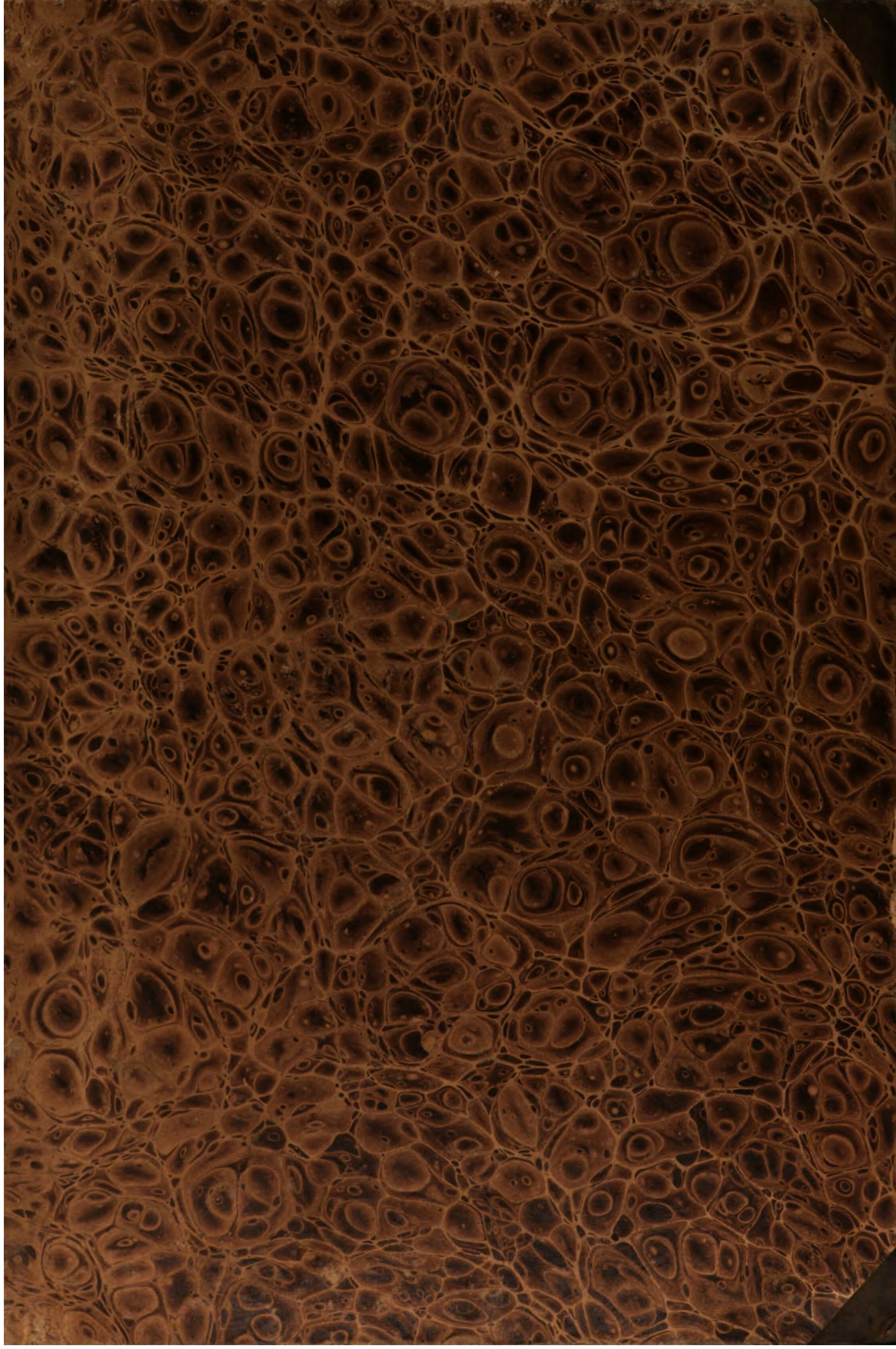
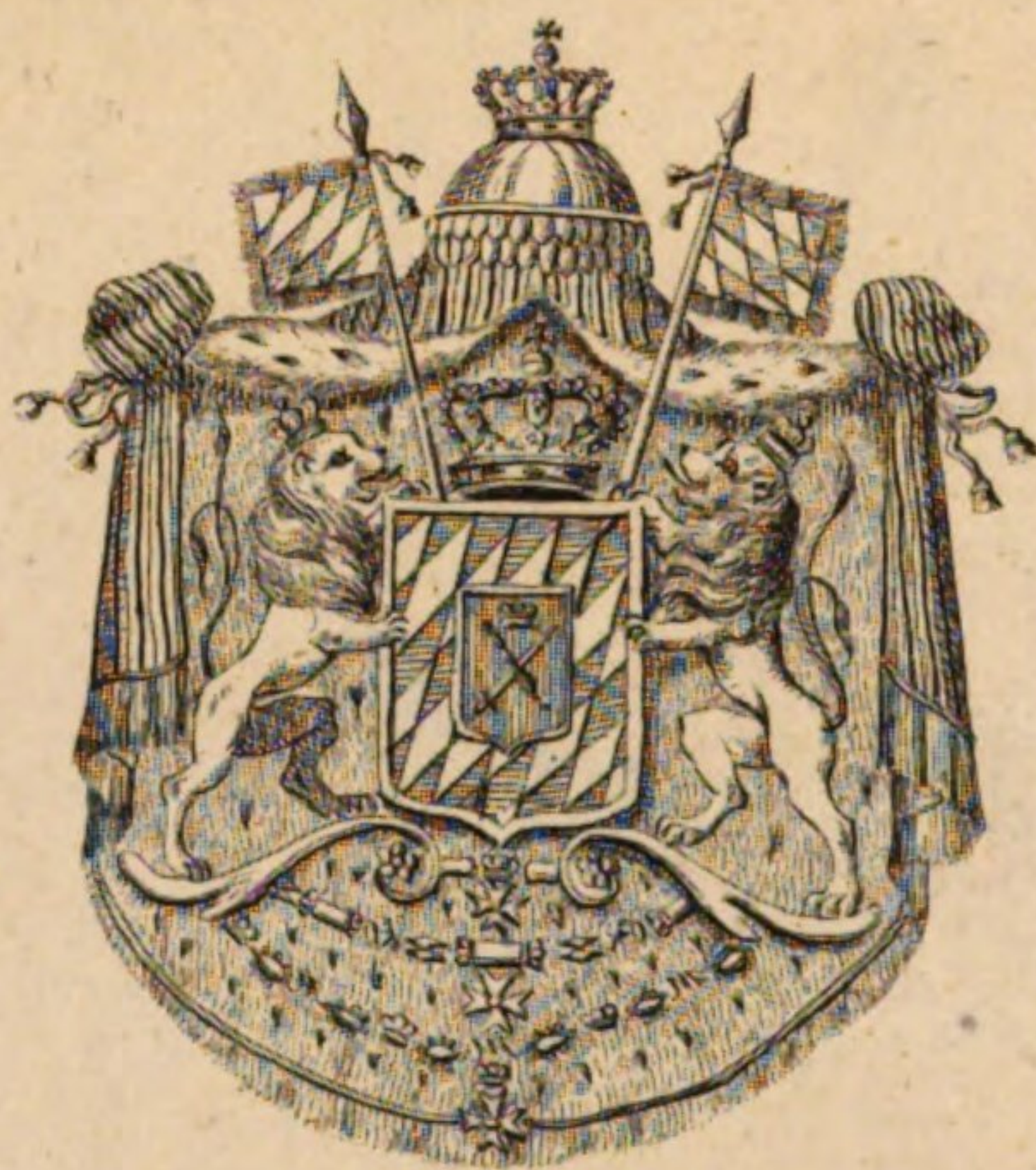




40
L. Gr.
33.



BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

WELDON

THE TOP OF THE MOUNTAIN

1881-1882

W. D.

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΤΓΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ,

Μ — Ω.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΣΜΑΤΑ
ΤΑ ΤΟΥ ΜΕΛΕΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Μ — Ω

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΡΕΙΜΕΡΟΥ, ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ
ΣΥΝΤΟΜΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΣ ΠΕΡΙ
ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ

Τ Π Ο

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
ΚΟΥΜΑ.

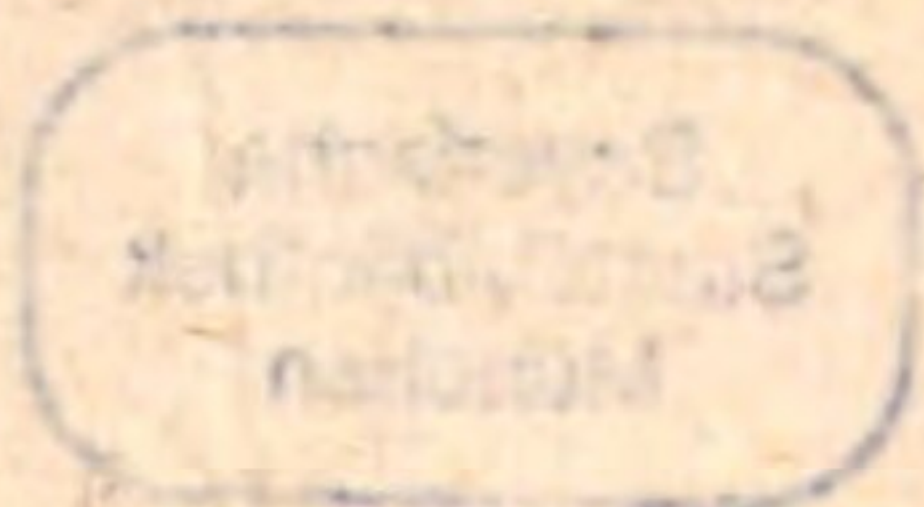
ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ,
Μ-Ω.

EN BIENNΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΥΚΟΥΛΟΥ.

(Anton von Haykul.)

Α Ω Κ Ξ.



Λ Ε Ε Ι Η Ο Ν

ΔΙΑ ΤΟΥΤΕ ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΕΠΙΤΡΑΜΜΑΤΑ, ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΤΟΥ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΜΕΤΑ ΠΡΟΦΗΤΗΣ
ΣΥΝΤΟΜΟΤΗΤΑΜΑΤΙΑΣ ΠΕΡΙ
ΠΡΟΛΟΓΙΑΣ

ΧΑΛΕΠΟΝ ΟΥΤΩΤΙ ΠΟΙΗΣΑΙ, ΩΣΤΕ ΜΗΔΕΝ ΑΜΑΡΤΕΙΝ.

ΑΝΑΧΙΜ ΤΟΥΤΟΙΝΑΤΙΟΝ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΠΑΡΑ ΞΕΝΟΦ. ΑΠΟΜΝ.

ΒΙΒΛ. Β', ΚΕΦ. Η, 5.

ΚΟΤΜΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Ω-Μ

ΕΝ ΒΙΒΛΙΩ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΤΡΟΙΩΝ ΤΗΤΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΝ

(Από τον Ηρόδοτο)

ΕΝ ΤΗ

M.

Μ, μῦ, Ἰων. μῶ, τὸ δωδέκατον γράμμα· Ἀριθμητικῶς μ, 40, κ. μ, 40,000· Παρενσίζεται πρὸ τῶν β, π, ψ, δάβος, δάμβος, τύπανον, τύμπανον. Σαμφὴ ἀντὶ Σαμφῶ· τὰ δὲ β μεταξὺ μ, λ καὶ μ, ρ, εἰς συναίρεσιν, ἢ συγκοπὴν, καὶ συχνάκις μετάθεσιν τῶν γραμμάτων· μέμβλεται ἀντὶ μεμέλεται, μεσημβρία ἀντὶ μεσημερία, ἡμβροτόν ἀντὶ ἡμαρτόν· προσιδιάζει δὲ τοῦτο μάλιστα εἰς τὴν Λακωνικὴν διάλεκτον, ὡς βεβράς, βεμβράς. 2) προσλαμβάνεται πολλαχοῦ, μόνος ἀντὶ ὄντος, μόχλος ἀντὶ ὄχλος. 3) πρὸ τοῦ μ τίθεται πολλάκις τὸ τῆς εὐφωνίας α, καὶ ο, ε, μέλω ἀμέλω, μόργω ὁμόργω, μίχω ὁμίχω. 4) τίθεται τὸ σ, μάω σμάω, μηρίω, σμηρίω, σμυρίω κτλ. 5) τὸ ν πρὸ τῶν β, π, μ, ψ, φ ἐκφωνεῖται ὡς μ, τὸν πόλεμον, τὸν βίον, τὸμ πόλεμόν, τὸμ βίον. Ζ.Ν.

Μ', ἀντὶ μέ κ. μοί.

Μά, ἀπομοτικόν μόριον, δηλ. ἀρνητικόν μεθ' ὅρκου, συντασ. μέ αἰτ. μά τὸν Δία, ὅχι μά τὸν Δία· καὶ οὐ μά τὸν Δία, Ἰλ. ψ, 45. Ἀπολλών. 1, 86. Ὀδυσ. υ, 339. ἀλλ' ὅταν προτάσσεται τὸ κατομοτικόν Νή, χάνει τὴν ἀρνητικὴν του δύναμιν, νή μά τὸν Δία, ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς Μά τὸν Δία.

Μαγαδεύω, κ. Μαγαδίω, παίζω τὴν μάγαδιν.

Μαγάδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ μάγας.

Μάγαδες, ἡ, μουσικόν ὄργανον με 20 χορδαί, κ. 10 φθόγγους, Ἀθήν. 4, σ. 182, κ. 14, σ. 654. 2) εἶδος αὐλοῦ.

Μαγάζω, ἀντὶ μαγαδίω, Ἡσύχ.

Μαγαρίσκος, ὁ, κ. Μαγαρικός. Ζ. μεγαρικός.

Μαγάρων, τὸ, ἀντὶ μέγαρον, ἀριθ. 3. οἶκος.

Μαγὰς, ἄδος, ἡ, ὁ τόπος τῆς λύρας, ὅπου εἶναι ἐκτεταμέναι αἱ χορδαί, Φιλόστρ. σ. 487. Ζ. ὑπολύριον.

Μαγγάνα, ἡ, ξύλινον οἰνοδόχον σκεῦος, εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, Σουίδ. Πρβ. μαγγανον.

Μαγγανεία, ἡ, μαγεία, γοητεία, ἀγυρτεία, ἀπάτη διὰ τεχνικῶν μέσων, φαρμάκων κ. ἄλλων· μαγγ. μαγειρικά, Ἀθήν. σ. 9. Ζ. μαγγανεύω.

Μαγγάνευμα, τὸ, μάγευμα, γοήτευμα, ἀπάτη, Πλάτ. Γοργ. σ. 484.

Μαγγανευτής, οὗ, ὁ, μαγευτής, ἀγύρτης, ἀπατεὼν διὰ τεχνικῶν μέσων.

Μαγγανευτήριον, τὸ, τόπος ὅπου γίνονται μαγγανεύματα, Θεμιστ. σ. 70.

Μαγγανευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγγανεύειν. - τική, τέχνη ἡ τοῦ μαγγανεύειν. Ζ. τὸ ἐφ.

Μαγγανεύω, ἀπατῶ, γοητεύω, δελεάζω (ὡς ἡ Κίρκη) διὰ τεχνικῶν μέσων· γονυπετούσα κ. μαγγανεύουσα πρὸς τοὺς θεοὺς, δηλ. ἐμσταχειρίζετο πᾶν δεισιδαιμονικόν μέσον διὰ νὰ κινήσῃ τοὺς θεοὺς, Πολύβ. 15, 29. : τὰ σιτή κ. τὰ ὄφα μαγγανεύειν κ. φαρμάσσειν, Πλούτ. 1, σ. 391. Η. διὰ παντοδαπῶν μέσων ἀρτύνειν, καλλιτερεύειν, καὶ νοθεύειν τὰ φαγητά· Ἐκ τοῦ μάγγανον.

Μαγγανοδαίμων, ὁ, δαίμων μαγγανευτικός, μαγευτικός.

Μάγγανον, τὸ, ἐκ τοῦ μᾶσσω, μάγω, μαγγάνω, ὡς λανθάνω, λαγχάνω σχημ. Πρῶτον, ὡς τὸ συγγενές του μάγος, ἐσήμαινε φάρμακον, ἱατρικόν μέσον, ἡ μαγικόν· ἔπειτα, καὶ Συνήθ. πᾶν μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου τις μαγεύει, ἀπατᾷ ἄλλον· ἄρα μαγευτικόν, γοητευτικόν, ἀπατητικόν μέσον. 2) πολεμικὴ μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας ἐσφενδόνιζαν λίθους, καὶ βέλη· ἡ ἐμπόδιζαν τὰς ἐχθρिकास μηχανάς, Λέων Τακτ. 3) ὁ ἄξων τοῦ εἰς τὰ μηχανικά ὀνομαζομένου Πολυσπᾶστου ὀργάνου. 4) ταυτ. μάνδαλος, ἡ βάλανος, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 155. 5) κυνηγετικόν τι δίκτυον· εἰς ταύτην τὴν σημασίαν λέγεται κ. γάγγαμον.

Μαγγάνωμα, τὸ (μαγγανίω), ταυτ. μάγγανον, Νικητ. Χρον. 213.

Μαγδαλία, ἡ (μάσσω), κομμάτιον φωμίου, μετὰ τὸ ὁποῖον τογογίζει τις τὰ λυγδωμένα χερίά του, καὶ τὸ δίδει ἔπειτα εἰς τοὺς σκύλους. Πρβ. σκύβαλον, κ. ἀπομαγδαλία.

(B.)

Μαγεία, ἡ (μαγεύω), ἡ τέχνη τοῦ μαγεύειν.

Μαγεῖον, τὸ, ταυτ. ἐκμαγεῖον, Λογγίν. 32, 5.

Μαγεύραινα, ἡ. Ζ. μάγειρος.

Μαγεύρειον, τὸ, τόπος ὅπου μαγειρεύουσι, κ. Κ. μαγειρεῖον.

Μαγεύρευμα, τὸ, τὸ μαγειρυσμένον, τὸ φαγητόν· ἐκ τοῦ

Μαγειρεύω, εἶμαι μάγειρος· μετὰ αἰτ. ψήνω, ἐτοιμάζω φαγητά, Ἀθήν. σ. 173.

Μαγειρικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - ὡς, ἀνήκων εἰς τὸν μάγειρον, ἡ εἰς τὸ μαγειρεύειν. - ρική, νοητ. τέχνη, ἡ τοῦ μαγειρεύειν.

Μαγειρίσκος, ὁ, μικρὸς μάγειρος.

Μαγειρίσσα, ἡ, καὶ Κ. οὕτως. Σχηματ. κατὰ τὰ βασιλίσκος, κ. βασιλίσσα.

Μαγειρός, ὁ, ὁ μάγειρας. - μαγεύραινα, κ. μαγεύριστα, ἡ, τὸ δηλ. καὶ Τροπ.: μάγειρος ψυχῆς ἔρως, ἐπειδὴ μαγειρεύει καὶ μεταβάλλει τὴν ψυχὴν παντοιοτρόπως, Μελέαγρ. Ἐκ τοῦ μᾶσσω, μάζω, μάγω, μαγερός, μάγειρος· κυρίως, ὁ ζυμόνων, καὶ ψήνων φωμίον, ἐπειδὴ τοῦτο ἦτο κατ' ἀρχὰς τοῦ μαγείρου τὸ ἔργον· διὰ τοῦτο ἀπαντῶνται ἐκ παραλλήλου ἀρτοκόπος κ. ὀσποποιός· Κεῖται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μακέλης, κρεσπώλης, ἐπειδὴ οἱ σφάζοντες τὰ ζῶα τὸ παλαιόν οἱ αὐτοὶ καὶ τὰ ἔφηναν.

Μαγεύμα, τὸ (μαγεύω), μαγικόν μέσον, κ. ἀντὶ μαγγάνευμα, ἡ μαγεύρευμα, Εὐρ. Ἰκέτ. 1110.

Μαγεύς, ὅς, ὁ (μάσσω), ὅς τις ζυμόνει, ψήνει φωμίον. 2) ὅς τις ἀποσπογγίζει· σπόγγον μαγῆα, Ἰων. ἀντὶ μαγέα, Ἀνάλ.

Μαγευτής, οὗ, ὁ, ταυτ. μάγος· ὁδεν

Μαγευτικός, ἡ, ὄν, ταυτ. μαγγανευτικός.

Μαγεύω, εἶμαι μάγος, ἐξεύρω τὴν σοφίαν τῶν μάγων, Πλούτ. Ἀρτοξ. 2) Ἐνερ. ἐνεργῶ κατὰ τινος μετὰ μαγικὰς τέχνας, ἀπατῶ, τὸν κυριεύω εἰς τὴν ἀγάπην μου κτλ. Ζ. μάγος.

Μαγικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγεύειν.

Μαγίς, ἰδος, ἡ (μάσσω), ζυμαρικόν τι, ὡς οἱ λοκμάδες, ἡ σχῆμα ἄρτου· μελιττούται, αἱ ὁποῖαι ἐπροσφέροντο εἰς τὸν Τροφῶνιον· ταυτ. μαγδαλία. 2) τὸ ζυμάρι, ἡ ζυμωμένη ὕλη, ὡς παλάθη, - θία. 3) σκάφη, εἰς τὴν ὁποῖαν ζυμόνουσι. 4) Μετων. ἀντὶ τράπεζα, Σοφοκ. Λεῖψ. Ἑλλάδ. Χρηστομ. σ. 17. 5) ἀσπίς, Ἡσύχ.

Μάγμα, τὸ (μάσσω), πᾶσα ζυμωμένη, ἡ κοπανισμένη ὕλη, ἄρα καὶ πᾶσα πηκτὴ μάζα, ἀντὶ τῆς ῥευστῆς.

Μαγμός, ὁ (μάσσω, μάττω), καθαρισμός, Σοφοκλ. 2) Ἐπίθ. ἀποσπογγίζων, καθαρίζων.

Μαγνης, ητος, ὁ, Μάγνηστα, ἡ, γεννημένος εἰς τὴν Μαγνησίαν, καὶ Κύρ. ὄν. : λίθος, ἡ Μαγνήσιος, ἡ - ία, κ. Μαγνήτης, ὁ, ἡ Μαγνήτις, ἡ, ὁ μαγνήτης, ὅς τις πρότερον ὠνομάζετο Ἡρακλεία λίθος. 2) ὀρυκτόν τι, ἔχον τὴν ὄψιν τοῦ ἀργύρου, Θεόφρ. περὶ λίθ.

Μάγος, ὁ, ἱερεὺς καὶ σοφὸς τῶν Περσῶν. 2) ἀγύρτης, ἀπατεὼν, Σοφ. Οἶδ. Τύρ. 387. 3) ὡς Ἐπίθ. ὁ, ἡ, μαγεύων· συγκρ. μαγώτερος, Φιλόδημ. ἐπίγρ. 10. ἐκ τοῦ μᾶσσω, μάγω, τὸ φαρμάσσω· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως εἶναι Περσική.

Μαγοφονία, ἡ, φόνος τῶν μάγων.

Μαγύδαρις, ἡ - ἰς, ἡ, σπόρος τοῦ σιλφίου, Θεόφρ. Ἰστ. φ, 6, 3. Πρβ. μᾶσπετον.

Μαγωδή, ἡ, Μαγωδία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ μαγωδοῦ, θεατρικοῦ παντομίμου, Ἀθήν. σ. 621.

Μαδαγένειος, ταυτ. μαδηγένειος.

Μαδαῖος, αἶα, αἶον, ταυτ. μαδαρός.

Μαδάλλω, ἐκ τοῦ μαδάω, ταυτ. τίλλω, μαδῶ, σχημ. ὡς κνάω κναδάλλω, ψάω, ψάδω, ψαδάλλω.

Μαδαρός, ὁ, ὄν (μαδάω), οὗ τινος ἔπεσαν τὰ μαλλία, φαλακρός.

Μαδαρότης, τητός, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ πρ. φαλακρότης.

Μαδαρόω, μ. ὥσω, φαλακρόω, γυμνῶω ἀπὸ μαλλία, Νεεμίας 13, 25. - ρωσις, ἡ, τὸ οὐστ.

Μαδάω, ὦ, μ. ἤσω, χάνω τὰ μαλλία μου, γίνομαι φαλακρός,

Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 15, 18. Ἐκ τοῦ μάω, μάζω, μαδός. Τό μυδάω εἶναι νεώτερον. Ζ. μάω.
Μάδδα, ὄνρ. ἀντί μάζα, Ἀριστοφ.
Μαδηγένειος, ὁ, ἡ (μαδᾶν, γένειον), ὅς τις ἔχει ἄτριχον πώγωνα, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 3, 11.
Μάδησις, ἡ, οὐσ. τοῦ μαδάω.
Μαδίξω, μ. ἴσω, μαδῶ τινα, φαλακρόν· κ. Μεσ. Οὐδέτ. εἶμαι μαδαρός, φαλακρός.
Μάδισις, ἡ, οὐσ. τοῦ πρ.
Μαδιττήριον, τό, ὄργανον ἐκτριπτικόν τῶν τριχῶν (τσιμπίδι).
Μαδόν, τό, κ. Μαδωνία, ἡ, εἶδος κρίνου, τό αὐτό καί νυμφαία, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 13.
Μαδός, ἡ, ὄν (μάζω), ταυτ. μαδαρός, Ἡσύχ. 2) ὡς οὐσιαστ. μάδος, ὁ, ὄργανον τῶν βυστοδεφῶν.
Μαδρύα, τά, ταυτ. ἀκρόδρυα γενικῶς, καί εἰδικῶς, κοκκύμηλα, κ. ἀντί μαλόδρυα, Ἀθήν. σ. 50.
Μαδρύων (μαδαρός, συγκοπ. μαδρός, ὡς μυδρός ἀντί μυδαρός), ταυτ. μαδάλλω, τίλλω.
Μαδωνία, ἡ. Ζ. μάδον.
Μάζα, ἡ **Μᾶζα**, ἡ (μάττω, μάζω, ζυμόνω), κρίθινον ψωμίον. Ἀφ' οὗ ζυμωθῆ, λέγεται πυρρή· διαιρεθεῖσα δὲ εἰς ψωμία, τριπτή. 2) πᾶσα συντρεφύμενη ὕλη, Λατιν. Massa. 3) Τροπ. ὡς τὸ ζωμός, πέλανος, κτλ. ἀντί αἱματοχυσία. Εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ἰππ. 55. μάζαν μεμαχῶς, ἐρρέθη παικτικῶς πρὸς τὸ μάχην μεμαχηῶς.
Μαζαγρέτας, ἀντί - της, ὁ, ψωμοζήτης Κ. Ἀθήν. σ. 686.
Μαζάω, ὦ, ἀομαι, ζυμόνω κριθάρινον ψωμίον, Ἡσύχ. τὸ δὲ ὑπερμαζάω, σημαίνει τὸ φουσκόνεσθαι τὴν ὕλην, ζυμουμένην, κ. Μεταφ. ἀλαζονεύεσθαι.
Μαζηρός, ὁ, ὄν (μάζα), : πίναξ, πίνακιον, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουσι μάζαν, κ. Καθ. φαγητόν.
Μάζινος, ὁ, ἡ, ἀπὸ ζύμην, ἡ ψωμίον κατασκευασμένος. 2) μάζινος, κ. μάζειος, εἶδος ἰχθύος· τὸ αὐτό κ. μαζέας, μαζίνας, κ. μαζός, κ. λαζίνης, Ἡσύχ.
Μαζίον, τό, ὑποκ. τοῦ μαζός. 2) τοῦ μάζα, ἀντί μαζίσκη.
Μαζοβόλιον, τό, Ἀπίων παρ' Ἀπολλωνίῳ· κ. Μαζονόμιον, καὶ Μαζονόμον, τό, ξύλινον πίνακιον διὰ τὴν μάζαν, κ. διὰ τὰ φαγητά· τὸ αὐτό μαζηρός πίναξ, κ. Μαζοφορίς, ἴδος, ἡ, Πολυδ. 7, 87. 6, 26. 10, 84.
Μαζοπέπτης, ου, ὁ, ὁ φήνων μάζαν ἀρίθ. 1.
Μαζοποιέω, ὦ, ποιῶ, παρασκευάζω μάζαν.
Μαζοποιός, ὁ, ἡ, ὁ ποιῶν μάζαν.
Μαζός, ὁ, στήθος, στήθος μητρός, βυζιον. Δωρ. ματδός, Ἰων. ματδός, κ. ματτός. Ἡ γνώμη τῶν παλαιῶν γραμμ. ὅτι ματτός μὲν τῶν γυναικῶν, μαζός δὲ τῶν ἀνδρῶν εἶναι ἀβεβηλώς. Πρβ. μόνον Ἰλ. χ, 80. ω, 58. διότι εἶναι διάφοροι κατὰ διαλέκτους προφοραί, καὶ σημαίνουσι τὸ κρεατῶδες καὶ μαλακὸν μέρος τοῦ στήθους, ἐκ τοῦ μάω, μάζω. Πρβ. μάμμα· στήρνον δὲ κ. στήθος φανερόνουν αἰσθητὴν ἰδιότητα· ματτοὶ καὶ παντός θηλυκοῦ ζώου τὰ βυζία· κ. πᾶν δὲ σῶμα κωνοειδές, ὡς λόφος, βουνός κτ.
Μαζοφαγέω, ὦ, τρώγω μάζαν, ἀρίθ. 1. — φάγος, ὁ, ἡ.
Μαζοφορίς, ἡ, ταυτ. μαζοβόλιον.
Μάζω, ταυτ. μάσσω, μάττω.
Μαζῶνες, οἱ, ἐορτὴ τοῦ Βάκχου, καὶ οἱ ἐορτασταίτης εἰς τὴν Φιλάγειαν, Ἀθήν. 4, σ. 149. Πρβ. μιμαλλόνες κ. κλωδῶνες.
Μαζαλλίς, ἴδος, ἡ, καὶ Μασθαλῖς, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. σ. 487.
Μαζέω, ἄχρ. ἀντί μανθάνω, ὅθεν μ. μαθήτω, Παρακ. μεμάθηκα. Ζ. μάζω.
Μάθη, ἀντί μάθησις, ὡς ἄσκη ἀντί ἄσκησις, πόθη ἀντί πόθησις κτλ. Φωτ. Λεξ. ἐξ Ἀριστοφ.
Μάθημα, τό, τὸ μαθημένον πρᾶγμα, γνώσις, ἐπιστήμη. Πληθ. ἡ ἀριθμητική, καὶ γεωμετρία, καὶ αἱ λεγόμεναι μαθηματικαὶ ἐπιστήμαι· ὅθεν
Μαθηματικός, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν, ὁ μανθάνωντι, Πλάτ. Πολιτεῖ. σ. 5. 2) ἀνήκων εἰς τὰς μαθήσεις, ἐπιστήμας. — τική, ἡ, νοητ. ἐπιστήμη, ταυτ. τὰ μαθήματα, ἡ περιλαμβανούσα ἀριθμητικὴν, γεωμετρίαν, καὶ τὰς συγγενεῖς τῶν ἐπιστήμας. — ματικός, ὁ, ὁ εἰδήμων τούτων, καὶ ἀντί ἀστρολόγος, εἰς τοὺς μεταγ.
Μαθημῆτοπωλικός, ὁ, πωλὼν τὰς μαθήσεις, Πλάτ. Σοφ. 2.

Πρβ. λογέμπορος.

Μάθησις, ἡ, τὸ μανθάνειν, ἡ γνώσις. 2) συνήθεια, ὡς μάθος, Ἰπποκρ. Ζ. μανθάνω. 3) τὸ μαθημένον, ἐπιστήμη, γνώσις, Πλούτ. 7, σ. 658.
Μαθητεία, ἡ, τὸ μανθάνειν ἀπὸ διδάσκαλον· ἐκ τοῦ
Μαθητεύω τινί, εἶμαι μαθητὴς τινός, Πλούτ. Εἰς τὴν Ν. Δ. : τινά, διδάσκω τινά. Παθ. μαθητεύομαι τινί, εἶμαι μαθητὴς τινός, Βασίλ.
Μαθητής, οὗ, ὁ (μανθάνω), ὁ μανθάνων τι ἀπὸ διδάσκαλον· καὶ Κ. οὕτω.
Μαθητεῖα, ὦ, ἐπιθυμῶ νὰ γέινω μαθητὴς, Ἀριστοφ. Νεφ. κωμικῶς· καὶ μετ' αὐτὸν ἄλλοι καὶ σπουδαίως, Λουκιαν. Φιλόπ. 14. Συνέστ. ἐπιστ. 153. Ἀνάλ.
Μαθητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, εὐκολος εἰς τὸ μανθάνειν.
Μαθητός, ἡ, ὄν, μαθημένος, δυνατόν, εὐκολόν νὰ τὸ μάθῃς.
Μαθητρία, κ. — τρίς, ἡ, θηλ. τοῦ μαθητήρ, ἡ — τής.
Μάθος, τό, ταυτ. μάθημα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 185. Μάθη καὶ μάθος, ὡς βλάβη κ. βλάβος κτλ.
Μάθω, θεματικὸν τοῦ μανθάνω, ὅθεν ἔμαθον, μαθέω, μαθήσω, μαθητής, μάθημα· καὶ μάθη, ἡ, καὶ μάθος, ἀντί μάθησις. Ἡ πρώτη του ἀρχὴ εἶναι μάω, μάομαι, ζητῶ, ἐξετάζω, στοχάζομαι. Ζ. ματέω.
Μαῖα, ἡ (μάω), μαμμή, κ. βυζάστρα, Ὁδυσ. τ. Πρβ. α, 435, προμήτωρ, Δωρ. κ. μήτηρ, Εὐρ. Ἀλ. 594. ὅθεν τιμητικὸν ὄνομα πάσης γεροντίσσης. 2) εἶδος καρβίδος τῆς θαλάσσης, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 4, 2. 3) Κύρ. ὄν. ἡ μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅς τις ἐκ τούτου λέγεται
Μαῖαδεύς, ἀντί - δης. (Ζ. λαγιδεύς), κλητ. μαῖαδεῦ, Σχολ. Λυκόφρ. 855. Ζ. πρ.
Μαῖανδρος, ὁ, ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐλικοειδῶς καὶ ἀνωμάλως ῥέων· ὅθεν καὶ πᾶς ἐλικοειδὴς κ. καμπύλος δρόμος· καὶ ὄνομα παλαιῶν τεχνουργημάτων, Ἡσύχ.
Μαῖας, ἴδος, ἡ, ταυτὸς. μαῖα· : τέχνη, ἡ μαιευτικὴ, Νόνν. 3, σ. 108.
Μαιεῖα, ἡ (μαῖεύω), ἔργον καὶ τέχνη τῆς μαμμῆς.
Μαῖευμα, τό, τὸ διὰ βοήθειας τῆς μαμμῆς γεννηθέν· γέννησις, Πλάτ. Θεαίτ.
Μαῖευσις, ἡ, ἐγγέννησις λέγεται εἰς τὴν Σμύρνην, ἡ ἐκ τῆς μαμμῆς βοήθεια εἰς τὸ τέκτειν.
Μαιευτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — τικῶς, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαῖεῖν.
Μαιεύτρια, ἡ, μαμμή. — ευτήρ, ὁ, μᾶμμος, Σοφοκλ.
Μαιεύω, μάλιστ. Μέστ. (μαῖα), μαμμεύω, ἐγγεννώ (εἰς τὴν Σμύρνην λέγουσι), βοηθῶ τὴν ἑγκυν νὰ γεννήσῃ, Διόδ. 19, 34. ἐπὶ πτηνῶν, τὰ βάλλω νὰ κλωστήσῃσι.
Μαιήτις, Ἰων. ἀντί μαῖεῖος, μαῖεύων, φέρων εἰς φῶς, Νόνν. 9, 7, κ. 258.
Μαιμάζω, ἐκ τοῦ κ. ταυτ. μαιμάω, ἄσσω.
Μαιμακτήρια, τά, ἐορτὴ καὶ θυσία τοῦ Διὸς εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοῦ μηνᾶ
Μαιμακτηριῶν, ὦνος, ὁ, μὴν ἐκ τοῦ πρ. ὀνομασθεῖς, συμπίπτων μὲ τὸν Δεκέμβριον.
Μαιμακτης, ου, ὁ, Ἐπίρ. τοῦ Διὸς, ἐκ τοῦ μαιμάσσω, μαιμαξ, ακος, ὁ, κυρίως, ἄγριος, ἀνήτυχος, σφοδρός· ἀλλὰ κατὰ τὸν Πλούτ. 7, σελ. 707. ἀντιφραστ. ἀντί μειλίχιος, ἡμέρος· ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ἄλλως.
Μαίμαξ, ακος, ὁ, ἡ (μαιμάζω, ἄσσω), ἀνήτυχος, ἄγριος, ταρακτής, Ἡσύχ.
Μαιμάσσω, — μάζω, κ. — μάω, ὦ, μ. ἴσω, ταυτ. μάω, ζητῶ, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ νὰ κάμω τι : φόνον. 2) Καθ. ἐπὶ παντός σφοδροῦ πάθους, κ. τῆς γινομένης ἐν τούτῳ κινήσεως τοῦ σώματος διὰ τοῦτο τὸ ἐξηγουσιν οἰστρῶ, ἐνθουσιῶ, μαίνομαι. 3) κ. ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων, ὀρμητικῶς ῥιπτομένων, ὡς λόγχη, βέλος κτ. Τὰ αὐτὰ σημαίνει τὸ ποιητ. μαιμῶω, καὶ μαιμώσσω, Σχ. Νικάνδ. Ἀλεξ. 372. ὅθεν μαιμῶων, μαιμώσσω, περιμαιμώσσω, Ὁδυσ. μ, 95.
Μαίμαχος, ὁ, ἡ, ταυτ. χαλεπός καὶ δύσκολος, Φωτ. Λεξ. ἐκ Τραγικῶν· ἀλλ' εἶναι τυπωμένον, Μαίμαχος.
Μαιμάω, ὦ. Ζ. μαιμώσσω.
Μαιμώσσω, κ. Μαιμῶω. Ζ. Μαιμάω.

Μαίνας, ἄδος, ἡ (μαίνω), Συνήθ. βάρχη· κυρίως, μαινομένη γυνή, Ἰλ. χ, 460. : νύμφη, μαινομένη ἀπὸ ἔρωτα. 2) Ἑνερ. κάμνουσα μανικὸν ἐξ ἔρωτος : ὄρις, Πίνδ. Πύθ. 4, 384. : βοτρυς, Μελέαγρ.
Μαίνη, ἡ, ἰχθυῖδιον τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἀλατίζεται, ὡς αἱ σαρδέλλαι· ἐπεὶ αὐτὴ ὀνομάσθη καὶ Μαινομένη. - νίδιον, τὸ, κ. - νίς, ἡ, τὸ ὑποκ. αὐτῆς, μαινομένη, τὰ ἐπίσημος σχηματισμός! Ἀλέξανδρ. Τραλλ. 12, σ. 237.
Μαινόλης, ὁ, Μαινολὶς, ἡ· ὅθεν, Μαινόλιος (μαίνω), μαινόμενος, ἐνθουσιῶν (σχημ. ὡς φαινόλης, -λίς), Φιλ. 3, σ. 150. Ἀνάλ. 2, σ. 517.
Μαινομένη, ἡ. Ζ. μαίνη.
Μαίνω, μ. ανώ, κάμνω τινά παράφρονα, τρελλόν, τὸν βάλλω εἰς σφοδρὸν πάθος, ἡ ἐνθουσιασμόν. Μαινομαι, τρελλαίνομαι, λυστάζω· καὶ ἐπὶ ἀφύχων : κύματα μέμνη, Μόσχ. καὶ ἐπὶ ἄλλων σφοδρῶν παθῶν, θυμοῦ, ἔρωτος, καὶ ἐπὶ τῆς προφητικῆς μανίας· διὰ τοῦτο παράγουσιν ἐκ τούτου καὶ τὸ μάντις. Μανήσομαι, ἐπὶ ἐκφωνήσεως, θέλω τρελλαθῆναι! Ἀνάλ. Μέλ. μανῶ, μαίνουμαι, Ἀόρ. ἐμνηνα, Παρακ. μέμνηνα, Ἀόρ. Παθ. ἐμάνην, μαίνει. Ἐκ τοῦ μάω, μαίω, εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ μαιμάω, ἀζω, ἀσσω.
Μαίωμα, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, Τρν. Δήμητ. 44. Ζ. μάω. 2) ταυτόσ. μηχανάομαι, μεθοδεύομαι, ἐπινοῶ : ὅλεθρον τινί, Νίκανδρ. Θηρ. 197.
Μαίω, ὁμαι, οὔμαι, ταυτ. μαιεύω, ὡς μαμμή ξεγεννῶ, βοηθῶ τινά νά γεννήσῃ, Δουκιαν. 2, σ. 27. Ἀνάλ. 2, σ. 221.
Μαίρα, ἡ, τὸ ἄστρον ὁ κύων, Ἀνάλ. 2, σ. 146. ἐκ τοῦ
Μαίρω, λάμπω, φωτίζω· γνωριμώτερον δὲ εἶναι τὸ κατὰ διπλ. μαρμαίρω. Ζ. κ. μάρω.
Μαίσων, ὁ, εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἐντόπιος μάγειρος (ἐπεὶ δὲ ἐμεταχειρίζοντο καὶ ξένους), καὶ τὸ μορμολύκιον τοῦ θεάτρου, τὸ παριστάνον μάγειρον, ἀπὸ Μαίσωνα ὑπακριτῆν, Ἀθήν. σ. 659.
Μαίωσις, ἡ, ταυτ. μαιεῖα, κ. Μαιωτικός, ἡ, ὄν, ταυτ. μαιευτικός. Ζ. μαίω.
Μαιώται, οἱ, κ. Μαιωτικός. Ζ. τὸ ἐφ.
Μαιωτιστὴ, Ἐπίρ. κατὰ τὰ ἡθῆ, ἡ τὴν γλῶσσαν τῶν Μαιωτῶν, ἔθνους Σκυθικοῦ. - ωτίζω, τὸ ῥῆμα· ἐκ τοῦ - ὠται, οἱ, ἔθνος Σκυθικόν, κάτοικον περὶ τὴν λίμνην. - ὠτις, ὠτίδες, ἡ, λίμνη, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐτυμολογίαν, ὅτι εἶναι μαῖα (μήτηρ κ. τροφός), τοῦ Εὐξείνου πόντου· ἐτυμολογία πολλὰ γελοία!
Μαίωτρον, τὸ, μισθός τῆς μαμμῆς (ὡς σῶττρον, λύτρον κτ.).
Μάκαρ, αὐτός, ὁ, ἡ, θηλ. Μάκαιρα (τὸ θηλ. μάκαρ ἔχει ὁ Ἀριστοφ. Ὀρν. 1722.), συγχρ. μακάρτερος, ὑπερθ. μακάρτατος· εὐτυχῆς, πλούσιος, ἰσχυρός· Μάκαρες, οἱ, συνήθ. οἱ θεοὶ, κ. οἱ νεκροί. [Ἐκ τοῦ μακρός, μέγας, τρόπον τινά μεγιστάνες, εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ κρείττους, ὡς ὀνομάζοντο πάλιν οἱ θεοὶ· Ἡ παραγ. τοῦ Ἀριστοτ. Νικομ. 7, 12. ἐκ τοῦ χαίρω εἶναι ἐναντία τῆς ἀναλογίας. Ζ. κ. μακάριος.]
Μακαρία, ἡ, μακαριότης, τόπος τῶν μακαρίων· μακαρία κενή, ματαία εὐτυχία, ὡς ἡ δὲ ὀνείρων, ἡ δὲ εὐχῶν, Δουκιαν. κ. φαγητόν τι ἐκ ζωοῦ κ. ἀλφίτων : εἰς μακαρίαν! με εὐφημισμὸν, ὑπάγε μακράν ἀπ' ἐμοῦ, ὡς ἡμεῖς λέγομεν κοινῶς, Ὑπάγε εἰς τὸ καλόν. Κ. μακαρία, ὁ ἐπιτάφιος δειπνός.
Μακαρίζω, καλοτυχίζω.
Μακάριος, ἰά, ιων, Ἐπίρ. - ρίως, ταυτ. τοῦ ποιητ. μάκαρ. - ὦ μακάριε, ὡς τὸ ὦ βέλτιλτε κττ. εἰρωνικ. ἀντὶ ὧ ἀνόητε, ἄ- ἔλπε, Πλάτ. Κριτ. Πλούτ. Περικλ. 3. Πρβ. μεγαλόφυχος· ὅθεν
Μακαριότης, τητος, ἡ, εὐτυχία.
Μακαρίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. μακαρία, τὸ θηλ. τοῦ Ἐπίρ.
Μακαρισμός, ὁ, καλοτυχισμός.
Μακαριστός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - σῶς, καλότυχος, ἀξιομακάριστος.
Μακαρίτης, ου, ὁ, καὶ Μακαρίτις, ἡ, καλότυχος, ὁ ἀποθαμμένος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 632. : τῷ μακαρίτη σου υἱῷ, Πλούτ. πρός Ἀπολλ. Θεοφ. 11, 70. Ζ. μάκαρ.
Μακαρισύνη, ἡ, ταυτ. μακαριότης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 232.
Μάκαρς, μόνον ἀπὸ τοὺς Γραμμ. ὑποτιθέμενον, διὰ νά παρά- ἔωσι τὸν τύπον μακαρτός ἐκ τῆς γενικῆς. Ζ. ἄρς.
Μακαρτός, ἡ, ὄν, ταυτ. μακάριος, Ἀνάλ. 2, σ. 238.
Μακεδνός, ἡ, ὄν, ἀντὶ μακεδανός, μέγας, μακρὺς, Ὀμ.
Μακεδονίζω, (μακεδών), μιμοῦμαι, ἀκολουθῶ τοὺς Μακεδόνας.
Μακεδονιστὴ, Ἐπίρ. με μακεδονικὸν τρόπον, εἰς μακεδονικὴν

γλῶσσαν. Ζ. κ. μακέτης.
Μακελεῖον, τὸ. Ζ. μάκελον.
Μακέλη, Μακέλλη, Μάκελλα, ἡ, πλατεῖα δέκελλα, ἡ τσαπίον, διὰ τοῦ ὁποῖου σκάπτουσι λάκκους, Ἀπολλών. Ῥόδ. 4, 1533. 2) ἡ ἀστραπή, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 534. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1239.
Μακελλάριος, ου, ὁ, χαταπῆς βαρβαροτυρκ. Ζ. τὸ ἐφ. καὶ Μύθ. Αἰσ. Συναγ. σ. 318, ἐκδ. Κορ.
Μάκελον, Μάκελος, ἡ Μάκελλον, Μάκελλος, κ. Μακελεῖον, τὸ, ταυτ. δρύφακτος, φραγμός, φράκτη κήπου, ἡ ἄλλο περιφραγμένον χωρίον· καὶ ὁ τόπος, ὅπου σφάζουσι τὰ ζῶα, καὶ πωλοῦσι τὸ κρέας τῶν· κρεοπωλεῖον, χαταπικὸν βαρβαροτυρκ. Πλούτ. 9, σ. 14.
Μάκερ, τὸ, ἰνδίκοντι ἀρωμα, Γαλην.
Μακεστέκρανος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. τοῦ ἔποπος, ὅς τις ἔχει μακρὸν λόφον.
Μακεστήρ, ἡ, Μακιστήρ, ἡρος, ὁ (μάκος, μήκος, μάκιστος), ἀντὶ μακρός· ἀντίθ. σύντομος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 695. τὸ δὲ λό- γος μακεστήρ, Αἰσχύλ. Ἰκετ. 475. ἐρμηνεύουσι δητικός.
Μακέτης, ου, ὁ, Μακετίς, ἡ, κ. Μάκεσσα, -ττα, νοητ. γῆ, ἡ γυνή, ταυτ. μακεδονικός, μακεδονία.
Μακιστήρ, ἡρος. Ζ. μακεστήρ.
Μάκιστος, ὄν. ἀντὶ μήκιστος, κ. μέγιστος, Σοφ. Φιλ. 849. κ. ὄν. Κύρ. ὄρους, Αἰσχύλ. Ἀγαμ.
Μακκῶ (Νομ. μή καῶ, -έω), ὅθεν μεμακκοακός· εἶμαι μω- ρός, ἀνόητος, Ἀριστοφ. Ἰπ. 62. 396. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀμνοκαῶ, ἔω, ὡς ἀμνοκαῶν, κατὰ διαφθοράν ἡ κωμικὴν, ἡ τῶν κοινῶν ἀν- θρώπων.
Μάκος, τὸ, ὄν. ἀντὶ μήκος, καὶ ἔλλεπτ. τῆς κατὰ, ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ μακρὸν, Πίνδ. Ὀλύμ. 10, 86.
Μακράδρομος, ἐκ τοῦ μακρὸς ἀντὶ μακρόδρομος.
Μακράϊων, αἰωνός, ὁ, ἡ (μακρός, αἰών), μακρόβιος, διαρκής, πολυχρόνιος, Σοφελ. Οἶδ. Τύρ. 518.
Μακράκόντιον, τὸ, ἀντὶ μακρὸν ἀκόντιον.
Μακράν, νοητ. ὁδόν, ἔλλειπ. τῆς κατὰ, ὡς Ἐπίρ. εἰς μακρυ- κὸν τόπον, ἡ χρόνον· μακράν λέγειν, πολλὴν ὥραν λέγειν, λα- λεῖν· μακράν αὐτεῖν, κλαίειν· μετὰ γεν. μακράν τῆς πόλεως, Ἀ- χιλλ. Τάτ. σ. 174. Βίρ. Ζ. μακρός.
Μακράυχην, εἰς, ὁ, ἡ, μακρολαίμος.
Μακρέτειος, ὁ, ἡ (ἔτος), μακροχρόνιος, πολυετής.
Μακρηγορέω, ὦ, -ήγορος (ἀγορέω), ὁμιλῶ πολλὰ, ἐκτεταμέ- να. - ηγορία, ἡ, ἐκτεταμένη ὁμιλία.
Μακρημερίη, ἡ, ἀντὶ μακρὴ ἡμέρη, Ἡρόδ. 4, 86.
Μακρημέρος, ὁ, ἡ, πολυήμερος, πολυζῶος. - ημερεύω, ζῶ πολὺν καιρὸν. - ημερεύσις, ἡ, τὸ οὗσ.
Μακροβάμων, οἶος, ὁ, ἡ (βάω, βῆμι), περιπατῶν με μακρά βήματα, Ἀριστοτ. Φυσιογν.
Μακρόβιος, ὁ, ἡ, μακρόζωος, - βιότης, τητος, ἡ. - βίωσις, ἡ, μακροζωία. - βίωτος, ὁ, ἡ, πολὺν καιρὸν ζήσας : αἰών, Αἰ- σχύλ. Προμ.
Μακροβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω), μακράν ρίπτων ἡ σφενδονίζων. - βολέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. - βολία, ἡ, τὸ οὗσ.
Μακρόβωλος, ὁ, ἡ, μακράς βώλους ἔχων.
Μακρογένειος, ὁ, ἡ, μακρογένης Κ.
Μακρογήρως, ω, ὁ, ἡ (γῆρας), με μακρὸν, πολυχρόνιον γῆρας.
Μακρογόγγυλος, ὁ, ἡ, μακροστροφύλος, αὐγοειδής, Ἀθήν. σ. 85.
Μακροδάκτυλος, ὁ, ἡ.
Μακροδία, ας, ἡ, μακρά ὁδός, ὡς Ἀνοδία, Εὐοδία κτλ.
Μακρόδρομος, ὁ, ἡ, μακράν τρέχων, Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 21.
Μακροζωία, ἡ, ταυτ. μακροβιότης.
Μακροσημέρευσις, ἡ, ταυτ. πρ. ἐκ τοῦ
Μακροσημερεύω, ζῶ μακράς ἡμέρας, ζῶ πολὺ· ἐκ τοῦ
Μακροήμερος, ὁ, ἡ, ταυτ. μακρόβιος, Εὐστάθ.
Μακρόθεν, Ἐπίρ. (μακρός), ἀπὸ μακράν.
Μακροθυμέω, ὦ, εἶμαι μακρόθυμος, ὑπομονητικός· ἀντίθ. ὀξύθυ- μέω. εἰς τὸν Πλούτ. 8, σ. 345, φαίνεται ὅτι σημαίνει Εἶμαι στα- θερόφρων. - θυμία, ἡ, τὸ οὗσ.
Μακρόθυμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - θυμῶς, ἀντίθ. ὀξύθυμος. 2) ὁ γά- δαρος. Πρβ. μέμνων.
Μακροκαμπυλαύχενος, ὁ, ἡ, ἔχων μακρὸν καὶ κυρτὸν λαιμόν.
Μακρακατάληκτος, ὁ, ἡ, (καταλήγω), τελειῶν εἰς μακράν

συλλαβήν. — καταληκτέω, ὦ, τὸ ῥήμ. Γραμμ.
Μακρόκυλος, ὁ, ἡ, ἔχων μακροὺς κυλούς.
Μακρόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον), ἔχων μακρά κεντρία, Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.
Μακρόκερκος, ὁ, ἡ (κέρκος), ἔχων μακράν οὐράν, Ἀθην. σ. 69.
Μακροκέφαλος, ὁ, ἡ, ἔχων μακράν κεφαλὴν.
Μακροκομέω, ὦ, τρέφω μακράν κόμην· ἀντίθ. βραχυκομέω.
Μακρόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον), μακροσκελής· μέ μακρά κῶλα, ἐπὶ λόγου. — τὸ μακρόκωλον, μέγας, βασιλικὸς χάρτης, Κικέρ. — κωλία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μακρόκωπος, ὁ, ἡ, μέ μακρά κωπία, Ἐτυμ. Μ.
Μακρόλοβος, ὁ, ἡ, ἔχων μακροὺς λοβούς, ἐπὶ φυτοῦ.
Μακρολογέω, ὦ, ὁμιλῶ, πολλὰ καὶ ἐκτεταμένα. — λογία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. — λόγος, ὁ, ἡ, ὁ πολλὰ καὶ ἐκτεταμένα ὁμιλῶν.
Μακρόμαλλος, ὁ, ἡ, μακρομάλλης, κ. μακρά μαλλία ἔχων, Στράβ. Μερ. Α', σ. 259, ἐκδ. Κορ. ὅπου ἄλλοι ἔγραψαν ἐσφ. Ἀκρόμαλλος.
Μακρονοσέω, ὦ, πᾶσχω πολυχρόνιον νόσον. — νοσία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μακροπαράληκτος, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν προτελευταίαν συλλαβὴν μακράν — ληκτέω, ὦ, τὸ ῥήμα, Γραμμ.
Μακρόπεπλος, ὁ, ἡ, ἔχων μακρὸν πέπλον, ἐπανωφόρι, Εὐστάθ.
Μακρόπνοος, συναϊρ. — πνοὺς, ὁ, ἡ, μακρὴν ἀναπνέων, ὥστε μεταξὺ τῆς ἐκπνοῆς καὶ εἰσπνοῆς μεσολαβεῖ πολὺς χρόνος· ζωά, μακρά ζωή, Εὐρ. Φοίν. 1551, ὅπου ὁ Βαρνέσιος ἀνέγν. μακρόπους.
Μακροπόνηρος, ὁ, ἡ, πολὺν χρόνον χολωμένος, ὠργισμένος, Σουίδ. κ. Φώτ.
Μακροπορέω, ὦ, ὑπάγω, ταξειδεύω μακράν, Στράβ. 8, σ. 541.
Μακροπορία, ἡ, μακρὸς δρόμος, ἡ μακρινὸν ταξίδιον.
Μακρόπους, ὁ, ἡ, ἔχων μακροὺς πόδας. Ζ. μακρόπνοους.
Μακρόπτερος, ὁ, ἡ, μέ μακρά πτερά.
Μακρόπτυστος, ἡ Μακροπτύστης, ὁ, ὁ πτύων μακράν· ἀνθρώπος ἀλαζών, Σχολ. Λουκιαν. ἀπολ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ.
Μακρόπυλος, ὁ, ἡ, ἔχων μακρὰς πύλας, Εὐστάθ. κ. Σχολ. Ὀδυσ. κ. 82.
Μακροπώγων, ὠνος, ὁ, ἡ, μακρογένης.
Μακρόρριζος, ὁ, ἡ, μέ μακράν, βαθεῖαν ῥίζαν. — ρία, ἡ, οὐσιαστ. Θεόφρ.
Μακρόρρυγχος, ὁ, ἡ, μέ μακρὸν ῥύγχος.
Μάκρος, τὸ, ἔμεινε καὶ εἰς τὴν Κ. γλῶσσαν, ἀντὶ μῆκος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1131.
Μακρός, ὁ, ὄν (μάκος, μακρός), κυρίως, ἐκτεταμένος. 1) ἐπὶ τόπον, μακρὸς, πλατὺς, ὑψηλός, βαθύς· ὅθεν μακράν (νοητ. φωνήν) αὐτεῖν, κλαίειν, ἐκτεινομένην εἰς πολὺ διάστημα τόπου. 2) ἐπὶ χρόνον, διαρκής, πολυχρόνιος· διὰ μακροῦ, ἐκ πολλοῦ χρόνου ἢ μετὰ πολὺν χρόνον· μακράν, νοητ. ὁδόν, δηλ. εἰς μακρυσμένον τόπον, ἢ χρόνον· μακρὰ χυδ. καὶ πολὺν καιρόν· οὐκ εἰς μακράν (νοητ. ὥραν), οὐ διὰ μακροῦ (νοητ. χρόνου) εὐθύς, μετ' ὀλίγον. Ὑπερθ. μακρότατα, μακροτάτω, Ἐπίρ, μακρότατα (εἰς τόπον, ἢ χρόνον)· συγκρ. μακροτέρως, μακροτέρω· [Ἡ λέξις αὕτη μετὰ τῶν γειτνιαζουσῶν τῆς μάκος, μῆκος, τὸ, (μάχαρ, μαχάνη, μηχανή) μάκαρος, μάγαρος, μακεδνός (συγκοπ. ἐκ τοῦ μακεδανός), μηκεδανός, μάκιστος, ἀνήκει εἰς τὴν καθολικὴν ἔννοιαν τοῦ μάω. Τὸ παλαιὸν θεματικὸν ἦτο μάτις, κ. μάσις, ὅθεν ματι, μόριον ἐπιτατικὸν ἀντὶ λίαν, μεγάλως· συγκρ. ματίων, ματίων, συγκοπ. μάστων (Πρβ. μέτος κ. μέτος). Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ Μάλα, μάλλον, μάλιστα· Κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Ἰων. μέω ἀνήκουσιν ἐδῶ μέγας, μέγαλος (κ. μέγχιος, μέγερος, μέγελος)· καὶ τὰ παρὰ. (μεγίον), μέγιστος, μέστων, μέζων, μείζων. Τὸ ῥήμα μέδω, ὅθεν modus, μέδιμος, κ. μέτω, μέστω, — ἄλλω, μέτρον. μέσος, μέτος, μετὰ, μεστός, μέχρις, μέσφα. Εἰς τὸ μέω, ὅπου τὸ εἰ σημαίνει τὴν μείωσιν τοῦ διαστήματος, ἀνήκουσι μικρός (μικρός), μικρός, μικύς, μικύλος, μινύς, minus· τὸ παλαιὸν δετ. μέιος, συγκρ. μείων, μείωτερος, ὑπερθ. μείστος· κ. μείς, μῆν, ὁ, ὁ αὐξάνων, ἢ μειούμενος. Ζ. μετὰ κ. μάω.]
Μακροσκελής, εὐος, ὁ, ἡ, μέ μακρά σκέλη, ἢ πόδας· ἄλλως, ἰτχυοσκελής.
Μακροστελέχης, εὐος, ὁ, ἡ, μέ μακρά στελέχη.
Μακροσύλλαβος, ὁ, ἡ, μέ μακράν συλλαβὴν, Γραμμ.

Μακροτάτω, Ἐπίρ. (μακρός), ἀντίθ. ἐγγυτάτω. Ζ. μακρός.
Μακροτένων, ὠτος, ὁ, ἡ, μακροτενωμένος, μακράν ἐκτεταμένος, μακρὸς· ἡλός, Ἀνάλ. 2, 2, σ. 295.
Μακροτέρως, Ἐπίρ. (μακρότερος), μακρότερα. Ζ. μακρός.
Μακρότης, τητος, ἡ, ἀφηρ. τοῦ μακρός.
Μακροτομέω, ὦ, : τὴν ἀμπελον, κόπτω οὕτω τὰ κλήματα τῆς ἀμπελον, ὥστε νὰ μένωσι μακρά τὰ ἄκρα των.
Μακρότομος, ὁ, ἡ, μακροκομμένος. — οτόμος, μακράν κόπτων.
Μακρότονος, ὁ, ἡ, μακράν ἐκτεταμένος, τενωμένος, Μαθημ. Παλ. σ. 53. μακρὸς· Ἀνάλ. 2, σ. 219.
Μακροτράχηλος, ὁ, ἡ, μακρόλαιμος.
Μακροφάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, ἔχων μακρὸν λαιμόν· : λάγυρος, Ἀνάλ.
Μακροφλυαρητής, οὔ, ὁ, μακρός, πολύλογος φλύαρος, Ἀνθολ.
Μακροφυής, εὐος, ὁ, ἡ, μακράν φύομενος, ἐκτεινόμενος.
Μακρόφυλλος, ὁ, ἡ, μέ μακρά φύλλα.
Μακροφωνέω, ὦ, φωνάζω, ὥστ' ἀκούομαι μακράν, Ἰπποκρ.
Μακρόχειλος, ὁ, ἡ, ἔχων μακρά χεῖλη.
Μακρόχειρ, εἰρος, ὁ, ἡ, ἔχων μακρὰς χεῖρας.
Μακρόχηλος, οὔ, ἡ, (χηλή) μέ μακροὺς ὄνυχας ἢ χηλαίς (πατούνας), Στράβ. 17, σ. 985. Σ. ὅπου ἄλλα χειρόγρ. ἔχουσι — χειλότερα.
Μακροχρονίζω, ζῶ πολὺν καιρόν, Ο'.
Μακροχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος), πολὺν χρόνον διαρκῶν ἢ ζῶν. — χρονίτης, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μάκρυμμα, κ. Μάκρυσις, κ. Μάκρωσις, ἡ, ἀπόστασις, μάκρυσις καὶ Κ. εἰς τοὺς Ο' ἀποστροφή, βδελυγμός.
Μακρύνω (μακρός, μακρὸς), κ. Μακρῶ· καὶ Κ. μακρύνω, Παλ. Μαθημ. σ. 148.
Μάκρων, ὠνος, ὁ, μεγεθυντ. ὄνομα τοῦ μάκρος, ταυτ. μακροκέφαλος, Στράβ. 12, σ. 548. Κορ. Σημ. Τόμ. 4, σ. 256. καὶ Κύριον. ὄνομα.
Μακτῆρ, ὁ, Μακτῆς, ὁ (μάσσω), ζυμωτῆς ἀλφίτων. 2) ἀντὶ μάκτρα κ. διφθέρα, Ἡτύχ. — κτήριος, ὁ, ἡ, ἀνήκειν εἰς τὸ μάσσειν· — κτήρια, τὰ, μαγειρικὰ ἐργαλεῖα, Πλούτ. 6, σ. 607. 2, σ. 39. Η. — κτήριον, τὸ, ἱλαστήριον, κάλυμμα ἱερὸν, κρυφίον, ἢ κύκλος ξύλινος, Ἡτύχ.
Μακτός, ἡ, ὄν, (Μάσσω), καταπλάσματα μακτά, ταυτ. ἀνεψθα, Ἀντυλ. Ὀριβάσ. σ. 251, Ματθ.
Μάκτρα, ἡ (μάσσω), σκαφίδιον διὰ ζύμωμα. 2) ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον θραύουσιν, ἢ κοπανίζουσιν. 3) λεκάνη λουτρικῆ, ὡς πύελος κ. σκάφη, Πολυδ. 7, 168.
Μακτρισμός, ὁ, εἶδος γελοιώδους ἀρχήσεως, ἥτις λέγεται καὶ ἀπόκινος, Ἀθην. 14.
Μάκτρον, τὸ (μάσσω), σπογγιστήριον, πανίον διὰ σπούγγισμα, Γλωσσ. Στ.
Μακύνω, δωρ. ἀντὶ μηκύνω.
Μάκω, βλήχω, βελάζω· Παρακ. μέμακα, μεμακῶς, μεμακύνω, Ἰλ. δ, 435. ἀντὶ μήκω, μεμηκα, μεμηκῶς, μεμηκύνω, Ἡτύχ. ὅθεν μμηκή, κ. μμηκῶ. ὅθεν μακῶν, βοήτας, Ἰλ. τ, 469. Ὀδυσ. κ. 163. Ἄλλοι ἠναγκατμένως τὸ ἐρμηνεύουσιν ἐπὶ μῆκος· ἐκ τοῦ μάκος, μῆκος· Ζ. μάω.
Μακώ· Ζ. πρ.
Μάλα, Ἐπίρ. πολὺ, σφοδρῶς, συγκρ. μάλλον· ὑπερθ. μάλιστα· καὶ βεβαιωτικόν, μάλιστα, μετὰ τοῦ καὶ (καὶ μάλα), δὴ (μάλα δὴ), τοι, καὶ ἄλλον μορίων, καὶ μάλα, προσέτι, Ἡρόδ. 8, 66.
Μαλάβαθρον, κ. Μαλόβαθρον, τὸ, ἀρωματικὸν φύλλον ἰνδικοῦ φυτοῦ, καὶ κατ' ἐξοχὴν φύλλον, ἢ φύλλον ἰνδικόν, Διοσκ. 1, 11. Πλίν. 12, 26. — βάθρινος, ὁ, ἡ, κατασκευασμένος ἀπὸ, ἢ μέ μαλάβαθρον.
Μάλαγμα, τὸ, (μαλάττω), μαλακτικὸν ἔμπλαστρον. 2) μαλακὸν σῶμα, κατὰ τοῦ ὁποῖου αἱ πολιορκητικαὶ μηχαναὶ ἐθραύοντο, Πλάτ. Τίμ. σ. 388. ὅπου κεῖται ἄλμα μαλακόν. ἀντὶ δὲ τούτου Λογγίν. 32, 5. Γουφ. ἐφέστ. 11, 63, ἔχουσι μάλαγμα. Κ. μάλαγμα ἢ μάλαμα, ἀντίχρυτός.
Μαλαγματώδης, ες, ὡς μαλακτικὸν ἔμπλαστρον, Γαλην. Τ. 2, σ. 105. Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 652.
Μαλάζω, μ. ἄζω, κ. Κ. οὕτω, ταυτ. μαλάσσω, ὅθεν μαλακός, μάλαξ, βλαξ.
Μαλακαίπους, ποδός, ὁ, ἡ, ταυτ. μαλακόπους, μέ μαλακοὺς πόδας,

μαλακά περιπατῶν, Θεόφρ.
Μαλακαυχητοῖο ὕπνου, Ἀθην. σ. 696, Ἀριστοτ. Ἑσφ. ἀ-
 νάγ. ἀντί τοῦ (ὡς στοχάζεται ὁ Γεῖμερος) μαλακαυχητοῖο (μαλα-
 κός, αὐγή), ἡγουν κλαδάρωματος μεθραυσμένον, καμπυλωμένον,
 βλέμμα· δυναται δὲ νὰ ἀναγινωσθῇ καὶ μαλακαύχενος (ἐκ τοῦ
 αὐχίν, κατὰ τὸ καμπυλαύχενος), ἡγουν κλασαυχενίζόμενος, Ἀρι-
 στοτ. Παιαν. ὁ δὲ Κορ. (T. V, pag. 140. τῆς γαλλικῆς μετα-
 φράστ. τοῦ Στράβ.) προβάλλει Μαλακευνήτου.
Μαλάκειον, τὸ - Ζ. μαλάκιον.
Μαλακευνέω, ὦ (εὐνή), κοιμῶμαι εἰς μαλακὴν κλίνην - συνία,
 ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μαλακευτικός, ἡ, ὄν (μαλακεύω), μαλακύνων, καταπραύνων,
 μαλαχτικός Κ. Σχολ. Ἰλ. α, 582.
Μαλακία, ἡ, θηλυπρέπεια, μαλακὴ ζωὴ, τρυφερότης· ἀδυνα-
 μία, μικρὰ ἀσθένεια· δειλία, ἀκίνησία, ἀδράνεια· ἀνυπομονησία,
 τὸ ἀγνῖθ. τοῦ καρτερία. 2) νηνεμία, γαλήνη τῆς θαλάσσης. 3)
 εἰς τὸν Ἰσαῖον σ. 221, ἀντί μαλακός, κολακευτικός λόγος. Κ.
 ταυτ. ἀντανισμός· ὅθεν
Μαλακίας, ου, ὁ, μαλακός, τρυφερός, εὐπαθής, ὡς καὶ μαλα-
 κίων, τύπος ἀναμφίβολος, ἐκ Σουῖδα.
Μαλακιάω, ὦ, εἶμαι μαλακός, ἀδύνατος εἰς τὴν ὑγίαν· ἐξαιρ.
 φιλάσθενος, ἡ δειλός· ἡ ἀποφεύγω τὴν ἐργασίαν, κ. κακοπάθει-
 αν. συγχοπ. μαλακιάω.
Μαλακίζω, κάμνω μαλακόν, δειλόν, τρυφερόν, ἄτονον, ὀνη-
 ρόν. Μέστ. μαλακίζομαι, εἶμαι, ζῶ μαλακῶς κτλ. εἰς τὸν Ἀλκιφρ.
 2, 3, ταυτ. ἀσθενῶ. Κ. κάμνω ἀντανισμόν.
Μαλάκιον, τὸ, τὰ μαλάκια, ὀνομάζονται ἐκ τῶν ἐνύδρων, ὅσα
 ἔχουσι μαλακόν δέρμα, ὡς ἀντίθ. τῶν ὀστρέων· γράφεται δὲ καὶ
 μαλάχια, κ. μαλάχεια, κ. μαλάκεια, Σουῖδ. Ὀππ. Ἀλ. 1, 638.
 Πρβ. μαλάχη. 2) καὶ εἶδος γυναικεῖον κοσμήματος.
Μαλακίων, ὠνος, ὁ, μεγεθύντ. καὶ ταυτ. τοῦ μαλακός, ἡ μα-
 λακίας· κ. ὄν. Κύρ.
Μαλακόγειος, ὁ, ἡ, ἔχων μαλακὴν γῆν.
Μαλακόγναθος, ὁ, ἡ, μέ μαλακὴν γνάθον, Πολυδ. 1, 49.
Μαλακογνώμων, ὠνος, ὁ, ἡ, μέ μαλακὴν γνώμην, Αἰσχύλ.
 Προμ. 188.
Μαλακόδερμος, ὁ, ἡ, μέ μαλακόν δέρμα.
Μαλακόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, μέ μαλακά μαλλία.
Μαλακόκισσος, ὁ, ἡ, (κιστός), ταυτ. σμίλαξ, λεία, Γεωπ.
 2, 6, 31.
Μαλακοκόλαξ, ακος, ὁ, ταυτ. κόλαξ, παράσιτος, καὶ θηλυ-
 πρεπής, Ἀθην. σ. 258.
Μαλακοκρανύς, έως, ὁ (κράνος), μέ μαλ. κρανίον, πτηνόν τι·
 Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 9, 22.
Μαλακός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, μαλακός καὶ Κ. τὸ μαλακόν,
 τὸ τρυφερόν τοῦ πυρήνος, ὡς τὸ ἀμύγαλον χλωρόν ὄν. Μεταφ.
 θηλυπρεπής, εἰματάβλητος, ἄτονος, τρυφερός, ἀνυπόμονος, ἀν-
 τιθ. τοῦ καρτερικός· ὅστις δὲν ἀγαπᾷ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κοπιᾷ-
 ζῇ· τὰ μαλακά, ἡδοναί, τέρψεις, εὐπάθεια, τρυφή, Ξενοφ. Κύρ.
 7, 2, 28.
Μαλακόσαρκος, ο, ἡ, ἔχων μαλακὴν σάρκα.
Μαλακόστρακος, ὁ, ἡ, ἔχων μαλακόν ὀστρακον.
Μαλακότης, τητος, ἡ, ἀπαλότης, καὶ ταυτ. μαλακία.
Μαλακόφλοιος, ὁ, ἡ, μέ μαλακὴν φλοῦδαν.
Μαλακόφων, ὁ, ἡ, (φρὴν), ταυτ. μαλακογνώμων, Ὀρφ.
Μαλακόφωνος, ὁ, ἡ, (φωνή) μέ μαλακόν, ἡμερον τόνον, ἡ φωνήν.
Μαλακόχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ἐλαφρόχειρος (ὡς χειροῦργος).
 Πρβ. χειρουργός, κ. ἡπιος.
Μαλακοψυχέω, ὦ, εἶμαι μαλακόκαρδος, δειλός.
Μαλακτήρ, ἡρος, ὁ (μαλάσσω), ὅστις ἀπαλύνει, ἐπεξεργάζε-
 ται· χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, δηλ. χρυσοκόος, καὶ ἐλεφαντίνων ὀ-
 στῶν τεχνίτης, Πλούτ. Περικλ. 12.
Μαλαχτικός, ἡ, ὄν, ἀπαλυντικός, καταπραυντικός, λέγομεν
 δὲ κ. Κ. μαλαχτικός.
Μαλακτός, ἡ, ὄν, μαλαγμένος, δυνάμενος νὰ μαλαχθῇ.
Μαλακύνω (μαλακός, -κός), ἀπαλύνω. - κυνσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μαλάξις, ἡ, τὸ μαλάσσειν. ἐκ τοῦ
Μαλάσσω, -ττω, μ. ἀξω, μαλακύνω· ἐπὶ δέρματος, ἐργάζομαι
 ἀργάζω Κ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 389. 2) Μεταφ. καταπραύνω, ἱλαρύνω,
 Εὐρ. Ὀρ. 2) καὶ ἐπὶ αἰσχροῦν, ἀντί δέφω, Φιλῶδ. Ἐπ. 4.

Μαλάχη, ἡ, κ. Μολόχη, ἡ, μολόχα, διὰ τὴν μαλακτικὴν τῆς
 ιδιότητα.
Μαλάχιον, τὸ, φόρημα γυναικεῖον, Νομ. μέ χρῶμα μαλάχης·
 ὀρθότ. ἐκ τοῦ μαλάκιον, μαλακόν δηλ.
Μαλεῦρον, ἀντί ἄλευρον, στέαρ, Ἡσύχ.
Μαλερός, α, ὄν, Νομ. ἐκ τοῦ μαλός, λευκός, καὶ ἐξηγεῖται
 Σύνθ. λαμπρός, πυρῶτης. Ἡ πρώτη του σημασία εἶναι, διαλυτι-
 κός, χωνευτικός, καταβρωτικός· οὕτω μαλερόν πῦρ, Ὀμ. Ἰλ. ι,
 241, ἀντί τοῦ ὁποίου, λέγει ὁ Αἰσχύλος μαλερὰ πῦρ γνάθος·
 μαλερός Ἀρης, Σοφοκλ. ἐξηγεῖται ὀρθότατα διὰ τοῦ καυστικός,
 καταμαραίνων· καὶ εἰς τὸν Εὐρ. μαλερὰ μέλαθρα, ταυτ. μεμολυ-
 σμένα, δεισάλεα, ἄρα παθητ. Τροπ. ὀνομάζει ὁ Αἰσχύλ. μαλε-
 ρός πόθος, πόθος καταβρωτικός, καυστικός, ὡς ὁ Ἀριστοτ. Τμν.
 6. μαλερούς πόρους, δηλ. θρυπτικούς, συντριπτικούς· κ. μαλεραί
 φρένες, Ἡσύχ. ταυτ. μαλακαί· κατ' ἄλλους, λευκαί, ἐκ τοῦ μα-
 λός, λευκός, ἐπειδὴ τὸ λευκός (κατὰ τὴν σημ. εἰς τὸ λευκός κ.
 μέλας), σημαίνει καὶ φιλάσθενος, ἄτονος. Ζ. μάλω.
Μάλη, ἡ (βραχ. α), τὸ κοῖλον μέρος ὑποκάτω τοῦ βραχίονος,
 ματχάλη· ὑπὸ μάλης, ὑποκάτω τῆς ματχάλης, Πλάτ. Νομ. 7,
 σ. 322. καὶ Μεταφ. μυστικῶς, κρυφίως· κ. ὑπὸ μάλης πράξεις, αἱ
 τοιαῦται, μυστικαί. Πλούτ. διακρ. τὸν κόλ. §. 34. 2) ὁ Ἡσύχ.
 ἔχει μάλη ἀντί χλαῖνα, κ. μαλάχη, τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ ἀνα-
 χθῇ εἰς τὸ μαλλός, μαλός.
Μαλάθρα, -η, ης, ἡ, κηρίον συγχωνευμένον μέ πίσσαν διὰ νὰ ἐμ-
 φράσσωσι τὰ κενὰ τοῦ πλοίου, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, διὰ νὰ μὴ ἐμ-
 βαίνῃ ὕδωρ· καὶ μέ τὸ ὁποῖον ἀλείφοντο τράπεζαι καὶ ἐγίνοντο
 ἐπιτήδεοι διὰ γράψιμον. 2) μέγα θαλάσσιον κῆτος, διὰ τὴν μα-
 λακότητα τοῦ σώματός του. [Ἡ ἐκ τοῦ παλάω, πλάω, παλάθη,
 ἡ ἐκ τοῦ μαλάω, ἡ ἐκ τοῦ μαλάκη, μαλάχη, μάλη, ὡς ἐκ
 τοῦ κάλην, κάλην]
Μαλάσσω, κ. -αίνω (μαλάω), ταυτ. μαλάσσω, Στοβ. σ. 332.
Μαλάσκειν, ἡ, ταυτ. μαλακευνία, Σουῖδ. κ. Φρύνιχος Βεκκ. σ. 4.
Μαλάσκια, ἡ, κ. -θακίζω, ταυτ. μαλακία κ. μαλακίζω, Αἰ-
 σχύλ. Προμ. 79.
Μαλάκιος, νη, νον, Ἀνάλ. 2, σ. 117. κ. Μαλακός, ἡ, ὄν,
 Ἐπίρ. - κῶς, ταυτ. μαλακός. - κότης, ἡ, ταυτ. μαλακότης. - θα-
 κῶς, ταυτ. μαλακῶς.
Μαλακόφωνος, ὁ, ἡ, ταυτ. μαλακόφωνος.
Μαλακτήριος, α, ὄν, ἡ Μαλακτικός, ἡ, ὄν, ταυτ. μαλακτικός.
Μαλακώδης, εος, ὁ, ἡ, μαλακούτσικος.
Μαλαξίς, ἡ, ταυτ. μάλαξις. ἐκ τοῦ
Μαλάσσω, μ. ξω, ταυτ. μαλάσσω, Αἰσχ. Προμηθ. καὶ ἐπὶ
 ἐπεξεργασίας τῶν μετάλλων.
Μάλη, ἡ, ταυτ. μαλά. 2) ἀδιόριστον εἶδος θαλασσίον ζώου,
 Ὀππ. Ἀλ. 1, 371. Ἀλ. 1, 371. Ἀλ. 1, 371. Ἰδιότ. ζ. 9, 49.
Μαλάω, ὦ, ταυτ. μαλακῶς, Ἡσύχ.
Μαλάωδης, ὁ, ἡ, ὡστὴν μάλα.
Μάλων, ὁ, ταυτ. μαλακίων, Στοβ. σ. 369.
Μαλιασμός, κ. Μαλίη, ἡ. Ζ. μάλις.
Μαλινάθ' ἀλλη, ἡ, αἰγυπτιακόν φυτόν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 10.
Μαλίον, τό. Ζ. μαλλός.
Μάλις, ιος, ἡ, κ. Μήλις, ἡ, κ. -ίη, κ. Μαλιασμός, ἀρρώστια
 τῆς γαδάρου καὶ ἵππου.
Μάλις, ἰδος, ἡ, Δωρ. ἀντί μῆλις, ἡ, ὄνομα νύμφης τινός ὀρυάδος.
Μάλιστα, ὑπερθ. τοῦ μάλα· κ. ὡς τὰ μάλιστα, κ. τὰ μάλι-
 στα, τὸ πλείστον, κατ' ὑπερβολὴν· ἀπόκρισις βεβαιωτική, βέ-
 βαια, ἐξ ἀπαντος. μάλ. πάντων, βεβαιότατα· καὶ ἀντί μάλλον, με-
 τὰ γενικ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1594. καὶ ἐπομένου τοῦ ἡ· καὶ ἀντί τοῦ
 τὸ ἐλάχιστον, καὶ, ἡ περίπου εἰς διορισμὸν χρόνου, ἡ μέτρου·
 ἡμισυ μάλιστα· ἐν τοῖς μάλιστα, ἀντί ὑπὲρ πάντας, καὶ ἐπὶ θηλ.
 ὑπὲρ πάσας, τὸ αὐτὸ Ἐπίρ.
Μαλάω, Μαλακιάω, Μαλακῶ, Μαλακῶ, κ. Μαλακῶ, κ. Μαλακῶ,
 παχύνω, ξεπαχύνω ἀπὸ ὑπερβολικόν ψύχος, καὶ γίνομαι ἀναίσθητος.
Μάλη, ἡ, ξεπάγωσις, μαράσμος, ἡ ἀναισθησία ἀπὸ ψύχος·
 κατὰ συγχοπ. ἐκ τοῦ μαλακῆ. Ζ. πρ.
Μάλκιος, ὁ, ἐκ τοῦ μαλός ἀντί μαλακός, ὡς μάλη, ἐκ τοῦ μα-
 λακῆ, καὶ τὸ αὐτό, Ἡσύχ. ὑπερθ. μαλκιώτατος κ. μάλκιστος, μα-
 ραίνων, ψυχραίνων.
Μαλλοδέτης, ἡ Μαλλόδετος, ὁ, ἡ, μέ μαλλία δεμένος.
Μάλλον, Ἐπίρ. συγκρ. τοῦ μάλα, περισσώτερον, καλλήτερα, ὀρ-

3ότερα, μετά γεν. ἢ τοῦ ἡ. Κάποτε ἀφίνεται, ὅπου ἡ σύγκρισις εἶναι φανερά ἐκ τῆς λέξεως π. χ. ὀλίγου ἢ, δηλ. ὀλιγωτέρους παρά κτλ.
Μαλλοπάριος, ὁ, ἡ. Ζ. μηλοπάριος.
Μαλλός, ὁ, ἡ. Μαλός, ὁ, ὑποκ. Μαλίον, τὸ, μαλί Κ. Μάλλυξ, δεμάτι μαλίου, πλεξούδα, ἡ κατάρωμα τῶν τριχῶν. Ζ. μάω.
Μαλλοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων μακρά μαλλία.
Μάλλωσις, ἡ (μαλλόω), ἐνδυσίς, σκέπασις με μαλλία. : χρυσή, ταυτ. μαλλός, Σχολ. Πινδ. Πύθ. 4, 407.
Μάλλωτος, ἡ, ὁ, ἔχων μακρά μαλλία. Ζ. ἀμφίμαλλος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἴδη μαλλωτή, ἀντί πολυπρόβατος.
Μαλόβαθρον. Ζ. μαλάβαθρον.
Μαλόδρυα. Ζ. μάδρυα, τά.
Μάλον, Δωρ. ἀντί μήλον.
Μαλοπάριος. Ζ. μηλοπάριος.
Μαλός, ἡ, ὁ, μαλακός, τρυφερός. Εἰς τὸν Ὅμ. ἀνέγνωσαν ἄρνα μαλὴν, ὅπου κεῖται τὰρα ἀμαλὴν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· διότι ἀμαλός γίνεται ἐκ τοῦ μαλός (ἐπιθετ. τύπος τοῦ μαλλός, μαλός, ὁ· ἄρα μαλλιαρός, τριχωτός, μαλακός) προσλήψει τοῦ εὐφ. α, καὶ ὄχι ἐκ τοῦ ὁμαλός. 2) ἐξηγεῖται λευκός : τράγος, Θεόκρ. τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ παράγεται ἐκ τοῦ μάλω (Ζ. τὸ εἶναι)· ἀλλὰ πιθανῶς σημαίνει μαλλιαρός, τριχωτός.
Μάλουρος, ὁ, ἡ, κ. Μαλουρίς, ἡ, ταυτ. λεύκουρος.
Μαλοφόρος, Δωρ. ἀντί μηλοφόρος.
Μαλοφύλαξ, Δωρ. ἀντί μηλοφύλαξ.
ΜΑΛΩ, πρωτότυπος λέξις ἀφανισμένη, κ. κυρίως, ταυτ. ἄλω, ἀλέω, ἀλεύω, ἀλήθω, Κ. ἀλέω, καὶ συγγενῆς τοῦ μέλω, μόλω, μύλω, μύλλω· ὅθεν μαλός, μαλερός, μάλη· μαλάω, -άζω, -άσσω· μάλη, μαλάω, -άζω, -άσσω, ὅλα με τὴν ἐννοίαν τοῦ τεθρυμμένου, ἀλέω, τρίβω, μαλακύνω. Ἐκ δὲ τούτου με τὸ εὐφ. α, ἀμαλός, ἀμαλάσσω, ἀμαλάπτω, (ἀμάλδω, ὡς ἐκ τοῦ μέλλω, μέλδω) ἀμαλδύνω, συντρίβω, ἡ μαραίνω. Καθὼς ἐκ τοῦ μάλω ἐσχηματίσθησαν μέλω, μόλω, μύλω, οὕτως ἐκ τοῦ μάρω, μόρω, μέρω, μύρω. Τὸ κοινὸν αὐτῶν εἶναι ἡ σκοτεινὴ ἐννοία τῆς ἐκτάσεως, εἰς τὸ μάω.
Μαμερτός, ὁ, εἰς τὸν Δυκόφο. ταυτ. Ἀρης. Εἰς τὸν Πλούτ. καὶ ἀλλοῦ εὐρίσκεται κ. Μάμερκος, τροπὴ τοῦ τ εἰς κ. Ζ. κ. μάρης, καὶ τὴν σημ. εἰς τὸ ἀνὴρ.
Μαμερά, Μαμιρά, ἡ Μαμιράς, Ἀλέξανδρ. Τραλλ. 7. Παῦλ. Αἰγ. 3, 12. ξενικοῦ τινὸς φυτοῦ ῥίζα.
Μάμμα, Μάμμη, Μαρμαία, ἡ, ἀντί Μαρμία, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς Ἀττικοὺς ἐσήμαινε τὴν μητέρα, καὶ εἰς τοὺς μεταγ. τὴν προμήτερα, τὴν μητέρα τῆς μητρός, ἡ τοῦ πατρός. Οἱ πρῶτοι τύποι εἶναι βρεφικὰ φωνήματα, μητερ· ὡς καὶ τάτας, ὁ πατήρ (Ζ. ἀπ-φώ). Εὐρίσκεται δὲ κ. μᾶ ἀντί μάτηρ, ἐπιφωνηματικῶς, π. χ. μᾶ γὰ, ἀντί ὦ μήτηρ γῆ, Αἰσχ. Εἰς τὸν Θεόκρ. 15, 80, ἐπιφώνημα ἀγανακτικῆς, ὡς κάποτε τὸ Δάματερ· οὕτως εὐρίσκει-ται κ. πᾶ, πᾶς, ἀντί πατήρ, τὸ ὅπ. Ζ. τὰ φωνήματα ταῦτα συναντῶνται ὡς ταυτοσήμαντα με τὸ μαζός, μάμμη, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 2, 28. 30· 43, καὶ με τὸ μάω, μαλακύνω· ὅθεν βλιτομάμας, συχομάμας, κ. μαμμακύδος, κ. μαμμακούδος (τὸ ὑ μακρυνόμ. εἰς ου, ὡς εἰς τὸ εἰλήλουθα) ὡς σημεῖα μάμμης· τὸ τελευταῖον (ὅς τις κρύπτεται εἰς τὸν κόλπον τῆς μητρός του), ἐκ τοῦ κεύδω, κύδω, κ. μάμμα, δειλός ὡς βρέφος, νηπιόφρων. Ἰλ. 5, 467, καὶ ὡς ὄνομα μωροῦ, καὶ ἀνοήτου ἀνθρώπου, ὡς τὸ Μαργίτης· διότι ἡ ἐννοία τοῦ μαλακοῦ χρησιμεύει εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν ὡς ἐξηγήσις τῆς μωρίας. Πρβ. μάργος, μωρός, μωλός, μύκης, ναυρός, βλίτων, βλάξ κτλ. Κ. μαμμή, ταυτ. μαῖα.
Μαμμάκουρος, ἡ Μαμμάκουρος, μωρός ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 190. Ζ. πρ.
Μαμμάν, ἐκφώνημα πενιασμένου παιδίου, Ἀριστοφ. Νεφ. Κ. μαμμά λέγουσι τὴν σήμερον τὰ νήπια τὸ φωμίον Ζ. βρύλλω.
Μαμμάριον, τὸ, Μαμμία, ἡ, Μαμμίδιον, τὸ, κ. Μαμμίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ μάμμα, μανιούλα λέγουσιν οἱ Θετταλοί.
Μαμμία, ἡ, ἡ μήτηρ, Ἀριστοφ. Δυσ. 878. Συνήθως, ἡ προμήτωρ· ὅθεν τὰ πρ. ὑποκοριστικά.
Μαμμόθρεπος, ὁ, ἡ, ἀπὸ τὴν μάμμη, ἡ μητέρα τοῦ ἀναθρεμμένου. Πρβ. παρὰ ματρί μένειν, Πινδ. Πύθ. 4.
Μαμμωνυμικός, ὁ, ἔχων τὸ ὄνομα τῆς μάμμης μου, Σχολ. Βε-νέτ. Ἰλ. α, 43.
Μάν, Δωρ. ἀντί μήν.

Μανάκιον. Ζ. μαννάκιον.
Μανάκις, Ἐπίρ. (μανός), ταυτ. ὀλιγάκις, Ἡσύχ.
Μανδάκη, ἡ, ὅθεν μανδακηδόν, Ἐπίρ. με τὴν μανδάκην, εἰς ὅς ἐγκαύσεως εἰς τοὺς ἵππους.
Μάνδαλος, ὁ, σύρτης, ὅς τις τίθεται εἰς τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας τὴν σήμερον, καὶ ὀνομάζεται καὶ τῶρα μάνδαλος, Ἀρτεμίδ. 10, 11. Ζ. κάβλη, κ. λύκος, ἀρ. 6.
Μανδαλωτός, ἡ, ὁ, φίλημα, ἡδονικὸν φίλημα με τὴν γλῶτταν ἐμβαλλομένην εἰς τὸ στόμα τοῦ φιλουμένου, Ἀριστοφ.
Μανδαλώω, Ἡσύχ. Κ. μανδαλόνω, ἐκ τοῦ μάνδαλος.
Μανδοειδής, ὁ, ἡ, ὡς μανδύας, ἡ μανδύη, Εὐστάθ. Ὀδυσ. α, 30.
Μάνδρα, ἡ, τόπος περιφραγμένος διὰ νὰ ἐνδαιωνται κτήνη, μάλιστα πρόβατα· Κ. μανδρί, Ἀνάλ. 1, σ. 172. εἰς τοὺς μεταγ. μοναττήριον. Πρβ. λαύρα, σηκός.
Μανδραγόρας, ου, ὁ, φυτὸν ὑπνωτικόν, Διοσκ. 4, 76. Θεόφρ. Ἱστ. φ. 6, 2. κατὰ Λινναῖον, atropa mandagoras. : ὑπὸ μανδραγόρα καθύδου, κοιμᾶται ὡς ἄν νεκρός.
Μανδραγορίτης, ὁ, Νοητ. οἶνος, κατασκευαζόμενος με τὰ φύλλα ἡ τὴν ῥίζαν τοῦ μανδραγόρου, Διοσκ. 5, 81.
Μανδραγορικός, ἡ, ὁ, ἀνήκων εἰς μανδρ. ἡ ἐκ μανδρ. Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 18.
Μάνδρεμα, τὸ (μανδρεύω), ταυτ. μάνδρα, Διονυσ. Ἀρχ. 1, 70. μοναττήριον, Νικ. Χρον. 14, 1.
Μανδύας, ου, ὁ, Μανδύη, ἡ, κ. Μανδύς, ἡ, ταυτ. χλαμύς, ἐσ-εστρίς, Ἀρτεμίδ. 2, 3. Εἰς τὸν Δ. Κατ. μάλλινόν τι ἐπανωφόρι· λέξις Περσική.
Μανέομαι, ἀντι μάνομαι· ὅθεν μεμάνημαι, Θεόκρ. 10, 31.
Μανέρως, ὁ, Αἰγυπτιακόν τι ἄσμα τῶν χωριατῶν, ἀπὸ Μανέρουτι-νός. Πρβ. λίνος, κ. λιτυέρτης, Πλούτ. Ἰσίδος· κεφ. 16, Ἡρόδ. 2, 79.
Μανῆς, ἡ ὀρθότερον, Μάνης, εὐς, ους, ὁ, αἰτ. Μάνην, καὶ αἰτ-πληθ. Μανᾶς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 523. ὄνομα δούλου, ὡς Σάκης κτλ. κ. Μανία, ὄνομα δούλης, καὶ βολήτις εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ εἰ-δος ποτηρίου, Ἀθήν.
Μανθάνω, (Ζ. μάθω), κυρίως, ζητῶ νὰ μάθω. ἐρευνῶ, Ἡρόδ. 7, 208, τὸ πλήθος ἐμάνθανε· ἀκούω· καταλαμβάνω, νοῶ : οὐ μανθάνω, δὲν καταλαμβάνω, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1004. Ἡ φράσις τί μαθῶν, καὶ τί παθῶν σημαίνει Διὰ τί· ἀλλὰ τὸ πρῶτον, διὰ τίνα λόγον· τὸ δεύτερον, ἀπὸ τίνα ἐμπειρίαν, πάθος, δηλ. τί ἐπα-θες καὶ λέγεις, ἡ πράττεις τοῦτο; τὴν διαφορὰν ταύτην μὴ πα-ρατηρήτας ὁ Βρούχιος ἔβαλεν εἰς τὸν Ἀριστοφ. πάντοτε τί πα-θῶν. 2) εἰς τὸν Ἱπποκ. ἀντι συνήθίζω, ὡς κ. μάθος, τὸ μεμαθη-κός, ἡ μάθησις, ἀντι ἡ συνήθεια. Με μετοχ. μάνθανε ὦν, ἀντι ἴσθι ὦν, Σοφοκλ. Ἥλ. 1358.
Μανία, ἡ, τρέλλα, λύσσα. 2) ὀρμητικὸν πάθος, ἐπιθυμία, ἐν-δουσιασμός· ὅθεν ἐπὶ ἐνδουσιῶντων παιητῶν : μανίην σῶφρονα μαίνεσθαι.
Μανία, ἡ. Ζ. μανῆς.
Μανιάκης, ὁ, κατὰ τὸν Πολύβ. 2, 31. ὅπου κεῖται μανιάκον, χρυσαὺν περιδέριον, ἡ βραχιόλιον τῶν Κελτῶν, διάφορον τοῦ περι-χειρα κ. ψέλλια· ἀλλὰ καὶ τῶν Περσῶν, Πλούτ. Κιμ. 9. Κατὰ τὸν Πολυδέστην οἱ Δωριεῖς ὠνόμαζαν τὸ περιδέριον μάνιον, ἡ μάνιον, κ. μόνιον. Εἰς τὸν Θεόκρ. εἰδύλ. 11, 4. ἀνέγν. τινὲς μαν-νοφόρος, δηλ. βασταζῶν περιδέριον. Εὐρίσκεται δὲ καὶ ὑποκ. μα-νιάξ, κ. μαννάκιον.
Μανιάς, ἄθος, ὁ, ἡ, μαινόμενη, τρελλή· καὶ Ἐπιθ. : νοῦτος, Σοφοκλ. Αἰ. 39.
Μανιχός, ἡ, ὁ, ἀνήκων εἰς τὴν μανίαν, κλίνων εἰς αὐτήν, φαι-νόμενος ὡς μανιώδης, με τὸ λευκὸν τοῦ ὁμματος πρὸς τὰ ἔξω, τρελλός, Ἀριστοφ. Προβλ. 31, 7· 2) ἀντι τοῦ μέγας : γελαῖν, Ἀριστοφ. Πλούτ. 874· ἡ σωφρόνημα λίαν μανικόν, Ξενοφ. Ἀγης.
Μανιόκητος, ὁ (μανία, κῆπος ἀρ. 4), ἀσελγής, πόρνος, Σουῖδ. λέξ. μισάχνη.
Μανιοποτός, ὁ, ἡ, κάμων μανιώδεις, τρελλούς, Πολύαιν. 8, 43.
Μανιοργέω, ὦ, με αἰτ. κάμνω τρελλόν, Πολύαιν. 8, 43.
Μανιώδης, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ὡδῶς, ὡς μανιόμενος, παράφρων.
Μάννα, ἡ : λιβανωτοῦ, ἡ ὕλη τοῦ θυμιάματος, θυμιάμα, Αἰνεί-τακτ. κεφ. 35. Κ. μάννα, ἡ, ἀντι μήτηρ.
Μαννάκιον, τὸ, περιδέριον, ταυτ. μανιάκης, Σχολ. Θεοκρ. 11, 41.
Μαννάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ μάννα, μήτηρ. Δουκ. εἰταιρ. διάλ. 6, 7.
Μαννοδότης, ου, ὁ, ὁ δούς τὸ μάννα εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἐν τῇ

ἐρήμῳ, Χρησμ. Σιβυλλ. 2, σ. 294.
Μάννος, Μάνος, ὁ· Ζ. μανιάκης.
Μαννοφόρος, ὁ, ἡ· Ζ. μανιάκης.
Μανός, ἡ, ὄν (ἀντίθ. τοῦ ἀδρός, πυκνός), ἀραιός, ἄτονος· κ. σπάνιος· ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς· ὅθεν μανάκις, Ἐπίρ. ἀντί ὀλιγάκις. Ζ. μόνος.
Μανόσπορέω, ὦ, σπείρω ἀραιῶς, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 8, 6.
Μανόσπορος, ὁ, ἡ (σπορά), ἀραιῶς σπαρμένος.
Μανόστημος, ὁ, ἡ (στήμων), μὰ ἀραιὰ στημόνια, Ἐτυμ. Μ. ἐξ Αἰσχύλ.
Μανότης, τητος, ἡ, ἀραιότης, σπανιότης.
Μανόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον), μέ σπάνια, ἡ ἀραιὰ φύλλα.
Μανόχρως, ὁ, ἡ (χρῶς), ταυτ. ἀραιόσαρκος, Θεόφρ. περὶ ἰδρωτ. σ. 437.
Μανόω, ὦ, ἀραιόω· -νωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μαντεία, ἡ, πρόρρησις, προφητεία· ἡ σκοτεινὴ φράσις, καὶ χρειαζομένη ἐξηγήσιν, Ἡρόδ. 1, 49· καὶ ἐρώτησις τοῦ χρηστηρίου, Πλάτ. Συμπ. σ. 206· μαντείας δεῖται, χρειάζεται ἐξηγητήν, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 304.
Μαντεῖον, τὸ, τόπος, ὅπου δίδονται χρησμοί· καὶ ταυτ. πρ.
Μαντεῖος, εἶα, εἶον, προφητεύων, χρησιμεύων εἰς τοῦτο· σποδός, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. ὡς οὐσιαστ. ἀντί μάντις.
Μαντεύμα, τὸ, ὁ ληφθεὶς χρησμός, ἐκ τοῦ
Μαντεύομαι (μάντις), προφητεύω, δίδω χρησμόν· 2) ἐρωτῶ τὸν χρησμόν· μεμάντευμαι, ἠρώτησα τὸν χρησμόν, Πίνδ. Πύθ. 4, 3) ἐπιτυχάνω, εὐρίσκω μέ τὸν νοῦνον· ἐστὶ γὰρ, ὁ μαντεύονται πάντες, φύσει κοινὸν δίκαιον καὶ ἀδικον, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 1, 13. βλέπω, μέ μυρίζει, αἰσθάνομαι· πᾶσα κύων ἐν ὕπνῳ ἄρτους μαντεύεται, Θεόφρ. Πρβ. κ. ἀπομαντεύομαι. Ἐκ τοῦ μάω (μάνω), ὅθεν κ. μανύω, μηνύω, μ' ὅλον ὅτι οἱ παλαιοὶ τὸ παρηγαν ἀπὸ τοῦ μαίνομαι.
Μαντεντής, οὔ, ὁ, ταυτὸς. μάντις· ὅθεν
Μαντευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύεσθαι.
Μαντευτός, ἡ, τὸν, μαντευμένος, φανερωμένος ἡ προσταγμένος ἀπὸ τὸν χρησμόν, Εὐρ. Ξενοφ.
Μαντεύω, μ. εὐσω, ταυτ. μαντεύομαι, Ξενοφ. Ἐφεσ. 5, 4.
Μάντης, ου, ὁ, ταυτὸς. μάντις. Στοβ. 3, σ. 14, ἐκ Μειανδ.
Ἀμφ. ἀλλ' ἔχει, χωρὶς μαρτυρίαν, πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀναλογίαν, ἐπειδὴ αἱ καταλήξεις εὐς, ἡς, ἰς εἶναι διαλέκτων διαφοραί· οὕτως ἀττις ἀντί ἀττις· ὅθεν ὁ τύπος Προμαντεὺς, Λυκόφ.
Μαντικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, κλίτων εἰς τὸ μαντεύειν. - τική, ἡ (τέχνη), ἡ τέχνη, τὸ χάρισμα τοῦ μαντεύειν.
Μαντιπολέω, ὦ, μαντεύω, ἐκ τοῦ Μαντιπόλος, ὁ, ἡ (πολέω) ταυτὸς.
Μάντις, εως, ὁ (μάω, μανύω), προφήτης, προλέγων· Κατὰ Πλάτ. ἐκ τοῦ μαίνομαι· 2) ἡ, εἶδος ἀκρίδος, Θεόφρ. 10, 18, ἴσως ταυτ. καλαμαῖα, κ. καλαμίτις, Ἀρίσταρχ. παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 1, περιγράφει τὸ ἔντομον τοῦτο· 3) ὁ βάτραχος, ὡς προφήτης τῆς μεταβολῆς τῶν καιρῶν, Ἡσύχ. Ζ. μαντεύομαι.
Μαντιχώρας, ου, ὁ, ἡ Μαρτιχώρας, ἀδιόριστον, καὶ βέβαια μυθῶδες ζῶον τῆς Ἰνδίας. Φίλ. κερ. 35· Πausan. 19, 21.
Μαντοσύνη, ἡ, ἡ μαγική τέχνη· ἐκ τοῦ
Μαντόσυνος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὴν μαντείαν· κέλευσμα μαντόσυνον, προσταγή τοῦ χρησμοῦ, Εὐρ. Ἀνδρ. 1031.
Μαντώ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου.
Μαντώδης, εως, ὁ, ἡ, ταυτὸς. μαντόσυνος.
Μαντώος, ὁ, ἀντί μαντοῖος, ταυτὸς. μαντεῖος.
Μανύω, Μανυτής, Μάνυσσις, ὄωρ, ἀντί μηνύω κτλ.
Μανώδης, εως, ὁ, ἡ, ἀντί μανοειδής, ἀραιός.
Μάνωσις, ἡ· Ζ. μανόω.
Μάξεινος, ὁ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί Μάξιμος, Ἀθην. σ. 332.
Μάπω, ὅθεν μαπέειν, μεμάποιεν, Ἡσιόδ. ὅχι ἐκ τοῦ μάω, προσφαύω, πιάω, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἄφω, ἄπω, ἄπτω, προσληψεί τοῦ μ μάπω· Ζ. μάρπω.
Μάραγδος, ἀντί σμάραγδος, τὸ σμαράγδι. Ζ. μαράσσω, ἀρ. 2.
Μάραγνα, ἡ, κ. Σμάραγνα, εἰς τὸν Ἡσύχ. μᾶστιξ, καμτσῆκι. Εὐριπ. Ῥῆσ. 817. Ζ. μαράσσω.
Μάραθρον, τὸ, κ. Μάραθρον, τὸ, τὸ λάχανον μάραθρον καὶ Κ.
Μαραθρών, ὁ, κῆπος μαράθρων, Στράβ. 3, σ. 129· καὶ Μα-

ραθῶν, ὁ περίφημος τῆς Ἀττικῆς δῆμος, ἴσως ἀπὸ μάραθρα ψυόμενα ἐκεῖ. Πρβ. ῥαμιοῦς, θρύμβα, κράνειον κτλ.
Μαραθωνομάχης, ὁ, κ. - μάχος, ὁ, ἐντιμὸν ὄνομα τῶν μαχησαμένων εἰς τὸν Μαραθῶνα κατὰ τῶν Περσῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 986.
Μάραϊνα, ἡ, ἀντί μάραγνα, Αἰσχύλ. Χοηφ. 373.
Μαραίνω, μ. ανῶ, Παθητ. παρὰκ. μεμάραιμαι, Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 43. μεμάραιμένος, Πλούτ. Ῥωμυλ. κυρίως, ἐπὶ πυρὸς, ἡ θερμότητος, ξηραίνω, κάμνω τὰ φυτὰ νὰ χάτωσι τὸ πράσινον χρώματων· ὅθεν, ἀδυνατίζω, ἀτονίζω, ἀφανίζω κατ' ὀλίγον, Θεοκ. 2, 50· οὐ μαραινέτε χρόνος, Ἀνάλ. 3, σ. 281. Παθ. ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω· καὶ ἐπὶ πυρὸς καὶ ἀνέμου, φλόξ ἐμαράνθη, Ὁμ. πνεῦμα παυσάμενον κ. μαρανδέν, Πλούτ. ὅθεν κ. Ἐνερ. Τμν. Ἐρμ. 140 ἀνδρακίην ἐμάρανεν, ἐσβυσε τοὺς ἀνδρακας· καὶ ἡ εἰς τὴν μνήμην μεταφορὰ τοῦ σβύνειν ὀνομάζεται μαραίνεσθαι, λησμονεῖσθαι, Σοφ. Οἰδ. Κ. 1327· καὶ ἐπὶ προσώπου· μαράναι ὄψεις, Σοφοκ. Ζ. μάρω.
Μάρανσις, ἡ, τὸ μαραίνειν, ἀσθενίζειν.
Μαραντικός, ἡ, ὄν, ἀδυνατιστικός, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 59. - ρασμός, ὁ, ταυτ. μάρανσις, ὡς οὐδ. τὸ φθίνειν, ἐλαττοῦσθαι, ἀδυνατίζεσθαι κατ' ὀλίγον, ἡ μείωσις τῶν δυνάμεων τοῦ γέροντος. - σμώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν μαρασμός, ἡ πάσχω τὸν μαρασμόν.
Μάραον, τὸ, ἡ Μάραος, ὁ, Ζ. πίτταξος.
Μαράσσω, ταυτὸς. φοφέω· εἶναι τὸ αὐτὸ ἀράσσω προσλήψει τοῦ μ· προσλήψει τοῦ σ, σμαραγή, σμαραγέω, σμάραγος, ἐρισμάραγος· προσέτι μάραγνα κ. σμαραγνα, ἡ μᾶστιξ. 2) μαράσσω, ὅθεν μαράγδος κ. σμάραγδος, κ. μάρμαρον, εἶναι παράγωγον ἐκ τοῦ μάρω, μαίρω, μαρμαίρω, μαράω, ἄζω, ἄσσω, δηλ. λάμπω, ἀκτινοβολῶ· Ζ. μάρω.
Μαραυγέω, ὦ, χάνω τὴν ὄρατιν· σκοτίζομαι τοὺς ὀφθαλμούς, Πλούτ. 8, σ. 367.
Μαραυγία, ἡ, (μάρω, αὐγή), σκοτισμός τῆς ὀφθαλμοῦ· τὸ λαμπρὸν φᾶος μαραυγίαν τίθησι τοῖς ὀφθαλμοῖς, Στοβ. λογ. 1. Ζ. μάρω.
Μαργαίνω· Ζ. μαργάω.
Μαργαρίς, ἰδος, ἡ, κ. Μαργαρίτης, ὁ, κ. Μαργαρίτις, ἡ, νοητ. λίθος, τὸ μαργαριτάρι· 2) φυτόν τι κάμνων καρπὸν ὡς μαργαρίτας·
Μάργαρον, τὸ, κ. Μάργαρος, ὁ, κ. Μαργέλλιον, τὸ, κ. Μαργηλῖς, ἡ, τὸ μαργαριτάρι (ἐκ τοῦ μαράσσω)· Πρβ. κοράλλιον, Μαργαρώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν μαργαριτάρι.
Μαργάω, ὦ, κ. Μαργαίνω, μαίνομαι, παραφρονῶ, Ἰλ. ε, 882. εἶμαι φιλήδονος, ἄσωτος· συστὴν ἐπὶ φορυτῷ μαργαρινούσας, ἐπὶ χοίρων, οἵτινες διὰ φιληδονίαν κυλίνονται εἰς τὴν λάσπην, Πλούτ. Ζ. μάργος.
Μαργέλλια, τὰ, κ. Μαργηλίδες, αἱ, εἶδος φοίνικος, ἡ ὁ καρπὸς τοῦ· ὅθεν ὁ τύπος ἀργέλλια, τὰ (Νομ. ἐσφ. ἀνάγ.) ἀπέβαλε τὸ μ. ἐξηγεῖται μαλδιβικὸν κάρυον· Ζ. κ. μάργαρον.
Μαργέλλιον, τὸ, μαργαριτάρι.
Μάργη, ἡ, ταυτὸς. ὕβρις, ἄσωτία, ἀλαζονεία, Ἡσύχ.
Μαργήεις, εσσα, ἦεν, κ. Μάργης, ου, ὁ, ταυτὸς. Μάργος, Σουῖδ.
Μαργηλῖς, ἡ· Ζ. μάργαρον, Φιλόστρ.
Μαργίτης, ου, ὁ, ἐκ τοῦ μάργος, ὄνομα ἀνοήτου ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὅποιον ἔκαμεν ὁ Ὁμηρος, ὡς λέγουσι, ποίημα, τοῦ ὁποῦ ταῖ σωζόμενα ὀλίγα ἔχνη φανερόναι εἶναι τινὲς χαρακτῆρα.
Μάργος, η, ου, κ. ὁ, ἡ, κ. Μάργης, ου, ὁ, κ. Μαργήεις, εσσα, ἦεν, ταυτὸς. ἄφρων, αὐθάδης, ἄσωτος, Εὐρ. Ἡλέκ. 1022. ἄρπαξ, Ἀντιφιλ. ἐπίγ. 5· μάργος οἶνος, Ἡσιόδ. λείψ, ὡς μάχλος ἄμπελος· καὶ πολυφύγος· καὶ συκοφάντης.
Μαργοσύνη, ἡ, κ. Μαργότης, ἡ, παραφροσύνη, ἀνοησία, αὐθαδεία, φιληδονία, Εὐρ. Ἀνδρομ. 950, ἄσωτία, συκοφαντία, Ἀπολλών. Ῥόδ. ἀμέλεια (ἴσως τὸ μάργος ταυτ. ἀργός, ἄεργος, καὶ ἐκ τῆς ἀργίας προέρχονται ὅλα τὰ ἄλλα)· Ζ. ἀργός. Πρβ. μάμμα, κ. μάταιος.
Μαργόω, ὦ, μ. ὥσω, κάμνω μάργον· Παθ. γίνομαι μάργος, Αἰσχ. Ἰκ. 758. Μαργόνω λέγουσιν Κ. πολλαχοῦ ἀντί ῥιγῶ, κρυόνω.
Μαρή, ἡ, Νομ. χεῖρ, ὅθεν εὐμαρής, ταυτὸς. εὐχερής· Ζ. μάρπω.
Μαριθών, κ. Μαριθεύς, ὁ, πέτρα, ἡτις ἀνάπτεται, ὅταν χυθῇ ἐπάνω τῆς νερόν, Ἀριστοτ. Θανυμ. 41.
Μαριλευτής, οὔ, ὁ, ταυτ. μαριλοκαύτης, ἀνδρακεύς, ὁ καίων, καὶ κατασκευάζων ἀνδρακας, Πολυδ. Ἐκ τοῦ
Μαριλεύω, καίω μικροὺς ἀνδρακας, Πολυδ. ἐκ τοῦ
Μαρίλη, ἡ, κ. Σμαρίλη, Νομίζ. κοινοτός ἐσβυσμένων ἀνδρακίων.

- ὄθεν Μαριλιάδης, ὄνομα ἀνδρακίως, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 609· καὶ μικρὰ καϊόμενα κάρβουνα, διάφ· τοῦ τέφρα, σποδιά, καὶ κόνις, Ἰπποκρ. σ. 648. Ζ. μάρω.
- Μαρτελοκαύτης. Ζ. μαρτελευτής.
- Μαριλοπότης, ου, ὁ, ὅστις καταπίνει κόνιν ἀνδρακίων, Ἀνάλ. 3, σ. 239.
- Μαρῖνος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 6, 17., κ. ὄν. Κύρ.
- Μάρις, εως, ἡ, μέτρον ρευστῶν, εἰς κοτύλας περιέχον, κατ' ἄλλους, δέκα χοῶς, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 8, 9. Πολύαιν. 4, 3, 32.
- Μαρίω, ταυτόσ. πυρέττω, ὡς μαιριάω. Ζ. μάρω.
- Μαρκίατον, τό, ὄνομα χρίσματος, Ἀλέξανδ. Τραλλ. 1, σ. 25. 7, σ. 329, 357.
- Μαρμαίρω, μ. αρῶ, λάμπω, ἀκτινοβολῶ· Ἐκτός τῆς κινήσεως τοῦ φωτός, ἐρμηνεύει τὸ ῥῆμα καὶ τὴν ταχεῖαν κίνησιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ τῶν ποδῶν εἰς τὸ χορεύειν. [Ἐκ τοῦ μάρω, μαίρω γίνεται τὸ μαρμαίρω κατὰ διπλασιασμόν (Πρβ. καρκαίρει μοιμύλ. λω, μορμύρω κτλ)· Ζ. μάρω.]
- Μαρμαρείος, εἰς, εἰον. κ. -ρεος, εἰς, εἰς, εἰς, κ. ὁ, ἡ, ἄσπρος καὶ λαμπρὸς ὡς τὸ μάρμαρον, Ἰλ. χ, 441.
- Μαρμαρίζω, λάμπω ὡς τὸ μάρμαρον, Διόδ. 3, 12.
- Μορμαρίνος, νη, νον. κ. Μαρμαρίτις, ἡ, ταυτ. μαρμαρείος.
- Μαρμαρογλυφία, ἡ, τὸ γλύφειν ἀγαλμα ἐκ μαρμαρίου, Στραβ. 10, σ. 746. Πρβ. τὴν σημ. εἰς τὸ γλύφω.
- Μαρμαρόεις, εσσα, εν, λάμπων, ἀκτινοβολῶν, Σοφοκλ. Ἀντ. 618.
- Μάρμαρον, τό, ταυτ. μάρμαρος, ἀριθ. 2.
- Μαρμαροποιός, ὁ, ταυτ. ἀγαλματογλύφος, Φίλοστρ. Γλωσσ.
- Μάρμαρος, εἰς, ἡ, κ. Ἰων. Μαρμαρῶς, λαμπρός, ἀκτινοβόλος· 2) εἰς τοὺς μεταγ. τὸ μάρμαρον, ἢ λυγδός, κ. λυχνίτης λίθος· 3) πᾶν σκληρὸν σῶμα· Εἰς Ἰλ. μ, 388, μαρμαρῶ ὀκρίεντι, σημαίνει πέτραν ἀπλῶς, ἀλλ' ἢ πρώτη ὀνομασία του προήλθεν ἀπὸ λαμπρόν τι καὶ σκληρόν. Ἐκ τοῦ μάρω, μαίρω, μαρμαίρω. Πρβ. λυγδός.
- Μαρμαρυγή, ἡ (μαρμαρύσσω), τὸ λάμπειν, ἀστράπτειν, λάμψις, ἀκτὶς φωτός· τρομώδης, κ. δονώδης κίνησις, Ὀδυσ. 3, 268. Ζ. μαρμαίρω· ὄθεν
- Μαρμαρυγώδης, εως, ὁ, (εἶδος), ἀκτινοβόλος, λαμπρός.
- Μαρμαρύζω, κ. -ρύσσω, ταυτόσ. μαρμαίρω· [τὸ μαρμαρύζω, Ἰουλιαν. παρὰ Ηυρίλλ. σ. 356. ἀμφ. παραλόγως. Πρβ. λαγαρύζω, κ. -ρίζω.]
- Μαρμαρώπις, εως, ἡ, Λυκόφρ. 843, κ. Μαρμαρωπός, ὁ, ἡ, Εὐρ. Ἡρακλ. 883 (ὦψ), λαμπροπρόσωπος, 2) αἰτὶ λιθοδερχίης.
- Μάρναμαι, μάχομαι, ἀγωνίζομαι· Ἀόρ. ἐμαρνάσθην, ποιητ. Ἐκ τοῦ μαρῆ, μάρω, μάρνω (ὡς ἄρω, ἄρνω)
- Μάρνας· ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἐν Συρίᾳ Γαζαίους ὁ Ζεὺς.
- Μάρων, τό, φυτὸν, ἢ μανσοράνα, Διοσκ. 3, 49.
- Μαρούλιον, τό, κ. Η. οὕτως, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 156.
- Μάρπτις, ὁ, ταυτ. ὑβριστής, βλιμάζων, προπηλακίζων, Αἰσχ. Ἰκέτ. 833. ἐκ τοῦ
- Μάρπω, κ. Μάρπτω, μέλ. μάρψω, ποιητ. ταυτ. συλλαμβάνω, πιάνω, μετά γεν. π. χ. ποδός· 2) φθάίνω τινά· μάρψει ποσίν, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν, δὲν ἤγγιξε τὴν γῆν με τοὺς πόδας του· μάρψε μόρος, Ἀνάλ. τὸν ἐπῆρεν ἡ τύχη· ὄθεν μεμαρπα, μεμαρπώς, Ἀόρ. μεμαρπον. [Μάρπω εἶναι προσλήψει τοῦ μ, ἄρπω, ἀρπάω, ἀξω· ὄθεν κ. μαρψάω, ἀξω, ἀσσώ, ἐκ τοῦ ὁποίου μαρφακτός, ταυτ. συλληπτός. Μεταβολὴ τοῦ μ εἰς β, καὶ μεταθέσει, ἐκ τοῦ μάρπτω ἐγίνε βράπτω· ἢ συντομώτερον, ἐκ τοῦ ἄρπω, ἄρπτω, μεταθ. ράπω, ράπτω, καὶ προσλήψει τοῦ πνεύματος β, ὡς βρόδον ἀντὶ ῥόδον. Ἄλλοι παράγουσι τὸ μάρπτω ἀπὸ τοῦ μαρῆ, ἢ χεῖρ· ἀλλὰ καὶ τὸ μαρῆ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἄρω προσλ. μ. Ὡσαύτως μάπω ἐκ τοῦ ἄψω, ἄπτω, προσλ. τοῦ μ. ὄθεν μάψ, ταυτ. ματαίως· καὶ τοῦτο, ὡς τὸ μάτην, ἐκ τοῦ μάω· ὡσαύτως ἐκ τοῦ ἔπω γίνεται μέμφω, ὁμαι.]
- Μάρρρον, τό, ἐργαλεῖον σιδήρεον, Ἡσύχ. φαίνεται δὲ, ὅτι εἶναι τὸ κοινῶς λεγόμενον τσαπίον, Κορ. Πλουτ. Μέρ. 5, σ. 435.
- Μαρσίπιον, Μαρσύπιον, Μαρσύπειον, τό, ὑποκ. τοῦ Μάρτιπος, ὁ, Μάρτιπος, Μάρσιπος, σακκίον, σακκούλιον, πουργεῖον· [Συγγενές μὲ τὸ μύρσις, ὕρσις, ὕρρος, ὕρρις, ἄρριχος, ἄρσιχος· Ζ. ὕρρις.]
- Μαρτεχωράς. Ζ. μαντιχωράς.
- Μάρτυρ, κ. Μάρτυς, γεν. μάρτυρος, πληθ. μάρτυρες, κ. μάρτυροι· μάρτυρας Η. 2) Ἐκκλ. οἱ ἅγιοι μάρτυρες.
- Μαρτυρέω, ὦ, μ. ἤσω, μαρτυρῶ, βεβαιώνωτι, ὅτι οὕτως ἔχει· 2) Ἐκκλ. θανατόνομαι δι' ἀγάπην χριστοῦ.
- Μαρτύρημα, τό, μαρτυρημένον πρᾶγμα, Εὐρ. Ἰκέτ.
- Μαρτυρία, ἡ, καὶ Η. οὕτως.
- Μαρτυρικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ· -κῶς, ἀνήκων εἰς μάρτυρα, ἢ εἰς μαρτυρίαν.
- Μαρτύριον, τό, μαρτυρία, ἀπόδειξις.
- Μαρτύρομαι τοὺς Θεοὺς, τοὺς κράζω μάρτυρας· φέρω τινά ὡς μάρτυρα.
- Μαρτυροποιέομαι, οὔμαι, φέρω μαρτυρας·
- Μαρτυροποίημα, τό, κ. Μαρτυροποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν, τὸ κράζειν μάρτυρα, Γλωσσ. Στεφ.
- Μάρτυρος, ου, ὁ, πληθ. μάρτυροι, εἰς τοὺς ποιητ. ἀντὶ μάρτυς. Ὀδυσ. π, 423.
- Μάρτυς, υος, ὁ, αἰτ. μάρτυν, ὁ, ἡ, ταυτ. μάρτυς.
- Μαρυκάομαι, ὦμαι, Μαρύκημα, ὄωρ. ἀντὶ μηρυκάομαι κτ.
- Μαρύομαι, ὄωρ. ἀντὶ μηρύομαι.
- Μαρφακτός (μάρπω, μάρψω, ἄω, ἀξω, ἀσσώ), ταυτόσ. ληπτός.
- Μαρφίας, ου, ὁ. (μάρπτω), ὄνομ. Κύρ.
- Μάρω, Μαίρω, Μαύρω, Σεματικόν τοῦ μαρῆ, ἢ χεῖρ, τοῦ μάρπω, μάρπτω, ἐγγίζω, πιάνω τοῦ μάρνω, μαρναίω, ἡμι, αμαι, ἐρχομαι εἰς χεῖρας, μαλόνω Η. Ἀλλὰ ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ μάρω ἐπὶ τῆς ἐννοίας ἄρω με προσλ. τοῦ μ, ὡς ἔλεγα μαράσσω ἀντὶ ἀράσσω. Ζ. Μ. κ. μάρπω 2) ἐξ ἐναντίας δέ, μάρω, μαίρω, μαύρω λαμβάνεται ὡς ἀρχή α) τοῦ μαίρα, τὸ λαμπρόν ἄστρον, ὁ κύων, ἢ σείριος· Τροπ. αἱ θερμαὶ κυνικαὶ ἡμέραι, καὶ μετῶν. ὡς πυρεττός, θερμότης πυρετικῇ, εἰς τὸ μαιριάω, κ. μαρίω· β) τοῦ κατὰ διπλ. σχηματισθέντος μαρμαίρω, ἀστράπτω· καὶ μάρμαρος, καὶ μαυρός, κ. προσλ. τοῦ α ἀμαυρός· γ) τοῦ με τὴν ἐννοιαν τοῦ μεινόμενον φωτός, καὶ πυρός σχηματισθέντος μαράω, μαραινῶ· δ) τοῦ μαράω, ἀξω, ἀσσώ, ὄθεν μαραγδός, καὶ σμάραγδος, ὡς μάρμαρος, ἐκ τοῦ μαρμαίρω, Εἰς ὅλα ταῦτα τὰ παράγωγα τὸ μάρω α τύπος τοῦ μέρω, μύρω, ὑπόκειται ὡς γενικὸς χαρακτήρ κινήσεως τινὸς συνισταμένης ἐκ μικρῶν μερῶν ἢ στοιχείων, καὶ πληττούσης ὁρασιν ἢ ἀκοήν. Πρβ. γαργαλίζω· 3) εἰάν μάργος κ. μαργίζω ἀνήκων ἐδῶ, ἤθελεν εἰσθαι συγγενές μὲ τὸ μέργω, μέλγω, καὶ ἤθελε δίδει τὴν ἐννοιαν τῆς ἀμελείας, καὶ μωρίας Ζ. ὅμως μάργος κ. μαργοσύνη.
- Μασάομαι, σάομαι, ὦμαι, μ. ἡσομαι, μαστῶ, τρώγω, λεανίζω με τοὺς ὀδόντας· 2) μουρμουρίζωτι με τὴν γλῶσσαν εἰρωνικῶς, Φιλόστρ. Ἀπολλ. 7, 21, ὡς μυάω, μυλλαίνω, μοιμύλλω· ὄθεν, διαμασσωμαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ζ. μασσω.
- Μασδα, ἡ, ὄωρ. ἀντὶ μάζα.
- Μασδός, ὁ, ὄωρ. ἀντὶ μαζός.
- Μάσημα, σσημα, τό, τὸ μασσημένον, τὸ ἐσθιόμενον, Θεόφρ.
- Μάσησις, κ. -σσησις, ἡ, τὸ οὔσι.
- Μασσητήρ, κ. -σσητήρ, ἦρος, ὁ, ὅστις μασσᾷ· μῦς, ὅστις ἐνεργεῖ εἰς τὸ μασσᾶν.
- Μασθαλῖς, ἡ. Ζ. μαθαλλίς.
- Μάσθλη, ἡ, κ. Μάσθλης, ἦτος, ὁ, ταυτόσ. ἱμάσθλη, προσλ. τοῦ ι. Ζ. ἱμάς. δέρμα, λωρίον, δερμάτινος κυμός (καπίστρι), δερμάτινα κόκκινα παπούτσια. 2) Μεταφ. δόλιος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. ὀρθότερον, ὡς μαστιγίας, ὁ ἄξιός να δένεται με λωρία· Πρβ. τὴν σημ. εἰς βάραθρον, κ. κύρμα.
- Μάσθλημα, τό, ζώνη, δερμάτινον σκέπασμα, δέρμα, Κτηστ. Ἰνδ. 23.
- Μασθλήτινος, νη, νον, δερμάτινος· κ. κόκκινος, ὡς καρίς, Ἀθήν. 3, σ. 106.
- Μασθός, ὁ, ὄωρ. ἀντὶ μαζός, ἢ μαστός.
- Μάσι, μόριον ἐπιτακτικόν, ὡς τὸ ἐρι, π. χ. μασίγδουπος, ἀντὶ ἐρίγδουποι, ἐκ τοῦ μάσις, καὶ μάτις, τοῦ ὁποίου μάς ἔμεινε τὸ συγκρ. μασσών. Ζ. μακρός.
- Μασουχάς, ἃ, ὁ, βοτάνη τις ἰατρικῇ, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 322.
- Μάσμα, τό (μάω, ζω, ὁμαι), τὸ ζητεῖν, ἐρευνᾶν.
- Μάσπετον, τό, τὸ φύλλον τοῦ σιλφίου. Ζ. μαγόδωρις.
- Μασσάομαι κτλ. Ζ. με ἐν σματάομαι κτλ.
- Μάσσω, Μάττω, κ. Μάζω, ἐκ τοῦ μάω, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ψύρω κ. μάρω, ἀκατόνω, ὡς ἄλευρον με νερόν, ὄθεν ζυμώνω.

μ. μάξω, Παρακ. μέμαχα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 55. Παρ. παρακ. μέμαχμαι· ὅθεν μάχης, μαγεύς, κ. μάγειρος, κ. μάγικ, μάγμα, τὸ, ἡ ἀνακατωμένη ὕλη, κ. μάγος, ταυτ. φαρμακεύς, κ. μάγανον, ταυτ. φάρμακον. 2) ὡς τὸ ἐκ τοῦ μάω γενόμενον σμάω, σπογγίζω, τρίβω· ὅθεν μάκτρον, τὸ, ὅ, τι χρησιμεύει εἰς τὸ σπογγίζειν καὶ ἐκτρίβειν· ἰδίως, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, εἰς τὰ σύνθ. ὅπου ὁ Ἀόρ. ἐμαστάμην, ποιητ. ἐμαστάμην· Τὸ μασάομαι, ματτάομαι ἐγείνεν ἐκ τοῦ μάξω (ὡς ἐκ τοῦ αἶξω, ἀσάομαι, ἀστάομαι), διότι τὸ ματάν εἶναι κυρίως ζυμόναι, καὶ ἀνακατόναι μὲ τὴν σιγῶνα· διὰ τοῦτο ὁ Φιλότιμ. τὸ ἐμεταχειρίσθαι ἀντὶ μυλλαίνω, μοιμύλλω. Πρβ. μασταρύξω. 3) Τροπ. καὶ μάλιστα ἐκμάσσομαι· κ. ἐπιμάσσομαι, ματτεύω, ταυτ. μάω, μῆδομαι, μηχανάομαι, μάδω, μανθάνω, ματάω, ἐώ, εὔω· ὅλα συγγενεύουσι μὲ αὐτό.

Μάσσω, ονος, ὁ, ἡ, κ. Μάστων, τὸ, ταυτ. μακρότερος κ. μείζων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 707. (ὡς βράττων ἀντὶ βραδύτερος)· Ζ. μακρός εἰς τὸ τέλος.

Μαστάξω, μ. αἶξω, ταυτ. ματτάομαι, Νίκανδρ. ὠσαύτως, μαστέω, ματτίξω, ὅθεν ματτίχη· ὅθεν

Μάστιαξ, αχος, ἡ, μὲ τὴν ὁποίαν μασσῶμεν, τρώγομεν, τὸ στόμα, ἐπὶ μύστικα χερτὶ πίεζε, βάλε τὴν χεῖρα σου εἰς τὸ στόμα, καὶ σιώπη, Ὀδυσ. δ. 2) ἐξαίρ. τὸ ἐπίνω χεῖλος. 3) αἱ αὐτόθι φούμεναι τρίχες, ὅωρ. μύσταξ (ὡς ἐξ ὑστέρης σάρξ), καὶ διὰ τοῦ ου μούσταξ, Κ. μουτάν· ὅθεν κείρεσθαι τὸν μύστακα, μῆτρέφειν μ. 4) τὸ φαγητόν, ταυτ. μάρημα, Ἰλ. κ. 324 Θεοφ. 14, 20. 5) εἶδος ἀκρίδος, Νίκανδρ. Θηρ. 802. Κ. μάρτακας, οἱ ἠπειρώται (ἰδ. διατριβ. Γ. Κρομμ. σ. 111. — 113).

Μαστάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ματτός· Κ. ματάρια, οἱ μαστοὶ τῆς ἀγελάδας.

Μασταρύξω, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 689. ταυτ. τονθορύξω, ὡς κάμνει τις, ὅστις δὲν δύναται νὰ ματήτῃ, καὶ κινεῖ τὰ χεῖλη, καὶ τὴν σιαγῶνα· Ζ. ματτιχάω.

Μάστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ματτήρ, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 190.

Μάστειυσις, ἡ, τὸ ζητεῖν, ἐρευνᾶν.

Μαστευτής, οὗ, ὁ, ἐρευνητής, ἐξεταστής· ἐκ τοῦ

Μαστεύω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. 2) κοπιᾶζω, προσπαθῶ, μὲ ἀπαρεμ. Ἐκ τοῦ μασσῶ, ματτός, προσπαύω, ψηλαφῶ.

Ματτήρ, ἡρος, ὁ, κ. Μάστωρ, ταυτ. ματευτής, ἐξεταστής, μάλιστα, ὅστις ἐρευνᾷ καὶ εὐρίσκει τὴν περιουσίαν τοῦ ἐξορισθέντος, καὶ τὴν δαμεύει. Ζ. κ. ματῆρ.

Ματτήριος, ἰα, ἰον, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐρευνᾶν καὶ εὐρίσκειν· Ἑρμῆς, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 921.

Μαστιγεύς, εἰς, ὁ (μάστιξ), ὅστις πλήττει μὲ τὴν μάστιγα, Ἡρόδ. 7, 35. Δέν εἶναι ἀμφ. ὡς λογυς κτ.

Μαστιγέω, ὦ, ταυτ. ματτίξω, Ἡρόδ. 1, 104. Ἀριστοφ.

Μαστιγίας, ου, ὁ (μάστιξ, γος), ἄνθρωπος κικούργος, ἡ δοῦλος ἀχρεῖος, ὅστις ματτίζεται, ἡ εἶναι ἀξίος νὰ μαστιγέται πάντοτε, Δημοσθ.

Μαστιγιάω, ἐπίθωμῶ νὰ ματτιχθῶ, Εὐπολ. παρὰ Πολυδ. 370.

Μάστιγμα, τὸ (ματτίξω), τὸ ματτίζειν, ἡ ματτίζεσθαι, Πλούτ. 7, σ. 802.

Μαστιγονόμος, ὁ, ταυτὸς. ῥαβδούχος, Πολυδ. 3, 45. ἡ τοῦ ἐφεξ.

Μαστιγοφόρος, ὁ, ἡ (μάστιξ, φέρω), φέρων μάστιγας, ἰδίως, ὑπέρτης τις τῆς ἀτυτομίας, ὅστις χρεωστεῖ νὰ φυλάττῃ τὴν κοινὴν ἡτυχιάν καὶ εὐταξίαν.

Μαστιγός, ὦ (μάστιξ), ματτίξω, δαίρω, ῥαβδίξω, τιμωρῶ.

Μαστιμώσιμος, ὁ, ἡ, ὁ ἀξίος νὰ ματτιγῶθῃ, Φωτ.

Μαστίγωσις, ἡ, τὸ ματτίζειν, δαίρειν.

Μαστίξω, μ. ἴξω, κ. —ίτω, ταυτὸς. Μαστιγός, ὅθεν

Μαστίκτωρ, ὁ, κ. —ιστής, ὁ, ὅστις ματτιγόναι· τὸ πρῶτον εἰς τὸν Αἰσχ. Εὐμ. 158. τὸ δεύτερον, εἰς τοὺς Οἰ.

Μάστιξ, ἰγος, ἡ, κ. Μάστιγξ, γος, ἡ, κ. Μάστις, δοτ. μᾶστι, Ὅμ. αἰτιατ. μᾶστιν, ἡ μᾶστιγα, τὸ καμτσί, ῥάβδος, μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ματτίξων τις βάλλει τι εἰς κίνητιν, Πίνδ. Πυθ. 4, 390. Αἰσχύλ. Προμ. 687. Μελέαγρ. ἐπίγ. 50. Μεταφ. τιμωρία, ποινή. συγγενὲς μὲ τὸ μᾶσθαι καὶ ἱμάς.

Μαστίσθω, ὅωρ. ἀντὶ ματτίξω.

Μαστιστής, οὗ, ὁ, ταυτ. ματτίκτωρ.

Μαστιχάτον, τὸ, πιετόν ἐμπεποιημένον μὲ μαστίχην, Ἀλέξ.

(B.)

Τραλλ. 10, σ. 466. Πρβ. ἰάτον.

Μαστιχάω, ὦ, ταυτ. ματτάομαι· ματτιχόωντι, Ἡτιόδ. Ἀσπ. 389. ἀντὶ ματτιχάοντι, κτυποῦντι τοὺς ὀδόντας, καθὼς κάμνουσιν οἱ ματῶντες· Ζ. ματταρύξω.

Μαστιχέλαιον, τὸ, ἐλαῖον ἐκ ματτίχης παρασκευαζόμενον, Διοσκ. 1, 51.

Μαστίχη, ἡ, (ματτάομαι), ἡ ῥητίνη τοῦ σχίνου, ματτίχη καὶ Κ. τὴν ὁποίαν ματτῶσι μάλιστα αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν εὐωδίαν. — ἰχινος, κατασκευασμένος ἀπὸ ματτίχην.

Μαστίω, ταυτὸς. ματτίξω· ὅθεν, μᾶστι, Ὅμ. Μέσ. Ἰλ. υ, 171.

Μαστόδετον, τὸ, ταυτ. στηθόδεσμος, Ἀνθολ.

Μαστοειδής, εἰς, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα ματτοῦ, ὡς ὁ Ἄδωρ.

Μαστός, ὁ, στηθός, βυζίον. 2) ὑψηλὸς τις τόπος, ὡς βουνός· ἄλλως, μαζός κ. ματζός.

Μαστρία, ἡ. Ζ. ματτρός.

Μαστροπεία, ἡ, ταυτ. προαγωγεία, μετιτεία πορνείας, πεζεβεγκλήαι βαρβ.

Μαστροπεύω, κ. —πέω, ταυτ. προαγωγέω.

Μαστρόπιον, τὸ, τόπος ματροπείας.

Μαστροπικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ματροπείαν· Ἐκ τοῦ

Μαστροπός, ὁ, ἡ, κ. Μαστροπός, ἡ, ὅστις μὲ μισθὸν φέρει ἄνδρας, γυναῖκας, παῖδια εἰς τὴν πορνείαν, ταυτ. προαγωγός, Ἀθήν. σ. 292. πεζεβέγκης βαρβ. [Εὐρίπιδος καὶ μᾶστρυς, ἡ, κ. ματρύλη, ματρύλλη, ἀντὶ ματροπός, κ. ματρύλλιον, ματρύλλιον, ματρυλλεῖον, τὸ, ὁ τόπος· ὅλα ταῦτα εἶναι ἐκ τοῦ μάω, μᾶσσω, μάξω, ματτός, ματτρός, ματτήρ, ματεύω, ἐώ· ὅστις προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ τι· ὡς ἡπεροπεύω, δολοπεύω, ἐκ τοῦ ἡπεροπός, δολοπός, οὕτω ματροπεύω ἐκ τοῦ ματροπός· Τὸ ἐπίσης ἐκ τοῦ μάω γενόμενον μνάομαι παράγει τὸ μνηττήρ, ὁ, ὁ ἀρ-ῥαβωνιζόμενος.]

Μαστρός, ὁ, ταυτ. ματτήρ (σχημ. ὡς ἰατὴρ κ. ἱατρός), ἐξεταστής, ἐρευνητής. — τρία, ἡ, ἐξετατής, ἐρευνα. 2) εἰς τοὺς ῥαδίους μᾶστρος, ὁ βουλευτής.

Μαστροφός, ὁ, ταυτ. ματροπός.

Ματτύλλιον, τὸ, κ. Μᾶστρυς, ἡ· Ζ. ματροπός.

Μαστροπός, ὁ, ταυτ. ματροπός.

Μαστρός, ὅς, ἡ. (μάω, μάξω, ὅθεν ματτήρ), τὸ ζητεῖν, ἐρευνᾶν, ὅθεν ματτοῦω κ. ματτύω, ὡς κολύω, κολούω, ταυτ. μαστεύω.

Μαστώδης, ὁ, ταυτ. ματτωδής.

Μάστωρ, ορος, ὁ, ταυτ. ματτήρ.

Μασυντής, ὁ, (μασάω, μασύω, μασύνω), ταυτ. μασητής.

Μασυντίας, ὁ, ὄν. Κύρ.

Μασχαλάω, ὦ, δένω, στρεβλύνω, ἐπὶ ἀγκύρας, Ἡσύχ. Πρβ. μασχάλη, ἀριθ. 4.

Μασχάλη, ἡ (αἶγω, αἶξω), τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ βραχίονος, τὸ κοῖλον, τὸ πλησίον τοῦ κορμοῦ, μασχάλη κ. Κ. ταυτ. μάλῃ, Ἡρόδ. 242. 2) πᾶν ὅμοιον κοῖλωμα, ὡς εἰς τὴν πρῶταν τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκεται ὁ ἀρτέριον. 3) αἱ κοιλώδεις ὅρους, ἡ ἀκρωτηρίου. 4) τὰ κοιλώματα τῶν νέων φύλλων τοῦ δένδρου, οἱ βλαστοὶ καὶ μάλιστα οἱ τοῦ φοίνικος, ἡ ταυτ. θαλός. Ζ. μασχάλιος. — τὴν μασχάλην αἶρειν, προαιμ. ἐπὶ μεθυσμένων, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπνονόντων τὸν βραχίονα διὰ πάθος θυμοῦ, ἡ ἄλλου τινός, ὡς Ὀδυσ. σ, 99. ἐπὶ γελῶντων ὑπερβολικῶς.

Μασχαλιά, ἡ, ἡ Ματχαλιαία, ἡ, μέρος τῆς στήλης, τὸ αὐτὸ χάλαθος.

Μασχαλίξω, κρεμῶ ἀπὸ τὸν ὥμον. 2) ταυτ. ἀκρωτηριάζω, Αἰσχύλ. Χοηρ. 431. Ἀπολλών. Ῥόδ. 4, 478. Φωτίου λεξικόν.

Μασχάλιος, ὁ, ἡ, κ. —αλιός, ἡ, νόν (μασχάλη), πλεγμένος ἀπὸ κλάδους φοινίκων. οὐδέτ. πλέγμα, ἡ καλάδιον· ἐκ τοῦ μασχάλη, ἀριθ. 4.

Μασχαλίσ, ἰός, ἡ, ταυτ. μασχάλη.

Μασχαλίσματα, τὰ· Ζ. ματχαλίζω, ἀριθ. 2· καὶ τὸ κρέας τῆς ὁμοπλάτης τοῦ θυομένου ζώου, τὸ ὁποῖον ἐπίθετο ἐπὶ τῶν μηρίων εἰς τὴν θυτίαν, Ἡσύχ.

Μασχαλίστηρ, ἡρος, ὁ, (ματχαλίζω), πλατὺ δερμάτινον ζωνάρι τοῦ ἵππου, περιβαλλόμενον εἰς τοὺς ὥμους τοῦ, καὶ ὑποκάτω τοῦ συνεχόμενον μὲ τὸ καπνέτριον τοῦ ζυγοῦ· Καθ. δεσμός, ζώνη,

Αίσχ. Πρωμ. 71. Ἡρόδ. 1, 215.
Ματάζω, **Ματαιάζω**, **Ματαίζω**, **Ματαίτω**, ταυτόστ. **ματάω**, **Σέξτ.** Ἐμπ. 9, 281. **Αἰσχύλ.** Ἀγ. 1004. Ἐπίκουρ. παρά Διογ. 67.
Ματαιοβαστάκτης, ου, ὁ, μάταια φέρων· ἀπατεών, Γλωσσ. Στεφ.
Ματαιοβουλία, ἡ, κενή, ἀχρηστος, ἀνωφελὴς βουλή.
Ματαιολογία, ἡ, μάταιος λόγος, φλυαρία.
Ματαιολογέω, ὦ, ὁμιλῶ μάταια, χαμένα.
Ματαιολόγος, ὁ, φλύαρος, ἀπατεών.
Ματαιοποιέω, ὦ, κάμνω μάταια.
Ματαιοποιός, ὁ, ἡ, ταυτ. μάταιος.
Ματαιοπόνος, ὁ, ἡ, ἀνωφελῶς κοπιᾶζων· -πονέω, τὸ ῥῆμ. -πονία, -πόνημα, τὸ, οὐσιαστ. τὸ αὐτὸ καί, -πραγέω, ὦ, κτλ.
Ματαιοπώγων, ὁ, τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ὠφελοῦσι τὰ γένεια, Σχολ. Θεοκρ. 14, 28. Ζ. ποιητικὸς.
Μάταιος, αἶα, αἰον, Ἐπίρ. -αἰος. 1) ἐπὶ ἀνθρώπων, χαμένον κεφάλι Κ. εὐήθης, τρελλός, ἀλαζονικός. Εἰς τὸν Ἡρόδ. 2, 175, μάταιος κ. παιγνιήμων, ὅστις κάμνει ἀνωφελῶς τὰ ἀστείματά του· ὡς **ματαίζω**, ἀποματαίζω, ταυτ. **πέρδω**, **χυδ.** κλάνω. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀδύνατον, ἀνευρέγητον, ἀνωφελές, ἀσέλιπον· μάταιον ἔπος, χαμένα λόγια, Κ. ὡς **μάταια**, Σοφοκ. Τραχ. 888. ἀντὶ ὧς μελέα, ὡς εἰς τὸν Ὅμηρ. μέλεος, ἀντὶ μάταιος, ξεχασμένος Κ. [Τὸ θεματικὸν εἶναι μάω, ματός, ματάω, ματαός, καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα μάταβος, μάτταβος, μάταιος. Ἐκ τοῦ ματός εἶναι μάττη, ἡ, κενότης, εὐθεία, αὐθάδεια, ἀναισχυντία· καὶ αὐτόματος, αὐτοκίνητος, αὐθόρμητος· αὐτομάτητα, Ἡσύχ. ἐπὶ ῥεούσης αὐτομάτως σποράς. Πρβ. λάγνος κ. ἀποματαίζω. Ἡ ἐννοια ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς κινήσεως εἶναι εἰς τὸ μάω, καὶ εἰς τὰ παράγωγά του φανερά· ἡ ἐννοια τῆς φυσικῆς ὁρμῆς, εἰς τὸ αὐτόματος· ἡ ἐννοια τοῦ ῥωδῶδους καὶ μαλακοῦ λαμβάνεται εἰταῦθα ἐπὶ ἀδυναμίας· ὅθεν, **ματαίως**, ταυτ. βλακικῶς ἔχειν· **μάτταβος**, δηλ. ἀπορών, ὀκνῶν· τὸ **ματάω** συμπίπτει μετὰ τὸ **ματέω** μετὰ τὴν τροπικὴν τοῦ σημασίαν.]
Ματαιοσπουδέω, ὦ, καταγίνομαι εἰς ἀνωφελῆ πράγματα, Φιλόστοργ. Ἐκκλ. Ἰστ. 11, 1.
Ματαιόσπουδος, ὁ, ἡ, κ. -σπουδία, ἡ, ταυτ. κενόσπουδος, κ. κενόσπουδία.
Ματαιοσύνη, ἡ, Πολέμ. Φυσιογν. 1, 6, σ. 209. κ. **Ματαιότης**, ἡ (μάταιος), **ματαιότης**, κενότης, εὐθεία, τρέλλα.
Ματαιότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη), ὅστις **ματαίως** ἔχει τέχνη, δὲν ἔχει καμμίαν ὠφέλειαν ἀπὸ τὰ τέχνη του, Γραμμ.
Ματαιότεχνος, ὁ, ἡ, μεταχειριζόμενος **ματαίαν**, ἀνωφελῆ τέχνην.
Ματαιοτεχνία, ἡ, ἀνωφελὴς τέχνη, Κλήμ. Παιδαγ. 2, 1.
Ματαιότης, ἡ, Ζ. **ματαιοσύνη**.
Ματαιοφρονέω, ὦ, ἔχω τρελλά, χαμένα φρονήματα.
Ματαιοφροσύνη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. καὶ τοῦ ἐφ. Χρησμ. Σιβυλλ. 8, σ. 692.
Ματαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων μάταια φρονήματα.
Ματαίω, ὦ (μάταιος), **ματαίονω**, κάμνω τι μάταιον, ἀνευρέγητον· Μέστ. πρίττω μάταια, Βασιλ. 1, κεφ. 13.
Ματαίσμος, ὁ, (ματαίζω), ἀνόητος πρᾶξις, ἡ ὁμιλία. 2) ταυτ. ἀποματαίσμος. Ζ. **μάταος**. Εἰς τὸν Ἀθήν. 3, σ. 302. ἵσως ἐκ τρωμα, ἀτελές γέννημα.
Μάταξα, καὶ **Μεταξα**, ἡ, τὸ μεταξὺ εἰς τοὺς Μεταγ. (ξένη καὶ ἡ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα).
Ματάω, ὦ, Ὅμ. ἐμάτησε, κ. **ματήτετον**, εἶμαι ἄτονος, ἀδρανής, ἀργοπορῶ, βραδύνω, Ἰλ. ε, 253. π, 474. : **ματᾶν** ἔργον, βραδύνειν τὸ ἔργον. 2) πρίττω τι ἀνωφελῶς, **ματαίως** : **ματᾶν** ὁδῶ, **Αἰσχύλ.** Ἰκέτ. 37. ὅθεν, ταυτ. ἀμαρτεῖν, ἀποτυγχάνειν· ἐκ τούτου, **ματάζω**, **ματαίζω**, **ματαιάζω**, ἀνωφελῶς κ. ἀνόητως πρίττω ἢ λαλῶ. Ζ. **μάταιος**.
Ματευτής, οὔ, ὁ, ἐρευνητής, ἐξεταστής, ζητητής, Μανέβ. 4, 268. ἐκ τοῦ
Ματέω, κ. -εύω, ἐρευνῶ, ζητῶ νὰ εὕρω, ὡς **ματτεύω**, **Αἰσχύλ.** Ἀγ. 1086. (ἐκείνο ἐκ τοῦ μάω, ματός· τοῦτο, ἐκ τοῦ μάζω, **μαστός**)· εὐρίσκεται δὲ καὶ τὸ οὐστ. **μάτος** ἀντὶ **ζητήτης**· κ. **μάθος**, μετὰ τὸ ὁποῖον συγγενεῖται **μήτος** κ. **μῆθος**· διότι ἔλαι αἱ λέ-

ξεις **μάομαι** (ἐπὶ - ἐκ -), **μάσσομαι**, **μέδομαι**, **μῆδομαι**, **μῆδω**, **μάδω**, **μανθάνω** ἔχουσι τὴν σημασίαν ἐκ τοῦ ζητεῖν καὶ εὐρίσκειν.
Ματέω, ὦ, Ἡσύχ. **ματεῖ**, ταυτ. **πατεῖ**. Κατὰ διάλ. **ματέω**, **πατέω**, **βατέω**· ἡ ὡς μετὰ κ. **πέδα**.
Ματή, ἡ, ταυτ. **ματία**, ἡ **ματαιότης**, σφάλμα, **Αἰσχύλ.** Χρησμ. 915.
Ματήν, Ἐπίρ. κ. Εἰς **μάτην**, Λουκιαν. Τραγοπ. ὡς μάψ. **ματαίως**, ἀνωφελῶς, ἀλόγως, ἀσκόπως, εἰς τὰ χαμένα Κ. Πρβ. ἄλλως, κ. αὐτως, κυρίως, αἰτιατ. τοῦ **μάτη**, ὡς **ἀδην**, **ἀγαν**, **ἀρχὴν** κτλ.
Ματήρ, ἡρος, ὁ (μάω), ταυτ. **ματτήρ**· ὅθεν, **ματηρεῖω**, **ζητῶ**, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Ἡσύχ. κ. Φώτιος.
Ματτήρ, ὄωρ. ἀντὶ **μήτηρ**.
Ματία, Ἰων. -ίη, ἡ, εὐθεία, **μωρία**, **σφάλμα**· ἐκ τοῦ **ματάω**, **ματέω**, **ματεία**, Ὀδυσ. κ, 70. Ἀπολλών. Ῥόδ. 4, 368.
Ματίζω, ταυτ. **ματέω**, **ζητῶ**.
Μάτιον, τὸ, εἶδος μέτρου, Ἡσύχ. κ. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 451.
Μάτος, τὸ, τὸ ζητεῖν, ἐξετάζειν, Γαλην. Γλωσσ. Ζ. **ματέω**.
Ματός, Ζ. **μάταιος**.
Ματρός, ὄωρ. ἀντὶ **μητρός**, **νόθος υἱός**, Σχολ. Εὐρ. Ἀλ. 989.
Ματρώλη, ἡ **Ματρώλη**. Ἰδ. τὸ ἐφ.
Ματρώλειον, **Ματρώλλιον**, **Ματρώλιον**, τό· κ. **Ματρώλλη**, κ. **ματρώλη**, ἡ, Ζ. **μαστροπός**.
Ματταβέω, **Ματτάβη**, **Μάτταβος**, Ζ. **μάταιος**.
Ματτύα, ἡ, **Ματτύη** (μάττω), **γλυκύ φαγητόν**, ἡ **ζυμαρικόν**. **Ματτύαι**, **γνάθοι**, Ἡσύχ. Τὸ **ματτύης**, ὁ, ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ὡς τὸ **κανθαύλης**, **κανθαυλος**. Πρβ. **κανθύλη**, **καρύκη**.
Ματτυάζω, τρώγω φαγητὰ νόστιμα, Ἀλεξ. παρ' Ἀθήν. 4, σ. 415.
Ματτυολοιχός, ὁ (λεῖχω), **γλείφων**, τρώγων τοιαῦτα φαγητὰ, **λαίμαργος**, Ἀριστοφ. Νεφ. 451.
Μάττω, μ. **μάζω**, Ζ. **μάσσω**.
Μαυλία, ἡ, κ. **Μαυλὶς**, **ἶδος**, ἡ, ἡ **μαστροπός**.
Μαυλίζω, **μαστροπεύω**· Νομ. ἐκ τοῦ ὁμοῦ κ. **αὐλίζω**· ἀλλ' εἶναι μόνον προσλ. τοῦ μ.
Μαυλὶς, ἶδος, ὁ, ἡ **μάχαιρα**, Σχολ. Θουκυδ. 1, 6. (Πρβ. **κόπις**). 2) ἡ, ἡ **μαστροπός**, Ἡσύχ. Ζ. **πρ**.
Μαυλιστής, οὔ, ὁ (μαυλίζω), κ. τὸ δηλ. **Μαυλίστρια**, **μαστροπός**. Μ. Ἐτυμ. Κ. ἀντὶ φθορεῖς τῶν ἡθῶν.
Μαῦρος, ἡ **Μαυρός**, ὅθεν **μαυρίω**, ταυτ. **ἀμαυρός**, **ἀμαυρόω**, Θεογν. 192 **Αἰσχύλ.** Ἀγ. 306. Εὐμ. 353. Ἡσίοδ. Ἐρ. 325. Ζ. **μάρος**. 2) **μαυρός**, ἡ **μαῦρος**, Πληθ. **μαῦροι**. οἱ **μαῦροι**, **μαυριτανοί**, οἱ καὶ **μέλανες** τὴν ὄψιν· ὅθεν Κ. **μαῦρος** ταυτ. **μέλας**.
Μαυσωλός, ὁ, ὄν. Κύρ. σχημ. ὡς **πανσωλός**, **φειδωλός**, **ἀμαρτωλός** κτλ.
Μάχαιρα, ἡ (μάχη), ἡ **κυρτὴ σπάθη**· **ξίφος** δὲ, ἡ **εὐθεῖα**· ἀλλ' εἰς τὸν Ὅμ. σημαίνει **μαχαίρη** **κρεμᾶμενον σιμᾶ** εἰς τὴν σπάθην, Ἰλ. γ, 271. Δίδυμ. ἡ **Παραξίφιδά**, Εὐστ. 2) **μάχη**, καὶ **φόνος** μετὰ **σπαθία**. 3) **ξυράφι**· **κεκαρμένον μοιχὸν μὲν μαχαίρα**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 549. 3) **διπλὴ μάχαιρα**, τὸ **φαλίδιον**.
Μαχαίρεδιον, -**χαίριον**, τὸ, καὶ -**ρίς**, ἶδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ **μαχαίρα**.
Μαχαίροδέτης, ου, ὁ, τὸ **λωρίον**, μετὰ τὸ ὁποῖον δένουσι τὴν σπάθην, ἡ τὸ **μαχαίριον**, Ἡσύχ.
Μαχαίροποιός, ὁ, ὅστις **κατασκευάζει μαχαίρας**, ἡ **σπαθία**.
Μαχαίροπωλεῖον, τὸ -**πωλίον**, τὸ, **τόπος**, ὅπου **πωλοῦνται μαχαίραι**. -**πάλης**, ου, ὁ, ὁ **πωλὸν αὐτάς**.
Μαχαίροφορέω, ὦ, **φορῶ μάχαιραν**.
Μαχαροφόρος, ὁ, ἡ, ὅστις **φορεῖ μάχαιραν**.
Μαχαίρωνιον, τὸ, ταυτ. **ξυρίον**, **φάσγανον**, Διοσκ. 4, 20.
Μαχαίρωτός, ἡ, ὄν (μαχαίρω), **κατασκευασμένος**, ἡ **σχηματισμένος** ὡς **μάχαιρα**.
Μαχανά, ἡ, ὄωρ. ἀντὶ **μηχανή**.
Μαχάταρ, ὁ, **Λακ.** κ. **Μαχάτας**, ὁ, ὄωρ. ἀντὶ **μαχητής**, ταυτ. ἀντίπαλος, Ἡσύχ.
Μαχάω, (μάχη), **ἐπιθυμῶ νὰ κάμω μάχην**, Ἡσύχ.
Μαχεῖομαι, ἀντὶ **μαχεῖσθαι**, Ὀδυσ. ρ, 471.
Μαχεοῦμενος, ὄωρ. **Μέλ.** ἀντὶ **μαχοῦμενος**, Ὀδ. λ, 402.
Μαχεύω, κ. **Μαχέω**· ὅθεν -**χέομαι**, **οὔμαι**, ταυτ. **μάχομαι**· ὅθεν **μαχήτομαι**, **μεμάχηται**, **ἐμαχέτατο**· κ. **ποιητ. μαχέσσομαι**, **ἐμαχέστατο**.
Μαχη, ἡ, τὸ **κτύπημα** **δύο στρατῶν**, καὶ ὁ **τόπος**, ὅπου γίνεται,

ἡ ἐγεῖνε : ἐπηλύσμεθα τῇ μάχῃ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 2, 6. Λουκιαν. Ἀλὴθ. Ἱστορ. φιλονεικία, ἔρις, λογοτριβή (καυγὰς βαρβ.). [Ἐκ τοῦ ἀκμῆ, ἀχμῆ, αἰχμῆ, μεταβ. μάχη (ὡς χλαῖνη, λάχνη)· κ. μάχομαι, ταυτ. αἰχμάομαι· καὶ μεταίχμιον, ὁ μεταξὺ δύο ἐχθρικών στρατῶν τόπος.]

Μαχημῶν, οἶος, ὁ, ἡ (μαχέομαι), μαχητῆς, Ἰλ. μ, 247.

Μαχησμὸς, ὁ (μαχέω), ταυτ. μάχη, Γαλερμουμ.

Μαχητῆς, οὐ, ὁ (μαχέω), φιλονεικητῆς, πολεμιστῆς.

Μαχητικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, αἰνήτων, ἡ ἐπιτήδειος, ἡ κλίνων εἰς τὸ μάχεσθαι.

Μαχητός, ἡ, ὄν, τὸν ὁποῖον δύνασαι νὰ κτυπήσῃς, νὰ νικήσῃς.

Μαχίμοις, μη, μον, ὁ, ἡ (μάχη), μαχητῆς, ἄξιος διὰ τὸν πόλεμον· εἰς τὸ μάχιμον, ἀντὶ εἰς τὸν πόλεμον, Ἡρόδ. 2, 163.

Μαχιμώδης, ὁ, ἡ : φωνή, ἡ ἀκουσμένη εἰς τὴν μάχην, Στράτ. Ἐπίρ. 42.

Μαχισμὸς, ὁ (μαχίζω), ταυτ. μαχησμὸς, Νικ. Χρον. 21, 8. ὡς αὐλητμὸς κ. αὐλισμὸς, κροτησμὸς, κ. κροτισμὸς κτλ.

Μαχλάς, ἀδός, ἡ, κ. Μαχλῆς, ἴδος, ἡ (μάχλος), ἀσελγῆς γυνή, πόρνη· ἐλπίδι μαχλάδι, Παῦλ. Σιλ. Ἐπίρ. 45.

Μαχλάω, ὦ, μ. ἤσω, Κλήμ. Παιδαγ. 3, τ. 265. κ. Μαχλεύω, πορνεύω, ζῶ ἀσώτως, Μανέθ. 4, 315.

Μαχλικὸς, ἡ, ὄν, ταυτ. μάχλος : λόγος, Μανέθ. 4, 186.

Μαχλῆς, ἴδος, ἡ, ταυτ. μαχλάς.

Μάχλος, ὁ, ἡ, ἀσελγῆς καὶ εἰς λόγους καὶ εἰς ἔργα· Λέγουν, ὅτι μόνον ἐπὶ γυναικῶν χρησιμεύει ἡ λέξις· διὰ τοῦτο, καὶ ἐπειδὴ ἡ λέξις εἶναι μεταγενεσττέρα, ἐδιώρθωσεν ὁ Ἀρίστας. Ἰλ. ω, 30. ἀλλ' ἀπαντᾷται εἰς τὸν Ἡσίοδ. Ἔργ. 584. καθὼς ἀνέγ. καὶ Ἀριστοτέλ. εἰς τὰ Προβλ. καὶ μετὰ τὸν στίχον τοῦτον παίζων ὁ Ἀλκαῖος εἶπε μιαιφύεται ἀντὶ μαχλόταται. Ζ. λάχνος· ὁ Μανέθων τὴν μεταχειρίζεται καὶ ἐπὶ γυναικῶν, καὶ ἀνδρῶν· ὁ Αἰσχύλ. εἶπεν ἄμπελος μάχλος (καθὼς οἶνος μάργος, Ἡσίοδ.), τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστ. εἰς Ὀδυσ. δ, σ. 510. ἐξηγεῖ ῥεσμένη· ἀρα μάχλος εἶναι ταυτ. αὐτόματος. Ζ. μάταιος· ἄλλη διαλέκτος ἔλεγε μυχλός, κ. μύχλος ἀντὶ κύκλος· διὰ τοῦτο ὁ Ἡτύχ. ἔχει καὶ μύσχλης, καὶ μύσκαλος, τὰ ὁποῖα συγγενεύουσι μετὰ τὰ μύκης, μύκος, μύσκος, μύσχος, ἐπειδὴ ὅλα σημαίνουν μαλακόν, σπογγώδες, ὑγρόν· σημεία, τὰ ὁποῖα ἐμεταχειρίζοντο οἱ Ἕλληνες εἰς ἐκφραστὴν ἀσωτίας καὶ μωρίας.

Μαχλοσύνη, ἡ, Ἰλ. ω, 30. κ. Μαχλότης, ἡ, ἀσέλγεια, πορνεῖα, Ἐτυμ. Μ.

Μάχλυσ, υὸς, ὁ· Μάχλυες, οἱ, ἕθνος Σκυθικόν, ὡς οἱ Ἀλανοί, Λουκιαν. Τόξ.

Μαχοίατο, Ἰων. ἀντὶ μάχοιντο, Ἰλ. δ, 348.

Μάχομαι, μ. οὔμαι. Ζ. μαχέομαι· κτυποῦμαι εἰς τὴν μάχην, πολεμῶ· ἀγωνίζομαι· λογομαχῶ, φιλονεικῶ· μετὰ δοτ. Ἰλ. ν, 118. τὴν παραγωγὴν τοῦ Ζ μάχη.

Μαχομένως, Ἐπίρ. (μαχόμενος), ἐναντίως, πολεμῶς, ἀντιφατικῶς, Στράβ.

Μάψ, Ἐπίρ. συνήθ. ἀντὶ τοῦ ματαίως· κυρίως, σφοδρῶς, ὀρμητικῶς, βιάως· ἀρα ἀσκόπως, ἀνωφελῶς, ἀτάκτως, Ὀδυσ. γ, 138, ὅπου ἐξηγεῖται Οὐ κατὰ κόσμον, ὡς Ἰλ. β, 214. Συγγενὲς μετὰ τὸ αἶψα, ἐκ τοῦ ἀψ προσλήψει τοῦ μ· ὀρθότερον ἐκ τοῦ μάπω, ἡγουν ἄπω, ἄψω, ἄπτω, μ. ἄψω, ὅθεν ἄψις, μάψις, Ἐπίρ. μάψ, ταυτ. καρπαλίμως, ὀρμητικῶς.

Μάψαυραι, ὦν, αἱ (μάψ, αὔρα), Νομ. ἄνεμοι παρερχόμενοι· κωφαὶ μάψαυρ. ἀνεμοστρόβιλοι, Καλλιμ. Λείψ. 67. Εἰς τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 872. ἄλλαι μάψαυραι, ταυτ. ἄνεμοι δυσάνεμοι, καθὼς ἤθελαν εἰπεῖν οἱ Τραγικοί· μάψαυροι στόμφοι, μάταιαι κομπορήμοσύναι, λόγια τοῦ ἀέρος Κ. Λυκόφρ. 395.

Μαψίδιος, ἰά, ἰον, Ἐπίρ. - δῖος (μάψ), ματαίως. Εἰς Ὀδυσ. β, 57. τὸ ἐξηγοῦσι, πολὺ, θαυμάσιος· ὀρθότερον εἶναι, οὐ κατὰ κόσμον, ἀλόγως, ὡς μάψ, Ὀδυσ. η, 310.

Μαψιλάκας, ου, ὁ (μάψ, λακείν), ματαιολόγος, φλύαρος. Ζ. μαψυλάκας, κ. μάψ.

Μαψολόγος, ὁ, ἡ, : οἰωνοί, Τμν. Ὀμ. 2, 543. εἰς τῶν ὁποίων τὴν πτῆσιν παρατηροῦσι ματαίως. Τὸ αὐτὸ καὶ μαψίφωνος. Πρβ. μέψαυραι.

Μαψυλάκας, ὁ, ἡ (μάψ, ὑλακή), εἰς μάτην γαυίζων, φλυαρῶν : πασι μαψυλάκας, Πίνδ. Νέμ. 7, 155, ὅπου κεῖται μαψιλάκας. Εἰς τὸν Πλούτ. μαψυλάκταν γλῶσσαν ἀντὶ μαψυλάκαν. Τὸ

μαψυλάκτη ἐσχῆμ. ὡς τὸ λαξπάκτης, διότι τὰ Ἐπίρ. μάψ, λάξ, ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ τὰ μάψις, λάξις.

Μάψωτος (μαψώω), ταυτ. μάταιος, Ἡσύχ.

Μάω, ὦ, Παρακ. μέμα, πλ. μέμαμεν, μέματον, μεμάασι, Τ'· περσ. μέμασαν, ὡς ἔστα, ἔστασαν, ὡς ῥῆμα εἰς μι, χρήστ. ἀντὶ ἐνεστ. κ. παρ. Μετοχ. μεμαώς, υἷα, μεμαότες κ. μεμαώτες (ὡς γεγάωτες, καὶ ἄλλοι τύποι, τοὺς ὁποῖους ἐγέννησεν ἡ χρῆσις τοῦ αἰοῦδου). Πρωτότυπον ῥῆμα, τὸ ὁποῖον Ἐνερ. εἰς τὸν Ὀμ. Ἰλ. ι, 637. κ. 208. μόνον Μεταφ. εμμενεν· προσπαθῶ, ζητῶ, ἐπιθυμῶ, μετὰ ἀπαρέμφ. ἡ γενικ. ἡ μετοχή κεῖται καὶ μόνη σημαίνουσα τὴν ὀρμὴν τοῦ πάθους, τῆς ἀνδρίας, καὶ τοῦ θυμοῦ. Πρβ. φέρω· μεμαώτε φέρον νέκυν, δηλ. μετὰ θάρραλεότητα : θωρήσσοντο μεμαώτες ἐγγεῖνσι· ὡς ἡνθα μεμαώς κτλ. ἀντὶ μετὰ θυμόν, θυμωμένος· ἰδίως, κεῖται τὸ ἐκ τοῦ μάω γενόμενον, μαῖω, μαίμαω, ἀζω, ἀσσω, ποιητ. μαίμωω καὶ μαίωμα, ἐπὶ ὀρμῆς πάθους. 2) Μετ. ἰδίως, μάομαι, ὦμαι, κ. μῶομαι, ὦμαι, Τροπ. ἐπιθυμῶ, ζητῶ νὰ ἔχω : μήμοι τὰ μαλακὰ μῶο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 20. Καὶ ἐπινοῶ, ἐψευρίσκω μετὰ τὸν νοῦν μου : ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δυνύναι, Θεογ. 749. (ὅθεν, μῶα, μῶσα, μῶστα), ὡς κ. ἐκμάσσομαι κ. ἐπιμάσσομαι. Πρβ. μέδομαι, μῆδομαι, μηχανάομαι, μῆδω, μῆδω, μάδω, τὰ ὁποῖα ὅλα συγγενεύουσι. 3) ἡ πρώτη καὶ κυρία σημασία τοῦ μάω φαίνεται ἐκ τοῦ μάζω, μάζσω, καὶ ἄλλων παραγωγῶν τοῦ, δηλ. φαῖω, ἀνακατόνω, ταρασσῶ, κινῶ· καὶ ἐπομ. ἔλκω, ἐκτείνω, καὶ Ἐνερ. κ. Παθητ. ὅθεν καὶ μαλακύνω, ρευστόνω, κάμνω θραυστόν, ἡ Οὐδ. εἶμαι ταῦτα· καὶ ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐκτάσεων, ὀρέγομαι, ὀρμάω. Βλέπε τὴν συγγένειαν τῶν τύπων εἰς τὰ μέω, μακρός, μετὰ, μῶω, μῶω εἰς τὸ μοτός, μῶω· προσέτι μάλω, μέλω, μόλω, μύλω· καὶ προσέτι μάρω, μέρω, μόρω εἰς τὸ μορύσσω, μόρω κ. μορμῶ.

Μέγας, ὡς Ἐπίρ. Ζ. εἰς τὸ μέγας.

Μεγαβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω), δυνατὰ βροντῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 747.

Μεγάβυζος, ὁ, ὄν. Κύρ. 2) εὐνοῦχος· οὕτως ὠνομάζοντο οἱ εὐνοῦχοι ἱερεῖς κ. νεωκόροι τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Ἐφεσον, Στράβ. 14, σ. 641.

Μεγάδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον), μέγαλα δωρούμενος, ἑλευθέριος.

Μεγαθαμβής, ἑός, ὁ, ἡ, πολλὰ ἐκθαμβος, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 488.

Μεγαθαρσής, ἑός, ὁ, ἡ (θάρσος), πολλὰ θάρραλεος, ἀνδρείος.

Μέγαςος, τὸ, Ἰων. ἀντὶ μέγεθος, ἐνῶ ἄλλως ἡ διάλοκος αὕτη μεταχειρίζεται τὸ ε, ὡς μέγεθος ἀντὶ μέγας, μέγερος, μέγαρος.

Μεγάθυμος, ὁ, ἡ, μεγαλόκαρδος, μεγαλόφρων.

Μεγαθύων, ἀντὶ μεγεθύνω, μεγαλύνω, Γεωπ.

Μεγαίρω, μ. αῶω, Ἀόρ. ἐμεγήρα, μετὰ Δοτ. καὶ γεν. πράγματος, ταυτ. φθονέω, Ἰλ. ψ, 865. Ὀδυσ. γ, 55. 2) ὀργίζομαι κατὰ τινος, Ὀδυσ. β, 235. 3) ἐναντιόνομαι, δυσαρστούμαι : οὔτε μεγαίρω πάντων Φαιήκων, νοητ. ἔνεκα. Πρβ. μίσέω. 4) μετὰ αἰτ. κ. ὀρμασι, μαγεύω, βατκαίνω, Ἀπολλών. 4, 1670. 5) καταφρονῶ, ἀτιμάζω, Θεοκρ. 7. [Ἐκ τοῦ μέγαρος ἀντὶ μέγας (ὡς μάκαρ, αρος, οὕτω μέγαρ, αρος, δηλ. μεγάρ, Κύρ. ὄν. οὐδ. μέγαρον, ἡ μέγας, μεγάρ, μέγαρος, ὡς γίνονται Ἐπίρ. εἰς αρος, αλος ἐκ ῥημάτων εἰς αω), ὅχι ἐκ τοῦ μέγα καὶ αἰρω· κυρίως, μεγαλύνω, ἐκλαμβάνω μετὰ καὶ ὑψηλόν. Ὁ δὲ Βουτμάνος Λεξίλ. σ. 258. παραγεί τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ μέγας μεγαρός, ὡς ἐκ τοῦ γέρας, γεμαρός, γεραίρω.]

Μεγακήτης, ἑός, ὁ, ἡ, μετὰ μέγα κῆτος, μεγαλόχοιλος, πλατύς· Ἐπίρ. θαλάσσης, καραβίου, δελφῖνος, καὶ ὅσα ἄλλα εἶναι κοῖλα κ. μεγάλα, Ἰλ. φ, 22. Ὀππ. Ἀλ. 3, 132. Πρβ. βαθυκήτης.

Μεγακλής, ἑός, ὁ, ἡ, περίφημος, μεγαλῶνυμος, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 4. 2) Κύρ. ὄν.

Μεγακυδής, ἑός, ὁ, ἡ, πολλὰ περίφημος, Ἀνάλ. 3, 184.

Μεγαλαδικητικός, ἡ, ὄν, κ.

Μεγαλάδικος, ὁ, ἡ, ὅστις κάμνει μεγάλας ἀδικίας· ἀντίθ. μικραδικητικός.

Μεγαλαλκῆς, ἑός, ὁ, ἡ (ἀλκή), πολλὰ ἰσχυρός.

Μεγαλανορία, ἡ, κ. Μεγαλάνωρ, δωρ. ἀντὶ μεγαληνορία· καὶ μεγαλήνωρ.

Μεγάλαρτος, ὁ, ἡ, μεγαλόψωμος. - αρτία, ἡ, τὸ μέγα ψωμίον.

Μεγαλάρχης, Ζ. μεγαυχής.

Μεγαλαυχέω, ὦ, κ. - αυχέομαι, οὔμαι, εἶμαι ὑπερήφανος καὶ ἀλαζών· ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ὑπερήφανα καὶ ἀλαζονικά.

Μεγαλαυχής, έος, ό, ή, - λαύχης, ό, ή, - αυχός, ό, ή, υπερήφανος, αλαζών, ακατάδεκτος. - αυχία, ή, τό αφηρ.
 Μεγαλειών, τό, νοητ. μύρον. Ζ. μεγάλιον.
 Μεγαλειός, εία, εϊόν, 'Επίρ'. - εϊώς (μέγας), μέγας, ένδοξος, λαμπρός. Ξενοφ. 'Απομν. 1, 4, 1, τό συνάπτει με τό σφοδρός. - τό μεγαλ. μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης, πών, ό, τι ανήκει εις μέγαν άνδρα.
 Μεγαλειότης, τητος, ή, ταυτ. τό μεγαλειόν, ούς.
 Μεγαλέμπορος, ό, μέγας έμπορος, Σχολ. 'Αριστοφ. 'Αχ. 823.
 Μεγαλεπήβολος, ό, ή, κ. - επίβολος, ό, ός τις επιχειρεί, και έντελει μεγάλα πράγματα, Διόδ. 1, 19. Περί της νομιζομένης διαφορας Ζ. επήβολος.
 Μεγαληγορέω, ώ, μ. ήσω, λαλώ μεγάλα και περί μεγάλων. καυχώμαι, υπερηφανεύομαι, και αντί επαινώ, 'Ηρωδιαν. 3, 9. - ληγορία, ή, τό ούς.
 Μεγαληγόρος, ό, ή, 'Επίρ'. - γόρος (μέγας, αγορεύω), λαλών περί μεγάλων, καυχήτης, μεγαλορρήμων. και επαινήτης.
 Μεγαληγορία, ή, μεγάλη καρδιά, άνδρία, μεγάλα, κ. υπερήφανα φρονήματα, Πίνδ. Νέμ. 2, 57.
 Μεγαλήνωρ, ορος, ό, ή, μεγαλόκαρδος, μεγαλόφρων. 'Ενερ. μεγάλους άνδρας αναδεικνύων, γεννών. μεγαλύνων, ύψώνων τόν άνδρα: πλούτος, Πίνδ.
 Μεγαλήτωρ, ορος, ό, ή (ήτορ), μεγαλόκαρδος, έχων μεγάλας τάς ζωτικας του δυνάμεις, 'Ιλ. φ, 55.
 Μεγαλίζω, ταυτ. μεγαλύνω. Μέσ. μεγαλύνομαι, υπερηφανεύομαι, 'Οδυσ. φ, 174.
 Μεγαλίστος, ό, ή (λίτσομαι, λίσσομαι, λιστός, κ. μεγαλός), κατά πολλά έκτείνων, Αίσχύλ. Εύμ. 44, κατά την διάρ. του 'Ερμάννου αντί του πρότερον Μεγίστω.
 Μεγαλίστωρ, ό, ό γινώσκων πολλά και μεγάλα.
 Μεγάλλιον, Μετάλλιον, τό, και Μεγάλλειον, - εϊόν, - εϊόν, ευώδεσσι έλαιον, 'Αθήν. σ. 690.
 Μεγαλοβρεμέτης, ό, Κοϊντ. 2, 508. κ. - λοβρόμος, ό, ή, 'Ορφ. 'Αργον. 461. ταυτ. μεγαβρεμέτης.
 Μεγαλόβρυχος, ό, ή (βρύχω), λίαν βρύχων, μεγάλως μυκώμενος, Κοϊντ. 5, 188.
 Μεγαλόβωλος, ό, ή, ταυτ. έριβόλαξ, Γραμμ.
 Μεγαλόγαστωρ, ό, ή, μεγαλόκοιλος, μεγάλην κοιλίαν έχων, Σχολ. Αίσχύλ.
 Μεγαλοκήη, ή (όγκος), ό μέγας όγκος σώματος τινός. αντίθ. ευογκία.
 Μεγαλογνώμέω, ώ, μεγαλοφρονώ, Δ. Κίσσ.
 Μεγαλογνώμων, ονος, ό, ή, 'Επίρ'. - μόνως (γνώμη), ταυτ. μεγαλόφρων. - γνωμόσυνη, ή, τό ούς.
 Μεγαλογραφέω, ώ, γράφω μεγάλα γράμματα, Σχολ. Εύρ. 'Ορ. 521.
 Μεγαλογραφία, ή, μεγάλη ζωγραφία, Vitruvii, 7, 4.
 Μεγαλοδαίμων, ό, μέγας θεός, π. χ. Σάραπις, Κλήμ. 'Αλεξ.
 Μεγαλοδάπανος, ό, ή, μεγάλα δαπανών: διάθεσις εις τάν πόλιν, 'Επιγρ. Κύμης, Caylus Recueil II. pl. 56. μεγαλόφυχος, και έλευθερίας γνώμη.
 Μεγαλόδενδρος, ό, ή, με μεγάλα δένδρα, Στράβ. 4, σ. 74.
 Μεγαλόδοξος, ό, ή, με μεγάλην δόξαν, κλέος, όνομα. - ξία, ή, τό ούς.
 Μεγαλόδουλος, ό, ή, μέγας δούλος. αντίθ. μικρόδουλος.
 Μεγαλόδοις, όδοντος, ό, ή, με μεγάλα οδόντια, Γραμμ.
 Μεγαλοδύναμος, ό, ή, Γρηγέντ.
 Μεγαλοδωρία, κ. - δωρεά, έλευθερίότης, όστις λαμπρών, μεγάλων δώρων, Λουκιαν. Νεκρ. διάλ. 6, 3.
 Μεγαλόδωρος, ό, ή, ό μεγάλα και λαμπρά δωρούμενος. τό μεγαλ. ταυτ. μεγαλοδωρία.
 Μεγαλοεργής, έος, ό, ή, 'Επίρ'. - ως, - λοεργία, ή, ταυτ. μεγαλοεργής κτλ.
 Μεγαλόζηλος, ό, ή, ταυτ. αγάζηλος, Γραμμ.
 Μεγαλόηχος, ό, ή, ταυτ. έρίβρομος: λέων, Σχολ. Πίνδ. 'Ολύμ.
 Μεγαλόφριξ, ιχος, ό, ή, με πολλά κ. μεγάλα μαλλία, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Μεγαλόθυμος, ό, ή, ταυτ. μεγαλόφρων, ή θυμοειδής, Πλάτ. Πολιτει. 2, 15.
 Μεγάλοιτος, ό, ή (οίτος), πολλά δυστυχής, Θεόκρ. 2, 72.
 Μεγαλόκαρπος, ό, ή, με μεγάλους καρπούς, Θεόφρ.

Μεγαλόκαυλος, ό, ή, με μεγάλους καυλούς.
 Μεγαλόκερως, ό, με μεγάλα κέρατα.
 Μεγαλοκευθής, έος, ό, ή (κεύθω), μεγάλα κρύπτων, πλατύς, Πίνδ.
 Μεγαλοκέφαλος, ό, ή.
 Μεγαλοκίνδυνος, ό, ή, εις μεγάλους κινδύνους έμβπίνων. μεγάλα και επικίνδυνα πράγματα επιχειρών. αντίθ. μικροκίνδυνος, κινδυνεύων διά μικρά πράγματα, 'Αριστοτ. 'Ηθικ. 4, 3.
 Μεγαλόκλονος, ό, ή, μεγάλην ταραχήν κάμνων: σάλπιγξ, Κλήμ. σ. 90.
 Μεγαλοκμής, ήτος, ό, ταυτ. άνδροκμής, Σχολ. Αίσχύλ.
 Μεγαλοκοίλιος, ό, ή, ταυτόσ. προγαστωρ, Σχολ. Λουκιαν. Βάκχ. 2.
 Μεγαλόκολπος, ό, ή, με μέγαν κίλπον (επί θαλάσσης), με μεγάλα στήθη, Σχολ. 'Απολλων. 3, 467.
 Μεγαλόκορος, ό, ή, έχων μεγάλην κόρην του όφθαλμού, 'Αέτ. 7, σ. 133.
 Μεγαλοκότως, 'Επίρ'. με μέγαν θυμόν, 'Ησύχ. εις τό Ζαφελώς.
 Μεγαλόκρακτος, ό, ή, ταυτ. έριλάγκτης, Σχολ. Πίνδ.
 Μεγαλοκρατής, έος, ό, ή, μεγαλοδύναμος, 'Ανθολ.
 Μεγαλοκράτωρ, ό, ταυτ. πρ. Ο'.
 Μεγαλοκύμων, ό, ή, ταυτόσ. έρικύμων, 'Αριστοτ. Πρόβλ. 27, 17.
 Μεγαλόκωλος, ό, ή, με μεγάλα κώλα, μέλη, πόδας, ή με μεγάλα μέρη περιόδου συντακτικής.
 Μεγαλόλαλος, ό, ή, μεγαλορρήμων, Γλωσσ. Στεφ.
 Μεγαλόμαζος, ό, ή, με μεγάλας μάζας, κρίσινα ψωμία, 'Αθήν. σ. 109.
 Μεγαλομανής, ό, ή, πολλά μαινόμενος, Σχολ. Σοφοκλ.
 Μεγαλομάρτυς, υρος, ό, μέγας μάρτυς ύπέρ Χριστού, 'Εκκληστ. Συγγ.
 Μεγαλόμασθος, ό, ή, με μεγάλα βυζία.
 Μεγαλομάτηρ. Ζ. μεγαλομήτηρ.
 Μεγαλομέρεια, κ. - μερία, ή, ούς. του
 Μεγαλομερής, ό, ή, εκ μεγάλων μερών συγχεόμενος. Μεταφ. λεπτομερής, με όλα τά περιστατικά, 'Επίρ'. - ρώς, λαμπρώς, πολυτελώς, Πολύβ. 52, 14.
 Μεγαλομήτηρ, ή, μεγάλη μήτηρ, μητρός ή πατρός μήτηρ. Δωρ. - μάτηρ, Γεν. - λοματρός, Αίσχύλ. 'Ικέτ. 139, κατά την δευτέραν έκδοσιν του Schultz, αντί του πρ. μεγαματρός.
 Μεγαλόμητις, ό, ή, μεγαλόβουλος, μεγαλόφρων, Αίσχύλ. 'Αγ. 1437.
 Μεγαλόμισθος, ό, ή, ακριβά πληρωμένος, 'Αθήν. κ. Λουκιαν.
 Μεγαλόμματος, ό, ή (όμμα).
 Μεγαλομυκήτης, ου, ό, μέγας, δυνατά μυκώμενος, Γραμμ.
 Μεγαλόνοος, συναιρ. - νους, ό, ή, μέγαν νούν έχων, μεγαλόφρων, Πολέμ. Φυσιογν. 1, 4, σ. 188. 'Αδαμάντ. 1, 7, σ. 345. Γραμμ. - νοια, ή, τό ούς. Αίλιαν. 'Ιδιότ. ζ. 15, 22.
 Μεγαλοπάθεια, ή, ύπομονή, μακροθυμία, Πλούτ. 8, σ. 178.
 Μεγαλόπετρος, ό, ή, πολλά πετρώδης, 'Αριστοφ. Λυσιστρ.
 Μεγαλοπλούσιος, ό, ή, κ. - πλούτος, ό, ή, πολλά πλούσιος, Πολυδ. κ. 'Αθήν. σ. 300. εξ Εύβούλου.
 Μεγαλοποιέω, ώ, κάμνω μέγα, μεγαλύνω, Γλωσσ. Στεφ.
 Μεγαλοπόλεμος, ό, ή, μέγας, περίφημος εις τόν πόλεμον, 'Ιώστη. 'Αρχ. 12.
 Μεγαλόπολις, κ. - πτολις, ή, μεγάλη πόλις, Εύρ. κ. Πίνδ.
 Μεγαλοπολίτης, ου, ό, πολίτης μεγάλης πόλεως. αντίθ. μικροπολ. Πολυδ.
 Μεγαλοπόνηρος, ό, ή, πονηρός, κακός εις μεγάλα πράγματα. αντίθ. μικροπόνηρος. Πρβ. μεγαλίδιος.
 Μεγαλόπους, οδος, ό, ή, έχων μέγας πόδας. Κ. μεγαλοπόδαρος.
 Μεγαλοπραγία, ή, ταυτ. μεγαλοεργία, 'Αππιαν.
 Μεγαλοπραγμοσύνη, ή, κλίσις και επιτηδειότης εις μεγάλα επιχειρήματα.
 Μεγαλοπράγμων, ονος, ό, ή (πράγμα, μέγας), μεγάλας βουλὰς επινοών, μεγάλα έργα επιχειρών, Ξενοφ.
 Μεγαλοπρέπεια, ή, αφηρ. του μεγαλοπρεπής.
 Μεγαλοπρεπέυομαι, προσφέρομαι ως μεγαλοπρεπής, Νικήτ. Χρον. 12, 2.

Μεγαλοπρεπής, έος, ό, ή, 'Επίρ. - πώς, άρμόζων εις μέγαν άνδρα, εις μεγάλη καί λαμπρά φρονούντα· μεγάλη καί εύγενή πράττων, λαμπρός, έλευθέριος.
 Μεγαλοπτερύγος, ό, ή, καί - πτέρυξ, ό, ή, Νικήτ. Χρον. 21, 3. έχαν μεγάλας πτέρυγας.
 Μεγαλόπολις, ποιητ. αντί μεγαλόπολις, 'Ανθολ.
 Μεγαλόπυλος, ό, ή, έχων μεγάλας πύλας.
 Μεγαλοπύρηνος, ό, ή, μέ μεγάλους πυρήνας (κοκούτσια), Θεόφρ. Αйт. φ. 2, 3, 8.
 Μεγαλόπτωχος, ό, μέγας πτωχός, φωμοζήτης, Στοβ. λόγ. 53.
 Μεγαλόρραξ, αγος, ό, ή, μέ μεγάλας ρώγας : σταφυλή.
 Μεγαλορρέκτης, ου, μεγάλα ποιών, 'Αδαμαντ. φυσιογν. σ. 216. Sylb.
 Μεγαλορρήμονέω, ω, είμαι μεγαλορρήμων.
 Μεγαλορρήμονία, κ. - ρήμοσύνη, ή, άφηρ. του
 Μεγαλορρήμων, ονος, ό, ή, 'Επίρ. - μόνως (ρήμα), μεγαλολόγος, αλαζών, υπερήφανος.
 Μεγαλόρριζος, ό, ή, μέ μεγάλην ρίζαν.
 Μεγαλόρρινος, ό, ή, μεγαλομύτης (ρίν). 2) παχύδερμος (ρίνός), Σχολ. 'Αριστοφ. Είρ. 924.
 Μέγας, άλη, ον. Ζ. μέγας.
 Μεγαλόσαρκος, ό, ή, πολύσαρκος· παχύς. Ο'.
 Μεγαλοσθενής, έος, ό, ή (σθένος), μεγαλοδύναμος, πολλά ισχυρός. - σθενος, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 585.
 Μεγαλοσμάραγος, ό, ή, μέγας σμαραγών, βροντών, κτυπών, Λουκιαν.
 Μεγαλοσοφιστής, ου, ό, μέγας γραμματισμένος, 'Αθήν. σ. 113.
 Μεγαλόσπλαγχνος, ό, ή, ό έχων μεγάλα έντόσθια, καρδίαν, πνεύμονας, ήπαρ· όστις έχει τά σπλάγχνα πρησμένα ή φλογωμένα, 'Ιπποκρ. 2) Μεταφ. θυμώδης, ή γενναίοκαρδος, Εύρ. Μήδ. 109.
 Μεγαλόσταχυς, ό, ή, μέ μεγάλους στάχυν.
 Μεγαλοστάφυλος, ό, ή, ταυτ. έριστάφυλος, Γραμμ.
 Μεγαλόστομος, ό, ή.
 Μεγαλόστονος, ό, ή, μέγας, βαθέως στενάζων, Αίσχ. 'Αγ. 431.
 Μεγαλοσύνη, ή, Συγκέλλ. Χρον. σ. 24. Ζ. μεγαλωσύνη.
 Μεγαλόσχημος, ό, ή, κ. - σχήμων, ονος, ό, ή (σχήμα), έχων μέγα σχήμα, μέγας, Αίσχ. Πρ. 408. Κ. μεγαλοσχημος, τάγμα μοναχών του 'Αθωνος.
 Μεγαλόσωμος, ό, ή, κ. Μεγαλοσώματος, ό, ή, έχων μέγα σώμα, Γραμ.
 Μεγαλότεχνος, ό, ή (τέχνη), μέγας εις την τέχνην· τό μεγαλότεχνον, τό μέγα καί ύψηλόν εις την τέχνην, Διον. 'Αλικ. 'Ισοκρ. 3.
 Μεγαλότης, ή, ταυτ. μέγεθος, Πλούτ. 7, σ. 735.
 Μεγαλότιμος, ό, ή, 'Επίρ. - τίμως (τιμή), πολλά τιμημένος.
 Μεγαλότολμος, ό, ή (τόλμη), πολλά τολμηρός, Λουκιαν. κ. 'Αππ.
 Μεγαλοτράχηλος, ό, ή, μεγαλόλαιμος, Σχολ. 'Ομ.
 Μεγαλουργέω, ω, Μεγαλουργής, ό, ή, Μεγαλουργία, ή, Μεγαλουργός, ό, ή, ταυτ. μεγαλοεργέω κτ. πράττω μεγάλα έργα, ένδοξα, λαμπρά· άπίθανος μεγαλουργία, Λουκιαν. 3, σ. 35. μεγάλη, καί άπίστευτος επικήρησις.
 Μεγαλοφάνης, ό, ή, ταυτ. μεγαλοπρεπής, Γραμμ.
 Μεγαλοφεγγής, ό, ή, πολλά λαμπρός, Γραμμ.
 Μεγαλόφθαλμος, ό, ή.
 Μεγαλόφιλος, ό, ή, έχων μεγάλους φίλους, Παύλ. 'Αλέξ. 1, 4.
 Μεγαλόφλεβος, ό, ή, έχων μέγας φλέβας.
 Μεγαλοφρονέω, ω, έχω μεγάλα καί ύψηλά φρονήματα, είμαι υπερήφανος : επί τινί, Κυρ. Π. 4, 2, 5. Μέσ. πράττω γενναιοφρόνως, Πλάτ. Πολιτ. 7, σ. 155.
 Μεγαλοφροσύνη, ή, μεγάλα κ. ύψηλά φρονήματα, υπερηφάνεια, αλαζονεία· επήχαρηκτῆρος λόγου, αξία, μεγαλοπρέπεια, την όποιαν αντίθετει ό Λουκιαν. εις την δεινότητα, καί την αποδίδει εις τον Πλάτωνα. Πρβ. λογιότης.
 Μεγαλόφρων, ονος, ό, ή, 'Επίρ. - φρόνως, έχων μεγάλα φρονήματα, υπερήφανος, ύψηλόφρων.
 Μεγαλοφυής, έος, ό, ή, 'Επίρ. - φυώς (φυή), μέγας φύσεως άνθρωπος, εύγενικά φρονών, καί πράττων, 'Ησύχ. όθεν
 Μεγαλοφυΐα, ή, μεγάλη, εύγενική φύσις, μεγαλοφροσύνη, 'Ιάμβλ. Πυθαγ. §. 103.
 Μεγαλόφυλλος, ό, ή, έχων μεγάλα φύλλα.

Μεγαλοφωνία, ή, μεγάλη φωνή, 'Αλέξανδρ. 'Αφρ.
 Μεγαλόφωνος, ό, ή, 'Επίρ. - φώνως.
 Μεγαλοχάσμων, ονος, ό, ή, χάσμων μέγας, πολλά αίσιχτές.
 Μεγαλόφωφος, ό, ή, μέγας φωφών, κτυπών, Γραμμ.
 Μεγαλοψυχέω, ω, πραττω μεγαλοψύχως, Γραμμ.
 Μεγαλοψυχία, ή, μεγάλη ψυχή, μεγάλη καρδία, κ. μεγαλοφροσύνη, Πλάτ. 'Αλκιβ. 2. εκ του
 Μεγαλόψυχος, ό, ή, 'Επίρ. - ψύχως, μεγάλην ψυχήν έχων, μεγάλα καί ύψηλά φρονών. τό μεγαλ. τό μεγαλείον της ψυχής, μεγαλοφροσύνη, Πλούταρ. Περικ. 36. Τό έμεταχειρίζοντο καί ειρωνικώς, αντί τρελλός, ξεχασμένος, Πλάτ. 'Αλκ. 2, 5. Πρβ. γενναίος, γλυκύθυμος, εύήθης, θείος, καί μακάριος.
 Μεγαλύνω, μ. υνώ, κάμνω μέγα. Κ. λέγομεν καί μεγαλόνω ταυτ. μεγαλίω.
 Μεγαλώδυνος, ό, ή, ταυτ. έριώδυνος, Γραμμ.
 Μεγαλώνυμος, ό, ή, έχων μέγα όνομα, όνομαστός, έξακουστός.
 Μεγαλωπός, ή, όν, μεγαλόμματος, 'Οππ. Κυνηγ. 2, 177.
 Μεγαλωστί, 'Επίρ. ταυτ. μέγας, 'Απολλών. 'Ρόδ. ως νέως, νεωστί.
 Μεγαλωσύνη, αντί μεγαλοσύνη· ως αγαθωσύνη, αντί αγαθωσύνη.
 Μεγαλωφελής, ό, ή, μέγας ωφελών· χρήσιμος, Κλεομήδ.
 Μεγάμυκος, ό, ή, μέγας, μυκώμενος, 'Ησύχ. κ. Φώτιος.
 Μεγάνωρ, ορος, ό, ταυτ. μεγαλήνωρ.
 Μεγαπένθης, ό, ως Κυρ. όν.
 Μεγαρεύς, ό, από τὰ Μέγαρα.
 Μεγαρίζω, έχω τό μέρος των Μεγαρέων, φρονώ τὰ Μεγαρ. ή τους μιμούμαι : κλάων μεγαριείς, 'Αριστοφ. 'Αχαρ. 722. αντί λιμώξεις, έννοιών κομικώς τό, διά του Περικλέους, έγκλεισμα του λιμένος, 2) ταυτ. μέγαροι ποιώ. Κλήμ. Ζ. μέγαρον, άριθ. 3.
 Μεγαρίκος, ή, όν, άνήκων εις τὰ Μέγαρα : τὰ μεγαρικά, καί μεγαρικός κέραμος, χύτρη, θκευή πήλινα κατασκευαζόμενα εις τὰ μέγαροι, καί όνομαζόμενα τὰ μεγαρικά· όθεν μεγαρίσκος, πινακίτης, 'Ησύχ.
 Μεγαρίς, ίδος, ή, νοητ. γή, ή επικράτεια των Μεγαρέων. - αρόθεν, 'Επίρ. από τὰ Μέγαρα.
 Μέγαρον, τό, ό οίκος, ή οικία, καί πληθ. εις τον 'Ομ. Εις τους μεταγενεστ. εστήμινε τό μέγαρον μέγαν οίκον, ως παλάτιον. 2) οικημα, καμάρα, όνδρας βαρβ. δι άνδρας, καί γυναίκας, καί κοράσια, καί τραπεζαρία, (όνδρας, διά φαγητόν), διά τους άνδρας· 4) μίαν ή μέραν των Θεσμοφορίων έκαστατεύαζαν ύπογείους οίκισκους ή λάνκους, όνομαζόμενους μέγαροι, ή μάγαροι, όπου έβαλλαν χοιρίδια νεογνά, Πανσ. 9, 8. διά τουτο όνομάζονται από τον 'Αριστοφ. 'Αχαρ. μυστηριακά κ. μυστικά χοιρίδια· όλη δέ ή τελετή ώνομάζετο μεγαρίζειν· ή λέξις αύτη έκαμε τον 'Αριστοφ. να παίξη άστείως, 'Αχαρ. 719. 4) μέγαρον καί μάγαρον καί ό τόπος του δελφικού ναού, όπου ήρώτων τον χρησμόν, 'Ηρόδ. 1, 47· καί τό αδυτον, καί ίερώτατον του ναού μέρος, 'Ηρόδ. 6, 154. Ζ. τό έφ.
 Μέγαρος, αντί μέγαλος. τό θυλ. μεγάρη κ. μεγέρα, καθώς καί τό Κυρ. όνομ. Μέγελλος, κ. Μέγιλλος, κ. Μέγιλλα, μάς όδηγεί εις τό μέγεθος αντί μέγαλος (ως ύσλος, ύαλος, μιερός, μιάρος κτ.) καθώς καί ό τύπος μάγαρος, όθεν μάγαρον, εις τό μάκαρος, μάκερος, συγκοπ. μακρός, εις τό μάκανος, εκ του μάκος, μήκος· άρα μαχάνη, μηχανή· μήχαρ, αντί μήκος· οίκος, ύψηλόν τι οικοδόμημα, πυργος κτλ.
 Μεγαρσις, ή, ουσιαστ. του μεγαίρω. όθεν
 Μεγαρτος, ό, ή, τό ρήμ. ταυτ. φθονερός, 'Ησύχ. Ζ. αμέγαρτος.
 Μέγας, μεγάλη, μέγα· μέγας (καθ' όλας τάς διαστάσεις), ύψηλός, πλατύς. Μεταφ. ισχυρός, δυνατός. 2) 'Ενερ. αντί μεγαλύνων εις τους ποιητ. Σοφοκλ. Αίας, 226. μέγεθι μέγας, 'Ηρόδ. 1, 51, ή πλεοναστικώς δι έπίτατιν, ή ότι μέγεθος σημαίνει καί τό ανίστημα του σώματος. 3) Τό ούδ. μέγα, 'Επιρ. αντί μέγας ή λίαν· κ. μάλα μέγα, 'Ιλ. χ, 407. αί πλάγαι πτώσεις γίνονται εκ του μέγαλος. Συγκρ. μέζων, 'Ιων. μέζων, Δωρ. μέσσων, ύπερθ. μέγιστος. Ζ. μακρός, κ. μέγαρος.
 Μεγασθενής, έος, ό, ή, ταυτ. μεγαλοσθενής.
 Μεγασχιδής, έος, ό, ή, μέ μεγάλα σχίσματα, σχισμάδας· αντίθ. λεπτοσχιδής, 'Ησύχ.
 Μεγάτιμος, ό, ή (τιμή), λίαν τιμών, ή τιμώμενος.
 Μεγάτολμος, ό, ή, πολλά τολμηρός, Μανέθ. 3, 49.
 Μεγαυχής, έος, ό, ή, ταυτ. μεγαλυχής, Αίσχ. Πέρ. 541, 5-

που άλλοι έχουν μεγαλυχή, ἢ μεγαλαρχή.
Μεγάφρων, ταυτόσ. **μεγαλόφρων**. κ. **Μεγαφρονέω**, ταυτόσ. **μεγαλοφρονέω**.
Μεγεθοποιός, ὁ, ἡ, **μεγαλύνων** - **ποιέω**, ὦ, τὸ **ῥῆμα**, ὡς - **λοποιός**, κ. - **ποιέω**.
Μεγεθος, εος, τὸ, **μεγαλεῖον**, ὕψος, ἀνάστημα, σωματικὸν ἢ πνευματικὸν, φυσικὸν ἢ ἠθικόν. Ὁ **Ἡρόδ.** 2, 44, τὸ μεταχειρίζεται ἐπιρρηματικῶς. Ἐκ τοῦ μέγας γίνεται **μέγας**, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξαν οἱ Ἴωνες· **μέγεθος** δὲ ἀττ. ὡς **λαός**, **λεώς**.
Μεγεθοῦργία, ἡ, **μεγαλοουργία**, **μέγα ἔργον**, **Αἰσχίν.** **διάλ.** 3, 17.
Μεγεθύνω, ταυτόσ. **μεγαθύνω** καὶ **μεγαλύνω**, **Ἀλέξ.** **Ἀφρ.** κ. **Λογγίν.** 9, 5.
Μεγήρατος, ὁ, ἡ (**μέγας**, **ἐρατός**), **ἀξιέραστος**· **μεγήρατα** τέκνα, **Ἡσιόδ.** **Θεογ.** 240. ὅπου ἄλλοι ἀνέγ. **μεγήριτα**, ἐκ τοῦ **μεγήριτος**, **φιλόνηκος**· ἄλλ' ὁ **Ἡτύχ.** τὸ ἐξηγεῖ ὀρθότερα διὰ τοῦ **τίμια**, **μεγαλόχαρτα**.
Μεγιστάνες, οἱ, οἱ **μεγάλοι**, οἱ **ἀρχοντες**, αἱ **κεφαλαι** τοῦ λαοῦ. **Μένανδ.** **Ἰώσηπ.** **Σενέκ.** **ἐπιττ.** 24. κ. **N. Δ.** ἐκ τοῦ **μέγιστος**.
Μεγιστεύω (**μέγιτος**), **γίνομαι**, ἡ **εἶμαι μέγας**, ἡ **μέγιστος**, ὡς **ἀριστεύω**, ἐκ τοῦ **ἀριστος**. **Ἀππιαν.** **Συρ.** 58.
Μεγιστόπολις, εως, ὁ, ἡ, **κίμων** τὰς πόλεις **μεγάλας** καὶ **εὐτυχεῖς**· **ἡσυχία**, **Πίνδαρ.** **Πύθ.** 8, 1.
Μεγιστότιμος, ὁ, ἡ (**τιμή**), **καθ' ὑπερβολὴν τιμημένος**, **Αἰσχύλ.** **Ἰκ.** 709.
Μεδέω, ταυτ. **μέδω**, **μέδομαι**.
Μεδιμναῖος, αἶα, αἶον, ἴσος **μέ** **μέδιμνον**.
Μέδιμνος, ὁ, ἴων. ἡ, **ἀττικὸν μέτρον σπερμάτων**, σίτου κτ. περιέχον 48 χοίνικας· **μέδιμνον** τ' **ἀργύριον ἀπομετροῦν**, **Ἡ νά μετροῦσι** τὰ **ἄτπρα** **μέ** τὸ **κελλόν**. 2) **εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν**, τὸ **σοληνάρι** τῆς **βρύτσεως**, ὁ **κρουνός**, **Διόδ.** **Σικ.** 12, 20.
Μέδουσα, ἡ, **Κύρ.** ὄν.
Μέδω, **Συνήθ.** **Μέδομαι**, κ. **Ἰων.** **Μήδομαι**, Ὁμ. **μετά γεν.** ὡς **δόρπον**, **ὑπνον**, **ἀλκή**· **στοχάζομαι**· ὅθεν. **φροντίζω**, **μεταχειρίζομαι**, **χράομαι**, ὡς τὸ **μνάομαι**, κ. **μυμνήσσομαι** **λαμβάνομενον**· **ἐφευρίσκω**, **ἐπινοῶ**, ὡς τὸ **μηχανάομαι**· **κακὰ Τρώεσσι μεδέσθην**· διότι **μέδω**, **μήδω**, **μήθω**, **μάθω**, **μανθάνω** εἶναι **συγγενῆ**, κ. **μ-τέω**, **εὖω**, **στεύω**. Τὸ **Ἑνερ. μέδω**, κ. **μεδέω** **μεταχειρίζονται** Ὁμ. κ. **Σοφοκ.** **Ἀντιγ.** 1110, ἀντὶ τοῦ **ἐξουσιάζω**, **διοικῶ** ὡς **βασιλεύς**. 2) ἡ **αἰσθητὴ σηματοῖα** τοῦ **Μέδω**, **ἐκτείνω**, **τεντώνω** φαίνεται α) ἐκ τοῦ **μέμοδα**, **modus**, **μέδιμνος**, **ἐκτασις**, **μέτρον**· **καθὼς** καὶ αὐτὸ τὸ **μέτρον**, **μέτος**, **μετά**, ἐκ τοῦ **μέτω**· **Z.** **μακρός**, κ. **μετά**. Ἐδῶ ἀνήκουσι κ. **μέζεα**, **μέδεα**, **μέσα**, **τά**· β) ἐκ τοῦ **μέδω**, **μεῖδω**, **μεῖδέω**, **μεῖδιώ**, ἐπὶ τοῦ **γέλωτος** τοῦ **γινόμενου** **μέ** **ἐκτασιν** τοῦ **χείλους**. **Πρβ.** **ἐπιγελάω**, **διαχύω**, **δυστάσις** **προσώπου**, **ἄθρυπος** **εἰς γέλωτα** κτλ.
Μέζεα, **ων**, **τά**, ταυτόσ. **τὰ αἰδοῖα**, **Ἡσιόδ.** **Ἔργ.** 510. **Εἰς τὸν Ὁμ.** **μήδεα**· **Σικελ.** κ. **Ταραντ.** **μέσα**. **Z.** **πρ.**
Μεζόνως, **Ἐπίρ.** ἐκ τοῦ **μέζων**· **Z.** **μεῖζων**.
Μεζαιρέω, ὦ (**μετά**, **αἰρέω**, **μ. ἔλω**), **σηκύνω ἐπάνω**, **μεταβάλλω**.
Μεζάλλεμαι, **πηδῶ πέραν**, ἡ **ἐπάνω**.
Μεζαμέριος, ὄωρ. ἀντὶ **μεσημέριος**.
Μεζανδάνω, **Ἀόρ.** 2, **μετεύαδε**, ἡτο **εὐάρεστος**, **Κοῖντ.** **Καλ.**
Μεζάπτω, **Ἀνάλ.** 2, σ. 51, **ἀριθ.** 19.
Μεζαρμόζω, ἡ - **μόσσω**, - **όττω**, **μεταβάλλω**, **μεταλλάττω**. **Μέσ.** **μεταβάλλω** τὰ **φρονήματα**, **τὴν ἀπόφασιν**, **τὴν δίκαιάν μου**, **Εὐρ.** **Ἀλκ.** 1160.
Μεζάρμοσις, ἡ, ἡ **μεταβολή**, **ἀλλοίωσις**.
Μεζέηκε, **ποιητ.** ἀντὶ **μεζήκεν**, **εἰς τὸ μεζήμι**.
Μεζεῖω, **Ἰων.** **ὑποτακ.** ἀντὶ **μεζέω**, ὦ, **εἰς τὸ μεζήμι**.
Μεζέκτης, **ου**, ὁ, **μετέχων**, **λαμβάνων μέρος**, **κοινωνῶν**, **Κλημ.** **Ἀλ.** **Στρ.** 1, σ. 343, ὅπου **κεῖται** **ψευδῶς μεδεκτοί**.
Μεζεκτικός, ἡ, **κόν**, **ἀνήκων** **εἰς τὸν μεζέκτην**, ἡ **εἰς τὸ μετέχειν**.
Μεζεκτός, ἡ, **κτὸν** (**μετέχω**), **μετεχόμενος**, **μεταδιδόμενος**. **Ἰδ.** κ. **μεζέκτης**.
Μεζέλκω, **μ. ξω**, **ἔλκω**, **σύρω μακράν**, **ἄλλου**.
Μεζέλω, **δίδει χρόνους** **εἰς τὸ μεζελέω**.
Μεζεν, ἀντὶ **ἐμέθεν**, ὄωρ. κ. **ποιητ.**
Μεζεξις, ἡ (**μετέχω**), **τὸ μετέχειν**.
Μεζεορτος, ὁ, ἡ, **νοητ.** **ἡμέρα**, ἡ **μετὰ τὴν ἐορτὴν ἡμέρα**,

Πλούτ. 10, σ. 504. **H.**

Μεζέπω· (**Z.** **ἔπω**), **μετὰ αἰτ.** **ὑπάγω** **κατόπιν** **τινός**, **ἀκολουθῶ**, **καταδιώκω**, **ζητῶ**, **Ἰλ.** 2, 126. **Μεταβ.** **στέλλω** **κατόπιν**, ἡ **σύρω** **κατόπιν**, **Ἰλ.** ε, 329. **Ὀδυσ.** ε, **νέον μεδέπει**; **τώρα νεωστί ἤλθες**; **νότῳ ἄχθος μεδέπων**, **βαπτάζων βάρος** **εἰς τοὺς ὤμους** **του**, **ληφθέν** ὡς **τὸ ὀπάζομαι**, **Πίνδ.** **Νέμ.** 6, 98.
Μεζερμηνεύω, **μ. εὖτω**, **μεταφράζω** **ἀπὸ μίαν γλῶσσαν** **εἰς ἄλλην**, **Διόδ.** **Σικελ.**
Μεζερπύζω, κ. **Μεζέρπω**, **πέραν**, **προσέτι**, ἡ **κατόπιν ἔρπω**· **ἔρπον φθάνω**, **Ὁπ.** **Ἀλ.** 1, 543.
Μέζεσις, ἡ (**μεζήμι**), **ἐνδοσις**, **ὑποχώρησις**.
Μεζετικός, ἡ, ὄν, **Ἐπίρ.** - **κῶς**, **ἀφίνων**, **ἀπολύων**, **ἐνδίδων**.
Μέζη, ἡ, **κ. μεζύτιον**, **μεζύσι** **χυδ.** **Z.** **μέθυ**. 2) **πότος**, **συμπόσιον**, **Ἀριττοτ.** **Πολ.** **Z.** **ιέ**, **ο.** **H.** **δ'**, 3, **Κορ.**
Μεζήκα, ταυτόσ. **μετέρχομαι**, **μέτειμι**, **ὑπάγω** **κατόπιν** **τινός**, **διώκω**.
Μεζηλικιόομαι, **οὔμαι**, **ἀπὸ μιᾶς ἡλικίας** **μεταβαίνω** **εἰς ἄλλην**.
Μεζηλικίωσις, ἡ, **τὸ οὐσιαστ.** **τοῦ πρ.** **Βασιλείας**.
Μέζημαι **τινί**, **κάθημαι** **πλησίον** **τινός**, **Ὀδυσ.** α.
Μεζημερινός, ἡ, **νόν**, κ. **Μεζημέριος** (**μετά**, **ἡμέρα**), ὅ, **τι συμβαίνει** **τὴν ἡμέραν**· καὶ **καθημερινός**.
Μεζημοσύνη, ἡ, **ἄφεςις**, **ἀπόλυσις**, **ἀμέλεια**· ἐκ τοῦ
Μεζήμων, **ονος**, ὁ, ἡ (**μεζήμι**), **ἐνδοτικός**, **συγχορητικός**, **Ὀδυσ.** ζ, 25.
Μεζητικός, ἡ, ὄν, **Ἐπίρ.** - **κῶς**, **ἀντὶ μεζετικός**, **Σχολ.** **Ὁμ.**
Μεζίδρυμι, - **δρυμαι**, κ. - **ιδρύω**, **μετατοπίζω**, **μεταθέτω**. **Μέσ.** **μεζιδρύομαι**, **ὑπάγω** **ἀπὸ ἑνα τόπον** **εἰς ἄλλον**. **Καθ.** ταυτόσ. **μεζιτήμι**, κ. - **σταμαι** - **ιδρύσις**, ἡ, **τὸ οὐσιαστ.**
Μεζίεν, ἀντὶ **μεζίσταν**, ἐκ τοῦ **μεζήμι**, **Ὀδυσ.** φ, 377.
Μεζιζάνω, **μετατοπίζω**, **Ἀρατ.**
Μεζήμι, **μ. μεζήτω**, **Ἀόρ.** 1, **μεζήκα**, **Ἀόρ.** 2, **μετοχ.** **μεζι-**
εἰς, **ἀπαρέμ.** **μεζιέναι**, κ. **μεζεῖναι**, **μετά γεν.** **ἀπολύω**, **ἀφίνω** **νά ὑπάγῃ**, **παραβλέπω**, **ἀφίνω** **κατὰ γῆς**, **ἐνδίδωμι**, καὶ **μέ** **μετοχ.** **ὅταν κεῖται** **ἀντὶ τοῦ παύομαι**, **π. χ.** **κλαύται** **μεζήκε**, **ἐπαυσε** **νά κλαίῃ**, **Ἰλ.** ω, 48· καὶ **χωρίς** **πτῶσιν**, **ἀντὶ ἐνδίδωμι**, **Ἰλ.** δ, 516, κ. 121· **ὀλίγον κῆρ ἄχθος μεζήκα**, **Ἰλ.** ρ, 539, **ἐλάφρυνα** **ὀλίγον τὴν καρδίαν μου** **ἀπὸ τὸν πόνον**· καὶ **ἀμελῶ**, **Ὀδυσ.** δ, 372· **ἀφίνω**, καὶ **συγχορῶ**, καὶ **μετέχω**, **λαμβάνω**· **τὸν ὅπλων μεζιένται**· **τῆς ἀπάτης οὐ μεζίει**, **δὲν ἀφινε** **τὴν ἀπάτην**, **Ἀππιαν.** **Ἡρόδ.** 1, 12.
Μεζίσταμαι, **φεύγω** καὶ **ὑπάγω** **ἄλλου**, **Ἀππιαν.**
Μεζιστάνω, ταυτόσ. **τοῦ συνήθ.**
Μεζίστημι, **μετατοπίζω**, **μεταθέτω**· **ἀφίνω** **νά ὑπάγῃ**· **διώκω**, **κυνηγῶ**· ὅθεν **μεταβάλλω**, **γυρίζω** **εἰς ἄλλην φαστρίαν**. **Μέσ.** **ὑπάγω** **ἄλλου**. **Καθ.** **ἀναχωρῶ**, καὶ **ἀποδηύσκω**. **Μεταφ.** **ἀλλάττω** **τὰ φρονήματά μου**· **φρενῶν**, **ἐκβαίνω** **ἀπὸ τὸν νοῦν μου**, **παραφρονῶ**. **Εὐρ.** **Βαχχ.** 932.
Μεζίω, **δίδει χρόνους** **εἰς τὸ μεζήμι**.
Μεζό, **δηλ.** **μεζ'** ὅ, **ἀφ'** οὐ.
Μεθοδεῖα, ἡ (**μεθοδεύω**), ταυτόσ. **τέχνη**, **παρουργία**, **δόλος**, **N. Δ.**
Μεθοδεύμα, τὸ, ταυτόσ. **μέθοδος**, **Νικήτ.** **Χρον.** 21, 3.
Μεθοδευτής, οὐ, ὁ, ὅστις **πράττει μεθοδικῶς**, **Εὐστάθ.** 7, 16. **Πρβ.** **μεθοδίτης**.
Μεθοδευτικός, ἡ, ὄν (**μεθοδεύω**), ὅστις **κάμνει**, ἡ **συνηθίζει** **νά κάμῃ** **μέ** **μέθοδον**, **Ἀγαθαρχ.** **Ἐρυθ.** **Θαλ.** σ. 50. **Hudson.**
Μεθοδεύω (**μέθοδος**), **ὑπάγω** **διὰ** **νά λάβω**, **πιάσω** **τι**, **ἀνιχνεύω**, **διώκω**, ταυτ. **μετέρχομαι**. 2) **πραγματεύομαι** **τι** **μέ** **τάξιν** καὶ **κατὰ κανόνας**· **Z.** **μέθοδος**. 3) **ἐπιχειρῶ** καὶ **πράττω**· **μεθοδεύοντάς** **τι** **τῶν χρησίων**, **Διόδ.** **πανουργεῖομαι**, **πῶς μεθοδεύεται** **γυνή**, **Διόδ.** ὅθεν καὶ **ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ**, **Χαριτ.** σ. 160.
Μεθοδηγέω, ὦ, **ὀδηγῶ**, **φέρω** **ἀπὸ ἄλλον ὁδόν**, **Ἀνάλ.** 2, σ. 196.
Μεθοδικός, ἡ, ὄν, **Ἐπίρ.** - **κῶς**, **πράττων** **τι** **μέ** **κανόνας**, **μέ** **τὸν ὁδόν** **K.** 2) **Παθ.** **γειόμενος**, **πραγματευόμενος** **κατὰ κανόνας**.
Μεθόδιον, τὸ, ταυτόσ. **ἐφόδιον**, **Ἡσύχ.** κ. **Μάρμ.** **ὄξον**. σ. 8.
Μεθοδίτης, οὐ, ὁ, ταυτόσ. **τεχνίτης**, **Ἡτύχ.** **Πρβ.** - **οδευτής**.
Μέθοδος, ἡ (**ὁδός**, **μετά**), **τὸ ὑπάγειν** **πρὸς λήψιν**, **ζήτησιν**, **διώκιν**, ἡ **σύλληψιν** **τινός**· ἡ **τῆς νύμφης μέθοδος**, **τὸ** **νά ὑπάγῃ** **νά λάβῃ**, **νά φέρῃ** **εἰς τὸν οἶκόν** **του** **τὴν νύμφην**, **Σουῖδ.** **εἰς Ζεῦ-γος**. 2) **ἐξετάσις**, **ἐρευνα** **ἰδέας** **τινός**, **Πλάτ.** ἡ **ἐξετάσις** **σκοτεινοῦ ἀντικειμένου**. 3) **γνώσις**, **ἐπιστήμη**, **Ἀριστ.** **Ἠθ.** **Νικ.** **Α'**,

α, Κορ. „Πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα Μέθοδος“, ὁπλ. Ἐπιτήμη. Ὁ τρόπος τῆς ἐξετάσεως, μέθοδος· 4) πραγματεία, βιβλός· καθάπερ εἴρηται πρότερον ἐν τῇ μεθόδῳ τῇ πρό ταύτης, ὁπλ. εἰς τὸ πρό τούτου σύγγραμμα, ἢ βιβλίον, Ἀριστ. Πολ. ζ'. α, 9. Κορ. Μεθολική, ἢ (μεθέλω), τὸ ἔλκειν, σύρειν, βαρύνειν, κλίνειν εἰς ἄλλο μέρος.
 Μεθόμελεω, ὦ, μι. ἦσω, μετὰ Δοτ. ταυτὸς. ὁμιλέω, συναναστρέφομαι, Ὅμ.
 Μεθόπιον, τὸ, ἀντὶ μετόπη, τὸ ὅπ. Ζ. Ἡσύχ.
 Μεθόπων, ἀντὶ μετόπων, Ἡσύχ. Ζ. μετόπη.
 Μεθορία, ἢ· Ζ. μεθόριος.
 Μεθορίζω, συνορεύω, μετέχω, Ἡσύχ.
 Μεθόριος, ἰα, ἰον, ἢ ὁ, ἢ (ὄριος), ὁ μεταξὺ δύο συνόρων, π. χ. ποταμός· μεθόρια (χωρία), τὰ σύνορα, Ξενοφ. Κύρ. 1, 4, 16. κ. μεθορία, νοητ. χώρα ἢ γῆ.
 Μεθορκόω, ὦ, βάλλω τινα ἐκ δευτέρου εἰς ὄρκον, ξαναορκίζω.
 Μεθορμάω, ὦ, σύρω κατόπιν. Μεσ. διώκω, υπάγω κατόπιν.
 Μεθορμέω, ὦ, υπάγω ἀπὸ ἑνα ὄρμον εἰς ἄλλον (ἐν τῷ πλοίῳ).
 Μεθορμίζω, φέρω εἰς ἄλλον ὄρμον, Πλούτ. Ἀλκ. 37. Μεταφ. μεταδέτω εἰς ἄλλην κατάστασιν, ἢ περιστάσιν, Εὐρ. Ἀλκ. 801. Μῆδ. 258. Ζ. διαίρω, κ. νάω.
 Μέθυ, υος, τὸ, κυρίως, ὁ ἐκ μέλιτος οἶνος· καὶ Καθ. πᾶς οἶνος.
 Μεθυότης, -δότης, ου, ὁ, δότης τοῦ οἶνου, Ἀνάλ. 2, σ. 517.
 Μεθυδριάς, ἄδος, ἢ (μετὰ, ὕδωρ), : νύμφα, σχημ. ὡς ἐφυδριάς, καθυδριάς, Ἀνάλ. 1, σ. 489, ἀριθ. 12.
 Μεθυδρίον, τὸ, ὄνομα πόλεως, ὡς Λεψιδρίον, κτλ.
 Μεθυμναῖος, ὁ (μέθυ), Ἐπίθ. τοῦ Βάχχου, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 3, 2· ὁρδότερον, ἐκ τοῦ Μεθύμνη, τὸ ὅποιον πάλιν ἐγείνεν ἀπὸ τοῦ μέθυ.
 Μεθύπαρξες, ἢ, ἢ μετέπειτα ὑπαρξες, Ἰουστίν. μαρτ.
 Μεθυπάρχω, υπάρχω ὕστερα, ἢ μετὰ τινα ἄλλον, Ἰουστ. μαρτ.
 Μεθυπίδαξ, αχος, ὁ, ἢ, πηγὴ οἶνου, Ἐπίθ. σταφυλῆς, Ἀνάλ.
 Μεθυπλανῆς, εος, ὁ, ἢ, πλανώμενος, ξαλισμένος ἀπὸ τὴν μέθην, Γρηγ. Ναζ.
 Μεθυπλήξ, ἡγος, ὁ, ἢ (πλήσσω), κρουσμένος ἀπὸ τὸν οἶνον, μεθυσμένος, Καλλιμ.
 Μεθυποδέομαι (μετὰ, ὑποδ.), ἀλλάζω, βάλλω ἄλλα ὑποδήματα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 544.
 Μεθυπόστρωσις, ἢ, ἀλλαγὴ τοῦ στρώματος, τῆς κλίνης, Ἰπποκρ.
 Μεθύτης, ου, ὁ, ταυτ. μεθύσος, ἐλήφθη ὡς σολοικισμός, Λουκιαν. ψευδοσοφ. 5.
 Μεθύσις, εως, ἢ, τὸ μεθύειν ἄλλον, ἢ τὸ νὰ εἶναι τις μεθυσμένος, Θεογν. 816. Ζ. μεθύω.
 Μεθύσχω, (μέθυ), μι. ὕσω, Ἐνερ. μεθύω ἄλλον. Μεσ. πίνω πολὺν οἶνον, καὶ μεθύομαι. Τροπ. καταβρέχομαι, γίνομαι πλήρης· Ζ. μεθύω.
 Μεθύσμα, τὸ, μεθυστικὸν ποτὸν, Φίλ. 3, σ. 72. Ρ.
 Μεθυσοκότταβος, ὁ, ἢ, ὅστις μεθύσκειται εἰς τὸν κότταβον, Ἀριστοφ. Ὀρν.
 Μεθύσος, η, ον, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 10. ἢ, ὁ, ἢ (μέθυ), μεθυσμένος, ἢ συνηθίζων νὰ μεθύεται.
 Μεθυσοχάρυβδις, ἢ, λοιδοροῦν ὄνομα κατὰ μεθύουσης γυναικός, Φρύνιχ.
 Μεθύστερος, α, ον, ταυτ. ὕστερος, Σοφοκλ. Τραχ. 713.
 Μεθυστής, ου, ὁ, κ. -στήρ, δηλ. -ύστρια, ἢ, μεθυσμένος.
 Μεθυστικός, ἢ, ὄν (μεθύσχω), ἀνήκων, ἐπιτηδῆσις εἰς τὸ μεθύσκειν, καὶ μεθύσκεσθαι.
 Μεθυσφαλής, εος, ὁ, ἢ (σφάλλω), σφάλλον, σκονδάπτων, κινδυνεύων νὰ πέσῃ ἐδῶ κ. ἐκτὶ ἀπὸ τὴν πολυποσίαν. -υσφαλέω, ὦ, τὸ ῥῆμα, Ὅπκ. Κυνηγ. 4, 204.
 Μεθυτρόφος, ὁ, ἢ, τρέφων, γεννῶν οἶνον, Ἀνάλ.
 Μεθυχάρμων, ονος, ὁ, ἢ, φίλος τῆς μέθης, Μανέθ. 4, 300.
 Μεθύω, πίνω ἄκρατον οἶνον (μέθυ)· Καθ. πίνω οἶνον, κ. μεθῶ· καὶ Μεταφ. ἐπὶ παθῶν, τὰ ὅποια κυριεύουσι καὶ τρελλαίνουσι τὸν ἄνθρωπον· μεθύειν περὶ τὰς ἡδονάς, ἀμέτρως ἀπολαύειν τὰς ἡδονάς, Φιλόστρ. Σοφιστ. 1, 22, 1.
 Μειαγωγέω, ὦ, Μειαγωγή, κ. Μειαγωγός. Ζ. μεῖον.
 Μειδάω, μι. ἦσω. κ. Μειδιάω, χαμογελάω· κυρίως, καὶ μεταφ.
 Μειδιάς, ου, ὁ, ὄν. Κύρ.
 Μειδιάσις, ἢ, κ. Μειδιάσμος, ὁ, Πολυδ. 7, 199. Σχολ. Βενετ.

VI, 404, ταυτ. μείδημα, χαμογέλασμα.
 Μείδημα, τὸ, κ. Μειδιάμα, κ. Μειδιάσμα, τὸ, χαμογέλιον, χαμογέλασμα· καὶ ἐπὶ τοῦ με θυμὸν γελῶντος, ἢ ἐν τῷ μάχεσθαι· κάρχρον μείδητας, χλευαστικῶς ἐγέλασας, Βάβριος παρὰ Σουίδα Εἶπαν κ. μήδος, κ. μήδω, ἀντὶ μείδω· ὅθεν, ὄνομ. Κυρ. Μήδολος. Ζ. μέδομαι.
 Μειζονάκις, Ἐπίθ. πλεονάκις, πολλάκις, Ἀντίθ. ἐλαττονάκις, Ἰάμβλ. ἀριθμ. σ. 134.
 Μειζονότης, τητος, ἢ, μεγαλήτερον μέγεθος, ἢ ἀριθμός, Ἰάμβλ. Πυθ. §. 115.
 Μείζων, ονος. ὁ, ἢ, Ἐπίθ. -ζόνως, συγκρ. τοῦ μέγας [ἀντὶ μέζων, βοιωτ. ἀντὶ μέσσων, ἐπειδὴ ζ εἶναι ταυτὸν ὅς, ἢ σδ.]
 Μείλιγμα, τὸ, (μελίσσω), ὅ, τι χρησιμεύει εἰς ἐξιλέωσιν, φιλίωσιν, εὐφροσύνην· μορῆς, ἢ πᾶσι πέλει μελιγμα νέοισι, Νικ. ὡσαύτως, χρυσήδων μελιγμα, ἐπειδὴ ὁ Ἀγαμέμνων εἶχε τὴν Χρυσήδα ἐρωμένην, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1341. Πρβ. μείλιον· 2) ἀντὶ μέλιγμα, ἐκ τοῦ μελίζω, ταυτὸς. μέλος, ἄσμα, Ἀθην. 10, σ. 455.
 Μειλικτήριος, ὁ, ἢ, κ. Μειλικτικός, ἢ, ὄν, Ἐπίθ. -κῶς, ὅ, τι δύναται νὰ ἐξιλεώσῃ, ἱλαρύνῃ, ἡσυχάσῃ· τὸ μειλικτήριον, νοητ. ἱερὸν, θυσία ἐξιλεωτική.
 Μειλικτός, ὁ, ἐξιλεωμένος, δυνάμενος νὰ ἐξιλεωθῇ.
 Μείλικτρον, τὸ, ταυτὸς. μελιγμα. Ἀπολλ. Ροδ. 4, 712.
 Μειλινόσις, κ. Μείλινος, νη, νον, ποιητ. ἀντὶ μελ. ἀπὸ ξύλον μελίας κατασκευασμένος.
 Μειλινός, ἢ, νόν (μέλι), μελίτικος (λέγουσι οἱ Χῖοι), γλυκύς, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 234.
 Μείλιξις, ἢ (μελίσσω), τὸ ἱλαρύνειν, φιλιόνειν, εὐφραίνειν.
 Μείλιον, τὸ, πᾶν εὐφραίνειν, καὶ ἀναπαῦον· δῶρον, παίγνιον, χαρὰ, Ἀπολλων. 3, 135, 146. Εἰς Ἰλ. ρ, μείλια ταυτ. προῖξ. Ἐκ τοῦ μέλι, ὡς μελίσσω, μελίσσω.
 Μείλισκος, ποιητ. ἀντὶ μελίσκου, προστ. Ἀπολλων. 3, 1035.
 Μείλισσω, μι. ξω, κ. Μελίσσω (ὡς ἐλίσσω κ. εἰλίσσω), Αἰσχύλ. Ἰκ. 1030. κυρίως, γλυκύνω, ἡδύνω, εὐφραίνω, ἐπὶ πάσης φιλικῆς καὶ ἐρωτικῆς πράξεως· πυρὸς μελίσσέμεν, Ἰλ. η, 410. δηλ. χαρίζεσθαι διὰ πυρὸς, διὰ πυρὸς θάπτειν, ἐπειδὴ διὰ τῆς καύσεως τοῦ νεκροῦ, ἱλαρύνεται καὶ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος· Ὁ Αἰσχύλ. λέγει περὶ ποταμῶν, Λιπαροῖς χεύμασι γαίας οὐδας μελίσσοντες, ἀπαλύνοντες, καρποφόρον ἀναδεικνύοντες· Μεσ. μελίσσομαι, Ὅμ. μεταχειρίζομαι, γλυκεῖς λόγους, καὶ οὕτως ἱλαρύνω, χαροποιῶ. [Συγγενὲς με τὸ μέλι· ὅθεν μελίσσω· κ. μέλιχος Αἰολ. ἀντὶ μέλιχος, μελιχος· κ. τὸ μέλι αὐτὸ υπάγεται εἰς τὸ μέλω, διότι τὰ στοιχεῖα μαλ, μίλ, μόλ, μυλ. σημαίνουσι πᾶν μαλακόν, καὶ ἐπομένως γλυκὺ (ἀπαλόν διὰ τὴν γλῶσσαν).]
 Μείλιχη, ἢ, ὀνομάζετο ἀντιφραστ. ὁ ἰμάς τῶν πυκτῶν κατ' ἀρχάς, Παιστ. Ἀρχ. 40. Ζ. ἰμάς.
 Μείλιχία, ἢ, Ἰων. -ίη, ἱλαρότης, φιλικὸν κ. εὐφρόσυον ὄν. κ. ἀντὶ ῥάθυμία· πολέμοιο, Ὅμηρ. ὡς μελιχος, ἀντὶ ῥάθυμος, Ἰλ. ω, 839.
 Μείλιχιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἢ, Ἐπίθ. -ως (μέλι), κ. Μείλιχος, κυρίως, γλυκύς ὡς τὸ μέλι· πότος, ταυτ. μελίκρατος, Σοφοκ. Οἶδ. Κ. 159. κ. ῥάθυμος (Ζ. μελιχία), ὡς καὶ τὸ γλυκύς· νόστιμος, εὐάρεστος, ἀξιεραστός, κολακευτικός, ἰκετευτικός, ἱλαρύνων. Ὁ Ὅμ. λέγει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μελιχίους ἔπεσι, καὶ χωρὶς τοῦ ἔπεσι (ἐννοουμένου ἔξωθεν)· μελιχία ἱερὰ, ἐξιλεωτικαὶ θυσίαι, αἱ ὅποιαι ἐκαίοντο ὅλαι χωρὶς νὰ μένῃ λείψανον (ἀδαίετον ὡμοθῆται, δηλ. ὀλοκαυτῆται)· μελιχίος Ζεὺς, προστάτης τῶν προσφερόντων ἐξιλεωτικῆς θυσίας εἰς τὰ Διάσια, Θουκυδ. 1, 126.
 Μείλιχόγηρυς, υος, ὁ, ἢ (γῆρυς), γλυκύφωνος, γλυκύλογος, Τυρταίος.
 Μείλιχόδωρος, ὁ, ἢ· οἶνος, γλυκύς, Ἀθην. σ. 29.
 Μείλιχόμεδος, ὁ, ἢ, γλυκογελῶν, Ἀλκαίος παρ' Ἡφαιστίῳ περὶ μέτρ. σ. 47.
 Μείλιχόμητις, ιος, ὁ, ἢ, ταυτ. γλυκύθυμος, Ἡσύχ.
 Μείλιχος, ὁ, ἢ, ταυτ. μελιχίος, Ἡσιόδ. Θεογ. 84.
 Μείλιχόφωνος, ὁ, ἢ, γλυκύφωνος, Ἀριστίν. 1, ἐπιστ. 10.
 Μείον, ονος, τὸ, Οὐδ. τοῦ μείων, μικρότερον. 2) τὸ θυμα, πρόβατον, προσφερόμενον ἐν τῇ κουρεωτίδι ἡμέρᾳ, ὅποτε ὁ παῖς παρελαμβάνετο ἀπὸ τοῦ φράτορας, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἔχῃ διωρισμένον βάρος· ὅταν ἐξυγίζετο ἐμπροσθεν τῶν φρατόρων, ἐκραζαν οἱ τοὶ Μείον, μείον, εἶναι ἐλαφρότερον τοῦ δέοντος· ὁ προσφέρων τὸ θυμα ὠτομάζετο

μεταγωγός· μεταγωγείν δὲ, τὸ συγίξειν τὸ ὅμα, καὶ εὐρίσκειν ἐλαφρότερον· καὶ Τροπ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 798.
Μείον, τὸ. Ζ. μῆον.
Μειονεκτάω, ὦ, μ. ἤσω, λαμβάνω, ἢ ἔχω ὀλιγότερα τοῦ δέοντος, ζημιόνομαι· ἀντίθ. πλεονεκτέω. - νέκτημα, τὸ, - νεξία, ἢ, τὸ λαμβάνειν ὀλιγότερα τοῦ δέοντος, ζημία. - νέκτης, ου, ὁ, ὅστις ἀπολαύει ὀλιγότερα τῶν χρεωδῶν.
Μειόνω, Ἐπίρ. ὀλιγωτέρως, μικροτέρως.
Μειότερος, ἀντί μείων, συγκρ. τοῦ μικρός, Ἀπολλών. Ρόδ. ἐκ τοῦ μείος. Ζ. μακρός, κ. μικρός.
Μειουρία, ἢ, Μειουρίζω, Μείουρος, ὁ, ἢ, ταυτ. μινουρία, μινουρίζω, μίνουρος, Νίκανδρ. Θηρ. 287. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 15, 13.
Μειόφρων, ονος, ὁ, ἢ, εὐήθης, ἐλαφρόφρωνος, τρελλός, Ἡτύχ.
Μειόω, ὦ (μείων), μικρύνω, ὀλιγοστεύω. Παθ. εἶμαι, ἢ γίνομαι μικρότερος, κατώτερος, χειρότερος.
Μειρακεύομαι, κ. Μειρακισύομαι, φέρομαι ὡς αὐθάδης νέος, ὡς παιδίον, καθὼς ἀνόητοι τινὲς γέροντες.
Μειρακίζομαι, εἶμαι, ἢ γίνομαι μεираξ, νεανίσκος· ἐμβραίνω εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν μεираκίων, Ἀρρίαν. Ἀλεξ. 5, σ. 169.
Μειράκιον, τὸ (μεираξ), παῖς, νέος, παλληκάρι.
Μειρακισόομαι, οὔμαι, γίνομαι, ἢ εἶμαι μεираκίον, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 1.
Μειρακίσκη, ἢ, τὸ κοράσιον, νεανίς.
Μειρακίσκος, ὁ, ταυτ. μεираκίον.
Μειρακισμός, εος, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. - ὡδῶς, ὡσάν μεираκίον.
Μειρακύλλιον, τὸ, ὑποκ. παιδάκι, παλληκαράκι, Ἀθήν. σ. 108.
Μειράξ, ακος, ὁ, ἢ (εἶρω, λαλῶ, εἶρην, εἶραξ), παῖς, παλληκάρι· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θηλ. κορασὶς, νεανίς, Λουκιαν. ψευδοτοφ. 5. Πρβ. πάλλαξ.
Μείρομαι, ἐκ τοῦ μείρω, κατὰ τοὺς Γραμμ. ταυτ. ἀμείρω, σμαι, ὅθεν μειρομένη, ἀντί ἀμειρομένη, ἀρπαγμένη, Ἀρατ. 2) ἀντί ἰμείρομαι. Πρβ. τὴν σημ. εἰς τὸ ἀνευ, κ. ἀβληχρος.
Μείρω, (μέρος, μερίς, κλήρος), μερίζω. Μείρομαι, μερίζομαι, ἢ μερίζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, λαμβάνω μέρος· μείρεο, ταυτ.σ. λάμβανε, λάγχανε· ὅθεν μέμορα, ποιητ. ἐμμορα, ἔλαβα διὰ κλήρου· τὸ οὐτ. μέρος, κ. μόρα, μοῖρα. Παρ. Παθ. Αἰολ. μέμορμαι· Συνήθ. εἵμαρμαι, ὅθεν εἵμαρμένη, ὡς λάχσεις, ἢ τύχη, τὸ γραφτόν χυδ. Ἐκ τοῦ μέμορμαι, τὸ ῥηματ. μορτός. μορτή κτ.
Μεῖς, μείνός, ὁ, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντί μῆν, μηνός, Ἰλ. τ. 117. Πίνδ. Νέμ. 4, 83. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 47. ὁ μῆνας Κ. ἰδίως, αἱ ἀλλαγαὶ τῆς σελήνης, αἱ ψάσεις, Στοβ. Ἐκλ. σ. 556.
Μεῖστος, ὑπερθ. τοῦ μικρός, Ἡτύχ.
Μεῖωμα, τὸ (μειόω), μίκρυσμα, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 8, 1.
Μεῖων, ονος, ὁ, ἢ, συγκρ. τοῦ μικρός, τὸ ὅπ. Ζ.
Μεῖωσις, ἢ (μειόω), μίκρυνσις.
Μεῖωτικός, ἢ, ὢν (μειόω), ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μειοῦν, μικρύνειν.
Μεῖωτός, ἢ, ὢν (μειόω), μικρυσμένος, δυνάμενος νά μικρυνθῇ.
Μελάγγαιος, -εῖος, ἀττ. -εως, ὁ, ἢ (μέλας, γαῖα), μαυρόγειος, παχύγειος.
Μελάγγυις, ὁ, ἢ, μέ μαῦρα μέλη, Παῦλ. Σιλ. ἔκφρ. 570.
Μελάγκαρπος, ὁ, ἢ, ἔχων μαῦρον καρπὸν, Ἐμπεδοκλ. σ. 32.
Μελάγκερος, ως, ω, ὁ, ἢ, μαυροκέρατος.
Μελαγκόρυφος, ὁ, ἢ, μαυροκόρυφος· καὶ πτηνὸν μέ μαῦρην κορυφήν, Ἀριστοφ. - κορυφίζω, ἄδω ὡς μελαγκόρυφος, Ἡρ. Πνευματ. σ. 220.
Μελάγκραινος, η, νον, κ. -κράνιος, ια, ιον, πλεγμένος ἀπὸ μελάγγρανιν. Ζ. τὸ ἔφ.
Μελάγκρανις, ιος, ἢ, εἶδος βρουύλων μέ μαῦρην κορυφήν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 13.
Μελαγκρήδεμνος, ὁ, ἢ, μέ μαῦρον κρήδεμνον, τὸ ὅπ. Ζ. Παῦλ. Σιλ. ἔκφρ. 488.
Μελαγκρήπις, ὁ, φορῶν μαῦρα ὑποδήματα, Εὐστάθ. Ὀδυσ. β, 119, σ. 1437.
Μελάγκροκος, ὁ, ἢ (κρόκη), μέ μαῦρον ὑφάδιον. 2) μέ μαῦρα πανία, Αἰσχύλ. Ἰκ. 860.
Μελαγχαιτής, ου, ὁ (χαίτη), μαυρομάλλης, ἢ μέ μαῦρην χαίτην (ἵππος), ἢ μέ μαῦρα δένδρα, Αἰάας, Εὐρ. Ἀλκ. 440.
Μελάγχσειμος, ὁ, ἢ, κ. -χιμος, ὁ, ἢ, μαῦρος· μελαγχίμοις γυίοις· καὶ στρατός, ὁ τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. καὶ νύξ,

Πέρσ. τὸ μελάγγσειμον, ὁ τόπος, ὅπου ἐχώνευσεν ἡ χιὼν, καὶ φαίνεται μαῦρος, Ξενοφ. Κυνηγ. 3. Πρβ. δούτχειμος - χυμος.
Μελαγχίτων, ωνος, ὁ, ἢ, μαυροφορεμένος, λυπημένος· φρήν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 116.
Μελάγχλαινος, ὁ, ἢ, ἔχων μαῦρην χλαῖναν, ἐπανωφόρι, Μόσχ. 3, 27.
Μελάγχλωρος, ὁ, ἢ, μαυροκίτρινος.
Μελαγχολάω, ὦ (μέλαινα, χολή), πύττω τὴν μαῦρην χολήν· εἶμαι σκυθρωπός, ἢ τρελλός· περὶ τοῦ σχηματισμοῦ Ζ. δὺς κ. εὐ.
Μελαγχολία, ἢ, κυρίως, πᾶτα ἀρρώστιας κατὰ τὴν ὁποίαν χύνεται ἡ μαῦρη χολή εἰς τὸ αἷμα· ἰδίως, σκυθρωπότης, λυπημένον πρόσωπον.
Μελαγχολικός, ἢ, ὢν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀνήκων, κλίνων, πάσχων εἰς μελαγχολίαν.
Μελάγχολος, ὁ, ἢ (χολή), μαυροκίτρινος, Σοφοκλ. Τρ. 573.
Μελαγχολώδης, ες, ταυτ. πρ. Ἀλεξ. Τραλλ. 1, σ. 13.
Μελαγχρής, εος, ὁ, ἢ, συγκοπ. ἐκ τοῦ μελαγχρός, καὶ -χρήνης, -χρός, -χρος, ὁ, ἢ, καὶ Μελάγχρωτος, ὁ, ἢ (χρός, χρώς), μέ μαῦρον χρώμα, ἢ μαῦρην ἐπιφανείαν τοῦ σώματος, μαῦρος, μαυροδερτός.
Μελάγχυμος, ὁ, ἢ, μέ μαῦρον χυμόν. Καθ. μαῦρος, ὡς -χιμος.
Μελαθραν, τὸ, εἰς τὸν Ὀμ. σκεπατὴ τοῦ οἴκηματος, ἢ τοῦ σταύλου, Ὀδυσ. λ, 277. β, 279. : μέλαθρον αἰθολόεν, Ἰλ. β, 414. ἐκ τοῦ μελαίνω, ἐπειδὴ εἰς τὴν σκεπατὴν ἦτο ἡ καπνοδόκη, ἢ τρύπα, διὰ τῆς ὁποίας ἐξήρχετο ὁ καπνός. Πρβ. Ἡρόδ. 9, 137. Ὀδυσ. χ, 230. : αἰθαλόεντος μεγάρου μέλαθρον, ἀντί αἰθαλόεν μέλαθρον. 2) Καθ. τὸ οἶκημα, ἢ καμάρα, ἢ ὁ οἶκος. Ζ. κ. μέλαθρον.
Μελαθρόφιν, ποιητ. ἀντί μελάθρου.
Μελαθρόω, ὦ, στερεόνω μέ μέλαθρα, δοκοὺς, Ὁ. γ' Βασιλ. 7, 5.
Μελαινόρινας, ἀντί μελανόρινες, Σοφοκ. Μ. Ἐτυμ.
Μελαινόφαια σῦκα, Ἀθήν. σ. 478.
Μελαίνω, μ. ανῶ (μέλας), μαυρίζω. Μεταφ. τὴν φράσιν, μεταχειρίζομαι σκοτεινὴν φράσιν, Ἀθήν. σ. 451. Διον. Ἀλ. Μ. Ἐτυμ. Τὸ μελάνω, κ. -εῶ, ἀμετάβ. μαυρίζομαι, γίνομαι μαῦρος.
Μελαίος, ἄλλη γραφή, ἀντί μέλεος, Ἡτύχ.
Μελαμβεθής, κ. -θός, ὦ, εος (βάθος), πολλὰ βάθος, καὶ διὰ τοῦτο φαινόμενος μαῦρος, Ἀπολλών. 4, 516.
Μελαμβεφής, εος, ὁ, ἢ (βαφή), μαυροβαμμένος.
Μελάμβιος, ὁ, ἢ, μαυρόζωος, δυστυχής, ἢ ἄσχημος, Ἡτύχ.
Μελαμβόρειος, -ρεος, ὁ, ἢ, κ. μελεμβόρεος, μαῦρος βορέας ἄνεμος, ὅστις πνέει εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Παλαιστίνης, Ἰώσηπ. 3, 3, 9, 3. καὶ τῆς Γαλλίας, Διόδ. 5, 26.
Μελάμβροτος, ὁ, ἢ, μαῦρος ἄνθρωπος, Κ. ἀράπης, ἢ μέ μαῦρους ἀνθρώπους, Εὐρ.
Μελάμβωλος, ὁ, ἢ, μέ μαῦρους βώλους· γῆ, Ἀνάλ.
Μελαμπηγής, εος, ὁ, ἢ (πήγνυμι), μαῦρος καὶ πηκτός. Καθ. μαῦρος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 391.
Μελάμπελος, ὁ, ἢ, μαυροφορεμένος.
Μελαμπέταλος, ὁ, ἢ, ταυτ. μελάμφυλλος, μαυρόφυλλος, Ἀνάλ. 2, σ. 228.
Μελαμπόδιον, τὸ, μαῦρος ἐλλέβορος, ἀπὸ Μελάμπου, ὅς τις ἐδίδαξε πρῶτος τὴν χρῆσιν του, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 11.
Μελαμπόρυφος, ὁ, ἢ, μαυροκόκκινος, Πολυδ. 4, 119.
Μελάμπτερος, ὁ, ἢ, μαυρόπτερος, Ἀθήν. 2, σ. 97.
Μελάμπυρος, ὁ, ἢ, μαυρόκωλος, μαλλιαρόκωλος χυδ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Τσέτζης εἰς Λυκόφ. στίχ. 91. 2) ἀντίθ. τοῦ λευκόπυρος, Ἡτύχ. κ. λευκόπρωτος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 15. ἐκ τῶν ὁποίων γίνεται φανερόν ὅτι τῶν τριχῶδεις ἄνθρωποι ἐνομίζοντο ἄνδρες κ. γυναῖκες. Ζ. λάστιος.
Μελάμπυρον, τὸ, μαῦρον σιτάρι, ζιζάνιον τι μεταξὺ τοῦ σίτου φυόμενον, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 8, 5.
Μελαμφής, εος, ὁ, ἢ (φάω), φαινόμενος μαῦρος, μαῦρος, σκοτεινός, Εὐρ.
Μελάμφυλλος, ὁ, ἢ (φύλλον), μαυρόφυλλος, σκιώδης, δασύς, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 482. τὸ μελάμ. φυτόν τι, ἄλλως, παιδέρως, Διοσκ. 3, 19.
Μελάμφωνος, ὁ, ἢ (φωνή), μαυρόφωνος, σκοτεινόφωνος, βραχνός.
Μελαμφής, εος, ἢ, μέ μαῦρας ψηφίδας, πετραδάκια, Καλλ. 3, 101.

Μέλαν, ανος, τό, Οὐδ. τοῦ μέλας, μαῦρον, καί ἡ μελάνη.
 Μελανάθηρ, κ. - αἰθήρ, ἥρος, ὁ, ἡ, Ἡσύχ.: σίτος, εἶδος θερ-
 ρινοῦ σίτου, Γεωπ. 3, 3.
 Μελαναιγίς, ἰδος, ὁ, ἡ: οἶνος, μαῦρος, Πλούτ. Συμπ. Προβλ.
 6, 7. 2) Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου εἰς τὰς Ἀθήνας, Σουίδ. εἰς τὸ Ἀπα-
 τούρια. 3): ἐρινύς, Αἰσχ. Ἐπτ. 701. [Ἰσως μελαναυγής, ἐνῶ μά-
 λιττα ὁ Σουίδ. ἔχει μελανογίς· ἀλλ' αὐγὴ καὶ ὄγος, ὅκος εἶναι
 συγγενή.]
 Μελαναίετος, ὁ, τοῦτ' ἔστι μέλας αἰτός.
 Μελαναυγής, ἑος, ὁ, ἡ, ταυτόστ. μελαμφαής, Εὐρ. Ἐκάβ. 151.
 Μελάνδαιρος, ὁ, ἡ, μαυρόλαιμος, πτηνόν τι, Ἡσύχ.
 Μελάνδετος, ὁ, ἡ (δέω, μέλας), μαυροδεμένος: φάσγαν, Ὀμ. Ἰλ. σ. 713. Νομ. σπαθίον μὲ σιδήρεαν, μαύρην λαβήν· φυ-
 σικώτερον εἶναι, μὲ μαύρην, δερματίνην δῆκην.
 Μελανδίνης, ου, ὁ (δίνη), μὲ μαύρας δίνας: ποταμός, Διον.
 Περρηγ. 577.
 Μελανδόκος, ὁ, ἡ, περιέχων μελάνην: κίστη, τὸ καλα-
 μάριον: πολυῶπα, μὲ πολλὰς τρύπας διὰ τὰ κονδύλια, Ἀνάλ. 3,
 88, κ. 51. Καί μελανδοχεῖον.
 Μελανδρύαι, οἱ. Ἰδ. τὸ ἐφεξ.
 Μελάνδρυον, τό (μέλας, δρύς), ὁ μυελός, ἡ ἐντερικὴ τῆς
 δρύος. 2) μέρος ἀλατισμένης θυννίδος (τουνίδας): μελάνδρυα, τὰ,
 κ. μελανδρύαι, οἱ. Πρβ. κύβιον· καὶ αὐτός ὁ ἰχθύς ὀνομάζεται
 μελάνδρυς. [Πρβ. περὶ τοῦ σχημ. ἀκρόδρυον, γεράνδρυον.]
 Μελάνδρυς, ὁ. Ἰδ. πρ.
 Μελανείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα), μαυροφρεμένος. - εἰμενέω,
 τὸ ῥῆμα. - εἰμονία, ἡ, τὸ αὐτ. Νικητ. Χρον. 16, 5.
 Μελγνέω, κ. Μελάνω, εἶμαι, ἡ γίνομαι μαῦρος: πόντος, βέν-
 ζος, Ἀπολ. Ῥόδ. 4, 1574. τὸ ἀμετάβ. τοῦ μελαίνω.
 Μελανήφατος, ὁ, ἡ: ὕμνος, ὁ εἰς τὸ μαῦρον χάος ὕμνος,
 Ὀρφ. Ἀργ. 419.
 Μελανηφόρος, ὁ, ἡ - νοφόρος, ὁ, ἡ, μαυροφρεμένος.
 Μελανθεά, ἡ, ἡ θεά τοῦ μέλανος, ὡς λευκοθεά, ἡ τοῦ λευκοῦ,
 Πλούτ. 7, σ. 734.
 Μελάνθεμον, τό, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 3, 154.
 Μελανθήης, ἑος, ὁ, ἡ (ἄνθος), μαυροβαμμένος, μαῦρος, Αἰ-
 σχύλ. Ἰκέτ. 161.
 Μελανθίδης, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὡς μελαναιγίς, Κόνων. 39.
 Μελάνθιον, τό, καὶ Μελάνθιος πᾶσα, φυτόν τι, τοῦ ὁποίου οἱ
 σπόροι ἐχρητίζεσαν ὡς ἄρωμα, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 93.
 Μελάνθρυον, τό, Νομ. ταυτ. μελάνδρυον, ἀριθ. 2, Πολύαιν
 4, 3, 32. ἐνῶ εἶναι λόγος ἐκεῖ περὶ φυτοῦ τίνος, ἴσως ταυτόστ.
 μελάνθιον.
 Μελανία, ἡ, μαυράδα, μαῦρον χρῶμα· μαῦρον σύνεφον, Ξενοφ.
 Ἀνάβ. 1, 8, 8.
 Μελανίζω, εἶμαι μαυρεῖσθαι.
 Μελάνιον, τό, δηλ. μέλαν ἰόν. Ζ. ἰόν. ἀντίθ. λευκόιον.
 Μελάνιππος, ὁ, ἡ, μὲ μαύρους ἵππους, Ἀθήν. σ. 469. εἰς
 Αἰσχύλ.
 Μελανίων, ωνος, ὁ, ὄν. Κύρ.
 Μελανόγραμμος, ὁ, ἡ, μὲ μαύρας γραμμάς, ἡ στίγματα,
 ἡ σειράς.
 Μελανοδοχεῖον, τό, καλαμάριον.
 Μελανοείμων, ὁ, ἡ, ταυτ. μελανείμων.
 Μελανόζυξ, ὁ, ἡ (ζεύγω), : ναῦς, μὲ μαῦρα κωπία, Αἰσχύλ.
 Ἰκέτ. 546.
 Μελανόθριξ, τριχός, ὁ, ἡ, μαυρομάλλης.
 Μελανοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία), μαυροκάρδιος, θλιβερός, τρο-
 μερός: πέτρα Στυγῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 470.
 Μελανοκόμης, κ. - κόμος, ὁ, ἡ, μαυρομάλλης.
 Μελανόμαλλος, ὁ, ἡ, μαυρομάλλης, Εὐστάθ.
 Μελανόμματος, ὁ, ἡ, μαυρομαμάτης.
 Μελανονευροείμων, ονος, ὁ, ἡ (μέλας, νέκυς, εἶμα), μὲ
 μαῦρα τοῦ θανάτου φορέματα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1336.
 Μελανονεφής, ὁ, ἡ, ταυτ. κελαινονεφής, Γραμμ.
 Μελανοποιός, ὁ, ἡ, μαυροποιός.
 Μελανόπτερος, ὁ, ἡ, κ. - μελανοπτέρυγος, ὁ, ἡ, Ἀθήν. σ.
 308. κ. - πτέρυξ, γος, ὁ, ἡ (πτέρων, πτέρυξ), μὲ μαύρας πτε-
 ρυγας, μαῦρα πτερὰ.
 Μελανόρίζος, ὁ, ἡ, μὲ μαύρην ῥίζαν.

(B.)

Μελανόστεας, Ἰλ. φ. 252, ἔχων μαῦρα ὀστέα.
 Μελανόστερνος, ὁ, ἡ, μὲ μαῦρον στῆθος.
 Μελανόστερφος, ὁ, ἡ, μαυρόδερμος, Σχολ. Ἀπολλών. 4, 1348.
 Μελανόστικτος, ὁ, ἡ, μὲ μαῦρα στίγματα.
 Μελανόσπολος, ὁ, ὁ (στολή), μαυροφορημένος, πένδιμα ἐν.
 δῦματα φορῶν, Πλούτ. 9, σ. 177.
 Μελάνοστος, ὁ, ἡ, ἀνέγνωσαν τινές, Ἰλ. φ. 252, ἀντί με-
 λανοστίου· ἄλλοι δὲ, μελανόσπου, δηλ. μελανοφθάλμου.
 Μελανοσυρμαῖος, ὁ, ἡ: λεώς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 857. οἱ Αἰ-
 γύπτιοι, πακτικῶς μὲ τὸ σύρμα (τὰ μακρὰ καὶ συρόμενα
 φορέματά των), καὶ τὸ συρμαῖα (καθαριστικὸν τῆς κοιλίας φάρμακον,
 ἀπὸ μαῦρα ῥεπάνια καὶ ἀλμύραν κατασκευαζόμενον). Ζ. συρμαῖα, ἡ.
 Μελανότης, ἡ, ταυτ. μελανία.
 Μελανουρίς, ἡ, κ. - ουρος, ὁ, ἡ (μέλας, οὐρά), μαυρονούρης,
 μὲ μαύρην οὐράν. 2) ὀφάριον θαλάσσης, μελανούρι Κ. 3) εἶδος
 φαρμακεροῦ ὄψεως, Σχολ. Νικάνδρ.
 Μελάνοφθαλμος, ὁ, ἡ, μαυρομαμάτης.
 Μελάνοφλεψ, βος, ὁ, ἡ, μὲ μαύρας φλέβας.
 Μελάνοφόρος, ὁ, ἡ, κ. - φορέω, ταυτ. μελανηφ. κ. μελ.
 Μελάνοφρυς, ὁ, ἡ, μαυροφρύδης, Ἡσύχ.
 Μελάνοχλωρος, ὁ, ἡ, μαυροκίτρινος, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ.
 16, τ. 204.
 Μελάνοχροής, ἑος, ὁ, ἡ, κ. - νόχρος, συναιρ. - χρους, ου,
 ὁ, ἡ - χρώς, ὡτος, ὁ, ἡ (χρόα, χρώς), μὲ μαῦρον χρῶμα, ἐ-
 πιφάνειαν, σῶμα. - νόχροες, οἱ, Ὀππιαν. Κυνήγ. 3, 259.
 Μελάνω, ὦ (μέλας), μελανόνω, μαυρίζω.
 Μελάνσις, εως, ἡ (μελαίνω), τὸ μαυρίζειν, ἡ μαύριτις, Ἀ-
 ριστοτ.
 Μελάνοτειχής, ἑος, ὁ, ἡ (τείχος), μὲ μαῦρα τεῖχη, μαύρη
 κατεικία, Πίνδ. Ὀλύμπ. 14, 28.
 Μελάντηρία, ἡ (μελάντηριος, ἐκ τοῦ μελάντηρ, μελαίνω), ἡ Κ.
 χαλκάνθη. χυδ. χαλκάνθη, Διοσκ. 5, 118. καρμπογια βαρβαροταυρ.
 Μελάντιος, κ. Μελάντος, ὁ, ὄν. Κύρ.
 Μελάντραγής, ἑος, ὁ, ἡ (τραγεῖν), μαῦρον εἰς τὸ τρώγισθα
 : σῆκον, Ἀνάλ. 2, σ. 35.
 Μελάνυδρος, ὁ, ἡ (ὑδωρ), μαυρόνερτος, Ἰλ. π. 3.
 Μελάνω, (Ζ. μελανέω), Ἰλ. η. 64.
 Μελάνωπος, ὁ, ἡ (ῶψ), μαυροπρόσωπος, Μάρκελλ. Σει. 64.
 Μελάνωσις, ἡ, ταυτ. μελάνσις, Γρηγ. Ναξ.
 Μελάρρεινος, ὁ, ἡ, μαυρομύτης, Νόιν. 14, 355. ἡ μὲ μαῦ-
 ρον δερμα, ἐκ τοῦ ῥινοῦς.
 Μέλας, ανος, ὁ, Μελαίνα, ης, ἡ, Μέλαν, ανος, τό, κ. Μεῖλαν,
 Συγχαρ. μελανώτερος, Στράβ. 16, σ. 411. Συγχοπ. μελάντερον,
 μελάντατος τὸ ὑπερθ. εἰς τοὺς ποιητάς· κυρίως, θολερός· Ζ. κελαι-
 νός· ἡ ταυτ. μεμορυσμένος, μεμολυσμένος, μαυρός, μερτός· 2)
 πειτα, σκοτεινός, μαῦρος· καὶ Τροπ. ἐπὶ φωνῆς, ὡς λαμπρός. ὁ
 μετὰ τοῦ ὀδύναι, Ὀμ. ἐκ τῶν ὁποίων ταρασσονται καὶ φρίσσουσιν
 αἱ φρένες, πορφύρουσι, μελαίνονται· ἡ καθὼς λέγει περὶ τοῦ ἐν
 ρωτος ὅτι σκεπάζει τὴν καρδίαν: ἔρως ἀμφοκαλύψε φρένας, οὕτω
 λέγει φρένες μελαίναι, κ. ἀμφιμελαίναι· δηλ. πλήρεις ὀδύνης,
 θυμοῦ, ἐρίδος κτλ. φρένας δὲ λέγει τὸ διάφραγμα ὅπου δείχνουσι
 τὴν δυνάμιντων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ πάθη. Πρβ. φρένες λευ-
 καί, Πίνδ. εὐήθεια δηλ. ἀλλ' ἐκεῖ ὁ λόγος εἶναι περὶ φρονημά-
 των· ἐδῶ δὲ περὶ παθῶν. Τὸ πυκναὶ φρένες σημαίνει πρῶτον τὴν
 φυσικὴν κατάστασιν τοῦ ἰσχυροῦ τούτου μυός, κ. Μεταφ. τοῦ νοῦ.
 Μέλασμα, τό (μελάζω), μαύρη κηλὶς, μαυράδα, Ἀνάλ. Πο-
 λυδ. 2, 35.
 Μελασμός, ὁ, μαυρισμός.
 Μέλγω, προσλ. α, εὐφ. ἀμέλγω, πιέζω, θλίβω, ἔλκω, ἀρμέγω
 Κ. ὡς τὸ μέργω· ὡς ἐκ τοῦ μέργω, ἀμέργω, ἀμόργη, ὁ θολός
 πάτος τῶν ἐκθλιμμένων ἐλαίων, οὕτω μολγός, θολερός, σκοτει-
 νός· διότι ὁ Ἡσύχ. ἔχει μολγός, ἀντινέφος, κ. ἀμολγός νύξ, εἶπεν
 ὁ Εὐριπ. ἀντί σκοτεινῇ, καὶ εἰς τὸν Ὀμ. ὁμοίως πρέπει νὰ νοη-
 θῇ. Καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ἰππ. 959. ἐξήγησαν τὸ ἀμολγόν οἱ μὲν
 τυφλόν, οἱ δὲ, βραδύν, μαργόν, καθὼς ἕκαστος ἐνόμιζε τὸ μέλ-
 γω συγγενές μὲ τὸ μέργω, μέρδω, μέρω, ἡ μὲ τὸ μέργω, μά-
 ρω. Ζ. καὶ ἀμορβός, τὸ ὁποῖον εἶναι κατὰ διάλ. μολγός, ἀμολ-
 γός. Ζ. κ. μέρω.
 Μέλδω, λύω, ἀναλύω, χωνεύω. Εἰς Ἰλ. φ. 363, ἀνέγ. ὁ Ἀρίστ.
 καὶ οἱ Κριτικοὶ ὀρθότερον κνίστην μελδόμενος, Ἐνερ. ἀντί δημόν

τήκων· ἄλλοι τὸ ἡρμηνεύσαν ψευδῶς διὰ τοῦ δημῷ λιπαινόμενος.
Ζ. μέλω.
Μελεάγρια, τὰ, Σουῖδ. χωρὶς ἐξήγησιν. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν,
 ἡ ἐορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Μελεάγρου, ἡ τόπος, ὅπου ἐπωλοῦτο
 πέρδικες, ἡ μελεαγρίδες.
Μελεαγρίς, ἴδος, ἡ, ὄρνις, ἐκ τοῦ Ἡρώος Μελεάγρου ὀνομασ.
Μελεάζω (μέλος), μελωδῶ, ᾄδω, ψάλλω, Νικήτ. Χρόν. 17, 1.
Μελεδαίνω, φροντίζω, ἡ θεραπεύω, Θεόγν. 187.
Μελέδη, ἡ, ταυτ. μελεδῶν, θεραπεία, ἐπιμέλεια, φροντίς.
Μελέδημα, τὸ, φροντίς, μέριμνα, ὡς μελεδῶν, Ὁμ. Ἰλ. ψ,
 62. λύων μελεδήματα θυμοῦ ὕπνος.
Μελεδήμων, ὄνος, ὁ, ἡ, φροντίζων, γυμνάζων, Ἀνάλ.
Μελεδῶν, ὄνος, ἡ, καὶ μεληδῶν, ὄνος, ἡ, θεραπεία, ἐπιμέ-
 λεια. 2) στολισμός, Ἡτίοδ. Ἐργ. 66. 3) ἀντί μέλος, Ἡσύχ.
Μελεδωγεύς, εὖος, ὁ, Θεόκρ. 24, 104. κ. Μελεδωνός, ὁ, ἡ,
 Αἴλιαν. Ποικ. Ἰστ. 2, 14. Μελεδῶν, ὁ, ἡ, φροντιστής, ἔφορος,
 φύλαξ.
Μελεδῶνῃ, ἡ, ταυτ. μελέδη. 2) λύπη, στενοχωρία περίτινος,
 Ὁδυσ. τ, 517.
Μελεθρον, τὸ, Ὁππ. Κυνηγ. 4, 107, Ἐσφ. ἀνάγ. ἀλλ' ὅχι ἀ-
 ποβλητέος τύπος, ἀντί μέλαθρον, ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἀναλογίαν τῶν
 βάρανθρον, βέρεθρον, μέγαρος, μέγερος κτλ. καὶ τὸ περίφημον
 κμέλεθρον, περὶ τοῦ ὁποίου **Ζ. κελαινός**.
Μέλει, μ. ἡται, Παρχ. μεμέληκε. **Ζ. μέλω.**
Μελέιγος, νη, νον. **Ζ. μελίτινος.**
Μελεῖστί, Ἐπίρ. (μελεῖζω), κατὰ μέλη, κῶλα, Ἰλ. ω, 409.
Μελεμβόρεος, **Ζ. μελεμβόρεος.**
Μελεοπαθής, ὁ, ἡ, κ. -όπωνος, ὁ, ἡ, δυστυχῆς διὰ τὰ πά-
 θητου, Αἰσχύλ. Θήβ. 965.
Μέλεος, ἐκ, εον, Ὁμ. Νομ. ταυτ. μάταιος καὶ ἡλός, Ἰλ. κ,
 480, κενός, εὐκαιρος, ἀργός. Εἰς τοὺς Μεταγ. δηλ. τοὺς τρα-
 γικούς, κ. Ἡρόδ. 7, 140. ταυτ. ἄφρων, δυστυχῆς, ταλαίπωρος.
 [Φαίνεται ἐκ τοῦ ἑλός, δηλ. ἑλεεινός, Προσλ. μ. γράφεται δὲ
 κ. μέλαιος, καθὼς καὶ ἄλλα μεταβάλλονται εἰς εἰς κ. αἰος.]
Μελεόφρων, ὄνος, ὁ, ἡ, δυστυχῆς, ἐμμέριμνος, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 854.
Μελερός, ἂ, ὄν, ταυτ. μάλερός.
Μελεσίπτερος, ὁ, ἡ (μέλος, πτερόν), : ἀκρίς, ἡ τις ψάλλει
 μετὰ τὰς πτέρυγας, Ἀνάλ.
Μελέται, μ. μελήτεται, ποιητ. ἀντί μέλει κ. μελήτει. **Ζ. μέλω.**
Μελετάω, ᾠ, μ. ἡτω, φροντίζω, μεταχειρίζομαι ἐπιμελῶς, καὶ
 πράττω τι ὡς ἔργον μου, γυμνάζομαι, Ἡτίοδ. Ἐργ. 316. Μέσ.
 γυμνάζομαι, σπουδάζω, ὅθεν ἐπὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων· κ. ἐπὶ
 γυμνασμάτων ῥητορικῶν, τὰ ὁποῖα ἐπλατταν εἰς τὰς σχολάς, ὡς
 ὁ Διβάνιος καὶ ἄλλοι σοφισταί· ἀντιθ. τοῦ ἀληθῶς λέγειν· Ὁ
 Πλάτ. Φαῖδρ. 3, τὸ μεταχειρίζεται ἐπὶ ἀπαγγελίας, ἡγουν ἐκ-
 φωνήσεως λόγου ἀπ' ἄλλον συνταγμένου· ἐκ τοῦ
Μελέτη, ἡ (μέλω, μελέω), φροντίς, ἐπιμέλεια, προσοχή, θε-
 ραπεία, ὡς τὸ συγγενές μελέδη κ. μελεδῶν. 2) τὸ γυμνάζεσθαι
 εἰς τί· ὅθεν, ἐπιμέλεια, ζήλος, σπουδή. 3) πλαστός ῥητορικός
 λόγος, ὡς αἱ μελέται τοῦ Διβανίου κ. ἄλλων. **Ζ. πρ. Κασ. πᾶν**,
 ὅ, τι στοχάζεται καὶ βουλευέται τις· ὅθεν ἐπὶ ποιητοῦ, τὸ ποίη-
 μά του· ἐπὶ γραμματισμένου, τὸ ἔργον του· ἐπὶ ἐρωμένου, ἡ ἀ-
 γαπητικὴ του.
Μελέτημα, τὸ (μελετάω), ταυτόσ. μελέτη, καὶ μέλημα, Ἀ-
 θήν. σ. 432.
Μελετηρός, ἂ, ὄν, ἐπιμελῶς πράττων, ἐπιμελής, γυμναστι-
 κός, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 9, 5. συνουσίαι μελετηραί, συναναστρο-
 φαί με μελέτας, ἀριθ. 3. Φιλόστρ. Σοφιστ. 1, 23. 2.
Μελετητήριον, τὸ, τόπος μελέτης, ἡ ὄργανον, εἰς τὸ ὁποῖον
 γυμνάζεται τις, Πλούτ. Δημοσθ. 7. Ἀθήν. 14, σ. 638.
Μελετητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μελετᾶν.
Μελετητός, ἡ, ὄν, μανθανόμενος μετὰ τὴν γύμνασιν.
Μελέτωρ, ὄρος, ὁ (μελέω), φροντιστής, ἐπιμελητής, Σοφοκλ.
 Ἡλ. 846.
Μελέω. **Ζ. μέλω.**
Μέλη, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. σ. 153.
Μεληδόν, Ἐπίρ. (μέλος), ταυτ. μελεῖστί, κατὰ μέλη τοῦ σώ-
 ματος, ἡ κῶλα τοῦ λόγου.
Μεληδῶν, ὄνος, ἡ. **Ζ. μελεδῶν.**
Μέλημα, τὸ, φρόντισμα, ἀγαπητόν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐπιμε-

λεῖται ὁ ἀγαπῶν : νέαις τε παρθένοισι μέλημα, χυδ. τὸ ὁποῖον
 ἰντερεσάρει, Πίνδ. Πύθ. 10. κ. φροντίς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1544.
Μελησίαις, ὁ (μέλω, μελέω), Κύρ. ὄν.
Μελησίμβροτος, ὁ, ἡ, ὑπ' ἀνθρώπων φροντιζόμενος, διὰ τὸν
 ὁποῖον ἰντερεσσάρονται οἱ ἄνθρωποι, Πίνδ. Πύθ. 4, 26. ἐκ τοῦ
Μέλησις, ἡ, Ἡρωδίκαν. Ἐπιμ. σ. 180. κ. Μελησμός, ὁ, φρον-
 τίς, ἐπιμέλεια· τὸ δευτ. ἀμφ. ἀλλ' ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἀντί με-
 λισμός, ὡς αὐλησμός, αὐλισμός· κροτησμός, κροτισμός κτλ.
Μέλι, εἶτος, τὸ, μέλι καὶ **Κ.** τὸ ὕον μέλι, τὸ μέννα τῆς Περ-
 σίας, Πολύαιν. 4, 3, 32.
Μελία, Ἰων. -ίη, ἡ, μακρόντι δένδρον, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 11.
 2) λόγχη ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη, Ὁμ.
Μελιαδής, εὖος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντί μελιθδής, γλυκύς ὡσάν μέλι.
Μελιβέθω, ἀντί μελέθω, κατὰ διάλεκ. (ὡς ἀλιβέθω, ἀντί ἀλιθύω,
 δηλ. ἀφρίζω)· ὅθεν μόλιβδος, ὡς εὐκολοχώνευτον μέταλλον.
Μελίβρομος, ὁ, ἡ, γλυκύχους, νόστιμος, Ἀνάλ. 2, σ. 97.
Μελιγαθής, Δωρ. (γῆθω), ἀντί μελιγηθής, ὡς μέλι γλυκύς καὶ
 νόστιμος, Πίνδ.
Μελίγδουπος, ὁ, ἡ, γλυκύτυπος, Πίνδ.
Μελίγηρυς, ὁ, ἡ, Δωρ. -ἄρυς, μελίφωνος, γλυκύφωνος, Πίνδ.
Μελίγληνος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἡδύοψαλμος, Ἡσύχ.
Μελίγλωστος, ὁ, ἡ, μετὰ γλῶσσαν μελιτίνην, γλυκεῖαν, Ἀρι-
 στοφ. Ὀρν. 908.
Μελίγμα, τὸ, ὁ αὐλός, εἰς τὸν Μόσχ. 3, 56. [ὅχι ἐκ τοῦ με-
 λίσσω, μελίσσω, ἀλλ' ἐκ τοῦ μελίζω, μ. ξω, λαλῶ τὸν αὐλόν.]
Μελίδουπος, ὁ, ἡ, ταυτ. μελίγδουπος.
Μελιεῖδής, ὁ, ἡ, ὡσάν μέλι.
Μελίεψος, ὁ, ἡ, βρασμαίνων μετὰ μέλι.
Μελίζω, μ. ἴσω, διαμελίζω, κόπτω τὰ μέλη, κομματιάζω, πη-
 ρόνω (τακατεύω, χυδαῖσιν). οὐ μεμελισμένα τέκνα, Ὁππ.
 Κυνηγ. 3, 159. μὴ σχηματισμένα κατὰ τὰ μέλη, ὡς τὰ ἀγλει-
 πτα ἀρχουδόπουλα. Πρβ. διαρρόω.
Μελίζω, μ. ἴσω, Δωρ. ξω (μέλος), ᾄδω, ψάλλω, παίζω μουτι-
 κόν ὄργανον· μιμουμαι τὸ ἄσμα : λέξεις μελίζουσα, Διον. Ἀλ.
Μελίζωρος, ὁ, ἡ, ὡς μελίκρατος· μεμιγμένος μετὰ μέλι, γλυκός,
 ὡσάν μέλι, Νίκανδ.
Μελιηγενής, ὁ, ἡ, γεννημένος, βλαστήσας ἀπὸ τὴν μελίαν,
 Ἀπολλών. ῥόδ. 4, 1641.
Μελιηδής, εὖος, ὁ, ἡ (ἡδύς), γλυκύς ὡσάν μέλι, Ἡσύχ.
Μελίθρεπτος, ὁ, ἡ, θρεμμένος μετὰ μέλι.
Μελίθροος, συναίρ. -ους, ὁ, ἡ, γλυκύχους, Ἀνάλ.
Μελίτινος, νη, νον (μελία), ἀπὸ δρύν κατασκευασμένος, δρύινος·
 οὕτως ἀνέγνωσ. ὁ Στέφαν. τὸ μελέτινος τοῦ Θεόφρ., Ἰστοφ. φ.
 5, 7, 8.
Μελίκηρα, ἡ, ἡ τὰ, Ἀριτοτ. Ἰστ. ζ, 5, 15. τὰ αὐτὰ τῆς
 κογχύλης εἰς σχῆμα κηρήθρας· ὅθεν, κηρίζειν, γεννᾶν αὐτὰ
 τοιαῦτα.
Μελικηρία, ἡ, Μελικηρίς, ἡ, κ. Μελικηρον, τὸ, ἀπόστημα,
 ἡ ἐξάνθημα τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς μετὰ τὸ κηρίον (κηρήθραν)
 ὁμοιότητός του, Κέλσος, 15, 16. Τὸ μελικηρίς, καὶ ἀντί κλημα-
 τίς, Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ὀδυσ.
Μελικηρον, τὸ, κηρήθρα, Θεόκρ. 28, 27. **Ζ. κ. πρ.**
Μελικόμπος, ὁ, ἡ, ταυτ. μελίγδουπος.
Μελικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς (μέλος), ἀνήκων εἰς μέλος, ᾄ-
 σμα, συνωδευμένος μετὰ ἄσμα· τὸ ψαλμένον· ὁ ᾄδων· μελικός,
 ποιητῆς λυρικῶν ᾠδῶν.
Μελίκρατος, ὁ, κ. Μελίκτητος, ὁ, ἡ, Ἰων. (κεράω, μέλι),
 μεμιγμένος μετὰ μέλι· τὸ μελ. νοητ. ὕδωρ, ἡ γάλα, Ὁδυσ. γ,
 519· λ, 127. Εὐρ. Ὀρ. 115. νερόν ἢ γάλα σμιγμένον [μετὰ μέλι-
 ν]· **Μελίκτης**, ἡ, ταυτ. μελίταινα, Νίκανδρ. Θηρ. 555.
Μελικτής, οὐ, ὁ, Δωρ. -κτᾶς, ἀντί μελιστής (μελίζω), ψάλ-
 τῆς ἢ λαλητῆς μουσικοῦ ὁργάνου, Μόσχ. 3, 7.
Μελιλωτίνος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ μελιλωτον.
Μελίλωτον, τὸ, κ. Μελιλωτος, ὁ, εἶδος χόρτου μυρίζον ὡ-
 σάν μέλι.
Μελίμηλον, τὸ, γλυχόμελον. Πρβ. μελόμελι, γλυκοκύδωνον.
Μελίνη, ἡ, κ. Μελίνος, ὁ, ἡ κοινὴ ἔλαφος.
Μελίνο, τὸ, ταυτ. μελίταινα, εἶδος λαχάνου.
Μελίνος, νη, νον, ἀπὸ μελίαν, δρύν.
Μελίπαις, παῖδος, ὁ, ἡ, μελίπαιδον, ἡ μέλισσα, ποιητ. Ἀ-

νάλ. 2, σ. 379.
 Μελίπηκτον, τό, μελόπητα, ζαχαρωτόν ζυμαρικόν, Πλούτ. Λακων. Ἀποφθ. Λουκιαν.
 Μελίπνοος, συναίρ. - πνοος, ὁ, ἡ, (πνοή), πνέων μέλι καὶ γλυκύτητα, εὐωδιάζων ὡσάν μέλι, Ἀνάλ.
 Μελίρρ'ε θάμιγξ, ὁ, ἡ, ῥέων μέλι, Νόνν. 21, 156.
 Μελίρ'ρ'ους, ὁ, ἡ, κ. Μελίρ'ρ'υτος, ὁ, ἡ (ῥόος, ῥύω), ῥέων μέλι, γλυκύτατος, Ποιητ.
 Μελίσθω, ὄν. ἀντί μελίζω.
 Μελίσκιον, τό, μικρά ὠδή. τραγουδάκι, Ἀθήν. σ. 446.
 Μέλισμα, ατος, τό (μελίζω), ὠδή, τραγουδί, Μελέαγ. 111.
 2) μελωδία, Δημήτρ. 74.
 Μελισμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Μελισμός, ὁ (μελίζω), τό διαμελίζειν, διαμερίζειν. 2) τὸ ἄδειν. Εἰς τὸν Βρυέννιον, ἄρμον. σ. 480, τὸ λεγόμενον τρίλισμα τοῦ ψαλσίματος. Ζ. μελισμός.
 Μελίσπονδος, ὁ, ἡ. Ζ. ὑδρόσπονδα.
 Μελίσσα, -ττα, ἡς, ἡ, κ. Μέλιτα (μέλι), μέλισσα καὶ μελίσι κ. 2) ἀντί μέλι Σοφοκλ. Οἶδ. κ. 480. 3) μέλισσα Δελφίς, ἡ ἱέρεια τῶν Δελφῶν. Πίνδ. Πύθ. 4, 108. 3) μέλισσαι κατ' ἐξοχὴν ὠνομάζοντο αἱ ἱέρειαι τῆς Δήμητρος, ἡ μυστίδες, δηλ. αἱ καθαφαί καὶ ἀγναὶ ψυχαί. ὅθεν τὸ μυστηριώδες Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης, ἡ μελιτώδης, Περφύρ. Πρβ. ἐσσην.
 Μελισσαῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τὴν μέλισσαν, Νίκανδρ.
 Μελισσεύς, εως, ὁ, ἐπιμελητής, φροντιστής τῶν μελισσῶν, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 27, 16.
 Μελίσσειος, κ. -σιος, κατασκευασμένος ἀπὸ μελίσσας, ἀνήκων εἰς αὐτάς.
 Μελίσσηεις, εσσα, ἤεν, πλούσιος εἰς μελίσσας, Νίκανδρ. Θ. 11.
 Μελισσοβότανον, τό, ταυτ. -φυλλον, Σχολ. Θεοκρ.
 Μελισσόβοτος, ὁ, ἡ, (βόσκω), ζητημένος, βοσκημένος ἀπὸ μελίσσας· τό μ. ταυτ. μελισσοβότανον, Νίκανδρ. Θηρ. 677. -βοτος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Μελισσοκόμος, ὁ, ἡ, κ. -νόμος, ὁ, ἡ (κόμω, νέμω), ὅς τις τρέφει, ἐπιμελεῖται μελίσσια.
 Μελισσόκρας, ὁ, ἡ, ταυτ. μελιτόκρας, σμιγμένος με μέλι, ποιητ.
 Μελισσονόμος, ὁ, ἡ, κυρίως, βόσκων μελίσσας, καὶ ἡ προστάτρια τῶν μελισσῶν, ἡ προφήτις τῆς Ἀρτέμιδος, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτ. 1273.
 Μελισσίπανος, ὁ, ἡ, ταυτ. -σοκόμος, Ἀνάλ. 2, σ. 133.
 Μελισσόρυτος, ὁ, ἡ, ῥέων ἀπὸ μελίσσας· κασμός, Ὀρφ. Ἀργον. 572, τὸ μέλι.
 Μέλισσος, ὁ, ὄν. Κύρ.
 Μελισσόσοος, ὁ, ἡ, προστάτης τῶν μελισσῶν· Πάν. Ἀνθολ.
 Μελισσόστευκτος, ὁ, ἡ, κατασκευασμένος ἀπὸ μελίσσας· κηρία, Πίνδ. εἰς τὸ Μ. Ἐτυμ.
 Μελισσότοκος, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ μελίσσας, γλυκύς, Ἀνάλ. 3, σ. 261. Ἐνερ. γεννῶν μελίσσας, ποιητ.
 Μελισσοτρόφος, ὁ, ἡ, περιποιούμενος μελίσσας.
 Μελισσοτροφεῖον, τό, οἶκος διαρισμένος διὰ μελίσσια.
 Μελισσοουργία, ἡ, Μελισσοουργικός, ἡ, ὄν, ἀντί μελιουργία κτ. Ἀμφιβ. ἀλλ' εἶναι ἴσως φθορά τοῦ κοινοῦ λαοῦ.
 Μελισσόφυλλον, τό, φυτόν, κ. μελισσόχορτον, Διοσκ. 3, 118.
 Μελίσσω, Αἰσχουλ. Ἰκέτ. 1037. Ζ. μελίσσω.
 Μελισσών, -ττων, ὠνος, ὁ, ταυτ. μελιτοτροφεῖον.
 Μελιστῆγής, εως, ὁ, ἡ, κ. -λίττακτος, ὁ, ἡ (στάζω), ῥέων μέλι, Ἀνάλ.
 Μελιστής, οὔ, ὁ [(μελίζω), ψάλτης, λαλητής μουσικοῦ ὄργανου].
 Μελιστί, ταυτ. μελεῖττι, Σουῖδ. Ἡτύχ.
 Μελιστίχη, ἡ, ὄν. Κύρ.
 Μέλιτα, ἡ. Ζ. μέλισσα.
 Μελίταινα, ἡ, κ. -ίταινα. -ίταινα, -ίτεια (μέλι), ταυτ. μελιττόφυλλον, Θεόκρ. Νίκανδρ. Θηρ. 354.
 Μελιταῖον, τό, κυνίδιον μικρόν, Σουῖδ. Ἡτύχ. Ζ. μελίτη.
 Μελίτειον, τό, κ. -λίτιον, τό, ποτὶν ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος, καὶ ἐκ μελίας καρπός, Πλούτ. Κοριολ. 3. Συμπ. Προβ. 4, 6. Πρβ. βαλάνιον.
 Μελιτοτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω), εὐφραίνων, γλυκύνων ὡσάν

μέλι, Ἀνάλ.
 Μελίτη, ἡ, ἡ νῆτος. -τειος, εἶα, εἶον, κ. -αιος, ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς νῆσου, Ἐπίθ. καὶ Μελιτεύς, ὁ κάτοικός της.
 Μελιτήμερον, ταυτ. ἡδύ, γλυκύ, Ἡτύχ. ἀντί τοῦ ὁποῖου διορίζουσι μελίτηρον, ὡς νὰ μέ ἦτο ὁρθόν ἐκεῖνο.
 Μελιτήριος, ἰα, ἰον, κ. -τηρός, ἂ, ὄν, κ. -τινος, νη, νόν, ἀπὸ μέλι, ἀνήκων εἰς τὸ μέλι· ἄγρος, Πολυδ. 10, 193.· χυλός, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 3, 8.
 Μελιτίδης, ὄνομα τρελλοῦ ἀνθρώπου, ὡς Μαργίτης. Ἀριστοφ.
 Μελιτίζω, κ. Μελιτιμός, ὁ, ἡ χρήτις τοῦ μέλιτος, εἰς τὸ σλείφειν δι' αὐτοῦ, Παυλ. Αἰγ. 1, 7.
 Μελίτιον, τό, ταυτ. μελίτειον.
 Μελιτίτης, ὁ· οἶνος, ἐκ μέλιτος κατασκευασμένος.
 Μελιτοσιδής, ὁ, ἡ, ὡσάν μέλι, ἡ χρώμα μέλιτος ἔχων.
 Μελιτόσις, εσσα, ἐν (μέλι), ἀπὸ μέλι κατασκευασμένος, γλυκύς ὡσάν μέλι, νόστιμος· Μελιτόεσσα, κ. μελιτούττα, μελόπητα, Ἡρόδ. 8, 41.
 Μελιτοτῶλης, ου, ὁ, κ. Μελιτόπωλης, ἰδος, ἡ, πραγματευτής, πωλητής μέλιτος. -πώλω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Μέλιτος, ὁ, ὄν. Κύρ.
 Μελιτοτροφέω, ὦ, τρέφω με μέλι. 2) τρέφω μελίσσας. -τροφία, ἡ, τὸ οὗτ. Ζ. μελιουργός.
 Μελιτοურγεῖον, τό, ἐργαστήριον μέλιτος.
 Μελιτοურγέω, -ουργία, ἡ, κατασκευάζω μέλι, κατασκευῇ μέλιτος -ουργικός, ἀνήκων εἰς τὴν μελιουργίαν. -ουργός, ὁ, ἡ, (μέλι, ἔργον), μέλι κατασκευάζων, μελίσσας τρέφων· [γράφεται καὶ με δύο τ, ἡς, μ' ὅλον ὅτι εἶναι ἐσφαλμένον κατ' ἐννοιαν.]
 Μελιτούττα, ἡ, συναίρ. ἐκ τοῦ μελιτόεσσα, μελιτόπητα, ὡς οἰνούττα κτλ. κ. Μελιτούς, ἀντί μελιτόσις, νοητ. πλακοῦς, Ἀριστοφ. Νεφ.
 Μελιτόχρος, συναίρ. -χρους, ὁ, ἡ, ταυτ. μελίχρους.
 Μελιτόω, ὦ, μελιτόνω, σμίγω με μέλι, γλυκύνω. -τωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μέλιττα, ἡ, ταυτ. μελίττα.
 Μελίττιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ. 2) ἡ τρύπα, ὅπου αἱ μελίσσαι ἐναποθέτουν τὸ μέλι, ὡς κηφνίον, ὅπου κατοικεῖ ὁ κηφνί. σφηκίον, ὅπου κατοικεῖ ἡ σφήξ, Ἀριστοφ. Ἰστ. ζ. 9, 40.
 Μελιττοπηχέω, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί μελιττοπηχέω, ἀποδιδῶν με θόρυβον καὶ κτύπον τὰς μελίσσας· τὸ πρῶτον εἰς τὸν Σουῖδ., τὸ ὁποῖον ἔπρεπε καὶ νὰ εἶναι μελιτταπηχέω· τὸ δεύτερον, εἰς τὸ Φωτίου Λεξικόν.
 Μελιττοπρόλος, ὁ, ὁ μετὰ μελισσῶν συναναστρεφόμενος, καὶ περιποιούμενος αὐτάς, Ἀριστοφ. Θαυμ. 65, -ττοπολέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Μελιτοτροφεῖον, τό, κ. Μελιτοτρόφος, ὁ, ἀντί μελισσοτροφ. κ. μελισσοτρ.
 Μελλίττουργέω, -ττουργία, κτ. Ζ. Μελιτοურγέω κτ.
 Μελιττώδης, εως, εως, ὁ, ἡ, ὡσάν μελίττα.
 Μελιττών, ὠνος, ὁ, ἡ, ταυτ. μελισσών.
 Μελιτώδης, εως, ὁ, ἡ, ὡσάν μέλι. 2) Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης. Ζ. μέλιττα· Θεόκρ. 15, 94.
 Μελίτωμα, τό (μελιτόω), μελιτόπητα, ζυμαρικόν με μέλι. Βατραχον. 39. Διοσκ. 4, 64.
 Μελίφθεγκτος, ὁ, ἡ, ταυτ. μελίφθογος, Χρησμ. Σιβυλλ. 4, σ. 485.
 Μελίφθογγος, ὁ, ἡ, μελίφωνος, ἡδύλογος.
 Μελίφρων, ονος, ὁ, ἡ, εὐφραίνων τὴν καρδίαν.
 Μελίφυλλον, τό, ταυτ. μελιττόφυλλον, Νίκανδρ. Θηρ. 554.
 Μελίφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω), σμιγμένος με μέλι, Ἀνάλ.
 Μελίφωνος, ὁ, ἡ, γλυκύφωνος, Ἀνάλ.
 Μελίχλωρος, ὁ, μελιτοκίτρινος, Θεόκρ. 10, 27, καὶ Νίκανδρ.
 Μελίχρους, συναίρ. -ους, ὁ, ἡ, (χρῶα), χρώμα μέλιτος ἔχων, κίτρινος, Πλάτ. Πολιτεῖ. 5, 19, συγχέεται συχνάκις με τὸ μελιχρός.
 Μελίχρος, ἂ, ὄν, γλυκύς ὡσάν μέλι, Θεοκρ. 5, 95. με μέλι παρασκευασμένος, κ. γλυκασμένος, Ἰπποκρ. σ. 1212, Foes. συγχέεται συχνάκις με τὸ μελίχρους. [Ἐκ τοῦ μέλι, μελίζω, στω, ὡς μέλιχος, μελίχος, καὶ κατὰ τὸ πενιχρός, θαλυκρός σχηματ.]
 Μελίχρυσος, ὁ, ἡ, κίτρινος ὡσάν μέλι καὶ χρυσοῦς, Πλίν.

37, 9. Όππ. Κυριγ. 1, 135.

Μελιχρώδης, ὁ, ἡ, ὡτάν μέλι, ἡ ὡτάν τὸ χρωματόν, Ἀνάλ. Μελιχρώς, ὁ, ἡ, κ. -χρώς, ὡτός, ὁ, ἡ, ταυτ. -λίχρος. Μέλικα, ἡ, ὁρπερόν τι φαγητόν ἐκ γάλακτος, εἶδος κρέμας [Ἐγενεῖν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Melk, Milch, γάλα.]

Μέλλαξ, ἄκος, ὁ, ταυτ. νεανίσκος, Γλωσσ. Στεφ. [Φαίνεται ἐκ τοῦ μέλλω ὡς μελλέψηβος κτλ. ὁρπερότερον ὅμως ὁμοῦ μὲ τὸ πάλλαξ (τροπὴ τοῦ π εἰς μ αἰολ. ὡς πέδα ἀντὶ μετὰ) ἐκ τοῦ ἄληξ, ἡ-λίξ, διότι ἄξ, ἡξ, ἔξ, ἱξ, ὑξ, μεταβάλλονται εἰς τὰ πα-ράγωγα. Ἄλλοι γράφουσι μέλαξ, καὶ τὸ ἐξηγοῦσι δημοτικὸς, ὁ-πότε ἤθελεν εἶσθαι συγγενὲς μὲ τὸ μεῖραξ, τροπὴ τοῦ ρ εἰς λ.]

Μελλέβιος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἡμιδανής, Ἡσύχ.

Μελλείρη, κ. Μελλήρη, Λακ. ταυτ. μελλέψηβος. Ζ. εἶρη, ἱρη.

Μελλέποσις, ἀντὶ Μελλόποσις, εὖς, ὁ, ἡ (μέλλω, πόσις), ὅστις μετ' ὀλίγον θέλει νυμφευθῆν.

Μελλέπαρμος, ὁ, ἡ, ὅστις μέλλει, κινεῖται νὰ πιαρμισθῇ, Ἀριστοτ. Πρόβλ. 31, 7.

Μελλέψηβος, ὁ, ἡ, ὅστις μετ' ὀλίγον μέλλει νὰ γείνη ἔφηβος.

Μελλέω, (ἀντὶ τούτου λογογραφ. ἐνεστ. μέλλω), μ. μελλή-σω· ὅθεν

Μελλημα, τὸ, κ.

Μελλησις, ἡ, κ. -λησμός, ὁ, τὸ βραδύνειν, χρονοτριβεῖν, ἀ-ναβάλλειν τὸν καιρόν. 2) θέλησις, σκοπός, πρόθεσις ἢ ἐπίδειξις ὧντις μέλλει αἰεὶ δράσαι, Θουκυδ. 4, 126. 3) διὰ βραχείας μελ-λήσεως, μετ' ὀλίγον καιρόν, Θουκυδ. 5, 66. 4) μελλησμοῦ ση-σημῆα, σημεῖα τῆς ἀρχομένης ἀρρώστιας, Ἀρετ. 3, 11.

Μελλητής, οὗ, ὁ, ὁ πάντοτε μέλλων, βραδύνων, ἀναβάλλων τὸν καιρόν, Γαλλ. temporiseur, Ἀριστ. Νικομ. Δ, γ, Κορ.

Μελλητιάω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀναβάλλω τὸν καιρόν, Ἡσύχ.

Μελλητητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ κλίνων εἰς τὸ χρονοτριβεῖν.

Μελλίερη, ἡ· Ζ. ἱέρη.

Μελλίχος, ἀντὶ μελίχος. Ζ. μελίσσω.

Μελλόγαμος, ὁ, ἡ (μέλλων, γαμεῖν) ὁ ἐντὸς ὀλίγου νυμφευ-θησόμενος, Θεόφρ. 22, 140. Ζ. μελλέποσις.

Μελλοδεπνικός, ἡ, ὄν, μέλος ἄδων, ἐνῶ μέλλει νὰ δει-πνήσῃ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1153.

Μελλοθάνατος, ὁ, ἡ, ὅστις μετ' ὀλίγον θέλει ἀποθάνει, πολ-λά γέρων.

Μελλονικία, ἀντὶ διαμέλλω, ἀναβάλλω τὸν καιρόν· εὐτυ-χῆς παιδιὰ κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Νικίου, ὅστις μὲ πολλὰς προφά-σεις ἀνέβαλλε πάντοτε τὴν εἰς Σικελίαν ἐκστρατεῖαν του, Ἀρι-στοφ. Ὀρν. 639. Πρβ. λάμαχος.

Μελλονυμφίος, ὁ, ἀρραβωνιαστικός Η.

Μελλόπαις, ὁ, ἡ, ὁ ἀπὸ 10 ου ἔτους παῖς, Ἡσύχ.

Μελλόποσις, Μελλόπαρμος. Ζ. μελλέποσις κτ.

Μέλλω, μ. μελλήσω (ὡς ἐκ τοῦ μελλέω), Ἀόρ. ἐμέλλησα· ὡς βοηθητικὸν ῥῆμα ἀποτελεῖ ἰδίαν τινα συζυγίαν μετὰ ἐνεστώτος, καὶ παρωχημένου, καὶ μέλλοντος. 1) στοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ κάμω ἢ νὰ πάθω τι, θέλω νὰ κάμω, ἢ καταλαμβάνω τὴν ἀ-νάγκην νὰ πάθω, κινδυνεύω λέγομεν κοινῶς, π. χ. μέλλων κατα-λύειν τὸν βίον, ἐνῶ κινδυνεύει νὰ ἀποθάνῃ· μέλλω ὑμᾶς διδά-ξειν, θέλω σᾶς διδάξαι, δηλ. τώρα εὐθύς. 2) Οὐδέτ. θέλω εἶ-σθαι εἰς τὸ εἶξιν· ἄρα ὁ μέλλων χρόνος, καὶ τὰ μέλλοντα πράγ-ματα· καὶ Μέσ. τὰ ἰσχυρότατα ἐλπίζόμενα μέλλεται, αἱ μέγι-σται ἐλπίδες σας μέλλουσι, δηλ. δὲν εἶναι παρούσαι, ἀλλὰ μέλ-λουν νὰ ἔλθωσι, Θουκυδ. 5, 111. Πολλὰκις εἰς τὴν σύνταξιν παραλείπεται λέξις, ἥτις ἐννοεῖται ὡς προηγουμένη, ἡ ἐπομένη, οἷον, τὸν υἱὸν εἰώρας αὐτοῦ, ὡς καλὸς ἐστίν; ἴδες τὸν υἱὸν του, (καὶ ἐπαρτήρησας) πόσον εἶναι καλός, ὅπου ἡ ἀπόκρισις εἶναι τί ὁ οὐ μέλλω; καὶ διὰ τί ὅχι; δηλ. διὰ τί δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδω; -ὅ,τι δὲ μέλλετε (δηλ. πράττειν), εὐθύς πράττετε, Δη-μοσθ. 3) πάντοτε θέλω τι νὰ πράξω, καὶ δὲν τὸ πράττω ἀκόμη, δηλ. βραδύνω, ἀργοπορῶ, στοχάζομαι, φοβοῦμαι νὰ ἐπιχειρήσω, ἀναβάλλω τὸν καιρόν· οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ ταχὺ εἶπε, Κύρου Παιδ. 6, 1, 40. δὲν ἐβράδυνεν, ἀλλὰ κτ. οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ μέλλειν, δὲν πρέπει τις νὰ ἀργοπορῇ. 4) εἰς τὸν Ὀμ. φαίνεται ἡ σηματοῖα του ἀπὸ διάφορα χωρία, Ὀδυσ. χ, 9, τ, 94. : ἐμέλλον, ἐμέλλε, ἐστοχάζετο, ἤθελεν, ἐφίκει, ἐφαίνετο· Ἰλ. β, 19. ἤθελεν, εἶ-χε κατὰ νοῦν· Διὰ τοῦ φαίνομαι, εἶκα ἐρμηνεύεται εἰς τὸν Ὀμ. τὸ ῥῆμα, ὅπου εἶναι προσωπικόν, δηλ. μέλλω, μέλλεις, εἰ,

ὅπου δὲ κεῖται ἀπροσώπως, ὡς ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι, σημαί-νει, θέλει εἶσθαι εἰς ἐμὲ ἀρεστόν. Καὶ ἀντὶ τοῦ πρέπει, ὁφείλει, Ἰλ. α, 694, κ. Ἰλ. ψ, 336, 363. Πολλὰκις Ἐμέλλε σημαίνει τὸ ἐχρῆν, Λουκιαν. Περί τοῦ πῶς δεῖ ἱστορ. συγγ. Καὶ εἰς τὴν μεταγενεστέραν σηματοῖαν τοῦ χρονοτριβεῖν εὐρίσκεται ἡ ἐννοια τοῦ στοχάζομαι, ἐπινοῶ, βουλευόμαι· διὰ τοῦτο Ἡσύχ. κ. ἄλλοι τὸ ἐρμηνεύουσι, φροντίζω· καὶ ἐκ τούτου φαίνεται ἱστορικῶς, ὅτι τὸ μέλλω γίνεταί ἐκ τοῦ μέλω. Ζ. μέλω, μάλιστα ἀριθ. 4.

Μελογράφος, ὁ, ἡ, ποιητὴς μελῶν, ᾠσμάτων, Ἀνάλ. -φέω, ὦ, τὸ ῥῆμα -λογραφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Ἀνάλ.

Μελοθεσία, ἡ (θέσις), τὸ συνθέτειν μέλη, ᾠσματα.

Μελοκόπος, ὁ, ἡ (μέλη, κόπτω), ὁ κόπτων τὰ μέλη τοῦ σώμα-τος. -κοπέω, τὸ ρ. -κόπησις, κ. -κοπία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Μέλοματ. Ζ. μέλω.

Μελοποιέω, ὦ, κάμνω μέλος, ὥδῃν, τραγοῦδι· κάμνω τι εὐη-χόν, ἀρμονικόν, Λογγίν. 28, 2. Τὸ μελοποιημένος ἔχει ὁ Ἀ-θήν. 10, σ. 450, ὡς τὸ ὀνοματοποιεῖται.

Μελοποιητής, ὁ, ταυτ. μελοποιός, Ἀνάλ.

Μελοποιῖα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. -ποιός, ὁ, ἡ, (μέλος, ποιῶν), ψάλτης, ποιητὴς τραγωδιῶν.

Μέλος, εὖς, τὸ, ἐκ τοῦ μέλω, ὁμαι, τρόπον τινα φρόντισμα, ποίημα· συνοδευόμενον δὲ μὲ μουσικὴν, ᾠσμα, ψάλλμα. Ἐκ δὲ τῆς διαφύσεως, καὶ τοῦ σχηματισμοῦ του, τὸ μέλος, μέρος τοῦ ζωῖ-κου σώματος. Ζ. μέλω, κ. μολπή.

Μελοτυπέω, ὦ, ἄδω, ψάλλω, Λισχύλ. Ἀγαμ. 1164.

Μελοουργός, ὁ, ἡ : κιθάρης, ὅστις τραγοῦδεῖ μὲ τὴν κιθάραν, Μανέθ. 4, 185.

Μελουρίς, ἡ. Ζ. μολουρίς.

Μέλπηθρον, τὸ, παιγνίδιον, εὐφρόσυνον πᾶγμα· καὶ λάφυρον, Ἰλ. ν, 235. ρ, 255. σ. 179. Ζ. κ. μόλπη.

Μελπήτωρ, ὁρος, ὁ, αἰθὴς, ψάλτης, Μενέθ. 4, 183.

Μελπομένης, ἡ (μέλω), κύριον ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν.

Μέλπω, Μέλπομαι, μ. μέλφομαι (μέλω), εὐφραίνω, εὐφραίνω-μαι μὲ παιγνίδιον, χορόν, μουσικὴν· ψάλλω, χορεύω· μέλπεσθαι Ἀρτή, Ἰλ. η, 241. χορεύω διὰ τὸν Ἄρην, κάμνω πόλεμον. Πρβ. ἀρχομαι. Ἐκ τοῦ μέλω μέλω, ὡς ἐκ τοῦ ἔλω ἔλπω.

Μελπωδός, ὁ, ταυτ. ἄδων, ἡ μέλπων, Ἡσύχ.

Μελυδρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ μέλος, Ἀριστοφ. κ. Βουκολικοί.

Μέλω, μ. ἔσω, συνήθ. ἦτω, ὡς ἐκ τοῦ μελέω· παλαιὸς παρακ. μέμηλα. 1) Ἐνερ. ἀντὶ μέδομαι, μήδομαι, ἡ φροντίζω : πλουτοιο μεμηλώς, Ὀμ. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπιμελοῦμαι λαμβάνεται τὸ Μέσ. μέ-λομαι : ἀγγελίας, Ἀπολλοῖν. Λογογρ. ἐπιμελομαι, καὶ ἐπιμελέομαι. 2) στοχάζομαι, ἐπινοῶ, εὐφραίνω, ταυτ. μηχανάομαι· ταῦτα μέμηλας, Ὀμ. Ἰμ. 2, 436. ὅθεν μέλος, τὸ, μελεδωνή, ἡ, θερα-πεία, ἐπιμέλεια, καὶ ᾠσμα, τραγοῦδιον. 3) Οὐδ. τοῦτο μοι μέ-λει, μελήτει, μέμηλε, ἐμεμήλει, Μέσ. μέλεται, μελήτεται, μέμβλεται, μέμβλετο, τοῦτο μὲ μέλει, φροντίζω διὰ τοῦτο : τί ὑμῖν τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει; τί σᾶς μέλει διὰ τὴν γνώ-μην τῶν πολλῶν; Πλάτ. Κριτ. Εἰς τὸν Ὀμ. προσωπ. μέλω ἀν-δρώποισι, ἀντὶ ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμί, καὶ πασιμέλουσα, διὰ τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἰντερασσάρονται χυδ. ὡς μέλημα νέμισί τε παρθένοι-σι, Πίνδ. Λογογραφ. τούτου μοι μέλει, ἀπροσ. μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, καὶ δοτ. τοῦ προσώπ. 4) ἐκ τοῦ μέλω εἶναι καὶ τὸ μέλλω, δηλ. φροντίζω, ἔχω κατὰ νοῦν [Τοῦτο τὸ μέλω (φροντί-ζω) εἶναι ἐκ τοῦ ἔλω, βέλω τροπὴ τοῦ β εἰς μ (ὡς μῶ ἀντὶ βίω). τὸ θέλειν εἶναι κυρίως, ἡ ἀρχὴ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου.] 5) Ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ μέλω (μείλω) μειλέω, διὰ τοῦ ἀρέσκω· ὅθεν μελίσσω, μειλίσσω· ἐδὼ τὸ μέλω εἶναι εἰς τὴν αἰσθητὴν ἐννοιαν τοῦ ἐκτείνεσθαι, μαλακύνειν, λύειν, χωνεύειν, ὡς μάλω κ. μύλω, κ. μόλω· ὅθεν ἀνήκουσι ἐδὼ μέλι κ. μέλω. Ζ. μάω. Τὸ δὲ μέλ-πω ἀνήκει εἰς τὸ μέλω, μέλος.

Μελωδός, ὦ, ἄδω, ψάλλω. Παθ. εἶμαι χρήσιμος εἰς τὸ ἄδειν, ὡς : διαστήματα, Πλούταρχ. 7, σ. 602. ὅθεν

Μελωδῆμα, τὸ, ᾠσμα, ψάλλμα.

Μελωδῆς, εὖς, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ μέλη, ἡγουν μέρη σώματος.

Μελωδητός, ἡ, ὄν, εἰς τὴν μελωδίαν χρήσιμος, ψαλμένος, ψαλτός.

Μελωδία, ἡ, τὸ ἄδειν· ᾠσμα. ψάλλμα.

Μελωδός, ὁ, ἡ (μέλος, ὥδή), ψάλτης, τραγωδιστής.

Μεμαχία. Ζ. μάχω.

Μεμάμεν, ἀντὶ μεμάκαμεν, Ὀδυσ. ο, 105.

Μεμαότες, Μεμαώς, Μεμαυία. Ζ. μάω.
 Μεμάπω, εκ του (μάω) μάπω, Παρακ. μέμαπα, ως εκ του φύω, πέφυκα, πεφύκω, Ζ. μάπω.
 Μέμβλωμαι, ὅθεν Μέμβλεται, κ. Μέμβλετο, κ. Μεταμέμβλωμαι, ἀντί μέλωμαι, φροντίζω, Ἰλ. τ, 343. νοέω, κ. μετανοέω. Ζ. μέλω, ἀρ. 3. μεταβολή του β. κ. μ. κ. βέβλειν, βέβλεσθαι Ζ. Μ. εις τὸ τέλος.
 Μέμβλωκα, Μεμβλωκώς, Ζ. μόλω.
 Μεμβράνα, ἡ, τὸ Λατ. membrana, δέρμα, περγαμηνὸς χάρτης.
 Μεμβραδοπώλης, ου, ὁ πωλὼν μεμβράδας. Ἰδ. τὸ ἐφ. Ἄδην. σ. 126.
 Μεμβράς, ἡ, μικρὰς σαρδέλλας εἶδος. Ἀφύα, ἡ αὐτή· λέγεται καὶ βεμβράς, τὸ ὅπ. Ζ. καὶ Μ.
 Μεμελετηκότως, Ἐπίρ. (μελετάω), μέ μελέτην, ἡ μελέτησιν, Ξενοφ. Ἰππ. 7.
 Μεμελημένως, Ἐπίρ. (μελέομαι), ἐπιμελῶς.
 Μεμερισμένως, Ἐπίρ. (μερίζομαι), μερισμένως, κατὰ μέρος.
 Μεμετισμένος, Ἰων. ἀντί μεδαιμένος, εκ του μετίω ἀντί μεδίω, μεδίημι.
 Μεμετρημένως, Ἐπίρ. (μετρέω), μέ διωρισμένον μέτρον.
 Μεμήκω, (εκ του Παρακ. μέμηκα), ταυτ. μηκάω· ὅθεν ἐμέμηκον, Ὀδυσ. ι, 439. ἐπὶ βληχόμενων προβάτων. Ζ. μάκω.
 Μεμηνιμένως, Ἐπίρ. (μηνίω), μανισμένα χυδ. μέ θυμόν, Πλάτ. ἐπιστ. 3.
 Μεμηχανημένως, Ἐπίρ. (μηχανάομαι), μέ δολιότητα, Εὐρ. Ἰων. 809.
 Μεμιασμένως, Ἐπίρ. (μιαίνω), μολοσμένως, αἰσχυρῶς.
 Μεμνέωτο, Ἰων. ποιητ. ἀντί μεμνῶτο, ἡ μεμνήτο.
 Μεμνήμαι, κ. Μεμνήμην, εὐκτ. ἀντί μεμνοίμην, Ἰλ. ω, 745. Ζ. μνάω.
 Μέμνονες, μαῦρον, ἀπροσδιόριστον πτηνὸν τῆς Ἀσίας, ὀνομασθέν ἀπὸ Μέμνονος.
 Μέμνων, ονος, ὁ, ὠνομάζετο εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ γάδαρος. Ἰσως εκ του μένω, μέμνω, μέμονα, μέμνω, ἐπειδὴ ὑπομένει τὸ φορτίον, ἡ ἐπειδὴ εἶναι μακρόθυμος· ἡ, διότι δὲν ἦτο εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποθύμιος, θυσιάζομενος εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῶν Ἱπερβορείους. — μνόνια, τὰ, νοητ. κρέα, καὶ ἡ ἀγορά, ὅπου ἐπωλοῦντο, Ἡσύχ. Πολυδ. 9, 48. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 195. Ζ. μύρον, εἰς τὸ τέλος.
 Μεμονωμένως, Ἐπίρ. (μονόω), μοναχῶς, χωριστὰ, Φουρν. Φύσ. Θ. 16, σ. 160.
 Μεμοιρασμένως, Ἐπίρ. κατὰ κληρὸν, ἡ κατὰ τὴν τύχην, Σχολ. Ἀπολλων.
 Μέμορμαι, αἰολ. Παρακ. τοῦ μέρω, μείρω, ἀπαρέμφ. μεμόρθαι. Πρβ. ἐγρήγορα.
 Μεμπτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος, κλίνων εἰς τὸ μέμφεσθαι.
 Μεμπτός, ἡ, ὄν, ψευμένος, κατηγορημένος, ἡ ἀξιόμειμπος, κ. Ἐνεργητ. Σοφοκλ. Τραχ. 446. εκ του μέμφομαι.
 Μέμφειρα, ἡ, ταυτ. μέμφεις, Τηλεκλ. παρά Φωτίω.
 Μεμφίδιος, ἰα, ἰον, κατήγορος· φέκτης, Ἀρχαδ. σ. 39.
 Μέμφεις, ἡ, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγύπτου. — φίτης, ὁ, ὁ κάτοικος.
 Μέμφομαι, μετὰ δοτικ. παραπονοῦμαι κατὰ τινας, τὸν κατηγοροῦ, ἡ τὸν ἐπιπληττω. 2) ψέγω, κατηγοροῦ, ὑβρίζω, μετὰ αἰτιατ. 3) εὐρέθη καὶ εἰς παθητικὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ ψεγομαι. „Παχέος κισσαριστοῦ πρὸς πάντων μεμφομένου κττ. Διογ. Λαέρ. 5, 47“. [Καθὼς εκ του πέπω, πέμπω· οὕτως εκ του ἔπω, ἔμπω, ὅθεν ὁμφή, καὶ προσλ. τοῦ μ. μέμπω, μέμφω, μομφή. Καὶ εἰς ἄλλον τύπον τοῦ ἔσω, ὡς ἐνίπτω κτλ. εὐρίσκεται ἡ ἐννοια τοῦ ὑβρίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ.]
 Μεμφωλή, ἡ (ὡς φειδωλή καὶ ἄλλα), ταυτ. μέμφεις, κ. μομφή, Ἡσύχ.
 Μεμφιβόλῳ, ὦ, ταυτ. μέμφομαι, Φωτίος, σχημα. ὡς ἐπέσβολος.
 Μεμφιμοιρέω, ὦ, μ. ἦτω, δυσχεστεῖται, καὶ παραπονοῦμαι διὰ τὴν μοῖραν, τὴν τύχην μου, καὶ μετὰ δοτ. Καθ. ἀντὶ μέμφομαι, Δημοστ. Διοδ. 17, 77.
 Μεμφιμοιρία, ἡ, τὸ οὐσιασ. εκ του
 Μεμφίμοιρος, ὁ, ἡ (μέμφεις, μοῖρα), ὅς τις δυσχεστεῖται, καὶ παραπονεῖται διὰ τὴν μοῖραν του. Καθ. δυσάρετος, παραπονιάρης Κ. κατηγορῶν τὴν θεῖαν πρόνοιαν, εὐκόλως ψέγων ἄλλους ἀνθρώπους.

Μέμφεις, ἡ (μέμφομαι), ἐπιπληξίς, ὕβρις· δυσχεστεῖται.

Μεμώς, ὡσα, ἀντὶ μεμαώς, μεμαῶσα, μετοχ. Παθ. τοῦ μάω.

Μέν, Σύνδ. βέβαια, πάντως· τίθεται εἰς τὸ ἡγούμενον μέρος τοῦ λόγου, καὶ ἐπιφέρει εἰς τὸ ἐπόμενον τὸν Δέ. τὰ συναπτόμενα μόρια δὲν μεταβάλλουσι τὴν δύναμίν του. χ. π. ἀγωνιστέον μὲν ἄρα, ὅπου ὁ Μέν διακρίνει τὴν ἀντίθεσιν τοῦ λόγου ὡς πρὸς τὰ ἐξῆς, τὸ δὲ ἄρα συμπεραίνει εκ τῶν προτέρων· ὡσαύτως, πατρός μὲν δὴ λέγεται. — μητρός δὲ κτλ. καὶ ὁ μὲν δὴ Κύρος, ὅπου ὁ Μέν μερίζει τὸν λόγον, ὁ δὲ Δὴ τὸν προάγει· ὅτι δὲ ὁ Μέν συγγενεῖ μετὰ τὸ μὴν Ζ. μὴν.

Μέναιχμος, ὁ, ἡ (μένων αἰχμὴν), ταυτ. μενεμάχος 2) καὶ ὄν. Κύρ. Μένανδρος, ὁ, ἡ (μένων ἀνδρα), προσμένον τὸν ἀνδρα, ἀνδρείος. πολεμιστῆς, Ἀνδολ. 2) Κύρ. ὄνομ. ὅθεν Ἐπίθ. μενάνδρειος, ὁ, ἡ.

Μέν ἄρα, ταυτὸς. μὲν οὖν, μὲν δὴ, μὲν τοίνυν, ἄρα, λοιπόν, Ξενοφ. Κύρ. Π. 2, 1, 4. Ζ. μὲν.

Μέν γάρ, δὲν μεταβάλλει τὴν σημασίαν τοῦ γάρ, ἀλλ' ὁ Μέν διακρίνει μόνον τὰ πρόσωπα, ἡ τὰς προτάσεις. Ζ. μὲν.

Μέν γε, ταυτὸς. μέντοι, βέβαια, μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως, Ἰλ. α, 216. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 154.

Μέν δὴ, ταυτὸς. μὲν οὖν, Ξενοφ. Κύρ. Π. 1, 2, 1.

Μενεαίνω, (μένος, μένω), ἔχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἐπιθυμῶ, θέλω, καὶ μετὰ γεν. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 361. 2) ὀργίζομαι, θυμόνομαι, καὶ μετὰ δοτ. Ἰλ. ο, 104. Ζ. κ. μενοινάω.

Μενέγχις, εος, ὁ, ἡ (μένω, ἔγχος), Ἀνάλ. 1. σ. 148. καὶ

Μενεδαῖος, Ἰων. — δῆϊος, ὁ, ἡ, (μένω, δαίς), Ἰλ. μ, 247. καὶ

Μενέδουπος, Ὀρφ. Ἀργον. 537· καὶ

Μενέκτυπος, ὁ, ἡ, ταυτὸς. μενεμάχος, κ. μενεφύλοπις, Ἡσύχ.

Μενεκράτης, ὁ, μόνον χρηστ. ὡς Κύρ. ὄν.

Μενέλαος, ὁ, Ἰων. Μενέλεως, κ. Μενέλας ὄνομ. Κύρ. ὄν.

Μενεμάχος, κ. Μενεπτόλεμος, ὁ, ἡ (μένων μάχην, πόλεμον),

μαχητῆς, πολεμιστῆς, ἀνδρείος.

Μενέξενος, ὁ, ὄνομα κύριον.

Μενετέον, κ. Μενητήτεον, 3ετ. τοῦ μένω.

Μενετικός, ἡ, ὄν, πρέθυμος, ἔτοιμος νὰ μείνῃ, Ἀντών. 1, 16.

Μενετός, ἡ, τὸν, ὅ,τι μένει, προσμένει, ὑπομένει· μενετοί

θεοί, οἱ ἔχοντες ὑπομονήν, προσμένοντες, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1320.

: οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, δὲν προσμένουσιν οἱ καιροί, Θουκυδ.

Μενεφύλοπις, ιος, ὁ, ἡ, κ. — ἐχαρμος, ὁ, ἡ, ἡ — χάρμης,

ὁ (φύλοπις, χάρμη), πολεμιστῆς, φιλοπόλεμος. ἀνδρείος.

Μενέω. Ζ. μένω.

Μενεῖραι, αἱ, κ. Μενεῖρες, αἱ, ταυτὸς. μέριμναι, ἡ μέριμη

ραι, ὡς Μενεῖριζω, μ. ἰω, ταυτ. μερμηρίζω, Γραμμ.

Μενί, ἀντὶ μὲν, π. χ. νῦν μενί· τὸ ι προστίθεται, ὡς εἰς τὰ νυνί, οὐχί, νηχί, ναιχί, ἡ ναιχί κτ. διὰ εὐηχίαν, καὶ πλειοτέραν ἐνέργειαν.

Μένιππος, ὁ, Κύρ. ὄν, ὅθεν Μενίππειος, ὁ, ἡ, Ἐπίθ.

Μέν νυν, Ἰων. ταυτὸς. μὲν οὖν, Ἡρόδ. συχναίς.

Μενονικής, εός, ὁ, ἡ, ὅ,τι νικᾷ, καταπραῖνει, χορταίνει τὴν ἐπιθυμίαν, τὸ πάθος· ὅθεν, ἡδύς, νόστιμος· καὶ πλούσιος, ἀφθονος, ὡς ὕλη, Ἰλ. ψ, 139. θήρη, Ὀδυσ. ι, 138· εκ του μένος, καὶ εἶκω τὸ ἀρμόζω· ἄρα ταυτ. θυμῆρης.

Μενοικεύς, ὁ, Κύρ. ὄν.

Μενοινάω, ὦ, μ. ἦτω, κ. Μενοινέω, Μενοινώω, Ὀμ. Ἰλ. ν,

79. ἔχω κατὰ νοῦν, στοχάζομαι, ἐπινω, μηχανώμαι· τινὶ κακόν.

2) ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, θέλω, ὡς μενεαίνω· μετὰ δοτ. κυρίως ἔχω

που τὸν νοῦν μου· χρήμασι, Θεογν. 434· εκ του

Μενοινῆ, ἡ (μένος), ἐπιθυμία, θέλησις, φυσικὴ ὁρμή, Ἀπολλων.

1, 700.

Μένος, τὸ, θυμός, ἀνδρία τῆς ψυχῆς, τῶν φρονημάτων, καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς διὰ σωματικῆς ἐνεργείας· Συχναίς περι

γραφικῶς, ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο, ἡ Ἡρακλέους, ἀντὶ ὁ ἀνδρείος Ἀντινόος, Ἡρακλῆς. Πρβ. βία· 2) δύναμις τῆς ψυχῆς, ὅθεν ἐκ

πηγάζονσι τὰ πάθη, καὶ κινεῖσι σφοδρῶς τὸ σῶμα· ὅθεν, θυ

μός, ἀνδρία, ὁρμή, Ἰλ. ψ, 468· ἐπιθυμία πράγματος τινός·

ἐνέργεια πρὸς ἀπολαυσίν του, Ἰλ. 3, 361. Ζ. μένω κ. μενοινάω·

εἰς τὰ παράγωγα φαίνεται εὐκρινέστερα ἡ σημασία τῶν φρονημά

των, ὡς εὐμενῆς, δυσμενῆς.

Μεν οὖν, ἡ|Μεν οὖν, ἔχει τὴν σημασίαν καὶ τῶν δύο μορίων· κα

ποτε εἰναιτρία, μὲν οὖν δὴ, ἡ μὲν δὴ οὖν, ἡ μὲν οὖν γε, Πλάτ. Ζ. μὲν.

Μέν που, ὅμως, μ' ὄλον τοῦτο, ἴπως, βέβαια.

Μέν ῥά, ταυτόσ. μέν, εἰς τοὺς ποιητάς, ἐν ἀρχῇ λόγου ἀντί Μέν
ἀρα· διὰ τοῦτο οἱ σχολιασταὶ τὸ ἐξηγοῦσι Μέν δῆ.

Μέν τ' ἀν, ἀντί μέντοι ἀν· ὥστε τὸ μὲν Ἄν ἀναφέρεται εἰς τὸ
ῥῆμα του, τὸ δὲ Μέντοι φυλάττει τὴν ἰδίαν του σημασίαν. Ζ. μέν,

Μέν τε, σχεδόν ταυτόσ. μέντοι, Ἰλ. δ, 341 : σφῶϊν μέντ' ἐπέοι-
κε, ἦγον, ὅμως σᾶς ἐπρεπε, κάποτε ὅμως τὸ Τε εἶναι περιττόν,
ὡς Ἰλ. φ, 464.

Μέντοι, μ' ὄλον τοῦτο· 2) ἐξ ἐναντίας· 3) ἐξ ἅπαντος, βέβαια,
εἴαν εἶναι συγχωρημένον· Ὑποθέτουσιν, ὅτι εἰς ταύτην τὴν σημα-
σίαν εἶναι ἀντί τοῦ μὲν Ἰωνικῶς· Ζ. μέν.

Μέντοι γε, ὅμως, μ' ὄλον τοῦτο· τὸ γε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶ-
ναι χωρισμένον· ὡσαύτως καὶ Μέντοι που, Θουκυδ. Ξενοφ.

Μέν τοίνυν, ὡς τὸ μὲν οὖν. Ζ. μέν.

Μένω, ποιητ. μένω, μέλ. ἰων. μενέω, συναϊρ. κ. ἀττ. μενῶ,
Παρακ. μέμονα, νέος παρακ. μεμένηκα, ὡς ἐκ τοῦ μενέω· διορ.
μάνω, ὅθεν τὸ Λατ. maneo· στέκομαι, εἶμαι σταθερός· ἐπὶ
παλαιῷ πράγματι, μένει· μὲ αἰτ. προτμένω τι. Εἰς τὸν Ὀμ.
προτμένω τὸν ἐχθρόν· ἀλλ' αἱ σηματοῖαι αὗται εἶναι παράγωγοι·
διὰ τοῦτο τὸ μένω τοῦτο ὡς ξένον τὸ παράγουσιν ἀπ' ἄλλο ῥῆ-
μα μένω. Ἡ πρώτη τοῦ σηματοῖαι φαίνεται εἰς τοὺς ποιητ. εἰς τὸν
μέμονα παρακ. ὡς ἐνστώτα, εὐρίσκομαι εἰς τί προσηλωμένος (ἐκ
τοῦ μένος, καρδία, θυμός) μὲ ὄλον μου τοῦ νοῦν, ἐπιθυμῶ, θέλω
Ἰλ. ι, 249· μ, 304· καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. μεμονέναι μὲν τίτα-
σθαι· ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς τοῦ πάθους ταραχῆς : μέμονεν δ' ὅγε ἴτα
θεοῖς (ὡς μεμῶω, μιμῶω, ἄω, ἄσσω), κ. κραδίη μεμονε διχθᾶ,
ὡς τὸ ὀρμαίνω. Ἀλλ' εἴαν τὸ μένος γίνεσθαι ἐκ τοῦ μένω, τὸ θεματικόν
εἶναι μάω· καὶ καθὼς ἐκ τοῦ γάω, γέω, γένω, γέγαα κ. γέγονα,
οὕτως ἐκ τοῦ μάω, μέω, μένω, μέμαα κ. μέμονα, μὲ τὴν αὐ-
τὴν μεταφορὰν τοῦ ἐκτείνω, εἰς τὰς κινήσεις τῆς ψυχῆς, (Πρβ.
ὀρέγεσθαι, κ. τείνειν), καὶ εἰς τὴν τοῦ χρόνου ἐκτασιν ἢ διάρ-
κειαν· ἢ δὲ ψυχῇ, ὡς μένουσα εἰς ὅλας τὰς μεταβολὰς τῶν δια-
νοημάτων καὶ παθῶν, καὶ μετὰ θάνατον τοῦ σώματος ἢ αὐτῇ οὐ-
σα, ὠνομάσθη θαυμαστῶς μένος ἀπὸ τοῦς δημιουργοῦς τῆς προγο-
νικῆς ἡμῶν γλώσσης.

Μεράρχης, ου, ὁ, ἡγεμὼν τάγματος 2048 στρατιωτῶν, Αἰλιαν.
τακτ· ὅθεν

Μεραρχία, ἡ, τόο ὑσιαστ. τοῦ πρ. Πρβ. μεριάρχης.

Μέργω, μὲ τὸ εὐφ. α, ἀμέργω, κυρίως, ψηλαφῶ, πιάνω, καὶ
ἐλίσσω· εἶναι ταυτ. μέλγω, ἀμέλγω, καθὼς μόργος κ. μόλγος.
Καὶ ἀποσπογγίζω, ἐκτρίβω, καθαρίζω τι (μὲ τὴν γενικὴν σημα-
σίαν τοῦ μάω, σμάω, μᾶσσω)· ὅθεν, ὁμόργω, γνύω, γνυμι.
Εἶπαν δὲ καὶ μύργω, ὅθεν μύργμα, ταυτόσ. ψήγμα. Καθὼς δὲ
τὸ ἔργω λέγεται αἰολ. ἐρῶω, οὕτω καὶ μέργω, μέρῶω, ἀμέρ-
ῶω, τὸ ὅπ. Ζ.

Μέρῶω, μ. σω, ταυτόσ. ἀμέρῶω. Ἡσύχ. Ζ. μέργω.

Μερεῖα, ἡ, ταυτόσ. μερίς. ἰδίως, διαίρεσις φυλῆς, Ἡσύχ.

Μερεῖ δάρπαξ, ἀρπαγος, ὁ, ὁ ἀρπάζων μερίδας ψωμίου, ἡ φα-
γητοῦ, Βατραχομ. 256.

Μερεῖ δάρχης, ου, ὁ (μερίς, ἄρχω), κυβερνήτης, ἡ διοικητῆς
μέρους στρατεύματος, ἡ χώρας.

Μερεῖ δαρχία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ πρ., Ἰώσηπ.

Μερίζω, Κ. μοιράζω. 2) μερίζομαι τι, μοιράζομαι τί μὲ τι-
νά, δηλ. λαμβάνω μέρος ἐγὼ καὶ μέρος ἐκείνος· καὶ πρὸς τινά,
Δημοσθ. σ. 1140. κ. Ἀππιαν· 3) μερίζεσθαι παθητ. τὸ εἶναι
διηρημένους κατὰ τὰς γνώμας, ἡ κατὰ τὰς φαντασίας,

Μερικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων κατὰ μέρος· εἰς τινά, ἴδιος, χωριστός.

Μερίμνα, ἡ, φροντίς, συλλογὴ, ἐπιμέλεια. Ἐκ τοῦ μέρω, με-
ρίζω, μερίζομαι· εἶμαι μερισμένος εἰς τοὺς στοχασμούς μου· με-
ρίμενος, μεριμένη, συναϊρ. καὶ οὐσιασ. γενόμ. μερίμνη, μέριμνα.
Πρβ. μερμηρα.

Μερίμνάω, ὦ, μ. ἦσω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, στοχάζομαι,
ἐξετάζω, Ξενοφ. Απομν. 1, 1, 14.

Μερίμνημα, τό, ταυτ. μέριμνα.

Μερίμνητής, ου, ὁ, ὅστις μερίμνᾳ.

Μερίμνητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ κλίνων εἰς τὸ μερίμνᾳ·
τὸ μερ. ταυτ. ἡ μέριμνα.

Μερίμνοσοφιστής, ου, ὁ, ταυτ. μερίμνοφροντιστής, Σχολ.
Ἀριστοφ. Νεφ.

Μερίμνοτόκος, ὁ, ἡ (μέριμνα), γεννῶν, προξενῶν φροντίδας.

Μερίμνοφροντιστής, ου, ὁ, ὁ φροντίζων νὰ εὕρῃ μερίμνας,
κωμικῶς κατὰ φιλοσόφων, Ἀριστοφ. Νεφ. 101.

Μερίς, ἴδος, ἡ (μέρος), μερικόν χυδ. κομμάτιον, μέθεξις· μερ-
τικόν φαγητοῦ : πρὸς μερίδας δεῖπνεῖν, νὰ δεῖπνῇ τις μὲ τὸ μερτι-
κόν τοῦ φαγητοῦ του χωριστὰ, Πλούταρχ. Συμπ. 2, 10. Ζ. δαίς,
δαίτος· συνεισφορά, βοήθεια ἐκ μέρους ἐκάστου, ὠφέλεια,
Δημοσθ. σ. 537.

Μερίσμα, τό (μερίζω), τὸ μοιραζόμενον πρᾶγμα.

Μερισμός, ὁ, μοιρασμός Κ.

Μεριστής, ου, ὁ, μοιραστής.

Μεριστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μοιράζειν.

Μεριστός, ἡ, ὄν, μοιραζόμενος, δυνάμενος νὰ χωρισθῇ εἰς μέρη.

Μερίτης, ου, ὁ λαμβάνων, ἡ ἔχων μέρος, Ἀλκίφρ. 1, 17.

Μεριτεύομαι, μοιράζομαι τί μὲ τινά, Οἶ. Ἰώβ, 41, 6.

Μερμαίρω, Μερμέρω, -ήρω. Ζ. μέρμερος.

Μερμέριος, ἰα, ἰων· Ζ. τὸ ἐφ.

Μέρμερος, α, ὄν (ἐκ τοῦ μέρω, μείρω), ὡς μάρμαρος ἐκ τοῦ μά-
ρω, μαίρω· μόρμορος, μόρμυρος ἐκ τοῦ μόρω, μύρω· ἡ λέξις
σημαίνει κίνησιν, καὶ Μεταφ. ταραχὴν τῆς ψυχῆς : μέρμερα ἔργα
πολέμοιο, Ὀμ. Ἰλ. κ, 289, τὰ ὅποια κινούμενα τρόπον τινά πε-
ρικυκλόνουσι τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου, προξενουσι φροντίδας,
εἶναι βαρὺ καὶ δύσκολα· καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν, Ἡτίοδ·
μερίμνης πλήρη· Μερμέριος, Πλάτ. ἀνθρώπος ὑποχονδριακός· μερ-
μέριον κακόν, Εὐρ. Ῥήτ, 509 καὶ Δουκιαν. Λεξιφ. 11, ἀντί
τοῦ ὁποῖου ἄλλοι εἶπαν τερμέριον. Εἰς τὴν πρώτην καὶ κυρίαν του
σημασίαν ἐρρέθη μέρμερον ἔθνος, δηλ. πολεμικόν, Διονύσι. πε-
ριηγ. 349. Ἐκ τοῦ (τροπῇ τοῦ εἰς ἡ) μέρμηρος ἔγενε μερμη-
ρα, ἡ, φροντίς· ἐπίσης ἀνήκει ἐδῶ καὶ ἡ μέριμνα. Οἱ πα-
λαιοὶ Γραμμ. ἔχουσι καὶ τοὺς τύπους μερμαίρω, μερμέρω, μερ-
μήρω, ἀντί μερμερίζω.

Μέρμηρα, ἡ, φροντίς, στενοχωρία, ἀνάγκη : ἄμπαυμα μερμη-
ράων, ἀνάπαντες φροντίζων, Ἡτίοδ. Θεογ. 1325, ὅθεν ἀμερμη-
ρεῖ, ἀφροντίστως. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 5. εἶναι μερμη-
ρα ἡ εἰς ὕπνον καταφορά περὶ τὴν ἐμ· ὅθεν ἀπομερμηρίζω, νυ-
στάζω, καὶ προσπαθῶ νὰ διώξω τοῦ ὕπνου - μερρίζω, μ. ἴσω, κ.
ἴξω, φροντίζω, βουλευομαι, ἀμφιβάλλω, ἀναβάλλω καὶ φόν· 2)
ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι : φόνον, δόλον, ὡς μῆδομαι
καὶ ἄλλα.

Μέρμις, ἴδος, ἡ, Ὀδυσ. κ, 23, κ. Μέρμιδος, ὁ, ταυτόσ. μῆ-
ρινθος, νῆμα, δέμα, ῥάμμα, σχοινίον. [Ἐκ τοῦ ἔρω προτλ. μ.
ἀρα ταυτόσ. ἔρμα· ἡ ἐκ τοῦ μέρω, μείρω, μέρος παραγωγή εἶ-
ναι δύσκολος, καὶ ἀνώμαλος.]

Μεροπήϊος, ὁ, ἡ, κ. -πήϊς, ἴδος, ἡ (μέροψ), ἀνθρώπινος,
ἀνθρωπίνη.

Μέρος, εας, τό, μερίδιον Κ. μέθεξις, μέθεξις ζωῆς ἡ μοῖρα. μέθε-
ξις εἰς κοινωνίαν μὲ ἄλλους, σείρα, ἀράδα, καὶ φατρία· ἐν μέ-
ρει, κατὰ σείραν, εἰς μετὰ τὸν ἄλλον· οἱ ἐπὶ μέρους, οἱ μερτικοί,
ὁ καθεὶς, Πλούταρχ. Ἀρέτη. Φιλ. 1, 3· κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος, καὶ
χωρὶς τῆς κατὰ, ὡς ἀπὸ μέρους μου Κ. : μέρος τι, κατὰ μέρος·
Ἐν μέρει μετὰ γεν. ἐμπορεῖ νὰ ἐξηγεσθῇ Ὡς, τὸ ὁποῖον σημαίνει
τὴν ποιότητα ἢ κατὰστασιν, π. χ. ἐν προσηύχῃ μέρει, ὡς προ-
σηύχη : ἐν μέρει εὐεργεσίας τοῦτ' ἀριθμῆται, Δημοσθ. σ. 568.
δηλ. ὡς εὐεργεσίαν.

Μέροψ, ὅπος, ὁ· ὅθεν μέροτες, οἱ· Ὀμ. καὶ Ἡτίοδ. τὸ ἐμετα-
χειρίσθησαν ἐπιθετικῶς· οἱ δὲ μεταγενέστεροι, ἀπ' Ἀνακρέοντος,
ὡς οὐτιχτικόν, οἱ ἄνθρωποι, ἐκ τῆς μεμερισμένης καὶ ἐνάρθρου
αὐτῶν φωνῆς, τὸ ὁποῖον βέβαια ἐπαρτήρησαν καὶ οἱ πρῶτοι αἰο-
δοί (Πρβ. αὐδήεις)· διὰ τοῦτο ὅλας τὰς γλώσσας, τῶν ὁποίων δὲν
ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι τὰ μέρη ὠνομάζαν οἱ Ἕλληνες βαρβάρους,
ὡς τὴν γλῶσσαν τῶν πτηνῶν· ἀλλ' ἐμπορεῖ τὸ οψ νὰ εἶναι ποικι-
λία τοῦ οξ, καὶ τοῦτο ἀντί αξ, ηξ, ὥστε νὰ εἶναι συγγενὴς ἡ
λέξις μὲ τὸ μείραξ, ἐκ τοῦ ἔρω, λαλῶ. Ζ. μείραξ. Πρβ. τὴν σημ-
εἰς τὸ δρύακες κ. ἡπέροψ. 2) πτηνόν τι, ἄλλως ἀέροψ, ὁ, τὸ ἐ-
ποῖον τρώγει τὰς μελίσσας, μελισσοφάγος.

Μέρω, μακρυνόμενον Μείρω (ὡς τὸ συγγ. μάρω, μαίρω κ. ἄλλα) διαι-
ρῶ, μερίζω· καὶ συντρίβω εἰς μικρὰ μέρη· ἡ ἐκτείνω, πλατύνω,
κ. λεπτύνω· καὶ Ἀμεταβ. ὡς μαρμαίρω, μορμύρω, κ. μύρμος. Ἐκ
τοῦ μέρω, μείρω εἶναι μέρος, μερίς, μόρα, μοῖρα, μέρος, μορίς,
τὸ μέρος. Τὸ μέρος σημαίνει πρῶτον αἰτητόν τι ὡς τὸ μορτός, μεταθ.
βρώτος ἀντί μόρτος· Λατ. mortuus. προσέτι μορός, μορία, μορίεις· τὸ

μορτός ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ λύθρου, καὶ ἐξηγεῖται φαῖος, μέλας. [Πρβ. μαυρός, καὶ μῶρον, μόρον, τὸ μαῦρον συκάμινον, διότι πολλὰ χρώματα προέρχονται ἀπὸ τὴν θεωρίαν καὶ ἀνάμειξιν μικρῶν μεριδίων, ὡς κηκός, ξανθός, ξουθός, ψαρόφ, ἐκ τοῦ κνάω, ξάω, ξύω, ψάω, Γρηγόρ. Κορίνθ.]

Μές, Δωρ. ἀντὶ μὲν διὰ τοῦτο καὶ τὰ εἰς μὲν ῥήματα δωρικῶς λήγουσιν εἰς μέσ, τύπομες ἀντὶ τύπομεν.

Μέσαβον, καὶ Μετάβοιον, Ἡσιόδ. Ἔργ. 469. καὶ Μέσαβος, ὁ, Καλλίμ. (μέσος, βούς), ταυτὸς. ζυγώδεσμος, λωρίον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ζυγός δύο βοῶν δένεται εἰς τὸ μέσον μὲ τὸν ῥυμόν, Σχολ. Ἀπολλων. 3, 252 Ζ. ζυγώδεσμος.

Μεσαβόω, ὦ, ζευγύνω τοὺς βόας, Λυκόφρ. 817.

Μεσαγχεῖα, ἡ, ταυτ. μεταγχεῖα, κοιλίας.

Μεσαγκυλόν, τό, νοητ. ἀκόντιον, ἀκόντιον, τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὸ μέσον τὴν ἀγκύλην, Εὐρ. Ἀνδρ. 1134, Σχολ.

Μεσαγκών, ὠνος, ὁ, μέρος τοξευτικῆς μηχανῆς, Παλ. Μαθημ. σ. 91.

Μεσαγρίος, ὁ, ἡ, μεσοάγριος.

Μεσαγροῖκος, ὁ, ἡ, μεσοχωριάτης, ἐξ ἡμισείας χωριάτης.

Μεσαζώ, εἶμαι εἰς τὸ μέσον, ἔρχομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸ μέσον.

Μεσαίγεω, ὁ, ἡ, καὶ -ήγεω, ὁ, ἡ, ταυτὸς. μεσόγεω, Σχόμν. 565.

Μεσαιπόλιος, ὁ, ἡ, μεσόλευκος, μεσοάσπρος, Ἰλ. σ, 361. ἴσως εὐρίσκεται γραμμένον κ. μεσηπόλιος, ὡς καραιβαρέω καὶ κρηβαρέω, θηβαιγενής, κ. θηβηγενής, θναίσκω, θνήσκω κτλ.

Μεσαίτατος, ὑπερβ. τοῦ μέτατος, ταυτὸς. μέσος, συγκρ. μεσαίτερος.

Μεσαίχμιον (κ. μεταίχμιον), τό (αἰχμή), ὁ μεταξὺ δύο μαχομένων στρατῶν τόπος. Πρβ. γέφυρα.

Μεσακτίος, ὁ, ἡ (ακτή), εἰς τὸ μέσον τῆς ἀχροθαλασσίας κείμενος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 886. κατὰ χειροτέρους τῶν Heath, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ μέσακτος, σχηματισθέντος ὡς μέσαυλος, μέσατος κτλ.

Μέσακτος, Ζ. πρ.

Μεσάντιον, τό, ταυτ. ἀντίον, καὶ ἀντὶ χυδ. μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἐργαστηρίου, ἡ καὶ αὐτὸ τὸ ἐργαστήριον ὅλον.

Μεσαπυγοί, οἱ, ταυτ. Ἰάπυγες.

Μεσάραϊος, ὁ, ἡ, κ. Μεσάραϊον, τό, ταυτ. μετεντέριος, καὶ μετεντέριον, ἀραιὰ γαστήρ.

Μεσάτιος, Ἰλ. 9, 223. κ. Μέσατος, ἡ, ὦν, ταυτ. μέσος.

Μεσαύλη, ἡ, Ζ. μέσαυλος.

Μεσαύλιος, ὁ, ἡ, ταυτ. μέσαυλος· ὅθεν τὸ μεσαύλιον, ὡς τὸ μέσαυλον. Εἰς τὸν Ὀμ. δοῦλος, ὅς τις ἐφρόντιζε τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ τὴν αὐλήν, ὅπου διητῶντο τὰ κτήνη. 2) μεσαύλιον κ. μεσαυλικόν, τό, ταυτ. κροῦμα τι μεταξὺ τῆς φθῆς αὐλούμενον, ἡ γουν ἔργανον κροῦόμενον μεταξὺ τῶν ἀσμάτων.

Μέσαυλος, ὁ, ἡ, Ἀττ. μέταυλος, (μέσος, αὐλή), ὡς οὐσιασ. ὁ τόπος μεταξὺ τοῦ γυναικῶνος, κ. τοῦ ἀνδρῶνος. Ὁ Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 235, τὸν περιγράφει εὐκρινέστατα. 2) ἡ αὐλή, ὅπου τρέφονται τὰ κτήνη, καὶ εἶναι καὶ οἱ σταυλοὶ τῶν, Κοῖντ. Σμυρ. 12, 572. καὶ τὰ αἶντρα τοῦ Κύνλωπος, Ὀδυσ. κ, 435. 3) ὡς Ἐπίθ. νοητ. θύρα, ἡ ἐκ τῆς αὐλῆς θύρα τοῦ γυναικῶνος· κ. μεσαύλη, ἡ

Μεσαύχην, ἐνος, ὁ, ἡ· μεσαύχενες ἀσκοί, οἱ ἀπὸ μέσου τοῦ αὐχένος δεσμευόμενοι, Ἡσύχ.

Μέσθων, Δωρ. ἀντὶ μέζων, μεζών, Πλούτ. Λυκόφρ. 19.

Μεσεγγυάω (μετέγγυος, ὁ μεταξὺ ἐγγυητής), ὑπόσχομαι τι εἰς τινὰ βάλλων ἐνέχυρον εἰς ἄλλον τρίτον πρὸς βεβαίωσιν τούτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπόσχομαι· ὑπόσχομαι μὲ ἐνέχυρον εἰς ἄλλο μεταξὺ πρόσωπον· Μίσ. μεσεγγυάομαι, ἀργύριον, τάλαντον, κτλ. δέχομαι τὴν ἐγγύησιν τινός εἰς ἀργύριον, τάλαντον κτ. καὶ πρὸς βεβαίωσίν μου, διορίζω νὰ βαλθῇ ἐνέχυρον (depositum) εἰς ἄλλον τρίτον.

Μεσεγγύη, ἡ, κ. -γύημα, τό, ἡ ἐγγύησις, τὸ βαλλόμενον εἰς τρίτον τινὰ ἐνέχυρον, depositum, Γλωσσ. Στεφ.

Μεσεγγυητής, οὗ, ὁ, κ. Μετέγγυος, ὁ, ἐγγυητής, μεσιτευτής, μεσάζων, Γάωσσ. Στεφ.

Μεσεμβολέω, ὦ. Ζ. Στράβ. Μέρ. Γ'. Χρηττομ. σ. 314, ἐκδ. Κορ. Βάλλω εἰς τὸ μέσον.

Μεσεντέριον, κ. -έντερον, τό, νοητ. δέρμα, ἡ λεγομένη κοινῶς σκέπη, ἥτις εἶναι μεταξὺ τῶν ἐντέρων, τὰ συνέχει, καὶ τὰ συνδέει. Ζ. μεσόκωλον.

Μεσέρκιος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἔρκιος· Ζεύς.

Μεσευθύς, ὁ, ἡ, ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Πυθαγορείους ὁ ἀριθμὸς 6, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον τῶν δύο εὐθέων, ὁρτίων ἀριθμῶν 2 κ. 10, Κλήμ. Στρωμ. 6, σ. 811.

Μεσεύω (μέσος, μεσέω), εἶμαι εἰς τὸ μέσον τινός, Πλάτ. Νομ. 6, σ. 261.

Μεσηγύ, ποιητ. Μεσσηγύ, ταυτ. μεταξὺ. Οὐδ. τοῦ Μεσηγύς, ποιητ. Μεσσηγύς. Ἐπίρ. τόπου, καὶ μετὰ γεν. ὡς πρόδ. 2) καὶ χρόνου, εἰς τὸ μεταξὺ. Ζ. κ. μέσφα. 3) ὡς οὗς. τὸ μεσηγύ ἡματος, μεσημέριον, Θεόκρ. 25, 216.

Μεσήεις, εἶσα, ἦεν, μέσος, μεταῖος, Ἰλ. μ, 269.

Μεσηλιξ, ἰκός, ὁ, ἡ, ἔχων μεταίαν ἡλικίαν.

Μεσημβρία, ἡ (ἀντὶ μεσημερία, ἐκ τοῦ μέσος, ἡμέρα), μεσημέρι· ἡ ὁ πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς νότον τόπος· ὅθεν

Μεσημβρισάω, μ. ἀτώ, -ημβριάω, κ. -ημβρίζω, εἶμαι τὸ μεσημέρι, πράττω τι τὸ μεσημέρι, ἡσυχάζω τὸ μεσημέρι· ἡλιος -ημβριάων, κ. -ημβρίζων, ἱστάμενος εἰς τὴν μεσημερίαν, ἡ ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ κυκλου, Ἀπολλων. 2, 739.

Μεσημβρινός, ἡ, ὦν (-βρία), κ. Μεσημέριος, μεσημερινός, κείμενος πρὸς μεσημβρίαν, κατὰ τὸ μεσημέρι πράττωντι κτλ.

Μεσήνη, ἡ Μεσσήνη, ἡ, ὄνομ. πόλεως.

Μεσήπειρος, ὁ, ἡ, ὁ κατὰ τὰ μέτα τῆς ἡπείρου, εἰς τὴν μεσόγειον, Διονύστ. Περιηγ. 1068.

Μεσηρεύω, εἶμαι οὐδέτερος, Ἡσύχ. ἐκ Φιλίστου· ἐκ τοῦ

Μεσήρης, ποιητ. Μεσσήρης, εὐς, ὁ, ἡ, ταυτὸς. μέσος, Εὐρ. Ἰων. 907. κ. οὐδέτερος.

Μέσσης, ου, ὁ, ἀνεμός τις πνέων μεταξὺ Βορέου κ. Καικίου, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 2.

Μεσήτιος, κ. Μεσίδιος, ἰα, ἰον, ποιητ. Μεσσίδιος, ταυτ. μέσος, μεσιτεύων, ἐμβαίνων εἰς τὸ μέσον.

Μεσιδιόμαι, οὔμαι, ταυτ. μεσεγγυάομαι, Φρόνιχ. σ. 46.

Μεσιδῖος, ου, ὁ, ταυτὸς. Μεσεγγυητής, Ἀριστοτ. Πολ. Ε', ε, 9, Κορ.

Μεσιτεία, ἡ, μεσιτευτής, ἔργον μεσίτου· ἐκ τοῦ

Μεσιτεύω, εἶμαι εἰς τὸ μέσον, εἶμαι μεσίτης, Πολύβ. 11, 54.

Μεσίτης, ὁ, θηλ. -ίτις, ἡ, Λουκιαν. Ἐρωτ. (μέσος), ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ μέσον, μεσάζων, εἰρηνοποιός μεταξὺ διαφερομένων.

Μέσμα, ατος, τό, μέστωμα, Ἡσύχ. παράγεται ἄρα ἐκ ῥήματος ἀχρήστου τοῦ Μέω, ὅθεν καὶ τὸ Μεττός, τὸ ὅπ. Ζ.

Μεσοβασιλεία, ἡ, Μεσοβασιλεύς, ὁ, κ. -λειος, ὁ, ἡ (μέσος, βασιλεύς), τὸ Λατιν. interregnum, interrex κτ. ἡ μεταξὺ τοῦ πρῶην, ἀποθανόντος, καὶ τοῦ νέου βασιλέως διοικήσις.

Μεσόβοιον, τό, ταυτ. μέσασον.

Μεσόγαιος, αἶα, αἶον, καὶ ὁ, ἡ, κ. -γαιος, εἶα, εἶον, κ. ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸ μεταξὺ τῆς γῆς, τῆς ἡπείρου, τῆς ξηρᾶς. -ογειότης, τητος, ἡ, τὸ μέσον τῆς γῆς, τῆς χώρας, Στράβ. 13, σ. 935.

Μεσογάστωρ, ορος, ὁ, ταυτ. ζωνογαστῶρ, δηλαδὴ ὁ ἐν μέσῃ τῇ νηϊ, Ἡσύχ.

Μεσόγειος, ὁ, ἡ, ταυτ. Μεσόγειος, Ἡλιοδ. 9, 4, εἰς τὰ χειρόγρ. κ. Ἡρωδιαν. ἐπιμερ. σ. 208.

Μεσογεωτικοί, οἱ, Μεσόγειοι, δηλ. κάτοικοι τῆς μεσογείου, Φιλοξ. Γλωσσ.

Μεσογονάτιον, τό, καὶ Μεσογόνιον, τό, (γόνυ), ὁ μεταξὺ δύο γονάτων (κόμβων καλάμου) τόπος, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 12.

Μεσόγραφος, ὁ, ἡ : γραμμὴ, διὰ τοῦ μεσολάβου εὐρισκόμενη μέση ἀνάλογος γραμμὴ.

Μεσοδάκτυλος, ὁ, ἡ, ὁ μεταξὺ τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων τόπος, Διοσκ. 4, 188.

Μεσοδερχής, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸ μέσον φαινόμενος, ταυτ. μεσοφανής : ἀστὴρ, Μανέσ. 4, 583.

Μεσόδικος, ὁ, ἡ, μεσάζων, εξισαστής.

Μεσόδημη, ἡ (μετοδόμη), ἡ μεγάλη δοκὸς (γρενδιά) τοῦ οἰκήματος, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπιστηρίζονται αἱ ἄλλαι, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κρεμῶσι καὶ ζυγίζουσι μεγάλα βάρη. Πρβ. Κοῖντ. Σμυρ. 13, 451. 2) μεγάλη δοκὸς (γρενδιά), εἰς τὸ πλοῖον, ἔχουσα τρύπαν εἰς τὸ μέσον, ὅπου στήνεται τὸ κατάρτιον. Εἰς τὸν Λουκιαν. Μεσόκοιλα, τά.

Μεσόζευγμα, τό, τὸ μεταξὺ ζεύγμα, δεσμός. 2) εἰς τὴν Γραμμ. λέξεις συνδέουσα δύο λέξεις, ἡ δύο κῶλα.

Μεσόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, ἔχων τρίχας (κόμην) μέσας, οὔτε

μακράς, οὐτε κοντάς, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 3, 16, σ. 203.
Μέσοι, ἢ **Μέστοι**, ὡς Ἐπίρ. ἀντί ἐν μέσῳ, ὡς οἱ κοί, μυχοί, ἐνδοί κτλ.
Μεσοικέτης, ου, ὁ, ταυτόσ. μέτοικος, καὶ μετοικέτης. Πρβ. μετέγγυος.
Μεσόκλαστος, ὁ, ἡ, τσακισμένος εἰς τὸ μέσον, Πλούτ. 10, σ. 812.
Μεσοκνήμιον, τό, τὸ ἡμισυ τῆς κνήμης, Στράβ. 13, σ. 1067.
Μεσόκοιλος, ὁ, ἡ, κοῖλος εἰς τὸ μέσον, ἢ χαμηλός, Διοσκ. 1, 10. Πολύβ. 10, 10. Τὰ μεσόκοιλα, Ζ. μεσόδμη.
Μεσοκόπος, ὁ, ἡ, μέ-μέτριον μήκος : αὐλή· ἢ ἡλικίαν μέσσην : γυνή, Ἀθην. σ. 569. Καθ. ταυτ. μέσος.
Μεσόκοῦρος, ὁ, ἡ, Πολυδ. 4, 159, ὁ μέσσην κουράν κεκαρμένος, κατὰ τὸν Θεόφρ. Χαρακτ. 28.
Μεσόκρανον, τό, τὸ μέσον τοῦ κρανίου.
Μεσοκρινής, εὐς, ὁ, ἡ, ὁ διακρίνων τὰ μέσα : κίων, Πολυδ. 7, 98.
Μεσοκύνιον, τό, τὸ πλησίον τῆς πατούνας μέρος τοῦ ἱππικοῦ ποδός. Πρβ. κυνήποδες.
Μεσόκωλον, τό, τὸ μεσεντέριον, ἐπειδὴ συνέχεται μετὰ χονδρά ἐντερα, κώλα.
Μεσολαβέω, ὦ, πιάνω τὸ μέσον τοῦ κορμίου· πιάνω τινά εἰς τὸν δρόμον, μεταξύ εἰς τὸ ἔργον του· ἢ κρατῶ, ἐμποδίζω· ἰδίως, ἐπὶ τῆς εἰμαρμένης, ἥτις ἀρπάζει τινά εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς του· ὅθεν, πιάνω : ἐπιστολάς· διακόπτω, ἐμποδίζω τὸν λόγον τινός· στήνω, παύω, π. χ. τὴν ἐκρυσιν φλεβῶν· Λέγουσι δέ, κ. μέσον λαβεῖν, ὡς Πλούτ. 7, σ. 218. ὅθεν κ. μέσον ἔχειν, καὶ μέσον ἔχσθαι, ἀνήκουσιν ἐνταῦθα.
Μεσολαβής, ὁ, ἡ, ὁ πιάων, ἐπιτυγχάνων τὸ μέσον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 152.
Μεσολάβιον, κ. **Μεσόλαβον**, τό, μαθηματικόν τοῦ Ἐρατοσθένους ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπροσπύζει νά εὕρῃ τὰς δύο μέσας συνεχεῖς ἀναλόγους γραμμάς, Vitruvius 9, 3.
Μεσόλευκος, ἡ, ἡ, ταυτ. διάλευκος.
Μεσομήνιον, τό, μέσον τοῦ μηνός· τῶν Ῥωμαίων τὸ idus, Γλωσσ. Φιλοξ.
Μεσομήρια, τὰ, ὁ μεταξύ τῶν μηνίων τόπος.
Μεσομφάλιος, κ. -ὀμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός, μέσος), εἰς τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ κείμενος· ἔχων ὀμφαλὸν εἰς τὸ μέσον. -τὸ -ομφάλιον, τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ ὅ,τι ὡς ὁ ὀμφαλός εἶναι εἰς τὸ μέσον. Καθ. μέσος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1048.
Μέσον, τό, τὸ μέσον μέρος. 2) Πρόβ. μετὰ γεν. μέσον τοῦ τῶν Ἑλλήνων στρατοῦ, μέσον δύο φωνηέντων, ἀντί μεταξύ. 3) ὡς Ἐπίρ. τὸ μεταξύ ευρισκόμενον. 4) ἀνά μέσον, ἢ ἀναμέσον, Ἐπίρ. ἀνάμετα, μεταξύ.
Μεσόνοοι, ων, οἱ (ναῦν), οἱ εἰς τὸ μέσον τοῦ πλοίου κωπηλαταὶ· ἄλλως, ζυγίται κ. μετογάστωρες, ἢ ζωνογάστωρες· οἱ τοῦ ἐμπροσθεν μέρους ὠνομάζοντο θαλαμίται· οἱ τοῦ ὀπισθεν, θρανῖται.
Μεσονήστιμος, ὁ, ἡ : ἐβδομάς, ἡ μέση ἐβδομάς τῆς νηστείας, τῆς τεσσαρακοστῆς.
Μεσονύκτιον, τό, τὸ μέσον τῆς νυκτός, μετάνυχτα Κ. κυρίως Οὐδ. τοῦ
Μεσονύκτιος, ὁ, ἡ (νύξ, μέσος), ἀνήκων εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός, γινόμενος, ἐρχόμενος κτ. εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός.
Μεσοπαγής, ποιητ. Μεσσοπαγής, εὐς, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ζ. τὸ ἐφ.
Μεσοπαλής, εὐς, ὁ, ἡ (πάλλω, μέσος), μεσοπαλές ἐδῆκεν ἐγχοῦς κατ' ὄχθης, Ἰλ. φ, 172. ἔκαμε τὴν (ρίψθεῖσαν) λόγχην νά φθάσῃ ἕως εἰς τὸ μέσον τῆς ὄχθης, ὅπου ἄλλοι ἀναγίν. μεσσοπαγές μετὰ τὴν αὐτὴν ἐννοίαν· ὁρρότερα ὄχι, ἀλλ' εὐληπτότερα· διότι μεσοπαλές ποιητ. εἶναι τὸ εἰς τὸ μέσον ἐρρίμενον. Πρβ. διπαλτος.
Μεσοπεντηκοστή, ἡ, ἡ μεταξύ τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Πεντηκοστῆς ἡμέρα.
Μεσοπερσιός, ἡ, ὄν, ἐξ ἡμισείας Περσιός.
Μεσοπετής, εὐς, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῷ μεταξύ ἱπτάμενος, ἢ πίπτων Πρβ. μεσοδερκής.
Μεσόπλατος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸ μέσον πλατύς, Ἀγαθήμ.
Μεσοπλεύριος, ὁ, ἡ, -πλευρος -πλευρίτης, ὁ, ὁ μεταξύ τῶν πλευρῶν.
Μεσοπόλιος, ὁ, ἡ, ταυτ. μεσαιπόλιος.
Μεσόπολις, ἡ, ταυτ. μητρόπολις, Πλούτ. 8, σ. 402. Η.

Μεσοπόρος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸ μέσον πορευόμενος, περιπατῶν. -σοπορέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. -πορεία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μεσοπόρφυρος, ὁ, ἡ, ἔχων πορφύραν εἰς τὸ μέσον· σμιγμένος μετὰ πορφύραν· ἐν τῷ μετὰ πορφυροῦς, ὡς μεσόλευκος, Πλούτ. Ἀρατ. 53.
Μεσοποταμία, ἡ, νοητ. χώρα, ἡ γῆ· θηλ. τοῦ -μιος, ὁ, τόπος μεταξύ δύο ποταμῶν, ἰδίως, ὁ μεταξύ Εὐφράτου καὶ Τίγριος.
Μεσοποταμίτης, ου, ὁ, κάτοικος τῆς Μεσοποταμίας.
Μεσοπτερύγια, τὰ, τὰ εἰς τὸ μέσον τῆς πτέρυγος πτερὰ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 7, 17.
Μεσοπύγιον, τό, ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 122, τὸ ἐξηγεῖ ὁρρός, ταυτ. μεταπύγιον.
Μεσοπύλη, ἡ, ποιητ. μεσσ. ἡ μέση θύρα, Ἀναλ. 2, σ. 217.
Μεσοπύργιον, τό, διάστημα μεταξύ δύο πύργων.
Μεσοπώρεω, ὦ, (ὀπώρα), εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ φθνοπώρου, Διοσκ. 1, 148.
Μεσόριον, τό, σύνορον μεταξύ δύο τινῶν.
Μέσορος, ὁ, ἡ, ὁ μεταξύ ὅρος, ὁ συνορεύων.
Μεσορράγης, εὐς, ὁ, ἡ, εἰς τὸ μέσον ῥαγισμένος, τσακισμένος.
Μέσος, η, ου, ποιητ. μέσος, Ἐπίρ. -ως, ὁ εἰς τὸ μέσον, ὁ μεταξύ, ὁ μεσιτεύων· ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου· καὶ ἐπὶ μεσαιῶν ἰδιοτήτων πραγμάτων ἢ προσώπων, δηλ. τὸ μεταξύ τοῦ πολυ καὶ τοῦ ὀλίγου· ἐν τῷ μέσῳ ἑαυτὸν παρέθηκε, δηλ. ἐν τῷ φανερώ, Κύρου Παιδ. 7, 3, 46. εἰς τὸ μέσον κατατιθέσθαι, καταβάλλειν ἐμπροσθεν, φανερά, μεταδίδειν, κοινώνειν : εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιάρχων λέγειν, δηλ. ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ταξ. : τί δ' ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῦ συμμῖξαι; Κύρου Π. 5, 2, 26. ἀντί τοῦ, τί ἐμποδίζει; ἐκ μέσου ποιεῖσθαι, παριστάνειν εἰς τὸ μέσον : ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι, ἀναχωρεῖν ἀπὸ τοῦ μέσου, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5, 14. ἐκ τοῦ μέσου κάθησθαι, ἀπομακρύνεσθαι, μὴ μετέχειν τῶν πραγμάτων, Ἡρόδ. 8, 73. μέσον ἔχειν, ἀντί μεσολαβεῖν, ὡς καὶ μέσος ἔχεται, δηλ. μεσολαβεῖται· τὸ συγκρ. μεταίτερος, ὑπερβ. μεσαιτάτος. Ζ. μετὰ.
Μεσοσέληνον, τό, ἡ νέα σελήνη, Γλωσσ. Στεφ.
Μεσόστενος, ὁ, ἡ, στενός εἰς τὸ μέσον, Μαθημ. Παλ. σ. 18.
Μεσόστιλον, -στύλιον, κ. -στηλον, ἀντί μεταστύλιον, Γλωσσ. Στεφ. ὡς μέστυλος ἀντί μέταυλος κτλ.
Μεσοσυλλαβέω, ὦ, ταυτ. μεσολαβῶ, Ἀλέξ. Ἀφροδ.
Μεσόσφαιρος, ὁ, ἡ, τὸ σφαιροειδές μαλάβαθρον τῆς Ἰνδίας, τὸ μεσαιῶν· τὸ μικρόν ὀνομάζεται μικρόσφαιρον, Ἀρρίαν. Περίπλ. ἐρυθ. θαλ.
Μεσοσχιδής, εὐς, ὁ, ἡ, μεσοσχισμένος, εἰς τὸ μέσον σχισμένος, Ἀναλ. 3, σ. 87.
Μεσοταγής, ὁ, ἡ (τάσσω), βαλμένος, ταγμένος εἰς τὸ μέσον : ὀριζμός, Ἰάμβλιχ. Ἀριθμητ. σ. 119.
Μεσοτειχίον, τό, (τείχος), ὁ μεταξύ τῶν τειχῶν τόπος, Πολυδ. 1, 20.
Μεσότης, τητος, ἡ, τὸ μέσον, ἡ μέση κατάστασις μεταξύ τῶν ἄκρων· μετριότης. Ζ. μετὰ.
Μεσότοιχον, κ. -τοιχος, ὁ, ὁ μεταξύ τοίχος, Γλωσσ. Στεφ. Ἀθην. σ. 281.
Μεσότομος, ποιητ. Μεσσότομος, ὁ, ἡ, εἰς τὸ μέσον κομμένος, ἢ ἐξ ἡμισείας, τὸ ἡμισυ μέρος κομμένος, διηρημένος, Ἀναλ. -τομέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
Μεσουρανέω, ὦ (μέσος, οὐρανός), εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ὁ ἥλιος τὸ μεσημέρι· καὶ ἄλλοι ἀστέρες.
Μεσουράνημα, τό -ουράνησις, ἡ, τὸ εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὴν μεσημβρινὴν γραμμὴν εὐρίσκεισθαι.
Μεσουράνιος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ εὐρισκόμενος.
Μεσουρίαι, νοητ. κάλοι (οὐρος), σχοινία, μετὰ ὅποια καταβιβάζονται τὰ πανία, Ἀπολ. Ῥόδ. 1, 566, Σχολ.
Μεσοῦριον, τό, Ἰων. ἀντί μεσόριον, σύνορον, Διονύσι. Περιηγ. 17.
Μεσοφάλακρος, ὁ, ἡ, φαλακρός εἰς τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 203.
Μεσοφανής, κ. Μεσσοφανής, εὐς, ὁ, ἡ (φαίνομαι), ὁ εἰς τὸ μέσον φαινόμενος, Νόνν.
Μεσοφαράγγιον, τό (φάραγξ), κοιλάς, Γλωσσ. Στεφ. Πρβ. μεστάγκεια.
Μεσοφλέβιον, τό, διάστημα μεταξύ δύο φλεβῶν, Γλωσσ. Στεφ.

Μεσόφρυον, τό (ὄφρυς), διάστημα μεταξύ τῶν ὀφρυδείων, Ὀπ-
πιαν. Κυνηγ. 1, 181.
Μεσόχθων, ονος, ὁ, ἡ, μεσόγειος, Διονύστ. Ἀλ.
Μεσόχορος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ ἰστάμενος, καὶ δι-
οικῶν αὐτόν, ἄλλως, κορυφαῖος, Σιδ. ἐπ. 1, 2. Πλίν. ep. 2, 14.
Μεσόχροος, ὁ, ἡ, μετὰ χρόμα, Πρόκλ. Παράφρ. 205.
Μεσόχωρος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸ μέσον τῆς χώρας, Γλωσσ. Στεφ.
Τὸ μ. ὁ μέσος τόπος, Παλαιὸι Μαθημ. σ. 42.
Μεσόω, ὦ (μέσος), εἰς τὸ μέσον εἶμαι, εἶμαι ἡμισυ, Αἰ-
σχύλ. Προμ. 454. Εὐρ. Μῆδ. 60. : μεσοῦσθης τῆς χειροτονίης,
ὅταν ἡ χειροτονία ἦτο ἡμιτεία. 2) ἐμβαίνω εἰς τὸ μέσον, μεσι-
τεύω, -σσωτήρ, ὁ, μεσίτης.
Μεσπίλη, ἡ, τὸ δένδρον ἢ μεσπιλιά, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 12.
Μεσπίλον, τό, τὸ δένδρον, καὶ ὁ καρπός.
Μεσπιλώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν μεσπίλον.
Μεσσαβον, τό, ταυτ. μέταβον.
Μεσσατίος, Μέσσατος, Μέσσαυλος, Μεσσηγύ, Μεστήρης. Ζ.
μεσάτιος κτλ.
Μεσσηγυδορποχέστης, ὁ, οὕτως ὀνομάζει ὁ Ἰππώναξ παρ'
Εὐστάθ. Ὀδυσ. σ. 1837, ἀδελφάγον ἄνθρωπον, ὅστις στήνεται
ἀπὸ τὸ μέσον τῆς εὐωχίας καὶ χέζει διὰ τὰ φάγη περισσώτερον.
Μεσσογενής, ὁ, ἡ, (γένος), με μέσσην ἡλικίαν.
Μεσσογέως, καὶ τὰ λοιπὰ σύνδετα ἐκ τοῦ μέστος. Ζ. εἰς τὸ
μέστος, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Μόνον οἱ ποιηταὶ διπλασιάζουσι τὸ σ
διὰ τὸ μέτρον.
Μεστόθε, Μεστόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ μεστόθεν, ἐκ τοῦ μέσου. Μεσ-
τόθι, ἀντὶ μεστόθι, εἰς τὸ μέσον.
Μέστος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ μέστος.
Μεστός, ἡ, ὄν (Μέω, ἄχρ. Ζ. Μέσμα), μετὰ γεν. πλήρης,
γεμάτος : ἀραχνίων μεστήν ἔχει τὴν γαστέρα, Κρατίν. καὶ με
μετοχ. μεστώς ἐγένετο ἀθανάτων, ἐχόρτασεν, ἀπέκαμε τὰ ἀ-
θανάτη, Δημοσθ. σ. 1175. βαρυνθής, ἀηδιάσας τι, πρᾶγμα,
ἢ πρόσωπον, Πλούτ. 10, σ. 108. Η.
Μεστότης, τῆτος, ἡ, πλήρωσις, γέμισις, χορτασμός.
Μεστόω, ὦ, γεμίζω, πληρόω, χορταίνω (Ἑερ.).
Μέστωμα, τό, πλήρωμα, γέμισμα, Εὐσέβ. Προπαρ. εὐαγ. 4, 9.
Μέσψα, κ. Μέσφι, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ μέψης, ἕως. [ὡς τὸ νό-
σφι σχημ. καὶ ἡ ἐκ τοῦ Μέψης, τροπὴ τοῦ χ εἰς ψ, καὶ τοῦ ρ εἰς
σ· ἡ ὀρθότερον ἐκ τοῦ μέστος, μέστος, μέσψος, με τὴν ἐννοίαν
τοῦ μέσου. ἢ μεσσηγύ ἢ μεσσηγύ.]
Μεσφωδικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν, -φωδός, ὁ, (ὡς ἐπωδός),
εἶδος ποιήματος, φῶδης, ὅταν δύο ὁμοεῖδη μέτρα περιέχωσιν εἰς
τὸ μέσον, ἢ περικλείωσιν ἐν ἑτεροεῖδές.
Μέσσωρος, ὁ, ἡ (μέστος, ὦρα), ὁ μέσης ἡλικίας, ὁ μεταξὺ ἀν-
δρός καὶ νεανίτσου.
Μέτα, ἡ μετὰ πρόθ. με ἀναβιβατμόν τοῦ τόνου. 2) μέτεστι.
Μετά, πρόθεσις. 1) μετὰ γεν. τὸ ὅμοι, ἢ πλησίον. 2) μετὰ δοτ.
μόνον ποιητ. τὸ μεταξὺ : μετὰψιστιν, μεταξὺ αὐτῶν, Ἀπολλών.
τὸ δὲ Μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο, ἀντὶ ὑπὸ, Ἰλ. φ. 367. 3) μετὰ
αἰτιατ. τὸ ἐπειτα· καὶ ἀντὶ τῆς πρός π. χ. μετ' Αἰδιοπῆας, Ἰλ.
α, 423. καὶ ἀντὶ τῆς διὰ π. χ. μετ' ὕλην, μετ' ὕδωρ, δηλ. διὰ
τὰ λάβη ξύλα, διὰ τὰ λάβη νερόν· μετ' ἡμέραν, ἀντὶ ἐν ἡμέ-
ρᾳ, μετὰ χεῖρας, ἀντὶ ἐν χερσίν. 4) ἀπώτ. εἰς τὸν Ἡρόδ. καὶ
τοὺς ποιητ. ἀντὶ ἐπειτα. Εἰς τὴν σύνθεσιν ἔχει ὅλας ταύτας τὰς
σημασίας, καὶ προσέτι τὴν τῆς μεταβολῆς τοῦ τόπου, ἢ τῆς κα-
ταστάσεως. Ἐγενεν ἐκ τοῦ μέτος, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἔλεγον καὶ
μέτος (ὁ Ἡσύχ. ἔχει μέτην, μέτην), καὶ περιέχει τὴν ἐννοίαν
τῆς ἐκτάσεως, καὶ διαδοχῆς. Ἐκ τοῦ μέτω ἔγενε μέτρον, μέ-
τος, μετὰ, μεταξὺ, καθὼς ἐκ τοῦ μέτω, modus, μέδιμνος, μή-
δεα, μέζα, μέσα, μέσος. Ζ. μάω.
Μεταβαίνω, μ. ἦτομαι, ὑπάγω ἀπὸ ἑνα τόπον εἰς ἄλλον, Ὀππ.
Ἀλ. 4, 418.
Μεταβάλλω, μ. αλῶ, Παρακ. μεταβέβληκα· μεταδέτω, ἡ ῥίπτω
ἔξω, μετατρέπω, μεταστρέφω, γυρίζω ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρος : τὰ νῶ-
τα, : τὴν γῆν. : τοὺς τρόπους· ἀλλάζω τὰ ἔθνη, Ἀριστοφ. Πλούτ.
36. 2) Μετ. τὰ ἱμάτια μεταβάλλομαι, ἀλλάζω τὰ ἱμάτιά μου,
Ξενοφ. Ἀπομν. 1 6, 6. Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι, 3, 7,
6. ταυτ. μεταβολαί, οἱ ἀλλάζοντες πράγματα με ἀργύριον· πω-
ληταί : μεταβαλλόμενοι τὰ ὄπλα· βάλλοντες ὀπισθεν τὰ ὄπλα·
ἀντὶ, προβαλλόμενοι, Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 5, 16. 3) Οὐδέτ. με-

(B.)

ταβάλλομαι, μεταμορφοῦμαι, μεταβαίνω εἰς τί.
Μεταβάπτω, μ. ψω. βάπτω ἄλλως, μεταβάλλω διὰ βαφῆς,
Πλούταρχ. Λυσ. 17.
Μεταβάσις, ἡ, (μεταβαίνω), ἀναχώρησις, μεταβολὴ τόπου.
Μεταφορ. : εἰς ἄλλο γένος, ὅταν τις εἰς τὸν λόγον του ἀπὸ ἑν γέ-
νους ἀντικειμένων ὑπάγῃ εἰς ἄλλο.
Μεταβάτης, ου, ὁ, ὅστις μεταχωρεῖ ἀπὸ ἑν μέρος εἰς ἄλλο·
Γλωσσ. Φιλοξ.
Μεταβατικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος
εἰς τὸ μεταβαίνειν. -μεταβατικῶς, ἀλληλοδιαδόχως, Σχολ. Πινδ.
Ὀλύμ. 1, 3.
Μεταβιβάζω, ἐκβάλλω ἔξω, ἢ φέρω ἀπὸ ἑνα τόπον εἰς ἄλ-
λον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 947.
Μεταβιόω, ὦ, ζῶ μετέπειτα, Πλούτ. 9, σ. 598.
Μεταβλαστάνω, μ. -στήτω, μεταβάλλομαι εἰς τοὺς βλα-
στούς μου· λαμβάνω νέαν μορφήν.
Μεταβλαστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ με-
ταβλαστάνειν, Στοβ. Φυσ. σ. 422.
Μεταβλέπω, μ. ψω, βλέπω ἔπειτα, ἀναβλέπω, Ἀπολλών.
Ῥόδ. 1, 726.
Μεταβλημα, τό, ἀλλαγμᾶ, μεταβολή : χώρης, τόπου, κατ-
οικίας, Μανέθ. 4, 522.
Μεταβλητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς (μεταβάλλω), ἀνήκων,
ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταβάλλειν, ἀλλάζειν· ἢ -τική, νοητ. τέ-
χνη, ἢ πραγματευτική, ἐμπορικὴ τέχνη, Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 11. Ζ.
μεταβολεύς.
Μεταβλητός, ἡ, ὄν, μεταβεβλημένος, εὐμετάβλητος.
Μεταβοθρεύω, ἐκβάλλω τι ἀπὸ ἑνα λάκκου, καὶ τὸ βάλλω εἰς
ἄλλον, Ἡσύχ.
Μεταβολεύς, ἕως, ὁ, ὁ ἀγοράζων πραγματείας πολλὰς ὁμοῦ
ἀπὸ ἑμπορῶν (δηλ. ξένων πραγματευτῶν ἐλθόντων), καὶ πωλῶν
αὐτὰς κατὰ μικρὰς μερίδας, ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν, Σχολ.
Ἀριστοφ. Πλούτ. 1156. ὅστις προσδέτει, ὡς περ οἱ νῦν λεγόμε-
νοι κἀπηλοὶ, δηλ. μικροὶ πραγματευταί. Ζ. κ. μεταβλητικός.
Μεταβολή, ἡ (-βάλλω), μετάθεσις, μεταλλαγή, ἀλλοίωσις,
μετατροπὴ, μεταμόρφωσις, μεταλλαγή πραγμάτων με ἀργύρι-
ον, ἢ πρὸς πραγματεία· ἀλλαγή τῆς διοικήσεως, ἢ revolution.
Ζ. κ. μεταβλητικός.
Μεταβολία, ἡ, ταυτ. πρ. Στοβ. ἐκλ. φυτ. 32. Σειράχ. 37, 11. ὅθεν
Μεταβολικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν μεταβολέα, ἢ εἰς τὴν
μεταβολήν.
Μεταβόλος, ὁ, ἡ, εὐμετάβλητος, Πλούτ. 7, σ. 686. 2) καὶ
ταυτ. μεταβολεύς, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1199.
Μέταβος, ὁ, ὄν. Κυρ. κατὰ τὴν προφορὰν τῶν βαρβάρων, ἀν-
τὶ Μετάποντος, ὁ θεμελιωτὴς τοῦ μεταποντίου, Εὐστάθ. εἰς Δι-
ον. Περιηγ. 368.
Μεταβουλεύομαι, μεταβάλλω βουλήν, ἀπόφατιν, μετανοῶ·
μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, π. χ. ἀφίξεως, Ἀλκίφρ. 2, ἐπ. 4.
ἢ ἀπαρεμ. μετὰ τοῦ μή, Ἡρόδ. 7, 12.
Μεταβούλος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀλλάζει τὴν βουλήν του, μετανοεῖ,
Ἀριστοφ. Ἀχ. 632. -βουλία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μεταγγεῖλος, ου, ὁ, ἡ, ὁ μεταξὺ ἄγγελος, ὅστις φέρει ἀγγελί-
ας ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον, Ἰλ. ο, 144. Εἰς τὸν πόλεμον, adjutant.
Μεταγγίξω (ἄγγος), χύνω ἀπὸ ἑν ἄγγειον εἰς ἄλλο· οὕτω λέ-
γεται καὶ Η.
Μεταγγισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Μεταγειτνιών, ὠνος, ὁ, μὴν τῶν Ἀθηναίων συμπίπτων με
τὸν Ῥωμαϊκὸν Σεπτέμβριον, (γεῖτων, μετὰ), ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν
μῆνα μετέβαιναν οἱ ἐνοικιασταὶ εἰς τὰς οἰκίας, Πλούτ. Ποπλικ. 14.
ὅθεν Ἀπόλλων μεταγεῖτιος, ἀντὶ μεταγεῖτινός· καὶ τὰ μετα-
γεῖτνια ἀντὶ μετοίκια, Πλούτ. 8, σ. 372.
Μεταγενής, ἕως, ὁ, ἡ, ἔπειτα γεννημένος· ἄρα νεώτερος· ὁ
ἔπειτα ἐρχόμενος, Ἀθῆν. σ. 550. ἐκ Μενάνδρου. Συγκρ. μετα-
γενέστερος· οἱ μετταγ., οἱ ἐφεξῆς γεννηθέντες.
Μεταγεννάω, ὦ, μεταποιῶ· ζωοποιῶ, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 11, 3, 3.
Μεταγίγνομαι, Μεταγίνομαι· γίνομαι ἔπειτα· γίνομαι κατ' ἄλ-
λον τρόπον· δὲν γίνομαι· ἢ γίνομαι ἐν τῷ μεταξύ. Ζ. μεταποιέω.
Μεταγινώσκω, κ. Μεταγινώσκω, ταυτ. μετανοέω, Αἰσχύλ.
Ἰκ. 110. Ἀγαμ. 230. Ζ. καὶ μεταναγινώσκω.
Μεταγχεῖα, ἡ, ταυτ. μετὰγχεῖα.

4

Μεταγλωττιστής, ὁ, (μεταγλωττίζω), ὁ ἐξηγῶν ἀπὸ μιᾶς γλώσσας εἰς ἄλλην.
 Μετάγνοια, ἡ, ταυτ. μετάνοια, ἡ, Σοφοκ. Ἡλ. 584.
 Μεταγνώμη, ἡ, μεταβολή τῆς γνώμης, μετάνοια, Ἀππιαν. καὶ ἀντί ἐκπτώσις· ἡ παράβασις.
 Μετάγνωσις, ἡ, μεταβολή τῆς ἀποφάσεως, μετάνοια, Ἡρόδ.
 Μεταγομφόω, ὦ, Ζ. μεταλδήσκω.
 Μεταγραφεύς, ἑως, ὁ, ἀντιγραφεύς.
 Μεταγραφὴ, ἡ, ἀντιγραφὴ· μεταβαλλόμενη γραφή· ἄλλη γραφή.
 Μεταγραφικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς τὸν μεταγραφέα, ἡ εἰς τὴν μεταγραφὴν.
 Μεταγράφω, μ. φω, γράφω ἄλλως, μεταβάλλω τὴν γραφὴν. 2) ἀντιγράφω, μεταφράζω· κλέπτω ἄλλου σύγγραμμα· οὕτω λεγούσιν ὅτι ὁ Μένανδρος μετέγραψεν εἰς τὸν Δεισιδαίμονα τὸν Ἀντιφάνους Οἰωνιστὴν. 3) μεταθέτω τὰ γράμματα, ἀναγραμματίζω. οὕτως ὁ Λυκόφρων μετέγραψε τὸ Πτολεμαῖος εἰς τὸ Ἀπὸ μέλιτος, καὶ τὸ Ἀρσινόη εἰς Ἡρας ἰόν. 4) μεταβάλλω τὰς ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων ὑπογραφάς, ὡς τὸ μεταρρυθμίζω, περιβάλλω ἄλλας κεφαλὰς· τοιαῦται μεταγραφαὶ ἐγένοντο ἐπεὶ ἀπὸ τῶν χρυστιανῶν, οἵτινες μετέβαλαν ναοὺς εἰδώλων εἰς εἰς καταγωγή ἀλλάζοντες τὰς ἐπιγραφάς· χριστιανοὶ γεγαῶτες Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντες ἐνθάδε ναιετάουσιν ἀπήμονες, Ἀνάλ. κ. Κωδ. Βατικ. ἀριθ. 67.
 Μετάγω, μ. ἄξω, φέρω ἀπὸ ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον, ἐκφέρω, φέρω κατόπιν.
 Μεταγωγὴ, ἡ, τὸ οὐσιαστ. -αγωγός, μεταφέρων, ἡ φέρων ἄλλο τι.
 Μεταδαίνυμαι, κ. -δαίνομαι, συνεσθίω, λαμβάνω μέγεξιν, μέγεξιν. Ἰλ. ψ, 207.
 Μεταδεῖπνέω, ὦ, δεῖπνῶ ἐπεὶ, κατόπιν, Ἰπποκρ.
 Μεταδέω, περιδένω, ἡ δένω ἄλλῳ, Ξενοφ. Ἰππ. 4.
 Μεταδήμιος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἐπίδημος, ἐντόπιος, εἰς τὴν πατρίδα του, Ὀδυσ. ε, 293. ἄλλ' Ὀδυσ. ν, 46. μή τι κακὸν μεταδήμιον εἶη, εἴθε νὰ μὴ γείνηται κακὸν εἰς τὸν δῆμον, ἀντὶ ἐνδήμιος.
 Μεταδιαίτω, ὦ, μεταβάλλω δίαίταν, τρόπον ζωῆς, Λουκιαν. 2, σ. 173.
 Μεταδιδάσκω, διδάσκω ἄλλως, ὡς μεταμανθάνω, ξεμανθάνω, μανθάνω ἄλλως.
 Μεταδίδωμι, μ. δώσω, μεταδίδω, δίδω μέρος εἰς τινά· τινὶ τινός, ἡ τί, ὡς μεταλαμβάνω τινός, λαμβάνω μέρος ἀπὸ τί.
 Μεταδίδωμαι, ποιητ. ταυτ. μεταδιδῶ, Δισχύλ. Ἰκέτ. 819.
 Μεταδιδώμι, ὁ, ἡ, κυνηγημένος, καὶ πιασμένος. ἐκ τοῦ
 Μεταδιδῶ, μ. ξω, διώκω, κυνηγῶ, πιάνω. Οὐδ. ἐρχομαι κατόπιν, εὐθὺς, Ξενοφ. Ἑλλην. κ. Κύρ. Παιδ.
 Μεταδιδῶ, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Μεταδοκέω, μόνον εἰς τρίτον πρόσ. : μεταδοκεῖ, μὲ φαίνεται ἄλλῳ, Ἡρόδ. Λουκιαν. ὅθεν, μεταδοκίμως μὴ στρατεύεσθαι, ἀλλάξας τὴν γνώμην, καὶ μὴ θελήσας νὰ εὐστρατεύσῃ, Ἡρόδ. 7, 13. ὡς μεταμέλει μοι, κ. μεταβουλεύομαι.
 Μεταδοξάζω, μ. ἄσω, μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, τὰ φρονήματά μου.
 Μεταδόρπιος, ὁ, ἡ (δόρπιος), ὁ μετὰ τὸν δεῖπνον : τὰ μεταδόρπια, ἡ δευτέρα μετὰ τὸν δεῖπνον τράπεζα ὀπωρικῶν, καὶ ἄλλων τραγημάτων, Ἀνάλ.
 Μετάδοσις, ἡ, δόσις, μέρος, συνεισφορά, βοήθεια, Πλούτ. Κλσμ. 32.
 Μεταδοτικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἡ κλίνων εἰς τὸ μεταδιδόναι.
 Μετάδοπος, ὁ, ἡ, πίπτων, ἡ κείμενος εἰς τὸ μεταξὺ, Ἡσίοδ. Ἔργ. 823.
 Μεταδρομάδην, Ἐπίρ. μετὰδρομήν ἐξοπίσω, Ἀπολλων. ἐκ τοῦ
 Μεταδρομή, ἡ, τὸ διώκειν, κυνηγᾶν, ἐφορμᾶν, προσβάλλειν. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 942. ἐκ τοῦ
 Μετάδρομος, ὁ, ἡ, ὅστις τρέχει καὶ κυνηγᾶ τινά ἢ τί· ἐκδικητής, Σοφοκλ. Ἡλ. 1501.
 Μετάξω, (μετά), Ἐπίρ. χρόνου, ἀντὶ μεταξὺ, Σχόλ. Βερετ. κ. Εὐστάθ. Ἰλ. γ. 29. Ἀνέκδ. Βερετ. σ. 945.
 Μεταξέγγνυμι, -νύω, μ. ζεύξω, ξεζεύγω, καὶ ζεύγω ἄλλῳ.
 Μεταξέμενος, ὁ, φιλόσοφος, ὅστις μετέβαλε τὰ δόγματα του. οὕτως ὠνομάσθη Διόνυσος ὁ Ἡρακλειώτης, Διογ. Λαέρ. 7, 37. 166. Λουκιαν. δις κατηγορ.
 Μετάξεσις, ἡ (-τίξημι), μεταβολή τοῦ τόπου, ἡ τοῦ χρόνου, μεταβολή γνώμης.

Μετάξετος, ὁ, ἡ, μεταξέμενος, μεταβαλλόμενος, εὐμεταβλητός.
 Μεταξέω, (εὐώ), μ. εὐσομαι, τρέχω ἐξοπίσω, διώκω, πιάνω, τρέχω ἔξω.
 Μεταξόα, Ἐπίρ. ἀντὶ ἀξόως, Ἀρατ. 1004. σχηματ. ὡς μετέπειτα.
 Μεταξορήσσομαι, Ἰλ. υ, 329. πόλεμον μεταξορήσσαντο, ὅπου ἄλλοι ἀναγ. ὁρθότερα Μετὰ ξορήσ. ὁπλίζομαι διὰ μάχην, ὡς ν, 301. Ἐφύρους μετὰ ξορήσσαντο, ὑπάγουσι νὰ πολεμήσωσι κατὰ τῶν Ἐφύρων· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἀμφί, ἅμα, μετὰ δὲ σφί κτλ. Ἀντὶ τοῦ πρώτου λέγει ὁ αὐτὸς ἄλλοι εἰς πόλεμον ξορήσσαντο.
 Μεταίγδην, Ἐπίρ. (αἰτσω), διωκτικῶς, κυνηγητικῶς ὀπισθεν, Ἀπολλων.
 Μεταίξω, κάθημαι πλησίον τινός, Ὀδυσ. π, 362.
 Μεταίρω, φέρω, μεταθέτω ἀπὸ ἑνὸς μέρος εἰς ἄλλο. 2) νοητ. νῦν, κάμνω πανία καὶ ἀναχωρῶ, σηκώνω τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν λιμένα· ἐπὶ πραγμάτων, μεταβάλλω.
 Μεταίτσω, μ. ξω, μετὰ αἰτ. ὁρμῶ κατόπιν, καταδιώκω· κατατρέχω, Πίνδ.
 Μεταίτέω, ὦ, μ. ἦτω (αἰτέω, μετὰ), ζητῶ ἐκ τούτου· μεταίτέω μέρος τινός, ζητῶ ἐλεημοσύνην, Ἀριστοφ. Σφήκ. 972. μετὰ τοῦ τροφῆν ἐφήμερον, Λουκιαν. Κυν. 2. ὡσαύτως, μεταίτεῖν τινά, ζητεῖν ἀπὸ τινος ἐλεημοσύνην καὶ παρακαλεῖν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 775.
 Μεταίτης, ου, ὁ, κ. Μεταίτης, ὁ, ὁ ψωμοζήτητής, ἡ ζητιάνος. Τὸ δεύτερον σπάνιον, καὶ εἰς τοὺς μεταγ.
 Μεταίτιος, ὁ, ἡ, συνένοχος, συναίτιος, Σοφοκλ. καὶ ταυτῶς. αἰτίας : μεταίτιος βουλῆς, μέτοχος, Δισχύλ. Χρησ. 97.
 Μεταίφνιος, ὁ, ἡ (αἰφνης), ἀνέλπιστος, ἔξαφνος.
 Μεταίχμειος, ὦ, ταυτ. μοχθῶ, Ἡσυχ. Ζ. μάχη.
 Μεταίχμιος, ὁ, ἡ (αἰχμή, μετὰ), ὁ μεταξὺ δύο ἀντιμαχομένων στρατῶν : φόνος, Λουκῶν. 1435. τὸ μετ. ὁ μεταξὺ δύο ἐναντίων στρατευμάτων τόπος, Ὁμ. Ἰδίας, τὸ φιλονεικούμενον σύνορον μεταξὺ δύο πόλεων, Ἡρόδ. 8, 140. Ζ. μάχη.
 Μετακαθέζομαι, κάθημαι ἄλλῳ, δηλ. μεταβάλλω τὸ κόσισμά μου.
 Μετακαθίζω, καθίζω τινά ἄλλως, μετατοπίζω, μεταθέτω, καὶ ἀντὶ τοῦ πρ.
 Μετακαθοπλίζω, ὁπλίζω, ἀρματόνω ἄλλῳ, Πολύβ.
 Μετακαλέω, ὦ, μ. ἦσω, καλῶ ἔξω, προσκαλῶ που. Μέσ. κράζω πρὸς ἑαυτὸν, Εὐρ. ἐπιστολ.
 Μετακάρπιον, τὸ, τὸ μέρος τῆς χειρός, τὸ μεταξὺ τοῦ κάτω βραχίονος, καὶ τῆς παλάμης, δηλ. τὸ μέρος, ὅπου αἱ γυναῖκες περιβάλλουσι συνήθως τὰ βραχιόλια. Ζ. καρπός.
 Μετακαταχέω, ἐπεὶ χύνω ἐπάνω, Ἰπποκρ.
 Μετακαταψύχω, ἐπεὶ καταψύχω, ψυχραίνω, Ἰπποκρ.
 Μετάκειμαι, κείτομαι κατ' ἄλλον τρόπον, μεταξέτομαι, μεταβάλλομαι· τὸ ἦθος μετακείται, εἶναι μεταβεβλημένον, Διονύσιος. Ἄλ. : ἡ μεταφορά μετακείται ἀπρεπῶς, δηλ. ἐλήφθη καὶ μετεφέρθη ἀπὸ ἀπρεπῆ πράγματα, Δημήτρ. Φαληρ. 188.
 Μετακελητίζω, ἀναβαίνω ἄλλον κέλητα ἵππον : εἰς ἕτερον ὄχημα, ἀναβαίνω εἰς ἄλλην ἄμαξαν, Νικήτ. Χρον. 1, 10.
 Μετακενώω, μετακενῶν, ταυτ. μετερῶ, Γεωπον. 7, 15, 1.
 Μετακεράννυμι, κ. -κεράω, μ. ἄσω, κερνῶ κατ' ἄλλον τρόπον, σμίγω ἄλλως· ἡ χύνω ὀλίγον εἰς ἄλλο σκεῦος, ὡς μεταγγίζω, Διοσκ. 1, 62.
 Μετάκερας, ατος, ὁ, ἡ, τὸ, σμιγμένος, συγκερασμένος· μεταξὺ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ· ἄρα χλιαρός.
 Μετακέρασμα, τὸ, μίγμα ἐκ δύο λογῶν, θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, Πλούτ. 9, σ. 747.
 Μετακιάθω (κίω), ὑπάγω ἄλλοι, ὑπάγω κατόπιν· μετὰ αἰτίας. ἀντὶ διέρχομαι. Ἰλ. λ, 715.
 Μετακινέω, ὦ, μετατοπίζω, μεταθέτω, μεταβάλλω.
 Μετακίνημα, τὸ, μετατεθειμένον, μετατοπισμένον πρᾶγμα.
 Μετακίνησις, ἡ, τὸ οὐδ.
 Μετακινήτορας, ἡ, ὁν, μετατεθειμένος, μετατοπισμένος, μεταβεβλημένος, ἡ εὐκόλος νὰ μετατεθῇ κτλ.
 Μετακερνάω, ὦ, ταυτ. μετακεράννυμι.
 Μετακλαίω, μ. αὐσω, εἰς Μέσ. ἐπεὶ κλαίω, καὶ ταλανίζω, Ἰλ. λ, 763.
 Μετακλείω, κ. -κλείω, κράζω τινά μὲ ἄλλο ὄνομα, ὡς τὸ

μετονομάζω, ἔτυμ. Μ.
Μετακλήσις, ἡ (μετακαλέω), τὸ κράζειν ἔξω, τὸ ζητεῖν τινὰ νὰ ἐκβῇ ἐμπροσθεν, εἰς τὸ φανερόν.
Μετακλήτος, ὁ, ἡ, κραγμένος ἔξω, Ἡλιόδ. 9, 26.
Μετακλίνω, κλίνω, πλαγιάζω, λυγίζω ἄλλως, πρὸς τὰ ἐμπροσθεν, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσθεν· μεταβάλλω.
Μετακλίσις, ἡ, τὸ οὖσ. τοῦ πρ.
Μετακλύζω, κάμνω εἰς τινὰ ἔπειτα κλυστήριον, Ἰπποκρ.
Μετακοιμίζω, μ. ἴσω, ἀποκοιμίζω τινὰ κατ' ἄλλον τρόπον, ἢ εἰς ἄλλην κλίνην.
Μετακοῖνος, ὁ, ἡ, κοινός, μερισμένος, μετέχων· εἰς ἐκ τῆς ἐταιρείας, Αἰσχ. Ἰκέτ. 1040.
Μετακοῖνωνος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ ἀπλοῦ, Ἡσύχ.
Μετακομίζω, μ. ἴσω, φέρω εἰς ἄλλον τόπον.
Μετακομιδὴ, ἡ, τὸ οὖσ. μεταφορά εἰς ἄλλον τόπον, Χρυσόστ. Ὁμιλ. εἰς τὴν Γένεσ. 1, 91.
Μετακόνδυλα, τὰ, τὰ μεταξὺ τῶν ἄρθρων τῶν δακτύλων μέρη, Πολυδ. 2, 145.
Μετακόπτω, μ. ὀφω, κόπτω κατ' ἄλλον τρόπον, Πολύαιν. 6, 9, 1.
Μετακοσμέω, ὦ, διατάσσω κατ' ἄλλον τρόπον.
Μετακόσμησις, ἡ, μεταβολή· βίου, Πλούτ. 10, σ. 325. Η.
 2) μεταβολή τοῦ παντός, μετάπλασις τοῦ κόσμου, Πλούτ. Σύλλ.
Μετακόσμιος, ὁ, ἡ, μάλιστα. τὰ μετακόσμια, ὁ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ τόπος· ὁ μεταξὺ κόσμος, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλούτ. Συμ. Προβλ. 8, 9.
Μετακρούω, νοητ. τὴν καὶν, κωπηλατῶ εἰς τὰ ὀπίσθεν· Μεταφ. μεταβάλλω γνώμην, Πλούτ. 10, σ. 411.
Μετακτιζέω, κτιζέω κατ' ἄλλον τρόπον· ἢ κτιζέω ἄλλου· μετασχηματίζω τὴν οἰκοδομήν, Στράβ. 13, σ. 935.
Μετακυβεύω, ὡς μεταπεττεύω, μεταβάλλω ὡς κύβους· τὰς γνώμας, Νικήτ. Χρον. 8, 1.
Μετακυκλέω, ὦ, ἐκφέρω ἔξω, γυρίζω, στρέφω ἄλλως, Πλάτ. Ἐπινομ.
Μετακυλινδέω, ὦ, κυλίω τι ἔξω, ἢ μεταφέρω ἄλλου κυλίω τι, Ἀριστοφ.
Μετακύμιος, ὁ, ἡ (κύμα), εἰς τὸν Εὐρ. Ἀλκ. 91. ἄτας μετακύμιος, ὅς τις ἀποδιώκει τὰ κύματα τῆς οὐστύχας· Πρβ. μετακοιμίζω· τὸ μετακύμιον, διάστημα μεταξὺ δύο κυμάτων, σχημ. ὡς μεταίχμιον.
Μεταλαγχάνω, ταυτ. μεταλαμβάνω, καὶ μετέχω τινός. 2) Ἐνερ. ἀντὶ μεταδίδωμι, Πλούτ. Ἀριστείδ. 6. Ζ. λαγχάνω.
Μεταλαμβάνω, μετά γεν. λαμβάνω μέρος τινός· ἀπολαύω. εἰς τὸν Πλάτ. Πρωταγ. σ. 529. μέ αιτιατ. πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀλλεπαλλήλων γενικῶν. 2) μετά αιτ. λαμβάνω ὥστερ' ἀπὸ ἄλλου ἱμάτιον μεταλαβεῖν, ἐνδύομαι ἄλλο φόρεμα· τὴν ἡμέραν, ἐκλέγω ἄλλην τινὰ ἡμέραν, δηλ. ἀλλάζω, μεταβάλλω, Πλούτ. Δούκουλ. 41. ἀντὶ εἰρήνης πόλεμον, Θουκυδ. 1, 120. μεταλαμβάνει τὴν ἀρχὴν, μετά ἄλλον τινὰ λαμβάνει, δηλ. ξαναλαμβάνει τὴν διοίκησιν· μετέλαβον τὴν ἐλληνικὴν κατασκευὴν τῶν ὀπλων, δηλ. ἀνέλαβαν τῶν ἐλληνικῶν ὀπλων τὴν κατασκευὴν, Πολύβ. 6, 25. τὸν λόγον, τοὺς λόγους (καὶ χωρὶς τοῦ λόγον, εἰς τὸν Πολύβ.), λαμβάνω τὸν λόγον ὥστερ' ἀπ' ἄλλον, δηλ. ἀποκρίνομαι. 3) Οὐδ' ὅμα τῷ μεταλαβεῖν τὸ τῆς νυκτός, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἤλθεν ἡ νύξ, Πολύβ. 15, 30. 4) εἰς τὸν Φιλόστρ. Ἀπολλ. 1, 19. σημαίνει καταλαμβάνω, κατανοῶ, καὶ σημαίνω, περιγράφω, ἐρμηνεύω.
Μεταλαμπαδεύω, μεταδίδω εἰς ἄλλον λαμπάδα. Τροπ. π. χ. ἀθανάτιον τοῦ γένους, Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 503.
Μεταλγέω, Αἰσχ. Ἰκέτ. 417, μεταλγείς τὸ δίκαιον ἐρξαι, δὲν τολμᾷς, ἀποφεύγεις. Ἐμπορεῖ νὰ σημαίνῃ κ. συναλγείς, συμπάσχεις, ἢ μετανοεῖς.
Μεταλδήσκω (ἀλδήσκω, μετά), εἰς τὸν Ἀπολλών. 3, 414. μεταλδήσκοντας οὐδόντας ἀνδράσι τευχρηστήσι, ἠῦξαναν, καὶ μετεμετορφόνοντο εἰς ἀπλιτμένους ἀνδρας· ὁ Νικήτ. μεταχειρίζεται ἀντὶ τούτου Μεταγομφεὺν τοὺς οὐδόντας εἰς ὄπλα.
Μεταλγύω, μ. ξω, μετά γεν. παύω, ἀφίνω, Ἀπολλών. ῥόδ.
Μεταληπτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ὅστις δύναται νὰ μεταλάβῃ· ἀνέκων εἰς τὴν μετάληψιν, διὰ μεταλλαγῆς λέξεως κατ' ἐννοίαν, π. χ. νήτοιςι θοήσιν, ἀντὶ ὀξείαις, Γραμμ.
Μεταληπτός, ἡ, ὄν, μετελημμένος, δυνάμενος νὰ μεταληφθῇ.
Μεταλήψεις, ἡ, τὸ μεταλαμβάνειν, μετέχειν, ἀλλαγῇ, μετα-

βολῇ καὶ αἱ ἄλλαι σημασίαι, αἱ ὁποῖαι ἔπονται ἐκ τοῦ μεταλαμ-
 βάνω.
Μεταλλαγῇ, ἡ, ἀλλαγῇ τοῦ πράγματος, ταυτ. μεταλλάξεις, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1134.
Μεταλλακτήρ, ἦρος, ὁ, ὅστις μεταλλάσσει, μεταβάλλει· χροός, τὸ χρῶμα τοῦ, Ἀθην. σ. 318. ἐξ Ἴωνος.
Μεταλλακτός, ὁ, ἡ, μεταλλαγμένος, μεταβεβλημένος, εὐκολομετάβλητος.
Μεταλλάξις, ἡ, ἀλλαγῇ ἐνός ἀντὶ ἄλλου, μεταβολή, ταυτ. μεταλλαγῇ.
Μεταλλάρχης, οὐ, ὁ, ἑφερος ἢ ἐπιστάτης μεταλλοῦ, ἦγουν μεταλλεῖον, Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. 4.
Μεταλλάσσω, ττω, μ. ξω, ἀλλάζω, δίδω τι καὶ λαμβάνω ἄλλο· μεταβάλλω· βίον, ἢ καὶ χωρὶς τοῦ βίου, ἀποδνήσκω.
Μεταλλάω, ὦ, μ. ἴσω, ζητῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ, Πίνδ. Πύθ. 4, 291.
Μεταλλεία, κ. - ἄλλευσις, εως, ἡ, τὸ ἀνορύττειν, ἐκβάλλειν μέταλλα ἀπὸ τὴν γῆν· ἢ ἀνορύττειν ὕδωρ, Πλάτ. Νόμ. 6, σ. 270.
Μεταλλεύς, εως, ὁ, κ. - ἄλλευτής, ὅστις σκάπτει εἰς τὴν γῆν, καὶ ζητεῖ μέταλλα, Διόδ. Σικ. 20, 94. Στράβ. 9, σ. 426.
Μεταλλεύσις, ἡ, ταυτ. μεταλλεία.
Μεταλλευτής, ὁ, ταυτ. μεταλλεύς.
Μεταλλευτικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων, ἢ ἐπειρηθείς εἰς τὸ ἀνορύττειν τὴν γῆν, καὶ εὐρίσκειν μέταλλα.
Μεταλλευτός, ἡ, ὄν, ἀνωρυγμένος ἀπὸ τὴν γῆν, ὡς μέταλλον. Καθ. ζητημένος, ἡρευνημένος.
Μεταλλεύω (μέταλλον), σκάπτω τὴν γῆν, καὶ ζητῶ μέταλλα, ἢ ἄλλα ὀρυκτά· Καθ. ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ὡς μεταλλάω, Ἀνάλ. 2, σ. 196. 2) καταδικάζω τινὰ εἰς τοὺς λάκκους τῶν μετᾶλλων, ὡς - λίζω, Πολύαιν. 2, 1, 26.
Μεταλλικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων εἰς τὸ μέταλλον.
Μετᾶλλιον, Ζ. μεγᾶλλιον.
Μεταλλίτης, οὐ, ὁ, θηλ. - λίτις, ἡ, ἀπὸ μέταλλον.
Μεταλλοῖός (ἄλλοῖος), μεταλλοῖόνω, μεταβάλλω, Φίλ. 2, σ. 296. Ρ. κ. Στοβ. Φυσικ. σ. 1102.
Μέταλλον, τὸ, λάκκος εἰς ὅρος, ἢ εἰς τὴν γῆν, ὅθεν ἐκβάλλουσι λίθους, ἄμμον, καὶ μέταλλα· καὶ αὐτὸ τὸ ἐκβαλλόμενον ὀρυκτόν· λίθου λευκοῦ, ὀρυκτόν μαρμαρον. [Ἐκ τοῦ μέτω, μετάω, μετάλλω, ὡς φάω, φάω, φαβάλλω κτλ. Ζ. μετά· φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ξένη ἢ λέξις, καὶ ἴσως φοινικική.]
Μεταλλουργεῖον, τὸ, τόπος, ὅπου ἐπεξεργάζονται, καὶ καθαρῶσι μέταλλα.
Μεταλλουργεῖω, ὦ, ἐπεξεργάζομαι, καθαρῶν μέταλλα.
Μεταλλουργός, ὁ, ἡ (ἔργον), ὁ ἐργάτης τῶν μετᾶλλων.
Μεταλλόχρυσος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς μέταλλον χρυσοῦ· γῆ, Ἀνάλ. 3, σ. 95.
Μεταλμένος, Ἴων. ποιητ. ἀντὶ μεθαλόμενος, Ἰλ. ε, 536.
Μεταλύσκω, Ἀπολλών. 4, 57, υπάγω εἰς τὸ . . .
Μεταλωφάω, ὦ, Ἴων. - φέω, παύω, ἡσυχάζω, Ἀπολ. Ῥόδ. 1, 1461.
Μεταμάξις, ὁ, ἡ, ὁ μεταξὺ τῶν μαζῶν· τὸ μεταμάξιον, ὁ μεταξὺ τῶν μαζῶν τόπος, Ἀνακρ. 29, 30.
Μεταμαίνομαι, ἀνιχνεύω, ζητῶ, διώκω, Πίνδ. Νέμ. 3, 141.
Μεταμανθάνω, ξεμανθάνω, μανθάνω ἄλλως, μεταβάλλω τὴν συνήθειάν μου, Αἰσχ. Ἀγ. 718. Πρβ. μεταδιδάσκω.
Μεταμείβω, μ. ψω, μεταλλάζω, Πίνδ. Παθ. μεταβάλλομαι, Κοῖντ. Σμυρ. 9, 109. - μειψις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μεταμέλει, μ. ἡσται· ἀπρόσ. μετανῶ, ὡς τὸ μέλει· μετά μετοχ. μεταμέλει μοι οὕτως ἀπολογηταμένω, μετανῶ, ὅτι ἀπεκρίθην οὕτως, Πλάτ. τὸ μεταμελητόμενον, ἢ μέλλουσα ματάνοια, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 6, 23.
Μεταμέλεια, ἡ, μετάνοια, μεταβολή τοῦ σκοποῦ, Ἰσοκρ. Παναθ. σ. 281, Κορ.
Μεταμελέομαι, οὔμαι. κ. - λομαι, μ. ἡτομαι, μετανῶ, μετά Δοτ. καὶ ἐπὶ, ἢ γενικ. κ. περὶ, ἢ μετοχ.
Μεταμελητός, ἡ, ὄν, μετανοημένος.
Μεταμελητικός, ἡ, ὄν, μετανῶν ἢ κλίνων εἰς μετάνοιαν.
Μεταμέλον, ὄνομ. μετοχ. ἀπόλ. ἐκ τοῦ μεταμέλει, ἐπειδὴ, ἐνῶ ἐμετανόησεν, ὡς δόξαν, ἐξόν κτλ.

Μετὰ μελός, ὁ, μετάνοια, ἀντί μεταμέλεια. Πρβ. παράλογος, ὁ, Θουκυδ. 7, 55. 2) Ἐπίθ. μετανοῶν, πλήρης μετανοίας, Πλάτ. Φαίδ. §. 144.
 Μεταμέλομαι, ἀντί μέλομαι μετά, ὡς μετανοῶ.
 Μεταμέμβλομαι, ἀντί μέμβλομαι, τὸ ὅπ. Ζ. Ἰλ. τ. 343.
 Μεταμήθεια, ἡ, τὸ ἐναντ. τοῦ προμήθεια, τὸ μανθάνειν μετά τὴν πείραν τοῦ κακοῦ, ταυτ. μετάνοια, Ἡσύχ.
 Μεταμίγνυμι, ἐκ τοῦ μεταμίγω, μ. -ξω. κ.
 Μεταμίσγω, σμίγω ἄλλως, καὶ μεταβάλλω.
 Μεταμίξω, Ἐπίθ. σμικτῶς ἀνακτῶμενα.
 Μετάμιξις, ἡ, μεταβολὴ διὰ μίξεως.
 Μεταμορφόω, ὡ (μορφή), μεταμορφώνω, ἀλλάζω τὴν μορφήν.
 Μεταμόρφωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Μεταμοσχεύω (μόσχος), μεταφυτεύω.
 Μεταμόσχευσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Μεταμπίσχω, -αμφιάζω, καὶ
 Μεταμφιέννυμι, ἡ -έζω -έω, μ. έσω, έσομαι, μετενδύω, ἀλλάζω τὴν φορεσίαν. Μεταφ. μεταβάλλω, Ἀνάλ. 1, σ. 422.
 Μεταμώλιος, Ἰδ. τὸ έξ.
 Μεταμώλιος, ὁ, ἡ, κ. -μώλιος, ὁ, ἡ, Ὁμ. κ. ἄλλοι, ταυτ. μάταιος, ἀχρεῖος, ἀνεμοφόρητος, Ἡσύχ. Ἀβέβαιος ἡ παράγωγι τοῦ· τὸ μεταμώλιος ἐρμηνεύουσι καὶ ἐμπόλεμος, μετά μάχης κ. φροντίδος· ἀρα ἐκ τοῦ μώλιος· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸ ἀκλουν τοῦ πρώτου, Μωνιός, τὸ ὅπ. Ἰδ.
 Μεταναγινώσκω, ταυτ. μεταπείθω, Σοφοκλ. Αἶ. 707. ἄλλοι ἔχουσι μεταγινώσκω.
 Μεταναιέτης, ου, ὁ, ταυτ. μετανάστης, Ἡσιόδ. Θεογ. 401.
 Μεταναστάσιος, ὁ, ἡ, μετατοπισμένος, Νόνν. Πρβ. μετανάστιος.
 Μετανάστασις, ἡ (μετανίσταμαι), ἀναχώρησις ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον.
 Μεταναστατέον, ζετ. τοῦ μετανίστημι.
 Μετανάστατος, ὁ, ἡ, μετοπισμένος εἰς ἄλλην χώραν, Ὀκελλ. 3.
 Μεταναστατεύω, υπάγω νά κατοικήσω εἰς ἄλλην χώραν, Ὁ, κ. Συνέσ.
 Μετανάστης, ου, ὁ, -ανάττρια, ἡ, Ἀνάλ. (νάω, μετά), ὁ μετοικῶν ἀπὸ ἑνα τόπον εἰς ἄλλον, ὡς ἀποικος, ἐξόριστος, ξένος, ὡς τὸ μέτοικος, Ἰλ. ι, 644. Τροπ. ἐπὶ τῶν πλανητῶν, Ἀρατ. 2) ἀντί βοηθός, σύμμαχος, Ἀνάλ. ὅθεν
 Μετανάστιος, ὁ, ἡ, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν μετανάστην· καὶ ἀντί τοῦ μετανάστης.
 Μετανάστρια, ἡ, Ζ. μετανάστης.
 Μετανείσσομαι, κ. -νέομαι· ὅθεν, μετανεύμενος, Ἰων. κ. ὁωρ. ἀντί μετανεόμενος, ταυτ. μετανίσσομαι, υπάγω κατόπιν, προσέτι, ἡ φεύγω, Ἀρατ.
 Μετανέμω, ματαδίδω.
 Μετανέομαι, ταυτ. μετανίσσομαι.
 Μετανέω, ἀλλάζω τὸ χρῶμα, Φιλόστρ. τ. 871.
 Μετανίζω, ταυτ. μετανίπτω.
 Μετανιπτρίς, ἰδος, ἡ, καὶ Μετανίπτρον, τὸ, τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου, τὸ ὅποιον πίνουσιν ἀφ' οὗ νίψωσι τὰς χεῖρας, Ἀθήν. σ. 423. κ. Πολυδ. χυδ. σπολοκάνι.
 Μετανίσσομαι· Ζ. μετανείσσομαι.
 Μετανίστημι (ἀνίστημι, μετά), στήνω τι κατ' ἄλλον τρόπον. ἰδίως, φέρω τινα ἀπὸ ἑνα τόπον, πόλιν, οἰκίαν εἰς ἄλλον, ὡς αἰχμάλωτον, ἡ ἀποικον· ἡ ἐκδιώκω, ἐξορίζω. Μετανίσταμαι, μετανέστην, κ. μεταναστῆναι ὡς Παθ. κ. Μέσ. μεταφέρωμαι εἰς ἄλλον τόπον κτλ.
 Μετανοέω, ὡ, μ. ήτω, νοῶ ἔπειτα τὸ ὁρθόν, γνωρίζω τὸ σφάλμα μου, μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, ταυτ. μεταγινώσκω, Κύρου Παιδ. 1, 1, 3.
 Μετανοητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ κλίνων εἰς μετάνοιαν, Μάξ. Τύρ. 11, 3.
 Μετάνοια, ἡ (-νοέω), μεταβολὴ τῆς γνώμης, τοῦ σκοποῦ· μετάνοια καὶ Κ.
 Μεταντλέω, ὡ, ἀντλῶ τι ὑγρὸν ἀπὸ ἑνα μέρος εἰς ἄλλο· Γεωπ. Πρβ. μεταγγίζω.
 Μετάξα, ἡ, καὶ ὑποκ. Μετάξιον, τὸ, μετάξι· ξένη λέξις ληφθεῖσα εἰς χρῆσιν εἰς τοὺς μεταγ. χρόνους.
 Μεταξύ (υ βραχὺ), Ἐπίθ. κ. Πρόθ. μετά γεν. ἐπὶ τόπου καὶ χρό-

νου. Κ. λέγεται ἀναμεταξύ· μεταξύ δένδρου κ. θάμνου· καὶ μετοχ. μεταξύ πορευόμενος μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν. 2) ἀντί ἐξαίφνης, μετ' ὀλίγον, Ἡρόδ. 5, 155, ὥχεται μεταξύ ἀπολιπῶν, ἡγουν εὐθύς· καὶ ἀντί τοῦ ἐπειτα, ἐπιθετικῶς μετ' ἄρδρον τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ Πλούταρχος· τοῖς μεταξύ Μακεδονικοῖς βυτλιεῦσι. Ζ. μετά.
 Μεταξύλογέω, ὡ, κάμνω παρενθέσεις, ἡ παρεκβάσεις εἰς τὸν λόγον μου.
 Μεταξύλογία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Θέων. προγυμν. 4.
 Μεταξύτης, ἡ, τὸ μεταξύ εἶναι ἐπὶ τόπου καὶ χρόνον, Σέξτ. Ἐμπ. κ. Ἰάμβλ. Πυθ.
 Μεταξύτριγλύφιον, τὸ, τὸ μεταξύ τῆς τριγλύφου διάστημα, Ἀρχιτεκτον.
 Μεταπαιδαγωγέω, ὡ, κ. -παιδεύω, παιδαγωγῶ ἄλλως, διδάσκω ἄλλως παρὰ καὶ ἐδιδάσκην πρότερον.
 Μεταπαιφάσσομαι, ταξιδεύω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 1266.
 Μεταπαραδίδωμι, παραδίδω εἰς τὸν ἑνα μετά τὸν ἄλλον, ἡ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον, ἡ εἰς τὸν ἐφεξῆς, Ἐπιγρ. Ἀττικ. εἰς Boeckhs Staatshaushalt. 2, σ. 353. Ἰάμβλ. Πυθ. 226.
 Μεταπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω ἀπ' ἄλλου· ἀντίθ. τοῦ πρ. Ψευδοριγ. κατὰ Μαρκίανος, 1, σ. 37, κ. 38.
 Μεταπαύομαι, ἡτυγχάζω καὶ παύω εἰς τὸ μεταξύ.
 Μεταπαυσωλή, ἡ, ἡ μεταξύ ἀνάπαυσις· Ἰλ. τ, 201, ἀναγινώσκουσι τινὲς χωριτὰ, ἐπεὶ δὲ ἀναφέρεται εἰς τὸ γίνεσθαι.
 Μεταπείθω, γυρίζω, μεταβάλλω τὴν γνώμην τινός· Μεταπείσασθαι, Ἀόρ. 1. Μέτ. ὡς γίνεσθαι συχνάκις, ἀντί τοῦ Παθ. μεταπεισθῆναι.
 Μεταπειράομαι, ὦμαι, δοκιμάζω κατ' ἄλλον τρόπον, Ἀριστοφ. Ἐκκ. 217.
 Μετάπειστος, ὁ, ἡ, ἡ -πειστός (μεταπείθω), διὰ λόγου πληροφορηθεὶς ἄλλως, καὶ ἀλλάξας τὴν γνώμην του.
 Μετάπεμπρος, ὁ, ἡ, κραγμένος, φερμένος, προτκαλεσμένος·
 Μεταπέμπω, στέλλω κατόπιν, ἡ αποστέλλω, Εὐρ. Ἐκ. 304. 2) μετά τινα πέμπω, δηλ. στέλλω ἀνθρώπους νά φέρωσι τινα, Θουκυδ. 6, 88. 7, 8. καὶ Ἀριστοφ. Σφ. 678. ἄλλοι δὲ μέσως, μεταπέμπομαι. 3) Παθ. μεταπέμπομαι, πιάνομαι καὶ φέρομαι δ, α τινος σταλθέντος κατ' ἑμou.
 Μετάπεμφις, ἡ, οὐσιαστ. ἐπὶ τῶν τριῶν σημασιῶν τοῦ πρ.
 Μεταπερισπᾶω, ὡ, μακρῶν καὶ εἰς ἄλλο μέρος ἔλκω, σύρω.
 Μεταπέταμαι, -πέτομαι, πετῶ, ἵπταμαι εἰς ἄλλον τόπον.
 Μεταπεττεύω, βάλλω ἄλλῶς τὰς πέτρας εἰς τὸ παγινίδι, τὰς μετατοπίζω· Μεταφ. μεταβάλλω, Πλάτων. Μίν. κ. Ἀρισταίν. 1, ἐπιστ. 23.
 Μεταπεύθομαι, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, Ὁδυτ. ν, 415.
 Μεταπήγνυμι, -πηγνύω, ταυτ. πηγνύω εἰς ἄλλον τόπον· τὴν καλιάν, Δ. Χρυσόστ.
 Μεταπηδάω, ὡ, πηδῶ ἀπὸ ἑνα τόπον εἰς ἄλλον - πηδήσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μεταπίνω, πίνω ἔπειτα. -ποτέον, ζετ.
 Μεταπιπράσκω, πωλῶ ἔπειτα, ἡ ξαναπωλῶ, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1200.
 Μεταπίπτω, πίπτω ἄλλῶς, πίπτω εἰς ἄλλο μέρος· ἐκπίπτω ἀπὸ τοῦ ὁρθοῦ· μεταβάλλω τὰ φρονήματά μου· μεταπίπτοντες λόγοι, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. εἶδος συλλογισμῶν, τοὺς ὁποίους (ὁ Αὐτ. 3, 2) λέγει μεταπτώσεις λόγων.
 Μεταπλάσσω, -ττω, μ. άσω, μετασχηματίζω, μεταμορφώνω, μεταβάλλω. -πλαττις, ἡ, κ. -πλάσμος, ὁ, τὸ οὐσιαστ. Ἰδίως, κλίσις ὀνόμ. ἡ ῥήματος, εἰς στίῳσιν ἡ συζυγίαν ἄλλου ἀχρήστου μάλιστα, ὀνόματος ἡ ῥήματος.
 Μεταπλόμενοι, οἱ (πέλομαι), οἱ γινόμενοι ἄλλως, μεταπλαττόμενοι, ἀποθεούμενοι, Ἡσύχ.
 Μεταπλόω, μεταπλέω, μεταβάλλω πλοῦν, ταξιδίδιον, Ὁππ. Ἀλ. 3, 427.
 Μεταπνέω, μ. έσω, λαμβάνω ἀναπνοήν, ἔρχομαι εἰς ἑμαυτὸν, ἀναπαύομαι, Ὁππ. 5, 314.
 Μεταποιέω, ὡ, μ. ήτω, κάμνω ἄλλως, μεταβάλλω. Μέσ. μετὰ γεν. (ὡς -λαμβάνω, -λαγχάνω, -έχω), οικειοποιούμαι, κάμνω ἰδιόν μου.
 Μεταποίησις, ἡ, μετεργασία, μεταβολή, διόρθωσις -ποιητής, ὁ, ὁ μεταποιῶν.

Μεταποιητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταποιεῖν, μεταβάλλειν.
 Μεταποίνιος, ὁ, ἡ, ἔπειτα τιμωρῶν, ἐκδικούμενος, Σουῖδ.
 Μεταποιννύω, ποιτύνω μετὰ τινα, ταυτ. ἀμφιπολέω, ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ, Ἀπολλών. 4, 1113.
 Μεταπομπή, ἡ, ταυτ. μεταπέμψις.
 Μεταπόντιος, ὁ, ἡ, ταυτ. διαπόντιος, Ἡτύχ.
 Μεταπορεύδην, Ἐπίρ. ταυτ. μετελθών, Ἡτύχ. ἐκ τοῦ
 Μεταπορεύομαι, ὑπάγω κατόπιν, καταδιώκω, ζητῶ· προσπαθῶ νὰ λάβω τι, π. χ. ἀρχὴν, Διονυσ. 10, 38. ἡ τιμωρῶ, ἐκδικούμαι, ὡς τὸ μετέρχομαι.
 Μεταποροποιέω, κ. -ποιᾶ. Ζ. μετασυγκρίνω.
 Μετάπρασις, ἡ, μεταπώλησις, Στράβ. 3, σ. 359.
 Μεταπράτης, ου, ὁ, μεταπώλητης, χυδ. λέγεται μεταπράτης, Γλωσσ. Στεφ.
 Μεταπρεπής, ὁ, ἡ, ἐκλαμπρός, ἐξαίρετος· ἀθανάτοις, ἐν τοῖς θεοῖς, Ἰλ. σ, 370. ἐκ τοῦ
 Μεταπρέπω, μετὰ δοτικ. εἶμαι ἐξοχος, ἐξαίρετος μεταξὺ τῶν ἄλλων.
 Μεταπτάμενος, μετοχ. τοῦ μεδίτταμαι.
 Μεταπτοίεω, ὦ (πτοῖα), ἐκφοβίζω, διώκω με φόβον. 2) πίπτω, κρημνίζομαι· Αἰσχ. Ἰκέτ. 343. μεταπτουῖσαν ἀντί μεταπτώσουσταν, φεύγω ἀπὸ τινα τόπον διὰ φόβον.
 Μεταπτῶ, δίδει τὸν Παρακ. εἰς τὸ -πίπτω· ἔθεν
 Μετάπτωσις, ἡ, ἡ μεταβολή τοῦ τόπου, εὐμεταβλησία, ἀκαταστασία -
 Μεταπτωτικός, ἡ, ὄν, εὐμεταβλητός, ἀκατάστατος· ἐκ τοῦ
 Μετάπτωτος, μεταπίπτων, μεταβαλλόμενος.
 Μεταπύργιον, τὸ, ταυτ. μετοπύργιον, Θουκυδ.
 Μεταπώλεω, ὦ, ταυτ. μεταπιπρασκω.
 Μεταρθεύω (ἄρδω), μεταφέρω ὕδωρ. κυρίως καὶ μεταφ.
 Μεταρίθμιος, ὁ, ἡ, συναριθμημένος· μετὰ δοτ. Ἀπολλών. ῥόδ. 1, 205.
 Μεταρρέω, ῥέω κατ' ἄλλον τρόπον, ἔκρῶ, ῥέω εἰς τὰ ὀπίσω.
 Μεταρ. μεταβαίνω, Φιλόστρ.
 Μεταρρέιζω, ὦ, μ. ὠτω, ξερρρίζω, Νόνν. Διον. 32, 143.
 Μεταρρέπιζω, εἰς τὸ παθητ. ταυτ. μεταπίπτω.
 Μεταρρέπτέω, ὦ, κ. -ρίπτω, μ. φω, κρημνίζω, ἡρίπτω που κατ' ἄλλον τρόπον, Πλούτ. 6, σ. 396.
 Μεταρρῥοία, ἡ, τὸ ῥέειν ἔξω, ἡ ἡ ὀπισθοδρόμησις τοῦ ὕδατος, πλημμυρίς.
 Μεταρρῥυθμέω, ὦ, κ. -θμίζω, κ. -μόω, μετασχηματίζω, μεταβάλλω, διορθῶν -ρρῥυθμίζω, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Ζ. μεταγράφω.
 Μεταρρῥυθμομαι, ῥέω ἔξω, ἡ ὀπίσω, Ἀρχιλ. παρὰ Νικήτ. Ἰστορ. σ. 150.
 Μεταρσία, ἡ, ταυτ. μέταρσις, Διόδ. 3, 51.
 Μεταρσιολέσχη, ου, ὁ, -σχέω, -σχία, ἡ, κ. -αρσιολόγος, ὁ, ἡ, -λογία, -γέω (λέσχη, λέγω), ταυτ. μετεωρολόγος, ἀλλὰ καταφρονητικῶς.
 Μετάρσιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ (μέταρσις), ὑψηλός, εἰς τὸν ἀέρα, ὡς μετέωρος· ὅθεν τὰ μετάρσια, ἀντὶ τὰ μετέωρα, δηλ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. ὁ οὐρανός καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς. 2) Μεταφ. ὑπερήφανος, μεγαλόφρων. 3) μάταιος. κενός· ἐξαχθμένος.
 Μεταρσιόω, ὦ, ταυτ. μετεωρίζω, Ἡρόδ. 8, 65.
 Μέταρσις, ἡ (μεταίρω), τὸ ἐκφέρειν τι, ὕψους, μετάθεσις, μεταφύτευσις, μεταβολή.
 Μετασύομαι, συνοδεύω, συντροφεύω, Ὁμ.
 Μετασκαίρω, πηδῶ, σκιρτῶ εἰς τὸ μεταξὺ, ἐκπηδῶ, Ἀρατ. Φαινομ. 282.
 Μετασκειυάζω, μ. ἄσω, μεταβάλλω εἰς ἄλλο σχῆμα, καὶ ἐνδυματίαν (σκευὴν), μεταβάλλω. Μέσ. ἐνδύομαι κατ' ἄλλον τρόπον, Πολύαιν. 6, 49. καὶ φέρω τι ἔξω, εἰς ἄλλον τόπον. Διονύσιος. 4, 6.
 Μετασκειυστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, χρήσιμος εἰς τὸ μετασκευάζειν.
 Μετασκευή, ἡ, ἀλλοίωσις, καλλιτέρευσις.
 Μετασκευωρέομαι, οὔμαι. τοῦνομα. -ρήτασθαι, Πλάτ. Πολιτικ. σ. 288. Bekk. μεταβάλλω.
 Μετασκηνόω, ἀπὸ μίαν σκηνὴν μετοικῶ εἰς ἄλλην, Διόδ. Σικ.
 Μντασσοβέω, ὦ, ἐκδιώκω, Σουῖδ. κ. Φώτ.

Μετασπάω, ὦ, μεδίστημι, μετατοπίζω, ἔλκω, σύρω ἄλλου, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 808.
 Μετάσπω, Μετάτπομαι, κ. Μετατπόμενος, Ἀόρ. τοῦ μεδέπω, μεδεπόμενος· Ζ. ἔπομαι, ἀκολουθῶ· φθάνω κατόπιν.
 Μετασσαι, αἱ, τὰ γεννώμενα μετέπειτα ἀρνία, τὰ ὄψιμα, Ὀδυσ. ι, 211. ἐκ τῆς μετὰ ὡς ἐπιταί κ. ἐπιστος ἐκ τῆς ἐπὶ· περιστός ἐκ τῆς περὶ· ἀμφίτσα ἐκ τῆς ἀμφί, ἀντίτσα ἐκ τῆς ἀντί κτ. ταυτ. περὶ ὧν, ἐπὶ ὧν, μετὰ ὧν κτλ. Ζ. ἔω εἰς τὸ τέλος.
 Μετασσεύομαι, ποιητ. ἀντὶ μετατενομαι.
 Μετάστασις, (μεδίστημι, κ. μεδίτταμαι), τὸ στήναι, θέτειν ἔξω, τὸ ἀπομακρύνειν, τὸ ἐξορίζειν· ἀφανισμός, Θουκυδ. 3, 82. καὶ ὁ θάνατος· κ. διοικητικ. μεταβεβλημένη, revolution.
 Μεταστατικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, κλίνων εἰς μετατάττασιν.
 Μεταστείχω, ὑπάγω κατόπιν διὰ νὰ ζητήσω, σύρω, κρᾶξω τινα, Εὐρ. Ἐκ. 509.
 Μεταστέλλομαι, ταυτ. μεταπέμπομαι, ἡγουν δι' ἄλλου φέρω τινα εἰς ἐμαυτόν.
 Μεταστένω, κ. -στοναχίζω, ἔπειτα στεναίω, καὶ μετανῶ, Ὁμ. Ὀδύτ. δ, 261. καὶ Ἡρόδ. μεταστένομαι σὸν ἄλγος, Εὐρ. Μηδ. 997, ἡγουν μεταφέρω τὸν στεναγμόν εἰς ἐσέ.
 Μεταστειφάνω, ὦ, στεφανῶν κατ' ἄλλον τρόπον.
 Μεταστήθιος, ὁ, ἡ, μεταξὺ τοῦ στήθους.
 Μεταστήχω, ταυτ. μεταττείχω, Ἀπολλων. Ῥοδ. 3, 451.
 Μεταττοιχεῖ, Ἐπίρ. προχωρῶν κατὰ σειράν, Ἰλ. φ, 358.
 Μεταττοιχεῖόω, ὦ, μ. ὠτω (στοιχεῖον), μεταμορφῶ, ἀναλύω σῶμα τι εἰς τὰ στοιχεῖα του, καὶ ἐξ αὐτῶν τὸ συνθέτω κατ' ἄλλον τρόπον.
 Μεταστοιχεῖωσις, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ πρ. ἡ χημεῖα δύναται νὰ μεταχειριτῇ τὴν λέξιν ταύτην.
 Μεταστοιχίζω, ταυτ. μεταττοιχεῖω. εἰς καινότητα ζωῆς ἐν-χριστῶ μεταστοιχίσμεθα, Κύριλλ. Ἀλ. 1, 1, σ. 405.
 Μεταστοναχίζω, ταυτ. -στένω.
 Μεταστρατοπεδεύω, ἀλλάζω, μεταβάλλω τὸ στρατόπεδον, φέρω τὸν στρατὸν ἄλλου. 2) Οὐδ. ἀντὶ μέσου, ἐμβαίνω ἀπὸ ἐν στρατόπεδον, καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο.
 Μεταστρεπτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταστρέφειν.
 Μεταστρέφω, μ. φω, μεταγυρίζω, μεταβάλλω, μεταμορφῶν. 2) μετὰ γεν. Οὐδ. ταυτ. ἐπιστρέφομαι, στρέφω ἐμαυτόν εἰς τί, φροντίζω περὶ τίνος, Εὐρ. Ἰππολ. 1238.
 Μεταστροφή, ἡ, τὸ μεταστρέφειν.
 Μεταστρωφάω, ὦ, ταυτ. μεταστρέφω.
 Μεταστυλίον, κ. -στήλιον (στυλός, στήλη), οἰκοδόμημα με πολλοὺς στύλους, Γαλλερία, Δ. Κάτ. 68, 25.
 Μετασυγκρίνω, μεταβάλλω καὶ καλλιτερεύω τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ σώματος καταστατικὴν ἀνοίγων τοὺς πόρους τοῦ δέρματος διὰ θερμῶν μέτων, κατέκδιων τοὺς διεσπαρμένους χυμούς, τὸ ὁποῖον ονομάζεται μεταποροποιέω, ὦ, -συγκριτικά, τὰ, τὰ εἰς τοῦτο χρήσιμα μέσα κ.
 Μετασύγκρισις, ἡ, ταυτ. μεταποροποιῖα, ἡ· ἴδε τὸ πρ.
 Μετασυμβάλλομαι, μεταδίδω, συνεισφέρω, Ἰπποκρ.
 Μετασυντίθημι, θέτω, συνθέτω, συντάττω κατ' ἄλλον τρόπον, Δημήτρ. Φαληρ. 249.
 Μετασύομαι, σπεύδω, ὁρμῶ κατάτινος, ἡ πρὸς τινα· ὅθεν, μετέτυτο, ὥρμησεν, ἐσπευσεν, Ἰλ. φ, 425. ψ, 389.
 Μετασύρω, σύρω εἰς ἄλλο μέρος, Εὐστάθ.
 Μετασφαιρισμός, ὁ, (μετασφαιρίζω), τὸ ῥίπτειν τὴν σφαῖραν εἰς ἄλλο τι μέρος, Ἀντυλ. Ὀριβασ. σ. 125. Matthaei.
 Μετασχηματίζω, μεταμορφῶν.
 Μετασχηματίσις, ἡ -σμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Μετατάσσω, -ττω, μ. ξω, μεταβάλλω τὴν τάξιν, μεταθέτω, διατάττω ἄλλῳ. Μέσ. μετατάσσασθαι εἰς Ἀθηναίους, μετελθεῖν, μεταβῆναι εἰς τοὺς Ἀθηναίους, Θουκυδ. 1, 95.
 Μετατίθημι, μ. θέτω, μεταθέτω, θέτω ἄλλῳ, μεταβάλλω· τὸν βίον, Διογ. Λαερτ. 5, 78, ἀποθνήσκω· -τίθεμαι, μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, Εὐρ. Ὀρέσ. 248. Καθ. ταυτ. μεταβάλλω, κ. -ομαι.
 Μετατίκτω, γεννῶ ἔπειτα, Αἰσχουλ. Ἀγ. 754.
 Μετατρέπω, μ. φω, τρέπω, γυρίζω ἄλλῳ. Μέσ. τρέπω τον

ἐαυτὸν μου εἰς τί, παρατηρῶ, φροντίζω, μετὰ γεν., ὡς τὸ ἐπι-
στρέφωμαι, Ἰλ. ι, 626.
Μετατρέφω, μ. θρέφω, τρέφω, ἀνατρέφω με τοῦτο, με Δοτ.
ποιητ.
Μετατρέχω, τρέχω εἰς ἄλλο μέρος, τρέχω κατόπιν, μετὰ γεν.
: παρὰ τινος, προσκαλοῦμαι ἀπὸ τινος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 261.
Μετατροπάζομαι, ταυτ. μετατρέπομαι, Ἦτυχ.
Μετατροπαλίζομαι, ταυτ. μετατρέπομαι.
Μετατροπή, ἡ, κ. - τροπία, ἡ (-τρέπω), μεταγύρισμα,
μεταβολή, Πίνδ. Πύθ. 10, 31.
Μετ'άτροπος, ὁ, ἡ, μετατρέπων, διώκων εἰς τὰ ὀπίσω, με-
ταβάλλων, Αἰσχύλ. Πέρτ. 937.
Μετατρωπάω, ποιητ. ταυτ. μετατρέπω, Ἀπολλών. Ῥόδ. ὡς
- στρωπάω, - στρέφω.
Μετατρωχάω, ταυτ. μετατρέχω, Ἀνάκ. 1, σ. 479.
Μετατυπόω, ὦ, μ. ὠτώ, μετατυπώνω.
Μετατύπωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Μεταυδάω, ὦ, μ. ἤτω, μετὰ Δοτ. συνομιλῶ.
Μεταυλος, ὁ, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ μέσσυλος.
Μεταύριον, Ἐπίρ. (μετὰ, αὐριον), μεθαύριον Κ. ἡ μετ. νοητ.
ἡμέρα.
Μεταυτίκα, Ἐπίρ. (μετὰ, αὐτίκα), παρευθὺς, ἔπειτα,
Μεταῦτις, Ἐπίρ. (μετὰ, αὐτίς), ἔπειτα, μετὰ τοῦτο.
Μεταυτος, ἀντὶ μετὰ, Πίνδ. Ἦρακ. σ. 219.
Μεταυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχὴν), μεταξὺ τοῦ αὐχένος εὐρισκόμενος.
Μεταφέρω, φέρω ἄλλου· φέρω σημασίαν λέξεως εἰς ἄλλο πρᾶγ-
μα· τὸ γὰρ εὐ μεταφέρειν τὸ ὅμοιον θεωρεῖν ἔστι, Ἀριστοφ. Ζ.
ἐτμός. 2) ταυτ. ἀναφέρω, ἀναγγέλλω, Ἀππ.
Μεταφήμι, μετὰ Δοτ. ταυτ. μεταυδάω.
Μεταφοιτάω, ὦ, ὑπάγω ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον, Στραβ.
Μεταφορά, ἡ (φέρω), τὸ φέρειν εἰς ἄλλον τόπον· τὸ φέρειν ση-
μασίαν λέξεως εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, μεταφορά.
Μεταφορέω, ὦ, ταυτ. μεταφέρω.
Μεταφόρητος, ὁ, ἡ, μεταφερμένος, ἡ δυνάμενος νὰ μεταφερ-
θῇ, Ἀριστοφ. Φυσικ.
Μεταφορίζω, ταυτ. μεταφορέω, Σχολ. Λυκοφ. 286.
Μεταφορικός, ἡ, ὄν, μεταφέρων, ἀνήκων εἰς μεταφοράν· μὴ
κυριολεκτούμενος.
Μεταφράζομαι, Ἰλ. α, 140. ταυτ. ἐπιφράζομαι, στοχάζομαι,
συμβουλευόμενος ὁμοῦ με ἄλλον. Ζ. μετὰ, κ. ἐπί.
Μεταφράζω, μ. ἄσω, ἀπὸ μίαν φράσιν μεταβάλλω εἰς ἄλλην,
ὡς ἐκ τοῦ ποιητικοῦ εἰς τὸ λογογραφικόν· περιγράφω· μετα-
γλωττίζω.
Μεταφράσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Μεταφράστῆς, οὗ, ὁ, ὁ μεταφράζων.
Μεταφραστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μετα-
φράζῃ.
Μεταφρενον, τὸ, τὸ μεταξὺ τῶν ὤμων μέρος, ἡ ἀρχὴ τῆς
ράχης, Ὀμ. Τρυν. Ἰλ. β. ἀντικρὺ τῶν φρενῶν, τοῦ διαφράγ-
ματος· Κατ' ἄλλους, τὸ μέρος τῶν νεφρῶν· καὶ κατ' ἄλλους, τὰ
ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς.
Μεταφρίσσω, δοκιμάζω ἔπειτα φρίκην.
Μεταφύομαι, μεταπλάττομαι, μεταμορφόνομαι, φύομαι, ἡ
γεννώμαι ἔπειτα· καὶ Μετάφυμι, ἐκ τοῦ ὁποῦ εἶναι τὸ μεταφύ-
ναι, μεταπλασθῆναι, Σουίδ. κ. Φώτιος.
Μεταφυτεύω, φυτεύω τι ἄλλου, καὶ Κ. οὕτως. - φυτεία, ἡ,
τὸ οὐσιαστ. Θεόφρ.
Μεταφυνέω, ὦ, μετὰ Δοτ. συνομιλῶ, ὡς μεταυδάω, μεταφήμι κτ.
Μεταχάζομαι, μετὰ γενικ., ὀπιθγογυρίζω καὶ φεύγω, Ἀπολ-
λών. 3, 436.
Μεταχαλκεύω, χαλκεύω ἄλλως, ἐργάζομαι ἄλλως χαλκίνα
σκεύη· χαλκεύσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μεταχαράσσω, χαράσσω ἄλλως, μετατυπώνω.
Μεταχειμάσις, ἡ, ὁ ἐφεξῆς ἀκολουθῶν χειμῶν.
Μεταχειρίζω, μετὰ αἰτιατ. δίδω εἰς τὰς χεῖρας, μόνον ὁ Θεο-
κλ. 1, 13. 2) Συνήθ. μεταχειρίζω, κ. - χειρίζομαι, λαμβάνω εἰς
τὰς χεῖρας μου, μεταχειρίζομαι καὶ Κ. τὸ Μεταχειρήσας
κ. μεταχειρήσις, ὡς ἐκ τοῦ μεταχειρέω, καθὼς ἐπιχειρέω,
νομίζεται ἀδίκως ἔσφαλ. γραφ. ἀλλ' οἱ δύο τύποι εἰς κ. ἴζω,
ἀπαντῶνται συγχρότα. Πρβ. ἐγχειρέω, ὠταύτως, χρησιμῶς.

κ. κροτισμός.
Μεταχειρίσις, ὁ, ἡ, εὐρισκόμενος εἰς τὰς χεῖρας.
Μεταχειρισμός, ὁ, κ. - χειρίσις, ἡ, μεταχειρίσις, καὶ Κ.
Ζ. μεταχειρίζω.
Μεταχεύω, ἔω, μεταχύνω, χύνω ἄλλου.
Μεταχρόνιος, ὁ, ἡ· Ζ. μεταχρόνιος.
Μετ'άχοιρον, τὸ, κ. - χοῖρος, ὁ, ὁφισμον χοιρίδιον, Πολυδ.
Μεταχρηματίζω, μεταβάλλω τὸ ὄνομα τοῦ ὄρου, Διόδ.
Μεταχρόνιος, ἰα, ἰον (χρόνος), ὅ, τι ἔγεινεν ἔπειτα. ἀλλ' εἰς
τὸν Ἠσίοδ. καὶ τοὺς μὴητάς του, ἀντὶ μεταχρόνιος, ὑπεράνω
τῆς γῆς ὑψωμένος, ἐκ τοῦ χρόνος ἀντὶ χρόνος, ἡ οὐρανός, τρώ-
πον τινὰ μετακόσμιος· Ἐμπορεῖ ὁ μὴν εἶναι καὶ παμπάλαιον σφάλ-
μα γραφῆς, τὸ ὁποῖον παρέλαβαν οἱ Ἀλεξανδρ., ὡς ὁ Σιμμίας
τὸ Στήτη ἀντὶ γυνή, ἐξ ἀνοήτου τινος ἐξηγήσεως, Ἰλ. α, 6, διὰ
στήτην, δηλ. διὰ γυναικα. Ζ. Στράβ. 9, σ. 426.
Μετ'άχρονος, ὁ, ἡ, ὁ μετὰ χρόνον γενόμενος, συμβάς κτλ.
Μεταχρόω, Μεταχρώννυμι, Μεταχρώννυω, μ. ὠσω, μεταχρω-
ματίζω, μεταμορφώνω, Κλήμ. Ἀλ. σ. 291.
Μεταχωρέω, ὦ, ὑπάγω, μετοικῶ εἰς ἄλλην χώραν· ἐκεῖσε
μετεχώρησαν οἱ ἔμποροι, Στράβ.
Μεταχώρησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Μεταψαίρω, ταυτ. μετακινῶ, Εὐρ. Φοίν. 1400. Ζ. ψαίρω.
Μεταψαλάσσω, ταυτ. μετατίθημι, Ἦτυχ.
Μεταψηφίζομαι, διὰ ψήφων κάμνω ἄλλην ἀπόφασιν, ἀλλάσ-
σω τὴν διαταγὴν, δίδω εἰς ἄλλον τὸ ἀξίωμα.
Μεταψήφισις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Μετ'άψυξις, ἡ, ταυτ. μεταπνοή, Ἦτυχ.
Μεταψύχωσις, ἡ, ταυτ. μετεμψύχωσις, Γλωσσ. Στεφ.
Μετεγγράφω, ἐγγράφω κατ' ἄλλον τρόπον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1370.
Μετέγγυος, ἀντὶ μετέγγυος, ὡς μεταυλος, μετοικέτης κτλ.
Μοίρις.
Μετεγκεντρίζω, ἐγκεντρίζω (Κ. ἐμβολιάζω) κατ' ἄλλον τρόπον,
Φώτ. ἐπιστ. 2, κ. Γεωπ.
Μετεγχέω, μ. εὐσω, ἐξ ἐνὸς σκεύους ἐγχέω εἰς ἄλλο.
Μετέειπον· Ζ. μετέπω.
Μετέησιν, Ἰων. ὑποτακ. ἀντὶ μετέη, μετῇ.
Μέτειμι, μετὰ Δοτ. ἀντὶ σύνειμι, πάρειμι, συνανατρεφόμαι,
γίνομαι εἰς τὸ μεταξὺ· οὐγὰρ παυσωλήγε μετέττεται, δὲν θέλει
γίνειν εἰς τὸ μεταξὺ, Ἰλ. β. 2) μέτεττί-μοι τούτου, ἀντὶ μέ-
ρος τούτου μετέχω, μεταλαμβάνω· ὅθεν, μετουσία, κοινωνία,
μέδεξις.
Μέτειμι, (εἶμι), ὅθεν μετιέναι, μετιών, κ. μετίστομαι, μετει-
σάμενος, Ἰλ. ν, 90. ὑπάγω κατόπιν τινος διὰ τὰ τὸν πιάσω, κατα-
δικῶ, ζητῶ· ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ νὰ λάβω· καὶ ὑπάγω κατὰ
τοῦ κακούργου· τιμωρῶ, μετὰ αἰτιατ. 2) ὑπάγω πρὸς τούτους·
ἡ μεταβαίνω, Ἀλκίφρ. 3, 13. Πρβ. μετέρχομαι.
Μετέεις, Ἰων. ἀντὶ μεδεῖς, ἐκ τοῦ μεδίημι.
Μετ'εισβαίνω, ἐμβαίνω πέραν, ἐπέκεινα, ἡ ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλο,
Ἠλίοδ. 5, 27.
Μετ'εισδύνω, τρυπώνω (Κ.) ἀπὸ ἑνα μέρος εἰς ἄλλο.
Μετέϊω, Ἰων. ποιητ. ὑποτακ. ἀντὶ μετώ, μετέω, ἐκ τοῦ
μέτειμι.
Μετεκβαίνω, ἐκβαίνω, καὶ ὑπάγω ἄλλου, Στράτ. ἐπίγρ. 29.
Μετεκβιβάζω, ἐκβιβάζω, ἐκβάλλω εἰς ἄλλο μέρος, Θεοκλ.
Μετεκβολή, ἡ, ταυτ. ἐκβολή καὶ ἐξάλλαξις, Φώτ. ἐκ Κρατίου.
Μετεκδέχομαι, πάλιν ἀναλαμβάνω, δέχομαι, Διονύσ. Περιηγ.
Μετεκδίδωμι, ἐκδίδω πάλιν, ἡ ἔπειτα, δανείζω πάλιν, Πλούτ.
Σύγκρ. Λυκούρ. §. 4.
Μετεκδύματα τύφον, φορέματα, τὰ ὁποῖα ὁ ὑπερήφανος ἐν-
δύσται ἐν μετὰ τὸ ἄλλο· ἀλλάζει συχνάκις.
Μετεκδύω, Μέστ. ἐκδύω ἐν φόρεμα ὑστερ' ἀπ' ἄλλο.
Μετεκπεύσῃ, ῥοδίσις, ἀντὶ μετὰ ῥοδίσις ἐκπν. Ὀππ.
Ἀλ. 2, 164.
Μετεκφέρω, ἐκφέρω ἔξω, εἰς ἄλλον τόπον.
Μετ'ελέγχω, μεταπειθῶ, φέρω εἰς ἄλλην γνώμην, Ἰάμβλ.
Πυθ. §. 218.
Μετ'ελευστέον, 3ετ. τοῦ μετελεύθω, ταυτ. μετέρχομαι.
Μετεμβαίνω, ἐμβαίνω εἰς ἄλλο πλοῖον, ἡ εἰς ἄλλο μέρος,
Φιλόστρ. σ. 544.
Μετεμβιβάζω, ἐμβιβάζω, φορτύνω κατ' ἄλλον τρόπον· ἐρέτας,

ἐμβιβάζω εἰς τὸ πλοῖον ἄλλους κώπηλάτας, Πολύαιν. 5, 41.
 Μετέμμεναι, ποιητ. ἀντί μετεῖναι.
 Μετέμφυτος, ὁ, ἡ, μεταφυτευμένος, Ἀνθολ.
 Μετεμψυχόω, ὦ (ψυχὴ), μεταβιβάζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἑν σώ-
 μα εἰς ἄλλο.
 Μετεμψύχωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Μετένδεσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Μετενδόμεω, Μετενέω, λύω τι καὶ τὸ δένω κατ' ἄλλον τρόπον.
 Μετενδύω, ἐνδύω, φορῶ τινὰ ἄλλο ἐνδυμα· Μέσ. μετενδύομαι·
 κ. -ἐνδυμι, ἐνδύω τὸν ἑαυτὸν μου ἄλλο φόρημα, Λουκιαν. 2,
 σ. 185. Πρβ. μετεκδύω.
 Μετενέγκω, Παρακ. μετενήνοχα, ταυτ. μεταφέρω.
 Μετενέπω, μετά Δοτ. λέγω, διηγοῦμαι, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 1116.
 Μετενσωματόω, ὦ, ταυτ. μετεμψυχόω, δηλ. ἀπὸ ἑν σώμα με-
 ταφέρω εἰς ἄλλο.
 Μετενσωμάτωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πλάτ.
 Μετεντίθημι, θέτω εἰς ἄλλο μέρος, Δημοσθ.
 Μετεξαιρέομαι, ἐκβάλλω ἀπὸ ἑν μέρος, καὶ ἐμβάλλω εἰς
 ἄλλο, Δημοσθ.
 Μετεξανίστημι, μετατοπίζω· καὶ ἀντί μεταντλέω.
 Μετεξαντλέω, ὦ, ἐξαντλῶ, καὶ ἐγχείω εἰς ἄλλο μέρος, σκεῦος.
 Μετεξάρτυσις, ἡ, τὸ στήναι, καὶ διευδύνειν ἄλλως, ἐπὶ μη-
 χανῆς, ὅπλου κτλ. Παλ. Μαθημ. σ. 58.
 Μετεξετέροι, αι, α, ἄλλοι τινές, ἀντί ἐνιοι, τινές, Ἡρόδ.
 ἐνικ. μετεξετέρην, Νίκανδ. Θηρ. 588.
 Μετέπειτα, Ἐπίρ. ἐπειτα, ὕστερα.
 Μετεπιγράφω, κάμνω ἄλλην ἐπιγραφὴν, Πλούτ. 9, σ. 339.
 Πρβ. μεταρ' ὕμνίζω.
 Μετεπίδεσις, ἡ, ἀλλαγὴ τοῦ παλαιοῦ δέματος. ἐκ τοῦ
 Μετεπίδεω, δένω ἐκ νέου, καὶ ἐκβάλλω τὸ παλαιὸν δέμα, Ἰππ.
 Μετέπω, κ. Μετείπω, μετά Δοτ. συνομιλῶ· ὅθεν μετέειπον.
 Μετεράω, ὦ, χύνω εἰς ἄλλο σκεῦος, Γαλην. συγχέεται μὲ τὸ
 μεταίρω, κ. μετακεράω.
 Μέτερρος, Διολ. ἀντί μέτριος, Ἑτυμ. Μ.
 Μετέρχομαι, (ἐρχομαι, μετά) χωρὶς πτώσιν, ὑπάγω πέραν,
 εἰς ἄλλον τόπον, 2) μετά αἰτ. διώκω τινὰ διὰ τὴν πιάσω,
 πιάνω, διορίζω τὸν πιάσωσι· Μεταφ. τιμωρῶ, ἐκδικούμαι,
 Εὐρ. Ὀρ. 417. μετέρχομαι ἀπάτη τινὰ, ταυσ. ἀπατῶ, Πaus. 8, 50.
 3) ὑπάγω κατὸ πιν πράγματος τινός, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ τὸ
 ἀποκτήσω· ἐπεὶ τεμε λιτῆσι μετέρχεαι, Ἡρόδ. 6, 69. δηλ. ἐ-
 πειδὴ μὲ παρακαλεῖς.
 Μετέσσυμαι, κατατρέχω, καταδιώκω, Νίκανδρ.
 Μετεστεώσης, Ἰων. ἀντί μεδεστεώσης, μετοχ. τοῦ μετίστημι
 ἀντί μεδίστημι.
 Μετέσχηκα, Παρακ. τεῦ μετέχω, ὡς ἐκ τοῦ μετασχέω.
 Μετεύαδε, μετά Δοτ. Κοῖντ. 5, 127, ταυτόσ. εὐαδε. Ἄλλοι
 Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί μέγ' εὐαδε.
 Μετεύχομαι, μ. εὐχομαι, ἀλλάζω τὴν εὐχήν μου, εὐχομαι κατ'
 ἄλλον τρόπον, ἡ ἄλλα πράγματα, Εὐρ. Μήδ. 600.
 Μετέχω, μ. ἐξω, μετά γεν. νοητ. μέρος, λαμβάνω μέρος, συγ-
 κοινοῦ, συναπολαύω, καὶ μετά αἰτι. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1484. 2)
 τὸ ἐναντίον τοῦ ιδέα, ἀφηρημένη ἐννοια, εἶναι μετέχον, ἡ συγ-
 κριμένη ὅπου ἐνοικεῖ τὸ καθόλου· ὁ φιλόσοφος περὶ τὰς ιδέας
 σπουδάζει, ὁ δὲ ῥήτωρ περὶ τοὺς μετέχοντας, ἡγουν περὶ τὸ
 συγκεκριμένον, Ἀριστοτ. Προβλ. 30, 9.
 Μετέω, ποιητ. ὑποτ. ἀντί μετῶ, ἐκ τοῦ μέτειμι· αἰσάτως καὶ
 μετεῖω, Ἰλ. ψ, 47.
 Μετεωρία, ἡ (μετέωρος), εὐθεία, λητμονησία, ξεχατμάραχυδ.
 Μετεωρίζω, σηκώνω ὑψηλὰ, ἀφίνω τι νὰ ἵπταται ὑψηλὰ (ὡς
 οἱ παῖδες τὰ χάρτινα πτηνὰ). Μεταφ. ὑψώνω τινός τὴν ψυχὴν
 μὲ ἐλπίδα, χαρὰν, ὑπερηφάνειαν κτλ. 2) ἀστειζομαι, χορατεύω,
 Ἀθήν. σ. 698. D, κ. Σχολ. Θουκυδ. Β', λξ. 3) Μέσ. ὑψό-
 νομαι, ὑπερηφανεύομαι, γεμίζομαι ἐλπίδων· γίνομαι εὐήθης, καὶ
 ἀκατάστατος. 4) Μέσ. ἀντί ἀστειζομαι, χορατεύω, καὶ Κ.
 κατὰ συγκοπ. μετωρίζομαι, Ἡσύχ. καὶ Ἱεροκλ. Ἀστ. σ. 17. ἐκδ.
 Κορ. 5) μετεωρίζας τὴν ναὺν εἰς τὸ πέλαγος, δηλ. νὰ τὴν φέ-
 ρῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, μακρὰν ἀπὸ τὴν ξηρὰν, Φιλόστρ.
 Ἀπολλ. 6, 12. ὡς Οὐδ. ἐπλεε μετεωρίζουσα εἰς τὸ πέλαγος ἡ
 ναῦς, ὁ Αὐτ. Ἡρώϊκ. 8.
 Μετεωρισμός, ὁ, ὕψωσις, κυρίως κ. μεταφ.

Μετεωροθήρα, ὁ, θηρεύων εἰς τὸ ὕψος, ὡς ἀρπακτικόν τι
 πτηνὴν, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ.
 Μετεωροκοπέω, ὦ (κόπτω), ὁμιλῶ ὑψηλὰ καὶ ὑπέργεια πράγ-
 ματα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 92.
 Μετεωρολέσσης, ὁ, κ. -λεσχέω, ὦ, ταυτ. -ολόγος, κ.
 -λογέω, σκωπτικῶς.
 Μετεωρολόγος, ὁ, ἡ (μετέωρα, λέγω), ὁ λέγων περὶ ὑπερ-
 γείων πραγμάτων, καὶ μάλιστα περὶ οὐρανίων σωμάτων, καί τῶν
 ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ φαινόμενων· Τροπ. ταυτόσ. μεγαλορρήμων.
 -λογέω, τὸ ῥ. -λογία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. -λογικός, ἡ, ὁ, ἀνή-
 κων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μετεωρολογεῖν.
 Μετεωροποιέω, ὦ, ταυτόσ. μετεωρίζω, Ἰπποκρ.
 Μετεωροπόλος, ὁ, ἡ (πολέω), ὁ ἐνασχολούμενος εἰς ὑπέρ-
 γεια πράγματα. -πολέω, τὸ ῥήμα.
 Μετεωροπορέω, ὦ, πορεύομαι εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸν αἶρα,
 ὑπεράνω τῆς γῆς, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 3, 45.
 Μετεωροπόρος, ὁ, ἡ, ὑπάγων, πορευόμενος ὑψηλὰ, εἰς τὸν
 αἶρα -πορέω, τὸ ῥήμα -πορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μετέωρος, ὁ, ἡ (Ζ. αἰώρα κ. εῴρα), ὑψωμένος ὑπεράνω τῆς
 γῆς· καὶ ὑψηλός, ὡς θεός τι· ἱπτάμενος ὑψηλὰ· καὶ ἐπὶ πλοίου,
 τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς τὸ πέλαγος μακρὰν ἀπὸ τὴν γῆν, Θουκυδ.
 7, 71. Μεταφ. ἐπὶ ψυχῆς, ἡτις διὰ πάσῃ, φόβον, ἐλπίδας κτ.
 εἶναι ὑψωμένη ὑπεράνω τῆς συνήθους καταστάσεώς της. Τὰ με-
 τέωρα, τὰ ὑψηλὰ· καὶ ὅλα τὰ ὑπεράνω τῆς γῆς πράγματα, οὐ-
 ρανός, ἀτμοσφαῖρα, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ φαινόμενα, καὶ ἥλιος, σε-
 λήνη, ἀστέρες, πλανῆται.
 Μετεωροσκόπιον, τό, ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου παρατηροῦσι
 τὰ μετέωρα, ἥλιον, ἀστέρας κτλ.
 Μετεωροσκόπος, ὁ, ὁ παρατηρῶν τὰ μετέωρα, καὶ ταυτόσ.
 τοῦ ἐφ. κ. -ωρολόγος -ωροσκοπέω, τὸ ῥήμα -ροσκοπική,
 ἡ τέχνη.
 Μετεωροσοφιστής, οὔ, ὁ, σοφιστής, ὅστις παρατηρεῖ τὰ οὐ-
 ράνια σώματα, καὶ τὰ τῆς ἀτμοσφαίρας φαινόμενα, Ἀριστοφ.
 Μετεωροσύνη, ἡ, ταυτ. μετεωρισμός, κ. -εωρία, Μανέθ. 4, 435.
 Μετεωροφανής, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὰ ὕψη φαινόμενος, ὑψηλός, Φί-
 λων περὶ τῶν 7 θεσμ. κεφ. 6.
 Μετεωροφύναξ, νακος, ὁ, ὁ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους μὲ τοὺς
 περὶ οὐρανίων σωμάτων, καὶ ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων λόγους
 του, Ἀριστοφ. Νεφ.
 Μετεωροφρονέω, ὦ, φρονῶ ὑπέργεια, ὑπερηφανεύομαι.
 Μέτηλυσ, ὕδωρ, ὁ, ἡ (ἐλεύσω). ταυτόσ. μέτοιχος, κ. ἀποικος,
 ξένος, ἐλθὼν εἰς τόπον, χώραν τινὰ, Διον. Περιηγ. 689. σχημ.
 κατὰ τὸ ἐπηλος, σύνηλος.
 Μετηνέμιος, ὁ, ἡ (μετά, ἄνεμος), εἰς τὸν ἄνεμον, ἀνεμώδης,
 ταχύς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἀνάλ. 3, σ. 136.
 Μετήορος, ὁ, ἡ (μεταίρω), ταυτόσ. μετέωρος· καὶ ἀβέβαιος,
 ἀμφίβολος, Ὀμ. Τρυν. 2, 488.
 Μετήστεσθαι, Ἰων. ἀντί μεδέσθαι.
 Μετίειν, Ἰων. ἀντί μεδίειν.
 Μετίημι, Ἰων. ἀντί μεδίημι.
 Μετίσχω, Ἰων. ταυτόσ. μετέχω.
 Μετοικίζω, (οἰάζ), Πλούτ. Ἡθικ. σ. 34. Α, ἐβαλεν ὁ Βυτ-
 τεμβάχ ἐκ τῶν χειρογρ. ἀντί μετοικιζόμενος, στρέφω ἄλλως διὰ
 τοῦ οἰακος· μεταβάλλω.
 Μετοικεσία, ἡ, κ. -κίσιον, τό, Ἡσύχ., τὸ ἀναχωρεῖν ἀπὸ
 οἴκου τινὰ, καὶ κατοικεῖν εἰς ἄλλον, Ἀνάλ. 1, σ. 241. 2) τὸ κατ-
 οικεῖν ἐν πόλει τινὶ ὡς μέτοιχος, ξένος.
 Μετοικέτης, ὁ, ταυτόσ. μέτοιχος, Ἡσύχ.
 Μετοικέω, ὦ, μ. ἵτω, ἀφίνω τόπον τινὰ, φεύγω ἀπ' αὐτόν·
 2) εἶμαι μέτοιχος, ξένος ἐν πόλει τινὶ. Αἰσχύλ. Ἰκ. 609, μετοι-
 κεῖν τῆς δε γῆς ἡμᾶς, ἀντί μετοίκους εἶναι.
 Μετοίκησις, ἡ, κ. -οικία, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1016. ταυτ. μετοικε-
 σία· καὶ μετεμψύχωσις, Ἐμπεδοκλ. Αἰλιαν. Πρβ. μεταφορά.
 Μετοικίξω, μ. ἵσω, φέρω εἰς ἄλλην οἰκίαν, χώραν, τόπον,
 μετατοπίζω. Μέσ. μεταναστεύω, ἀναχωρῶ· Μεταφ. ἐκβάλλω τι
 ἀπὸ τὸν τόπον του, : ὁ θυμός τις φρένας, Λεϊψ. Τραγ. -οικι-
 σμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. -οικιστής, οὔ, ὁ, ὅστις μεταφέρει τοὺς
 κατοίκους πόλεως τινός εἰς ἄλλην χώραν, ἡ πόλιν· ἡ γεμίζει πό-
 λεις μὲ ἀπαίτους, Πλούταρχ. Θητ. σύγκρ. §. 5.
 Μετοικικός, ἡ, ὁ, ἀνήκων εἰς τὸν μέτοικον, Πλούτ. Ἀλικιβ. 5.

- Μετοίκιον**, τὸ, τὸ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον ἐπλήρουν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηναίων πᾶς μέτοικος, ξένος, 12 δραχμᾶς κ. ἐν τριόβολον, Δημοστ. σ. 845 μετὰ τοῦ τελεῖν, καταβάλλειν. 2) μετοίκια, τὰ, Πλούτ. Θητ. 25 κ. συνοίκια, Θουκυδ. 2, 15 κ. συνοικέσια, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1019, ἐορτὴ εἰς Ἀθήνας τὸν Ἑκατομβαιῶνα μῆνα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν συνοικήσεως ἐκ τοῦ
- Μετοίκιος**, ὁ, ἀνέκων εἰς τὸν μέτοικον : Ζεὺς, ὁ προττάτης τῶν μετοίκων.
- Μετοικισμὸς**, κ. Μετοικιστής. Ζ. μετοικίζω.
- Μετοικοδομέω**, ὦ, οἰκοδομῶ ἀλλέως, ἢ ἄλλου, ἢ ἀφίνω τὴν οἰκίαν μου, Πλούτ. Καῖσ. 51.
- Μετοικοδόμος**, ὁ, ἢ, ὅστις παραιτεῖ τὴν οἰκίαν του, Αἰσχ. Χοηφ. 971.
- Μέτοικος**, ὁ, ἢ, ὅστις ὑπάγει καὶ κατοικεῖ ἄλλου. Εἰς τὰς Ἀθήνας, ξένος κατοικῶν ἐκεῖ, καὶ προστατευόμενος ἀπὸ τοῦ νόμου.
- Μετοικοφύλαξ**, ακος, ὁ, ἐφορος, καὶ προττάτης τῶν εἰς Ἀθήνας μετοίκων (μινίστρος τῆς πολιτείας), Ξενοφ.
- Μετοίχομαι**, μ. ἤτομαι, ἀναχωρῶ ἄλλου, ὑπάγω ἔπειτα, ἢ κατόπιν, συνοδεύω, ἢ διώκω, ἢ πᾶνωτινά, ἢ τὸν κράζω νὰ ἐλθῇ, ὡς τὸ μετέρχομαι, Ἰλ. ε, 148.
- Μετοίω**, ὅθεν μετοίτω, μέλ. τοῦ μεταφέρω.
- Μετοιωνίζομαι**, προτπαθῶ, δοκιμάζω ἄλλους οἰωνούς, προρρήσεις, μαντείας. Μετὰ αἰτίαι. φέρω εἰς κατάστασιν καλυτέρας προρρήσεως, Δεῖναρχ.
- Μετοκλάζω**, γονατισμένος ὦν μεταθέτω τὸ κάθισμα, ἀντὶ μετακαθίζω, Ὅμ. Ἰλ. ν, 281. Σοῦδ.
- Μετοκωχή**, ἢ, ταυτόσ. μετοχή, ἐποχή, ἢ ὀχεία, Ἡσύχ. Ζ. κωχεύω, εἰς τὸ τέλος.
- Μετονομάζω**, μ. ἄτω, ὀνομάζω μὲ ἄλλο ὄνομα, Πλάτ. Θεαίτ. §. 92. 2) μεταχειρίζομαι οὐσιαστικὸν ὄνομα ἄλλο ἀντὶ ἄλλου, Ἀππιαν.
- Μετονομασία**, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πρβ. κ. μετωνυμία.
- Μετόπη**, ἢ, εἰς τὴν τεκτονικ. τὸ μεταξὺ τῶν τριγλῦφων καὶ τῶν ὀδοντίων, Οὐρτύβ. 4, 1 καὶ 2. Γράφεται καὶ μεδόπη, ὡς μεδόπιον, μέρος τι τῆς καλουμένης τριγλύφου, Ἡσύχ. Ζ. κακήμερος.
- Μετόπιν**, Ἐπίρ. ταυτόσ. μετόπισθε. Ζ. κατόπιν.
- Μέτοπις**, ἢ, ἢ ἀκολουθοῦσα τὴν κακίαν ἐκδήλησις, Ὅμ. Ἐπίγρ. 9, 4. Ζ. ὅπικ.
- Μετόπισθε**, (ν), Ἐπίρ. ὀπισθεν ἐπὶ χρόνου, ἔπειτα ὡς Πρῶθ. μετὰ γεν. ἀντὶ μετὰ τοῦτο.
- Μετόπωρα**, ἢ, κ. - ὀπωρον, τὸ, ἐκ τοῦ Ἐπιθ. Μετόπωρος, ὁ, ἢ, ταυτ. φθινόπωρον. Ζ. ὀπώρα.
- Μετοπώριζω**, διατρέβω τὸν καιρὸν τοῦ μετοπώρου. ὁμοιάζω τὸ φθινόπωρον, Φίλων 1. σ. 36. Ρ.
- Μετοπωρικός**, ἢ, ὄν, ἀνέκων εἰς τὸ μετόπωρον.
- Μετόρχιον**, τὸ (ὄρχος), τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν διάστημα, Ἀριστοφ. Λεῖψ.
- Μετοσσεύω**, ὦ, ταυτόσ. ἀποβλέπω, κ. περιβλέπω, Ἡσύχ.
- Μετουσία**, ἢ (μέτειμι, μετῶν, μετοῦσα), μέδεξις, κοινωνία ὅθεν κτήσις, ἢ ἀπόλαυσις.
- Μετουσιαστικός**, ἢ, ὄν, μετέχων. τὸ μετουσιαστικόν, ὅ, τι φανερώνει μετουσίαν, ὡς παιδείας ἐκ τοῦ παις, ξύλινος ἐκ τοῦ ξύλου κτλ. 2) τὸ παράγωγον, Γραμμ.
- Μετοχέτευσις**, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
- Μετοχέτευω**, ὀδηγῶ, φέρω ῥέον ὕδωρ εἰς ἄλλο μέρος.
- Μετοχή**, ἢ (μετέχω), κοινωνία, συμμετέξις. 2) ἡ μετοχή, Γραμμ.
- Μετοχικός**, ἢ, ὄν, μετέχων. τὸ μετοχικόν, ἡ μετοχῆ τῶν Γραμμ.
- Μετοχλίζω**, μ. ἴσω, μὲ τὸν μοχλόν, μὲ βίαν σηκώνω, σκάπτω κτλ. Ἀναλ. 2, σ. 149.
- Μετοχμάζω**, φέρω εἰς ἄλλο τι μέρος, Νόνν. Διον. 1, 48.
- Μέτοχος**, ὁ, ἢ (μετοχή), μετὰ γεν. μετέχων, κοινωνῶν. 2) ἡ μετοχή τῶν Γραμμ.
- Μετραπατάω**, ὦ, ἀπατῶ εἰς τὸ μέτρον, μετρῶ δολίως, Ἀθήν. 6, σ. 226.
- Μετρέω**, ὦ, μ. ἤσω. καὶ Κ. μετρῶ. Ὁ Ἀλκιβίος, ὡς λέγει ὁ Φώτ. εἰς τὸ Λεξικὸν κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν (μέω) τὸ ἐμεταχειρίσθη καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν : τῇ γὰρ τρεῖς μετρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν, ἐκτιμᾶν τὴν εὐδ. μὲ τὰς σαρκικὰς ἀπολαύσεις. 2) διαβαίνω, περνῶ : πέλαγος μετρήσαντες, Ὅμ. 3) ἀνταμεῖβω : μετρεῖν τὴν ἴσιν τινί,
- ἀνταμεῖβειν τὰ ἴσα διὰ ἴτων. Μετρέομαι, ἀπολαμβάνω σύμμετρα, δίκαια, ἢ λαμβάνω μὲ τὸ μέτρον, Πλούτ. Καῖσ. 48.
- Μετρηδόν**, Ἐπίρ. μὲ τὸ μέτρον, Νίκανδρ.
- Μέτρημα**, τὸ, τὸ μετρημένον, τὸ συνηθισμένον μέτρον, Πολύβ. 9, 27.
- Μετρησις**, ἢ, οὐσ. τοῦ μετρῶ.
- Μετρητής**, οὐ, ὁ, ὁ μετρητής. 2) μέτρον 12 χοῶν, ἢ 108. γερμανικῶν λιτρῶν. Λατίν. cadus.
- Μετρητικός**, ἢ, ὄν, ἀνέκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μετρεῖν.
- Μετρητός**, ἢ, ὄν, μετρημένος, δυνάμενος νὰ μετρηθῇ, Εὐρ. Βάκχ. 1242.
- Μετριάζω**, μ. ἄσω (μέτριος), προσφέρομαι μετρίως καὶ δικαίως. εὐρίσκομαι εἰς μετρίαν κατάστασιν τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς, τῆς τύχης. μετριάζω τὰ πάθη μου, ἔρχομαι πάλιν εἰς ἑμαυτόν. ὅθεν μετριάξιν κ. οἰκτεῖρουν, Πλούτ. Κράσ. ἀναλαμβάνω τὴν ὑγίειαν μου μετὰ μακρὰν ἀρρώστιαν. 2) λαλῶ, πράττω, προσφέρομαι ὡς μέτριος, ταπεινόφρων, κόσμιος. Ζ. μέτριος, εἰς τὸ τέλος. 3) κυβερνῶ, κρατῶ εἰς ὅρια, Ἐνερ. μετὰ αἰτίαι Πλάτ. Νόμ. 3, σ. 137. 138. Τὸ παθητ. ἔχει ὁ Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 249.
- Μετριάω**, δωρ. ἀντὶ μετρέω, ὡς ἀδικιάω ἀντὶ ἀδικέω, Πίναξ Ἡρακλεωτ.
- Μετριάομαι**, ταυτ. μετριάζω, προσφέρομαι μετρίως.
- Μετρίζω**, ἀντὶ μετρέω. Ζ. μέτρισμα.
- Μετρικός**, ἢ, ὄν (μέτρον), Ἐπίρ. - κῶς, ἀνέκων εἰς μέτρον συλλαβῆς.
- Μετριολόγος**, ὁ, ἢ, μέτριος εἰς τοὺς λόγους, Πολυδ. 2, 125. Πρβ. ἀπεραντολόγος.
- Μετριοπάθεια**, ἢ, οὐσιαστ. τοῦ
- Μετριοπαθέω**, ὦ, μετριάζω τὰ πάθη μου.
- Μετριοπαθής**, ἐός, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. - παθῶς, ὁ μετριάζων τὰ πάθη του, μάλιστα θυμὸν, πόνον.
- Μετριοποσία**, ἢ (πόσις), μετρίότης εἰς τὸ πίνειν.
- Μετριοποτέω**, ὦ, εἶμαι μέτριος εἰς τὸ πίνειν.
- Μετριοπότης**, ου, ὁ, ὁ πίνων μετρίως - οποιόστατος, Ἱερῶ. Πολυδ. 6, 20.
- Μέτριος**, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἢ, ὁ κρατῶν τὸ δίκαιον μέτρον διὰ νὰ εἶναι τέλειος εἰς τὸν προσηγορισμὸν του, ἱκανὸς, σύμμετρος μὲ τὸ πρᾶγμα, δίκαιος, ἀληθινός : μέτρια λέγειν, δίκαια καὶ ἀληθινὰ ἐπὶ ἀνθρώπων, σημαίνει ἀγαθὸν ἄνδρα, ὅστις ζῇ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐν τῇ μεσότητι κειμένης ἀρετῆς, κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Τὰ μέτρια, τὰ καθήκοντα. 2) μέτριος, ἐντὸς τῶν μέτρων, μεσαῖος κατὰ τὸ μέγεθος, κοινός : τοῦ μετρίου ἐστὶ πῆχους μέζων, Ἡρόδ. 1, 178. δηλ. ὁ βασιλικὸς πῆχυς εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν κοινόν. 3) ἡσυχῶς, ἐγκρατῆς, σώφρων, δίκαιος. ἔξαιρ. ὅστις κρατεῖται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ δημοκρατικοῦ, καὶ δὲν μεταχειρίζεται ὑπερβολὴν εἰς τὰ ἔργα του, ὥστε νὰ βλάψῃ τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν 4) σιωπῆς, ἀστεϊότης, Ἡσύχ. λέξ. Εὐφυνῆς, ὅθεν Κ. οἱ Χῖοι μετριάζω ἢ μετριάζω λέγουσιν ἀντὶ ἀστείζομαι.
- Μετριοσιτικός**, ὁ, ἢ (σίτος), μέτρια τρώγων, Πολυδ. 6, 28.
- Μετριοτής**, τητος, ἢ, ἐγκράτεια, δικαιοσύνη, καὶ μεσότης. Ζ. μέτριος.
- Μετριοφρονέω**, ὦ, φρονῶ περὶ ἑμαυτοῦ μέτρια, εἶμαι κόσμιος, κ. ταπεινόφρων. ὅθεν
- Μετριοφροσύνη**, ἢ, ταπεινοφροσύνη, δικαιοσύνη, κοσμιότης, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 249. Schw.
- Μέτρισμα**, τὸ (μετρίζω), ταυτόσ. νόμισμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 555.
- Μετρίως**, Ἐπίρ. τοῦ μέτριος, τὸ ὅπ. Ζ. εἰς ὅλας του τὰς σημασίας.
- Μετροσιδής**, ὁ, ἢ (εἶδος), ὁμοῖος μὲ στίχον, ἢ μὲ μέτρον συλλαβῆς, Δημήτρ. Φαληρ.
- Μέτρον**, τὸ, ὄργανον τοῦ μετρεῖν, 2) Παθ. τὸ μετρημένον πρᾶγμα. μέτρον συλλαβῆς. καὶ εἰς μόνος στίχος, συγχεόμενος ἀπὸ ἑνα ἢ πολλοὺς πόδας, π. χ. πᾶν μέτρον εἰς τελεῖαν περατοῦται λέξιν. 3) ὅλον τὸ μήκος, πλάτος, ὕψος, βάθος, ὅλον τὸ μέγεθος σώματος τινος : μέτρα θαλάσσης, ποιητ. ἢ θάλασσα.
- Μετρονόμοι**, οἱ, 15 ἔφοροι εἰς Ἀθήνας ἐφορεύοντες τὰ μέτρα καὶ βάρη τῶν ζυγιζομένων ὀνίων εἰς τὴν ἀγοράν. οἱ ὑπηρετοὶ τῶν ὀνομάζοντο προμετρηταί, Ἀρποκρ.
- Μετροποιέω**, ὦ, κάμνω μέτρα, ἢ κατὰ τὸ μέτρον, Στοβ. Φυσικ.

σ. 1098.

Μετροποιία, ἡ, τὸ μέτρον τῆς συλλαβῆς, Γραμμ.
 Μέτων, ὠνος, ὁ, Κύρ. ὄν.
 Μετωνυμία, ἡ (μετά, ὄνομα), μεταβολή, ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος· χρήσις λέξεως ἀντ' ἄλλης.
 Μετωνυμικός, ἡ, ὄν, 'Επίρ'. -νυμικῶς, ἀνήκων εἰς τὴν μετωνυμίαν.
 Μετωπαδόν, 'Οππ. Κυν. 2, 65, ταυτ. τοῦ
 Μετωπηδόν, 'Επίρ'. (μέτωπον), μέ τὸ μέτωπον ἐμπροσθα, πρὸς τὰ ἐμπροσθεν.
 Μετωπίαιος, αἶα, αἶον, ταυτ. μετωπίδιος : ἐπίδεσις μετωπιαία, Γαλην.
 Μετωπίας, ὁ, ὁ ἔχων μέγα μέτωπον, Πολυδ. 2, 43.
 Μετωπίδαϊος, -ωπίδιος, κ. -ώπιος, ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον· τὸ μ. ταυτ. μέτωπον· 2) μετώπιον, αἰγυπτιακόν τι μύρον, Διοσκ. 1, 71.
 Μετωπίς, ἴδος, ἡ, δέμα τοῦ μετώπου (χατῆς Τουρκ.), 'Ητύχ.
 Μέτωπον, τὸ (μετά, ὦψ), μέτωπον κ. Κ. τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρυῶν καὶ τοῦ τριχώδους τῆς κεφαλῆς μέρος· κυρίως, ταυτ. Μετόφρυον, τὸ, καθὼς λέγει καὶ ὁ Πολυδ. Κκβ. πᾶν ἐμπροσθινόν μέρος, 'Ιλ. π, 70.
 Μετωποσκόπος, ὁ, ὅστις παρατηρεῖ τὸ μέτωπον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐκ τούτου κρίνει περὶ τοῦ χαρακτήρος του.
 Μεῦ, Δωρ. κ. 'Ιων. ἀντί μέο, μου.
 Μέχρι, (Ζ. μακρός), πρὸ φωνήεντος, Μέχρις, ἕως· ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου· καὶ μετά γεν. μέχρις οὐ· μέχρι τινός, καὶ μετά τοῦ πότε ἔρωτ. μέχρι πότε ; ἀντί ἕως πότε. Ζ. κ. μέσφα εἰς τὸ τέλος.
 Μῆ, ἀρνητικόν, ἡ ἀπαγορευτικόν μόριον, διάφορον τοῦ οὐ, ὅτι τὸ μὲν Μῆ ἀναφέρεται ἐπὶ κατηγορίας ἐνδεχομένης, (ἐγκλ. προστακ. εὐκτι. ὑποτακ.), τὸ δὲ οὐ, ἐπὶ πραγματικῆς, δηλ. ἐγγλίσσεως ὀριστικῆς· διὰ τοῦτο 1) μῆ, ἐπὶ εὐχῆς, μῆ γένοιτο! ἄμποτε νὰ μῆ γείνη. 2) ἐπὶ προσταγῆς, ἡ ἀπαγορεύσεως· μῆ σύγε, μῆ ποιού σύγε δηλ. μῆ ψεύσον, μῆ παῖτον, ἀντί τοῦ ὁποίου Συνήθ. τίθεται ὁ 'Αόρ. τῆς ὑποτακτ. π. χ. μὴ παῖσης, μῆ εἴπης. Εἰς τοὺς ποιητ. ἐκτίθεται καὶ δι' ἀπαρεμφ. μῆ φαγεῖν, μῆ εἰπεῖν, ὅπου θέλουσιν ὅτι ἐννοεῖται Χρῆ, δεῖ, ἡ θέλε. 3) ἐπὶ φόβου, φροντίδος, ὑποφίας, μὲ ὑποτακτ. φοβούμαι, δέδια μῆ τοῦτο ἄλλως ἔχη. Τὸ Μῆ εἰς τὰ τοιαῦτα φαίνεται περιττόν· διότι φοβεῖται τις ὅχι τὸ μῆ ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἔχειν ἄλλως· τὸ Μῆ ὅμως εἶναι εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν σημαντικόν τῆς ἀγνοίας, ἥτις ἐνυπάρχει εἰς πάντα φόβον καὶ ὑποφίαν. 4) μῆ οὐ· δέδοικα μῆ οὐκ ἔχω, φοβούμαι μήπως δὲν ἔχω : δείσας μῆ οὐ πρῶτος παραδράμοι, ἔχει τὴν ἀνωτέρω σημασίαν (ἀριθ. 5), ὡς νὰ ἦτο μόνον Μῆ. -μῆ οὐ, χωρὶς ῥήμα, σημαίνει 'Ἐκτός μόνον. 5) ἀντιπρόφως, Οὐ μῆ, ἀντί οὐ : οὐ μῆ σ' ἐγὼ περισφραμί, ἡ, οὐ μῆ ληρήσεις· ἡ εἰς τὸ Οὐ ἀνήκουστα ἐννοία, δηλ. φοβούμαι, δέδοικα, δὲν ἐλπίζω, ἐννοεῖται ἔξωθεν. -οὐ μῆ, εἰς δύο διαφόρους λόγους, ἐπιτείνει τὴν κατάφασιν, π. χ. οὐ δύναμαι μῆ μεμνηθῆαι αὐτοῦ, δηλ. ἀνάγκη εἶναι νὰ τὸν ἐνθυμούμαι· οὐκ ἔστιν ὅπως μῆ, δηλ. ἀναγκάως, ἐξ ἀπαντος. 6) μῆ ὅτι, μῆ καί, μῆ ὅπως, μῆ ἵνα, ὅπου ἀκολουθεῖ 'Αλλά, καὶ σημαίνει 'Οχι μόνον. Τὸ δὲ 'Οτι μῆ, ταυτ. ἐκτός ὅτι· ἔγεινε δὲ ἐκ τοῦ οὐδὲν ἔστιν, ὅτι μῆ, π. χ. οὐκ ἦν κρήνη, ὅτι μῆ μία, Αἰσχ. Προμ. 967. 7) εἰς ὅλους τοὺς λόγους, οἵτινες δύνανται νὰ ἀποφασίσωσι χωρὶς βεβαιότητα, μόνον μὲ φιλήν εἰκασίαν, ἡ ὑπόθεσιν, π. χ. ἦν μῆ, ἡ μῆ, ἵνα μῆ, ὅπως μῆ, ὥστε μῆ, καὶ εἰς λόγους πλαγίους, δηλ. εἰς τοὺς ἐποίους στοχαζόμεθα μόνοντι περὶ τρίτου τινός, π. χ. τὸ μῆ τιμῶν γέροντας ἀνόσιόν ἐστι· οὐ φιλῶ τοὺς μῆ φιλοῦντας ἐμέ· τίς δύναται δοῦναι ἑτέρῳ, ὃ μῆ ἔχει αὐτός; διότι ὅλοι οὗτοι οἱ λόγοι ἀναλύονται εἰς τὸ 'Ἐάν μῆ, καὶ εἶναι μόνον ὑποθετικαὶ κατηγορίαι, καὶ ὅχι πραγματικαί. 'Ωταύτως, ἀρα λόγον ποιήσῃ φιλόσοφον, ἡ μῆ, δηλ. μῆ φιλόσοφον· καὶ ὃ μῆ πιστεύων, εἴαν τις μῆ πιστεύῃ· καὶ μὲ ὄνομα· τῆς μῆ προεκφοβήσεως, Δίων Κᾶσσ. ὅταν μόνον ὑποτίθεται· ἐξ ἐναντίας δὲ, μὲ τὸ Οὐ, ὅταν εἶναι πραγματικόν. 'Ὡς ἔχει τὸ Μῆ πρὸς τὸ Οὐ, τὴν αὐτὴν σχεσιν ἔχει καὶ τὸ μηδαίς πρὸς τὸ οὐδαίς. 'Ιδε Πλάτ. Χαρμίδ. §. 31.
 Μῆ καί, ἀντί μῆ ὅτι, 'Απολ. ῥόδ. 2, 192.
 Μῆ ὅπως. Ζ. μῆ ἀριθ. 6.
 Μῆ ὅτι. Ζ. μῆ ἀριθ. 6.
 Μῆ οὐ. Ζ. μῆ, ἀριθ. 5.
 Μῆ ποτε, μὲ ὑποτακ. εὐκτ. καὶ ἀπαρέμ. Μὲ ὀριστικὴν, π. χ. μῆ ποτε δεῖ γράψαι, σημαίνει 'Ἦως πρῶτον νὰ γράψωμεν.

(B.)

Μῆ πω, ὅχι ἀκόμη. Μῆ ποτε, τοῦλάχιστον ὅχι ἀκόμη. Μῆ πώποτε, ἀκόμη ὅχι ποτέ.
 Μηδαμῆ, Μηδαμᾶ, κ. ποιητ. Μηδαμά, 'Επίρ. κατ' οὐδένα τρόπον, Ζ. μηδαμός.
 Μηδαμινός, ἡ, νόν, εὐτελής, μηδαμινός καὶ Κ. ἐκ τοῦ μηδαμός, ὡς οὐτιδανός ἐκ τοῦ οὐτις· ἐκείνινός ἐκ τοῦ ἐκείνος κτλ.
 Μηδαμόθεν, 'Επίρ. ἐκ μηδενός μέρους.
 Μηδαμόσι, 'Επίρ. εἰς μηδὲν μέρος, ἡ εἰς μηδένα τόπον.
 Μηδαμός, ἡ, ὄν, ταυτ. μηδαίς, ἐκ τοῦ μηδαίς καὶ ἀμός, δηλ. τίς. Ζ. ἀμή.
 Μηδαμότε, 'Επίρ. εἰς μηδεκάνένα τόπον. κ.
 Μηδαμού, εἰς μηδένα τόπον, ὡς μηδαμόσι.
 Μηδαμῶς, 'Επίρ. ταυτ. μηδαμῆ.
 Μηδὲ, σύνδ. (μῆ, δὲ), καὶ ὅχι· ὅχι μόνον, ἀλλὰ καὶ· συνδέεται μὲ πλαγίους λόγους, ὡς καὶ τὸ μῆ. Ζ. μῆ.
 Μηδαίς, Μηδαμία, Μηδέν, Γεν. μηδενός, μηδεμιάς, μηδενός, κυρίως, μηδὲ εἰς, (ὡς οὐδὲ εἰς, οὐδαίς), μηδὲ ἕνας, κανέναν χυδ. τὸ μηδέν, ἡ μηδανότης, τὸ μηδέν εἶναι· τὴν διαφορὰν τοῦ οὐδαίς Ζ. εἰς τὸ μῆ, κατὰ τὸ τέλος.
 Μηδέ ποτε, κ. Μηδὲ ποτέ, 'Επίρ.
 Μηδέπω, 'Επίρ. ἀκόμη ὅχι.
 Μηδεπώποτε, 'Επίρ. ἀκόμη ἕως τώρα ὅχι.
 Μηδεσικᾶστη, ἡ, ὄν. Κύρ. κυρίως, στολισμένη μὲ φρόνησιν, ὡς Πολυκάστη, 'Ιοκάστη κτ. ἐκ τοῦ μῆδος κ. κᾶζω. 'Απολλοδ. κ. Σχολ. Δυκόφρ. 921.
 Μηδέτερος, α, ον, ἐκ τοῦ μηδὲ ἕτερος, μηδὲ κανείς ἀπὸ τοὺς δύο.
 Μηδέτέρως, 'Επίρ. μὲ μηδὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους.
 Μηδέτέρωθεν, 'Επίρ. ἀπὸ μηδὲν ἐκ τῶν δύο μερῶν, Φουρν. Φύτ. Θ. 101.
 Μηδετέρωστε, 'Επίρ. εἰς μηδὲ κανέναν ἀπὸ τὰ δύο μέρη.
 Μῆδευμα, τὸ (-δεῦω, -έω), δολία βουλή, πανουργία, ταυτ. μῆδος.
 Μῆδέζω, κρατῶ τὸ μέρος τῶν Μῆδων· λαλῶ, ὡς οἱ Μῆδοι, ὡς ἐλληνίζω.
 Μῆδικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν Μῆδειαν· μῆδική πόα, εἶδον τριφυλλίου· μῆλον μῆδικόν, τὸ κίτρον, ἡ λειμώνιον· τὰ μῆδικά, νοητ. πράγματα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν πόλιν, ἡ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Μῆδων, καὶ ὁ μῆδικός πόλεμος· οὕτως ὠνόμασαν 'Ηρόδ. καὶ ἄλλοι 'Ιστορικοὶ τὸν κατὰ τῆς 'Ελλάδος Περσικόν πόλεμον.
 Μῆδιον, τὸ, εἶδος λαχάνου, Διοσκ. 4, 18. ἡ τοῦ Διωνυαίου Campanula laciniata.
 Μῆδιός, ὁ, ἡ, ταυτ. μῆδικός.
 Μῆδῆς, ἴδος, ἡ, νοητ. γῆ, ταυτ. Μῆδία.
 Μῆδισμός, ὁ (μῆδέζω), ἡ πρὸς τοὺς Μῆδους κλίσις, τὸ κρατεῖν τὸ μέρος τῶν Μῆδων.
 Μῆδιστί, 'Επίρ. (μῆδέζω), κατὰ τὸν τρόπον, ἡ τὴν γλῶσσαν τῶν Μῆδων.
 Μῆδοκτόνος, ὁ, ἡ, Μῆδους, ἡ Πέρσης φονεύων.
 Μῆδόλως, 'Επίρ. ἀντί μῆδ' ὅλως, μηδαμῶς, μὲ οὐδεκάνένα τρόπον.
 Μῆδομαι, μ. ἡτομαι, 'Ιων. μέδομαι, τὸ ὅπ. Ζ. Εἰς τὸν 'Ομ. ἐπινοῶ, ἐκτελῶ, μὲ δύο αἰτιατ. τόσα γὰρ κακὰ μῆτατ' 'Αχαιοὺς, 'Ιλ. κ, 52. Καὶ πράττω τι μὲ τέχνην, ἐπιτηδειότητα, ὡς μηχανάομαι : μέλισσαν ξανθὸν μέλι μηδομένην, Σιμωνίδ. Λος γογρ. μετά γεν. ἀντί φροντίζω, Πλάτ. Ζ. κ. μῆτις.
 Μῆδοπότερος, ἀντί μῆδὲ ὁπότερος, ταυτ. μῆδέτερος, Διονύσ. 'Αρχ. 2, 58.
 Μῆδος, τὸ (ταυτ. μῆτος, μῆτις), φροντίς, ἐπιμέλεια, στοχασμός, συμβουλή, φρόνησις. 2) μῆδεα, τὰ, ταυτ. μέζα, μεσα (μέζος), 'Ομ. τὰ ἀνδρῶα αἰδοῖα, Οδυσ. σ, 36. Εἰς τὸν 'Οππ. Κυνηγ. 4, 441, ἡ οὐροδόχος κύστις. Ζ. μέδω.
 Μῆδοστισοῦν, -δοτιοῦν, ταυτ. μῆδὲ ὅστις οὖν, μῆδὲ ὅτι οὖν, μῆδὲ κανείς, ὅποιος, καὶ ἂν ἤθελεν εἰσθαι.
 Μῆδοσύνη, ἡ, συμβουλή, φρόνησις· κυρίως, οὐσιαστ. ἐκ τοῦ δηλ. ἐπιθ. μῆδόσυνος, μῆδοσύνη.
 Μῆδοφόνος, ὁ, ἡ, ταυτ. μῆδοκτόνος.
 Μῆδω, αἰολ. ἀντί μῆζω, μάδω. Πρβ. μέδω, ομαι, αἰσαύτως, ἔδω, ἄδω, ᾄδω, ἦδω, γῆδω, γάδω κτλ.
 Μῆδεις, ἐνός, ὁ (μῆις, εἰς), ταυτ. μῆδαίς, εἰς τοὺς μεταγ. ἀπ' 'Αριστοτέλους.
 Μῆδῶ, 'Ιων. ἀντί μάδω.
 Μῆκάζω, μ. ἄσω, κ.

Μηκάομαι, ὠμαι, Κ. βελάζω, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων.
 Μηκάς, ἄδος, ἦ, κ. Βληχάς, ἡ βελάζουσα αἰγίδα ἢ προβατίνα.
 Μηκασμός, ὁ (-άζω), βελασμός προβάτων, ἡ αἰγῶν.
 Μηκεδανός, ἦ, ὄν, (μῆκος), μακρός, μακρός.
 Μηκέτι, Ἐπίρ. (μῆ, ἐτι), ὅχι πλέον, ὅχι εἰς τὸ ἐξῆς.
 Μήκη, ἦ, κ.
 Μηκηθμός, ὁ, Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 359. ταυτ, μηκασμός, ὡς
 μύκη, μηκηθμός, κ. μυκασμός.
 Μηκητικός, ἦ, ὄν, ὁ δυνάμενος, ἡ συνηθίζων νὰ βελάζῃ.
 Μήκιστος, η, ὄν, (μῆκος), μακρότατος. Ἐπίρ. μήκιστα, καὶ
 Ἐπὶ μήκιστον, μακρότατα. καὶ τελευταῖον, τέλος πάντων, ὡς Τί
 μοι μήκιστα γένηται; τί ἔσται μοι τέλος πάντων; Ὀδυσ. ε, 299.
 Μηκόθεν, ἡ Μήκοθεν κατ' ἄλλους, Ἐπίρ. (μῆκος), ταυτ. μα-
 κρόθεν, ἀπὸ μακρῶν.
 Μῆκος, τό, μάκος, ἔκτασις, ταυτ. μέγεθος· καὶ Ἐπίρ. (ἐλλει-
 πτικῶς τῆς κατὰ, ὡς τέλος, τάχος κτλ). ἀντὶ μακρῶς καὶ ἐκτε-
 ταμένως· ἀντίθ. σύντομα. 2) Ἰων. ἀντὶ μῆκος, ὅθεν μηχανή. Ζ.
 μάχη κ. μέγεθος· ἐκ τοῦ πρώτου γίνεται
 Μηκύνω, μ. υνῶ, μακρύνω, ἐκτείνω, : τὰ φωνήεντα, δηλ.
 τὰ κάμνω μακρῶς. Οὐδ. νοητ. τὸν λόγον, μακρολογῶ: βοήν, φω-
 νάζω μεγάλως παρακαλῶν, Σοφοκ. ὅθεν - υσμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ.
 Μήκων, ὄνος, ἦ, Δωρ. Μάκων καὶ χυδ. τὴν σήμερον Μᾶκος (μῆ-
 κος), καὶ παπαρούνα· ἄλλως, κώδων, Ἰλ. ε, 306. Εἰς Πανσ. 5, 20.
 μήκων, ἀρχιτεκ. λέξις, σημαίνουσα στολισμὸν τινὰ εἰς εἶδος κεφα-
 λῆς ἐπὶ τοῦ θόλου. 2) τὸ σήμερον λεγόμενον ὄπιον, κ. χυδ. αὐχίονι
 : οἱ μὲν μήκωνι, οἱ δὲ κωνεῖν ἑαυτοὺς ἐξάγουσι, Ἡράκλ. Ποντικ.
 ε, Ἐκδ. Κορ. σ. 211. δηλ. οἱ μὲν φονεύονται μὲ τὸ ὄπιον, οἱ δὲ
 μὲ τὸ κωνεῖον. 3) εἰς τὰ κογχύλια, καὶ ἄλλους σκώληκας, ἐν-
 τίσσιον κίτρινον ἐπέχον τόπον ἥπατος. Ζ. μύτις. 4) μεταλλική
 τις ἄμμος, Πολυδ. Πρβ. μίσυ, μίτυς, κ. μύτις. 5) μέρος τοῦ
 ὀφθαλμοῦ, τὸ αὐτὸ κ. Κρατηρίσκος, Ἡσύχ. εἶναι τὸ λεγόμενον
 Caruncula Lacrymale, ἡ γοὺν κρεάδιον δακρυῶδες.
 Μήκωνικός, ἦ, ὄν, ἀνήκων εἰς μήκωνα.
 Μήκωνιον, τό, ὁπὸς τοῦ μήκωνος, ὄπιον, αὐχίονι χυδ. 2) ἡ
 πρώτη κόπρος τοῦ νεογνοῦ βρέφους.
 Μήκωνις, ἴδος, ἦ, κ. -κωνίτις : εἰδᾶξ, ὅμοιος μὲ τὸν μήκω-
 να, εἶδος μαρουλίου, Νικανδρ. Θηρ. 630.
 Μήκωνίτης, ὁ, κ. Μήκωνίτις, ἦ, ὅμοιος μὲ μήκωνα, ταυτ. τοῦ
 Μήκωνοειδῆς, ἑός, ὁ, ἦ, ὅμοιος μὲ μήκωνα.
 Μήλάνθη, ἦ, ἡ Μήλόνθη, ἀντὶ Μήλολόνθη, ἀμφιβ. ἀκόμη.
 Μήλατάς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ μῆλωτῆς, ὁ, βοσκὸς προβάτων, Ἡσύχ.
 Μήλάτων, Δυσκόφ. 106. ἀντὶ μῆλων ὡς προσώπατα ἀντὶ πρόσωπα.
 Μήλαφέω, ὦ, ἐρευνῶ διὰ τῆς μῆλης· σχημ. ὡς ψηλαφέω,
 Ἡσύχ. Φώτ.
 Μήλέα, ἦ, ἡ μῆλιά, ἡ φύουσα τὰ μῆλα.
 Μήλειος, ὁ, ἡ (μῆλον), προβατίνας.
 Μήλη, ἡ, σμήλη Κ. χειρουργικὸν ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐξε-
 τάσσεται τὸ βάθος τῆς πληγῆς (ἐκ τοῦ μῆω, ὡς ἐκ τοῦ κάω κήλη).
 Μήλια γῆ. Ζ. μῆλιος.
 Μήλιάδες, αἱ, (μῆλον), νύμφαι τῶν ὀπωροφόρων, καρπύμων
 δένδρων. κ. Μήλίδες, κ. Ἐπιμηλίδες (ὡς ναῖας κ. ναῖς, πλωῖας
 κ. πλωῖς κτλ. 2) Σοφοκ. Φιλοκτ. 725, ἀπὸ τὸ ἔθνος Μήλεις, Μῆ-
 λιάδες νύμφαι. 3) μῆλιάς γῆ, ἀντὶ μῆλιά γῆ. Ζ. μῆλιος.
 Μήλιαθμός, ὁ, ὄρθ. Μήλιαθμός, ἡ γοὺν μῆλων ἱαυθμός, σταυ-
 λος προβάτων, Δυσκόφ. 96.
 Μήλιεύς, ὁ, κάτοικος τῆς Μήλου, ἀντὶ μῆλιος.
 Μήλίζω, (μῆλον), ὁμοιάζω τὸ μῆλον, ἡ τὸ κυδώνιον κατὰ
 τὴν γεῦσιν, ὁσμὴν κ. χροῖμα.
 Μήλινοειδῆς, ἑός, ὁ, ἦ, κ.
 Μήλινός, ἑσσαι, ἐν, ὑποκίτρινος, κίτρινος, Νικανδρ. Θηρ. 173.
 Μήλινος, ὁ, ἦ, τὸ θῆλ. κ. ἴνη, (μῆλον), ἐκ μῆλου, ἡ κυ-
 δωνίου κατασκευασμένος, κίτρινος, κίτρινωπός : κράμβης μῆλινον
 ἀσπάραγον, Ἀνάλ. πορφυρᾶς κ. μελίνας ἡσθημένοι στολάς, ἐπὶ
 τῶν ἐνδυμάτων τῶν τῆς Περσίας αὐλικῶν, αἵτινες ἐνδύοντο κόκ-
 κινὰ καὶ κίτρινα.
 Μήλινος, ὁ, ἦ, κάτοικος τῆς νήσου Μήλου, μιᾶς τῶν κυκλά-
 δων. Μῆλία, ἦ, γῆ, κ. Μῆλιάς, κ. Μῆλις, ἀσπρη, ἡ τεφροει-
 δῆς γῆ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσμιγαν οἱ ζωγράφοι ἄλλας γαίας διὰ
 νὰ τὰς δώσωσι διάρκειαν καὶ διαμονήν, Διοσκ. 5, κεφ. 71, κ.
 80. Ζ. κ. τὸ ἐφ.

Μῆλις, ἴδος, ἦ, ἡ μῆλέα τὸ δένδρον. 2) ὅχι ταυτ. μῆλία ἢ μῆ-
 λιάς, ἀλλὰ εἶδος τι χρώματος ἀπὸ τῆς νήσου Μήλου, ὡς εἰ-
 λουσιν. Αἰλ. Π. Ἰστ. 2, 2. Πλούτ. Ὡς ἀντὶς διακρ. τὸν κόλακ.
 τοῦ φίλου, §. 15. τοῦτο δὲ καὶ ὠχρα, Πλούτ. Εὐθύμ. §. 12. 3) ταυτ.
 μάλις, ἡ ἀρρώστια τοῦ γαδάρου καὶ τοῦ ἵππου, Λατ. maleus.
 Μῆλίτης, ὁ, : οἶνος ἐκ μῆλων ἢ κυδωνίων, Πλούτ. Συμπ. Πρβ.
 3, 2, 1. 2) ἐκ τῶν προβάτων : ἀριθμός, ἀριθμητικόν τι πρό-
 βλημα, Σχολ. Πλάτ. σ. 91. Ζ. φιαλίτης.
 Μῆλιωτός, ἐκκοπεύς, Παῦλ. Αἰγ. Ζ. Σμιλιωτός.
 Μῆλοβατέω, ὦ, βατεύω τὰ πρόβατα, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1. 387.
 Μῆλοβαφής, ἑός, ὁ, ἦ, κίτρινοβαμμένος, Φίλων περὶ τῶν 7.
 δεσμ. κεφ. 2.
 Μῆλοβολέω, ὦ, βάλλω, κτυπῶ μὲ μῆλα κ. ἐρεθίζω εἰς ἔρω-
 τα, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 995.
 Μῆλόβοσις, ἦ, Κύρ. ὄνομ. βοσκῆς προβάτων, Ἡσίοδ. Θεογ. 354.
 Μῆλοβοτήρ, ἥρος, κ. -βότης, Δωρ. -βάτας, βοσκὸς προβά-
 των, Πίνδ. καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ Πλούταρχ. -βοτέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Μῆλόβοτος, ὁ, ἡ (βόω, βόσκω), βοσκημένος ἀπὸ πρόβατα :
 γῆ, εἰς τὴν ὁποίαν βόσκουσι πρόβατα, ἀγεώργητος, Πλούτ. Καμιλ.
 Μῆλοδόκος, ὁ, ἡ, ὅστις δέχεται εἰς θυρίαν πρόβατα, Πίνδ.
 Μῆλοειδῆς, ἑός, ὁ, ἡ (μῆλον), ἔχων χροῖμα μῆλου, κίτρινωπός.
 Μῆλοθύτης, οὐ, ὁ (θύω), ὅστις θύει, σφάζει πρόβατα.
 Μῆλόθυτος, ὁ, ἡ, ἐπάνω τοῦ ὁποῦ θύονται, σφάζονται πρό-
 βατα, Εὐρ. Ἀλ. 119.
 Μῆλολόνη, κ. -ολάνθη, ἡ, ὁ χρυτοὺς κἀνδαρος, χρυτῇ πο-
 πλίκα Κ. μὲ τὴν ὁποίαν παίζουσιν οἱ παῖδες, Ἀριστοφ.
 Μῆλομαχία, ἡ (μῆλον, μάχη), μάχη μὲ μῆλα, παιγνίδιον τι,
 Ἀθήν. σ. 277.
 Μῆλόμελι, -τος, τό, μέλι μῆλων, ἡ κυδωνίων.
 Μῆλον, Δωρ. Μᾶλον, τό, τὸ μῆλον, καὶ πᾶν ὀπωρικόν μὲ κόκ-
 κους, π. χ. μῆλον ἀρμενικόν, τὸ βηρήκεον ἢ καϊτίον, Βαρβ.
 : κυδώνιον, τὸ κυδώνι : Περσικόν, τὸ ροδάκινον : μῆδικόν, τὸ κί-
 τρον, καὶ λειμώνιον, κατ' ἐξοχὴν ὅμως τὸ κυδώνι· ὅθεν οἶνος μῆ-
 λίτης, ἔλαιον μῆλινον, καὶ μῆλόμελι. Ἰλ. ι, 542, αὐτοῖς ἀνθετι
 μῆλων, τὸ ἐρμηνεύουσιν ὀπωρικόν πᾶν ἐγγένει 2) Μεταφ. τὰ στρόγ-
 γυλα βυζία ὀνομάζονται μῆλα, Ἀριστοφ. Ζ. κυδωνιάζω. 3) αἱ πα-
 ρεαί, τὰ μάγουλα, Θεόκρ. 14, 38. τήν τε τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα
 ῥέοντι, ἡ γοὺν τὰ μάγουλά σου ἔχυναν δάκρυα ἀπ' ἐκείνων. Τὸ
 ῥέω λαμβάνεται ἐδῶ ἐνεργητικῶς. 4) εἰς τὸν Ὀμ. Ὀδυσ. ε, 105.
 πρόβατα καὶ αἶγες. καὶ Καθ. συνεκδοχ. ἀντὶ ζῶα.
 Μῆλόνη. Ζ. μῆλάνθη.
 Μῆλονόμας, Δωρ. ἀντὶ -νόμης, οὐ, ὁ, Εὐρ. Ἀλκι 576. -νο-
 μέυς, ἑός, ὁ, κ. -νόμος, ὁ, ἡ, (μῆλον, νέμω)· προβατοβοσκός,
 ὅθεν, μῆλονομίαις, ταυτ. ἐνόμοις, Ἡσύχ.
 Μῆλοπάριος, Δωρ. Μῆλοπάριος, κ. -ρηος, ὁ, ἡ, (μῆλον, πα-
 ρεαί) ὅστις ἔχει παρεαὶς κοκκίνους καὶ στρογγύλους ὡστὴν μῆλα.
 Εἰς τὸν Θεόκρ. ἀναγ. τινες πολλὰ ἀηδῶς Μαλλοπάριος, καὶ τὸ
 ἐρμηνεύουσιν Ἀπαλοπάριος· ἄλλοι, λευκοπάριος, ἀπὸ τοῦ λευ-
 کوῦ ἐρίου τῶν προβάτων. Ὁ θεός νὰ τοὺς δώσῃ γνῶσιν!
 Μῆλοπέπων, ὁ, πεπῶνι μὲ σχῆμα μῆλου. Ζ. πέπων κ. σίκυος.
 Μῆλοπλακοῦς, οὐτος, ὁ, κ. ὑποκ. -πλακούντιον, τό, πλα-
 κούντιον μὲ μῆλα ζυμωμένον.
 Μῆλος, ἡ. Ζ. μῆλιος.
 Μῆλόσκοπος, ὁ, ἡ, : κορυφή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμπορεῖται νὰ
 ἰδῇ πρόβατα, Ὀμ. Ἰλ. 18, 11.
 Μῆλόσπορος, ὁ, ἡ, φυτευμένος μὲ σπόρον μῆλων, Εὐρ. Ἰππόλ. 742.
 Μῆλοσσός, (σός, σῶζω), προστατῆς τῶν προβάτων, Ἀνάλ.
 1, σ. 229.
 Μῆλοσφαγέω, ὦ, (μῆλοσφάγος), σφάζω, θυσιάζω πρόβατα.
 Μῆλοσφαγία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Μῆλοστροφος, ὁ, ἡ, τρέφων πρόβατα.
 Μῆλοῦχος, ὁ, ἡ (μῆλον ἀριθ. 3), παρατικέπατμα τῶν βυζίων :
 : ὑαλόχρους, διαφανής, Ἀνάλ. 2, σ. 221.
 Μῆλοφάγος, ὁ, ἡ, τρώγων πρόβατα.
 Μῆλοφόνος, ὁ, ἡ, πρόβατα φονεύων, σφάζων.
 Μῆλοφορέω, ὦ, φέρω μῆλα, Θεόκρ. Ἐπίγραμμα.
 Μῆλοφορία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τῶν μῆλοφόρων ἀριθ. 2.
 Μῆλοφόρος, ὁ, ἡ (μῆλα, φέρων), φῶν, δίδων πολλά μῆλα.
 2) μῆλοφόροι ὀνομάζονται καὶ οἱ στρατιῶται οἱ δορυφύοντες τὸν
 Πέρτην, ἐπειδὴ ἐφόρουσαν χρυσὰ μῆλα εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ῥά-

βδωντων, Ἀδην. 12, σ. 514.
 Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, μήλων, ἡ προβάτων φύλαξ, Ἀνδολ.
 Μηλόω, ὤ, (μήλη), ἐξετάζω μετὰ τὴν σμήλην, Ἰπποκρ.
 Μηλωθρον, τό, ταυτ. ἀμπελος ἡ λευκή, Διοσκ. 4, 184.
 Μηλων, ωνος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ἐπειδὴ ἐθύοντο εἰς αὐ-
 τὸν πρόβατα ἡ μήλα, Ἡσύχ. 2) Μηλών, ωνος, ὁ, κῆπος μετὰ καρ-
 πιμα δένδρα, ἡ μηλέας, Ἐτυμ. Μ.
 Μηλωσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ μηλώω.
 Μηλωτή, ἡ (μήλων), δέρμα προβάτου, προβιά Κ.
 Μηλωτής, οὗ, ὁ, προβατοβοσκός, Ἡσύχ.
 Μηλωτίς, ἰδος, ἡ, κ. - τρίς, ἡ (μήλη, οὗς), χιλιάλι Τουρκ.
 διὰ τοῦ ὁποῖου καθαρίζουσι τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ ὕδατος. Τραυματι-
 κῇ μηλωτρίς, Χειρουργ. Παλ. σ. 94.
 Μηλωψ, ωπος, ὁ, ἡ (μήλων, ὤψ), : μήλοκα καρπὸν, τὸν κίτρινο-
 κόκκινον καρπὸν, τὸ σιτάρι, Ὀμ. Ὀδυσ. η, 104. ἀλλως, μη-
 λοειδής, Ζ. μύλη.
 Μῆν, Σύνδ. (ἐκ τοῦ μὲν, τὸ ὁποῖον οἱ Ἴωνες ἔλεγαν Μῆν, ὡς Δὴ
 ἐκ τοῦ Δέ)· βέβαια, ὅμως· καὶ μὴν, προσέτι, καὶ ὅμως. ἀλλ'
 οὐδ' ἐγὼ μὴν, οὐδ' ἐγὼ βέβαια, Εὐρ. Ὀρ. 1117. ἐπὶ ὄρκου,
 καὶ ταλανισμοῦ συντάσσεται τὸ Ἥ μὴν καὶ μετὰ ὀριστικ. καὶ μετὰ
 ἀπαρέμφ. ἡ μὴν ἐγὼ ἐπαδὸν τοῦτο, τὸ ἐπαδα, σὲ ὀρκίζομαι· ὑπ-
 εδέξατο ἡ μὴν μὴ ἀπορεῖν τροφῆς, τοὺς ὑπεσχέθη κτλ. ἀντὶ Ἥ
 μὴν κεῖται καὶ Μῆ μὴν, ἐπὶ ὄρκου, καὶ ταλανισμοῦ· οἱ δὲ Ἴωνες
 ἔλεγαν ἡ μὲν κ. μὴ μὲν, Δωρ. μάν. Τί μὴν; ταυτ. πῶς γὰρ οὐ;
 Μῆν, νός, ὁ, κ. Μείας, ὁ μῆνας, τὸν ὁποῖον εἰς τὸ παλαιὸν χρο-
 νολόγιον ἐτήμαινεν ἡ σελήνη, ἐκ τοῦ μῆνη, ἡ, ἡ σελήνη. 2)
 μῆνες, καὶ τὰ καταμῆνηα τῶν γυναικῶν. Ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός ὀ-
 νομάζεται ἰστάμενος ἡ ἀρχόμενος μὴν, ἕως τῆς δεκάτης· ἐκτοτε
 λέγεται μεσῶν, ἕως τῆς εἰκοστῆς. Τελευταῖον δὲ ἡ φθίνων ἀπὸ τῆς
 εἰκοστῆς καὶ ἐφεξῆς. Ἐκ τοῦ μάω, μέω, μείος, ὅπου ἐμφαίνεται
 ἡ ἐννοια τῆς χρονικῆς ἐκτάσεως.
 Μηναγυρτέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Μηναγύρτης, ου, ὁ (μῆν, ἀγύρτης), ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, περιερ-
 χόμενος κατὰ μῆνα, καὶ ζητῶν, συνάγων ἔλκος· ταυτ. μητραγύρτης.
 Μηνάς, ἄδος, ἡ, κ. Μήνη, ἡ σελήνη· τὸ δεύτερον, καὶ ἀντὶ
 μηνίσκος.
 Μηνιαῖος, αἶα, αἶον (μῆν), διαρκῶν ἕνα μῆνα.
 Μηνιάω, ὦ, κ. Μηνιάμα, τό, ταυτ. μηνίω, κ. μήνιμα, Ὁ, κ.
 Ἀπολ. Ῥόδ.
 Μηνιγγοφύλαξ, ακος, ὁ, χειρουργικόν τι προφύλαγμα τοῦ μή-
 νιγος, Χειρ. Παλ. σ. 94.
 Μηνιγξ, γγος, ἡ, κ. Μηνίξ, ὑποκ. Μηνίγγιον, τό, πᾶν δέρμα, καὶ
 μάλιστα τὸ περιέχον τὸν ἐγκέφαλον. Πρβ. ἀμνίον, κ. ὑμνίον, ἐκ
 τοῦ ὑμένιον, μετὰ τὸ ὁποῖον εἶναι συγγενές. Κ. μηνίγγιον, οἱ Θεοί.
 Μηνισμός, ὁ, (μηνίω, -ξω), τὸ θυμὸν εἶναι, ὀργίζεσθαι,
 Ἰλ. π, 62.
 Μηνίμα, τό, αἰτία θυμοῦ, ἡ, ἐκρηγξίς θυμοῦ, Ἰλ. χ, 357. θυ-
 μός, ἡ ἀντικείμενον αὐτοῦ, Λυκόφρ. 1185. ὅθεν καὶ ἀντὶ φό-
 βος, Πανσ. 9, 13.
 Μηνιον, τό, νῆος τῆς σελήνης, Πανσ. 6, 26.
 Μηνίς, ιος, ἡ, κ. - ἰδος, ἡ, ὀργή, θυμός. Ζ. μήνος.
 Μηνίσκος, ὁ (μῆνη), μικρὰ σελήνη, σεληνοειδὲς σῶμα, ὁποῖον
 ἐδέτετο ἐπάνω εἰς τὰ ἀγάλματα, διὰ τὰ φυλάττει ἀπὸ ἀκα-
 θαρσίαν, Ἀριστοφ. Ὀρν. καὶ πᾶς στολισμός μετὰ κυκλικὸν σχῆμα,
 κ. γεωμετρικόν τι σχῆμα, τὸ περιεχόμενον ὑπὸ δύο περιφερειῶν
 κύκλων, μὴ περὶ τὸ αὐτὸ κέντρον ὄντων.
 Μηνίω, Μηνιάω, (μῆνις), θυμόνω, ὀργίζομαι, μανίζω (λέγου-
 σιν οἱ σημερινοὶ Σμυρναῖοι), Ἡρόδ. 5. 84. μετὰ ὁστ. κατὰ τινος·
 καὶ Μέσ. Αἰσχ. Εὐμ. 102.
 Μηνοειδής, ἑος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - εἰδώς : ἥλιος, σελήνη, ὅταν
 τὰ σώματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης προβάλλουσιν ὡς κέρατα
 τινά· μάλιστα ὅταν ἡ σελήνη εἶναι εἰς τὸ πρῶτον καὶ τελευταί-
 ον τεταρτημόριον. Ἐκ τούτου τοῦ σχήματος ὀνομάζονται καὶ πολ-
 λά σώματα τεχνικὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μηνοειδῆ.
 Μήνος, τό, ταυτὸς. μῆνις, Αἰσχ. Ἰκέτ. 265. Νομίζεται ἐκ τοῦ
 μαίνω, ἐμῆνα· ἀλλὰ πιθανώτερον εἶναι ἐκ τοῦ μένος, ὁ θυμός, ὡς
 γέρας γῆρας, ἔδος ἡδος, μῆτος μῆτις κτλ.
 Μήνυμα, τό, φανέρωμα, πρόδομα· ἐκ τοῦ μηνύω. ὅθεν καὶ
 Μήνυσις, ἡ, ἀγγελία, φανέρωσις, προδοσία, καὶ
 Μηνυτήρ, ἥρος, ὁ, κ. Μηνυτής, οὗ, ὁ, ὁ φανερώνων, κατα-

δίδων, Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακ. ὅς τις ἔδειξεν εἰς τὸν Σοφοκ. κλεφίαν
 τινὰ εἰς τὸ ὄνειρόν του.
 Μηνυτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φανερῶναι καὶ
 προδίδειν.
 Μηνυτρόν, τό, μισθός τῆς μηνύσεως, Ἰπ. εἰς Ἐρμ. 264.
 Μηνυτῶρ, ὀρος, ὁ, ταυτ. μηνυτήρ, Ἀνάλ. ἐκ τοῦ
 Μηνύω, Δωρ. Μανύω (ἐκ τοῦ μάω), ἀγγέλλω, προδίδω, καταδί-
 δω, δηλοποιῶ. Πρβ. μαντεύομαι.
 Μῆον, τό, κ. Μείον, χόρτοντι, λαχάνου εἶδος, Διοσκ. 1, 3.
 Μήπερ, ἀκόμη ὅχι. Ζ. περ.
 Μήποθεν, ἀπὸ μηδὲν μέρος.
 Μήποτε, μήπως ποτέ· εἰς τοὺς μεταγ. Ἰσως.
 Μήπου, μήπως εἰς κἀνὲν μέρος.
 Μήπω, ἀκόμη ὅχι, κ. Μήπως. Ζ. μή.
 Μήπως, καὶ Κ. οὕτως.
 Μῆρά, ἡ μῆρ'. Ζ. μῆρός.
 Μῆριαῖος, αἶα, αἶον, ὅτι ἀνήκει. εἰς τὸν μῆρον· τρίχες, Ξενοφ.
 Ἰπ. 14. 2. Ζ. τό.
 Μήριγξ, ἡ, κ. Σμήριγξ, αἱ τραχεῖαι τρίχες εἰς τὰ μῆρια, καὶ εἰς
 τὸν λαιμόν τῶν σκύλων, χοίρων, καὶ ἄλλων ζώων. Νομίζ. ἐκ τοῦ
 μῆρός, ἀλλὰ Ζ. μῆρύω.
 Μῆρινθος, ἡ, αἰτιατ. κ. μῆρινθα, Ὀρφ. Ἀργον. 595. ὡς ἐκ τοῦ μῆ-
 ρινς, κατὰ τὸ ἔλμινς, ἀντὶ τούτου εἶναι χρήσιμον τὸ μῆριγξ, Ὀρφ.
 Ἀργοναυτ. ὅπου ἀλόγως ἀμφιβ. νῆμα, ῥάμμα, κλωστή, ταυτ.
 μέρμις. Ζ. μῆρύω.
 Μῆρίον, τό, κατὰ τὸν τύπον ὑποκ. τοῦ μῆρός, καὶ κἀποτε ταυτ.
 μῆρός. Εἰς τὸν Ὀμ. εἶναι μῆρ', καὶ μῆρια, καὶ μῆροί, ὅταν
 εἶναι λόγος περὶ θυσίας, τὰ ἐκ τῶν μῆρῶν ἐξαιρούμενα ὅσῃ,
 ὅχι ὅμως διόλου γυνά κρέατος, τυλιγόμενα μετὰ τὴν σκέπην, καὶ
 καίόμενα· Πρβ. Ὀδυσ. γ, 456. μῆρια τάμον μετὰ ἄλλα χωρία,
 ὅπου κεῖται μῆρούς τ' ἐξέταμον.
 Μῆριόνης, ου, ὁ, Κύρ. ὄν. εἰς τὸν Ὀμ. ἐκ. τοῦ μῆρός, ὅθεν
 ἐπὶ αἰσχυρᾶς ἐννοίας, ταυτ. μῆρός, Ἀνάλ. 2, σ. 390. καὶ οὕτως συνή-
 θως ἐνακομεταχειρίζοντο ὡς εἶχε τὰ κύρια ὀνόματα. Πρβ. Εὐρω-
 τας, Εὐριπος, Παιονίδης, Κινητίας κτλ. Ἰδ. κ. διαμῆριζω.
 Μῆροκαυτέω, ὦ, ταυτ. ἱεροκαυτέω, ἡ μῆρια καίω. Ζ. μῆριό.
 Μῆρορράφης, ἑος, ὁ, ἡ (ῥάπτω), εἰς τὸν μῆρον τοῦ Διὸς
 συρράμμενος, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου.
 Μῆρός, ὁ, τὸ μέρος τοῦ ποδός τὸ μεταξὺ τῆς ὀσφύος, καὶ τοῦ
 γόνατος, Τουρκ. μποῦτι. Ζ. μῆρίον.
 Μῆροτομέω, ὦ, ἀντὶ μῆρια τέμνω.
 Μῆροτραφής, ἑος, ὁ, ἡ, εἰς τὸν μῆρον τοῦ Διὸς τραφεῖς. Ἐπίθ.
 τοῦ Βάκχου. Κατὰ Στράβ. 13, σ. 1008, ἀνατραφεῖς εἰς τὸ ὄρος.
 τὸ ὀνομαζόμενον μῆρός. Πρβ. Ὀππ. Κυνηγ. 4, 241, Πολυαῖν
 Στρατηγ. 1.
 Μῆροτυπής, ἑος, ὁ, ἡ, κτυπῶν, ἡ κεντρίζων τὰ μῆρια : κέν-
 τρον, Ἀνάλ. 2, σ. 228.
 Μῆρυγμα, τό (μῆρύω), ταυτὸς. κάταγμα· καὶ ῥάμμα, κλωστή,
 σχοινίον, Πλούτ. Κικέρ. 47. 2) καὶ ἡ ἐλικοειδὴς κίνησις τοῦ ὄψεως,
 Νικάνδρ. Θηρ. 160. Πρβ. σιῶληξ, καὶ ὀλκός.
 Μῆρυκάω, μ. ἄτω, Μῆρυκάω, κ. Μῆρυκάομαι, ὦμαι, κ. Μῆ-
 ρυκίζω, ἀναμασσω, ἐπὶ βῶν καὶ προβάτων, τὰ ὁποῖα Κ. λέγομεν
 μαρκιώνται, ἡ μαρκιώνται. [Ἐκ τοῦ ἐρύγω, ἡρύγω (προσλήπει
 τοῦ μ), ξερνῶ, διότι τὸ μῆρυκασθαι εἶναι ταυτὸν ξερνᾶν, ἐπειδὴ
 ἀπὸ τὸν στόμαχον ἀνέρχεται ἡ τροφή εἰς τὸν λαιμόν. Ζ. κ. μῆρύω.
 Μῆρυμα, τό, κ. Μῆρυσμα, τό, ταυτὸς. μῆρυγμα, καὶ τὸ
 ὑποκ. Μῆρυμάτιον, τό, Παλ. Μαθημ. 2. 248. τύλιγμα, καὶ οὕτως ὅταν
 τυλίττεται σχοινίον εἰς ἓν κουβάρι.
 Μῆρυξ, υκος, ἰχθύς τις, ὅστις μῆρυκᾶται.
 Μῆρυσμα, τό, ταυτ. μῆρυμα.
 Μῆρύω, Νομ. ἀραιῶν, ἀνοίγω τὰ μαλλία, καὶ τὰ προπαρ-
 σκευάζω διὰ τὰ γνέσονται· κυρίως, ἔλκω τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἡ
 τυλίγω· καὶ εἰς τὸ ὑφαίνειν, ἐνυφαίνω τὸ ὑφάδιον : μῆρύσασθαι ἀπὸ
 βυθῶν, ἔλκω ἀπὸ τὰ βάθη μετὰ ἀγκίστρι, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 50.
 Πρβ. ἀναμῆρύομαι : ἰστία, ἔλκω, καταβιβάζω τὰ πανία. [Ὅχι ἐκ
 τοῦ ἔριον, καὶ οὕτως ἐστοχασθησαν καὶ περὶ τοῦ μῆριγξ, ἀλλ' ἐκ
 τοῦ ἐρύω προσλ. τοῦ μ, ὡς ἐκ τοῦ ἄρω, μάρω, ἐκ τοῦ ἔρω,
 μέρω· Ἐκ τοῦ μῆρύω εἶναι μῆρυμα· ἐκ τοῦ μῆρύω, μῆρυσμα·
 ἐκ τοῦ μῆρύσσω, μῆρυγμα· ἐκ τοῦ μῆρύω, μῆριγξ. μῆρινς, ἑος,
 μῆρινθος· ἐκ τοῦ μέρμις, μέρμιθος· καὶ προσλ. σ, σμῆρυμα,

σμήρυγμα, σμήρινδος.]
Μήστο, ἰων. ἀντί ἐμέμηστο, Ὑπερσ. τοῦ μήδομαι.
Μήστωρ, ὠρος, ὁ, δηλ. μηδόμενος, σύμβουλος, καὶ ταυτ. ὁ ἐργαζόμενος : πολέμου, αὐτῆς, ταυτ. ἐργάτης, μαχητῆς, πολεμιστῆς, Ὁμ.
Μήτε, σύνδ. (ἐκ τοῦ Μη καὶ τε), στέκει πάντοτε διπλοῦς.
Μήτειρα, Ἀριστοφ. καὶ Ζηνοδ. Ἰλ. ξ, 259. ἀντί μήτηρ (ὡς παμμήτειρα), ἀντί τοῦ δμήτειρα. Γρηγ. ὁ Ναξ. ἐμεταχειρίσθη τὴν λέξιν πολλάκις.
Μητέριος, ὁ, ἡ, μητρικός.
Μήτηρ, ἡ, μητέρος, συγκοπ. μητρός, δωρ. μάτηρ. μητέρα Κ. καὶ ἡ πατρίς· ἀντί μητρόπολις, Καλλιμ. λεῖψ. 112.
Μήτι· Ζ. μή, κ. Πρβ. οὔτι.
Μητιάω, ὦ, ἔχω κατὰ νοῦν, βουλεύω, συμβουλεύω, Ἰλ. σ, 312. ἐπινοῶ, ἐκτελῶ τὸ ἐπινοημένον· ἐκτελῶ ἀπλῶς. Καθ. ταυτ. **μητίζομαι** καὶ **μήδομαι**· ὅθεν μετιάδουσα, ἀντί μητιάδουσα, ὄν. γυναῖκα. Ἀπολλοδ. 3, 15, 5.
Μητιέτης, κ. αἰολ. Μητιέτα, ου, ὁ, βουλευτής, σύμβουλος· ἐπίθ. τοῦ Διός, κ. **μητισίς**, εἰς τὸν Θεόν. τὸ παρέφρασαν Μέγα βουλευόν, ἀρχηγὸς πάσης βουλῆς καὶ φρονήσεως· Ἐκ τοῦ ἀσυνήθ. τύπου **μητιέω**, μέλ. **μητιῶ**, ἀντί **μητιῶ**, ὡς ἐλάτης, ἐκ τοῦ ἐλάω σχηματ.
Μητίζομαι, κ. Μετίομαι, (μητῖς, μητιῶ) ταυτ. **μητιῶ**, καὶ **μήδομαι**, Ἰλ. κ, 48. ὅθεν
Μήτιμα, τό, ταυτ. **μητῖς**.
Μητιόεις, εσσα, εν, ταυτ. **μητιέτης**, Ὁμηρ. Ὑμν. 1, 344. — φάρμακον **μητιόεν**, τεχνικῶς συντεθειμένον, παρασκευασμένον, Ὁμ. Ὀδυσ. δ, 227.
Μητιόχος, ὁ, ὄν. Κύρ.
Μητιόω, ταυτ. **μητιῶ**.
Μήτις, ἰδος, ἡ, (μήδω, μ. σω, Παρακ. μέμηται) ταυτ. **μήδος**, σύνσις, φρόνησις, ἐπιτηδείότης, συμβουλή, πρόνοια, σκέψις, Ἰλ. ψ, 313.
Μητιῶ, ταυτ. **μητιῶ**, κ. **μητίζομαι**, Ὁρφ.
Μήτοιγς, ὅχι μόνον, Ξενοφ. Κύρ. Π. 2, 3, 25. συγχέεται πολλάκις μετὰ **Μήτιγς**.
Μήτος, τό, ταυτ. **μητῖς**, **μήτιμα**, Ἡσύχ.
Μήτρα, ἡ, τὸ μέρος τοῦ γυναικείου σώματος, ὅπου συλλαμβάνεται καὶ κυοφορεῖται τὸ ἔμβρυον. 2) ὁ μυελὸς τῶν δένδρων· ὅθεν περίμητρα ξύλα, τὰ ἔχοντα μήτραν· Τοῦτο εἶναι τὸ γενικὸν ὄνομα· εἰδικῶς δέ, ἐντεριώνη μὲν λέγεται ὁ μαλακὸς μυελός· ὁ δὲ σκληρὸς, ἐγκάρδιον, τὸ καὶ καρδία τῆς δὲ λευκῆς, μελάνδρουον. τῆς πεύκης, αἰγίς. τῆς δὲ ἐλάτης, λούστον. 4) ἀρχέτυπον, κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς (Γαλλ. moule), Διογ. Λαέρτ. 7, 46. ἀκατάληπτον δὲ (τὴν φαντασίαν εἶναι), τὴν μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος, ἡ ἀπὸ ὑπάρχοντος μὲν, μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον, τὴν μήτραν, ἔχουσιν, μὴδὲ ἐκτυπον, ἡγουν, Μὴ ἔχουσιν κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον, ὃ ἐστὶν ἡ μήτρα, μὴδὲ οὕτως ἐκτυπον, τούτεστιν ἀκριβῶς καὶ ἀπαράλλακτως εἰκονισμένην· Ἐντεῦθεν ὠνομάσθησαν εἰς τὰς νεωτέρας γλώσσας, Matrices (Μήτραι), τὰ ἀρχέτυπα, εἰς τὰ ὁποῖα χύνονται οἱ τυπογραφικοὶ χαρακτῆρες· Ἡ στίξις, καὶ ἐξηγήσεις τοῦ εἰρημένου χωρίου εἶναι τοῦ Κορκῆ· Ἰδὲ Λόγ. Ἑρμῆν ἐτους 1821, σ. 6.
Μητραγυρτέω, ὦ, ζητῶ ἔλεος ὡς
Μητραγύρτης, ου, ὁ, ταυτ. **μηναγύρτης**, ὁ ἱερὺς τῆς μητρός τῶν Θεῶν Κυβέλης, ἀγείρων ἐλεημοσύνην.
Μητράδελφος, κ. — ἀδελφός, ὁ, ἡ, ἀδελφός, ἡ ἀδελφὴ μητρός, Πίνδ. Πύθ. 8, 48.
Μητράζω, ὁμοιάζω τὴν μητέρα, ἀμφ. ἐπειδὴ εἶπαν πατριάζω κ. πατρώζω· **μητριάζω** δὲ σημαίνει ἄλλο τι.
Μητραλοΐας, **Μητραλώας**, Ἰων. — ης, ου (ὡς πατραλοΐας), ὅστις δαίρει, ἡ σκοτίνει τὴν μητέρα του.
Μητράριον, τό, ὑποκ. τοῦ μήτηρ, ὡς πατράριον τοῦ πατῆρ, **Μητρεγχύτης**, ου, ὁ, κλυστήριον διὰ τὴν μήτραν.
Μήτηρ, ἡ, ἰων. ἀντί μήτρα.
Μητριάω, ταυτ. **μητραγυρτέω**, Πολυδ. 3, 11.
Μητριάς, ἡ, μητρική, ταυτ. **μητέριος**, Ἀνάλ. 2, σ. 503.
Μητρίδιος, ἰα, ἰον, (μήτρα) ὅστις ἔχει μήτραν : ἀκαλήφη, πλουκίδα ἔχοντα σπύρον, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 559.
Μητρεχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — κῶς, ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα, ταυτ

Μήτριος, ἰα, ἰον.
Μητρίς, ἰδος, ἡ : πόλις, χώρα, γῆ· ταυτ. πατρίς, Στέφ. Βυξ. εἰς τὸ Ἰος.
Μητρογαμέω, ᾧ, γαμῶ, λαμβάνω γυναῖκα τὴν μητέρα μου, Μανασ. Χρονικ. σ. 12.
Μητροδίδακτος, ὁ, ἡ, διδασκόμενος ἀπὸ τὴν μητέρα του.
Μητροδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι), τὸν ὁποῖον ἐδέχθη ἡ μήτηρ του, Πίνδ. Νέμ. 7, 123.
Μητροθήκης, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει τὸν χαρακτῆρα, τὰ ἥδη τῆς μητρός του.
Μητροόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ μέρος τῆς μητρός.
Μητροόθεος, ἡ, μήτηρ θεοῦ.
Μητροκασιγνήτη, ἡ, ἀδελφὴ μητρός, Σεΐα.
Μητροκασίγνητος, ου, ὁ, ταυτ. **μητράδελφος**, Σεΐος.
Μητροκομέω, ὦ, ἐπιμελοῦμαι τὴν μητέρα μου.
Μητροκτονέω, ὦ, σκοτίνω τὴν μητέρα μου.
Μητροκτονία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. καὶ τοῦ ἐφ.
Μητροκτόνος, ὁ, ἡ, (μήτρα, κτείνω), φονεὺς τῆς μητρός του. 2) — κτονας, ὁ, ἡ, φονευμένος ἀπὸ τὴν μητέρα του.
Μητροκωμία, ἡ, πρώτη κώμη κατὰ τὸ μέγεθος κτ. ὡς μητρόπολις.
Μητρολέθρος, ὁ, ἡ, φονεὺς τῆς μητρός του, Νικητ. Χρον. 2, 10.
Μητρολέτης, ου, ὁ, ταυτ. πρ. Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 621.
Μητρομανία, ἡ, μανία τῆς μήτρας, Φηλόστορ. Ἑκκλ. Ἰστ. 4, 7.
Μητρομήτωρ, ὠρος, ἡ, μήτηρ τῆς μητρός, Πίνδ. Ὀλύμ. 6.
Μητρομιξία, ἡ, (μίξις), σαρκική συνουσία μετὰ τὴν μητέρα, ὡς συνέβη εἰς τὸν Οἰδίποδα, Σέξτ. Ἑμπ. 11, 191.
Μητροόξενος, ὁ, ἡ, Δωρ. ματρόξενος, νόθος.
Μητροπάρενος, ἡ, κ. Παρθενομήτωρ, ἡ, ἡ θεοτόκος Μαρία.
Μητροπάτωρ, ὠρος, ὁ, πατὴρ τῆς μητρός, πάππος ἐκ μητρός. 2) μήτηρ, ἐν ταυτῇ καὶ πατὴρ, Φιλῆς.
Μητροπόλις, εως, ἡ, πόλις ἡ ἔχουσα ἀποικίας ὡς θυγατέρας τινάς, 2) μεταγ. ἡ πρωτεύουσα πόλις· καὶ πᾶσα μεγάλη πόλις, μάλιστα εἰς τὴν Ἀσίαν. 3) ἀντί πατρίς, Πίνδ. Νέμ. 5, 16.
Μητροπολίτης, ου, ὁ, ὁ κάτοικος μητροπόλεως. 2) εἰς τοὺς μεταγ. ὁ ἀρχιερεὺς μητροπόλεως. ἀριθ. 2.
Μητροπόλος, ὁ, ἡ, ἱέρεια τῆς μητρός Κυβέλης. 2) ἡ παρισταμένη εἰς τὰς μητέρας, ὡς Εἰλεΐδουα, Πίνδ. Πύθ. 3, 15.
Μητροπρεπής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — πῶς, πρέπων, ἀρμόζων εἰς τὴν μητέρα.
Μητρορραΐστης, ου, ὁ, **μητροκτόνος**, Σουΐδ.
Μητρορρίπτος, ὁ, ἡ, ἀπερριμμένος ἀπὸ τὴν μητέρα, Ἀνάλ.
Μητροτρεφής, ὁ, ἡ, θρεμμένος, ἀναθρεμμένος ἀπὸ τὴν μητέρα. Πρβ. **μητροτραφής**.
Μητροτύπτης, ου, ὁ, ταυτ. **μητραλοΐας**.
Μητροφθόρος, ὁ, ἡ, **μητροκτόνος**, Ἀνάλ.
Μητροφόνος, ὁ, ἡ, **μητροκτόνος** — φονος, ὁ, ἡ, **φονευμένος** ἀπὸ τὴν μητέρα του.
Μητροφόντης, ου, ὁ, ταυτ. **μητροφόνος**.
Μητρυΐα, ἡ, καὶ Κ. οὔτω, καὶ
Μητρυΐός, ὁ, Ἰλ. ε, 389.
Μητρυιάζειν, εἶναι **μητρυΐαν**.
Μητρυΐώδης, ου, ὁ, ὡς κὲν **μητρυΐός**, ἡ **μητρυΐα**.
Μητρυακός, ἡ, ὄν, ταυτ. **μητρώος**, ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα Κυβέλην.
Μητρώας, ου, ὁ, ταυτ. **μήτρως**.
Μητρώασμός, ὁ (μετρώάζω), ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐορτῆς τῆς Κυβέλης.
Μητρωυμικόν, τό, ὄνομα ἐκ τῆς μητρός λαμβανόμενον· ὡς πατρωυμικόν, τὸ ἐκ τοῦ πατρός. Ζ. Λητοΐδης.
Μητρώος, **Μητρώα**, ὦρον, **μητρικός**. 2) ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα τῶν Θεῶν Κυβέλης· **Μητρώα**, τὰ νοητ. ἱερά, λατρεῖα τῆς μητρός τῶν Θεῶν Κυβέλης, κ. **Μητρώον**, τό, εἰς τὰς Ἀθήνας, ναὸς τῆς Κυβέλης παρὰ τὴν βουλήν, ὅπου ἐφυλάτταντο νόμοι, ψηφίσματα, καὶ ἄλλα πολιτικὰ ἐγγράφα.
Μητρώος, ὠρος, ὁ, πάππος ἐκ μητρός, Ἰλ. β, 662· καὶ ὁ ἀδελφός τῆς μητρός, Σεΐος, Ἰλ. π, 717. Πληθ. **μήτρως** ἄνδρες, οἱ πρὸς μητρός συγγενεῖς, Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 130, καὶ ὁ Σχολ.

Μηχανάομαι, ὤμαι, μ. ἤσομαι (μηχανή) (τὸ ἐνεργ. ἀπαξ μό-
νον Ὀδυσ. σ, 143.) , ἔχω τινὰ σκοπὸν, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω,
μεθοδεύομαι· ἐκτελῶ τι μὲ δολιότητα καὶ πανουργίαν, ἢ μὲ
φρόνησιν, Ὀμ. 2) ἐργάζομαι τι τεχνικῶς, ὡς ποιεῖν, τεύ-
χειν, ἐργεῖν, Ὀμ. 3) παρασκευάζω τι μὲ εὐφυΐαν, ἢ διὰ μη-
χανῶν καὶ ὀργάνων σηκώνω τι βάρος, οἰκοδομῶ, κτίζω, ὑπουρ-
γῶ: τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας τέχνας, δηλ. ἐπινοημένας
ἐφευρημένας, Ἰσοκρ.

Μηχανεύσεις, ἡ, Ἱπποκρ. οὐσιαστ. τοῦ ἐφ.

Μηχανεύω, οἰκοδομῶ, κάμνω τι τεχνικῶς, Διον. Ἀλ.

Μηχανή, ἡ (μῆχος· μηχανάομαι), μηχανή, πᾶν ὄργανον. ἰχθυ-
βόλος μηχανή· τρίαῖνα, Αἰσχ. Ἰκέτ. βοηθητικὸν μέσον. 2) ἐφεύρεσις,
τέχνη, πανουργία, βουλή, τρόπος: πάση μηχανῇ, κατὰ πάντα
τρόπον· οὐδεμία μηχανή, εἶναι τῶν ἀδυνάτων, Πλάτ. Φαίδ. Θεός
ἀπὸ μηχανῆς. Ζ. Σχολ. Λουκιαν. Φιλαφεύδ. 32.

Μηχανήμα, τὸ, ταυτ. μηχανή.

Μηχανήσεις, ἡ, ἡ μεταχειρίσις τῆς μηχανῆς, κυρίως καὶ μεταφ.
ἡ μηχανή αὐτή, Πολύβ. 1.

Μηχανήτης, οὗ, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος δολιότητα, πανουργίαν.

Μηχανητικός, ἡ, ὅν, ὅστις ἐξεύρει νὰ βοηθήτῃ, νὰ συμβου-
λεύσῃ, καὶ ὁ intrigant.

Μηχανηφόρος, ὁ, ταυτ. μηχανοφόρος.

Μηχανικός, ἡ, ὅν (μηχανή), ἐπινοητικός, ταυτ. μηχανητικός
—χανική, νοητ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν μηχανάς, διά-
φορα ὄργανα.

Μηχανίη, ἡ, ἀντὶ μηχανῆς, Χρησμ. Σιβυλλ. 8, σ. 709.

Μηχανιώτης, οὗ, ὁ, τεχνικός, πανουργὸς ἄνθρωπος, Ὀμ. Τρυν. 2, 435.

Μηχανοδίφης, οὗ, ὁ, (διφάω) εὐρίσκων καὶ μεταχειζόμενος
μηχανάς, καὶ παντοδαπά μέσα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 792.

Μηχανόεις, εἶσα, ἐν, Σοφ. Ἀντιγ. 364. σοφὸν τι τὸ μηχαν-
οῦν τέχνας, τὸ ὁποῖον διορθ. τὸ μηχανάον (μετοχ. τοῦ μηχανάω)

Μηχανοίατο, Ἰων. ἀντὶ μηχανοῦντο.

Μηχανοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), κατασκευαστὴς μηχανῶν, Ξενοφ.
Κύρ. 6, 1, 22. —ποιέω, ὦ, κατασκευάζω μηχανάς, κ. —ποιῖα,
ἡ, ἡ τέχνη.

Μηχανορράφος, ὁ, ἡ (μηχανήν, ῥάπτω), ἐπινοῶν καὶ μετα-
χειριζόμενος πανουργίας. —ῥαφέω, τὸ ῥῆμ. Αἰσχύλ. Χρημ. 219.
—ῥαφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Μηχανουργός, ὁ, ἡ (ἐργον), ταυτ. —ποιός: ὁμοῦ, Ἀνάλ.

Μηχανοφόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. μηχανηφόρος, ἡγουν φέρων, βα-
στάζων μηχανάς.

Μῆχαρ, τὸ, κ. Μῆχος, τὸ, Ἰων. μῆκος, ποιητ. ταυτ. μηχανή.
ἰχθύματος, μέσον κατὰ τῆς ἀνεμοζάλης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 299. [Ἡ ἐκ
τοῦ μῆκος, μῆχος, μοχεῖν, μοχεῖν (μαχεῖν)· ἡ ἐκ τοῦ μῆκος,
τὸ μεγεθος· Ἡ ἐκ τοῦ μῆδω ἐτυμολογία εἶναι ἀδύνατος. διότι μό-
νον μῆδος ἐκ τούτου γίνεται, ὅχι δὲ μῆχος ἢ μῆχαρ.]

Μία, ἁ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ εἰς, Ἰων. ἱα, Ζ. εἰς.

Μιαίγαμία, ἡ, αἰσχύνῃ· συγγενική, σχημ. ὡς τὸ μαιφονία κτλ. Σουῖδ.

Μιαινῶ, μ. ἀνῶ, βρέχω, κηλιδόνω, βάψω. 2) μολύνω δι' αἰσχροῦς
πράξεις, διὰ φόβου κτλ. Μέσ. μολύνομαι: ἡδονῇ, ταυτ. κάμνω
ἀναισθητόν. Ζ. μίω.

Μιαιφόνος, ὁ, ἡ, ὅστις μιαίνεται μὲ ἐκχυσιν ἀνθρωπίνου αἵμα-
τος, φονεύς. —φονέω, ὦ, φονεύω —φονία, ἡ, φόνος.

Μίαμμα, τὸ (μιαίνω), ταυτ. μίασμα.

Μιαντεις, ἡ (μιαίνω), τὸ μιαινεῖν, μολύνειν, σμίγειν.

Μιαντός, (μιαίνω), μολυσμένος, βαμμένος, ἀκάθαρτος.

Μιάρια, ἡ, χαρακτήρ τοῦ μιάρου, Ξενοφ. Ἑλλην. 7. μολυσμός
τῶν ὁποῖον φέρει ἐν ἑαυτῷ ὁ φονεύς, Ἀντιφ. 2) ἀντὶ μίασμα,
πᾶσα ἀκαθαρσία, Σουῖδ.

Μιερόγλωσσης, ὁ, ἡ, ἔχων αἰσχροῦς, φιλοκατήγορον γλῶσ-
σαν, Ἀνάλ. 2, σ. 297.

Μιερός, κ. Μιερός, ἁ, ὅν, Ἐπίρ. —ὥς, μολυσμένος, βαμμέ-
νος, ἀκάθαρτος, Ἰλ. ω, 420. ἐξαίρ. φονεύς, κακούργος, ἄθεος,
κατηραμένος ἄνθρωπος, ὅστις δύναται νὰ μολύνῃ ἄλλους μὲ τὴν
συναναστροφὴν του: μιαιραὶ ἡμέραι, αἱ τοῦ Ἀνδραστηριῶνος μηνός,
ὁπότε ἐπρόσφεραν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων ἱλαστηρίους
θύσιας καὶ χοάς, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα· τὸ
μικρόν, εἰς τὴν τραγωδίαν ὀνομάζει ὁ Ἀριστοτέλης ὅ,τι πειράζει
τὴν αἰσθηματικὴν καὶ ἠθικὴν αἰσθησιν.

Μιαρὸς τρώκτης, ὁ, ταυτ. μιαρὸς φάγος, Ἀνώνυμ. Ποιητ. εἰς

τὸν ἅγιον Θεόδωρον.

Μιαρὸς φάγος, —φαγία, ἡ, κ. —φάγος, ὁ, ἡ, τρώγω ἀκάθαρτα
φαγητὰ, τὸ τρώγειν, καὶ ὁ τρώγων ἀκάθ. φαγ. Σουῖδ.

Μίασμα, τὸ, ταυτ. βάμμα, βαφή. 2) ἀκαθαρσία, μολυσμός
μὲ φόβον ἢ ἄλλο ἀμάρτημα. —ἐκ τοῦ μιάζω, μιαινῶ, ὅθεν

Μιασμός, ὁ, ταυτ. μίανσις.

Μιάστωρ, ὁρος, ὁ (μιάω, μιαινῶ, μιάζω), ταυτ. μιάρος, Σο-
φοκλ. 2) ἀντὶ ἀλάστωρ, Εὐρ. Μήδ. 1371.

Μίαχος, τὸ· Ἰδ. τὸ ἐφεξῆς.

Μιάω, Μιάζω, —σσω, ὅθεν μιαινῶ, τὸ αὐτ. Ἐκ τοῦ πρώτου εἶναι
μιάρος· ἐκ τῶν ἄλλων, μίαχος, τὸ, ταυτ. μίασμα, καὶ μιαιχρός,
ταυτ. μιάρος, ὡς μελιχρός κτ. σχημ. Ζ. μίω.

Μίγα, Μιγάδην, Μίγδα, κ. Μίγδην, Ἐπίρ. (μίγω, μίγνυμι) σμιγ-
μένως, συγκεχυμένως· μετὰ ὁστ.: νύμφαις, Νίκανδρ.

Μιγάομαι, ταυτ. μίγνυμι.

Μιγάς, ἁδός, ὁ, ἡ (μίγω, μίγνυμι), σμιγμένος, ἀνακατωμένος,
χωρὶς ἐκλογὴν· ὡς λογάς, ἁδός, ὁ, ἡ, σποράς, ἁδός, ὁ, ἡ·
τὸ στράτευμα μιγάδες ὄντες, Μινείας Πολιορ.

Μίγδα, Μίγδην, Ἐπίρ. Ζ. μίγω.

Μίγεν, αἰολ. ἀντὶ μίγησαν, ἐμίγησαν.

Μιγέωσιν, Ἰων. ἀντὶ μιγῶσι.

Μιγήμεναι, ποιητ. ἀπαρέμ. ἀντὶ μιγῆναι.

Μιγῆς, ὁ, ἡ, σμιγμένος, Νίκανδρ. εἰς Ἀθήν. 3, σ. 126. Ἡ κατὰ-
ληξις εὐρίσκεται εἰς τὰ σύνδετα. Ζ. ἀγῆς.

Μίγμα, τὸ (μίγνυμι), τὸ μεμιγμένον, μίξις· διὰ μίξεως παρα-
σκευασμένον φάρμακον, ἢ χρώμα, καὶ ἰδίως, τὸ ἀνδρείκελον.

Μιγματοπώλης, ὁ, ἡ, ὁ πωλῶν τοιαῦτα μίγματα, ἀποθηκά-
ριος. οἱ τὰ φάρμακα καὶ τὰ μίγματα πωλοῦντες, Πλούταρχ. Γαλην.
περὶ Συνδ. φαρμ. 2.

Μιγμός, ὁ, τὸ μιγνύειν, ταυτ. μίγμα, ἐκ Διογ. Λαερ.

Μίγνυμι, —ύω, μ. μίξω, σμίγω δύω ἢ τρία ὁμοῦ, συγχέω, ἀ-
νακατώνω, ταυτ. κυκῶ, καὶ ἐπὶ ταραχῆς παθῶν. Μίγνυσθαι, κ. μίσ-
γεσθαι κεῖται καὶ ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας· Ἐνερ. μιγνύναι τινα τινί,
εἰς φιλοφροσύνην συνάγειν, συνεργεῖν τὴν σαρκικὴν μίξιν τῶν. 2) Μεταφ.
μάλιστα εἰς τοὺς ποιητ. ἐπὶ παντός εἶδους κοινωνίας καὶ συναλλα-
γῆς: γῆ· θαλάσση, ἐνταμόνομαι μὲ τοὺς ἀνθρώπους διὰ θαλάσ-
σης ἢ ξηρᾶς: νίκη, στεφάνοις, λαμβάνω στεφάνον, ἡ νικῶ· ἄ-
ρα πᾶσα ἐνώσις, σύναψις διὰ προτεγγίσεως, συναναστροφῆς, ἀπο-
λαύσεως, κτήσεως. Ἐκ τοῦ μίγω, μ. ξω, καὶ οἱ ἄλλοι χρόνοι,
τὸ Ἰων. μίσγω, —έω, ἐκ τοῦ μίχω, προσλ. α', ἀμίχω, κ. ὁμί-
χω, βρέχω, κατοῦρῶ. Ζ. μίω.

Μίδας, οὗ, ὁ, βολή τις εἰς τὴν κυβείαν, ἴσως ταυτ. τοῦ ὄνου.
2) ἔντομον, τὸ ὁποῖον τρώγει τὰ κουνία, καὶ ἄλλα ὄσπρια,
Θεόφρ. Αἰτ. φυτ. 4, 16. 3) ὄν. Κύρ.

Μιερός, ἁ, ὅν, ταυτ. μιάρος.

Μιηφόνος, καὶ τὰ παράγωγ. ταυτ. μιαιφόνος.

Μιῆρας, οὗ, ὁ, θεός τις τῶν Περσῶν, ὁ ἥλιος.

Μίκα, ἡ, ὅν. Κύρ. γυναικός· Μίκων, ὁ, ἀνδρός.

Μίκας, ὄψρ. ἀντὶ μίκης, ἡγουν μικρολόγος, Ἡτύχ.

Μικίζω, ἡ Μικίζω, ὁμαι, ὅθεν, μικιζόμενος, εἰς τὴν Σπάρτην
τριετές παιδίον· καὶ δύω ἐτῶν, προμικιζόμενος.

Μικίων, ὁ, ὅν. Κύρ.

Μικρός, ἡ, ὅν, ὄψρ. ταυτ. μικρός· Ἐκ τοῦ μίω, μικρός· ὅθεν

Μικκύλος, ὁ, ὑποκ. μικρούτσικος, καὶ Μίκυλλος, ὅν. Κύρ.
Ζ. μακρός.

Μικρότρωγος, ὁ, ἡ, ὅστις τρώγει ὀλίγον, εἰρων. ὄνομα πα-
ρασίτου.

Μικραδικητικός, ἡ, ὅν· Ζ. μεγαλαδικητικός.

Μικραίτιος, ὁ, ἡ, ὅστις παραπονεῖται διὰ μικρὰ πράγματα,
παραπονεῖται εὐκόλως.

Μικρασπιδίς, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει μικρὰν ἀσπίδα, Πλάτ. Κριτ. σ. 61.

Μικραύλαξ, αὐλακος, ὁ, ἡ, ὅς τις ἔχει μικρὸν χωράφιον· ἡ
τόπος μὲ μικρὰ αὐλάκια, Ἀνάλ. 2, σ. 217.

Μικρέμπορος, οὗ, ὁ, μικρός ἔμπορος, Μύθ. Αἰσ. Συναγ.
σ. 388, ἐκδ. Κορ.

Μικροβασίλειος, α, ὅν: ἀρχή, βασιλείον μικρόν.

Μικροβασιλεύς, ἑως, ὁ, μικρός βασιλεύς.

Μικρόβιος, ὁ, ἡ, ἀντίθ. τοῦ μακρόβιος.

Μικρόβωλος, ὁ, ἡ, συγκεῖμενος ἀπὸ μικροῦς βώλους.

Μικρογένειος, ὁ, ἡ, κ. —γένυς, ὁ, ἡ, ἔχων μικρὰ γένεια.

Μικρογλάφυρος, ὁ, ἡ, μικρός καὶ γλαφυρός, Ἀριστοτ. Φυσιογν.
 Μικρογνώμοσύνη, ἡ, ἐκ τοῦ - γνώμων, ὁ, ἡ, μικρόφρων, μικρόψυχος, Πολυδ. 4, 13.
 Μικρογραφέω, ὦ, γράφω μὲ τὸ ο μικρόν φωνῆεν, Γραμμ.
 Μικροδοσία, ἡ, δηλ. μικρά δόσις ὡς μικροληψία, ἡ, μικρά λήψις, Πολυδ. 5, 90.
 Μικροδούλος, ὁ, ἡ, μικρός δούλος, ἀντίθ. μεγαλόδουλος, Ἀρρ. Ἐπιτ. 4, 1, 56.
 Μικροδαύμαστος, ὁ, ἡ, θαυμάζων μικρά πράγματα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 677.
 Μικρόδυμος, ὁ, ἡ, μικρόψυχος, μικρόφρων, χαμερμής. - θυμέω, τὸ ῥῆμ. - θυμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μικροκαμπής, ὁ, ἡ, ὀλίγον καμπυλωμένος, Παῦλ. Αἰγ. 6, 18.
 Μικρόκαρπος, ὁ, ἡ, φέρων μικροὺς καρπούς - καρπία, ἡ, τὸ οὐστ. Θεόφρ.
 Μικροκέφαλος, ὁ, ἡ.
 Μικροκίνδυνος, ὁ, ἡ. Ζ. μεγαλοκίνδυνος.
 Μικροκλέπτης, ὁ, μικρά κλέπτων, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 962.
 Μικροκοίλιος, ὁ, ἡ, μὲ μικράν κοιλίαν.
 Μικρόκομπος, ὁ, ἡ, ὀλίγον κομψός, Διον. Ἀλ. συνδ. 4.
 Μικρόκοσμος, ὁ, ἡ, μικρός κόσμος.
 Μικροληψία, ἡ. Ζ. μικροδοσία.
 Μικρολόγος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - λόγως, κ. Σμικρολόγος (μικρός, λόγος), ἄνθρωπος, ὅστις ἐξετάζει, λογαριάζει μικρά πράγματα· δίδει ὀλίγα· εἰς τὰ ἔργα του παρατηρεῖ καὶ τὸ παραμικρόν· φιλάργυρος, ἀκριβὲς εἰς ὅλα· δυσάρεστος. - λογία, ἡ, τὸ οὐστ. - κρολογεῖσθαι, τὸ ῥῆμα.
 Μικρόλυπος, ὁ, ἡ, λυπούμενος διὰ μικρὰς αἰτίας, Πλούτ. Φωκ. 2.
 Μικρομεγέθης, ὁ, ἡ, μικρός κατὰ τὸ μέγεθος, Ξενοκρ. ἐνύδρ. §. 53.
 Μικρομελής, ὁ, ἡ (μέλος), Νομίζ. ὁ ἔχων μικρά μέλη, Ἀριστοτ., Φυσιογν. δύναται ὅμως νὰ σημαίνει καὶ μικρά φροντίζων, ἐκ τοῦ μέλει· τὸ ἀντίθ. ζαμελής, Ἡσύχ.
 Μικρομερής, ἑός, ὁ, ἡ (μέρος), συγκείμενος ἐκ μικρῶν μερῶν - μέρεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μικρόμματος, ὁ, ἡ, ἔχων μικρά ὀμμάτια.
 Μικρόμυρτος μυρρίνη, ἡ, τις κάμνει μικροὺς καρπούς, Θεόφρ.
 Μικροποιέω, ὦ, μικρύνω, Δογγίν.
 Μικροποιός, ὁ, ἡ, ὁ ποίων μικρόν, Δογγίν. 4.
 Μικροπολιτεία, ἡ, διοίκησις μικρᾶς πόλεως - πολίτης, ου, ὁ, πολίτης, κάτοικος μικρᾶς πόλεως - πολιτικός, ἡ, ὅν, εἰς μικράν πόλιν ἀνήκων· τὸ - κόν, οἱ πολῖται, ἡ τὰ ἡδὴ μικρᾶς πόλεως.
 Μικροπόνηρος, ὁ, ἡ, πονηρός, κακός εἰς μικρά πράγματα· ἀντίθ. μεγαλοπόνηρος.
 Μικροπρεπής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - πῶς (πρέπω). ἀντίθ. τοῦ μεγαλοπρεπῆς, ὅστις εἰς τὰς πράξεις του, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἔξοδα, εἶναι μικρόψυχος, ὡς οἱ κοινοὶ καὶ μηδαμινοὶ ἄνθρωποι· φιλάργυρος - κροπρεπύομαι, τὸ ῥῆμα - πρέπεια, ἡ, τὸ οὐστ.
 Μικροπρόσωπος, ὁ, ἡ.
 Μικροπτέρυξ, υἱός, ὁ, ἡ, μὲ μικρὰς πτέρυγας.
 Μικροπύρηνος, ὁ, ἡ, ἔχων μικροὺς πυρήνας, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 16, 2.
 Μικρόρραξ, αἶος, ὁ, ἡ, μὲ μικρὰς ῥάγας, σπαφυλάς.
 Μικρόρριν, κ. - ρις, ινος, ὁ, ἡ, μικρομύτης.
 Μικρορροπύγιος, ὁ, ἡ, μὲ μικράν οὐράν.
 Μικρόρρωξ, ὠγός, ὁ, ἡ, ταυτ. μικρόρραξ.
 Μικρός, ὁ, ὅν, Ἰων. Σμικρός, δῶρ. Μικρός· μικρός, κοντός, χαμηλός, ὀλίγος, κακός· μικρόν καὶ μέγαν διορίζειν, παροιμ. ἀντὶ εὐτυχῆ, καὶ δυστυχῆ ποιεῖν, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 1083· παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, σχεδόν· κ. μικροῦ, Πλούτ. Λυκ. 25. κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, ὀλίγον, „Μικρόν καὶ καταμύσει“ Μάρκ. Ἀντ. 1, 34, ἀντὶ Μετὰ μικρόν καταμύσεις· καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ. Μικρόν καὶ ὀφειδόμε, Σημ. Κορ. Τὸ παλαιὸν δετικὸν ἦτο καὶ μέσος· ὅθεν, μέσων καὶ μέστος· Ζ. μίω καὶ μακρός.
 Μικρόσταρχος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀλίγον κρέας, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. §. 48.
 Μικροσκελής, ὁ, ἡ, κ. Μικρόσκελος, μὲ μικράσκηλη, ἡ πόδας, Ἀθήν. σ. 391.

Μικρόσοφος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς μικρά πράγματα σοφός, Διόδ. Σικ.
 Μικροσπέρματος, κ. Μικρόσπερμος, ὁ, ἡ, μὲ μικρόν σπόρον.
 Μικρόσταχυς, υἱός, ὁ, ἡ, μὲ μικρά στάχυα.
 Μικρόστομος, ὁ, ἡ.
 Μικρόσφαιρος· Ζ. μετόσφαιρος.
 Μικρόσφυκτος, ὁ, ἡ, ἔχων μικροὺς σφυγμούς, Διοσκ.
 Μικροσφυεία, ἡ, μικρός, ἡ ἀδύνατος σφυγμός.
 Μικρόσχημος, ὁ, ἡ, μὲ μικρόν σχῆμα.
 Μικροτέχνης, ὁ, μικρός τεχνίτης, Κλήμ. Ἀλεξ.
 Μικρότης, τήτος, ἡ (μικρός), μικρότης, ὀλιγότης.
 Μικροτράπεζος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικράν, πτωχικὴν τράπεζαν, δαίταν, Ἀθήν. σ. 130.
 Μικρότριχος, ὁ, ἡ, μικρομάλλης.
 Μικροφάγος, ὁ, ἡ, ὀλίγα, ἡ εὐτελεῖ τρώγων, Σουῖδ.
 Μικρόφθαλμος, ὁ, ἡ, μικρομμάτης, Πρόκλ. Παράφρ. 3, 16, σ. 203. 204.
 Μικροφιλότιμος, ὁ, ἡ, ζητῶν τιμὴν ἀπὸ μικρᾶ, ἡ εἰς μικρά πράγματα· κενόδοξος, μάταιος, Θεόφρ. Χαρακ. 21.
 Μικροφιλοτιμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Μικρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φρόνως (φρήν), μικρόψυχος, χαμερμής, οὐδαμινός - φροσύνη, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μικροφυής, ἑός, ὁ, ἡ (φυή), μικρᾶς φύσεως, μικροῦ ἀναστήματος.
 Μικροφυῖα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Στράβ. 17, σ. 1176.
 Μικρόφωνος, ὁ, ἡ - φωνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μικροχαρής, ὁ, ἡ (χαρά), χαίρων διὰ μικρά πράγματα, Δογγίν. 41.
 Μικρόχωρος, ὁ, ἡ, ἔχων μικράν, ὀλίγην χώραν, Στράβ. 3, σ. 252. 11, σ. 414.
 Μικρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή), ἔχων μικράν ψυχὴν, ταπεινὰ καὶ ἀγενῆ φρονήματα, δεῖλος - ψυχέω, ὦ, τὸ ῥῆμα - ψυχία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μικρύνω, (ἐκ τοῦ μικρός, μικρός.)
 Μικτός, ἡ, ὅν (μίγω), σμικτός Κ. κ. σμιχτός Χυδ.
 Μικύθινος, ταυτ. μικρός, νήπιος, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Μίκυθος, ταυτ. μικύλος, μικύς.
 Μίκων, υἱός, ὁ, ὅν. Κύρ, Ζ. Μίκα.
 Μίλαξ, αἶος, ἡ, ταυτ. σμίλαξ, Ἀριστοφ.
 Μιλησιουργής, ὁ, ἡ (ἔργον, Μιλήσιος), Μιλησίας ἔργασίας, χειρός. Ζ. Λυκιουργής.
 Μίλητος, ἡ, ἡ πόλις· Μιλήτιος, ὁ πολίτης.
 Μιλεῖάζω, Μιλιᾶω, μετρῶ μὲ μίλια, Στράβ. 6, σ. 304.
 Μιλιασμός, ὁ, τὸ μετρεῖν μὲ μίλια. Στράβ. 6, σ. 408.
 Μιλεῖάριον, τὸ, μιλιοδείκτης, στήλη, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐγράφετο τὰ μίλια. 2) χάλκινον ἀγγεῖον, διὰ νὰ θερμαίνωσι νερόν, ὑψηλόν, καὶ εἰς ὀξύτητα λήγον· Πρβ. βαύκαλις.
 Μίλιον, τὸ, μίλιον τῶν Ῥωμαίων, 1000 βημάτων, ἡ 8 σταδίων, $\frac{1}{2}$ Γερμανικοῦ μιλίου.
 Μίλλός, ὁ, κ. Μιλλότης, ἡ, ταυτ. βραδύς, κ. βραδύτης· λέξις μεταγεν. Ἡσύχ. Φαίνεται ἐκ τοῦ ἱλλός.
 Μίλλος, ταυτ. σμίλος.
 Μίλτειος, εἶα, εἶον, κατασκευασμένος ἀπὸ μίλτον· τὸ μίλτειον, σκεῦος περιέχον διαλελυμένην μίλτον, Ἀγάλ. 1, σ. 221.
 Μιλτηλιφής, ὁ, ἡ (μίλτος, αλείφω), αλειμμένος μὲ μίλτον· εἰς τὸν Ὀμ. μιλτοπάρσιος. Ἡρόδ. 3, 58.
 Μίλτινος, η, νον, ἐκ μίλτου κατασκευασμένος.
 Μιλτίτης, ὁ, : λίθος, ἔχων χρῶμα μίλτου.
 Μιλτοκάρηνος, ὁ, ἡ, μὲ κεφαλὴν βαμμένην μὲ μίλτον, Ὀππ. 5, 273.
 Μιλτοπάρης, ὁ, ἡ (παρεία) : ναῦς, πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔχει βαμμένας τὰς παρείας, δηλ. πῶραν καὶ πῦρναν, μὲ μίλτον, Ὀδυσ. ι, 125.
 Μιλτόπρεπος, κ. - τόπρεπος (πρέπω), : μόρα, μοῦρα, συκάμινά κόκκινά, Ἀθήν. 2, 11.
 Μίλτος, ἡ, εἰς τὸν Ὀμ. κόκκινόν τι χρῶμα, rubrica. Κατὰ τὸν Πλίνιον ὠνομάζετο οὕτω τὸ κιννάβαρι, ἡ τὸ Λατ. minium. 2) ταυτ. ἐρυσίβη, ἐκ τοῦ κοκκίνου χρώματος.
 Μιλτοφυρής, ἑός, ὁ, ἡ, μὲ μίλτον βαμμένος, ἡ χρισμένος.
 Μιλτόω, ὦ, μ. ὠτω, αλείφω, ἡ βάφω μὲ μίλτον.
 Μιλτώ, ἡ, βαμμένη μὲ μίλτον· ἐπώνυμ. τῆς Ἀσπασίας εἰς τὴν

νεότητά της, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 12, 1.
Μιλτωδής, ὁ, ἡ, ὡς ἂν μίλτος.
Μιλτωρυχία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
Μιλτωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω), ὅστις ἐξυρύσσει ἀπὸ τῆς γῆς
 μίλτον. —
Μιλτωτός, ἡ, ὄν, ἀλειμμένος, ἡ βαμμένος με μίλτον.
Μίλφαι, αἱ, κ. Μίλφωσις, ἡ, ἡ πτώσις τῶν τριχῶν, ἡ τῶν
 βλεφαρίδων ἄλλως, μαδάρωσις.
Μιμαίκυλον, **Μιμάκυλον**, κ. **Μαιμάκυλον**, τὸ, ὁ καρπός, τῆς κο-
 μάρου.
Μιμαλλόνες, ἡ **Μιμαλόνες**, κ. **Μιμαλῶνες**, αἱ, μακεδονικὸν
 ὄνομα τῶν Βακχῶν, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν, Στράβ. καὶ
 Πολύβ. 4, 1. Σουῖδ. Ἐτυμ. Μ. Ἡσύχ. Ζ. κ. κλώδωνες, ἡ
 κλώδονες. Ἐνικ. **Μιμαλλών**, ἡ, **βάκχη**, ἡ μάντις, **Λυκόφ.**
Μίμαρ, αἰολ. ἀντὶ μῦμαρ, μῶμαρ, τὰ ὅπ. Ζ.
Μίμαρξ, ἡ **Μίμαρξ**, ἡ, κυρίως, τὰ ἐντόσθια καὶ τὰ ποδάρια
 καὶ αὐτὰ τοῦ λαγωῦ (πατσῖα τουρκ.) καὶ ἄλλων ζῶων, Ἀρι-
 στοτ. Ἀχαρ.
Μίμας, ἄνθρωπος, ὁ, ὅρος τῆς Ἀρκαδίας.
Μιμάς, ἡ, ταυτ. μίμη, ὑποκρίτρια εἰς τὸ θέατρον, Σουῖδ.
Μιμαυλέω, ὦ, ταυτ. ὑποκρίνομαι, ἡ μιμουμαι, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
Μιμαυλος, ὁ, ἡ, Ἀθήν. 10, σ. 452. ταυτ. αὐτοπρόσωπος
 ὑποκριτής, ὑποκριτής εἰς τὸ θέατρον, μιμούμενος ἐν ταυτῷ καὶ
 προφέρων τοὺς στίχους.
Μιμέομαι, οὐμαι, μ. ἴσται, μιμουμαι καὶ Κ.
Μιμέρα, ἡ, ταυτ. μίμησις, κ. μιμητικὴ τέχνη, Ἡσύχ.
Μιμηλάζω, κ. **Μιμηλίζω**, ταυτ. μιμουμαι, καὶ νοθεύω τι.
Μιμηλός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μιμεῖσθαι: κίτσα. 2) μιμη-
 μένη: εἰκὼν.
Μιμήμα, τὸ, παράστασις διὰ μιμήσεως· καὶ εἰκὼν, τύπωμα,
 : δαιμόνων, οἱ ἄνθρωποι, Εὐρ. Λεῖψ.
Μιμησις, ἡ.
Μιμητέον, θετ. τοῦ μιμέομαι.
Μιμητής, οὗ, ὁ.
Μιμητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — κῶς, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς
 τὸ μιμεῖσθαι.
Μιμητός, ἡ, ὄν, μιμημένος, ἡ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μιμηθῇς.
Μιμήτωρ, ὁ, ταυτ. μιμητής, **Μανέθ.** 4, 75.
Μιμίαμβοι, οἱ, μῖμοι γραμμένοι δι' ἱάμβων, ἐνῶ ἐγράφεοντο
 καὶ πεζῶς, Στέφ. Βυζ.
Μιμίζω, χρεμετίζω· **Μιμιχμός**, ὁ χρεμετισμός τοῦ ἱππου.
Μιμιχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς μῖμον, δηλ. ἀπρεπής, **Κικέρ.** de
 Orat. 2, 59.
Μιμιχμός, ὁ, (μιμιζω), χρεμετισμός.
Μιμιχάζω, ταυτ. μίμνω, Ὁμ. Ἰλ. β, 392.
Μιμνήσκω, μετά γεν. ἐνθυμίζω· **Μιμνήσκομαι**, ἐνθυμούμαι· ἐκ
 τοῦ μνάω, μνήσκω.
Μιμνόντ' αἰσσι, ποιητ. ἀντὶ μίμνουσι.
Μίμνω, ποιητ. ταυτ. μένω (ὡς γίγνομαι ἐκ τοῦ γένω, τίκτω ἐκ τοῦ
 τέκω· πίπτω ἐκ τοῦ πέτω).
Μιμόβιος, ὁ, ἡ, ὅστις ζῇ ὡς οἱ μῖμοι, ἡ ζῇ ἐκ τῆς μιμικῆς,
Μανέθ. 4, 280.
Μιμογράφος, ὁ, ὅστις γράφει μίμους.
Μιμολογία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Ἐπιφάν. αἰρεσ. 21.
Μιμολόγος, ὁ, ἡ, μίμους ποιῶν, ἡ προφέρων — ολογέω, ὦ,
 ὁμιλῶ με μίμους, ποιῶ μίμους: ποιήματα μιμολογεῖται, γίνον-
 ται μιμικά ποιήματα, καὶ ἀπαγγέλλονται, προφέρονται, Στράβ.
 5, σ. 356.
Μίμος, ὁ (Ζ. μίω), μιμητής, ὑποκριτής, **Δημοσθ.** Φιλίπ. 1, σ.
 23. Παρεκτός τῶν ἀνδρείων καὶ γυναικείων μίμων, εἶχαν οἱ Ῥωμαῖοι
 καὶ δράματι, τοῦ ὁποῦ οἱ Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 7, 8. ἀναφέρει
 δύο εἴδη, ἐν γεγραμμένον, (ὑποθέτει) καὶ ἄλλο ἐκ τοῦ προχείρου
 (παίγνια). 2) ἀντὶ μίμησις, Εὐρ. Ῥήσ. 256.
Μιμῶ, ὁος, συναίρ. οὗς (μῖμος), ἡ Κ. μαῖμου, Τσέτσ.
Μίμν, ἀντωνυμ. ἄλλ. ἀντὶ τῆς λογογράφου συνήθους Αὐτόν· ση-
 μαίνει δὲ, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, κ. αὐτόν μιν, ἀντὶ ἑαυτόν,
 Ὁδυσ. δ, 244. Εἰς τοὺς Ἀλεξανδρ. ποιητάς, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ· Ἡ
 αὐτὴ αὐτῶν μῖα εἶναι καὶ νῖν.
Μίνδαξ, ἡ, περσικὸν τι θυμίαμα, Ἀθήν. σ. 691.
Μίνδα, **Μίνδη**, ἡ, **Μίνδος**, ὁ, αἰολ. **Μένδα**, ἡ, βοτάνη τις ἀρω-

ματική. 2) **Μίνδη**, ἡ, ὄνομ. πόλεως. Κατὰ τοὺς Σχολιαστὰς
 μίνδος καὶ ἡ τῶν αἰγῶν κόπρος, με τὴν ὁποίαν ἤλειψαν οἱ βοσκοὶ
 τὴν μύτην τῶν αἰγιδίων διὰ νὰ τὰ προξενήσωσι πταρμόν· Κατ'
 ἄλλους καὶ ἡ ἀνθρωπίνη κόπρος· ἄρα ταυτ. μόνδος, καὶ καθὼς
 μίτχος, μόσχος ἀντὶ ὄσχος, οὕτω καὶ μίνδος, μόνδος ἀντὶ ὄνδος.—
Μινδῶ, ὦ, μ. ὡτῶ, ἀλείφω με μίνδον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1075.
Νικήτ. Χρον. 10, 8. 2) ἀντὶ ἀποσκορακίζω, Ἀρχέστρ. εἰς Ἀθήν.
 σ. 285.
Μιντῶριον, τὸ **Λατ.** mensorium, ἡγουν μέτρον, Ἀνάλ.
Μινυμαχίος, ὁ, ἡ (μάχη), μαχητής, νικητής τῶν Μινυῶν.
Μινυάας, ἄο, ου, ὁ, ὄν. Κυρ. ὅθεν Μινύαι, οἱ, κ. Μινύες
 ποιητ. κατὰ μεταπλασμ. οἱ Μινύαι· Μινυήτιος, εἶος, καὶ Μινυηίς,
 εἶος, ἡ, Ἐπίρ.
Μινυήτιος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀλιγόβιος ἡ μινύωρος.
Μινυθῶ, ὦ, μικρύνω, ἐλαττόνω, ὡς Ἐνερ. καὶ Οὐδέτ. ταυτ. μι-
 νύω· μ' ὅλον τοῦτο νομίζουσιν ὀρθότερα τὸ μινυθίζω ὡς ἐνεργη-
 τικόν· ἄλλ' οἱ τύποι εἰω καὶ ἐζω μεταβάλλονται συχνάκις· Ζ.
 μεταχειρίζω.
Μινυθήμα, τὸ, κ. Μινυθήσις, ἡ, μίκρυνσις, ἐλάττωσις, κο-
 λόβωσις.
Μινυθικός, ἡ, ὄν, σμικρύνων, **Caelii Aur. chr.** 1, 1.
Μινυθῶ, ἐκ τοῦ μινύω, μικρύνω, ἀσθενίζω, ἐλαττόνω, κολο-
 βῶν· Οὐδ. γίνονται μικροί, ἀσθενής, φθειρόμαι: πόθω.
Μινυθώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. μινυθώδης.
Μινυνθᾶ, Ἐπίρ. ὀλίγον, εἰς ὀλίγον καιρόν· κυρίως, αἱτ. τοῦ μι-
 νύω, μινύω, γεν. μινυνθῶς, ὡς ὀλίγινθα, δηλ. ὀλίγον· ὅθεν
Μινυνθαῖος, ὁ, ἡ, ὀλιγοχρόνιος, Ἰλ. α, 352.
Μινυνθώδης, ὁ, ἡ, βραχύς, σύντομος, ὀλίγος, Ἰπποκρ.
Μινυός, ὁ, ὄν, ταυτ. μινύς, μικρός, Εὐστάθ. Ἰλ. σ. 206, 38.
Μινυρίζω, μέλ. δωρ. — ἴζω, κ. ἴσω (μινυρός), με λεπτήν καὶ
 σιγανήν φωνήν φάλλω, ἡ μουρμουρίζω, ἡ κλαίω, παραπονῶμαι,
 Πλούτ. Νουμ. 4.
Μινυρίσμα, τὸ, κ. — ριγμα, σιγανόν ἄσμα, ἡ κλαῦμα, παράπονον.
Μινυρισμός, ὁ, τὸ φάλλειν, ἡ παραπονεῖσθαι καὶ κλαίειν με
 σιγανήν φωνήν.
Μινύρομαι, ταυτ. μινυρίζω. Πρβ. κινύρομαι.
Μινυρός, ὁ, φάλλον λαλῶν, ἡ παραπονέμενος με σιγανήν φω-
 νήν, καθὼς κάμνουσι τὰ μικρά ὀρνιθόπουλα· διὰ τοῦτο ὁ Θεόκρ.
 13, 2. τὰ ὀνομάζει ὀρνιθόχοι μινυροί· Ἀθήν. 2, σ. 44.
Μινύς, ὁ, τὸ **Λατ.** minus, ταυτ. μικρός· ὅθεν εἰς τὰ σύνθετα
 μινύζης, ὀλιγόβιος, κ. μινύωρος, καὶ μινύω, μινύω· (ὡς βα-
 ρύς, βαρύω).
Μινυώριος, ὁ, ἡ, κ. Μινύωρος, ὁ, ἡ (ῶρα), ὀλιγώζωρος, ὀ-
 λιγοχρόνιος. Πρβ. μινυθᾶδιος.
Μίνως, ὡς, αἱτ. Μίνω, ὁ, ὄν. Κυρ. Μινώϊος, κ. Μινώϊς, ἰδος,
 ἡ, Ἐπίρ.
Μίξ, Ἐπίρ. (μίγω), ταυτ. μίγα, μίγδα, κ. μίγδην, σμιγμένως,
 συγκεχυμένως. [Πρβ. περὶ τῆς καταλήξεως λίξ, λίγα, λίγδα, λίγ-
 δην, ἀπρίξ, ἀπρίγδα, ἀπρίγδην· καὶ πρίξ, δάξ, ὀδάξ, λάξ κτλ.]
Μιξαίθρια, ἡ, κ. Μιξαίθριον, τὸ, καιρός ἀνακατωμένος, ὁπό-
 τε καὶ βρέχει, καὶ ἐν μέρει φαίνει ὁ ἥλιος.
Μιξάνθρωπος, ὁ, ἡ, μετάνθρωπος, ὡς Μιξόθηρος, ὁ, ἡ, με-
 σόθηρος, κυρίως, σχῆμα σύνθετον ἀπ' ἀνθρώπου καὶ ζώου μορφὴν,
 Θεμίττ. λόγ. 23.
Μιξαρχαγέτας, ὁ, δωρ. ἀντὶ — γέτης, Ἐπίρ. τοῦ Καστωρος εἰς
 τοὺς Ἀργεῖους, Πλούτ. 7, σ. 188. διότι ἀρχαγέται ὀνομάζον-
 το οἱ ἀποθαμμένοι, ὅσοι ἐτιμῶντο ὡς ἥρωες, Πλούταρχ. Κεφαλ.
 καταγραφ. Ἑλληνικ. §. 23.
Μιξέλληνες, οἱ, ἐξ ἡμισείας Ἕλληνες, μεσέλληνες.
Μιξίαμβος, ὁ, ἡ, σμιγμένος με εἰρωνεῖαν, εἰρωνικός ποιητής,
 Ἡσύχ.
Μιξίας, ου, ὁ, ὅστις σμίγει, συγχέει ὅλα τὰ πράγματα,
 Σουῖδ. κ. Ἐτυμ. Μ.
Μίξις, ἡ (μίγω, μινύω), σμίξις, συνάλλαγμα, καὶ σαρκική
 συνουσία.
Μιξοβάρβαρος, ὁ, ἡ, ἐξ ἡμισείας βάρβαρος, καὶ ἐξ ἡμι-
 σείας Ἕλλην.
Μιξοβόας, ου, ὁ, σμιγμένος με βοήν, Αἰσχύλ. παρὰ Πλουτάρχ.
 7, σ. 229. Η.
Μιξοδία, ἡ, κ. Μίξοδος, ἡ (μίσγω, ὀδός), ὀδός συντρέχουσα

μέσ' ἄλλας, τριόδους, τετράοδους κτλ. ἄλλος μισοδίας, τὰς μεταξύ Σκύλλης καὶ Χάρυβδος κινδυνώδεις ὁδοὺς, Ἀπολ. Ῥόδ. 4, 921.
Μισοθάλασσοι, ὁ, ἡ, ἀνὴρ, ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν θάλατταν, ναύτης, ἄλιεύς, πειρατής, Ξενοφ. Ἐφεστ. 1, 6.
Μισόθηρ, ὁ, ἡ, Λυκόφρ. 650. κ. **Μισόθηρος**, ὁ, ἡ, Ζ. μισάνθρωπος.
Μισόθριξ, ὁ, ἡ, μετοφαλακρός.
Μισόθροος, ὁ, ἡ, με σμιγμένην βοήν, Αἰσχ. Θηβ. 336.
Μισοιφία, ἡ, Ζ. οἰφάω.
Μισόλευκος, ὁ, ἡ, σμιγμένος με λευκόν, Λουκιαν. 7, σ. 58.
Μισολύδιος, ὁ, ἡ, μετολύδιος, εἰς τὴν Μουσ. καὶ **Μισολυδιστί**, Ἐπίρ. Πλατ. Πολιτεῖ. 3, μετολυδίας.
Μισόμβροτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μισόβροτος, μετάνθρωπος, ἢ μετανθρώπινος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 577.
Μισονόμος, ὁ, ἡ, βόσκων σμικτὰ, συγκεχυμένα, Ἀθήν. σ. 456.
Μισοπάρενος, ὁ, ἡ, τὸ ἥμιτυ παρθένης, καὶ τὸ ἥμιτυ ἄλλο τι, ὡς ἡ σφίγξ, Πρβ. μισάνθρωπος.
Μισοπόλιος, ὁ, ἡ, ταυτ. μεταπόλιος, Γλωττ. Στεφ.
Μισόπυος, ὁ, ἡ (πύον), σμιγμένος με ἔμπυον.
Μισοφρύγιος, ὁ, ἡ, μετοφρύγιος.
Μισόφρυς, υἱός, ὁ, ἡ, με σμιγμένα, ἢ συμπίπτοντα ὀφρύδια, Πρβ. σύνοφρυς.
Μισόχλωρος, ὁ, ἡ, μετοπράσινος, Ἰπποκ.
Μισάγαθος, ὁ, ἡ, μιστῶν τοὺς ἀγαθοὺς. - ἀγαθία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μισάδελφος, ὁ, ἡ, μιστῶν τοὺς ἀδελφούς του. - φίλα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. ἀντίθ. φιλάδελφος, - φίλα, ἡ.
Μισαλάων, υἱός, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τῆς ἀλαζονείας, Λουκιαν.
Μισαλέξανδρος, ὁ, ἡ, μιστῶν τὸν Ἀλέξανδρον, Αἰσχίνης ῥήτ.
Μισάλληλος, ὁ, ἡ, μιστῶν ἀμοιβαίως καὶ μισούμενος. - λία, ἡ, οὐστ.
Μισάμπελος, ὁ, ἡ, μιστῶν τὰς ἀμπέλους, Ἀνάλ. 3, σ. 191.
Μισάνθρωπος, ὁ, ἡ - πία, τὸ οὐστ. - πείω, ὡ, τὸ ῥήμ. γνωστὰ.
Μισαπόδημος, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τῆς ἀποδημίας, τοῦ ταξειδίου, Πολυδ. 6, 172.
Μισαργυρία, ἡ (-αργυρος, ὁ, ἡ), μῖτος, καταφρόνησις τοῦ ἀργυρίου, Διόδ. Σικ.
Μίσγα, Ἐπίρ. ταυτ. μίγα, μίγδην, Ἀπολλών. τετρί. Ἐπίρ. ἡμ. σ' 562.
Μισγάγκεια, ἡ, (ἀγκος, μίσγω), κοιλὰς μεταξύ ὀρέων, διὰ τῆς ὁποίας τρέχουσι ῥεύματα. Πρβ. μισοδία, ἡ. Ὁ Ὀμ. τὸ ὀνομάζει ἔπειτα χαράδρα, Ἰλ. δ, 453. Δογογραφ. συνάγκεια, Στράβ. 10, σ. 809.
Μίσγεσκον, Ἰων. παρατ. τοῦ μίσγω.
Μισγητεύω, -, τία, κ. - τή. Ζ. μιμητέα.
Μισγοδία, ἡ, ἄλλη διάλ. ἀντὶ μισοδία.
Μισγόλας, υἱός, ὁ (ἐκ τοῦ μίσγω κ. λαός) : θόρυβος, ταραχὴ μεμυγμένη ἐκ πολλῶν λαῶν, Ἡτύχ. 2) ὅν. Κύρ. Ζ. λαός εἰς τὸ τέλος.
Μισγόνομος, ὁ, ἡ, γῆ, συντροφικὴ γῆ διὰ βοσκὴν ζώων, Ἡτύχ.
Μίσγω, Κ. σμίγω, ἐκ τοῦ μίγω, ὡς ἐκ τοῦ ἔχω, ἴσχω κτλ. Ζ. μίγνυμι.
Μισέλλην, υἱός, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τῶν ἐλλήνων.
Μισέργος, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τῆς ἐργασίας, Πολυδ.
Μισέταιρος, ὁ μιστῶν τοὺς ἐταίρους. - εταιρεία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μισέω, ὡ, ταυτ. μυσάττομαι, ἐχθρεύομαι, καταφρονῶ : μίτησεν γενέσθαι, ἀντὶ δὲν ἠθέλησεν, ἐφθόνησε, Ἰλ. ρ, 272. Πρβ. μεγίρω.
Μίσθητρον, τὸ, τὸ μέτρον, δι' οὗ διεγείρεται μῖτος κατὰ τινος : ὡς φίλητρον, τὸ διεγερτικὸν φιλίας, ἔρωτος, Λουκιαν. 8, σ. 214.
Μισήλιος, ὁ, ἡ, μὴ ἀγαπῶν ἢ μὴ ὑποφέρων τὸ ἡλιακὸν φῶς, Γλωσσ. Στεφ.
Μίσημα, τὸ (μισέω), τὸ μισημένον, ἀντικείμενον μίσους, Αἰσχύλ. Θηβ. 102.
Μισηνέρως, υἱός, ὁ, ταυτ. θρηνέρως.
Μισητεία, ἡ - τία, ἡ, ἀκολασία, ἀκρατητεία εἰς τὰς ἡδονάς καὶ ἐπειδὴ αὕτη ὀνομάζεται καὶ ἀπληστία : ἀρα καὶ ἀντὶ τούτου, δηλ. ἀχορτασία, Ἀριστοφ. Πλούτ. 989. κ. Ὀρν. 1620, ὅπου τὰ χειρόγ. ἔχουσι μισητεία.
Μισητή, κ. Μισήτη, ταυτ. μυστητή, μυσταχτής, ἀσελγής, πόρνη. Ζ. μίω. κ. μύω.
Μισητής, ὁ, ὅστις μισεῖ - σιτίζω, μισῶ : κ. - σιτικός, ἡ, ὅν, Ἐπίρ. - τικῶς, ἀνήκων ἢ κλίνων εἰς τὸ μισεῖν.
Μισητὸς, ἡ, ὅν, ἀηδής, βδελυκτός, μισημένος. 2) μισητή, ἢ μισήτη, ἡ πόρνη. Ζ. μισητή.

Μίσθητρον, τὸ, ταυτ. μιμητρον, Ἀνάλ.
Μισθαποδοσία, ἡ, τὸ δίδειν τὸν δίκαιον μισθόν, Ἐπιτ. πρὸς Ἑβρ. 2, 2, κ. 11, 26. καὶ **Μισθοδοσία**.
Μισθαποδοτής, υἱός, ὁ, ὅστις δίδει τὸν δίκαιον μισθόν κ. **Μισθοδότης**.
Μισθάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ μισθός, Ἀνάλ.
Μισθαρενύω, Ἰπποκρ. Ἐπιτ. πρὸς Ἀβδηρ. σ. 14. κ. - νέω, ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι διὰ μισθόν. - ἀρία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι διὰ μισθόν - ἀρνευτικός, κ. - ἀρνητικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων εἰς τούτο.
Μισθάρνης, ὁ (ἄρνω, ἄρνωμι, μισθός), ταυτ. μισθοφόρος, Ἡτύχ. Σουῖθ.
Μισθαρχίδης, υἱός, ὁ (ἀρχή), ὅστις ζητεῖ ἀρχὴς καὶ ἀξιώματα τοιαῦτα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐμπορεῖ νὰ λάβῃ μισθόν, Ἀριστοφ. ὡς τὸ σπουδαρχίδης σχημ. με τύπον πατρων. συνήθη εἰς τοὺς ποιητάς.
Μισθιοι, ἱα, ἱον, καὶ ὁ, ἡ, μισθωμένος, πληρωμένος : δυνάμενος νὰ μισθωθῇ.
Μισθοδοσία, ἡ, τὸ δίδειν τὸν μισθόν, ὡς **μισθαποδοσία**.
Μισθοδότης, υἱός, ὁ, κ. - δωρος, Ἀθήν. σ. 438. ὅστις δίδει μισθόν. - δοτέω, τὸ ῥήμα.
Μισθός, ὁ, ἀργύριον, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὁ ὑπηρετής διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του, ἢ ὁ στρατιώτης : ἐνοίκιον : πληρωμή : ἀνταμοιβή : καὶ τιμωρία.
Μισόλεκτρος, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τοῦ γάμου.
Μισθοφορά, ἡ, ὁ δεδομένος, ἢ εἰλημμένος μισθός, Ἀριστοφ. Ἰππ. 807. Ζ. μισθός.
Μισθοφορέω, ὡ, λαμβάνω μισθόν. ἐτῷ βασιλεῖ, ὑπηρετῶ τὸν βασιλέα ὡς στρατιώτης, Πολύαιν. 4, 9, 3.
Μισθοφορία, ἡ, ἡ με μισθόν ὑπηρεσία. 2) ἀντὶ μισθοφορί.
Μισθοφορικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων εἰς τὸν μισθοφόρον : τὸ μισθ. ἀντὶ οἱ μισθοφόροι.
Μισθοφόρος, ὁ, ἡ (μισθόν, φερόμενος), ὅστις κάμνει τι διὰ μισθόν, ἐργάζεται, ὑπηρετεῖ, στρατεύεται : τὸ μισθοφόρον, ἀντὶ μισθοφόροι, στρατιῶται, καὶ κατὰ λέξιν, οἱ σολδάτοι.
Μισθόω, ὡ, (μισθός), μισθάνω : μισθωτάν των τὸν νηὶν τριηκοσίων ταλάντων ἐξεργάτασθαι, Ἡρόδ. 2, 180, ἐσυμφωνήσαν τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ διὰ 300 τάλαντα. Μετ. μισθούμαι, συμφωνῶ με μισθόν. ὅθεν
Μίσθωμα, τὸ, τὸ συμφωνούμενον ὡς μισθός : καὶ μίσθωμα πόρνης : ἄλλως, ἐμπολή, Αἰλιαν. Π. Ἰστ. 4, 12. 2) τὸ μισθωμένον, ἢ ἐνοικιαζόμενον.
Μισθωμάτιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ μίσθωμα.
Μισθωσιμαῖος, αἶα, αἶον, μισθωμένος, συμφωνημένος : τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἔχῃ με μισθόν, Γλωττ. Στεφ. ἐκ τοῦ
Μισθώσιμος, ὁ, ἡ, δυνάμενος νὰ μισθωθῇ.
Μίσθωσις, ἡ, τὸ μισθόνειν, συμφωνεῖν.
Μισθωτής, υἱός, ὁ, ὁ μισθώνων, συμφωνῶν : ὅστις ὑπηρετεῖ με μισθόν : τὸ θηλ. μισθώτρια, Πολυδ. 7, 151. ὅθεν μισθωτεύω τῷ Ἀπόλλωνι, Εὐδοκία, σ. 20.
Μισθωτικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων εἰς τὸ μισθόνειν, ὅστις ἀσμένως μισθώνει.
Μισθωτός, ἡ, ὅν, μισθωμένος, συμφωνημένος με μισθόν.
Μισθώτρια, ἡ, ἐκ τοῦ μισθωτήρ, τῆς.
Μίσσιπος, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τοῦ ἵππου.
Μίσκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ μίσχος, Πολυδ. 6, 94.
Μισοβάρβαρος, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τῶν βαρβάρων.
Μισοβασιλεύς, ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως, μιστῶν τοὺς βασιλεῖς.
Μισόγαμος, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τοῦ γάμου.
Μισογόης, ὁ, ἐχθρὸς τῆς γοητείας καὶ ἀπάτης.
Μισογύναιος, ὁ, ἡ, κ. **Μισογύνης**, υἱός, ὁ, ἐχθρὸς τῶν γυναικῶν. - γυνέω, ὡ, τὸ ῥήμα.
Μισόδημος, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τοῦ δήμου, τῆς δημοκρατίας. - μία, ἡ, οὐστ. Λυσίας, σ. 805.
Μισοδημότης, υἱός, ὁ, ἐχθρὸς τοῦ δήμου, ἢ τῶν δημοτῶν, δηλ. τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου. καὶ ταυτ. πρ. Διονύστ. Ἀλ.
Μισοδικαστής, υἱός, ὁ, ἐχθρὸς τῶν δικαστῶν, κριτῶν. - δικος (δίκη), ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τῶν δικῶν, τῶν κριτολογιῶν.
Μισόθεός, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τῶν θεῶν.
Μισόθηρος, ὁ, ἡ (θήρα), ἐχθρὸς τῶν κυνηγίων, Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 9.
Μισοῖδιος, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τῶν ἰδίων, τῶν οἰκίων του, Πρόκλ. Παράφρ. 226.
Μίσσινος, ὁ, ἡ, ἐχθρὸς τοῦ οἴνου, - οἰνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Στοβ. 'Εκλ. 'Ηθ. σ. 182.
 Μισοκαῖσαρ, ὁ, ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος.
 Μισοκἀκῶ, ὦ, μισῶ τὸ κακόν, ἢ τοὺς κακοὺς, Γλωσσ. Στεφ.
 Μισόκακος, ὁ, ἢ, ὁμισῶν τὸ κ. ἢ τοὺς κακ.
 Μισοκαλήμερος, ὁ, ἢ, ταυτ. κακήμερος, ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς
 καλὰς ἡμέρας, δηλ. ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις, σκυδρωπός· ὡς καὶ
 τὸ 'Αποφράς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀντίθ. καλήμερος.
 Μισόκαλος, ὁ, ἢ, ὁ μισῶν τὰ καλὰ, τὰ ωραία. Εἰς τοὺς 'Εκκλ.
 ὁ τὴν ἀρετὴν μισῶν διάβολος.
 Μισοκερδής, ἐός, ὁ, ἢ, μισῶν τὸ κέρδος, ἢ τὴν αἰσχροκέρδειαν.
 Μισολάκων, ὠνος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῆς Λακεδαιμονίας, καὶ τῶν Λακ.
 Μισόλεκτρος, ὁ, ἢ (λέκτρον, μισέω), ὁ μισῶν, ἢ ἡ μισού-
 σα τὸν γάμον, 'Ηλιοδ. Αἰθ. Γ, Σ. Κορ.
 Μισολόγος, ὁ, ἢ (λόγος, μισέω), ὁ μισῶν τὰς αἰτιολογίας,
 καὶ φιλονεικίας· ὁ μισῶν τὰς ἐπιστήμας καὶ μαθήσεις· ἐχθρὸς τοῦ
 λόγου, τῆς ὁμιλίας, Πλάτ. Δάχ. 188. -λογέω, τὸ ῥῆμα. -λο-
 γία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μισόνοθος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν νόθων παιδίων, 'Ανδολ.
 Μισόνυμφος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν νυμφῶν ἢ τοῦ γάμου,
 Λυκόφρ. 355.
 Μισόξενος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν ξένων ἢ ἀλλοδαπῶν - νία, ἡ, οὐσ.
 Μισόπαις, παιδός, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν παίδων.
 Μισοπάρενος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν παρθένων.
 Μισοπάτωρ, ὠρος, ὁ, μισῶν τὸν πατέρα του.
 Μισοπέρσης, ου, ὁ, ἐχθρὸς τῶν Περσῶν.
 Μισοπόλεμος, ὁ, ἢ, μισῶν τὸν πόλεμον.
 Μισόπολις, ἐός, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῆς πόλεως.
 Μισοπολίτης, ὁ, ὅστις μισεῖ τοὺς πολίτας, Πρόκλ. Παραφρ.
 Πτολεμ. 3, 18, σ. 223.
 Μισοπόνηρος, ὁ, ἢ, 'Επίρ. - ρως, ἐχθρὸς τῶν ποινηρῶν - ρία, ἡ, οὐσ.
 Μισοπόρπαξ, ἀκος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῆς ἀσπίδος, δηλ. τοῦ πο-
 λέμου· ὅθεν - πορρικεστάτη, ἡ, κωμικ. ὑπερθ. 'Αριστοφ.
 Μισοπράγμων, ὠνος, ὁ, ἢ (πράγμα), μισῶν τὰς ταραχὰς τοῦ
 κόσμου, φιλήτυχος, Δαμάσκιος παρὰ Φωτίω, σ. 1071.
 Μισοπρόβατος, ὁ, ἢ, ὅστις μισεῖ τὰ πρόβατα, ἢ τὰ τε-
 τράποδα ζῶα, 'Αρχύτας.
 Μισοπροσήγορος, ὁ, ἢ, 'Επίρ. - ρως, ταυτ. ἀπροσήγορος, Πολυδ.
 Μισόπτωχος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν πτωχῶν, τῶν ψωμοζητῶν, 'Ανάλ.
 Μισοπώγων, ὠνος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν γενεῶν· ἐπιγραφή σα-
 τυρικοῦ συγράμματος τοῦ παραβάτου 'Ιουλιανοῦ.
 Μισοῤῥωμαῖος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν 'Ρωμαίων.
 Μῖσος, τὸ, ἀποστροφή, ἐχθρὰ, ἀντικείμενον μίσους. [Συγγενές
 μὲ τὸ μῦσος, ὡς φῖτυ κ. φυτὸν, μῖμαρ. κ. μῦμαρ· ἐκ τοῦ ὅζω,
 ἀντὶ βδελύττομαι, μυσάττομαι.]
 Μισόσοφος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῆς σοφίας· ἀντίθ. φιλόσοφος.
 Μισοστρατιώτης, ου, ὁ, ἐχθρὸς τῶν στρατιωτῶν.
 Μισοσώματος, ὁ, ἢ, ὁ καταφρονῶν τὸ σῶμα του· ἀντίθ. φι-
 λωσώματος, Πρόκλ. Παραφρ. σ. 222.
 Μισότεκνος, ὁ, ἢ (τέκνον), ἐχθρὸς τῶν τέκνων. -τεκνία, ἡ, οὐσ.
 Μισοτύραννος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν τυράννων.
 Μισότυφος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τοῦ τύφου.
 Μισοφαής, ὁ, ἢ, μισῶν τὸ φῶς, Νικήτ. Χρον. 9, 16.
 Μισοφίλιππος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου.
 Μισοφιλολόγος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν φιλογ. καὶ τῆς φιλολογί-
 ας, 'Αθήν. σ. 610.
 Μισόφιλος, ὁ, ἢ, μισῶν, ἢ ἀποφεύγων φίλους.
 Μισόφροντις, ἰδός, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν φροντῖδων.
 Μισόχρηστος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῆς χρηστότητος, ἢ τῶν χρη-
 στῶν ἀνθρώπων.
 Μισόχριστος, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ.
 Μισοχριστιανός, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῶν χριστιανῶν, Χρονικ. 'Α-
 λεξ. παρ' 'Αλεμάν. εἰς Προκόπ. σ. 57.
 Μισοφευδής, ἐός, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τοῦ ψεύδους.
 Μισοψηφιστής, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς λογαριασμούς, ὄνομα δράμα-
 τος τοῦ Φιλιππίωνος, Σουῖδ. λέξ. Φιλιππίων.
 Μιστυλάομαι, ὦμαι, τρώγω μὲ κοιλωμένον κομμάτιον ψωμίου
 ἀντὶ κοχλιάριου, ἢ ὡσάν μὲ κοχλιάριον, π. χ. χειροῖν, μὲ τὰς
 χεῖρας, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 827.
 Μιστύλη, ὁ, κ. Μυστίλη, τμήμα ψωμίου κοιλωμένον, καὶ χρη-
 σιμεῖον ὡς κοχλιάριον, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1165. ἐκ τοῦ

(B.)

Μιστύλλω, κομματιάζω, 'Ομ. πολλαχού. Ζ. διαμιστύλλω. [Αἱ τρεῖς
 αὗται λέξεις εὐρίσκονται γραμμέναι κ. Μυστίλλω, Μυστίλη, Μυστι-
 λάομαι ὡσαύτως ἔγραψαν Μίτιλος· κ. Μύτιλος· 'Επειδὴ παράγεται
 ἐκ τοῦ μῖω, ἢ ὀρθότητος γραφή εἶναι Μιστύλλω· ἀλλὰ ὡ καὶ μετα-
 βάλλονται κατὰ διαλέκτους, καὶ κατὰ τὴν τῆς γλώσσης συνήθειαν.]
 Μίσυ, τὸ, κίτρινον χρῶμα ἐκ χαλκοῦ, vitriolerz, Διοσκ. 5, 112.
 Πρβ. μίτυς, μύτις, κ. μήκων. 2) εἶδος ἐν τῇ γῇ φυομένου μύ-
 νηταρίου εἰς τὴν Κυρήνην, Θεοφρ. παρ' 'Αθην. 2, σ. 62.
 Μίσυβρις, ἰός, ὁ, ἢ, ἐχθρὸς τῆς ὕβρεως.
 Μίσχος, ὁ, 'Ιων. Μίσκος, τὸ ῥαβδίον, ἐκ τοῦ ὁποῖου συνεχῆται
 τὸ φύλλον, ἢ ὁ καρπός, Θεοφρ. 'Ιστ. φ. 1, 3. Τὸ ὄμμα, ἐκ τοῦ
 ὁποῖου φυτρώνει τὸ φύλλον τὸν ἐφεξῆς ἐνιαυτὸν, ἄλλως, κόκ-
 κος· ὁ παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος. 2) ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐ-
 σκαπτὰν οἱ Θετταλοὶ, Θεοφρ. 'Ιστ. φ. 3, 25. 'Αλλ' ὁ Κοραῆς
 (Πλουτ. Μέρ. 6, σ. 434) μεταβάλλει τὴν λέξιν εἰς τὸ Λίσχος.
 [Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν, ἐκ τοῦ ἔχω, ἴσχω, προσλ. μ, μί-
 σχος· εἰς τὴν δευτέραν, ἐκ τοῦ λίτχος. Ζ. κ. μόσχος.]
 Μισώδης, -ος, ὁ, ἢ, ἀξιολύπητος.
 Μισόεργος, ὁ, ἢ, : ἀτρακτος, ἀδράχτι χυδ. 'Ανάλ.
 Μισοῤῥαφής, ὁ, ἢ (μίτος, ῥάπτω), μὲ νῆμα ῥαμμένος, ἢ συν-
 δεμένος : ἀμφίβλητρον, 'Ανάλ. 2, σ. 432.
 Μίτος, ὁ (ἢ βραχύν), τὸ νῆμα : μορφῶν μίτος, τὸ νῆμα τῶν μοι-
 ρῶν. 2) ἢ χορδή. 3) τὸ ὑψάδιον, 'Ιλ. φ. 4) κατὰ μίτον, ἀντὶ
 κατὰ λεπτόν, λεπτομερῶς, Κικέρ. πρὸς 'Αττικ. 14, 16.
 Μισώω, ὦ, μ. ὠτώ, τεντώνω τὰ νήματα. 2) μιτώτασθαι ψόγ-
 γον, Μελέαγρ. ἐπ. 112. ἄσαι ὡς ἐπὶ χορδῶν (μίτος, ἀριθρ. 2).
 'Ανάλ. Πρβ. κρέκω, καὶ κρέκειν αὐλόν.
 Μίτρα, ἡ, 'Ιων. Μίτρη, πᾶν δέμα. Μιτρίον, τὸ, τὸ ὑποκ. 2) γυναι-
 κείον δέμα τῆς κεφαλῆς, μάλιστα νυκτικόν, Εὐρ. 'Εκ. 914. Πρβ.
 'Αριστοφ. Θεσμοφ. 264. 3) πῖλος τῆς κεφαλῆς, τὸν ὁποῖον ἐφο-
 ροῦσαν αἱ γυναῖκες τῶν 'ΑσIANῶν λαῶν, ὡς Λυδῶν, Περσῶν,
 Φρυγῶν, Θεοφρ. 17, 19. Πίνδ. Νέμ. 8, 25. 4) ζώνη παρθεσική,
 'Απολλών. 1, 288. μᾶλλον δέ, δέμα τοῦ στηθους, στροφίον, ται-
 νία, 'Ανάλ. 1, σελ. 483. 5) ζώνη ἐπάνω, ἢ ὑποκάτω τοῦ χιτῶ-
 νος, ἢ θώρακος, 'Ιλ. δ, 137, κ. 187. ο, 857. 'Εκ τοῦ μίτος,
 μιτηρός. Ζ. μῖω.
 Μιτρηφόρος, κ. -τροφός, ὁ, ἢ, ὅστις φορεῖ μίτραν, ζώνην,
 ἢ δέμα τῆς κεφαλῆς, Διογ. παρ' 'Αθην. σ. 636. -φορέω, τὸ ῥ.
 Μιτρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ μίτρα.
 Μιτρόδετος, ὁ, ἢ, δεμένος μὲ μίτραν, Φαλαρ. 'Επιστ. 3.
 Μιτροχίτων, ὠνος, ὁ, ἢ, ὅστις φορεῖ ζώνην ὑποκάτω τοῦ χι-
 τῶνος, 'Αθήν. σ. 525.
 Μιτρόω, ὦ, (μίτρα), περιβάλλω, στολίζω μὲ δέμα τῆς κεφαλῆς,
 ἢ μὲ ζώνην, ἢ μὲ ταινίαν περὶ τὸ στηθος. Νόνν. συχνάκις τὸ Μῆτ.
 Μιτρώδης, ὁ, ἢ, ὡσάν μίτρα : βρόχος, θηλυὰ διὰ χρέμα-
 σμα κατασκευασθεῖσα ἀπὸ τὴν περὶ τὸ στηθος ταινίαν, Σοφ. 'Αν-
 τιγ. 1222. ὅπου εἰς μάτην ἀναγ. μιτρώδης.
 Μίτυλος, -ύλη, Δωρ. -ύλα, -ύλον, κ. Μύτιλος, Λατιν.
 mutilus, ἡρωτηριασμένος, μάλιστα χωρὶς κέρατα. 'Ο 'Ησυχ.
 ἔχει μίτυλλον, ἔσχατον, νήπιον, Λακεδαιμόνες. κ. μύτιλον, ἔ-
 σχατον, νήπιον. 'Αρχαῖδ. σ. 45. Μίτιλος, ὁ ἔσχατος. Ζ. μιστύλλω.
 Μίτυς, υος, ἢ, εἶδος κηρίου, μὲ τὸ ὁποῖον αἱ μέλισσαι κολ-
 λῶσι τοὺς οἰκίσκους τοῦ σίμβλου· γράφεται κ. μήτυς κ. μύτυς. 'Α-
 ριστοτ. 'Ιστ. ζ. 9, 40. 'Ισως συγγενεῖν οὗτος μὲ τοῦτο μύτις κ. μί-
 συ, διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ τῶν τριῶν.
 Μιτρώδης, ὁ, ἢ (μίτος), : βρόχος, ἀντὶ εὐμίτος, πολὺμίτος, θη-
 λυὰ ἀπὸ στερεῖν νήματα. Σοφ. 'Αντιγ. 1222. Ζ. μιτρώδης.
 Μίχω, ὅθεν. ὀμίχω, ἀμίχω. Ζ. μίγνυμι, κ. μῖω.
 Μῖω, συγγενὲς τοῦ μῖω, μέω, μῶω, μῦω· ἐκτείνω τι λεπτῶς κα-
 τὰ μήκος (ὅπου σμικρύνεται τὸ πλάτος καὶ βάθος)· ἢ σηματὶς
 αὐτὴ φαίνεται εἰς τὸ μικρὸς, μακρὸς, μινύς· καὶ μίσασθαι, μι-
 τώσασθαι, ἐκ τοῦ μίτος, ὁ, νῆμα, κλωστή, καὶ μίττος, ταυτ.
 σειρά, τόνος, αἰολ. βέττος, Λατιν. uitta· καὶ μίτρα· διότι μὴν
 τροπῇ τοῦ β εἰς μ, εἶναι, τὸ αἰολ. βῖω, Λατιν. vis, δένω, δε-
 σμεύω· ἴσα, ἐκ τῆς εἰς τὸ δένειν ἐπιτηδεύτητος τῆς διὰ τὸ εὐ-
 λύγιστον βίος, βία, vis, ταυτ. ἀνάγκη, κυρίως, δεσμός. 2) ἢ
 ἐννοια τοῦ ἐκτείνειν καὶ λεπτύνειν εἶναι καὶ εἰς τὸ μίγω, μίχω,
 ὀμίχω, ἀμίχω, ὀμίχλη, ἀμιχθαλέσσα. 3) καὶ ἡ ἐννοια τοῦ βρέ-
 χειν, ἥτις φαίνεται εἰς τὸ μίγω, μίσγω, μίγνυμι, κ. μῖω, μῖζω,
 -αῖνω, μίτος, μιαχρός, ταυτ. μολύνω, μορυσσω, μύσος, μῖ-

σαχρός, μυσχρός. 4) μιμητικόν ῥῆμα ἐκ τοῦ τόνου, μί, ὡς φαίνεται εἰς τὸ μιμίζω (Πρβ. πιπίζω), δηλ. χρεμετίζω. Πρβ. μύω, μύζω ἐκ τοῦ μύ, κ. μήκω, μωκάω. 5) μιμητικόν τῶν σχημάτων καὶ κινήματων, ὡς εἰς τὸ μῖμος, μῖμαρ, μῦμαρ, μῶμαρ. Πρβ. καὶ μνάω, μοιμνάω, μοιμύλλω, κτλ.

Μνά, μνάς, ἡ, συναίρ. ἐκ τοῦ Μνάα, Ἰων. Μνέα, συγκεκλιμένη ἐξ 100 δραχμῶν· βάρος μὲν ζυγίου οὕσα ἰσοδυναμεῖ μετ' 130 δράμια Τουρκικ. νόμισμα δέ, μετ' 34. φλωρίνια ἀργυρᾶ ἢ 17 τάληρα Ἰσπανικά. ὅθεν Μναῖος, Μναιαῖος, Μναῖος, ἔχων τὴν τιμὴν, ἢ τὸ βάρος μιᾶς μνάς. Μναίσκω, Δωρ. ἀντὶ μνήσκω, ὡς, θναίσκω ἀντὶ θνήσκω κτλ. Μνάομαι, ὦμαι, Ἑνερ. Μνάω, Ἰων. Μνέω, εἰς τὸ ὑπομνήται κ. ἄλλα σύνθετα· ἐνθυμίζω. Μέσ. ἐνθυμούμαι. μ. μνήτομαι, Παρακ. μέμνημαι, μετὰ γεν. ἢ μετ' αὐτοχ. 2) ἀναφέρω στοματικῶς· μέμνηται τοῦτο τοῦ λόγου, ἤγουν τὸν ἀναφέρει ῥῆτος. 3) εἰς τὸν Ὀμ. ὡς μέδομαι, κ. μήδομαι, μετὰ γεν.· σίτου, πότου, δόρου, ὕπνου, ἀλκῆς, ἐνθυμούμαι, δηλ. ἐτοιμάζομαι εἰς τοῦτο· Ἡ λέξις εἶναι ἐκ τοῦ μένος, mens, μενάω, μνάω, καὶ σημαίνει κίνησιν τῆς ψυχῆς εἰς τὸ νοεῖν, ἢ ἐπιθυμεῖν (Ζ. εἶδω).

Μνάομαι, ὦμαι, ζητῶ τι, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω τι· μνεώμενος ἀρχὴν, προσπαθῶν νὰ ἀποκτήσῃ ἐξουσίαν, Ἡρόδ. 2) προσπαθῶ διὰ μεσιτῶν νὰ λάβω κοράσιόν τι εἰς γυναῖκα μου· ὅθεν μνηστήρ ὁ προξενήτης, Κ. ἢ ἀρραβωνιστικός. Ὁ Ἀπολλόδ. τὸ μεταχειρίζεται μετ' αὐτ. ἐπὶ ἀνόμου συνουσίας. [Εἶναι ἢ προτέρα λέξις· ὅθεν μνηστὺς ἀντὶ μνήμη, κ. μνηστία, μνήστωρ, ἀντὶ μνηστήρ καὶ μνήμων. Πρβ. μαστροπός.]

Μναρός, ὁ, Νομ. ταυτ. μαλακός· θυμῆρης, ἡδύς, Ἡσύχ.

Μνασιδωρέω, Δωρ. ἀντὶ μνησιδωρέω.

Μνασίον, τό, κ. Μνασίς, ἡ, μέτρον σίτου εἰς τοὺς Κυπρίους, δύο μέδμνοι, κατὰ τὸν Ἡσύχ.

Μνάσιον, τό, κ. Μναύσιον, τό, φαγώσιμόν τι φυτὸν, βλαστάνον ἐντὸς τῶν ὑδάτων εἰς τὴν Αἴγυπτον, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 4. 9.

Μνάστειρα, ἡ, ἐκ τοῦ Μναστήρ, ὁ, προξενήτης. ἐκ τοῦ

Μνασέω, -εύω, Δωρ. ἀντὶ μνηστεύω, προξενῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἢ δι' ἄλλον γυναῖκα.

Μνάστις, Δωρ. ἀντὶ μνήστις.

Μνάω, ὦ· Ζ. μνάομαι.

Μνέα, Ἰων. ἀντὶ μνά.

Μνεία, ἡ (μνέω, μνεύω), ἐνθύμησις, ἀνάμνησις.

Μνήμα, τό (μνάω), τί, τὸ ὅποιον γίνεται διὰ ἐνθύμητιν· τρώπαιον, ἀγαλμα, τάφος, Ὀμ. 2) ἀντὶ μνήμη ἢ μνεία, Θεόγν. 115. κατὰ γε τὴν μνήμην τὴν ἐμὴν, ὅσον ἐγὼ ἐξεύρω, Αἰλ. Ἰδ. ζ. 12, 32.

Μνημάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.

Μνηματίτης, ου, ὁ· λόγος, ταυτ. ἐπιτάφιος, Εὐστάθ.

Μνημεῖον, τό, ὅ, τι γίνεται, κτίζεται, γράφεται, λαλεῖται πρὸς ἐνθύμητιν πράγματος τινός· καὶ ἀντὶ μνήμα, τάφος, Θεουκλ. 1, 138. κ. τόπος μυστικός, ὅπου φυλάττονται αξιομνημόνευτα πράγματα. 2) ὅ, τι εἶναι ἐνθυμώμενον· τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον, ὅ, τι τις μανθάνει εἰς τὴν νεότητά του, τὸ ἐνθυμεῖται θαυμασίως, Πλάτ. Τίμ. ἐκ τοῦ

Μνήμη, ἡ, ἐνθύμησις, τὸ ἐνθυμητικόν· ἀνάμνησις, ἀγγελία, λόγος. 2) καὶ ἀντὶ μνήμα, ἡ μνημεῖον, Διον. Ἀλ. Ἀρχαιολ. 8, 59· ὁ τῆς βασιλείου μνήμης προσετώς, Ἡρώδ. 4, 8. προσετώς τῶν βασιλικῶν ὑπομνημάτων, ἡ ἀρχιβίων.

Μνημήιον, τό, ἀντὶ μνημεῖον.

Μνημόνεος, κ. -νιος, ὁ, ἡ (μνήμων), ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην· ζητήματα μνημ. εἰς τὰ ὅποια γυμνάζεται τὸ μνημονικόν, Ἀθήν. 10, 16.

Μνημόνευμα, τό, ἐνθύμησις λόγου, πράγματος, συμβεβηκότος, Στοβ. Φυσ. Ἑκλ. σ. 244. Πλούτ. 9, σ. 144.

Μνημονευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἱκανός εἰς τὸ μνημονεύειν.

Μνημονευτός, ἡ, ὄν, ὅ, τι τις ἐνθυμεῖται, ἢ δύναται νὰ ἐνθυμῆται.

Μνημονεύω (μνήμων), ἐνθυμούμαι μετὰ γεν. κ. αἰτ. 2) Ἑνερ. ἐνθυμίζω τινα, μετὰ αἰτιατ. Ἰπποκρ.

Μνημονικός, ἡ, ὄν, Ἑπίρ. -κός (μνήμων), ἀνήκων εἰς μνήμην, ἐπιτήδειος νὰ μνημονεύῃ· ἀμάρτημα μνημον. σφάλμα τῆς μνήμης. 2) ὅς τις ἔχει καλὸν μνημονικόν· τὸ μνημονικόν, ἡ μνήμη, ἢ δύναμις τῆς μνήμης, ὡς ἡγεμονικόν, λογικόν κτλ. Ξενοφ.

Οἰκ. 9, 11. 5) ἡ τέχνη τοῦ ἐξύνειν τὴν μνήμην, Ξενοφ. Συμπ. 4, 62.

Μνημόνιος, ταυτ. -νιος (δὲν ἀμφιβ.)

Μνημοσύνη, ἡ, ἐνθύμησις, μνημόνευσις· μνημοσύνη τις γενέσθω, Ἰλ. 9, 181, ἀντὶ μνησθῶμεν. 2) Παθ. μνήμη, τὸ μνημονεύεσθαι. 3) ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν, ἐπειδὴ πρὶν εὐρεθῇ ἡ τέχνη τοῦ γράφειν, ἡ μνήμη ἦτο ἀναγκαιοτάτη εἰς τοὺς ποιητάς. Ζ. μνήμων· ἐκ τοῦ

Μνημόσυρος, ἡ, νον, βοηθῶν, διατηρῶν τὴν μνήμην· τὸ μνημόσ. ἀντὶ μνημεῖον· γράμματα λήθης μνημόσυρα, δηλ. τὰ γράμματα διατηροῦν εἰς τὴν μνήμην ὅ, τι χωρὶς αὐτῶν ἤθελε λησμονηθῇ, Πλούτ. ἡ ἀντὶ τοῦ μνημεῖα κατὰ τῆς λήθης, [ἡ, κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Πλάτωνος, γράμματα τῶν μαδόντων λήθην ἐν ταῖς ψυχαῖς παρέξειν μνήμης ἀμελητησία· ἤγουν τὰ γράμματα εἶναι τρώπαια τῆς λήθης, ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ εὐρέθησαν, ἀμελεῖται ἢ ἀσκητις τῆς μνήμης.]

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, Ἑπίρ. μνημόνως (μνάομαι), ὁ ἐνθυμούμενος, ὁ ἔχων καλὸν μνημονικόν· ὅς τις παρατηρεῖ, καὶ ἐνθυμεῖται τὸ παραμικρόν· μισθῶ μνάμονα συμπόταν, παροιμ. 2) Ἑνεργ. ἐνθυμίζων, συμβουλευών, ὁδηγῶν· ὅθεν, ὁ ἐπίστασμος, ὅς τις διατάσσει τοὺς ἐστωμένους εἰς τὰ περὶ βρώσιν καὶ πόσιν, Πλούτ. Προσμ. τῶν Συμπ. Προβλ.· φόρτου μνήμων, Ὀδυσ. 9, 163. ὅς τις ἐνθυμεῖτο τὰ φορτία τοῦ πλοίου καὶ τὰ ἐλογαρίαζεν, ἡ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 619. ἀντὶ γραμματεὺς, πρὶν εὐρεθῇ ἡ τέχνη τοῦ γράφειν, ὡς οἱ ἱερεῖς ἀνομάζοντο ἱερομνήμονες, ἐπειδὴ ἐνθυμούντο, καὶ ἡρμήνευαν τὰ θεῖα· καὶ εἰς τῶν Πυλαγορῶν· καὶ ἀρχωντες εἰς τὸ Βυζάντιον.

Μνησαῖατο, Ἰων. ἀντὶ μνήταιντο, εὐκτ. τοῦ μνάομαι.

Μνησάρετος, ὁ, ὅθεν, Μνηταρέτη, μνημονεύουσα τὴν ἀρετὴν, ἐνάρετος. Ἐκαλεῖτο οὕτως πρότερον ἡ πόρνη Φρύνη, Πλούτ. 9, σ. 270. Η. Πρβ. μνητινὴ.

Μνησάσκετο, Ἰων. παρατ. τοῦ μνάομαι.

Μνησιδωρέω, Δωρ. Μνασιδωρέω (μνάομαι, δῶρον), προσφέρω δῶρα δι' εὐγνωμοσύνην, ἡ δῶω, Δημοσθ. σ. 1072. Πρβ. μνηστικῶς.

Μνησιθεός, ὁ, ἡ, ἐνθυμούμενος, στοχαζόμενος τὸν θεόν.

Μνησικαχέω, ὦ, ἐνθυμούμαι τὸ ὅποιον ἐπαθα κακόν, κ. προσπαθῶ νὰ τὸ ἀνταποδώσω, μετὰ δοτ. προσώπ. κ. γεν. πράγματος, ἡ αἰτ. προσ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 4, 1. -μνησικαχητικός, ταυτόσ. μνηστικός, Ἀδριαν. Ἐπίκ. 1, 5.

Μνησικαχία, ἡ, οὗσ. τοῦ

Μνησικάκος, ὁ, ἡ, Ἑπίρ. -κάκος (κακόν, μνάομαι), ὁ ἐνθυμούμενος τὸ κακόν, καὶ προσπαθῶν νὰ τὸ ἀποδώσῃ, φιλέκδικος.

Μνησιμάχος, ὁ, κ. Μνησιμάχη, ἡ, Κύρ. ὄνομ. Ἀπολλόδ.

Μνησίνοος, συναίρ. -νους, ὁ, κ. -νόη, ἡ, δηλ. σώφρων, ὡς μνησάρετος. 2) ὄνομ. Κύρ. Πaus. 2, 22. Μνητινὴ ὀνομάζετο πρότερον ἡ Λήδα, Πλούτ. 9, σ. 270. Η. Πρβ. μνηταρέτη.

Μνησιπήμων, ονος, ὁ, ἡ, ἐνθυμούμενος τὴν βλάβην, ταυτ. μνηστικός, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 187.

Μνήσις, ἡ (μνάω), ἐνθύμησις.

Μνησιτόκος, ὁ, ἡ, ἡ ἐνθυμουμένη τὸ τέκειν, δηλ. πολύτεκνος, καρποφόρος. Εἶναι ὅμως ἐσφαλ. ἀνάγν. εἰς τὸν Ἰππ. περὶ γυναικείων, Βιβ. Α. §. 15. ἀντὶ Κνησιτόκος, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Καρ. Πλούτ. Μέγ. Γ'. σελ. γ'.

Μνησιχάρη, ἡ, εὐφροσύνη, ἡδονή, Ἡσύχ.

Μνήσκω, Δωρ. μναίσκω, ὅθεν μνήσκομαι ἀντὶ μνάομαι, Ἀθήν. σ. 463. Συνήθ. μιμνήσκω, τὸ ὅπ. Ζ.

Μνηστία, ἡ (μνηστεύω), ζήτησις γυναικός, προξενία Κ. καὶ ἐγγύητις, ἀρραβωνιστις γυναικός.

Μνήστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ μνηστήρ, Ἀνάλ. 3, σ. 34, ἴτως ἀντὶ νύμφη.

Μνήστευμα, τό, ἀρραβώνισμα, Εὐρ. Ἑλ. 1530. ἡ ἀρραβωνισμένη γυνή· ἡ ὁγάμος, Νικήτ. Χρον. 6, 8.

Μνηστευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μνηστεύειν.

Μνηστεύω, -έω, κυρίως, προξενῶ νύμφην εἰς ἄλλον τινά. Εἰς τὸν Ἀπολ. ῥοδ. ὑπόσχομαι εἰς τινά γυναῖκα. Μέσ. ἀρραβωνίζομαι, ὑπόσχομαι εἰς κόρην τινά νὰ τὴν νυμφευθῶ. 2) κ. Ἑνερ. μναστήσας Ἑλέναν, Θεόκρ. 18, 6. 5) Καθ. δέ, ἀποκτῶ, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω· ἐκ τοῦ μνηστής.

Μνηστή, ἡ, ἀρραβωνισμένη, νύμφη· ὑπανδρευμένη, Ὀδυσ. α, 36.

Μνηστήρ, ἦρος, ὁ, -στής, ὁ, κ. -στωρ, ὁρος, ὁ, ἀρραβωνιστικός, προξενητής, γαμβρός, σύζυγος. Μεταφ. προσπαθῶν ν' ἀποκτήσῃ, ἢ ἐνθυμούμενος: μνηστήρ πολέμου λαός, Πίνδ. Νέμ. 1, 24. πολεμικός, ὡς μνάσθαι κ. μέδεσθαι πολέμοιο (ἐκ τοῦ μνάομαι). ὅθεν

Μνηστήριος, ὁ, ἢ, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μνηστεύειν, Ἀνάλ.

Μνηστηριώδης, εὖρος, ὁ, ἢ, ὡτάν μνηστήριος, ἢ παλλακικός: γέλως, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2, 5, τὸ ὅποιον ἀδιανοήτως ἐδιώρθωσαν Κνηστηριώδ.

Μνηστηροκτόνος, ὁ, ἢ (κτείνω, μνηστήρ), φονεὺς μνηστήρων - [Μνηστηροκτονία, ἢ, κ. -φονία, ἢ φόνευσις τῶν μνηστήρων. ἢ χράφωδία τῆς Ὀδυσσεύς.

Μνήστις, ἢ, ταυτ. μνήστις, μνεία, Νίκανδρ. Ἀπολλών. κ. μνήμη. Ζ. μνηστύς.

Μνηστός, ἢ, ὄν, ἀρραβωνισμένος, νυμφευμένος.

Μνήστρια, ἢ, προξενήτρια, ἢ προξενήτρα Η. καὶ ἢ ματροπός.

Μνήστρον, τό, ἀρραβωνισμός, ὑπανδρεία, Νικήτ. Χρον. 4, 5.

Μνηστύς, ὅς, ἢ, Ἴων. ταυτ. μνηστία. 2) ἀντί μνήμη. [γραφή ἄλλη ἀντί μνήστις. Πρβ. περὶ τοῦ σχημ. λήστις κ. κνήστις κτλ.]

Μνήστωρ, ὁρος, ὁ, ταυτ. μνηστήρ. Ἡσύχ. κ. Νικήτ. Χρον. 4, 5. 2) ἀντί μνήμων, Αἰσχ. Θήβ. 164.

Μνιαρός, ὁ, ὄν, κ. Μνίοις, εἴσα, ἐν, κ. Μνίος, πλήρης βρύων. 2) μαλλιαρός, μαλακός: τάπητες, Ἀνάλ. Ζ. μνοῦς.

Μνίον, τό, ἢ Μνείον (τοῖ μακρ.), Νίκανδρ. βρύον, χόρτα τινὰ ἐκβραχόμενα ἀπὸ τῆς θάλασσαν. διάφορ. τοῦ φύκος. Δυκόφρ. 398. [Ἐκ τοῦ μνίος. Ζ. μνιαρός κ. μνόος.]

Μνιώδης, ὁ, ἢ, βρυώδης, μαλλιαρός, Νίκανδρ. Ἀλεξίφ. 497.

Μνιοία, ἢ, εἰς τοὺς Κρήτ. ἀγῆ δουλεία, ἢ θεραπεία κ. μνωία, κ. μνώα. ὅθεν μνωίτης, μνωίτης, κ. μνώτης. δούλος. Πρβ. δμωή.

Μνόος, ὅς, ὁ, τὸ πρῶτον χροῦδι τῶν τριχῶν. τὰ μαλακὰ μαλλία νέων ζώων ἢ πτηνῶν. τὰ πτερὰ τῶν νεογνῶν πουλίων, καὶ ἐξαίρετως τῶν χηνῶν. Ἐδῶ ἀνήκει μνίος κ. μνοίος, συνήθ. μνιαρός (ὡς ἐκ τοῦ γλία, γλοιός, χλιαρός, γλίσχρος), ὁ ἔχων τοιαῦτα μαλλία.

Μνώα, Μνωία, ἢ, Μνωίτης, Μνώτης. Ζ. μνοία.

Μνώομαι, ἐκ τοῦ Ἴων. μνώω, μνώω, ταυτ. μνάομαι. προξενολογεῖσθαι Η. ζητῶ νὰ λάβω γυναῖκα. 2) ἀντί μιμνήσκειν, ἐνθυμούμαι, Ὀδυσ. δ, 106.

Μογγός, ὁ, ὅστις ἔχει ἀμβλείαν καὶ χοιδρὴν φωνήν, Ἰππιατρ. Ζ. γογγύξω κ. μύξω.

Μογείω, ποιητ. ἀντί μογέω, Ἡσύχ.

Μογερός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. - ρῶς (μόγος), ἐπίπονος, ταλαίπωρος, Αἰσχύλ. Θηβ. 812. καὶ Σμυγερός. Ζ. μογέω.

Μογεῦντες, ὄν. ποιητ. ἀντί μογέοντες.

Μογέω, κ. Μογεύω, Ἡσύχ. ταυτ. μογείω ποιητ. ταυτ. πονέω, κοπιᾶω, ἐργάζομαι, ὑποφέρω δυστυχίαν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1635. δοκιμάζω πόνους, εἶμαι ἀρρώστος. [Τὸ θεματικὸν εἶναι μόγω, μ. ξω, ὄν. μοξῶ, Ἡσύχ. ὅθεν μόγος κ. μόχος. ὡς ἐκ τοῦ ἄγω, ἄγος κ. ἄχος.]

Μογιάω, Λακων. Ἀριστοφ. Λυσισ. 1003. ἀντί μογέω, ὡς ἐπαινῶ, ἀδικῶ, καὶ ἄλλοι ὄν. τύποι.

Μογιλάλος, ὁ, ἢ, βραδύγλωστος. εἰς τοὺς Ὁ. ἀντί ἀλαλος, μούτος - λαδία, ἢ, τὸ οὐσιαστ.

Μόγισ, Ἐπίρ. μετὰ κόπων, μόλις, μετὰ βίας. ἐκ τοῦ μόγος, μόγω, μ. ξω, ὡς μόλις ἐκ τοῦ μόλος. [Ὁ τι μόγισ καὶ μόλις ἐγέναν καὶ τὰ δύο ἐκ τοῦ μόγλις, δὲν ἀληθεύει. ἀληθές δὲ εἶναι, τὸ ὅποιον εἶπαν οἱ παλαιοὶ ὅτι μόγισ ἀντί τοῦ μετὰ βίας μόλις δὲ, ἀντί βραδέως. ἢ ὅτι τὸ μὲν μόγισ ἰωνικώτερον, τὸ δὲν μόλις ἀττικώτερον.]

Μογισαφεδάφα, μόλις ἐγγίξουσα τὸ ἔδαφος, Λουκιαν. Τραγοποδ. 199.

Μόγος, ὁ, κόπος, πόνος, ἐργασία, πάθος, ἀρρώστια, δυστυχία. [Ταυτ. μετὰ μόχος. Ζ. μογέω, κ. Πρβ. μόλος, μῶλος, μῶλός.]

Μογοστοκέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφ.

Μογοστόκος, ὁ, ἢ, δυσκόλως τίκτουσα, Ἦμν. εἰς Ἀπόλλων. 97. βοηθῶν τὰς τικτούσας, Ἰλ. τ, 103.

Μόγω, μ. ξω. Ζ. μογέω.

Μόδιος, ὁ, τὸ Λατ. modius, μέτρον σίτου, τριτημόριον ἀμφορέως. 2) μέτρον κατὰ μήκος, 200 ὀργυῶν. Μοδίξω, κ. -δισμός, ὁ, τὸ μετρεῖν μετὰ τὸν μόδιον.

Μόδος, ἢ, φυτόντι, Ἰπποκρ. Ζ. μύδος.

Μόδαξ, ὁ, ταυτ. μόδων, Ἀθήν. σ. 272.

Μόδος, ὁ (συγγενὲς τοῦ μύδος), θόρυβος μάχης. θόρυβος ἐν γένει, Ἰλ. σ, 160. μάχη. Ἰππων μόδος, Ἰλιάδ. β. τὸ ἐρμηνεύουσι τινὲς φρύαγμα καὶ πόνος. Ζ. κ. μῶλος.

Μόδων, ὄν. ὁ. Εἰς τοὺς Λακεδαιμ. ἦσαν μόδακες καὶ μόδωνες, παῖδες ἐκ λακωνικῶν πόλεων (ὅχι Σπαρτιάται), ἀνατρεφόμενοι εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν ἐντοπίων παίδων, Ἀθήν. 6, 20. ἢ οἱ δούλοι τῶν εὐπόρων, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 12, 43. Κορ. σημ. σ. 332. 2) ταυτ. οἰκογενής, δούλος γεννημένος καὶ ἀναθρεμμένος εἰς τὸν οἶκον τοῦ δεσπότου του. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐθάδης, καὶ τολμηρός. ὅθεν μόδων, ὁ, μοδωνία, ἢ, μοδωνικός, σημαίνουσι τὰς ἰδιότητας τοιοῦτου δούλου. ὅθεν, μόδων κ. κόβαλος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 635. 697. μαινάδιον μόδων, Εὐρ. Βάκχ. 1049. ἐξηγεῖται αἰσχρογυγία. ἄλλοι δὲ, ἀσελγής χορός.

Μοδῶνη, ἢ, ἄλλως, Μεδῶνη, ὄν. Κύρ. πόλεως.

Μοδωνία, ἢ, (μόδων), ταυτ. ἀλαζονεία, Ἡτύχ. Σουίδ. Ἐτυμ. Μ.

Μοδωνικός, ἢ, ὄν (μόδων), ταυτ. δουλοπρεπής, φορτικός, φλύαρος, ἀνόητος, ἐκ τοῦ μόδων, ἀριστ. 2. Πλούτ. Περικλ.

Μοιμυάω, (μύω, μυάω), κλείω τὰ χεῖλη, κ. βυζάνω. καὶ ἀντί τοῦ

Μοιμύλλω, κινῶ τὰ χεῖλη καὶ βυζάνω. Ζ. μύλλω, μυλλαίνω, μύξω, μύω.

Μοιδόν, τό, ἀντί αἰδοῖον - ἴσως μοιόν, ἢ μοῖον.

Μοῖρα, ἢ (μέρω, μείρω), μέρος, μερίς, μέτρον, Ὀδυσ. τ, 502. ἢ τύχη τῆς τοῦ καθενὸς ζωῆς. εὐτυχία, Ὀδυσ. ν, 76. ὅθεν Μοῖραι, αἱ ἐφοροὶ τῆς ζωῆς. καὶ μοῖρα, ὁ θάνατος, Ἀπολλών. 1, 1323. 2) καθήκον, χρέος, τιμή. κατὰ μοῖραν εἶπες - θεία μοῖρα, κατὰ θεῖαν ἀπόφασιν. μυρίαίς μοῖραις, δέκα χιλιάδες φοραίς. 3) Εἰς τοὺς Μαθημ. τὸ τριχοστοστόν. ἐξηκοστόν μέρος τοῦ κύκλου. ὅθεν, μοιρογνωμόνιον, ὄργανον, διὰ τὸν ὁποῖον μετροῦσι τὰς μοῖρας.

Μοιραγέτης, ὁ, διοικητὴς τῆς μοῖρας, Ἀλκίφρ. 1, 20.

Μοιράζω. Ζ. μοιράω.

Μοιραῖος, αἶα, αἶον, μερισμένος διὰ κλήρου, ἢ τυχερός, Ἀλκίφρ. 1, 20.

Μοιράς, ἢ, ταυτ. μερίς, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 329.

Μοίρασις, ἢ, οὗτ. τοῦ μοιράω, ἢ μοιράζω.

Μοιρασία, ἢ, ταυτόσ. πρ. εἰς τοὺς μεταγ. Η. οὕτω, καὶ χυδ. μοιρατιά.

Μοιράω, μ. ἦτω, κ. -ράζω, μ. ὄν. - ἄζω, μοιράζω Η. μοιράομαι, Παρακ. μεμοῖραμαι, λαμβάνω ὡς μοῖραν, κλήρον, τύχην, μετὰ αἰτ. καὶ γεν. ὅσα ψυχῆς μεμοῖραται, ὅσα ἔλαβαν, ἔχουσι ψυχὴν, τὰ ἔμψυχα. 2) ἀντί μερίζω, χωρίζω, κόπτω. ἐμοιρητάτο δὲ χαίτας, ἐκοψεν (ἐκ πένδους) τὰ μαλλία του, Ἀπολλών. 4, 1535.

Μοιριγενής, εὖρος, ὁ, ἢ (μοῖρα, γένω), βοηθηθεὶς ἀπὸ τῆς μοῖραν, ἐνῶ ἐγεννάτο, Ἰλ. γ, 183.

Μοιρηγέτης, ταυτ. μοιραγέτης, Ἀπολλών. 1, 1127.

Μοιριαῖος, μᾶς μοῖρας, μίαν μοῖραν (ἀριστ. 3) περιέχων, Σιμπλ. εἰς Ἀριστοτ. περὶ Οὐρ. σ. 134.

Μοιρίδιος, ἰα, ἰον, Ἐπίρ. - δῖος (μοῖρα), δεδομένος διὰ κλήρου, ἢ ἀπὸ τῆς τύχης, χαρισμένος ἀπὸ τὸν θεόν, Πίνδ. Ὀλύμ. 9, 38. τυχερός, κρεμασμένος ἀπὸ τῆς τύχης.

Μοιρικός, ἢ, ὄν, ταυτόσ. μοιρίδιος, Ἐπίρ. μοιρικῶς, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 3, 10, σ. 178.

Μοιρίλογχος, ταυτ. μοιρόλογχος.

Μοιρίς, ἰδος, ἢ, ταυτ. μοιράς.

Μοιρογνωμόνιον, τό, Πτολεμ. Μεγάλ. Σύντ. σ. 121. Ζ. μοῖρα.

Μοιρογραφία, ἢ, περιγραφή τῶν μερῶν, Παῦλ. Ἀλεξανδ.

Μοιροδοκέω, ὦ, λαμβάνω μέρος, Ἀρποκρ. κ. Φώτ.

Μοιροθεσία, ἢ, θέσις εἰς τὴν μοῖραν, ἀριστ. 3, Πρόκλ. Παράφρ. 187.

Μοιρόκραιτος, ὁ, ἢ (κραίνω), διωρισμένος, ἐκτελεσμένος ἀπὸ τὰς μοῖρας, ἢ ἀπὸ τῆς τύχης, Αἰσχύλ. Χοηφ. 609. Εὐμ. 395.

Μοιρολαχέω, ὦ, μ. ἦτω, μοιράζω, ἢ μετέχω. Πρβ. - λογχέω.

Μοιρολόγος, ὁ, ἢ, προφήτης, μάντις, - γέω, ἢ - γέομαι: τινὰ, προλέγω εἰς τινὰ τὴν τύχην του. Η. μοιρολογῶ, θρηνῶ τὸν ἀποθανόντα.

Μοιρολόγχος, ὁ, ἢ, λαμβάνων μέρος - λογχέω, λαμβάνω μέρος.

Μοιρονόμος, ὁ, ἡ, μοιράζων κλῆρον, τύχην, Ἀριττειδ. 1, σ. 298.

Μοιροφόρητος, ὁ, ἡ, ταυτ. κηρεσσιφόρητος, Γραμματ.

Μοῖσα, αἰολ. ἀντί μοῦσα.

Μοῖτος, ὁ, Σικελ. ταυτ. χάρις, ἀμοιβή, εὐγνωμοσύνη: μοῖτον ἀντί μοίτου, χάριν ἀντί χάριτος, Λουκιαν. Εἰκ. [Μοῖτος κατὰ διάλ. ἀντί μῦτος, μῦθος (ὡς δοῖται, δρύτη κτλ.), ὥστε καὶ ἐδῶ δ, θ, τ μεταβάλλονται, ἐπειδὴ ἐδῶ ἀνῆκεται κ. μῦδος, μύνδος, mutus. Ζ. 3.]

Μοιχαγρία, τὰ (μοιχός, ἄγρα), ἡ ποιή τοῦ μοιχοῦ, Ὀδυσ. 3, 332.

Μοιχάζω, μ. ἄσω, ταυτ. μοιχεύω.

Μοίχαινα, Τσέτσ. εἰς Λυκόφρ. 1109. — αἰς, Ν. Δ. κ. Μοιχάς, ἡ, Λίτχιν. Σωκρ. Ἀθην. 6. ἡ παραβαίνουσα τὸ γαμικὸν καθήκον κ. συνευρισκόμενη μετ' ἄλλον ἄνδρα.

Μοιχάτης, ὁ, ταυτ. μοιχός, Μανέξ. 4, 305.

Μοιχάω, κ. — ἄζω. Ἐνερ. ἀπατῶ ὑπανδρευμένην γυναῖκα, καὶ συνευρίσκειμαι μετ' αὐτήν. Οὐδ. εἶμαι μοιχός, ἀπατῶ ὑπάνδρους γυναῖκας. Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας κεῖται τὸ Μέρ. εἰς τὴν Ν. Δ. 2) γενικῶς ἀντί πορνεύω: τὴν θυγατέρα μεμοιχευμένην, Δημοστ. 1383. 3) Μεταφ. μοιχᾶν τὴν θάλατταν, Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 6, 15. τὸ ὅποιον περιγράφει ὁ Πλούτ. 10 σ. 528, αἰσχροῦς κ. κρύφα πειρᾶν κ. παραβιάζεσθαι τὴν θάλατταν, οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἵτινες ἐκούρσαν εἰς τὴν θάλατταν· ἐπειδὴ ἔλεγαν καὶ κλέπτειν τὸν γάμον. 3) νοθεύω, Αἰλ. Ἰδιότ. 5, 7, 39.

Μοιχεῖα, ἡ (μοιχεύω), παράβασις τοῦ γαμικοῦ καθήκοντος.

Μοιχευτός, ἡ, ὄν: λέχη, ἀντί μοιχεῖα, Μανέξ. 4, 350.

Μοιχευτρία, ἡ, ταυτ. μοίχαινα· ἐκ τοῦ Μοιχευτήρ, — τῆς, ὁ, ταυτ. μοιχός.

Μοιχεύω, κ. — ομαι (μοιχός), ταυτ. μοιχάω, Ἐνερ. κ. Οὐδ.

Μοιχίδιος, ἰα, ἰον, ἀνῆκων εἰς μοιχαλίδα, ἡ εἰς μοιχεῖαν, Αἰλ. Ἰδ. 5, 12, 16.

Μοιχικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — κῶς, ἀνῆκων εἰς τὸν μοιχόν, ἡ εἰς τὴν μοιχεῖαν, κλίνων εἰς τὴν μοιχεῖαν.

Μοίχιος, ἰα, ἰον, ταυτ. μοιχίδιος.

Μοιχογέννητος, ὁ, ἡ, γεννημένος διὰ μοιχεῖας, Σουῖδ.

Μοιχός, ὁ, ὁ συνευρισκόμενος μετ' ὑπάνδρον γυναῖκα. 2) εἶδος ξυρίσματος, ἄλλως, κήπος, Ζ. μάχαιρα. [Παράγουσι τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ μυχός, δηλ. τρίπα· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐννοίας ἐπαίζαν οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ, τοῦλάχιστον ὁ Ἀριστοφ. ἄλλοι δέ, ἐκ τοῦ μείχω, μίχω· ἴσως ἐκ τοῦ οἶχω, ἔω, εὖω, δηλ. οἶφω, οἶφάω, τὸ δασύ ἀντί δασέος, καὶ προσλ. μ., ὡς ὄσχος μόνχος, ὄχλος μόνχος, κτ.] Μοιχοσύνη, ἡ, ἡ Μαχλοσύνη, ἡ, ταυτοσ. μοιχεῖα, Μανέξ. 4, 394.

Μοιχοτρόπος, ὁ, ἡ, : γυνή, ἥτις ἔχει τὰ ἥθη τῆς μοιχευμένης, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 399.

Μοιχοτύπη, ἡ (ὡς τὸ χαματύπη), ταυτ. μοιχαλὶς, Ἡτύχ.

Μόκρων, ὠνος, ὁ, Ἐρυθρ. ἀντί ἄκρων, ὄκρων (ἐκ τοῦ ἄκρης, ὄκρης), ὁξύτης, σουγλιρότης, μύτη.

Μολβίς, συγγοπ. ἀντί μολυβίς, μολυβδός.

Μόλγης, ὁ, ταυτ. μόλγος, ἀριθ. 2, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 959.

Μόλγιος, ἐκ βοείου δερματος κατασκευασμένος· ἐκ τοῦ

Μολγός, ὁ, σακκίον ἀπὸ βοείου δερμα· καθὼς δορός ἐκ τοῦ δέρω, οὕτω μολγός, ἀμολγός, κ. μοργός, ἀμοργός ἐκ τοῦ μέλγω, μέργω. Ἡ ἐκ τοῦ βους παραγωγὴ τοῦ εἶναι ἀλογος. 2) Νομ. ὁ κλέπτων κοινὰ πράγματα, ἡ ἀργύρια. 3) Ἀριστοφ. Ἰππ. 959. μᾶλλον Ἐπίθ. Παθ. κενωμένος, ἀδειασμένος, ὡς ἀσθός κενός· διὰ τοῦτο καὶ εἰς τῶν Σχολιαστῶν τὸ ἐρμηνεύει Πένητα.

Μολεύω, Πολυδ. 7, 146. κ. Μολούω, Ἡτύχ. κόπτω τοὺς βλαστούς (αὐτομόλους), καὶ τοὺς μεταφυτεύω. Γραφ. κ. μωλύω· κ. ἐξηγεῖται μωσχεύω, δηλ. μεταφυτεύω, ἐκ τοῦ μολεῖν.

Μολέω, ὦ, ταυτ. μόλω, τὸ ὀπ. Ζ.

Μολεαυθμός, ὁ, Ἐτυμ. Μ. εἰς τὸ ἐνικυθμός· ἴσως μηλικυθμός.

Μολιβαχθής, ἑος, ὁ, ἡ (μόλιβος, ἄχθος), φορτωμένος μετ' μόλιβδον, Ἀνθολ.

Μολίβδαινα, ἡ. 1) σφαῖρα μολυβδίνη. τὴν ὁποίαν ἐκράτουν εἰς χεῖρας, καὶ τὴν ἐρρίπταν· καὶ ἄλλη, τὴν ὁποίαν ἐκρέμων εἰς τὸ δίκτυον διὰ νὰ τὸ βαρύνῃ, καὶ νὰ τὸ καταβυθίσῃ εἰς τὰ ὕδατα· καὶ, Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν, Σοφοκλ. Ἰλ. ω, 81. δέκεται εἰς τὸ ἀγκίστριον, καὶ εἰς τὸ σχοινίον τῆς τεκτονικῆς κατέτου.

2) μεταλλικόν τι ὄργανον, μόλιβδος περιέχων ἀρτενικόν, Διοσκ. 5, 100. 3) φυτὸν τι. 4) ἡ ἐκ μόλιβδου κάθετος· ἄλλως, μολυβδίνος κανὼν.

Μολίβδρος, ἑα, εον, συναίρ. — δοῦς, — δῆ, — δοῦν· καὶ Μολιβδικός, ἡ, ὄν, καὶ Μολίβδινος, ἡ, νον, μολιβθένιος Κ.

Μολιβδίνη, ἡ, ταυτ. μολίβδαινα, ἀριθ. 1, Λουκιαν. Γυμν. 27.

Μολίβδιον, τὸ, μολυβδόος σίφων, Ἰπποκρ.

Μολιβδὶς, ἴδος, ἡ, ταυτ. μολίβδαινα.

Μολιβδοειδής, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ εἶδος, ἡ τὸ χρῶμα τοῦ μολίβδου.

Μόλιβδας, Μόλυβδος, καὶ Μόλιβος, Μόλυβος· μολίβι Κ. καὶ μολυβοκόνδυλον, μετ' ὁποῖον γράφουσι γραμμάς, καὶ τὸ ὅποιον εἰς τὴν Ἀνθολογίαν ὀνομάζεται κυκλομόλιβδος, κυκλοτερὴς μόλιβος, χρωστήρ μόλιβος, καὶ μολίβου κανὼν σύνδρομος ἡ νιοχεύς· ἦγον ἀρα τὰς γραμμάς παρὰ τὸν κανόνα, ὡς ἡμεῖς, μετ' ὁ μολυβοκόνδυλον. [Ὁ ἀποδοθεὶς κανὼν περὶ τῆς γραφῆς μόλιβος κ. μόλυβδος· εἰ μὲν ἐστὶ, τὸ δ' οὐκ ἐστὶ· εἰ δὲ τὸ υ, τὸ δ, εἶναι περίεργος, εἰάν τις παραβάλλῃ τὸ κίβδηλας, καὶ μελίβδω. Ζ. ἰβδη.]

Μολιβδοῦμαι, γίνομαι μόλιβδος, χωνεύομαι ὡς τὸ μολίβι· ἐκ τοῦ μολιβδόω, κλίνω μόλιβδον, μολιβάνω.

Μολιβδοουργός, ὁ (ἐργον), ὁ ἐργαζόμενος τὸν μόλιβδον.

Μολιβδοφθής, ὁ, ἡ, φαινόμενος ὡς μόλιβδος, ἔχων χρῶμα μολίβδου, Ἀθην. σ. 391.

Μολιβδοχοέω, ὦ (χέω), χύνω, χωνεύω μόλιβδον, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1102.

Μολιβδόχρος, συναίρ. — χρους, ὁ, ἡ (χρόα), ἔχων χρῶμα μολίβδου.

Μολιβδόχρως, ὠτος, ὁ, ἡ, ἔχων σῶμα, κερμίον, ἡ ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος μολυβδίνη, ἡ ὡσάν μόλιβδον.

Μολιβδόω, ὦ. Ζ. μολιβδοῦμαι.

Μολιβδόθης, εος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ μολίβδου.

Μολίβδωμα, τὸ, ἔργον κατασκευασμένον μετ' μόλιβδον, (ἐκ τοῦ μολιβδόω), Ἀθην. 3, σ. 298.

Μόλιβος, ὁ, μολίβι. Ζ. μόλιβδος· ἂ μόλιβος, Ἀντίπατρ. Σιδ. — Ἐπίρ.

Μολιβοσφιγγής, εος, ὁ, ἡ, δεμένος, σφιγμένος μετ' μολίβι, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 155.

Μολιβουργός, ταυτ. μολιβδοουργός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 251.

Μολιόνη, ἡ, ὄν. Κύρ. ὅθεν, Μολιονίδης, ὁ, κ. Μολίων, ὄνος, ὁ, πατρώνυμ. Πίνδ. Ὀλύμ. 10.

Μόλις, Ἐπίρ. μετὰ βίας, μετ' πολλὴν κόπον. Ζ. μόγις.

Μολίσκω, ταυτ. μολέω. Ζ. μόλω.

Μολίων, ὄνος, ἡ — ὠνος, ὁ. Ζ. μῶλος. 2) Κύρ. ὄν.

Μολόβρια, τὰ, χοιρίδια ἀγρίων χοίρων· ἄλλοι ἀνέγν. κολύβρια, Αἰλ. ἰδιότ. 5, 7, 47. Ζ. τὸ ἔφ.

Μολοβρός, ἡ Μολοβρος, ὄνομ. Κύρ.

Μολοβρός, ὁ, κ. Μολοβρίς, ἡ, Λυκόφρ. 775. Εἰς Ὀδυσ. ρ καὶ σ, τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ὀμηρος αὐτὸς διὰ τοῦ ἀνιηρός. Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ τὸ ἡρμηνεύσαν ἐπαίτης, πολυφάγος, παράσιτος, ἐκ τῆς συνεισίας τῶν προηγουμένων, καὶ τὸ ἡτυμολόγησαν ἀλόγως διὰ τοῦ μολῶν ἐπὶ βορᾶν· καὶ οὕτω τὸ ἐμεταχειρίσθησαν μεταγενέστεροι συγγραφεῖς. Ὡς μᾶς διδάσκει ἡ ἀναλογία, τὸ μολοβρός συγγενεῖται μετ' ἃ μολόβρια, μολορός, μολυρός, μωλυρός, μωλύς, μετ' ἣν ἔννοιαν τοῦ μαλακοῦ, τὸ ὅποιον χρησιμεύει καὶ εἰς ἐκφρασιν τῆς χαυνότητος καὶ ὀνηρίας. Πρβ. μάργος. Τὰ μολόβρια, ἡ μολύβρια, ἔχουσι τὸ νομα τοῦτο ἐκ τῆς ἀπαλοσταρκίας, ἥτις ἀποδίδεται εἰς αὐτὰ ἄλλου. Πρβ. ἀπάλιος, κ. κόλαβρος. Καὶ τὸ μόλιβδος, μόλιβος, μολυβός, ἐρρέθη ἐκ τῆς μαλακῆς καὶ εὐχωνεύτου φύσεώς τοῦ. Ζ. μάλω.

Μολόβουρος, ἡ, φυτὸν τι θαμνώδες, πάντοτε πράσινον· ὁ Ἡτύχ. τὸ ἐξηγεῖ ἀσφόδελος, ὀλόσχοινος (Μόλοξ, μόλοψ. Ζ. δρύακες).

Μόλος, ὁ. Ζ. μῶλος.

Μολοσσικός, Μολοσσικός, ἡ, ὄν, κ. Μολοσσός, κ. Μολοσσός, ἀνῆκων εἰς τοὺς Μολοσσούς, καταγόμενος ἐκ τῆς Μολοσσίας, : κύων, μέγας κύλος, φύλαξ προβάτων. Μολοσσίς, τίς, ἴδος, ἡ, νοητ. γῆ, ἡ χώρα τῶν Μολοσσῶν. Ἐκ τοῦ μόλος (μόλοξ, μόλοψ. Ζ. δρύακες) εἶναι μολοσσός, ὡς ἐκ τοῦ κόλος κολοσσός, νέας νεοσσός κτλ. 2) εἰς τὴν Μετρίκην, πους μολοσσικός (— — —).

Μολουρίς, ἴδος, ἡ· γράφεται κ. μολυρίς κ. μελουρίς, ἀπὸ τὸν

Σουίδ. Μ. Ἐτυμ. κ. Νίκανδρ. Θηρ. 416. εἶδος ἀκρίδος. 2) εἶδος βατράχου. 3) Μόλουρος, εἶδος ὄφρεως, Νίκανδρ. Θηρ. 491.

Μολούω· Ζ. μολεύω.

Μολόχη, ἡ, ὅθεν Κ. μολόχα· Ζ. μαλάχη. κ. Μολόχιον, τό, Ζ. μαλάχιον· Εὐρίσκειται γραμμένον κ. μολούχιον, Κλήμ. Ἀλεξανδρ.

Μολπάξω (μολπή), ψάλλω, πανηγυρίζω. Ζ. μολπή.

Μολπαῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τὴν μολπὴν· αἰοιδῆ, ὠδῆ, τραγούδι, Ἀνάλ. 1, σ. 59. καὶ χορός.

Μολπαστής, ὁ, ψάλτης. ὑποκριτής, ἡ παιγνιδιάτωρ. -πάστρια, ἡ, κ. -πάτις, ἀντί -πήτις, ἡ, ψάλτρια, ὑποκρίτρια.

Μολπή, ἡ (Ζ. μέλω), παιγνίδιον, Ὀδυσσ. ζ, 101. 2) τὸ παιγνίδιον τῆς ὠδῆς καὶ μουσικῆς, Ἰλ. α, 472. ἀρα καὶ χορός· ὅθεν Μολπηδόν, Ἐπίρ. μέ ὠδῆν, ἡ μέ παιγνίδιον, Αἰτχ. Περσ. 388.

Μολπηστής, ου, ὁ, κ. -πήτωρ, ορος, ὁ Μανέξ. 4, 185. ταυτ. μολπαστής.

Μολπίς, ἡ, ταυτ. ἐλπίς, προσλ. τοῦ μ, Ἡσύχ.

Μολπός, ὁ, ταυτ. μολπηστής, Ἡσύχ.

Μόλσον, ἡ Μόλτος αἰολ. εἰς τὸν Ἡτύχ. ταυτ. σελίνου καυλός, αἶσος, ὑποφύας· κ. μόλτος, ὁ δῆμος, Αἰολεῖς. ὁ δὲ Ἀρχαῖδ. σ. 76. ὁ δῆμος· Ἀθηλοῖν εἶναι τί εἶναι τὸ ἀληθινόν ἐκ τῶν δύο τούτων, δῆμος καὶ δῆμιος· ἀνήκει εἰς τὸ μολεύω, σχημ. ἐκ τοῦ μόλω, ὡς τὸ ἄλτος.

Μολύβδαινα, ἡ, Μολύβδος, Μολύβδινος, Μολύβδιος, Μολυβδῖς, ἄλλη γραφή ἀντί μολίβδαινα κτλ.

Μολυβδέω, ὦ, ταυτ. μολυβδόω.

Μολυβδιάω, ὦ, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ μολύβδου· φαίνομαι ὡστὶν μολυβδός, Φρύνιχ. Βεκκ. σ. 52.

Μολυβδίτης, ου, ὁ, θηλ. -βδίτις, ἡ, ἀπὸ μολίβι, ἡ ὡστὶν μολίβι.

Μολυβδοειδής, κ. Μόλυβδος, ταυτ. μολιβδοειδής, κ. μόλιβδος.

Μολυβδόω, ταυτ. μολιβδόω. ὅθεν

Μολύβδωσις, ἡ, ἡ συγκόλλησις μετ' μολίβι.

Μολυβδωτός, μολιβωμένος, κολλημένος, ἡ βαρυμμένος μετ' μολίβι.

Μολυβδῖς, ἰδος, ἡ, ταυτ. μολυβδῖς· Εἶπαν καὶ Μολβῖς, ὡς καλπίς, κάλπη, ἐκ τοῦ καλύβη.

Μόλυβος, ὁ, ταυτ. μόλιβος· ὅθεν

Μολυβοῦς, ἡ, οὖν, ταυτ. μολύβεος, Κ. μολυβένιος.

Μολυβρός, ἡ, ὄν, ταυτ. μολυβδοειδής. Ζ. μολοβρός.

Μολύζω, -ύσσω, κ. -ύπτω. Ζ. μολύνω.

Μόλυκος, ὁ (μόλυξ), ταυτ. μολυχρός.

Μόλυμμα, τό (μολύνω), ταυτ. μόλυσμα. καὶ Κ. οὕτω.

Μολυνίη, ἡ (μολύνω), ὁ πρωκτός, Ἡσύχ.

Μολυνοπραγμονέω, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 382. ἀντί πολυπραγμονέω, περιπατικῶς εἰς αἰσχροὺς σημασίαν.

Μόλυνσις, ἡ, μόλυσμός. 2) ἡ κατάστασις κρέατος καφαλισμένου ἢ ἡμιψημένου, Ἀριστοτ. Μεωρ. 4, 3.

Μολύνω, μ. υνῶ, κ. -ύω, -ύζω, -ύσσω, -ύπτω [ἐκ τοῦ μόλω, ταυτὸς. μύλλω, πλάθω, τρίβω, ἀνακατόνω, φύρω]. 1) ὡς τὸ μύλλω, ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Θεόφρ. 5, 87. τό παθ. μολύνωμαι, φύρομαι, κυλίσωμαι· ἐν ἀμαθείᾳ, Πλάτ. πολιτεῖ. 7, σ. 170. ὅθεν καὶ ἐνατχολοῦμαι εἰς τί. Πρβ. χράσμαι· γίνωμαι κοινός καὶ ποταπός, μετὰ τοῦ λοιδορεῖσθαι· τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις, Ἰσοκρ. Φιλίππ. 192. 2) τὸ Κ. λαιρόνω, ὡς τὸ συγγ. μιλῶ· καὶ ἐπὶ κρέατος μεσοψημένου εἰς τὴν φωτίαν· κρέα πρὸς ὀλίγον τῶ πυρὶ μεμολυσμένα, Ἡλιόδ. 2, σ. 7, Κορ. Πρβ. ξανθός, ξανθίζω, ξανθείς, ἐκ τοῦ ξαίνω. [ἐκ τοῦ μέρω, μέμορα, μόρω εἶναι καὶ μορύω, ὕζω, ὕσσω, ταυτ. μολύω, ὕζω, ὕσσω, ὕπτω, ὕνω· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ μάζω, ἄζω, ἄσσω. Ζ. μάω].

Μολυρίς, ἰδος. Ζ. μολουρίς.

Μολυρός· Ζ. μολοβρός.

Μόλυσμα, τό, ἀκαθαρσία, λαίρωμα, κ.

Μολυσμός, ὁ, ταυτ. μόλυνσις (μολύω, ὕζω, ὕνω).

Μολυχρός, (μολύσσω), ἡ δύνατο δὲ νᾶ λέγεται καὶ μολυχρός (ἡ μολυκρός, ὡς θαλυκρός κτλ.), ταυτὸς. μεμολυσμένος, δεισάλεος, Ἡσύχ.

Μόλω, ὁ ο τύπος τοῦ μάλω, μέλω, μύλω, μύλλω· ὅθεν μολύω, ὕζω, ὕπτω, ὕνω· φύρω· κυκῶ· ἔχει δὲ καὶ τινες συνοδοὺς σημασίας. 1) συντρίβω, ἀπαλύω, ῥευστόνω· φαίνεται δὲ ἐκ τοῦ μολοβρός, μολυβρός, μολυβδός, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ μάλω κ.

μέλω παράγωγα. 2) κυλίω, κινῶ τι μετ' κόπον καὶ μόχθον, ὡς φαίνεται εἰς τὸ μόλις, κ. μόλος, ἀντί τοῦ ὁποίου τῶρα κεῖται μόνον μόλος, ὁ, δηλ. πόνος (Πρβ. τὸν Ἰωνικόν, ἡ θωρ. τύπον μέγος)· ὅθεν μολέω, ποιέω· μωλός, βαρύς, επίπονος· ὅθεν μαλύω, ὕζω, ὕνω, ταυτ. θρύπτω, μαραίνω, κάμνω ἀδύνατον, εὐτριπτον, μαλακόν, ἀφανίζω, ὅπου συμπίπτει πάλιν μετ' τὴν σημ. ἀριθ. 1, διότι ἔγραψαν τὴν λέξιν καὶ μετ' ο. Καθὼς τὸ μορύω, ὕζω, ὕσσω εἶναι ταυτ. μετ' μόλυνω, ὕζω, ὕσσω, οὕτω καὶ μορύς μετ' τὸ μωλός· Ἡ κυριωτέρα ἐννοία καὶ εἰς τὰ δύο εἶναι τεθρυμμένον τι, τὴν ὁποίαν ὁ Ἕλληνας μεταφέρει εἰς χαυνότητα, ὀκνηρίαν, μωρίαν, καὶ εἰς τὴν φιληθονίαν. 3) ὑπάγω, ἐρχομαι, ὡς εἰς τὸν Ἀόρ. ἔμολον, μολεῖν, μολών, μέλ. μολουμαι, Αἰτχ. Πρβ. 688. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1742. Παρακ. μέμβλωκα ἀντί μέμλωκα (Ζ. Β κ. Μ.) ἀναφερόμενα εἰς ἐνεστώτα τὸν βλώσκω ἀντί μλώσκω, ἐκ τοῦ μολίσκω, εἰς τοὺς ποιητ. τροπικῶς, ὡς τὸ ἐλεύσω, ἐκ τοῦ ἔλλω, καὶ ἀλδομαι, ἀλευομαι, ἐκ τοῦ ἄλλω, δηλ. μάλω, προσλ. μ. Ἄλλοι δὲ συνδέουσι τὴν σημασίαν ταύτην μετ' τὸ βλώσκω, βλώμι, βλώσω, καὶ οἱ παλαιοὶ ὑπεστήμηναι τὴν συνέχειαν ταύτην.

Μομβρώ, κ. Μομμά, Ζ. μορμά.

Μομφή, ἡ (μέμφομαι), κακολογία, ψόγος, κατηγερία· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ μομφίς, ἡ· Καὶ μόμφιν, κ. μόμφον, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 107. ἐκ Τηλεκλ. κ. Εὐριπ.

Μονάγκων, ὁ, ἡ (ἀγκών), μηχανή τις, διὰ τῆς ὁποίας μετ' τὴν κίνησιν τοῦ ἀγκῶνος τῆς χειρὸς ἐρρίπταν λίθους· ἄλλως, σφενδόνη, Παλ. Μαθ. σ. 40. κ. 91. οἱ Λατῖνοι ὀνομάζουσι τὴν μηχανὴν ταύτην Onager.

Μοναγρία, ἡ, κ. Μόναγρος, ὁ, ἐρήμη χάρα ἢ ἀγρός. Ὡσαύτως, Μονάγρον, τό, Εὐτεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 2, 17.

Μονάδην, Ἐπίρ. μοναχῶς, ἐρημικῶς, Ἀπολλών. περὶ Ἐπιρ. ρήμ. σ. 611.

Μοναδικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς (μονάς), μοναχός, ἀπλοῦς· ἐρημος.

Μοναδόν, κ. Μουναδόν, κ. Μονάδην, Ἐπίρ. ταυτ. οἰαδόν, μοναχῶς, ἐρημικῶς· καὶ ἀντί τοῦ μόνον, Σχολ. Νίκανδρ.

Μονάξω (μόνος), εἶμαι ἡ ζῶ μόνος. -ασμός, ὁ, μοναχική, καλογερική ζωή. -ναστής, ὁ, κ. -νάστρια, ἡ, καλόγερος, καλογραία, ὡσαύτως, Μόναξ, αχος, ὁ, ἡ καὶ Ἐπίρ. Μουναξ. Μοναναστήριον, τό, Κ. μοναστήρι.

Μοναζία, ἡ, ταυτ. μονομαχία, Νικήτ. Χρον. 1, 6.

Μονάκανθος, ὁ, ἡ, μετ' μίαν ἀκανθάν.

Μοναλκής, ἰδος, ὁ, ἡ, μόνος βαττάζων, καρτερῶν, Ἡσύχ.

Μονάλυσις, ἡ, ἀπλή ἄλυσις, ἀπλοῦς ἄλυσος, Πολυδ. 10, 176.

Μονάμπυκος, ὁ, ἡ, κ. -άμπυξ, υγος, ὁ, ἡ (ἄμπυξ), ταυτ. μονόζυξ, μετὰ τοῦ πῶλος, ἡ καὶ χωρὶς τούτου, ταυτ. κέλης ἡ μονάτωρ, εἰς ἵππος διὰ καβάλλαν, Εὐρ. Ἰκέτ. 586. 680. Εἰς τὸν Πίνδ. Ὀλύμ. 5, 16. ἀντί τούτου κεῖται τὸ ἀφηρημένον, Μοναμπυκία - μονάμπυκον ὄερην, ποιητ. ἐναλλαγ. ἀντί μοναμπύκου ταύρου, μόνου, ἐνός χωριστὰ ταύρου, Εὐρ. Ἐλ. 1583.

Μόνανδρος, ὁ, ἡ, (μόνος, ἀνὴρ) ζῶν, ἡ ζῶσα μετ' ἑνα ἄνδρα, ἔχουσα, ἡ σχοῦσα ἑνα ἄνδρα, Ἀνάλ. -ἀνδρέω, τό ῥήμ.

Μόναπος, ὁ, Ἀριστ. Ἰστ. ζ. 9, 45. κ. Μόνωψ, ὡπος, ἄγριος βοὺς εἰς τοὺς Φοίνικας, ἄλλως, βόνασος. Ζ. μόνωψ.

Μοναρχέω, ὦ, εἶμαι μόνος ἀρχων, ἐξουσιάζω, ἡ διοικῶ μόνος καὶ ἀπεριόριστος.

Μονάρχης, ου, ὁ (ἀρχή), μόνος, ἀπεριόριστος ἀρχων· καὶ ἀντί τοῦ τυραννος. 2) εἰς τὸν Πλούταρχ. καὶ ἄλλοι, ἀντί τοῦ Dictator.

Μοναρχία, ἡ, τὸ οὐσιασ. τοῦ πρ. καὶ ἀντί τοῦ τυραννία.

Μοναρχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν μονάρχην, ἡ κλίνων, ἐπιτήδειος εἰς μοναρχίαν.

Μόναρχος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονάρχης.

Μονάς, ἰδος, ἡ, μονάδα εἰς τὴν ἀριθμητικὴν· ὡς μέτρον, ἀντί δάκτυλος, Ἡρων. γεωμ. 2) ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, μοναχός, ἐρημος· ὡς λογάς, σποράς κτλ. Εὐρ. Φοίν. 1537. Αἰτχ. Περσ. 733.

Μονασμός, -ατήριον, -αστής, -αστικός· Ζ. μονάξω.

Μονάτωρ, ορος, ὁ, ταυτ. κέλης, ἵππος διὰ καβάλλαν, Γραμμ.

Μόναυλος, ὁ, ἡ (αὐλή), ὅστις ζῇ μόνος, ἄγαμος, Φιλόστορ.

Ἐκκλ. Ἰστ. 3, 4. 2) ἐκ τοῦ αὐλός, ὅστις αὐλεῖ, λαλεῖ τὴν φλογέραν μόνος, Ἀθην. σ. 176. -μόναυλον μέλος, μοναδική ὠδή, μοναχὸν τραγουδῖ· παράπονον, κατηγορία. -αυλέω,

ῶ, ῥῆμα καὶ εἰς τὰς δύο σημασίας. — αὐλία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. καὶ ὡς ἀντίθ. τοῦ συναυλία.

Μοναχῆ, ἡ, ἰνδικόν τι πανίον, Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθ. σ. 5.

Μοναχῆ, ἡ, Ἐπίρ. μοναχῶς· κυρίως, δοτικ. θηλ. τοῦ μοναχός.

Μοναχικός, ὁ, ἡ, Ζ. μοναχός.

Μοναχόθεν, ἡ, Ἐπίρ. ἀπὸ ἑνὸς μόνου μέρους· ἀντίθ. πανταχόθεν, Σουίδ.

Μοναχός, ὁ, ἡ, ὄν (μονάζω, μόναξ), μόνος, μόνος ζῶν, περιπατῶν κτ. ὅθεν, καλόγηρος. — αχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς καλογηρικὴν ζωὴν.

Μοναχοῦ, ἡ, Ἐπίρ. εἰς ἕνα μόνον τόπον, Πλάτ. Συμπόσ.

Μοναχῶς, ἡ, Ἐπίρ. καθ' ἕνα μόνον τρόπον.

Μονέντερον, τὸ (έντερον, μόνος), τὸ μέγα, παχὺ έντερον, τὸ κῶλον, Ἱπποκρ.

Μονή, ἡ (μένω), τὸ μένειν, χροντριβεῖν, ἀργοπορεῖν. Θουκυδ. τόπος κατοικίας, διατριβῆς, Ξενοφ. 5, 1, 5. 2) εἰς τοὺς μεταγεν. Ἑκκλ. ἀντί μοναστήριον.

Μονηίς, ἡ, ἰδος, ἡ, ἀρχή, ταυτ. μοναρχία, Μανέθ. 4, 98, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει, βασιληίς ἀρχή, τιμὴ κτλ. ὡσαύτως διποληίς ψήμη. Ζ. καὶ πεδονήιος.

Μονήκοιτος, ὁ, ἡ, μόνος κοιμώμενος.

Μονήλατος, ὁ, ἡ (ἐλάω), ἀπὸ ἑνὸς μόνου κομμάτι εἰργασμένος, δουλευμένος, Ἡλίοδ. 9, σ. 1, 431.

Μονημέριος, ἡ, ἰον, κ. Μονήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα), μίαν ἡμέραν διαρκῶν.

Μονήρης, ὁ, ἡ, ἀπλοῦς, μοναδικός, καὶ ἐν γένει, ταυτ. μοναχός, Ἱππ. ἐπιστ. 1, σ. 275.

Μονθυλεύω, κ. Μόνθος, ταυτ. ὀνθυλεύω κ. ὄνθος [προσλ. τοῦ μ. Εὐρίσκειται δὲ καὶ βάνθος, προσλ. τοῦ β. ὄνθος εἶναι συγγενές τοῦ ἄνθος· τὸ πρῶτον σημαίνει δυσωδία, κόπρος· τὸ δεύτερον, εὐωδία, λουλουδί.]

Μονία, ἡ (μόνος), μοναξία κ. καὶ ἀγαμία : μονήν στυγέοι, Μάξιμ. στίχ. 71.

Μονίας, ὁ (μόνος), μοναχός, ἔρημος. Αἰλιαν. ἰδιότ. 5, 15, 3. τὸν μονήν, ἰσητ. λύκον, ταυτ. μονόν, Ἀνάλ. 1, σ. 221. 2) νηφάλιος, σεμνός· ἀντίθ. δεύτερος, μεθυσμένος, Ἡσύχ.

Μόνιμος, ὁ, ἡ, θηλ. κ. — ἰμη, Ἐπίρ. — ἰμως (μονή), μένων, ἐπίμονος, σταθερός, διαρκής· πιστός· ἐπιμελής· ἀμετακίνητος.

Μονιμότης, τῆτος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Μονιός, κ. Μόνιος, ὁ, ἰων. Μούνιος, μόνος ζῶν, ἄγριος. Ἐπίθ. τοῦ ἀγριοχοίρου κ. λύκου. καὶ χωρὶς τοῦ λύκος, Ἀνάλ. 1, σ. 221. Πρβ. μονόλυκος.

Μόνιπος, ὁ, ἡ, (ἵππος, μόνος), ὡς οὐσιαστ. ταυτ. κέλης· ἵππος ἀξενκτας εἰς ἄμαξαν, χρήσιμος διὰ καβάλλαν. Κύρου Παιδ. 6, 4, 1, καὶ ὁ καβαλλάρης. 2) Ἐπίθ. ἔχων ἕνα μόνον ἵππον.

Μονοβάλανος, ὁ, Ἐπίθ. κλειδός, ἡτις ἔχει μίαν βάλανον, ἕνα σύρτην.

Μονοβαία, κ. — βα, ὁ, κυρίως, ταυτ. μονοβάμων. 2) κλέπτης, ὅστις περιπατεῖ μόνος, Ἡσύχ. Πρβ. μονοπεῖραι.

Μονοβάμων, ὁ, ἡ (βάω, βαίνω), μόνος βαίνων, ὑπάγων : μέτρον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἕνα πόδα, ὡς εἰς τοῦ Σιμπίου τὸ ὠόν.

Μονόβελος, ὁ, ἡ· Ζ. μονόβολος.

Μονόβιβλος, οὐσιαστ. ἐν μόνον βιβλίον. 2) Ἐπίθ. μονόβιβλον, ἰσητ. σύγγραμμα, συνιστάμενον ἐξ ἐνὸς βιβλίου.

Μονόβολος, ὁ, ἡ, ἡ Μονόβελος, ταυτ. μονόβυλος, ἡ — ὄροπος, Πίνδ. Πύθ. 5, 56.

Μονόγαμος, ὁ, ἡ, ἀπαξ γαμήτας, μίαν γυναῖκα λαβὼν : μονογαμίου δίκη, χρυσολογία καὶ ποιητὴ διὰ μόνον ἕνα γάμον — γαμέω, τὸ ῥῆμα — γαμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Μονογενής, ὁ, ἡ, θηλ. κ. Μονογένεια, Ἀπολλών. 5, 847. Ἐπίρ. — γενῶς, κ. Μονογενής, μόνος γεννηθείς· μονογενῶς γίνεται : αἷμα, ἐξ ἐνὸς αἵματος, Εὐριπ.

Μονογέρων, ὁ, ἡ, ὑποχονδριακός γέρων, τὸν ὁποῖον δέν ὑποφέρει κινήσεις, Φρυγ. Βεκκ. σ. 51.

Μονόγληνος, ὁ, ἡ, κ. Μονόγ. (γλήνη), μονόφθαλμος.

Μονόγλωσσος, ττος, ὁ, ἡ, μίαν γλῶσσαν μόνον ὁμιλῶν.

Μονογνωμέω, ἀντί — γνωμονέω (ὡς διχογνωμέω), διὰ τὴν εὐφωμίαν, Προκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 222. Ζ. κωμωδιόδασκαλος.

Μονογνωμονικός, — κῶς Ἐπίρ. ἀνδρῶπος ἰδιογνώμων, ἰδιό-

τροπος, ἀσύμφωνος μετ' ἄλλους.

Μονογνώμων, ὁ, ἡ, (γνώμη), ὅστις ἀκολουθεῖ μόνον τὴν ἰδικὴν του γνώμην, Διονύστ. Ἀρχ. 5, 71.

Μονόγονος, ποιητ. μονόγ. ὁ, ἡ, μόνος γεννημένος, μοναχός.

Μονογράμματος, ὁ, ἡ, ἀπὸ ἑνὸς μόνου γράμμα συνιστάμενος· τὸ μονογρ., σημεῖον μετ' ἑνὸς μόνου γράμμα· τοιαῦτα φαίνονται εἰς παλαιὰ νομίσματα.

Μονόγραμματος, ὁ, ἡ, ἀπὸ μίαν μόνην γραμμὴν συνιστάμενος· τὸ μονόγρ., σχῆμα ἐκ μόνης μιᾶς γραμμῆς συνιστάμενον.

Μονοδάκτυλος, ὁ, ἡ, μετ' ἕνα μόνον δάκτυλον.

Μονοδέρκτης, ου, ὁ, μετ' ἕνα ὄμμα βλέπων, μονόφθαλμος, Εὐρ. Κῦκλ. 78.

Μονοδικαιτησία, ἡ, ἐρημικὴ ζωὴ, Κλήμ. Ἀλεξ.

Μονοδόξω, μόνος ἔχω δόξαν καὶ τιμὴν, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 326.

Μονόδοπος, ὁ, ἡ : αὐτὰ· ταυτὸς. μονοβάμων μέτρον, εἰς τὸν Σιμπίαν.

Μονόδους, ὁ, ἡ, ἔχων ἕνα μόνον ὀδόντα· ἡ οὐτινος ὄλοι οἱ ὀδόντες συνεψύησαν εἰς ἕνα μόνον· Πρβ. μώνυξ, ἀντί μονόνυξ. Πρβ. Πλούτ. Πύρρ. 3.

Μονόδροπος, ὁ, ἡ (δρέπω) : φυτὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἕνα κλῶνα. ταυτ. μονόξυλος, Πίνδ. Πύθ. 4, 56.

Μονοειδής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — εἰδῶς (εἶδος), μετ' ἕνα μόνον εἶδος, ἀπλοῦς, Ἰουλιαν. 4, σ. 132.

Μονοεἰδεῖα, ας, ἡ, παράγωγον τοῦ πρ. Σέξτ. Ἐμπειρ. πρὸς Γραμμ. 1, 117.

Μονοείμων, ὁ, ἡ (εἶμα), ταυτ. μοιχοίτων, Φωτ. Λεξικ.

Μονοεγγής, ὁ, ἡ, ἡ Μονόξυξ, υγος, ὁ, ἡ (ξεύγω), μόνος ζευγμένος, ζευγμένος μετ' ἕνα ἵππον· ἀντί μόνος. π. χ. σάνδαλον, Ἀνάλ. Ζ. μονόξωστος.

Μονόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη), μετ' ἕνα μόνον ζώνην. Ζ. κ. μονόζωστος. 2) ἐλαφρὰ ὀπλισμένος, Ο. ἡ μονομάχος, Κλήμ. Ἀλεξ.

Μονόζωας, ὁ, ἡ, μόνος ζῶν.

Μονόζωστος, ταυτ. μονόζωνος, ποιητ. καὶ ταυτ. μόνος, χωρὶς ἀκολουθεῖν, ὡς οἰόζωνος, Ἀθήν. σ. 597. ἡ ἐννοία μόνον εἶναι τοῦ μόνος.

Μονοήμερος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονήμερος, μιᾶς ἡμέρας, μίαν ἡμέραν διαρκῶν, ζῶν.

Μονοηελῆται, οἱ, χριστιανοί, ἀποδίδοντες εἰς τὸν χριστὸν μίαν θέλησιν. Πρβ. μονοφυσίται.

Μονοθρηνέω, ὦ, ταυτ. μονοθῆω.

Μονόθυρος, ὁ, ἡ (θύρα), μετ' ἕνα θύραν· μετ' ἕνα παράθυρον. μετ' ἕνα κόκκορον (εἰς τὰ ὅστρεα), Ἀριστοτ. Ἰστ. 5.

Μονοίκτητος, ὁ, ἡ (οἰκέω), μόνος κατοικημένος, Λυκόφρ. 96. Ἄλλοι ἀνέγνωσ. μονήκοιτος, τὸ ὅπ. Ζ.

Μονοκάλαμος, ὁ, ἡ, μετ' ἕνα κάλαμον, ἕνα κορμόν.

Μονόκαμπος, ὁ, ἡ, μετ' ἕνα κάμπην, ἡ μετ' ἕνα σκέλος, Ἀριστοτ. Ἰστορ. 5, 1, 15.

Μονόκαυλος, ὁ, ἡ, μετ' ἕνα καυλόν.

Μονοκέλης, ἡτος, ὁ, ποιητ. Μονοκέλης, εἰς μόνος ἵππος· ἄλλως, μονάτωρ, κ. κέλης.

Μονοκέρατος, ὁ, ἡ (κέρας), μετ' ἕνα κέρας· Μονοκέρας, ὁ, ζῶντι τετράπουν οὕτω καλούμενον.

Μονοκέφαλος, ὁ, ἡ, μετ' ἕνα κεφαλὴν.

Μονόκλαυστος, ὁ, ἡ : θρήνος, θρήνος ἐνός μόνου, ἐρημικός, Αἰσχύλ. Θῆβ. 1671.

Μονοκληρονόμος, ὁ, ἡ, μοναχός κληρονόμος, Σχολ. Αἰσχ.

Μονόκλινον, τὸ, κλίνη, ὅπου κοιμάται εἰς μόνος· Τροπ. ὁ τάφος, Φιλοθ. ἐπίγρ.

Μονόκλωνος, ὁ, ἡ (κλών), μετ' ἕνα κλωνάρι, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 18, 8.

Μονοκοίλιος, ὁ, ἡ, μετ' ἕνα κοιλίαν, στόμαχον, κοίλωμα.

Μονοκοιτέω, ὦ, κείτομαι μόνος, κοιμῶμαι μόνος, Ἀριστοφ.

Μονόκοκκος, ὁ, ἡ, μετ' ἕνα κόκκον.

Μονοκόνδυλος, ὁ, ἡ, μετ' ἕνα σκέλος, ἡ μέλος, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5.

Μονοκότυλος, ὁ, ἡ, μετ' ἕνα σειρὰν κοτυλῶν : πολύπους, Ἀριστοτ.

Μονοκρατορία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ

Μονοκράτωρ, ὁ, ἡ, μόνος κρατῶν, μόνος ἐξουσιάζων.

Μονοκρηπίς, ἴδος, ὁ, ἡ, με ἓνα παπούτσι, ἐπὶ τοῦ Ἰάσωνος, ὡς μονοσάνδαλος, Λυκόφρ. 1310.
 Μονόχροτος, ὁ, ἡ, κινούμενος με ἓν κτύπημα, με μίαν κώπην· Ζ. δίκροτος.
 Μονόκυκλος, ὁ, ἡ, με ἓνα κύκλον, τροχόν· με ἓνα δίσκον, τρυβλίον.
 Μονόκωλος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει ἓν σκέλος, ἓνα πόδα : περίοδος, ἣτις συνίσταται ἀπὸ ἓν κῶλον : οἶκημα μονόκωλον, οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἀπὸ ἓν κομμάτιον, Ἡρόδ. 1, 179. Εἰς δὲ 2, 126, περὶ τῶν πυραμίδων, τῆς ἑκάστην κῶλον, καὶ 4, 62. Κῶλα, αἱ πλευραὶ τετραγώνου οἰκοδομήματος.
 Μονόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη), με μίαν κώπην, μόνος κωπηλατῶν, Εὐρ. Ἐλέν. 1138.
 Μονολέχης, ἑός, ὁ, ἡ, καὶ μονουλ. ταυτ. μονήκοιτος.
 Μονολήκυθος, ὁ, ἡ, ταυτ. αὐτολήκυθος, Ἀθήν. σ. 414.
 Μονολήμματος, ὁ, ἡ, ἀπὸ ἓν λῆμμα, ἀπὸ μίαν πρότασιν συγχείμενος : ἐνθύμημα, Ἀριστοτ.
 Μονόλιθος, ὁ, ἡ, κ. μινιόλ. ἀπὸ ἓνα λίθον συγχείμενος, κατασκευασμένος.
 Μονόλογος, ὁ, ἡ, μόνος, ἡ πρὸς ἑαυτὸν ὁμιλῶν. - λογία, ἡ, τὸ οὗσ. Γλωσσ. Στεφ.
 Μονόλοπος, ὁ, ἡ, με ἀπλοῦν δέρμα, κέλυσος, ἐξώφλοιον, Φώτιος.
 Μονόλυκος, ὁ, μέγας λύκος, Πλούτ. Ἀλέξ. 23. Αἰλιαν. Ἰδιότ. 7, 47. Ἀρατ. Διοσ. 392. ἄλλως, μινιός λύκος· κατ' ἄλλους, νόθος ἐκ λύκου κ. υαίνης. Ζ. μονοπεῖραι.
 Μονόλωπος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονοχίτων, Ἡτύχ.
 Μονόμαζος, ὁ, ἡ, με ἓνα μαζόν.
 Μονομάτωρ, ὁρος, ὁ, ἡ, ὄρω. ἀντὶ μονομήτωρ· κ. μονομ.
 Μονομαχεῖον, τό, ταυτ. μονομάχιον.
 Μονομαχέω, ὦ, μάχομαι μόνος πρὸς μόνον· μετὰ ὁτικ.
 Μονομαχῆς, ου, ὁ, ταυτ. μονομάχος.
 Μονομαχία, ἡ, οὗσ. τοῦ ἀνωτ.
 Μονομαχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν μονομαχίαν, ἡ εἰς τὸν μονομάχον.
 Μονομάχιον, τό, ταυτ. μονομαχία, Λουκιαν. ἑταιρ. διαλ. 13. 2) ταυτ. μονομαχοτροφεῖον.
 Μονομάχος, ὁ, ἡ, μαχόμενος μόνος πρὸς μόνον.
 Μονομαχοτροφεῖον, τό, τόπος, ὅπου ζῶσι, διδάσκονται, κ. ἀνατρέφονται μονομάχοι· σχολεῖον τῆς μονομαχίας.
 Μονομαχοτρόφος, ὁ, ἡ, ὅστις τρέφει μονομάχους.
 Μονομέρεια, ἡ, τὸ οὗσ. τοῦ ἐφεξ. ἀντίθ. πολυμέρεια.
 Μονομερής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - μερῶς, ἀπλοῦς, ἀπὸ ἓν κομμάτιον συνιστάμενος, Φιλ.
 Μονόμετρος, ὁ, ἡ, συγχείμενος ἀπὸ ἓνα μέτρον (στίχος).
 Μονομήτωρ, ὁ, ἡ, στερημένος τὴν μητέρα του, Εὐρ. Φοίν. 1518. 2) ἔχων ἀκόμη μόνον τὴν μητέρα του.
 Μονόμετρος, ὁ, ἡ, με ἓνα μέτρον, με ἓν ὑφάδιον· ὡς ὀμίτος, με δύο· τρίμιτος, με τρία κτλ.
 Μονόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα), με ἓν ὀμμάτιον.
 Μονομοιρία, ἡ, Σέξτ. Ἐμπ. 5, 15. ἓν μέρος, μία μοῖρα, κληρος.
 Μονόμορφος, ὁ, ἡ, με μίαν μορφήν, ἓν εἶδος.
 Μονόμοσχος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονόμισχος, με ἓν κλωνίον, Διοσκ. 4, 187.
 Μόνον, Ἐπίρ. μοιαχά· καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀλλὰ, ὡς τὸ Γερμ. allein, Μάρκ. Ἀντ. γ, 6. καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγελ. : μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε· μόνον οὐ, οὐκ, οὐχί, κ. μονονοῦ, μονονοῦκ, μονονοῦχί, σχεδόν. Ζ. μόνος.
 Μονόμορος, ὁ, ἡ, ἀπλῶς ἐξεσμένος, σχισμένος.
 Μονόξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον), ἀπὸ ἓν μόνον ξύλον : πλοῖον, καὶ χωρὶς τοῦ πλοῖον, Ἰπποκ. περὶ αἰρίων, §. 83, καθὼς καὶ Κ. λέγομεν μονόξυλον ἀπλῶς· ἡ ἀπὸ μόνον ξύλον συγχείμ.
 Μονοοῦσιος, ὁ, ἡ (οὐσία), ἀπὸ μίαν οὐσίαν συγχείμενος· ὃν μοναδικόν.
 Μονοπάθεια, ἡ, τὸ μόνον πάσχειν· πάθος, ἀσθένεια ἐνός μόνον μέρους, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1, σ. 143. Πρβ. ἑτεροπαθής.
 Μονόπαις, παιδός, ὁ, ἡ : κόρος, μοναχόν παιδίον, Εὐρ. Κ. μοναχοπαίδι. 2) μόνον ἓν παιδίον ἔχων. Πρβ. καλλιπαις.
 Μονοπάτιον, τό (πάτος), Κ. μονοπάτι, Παιδέκτ.

Μονοπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον), με ἓν παπούτσι.
 Μονοπεῖραι λύκοι, μόνον περιπατοῦντες δι' ἀρπαγὴν, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5, 5. ἐκ τοῦ μόνος καὶ πεῖρα, ταυτ. μόνος πειρατεύων· ἄλλως, μινιός, μονόλυκος. Πρβ. μονόβας εἰς τὸ μονοβαίτας.
 Μονόπελμος, ὁ, ἡ (πέλμα), με μίαν πατούσαν τοῦ ποδός, Ἐπίρ. Φανίον.
 Μονόπεπλος, ὁ, ἡ, ἔχων μόνον τὸ ἐπανωφόρι, Εὐρ. Ἐκ. 935. Πρβ. μονοχίτων.
 Μονόπλευρος, ὁ, ἡ, με μίαν πλευράν.
 Μονόποιος, ὁ, ἡ (ποιός), με μίαν ποιότητα, ιδιότητα, Σέξτ. Ἐμπ.
 Μονοποδία, ἡ, τὸ μετρεῖν καὶ ἀναγιγνώσκειν τοὺς στίχους κατὰ ἓνα πόδα· ἀντίθ. διποδία.
 Μονόπους, ὁρος, ὁ, ἡ, με ἓνα πόδα.
 Μονοπραγματέω, ὦ, καταγίνομαι εἰς ἓν μόνον πράγμα· ἀντίθ. πολυπραγματέω, Ἀριστοτ. Πολιτ. 4, 15.
 Μονοπροσώπεω, ὦ, ἔχω ἓν μόνον πρόσωπον, Ἀπολλών. Ἀντωνυμ. σ. 266.
 Μονοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - σῶπως, με ἓν πρόσωπον. Ζ. κ. μονωδός.
 Μονόπτερος, ὁ, ἡ, με ἓν πτερόν.
 Μονόπτωτος, ὁ, ἡ, με μίαν πτώσιν, Γραμμ.
 Μονοπύργιον, τό, φρούριον με ἓνα πύργον, Προκόπ. Οἰκ. 4, 5.
 Μονοπωλέω, ὦ, πωλῶ μόνος, κάμνω μόνος τὴν ἐμπορίαν. - πώλης, ου, ὁ, μόνος πωλῶν. - πωλία, ἡ, οὗσ. - ὠλιον, τό, τὸ δίκαιον τοῦ πωλεῖν καὶ πραγματεύεσθαι μόνος· κ. τόπος, ὅπου γίνεται μονοπωλία.
 Μονόπωλος, ὁ, ἡ, ὁδοιπορῶν με ἓνα ἵππον, καβαλλικεύων εἰς ἓνα ἵππον, Εὐρ.
 Μονόρηξ, ἡτος, ὁ, ἡ (ρήγνυω), ἀποκομμένος, χωρ. τμένος, Ἡσύχ.
 Μονόρριζος, ὁ, ἡ, με μίαν ῥίζαν, Ἀθήν. σ. 50.
 Μονόρρυθμος, ὁ, ἡ, με ἓν εἶδος, με ἓνα ῥυθμόν. 2) ποιητ. ἀντὶ μόνος : ὁμοιος, κατοικοῦμενος ἀπὸ ἓνα, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 968.
 Μονόρυχος, ὁ, ἡ, κ. μουν. 3ηλ. κ. - ορύχη. Ζ. ορύχη.
 Μονορχις, εως, ὁ, ἡ, με ἓνα ὄρχιν.
 Μόνος, μάνη, μόνον, Ἰων. μῦνος, Ἐπίρ. μόνως· μοναχός Κ. ἔρημος· ἐγκαταλειμμένος· καὶ ἔξοχος, ἐξαίρετος· μετὰ γεν. μόνος σου, ἀντὶ χωρὶς ἐστέ· κατὰ μόνος ἄδω, ἀντὶ μόνος, Συνέστ. σ. 43. Ἐπίρ. μόνον· καὶ μόνον οὐ, π. χ. μόνον οὐκ ἐτυπτε, δηλ. τοῦτο ἔλειπε μόνον νὰ κάμνη, σχεδόν τὸ ἔκαμνε καὶ τοῦτο ὑπερβ. μονώτατος, Λυκούργ. ῥήτ. Εἰς τὰ σύνθετα τὸ μεταχειρίζονται οἱ Γραμματικοὶ πρὸς ἐξηγήσιν ἄλλων συνθέτων ἐκ τοῦ αὐτοῦ, π. χ. μονολήκυθος, ἀντὶ αὐτολήκυθος. Ἐρμηνεύει δὲ καὶ τὸ μοναχόν, καὶ οὐδὲν ἄλλο, π. χ. μονοχίτων, δηλ. με μόνον τὸν χιτῶνα, καὶ χωρὶς ἄλλο ἐνδυμα. [Ἐκ τοῦ οἶος, οἶνός, προστλ. τοῦ μ. (ὡς ὁσχος μόνος· ὄνθος, μόνθος, καὶ μία ἐκ τοῦ ἰα)· ὁθεν οἰνίζειν ἀντὶ μονάζειν· καὶ οἶνη, ταυτ. μονάς. Ζ. εἰς.]
 Μονοσάνδαλος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονόκρηπις, Ἀπολλόδ. 1, 9, 16.
 Μονόσεπτος τριάς, ἡ ὡς μονάς τιμωμένη ἀγία τριάς, Γρηγορ. Ναζ. ποιημ. 9, 29.
 Μονόσιροι, εἶδος ὀρνίθων εἰς τὴν Αἴγυπτον, Γεωπον. 14.
 Μονόσιτος, ὁ, ἡ, ὅστις τρώγει ἀπαξ τῆς ἡμέρας· ὅστις τρώγει μόνος. - σιτέω, ὦ, τὸ ρῆμα. - σιτία, ἡ, τὸ οὗσ.
 Μονοσκελής, ἑός, ὁ, ἡ, κ. - σκελος, με ἓν μόνον σκέλος.
 Μονόσκηπτρος, ὁ, ἡ, μόνος ἔχων τὸ σκῆπτρον, μονάρχης, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 379.
 Μονοσταλής, ὁ, ἡ, ταυτ. μονόστολος, ἀριθ. 2.
 Μονόστεγος, ὁ, ἡ (στέγος), με μίαν στέγην, σκεπαττήν, ἡ με ἓν πάτωμα, Διονύσι. Ἀλικ.
 Μονοστελέχης, εως, κ. - στέλεχος, ὁ, ἡ, με ἓνα στέλεχος.
 Μονόστεος, ὁ, ἡ, ἓν μόνον κόκαλον ἔχων.
 Μονοστιβής, ὁ, ἡ (στιβῶ), μόνος ὑπάγων· μόνος, Αἰσχύλ. Χορη. 766.
 Μονόστιχος, ὁ, ἡ, ἐξ ἐνός στίχου συγχείμενος : ἐπίγραμμα, Ἀνάλ.
 Μονόστολος, ὁ, ἡ (στολή, ἡ στέλλω), με μίαν ἐνδυματίαν. 2) μόνος σταλμένος, ὑπάγων, ἡ ἐρχόμενος. 3) μοναχός, ἔρημος.
 Μονόστομος, ὁ, ἡ, με ἓν στόμα, ἡ με μίαν κόψιν.
 Μονοστόρυγξ, Ἐπίρ. τοῦ Πριάπου, τοῦ ὁποῖου τὸ εἶδωλον ἐκατασκευάζετο ἀπὸ ἓν μόνον κομμάτιον ξύλου, Ἀνάλ. 2, σ. 80.

Πρβ. μονόξυλος.
Μονοστραβής, ὁ : ὄχος, ἡ ὄνος, ἐν μόνον φορτωμένον ζῶον.
Μονόστροφος, ὁ, ἡ : ὠδή, μέ μίαν στροφὴν. — στροφικός, ἡ, ὁν, Ἐπίρ. — κῶς, ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ὠδῆς. 2) : ἄμαξα, ταυτ. μονότροχος, μέ ἕνα τροχόν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 8.
Μονοσυλλαβία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. κ. 60.
Μονοσύλλαβος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — βας, ἐκ μιᾶς συλλαβῆς συγ-
 κείμενος : μίαν μόνον συλλαβὴν λέγων : πᾶς δέσποτης ἰδούλω
 μονοσύλλαβος. — λαβέω, τὸ ῥῆμα.
Μονόσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα), ταυτ. μονοειδής.
Μονότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον), ἔχων ἐν τέκνον, Εὐρ. καὶ ἐπὶ ζώ-
 ων, τὰ ὁποῖα τίκτουσιν ἐν μόνον.
Μονότης, ου, ὁ, Νομ. ὁρθέτερον Μονώτης, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ.
 Α', ζ, ἡ, Κορ. ἀλλὰ καὶ τὰ δύο εἰσχημ. ὡς τὸ ἀγρότης κ. ἀγρώ-
 τῆς, ἐκ τοῦ μόνος, καὶ ταυτ. μόνος, καὶ ὅχι ἐκ τοῦ ῥηματικοῦ
 μονωτός.
Μονότης, τητος, ἡ, μοναξία, ἐρημία, τὸ εἶναι καὶ ζῆν μόνος,
 Ἐπιφάνειος Αἰρέσ. 69.
Μονοτόκος, ὁ, ἡ, μόνον ἐν τέκτων. — τοκία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 — τοκέω, τὸ ῥῆμα.
Μονότονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — τόνως, μέ ἕνα τόνον τῆς φωνῆς.
 Τροπ. ἰδιότροπος, σκληρὸς. — τονία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
Μονοτράπεζος, ὁ, ἡ, μόνος τρώγων : ξένια, εὐωχία διδομένη
 εἰς ξένον, ὅς τις κάθεται καὶ τρώγει μόνος εἰς τὴν τράπεζαν, Εὐρ.
 Ἰφ. Ταυρ. 949.
Μονότροπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — τρόπως, καθ' ἕνα μόνον τρόπον,
 ἀπλοῦς, ἀντίθ. ποικίλος, Διονύστ. Ἀλεξ. ἰδιότροπος : ζῶν μόνος,
 ἐρημος, Εὐρ. Ἀνδρομ.
Μονοτροφέω, ὦ, μόνος τρέφω, ἡ ἀνατρέφω. — τροφία, ἡ, τὸ
 οὐσιαστ. Ἐνερ. καὶ Παθητ.
Μονότροχος, ὁ, ἡ, ἔχων ἕνα τροχόν καὶ Μονόστροφος, Γλωσσ.
Μονούατος, ὁ, ἡ, μέ ἐν αὐτίον, ἡ μέ μίαν λαβὴν, Ἀνάλ.
 3, σ. 175.
Μονουχία, ἡ, μοναχική, ἀγαμος ζωὴ, Σουίδ. κ. Φοίτιος.
Μονοψάγος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονόσιτος — ψαγέω, τὸ ῥῆμα, — γία,
 ἡ, τὸ οὐσιαστ. Ἀθήν. σ. 8.
Μονόφαντος, ὁ, ἡ, μόνος ὁρατός, ἡ μόνος δείχνων ἐαυ-
 τόν, Ἠσύχ.
Μονόφθαλμος, ὁ, ἡ.
Μονόφθογγος, ὁ, ἡ, μονόφωνος, μονότονος : ἀπλοῦν φωνῆεν.
 ἀντίθ. δίφθογγος.
Μονόφορβος, ὁ, ἡ (φορβή), μόνος βόσκων.
Μονοφόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονότροχος.
Μονόφρουρος, ὁ, ἡ, μόνος φρουρῶν, ἡ ὑφ' ἐνός φρουρούμε-
 νος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 267.
Μονόφρων, ὁ, ἡ, ὅς τις κρατεῖ μόνον τὰ ἰδικάτου φρονήματα,
 Αἰσχύλ. Ἀγ. 766. Πρβ. — γνώμων.
Μονοφυής, ἑός, ὁ, ἡ (φυή), ἀπλοῦς κατὰ τὴν φύσιν : ὁδόν-
 τας μ. ἐξ ἐνός μόνου ὀστέου, Ἡρόδ. Πρβ. μονόδους.
Μονόφυλλος, ὁ, ἡ, μέ ἐν μόνον φύλλον.
Μονόφυλος, ὁ, ἡ (φυλή, φύλον), ἀπὸ μίαν φυλὴν, γένος.
 ἔθνος. φύλα μένειν μονόφυλα, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 399, γένη, τὰ
 ὁποῖα μένουσι χωρισμένα καὶ ἄσμικτα.
Μονοφυσίται, οἱ, οἵτινες θέλουσι μίαν μόνον φύσιν εἰς τὸν Χρι-
 στόν. Πρβ. μονοθεληταί.
Μονόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή), μέ μίαν φωνήν, ἀναρῶς.
Μονοχάλενος, ὁ, ἡ, μέ ἕνα χαλινόν.
Μονόχειρ, εἶρος, ὁ, ἡ, μέ μίαν μόνον χεῖρα.
Μονόχηλος, ὁ, ἡ (χηλή), μέ μίαν χηλὴν, πατοῦναι ἄσχιστον.
Μονοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, φορῶν μόνον τὸ ὑποκάμισον.
Μονοχιτωνέω, ὦ, φορῶ μόνον τὸ ὑποκάμισον.
Μονόχορδος, ὁ, ἡ (χορδή), ἔχων μίαν χορδὴν, — χορδίων, τὸ,
 ὄργανον μουσικόν, τὸ ὁποῖον οἱ Πυθαγόρειοι ὠνόμαζαν κανόνα μου-
 σικόν, καὶ δι' αὐτοῦ εξέταζαν φυσικῶς, καὶ μαθηματικῶς τοὺς τό-
 νους : ὅθεν ὁ Πυθαγόρας μέ τὸν συνήθη του παραβολικόν λόγον
 ἐπρόσταξε τοὺς μαθητὰς του Μονοχορδίζειν.
Μονόχρονος, ὁ, ἡ, μέ ἕνα χρόνον, χρόνον τινὰ διαρκῆ, Ἀθήν.
 σ. 544, μέ ἐν μέτρον συλλαβῆς : ἀντίθ. δίχρονος.
Μονόχρους, συναίρ. — χρους, ὁ, ἡ, ἡ — χρώματος, ὁ, ἡ, καὶ
 Μονοχρῶμος, κ. — χρωε, ωτος, ὁ, ἡ (χρῶμα, χροά, χρωέ), ἐ-

χων ἐν μόνον χρῶμα. Ὁ Ἀριστοτέλης (περὶ Γενέτ. 5, 6) ὀνομά-
 ζει ζῶα μονόχρῶα, ὅσων ὅλον τὸ εἶδος ἔχει τὸ αὐτὸ χρῶμα. π.
 χ. οἱ λεόντες ὅλοι εἶναι χρυσοειδεῖς : ὀλόχρῶα δὲ, ὅσα ἔχουν ἐν
 μόνον χρῶμα, π. χ. εἶναι λευκά ἢ μέλανα καθ' ὅλον τὸ σῶμα.
Μονόφηφος, ὁ, ἡ, μέ μίαν φῆφον : νεῦμα, μόνον τὸ νεῦμα,
 ἡ μόνος ἀποφασίζων, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 378.
Μονόω, ὦ (μόνος), κάμνω, ἡ ἀφίνω μόνον. Μετὰ γεν. στερῶ, γυμνό-
 νω : μεμονωμένος πάσης βοηθείας. Διόδ. 19, 59. Πρβ. ἐρημόω.
Μονωδός, ὁ, ἡ (μόνος, ὠδή), ὅς τις μόνος ψάλλει. 2) ὅς τις
 ἐν μόνον πρόσωπον παριστάνει, ἡ κάμνει νὰ λαλῇ, ὡς ὁ Λυκό-
 φρων. Τοιοῦτοι συγγραφεῖς ὀνομάζονται Οἱ μονοπροσώπως γεγραφό-
 τες — ὠδέω, ὦ, τὸ ῥῆμα — ὠδία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. 2) καὶ εἶδος λυ-
 πηρᾶς ὁμιλίας, Ἰμερ. Λέγ. 23.
Μονώνυξ, νυχος, ὁ, ἡ, κ. — ὠνυχος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονόχηλος
 κ. μώνυξ.
Μόνωπος, ὁ, ἡ, κ. Μόνωψ, ὁ, ἡ (ῶψ), μονόφθαλμος, Καλ-
 λιμ. Λειψ. 76.
Μόνωσις, ἡ (μονόω), τὸ κάμνειν, ἡ ἀφίνειν μόνον : ἐγκατάλει-
 φς, ἀποχωρισμός.
Μονώτης, ου, ὁ, — νῶτις, ἡ, μοναχικός, ἐρημος : βίος. Ζ.
 μονότης.
Μονωτί, Ἐπίρ. μοναχῶς. ἐρήμως.
Μονωτός, ἡ, ὁν (μονόω), μόνος ἀφειμένος, ἐρημος.
Μόνωτος, ὁ, ἡ (οὐς), μέ ἐν αὐτίον, μέ μίαν λαβὴν (χεροῦλι).
Μονώψ, ὦπος, ὁ, ἡ, ταυτ. μόνωπος.
Μόνωψ, ὦπος, ὁ, ταυτ. μόνωπος, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 7, 3.
Μόρα, ἡ (μέρω, μείρω), ταυτότ. μοῖρα : διαίρεσις στρατιωτικῆς
 τῶν Λακεδαιμονίων, τῶν ὁποίων ὁ κυρίως Σπαρτιατικὸς στρατός
 ἦτο διηρημένος εἰς δώδεκα μόρας. Εἰς ἄλλους ὠνομάζετο τάξεις : ὁ
 ἀριθμὸς πάσης μιᾶς ἀποδίδεται διαφόρως. Ξενοφ. Πολιτ. Λακεδ.
 κεφ. 2, §. 4. ἀποδίδει εἰς ἐκάστην μόραν 400. Ζ. λόχος, κ. τάξις.
Μοράζω, μ. ἀζω (μόρα, ἀντί μοῖρα), ὡς μοιράζω : ὅθεν μεμόραται,
 ἔλαβε τὴν μοῖραν του, Τίμ. Λοκρ. σ. 546. Gal. Πρβ. μορέω.
Μοργεύω. Ζ. μόργος.
Μοργή, εἰς τὸν Πολυδ. 7, 151. ὅθεν.
Μοργία, ἡ, ταυτ. μαργία, γαττριμαργία, Ἠσύχ.
Μόργιον, τὸ, μέτρον γῆς, ὁ ἔστι πλέθρον. Ἄλλοι διορθόουσι
 μῶρτιον, καὶ τὸ ἀναφέρουσιν εἰς τὸ μορτή : τὸ πρῶτον εἶναι συγ-
 γενές μέ τὸ ὀργυιά, τὸ ὁποῖον καίται μέ ὁμοίαν σημασίαν εἰς τὸν
 Πίνδ. Πύθ. 4.
Μόργνυμι, Μοργνύω. Ζ. ὁμόργνυμι, κ. μέργω.
Μόργος, ὁ, κοφινωτὸν ἀμάξιον, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου ἔφεραν ἄχυ-
 ρα, καὶ καλαμίας : ταυτ. μόλγος κ. μολγός. ἀρισ. 1, — γεύω,
 φέρω τοιαῦτα ἄχυρα κτ. εἰς τὴν ἄμαξαν, Πολυδ. 7, 116.
Μορέα, ἡ, τὸ δένδρον, κ. Μόρον, τὸ, Κ. μούρον, ὁ καρπός.
Μορέω (μόρος), διαίρῶ, μερίζω : ὅθεν μεμόρηται, ταυτ. εἰμαρ-
 ται, ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὴν μοῖραν, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 646. 2) ἀν-
 τίπονέω, δηλ. κακοπαθεῶ, τὸ ἔχουσιν οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ εἰς
 ἐξηγήτην τοῦ μορόεντα (ἐκ τοῦ μορόει) : ὡσαύτως ἀντίπονέω,
 μάχομαι, εἰς τὸ ἐγχεστίμωρος, ἰόμωρος, ὑλακόμωρος, κ. σινάμω-
 ρος, ὅπου τὸ γράφουσι κ. μωρέω, ὡς μόλος, μῶλος.
Μορία, ἡ, ταυτ. μέρος. 2) ἡ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐλαία εἰς τὴν
 ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν,
 ὅπου μετεφυτεύθη, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1005. 2) ἀντί μωρία, Παλ-
 λαδὰ ἐπίγρ. θρέμμα μορίας.
Μόριμος, ὁ, ἡ, ταυτ. μοίριος, Ὁμ. Ἰλ. υ, 502. Πίνδ.
Μόριον, τὸ. ταυτ. μέρος κ. μερίς : μέρος, καὶ μάλιστα αἰδοῖον
 ἀνδρός, ἡ γυναικός, Πλούτ. μερίδιον, τρίμμα μικρόν : τὰ ἱβ'.
 μόρια, τὰ δώδεκα ζώδια, Ἀστρον. Παλ. 2) ταυτ. εἶδος, ἀνα-
 φερόμενον εἰς γένος.
Μόριος, ταυτότ. μοίριος, διωρισμένος ἀπὸ τὴν Μοῖραν, Ἀνάλ.
 2, σ. 506.
Μόριος Ζεὺς, προστάτης τῶν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἱερῶν ἐλαιῶν,
 Σοφοκ. Οἶδ. Κολ. 705.
Μορίς, ἰδος, ἡ (μείρω), ταυτ. μερίς, Ἡρόδ.
Μορμολύκειον, ἡ — κείον, τὸ, κ. Μορμολύκη, ἡ, πρωτοπι-
 δα Κ. μάσκαρα χυδ. φόβητρον, Στράβ. 1, σ. 51. Ζ. μορμώ.
Μορμολυκτώω, ᾶ, ταυτ. τοῦ ἐφ. Ἠσύχ.
Μορμολύττωμαι, κ. Μορμορύττω, τρομάζω, φοβίζω, Πλάτ.
 Κριτ. 6.

Μορμωροπός, (μορμώ, ὤψ), τρομερός, φοβερός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 925.

Μορμόφοβος, ὁ, ταυτ. μορμώ, εἰς τοὺς μεταγεν. Φώτιος.

Μορμύλος, ὁ, ταυτ. μορμύρος.

Μορμύνω, Ζ. μορμύσσομαι.

Μορμύρεος, κάμνων μουρμουρητόν.

Μορμυρίζω. Κ. μουρμουρίζω. ταυτ. μορμύρω.

Μορμύρος, ὁ, κ. Μορμύλος, εἶδος ἰχθύος τῆς θαλάσσης.

Μορμύρω, κ. Μορμυρίζω, ἐκ τοῦ μύρω, μουρμουρίζω, κάμνω ταρχήν, ἐπὶ θαλάσσης, καὶ ρευμάτων. Εἰς τὸν Ὁμ. ἀναγινώσκ. ἄλλοι Μορμύρων.

Μορμυρωπός, ὁ, : ἀμαυρός, Ἀρτεμίδ. Ὀνειρ. 2, 36, (τὸ ἐδιώρυσαν εἰς τὸ Πορφυρώδες) ταυτ. Σολερός. Ζ. μορμώ.

Μορμύσσομαι, κ. —ύνω (μόρμος, μόρμυς), ἀμεταβ. κ. μεταβ. τρομάζω, φοβίζω, ταυτ. μορμολύττομαι, κ. —λυκτέω.

Μορμώ, ὅς, συναίρ. οὐς, ἡ, αἰτιατ. Μορμόνα, ὡς γοργόνα, ἀντί μορμώ, ἡ ἐκ τοῦ Μορμών, ὄνος, ἡ, φόβητρον, εἰδωλὸν φοβιστικόν, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐφόβιζαν τὰ παῖδιά. 2) τραγική καὶ κωμική προσωπίδα μετὰ πλατὺ στόμα. 3) πᾶν φοβεριστικὸν εἰδωλόν. ὅθεν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 693, Μορμώ τοῦ θράους, ἐπιφώνημα τρομακτικόν, ὡς διάβολος! τί τόλμη! Τὸ θεματικόν εἶναι μόρμος, ὡς οὐσιαστ. ταυτ. φόβος κενός, ὡς Ἐπιθ. μορμός, ταυτ. ἐκπληκτικός. ὅθεν μορμώ, μορμώ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει κ. μορμώ, κ. μομβρώ. Ἐκ τοῦ μόρμος (ἐπίθ. μορμός), φόβος, γίνεται μορμώ (ὅθεν μορμωτός), κ. μορμωρός ἢ μόρμωρος, οὐσιαστ. κ. ἐπίθ. (ὡς μόρμος κ. μορμός), ὅθεν μορμωρός, μορμωρύς, ὕσσω, ὕττω, καὶ ἀττ. μεταβολ. τοῦ ρ εἰς λ, μορμολύσσω, ττω, μέλ. μορμολύξω, παρὰ κ. μεμορμώλυχα, ὅθεν μορμολύχη, κ. μορμολύκη, καὶ μορμολύκειον, ὅχι ἐκ τοῦ λύκος, ὡς ἀλόγως ὑπέθεσαν. Τὸ αἰολ. μύρμος ἀντὶ μόρμος δίδει τὴν πρωτότυπον σημασίαν μαύρος. Μύρμος, κ. Μύρμηξ, Δωρ. μύρμαξ, αἰολ. βύρμαξ, βόρμαξ, βόρμιξ, ὄρμιξ, φόρμιξ, μόρμιξ εἶναι τὸ Λατινικόν Formica. Ὅτι τὸ μορός, μόρον, καὶ ἀμαυρός, μαυρός, μαῦρος, μωρός, ἀνήκουσιν ἐνταῦθα, δὲν εἶναι ἀμφιβολία. Τὸ μαῦρον ἐδεωρήθη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον (Ζ. μέλας) ὡς Σολερόντι, τὸ ὁποῖον παριστάνεται εἰς τὸ ὄμμα ὡς πλήθος μικρῶν μεριδίων. ὅθεν ἡ τρομώδης κίνησις μικρῶν μεριδίων, ζωυφίων, ἢ σχημάτων, σημαίνονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. καὶ οἱ τύποι μάρω, μέρω, μύρω, μόρω χρησιμεύουσιν εἰς ἐξηγήσιν τοιούτων κινήσεων. Πιθανώτατον εἶναι, ὅτι ἐκ τοῦ μορμώ, μομβρώ εἶναι καὶ μορφώ. οἱ δύο τελευταῖοι τύποι ἔχουσι τὸν χαρακτήρα τῆς Λακωνικῆς διαλέκτου (Ζ. Μ). μ' ὅλον ὅτι Μορφώ κ. Μορφή, ἐκ τοῦ ὄρφος, μαῦρος, δύναται νὰ παραχθῇ. ἐπειδὴ τὸ μαῦρον ἐμπορεῖ νὰ παριστάνῃ τὸ σχῆμα καὶ εἶδος τῶν σωμάτων. Ζ. κ. μορόεις εἰς τὸ τέλος.

Μορμωτός, ἡ, ὄν (μορμώ), φοβισμένος, φοβερός, Λυκόφρ. 342.

Μόρναμαι, ἀντὶ μάρναμαι, Ἡσύχ.

Μορόεις, εἶσα, ἐν, Νομίζ. ἀποφασισμένος ἀπὸ τὴν Μοῖραν. Ζ. μόρος, ἀριθ. 3. 2) Εἰς τὸν Ὁμ. ἐνώτια τινα (χυδ. σκουλαρίκια), ἔρματα, τρίγληνα, κ. Μορόεντα, τὸ ὁποῖον καὶ παλαιοὶ καὶ νεώτεροι ἐξηγήσαν ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς γλώττης Μεμορημένα, δηλ. μετὰ πόνον καὶ τέχνην κατασκευασμένα. 3) Ὁ Νίκανδ. Ἀλεξ. μεταχειρίζεται Μορόεν ποτόν, ἐπὶ τοῦ κυκεῶνος, ὅς τις κατασκευάζεται ἀπὸ εὐτρίπτα πράγματα. Προτέτι μορόεν ποτόν χηνός, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου λέγει ἄλλοι Πυρός αἰγαιῖς μερορημένον χηνός ὀρταλιχῆα, δηλ. ζωμός (σούπα, ὡς λέγομεν τῶρα), ἀπὸ πολυέφητον, ἡ γουν πόδας καὶ πτέρυγας χηνός φημένα ἱκανῶς. μ' ὅλον ὅτι ὁ Σχολ. εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἐρμηνεύει, Ἐν κακοπαθείᾳ δοθέν, εἰς δὲ τὸ δεύτερον Μοιρίδιος, αἰτιμος, ἐπὶ τοῦ συμφέροντος δεδεγμένον. ἀρα ἐκ τοῦ μόρος, ὁ. Ὡταύτως, τὸ ῥῆμα Τροπ. εἰς τὸ μεμότηκε νόημα, δηλ. ὁ νοῦς του ἐσταλείθη ἀπὸ ἀόριστίαν. 4) ὁ αὐτός, : ἐλαία καὶ φρύνος, δηλ. πρατίνη, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὸ φρύνος τὸ ἐρμηνεύουσι κακοποιός. Ἡ λέξις εἶναι μὲν ἐκ τοῦ μέρω, μεῖρω, μέρορα, μόρος (Ζ. μέρω). ἀλλὰ κατὰ τὴν πρῶτην αἰσθητὴν σημασίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν κεῖται τὸ μορόεντα εἰς τὸν Ὁμ. Ἡ κατάληξις εἰς, εἶσα, ἐν, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταυτοσ. μετὰ τὴν εἰδης, ὡδης. Κατὰ τοῦτο Μορόεις σημαίνει Ὡτάν μόρος, ἡ γεμάτος μόρον. Ἐάν τις παραβάλλῃ τὴν Ὀμηρικὴν διήγησιν μετὰ ἄλλας περιγραφάς του, καὶ τὸ μέρμερος μετὰ τὸ μάρμαρος, καὶ τὸ συγγενές μορτός μετὰ τὸ μαυρός, (μωρός, μερός), ὅθεν μόρον, μῶρον, τὸ. θέλει εὐρεῖν ὅχι ἀπίθανον, ὅτι τὸ μορόεντα εἰς τὸν

(B.)

Ὁμ. ἐμπορεῖ νὰ ἐρρέθῃ ἐπὶ λάμψεως χρυσῶν θυτάνων, κροτῶν.

Μόρον, τὸ, τὸ μαῦρον μῶρον. Ζ. μορέα. 2) ὁ καρπὸς τῆς βάτου.

Μοροπονέω, ὦ, ταυτ. κακοπαθεῖω, Ἡσύχ.

Μόρος, ὁ (μέρω, μεῖρω), κυρίως, ταυτ. μέρος. 2) Συνήθ. ταυτ. μοῖρα, Ἀπολλών. 1, 1359. τύχη, γραπτὸν, θάνατος. 3) ἀντὶ τοῦ νεκρός, Ἡρόδ. 1, 43. ὅθεν τὸ Λατ. mors.

Μοροφeggiς, ὁ, ἡ, φέγγων τοὺς νεκρούς. διὰ τῆς λάμψεως φονεύων, Ἀνάλ.

Μόροχος, ὁ, χῶμα τι, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀσπρίζαν τὰ φορέματα, Διοσκ. 5, 152.

Μορρίνα, ἡ, σκεῦος τι, ἀγγεῖον ἐξ ὕλης ἀγνώστου, Πανταν. Κεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι ξενικά.

Μόρσιμος, ὁ, ἡ (μόρος), προσδιορισμένος ἀπὸ τὴν μοῖραν. ἐπὶ κακοῦ, καὶ καλοῦ. ὅθεν καὶ ἀντὶ εὐτυχῆς. καὶ θανάτου ἐπιδεκτικός. ἐπεὶ οὗτοι μόρσιμος εἰμί, δὲν εἶναι γραπτὸν ἀπὸ τὴν Μοῖραν νὰ ἀποθάνω ὑπὸ σοῦ, Ἰλ. χ, 13. Πρβ. αἰτιμος.

Μορτή, ἡ (μέρω, μέρος), φόρος, δόσιμον, τὸ ὁποῖον δίδει γεωργός εἰς κύριον χώρας, τὴν ὁποίαν σπεῖρει, καὶ ἀπολάμβει τὸν καρπὸν (Ζ. ἐπίμορτος). ὅθεν μορτίτης γεωργός, ὁ γεωργὸν καὶ ἀπολαύων ξένα χωράφια μετὰ τοῦτο τὸ δόσιμον. Πρβ. μόργιον.

Μορτόβας, ὁ, ἡ, κ. —βάτης : ναῦς, τὸ πλοῖον τοῦ Χάρωνος, τὸ ὁποῖον ἐπέβαιναν οἱ νεκροί, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Μορτός, ἡ, ὄν (μόρος, mors), θνητός, ταυτ. τοῦ μεταθέτει καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β μορτός, βροτός, τὸ ὁπ. Ζ. κ. Β. 2) ἀντὶ μωρός, χρῶμα μεταξὺ κοκκίνου καὶ μαύρου. ἀρα καστανοειδές. Πρβ. μορμνός, μορφός, κ. Ζ. μύρτος.

Μορύσσω, ταυτ. μολύνω, Ὀδυσ. ν, 435. ὅθεν μ. μορύξω, Παρὰ κ. μεμορυγμένος, κ. μεμορυγμένος, Ὁμ. μέλαν κυάνοιο μεμορυγμένον ἄνθος, δηλ. σμιγμένον μετὰ κυανῶν χρῶμα, Ὀππ. Κωνηγ. 3, 39. Ὡταύτως, μεμορυγμένος ἀφρῶ, ὅξει, κτ. Νίκανδ. ὅθεν Μόρυχος Διόνυσος εἰς τὴν Σικελίαν, τοῦ ὁποῖου ἐβρεχαν μετὰ οἶνον τὸ πρόσωπον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τρύγου, Σουῖδ. καὶ Κύρ. ὄν. [Ἐκ τοῦ μόρω γίνεται μορύς, ὕξω, ὕσσω, ὡς ἐκ τοῦ μόλω, ὕω, ὕξω, ὕσσω, καὶ ἐκ τοῦ μάρω, ἄω, ἄξω, ἄσσω, καὶ συγγενῇ μετὰ τοῦτο.]

Μόρυχος, ὁ, Ἐπίθ. Ζ. μορύσσω. 2) Κύρ. ὄν. Ἀριστοφ.

Μορφάξω (μορφή), κάμνω σχήματα εἰς τὸ πρόσωπόν μου. περιγελῶ τινὰ μετὰ κινήματα τοῦ προσώπου, Ξενοφ. Συμπ. 6, 4. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 1, 29. Ζ. μοικάζομαι.

Μόρφασμα, τὸ, ἀπεικόνισμα, εἰκὼν, εἶδος, Νικητ. Χρον. 21, 3.

Μορφασμός, ὁ, σχηματισμός τοῦ προσώπου εἰς χλευασμὸν καὶ περίπαιγμα τινός, μιμικός χορός. χυδ. στραβομυτσούνισμα, Ἀθήν. σ. 629.

Μορφάω, ὦ, μορφώνω, σχηματίζω, παριστάνω. ἂ εἰκὼν μορφᾷ κ. μεγαλοφροσύνην, Νόστις. Ἐπίγρ. 7.

Μορφεύς, ἑως, ὁ, κυρίως, μορφωτής, σχηματιστής. Μυθολογ. υἱὸς τοῦ Ἥπνου, καὶ θεὸς τῶν ὀνείρων, διὰ τὰς παντοδαπὰς μορφάς, τὰς ὁποίας δίδει εἰς τὴν φαντασίαν.

Μορφή, ἡ, εἶδος, σχῆμα τοῦ σώματος, κάλλος. καὶ στολισμός. μορφή ἐπέων. περιβολή τοῦ λόγου, ὥστε νὰ ἔχῃ χεῖρας καὶ πόδας, Ὁμ. Ὀδυσ. λ, 366. Μεταθ. ἔγεινε τὸ Λατίν. forma. Ζ. μορμώ.

Μορφήεις, εἶσα, ἦεν, Δωρ. —φάεις, εὐμορφος.

Μορφνός, ἡ, ὄν, ἡ Μόρφνος, Ἐπίθ. ἀετοῦ, Ὁμ. Ἰλ. ω, 316. οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ τὸ ἐξηγήσαν ταχύς, ἐκ τοῦ μάρπω. ἡ ἐκ τοῦ μοροφόνος, συγχοπ. μορφνός. Ὁρθότερον ἐκ τοῦ ὄρφη, προσλ. τοῦ μ, μόρφη (ὡς ὄνδος, μόνδος κτλ.), ἐπὶ σκοτεινοῦ χρώματος. Ὁ Ἡσίοδος λέγει Μορφνοῖο φλεγύας, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ καστανοειδές χρῶμα τοῦ ἀετοῦ. Ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ ξανθός, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ καστανοειδές χρῶμα. Ζ. ξανθείς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει κ. Μοριφός, σκοτεινός, μέλας, ὅπου τὸ ἰῶτα εἶναι μόνον ἐπένθεσι. Πρβ. ἀμορβός, ἀμορφός ἀριθ. 2. κ. μέρω, μορμώ.

Μορφοειδής, ἑός, ὁ, ἡ (εἶδος, μορφή), ὁσάν μορφή, ἔχων τι ὡς μορφήν.

Μορφοποιέω, ὦ, κάμνω μορφήν, ἡ ταυτοσ. μορφώω, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολογ. Β.

Μορφοσκοπός, ὁ, ὅστις ἐξετάζει, βλέπει τὴν μορφήν, κ. μαντεύει, Ἀρτεμίδ. 2, 74. —σκοπέω, τὸ ῥῆμα. —σκοπία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Μορφώω, ὦ (μορφή), μορφώνω, σχηματίζω, ταυτ. τυπώω.

Μορφύω (μορφή), στολίζω, καλλωπίζω, Ἡσύχ. ὅθεν ἀμορφύ-
ναι, Οὐδέτ. πράττω ἀπρεπῶς, ἀναρμόστως, Ἡσύχ. Παρά τὸν
περίφημον κανόνα. Ζ. εὐ κ. δύς.

Μορφώ, ὅς, συναίρ. - φούς, Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὴν Λα-
κεδαιμονίαν, εὐμορφος, Ἡσύχ. κ. Πaus. 2) Δωρ. ταυτ. μορφῇ,
Ἀρχύτ. παρά Στοβ. Φυσ. σ. 81. Ζ. μορμώ.

Μορφωμά, τό, εἰκὼν, σχῆμα, σχηματισμός.

Μορφων, ὠνος, ὁ, ὄν. Κύρ.

Μορφώσεις, ἡ, σχηματισμός· εἰκὼν· εἶδος.

Μορφωτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - φωτικῶς, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδεις
εἰς τὸ μορφόνειν, σχηματίζειν.

Μορφώτρια, ἡ, θηλ. τοῦ Μορφωτήρ, σχηματιστής, εἰκονιστής,
Εὐρ. Τρωάδ. 457.

Μόσσουν, ἡ Μόσυν, γεν. μύσυνος, ὁ, κ. Μύσυνος, ου, ὁ, ξύ-
λινος οἶκος ἢ πύργος· ὅθεν Μοσύνοικοι, οἱ, ἔθνος ἀτιανὸν κατοι-
κοῦν ξυλίνους οἶκους, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 4, 26. καὶ Ἀπολ. Ῥόδ.
2, 379.

Μόσσηνα κάρυα, Ἀθήν. 1, σ. 51, Νομίξ. ἔσφ. ἀνάγν. ἀντί πραι-
νέστινα, ἐκ Πραίνεστου πόλεως Ἰταλικῆς [Φαίνεται ὅμως ἀντί μύ-
στηνα, ἐκ τοῦ μύσταξ (μύστην, ηνος), ὡς λείμαξ, λειμὼν, λι-
μήν κτλ.]

Μόσυχλας, ὁ, ὅρος πυρίπουν εἰς τὴν Λῆμνον· ὅθεν Μοσυχλαῖος,
αἰά, αἰὼν· φλόξ.

Μοσχάριον, τό, ὑποκ. τοῦ μόσχος· Κ. μοσχάρι.

Μοσχάς, ἄδος, ὁ, ταυτ. μοσχάριον, Γλωσσ. Στεφ.

Μοσχέη, συναίρ. - σχῆ, ἡ, νοητ. δορά, δέρμα μοσχάρου.

Μοσχεῖα, ἡ (μοσχεύω), μεταφύτευσις, Φίλ. περὶ τῶν 7 θεσμ. 1.

Μόσχειος, ὁ, ἡ, εἰλημμένος, ἡ κατασκευασμένος ἀπὸ μοσχάρι.

Μόσχευμα, τό, κ. Μόσχευσις, ἡ. Ζ. τό ἐφ.

Μοσχεύω, μεταφύτεύω νέον φυτὸν (μόσχον), - σχευμα, τό, με-
ταφύτευμα· Καθ. πᾶν τὸ ἀπαλόν. - σχευσις, ἡ, μεταφύτευσις νέ-
ων φυτῶν (φυτάνια, Κ.)· 2) Μεταφ. ὁ ἐκ νέου μοσχεύσας με, ὁ
ἀναδρέφας με ἐκ νεότητος ὡς μόσχον, Φιλόστρ. Ἀπολλών. 6, 30.
μοσχεύειν τυραννίδα, τρέφειν, Διον. Ἀρχ. 7, 46. Πρβ. ἐμφυτεύω.

3) Μοσχεύω καὶ Μουσχεύω, (Πρβ. μούσχανος), καὶ χυδ. μου-
σκεύω εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν, μαλακύνω με τὸ νερόν, ὑγραίνω.

Μοσχηδόν, Ἐπίρ. δίκην μόσχου, ὡσάν μοσχάρι.

Μοσχίας, ὁ, ὅμοιος με μοσχάρι. 2) εἰς τὸν Πολυδ. ὁ νέος λα-
γός· εἰς τὸν Εὐστάθ. ὁ τριετής κριός. Καθ. νέον ζῶον.

Μοσχιᾶω, κάμνω ὡς μοσχάρι.

Μοσχίδιος, ταυτ. μόσχειος. 2) κατασκευασμένος ἀπὸ κλωνάρι
· μοσχίδιον συκίδιον, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 996. φυτὸν ἀπὸ κλωνά-
ριον συκῆς.

Μοσχιναῖος, ὁ, ἡ, πηδῶν ὡς τὸ μοσχάρι, Ἡσύχ.

Μόσχιον, τό, ὑποκ. τοῦ μόσχου.

Μοσχοποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν μόσχον, Ὠριγέν.

Μόσχιος, ἰα, ἰον, ταυτ. μόσχειος.

Μοσχιών, ὁ, ὄν. Κύρ.

Μοσχοθύτης, ου, ὁ (θύω), ὅς τις σφάζει, θυσιάζει μοσχάρια,
ὡς π. χ. οἱ Αἰγύπτιοι, Γλωσσ. Φίλοξ.

Μοσχοκάρυον, τό, καὶ - καρύδιον, τό, εἰς τοὺς μεταγεν. τό
Κ. μοσχοκάρυδον.

Μοσχοποιέω, ὦ, κάμνω μοσχάριον, Ν. Δ.

Μόσχος, ὁ, ἡ, ὁ τρυφερός βλαστὸς, κλωνάρι φυτοῦ. 2) νεογέν-
νητος ἄνθρωπος, ἡ ζῶον, ὡς τὰ ὅμοια Κόρος, ὅζος, ἔρνος ἐκ τοῦ
ἔρση κ. ὀρτός. 3) Λογογραφικῶς, τὸ νεογέννητον βώδιον ἀρσενι-
κόν, ἡ θηλυκόν. 4) τὸ ζωικὸν ἄρωμα, χρήσιμον εἰς τὰ ἱατρικά,
καὶ διὰ τὴν εὐωδίαν γνωστότατον· [Συγγενές με τὸ μύσχος, μί-
σκος, ὁ, τὸ κλωνάριον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον συνέχεται πᾶν ὀπωρικόν,
καὶ ἀρχικῶς ὄσχος προσλ. μ. οὕτως εἶναι κ. ἄνθος, ὄνθος, μόνθος,
βόνθος, μίνθος. Ζ. Μ.]

Μοσχοσφαιστικά, ἡ - σφραγιστικά. Ζ. τό ἐφ.

Μοσχοσφραγιστής, ὁ, ὅς τις ἐκλέγει καὶ σφραγίζει τοὺς εἰς
θυσίαν ἐπιτηδεύουσιν μόσχους. Πρβ. Ἡρόδ. 2, 38. Διόδ. Σικελ. 1,
70. Πορφύρ. 4, 7· ὅθεν - σφραγιστικά· βιβλία, διαλαμβάνον-
τα περὶ τούτου, Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. 6, σ. 758, ὅπου ὁμοίως
κεῖται - σφραγιστικά, τὸ ὁποῖον ὡς γενικώτερον συμπεριέχει κ. ἐ-
κείνο· ὅθεν ἡ διόρθωσίς του εἶναι προβληματική.

Μοσχοτόμος, ὁ, ὅς τις σφάζει, θυσιάζει μοσχάρια.

Μοσχοφάγος, ὁ, ἡ, ὁ τρώγων μοσχάρια, ῥ κρέατα μοσχάρου.

Μοσχύνω, ταυτ. τρέφω, Ἐτυμ. Μ.

Μοτάριον, τό, κ. Μοτή, ἡ. Ζ. τό ἐφ.

Μοτός, ὁ, κ. Μότος, κ. Μοτόν, ἡ Μότον, τό, κ. Μοτή, ἡ·
ὑποκορ. Μοτάριον, τό, Κ. ξαντόν, δηλ. πανίον ἐξαμμένον, ξεῦφα-
σμένον, με τὸ ὁποῖον γεμίζουσι τὰς πληγὰς.

Μοτοφύλαξ, ὁ, εἶδος ἐπιδέσμου, διὰ τοῦ ὁποῖου κρατεῖται ὁ
μοτός εἰς τὸν τόπον του, Παῦλ. Αἰγ. 6.

Μοτόω, γεμίζω με ξαντόν τὴν πληγὴν, καὶ τὴν ἰατρεύω. Κοῖντ.
Σμυρ. 4, 212. μοτάων εἰρία, ποιητ. γεν. τοῦ μοτή, ἡ· ἐκ τοῦ
μόω, ταυτ. μάω, ἔλκω, μαδῶ, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ παράγω-
γά του.

Μότωμα, τό, ταυτ. μοτός.

Μότωσις, ἡ, οὐσ. τοῦ μοτόω.

Μοῦα, ἡ, Λακων. ἀντί μουα, Κ. μύγα.

Μούκηρος, ὁ, Λακων. ἀντί μύκηρος· καρύδιον, ἡ ἀμύγαλον·
κ. τὰ φυτὰ καὶ τῶν δύω.

Μουκίζω, με κλεισμένα χεῖλη φωνάζω, στενάζω· Αἰολ. κ. Λα-
κων. ἀντί μυκίζω, δηλ. μοχθίζω. Ζ. Ο εἰς τὸ τέλος.

Μουκτηρ, ἡρος, ὁ, Λακ. ἀντί μυκτηρ, τὸ ὁποῖον Ζ. Κορ.

Μουκτηριάω, ὦ, Λακ. ἀντί μυκτηρίζω, τὸ ὅπ. Ζ. Κορ.

Μουναδόν, Ἐπίρ. ταυτόσ. μόνον, Ὀππ. Ἀλ. 1, 444. Κυνηγ.
4, 40.

Μουναξ, Ἐπίρ. (μόνος ἀντί μῦνος), μονάχως, Ὀμ. Ὀδυσ. 3,
371. Ἀρατ. Μανέθ. τονισθὲν ὡς Ἐπίρ. ἐπειδὴ, ὡς Ἐπίθ. ἡδύνατο
να εἶναι μόνος Δωρ. ἀντί μονάς.

Μουναρέτης, ἀντί μονερέτης, μόνος κωπηλατῶν, Ἀνάλ. 2, σ. 33.

Μούνιος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντί μόνιος, λύκος, Ἀνάλ. 2, σ. 125.

Μουνόγαμος, ὁ, ἡ, ἀντί μονόγαμος, Ἀνάλ.

Μουνογένεια, ἡ, θηλ. τοῦ Μουνογενῆς, ὁ, ἡ, ταυτ. μονογενῆς.

Μουνόγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη), μονόφθαλμος, Καλλίμ. 3, 55.

Μουνόθεν, Ἐπίρ. ταυτ. μόνθεν.

Μουνοκέλης, ταυτ. μονοκέλης.

Μουνολεχής, ὁ, ἡ (μόνος, λέχος), μόνος κοιμώμενος, Ἀνάλ.

Μουνολέων, ὁ, μόνος, ἔρημος λέων, ὡς μονόλυκος, Ἀνάλ.

Μουνόλιθος, ὁ, ἡ, ἐξ ἐνὸς λίθου, ἡ ἀπὸ μόνον λίθους κατασκευ-
ασμένος.

Μουνομήτωρ, ταυτ. μονομήτωρ.

Μουνοπάλης, ὁ, μόνος παλαίτας κ. νικήτας, Ἡσύχ. Πaus. 6, 4.

Μουνόπους, ὁ, ἡ, ἀντί μονόπους, Μανέθ. 1, 137.

Μουνορύχος, ὁ, ἡ, θηλ. κ. - ὀρύχη, με μίαν μύτην εἰς τὸ
ὀρύττειν, καὶ σκάπτειν, Ἀνάλ. Ζ. κ. ὀρυχή.

Μῦνος, Ἰων. ἀντί μόνος.

Μουνοτόκος, ἀντί μονοτόκος, Καλλίμ.

Μουνοφανής λαμπτήρ, ἀντί μονοφ. Παῦλ. Σιλ. ἐκφ. 423.

Μουνώω, ὦ, ταυτ. μονώω, Ἀνάλ.

Μουνοχία, καὶ Μωνοχία, ἡ, λιμὴν τῶν Ἀθηναίων, συνεχόμενος
με τὸν Πειρεῆ. 2) Ἐπίθ. τῆς αὐτοῦ τιμωμένης Ἀρτέμιδος.

Μουνοχιών, ὠνος, ὁ, ὁ δέκατος μὴν τῶν Ἀθηναίων, ὅποτε ε-
τελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῆς μουνοχίας Ἀρτέμιδος, ὁ τῶν Ῥωμαίων Ἀ-
πρίλιος, Μαρῖνος παρά Πρόκλ. σ. 88.

Μουνώψ, ὁ, ἀντί μονώψ, μονόφθαλμος.

Μούσα, ἡ, Αἰολ. Μοῖτα, κ. Μῦσα, Δωρ. Μῶτα, Λακ. Μῶα, ἐκ
τοῦ μάσμαι, μῶμαι, ὅχι ἐκ τοῦ ὁμοῦ εὔσαι, ὡς ὁ Πλούταρχος
τὸ ἐτυμολόγησε· θεὰ τῆς μουσικῆς, καὶ ποιητικῆς, κ. τῶν ἄλ-
λων καλῶν τεχνῶν· διὰ τοῦτο ἀπέδωκαν εἰς πᾶσαν μίαν τέχνην
μίαν Μοῦσαν. Ἐν μούταις εἶναι, ὁ ἐν μούταις βίος, κτ. ἐβρέθη-
σαν ἐπὶ τῶν θεατρικῶν καὶ ποιητικῶν εὐφροσυνῶν, ὡς κ. τὸ μου-
σικός· ὅθεν ποιητικὴ μούσα ἦνωμ. με τὸ μελικὴ χάρις, τὸ δέλ-
γητρον τῆς ποιητικῆς γλώττης ἠνωμένον με τὴν μουσικὴν, Διον.
Ἀλ. Ὁ Ἡρώδ. 3, 8. ὀνομάζει τοὺς ὑποκριτὰς τοῦ θεάτρου μού-
σης ὑποκριτὰς, καὶ Διον. ὁ Ἀλ. Ἀρχ. 7, 9. τοὺς χορευτὰς καὶ
αὐλητὰς Μουσικόλακας, ὅχι ὡς κολακεύοντας, ἀλλ' ὡς περιποι-
ομένους τὰς μούσας (Ζ. κολέω)· 2) ὥδή, τραγοῦδι, π. χ. μούσα
βαρύβρομος αὐλῶν, Εὐρ. Ἰων. 767.

Μουσάριον, τό, ὄνομα ἀλοιφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ.
2, σ. 129. 2) Κύρ. ὄν. γυναικός.

Μουσαγέτης, ὁ, ἀγέτης, ἡγεμὼν, ὁδηγός τῶν Μουσῶν.

Μουσάπολητήρ, ἡρος, ὁ, Νομ. ἔσφ. ἀναγ. ἀντί μουσοπόλε
θήρ, Ἀθήν. 155.

Μουσεῖον, τό, τόπος, ναός, καθέδρα τῶν Μουσῶν, ἀκαδημία,

σχελεῖον· Τροπ. καὶ καταχρ. γυμνάσιον, τόπος ἀγώνων σωματικῶν. 2) μουσεῖον, ζωγραφία διὰ ψηφιδῶν, λιθαρίων γινομένη· ὅθεν, μουσειῶν, τὸ ῥῆμα· καὶ μουσεῖσις, ἡ τοιαύτη πράξις, (Mosaïque).

Μουσεῖος, εἰς, εἶον, ταυτ. μουσικός.

Μουσειῶν, κ. Μουσεῖσις. Ζ. μουσεῖον.

Μουσηγέτης, ου, ὁ, ταυτ. μουσαγέτης.

Μουσιδδῶ, Αἰολ. ἀντὶ μυθίζω· [Περὶ τῆς γραφῆς ου κ. ν. Ζ. ο, κ. Πρβ. μουκίζω ἀντὶ μυκίζω.]

Μουσιζῶ, καὶ -ίζομαι, Λακων. μουσιδδῶ, ψάλλω, τραγῶδῶ, λαλῶ μουσικὸν ὄργανον. Μεσ. μουσιζόμενος, Εὐρ. Κύκλ. 488.

Μουσικεύομαι, ταυτόσ. μουσιζῶ, Σεξτ. Ἐμπ. Ἀθήν. σ. 510. ἐκ τοῦ

Μουσικός, ἡ, ὄν, πᾶς ἀφιερωμένος εἰς τὰς μούσας τεχνίτης, ἐξαιρέτ. ψάλτης, ποιητής, καὶ ῥήτωρ· καὶ Μουσική, ιοητ. τέχνη, ἡ περιλαμβάνουσα ὅλας ταύτας τὰς τέχνας, ἐξαιρ. ψαλτικὴν, ποιητικὴν, καὶ ῥητορικὴν, Δημοσθ. σ. 1301. Καλεῖται δὲ κ. ἐγκύκλιος παιδεία· ἀντίθ. τὰ γράμματα, δηλ. τὰ πρῶτα στοιχεῖα. Καθ. ἀντὶ παιδεία, εὐγενὴς καὶ σοφὴ ἀνατροφή· ὅθεν, χαρίεις, ἀστεῖος, γραμματισμένος, πολιτισμένος· μουσικὸν κ. λιτόν δειπνόν, φιλοσοφικόν καὶ νηφάλιον, ὅπου προσδρεύουσιν αἱ μούσαι, Πλούτ. Ἐπίρ. μουσικῶς, ὑπερθ. μουσικώτατα, χαριέντως, κομψῶς, εὐγενῶς κτλ.

Μουσιχτας, ὁ (μουσιζῶ), Δωρ. ἀντὶ μουσικήτης, ψάλτης, παίζων.

Μουσιδῶ, Δωρ. ἀντὶ μουσιζῶ.

Μούσμων, ονος, ὁ, εἶδος κριῶν μὲ τρίχας αἰγὸς ἀντὶ ἐρίων, γεννωμένων εἰς τὴν Σαρδινίαν, κατὰ τὸν Στράβ. 225. Γαλλ. Mousillon. 2) Μούσμονες ἢ Μουσίμονες ἀνομάζοντο κατὰ τὸν Νόνιον καὶ τὰ ἐκ φύσεως μικρὰ ὑποζύγια. Κατὰ τὸν Σοραυέραν, Μούσμονας εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος λέγεται τὸ μικρὸν μουλάριον· Νομίζ. ὁ προπάτωρ τῶν αἰγῶν κ. προβάτων.

Μουσόδομος, ὁ, ἡ (δέμω), ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ἡ διὰ τῆς μουσικῆς κτισθεῖς, Ἀνάλ. 2, σ. 290. ὅπου ἀναγ. ἄλλοι Μουσόδρομοι.

Μουσουργός, ὁ, ἡ, συναῖρ. Μουσουργός, ὁ, ἡ, μὲ τὰς μούσας ἀσχολούμενος, δηλ. μὲ τὸ παίζειν καὶ ψάλλειν· ψάλτης, ποιητής.

Μουσοκόλαξ, ακος, ὁ. Ζ. μούσα.

Μουσόληπτος, ὁ, ἡ (λήβω), κυριευμένος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰς μούσας.

Μουσομανής, εος, ὁ, ἡ (μανία), ὑπὸ τῶν μουσῶν ἐμπαθέστατα κυριευμένος· ἐραστὴς μουσικῆς καὶ ποιητικῆς ἕως μανίας· -μανέω, τὸ ῥῆμα. -μανία, ἡ, τὸ οὖς.

Μουσόμαντις, εως, ὁ, ἡ· ὄρνις, ψάλλον καὶ μαντεῦον πτηνόν, Ἀριστοφ. Ὀρν. κατὰ τὸν Σχολ. ταυτ. κομπώδης.

Μουσομήτωρ, ἡ Μουσομήτηρ, ἡ, μήτηρ τῶν Μουσῶν, Αἰσχύλ. Προμ. 461.

Μουσοπάτακτος, ὁ, ἡ (πατάστω), ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰς μούσας, ἀντὶ μουσόληπτος, Κικέρ. ad Q. Fr. 2, 10.

Μουσοποιός, ὁ, ἡ, ψάλτης, ποιητής, Θεόκρ. -ποιέω, τὸ ῥῆμα, Ἀριστοφ.

Μουσόπολος, ὁ, ἡ (πολέω), ὑπηρετὴς καὶ λατρευτὴς τῶν Μουσῶν· ποιητής, Μελέαγρ.

Μουσοπρόσωπος, ὁ, ἡ, μὲ πρόσωπον τῶν Μουσῶν, Ἀνάλ.

Μουσोटραφής, ὁ, ἡ, ἀναδρεμμένος ἀπὸ τὰς Μούσας, Εὐστάθ.

Μουσουργός, ὁ, ἡ, ὅς τις συνδέτει μουσικὴν· ἰδίως, ψάλτης, κ. αὐλητής, κ. αὐλητρίς. Ζ. μουσεργός. -ουργέω, τὸ ῥῆμα. -ουργία, ἡ, τὸ οὖς.

Μουσόφθαρτος, ὁ, ἡ, φονευμένος διὰ τῶν Μουσῶν, Λυκόφρ. 832.

Μουσοφίλης, κ. Μουσόφιλος, φίλος τῶν Μουσῶν, Ἀνάλ.

Μουσοφίλητος, ὁ, ἡ, ἡγαπημένος ἀπὸ τὰς μούσας, Κόριννα.

Μουσοχαρής, εος, ὁ, ἡ (χαρά), χαίρων διὰ τὰς μούσας, ἀγαπῶν τὰς τέχνας τῶν μουσῶν, Ἀνάλ.

Μουσῶν, ὡ, κάμνωτι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Μουσικῆς, ποιητικῆς, καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν τῶν ἄλλων· ἄρα ψάλλω, ἡ ποιῶ καλῶς· μέλη καὶ κρούματα διὰ ᾧδης καὶ ὄργανου μουσῶντα, Διον. Ἀλ. 6, σ. 1078. Καθ. διδάσκω τὰς τέχνας τῶν μουσῶν· μουσῶσεις φωνὴν ἀνθρώπων, Αἰλ. Ἰδιώτ. ζ. 16, 3.

Μουστακία, τὰ, ἐκ τοῦ Λατ. Mustacea, εἶδος πλακουντίων, Ἀθήν. σ. 647.

Μουστον, τὸ, ἐκ τοῦ Λατ. mustum, ταυτόσ. γλεῦκος, Σχολ. Νικανδ. Ἀλεξ.

Μούσχανας, ὁ, βλαστός, Ἡσύχ. Κορ.

Μουτφός, ὁ, ἡ, ψάλτης, Μανέθ. 5, 143.

Μοχθέω, ὡ, μ. ἤσω, ταυτ. μογέω, κοπιάζω, ταλαιπωροῦμαι· περίτινα, ἡ τινί, ἡ ἐπίτινι, ὑπὲρ τινός· ὅθεν, ἀντὶ εὐλίβομαι, λυποῦμαι, ἔχω φροντίδας· κήδεσι, Ἰλ. κ. 106. Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 6, 31. 2) Ἐνερ. κάμνω τι μὲ κόπον· μὲ αἰτίατ. Εὐρ. Φοῖν. 1566. Ἡρακλ. μαινόμε. 281.

Μοχθήεις, εσσα, ἦεν, ταυτ. μοχθηρός, Νικανδρ.

Μόχθημα, τὸ, ταυτ. μόχθος, Σοφοκ. Αἰσχύλ.

Μοχθηρία, ἡ, κακοπάθεια, ταλαιπωρία· μικρὰ πτωχικὴ κατάστασις, Πλάτ. Φαῖδ. 32. κακὴ κατάστασις προσώπων καὶ πραγμάτων· πτωχεῖα· κακία, ποιηρία.

Μοχθηρός, ὁ, ὄν, ἀττ. Μόχθηρος, ὡς πόνηρος, Ἀρχαῖδ. σ. 31. (μοχθέω), ταλαιπώρος, ἀθλιός, πτωχός, δυστυχής· κ. ἐπὶ πραγμάτων. 2) ποταπός, οὐδαμινός. 3) ἀχρεῖος, κακός. Ἐπίρ. -ρῶς, κ. -ροτέρως.

Μοχθίζω, ταυτ. μοχθέω, Ἰλ. β, 723. Θεόκρ. 22, 274. Σοφ. Οἶδ. Κολ. 105· ὅθεν

Μοχθισμός, ὁ, ταυτ. μόχθος.

Μόχθος, ὁ, ἔργον, κόπος, ταλαιπωρία· λύπη. Ζ. μόγος. Πρβ. κ. ὄχθος.

Μοχλεία, ἡ, κ. Μόχλευσις, ἡ, τὸ σηκόνειν, κινεῖν, μεταφέρειν διὰ μοχλοῦ, ἡ μοχλῶν.

Μοχλευτής, οὗ, ὁ, ὅς τις σηκώνει, ἡ κινεῖ διὰ μοχλοῦ. Καθ. ὅς τις κινεῖτι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1399. Εὐρ. Μῆδ. 1314. ἐκ τοῦ

Μοχλεύω, κ. Μοχλέω, Ἰλ. μ, 259. κινῶ, μεταφέρω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ, Πλούτ. Δημητρ. 40. 2) κλείω τὴν θύραν μὲ τὸν μοχλόν, σύρτην· Συνηθ. μοχλόω.

Μοχλικός, ἡ, ὄν, ἀνήλων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κινεῖν διὰ μοχλοῦ.

Μοχλίον, τὸ, Μοχλῖς, ἡ, Μοχλίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ μοχλός.

Μοχλός, ὁ, σῶμα μακρὺ, ξύλινον, ἡ σιδηροῦν, διὰ τοῦ ὁποῖου σηκώνουσι βάρη ἀπὸ τῶν τόπων των, ἡ τὰ μετακινουσι. 2) ὁ σύρτης, διὰ τοῦ ὁποῖου σφαλίζουσι τὴν θύραν· ὅθεν μοχλεύω κ. μοχλόω. [Ἐκ τοῦ ὄχλος, ὄχλευς, ἐποχλευς, ὄχλειώ, καὶ ὄχλιζω, προσλ. τοῦ μ, μοχλεύω κ. μοχλίζω. Ζ. Μ.]

Μοσπία, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τινος Μόσπεος.

Μόσος, ὁ, ὄνομα μάντεως τινος· ἐκ τοῦ ὄψ, προσλ. τοῦ μ.

Μύ, ἡ Μῦ, πεποιημένη φωνὴ τοῦ στενάζοντος μὲ κλεισμένον στόμα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 10, Θεσμοφ. 238. ὅθεν μύζω, τὸ ὄπ. Ζ.

Μύα, ἀντὶ μυῖα, ἀττ. Φωτ. Λεξ.

Μυάγρα, ἡ (μῦς, ἄγρα), παγίς ποντικῶν, Ἀνάλ. 2, σ. 281. ἄλλως καὶ μύτπαλα, μυσταπάγη, μύσφοιον.

Μυάγρος, ὁ, ποντικοπαίστης, καὶ εἶδος ὄφως, Νικανδρ. Θηρ. 490. Μυάγρον, τὸ, φυτόντι, Διοσκ. 4, 117.

Μυάκανθος, ὁ, κ. Μυάκανθον, τὸ, εἶδος ἀκάνθης.

Μυελός, ταυτ. μυελός.

Μύαξ, ακος, ὁ, ταυτ. μῦς· εἶδος ὀστρέου· ὅθεν μυῖσκος, τῶν Ῥωμαίων οἱ mytulli - ὑποκ. μυάκιον, τὸ, μέτρον χωροῦν ὅσον τὸ ὀστρεον τοῦ μυῖσκου· καθὼς σήμερον λέγομεν, ἐν κοτάλι.

Μυάω, ὅθεν μοιμυάω, δαγκάω τὰ χεῖλη μου διὰ πόνον, ἡ διὰ προσδόκητόν τι ἄκουσμα, ἡ θέαμα. Εἰς τὸν Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 126, τὸ ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ σκαρδαμύσειν, κ. μύλλειν. Ζ. μύω, κ. μύζω, κ. μυχθίζω.

Μυγλέη, ἡ, ἡ, εἶδος ποντικοῦ. Ζ. μυογάλη.

Μυγμός, κ. Μυχμός, ὁ, ὁ τόνος τοῦ στενάζοντος μὲ κλεισμένον στόμα, ὅς τις βιαίως ἐκβαίνει ἀπὸ τὴν μύτην. Ζ. μύζω.

Μυδάζομαι, -ττομαι, μ. ἀξομαι, ταυτ. μυσάζομαι, Νικανδρ. Ἀλεξ. 482.

Μυδαίνω, μ. ανῶ, ὑγραίνω, μοσχεύω, Ἀπολλών. Ῥόδ. 3, 1042. 2) Ἀρεταβ. ταυτ. μυδάω, δηλ. σήπω, κ. στάζω, Ἡσύχ.

Μυδαλέος, εἰς, εον, Ἡσιόδ. Ἀπολλών. Ῥόδ. 2, 191. καὶ Μυδαλόεις, εσσα, εν, Ἀνάλ. 2, σ. 375. καταβρεγμένος, καταμουσχευμένος, Ἰλ. λ, 54. σαπημένος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν· ἐκ τοῦ

Μυδάω, μ. ἤτω, καταβρέχω, καθυγραίνω· σαπίζω μὲ τὴν πολλὴν ὑγρασίαν· καὶ ἐπὶ λίπους, τὸ ὁποῖον στάζει καίμενον, ἡ

φαινόμενον : μυδῶσα κηκίς μηρίων ἐτήκετο, Σοφ.κ. Ἀντιγ. Νομ. ὅτι πολλάκις συγγέεται μετὰ τοῦ μαδάω, μετὰ τοῦ ὁποῖον ὁμοῦς εἶναι συγγενές· οὕτω, μαδάα ἔλκη, ἐμπυωμένοι πληγαί, Ζ. μύζω.

Μυδές, αἱ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί ἐμύδες, χελῶναι ἐνυδροί.

Μυδῆσις, ἡ, οὐστ. τοῦ μυδαίου.

Μυδόςεις, εἶσα, εν, ταυτ. μυδαλέος, Νίκανδ. Θηρ. 362.

Μυδός, ὁ, κ. Μυττός, κ. Μύνδος, ἄφωνός, τὸ Λατ. mutus, κ. χυδ. μούτος· ἐκ τοῦ μύω, μύζω, τὸ ὅπ. Ζ.

Μυδρίασις, ἡ, ἐλάττωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁπότε διὰ τὴν πλατύτητα τῆς κόρης βλέπει καλῆτερα ἀπὸ σιμᾶ, ὁμοῦς δυτδιακρίτως, Παῦλ. Αἰγ. 3, 22.

Μυδροκτύπεω, ὦ, κ. -κτύπος. Ζ. τὸ ἐφ.

Μυδρός, ὁ, πυρακτωμένη ὕλη σύνδετος ἐκ λίθου καὶ σιδήρου, Ἡρόδ. 1, 165, ἐκ τῆς ὁποίας οὕτω καιομένης ἐκαδάρειαν τὸν σίδηρον· ὅθεν, μυδροκτύπος, ὁ σίδηρον καθαρῶς διὰ τῆς σφύρας· κ. -κτύπεω, τὸ ῥήμ. καὶ ἀντί τοῦ ἄκμων, Ἰλ. ο, 50. - μύδρους αἰρεῖν χερσὶν, Σοφ.κ. Ἀντιγ. 264. κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας πυρακτωμένην σίδηρον εἰς δοκιμὴν ἀσθενείας. Ἄλλοι τὸ ἐξηγουσὶ περὶ τῆς συνηθείας, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Ἡρόδ. 1, 165, τὴν ὁποίαν ἐννοεῖ καὶ ὁ Καλλιμάχος : Φωκείων μέχρις κε μὲν μέγας εἰν αἰεὶ μύδρος, Σχολ. Σοφ. 1, 1. Κατὰ τὸν Στράβωνα ἡ Αἰτνὴ ἐκρίπτει μύδρους, ἀντί τοῦ ὁποίου ὁ Ἀριστοτέλ. περὶ κόσμου, 4, 25. λέγει Μύδρους διαπύρους. Ὁ Λυκόφ. ὀνομάζει καταχρηστικῶς, Μάξαν λυδικῶν χρυσοῦ Πακτώλιον τηλαυγὴ μύδρον. Ἐάν ὁ Ἀναξαγόρας ὠνόμασε τὸν ἥλιον μύδρον διαπύρον, ὁ Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 7, 7. καὶ Πλάτ. Ἀπολ. Σωκ. 14. λέγει ἀντί τούτου Λίθον διαπύρον· Ζ. μύζω.

Μυδών, ὁ (μυδαίω), σαπημένον, ἡ ἐμπυωμένον κρέας, Πολυδ. 4, 191. 2) Ὁν. Κύρ.

Μυεῖος, ἡ Μύειος, ὁ, ἡ (μύς), ἐκ ποντικῶν.

Μυελαυξής, ὁ, ἡ, τρέφων τὸν μυελόν, Ἡτύχ.

Μυέλινος, νη, νον, κ. Μυελοῖς, εἶσα, εν (μυελός), γεμάτος μυελόν, παχύς, θρεπτικός.

Μυελόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μυελοῦ.

Μυελοποιός, ὁ, ἡ, κάμων μυελόν.

Μυελός, ἡ Μύελος, ὁ, κ. Μύαλος (μύω), κ. Η. μυαλός, : λευκὸν κρατὸς μύελον, Σοφ.κ. Τραχ. 285. τὸν ἐγκέφαλον. 2) τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πράγματος.

Μυελοτρεφής, ὁ, ἡ, τρέφων, γεννῶν μυελόν, Ἐτυμ. Μ.

Μυελόω, ὦ, γεμίζω μετὰ μυελόν, μετὰ λίπος· καὶ Μυαλόω, Ψαλμ. 65, 15. μεμυελωμένα ὀλοκαυτώματα.

Μυελώδης, εἶσα, ὁ, ἡ (μυελός, εἶδος), ὡσάν μυελός.

Μυέω, ὦ (μύω), εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, διδάσκω, Διόδ. 5, 48. καὶ Παθ. μυεῖσθαι, διδάσκεισθαι τὰ μυστήρια.

Μυζάω, ὦ, κ. Μυζέω, βυζάνω, ἀπορρόφω μετὰ κλεισμένα χεῖλη (μύζω)· ὅθεν

Μύζουρις, ἡ, πόρνη, βυζάνουσα τὸν ἄνδρα (fellatrix). Πρβ. ὀρίλος.

Μύζω, κ. -ττω, στω (ἐκ τοῦ μύω), πεποιημένη λέξις σημαίνουσα τὸν τόνον καὶ τὴν κίνησιν, ὅταν τις μετὰ κλεισμένα χεῖλη ἐκβάλῃ τὴν ἀναπνοὴν βιαίως ἀπὸ τῆς μύτης· ὁ τόνος οὗτος σημαίνεται μετὰ τὸ μύ ἢ μῦ, τὸ ὁποῖον φαίνεται καὶ εἰς τὸ μύκω, αῶ, κ. εἰς ὅλας τὰς σημασίας, ὅπου τίθεται οὗτος ὡς ἀρχή· ἐπὶ φύσματος διὰ τῆς μύτης, ἐπὶ θυμοῦ, ἐπὶ καταφρονήσεως (μυκτηρισμοῦ), καὶ ὅπου ὑποτίθεται ὡς βάσις τὸ μύστω, μ. ξω· ἐπὶ τοῦ κλαίειν καὶ στεναίνειν μετὰ κλεισμένα χεῖλη· ἠνωμένον μετὰ τὸ στεναίνειν, Ἀριστοφ. Θεσμ. ἐπὶ τοῦ φύσιν μετὰ τὴν μύτην εἰς αἰδή, αὐσώδη, καὶ σαπημένα πράγματα, ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχονται τὰ ἐφεξῆς παράγωγα, μυσός, μύσος, μυσάω, αἴζω, αἴττω, μυδαίω, αἴζω, αἴνω, μυσάρος, μυσαχθής, μυσαχρός, μυσχρός, μυσχρός, μυσσητός, μυσσωτός, ἡ μυττωτός, μυδός, μυδαίω, μυδών, μύκος, μύσος, καὶ μυδρίς, ἐκ τοῦ μυδαίω, μυδαρός, ἐπὶ εὐτρίπτου σώματος· Τὸ μυδρὸς ἐμπορεῖν ἀ σημαίνει τὴν λεγομένην λαύαν, ἡγουν τὴν πυρώδη, καὶ ῥοώδη ὕλην, τὴν ἐκπεμπομένην ἀπὸ ἡφαίστεια ὄρη. Ὡς ἐκ φωνῆς ἀλάλων μῦ, μύω εἶναι μύζω, μυδός, μυνδός, μυτός, καὶ μόγγος (ὡς ἐκ τοῦ λύζω λύγγος κτλ.), ἀλαλος, μούτος Η. Ὡσαύτως, μύττος, ὅθεν μυττάζω, μύτταξ, Ἰων. μύττηξ, ηκος· ὅθεν μυττηκάζω, κ. ιζω, ταυτόστ. στεναίω, ὅπου ἀνήκει καὶ τὸ μύζω· ὅθεν μύζος, Ὀδισ. φ, 71. ἀντί θρόος, καὶ μύζα, ἡ, ἀντί φωνή εἰς τοὺς Κυπρίους, Ἰλ. δ,

αἱ δ' ἐπέμυξαν, ἐστέναξαν μετὰ τὴν μύτην δυσχεραίνουσαι. Καθὼς δὲ τὸ μυδός (μούτος), ταυτίζεται μετὰ τοῦ μυδός, ὅθεν τὸ μυδαίω, οὕτω τὸ Συρακουσιακόν, ἡ Δωρ. μύκος συνέρχεται μετὰ τοῦ μύσος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ μύκος, μύξα, ἡ ἐκ τῆς μύτης ἐξερχομένη κολλώδης ὑγρασία· ὅθεν, μυδαίω, προξενῶ αἰδήαν, κ. Μεστ. αἰτάνομαι τὴν αἰδήαν. Ἐπὶ τοῦ κλαίειν τὰ χεῖλη κ. ῥοφᾶν λέγεται μύζω κ. αμύζω, βυζάνω (Πρβ. μοιμύλλω, κ. Ζ. μύω εἰς τὸ τέλος), καὶ αὐτὸ τὸ αμύσσω, τὸ ὁποῖον παλαιοὶ καὶ νεώτεροι ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ αἵμασσω· διότι τὸ σχίζειν τὴν ἐπιδερμίδα καὶ ἐξάγειν αἷμα διὰ τῆς σικύας (βεντούζας), εἶναι βύζαμα τοῦ αἵματος.

Μύημα, τὸ (μυέω), τὸ μεμυημένον, διδαγμένον.

Μύησις, εἶσα, ἡ, εἰσαγωγή εἰς τὰ μυστήρια· προπαρασκευὴ εἰς διδατκαλίαν.

Μύσα, ἡ, ταυτ. φωνή, Κύπρ. εἶναι θηλ. τοῦ μύθος, Κορ.

Μυσάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ μύθος.

Μυσάρχος, ὁ, ταυτ. μυθητής, ἀριθ. 2.

Μυθεῖσθαι, οὐμαι, β' πρόσ. ἐνικ. μυθεῖται, Ὀδυσ. β, 222, ἀντί μυθεῖται, συνήθ. μυθῆ, παρ. Ἰων. μυθεσθόντο, ἐκ τοῦ μύζω, ομαι, λαλῶ, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ποιῶ.

Μυθεύμα, τὸ, ταυτ. μύθος, Μανέθ. 4, 447. ἐκ τοῦ

Μυθεύω, ταυτ. μυδέω, μυθεομαι, Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμε. 77.

Μυθητήρ, κ. Μυθητής, δηλ. μυθεύων, μυθευόμενος, ὁμιλητής, διηγητής. 2) παραχοποιός, ἀποστάτης. Ζ. μύθος, ἀριθ. 2.

Μυθίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ μύθος.

Μυθίζω, ἴζομαι, ταυτ. μυδέω, Ὀρφ. Ἀργον. 191. Εἰς τοὺς μεταγεν. κάμνω μύθους, παραμύθια, Νικητ. Χρον. 10, 10.

Μυθικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κως, ἀνήκων εἰς τὴν μυθώδη ἱστορίαν, ἡ εἰς τὴν μυθολογίαν· μυθώδης· ὕμνος μυθικός, ταυτ. γενεαλογικός, ἡ θεογονίας· λόγοι μυθικοί, καὶ οἱ μύθοι τοῦ Αἰσώπου, Κυν. τιλ. 5, 11.

Μυθιστορία, ἡ, μυθώδης ἱστορία. Aelius Spartanus.

Μυθίτης, ον, ὁ· Ζ. μύθος, ἀριθ. 2.

Μυθογράφος, ὁ, ἡ, συγγραφεὺς μύθων. - γραφέω, ὦ, συγγράφω μύθους. - γραφία, ἡ, τὸ οὐσίαστ.

Μυθόλατρις, ἴος, ὁ, ἡ, ἡγουν λάτρις μύθου· καὶ τοῦτο ἀντί λόγου· καὶ τοῦτο ἀντί Χριστοῦ, ὅς τις εἶναι λόγος, Ν. Δ. ἀρα· χριστιανός, Ἰωανν. 1, 1.

Μυθολογεύω, κ. Μυθολογέω, λαλῶ, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι· διηγοῦμαι ἱστορίαν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων, σκοτεινῶν χρόνων· διηγοῦμαι μύθον· ἐπινοῶ, πλάττω τι : πολιτείαν, Πλάτ. Πολιτεῖ. 6, 13. τελευταίον, πολυλογῶ, φλυαρῶ. Εἰς Ὀδυσ. μ εἰς τὸ τέλος, σημαίνει διηγοῦμαι, ὡς τὸ μυθεομαι, ἀλλὰ μετὰ ἑκτασιν, καὶ πολυλογίαν.

Μυθολόγημα, τὸ, μυθώδης διήγησις, ἡ ποίησις.

Μυθολογία, ἡ, διήγησις μύθων· μυθώδης ἱστορία· πολυλογία, φλυαρία.

Μυθολογικός, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδεος εἰς τὴν μυθολογίαν.

Μυθολόγος, ὁ, ἡ, διηγητής, διηγητής μύθων, ποιητής μύθων, φλύαρος.

Μύθομαι. Ζ. μύζω.

Μυθοπλαστέω, ὦ, -πλάστης, ὁ, κ. -πλαστία, ἡ, ταυτόστ. τοῦ ἐφεξ.

Μυθολόχος, ὁ, ἡ, ὅς τις πλέκει ἐντέχνως τὸν λόγον του· Ἡ Σαπφώ παρὰ Μαξ. Τυρ. 24, 9, ὀνομάζει μυθολόχον τὸν ἔρωτα.

Μυθοποιέω, ὦ, κάμνω, ἐπινοῶ μύθους· Παθ. κάμνει, ἐπινοεῖ τις περὶ ἐμοῦ μύθους. - ποίημα, τὸ, ἐπινοήσις μύθου. - ποίει, ἡ, τὸ ἐπινοεῖν, ἐφευρίσκειν μυθώδεις ἱστορίας, καὶ διηγήσεις. - ποιός, ὁ, ἡ, ὁ ποιῶν, ἐφευρίσκων, συγγραφέων ἡ διηγούμενος μύθους, μυθώδεις ἱστορίας.

Μυθοποίησις, ἡ, ταυτ. μυθοποιία, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 9, 192.

Μύθος, ὁ, λόγος, λέξις, καὶ Μετῶν. (ὡς τὸ ἔπος καὶ λόγος), πᾶν τὸ διὰ τῆς λέξεως παριστανόμενον· συνομιλία, συμβουλή, Ὀδυσ. γ, 140. ἀπόφασις· στοχασμός, γνώμη, Ἰλ. α, 575. διήγησις· ἱστορία· ψευδεπίπλαστος λόγος, καὶ ἱστορία· ἡ λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. 2) Ὀδυσ. φ, 71, μύθος, Ἰων. ἀντί μύθος, θόρυβος, ἀποστασία· ὅθεν εἰς τὸν Ἀνακρέοντ. μυθαί, ἡ μυθαίται, ταυτόστ. στασιασταί. Ζ. μύζω· Εἰς τὸν Ἡρόδ. μύθος δημόσιος, τὸ δημόσιον συμβούλιον.

Μυθοτόκος, ὁ, ἡ, λόγους, ἡ τὸν λόγον γεννῶν, Νόνν.
 Μυθοουργός, -γέω, -γημα, τό, ταυτ. μυθοποιός κτλ.
 Μῦθος, ὅθεν Μύθομαι, εἰς τὸν Ὁμ. ταυτ. μυθέομαι, λέγω, ὁ-
 μιλῶ, διηγούμαι.
 Μυθώδης, ὁ, ἡ, μύθους περιέχων, ὁμοίος μὲ μῦθον.
 Μῦθα, ἡ, κ. Μῦα, ἀττ. Η. μύγα· μῦα στρατιωτικὴ καὶ κύων, ἡ
 μεγάλη μύγα, ἥτις γεννᾷ εἰς τὸ κρέας τὰ ὠά της. 2) μῦα χαλ-
 κῇ, παιγνιδιόν τι τῶν παιδίων, Πολυδ.
 Μύιαγρος, ὁ (ἄγρα), ὅστις πιάνει μύγας.
 Μυῖδιον, τό, ὑποκ. τοῦ Μῦς, παντικῆ Η. Μάρκ. Ἀν. ζ. 3.
 Μυῖδιον, τό, μικρὰ μύγα.
 Μυῖκος, κ. Μῦίνος, ἀνήκων εἰς μύγαν, κ. Μυῖκος, ἐκ τοῦ μῦα.
 Μυῖνδα, (μύω), παιγνιδιόν τι, τὸ ὅποιον Η. εἶναι ἴσως ἡ λεγομέ-
 νη τυφλοπανίτσα.
 Μῦνός, (μῦς), ἀπὸ παντικῆς, εἰς τὸν πρέπη νὰ γράφηται
 Μῦίνος.
 Μυιοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἔχων εἶδος μυίας· μυιοειδῆ ὄραν,
 Κάστ. Πρόβλ.
 Μυιοθήρας, ου, ὁ, θηρευτής, κυνηγός μυῶν.
 Μυιοκέφαλον, τό (κεφαλὴ, μῦα), ἀρρωστία τις τοῦ ὀφθαλ-
 μοῦ, ὅταν ὁ ῥαγοειδὴς ὑμὴν ἐκβαίνει διὰ τρύπας τινὸς τοῦ κερατο-
 εἶδους, καὶ σχηματίζει μυίας κεφαλὴν, Παυλ. Αἰγ. 3, 22.
 Μυιοσόβη, κ. Μυιοσόβιον, τό, ὑποκ. ὄργανον, δι' οὗ διώκουσι
 τὰς μύγας, Η. μυιαττήριον, ἡ μυιαττήρι, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 15,
 14. 2) κωμικῶς, μακρὰ γένεια, Ἀνάλ. 2, σ. 588. ἐκ τοῦ
 Μυιοσόβης, ου, ὁ, ἡ -σόβος, ὁ, ἡ (σοβέω), ὅστις ἀποδιώ-
 κει τὰς μύγας, Ἀνάλ. 3, σ. 92.
 Μυῖσκος, ὁ, κ. Μυῖσκα, ἡ, ὑποκ. τοῦ μῦς. 2) τό Λατ. my-
 tulus, ὄστρεον, τό Η. μῦδιον, ἡ μῦδι. Ζ. μῦαξ.
 Μυῖώδης, ἡ, Ἐπίθ. θεοῦτινος, ἐκ τοῦ μῦα. Πλιν. 29, 6.
 Μυκάω, Μυκάομαι, ἐπὶ φωνῆς βωδίων, γαδάρων, καμήλων, κε-
 ραυνοῦ καὶ ἄλλων ὁμοίων φωνημάτων, Ἀνάλ. 1, σ. 495. Ζ. μύκω.
 Μύκη, ἡ, Ἀπολλών. 4, 1285. Μυκηθμός, ὁ, Ἀνάλ. Μύκημα,
 τό, Μύκησις, ἡ, μούγκρισμα.
 Μυκήνη, ἡ, κ. Μυκήναι, αἱ, ὄν. Κύρ. πόλεως.
 Μυκηρόβατος, ταυτ. μουκηρόβας, ἐκ τοῦ
 Μύκηρος, ὁ, ταυτ. μούκηρος, Ζ. Ο.
 Μύκης, ἡτος, κ. Μύκου, ὁ (μυκος), μανιτάρι, Ἀθήν. 2, σ. 60.
 ἐπειδὴ σύγκειται ἀπὸ κολλώδη ὕλην καὶ ὑγρατίαν. 2) τὸ περὶ
 τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου συνιστάμενον ὡς μανιτάρι, τὸ ὅποιον
 ἐστήμαινε βροχὴν, Ἀριστοφ. Σφ. 3) τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους τὸ κατα-
 κλείον τὴν θήκην, Ἡρόδ. 3, 64. Κατ' ἄλλους τὸ ἄκρον τῆς λα-
 βῆς τοῦ ξίφους (ὡς μῆλον κ. μῆλη φανερώνουσι τοιαῦτα στολίσμα-
 τα), τὸ ὅποιον ὁμοίως δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ ἀναφερθὲν χωρίον τοῦ Ἡ-
 ροδότου. 4) διὰ τὴν ὁμοιοτητα τοῦ σχήματος καὶ ἄλλα πράγματα,
 ὡς τὸ ἀνδρικὸν μόριον· καὶ μωρὸς ἄνθρωπος. Πρβ. μύκος.
 Μύκησις, ἡ (μυκάομαι), τὸ μούγκρισμα.
 Μυκητής, ὁ, μούγκριτής, μούγκριζων, Νόνν. κ. Μυκήτωρ.
 Μυκητίας, ου, ὁ, : σεισμός, μὲ ὑπόγειον μούγκρισμα.
 Μυκητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ μυκάσθαι.
 Μυκήτινος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ μύκητας, μανιτάρια.
 Μυκήτωρ, ὁ, ταυτ. μυκητής, Νόνν.
 Μύκλα, ἡ· Πληθ. μύκλαι, αἱ. Ἰδε τό ἐφ.
 Μύκλος, κ. Μυχλός, ἀσελγής. Ζ. μάχλος. Εἰς τὸν Λυκόφ. 816.
 ὀνομάζεται ὁ γάδαρος Μύκλος κύνων, καὶ οἱ Φωκαεῖς ὀνόμαζαν
 Μυχλὸν τὸν γάδαρον ὅστις ἐπιβαίνει τὰς θηλείας, Ἡσύχ. Ὀνομά-
 ζονται δὲ μύκλαι, αἱ, κ. μύκλοι, οἱ, μαῦροι κύκλοι περὶ τὸν λαι-
 μόν, καὶ τοὺς πόδας τοῦ γαδάρου, Ἡσύχ. ἀλλὰ Ζ. ὕκλος.
 Μύκονος, ἡ, μία τῶν κυκλάων νήτων περὶ τῆς ὁποίας ἡ παροιμία
 Μία Μύκονος, ἀντὶ τοῦ Δέν εἶναι καμμία διαφορά, Πλούτ. ἀρχ.
 Συμπ. Προβλ. 1, 2, 2. ἐπὶ τῶν οὐκ εὐ παθόντων μῖα ψήφω, ἡ-
 γουν ἐπὶ τῶν μῖα ψήφω καταδικαζόντων· ὡσαύτως, συγγεῖν
 καὶ συμφέρειν ἅπαντα, ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν· Νομίζ., ὅτι ἐ-
 πειδὴ ὅλοι οἱ κάτοικοι ταύτης τῆς νήτου ἦσαν φαλακροί. Ἄλλοι ἀ-
 ποδίδουσιν ἄλλην αἰτίαν, Εὐστάθ. εἰς Διονύστ. περιηγ. 526.
 Μύκος, ὁ, βλέννα, κολλώδης ὕλη, πᾶσα τοιαύτη πηκτὴ ὑγρα-
 σία· μανιτάρι, σπογγάρι· ὅθεν Μῦκος ἡ Μυκός Ἐπίθ. ὡς μύξος,
 μυξώδης, βλεννός, ναυρός, κτ. ἀντὶ μωρός.
 Μυκτήρ, ὁ, (Ζ. μύττω), μύτη Η. καὶ πᾶν μυτηρὸν σῶμα. 2)
 ἡ θρυαλλίς τοῦ λύχνου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 5. 2) ἡ προβοτὴς τοῦ

ἐλέφαντος. 3) χλεύη, περιγέλιον· ὅθεν
 Μυκτηρίξω, χαρώνω τὴν μύτην καὶ περιπαίξω, καταφρονῶ.
 Μυκτηρίσμα, τό, κ. -τηρισμός, ὁ, περίπαιγμα, περιγέλιον
 Μυκτηριστής, ου, ὁ, περιγελαστής, καταφρονητής, Ἀθήν. σ. 182.
 Ζ. μύζω, μυχθίζω.
 Μυκτηρόθεν, Ἐπίθ. ἀπὸ τὸν μυκτήρα, ἀπὸ τὴν μύτην,
 Παλλαδᾶ ἐπίγρ.
 Μυκτηροκόμποις πνεύματιν, ἀντὶ μυκτηρακόποις, Αἰσχ. Ἐπτ.
 466. (μυκτήρ, κόμπος), ἡχῶν ἀπὸ τὸ φύσημα τῶν μυκτήρων τῶν
 ἵππων. Ζ. αὐλωτοὶ φιμοί.
 Μύκω, ὅθεν Ἀδρ. μύκον ἀντὶ ἔμυκον, Παρακ. μέμυκα (ὅθεν μυ-
 κάω, μυκάομαι, ὡς ἐκ τοῦ μάκω, μήκω, μηκάω, μηκάω, μη-
 κάομαι), ἐπὶ παντός τόνου, ὅστις ἐκβαίνει διὰ τῆς μύτης μὲ κε-
 κλεισμένον στόμα. Ζ. μυ, κ. μύζω. μάλιστα, καὶ κατὰ πρῶτον, ἐ-
 πὶ μούγκριματος βωδίων, γαδάρων, καμήλων, ἐπὶ βροντῆς κεραυ-
 νοῦ, τρυξίματος κλεισμένων, ἡ ἀνοιγομένων θυρῶν, τὰς ὁποίας πρέ-
 πει νὰ ἐκλάβωμεν μεγάλας καὶ παχείας, Ἰλ. φ. κ. Ὀδυσ.
 Μύκων, ὁ, μέρος τοῦ αὐτίου, ἴσως τὸ κοίλωμα, Πολυδ. 2.
 87. Νομ. ἐκ τοῦ μυχός, ἀντὶ μυχών. Εἰς τὸν Ἡσύχ. ταυτ. σω-
 ρός, θήμων, τὸ κοῖλον τοῦ τάφου. Ζ. μυχών.
 Μύλαβρίς, κ. Μυλαγρίς, κ. Μυλακρίς, ἡ, εἶδος ἐντόμων ζω-
 φίων, τὰ ὅποια σπινθίζονται εἰς τοὺς μύλους, καὶ εἰς τὰ ἀρτοκοπεῖα
 καὶ ζοῦν μὲ ἀλεύρι, Πολυδ. 7, 19.
 Μύλαϊος, ὁ, ἡ, ἀσχολούμενος, ἀνήκων εἰς τὸν μύλον, Ἀ-
 νάλ. 2, σ. 119.
 Μύλακρίς, ἴδος, ὁ, : λάας, ἡ μυλόπετρα, Ἀνάλ.
 Μύλακροι, οἱ, οἱ ἀλεστικοὶ ὀδόντες, Ἡσύχ.
 Μύλακρον, τό, Λατ. molucrum, Νομίζετ. ξύλον τετράγωνον,
 ἐπάνω τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὁ μύλος.
 Μύλαξ, ἄκος, ὁ, μυλονόπετρα, Ἀνάλ. 2, σ. 119.
 Μυλεργάτης, ὁ, Η. μυλωνάς, Ἀνάλ. 2, σ. 233.
 Μυλεὺς, (μύλη), μυλωνάς, Ἐπίθ. τοῦ Διός, τοῦ προστάτου τῶν
 μυλωνάδων, Λυκόφ. 435. Πρβ. κ. μύλης.
 Μύλη, ἡ, μύλος. 2) ἡ ὑποκάτω ἀκίνητος πέτρα τοῦ μύλου. Ἀ-
 ριστοφ. Σφ. 645. 3) τὸ δυσκοιθεὶς κόκκαλον τοῦ γόνάτος. 4) μύ-
 λαι, οἱ μυλικοὶ ὀδόντες. 5) ἔκτρωμα ἀνθρώπου, Πλούτ. Γαμ. πα-
 ραγγέλ. 6) ἀληθινὸν γέννημα εἰς τὰς θυσίας· Ζ. κ. μύλος. 7)
 εἰς τὴν Ὀδυσσ. η, 104. ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου εἰργάζοντο τὰ
 ἔρια. Ἰδ. Ἡσύχ. εἰς μύλοπα.
 Μύληκορον, τό (κόρος), τὸ κόρηθρον, ἡ σκούπα τοῦ μύλου·
 Πρβ. μυλοκόρος. Πολυδ. 7, 20, Ἐτυμ. Μ.
 Μύλης, ἡτος, ὁ, ὄνομα Λέλεγος, ὅστις εὗρηκε τοὺς μύλους,
 Πανσ. 3, 20 [Τὸ προσηγορ. Μυλεὺς ἐγενε κύριον Μύλης, ὡς ὄρφης
 Ὀρφεὺς· εἶναι συχνὰ τὰ τοιαῦτα εἰς τοὺς παλαιούς· Πρβ. παλα-
 μαομαι.]
 Μύληφατος, ὁ, ἡ (φάω), ἀπὸ τὸν μύλον θραυσμένος, τσακι-
 σμένος, ἀλυσμένος, Ὁμ. κ. Πλούτ.
 Μύλιας, ὁ, νοητ. λίθος, μυλονόπετρα, Στράβ. 6, σ. 261. Ἐ-
 κόπη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν νήτον Νίσυρον· ὅθεν καὶ νισυρίτις
 πέτρα, Ἀνάλ.
 Μυλιάω, ὅθεν λυγρὸν μυλιάωντες, τρίβοντες, μαστῶντες μὲ τοὺς
 ὀδόντας, Ἡσιόδ. Ἔργ. 530. Ζ. μυλλαίνω.
 Μυλικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς μύλον. 2) χρήσιμος διὰ τοὺς μυλί-
 τας ὀδόντας, Ἀλέξ. Τραλλ. 3, σ. 214.
 Μυλίνεος, ἑα, εον, ταυτ. μυλόεις, Ὁππ.
 Μυλίτης, ὁ, : λίθος, ἡ μυλονόπετρα, ἄλλως, μυλίας, κ. λίθος
 μέλας. 2) : ὀδούς, ὁ μυλικός, ἀλεστικός ὀδούς.
 Μυλλαίνω, κ. Μυλλίζω (ἐκ τοῦ μύω, μύζω, μύλλω, μυλλάω),
 κλείω τὰ χεῖλη, στραβόνω τὰ χεῖλη, καὶ περιπαίξω· ὅθεν, ταυτ.
 σιλλαίνω, ὡς μυλλός, στραβωμένος, Ἡσύχ. Μ. Ἐτυμ.
 Μυλλάς, ἡ· Ζ. μύλλος.
 Μύλλον, τό, κ. Μύλλος, τό, πληθ. μύλλη, τὰ χεῖλη· ὅθεν,
 μυλλαίνω, καὶ μοιμύλλω, Πολυδ. 2, 90. Ζ. τὸ πρ. καὶ τὸ ἐφ.
 Μύλλος, ὁ, εἶδος ὀφθαλμοῦ, τὸ ὅποιον ὀνομάζετο καὶ Πλατίστακος.
 Ἀθήν. σ. 118. καὶ αἱ δύο λέξεις σημαίνουσιν εἰς τοὺς Συρακουσί-
 ους καὶ τὸ γυναικεῖον αἶδοιον, ἐκ τοῦ μύλλος τὸ χεῖλος. Πρβ. μύλ-
 λω, ἀριθ. 2. ὅθεν μυλλάς, ἡ, ἡ πόρνη.
 Μύλλω, ἀλέζω. 2) μετὰ αἰτιατ. συνουσιάζομαι σαρκικῶς, Θεοκ.
 4, 58. 3) μουρμουρίζω τί σιγανὰ μὲ κλεισμένα χεῖλη· Εὐστάθ.
 Ζ. μύω, κ. μύζω.

Μυλόδους, οντος, ὁ, ὁ μυλικὸς ὁδός, ἄλλως, μύλακρος, Εὐσταθ.
 Μυλοειδής, έος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ειδής, ταυτ. μυλώδης, Νόνν.
 Μυλόεις, έσσα, εν (μύλη), κατασκευασμένος ἀπὸ μυλονόπε-
 τραις, Νόνν.
 Μυλοεργής, ὁ, ἡ, κατασκευασμένος εἰς τὸν μύλον, Νίκανδ.
 Ἄλεξ.
 Μυλόκλαστος, ὁ, ἡ, ἀπὸ τὸν μύλον θραυσμένος, ἀληθμένος.
 Μυλοκόπος, ὁ, ὅστις ἀκονᾷ, ὁξύνει τὴν μυλονόπετραν.
 Μυλοκόρος, ὁ, ἡ, ὅστις σκουπίζει, καθαρίζει τὴν μυλονόπετραν.
 Πρβ. μυλήκορον.
 Μύλος, ὁ, κ. Μύλη, ἡ, κ. μύλος· μυλονόπετρα· μύλος ὄνικος
 ἀντί ὄνος, μυλονόπετρα, εἰς τὴν Ν. Δ. ὡς ὄνος ἀλέτης, Ξενοφ.
 Ἀνάβ. πᾶς μέγας λίθος· καὶ ὁ ἀλεστικὸς ὁδός· Παροιμ. ὁφέ
 θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά, δηλ. βραδέως μὲν, ἀλλὰ
 τιμωροῦσιν αὐστηρῶς, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. καὶ Πλούτ. 2)
 καὶ εἶδος ὀψαρίου, ἴσως ταυτ. μύλλος.
 Μυλουργός, ὁ, ὅστις κατασκευάζει μύλους.
 Μυλόω, σκληρύνω, κάμνω νὰ γείνη ἔκτρωμα. 1
 Μυλώδης, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸν μύλον, ἡ εἰς τὴν μυλονόπετραν.
 Μυλωθρέω, ἀλέθω, εἶμαι μυλωνᾶς.
 Μυλωθρικός, ἡ, ὄν (μυλωθρός), ἀνήκων εἰς τὸν μυλωνᾶν, Πλούτ.
 Μυλωθρίς, ἡ, ἡ ἀλέθουσα εἰς τὸν μύλον, ἀνήκουσα εἰς τὸν
 μύλον, Πλούτ. 2, σ. 59. Η.
 Μυλωθρός, ὁ, μυλωνᾶς, Ἀθην. σ. 619. ὅστις τρέφει δούλους
 διὰ τοῦ μύλου. 2) ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸν μύλον, ἡ εἰς τὸ ἀλέ-
 θειν· ὠδή, φαλλομένη, ἐνῶ γυρίζει ὁ μύλος. Πρβ. ἱμαλός.
 Μύλων, ὁ, κ. Μυλών, ὠνος, ὁ, ὁ τόπος, ὅπου εἶναι ὁ μύλος·
 ὁ οἶκος τοῦ μύλου· ὅθεν, μυλώνιον, τὸ, τὸ μουλάριον,
 Γλωσσ. Στεφ.
 Μυλωρός, ὁ, ἡ (ῶρη), φύλαξ τοῦ μύλου, μυλωνᾶς, Ἀφθόν.
 μύθ. 13.
 Μύμα, τὸ, φαγητόν τι, Ἀθην. 14, σ. 662. Πρβ. μέμαρξ.
 Μύμαρ, τὸ, κ. Μυμαρίζω, ταυτ. μῶμος, κ. μωμέομαι.
 Μύνδος, ὁ, ἄλαλος, μούτος· Συγκρ. μυνδότερος· τὸ ν παρενετέ-
 στη, ἀντί μύδος, Ἐτυμ. Μ. ἐκ Σοφοκλ. Λυκάφρ. 1375. Ζ. μύζω.
 Μύνη, ἡ (μύνω), πρόφασις, ἀργοπορία, βραδύτης, Ὁδυσ. φ,
 111. 2) μύνη, ἡ τροπή, ἡ νίκη, Ἀρχαδ. σ. 112.
 Μυννάκια, τὰ, εἶδος παπουτσιῶν, ἀπὸ τὸν παπουτσην Μύννα-
 κων, Πολυδ. 7, 89. Ἀθην. σ. 351. ὅθεν, μυννακούσθαι, φορεῖν
 τοιαῦτα παπούτσια. Πρβ. θηρίκλεια.
 Μύνομαι, προφασίζομαι, ἀθωόνομαι, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν,
 Εὐσταθ. ἐξ Ἀλκαίου. [Ἐκ τοῦ μύω, μύνω, ὡς ἐκ τοῦ θύω,
 θυνω, προσλ. α, ἀμύνομαι, δηλ. βάλλω τι ἔμπροσθέν μου, καὶ φυ-
 λάττομαι.]
 Μύξα, ἡ, καὶ κ. οὕτως, ἐκ τοῦ (μύω, μύδω, μύζω) μύσσω, μ.
 μύξω. 2) Καθόλ. πᾶν βλενωδές, καὶ κολλώδες ὑγρὸν, ἀττ. κόρυ-
 ξα, Λατ. mucus, mucor· ὡσαύτως, μύσκος ἀντί μύξος. 3) μύ-
 ξα καὶ ἀντί μυξωτήρ ἡ μυκτήρ, ἡ τρύπα τῆς μύτης· καὶ ἡ τρύπα
 τοῦ λύχνου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διαβαίνει ἡ θρυαλλίς· ὅθεν λύ-
 χνος δέμυξος, εἰς τὸν ὁποῖον καίονται δύο θρυαλλίδες. Ζ. μύζω.
 Τὸ μύκος ἡ μύκης, ου, κ. μύκητος, σημαίνει μανιτᾶρι.
 Μύξα, τὰ, ὑποκ. μυξάριον, τὸ, εἶδος δαμασκηνῶν.
 Μυξάζω, εἶμαι μυξάρης, Σχολ. Πλάτ. R. σ. 23.
 Μυξάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ Μύξα, ἡ, Μάρκ. Ἀντ. δ', 48.
 Μυξητήρ, ὁ (μυξάω, άζω), κ. Μυξωτήρ, ὁ (μυξέω)· Ζ. μύξα.
 Μύξινος, ἡ Μυξίνος, ὁ, κ. Μύξος, κ. Μύξων, ὠνος, ὁ (Ζ.
 μύξα), εἶδος ὀψαρίου, βλενωδές τὴν σάρκα, ὡς ὁ κιστρεύς. Γρά-
 φεται κ. μάξινας, τὸ εἰ ἀντί τοῦ μακροῦ καὶ τὸ α ὡς εἰς τὸ σάρξ
 ἀντί σύρξ.
 Μυξοποιός, οἷ, ὄν, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. 7, σ. 1222, ταυτ.
 μυξώδης.
 Μύξος, ἀντί μυξός, ἡ μυξός, Νομ. Ἐσφ. ἀνάγ. ἐνῶ δύναται
 νὰ εἶναι δημώδης προφορά, ὡς μυγαλέη ἀντί μυογαλέη. 2) μύ-
 ξος, ἀντί μύξινος, τὸ ὅπ. Ζ. 3) ὄν. Κύρ. Σουῖδ.
 Μυξώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), ὡσάν μύξα, βλέννα, ἡ γεμάτος
 μύξαν, κολλώδη ὕλην.
 Μύξων, ὠνος, ὁ, κ. Σμύξων. Ζ. μύξινος.
 Μυξωτήρ, ὁ, ταυτ. μυκτήρ, Ὁππιαν. Κυνηγ. 1, 454.
 Μυοβατραχομαχία, ἡ, Συνηθ. Βατραχομυομαχία, Σουῖδ.

Μυογάλη, ἡ -λέη, συναιρ. μυογαλή, ἡ (μῦς, γαλή), εἶδος
 ποντικοῦ με μακρὺ πρόσωπον.
 Μυοδόχος, -δόκος, ὁ, ἡ, δεχόμενος, κρύπτων ποντικούς,
 Νίκανδρ.
 Μυοθήρας, ἀντί -ης, ου, ὁ, ποντικοπιάστης.
 Μυοθήρεω, πιάνω ποντικούς, Στράβ. 3, σ. 251.
 Μυοκέφαλον, τὸ, ἀρρώστια τις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ.
 2, σ. 132. 138. 142.
 Μυοκόπρος, ὁ, ποντικόσκατον.
 Μυοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω), ποντικοφόνος, Νίκανδρ.
 Μυομαχία, ἡ, μάχη, πόλεμος ποντικῶν, Πλούτ. Ἀγησίλ.
 Μυόννησος, ἡ, ὄνομα πόλεως. Ζ. πελοπόννησος.
 Μυοξός, ὁ, εἶδος ποντικοῦ· Γράφεται κ. Μυωξός, Ὁππιαν. Κυ-
 νηγ. 2, 574. 585.
 Μυοπάρων, ὁ, εἶδος μικροῦ, ἐλαφροῦ πλοίου, Πλούτ. Ἀντ. 35.
 Μυοσόβη, ἡ, Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί μυισόβη.
 Μυοσώτη, ἡ, κ. Μυωσωτὶς, Μυόσωτον, τὸ, εἶδος φυτοῦ· περὶ
 τῆς γραφῆς Ζ. Σ. Διοσκ. 2, 214.
 Μυότρωτος, ὁ, ἡ, πληγωμένος, βλαμμένος εἰς τὰ μέρη τοῦ
 σώματος, τὰ ὁποῖα λέγονται μῦες, καὶ κ. ποντικοί.
 Μύουρος, ἡ, φυτόν τι, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 574.
 Μύουρος, ὁ, ἡ, κυρίως, ὡσάν οὐρά ποντικοῦ, δηλ. μακρὺς, καὶ
 ὁξύς· περὶ στίχου, ὅστις λήγει εἰς βραχὺ, Συνηθ. μείουρος, ὡς νὰ
 ἦτο ἐκ τοῦ μείος, μείον, τὸ ὁποῖον εἶναι Γραμματικῶν διόρθωσις
 ἡ στρέβλωσις. -μυουρία, ἡ, ἡ Μειουρία, τὸ οὐσιαστ. Μυουρί-
 ζω, ἡ Μειουρίζω, τὸ ῥῆμα, τὸ λήγειν, τελειοῦν εἰς ὁξύτητα,
 Διονύστ. Περιηγ. 404.
 Μυούς, οὔντος, ἡ (συναιρ. ἐκ τοῦ μύοις) ὄν. πόλεως, ὡς μύουσα
 ἡ μυούσα, ὄν. νήσου.
 Μυοφόνος, ὁ, ἡ, ταυτ. μυοκτόνος· καὶ ἀπροσδιόριστόν τι φυ-
 τόν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 2.
 Μυοφορβός, ὁ, ποντικοφάγος, Βατραχομ.
 Μυόχοδον, τὸ (χέζω, χέχοδα), ποντικόσκατον· ἀττ. μυσκέλεν-
 δρον. 2) εἰς τὸν Μενανδ. ὁ μυόχοδος γέρων, ταυτόστ. οὐτιδαῖος,
 οὐδενός αξιος.
 Μυόω, ὦ, παθ. παρκ. μεμύωμαι. μετοχ. μεμυωμένος, Ἱππ. πε-
 ρὶ ἀέρ. 29, τὸ ὁποῖον ὁ Κορ. ἡρμήνευσε γαλλιστί, Ὁγκώδης καὶ
 σκληρός· ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἀμφιβ.
 Μύραινα, ἡ, κ. Σμύραινα, θαλάσσιος ἔγχελυς. Ζ. μύρος, ὁ.
 Μυράκοπον, τὸ, ἄκοπον μεμιγμένον με μύρον.
 Μυράλειπτρον, τὸ, δῆκη ὅπου ἐμβάλλεται καὶ φυλάττεται
 μύρον, Σουῖδ.
 Μυραιοφείω, ὦ, (ἀλοιφή, μύρον), αλείφω με μύρον, εὐώ-
 δες ἔλαιον.
 Μυραλοιφία, ἡ, κ. -αλοιφή, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Μυράφιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ μύρον, ὡς χωράφιον κτ. σχημα-
 τιστῆν.
 Μυρεφέω, ὦ (μυρεφός), ἔφω, κατασκευάζω μύρον, Μύθ. Αἰσ.
 Συναγ. σ. 388. ἔκδ. Κορ.
 Μυρεφός, ὁ (μύρον, ἔφω), ὁ ψήνων, κατασκευάζων τὸ μύρον -
 εφία, ἡ, ἡ σκευασία αὕτη -εφικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν μυρε-
 φόν, ἡ χρησιμεύων εἰς μυρεφίαν.
 Μυρηρός, ὁ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ μύρον, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ μύρου·
 : ἀγγεῖον, τὸ μυροδόχον ἀγγεῖον (σχημ. ὡς βαλανηρός, καρυ-
 ρός κτλ.)
 Μυριαγωγός, ὁ, ἡ (μύριος, ἄγω)· ναῦς, ἄγουσα, βαστάζουσα
 10000 λίτρας, ἡ μνᾶς ἡ ἄλλα βάρη· Καθ. μέγα φορτηγὸν κα-
 ράβιον -αγωγέω, τὸ ῥῆμα, Πολυδ. 4, 165.
 Μυριάκις, Ἐπίρ. (μυρίαι), δέκα χιλιάδες φοραίς, ἀναρίθμηταις
 φοραίς.
 Μυριάμφορος, ὁ, ἡ, 10000 ἀμφορέας χωρῶν· Τροπ. : ῥῆμα,
 Ἀριστοφ. Εἰρ. 521.
 Μυρίανδρος, ὁ, ἡ, 10000 ἄνδρας, κατοίκους περιέχων.
 Μυρίαρχης, ου, ὁ, κ. Μυρίαρχος, ὁ, δηλ. μυρίων ἀρχων.
 Μυρέας, ἄδος, ἡ, ἀριθμός 10000.
 Μυριαχού, Ἐπίρ. εἰς ἀναριθμήτους τόπους, Εὐσταθ.
 Μυρίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ μύρον.
 Μυριέλκτος, ὁ, ἡ (ἐλίσσω), ἀναριθμήτως τυλιγόμενος.
 Μυριετής, ὁ, ἡ (ἔτος), μυρίων ἐτῶν, ἐσχατόγερος· : χρό-
 νος, Ἀνάλ.

Μυρίζω, αλείφω με μύρον • Παθ. εκπέμπω ευωδίαν μύρου, 'Ηλιόδ. 10, σ. 495.
 Μυρίκη, ἡ, ἀκανθώδες τι φυτόν, Διοσκ. 1, 116.
 Μυρίκινος, ἐκ, εον, κατασκευασμένος ἀπὸ μυρίκην· ὅθεν Μυρίκιος, συγκοπ. ὄν. Κύρ.
 Μυρικώδης, ὁ, ἡ, ὅταν μυρίκη.
 Μυρίνη, ταυτ. μυρίνη, μύρτος· Μύρινα, κ. Μύρινα, κ. Σμύρινα, ὄν. Κύρ. 'Αμαζόνων κ. πόλεων. 2) Εἰς τὸν 'Αρρίαν. περιπλ. ἐρυθρ. θαλάσ. 4, κ. 28. μυρίνη λιθία, κ. μουρίνη, ἀγγεῖον τι, Λατ. murrhina vasa. Ζ. μουρίνα.
 Μυρίνης, ὁ, ἡ Μυρίνης, οἶνος, τινὲς μὲν ἐκ τοῦ μύρον, ὡς νά ἦτο κατασκευασμένος με μύρα, ἄλλοι δὲ, ἐκ τοῦ μύρτος, ὡς νά ἦτο με τὸν καρπὸν τῆς μύρτου κατασκευασμένος, Αἰλ. Π. Ἰστ. 12, 31. βέβαιον εἶναι, ὅτι ἦτο γλυκὺς οἶνος ἀγαπητὸς εἰς τὰ γυναικα τῆς Ῥώμης.
 Μύρινος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγινώσ. εἰς τὰ χειρόγρ. Μαρίνος, 'Αριστοτ. Ἰστορ. ζώων. 8, 19.
 Μυρίοβοιος, ὁ, ἡ, ἔχων 10000 βόας, ἡ ἄξιος 10000 βόων, 'Ανάλ.
 Μυρίογραφος, ὁ, ἡ, μυριάκις γραμμένος.
 Μυρίοδοξος, ὁ, ἡ, ἔχων ἡ ἐμποίων μεγάλην δόξαν, Μανέθ. 4, 175.
 Μυρίοδους, οντος, ὁ, ἡ, με μέγαν δόδοντα : ἐλέφας. 'Ανάλ. 2, σ. 210.
 Μυρίοκαρπος, ὁ, ἡ, ἔχων παντοδαπούς καρπούς, Σοφοκλ.
 Μυρίοεις, εσσα, εν, ταυτ. μύριος, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 144.
 Μυρίοκρανος, ὁ, ἡ, με ἀναρίθμητους κεφαλὰς, Εὐρ.
 Μυρίολεκτος, ὁ, ἡ, μυριάκις ἀναρίθμητως εἰρημένος, Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 2. 17. τὸ -κτον, ταυτ. κοῖνον, πεπατημένον, ῥήτορ.
 Μυρίομματος, ὁ, ἡ (ὄμμα), ἔχων μύρια, ἀναρίθμητα ὀμμάτια.
 Μυρίομορφος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀναρίθμητους μορφαί, 'Ανάλ.
 Μυρίομοχος, ὁ, ἡ, με ἀπειρον κόπον, πολὺν, 'Ενερ. κ. Παθητ. 'Ανάλ.
 Μυρίοναυς, αος, ὁ, ἡ, με πολλὰ καράβια, 'Ανάλ.
 Μυρίονεκροι, οί, αἱ, : μάχαι, προξενούται θάνατον εἰς ἀναρίθμητους. Πλούτ. 'Αλέξ. §. 1.
 Μυριοντάκις, 'Επίρ. ταυτόσ. μυριάκις, σχημ. κατὰ τὸ ἑκατοντάκις.
 Μυριοντάρχης, κ. -χος, ὁ, ταυτ. μυρίαρχος, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρτ. 314.
 Μυριοπάλαι, 'Επίρ. ἐκ πολλοτάτου, μακροτάτου χρόνου, Εὐστάθ.
 Μυριοπλάσιος, ὁ, ἡ, κ. Μυριοπλατίων, ὁ, ἡ, 'Αρχιμήδ. 'Επίρ. -πλασίως, δέκα χιλιάδες φοραὶ περισσώτερος, πολλὰ περιττώτερος, ὡς συγκρ. μετὰ γεν. Ξενοφ. Οἰκονομ. 8, 22.
 Μυριοπλεθρος, ὁ, ἡ, με ἀναρίθμητα πλέθρα, πολλὰ εὐρύχωρος, Διοδ. Ἑκλ.
 Μυριοπληθής, εος, ὁ, ἡ, ἀναρίθμητος, πολὺς κατὰ τὸν ἀριθμόν, 'Αθήν. σ. 151.
 Μυριοπαυς, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων 10000 ποδῶν μήκος, ἡ πλάτος, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 6, 2. ἡ ἔχων πολλοὺς πόδας.
 Μυρίος, ἰα, ἰον, 'Ενικ. ἀναρίθμητος, ἀμέτρητος, ἡ σκληρότατος : πενία, Αἰλ. Ποικ. Ἰστορ. πολὺς : χρυσός, Θεοκρ. μέγας : μύριον ὄμμα σελήνης, Μανέθ. : μυρίω διέφερον, ἦταν κατ' ὑπερβολὴν διαφορετικοί, Πλάτ. πολιτικ. §. 16. 2) Πληθ. δέκα χιλιάδες, καὶ ἀναρίθμητοι, πολλοί.
 Μυριοστημόριον, τό, τὸ 10000στὸν μέρος, 'Αριστοτ. αἰσθ. 6.
 Μυριοστός, ἡ, ὄν, ὁ 10000στός. 3ηλ. -οστή, ἡ, νοητ. μερίς, Ξενοφ. Κύρ. 6, 3, 20. ὡς κ. χιλιοστή, ἀντὶ τῶν ὁποίων κεῖται τῶρα μυριοστὺς, χιλιοστὺς· ἀλλὰ καὶ τὸ πρῶτον ἔχει πᾶσαν ἀναλογίαν.
 Μυριοστὺς, ὅς, ἡ, ταυτ. μυριάς· ὡς ἑκατοστὺς· χιλιοστὺς· Ἰδ. πρ.
 Μυριοτευχοί, οί, ἀναρίθμητοι ὠπλισμένοι, Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 141. ὅπου ὁμως θέλουσι κάλλιον Μυριοτευχεῖς, ὡς χρυσοτευχής κτλ.
 Μυριότης, ἡ, τὸ ἀφῆρ. τοῦ μύριος· ὅθεν, ἐν μυριότητι, δηλ. πολλαπλασίως, Νικήτ. [Εἰς μάτην ἀμφιβάλλεται]
 Μυριότρητος, ὁ, ἡ, (τρέω, τρέω), με πολλὰς τρύπας· ἄγγεα, ἡ τρυπητὴ κηρήθρα τῶν μελισσῶν, Φωκυλ. Σχολ. Νίκανδ. 'Αλέξ. 448.

Μυριοτρόφος, ὁ, ἡ, τρέφων 10000, ἡ ἀναρίθμητους.
 Μυριοφθαλμος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀναρίθμητα ὀμμάτια.
 Μυριοφίλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ πολλοὺς φίλους.
 Μυριοφόρος, ὁ, ἡ, κ. -ριόφορος, ὁ, ἡ : ναὺς, ταυτ. μυριαγωγός, Θεουκλ. 7, 25.
 Μυριοφυλλος, ὁ, ἡ, (φύλλον), με ἀναρίθμητα φύλλα· τὸ μ, ἐνδρόντι φυτόν, Διοσκ. 4, 115. τὸ τοῦ Λινναίου muriophyllum.
 Μυριοφυλος, ὁ, ἡ (φύλον), με 10000, ἡ ἀναρίθμητα εἶδη φυλῶν ἡ γενῶν, 'Οππιαν. 'Αλγευτ.
 Μυριοφωνός, ὁ, ἡ (φωνή), με 10000, ἡ ἀναρίθμητους φωνάς, τόνους, ἡ γλώσσας, 'Ανάλ.
 Μυρίπνοος, συναίρ. -πνοος, ὁ, ἡ (πνέω), ἀποπνέων, ἀποφέρων ευωδίαν μύρον, 'Ανάλ.
 Μύρις, ἰδος, ἡ, μυροδοχεῖον, Πολυδ. 7, 177.
 Μύρισμα, τό, ταυτ. μύρωμα, αλείμμα μύρου.
 Μυρισμός, ὁ, τὸ μυρίζειν, αλείφειν με μύρον, 'Αθήν. σ. 547.
 Μυριστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν μυρισμόν.
 Μυριώνυμος, ὁ, ἡ, με ἀναρίθμητα ὀνόματα.
 Μυριωπός, ὁ, ἡ (ὠψ), ταυτ. μυριοφθαλμος, Αἰσχύλ.
 Μύρμαξ, Δωρ. ἀντὶ μύρμηξ.
 Μυρμηδών, ὄνος, ὁ, πληθος μυρμηκῶν. Δωρ. ὀμύρμηξ αὐτός. Ζ. μύρμηξ. τὸ γένος τῶν Μυρμιδόνων καταγόμενον ἐκ τῶν μυρμηκῶν, 'Ησιόδ. ἐν ἡοίαις. Ζ. λαός.
 Μυρμηκείος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τοὺς μύρμηκας, ἡ ὡς τὸν μύρμηξ.
 Μυρμηκία, τὰ, κ. Μυρμηκίαι, αἱ, σκληραὶ ἀποφύσεις, τυλώματα εἰς τὴν παλάμην, ἡ εἰς τὴν πατοῦναν, διάφορον τῆς ἀκροχορδῶνος, ὅτι αὕτη μὲν ἔχει λεπτήν βάσιν, ἡ δὲ μυρμηκία, πλατεῖαν. 2) Τροπ. μεταχειρίζεται ὁ Πλούτ. περὶ μουσικ. σ. 225. Hutt. μυρμηκίας ἐκτραπέλους, τοὺς τρομώδεις τόνους τῶν μουσικῶν. Ὡς αὐτῶς, 'Αριστοφ. Θεσμ. 100. μυρμηκῶν ἀτραπούς δι-αμινυρίζεται, ἐπὶ τῶν τοιούτων τρόμων, καὶ τριλλίων τῆς μουσικῆς· ὡσαύτως, γάργαρα, τὰ κινήματα, καὶ αἱ περιφοραὶ τῶν μυρμηκῶν· γαργαλίζω, κ. γαργαλιτμός, ὁ κνησμός τοῦ αὐτίου διὰ τῶν τρομῶδων τόνων, ἡ τριλλίων, Πλούτ. περὶ Σαρκοφαγ. Β, §. 2.
 Μυρμηκία, ἡ, σωρός· πληθος μυρμηκῶν· πᾶν πληθος καὶ συν-ἀθροῖτις, ὡς μαθητῶν· ὅθεν σχολή κττ. 'Ησύχ.
 Μυρμηκίαις, ὁ : χρυσός, ὅς τις ἀνορύσσεται ἀπὸ τοὺς μύρμηκας τῶν Ἰνδῶν. 2) : λίθος, ταυτ. μυρμηκίτης.
 Μυρμηκίασις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Μυρμηκιάω, ὦ, πάσχω ἀπὸ μυρμηκῶν, ἀριθ. 1, τὸ ὁπ. Ζ.
 Μυρμηκίδης, ὁ, ὄν. Κύρ.
 Μυρμηκίζω, πάσχω κνησμόν, ξυσμόν, ὡς τὸν νά ἐπεριπάτου μύρμηκας, 'Αέτιος 12, 41.
 Μυρμηκίτης, ου, ὁ, λίθος πολῦτιμος, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἐγκεκλεισμένους μύρμηκας. Μυρμηκίας δὲ λίθος, πολῦτιμός τις λίθος με μαύρας ἐξοχὰς ὡς μυρμηκία, τὸ ὁπ. Ζ. Πλίνιος 37, 10 καὶ 11.
 Μυρμηκόβιος, ὁ, ἡ, ζῶν ὡς οἱ μύρμηκας, Εὐστάθ.
 Μυρμηκολέων, οντος, ὁ, ὁ, 'Ιώβ. κεφ. 4. ἀδιόριστον εἶδος λέοντος, ὅς τις ὀνομάζεται καὶ μύρμηξ, Στράβ. κ. Αἰλιαν. Ἀγα-θαρχ. Κατ' ἄλλους, τετράπτερόν τι έντομον.
 Μυρμηκοειδής, ὁ, ἡ, μυρμηκοειδῆ ὄρῳ, βλέπω ὡς τὸν νά ἔχω πρό τῶν ἐφθалаμῶν μου μύρμηκας, Κάσσ. Προβ. Πρβ. μυιοειδής.
 Μυρμηκώδης, εος, ὁ, ἡ, ὅμοιος με μύρμηκα, ἡ γεμάτος μύρμηκας.
 Μύρμηξ, ηκος, ὁ, κ. Βόρμηξ, καὶ Μύρμος, ὁ, Λυκόφρ. 176. Κ. μυρμηγκί. Ζ. νύμφη. Εἰς τοὺς παλαιούς, παρίδειγμα ἀκουράστου ἐπιμελείας· ὅθεν, μυρμηκώδης φιλοπλουτία, κ. μυρμάκων πλοῦτος, αἰεὶ μαγεόντων, ἄλλως, ἀκούρων. 2) μᾶστιξ ἀπὸ λωρίων, ζω-νὴ τῶν πυκτῶν (ἀθλητῶν). 3) ὕψαλος γῆ, ἡ πέτρα, Λυκόφρ. 878. 890. Πρβ. κρίβανον. 4) Ζ. μυρμηκολέων, κ. μορμώ. 5) ὄν. Κύρ. 'Αριστοφ.
 Μυροβάλανος, ἡ, κ. Βάλανος μυρσική, καρπὸς δένδρου τινός χοῦτιμος εἰς σκευάσιαν μύρου, Διοσκ. 4, 160.
 Μυροβαφής, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. μυροβρεχής, Κλήμ. 'Αλέξ. σ. 255.
 Μυροβλύτης, ὁ, βλύων, πηγάζων μύρον, Νικήτ. Χρον. 10, 7.
 Μυροβόστρυχος, ὁ, ἡ, κ. Μυρόβοτρυς, ὁ, ἡ, Μελέαγρ. 'Επ. 105. ἔχων τὴν κόμην ἀλειμμένην με μύρον, 'Ανάλ.
 Μυροβρεχής, εος, ὁ, ἡ, βρεγμένος με μύρον, ποιητ.
 Μυρόεις, εσσα, εν, αλείμμενος με μύρον, 'Ανάλ.

Μυροθήκη, κ. υποκ. Μυροθήκιον, τό, μυροδοχείον.
 Μυρολογέω, Ζ. μύρω.
 Μυρομήλινον, τό, αλοιφή ἐκ μήλων, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 357.
 Μύρομαι, κλαίω, Ζ. μύρω.
 Μύρον, τό (Νομ. ἐκ τοῦ μύρω, βρύω, ῥέω), ὁ αὐτόματος ῥέων εὐώδης ὁπός, μάλιστα ἡ μύρρα, χρησιμεύουσα ὡς ἀρωματικόν καὶ εὐώδες αἰσθημα. ὅθεν πᾶν εὐώδες, καὶ τεχνικόν αἰσθημα, ἢ ἐλαίον ὁροῦσιν, ῥοδόν, τεθυμωμένον, ὡς τὸ ὀνομάζει ὁ Ὅμηρος. [ἡ λέξις εἶναι ξενική, καὶ μεταβαλλομένη ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς ἐλληνικὸν ἔτυμον, ἐκ τοῦ μύρω]. 2) ἀντὶ ἐλαίου, ἐπειδὴ εἰς ὅλα τὰ μύρα ἐμβαίνειν ἐλαίον. Ζ. ὕλη. 3) ὁ τόπος, ὅπου κατασκευάζεται τὸ μύρον, ἢ πωλεῖται, μετωνυμικῶς, ὡς λέγουσιν οἱ Γραμματικοί, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1372. Πολύδ. 10, 2, 19.
 Μυροπισσόκηρος, ὁ, μύρον κατασκευασμένον ἐκ ῥητίνης, καὶ κηρίου, καὶ εὐώδους ἐλαίου.
 Μυρόπνοος, συναίρ. -πνοος, ὁ, ἡ, ταυτ. μυρίπνοος.
 Μυροποιός, ὁ, ἡ, ὁ κατασκευάζων μύρα.
 Μυροπόλος, ὁ, ἡ, ὅστις καταγίνεται, ἢ πραγματεύεται μὲ μύρα.
 Μυροπώλης, κ. -πώλος, ου, ὁ, θηλ. -ρόπωλις, ἡ, πραγματευτής, πωλητής μύρων. -πωλέω, τό ῥῆμα. -πωλεῖον, ἡ -πώλιον, τό, ὁ τόπος.
 Μυρόρραντος, ὁ, ἡ, ῥαντισμένος μὲ μύρα, Ἀνάλ.
 Μύρος, ὁ, εἶδος θαλασπίου ἐγγέλεως, ὡς ἡ μύραινα, ἣτις εἶναι τὸ θηλ. ἐκείνου, ὡς λύκαινα τοῦ λύκος.
 Μυροσταγής, ταυτ. ἀβροσταγής.
 Μυροστάφυλον, τό, εὐώδης σταφυλή, Κ. μοσχοστάφυλον, Γεωπ.
 Μυροφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, ἢ περιέχων μύρα.
 Μυρόχριστος, ὁ, ἡ, χριτμένος, αἰσθημένος μὲ μύρον, Εὐρ.
 Μυρόω, ὦ (μύρον), μυρόνω, αἰσθίω μὲ μύρον. -μύρωμα, τό ταυτ. μύρον -μύρωσις, ἡ, οὐσιαστ.
 Μύρρα, ἡ, ὁ ὁπός τῆς ἀραβικῆς μύρτου.
 Μυρράκανθος, ὁ, θάμνος ἀκανθώδης ὅμοιος μὲ τὴν μυρρίνην· ἄλλως, ὅξυμυρρίνη, καὶ Λακων. μυρταλῆς.
 Μυρρίνάω, εἰς Κωμικόντινα, ἀντὶ ἀρχοντιάω, ἐπειδὴ οἱ ἀρχοντες ἐφεραν στεφάνους ἐκ μυρρίνης, Ἡσύχ. Φώτ. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφήκ. 857.
 Μυρρίνη, ἡ, ἀντὶ μυρίνης, καὶ μυρτίνης, ὡς τὴν λέγομεν καὶ τῶρα· κλωνάριον μύρτου. Πρβ. αἶσακος. Αἰμυρρίναι, τόπος, ὅπου ἐπωλοῦντο μυρρίναι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 448. Ζ. μύρον εἰς τὸ τέλος.
 Μυρρίνης οἶνος, Ζ. μυρίνης.
 Μυρρίνιτης οἶνος, ἐσκευασμένος μὲ τὸν καρπὸν τῆς μύρτου. Ζ. μυρίνης.
 Μύρρινος, νη, νον, ἀπὸ μύρτον· ἐλαίον. 2) ὡς οὐσιαστ. ταυτ. μύρτος, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 9.
 Μυρρίνούσιος, οἶ, οἱ κάτοικοι τῆς Μυρρίνουσας (ἐκ τοῦ Μυρρίνιος, εἶσα, εν, ὡς Φλυῖς, Κερασοῦς κτλ.)
 Μυρρίνων, ὦνος, ὁ, ἄστος μύρτων, Φιλόστρ. σ. 810.
 Μυρρίς, ἰδος, ἡ, ἔχουσα τὸ εἶδος, ἡ τὴν εὐωδίαν τῆς μύρτου, Διοσκ. 4, 116.
 Μύρριτης, ου, ὁ, ἔχων εἶδος, χροῖμα ἢ ὁσμὴν τῆς μύρρας.
 Μαρσινέλαιον, τό, ἐλαίον μύρτου, Διοσκ.
 Μυρσίνη, ἡ, (οὕτω κ. κ.), ταυτ. μυρρίνη, μύρτος, Ἡρόδ. 8, 98.
 Μυρσίνιος, νη, νον, ἀνήκων εἰς μύρτον· ὅξος, Καλλιμ.
 Μυρσινίτης, ὁ, ταυτ. μυρρίνιτης.
 Μυρσινιδής, ἑός, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ μυρσίνην, κ. μύρος, ἀστειός.
 Μύρσιος, νη, νον, ταυτ. μύρρινος.
 Μύρσος, ὁ, καλάδιόντι. [Ἐκ τοῦ ὕρρος, ὕρσος, προσλ. τοῦ μ ἀντὶ β. Ζ. ὕρρις κ. Πρβ. μαρτίππιον.]
 Μυρταλῆς, ἰδος, ἡ. Ζ. μυρρίνάκαδος.
 Μυρτάς, ἄδος, ἡ. Ζ. μυρτίδανον.
 Μυρτεών, ὦνος, ὁ, ὁ ἄστος μύρτων, Γλωσσ. Στεφ.
 Μυρτία, ἡ, ταυτ. μυρτίνη, Ἡσύχ.
 Μυρτίδανον, τό, φυτόντι, Ἰπποκρ. Πρβ. διὰ τὸν σχημ. ἐρυθρόδανον, ἐρευνέδανον κτλ.) 2) ὡς μυρτάς κ. μυρτίς, ἡ, καρπὸς τῆς μύρτου· καὶ ἀπόφυσκτις εἰς τρεῖς κλῶνας τῆς μύρτου· Διοσκ. 1, 157. ὀνομάζαν οὕτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος καὶ τὸν καρπὸν τοῦ Περτικοῦ πεπέρως.
 Μυρτίνη, ἡ, ἡ μύρτος, ταυτ. μυρρίνη κ. μυρτίνη. 2) ἄλλοτε εἶδος δένδρου μὲ καρπὸν ὅμοιον, Νίκανδ. Ἀλ. 88.
 Μύρτινος, νη, νον, ἀνήκων εἰς τὴν μύρτον.

Μυρτίς, ἰδος, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς μύρτου. Ζ. κ. μυρτίδανον.
 Μυρτίτης, ταυτ. μυρρίτης, κ. μυρρίνιτης.
 Μύρτον, τό, ὁ καρπὸς τῆς μύρτου. 2) μέρος τοῦ γυναικείου αἰδοῦ, ἢ κλειτορίς, πλησίον τῆς ὁποίας κατὰ πλευρὰν εἶναι δύο κρεατώδεις ἐξοχαὶ μυρτόχειλα, κ. μυρτοχειλίδες ὀνομαζόμεναι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 160, 1100, κ. Πολυδ. 2, 176.
 Μυρτοπέταλον, (πέταλον, μύρτος), ταυτ. πολυγόναν, τό φυτόν.
 Μύρτος, ἡ, τὸ δένδρον μύρτος, μυρτίνη κοινῶς. Μύρτον, τό, ὁ καρπός. 2) μυρτός, ὡς Ἐπίθ. μύρτινος, καὶ ἀντὶ τοῦ μέλας, φαίδος, ὡς τὸ μορτός. Ζ. μορτίς. [Ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης φαίνεται ὅτι εἶναι αἰολ. ἀντὶ μορτός. Ζ. Ο.]
 Μυρτόχειλα, τὰ, κ. Μυρτοχειλίδες, αἱ. Ζ. μύρτον.
 Μύρτων, ὦνος, ὁ, ὡς τὸ σχινοτρώκτης, ἀντὶ μαλακός, αἰτχρός. Ζ. Σχ. Λουκιαν. Λεξιφ. 12.
 Μύρω, (υ μακρόν), ταυτ. ῥέω· δάκρυσι μύρον, ἀντὶ ἔμυρον, ἔρρεαν μὲ δάκρυα. Θεμισκύριον ἐπ' ἄκρην μύρεται, Ἀπολ. Ῥόδ. 2) μύρομαι, νοητ. δάκρυτιν, ὡς ῥέομαι δάκρυτι, καταπτάζομαι ἀπὸ δάκρυα, χύνω δάκρυα, κλαίω, παραπονέομαι, Ἡσίοδ. Ἔργα 205. Ἰλ. 5, 373. ὅθεν, μυρωδέω, ταυτ. θρηνηδέω. Κ. μυρολογῶ, θηλ. θρηνηλογῶ τὸν νεκρόν. Ἐκ τοῦ μύρω, διπλ. μορμύρω, ἐπὶ ῥεύματος κινουμένου.
 Μύρωμα, τό, κ. Μύρωσις, ἡ. Ζ. μύρω.
 Μύρων, ὦνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Μῦς, ὁ, μῦς, ποντικός· μῦς ἐν πίττῃ, ἡ ἐν ἄλμῃ ἢ μῦς πίττης γεύεται, ἐπὶ τῶν εὐρισκόμενων εἰς δυστυχίαν καὶ μὴ γινωσκόντων τὰ ἐκβῶτιν ἀπ' αὐτὴν· μῦς λευκός, ἐπὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων. 2) τὸ κρεατῶδες, κόκκινον μέρος τοῦ ζώου σώματος, τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὰς κινήσεις· λέγεται καὶ Κ. ποντικός, Θεόφρ. 22, 48. 3) τὸ κῆτος τῆς θαλάσσης 4) ὀστρεόντι, Κ. μύδιον. Ζ. μύσκος. 5) ὄν. κύριον.
 Μύσαγμα, τό (μυτάττομαι), ἀντὶ μῦτος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1002.
 Μυσάξω, μ. ἄτω, ταυτ. μυτάττω. Ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ Μιαινω.
 Μυσάρια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Μυσάρος, κ. Μυστρός, ἄ, ὄν, κυρίως, ταυτ. σαπρός· νομαί, σαπημένα, καὶ βρωμερά πρήγματα· ἀκάθαρτος, ρυπαρός. Μετάφ. αἰσχρός, βδελυρός, ποξενῶν ἀηδία, καὶ ἀποστροφὴν· τέχνη μυσαραί, ρυπαρά καὶ ἀκάθαρτοι, ὡς τὸ βαλσαμόνεν τοὺς νεκρούς, καθαίρειν τὰ ρυπαρά, ἀνατέμνειν νεκρά σώματα κτλ. Μανέθ. Ἐκ τοῦ μῦτος, μυσός, μυσάω, ὡς μικρός, μιερός, ἐκ τοῦ μιάω.
 Μυσάττω, μ. ξω, κάμνω βδελυκτόν, ἀποτρόπαιον, μολύνω, καταιχύνω. Μίστ. μυτάττομαι, μετὰ αἰτίαι. ἔχω ἀποστροφὴν εἰς σῶμα βρωμερόν (μῦτος) καὶ φοβέομαι μὴ μολυνθῶ βλέπων, ἢ πιάων αὐτό. τὸ ἀηδιάζω. Καθ. μισῶ, ἀποφεύγω. Πρβ. βδελύττομαι. Ἐκ τοῦ μύω, ὕξω, μυσός, ἄω, ἄξω, ἄττω. ὅθεν
 Μυσαχθής, ἑός, ὁ, ἡ, Νίκανδρ. Θηρ. 361, Ἀνάλ. 2, σ. 220. κ. Μυσαχνός, συγχοπ. Μυσχνός, κ. Μυσαχρός, συγχοπ. Μυσχνός, ταυτ. μυταρός, μιανός. ὅθεν, μυτάχνη, ἡ, ἡ πόρνη, ὡς μισητή. Πρβ. μυχλός, μάχλος.
 Μυσερός, ἀντὶ μυστρός, ὡς μιερός ἀντὶ μιανός κτλ. Μανέθ. 4, 269. κ. ἔτυμ. Μ.
 Μυσητός, ἡ, ὄν, ἐκ τοῦ μυσάω, ἑώ, ταυτ. μυστρός, Γλωσσ. Στεφ. ὡς ἐκ τοῦ μῦτος, μισέω, μιτητός, ταυτ. μιανός.
 Μυσία, ἡ, κ. Μυσίς, ἰδος, ἡ, χώρα τῶν Μυσίων· ἐκ τοῦ Μύσιος, ὁ, εἰς ἐκ τῆς Μυσίας.
 Μυσίαω (μῦτος), ἀποστρέφομαι. 2) φυτῶ διὰ τῆς μύτης, ἐπὶ σαρκίᾳ συνουσίας, ἡ ἐν τρώγῃ μὲ λαιμαργίαν, Κορινθ. Φύσ. Θ. 28. ἡ ἐν θυμῷ, ἡ ὅταν καταφρονῶ τινὰ μὲ θυμόν· ὅθεν τὸ ἐξηγοῦσι Σιλλαῖν, Ἡσύχ. ὡς μοιμύλω ἐκ τοῦ μύζω.
 Μυσίδδω, κ. Μουσίδδω, Λακ. ἀντὶ μυδίζω.
 Μύσις, ἡ (μῦσις), τὸ κλείειν τὰ χεῖλη, τὰ ὀμμάτια, καὶ ἄλλα αἰσθητήρια. Οὐδ. ἡ δυσκοιλιότης, Ἰπποκρ.
 Μύσις, ἰδος, ἡ. Ζ. Μυσία.
 Μυσκέλενδρον, κ. Μυστικέλενδρον, τό, ποντικόσκατον. Πολυδ. 5, 31. Ἡσύχ. Φώτ. Μοῖρις. Πρβ. μυόχοδον.
 Μύσκελλος, ὁ, ὄν. Κύρ.
 Μύσχος, ὁ, μικρός ποντικός, ἀντὶ μύσκος. Ἀμφιβάλλεται χωρὶς αἰτίαν, ἐπειδὴ τὸ ἰ συχναῖς ἐκθλίβεται.
 Μύσχος, ὁ, παλαιὰ κ. Δωρ. γραφή ἀντὶ μύξος, ἄρσεν. τοῦ μύξα. Μετάφ. ταυτ. μῦσος, Ἡσύχ. Ζ. καὶ μύξα, καὶ μύξινος.

Μύσος, καὶ Μύσος, το (ἐκ τοῦ μύζω), κυρίως, βρωμερον σῶμα.
 Μεταφ. αἰσχροὶ καὶ ἀποτρόπαιοι πράξεις, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 138. Εὐρ.
 Ἡρακ. 1155, κ. 1219. [Τὸ μῖσος εἶναι κατὰ διάνεαν, ὡς ἡ Αἰολ.
 ἥτις θέτει ἰ ἀντί υ, ὡς φῖω ἀντί φύω. Ζ. Ο.]
 Μύσος, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ μύω, μύζω, ταυτ. μυσάρος, Ἡσύχ. Ζ. πρ.
 Μυσπόλειω, περιφέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς ποντικός, Ἀριστοφ. Σφ.
 140, παικτικῶς εἰς τὸ μυστιπολέω. Πρβ. μυστήριον.
 Μύσσω, ττω, μ. ξω, δῆμα τοῦ ἀπομύττω, ἐπιμύττω, προμύτ-
 τω. Ἐκ τοῦ μύω, μύζω, μύγγω (ὡς λύζω, λύγγω), φυσῶ μέ-
 τήν μύτην, μυκτηρίζω. Ζ. μύω.
 Μυσταγωγέω, ὦ, εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια. — αγωγή, τὸ,
 ταυτ. — αγωγία. — αγωγητός, ἡ, ὄν, εἰσηγμένος εἰς τὰ μυσ-
 τήρια.
 Μυσταγωγία, ἡ, εἰσαγωγή, καὶ προπαρασκευὴ εἰς τὰ μυστή-
 ρια, ἐκ τοῦ
 Μυσταγωγός, ὁ, ἡ (μύστης, αγωγή), ὅς τις εἰσάγει εἰς τὰ
 μυστήρια. 2) εἰς τὴν Σικελ. ἀντί περιηγητής, Νικέρ.
 Μυστάλμης, ου, ὁ, πτωχὸς ἄνθρωπος, Ἡσύχ. κ. Εὐστάθ.
 Μύσταξ, ακος, ὁ, τὸ ἐπ' αὐτῷ μέρος τοῦ χεῖλους, καὶ αἱ ἐπ' αὐ-
 τοῦ φυόμεναι τρίχες, μουστάκι. Η. Δωρ. ἀντί μάσταξ, ἀριθ. 3.
 Γράφεται κ. βύσταξ.
 Μυσταπάγη, ἡ, ταυτ. παγίς μυῶν, παγίδα ποντικῶν, Ἡσύχ.
 Τὸ δέλουνσιν μυσταπάτη, κατὰ τὸ ξεναπάτη.
 Μυστηριάζω, — ασμός, — ιακός, — ικός κτλ. Ζ. μυστήριον,
 ἀριθ. 2.
 Μυστήριον, τὸ (μύς, τηρέω), τρύπα ποντικοῦ, Ἀθήν. 3, σ.
 98. ἀστεισμός πρὸς τὸ ἐφεξ. Πρβ. μυστοπολέω.
 Μυστήριον, τὸ, μυστικὸν πρᾶγμα. Τὰ μυστήρια, εἰς τὰς Ἀθή-
 νας, ἔξαιρ. τὰ Ἐλευσίνα, αἱ μυστικαὶ αὐτόθι γινόμεναι τελεταί.
 τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα, ἐκεῖνα τὸν Ἀνδραστηριῶνα, ταῦτα τὸν
 Βοηδρομιῶνα τελούμενα. 2) πᾶν ἱερὸν, καὶ ἀπαράβατον πρᾶγμα,
 Εὐρ. Ἰκέτ. 486, κυρίως, οὐδ. τοῦ Μυστήριος, ἐκ τοῦ Μυστήρ, ἀντί
 Μύστης — ιάζω, εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια — ιασμός, εἰσαγωγή εἰς
 τὰ μυστήρια — ιακός, ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια. τὸ Μυστηριῶς
 εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 747.
 Μυστηρίς, ἰδος, ἡ : τελετή, ταυτ. μυστηριακὴ τελετή, τὰ
 μυστήρια.
 Μυστηριώδης, ὁ, ἡ, γεμάτος μυστήρια, μυστικός, σιωπηλός.
 Μυστηριώτης, ἡ, ἐκ τοῦ Μυστηριώτης, ὁ, ἀνήκων εἰς τὰ μυσ-
 τήρια : σπονδή, ἀνακωχὴ ὀπλων, ἐνῶ ἐγένοντο τὰ μυστήρια εἰς
 τὴν Ἐλευσίνα, Αἰσχίνης.
 Μύστης, ου, ὁ, δηλ. μύστις, ἡ (μύω, τὸ κλείω), ὁ μυσούμενος,
 διδασκόμενος τὰ μυστήρια. ἔπειτα, καὶ ἀντί τοῦ μυσταγωγός. 2)
 Ἐπίθ. μολπή μυστιζ, ἀντί μυστική, ποιητ.
 Μυστήρητος, ὁ, Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί Μύς τὸ κῆτος, τὸ μέγα κῆ-
 τος τῆς θαλάσσης.
 Μυστικός, ἡ, ὄν, (μύστης), Ἐπίθ. — κῶς, μυστικός καὶ Η.
 κρυφός, σιωπηλός. Ζ. κ. μέγαρον.
 Μυστιλάομαι, καὶ Μυστιλλάομαι, Μυστίλη, Μύστιλλος, Μυσ-
 τιλλῶ. Ζ. μυστυλλάομαι, μυστύλλω κτλ.
 Μυστιπολεύω, ἐορτάζω τὰ μυστήρια, ἡ Καθ. ἐορτήν τινα.
 Μυστιπόλευτος, ὁ, ἡ, μυστικῶς γινόμενη ἐορτή, ἡ τελετή,
 Ὀρφ. Ἦμν. 76, 7. Ἐκ τοῦ
 Μυστιπόλος, ὁ, ἡ (μύστης, πολέω), ὅς τις ἐορτάζει τὰ μυσ-
 τήρια. Καθ. ἐορταστικός, πανηγυριστικός.
 Μύστις, ἰδος, ἡ, δηλ. τοῦ μύστης, Ὀρφ. Ἀργ. καὶ Ἀνάλ.
 Μυστοδόκος, ὁ, ἡ, δηλ. μύστας δεχόμενος, περιέχων τοὺς
 μυσμένους καὶ τὰ μυστήρια : δόμος, Ἀριστοφ. Νεφ. 303.
 Μυστοδότης, ταυτ. μυσταγωγός, Ἀνάλ. 2, σ. 253.
 Μυστοπολεύω, κ. Μυστοπόλος, ταυτ. μυστιπ. τὸ ὅπ. Ζ.
 Μύστρον, τὸ, κ. Μύστρος, ὁ (μύς, ἀριθ. 4), εἶδος κουταλίου,
 Ἀθήν. 3, σ. 126. 2) μέτρον περιεχτικὸν δύο κοχλιαρίων. Μυστρί-
 ον, τὸ, ὑποκ. Η. Μυστρίον, ἡ μυστρί, ὄργανον μικρὸν τῶν τεκτό-
 νων, διὰ τοῦ ὁποῦ ὁμαλίζουσι τὴν εἰς τοὺς τοίχους ἀλειφόμενον
 πηλόν.
 Μυστροπώλης, ὁ, ὁ πωλὼν κοχλιάρια, κουτάλια.
 Μυσφόνος, ὁ, ἡ, ὁ φονεὺν ποντικούς, Ἡσύχ. τὸ μυσφόνον,
 παγίδα ποντικῶν.
 Μυσώδης, εος, ὁ, ἡ, οὐδ. ὠδες (μύσος), μυσάρος, βδελυκτός,
 Πλούτ. Τιμ. 5. Κορ.

(B.)

Μυσσωτός, ὁ, ἡ Ζ. μυττωτός.
 Μυτακίζω, μεταχειρίζομαι κατακόπως τὸ γράμμα μῦ.
 Μυτακισμός, ὁ, ἡ, μεγάλη χρησις τοῦ γράμματος μῦ· σχημ.
 κατὰ τὸ ἰωτακίζω, ὡς ῥωτακίζω· ἀναμφίβολον.
 Μυτίλος, ὁ (μύς), φαγώσιμόν τι ὄστρεον.
 Μύτις, ἰδος, ἰος, ἡ, τὸ ἐντόσιον τῆς σπηπίας, τὸ ὁποῖον ἐπέχει
 τὸ πον ἥπατος, ἄλλως, δόλος· Εἰς τοὺς σάλλιγγας, μήκων. Πρβ.
 μέγας.
 Μυττάζω (μύσσω, μύττω), στενάζω, Ἡσύχ. κυρίως, διὰ τῶν μυ-
 κτήρων φωνῶ, μουκρίζω. Κορ.
 Μυττηκάζω, ταυτ. μυττάζω, Ἡσύχ.
 Μυττωτεύω, ταυτ. καταμυττωτεύω, Ἀριστοφ. Σφ. 63. Ζ. τὸ ἐφ.
 Μυττωτόν, τὸ, ἡ, ὀρθότερον, Μυττωτός, ὁ, ἀπ. ἀντί μυσ-
 σωτός, φαγητόν τι ἐκ κρομμυδίων καὶ σκωράδων καὶ ἄλλων τοιού-
 των σύνδετον, Ἀθήν. σ. 282. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 63.
 ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ὁσμῆς ὀνομασθέν, ἐκ τοῦ μύω, μύζω, μυσσῶ,
 μύττω. 2) εἶδος ἀρτύματος ἀπὸ σινάπι (μουστάρδα), Λουκιαν.
 Τιμ. 55.
 Μυχαίτατος, Μυχοίτατος, Μυχότατος, κ. Μύχματος, ἡ, ὄν,
 (σχημ. ὡς ἔσχατος, πάχτος κτλ.), ἐνδοτάτος, ἐσωτερικώτατος,
 κρυμμένος· ὑπερθ. τοῦ μυχός.
 Μυχή, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί μυχός, Ἡρόδ. παρὰ Σουῖδα.
 Μυχηβόρος, ὁ, ἡ, ὅς τις τρώγει εἰς τὸν μυχόν, κρυφίως, Νί-
 καιδρ. ὅπου ἀναγινώσκ. ἄλλοι Νυχηβόρος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.
 Μυχθίζω, μ. ἰσώ (μύζω, μύζω, μυχθός), ἐκβάλλω τόνον τινά
 διὰ τῆς μύτης, ἐνῶ δλίβω τὴν ἀναπνοήν μου με κλεισμένα χεί-
 λη· κάμνω σημεῖον ὀργῆς, δυσανεξίας, λύπης, στενοχωρίας,
 ἀποστροφῆς, καταφρονήσεως. Ζ. μύζω κ. μυγμός· ὅθεν 1) στε-
 νάζω : συδ' αὐ κεκραγας καὶ ἀναμυχθίζη, Αἰσχύλ. Προμ. 2) πε-
 ριπαίζω, καταφρονῶ, Θεόκρ. 20, 13. χεῖλεσι μυχθίζουσα, ὅπου
 φαίνεται, ὅτι τὸ κλείειν καὶ στραβύνειν τὰ χεῖλη γίνεται σημεῖον
 καταφρονήσεως, ὡς μυλλαίνω, καὶ μυάω, μοιμυάω. Ὁ Πολύβ.
 15, 26. τὸ ἐνόνει με τὸ Διαφιδυρίζοντες ἐξελήρησαν· ὅθεν
 Μυχθισμός, ὁ, στεναγμός με βαρεῖαν ἀναπνοήν διὰ τῆς μύτης,
 Ἡρόδ. 789. 2) περίπαιγμα, καταφρόνησις.
 Μυχθώδης, εος, ὁ, ἡ (μύχθος), ὡσάν να ἀναστενάξη, ὁμοιος
 με βαρυπτενάζοντα.
 Μυχιαῖος, αἶα, αἶον, κ. Μύχιος, ἰα, ἰον (μυχός), ἐσωτερικός.
 Μυχλός, Ζ. μαχλός κ. μύκλος.
 Μυχμός, ὁ (μύζω), κυρίως, Ἐπίθ. καὶ ἀντί τοῦ μυγμός, στεναγμός.
 Μυχόθεν, Ἐπίθ. ἐνδοθεν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 96.
 Μυχοί, Ἐπίθ. ἐντὼ μυχῶ, ἐσωτερικῶς, [ὡς τὸ οἶκος, ἐνδοί κτλ.
 ἀλλ' ὁ τονισμός· εἶναι ἀστατος.]
 Μυχόνδε, Ἐπίθ. εἰς τὸν μυχόν, Ἐμπεδ.
 Μυχόνους, ὁ, ἡ, ταυτ. κρυφίνους, Φωτ. σ. 201.
 Μυχόπεδον, τὸ, γῆς βάθους, ἄδης, Φωτίος.
 Μυχορήμων, ὁ, ἡ, ταυτ. βαδύγλωστος, δεινὰ λέγων, Φωτ. Λεξικ.
 Μυχός, ὁ, πληθ. καὶ τὰ μυχά, Καλλιμ. κ. Διονύσι. περιηγ. 117.
 (μύω, μύζω, τὸ κλείω), Ἰλ. ρ, 36, χ, 440, ὁ ἐνδοτάτος τό-
 πος, γωνία οἴκου, λιμένος θαλάσσης, ναοῦ, ὄρους. Καὶ Τροπ.
 διὰ μυχῶν βλέπουσα ψυχὴ, ἥτις θεωρεῖ πάντοτε κρυφίως, ὁ-
 λίως, Σοφ. Φιλοκτ. ὅθεν ὡς ὑπερθ. μυχώτατος, μυχαίτατος, μυ-
 χοίτατος, κ. μύχματος, ἐνδοτάτος· καὶ τὰ Ἐπίθ. μυχόθεν, μυχοί,
 μυχόνδε (εἰς τὸν μυχόν).
 Μυχότροπος, ὁ, ἡ, ἔχων μυστικὰ φρονήματα, Ἀριστοφ. Θεσμ.
 Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί μοιχότροπος· Οἱ παλαιοὶ ἀνεγίνωσκον καὶ τὰ δύο.
 Μύχουρος, ὁ, ἡ, ὁ φύλαξ τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων, Δυ-
 κόφρ. 373.
 Μυχώδης, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μυχοὺς, κεκρυμμένους τόπους, περι-
 πάτους κτ.
 Μυχών, ὁ, κ. Μυκῶν, ταυτ. σωρός, θημῶν, Ἡσύχ.
 Μύω, μ. ὕω, σημαίνει πρῶτον τὸν τόνον, ὅστις γεννᾶται, ὅταν
 κλείσῃς τὸ στόμα, καὶ συνελίψῃς τὰ χεῖλη, π. χ. ὁ τόνος τοῦ
 μ ἢ π γεννᾶται μύσαντος τοῦ στόματος· ἔπειτα, τὴν πράξιν αὐ-
 τήν, δηλ. τὴν κλείσιν τοῦ στόματος· ὅθεν καὶ ἐπὶ ὀδύνης, ὅπο-
 τε τις δάκνει τὰ χεῖλη· ὅθεν μύζω, μυάω, μοιμυάω, μύλλω,
 μοιμύλλω, μυλλάω, μυλλαίνω, τὰ ὁποῖα σημαίνουσιν ἡ τὸν τό-
 νον, ἡ τὴν κίνησιν ταύτην. 2) κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, Ἐνερ. κ.
 Οὐδ. Ἰλ. ω, 657. 3) κλίνω, συγκαλίνω· ὅθεν τὸ Ἰων. ἡμύω, ἀντί
 ἀμύω, νύω, κλίνω. 4) ἀντί μύσσω, ἀμύσσω, κυρίως, πιέζω, ἐκ-

Σλίβω· ἐπειτα, ἐκβυζάνω διὰ σικύας (βεντούζας)· ἐπειδὴ ὁμοίως ἡ
θεραπεία αὕτη προήλθεν ἐκ τῆς φυσικῆς διὰ τοῦ στόματος ἐκμυζή-
σεως τῆς πληγῆς· διὰ τοῦτο μετέπεσεν ἡ σημασία τῆς λέξεως
εἰς τὸ ἀνασκάζω, σχίζω, κάμνω χαράγματα, καὶ ἐπειτα διὰ σι-
κύας ἐκβυζάνω τὸ κακόχυμον ὑγρὸν· διὰ τοῦτο οἱ παλαιοὶ ἀπατη-
θέντες παρήγαν τὴν λέξιν ἐκ τοῦ αἵμα, καὶ αἱμάτω. Πρβ. τὰς
ὁμοίας παραγωγὰς ὅλων τῶν λέξεων, αἱ ὁποῖαι σημαίνουσι τὸ θε-
ραπεύειν. π. χ. ἀέσμαι, ἰάσμαι, θεραπεύω, ἡπιῶ κτλ. 5) ἐκ
τούτου εἶναι καὶ τὸ μύνω (ὡς θύνω, θύνω), ἀμύνω, προβάλλω,
ἀποκλίνω.

Μυώδης, εὐς, ὁ, ἡ (μῦς, εἶδος), ὡσάν ποντικός, γεμάτος πον-
τικούς.

Μυών, ὄνος, ὁ (μῦς), μέρος τοῦ ζωικοῦ σώματος, ὅπου συνέρ-
χονται πολλοὶ μῦες, ὡς ἡ κνήμη, Ἰλ. π, 315. Ἀπολ. Ῥόδ. 4,
1520. Θεόκριτ. 25, 149.

Μυωνία, ἡ, ἡ Μυωξία, Ἡσύχ. κ. Μυωπία, ἡ, τρύπα τῶν πον-
τικῶν. 2) λοῖδορον ὄνομα ἐναντίον ἀσελγεὺς γυναικός, ὡς μῦς λευ-
κός, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 10. ἐξ Ἐπικράτους.

Μυωξός, ὁ. Ζ. μυοξός.

Μυωπάξω, ταυτ. μυωπιάξω.

Μυωπία, ἡ (μύωψ), Κ. κοντοφθαλμία. 2) τρύπα ποντικῶν, ἄλ-
λος, μυωνία, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 6, 37.

Μυωπιάξω, εἶμαι κοντοφθαλμος.

Μυωπίας, ὁ, ταυτ. μύωψ, ἀριθ. 1.

Μυωπίασις, ἡ, ταυτ. μυωπία.

Μυωπίξω, μ. ἴσω : ἵππον, κεντῶ τὸν ἵππον μὲ τὸν μύωπα, χυδ.
μαχμοῦξι. 2) μυωπίζεσθαι, τὸ κεντίζεσθαι, ἢ πληγόνεσθαι ἀπὸ
μύωπας, (ἀλλογομύγας Κ.), καὶ ὅταν ὁ ἵππος ἀποδιώκῃ τὰς ἀλλο-
γομύγας, μυωπίζεται, λέγει ὁ Ξενοφῶν, Ἰππικ. 4, 5. 3) Μεταφ.
πολεμοῦμαι, καταδιώκομαι, κατατρέχομαι.

Μυωπός, ὁ, ἡ, ταυτ. μυωπίας, κ. μύωψ.

Μυωτός (μῦς), ἔχων μῦας : χιτῶν, μῦας ἔχων ἐμπειροεικλόμενος,
συνήθης εἰς τοὺς Ἀρμενίους, Πολυδ. 7, 60. 2) μυωτόν, ταυτὸς.
μυός οὐς, φυτόν τι.

Μύωψ, ὡπος, ὁ (μύω, ὦψ), ὅς τις βλέπει μόνον τὰ πλησίον,
καὶ πάλιν κλείει ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς· κοντοφθαλμος Κ. κ. χυ-
δαῖκ. οἱ Σμυρναῖοι, κοντοβίττης. 2) ἡ μύγα τοῦ ἵππου καὶ βωδίου,
οἰστρος. 3) τὸ Κ. πτερνιττήριον· χυδοτοῦρ. μαχμοῦξι : ἐν τοῖς
μύωψιν περιπατεῖν, Θεόφ. χαρακ. 20. Μεταφ. φυσικὴ ὁρμή. Πρβ.
οἰστρος. 4) Νομ. ἡ κρικέλα τοῦ ἀγχιστρου, Ὀππ. Ἀλ. 3, 254.
: χειρός, ἀλλὰ σημαίνει μᾶλλον τὸν μικρὸν ἢ ἄκρον δάκτυλον.

Μῶα, κυρίως, μῶα, Λακων. ἀντὶ μῶσα, μῶσα.

Μῶδιξ· Ζ. σμῶδιξ, κ. μῶλωψ.

Μωκάω, ὦ, ἄομαι, ὦμαι, πεποιημένη φωνὴ ἐκ τοῦ μουγκρίζμα-
τος τῶν καμήλων, ὡς μυκάω, μηκάω κτλ.

Μωκάω, ὦ, ἄομαι, ὦμαι (μῶκος), περιγελῶ, περιπαίξω (μασκα-
ρεύω χυδ.), κυρίως, διὰ σχημάτων τοῦ προσώπου· ὅθεν ἡνωμένον
μὲ τὸ μορφάζειν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 1, 29.

Μώκημα, τό, κ. -κία, ἡ, περίπαιγμα, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 3, 19.

Μωκίζω, περιπαίξω.

Μωκός, ὁ, περιπαίξων, κ. Μῶκος, ὁ, τὸ περίπαιγμα, συγγενές
μὲ τὸ μῶμος κ. μῆμος. Ζ. μάω, εἰς τὸ τέλος.

Μῶλος, ὁ, πόνος, κόπος, ἔργον, ἔξαιρ. πόλεμος· ὅθεν καὶ μά-
χη, Ὀμ. Ἀρης μῶλος· Κατὰ μῶλον, εἰς τὸν ἀγῶνα, τὴν μά-
χην, Ἀνάκλ. 3, 144, ἀριθ. 12. ὅθεν, μωλέω, ταυτ. μάχομαι·
μολίων, οὐες, οἱ, μαχηταί, Ἡσύχ. Τὸ ἐρμηνεύουσι καὶ πηλός,
λάσπη τοῦ λιμένος· ἢ λέξις κυρίως εἶναι Ἰων. ἢ Δωρ. τύπος ἀντὶ
μῶλος, ὡς κῆρος κ. κῶρος, λῶπος, καὶ λῶπος, κῶνος καὶ κῶνος,
κόλον καὶ κῶλον κτ. καὶ τὸ θεματικὸν μῶλω εἶναι ὁ διὰ τοῦ σκοτεινοῦ α
τύπος τοῦ μάλω, μέλω, μύλω. Ἐκ τοῦ μῶλω εἶναι mola, mo-
lere, ὡς μύλη, μύλλω, μολίω, molio, molior, ἐπὶ τοῦ κινεῖν
βάρη· ὅθεν ἀντὶ πονέω, μεγέω, μάχομαι. Προσέτι μολύω, ὕζω,
ὕσσω· ὅθεν μολυχνός, κ. μωλυχνός, ταυτ. μεμολυσμένος, μέ-
λαν, δεισταλέον· τὸ μῶλυξ, μῶλῦς, μωλυρός, ἀλεσμένος, εὐτρι-
πτος, μαλακός (ἀντὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται καὶ μολορός, μολυ-
ρός· καὶ ὅπου ἀνήκει καὶ μολοβρός), ὅλα εἰς τὴν τροπικὴν σημα-
σίαν τοῦ μογερός, λυπηρός, ανιαρός, βραδύς, νοδρός, ἀμβλύς.
Ἀντὶ μῶλῦς εἶπαν καὶ μωρός, ἀττ. μῶρος· καὶ οἱ σχολιασταὶ ἔ-
χουσι μορέω κ. μωρέω ἀντὶ μολέω, μάχομαι, εἰς ἐξήγησιν τοῦ ἐγ-
χεσίμωρος, ἰόμωρος. Ζ. μῶλω εἰς τὸ τέλος.

Μωλυ, υος, τό, μῦθῶδες φυτόν, εἰς τὸν Ὀμ. Ὀδυσ. κ, 305. 2)
εἰς τοὺς μεταγεν. εἶδος σκορόδου, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 15. Διοσκ.
3, 54. καὶ

Μώλυα, ἡ, καὶ Μάνυα, σκορόδον μὲ μίαν κεφαλὴν.

Μωλύξω, κ. Μωλύνω. Ζ. τὸ ἐφ.

Μώλυξ, υχος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ

Μῶλῦς, ὁ, ἡ· κατὰ τὴν ἀναλογίαν πρέπει νὰ τονίζεται μῶλῦς·
ὅθεν μωλύνω, μωλύνω, ἀμβλύνω, ἀσθενίζω, ἀδυνατίζω. Παθ.
μωλύεσθαι, ταυτ. μαραίνεσθαι, ἀμβλύνεσθαι· Μεταφ. ἀσθενίζε-
σθαι, βραδύνειν, ἀτονεῖν, γηράσκειν. Συγκρ. μωλύτερος· καὶ ἀμ-
βλύς τὸν νοῦν, μωρός. [Μῶλῦς Ἰων. ἀντὶ μολύς, μὲ φαίνεται ὅτι
εἶναι τὸ πρωτότυπον τοῦ ἀμβλύς· καθὼς ἐκ τοῦ μορτός, μορός,
βροτός, οὕτως ἐκ τοῦ μολύς, μλύς, βλύς, ἀβλύς, ἀμβλύς, μά-
λαξ, βλάξ, μελίξω, βλιξω, μολεῖν, μολίσκω, βλωσκω. Τὸ αὐ-
τὸ καὶ μῶλωψ, κυρίως ταυτ. κόλλωψ, οὐλή (σημάδι εἰς τὸ σῶμα),
στρογγύλη, φουσκωμένη, ὡς κορδύλη τις.]

Μωλύτης, ου, ὁ, ταυτ. μῶλος, Διογ. Λαέρτ. 7, §. 170. ὅθεν

Μωλυτικός, ἡ, ὄν, ἀσθενίζων, ἀδυνατίζων.

Μωλύω, κ. Μωλύνω. Ζ. μῶλῦς.

Μωλωπίξω, πληγόνω, κάμνω στίγματα, κεντήματα· καὶ Τροπ.
εἰς τὸ ἡθικόν, Πλούτ. Ὑγιειν. Παραγγέλ.

Μωλωπικός, ἡ, ὄν, πρῆσμένος, γεμάτος πληγὰς.

Μῶλωψ, ὡπος, ὁ, πρῆσμα ἀπὸ κτύπημα· τυφλός μῶλωψ, Πλούτ.
Αἰμ. Παῦλ. 19, ταυτ. μῶδιξ, σμῶδιξ, σμῶδιξ (ἐκ τοῦ μάω, ὦω,
σμάω, σμῶχω), ὡσαύτως ἐκ τοῦ μάω, ὦω, σμάω, ὦω, εἶναι
μῶλος, σμῶλος, κ. μῶλωψ, μῶλοψ, ὡς σκῶλος, σκόλος, σκό-
λοψ, δόλος, δόλοψ, αἶδος, αἶδοψ, θυμάλωψ, αἰμάλωψ, ὕρωψ.
Ζ. δρύακες.

Μῶμαι, συναίρ. ἀντὶ μάομαι, ζητῶ, ποιητ. Ζ. μάω, ἀριθ. 2.

Μωμάομαι, Ἰων. Μωμέομαι, μ. μωμήτομαι (μῶμος), περιπαί-
ξω, χλευάζω, κατηγορῶ, καταφρονῶ.

Μῶμαρ, ταυτ. μῶμος, Διοφ. 1134.

Μώμευμα, τό, ἡ Μώμημα, τὸ κατηγορημένον, ἐφεγμένον· ψό-
γος, περίπαιξις, καταφρόνησις.

Μωμεύω, ταυτ. -άομαι, έομαι· ὅθεν

Μωμητής, οὔ, ὁ, κατηγορητής· κ.

Μωμητός, ἡ, ὄν, ψεγμένος, ἄξιος ψόγου, κατηγορίας.

Μῶμος, ὁ, χλεύη, κατηγορία, ψόγος : μῶμος ἔπεται παντὶ κα-
λῶ. 2) εἰς τῶν θεῶν, ὅς τις ἔφεγε καὶ ἐπεριγελά ὅλα τὰ καλὰ,
Ἀνάκλ. 1, σ. 487. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὀμήρου ἦτο ἀγνωστός. Τὸ
αὐτὸ κ. μῶμαρ Δωρ. (ὡς μῆχαρ, μῆχος), Αἰολ. μῶμαρ, τὸ ὅθεν
εἶπαν Μωμαρίζω, ἀντὶ γελοιάζω· Τελευταῖον, τὸ μῆμαρ συνέχεται μὲ
τὸ μῆμος, καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν μιμουμένων διὰ χλεύην, καὶ περι-
πατεῖν. Ζ. μῶω. Ἄλλοι τὸ παράγουσιν ἀπὸ τὸ μέμφω, ομαι, Πα-
ρακ. μέμομαι, μέμος, μῶμος, μῆμος. Πρβ. μωκάω.

Μωμοσκόπος, ὁ, ἡ, ὅς τις παρατηρεῖ τὰ πρὸς θυσίαν φερόμε-
να ζῶα μὴ ἔχουσι σφάλμα τι, Κλήμ. Ἀλεξ. Ζ. ἱεροποιός. -σκο-
πέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.

Μῶν, Ἐπίρ. συναίρ. ἐκ τοῦ μῆ οὖν, Δωρ. κ. ἀττ. ἐπὶ ἐρωτήσεως,
ἀραγε; κ. μῶν μή; Πλάτ. 1, σ. 101.

Μωνιός, μάταιος, ἀχρεῖς, Ἡσύχ. Ἰδ. Μεταμῶνιος.

Μῶνος, Δωρ. Ἰων. ἀντὶ μόνος, μῶνος, ὡς κῶρος, κόρος, κοῦ-
ρος κτλ.

Μώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, ἡ Μώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ, μόνος), ἔχων ἑ-
να μόνον, ἀγχιστον ὄνυχα : ἵππος, Ὀμ. [Νομ. ἐκ τοῦ μῶνος,
μόνος, καὶ ὄνυξ· ἐμπορεῖ ὁμοίως καὶ μόνον ἐκ τοῦ ὄνυξ, ὦνυξ,
προσλ. τοῦ μ.]

Μῶομαι, ὦμαι, μ. μῶομαι, ταυτ. μάομαι· Πρβ. ἐπιμῶμαι,
ζητῶ. Ζ. μάω· [κυρίως, ἰωνικός τύπος, ὡς ζάω, ζῶω, σμάω, σμή-
χω, κ. σμῶχω, κτλ.]

Μωραίνω, μ. ανῶ (μωρός), εἶμαι (ἢ πράττω) ἀνόητος, ἀνοστος,
ἀνόητος, τρελλός, Αἰσχύλ. Πέρτ. 718. Ἐνεργ. κάμνω τινὰ ἀνόητον.
Μετ. εἶμαι ἀπλοῦς, ἀνόητος. Ν. Δ.

Μωρία, ἡ, ἀπλότης τοῦ νοός, ἀνοητία, τρελλία.

Μώριον, τό, εἶδος μανδραγόρου, τὸν ὁποῖον οἱ τρώγοντες μωραί-
νεται, Διοσκ. 4, 76.

Μωρόθεος, ὁ, ἡ, Χρησμ. Σβυλλ. 14, 321. φαίνεται ὅτι μωρό-
θεοὶ εἶναι οἱ ἐθνικοί, πρὸς διάκρισιν τῶν Χριστιανῶν.

Μωροκακοήθης, ὁ, ἡ, μωρός καὶ κακός. Κ. Δουλοπόνηρος,
Προκοπ. Ἀνέκδ. 3. Τὸ αὐτὸ φαίνεται ὅτι σημαίνει καὶ τὸ Μωρό-

κακος, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 223.
 Μωρολόγος, ὁ, ἡ, ὁ λαλῶν μωρά. - λογέω, ὦ, λαλῶ μωρά.
 - λόγημα, τό, κ. - λογία, ἡ, ἀνόητος ὁμιλία.
 Μωρον, τό, ταυτ. μόρον, μούρον, συκάμινον, Ἴων. κ. Δωρ. ὡς
 κῶλον, κόνον κτλ.
 Μωροπόνηρος, ὁ, ἡ, ταυτ. Μωροκακότης, Πολέμ. καὶ Ἀδα-
 μαντ. Φυσιογ.
 Μωρός, ὁ, ὦν, ἀττ. μῶρος, Ἐπίρ. - ρῶς, ἀνόητος, ἀπλοῦς,
 τρελλός, Ἐπίρ. μωρῶς, ὡσάν τρελλός, Τζέτζ. εἰς Λυκόφ. 243. Κυ-
 ρίως, ἐκ τοῦ μωλῦς, ἀμβλύς, βραδύς, βαρὺς, νωθρός, κατὰ τὴν
 ὁρμητέραν ἐξηγήσιν τοῦ Ἡσυχίου· ὅθεν καὶ ἐπὶ αἰσθητικῶν προ-
 βολῶν· ῥίξαι γευσταμένῳ μωραί, ἡ δὴλ. ἄποιοι, μηδεμίαν γευσ-
 τιν προξενούται. Ζ. μῶλος.
 Μωρόσοφος, ὁ, ἡ, τρελλόσοφος, σοφός τρελλός.
 Μωρότης, τητος, ἡ (μωρός), ἀμβλύτης τῆς αἰσθήσεως, ἡ τοῦ
 νοός· ἀναίσθητία, ἀνοητία.
 Μωρόφρων, ὁ, ἡ, τρελλός, ἀνόητος, Μανέθ. 4, 283.
 Μωρόω, ὦ (μωρός), χάμνω μωρόν· ὅθεν
 Μωρώσις, ἡ, ἀμβλύτης τῆς αἰσθήσεως, ἡ τοῦ νοός· ὀκνηρία,
 βραδύτης· ἀναίσθητία, ἀνοητία.

N.

N, νῦ, τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητι-
 κὸν σημεῖον ν, 50, καὶ ν, 50,000. Πρό τῶν γ, κ, χ, ξ τρέπεται
 εἰς γ. Δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς τοιοῦτον τὸ καγγόνυ, διότι τοῦ-
 το εἶναι κατ' γόνυ, καὶ τροπή τοῦ τ εἰς γ καγγόνυ, ὡς τρέπεται
 καὶ εἰς τὰ κακισίοντες, καθδύναμιν, κάββαλε, κτλ. εἰς τὸ πρό
 αὐτοῦ γράμμα. Πρό τῶν μ β π φ ψ τρέπεται εἰς μ, ἐμμένω, ἐμ-
 βάλλω, ἐμπίπτω, ἐμφωλεύω, σύμφηρος. Πρό τῶν λ ρ σ ἡ τρο-
 πὴ τοῦ ν εἰς τὸ ἐφεξῆς εἶναι περιορισμένη· ν πρό τοῦ λ, φέρ-
 εἶπεν, τρέπεται εἰς λ, οἶον σύλλογος κτλ. ἀλλ' εἰς τὰ χωρισμέ-
 να δὲν τρέπεται· ὡσαύτως ν πρό ρ σ ζ εἰς τὴν σὺν πρόθεσιν τρέ-
 πεται εἰς ρ ἡ σ, ἡ χάνεται δι' ὅλου, π. χ. συρόραπτω, σύσσιτος,
 συζῶ· ἀλλ' εἰς τὴν Ἐν πρόθεσιν εἶναι ἀκατάστατον, ὡς ἐνριζος,
 ἐρρύθμος, ἐνσιμος, ἐνταρκος κτλ. Παρεντί- ται συχνότατα εἰς σχη-
 ματισμὸν πολλῶν παραγῶγων ῥημάτων, ὡς ἐκ τῶν βῶω, γᾶω,
 δᾶω, ξᾶω, πᾶω κτ. βᾶνω, βαίνω, γαίνω, γείνω, δαίνω, θαί-
 νω, ξαίνω, ξύνω, πίνω κτλ. Τελευταῖον τὸ ν εἶναι ἐφελευστικόν
 ἢ παραγωγικόν εἰς τὸ τέλος τῶν εἰς σιδοτικῶν πληθυντικῶν, τῶν
 εἰς ε καὶ σι τρίτων προσώπων τοῦ ῥήματος, καὶ τῶν εἰς 3ε κ. φι-
 ἐπὶ ῥημάτων· τοῦτο εἶναι οὐσιώδες μέρος τῶν λέξεων, ἀλλ' ἀπο-
 βάλλεται μὲν διὰ τὴν κακοχηρίαν πρό συμφωνίων, παραλαμβάνεται
 δὲ πάλιν πρό φωνηέντων. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ε τῶν ἐ-
 πιρῥημάτων οὕτως, οὕτω· μέχρις, μέχρις, ἀντικρὺς, ἀντικρὺ κτ.
 Νάβλα, ἡ, κ. Ναύλα, ἡ, κ. Νάβλας, κ. Ναύλας, ὁ, μουσικόν τι
 ὄργανον. - βλιστής, ὁ, κ. Νάβλας, ὁ, ὁ τοῦτο παίζων, καὶ Να-
 βλιστοκτυπεύς, ὁ, Μανέθ. 4, 185. Ναύλον, τό, ἐπὶ τῆς αὐτῆς
 σημασίας, Ἡσυχ. ὅθεν εἶναι περιττὸν νὰ διορθῶνται, π. χ. Πλούτ.
 Συμπ. Προβ. 2, 4. ὅπου ἔκειτο καὶ νάβλον.
 Νάβλας, ὁ, καὶ
 Ναβλιστής, ὁ, καὶ
 Ναβλιστοκτύπος, ὁ· Ζ. Νάβλα.
 Νάγμα, τό, ταυτ. τεῦχος, Ἰώσηφ. Πολ. Ἰουδ. 1, 21, 7. Ζ. νάσσω.
 Νεστήρ, ἥρος, ὁ, καὶ Νεστής, ὁ, ταυτ. ναιέτης, Ἀνάλ. Ζ. νάω.
 Νεστώρ, ὁ (νάω, νέω), ταυτ. ῥέων, Ἡσυχ.
 Νέζω, ὅθεν νένανται, ταυτ. νάω, ναίω, κατοικῶ. 2) ταυτ. νάσ-
 σω· ὅθεν τὸ ῥηματικὸν ναστός κ. ναστός.
 Ναθμός, ὁ, ταυτ. νασμός.
 Ναί, ἄλλος τύπος τοῦ νή, Ἐπίρ. καταφάσσεως, γνωστότατον εἰς
 ὅλους μας. Ζ. νή· ὅθεν ναιδαμῶς, ἀντίθ. τοῦ οὐδαμῶς.
 Ναϊάδες, αἱ (νάω), ἐκ τοῦ ναίης, ταυτ. ναίς, νύμφαι τῶν πο-
 ταμῶν, καὶ ῥευμάτων. Κ. νηραῖδες.
 Ναϊδαμῶς, Ἐπίρ. πάντως, βέβαια, Ἡσυχ. φαίνεται ὅτι εἶναι
 κομικὴ λέξις.
 Ναϊδίσιν, τό, ὑποκ. τοῦ ναός.
 Ναϊέσκε, καὶ Ναιεάτης, Ἴων. καὶ ποιητ. παρατατ. τοῦ ναίω,
 ναιεάω.

Ναιεάω, ὦ, κατοικῶ, καὶ Παθ. κατοικῶμαι· οἶκον εὖ μάλα
 ναιεάοντα, κ. πόλιν εὖ ναιεάουσα, Ὅμ. Τὸ ναιεάσκον ἔχει
 Κοῖντ. Σμυρ. 4, 304. Μουσαῖος 45. τὸ Νηήτατο, Ἀόρ. Διον.
 Περσηγ. 349. 2) Τροπ.· ἀναστόμα, κατοικῶ εἰς τὸ στόμα του,
 δηλ. ἐπαινούμαι, ἀγαπῶμαι.
 Ναιετήρ, ἥρος, ὁ, κ. Ναιέτης, ου, ὁ (ναίω, ναιέω), κάτοικος.
 Νάϊος, ἰα, ἰον, δωρ. ἀντὶ νηίος.
 Ναῖρον, τό, ἰνδικόν τι ἄρωμα.
 Ναίρω, Νάρω· Ζ. ΝΑΩ, ἀριθ. 3.
 Ναίς, ἰδος, ἡ, Ἴων. νηίς, ταυτ. ναίης, νύμφη υδάτων, Κο-
 νων κερ. 2.
 Ναίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ναός.
 Ναίτειρα, ἡ, ἀντὶ ναιετήρα, δηλ. ναίουσα, κατοικοῦσα. Κατὰ
 τὸν Ἡσυχ. οἰκοδόποινα.
 Ναίχι, ἡ Ναίχι, κ. Νήχι, Ἐπίρ. ἀντὶ ναί, νή, ὡς οὐχὶ ἀντὶ οὐ.
 Ναίω, ὅθεν παρατ. ναῖον ἀντὶ ἐναῖον· κατοικῶ· ναίωμα, κατοικοῦ-
 μαί· ὅθεν εὖ ναίωμενον πτολίεθρον· Τὸ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ παθ. ναί-
 ουσιν, Ἰλ. β, 626. ὡσαύτως, ναιεῖς, Σοφ. Αἴας, 602, ὡς καὶ
 ναιεάουσιν, Ἰλ. δ, 45. ἡ ταυτ. κεῖσθαι. 2) ἀντὶ νάω, ῥέω, Ἀ-
 πολ. ῥόδ. 1146. ὅπου τῶρα κεῖται νᾶς. Ζ. νάω εἰς τὸ τέλος.
 Νάκη, ἡ, κ. Νάκος, τό, δέρμα, τομάρι Κ. Ὀδυσ. ξ, 530. τὸ
 ἐκδαρμένον τομάρι τοῦ προβάτου (ἐκ τοῦ νάσσω, νάζω)· ὅθεν
 Νακοδέφης, ὁ, ταυτ. βυρτοδέφης, ταμπάκης χυδαίουτουρ. καὶ
 νακοδαίμων, παικτικῶς πρὸς τὸ κακοδαίμων, Ἀθήν. σ. 352.
 Νάκος, τό, ταυτ. νάκη.
 Νακοτίλτης, ου, ὁ (νάκος, τίλλων), ὅστις μαδᾷ τὰ μαλλία
 ἀπὸ τῶν δερμάτων τῶν προβάτων. - Νακοτίλος, ἐκ τοῦ ὁποῦ μα-
 μαδῶνται, ἡ ἐμαδῆθησαν τὰ μαλλία, π. χ. κωδάριον. - τιλτέω,
 τὸ ῥῆμα, Πολυδ. 7, 28.
 Νάκτης, ου, ὁ, ταυτ. γναφεύς. Πρβ. νάκη.
 Νακτός, ἡ, ὦν (νάσσω), ταυτ. ναστός, γεμισμένος μὲ μαλλία,
 ἡ δερμάτα· τὰ ναιτά, ἀντὶ πῆλοι, ἐμπίλια.
 Νᾶμα, τό (νάω), ῥεῦμα, ῥέον ὑγρὸν, ὕδωρ· πηγὴ.
 Ναματιαῖος, αἶα, αἶον· ὕδωρ, ῥέον νερόν.
 Ναμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ νᾶμα, ρυάκιον.
 Ναματώδης, εὐς, ὁ, ἡ (νᾶμα), γεμάτος νάματα, ῥεύματα
 νερῶν.
 Ναμέρτεια, κ. Ναμερτής, δωρ. ἀντὶ νημέρτεια κτλ.
 Νᾶν, δωρ. ἀντὶ ναῦν, καράβιον. Ζ. νᾶς.
 Νανίον, τό (νᾶνος), ταυτ. βρέφος, Γλωσσ. Φιλοξ.· Κ. νηνίον
 κ. νηνί.
 Νάνιον, ὦν. Κῶρ. θηλυκόν, μάλιστα ἐταίρας. Ζ. νᾶνος.
 Νάννη, ἡ, ἀδελφὴ μητρός, θεία ἐκ μητρός. Ἡσυχ. καὶ Νάννας,
 ὁ, ἀδελφός μητρός, ἡ πατρός, θείος· ἄλλως, γέννας. Ζ. νέννος.
 Νᾶνος, ὁ, μικρόσωμος ἄνθρωπος (τσουτσές τουρκ.), Ἀριστοτ. Ἰστ.
 ζ. 5, 24. 2) καὶ τυρόπιτα. [Εἶναι ἐπίθ. ὅθεν νᾶνα εἰπὶ παιδία
 πάντα, Ἀριστοτέλ. ποιητ. 4, 10. καὶ σημαίνει τὴν ἀσυμμετρίαν
 τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος πρὸς τοὺς πόδας· οὐ τὸ ἄνω μὲν
 μέγα, τὸ δὲ φέρων τὸ βάρος, καὶ περὶ οὐκ, μικρόν· ὅχι ἀπὸ τοῦ
 ἄνω, ἀλλὰ ταυτ. ναστός. Πρβ. νηνέω· ὅθεν νανίον, τό, Κ. νηνί,
 κοῦκλα, μικρὸν παιδίον.]
 Νανώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν νάνων. Ζ. πρ.
 Νανοφυής, εὐς, ὁ, ἡ, ἔχων ἀνάστημα νάνου.
 Ναξία, ἡ, λίθος, ἡ πέτρα, ἡ ἀκόνη, Πίνδ. Ἰτθ. 6, 107.
 Ναξιουργής, εὐς, ὁ, ἡ (νάξιος, ἔργον), εἰργασμένος εἰς τὴν
 Νάξον, ἡ ἀπὸ Νάξιον. Πρβ. Λυκιουργής.
 Ναδομία, ἡ, οἰκοδομὴ ναοῦ, Νικητ. χρομ. 8, 3.
 Ναοποιός, ὁ, ἡ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων ναούς, Ἀριστοτ. ῥητ.
 1, 14. - ποιέω, τὸ ῥῆμα.
 Ναοπόλος, ὁ (πολέω), ὅστις διατρίβει εἰς τὸν ναόν· μάντις,
 Ἀλκαῖος παρὰ Στράβ. 9, σ. 467. 5. 2) ἔφορος τοῦ ναοῦ.
 Ναός, ὁ (νάω, ναίω), οἶκος. 2) οἶκος θεοῦ, τόπος, ὅπου προσκυ-
 νεῖται θεός. 2) τὸ μέρος τοῦ οἰκοδομήματος, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται
 ναῦς. ὅθεν, Ἡρόδ. 1, 181, 183, δύο ναοὶ ἐπάλληλοι εἰς τὸ
 ἱερόν τῆς Βαβυλωνος.
 Ναοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων τὸν ναόν, Ἰγνατ. ἐπιστ. 11, σ. 242.
 Ναοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τοῦ ναοῦ, Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 8.
 2) διοικητὴς καραβίου, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. 10, 134.
 Ναπαῖος, αἶα, αἶον· πτυχαί, χαράδραι, σχισμάδες τῆς κοιλά-
 δος, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρανν. 1026.

Νάπειον, τό, ταυτ. νάπυ, σίνηπι, σινάπι Κ. Νίκανδ. Ἀλεξ., 430. ὅπου ἄλλως ἔκειτο Νάπεια, ἡ, καί ἀπεβλήθη χωρίς ἰκανοῦς λόγους.

Νάπη, ἡ, κ. Νάπος, τό (νάω), τό πρῶτον, κοιλάς μεταξύ δύο ὑψηλῶν βράχων, θαλάσσης κοιλάς, Ἀπολλών. κ. Πλάτ. Νομ. 6, σ. 26. τό δεύτερον, Κασ. δάσος, ἡ κοιλάς εἰς τὴν θάλασσαν, κτλ. Ξενοφ.

Νάπυ, υος, τό, κ. Νάπειον, τό, σινάπι.

Ναπτάλιος, ἡ, ἄλλως, Νάφθα, νάφθα Κ. κ. νέφτι, ἔλαιον ὄρους.

Ναρδίξω, εἶμαι ὁμοίος μετὰ τὴν νάρδον κατὰ τὸ σχῆμα, τὴν ὁσμὴν κτλ.

Νάρδεος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ νάρδον : ἔλαιον.

Ναρδίτης, ου, ὁ, κ. -δίτις, ἡ, ὁμοίος μετὰ τὴν νάρδον, ἡ ἐμπεποιημένος μετὰ νάρδον : οἶνος.

Ναρδολιπής, έος, ὁ, ἡ, ἀλειμμένος μετὰ ναρδολιπών : πλόκαμος.

Νάρδος, ἡ, τό φυτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ ἄνθη ἐκατασκευάζετο τό εὐώδες ναρδολιπών· καὶ αὐτὸ τὸ ἔλαιον· τὸ ἄνθος τῆς, ἐπειδὴ ἦτο ὁμοίον μετὰ στάχυν, ὠνομάζετο νάρδου στάχυς, ἡ ναρδόσταχυς.

Ναρθηκία, ἡ, κατώτερον τι εἶδος τοῦ φυτοῦ Νάρθηξ, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 6, 2.

Ναρθηκίζω, κ. -θηκισμός. Ζ. νάρθηξ.

Ναρθηκινός, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ νάρθηκα, Ἀριστοτ.

Ναρθηκίον, τό, ταυτ. νάρθηξ, ἀριστ. 2.

Ναρθηκοπλήρωτος, ὁ, ἡ : πυρὸς πηγὴ, Αἰσχ. Προμ. 109. ἡ πηγὴ, οἱ σπινθήρες τοῦ πυρός, μετὰ τοὺς ὁποίους εἶναι γεμάτος ὁ νάρθηξ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐντερὴν φυλάττεται. Ζ. πυρτάπορος.

Ναρθηκοφανής, ὁ, ἡ, φαινόμενος ὡς νάρθηξ.

Ναρθηκοφόρος, ὁ, ἡ, ὅστις φέρει, βαττάζει νάρθηκα, ὡς οἱ βάνχοι. Παροιμ. ναρθηκοφόροι πολλοί, παῦροι δὲ τοὶ βάνχοι.

Ναρθηκώδης, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ νάρθηκος, ὁμοίος μετὰ νάρθηκα.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ, ὑψηλὸν καὶ ἀκανθώδες φυτόν μετὰ ἑλαφρά κλωνάρια ὡς καλάμια, γεμάτα ἐντερὴν (φύχας), τὰ ὅποια ἐβάτταζαν οἱ διδάσκαλοι εἰς τὰ σχολεῖα διὰ τὰ τιμωρῶσιν (ὡς περ εἰκός!) τοὺς μαθητάς, Ἀνάλ. 2, 52. καὶ μετὰ τὰ ὅποια ἔδεναν οἱ χειροῦργοι θραυσμένῃ κόκκαλα. -θηκίζω, κ. ναρθηκισμός, ὁ, ἐπὶ τῶν δούλων σημασιῶν, κ. φυλάττω φωτὶν εἰς τὴν ἐντερὴν τοῦ, καθὼς εἰς τὴν ἴσταν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ Προμηθεὺς τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανόν· [διὰ τοῦτο ὠνόμασε τὴν νάρθηκα, τὸν κλεψάντα τὴν κλοπὴν τοῦ κλέπτου (δηλ. τοῦ Προμηθεὺς), ἡγουν τὸν κρύφοντα] 2) κιβώτιον, ἡ πυξίς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφυλάττοντο μυρα καὶ ἄρῳματα· τοιοῦτον τι πολῦτιμον κιβώτιον εὐρὼν ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος μετὰ τῶν λαφύρων τῆς Περσίας, ἐφυλάττεν ἐν αὐτῇ τὴν Ἀριτοτελικὴν τοῦ Ὁμήρου διόρθωσιν, ἥτις διὰ τοῦτο ὠνομάζετο Ἡ' ἐκ τοῦ νάρθηκος ἐκδοσις, Πλούταρχ. Ἀλέξ. 8. 3) οἱ ἱατροὶ ὠνόμαζαν τὰ περὶ φαρμάκων βιβλία τῶν νάρθηκος, κ. ναρθηκία· [ἐκ τοῦ νεαρὸς, νεάρηξ, νάρηξ, νάρθηξ, ὡς ἐκ τούνεος, νεᾶξ, νόστος, νόσσαξ, διότι ἡ εἰς ἡξ κατάληξις εἶναι Ἰωνικὴ ἀντὶ τῆς Δωρ. ᾱξ.]

Νάρκαφθον, τό κ. Νάρκαφθον, ἰνδική τις ῥίζα, καὶ θυμίαμα, Διοσκ. 1, 22. Πρβ. λάρκαφθον, κ. νάρτη.

Ναρκάω, ὦ, παγόνω ἀπὸ τὴν ψύχραν, γίνομαι ἀναισθητός ἀπὸ φόβον, Βίων 1, 10. Πρβ. μαλκίω· ἐκ τοῦ

Νάρκη, ἡ, κ. Νάρκα, ἡ, ἀναισθησία σώματος, ἡ μέλους τινὸς ἐκπληξίς, αἰμωδίασμα, νάρκη κ. φρέξος. Πρβ. Ἀνάλ. 2) ἰχθύς τις, τὸν ὁποῖον, εἰς τὴν χεῖρα, αἰσθάνεται αἰμωδίασμα· [Ὅχι ἀπὸ τοῦ νῆ καὶ ἀρκῆ ἀντὶ ἀλκῆ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Νάρω, τὸ ὁποῖον ἀνῆκει εἰς τὸ νάσσω, νύσσω, κεντῶ· τοιαῦτα κεντήματα αἰσθάνονται, ὅταν κινήτης αἰμωδίασμενόν τὸν πόδα σου, Ἀριστοφ. Σφ. ὡσαύτως, νάρκην τοὺς ὀδόντας, αἰμωδίαζειν τοὺς ὀδόντας· Ζ. νέκω εἰς τὸ τέλος.]

Νάρκημα, τό, ταυτ. νάρκη.

Νάρκησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ νάρκω.

Ναρκίσσενος, νη, νον, ἐκ ναρκίστου κατασκευασμένος : ἔλαιον.

Ναρκισσίτης, έ, ἐκ ναρκίστου κατασκευαστῆς ἡ ὡσάν ναρκισσός : λίθος, Διονύσι. Περιηγ. 1031.

Ναρκισσός, ὁ, κ. ἡ, τὸ ἄνθος ὁ ναρκισσός, Διοσκ. 4, 161. Θεοφρ. Ἰστ. φ. 6, 6.

Ναρκόω, ὦ (νάρκη), κάμνω τινα νὰ λάβῃ νάρκην, νὰ αἰμωδιάσῃ.

Ναρκώδης, εος, ὁ, ἡ, αἰμωδίασμενός, ἀναισθητός,

Ναρκωσις, ἡ, αἰμωδίασις, ἀναισθησία.

Ναρκωτικός, ἡ, ὄν, αἰμωδιαστικός.

Νάρξ, ἡ, ὅθεν αἰτιατ. νάρκα, ταυτόσ. νάρκη, ὡς κρόξ, κρόκη.

Ναρός, ἡ, ὄν (νάω), ῥευστός· κρηναῖα νὰρὰ ποτα, Σοφοκλ. παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμ. ὅθεν τὸ τῆς συνήθειας νηρόν, ἡ νερόν, τὸ ὕδωρ. Ζ. καὶ ναυρός.

Νάρτελος, ὁ, πλεγμαίνον τι ἀγγεῖον, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 672. Πρβ. κάρταλος· Νομίζεται, ὅτι τὸ ἐν ἐγγραφῇ ἀντὶ τοῦ ἄλλου.

Νάρτη, ἡ, ἰνδικόν τι ἄρωμα, ὡς ναῖρον, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 9, 7. τό πρῶτον Νομ. ταυτ. μετὰ τὸ νάρκαφθον.

Νάρω, Ναίρω (ὡς ἄρω αἶρω, δάρω δαίρω κτ.). Ζ. ΝΑΩ.

Νᾶς, ὥρ. ἀντὶ ναῦς, ὡς λᾶς ἀντὶ λεῦς, αἰτ. νᾶν, ὡς λᾶν.

Νάσατο, Νάστη, ἐκ τοῦ νάω, ταυτ. ναίω.

Νάσκαφθον· Ζ. νάρκαφθον.

Νασμός, ὁ (νάω), τό ῥέειν, ῥευστόν τι, πηγὴ. Ἀνάλ. 2, σ. 112. Διοσκ. 80. 706. ὅθεν

Νασμώδης, εος, ὁ, ἡ, πλήρης ῥευστῶν, πλούσιος εἰς ῥεύματα, Ἡσύχ.

Νάσσα, ποιητ. ἀντὶ ἐνασσα, ἐκ τοῦ νάω, ναίω.

Νάσσω, ττω, ζω, μ. νάξω, ταυτ. θλίβω, ὁμαλίζω, Ὀδυσ. φ. 122. σάττω, βύω. ταυτ. τοῦ νέω, Ἰων. νήθω : νῆται πυράν, ὅθεν ναστός, συνθλιμμένος, γεμάτος, πυκνωμένος· Εἰς τὸν Ἰώσηπ. Ἰουδ. ἀντὶ στερόδος. Ζ. νάω εἰς τὸ τέλος, κ. Πρβ. νάγμα.

Νάστης, ου, ὁ (νάω, νάξω), κάτοικος, ἐνοικίς.

Ναστίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ναστός, ἀριστ. 2, Ἀθην. 6, σ. 209.

Ναστοκόπος, ὁ, κόπτων τὸ πλακούντιον.

Ναστός, ἡ, ὄν, συνθλιμμένος, πυκνός, στερόδος, γεμάτος, ὅχι κοῖλος. 2) πυκνόν τι, καὶ γεμάτον πλακούντιον, Ἀριστοφ. Πλούτ. Ζ. νάσσω.

Ναστότης, ἡ, πυκνότης, στερότης, Σιμπλίμ· εἰς Ἀριστοτ.

Ναστοφάγος, ὁ, ἡ, ὁ τρώγων ναστούς, ξηρὰ πλακούντια, ἄρτον μόνον κτλ. Παντ. Ἀρκ. 42. ξηροφάγος, λέφωμεν ἡμεῖς. -φαγέω, τὸ ῥῆμα· Πρβ. ξηροφαγία.

Νάττω· Ζ. νάσσω.

Ναυαγέω, ὦ, μ. ἦσω, Κ. καραβοττακίζομαι· καὶ ἐπὶ πηλίνου σκευούς, τὸ ὁποῖον ττακίζεται, Αἰσχ. Λεῖψ. Πρβ. ὀστρακώ. 2) Μεταφ. πάσχω ζημίαν, ἡ δυστυχίαν.

Ναυαγία, ἡ, καραβοττακισμός.

Ναυάγιον, τό, λείψανον ττακισμένου καραβίου· καὶ ἐπὶ παντός ἄλλου δυστυχήματος : ἱππικὸν ναυάγιον, ὅταν οἱ ἵπποι ττακίζωσι τὴν ἄμαξαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ζευγμένοι, Σοφ. Ἡλέκτ. 730. Εἰς τοὺς μεταφ. ἀντὶ τοῦ πρ. Ἐκ τοῦ

Ναυαγός, ὁ (ναῦς, ἄγνυμι), τοῦ ὁποίου ἐττακίττη τὸ καράβιον εἰς τὴν θάλασσαν· Μεταφ. δυστυχής, καθ' ὁποῖονδήποτε τροπὸν. 2) ἐκ τοῦ ἄγω, ἀντὶ ναυηγός, ἄγων, φέρων, διοικῶν τὸ καράβιον, Εὐφορίων εἰς Ἑλλάδ. Χρηστομ. σ. 14.

Ναυαρχέω, ὦ, εἶμαι Ναύαρχος, διοικῶ τὰ καράβια.

Ναυαρχία, ἡ, ἡ διοίκησις τῶν καραβίων, τοῦ στόλου.

Ναυαρχίς, ἴδος, ἡ, ναῦς, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ὁ Ναύαρχος, ὅστις διοικεῖ ὅλον τὸν στόλον.

Ναυάτης, ἀντὶ ναύτης, Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμε. 453· Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀλλ' ὁ σχηματισμός εἶναι ὁρθός.

Ναυβάτης, ου, ὁ (ναῦς, βάω), ταυτ. ναύτης. ὅστις ταξειδεύει μετὰ τὸ καράβιον.

Ναυδέτον, τό (δέω), σχοινίον τοῦ καραβίου, Εὐρ. Τρ. 811.

Ναυηγός, Ἰων. ἀντὶ ναυαγός.

Ναυκληρέω, ὦ, εἶμαι ναύκληρος, ἔχω ἰδικόν μου καράβιον, καὶ τὸ ἀγωγιάζω εἰς ἄλλους, μετὰ γεν. κ. αἰτιατ. καὶ ἀντὶ τοῦ ναυτίλλομαι, ταξειδεύω μετὰ τὸ καράβιον, Ἡσύχ. 2) ἔχω οἶκον, καὶ τὸν ἐνοικιάζω εἰς ἄλλους, ἡ τὸν οἰκονομῶ. Τροπ. -κυβερνῶ τὴν πόλιν, ὡς ναυτολέω, Αἰσχ. Σοφοκλ.

Ναυκληρία, ἡ, ζωή, ἐπάγγελμα, ἡ καὶ καράβιον ναυκλήρου, Εὐρ. Ἑλ. 1535.

Ναυκληρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ναύκληρον.

Ναυκληρίον, τό, τὸ καράβιον τοῦ ναυκλήρου. 2) τὸ ναυκλήρ. ταυτ. ναύσταθμος, Εὐριπ. Ῥήτορ. 233.

Ναύκληρος, ὁ, (ναῦς, κλήρας), καραβοκύριος Κ. ὅστις εἶναι καράβιον ἰδικόν του, καὶ τὸ ναυλόνει εἰς ἄλλους. 2) οἰκοκύριος, ὅστις ἐνοικιάζει τὸν οἶκον του, ἡ μέρος αὐτοῦ εἰς ἄλλους. 3) Κασ.

ἀντί ναυτικός : πλάτην, Σοφοκλ.

Ναυκληρώσιμος, ὁ, ἡ, ἰστέγαι, οἰκήματα, τὰ ὅποια ἐμποροῦν νὰ ἐνοικιασθῶσι. 4) καὶ ἀντί ναύκαρας, δηλ. δῆμαρχος. Ζ. τὸ ἐφεξ.

Ναυκράρια, ἡ, κ. Ναυκράρια, τὰ, κ. Ναυκαραϊκός. Ζ. τὸ ἐφ.

Ναύκαραοι, οἱ, ἀττ. γραφ. ἀντί ναύκληροι, καὶ ἐσφαλ. ναύκαροι (ὡς κεφαλαργία, γλώσσαργος κτλ. ἀντί κεφαλαλγία, γλώσσαλγος κτλ.) εἰς τὴν τοῦ Σόλωνος πολιτικὴν διάταξιν τῶν Ἀθηναίων, ὅποτε ὅλον τὸ πλῆθος ἦτο διηρημένον εἰς 4 φυλάς· οἱ αὐτοὶ εἰς τὴν τοῦ Κλειτθέου διαίρεσιν εἰς 10 φυλάς, ἐλέγοντο δῆμαρχοι, Ἡρόδ. 5, 71, ὅπου πρυτάνεις τῶν ναυκράρων εἶναι οἱ αὐτοὶ, οἵτινες ἀπὸ τὸν Θουκυδίδην ὀνομάζονται οἱ ἐννέα ἄρχοντες, 1, 126. Οἱ ναύκαροι ἐφρόντιζαν εἰς τὰς 48 ναυκράριαις, ὡς ἐπεῖτα οἱ δῆμαρχοι εἰς τοὺς δῆμους, τὰς συνεισφοράς τῶν πολιτῶν εἰς τὰς δαπάνας τῆς πόλεως. Περὶ τῆς διαταγῆς τῶν Ζ. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 37. καὶ Πρβ. Ἡρόδ. 5, 66, 71, κ. Δημοσθ. κατὰ Μακάρ. Πᾶσα ναυκράρια ἐδίδε δῶν ἱππεῖς, καὶ ἐν πλοῖον. Ζ. τὴν σημ. εἰς τὸ ΝΑΩ.

Ναυκρατέω, ὦ, ἐξουσιάζω διὰ τῶν καραβίων εἰς τὴν θάλασσαν, νικῶ εἰς τὰς ναυμαχίας· ὅθεν

Ναυκράτης, εὖρος, ὁ, ἡ, ὅστις κρατεῖ στέρνῳ τὸ καράβιον. 2) ὅστις διὰ τῶν καραβίων νικᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔχει τὴν ὑπεροχὴν ἀπὸ ἄλλους. 3) ὅστις διὰ τῶν καραβίων, ἢ διὰ στόλου κρατεῖ τόπον τινα, ἢ λιμένα, Ἡρόδ. 5, 36. 4) ἰχθύς τις, διάφορος τοῦ Ἐχενίς, Γεωργ. Πισίδ. ἐξαήμερ. στ. 987.

Ναυκρατητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ φέρων, ὁδηγῶν εἰς τὴν διὰ θαλάσσης νίκην, ἡ ὑπεροχὴν.

Ναυκρατία, ἡ, νίκη, ὑπεροχή, κυριότης διὰ θαλάσσης.

Ναυκράτωρ, ὁρος, ὁ, ἡ, ταυτ. ναυκράτης, κύριος, ἡ κυβερνήτης, διοικητής καραβίου, Σοφοκ. Φιλοκτ. 1072.

Ναύλα, ἡ. Ζ. νάβλα.

Ναυλολογέω, ὦ, ζητῶ, ἡ συνάζω τὸν ναῦλον· ἐκ τοῦ

Ναῦλον, τό, κ. Ναῦλος, ὁ (γράφεται καὶ μετ' ἄλλ.), ὁ μισθός τοῦ καραβίου, τὸ ἀγώγιον, ἡ ἐνοίκιον, Δημοσθ. σ. 882. 2) ἀντί ναύλα, ἡ, ἀμφοιβ.

Ναυλοχέω, ἀμεταβ. κείμαι, κάθομαι εἰς τὸν ναῦλον, λιμένα, ἡ ἀσφαλὴ τόπον μετ' ὃ καράβιον μου, καὶ παραφυλάττω ἀρμόδιον καιρὸν διὰ νὰ ἀποπλεύσω, ἡ νὰ προσβάλω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· Μεταβ. παραμονεύω ἐκ λιμένος τινος τὸν ἐχθρὸν, Νικήτ. Χρον. 31· ὅθεν

Ναυλοχία, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ναυλοχεῖν.

Ναύλοχος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ. λιμὴν ναύλοχος (ναῦς, λέχος, ἡ λόχος), λιμὴν, ὅπου ἐμποροῦν νὰ σταθῶσι καράβια ἢ στυγα καὶ ἀσφαλίσμένα ἀπὸ ἀνεμον, Ὁμ. 2) οὐσιαστ. πᾶς τόπος, ὅπου ἐμποροῦν νὰ σταθῶσι πολεμικά καράβια, καὶ νὰ παραμονεύωσι τὸν ἐχθρὸν, ταυτ. ναύσταθμος· Ὁ Σοφοκλ. Τραχ. 654. λέγει ναύλοχα λουτρά, ἀντί λουτρά ἐν τῷ λιμένι.

Ναυλόω, ὦ : πλοῖον, ναυλόνω, δίδω μετ' ὃ ναῦλον τὸ πλοῖόν μου· Ναυλοῦμαι, λαμβάνω, μετ' ὃ ναῦλον ἄλλου πλοῖον, Πλούτ. Συμ. Προβ. 7, 6, 2. Πολύβ. 31, 20.

Ναυμαχέω, ὦ, μάχομαι διὰ θαλάσσης μετ' ὃ καράβια : τινί, κατὰ τινός.

Ναυμάχης, ου, ὁ, ταυτ. ναυμάχος.

Ναυμαχησεῖω (ἐκ τοῦ Μέλ. ναυμαχέω, ἡσώ), ἐπιθυμῶ νὰ κάμω μάχην διὰ θαλάσσης.

Ναυμαχία, ἡ, μάχη διὰ θαλάσσης.

Ναυμάχος, ὁ, ἡ (μάχη), μαχόμενος διὰ θαλάσσης.

Ναύμαχος, ὁ, ἡ : ξυστά, Ὁμ. ὡς δόρατα ναύμαχα, Ἡρόδ. λόγχοι, κοντάρια, ἀρμόδια διὰ ναυμαχίαν.

Ναυπηγέτης, ὁ, Λυκόφρ. 873. κ. - πηγής. ὁ, ἡ, Μανέθ. 4, 324. ταυτ. ναυπηγός.

Ναυπηγέω, ὦ, κτίζω καράβια.

Ναυπηγήσιμος, ὁ, ἡ, ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς οἰκοδομὴν καραβίων : ὕλη, ξύλα.

Ναυπηγία, ἡ, οἰκοδόμησις καραβίου, καθοπλισμός στέλου.

Ναυπηγικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς ναυπηγίαν.

Ναυπήγιον, τό, τόπος, ὅπου κτίζονται καράβια.

Ναυπηγός, ὁ (πηγνύω), οἰκοδόμος καραβίου.

Ναύπλιος, ὁ, ὄν. Κύρ.

Ναύπορος, ὁ, ἡ, ταυτ. ναυσίπερατος, ἡ ναυσίπορος, Αἰσχ.

Εὐρ. 10.

Ναυρός, ὁ, Ἑλλαδίου Χρηστομ. Νομ. ἀνεμώδης, κούφονος ἀνθρωπος, ἐκ τοῦ αὐρα κ. νή. Ζ. νή· ἀνόητος παραγωγὴ! Εὐρίσκονται ὁμως ἐξηγημένα ναῦρα, ἡ ναυρόν, ὄγκος, κ. ναυρίζω, καταμωκάομαι· Κατὰ τοῦτο ἐμπορεῖ νὰ εἶναι τὸ πρωτότυπον τοῦ Λατ. nasus, naves (ρ καὶ σ μεταβάλλονται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας), καὶ νὰ σημαίνῃ Μεταφ. φέρων ὑψηλὰ τὴν μύτην (ὄγκος), ὑψηλόφρων ἢ καταφρονητικός· καὶ ναυρίζω, ὡς εἰνάω, νομίζω τι νὰ τρελλόν, ἐπεὶδὴ τοὺς τρελλοὺς ἐλκουσιν ἀπὸ τὴν μύτην· Μ' ὅλον τοῦτο ἡ παραγωγὴ αὕτη εἶναι δύσκολος· Ναυρός εἶναι ἡ αἰὼλ. ἀντί ναρός, Τροπ. βλεπνός, κορυζώδης, μύξος, μύσχος, μυξιάρης κ. δηλ. μωρός, καὶ ἀνόητος· ἡ ἀντί νεαρός, συναϊρ. ναρος, ναύρος, δηλ. νεανικός, τὸ ὅποιον κατανατᾷ εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν.

Ναῦς, ἡ, καράβιον, Ἰων. νῆς, κ. νεῦς, κ. νᾶς, γεν. ναός, νεός, ἀττ. νεώς; Ἰων. νηός. Αἰτιατ. ναῦν, νᾶν· πληθ. ναῦς, κ. ποιητ. νέας, νῆας. Ἐκ τοῦ νᾶω, ναύω, μ. ναύσω, πλέω, κολυμβῶ, τύπος ἄλλος ἀντί νέω, νεύω, νεύσω, ὅθεν νεύς, καὶ αἱ πτώσεις μετ' ὃ ε· ὡσαύτως, νῆσος, νῆττα, νῆχω, κτλ.

Ναυσθλόω, ταυτ. ναυστολέω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 126. κ. Εὐρ. ἐκ τοῦ ναῦσθλον, ταυτ. ναῦλον.

Ναυσία, ἡ, κ. Ναυσίασις, ἡ, ἀρρώστια τῶν ἐν τῷ πλοίῳ, ξερατός, ἀποστροφή φαγητοῦ. Καθ. ἀηδία, ἀχαμνωσύνη, δυσἀρεστήτης.

Ναυσιάω, ὦ, ξερνῶ, ἔχω κλίσιν νὰ ξεράσω, ἀηδιάζω. Ναυσίων, ὅστις εὐρίσκεται ἀχαμνῶ, τοῦ ἔρχεται ἀτυχῶ, λέγομεν οἱ Θετταλοὶ τὴν σήμερον.

Ναυσιβάτης, ταυτ. Ναβάτης. Μανέθ. 1, 325.

Ναυσίβιος, ὁ, ἡ, τρεφόμενος ἀπὸ τὸ καράβιον, ναυτης.

Ναυσίδρομος, ὁ, ἡ, Ἑνερ. βοηθῶν, ταχύνων τὸν δρόμον τοῦ καραβίου : οὖρος, Ὁρφ. ἐμπορεῖ ὁμως καὶ Οὐδ. νὰ σημαίνῃ Ἐρχομενος εἰς τὸ καράβιον.

Ναυσικάα, ἡ, ὄν. Κύρ.

Ναυσίκληιτος, ὁ, ἡ Ναυσίκλητος, περίφημος διὰ τῶν καραβίων, ἡ διὰ τῆς ναυτικῆς τέχνης, Ὁδυσ.

Ναυσιόεις, εἶσα, ἐν (ναυσία), ὅστις ναυτιᾷ, ὡς ναυτιόεις : Νίκανδρ.

Ναυσιόω, ταυτόσ. ναυσιάω· ἐλήφθη βέβαια ἀπὸ τὸ ποιητ. ναυσίων.

Ναυσιπέδη, ἡ, σχοινίον τοῦ καραβίου· κ. ἰστοπέδη κτλ. Λουκιαν· Λεξιφ.

Ναυσιπέρατος, ὁ, ἡ (περάω), ταυτ. ναυσίπορος, Διον. Ἀλικαρ. Ἀρχαιολ. 344.

Ναυσίποδες, κ. Ναύποδες, οἱ (πούς, ναῦς), ποιητ. οἱ νησιωται, ἐπεὶδὴ σχεδὸν πάντοτε περιπατοῦσι μετ' ὃ πλοῖα· Πρβ. διὰ τὸν σχηματισμὸν κονιόποδες, κ. κονίποδες, κ. Ζ. τὴν σημ. εἰς τὸ νᾶω.

Ναυσίπομπος, ὁ, ἡ (πέμπω), Ἑνεργ. πέμπων, συνοδεύων, φερων τὸ καράβιον : αὐρα, ἀρμόδιος ἀνεμος. 2) Παθ. σταλμένος, ἡ φερμένος εἰς τὸ καράβιον.

Ναυσίπορος, ὁ, ἡ (πόρος), πλευστός διὰ καραβίου, μόνον διὰ καραβίου δυναμένος νὰ περασθῇ, νὰ περιπατηθῇ. 2) Ναυσίπορος, πλέων, ταξειδεύων μετ' ὃ καράβιον.

Ναυσίστονος, ὁ, ἡ : ὕβρις, ὕβρις μετ' ὃ στεναγμὸν ἡνωμένη διὰ τὴν ἦτταν ἐν θαλάσῃ, Πίνδ. Πύθ. 1, 140.

Ναυσιφόρητος, ὁ, φερόμενος μετ' ὃ καράβιον, ταξειδεύων μετ' ὃ καράβιον. ναύτης, Πίνδ.

Ναυσίωσις, ἡ, ταυτ. ναυτίωσις.

Ναύσταθμον, τό, κ. Ναύσταθμος, ὁ, σταθμός καραβίων, λιμὴν ὅπου στέκονται καράβια.

Ναυστολέω, (ναῦν, στέλλω), στέλλω καράβιον. Μεταφ. κινῶ, διοικῶ : ναυστολεῖν τὴν πόλιν, διοικεῖν, Εὐρ. Ἰκέτ. 2) φέρω, ἡ στέλλω τι μετ' ὃ καράβιον : δάμαρτα, Εὐρ. Ὁρ. ναυστολοῦμαι, φέρομαι μετ' ὃ καράβιον. Μέσ. ταξειδεύω μετ' ὃ καράβιον. 3) ναυστολῶ, ὡς οὐδέτ. ταξειδεύω μετ' ὃ καράβιον· καὶ ἀπλῶς, ἀντί ταξειδεύω, περιδεύω : ἵπποιτιν ἡ κύμβασι ναυστολεῖς χθόνα, Σοφ. Ὑπάγω. ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον, ἀντί ὑπάγειν. Πρβ. πορεύομαι. Ζ. τὴν σημ. εἰς τὸ ΝΑΩ. ὅθεν

Ναυστόλημα, τό, τὸ φερμένον διὰ πλοίου, Εὐρ. Ἰκέτ. 209. 2) ἀντί

Ναυστολία, ἡ, τὸ στέλλειν, συνοδεύειν, ἡ ταξειδεύειν μετὰ τὸ καράβιον.
 Ναυστόλος, ὁ, ἡ (ναῦς, στέλλω), ὅστις στέλλει, φέρει μετὰ τὸ καράβιον. Ναύστολος, φερμένος μετὰ τὸ καράβιον, ταξειδεύων.
 Ναύτης, ου, ὁ, Ναῦτις, ἡ, Πολυδ. 8, 190. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν ναῦν, ναύτης Η. 2) ὅστις ταξειδεύει μετὰ τὸ καράβιον. Ἐπίθ. ναύτης δρόμος, ὁδοποιία διὰ θαλάσσης, Ἀνάλ. Τροπ. συμποσίου ναῦται, οἱ συμπόται, Ἀθήν. Ζ. ναῦς κ. νάω.
 Ναυτιᾶ, ἡ, κ. Ναυτιᾶ, ἀντὶ ναυσία κ. ναυσιάω.
 Ναυτιχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων εἰς τὴν ναῦν, ἡ εἰς τὴν θαλασσοπλοίαν, γνωρίζων τὴν ναυτικὴν τέχνην, Θουκυδ. Ναυτική, ἡ, νοητ. τέχνη, ἡ τοῦ κυβερνᾶν καράβιον· τὸ ναυτικόν, ἡ θαλασσοπλοία, καὶ ὁ στόλος· : δύναμις, δύναμις διὰ τῶν καραβίων, στρατεύματα διὰ θαλάσσης. 2) ναυτικόν, νοητ. ἀργύριον, δάνειον, διδόμενον εἰς τὴν τύχην τοῦ καραβίου, καὶ ὅχι τοῦ καραβοκυρίου· καὶ Ναυτικὸς δανεῖζειν, δανεῖζειν εἰς τὸ καράβιον, Δημοσθ. σ. 1212. Ξενοφ. περὶ Πόρων, 3, 9.
 Ναυτιλία, ἡ, θαλασσοπλοία, Ἡσιόδ.
 Ναυτίλλομαι, ταξειδεύω μετὰ τὸ καράβιον, Ὅμ. Ὀδύς.
 Ναυτίλος, ὁ, ταυτ. ναύτης· παῖδες ναυτίλων, ποιητ. ἀντὶ ναῦται· καὶ ὁ ταξειδεύων διὰ θαλάσσης. 2) εἶδος πολυπόδος, ὅστις ἐνοικεῖ εἰς ὄστρεον, καὶ δι' αὐτοῦ πλέει· καὶ πάντιλος.
 Ναυτιλοφθόρος, ὁ, ἡ, βλαβερός εἰς τοὺς ναύτας, Λυκόφ. 657.
 Ναυτιόεις, ταυτ. ναυσίοεις.
 Ναυτιώδης, ὁ, ἡ, γεμάτος ἀηθρίαν, κλίνων εἰς τὸ νὰ ξεράσῃ, ἡ διεγείρων, προξενῶν ἐμετόν, Πλούτ.
 Ναυτιώσις, ἡ, ἀντὶ ναυσίωσις.
 Ναυτοδίκαι, ὡν, οἱ (ναύτης, δίκαι), εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰ κριταὶ τῶν ναυτικῶν ὑποθέσεων, οἵτινες ἐκρίναν καὶ τὰς κατὰ τῶν ξένων κατηγορίας, καὶ ἐδίκασαν μόνον κατὰ τὸν μῆνα Μουνυχιῶνα.
 Ναυτοκράτωρ, ὁρος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ναυσικράτωρ, ἡ ναυκράτωρ.
 Ναυτολόγος, ὁ, ἡ (ναύτας, λέγων), συλλέγων, συναθροίζων ναύτας, ἐπιβάτας. - λογέω, τὸ ῥήμα. Τροπ. : κύπριν δημοτέραν, δεχόμενος ἐταίρας, Ἀνάλ. 2, σ. 169.
 Ναυτοπαίδιον, τὸ, παιδίον τῶν ναυτῶν, Ἰπποκρ. Ἐπιδήμ. 2. Τόμ. 1, σ. 389. Lind.
 Ναύτρια, θηλ. τοῦ ναυτήρ, ναύτης, Πολυδ. 7, 139.
 Ναυφάγος, ὁ, ἡ, καραβοφάγος, Λυκόφ. 1095.
 Ναυφορία, Ἰων. -ίη, ἡ (φθορά, ναῦς), ταυτ. ναυαγία, Ἀνάλ. 2, σ. 281.
 Ναυφόρος, ὁ, ἡ, φθείρων, ἀφανίζων καράβια.
 Ναῦφι, Ναυφιν, ποιητ. ἀντὶ νεῶν, καραβίων, Ἰλ. β, 794.
 Ναύφρακτος, ὁ (φράσσω, ναῦς), μετὰ καράβια φραγμένος, ὡπλισμένος· : στρατός, : στρατεύμα, Ἀριστοφ. Εὐρ.
 Ναυφύλαξ, ἄνθρωπος, ὁ, φύλαξ τοῦ καραβίου.
 Ναύω, αἰολ. ἀντὶ νάω. 2) ἱκετεύω. Ζ. νάω, κ. ΝΑΩ.
 Ναυών, ὁ, (ναῦς), ταυτὸς νεώριον, Ἡσύχ. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Koens.
 Νάφθα, ἡ, κ. Νάφθα, α, ὁ, Πλούτ. Ἀλέξ. 38, κ. Ναπτάλιος, πετρελαιοῦντε, εὐκολοῦνταπτον· ὄνομα ξενικόν· οἱ Ἑλληνες τὸ ὠνόμαζαν καὶ Μηδείας ἔλαιον, Σουῖδ. Διοσκ. 1, 10, Στράβ. 10. Πλούταρχ. Ἀλέξ. Πλίν. 2, 105. Κ. νέφτι.
 Νάω, Ναῶ, σημαίνει κυρίως τὴν δονουμένην κίνησιν ῥέοντος ὕδατος, ἡ πλέοντος σώματος· ὅθεν νάω, ῥέω, πλέω. νάον, ἀντὶ ἕναον, ἔπλεον, ἔσταζαν, Ὀδύς. ε, 222. νάμα, τὸ, ῥεῦμα· ναρός, ῥαῶδης· ἐκ τοῦ ναῦο εἶναι ναῦς κ. ναύτης· ὡσαύτως, ναυρός, ταυτ. ναρός, μόνον Τροπ. Πρβ. τὸ Ἰων. νέω, ναῖω. 2) νάω, ναῖω, νάζω, κατοικῶ, Ἀόρ. νάστα, ἀντὶ ἕναστα. Μέστ. κατοικῶ, ὡς νάστατο, νάσθη, Ὅμ. περιέχει τὴν ἐννοίαν τοῦ ἔξω, κ. ἔξω. Ἀλλὰ καθὼς ἐκ τοῦ θέω, θέζω, θέσσω (ὡς θέω, θέζω, θέσσω), θέσομαι, ἀντὶ ἱκετεύσομαι, οὕτω, καὶ νάω, ναῖω, νάζω, Ἡσύχ. Σουῖδ. κ. Φώτ. ὡσαύτως, νάζω, ἐνάζω, ἡ ἐνάζω, κ. ναῖω. [Ἡ σημασία ἀριθ. 2, μετὰ φαίνεται ὅτι προήλθεν ἐκ τῶν εἰς τὸ καράβιον ἐρχομένων ξένων, (Πρβ. ναυσίποδες) ὥστε πλέω, ἐρχομαι, κατοικῶ συνεχωνεύθησαν εὐθὺς εἰς μίαν ἐννοίαν, διότι ἐκ τῆς γλώσσης καταλαμβάνει καθείς, ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι πάνορμος.]
 ΝΑΩ, Ναῶ, Νέω, Νεῶν, Νύω, εἶναι θέματα συγγενῆ, τῶν ὁποίων καθολικὴ ἐννοία εἶναι ἡ δονουμένη, κλίνουσα, ἡ ὠδοῦσα κίνησις. 1) τὸ πλέειν, καὶ κλίνειν περιέχουσιν ἐξαιρέτως νάω, ναῖω, ναῦς, νέω, νεύω, νεῖς, νύω, νυστάζω, κ. ναῖω, νάζω, ὅθεν νάσ-

σα, νάστατο, κάθημαι, κατοικῶ, ὡς νέομαι, νείσσομαι, νίστομαι, πλητιάζω ἐμαυτόν. 2) τὴν ἐπανακάμπουσαν κίνησιν εἰς τὸ πλῆττειν καὶ θλίβειν περιέχουσι νάω, νάρω, νάττω, ττώ, νύω, νύζω, νύσσω, ττώ, νύρω, ὡς καὶ τὸ νάρω, τὸ ὁποῖον λαμβάνεται Τροπ. ἀντὶ νύρω· ὡσαύτως τὴν εἰς τὸ γνέθειν, καὶ σαρκεύειν κίνησιν τὸ νέω, νήω, νήζω, νήσω, νηνέω. 3) τὸ νάρω, ναίρω ἐμεταχειρίσθησαν ἀντὶ τοῦ κυίσκεσθαι καὶ ἀμέλγειν. Ἡ πρώτη σημασία εἶναι πάντη φυσική, δηλ. πληρῶ, γεμίω· αἱ ἄλλαι γίνονται φανεραὶ ἐκ τοῦ ἀράττω, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ βυζάνειν, καὶ θλίβειν, περὶ τοῦ ὁποῖου σημειούμεν, ὅτι πολλαὶ γλώτται ἔχουσιν τὴν ἐννοίαν τοῦ χορταίνειν, κορεννύειν, ἀπὸ τὸ σημεῖον τοῦ θλίβειν καὶ στουμπόνειν μετὰ κίνησιν, ὡς ἄδω, ἄδω, ἄζω, ἄτω, ὀδω, ὄζω, ὄτω (αὐτάω), ὄθω, ἔθω, ἔσθω, ἔζω, ἔσθω, θάω, θάζω, θάσσω, θέω, θέζω, θέσσω, θέω, θόζω, θώττω, σάω, σάζω, σάττω, τέρω, τάρω, τρέφω, τράφω.
 Νέ, ἀντὶ νή, ἀττ. ὡς Μέν ἀντὶ μὴν, δὲ ἀντὶ δὴ κτ. πρὶν νὰ ἀναφανῇ τὸ η. Εὐρίσκεται σποράδην εἰς τοὺς Γραμματικούς καὶ σχολιαστὰς πρὸς παρωγῶγὴν τοῦ νέποδες, νέπως, νεβρός, νεκρός κτλ.
 Νέα, ἀντὶ νῆα, ναῦν, καράβιον.
 Νεά, ἡ. Ζ. τὸ διπλοῦν νέος.
 Νεάγγελτος, ὁ, ἡ, νεωττὶ ἡγγελμένος, τῶρα πρὸ ὀλίγου φανερωμένος, Αἰσχ. Χοηφ. 733.
 Νεαγενής, ἑός, ὁ, ἡ, νεογεννημένος, Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1623.
 Νεάζω, (νέος, νεάω), καινουργόνω, κάμνω νέον. 2) γεωργῶ νέαν χώραν· ὅθεν νεάσις, κ. νεατμός, ὁ, τὸ γεωργεῖν νέαν χώραν· κ. νεάτιμον, τὸ, νοητ. χωρίον, τὸ ὁποῖον δὲν γεωργεῖται χρόνον τινὰ διὰ νὰ γεωργηθῇ ἔπειτα ὡς νέον. 3) Οὐδ. εἶμαι νέος, κάμνω, πράττω, λαλῶ, στοχάζομαι ὡς νέος· ἔχω δύναμιν καὶ ἀνδρίαν, ἡ θάρρος καὶ μεγαλοκαρδίαν ὡς νέος. 4) ἀντὶ νεωττὶ ἦκω, Φώτιος.
 Νεαίρα, ἡ, ὄνομ. Κύρ. ἐκ τοῦ νελαίρα.
 Νεαίρετος, ὁ, ἡ (νέον, αἰρέω), νεωττὶ κυριευμένος, πιασμένος, πορθημένος, Αἰσχ.
 Νεακῆς, ἑός, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ νεκηῆς, ταυτ. τοῦ Νεακόνητος, ὁ, ἡ (ἀκονάω), νεωττὶ ἀκονημένος.
 Νεακράς, Νεακράτος, ὁ, κ. Νεάκρατος. Ζ. νεακράς.
 Νεαλδής, ἑός, ὁ, ἡ (ἀλδῶ), νεοφυτευμένος, νεογέννητος.
 Νεάλεστος, ὁ, ἡ, νεωττὶ ἀλέσμενος, Σχολ. Νικανδ. Ἀλέξ. 411.
 Νεαλῆς, ὁ, ἡ, νεακός, ἔξυπνος, ἰσχυρός ἡ, ἐπὶ στρατιώτου, νεογυμναστος· καὶ Τροπ. ὄρεξις νεαλῆς κ. πρόθυμος, Πλούτ. Νομ. ἐκ τοῦ νέος κ. ἄλς, ἐπὶ νεοαλατισμένων ὀφθαλμῶν, ὡς τὸ Νομ. ὁμοιον νεόσφατος, κ. πρόσφατος. Ἀλλὰ δὲ, ἐκ τοῦ ἀλίσκω. ἀλλὰ καὶ τὰ δύο εἶναι αὐτῇ ὁρμότερον, νεαλῆς ἀντὶ νεαλός, δηλ. τροπῇ τοῦρ εἰς λ, νεαρός, ὡς ὁ Νικανδ. τὸ μεταχειρίζεται ἀντὶ νέος.
 Νεάλωτος, ὁ, ἡ, νεωττὶ ἐαλωκώς, πιασμένος.
 Νεάμελιτος, ὁ, ἡ, κ. Νεήμελιτος, νεοαρμεγμένος.
 Νεάν, νεῖνος, ὁ, ταυτ. νέος, νεάξ· ὅθεν νεανός, νεανίας, νεανίς, Ἰων. νεήνις.
 Νεάνδρος, ὁ, ἡ, : ἀλκῇ, μετὰ δύναμιν νέου ἀνδρός, Λυκόφρ. 1345. 2) Ὅν. Κύρ.
 Νεανεία, ἡ, ἀντὶ νεανισία, ὡς ὕγεια κ. ὑγίεια· ὡσαύτως, Νεάνευμα, ἀντὶ νεανίευμα τὸ, ἐκ τοῦ νεανεύομαι ἀντὶ νεανισύομαι.
 Νεανθής, ἑός, ὁ, ἡ, μετὰ νεάανθη, ἀπὸ νεάανθη· οἶνος, Ἀνάλ.
 Νεανίας, ὁ (νέος), ταυτ. νεανίσκος· : ἄρτος, ταυτ. μέγας, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1208.
 Νεανισία, ἡ, Φίλων 2. σ. 306. ἡ νεότης· καὶ ἀντὶ νεανίευμα, κ. Ἐπίθ. ταυτ. νεανικός.
 Νεανίευμα, τὸ, νεανική, αὐθάδης, τολμηρὰ, εὐθῆς πράξις, ἡ φέρσιμον νέων ἀνθρώπων, Φρόνιχ. Βεκκ. 52.
 Νεανεύομαι, γίνομαι νεανίας, ἐμβαίνο εἰς ἡλικίαν νέου ἀνδρός· Συνήθ. προσφέρομαι ὡς νεανίας· ἐν πολιαῖς νεανισύεσθαι, μετὰ ἄσπρα μαλλιά νὰ κάμνη τις τὸν νέον, Πλούτ. Εἰ Πρεσβυτ. Πολιτεντ. §. 9. Πρβ. ἐπινεανεύομαι· εἶμαι σφοδρός, θαρράλεος, εὐθῆς, αὐθάδης· τῶν νεανισιουμένων εἰς τοὺς πολίτας, Ἰσοκρ. τῶν προσφερομένων αὐθαδῶς εἰς τοὺς συμπολίτας τῶν, Πλάτ. Γοργ. σ. 482. Καὶ Ἐνερ. τοιαῦτα νεανισύουσι, Πλούταρχ. Συμ. ἐπ.
 Νεανίζω, κυρίως, εἶμαι, ἡ φαίνομαι νέος. Μεταφ. Πλούτ. Φλαμ. 20, νεανίζοντι τῷ πόθῳ, δηλ. νεανικῶ. Πρβ. ἡβᾶω.
 Νεανικός, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων εἰς νέον· ὅθεν θαρράλεος, ἰσχυρός, μέγας, εὐφυής, καὶ ἐπὶ ἀφύχων, ἀντὶ μέγας, ἰσχυρός,

π. χ. ἄρτοι, ἐπιθυμία, δύναμις· δένδρου τὰ πρὸς βορρᾶν νεανικώτερα, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 2. Πρβ. ἀνδρικός.

Νεᾶνις, ἴδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ νεήνις, ἡ νέα, κοράσιον : εἰκὼν, παριτάνουσα κοράσιον.

Νεανίσκωμα, τό, ταυτ. νεανίσμα. ἐκ τοῦ

Νεανίσκω, εἶμαι εἰς νεανικὴν ἡλικίαν, εἶμαι νεανίσκος, Εὐπολ. παρὰ Φωτίω. Νεανίσκωμαι, ὡς τὸ νεανεύομαι, νεανίζομαι, εἶμαι νεανίσκος, ἀνήκω εἰς τοὺς νεανίσκους, Ξενοφ. Κύρου, π. 1, 2, 15. Πλούτ. περὶ π. ἀγωγ. 15. προσφέρομαι, ἡ πράττω ὡς νεανίσκος· ἰδίως, γίνομαι αὐθάδης, νεωτεριστής. ἐκ τοῦ

Νεανίσκος, ὁ (νέος, νεάν, νεάνις), νέος, ἰσχυρὸς, θαρράλεος, αὐθάδης· καὶ νέος ἀνὴρ, Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ. Παῖς.

Νεανσις, ἡ (ὡς ἐκ τοῦ νεαίνω), ταυτ. νεάσις, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3, 15.

Νεάξ, ὁ, ποιητ. ταυτ. νέος, κ. νεανίας.

Νεαοιδός, ὁ, ἡ, νέος ψάλλτης, νέα ψάλτρια, Ἀνάλ. 1, σ. 241.

Νεάπολις, εὖς, ἡ, νέα πόλις.

Νεαπολίτης, του, ὁ, ὁ ἐκ τῆς νεαπόλεως, ἡ νέος πολίτης.

Νεαροηχός, ὁ, ἡ (ἡχέω), νεαρά ἡχών : λέξεις, Φιλόστρ. Σοφ. 2, 8, 2.

Νεαροποιέω, ὦ, κάμνω νέον, ἀνανεώνω, καινουργώνω, Πλούτ. Συμ. Προβλ. 7, 3.

Νεαρός, ὁ, ὄν, κ. Νεμαρός, καὶ Νειερός (ὡς μιαρός, μιερός), Ἐπίρ. — ῥως, νέος, νωπός· νεανίσκος· ἐπὶ χρόνου, ὁ πρὸ ὀλίγου, Δουκιαν. καὶ ὁ τελευταῖος· ἰδίως, νεαίρα, κ. νεῖρα.

Νεαροφόρος, ὁ, ἡ, φέρων νέα, νωπά, Γλωσσ. Στεφ.

Νεάρχος, ὁ, ἡ, ταυτ. ναύαρχος, Πλούτ. 9, σ. 250. Η.

Νέαξ, ποιητ. ἀντὶ νῆαξ, ναῦς.

Νεάσιμον, τό, Νεάσις, ἡ, κ. Νεατμός, ὁ, Ζ. νεάζω, ἀριθ. 2.

Νεάται, 3 πληθυντ. Παρακ. τοῦ Νάω, Ἰων. ἀντὶ νενέαται, νενηνται, δηλ. κατοικοῦσιν, Ἰλ. ι, 153.

Νεατή, ἡ, κ. Νεατίς, ἡ, νοητ. γῆ, νέα. Ζ. νέος.

Νεατή, ἡ, νοητ. χορδή, συναίρ. Νήτη, ἡ, ἡ κατωτάτη χορδή.

Νεάτος, κ. Νεάτος, ὁ, Νεάτη, ἡ (νέος), ὁ τελευταῖος, κατώτατος.

Νεατός, ὁ (νεάζω), χωράφιον μένον ἀγεώργητον χρόνοντινα· καὶ ὁ χρόνος οὗτος, Ξενοφ. Οἰκ. 7, 20. Ζ. δειπνηστὸς· ἐκ τοῦ ῥηματικῶν Νεατός, ἡ, ὄν.

Νεαύετος, ὁ, ἡ (νέος, αὐξάω), νεοαυξημένος.

Νεάω, ὦ, ταυτ. νεάζω ἀριθ. 1, κ. 2.

Νέβραξ, ὁ, ταυτ. νεβρός, νέος· καὶ νεογνά ὀριζόπουλα, Ἡσύχ. Πρβ. νόσσαξ. κ. νεάξ.

Νέβρετος, ὁ, ἡ (νεβρός), ἀνήκων εἰς νέαν ἔλαφον, Πλούτ. Συμπ. 4.

Νεβρή, ἡ, ἀντὶ — βρέη, νοητ. δορά, ταυτ. νεβρίς, δέρμα ἐλάφου. Ὀρφ. Ἀργον.

Νεβρίας, ου, ὁ, ὁμοῖος μὲ νέαν ἔλαφον, κ. παρτάλος, Ἀριστοτ.

Νεβρίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ νεβρίς, Ἀρτεμίδ. 4, 72.

Νεβριδόπεπλος, ὁ, ἡ, κ. Νεβριδόστολος, ὁ, ἡ (πέπλος, στολή), ἐνδυμένος μὲ δέρμα νέας ἐλάφου, Ἐπίδ. τοῦ Βάκχου καὶ τῶν βακχῶν, Ἀνάλ.

Νεβρίζω, μὲ δέρμα νέας ἐλάφου πανηγυρίζω τὸν Βάκχον, Δημοσθ. 313. — βρισμός, ὁ. Πρβ. νεβροστολίζω. ἐκ τοῦ

Νεβρίς, ἴδος, ἡ, κ. — ἴδος. Διονύσι. Περικλ. 703. 946. ταυτόσ. νεβρός, ὁ· ἰδίως, δέρμα νέας ἐλάφου, ὡς ἐνδυμα βάκχων καὶ βακχῶν, Εὐρ. Φοῖνισ. Πλούταρχ.

Νεβρίτης, ὁ, ὁμοῖος μὲ τὸ δέρμα νέας ἐλάφου : λίθος, πολύτιμος τις λίθος, ἱερός τοῦ Βάκχου, Πλίν. 37, 20.

Νεβρόγονος, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ ἐλαφον : κνήμη.

Νεβρός, ὁ, ἐλαφόπουλον· κυρίως, πᾶν νεογέννητον ζῶον· ὅθεν κεῖται καὶ ἐπὶ ἐλάφου. Εἰς Πλούτ. Σεπτῶρ. 11 κεῖται δις, τὴν νεβρόν. Ἄλλος τύπος κ. προφορά τοῦ νεαρός, κ. νευρός (ὡς ναρός κ. ναυρός), ὅθεν μόνον ἔμεινε τὸ νευρόν. Πρβ. ἀνὴρ.

Νεβροστολίζω, ἐνδύω, ἡ φορῶ νεβρίδα, ταυτ. νεβρίζω.

Νεβροτόκος, ὁ, ἡ, γεννῶν ἐλαφόπουλα.

Νεβροφανής, ὁ, ἡ, φαινόμενος ὡς ἐλαφος, Νόνν.

Νεβροφόνος, ὁ, ἡ, φονεύων ἐλαφόπουλα.

Νεβροχίτων, ὁ, ἡ, ἐνδυμένος νεβρίδα, Θραυστ. σ. 45.

Νεβρώω, ὦ, μεταβάλλω εἰς ἐλαφον, Νόνν.

Νεβροχαρής, ὁ, ἡ, χαίρων εἰς τὰ ἐλαφόπουλα, ἀγαπῶν αὐτά.

Νεβρώδης, ὁ, ἡ, ὡς ἐλαφόπουλον, ὁμοῖος μὲ ἐλαφόπουλον.

Νέδα, ἡ, ὄνομα ποταμοῦ μεταξὺ Μεσσηνίας καὶ Ἠλίδος.

Νέη, ἡ, νοητ. ἡμέρα. Ζ. νέος.

Νέηαι, Ἰων. ἀντὶ νέησαι, ὑποτακ. τοῦ νέομαι.

Νεηγενής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. νεαγενής, Ὀδυσ. δ, 336.

Νεηθαλής, ἑός, ὁ, ἡ (θάλλω), νεωστὶ πρασινίζων, βλαστάνων, ἀνδρῶν, Εὐρ. Ἰων. 112.

Νεήκης, Νεηκής, ἑός, ὁ, ἡ (ἀκή), νεοακουημένος, Ἰλ. ν, 391. τὸ αὐτὸ κ. Νεηκονής, ἐκ τοῦ ἀκόνη, Σοφοκ. Αἴας. 820.

Νεηλαία, ἡ, ταυτόσ. νεολαία, νέος λαός, νέοι ἄνθρωποι, ἀνδρες, Ἡσύχ.

Νεηλάτης, ου, ὁ, ὅστις ἐλαύνει, κυβερνᾷ τὸ καράβιον, Ἡσύχ.

Νεήλατος, ὁ, ἡ, νεοαλεσμένος. Ζ. νεοηλής.

Νεηλιφής, ἑός, ὁ, ἡ (ἀλείφω), νεοαλειμμένος : οἰκία, Ἀριστοτ. Προβλ.

Νέηλυσ, ὑδός, ὁ, ἡ (ἐλύω, ἐλεύθω), νεωστὶ ἐλθόν.

Νεήμελιχτος, ὁ, ἡ (ἀμέλγω), νεοαρμεγμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 310.

Νεηνίης, Νεήνις, ἡ Νεηνίς, ἴδος, Νεηνίσκος, Ἰων. ἀντὶ νεανίας, νεάνις, νεανίσκος. Ζ. νεάν.

Νεήτομος, ὁ, ἡ, νεωστὶ κομμένος, Ἀνάλ. 2, σ. 295.

Νεήφατος, ὁ, ἡ, κ. Νεόφατος, ὡς πρόσφατος, νεοσφαγμένος, Ὀμ. Τρην. 2, 442. Καθ. νωπός, νεαρός. Ζ. νεαλής.

Νεῖ, ἀντὶ νῆ, Βοιωτ. ὡς ὑγίεις, ἀντὶ ὑγίης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 867.

Νεῖαι, ἀντὶ νέσσαι, νεῖσσαι, νεῖσαι, ἐρχεσθαι, θέλεις ἐλθεῖν· ἐκ τοῦ νέομαι, νεόμαι, Ὀδυσ. λ, 113.

Νεῖαιρα, Ἰων. Νεαίρη, ἡ, μετὰ τοῦ γαστήρ, ἡ καὶ χωρὶς· ἡ κατω κοιλία· ἐκ τοῦ νέος, νεαρός, νεαρός, νεῖρος, νεῖρη (νεαίρος, νεαίρος), ὁ τελευταῖος, κατώτατος. Ζ. νεῖρα.

Νεῖάτιος, ὁ, ἡ, ταυτ. νεάτος, ὡς μεσάτιος καὶ μέσματος σχημ. Μανέθ. 6, 738.

Νεῖατόθεν, ταυτ. νεόθεν κ. νεοόθεν· ἐκ τοῦ

Νεῖατος, ἡ, ὄν, ταυτ. νεάτος, νεώτατος, τελευταῖος, κατωτάτος, Ἀρατ.

Νεῖκείω, ὅθεν νεικεῖσθαι, Ἰων. ὑποτακ. ἀντὶ νεικεῖη, κ. νεικεῖσθαι, Ἰων. παρατ. ποιητ. ταυτ. νεικέω.

Νεῖκεστήρ, ἥρος, ὁ, ὑβριστής, λοιδορός, φιλονεικός, λογομάχος, Ἀρατ. 6. Ἡσιόδ. Ἐργ. 716. ἐκ τοῦ

Νεῖκέω, ὦ (νεῖκος), μετὰ αἰτιατ. Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. : ἐπεσιν ὀνειδείαις, αἰσχροῖς, χαλεποῖς, ἐρεθίζω, πειράζω, κακολογῶ, ὑβρίζω, κατατιγχύνω, ἀτιμάζω· ἀλλά Ἰλ. ω, 19, ὅς νεῖκεσθε Θεάς, κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐκρινεν, ἐδίκασε. Ζ. νέκω.

Νεῖκη, ἡ, ταυτ. νεῖκησις κ. νεῖκος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1370. λογομαχία (καυγᾶς τουρ.), κακολογία, ὕβρις. Ζ. νέκω.

Νεῖκος, τό, ταυτ. πρ. πόλεμος κ. νεῖκος, ἀντὶ μάχη, Ἰλ. μ, 361.

Νεῖλαγάθια, τὰ, καρπός τις φυόμενος παρὰ τὸν Νεῖλον, Κοσμ. Ἰνδικοπ. σ. 149.

Νεῖλαῖος, αἶα, αἶον, καὶ Νεῖλαιός, εἶα, εἶον, κ. Νεῖλωις, ἡ, ἐκ τοῦ Νεῖλου, ἡ ἐν τῷ Νεῖλῳ.

Νεῖλογενής, ὁ, ἡ, ἐν τῷ Νεῖλῳ γεννημένος.

Νεῖλοθαλής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ Νεῖλου φυόμενος, ἡ τρεφόμενος, Αἰσχ. Ἰκέτ. 73.

Νεῖλοθερής, ἑός, ὁ, ἡ (θερώ), εἰς τὸν Νεῖλον γεννώμενος καὶ θεριζόμενος, Αἰσχ.

Νεῖλομέτριον, τό, κ. — σκοπεῖον, τό, στήλη εἰς λάκκον τινα ἐμπηγμένη, ἔχουσα κατατομάς, διὰ τῶν ὁποίων ἐμέτρουν τὴν ἀνάβασιν καὶ κατάβασιν τῶν ὑδάτων τοῦ Νεῖλου, Ἡσιόδ. 9, σ. 459.

Νεῖλώτης, ου, ὁ, δηλ. Νεῖλωτις, κάτοικος τοῦ Νεῖλου, Νεῖλωις, ἴδος, ἡ, ἡ παρὰ τὸν Νεῖλον, Ἀνάλ. 3, σ. 219. Νεῖλωος, ὦη, Ὀπ. Κυνηγ. 3, 412.

Νεῖόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ νεόθεν, κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω. 2) ἐκ νέου, Ἀνάλ.

Νεῖόθι, Ἐπίρ. ἀντὶ νεόθι, εἰς τὰ κάτω, εὐχάτως· εἰς τὰ ἐντός, Ἡσιόδ. μετὰ γεν. ὑποκάτω, Ἀρατ. 89.

Νεῖόκορος, ὁ, ταυτ. νεόκορος, Ἀνάλ. 1, σ. 259.

Νεῖόμαι, 2 Ἐνικ. νεῖαι, ἀντὶ νεῖσθαι, Ὀδυσ. λ, 113, ταυτόσ. νέομαι· Ζ. νεῖσσομαι.

Νεῖον, ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ νέον, νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου, Ἀπολλων.

Νεῖοποιέω, ὦ, γεωργῶ ἐκ νέου γῆν ἀφεθείσαν πέρυσιν ἀγεωργητόν, Ξενοφ. Οἰκ. 11, 16. Ζ. νεῖός.

Νεῖος, ταυτ. νέος. 2) Ζ. νήιος.

Νεῖός, ὁ, ἡ, νοητ. ἄγρός, γῆ, ταυτ. νέος. ἡ νέος, γῆ γεωργουμένη ἐκ νέου, ἀφ' οὗ ἀφ᾽ ἑσθι χέρσος χρόνος τινα, Ὀδυσ. ε, 127.

νεῖν ποιεῖν, ἢ νειοποιεῖν, σπεῖρω ἐπὶ γῆς τινος ὄσπρια, καὶ τὴν προστοιμάζω διὰ τὸ ἐφεξῆς ἔτος, εἰς τὸ νᾶ τὴν σπεῖρω σίτον, Θεόφρ.

Νειότατος, ἀντὶ νεώτατος, ὁ ἔσχατος, κατώτατος· Νειότατον, Ἐπίρ. ἐσχάτως.

Νειοτομεύς, ὁ, τέμνων, σχίζων γῆν, ἀγεώρητον ἀφεδεῖσαν χρόνον τινά, ἐπὶ ἀρότρου, Ἀνάλ. 3, σ. 44.

Νεῖρα, Νεῖρη, ἢ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1490. ἀντὶ νεῖαιρα, ἢ κάτω κοι-
λία, ἐκ τοῦ νεῖρός.

Νειρίτης, ου, ὁ, ταυτ. νηρίτης.

Νειρός, ταυτ. ἔσχατος. Ζ. νεῖαιρα, κ. νεαρός.

Νεῖσομαι, Νεῖσσομαι, ταυτ. νίσσομαι. Ἐκ τοῦ νέω, νέομαι, νεύομαι, ὅθεν ὑπενείστατο, Ἀόρ. 1, Μέλ. νεῖσομαι· ὅθεν νείσσο-
μαι, κ. νίσσομαι.

Νεῖται, ἀντὶ νέεται, ὡς κεῖται ἀντὶ κέεται.

Νεῖφω, ὁ διὰ εἰ τύπος τοῦ νέφω, 2) ταυτ. βρέχω, Σχολ. Βενετ.
εἰς Ἰλιάδ. α, 420.

Νεκάς, ἄθος, ἢ (Ζ. νέκυσ)· ἐν αἰνῆτι νεκάδασιν, εἰς τοὺς σω-
ρούς, ἢ σπειράς νεκρῶν σωμάτων, Ἰλ. ε, 886. ἐκ νεκάδων, ἀπὸ
τοὺς νεκρούς, Λουκιαν. 2) ἀντὶ τάξις ἀπλῶς, Καλλίμ. Λεῖψ. 231.
κακόζηλον.

Νεκράγγελος, ὁ, ἢ, ἄγγελος νεκρῶν, Λουκιαν. Περιγρ.

Νεκραγωγέω, ὡ (νεκραγωγός), φέρω, συνοδεύω νεκρούς, Λουκι.

Νεκρακαδημία, ἢ, νεκρῶν ἀκαδημία, Λουκιαν. Ἀλ. Ἰστ.

Νεκρεγερεσία, ἢ, ἀντὶ νεκρῶν ἐγερεσις.

Νεκρικός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. — κῶς, ἀνήκων, πρέπων εἰς νεκρούς,
Λουκιαν.

Νεκρимаῖος, ταυτ. θνητῆδης, ἀπὸ νεκρὸν ζῶον : κρέας, Αἰλ.
Ἰδιότ. ζ. 6, 2.

Νεκροβαρής, ἑός, ὁ, ἢ, φορτωμένος μὲ νεκρούς : ἄκατος, τὸ
πλοῖον τοῦ Χάρωνος, Ἀνάλ. 2, σ. 144.

Νεκροβόρος, ὁ, ἢ (βορά), νεκροφάγος.

Νεκροδέγμων, ονος, ὁ, ἢ, Αἰσχύλ. Προμ. 153. κ. — δόκος,
Ἀνάλ. (δέχομαι), δεχόμενος τοὺς νεκρούς, Ἐπίρ. τοῦ ἄδου.

Νεκροδερχής, ὁ, ἢ, ὁ βλέπων νεκρούς (φάσματα, σκιὰς),
Μανέθ. 4, 555· 1, 232. ἢ ὁμοῖος μὲ νεκρὸν.

Νεκροδοχεῖον, τὸ, δοχεῖον νεκρῶν, ἀκρόπολις, παλάτιον τοῦ
ἄδου.

Νεκροθάπτης, ου, ὁ, καὶ Κ. οὕτως· ὁ θάπτων τοὺς νεκρούς,

Νεκροθήκη, ἢ, θήκη νεκρῶν, τάφος, Εὐρ.

Νεκροκαύστης, ὁ, ὁ καίων τοὺς νεκρούς.

Νεκροκορίνθια, τὰ, ὠνομάζοντο εἰς τὴν Ῥώμην τὰ ἐκ τῶν
τάφων τῆς Κορίνθου ἀνορυττόμενα ἀγγεῖα, τὰ περιέχοντα τὴν
τέφραν, Στράβ. 8, σ. 586.

Νεκροκόμος, ὁ, ἢ, ἐπιμελητής καὶ ἐνταφιαστής τῶν νεκρῶν,
Γρηγ. Ναξ. ἐπίγρ. 138. Μουρατορίου ἀνέκδ. σ. 159.

Νεκροκόσμος, ὁ, ἢ (κοσμέω), ὁ στολίζων τοὺς νεκρούς διὰ
ἐνταφιασμὸν, Πλούτ. 7, σ. 254.

Νεκρολατρεία, ἢ, λατρεία τῶν νεκρῶν.

Νεκρομαντεία, ἢ, ἐρώτησις τῶν νεκρῶν, ἢ ἐξορκισμὸς τῶν
πνευμάτων των διὰ νᾶ εἰπωτὶν ὅσα γινώσκουσι· κ. Νεκρομαντεία.

Νεκρομαντεῖον, τὸ, κ. Νεκρομαντεῖον, τόπος, ὅπου τις ἐπικα-
λεῖται καὶ ἐρωτᾷ τοὺς νεκρούς.

Νεκρόμαντις, εως, ὁ, ἢ, καὶ Νεκυόμαντις, ὁ κράζων τοὺς νε-
κρούς, καὶ ἐρωτῶν αὐτοὺς περὶ τοῦ μέλλοντος, Λυκόφρ.

Νεκρονώμης, ὁ, ὁ φέρων τοὺς νεκρούς, Μανέθ. 4, 192.

Νεκροπέρας, ου, ὁ, ὁ πᾶν τοὺς νεκρούς, Λυκόφ. 276.

Νεκροπομπός, ὁ (πομπή), πέμπων, συνοδεύων τοὺς νεκρούς.

Νεκρορύκτης, ου, ὁ, ὅστις ἐξαναχώνει τοὺς νεκρούς.

Νεκρός, ἁ, ὄν, ἀποθαμμένος. 2) τὸ νεκρὸν σῶμα, τὸ λείψα-
νον, λέγομεν συνήθ. Πληθ. τὰ νεκρά, Πλούτ. ἐρωτικ. διηγ. 5.
Ζ. νέκω.

Νεκροστόλος, ὁ, ἢ (στέλλω), ὅς τις φέρει καὶ θάπτει τοὺς
νεκρούς, Ἀρτεμίδ. 4, 58. — στολέω, τὸ ῥῆμα, Λουκιαν. Χάρων.

Νεκροσυλος, ὁ, ἢ (συλάω), ὁ γυμνώνων τοὺς νεκρούς. — συ-
λία, ἢ, τὸ οὐστ. Πλάτ. Πολιτεῖ. 5, 15.

Νεκρόταγος, ὁ, κύριος, ἄρχων τῶν νεκρῶν, Λυκόφ. 1398.

Νεκροτάφια, τὰ, δέματα τοῦ νεκροῦ, Νικήτ. Χρον. 8, 7.

Νεκροτάφος, ὁ, ταυτ. νεκροθάπτης, Μανέθ. 4, 192.

Νεκρότης, ἢ, ἀφηρ. τοῦ νεκρός, Ἐρμ. Τρισμ.

Νεκροτοκέω, ὡ, γεννῶ νεκρὸν.

Νεκροτόκιον, τὸ, νεκρογεννημένον παιδίον, ἢ ζῶον.

Νεκροφαγέω, ὡ, τρώγω νεκρούς.

Νεκροφάγος, ὁ, ἢ, ὁ τρώγων νεκρούς. — φαγία, ἢ, τὸ οὐστ.

Νεκροφορεῖον, τὸ, νεκροκρέβατον Κ.

Νεκροφόρος, ὁ, ἢ, φέρων, ἐνταφιάζων νεκρούς — φορέω, τὸ
ῥῆμα.

Νεκροφόνος, ὁ, ἢ, φονεύς τῶν νεκρῶν, ἐπὶ τυμβωρύχου, Γρη-
γορ. Ναξ. ἐπίγρ. 197.

Νεκρόω, ὡ (νεκρός), νεκρόνω, σκοτόνω, Ν. Δ. ἐπὶ ψυχούς καὶ
ἄλλων αἰτιῶν, αἱ ὁποῖαι κάμνουσιν ἀκίνητα μέλη τινὰ τοῦ σώ-
ματος· καὶ συμβολ. : ἐπιθυμία. — κρωσις, ἢ, τὸ οὐσιασ. Πρβ.
ναρκάω, μὲ τὸ ὁποῖον συγγενεύει.

Νεκρώδης, εως, ὁ, ἢ, ὡς ἀν νεκρός, ὡς ἀν ἀποθαμμένος.

Νεκρών, ὁ, ταυτ. τάφος, Ἀνάλ. 2, σ. 438.

Νεκρώσιμος, ὁ, ἐκ τοῦ νέκρωσις, ὡς ἀλώσιμος ἐκ τοῦ ἄλω-
σις, ταυτ. νεκρимаῖος· κ. ἀνήκων εἰς νεκρὸν, Τυπικ. ἐκκλησιαστ.

Νέκταρ, αρος, τὸ, ποτὸν τῶν θεῶν, Ἰλ. ξ, 38. 2) μύρον τι,
Νόστ. Ἐπίγρ. 5. Πρβ. κάλλος καὶ ἀμβροσία.

Νεκτάρσος, ἑα, ἑη, εον, γλυκύς ὡς ἀν νέκταρ· θεῖος·
εὐώδης, καλός : εἰδὼν, : χιτῶν, Ἰλ. γ, 385. σ, 25.

Νεκτάριον, τὸ, τὸ φυτὸν, ἄλλως, ἐλένιον, Διοσκ. 5, 66.

Νεκταρίτης, ου, ὁ, ἐσκευασμένος μὲ τὸ πρ. Διοσκ. 5, 66.

Νεκταροσταγής, ἑός, ὁ, ἢ, στάζων νέκταρ, γλυκύς, Ἀθήν.
σ. 28.

Νεκταρώδης, ὁ, ἢ, ὡς ἀν νέκταρ, Γεωτ. 5, 2, 10.

Νεκυάμβατος, ὁ, ἢ (ἐμβαίνω), εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαίνουντι
νεκροί, ὡς τοῦ Χάρωνος τὸ πλοῖον, Παιστ. 10, 28.

Νεκυάβλος, ὁ, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 5, 19. ὁ ἐμφωλεύων εἰς τὰ τῆς
μετάξης βομβύκια σκώληξ, ἢ ἡ ἐξ αὐτοῦ γινόμενη πεταλούδα·
ἐκ τοῦ νέκυσ, νεκρός, ἐπειδὴ καὶ ὁ σκώληξ οὗτος φαίνεται ὡς
ἐνταφιασμένος νεκρός.

Νεκυδόν, Ἐπίρ. ὡς ἀν νεκρός, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 941.

Νεκυηγός, ὁ, ἢ (νέκυς, ἄγω), ὁ φέρων τοὺς νεκρούς.

Νεκυηπόλος, ὁ, ἢ : αἶσα, ἢ ἑφορος τῶν νεκρῶν, Μανέθ. 1, 330.

Νεκυία, ἢ, θυσία, διὰ τῆς ἐποίας κράζουσι τὰς ψυχὰς τῶν νε-
κρῶν ἀπὸ τὸν ἄδην, καὶ τὰς ἐρωτῶσιν, ὡς ὁ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν
λ. ῥαφιδίαν τῆς Ὀδυσσεύς, ἢ ὁποῖα ἐκ τούτου ὠνομάσθη καὶ Νε-
κυία 2) ταυτ. νεκυομαντεία, Ἡρώδ. 4, 12.

Νεκυῖσμός, ὁ, ταυτ. νεκυομαντεία, Μανέθ. 4, 215.

Νεκυομαντεία, ἢ, Νεκυομαντεῖον, τὸ, Ἰων. Νεκυομαντήιον,
Νεκυόμαντις, ὁ, ταυτὸς. νεκρομαντεία, νεκρομαντεῖον, καὶ νεκρό-
μαντις.

Νεκυσσόος, ὁ, ἢ, διεγείρων τοὺς νεκρούς.

Νεκυστόλος, ὁ, ἢ (νέκυς, στέλλω), ταυτ. νεκροστόλος. 2)
ταυτ. νεκροκόσμος, Μανέθ. 6, 530.

Νέκυς, υος, ὁ, ταυτ. νεκρός· Ζ. νεκρός· κ. νέκω.

Νεκύσιος, ὅθεν Νεκύσια, τὰ, νοητ. ἱερά, ἐορτή, θυσία τῶν νε-
κρῶν, ὡς περίδειπνα, ἢ ἐπίδειπνα.

Νεκύωρον, ἢ Νεκυώριον, τὸ, ταυτ. νεκρομαντεῖον, Ἡσύχ.

Νέκω, ποιητ. νέκω· πρωτότυπον τοῦ Λατ. peso καὶ τοῦ νέξ,
νέκεις, Ἡσύχ. νεκός, νεκός, νεκυρός, συγχοπ. νεκρός, καὶ τοῦ νεῖκος
νεῖκη, νίκος, νίκη· Ἡ πρώτη σημασία εἶναι ταυτ. νύσσω, κεντρί-
ζω, πληγόνω, τροπικῶς μὲν εἰς τὸ νεικέω (κεντῶ μὲ λόγους),
κυρίως δὲ εἰς τὸ νέκυς, νίκη· (Πρβ. καίνωμαι κ. καινία, ἐκ τοῦ
κῶω, κέω, καὶ κτάομαι). Ἐκ τοῦ νεκρός, νεκρά, διὰ μεταθ. ἔ-
γχευε τὸ οὐστ. νάρκη, νάρκα, τὸ αἰμωδίασμα, ὡς νέκρωσις τρόπον τι-
νὰ τοῦ αἰμωδιασμένου μέλους· Τὸ α καὶ ε μεταβάλλονται ἐδῶ
ὡς δέρκω, ἐδρακον κτ. καὶ ἡ μετάθεσις εἶναι Ἰωνική, ὡς κράτος
κ. κάρτος.

Νέμεα, τὰ, ἀγῶνες τελούμενοι ἐν Νεμέᾳ, χώρα· κειμένη μεταξὺ
Ἀργούς καὶ Κορίνθου εἰς δάσος τι (νέμος, εως, τὸ)· ὅθεν, νεμε-
αῖος κ. νεμεαῖος, τὰ θηλ. ποιητ. κ. νεμεάς, ἀντὶ νεμεαῖα. Εὐρί-
σκειται δὲ καὶ νέμειος, κ. νεμείων, ἀντὶ νεμεαῖος, κ. νεμεαίων·
ὡσαύτως, νεμεήτης, ὁ κάτοικος τῆς Νεμέας.

Νεμέθω, ποιητ. ταυτ. νέμω, Ἰλ. λ, 638. καὶ νέμομαι, Νίκανδ.
Θηρ. 430.

Νεμεσάω, — άομαι, ὤμαι, (νέμεις), λυποῦμαι διὰ εὐτυχούντα
ἀναξίως· νομίζω τι ἀπρεπές κ. ἀνάρμοστον εἰς ἄλλοντινα, Ὀδυσ.
δ, 158. Καθ. δυσταρεστοῦμαι, ὀργίζομαι, κατηγορῶ, ἀποστρέφο-

μαί, Ἰλ. φ, 53. μετὰ δοτ. καὶ ἀντὶ τοῦ φθονῶ.
Νεμέσεια, τὰ, ἑορτὴ τῆς Νεμέσεως, καὶ ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων πατέρων καὶ προπατόρων, Δημοσθ. σ. 1031. Ἀνέκδ. Βεκκ. 1, σ. 282.
Νεμεσήμεων, οὐός, ὁ, ἡ, θυμώδης, δυσάρεστος, κατήγορος. 2) προεὶαν ἀγανάκτησιν, Νόιν.
Νεμεσητικός, ἡ, ὄν (νεμεσάω), ἀνέκων εἰς δυσἀρεστήσιν ἐπὶ ἀναξίως προσγινομένης εἰς τινὰ εὐτυχίαν, ἡ ἀνέκων, κλίων εἰς θυμὸν, ἡ φθόνον.
Νεμεσητός, κ. Νεμεσητός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιφέρων εἰς ἑαυτὸν κατηγορίαν, φθόνον, μίσος, ἐκδίκησιν· ἄρα κατηγορημένος, φθορημένος, μισημένος, ἀξιοκατηγόρητος, ἀδικός, ἡ δυσάρεστος, Ἰλιάδ. λ, 648.
Νεμεσίξομαι θεοῖς, φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν. 2) ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι δι' ἀδικον, ἡ αἰσχροῦν τινα πράξιν.
Νέμεσις, εὐός, ἡ (ἐκ τοῦ νέμω, ὡς λάχσις, ἐκ τοῦ λάχω), κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Ἠθικ. 2, 7, 3. δυσἀρεστήσις, ἀγανάκτησις, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται τις (θεός, ἡ ἀνθρωπος) διὰ τοὺς εὐτυχούντας ἀναξίως, ἡ κακομεταχειριζομένους τὴν εὐτυχίαν· ὡς ἀρετὴ εἶναι μετόχης φθόνου καὶ ἐπιχαιρεκακίας· ἐπὶ ἀνθρώπων, δυσἀρεστήσις, κατηγορία· ἐπὶ θεῶν, ποινὴ, ἀνταπόδοσις, τιμωρία, καὶ ὡς τοιαύτη ἐπρωσποποιήσῃ ὑπὸ τῶν ποιητῶν θεὰ ἐκδικήσεως. Καὶ ἐπὶ δυστυχίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀντιζυγίζεται εὐτυχία, ἐπειδὴ χαρὰ χωρὶς λύπην δὲν ὑπάρχει· ἦν τε πάση τις ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐνδέχεται νέμεσιν, Ἀνάλ. 1, σ. 76. ἡ, τὴν τοῦ κατορθώματος νέμεσιν εἰς ἕτερον καιρὸν ἡ τύχῃ ὑπερβαλλομένη, Πλούτ. Αἰμ. Παῦλ. 21. 2) εὐλάβεια, καὶ φόβος ἀπὸ τῆς Νέμεσιν, ἡ τίμιον, δίκαιον αἰτήμα, Ἰλ. ε, 152. Ἠσιόδ. Ἐρ. 200. Πρβ. Ὀμπικ, τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ τὰς δύο σημασίας.
Νεμέτης τοῦ δικαίου, Συνέστ. σ. 30. ταυτ. τοῦ ἐφ.
Νεμέτωρ, οὐός, ὁ (νέμω, νεμέω), μεριστής, μερίζων τὸ δίκαιον, Αἰσχ. Θήβ. 490.
Νέμησις, ἡ (νεμέω, νέμω), τὸ νέμειν, μερίζειν· τὸ βόσκειν.
Νεμητής, οὐ, ὁ, ταυτ. νεμέτωρ.
Νέμος, εὐός, τὸ, ἄλσος, δάσος, τόπος βοσκῆς, Ὀμ.
Νέμω, μ. ὦ, κ. νεμήσω, Ἀόρ. ἐνεῖμα, Μέστ. Ἀόρ. ἐνεμῆτατο, Νικ. Χρον. 18, 2. Παλ. παρακ. νένομα, νέος παρακ. νεμένηα, ἐκ τοῦ νεμέω, (ἰωνικοῦ μέλλοντος εἰς ἐνεστώτα ἀχρηστ. τραπέντος). 1) νέμω, τὸ Μέστ. νένομαι, Λογογρ. λαμβάνω διὰ τὸν ἐμαυτὸν μου, ἔχω, ὡς κτάομαι, κέκτημαι· θρόνους, κράτη, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. : τιμὰς, Αἰσχ. Εὐμ. : τὰ καὶ τὰ νέμων, Πίνδ. Πύθ. ὅθεν, καὶ λαμβάνω οἰκίαν, κατοικῶ· Πρβ. ἀριστ. 5, κ. Ζ. εἰς τὸ τέλος· τὸ παθ. πολλὰ τῆς Ἑλλάδος παλαιῶ τρόπῳ νέμεται, Θουκυδ. καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμέων οὕτω ἀκίβδηλον εὖν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, πληροῖομεν τοὺς Ἕλληνας μὲ γνήσιον νόμισμα, Ἡρόδ. 9, 7. Πρβ. νομίζω, 2) ἔχω, κρατῶ, διοικῶ, κυβερνῶ, ὅθεν χειρονομέω. 3) Τροπ. ἀντὶ νομίζω : σὲ ἔγωγε νέμω θεόν, Σοφ. Ἠλέκτ. 150. ἀμαρτάν νέμεις, τὸ νομίζεις ἀμαρτίαν, 508 : ἡγεμόνα νέμονται, ἀντὶ ἐκλέγονται· Παθ. λαμβάνομαι, γίνουμαι δεκτός : οἱ μὴ νενομημένοι, Πολύβ. 4) Ἐνερ. μερίζω, δίδω εἰς ἄλλους : χάριν, τιμὰς. Οἱ μεταγεν. ἐμεταχειρίσθησαν καὶ τὸ μέσον ἀντὶ ἐνεργ. ὡς νεύμασθαι τὴν ἀρχήν, Ἡρωδ. 5) βόσκειν, δηλαδὴ ἀφίνω τὰ κτήνη νὰ λάβωσι τροφήν· ὅθεν οἱ νέμοντες, ἀντὶ οἱ βοσκοί· Μέστ. νένομαι, ἐπὶ τοῦ κτήνους, λαμβάνω τροφήν, βόσκειμαι· Τροπ. ἐπὶ πυρός, ἡ ἔλκος, τὰ ὁποῖα ἐξαπλώνονται καὶ τρώγουσι τὰ περίε, π. χ. πυρὶ νεύμαντες, ἀφανίσαντες μὲ τὴν φωτίαν· ὥστε πυρὶ νέμοιτο, ἔκαιεν, Ὀμ. 6) ἡ σημασία τοῦ διοικεῖν, π. χ. οἱ αὐτοὶ ἐνεμ. καὶ Νέμοντες τοῦ θεοῦ, Πλάτ. προέρχεται ἐκ τῆς τοῦ ἀριστ. 4, δηλ. δίδω δίκαια, ὡς καὶ τὸ νόμος· ὡσαύτως θεῶν ἵσα νεμόντων, δηλ. ὡσάν θεοὶ διοικοῦσι, φράσις τοῦ Ἡρόδ. ἀλλ' εἰς τὴν σημασίαν τοῦ βόσκειν εὐρίσκειται καὶ ἡ τοῦ οἰκοιομεῖν καὶ ταμιεύειν. [Ἐκ τοῦ νέω, νέω ἐσχηματίσθη νέμω, ὡς ἐκ τοῦ γάω, γέω, γέμω, κ. γάμω. Ζ. Ν. Καθὼς ὁμοῦ τὸ νέω, νέω, σημαίνει κατοικῶ, οὕτω καὶ τὸ νέμω· διὰ τοῦτο κατὰ πρῶτον ἐρρέθη ἐπὶ ποιμένων, καὶ περιπλανωμένων λαῶν, οἵτινες ἐλάμβαναν χώραν τὴν ἐβοσκαν μὲ τὰ κτήνη των, καὶ ἔπειτα τὴν ἐκατοίκουν· ὅθεν ἀμφεφέροντο, ταυτ. ἐναίον· καὶ νομάς ἔχειν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν οἰκίαν. Αἱ λοιπαὶ σημασίαι προήλθαν ἐκ ταύτης κατὰ μετανομίαν Ζ. νόμος.]
Νένασται, ὄωρ. ἀντὶ νένησται, ἐκ τοῦ νέω, νήσω, σωρεύω,

(B.)

Θεόκρ. 9, 9.

Νενασται, Ἰων. ἀντὶ νένησται, ἐκ τοῦ νέω, σωρεύω.
Νενόμηκα, νενομήμαι. Ζ. νέμω.
Νένηκα, Παρακ. τοῦ νέω, νήσω, γνέσω, Κ.
Νενήηλος, Καλλίμ. Ἰων. εἰς Δ. 63, τρελλός· κατ' ἄλλους, τυφλός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει κ. νενός, νευνός, ὡς διὰ τὸν τύπου τοῦ νάιος, νάινος· προσέτι νινηλός, κ. νενιαστής, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.
Νέννα, ἡ, Νέννος, ὁ, κ. Νάννη, Νάινος, πατὴρ, ἡ μητὴρ ἀδελφῆ, ἡ ἀδελφός· Δεία, Δείος, Πολυδ. 3, 16, 22. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. β, 662.
Νένοφε, Παρακ. τοῦ νέφω, ὅθεν νόφος, δνόφος, γνόφος, Εὐστάθ.
Νενώμενος, Νενώμεθα, Νένωται, ἐκ τοῦ νόω, Καλλ. Ἰων. Δ. 87.
Νεοαλδής, ὁ, ἡ, κ. Νεαλδής (νέος, ἄλδω), νεόφυτος, νεώπης.
Νεοάλωτος, ὁ, ἡ, ταυτ. νεάλωτος.
Νεοαρδής, εὐός, ὁ, ἡ (ἄρδω), νεοποτισμένος, Ἰλ. φ, 346.
Νεοαύξητος, ὁ, ἡ, ταυτ. νεαύξητος.
Νεόβδαλτος, ὁ, ἡ, νεοαρμεγμένος, Νίκανδρ.
Νεοβλαστής, εὐός, καὶ Νεόβλαστος, ὁ, ἡ, νεωστὶ βλαστάνων, ἡ βλαστήτας.
Νεόβορος, ὁ, ἡ, (βορά), νεοφάγος, ἡ νεωστὶ φαγών, Ἡσύχ.
Νεόβουλος, ὁ, ἡ, νέος βουλευτής, γερουσιάρχης, Συνέστ. ε. πιστ. 38.
Νεόβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω), νεοβρεγμένος, νεοεργαστρωμένη, Ἡσύχ.
Νεοβρώς, ὡτός, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ ὀλίγου φαγών· καὶ παθητ.
Νεόγαλος, Ζ. νεογίλος.
Νεογαμητή, ἡ, Κ. νεονύμφη, ἐκ Γλωσσαρίον τινός.
Νεόγαμος, ὁ, ἡ, νεόνυμφος, καὶ νεονύμφη.
Νεογενής, εὐός, ὁ, ἡ, κ. - γέννητος, ὁ, ἡ (γένος, γεννάω).
Νεογελῆσις, ὁ, ἡ, Πολυδ. 2, 8. ταυτ. τοῦ ἐφ.
Νεογελής, κ. Νεογίλος, Νομ. ταυτ. νεογενής, Ὀδυσ. μ, 86· ἀλλ' ὁ Σχολ. πολλὰ ὁρθῶς εἶπεν ὡς νὰ ἦτο νεογληρής, νεόγαλος. Καὶ ἰσογίλον βρέφος, Θεόκρ. 16, 29. Λουκιαν. 2, σ. 131. νεογίλος ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα, ταυτ. βραχύς· ὀλίγος, ὀλίγον διαρκῶν· Ὁ πρῶτος τύπος Νεογίλαος ἀποβάλλεται χωρὶς λόγον.
Νεογλαγγής, εὐός, ὁ, ἡ, νεωστὶ βυζάνων, ἀρμέγων, ἡ νεογέννητος, Μάξιμ. στ. 517.
Νεόγληνος, ὁ, ἡ, μὲ νεωστὶ ἀποκτημένα ὀμμάτια.
Νεογνή, ἀντὶ νεογενῆ, Ξενοφ. Κυν. 10, 23.
Νεογνός, ὁ, συγκοπ. ἐκ τοῦ νεόγονος, νεογεννημένος· νεογνός ἀνθρώπων, Αἰσχ. Ἀγαμ. ταυτ. παιδίον νογόν κ. νεογίλον, Πλούτ. Πυθ. 12, περὶ Ἰσ. 11. Καθ. νέος, νεώπης.
Νεόγραπτος, κ. - γραφός, ὁ, ἡ, Μελεαγρ. 1, 55, νεοζωγραφημένος, ἡ νεογραμμένος, Θεόκρ. 18, 3.
Νεόγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον), ἔχων νέα μέλη, σκέλη. Καθ. νέος. Πίνδ. Νέμ. 9, 56.
Νεογύνης, οὐ, ὁ, νεωστὶ γυναῖκα νυμφευθεῖς, νεόγαμος ἀνὴρ. Πολυδ. 3, 48.
Νεοδάμαστος, ὁ, ἡ, ταυτ. νεοδμής, κ. νεοδμητος, Γραμμ.
Νεοδαμίδης, ὁ, ὄν. Κύρ. ὡς πατρων. τοῦ νεόδαμος.
Νεοδαμώδης, ὁ, ἡ, (δάμος, ἀντὶ δῆμος, κ. νέος), εἰς τὴν Λακεδαιμ. εἰλως, ὅστις διὰ τῶν ἀνδραγαθίων του ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ πολιτικά τινα δικαιώματα· ἄρα περίοικος, Θουκυδ. 5, 34, κ. Ξενοφ. Ἑλλην. Ἀγησίλ.
Νεόδαρτος, ὁ, ἡ (δέρω, δέριω), νεωστὶ ἐκδαρμένος, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 5.
Νεοδίδακτος, ὁ, ἡ, ὅς τις τῶρα νεωστὶ ἐδίδαχθη, ἔμαθε. 2) νεωστὶ διδαγμένος, μελετημένος, εἰς τὴν σκηνὴν παρεσταμένος : δράμα.
Νεοδμής, ἡτος, ὁ, κ. Νεοδμητος, ὁ, ἡ, κ. - δάμαστος (δαμάω) νεοφόνετος, Εὐρ. Ῥήστ. 887. νεοημέρωτος, ἐπὶ παλαρίων· Μεταφ. νεονύμφη, ἐπειδὴ ὁ γάμος παραβάλλεται μὲ ζυγόν· Ζ. δαμάω, εἰς τὸ τέλος.
Νεόδημος, ὁ, ἡ, : τύμβος, Ἀνάλ. κ. Νεοδμητος, ὁ (δέμω, δόμος), νεόκτιστος, νεοοικοδόμητος.
Νεόδορος, ὁ, ἡ, ταυτ. νεόδαρτος.
Νεοδρεπής, ὁ, ἡ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 4, 10. Νεοδρεπτος, ὁ, ἡ, Νεοδρεπος, ὁ, ἡ (δρέπω), νεωστὶ θερσιμένος, κορμένος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 343. 366.

Νεοεία, ἡ, αἰτί νεοίη, ταυτ. νεότης. Σχολ. Βενετ. Ἰλ. ψ, 604, ἀμφ. χωρίς λόγον.
 Νεοειδής, έος, ό, ή, έχων νέον είδος, όψιν, θεωρίαν.
 Νεοεργής, έος, ό, ή, κ. Νεοργής, είς τόν Ἡσύχ. (εργον), νεο-
 σειργασμένος, νεοδούλευτος. Ζ. νεοργός.
 Νεοεργής, -εργος, ό, ή, κ. -εργε, υγος, ό, ή, ταυτ. νεό-
 ζευκτος, ό, ή, νεοζευγμένος, : ἄρμα· νεόγαμος, νεοὑπανδρευμένη.
 Νεόεζυμος, ό, ή, νεωστί ζυμωμένος, ξινισμένος, Σχολ. Λυκόφρ.
 Νεοηλής, ό, ή (αλέω), ταυτ. νεάλεττος, νεήλατος, νεοαλεσμέ-
 νος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 411.
 Νεοήλιξ, κος, ό, ή, έχων ήλικίαν νέαν : ἀικμαί, ἀντί ήλικίας
 νέας, Ὀρφ. Ἦμν.
 Νεοθαλής, έος, ό, ή (θάλλω), νεωστί πρατινίζων, αἰμάζων,
 ἀνδρῶν.
 Νεοθανής, έος, ό, ή (θανέω), νεωστί ἀποθανών.
 Νεόθεν, Ἐπίρ. ἐκ νέου, νεωστί, Σοφοκ. Οἰδ. Κολ. 1516. 2)
 ταυτ. νεόθεν, ὑποκάτωθεν, Νίκανδρ.
 Νεοθηγής, έος, -θηκτος, κ. -θηξ, ἦγος, ό, ή, Ἀνάλ. 2,
 σ. 399. Ἀθην. σ. 306. (θήγω), νεοακονημένος, νεοξυμμένος.
 Νεοθηλής, έος, ό, ή, (θηλή) ταυτ. Νεοθαλής, νέος θηλάζων,
 βυζανιάρης χυδ. καί ἐπί κτηνῶν, Αἰσχ. Εὐμ. 447, όπου ἔκειτο,
 Νεόθηλος, καί δὲν ἐξεύρω διά τί τό μετέβαλαν.
 Νεοθήξ, ἦγος. Ζ. νεοθηγής.
 Νεοθλιβής, έος, ό, ή, κ. Νεόθλιπτος, ό, ή (θλίβω), νεωστί
 ἐκτεθλιμμένος, ἐκπισμένος.
 Νεοθυής, ἦτος, ό, ή, ταυτ. νεοθανής.
 Νεόθρεπτος, ό, ή (Ζ. τρέφω κ. τροφαίς) : τυρός, νεο-
 πηγμένος, νεοσκευασμένος τυρός, : ἔρνεα, νεοβλάστητα, Ἀπολλών.
 Νεόθυτος, ό, ή (θύω), νεωστί θυσιαμένος.
 Νεοίη, ή, νεότης, Ἰλ. ψ, 604. ἐκ τοῦ νέος νεοῖος, ως ἄλλος
 ἄλλοιος, πᾶς παντοῖος.
 Νεοικοδόμητος, ό, ή, νεοικοδομημένος.
 Νέοικος, ό, ή, νέος κάτοικος, νεοκατοικημένος. Καί ἀντί νεαπο-
 λίτης, Ἐπίχαρμ. παρά Πολυδ.
 Νεοίονα, τά, έορτή πρὸς τιμήν τοῦ Βάκχου (νέου οἴνου), Ἡσύχ.
 όπου ἐδιώρθ. Θεοίονα, ως γνωστότερον. Ζ. ἐφέστρια.
 Νεοκάθατος, ό, ή, νεωστί καθαρισμένος.
 Νεοκατάγραφος, ό, ή, νεωστί γραμμένος, ή σημειωμένος.
 Νεοκατασκευάστος, κ. -όσκευος, ό, ή, νεόκτιστος,
 νεοποίητος.
 Νεοκατάστατος, ό, ή (καθίστημι), νεοκαταστημένος. 2) νεο-
 κατοικημένος, Θουκυδ.
 Νεοκατάχριστος, ό, ή, νεοαλειμμένος : στέγη, Διοσκ. 4, 43.
 Νεοκατήχητος, ό, ή, νεοκατηχημένος, Κλήμ. Ἀλεξ.
 Νεοκάτοικος, ό, ή, ταυτ. νέοικος, Εὐπολ. παρά Πολυδ.
 Νεοκάττυτος, ό, ή, καινουργημένος τήν πατούσαν : ἐμβάς,
 Ἀθην. σ. 622.
 Νεόκαυστος, Ἀριστοτ. Προβλ. κ. -καυτος, ό, ή, νεοκαμένος,
 Μαρμ. Ὁξωνικ. σ. 11.
 Νεοκηδής, έος, ό, ή (κηδός), έχων νέον πένθος, νέαν λύπην,
 Ἡτιοδ. Θεογ. 98.
 Νεόκλωστος, ό, ή (κλώθω), νεοκλωσμένος, νεοὑφατμένος,
 Θεοκρ.
 Νεοκμής, ἦτος, ό, ή (κάμνω, καμέω), ή Νεόκμητος, ό, ή,
 νεοειργασμένος, νεοκατασκευασμένος, Νίκανδρ. Θηρ. 498.
 Νεόκοπος, κ. Νεόκοπτος, ό, ή (νέος, κόπτω), νεωστί (ἐκ ξύ-
 λων, ή λίθων) κατασκευασμένος : μύλη, κάρδοπος κτλ. Ἀριστοφ.
 Σφ. 648. Πολυδ. 10, 102.
 Νεόκοτος, ό, ή (κότος), νεωστί θυμωθείς, ή διεγείρων τόν θυ-
 μόν· Καθ. νέος, Αἰσχ. Θήβ. 895. Πέρσ. 255. Πρβ. παλίγκτος.
 Νεόκρας, ή Νεοκράς, ἄτος, ό, ή, κ. Νεόκρατος, ό, ή (νέος,
 κεράω), νεωστί κερασμένος, μίγμένος : κρητήρ, συγκερασμένον
 ποτήριον, σύνηδες είς τούς εύωχουμένους, κατά τοῦ οἵου ἔως
 ἐπαιξεν, Αἰσχ. Χοηφ. 341. νεοκράτα φίλον γε κομίζοι.
 Νεόκτητος, ό, ή (κτάμαι), νεοαποκτημένος, νέος.
 Νεόκτιστος, ό, ή (κτίζω), νεοκτισμένος, νέος.
 Νεόκτυπος, ό, ή, : βροντή, Γρηγ. Ναξ. ἐπίγρ. 1, ἐπὶ νέου
 ρήτορος, όστις νεωστί βροντᾷ είς τό βήμα.
 Νεολαία, κ. Νεολέα, ή (λαός, λαός, νέος), νέος λαός, νέοι
 ἄνθρωποι, νεότης ἀνδρῶν καί γυναικῶν· Καθ. νέος : χεῖρ, Εὐρ.

Ἄλκ. 103.
 Νεολαμπής, έος, ό, ή, νεωστί, ή ἀσυνήθιστως λάμπων, Μα-
 νέσ. 4, 510. Πρβ. νεόγληνος.
 Νεόλεκτος, ό, ή (λέγω), νεοαπόκτητος, νέος στρατιώτης.
 Νεολεξία, ή, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ. Γλωσσ. Φιλοξ.
 Νεόληπτος, ό, ή, νεωστί εἰλημμένος, ἐπαρμένος, πιασμένος.
 Νεολέω, Νεολκία, Νεόλκιον, τό, όρθότερον, ή συνηθέστερον,
 νεωλκέω κτλ. τά όπ. Ζ.
 Νεόλλουτος, ό, ή, ποιητ. ἀντί νεόλουτος, νεωστί πλυμένος,
 λουσμένος, Ἰπποκρ. 2, 241. Ἦμν. Ἐρμ. 241.
 Νεολώφητος, ό, ή (λωφάω), όστις νεωστί ἐλώφητεν, ἔπαυ-
 σεν, Ἡσύχ. Φώτ.
 Νέομαι. δωρ. νεῦμαι, ποιητ. καί Νίσσομαι, ὑπά γω, ἐρχομαι·
 ἀναχωρῶ· ἐπιστρέφω όπίσσω· Ζ. νέω.
 Νεομάλακτος, ό, ή, νεομαλαγμένος, νεοζυμωμένος, Σχολ. Θεοκρ.
 Νεόμην, ηνος, ό, ή : σελήνη, ή νέα σελήνη, Ἀρατ. Φαινόμε.
 471, όπου Κικέρων κ. Ἀβίενος ἀνέγνωσαν καί μετάφρασαν διχό-
 μηνι σελήνη, δηλ. πανσελήνη.
 Νεομηνία, ή, συνηθ. συναίρ. Νουμηνία, νέα σελήνη.
 Νεομορφοτύπωτος, ό, ή, ἄνθρωπος τῆς μόδας, όστις στο-
 λίζεται καί μεταμορφώνεται πάντοτε είς νέαν μορφήν κ. τύπον,
 Μανέσ. 4, 305.
 Νεόμυστος, ό, ή, νεομυημένος, νεοδιδαγμένος, νεοτέλεστος,
 Ὀρφ. Ἦμν.
 Νεόνυμφος, ό, ή.
 Νεόξαντος, ό, ή (ξαινῶ), νεωστί ξαμμένος, Ἰπποκρ.
 Νεόξεστος, ό, ή (ξέω), νεωστί ξεσμένος, ἐκ ξύλου, ή λίθου
 κατασκευασμένος.
 Νεοπαγής, έος, ό, ή (πήγνυμι), νεοπροσηρμοσμένος, νεόκτιστος,
 νεωστί πηγμένος, παγωμένος.
 Νεοπαθής, ό, ή, έχων νέον πάθος, πόνον, Αἰσχ. Εὐμ. 505.
 Πρβ. νεοκηδής.
 Νεοπειθής, έος, ό, ή, κ. -όπειστος, ό, ή, νεωστί γενόμενος
 εύπειθής, ὑπήκοος, Νόνν.
 Νεοπένης, ό, ή, ἀντίθ. νεόπλουτος· νεωστί καί ἐξαφνα πτωχεύ-
 σας, Φρύνιχ. Βεκίερ. σ. 52.
 Νεοπενθής, έος, ό, ή (πένθος), έχων νέον πένθος, Ἀνάλ.
 Νεοπέπειρος, ό, ή, νεωστί ώριμάσας, Φώτ.
 Νεόπεπτος, ό, ή, : ἄρτος, νεοζυμωμένος, Ἀρετ.
 Νεοπηγής, έος, ό, ή, κ. Νεόπηκτος, ό, ταυτ. νεοπαγής, Ἀν-
 σολ. Ἰπποκρ. σ. 673.
 Νεοπλεχής, έος, ό, ή, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 96. (πλέκω), κ. Νεό-
 πλεκτος, νεωστί πλεγμένος, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σ. 683.
 Νεοπλουτοπόνηρος, ό, ή, Κρατῖνος παρά Στεφάνω Βυζ. είς
 Δούλων πόλεις, κωμική σύνθεσις ἐκ τοῦ πονηρός καί τοῦ ἐφεξής.
 Νεόπλουτος, ό, ή, νεωστί πλουτήτας, καί ἀλαζονεύμενος διά
 τόν πλούτον του, ως όψιμαθής· διά τοῦτο ό Πλούτ. Συμπ. Προβλ.
 7, 6. τό συνάπτει μέ τό φορτικός.
 Νεοπλυνής, έος, ό, ή, κ. Νεόπλυτος, ό, ή (πλύνω), νεο-
 πλυμένος, νεοκαθαρισμένος.
 Νεοποιέω, ὦ, κάμνω νέον, καινουργώνω, Κλήμ. Ἀλ.
 Νεοποίητος, ό, ή, νεοκατασκευασμένος, καινουργημένος.
 Νεοποίκιλος, ό, ή, ταυτ. νεοσίγαλος, Σχολ. Πινδ.
 Νεόποκος, ό, ή, νεοκουρευμένος, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 475.
 Νεοπολίτης, ου, ό, κ. -πολίτης, ή (νέος, πολ.), νέος πολί-
 τής. δούλος, όστις ἐλευθερωθείς ἔγεινε πολίτης, Διοδ. Σικ. 14, 7.
 Νεοπότιστος, ό, ή, νεοποτισμένος.
 Νεόποτος, ό, ή, όστις τώρα νεωστί ἐπιεν, Ἰπποκρ.
 Νεόπους, Νεόποδες· Ζ. νέποδες.
 Νεοπρεπής, έος, ό, ή (πρέπω), πρέπων είς νέους· έχων νέαν
 ὑπόληψιν, ή όψιν, Πλούτ. Τιβ. Γράκχ. 2.
 Νεόπριστος, ό, ή (πρίζω), νεωστί πριονισμένος, Ὀδυσ.
 Νεόπολις, ή, ταυτ. νεόπολις, κ. νεάπολις, νέα πόλις.
 Νεοπυρέητος, ό, ή (πυρίαω), νεοθέρμαντος, ή ἐκβαίνων ἀπό
 τό λουτρόν, Ἰπποκρ.
 Νεοργής, ό, ή· Ζ. νεοεργής, κ. τό έφ.
 Νεοργός, ό, ή, Πλούτ. σύγκρ. Λυκούργ. 3, ἐκ Σοφοκλέους.
 Νομίζ. ως ἄπαξ λεχθέν, ἀπό τινος κριτικούς, καί διορθώνεται νέ-
 οργος, ή νεογνός, νεογέννητος, κ. Καθ. νέος. [Ἀλλά τό νεοργός, ως
 ἄοργος, δύσοργος, ἐνοργος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ νέος κ. όργή,

ἐπὶ κόρης, ἥτις ὄργα εἰς μίξιν· Ὀργῶσαν, τὸ περίεγραφε πολλά ὄργα ὁ Ῥεῖσις· ἀρα ἡβῶσα, ὄργας εἰς λέχος· Προσέτι δὲν μᾶς ἐμποδίζει τίποτε νὰ ἐκλάβωμεν τὸ νεοργός ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νεοργῆς, ἐπειδὴ αἱ καταλήξεις ης κ. ος μεταβάλλονται· καὶ ἡ ἐννοια τοῦ νεωστὶ ἐνυπάρχει καὶ εἰς αὐτό, ὡς καὶ εἰς τὸ νεοργός, τὸ ὁποῖον προέκριναν πολλοὶ (καὶ ὁ ἡμέτερος Κοραῆς), διὰ τοῦτο, διότι εἰς τὰ χειρόγραφα τ καὶ γ γράφονται ἐσφαλ., τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου, καὶ ἐκ τῆς κακῆς συνηθείας τοῦ διορθῶναι τὸν ἕνα ποιητὴν ἀπὸ τὸν ἄλλον.]

Νεορράγις, ἑός, ὁ, ἡ, νεορράγιτμένος, νεοσταχισμένος, Ἀρετ.
Νεορράφης, ὁ, ἡ, κ. Νεορράφης, ὁ, ἡ, νεορράφμενος, Λόγγ.
Ποιμ. 4, σ. 119. Sch.

Νεορράντος, ὁ, ἡ (ράντω), νεορράντισμένος, νεοβρεγμένος.
Νεορρόφητος, ὁ, ἡ, ὁ νεωστὶ ροφήσας ζωμόν, Ἰπποκ.
Νεορρύτος, ὁ, ἡ, (ρύω), νεωστὶ ρεύσας, χυθεῖς, Σοφ. Ἡλέκτ.
894. Νεορρύτον ξίφος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1443, τὸ ἐρμηνεύουσιν, εἰλ-
κυτμένον νεωστὶ ἀπὸ τὴν θήκην : νεορρύτα κάλλεα κηροῦ, νωπὸν
μέλι, Μελέαγρ.

Νεορτός, ὁ, ἡ (ὄρω), νεωστὶ διηγεμένος ἢ γεννημένος, νέος.
Ζ. νεοργός.

Νέος, νέα, ἡ νέη, νέον, Ἐπίθ. α) νωπὸς ἢ νέος. β) νέος τὴν ἡλι-
κίαν. Πρβ. νεότης. γ) ἀσυνήθιστος, παράξενος. 2) Οὐσιασ. νέ-
ος ἄνθρωπος, παλληκάρι. 3) Φράσεις· ἐκ νέου, κ. ἐκ νέας, νοητ.
χρόνου, ἡ ἡλικίας, ἀπὸ νέος, ἀπὸ παιδί. ἡ καὶ νεωστὶ. Εἰς τὸν
Ἡρόδ. 5, 116. ἐκ νέης, κ. ποιητ. νεόθεν, ἡ νέον, Ἐπίθ. νεω-
στὶ, πρὸ ὀλίγου. Νέη, ἡ, νοητ. σελήνη, ἡ ἡμέρα, Ἀπολλών. 4, 1479.
Εἰς τὰ σύνθετα σημαίνει Νεωστὶ, τώρα πρῶτον, πρὸ ὀλίγου.

Νέος, ἡ, νοητ. γῆ, καὶ Νέος, ὁ, νοητ. ἀγρός, ἡ γῆ, ἥτις ἀφ-
εῖσα χρόνον τινα ἀγεώργητος διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, γεωργεῖται
πάλιν· εἶναι ἡ προτέρα λέξις γράφεται ὅμως Νεός κατὰ δυστυχή
τινα δέλτην τῶν γραμματικῶν· Ζ. δειπνητός κ. ἀνδρακί· Νεὸν
ποιεῖν, φυτεύειν ὅσπρια τινά, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ
ἀναδελνύωσι τὴν γῆν καρποφόρον σίτου διὰ τὸ ἐφεξῆς ἔτος. Ὡσαύ-
τως, νέα, ἡ, νοητ. γῆ κ. νεῖος, νεατή, νέωμα.

Νεοσίγαλας, ὁ, ἡ, νεαρός, καὶ λαμπρός, ἀκτινοβόλος, Πίνδ.
Ολύμ. 3. Ζ. σιγαλόεις.

Νεοσκαφής, ὁ, ἡ (σκάπτω), νεοσκαμμένος, Λυκόφρ. 1097.

Νεοσκύλευτος, ὁ, ἡ, (σκυλεύω), νεοάρπακτος, νεοπόρθητος,
Ἀνάλ. 1, σ. 406.

Νεόσμηκτος, ὁ, ἡ, (σμήχω), νεοτριμμένος, νεομαλισμένος,
νεοκαρισμένος : δῶραξ, Ὀμ.

Νεοσμίλευτος, ὁ, ἡ, νεοκομμένος, Ἀνάλ.

Νεόσοικος, ὁ· Ζ. νεώσοικος.

Νεόσπαδής, ὁ, ἡ, -σπάς, ἄδος, ὁ, ἡ, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1201.
κ. Νεόσπακτος (σπάω), νεωστὶ εἰλκυσμένος, συρμένος, ἐκβαλ-
μένος ἀπὸ τὴν θήκην : ξίφος, Αἰσχ. Εὐμ. 42. τὸ πρῶτον, καὶ
νεοτυλιγμένος.

Νεοσπάρακτος, ὁ, ἡ, νεοεσχισμένος.

Νεόσπιστος, ὁ, ἡ, ἀντὶ Νεόσπειστος (σπένδω), νεοδυσιασμένος,
Νόνν. 19, σ. 520.

Νεόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω), νεοσπαρμένος.

Νεοσσεύω, ἀττ. -ττενω (νεοσσός), κλωσσῶ· ὅθεν

Νεοσσία, ἀττ. Νεοττία, τὸ κλωσσῶν, καὶ ὁ χρόνος τούτου.

Νεοσσία, κ. Νεοττία, ἡ, φωλεᾷ με τὰ πουλῖα· τὰ πουλῖα,
ἐκ τοῦ νεοσσός.

Νεοσσίων, ἡ Νεόσσιον, ἀττ. Νεόττιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ νεοσ-
σός, νεοττός.

Νεοσσοκός, Νεοττοκός, ὁ, ἡ (κομέω), πουλῖα θρέφων,
ἐπιμελούμενος. -κομέω, τὸ ῥῆμα.

Νεοσσοποιέω, ὦ, ταυτ. νεοσσεύω.

Νεοσσοποιία, ἡ, ταυτ. νεοσσία.

Νεοσσός, ὁ, Νεοττός, ὁ (νέος), νεογέννητον ζῶον, ἡ παιδίον.
μάλιστα ἐπὶ πτηνῶν καὶ μελισσῶν, ὡς νεοσσία, Ξενοφ. Οἰκ. 7,
34. 2) ὁ χρόνος τοῦ αὐτοῦ. Μένανδρ. παρὰ Σουῖδα. ἐκ τοῦ νέος,
ὡς ἐκ τοῦ γρὶς τριστός, δις διστός, κόλος κολοσσός.

Νεοσσοτροφεῖον, -ττοτροφεῖον, τὸ, τόπος, ὅπου τρέφον-
ται πουλῖα.

Νεοσσοτροφέω, -ττοτροφέω, τρέφω πουλῖα.

Νεοσσοτροφία, ἡ, τὸ οὐσιασ. τοῦ πρ. Μάρκ. Ἀντ. 9, 9.

Νεόσσυτος, ὁ, ἡ (σέω, σύω), ταυτ. νεωστὶ ὁρμών, καὶ Κασ.

νεαρός, Ἡσύχ. Πρβ. νεοργός.

Νεοστὰθής, ἑός, ὁ, ἡ (ἵστημι), νεωστὶ κατασταθής : δῆμος,
Πλούτ. 7, σ. 274.

Νεοστάλυξ, ὕος, ὁ, ἡ, ταυτ. νεοδάκρυτος, Ἡσύχ.

Νεοστασία, ἡ, Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ἐνεοστασία, Ἀπολ. ῥόδ.

Νεόστειπτος, κ. Νεοστεφής, ἑός, ὁ, ἡ, νεοστεφανωμένος. 2) νεο-
κερασμένος, ἀντὶ νεόκρατος, Ἡσύχ.

Νεοστράτευτος, ὁ, ἡ (στρατεύομαι), ὅστις ὑπάγει κατὰ πρῶ-
τον εἰς τὸν πόλεμον, Ἀππιαν.

Νεόστραφος, ὁ, ἡ, (στρέφω), νεοστριμμένος, νεοπλεγμένος.

Νεοσύλλεκτος, ὁ, ἡ, κ. Νεοσύλλογος, ὁ, ἡ, Πολυαίν. 3,
11, 8. (νέος, συλλέγω), νεοσυναγμένος, νεοαποκτημένος.

Νεοσύστατος, ὁ, ἡ (συνίσταμαι), νεοσυστημένος, νεοσύν-
θετος.

Νεοσφαγής, ἑός, ὁ, ἡ, Σοφοκλ. Τραχ. Νεόσφακτος, ὁ, ἡ,
Νεοσφάξ, ἄγος, ὁ, ἡ, Νίκανδρ. (σφαζώ, σφάττω), νεοσφαγμέ-
νος. -σφαγία, ἡ, τὸ οὐσιασ.

Νεοτελής, ἑός, ὁ, ἡ, νεοτελειωμένος, Σουῖδ. 2) νεοδίδακτος
εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος, Λουκιαν.

Νεοτερπής, ἑός, ὁ, ἡ (τέρπω) νεωστὶ τέρπων, εὐφραίνων,
Ὀππ. Ἀλ. 5, 352.

Νεότευκτος, ὁ, ἡ, ἡ Νεοτευχής, ὁ, ἡ (τεύχω), νεοκατασκευ-
αστος. -τευκτικά, τὰ, Σουῖδ. Νομ. σύγγραμμα τι τοῦ Ὀρφείου
ἱσως, Νεοτευκτικά, ἐπὶ κατασκευῆς, ἡ ἐρωσσεως ναοῦ.

Νεότης, ἡ, (νέος), νωπότης, τὸ εἶναι νέον· Ἐξαιρ. νεανική ἡ-
λικία, νέοι ἄνθρωποι, ταυτ. νεολαία, Ἡρόδ. 9, 12. Εἰς τὸν
Πίνδ. Ὀλυμ. 10, ἀντὶ γῆρας, ὅταν οἱ γέροντες γίνωνται παλὶμπαιδες,
Ζ. νέος. ὅθεν

Νεότησιος, ὁ, ἡ, νεανικός : ὦρα, Φωκυλ. 201.

Νεότμητος, ὁ, ἡ, (τέμνω), νεοκομμένος, νεοσχισμένος, Ἀ-
πολλών. ῥόδ.

Νεότοκος, ὁ, ἡ (τίκτω), γεννήτας, γεννήσασα νεωστὶ· Νεό-
τοκος, ὁ νεωστὶ γεννημένος.

Νεότομος, ὁ, ἡ, ταυτ. νεότμητος.

Νεοτρεφής, ἑός, ὁ, ἡ (τρέφω), νεοθρεμμένος, κ. νεογέννητος,
Αἰσχ. Ἀγ. 734.

Νεοτρεβής, ἑός, ὁ, ἡ κ. Νεότριπτος, ὁ, ἡ (τρίβω), νεοτριμ-
μένος, Φωκυλ. 155.

Νεότροφος, ὁ, ἡ, ταυτ. νεοτρεφής. -τροφέω, ὦ, τρέφω-
νέους.

Νεότρωτος, ὁ, ἡ, νεοπληγωμένος, Ἀθήν. σ. 41.

Νεοττεία, -τία, ἡ, κ. Νεόττεσις, τὸ κλωσσῶν· ἐκ τοῦ
Νεοττεῖω (νεοττός), κλωσσῶ.

Νεοττία, ἡ, ἀντὶ νεοττεία· Νεοττία δὲ, φωλεᾷ.

Νεόττιον, τὸ, κ. Νεοττίς, ὑποκ. τοῦ νεοττός, πουλῖα.

Νεοττοκομέω, ταυτ. νεοσσοκομέω.

Νεοττοποιῶ, κάμνω φωλεᾷν, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Νεοττός, ὁ, ταυτ. νεοσσός· ὅθεν

Νεοττοτροφέω, ταυτ. νεοσσοτροφέω.

Νεότυρος, ὁ, νέον, πρόσφατον τυρίον, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 726.

Νεοργός, -γής, ὁ, ἡ, Ἰουλιαν. 2, σ. 71. (ἔργον), νεοκαμωμέ-
νος. 2) ἀντὶ ναυπηγός, Πολυδ. 1, 85. -οργέω, τὸ ῥῆμα· Ἀνάλ.

Νεοῦτατος, ὁ, ἡ (οὐτάω), νεοπληγωμένος, Ἡσίοδ. Ἀσπ. 157.

Νεοφάνης, ἑός, ὁ, ἡ, κ. Νεόφαντος, νεωστὶ φανερωμένος, Εὐ-
στάθ. Ὀδυσ. σελ. 1572.

Νεοφάντης, ὁ : μύστης, νεομνημένος, κατὰ τὸ ἱεροφάντης,
Ὀρφ. Ἱμν. 3, 9.

Νεόφατος, ὁ, ἡ Ζ. νεήφατος.

Νεοφεγγής, ὁ, ἡ : μήνη, ἡ νέα σελήνη, Μανέθ. 2, 489.

Νεόφθατος, ὁ, ἡ, κ. Νεόφθιτος, ὁ, ἡ (φθείρω, φθίω), πρὸ
ὀλίγου ἐφαρμένος, ἀφανισμένος, σκοτωμένος.

Νεόφοιτος, ὁ, ἡ, νεωστὶ φοιτήτας, ἐλθών : ἀήρ, Ἀνάλ.
3, σ. 254.

Νεόφονος, ὁ, ἡ, νεωστὶ φονευμένος, Εὐρ.

Νεόφρων, ὁ, ἡ, ἔχων παιδικὰ καὶ νηπιώδη φρονήματα, Στοβ.
σ. 160.

Νεοφυής, ἑός, ὁ, ἡ (φύω), νεωστὶ φυόμενος, βλαπτήσας,
Πολυδ.

Νεοφύρατος, ὁ, ἡ, νεοφυωμένος, Σχολ. Θεοκρ.

Νεόφυτος, ὁ, ἡ (φύω), νεοφυτευμένος -φυτεῖον, τὸ, τόπος, ὅπου

εἶναι φυτευμένα νέα δένδρα - φυτεία, ἡ, φύτευσις νέων δένδρων, Γλωσσ. Στρεφ.
 Νεοφώτιστος, ὁ, ἡ, νεοφωτισμένος, κ. νεοβαπτισμένος, Ἑκκλ. Συγγ.
 Νεοχάρακτος, ὁ, ἡ (χαράττω), νεοχαραγμένος, νεοακονημένος, νεοτυπωμένος: ἴχνος, Σοφοκλ.
 Νεοχμέω, ὦ, -ίζω, ταυτ. νεοχμῶω.
 Νεοχμή, ἡ, κ. -οχμία, ἡ, Ζ. τὸ ἐφ.
 Νεοχμός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - μῶς, ταυτ. νέος εἰς ὅλας του τὰς σημασίας. Ἐκ τοῦ νέος, νεώω, νεόζω, νεώσσω, μέλ. ὤξω. Εἰς τὸν Δίωνα Κάσ. νεοχμός, ὁ, κ. νεοχμή, ἡ, οὐσιαστ. ἀντὶ νεόχμητις ἢ νεόχμητις, ἡ νεοχμία, ὡς κωλύμη ἀντὶ κώλυμα, μετὰ μελὸς ἀντὶ μεταμέλεια: τύπος, ὁ, τις ἀόκως ἀμφ.
 Νεοχμῶω, ὦ, ταυτ. νεώω, κ. νεωτερίζω, Ἀππιαν. 2, σ. 27.
 Νεοχμῶσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Νεόχνου, ὁ, ταυτ. ἀρτι γενεαίσκιον, Γρηγόρ. Ναζ. ἐπίγρ. 165.
 Νεόχριστος, ὁ, ἡ, νεωστὶ χρισμένος, αἰσιμμένος, ἡ μυρωμένος.
 Νεόω, ὦ, (νέος), νεόνω, καινουργόνω, μεταβάλλω. 2) γεωργῶ τὴν χέρτον ἀφεθεῖσαν γῆν. - ὦμα, τὸ, νεογεωργούμενος ἀγρός, ὅστις εἶχεν ἀφεθῆ χρόνον τινὰ ἀγεώργητος Νέωσις, ἡ, ἡ ἀροτριώσις ἀγροῦ ἀφεθέντος ἀσπάρτου.
 Νεπόδες, ὡν, οἱ, αἱ φῶκαι, νέποδες καλῆς ἀλοσύνης, Ὀδυσ. ρ, 404. τὸ ὁποῖον ἐρμηνεύει ὁ Ἀπίων Ἀποδὲς κ. ἰχθύες. Ἄλλοι, ἀντὶ νηξίποδες, ἔχοντες κολυμβητικούς πόδας. Ἐκ τούτων τῶν ἐξηγήσεων παραχθέντες οἱ ἐπιγραμματικοὶ ἐμεταχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ ἰχθύος, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸν τύπον νηπόδες. Ἄλλοι ἐρμηνεύουσι τὸ νέπους, Ἀπόγονος, δηλ. κατὰ τινὰ γλῶσσαν· καὶ οὕτω τὸ μεταχειρίζεται, Θεόκρ. 17, 25, Καλλίμ. Ἀπόλλ. ῥόδ. Νίκανδ. Ἀλεξ. Εἰς τὸ Γεωπόνικ. εἶναι Νεόποδες, ταυτ. βλαστοί, Λατ. nepotes, τὸ ὁποῖον ἐγείνεν ἐκ τούτου.
 Νεράνξιον, τὸ, κοινὸν ὄνομα τοῦ μηδικοῦ μήλου, νεράνξι χυδ. Σχολ. Νικανδ. Ἀλεξ. 432.
 Νέρθε (ν, πρὸ φωνήεντος), Ἐπίρ. Εὐρ. Ἀλκ. 987. κ. 1139. ἐκ τοῦ ἐνερθεν, κάτωθεν, ἐκ τῶν κάτω, μετὰ γεν. Ζ. ἐνέρτερος.
 Νέρτατος, ὁ, κατώτατος, τελευταῖος.
 Νερτέριος, ἰα, ἰη, ἰον, ὁ, ὑποκάτω ὦν, ὑποκάτω τῆς γῆς, Ἀνάλ.
 Νερτεροδρόμος, ὁ, ἡ, ἀγγελος ὑπάγων εἰς τὸν ἄδην, Λουκιαν.
 Νερτερόμορφος, ὁ, ἡ -όμορφα, τὰ, τὰ εἶδωλα τῶν νεκρῶν, Μανέθ. 4, 555.
 Νέρτερος, α, ὡν, συγκρ. κατώτερος. 2) ἀντὶ τοῦ θετικοῦ, ὡς ὑπέρτερος, καὶ ἄλλα· τὰ ὑπέρτερα νέρτερα θῆσει, Ἀριστοφ. Αὐτιστ. 772. 3) ἀντὶ νερτέριος, οὕτω Νέρτεροι, οἱ νεκροὶ καὶ οἱ θεοὶ τοῦ ἄδου. Ζ. ἐνέρτερος.
 Νέρτος, ὁ, ἀρπακτικὸν τι ὄρνειον, Ἀριστοφ.
 Νέτωπον, τὸ, κ. Νετώπιον, τὸ, εἶλαιον ἀπὸ πικρὰ ἀμύγδαλα, Ἱπποκρ. Γράφεται καὶ μετώπιον, ὡς μ καὶ ν συχναίως μεταβάλλονται.
 Νεῦμα, τὸ (νεύω), τὸ νεύειν μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν, ἡ μετὰ τὴν κεφαλὴν· τὸ κατανεύειν, ἡ συγκατανεύσις, Φιλόστρ. Ἡρώκ.
 Νεῦμαι, Δωρ. ἀντὶ νέομαι, ἐρχομαι, ὑπάγω, ὡς νεύμεθα, ἀντὶ νεόμεθα.
 Νευρά, ἡ, ἡ χορδή τοῦ τόξου. 2) ὁ μῦς τοῦ σώματος, Ἰλ. θ, 328. 3) χορδή, κατασκευασμένη ἀπὸ νεῦρα ζώου· Ζ. νεῦρον.
 Νευράς, ἡ· Ζ. νευρίς.
 Νευρεῖν, ἡ, ταυτ. νευρά, Θεόκρ. 25, 213, ὡσαύτως, -ρία, ἡ, χορδή, σχοινίον· Ζ. νεῦρον.
 Νευρένδετος, ὁ, ἡ, ἐντεταμένη μετὰ χορδὰς: κιθάρα, Μανέθ. 5, 163. ὅπου τώρα κεῖται νευρόδετος, παρὰ τὸ μέτρον.
 Νευρικός, ἡ, ὡν, ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα, πάστων εἰς αὐτὰ, Διοσκορ.
 Νεύριος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ νεῦρα, ἡ ἀπὸ φυτῶν ἵνας, Πλάτ. Πολιτ. §. 22.
 Νευρίον, τὸ, μικρὸν νεῦρον. χορδή. Ζ. νεῦρον.
 Νευρίς, ἡ, μικρὸν νεῦρον, χορδή. 2) φυτὸν τι, καὶ νευράς.
 Νευρίτης, ου, ὁ, Νευρίτις, ἡ, ἴσος ἢ ὁμοῖος μετὰ νεῦρον· συγχέεται μετὰ τὸ νεβρίτης, διὰ τὴν ὁμοίαν προφορὰν.
 Νευροβάτης, ου, ὁ, σχοινοβάτης, χορεύων εἰς τὸ σχοινίον.
 Νευρόδετος· Ζ. νευρένδετος.

Νευροειδής, ὁ, ἡ, ὡσάν νεῦρον.
 Νευρόκαυλος, ὁ, ἡ, ἔχων νευρώδεις καυλοὺς.
 Νευροκοπέω, ὦ (κόπτω), κόπτω τὰ νεῦρα.
 Νευρολάλος, ὁ, ἡ, λαλῶν μετὰ τὰς χορδὰς, Ἐπίθ. μουσικοῦ ὄργανου, Ἀνάλ. 2, σ. 581.
 Νευρομήτρα, ἡ. Ζ. νεφρομήτρα.
 Νεῦρον, τὸ (συγγενὲς τοῦ νεκρός, κ. νεβρός), αἱ ἵνες, καὶ οἱ δεσμοί, οἱ συνέχοντες τὰ κόκκαλα, καὶ ἀποτελοῦντες τὴν ἰσχύον τοῦ σώματος, Πλάτ. 1, σ. 223. διὰ τοῦτο Μεταφ. νεῦρον, πᾶν τὸ τροχενὸν δύναμιν. 2) αἱ ἐκ ζωϊκῶν νεύρων καὶ ἐντέρων κατασκευαζόμεναι χορδαί. 3) χορδαί, μετὰ τὰς ὁποίας ῥάπτουσι δέρματα, καὶ παπούτσια, καὶ δένουσι τῶν βελῶν τὰς οὐτήτας, Ἰλ. θ, 131. 4) ἵνες τῶν φυτῶν καὶ δένδρων, Πλάτ. Πολ. 22. 5) νεῦρα, τὰ ὄργανα τῆς αἰσθήσεως ἐκφυόμενα ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον· ἡ σημασία αὕτη ἐδόθη μετὰ τὸν Ἀριστοτέλην. Ζ. ἱς.
 Νευρόνοσος, ὁ, ἡ, ἀρρώστος εἰς τὰ νεῦρα, Μανέθ. 4, 501.
 Νευροπαχύς, εἶα, ὡ, ἔχων παχέα νεῦρα.
 Νευροπλεκής, ὁ, ἡ, πλεγμένος ἀπὸ χορδὰς, Φιλίπ. Θεστ. Ἐπίγρ. 8.
 Νευροράφος, ὁ, κ. Νευρορράφος, (νεῦρον, ῥάπτω), ἐμβαλωματὴς παπούτσιων· Κατὰ τὸν Ἡσίοδ. δέρματα-συρράπτων νεύρων βοός. Ζ. νεῦρον, ἀριθ. 3. τὰ τοιαῦτα νευρικά ῥάμματα ὠνομάζοντο ῥαμφεῖς, οἱ. 2) ὅστις κλάθει χορδὰς διὰ τὴν λύραν, Δουκ. Σχολ. Πλάτ. σ. 158. - ραφέω, ὦ, ἐμβαλόνω παπούτσια. - ραφία, ἡ, ἡ πρᾶξις - ραφικός, ἡ, ὡν, ἀνήκων εἰς τὴν - ραφίαν.
 Νευροσπάδης, εἶος, ὁ, ἡ (σπάω), τεντωμένος ἀπὸ νεῦρα, Σοφοκλ. Φιλοκ. 290.
 Νευροσπαστεῖα, κ. -ία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Μάρκ. Ἀντ. ε', 28.
 Νευροσπαστέομαι, Παθ. τοῦ ἐφ. Νάρκ. Ἀντ. γ', 16.
 Νευροσπαστέω, ὦ, διὰ νεύρων, ἡ χορδῶν βάλλω εἰς κίνησιν, ὡς κούκλας, καὶ εἰδωλία. Καθ. κινῶ.
 Νευροσπασταί, οἱ, οἱ παίζοντες μετὰ κούκλας, καὶ κινῶντες αὐτὰς διὰ νεύρων ἢ χορδῶν.
 Νευροσπαστικός, ἡ, ὡν, ἀνήκων, ἡ χρησιμεύων εἰς τὴν κίνησιν τῶν νεύρων, ἡ χορδῶν. - σπαστική, ἡ, νοητ. τέχνη, ἡ τοῦ νευροσπάστου.
 Νευρόσπαστος, ὁ, ἡ, διὰ χορδῶν (εἰς τροχοὺς ἐνηρμοσμένοι) κινούμενος (σπάω). - νευρόσπαστα, τὰ, εἰδωλία τινά, αὐτόματα κινούμενα (Marionnettes).
 Νευροτενής, ὁ, ἡ, κ. Νευρότονος, ὁ, ἡ (τείνω), τεντωμένος μετὰ νεῦρα, ἀντὶ νευρότπατος: παγίς, Ἀνάλ. 2, σ. 9.
 Νευροτομέω, ὦ, κόττω τὰς χορδὰς, ἡ τὰ νεῦρα, Ἀντυλ. Ὀριβάσι. σ. 246. Matthaei.
 Νευροτόμος, ὁ, ἡ, κόπτην τὰς χορδὰς, Μανέθ. 5, 221.
 Νευρότρωτος, ὁ, ἡ, ὅστις ἐκ πληγῆς ἐπαθῆτε εἰς τοὺς μῦας, Γαλην. Συνθ. φαρμ. 2, σ. 346. σημειῖ, ὅτι ἐπρεπε νά ὀνομάζεται Τενοντότρωτος.
 Νευροχαρής, εἶος, ὁ, ἡ, ὁ χαίρων διὰ τὴν νευρίαν, δηλ. διὰ τὸ τόξον, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπολλωνίου, Ἀνάλ. 2. 518.
 Νευρόω, τεντόνω τὰ νεῦρα, ἡ μετὰ τὰ νεῦρα· Καθ. τεντόνω, δυναμένω, Ἀλκίφρ. 3, 49.
 Νευρώδης, εἶος, ὁ, ἡ, ταυτ. νευροειδής, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν χορδῶν ἢ τῶν νεύρων, γεμάτος νεῦρα.
 Νευρώεις, εντος, ὁ, ταυτ. νευρώδης, Ἡσύχ. Πρβ. εὐρώεις κ. εὐρώδης.
 Νεῦς, ἀντὶ νῆυς, νηῦς, κ. νᾶς. Πρβ. λεῦς. κ. λᾶς.
 Νεῦσις, ἡ (νέω), τὸ κολυμβᾶν, πλῆειν, διαξειδεύειν μετὰ κράβιον. 2) (νεύω), τὸ νεύειν, τὸ κλίνειν, κλίστις.
 Νευστᾶζω (νεύω), κάμνω νεῦμα, Ἰλ. υ, 162. Ὀδ. μ, 194 κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς νυστάζω, Βίων. 3, 3.
 Νευστάς, εἶλαία, ταυτ. κολυμβάς, ἡ νηκτρίς, Λουκιαν. 5, σ. 192.
 Νευστέον, θετ. τοῦ νέω, πλευστέον.
 Νευστήρ, κ. Νεύστης (νέω), κολυμβητής· ὅθεν
 Νευστικός, ἡ, ὡν, ὁ δυνάμενος νά κολυμβᾷ (νέω). 2) ὁ κλινῶν (νεύω).
 Νευστός, ἡ, ὡν, πλευστός, ἡ ταυτ. ναυτικός.
 Νεῦω (ἐκ τοῦ νύω, ὡς νευτᾶζω κ. νυτᾶζω), κάμνω νεῦμα, γνέφω κ. κλινω: κάρα εἰς πέδον, Σοφοκ. Ἀντίγ. 441. 2) κλίνω τὸν ἔμψυτον μου, σκύπτω. 3) ἀποδηγῶ „Νενευκέναι, τεθνηκέναι“ Ἡσύχ. ἐπειδὴ οἱ νεκροὶ κλίνουσι τὴν κεφαλὴν· Ζ. κ. νέω,

τοῦ ὁποῦ οὐ μὲλ. ταυτίζεται μετὰ τὸν τούτου, νεύσω.
Νεφέλη, ἡ (νέφος), σύννεφον. **Μεταφ.** ὄρεος νεφέλη, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. **Πρβ.** νίφας. 2) νεφέλαι πόκαι ἐρίων ὁμοίαι, **Θεόφρ.** 3) λεπτόν τι δίκτυον, ἄλλως, μακρύνιον, **Ἡσύχ.** πτηνολέτις, **Ἀνάλ.** **Huscsk.** 136. **Σοφοκ.** **Τρ.** 831, πιθανῶς ἀντὶ ἀμφίβληστρον.
Νεφεληγερέτα, ὁ, αἰολ. ἀντὶ **Νεφελγερέτης**, ὁ, ὁ ἀγείρων, συμπυκνόντων τὰς νεφέλας, **Ἐπιθ.** τοῦ **Διός**.
Νεφεληδόν, **Ἐπίρ.** κατὰ τὸν τρόπον τῶν νεφελῶν, ὡσάν νεφέλαι, **Νόνν**.
Νεφέλιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ νεφέλη, συνεφάει· καὶ κηλὶς εἰς τὸν ὀφθαλμόν ὡς μικράτις νεφέλη.
Νεφελογενής, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ τὰς νεφέλας, ἡ ἐκ τῶν νεφελῶν. [**Ἡδύνατο** νὰ εἶναι καὶ **Νεφελγενής**.]
Νεφελοειδής, ὁ, ἡ, ὡσάν νεφέλη, ἡ γεμάτος νεφέλας.
Νεφελοκένταυροι, οἱ, **Λουκιαν.** ἡ ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ **Ἰξίονος** καὶ τῆς νεφέλης οἱ κένταυροι, ἡ διότι αἱ νεφέλαι σχηματίζουσιν ἀνθρωπομόρφους εἰκόνας, **Ἀριστοφ.** **Νεφ.** 345.
Νεφελοκοκκυγία, ἡ, πόλις πλατφεῖσα ἀπὸ τὸν **Ἀριστοφ.** εἰς τὰς νεφάλας, τῆς ὁποίας οἱ πολῖται ὀνομάζονται **Νεφελοκοκκυγεῖς**, διὰ νὰ περιπαίξῃ τὴν κουφόνοιαν τῶν **Ἀθηναίων**.
Νεφελοστασία, ἡ, ὁ τόπος, ὅπου στήνεται τὸ δίκτυον ἡ νεφέλη, **ἄρισθ.** 3.
Νεφελόω (νεφέλη), συνεφώνω, κάμνω ἀπὸ σύννεφα.
Νεφελώδης, εὖς, ὁ, ἡ, συνεφώδης, συνεφιασμένος.
Νεφελωτός, ἡ, ὁ, ἀπὸ νεφέλας κατασκευασμένος, **Λουκιαν.** 4, 257. **Ζ.** τὴν σημείωσ. εἰς τὸ οἰωτός.
Νεφίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ νέφος.
Νεφόβολος, ὁ, ἡ, **Ἀριστοφ.** **Ὀρν.** 1385, ὅπου ἄλλοι ἔχουσι νιφόβολος· τὸ πρῶτον, **Ῥίπτων** νεφέλας, τὸ δεύτερον, **Ῥίπτων** χιόνα.
Νεφοειδής, ὁ, ἡ (νέφος), ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ νέφους, συνεφώδης, πυκνός, σκοτεινός, **Ἀνάλ.**
Νεφοποίητος, ὁ, ἡ, κατατευνασμένος, σχηματισμένος ἀπὸ νέγη, **Δαμάσκιος** παρὰ **Φωτ.** σ. 1042.
Νέφος, εὖς, τὸ, σύννεφον, **Μεταφ.** μελαγχολία : θανάτου, γόων κτ. **Ζ.** νέφω.
Νεφώω, ὦ, ταυτ. νεφαλώω, **Μανέθ.** 4, 518.
Νεφριαῖος, αἶα, αἶον, ταυτ. τοῦ ἐφ. νεφριαῖον στέαρ, **Διοσκ.** 2, 87.
Νεφρίδης, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τοὺς νεφρούς.
Νεφρίτης, ου, ὁ, ἐκ τῶν νεφρῶν, ὡσάν νεφρός. — **ῤίτις**, ἡ, νοητ. νότος, ἀρῶστία τῶν νεφρῶν, πόνος ἀπὸ λιθίασιν τῶν νεφρῶν. **Ἰβεν**.
Νεφριτικός, ἡ, ὁ, πάσχων νεφρίτιν.
Νεφρίτις, ἡ· **Ζ.** νεφρίτης.
Νεφροειδής, εὖς, ὁ, ἡ, ἀντὶ νεφροειδούς.
Νεφρομήτραι, αἱ, ἄλλως, φύαι, ἡ φύαι, οἱ μύες, ἐντός τῶν ὁποίων κεῖνται οἱ νεφροί, **Ἀθην.** 9, 15, ὅπου ἔκειτο νευρομήτραι. **Ζ.** κ. νευρίτης.
Νεφρός, ὁ, **Κ.** νεφρόν, τό· οἱ μάγειροι ὀνομάζουσι καὶ τοὺς ὄρχεις νεφρούς· [**ἡ** συγγενὲς τοῦ νεβρός, νευρός, ἡ μεταθ. ἐκ τοῦ φρενός (φρέν).]
Νεφρώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ὡσάν νεφρός.
Νέφω, βρέχω, **Συνήθ.** νεύω, νίφω, ἀττ. νίπτω, **μ.** νίψω, **παρ.** νένωφα· ὅθεν, νέφος, κνέφος, νόφος, γνόφος, νίψ, νιφός· ἐκ τοῦ αἰολ. νίζω, νίγω, νίτσω γίνεται **nix**, **ningo**. ὑπάγεται εἰς τὸ νάω, ναύω, νέω, νεύω, καὶ συγγενεῖς μετὰ τὸ νήφω, κ. νήχω· **Ζ.** νάω, εἰς τὸ τέλος.
Νεφώδης, εὖς, ὁ, ἡ (νέφος), ταυτ. νεφαλώδης : φωνή, ἀμβλεῖα καὶ βραχνή.
Νέφωσις, ἡ, (νεφώω), συνεφίσις, **Ἡλιόδ.** σ. 362.
Νέω, ὅθεν τὸ **Μέστ.** νέομαι, εἰς τοὺς ποιητάς, ἀντὶ τοῦ πλησιάζω, ἀποχωρῶ, ὑπάγω, ἐρχομαι, προχωρῶ, ὑποχωρῶ· **Ζ.** καὶ νίττομαι· ἐκ τούτου **συναίρ.** νεύμαι, **μ.** νεύομαι, **Ἄδρ.** ἐνεिताμένη. 2) νέω, **μ.** νεύω (ὡς πλέω, πλεύσω), κολυμβᾶ, πλέω. **Μεταφ.** ἐπὶ ἐνδυμάτων πλατυτάτων, εἰς τὰ ὁποῖα κολυμβᾷ τρόπον τινα ὁ ἀνθρώπος : ἐνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν, **Ἀριστοφ.** **Ἰπποκρ.** ὅθεν, νήχω, ταυτ. μετὰ τὸ νέω, ναίω, τὰ ὅπ. **Πρβ.** 3) νέω, νῶ, ταυτ. τοῦ παράγ. νήσω, γνέσω. 4) συσπείρω : πυρὰν ἐνήταν, ἐσώρευαν ξύλα, καὶ ἀναψαν φωτίαν· **Παρακρίμ.** νενησμένος. **Ζ.** νάσ-

σω κ. νάω.
Νεωκορέω, (νεωκόρος), ἐφορεύω τὸν ναόν, καὶ φρονιτίζω διὰ τὴν καθαριότητά του. 2) **Λουκιαν.** 5, σ. 312. **Τροπ.** ἐπὶ ἔρωτος, μεθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκορούμεν, δηλ. τὸν τιμῶμεν μετὰ καθαράν καρδίαν ὡς ἐν ναῷ τινι. 3) **Πλατ.** **Πολιτεῖ.** 9, 574. εἰρωνικῶς, ἱερὸν τι νεωκορῆται, ἡγουν νὰ καθαρίσῃ, νὰ γυμνώσῃ, νὰ ἱεροσυλήσῃ.
Νεωκορία, ἡ, ἔργον τοῦ νεωκόρου, **Μανέθ.** 4, 441.
Νεωκόρος, ὁ, ἡ, (ναός, κορέω) ὁ ἐφορεύων τὸν ναόν, καὶ φρονιτίζων διὰ τὴν καθαριότητά του· ὁ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιάρχης, ἡ κανὼνλάπτης. 2) πόλεις ἐλάμβαναν τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὰ νομίσματα των, ὅταν ἐκτίζαν ναόν τινα εἰς τιμὴν ἀρχόντος, ἡ θεοῦ, ἐξαιρέτως εἰς τὴν Ἀσίαν. **Πρβ.** μητρόπολις.
Νεωλχέω, ἔλκω, σύρω τὴν ναῦν εἰς τὴν ξηρὰν ἐπὶ ψαλάγγων, (**Ζ.** ψάλαγξ).
Νεωλχία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **πρ.** 2) καὶ ἀντὶ τοῦ
Νεώλχιον, τὸ, τόπος, ὅπου ἔλκουσι τὴν ναῦν εἰς τὴν ξηρὰν.
Νεωλχός, ὁ, ἡ (ναῦς, ἔλκω), ὁ σύρων τὴν ναῦν εἰς τὴν ξηρὰν. **Ζ.** κ. ὀλχός, εἰς τὸ τέλος.
Νέωμα, τό. **Ζ.** νεώω κ. νεός.
Νεών, ὠνος, ὁ, **Ἰων.** ἀντὶ νεώσοικος, κ. νεώριον, **Ἡσύχ.** **Σουιδ.** **Εὐστάθ.**
Νεώνητος, ὁ, ἡ (νέον, ὠνέομαι), νεοαγορασμένος· μάλιστα ἐπὶ δούλων.
Νεωποιέω, ὦ (νεός, ναός), κτίζω ναόν· κτίζω ναῦν (ναῦς, ναός, νεός), **Πολυδ.** 1. 11.
Νεωποίδης, ὁ, ἡ, ὁ κτίζων ναόν, ἡ καράβιον.
Νεωποίητης, ὁ, ἀρχὸν τις τῶν **Ἐφεσίων**, ἴσως ταυτ. νεωκόρος.
Νεωπός, ὁ, ἡ (νεός, ὦψ), μετὰ νεανικὴν ὄψιν, πρόσωπον. **Συναίρ.** νεωπός, ἡγουν πρόσφατος.
Νεωρέω, εἶμαι νεωρός, τὸ ὅπ. **Ζ.**
Νεωρής, ὁ, ἡ, ταυτ. νεωρός. 2) νεοκρεμασμένος, ἐκ τοῦ αἵρω, ὡς μετέωρος, **Σοφοκλ.** **Ἠλέκτρ.** 901. 3) **Καθ.** νεωπός, νεός· ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημασίαν εἶναι **Ἰων.** ἀντὶ νεαρός, νεαρός· καὶ ἡ περαγωγὴ τοῦ ἐκ τοῦ αἵρω κ. αἶρω εἶναι ἄλογος· οὕτω κ. νεαλῆς, διότι αρος, ηρος, ηρης, κρης, εἶναι μόνον καταλήξεις· **Ζ.** διήρης, κ. βαλανηρός.
Νεώριον, τὸ (νεωρός), τόπος ξηρός, ὅπου φυλάττονται τὰ πολεμικὰ καράβια. **Ζ.** νεώσοικος.
Νεωριοψύλαξ, ὁ, ταυτ. νεωρός.
Νεωρίς, ἡ, ταυτ. νεώριον. Εἶναι ἐσφαλ. γραφή εἰς τὸν **Στράβωνα**, **Νεωρίδων**, τὴν ἐποίαν ἐδιώρῳσεν ἐξ ἀντιγράφων ὁ **Κορ.** (**Στράβ.** **Μέρ.** **Α.** σ. 78) εἰς τὸ **Νεωρίων**· καὶ ἡ λέξις μένει ἀμφ.
Νεωρός, ὁ (ναῦς, νεός, ὦρα), ἔφορος εἰς τὰ καράβια, καὶ εἰς τὸ νεώριον.
Νεωρυχίης, εὖς, (νεός, ὀρύσσω), νεοσκαμμένος, νεωστὶ ὠρυγμένος.
Νεώς, ὁ, ἀττ. ἀντὶ ναός, **Αἰτιατ.** νεών καὶ νεώ.
Νέως, **Ἐπίρ.** (ἐκ τοῦ νέος), νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου.
Νέωσις, ἡ· **Ζ.** νεώω.
Νεώσοικοι, οἱ (ναῦς, οἶκος), πλησίον τοῦ λιμένος, ὅπου διατρίβουσι πραγματευταί, καὶ караβοκύριοι, **Πλούτ.** **Συμπ.** 16. Εἰς αὐτοὺς ἐφέροντο ἐπὶ τῆς ξηρᾶς τὰ καράβια, καὶ ἐπεσκευάζοντο· διάφορος τοῦ νεώριον, ἐπειδὴ ὁ νεώσοικος περιεῖχεν ἐν ἡ δὴ καράβια, τὸ δὲ νεώριον σημαίνει ὅλον τὸν τόπον, ὅπου στέκονται τὰ καράβια τὸν χειμῶνα, ἡ ἐπισκευάζονται.
Νεώσσω, ταυτ. καινίζω, ἐκ τοῦ νέος, νεόω, νεόχω, ὦω, **μ.** ὠσω, (ὡς λιμός, λιμώσσω, λαιμώσσω)· ὅθεν νεωχμός· ταυτ. νεοχμός, ταυτ. νέος· ὅθεν — χμίζω, καὶ — μόω.
Νεωστὶ, **Ἐπίρ.** ταυτ. νέως, τώρα πρὸ ὀλίγου (ὡς μέγας, μεγαλωστί).
Νέωτα, μετὰ τοῦ **Εἰς**, καὶ χωρὶς τοῦ **εἰς**, τὸ ἐρχόμενον ἔτος· τοῦ χρόνου **Κ.** **Εἶναι** αἰολ. ἀντὶ νέωτε, νέωστε ἐκ τοῦ νέος, ὡς ἐτέρωστε, ἐτέρωτε, ἐτέρωτα.
Νεωτερίζω, — τερέω (νεωτερος), μιμούμαι τὰ ἡδὴ τῶν νέων, ταυτ. σχεδόν τοῦ νεάζω· **Μεταφ.** προσπαθῶ νὰ κάμω νέα πράγματα, μεταβολάς, ἀποστασίαν : τὴν πολιτείαν, κάμνω νεωτερισμούς εἰς τὴν πολιτικὴν διοίκησιν, ἔχω ἀποστατικά φρονήματα, **Θουκυδ.** 1, 115.
Νεωτερικός, ἡ, ὁ, ταυτ. νεανικός, ἀρμόζων εἰς νέον ἀνδρα, καὶ (ὡς τὸ νεανικός κ. ἀνδρικός) σφοδρός, βίαιος, μέγας.

Νεωτερισμός, ὁ, νεωτερισμός, μεταβολή, επιθυμία τοῦ νεωτερίζειν.

Νεωτεριστής, ὁ, ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμούς.

Νεωτεροποιός, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ πρ. Ἀριστοτ. πολ. Ζ', δ. Κορ. -ποιέω, τὸ ῥῆμα. -ποιᾶ, ἡ, τὸ οὗτ.

Νεώτερος, α, ον, Ἐπίρ. -ρως, συγκρ. τοῦ νέος· νεώτερος τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀντὶ νέος ἀπλῶς· 2) νωπότερος, καινουργότερος. 3) θερμότερος, ὀρμητικώτερος. 4) ἀσυνθησιτότερος. τὰ νεώτερα, μεταβολαὶ εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ ἀποστατικά φρονήματα καὶ ἔργα· νεώτερα πράττειν, ταυτ. νεωτερίζειν.

Νεωτός, ὁ, κ. Νεότος, ταυτ. νεατός κ. νεατός.

Νεωφύλαξ, ακος, ὁ (νεώς, ἤγουν ναός, φύλαξ), φύλαξ τοῦ ναοῦ.

Νεώχερος, ὁ, ἡ, : γῆ, ἡ χέρτος οὗσα πρότερον, καὶ τώρα, κατὰ πρῶτον γεωργηθεῖσα, Ἡσύχ.

Νεωχμός, ὁ. Ζ. νεώσσω.

Νή, ταυτ. τοῦ ναί, ναί, καὶ ναίχι, ἡ ναίχι, νήχι, μόριον κατοματικόν, μέ ὄνομα θεοῦ τινός· νή τὸν Δία, νή Δία, καὶ Νή μὲ Δία, ὀρκίζομαι τὸν Δία, ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ χωρὶς τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς κωμικούς, καὶ εἰς τοὺς διαλόγους, ἀντὶ τοῦ ναί, πάντως.

Νή, κατὰ τοὺς παλαιούς γραμμ. στερητικὸν μόριον, καὶ ἐπιτατικόν. Ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας ἔγεινεν ἀπὸ τοῦ ἀνεν, α) συγκρινάται ἡ συσλλαβὴ μέ τὸ ἀρκτικὸν γράμμα, ὡς ἀνήκεστος, ἀνήκουστος, ἀνήνεμος, ἀνήλεης κτλ. β) ἀποκοπὴ τοῦ α, π. χ. νηέαστος, νήκουστος, νήνεμος, νηλεής κτλ. γ) κρατεῖται μόνον τὸ αν, ἀνιστος, ἀνοικος. δ) κρατεῖται μόνον τὸ α, αἶτος αἰκος κτ. καὶ τοῦτο εἶναι τὸ στερητικόν α. Περὶ δὲ τῆς δευτέρας σημασίας, εἶναι τινα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα, π. χ. νήπεκτος, νήπλεκτος κτλ. Ζ. ἀνεν. Εὐρίσκονται δὲ καὶ λέξεις, ὅπου δύναται νὰ εἶναι καὶ στερητικόν καὶ ἐπιτατικόν, π. χ. νήχυτος, καὶ ἄλλαι δυνάμεναι νὰ ἐξηγηθῶσιν ἄλλως, ὡς νήδυμος, τὸ ὅπ. Ζ.

Νῆα, Νῆας, ἀντὶ νέα, νέας, ναῦν, ναῦς.

Νηάς, ὁδος, ἡ, Αἰλ. Ἰδιετ. ζ. 17, 28. ταυτ. Νηίς, ἴδος, ἡ, Ἡρακλ. Ποντ. Φώτ. Σουῖδ. ἄγνωστον τι θαλάσσιον θηρίον, περὶ τὴν Σάμον. Σημειώσαι τὸ ας κ. ι.

Νηγάτες, ὁ, ἡ, θηλ. καὶ Νηγατή (νέον, γάω, γατός, Ἰων. γάτεος), ἀντὶ νηγάτεος νεωπὶ γεγονώς· χιτών, φᾶρος, καλυβή κ. καθ. νέος, νωπός, τρυφερός κτλ. Οὕτως ἐκ τοῦ γέω, γένω, τηλύγετος, δηλ. τηλέγονος, κ. ταύγετος -έτη. Εἰς τὸν Ἰων. Ἐρ. εἶναι τὸ Νηγέτεος.

Νήγρετος, ὁ, ἡ (νή), ἀντὶ ἀνήγρετος· ὕπνος, αἰώνιος ὕπνος, Ἀνάλ.

Νηδυία, τὰ, ταυτ. νηδύς, ἐντόσθια, Ὁρμ.

Νηδυόφιν, ἀντὶ νηδυόφιν, διὰ τὸ μέτρον, Μόσχ. 4, 78.

Νηδυμιοί, ἰα, ἰον. Ζ. τὸ ἔφ.

Νηδυμός, ὕπνος, Ὁρμ. ταυτ. ἡδυμός, γλυκύς. Τὸ ν ἐγεννήθη ἐκ τοῦ νή ἐπιτατ. κατὰ τοὺς γραμματικούς. Εἰς τὸν Ἰων. Ἐρ. 241. κεῖται ἡδυμός. Καὶ Ἀλεξάνδρ. Σιμωνίδης, Ἀντίμαχος εἶπαν ὅλοι ἡδυμός. Φανερόν λοιπὸν εἶναι, ὅτι τὸ ν ἦτο ἐφελευστικὸν τῆς προηγουμένης λέξεως, καὶ προσκολληθῆ ἐκ τῆς προφορᾶς ἡ καχογραφίας εἰς τὸ η. Ὁ Ἀρίσταρ. κρατῶν τὴν ἀνάγνωσιν νήδυμος τὸ ἐρμηνεύει δυσέκδυτος, ἐκ τοῦ νή καὶ δύνω, ὡς τὸ δίδυμος, ἀλλ' εἶναι δύσκολος παραγωγή. Ἐάν Ἀλεξανδρινοί, καὶ μεταγενέστεροι ποιηταί, ὡς ὁ Ὁππ. εἶπαν νηδυμιοί ἀντὶ νήδυμος, καὶ νηπεδανός ἀντὶ ἡπεδανός, ἡκοκούθησαν τοὺς Ὁμηρικούς κριτικούς καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἀποδεικνύουσι περισσώτερον· ψευδὲς εἶναι, ὅτι τὸ νή ἐπιτείνει· καὶ ἂν τὸ κάμνη ποτὲ, εἶναι ἄλλη ἡ αἰτία, καὶ γενικός κανὼν δὲν γίνεται. Ζ. τὸ δεύτερον νή.

Νηδυόφιν, ποιητ. ἀντὶ νηδύς, ἐκ τοῦ νηδύς.

Νηδυπούς, κ. Νήπους, ὁ, ἡ, ταυτὸς. ἀνυπόδετος, Ἡσύχ. Πρβ. νηλίπος.

Νηδύς, ὕος, ἡ, ὅθεν νηδυόφιν, ἤγουν ἐκ νηδύος· κοιλία. 3) στόμαχος μέ τὰ ἐντόσθια, Ἰλ. ω, 496. 5) ἡ μήτρα τῆς γυναικός. 4) τὰ κοῖλα μέρη τοῦ σώματος, ὡς κοιλία, Πρβ. καρδία.

Νῆες, αἱ κ. Νήεσι, Ἰων. ἀντὶ ναῦς κ. ναυσί.

Νηέω, ὦ, Νηέομαι, Ἀόρ. νηέας, συσπέρω, Ἡρόδ. 2, 27.

Θουκυδ. 2, 52. ὅθεν νηέω (νέω, Ἰων. νήω, νήνω, νηνέω). ὅθεν

Νήησις, ἡ, συνάρουσις, τυτῶρευσις. Ζ. νάω.

Νήθω, μ. ἤσω, Παρκατ. ποιητ. νήθσκον, Ἀνάλ. 2, σ. 485, ταυτ. νέω, γνέω. Τροπ. νήθσθαι αἰοιδᾶς· ὡς, πλέω, πλήθω). Ζ. νάτ-

σω εἰς τὸ νάω.

Νηθίς, ἡ, ἡ κλώστρια, κλώθουσα, Νηθίδες, Σχολ. Βενετ. Ἰλ. ζ, 491.

Νηί, ἀντὶ ναί, δοτ. τοῦ ναῦς.

Νηιάδες, ὡν, αἱ, Ἰων. ἀντὶ ναϊάδες. Τὸ ἐν. νηίς, ὡς Ἐπίθ. ἀντὶ νήος, ἰα, π, χ. ἀκτῆ.

Νήϊος, ἰα, ἰον, ἡ Νήϊος, ὁ, ἡ (νηῦς, ναῦς), ἀνήκων εἰς καράβιον· δούρα, ξύλα διὰ καράβιον· νήϊον, νηπ. ξύλον, διὰ ναυπηγίαν, Ἰλ. γ, 62. ν, 391. Φώτιος, καὶ Μοῖρις ἔχουσι Νεῖα ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὡς ἐκ τοῦ λαός, λεύς, λεῖα, λήϊον.

Νήϊς, ἴδος (νη, εἶδω, ἴδω, σχημ. ὡς αἶς), ἀμαθής, ἀπειρος, Ἰλ. η, 198, : μούσων, Ἀνάλ. 3, 265, κ. 269. συγκρ. νηιδίστερος, Ἡσύχ.

Νηίτης, ου, ὁ, κ. Νηϊτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ναῦν, συγκείμενος ἐκ καραβίων· στόλος.

Νηκερδής, εὐος, ὁ, ἡ (κέρδος), ἀκερδής, ἀνωφελής, βλαβερός, Ἰλ. ρ, 469. Ζ. ἀνεν καὶ νή.

Νηκερος, ὡς, ὠτος, ὁ, ἡ, χωρὶς κέρατα, Ἡσιόδ. Ἐργ. 529.

Νηκεστος, ὁ, ἡ (ἀκέσμαι), ἀνιάτρευτος, ἀντὶ ἀνήκεστος, Ἡσιόδ. Ἐργ. 283.

Νηκουστῆς, ὦ, δὲν ἀκούω, δὲν ὑποτάσσομαι, Ἰλ. ω, 15. ἐκ τοῦ

Νηκουστος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ἀνήκουστος, ἀγνωστος, Ἀρατ. 173.

Νηκτής, κ. Νηκτωρ, ὁ, Μανέθ. 4, 307. θηλ. Νηκτρίς, ἴδος, ἡ, κολυμβητής· ἐλαῖαι νηκτρίδες, αἱ αὐταὶ καὶ κολυμβάδες, δηλ. εἰς τὴν ἀρμύραν βαλμένα. Ζ. δραπετής. -τιός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολυμβᾶν.

Νηκτός, ἡ, ὄν (νήχω), κολυμβῶν, δυνάμενος κολυμβᾶ· τὸ νηκτόν, ἡ δύναμις τοῦ κολυμβᾶν· τὰ νηκτά, ταυτὸς. νηκτοὶ ἰχθύες, ὡς δακτεῖα, ἐρπετά, ποτητά.

Νηκρίς, ἴδος, ἡ. Ζ. νηκτής.

Νηλεγής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -γέως, ἀντὶ ἀνηλεγής, ἤγουν ἀφρόντιστος, Ἡσύχ.

Νηλεής, εἰς, εὐος, ὁ, καὶ Νηληής, κ. Νηλής, ὁ, ἡ, αἰτιατ. νηλεῖα, Ἐπίρ. νηλεῖς, νηλειῶς (ἐλεος), ἀντὶ ἀνηλεῖς κ. ἀνηλής, ἀσυμπαθής, ἀσπλαγχνος, σκληρός· νηλεῖς ἡμαρ, Ἰλ. ν, 534. σκληρά, θανατηφόρος ἡμέρα, ὡς νόστιμον ἡμαρ, καὶ ἄλλαι ποιητ. φράσεις.

Νηλεόθυμος, ὁ, ἡ, σκληρός, ἀσυμπαθής, Ἀνθολ. Vatic. 2, σ. 553, ἀριθ. 24.

Νηλεόποινος, ὁ, ἡ, τιμωρὸν ἀσυμπαθῶς, Ἡσιόδ. Θεογ. 218. ὅπου ὁ Στοβ. καὶ οἱ καὶδ. ἀναγιν. Ἡλεόποινος, τιμωρὸν ἀνοησίαν καὶ πλάνην. Ἄλλοι τὸ μετέβαλαν εἰς τὸ νηλιτόποινος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὅλον τὸ ἐναντίον. Ἰσως Ἡλιτόποινος, τιμωρὸν τὴν ἀμαρτίαν ἀλλὰ Ἡλιτόποινος, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἡλιτόμενος, ἡλιτοεργός κτλ. ἐπρεπε νὰ σημαίνῃ. Ὁ ἀποφεύγων τὴν τιμωρίαν ἴσως ἦτο καλὸν νὰ ἀναγινώσκεται πανταχοῦ ἡλεόποινος, ἡ (Ὁρμ. Ἀργον. 1363) ὁ συγγραφεὺς ἐπλανήθη ἀπὸ παλαιούς γραμματικούς. Ζ. νηλίτης.

Νηλευστος, ὁ, ἡ (λεύσσω), ἀόρατος, ἀθέατος.

Νηλής, εὐος, ὁ, ἡ. Ζ. νηλεής, Πίνδ. Πύθ. 11, 34. ἀναμφ.

Νηλητής, εὐος, ὁ, ἡ (νή, ἀλάσμαι), μὴ σφάλλων, ἀτιμώρητος. Ζ. νηλίτης.

Νηλίπεζος, ὁ, ἡ. Ζ. τὸ ἔφ. εἰς τὸ τέλος.

Νηλιποκαίβλεπέλαιος, Ἀθήν. σ. 162. Ἰδ. τὸ ἔφ.

Νήλιπος, ὁ, ἡ, κ. ἀνήλιπος, Δωρ. ἀνάλιπος, κ. ἀναίλιπος. Νομ. ἀνυπόδετος, χωρὶς παπούστια, ἐκ τοῦ ἡλιφ, ἐμβάς. Ἡ σημασία αὕτη ἀρμόζει δι' ἀνάγκην εἰς τὸν Θεόκρ. 4, 55. ἀλλ' εἰς τὸν Σοφ. Οἶδ. Κολ. ἴσως εἶναι ἐκ τοῦ λίπος, ἀλίφω, ἀλείφω, ἀντὶ ἀνηλιφός, -ής, ἡ ἀνυπαλιφής, κ. -ος, δηλ. ἀχριστος, καὶ ἀλουστος· διότι μέ τοιαύτην ζωὴν εἶναι τις ὅχι μόνον ἄσιτος καὶ ἀποτος, ἀλλὰ καὶ χωρὶς λουτρὸν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀναγκαῖον εἰς τοὺς Ἕλληνας· καὶ οὕτως ἔκειτο εἰς τὸν Σοφοκ. τὸ ἄσιτος ἀντὶ ἄσιτος καὶ ἀποτος ἐν ταυτῷ· τὸ δὲ νηλιπός, ἀντὶ ἀλουτος. Πρβ. Καλλίμ. Ἰων. Δημ. 12, κ. 17. Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἀρμόζει καὶ εἰς τὸ κωμικὸν τοῦ ἐπιγρ. Νηλιποκαίβλεπέλαιοι, οἵτινες ἔχοντες ἀχριστά τὰ ποδάρια βλέπουσι, ζητοῦσιν ἐλαίον. Εὐρίσκειται καὶ νηλίπεζος ἀντὶ νηλιπόςπεζος κατὰ συγχοπ. ὡς νήπους ἀντὶ νηδυπούς, λειπυρία ἀντὶ λειποπυρία, μώνυξ ἀντὶ μονώνυξ κτλ.

Νηλίτης, ὁ (νή καὶ ἀλίτης, Ἰων. ἡλίτης), Ὁδυσ. π, 317. καὶ τ, 498, ὅπου ἀνέγνωσ. ἄλλοι νηλίτιδες, καὶ ἡρμηνεύσαν ὁρῶς, ἀναμάρτητοι· ὁ δὲ Ἀρίσταρχ. καὶ ἄλλοι, οἵτινες καὶ τὸ νηλητής, ἀμαρτωλός, ἐρμηνεύουσι, δὲν ἐπέτυχαν τὴν ἐννοίαν, Ἡσύχ. Ζ. νή.

Νηλιτόπειρος, ὁ, ἡ. Ζ. νηλεόπειρος.
 Νηλιφής, δηλ. ἀνηλιφής, ὁ, ἡ (ἀλσιφω), μὴ ἀλειμμένος. Ζ. νήλιπος.
 Νήλωπος, ὁ, ἡ (λῶπος), ἀνένδυτος, χωρίς ἐνδυμα.
 Νῆμα, τό (νέω), καί Κι νῆμα, Θεόφρ. 28. καί ἡ κλωστή τῶν μοι-
 ρῶν, Λουκιαν. Φιλοφειδ. 25. καί τό παντόν.
 Νημέρεια, ἡ, ἀλήθεια, Σοφοκλ. ἐκ τοῦ
 Νημερτής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - τέως (νῆ, ἀμαρτέω), ἀσφα-
 τος, ἀληθινός, ἀληθής. Ζ. νητρεκής.
 Νῆμι, Δωρ. ἀντι νάω, ὅθεν ἡ μετοχ. αἰνίας, - αντος.
 Νηνεμέω, ἀντι ἀνηνεμέω, εἶμαι ἡσυχος, ἐλευθερος ἀπὸ ἀνεμον.
 Νηνεμία, ἡ, ἀντι ἀνηνεμία. Νήνεμος, ὁ, ἡ, ἀντι ἀνήνεμος,
 χωρίς ἀνεμον, ἡσυχος, Εὐρ. Ἐλέν. 1471. Ζ. νή.
 Νηνέω, ὦ, ταυτ. νηέω, σωρεύω, συναζω εἰς ἓνα σωρόν. ὅθεν
 ἐπινηνέω, Ἰλ. η, 428. κ. παρηνηνέω, Ὀδυσ. α, 147. λ, 51.
 Νηξίπους, ποδος, ὁ, ἡ, μέ κολυμβητικούς πόδας, Γραμμ. Ζ.
 νέποδες.
 Νῆξις, ἡ, (νῆχω), κολύμβησις.
 Νηοβάτης, ου, ὁ, ταυτ. νεωβάτης, Ἀνάλ. 2, σ. 196.
 Νηοκόρος, ὁ, ταυτ. νεωκόρος, Ἀνάλ. 2, σ. 210.
 Νηοπόλος, ὁ, ἡ, διατρέβων εἰς τὸν ναόν, ὡς ἱερεὺς κτλ. Ἡ-
 σίοδ. Θεοφ. 991. - πολέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Νηοπορέω, ὦ, πορεύομαι μετὰ τὸ καράβιον, ταξειδεύω, Ἀνάλ.
 2, σ. 198.
 Νηός, ὁ, Ἰων. ἀντι ναός, ναὺς, ἄντρον, μυχός.
 Νηοσσός, ἡ, ἡ, ποιητ. (σός, σῶζω), ὁ ἐλευθερόνων τὰ
 καράβια, ἡ προστατεύων αὐτὰ, Ἀπολλών. Ῥόδ.
 Νηοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων καράβια, Ἀνάλ. 2, σ. 514.
 Νήοχος, ὁ, ἡ, κ. Νηούχος, ὁ, ἡ (ἔχω), ἔχων, κρατῶν,
 διοικῶν τὸ καράβιον : πηδάλια, Ἀνάλ. 2, σ. 151.
 Νηπαθής, ἑός, ὁ, ἡ (νῆ, πάθος), ἀπαθής. Ἑνερ. πύων τὰ
 πάθη, Ὀπ. Κυνηγ. 2, 417. Πρβ. νηπευθής.
 Νήπαυστος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀπαυστος, Λυκόφρ. 972. Ζ. νή.
 Νηπεδανός, ὁ, ἡ, ταυτ. ἡπεδανός, Ὀπ. Κυνηγ. 3, 409. Ζ.
 νῆδυμος.
 Νήπειος, εἰα, εἰον, ταυτ. νηπίεος.
 Νηπετής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀνένιστος, Ἡσύχ.
 Νηπελέω, ὦ, ἐκ τοῦ νηπελής, ἀντίτ. τοῦ εὐηπελέω, εὐηπελής.
 Νηπευθής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - θῶς (πένθος, καί νῆ) ἀπενθής,
 χωρίς πένθος. Ἑνερ. καταπραύνων τὴν λύπην, : Διόνυσος, Ὀδυσ.
 δ, 221. Πρβ. ἀπῆμων, ἀπενθητοί.
 Νηπιέα, ἡ, νηπιότης, ἀφροσύνη, Ὀδυσ. α, 297. Ζ. νηπιή.
 Νηπιάω, ὦ, μ. ἀσω, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1281. κ. Μέστ. νηπι-
 ἀζομαι, Ἡσύχ. ταυτ. νηπιάω, κ. νηπιεύομαι, προσφέρομαι ὡς
 νήπιον, ἀνότηα.
 Νηπιαχεύω, ταυτ. νηπιάζω, Ἰλ. χ, 502.
 Νηπιάχος, ὁ, ἡ, ταυτ. νήπιος, ποιητ.
 Νηπιάχω, ταυτ. νηπιαχεύω.
 Νηπιαχώδης, ὁ, ἡ, ὁμοιος μετὰ νήπιον, εἰς ἡλικίαν καὶ νοῦν.
 Νηπιέη, ἡ, Ἰων. ἀντι νηπιεία, νηπιότης, παιδιότης, παιδική ἀδυνα-
 μία : ἀμηχανία καὶ νηπιή ἀλεγεινή, Ἰλ. ι, 490. καὶ Μανέθ.
 6, 1, 9, κ. Κοῖντ. Σμυρ. 3, 474, ἀπενεστήτη νηπιήτητι, ἐ-
 ξηγεῖται πολλά ὀρθῶς, Παιδική ἀφροσύνη καὶ Ἰλ. υ, 411. ὡσαύ-
 τως καὶ Νηπιάα, Ὀδυσ. α, 297, τὸ ἐξηγοῦν ἀντι νηπιαία, ἐπὶ
 τῆς αὐτῆς ἐννοίας, δηλ. ἀντι νηπιότης, ἡλικία νηπίου.
 Νηπίεος, εἰα, εἰον, (νήπιος), ταυτ. νηπίεος, ἀνήκων εἰς νήπιον,
 Ὀπ. Ἀλ. 3, 585.
 Νηπιεύομαι, εἶμαι νήπιον, ταυτ. νηπιαχεύω, Συνήθ. πράττω
 παιδικὰ ἢ ἀνότηα.
 Νηπιόκτονος, ὁ, ἡ, φονεὺς νηπίων.
 Νηπιόπρεπής, ἑός, ὁ, ἡ, πρέπων εἰς νήπια, παιδικός.
 Νήπιος, εἰα, εἰον, καὶ ὁ, ἡ (νῆ, ἔπος), ἀλαλος, μὴ δυνάμενος
 νὰ παραστήσῃ τὰ δίκαιά του. οὐσιαστ. παιδίον μὴ δυνάμενον
 ἀκόμη νὰ λαλήσῃ, ἀπενεστήτη νηπιήτητι, Κοῖν. Σμυρ. δὲν εἶ-
 ναι διεφθαρμένον, ἀλλὰ ποιητικὴ μεταβολὴ τοῦ κατηγορουμένου.
 καὶ ὑποκειμένου 2) παιδιακίστος, ἀνάρμοστος, ἄφρων. Ὁ Θεόφρ.
 Ἰστ. φ. 8, 1. τὸ μεταχειρίζεται καὶ ἐπὶ νέων σπαρτῶν ὡσαύτως καὶ
 Λουκιαν. τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπια εἰσὶ βίη νη-
 πία, ἀσθενὲς δύναμις, Ἰλ. λ, 560. Πρβ. ἡβαίος.
 Νηπιότης, τητος, ἡ, (νήπιος), παιδιότης, παιδικὴ ἡλικία, ἡ, πρᾶ-

ξις ἀφροσύνη.
 Νηπιόφρων, ἑός, ὁ, ἡ (φρήν), νηπιώδη φρονήματα ἔχων, τρελ-
 λός, μωρός, ἀπλοῦς, Στράβ. 1, σ. 37. - φροσύνη, ἡ, τὸ οὖς.
 Νηπιώδης, ἑός, ὁ, ἡ, ὡτάν νήπιον.
 Νήπλεκτος, ὁ, ἡ, ἀπλεκτος, μετὰ πλεκτον κόμην, Βίων. 1, 21.
 Νήποδες, ταυτ. νέποδες. ἀντι ἰχθύες. Ζ. νέποδες.
 Νήποινα, κ. Νηποισί, Νηποινή, Νηποινί, Ἐπίρ. ἀτιμωρή-
 τως. ἐκ τοῦ.
 Νήποινος, ὁ, ἡ (νῆ, ποινή), ἀτιμωρητος. νήποινον, ταυτόσ.
 νηποινή ἢ νηποισί, Πίνδ. Πύθ. 9, 103. φυτῶν νήποινον, χωρίς
 φυτὰ, ἡ χωρίς τὸ δῶρον τῶν φυτῶν.
 Νήπτης, ὁ, κ. Νηπτικός, ἡ, ὄν (νήφω), στοχαστικός, Πλούτ.
 Συμπ. Προβλ. 7, 6. τὸ δεύτερον, καὶ ἀντι ἐξυπνος : νηπτικά,
 ἀτμητικά συγγράμματα, λόγοι περὶ νηπτείας.
 Νηπυθής, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀπυστος, ἀπιστος.
 Νήπυστος, ὁ, ἡ, ἀνήκουστος, Νόνν. 11, σ. 306.
 Νηπυτιεύομαι, εἶμαι νήπιον, πράττω νηπιώδη, Ἀνάλ. 2, σ. 323.
 Νηπυτιός, εἰα, εἰον, Ἰλ. υ, 200. (νῆ, ἀπύω), ταυτ. νήπιος,
 ὅθεν νηπυτιά, - τή, ἡ, νηπιότης, Ἀπολ. Ῥόδ.
 Νηρεῖς, ἴδος, ἡ, θυγάτηρ Νηρέως.
 Νήρειος, ἀνήκων εἰς τὸν Νηρέα. νήρεια τέκνα, παιδία τοῦ Νη-
 ρέως, τὰ ὀφάρια. ἐκ τοῦ
 Νηρεύς, ἑός, ὁ (ναρός, νηρός), θεός τις τῆς θαλάσσης.
 Νηρηίς, ἡ, Ἰων. ἀντι νηρείς. κ. Νηρηίη, Ὀπ. Ἀλ. 1, 386.
 Νήριθμος, ὁ, ἡ (νῆ, ἀριθμός), ἀναριθμητος.
 Νήριον, τό, τὸ αὐτὸ καὶ ῥοδοδάφνη.
 Νῆρις, ἡ, Νίκανδρ. Θηρ. 551, κ. Νηριον, τό, Διοσκ. 118.
 ταυτ. νάρδος ὀρεινή, κατ' ἄλλους, τὸ βράδυ. ἀπὸ τὸν Νεῖριν
 βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ὡς θέλουσι (ὡς Ἀριτολογία).
 Νήριστος, ὁ, ἡ, κ. Νηριτος, ταυτ. νήριθμος, Ἡσίοδ. Ἐργ. 510.
 Ἀπολλών. Ῥόδ. 3, 1287. Ἐκ τοῦ νῆ, κ. ἄρω, ἀρίζω, ὅθεν ἀ-
 ριθμός, κ. ἀριστος, κ. ἀριττός, ἀριτός. 2) ἀφιλονεικτος, ἐκ
 τοῦ νῆ καὶ ἐρίζω. Πρβ. μεγήριτος, κ. μεγήρατος.
 Νηρίτης, ὁ, κ. Ἐναρίτης, Ἀθήν. 3, σ. 85. θαλάσσιον παρδα-
 λὸν ὀσπρεον, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 4, 4.
 Νηρός, ὁ, ὄν (νάω), κολυμβῶν. ὕγρος, ταυτ. ναρός. ὅθεν τὸ
 τῆς συνῆθ. νηρόν, ἢ νερόν, ἀντι ὕδαρ.
 Νησαῖος, αἴη, αἶον (νῆτος), ἀνήκων εἰς νῆτον, νησιώτης Κ.
 Νησιάζω, ταυτ. νησιζω, Στράβ. 1, σ. 101.
 Νησιάρχης, -χος, ου, ὁ, νῆτου ἄρχων, Πλούτ. Δημ. 25.
 Νησιδίων, τό, ἡ Νησίον, τὸ ὑποκ. τοῦ νῆτος, ὡς καὶ νησιδρι-
 ον. Κ. νητάκι, τὸ δὲ νησίον, ἀντι τοῦ νῆτος.
 Νησιζω (νῆτος), εἶμαι νῆτος, κείμαι ὡς νῆτος, Πολύβ. Στράβ.
 Νῆσις, ἡ (νέω, νήθω), τὸ γνέθειν, Πλάτ. Πολιτεῖ. 8. 2) ἐκ τοῦ
 νέω, τὸ συσπρεῦν, συμμαζεῦν, συναθροῖν κτλ.
 Νησίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. νητίδιον.
 Νησίτης, ὁ, Νητίτης, ἡ, ταυτ. νησαῖος.
 Νησιώτης, ου, ὁ, -σιώτης, ἴδος, ἡ, νησιώτης καὶ Κ. κάτοι-
 κος νῆτου.
 Νησιωτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς νησιώτην.
 Νησοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ὡτάν νῆτος.
 Νησομαχία, ἡ, μάχη νῆτων, Λουκιαν. Ἀλ. Ἰστ.
 Νησοποιέω, ὦ, κάμνω νῆτον.
 Νῆσος, ἡ (νάω, νέω), κυρίως, κολυμβῶσα γῆ, νησίον. Εἰς τοὺς
 ποιητ. καὶ ἡ χερσόνησος.
 Νησοφύλαξ, -χος, ὁ, φύλαξ νῆτου.
 Νησόω, (νῆτος), ταυτ. νησοποιέω, Σουῖδ.
 Νῆσσα, ἡ, -ττα. (νάω, νέω), ἡ κοινῶς πάπια.
 Νησσαῖος, αἴα, αἶον, ἀνήκων εἰς νῆτταν.
 Νησσάριον, -ττάριον, τό, ὑποκ. τοῦ νῆττα, νῆττα, παπάκι
 Κ. καὶ χαϊδευτικὴ λέξις. Ζ. νητάριον.
 Νηστία, ἡ (νηστεύω).
 Νῆστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ νηστήρ, ἀντι νήστης, ταυτόσ. νῆ-
 στικ, Νίκαν.
 Νηστεύω, μ. εὐτώ.
 Νῆστης. Ζ. νῆστις.
 Νηστικός, ἡ, ὄν (νέω, νήθω), ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γνέ-
 θειν - στική, ἡ, ἡ τεχνη τοῦ γνέθειν. Κ. ὁ νηστεύων.
 Νῆστιμος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς νηστείαν : ἡμέρα.
 Νῆστις, ἑός, ὁ, ἡ, κ. Νηστής, ἴδος, ἡ, Κ. νηστικός, ὅς τις

δὲν ἔφαγεν· νήστις ὁσμή, ἡ δυσωδὴς ἀναπνοή τοῦ νηστεύοντος. Φρύνη. Βεκκ. σ. 52. οἱ μεταγεν. εἶπαν νήστις· ὁ Ἴπποκ. ἔχει δοτικὴν νήστι. Ἐκ τοῦ ἀνηστις (ἔδω, ἔσθω, ἐσθῆω). Ζ. νή. 2) ἡ, τὸ κενὸν ἔντερον. 3) Ἐνερ. ὁ προξενὸν πείναν, ὡς λιμός, νόσος, καὶ νήστις νόσος, αὐτὴ λιμός πάλιν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1010. ἐναντίος ἀνεμος, Αἰσχ. Ἀγαμ. Περβ. κεναγρίς, κτλ. Εἰς τὸν Ἑμπεδοκ. νήστις, ἡ, εἶναι τὸ νηφάλιον στοιχεῖον τοῦ ὕδατος.

Νηστοποσία, ἡ, νηστική, μετρία πόσις, Ἡρόδ. παρ' Ὀριβ. σ. 69, Matthēi.

Νηστοποτέω, πίνω μετρίως. Ὁ αὐτ. σ. 70.

Νησύδριον, τό, ταυτ. νητίδιον, Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιπ. 61.

Νήτις, ὁ, ἡ, ἀτιμώρητος, Ἡρόδ.

Νητοειδής, ὁ, ἡ (νήτη): τὸ νητ. τῆς φωνῆς, τὸ ὕψος τῆς φωνῆς εἰς τὸ ἄδειν, Νικομάχ. Μουσικ.

Νήτος, Νήτη, Νήτον, συναρ. ἀντὶ νεάτος, νεάτη.

Νητός, ἡ, ὅν (νέω, νήσω), γνησμένος. 2) (νέω, νήω), σωρευμένος, Ὀδυσ. β, 338.

Νητρεκής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπέρ. — κῶς, κ. — κῶς. ποιητ. ταυτ. ἀτρεκής, ἀληθής, βέβαιος, ἀσφαλής (ἐκ τοῦ τρέχω). Ζ. νή, καὶ ἀνευ.

Νήτρον, τό (νέω, νήσω), Κ. ἀδράχτι, Σουίδ.

Νήττα, ἡ, κ. Νήττα, τὸ πτηνόν, ὃ καλεῖται Κ. πάπια, ἐκ τοῦ νάω, νήω, ἡ καλυμβῶτα κατ' ἐσχόλην.

Νηττάριον, τό, κ. Νήττιον, τό, ταυτ. νητσάριον, Ἀριστοφ. Πλ. 1011, χολακευτικὴ λέξις.

Νηττοκτόκος, ὁ, ἡ, φονεύων νήττας· εἶδος ἀετοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Αἰλιαν. ὀνομάζει νηττοφόρος.

Νήυγμος, ὁ, ἡ (νή, αὖω, αὖζω), ταυτ. ἄφωνος.

Νηῦς, νηός, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ναῦς.

Νήυτμος, ὁ, ἡ (νή, αὖτμή), χωρὶς ἀναπνοῆς, ὁσμήν, ὡς ἀνάπνευστος, ἡ ἀνάμπνευστος.

Νηφαίνω, ἐκ τοῦ νηφάω, ταυτ. νήφω· ὅθεν νηφαντικός.

Νηφαλεύς, ὁ, ταυτὸς. νηφάλιος, Ἀνάλ. 2, σ. 518. ἐκ τοῦ νηφαλεύω. Ἰδ. τὸ ἔφεξ.

Νηφάλιος, — φάλιος, ὁ, ἡ, Ἐπέρ. — ἴως, κ. Νήφαλος, κ. Νηφαλιεύς, ὁ, κ. Νηφάλιος (νήφω, νήφαλος, ὡς ἐκ τοῦ ἀππαλος, ἀσπάλιος, ἀσπαλιεύς), νήστις, μάλιστα, ὅστις δὲν πίνει οἶνον. Μεταφ. φρόνιμος, στοχαστικός, ἐξυπνος. 2) νηφάλια ἱερά, θύματα, θυσιᾶι νηφάλιοι, θυσιᾶι χωρὶς οἶνον, ὅπου σπένδεται μόρον ὕδωρ, π. χ. εἰς τὰς Ἑρινύας, Μούσας, Νύμφας· ὅθεν νηφάλιος κρατῆρ, Πλούτ. Συμπ. κεφ. 18. Τροπ. ἐπὶ σεμνῆς, ἀμεδύτου διατριβῆς· καὶ νηφάλιοι βωμοί, ἐπάνω τῶν ὁποίων προσφέρονται τοιαῦται θυσιᾶι· νηφάλια ξύλα, μὲ τὰ ὁποία καίονται τοιαῦται θυσιᾶι, μάλιστα κλωνία τοῦ θύμου. Ζ. ὀξυθύμα. — αλιεύω, κ. — αλιζώ προσφέρω τοιαύτην θυσίαν — αλεόςτης, κ. — αλισμός, ὁ, Νηφαλιότης, ἡ, ἀμεδυσία, στοχασίς, φρόνησις, προσοχή.

Νηφαλιεύω. Πολυδ. 6, 26. Ζ. πρ.

Νηφαλίξω, Ἡσύχ. Ἰδ. Νηφάλιος.

Νηφαλιότης. Ζ. Νηφάλιος.

Νηφαλισμός. Ζ. Νηφάλιος.

Νηφαλίων, ὁ, Κύρ. ὄν. Ἀπολλόδ.

Νηφαντικός, ἡ, ὄν (νηφαίνω), κάμνων νηφάλιον, ἀμέδυστον, Πλάτ. Φίληβ. 57.

Νηφατός, (νηφαίνω), ταυτ. νηφάλιος.

Νηφούτως, Ἐπέρ. αἰνῶς, προτεκτικῶς, προνοητικῶς. ἐκ τοῦ Νήφω, μ. ψω. ζῶ νηφαλίως· νηστεύω κυρίως, δὲν πίνω οἶνον, Σοφ. Οἰδ. Κ. 100. 2) Μεταφ. εἶμαι μέτριος, φρόνιμος, προνοητικός, προτεκτικός, ἐξυπνος, καὶ πράττω οὕτως· ὅθεν νηφάω, νηφαίνω, νήφαλος, — λής, νηφάλιος καὶ τλ. [ὥς τὸ λήγω πρὸς τὸ λέγω, τὴν αὐτὴν σχέσιν ἔχει καὶ τὸ νήφω πρὸς τὸ νέφω. Ἡ πρώτη σημασία φαίνεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ νάω, ναύω, νέω, νεύω, νάφω, νέφω, νήφω, ὡς ἐκ τοῦ αὖω, ἄφω κτ. βρέχω, ὑγραίνω, πίνω ὕδωρ.]

Νηχάλεος, ἑα, εον, κολυμβητικός, φύσις νηχαλέα, Ξενοκρ. ἐνύδρ. τροφ. κεφ. 1.

Νηχεῖον, τό, (νήχω), τόπος, ὅπου κολυμβῶσι.

Νηχί, Ἐπέρ. ταυτ. νή, ὡς οὐχὶ καὶ οὐ, Ἡσύχ. Ζ. καίχι εἰς τὸ τέλος.

Νήχυτος, ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ νη καὶ χύω), Νομ. χυνόμενος μακράν, ῥέων· ὕδωρ, ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἀπολ. Ρόδ. : ἄλμη, ἀντὶ Ὠκεανοῦ, ὡσαύτως, : κόλπος, Διον. Περρηγ. Εἰς τὸν Καλλιμ. : εὐρώς, μούχλα (Κοιν.) μὲ σῆψιν, ἡ ὑγρασίαν. Τὸ ἐξέλαβαν ἐπὶ ταυ-

της τῆς ἐννοίας ἐκ ψευδοῦς ὑποθέσεως (Ζ. νή), ἐνῶ σημαίνει ἄχυτος, μὴ ἔχων ἐξόδον· νήχυτος ἀκτὴ, αἰγιαλός, ὅστις δὲν πλημμυρεῖται, Πορφ. βίος Πλωτ.

Νήχω, μι. ξω, Ὁμ. συνηθέστερον, νήχομαι. Ἐκ τοῦ νάω, νέω, Παρρακ. νένηκα, νήκω, νήχω.

Νήψις, ἡ (νήφω), ταυτ. νηφαλιότης.

Νήω, Ἰων. ἀντὶ νέω, ὅθεν νήσω, νηέω, νηνέω. Ζ. νάω.

Νήγλωρος, ὁ, μικρὸς αὐλός (φλαυέρα), τὸν ὁποῖον ηὔλουν εἰῶ ἐκωπηλάτουν· ὁ τόνος αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 554.

Νίζω, Νίζομαι, Δωρ. ταυτ. νίπτω, νίπτομαι, Θεόκρ. Ζ. κ. νέφω.

Νικάζω, μι. αξῶ, Δωρ. ἀντὶ νικάω.

Νικαῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τὴν νίκην. : Ζεὺς, ὅστις δίδει τὴν νίκην.

Νικάριον, τό, ἀλοιφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 132.

Νικατήρ, ἦρος, κ. Νικάτωρ, ὁρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ νικητής.

Νικαυγής, Ἐπφ. ἀνάγν. ἀντὶ νυχαυγής, Ὁρφ. Τμν. 2, 11.

Νικάω, μι. άσω, Δωρ. — αξῶ, ἐκ τοῦ νικάζω (νίκη)· νικῶ, μετὰ Αἰτ. ὀλύμπια νικᾷν, νικᾷν εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας : τρίποδα, διὰ νίκης κερδαίνειν· νικᾷν μάχην, δηλ. νικᾷν τὸν ἐχθρὸν εἰς τὴν μάχην, κερδαίνειν μάχην, : γνώμην, ψήφισμα, ἐκτελεῖν, κατορθῶναι, Ἡρόδ. 1, 61. : νικᾷν μάχην, ἐν μάχῃ νικᾷν τὸν ἐχθρὸν : γνώμη, μετὰ τὴν γνώμην μου νικῶ τοὺς ἄλλους. 2) ὡς Οὐδέτ. ἔχω τὴν ὑπεροχὴν : ἐνίκησεν ἡ γνώμη, ἔλαβεν ὑπεροχὴν, ἤρπεν εἰς τοὺς πλείστους· ὅθεν, ἡ νικῶσα γν. δηλ. αἱ περισσώτεραι γινώμαι, ψῆφοι : νικῶτα βουλή, ἡ καλλιτέρα βουλή, ἀπόφασις. 3) Μεταφ. ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, Ἰλ. ψ, 742. 4) ἀναγκάζω, βιάζω, ἀπατῶ : νικώμενος ὑπὸ τῆς ἡδονῆς : νικᾷν τινα, ὡς πολιορκεῖν, ἀναγκάζειν τινα κατὰ διαφοροὺς τρόπους, ὥστε νὰ ὑποταχθῇ τελευταῖον νίκα, νίκα νῦν, κάμνε λοιπόν τὰ δυνατά σου, Σοφοκ. Ἠλ. Οἰδ. Κολ. νικάς, ὡ γύναι, Πλούταρχ. περὶ Ἀδολεσχ. §. 11. οὕτω πρέπει νὰ ἐκληθῇ καὶ τὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ Νενίκηκας, ὡ Γαλιλαῖς.

Νικῆ, Δωρ. ἀντὶ νικᾷ, ἐκ τοῦ νικάω, ἡ νίκη, ἐκ τοῦ νίκημι.

Νίκη, ἡ, ἡ νίκη, καὶ ἡ θεὰ τῆς νίκης.

Νίκημα, τό (νικίω), τὸ νικημένον· ἡ νίκη, τὸ βραβεῖον, ἡ τρόπαιον, Πολύβ.

Νίκημι, Δωρ. ἀντὶ νικάω, Θεόκρ. Ζ. νικῆ.

Νικητήρ, ἦρος, ὁ, νικητής.

Νικητήριον, τό, βραβεῖον νίκης· κυρίως, Οὐδέτ. τοῦ

Νικητήριος, ἱα, ἱον, ἀνήκων εἰς τὸν νικητὴν· νικητήρια (ἱερά) ἐπτιᾶν, ἐορτάζειν τὴν νίκην μετ' εὐωχίαν, Ξενοφ. Κύρ. 8, 41. νικητήριον φίλημα, φίλημα πρὸς ἀμοιβὴν ἡ μισθὸν τῆς νίκης, Συμπ. 6, 1.

Νικητής, ὁ.

Νικητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν νικητὴν, ἡ χρησιμεύων διὰ τὴν νίκην· πλούσιος εἰς νίκας.

Νικήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ νικητήρ.

Νικηφόρος, ὁ, ἡ, νίκην φέρων. 2) φερόμενος, ἀπολαύων τὴν νίκην, νικῶν. — φερώ, τὸ ῥῆμα. — φορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Νικίπη, ἡ, Ὁν. κύρ. Περβ. κακήμερος.

Νικόβουλος, ὁ, (βουλή, νίκη), νικητὴς εἰς τὴν βουλήν, Ἀριστοφ.

Νικόδρομος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. εἰς τὸν Ἀπολλόδ.

Νικῶση, ἡ, ὄνομα μιᾶς τῶν Ἀρπυιῶν· ἡ ἑτέρα ἐκαλεῖτο Ἀελλόπους, Ἀπολλόδ.

Νικομάχας, ὁ, ἡ, ὁ νικῶν εἰς τὴν μάχην. — ὀμαχος, ὁ, ὄν. Κύρ.

Νικοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), κάμνων, φέρων νίκην.

Νίκος, εος, τὸ ταυτ. νίκη. Ζ. νείκω, νέκω.

Νικόστρατος, ὁ, Κύρ. ὄν.

Νικοτελής, εος, ὁ, ἡ, θηλ. — τέλεις, τελειόνων, κατορθόνων νικην.

Νίμμα, τό (νίπτω), νερόν μετ' ὁποῖον νίπτεται, ἡ ἐνίφθητις.

Νίν, Ἀντων. ποιητ. ἀντὶ αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, καὶ πληθ. εἰς τὸν Εὐρ. Ἠλ. 1255, ἀντὶ αὐτάς· τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ μίν· καὶ τὰ δύο ἐκ τοῦ ἱς. Ζ. τίς, κ. τός.

Νιπτήρ, ἦρος, ὁ (νίπτω), ὁ νίπτων, καὶ ἡ λεκάνη, εἰς τὴν ὁποῖαν νιπτόμεθα.

Νιπτρίς, θηλ. μόνον εἰς τὸ μετανιπτρίς χρήστ.

Νίπτρον, τό, νερόν μετ' ὁποῖον νίπτεται τις. ἐκ τοῦ

Νίπτω, μι. ψω, κ. Νίπτω, κ. Νίζω (νίγω), βρέχω, μοσχεύω, πλύνω, Κ. νίβω οἱ Θεοτ. Μέστ. νίπτομαι, (ἐξήκρ. νίππω τὰς χεῖρας μου), Στραβ. 14, σ. 551. Σχημ. ἐκ τοῦ νέφω, ὡς ἐκ τοῦ ἐνέπω, ἐνίπτω, ἐνίσσω. Ζ. νέφω.

Νίσσομαι, ταυτ. νέομαι. Ζ. νείσσομαι.

Νιστάριον, τό, Ἀριστοφ. Πλούτ. 1011, μετά τοῦ βάτιον (καί μετ. καὶ τὰ δύο), παλαιαὶ ἀναγνώσεις παίζονται με ἀνέκδοτα, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἐδιώρθωσεν ὁ Βεντλέιος Νηττάριον κ. φάττιον. τὰ ὁποῖα μόνον ἐπαρωμόμασεν ὁ Ἀριστοφ. Ζ. λαῖμος πρὸς ἀξίωσιν τοῦ Ἀριστοφ.

Νιτρία, ἡ, τόπος, ὅπου ἐξάγεται, ἡ συναίγεται νίτρον, Στράβ.

Νιτρίτης, ὁ, Νιτρίτικ, ἡ, γῆ, περιέχουσα νίτρον· ἐκ τοῦ

Νίτρον, τό, Ἀπ. καὶ Λίτρον (νίπτω, νίζω), ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ὀρυκτὸν κάλιον, ἡ σόδα, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ τοῦ ἐλαίου κατασκευάζεται καὶ τὴν σήμερον τὸ σαποῦνι εἰς τὴν Ἀσίαν. 2) κἄποτε, τὸ φυτικὸν κάλιον, ἡ πότασσα, κατασκευαζομένη ἀπὸ στάκην δένδρων καὶ φυτῶν.

Νιτροποιός, ὁ, ἡ, ὅς τις κατασκευάζει νίτρον, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 725.

Νιτρόω, ὦ, κάμνω νίτρον, ἡ πλύνω με νίτρον.

Νιτρώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ὁμοῖος με νίτρον· γεμάτος νίτρον.

Νεφάργης, ὁ, ἡ, Ὀρφ. Ἀργον. 667. κ. Νεφαργός, ὁ, ἡ (νίψ, ἀργός), ἄσπρος ὡς ἡ χιών.

Νίφα, αἶτ. τοῦ νίψ, τὸ ὅπ. Ζ.

Νεφάς, ἡ (νίψ, νίφος), χιών, τὰ φλόγια τῆς χιόνος, Ἀνάλ. 2) Ἐπίθ. χιονισμένος : πέτρα, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1060. 3) εἰς τοὺς ποιητ. Αἰσχ. κ. Πίνδ. ἀντὶ ἀνεμοζάλη, ὡς νεφέλη, ὄμβρος, χειμῶν, χάλαζα, ὡς εἰκὼν πολέμου καὶ μάχης.

Νεφετός, ὁ (νίψω), τὸ χιονίζειν, ἡ πίπτουσα χιών. ὅθεν

Νιφετώδης, εὖς, ὁ, ἡ, πλήρης χιόνος, ὡτάν χιών.

Νεφοβλής, ἡτος, ὁ, ἡ, -φόβλητος, ὁ, ἡ, Νιφόβολος, (βάλλω, νίψ), βεβλημένος, σκεπασμένος με χιόνα.

Νιφώσεις, ἔστα, ἐν (νίφος), χιονισμένος, γεμάτος χιόνα, ψυχρός ὡτάν χιών, Ἡσιόδ.

Νιφοκτύπος, ὁ, ἡ, ταυτ. νιφοβλής, Ἀθήν. 10. σ. 168. Schw.

Νιφοστιβής, εὖς, ὁ, ἡ, (στειβώ), σπρευσμένος με χιόνα, ἔχων στρώματα χιόνος : χειμῶν· ἡ ὅπου τις περιπατεῖ εἰς τὴν χιόνα, Σοφοκλ.

Νιφοψυχής, εὖς, ὁ, ἡ, ψυχρός ὡτάν χιών, Γλωσσαρ.

Νίψω, χιονίζω : χρυσῶ, Πίνδ. ὅταν νίψῃ ὁ θεός, ὅταν χιονίζῃ (Ζ. τὸ ἐφ.), ταυτ. νίπτω. (ὡς γράφω, γραπτῶ.)

Νίψ, νίφος, ἡ : νίφα λευκὴν, Ἡσιόδ. χιών· κυρίως, νίψ, νίβος, ὡς λίψ, λιβός, ἐκ τοῦ νίπτω. Ζ. νέψω.

Νόα, ἀντὶ νοῦν, εἰς τοὺς μεταγ. ὡς βόα ἀντὶ βοῦν· ὡς νόες, ἀντὶ νοῖ· ὁφρύα ἀντὶ ὄφρυν.

Νοέη, ποιητ. ἀντὶ νοῆ, ἐκ τοῦ νοέω.

Νοερητόκος νοῦς, ὁ θεός, ἐξ οὗ πάντα νόησις γίνεται, Συνέστ. σ. 322.

Νοερηφόρος ὁρμή, Συνέστ. σ. 312, ὁρμή τῆς ψυχῆς εἰς τὸ νοεῖν.

Νοέοντι, Δωρ. ἀντὶ νοοῦσι.

Νοερός, ἄ, ὄν. Ἐπίρ. νοερώς, Ψελλ. Σχολ. εἰς Χαλδ. Χρησμ. σ. 166. ἀνήκων εἰς τὸν νοῦν, καταλαμβανόμενος ἀπὸ τὸν νοῦν, νοητός· ἀντίθ. τοῦ αἰσθητός· πνευματώδης· νοερῶ δορί, Νούν.

Νοερότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Νοερωτός, ἀντὶ νοερός, Σέξτ. Ἐμπ. Πύρρ. Ι, 224.

Νοέω, ὦ, μ. ἦσω, βλέπω, παρατηρῶ, Ὀδυσ. α, 38, Ἰλ. ε, 312. Μεταφ. βλέπω με τὴν ψυχὴν, καταλαμβάνω, στοχάζομαι, Ἰλ. κ, 501. Ἰων. νένωκα ἀντὶ νενόηκα, ὡς βωδέω ἀντὶ βοηδέω. Τὸ πρωτοτ. τοῦ γινώσκω. Ζ. καὶ κοέω. ὅθεν

Νόημα, τό, στοχασμός, φρόνημα, σκοπός, ἐπιχείρημα· ἐφεύρεσις.

Νόημα, Δωρ. ἀντὶ νοέω, ὅθεν Νοῖς κ. νόητη.

Νοήμων, εὖς, ὁ, ἡ, γνωπτικός, συνετός· φρόνιμος, Θεόκρ.

Νοηρός, ἡ, ὄν. ταυτ. νοερός· καὶ ἀντὶ νοήμων.

Νόησις, ἡ (νοέω), ἡ δύναμις καὶ ἐνέργεια τοῦ νοός, τὸ νοεῖν, καταλαμβάνειν, ἡ διὰ τῆς φαντασίας παράστασις, τὸ ὁποῖον λέγουσι τὴν σήμερον φανταστικὴ δὴναμις, π. χ. καταληπτὰ τῇ νοήσει μόνη, ἀντίθ. τοῦ ὁρατά.

Νοητικός, ἡ, ὄν. ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νοεῖν.

Νοητός, ἡ, ὄν. (νοέω), Ἐπίρ. -ητός, νοούμενος· παριστάνομενος μόνον εἰς τὴν φαντασίαν· ὡς μαθηματικὴ γραμμὴ κτλ.

Νοθαγενής, εὖς, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ νοθηγενής (γένος), ταυτ. νόθος.

Νοθεία, ἡ, γέννησις χωρὶς νόμιμον γάμον, κατάστασις παιδίων γεννηθέντων ὅχι ἀπὸ νόμιμον γάμον.

Νόθειος, εἷα, εἰον, ἀνήκων εἰς νόθον : τὰ νοθεῖα, νοητ. χρήμα-

τα, πατρικὴ κληρονομία τοῦ νόθου υἱοῦ εἰς Ἀθήνας.

Νόθευσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Νόθεύω, (νόθος), κάμνω νόθον, ψευδίζω τι· νομίζω τι ὡς νόθον.

Νόθευτής, οὗ, ὁ, ὁ νόθεύων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 3, 18, σ. 224.

Νόθογενής, ὁ, ἡ, κ. -γέννητος, ὁ, ἡ, ταυτ. νόθος.

Νόθοκαλλοσύνη, ἡ, νόθον κάλλος, Ἀνάλ.

Νόθος, ὁ, ἡ, ἡ Νάθος, η, ὄν. Ἐπίρ. -θως, κατὰ τὸν Κυντιλ. οἱ Ἕλληνες ὀνομάζουσι νόθον τὸ μὴ νόμιμον· γεννηθεὶς ἐκ παλλακῆς, ἡ δούλης, Ἰλ. ε, 283. ἐπὶ πραγμάτων, μὴ γνήσιον, σμιγμένον. Πρβ. νυθής, κ. Ζ. Ο εἰς τὸ τέλος.

Νοῖδιον, τό, ὑποκ. τοῦ νοῦς, Φιλοστρ. σ. 586. κ. 590.

Νομάδεις, εἷα, εἰον, κ. Νομαδικός, ἡ, ὄν. (νομάς), ἀνήκων εἰς τὴν ποιμενικὴν ζωὴν· περιπλανώμενος ὡς τὰ κτήνη εἰς τὴν βοσκήν· νομαδικὰ ζῶα, βίος. Ἐπίρ. -δικῶς, ὡς οἱ νομάδες.

Νομαδία, ἡ, πληθὸς συζώντων νομάδων.

Νομαδιαίος, αἷα, αἷον, Ἐπίθ. : θρέμματα, Ἀρρ. Περιπλ.

Νομαδίτης, ὁ, : βίος, ταυτ. νομαδικός.

Νομαδόστοιχοι, οἱ, κατὰ σείραν ἐπιτρέφοντες (ἀπὸ τὴν βοσκήν, Ἡτύχ. Πρβ. διαστοιχίζομαι.

Νομάζω, -ζομαι (νομή), βοσκῶ, κατοικῶ, Νίκανδ. Πρβ. νέμω.

Νόμαιον, τό, πληθ. ἀντὶ νόμιμα, ἡθῆ καὶ ἔθῆ, Ἡρόδ. Ζ. τὸ ἐφ.

Νομαῖος, αἷα, αἷον (νομή), ἀνήκων εἰς τὴν βοσκήν, ἡ εἰς τὸ κοπάδι : βούς, ἀντὶ νομαίων. Τὸ νόμ. μυθός διὰ τὴν βοσκήν. Ζ. πρ.

Νομάρχης, ὁ, ἄρχων νόμου, Ἀριστ. 3, -αρχία, ἡ, τὸ ἔργον του.

Νομάς, ἡ, ταυτ. νομαία. 2) Νομάδες, οἱ, οἱ περιπλανώμενοι μετὰ τῶν κτηνῶν των, ποιμενικὰ ἔθνη.

Νομέας, ὁ, ταυτ. νομέυς, Γρηγ. Ναξ.

Νομέομαι, οὔμαι. Ζ. νομεύω.

Νόμευμα, τό (νομεύω), τὸ βοσκημένων· τὸ κοπάδιον, Αἰσχ. Ἀγ. 1408.

Νομεύς, εὖς, ὁ (νέμω), ποιμὴν, βοσκός. 2) διανέμων, μερίζων : δίκαιοι νομεῖς ἀγαθῶν, οἱ μερίζοντες δικαίως τὰ ἀγαθὰ, Πλάτ.

Νόμ. 11, σ. 160. 3) Εἰς τὸν Ἡρόδ. 2, 96. 1, 194. τὰ τῶν καραβίων ἑύλα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται κ. ἐγκοιλία, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν. Ζ. ἐπιστατήρ, καὶ ὀρύοχος. 4) κατὰ τὸν Ἡτύχ. σχοινία, καὶ πανία τοῦ καραβίου, ὅθεν ἴσως τὸ Λατ. numellus.

Νομευτικός, (νομευτής), ἀνήκων εἰς ποιμένα, ἡ εἰς τὸ βοσκεῖν τὰ κτήνη. ἐκ τοῦ

Νομεύω, κ. Νομέω, ταυτ. νέμω, βόσκω : ἐνόμους νομόν κατὰ πίονα μῆλα, Ὀδυσ. ι, 217. 2) μερίζω. Μεστ. μεταξύ με άλλους : κρέα, Θεοκρ. 26, 24.

Νομή, ἡ (νέμω), τὸ μερίζειν, μερισμός, κληρονομικὴ μερίς. 2) νομαί, νοητ. χρημάτων, δορεαί, ἀργύριον χαρίζομενον εἰς άλλους. 3) βοσκὴ, ταυτ. νομός. Τροπ. πυρός νομή, ἐξάπλωσις, βόσκησις τοῦ πυρός, Πλούτ. Ἀλέξ. 35. 4) πρήγματα, πληγαί, αἵτινες ἐξαπλώνονται εἰς τὸ σῶμα.

Νομήες, οἱ, Ἰων. ἀντὶ νομέες, εἷς, πληθ. τοῦ νομεύς.

Νόμημα, τό (νομέω), νομήματα ἀντὶ δικαιώματα, ὡς νόματα, καὶ νόμιμα, τὰ, Ἡτύχ.

Νομίζω, μ. ἴσω, Ἀπ. μῖθ (νόμος, τὸ τεθεῖν, τὸ ἀποδεκτὸν, συνήθεια, θετός), ἔχω συνήθειαν· οὗς ἡ πόλις νομίζει θεούς, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 1, ἡγουν τιμὰ κατὰ τὰ πατροπαράδοτα ἔθῃ : τὰ νομιζόμενα, τὰ συνηθιζόμενα, ἡθῆ καὶ ἔθῃ, καὶ ὅσα εἶναι ἢ γίνονται κατὰ τοὺς νόμους, κατὰ τὴν συνήθειαν· καὶ ὅσα συνηθίζονται εἰς ἐνταφιασμόν νεκροῦ. 2) ὡς νόμος, numus, σημαίνει τὸ εἰς πόλιν τινα συνηθιζόμενον ἀργύριον· οὕτω λέγει ὁ Πλάτ. ἐν Λακεδαιμόνι σιδηρῶ σταθμῶ νομίζουσι, δηλ. ἀντὶ ἀργυρίου μεταχειρίζονται κυλισμένον σιδήρον· καὶ Βυζάντιοι σιδηρῶ νομίζουσι. - οἱ Καρχηδόνοι σκύτεσι, δηλ. οἱ Βυζαντ. μεταχειρίζονται σιδηροῦν νόμισμα· οἱ Καρχ. δερμάτινον : γλώσσαν οὕ τὴν αὐτὴν νενομίασι, δὲν εἰσθήγαγαν τὴν αὐτὴν γλώσσαν, Ἡρόδ. φωνῇ νομίζουσι σκυδικῇ, δηλ. χρώνται γλώσση σκυδικῇ. Ἐκ τούτου προέρχεται ἡ μὲ δοτικὴν ἀντὶ αἰτιατ. σύνταξις. Πρβ. νέμω, Ἡρόδ. 9, 7. 3) κρατῶ, ἄγω, νομίζω, ὑπολαμβάνω, π. χ. ὅς τὴν ἀρχαίωτον γυναῖκα ἐνόμισεν, ὅς τις τὴν ἐνόμισε, τὴν ἐκράτησεν ὡς γυναῖκα του : νομίζοντα λέγειν, λέγειν σπουδαίως, μετὰ σωστάτου, Θουκυδ.

Νομικός, ἡ, ὄν. Ἐπίρ. -κῶς (νόμος), ἀποβλέπων τοὺς νόμους, ἀνήκων εἰς τοὺς νόμους· ἔμπειρος τῶν νόμων, Πλούτ.

- Σύλλ. 36. νομική, νοητ. ἐπιστήμη τῶν νόμων. Νομικός, ὁ, ὅς τις παρευρίσκεται εἰς συγγραφὴν διαθήκης (ιοτάριος), Ἀνάλ. 3, σ. 58. ἀριθ. 69.
- Νόμιμος, μη, μον. ἡ Νόμιμος, ὁ, ἡ (νόμος), σύμφωνος με τοὺς νόμους, καὶ τὰς συνήθεις· κατὰ νόμους γενόμενος, δίκαιος, χρησίμος, συνήθης· ἐπὶ πρωτόπων, ὑποληπτικός, γνωρισμένος· συγγραφεῖς, ἱερεῖς· τὸ νόμιμον, καὶ τὰ νόμιμα, ταυτ. νόμοι, ἤθη, ἔθη· ὁμόδροπα νόμιμα, ἐπὶ γάμου (μίξεως) κόρης αἰώρου, πολλὰ νέας, Αἰτχ. Ἐπτ. 335.
- Νομιμότης, τητος, ἡ, ἀφηρ. τοῦ νόμιμος, Ἰάμβλ. Πυθ. 1, 16.
- Νόμιος, ια, ιον, κ. Νόμιος, ὁ, ἡ, ποιμενικός, ἀνήκων εἰς ποιμένας (νομή)· θεός, ποιμένων θεός, ἐφορος τῶν ποιμένων, Ὁμ. Ἰμ. 18, 3· μέλος, ποιμενική ᾠδή. 2) ἀντί νόμιμος, Ἡσύχ. Σουίδ.
- Νομίουρος, ὁ τὴν νομὴν φυλάττων, Ἀρχαῖ. σ. 73.
- Νόμισις, ἡ (νομίζω), συνήθεια, ἤθη, ὑπόληψις· ἡ ἀνθρωπεία εἰς τὸ θεῖον νόμισις, ἡ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν θεὸν ἡ περὶ θεοῦ ὑπόληψις καὶ σχέσις, Θουκυδ. 5, 105.
- Νόμισμα, τὸ (νομίζω), πᾶν ὅ, τι κρατεῖται καὶ συνηθίζεται διὰ νόμου· ἄρα καὶ τὸ νόμισμα, μονέδα· τὸ δίκαιον μέτρον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 348. ὅθεν
- Νομισματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὰ νομίσματα.
- Νομισμάτιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ νόμισμα, μικρὸ μονέδα.
- Νομισματοπώλης, ου, ὁ, ἔμπορος νομισμάτων, ὁ ἀλλάζων νομίσματα, ἀνήκων εἰς τὸ ἔργον τοῦ νομισματοπώλου. Πλάτ. Σοφιστ. 10. ἀντί πωλῶν νόμισμα, ἀργύριον.
- Νομιστεύω, ταυτ. νομίζω ἀριθ. 1, κ. 2.
- Νομιστί, Ἐπίρ. (νομίζω), κατὰ νόμους, νομίμως. Μάρκ. Ἀντ. 5, 31.
- Νομοαίολος, ὁ, ἡ, πλούσιος ἀπὸ μελωδίας· ὁμφά, Ἀθήν. 14, σ. 617.
- Νομογράφος, ὁ (γράφω), ὅς τις δίδει ἐγράφους νόμους. — έω, τὸ ῥῆμα — γραφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
- Νομοδείκτης, ου, ὁ, δεικνύων, διδάσκων, ἐρμηνεύων νόμους, Πλούτ. Γράμχ. 9.
- Νομοδιδάκτης, ου, ὁ, καὶ Νομοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τῶν νόμων. Ν. Δ.
- Νομοδίφας, ὁ, ἐξετάζων τοὺς νόμους.
- Νομοθεσία, ἡ, νομοδοτία, νόμος, ἐντολή.
- Νομοθετέω, δίδω νόμους, προσταζώ.
- Νομοθέτημα, τὸ, δεδομένος νόμος, ἐντολή, προσταγή.
- Νομοθέτης, ου, ὁ, νομοδότης.
- Νομοθέτησις, ἡ, νομοδοτία.
- Νομοθετικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν νομοθέτην, ἡ εἰς τὴν νομοθεσίαν, ἐπιτήδειος εἰς νομοθεσίαν.
- Νομοθήκη, ἡ, ἀντί — θεσία, Τίμ. Φλιατ. 33. οὕτως εἶπε καὶ ὁ Σοφοκ. ἀγνωσθήκη ἀντί ἀγνωθεσία, τὸ ὁποῖον δὲν ἤρρετε τὸν Πολυδ.
- Νομοίστωρ, ὁ, ἡ, ἔμπειρος, εἰδήμων τῶν νόμων, Ἡσύχ. Σουίδ.
- Νομομαθής, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. Ψευδωριγ. Μάρκ. — μάθεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Κύριλλ. Ἀλέξ.
- Νομοποιός, ὁ, ἡ, δίδων νόμους — ποιέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
- Νόμος, ὁ (νέμω), διανομή, μερισμός. τάξις· ἤθη, ἔθη. θεσμός· νόμος λέγομεν καὶ κ. νόμος εἶναι ταυτ. νομός, τόπος κατοικίας, συνήθεια, χρήσις, ὡς ἔθος καὶ ἥθος· οἱ Γραμματικοὶ μετέβαλαν τὸν τόνον. Ζ. νέμω, εἰς τὸ τέλος. 2) χειρῶν νόμος. Ζ. χεῖρ. — ἐπέων νόμος, τὸ λαλεῖν, ὁμιλεῖν, κυρίως, καθώς τις μεταχειρίζεται τὰς λέξεις μετ' σκοπὸν τινα, Ὁμ. κ. Ἡσίод. Ἐπειδὴ ὁ Ὁμ. τὸ νόμος ἀντί θεσμός (ἐπὶ δικανικῆς σημασίας) δὲν τὸ ἔχει· διὰ τοῦτο ἄλλοι τὸ γράφουσι νομός κατὰ ψευδῆ τινα διάκρισιν, ὅτι νομός μὲν νέματις, διανομή, νόμος δὲ ὁ θεσμός (δικανικῶς)· ἀλλ' οὕτως ἔπρεπεν ἐπέων κ. χειρῶν νόμος νὰ γράφεται νομός, τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται. 3) Εἰς τὴν μουσικὴν εἶχαν οἱ παλαιοὶ τρεῖς νόμους, ἡ ἀρμονίας, δηλ. τρέπους συνθέσεως· Δωρίον, Φρύγιον, Λύδιον, οἱ ὁποῖοι ὑποδιηροῦντο εἰς πολλὰ εἶδη. Νομός, ὁ (νέμω), ὡς νομή, βοσκή, καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκειται τὰ ζῶα, καὶ τὰ χόρτα, Ὁμ. Ἰμν. 2, 492. 2) διατριβή, τόπος κατοικίας. 3) νομοὶ εἰς τὴν Αἴγυπον, διαίρεσις τῆς χώρας, ἐπαρχίαι. 4) ἐπέων νομός, Ὁμ. Ἰλ. υ, 249 κ. Ἡσίод. Ἐργ. 403 Ζ. νόμος κ. νέμω. Νομοτρεβής, ὁ, ἡ (τρέβω), εἰδήμων τῶν νόμων, Νικήτ. Χρον. 8, 2.
- Νομοφυλακείον, κ. — κιον, τὸ, τόπος συνελθούσης τῶν νομο-
- φυλάκων.
- Νομοφυλακείω, ὦ, φυλάττω τοὺς νόμους, Λιβάν. 4, σ. 801. εἶμαι νομοφύλαξ.
- Νομοφυλακία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ
- Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τῶν νόμων· οὗτοι ἐφρόντιζαν περὶ τῆς φυλακῆς, καὶ διατηρήσεως τῶν νόμων εἰς τὰς δημοκρατίας, Ξενοφ. Οἰκ. 9, 14.
- Νομώδης, εος, ὁ, ἡ, πλήρης βοσκῆς, ἐπιτήδειος διὰ βοσκῆν. 2) ἀντί νεμόμενος, κατατρώγων, ἐπὶ ἔλκους, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Πρόβλ.
- Νομωδός, ὁ, (νόμος, ᾠδή), ὅς τις ψάλλει, καὶ ἐρμηνεύει ἡ ἀναγγέλλει τοὺς νόμους, Στραβ. 12, σ. 813. ἀλλ' ὁ Κορ. προβάλλει ἀντὶ τούτου νομοδείκτην, ἡ νομοφύλακα, ἡ νομορὸν.
- Νομώνης, ὁ, Ἐπιγρ. Ὁρχομένου παρὰ Boeckh Staatshaushalt. 2, σ. 381, ὁ ἀγοράζων τοὺς νομούς, τὰς βοσκὰς.
- Νοοβλαβής, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. φρενοβλαβής, Νόννου παράφρ.
- Νοοπλανής, εος, ὁ, ἡ, πλανημένος εἰς τὸν νοῦν, Νόνν. 9, σ. 252.
- Νοόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήττω), : μέση, Ἐνερ. πλήττων τὸν νοῦν, δηλ. σαλεύων, Ἀνάλ. 3, σ. 84.
- Νόος, ου, συναίρ. νοῦς, νοῦ, ἡ γενικὴ σημασία του εἰς τὸν Ὁμ. εἶναι αἰσθητικὴ· διότι εἰς τοὺς ποιητὰς τὴν μερικὴν του σημασίαν δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν. Πρβ. ἡτορ. ἄρα αἰσθητικὴ (ἐσωτερικὴ αἰσθησις), λόγος καὶ νοῦς· στοχασμός, γνώμη, βουλή· φρόνημα, Ὁδυσ. 5, 490. ψυχὴ, καρδία (ἡθικῶς)· σημασία λέξεως εἰς τοὺς μεταγ. Ζ. νοῦς κ. νόα.
- Νοοσφαλής, εος, ὁ, ἡ (σφάλω), ταυτ. νοοπλανής, ἀφρων, ἀνόητος, τρελλός.
- Νοόω, μ. ὠσω (νόος), ἐμβάλλω εἰς νοῦν τινός, Εὐστάθ. Ἰλ. α, 23.
- Νοορύη, ἡ, εἶδος ὀσπρίου, Νομ. ταυτ. στρυγός, κ. τιθύμαλλος.
- Νοοτάξω, κάμνω ἀρρώστον· προξενῶ ἀρρώστιαν. Μέστ. εἶμαι ἀρρώστος, Ἀριστοτ. Φυσικ. ἀκροάστ. 5, 5.
- Νοοσακερός, ἁ, ὄν, φιλάσθενος, ἀδύνατος εἰς τὴν ὑγίειαν, Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ νόσος, νόσαξ, ακος.
- Νόσανσις, ἡ (ὡς ἐκ τοῦ νοσάινω), ἀρρώστησις, ἀντίθ. ὑγίανσις, Ἀριστοτ. φυσικ. ἀκροάστ. 5, 5.
- Νοσερός, ἁ, ὄν, Ἐπίρ. — ρῶς, ταυτ. νοσηρός.
- Νόσευμα, τὸ, ἀρρώστια, Ἰπποκ. ἐκ τοῦ
- Νοσέω, ὦ, κ. — εύω, εἶμαι ἀρρώστος· καὶ Τροπ. ἐπὶ τῶν παθῶν, καὶ ἀρρώστιαν τῆς ψυχῆς, καὶ τῶν ἐντεῦθεν κακιῶν· ὡσαύτως, ἐπὶ στενοχωρίας, φόβου, πένθους, δυστυχίας κτλ. Ἐνόσει τὰ Περσικά, Αἰλιαν. Ποικ. Ἰστ. 3, 47, ἀντὶ ἐπέστησε. Νοσοῦμεν, οὐδὲν αἰτίαι, πάσχομεν χωρὶς νὰ πταίωμεν, Εὐρ. Ἰππ. 944. νοσεῖ πόλις, πάσχει ἀπὸ στάσεις, ἡ ἄλλας δυστυχίας, Δημοσθ. 240. : τὰ τῶν θεῶν νοσεῖ, δηλ. ἡ θρησκεία ἀδυνατεῖ, Εὐριπ. Τρωάδ. 27.
- Νοσηλεία, ἡ (νοσηλεύω), ἀρρώστια, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θεραπεύεται τις, Σοφοκ. Φιλοκ. 39.
- Νοσήλεια, τὰ, κ. Νοσήλια, τὰ (νοσήλιος), νοητ. σιτία, τὸ φαγητὸν τοῦ ἀρρώστου, καὶ τὰ φάρμακα, καὶ ἄλλα θεραπευτικὰ μέσα τοῦ ἀρρώστου, Ὁππιαν. Ἀλ. 1, 301.
- Νοσηλεύω, (Νοσηλός) : τινα, περιποιῶμαι, ὑπηρετῶ τινα εἰς τὴν ἀρρώστιάν του. Νοσηλεύομαι, εἶμαι ἀρρώστος, καὶ θεραπεύομαι, διορίζω νὰ με περιποιηθῶσι. 2) εἶμαι ἀρρώστος, μεταχειρίζομαι φάρμακα, Ἐνερ. παρ' Ἰπποκρ. κ. Μέστ. παρ' Ἀππιαν. συχναίς. 3) κάμνω τινα ἀρρώστον.
- Νοσηλός, (νοσέω), ταυτ. νοσηρός.
- Νόσημα, τὸ, ἀρρώστια, σφάλμα, ἀμάρτημα, πάθος — σηματιον, τὸ, ὑποκ. Ἀριστοφ.
- Νοσηματικός, ἡ, ὄν, ἀρρώστος, ὑποκείμενος εἰς ἀρρώστιαν.
- Νοσηματώδης, εος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ' — ματωδώς, ταυτ. τοῦ πρ. 2) ἀπ' ἀρρώστιαν προσερχόμενος.
- Νοσηρός, ἁ, ὄν (νοσέω), ταυτ. νοσερός κ. νοσηλός· ἀρρώστος, ἀρρωτοποιός· βλαβερός εἰς τὴν ὑγίειαν, ἐπὶ χώρας.
- Νοσήφορος, ὁ, ἡ, ἀρρώστιαν, ἡ πόνον προξενῶν, ὡς ὀδυνηφόρος.
- Νοσίξω, ταυτὸς. νοσέω. Ἐνερ. κάμνω ἀρρώστον, Ἀπιστοτ. Πρόβλ. 1, 3.
- Νοστογνώμονικός, ἀνήκων, εἰς διάκριτιν, διάγνωσιν ἀρρώστιας ἀπὸ ἐξωτερικὰ σημεῖα. — κή, ἡ, νοητ. τέχνη, ἡ τοῦ διαγιγνώσκειν τὴν ἀρρώστιαν ἀπὸ ἐξωτερικὰ σημεῖα, Πλάτων παρὰ Διογ. Λαερτ. ἐκ τοῦ — γνώμων, ὁ, ἡ, ὅς τις διαγιγνώσκει, κ. διακρίνει ἀρρώστιας.

Νοσοεργός, ὁ, ἡ, προξενῶν, ἐνεργῶν ἀρρώστιαν.
 Νοσοκομείον, τό, οἶκος, ὅπου ἐπιμελοῦνται τοὺς ἀρρώστους, χυδ. ὑσπιτάλιον, κ. σπιτάλι.
 Νοσοκομέω, ὦ, περιποιῶμαι ἀρρώστους - κομῆτις, Νικήτ. Χρον. 19, 1. κ. - κομία, ἡ, ἐπιμέλεια ἀρρώστων.
 Νοσοκόμος, ὁ, ἡ, (κομέω), ἐπιμελητής, θεραπευτής, ὑπηρετής ἀρρώστων.
 Νοσοποιέω, ὦ, κάμνω, προξενῶ ἀρρώστιαν, κάμνω ἀρρώστον.
 Νοσοποιός, ὁ, ἡ, ἐμποῶν ἀρρώστιαν, κάμνων ἀρρώστον. Τροπ. οἱ νοσοποιοί, οἱ παραχοποιοί, Διον. Ἀλ. Ἀρχ. 8, 90.
 Νόσος, ἡ, ἰων. νοσος, ἀρρώστια, προσβολή πάθους, μανίας· ὁθεν νόσος κ. νόσημα, ῥιζωμένα πάθη μέ σφοδρότητα. σφάλμα, ἀμάρτημα, κακία, Ἡσιόδ. Θεογ. 527. καὶ ἐπὶ πολιτικοῦ ἀναβρασμοῦ, καὶ ἐπαναστάσεως. [Νόσος, νοῦσος κ. νῦσος ἀνήκουσιν εἰς μίαν κλάσιν. Περί τῆς γραφῆς υ Ζ. Ο. τὸ τελευταῖον ἐξηγουσὶ χωλός· ἡ ἀρρώστια εἶναι χέλωσις τῆς υἱείας. Πρβ. νυδός κ. νόθος, μῦθος κ. μέθος διὰ τὸν σχημ.]
 Νοσοτροφία, ἡ, διαίτα, καὶ ἐπιμέλεια, καὶ θεραπεία ἀρρώστου σώματος, θεραπεία φιλασθένου σώματος, Πλάτ. Πολιτεῖ. 6, σ. 94.
 Νοσοτυφάω, (τύφος), εἰς τὴν ἀρρώστιαν, ζῶ καὶ φέρομαι ὑπερηφάνως, Ἰουλ. λογ. 6, σ. 181. καὶ τὸ νὰ κάμνητις τὸν φιλάσθενον σημαίνει πολλάκις ὑπερηφάνειαν.
 Νοσοφύρος, ὁ, ἡ, ποιητ. νοσοφ., φέρων, προξενῶν ἀρρώστιαν.
 Νόσσαξ, ακος, ὁ, πετεινόπουλον, ἀντὶ νεόσσαξ, Διοσκ. 2, 55.
 Νοσσάς, ἄδος, ἡ, ταυτ. νοσσίς, πληθ. οἱ πετεινοί, Ἀθήν. σ. 172.
 Νοσσεύω, ἀντὶ νεόσσεύω, κλωτῶ, Ἡρόδ.
 Νοσσιά, ἡ, ἀντὶ νεοσσιά. - σσιόν, τό, ἀντὶ νεοσσιόν. - σσις, ἴδος, ἡ, ἀντὶ νεοσσίς, πουλάκι, ἡ κοριτσάκι - σσειδής, ὁ, ἡ, ὡτάν ὀρνεθῇ.
 Νοσσοποιέω, ὦ, ταυτ. νεοσσοποιέω.
 Νοσσός, συγκοπ. ἀντὶ νεοσσός.
 Νοσοτροφέω, ὦ, τρέφω, νοσσία, νέα πουλάκια, ἡ νέους ἀνδρ.
 Νοσταλγέω, ὦ, πᾶσχω πόσον ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα.
 Νοστέω, ὦ, μ. ἤσω, ὑπάγω, ταξειδεύω, ἐρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα. 2) Πανσ. 7, 2, ὡς δ' ἐνέστησε τὸ ὕδωρ. καὶ οὐκέτι ἦν θάλασσα, ἀντὶ ἐγένετο νόστιμον, πότιμον. Πρβ. πότιμος· κ. Ζ. τὸ ἐφ.
 Νόστιμος, ὁ, ἡ, ἐπιστρέφων ὀπίσω, ὅς τις ἀκόμη δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω· νόστιμον ἡμᾶρ, ποιητ. ἡ ἡμέρα τῆς εἰς οἶκον ἐπιστροφῆς, ἐπιστροφή εἰς τὴν πατρίδα, νόστιμος καὶ σεσωσμένος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 615. : νόστιμον ἦτορ, ἐπισυμμία ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ πρότερον ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος, Ἀνάλ. Παῦλ. Σιλ. 2) ὅ,τι ἔρχεται ἡ ἡλθεν, ὡς φυτὰ. καρπός· ὅθεν ὠριμον· φέρε δ' ἀγρόδι νόστιμα πάντα, Καλλίμ. εἰς Δημήτρ. 130. ἡ ἐντόπιος, δηλ. ὠριμος, φαγώσιμος, ὡς ἡμερος, καὶ τὸ παρρηπόμενον τῆς ὠριμότητος, γλυκύς, ἡδύς (νόστιμος λέγομεν καὶ Κ). Ζ. νοστέω, κ. πολύνοστος.
 Νόστος, ὁ, (νέω, νείσσομαι, νίσσομαι), Καθ. ταξειδίου, ὁδός, ὁδός, καὶ ἀντὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα· διὰ τοῦτο ἐπικαί τινα ποιήματα, τὰ ὅποια διηγούνται τὴν ἐπιστροφήν τῶν εἰς τὸ Ἴλιον στρατευσαμένων Ἡρώων, ὀνομάζονται νόστοι, καθὼς καὶ ὅλη ἡ Ὀδυσσεια τίποτ' ἄλλο δὲν εἶναι εἰμὴ νόστος τοῦ Ὀδυσσεως. Ἐν γένει δὲ, ταξειδεύσεις, ἀναχωρήσεις, ὁδοιπορία, Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1112. Ὀρφ. Ἀργον. 52. Ἐπειδὴ δ' Ὀμηρος ὀνομάζει τὴν ἐπιστροφήν νόστον ἡδὺν καὶ γλυκερὴν, ἐκ τούτου προέρχεται, στοχάζονται τινές, ἡ σημασία Νοστιμότης, ἡδύτης· ἀλλ' ἡμεῖς ἐξετάσαμεν τὴν σημασίαν ταύτην εἰς τὸ νόστιμος.
 Νόσφι, κ. Νόσφιν, ὡς πρόσθετ. μετὰ γενικ. ὡς ἐπὶ. ταυτ. χωρίς, χωριστά, μόνως, Ἰλ. τ, 422. : νόσφιν γ' ἡ ὅθεν ἦλθε, Θεοκρ. 25, 197. νόσφιν Ποσειδῶνος, χωρίς τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ ἐξαιρουμένου τοῦ Ποσειδῶνος· νόσφιν δεοποιήης, ὅπισθεν τῆς δεσ. [Πρβ. εἰς τὸν σχηματ. μέσφα κ. ὁφέ, μέ τὰ ὅποια συγγενεύει· ὡς σφ. κ. σπ. κ. πσ. δηλ. ψ. μεταβάλλονται, οὕτω ψε ἀντὶ σφς. ἀρα ὅπισθεν, ἐκτός, ὡς τὸ ἀπάνευθε.]
 Νοσφίδιος, εἰλημμένος, ἐπαρμένος, κλεμμένος, Ἡσιόδ.
 Νοσφιδόν, Ἐπὶ. κλεπτικῶς, μυστικῶς.
 Νοσφίζω, μ. ἴσω, ἀπ. - ἴω (νόσφι), χωρίζω, διαχωρίζω, Διον. Περιηγ. 10. λαμβάνω, Πίνδ. Νέμ. 6, 106. νοσφίζομαι τινά τι, χωρίζω τι ἀπὸ τινος διὰ ἑμαυτὸν, κλέπτω. 2) λαμβάνω κατὰ μέ-

ρος, σηκώνω ἐκ μέσου. 3) Ἰλ. ω, 222, καὶ νοσφίζομεθα μάλλον, τὸ ἐρμηνεύουσιν, ἀρνοίμεθα, ἡ κρατοίμεθα, δηλ. γινοίμεθα ἄλλης γνώμης· ἐρξότερον, ἀποχωρίζομεθα, ἀπομακρυνόμεθα. 4) ἀπομακρύνομαι, ἐγκαταλείπω, μετὰ αἰτίας. Ὀδυσ. δ, 264. ὅθεν
 Νοσφισμός, ὁ, χωρισμός, ἀρπαγή, κλεψία.
 Νοσώδης, εὐς, ὁ, ἡ, Ἐπὶ. - δῶς, φιλάσθενος, ἀρρώστος, Ἐνερ. νοσοποιός, βλαβερός εἰς τὴν υἱείαν. Μεταφ. ἀμαρτωλός, κακός, Εὐρ. Ἰκέτ. 423. Ζ. νόσος.
 Νοταπληλιώτης, νοτιοανατολικὸς ἄνεμος, Πρόκλ. Παράφρ. 2, 3, σ. 87· 90. 92. ὅθεν Νοταπληλιώτικος, ἡ, ὅν, ὁ Αὐτ. σ. 85. 92.
 Νοτερός, ὁ, ὅν, κ. Νοτηρός, ὑγρός. Ἐνερ. ὑγραίνων, νοτίζων.
 Νοτέω, ὦ (νότος), εἶμαι νοτερός, ὑγρός, ῥοώδης, Νίκανδ. Ἀλ. 494.
 Νοτηρός, ταυτ. νοτερός.
 Νοτία, ἡ, ὑγρασία· νοτήτιν, Ἰλ. 9, 307. νοητ. πνοαίς· ὅθεν κ. Κ. νοτία, νοητ. πνοή, ἀντὶ ὁ νότος ἄνεμος. κυρίως, δηλ. τοῦ νότιος, ὑγρός. ὅθεν
 Νοτιάω, ταυτ. νοτέω, ὡς ἀδικιάω, κ. ἀδικέω, Ἀριστοτ. Πρόβλ.
 Νοτίζω, ὑγραίνω, βρέχω, μοσχεύω. Παθ. ὑγραίνομαι, βρέχομαι. 2) Οὐδέτ. (νότος, ὁ ἄνεμος), εἶμαι, κείμαι, βλέπω πρὸς Νότον. : ἄρος νοτίζον, καλοκαίρι μέ νότον ἄνεμον, ἡ νοτίους βροχάς, Ἀριστοτ. Πρόβλ. 26, 17.
 Νότιος, ἰα, ἰων. ἰη, ἰον, ὑγρός, βρεγμένος· ἐν νοτίῳ, ἀντὶ ἐν ὑγρῷ, εἰς τὸ ὕδωρ, Ὀδύσ. δ, 785· καὶ 9, 55. 2) βλέπων πρὸς νότον ἄνεμον, ἡ ἐρχόμενος ἐκείθεν.
 Νοτίς, ἡ, ὑγρασία.
 Νοτισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ νοτίζω, Φωτ. κώδ. 242.
 Νοτιώδης, εὐς, ὁ, ἡ (νότιος), ὑγρός.
 Νοτόθεν, Ἐπὶ. ἀπὸ τὰ νότια μέρη.
 Νοτολυβικός, ἡ Νοτολιβικός, νοτιοδυτικὸς ἄνεμος, Πρόκλ. Παράφρ. 1, 21. σ. 58.
 Νότος, ὁ, νότος ὁ ἄνεμος· καὶ τὰ νότια μέρη. Ἐπειδὴ ἐκείθεν ἔρχεται βροχή, διὰ τοῦτο τὸν ὀνομάζει Αἰσχ. Ἀγαμ. 1382. Διός νότον.
 Νοττάριον, τό, ταυτ. νοττάριον.
 Νοττεύω, ἀντὶ νοσσεύω, δηλ. νοττεύω. Ὁ τύπος εἶναι κατ' ἑαυτὸν ὀρθός· ἀλλ' εἰς Νικανδ. Ἀλεξ. 494. εἶναι ἔσφ. Ἀνάγ. ἀντὶ νοτέω.
 Νουβυστικός, ἡ, ὅν, Ἐπὶ. - κῶς, ἐκ τοῦ νούβυστος (βύω, νοός), γεμίζων, παραγεμίζων τὸν νοῦν, πλήρης νοός· ὅθεν χρημα νουβυστικόν, φρόνιμον πρᾶγμα, ἡ προξενῶν νοῦν. Ἐπὶ. νουβυστικῶς, πολλὰ φρονίμως, Ἀριστοφ.
 Νουθεσία, ἡ, ἰων. - ἰη, ταυτ. νουθέτησις. Ζ. τὸ ἐφ. εἰς τὸ τέλος.
 Νουθετέω, ὦ, ἡγουν ἐν νῷ τιθέω, βάλλω εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμίζω, παρυστάνω, συμβουλεύω, ὅθεν καὶ διορθῶν, σωφρονίζω, ἱλαρύνω· λυπήσας μὲν, οὐ νουθετήσας δὲ τὸν Κροῖσον, Πλούτ. Σόλων. 22.
 Νουθετήμα, τό, κ. - θέτησις, ἡ, παράττασις, ἐνθύμιτις, συμβουλή.
 Νουθετητής, οὗ, κ. - θετητικός, συγκοπ. νουθετικός, διὰ βραχυτητα καὶ εὐφωνίαν, παραστατικός, ἐνθυμητικός, συμβουλευτικός. Πρβ. κωμοδιόσκαλος, ἀμφισβητικός, διχογνωμῶς, μονογνωμῶς, θεσμόςθειον, ἱκετικός, τραγικός κτλ.
 Νουθετισμός, ὁ (-θετίζω), ταυτ. νουθέτησις.
 Νουμηνία, ἡ, συναρ. ἐκ τοῦ νοεμηνία, νέος μῆν, νέα σελήνη.
 Νουμηνιάζω, ὅθεν - νιασταί, οἱ, οἱ πανηγυρίζοντες καὶ συμποσιάζοντες τὴν νοεμηνίαν, Ἀθήν. 12.
 Νουμήνορος, ὁ, ἡ, ἀνέκων εἰς τὴν νομηνίαν, ὅ,τι συμβαίνει, γίνεται κατὰ τὴν νομηνίαν. 2) εἶδος πτηνοῦ εἰς τὴν παροιμ. Συνηλθεν ἀτταγᾶς κ. νομηνίος, Διογ. Λαέρ. 9, 114, ἡγουν ὁ κακός συνοδεύει τὸν κακόν, ἐπειδὴ καὶ τὰ δύο πτηνὰ εἶναι παρόμοια. Νομίζεται ὅτι εἶναι ὁ τῶν Γάλλων. Corlieu.
 Νουμμίον, τό, ὑποκ. τοῦ
 Νουμμός, ὁ, ταυτ. νόμος, νόμισμα τριῶν ὀβολῶν εἰς τοὺς Δωριεῖς τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, καὶ τῆς Σικελίας. ὅθεν νομμίον.
 Νουνέχεια, ἡ, φρόνησις, σκέψις, νοῦς. ἐκ τοῦ
 Νουνεχής, εὐς, ὁ, ἡ, Ἐπὶ. χῶς, ἡγουν, νοῦν ἔχων, κ. νουνέχων· ὅθεν νουνεχόντως, Ἐπὶ. φρονίμως, συνετῶς, Ἰσοκρ.
 Νούς, νοῦ, κ. Νούς, νοός, νοῖ, συναρ. ἐκ τοῦ νοός· εἰς τὴν Ν.

Δ. ποτέ δὲν εὐρίσκεται νοῦ καὶ νῶ, ἀλλὰ πάντοτε Νοός καὶ νοί (ὡς χόος, χούος, χόος, χού, χού, ἀντί χού, χῶ, χούν) πληθ. καὶ νόες.

Νουσαλέος, έα, έον (νοῦτος. Ζ. νότος), φιλάσθεος, ἀρ' ῥωστ.

Νουσαχθής, έος, ό, ή (αχθος), φορτωμένος με ἀρ' ῥωστίαν, ἀρ' ῥωστος, Όππιαν. Άλ. 1, 298.

Νουσομελής, ό, ή, έχων ἀρ' ῥωστα μέλη, Μανέσ. 4, 476.

Νούσος, ή, Ίων. ἀντί νότος, ή

Νουσοφόρος, ό, ή, Ίων. ἀντί νοτοφόρος.

Νύ, Νύν, μόριον ἐγκλιτικόν, ταυτόσημον τοῦ δὴ καὶ οὖν, ἴδιον εἰς τοὺς Ίωνας, Όμηρον καὶ Ότιόδοτον. εἶναι τὸ χρονικόν νῦν βραχυν- δέν· χρήσιμον ὡς μεταβατικόν καὶ διεγερτικόν μόριον· διὰ τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ ποιηταὶ τὸ συντάσσουσι με προστακτικόν ῥήμα: σίγα νύν, σπεῦδε νύν, φέρε νύν, εἰά νυν, ὡς δεῦρό νυν· Λογογραφ. εὐρίσκεται εἰς τὸ τοῖνον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ὁμηρικόν τῶ νυν, π. χ. Ίλ. 3, 351. τῶ οὐ νύτι, ἀντί τοῖνον οὐ. ἐπεὶ νύ, ἀντί ἐ- πειδή, Ίλ. α, 417.

Νύχθην, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ νύσσω, με νύγμα, Ἀπολλών. Ἐπίρ. σ. 611.

Νυγείς, εἴσα, έν, μετόχι Ἄορ. 2 Παθ. τοῦ νύσσω, νύγω.

Νύγμα, τό, κ. Νυχμα, τό, κ. Νυγμή, ή, κ. Νυγμός, ό (νύσσω) κέντρισμα, σούγλισμα· δάγκαμα, καὶ τὸ ἔχος του

Νυγματώδης, εος, ό, ή, κεντριζων, προξενων ὡσάν σουγλίσμα- τα, Ἀριστοτ. Πρόβλ.

Νύγω, θέμα τοῦ νύζω, νύσσω· ὅθεν Ἡσύχ. νύσσει, τῶ κέντρῳ πλήττει· καὶ νυγίς, Ἄορ. παθητ.

Νυθής, ό, ή, κ. Νυθός, ό, ή, Ἡσύχ. Πολυδ. 4, 81. Νομ. ἄ- φωνος καὶ σκοτεινός· γίνεται ἀπὸ τὸ νύζω, νύσσω· κυρίως, ἀμ- βλύς, ἐπειτα κωφός καὶ ἀλαλος· καὶ ἐπὶ χρώματος, καὶ ἡχου· Μεταφ. ἀργός, ή ὀκνηρός· ἐδῶ ἀνέκει καὶ τὸ νόθος, μή γνήσιος. Ἐκ τοῦ νύσσω εἶναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νωχελής. Συγγενές, με τὸ νυθός εἶναι τὸ τῶν Συρακουσίων νύτος, ἀντί νοῦτος, νότος, ἀρ' ῥωστος, τὸ ὁποῖον κυρίως ἐσήμαινε Μαραμένος (μαραίνω).

Νυκτάζω, (νεύω, νύω), βλέπω με μεσοσφαλισμένα ὀμμάτια, Ἱπποκρ. Ἐπιδήμ. 7, σ. 356. γαλιουρίζω, χυδ. Ζ. νυστάζω.

Νυκταίετος, ό, νυκτός· αἰτός, ὀρνέον τι, τό καὶ Ἐρωδίου, Ἡσύχ.

Νυκταλός, ό, νυκτερινός, ἀγαπῶν τὴν νύκτα, μετὰ τοῦ ὑπνηλός, Διογ. Λαέρτ. 6, 77, ὅπου διορθώνεται νυσταλός· ἀλλὰ καὶ τὸ νυκταλός ἐμπορεῖ νά ἔχη τὴν ἐννοίαν ταύτην, ὡς νυκτάζω ταυτ. νυστάζω. Ζ. νυκτέλιος.

Νυκταλωπάω, ταυτ. -πιάω, κ. νυστάζω, Εὐστάθ. Όδυσσ. α, σ. 21.

Νυκταλώπηξ, κ. -τάλωψ, ωπος, ό, κ. -λωπίαις, ή, σφάλμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅταν μόνον τὴν ἡμέραν βλέπη, τὴν δὲ νύκτα δὲν δύναται νά ἰδῇ τίποτε - αλωπιάω, ὦ, πάσχω τὸ σφάλμα τοῦτο. 2) νυκτάλωψ, ό, ή, Ἐπίθ. ἀμβλύς τοὺς ὀφθαλμούς.

Νυκτεγερσία, ή (ἐγερτικός), τὸ ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα· νυκτερινή πρᾶξις, νυκτερινή ἐκστρατεία· καὶ νυκτηγερσία, κ. νυχτεγερσία,

Νυκτεγερτέω, ὦ, ἀγρυπνῶ, ή πράττω τι τὴν νύκτα, Πλούτ. Καίτ. 4. καὶ νυκτηγερτέω.

Νυκτέλιος, ό, ή, νυκτερινός, ὄνομα ή ἐπίθετον τοῦ Βάχχου. Νυκτέλια ἱερὰ, νυκτερινή ἐορτή τοῦ Βάχχου, Πλούτ. Συμπ. Πρόβλ. 4, 5. ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸ ῥήμα Νυκτελέω, ὦ· ἀλλ' ή παραγω- γή του ἀπὸ τὸ έν νυκτί τελῶ εἶναι ἄλογος. Γίνεται ἐκ τοῦ νυκτα- λός, νυκτελός (ὡς ὕαλος, ὕελος), νέον ἐπίθ. νυκλάτιος, νυκτέ- λιος, ὡς νηφάλιος. Οἱ εἰς αλιος τύποι εἶναι σπανιώτεροι παρὰ τοὺς εἰς αλεος, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀμφιβ.

Νυκτερεία, ή, τὸ διατρίβειν τὴν νύκτα εἰς τὸ φυλάσσειν, ἀγρυ- πνεῖν, κυνηγᾶν, ή εἰς ἄλλα πράγματα. τὸ κυνηγᾶν καθ' ὕπνου, Πλάτ. Νόμ. 7, σ. 393.

Νυκτερεῖον, τό· ὅθεν τὰ νυκτερεῖα, νυκτερεῖναι φυλακαί, φρουραί.

Νυκτερεῖσιος, ό, ή, ἀντί -ρήσιος, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. ἀλλ' ἐπὶ α· ρᾶς σημασίας αἰνιττόμενος τὸ ἐρεῖδω καὶ ἐρέσσω, ἐπὶ συν- ουσίας σαρκικῆς, καθὼς εἰν ἤθελε νά εἴπῃ καὶ νυκτερέτης. Ζ. λαιμός.

Νυκτερέτης, ου, ό, κωπηλατῶν, ή ἀλισεύων τὴν νύκτα, Λουκιαν.

Νυκτερευμα, τό, ό τὴν νύκτα διατρίβόμενος χρόνος· νυκτερινόν κατάλυμα, ή κατοικία, Πολύβ. 12, 4.

Νυκτερευτή, ου, ό, ὅστις κάμνει τι τὴν νύκτα, κυνηγᾶ, ὀ- φαρύνει κτλ.

Νυκτερευτικός, ή, ὁν, ἀνέμων εἰς τὸ νυκτερεῖν· κύων, Ξενοφ. ἐπιτήδειος νά κυνηγᾶ τὴν νύκτα· ἐκ τοῦ

Νυκτερεύω, διατρίβω τὴν νύκτα ἀγρυπνος, μάλιστα εἰς ἔργον τι, κυνηγῶ τὴν νύκτα, ὀφαρεύω, πολεμῶ κτλ. Κ. ἐργάζομαι τὴν νύκτα.

Νυκτερήσιος, ό, ή, νυκτερινός, Λουκιαν. Ἀλέξ. 53.

Νυκτερίδιος, έα, έον, ταυτ. νυκτερινός.

Νυκτερινός, ή, ὁν, κ. Νυκτέριος, έα, έον, Ἄρατ. Διοσημ. 266. (νύκτερος): φυλακή, φρουρά, ή γινομένη τὴν νύκτα.

Νυκτερίς, έδος, ή (νύκτερος), Κ. νυκτερίδα.

Νυκτερόβιος, ό, ή, ζῶν τὴν νύκτα, ἐκβαίνων τὴν νύκτα διὰ βοτάνῃ ὡς ζῶν τι, Ἀριστ. ἱστ. 5.

Νύκτερος, ό, ή, τὴν νύκτα γινόμενος, εἰς τὴν νύκτα ἀνέμων, Ἀντίπατρ. Σιδ. ἐπίγρ. 87. ὅθεν - κτέριος.

Νυκτεροφειγής, ό, ή, φέγγων, λάμπων έν νυκτί, Μανέσ. 3, 393.

Νυκτερόφοιτος, ό, ή, φοιτῶν, ὑπάγων ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴν νύκτα, Ὀρφ. Ἦμν. Πρβ. νυκτίβιος.

Νυκτερωπός, ό, ή (ὦψ), νυκτόμματος, νυκτερινός, σκοτεινός, Εὐρ. Ἡρακλ. 111. Πρβ. νυκτωπός.

Νυκτηγορέω (νύξ, ἀγορέω), κάμνω ἀγοράν, ὁμήγυριν εἰς καιρόν νυκτός, Αἰσχ. ἐπτ. 2) ἀναγγέλλω, μηνύω εἰς καιρόν νυκτός, Εὐρ. Ῥήτ. 88.

Νυκτηγορέα, ή, ἀγγελία, μήνυσις γινομένη τὴν νύκτα, Εὐρ. Ῥήτ. 18: τὸ ὁμιλεῖν, λαλεῖν, λέγειν εἰς καιρόν νυκτός, Λιβαν. 4, σ. 141.

Νυκτηγερσία, κ. Νυκτηγερτέω, ταυτόσ. νυκτεγερσία, κ. νυ- κτεγερτέω.

Νυκτηγερστον, τό, μυθῶδες φυτὸν εἰς τὸν Πλίν. 21, 11.

Νυκτήμερον, ἀντί νυχθήμερον, Γλωσσ. Στεφ. Πρβ. κακήμερος, μετόπη, νικίπη.

Νυκτηρεφής, ό, ή (νύξ, ἐρέφω), σκαπατμένος με νύκτα, σκο- τεινός, μαῦρος, λυπημένος, δυστυχής, Αἰσχ. Ἀγαμ. 470.

Νυκτίβιος, ό, ή (βίος, νύξ), ζῶν τὴν νύκτα, καὶ ἐργαζόμενος, ὡς ζῶα τινα. Ἡσύχ. Πρβ. νυκτερόβιος.

Νυκτίβρομος, ό, ή, κάμνων θόρυβον εἰς καιρόν νυτός, Εὐρ. Ῥήτ. 552.

Νυκτίγαμος, ό, ή, ὑπανδρευόμενος τὴν νύκτα, μυστικῶς· Μουσ. 7.

Νυκτίδρομος, ό, ή, τρέχων, ὑπάγων εἰς καιρόν νυκτός, Εὐρ. Ῥήτ. 552. Ζ. Νυκτίβρομος, τὸ ὁποῖον συνήθ. καίται ἀντίτούτου.

Νυκτεχόραξ, ακος, ό, κόραξ τῆς νυκτός, πτηνόν ζῶν τῆς νύ- κτα, Ἀριστοτ. ἱστ. 5, 9, 3.

Νυκτεκρυφής, εος, ό, ή (κρύπτω), κρυμμένος, ή κρυπτόμενος έν καιρῷ νυκτός.

Νυκτελαθραιοφάγος, ό, ή, τὴν νύκτα τρώγων κρυφίως, Ἀνάλ. 3. σ. 172.

Νυκτελάλος, ό, ή, τὴν νύκτα λαλῶν, φλυαρῶν: Κισάρα, Ἀνάλ.

Νυκτελάμπής, εος, ό, ή (λάμπω), λάμπων τὴν νύκτα, ὡς μελαναυγής, μελαμφαής, νυκτιφαής, κ. -φανής. Ἀλλὰ εἰς τοῦ Σι- μονίδου τὸ θρήνος εἰς Διον. τὸν Ἄλ. περὶ συνθ. ὄνομ. δέν προσαρ- μόζεται ή σημασία αὕτη οὔτε εἰς τὸ ὄωμα οὔτε εἰς τὸν διόφον, διὰ τοῦτο ὁ Ἰλγηνος τὸ διορθώνει Νυκτί ἀλαμπεῖ· ὁ δὲ Σαίφερος Νυκτίλαμπτος, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν Ίων. τύπων ἐπιλαμπτος· κατάλαμπτος, φοιβόλαμπτος· ὀρθότερον ὅμως εἶναι νά ἀποδοθῇ τὸ Νυκτελαμπτεῖς εἰς τὸ ἀκόλουθον Κυανέω διόφω, κατὰ ποιητικὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, εἰς τὴν νυκτερινὴν λάμψιν τοῦ κυανοῦ σκότους (τοῦ οὐρανοῦ).

Νυκτιλόχος, ό, ή, παραμονεύων τὴν νύκτα.

Νυκτίμαντις, εως, ό, ό μαντεύων τὴν νύκτα, Ἡσύχ. Πολυδ.

Νυκτιμένη, ή, ὁν. Κύρ.

Νύκτιμος, ό, ή, ταυτ. νύκτιος, Νόνν. 18, 22.

Νυκτίνομος, ό, ή (νομή), βόσκων τὴν νύκτα, ἐξερχόμενος τὴν νύκτα εἰς εὐρεσιν τροφῆς, ὡς νυκτερινόν ὄρνεον, Πλούτ.

Νύκτιος, έα, έον, ἀνέμων εἰς τὴν νύκτα, Ἀνθολ.

Νυκτιπαταίπλάγιοι, οί, οί πλανώμενοι τὴν νύκτα διὰ καμ- πύλων ὁδῶν, Ἀνάλ. 3, σ. 172.

Νυκτιπήθηκας, οί, εἶδος παπουτσίων διὰ τὸν κοιτῶνα, Πολυδ. 7, 94.

Νυκτίπλαγκτος, ό, ή, κ. -πλανής, Μανέσ. 1, 311. κ. -τι- πλάνος, Λουκιαν. 3, σ. 113. κ. -πλάνητος (πλάνη, νύξ), πε-

ριπλανώμενος τὴν νύκτα.
 Νυκτιπλοέω, Χρύσιππ. παρὰ Ζηνοβ. 5, 32, θαλασσοπλοῶ τὴν νύκτα· ὅθεν.
 Νυκτόπλοια, ἡ, τὴν νύκτα γινομένη θαλασσοπλοῖα, Στράβ. 16.
 Νυκτιπόλευτος, ὁ, κ. Νυκτίπολος (πολέω), ὁ ἐντὶ νυκτὶ περιτρεφόμενος, περιπλανώμενος, Ἀπολλών. 4, 329.
 Νυκτιπορέω, ταυτ. νυκτοπορέω, Πολύβ. 16, 37.
 Νυκτιπόρος, ὁ, ἡ, ὁ τὴν νύκτα πορευόμενος, ταξιδεύων, Ὀππ. Κυνηγ. 3, 268.
 Νυκτίσεμνος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν νυκτὶ τιμώμενος, Αἰσχ. Εὐμεν. 108. ὅπου τῶρα ἀναγινώσκεται Νυκτίσεμνός.
 Νυκτιφαής, -κτιφανής, κ. -κτιφαντός (φαίνω), ὁ τὴν νύκτα φέγγων, φαινόμενος, δεικνυόμενος. Καθ. νυκτερινός, σκοτεινός.
 Νυκτίφοιτος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ νυκτὶ περιερχόμενος, ὡς τὸ νυκτερόφοιτος, Συνέστ. ὕμν. 2, 3.
 Νυκτιφροσύρητος, ὁ, ἡ, ὁ φρουρῶν, ἡ φρουρούμενος ἐν τῇ νυκτὶ, Αἰσχύλ. Προμ. 860.
 Νυκτιχόρευτος, ὁ, ἡ, : φλόξ πεύκης, χρήσιμος διὰ χορὸν νυκτός, Νόνν. 9, 118.
 Νυκτοβαθία, κ. -βατία, ἡ (βαίνω), νυκτερινὴ ὁδοπορία, Ἰππ.
 Νυκτόβιος, ὁ, ἡ, ταυτ. νυκτίβιος, Πράκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 226.
 Νυκτογραφέω, ὦ, γράφω ἐν νυκτὶ - γραφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Πλούτ.
 Νυκτοδρόμος, ὁ, ἡ, ταυτ. νυκτιδρόμος.
 Νυκτοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ὡς ἂν νύκτα, σκοτεινός.
 Νυκτοθῆραι, οἱ, οἱ κυνηγῶντες ἐν τῇ νυκτὶ, Ξενοφ. Ἀπομ. 4, ὅπου ἀναγινώσκ. ἄλλοι Νυκτοτήραι, δηλ. φρυκτωροί.
 Νυκτοκλῶπια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Χρησμ. Σιβυλλ. 5, σ. 364.
 Νυκτοκλέπτης, ου, ὁ, νυκτερινός κλέπτης, Ἀνάλ. 2, σ. 225.
 Νυκτολαμπίς, ἰδος, ἡ, φανάρι τῆς νυκτός, Γλωσσ. Στεφ. 2) ἀντὶ πυγολαμπίς.
 Νυκτόμαντις, ὁ, ἡ, ταυτ. νυκτίμαντις, Πολυδ. 7, 188.
 Νυκτομαχέω, ὦ, μάχομαι, κάμνω μάχην, ἡ προσβάλλω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς καιρὸν νυκτός. -μαχεία, κ. -μαχία, ἡ, τὸ οὐστ.
 Νυκτοπεριπλάνητος, ὁ, ἡ, ταυτ. νυκτιπλάνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 264.
 Νυκτοπόλεμος, ὁ, πόλεμος εἰς καιρὸν νυκτός.
 Νυκτοπόρος, ὁ, ἡ, ὅστις πορεύεται, ἡ ταξιδεύει εἰς καιρὸν νυκτός - πορέω, τὸ ῥῆμα. -πορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Νυκτοτήραι, οἱ (τηρέω), οἱ τηροῦντες, φυλάσσοντες ἐν νυκτὶ.
 Νυκτουργός, ὁ, ἡ, ὁ ἐργαζόμενος ἐν νυκτὶ.
 Νυκτοφάνης, ταυτ. νυκτιφανής, Ἀνάλ. 3, σ. 140.
 Νυκτοφυλακία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ -φυλαξ, ἀκός, ὁ, ἡ, φυλάκτων, φρουρῶν ἐν καιρῷ νυκτός. -φυλακέω, τὸ ῥῆμα. -φυλάκησις, ἡ, ταυτ. -φυλακία.
 Νυκτῶν, τὸ, ναός τῆς Νυκτός, Λουκιαν. 4, σ. 293.
 Νυκτωπός, ὁ, ἡ (ὥφ), νυκτερινός, σκοτεινός : λαδοσύνη, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1278. Πρβ. νυκτερωπός.
 Νύκτωρ, Ἐπίρ. τὴν νύκτα· κυρίως, αἰτιατ. ὡς ἔλωρ, τέκνωρ.
 Νυχαῶ, ἀντὶ νυχάζω, ἐκ τοῦ νύσσω κ. ταυτ. νύσσω, Ἡσύχ.
 Νυμφαγενής, ὁ, ἡ, (γένω), γεννημένος ἀπὸ Νύμφης, Ἀθήν. σ. 616.
 Νυμφαγέτης, ου, ὁ, ὁδηγός, ἡγεμὼν τῶν Νυμφῶν : Ποσειδῶν, Κορυνθ. κεφ. 22.
 Νυμφαγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω, νύμφη), ὅστις φέρει τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς. 2) ὁ Κ. προξενίτης. -αγωγέω, τὸ ῥῆμα. -αγωγή, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Νυμφαία, ἡ, ἐνδρόν τι φυτόν· κυρίως, δηλ. τοῦ νυμφαῖος.
 Νυμφαῖον, τὸ, κ. Νυμφεῖον, τὸ, ναός, τόπος ἱερὸς τῶν Νυμφῶν.
 Νυμφαῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τὰς Νύμφας.
 Νυμφαῖς, ἡ, ταυτ. νυμφαία : πύλαι νυμφαῖδες, ἐπωνομασθεῖσαι ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῶν Νυμφῶν.
 Νυμφεῖας, ὁ, ἡ, νυμφικός, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν νυμφίον, ἡ εἰς τὴν νύμφην. 2) τὰ νυμφεῖα, ποιητ. ἀντὶ γάμος, Σοφοκ. Ἀντιγ. 568. 3) νυμφεῖον, τὸ, νοητ. δῶμα, οἶκημα τῆς νύμφης, Μόσχ. Καλλιμ.

Νύμφευμα, τὸ (νυμφεύω), τὸ νυμφευμένον· γάμος, υπανδρία
 Νύμφευσις, ἡ, τὸ νυμφεύειν, ἡ νυμφεύσθαι.
 Νυμφευτήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. -φευτής, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 265, ὅστις συνάπτει εἰς συνουσίαν δύο ζῶα.
 Νυμφευτήριος, ἰα, ἰον, ταυτ. νυμφικός, ἡ νύμφειος.
 Νυμφευτής, ὁ, ὁ παρανυμφός, ἀδελφοποιητὸς Κ. ὅστις φέρει τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, καὶ εἰς τὸ ὄχημα συμπαρά-
 θηται μετὰ τοὺς δύο. 2) γαμβρός, νεόνυμφος, Εὐρ.
 Νυμφεύτρια, ἡ, ἡ φέρουσα τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον (ἡ καὶ παρανυμφός), τὴν στολίζει. 2) νύμφη, νεονύμφη.
 Νυμφεύω τινὶ παιῖδα, δίδωμι τινὶ τὴν κόρην μου, ἡ τὴν κόρην ἄλλου γυναῖκα· ἀρραβωνίζω. Μέστ. νυμφεύομαι τὴν παιῖδα, τὴν λαμβάνω γυναῖκα μου, Εὐρ. Ἡλ. 1540.
 Νύμφη, ἡ, κ. Νύμφα, ἡ, ἐκ τοῦ παλαιοῦ νύβω, Λατ. nubō· νύμφη, καὶ Κ. νεοῦπανδρος· καὶ νυμφίος, ὁ γαμβρός, ἡ νεόνυμφος· καὶ πᾶσα κόρη εἰς ἡβώσαν ἡλικίαν· Ποιητ. πᾶσα υπανδρευμένη γυνή, καὶ πᾶσα γυνή, ὡς τὸ παρθένος. 2) δαίμονες τινές, ἐνοικουσαι εἰς ὄρη, δάση, πεδιάδας, πηγὰς, ποταμούς, Ἰλ. ξ, 420. υ, 8. Νύμφαι ἀμαδρυάδες· Ποιητ. καὶ τὸ ὕδωρ, αὐτό, ἀντὶ λύμψης, καὶ αἱ Μοῦσαι ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς ποιητὰς νύμφαι· ἄνθρωπος δὲ, ἐνθουσιαστὴς ἀπὸ τὰς τοιαύτας νύμφας, ὀνομάζεται νυμφολήπτης. 3) αἱ νέαι μέλισσαι, ἀπτεροὶ ἀκόμη· ἄλλως, σχαδόνες. 4) πτερωτοὶ μύρμηκες (οἱ ἀρσενικοὶ)· οἱ ἄλλοι ὀνομάζονται ἐργαταί, Ἀρτεμίδ. 2, 3, 6. 5) τὸ τριαντάφυλλον, ὅταν ἀρχίξῃ νὰ ἀνοίγῃ. 6) τὸ κοῖλον μεταξὺ τοῦ κάτω χεῖλους, καὶ τοῦ πώγωνιου. 7) ἡ μήτηρ τοῦ ὕνιου. 8) ἐξέχον τι κρεατῶδες μέρος εἰς τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 9) κούκλα τῶν παιδίων, ὡς καὶ τὸ κόρη.
 Νυμφιάω, ὦ, μαίνομαι, τρελλαίνομαι· Καταχρηστ. καὶ ἐπὶ κτηνῶν, Πρβ. εὐζωνος, καὶ κονιάστις.
 Νυμφίδιος, ἰα, ἰον, (νυμφίος, ἰδος), ἀνήκων εἰς νύμφην, νεόνυμφην, κόρην, γυναῖκα· καὶ εἰς νυμφίον, Εὐρ. Τρωάδ. 449.
 Νυμφικός, ἡ, ἐν, Ἐπίρ. -κώς, ταυτ. πρ.
 Νυμφίος, ὁ (νύμφη), γαμβρός, νεόγαμβρος· ὡς ἐπίθ. -φιος, ὁ, ἡ, ταυτ. νυμφικός· ἀρραβωνισμένος, ὡς νυμφίος παρθένοι, νυμφικαί, ἡ ἀρραβωνισμέναι παρθένοι, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 748.
 Νυμφίς, ἡ, ταυτ. νυμφική· π. χ. νυμφίδες, αἱ ἐμβαδές (παπούτσια) τῆς νύμφης.
 Νυμφόβας, ὁ, (βάω, βαίνω), ὁ ἐπιβαίνων τὰς νύμφας, δηλ. ὁ τῶν Νυμφῶν ἀνὴρ, Ἡσύχ. Φώτ. Ἀθήν.
 Νυμφογενής, ὁ, ἡ (γένω, γένος), ἀπὸ Νύμφης γεννημένος, Ἀνάλ.
 Νυμφόκλαυστος, ὁ, ἡ (κλαίω), κλαυμένος ἀπὸ κορασίδας καὶ γυναῖκας, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 758.
 Νυμφόκομος, ὁ, ἡ, ὅστις, ἡτις φροντίζει, ἐπιμελεῖται, στολίζει τὴν νύμφην, ἡ νέα νύμφη - κομέω, στολίζω νύμφην· ἡ στολίζομαι ὡς νύμφη, Εὐρ. Μήδ. 986.
 Νυμφόληπτος, ὁ, ἡ, (λαμβάνεσθαι), μαίνομαι· Κυρίως, μάντις ἡ ἱερεὺς τῶν Νυμφῶν, ἐνθουσιαστὴς ἀπὸ αὐτὰς, Πλούταρχ. Ἀριστειδ. 11.
 Νυμφολήφια, ἡ, ἡ κατάστασις, τοῦ νυμφολήπτου.
 Νυμφόπονος, ὁ, ἡ, ἐνασχολούμενος, καὶ κοπιᾶζων εἰς στολισμὸν τῆς νύμφης.
 Νυμφοστόλος, ὁ, ἡ, ὅστις στολίζει, καὶ φέρει εἰς τὸν γαμβρόν-τὴν νύμφην, Μουσ. -φοστολέω, τὸ ῥῆμα, Ἀνάλ.
 Νυμφοτέμος, ὁ, ἡ, τιμὼν τὴν νύμφην - φότιμος, ὑπὸ τῆς νύμφης τιμώμενος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 713.
 Νυμφοτροφούμεν τὰς θυγατέρας, ἀνατρέφομεν τὰς θυγατέρας τῶν, Θεμίστ. λόγ. 34, σ. 64.
 Νυμφών, ὁ, θάλαμος, οἶκημα τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης, Ν. Δ. Ἡλιδ. 7, σ. 313.
 Νῦν, Ἐπίρ. τῶρα, τὴν σήμερον· Τίθεται δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ νυνί, τουν, τανῦν, τουνῦν ἔχον, τὸ νῦν εἶναι· νῦνδῃ, ὡς μία λέξις, τῶρα δᾶ, τῶρα εὐθὺς - νῦν κ. νῦ μόρια ἐγκλιτικά, ἐγιναν ἐκ τούτου· [Ἀνέκει εἰς τὸ θεματικὸν νᾶω, νύω, καὶ σημαίνει τὸ ἐμβαῖνον, ἐρχόμενον σημεῖον τοῦ χρόνου.] Ἐκτείνεται δὲ τὸ νῦν εἰς τὸν παρελθόντα χρόνον καὶ τὸν μέλλοντα, οἵτινες εἶναι πολλὰ πλησίον τοῦ ἐνεστώτος· τὸ δὲ νυνί, διὰ τὴν τὸ παρὸν ἐμφαίνουσαν συλλαβὴν ἰ, μόνον λέγεται ἐπὶ ἐνεστώτος.
 Νῦν, μόνον ἐγκλιτικόν, ταυτ. οὖν καὶ δῆ· Ζ. νῦ καὶ τὸ πρ.

νύγαρι, Νυμνί, Νυνί, ἀντί Νυν γάρ, νυν μὲν, νυν, καὶ διὰ τὴν εὐ-
νηϊάν, ἐπομένου μάλιστα σύμφωνου προσλαμβάνουσι τὸ ι. Ἀλλὰ
τὸ νυν ἐπὶ μόνον ἐνεστώτος· τὸ δὲ νυν καὶ ἐπὶ παρωχημένου
καὶ μέλλοντος· Ἐτυμ. Μ. Ζ. κ. νυν.
Νύξ, νυκτός, ἡ, νύκτα Κ. περὶ τὴν νύκτα, ἐσπέρα· καποτε κεί-
ται τὸ πληθ. π. χ. μέσαι νύκτες· Ὅτι ἡ γεν. ἦτο νυχός, ἀποδει-
κνύει τὸ ἐκ ταύτης, παράγ. ἐπιθ. νύχιος, καὶ ἡ αἰτιατ. νύχα, λαμ-
βανομένη ὡς ἐπὶ. Τὸ πρωτότυπον εἶναι νύσσω, νύω, τὸ νεύω, κλίνω.
Νύξις, ἡ (νύσσω), τὸ κεντρίζειν, συγλίζειν, σύγλισμα ἀκάν-
θης, Πλούταρχ.
Νυός, ἡ (κ. ἐνυός, ἐννυός), γυνή τοῦ νιοῦ, νύμφη, Ἰλιάδ. γ,
49. ὅθεν ἐπενθ. τοῦ ρ ἐγεινε τὸ Ῥωμαῖκ. nurus, Κορ.
Νυρίζω, μ. ἴσω, κ. Νύρω, ταυτ. νύσσω, νύττω. Ζ. νάω.
Νύσος, ἡ Νύστος, Συρακοῦς. ἀντί χωλός, κ. Νόνν. Διονύτ. 9,
σ. 250. Ζ. νόσος, κ. Πρβ. νυθής.
Νύσσα, ἡ (νύσσω)· ἄλλως καμπτήρ, κ. στήλητις εἰς τὸ ἵπποδρό-
μιον, περὶ τὴν ὁποίαν ἔτρεχαν οἱ διηρηλατοῦντες, καὶ εἰς τὴν
ὁποίαν ἐκέντουν (ἐνύττον) τὸν δεξιὸν ἵππον, Ἰλ. ψ, 337, κ. 332.
Πρβ. Ξενοφ. Συμπ. 4, 6· ὁρθότερον, νυσσάνη Κ.
Νύσσω, Νύττω, μ. ξω, κεντρίζω, πληγόνω, ἀγκυλόνω, διατρυ-
πῶ· προσβάλλω, κτυπῶ· χθόνα χηλήτι νύσσοντες (ἵπποι), Ἡ-
σίοδ. Ἐκ τοῦ νύω, νύξω, νύγω, νύττω, τὰ ὁποῖα σημαίνουσι
τὴν ἀπωστικὴν κίνησιν. Ἐκ τοῦ νάω εἶναι νάξω (νάγω), νάσσω,
ὠδῶ, κτυπῶ, στυμπόνω· Ὅτι δὲ εἶπαν καὶ νώγω, νώσσω, μάς
διδάσκει τὸ νωχαλῆς, κ. νωχελῆς· ὡσαύτως, νωκαρ. κ. νώγαλος.
Προσέτι, νύρω καὶ νάρω, νέκω κ. νεῖκω ἀνήκουσιν ἐνταῦθα.
Νύσταγμα, τὸ, μικρός, ἐλαφρὸς ὕπνος, τὸν ὁποῖον ἀπῆλυσέ τις.
Νυσταγμός, ὁ, τὸ νυστάζειν, κοιμάσθαι· ὁ ὕπνος.
Νυστάζεσκεν, νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται Ὁμ. Ὑμν.
Ἑρμ. 279, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ νευστάζων, Ὁδυσ. μ. 194.
ἀντί τοῦ κοινοῦ ῥιπτάζεσκεν, καὶ τοῦ χειρότερα διορθωθέντος ἐνι-
πτάζεσκεν, ἐνῶ ἡ παραγωγή τοῦ ἐνίπω, ἐνίπτω, ἐνίσσω ἐκ τοῦ
ἵππω, ἵπτω εἶναι κατὰ πάντα ψευδής· διότι τὸ ἐνίπτω ἀνήκει εἰς
τὸ ἔπω, ἔσπω, ἱσπω, ἱπτω· νυστάζω σημαίνει ἀπαραλλάκτως
τὸ ὁποῖον καὶ συνήθ. λέγομεν νυστάζω, ἡγουν ἀνοικοκλείω τοὺς ὀφ-
θαλμούς μου καταφερόμενος εἰς ὕπνον.
Νυστάζω, μ. άσω, ὀωρ. νυστάζω (ὡς καὶ Κ.) (νύω, νεύω, νυ-
στός, Λατιν. nubo, nubo), ἀνοικοκλείω τοὺς ὀφθαλμούς, κοιμώ-
μαι, δὲν προσέχω, σφάλλω· κλίνω τὴν κεφαλὴν, Ἀνάλ. 1, σ.
213. ὅθεν
Νυστακτής, οὗ, ὁ, φίλυπνος, ὑπνώδης· ὡς Ἐπίθ. ἀντί τοῦ ἐφ-
εξ. μετὰ τοῦ ὕπνος, τὸ νὰ κατανεύῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ
ὕπνου ἐνῶ κάθεται.
Νυστακτικός, ἡ, ὄν, κλίνων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοιμάσθαι.
— κτιῶς, Ἐπίρ.
Νυσταλέος, εἰς, ὄν, φίλυπνος, ὑπνώδης· ἐκ τοῦ νύσταλος, Ἰων.
(Ζ. ἐρηγόρσιος κ. νυκταλός. Πρβ. νυκτέλιος).
Νυσταλογερόντιον, τὸ, γέρων ἄνθρωπος καὶ φίλυπνος· ἡ πα-
λαιά σκούφια διὰ τὸν ὕπνον, Ἐτυμ. Μ.
Νυσταλωπιάω, ταυτ. νυκταλωπιάω, Ἡσύχ. ἴσως ὡς ἐτυμολογι-
κὴ σημασία· Ζ. νυκταλός, κ. νυσταλός.
Νύσταξις, ἡ, τὸ νυστάζειν.
Νύττω, κ. ξω, ταυτ. νύσσω.
Νύχα, Ἐπίρ. (νύξ), ταυτ. νύκτωρ.
Νυχαιγής, ὁ, ἡ, λάμπων, φωτίζων ἐν νυκτί, Ὁρφ. Ὑμν.
Νυχερρεσία, ἡ, ταυτ. νυκτηρρεσία, Ἀνάλ. 3, σ. 74.
Νυχεία, ἡ, κ. Νύχευμα, τὸ, τὸ ἀγρυπνεῖν, φυλάττειν ἐν νυκτί,
Εὐρ. Ἰκστ. 1185. ἐκ τοῦ
Νυχεύω, (νύξ, νυχός), ἀγρυπνῶ, ἀπερῶ τὴν νύκτα ἀγρυπνος,
Εὐρ. Ῥήτ. 520. 2) νύμφαις νυχεύων, κοιμώμενος παρά ταῖς νύμ-
φαις, Νίκανδ. εἰς Ἀθήν. 15, 9, σ. 683. 3) ἀντί κλέπτω, Ἡσύχ.
Νυχηβόρος, κ. Νυχοβόρος, ὁ, ἡ, ὁ τρώγων ἐν νυκτί.
Νυχήμερον, τὸ, ἡμέρα καὶ νύξ, 24 ὥρων χρονικὸν διάστημα.
Νύχιος, ἰα, ἰον (Ζ. νύξ), νυκτερινός, ἐν τῇ νυκτί συμβαίνων,
ἡ πράττων τι, κοιμώμενος, Σοφοκλ. Φίλοκ. 858.
Νύχμα, τὸ (νύσσω), ταυτ. νύγμα, δάγκαμα, κέντρισμα, Νίκανδρ.
Μεταφ. ὄνειδος· Πρβ. νεῖκος ἐκ τοῦ νέκω, νεῖκω.
Νῶ, συναίρ. ἐκ τοῦ Νῶϊ, τὸ Λατ. nos, ἡμεῖς οἱ δύο, ἡμᾶς
τοὺς δύο.
Νῶ, ὡς ἀχώριστον μόριον εἰς τὸ νωλεμῆς εἶναι ψευδὴς ὑπόθεσις

τῶν Γραμματικῶν, ὅχι καλῆτέρα παρά τὴν τοῦ νῆ, ἐπειδὴ ἔγεν.
νῆθη ἀπὸ τὴν ἔνωσιν, καὶ συγχώνευον τοῦ ἀνευ μετὰ τοῦ ἐπομέ-
νου ο ἡ ω.

Νώγαλα, τὰ, λέγονται ὅσα τρώγουσι πρὸς ἡδονὴν οἱ τρυφῶντες
μετὰ τὴν τράπεζαν, δηλ. ὀπωρικά, γλυκύσματα, ζυμαρικά, καὶ
τὰ τοιαῦτα, ἐξαιρ. καρύδια, ἀμύγδαλα, λεπτοκάρυα κτ. Ἀθήν.
σ. 29, κ. 47. — γαλίξω, κ. Νωγαλεύω, τρώγω νώγαλα. — γάλευ-
μα, ταυτ. νώγαλα, ὡς κ. τρωγάλια, Ἀθήν. σ. 622. ἀλλὰ καὶ ὡς
τοῦτο γίνεται ἐκ τοῦ τρώγω, οὕτω νώγαλα κ. νωγαλέος εἰς τὸν
Σοῦϊδ. ἐκ τοῦ νώγω ἀντί νάγω, ὑποτιθέμενον πρωτότυπον τοῦ
νάσσω, ὡς τὸ νύγω τοῦ νώσσω (ὡς κνύττω, κνώττω). Ἐκ
τοῦ νώσσω εἶναι κ. νώκαρ, κυρίως, ταυτ. νύσταξις.

Νωδογέρων, ὄντος, ὁ, γέρων χωρὶς ὀδόντια, Πολυδ. 2, 16.

Νωδός, ἡ, ὄν (νῆ, ὀδούς, ἀντί ἀνοδός, ὡς πόλυπος ἀντί πολύ-
πους), χωρὶς ὀδόντια, στερημένος τοὺς ὀδόντας· Νομ. καὶ ἀμ-
βλύς, Πλούτ. 9, σ. 241. (ἀλλὰ τοῦτο ὑποτίθεται ἀπὸ τοὺς θε-
λόντας νὰ παράξωτιν ἐκ τούτου τὸ ἐφεξῆς). 2) κωφός, ἀλαλος,
ἀναίσθητος, Ἀρχύτας παρὰ Σιμπλικίῳ περὶ τῶν Ἀριστοτ. κατη-
γορ. (ἐκ τοῦ νη κ. αὐδῆ). Καθ. ἀμβλύς. Πρβ. ἀνεος. Ἀντί νωδός
εὐρίσκεται καὶ νωδής, ὡς συχναίς ἀλλάζονται αἱ καταλήξεις ος
καὶ ης.

Νωδυνία, ἡ, ἀνωδυνία, ἔλλειψις ὀδύνης, ἀλγους, πόνου, Θεόκρ.
ἐκ τοῦ

Νωδυνος, ὁ, ἡ, ἀντί ἀνώδυνος (νῆ, ὀδύνη), μὴ ἔχων πόρους,
ἐλεύθερος πόνων· Ἐνερ. καταπραῦνων τοὺς πόρους, Σοφοκ. Φι-
λοκτ. 44.

Νῶς, ἀντί Νῶϊ· ἔδρακε νῶς μολουσα, Ἀντίμαχ. παρ' Ἀπολλων.
περὶ ἀντωνυμ. σ. 373.

Νωσεία, ἡ, ὀκνηρία, βραδύτης, ἀδράνεια (σωματικῶς κ. ψυχ.)

Νωσής, εἰς, ὁ, ἡ, ἀργοπόρος, ὀκνηρός, ἀργός· Μεταφ. ἐπὶ
νοός, μωρός, ὅστις δύσκολα καταλαμβάνει· καὶ ἐπὶ ζώων, νωθῆ
κ. μωρὰ ζῶα. Ὡς νομίζω, ἀντί ἀνοηθῆς, ἀποκ. νωσθῆς, ὡ-
νῶσας ἀντί νοήτας, κ. Ἰων. κρᾶσ. νωσθῆς. Ἀλλοι τὸ συμβιβάζου-
σι μετὰ τὸ νοός, νυθός, ἡ καὶ μετὰ τὸ νωδός (ὡς εἰς τὸ μῦθος, κ.
μῦδος, μύνθος· 3 κ. ὁ ἀλλάσσονται.)

Νωσῆτι, Ἰων. ἀντί νοήσῃτι, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ νόημι ἀντί νοέω, ὡς
βοηθῆτω ἀντί βοηθῆτω, βώσας ἀντί βοήσας κτλ.

Νωσουργος, ὁ, ἡ, ὁ δυσκίνητος εἰς τὸ συγγενέσθαι γυναικί,
Ἡσύχ.

Νωσρεία, ἡ, κ. Νωθρία, ἡ, δυσκίνητία, ὀκνηρία, ἀργοπορία εἰς
τάς πράξεις.

Νωσρεπισθέτης, ου, ὁ, νωθρῶς ἐπιτιθέμενος, ἀργῶς προσβάλ-
λων, Ἀριστοτ. Φυσιογν. κρη. 6.

Νωσρεύω, εἶμαι νωθρός, καὶ Μέσ.

Νωθρία, ὡ, ταυτ. νωσρεύω, Διοσκ. Ἀλεξίφάρμ. σ. 400.

Νωθοκάρδιος, ὁ, ἡ, νωθρὰν καρδίαν ἔχων, δυσαίσθητος, Ο'.

Νωθορροισός, ὁ, ἡ, κάμων νωθρούς, Εὐστάθ.

Νωθρός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. — θρῶς, ταυτ. νωθῆς, ὀκνηρός, ἀργο-
πόρος, δυσκίνητος· καὶ ἐπὶ διακεκομμένου βλέμματος, Ἀνάλ.
1, σ. 504.

Νωθρότης, τητος, ἡ, ὀκνηρία, ἀδράνεια, βραδύτης.

Νωθρώδης, εἰς, ὁ, ἡ (εἶδος), ταυτ. νωθρός, κυρίως, ὁμοιος
μετὰ νωθρὸν, ὡσάν νωθρός.

Νῶϊ, Νῶϊ, ἡμεῖς οἱ δύο, ἡμᾶς τοὺς δύο· Νῶϊν, ἡμῖν τοῖς δυσὶν,
ἡμᾶς τοὺς δύο.

Νῶϊτερος, ρα, ρον, ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο, Ἰλ. ο, 39
Ὁδυσ. μ. 185.

Νῶκαρ, αρος, τὸ (νῶσσω ἀντί νύσσω, δηλ. νύω, nuto, νυστά-
ζω), δυσκίνητία ἡνωμένη μετ' ὕπνον, Νίκανδρ. Θηρ. 186. καὶ ἐπὶ θά-
νάτου· συγγενὲς μετὰ τὸ νάρκη. 2) Ἐπίθ. δυσκίνητος· ὅθεν

Νωκαρῶδες, τὸ, (νωκαρώδης), ταυτ. νῶκαρ, Ἀθήν. σ. 133.

Νωλεμέως, κ. — λεμῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ

Νωλεμῆς, εἰς, ὁ, ἡ, ταυτ. συνεχῆς, ἀδιάλειπτος, ἀδιάκοπος·
εἰς τὸν Ὁμ. Ἐπίρ. νωλεχῆς αἰεὶ, ὡς συνεχῆς αἰεὶ, ἀπαύστως, ἀδι-
ακόπως· Εἰς τὸν Ἀπολλών. 2, 602. ἔχουσιν οἱ κωδῆγες τὸ μετατε-
θειμένον Νωμελῆς ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει νωμαλέως ἀντί νωλεμέως.
Ἡ παραγωγή τοῦ ἐκ τοῦ νω κ. λείπω, τρόπον τινὰ νωλιπῆς,
δὲν ἀξίζει τίποτε. Εἶναι ἐκ τοῦ ὀμαλός, ἡς, κ. ἀνευ· ἄρα ἀνω-
μαλῆς, νωμαλῆς, νωμελῆς, μεταθ. νωλεμῆς, ἀνώμαλος, νῆπαν-
στος, ἀπαυστος.

Νῶμα, τό, Ἰων. ἀντί νόημα, Ἑμπεδοκλ.
 Νωμάω, ὦ, μ. ἤτιω (ἐκ τοῦ νέμω, νομή, ὡς ἐκ τοῦ στρέφω, στροφή, στρώφω). 1) ταυτ. νέμω, διανέμω, διαμοιράζω, Ἰλ. α, 571. 2) κινῶ, διατάσσω, διοικῶ: ἐγγος, οἰήα, ἀσπίδα. Ζ. νέμω: πυρεῖα χερσίν, ἀνάπτω φωτίαν διὰ τριβῆς. 3) ἐν στήθεσσι, φρεσὶ (καί χωρὶς τούτων), σκέπτομαι, στοχάζομαι, σκοπέω, π. χ. κέρδεα, Ὀδυσ. υ, 257. Ἡρόδ. 4, 128. διὰ τοῦτο εἰς Ἡρόδ. Ἀτπ. 461. ἐξηγουσὶ τιτυσκόμενος, κ. Ὁμ. Τμ. Δήμ. 373. διὰ τοῦ παπτήνας. 4) Οὐδ. κινουμαι. κόραξ, ἐν αἰθέρι νωμῶν, ὅλ. ε-αυτόν, ἢ πτερὰ ὅθεν
 Νωμεύς, ὁ, ταυτ. νομεύς, Γρηγόρ. Νεξ.
 Νώμησις, ἡ, διανομή, διαμοίρασις. 2) κίνησις, διάταξις, κυβερνήσις.
 Νωμήσιμος, ὁ, ἡ, ὅστις συνήθως περιστρέφει, γυρίζει ὀπίσω, Νίκανδρ.
 Νωμητήρ, κ. -μήτωρ, ὁ, κινῶν, ὁδηγῶν, κυβερνῶν: ἄνδρες, ποιμένες.
 Νῶν, Ἀττ. ἀντί Νῶν.
 Νωνυμία, ἡ, ἀνωνυμία, τό μὴ γνωρίζεσθαι τὸ ὄνομα τινός, τό μὴ εἶναι περίφημον· ἐκ τοῦ
 Νώνυμος, ὁ, ἡ (νῆ, ὄνομα, ὄνυμα), ἀνώνυμος, ἀγνώστος, ἀδόξος. Μετὰ γεν. οὐδέτις ἐστὶ τῆς Σαπφούς νώνυμος ἡέλιος, ἡ-γουν δὲν θέλει λεσμονήτῃ τις ποτὲ τὴν Σαπφῶν τὴν ὀνομάζῃ, Ἀνάλ. σ, σ. 103. Εὐρίσκειται καὶ νώνυμος, διὰ τὴν γαίην μακρὰ ἢ μέση συλλαβή, ὅποτε ἄλλοι θέλουν τὸ παράξωσιν ἀπὸ τοῦ ὕμνος. ἀλλ' ἐδῶ πρῶτον ἐδιπλασιάσθη τὸ μ. ἔπειτα τὸ μμ μετέβη εἰς μν, μάλιστα διὰ τὴν ἁρμονίαν τῶν ἐννοιῶν. Ζ. ὑπη-μύω, κ. ἱγνυμι.
 Νωπέω, ἀντί ἀνωπέω, ταυτ. δυσωπέω, ὡς νῶψ, ὁ, ἀντί ἀνωψ, Ἡτύχ.
 Νώροψ, ὁ, ἡ, Ὁμ. νώροπι χαλκῷ, τὸ ἐρμηνεύουσι λαμ-πρῷ, καὶ τὸ νομίζουσι ἀκριβῶς ταυτ. ἡνοπι, ἀντί ἀνωρόψ. Ζ. τὴν ἀληθινήν σημασίαν εἰς τὸ ἡνοψ. Τινες τὸ ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ νωραχός (ἡ κατάληξις ὅψ εἶναι ταυτόσημος μὲ τας οἷ, αἷ), νωρι-χός, ἐκ τοῦ νωρικοί (οἱ νῦν Αὐστριακοί), ἔθνος Παννονικόν, ὀνο-μαζόμενον πρότερον νώροπος, οἵτινες τάχα πρῶτοι ἐκατέρησαν τὸν σίδηρον, Στεφ. Βυζ.
 Νώσασθαι, Ἰων. ἀντί νοήσασθαι, ὡς γῶμα ἀντί νόημα, νώσῃτι ἀντί νοήσῃτι κτλ. ὡσαύτως, βιάσσομαι ἀντί βοήσομαι, Ἡρόδ. 9, 52. Θεογν. 1208.
 Νώσσω, ἄλλος τύπος Ἰων. κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ νύσσω, νύζω (ὡς κνύσσω, κνύζω, κνώσσω)· ὅθεν νώχμα, τό, ταυτ. νῶχμα, νῶχμα· μόνον μεταφορ. ἐγγίγμα, ἐπίπληξις, ὡσαύτως, νῶκαρ, τό· κ. νωχαλῆς, νωχελές, τὰ ὅπ, Ζ.
 Νωταγωγέω, ὦ, βαπτάζω εἰς τοὺς ὤμους μου, Ἀθήν. σ. 258.
 Νωταγωγός, ὁ, ἡ (νώτος, ἄγω), ὁ φέρων τι ἐπὶ τῶν ὤμων, εἰς τὴν ῥάχιν του.
 Νωταῖος, αἶα, αἶον (νώτος), ἀνήκων εἰς τὰ νῶτα, ἐκ τῶν νῶτ, Νίκανδρ.
 Νωτάκμων, ὁ, ἡ (ἄκμων), ὁ καταπραγμένα ἔχων τὰ νῶτα, Βατραχομ. 285.
 Νωτάρης, ὁ, ἡ (αἶρω), ὁ αἶρων, βαπτάζων ἐπὶ τῶν νῶτων.
 Νωτεύς, ὁ, ὁ, ὁ νῶτος, ὁ βασταζών, φορτιζόμενος εἰς τὰ νῶτα.
 Νωτιαῖος, αἶα, αἶον, ταυτὸς. νωτιαῖος.
 Νωτιδανός· Ζ. ἐπινωτιδεύς.
 Νωτίξω, μ. ἴσω (νώτον), στρέφω τὰ νῶτα, φυγαδεύω, διώκω, κτυπῶ τοὺς φεύγοντας, Σοφοκλ. Οἶδ. Τύρ. 193. 2) στρέφω τὰ νῶτα μου, ἀναχωρῶ, φεύγω, Εὐρ. Ἀνδρομ. 1138. Κ. δείχνω τὴν ῥάχιν. 3) σκεπάζω τὰ νῶτα. Εὐρ. Φοῖν. 657. 4) νωτίζομαι, Μέσ. λαμβάνω ἐπὶ τῶν νῶτων, φορτίζομαι.
 Νώτισμα, τό, ὅ,τι ἔχει τις εἰς τὰ νῶτα, πτέρυγες, Εὐρ. κτλ.
 Νωτοβατέω, ὦ, ἀναβαίνω εἰς τὸν νῶτον: τύμβους, ἀναβαίνω εἰς τὸν λόφον τοῦ τάφου· καὶ ἐπὶ τῆς τῶν κτηνῶν σαρκικῆς συν-ουσίας· ὑπάγω εἰς τὰ νῶτα, μετὰ αἰτίατ. Ἀνάλ. 2, σ. 377, 3, σ. 246.
 Νωτόγραπτος, ὁ, ἡ, ἔχων ζωγραφημένα, παρδαλὰ νῶτα.
 Νῶτον, τό (χρήστ. εἰς τὸ πληθυντ.), ταυτὸς. νῶτος· τὰ νῶτα δείξει, Πλούτ. 2, σ. 424. Κ. δείχνω τὴν ῥάχιν, φεύγω· Πρβ. νωτίξω ἀριστ. 2.
 Νωτοπλήξ, ὁ, ἡ (νώτον, πλήσσω), ταυτ. μαστιγίαις, ἐπὶ

δούλων, Σουίδ. κ. Πολυδ. 2) κτυπῶν τὰ νῶτα.
 Νῶτος, ὁ, πληθ. τὰ νῶτα, ἡ ῥάχιν, τὰ ὀπισθεν μέρη τοῦ σώ-ματος· νῶτα γῆς καὶ θαλάσσης, ἡ ἐπιφάνεια: τὰ νῶτα δείξει, λέγομεν καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, Τοῦ ἔδειξε τὴν ῥάχιν, ὅλ. ἐστράφη ὀπίσω, καὶ ἀνεχώρησε.
 Νωτοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων ἐπὶ τῶν νῶτων - φορέω, τὸ ῥῆμα, - φορέα, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Νωχαλῆς, κ. Νωχαλίζω· Ζ. νωχελῆς.
 Νωχελεια, κ. -λία, ἡ, βραδύτης, ὀκνηρία, ἀμελεια.
 Νωχελεύομαι· εἶμαι, καὶ ζῶ βραδύς, ὀκνηρός, ἀμελής.
 Νωχελής, ὁ, ἡ, ὅχι τόσον σύνηδες· Νωχαλῆς, ἔος, ὁ, ἡ, δυσκίνη-τος, ἀργοπόρος, ἀμελής, ἀσθενής τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν· Πρβ. νωθῆς [ὅχι ἀπὸ τοῦ νῆ κ. ὀκέλλω, τὸ ἐποίησιν εἶναι ἄλογον· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νῶσσω, τὸ ὀπ. Ζ. Μεταβολῇ τῶν δασέων, ἡ παρα-γωγῇ ἐκ τοῦ ὀφέλλω, εὐρίσκειται καὶ νωφαλής.]
 Νωχελίζω, κ. Νωχαλίζω, μ. ἴσω, εἶμαι ἀργός, ἀδύνατος, ἀμελής, ἀδρανής, ἀργοπόρος.
 Νῶψ, ὁ, ἐκ τοῦ ἀνωψ, κ. ταυτ. ἀνωψ, ἡνωψ, ὡς νῶός, ἀντί ἀνωδός· Ζ. ἀνευ καὶ νῆ.

Η.

Η, ἑϋ, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμη-τικὸν σημεῖον ἑ, 60, καὶ, ἑ, 60000. Νομίζ. δαδυνόμενον Γ, Η, Χ, καὶ ταυτ. ΓΣ, η ΚΣ ἢ ΧΣ. Ἡ δωρική, καὶ ἡ παλαιὰ Ἀττική γλῶσσα ἡγάπων ταύτην τὴν δαδυνῶσιν· ὅθεν ξυνός ἀντί κοινός, ξύν ἀντί κύν, cum, ἡ σύν κτλ. 2) κυρίως, εἶναι γράμμα ἀπλοῦν ἐκφράζον τὸν σύνθετον τόνον κσ, γσ, χσ (ὡς καὶ τὸ ζ ἐκφράζει σδ, στ.). Κοινῶς ἐκφράζεται κσ· ἀλλ' ἴσως ἐπροφέρετο μαλακώτερον ὡς σχ. διὰ τοῦτο ἐγράφετο κ. σχ. ἢ χσ ἀντί ἑ. Τὴν προφορὰν σχ ἐκράτησαν οἱ Δωριεῖς, οἵτινες ἐγραφαν κ. σκ. ἢ σχ ἀντί ἑ· ὅθεν σκίφος ἀντί ξίφος, σκερὸς ἀντί ξερός, ἰσχύς ἀντί ἱξύς. Ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ Ἀττικοί, πρὶν τῆς συμπληρώσεως τοῦ Σαμίον Ἀλφαβήτου, χσ. π. χ. ἀνάχτιλα, ἀντί ἀνάξιλα, χσυνάρχοντες ἀντί ξυνάρχοντες, ἐχς ἀντί ἑξ. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ ἑ εἶναι τόνος σύνθετος ἐκ τῶν κ, σ. ἢ σ κ, τὸ δὲ κ ἀλλάζεται μὲ τὸ π (ὡς λύκος, lupus, πῶς κῶς), διὰ τοῦτο ἀλλάζεται καὶ τὸ ἑ μὲ τὸ ψ, τὸ ὅποιον εἶναι σύνθετον ἐκ π, σ, ἢ σ, π, π. χ. ἱξ καὶ ἱψ, ἱξός καὶ ἱψός· ὡσαύτως, ἰσχύς, ἱξύς, κ. ὀσφυς (ὡς ἰσχος, μίσχος, ὄσχος, μόσχος, ἐχς ὄψις, ξάω, ψάω κτλ.) Ἡδὲ ὅμως τὸ ψ μεταβαίνει εἰς σσ, π. χ. ὄψ, ὄσσα, οὔτω καὶ ἑ, ὅχι μόνον εἰς τὸ θράξ, θράσσα, ἀναξ ἀνασσα, κρόξ κροστή, ὅξ, ὄκος, ὄψ, ὄσσε, ἀλλὰ καὶ διξός εἰς δισσός, τριξός εἰς τρισσός (ὅχι δὲ καὶ τὸ ἐναντίον· διότι καὶ χ εἶναι τὰ ἀπλὰ στοιχεῖα ὅθεν διχός, διξός, δισσός). Διὰ τοῦτο καὶ αἱ καταλήξεις, ψ, ἑ, εἶναι ταυτόσημοι προηγουμένου ὁποιοῦδήποτε φωνήεντος, ἐξαιρέτως ὅμως α καὶ ο, καὶ διὰ συγκοπῶν ἐγενίοντο νεαὶ ὀνομα-στικαὶ ἐκ πρωτοτύπων εἰς γος, κος, χος, κ. βοε, ποε, φος· Πρβ. αὐλαξ, ἄλοξ, δρύαξ, δρύοχος· ἑλλοψ, ἑλαφος· κόριξ, κό-ριψ κτλ. Τελευταῖον τὸ ἑ ἀλλάζεται μὲ τὸ ξ, τὸ ὅποιον εἶναι σύνθετον ἐκ συγγενῶν γραμμάτων θ, σ. τὸ δὲ θ ἀλλάζεται μὲ τὸ τ, κ καὶ γ. Διὰ τοῦτο εὐρίσκειται ξουχίς κ. ζουχίς, ξιφήνη, κ. ξιφήνη, κοραξοί, κ. κοραξοί κτλ.
 Ξαίνω, μ. ανῶ (ξέω, ξάω, ξύω), ξύω μὲ τοὺς ὄνυχας: ἔρια, ἀνοίγω, ἀραιώνω, καὶ τὰ κάμνω εἶομα νὰ κλωσθῶσι, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 578. 579. 2) κλώθω, γνέθω, καὶ ὑφαίνω: πέπλον. Ἀριστοφ. Ὀρν. 827. 3) ἀντί κτενίζω μεταφ. ὅλ. ξυλοκοπῶ, δαίρω: ῥάβδοις, μάστιγι· ἰδίως, ἐπὶ τῆς προσβολῆς τῶν τῆς θα-λάσσης κυμάτων· ὅθεν, ξανθεῖς· θαλασσίη ξανθὴν ὑπόσπιλάδι· Πρβ. ἀλίσμηκτος, κ. ἀλξάντος. 4) ἀντί ξανθίζω, καίω, ψήνω· ὅθεν ξανθεῖς καὶ φρυγίς, Φιλῆς, ἐπιγρ. 38.
 Ξανάω, (ξαίνω), Νομίζ. ἐπὶ νάρκωσιν τῶν χειρῶν ἐκ τῆς ξαν-σεως τῶν ἐρίων, ταυτ. ναρκάω, Νίκανδρ. Θηρ. 383. ἀλλ' ἢ σημασία αὕτη ἐμβαίνει φυσικώτερα ἀπὸ τὴν πρώτην, ὅλ. ξύω, αἰσθάνομαι ξυσμόν (στοχάζομαι τὸ αἰσθημα τοῦ αἰμοδιασμοῦ, καὶ καταλαμβάνει τὴν ἐννοιαν). 2) ἢ ξανθῆναι, καὶ προγυμνά-σαι χεῖρα, Σοφοκ. ταυτ. κατατρίβειν, ὡς τὸ καταξαίνω.
 Ξάνησις, ἡ, νάρκωσις τῶν χειρῶν.

Ξανθίας, ου, ὁ, (ξανθός), ὄνομα δούλου· 2) ἰχθύς, ὡς ὁ
 Ξύννος, Ἀθήν.
 Ξανθίζω, μ. ἴσω, βάφω χρυσοειδές, κίτρινον, ἢ καπτανοειδές·
 φήνω, Ἀριστοφ. Ἀχαρ.
 Ξανθικός, ὁ, εἰς τοὺς Μακεδάνους κ. Γαζαίους, ὁ Ἀπρίλιος μῆν.
 Ξανθικά, τὰ, ἑορτὴ τις κατὰ τοῦτον τοῦ μῆνα.
 Ξάνθειον, τὸ, χόρτον χρήσιμον εἰς τὸ βάφειν τὴν κόμην ξανθὴν,
 Διοσκ. 4, 108. Xanthium strumarium, Λινναίου.
 Ξάνθισμα, τὸ (ξανθίζω), τὸ κίτρινον βαμμένον, κίτρινον χρῶμα.
 Ξανθόγεως, ὁ, ἡ, ἔχων γῆν ξανθὴν, χρυσοκίτρινον, Λουκιαν.
 Ξανθότριξ, χος, ὁ, ἡ, ἔχων ξανθὴν, χρυσοκίτρινον κόμην -
 τριχέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Ξανθοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον), μὲ ξανθὴν κεφαλὴν, κόμην,
 Βάκχος.
 Ξανθοκόμης, ου, ὁ, κ. - κομος, ὁ, ἡ, ἔχων ξανθὴν κόμην.
 Ξανθοούλος, ὁ, ἡ : τὸ τῆς κόμης, ξ. κόμη ξανθὴ καὶ ἐλικο-
 ειδὴς, Λιβάνιος 4, σ. 1011.
 Ξανθός, ἡ, ὄν, ξανθός καὶ Κ. ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ· συγ-
 γενές καὶ ταυτ. τοῦ ξουθός· καὶ τὰ δύο, ἐκ τοῦ ξάω, ξός, ξύω.
 Κατὰ τὸν Ἡτύχ. εἶναι ξουθός καὶ ταυτ. λεπτός, διαυγής· ἐπὶ
 λεπτῶν φύλλων ἐλεφαντίνων ὀστέων, ἢ περγαμνηνῶν, τὰ ὅποια
 εἶναι λεπτά, καὶ πρὸς τὸ φῶς στρεφόμενα διαυγῆ, καὶ ἐν ταυτῶ
 ξουθὰ (κίτρινα), τὸ ὅποιον χρῶμα ἀναβαίνει ἀπὸ τοῦ ἀχυροειδοῦς,
 Θεόφρ. περὶ λίθων, σ. 396. ἕως εἰς τὸ ἐρυθρόν (πυρρόν). Παυσ.
 4, 35. ὅθεν
 Ξανθότης, τητος, ἡ, χρῶμα ξανθόν, χρυσοειδές, Στράβ.
 Ξανθοτριχέω, ὦ· Ζ. Ξανθότριξ.
 Ξανθοφυής, εὐς, ὁ, ἡ, ξανθός ἐκ φύσεως, Ἀνάλ. 2, σ. 361.
 Ξανθοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, μὲ ἐνδύματα ξανθὰ, Ἀνάλ. 2, σ. 217.
 Ξανθοχολικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ξανθοχολόν, Ἀλέξ. Τραλλ.
 1, σ. 95.
 Ξανθοχολός, ὁ, ἡ, μὲ ξανθὴν χολήν, Σχολ. Ἰλ. α, 197.
 Ξανθοχρῶς, συναίρ. - χρους, ὁ, ἡ, ἢ - χριος, ωτος, ὁ, ἡ
 (χρῶς, χρώς), μὲ ξανθὸν χρῶμα, ξανθὴν ἐπιφάνειαν, σῶμα,
 δερμα.
 Ξανθόω, (ξανθός), βάφω, χρωματίζω ξανθόν.
 Ξανθωπός, ὁ, ἡ (ῶψ), μὲ ξανθὸν πρόσωπον, ξανθός, Ὀππιαν.
 Ξάνειον, τὸ (ξάνω), κτάνιον, μὲ τὸ ὅποιον ἀνοίγουσι τὰ ἔρια,
 Ἀνέκδ. Βεκκέρ. σ. 284. Κ. λανάρι. 2) ἀντὶ ἐπίξηνον, ἡ ξηρός,
 ὁ, δηλ. κορμός.
 Ξάνεις, ἡ, τὸ φαίνειν, ἀραιόειν, κτενίζειν ἔρια.
 Ξάντης, ου, ὁ, κ. Ξάντρια, ἡ, ὅστις φαίνει ἔρια· ὅθεν
 Ξαντικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φαίνειν ἔρια.
 Ξαντός, ἡ, ὄν, ῥηματ. τοῦ φαίνω. ὅθεν Κ. ξαντὸν, τὸ, ταυτ.
 ξύσμα, Charpie.
 Ξάσμα, τὸ (ξάνω, φαίνω), τὰ ἐξασμένα, κτενισμένα ἔρια,
 Πολυδ. 7, 30, ἐκ Σοφοκλ.
 Ξάω, ἡγουν κτάω, ἡ σκάω, ἀντὶ ξέω· καὶ τροπῇ τοῦ ξ εἰς ψ,
 ψάω· Ζ. Ξ.
 Ξεναγέω, ὦ, ταυτ. ξεναγέω.
 Ξεναπάτη, ἡ, κ. Ξεναπάτης, ὁ, ταυτ. ξεναπάτη κ. ξεναπάτης.
 Ξείνη, ἀντὶ ξένη, ἡ, ξένη γυνή, ξείνη γῆ, ἀντὶ ξενία.
 Ξεινηδόχος, ὁ, ἡ, ταυτ. ξεινοδόχος.
 Ξείνηθεν, ἀντὶ ἐκ ξένης γῆς.
 Ξεινήτιον, τὸ, Ἰων. ἀντὶ ξεινεῖον, ξένιον, δῶρον διδόμενον εἰς
 ξένον, φίλον ἐκ ξένης γῆς : τὰ ξεινήτια, φιλοξενικαὶ σχέσεις,
 Ἡρόδ. Κυρίως, οὐδέτ. τοῦ ξεινήτιος Ἰων. ἀντὶ ξένιος.
 Ξεινία, - ἴη, ἡ, ταυτ. ξενία.
 Ξεινίζω, Ξείνισσα· Ζ. ξεινίζω.
 Ξεινικός, ἡ, ὄν, ταυτ. ξεινός.
 Ξείνιον, τὸ, ταυτ. ξένιον, Ὀδυσ. ι, 356.
 Ξείνιος, ἰα, ἰον, ταυτ. ξένιος.
 Ξεινοβάχχη, ἡ, ἐρωτόληπτος εἰς τοὺς ξένους : Μηδεία,
 Λυκόφρ., 175.
 Ξεινοδόκew, κ. Ξεινοδόχος, ταυτ. ξεινοδόκew κ. ξεινοδ.
 Ξεινοκτονέω, ὦ, ταυτ. ξεινοκτονέω.
 Ξεῖνος, η, νον, ταυτ. ξένος.
 Ξεινοσύνη, ἡ, ἀντὶ ξεινοσύνης.
 Ξεινόω, ὦ, ταυτ. ξενόω.
 Ξερίς, Ξίρις, Ξηρίς, Ξερίς, Ξυρίς, ἡ, ἀρώματικὴ τις βοτάνη διὰ τὴν

τῶν φύλλων τῆς μὲ τὸ ξυρόν ὁμοιότητα, Διοσκ. 4, 22. Ζ.
 Ἰρις, εἰς τὸ τέλος.
 Ξεναγέω, ὦ, ὁδηγῶ ξένους εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ ἐκεῖ, τοὺς περιποιῶμαι,
 τοὺς ἐξηγῶ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος μου· ὁδηγῶ ἢ δέχομαι ξέ-
 νους στρατιώτας, Ξενοφ. Ἀγ. 2, 10.
 Ξεναγήσις, ἡ, Ξεναγία, ἡ, ἔργον τοῦ ξεναγοῦ, ἐφορία εἰς
 τοὺς ξένους, μισθωτοὺς στρατιώτας. Εἰς τοὺς Περσῆς, στρατιωτι-
 κὸν τι τάγμα, τοῦ ὁποίου ὁ ἀρχηγός ὀνομάζετο ξεναγός, Ἀνέκδ.
 Βεκκ. σ. 284. ἐκ τοῦ
 Ξεναγός, ὁ, ὁ περιφέρων, ὁδηγῶν ξένους. 2) ἡγεμὼν, ἐφορος
 τῶν ξένων, ἡ ἐμμέστων στρατιωτῶν.
 Ξεναγωγέω, ὦ, κ. Ξεναγωγός, ταυτ. ξεναγέω κ. ξεναγός.
 Ξενακουστός, ὁ, ἡ, ἀνήκουστος, παράξενος, Νικήτ. Χρ. 10, 2.
 Ξεναλόγος, ὁ, ἡ, δωρ. ἀντιξενολόγος, ἡγουν ξενολόγος, Ἡσύχ.
 Ξεναπάτη, κ. - απατία, ἡ, ἀπάτη κατὰ τοῦ ξένου, φέλου·
 τὸ πρῶτον Νομ. ἐσφ. ἀνάγ, ἀντὶ τοῦ δευτέρου, ἀλλ' ἐσχηματίσθη
 ὡς εὐπραξία, ξηράλειψις, ξεινοκυσταπάτη κτλ. τὸ δεύτερον, Πλάτ.
 ἐπιστ. 7, σ. 149.
 Ξεναπάτης, ου, ὁ, ταυτ. ξεναπάτης, ὁ ἀπατῶν τοὺς ξένους,
 Πίνδ. Ὀλύμ. 10, ὡς ὁ Λυγίας.
 Ξεναρκής, εὐς, ὁ, ἡ (ἀρκέω), βοηθός : δίκαια, δίκαιον τῆς
 ξενίας, Πίνδ. Νέμ. 4, 20.
 Ξενεύω, ἐκ τοῦ ξένος, ἀντὶ ξενιτεύω, Νομ. ἀμφ.
 Ξένη, ἡ (γυνή), ξένη γυνή, (χώρα, ἡγή), ξενιτεία, Πλούτ.
 Ξενήδοχος, ὁ, ἡ, ταυτ. ξεινοδόχος.
 Ξένηθεν, Ἐπίρ. ἐκ ξένης γῆς, Ὀππιαν. Ἀλυσεν. συχναίς.
 Ξενηλασία, ἡ (ἐλασις ξένων), ἀποδίωξις τῶν ξένων, οὐ μᾶλλον
 ἀνθρώπων, ἢ λόγων, ἡ τις ἐπεκράτει εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου
 ἡγρύνει αὐστηρά ἀστυνυμία διὰ τοῦτο, Θουκυδ. 1, 77, 144,
 Ξενοφ. Πολ. Λακεδ. 14, Ἀριστοφ. Βάτρ. 461, κτλ.
 Ξενηλατέω, ὦ (ἐλάτης, ἐλάω), ἀποδιώκω ξένους.
 Ξενία, ἡ, ξενιτεία Κ. 2) φιλοξενία, καὶ δίκαιον αὐτῆς. 3) πε-
 ριποίησις ξένου, ὅπου ἐξηγείται ὡς ξηλ. ἐπίδ. τοῦ ξένιος· ξε-
 νία, νοητ. τράπεζα.
 Ξεινοδότης, Ζ. ξεινοδότης.
 Ξεινίζομαι· ἴδε τὸ ἐφ.
 Ξεινίζω, δέχομαι ξένον εἰς τὸν οἶκόν μου, περιποιῶμαι, φιλεύω
 αὐτόν, καὶ χαρίζω πράγματα : ἐξενιτεν ἡμᾶς παλλοῖς ἀγαθοῖς,
 Ξενοφ. Ὄθεν, ἡ ξεινίζεσθαι, παθητ. καταλύω εἰς τὸ ξεινοδοχεῖον.
 2) πράττω ξένα, ἀσυνήθιστα πράγματα, ἡ λαλῶ : λέξεις ξεινί-
 ζουσα, ἀσυνήθιστος, παράξενος. 3) ξεινίζειν, Ἐνεργ. ἐπὶ ἀσυ-
 νήθιστων πραγμάτων, τὰ ὅποια κάμνουσι χωριστὴν τινα ἐνέργειαν,
 θαυμασμόν, ἐκστασιν· ἐπὶ κτηνῶν καὶ φυτῶν, τὸ ἐμποδίζειν τὴν
 αὐξησίν των, ἀσθενίζειν : οὐχρὴ τὰς κυούσας ποικιλίας τῶν νομῶν
 καὶ τῶν ὑδάτων ξεινίζειν, δὲν πρέπει νὰ τρομάζουσι τὰς ἐγκύους
 ἵππους μὲ ποικιλ. κτλ. Ἰπποκρ. ὅθεν, ξεινισμός ὑδάτων, βλάβη
 ἀπὸ μεταβολῆν νεροῦ, Διοσκ. 2, 182.
 Ξεινικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - νικῶς, ἀνήκων εἰς τὸν ξένον : τὸ ξε-
 νικόν, ἀντὶ οἱ ξένοι, οἱ μισθωτοί, ξένοι στρατιῶται, Ξενοφ.
 Ξένιον, τὸ. Ζ. τὸ ἐφ.
 Ξένιος, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τὸν ξένον, ἡ εἰς τὴν φιλοξενίαν :
 Ζεὺς, ὁ προστάτης τῶν ξένων : τὸ ξένιον, νοητ. δῶρον, διδόμε-
 νον εἰς τὸν ξένον· ἐπὶ ξενία (νοητ. τράπεζη) καλεῖν, ξενία
 δέχεσθαι, φιλεύειν· ἐστιάειν, περιποιεῖσθαι ξένον. Καὶ ἐπὶ ξενία
 καλεῖν, νοητ. δεῖπνα, κ. ξενία μονατράπεζα, Εὐρ. Τρωάδ. ξενία
 νοητ. θύρα, ἡ οἰκία· ἡ σὴ ξενία καταπλεύσαντι ἐνλείσθη, Διογ. Ἐπιστ.
 Ξένισις, ἡ (ξενίζω), φιλοφρόνησις, φιλευσις ξένου.
 Ξένισμα, τὸ, θαύμασμα, θαῦμα, Ἡσύχ.
 Ξεινισμός, ὁ, ταυτ. ξεινισίς. 2) μεταβολή κ. ἐνέργεια διὰ ξένου,
 καὶ ἀσυνήθιστον πράγματος. Ζ. ξεινίζω, εἰς τὸ τέλος.
 Ξενιτεία, ἡ, οὗσ. τοῦ
 Ξενιτεύω (ξενίτης), εἶμαι ξένος. 2) ζῶ ὡς ξένος, εἰς ξενιτείαν·
 εἶμαι εἰς ὁδοπορίαν, ταξείδιον. 3) εἶμαι εἰς ξένην πολεμικὴν ὑ-
 πηρεσίαν, μάλιστα Μέσ. ὡς οἱ μισθωτοὶ στρατιῶται· ἡ ὡς οἱ
 πλανώμενοι δι' ἐνδειαν τῶν κατ' ἡμέραν καὶ λυμαινόμενοι οἱς ἀν-
 τύχωσι. Πρβ. ληστήρ.
 Ξεινοδαίκτης, οὗ, ὁ (δαίξω), ξένους φονεύων, Εὐρ. Ἡρακλ. 391.
 Ξεινοδαίτης, ου, ὁ (δαίνομαι), ξένους τρώγων, Εὐρ.
 Ξεινοδέχομαι, ταυτ. ξεινοδοχέω, Εὐτπάδ. εἰς Ἰλιάδ. σ. 161. Ζ. δός.
 Ξεινοδοχεῖον, τὸ, κ. Ξεινοδοχεῖον, τόπος, ὅπου δέχονται τοὺς

ξένους, σῆκημα διὰ ξένους, οἶκος ὅπου καταλύουσι (κονεύουσι) ξένοι, λοκάντα χρὸς ἐκ τοῦ
 Ξενοδοχέω, κ. -δοχέω, δέχομαι καὶ φιλεῶ ξένους. 2) μαρτυρῶ, βεβαιῶ.
 Ξενοδόχος, ἡ -δόχος, ὁ, ἡ, ὁ δεχόμενος ξένους. 2) μάρτυς, εἰς τὸν Σιμωνίδ.
 Ξενοδοχία, ἡ, καὶ -δόχημα, τὸ, ἡ ὑποδοχή, καὶ φιλευσις ξένου.
 Ξενοδοτῆς, ου, ὁ, ἀντὶ ξένου δοτῆρ, Ἐπίθ. τοῦ Βάχχου, Ἀνάλ. 2, σ. 517. τὸ ὅποιον εἰς τὰ χειρόγ. κεῖται κ. ξενιδώτης· καὶ τὰ δύο ἐκ τῆς γνωριμίας, καὶ φιλοξενίας, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ οἶκος. Πρβ. ξυνοδοτῆρ.
 Ξενοδοτῆς, εσσα, εν, πλήρης ξένων, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1280.
 Ξενοδοτέω, ᾧ (θύτης, θύω), θυσιάζω ξένους.
 Ξενοδοπέω, ᾧ, κτυπῶ, ἡ κακομεταχειρίζομαι τοὺς ξένους.
 Ξενοκρατέομαι, οὔμαι, κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ἀπὸ ξένους (ἡ μισθωτοῦς) στρατιώτας, π. χ. Γερμανία αἰεὶ ξενοκρατούμενη.
 Ξενοκτόνος, ὁ, ἡ (ξένους, κτείνων), ξένους φονεύων. -κτονέω, ᾧ, τὸ ῥῆμα. -νοκτονία, ἡ, τὸ οὗσ.
 Ξενοκυσταπάτη, ἡ, κωμική λέξις, ἀντὶ σαρκική συνουσία με ξένας γυναῖκας, Ἀνάλ. 2, σ. 2, σημ. Ζ. βρωμητόμιξαπάτη.
 Ξενολεξία, ἡ, ξένη καὶ ἐσφαλμένη διδασκαλία, Ἐκκ. Συγγρ.
 Ξενολογέω, ᾧ, μ. ἤτω, ἀποκτῶ, συναίγω ξένους, ἐξαιρ. στρατιώτας.
 Ξενολογία, ἡ, τὸ οὗσ. τοῦ πρ.
 Ξενολόγιον, τὸ, ξένοι στρατιῶται (μισθωτοί).
 Ξενολόγος, ὁ, ἡ, ὁ συνάγων ξένους στρατιώτας με μισθόν.
 Ξενομανέω, ᾧ, ἔχω σφοδρὸν πάθος, ἡ ἀγάπην εἰς ξένους, καὶ εἰς πᾶν ξένον πρᾶγμα.
 Ξενομανία, ἡ, τὸ οὗσιαν. -μανής, ὁ, ἡ, ταυτ. ξενοβάνχος, μαινόμενος διὰ ξένα, ἀλλοδαπὰ πρᾶγματα.
 Ξενοπαθεῶ, ᾧ, λαμβάνω αἰσθησιν ὡς ἀπὸ ξένου, ἀσυνήθιστον πρᾶγμα· ἡ με ξενίζει τὸ πρᾶγμα, μοὶ φαίνεται παράξενον· πρὸς τι, παραξενεύομαι, δὲν πιστεύω ἐκ τῆς ἀσυνήθειας, Πλούτ. Ἀλκιβ. 26.
 Ξενοπρεπής, ἑος, ὁ, ἡ, πρέπων, ἀρμόζων εἰς ξένον. 2) φαινόμενος ὡς ξένος, Διον. Ἀλ.
 Ξένος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ξένος, συνήθ. φίλος, τὸν ὅποιον φιλεῖται εἰς τὴν τράπεζάν μας, με τὸν ὅποιον συνδέει τις φιλίαν δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὰ τέκνα του με ἀμοιβαίαν δεξιῶσιν, καὶ θρησκευτικὰς τελεταίς, καὶ με ἀμοιβαίᾳ δῶρα· Ἡ πρώτη του σημασία εἶναι ἀλλοδαπός, ξένος Κ. ἀπὸ ξένου τόπον, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι ὀνομάζουσι ξένους τοὺς Πέρτας, Ἡρόδ. 9, 11. Πλούτ. Ἀριττ. 2) πᾶσις, οὗτινος δὲν ἐξεύρει τις τὸ ὄνομα, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 813. Εἰς τὴν προσφώνησιν, ᾧ ξένη, ταυτ. ᾧ φίλη. Ζ. ξηρός. 3) ὁ δεχόμενος ξένους (μισαφίριδες), ἡ ὁ ἐσθίων ξένους, ἐπειδὴ εἶναι ἀμοιβαία ἡ σχέσις. 4) παράξενος, ἀσυνήθιστος, νέος. Εἰς τὸν Ἰπποκ. ἐξηγοῦσι τὸ ξενώτατος, ὅλον τὸ ἐναντίον, δηλ. οἰκειότατος. Πρβ. ξηρός, εἰς τὸ τέλος. 5) ξένοι στρατιῶται, λαμβανόμενοι με μισθόν. -Ἐπίρ. ξένος, ἀήθως, ἀπειρώς· ξένος ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως, δὲν νοῶ τὴν ἐνταῦθα συνηθισμένην γλῶσσαν, Πλάτ.
 Ξενοστάσις, ἡ (στάσις), ταυτ. ξενοδοχεῖον, Σοφοκ. Οἰδ. Κελ. 90.
 Ξενοσύνη, ἡ, κ. Ξεινοσύνη, φιλία ξένων, φιλία δεμένη μεταξὺ ξένων.
 Ξενοτίμος, ὁ, ἡ (τιμή), τιμῶν τοὺς ξένους, Ἀριστ. 1, Αἰσχύλ. Εὐμ. 550.
 Ξενοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω), τρέφων, βαστάζων ξένους, μισαφίριδες, ἡ μισθωτοὺς στρατιώτας. -τροφέω, ᾧ, τὸ ῥῆμα. -τροφία, ἡ, τὸ οὗσ.
 Ξενοφόνος, ὁ, ἡ (φένω), φονεύς ξένων. -φονέω, τὸ ῥῆμα.
 Ξενοφυής, ὁ, ἡ (φυή), ξένης, ἀήθους φύσεως ἄνθρωπος.
 Ξενοφώνος, ὁ, ἡ (φωνή), ξένα, ἀλλοδαπὰ, ἡ ἀσυνήθιστα λαλῶν, ἡ γράφων. -σφωνέω, ᾧ, τὸ ῥῆμα. -φωνία, ἡ, τὸ οὗσ.
 Ξενόω, ᾧ (κυρίως, κάμνω ξένον), Συνήθ. ταυτ. ξενίζω, φιλεῶ ξένον, μισαφίρην· Μέσ. ὑπάγω εἰς τὴν ξενίτειαν· εἶμαι εἰς τὴν ξενίτειαν· καταλύω (κονεύω) εἰς τινὰ ὡς ξένος· κάμνω φιλίαν ξένον με τινά, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 8, 6. φιλοφρονῶ, καὶ φιλεῶ ὡς ξένον. 2) Παθητ. ἀποδιώκομαι, ἀποβάλλομαι ἀπὸ τὴν χώραν, Εὐρ. Ἰππ. 1085. Πρβ. ξενίζω διὰ νὰ ἴδῃς, ὅτι οἱ τύποι ξέω, εἰω,

(B)

σω συχνάκις εἶναι ταυτόσημοι.
 Ξενύδριον, τὸ, κ. Ξενύλλιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ξένος· τὸ πρῶτον εἰς τὸν Μένανδ. τὸ δεύτερον, εἰς τὸν Ἡρόδ.
 Ξενών, ὦνος, ὁ, ταυτ. ξενοδοχεῖον, Λουκιαν. 5, σ. 264. ξενῶνες, οἱ, οἰκήματα εἰς ὑποδοχὴν ξένων, τουρ. μισαφεινδαδες, Εὐρ. Ἀλκ. 546.
 Ξένωσις, ἡ (ξενόω), ξένη, ἀσυνήθιστος κατάστασις, Εὐρ. Ἡρακλ. 965.
 Ξερός, Ζ. ξηρός.
 Ξέσις, ἡ (ξέω), τὸ ξύειν, ἐπεξεργάζεσθαι, ὁμαλίζειν κτλ. ξύλινα, ἡ κεράτινα πρᾶγματα.
 Ξέσμα, τὸ (ξέω), ξύσμα, ἡ τὸ ἐξωμαλισμένον, στιλβωμένον· καὶ τὸ πίπτον ἐκ τῆς ξέσεως τρίμμα, Μάρκ. Ἀντ. ἡ, 50. 2) ταυτ. ξόανον, Ἀνάλ. 1, σ. 259.
 Ξεσμός, ὁ, ταυτ. ξέσις, τὸ ξύειν, τρίβειν, ὁμαλίζειν, λεπτοουργεῖν κτλ.
 Ξέστης, ου, ὁ, κ. Ξεστήον, τὸ, ὑποκ. τὸ Λατ. sextarius, ἐκ τοῦ ἑξ, ἑκτος, sex, sextus, μεταθ. ἀντὶ ἑκτός, μέτρον εἰς τὴν Ῥώμην 20 οὐγκιών· εἰς ἄλλους δὲ τόπους περισσώτερον ἢ ὀλιγώτερον. Ὡσαύτως εἶναι ξέστριξ, ταυτ. ἑξτρίχος, ἀντὶ ἑξάτρίχος (Ζ. ἑξ), ἡ ἐκ τοῦ στήριξ· κριθῆ, ἡ ταυτ. ἑξάστιχος, Ἡσύχ.
 Ξεστός, ἡ, ὄν (ξέω), ξεσμένος, ἡ διὰ ξέσεως ὁμαλός, κ. στιλπνός γενόμενος· λίθος· καὶ ἐπὶ ξυλίνων ἔργων τοῦ λεπτοουργοῦ, τραπεζοποιῶν.
 Ξεστουργία, ἡ (ξεστός, ἔργον)· τῶν λίθων, τὸ ξέειν, ὁμαλίζειν, καὶ στιλπνόνειν τοὺς λίθους, Διόδ. Σικελ.
 Ξέστριξ, ἡ. Ζ. ξέστης.
 Ξέστρον, τὸ, ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῦ ξύουσιν, ὁμαλίζουσιν, ὑαλίζουσι λίθους, κέρατα κτλ.
 Ξέω, ὁστύπος τοῦ ξάω κ. ξύω, ξύω, με τὴν ξέειν σκαλίζω, ἡ ὑαλίζω, στιλπνῶ ξύλα, λίθους κτλ. γραφῇ ξέστο, ἐπὶ πολυτίμου λίθου, Ἡλιόδ. 5, σ. 224. ὅθεν, ξόανον, τὸ, ξύλινον, ἡ λίθινον ἀγαλμα. Ἐκ τοῦ ξάω εἶναι ξαίνω, ἐκ τοῦ ξίω ξίφος.
 Ξηρός, ὁ, ταυτ. κορμός, Σουίδ. Ζ. ξηρός.
 Ξηραίνω, μ. ανῶ, καὶ Κ. οὕτω· κάμνω ξηρόν· ἐπὶ ποταμῶν, κ. λιμνῶν, ἀδειάζω, εὐκαιρόν· ὅθεν ἐξηραῖσθαι, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 15.
 Ξηράλειψις, ἡ, κ. Ξηραλοιφία, ἡ, ξηρά (χωρὶς λουτρόν) ἀλειψίς τῶν ἀθλητῶν με ἑλκιν· τὸ πρῶτον, ὡς τὸ εὐπράξις, οἰνόφυλξις, ξεναπάτη, κτ. εἶναι κατὰ τοῦ κανόνος· ἀλλὰ τοιοῦτοι παρὰ κανόνα σχηματισμοὶ εἶναι ἀναρίθμητοι, ὥστε δὲν δύναται νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσωσιν οἱ Γραμματικοί.
 Ξηραλοιφέω, κ. -αλειφέω, ᾧ (αλείφω, ξηρός), ἐπὶ τῆς ἀλειψέως τῶν ἀθλητῶν, πρὸς διάκρισιν τῶν ἀλειφόμενων μετὰ τὸ λουτρόν· ὅθεν, τὸ ξηρ. περιλαμβάνει ὅλους τοὺς τῶν Ἑλλήνων σωματικούς ἀγῶνας, Πλούτ. Συμπ. 7.
 Ξηραλοιφία, ἡ, ταυτ. ξηραλειψίς.
 Ξηραλουτρέω, ᾧ, μεταχειρίζομαι ξηρὰ λουτρά, π. χ. ξεστοῦ ἄμμου· καὶ ἀντὶ τοῦ πρ. Ἡσύχ.
 Ξηραμπέλιος, νη, ινον (ξηρός, ἄμπελος), ἔχων τὸ χροῶμα τοῦ ξηραμμένου φύλλου τῆς ἀμπέλου· εἶδος πορφύρας, ἀγαπητὴ, εἰς τοὺς Ῥωμαίους, Juven. Sat. 6, 517.
 Ξήρανσις, ἡ, τὸ ξηραίνειν, ἡ ξηρασία.
 Ξηραντικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξηραίνειν.
 Ξηρασία, ἡ -ἐκ τοῦ -ρασις, κ. -ρασμός, ὁ (ξηράω), τὸ ξηραίνειν.
 Ξηράφισον, τὸ, ταυτ. ξήριον, σκόνις φαρμάκου· τὸ αἶφιον εἶναι ὑποκορ. κατάληξις. Ζ. ὀρνύφιον.
 Ξηράω (ξηρός), ταυτ. ξηραίνω.
 Ξηρή, ἡ. Ζ. ξηρός.
 Ξήριγξ. Ζ. ξηροπόταμος.
 Ξήριον. Ζ. ξηράφιον.
 Ξήρις, ἰδος, ἡ, ταυτ. ξειρίς.
 Ξηροβατικός, ἡ, ὄν (ξηροβάτης), περιπατῶν εἰς τὰ ξηρὰ μέρη, Πλάτ. Πολιτικ. §. 8.
 Ξηροβιωτικός, ἡ, ὄν, ζῶν εἰς τὴν ξηράν.
 Ξηροκακοζηλία, ἡ, ἡ κακοζηλία τοῦ λόγου ἡνωμένη με τὴν ξηρότητα, Δημήτρ. Φαληρ. 259.
 Ξηρόκαρπος, ὁ, ἡ, ἔχων ξηροὺς καρπούς.
 Ξηροκέφαλος, ὁ, ἀντίθ. ὑγροκέφαλος, Ἀλέξανδ. Ἀφροδ. Πρόβλ. 1, 2.
 Ξηροκόλλα, ἡ, ξηρὰ κόλλα τῶν χρυσοχόων, Ἡσύχ.

Ξηρόμυρον, τό, ξηρόν μύρον, εὐώδης κόνις.
 Ξηρονομικός, ἡ, ὄν, βόσκων εἰς τὴν ξηράν, Ἀθήν. 5.
 Ξηροποιέω, ὦ, κάμνω ξηρόν, ξηραίνω.
 Ξηροπόταμος, ὁ, Κ. ξηροπόταμον, τό, ταυτ. χείμαρρος. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἀντὶ τοῦτου Ξηρίγγοις, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ξηρίγξ, γος.
 Ξηροπυρία, ἡ, λουτρόν ἰδρωτικόν διὰ μόνης θερμότητος, Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 600.
 Ξηροπυρίτης, ὁ : ἄρτος, ταυτ. αὐτόπυρος, Ἀθήν. 3, σ. 114.
 Ξηρός, ἁ, ὄν, ξηρός καὶ Κ. 2) νῆστις, ὅστις δὲν ἐφαγὼν, οὐδὲ ἐπιτίποτε. 3) Μεταφ. ξηρός ὑπὸ δέους. Ζ. ἀξηχῆς. ξηρός ὑπὸ δέους, ὡς αὐός. ἐπὶ φωνῇ, βραχνός, τραχύς. 4) ἡ ξηρά, νοητ. γῆ, ἡ στήρεα (Κ. στεργία), ὡς τραχυρά, ἀντίθ. τῇ ὑγρᾷ γῇ, ἡ τῇ θαλάττῃ, ὡς τὸ ξερὸς· τὸ ξηρόν, Ὁμ. Ἐδῶ ἀνήκουσι σκερὸς, σκηρὸς, σκειρὸς, σκιρὸς, σκιρρός, δηλ. ξηρός, λιθώδης, ὅθεν τὰ οὐσιαστ. σκειρὸς, σκιρρὸς, κ. σκυρὸς· ὡσαύτως, σκερὸς, ταυτ. ξηρός, Ὁμ., καὶ χέρρὸς, χέρτος, δηλ. λιθώδης τόπος· ἐτέθη δηλ. κτ ἡγουν ξ, ἀντὶ σκ, ἐκ τῶν ὁποῶν ἀπεβάλλετο τόσ εἰς τὴν μαλακωτέραν ἐκφρατίν. Ζ. Ξ. Καθώς, ὅμως εἶναι κυδρός καὶ κυδνός κτ. τὸ αὐτό, οὕτως εἶναι ταυτὰ καὶ ξερὸς, Νικάδρ. Θηρ. 704. ξηρός, καὶ ξενός, ξηνός, κ. ξένος, ταυτ. ἡπειρώτης, ὅστις κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ σκοτεινός εἶναι καὶ αὐτὸς ξηρός ἢ ξενός.
 Ξηρόσαρκος, ὁ, ἡ, με ξηρὰς σάρκα, ξηρὰ κρέατα.
 Ξηροσμύρνη, ἡ, ξηρὰ σμύρνα, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 659.
 Ξηροτήγανον, τό, Ξαραχουσ, Ἀθήν. 6. ταυτ. τήγανον, τηγάνι.
 Ξηρότης, τητος, ἡ.
 Ξηροτριβέω, ὦ, τρίβω με ξηρόν μέσον, ὅχι με ὑγρόν.
 Ξηροτριβία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ξηροτροφικός, ἡ, ὄν, ὅστις ζῇ καὶ τρέφεται ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν· ὅστις ἀπολαύει ξηράν τροφήν.
 Ξηροφαγέω, ὦ, τρώγω ξηράν τροφήν.
 Ξηροφαγία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) Ἐκκλησι, νηστεία, ὅποτε τρώγουσι ξηρόν ἄρτον, παξιμάδια κτ.
 Ξηρόφθαλμος, ὁ, ἡ, ἔχων ξηροὺς, ἀνύγρους ὀφθαλμούς.
 Ξηρόφθαλμία, ἡ, ἀρρώστια, καὶ φλόγῳσις τῶν ὀφθαλμῶν.
 Ξηρόφωνος, ὁ, ἡ, ἔχων ξηράν φωνήν, Εὐστάθ. Ἰλ. ν, 41.
 Ξηρόω, ὦ, κ. Ξήρωσις, ταυτ. ξηραίνω, κ. ξήρανσις.
 Ξηρώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν ξηρός, Ἐτυμ. Μ.
 Ξερίς, ἰδος, ἡ· Ζ. ξερίς.
 Ξεφίδιον, τό, ἀντὶ ξεφίδιον.
 Ξίφη, ης, ἡ, πλήθ. Ξίφαι, τὰ ἐνταῖς ρυκάναις ὀρέπανα ἢ σιδήρια· Ἡσύχ. [Ξίφος, Ξίφη εἶναι ὡς τὰ βλάβη καὶ βλάβας, μάθη καὶ μάθος κτ.]
 Ξιφήρης, σορ, ὁ, ἡ (ἄρω, ξίφος), ὠπλισμένος με ξίφος.
 Ξιφηφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, βαττάζων ξίφος, σπαθίον – ψηφορέω, ὦ, τό ῥήμα – ψηφορία, ἡ, τό οὐσιαστ.
 Ξιφίας, ου, ὁ, ἰχθύς, ξιφίος ὄνομ. Κ. διὰ τὸ ὅμοιον ξίφους ὀνόμας τοῦ, Πλάτ. Ν. Η. 11, 25, 23.
 Ξιφίδιον, τό, κ. Ξιφίον, τό ὑποκ. τοῦ ξίφους. 2) φυτόντι, ταυτ. ξερίς.
 Ξιφίζω, χορεύω με ἐκτεταμένην χεῖρα, ὡσάν νά κρατῶ ξίφος· ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ ξιφίζειν, ἀνατείνειν τὴν χεῖρα.
 Ξιφίδος, ὁ, ταυτ. ξιφίας, Ἡσύχ. κ. Κ. οὕτως.
 Ξιφισμα, τό, κ. Ξιφισμός, ὁ (ξιφίζω), κυρίως τὸ μάχεσθαι με τὸ ξίφος· καὶ πολεμικὴ τις ὀρχησις, Ἡσύχ.
 Ξιφιστήρ, κ. Ξιφιστής, οὗ, ὁ (ξιφίζω), : τελαμών, τὸ λαβρίον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρέματα ἢ σπάθη· Νομίζ. καὶ κέφισ, Πλούταρχ. Πομπ.
 Ξιφιστὺς, ἡ, Ἰων. ταυτ. ξιφισμός, ὁ.
 Ξιφοδήλητος, ὁ, ἡ (δηλέω) : θάνατος, ὁ διὰ ξίφους θάνατος, Λίσχυλ. Χωμφ. 726.
 Ξιφοδρέπανον, τό, καμπύλον σπαθίον, Ἡσύχ.
 Ξιφοειδής, εὖρος, ὁ, ἡ, ὡσάν ξίφος.
 Ξιφοθήκη, ἡ, θηκὴ σπαθίου· Ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ Βελωθήκη.
 Ξιφοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω), φονεὺν με τὸ ξίφος : δῖον, ἡ διὰ ξίφους θανατηφόρος πληγή, Εὐρ. 2) – σκτονος, φονευμένος με τὸ σπαθίον – κτείνω, τό ῥήμα.
 Ξιφομάχαιρα, ἡ, ὄργανον χρησιμεύον καὶ ὡς ξίφος (πολεμικὸν ὄπλον), καὶ ὡς μάχαιρα (μαγειρικὸν σκεῦος), Θεόπομ. κωμ. ἐξηγηταίς τοῦ Κορ. ἐκδ. Ἀριττ. Πολιτ. σ. 261.

Ξιφοποιός, ὁ, ἡ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων ξίφη.
 Ξίφος, τό, σπαθίον. 2) τὰ κόκκαλα τῆς ῥάχους τοῦ ἰχθύος. Ἐκ τοῦ ξέω, ξίω, ταυτ. ξύω (ὡς φῖω ἀντὶ φύω)· ὅθεν καὶ ξυφος ἐντὶ ξίφος, ὥρ. σκύφος γραμμένον.
 Ξιφουλκός, ὁ, ἡ, ἔλκων τὸ ξίφος. – ουλκία, ἡ, τό οὐσιαστ.
 Ξιφουργός, ὁ, ἡ, ταυτ. ξιφοποιός.
 Ξιφοφόρος, ὁ, ταυτ. ξιφηφόρος.
 Ξιφύδριον, τό, ὑποκ. τοῦ ξίφος, μικρὸν σπαθίον, ὥρ. σκιφύδριον.
 Ξοανογλύφος, ὁ, ἡ, ἀγαλματοποιός.
 Ξόανον, τό (ξέω, ξός, ξοάω), ἐξεσμένον, γλυμμένον ἔργον, εἰδωλὸν εἰς τοὺς ναοὺς ἢ ἀγαλμα.
 Ξοανοποιία, ἡ, κ. – νουργία, ἡ, τό ποιεῖν, κατασκευάζειν ξόανα, ἀγαλματα, εἰδωλα.
 Ξοίς, ἰδος, ἡ (ξέω), ὄργανον, δι' οὗ ξέουσι, ἡ γλύφουσι, Ἀνάκλ. 3, σ. 197.
 Ξόος, ὁ (ξέω), ταυτ. ξέσις.
 Ξουρόπτερος· Ζ. τὸ ἐφ.
 Ξουρός, ἡ, ὄν, ξανθός, κίτρινος· Ἐπίθ. τῆς μελίσσης, καὶ τῶν πτερῶν της. Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 165. ὅθεν ξουρόπτερος, Ἡρακλ. 487. κεμάς ξ. χρώμα μεταξὺ ξανθοῦ κ. πυρρῶς, Ἀθήν. 5. 2) τρυφερὸς, λεπτὸς, καθαρὸς· Ξουρός ἄνεμος, Χαϊρήμ. Λεῖψ· παρ' Ἀθήν. 13, σ. 608.
 Ξυάλη, κ. Ξυήλη, ἡ, ἐκ τοῦ ξύω, ὡς θυήλη ἐκ τοῦ θυώ, ταυτόσ. κνήστις, μάχαιρα ξυλουργική, Ξενοφ. Κυροπ. 6, 2, 32. 2) μάχαιρα, χαντισαίρι, χυδ. Ἀνάκλ. 4, 7, 16.
 Ξυηρός, ἁ, ὄν, ξυσμένος, στιλπνωμένος, υαλισμένος.
 Ξυκλόη, ἡ, ξύλον ἀλόης, ταυτ. ἀγάλλοχον, Ἀέτιο.
 Ξυλάριον, τό, κ. Ξυλήριον, τό, ὑποκ. τοῦ ξύλου, Σουῖδ.
 Ξυλεία, ἡ, τό κόπτειν, ἡ συναρίζειν ξύλα· τὰ συναγμένα ξύλα, Ἀθήν. σ. 204. ξύλα διὰ οἰκοδομήν, ὡς ξύλωσις· ἐκ τοῦ
 Ξυλεύομαι, κόπτω ξύλα, καὶ τὰ φέρω εἰς τὸν οἶκον μου, ταυτόσ. ξυλίζομαι : ὄρυς πετούτης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
 Ξυλεύς, εὖρος, ὁ, ὁ συναζών, κόπτων, καὶ πωλὼν ξύλα, Πaus. 5, 13.
 Ξυλευτής, οὗ, ὁ (ξυλεύω), ταυτ. ξυλουργός, Πολυαίν. Στρατ. 5, 12, 2, διόρθ. Κορ.
 Ξυληβόρος, ὁ, ἡ (βορά), ξυλοφάγος, Ἡσύχ.
 Ξυληγός, ὁ, ἡ (ἄγω), φέρων ξύλα – ηγέω, ὦ, τό ῥήμα.
 Ξυλήριον, ταυτ. ξυλάριον, Σουῖδ. κ. Ἐτυμ. Μ.
 Ξυλήριον, τό, ὑποκ. τοῦ ξύλου
 Ξυλία, ἡ, ταυτ. ξυλεία.
 Ξυλίζομαι, κόπτω, συναζώ ξύλα· Ζ. ξυλεύομαι.
 Ξυλικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ξύλον, ἢ ἐκ ξύλου, ξύλινος : καρπός, καρπός δένδρου, Ἀρτεμίδ. 2, 37.
 Ξύλινος, νη, νον, (ξύλον), ξύλινος καὶ Κ. Μεταφ. σκληρός, ἡ ἀνεπιτήδειος. 2) βαμβακινός. Ζ. ξύλον, ἀριθ. 3.
 Ξυλισμός, ὁ (ξύλιζω), τὸ κόπτειν ξύλα.
 Ξυλίτης, ου, ὁ, ἐκ ξύλου, ὅμοιος με ξύλον. 2) ὄνομα ἰχθύος, Ἡσύχ.
 Ξυλίφιον, ἄλλη γραφή ἀντὶ ξυλήφιον, ἡ ξυλύφιον, ὡς ἡδυνάτο νά ὀνομάζεται καὶ ξυλάφιον. Ζ. ὀρύφιον.
 Ξυλοβάλαμον, τό, ξύλον ἀπὸ βαλσάμου δένδρου, Διοσκ. 1, 18.
 Ξυλογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω), ὁ γλύφων, σκαλίζων ξύλα.
 Ξυλογραφέω, ὦ, γράφω ἐπάνω εἰς ξύλον.
 Ξυλοειδής, εὖρος, ὁ, ἡ, ὡσάν ξύλον, ἡ τοῦ εἶδους τῶν ξύλων.
 Ξυλοθήκη, ἡ, τόπος ὅπου θέτουσι ξύλα, Ἀθήν. σ. 208.
 Ξυλοκωνθήλια, τὰ, ξύλινα σαγμάρια διὰ φόρτωμα.
 Ξυλοκασσία, ἡ, εἶδος κανέλλας.
 Ξυλοκαστέλλιον, τό, ξύλινον καστέλλιον, σκηνή, ἡ οἰκίσκος, Μαθημ. Παλ. σ. 46.
 Ξυλοκέρατα, τὰ, εἰς τοὺς μεταγενεστ. κ. Ξυλοκοκκα, τὰ, καὶ κεράτια, καὶ Κ. Ξυλοκέρατα.
 Ξυλοκιννάμωμον, τό, ξύλον κινναμώμου, Διοσκ. 1, 14.
 Ξυλοκόλλα, ἡ, κόλλα ξύλου.
 Ξυλοκοπέω, ὦ, κόπτω, κτυπῶ ξύλα, κτυπῶ, πληττω με τὸ ξύλον, Ἀρρίαν. Ἐπ. 4, 4.
 Ξυλοκοπία, ἡ, τὸ κόπτειν ξύλα, ἡ δαίρειν με τὸ ξύλον.
 Ξυλοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω, ξύλον), ὁ κόπτων ξύλα. καὶ ἐργασίον τοῦ κόπτειν ξύλα· καὶ πτηνὰ τινά, τὰ ὅποια κόπτουσι, τρω-

γούσι σαπημένα ξύλα. 2) ὅστις δαίρει με' ξύλον, με' ράβδον· ὅλα καὶ Κ. ὠπαύτως.

Ευλολυχνούχος, ὁ, ξύλινος λυχνούχος, Ἀθην. 15, σ. 700.

Ευλομάκερ, τὸ, εἶδος ἀρώματος, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 401.

Ευλομανέω, ὦ, ἐμβαλλω πολλά ξύλα, ἐπὶ δάσους γεμάτου με' δένδρα (ὡς ὕλομανέω, φυλλομανέω), Θεοφρ.

Ευλομιγής, εὐς, ὁ, ἡ, μιγμένος με' ξύλα.

Ξύλον, τὸ, ξύλον διὰ καυσίμων, ἢ διὰ οἰκοδομῆν· Συνεκδ. πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ ξύλου κατασκευασμένον, ράβδος, τράπεζα, σταυρός, βακτηρία, φυλακή. 2) τὸ πρῶτον ξύλον, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 25. ἢ πρώτη καθεδρά, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐκάθηντο οἱ πρυτάνεις, καὶ πρόεδροι, οἵτινες ἐκ τούτου ὠνομάζοντο καὶ πρωτόβαδροι. 3) ἡ βαμβακία· ὅθεν ξύλινος, ἀντὶ βαμβακινός· εἴματα ἀπὸ ξύλων, Ἡρόδ. 7, 65, τὸ ὁποῖον ψευδῶς ἐρμηνεύει ὁ Βιγκελμάν βύβλινα, ἐπειδὴ εἶναι βαμβακινά. 4) ἀντὶ δένδρον Κασ. Καλλιμ. Τμν. Δήμ. 4, Πρβ. δρύς κ. δόρυ. 5) μέτρον 4 ποδῶν. [Ξύλον δὲν εἶναι ἐκ τοῦ ξύου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὕου, φύω, ὕλη, Λατίν. sylvā· ὠπαύτως φύλον, φύλλον· τὸ δὲ κ' ἡ χ εἶναι πνεῦμα τοῦ σ, χτύλον, καὶ ἀφ' οὗ ἐπεισθήτη τὸ ξ, ξύλον· Ζ. Ξ. Καθὼς δὲ ἡ δωρικὴ κατὰληξις αἷ γίνεται καὶ οἷ, πχ. αὐλαῖ, ἀλοῖ· οὕτω γίνεται ξύλαξ (κατὰ τὸ φύλαξ), ξύλοξ, ξύλοχος· Πρβ. δρύαξ, δρύςξ, δρύοχος.]

Ευλοπαγής, εὐς, ὁ, ἡ, (πήγνυμι), κατασκευασμένος, κτισμένος ἀπὸ ξύλα, Στράβ. 5, σ. 327.

Ευλοπέδη, ἡ, ἐρμην. νεῦρον, ἔσως ράβδος, ἐργαλεῖον βασανιστικόν, Γλωσσ. Στεφ.

Ευλόπους, πόδες, ὁ, ἡ, με' ξυλίνους πόδας.

Ευλοπώλης, ου, ὁ, πωλῶν ξύλα.

Ευλόσπογγος, ὁ, κ. Ξυλοσπόγγιον, τὸ, σπόγγος δεμένος εἰς ξύλον, Ἰππιατρ. σ. 187.

Ευλόστεγος, ὁ, ἡ (στέγη), με' ξύλα σκεπασμένος, με' ξυλίνην σκεπατήν, Σχολ. Λυκοφρ.

Ευλοσχίστης, ου, ὁ, σχίζων ξύλα, Πρόκλ. Παραφρ. σ. 250.

Ευλοτόμος, ὁ, ἡ, (τέμνω), ὁ κόπτων ξύλα· ἐπιτήδεος εἰς τοῦτο.

Ευλότονος, ὁ, ἡ (τείνω)· ξυλότονα, νοητ. ὄργανα, τόξα, καὶ ἄλλαι μηχαναί, ὅπου ἐλαστικά ξύλα τευτῶνται τὰς χορδάς.

Ευλοτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων ξύλα, δένδρα· ξυλοτρόφα ὄρη, Στράβ. Μέρ. Γ. χρηστομ. σ. 335. ἐκδ. Κορ.

Ευλοτρώκτης, ου, ὁ, πριονίζων, ἢ τρώγων ξύλα.

Ευλότυπος, ὁ, ἡ, μορφωμένος ἀπὸ ξύλον.

Ευλουργέω, ὦ, ἐπεξεργάζομαι, κατασκευάζω ξύλινα πράγματα.

Ευλουργία, ἡ, ἐργασία ξυλίνων πραγμάτων.

Ευλουργικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ξυλουργόν, ἢ ἐπιτήδεος εἰς τὴν ξυλουργίαν.

Ευλουργός, ὁ, ἡ, ὅστις ἐγάζεται ξύλινα πράγματα, θύρας, παρὰθυρα, τραπέζια κτλ.

Ευλοφάγος, ὁ, ἡ, ὁ τρώγων ξύλα.

Ευλοφάνης, ὁ, ἡ, φαίνόμενος ὡς ξύλον· Τὸ ξυλοφ. τοῦ κατασκευασματος, τὸ ξύλινον μέρος τοῦ οἰκοδομήματος, ταυτ. ξυλεία, καὶ ξύλωσις, Διόδ. Σικελ.

Ευλοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω), φθείρων, ἀφαιρῶν ξύλα.

Ευλοφόριος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὴν ξυλοφορίαν· εὐροτή, ἡ σκηποῖα τῶν Ἰουδαίων.

Ευλοφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων ξύλα, ἢ ράβδους—φορέω, τὸ ῥήμα—φορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Ευλόφρακτος, ὁ, ἡ (φράσσω), με' ξύλα φραγμένος, στερεωμένος, κατασκευασμένος· γέφυρα ξυλόφ. Διονύστ. Ἀρχ. 5, 24.

Ευλοχάρτια, τὰ, πίνακες ξυλίνους, ἐπάνω τῶν ὁποίων γράφουσιν, Εὐστάθ.

Ευλοχίζομαι, δωρ. ξυλοχίσδομαι, ταυτόσ. ξυλίζομαι, Θεόδωρ. 5, 65.

Ξύλοχος, ὁ κ. ἡ, νοητ. ὕλη, ταυτ. λόχη, πυκνός, κατάφυτος τόπος· κατοικία ἀγρίων ζώων· ἐν ξυλόχῳ κρατεροῦ λένοντος, ὡς λόχη σὺς, Νομ. ἐκ τοῦ ξύν κ. λόχος· ἀλλ' εἶναι ψευδές, διότι ἐπρεπε νὰ γράφεται ξύλλοχος· Ζ. ξύλον.

Ξύλω, ὦ (ξύλον), μεταβάλλω εἰς ξύλον, κάμνω ξύλον· Παθ. γίνομαι ξύλον. 2) κατασκευάζω ἐκ ξύλων, Ο'.—λωσις, ἡ, κατασκευὴ ἐκ ξύλων, τὸ ξύλινον μέρος τοῦ οἴκου, Θουκυδ. 2, 14. ἄλλως, ξυλεία.

Ξυλώδης, εὐς, ὁ, ἡ (εἶδος), ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ξύλου, ξύλινος, πλούσιος εἰς ξύλα.

Ξυλών, ὠνος, ὁ, τόπος, ὅπου φυλάττονται ξύλα, Γλωσσ. Στεφ.

Ξύλωσις, ἡ· Ζ. ξυλώω.

Ξυλωτής, ου, ὁ, ταυτ. ξυλεύς.

Ξύμη, ἡ, ταυτ. ξυσμή, Γλωσσ. Γαλην. ἀναμφ.

Ξύν, παλαιὰ ἀττικ. πρόθ. ἀντὶ κύν, Λατ. cōn, cum, Συν- ἡθ. σύν, εἰς Θουκυδ. καὶ ἄλλους παλ. συγγρ. Τὰ ἐκ ταύτης σύδετα Ζ. εἰς τὴν σύν. Ἐκ τῆς ξυν εἶναι τὸ ξυνός, ταυτόσ. κοινός.

Ξυνάων, Ζ. ξυνήων.

Ξυνεών, ὠνος, ὁ, ταυτόσ. κοινόνος· ἄλλα, ποιητ. τὸ ἀ- λας, τὸ ὁποῖον συνδέει ἐπὶ κοινῆς τραπέζης τοὺς φίλους, Πλούταρχ.

Ξυνήϊος, Ξυνήϊα, ἀντὶ ξυνεΐα, ἡγουν κοινεΐα, ἡ κοινά, Ἰλ. α, 124.

Ξυνήων, ὠνος, δωρ. Ξυνάων, ὁ, ταυτόσ. κοινόνος, κυρίως, ἀντὶ κοινεΐας, κοινεΐων.

Ξυνήμι· Ζ. συνήμι.

Ξυνίω, ὅθεν ξύνιον, κ. ξύνιε, ἐνόουν, Ἰλ. α, 275. ἐκ τοῦ ξυν- ἡμι ἀντὶ συνήμι.

Ξυνόδοτος, ἡρ, ἡρος, ὁ, ὡσαύτως, Ξυνοχρής, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ θεοῦ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, τοῦ ὁποῖου τὰ δῶρα ἀπολαύουσι κοινῶς ὅλοι, Ἀνάλ. 2, σ. 518. Πρβ. ξυνοδότης.

Ξυνός, ἡ, ὄν, ταυτ. κοινός. Ζ. ξύν· ὅθεν ἄξυνος, ἀντὶ ἀκοινώ- νητος· ξυνοῦ· δορός, ἀντὶ συμπαχέως, Σοφοκ. Αἴας· ξυνῆ ἀντὶ κοινῇ· ὅθεν Ξυνόφρων, ὁ, ἡ, Ξυνοχαρής, Ξυνώ, κτ. ἀντὶ κοι- νόφρων, κτ.

Ξυραῖος, αἶα, αἶον, ξυρισμένος, Συνέσ. σ. 71.

Ξυράφιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ξυρόν, Γλωσσ. Στεφ.

Ξυράω, ὦ, Ἰων. Ξυρέω, Πλάτ. Πολιτεῖ. 1, σ. 341. (ξυρόν), φαλιδίω, κείρω, ξυρίζω, μπαρμπιρίζω χυδ. ξυρεῖ ἐν χρω τοῦτο, Σοφοκλ. Αἴ. 786. κυρίως, ξυρίζει βαδέως, ἔως εἰς τὸ δέσμα, τροπ. ἐπὶ μεγάλου κινδύνου, ὡς τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς Ζ. ξυρόν.

Ξυρήκης, εὐς, ὁ, ἡ (ἀκή, ξυρόν), κοπτερός ὡτάν ξυράφι· λόγχα ξυρήκεις, Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 3. 2) κουρά ξυρ. Εὐρ. Ἄλ. τὸ κόπτειν τὴν κόμην, φαλιδισμένη κόμη. 3) Παθητ. ταυτ. τοῦ ἐφ.

Ξυρήσιμος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει χρεῖαν ξυρήσεως, νὰ ξυρισθῇ.

Ξυρήσις, ἡ, (ξυράω) τὸ ξυρίζειν, ἢ φαλιδίσειν τὰς τρίχας.

Ξυρησμός, ὁ, ταυτ. ξυρήσις, Ἡρωδιαν. ἐπιμ. σ. 180.

Ξυρία, ου, ὁ, ξυρισμένος.

Ξυριάω, ὦ, ἐπιδυμῶ, ζητῶ ξυρήσιν· ἡ ἔχω χρεῖαν νὰ ξυρισθῶ, ὡς ὁ πῶγων ἐκείνος, ὅστις εἶναι πολλὰς ἡμέρας ἀξυριστός, Νι- κητ. Χρον. 19, 4.

Ξυρίζω, ταυτ. ξυράω, Ἀθανάστ. παρὰ Φαβρικ. Κωδῆκ. Ψευδ. Τ. V. σ. 317. χρήσις μεταγενεστ. μείνισα καὶ εἰς τὴν συνήθ. χυδ. ξουρίζω.

Ξύριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ξυρόν, Στέφ. Βυζ. εἰς λέξ. Λακε- δαίμων.

Ξυρίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. ξειρίς.

Ξυροδόκη, ἡ, κ. Ξυροθήκη, θήκη ξυραφίου.

Ξυρόν, τὸ, κ. Ξυρός, ὁ (ξύω), ξυράφιον, καὶ χυδ. ξουράφι· ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, Ἰλ. κ, 75, παροιμία, ἐπὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον τόσον ὀλίγην βάσιν ἔχει, ὅση εἶναι ἡ κόφισ τοῦ ξυρα- φίου, δηλ. κινδυνεύει νὰ πέσῃ, εὐρίσκειται εἰς κίνδυνον.

Ξυροφορέω, φορῶ, ἔχω μαζὴ μου ξυράφιον, Ἀριστοφ. Θεσ- μοφ. 225.

Ξύρω, ταυτόσ. ξυράω. Μέσ. ξυρίζομαι ἀπὸ τὸν ξυριστήν, Πλούτ. Ἀθῆναιος.

Ξύσιλος, δυνάμενος νὰ ξυσθῇ· Μ. ἐτυμ.

Ξύσις, ἡ (ξύω), τὸ ξύειν, τρίβειν, κνήθειν (τρώγειν).

Ξύσμα, τὸ (ξύω), τὸ ξυσμένον, τὸ ἶχνος τῆς ξύσεως, ὡς γράφ- μον· ὅθεν ξύσματα ἀντὶ γράμματα, Ἡσύχ. τρίμμα, τμήμα· τῶν ὁθονίων ξύσμα ἢ τίλημα, σχίσματα πανίου· Κ. ξαντόν· ξύσματα, εἰς τοῖς ἱατρ. τὰ ἐκτριβόμενα μερίδια ἀπὸ τῆς ἐπιφάνειας τῶν ἐντέρων ἐκ ὀριμύτητος χυλῶν, Κέλσ. strigmenta 2, 8. ξύσματα, καὶ τὰ άτομα, τὰ ὁποῖα φαίνονται διὰ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου, Ἀριστοτ. Προβλ. 15, 12. —σμάτιον, τὸ, ὑποκ.

Ξυσματώδης, ὁ, ἡ, ὁμοίος με' ξύσμα, πλήρης ξυσμάτων·

διαχώρημα, κόπρος, εἰς τὴν ὁποίαν φαίνονται ξύσματα ἐντέριν. Ξυσμή, ἡ, κ. Ξυσμός, ὁ, ταυτ. ξύσις, ἰδίως, τὸ ξύειν τὸν τόπον τοῦ σώματος, ὅπου εἶναι κνησμὸς (φαγούρα).

Ξυστάρχης, ὁ, ἴσως ταυτ. γυμνασιάρχης, ἐκ τοῦ Λατιν. xystus. Ἀρμιν. 21, σ. 286.

Ξυστήρ, ἡρος, ὁ, καὶ Ξύστης, ου, ὁ, ὅστις ξύει. 2) ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποῖου ξύουσι, γλύφουσι. Ζ. κολαπτήρ. ὅθεν

Ξυστήριον, τό, οὐδέτ. τοῦ Ξυστήριος, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξύειν, γλύφειν, τρίβειν. ἄρα ταυτ. Ξυστήρ, ἀριθ. 2.

Ξυστικός, ἡ, ὄν (ξύω), ξύων, κνήθων : χυμός, ὅστις ξινίζει, κεντρίζει τὴν γεῦσιν. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν xystum, Σουετών.

Ξυστίς, ἰδος, ἡ, ἀττ. Ξύστις, ἡ (ξύω), Νομίξ. μακρὺ καὶ συρόμενον ἱμάτιον. Κατ' ἄλλους, λεπτόν ἱμάτιον. Ζ. ξύω. Κατὰ τὸν Πολυδ. 4, 116. εἶναι ἐπίβλημα, ἐπανωφόρι τῶν χορευτῶν, Τίμ. Γλωτ. 188. Ξυστίδες ἀλουργοί, Πλούτ.

Ξυστοβόλος, ὁ, ἡ, ὁ ῥίπτων τὴν λόγχην, Ἀνάλ. 2, σ. 517.

Ξυστόν, τό (ξύω), τὸ ξύλινον κοντάριον τῆς λόγχης, Ἰλ. λ, 260. (τὸ σιδηροῦν μέρος ὀνόμ. κατ' ἐξοχὴν λόγχη), Ἡρόδ. 1, 52. 2) ὅλη ἡ λύγχη : ξυστόν δόρυ : ξυστή κάμαξ. 3) ὄργανον τῶν κτιστῶν· κατὰ τινὰς τὸ λεγόμενον τὴν σήμερον μυστήριον καὶ μυστήρ· κατ' ἄλλους, κανὼν διὰ τοῦ ὁποῖου ἰσάζουσι τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πλίνθων· ὀνομάζεται δὲ καὶ παράξυστον καὶ ὑπαγωγέος παραβαλλόμενον μετὰ τὸ πτυδίον. 4) τὸ τῶν Λατίν. xystum. Ζ. ξυστός.

Ξυστός, ἡ, ὄν, καὶ, ὁ, ἡ (ξύω), ξυσμένος, ἰσατμένος μετὰ μάχαιραν, ἡ μετ' ἄλλο ἐργαλεῖον, Ἀθήν. σ. 319. Ζ. τὸ πρ.

Ξυστός, ὁ, νοητ. δρόμος, Ξενοφ. Οἰκ. 11, 15. Εἰς τὰ γυμνάσια τόπος ἰσατμένος καὶ σκεπασμένος, ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ νέοι καὶ οἱ ἀθληταὶ τὸν χειμῶνα. 2) εἰς τοὺς Ῥωμαίους xystum, ἡ xystus ἦτο ἀνοικτός καὶ ἀσκεπαστος τόπος, ἰσατμένος, καὶ μετ' αἰσθητὸν πᾶπον στολισμένος (ταρ' ῥάτσα χυδ.), ἐκ τοῦ ξύσθαι, ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦτο ἰσατμένον καὶ ὠμαλισμένον, Πaus. 6, 23. καὶ τὸ ἐν τῇ Ἡλίδι γυμνασίῳ ὀνομάζετο ξυστός, ὡς τυκτόν δάπεδον, Ὀδυσ. δ, 617. ὁ τόπος, ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ μνηστήρες.

Ξυστοφόρος, ὁ, ἡ, λοίχοφόρος. 2) φέρων, βαστάζων τι ἐπὶ μακρῶν ῥάβδων, δοράτων.

Ξύστρ, ἡ, Πολυδ. 3, 154. κ. Ξυστρίς, ἡ (ξύω), Ξυστρίη. ξύστρα ὀδοντωτή, Δουκιαν. Δεξιφ. 5, εἶδος κτενίου· καὶ τὸ πανίον, μετὰ τὸ ὁποῖον ξύονται οἱ λουόμενοι. 2) ἐργαλεῖον ἱατρικόν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐγγέουσιν ὁπούς τινας, ἄλλως ἀτεγχύτης.

Ξυστρολήκυθος, ὁ, Ἡσύχ. ταυτ. στλεγγιδολήκυθος, ὁ ὑπηρέτης, ὅστις ἀκολουθεῖ τὸν αὐθέντην τοῦ φέρων τὴν ξύστραν, καὶ τὴν στλεγγίδα, καὶ τὴν λήκυθον.

Ξύστρον, τό, ταυτ. ξύστρα, κ. λίστρον, ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποῖου ξύουσιν, ἡ ἰσάζουσι, στιλπνοῦσι, Ὀδυσ. ω, 226.

Ξυστροφύλαξ, ὁ, θήνη τῆς ξύστρας, Ἀρτεμ. 1, 66.

Ξυστρωτός, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος μετὰ ξύσιν, ὡς ἄργυρος, χρυσός, Γλωτ. Φιλοξ.

Ξύφος, ἀντί ξίφος, ὡς μῦθος, μῖσος· φύτρον, φέτρον, Ἑτυμ. Μ.

Ξύω, μι. ὕσω, ταυτ. ξάω : ἔξω· ἀσκήσασα, Ἰλ. ξ, 79. παυτ. λεπτῶς κατεργάσασα· διὰ τοῦτο ἐξηγουσὶ τινὲς Ξυστίς, λεπτόν ἐνδυμα, ἐκ τοῦ ξύσθαι.

Ο.

Ο μικρόν, τὸ δέκατον πέμπτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθ. σημεῖον ὁ, 70, τὸ δὲ ρ, 70,000. Ὀνομάζεται μικρόν, ἡ βραχὺ πρὸς διάκρισιν τοῦ μεγάλου, ἡ μακροῦ, τοῦ συνδέτου ἐκ δύο οο, ω. Οἱ παλαιοὶ ἐπρόφεραν ου τὸ ο. Πρβ. τὰ εἰς τὸ Ε ἀναφερθέντα παραδείγματα, κ. Ἀνάλ. 3, σ. 264. Εἰς τὸν παλαιὸν ἀλφάβητον ἐλαμβάνετο καὶ ὡς μακρόν, καὶ ὡς βραχὺ, ω, καὶ ο· καὶ προσέτι ὡς ου καὶ υ· ὅθεν ἡ γραφὴ θουγάτηρ ἀντὶ θουγάτηρ, κούνος ἀντὶ κύνος κτλ. ἕως οὗ ἐπενοήθη τὸ ω, καὶ ου. Τὸ ο προτελαμβάνετο εἰς τὴν ἀρχὴν πολλῶν λέξεων ἀντί α, ὅθεν ἀδοξάω κ. ὀδοξάω· ἀστακος κ. ὀστακος· ἀστλιγξ, ἀστιγξ, κ. ὀστιλιξ· ἀμίχλη κ. ὀμίχλη· ἀμέργω, ἀμόργω, κ. ὀμέργω· ὀτλος, ἀτλος (ὅθεν ἄτλας), καὶ παρηνδ. ν, ἀντλος· μό-

νη δὲ πρόσληψις τοῦ ο εἶναι καὶ εἰς τὰ κέλλω, ὀκέλλω, κλάζω ὀκλάζω, κημβάζω, ὀκημβάζω κτλ.

Ο, ἡ, τό, ἄρθρα, διακριτικὰ τῶν γενῶν, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον. α) ὁ μὲν - ὁ δὲ, ἀντὶ ἐκείνος, οὗτος, ὁ εἷς, ὁ ἄλλος· μετὰ τὰς μετοχ. ὁ τύπτων, ἀντὶ ὅστις τύπτει ἢ ὅστις ἂν τύπτῃ. β) εἰς τὴν παλαιάν γλῶσσαν, κ. Ἰων. ἀντὶ ὅς, ἡ, ὅ, ἐπειδὴ καὶ τὰ δύο ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας τὸς, τὸ ὅπ. Ζ. οὕτω κεῖται ὁ, καὶ ὁ ἀντὶ ὅς, Ὀδυσ. ο, 44, Ἰλ. χ, 482. γ) μετὰ ἐπὶ· σημαίνουσι τὰ ὁ, ἡ, τό, ἐπίθετα : ὁ ἐγγὺς, ὁ παλαιός, τὸ χθές συμπίσιον, ἀντὶ ὁ σιμωτινός, ὁ παλαιός, τὸ χθελινόν, νοητ. ὦν. δ) μετὰ γεν. κυρίου ὀνόματος σημαίνουσι ὁ κ. ἡ ὅχι μόνον υἱόν, ἡ θυγατέρα, ἀλλὰ καὶ πατέρα, μητέρα, γυναῖκα, ἀδελφόν, φίλον, μαθητὴν : Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, δηλ. υἱός· τὴν Λύκωνος, δηλ. τὴν γυναῖκα τοῦ Λύκωνος. Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου, δηλ. μαθητής· ε) συντάσσεται μετὰ χρόνου καὶ τόπου ἐπιρρήματα : τὸ νῦν, τὸ πρὶν, τὸ πάλαι, τὸ παραχρῆμα, τὸ παρανῦν, τὸ παντάπασιν, τὰ μάλιστα, τὸ σήμερον, τὸ ἀπὸ τοῦδε, κτλ. ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται περιέχουσι τὴν ἐννοίαν οὐσιαστικοῦ τοῦ χρόνου ἢ τόπου, καὶ εἶναι τρόπον τινα ὡς ἀπόλυτοι πτώσεις· διὰ τοῦτο συνήθως προσλαμβάνουσι καὶ προθέσεις, π. χ. ἐς τὰ μάλιστα. Συνήθως γράφονται τὰ τοιαῦτα συνδέτως, ταπρῶτα, τοπαρχρῆμα. Πρβ. ἐπίτηρος, ἐπικοινῆς, ἐπιξυνῆς.

Οα, ἡ, κ. Οη, Οη, Ουα, δένδροντι, σουρβία Η. ἐκ τοῦ Λατιν. sorbus εἰς τὸν Λιν. Sorbus domestica. ὁ καρπὸς ὄον, σοῦρβον. Πρβ. διὰ τὸν σχημ. πόα, ποίη, πούα, κ. ρόα, ρόη, ρόη.

Οα, ἡ, ταυτ. οἶα, δέρμα προβάτου. Ζ. κ. ὦα, ἡ οὔα.

Οα, ταυτ. φεῦ, Δίσχυλ.

Οαρ, αρος, ἡ, συντρόφισσα, ἑξαιρ. σύζυγος, γυνή, Ἰλ. ι, 327, ὡς ἀκοιτις, ἀχολος κτλ. [Ἐκ τοῦ ἄρω, αέρω, ὡς συναρός, συνήρορος, γίνεται ἄωρ, μεταθ. ὄαρ. ὅθεν Ἰλ. ε, 486. ἄρεσσιν Ἰων. ἀντὶ ὄαρσιν, ὄρσι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ἑωρ, θυγάτηρ, συγγενής· ἐκ τοῦ ἔρω, εἶρω· διότι ἄρω, ἔρω, ὄρω εἶναι τὰ αὐτά.]

Οαρίζω, (ὄαρ), ταυτ. ὀμιλέω, ἔχω συναναστροφὴν· ζῶ μετὰ συναναστροφὴν· ἐπὶ νεονύμφων, κ. ἐρωτολήπτων. Καθ. συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι. Ὀμ. μετὰ δοτ. Ἰλ. χ, 128. ἀντὶ εἰρηνεύω, Ἡσύχ. ὅθεν

Οαρίσμα, τό, συναναστροφή, συνομιλία, συντροφία, πιπτή συνδιαλέξις, ἑξαιρ. μεταξὺ ἀνδρὸς κ. γυναικός, κ. ἐρωτολήπτων. Ὁ Ὀππ. Κυνηγ. 3, 23, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, ἀντὶ κυνηγετικῆς διδασκαλίας.

Οαρισμός, ὁ, ταυτ. ὀαριστὺς, Κοίντ. Σμυρ. 7, 316.

Οαριστής, οὔ, ὁ, ὅστις ἔχει συναναστροφὴν, συνομιλίαν.

Οαριστὺς, ὅς, ἡ, Ἰων. ταυτὸς. ὀαρίσμα, κ. ὀαρισμός. Ὀμ. μετὰ προμάχων ὀαριστῶν, συντροφειμένους μετὰ τοὺς προμάχους· πολέμου ὀαριστὺς, Ἰλ. ρ, 228. ἡ περὶ πολέμου συνδιαλέξις.

Οαρος, ὁ, ταυτ. ὄαρ, Πίνδ. ταυτ. ὀμιλία καὶ λόγος, Πίνδ. ἄρα καὶ ἐπαινος ἡ φόγος· καὶ ἀντὶ βούλευμα, Ὀμ. Ἰγμ. 3, 249. Πρβ. μῦθος, ἑπος, λόγος, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ λαμβάνονται εἰδικῶς.

Οασίς, ἡ, ταυτ. αὔασις.

Οβδη, ἡ, ἀντὶ ὀφίς (ἐκ τοῦ ὀπτός, ἡ, ὄν, ὡς ὀγδοὺς ἐκ τοῦ ὀκτώ, ἑβδόμος ἐκ τοῦ ἑπτά). Ἑτυμ. Μ. Ζ. ἰβδη.

Οβελαιός, αἶα, αἶον, ἔχων σχῆμα ὀβελου, σούγλας· μακρὺς καὶ ἴσιος.

Οβελιάς, ου, ὁ (ὀβελός), : ἄρτος, κ. Ὀβελίτης, Πολυδ. 1, 248. εἶδος ἄρτου ψημένου ἢ ζυμωμένου εἰς τὴν σούγλαν, ἡ Ὀβολοῦ πωλούμενος, Ἀνέκδ. Βεκέρ. σ. 111.

Οβελιαφόρος, ὁ, ἡ, ὅστις βαπτίζει τοὺς ὀβελίας ἄρτους, Πολυδ. 6, 75. Ἀθήν. 3, σ. 431. Schw.

Οβελίζω, σημειῶνω μετὰ τὴν σούγλαν, ἡ μετὰ τὸ σημεῖον τοῦ ὀβελου τὸ δεικνύω νόσον - βελισμός, ὁ, τὸ οὐσιασ.

Οβελίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ὀβελός, ἡ λάμα τοῦ σπαδίου, Πολύβ. 6, 23. ὀβ. σιδηροῦς, ἡ σιδηρᾶ μύτη τῆς λόγχης, Διον. Ἀλ. Ἀρχ. 5, 46.

Οβελισκολύχνιον, ου, τό, σκεῦος, τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο οἱ στρηκτιῶται λύχνον ἐν ταυτῇ καὶ ὀβελόν, Ἀριστ. Πολ. Δ'. 1β', 5, Κορ.

Οβελισμός, ὁ. Ζ. ὀβελίζω.

Οβελίτης, ὁ. Ζ. ὀβελιάς.

Οβελός, (βέλος), σούλα, με την οποίαν ψήνουν το κρέας, "Ομ 2) στήλη εις ἑξὺ λήγουσα, ὀβελίσκος, "Ηρόδ. 2, 111. 3) κριτικὸν σημεῖον βαλλόμενον εἰς τὰ ὑποπτα ἢ ἰόδα χωρία τῶν συγγραφέων· γραμμὴ ὀριζήντιος ἢ σταυρός. Τὸ οὐ προσλαμβάνεται ὡς εἰς τὸ διέλλω, ὀκίμβάζω· κάποτε συγχωνεύεται τὸ ἄρθρον, ὡς ἄνθρωπον ἀγαθόν· ἀμφιβάλλονται ταῦτα μόνον διότι φαίνονται παρὰ κανόνας τῆς Γραμμ. Ζ. ὀβελός.

Οβολιαῖος, αἰα, αἰον, κ. "Οβολιμαῖος, ἔχων τὸ μέγεθος, ἢ τὴν τιμὴν ἐνός ὀβολοῦ· κέρδη, "Επιστ. Θεαν. III, 39. Τὸ δευτερον, ἀντὶ εὐτελής, οὐδαμινός.

Οβολολογέω, συναῖω ὀβολούς, Φρύνιχ. Βεγκέρ. σ. 56.

Οβολός, ὁ, νόμισμα περιέχον 6 χαλκοὺς, ἢ τὸ ἕκτον μέρος τῆς δραχμῆς. Ἐτίθετο εἰς τὸ στόμα τῶν ἀποδαρμένων· ἄλλως, δανάκη. "Ορδῶς ὑπέλαβεν ὁ "Αριστοτέλης, ὅτι ὀβελός καὶ ὀβολός ἦσαν τὰ αὐτὰ κατ' ἀρχάς, καὶ μόνον κατὰ τὴν Ἰων. καὶ ἀττικὴν προφορὰν διέφεραν, καὶ ὅτι κατ' ἀρχάς ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὴν ληψοδοσίαν μικρά, μυτηρά κομμάτια σιδήρου ἢ χαλκοῦ, ἐκ τῶν ὀποιῶν ἔβ, ἐπειδὴ ἐγέμιζαν τὴν χούφταν τῆς χειρός, ὠνομάζοντο δραχμή· καὶ ὅτι τὰ ὀνόματα ταῦτα ἐφυλάχθησαν, καὶ ἀφ' οὗ μετεβλήθη τοῦ νομίσματος ἡ ὕλη καὶ τὸ εἶδος, Πλούτ. Δύσανδ. 17. Ζ. καὶ ὀδελός, κ. Πρβ. κόλλυβος.

Οβολοστατέω, ὦ, Λυσίας. ἐκ τοῦ

Οβολοστατής, ου, ὁ (ἵστημι), ὅς τις ζυγίζει τοὺς ὀβολούς, φιλάργυρος, τραπεζίτης (σάραφης).

Οβολοστατική, ἡ, τέχνη καὶ πρᾶξις τοῦ ὀβολοστατοῦ.

Οβρία, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 7, 47. κ. "Οβρίαλα, τὰ, Αἰσχύλ. "Αγ. 145. τὰ νεογέννητα ζῶα. Νομ. ἐκ τοῦ βρύω, βρίω (ὡς δρίον, ὄριον), κατ' ἔννοιαν ταυτ. ἔρση. με φαίνεται ὅμως συγγενὲς τοῦ μολόβρια, κ. κόλαβρος.

Οβριμόθυτος, ὁ, ἡ (γυῖον), ἔχων ἰσχυρά μέλη, ἰσχυρός, "Οππιαν.

Οβριμοεργός, ὁ, ἡ (ἐργον), ὅς τις κάμνει μεγάλα καὶ ἰσχυρά ἔργα· ἐπὶ κακοῦ, αὐθάδης, προπέτης, Ἰλ. ε, 403. χ, 418.

Οβριμόθυμος, ὁ, ἡ, ἰσχυρόκαρδος, "Ηρόδ. Θεογ. 140.

Οβριμόπαις, παῖδος, ἡ, ἔχουσα ἰσχυρά παιδία, Νόνν. 10, 277.

Οβριμόπατρος, ὁ, θηλ. - μοπάτρη, ἡ, υἱὸς ἢ θυγάτηρ ἰσχυροῦ πατρὸς, "Επίθ. τῆς Ἀθηναί.

Οβριμός, ὁ, ἡ, ἰσχυρός, δυνατός, σφοδρός, βίαιος, ὀρμητικός, ἀνδρείος, γενναῖος· ἐπὶ πραγμάτων, μέγα, "Οδυσ. ι, 233. : ὀβριμα ἔργα· καὶ ὀβρ. ὕδωρ· λέγουσι καὶ ὀμβριμος, παρενθ. τοῦ μ. Ζ. Ν. [Νομ. ἐκ τοῦ βάρος, βάριμος, βρίμος, ὀβριμος. Ἀλλά. Ζ. βριμή κ. βριμός. Τὸ οὖν εἶναι πρόσλ. καὶ ὡς ἀντὶ Βριάρεως ἔλεγον καὶ "Οβριάρεως.]

Οβρυζον χρυσίον, τὸ καθαρόν, Θουκυδ. Σχολ.

Ογαστρίος, ἀντὶ ὀμογαστρίος, Σχολ. Λυκόφρ. 432.

Ογδοαδικός, ἡ, ὄν (ὀγδοάς), ἀνήκων εἰς τὸν 8 ἀριθμόν.

Ογδοαῖος, αἰα, αἰον, κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, Πλούτ. Κεφαλ. καταγρ. Ρωμ. §. 101. ὁκτώ ἡμερῶν.

Ογδοάς, ἄδος, ἡ, τὸ ἀφηρημένον τοῦ ἀριθμοῦ 8, ἀντὶ ὁκτάς, ὡς ἑβδομάς ἀντὶ ἐπτάς.

Ογδόατος, ἀτη, ατον, ποιητ. ταυτ. ὀγδοός, Ποιητ.

Ογδοήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, κ. ὀγδοήντα, καὶ χυδ. ὀγδόντα, 80.

Ογδοήκονταέτης, συναίρ. οὔτης, ἡ - τῆς, ἑός, ὁ, ἡ (ἔτος). κ. "Ογδοήκονταετής, ὁ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων.

Ογδοήκοσταῖος, αἰα, αἰον, κατὰ τὴν ὀγδοήκοστήν ἡμέραν.

Ογδοήκοστός, ἡ, ὄν, τακτικὸν ὄνομα, ὁ μετὰ τοὺς 79.

Ογδοός, η, ου, ὁ μετὰ τοὺς 7, ὀγδοός καὶ κ.

Ογδωκόντα, οἱ, αἱ, τὰ, συναίρ. ἀντὶ ὀγδοήκοντα. Καὶ ὀγδωκονταέτης, - ετής.

Ογς, ἦγς, τόγς, ἀντὶ οὔτος, αὔτη, τοῦτο· ἢ οὔτος κἄν. Ζ. ο κ. γέ.

Ογχα, ἡ, κ. "Ογκαι, αἱ, κώμη τῶν Θηβῶν, ὅθεν ὀγκαία, ἐπίθ. τῆς αὐτοῦ τιμωμένης Ἀθηναί· καὶ πύλη τις τῶν Θηβῶν ὠνομάζετο ὀγκαίαι πύλαι. Εἰς τὸν Νόννον, ὀγκαίη ἀντὶ ὀγκαία.

Ογκάομαι, ὦμαι, μ. ἦτομαι, ὀγκανίζω, γκαρίζω, ἐπὶ ὄνου.

Ογκη, ἡ, ταυτ. ὀγκος, με τὴν διπλὴν σημασίαν τοῦ γωνία. γωνία, καὶ κοιλία, μέγεθος· φούσκωμα, "Ητύχ.

Ογκηθμός, ὁ, κ. "Ογκημα, τὸ, τὸ ὀγκάνισμα, ἢ γκαρίσμα τοῦ γαδέρου.

Ογκησις, ἡ, ταυτ. ὀγκηθμός, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 30. κ. 51.

Ογκηρός, (ὀγκος), "Επίρ. - ηρώς, ἔχων μεγάλην σωματικὴν πε-

ριφέρειαν, ὕψηλος, φουσκωμένος. Μεταφ. βαρύς, ὑπερήφανος, κτλ. "Αριστοτ. Νικομ. 4, 7. ὡς τὸ βαλανηρός κτ. Ζ. ὀγκηρός.

Ογκηστής, ὁ, γκαριστής, ὁ γάδαρος.

Ογκίνος, ὁ, ταυτ. ὀγκη, ὀγκος.

Ογκίον, ὁ, "Οδυσ. φ, 16. ταυτ. σιδηροθήκη, καλάδιον, σενδοῦκι· εἶναι ὑποκ. τοῦ ὀγκος· τοῦτο δέ, ὁ οὗτος τοῦ ἄγκος, ἄγκος, Ζ. ὀγκ ἀριθ. 2.

Ογκολογέω, ὦ, ταυτ. γογγύζω, "Ητύχ. διότι ὀγκός, ὀγκος, μογγός, γογγός, φογγός, φθογγός ἐπὶ φωνῆς σημαίνει τὸ κοῖλον κ. ἀμβλύ· κοῖλον δὲ εἶναι καὶ πᾶν κυρτὸν ἀπὸ τοῦ ἀντίθετον μέρος.

Ογκοποιέω, ὦ, ταυτ. ὀγκώω, Γλωσσ. Στεφ.

Ογκος, ὁ, Συνήθ. κοιλία, φούσκωμα, μέγεθος, ἢ κατὰ τὰς τρεῖς διαστάσεις ἑκαστὴς τοῦ σώματος (ἐπὶ σωροῦ ξύλων καιομένων τὸ ἐμεταχειρίζη "Ηρόδ. 4, 62, καὶ Λεόν. Ταραντ. ἐπίγρ. 54), τὸ ὕψος, καὶ ἡ ἐξοχή τοῦ σώματος· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ λόφος, βουνός. Μεταφ. ὕψος, ἡγεμονία, Λουκιαν. Εἰκόν. φούσκωμα, κ. Μεταφ. ὑπερηφάνεια· ὀγκόν αἶρειν, φουσκύνεσθαι, ὑπερηφανεύεσθαι· μεγαλοφροσύνη, ὁδὸς· ὀγκον μητρῶν ὀνόματος, τὸ ὑπερήφανον, καὶ ἐνδοξον ὄνομα τῆς μητρός, Σοφοκ. Τρ. καὶ εἶδος στολισματος τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, Βιγκελμ. περὶ τῶν ἀρχ. τῆς "Ηρακλ. φούσκωμα τοῦ λόγου, μετὰ τοῦ τραγωδία πολλάκις εἰς τὸν Πλούταρχ. καὶ ἐπὶ βάρους καὶ φορτίου. 2) κυρίως, ὡς ἀγκῶν, ὁ, γωνία, καμπυλότης σώματος, (τσεγκέλι χυδοτούρ), Ἰλ. δ, 151, τὸ Λατ. uncus. 3) ὡς "Επίθ. μέγας, ἐκτεταμένος. [Εἶναι ὁ οὗτος τοῦ ἄγκος· ὅθεν ὀγκύλος ταυτ. ἀγκύλος, καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα κ. κογκύλος. Ζ. ΟΓΩ, ὀγω.]

Ογκώω, ὦ (ὀγκος), ὀγκώνω, μεγαλύνω κατὰ τὴν σωματικὴν περιφέρειαν, ἐπιστρωεύω, φουσκώνω, ὕψυνω. Μεταφ. φέρω, προβιβάζω εἰς τιμὴν· κάμνω τινὰ ὑπερήφανον. "Ογκοῦμαι, φουσκονομαί, : ὀγκωθῆναι τάφω, Εὐρ. Ἰων 388. ἐνταφιασθῆναι, καὶ σκεπασθῆναι με λόφον, χωμα.

Ογκύλλω, ταυτ. ὀγκώω, Μεταφ. κλήμ. Ἄλεξ. σ. 854. ἐκ τοῦ

Ογκύλος, ταυτ. ὀγκύρος κ. ὀγκώδης. Ζ. ὀγκος.

Ογκώδης, εος, ὁ, ἡ (ὀγκος), ταυτ. ὀγκηρός, Ἀθην. σ. 624. 2) ὄνος ὀγκωδέστερος (ἐκ τοῦ ὀγκάομαι), ὅς τις δύναται νὰ γκαρίσῃ καλῆτερα, ἢ μεγαλοφρονότερα, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12. 34.

Ογκωμά, τὸ (ὀγκώω), ταυτ. ὀγκος.

Ογκωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ὀγκώω· καὶ ταυτ. ὀγκωμα κ. ογκος.

Ογκωτός, ἡ, ὄν (ὀγκώω), μεγαλωμένος, φουσκωμένος, πρησμένος, ὕψωμένος, σφωρμένος : τάφος, Ἀνθολ.

Ογμεύω (ὀγμός), κάμνω τι κατὰ γραμμὴν, δηλ. ὑπάγω, ὀργώνω, θερίζω, κτλ. : στίβον, Σοφοκ. Φιλοκτ. 163. ἀκολουθῶ τὸν δρόμον, Κύρου Παιδ. 2, 4, 20. Πολυδ. 5, 77.

Ογμιός, κατὰ τὸν Λουκιαν. κελτικὸν ὄνομα τοῦ "Ηρακλέους.

Ογμός, ὁ, κ. "Ογμος, ὁ, γραμμὴ, σειρά, δρόμος, τὸν ὅποιον κάμνει τις ἐν ὀργόνει, θερίζει, ἢ περιπατεῖ, "Ομηρ. Τμν. 4, 455. ἐκ τοῦ ἄγω ἄγμός, καὶ διὰ τὸ οὗτον ὀγμός.

Ογκηστός, ἡ, κώμη εἰς τὴν Βοιωτίαν.

Ογκχη, κ. "Ογκη, ἡ, ἀπιδία, ἀπίδι, "Οδυσ. ω, 273. κ. 246. Ζ. ὀγκη.

ΟΓΩ, ὀγω, πιθανῶς, ὁ οὗτος τοῦ ἄγω, ὡς ἄρω, ὄρω, ἄρω, ὄρω· ὅθεν ὀγμός ταυτ. ἄγμός. Καὶ ὁ παλαιὸς Παρακ. τοῦ ἄγω, δηλ. ἡγωγα, ἄγωγα, ἐκ τοῦ ὀποιου ἀγωγή καὶ ἀγωγός· ὡταύτως, ἀνάγω, ἀνάσσω, κ. ἀνώγω, ἀνωγέω· καὶ οἶγω, ἀνοίγω· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ὀρρότερον ἐκ τοῦ ὀγω, ἀριθ. 2. Τοῦτο τὸ ὀγω, συμπίπτει εἰς τὸν παλαιὸν παρακ. μετὰ τὸ ἔχω καὶ ὄχω. π. χ. ἀγῆγοχα, ἀγῆοχα, ἦοχα, ἐνήνοχα· ἐκεῖνο ἐκ τοῦ ἄγω· τοῦτο ἐκ τοῦ ἔχω, ἔχω, ἔγκω, ἔγκω· προτέτι ἀγωγός κ. ὀχετός. Ἡ ταυτότης τῆς σημασίας ἔκαμνε νὰ ἐνώσῃ εἰς τὸν σχηματισμὸν τὰ δύο ἔματα· διότι τὸ ἔχω εἶναι μεταθ. χάω, χέω, (διὰ τὸν αὐτὸν λόγον συμμίσχονται οἱ χρόνοι τοῦ ὀράω, καὶ εἶδω. τοῦ ἐρχομαι καὶ ἐλεύθω· Οὕτω γίνεσθαι καὶ ἡ ἐνωσις τοῦ φέρω, οἶτομαι, ἦνεγκον, ἦνεκα, ἐνένοχα εἰς ἓν ῥῆμα). Ὡς ἄγω, ἦγω, ἔχω ἔχω, ἔγκω, ὄχω, τὴν αὐτὴν ἔχουσι σχέτιν καὶ ῥάγω, ῥήγω, ῥέχω, ῥέγκω, ῥώγω· κ. ὁ Παρακ. ἐρρώγα ἀνήκει εἰς τὸ ῥάγω, ῥήγω, ὡς ἄγωγα εἰς τὸ ἄγω, ἦγω. Ζ. Ο. 2) ὀγω εἶναι καὶ ὁ οὗτος τοῦ ἄγω ἐπὶ τῆς δευτέρας τοῦ σημασίας, λιγύζω, κ. στακίζω· τοῦτο εἶχε καὶ τὸ αἰολ. πνεῦμα· ὅθεν βάγειν, τὸ κάμπτειν, λιγύζειν. Ἐκ τούτου γίνεσθαι κ. ἄγκος, κ. ὀγκός, λιγυσμένος· ἀγ-

κος κ. ὄγκος, λίγυσμα, καμπύλωσις, κρικέλα, (τσεγκέλι τουρκ.)· ὄθεν ὄγγος, ὄγγυς, ὄνυξ· ὄλαι αἱ λέξεις, αἱ ὁποῖαι σημαίνουν στρόγγυλόν τι, φανερόνουςι καὶ κοίλωμα καὶ ὄγγυον, σκευός· ὄθεν ὄγγος, ταυτ. ὄγκος.

Ο'δαγμός, ὁ, κ. Ἀδαγμός. Ζ. ὁδάξω, δαγκάνω.

Ο'δαγός, ὁ, ταυτ. ὁδηγός.

Ο'δάξω, μ. ἀξω, ταυτ. ὁδῶ, Ἡτύχ.

Ο'δάξω, μ. ἀξω, δαγκάνω, κνήθω (τρώγω), καίω. Ἐκ τοῦ μέλ. ὁδάξω, ὡς θέμα, γίνεται ὁδάξω, Μετ. ὁδάξομαι, δαγκάνω καὶ κνήθω (τρώγω), καὶ κατ' ἄλλην τινὰ προφορὰν ἀδάξω, ἀδάξομαι. Παθητ. δαγκάνομαι, ἢ αἰσθάνομαι· δάκωμα, κνησμόν (φαγούραν). 2) συνηθέστεροι εἶναι εἰς τὸ λογογραφικόν οἱ τύποι ὁ-δαξάω, κ. ὁδαξέω, καὶ κατ' ἄλλην προφορὰν ἀδαξάω, ἀδαξέω, Ἐνερ. δαγκάνω, ἐμποῶ δάγκαμα, κέντημα, κνησμόν. Παθητ. πύττω ταῦτα· ὄθεν καὶ ἀντί ξύομαι ἢ τρίβομαι. Εὐρίσκεται δὲ καὶ τὸ ἐνεργ. ἀντί παθητικοῦ, καθὼς καὶ ὁ τύπος ὁδακτάξω, ἀ-δαυχάω, κ. ἀδαχέω. Ἐκ τῶν ῥημάτων γίνεται ὁδαγμός, ὁδηγ-μός, ὁδαξητμός, κ. ἀδαγμός, ἀδηγμός, ἀδαξητμός, ὁ, δαγκα-μός, κνητμός (φαγούρα), καὶ τὸ ἐπόμενον, ξυσμός, τρίψις. Ὁ-δαξηττικός, ἢ, ὄν, κ. Ὁδαξώτης, εὐς, ὁ, ἢ, ἐμποητικός δαγ-κώματος καὶ κνητμοῦ. [Ὅχι ἐκ τοῦ ὁδῶ, τὸ κεντῶ, ἀλλ' ἐκ τοῦ δάκω, δάξ, ὁδάξ, Ζ. πλείονερα εἰς τὸ δάξ.]

Ο'δαίος, αἶα, αἶον, ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ὁδόν. 2) ὁδαῖα, τὰ, Ὁμ. ἐμπορικά φορτία. Ζ. ὁδαῖα. Ὁδυσ. ο, 415, ὅ, τι συμπαράλαμ-βάνει τις εἰς τὸν δρόμον, ἐδώδιμα, τροφαί. Πρβ. ἦτα, τὰ.

Ο'δακτάξω, ταυτ. Ὁδάξω, δαγκάνω. Εἰς Διον. Ἀλικ. Ἐπιτομ. 14, 18. καίται Ὁδακτίζοντες.

Ο'δάξ, Ἐπίρ'. δηκτικῶς, με τοὺς ὁδόντας, Ἀθήν. σ. 138. ἐκ Κρα-τίνου. Ζ. ὁδαξω, κ. δάξ.

Ο'δαξάω, -ξέω, -ξῶμαι· ὡσαύτως -ξητμός, -ξισμός, ὁ, Ὁ-δαξηττικός, ἢ, ὄν, ἢ -ξητικός, -ξιστικός, Ὁδαξω, Ὁδαξώτης, ὁ, ἢ. Ζ. ὁδάξω.

Ο'δάω, κ. Ὁδαξω, κ. Ὁδέω, Ἰων. Οὐδάω (ὡς οὐδός ἀντί ὁδός), ἀλ-λάξω, πωλῶ, τινὲ τί. Εὐρ. Κύνκλ. 98. Ζ. ὁδέω.

Ο'δε, ἦδε, τόδε, ἀντί τοῦ οὗτος, αὕτη, τοῦτο : τῆδε, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἢ ἐδῶ· τόδε, ἀντί ἐδῶ, δηλ. σημαίνει τὴν ἐγγύτητα τοῦ πράγματος, Ἰλ. ξ, 293, Ὁδυσ. α, 408. καὶ με-τὴν προσωπ. ἀντωνυμίαν· δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέμεν, ἦγουν ἐδῶ εἶμαι ἐγὼ νᾶ σᾶς δώσω κτ. ἢ ἐτοιμος εἶμαι νᾶ σᾶς δώσω, Ἰλ. τ, 140.

Ο'δεῖα, ἢ (ὁδεύω), τὸ ὑπάγειν, ὁ δρόμος, τὸ ταξίδιον.

Ο'δελός, ὁ, αἰολ. ἀντί ἀντί ὀβελός, ἢ σουύλα. 2) ὀβολός, Νί-κανδ. Ζ. ὁδῶ.

Ο'δευμα, τὸ, δρόμος, ὁδός, ταξίδι, Στράβ. 17, σ. 955.

Ο'δεύσιμος, ὁ, ἢ, δυνάμενος νᾶ περιπατηθῇ, Στράβ. 11, σ. 778.

Ο'δευτής, οὗ, ὁ, ὁδοιπόρος, ταξιδιωτής ἢ περιφερόμενος.

Ο'δεύω, κ. Ὁδέω, ὡ, περιπατῶ, ταξιδεύω, 2) τὸ δεύτερον καὶ ἀντί ὁδάω, πωλῶ, ἐκ τοῦ ἐμπορος, ὅστις μαζή με τὰς πραγμα-τείας του ὑπάγει εἰς τὰς πανηγύρεις. Πρβ. πορεύω, κ. πιπράσκω, ἐκ τοῦ περάω, πρᾶω, πράττω, πιπράσκω· ὡσαύτως, πράσσω.

Ο'δέω. Ἰδε τὸ πρ.

Ο'δηγέω, (ὁδηγός), : τινὰ, δείχνω τινός τὸν δρόμον, τὸν συνο-δεύω. Μεταφ. συμβουλεύω, διδάσκω.

Ο'δηγητήρ, ἦρος, κ. -ηγητής, οὗ, ὁ, ὁδείχων τὸν δρόμον, ἡ-γεμῶν ὁδοῦ. Μεταφ. διδάσκαλος.

Ο'δηγητικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁδηγεῖν.

Ο'δηγία, ἢ, δείξις τῆς ὁδοῦ. Μεταφ. συμβουλή, διδασκαλία.

Ο'δηγός, ὁ, ἢ (ὁδός, ἄγω), ὁ δείχων τὴν ὁδόν, προπορευόμε-νος τῆς ὁδοῦ, ἡγεμῶν. Μεταφ. διδάσκαλος.

Ο'δῖος, ὁ, ἢ (ὁδός), οἰωνός ὁδός, καλόν, εὐτυχές σημεῖον διὰ τὴν ὁδοιπορίαν. 2) : Ἐρμῆς, ἔφορος τῶν ὁδῶν, καὶ τῶν ὁδοιπό-ρων, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα ἔστρεκεν εἰς τὰς ὁδοὺς καθὼς καὶ τὸ τῆς Ἐκάτης, καὶ ἄλλων θεαινῶν καὶ θεῶν.

Ο'δίσμα, τὸ (ὁδῖω), ὁδός, δρόμος : πολὺγομφον ὁδίσμα, περὶ τῆς τοῦ Ξέρξου κραβοτυνδέτου γεφυράς, Αἰσχ. Πέρσ. 72, ἀντί τοῦ ὁποίου ἀνέγν. τινὲς ἔρσισμα.

Ο'δίτης, οὗ, ὁ (ὁδός), ὁδοιπόρος, περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ο'δμάλος, ἑα, ἑόν, ἰσχυρά μυρίζων, βρωμερός Κ. Ἰπποκρ. ἐκ τοῦ

Ο'δμάω, μυρίζω. Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπειρ. πρὸς Μαθημ. 7, 139. ὁδμάσεται, Νικανόρ. Θηρ. 47. Ἰδ. ὁσμάομαι.

Ο'δμή, ἢ, ταυτ. ὁσμή, μυρωδία καλή, ἢ κακή, ὄθεν

Ο'δμήεις, κ. Ὁδμώδης, Νίκαν. Ἀλέξ. ταυτ. ὁδμαλέος, κ. ὁζώδης.

Ο'δμηνορ, ὁ, ἢ, ταυτ. πολὺοσμος, εὐοσμος (ἐκ τοῦ Ὁδμή, ὁδ-μήν, ἦνος, νέα, ὀνομαστ. ὁδμηνορ, ὡς ἐκ τοῦ ἀτμή, ἀτ-μός, ἀτμήν, ἀτμηνορ. Πρβ. ὁμβρηνορ).

Ο'δοιδόκος, ὁ, κ. -οιδοκέω, ὡ (ὁδός), ταυτ. ὁδοσκόπος, κ. ὁδοσκοπέω.

Ο'δοιπλάνεω, ὡ, ἐκ τοῦ

Ο'δοιπλάνης, ὁ, ἢ (ὁδός, πλάνη), ὅστις ἀπὸ μιᾶς ὁδοῦ πε-ριπλανᾶται εἰς ἄλλην.

Ο'δοιπλάνια, ἢ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Μάξιμ. καταρ. 55.

Ο'δοιπορέω, μ. ἦτω (ὁδοιπόρος), κάμνω, περιπατῶ δρόμον, τα-ξιδεύω.

Ο'δοιπορία, ἢ, δρόμος, ταξίδι.

Ο'δοιπορικός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ'. - κῶς, ἀνήκων εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ ταξίδιον. Τὸ ὁδοίπ. νοητ. βιβλίον, περιγράφον τὰς ὁδοὺς, τὰ ταξίδια.

Ο'δοιπόριος, ὁ, ταυτ. τοῦ πρ. τὸ ὁδοιπόριον, Ὁδυσ. ο, 505. πᾶν ὅ, τι συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν ὁδοιπορίαν, ὡς ἐφοδίων.

Ο'δοιπόρος, ὁ, ἢ (ὁδός, πεῖρω), περιπατῶν τὸν δρόμον, πεζο-δρόμος Κ. τὸ ἰῶτα παρετέθη ὡς εἰς τὸ πυλοεινής.

Ο'δόμετρον, τὸ, ἢ Ὁδόμετρος, ὁ, ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμέ-τρουν τὴν ὁδόν καὶ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν· ἐφεύ-ρσις πολλὰ παλαιά, Οὐίτρούβ. 10, 9.

Ο'δόμετρος, ὁ, ἢ, ὁ μετρῶν τὴν ὁδόν, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀ-χαρ. 213.

Ο'δοντάγρα, ἢ, (ὁδοὺς, ἄγρα), κ. Ὁδονταγωγόν, τὸ (ἄγω), λαβίς μετὰ τὴν ὁποίαν ἐκβάλλουσι τοὺς ὁδόντας.

Ο'δονταλέω, ὡ, πονῶ τοὺς ὁδόντας. - αλγία, ἢ, ὁδοντόπονος.

Ο'δοντικός, ἢ, ὄν, ἀρμόδιος διὰ τοὺς ὁδόντας, Γαλην. Τέμ. 2, σ. 50. Β.

Ο'δοντιάω, ὡ, ἐκφύω ὁδόντας. - τίσις, ἢ, τὸ οὐσιαστ.

Ο'δοντισμός, ὁ (ὁδοντίζω), τρόπος τοῦ ἐμφυσᾶν τὸν αὐλόν εἰς τὸν πυθικὸν νόμον, κατὰ μέμητιν τοῦ δράκοντος Πυθῶνος ἐν τῷ τετοξεύσας συμπίοντος τοὺς ὁδόντας.

Ο'δοντογλυφίς, ἴδος, ἢ, κ.

Ο'δοντόγλυφον, τὸ, ὁδοντοξέστης, ἐργαλεῖον, μετὰ τὸ ὁποῖον καθαρῶς τοὺς ὁδόντας.

Ο'δοντοειδής, εὐς, ὁ, ἢ (εἶδος), σχηματισμένος ὡς τὸν ὁδόντι.

Ο'δοντομάχης, οὗ, ὁ (μάχη), μαχόμενος μετὰ τοὺς ὁδόντας.

Ο'δοντοξέστης, οὗ, ὁ (ξέω), ταυτ. ὁδοντογλυφίς, Πολυδ.

Ο'δοντοποιέω, ὡ, κάμνω, δηλ. φύω ὁδόντας, Πολυδ. 2, 96.

Ο'δοντόσμηγμα, τὸ, ἢ.

Ο'δοντότριμμα, τὸ, σκόνις, μετὰ τὴν ὁποίαν τρίβουσι καὶ καθαρῶς τοὺς ὁδόντας.

Ο'δοντοτύραννος, ὁ, μέγας ὁδοὺς, σκώληξ τις εἰς τὸν ποτα-μὸν Γάγγην, Παλλὰδ. βραχυμ. σ. 10.

Ο'δοντοφάρος, ὁ, ἢ, φεῖρων τοὺς ὁδόντας.

Ο'δοντοφόρος, ὁ, ἢ, φέρων ὁδόντας : κόσμος, στολισμός τις τοῦ ἵππου συγκεῖμενος ἀπὸ ὁδόντας, Ἀνάλ. 2, σ. 90.

Ο'δοντοφυής, εὐς, ὁ, ἢ, ἐκβάλλων, φυτρῶνιον ὁδόντας. 2) γεννημένος ἐξ ὁδόντων, ὡς αἱ σπαρτοί, Εὐρ. Φοῖν. 828.

Ο'δοντοφύω, ὡ, τὸ ῥῖμα.

Ο'δοντοφυία, ἢ, ἢ φυτρῶσις τῶν ὁδόντων, καὶ ὁ συνοδεύων αὐ-τὴν πόσις.

Ο'δοντόφυτος, ὁ, ἢ : γίγαντες, αἱ ἀπὸ τοὺς ὁδόντας γεννηθέν-τες, Νόνν. 8, σ. 142.

Ο'δοντόω, ὡ, βίλλω ὁδόντας, κατασκευάζω τι μετὰ ὁδόντας : ὡδον-τώμενος, ἔχων κατασκευαστούς ὁδόντας, ὡς τὰ κτένια, τροχοὶ μηχανῶν κτ.

Ο'δοντωτός, ἢ, ὄν, ὡδοντωμένος, ἔχων ὁδόντας : ξύστρα, τὸ κτένιον, Λουκιαν. Λεξιφάν.

Ο'δοποιέω, ὡ, μ. ἦτω (ὁδός), κάμνω, κατασκευάζω ὁδόν : τινὲ, φέρω τινὰ εἰς τὸν δρόμον, τὸν βοηθῶ : τί, κάμνω τι ὁδευτόν, περιπατητόν. 2) Μεταφ. βάλλω εἰς μέθοδον, εἰς τάξιν, Ἀριστ. ῥήτορ. 1. ὁδοποιεῖμαι, ἐπιταχύνομαι, ὑπάγω ἐμπροσθὰ, κάμνω προόδους, αὐξάνω· ὄθεν

Ο'δοποιήσις, ἢ, τὸ ποιεῖν, κατασκευάζειν τὰς ὁδοὺς. 2) τὸ ἔρ-γον τοῦ ἐπιστατούντος εἰς τοῦτο· κ. -ποιία, ἢ. 3) Μεταφ. προ-ετοιμασία, προπαρασκευή, εἰσήγησις εἰς πράγμα τι.

Οδοποιητικός, ἡ, ὄν, κάμνων, κατασκευάζων ὁδόν· Μεταφ. προπαρασκευάζων, ἐτοιμάζων, εἰσάγων.
 Οδοποιία, ἡ, Ζ. ὁδοποίησις.
 Οδοποιός, ὁ, ἡ, ὅστις κάμνει ὁδόν, ὅστις φροντίζει διὰ τὴν δι-
 ὀρθωσιν, καὶ ἐπιτελεῖ τῶν ὁδῶν. 2) ἀντί ὁδοποιητικός, Ξενοφ.
 Κύρου, 6, 2, 36.
 Ὀδός, ἡ (Ζ. οὐδός), Κ. στράτα, δρόμος, ποταμοῦ, ἡ κλίνη τοῦ
 ποταμοῦ, ἡ ἀστρων, ὁ δρόμος τῶν ἀστρων· ταξίδιον, πολεμικὴ ὁδοι-
 πορία, ἐκστρατεία· καὶ ἐνέδρα (καρτέρι) εἰς τὸν δρόμον· ὅθεν,
 ὁδὸν ἔλθ'· μεν, Ἰλ. α, 151, κ. Πίνδ. Ὀλυμ. 10, 38· ὁδοῦ πάρεργον,
 ἡ ἐν παρόδῳ, ἐκ τοῦ διαβατικοῦ, ἐν τῷ διαβαίνειν. 2) Μεταφ.
 μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου κατορθώνει τις τι· ὁ τρόπος, μετὰ τὸν ὁποῖ-
 ον ἐπιχειρεῖ τις τι· ὁ τρόπος τοῦ πράττειν, λαλεῖν, στοχάζεσθαι,
 φιλοσοφεῖν κτλ. οἰωνῶν ὁδοί, τὰ πετάγματα τῶν ὀρνίθων καὶ ἡ
 διὰ τούτων μάντευσις, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1314. — πρὸ ὁδοῦ, ὡς
 Ἐπίρ. ἡ ἀκλιτον ἐπίθετον· πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὠφελεῖ, χρησιμεύει,
 προετοιμάζει· πρὸ ὁδοῦ ἔση, θέλεις ὠφελήσῃ, Λουκιαν. 6, σ.
 280. Πρβ. πρὶ ποδῶν, φρουδός κτλ. [Ὀδός, ὁδός, οὐδός, κ.
 οὐδας εἶναι ἀκριβῶς συγγενῇ καὶ πρὸς ἀλλήλα, καὶ μετὰ τὸ βάδος·
 τόνος καὶ γένη δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπατώσι.]
 Ὀδός, ὁ, Ἰων. οὐδός, τὸ κατώφλιον τῆς θύρας· Σοφοκλ. Οἰδ.
 Κ. 57. 1590. εἶναι ἡ προτ. λέξις.
 Ὀδοσκοπέω, ὦ, φυλάττω τὰς ὁδοὺς. 2) καὶ ὡς κλέπτης, ὁδο-
 σκόπος· καὶ ὁδοδόκος, κ. ὁδουρος, καὶ ὁδοφύλαξ.
 Ὀδοσκόπος, ὁ, ἡ· Ζ. πρ.
 Ὀδοστατῶ, ὦ, φυλάττω τὴν ὁδόν. 2) ἐμποδίζω τὸν δρόμον,
 Φιλῆς, ἐκ τοῦ
 Ὀδοστατῆς, ου, ὁ, ὅστις ἵσταται εἰς τὴν ὁδόν, ἐπιστατῆς, ἡ
 προστατεύει τὰς ὁδοὺς, Φιλῆς.
 Ὀδοστρωσίς, ἡ, ἀντί ὁδοῦ στρώσις, στρώσις τῶν κοινῶν ὁ-
 δῶν, Πανδέκτ.
 Ὀδουρέω, ὦ, ταυτ. ὁδοσκοπέω.
 Ὀδούρης, ὁ, κ. Ὀδουρος, κ. Ὀδούρος, ὁ, ἡ (οὐρος, ὁδός),
 Εὐρ. Ἰων. 1617. ἡ ὁδηγός, ἡ συνοδευούσα. 2) κλέπτης παραφυ-
 λάττων εἰς τὰς ὁδοὺς, ὡς ὁδοδόκος, κ. ὁδοφύλαξ, Σχολ. Πίνδ.
 Πύθ. 2, 62.
 Ὀδοὺς, ὄντος, ὁ (Ἰων. ὁδῶν, ὄντος) ὁδόντι, καὶ πᾶν ἐξέχον ὡς
 ὁδόντι· Ζ. ὁδῶ
 Ὀδοφυλακέω, φυλάττω τὴν ὁδόν, Φώτιος.
 Ὀδοφύλαξ, ὁ, ὁ φυλάττων τὰς ὁδοὺς. 2) κλέπτης, παραφυλάτ-
 των εἰς τὰς ὁδοὺς.
 Ὀδῶ, ὦ (ὁδός), δέχων τὴν ὁδόν, φέρω εἰς τὴν ὁδόν, ὁδηγῶ·
 καὶ Μεταφ.· τινὰ τί, ἡ εἰς τί, Αἰσχύλ. Προμ. 497. Παθ. ὁδοῦσ-
 θαι, γίνεσθαι, συμβαίνειν· ὅθεν, εὐδοῦσθαι, καλῶς ὑπάγειν,
 ἐπιτυγχάνειν κ. ὁδοτός, τὸ ὅπ. Ζ.
 Ὀδύζομαι, ταυτ. ὁδύομαι. Ζ. ὁδύω.
 Ὀδύνεμα, τό, ὄν. ἀντί ὁδύνημα.
 Ὀδύνεω, ὦ, λυπῶ, προξενῶ πόνον, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 12, 8. Ὀ-
 δυνάομαι, λυπούμαι, στενοχωρούμαι, αἰσθάνομαι πόνον· ἐκ
 τοῦ
 Ὀδύνη, ἡ (ὁδύω), πόνος, λύπη, μελαγχολία· τοῖς νενικημένοις
 ὁδύνη, οὐαί εἰς τοὺς νικημένους, Πλούτ. Κάμιλ. 28.
 Ὀδύνημα, τό (ὁδυνάω), πόνος.
 Ὀδυνήρδης, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. — ῥῶς (ὁδύνη), πόνου πρόξενος, λυπη-
 ρός, ἀηδής.
 Ὀδυνήφειτος, ὁ, ἡ (φάω), παύων, ἀφανίζων τὸν πόνον. Ὁμ.
 Ἰλ. ε, 401.
 Ὀδυνήφορος, ὁ, ἡ, ἐμποιῶν, φέρων πόνον, ἄλγος, Φουρνοῦτ.
 Φύτ. Θ. 30, σ. 217.
 Ὀδυνοσπάς, ὁ, ὁ (σπάω), ἡρεδισμένος, εἰλκυσμένος ἀπὸ
 πόνου, Αἰσχύλ. παρὰ Πλούτ. 7, σ. 405. Η.
 Ὀδυνώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁδυνηρός.
 Ὀδυρμα, τό, κλαῦμα, παραπόνημα.
 Ὀδυρμός, ὁ, ὁ θρήνος, κλαυθμός· ἐκ τοῦ
 Ὀδύρομαι· Ζ. ὁδύρω.
 Ὀδυρτής, οὗ, ὁ, θρηνητής, κλαίων, Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 2,
 16, σ. 396.
 Ὀδυρτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — κῶς (ὁδύρω), κλίνων εἰς τὸ κλαί-
 ει, καὶ παραπονεῖσθαι· λυπημένος, κλαυθμηρός· παραπονιάρης.
 Ὀδυρτός, ἡ, ὄν (ὁδύρω), κλαυμένος, θρηνημένος, ἀξιοθρήνητος,

ἀξιοδάκρυτος.

Ὀδύρω, Συνήθ. ὁδυρομαι, λυπούμαι, κλαίω, θρηνῶ· μετὰ αἰτίαι.
 καταλυπῶ, κατακλαίω τινα· Ζ. ὁδύω.
 Ὀδυσεύς, ὁ, ποιητ. ἀντί Ὀδυσσεύς, Ὁμ.
 Ὀδυσήϊος, ἰθ, ἰον, ἀντί Ὀδυσσεῖος.
 Ὀδυσσεΐα, ἡ. Νοητ. ποιήτικ, τὸ γνωστὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου.
 κυρίως, θηλ. τοῦ Ὀδυσσεύς.
 Ὀδυτσειακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν Ὀδυτσειαν.
 Ὀδυτσεύς, ἑως, Ἰων. — ἦος, Αἰολ. — εὖς, ὁ, Λατ. Ulysses,
 ἐκ τοῦ Αἰολ. Τδυσσεύς, Κιντιλ. 1, 4, ὁ γνωστότατος ἥρως τῆς
 Ἑλλάδος· Ὁ Ὁμηρ. τὸν παρονομάζει ἐκ τοῦ Ὀδυσσάμενος, ἡ-
 γουν ὀργίλος, Ὀδυσ. τ, 407.
 Ὀδύσσωμαι, ἐκ τοῦ ὁδύσσω, (ὁδύω), ὅθεν ὁδύσατο, ποιητ.
 ὁδύσατο, μετὰ Δοτ, λυπούμαι, ὀργίζομαι κατὰ τινος· ἐμὴν νη-
 δύν, ἀντί διὰ τὴν ν. Ὀδυσ. ε, 423. ὁδύσατο Ζῆνα, ἐπέειραξες,
 παρώργισεν ἐναντίον· ἑαυτοῦ· ὅθεν ὁδῶδυσται, Παρακ. Ὀδυσ. ε, 423.
 Ὀδύω, Λακ. Οὐδύω, θεματικὸν τοῦ ὁδύρος, ὁδύνω, ὁδύζω, ὁδύσ-
 σω, ὁδύσσομαι, καὶ τοῦ ὁδύρω, ὁδύρομαι, καὶ τοῦ ὁδύνη, ἡ, καὶ
 ὠδός, ὠδύνω, ὠδύσις· προξενῶ λύπην, πόνον, ἡ θυμόν, ἀγανά-
 κτησιν· Ζ. ὁδῶ.
 ὈΔΩ, ὁδῶ, θεματικὸν τοῦ ὁζῶ. ὁ οὗτος τοῦ ἄζω· ὅθεν ὁδῶ-
 δα, ὁδῶδῃ, ὁδμῇ κ. ὁσμῇ, ὡς ἐκ τοῦ ἄζω, ἀδμός, ἀτμός, ἀτ-
 μῇ, αὐτμῇ, ἀτμῇ, ἀτμα· ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ ἄζω (φυσῶ, χου-
 χουλίζω) περιέχει τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ αἵματος, οὕτως ἐκ τοῦ ὁδῶ (καθ-
 ὡς ἐκ τοῦ ὄγῳ καὶ οἴγῳ), ὁ τύπος οἴδω, οἰδάω, ἔω, ἄνω, αἶ-
 νω, κτλ. ἐμφυσῶμαι, φουσκάνομαι, πρήσκομαι ἀπὸ ἐγκαλειόμενον
 αἵμα, ἡ θερμότητά (Πρβ. ζῶω, τὸ πνέω, φυσῶ κ. ζέω, τὸ βρά-
 ζω). 2) ὁ οὗτος τοῦ ἄδω, ἔδω, (ἄζω), τρώγω, καταβιβρώσκω·
 ὅθεν ἔδωδῃ, τὸ φαγητόν· ὁδῶν, τὸ ὁδόντι (ὁ τρώγων). 3) ὁ οὗ-
 τύπος τοῦ ἄτω, ἄάτω, ὁδῶ, Ἰων. ὠδῶ, ὄτω, οὐτάω· καὶ
 ὁδύω, ὁδύνω, ὁδύρω κτλ. ταυτ. βλάπτω, νύσσω, κτυπῶ, πλη-
 γόνω· ὁδομαι εἶναι Μεταφ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κινεῖσθαι,
 φροντίδος πόνου αἰσθάνεσθαι· ἀλλὰ Ζ. τοῦτο.
 Ὀδῶδα, παλαιός παρακ. τοῦ ἔζω, μυρίζω, ἡ βρωμῶ, δηλ. ἐκ-
 πέμπω ἐξ ἑμαυτοῦ μυρωδίαν τινα· ὁδῶδασι, μυρίζουσι τὰ ἄνθη·
 Πλούτ. 11, σ. 44. Η. Ὀδῶδῃ ἀντί ὁδῶδα· Ζ. ὁζῶ.
 Ὀδῶδῃ, ἡ (ὁζῶ, παρακ. ὁδῶδα) ὁσμῇ, μυρωδίᾳ καὶ ἡ αἰσθητικῇ
 τῆς ὁσμῆς, Πλούτ. 8, σ. 568. Κλήμ. Παιδ. 2, σ. 212.
 Ὀδῶδῃς, ὁ, ἡ, ἡ Ὀδῶδῃς, μυρίζων, ἡ βρωμῶν, Ἰπποκρ. σ. 295.
 Ὀδῶδυσται, Ἰων. ἀντί ὠδυσται, Παρακ. τοῦ ὁδύομαι.
 Ὀδῶν, Ἰων. ἀντί ὁδούς, Ἡρόδ. 6, 107.
 Ὀδῶρέω, ταυτ. ὁδοφυλακέω.
 Ὀδῶτός, ἡ, ὄν, (ὁδῶ) περιπατητός, διαβατός, Δῖων. Χρυσόστ.
 1, σ. 145. Μεταφ. εὐκόλος νὰ πραχθῇ. Ζ. ὁδῶ.
 Ὀζοσσι· Ζ. οἷς.
 Ὀζαινα, ἡ (ὁζῶ), βοτάνη τις δυσώδης, κ. βρωμερά· καὶ πρῆγμα
 βρωμερὸν φερόμενον εἰς τὴν μύτην· ὅθεν, ὁζαινικός, ὁζαινίτης, ὁ,
 ἔχων τὸ πρῆγμα τοῦτο. 2) εἶδος πολυπόδος δυσώδους, ἄλλως,
 βολβίταινα, κ. ὁζαλις.
 Ὀζαινικός, ἡ, ὄν Ζ. ὁζαινα.
 Ὀζαινίτης, ὁ, κ. Ὀζαινίτις, ἡ, ταυτ. πρ.
 Ὀζαλέος, ἑα, ἑόν (ὁζός), ἔχων κλωνάρια, Ἀνάλ.
 Ὀζεία, ἡ, ταυτ. θραπεία, ὡς ἀοζέω ταυτ. θραπείω, ἐκ τοῦ
 ἀοζός, ἡ ὁζός, ταυτ. θραπῶν. [ἴτως, ἐκ τοῦ ἄζω, ὁζῶ, ἀνασαι-
 νω, ἀσθμαίνω, κάμνω τι μετὰ σπουδῇ. Πρβ. ἔχονις, κ. διακονίς,
 ὡσαύτ. ἀτμῇ, ἑνος, — μενίς, τὸ ὁποῖον πιθανῶς παράγεται ἀ-
 πό τοῦ ἄζω, τουλάχιστον κατὰ τοὺς παλ.]
 Ὀζέω, δίδει εἰς τὸ χρήστ. ὁζῶ τοὺς χρόνους, ὁζήσω κ. ὁζέσω, ὡζεσα κτλ.
 Ὀζη, ἡ (ὁζῶ), δυσωδία, βρώμα· ἐξαιρ. τοῦ στόματος. 2) τὸ δερ-
 μα τοῦ ἀγρίου ὄνου, Σουίτ. Πρβ. ὁσμῇ.
 Ὀζοθήκη, ἡ, κοπροθήκη, ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, Κύριλλ.
 Ὀζόλης, ου, ὁ, Ὀζολίς, ἡ (ὁζῶ), βρωμερός, δυσώδης· Καθ.
 βαρεῖαν ὁσμὴν ἐκπέμπων· ὁζόλαι, φυλὴ Λοκρῶν, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς χω-
 ραί των ἐξήρχετο μυρωδία θραπείου, καὶ ἄλλων ὀρυκτῶν, Πλούτ.
 13, σ. 386. Η. Ὀζολίς, ἡ, εἶδος δυσώδους πολυπόδος, ἄλλως,
 ὁζαινα, βολβίταινα, ὁσμύλος.
 Ὀζος, ὁ, μέλος, σκέλος· γόνυ τοῦ δένδρου, ὅθεν ἐκφύεται κλών
 ἡ ἡδύνατο νὰ ἐκβῇ· καὶ αὐτός ὁ κλών, Ἰλ. β, 312. 2) Μεταφ.
 κλωνάριον, ἀπόγονος, υἱός, ὡς ὁζός Ἀρεως. [Κατὰ διάλ. ταυτ.
 ὄτχος, μίσχος· τὸ σχ ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὸ ξ· ξ δὲ καὶ μεταβάλλ-

- λονται· Ζ. Ξ.]
 Οζόστομος, ὁ, ἡ, οὐτινος μυρίζει, βρωμᾷ τὸ στόμα, Μάρκ.
 Αντ. ε, 28.
 Οζόχρωτος, ὁ, ἡ, οὐτινος τὸ δέμα, τὸ κορμίον μυρίζει, βρω-
 μᾷ, ἡ εὐωδιάζει, τὸ ὅποιον εἶχεν Ἀλέξ. ὁ μέγας. Γλωσσ. Στεφ.
 Οζόω, -οῦμαι (ὄζος), ἐκφύω κλωνάρια : τὰ ἄκρα ὀζοῦται εἰς χεῖρας,
 οἱ ἄκροι, οἱ ἐξώτατοι κομβοὶ ἐκφύουσι δακτύλους. ὡς κλωνάρια,
 Θεόφρ.
 Οζυξ, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμόζυξ, Ἡτύχ. Ζ. οἰέτης.
 Οζω, μ. ἦτω, Παρχ. ὄζωδα, μετὰ γεν. μυρίζω, ἐκπέμπω ἐξ ἐ-
 μαυτοῦ ὁσμήν τινα : ὄζει φρυγίας τρυφῆς, μυρίζει (δηλ. φανερόναι,
 προδίδει) Ἀσιανήν τρυφήν· καὶ μετὰ αἰτ. ὤμην ὅτι τοιοῦτο πάντες
 οἰοῦσιν οἱ ἄνδρες· χωρὶς πτώσιν, ὄζει, βρωμᾷ, δυσωδιάζει· καὶ
 Μέσ. κακὸν ὀζόμενος. [Οζω εἶναι ὁ οὗτος τοῦ ἄζω, πνέω,
 ἐξατμίζω ἐξ ἐμαυτοῦ.]
 Οζώδης, ὁ, ἡ (ὄζη, ὄζω), μυρίζων, βρωμερός.
 Οζώδης, ὁ, ἡ (ὄζος), διηρημένος εἰς ὄζους, γεμάτος ἀπὸ ὄζους,
 ἦγουν κλωνάρια ἠγόνατα, Θεόφρ. Ζ. Ὀζος.
 Οζώλης, ταυτ. ὄζολης, Ἡτύχ. ὡς ὀπυώλης κ. ὀπυιόλης.
 Οζωτός, ἡ, ὄν (ὄζω), ταυτ. ὄζωδης ἀριθ. 2, Θεόφρ.
 Οη, ἡ, ταυτ. ὄα.
 Οη, ἡ, δῆμος τις τῆς Ἀττικῆς.
 Οῦ, ἀντὶ ὅτι πρὸ δατείας. Ἀμφ. 2) ἀντὶ ὄζι. Ζ. κ. "Οῦ" οὐνεκα.
 Οῦεν, Ἐπίρ. κυρίως, παλαιὰ αἰολ. γενική τοῦ ὄς. Ζ. οἱ. ἀπὸ τὸν ὁποί-
 ον τόπον, ἡ χρόνον, ἡ πρόσωπον. 2) διὰ τοῦτο. Ζ. τός.
 Οῦέω, κ. Ὀδέω, ταυτ. ὄδομαι κ. ὄδω.
 Οῦη, ἡ, φροντίζω, προσοχή, Ἡτύχ. Ζ. ὄδομαι.
 Οῦι, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ οὔ, ὅπου, Καλλιμ.
 Οῦμα, τὸ, ταυτ. ὄμμα, Νίκανδ. Ἀλεξ. 33. ὡς ὄθη, ἡ, ταυτ. ὄρα.
 Ἐκ τοῦ ὄδομαι, ὄπτομαι, ὄσσω, ὡς λίζω, ἀντὶ λίσσω,
 λίπτω.
 Οὔνεϊος, εἰα, εἶον, ἄλλοδαπός, ἐξωμερίτης, ξένος· λέξις ἐκ
 τῶν μετ' Ὀμηρον. ἀπαντωμένη εἰς Δημοκρίτον, Ἰταῖον καὶ Πλά-
 τωνα. Ἀλλ' εἰς τὸν Λυκοφρ. 104. εἶναι Οὔνεϊον βρόχων, ἀντὶ ὄ-
 ζόνειος, ταυτ. ὄζόνιος. [Ἐκ τοῦ ἔθνος, ἐθνεῖος, καὶ ἴσως συγχω-
 νεύσει τοῦ ο ἄρθρου. Πρβ. ὀβολός, μ. ὄλον ὅτι οἱ παλαιοὶ τὸ ἔθλου-
 σιν ἐκ τοῦ νόθος, νοθείος, μεταθ. ὄθνεϊος.]
 Οὔνεότυμβος, ὁ, ἡ, ὅστις ἐνταφιάζεται εἰς τὴν ξενίτειαν,
 Μανέξ. 4, 280.
 Οὔομαι, φροντίζω, μὲ μέλει· οὐκ ὄδομαι, δὲν μὲ μέλει, δὲν φο-
 βούμαι, μετὰ γεν. Ἰλ. α, 180. ο, 107. [Νομ. ἐκ τοῦ ὄδω ταυτ. ὄδω.
 (Ζ. ΟΔΩ), ὄθεν καὶ, ὄδω, ὠδέω, κινῶ, πρῶγινω· ὄθεν οὐκ
 ὄδομαι, ταυτ. οὐ μετατρέπομαι τινός, νοητ. ἔνεκα, δὲν στρέ-
 φομαι εἰς αὐτὸν νὰ τὸν ἰδῶ, δὲν μὲ μέλει δι' αὐτόν. Εἶναι τρόπον
 τινὰ τὸ ὄδομαι τοῦτο ταυτ. (ὄδομαι), ὄπτομαι, ὄσσομαι, ἦγουν
 βλέπω, παρατηρῶ· ὡς ὄμα, ταυτ. ὄμμα· Ὁ Ἡτύχ. ἔχει καὶ
 ὄθη, ἡ, ταυτ. ὄρα, φροντίζω· Ὀδέω κ. Ὀδέω, ταυτ. φροντίζω,
 καὶ Ὀδύλλομαι, ταυτ. διανοοῦμαι, κ. Ὀδέομαι, ταυτ. μέμφομαι·
 ὄθεν γίνεται φανερά ἡ συγγένειά του μὲ τὸ ὄσσομαι κ. ὀπίδομαι.]
 Οὔόνειον, τὸ, ἀντὶ ὄζόνιον, Γαλην.
 Οὔόνη, ἡ, λινοῦν πανίον, ὡς κάλυμμα, Ἰλ. γ, 141. "Ὅτι ἦσαν
 λεπτὰ καὶ ἀκριβὰ, μᾶς διδάσκει ἡ μεταγενεσττέρα χρησις των,
 καὶ εἰς τὸν Φιλόστρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ πολυτέλειαν, τρυφή. 2) ὡς
 καραβίου πανίον· Πρβ. ἐπιπλόν. 3) χιτῶν, ὑποκάμιτον, Ἰλ. σ,
 410. 4) ὡς τραπεζομάνδηλον.
 Οὔόνιος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ λινοῦν πανίον, Λουκ.
 Οὔόνιον, τὸ, ὑποκ. μικρὸν μέρος λινοῦ πανίου. ἡ λεπτόν πανίον
 ἀπὸ βήτσον, ἡ σινδών. 2) μέρος πανίου διὰ ὀστίμων πονοῦντος
 μέρους· ἡ καὶ ξανθόν.
 Οὔονιοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν ὄζονια.
 Οὔοννα, ἡ, Διοσκ. 2, 213. ἱατρικόν τι φάρμακον, τοῦ ὁποι-
 ου τὴν ἀρχὴν καὶ παραγωγὴν δὲν ἤξευραν οὐδὲ οἱ παλαιοί.
 Οὔονοποιός, ὁ, ὑφαντὴς λινοῦν πανίων, Διοσκ. 5. 152.
 Οὔονοσκεπής, ὁ, ἡ (σκέπη), σκεπασμένος μὲ ὄζονην, Νι-
 κητ. Χρον. 303.
 Οὔ' οὐνεκα, Νομ. ἀντὶ ὅτου ἔνεκα. Εἰς τὸν Σοφοκ. Ἡλέκ. 1308.
 ἀντὶ ὅτι 2) καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ, Σοφοκ. Οἶδ. Τύρ. 1016. "Ἐ-
 πρεπε (νομίζουσι) νὰ γράφεται ὅλον ὁμοῦ Ὀζοῦνεκα· ἀλλ' οὔτε
 ἐκ τοῦ ὅτου, οὔτε ἐκ τοῦ ὅτι εἶναι· εἶναι δὲ ἐπὶ ῥῆμα Ὀζι, ἡ-
 ταν ἐν τούτῳ, κατὰ τοῦτο, ἐπειδὴ, κτλ. Εὐρίσκειται δὲ καὶ εἰς Αἰσχύλ.

- Προμ. 330. Αἰ. 113. Οἶδ. Κ. 940. κ. 1002, Τρυχ. 276. Ζ. οὐνεκα.
 Οὔριξ, ταυτ. Ὀμόριξ. Ζ. ἄριξ.
 Οὔροος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμόροος, ὁμότονος, ὁμόφωνος, Ἡσυχ.
 Οὔρυονεύς, ὁ, Κύρ. ὄν. Ὀρ.
 Οὔρυς, υος, ὁ κ. ἡ, ὄνομα ὄρους τῆς-Θετταλίας.
 Οἶ, κ. Ὀἶ, ἐκφώνημα πόνου, συμπαθείας, καὶ λύπης· ἄχ! οἶμοι,
 κακὸν εἰς ἐμέ, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ· οἶμοι τάλας! οἶμοι κακῶν!
 Καὶ θαυμαστικόν : οἶμοι σοφίας, Ἀριστοφ. Νεμ. 773, Ἀχαρ.
 590. ὅς τις μεταχειρίζεται καὶ οἶ, Εἰρ. 932, καὶ παίζει μὲ τὴν
 οἶ δοτικ. τοῦ οἶς. Πρβ. κ. εὔοι.
 Οἶ, Ἐπίρ. κυρίως, ἡ παλαιὰ δοτικ. τοῦ ὄς, ὁ, γεν. οὔ, δοτ.
 οἶ, ὅπου, εἰς ὅποιον μέρος· μετὰ γεν. οἶ κακῶν· ὡσαύτως καὶ
 ποῖ γνώμης, Σοφ. Ἀντιγ. 42. τὸ ὅποιον αὐθαδῶς ἐδιάρθρωσεν ὁ
 Βρούγκιος Παν.
 Οἶ, δοτ. τοῦ ὄς, αὐτῶ· οἶ αὐτῶ, ἀντὶ ἑαυτοῦ. Αἰτιατ. ε.
 Οἶα, ἡ, προβάτου δέρμα. ἐκ τοῦ οἶς, οἶς. 2) ταυτ. ὄα, ἡ σουρ-
 βία. Ζ. κ. οἶη.
 Οἶαγρος, ὁ, κ. Ποιητ. Ὀἶαγρος, Κύρ. ὄνομα.
 Οἶαδόν, Ἐπίρ. (οἶος), ταυτ. μοναδόν, μοναχῶς, ἐρημικῶς, Νίκανδρ.
 Οἶακηδόν, Ἐπίρ. ὡσάν οἶαξ.
 Οἶακίζω, Ἰων. οἶηκίζω, μ. ἴσω (οἶαξ), διευθύνω, στρέφω τὸ
 τημόνι, κυβερνῶ, κυρίως καὶ Μεταφ.
 Οἶακισμα, τὸ, τὸ τημόνισμα, κυβερνήμα τοῦ καραβίου.
 Οἶακιστής, ου, ὁ, ὁ Κ. τημονάρχης.
 Οἶακίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ οἶαξ.
 Οἶακονόμος, ὁ, ἡ (οἶακα νέμων), ὁ διευθύνων τὸν οἶακα, κυ-
 βερνῶν τὸ πλοῖον. Μεταφ. διοικητής, ἡγεμών, Αἰσχύλ. Προμ.
 140. -νομέω, τὸ ῥῆμα.
 Οἶακостρόφος, ὁ, ἡ (οἶακα στρέφων), ταυτ. οἶακονόμος.
 Οἶαξ, ἄκος, ὁ, Ἰων. οἶηξ (οἶω), κυρίως, ἡ λαβὴ τοῦ τημονίου,
 ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ πιάνουσι καὶ τὸ διοκοῦσι, Πλάτ. Πολιτικ. §.
 16. Ἀριστοτ. μηχαν. τὸ μέσον μέρος ὀνομάζεται αὐχὴν, Πολύ-
 αιν. 3. 11. 4. Πρβ. κ. οὐρανός· τὸ κατώτερον, πηδάλιον, πη-
 δόν, καὶ πλάτη. 2) Καθ. τὸ τημόνιον ὅλον εἰς τοὺς ποιητ. καὶ
 Τροπ. οἶαξ ποδός, Εὐρ. φρενῶν, Ἀνάλ. 3) Ἰλ. ω, 269. εὐ
 οἶηγεσσιν ἀρηρός, οἱ κρέκκοι, διὰ τῶν ὁποίων διέρχονται τὰ σχοι-
 νία, ἡ λωρία τοῦ τροχοῦ.
 Οἶαξ, ἄκος, ὁ, Κύρ. ὄν. Εὐρ. Ὀρεστ.
 Οἶαξίς, ἡ, κ. Οἶαξίς, ἴδος, ἡ, Κύρ. ὄνομα.
 Οἶάτης, ὁ, κ. οἶατίς, ἡ, ταυτ. κωμήτης, ἐκ τοῦ οἶη, δηλ.
 κώμη. Σοφοκ. Οἶδ. Κ. 106, οἶατίδος ἐκ νομοῦ, κατὰ τινος ἐκ τοῦ
 δήμου Οἶη· κατ' ἄλλους, ἐκ νεμήτεως τῆς προβατευομένης, ὡς
 Ἡσυχ. ἐκ τοῦ οἶς, οἶος, οἶας.
 Οἶάω, Οἶόω, κ. Οἶνίζω, κ. Οἶνόω, ἐκ τοῦ οἶος, οἶνος, ταυτ. μο-
 νάζω, Ἡτύχ.
 Οἶβας, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Οἶβος, ὁ, κρεὰς ἀπὸ τοῦ ὀπιθῆν μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ βοός,
 Λουκιαν. Λεξιφ. ἔμεινεν ἡ λέξις εἰς τὸ σύνδεστος ὀχθοίβος.
 Οἶβάτας, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Οἶγνυμι, Οἶγνύω, ἐκ τοῦ οἶγω, μ. ξω, ἀνσίγω· ὄθεν ὠῖξε, οἶ-
 γε, οἶχθῃ· ἐκ τοῦ οἶγνυμι, ὠἶγνυντο. Ζ. ΟΓΩ.
 Οἶδα, Οἶσα, Οἶδε, Παρακ. τοῦ εἶδω, μὲ τὴν σημασίαν γινώσκω,
 καταλαμβάνω, δύναμαι. Ζ. εἶδω κ. ἰδω· χρησιμεύει καὶ εἰς πε-
 ριγραφὴν, ὡς Ῥανίς ὕδατος καὶ πέτραν οἶδε κοιλαίνειν, Ἀριστ. Αἰετ.
 Οἶδαίνω, κ. Οἶδάνω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1165. πρήττω, φουσκῶνω,
 κάμνω τι νὰ πρησθῇ. 2) ὡς οὐδ. ταυτ. οἰδάω, εἶμαι πρηγμένος,
 πρήττομαι. Οἱ χρόνοι ὡς ἐκ τοῦ οἰδέω.
 Οἰδαλέος, ἑα, εἶον (οἰδάω), φουσκωμένος, πρηγμένος, Ἀρ-
 χιλ. Λεξιφ. 1.
 Οἰδάνω, ταυτ. οἰδαίνω, Ὁμηρ.
 Οἰδαξ, ἄκος, ὁ, ταυτ. φήληξ, ἄωρον σῆκον, Σουίδ.
 Οἰδασθα, αἰολ. ἀντὶ οἰδας, συγκοπ. οἰσθα. Ζ. Θα.
 Οἰδάω, κ. Οἰδέω· καὶ Οἰδάνω, Οἰδαίνω, μ. ἦσω, πρήττομαι,
 ἐπὶ παντός σώματος, τὸ ὅποιον ἐμφυσᾶται καὶ φουσκώνεται δι'
 ἐγκεκλεισμένου, ἡ γεννωμένου αἵρος, ἡ θερμότητος, ὡς εἰς
 τὴν βράσιν τοῦ οἶνου, εἰς τὴν σήψιν τῶν ζώων κτ. 2) Μεταφ.
 ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῶν παθῶν, καὶ τῆς κινήσεως καὶ ἐνεργείας,
 ἥτις εἶναι ἡνωμένη μὲ αὐτά· καὶ ἐπὶ κομπωδῶν λέγων καὶ λέ-
 ξιν : πράγματα οἰδέοντα (Ἰων. ἀντὶ οἰδάνοντα) εἰς τὸν Ἡρόδ.
 τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς ἀναβρατμόν, καὶ ἀταξίαν· οἰδουμένη

τῷ χρόλῳ, Ἡλίοδ. σ. 62, Κορ. καὶ ἐπὶ αὐξήσεως ὀπωρικῶν καὶ φυτῶν. Ζ. ΟΔΩ, ὄδω. ὄθεν
 Οἰδημα, τς, πρήγμα, φούσκωμα. ὄθεν
 Οἰδηματόεις, εσσα, εν, κ.
 Οἰδηματώδης, ὁ, ἡ, πρηγμένος, ἔχων πρήγμα.
 Οἰδησις, ἡ (οἰδάω), τὸ πρήσκειν, πρήγμα, φούσκωμα, ὕψωμα.
 Οἰδιπόδειον, τὸ, τάφος τοῦ Οἰδίποδος.
 Οἰδιπόδης, αο, εω, ὁ, κ.
 Οἰδίπους, οδος, ου, ὁ, ὁ εἰς τὴν παλαιὰν τραγωδίαν γνωστὸς βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. ὄθεν
 Οἰδιποδίων, ὁ, κ. Οἰδιποδιονίδης, ὁ, Πατρων. ἐκ τοῦ πρ. Ἑτυμ. Μ.
 Οἰδίσκω, Ἑνεργ. πρήσκω, φουσκῶ.
 Οἰδμα, τὸ, κυρίως, ταυτ. οἶδος, πρήγμα, φούσκωμα, ὕψωμα. Εἰς τοὺς ποιητ. ἢ φουσκωμένα, καὶ ἀναβράζοντα θάλασσα. τὸ ἐγειρμένον, καὶ ὑφούμενον κύμα· τὸ φουσκῶμα τῶν ἀνέμων· οἰδμα νότων, Ἀνάλ.
 Οἰδματόεις, εσσα, εν, ἐκ θαλάσσης ὑφιστάμενος, γινόμενος, κὼλος, θαλάσσης κὼλος, Ὀπ. Ἀλ. 5, 273. : πόρος, γεμάτος κύματα, Ἀθήν. 11.
 Οἰδνον, τὸ (ὡς ἐκ τοῦ οἰδανός συκοπ.) ταυτ. ὕδνον (ἐτυμολογικὴ σηματοῖα τῆς λέξεως ὕδνον ἐκ τοῦ οἰδάω).
 Οἰδοποιεῖω, ὦ, ταυτ. οἰδαίνω, οἰδίσκω, Γλωσσ. Στεφ.
 Οἰδσις, τὸ, πρήγμα, φούσκωμα, Νίκανδρ. ἐκ τοῦ ὄδω, οἶδω, οἰδάω.
 Οἰέανος, ὁ, ἡ (οἶος, ἐάνον), ἐν φόρημα ἔχων, ὡς οἰοχίτων, Ἀπολ. Ρόδ. 3, 646. ἀλλὰ πολλὰ χειρόχρ. ἔχουσιν ἡέανος.
 Οἰεσις, εος, ἐη, εον, (οἶς), προβάτινος, ἀπὸ πρόβατον· οἶση (δορά), δέρμα προβάτου, προβιά Η.
 Οἰέομαι, νομίζω, ὑπολαμβάνω· ἀντὶ τούτου, ἐνεστ. οἶμαι, οἶμαι, οἶστομαι, ῥησάμην, ῥημαι, ῥήσην, Λακ. οἶω, ἀντί οἶω· ἄρα, οἶω.
 Οἶος, ἐη, εον, ταυτ. Οἶσις.
 Οἶετης, εος, ὁ, ἡ, Ἰλ. β, 765, οἶετας, ὅπου ἄλλοι ἀνέγ. οἶετας, κ. ἀέτεας, ταυτ. ὁμάετας, ὁμήλικας, ὡς ὄθριξ, ὄθριος, ὄθρις κτλ. Ἡ πρώτη ἀνάγ. φαίνεται ὅτι ἐγενήθη ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου.
 Οἶζυος, ὁ, ἡ, ἀντὶ Ὀῦζυρός, Θεοκρ. 27.
 Οἶζυρός, ἁ, ὄν, Ἑπὶρ. -ρως, ἀττ. οἶζυρός, ἀξιοθρήνητος, ἀθλιος, δυστυχής· ἐλεεινός· ὀχληρός, Θεοκρ. 27, 13. ὅπου κεῖται ὀῦζυος. Ζ. οἶζύω.
 Οἶζύς, ὅς, ἡ, ἀττ. Οἶζύς, κ. Οἶζυρός (ἐκ τοῦ οἶζω, οἶω), πάθος, ταλαιπωρία· θρήνος. Κοῖντ. Σμυρ. 2, 88. ἔχει τὴν αἰτιατ. οἶζύα. Ἰδε. τὸ εφ.
 Οἶζύω, Ἀττ. Οἶζύω, (οἶζύς), ἐλεεινολογῶ· φροντίζω· μέ μελεῖ, Ἰλ. γ, 408. πάσχω, Ἰλ. ε, 80. ὑπομένω ταλαιπωρίαν, εἶμαι ταλαιπωρος, δυστυχής, Ἀπολλών. 4, 1324. [Ἐκ τοῦ οἶζω, ὁλολύω, κράζω οἶ, οἶ, ὡς οἰμῶζω κράζω, πάντοτε οἶμοι· αἰάζω, ἐκ τοῦ αἰά· ἰάζω, ἐκ τοῦ ἰά. κτ. Ἐκ τοῦ οἶζω, ξω γίνεται οἶκτος, οἶκτιζω, οἶκτειρω, ταλανίζω, ἐλεεινολογῶ· ἄρα οἶζυρός, ταυτ. οἶκτός, κ. οἶζύς, ταυτ. οἶκτος, δυστυχία· ἀξιοθρήνητος.]
 Οἶζω, ἀντὶ οἶω· ὄθεν μ. οἶσω εἰς τὸ φέρω· τὸ σύνθ. δυσοἶζω, κ. οἶστός, ὀϊστός, τὸ ῥηματ.
 Οἶζω, ὄθεν οἶζύω, τὸ ὀπ. Ζ.
 Οἶη, ἡ, ἀντὶ οἶα, οἶα. ταυτ. κώμη, Ἡσύχ. κ. Ἀπολλών. Ρόδ. 2, 139. Ζ. καὶ οἰάτης.
 Οἶηλον, τὸ, ταυτ. οἶαξ, Ἰων. οἶηξ, τημόνι, Ἰλ. τ, 43.
 Οἶηκα, αἰτιατ. Ἰων. ἀντὶ οἶακα, ἐκ τοῦ οἶηξ, οἶαξ.
 Οἶηκίζω, Οἶηξ. Ζ. οἶακίζω, οἶαξ.
 Οἶημα, τὸ (οἶομαι, οἶεομαι), γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχει τις περὶ πράγματος τινός ἢ προσώπου· ἔξαιρ. τὴν ὁποίαν ἔχει τις περὶ ἑαυτοῦ, φαντασία Η. ἢ ὑπερηφάνεια, Πλούτ.
 Οἶηματίας, ὁ, κυρίως, ὅς τις ἔχει οἰήματα, γνῶμας· ὡς δογματίας, ὅς τις ἔχει δόγματα. 2) ἰδίως, ὅς τις ἔχει μεγάλην ὑπόληψιν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.
 Οἶηματίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ οἶημα·
 Οἶηξ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ οἶαξ.
 Οἶησις, ἡ (οἶομαι), γνώμη, ὑπόληψις. 2) τὸ νὰ ἔχη τις μεγάλην περὶ ἑαυτοῦ ὑπόληψιν, Διογ. Λαέρτ. 4, 50. Η. φαντασία· καὶ ἀντὶ πρόληψις,
 Οἶησισοφος, ὁ, ἡ, Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 456. κ. Οἶησίφρων, ὁ, ἡ, ταυτ. δοκησίσοφος, ἢ δοξόσοφος, σχημ. ὡς τὸ ἀσιφρων.
 Οἶητής, οῦ, ὁ, ὅς τις οἶσται, ὑπολαμβάνει. 2) Οἶητής, Ἰων.

(B.)

ἀντὶ οἰάτης, Ἡσύχ.
 Οἰήτος, ἡ, ὄν, ὑπολαμβάνόμενος μόνον, εἰς μόνην τὴν ιδεάν ὑπάρχων, ἢ δυνατός (συχνάκις δὲ καὶ καθαρῶς ἀδύνατος).
 Οἶα, ἡ, ἀντὶ οἶα, οἶα, ὅα, κ. ῥα, ὡα, Ἡσύχ.
 Οἶς, ἰδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ οἶς· αἰτιατ. οἶδα, Θεοκρ. 1, 9. Καλλιμ. Δηλ. 53.
 Οἶα, ας, εν, Ἰων. ἀντὶ, εἶοκα κτλ.
 Οἶαδς, Ἑπὶρ. Δωρ. οἶαδες, εἰς τὸν οἶκον, ἀντὶ οἶκον δὲ, Δωρ. οἶαδς, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 742. 779. ὡς χαμάδε, χαμαῖς, χαμάδς.
 Οἶαριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ οἶκος.
 Οἶεαχός, ἡ, ὄν (οἶεός), χυδ. σπῖτικός, ἀποβλέπων εἰς τὰ τοῦ οἴκου πράγματα.
 Οἶειοπραγέω, ὦ (τὰ οἶεῖα πράττω), ἀντὶθ. πολυπραγματέω, ταυτ. ἰδιοπραγέω, φροντίζω περὶ τῶν ἰδικῶν μου ὑποθέσεων, καὶ ἀδιαφορῶ διὰ τὰς ξένας.
 Οἶειοπραγία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πλάτ. Πολιτεῖ. 4, 11.
 Οἶεῖος, εἶα, εἶον. Ἑπὶρ. -εῖος, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν οἶκον, καὶ εἰς τὰ τοῦ οἴκου πράγματα· τὰ οἶεῖα, τὰ πράγματα τοῦ οἴκου, ἢ τῆς φαμίλιας· ἢ οἶεῖα, νοητ. γῆ, ἢ πατρίς. 2) ἀνήκων εἰς τὴν οἰκογενεῖαν, εἰς τὴν φαμίλιαν, συγγενεῖς, φίλοι· οἶεῖος ἔχειν πρόστινα. 3) ἐπιτηδεῖος, ἀρμόδιος· ὅ,τι γίνεται τρόπον τινὰ συγγενεῖς, φυσικόν τοῦ πράγματος, ὡς τὸ ἀντὶθ. ξένος· μετὰ τῆς πρὸς κτλ. 4) ἰδῖος, ἰδικός, π. χ. τὸ οἶεῖον, ἀντὶθ. τοῦ κοινόν ἢ δημόσιον· τοὺς ἡμετέρους οἶεῖους, τοὺς τούτων οἶεῖους, δηλ. ἰδικούς (φίλους, συγγενεῖς κτλ.) 5) μετὰ γεν. ἀνήκων, ἀρμόδιος, πρέπων, ἀνάλογος· οἶεῖαν τῆς ἀσεβείας ἔσχε τὴν τοῦ βίου κατατροπὴν· καὶ ὁ ὀπλισμός αὐτῶν ἐστὶν οἶεῖος τῆς τε χάρας, καὶ τῶν ἐπιτηδεύματων, Στράβ.
 Οἶεῖότης, τητος, ἡ, ἰδιότης τοῦ οἶεῖου· ἄρα φιλική, καὶ πιστὴ συναναστροφή· γαμικὴ συνοίκησις, γνωριμία, ἐμπιστοσύνη, συγγένεια.
 Οἶεῖοφώνως, Ἑπὶρ. μετὰ τὴν ἰδίαν του φωνήν, ἐκ στόματος, Φωτ. Κητ. Περσ. 9.
 Οἶεῖοχειρος, ὁ, ἡ, Ἑπὶρ. -χειρως, ταυτ. αὐτόχειρος, ἰδιοχειρος, Νικηφόρ. Γρηγορ. 21, 5. Ἀνα Κομ. Ἀλ. 13, σ. 416. Β.
 Οἶεῖσω, ὦ, οἶεῖόνω, κάμνω οἶεῖον, φίλον, ἢ πιστόν, ἢ ἀρμόδιον καὶ προσφύη. Μέσ. κάμνω φίλον κτ. εἰς ἑμαυτόν.
 Οἶεῖω, ἀντὶ Οἶεῖω, Ἡσίοδ. Θεογ. 530.
 Οἶεῖωμα, τὸ, τὸ προσηρμοσμένον, ἐπιτηδεῖότης, ἀρμοδιότης, οἰκοιοποίησις κτλ.
 Οἶεῖωσις, εως, ἡ, ἰδιοποίησις, τὸ κάμνειν οἶεῖον, φίλον, πιστόν, ἢ ἰδικόν -κειωτίνος, ἡ, ὄν, ἀρμόδιος, ἐπιτηδεῖος εἰς τὸ οἶεῖόνειν, συνάπτειν εἰς φιλίαν, συγγένειαν κτλ. Πλάτ. Σοφιστ. σ. 253.
 Οἶετσία, κ. -τία, κ. -σία, (ἐκ τοῦ οἶετής), ἀφηρ. αἱ δούλοι καὶ ὑπηρεταὶ τῆς οἰκίας.
 Οἶετεύω, ταυτ. οἶεῖω, κατοικῶ, Εὐρ. Ἀλκ. 437. ἢ συνοικῶ, Ἡσύχ. 2) οἶετεύομαι, εἶμαι οἶετής, ὑπηρετής ἢ δούλος.
 Οἶετής, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δούλος, κυρίως, σύνοικος· καὶ εὐγενική καὶ μαλακή λέξις ἀντὶ δούλος· οἱ οἰκέται, οἱ ὑπηρεταὶ τῆς οἰκίας· κάποτε καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα, Ἡρόδ. 8, 4, 106. Ξενοφ. Κύρ. 4, 2, 2. 5, 4, 2. Πλάτ. Πολιτεῖ. 5, 12.
 Οἶετσία, ἡ. Ζ. Οἶετσία.
 Οἶετιεύς, ὁ. Ζ. Οἰκτιεύς.
 Οἶετικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν οἶετείαν, ἢ εἰς τοὺς οἶετας, ὄθεν τὸ οἶετικόν, ἀντὶ οἱ οἰκέται, εἰς τὸν Πaus. κ. Πλούτ. καὶ μετὰ τοῦ γένος ἢ πληθός.
 Οἶετίς, εδος, ἡ, δηλ. τοῦ οἶετής· δούλη, ὑπηρετρία· καὶ ἡ οἰκοδόποινα, Θεοκρ. 19, 38. Ζ. οἶετής.
 Οἶεύς, ὁ, ταυτ. οἶετής, ὑπηρετής, δούλος, γεν. οἶεός, Ἰων. οἶκῆς, οἶκῆ, οἶκῆς κτλ. Ὀμ. 2) Κύρ. ὄνομα.
 Οἶεῖω, ὦ, μ. ἦσω, κατοικῶ, κρατῶ οἶκον, οἰκονομῶ, διοικῶ, κυβερνῶ, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 19. 1, 2, 64. ἢ οἰκουμένη, ἢ γῆ. Ζ. οἰκουμένη· ἢ πόλις οἶκῃ καλῶς, κακῶς, καὶ οἶκεῖται, Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 8, 5. 7, 5, 5. 1, 6, 23. ἀντὶ τοῦ διοικεῖται, εὐτυχεῖ· ὅς οἶκεῖται καλῶς σκηνὴ στρατιωτικὴ, Ξενοφ. Κύρ. ὅ,τι ἀνήκει εἰς καλῶς διατεταγμένην σκηνήν. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸ μέτρον. κ. Ἑνεργ. μετὰ τῆς ἐν, ἢ αἰτιατ.
 Οἶκῆτος, Ἰων. ἀντὶ οἶεῖος.
 Οἶκῆῖω, Ἰων. ταυτ. οἶεῖω· ὄθεν οἶκῆεῖνται, Ἡρόδ.

Οἰκημα, τό (οἰκέω), κατοικημένος τόπος· οἰκημα ποταμοῦ, ἀποικία γινομένη παρά τόν ποταμόν, Πίνδ. Ὀλύμ. 2, 2) κατοικία· θάλαμος (ὀνδᾶς)· οἶκος. 3) ἰδίως, τό δεσποτήριον, ἡ φυλακή· καί τοῦ πυλωροῦντος οἰκημα, ἄλλως, κλίτιον. 4) τό πορνοστάτιον εἰς τοὺς Ἀττ. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 4, ταυτ. οἰκίτης, Valcken εἰς Ἡρόδ. 7, 119.

Οἰκηματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ οἶκημα, ὑφιστάμενος εἰς τὸ οἶκημα, ὡς οἰκεῖος, οἰκικός, οἰκιακός.

Οἰκημάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ Οἰκημα.

Οἰκήσιμος, ὁ, ἡ, δυνάμενος νά κατοικηθῇ, Ἀρρίαν. ἐκ τοῦ

Οἰκήσις, ἡ (οἰκέω), τό κατοικεῖν· ἡ κατοικία· ὁ οἶκος.

Οἰκητήρ, ἡρος, ταυτ. οἰκητής, οἰκήτωρ, κάτοικος· ὅθεν

Οἰκητήριον, τό, ταυτ. οἰκία· κυρίως, οὐδ. τοῦ οἰκητήριος, ἀνήκων εἰς τόν κάτοικον.

Οἰκητής, οὗ, ὁ, ταυτ. οἰκητήρ. ὅθεν

Οἰκητικός, ἡ, ὄν, συνηθισμένος νά ἔχῃ οἶκον, καί νά κατοικῇ· ἀντίθ. ἄοικος, χωρίς οἶκον, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ.

Οἰκητόρια, τά, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί οἰκητήρια· σκεῦη, Ἡσύχ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔχουν ὁ Σουίδα καί τὸ Φωτίου λεξικόν Οἰκοπορεία.

Οἰκητός, ἡ, ὄν (οἰκέω), κατοικημένος, δυνάμενος νά κατοικηθῇ.

Οἰκήτωρ, ὁρος, ὁ, ταυτ. οἰκητής.

Οἰκία, ἡ, οἶκος, κατοικία, καί ἡ κατοικία τῶν ζώων. 2) ἰδίως, οἰκογένεια, φιλία, τό συμπλήρωμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ οἴκου. 3) τὰ πράγματα, ἡ περιουσία τοῦ οἴκου· ὡς τὸ οἶκος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνει τὴν οἰκοδομήν, οὕτως οἰκία Μεταφ. πᾶν ὅ, τι ἀποτελεῖ τὸν οἶκον, ἀνήκει εἰς τὸν οἶκον, Φιλόστρ. σ. 517.

Οἰκίαθης, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Οἰκίακός, ἡ, ὄν, ταυτ. οἰκεῖος, Πλούτ. Κικέρ. §. 20

Οἰκίτης, ὁ (οἰκία), ἀντί Οἰκήτης, Στεφ. Βυζ.

Οἰκίτιον, τό, ὑποκ. τοῦ οἶκος.

Οἰκίτιος, ἡ, ἰον (οἶκος), ἰδιωτικός, ἀντίθ. τοῦ δημόσιος, Γρηγόρ.

Οἰκίτω, μ. ἰσώ (οἶκος), κτίζω οἶκον, κάμνω κατοικήσιμον, γεμίζω μὲ κατοίκους. 2) μετατοπίζω κατοίκους εἰς οἶκον, ἡ εἰς χώραν· δίδω οἶκον, ἡ χώραν, ἡ πόλιν νά κατοικήσωσιν ἄνθρωποι εἰς αὐτήν· κτίζω, μετὰ αἰτ.

Οἰκίτης, ὁ (οἰκία), ἀντί Οἰκέτης.

Οἰκικός, ἡ, ὄν, ταυτ. οἰκεῖος καὶ οἰκετικός.

Οἰκίον, τό, μόνον κατὰ τύπον ὑποκ. τοῦ οἶκος, καί ταυτ. οἶκος. Πληθ. οἰκία εἰς τοὺς ποιητ. ταυτ. οἶκος· κατοικία, καθέδρα, διατριβή, φωλεά, τάφος κττ. Πρβ. δόμος.

Οἰκίος, ἡ, ἰων. ἡ, ἰον, ἀντί οἰκεῖος, Ἀναμφ.

Οἰκίσις, εως, ἡ (οἰκίω), κτίσις οἴκου, πλήρωσις μὲ κατοίκους, ἡ πλήθος κατοίκων.

Οἰκίσκη, ἡ, Δημοσθ. κ.

Οἰκίσκος, ὁ, μικρὸς οἶκος, θάλαμος· θήκη· κλωβίον κττ. ὑποκ. τοῦ οἶκος. 2) ταυτ. οἶκημα ἀρίθ. 4.

Οἰκισμός, ὁ, ταυτ. οἰκίσις, Σόλων.

Οἰκιστήρ, ἡρος, ὁ, κ. -κιστής, οὗ, ὁ (οἰκίω), ὅστις κτίζει, ἡ γεμίζει χώραν τινά μὲ κατοίκους, ἀποίκους.

Οἰκιστήριον, τό, ταυτ. οἰκητήριον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. 409.

Οἰκιστής, ὁ, ταυτ. Οἰκιστήρ. ὅθεν

Οἰκιστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, Πολυδ. 9, 7. ἀνήκων εἰς τὸν οἰκιστήν.

Οἰκισεύς, ὁ, Ἀθήν. 4, σ. 165, ἀπτεῖως σχηματ. κατὰ τὸ λαγιδεύς, ἐρωτιδεύς κτλ. μὲ παιδιάν πρὸς τὸ Ὁ Κιτισεύς, ἀντί οἰκέτης, ἡ οἰκογενής· μικρὸς οἰκέτης, σπητικὸν πουλίον.

Οἰκόβιος, ὁ, ἡ, ζῶν ἐν τῷ οἴκῳ, Σχολ. Πίνδ. Νέμ. 8, 58.

Οἰκοβουκόλος, ὁ, ποιμὴν, βοσκὸς τοῦ οἴκου, Αἰτχ. Ἰκέτ. 317. ὅπου κεῖται τώρα οἰκοβουκόλος (ὄϊς), προβατοβοσκός. ἀλλ' εἶναι ἐκ τοῦ οἴος, τὸ μόνος, ἀντίθ. πανόπτης.

Οἰκογενής, εως, ὁ, ἡ, εἰς τὸν οἶκον ἀπὸ δούλον γεννημένος πρὸς διάκρισιν τοῦ ἀγορασμένου δούλου· σῶμα γυναικείου οἰκογενές, ὃ ὄνομα Σωτηρίς, Χανδλέρου ἐπιγρ. 150. καί πᾶν ὅ, τι γίνεται ἡ γεννᾶται εἰς τὸν οἶκον· καί ἐπὶ ζώων· αἰλουρος, ὁ γάτος τοῦ οἴκου, γεννημένος εἰς τὸν οἶκον.

Οἰκοδέγμων, ὁ (δεχόμενος οἶκον), ξενοδόχος, Πολυδ. 6, 11. Εὐρίσκεται καί οἰκοδέμων, καί οἰκονέμων, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ.

Οἰκοδέκτωρ, ὁ, ἀστρολογικὴ λέξις εἰς Παῦλ. Ἀλεξανδ. κυρίως, δεχόμενος εἰς τὸν οἶκον.

Οἰκοδέσποινα, ἡ, οἰκοκυρία, νοικοκυρά κυδ.

Οἰκοδεσποσύνη, ἡ, ἐξουσία ἐν τῷ οἴκῳ.

Οἰκοδεσποτεία, ἡ, ἐξουσία τοῦ οἰκοδεσπότου, εἰς τὴν ἀστρολογίαν, Πράκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 1, 21, σ. 37. 58. C. καί πολλαχοῦ. Ἰδ. τὸ ἐφεξ. εἰς τὸ τέλος.

Οἰκοδεσποτέω, ὦ, μ. ἡτῶ, εἶμαι κύριος οἴκου, ἡ πατήρ οἰκίας. 2) ἀστρολογικὴ λέξις· διοικῶ. Πᾶν ζῴδιον ἔχει τὸν οἶκον τοῦ διὰ πλανήτην τινα, ὅς τις δείχνει δύναμιν ἐπὶ τοῦ ζωδίου εἰς διωριτμένους μῆνας καί ἡμέρας. Οἱ πλανῆται οὗτοι ὀνομάζονται οἰκοδεσπόται, καί ἡ διοικήσις των, Οἰκοδεσποτεῖν, Δουκιαν. 5, σ. 224.

Οἰκοδεσπότης, οὗ, ὁ, οἰκοκύριος.

Οἰκοδεσποτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ πρέπων εἰς τὸν οἰκοδεσπότην.

Οἰκοδίαίτος, ὁ, ἡ· ἀλεκτρυών, Γαλήν. Θηριακ. 1, 2, ταυτ. οἰκογενής, ἡ οἰκέτης.

Οἰκοδόμειω, ὦ, μ. ἡτῶ (οἰκοδόμος), κτίζω οἶκον, καί ἀπλῶς, κτίζω. Μεταφ. διορθῶν τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν κτλ. Κύρου π. 8, 7, 15.

Οἰκοδομή, ἡ, κτίσις οἴκου, κτίσις, ἡ κτίριον.

Οἰκοδόμημα, τό, τὸ οἰκοδομημένον· οἶκος· κτίριον.

Οἰκοδόμησις, ἡ, κτίσις οἴκου, κτίσις.

Οἰκοδομητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς κτίτιν οἴκου, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· ἡ οἰκοδομητικὴ (τέχνη), ἡ τεκτονικὴ.

Οἰκοδομητός, ἡ, ὄν, οἰκοδομημένος, κτισμένος, δυνάμενος νά κτισθῇ.

Οἰκοδομία, ἡ, ταυτ. -δομή, κ. -δόμησις, κ. κτίσις φωλεᾶς.

Οἰκοδομικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -μικῶς, γυμνασμένος, ἐμπειρος εἰς τὸ οἰκοδομεῖν· ἡ οἰκοδομικὴ (τέχνη), τεκτονικὴ.

Οἰκοδόμος, ὁ (οἶκον δέμων), κτίτης οἴκου, κτίστης, τέκτων.

Οἰκοθαλής, εως, ὁ, ἡ, Τίμ. Δεξικ. Πλάτωνος σ. 28, εἰς ἐξηγητὴν τοῦ σμφιθαλῆς.

Οἰκοθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οἴκου, ἐξ αὐτοῦ, ἐξ ἰδίας δεξιότητος, ἐξ ἰδίας δαπάνης, ἡ μέσων, ὡς τὸ αὐτόθεν, ἐξ ἰδίων του προτερημάτων, Πίνδ. Νέμ. 3. οἰκοθεν οἰκάδε, παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ οὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἰόντων, Σχολ. Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 167. 2) εἰς τοὺς Γραμμ. ὅταν τις λέγῃ τὴν ἰδίαν του γνώμην, ἡ ἐξηγητὴν. 3) Μεταφ. ἐκ πρώτης ἀρχῆς, ἐκ γεννήσεως, Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. 9, κ. 13.

Οἰκοθεῖ, Ἐπίρ. εἰς τὸν οἶκον, ταυτ. οἶκοι ποιητ. ὡς πόθε, ὅθε κττ. Ζ. θεῖ.

Οἰκοί, Ἐπίρ. εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα, παλαιὰ γραφή ἀντί οἴκῳ (ἐν)· οἶκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα, καί τὸν κακῶς πράσσοντα καί τοῦτον μένειν, Αἰτχ. κ. Μένανδ. ἀντί μένε εἰς τὴν πατρίδα σου καί ζῇ τιμίως.

Οἰκοκέρδης, ὁ, ἡ, ὠφέλιμος, προξενῶν κέρδος εἰς τὸν οἶκον, Φρύνιχ. Βεκερ. σ. 55.

Οἰκονδε, Ἐπίρ. εἰς τὸν οἶκον, ὡς τὸ οἰκάδε· ἄλλη γραφή Οἰκόνδε.

Οἰκονομέω, ὦ, μ. ἡτῶ (οἰκονόμος), διοικῶ, κυβερνῶ τὸν οἶκον· κάμνω οἰκονομίαν. 2) Καθ. διοικῶ, κυβερνῶ, διατάττω. 3) βῆλλω εἰς τάξιν τὰ μέρη ποιήματος, ἡ λόγου. Πρβ. διοικέω, κ. προοικονομέω.

Οἰκονομητικός, ἡ, ὄν, (οἰκονομέω), ἀνήκων εἰς τὸ οἰκονομεῖν· ἄξιος νά οἰκονομῇ, Προκόπ. Ἰστορ. Ἀρχ. σ. 85.

Οἰκονομία, ἡ (οἰκονομέω), κυβερνήσις οἴκου. Καθ. διοικήσις, διατάξις.

Οἰκονομικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -μικῶς, ἀνήκων, ἐπητήδειος, ἐμπειρος εἰς τὴν οἰκονομίαν. -ἡ -μικὴ (τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ οἰκονομεῖν· τὰ νομικά, ταυτ. οἰκονομία, Κύρου Παιδ. 8, 1, 14.

Οἰκονόμος, ὁ, ἡ (οἶκον νέμων), ὅς τις διοικεῖ, κυβερνᾷ τὸν οἶκον, ἡ τὴν διατήρησιν τοῦ οἴκου. Κ. ἐκκλησιαστικὸν ὀφείμιον ἱερέως.

Οἰκόπεδον, τό (πέδον), ὁ τόπος, τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου, καί ὁ οἶκος αὐτός, ὡς γήπεδον, Θούκυδ. 4, 90.

Οἰκοποιέω, ὦ, κτίζω οἶκον ἡ οἶκους.

Οἰκοποιός, ὁ, ἡ, κτίτης οἴκου. 2) Παθητ.· τροφή, εἰς τὸν οἶκον παρασκευασμένη, Σοφ. Φίλοκ. 32.

Οἰκοπορεία, τά. Ζ. οἰκητόρια.

Οἰκόριος, ἀντί οἰκοῦριος, Πίνδ.

Οἶκος, ὁ, ὁσπτήτι κυδ. 2) πράγματα τοῦ οἴκου, περιουσία, ἡ κυβερνήσις. 2) φιλία· τὸν βασιλῆος οἶκον, Ἡρόδ. 3) θάλαμος (ὀνδᾶς), Ὁδύτ. α, 356. 362. σκηνή, Ἰλ. ω, 471. 4) οἶκος κατὰ ἀστρολογ. σημ. Ζε οἰκοδεσποτέω. [Οἶκος, εἶναι ὄκος

παρενθ. του ι, δηλ. ὄγκος, και σημαίνει κοίλον τι. Ἐκ τοῦ οἴ-
κος ἔγινε vicus, ὡς ἐκ τοῦ Οἶνος, vinum, Κορ. εἰς Πλουτ.
Λουκουλλ. §. 27.]

Οἶκος, Ἰων. ἀντί-οἰκός, οὐδ. τοῦ οἰκῶς, μετοχ. παρακ. τοῦ οἰκῶ.
Οἶκος, ἀντί-Οἰκός, Ἀπολλών. περί-ἐπιρρ. σ. 607.

Οἰκοσιτύα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Οἰκοσίτος, ὁ, ἡ, ἀντιθ. ἐπίσιτος, ὅστις τρέφει αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν
ταῦν καὶ ὅστις κάμνει εἰς μάτην. Μεταφ. νυμφίος, ὅστις λαμ-
βάνει τὴν νύμφην ὅχι διὰ τὴν προίκα, Μένανδρ. εἰς Ἀθήν. 6. σ.
247. γάμοι οἰκοσίτοι, ὅπου προσκαλοῦνται ὀλίγοι φίλοι, Κράτ.
καὶ μῦς, εἰς τὸν Λιτώπ. μῦθον, ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν οἶκον.

Οἰκοσχευή, ἡ, Ἀρχιδ. σ. 103. ἰσως διάταξις, στρώσις τοῦ οἴ-
κου με ἐπιπλα. ἡ τὰ σκευῇ τοῦ οἴκου.

Οἰκοσκηπικόν, τό, παρατήρησις οἴκου εἰς τὸν οἶκον, Σουίδ.
εἰς Οἰωνιτικῇ.

Οἰκοσόος, ὁ, ἡ, ὁ σώζων, διατηρῶν τὴν οἰκίαν : ἀκοιτις,
Μάξιμ. στίχ. 98. οἰκονόμος γυνή· ἀντιθ. οἰκοφθόρος.

Οἰκοτραφής, ἑός, ὁ, ἡ, ἀρχαία ἀνάγν. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1123.
ταυτ. οἰκότριψ, κ. οἰκογενής.

Οἰκοτρίβαιος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς οἰκότριβα· ὑπὸ οἰκότρι-
βος γεννημένος : παιδίον, Πολυδ. 3, 76.

Οἰκοτρίβης, ὁ, ταυτ. οἰκότριψ.

Οἰκοτριβία, ἡ, Ζ. Οἰκότριψ.

Οἰκοτριβικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς οἰκότριβα.

Οἰκοτρίβιον, τό, ταυτ. οἰκοτρίβαιον, νοητ. παιδίον, ὑποκ. τοῦ
Οἰκότριψ.

Οἰκοτρίβω, μ. ψω. Ἰδ. τὸ ἐφ.

Οἰκότριψ, βος, ὁ, δοῦλος (τοκλάβος), γεννημένος, καὶ ἀναδρεμ-
μένος εἰς τὸν οἶκον, ὁ αὐτὸς ὠνομάζετο καὶ οἰκοτραφής, κ. οἰκογενής.
2) εἰς τὸν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 426. καίται οἰκότριψ Εὐριπίδης, Ἐνερ-
ῇ ὡς Ἐπίδ., ἦγουν ὁ πανταχοῦ εἰσερχόμενος, εἰς ὅλα ἀναμιγνύ-
μενος. Οἱ παλαιοὶ ἀνέγν. καὶ οἰκότριψεν Εὐριπίδης, ἐκ τοῦ οἰκοτρί-
βω, ὡς χερνίβω, ἐκ τοῦ τοῦ χερνίβω, καὶ ὁ Σχολ. τὸ ἐξ-
ήγησεν, Οἰκοτρίβια τινὶ καὶ σμικρολογίᾳ περιέπλεξε. Οἱ παλαι-
οὶ εἶπαν πολλὰ τοιαῦτα· ἀλλ' οἱ νεώτεροι προσπαθοῦν νὰ τὰ
διορθώσωσι!

Οἰκοτύραννος, ὁ, τύραννος οἴκου.

Οἰκουμένη, ἡ, νοητ. γῆ ἢ χώρα· ὅλη ἡ εἰς τοὺς Ἕλληνας
γνωστὴ γῆ. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους, ἡ ῥωμαϊκὴ ἐπικρά-
τεια, ὅλος ὁ κόσμος, ὡς λέγομεν.

Οἰκουμενικός, ἡ, ὄν, ἀποβλέπων, ἀνήκων εἰς τὴν οἰκουμέ-
νην, εἰς ὅλον τὸν κόσμον· ἐξ ὅλης τῆς ἐπικρατείας, ἐξ ὅλης
τῆς γῆς : σύνοδος. Εἰς τοὺς μεταγ. χρόνους, οἰκουμενικός ὠνο-
μάθη ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Οἰκουρῶ, ὦ, (οἰκουρός), φυλάττω τὸν οἶκον, μένω εἰς τὸν οἶκον·
ζῶ κλεισμένος εἰς τὸν οἶκον, ὡς αἱ γυναῖκες· ἀπομακρύνονται ἀ-
πὸ τὰς ἀσχολίας· εἶμαι ἀργός : οἰκουρῶν ἐν ᾧσται, μένων εἰς
τὴν πόλιν : οἰκουρῶντα πόλιν, ἀντί-οἰκοῦντα, Διόχουλ. Ἀγαμ.
864. : ἔβδομον ἐκεῖνον οἰκούρου μῆνα πολιορκούντες, ἦγουν διέ-
τριψαν ἐπτά μῆνας ἀργοὶ εἰς τὴν πολιορκίαν, Πλουτ.

Οἰκούρημα, τό, Κυρίως, φύλαγμα οἴκου. Τροπ. ἐπὶ γυναικός,
αὐτὴ οἰκουρός γυνή, Εὐρ. Ὀρ. 924 : οἰκούρημα τῶν ξένων, Σοφ.
Φιλοκτ. ξένοι ἐλθόντες νὰ φυλάξωσι, ὡς συνοἰκουρος κακῶν.

Οἰκουρία, ἡ (οἰκουρέω), Κυρίως, τὸ φυλάττειν τὸν οἶκον· ἡ ἡσυ-
χος, καὶ ἀποχωρισμένη ἀπὸ τὸν κόσμον ζωὴ, μάλιστα τῶν γυ-
ναικῶν, αἵτινες φυλάττουσι πάντοτε τὸν οἶκον, καὶ λέγονται οἰ-
κουρήματα. 2) ἀργὴ ζωὴ, ἀπομακρυσμός ἀπὸ δημόσια πράγμα-
τα, ἀπραξία. ὅθεν

Οἰκουρικός, ἡ, ὄν, οἰκιακός, ἡσυχός, ἀπομακρυσμένος.

Οἰκούριος, ἰα, ἰων, κ. ὁ, ἡ, Εἰς τὸν Σοφ. Τρ. 542. οἰκούρια,
νοητ. δῶρα, μισθός διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ οἴκου, τῆς οἰκιακῆς οἰ-
κονομίας· καὶ τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον δίδουσιν αἱ μητέρες εἰς
τὰ παιδιά, ἐνῶ ἐξέρχονται τῆς οἰκίας εἰς διωρισμένον καιρὸν διάστη-
μα· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ σκύλος τοῦ οἴκου, Θεόκρ. 15. — Πάνδ.
Πυθ. 9, 35, οἰκουρίαν μετ' ἐταίρων, ὅπου ἀναγιν. ἄλλοι οἰκορίαν.

Οἰκουρός, ὁ, ἡ (οἶκος, οὐρός), οἰκουφύλαξ· ὅστις μένει πάν-
τοτε εἰς τὸν οἶκον ὡς ἡ οἰκοδέσποινα, Εὐρ. Ἐκ 1261. ὅστις πάν-
τοτε μένει ἢ πίπτει εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, π. χ. κύβος ἐδραῖος,
καὶ οἰκουρός· ζῶν μοναχός, μετ' οἰκονομίαν· ἀπομακρυσμένος ἀπὸ
τὰ πράγματα τοῦ κόσμου.

Οἰκουρότης, ἡ, ταυτ. οἰκουρία.

Οἰκοφθορέω, ὦ (οἶκος, φθείρω), φθείρω τὸν οἶκον, τὴν τοῦ
οἴκου περιουσίαν, προξενῶ βλάβην, κάμνω πολλὰ ἔξοδα, αἰτίθ.
μέτρια ἀναλίσκειν, Πλάτ. Νόμ. 12, σ. 213. — χακοῦσθαι, κ. οἰ-
κοφθορεῖσθαι, δηλ. ζημιώνεσθαι, καὶ ἀφανίζεσθαι Ἡρόδ. ὅθεν

Οἰκοφθορία, ἡ, βλάβη, ἀφανισμός, μάλ. οἰκιακῆς περιουσίας
: γυναικῶν γαμετῶν, ἀπάτη (ξεμαυλισμός) ὑπανδρευμένων γυναι-
κῶν, Πλουτ. περί-ἀγωγ. §. 15.

Οἰκοφθόρος, ὁ, ἡ, ὅστις φθείρει, κατεξοδεύει τὴν τοῦ οἴκου
περιουσίαν. 2) ὅστις διαφθείρει τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας· μοιχός,
ξεμαυλιστής.

Οἰκοφθόρος, ὁ, ἡ, φέρων τὸν οἶκον, Σκύμνος.

Οἰκοφυλάξω, ὦ, φυλάττω τὸν οἶκον, μένω εἰς τὸν οἶκον·
ἐκ τοῦ

Οἰκοφύλαξ, ἀκος, ὁ, ἡ, φύλαξ τοῦ οἴκου. — φύλακιον, τό,
μισθός διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ οἴκου.

Οἰκτεῖρημα, τό, κ. Οἰκτεῖρητις, ἡ· Ἰδ. τὸ ἐφεξ.

Οἰκτεῖρμα, τό, ταυτ. Οἰκτεῖρημα.

Οἰκτεῖρω (οἶκος, οἰκτέω, οἰκτερός), συμπονῶ, ἐλεῶ, κλαίω :
ταυτ. οἰκτιζῶ· ὅθεν

Οἰκτερέω, ὦ, τοῦ ὁποῖου ὁ μέλλ. οἰκτερήσω εἶναι εἰς τὴν
Ν. Δ. καὶ ὁ Ἀόρ. οἰκτεῖρησα, εἰς Ἀβάν. V, σ. 1072. — κτεῖ-
ρημα, τό, κ. — κτεῖρητις, ἡ, συμπάθεινα, εὐσπλαγχνία,
Οἰ. ὁ τύπος οἰκτέρω, κ. οἰκτιζῶ, Ἀνάλ. 2, σ. 51 ἀντί τοῦ ὁ-
ποῖου διορθόν· ὠκτάρετε, κ. ἐκτάρετε, πολλὰ ἀστοχάτως· Οἱ
ἐπιγραμματικοὶ ἔχουσι πολλὰ, ἐκ τῶν ὁποῖων τίποτε δὲν
περιεχει ἡ Γραμματικῇ.

Οἰκτιζῶ, κ. Οἰκτιζομαι (οἶκος), τινὰ τινός, νομίζω τινὰ ἀξιο-
θρήνητον, τὸν ἐλεῶ διὰ δυστυχίαν τινὰ, Ξενοφ. Ἀπολ. 4, σημ.
2) χωρὶς πτώσιν, θρηνῶ, κλαίω, Δείναρχ. σ. 74.

Οἰκτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς οἶκον, συμπαθητικός, εὐσπλαγ-
χνικός, Θεόδ. Γαζ.

Οἰκτιρμός, ὁ (οἰκτεῖρω), συμπάθεια, εὐσπλαγχνία, ἐλεος, Γνω-
μῇ : κρέσσων οἰκτιρμῶν φθόρος, Πίνδ. δηλ. προκρίτερον εἶναι νὰ
φθονῆται παρά νὰ ἐλεηται.

Οἰκτιρμών, ὁ, ἡ, συμπαθητικός, εὐσπλαγχνικός, θρηνη-
τικός.

Οἰκτισμα, τό, κλαυθμός, Εὐρ. Ἐκ. 159.

Οἰκτισμός, ὁ, θρήνος, κλαυθμός, Ξενοφ.

Οἰκτιστός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. οἰκτίστος, οἰκτίστα, ὑπερθεῖ τοῦ
οἰκτός (ὅχι τοῦ οἰκτος), ἀξιοθρηνητότατος, ἐλεεινότητος.

Οἰκτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. τοῦ οἰζω (οἰζω), θρηνητός, ἀξιοθρηνη-
τός, ἀξιοδάκρυτος.

Οἰκτός, ὁ (οἰζω), θρήνος· παράπονον· συμπάθεια.

Οἰκτοσύνη, ἡ (οἰκτόσυνος), ταυτ. πρ.

Οἰκτρίζομαι, συμπονῶ, αἰσθάνομαι συμπάθειαν.

Οἰκτρόβιος, ὁ, ἡ, ἐλεεινῶς ζῶν, Παῦλος Ἀλεξ. I, 4.

Οἰκτρογόος, ὁ, ἡ, κλαίων, καὶ γοῶν, θρηνῶν, Πλάτ. Φαιδρ.
114. — γοέω, τὸ ῥῆμα.

Οἰτροκέλευθος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει δυστυχῇ καὶ ἐπίπονον δρόμον
ἢ ταξείδιον, Μανέθ. 4, 222.

Οἰκτρολογία, ἡ, λόγος διεγείρων συμπάθειαν, ἐλεεινολογία.

Οἰκτρομέλαθρος, ὁ, ἡ, φέρων δυστυχίαν εἰς τὸν οἶκον, Μα-
νέθ. ἀντιθ. Ὀλβομέλαθρος.

Οἰκτρός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. οἰκτρός (οἶκος, οἰκτέω, οἰκτερός), κλαί-
ων, θρηνῶν· ἐλεεινός, ἀξιοθρήνητος· συμπαθητικός, εὐσπλαχνικός.

Οἰκτροχέω, ὦ (οἰκτός, χέω) : φωνήν, ἀντί-οικτρῶν φωνήν
χέω, ἐκβάλλω ἀξιοθρήνητον φωνήν, ἐλεεινολογῶ, Μανέθ. Ἀρι-
στοφ. Σφ. 555.

Οἰκώς, οἶα, ὅς, Οἰκώτως, Ἰων. ἀντί-οἰκῶς, μετοχ. παρακ.
τοῦ οἰκῶ.

Οἰκωφελής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — λῶς, ἀφέλιμος εἰς τὸν οἶκον,
οἰκονομικός, π. χ. γυνή, Θεόκρ. 28. 2.

Οἰκωφελία, ἡ, ἀφέλεια τοῦ οἴκου, οἰκονομία, ἀντιθ. οἰκοφθο-
ρία. ἀλλ' Ὀδυσ. λ, οἰκιακὴ ζωὴ, ἀντιθ. τῆς πολυεμφυλῆς Ζ. ἔργον.

Οἰλεός, ἑός, Ἰων. ἦος, ὁ, Κυρ. ὄνομα· ὅθεν

Οἰλεάδης, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ πρ. Ὀμ.

Οἶμα, τό (οἶω, φέρω), ὡς οἶμημα ἐκ τοῦ οἰμάω, ἐφοός, ἐφορ-
μημα, Ἰλ. π, 754.

Οἶμαι, συναίρ. ἐκ τοῦ οἰσμαι. Εἰς τοὺς λογογρ. χρήσιμον ὡς παρ-

- ένδεσις, ὡς τὸ Λακ. οἶω, Ἀριστοφ. Λυσιστ. νομίζω, στοχάζομαι.
2) τοιαύτην γνώμην ἔχω· βέβαια, μάλιστα, εἰς τὰς ἀποκρίσεις, κα-
ταφάσιον τὴν δέξιν. 3) τελευταῖον, ἐκ ταπεινοφροσύνης, παρεν-
τίθεται ὅπου δὲν θέλει ὁ λέγων γὰ βεβαιώσει μὲ αὐστηρότητα
τὴν γνώμην του.
- Οἰμάω, κ. Οἰμάω, ποιητ. ταυτ. τοῦ λογογ. ὀρμάω, τρέχω, μὲ
σφοδρότητα, χύνομαι, ὀρμῶ μὲ ζήλον, Ἰλ. χ, 140. καὶ 308.
[Εὐρίπιδης καὶ οἰμαίνω σχηματ. ὡς τὸ ὀρμαίνω. Ἀναμφ.]
- Οἰμή, ἡ, ὁδός, δρόμος, ὁδοποιία. Μεταφ. δρόμος ἢ τρόπος
φύσεως· ὡδὴ· τὸ νόημα τῆς λόγος, διήγησις, Ὀδυσ. θ, 481. χ,
347. [Ταυτ. μὲ τὸ οἶμος καὶ οἶτος, κ. οἶτη, ἐκ τοῦ οἶω, οἶμαι,
ταυτὸς. φέρω. Ἐκ τοῦ οἶμη ἢ οἶμος εἶναι καὶ παροιμία, τὸ ὅπ.
Ζ. Οἱ παλαιοὶ ἐτόνιζαν οἶμη καὶ οἶμος· ὅθεν κ. φροῖμιον ἀντὶ προ-
οίμιον, ὡς φροῦδος ἀντὶ πρόοδου].
- Οἶμοι, ἡ Οἶμοι, ἀντὶ δὲ τούτου κ. Ὁμοι, οὐαὶ εἰς ἐμὲ, ἀλλοι-
μοι εἰς ἐμὲ, Ὀδυσ. ε, 299. Καὶ ὡς ἐκφώνημα χαρᾶς, Ἀριστοφ.
Νεφ. 770.
- Οἶμος, ὁ, κ. ἡ (οἶω), ὁδός, δρόμος, Ἡσιόδ. Ἔργ. 290. τόπος,
χώρα, Αἰσχύλ. Προμ. 2) τρόπος τῆς φύσεως, μελωδία· ἐπέων οἶ-
μος λιγύς, Πίνδ. Ζ. οἶμη.
- Οἶμω γῆ, ἡ, τὸ κλαίειν, καὶ θρηνηεῖν.
- Οἶμωγμα, τό, κλαυθμός, θρήνος.
- Οἶμωγμός, ὁ, ταυτ. οἶμωγῇ, Σοφοκ. παρά Στοβαίω.
- Οἶμώζω, κ. -ώσσω, μ. ὠξω, κ. Οἶμώζομαι, θρηνώ, κλαίω, ὁ-
λολύζω, καὶ Ἐνερ. θρηνώ τινα, κυρίως, σημαίνει, κλάζω οἶμοι.
- Οἶμωκτεῖ, Οἶμωκτί, Ἐπίρ. κλαυθμηρῶς, θρηνητικῶς.
- Οἶμωκτός, ἡ, ὄν, ἀξιοθρηνητός, ἡ θρηνηών.
- Οἶμωξία, κ. Οἶμωξις, ἡ (ὡς θυτία κ. θυσις), ὡσαύτως, Οἶμω-
κτία, ἡ, τὸ οἶμώζειν, θρηνεῖν, Φώτ.
- Οἶμώσσω, ταυτ. οἶμώζω.
- Οἶν, Ἀττ. ἀντὶ οἶν. Αἰτιατ. τοῦ οἶε.
- Οἶνα, τά, ταυτ. οἶναρα, Ἡσύχ. Ζ. οἶνον.
- Οἶναγωγός, ὁ, ἡ (οἶνος, ἄγωγῇ), φέρων οἶνον· ὀλκᾶς, Ἀ-
θήν. ἐκ Φερειῶν.
- Οἶναδοθήρας, ὁ, (οἶνάς), ὅστις θηρεύει, πιάνει ἀγρίας περι-
στεράς, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 4, 58.
- Οἶνανθᾶριον, τό, ταυτ. οἶνάνθη, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 329.
- Οἶνάνθη, ἡ, κ. Οἶνανθίς (ἄνθη, οἶνη), τὸ ἄνθος, ἡ πρώτη ἐκ-
φυσις τῆς σταφυλῆς, ὅταν δηλ. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀρμάτι τοῦ κλή-
ματος ἐκφύεται ὁ μὲ τὸ φύλλον, καὶ τὸ ἄνθος τῆς μελλούσης στα-
φυλῆς. 2) ἐκ τῆς ὁμοιότητος ὀνομάζει ὁ Πίνδ. Νέμ. 5, 11. τὴν πρώτην ἐκ-
φυσιν τῶν γενεῶν του νεανίσκου, Τέρειναν ματέρ' οἶνάνδας ὁπώραν,
κατὰ ποιητ. ὑπᾶλλ. ἀντὶ οἶνάνθαν ματέρ' ὁπώρας, ὅπου τὸ ὁπώρα ση-
μαίνει τὸν καιρὸν τῆς ἀκμῆς τῶν καλλίστων καρπῶν, ὡς Ἰσθ. 2, 8. ἀρα
τὸν χρόνον τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ὅποτε φαίνεται ὁ ἰουλος εἰς τὸν πω-
γωνα. Πρβ. ἡβη. 3) ὅλον τὸ κλήμα τῆς ἀμπέλου, Ἀριστοφ. Βα-
τραχ. 1320. 4) τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ἀμπέλου. 5) ἀκανθώδης τι
φυτὸν μὲ ἄνθη ὅμοια σταφυλῆς, Διοσκ. 3, 135. 6) πτηνὸν τι,
ἵσως οἶνάς, ἀρισθ. 2, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. ὅθεν
- Οἶνάνθινος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ οἶνάνθην.
- Οἶνανθίς, ἡ, ταυτ. Οἶνάνθη, Ἰβυκος παρ' Ἀθην. σ. 601.
- Οἶναξ, ἄκος, ἡ, ταυτ. Οἶνάς, Ἡσύχ.
- Οἶνάρᾳ, Οἶνάρῃ, κ. Οἶναρέν, ταυτ. τοῦ
- Οἶνάρειον, τό, ταυτ. οἶναρον· φύλλον ἀμπέλου, Θεόφρ. 7,
134. ὅπου ἔχουσι τὰ χειρόγραφα καὶ οἶναρέστιν ἀντὶ οἶναρέσιον·
ἐκ τοῦ
- Οἶνάρεις, ἑα, ρον, κατασκευασμένος ἀπὸ κλήμα ἀμπέλου, ἡ
ἀπὸ στάκτην κλημάτων, Ἰπποκρ. σ. 668. Foess.
- Οἶναρίζω, (οἶναρον), κόπτω φύλλα ἀμπέλου, Σχολ. Θεοφρ. 7, 134.
- Οἶναρίον, τό, ὑποκ. τοῦ οἶνας· ὀλίγος, ἡ κακὸς οἶνος.
- Οἶναρον, τό, φύλλον ἀμπέλου.
- Οἶναρίς, ἡ, τὸ κλήμα τῆς ἀμπέλου.
- Οἶναρός, ὁ, Νομ. ταυτ. κόμαρος, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 1, 15.
- Οἶνάς, ἄθος, ἡ, ταυτ. οἶνη, κλήμα ἀμπέλου, Ἀθήν. σ. 447.
καὶ ὡς ἐπίθ. ἀνήκων εἰς οἶνον, τοῦ οἶνου· οἶνάδι πηγῇ βρομίου,
Ἀνάλ. 3, σ. 258. 2) εἶδος ἀγρίων περιττερῶν, ἐκ τοῦ χρώματος
τῶν ὠρίμων σταφυλῶν, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 13. Καὶ οἶνάς, Πολυδ.
ὡς πλωάς. κ. πλωιάς· ὡσαύτως οἶνάξ, τὸ ὅποιον εἶναι ὀπωρικὸς
τύπος, Ἡσύχ.
- Οἶναχθής, ἑος, ὁ, ἡ, ταυτ. οἶνοβαρής, Ἡσύχ.
- Οἶνελαιον, τό, οἶνος σμιγμένος μὲ ἔλαιον, ὡς ἱατρικόν, Σχολ.
Νικανδ. Ἀλεξ. 460.
- Οἶνέμπορος, ὁ, κρατοπώλης Κ. Ἀρτεμ. 3, 8.
- Οἶνεραστής, οὔ, ὁ, ἐραστής τοῦ οἶνου, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 2, 41.
- Οἶνεύομαι, πίνω τὸν οἶνον· Ἡσύχ. 91, ἡ πολὺ οἰνήσεις,
ἐκ τοῦ οἶνέω, θέλεις λάβει πολὺν οἶνον, ὅπου πρότερον ἔκειτο
οἰμήσεις.
- Οἶνεύς, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ.
- Οἶνέω, ταυτ. Οἶνεύομαι.
- Οἶνεών, ὠνος, ὁ, κ. Οἶνῶν, κελλάριον οἶνου, Γεωπ. 7, 7, 6.
- Οἶνη, ἡ, κλήμα, ἡ φύλλον ἀμπέλου, καὶ ποιητ. ἀντὶ οἶνος· Κα-
τὰ τὸν Μιλήσιον Ἐκαταῖον παρ' Ἀθην. 2, σ. 35, οἱ παλαιοὶ ὠ-
νόμαζαν τὸ κλήμα οἶνην, οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἀμπέλον· ἀλλ' ἡ
χρήσις αὕτη δὲν ἀπαντᾷται εἰς Ὁμηρον, Ἡσιόδον, ἢ Πίνδαρον. 2)
ταυτ. μονὰς εἰς τὸν κύβον· ὡς ὄνος, ἀρισθ. 10, ὅθεν οἰνίζω, ταυτ.
μονάζω, Ἡσύχ. Ζ. εἰς.
- Οἶνηγία, ἡ, (ἄγω), τὸ φέρειν, εἰσάγειν οἶνον.
- Οἶνηρός, ρά, ρόν (οἶνη), ἀπὸ οἶνον, περιέχων οἶνον, : κε-
ράμιον. πλούσιος εἰς οἶνον· χίος οἶνηρῇ, Ἀνάλ. ἀγαπῶν τὸν οἶνον
μεθυσμένος.
- Οἶνήρυσις, εως, ἡ (ἀρύω), ἀρύων οἶνον, σκευὸς μὲ τὸ ὅποιον
λαμβάνουσιν οἶνον ἀπὸ τὸν πίθον.
- Οἶνιάς, ἄθος, ἡ, ταυτ. οἶνάς, Πολυδ. 6, 22, ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ οἶ-
νάξ, εἶδος κόρακος· ἀλλ' ἐπρεπε νὰ τουτῇ οἶνιάξ.
- Οἶνίζω, μ. ἴσω, ἔχω γεῦσιν, ἡ ὁσμὴν οἶνου· Μέστ. ἀγοράζω οἶ-
νον, Ἰλ. η, 472. Εἰς Ἰλ. θ, 506. κ. τὸν Λαυκιαν. 4, σ. 227
ἀντὶ τῷ, λαμβάνω οἶνον. 2) Ζ. οἶνη, ἀρισθ. 2.
- Οἶνιχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν οἶνον.
- Οἶνινος, νη, νον, ἀπὸ οἶνον· ὅξος, ὅξεδιον ἀπὸ οἶνον, Ἀρχέστ.
παρ' Ἀθην. σ. 410.
- Οἶνίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. οἶνάς. 2) δῆμος τις τῆς Ἀττικῆς, Ἐτυμ.
- Οἶνίσκος, ὁ, Ἀθην. σ. 29. ὑποκ. τοῦ οἶνος ὡς οἶνάριον, ὀλί-
γος, ἡ ἀχρεῖος οἶνος.
- Οἶνιστήρια, τά, ἐορτῆς ἡμέρα, καὶ θυτία, ὅποτε οἶγονεῖς εἰς
τὰς Ἀθήνας ἔκοπταν τὸν μαλλόν, ἡ σκόλλον, κόννον τῶν παιδί-
ων των· τὰ ὅποια κατεγράφοντο εἰς τοὺς ἐφήβους, καὶ ἐπρόσφεραν
εἰς τὸν Ἡρακλῆν μέτρον οἶνου, καὶ ἐκίρων ἐκ τούτου εἰς τοὺς
φράτορας· Τὸ ποτήριον ὠνομάζετο οἶνιστήρια, ἡ, ἐκ τοῦ οἶνίζο-
μαι, Πολυδ. 3, 52. Ἀθην. 11, σ. 494. Ἡσύχ.
- Οἶνοβαρέω, ὦ, κ. -βαρῶ, Ὀππιαν. Ἀλ. εἶμαι βαρὺς, ἡ με-
θυσμένος ἀπὸ οἶνον, Ὀδυσ. ι, 374. κ. 555. φ, 304.
- Οἶνοβαρής, ἑος, ὁ, ἡ (βαρὺς), βαρὺς ἀπὸ οἶνον, μεθυσμένος,
ὡς οἶναχθής.
- Οἶνόβριος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
- Οἶνοβρεχής, ὁ, ἡ (βρέχω), βρεγμένος ἀπὸ οἶνον, μεθυσμένος,
Μελεαγρ. ἐπίγρ. 123.
- Οἶνοβρώς, ὥτος, ὁ, ἡ : βορῇ, ἀντὶ πυρῆναι ῥοῶν οἰνωδῶν,
Νικανδ. Ἀλεξ. 493. καθὼς καὶ εἶδος ροῆς ὀνομάζεται ἐκ τούτου
οἶνάς· Πρβ. οἶνωπός.
- Οἶνόγλας, ακτος, τό, γάλα σμιγμένον μὲ οἶνον, Ἰπποκρ. 7, ε-
πίθ. σ. 1230.
- Οἶνόγλαρον, τό, γάρον σμιγμένον μὲ οἶνον.
- Οἶνογευστής, ὦ, (οἶνογεύστης), δοκιμάζω τὴν γεῦσιν τοῦ οἶνου,
Ἀθην. σ. 380. Γεωπον. 7, 7, 1. ὅθεν
- Οἶνογευστικός, ἀνήκων εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ οἶνου, Σέξτ. Ἐμπ.
- Οἶνοδόκος, ὁ, ἡ (οἶνον δεχόμενος), δοχεῖον οἶνου.
- Οἶνοδότας, ὁ, ὄν, ἀντὶ οἶνοδότης.
- Οἶνοδοτέω, ὦ, δίδω οἶνον.
- Οἶνόεις, εττα, εν, ταυτ. οἶνηρός, κατασκευασμένος μὲ οἶνον. Τὸ θηλ.
οἶνόεσσα, ἀττ. οἶνόεττα, συνατρ. οἶνοῦττα. 2) βοτάνης ὄνομα, Ἀθην.
10, κ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 2, 40. 3) Οἶνοῦς, ὄνομα πόλεως. Οἶνοῦσα,
ἀντὶ οἶνοῦσσα, ὄνομα νήτου.
- Οἶνοδυναστής, ὁ, βασιλεύς εἰς τὸν οἶνον, πίνων πολὺν οἶνον,
Ἰσίδ. Πηλουτ. εἰς Παῦλ, 1 πρὸς Τιμόθ, 3, 8.
- Οἶνοηθέω, ὦ (ἡθέω), στραγγίζω οἶνον.
- Οἶνοηθητής, οὔ, ὁ, ὅστις στραγγίζει οἶνον, Ἀθην. σ. 608. 808.
- Οἶνοθήκη, ἡ, θήκη, κελλάρι κρατίου, Γεωπ. 6, 2.
- Οἶνοθήρας, ὁ, κ. -θηρίς, ἡ, εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ ῥίζα
μυρίζει ὡτάν οἶνος, Θεόφρ. Ἰστ. 9, 21. Ζ. ὄνουρις.
- Οἶνοίη, ἡ, Κύρ. ὄνομα νύμφης καὶ νήτου, Ἀπολλων. Ῥόδ.

Οἶνοκάπηλος, ὁ, κρατοπώλης Κ. Σέξτ. Ἐμπ.
 Οἶνοκάχλη, ἡ, κ. Θινομάχλη, ἡ, ταυτ. μεθύτη μέχρι τέρψε-
 ως καὶ ἀσωτίας, Πολυδ. 2, 18. Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. 2,
 σ. 187.
 Οἶνόληπτος, ὁ, ἡ, κυριευμένος ἀπὸ οἶνον, μεθυμένος, Πλούτ.
 6, σ. 11.
 Οἶνολογέω, (λέγω), λαλῶ περὶ οἶνου. 2) τρυγῶ οἶνον, στα-
 φυλάς.
 Οἶνομαγής, ἑός, ὁ, ἡ (μαίνω), μανιωδῶς ἀγαπῶν τὸν οἶνον.
 Οἶνομάχλη, ἡ, ταυτ. μεθύτη, μεθυμένη.
 Οἶνόμελις, τό, μέθυ, Πλούτ. Σέξτ. Ἐμπειρ. πρὸς Μαθημ. 6, 44.
 Οἶνομήτωρ, ὁρος, ἡ, μήτηρ τοῦ οἶνου· ἄμπελος, Ἀθήν. σ. 40.
 Οἶνον, τό, ἴσως κατὰ διαλ. ἀντὶ οἶνος, ὁ· ὅθεν τὸ Λατ. vinum.
 Οἶνοπέδη, ἡ, κ. Οἶνοπέδον, τό, χώμα, τόπος τοῦ οἶνου, Ἀνάλ.
 2, σ. 168. ἐκ τοῦ
 Οἶνόπεδος, ὁ, ἡ, πλούσιος τόπος εἰς ἀμπέλια, Ὀππιαν. Κυ-
 νηγ. 4, 331.
 Οἶνοπέπαντος, ὁ, ἡ (πεπαίνω), βότρυς, σταφυλή ὠρίμη διὰ
 νὰ δώσῃ οἶνον, Ἀνάλ. 2, σ. 141.
 Οἶνοπία ῥίζα, Γαλήν. τὸ θέλουσι ταυτ. τοῦ Ὀμηρικοῦ νηπενθές.
 Οἶνοπίπης, ὁ, ταυτ. μεθύσος· Κωμ. κατὰ τὸ παρθενοπίπης, Ἀ-
 ριστοφ. Θεσμοφ. 400. ὅπου τώρα οἰνοπίτιδας κεῖται.
 Οἶνοπλάνητος, ὁ, ἡ (πλανῶ), πλανημένος μετ' οἶνον, Εὐριπ.
 Ῥηπ. 363.
 Οἶνοπληθής, ἑός, ὁ, ἡ (πλήθω), γεμάτος οἶνου, πλούσιος εἰς
 οἶνον, Ὀδυσ. σ. 405.
 Οἶνοπλήξ, ἥρος, ὁ, ἡ, Ἀνάλ. 2, σ. 14. κ. -πληκτος, ὁ,
 ἡ, Βασίλ. Τ. 2, σ. 126. (πλήτσω), κτυπημένος ἀπὸ τὸν οἶ-
 νον, μεθυμένος.
 Οἶνοποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν, παρασκευάζων οἶνον. -ποιέω, τὸ ῥή-
 μα. -ποιῖα, ἡ, τὸ οὐσιαστικόν. Ἀπολλοδ. Βιβλιοθ.
 Οἶνοπόρος, ὁ, ἡ, δίδων οἶνον, Νόνν. Διον. 40, 243.
 Οἶνοποσίς, ἡ (πόσις), τὸ πίνειν οἶνον.
 Οἶνοπόσιον, τό, ταυτ. πρ.
 Οἶνοποτάζω, κ. Οἶνοποτέω, πίνω οἶνον· τὸ πρῶτον, εἰς Ἀ-
 νασκρ. 84.
 Οἶνοποτήρ, ἥρος, κ. -οπότης, ὁ, -πότις, ἡ, πίνων οἶνον,
 Ἀνάλ.
 Οἶνόπτης, ου, ὁ, ἡ, ἔφορος οἶνου· ὁ εἰς τὰς εὐνοχίας παρατηρῶν,
 ἂν ἔχη καθέ τις τὸν οἶνον του, Ἀθήν. 10, σ. 425. Πρβ. ἐπίσταθμος.
 Οἶνοπώλης, ου, ὁ (πωλέω), κρατοπώλης - οπωλέω, ὦ, τὸ
 ῥήμα.
 Οἶνοπώλιον, τό, κρατοπωλεῖον Κ. καὶ χυδ. κρατοπουλιό.
 Οἶνος, κ. Οἶνός, ὅθεν οἶνη, τὸ Λατ. oenus, unus. Ζ. οἶος.
 Οἶνός, ὁ, Αἰολ. Γοῖνος, κρασί Κ. τὸ ἀπὸ σταφυλᾶς ἀμπέλου ἐκ-
 θλιβόμενον. Εἰς τοὺς Ἀττ. καὶ ὁ τόπος ὅπου πωλεῖται, Πολυδ.
 10, 75. Ζ. μέμνον, κ. μύρον. 2) καὶ ἀπὸ κριθῆς, ἡ σίτου, ἡ
 βείρα, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 6, 15. (Γερμ. Bier). 3) καὶ ὁ ἀπὸ ἄλλους καρ-
 ποὺς δένδρων παρασκευαζόμενος· ὅθεν οἶνος ἀμπέλιος, πρὸς διακρί-
 σιν, Ἡρόδ. 2, 60.
 Οἶνόσπονδος, ὁ, ἡ. Ζ. ὑδρόσπονδα.
 Οἶνοσσός, ὁ, ἡ (σώω, σώζω), σώζων οἶνον, Νόνν.
 Οἶνοτόκος, ὁ, ἡ, γεννῶν οἶνον, Νόνν. 12, 24.
 Οἶνοτρόπαι οἰνομάζοντο αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Ἀνίου βασιλέως
 τῆς Δήλου, ἐπειδὴ ἔτρεπαν, μετεβάλλαν τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον,
 Τσέτσ. εἰς Λυκόφρ.
 Οἶνοτρόπος, ὁ, ἡ, μεταβάλλων εἰς οἶνον, Λυκόφρ. 580.
 Οἶνοτρόφος, ὁ, ἡ, οἶνον τρέφων, ἡ φέρων, π. χ. ὀμφαξ, Ἀνάλ.
 Οἶνουργός, ὁ, ἡ, κ. -νουργία, ἡ, ταυτ. οἰνοποιός, κ. ποιῖα.
 Οἶνοῦς, Οἶνούσα, Οἶνούν, συναρ. ἐκ τοῦ Οἶνόσις· κ. Κύρ. ὀ-
 νόματα.
 Οἶνοῦττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ οἶνοῦττα, ἐκ τοῦ οἶνόεστα, ἀπὸ τοῦ
 οἶνόσις· πλακούντιον ἐκ μέλιτος καὶ οἶνου κατασκευασμένον. 2)
 εἶδος λαχάνου, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 2, 40.
 Οἶνοφαγία, ἡ, τὸ τρώγειν οἶνον ἢ σταφυλάς.
 Οἶνοφερής, ἑός, ὁ, ἡ, πρὸς οἶνον φερόμενος, Ἡσύχ.
 Οἶνοφυγέω, ὦ, εἶμαι μεθυμένος, ἐκδοτος εἰς τὴν μέθη.
 Οἶνοφυγία, ἡ, -φυγίς, ἡ, μέθη, ἀγάπη τῆς μέθης·
 ἐκ τοῦ
 Οἶνόφυλκτος, ὁ, ἡ, Βασίλ. κ. -φυλξ, υγος, ὁ, ἡ, (οἶνω

φλύων), πλήρης οἶνου, μεθυμένος.
 Οἶνόφυλξ, ἡ, ταυτ. οἶνοφυγία, Ἀριστοτ. ποιητ. κεφ. 17.
 οἷς εὐπραξίαι, ξηράλειφαι κτλ. παρὰ τὸν κανόνια. Ζ. εὐ κ. οὐς.
 Οἶνοφορεῖον, κ. Οἶνοφόριον, τό, σκεῦος φέρον οἶνον.
 Οἶνοφορέω, ὦ, ῥήμα ἐκ τοῦ
 Οἶνοφόρος, ὁ, ἡ (οἶνον φέρων), ἡ περιέχων οἶνον· σκεῦος, ὡς
 καὶ οἶνοφορεῖον, κ. οἶνοφόριον, τό, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Οἶνοφύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, φύλαξ τοῦ οἶνου.
 Οἶνόφυτος, ὁ, ἡ, φυτευμένος μετ' οἶνον, μετ' ἀμπέλια, Στράβ.
 12, σ. 837. 2) φυτεύων οἶνον, ἀμπέλους, Νόνν. 21, 140.
 Οἶνοχαρής, ἑός, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, Ἀνάλ. 3, σ. 302.
 Ζ. τὸ ἔφ.
 Οἶνοχάρων, ὁ (οἶνος, χάρων), Ἀνάλ. 1, σ. 490, ἀριθ. XV.
 ὀνομάζεται Φίλιππος ὁ Μακεδὼν, ἐπειδὴ ἠγάπα τὸν οἶνον, καὶ
 ἐνταυτῷ ἐπειδὴ μετ' ἀμπελουργίαν οἶνον ἐστειλεν ὡς ἄλλος Χάρων
 τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ᾄδην.
 Οἶνοχέτων, ὁ, ἡ, ἐνδυμένος μετ' κλήματα ἀμπέλου, Ἡσύχ.
 κατὰ τὸ κηροχέτων.
 Οἶνοχοσία, ἡ, τὸ ἐγγεῖν, κινῶν οἶνον.
 Οἶνοχοσεύω, καὶ. -χοσεύω (οἶνοχόος), χύνω οἶνον εἰς τὴν οἶνοχόην
 ἢ ἀπὸ τῆς οἶνοχόης, Ἀθήν. σ. 482.
 Οἶνοχόη, ἡ, σκεῦος, μετ' ὃ ποῖον λαμβάνουσι τὸν οἶνον ἀπὸ τὰ
 πεδάρια, καὶ τὸν κινῶσιν εἰς τὰ ποτήρια.
 Οἶνοχόημα, τό, τὸ κινῶμενον εἰς τὰ ποτήρια ὑπὸ τοῦ οἶνο-
 χόου. 2) εὐρηγία, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐκινᾷτο οἶνος, Πλούτ. Φων. 6.
 Οἶνοχοῖα, ἡ, ταυτ. οἶνοχοσία, Ἡλιδ. 8, 1, σ. 312.
 Οἶνοχόος, ὁ, ἡ (οἶνος, χέω), ὅστις κινᾷ οἶνον, κεραττής Κ. -
 Οἶνοχοχός, ἡ, ὅν, ἀνέκων εἰς τὸν οἶνοχόον, Ἡλιδ. 7, 27.
 Οἶνοχρῶς, ὥτος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οἶνου, Θεόφρ.
 Ἰστ. φ. 9, 13.
 Οἶνόχυτος, ὁ, ἡ (χύω), πόμα, κερασμένον ποτὸν, οἶνος, Σοφοκ.
 Οἶνοψ, ὁρος, ὁ, ἡ, ἔχων ὄψιν, χρῶμα οἶνον, μαυροκόκκινος,
 ὡς μέλας οἶνος, ἡ σκοτεινόςμαυρος θάλασσα, Ὀδυσ. γ, 132. ὡς
 πορφυρεὰ θάλασσα. 2) Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου. Τὸ οἶνωπα ἔχει ὁ Σο-
 φοκλ. Οἰδ. Τύρ. 674. 3) Κύρ. ὄν. Αἰσχύλ. Ἐπτ. ὅθεν Οἶνοπίδης,
 ὁ, τὸ πατριωνυμ. [ὄχι ἐκ τοῦ ὄψ, ἡ ὠψ, ἀλλὰ τὸ ὄψ εἶναι κα-
 τὰ τὴν ἡμέραν, ὡς δόλοψ, μόλοψ, κτλ.]
 Οἶνώ, ὦ, μ. οἶνώσω, κρατῶν Κ. μεταβάλλω εἰς οἶνον. 2) με-
 θύσκω τινα μετ' οἶνον· ὅθεν οἶνωθεῖς· ὡς μέθυ, μεθύσκω, Ὀδυσ.
 π, 292. 3) ἀντὶ μονάζω, Ἡσύχ.
 Οἶνώ, ἡ, λαχάνου εἶδος, ταυτ. στρουθίου.
 Οἶνώδης, ἑός, ὁ, ἡ, ὡτάν οἶνός· πλούσιος εἰς οἶνον.
 Οἶνών, ὥνος, ὁ, ταυτ. οἶνων, Ξενοφ. Ἑλλην. 2) ἀντὶ οἶνοπώλης,
 Ἐπιγρ. Ἀττ. Boeckhs Staatshaushalt. 2, σ. 543.
 Οἶνώνη, ἡ, τὸ παλαιὸν ὄνομα τῆς Αἰγίνης, καὶ νῆσος οἰνοπία,
 Πίνδ.
 Οἶνωπός, ἡ, ὄν, ταυτ. οἶνωψ, ἡ οἶνάς. 2) εἶδος ῥοιᾶς. Πρβ.
 οἶνοβρώς.
 Οἶνωρίον, τό, Νομ. ταυτ. οἶνάριον, Πλούτ. 11, σ. 296. Η.
 Οἶνωροί, οἱ, ταυτ. ἐριαγωγοὶ Διονύσου, Ἡσύχ. ἴσως ἀντὶ
 Οἶνωυροί, φύλακες τοῦ Διονύσου.
 Οἶνωσις, ἡ (οἶνώ), μέθυσις, πολυποσία οἶνου.
 Οἶνωτός, ἡ, ὄν, ἐξ οἶνου, ἡ μετ' οἶνον κατασκευασμένος, καὶ
 μεθυμένος, Πλούτ.
 Οἶνωτρον, τό, ὄψ. φραγμός τῆς ἀμπέλου, Ἡσύχ.
 Οἶνωτρος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Οἶνώψ, ὥπος, ὁ, ἡ, ταυτ. οἶνωπός, οἶνωψ, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 674.
 Οἶξας, κ. Οἶξασα, Ἀορ. α μετοχ. τοῦ οἶγω, οἶγνυμι.
 Οἶο, ἀντὶ οὐ, Γενικ. τοῦ ὄς, ἀντὶ ὄος, ἰδικός του, Ἰλ. γ, 333. υ,
 335. καὶ γενικ. τοῦ ὄος, ἀντὶ αὐτός. π. χ. οἶο περ οὐνεκα, Ἀ-
 πολ. ῥόδ. 1, 1325. Ὁ κανὼν θέλει μόνον τῶν ἐπισέτων τὴν γεν.,
 εἰς οἶο, τὴν δὲ τῶν πρωτοτ. Ἀντ. εἰς οἶο, π. χ. ἐμῖο, σεῖο,
 ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος, ὡς καὶ ἄλλοι, φαίνεται σαφές.
 Οἶόβητος, ὁ, ἡ (οἶός, βῆω), μόνον βατός, ἔρημος, Ἀνάλ.
 1, σ. 198.
 Οἶόβιος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονόβιος, Ἡσύχ.
 Οἶόβότης, ὁ (οἶος, βόσκω), ταυτ. οἶόβοτος, ἀριθ. 2, Σοφ. Λί-
 ας, 615, φρενός οἶοβάτας, παράφρων, μαινόμενος. ἡ Μετὰφ. ἀπὸ
 πλανημένου προβάτου· Πρβ. ἀτιμαγελάω.
 Οἶόβοτος, ὁ, ἡ (οἶος, βόσκω), ταυτ. μηλόβοτος. 2) (οἶος βό-

σκω), μόνος βόσκων, μοναχός.
Οίοβουκολος, ὁ (οἷς), προβατοβοσκός. 2) (οἷος), μοναχός βοσκός, Αἰσχ. Ίκέτ. 317. Ζ. οἰκεβούκολος.
Οίογαμος, ὁ, ἡ, ταυτ. μονόγαμος, Ἀνάλ. 3, σ. 83. : πενία, πτωχική κατάσταση, εἰς τὴν ὁποίαν τις μόνον μίαν ἐρωμένην ἔχει.
Οίοζωνος, ὁ, ἡ (οἷος, ζώνη), μόνος. Πρβ. οἰόζωστος.
Οίοθεν, Ἐπίρ. (οἷος), ἀντί ἐκ μόνου, ἡ μοναχόθεν. Ἀρατ. 55. οἰόθεν οἷος, Ἰλ. δ, 39, ὡς αἰνόθεν αἰνῶς.
Οίοθει, Ἐπίρ. ταυτ. μόνον, Ἀπολλών. ῥόδ. κ. Ἀρατ.
Οίολυκος, ὁ, ταυτ. μονόλυκος, Κύρ. ὄνομα.
Οίομαι, Ὀϊομαι. κ. Οἶμαι, κεῖται, ὡς τὸ οἶω κ. οἶω εἰς τὸν Ὀμ. ἀντί ὑπολαμβάνω, ἐλπίζω, ὑποπτεύω, προαισθάνομαι· οἰόμενος περ, μᾶλλον ὅτι τὸ ὑπώπτευσαι, Ὀδυσ. ξ, 298. κ. Ὀδυσ. ι, 339. ἦτι οἰσάμενος, μᾶλλον ὅτι τὸ προητθάνει· οἶστο γόνυ· ἡ ψυχὴ προητθάνετο τὸ πένθος, Ὀδυσ. β, 349. οἶταί μοι ἀνάθυμόν, με προλέγει ἡ ψυχὴ μου. Ζ. ὀσσομαι. 2) Λογογρ. οἶομαι, νομίζω, κρίνω κατὰ τὰς ἰδέας μου· καὶ ἐλπίζω· ἐρωτημ. Πῶς οἶσθες; πῶς νομίζετε; πῶς στοχαζέσθε; [Χρόνους τινὰς ἔχει ὡς ἐκ τοῦ οἶω, οἶομαι.]
Οἶον, τὸ, δῆμος τις τῆς Λεοντίδος φυλῆς. καὶ ἄλλος τῆς Ἰπποβοοντίδος, Στεφ. Βυζ. κ. Ἀρποκρ. Πρβ. οἶη κ. ὅα, κ. οἷος.
Οἶον, κυρίως, οὐδ. τοῦ οἷος, Ἐπίρ. καθὼς, τρόπον τινά. 2) παραδείγματος χάριν. 3) περὶ που. οἶον δέκα σταδίους, Θουκυδ. 3) οὐχ' οἶον, μὴ οἶον, ὅχι μόνον δὲν, ὅπου ἔπεται Ἀλλὰ, καὶ ἀρνησις ἄλλη Οὐδὲ : οὐχ' οἶον δυναιτ' ἂν ὠφελεῖν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴν, Πολύβ. δὲν ἡδύνατο ὅχι μόνον τοὺς φίλους νὰ μὴ ὠφελῇ, ἀλλ' οὐδὲ ἐαυτήν.
Οἶονεῖ, Οἶονανεῖ, ταυτ. πρ. τρόπον τινά, καθὼς ἐάν.
Οἶονέμω· ὅθεν οἶονέμους, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν κανόνα διορθ. οἶονομῶνται, ἐκ τοῦ οἶονομέω· ἀλλ' ἡ μετοχὴ ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος. Ζ. ὅς.
Οἶονοηστική, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 316, ἐτυμολογία τοῦ οἶονοηστικῆ, γενομένη ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκ τοῦ οἶομαι καὶ νοέω.
Οἶονόμος, ὁ (νέμω), ταυτ. οἰοβότης, Ἀνάλ. 1, σ. 197, καὶ Καθ. ἐρημος, Ἀνάλ. 1, σ. 230.
Οἶόν τε, δυνατόν· κυρίως, τοιοῦτον, ἄστε, μετὰ ἀπαρεμ. Ζ. οἷος.
Οἶοπέδη, ἡ (οἷς, οἶος), μάλλινον δέμα, δεσμός μάλλινος. Ἀνάλ. 2, σ. 150.
Οἶοπέδιλος, ὁ, ἡ (οἷος, πέδιλον), ἔχων μίαν ἐμβάδα.
Οἶόποκος, ὁ, ἡ, ἀπὸ δέρμα, ἡ ἔρια προβάτου : μαλλός, Σοφοκ. Οἶδ. Κ. 465. ὅπου ἄλλοι ἀναγ. νεόποκος ἡ νεότοκος.
Οἶοπολέω, ὦ, εἶμαι, ζῶ μόνος, (οἷος), Εὐρ. Κύνλ. 74. 2) βόσκω, φυλάττω πρόβατα (οἷς), Ἀνάλ. 1, σ. 246. ἐκ τοῦ
Οἶοπόλος, ὁ, ἡ (οἷος), ὅστις ζῇ μόνος· Καθ. μόνος, ἐρημος, οἰοπόλῳ χώρῳ, Ἰλ. ρ, 52. μόνος· εἰς· ἐγκαταλειμμένος, ὡς μόνος, μόνος. 2) (οἷς), ὅστις φυλάττει πρόβατα, Ἰων. Ἑρμ. 314.
Οἷος, οἷη, οἷον, κ. Οἷος, τὸ Λατ. *oenus, unus*. Ζ. εἷς. 2) Οἷος, πολέμιον πλησίον τῆς Τεγέας· κ. Οἷα, Οἷη, κ. Οἷον, ὄνομα-τα δῆμων.
Οἷος, οἷα, οἷον, ἀναφορ. τοῦ τοῖος· ὁποῖος, ὅ,τι λογῆς Κ. ποίων ἡδῶν καὶ χαρακτήρος, Ξενοφ. Κύρ. 4. σκέψαι δὲ καὶ οἷον ὄντι μοι περὶ σὲ οἷος ὧν περὶ ἐμέ, ἐπειτὰ μοι μέμνη, δηλ. σύγκρινε τὸ πρὸς ἐμέ φερσιμόν σου μετὰ τὸ πρὸς ἐμέ φερσιμόν μου, καὶ ἐπειτα κατηγορεῖ με· οἷον ἐστὶ, ποῖον εἶναι, τί σημαίνει· οὐδὲν (τοῖον) οἷον ἀκούειν αὐτοῦ, τὸ καλῆτερον εἶναι νὰ ἀκούσωμεν αὐτόν· οἷος συν οἷος δῆποτε, ὁποῖος καὶ ἂν εἶναι· οἷα, εἰς τοὺς ποιητ. ἀντί τοῦ ὥσπερ· οἷαγε, οἷαδε, ὡσάν, τρόπον τινά, με μετοχ. καὶ συχναίς με γενικὴν ἀπόλυτον· οὐχ' οἷον· ἀλλ' οὐδὲ, ἀντί ὅχι μόνον δὲν· ἀλλ' οὐδὲ κτλ. 2) οἷος, μετὰ ἀπαρεμ. δυνατός (Γαλ. *capable*), ἡκιστα δ' ὧν οἷος μεγαληγορεῖν, ὅμως τῶν ἐπαινούτων ἑαυτοὺς οὐ βαρέως ἤκουε, Ξενοφ. Ἀγησίλ. 8. μᾶλλον ὅτι δὲν ἐσυνήθιζε νὰ μεγαλορρήμονῃ, μᾶλλον τοῦτο κτλ. οἷαντε ἐστίν, οὐχ' οἷον τε ἐστίν, εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι δυνατόν. Εἰς τὸν Ὀμ. κεῖται οἷος τε κ. οἷοιτε, ἀντί τοῦ ἀπλοῦ οἷος, ὁποῖος, καθὼς καὶ ἄλλου ἐνόνει τὸν Τέ με ἀντωνυμίας, ἐπειδὴ εἰς τὸν Τέ ἐνυπάρχει ἡ ἀναφορικὴ συνδεσμικὴ δύναμις. Ζ. αἷς.

Οἷος, γενικ. τοῦ Οἷς, Ὀμ.
Οἷος, γεν. τοῦ Οἷς, Ὀμ.
Οἷος (οἷς), προβάτινος· γάλα οἷον, Ἰπποκρ.
Οἷοτερός, ταυτ. οἷος, ὡς δεξιτερός κτ. Σωφρ.
Οἷοφάγος, ὁ, ἡ, ταυτ. μηλοκτόνος, Ἡσύχ.
Οἷοφρων, ὁ, ἡ, ιδιότροπος : πέτρα, ἐρημος βράχος, Αἰσχ. Ίκέτ. 808.
Οἷοχίτων, ὁ, ἡ (χιτῶν), με ἓνα χιτῶνα (οἷος), ἡ με μάλλι-νον χιτῶνα (οἷς). Νόν. 8, σ. 124. 2) μοναχός, καλόγηρος, Γρηγόρ. Ναζιανζ. Τ. 2, σ. 218. Β.
Οἷόω, ὦ (οἷος), μονάω, ἐρημόω.
Οἷπτωτον, τὸ, κ. Οἷπτωτος, ὁ, ὅ,τι πίπτει ἀπὸ τὰ πρόβατα. κόπρος τῶν προβάτων· τὸ ἐξηγουσὶ συνηρησμένως καὶ ψευδῶς ὡς ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί οἷπτῶτη· ἐκεῖνο εἶναι γραφὴ κατὰ τὴν ἀληθινήν, ἡ δοκοῦσαν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως· ὡσαύτως, οἷσπάτη, ἀληθινή ἡ δοκοῦσα παραγωγή· τὸ οἷσπῶτη τοῦ Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 575. δὲν εἶναι ἀναγκαίως παχὺς ἰδρῶς τῶν ἐρίων· ἀλλὰ μετοβολὴ τοῦ πτ εἰς στ (ὡς πτύω, *spuo*) ἔγινεν ἐκ τοῦ οἷπτῶτη· Προσέτι τὸ οἷσπη, ἡ οἷσπῆ τοῦ Ἡρόδ. 4, 187. ἡ κόπρος πάλιν τῶν προβάτων, καὶ ὅχι ὁ ἰδρῶς τῶν μαλλίων· καὶ Δίων ὁ Κασ. μεταχειρίζεται τὸ Ἀριστοφανικὸν οἷσπῶτη ἀντί τοῦ κόπρος· Κατὰ τοῦτο τὰ οἷσπῶτη κ. οἷσπῆ, μᾶλλον ὅτι καὶ τὰ δύο ἐκ τοῦ οἷς, ἀλλὰ σημαίνουσι καδὲν κατὰ διαφορετικῶν.
Οἷς, οἷος, ἡ, ἡ Οἷς, οἷος, ἡ, τὸ Λατ. *ovis*, προβάτον. Αἰτ. οἷν, ὅεσσι, ἀντί οἷσσι, Ὀδυσ. ι, 418. Οἷς, ὁ, ὁ κριός.
Οἷσα, ἔως ταυτ. οἷσα, Γεωπον. 2, 6, 24.
Οἷσε, Οἷτετε. Οἷτον, προστ. τοῦ φέρω, ἐκ νέου θέματος τοῦ οἷσῶ σχημ. ἐκ τοῦ μέλλοντος, ὡς αὖξω, ἔψω, κτ. Ζ. οἷω, κ. Πρβ. ὀσσομαι, βήτομαι κτλ.
Οἷσθα, ἀντί οἷδαθα, τὸ ὅπ. Ζ.
Οἷσθεις, Ἀόρ. 1. μετοχ. παθ. τοῦ οἷομαι, Ἰλ. ι, 453.
Οἷσθεις, κ. Οἷσθῆναι, Ἀόρ. 1. Μετ. κ. ἀπαρεμ. τοῦ οἷομαι, μεταγεν.
Οἷσμός, ὁ, ῥηματικὸν τοῦ οἷω, ὡς καὶ τὸ Οἷστος, εἰς τοὺς μεταγεν.
Οἷσόκαρπον, τὸ, ὁ καρπὸς τοῦ οἷσου· ὁ Εὐστάθ. τὸ ἐξηγεῖ ἀγνόκοκκον.
Οἷσον, τὸ κ. Οἷστον, Λυκάφρ. 20. σχοινίον, τὸ σχοινίον τοῦ καραβίου, ἐκ τοῦ
Οἷσος, ἡ Οἷσός, ὁ, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 2. φυτὸν, ἡ θάμνος, ἐκ τῶν κλαδίων τοῦ οἷου, πλέκουσιν, ἡ δένουσι. Ἐκ τοῦ οἷτος, οἷτος, αἰολ. οἷσος ἡ οἷσός, αἰατ. οἷσῶ εἶναι ἡ νέα ὀνομαστ. οἷσῶ (ὡς ἰγνῶα καὶ ἄλλα)· ὡσαύτως οἷσαξ (ἀντί οἷταξ, οἷτηξ) τὸ αὐτὸ φυτὸν, καὶ τὰ τούτου ῥαβδία· παραλείπει δὲ τοῦ ο (ὡς ἰλεὺς ἀντί οἷλεὺς· ἱξάλος ἀντί αἷξάλος κτλ.) εἶναι ἱτυς, ἱτέα, τὸ αὐτό.
Οἷσοφάγος, ὁ (οἷω, φάγω), ὁ φάρυγξ, διὰ τοῦ οἷου εἰτέρ-χεται τὸ φαγητόν εἰς τὸν στόμαχον.
Οἷσπάτη, ἡ, Οἷσπη, κ. Οἷσπῶτη. Ζ. οἷπτωτον.
Οἷστέον, δετ. τοῦ οἷω, φερτέον.
Οἷστευμα, τὸ, τὸ τοξευδὲν βέλος.
Οἷστήρ, ἦρος, ὁ, κ. -εὐτής, ὁ, ὅστις ἐκτοξεύει, ῥίπτει τὸ βέλος.
Οἷσττυς, ἡ, ἡ τοξευτικὴ τέχνη.
Οἷστεύω, μ. εὐτώ (οἷττός), τοξεύω, ῥίπτω βέλη, κτυπῶ, ἡ σκοτόνω μετὰ τὸ βέλος.
Οἷστικός, ἡ, ὄν, (οἷω) : ἱατρικὴ ἐστὶν ἀπούσης ὑγείας οἷστικὴ, ἡγουν ἐπαναφέρουσα, ἐπανακομιστικὴ, Σχολ. Πλατ. *Runk*, σ. 202.
Οἷστοβρόχιον, τὸ, βροχή, ὑετός βελῶν, Εὐστάθ.
Οἷστοδέγμων, ὁ, ἡ, περιέχων βέλη, Αἰσχύλ.
Οἷστοδόκη, ὁ, ἡ, ταυτ. Οἷστοθήκη (οἷστων θήκη), βελο-θήκη, Ἀπολλών. ῥόδ.
Οἷστοκόμος, ὁ, ὁ βάλλων κόμην ἡ πτερά εἰς τὰ βέλη.
Οἷστός, ἡ, ὄν (οἷω, οἷξω), φέρμενος, δυνάμενος νὰ φερῇ, φερ-τός, ὑπαφερτός, συγρ. οἷστότερον, Ἡλιδ. 2, σ. 103.
Οἷστός, ὁ (οἷω), ἀπτ. καὶ Οἷστος, ὁ, εἰς τοὺς ποιητ. Οἷστα, τὰ· βέλος, ἡ λόγχη, Εὐριπ. Μήδ. 637. ὁ Ἀριστοτ. Φυσικ. 6, 9, τὸ ἐμεταχειρίτθῃ πολλάκις εἰς θηλυκὸν γένος, ἡ οἷστός· [ἐκ τοῦ οἷω, οἷομαι, τὸ φερόμενον κινούμενον· εἶναι ἡ προτ. λέξις].

Οἰστόχος, ὁ, ἡ, καὶ
 Οἰστούχος, ὁ, ἡ (ἐχω), ταυτ. οἰστούχων.
 Οἰστράω, ὦ, κ. Οἰστρέω, ὦ, μ. ἤτω· τὸ πρῶτον ἀμετάβ. τὸ δευτ. μεταβατικόν· κυρίως, ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα πειράζει, κεντρίζει ὁ οἰστρος (ἀλογόμυγα), καὶ τὰ ἀγρίονσι· Τροπ. ἐπὶ σφοδρῶν παθῶν, θυμοῦ, ἡ μανίας, φέρω εἰς ταῦτα τὰ πάθη, κ. ἀμεταβ. κυριεύομαι ἀπ' αὐτά. οἰστρημένον ὑπ' ἔρωτος μεираκίον, Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 195.
 Οἰστρηδόν, Ἐπίρ. τεταραγμένως, ἀγριωμένως, ὡς τὰ ἀπὸ τὸν οἰστρον δαγκανόμενα ζῶα, Ὀππιαν. Ἀλ. 4, 142.
 Οἰστρήεις, εἶσα, ἦεν (οἰστρέω), ἀγριος, μανιακός.
 Οἰστρηλῆσις, ἡ, τὸ νὰ ἐλαύνῃ, κεντῇ, δαγκάνῃ ὁ οἰστρος (ἡ ἀλογόμυγα), ἀγρίως, μανία· ἐκ τοῦ
 Οἰστρηλατέω, ὦ, μ. ἤτω, ταυτὸς. οἰστράω, κυρίως καὶ μεταφ.
 Οἰστρήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, οἰστρος), ἀγριωμένος, ἡ ἀγρίωνων· δειμα, Αἰσχ. Προμ. 582.
 Οἰστρημα, τὸ (οἰστράω), μανία· Ἐνεργ. ὅ, τι κάμνει μανίαν, Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 1318, 1341· ὄργανον μανίας, Ἀνάλ. 3, σ. 184.
 Οἰστρησις, ἡ (οἰστράω, ἡ -έω), τὸ εἶναι ἀγριος, ἡ κάμνειν τινὰ ἀγρίον· μανία, σφοδρὸν πάθος.
 Οἰστροβολέω, ὦ, μ. ἤτω (οἰστρῶ βάλλω), ταυτὸς. οἰστρηλατέω, Μελεαγρ. ἐπίγ. 54.
 Οἰστροδένητος, ὁ, ἡ, ἡ -οδόνητος, ὁ, ἡ, Αἰσχύλ. Ἰκετ. 580, Οἰστροδόνος, Ἰκετ. 17 (δινέω, δονέω, οἰστρος), ταυτὸς. οἰστρήλατος, εἰς μανίαν βλημένος, μαινόμενος, κινούμενος ἀπὸ δίνης, ὡς ἡ θάλασσα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 325.
 Οἰστρομανία, ἡ (οἰστρος, μανία), μανία, μανιωδὲς πάθος, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1284.
 Οἰστρομανής, ὁ, ἡ, ὡτὰν κεντημένος ἀπὸ οἰστρον, μαινόμενος, Νόιν. Διον. 1, 282.
 Οἰστροπλήξ, ἡρος, ὁ, ἡ (πλήττω, οἰστρος), ταυτὸς. οἰστρήλατος, Αἰσχ. κ. Σοφοκλ.
 Οἰστρος, ὁ, καὶ κυρίως, πᾶσα ὁρμή, φυσικὴ κίνησις, σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἥτις μᾶς κινεῖ, μᾶς ὁδεῖ εἰς τί· ἔξαιρ., σφοδρὰ ὁρμή τοῦ ἔρωτος, καὶ θυμὸς, μανία, παραφροσύνη 2) ἐντομὸν τι ζῶον, τὸ ὁποῖον δαγκάνει τὰ ζῶα, καὶ τὰ κάμνει νὰ κλοτσῶσι, καὶ νὰ ἀτακτῶσιν· ἀλογόμυγα, Πλούτ. Πῶς δεῖ διακρ. τὸν κόλ. τοῦ φ. §. 16. κ. Ὀδυσ. χ, 300. τινὲς το συγχέουσι μετὰ τὸ μύωφ. Ἀπολλ. ῥόδ. 3, 276. Κατὰ τοὺς παλαιούς ἡ ἀριθ. 1 σηματοῖται εἶναι μεταφορικὴ ἐκ τῆς σηματοῖται. ἀριθ. 2, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξηγοῦται καὶ τὸ οἰστράω, ὦ, κ. οἰστρέω, τὸ ὅπ. Ζ. Τὸ ἐντομον οἰστρος εἶναι ἐκ τοῦ ῥηματικῆς οἰστρος, ἐκ τοῦ οἶω, φέρω, ἡ οἶζω.
 Οἰστροφόρος, ὁ, ἡ, φέρων μανίαν, ἐρωτικὴν μανίαν, ἔξαιρ. Παφία, ποιητ.
 Οἰστρώω, ταυτὸς. οἰστρέω, Σοφοκ. Τρ. 653.
 Οἰστρώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ταυτὸς. οἰστρήεις.
 Οἰσῦα, ἡ, κ. Οἰσῦα, τὰ· Ζ. οἶτος· εἶδος δένδρου, ἰτέα.
 Οἰσῦνος, νη, νον, ἀπὸ ἰτέας κατασκευασμένος, πλεγμένος, Ὀδυσ. ε, 256.
 Οἰσυνος, κ. Ὀἰσυνος, ταυτ. πρ. Ὀππιαν. Πρβ. μέλιτος.
 Οἰσυόπλοκος, ὁ, πλέκων μετὰ ῥαβδίᾳ· Παθ. πλεγμένος.
 Οἰσυουργός, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. ἀριθ. 1.
 Οἰσυπής, ἡ, ταυτ. Οἰσυπος, Γαλην. Δεξιμ. Ἰπποκρ.
 Οἰσῦπεις, ταυτὸς. οἰσυπηρός· ἐκ τοῦ
 Οἰσῦπη, ἡ, συγκοπ. οἰσπη, κ. Οἰσυπής, ἡ, Ἰων. ταυτὸς. οἰσυπος κ. οἰπτωτον· ὅθεν
 Οἰσυπηρός, ὁ, ὦν, κ. -υπώδης· ἔριον, ῥυπαρὸν, μολυσμένον ἀπὸ ἰδρώτα.
 Οἰσυπόεις, εἶσα, ἐν, ταυτ. τοῦ πρ.
 Οἰσυπος, ὁ, ὁ παχὺς ἰδρώς, καὶ ὁ ῥύπος (ἀκαθαρσία) τῶν ἀπλῶν ἐρίων τοῦ προβάτου· ὁ Ἰων. τύπος εἶναι οἰσυπη, συγκοπ. οἰσπη, Ἡρόδ. 4, 187, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ Γραμματ. ἐξηγοῦν καὶ κόπρος, Ζ. οἰπτωτον.
 Οἰσυπόδης, ὁ, ἡ, ταυτ. οἰσυπηρός.
 Οἰσῦς, ὅς, ἡ, ταυτὸς. οἰσῦα καὶ οἶσος, Γλωσσ.
 Οἶσω, μέλ. τοῦ οἶω, φέρω.
 Οἶτα, Οἶτη, ἡ· Ζ. οἶτος· ὅθεν
 Οἶταῖος, αἶα, αἶον, Ἐπίδ. ἐκ τοῦ οἶτη, οἶτα. Ζ. οἶτος.
 Οἶτόλινος, ὁ, ἡ, : ὠδή, ὁ ὕμνος, ὅς τις ὀνομάζεται καὶ λῆνος, Πανστ. 9, 29.

Οἶτος, ὁ, Ἰων. καὶ ποιητ. κληρος, τύχη· ὅθεν κ. δυστυχία, θάνατος, Ἰλ. ε, 559 κττ. Ἐκ τοῦ οἶω, φέρω· ὡς οἶμη, οἶμος, οὔτω καὶ οἶτη, οἶτος· κυρίως, ὁδός· οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίττης οἶτον ἔχουσιν ἐργαζόμενοι ὡς αἶε βιωτόμενοι, δηλ. τὴν τύχην τῆς μελίττης· τὸ δὲ Οἶτη εἶναι μόνον ὄνομα κύριον τῆς ἐκ Θεσσαλίας παρόδου, τῶν πυλῶν, ἡ θερμοπυλῶν.
 Οἶφάω, κ. Οἶφέω, κ. Οἶφω, συγκαταβαίνει, συνουσιάζομαι· τύπος ἄλλος, ὅπου λαμβάνεται φ ἀντὶ χ, ἀντὶ οἰφέω, οἶφω, ἀλλὰ μετὰ τὴν σημασίαν τοῦ ὀφέω· ὅθεν οἶφολης, κ. οἶφολίς, καὶ οἶφωλῆς, -λίς (ὡς ὀφέλης κ. ὀφέλης), ἀτελής· ἀπαράλλακτα ὡς ὀπιώλης κ. ὀπιόλης, ἐκ τοῦ ὀπιώ· ἄρα ὀπω, ὀφω, ὀπιώ, καὶ οἶφω. Πλούτ. Πυρρ. 28. οἶφε τὰν χελιδονίδα, ἀντὶ ὀπιω· προσέτι, κόροισος, κόρτοισος, φιλοίφης, ἡ φιλοίφης· καὶ μεξοφία. [Ὡς ἔχω, ὄχω, οἶχω, οἶφω, ὀπιώ, τὰ κ, χ, μεταβάλλονται εἰς φ, π. οὔτως, ἔσχω, ἔσπον. Ζ. ἔσπον.]
 Οἰχέομαι, ἡ Οἰχέω, ταυτὸς. οἰχομαι· ὅθεν οἰχέτομαι, οἰχοῦμαι, οἰχεύμαι, ὠχημαι.
 Οἰχέω, παρατ. οἰχέσθων, Ἰλ. ε, 790. Οἰχεύω, (οἶχω, οἰχάνω. οἶχω, ὡς ἰκω, ἰκάνω, ἰκνέω) ταυτὸς. τοῦ ἔφ.
 Οἰχομαι, ὑπάγω, ἀναχωρῶ· κυρίως, ἐφυγα, ἀνεχώρητα, μετστοχ. : ἀπὸ τῶν, ψεύγων, ἀποπτάμενος κττ. 2) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα χάνονται, ἀφανίζονται· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ ἀποθνήσκω· οἰχόμενος, νεκρός, ἀποθανών· 3) ἐπ' ὀλίγον γ' ἄρ' οἰχεται, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 31 τὸ πρᾶγμα κρέμαται, στηρίζεται εἰς μικρὰν τινὰ περίστασιν. Ζ. καὶ τὸ ἔφ.
 Οἶχω, ἐκ τοῦ ὄχω, veho, ὄχομαι, vehor, feror· ὅθεν τὸ συνηθέστατον οἰχομαι· ὅθεν οἰχώ, οἰχῶκα, οἰχῶσε, οἰχωνύαι, Ἡρόδ. 4, 127 ταυτὸς. ὑπάγω, ἀναχωρῶ· Εἰς τὸν Σοφοκ. Αἶ, 896 οἰχῶκα, εἶμαι χαμένος. [Ἐκ τοῦ ἔχω, ὄχω, οἶχω, ὡς καὶ οἶφω, τὸ ὅπ. Ζ.]
 Οἶω, κ. Οἶζω, φέρω, βαστάζω, μ. οἶτω, ἀντὶ ἀγγελοῦ, Σοφ. Τρ. Αἶας· ὅθεν οἶτω μελ. εἰς τὸ φέρω· οἶτε προστακ. κ. οἶται Ἀόρ. ἀπαρεμ. ὅθεν ἀνοῖται, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου κέεται ἀνοῖσαι, εἰς τὸν Ἡρόδ. [Τὸ προστ. τοῦτο, καὶ Ὀδυσ. χ, 481, καὶ Ἀριστ. Ἀχαρν. 1099, ἀντὶ τοῦ Ἀριστ. Οἶσων· εὐρηταὶ δὲ καὶ Γράψαι ἀντὶ Γράφον, ὡς λέγει ὁ Ἀπολλωνίος (περὶ συντάξ. σ. 77.) Ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ μοναδικῶν ἰσως τούτων ἐπεκράτησε νὰ λέγωμεν κ. Γράψαι, Κῶψαι, Στεῖλαι κτ. ἀντὶ Γράφον, Κῶψον, Στεῖλον κτ.] Ἐκ τοῦ οἶζω εἶναι οἶστος·
 Οἶω, κ. Οἶω, Λακ. Οἶω· ὅθεν οἶομαι, νομίζω. ἐλπίζω. οὐ γὰρ οἶω, Ἰλ. ν, 262. Ζ. οἶομαι, κ. οἶεομαι.
 Οἶωνίζομαι (οἶωνός), παρατηρῶ τὸ πέταγμα καὶ τὸ ἄσμα τῶν πουλιῶν, διὰ νὰ μαντεύω ἐκ τούτων, ἀντὶ τὸ πρᾶγμα μέλλῃ νὰ ἀποβῇ εὐτυχές· 2) οἶωνίζεσθαι ἀνεπιτήδεον, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μᾶς δίδει νὰ προμαντεύωμεν κακὰ· οἶωνισάμενος τὸ μέλλον, μαντεύεται, προῖδων· ἐπὶ προτάπων· ὃν οἶωνίται· ἀντὶς μᾶλλον ἰδῶν, ἡ προτεπεῖν βούλοιο, Δημοσθ. σ. 794. τὸν ὁποῖον ἰδῶν τις ἠθέλει τὸν ἀποφύγειν ὡς κακῶν σημαντικὸν παρὰ νὰ τὸν χαιρετήσῃ· Ἡμεῖς ἐμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν, Ἡμεῖς κάμει τὸν σταυρὸν τοῦ, καὶ νὰ φύγῃ.
 Οἶωνικός, ἡ, ὦν, ἀνήκων, ἡ ἀποβλέπων εἰς τὸν οἶωνόν· οἶωνική (ἐπιτήμη, ἡ τέχνη), ἡ διὰ τῶν οἶωνῶν μαντευτική
 Οἶωνισμα, τὸ (οἶωνίζω), μαντευμα, πρόρρητις ἐκ τῆς πτήσεως ἡ φωνῆς τῶν πτηνῶν· 2) ἀντὶ οἶωνός, Χίων Ἐπιστ. 17.
 Οἶωνισμός, ὁ, ταυτὸς. τοῦ πρ. καὶ μάλιστα ὡς οὐσιασ. τῆς πράξεως.
 Οἶωνιστήρ, Οἶωνιτής, οὐ, ὁ (οἶωνίζω), ὅστις παρατηρεῖ τὸ πέταγμα, ἡ τὸ λάλημα τῶν πτηνῶν, καὶ προμαντεύει, Ἰλ. ρ, 218·
 Οἶωνιστήριον, τὸ, τόπος, ὅπου παρετήρουν τὴν πτήσιν τῶν πτηνῶν· ὠνομίζετο καὶ θᾶκος, κ. θῶκος, ἡ μάλλον, ἡ καθεδρά, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ παρατήρησις, Σοφοκ. Ἀντιγ. 1115. 2) τὸ πρᾶγμα, ἐκ τοῦ ὁποῖου λαμβάνομεν σημείον εἰς μάντευσιν, καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον. Ἐκ τοῦ Οἶωνιστήριος, ἐπίθ.
 Οἶωνιστική, ἡ, ἐκ τοῦ οἶωνιστήριος, (τέχνη), ἡ τέχνη, τοῦ οἶωνιστοῦ. Παράδειγμα ἐτυμολογίας τῶν παλαιῶν βλέπε εἰς τὸν Πλάτωνα, οἶωνιστική, δι' ἧς οἶομαθα τὰ μέλλοντα.
 Οἶωνόβροτος, ἡ Οἶωνόβοτος, ὁ, ἡ (βρώω, βόσκω), φαγωμένος ἀπὸ τὰ ὄρνεα, Στράβ. 15, σ. 233.
 Οἶωνόετης, οὐ, ὁ, ταυτὸς. οἶωνοκόπος, ὁ, Σοφ. Οἰδ. Τ. 484.
 Οἶωνόερος, ὁ, ἡ (εἶρος), κραυγή, παραχὴ ὀρνέων, Αἰσχ. Ἀγαμ. 55.
 Οἶωνοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω), φονεὸς ὀρνέων, Αἰσχ. Ἰλ.

κλωβίοντι, Ἡτύχ.

Οὐκτάδακτυλος, ὁ, ἡ, με ὀκτώ δακτ. ἡ μακρὺς ὀκτώ δακτ.

Οὐκτάδερος, ὁ, ἡ (ἔδρα), ἔχων ὀκτὼ πλευράς.

Οὐκταετηρὺς, ἔδος, ἡ (ἔτος), διάστημα χρονικὸν ὀκτὼ ἐτῶν.

Οὐκταέτης, εὐς, ὁ, ἡ, θηλ. ὀκταέτης, ἡ (ἔτος), ὀκτὼ ἐτῶν.

Οὐκταστία, ἡ, ταυτ. ὀκταετηρὺς, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 4,

10, σ. 285.

Οὐκτάημερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα), ὀκτὼ ἡμερῶν.

Οὐκτάκις, Ἐπίρ. ὀκτὼ φοραῖς.

Οὐκτακισμύριοι, οἱ, ὀγδοήκοντα χιλιάδες.

Οὐκτακισχιλίος, -ίη, -ιον, συννηδέστερον -χιλίοι, -ίαι,

οἱ, αἱ, ὀκτὼ χιλιάδες· ἵππος κ. ἀσπίς -χιλίη, ἀντί ἵπποις κ.

ἀσπίδοφόροι -χιλίοι, Ἡρόδ.

Οὐκτάκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη), με ὀκτὼ κνήμας.

Οὐκτάκόσιοι, αἱ, α.

Οὐκτάκότυλος, ὁ, ἡ (κοτύλη), περιέχων ὀκτὼ κοτύλας.

Οὐκτάκωλος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀκτὼ κῶλα, μέλη, ἡ μέρη.

Οὐκταλος, ἡ Ὀκταλλος, ὁ. Ζ. Ὀκος.

Οὐκτάμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον), συγκείμενος ἀπ' ὀκτὼ μέτρα. ἡ

πόδας στίχου.

Οὐκταμηνιαῖος, αἶα, αἶον, ὀκτὼ μηνῶν, ἡ εἰς τὸν ὀγδοὺν μῆνα.

Οὐκτάμηνος, ὁ, ἡ (μῆν), ὀκτὼ μηνῶν ἡλικίαν ἔχων, εἰς τὸν

ὀγδοὺν μῆνα γενόμενος· ἔστι δὲ καὶ οὐκ ἔστιν ὀκτάμηνος γένε-

σις, Ἱπποκρ. Γέλλ. 3, 16.

Οὐκτάπεδος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντί ὀκταπόδης, ἡ ὀκτάπους, Πίναξ

Ἡρακλ.

Οὐκτάπηχυς, ὁ, ἡ, ὀκτὼ πηχῶν.

Οὐκταπλάσιος, ἰα, ἰον, ἡ -πλάσιον, ονος, ὁ, ἡ.

Οὐκτάπλεθρος, ὁ, ἡ, ὀκτὼ πλέθρα μακρὺς ἡ μέγας, Διον. Ἀλ.

Οὐκταπλόος, συναίρ. -πλοῦς.

Οὐκταπόδης, ου, ὁ, Πλάτ. κ. Ὀκτάπος, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων

ὀκτὼ πόδας. 2) Εἰς τοὺς Σκύθας, ὅστις εἶναι κύριος δύο βοῶν,

καὶ ἀμάξης μιᾶς, Λουκιαν. 4, σ. 145.

Οὐκτάρριζος, ὁ, ἡ, με ὀκτὼ ῥίζας, ἡ με ὀκτὼ ἄκρας, Ἀνάλ.

1, σ. 228.

Οὐκτάρυμος, -ῥύμος, ὁ, ἡ (ῥυμός), με ὀκτὼ ῥυμούς, ἡ ζυ-

γοῦς, Λίσχ. κ. Ξενοφ. 6, 52.

Οὐκτάς, ἄδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ὀκτὼ· σχημ. ὡς τὸ μονάς κτλ.

Οὐκτάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα), με ὀκτὼ σημεῖα, τμήματα, πό-

δας, Σχολ. Αἰτχὺλ. Θήβ. 103.

Οὐκταστάδιος, ὁ, ἡ, ὀκτὼ στάδια μακρὸς, ἡ 1000 βήματα

τὸ -διον, ὀκτὼ στάδια.

Οὐκτάστυλος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀκτὼ στύλους.

Οὐκτάτομος, ὁ, ἡ : βίβλος, ἐξ ὀκτὼ τόμων, ἡ μερῶν συγκε-

μένη, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 368.

Οὐκτάτονος, ὁ, ἡ (τείνω), ἑλικες ὀκτάτονοι, οἱ ὀκτὼ πόδες,

ἡ πλόκαμοι τοῦ πολυπόδος, Ἀνάλ.

Οὐκταχῶς, Ἐπίρ. κατὰ ὀκτὼ τρόπους.

Οὐκτήρης, εὐς, ὁ, ἡ, Νομ. με ὀκτὼ κωπία. Ζ. διήρης.

Οὐκτὼ, οἱ, αἱ, τὰ.

Οὐκτωκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ· δεκαοκτὼ.

Οὐκτωκαίδεκάδραχμος, 18 δραχμῶν.

Οὐκτωδεκαέτης, εὐς, ὁ, ἡ, δεκαοκτὼ ἐτῶν.

Οὐκτωκαίδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, 18 πηχῶν.

Οὐκτωδεκαπλάσιον, ονος, ὁ, ἡ.

Οὐκτωκαίδεκαταῖος, α, ον, κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδοὴν ἡμέραν.

Οὐκτωκαίδεκάτος, η, ον.

Οὐκτωκαίδεκάτης, εὐς, ὁ, κ.

Οὐκτωκαίδεκάτης, ἰδος, ἡ, 18 ἐτῶν.

Οὐκτωμηνιαῖος, ταυτ. Ὀκταμηνιαῖος.

Οὐκτώμηνος, Ὀκτώπηχυς, Ὀκτώπους, Ὀκτώραβδος, Ὀκτωστάδι-

ος, ταυτ. ὀκτάμηνος. κτλ.

Οὐκτώφορος, ὁ, ἡ, ὑπὸ ὀκτὼ φερόμενος.

Οὐκχέω, ὦ, παρενθ. κ. ταυτὸς. ὀχέω, Πίνδ. κ. Τραγ. στηρίζω,

φέρω, βαπτάζω, ὑποφέρω, ὑπομένω. ἐκ τοῦ

Οὐκχῆ, Δωρ. ἀντί ὀχῆ, κράτημα, στήριγμα, βακτηρία, ἐκ τοῦ

ἔχω, παρακ. ὄχα, ὄχα, Ἀνάλ.

Οὐκχος, ὁ, Δωρ. ἀντί ὄχος, ἡ ἄμαξα, καὶ τὰ μετ' αὐτῆς, δηλ.

βόες, ἵπποι, ἡμίονοι, κττ. Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 40.

Οὐκωχεύω, Ἡτύχ. ταυτ. ἔχω, συνέχω, ἐκ τοῦ ὀκωχῆ, ταυτ.

ὀχῆ. [Ἐκ τοῦ ἔχω, ὄχα, ὄχα, διπλατ. Ἰων. ἀττ. ὀκωχα, ὀ-
θεν κωχεύω, τὸ ὀπ. Ζ. Ὡταυτως εἶπαν ἀν -οκωχῆ, δι -οκω-
χῆ, παρ -οκωχῆ, ἀντί ἀνοχῆ, διοχῆ, παροχῆ, ἀντί τῶν ὀποι-
ων εὐρίσκεται καὶ ἀνακοχῆ κτλ. ἐπειδὴ τὸ ο νομίζεται πρόσληψις,
ὡς ἔλεγον γρηγορέω ἀντί ἐγρηγορέω.]

Οὐλαί, αἱ, ἄλλως, οὐλαί, νοητ. κριδαί, κοπανισμέναι κριδαί, καὶ
σμιγμέναι με ἄλας. [Ἐκ τοῦ ὄλω, ο τύπου ἀντί ἔλω, ἔλλω,
ἄλω, ἄλέω, μάλω, μόλω, μύλω.]

Οὐλαιμεύς, ἀντί ὀλαμεύς, κ. ὀλεμεύς, ὁ, ταυτ. ὁ τὰς ὀλάς βάλλ-
λων. Ὀλαιμεύω, τὸ ῥῆμα, Ἡτύχ. Ἐτυμ. Μ. τὸ Ὀλαιτός ἴσως
εἶναι ὁ λαΐτος, ὁ ἱερεύς. Πρβ. οὐλαμός.

Οὐλάνοικτος, ὁ, ἡ, πάντῃ ἀνοικτός.

Οὐλάργυρος, ὁ, ἡ, ὅλος ἀργυρός.

Οὐλβακῆρον, τὸ, ὡσαύτως, Ὀλβάχιον, Ὀλβάχιον· ὡσαύτως, Ὀλ-
βαχρον, κ. Ὀλαχρον· ὡσαύτως, Ὀλεχον κ. Ὀλεχον, Συρακ. λέξεις,
Νομ. κανὼν ὀλάς, ἡ οὐλάς ἔχον. Ἀλλ' ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἐκ
τοῦ ὀλαί, ὀλάς, ὀλαξ, ὡς ἐκ τοῦ κύλιξ, κυλίαιον, κυλίχνη,
κυλίχιον· πέτακον, πέταχρον· πιθάκη, πιθάκιον κτλ. Ζ. τὴν
σημείωσ. εἰς ὄνονρις.

Οὐλβήεις, εντος, ὁ, ταυτὸς. ὀλβιος, Μανέθ. 4, 100. (ὡς τι-
μήεις κτλ.)

Οὐλβῆα, ἡ, ταυτ. μακαρία. 2) ὄνομα Κύρ. πολλῶν πόλεων.

Οὐλβῆάζω, ταυτ. Ὀλβίζω.

Οὐλβίζω, μ. ἴσω, (ὀλβος), εὐτυχίζω, Εὐρ. Φοίν. 1703. καλο-

τυχίζω, ἐπαινώ, ὡς τὸ μακαρίζω.

Οὐλβιογαστρωρ, ορος, ὁ, ἡ, εὐτυχῆς κατὰ τὴν κοιλίαν, Εὐ-

στάθ. Ἰλ. γ, 282.

Οὐλβιοδάμων, ονος, ὁ, ἡ, καλότυχος, εὐτυχῆς, εὐδαιμονέ-

στατος, Ἰλ. γ, 282.

Οὐλβιόδορος, ὁ, ἡ (δῶρον), εὐτυχίαν δωρούμενος, χαρίζων :

μέθυ, ὁ οἶνος, ὅστις μᾶς κάμνει πλουτίους καὶ εὐτυχεῖς : χθών,

πλουσία, καρποφόρος, Εὐρ.

Οὐλβιοδότης, Ὀλβιοδότης, ου, ὁ, θηλ. -δῶτις, ἡ, δίδων

τύχην, εὐτυχίζων, Ὀρφ. κ. Ὀλβιοδότης, ὁ.

Οὐλβιοεργός, ὁ, ἡ (ἔργον), εὐτυχίζων, Ἀνάλ.

Οὐλβιόθυμος, ὁ, ἡ, εὐτυχίζων τὴν καρδίαν, εὐτυχῆς, Ὀρφ.

Οὐλβιόκοσμος, ὁ, ἡ, στολισμένος με πλοῦτον.

Οὐλβιόμοιρος, ὁ, ἡ, οὐτινος ἡ μαῖρα εἶναι εὐτυχῆς, Παῦλ. Σιλ.

Οὐλβιόπλουτος, ὁ, ἡ, πλούσιος καὶ λαμπρός, Ἀθήν. 14, σ. 613.

Οὐλβιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -βίως, κυρίως, ηὔξημένος,

εὐλογημένος, Ὀδυσ. λ, 449. εὐτυχῆς καὶ ἐσωτερικῶς κ. ἐξω-

τερικῶς· ὀλβια ζῶειν, ἀντί ὀλβίως· βάλλ' εἰς ὀλβίαν ἄλλως,

βάλλε εἰς μακαρίαν· ὕπαγε εἰς τὴν εὐτυχῆ γῆν, δηλ. εἰς τὸν ἄδην.

Οὐλβιότυφος, ὁ, ἡ, εὐτυχῆς διὰ τὴν ἀλαξονσίαν· παρῳδία

πρὸς τὸ ὁμηρικόν Ὀλβιοδαίμων, Βίων παρα Διογ. Λαερτ. 4, 52.

Οὐλβιόφρουρος, ὁ, ἡ, εὐτυχίαν, ἡ πλοῦτον φρουρῶν.

Οὐλβιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, πλουσιόφρων, τοῦ ὁποῖου ὁ νοῦς εἶ-

ναι εἰς τὸν πλοῦτον : ποδάγρα, ἡ τυραννοῦσα τοὺς πλουσίους,

Λουκιαν.

Οὐλβιόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ), ἔχουσα χεῖρας εὐτυχιστικὰς, ἱα-

τρυστικὰς, Λουκιαν. : ὑγεία, Ὀρφ. Τμν. 23, 8.

Οὐλβιστος, η, ον, ταυτ. ὀλβιος, Μελέαγρ. ἐπ. 2, κ. 11, ὅ-

που κατὰ τὸν Βουτμάνον πρέπει νὰ ᾔηται ὀλβιστός.

Οὐλβιοδότειρα, ἡ, θηλ. τοῦ Ὀλβιοδοτήρ, -δότης, ου, ὁ, θηλ.

ὀλβιοδότις, ταυτ. ὀλβιοδότης, Ὀρφ.

Οὐλβιομέλαςρος, ὁ, ἡ, ἀπὸ πλούσιον οἶκον, ἡ εὐτυχίζων τὸν

οἶκον, ὡς γυναῖκες, Μανέθ. 4, 504.

Οὐλβοναμέω βίον πολὺν, φέρω εὐτυχῆ ζωὴν, Μανέθ. 4, 581.

Οὐλβος, ὁ, ἡ κυρία σημασία εἶναι αὐξησις, φύτρωσις, καὶ ὁ πλοῦ-

τος, συναγόμενος ἀπὸ χώραν αὐξάνουσαν εἰς φυτὰ, καὶ εἰς ζωὰ·

καὶ ἡ ἐντεῦθεν γινόμενη εὐτυχία, καὶ τιμία κατάστασις τοῦ πλου-

σίου. [Συγκοπ. κ. μεταθ. ἐκ τοῦ ὀφελος (ὀφλω), ὀλβος, ἐπειδὴ

β κ. φ ἀλλάσσονται ὡς ὀφός, orbus, ἀλφός albus, κέβλη

κεφαλή κτλ.]

Οὐλβος, ἀντί Ὀλμος, β = μ, Βυζαντ.

Οὐλβοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), φέρων εὐτυχίαν, πλοῦτον.

Οὐλέσσκον, Ἰων. ποιητ. Παρατ. τοῦ ὀλέω, ὀλλω, ἡ ὀλέσκει,

Σουίδ.

Οὐλέσρεύω. Ζ. Ὀλοσρεύω.

Οὐλέσρεος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -θρίως, φθοροποιός, θανατη-

φόρος, δυστυχής, ἐπιμίνδυνος, ἀπηλπισμένος, φοβερίζων ὀλεθρον.
 Ὀλεθριον ἡμερ, ἡμέρα θανάτου, Ὁμ. Ζ. ἡμαρ. 2) Παθητ. δυστυχής,
 ἡ ἀφανισμένος, Τραγικ. 3) τρέχων εἰς τὴν φθοράν του : μανία,
 Ἡρόδ. 6, 112.

Ὀλεθρον, τό, ταυτ. τὸ μῦθον τὸ γυναικεῖον [ἴσως, ὡς μύλλος,
 ἐκ τοῦ ὀλω, ὀλέω, δηλ. ἄλω, ἀλέω.]

Ὀλεθροποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν ὀλεθρον, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 2, σ. 664.

Ὀλεθρος, ὁ (ὀλω, ὀλέω), φθορά, ἀφανισμός, Ἑνερ. καὶ Παθ.
 2) ὀλεθρος γραμματεὺς, ἀντί ὀλεθριος, Δημοθ. περὶ στεφ. Πρβ.
 βάραν.

Ὀλεῖται, Μέστ. μέλ. τοῦ ὀλω, ὀλλω.

Ὀλέκρανον, τό. Ζ. ὀλέκρανον.

Ὀλέκω, ταυτ. ὀλέω, ὀλω, ὀλλω κ. ὀλλυμι, φθείρω, ἀφανίζω,
 φονεύω, Μανέθ. 6, 365. Μέστ. ἀφανίζομαι, ἀπονήτω, Ὁμ.

Ὀλερός, ὁ, ὄν, ἀντί θολερός, σκοτεινός, μαῦρος· ἐκ τοῦ ὀλός,
 ἡ ὀλος, καὶ μετὰ τοῦ πνεύματος θολός, δηλ. μέλας, τὸ μαῦρον
 τῆς σιπύας, Ζ. κελαινός.

Ὀλέσσαι, Ἀόρ. ἀπαρσμ. τοῦ ὀλλυμι.

Ὀλέσας, σαττ, ὀλέσαν, Ἀόρ. μετοχ. τοῦ ὀλλυμι.

Ὀλεσθήνωρ, ὁρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ, ὀλέω), ἀφανίζων, φθείρων τοὺς
 ἀνθρώπους, Ἡτίοθ. Θεογν. 399.

Ὀλεσίβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος), φθείρω, τρίβων τὰς βώλους, ποιητ.

Ὀλεσίθηρ, ἦρος, ὁ, καὶ

Ὀλεσίθηρος, ὁ, ἡ (θήρ), θηρία φονεύων, φθείρων, Εὐρ. Φοίν. 668.

Ὀλεσίμβροτος, ὁ, ἡ, ἀνθρώπους φθείρων, φονεύων, Ἀνάλ.
 2, σ. 442.

Ὀλεσίκοικος, ὁ, ἡ, : γυνή, ταυτ. οἰκοφθόρος, Λιβάν. 4, σ. 142.

Ὀλεσίπτολις, ἡ, φθείρουσα πόλεις, Τρυφίδ. 435.

Ὀλεσιτύραννος, ποιητ. ὀλεσιτύραννος, ὁ, ἡ, τυράννους φονεύων,
 ἀφανίζων, Ἀνάλ.

Ὀλέσκω, ἀντί ὀλέκω, Σουίδ. ὅθεν ὀλέσκον, Ἰλ. τ. Ἰδε. Ξ.

Ὀλέσσαι, κ. Ὀλέστας, ποιητ. ἀντί Ὀλέσαι, κ. Ὀλέτας.

Ὀλέσω, μέλλ. τοῦ ὀλλυμι

Ὀλετήρ, ἦρος, ὁ, -εῖρα, ἡ (ὀλέω), φθορεὺς, ἀφανιστής,
 φονευτής.

Ὀλέω, ἀντί τούτου ἐνεστ. ὀλλυμι· ὀλέσω, ὤλεσα· ὅθεν ὀλέκω,
 καὶ ὀλέσκω· ὁ Ἡτύχ. ἔχει Ὀλεῖ, ἐνοχλεῖ· καὶ ὀλάει κ. ὀλαεῖ.

Ὀλή, ἡ, κ. ὀλαί, αἱ, καὶ οὐλαί. Ζ. ὀλαί.

Ὀλητήρ, ὁ, ἀντί ὀλετήρ, Ἡτύχ.

Ὀλιβράξω, μ. ἀέω, ἐκ τοῦ Ὀλιβρός, ταυτ. ὀλισθαίω, καὶ ὀλι-
 σθηρός, Ἡτύχ.

Ὀλίγαιμος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀλίγον αἷμα - αἱμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Ὀλιγάκις, Ἐπίρ. (ὀλίγος), σπανίως, ὀλίγαις φοραῖς.

Ὀλιγάμπελος, ὁ, ἡ, μέ ὀλίγας ἀμπέλους, Ἀνάλ.

Ὀλιγακδρέω, ὦ, κ. Ὀλιγανθρωπέω, πάσχω ἑλκεῖν ἀνθρώ-
 πων, ἔχω ὀλίγους ἀνθρώπους.

Ὀλιγανδρία, ἡ, κ. Ὀλιγανθρωπία, ἡ, ἑλλειψίς ἀνθρώπων, ὀ-
 λίγοι ἀνθρωποι.

Ὀλιγανδρος, -άνθρωπος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀλίγους ἀνθρώπους,
 πάσχω ἑλλεῖν ἀνθρώπων.

Ὀλιγαριστής, ἡ (ἀριστέω), ὀλίγον φαγητὸν τοῦ μεσημερίου,
 Πλούτ.

Ὀλιγάρχεια, κ. Ὀλιγαρχία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὀλιγαρχής.

Ὀλιγαρχέομαι, οὔμαι, ἀρκούμαι εἰς ὀλίγα, εὐχαριστοῦμαι,
 κ. Ἑνεργ. Γεωπ. 14, 7, 25.

Ὀλιγαρχής, ἐός, ὁ, ἡ (ἀρκέω), εὐχαριστημένος, ἀναπαυμέ-
 νος μέ ὀλίγα.

Ὀλιγαρχία, ἡ (ἄρτος), ἑλλειψίς ἄρτου, Σουίδ. κ. Ἑτυμ. Μ.

Ὀλιγαρχέω, ὦ, π. χ. ὀλιγαρχοῦντες, δηλ. ὀλίγοι ἄρχοντες. Παθ.
 ὑπὸ ὀλίγων κυριεύομαι, διοικῶμαι, ἔχω ὀλιγαρχικὴν διοίκησιν.

Ὀλιγαρχής, ου, ὁ, εἰς ἐκ τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσι
 τὴν ὀλιγαρχίαν, Διον. Ἀρχ. 11, 42. Ζ. δωδεκάθεος.

Ὀλιγαρχία, ἡ, ἡ κυριότης ὀλίγων τινῶν προσώπων, ἡ οἰκογενειῶν.

Ὀλιγαρχικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -αρχικῶς, ἀνήκων εἰς τοὺς ὀ-
 λιγάρχας, ἡ εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν· ἐκδοτός εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν,
 φίλος αὐτῆς.

Ὀλιγαυλάξ, ὁ, ὁ (αὐλάξ), ὅστις ἔχει ὀλίγην γεωργήσιμον
 γῆν, Ἀνάλ.

Ὀλιγαχόθον, Ἐπίρ. ἀπὸ ὀλίγα μέρη, μετὰ γεν. Ἡρόδ.

Ὀλιγαχού, Ἐπίρ. εἰς ὀλίγους τόπους.

Ὀλιγεκτέω, ὦ, σχημ. κατὰ τὸ πλεονεκτέω· ἔχω ὀλίγα, Θεολογ.
 Ἀριστ. σ. 29.

Ὀλιγεξία, κ. Ὀλιγοξία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Ὀλιγήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα), ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς ὀλίγας ἡμέ-
 ρας. Ζ. κακῆμερος.

Ὀλιγηπελέω, εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος.

Ὀλιγηπελής, ὁ, ἡ, ἀσθενής, ἀδύνατος, κουρασμένος.

Ὀλιγηπέλις, Ἰων. -λίη, ἡ, ἀσθένεια. Ζ. εὐηπελία.

Ὀλιγήρης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀλίγος, Νίκανδρ. Θηρ. 284. (ὡς μὲν-
 ἡρης κτλ. Ζ. διήρης).

Ὀλιγήριος, ὁ, ἡ (ἡρίον), : σῆμα, ἔχων μικρὸν τάφον, ἡ συν-
 ιστάμενος εἰς μικρὸν τάφον, Ἀνάλ. 1, σ. 242.

Ὀλιγηροσίη : πενιχρή, μικρὸν χωράφιον πτωχοῦ ἀνθρώπου, Ἀνάλ.

Ὀλιγησίπυρος, ὁ, ἡ. Ζ. εὐσίπυρος,

Ὀλιγίνα, Ἡτύχ. ἀντί ὀλίγον, ὡς μινύνα· ἄρα ἐκ τοῦ ὀλί-
 γινε, ἀντί Ὀλίγης, ὀλίγος.

Ὀλιγίστατος, συνήθ. Ὀλίγιστος, Ἐπίρ. -γίττως, ὀλιγώτα-
 τος, μικρότατος. -ιστον, Ἐπίρ. σχεδόν, ὀλιγώτατον λείπει, ὡς
 ὑπερθ. τοῦ ὀλίγος, ὡς φίλιστος, κάλλιστος. κτ.

Ὀλιγόαιμος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀλίγαιμος.

Ὀλιγόβιος, μικρόζωος, ὀλιγόζωος.

Ὀλιγόβουλος, ὁ, ὀλιγόγνημος, Πολέμ. φυσιγν. 1, 3, σ. 182.

Ὀλιγογνώμων, ὁρος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀλίγωρος, Ἡτύχ. Φώτ.
 μικρόγνημος, Συνέπ. σ. 15, καὶ 28.

Ὀλιγογόνατος, ὁ, ἡ, (γόνυ), μέ ὀλίγα γόνατα, κόμβους
 (ἐπὶ φυτῶν).

Ὀλιγόγονος, ὁ, ἡ, ὀλίγα γεννῶν, ἀκαρπος. -γονία, ἡ, τὸ οὐσ.

Ὀλιγοδάπανος, ὁ, ἡ (δαπάνη), ὀλιγοέξοδος, ὀλίγα ἐξοδεύων.

Ὀλιγοδέης, ἐός, ὁ, ἡ, (δέομαι), ὀλίγα χρειαζόμενος.

Ὀλιγοδεία, -δεία, ἡ, χρεῖα ὀλίγων πραγμάτων.

Ὀλιγοδέαιτος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τρώγων, Ἀθήν.

Ὀλιγοδούλος, ὁ, ἡ, ὀλίγους δούλους ἔχων, Στράβ. 16, σ. 1130.

Ὀλιγοδρανέω, ὦ, εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος, Ἰλ. ο, 246.

Ὀλιγοδρανής, ἐός, ὁ, ἡ (δραίνω), ὀλίγον δυνάμενος, ἀσθενής.

Ὀλιγοδρανία, ἡ, ἀδυναμία, ἀσθένεια, Αἰσχύλ. Προμ. 548.

Ὀλιγοδύναμος, ὁ, ἡ, ὀλίγην δύναμιν ἔχων.

Ὀλιγοελαίσω, ὦ, ὀλίγον ἔλαιον ἔχω, ἡ δίδω, Θεόφρ.
 Αἰτ. φ. 6, 11.

Ὀλιγοεξία, ἡ, ταυτ. Ὀλιγοξία.

Ὀλιγοεργής, ὁ, ἡ (εργόν), ἀσθενής, ταυτ. ὀλιγοδρανής.

Ὀλιγοέτης, ἐτέος, ὁ, ἡ (έτος), ὀλίγα ἔτη ἔχων.

Ὀλιγοετία, ἡ, ἡλικία ὀλίγων ἐτῶν, νεότης, Ξενοφ. Κύρ. 1, 4, 3.

Ὀλιγοεζος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀλίγους ὄζους, κλώνας.

Ὀλιγοέρμος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀλίγην θερμότητα, Ἀριστοτ.

Ὀλιγοέριξ, τριχός, ὁ, ἡ, ἔχων ὀλίγας τρίχας.

Ὀλιγοέφυμος, ὁ, ἡ, ὀλιγόφυχος, μικρόφυχος, δειλός - θυμέω,
 ὦ, τὸ ῥῆμα.

Ὀλιγόινος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀλίγας ἴνας, ἀντίθ. πολύνος, Θεόφρ.

Ὀλιγόκαιρος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει ὀλίγον καιρὸν νὰ πράξῃ : ἰα-
 τρική, Ἰπποκρ.

Ὀλιγοκάλαμος, ὁ, ἡ, μέ ὀλίγους καλάμους.

Ὀλιγόκαρπος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀλίγους καρπούς.

Ὀλιγόκαυλος, ὁ, ἡ, μέ ὀλίγους καυλούς.

Ὀλιγόκερος, ὠτος, ὁ, ἡ, μέ μικρά κεράτα, Γεωπ. 18, 1, 3.

Ὀλιγόκλαδος, ὁ, ἡ, μέ ὀλίγους κλάδους.

Ὀλιγοκρατέομαι, τοῦμαι, ταυτ. ὀλιγαρχέομαι.

Ὀλιγομαθής, ἐας, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μαθώς, ὅστις μαθαίνει,
 ἡ ἐμαθεν ὀλίγα, Σωκράτ. Ἐκκλητ. Ἰστορ. 4, 7.

Ὀλιγομετρία, ἡ, στίχος συγκείμενος ἀπὸ ὀλίγας συλλαβῆς.

Ὀλιγόμισθος, ὁ, ἡ, μέ ὀλίγον μισθὸν ὑπηρετῶν· ὀλιγομισθο-
 τέρους ποιεῖν (τοὺς μισθοφόρους), μικρύνειν τὸν μισθόν των.

Ὀλιγομουθία, ἡ, ἐκ τοῦ

Ὀλιγόμουθος, ὁ, ἡ, ὀλίγα λαλῶν, μὴ πολυλογῶν.

Ὀλιγόνειρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον ὀνειρευόμενος, Ἰάμβλ. Πυθ. §. 114.

Ὀλιγόξυλος, ὁ, ἡ, μέ ὀλίγα ξύλα, Ἀνάλ. 1, σ. 234.

Ὀλιγοπαιδία, ἡ, ὀλιγοτεκνία.

Ὀλιγόπαις, παιδός, ὁ, ἡ, ὀλιγότεκνος.

Ὀλιγοπελέω, κ. Ὀλιγοπελία, ταυτ. ὀλιγοπηλέω κτλ.

Ὀλιγόπιστος, ὁ, ἡ, ὀλίγην πίστιν ἔχων, Ν. Λ.

Ὀλιγοπόλιος, ὁ, ἡ, ταυτ. σπαρνοπόλιος, μέ ὀλίγας λευκάς

τρίχας, Ἡτύχ.
 Ο'λιγόπιδες, δ, ή, δλίγον κοπιᾶζων - πονία, ή, τό ούσιαστ.
 Ο'λιγόποτος, δ, ή, κ. - πότης, ου, δ (ποτόν), ὅστις πίνει
 δλίγον - ποτέω, τό ῥήμα - ποτία, ή, τό ούσιαστ.
 Ο'λιγοπράγμων, σος, δ, ή (πράγμα), ὅστις κάμνει δλίγα πράγ-
 ματα· αντίθ. πολυπρ. - γοπραγμοσύνη, ή, τό ούσιαστ.
 Ο'λιγόπτερος, δ, ή, μέ δλίγα πτερά.
 Ο'λιγόπυρος, δ, ή, μέ δλίγον σιτάριον.
 Ο'λεγορρίζος, δ, ή, μέ δλίγας ῥίζας.
 Ο'λέγος, η, ου, δλίγος, μικρός. Εἰς τήν δλιγαρχίαν δλίγοι εἶ-
 ναι οἱ ἀρίστοι, οἱ ὅποιοι ἔχουσιν τήν διοίκησιν. 2) δὲ δλίγου, εἰς
 δλίγον, νοπτ. χρόνου· καί δλίγον χρόνον, εἰς δλίγον χρόνον· κατ'
 δλίγον, ἀπ' δλίγον τήν φοράν· κατ' δλίγους, δλίγοι πᾶσαν φο-
 ράν· δι' δλίγων, μέ δλίγα λόγια, συντόμως· ἐν δλίγῳ, νοητ.
 χρόνῳ· δλίγου, δλίγον λείπει, σχεδόν· δλίγου ἐδέησα πεσεῖν,
 δλίγον ἔλειψε νά πέσω. Ὁ Πανσ. λέγει δλίγου ἤλθεν εἰλεῖν, μέ
 τήν αὐτήν ἐννοίαν. Εἰς τόν Στράβ. 5, σ. 372. καί τας πράξεις τῶν
 Ἀποστόλων, 26, 28. ἐν δλίγῳ, ἀντί σχεδόν. 3) δλίγως ἐν-
 δεσπότης, Πλάτ. Ἀλκ. 2, 19. πρέπει νά γραφή Ὀλίγω δλίγως
 εἰς τόν Ἰπποκρ. ἀντί ἐν δλίγῳ χρόνῳ. 4) τό συγκρ. δλίζων,
 δλίζων εἰς τοὺς Ποιητ. ἀντί δλιγίων (ὡς μέζων, μέζων, ἀν-
 τί μεγίλων), ἀντί δλιγώτερος. Προσέτι δλιζέτερος, ὡς νά ἦτο τό
 ζετ. δλίζος. [Τό ο εἶναι πρόσληψις, καί τό πρωτότυπον λιστός.
 ὁμαλός, λεπτός, στενός, μικρός κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις. Ὁ
 Ἡτύχ. ἔχει λίζον ἀντί δλίγον, κ. λιστόν ἀντί ἐλαττον.]
 Ο'λιγόσταρκος, δ, ή, μέ δλίγα κρέατα.
 Ο'λεγοσθενής, δ, ή (τθένος), ταυτ. δλιγοδρανής.
 Ο'λιγόσιτος, δ, ή (σίτος) δλίγον τρώγων, δλιγοδίατος, Ἀθήν.
 σ. 247. -σιτία, ή, τό ούσιαστ. Συνέσ. σ. 255. -σιτέω, τό ῥήμα.
 Ο'λεγοσπερμος, δ, ή, μέ δλίγον σπέρμα.
 Ο'λεγοστιχία, ή, Ἰων. -στιχίη, ή, ούσιαστ. τοῦ
 Ο'λεγοστιχος, δ, ή, ἔχων δλίγους στιχοὺς. Ἀνάλ. 2, σ. 211.
 Ο'λεγοστός, ή, ὄν, δλιγώτατος· δλιγοστός χρόνος, Σοφ. Ἀν-
 τιγ. 625. ἔχων δλίγους μαζή, αὐτός δλιγοστός ψυχῶν, Πλούτ.
 Ἀντ. 51. συγγέσται μέ τό δλιγιττος εἰς τὰ χειρόγραφα. σχήματ.
 κατὰ τό πολλοστός, ὀλοστός κτλ. Τό δλιγοστός ἔμεινε καί Η.
 ἀντί δλίγος.
 Ο'λεγοσύλλαβος, δ, ή, μέ δλίγας συλλαβάς - λαβία, ή, τό ούσ.
 Ο'λεγοσύνδεσμος, δ, ή, μέ δλίγον σύνδεσμον, ή μέ δλίγους
 συνδ. (Γραμμ), Διον. Ἀλικ.
 Ο'λεγοσώματος, δ, ή, ἔχων μικρόν σῶμα.
 Ο'λεγοτεχνία, ή, ούσιαστ. τοῦ ἐφ. Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 4,
 6, σ. 264.
 Ο'λιγότεκνος, δ, ή, ἔχων δλίγα τέκνα, ταυτ. δλιγόπαις,
 Ο'λιγότης, τητος, ή, ούσιαστ. τοῦ δλίγος.
 Ο'λεγοτιμία, ή, μικρά τιμή· καταφρόνησις.
 Ο'λιγοτόκος, δ, ή, δλίγα γενῶν - τοκία, τό ούσιαστ. - τοκέω,
 τό ῥήμα.
 Ο'λιγότρεχος, δ, ή (τρέξ), μέ δλίγας τρίχας.
 Ο'λιγοτροφείω, ᾠ (δλιγοτρόφος), Οὐδ. δλίγον τρώγω ή τρέφο-
 μαι. 2) Μεταβ. δλίγον τρέφω. Μύθ. Αἰτ. Συν. σ. 234, ἐκδ. Κορ.
 Ο'λιγοτροφία, ή, δλίγη τροφή, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 698.
 Ο'λιγότροφος, δ, ή, δλίγον τρώγων, δλίγον τρέφων.
 Ο'λιγόυδρος, δ, ή (ὑδωρ), μέ δλίγον ὑδωρ, πτωχός εἰς νερά.
 Ο'λιγόυλος, δ, ή (ὑλη), ἔχων δλίγην ὑλην· ή υπόθεσιν,
 Εὐστάθ.
 Ο'λιγοῦπνέω, κοιμῶμαι δλίγον, Εὐστάθ. Ὀδυσ. κ, 86.
 Ο'λιγόπυρος, δ, ή, δλίγον κοιμώμενος. Ὀλιγοῦπνία, ή, τό ούσ.
 Ο'λεγοφάγος, δ, ή, ταυτ. δλιγόσιτος - φαγία, ή, τό ούσιαστ.
 Ο'λεγοφιλία, ή, δλίγοι φίλοι, Ἀνέκδ. Βεκκέρ. σ. 110.
 Ο'λεγοφόρος, δ, ή· οἶνος, δλίγον ὑδωρ δεχόμενος· ἐπομένως,
 ἀδύνατος· ἀντίθ. πολυφόρος.
 Ο'λιγοφρένεια, ή, δλίγος νοῦς, Γρηγόρ. Ναξ. ποιημ. 13, 126.
 Ο'λιγόφρων, σος, δ, ή (φρήν), μέ δλίγας φρένας, δλίγον
 νοῦν, Πλούτ. 8, σ. 8.
 Ο'λιγόφυλλος, δ, ή, ἔχων δλίγα φύλλα.
 Ο'λιγόχλωρον, τό, ταυτ. κάππαρις.
 Ο'λιγόχοος, συναιρ. -χους, δ, ή, ἀντίθ. πολύχους, δλίγον καρ-
 πόν χύνων, δίδων - γοχοέω, τό ῥήμα.
 Ο'λιγοχορδία, ή, ούσιαστ. τοῦ

Ο'λιγόχορδος, δ, ή, ἔχων δλίγας χορδὰς.
 Ο'λιγοχρηματία, ή, δλίγη περιουσία, μικρά κατάστασις.
 Ο'λιγοχρόνιος, δ, ή, θηλ. καί -χρονία, δλίγον χρόνον διαρκῶν.
 Ο'λιγοχροσιότης, ή, ούσιαστ. τοῦ πρ.
 Ο'λιγόχρονος, δ, ή, ταυτ. πρ. Μάρκ. Ἀντ. ε, 10.
 Ο'λιγόχυλος, δ, ή, μέ δλίγον χυλόν. τό αὐτό, κ. Ὀλιγό-
 χυμοί, δ, ή.
 Ο'λιγόψυχος, δ, ή, μικρόψυχος - ψυχεῖω, τό ῥήμα - ψυχία,
 τό ούσιαστ.
 Ο'λιγώω, ᾠ. ταυτ. δλιζέω, κάμνω δλίγον, Ἡτύχ. 2) λειποθυμῶ,
 εἰς τοὺς μεταγενεστ. Ἰδε Κοραή σημειώσ. εἰς Ἡλιόδ. 2, σ. 171.
 Ο'λιγῶλαξ, ταυτ. δλιγαῦλαξ, (αῦλαξ) δ, ή, ἔχων δλίγα χω-
 ραφία· μικρόν ὑποστατικόν, Ἀνάλ. 1, σ. 234.
 Ο'λιγωρέω, ᾠ, δὲν φροντίζω, παραβλέπω, ἀμελῶ, μετὰ γεν.
 ἀντίθ. πολυωρέω.
 Ο'λιγώρησις, ή, ἀπροσεξία, καταφρόνησις, ἀμελησις.
 Ο'λιγωρία, ή, ἀμέλεια· ἐν δλιγορία ποιεῖσθαι, ταυτ. δλιγορεῖν.
 Ο'λιγωρος, δ, ή, Ἐπίρ. ὥρως (δλίγος, ὥρα, φροντίς), ὅστις
 ἔχει δλίγην φροντίδα, ἐπιμελείαν· ἀμελής· μετὰ γεν.
 Ο'λιγωφελής, δ, ή, δλίγον ὠφελῶν, Ὀριβάσ. σ. 165. Matthaei.
 Ο'λιζότερος, μικρότερος, Νίκανδ. νέον συγκρ. ἐκ τοῦ δλίζος, ἀν-
 τί δλίγος.
 Ο'λιζέω, κ. Ο'λιζέω (δλίζος, ἀντίδλίγος), δλιζάνω, μικρύνω· δλι-
 γοστεύω Η. Ἡτύχ. καί Χρησμ. παρὰ Εὐσ. Εὐαγγ. Προπαρ. 5, 22.
 Ο'λιζων, σος, δ, ή, ταυτ. δλιγώτερος.
 Ο'λικός, ή, ὄν (ὄλος) καθολικός, ὁλόκληρος.
 Ο'λινος, δ, ταυτ. δέσμη.
 Ο'λίσος, ἀντί δλίγος, εἰς τοὺς Ταραντ. Ἐτυμ. Μ.
 Ο'λισβος, δ (Ζ. ὀλισθος), ἐκ δέρματος κατασκευασμένον τι ὅμοι-
 ον μέ τό παιδογόνον μόριον τοῦ ἀνδρός διὰ τὰς τριβάδας, Ἀ-
 ριστοφ. Λυσ. 109. Θεσμοφ. 11.
 Ο'λισβοκόλλιξ, δ, φωμίοντι, Ἡτύχ. Πρβ. μύλλος.
 Ο'λισθάξω, Ἀθήν. σ. 236. ταυτ. τοῦ
 Ο'λισθαίνω, Ὀλισθάνω, κ. Ὀλίθω· ὀλισθον, Ἀέρ. 2, καί, ὡς ἐκ
 τοῦ ὀλισθέω· μ. ὀλισθήτω· γλυστρῶ Η. πίπτω εἰς γλυστέρων τόπον· κ.
 Μεταφ. πίπτω εἰς σφάλμα, ἀμάρτημα. Ὁ πρῶτος τύπος εἰς τόν
 Πλούτ. περὶ τοῦ ἐν Δελφ. Εἰ, §. 18, καί Ἡτύχ. [Νομίζουσι τό
 Ὀλισθάνω ὡς μόνον χρήσιμον, ἀλλ' εἶναι δύσκολον νά ἀποδειχθῇ.]
 Ο'λισθήεις, εἴτα, ηεν, ποιητ. ταυτ. ὀλισθηρός.
 Ο'λισθημα, τό (ὀλισθέω), σκόνδαμα, πέσιμον.
 Ο'λισθηρός, α, ὄν, Ἐπίρ. -ηρῶς, γλυστηρός, ἐπιτήδειος εἰς
 τό νά γλυστρᾷ· καί Μεταφ. ὡς τύχη, ἱκεσίη κτ.
 Ο'λισθησις, ή, τό γλυστρᾶν, πίπτειν· πτώσις· σφάλμα.
 Ο'λισθητικός, ή, ὄν, κάμνων γλυστηρόν, Ἰπποκρ.
 Ο'λισθογνωμέω, ἀπατῶμαι εἰς τήν γνώμην μου, Δουκιαν. Δε-
 ξιφ. [σχῆμ. ὡς διχογνωμέω, μονογνωμέω κτλ.]
 Ο'λισθοποιῶ, κάμνω ὀλισθηρόν, Γλωσσ. Στεφ.
 Ο'λισθος, δ, γλῦστρα Η. γλυστηρός τόπος, ή εἰς τοιοῦτους τό-
 πους πτώσις, Δουκιαν. Τραγοποδ. 227. Λιβαν. 2) ἀπροσδιόρι-
 στόν τι ὀλισθηρόν ὁφάριον. [Ἀνήκει ὁμοῦ μέ τὰ λιστός, λι-
 σπός, λίσφος εἰς τό λίω, λίπος· Ἐσχηματίσθη προσλήψει τοῦ ο
 καί μεταβολῇ τοῦ σφ κ. σθ (ὡς σπ. κ. στ.) ἐκ τοῦ λίπος· Ἐδῶ ἀνή-
 κει καί τό ὀλισθος· ὡσαύτως, ἀλίσβη, ταυτ. ἀπάτη· καί λίσθος,
 ἐλεσπίς, κ. λεσπίς, ὡσαύτως, ὀλιβρός, ὀλιβράζω, κ. ὀλισθρά-
 ζω· τελευταίου, ὀλπη κ. ὀλπίς, τό ἐλαιοδόχον σκεῦος, λα-
 δακόν χυδ.]
 Ο'λισθράξω, ταυτ. ὀλιβράζω, κ. ὀλισθαίνω. Ζ. πρ.
 Ο'λίστων, ἀντί δλίζων· Ζ. δλίγος.
 Ο'λκαδεός, ή, ὄν (ὀλκάς), ἀνήκων εἰς ὀλκάδα, φορτηγόν κα-
 ράβιον· πλοῖον, ταυτ. ὀλκάς, Ἀριστοτ.
 Ο'λκαδεόν, τό, ὑποκ. τοῦ ὀλκάς.
 Ο'λκαδοχρίστης, ου, δ, Μανέθ. 4, 342. ὅστις χρίει, ἀλεί-
 φει τὰς ὀλκάδας.
 Ο'λκάξω, ταυτ. ἐλκέω, κ. ἔλκω, Ἡτύχ.
 Ο'λκαίη, ή· Ζ. ὀλκαίος.
 Ο'λκαίον, ή Ὀλκαίον (ὡς τρόπαιον, κ. τροπαῖον), ὡσαύτως, Ὀλ-
 κειον, κ. Ὀλκιον, κ. Ὀλκεῖον· Ὀλκίον, τό, διάφοροι τύποι συγ-
 γειεῖς, ὅτι σημαίνουσι σῶμα τι πλοῖου μορφήν ἔχον, καδίον, κττ.
 Πολύβ. 31, 4, Πλούτ. Ἀλέξ. 20. Ὀλκιον, μέγας κρατήρ, λου-
 τήρ, Ἡτύχ.

Ο'λκ'α'τος, αία, αἶον, ὅ,τι ἔλκεται, σύρεται, ἢ συνίσταται εἰς τὸ ἔλκεσθαι: τράμπις ὀλκαίη, ταυτ. ὀλκάς· ἀτραπὸς ὀλκαῖος, ταυτ. ὀλκός· ὀλκαίη σείρα, ταυτ. ὀλκαία· 2) ὀλκαία, ἡ οὐρά, Νίκανδρ. Θηρ. 225.

Ο'λκ'ας, αἶδος, ἡ (ἔλκω), φορτηγὸν, καὶ βαρὺ πλοῖον, ἐλκόμενον μὲ σχοινία ἐκ τῆς ξηρᾶς, Εὐρ. Κύκλ. 503. καὶ ὡς ἐπίθ. τριγενές, ὁ, ἡ, τὸ, σκάφος ὀλκάς, ἀπὲ ὀλκάς μόνον· Ζ. λογίς.

Ο'λκ'εῖον, τὸ (ὀλκῆ), τὸ ὑποκάτω τοῦ πλοίου ξύλον, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου ἔλκεται.

Ο'λκ'εύς, ὁ (ὀλκή), ὁ ἔλκων, ἰδίως, ὅστις σύρει τὸ δίκτυον, Ἡσύχ.

Ο'λκ'έω, ὦ, (ὀλκός), ἔλκω, σύρω.

Ο'λκ'ή, ἡ (ἔλκω): ἀρότρου, σύρσιμον τοῦ ἀλετρίου. 2) τὸ ἔλκειν τις εἰς αὐτὸν: τῆς νοτίδος. 3) φυτική ὁρμή, κλίσις κυρίως, καὶ Μεταφ. : φορὰ καὶ ὀλκή τῶν πλησίων. 4) σύρσιμον τῆς πλαττιγγος τῆς ζυγαριᾶς· ἀρχ. βάρος, κυρίως, καὶ Μεταφ. 5) ἡ ὀρχημὴ, Κ. δρᾶμι· ὅθεν

Ο'λκ'ήεις, εἶσα, ἦεν, ἔλκων, σύρων, βαρύνων, Νίκανδρ. Θηρ. 651.

Ο'λκ'ήϊον, τὸ, Ἰων. ἀντὶ ὀλκεῖον· Ζ. ὀλκαῖον.

Ο'λκ'ήρης, εὐς, ὁ, ἡ (ὀλκή), ταυτ. ὀλκαῖος, ἐλκόμενος, συρόμενος· ἐρπετὰ ὀλκήρη, ὡς οἱ σκώληκες, Νίκανδρ.

Ο'λκ'ιμος, ὁ, ἡ (ὀλκή), ὅ,τι ἔλκεται, ἐκτείνεται· καὶ ὅ,τι ἔλκει· σικυῖα ὀλκιμος, Παῦλ. Αἰγ. 6, 41.

Ο'λκ'ίον, τὸ· Ζ. ὀλκαῖον.

Ο'λκ'ός, ὁ (ἔλκω), τὸ ἔλκειν, ἡ ἔλξις· σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔλκει, ἡ ἔλκεται, ἡ διὰ τοῦ ὁποῖου ἔλκουσι· ἡ ἔλξις, ὡς ἀποτέλεσμα· : ποταμοῦ, ῥεῦμα ποταμοῦ: ἀρότρου, ἡ ἔλξις τοῦ ἀλετρίου, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ γεννωμένη αὐλαξ. σμίλης ὀλκός, αἱ γλυφαί, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὸ ξύλον μὲ τὴν σμίλην, Ἀριστοφ. 729. τὸ κίνημα τῶν ὄψεων· καὶ σῶμα, τὸ ὁποῖον σύρεται κατὰ γῆς· καὶ ὁ δρόμος κινουμένου ἀστέρος, ἡ μετεώρων· ὕδατος ὀλκός, ὀχετός, κανάλιον ὕδατος· ὀλκός γλώττης, τὸ διάστημα, εἰς ὅσον ἐκτείνεται ἡ γλώττις· τμητοὶ ὀλκοί, ταυτ. ῥυτῆρες, καπίστρια Κ. ὀλκαὶ νεῶν μηχαναί, μὲ τὰς ὁποίας ἔλκονται εἰς τὴν γῆν τὰ πλοῖα· καὶ ἀντὶ τοῦ ναύσταθμος, μᾶλλον δὲ ἀντὶ νεωλκοί, νεώλκια, Ἡρόδ. 2, 154. κ. Ἡσύχ. Ἐτυμ. Μ. Σχολ. Εὐρ. Ῥησ. 146. Ἀπολλών. 1, 375. ὀλκοὶ δάφνας, Εὐρ. Ἰων. 145. φροκαλία (σκουῖπα) ἀπὸ δάφνης. 2) εἶδος ἀράχνης, ὀνομαζόμενον καὶ λύκος.

Ο'λκ'ός, ἡ, ὄν, ἔλκων εἰς αὐτόν, Πλάτ. Πολιτεῖ. 7, σ. 141. καὶ Μεταφ. ἀργοπόρος, βραδύς· ὀλκὰ προβαίνειν τὴν κίνησιν, Ἡλίοδ. σ. 503.

Ο'λκ'ιξ, ὁ, εἶδος ξυλίνου ποτηρίου, Ἀθήν. σ. 493.

Ο'λλυμι, ὀλλύω, ὀλλω, φθείρω, ἀφανίζω, κρημνίζω, σκοτώνω. μ, ὀλέσω, κ. Ἀόρ. ὤλεσα. (ἐκ τοῦ ὀλέω), μέλ. 2, ὀλῶ, κ. ὀλούμαι (ἐκ τοῦ ὀλλω), Παρακ. ὤλεκα ἀντὶ ὄλα, ὡς μέσ. Ἀορ. 2, ὤλῳμην· Παρακ. ὤλωλα σημαίνει Ἐχάσθην, ἡφανίσθην.

Ο'λλω, ὀλλω, εἶναι ὁ ο τύπος τοῦ ἄλλω, ἔλω, ἔλλω, τυλίγω, κυλίω, τρίβω· Τροπ. συντρίβω, ἀφανίζω· ὄλη, κοπανισμένον κριθάρι· ὄλυρα, γέννημα ἀληθόμενον· ὀλεθρον, μύλλος, καὶ Τροπ. Ἐκ τοῦ ὄλλω γίνεται ὀλοφύρω.

Ο'λμειός, ἡ Ὀλμειός, ὁ, ταυτ. ὄλμος.

Ο'λμίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ὄλμος, μικρὸν γουδίον, χαβάνι. 2) ὄλμοι, αἱ κοιλότητες τῶν μυλιῶν ὀδόντων. 3) κατὰ τοῦ ὄλμίσκου βεβηκώς στροφεύς, ὁ σιδηρεὺς κυκλῆτας, ὅπου προσαρμόζεται ὁ στροφεύς, ἡ βίδα, περὶ τὴν ὁποίαν ἀνοίγεται καὶ κλείεται ἡ θύρα, Σέξτ. Ἐμπ. 10, 54.

Ο'λμοκοπέω, ὦ, κόπτω, κοπανίζω εἰς τὸ γουδίον, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 632.

Ο'λμος, ὁ, κ. Ὀλμος, Συνήθ. γουδίον, χαβάνι, ὅπου κοπανίζου, στουμπίζουσι διάφορα πράγματα, ξύλινον, ἡ μετάλλινον, ἡ πέτρινον. 2) τὸ κολλῶμα τοῦ θρονίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο ἡ Πυθία· ὅθεν ἐν ὄλμῳ κοιμάσθαι, ἀντὶ τοῦ μαντεύειν, παροιμ., Ζηνοβ. 3, 63. 3) εἶδος ποτηρίου. 4) τὸ τοῦ κύλου ἄνω μέρος, τὸ ὁποῖον ἐμβάλλεται εἰς τὸ στόμα τοῦ αὐλοῦντος. 5) Ἰλιάδ. ε, 147. στρογγύλος λίθος, ἡ ἀρχαία του σηματῖα· διὰ τοῦτο ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ κῆλυδρος· ἐκ τοῦ ἔλω, ἔλλω, ὄλω, κυλίω, κύλισμα, τύλιγμα. 6) ταυτ. θώραξ, ἡ τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῶν αἰδοίων καθῆκον κύτος, Ἐτυμ. Μ.

Ο'λόβρυξος, ὁ, ἡ, ὅλος ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν· νόμισμα, Ζ.

Ὀβρυξος.

Ο'λογράμματος, ὁ, ἡ, ὀλογραμμένος, ἀέραια γραμμένος.

Ο'λογραφέω, ὦ, γράφω ἀέραια, Πλούτ. Κεφαλ. καταγρ. ῥωμαῖκ. §. 103.

Ο'λόγραφος, ὁ, ἡ, ὀλόκληρα γραμμένος.

Ο'λοδάκτυλος, ὁ, ἡ, συνιττάμενος ἐκ μόνων δακτύλων.

Ο'λόεις, εἶσα, ἔν, ταυτ. ὀλός, φθοροποιός, Σοφοκλ. Τρ. 521.

Ο'λοεργής, ὁ, ἡ, Μανέθ. 6, 722. καὶ

Ο'λοεργός, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀλεθριος καὶ κακοῦργος, Νίκανδρ.

Ο'λοήνυξ, θηλ. τοῦ ὀλός, ἡ, ὄν· Ζ. κατουλάς κ. οὐλος.

Ο'λοήμερος, ὁ, ἡ, διαρκῶν ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ο'λοθανής, ὁ, ἡ, ὅλος νεκρός· ἀντίθ. τοῦ ἡμιθανούς, Χρυσόστ.

Ὀμιλ. εἰς τὸν 8 ψαλμ.

Ο'λοθούριον, τὸ, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 1, 1 θαλάσσιον τι ζῶον πλητιάζον εἰς τὴν φύσιν τῶν φυτῶν, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκεται κ. ἀλεπούριον εἰς τὸν Ἐτυμ. (ἀλός οὐρά), τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ αἰδοῖον θαλάσσιον· Πρβ. λυγκούριον.

Ο'λόθρευσις, ἡ, φθορά, ἀφανισμός.

Ο'λοθρευτής, οὗ, ὁ, φθορεύς, ἀφανιστής.

Ο'λοθρευτικός, ἡ, ὄν, διαφθεύων, ἀφανίζων· ἐκ τοῦ

Ο'λοθρεύω, ἀντὶ ὀλεθρεύω (ὀλεθρος), φθείρω, ἀφανίζω, ἐρημόν.

Ο'λοίξος, ὁ, ἡ, κ. Ὀλοίξος, Ὀμ. Ἰγν. 3, 225. κ. Ὀλώϊος, ἀντὶ ὀλός, φθοροποιός, ἐπιζήμιος.

Ο'λοίστροφος, ἡ Ὀλοίστροφος, ἀντὶ Ὀλόστρφος, ὀλοκλήρως καὶ εὐκόλως στρεφόμενος, εὐστροφος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ἐλελίστροφος. Ὡς αὐτῶς, ὀλοοίστροφος, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγ. τινὲς ὀλοοίστροφος. ἡ -τροχος, στρόγγυλος.

Ο'λοίτροχος, ὁ, ἡ, κ. Ὀλοίτροχος, κ. Ὀλοοίτροχος, κ. Ὀλοοίτρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ πέτρα, Ἰλ. ν, 157. παράγεται καὶ γράφεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν διαφόρως, ὁρδότερον ὁμοῦ, ἐκ τοῦ ὄλος κ, τροχος, ταυτ. ὀλοτροχοειδής, κυλινδρικός· τοιοῦτος στρογγύλους λίθους, καὶ εὐκυλίστους πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν καὶ εἰς Ἡρόδ. 5, 92. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 2, 3. καὶ ὅπου ἄλλου ἀπαντᾶται ἡ λέξις. Εἰς τὸ στρογγύλον σχῆμα ἐφαρμόζεται καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ Θεοκρ. 22, 49· ἡ διὰ τοῦ ἐκτασῆς του (ὡς ὁδοπῆρος, πυλογενής) δὲν ἦτο ἀναγκαῖα διὰ τὸ μέτρον, καθὼς τὸ ὁμολογοῦσι καὶ τινες τῶν παλαιῶν· ἡ ὁρδοτέρα του γραφὴ εἶναι ὀλοίτροχος.

Ο'λοκαρπέω, καὶ Ὀλοκαρπῶ, ὦ, ταυτ. ὀλοκαυτέω, Ο'· Ὀλοκαρπῶμα, κ. Ὀλοκαρπῶτις, ταυτ. ὀλοκαύτωμα, κ. ὀλοκαύτωσις.

Ο'λόκαυστος, κ. Ὀλόκαυτος, ὁ, ἡ (ὄλος, καίω), ὄλος καμένος· τὸ ὀλόκαυτον, θυσία καιομένη ὅλη

Ο'λοκαυτέω, ὦ, Ξενοφ. κ. -καυτίζω. Κυρίλλ. πρὸς τὰ Ἰουλιαν. κ. Ὀλοκαυτέω, ὦ, Ξενοφ. προσφέρω θῦμα κατόμενον ὅλον ἢ ὡς τοιοῦτον

Ο'λοκαύτωμα, τὸ, κ. -καύτωσις, ἡ, τὸ τοιοῦτου θῦμα, καὶ ἡ τοιοῦτη θυσία. Ζ. μειλίχιος.

Ο'λόκληρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -κλήρως, ὄλος, ἔχων ὅλα τὰ μέρη του ἀέραια. -κλήρια, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Ο'λόκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη), ἔχων ὅλας τὰς κνήμας· σκελὴς ὄλ. τὸ σκέλος τὸ περιέχον τὸν μηρὸν καὶ τὴν κνήμην, Ἀθήν. σ. 46.

Ο'λόκοπος, ὁ, ἡ, (κόπτω), ὄλος κομμένος. Εἰς τὸν Διοσκ. 5· 65. ταυτ. ὀλοσχερῶς κοπτόμενος. Κ. χονδροκομμένος.

Ο'λόκυκλος, ὁ, ἡ: σελήνη, ἡ πανσέληνος, Θεοφύλακ. εἰς Ματθαῖον.

Ο'λοκυκλόω, ὦ, κάμνω ὀλόκληρον κύκλον· τὸ παθ. γίνομαι ὀλόκληρος κύκλος.

Ο'λόκυρον, τὸ, ταυτ. χαμαίπιτες.

Ο'λοκωνίτις, ἡ, φυτὸν μὲ κομπώδη ῥίζαν, Ἰπποκρ. σ. 626.

Ο'λολαμπής, εὐς, ὁ, ἡ (λάμπω), ὄλος λάμπων, Ἀριστοτ. Κόσμ. 6, 21.

Ο'λόλιθος, ὁ, ἡ, ὄλος λίθινος, Στράβ.

Ο'λολος, ὁ, ἡ· ὁ Μένανδρος καὶ Θεόπομπος ὠνόμαζαν οὕτω τινὰ βῆκλον, γυναικῶδη, δευσιδαίμονα, Φωτ. λεξικ. χειρόγρ.

Ο'λολυγῆ, ἡ κ. -λόλυγμα, τὸ, κ. -λυγμός, ὁ, χαρμόσυνος, ἡ λυπηρὰ κραυγὴ. 2) λιτανεῖα τις μὲ ὠδὰς ἀπὸ βαρβάρους λαούς, καὶ γυναῖκας, γινόμενη ἐν ἱεροῖσιν, Ἡρόδ. 4, 189. Ἰλ. ζ, 301. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 604.

Ο'λολυγόνη, ἡ, ταυτ. ὀλολυγών· [ὡς Γοργόνη καὶ Γοργών κτλ.]

Ο'λολυγών, ὄνος, ἡ, ταυτ. ὀλολυγῆ, χαρμόσυνος, ἡ λυπηρὰ κραυγὴ· 2) ἡ ἐρωτικὴ κραυγὴ τοῦ ἀρτενικοῦ βατράχου, Ἀριστ. Ἰστορ.

ζ. 4, 6. ὠνομάζοντο δὲ καὶ οἱ βάτραχοι ὀλολυγόνες, Πλίν. 11, 37. Πρβ. λαλάγες κ. κέρβεροι. 3) ζῶν τι ἀπροσδιόριστον, Θεόκρ. 7, 159. κ. Ἀρατ. Φαινόμε. 948, κ. Διοσγμ. 216, τὸ ὅπ. ὁ Κικέρων μεταφράζει *acredula*, τρόπον τινὰ ἐκ τοῦ ἀκρίβ. Ὀλολύγω, μ. ξω, ὁ οὗτος τοῦ ἀλαλάζω, ἐκβάλλω χαρμόσυνον κραυγὴν. Εἰς τοὺς μεταγεν. ἀντὶ θρηνηῶ, κράζω λυπηρὰ. Ὀλολύσσω, ττω, ταυτ. ὀλολύξω. Ὀλομελής, ἑός. ὁ, ἡ (μέλος), ἔχων ὅλα τὰ μέλη του, Ἰων. οὐλομελής. Ὀλομελής, ἡ, Ἰων. — μελή, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ὀλομερής, ἑός, ὁ, ἡ (μέρος), ἔχων ὅλα τὰ μέρη του. Ὀλονθος, ὁ, ἡ, (ὅλος, ὄνθος), πλήρης ὄνθου, ῥυπαρίας, κόπρου. Εὐπτάθ. ἀπὸ νεώτερον συγγραφέα. Ὀλονυκτίως, Ἐπίρ. κ. ὀλονυκτίς, Σχολ. Λυκόφρ. 812. Ὀλοοίτροπος, κ. Ὀλοοίτροχος. Ζ. ὀλοοίτροχος, κ. ὀλοοίτροπος. Ὀλοός, ἡ, ὄν (ὅλω, ὀλλύω), φθοροποιός. ὀλοοὶς ἀνέμοισι, Ὀμ. καὶ ἀφανισμένος, χαμένος, Σοφοκ. Ἡλέκτ. 843. Ζ. ὀλός, κ. ὀλος, καὶ τὸ ἑφ. Ὀλοόφρων, ὄνος, ὁ, ἡ, Ὀμ. μετὰ τῶν ὕδρος, λέων, σῦς, τὸ, ἐξηγουσιν ἀγρίας, φοβερὸς, ἐχθρικός, ἐκ τοῦ ὀλοός φρήν. ἀλλ' ἐπὶ ἀνθρώπων, φρόνιμος, σοφός. Ἀπὸ τοῦ παλαιού γράμματι- κούς ἄλλοι τὸ ἔγραψαν ὀλοόφρων, καὶ τὸ ἐξήγουν τῶν ὄλων φροντιστικός. ἄλλοι, ὀλοόφρων, ἔχων οὐλας, ὑγισίς φρένας. ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ψευδῆ. Σημαίνει ὀλέθρια φρονῶν. καὶ εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς, ὅστις ἡ μετ' ὄλον, ἡ μετ' φρόνησιν ἡδύνατο νὰ ὠφελήσῃ ἢ νὰ βλάψῃ, ἐνομιζέτο ἄνθρωπος μετ' νοῦν. Ἰδ. παρὰ- δειγμα εἰς Ἡρόδ. 2, 121. ὅθεν, ὀλοφώϊα εἰδώς, περὶ τοῦ Πρω- τέως καὶ τῶν ὁμοίων του. Ζ. ὀλοφώϊα. κ. εἰδω. Ὀλοπόρφυρος, ὁ, ἡ, ὄλος πορφυρός. Ὀλόπτερος, ὁ, ἡ, μετ' ὅλας τὰς πτέρυγας, ἡ τὰ πτερὰ. τὰ ὀλόπτερα, τὰ ἔντομα, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἀδιαίρετους πτέρυγας, ὡς σφήκες, μέ- λισσαι κτλ. Περισσεύει ὀλόπτεροι, Στράβ. 6 σ. 398. ἔχουσαι ὀλοκλήρους τὰς πτέρυγας, ἡ τὰ πτερὰ των. Ὀλόπτω, μ. φω, μαδῶ, ἐξέρριζον. ὀλουφεῖν, διολουφεῖν, ἀπολου- φεῖν, ἀττ. καὶ Κυπρ. ἀντὶ μαδῶ, ἐξέρριζον τὰς τρίχας ὑπὸ λύ- πης. Ζ. ὀλοφύρομαι. Ὀλόπυρος, ὁ, ἡ, ὀλοκλήρως ψημένος σίτος. ἄλλως, πύανος, Ἀθήν. 9, σ. 406. Ὀλορός, ὁ, ὄν. Κύρ. Ὀλόρριξος, ἀπὸ τῆς ῥίξαν. ὅθεν, ὀλορρίξει, Ἐπίρ. τὸ αὐτό. Ὀλος, ἡ Ὀλός, ὁ, ἀττ. ἀντὶ θολός, ἡ μελανὴ ὕλη τῆς σιτύας. Ζ. ὀλερός. 2) Ἐπίθ. ὀλός λιβρός ἱρῶν, ἀντὶ ἱερῶν αἵμα, Δωσιπ. Ὀλος, ὄλη, ὄλον, τὸ λατ. *solus*, δηλ. *solidus*, ὀλόκληρος, ὄχι διηρημένος, στερεός. καὶ ἀντὶ τοῦ πᾶς. τὸ ὄλον, ταυτ. ὄλως, ὀλοκλήρως, καθόλου. τοῖς ὄλοις, περὶ τῶν ὄλων κινδυνεύειν, παραβάλλεσθαι, ἡττάσθαι, συντρίβεσθαι. τὰ μέγιστα κιν- δυνεύειν, παντάπασι νικᾶσθαι κτλ. Ἐπίρ. ὄλως, ὀλοκλήρως. ἡ συντόμως, μέενα λόγον. Οὐδ' ὄλως, παντελῶς ὄχι. ὄλον ἀμάρ- τημα, παντάπασι ἐσφαλμένον, Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 3, 7. πλά- σμα ὄλον ἢ διαθήκη, διόλου παπλασμένη, Δημοσθ. σ. 1119. Ὀλός, ὄλή, ὄλόν, ταυτ. ὀλός, Ἐτυμ. Μ. Ζ. οὐλος. Ὀλοσηρικός, ἡ, ὄν, ὀλομέταξος. Ὀλοσίελλος, ὁ, ἡ, ὄλος, γεμίτος σάλια, Ἀθήν. 14, σ. 617. Ὀλοσίδηρος, ὁ, ἡ, ὄλος σιδηρένιος. Ὀλόσχεις, ὁ, ἡ, ἀνέγν. ὁ Εὐστάθ. εἰς τὸν Στράβ. 6, σ. 399. ὅπου τῶρα κεῖται παλίνσιος. Ὀλοσπιδής, ὁ, ἡ, κ. Ὀλοσπιδής, ἄδος, ὄλος συρμένος, ἐξελκυ- σμένος, ὡς σπᾶθη, ἐκ Σοφοκλ. Ἡτύχ. κ. Φωτίος. Ὀλοσπόνδεος, ὁ, ἡ, ἐκ μόνων σπονδαίων συνιττάμενος, Εὐστάθ. Ὀλόστεις, ὁ, ἡ (ὀστέον), ὄλως ἀπὸ κόκκαλα. τὸ ὄλ. φυτόν τι, Διοσκ. 4, 11 *plantago albicans*, τοῦ Λινναίου. Ὀλοστήμων, ὁ, ἡ, ὄλος συγκείμενος ἀπὸ στημόνια. πολύπη, Πολυδ. 7, 32, ἐκ Σοφοκλ. Ὀλοστός, ὀλόκληρος καθὼς εἶναι [σχημ. ὡς ὀλιγοστός, πολλοστός.] Ὀλόστροφος. Ζ. Ὀλοοίτροφος. Ὀλοσφύρατος, ὁ, ἡ, ὄλωρ. ἀντὶ Ὀλοσφύρητος, ταυτ. Ὀλοσφυρήλατος, ὁ, ἡ, κ. Ὀλόσφυρος, ὁ, ἡ, ὄλος μετ' ὅλοφρον εἰργατμένος, δουλευμέ-

νος. κυρίως, ἐπὶ χρυσῶν ἔργων. ὀλοσφύριον, τὸ, ὕλη χονδρῶ σιδήρου, ἢ ἀργύρου. Τὸ ὀλοσφύριτος, Ἀνάκλ. 2, 222, Νομ. ἐσφ. ἀναγν. καθ' αὐτὸ δὲν εἶναι ψευδές. Ὀλοσχερίαι, ἡ, κεφαλαιώδης λογαριασμός, περίπου γινόμενος, Στράβ. 2, σ. 153. ἀντὶ τοῦ ὁποῦ Διον. ὁ Ἀλ. λέγει ὀλοσχε- ρῆς λογισμός. Πρβ. οὐλομελία, κυρίως, ταυτ. ὀλικότης, ὀλό- της, ἐκ τοῦ Ὀλοσχερής, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀλόκληρος, ἔχων ὅλα τὰ μέρη, ἀδιαί- ρετος. ἀνήκων εἰς τὸ ὄλον. κεφαλαιώδης, πολὺς ὁμοῦ, Πολύβ. τέλειος, ἀνελλιπής. νίκη. ὀλοσχερῶς διακρίθαι, Ἰσοκρ. πρὸς Φλιππ. ἐκδοτος μετ' ὄλην του τὴν ψυχὴν. 2) Εἰς τὸν Διοσκ. ὀλο- σχερῶς κόπτειν, τὸ κ. χονδροκοπανίζειν, [Ἐκ τοῦ ὄλος κ. σχερός, δηλ. ξερὸς, ξηρὸς, κοκκώδης, τραχὺς, χονδρὸς. Ζ. ξηρός.] Ὀλόσχιστος, ὁ, ἡ, ἀπὸ τὸ ὄλον σχισμένος, Πλάτ. Πολι- τικ. §. 21. Ὀλόσχοιρος, ὁ, εἶδος σχοίνου, ἡ βρυούλων διὰ πλέξιμον καλα- θίων, καὶ ἄλλων τοιοῦτων. τὸν ὅποιον ἡ ἐμούσχευαν πρώτον, ἡ τὸν ἐμσταχειρίζοντο ἀμούσχευτον, ἄβροχον. 2) Εἰς τὸν Δημοσθ. καὶ ἄλλους ἀντὶ σχοίνος. παροιμ. ἀπορράφειν τὸ στόμα ὀλοσχοί- νω ἄβρόχῳ, δηλ. χωρὶς κόπον, Αἰτχίν. Ἰδ. Πλουτ. Πότερα τῶν ζ. φρονιμώτ. §. 26. Αἰλιαν. Ἰδιοτ. ζ, 12, 45. Ὀλοσχος, ὁ, ταυτ. κύτινος, Νίκανδ. Θηρ. 870. 2) δερμάτινος ἀτμός. ἐκ τοῦ ὄλος, ὄσχη. Ὀλοσώματος, ὁ, ἡ, ὅ, τι ἀποβλέπει εἰς ὄλον τὸ σῶμα, Ἡ- λιάδ. 4, 17. Ὀλοτελής, ἑός, ὁ, ἡ, (τέλος), ἐντελής, τέλειος, ὀλόκληρος. Ὀλότης, τητος, ἡ, ἀφηρ. τοῦ ὄλος, Συριανός. Ὀλότμητος, ὁ, ἡ, (ὄλος, τέμνω) : δειπνα, ὅπου αἱ μερίδες τῶν φραγμάτων εἶναι μετὰ μέγιστα κομμάτια, Φρύνιχ. Βεκκέρ. σ. 54. Ὀλότροπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — τρόπως, ὀλόκληρος, ὄλος, κατὰ πάντας τοὺς τρόπους. Ὀλότροχος, ὁ, ἡ. Ζ. ὀλοοίτροχος. Ὀλοφυκτίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. φλύκταινα. Ὀλοφυθών, ὄνος, ἡ, γράφεται καὶ Ὀλοφυκτίς, κατὰ ἐτυμολο- γικὴν τινα σηματοίαν, ταυτ. ψυθράκιον, Θεόκρ. 9, 10. Ὀλοφυθνός, ἡ, ὄν, ἀξιοθρήνητος, θρηνηῶν, κλαίων, Ἰλ. ψ, 102. [συγκοπ. ἐκ τοῦ ὀλοφυθνός, ἐκ τοῦ ὀλοφυθών, ὡς τυφε- δανός, ἐκ τοῦ τυφεθών.] Ὀλοφύξω, μ. ξω, ταυτ. ὀλοφύρομαι. Ὀλοφύης, ἑός, ὁ, ἡ (φυή), ἐκ τοῦ ὄλου φύς, σχηματισθείς, μονοκόμματος, Ἀριστοτ. μορ. ζ, 4, 12. Ὀλοφυκτίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. ὀλοφυκτίς, Σχολ. Ἀριστοτ. Βάτρ. 236. Ὀλόφυλος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀλόκληρος, Σουῖδ. Ὀλοφύρμος, ὁ, κλαυμός, θρήνος, κραυγὴ λυπηρὰ. ἐκ τοῦ Ὀλοφύρομαι, κλαίω, θρηνηῶ, παραπονέομαι, πενθῶ, Θουκυδ. 6, 98. 2) Μεταφ. μετ' Αἰτιατ. κλαίω, συμπονῶ τινα [ὀρρότερον ἐκ τοῦ ὀλόπτω, καθὼς τὸ ἐξήγουν οἱ παλαιοὶ Γραμματικοί, δηλ. κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν (Πρβ. κόπτομαι), πα- ρὰ ἐκ τοῦ ὀλός, κλαίω τινὰ ὡς ἀπολωλότα, χαμένον. Δηλαδή ἐκ τοῦ ὄλω, ὄλλω, ο τύπου τοῦ ἔλω, ἔλλω (ὅθεν ὀλλύω, ὄλ- λυμι) καὶ ὀλόω (ὅθεν ὀλός) προτέτι ὀλόπω, ὀλόφω, ὀλοφῶ, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ οἱ Ἴωνες ἔλεγον ὀλουφῶ, Ἀλλοι δὲ, ὀλόπτω, ὀλοφῶ (ὅθεν ὀλοφώϊος, ὡς ἐκ τοῦ ὀλόω, ὀλός, ὀλοῖος, ὀλώϊ- ος), ὀλοφῶ. ὅθεν ὀλοφύξω (ὀλοφυθνός) κ. ὀλοφύρω. Κατὰ ταῦτα σημαίνει ὀλόπτειν, ὀλοφεῖν, ὀλουφεῖν, κυρίως τίλλειν, μαδῶν, ἐξέρριζον, ἐξολοθρεύειν, ἀφανίζειν (ἐπὶ ζώων, τὰ ὅποια ἐσθί- ζουσι τὸ κυνήγιόν των, ἔπειτα καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων). ὀλοφύρομαι, Μέσ. τίλλω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, καὶ σχίζω τὰ ἱμάτιά μου κλαίων καὶ θρηνηῶν. ἔπειτα Κεῖ. κλαίω, θρηνηῶ, πενθῶ, ὡς τὸ κόπτομαι, Ἰλ. β, 200. Εἰς Ὀδυσ. λ, 250. ἀντὶ ἀπώδεσιω.] Ὀλόφυρσις, ἡ, ταυτ. ὀλοφύρμος. Ὀλοφυρτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — τικῶς, κλίνων εἰς τὸ θρηνηῖν καὶ κλαίειν. Ὀλόφους, ἡ, (ἔπρεπε νὰ γράφεται ὀλοφύς), ταυτ. ὀλοφύρμος, Ἡτύχ. Ὀλοφώϊος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀλός, φθοροποιός, θανατηφόρος, ὡς θρηνηῖν τι. ὀλοφώϊα δῆνα, πανουργία, δολιότης, Ὀδυσ. κ, 289. ὀλοφώϊα εἰδώς, Ὀδυσ. δ, περὶ τοῦ Πρωτέως, ὅστις ὡς λέγουσιν οἱ

κοινοί μας, ἔδιδε τὸν διάβολον φετρᾶν· Ζ. ὀλοόφρων, ὀλοφύρομαι.
Ο'λόφωνος, ὁ, ἡ, μέ ὄλην του τήν φωνήν, Ἄδην. σ. 374.
Ο'λόφωτος, ὁ, ἡ, μέ ὄλον του τό φῶς.
Ο'λόχαλκος, ὁ, ἡ, ὄλος χάλκινος.
Ο'λόχρους, ὁ, ἡ, μέ ἐν χρῶμα, ὄχι παρδαλός.
Ο'λόχρυσος, ὁ, ἡ, ὄλος χρυσοῦς.
Ο'λόφυχος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φύχως), μέ ὄλην του τήν ψυχὴν, Ἑστᾶθ.
Ο'λόω, ὦ, (ὄλος), ὀλοκληρόνω, κάμνω ὄλον.
Ο'λπαι, αἱ, Κύρ. ὄν. φρουρίου, Θεουδ.
Ο'λπη, ἡ, ἡ Ὀλπίς, λαδικόν, ὡς λήκνους. 2) ἀντί πρόχους, Ἄδην. σ. 495. (σχημ. ὡς κάλπη κ. κάλπις. Ζ. ὀλισθος.)
Ο'λπια, τὰ, τὸ ὄρος αἱ Ἀλπεῖς, Ἐτυμ. Μ.
Ο'λπις, ἡ, ὄνομα ἰχθύος, Θεόκρ.
Ο'λύγιος. Ζ. ὠλύγιος.
Ο'λυμπία, ἡ (χώρα), χωρίοντι τῆς Ἡλίδος. Ὀλυμπίαζε, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν· Ὀλυμπιάθεν, ἐκ τῆς Ὀλυμπίας· Ὀλυμπιάσι, ἐν τῇ Ὀλυμ. ἄλλοι ἔγραφον - ἄσι, κ. - ἰασι· ὅθεν
Ο'λύμπια, τὰ, νοητ. ἱερὰ, ἡ ἀγωνίσματα, ἡ ὀλυμπιακὴ πανήγυρις τελούμενη κατ' ἑκάστον πέμπτον ἐνιαυτὸν μετὰ παντοδαπούς ἀγῶνας· ὅθεν ὀλύμπια νικᾶν, δηλ. νικᾶν εἰς τὰ ὀλύμπια ἀγωνίσματα.
Ο'λύμπια κός, ἡ, ὄν, ταυτ. Ὀλύμπιος.
Ο'λυμπίας, ου, ὁ : ἄνεμος, ἄλλως, ἀργέστης κ. ἰάπυξ. Οἱ Θεοτ. λέγουσι τὴν σήμερον Ὀλυμπίτην τὸν ἀπὸ τοῦ ὀλύμπου πνέοντα ἄνεμον.
Ο'λυμπίας, ἄδας, ἡ, οἱ ἀγῶνες, καὶ τὰ παιγνίδια τὰ γινόμενα εἰς τὴν Ὀλυμπίαν. 2) νοητ. νίκη, ἡ γινομένη εἰς τὴν ὀλυμπίαν, Ἡρόδ. 6, 103. μεταγεν. πᾶσα νίκη, καὶ δόξα. 3) χρονικὸν διάστημα 4 ἐτῶν μετὰ τὸ ὅποιον ἐπανηγυρίζοντο πάλιν τὰ ὀλύμπια, καὶ τὸ ὅποιον παρέλαβαν οἱ ἱστοριογράφοι (πρῶτος ὁ Τίμαιος ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου) ὡς μέτρον τῶν χρονολογικῶν ἀπαριθμήσεων.
Ο'λυμπίασαν, τὸ, κ. Ὀλυμπέον, τὸ, ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός.
Ο'λυμπικός, ἡ, ὄν, ἐκ τῆς Ὀλυμπίας, ἡ ἀνήκων εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.
Ο'λυμπιονέκης, ου, ὁ, νικητὴς εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.
Ο'λύμπιος, ὁ, κάτοικος τοῦ ὀλύμπου, οὐράνιος. 2) Ἐπίρ. τοῦ Διὸς κατοικοῦντος τὸν ὀλυμπον, ἡ τιμωμένου εἰς τὴν ὀλυμπίαν.
Ο'λυμπος, ὁ, ὑψηλὸν ὄρος εἰς τὰ σύνορα Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας· Οἱ παλαιοὶ τὸν ὑπέδειξαν κατὰ τὴν τῶν θεῶν· ὅθεν, ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ. 2) ὄρος τῆς Μυσίας, καὶ ἄλλα προσέτι ὄρη ὠνομάζοντο ὀλυμποί· ὀλυμπόν δε, κ. οὐλυμπόν δε, Ἐπίρ. εἰς τὸν ὀλυμπον.
Ο'λυνθάξω, κ. Ὀλυνδιάξω. ταυτ. ἐρινάξω. 2) βάλλω τὸν σπῶρον τοῦ ἀρτεμίου φείνικος εἰς τὸν θηλυκόν, Θεοφρ. Αἰτ. φ. 2, 13. ἐκ τοῦ
Ο'λυνθος, ὁ, σῦκον· τι, τὸ ὅποιον γίνεταί τὸν χειμῶνα, καὶ σπᾶνίως ὠρεμάζει.
Ο'λυνθοφόρεω, ὦ, φέρω ὀλύνθους.
Ο'λυνθοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων ὀλύνθους.
Ο'λυρα, ἡ, εἶδος γεννήματος, ὁμοίου μετὰ τὴν ξέαν, μέσον σίτου καὶ κριθαρίου.
Ο'λυρίτης, ου, ὁ : ἄρτας, κατασκευασμένος ἀπὸ ὀλυραν.
Ο'λχος, μεταθ. λόχος, Ἡσύχ.
Ο'λώδης, εος, ὁ, ἡ, ἀντὶ βολώδης. Ζ. ὀλερός.
Ο'λώϊος, ἰα, ἰον, ταυτόστ. ὀλοῖος, κ. ὀλοῖος, Ἡσιόδ. Θεογ. 591.
Ο'λώλα, ἰων. ἄττ. παρακ. ἀντὶ ὠλα, ἐκ τοῦ ὄλω, ὄλλω εἰς τὸ ὀλέω· ἡφανίστην· εἶμαι χαμένος.
Ο'λως, Ἐπίρ. Ζ. ὄλος.
Ο'λωσις, ἡ, (ὄλω), ὀλοκληρώσις, κεφαλαίωσις, Θεολογ. Ἀριθ. σ. 59.
Ο'μά, ἡ Ὀμά, κυρίως οὐδέτ. πληθυντ. τοῦ Ὀμός, ἡ, ὄν· ἄρα Ὀμά, καὶ Ἐπίρ. Ὀμα, ὁ ο τύπος τοῦ ἀμά, ἄμα· ἀλλὰ τὸ μὲν ἀμά μᾶλλον ἐπὶ χρόνου, τὸ δὲ Ὀμά ἐπὶ τόπου.
Ο'μαδέω (Ὀμαδός), ταυτ. ἀδροίξω, Ἡσύχ. ὅθεν τὸ Η. μαξεύω.
Ο'μαδέω (Ὀμαδός), ἐπὶ συνάξεως ἀνθρώπων, οἱ τινες συνομιλοῦσι, κρᾶζουσι· κ. καθ. κάμνουσι ταραχήν, κ. δόρυβον, Ἀπολλών. 3, 1304· Πρβ. ἀγοράξω κ. ἀγορεύω.
Ο'μαδόν, Ἐπίρ. (Ὀμάς), ὀλοκληρώς, ὁμοῦ.

Ο'μαδος, ὁ (Ὀμάς, Ὀμάω, Ὀμάξω), ὁμήγυρις, πολλοὶ ὁμοῦ ἄνθρωποι· ἡ αὐτῶν συνομιλία, δόρυβος, ὄχλος· Πρβ. ὁμήγυρις κ. ὁμιλος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου τὸ μεταχειρ. ὁ Πίνδαρος· ἀσπαύτως καὶ ἄμιλλα.
Ο'μάξω, τίθεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἄρκτων καὶ πανθήρων.
Ο'μαίμιος, ὁ, ταυτ. Ὀμαιμος, Πίνδ. Νέμ. 6, 29.
Ο'μαιμις, ἡ, ταυτόστ. Ὀμαιμος, ἡ, Πίνδ.
Ο'μαιμος, ὁ, ἡ, ἡ Ὀμαίμων, ενος, ὁ, ἡ (ὁμοῦ, αἷμα), ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενὴς ἐξ αἵματος, ἀδελφός ἡ ἀδελφή· συγγρ. Ὀμαιμονέστερος, Σοφοκ. Ἀντιγ. Ὀμαίμων δίκη, χρέος τῆς ἐξ αἵματος συγγενείας.
Ο'μαιμοσύνη, ἡ, κ. - μότης, ἀδελφική, ἡ ἐξ αἵματος συγγένεια, Γλώσσ. Στεφ.
Ο'μαίμων, ενος, ὁ, ἡ· Ἰδ. πρ.
Ο'μαίχμew, ὦ, συμμαχῶ, συμβοηθῶ εἰς τὴν μάχην : ἀέθλω, Ὀππ. Ἀλ. 5, 160.
Ο'μαίχμια, ἡ, βοήθεια, παράστασις εἰς τὸν πόλεμον, συμμαχία, ἐνῶσις στρατῶν εἰς τὸν πόλεμον· μεταγεν. ἀντὶ μάχης καθ.
Ο'μαίχμος, ὁ, ἡ (ὁμοῦ, αἰχμή), ἄμα μαχόμενος, σύμμαχος, ἐπίκουρος.
Ο'μαχοῖον, Ὀμαχοῖον, τὸ (ἀκοή), ἐμφαντικὴ λέξις τῶν Πυθαγορείων, ταυτόστ. ἐκκλησία, ἀκροατήριον, σχολεῖον, Κλήμ. Στρωμ. 1, 15, ὡς Ὀμάχοι, οἱ, συνακροαταί, μαθηταί τοῦ Πυθαγόρου, καὶ συμμαθηταί, Ἰαμβλ. 1, κεφ. 17.
Ο'μαλῆ, Ἐπίρ. ταυτόστ. ὁμοῦ, Ἡσύχ.
Ο'μαλῆς, εος, ὁ, ἡ, ἴσος, ἐπίπεδος, ἐπὶ ἐδάφους. Μεταφ. ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, Μάρκ. Ἀντ. α, 14. Ὀμαλές, διορ. Κ. ἀντὶ Ἀμελές.
Ο'μαλίς, ἡ, ταυτόστ. Ὀμαλότης, Γλώσσ. Στεφ.
Ο'μαλίξω (Ὀμαλός), ἐπιπεδώνω, ἰσάζω τραχὺ τι σῶμα, λειόνω, κάμνω λείον. Μεταφ. ἱλαρύνω, ἡσυχάζω, ἡμερόνω. 2) εἶμαι ἡ μένω ἴσος, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3, 2.
Ο'μαλισμός, ὁ, τὸ Ὀμαλίζειν, ἰσάζειν.
Ο'μαλιστής, ἥρος, ὁ, ὅστις Ὀμαλίζει, ἰσάζει, καὶ ὀργανόν τι δι' Ὀμαλισμὸν ἐπιτήδειον, ὡς
Ο'μαλίστρα, ἡ, κ. - λιστρον, τὸ, ὄργανον εἰς τὸ Ὀμαλίζειν, ἰσάζειν.
Ο'μαλόδερμος, ὁ, ἡ, ἔχων δέρμα Ὀμαλὸν, ἴσον.
Ο'μαλός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - λῶς, ἐπίπεδος, ἴσος, ὁμοῖος. Μεταφ. ὄχι ἀνώμαλος, μέσος μεταξύ ἀρίστου, καὶ χειρίστου, ἀλλὰ πλησιέστερος εἰς τὸν πρῶτον : στρατιώτης, Θεόκρ. 14, 56.
Ο'μαλότης, τῆτος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Ο'μαλύνω, κ. Ὀμαλόω, ταυτόστ. Ὀμαλίζω.
Ο'μαρῆς, ὁ, ἡ, ὁμοῦ ὦν, σύμφωνος, ἀκόλουθος· 2) Ὀμαρῆς, ἀντὶ ὁμοῦ, Ἡσύχ. [ὄχι ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ ἄρω. ἀλλὰ ἄρος, ἥρος, ἀρῆς εἶναι καταλήξεις, ὡς αλος, αλης, ἧλος, Ἐκ τοῦ Ὀμά· Ζ. ὁμηρος.]
Ο'μαρτάξω, Ὀμ. Ἡμν. εἰς Ἑρμ. 2, 360, ὠμαρτάξεν, εἶναι διεφθαρ. ἴσως πρέπει νὰ ἀναγ. ὠμόργαξεν, ὡς ἐδιωρθώθη πρὸ ὀλίγου, ἤγουν ἐσπρόγγιξε συχνάκις τοὺς ὀφθαλμούς μετὰ τὰς χειράς, ὅταν ἐκλαίεν· [ὡς ἐκ τοῦ μίγω, μιγάξω, μίγνυμι, οὕτως ἐκ τοῦ ὁμόργω, ὁμοργάζω, ὁμοργνυμι.]
Ο'μαρτέω, συναντῶ, συμφωνῶ, ἀκολουθῶ, Ἰλ. ν, 584. Ἰλ. μ, 400 εἶναι Ὀμαρτήσαντες, ἀντὶ Ὀμαρτῆ, ὁμοῦ. Ζ. Ὀμαρῶ.
Ο'μαρτῆ, Ἐπίρ. ὁμοῦ, ἐνταυτῶ, συνάμα· Ὁ Ἀρίσταρχ. ἔγραψεν ἁμαρτῆ· ὁ δὲ Ἡρωδίας. Ὀμαρτῆ.
Ο'μαρτήδην, ταυτόστ. Ὀμαρτῆ, ἡ - ἡ
Ο'μαρτώ, ὅθεν Ἀόριστ. 2 Ὀμαρτῆς, εἰς τὸ Ὀμαρτῶ, ἀκολουθῶ, καὶ Μεταφ. εἰλαπίναισιν, Ὀρφ. Ἀργοναυτ. 509.
Ο'μάρω, κ. Ἀμάρω, ἐκ τοῦ Ὀμά, κ. ἀμά, εἶμαι ὁμοῦ μετὰ ἑνα, τὸν συνοδεύω, τὸν συνακολουθῶ· καὶ Μεταφ. ὅθεν Ὀμαρτώ, -τέω, τὸ αὐτὸ· ἀμαρτῶ δὲ, γλυστρῶ, πίπτω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ἀμαρεῖν, ὁμβρεῖν, ὁμορβεῖν. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ ἀμορβός, ἀμορμός, ὁ συνοδεύων. [ἄλλα ψευδῶς παράγονται ἐκ τοῦ ἀμά, κ. Ὀμαρῶ, ἡ βῶω κτλ. διότι ο καὶ α ἀλλάζονται κατὰ καὶ μ, β.]
Ο'μάς, ἄδος, ἡ, τὸ ἄδρισμα, τὸ ὄλον· πάντες κατ' Ὀμάδα, Γεωπον. 10, 2, 3, ἀντὶ κατ' Ὀμά, ὅλοι ὁμοῦ· ὡς Ὀμαδός, ἐκ τοῦ Ὀμός, Ὀμά, ἄω, ἄξω· Πρβ. κ. Ὀμιλος.
Ο'μασπίς, εδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς), ταυτόστ. Ὀμαιχμος, σύμμαχος, συναγωνιζόμενος, Ἀνάλ.

Ο'μαυλαξ, ακος, ο, η, ο' επί της αὐτῆς αὐλακος.
 Ο'μαυλιζα, η, Λιτχὺλ. Χοηφ. 597. οὐσιαστ. τοῦ
 Ο'μαυλος, ο, η (αὐλή), συγκατακίων, ἢ συγκοιμώμενος, ἀνὴρ,
 γυνή· 2) (αὐλός), συναυλῶν, συμφάλλον, συντραγωδῶν.
 Ο'μβρέω, ὦ, μ. ἤτω (ὄμβρος), ῥίπτω ὄμβρον, βρέχω. Ἀπολλων.
 3, 1599. Τροπ. κλαίω.
 Ο'μβρηγενής, εὐς, ο, η, ἀπ' ὄμβρον γεννημένος, Ὀρφ.
 Ο'μβρημα, τό, βροχή, ὑετός, κυρίως, ὅ, τι πίπτει ὡς βροχή, λέ-
 ξεις, πληγαί, δάκρυα, βέλη, λίθοι κτλ.
 Ο'μβρηνός, η, ὄν, Ὀμβρήνης, ο, η, Νίκανδρ. Θηρ. 406. Ὀμ-
 βρινός. καί
 Ο'μβρηρός, α, ὄν. Ἡσιόδ. Ἔργ. 451, χείματος ὄμβρηνοῦ, ἢ ὄμ-
 βρηροῦ, ὅπου εὐρίσκονται καί αἱ τρεῖς γραφαὶ εἰς τὰ χειρόγρ. Μ'
 ὅλον ὅτι ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ὄμβρηρός ὀρθότερον, ἀλλὰ καί τὸ ὄμ-
 βρηνός δὲν εἶναι ψευδές, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ὄδημος,
 ὀρθότερον ὄδημος, γαληνός, σκαληνός κτλ. Πρβ. ἀγρωστίνος,
 ἀγχιστίνος, κτλ. 2) Ὀμβρήρεα κρώζων κόραξ, προφητεύων βρο-
 χὴν διὰ τῆς κραυγῆς του, Νίκανδρ. Θηρ.
 Ο'μβρία, η, βροχή, βροχερός καιρός.
 Ο'μβρίζω, μ. ἰσώ, καταβρέχω, νοτίζω, ὑγραίνω.
 Ο'μβρίκια, τὰ, κ. Ὀμβρίαι, οἱ, Πολυδ. 5, 13. ταυτ. ὀβρίκαλα κ.
 ὀβρια, παρενθ. τοῦ μ. Ψευδῶς ἐνομίσθη ἐσφ. ἀνάγ. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει
 ὄμβρος, χοιρίδιον,
 Ο'μβριμαῖος, αἶα, αἶον, ταυτ. ὄμβριος : ὕδωρ.
 Ο'μβριμοεργός, ο, Ὀμβριμόθυμος, Ὀμβριμόματρος, -πάτηρ,
 καί τὰ ἄλλα σύνδετα Ζ. εἰς ὀβριμ.
 Ο'μβριμος, ο, η, Ζ. ὀβριμος.
 Ο'μβριμος, ο, η, καταβρεγμένος, Νίκανδρ. Θηρ. 388.
 Ο'μβρινός, Συνήθ.,
 Ο'μβριος, ἰα, ἰον, κ. ο, η, βροχερός, ἀνήκων εἰς τὴν βροχὴν,
 ἢ εἰς τὸ βρέχειν, Λυκόφρ. 876.
 Ο'μβροβλύζω, κ. -βλυτέω κ. -βλυστέω, ψεκαλίζω βροχὴν·
 χωρὶς παράδειγμα.
 Ο'μβροδέκτης, ου, ο, ταυτ. τοῦ
 Ο'μβροδόκος, ο, η, βροχὴν δεχόμενος, Ἀνάλ. 2, σ. 155.
 Ο'μβροκτύπος, ο, η, κτύπος συνωδευμένος με βροχὴν, Λίσχ.
 Ἀγαμ. 665.
 Ο'μβροποιός, ο, η, ποιῶν, φέρων ὑετόν, Σχολ. Ὀμ.
 Ο'μβρος, ο, βροχή, ἔξαιρ. ἠνωμένη με ταραχὴν μεγάλην τῆς ἀτ-
 μοσφαίρας, Ἰδ. Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4, 6. 2) Τροπ. πᾶν ὅ, τι
 πίπτει ὡτάν βροχή, βέλη, δάκρυα κτλ. [Ὀβρος εἶναι τὸ πρωτο-
 τυπον, μεταθ. ἀντὶ ὀρβός, ὀρφός, ὄμβρος· ἀρα τὸ μαῦρον βροχερόν
 σύνεφον.]
 Ο'μβροτοκία, η, οὐσιαστ. τοῦ ἐφεξ. Διονύστ. Ἀρεοπαγ. οὐραν.
 ἱεραρχ. σ. 170.
 Ο'μβροτόκος, ο, η (τίκτω), τίκτων, γεννῶν βροχὴν, Ὀρφ.
 Ο'μβροφόρος, ο, η (φέρω), φέρων βροχὴν, ποιητ.
 Ο'μβροχαρής, ο, η, ἀγαπῶν τὴν βροχὴν, Ὀρφ.
 Ο'μβρώδης, εὐς, ο, η, βροχερός.
 Ο'μόθυος, ο, η, ταυτόσ. ὁμοθυος. Ζ. ὁμοχώριος.
 Ο'μῆται, μέλ. τοῦ ὁμέω, ὁμοῦμαι, εἰς τὸ ὁμνυμι, Ἡσιόδ.
 Ἔργ. 194.
 Ο'μέμπορος, ο, η, συνοδοιπόρος, Νόνν.
 Ο'μέστιος, ο, η (ἐστία), συγκατακίος, Σουίδ. Ἡσύχ. Κοῖντ.
 Σμυρ. 14, 187.
 Ο'μευναῖος, αἶα, αἶον, ταυτ. ὁμευνέτης, Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 509.
 Ο'μευνέτης, ου, ο, κ. -νέτις, η, κ. Ὀμευνος, ο, η, κ. Ὀμευ-
 νικ, ἢ (εὐνέω, εὐνή, ὁμοῦ), συγκοιμώμενος, σύζυγος, ἀνὴρ, γυνή.
 Ο'μέψιος, ο, η (ἐψία), συμπαίκτης, σύντροφος, Ἀνάλ.
 Ο'μῆ, Ἐπίρ. ἀντὶ ὁμοῦ, Ζ. ὁμά.
 Ο'μηγερός, εὐς, ο, η, κ. Ὀμηγυρής (ὁμοῦ, ἀγέρω, ἀγορά,
 ἀγυρά), συναθροισμένος, Πίνδ. Πύθ. 11, 14. Ἀρατ. 379.
 Ο'μηγυρίζω, εἰς Μέστ. Ὀδυσ. π, 375 κ. ὁμηγύρω, Ἡσύχ.
 συνάγω, συναθροίζω· ἐκ τοῦ
 Ο'μηγυρίς, η (ὁμοῦ, ἀγυρίς), συνάθροισις, συναγμένοι ἄνθρω-
 ποι. Πρβ. ὁμάδος κ. ὁμίλος.
 Ο'μήθεια, η, (ὁμήτης), συμβιότευσις, Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 2.
 Ο'μήθειος, εἶα, εἶον, Μανέθ. 6, 188. καί
 Ο'μήθης, εὐς, ο, η, ἀντὶ ὁμήθης, Ἀπολλων. ῥόθ. Νίκανδρ.
 Ο'μηλιζέα, η, ἰση ἡλικία· ἐκ τοῦ

Ο'μηλιζέας, ἰα, ἰων -λή, -ιον, ἴτος κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ
 ἀνάστημα, τὸ μέγεθος· ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσί, Ὀμ.
 Ο'μηλιξ, κος, ο, η (ἡλιξ, ὁμοῦ), ταυτόσ. πρ. Λουκιαν. 6, σ. 37.
 Ο'μηλυσ, υδος, ο, η (ὁμοῦ, ἐλεύσω), συνοδύων, σύντροφος,
 εταῖρος.
 Ο'μηλυσία, η, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἀρατ. 178.
 Ο'μηρξπατής, α, οὕτως ὠνόμασεν ὁ Τίμων τὸν σιλογράφον Ξε-
 νοφάνην, παίζων μετὰ τὸ ὀρχαπάτης (Ἰλ. β, 114), ἀντὶ τοῦ ὁποῖου
 διορθοῦναι τις Ὀμηροπάτης, καταφρονητὴς Ὀμήρου.
 Ο'μηρεία, η (ὁμηρεύω), τὸ δίδειν, ἢ ὑπηρετεῖν ὡς ἐνέχυρον
 πρὸς ἀσφάλειαν.
 Ο'μήρειον, τό, ναὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀμήρου εἰς τὴν Σμύρνην.
 Ο'μήρειος, ο, η, ὁμηρικὸς, δηλ. τοῦ Ὀμήρου : γενεή· 2) κατὰ
 τὸν τρόπον τοῦ Ὀμήρου : αἰοδαί, Πορφύρ. βίβ. Πλωτ.
 Ο'μηρέτης, ου, ο, ταυτ. συνηρέτης, καί Μεταφ. ὁμόφητος,
 ὁμογνώμων, Φώτ.
 Ο'μήρευμα, τό, ἐνέχυρον πρὸς ἀσφάλειαν· ἐκ τοῦ
 Ο'μηρεύω, κ. -ρέω (ὁμηρος), ὑπηρετῶ ὡς ὁμηρος, ἐνέχυρον
 ἀσφαλείας· δίδω ἐνέχυρον. 2) Μεταφ. τυνάπτομαι, ἐνόνομαι· 3)
 ἢ πρώτη σημ. συναντῶ· ὠμήρητε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἀγγελος ἐλ-
 θὼν, Ὀδυσ. τ. ὅθεν Μεταφ. συμφωνῶ, ἀκολουθῶ· φωνὴ ὁμηρεῖσαι,
 Ἡσιόδ. Θεογ. 39. Ἐκ τοῦ ὁμά, ὁμάρω· ὅθεν ὁμαρος, ὁμαρής,
 κ. ὁμηρος· Ζ. ὁμαρής.
 Ο'μήρης, ο, η, ταυτ. ὁμαρής, Νίκανδρ.
 Ο'μηρία, η, ταυτ. -ρεία.
 Ο'μηρίδαι, οἱ, συγγένεια (φамилия) αἰοδῶν εἰς τὴν νῆτον Χίον
 καταγομένη ἀπὸ τὸν Ὀμηρον, τιμῶτα, καί διαδίδουσα τὰ ποιή-
 ματά του· 2) ἐπὶ Πλάτωνος καί Πινδάρου, Νέμ. 2, 1 οἱ ῥαψω-
 δοί, οἵτινες ἀπήγγελλον καί διέδιδαν τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα, καί
 ἐστιχοῦργον καὶ αὐτοὶ ὁμηρικῶς, ὡς Ὀμηρισταί.
 Ο'μηρίδω, κατὰ τὸν Ἡτύχ. ταυτόσ. ψεύδομαι, κυρίως, ταυτὸν
 ὁμηρίζω, δηλ. ποιῶ. Λακ. τύπος.
 Ο'μηρίζω, μιμοῦμαι τὸν Ὀμηρον· ψάλλω μετὰ ὁμηρικοὺς στίχους
 : αἱ μουσαι περὶ τὴν κόρην, Λιβαν. 2) εἰδικῶς, μεταχειρίζομαι
 φράσεις καὶ τρόπους Ὀμηρικοὺς· Ζ. ὁμηριστής. 3) ἀντὶ διαμηρί-
 ζω, ἀρσενικοῦ, Ἀχιλλ. Τάτ. 8, 9. 4) σχίζω, κόπτω, Ἀρτεμ. 4, 2.
 Ο'μηρικός, η, ὄν, Ἐπίρ. -ρικῶς, ἀνήκων εἰς τὸν Ὀμηρον, κα-
 τὰ τὸν τρόπον τοῦ Ὀμήρου, με λέξεις τοῦ Ὀμήρου· 2) καί ἐπὶ
 αἰσχροῦ σημασίας, Ἀνάλ. 2, σ. 3. Πρβ. ὁμηρίζω ἀριθ. 5.
 Ο'μηρίς, ἰδος, η, εἰληός Ὀμηρος, Πλούτ. 10, σ. 79. Η. Πρβ.
 Ἀνάλ. 11, σ. 114. ἀριθ. 25.
 Ο'μηριστής, κ. -ρίτης, ου, ο (ὁμηρίζω), μιμητὴς τοῦ Ὀμήρου·
 2) ταυτόσ. ῥαψωδός, ἢ Ὀμηρίδης, Ἀρτεμ. 4, 3.
 Ο'μηρόκεντρα, τὰ, κ. Ὀμηροκέντρωνες, οἱ, Ζ. κέντρων.
 Ο'μηρομάστιξ, ο, μᾶστιξ τοῦ Ὀμήρου, ὠνομάζετο ὁ Ζώϊλος.
 Ο'μηρον, τό, ἐνέχυρον, ἄνθρωποι δίδόμενοι ἐνέχυρον.
 Ο'μηροπάτης· Ζ. ὁμηραπάτης.
 Ο'ΜΗΡΟΣ, ο, ὁ περίφημος ποιητὴς μας· ὡς ὁ Ζεὺς πατὴρ ἄν-
 ὄρων τε θεῶν τε, οὕτως αὐτὸς πατὴρ ποιητῶν καὶ γραμματικῶν.
 Ο'μηρος, ταυτόσ. ὁμαρής, ὁμοῦ ὦν, σύμφωνος, ἠνωμένος, Εὐρ.
 Ἀλκ. 870, τοῖον ὁμηρον, τὴν σύζυγον γυναῖκα· 2) ἄνθρωποι δι-
 δόμενοι ἐνέχυρον πρὸς ἀσφάλειαν συμμαχίας, ἢ ἄλλης ἐνότητος·
 Ζ. ὁμηρεύω· ἄλλοι εἶπαν ἐμμήρος· 3) ταυτόσ. τυφλός, Λυκόφρ.
 422 κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κυμαίων· ἐκ τούτου ἴτως προήλθεν
 ὁ λόγος, ὅτι ὁ ποιητὴς Ὀμηρος ἦτο τυφλός, Ἡρόδ. Βίβ. Ὀμ. 13.
 Ο'μιλαδόν, Ἀρατ. 1078 κ. -ληδόν, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 170 (ὁμίλος),
 καθ' ὁμήγουριν, συνηγμένως.
 Ο'μιλέω, ὦ, μ. ἤτω (ὁμίλος), μετὰ Δοτ. εἶμαι ὁμοῦ, συνανα-
 στρέφομαι· καί ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, ὡς τὸ συνουσιάζω· 2) ὁμ-
 λῶ, συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ μετὰ τινος· 3) παιδεύω, φιλοσοφῶ,
 πράττω, ἀνδρώποικ κτλ. ἐπαγγέλλομαι, μεταχειρίζομαι, εἶμαι
 ἐκδοτός : πολέμω, εὐρίσκομαι εἰς πόλεμον πρὸς τινά, προσυέρο-
 μαι. Ὁ Ὀμηρ. τὸ συντάττει μετὰ τὴν μετὰ, εἶμαι μετὰξὺ, παρευ-
 ρίσκομαι· καί μετὰ τὴν παρὰ, Ὀδυσ. σ, 392, ἀντὶ συναναστρέ-
 φομαι· ἀλλὰ μετὰ Δοτ. Δαναοῖτι, περὶ νεκρόν, ἐνὶ προτοισι,
 μνηστῆρτιν ὁμιλεῖν, ἀντὶ ἀμιλλεῖν, ἀμιλλᾶσθαι. Δορυβεῖν· Ζ.
 ὁμίλος· καί ἀντὶ τοῦ συναθροίζεται, εὐρίσκεται εἰς συτροφίαν,
 Ὀδυσ. δ, 684· φ, 156. ὦ, 19.
 Ο'μιληδόν, Ἐπίρ. ταυτόσ. -λαδόν.
 Ο'μιλημα, τό, ἀντικείμενον συναναστροφῆς, καί συνομιλίας,

- Πλάτ. Νόμ. 2.
 Ομίλητης, ου, σύντροφος, Στράβ. 17, σ. 477. μαθητής, ἀ-
 χροατής. ὅθεν
 Ομίλητικός, ἡ, ὄν, εύκολος εἰς τὸ ὀμιλεῖν, καὶ συναναστρέ-
 φεται, εύκολοομιλητός· ἡ -τική, ἡ τέχνη τοῦ συναναστρέφε-
 σθαι, Πλούτ. Συμπ. Προβλήμ. 2, 1, 1.
 Ομίλητος, ὁ, ἡ (ὀμιλέω), ἐπιτήδεος εἰς συναναστροφὴν.
 Οὐχ ὁμ. Αἰσχ. Θήβ. 195. με τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ συν-
 αναστραφῇ· ἄγριος κτλ.
 Ομίλια, ἡ. (ὀμιλος), συνέλευσις, συνάθροισις, ταυτ. ὀμιλος,
 Ἡρόδ. κ. Σοφ. Αἴας, 871. 2) συναναστροφὴ· τὸ νὰ εἴναι τις προσ-
 ηλωμένος εἰς τινά, ἡ τὸ νὰ εἶναι τι προσηλ. εἰς τινά, Θεόφ. Χα-
 ρακτ. 3) διήλογος, συνδιάλεξις, συνομιλία, Ζ. ὀμιλέω. Εἰς τὸν
 Δημοσθ. δώροισ, ἡ δὲ ἄλλης ὀμιλίας, με δῶρα ἢ με ἄλλον κα-
 λὸν τρόπον· ἀντίθ. βία. 4) ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τῶν πολιτῶν,
 Θουκυδ. 1, 68.
 Ομίλος, ὁ, συνάθροισις, ὁμήγουρις λαός, ὁ πολὺς ἄνθρωπος. Εἰς
 τὸν πόλεμ. τὰ συναγμένα πλήθη τῶν στρατιωτῶν, Ὁμ. κ. Ἡ-
 ρόδ. [Ὅχι ἐκ τοῦ ὁμός καὶ ἴλος, ἡ ἴλη· ἀλλ' ἐκ τοῦ ἄμα, ὁ-
 μα, ὀμιλος, καθὼς καὶ τὸ ἄμιλλα.]
 Ομίχέω, κατοურῶ, Ἡσιόδ. Ἔργ. 727. Ἡτύχ. Ζ. ὀμίχω.
 Ομίχλη, ἡ, κ. Ὀμίχλη, Ἰων. πυκνὸς καὶ νεφελώδης ἀήρ, κα-
 τηχινά Κ. ἀτμός· καὶ τὸ σκισρὸν καὶ θολερὸν τῆς ὑέλου καὶ
 μεταλλῶν ἐξ αἰτίας φύχους, Πλούτ.
 Ομίχλωδης, ὁ, ἡ, κατηχνιασμένος Κ. Ζ. ὀμίχω.
 Ομίχληεις, εἴτα, εν, ταυτ. πρ. Παυλ. Σιλ. ἐμφρ. 57.
 Ομίχμα, τό, κατοῦρημα, οὔρον.
 Ομίχω, μ. ξω, ταυτ. ὀμιχέω, καὶ πρωτότυπον αὐτοῦ· ο εἶναι πρόσ-
 ληφ. καὶ ο τύπος ἀντί α· ὅθεν ἀμίχω, κ. ὀμίχω (ὡς ἀδαξάω κ.
 ὁδαξάω, ἀμέργω, ὁμόργω κτλ.) βρέχω, νοτίξω Καθ. καὶ μερι-
 κῶς, κατοურῶν ὅθεν ἀμίχλη κ. ὀμίχλη, ἡ ὑγρὰ κατηχινά· ὅθεν,
 ἀμιχθαλόεις, εἴτα, εν, ἡ ἀμιχλωείς, εν, ταυτὸς. ὀμιχλώδης
 (σχημ. ὡς τὸ μαγδαλίς, ἰα, ἐκ τοῦ μᾶσσω, ἀμυγδαλή ἐκ τοῦ
 ἀμύττω). Ἐδῶ ἐπίσης ἀνήκουσι μίγω, μίχω, μίγνυμι, καὶ ση-
 μαίνουντι κυρίως, ῥαντίζω, βρέχω, ἀπαλύνω, ἐνόνω ὑγρὸν με
 τὸ ξηρὸν.
 Ὀμμα, τό (ὅπτω, ὀμαι), ὅ, τι τις βλέπει, βλέμμα, πρόσωπον·
 ἐξαιρ. ὁ ὀφθαλμός· ὅ, τι βλέπει τις ἐσωτερικῶς· ἐρωτικὸν ὄμμα,
 Πλάτ. Φαίδρ. 75. ὄραμα, ὁ αἰεὶ ἐφανταζόμενος κατὰ ψυχὴν, Σχολ.
 Σοφ. Ἠλέκ. 903. ὄμματα ἔχειν, ἀντί ἔχειν αἰσθησιν, κρίσιν πε-
 περίτιτος· ἐπειτα ἐπὶ παντός πολυτίμου, ὡς τὸ ἄνδρα 2) Μεταφ.
 ἐπὶ ἡλίου, σελήνης, φωτός, λάμψεως, ἡμέρας· ὅθεν, κατ' ὄμ-
 μα, τὴν ἡμέραν, Εὐριπ. κ. Σοφοκ. καί, καθὼς τὸ φῶς λαμ-
 βάνεται ὡς σύμβολον τῆς φήμης (Πρβ. λάμπω), οὕτω Σοφοκ.
 Τραχ. 233. ὄμμα φήμας ἀνασχόν· προσέτι, χαρὰ, παρηγορία,
 ὡς καὶ τὸ φῶς· βίου ὀφθαλμός, τὸ φῶς τῆς ζωῆς μου. Ζ. ὀφ-
 θαλμός. ἐκ τούτου
 Ὀμμάττειος, ὁ, ἡ, τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἰς τὸν ὀφθαλμόν· πόθος,
 Σοφοκ. Λαίψ.
 Ὀμματίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ ὀμμάτιον, ὑποκ. τοῦ ὄμμα.
 Ὀμματογράφος, ὁ, ἡ, βάψων, γράφων, ζωγραφίζων τὰ ὄμ-
 μάτια. Ζ. στίμμις.
 Ὀμματολαμπής, ἑός, ὁ, ἡ (λάμπω), με ὀμμάτια λαμπρά·
 φωτίζων τοὺς ὀφθαλμούς· νόες, Συνέσ. σ. 324, κ. 339.
 Ὀμματοποιός, ὁ, ἡ· τῆς ψυχῆς, Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 21.
 Ὀμματοστερής, ὁ, ἡ (στερῶ), στερῶν, ἡ στερημένος τὰ ὄμ-
 μάτια, Αἰσχ. Εὐμ. 938. Εὐριπ. Σοφοκ.
 Ὀμματόω, ὦ (ὄμμα), μετὰ αἰτιατ. κάμνω τινά νὰ βλέπη.
 Τροπ. τοῦ ἀνοίγω τὰ ὀμμάτια, τὸν κάμνω νὰ νοῇ· τὰ ἀγάλ-
 ματα, ἐμβάλλω ὀμμάτια εἰς τὰ ἀγάλματα, Διόδ. Σικ. 2)
 Μεταφ. καὶ Τροπ.· λόγον, κάμνω σαφῆ, εὐκατάληπτον τὸν λό-
 γον, Αἰσχ. Ἰκ. 468.
 Ὀμνύμι, Ὀμνύω, Κ. ὁμόνω, ὑπόσχομαι με ὄρκον, βεβαιόνω·
 ὄρκον, ἡ θεόν, ἡ κατὰ θεοῦ, ὀρκίζομαι εἰς θεόν. 2) Παθ. Ζεὺς
 ὀρκώσται, ἐγείνεν ὄρκος εἰς τὸν Δία, Εὐρ. Λαμβάνει τοὺς χρό-
 νους ἀπὸ τοῦ ὁμόω· ὅθεν ὁμούντες, ἀντί ὁμνύντες, Ἡρόδ. 1,
 153. μέλ. ὅσω, Μέστ. ὁμοῦμαι, Παρκα. ὁμοκα, αἰτ. ὁμώμοκα.
 [Ἐκ τοῦ ὁμός, ὁμά, ὅμα, συμφωνῶ, δηλ. λέγω ναι, αἷ καὶ τὸ
 ὁμολογέω.]
 Ὀμογάλαξ, ακος, ὁ, ἡ, συναίρ. ὁμῶλαξ· τοῦ ὁποῖου τὸ χωρά-
 φιον συνορεῖται μετὰ τοῦ ἄλλου· γείτων εἰς τὸ χωράφιον, ὡς τὸ
 ὁμοῦρος.
 Ὀμόβιος, ὁ, ἡ, σύμβιος, σύζυγος, ἀνὴρ, ἡ γυνή, Γλωσσ.
 Στεφ. Καθ. σύντροφος· ζῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Ἀλκίφ. 1, 12.
 Ὀμοβλαστάνω, κ. Ὀμοβλαστέω. Ζ. ὁμοιοβλαστάνω.
 Ὀμοβλαστής, ἑός, ὁ, ἡ, ἀντὶ ὁμοῦ βλαστῶν, ἡ βλαστάνων.
 Ὀμόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή), ὁμοῦ βουλευόμενος - βουλέω, ὦ,
 τὸ ῥῆμα, Πλούτ. 6, σ. 364.
 Ὀμοβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός), ἔχων κοινὸν βωμόν.
 Ὀμογάλαξ, ακτος, ὁ, ἡ, κ. Ὀμογάλακτος, ὁ, ἡ, Λόγγ. σ.
 115. (γάλα), βυζάξας τὸ αὐτὸ γάλα, συγγενής.
 Ὀμόγαμβροι, οἱ, σύγγαμβροι.
 Ὀμόγαμος, ὁ, ἡ, σύζυγος, ἀνὴρ ἡ γυνή, Εὐρ. Φοίν. 139. Ἡ-
 ρακλ. μαιν. 339.
 Ὀμογάστριος, ὁ, ἡ, κ.
 Ὀμογάστωρ, ὁ, ἡ, Πολυδ. 3, 33. (γαστήρ) ἐκ τῆς αὐτῆς
 κοιλίας, ἀδελφός, ἀδελφή, τὰ ὅπ. Πρβ.
 Ὀμογένεια, ἡ, τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγένεια.
 Ὀμογενέτωρ, ὀρος, ὁ, ταυτ. ὁμόγητος, ἀδελφός, Εὐρ. Φοίν. 168.
 Ὀμογενής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νῶς, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. Καθ.
 συγγενής, Εὐρ. Ὀρ. 2) ἀλλ' εἰς Σοφ. Οἶδ. Τύρ. ὡς ὁμόσπορος,
 κ. ὁμοσπόρος, ὅς τις εἶναι ἐν ταυτῷ πατὴρ καὶ σύζυγος.
 Ὀμογένιος, συγχοπ. ὁμόγηιος, τὸ ὅπ. Ζ.
 Ὀμογέρων, γέρων, συνηλικιώτης μετ' ἄλλον γέροντα, Λουκιαν.
 3, σ. 240.
 Ὀμόγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶττα), ὁμιλῶν τὴν αὐτὴν γλῶτταν.
 - γλωττέω, τὸ ῥῆμα, Ὀππιαν. Ἀλ. Νίκανδρ.
 Ὀμόγητος, ὁ, ἡ, ταυτ. - γενής, συγγενής, ἀδελφός - γνή-
 τη, ἀδελφή, Ὀρφ.
 Ὀμόγηιος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ὁμογένιος, ἀδελφός, ἀδελφή, συγγενής.
 2) προστατεύων τὴν συγγένειαν· θεοί, οἱ προσταταὶ τῶν συγ-
 γενειῶν (φαιμιλίων).
 Ὀμογνωμοσύνη, ἡ, ἡ αὐτὴ γνώμη, τὰ αὐτὰ φρονήματα - γνώ-
 μων, ὀνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - μόνως (γνώμη), ἔχων τὴν αὐτὴν
 γνώμην, ὁμόφρων - γνωμονέω, τὸ ῥῆμα.
 Ὀμόγνωμος, ὁ, ἡ, Πολυδ. 3, 54. ἄλλος τύπος, ἀντὶ ὁμογνώμων,
 ὡς ἄγνωμος, δῖγνωμος κτλ. ὡς ἀπῆμων καὶ ἀπημος, ἀστήμων καὶ
 ἀστημος, ἀναίμων καὶ ἀναιμος, ἐπιστήμων καὶ ἐπίστημος κτλ.
 διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀμφίβολα οὐδὲ τὰ διχογνωμέω, ὁμογνωμέω,
 ὀλισθωγνωμέω, ὀρδογνωμέω, ὁμογνωμέω. κτλ.
 Ὀμόγονος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμόγηιος, Ξενοφ. Ἀγησ. 4, 5.
 Ὀμόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμῆ), μετὰς αὐτὰς ἡτὰς ἵτας γραμ-
 μάς. 2) (γράμμα), μετὰ τὸ αὐτὸ, ἡ τὰ αὐτὰ γράμματα, Λου-
 νιαν. Ἑρμῶτ. §. 10.
 Ὀμογραφέω, ὦ, γράφω ὡσαύτως, ἡ συμφωνῶς, Εὐστάθ.
 Ὀμόδελφος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ἀδελφός κ. - φῆ, Καλλιμ. λειψ. 168.
 Ὀμόδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον), εἰς τὸ αὐτὸ κρεβάτι κοιμώμενος,
 σύζυγος, ἀνὴρ, ἡ γυνή, Μουσαῖος 70.
 Ὀμόδημέω, ζῶ μετ' ἄλλους εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν δῆμον, εἰς
 τὴν αὐτὴν πατρίδα· ζῶ μετ' ἄλλους, κρατῶ τὸ μέρος τοῦ
 δήμου, Πλούτ. 9, σ. 195. Η.
 Ὀμόδημία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Ὀμόδημος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου ἡ γένους, Πίνδ.
 Ὀμοδίαιτος, ὁ (δίαίτα), ὅς τις μετ' ἄλλου τινός ἐξ, κατοικεῖ
 εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ τρώγει εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν.
 Ὀμόδιφρος, ὁ, ἡ, μετ' αὐτὴν, ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμάξης,
 Νόνν. Διον. 21, 191.
 Ὀμοδογματέω, ὦ, ἔχω τὰ αὐτὰ δόγματα, μαθήματα, φρο-
 νήματα, Μάρκ. Ἀντων.
 Ὀμοδογματία, ἡ, συμφωνία κατὰ τὰ φρονήματα, Στοβ. ἐκλ.
 Ἠθ. σ. 130.
 Ὀμοδοξέω, ὦ, εἶμαι τῆς αὐτῆς δόξης, γνώμης - δοξία, ἡ, ἡ
 αὐτὴ γνώμη - δοξος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - δοξως (δόξα), τῆς αὐτῆς
 δόξης, γνώμης, ὁμόφρων.
 Ὀμοδόρπιος, ὁ, ἡ, συντρώγων, συνευαχούμενος· ταυτ. σύν-
 δεπνος, Νόνν.
 Ὀμόδουλος, ὁ, ἡ, σύνδουλος, συνυπηρέτης.
 Ὀμοδρομέω, ὦ, τρέχω, ὑπάγω εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον.
 Ὀμοδρομία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Ὀμόδρομος, ὁ, ἡ, τρέχων τὸν αὐτὸν δρόμον.

Ομοδυναμέω, ὦ, εἶμαι ὁμοδύναμος, Πρὸκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 1, 11, σ. 50.

Ομοδύναμος, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν δύναμιν.

Ομοέδρος, ὁ, ἡ, συγκατέδρος.

Ομοεθνής, ὁ, ἡ, κ. Ὁμόεθνος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμογενής, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 13, 3. — εθνέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. — εθνία, — ἡ, ἡ, ὁμογένεια. Μεταφ. συγγένεια· συναίσθησις τῶν ἄλλων μελῶν ὅταν ἀρρώστῃ ἓν, Ἰπποκρ. σ. 408.

Ομοειδής, εὖς, ὁ, ἡ (εἶδος), Ἐπίρ. — ὁῶς, τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἡ τῆς αὐτῆς ὁψευς — εἶδεια, — δία, ἡ, ταυτότης, ἡ ὁμοιότης τοῦ εἶδους.

Ομοερκής, εὖς, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν φραγμὸν, οἶκον, ἡ φυλακὴν, Πολυδ. 6, 156, Ἀνέκδ. Βεκκέρ. σ. 286.

Ομοέστιος, ὁ, ἡ (ἐστία), συγκατοικος.

Ομόζηλος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸν αὐτὸν ζῆλον, Νόνν.

Ομοζυγέω, σύρω, ἔλκω μετὰ τὸν αὐτὸν ζυγόν· ἐπὶ βοῶν, οἵτινες ἰσοδύναμοι ὄντες ἔλκουσιν ἴσα βάρη· καὶ ἐπὶ πράξεσιν, αἵτινες γίνονται ὑπὸ πολλῶν, ἡ δὴ καὶ ἰσοδυνάμων· ἐπὶ ῥυθμοῦ κτλ. τὴν εἰρεσίαν οὐχ ὁμοζυγοῦντες, Ἡλιδ. 2, σ. 64. Πρβ. ὁμοζυγέω· ἀντίθ. ἑτεροζυγέω.

Ομοζυγία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. κ. ἐφ.

Ομόζυγος, ὁ, ἡ, κ. — ζυξ, υγος, ὁ, ἡ, κ. — ζυγής, εὖς, ὁ, ἡ, δεμένος εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν· συνδεμένος μετὰ ἄλλον· ἐξαιρ. σύζυγος, ἀνὴρ ἢ γυνή. Μεταφ. ὁμοιος, σύμφωνος, ὡς ἀδελφός.

Ομοζωνέω, ὦ, εὐρίσκω εἰς τὴν αὐτὴν ζώνην· ἐκ τοῦ Ὁμόζωνος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ζώνην εὐρισκόμενος, — ζωνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. καὶ τὰ τρία ἔχει Παῦλ. Ἀλέξ. Ἀποτλεσμ. 4.

Ομοήθης, εὖς, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμήθης, ἔχων τὰ αὐτὰ ἥθη, τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα. — ἡθεις, ἡ, ταυτότης τοῦ χαρακτῆρος, Νικόλ. Δαματ. σ. 228. Κορ.

Ομοήλιξ, ικος, ὁ, ἡ, τῆς αὐτῆς, ἡ ἱσῆς ἡλικίας.

Ομοθάλαμος, ὁ, ἡ, συγκατοικος, σύντροφος, Πίνδ.

Ομοθαμένω (θάμνος), συμφυτρώνω, συναυξάνω μετὰ τὸ δένδρον ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης. Μάρκ. Ἀντων. 11, 8.

Ομόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, Ὀδυσ. ε, 477. 2) ἐγγύθεν, ἀπὸ σιμά, Ξενοφ. Κύρ. 1, 4, 25. ἐκ τοῦ ὁμοῦ, ὁμοῦ, : γενέσθαι ὁμόθεν, κατάγεσθαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, Κύρου Π. 8, 7, 14. Ἡσιόδ. Ἐργ. 108. ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τε, Πρβ. Πίνδ. Νέμ. 6.

Ομόθεος, ὁ, ἡ, σύνθεος, θεός ὢν ὁμοῦ μετὰ ἄλλον.

Ομόθηλος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμογάλακτος, Γραμμ.

Ομόθηστος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει τὴν αὐτὴν θρησκείαν μετὰ ἄλλον τινά, Σωκράτ. Ἱστορ. 5, σ. 315. Ζ. θρησκός.

Ομόθηξ, τρεχός, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁθηξ, Δημήτρ. Φαλ. 151.

Ομόθρονος, ὁ, ἡ, σύνθρονος, συνάρχων, συμβασιλεύων : Ἦρμ, Πίνδ. Νέμ. 11, 2.

Ομόθροος, ὁ, ἡ, ἐπίσης, ἐν ταυτῷ θορυβῶν, λαλῶν, Νόνν.

Ομόθυμᾶδόν, Ἐπίρ. μετὰ μίαν ψυχὴν, συμφώνως, Ἀθήν. σ. 168.

Ομόθυμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. ἐκ τοῦ

Ομόθυμος, ὁ, ἡ, ἔχων μίαν ψυχὴν, σύμφωνος.

Ομοιάζω, εἶμαι ὁμοιος, Ν. Δ. καὶ Κ.

Ομοίος, ποιητ. ταυτ. ὁμοιος. 2) ὁμοῖον νεῖκος. Ὀμ. κ. Θεόκρ. 22, 171. ὡς ὁμὸν νεῖκος, κ. νεῖκος ὁμοῖου πολέμοιο, κ. πείμαρ ἐρίδος καὶ ὁμοῖου πολέμου, κοινός, ἀμοιβαίος, Ὀμ. ὡς γῆρας ὁμοῖον, κ. θάνατος ὁμοῖος, κοινός καὶ εἰς τὸν ἓνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον. Πρβ. ἀλλοπρόσταλλος, κ. παραπλησίως ἀγωνίσασθαι, εἰς τὸν Ἠρόδ.

Ομοιόαρκτος, ὁ, ἡ, ὁμοίως ἀρχίζων.

Ομοιοβαρής, εὖς, ὁ, ἡ, ὁμοίως βαρὺς, ἰσοβαρής.

Ομοιόβιος, κ. — βίσιος, ὁ, ἡ, ἔχων ἴσην ζωὴν, ἡ ὁμοίαν.

Ομοιοβλαστάνω, ὁμοίως βλαστάνω, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 11. Τὸ διορθώνουσιν Ὀμοβλαστάνω.

Ομοιογενής, εὖς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — γενῶς, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γενεᾶς· ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. — γενεῖα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Διονύτ. Ἀρχ. 3, 15.

Ομοιογονία, ἡ, τὸ γενεῶν ὁμοιασώματα, Στοβ. Φυσικ. σ. 942.

Ομοιογραφέω, ὦ, γράφω ὁμοίως.

Ομοιοειδής, εὖς, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ ὁμοῖου εἶδους.

Ομοιόθηξ, — τρεχός, ὁ, ἡ, ἔχων ὁμοίας τρέχας.

Ομοιόκαρπος, ὁ, ἡ, φέρων ἴσους ἢ ὁμοίους καρπούς. — καρπέω, τὸ ῥῆμα, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 11.

Ομοιοκατάληκτος, ὁ, ἡ, ὁμοίως τελειώνων, ὁμοιον τέλος ἔχων, ὡς περίοδος, στίχος, Γραμμ. — κτεληκτέω, τὸ ῥῆμα.

(B.)

Ομοιοκαταληκτώδης, ὁ, ἡ, : ζηλωτής τοῦ Γοργίου ἐγένετο κατὰ τὸ ὁμοιοκαταληκτώδες. Εἰς τὸν βίον τοῦ Ἰσοκρ. Μουστοξιδ. Ἀνέκδ. σ. 13. ἤγουν ἐμιμήθη τὸν Ἰσοκρ. εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν τῶν κώλων.

Ομοιοκατάληξις, ἡ, ὁμοία κατάληξις, ὁμοιον τέλος, Γραμματ.

Ομοιοκλής, ὁ, ἡ, Ἀσιατ. ὁμοιοκλέα, ἀντί — κλεᾶ, ταυτ. ὁμώνυμος. Ἀλκμ. εἰς Στράβ.

Ομοιοκρίτος, ὁ, ἡ, ὁμοιος μετὰ κριτήν, Θεόφρ.

Ομοιολεπτομερής, ὁ, ἡ, ἀντί ὁμοίως λεπτομερής, Σχολ. Ἀριτοφ. Νεφ. 230.

Ομοιολογία, ἡ, ὁμοιότης, καὶ ταυτότης τοῦ λόγου, Κιντιλ. inst. 8, 3.

Ομοιομέρεια, ἡ, ὁμοιότης τῶν μερῶν μετὰ τὸ ὅλον, ἡ ἰδιότης σώματος συγκεimenou ἐξ ὁμοίων μερῶν. Εἰς τὸν Ἀναξαγόραν ἦσαν αἱ ὁμοιομέρειαι τὰ στοιχεῖα τῶν σωμάτων, δηλαδὴ τὸ αἶμα (κατ' αὐτόν), σύγκειται ἀπὸ ὁμοια μερίδια αἵματος· τὸ κόκκαλον, ἀπὸ ὁμοια μερίδια κοκκάλου κτλ.

Ομοιομερής, εὖς, ὁ, ἡ (μέρος), συγκεimenos ἐξ ὁμοίων μερῶν. Ζ. τὸ πρ.

Ομοιομήτριος, ὁ, ἡ (μήτηρ), ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννηθείς, ὡς — πατήριος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

Ομοιόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή), ἔχων ὁμοίαν μορφήν.

Ομοιούσιος, ὁ, ἡ, ἔχων ὁμοίαν οὐσίαν.

Ομοιοπαθής, εὖς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — παθῶς, ἔχων ὁμοια πάθη, ὁμοια αἰσθήματα· εὐρισκόμενος εἰς ὁμοίαν κατάστασιν, εἰς ὁμοίας σχέσεις. — πάθει, ἡ, τὸ οὐσιαστ. — παθεῶ, τὸ ῥῆμα.

Ομοιοπάτριος. Ζ. Ὀμοιομήτριος.

Ομοιοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω), ἔχων ὁμοίαν ὑπόληψιν. Δισχύλ. Ἀγαμ. 802.

Ομοιοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον), ἔχων ὁμοιον πρόσωπον. 2) Εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, Γραμμ. — ομοιωπέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.

Ομοιόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν), μετὰ ὁμοια πτερὰ, ἡ πτέρυγας. Εὐρ. Ἠλ. 530. βοστρύχους ὁμοιοπ. ἀντί ὁμοτρίχους.

Ομοιόπτωτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — πτώτως (πτώσις), ἔχων ὁμοιαντὴν τὴν αὐτὴν πτώσιν, Γραμματ. Ὀμοιόπτωτα ἐλέγοντο ἀπὸ τοῦς παλαιούς καὶ τὰ ὁμοιοκατάληκτα, ὡς γαμητέον, δουλευτέον κτλ. Πλούτ. Δημήτρ. 14.

Ομοιόπυρος, ὁ, ἡ, ὁμοιος μετὰ σιτᾶρι, Θεόφρ.

Ομοιόρυσμος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμόρυσμος.

Ὁμοιος, α, ον, κ. ὁ, ἡ (ὁμός), καὶ Ὁμοῖος, ὡς τρόπαιον κ. τροπαῖον κτλ. ὁμοιος, παρόμοιος, μετὰ Δοτ. 2) ὁμοιοι, οἱ, εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ εἰς ὁμοίας ἀριστοκρατίας, καὶ ὀλιγαρχίας πόλεις ἐλέγοντο οἱ πολῖται, οἵτινες εἶχαν ἴσον δίκαιον εἰς ὅλα τὰ πολιτικά ἀξιώματα, καὶ εἰς ὅλην τὴν πολιτείαν, ὡς εἰς τὴν δημοκρατίαν ὅλος ὁ δῆμος, Ἀριστοτ. Πολ. 5, 8. 3) ὁμοιον καὶ ὁμοια ὡς Ἐπίρ. ὁμοίως, παρομοίως. Συντάσσεται δὲ α) ἀπολύτως, ἤγουν χωρὶς πτώσιν τὸ ὁμοιον ἀποδιδόναι, δηλ. ὁμοιον ἀντὶ ὁμοῖον, ἀνταμοιβή, ἀντιπληρωμή. β) μετὰ δοτικ. τοῦ πράγματος. γ) μετὰ αἰτιατ. ἢ ἀπαρέμφ. σημαίνοντα τὸ κατ' ὃ ἡ ὁμοιότης. δ) μετὰ τὸν καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς : γνώμησιν ἐχρέωντο ὁμοίητε καὶ σύ, Ἠρόδ. 7, 50. Καὶ, τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται καὶ Γελωνοί, ἐμεταχειρίζοντο ὁμοια φρονήματα, ἔχουσιν ὁμοίαν γλώσσαν, καθὼς ἐσύ, καθὼς οἱ Γελωνοί· οὕτω καὶ τὸ Ἀνόμοιος κ. ὁ πρότερος, Πλάτ. Κριτ. 8, ἀντὶ τοῦ συνήθους ἀνόμοιος τῷ προτέρῳ. Πρβ. Πανστ. 7, 16, ὅπου κεῖται ὁμοιος ἡ καὶ, καθὼς ἐν γενεῇ εἰς τὰς συγκρίσεις τίθεται ἀπὸ τοῦς ἀρχαίους ὁ καὶ εἰς τὸν ὥστε μᾶς φαίνεται περιττός. ε) διὰ βραχυλογίαν συντάσσεται μετὰ τὴν δοτικὴν τοῦ προσώπου ἀντὶ τοῦ πράγματος, ὡς τὸ ἴτος. π. χ. κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοίαι, Ὀμ. ἀντὶ ὁμοίαι ταῖς κόμαις τῶν χαρίτων.

Ομοιόσημος, ὁ, ἡ, ἔχων ὁμοιον σημεῖον, ἡ ὁμοίαν σημασίαν. Ομοιόσκηυος, ὁ, ἡ (σκευή), ἔχων ὁμοίαν σκευήν, ὁμοιον στολισμόν.

Ομοιόστομος, ὁ, ἡ (στόμα), ἔχων ὁμοιον στόμα, τρίπαν, ἡ μετώπον.

Ομοιοσύντακτος, ὁ, ἡ, ἔχων ὁμοίαν σύνταξιν, Γραμμ.

Ομοιόσχημος, ὁ, ἡ, ταυτότ. ὁμοιοσχήμων, Φουρνουτ. Φύτ. Θ. 17, σ. 175.

Ομοιοσχήμων, οἶος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — μόνως (σχῆμα), ἔχων ὁμοιον σχῆμα. — μόνως, ὦ, τὸ ῥῆμα. — μοσύνη, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Ἀριστοτ. Σαφιστ. ἐλέγχ. 6.

Ομοιοταχής, ἑς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ταχῶς (τάχος), ἔχων ὁμοίαν ταχύτητα.

Ομοιοτελευταῖον, τό, ταυτ. ὁμοιοτέλετον.

Ομοιοτέλετος, ὁ, ἡ, (τελευτή), ἔχων ὁμοιον τέλος· τό ὁμοιοτ., κῶλον, ἡ περίοδος μέ ὁμοιον τέλος, Γραμμ.

Ομοιότης, τήτος, ἡ (ὁμοιός).

Ομοιότονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - τόνως, ἔχων ὁμοιον τόνον, Γραμμ.

Ομοιοτρόπος, ἡ, ὁμοιος-τρόπος, ὁμοιότης τῶν ἡδῶν - τρόπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - τρόπως, Στράβ. 1, σ. 55. ἔχων ὁμοιον χαρακτήρα, ὁμοια ἡδῆ.

Ομοιοτύπος, ὁ, ἡ, τυπωμένος, σχηματισμένος ὁμοίως, ἐπίσης, Διονύστ. Ἀρσεν. Οὐραν. Ἰερ. 2, 3, σ. 18.

Θμοιούσιος, ὁ, ἡ, ἔχων ὁμοίαν οὐσίαν, φύσιν.

Ομοιοφωνία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑφ. Εὐσταθ. Ὀδυστ. κ, 515.

Ομοιόφωνος, ὁ, ἡ, μέ ὁμοίαν φωνήν.

Ομοιόχρως, ἡ, ὁμοιον χρώμα.

Ομοιόχρονος, ὁ, ἡ, ἔχων ὁμοιον χρόνον, Μετρ.

Ομοιοχρώματος, ὁ, ἡ, ἔχων ὁμοιον χρώμα.

Ομοιόχωρος, ὁ, ἡ, εἰς ὁμοιον τόπον εὐρισκόμενος, Στοβ. Φυστ. 1102.

Ομοιόω, ὦ, μ. ὠσω, ὁμοιώνω, κάμνω ὁμοιον. Μέσ. γίνομαι ὁμοιος· παριστάνω τί ὁμοιον, συγκρίνω.

Ὁμοίωμα, τό, τό γενόμενον ὁμοιον συγκριτικῶς εἰκῶν ζωγραφία.

Ὁμοιωματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἀπαιτούμενος εἰς ζωγραφίαν, ὁμοιότητα.

Ὁμοίως, Ἐπίρ. (ὁμοιος), παρομοίως, κατὰ τὸν ὁμοιον τρόπον.

Ὁμοιώσις, ἡ (ὁμοίωσις), σύγκρισις, παράστασις δι' ὁμοίας εἰκόνας, παρομοίωσις· τό νά κάμνηται τόν ἑαυτόν του ὁμοιον π. χ. Θεῶ.

Ὁμοιωτής, οὗ, ὁ (ὁμοίω), ὅστις κάμνει ὁμοια, ἡ συγκρίνει· ἀγαλματοποιός ἢ ζωγράφος.

Ὁμοιωτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ὁμοιωτήν ἢ - τική, ἡ ζωγραφική τέχνη, Πολυδ. 7, 126.

Ὁμόκαπνοι, οἱ (καπνός), οἵτινες μαγειρεύουσιν εἰς ἓνα καπνόν, δηλ. εἰς μίαν ἐστίαν. Καθ. οἱ συζῶντες. Πρβ. ὁμοσίπυοι· καί τὰ θυώ εἶναι συμβολικαί φράσεις (τοῦ Πυθαγορικοῦ Χαρῶν-δου καί Ἐπιμενίδου), καθὼς καί τὰ ἀκαπνοι, τὰ ὅποια δέν χρειάζονται διόρθωσιν, Ἀριστοτ. Πολ. 1, 1. Ἄλλοι ἀντί τούτου ἀναγινώσ. τό ἑφεξ. χωρίς ἀποχρώντα λόγον.

Ὁμόκαποι, οἱ (κάπη) οἵτινες, συντρώγουσι, συνεσθίουσι.

Ὁμοκέλευθος, ὁ, ἡ, συνοδοιπόρος.

Ὁμόκεντρος, ὁ, ἡ, ἔχων κοινόν κέντρον μέ ἄλλον.

Ὁμοκλέω, Κοίντ. Σμυρ. 3, 166. κ. Ὁμοκλέω. ὦ, μ. ἤτω (καλέω, ὁμοῦ), κράζω τινά διὰ νά τόν διερεθίσω, ἡ νά τόν ὑβρίσω. Καθ. διερεθίζω, φοβερίζω, ὑβρίζω.

Ὁμοκλή, ἡ, Ἰων. Ὁμοκλή, κ. Ὁμοκλήσις, συμφώνησις, ἡ γουν ὅταν πολλοί ὁμοῦ φωνάζωσιν, Ἰλ. π, 147. προσφωνητικῆς φοβερικτικῆς, ἡ ἐρεθιστικῆς· φοβερισμός, ἐπίπληξις, ἡ παρακίνησις· Μετωνυμ. ἀντί μάχη. Πρβ. Ὁμάδος· συνήχησις μουσικῶν ἁργάνων, Πίνδ. Ἰσθμ. 5, 35. Νίκανδρ. Θηρ. 311. Ὁππιαν. Ἀλ. 1, 152. 4, 14. [Ἐπρεπε νά τονίζεται ὁμόκλη, ὡς ἀσκη, αὐξη, εἰάν οἱ Γραμματικοί ἐξηκρίβωναν τὰ περί παρωγ. κ. σχημ.]

Ὁμόκληρος, ὁ, ὅστις ἔχει μετοχήν εἰς τόν κληρον, κληρονομίαν· συγκληρονόμος, ἡ συγκύριος, Πίνδ. Ὀλύμ 2, 89. Νέμ. 9, 11. - κληρία, ἡ, τό οὐσιαστ.

Ὁμοκλής, ὁ, ἡ, ὁμώνυμος, Αἰτιατ. ὁμοκλέα, Ποιητ.

Ὁμόκλησις, ἡ. Ζ. Ὁμοκλή.

Ὁμοκλητήρ, ἦρος, ὁ - ἡττειρα, ἡ, Δυκόφρ. 1337. προσφωνητικῆς, παρακινήτης. Ζ. ὁμοκλέω.

Ὁμόκλητος, ὁ, ἡ (καλέω), ὁμοῦ κεκλημένος, προσκαλεσμένος, ἡ παρακαλεσμένος. 2) ἔχων τό αὐτό ὄνομα, Νίκανδρ. Θηρ. 882.

Ὁμοκλινής, ἑς, ὁ, ἡ, κ. - κλινος, ὁ, ἡ (κλίνη), συγκατακείμενος εἰς τήν αὐτήν κλίνην ἡ τράπεζαν, Ἡρόδ.

Ὁμόκλητος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.

Ὁμοκρίσις, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμομήτριος, Ἰωνν. Χρυσόστ.

Ὁμόκοιτις, ἡ, κ. - κοιτός, ὁ, ἡ (κοίτη), συγκατακείμενος, συκοιμώμενος, σύζυγος, ἀνὴρ, ἡ γυνή. - κοιτία, ἡ, τό συκοιμᾶσθαι· σαρκική μίξις, Σχολ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 597.

Ὁμόκρατος, ὁ, ἡ (κραίρα), μέ ἴσα κέρατα, Νέων. Διον. 335.

Ὁμόκτιτος, ὁ, ἡ· ἀνλῖς, Ὁππ. Ἀλ. 4. 352, ὁμοῦ κτιτμένη· ἡ αὐτή οἰκία.

Ὁμόλεκτρος, ὁ, ἡ, κ. - λεχος, ταυτ. - κοιτός, ἄλοχος.

Ὁμολογία, ἡ, ταυτ. Ὁμολογία.

Ὁμολογέω, ὦ, μ. ἤτω (ὁμοῦ, λέγω), λέγω καί ἐγώ ἐν ταυτῷ ὅ, τι λέγει ἄλλος τις· λέγω τό αὐτό· ὅθεν, ὁμιλῶ τήν αὐτήν γλῶσσαν, μετά τοῦ Κατὰ γλῶσσαν καί χωρίς τούτου, Ἡρόδ. 1, 142. 2, 18. συμφωνῶ, ὁμογινώσκω· ὑπόσχομαι, κάμνω συμφωνίαν· μισθῶ, 2, 86. διὰ μισθόν· ἀποδέχομαι· τί ὡς εὐλογον καί δίκαιον· κηρύττω τόν ἑαυτόν μου φανερά ὑπερασπιστήν τινός, Ἰσοκρ. Πανηγ. Τά ὁμολογούμενα, ὅ, τι ὁμολογήθῃ. περὶ τῷ ὁποίου ἐγείνει συμφωνία, ἀπόφασις. Εἰς τόν πόλεμον, ἐκδίδομαι εἰς τόν ἐχθρόν, καί τοῦ κάμνω ὅ, τι ἐπιθυμεῖ ὡταύτως καί - λογία, τό νά ἐκδοθῇ τις εἰς τόν ἐχθρόν· ὁμολογεῖν, συμφωνεῖν, δεχέσθαι, κάμνειν σχέσιν· οὐδέν, μή δεχέσθαι, μή στέργειν, Ἡρόδ. 6, 54. Εἰς τοὺς Στωϊκ. συμφωνεῖν μέ τήν φύσιν· ὅθεν

Ὁμολόγημα, τό, τό ὁμολογημένον, συμφωνημένον, Πλάτ. Πρωταγ. 350. Θεαίτ. 155.

Ὁμολογησις, ἡ, κ. - λόγησις, ἡ, ἀπόδειξις, συγκατάνευσις, συμφώνησις.

Ὁμολογητής, οὗ, ὁ (-λογέω), ὅστις ὁμολογεῖ. ὑπόσχεται, συγκατανεύει.

Ὁμολογία, ἡ, συμφωνία, ὁμοφροσύνη· συγκατάθεσις, ὑπόσχεσις, ὁμογνωμία, σύγκρισις· Εἰς τόν πόλεμον, τό νά δεχθῇ τις ὅ, τι θέλει ὁ ἐχθρός· ἄρθρον εἰρήνης, Ἰσοκρ. Πανηγυρ. 2) Εἰς τοὺς Στωϊκ. συμφωνία μέ τήν φύσιν.

Ὁμόλογος, ὁ, ἡ, ὁμολογῶν, συμφάσκων, συμφωνῶν, ἀρμόζων· ἐξ ὁμολόγου, μέ συμφωνίαν, φανερώς, Πολύβ. 4, 8. ταυτ. - λόγως, Ἐπίρ.

Ὁμολογουμένως, Ἐπίρ. ἐκ μετοχ. παθ. τοῦ ὁμολογέω, συμφωνημένως, ἀποδεκτῶς, φανερώς· συμμετρώς, ἀρμοδίως· ὁμολογουμένως τῇ φύσει ξήν, Διογ. Λαέρτ. 3, 87. ἄλλως· ἀκολουθῶς, συμφώνως.

Ὁμόλος, ὁ, κ. Ὁμόλη, Δωρ. - λα, ἡ, ὅρος τι τῆς Θετταλίας· ὡταύτως κ. Ὁμολόιον, ὅθεν Ὁμολόιος, κ. - ὠλος, ἰα, ἰον, τό ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ. καί μάλιστα ἐπώνυμον τοῦ Διός εἰς τὰς Θήβας· ὡταύτως, Ὁμολοίς, κ. - λωίς, ἰδος, ἡ, ὄνομα πύλης τῶν Θηβῶν.

Ὁμόλοχος, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου.

Ὁμομαθής, ὁ, ἡ, ὅστις ὁμοῦ μαθαίνει, ἡ ἔμαθεν, ἡκουσε τὰ αὐτὰ μαθήματα.

Ὁμομαστιγία, ου, ὁ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 768. κωμ. ἀντί σύνδουλος.

Ὁμόμηλις, κ. Ἀμάμηλις, ἡ, (σχημ. ὡς ἐπιμηλῖς, κ. ὑπομηλῖς), εἶδος μεσπιλέας, ἡτις ἀνθεῖ εἰς τόν αὐτόν καιρόν μέ τήν μηλέαν, Ἀθήν. σ. 650.

Ὁμομήτριος, ἰα, ἰον, κ. - μήτωρ, ὀρος, ὁ, ἡ, Πολυδ. 6, 156. ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, ἀδελφός, ἡ ἀδελφή.

Ὁμόναος, ὁ, ἡ (ναός), κατοικῶν εἰς τόν αὐτόν ναόν.

Ὁμόνεκρος, ὁ, ἡ, σύννεκρος, κατοικῶν τόν αὐτόν ἄδην, Λουκ. Νεκρ. διάλ.

Ὁμονηδύλος, ὁ, ἡ, κ. Ὁμονήδους εἰς τόν Σουῖδ. ταυτ. ὁμογάστριος, Φωτ. Μ. Ἐτυμ.

Ὁμονοεῖον, τό (ὁμόνοια), ναός τῆς ὁμονοίας, Δίων Κασσ.

Ὁμονοέω, ὦ, μ. ἤτω, ἀπολύτ. ἡ μετά Δοτ. ἔχω τὰ αὐτά φρονήματα, τὰ ὅποια ἔχει καί ἄλλος τις· στοχάζομαι συμφώνως· ζῶ συμφώνως μέ ἄλλον· αὐλός ὁμονοεῖ χοροῖς, Διογένης παρ' Ἀθήν. σ. 636.

Ὁμονοητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, ἀνήκων εἰς τήν ὁμόνοιαν, ἀποβλέπων εἰς συμφωνίαν τῶν φρονημάτων.

Ὁμόνοια, ἡ (ὁμόνοιος), ὁ αὐτός νοῦς, τὰ αὐτά φρονήματα ὡς ὁμοφροσύνη· καί προσωποπ. ἡ θεά τῆς ὁμοφροσύνης.

Ὁμόνομος, ὁ, ἡ, ἔχων τοὺς αὐτοὺς νόμους, Πλάτ. Νόμ. 2. 2) ταυτ. σύννομος, (νομή), Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5. 7, 17.

Ὁμόνοος, συναίρ. - νοος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νόως, ὁμόφρων, ὁμόψυχος, ὁμόγνωμος, Ξενοφ. Κύρ. 6, 4, 15.

Ὁμόνυμφος, ὁ, ἡ, συμπενήδρος Κ. Χρητμ. Σιβυλλ. 1. σ. 162.

Ὁμόοικος, ὁ, ἡ, συγκατοικός, Σουῖδ. Ἠσύχ. Ζωναράς καί Φώτιος, εἰς ἐξήγησιν τοῦ ὁμῶστις.

Ὁμοουσία, ἡ, ταυτ. ὁμοουσιότης· ὅθεν

Ὁμοουσιαστής, οὗ, ὁ, ὑπερασπιστής τοῦ περὶ ὁμοουσίας δόγματος, Ἐκκλ. Συγγ.

Ὁμοούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία), ἔχων τήν αὐτήν οὐσίαν ἡ φύσιν.

Ομοουσιότης, τητος, ή, ταυτότης της ουσίας.
 Ομόπαγοι, οί, οί εκ του αυτού πάγου (vicus), κώμης, χωρίου, Διον. Αρχ. 4, 15.
 Ομοπαθέω, ω, έχω τὰ αὐτὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, συμπαῶ, συναισθάνομαι, Θεμιστ. σ. 325. ταυτ. ομοιοπαθέω, με τὸ ὁποῖον συγγέεται, ὡς νομίζουσι, ἐπειδὴ καὶ κατ' ἐννοιαν πολλὰ πλησιάζει εἰς αὐτό. Καθ. δὲ τὰ ἐκ τοῦ ὁμοιο κ. ὁμο σύνδετα εἶναι μᾶλλον συνάνημα παρὰ συγγέονται.
 Ομοπαθής, έος, ό, ή, Ἐπίρ. - παθώς, ὅστις ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ πάσχει, αἰσθάνεται ἢ ταυτὸς. ομοιοπαθής, Πλάτ. Πολιτεῖ. 5, 12.
 Ομοπαίκτηρ, ό, συμπαίκτηρ, Σχολ. Θεοκρ. 6, 18.
 Ομόπαις, αἰδός, ό, ή, : κασις, δίδυμος ἀδελφή, Ἡσύχ.
 Ομοπάτριος, ό, ή, Ὁμόπατρος, ό, ή, κ. - πάτωρ, ορος, ό, ή, ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός γεννημένος, ὡς ομοιοπάτριος. Ζ. ομοιομήτριος.
 Ομόπεδος, ό, ή, ἐπίπεδος, ἴσος, ὁμαλός, ὡς τὸ ἄπεδος, Γραμμ.
 Ομοπιστία, ή, οὐσιαστ. τοῦ
 Ομόπιστος, ό, ή, ἔχων τὴν αὐτὴν πίστιν, Ἐκκλ. Συγγρ. -
 Ομοπλεκής, - πλεκτός, κ. - πλοκος, συμπλεγμένος, ἢ ἐν ταυτῷ πλεγμένος, δεμένος, Ἀνάλ. κ. Νόνν.
 Ομοπληθής, ό, ή, ἴσος κατὰ τὸ πλῆθος, κατὰ τὸν ἀριθμόν, Εὐκλείδ. Στοιχ. 12, 12.
 Ομόπλοος, συναιρ. - πλοος, ό, ή, (πλόος), συμπλέων, ἐν ταυτῷ πλέων, συνταξειδιώτης εἰς τὸ πλοῖον. - πλοέω, ω, τὸ ῥῆμα. - πλοια, ή, τὸ οὐσιαστ.
 Ομοπλωτήρ, ἦρος, ό, συνταξειδεύων εἰς τὸ πλοῖον, ἢ συγχο. λυμβῶν, Ὀππιαν.
 Ομοποιός, ό, ή, ἔχων τὸ αὐτὸ ἔργον· πράττων τὸ αὐτό· ὁμοποιοί ἀριθμοί, Ἰάμβλ. Ἀριθμ. σ. 137.
 Ομοπολέω, ω, ὁμοῦ πολέω, συγκινῶ, Πλάτ. Κρατυλ. 22.
 Ομόπολις, ποιητ. - πολίς, εως, ό, ή, συμπολίτης.
 Ομοπόρευτος, ό, ή, συνταξειδιώτης, συνοδοιπόρος.
 Ομοπραγέω, ω, συμπράττω, συνεργῶ, Ἰωσηπ. Αρχ. 16, 5.
 Ομοπραγμων, ονος, ό, ή, συνεργάτης, συμβοηθός, σύντροφος.
 Ομόπτερος, ό, ή (ὁμοῦ, πτερόν), εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν πτερωθεὶς· ἴσος, ὁμοιος, ὁμηλιξ, Λίσχυλ. 2) Ἐπίρ. ὁμοπτέρως, ἀντί ἀπτέρως, Σχολ. Δυκόφρ. 217.
 Ομόπτωτος, ό, ή, ταυτ. ὁμοιόπτωτος· ὡς ὁμοτέλευτ. ταυτ. ὁμοιοτέλευτος.
 Ομοργμα, τὸ, τὸ ἀποσπογγιζόμενον, κηλὶς, Συνέστ. σ. 182. (λαίρωμα χυδ.). 2) ταυτ. ἐπίμετρον, Ἀνέκδ. Βεκκερ. σ. 432.
 Ομόργνυμι, ή Ὁμόργ. μ. ξω (ὁμόργω, ἐκ τοῦ ἀμόργη), ἐκλίβω, ἐκπιέζω, ἀποσπογγίζω· ὁμόργνυμαι τὰ δάκρυα (ἢ καὶ χωρὶς τοῦ δάκρυα), σπογγίζω τὰ δάκρυά μου· Τὸ μόργνυμι Νομίζ. κατὰ πρῶτον εἰς Κοῖντ. Σμυρ. 4, 270 καὶ 374. Πρβ. δύρομαι ἀντί δδύρομαι.
 Ομόρέω, ω, μ. ἤτω, Ἰων. ὁμουρέω, συνορεύω, γειτονεύω. καὶ ταυτ. πλησιάζω, κ. συνουσιάζω.
 Ομόρησις, Ἰων. ὁμούρησις, ή, τὸ συνορεύειν, ἢ γειτονία.
 Ομόριος, ό, ή, κ. Ὁμορος (ὁμοῦ, ὄρος), συνορεύων, γειτῶν εἰς τὰ σύνορα· Τὸ πρῶτον εἰς τὸν Πολύβιον, μετὰ γεν. κ. δοτ.
 Ομορόφιος, κ. - ῥόφιος, ό, ή. - ρωφός, κ. - ῥρόφος, ό, ή, ὅθεν ὁμορόφειν, Αἰτ. μύθ. 149. σ. 346. Κορ. ἀντί, ὁμώροφος. - ροφία, ή, τὸ οὐσιαστ.
 Ομόρρειθρος, ό, ή (ῥεῖθρον), ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ, ἢ ὀχετοῦ λαμβάνων τὸ ὕδωρ, Πανδέκτ.
 Ομόρρητς, -ό, ή, [ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ λαλημένος, σύμφωνος. Νόνν.
 Ομόρροθέω, ω (ὁμόρροθος), ὁμοῦ κωπηλατῶ, Ὀρφ. Ἀργον. 257. Καθ. συμπράττω ἢ συμφωνῶ, ὁμοφρονῶ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6, 32.
 Ομόρρόθιος, ό, ή, - ῥρόθος, ό, ή, κυρίως, συνορυβῶν· τὸ πρῶτον ἐξαιρ. συγκωπηλατῶν· Καθ. συμπράττωρ, σύμφωνος, Θεόκρ. ἐπιγρ. 3.
 Ομόρροια, κ. Ὁμορρόη, ή, οὐσιαστ. τοῦ
 Ομόρροος, ό, ή, συρρέων.
 Ομόρρυμια, ή, καὶ

Ομορυσμία, ή, Ἰων. ἀντί ὁμερυσμία, Ἰπποκρ. οὐσιαστ. τοῦ
 Ομόρρυθμος, ό, ή, κ. - ρύθμιος, συνηθ. - ρυσμος, ό, ή, Ἰων. ἀντί ὁμόρρυθμος, ὁμοιόμορφος, Ἰπποκρ. ὡς ὁμορόφιος κ. ὁμώροφος, ὁμοχώριος κ. ὁμόχωρος, ὁμούριος κ. ὄμυρος κτλ. τὰ ὁποῖα ἀλόγως ἀμφιβ.
 Ομός, ή, ον (Ζ. ὁμά), ὁμοῦ ὦν, κοινός, συνηνωμένος· εἰς ὁμόν λέχος εἰστανάβειν, Ἡτίοδ. Θεογ. 508. κ. εἰς ὁμά παιδὶ καθεύδων, ἀντί ὁμοῦ παιδί· ὅθεν, ὁμόσε, εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον· ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, μάχεσθαι τοῖς ἐχθροῖς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ συμπλεκόμενους· Ὁμοῦ, κυρίως, γεν. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου.
 Ομόσαι, ἀπαρεμ. Ἀόρ. τοῦ ὁμόω, εἰς τὸ ὁμνυμι.
 Ομόσαρκος, ό, ή (σάρξ), ἐκ τῆς αὐτῆς σαρκὸς ὦν.
 Ομόσε, Ἐπίρ. ἐπὶ κινήσεως εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ὁμόσε ἰέναι, ἔσειν, χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, ὑπάγειν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἢ ἐμβαίνειν εἰς μάχην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· Ὁ Πολύβ. μεταχειρίζεται τὸ ὁμόσε καὶ ὁμοῦ ἀντί ἄμα ἢ σύν.
 Ομοσθενής, έος, ό, ή (σθένος), ἰσοδύναμος.
 Ομοσίπυοι, ων, οί (σιπύη), οἱ συνεξοδεύοντες καὶ συντρώγοντες ἐκ τῶν αὐτῶν προβεβλεμμένων τροφῶν, Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 1, 6. Ζ. ὁμόκαπνοι.
 Ομόσιτος, ό, ή, συντρώγων, ὁμοτραπέζος - σιτέω, ω, τὸ ῥῆμα.
 Ομόσκευος, ό, ή (σκευός, ἢ σκευή), ἐπίσης ὠπλισμένος, ἢ ἐνδύμενος.
 Ομοσκηνία, ή, τὸ κατοικεῖν, καὶ συζῆν εἰς αὐτὴν σκηνήν, ὡς τὸ συσκηνία, Ξενοφ. Κύρ. 2, 1, 26.
 Ομόσκηνος, ό, ή (σκηνή), κατοικῶν καὶ ζῶν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνήν· τινί.
 Ομοσκηνώω, κ. - νέω, ω, : κατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνήν, ἢ τὸν αὐτὸν οἶκον μετ' ἄλλου τινός.
 Ομόσπλαγχνος, ό, ή (σπλάγχνον), ταυτ. ὁμογάστριος, ἀδελφός, ἢ ἀδελφή.
 Ομόσπονδος, ό, ή (σπονδή), ὅστις ἔχει μετοχὴν εἰς τὴν συμμαχίαν, ἢ εἰρήνην· Πρβ. ἀπόσπονδος. Δημοσθ. - σπονδέω, ω, τὸ ῥῆμα, Πολυδ. 1, 34.
 Ομόσπορος, ό, ή (σπορά), ὁμοῦ σπαρμένος· Μεταφ. ἀπὸ τούτων αὐτοῦς γονεῖς γεννημένος, ἢ καταχόμενος ἀπὸ τούτων αὐτοῦς προπύ-
 τος.
 Ομοσπόρος, ό, ή, Σοφ. Οἰδ. Τ. 2. μετὰ τοῦ γυναικα κ. πατρός, ὅπου ἐννοεῖται ἡ γεννημένος ὑπὸ τῆς μητρὸς (υἱός), καὶ ἐν ταυτῷ συγγενῶν (πατήρ), ἢ ὑπὸ τοῦ πατρός του ἐσπαρμένος· καὶ ἐν ταυτῷ φονεύς του.
 Ομόσπουδος, ό, ὁμογνώμων, Χρησμ. Σιβυλλ. 5, σ. 597, ὅπου ψευδῶς εἶναι Ὁμοσπόδιοι.
 Ομόσση, ποιητ. ἀντί ὁμόση. Ζ. ὁμόω, ὁμνυμι.
 Ομόστειρος, ό, ή (στέγη), ταυτ. ὁμόροφος.
 Ομοστιβής, έος, ό, ή, ταυτ. - στιχός, Κύριλλ. Ἀλεξανδρ.
 Ομοστιχάω, ή - στιχέω, : τινί, συμπεριπατῶ μετὰ, ἢ πλητύνων τινός, Ἰλ. ο, 635.
 Ομοστιχής, ό, ή, ὁμοῦ, ἐντάμα ὑπάγων.
 Ομόστοιχος, ό, ή, - στιχος, ό, ή, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σειρᾶς, τάξεως, βαθμοῦ, μετὰ Δοτ. προσώπου. Εἰς τὸν Πλούταρχ. περὶ Ἀδολεσχ. §. 4. μανία γὰρ ὁμόστοιχος μὲν ἡ ὀργή, ἢ δὲ μέση σύννοκος, δέλουν ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ὁμόστοιχος·
 Ομόστολας, ό, ή, (στέλλω), συμπορευόμενος, ἢ συναπεσταλμένος. 2) (στολή), ἐπίσης ἐνδεδυμένος, : φύσις, ταυτ. ὁμοία, Λίσχυλ. Τικτ. 512.
 Ομόστοργος, ό, (στοργή), ἔχων τὴν αὐτὴν ἀγάπην, ἀνταγαπών, Νόνν.
 Ομόσφυρος, ό, ή, ταυτ. συνοδοιπόρος, ὁμόχωρος· Μεταφ. κ. ἀδελφός, Ἡσύχ.
 Ομοσχήμων, ονος, ό, ή, (σχῆμα), ἔχων τὸ αὐτὸ σχῆμα.
 Ομοταγής, έος, ό, ή, Ἐπίρ. - ταγώς (ταγή), ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως ἢ σειρᾶς. 2) ἀντί ὁμοιότακτος, δηλ. ὁμοίως κατασκευασμένος, Εὐκλ. Στοιχ. 12, 12.
 Ομοτάλαντος, ό, ή, ταυτ. ἀτάλαντος, Γραμμ.
 Ομόταφος, ό, ή, ὁμοῦ ἐνταφιασμένος, Σόλων.
 Ομοταχής, έος, ό, ή, Ἀριστοτ. κ. - ταχος, ό, ή, Ἠλιόδ. 10. σ. 499. Ἐπίρ. - ταχώς (τάχος), ἰσοταχής, ἐπίσης ταχύς.

Ομοτέλευτος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμοιότελευτος.
 Ομοτελής, ἑός, ὁ, ἡ (τέλη), τὰ αὐτὰ τέλη, ὁσέματα πληρόνων.
 Ομοτέρμων, ὄνος, ὁ, ἡ (τέρμα), ταυτ. ὁμορος, Νίκανδρ.
 Ομοτεχνέω, ὦ, ἵπποκ. ἐπιστ. σ. 1285. ῥήμα τοῦ
 Ομότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη), τὴν αὐτὴν τέχνην ἐξέυρων, καὶ μεταχειριζόμενος, Ἡρόδ. 2, 89. ἐπὶ κυνηγετικοῦ κυνός, ὅστις ἔμαθεν ὁμοῦ μετ' ἄλλους, Ἀνάλ. ἐπὶ ἱατροῦ, ὅστις εἶναι ἐν ταυτῷ καὶ πρακτικὸς καὶ θεωρητικὸς, Ἱπποκρ.
 Ομότητος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμόθηλος, Γραμμ.
 Ομοτής, οὔ, ὁ (ὁμόω), ὠρισμένος, Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν
 Ομοτιχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ ὁμύνειν, εἰς τὸν ὄρκον.
 Ομοτιμία, ἡ, ἴση τιμή, ἡ βαθμός, ἡ ἀξία· ἐκ τοῦ
 Ομότιμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -τίμως, (τιμή), ὁμοίως τιμημένος. τὴν αὐτὴν τιμὴν ἀπολαύων, ἡ τὰ αὐτὰ δίκαια ἔχων νὰ ἀπολαύσῃ τιμὴν. 2) ὁμότιμοι εἰς τοὺς Πέρτας, ταυτ. ὁμοιοὶ ἀριθ. 2, Ξενοφ. Κύρ. 1, 2, 15.
 Ομότιτος, ὁ, ἡ (τίτη), ταυτ. ὁμότητος, ὁμόθηλος, ὁμογάλακτος, ἀδελφός ἐκ γάλακτος.
 Ομότοιχος, ὁ, ἡ, ἔχων κοινὸν τοῖχον, γείτων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1012.
 Ομότονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -τόνως (τένω), ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον, φωνήν, τάτιν, δύναμιν: τινί, μετ' ἑνα ἄλλον - τονέω, τὸ ῥήμα.
 Ομοτρέπετος, ἰδ. ἡ (τρέπετα), τρώγων εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν.
 Ομοτρέφης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμότροφος.
 Ομότρητος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ τρυπημένος, Νόνν.
 Ομότριχος, ὁ, ἡ, κ. Ὀτριξ (τριξ), ἔχων τὰς αὐτὰς, ἡ ὁμοίας τρίχας.
 Ομοτροπέω, ἔχω τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁμοία ἡθῆ, ὁμοίαν ζωὴν.
 Ομοτροπία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Ομότροπος, ὁ, ἡ (ὁμός, ἀντὶ ὁμοιος, τρόπος): ὁμότροπα ἦθα, ὁμοία ἡθῆ, Ἡρόδ. Ἐπίρ. -τρόπως, ἀντὶ ὁμοίως.
 Ομοτροφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἔφ., Ἰώσηπ. Ἀρχ. 18, 6.
 Ομοτρόφος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμοῦ τρέφων, ἡ ἀνατρέφων.
 Ομότροφος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ θρεμμένος, ἡ ἀναθρεμμένος, ἡ ὑψημένος. 2) ὅστις τρώγεται, ἡ τρώγει ὁμοῦ.
 Ομοτροχάω, ὦ, συντρέχω, συναντῶ, Μανέθ. 6, 527.
 Ομοτυπία, ἡ (τύπος), τὸ αὐτὸ κτύπημα, χάραγμα, ἡ αὐτὴ μορφή, Μ. Ἑτυμ.
 Ομοῦ, Ἐπίρ. (ὁμός), ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου κ. χρόνου· ὁμοῦ πόλεμος τε δαμά, καὶ λοιμός, Ὁμ. ἐν ταυτῷ. 2) ὡς πρόθ. μετὰ δοτ. ὡς ἡ συν. 3) ἀντὶ ἐγγύς, Σοφοκλ. Ἀντίγ. 1180. Φιλοκτ. 1218. καὶ μετὰ δοτ. ὁμοῦ τῷ τίτειν, ὡς τὸ ἐπίτεξ, Μανάνδ. λείψ. 4) σχεδόν, περίπου, ἐπὶ ἀριθμῶν καὶ μέτρων, κ. ὁμοῦ τι. 5) ὁμοῦ, καὶ ἀντὶ καθῶς. Ζ. ὁμά, ὁμός, κ. ὁμόσε.
 Ομόυλος, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν ὕλην, Νικομαχ. Μουσικ.
 Ομοῦπόστατος, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν, Ἐκκ. Συγγ.
 Ομοῦρέω, ὦ, Ἰων. ταυτ. ὁμορέω, συνορεύω, εἶμαι γείτων. 2) ὡς τὸ πλητίζω τινί, ἀντὶ συνορυσιάζομαι. 3) συνδιατρίβω, συζῶ, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Στόβ. λόγ. 173 καὶ 178.
 Ομοῦρησις, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὁμορήσις.
 Ομοῦριος, Καλλιμ. κ. Ὁμοῦριος, Διονύσιος. Περιηγ. Ἰων. ἀντὶ Ὁμόριος, κ. Ὁμορος.
 Ομοῦσιος, κ. Ὁμοσιότης, ἀντὶ ὁμοσύσιος κ. ὁμοσιότης.
 Ομοφῆτωρ, ὄρος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀφῆτωρ. Γραμμ.
 Ομοφλεγής, ὁ, ἡ, ὁμοῦ φλέγων.
 Ομόφθογγος, ὁ, ἡ, συνηχῶν, ὁμοῦ φωνῶν, Νόνν. Διον. 1, 157.
 Ομόφλοιος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμοιόφλοιος, κ. αὐτόφλοιος, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 6.
 Ομόφοιτος, ὁ, ἡ (φοῖτος, -άω), συνοδεύων, Πίνδ. Νέμ. 8, 55.
 Ομοφραδής, ἑός, ὁ, ἡ, (ὁμοῦ, φράζω), ὁμοῦ φράζων, ὁμιλῶν. 2) σύμβουλος, ὁμόγνωμος. Τὸ αὐτὸ Ὁμοφράδων, ὄνος, ὁ, ἡ.
 Ομοφροσύνη, ἡ, ὁμόνοια, ὁμογνωμία, Ἀνάλ. ἐκ τοῦ
 Ομόφρων, ὄνος, ὁ, ἡ (φρήν), ταυτ. ὁμόνοος, Ἀνάλ. -φροέω, ὦ, τὸ ῥήμα.
 Ομοφυής, ἑός, ὁ, ἡ (φυή), ἔχων τὴν αὐτὴν φύσιν, αὐξήσιν, Θεμίστ. σ. 127. ἀνάστημα, ἡλικίαν, -φυῖα, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Ομόφυλος, ὁ, ἡ (φύλον), ταυτ. σύμφυλος, ἐκ τοῖς αὐτῆς φυλῆς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, Ἡρωδιαν. 6, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους (ἀρσενικοῦ, ἡ θηλυκοῦ): τὸ ὁμόφυλον, τὸ αὐτὸ γένος, ταυτ. Ὁμοφυλία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Στράβ. 1, σ. 70.

Ομόφυτος, ὁ, ἡ, Θεολογ. Ἀριθμ. σ. 50. ταυτ. ὁμόφυλος· καὶ σύμφυτος. συναυξημένος.
 Ομοφωνέω, ὦ, ἔχω τὴν αὐτὴν φωνήν, ἡ γλωτταν· ὁμιλῶ, ἡ ψάλλω συμφώνως. συμφωνῶ· λέγω τὸ αὐτὸ, Θεμίστ. σ. 258.
 Ομοφωνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. εἰς τὴν Μουσικ. ἡ ταυτότης τῆς φωνῆς, τοῦ τόνου Ζ. συμφωνία. -φωνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -φώνως (φωνή), ὁ ψάλλων συμφώνως· Ζ. σύμφωνος.
 Ομόφωτος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ αὐτὸ φῶς, Καισάρειος Διάλογ. 1.
 Ομοχοένιξ, νικος, ὁ, ἡ, σύνδουλος, ὅστις ὁμοῦ μετ' ἄλλον τινὰ λαμβάνει τὴν χοίνικα του, [Πρβ. ὁμοματτιγίας, ὁμόκαπνος, ὁμοσίπυρος]. Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 2, 10.
 Ομόχορος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τοῦ χοροῦ, Πλούτ. 9, σ. 77.
 Ομόχροια, ἡ -χροία, Ἰων. (χροιά, ὁμοῦ), ὁμοιότης, ταυτότης τοῦ χρώματος· 2) Ἰων. ἐπιφάνεια, δέρμα, ὡς χροία κ. χρώς. Ἡρόδ. 1, 74. Αἰσχύν. διαλογ. 3, 15.
 Ομοχρονέω, ὦ, μετὰ Δοτ. εἶμαι, ζῶ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, τῇ γλώττῃ τὸ πληκτρὸν ὁμοχ. τὸ νὰ φυλάττωσιν ἡ γλώττα καὶ τὸ πληκτρὸν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἕνα ῥυθμόν, Δουκιαν. 6, σ. 7. Πρβ. ὁμοδρομέω· ἐκ τοῦ
 Ομόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος, ὁμοῦ), σύγχρονος, εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον.
 Ομόχρους, συναίρ. -χρους, ὁ, ἡ, τὸ αὐτὸ χρῶμα ἔχων, Δουκιαν. 3, σ. 169.
 Ομοχρώματος, ὁ, ἡ, κ. -χρωμος, ὁ, ἡ, Νικήτ. χρόν. 13, 1, ταυτ. πρ.
 Ομόχρος, ὠτος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 Ομοχώριος, Γλωσσ. Στεφ. κ. Ὁμόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα), συνορεύων, γείτων, ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, συντοπίτης, Δ. Κίσσ.
 Ομοψηφέω, ὦ, ὁμοφρονῶ, ὁμογνωμῶ, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 17, 11. ἐκ τοῦ
 Ομόψηφος, ὁ, ἡ (ψηφος), τὴν αὐτὴν ψηφὸν δίδων, ὁμόγνωμος, σύμφωνος· ὅστις ἔχει τὸ αὐτὸ δίκαιον, ὡς καὶ ἄλλος, νὰ δίδῃ ψηφὸν· καὶ τοῦ ὁποῦν ἡ ψηφὸς ἔχει ἴσην δύναμιν μετ' ἄλλους, Ἡρόδ. 9, 109.
 Ομόψυχος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ψύχως (ψυχή), ταυτ. ὁμόνοος, ὁμόφρων, σύμφωνος. -ψυχέω, ὦ, τὸ ῥήμα, Κύριλλ. Ἀλέξ. Τ. 4, σ. 997. -ψυχία, ἡ, τούτ.
 Ομόω, ὦ (ὁμός), ἐνόνω, ἐνταμόνω· ὅθεν παθ. ὁμωθῆναι φιλότητι, νὰ ἐνωθῶμεν μετ' ἀγάπην, Ἰλ. ξ, 209.
 Ομόω, εἶδαι χρόνους· εἰς τὸ ὁμνυμι, ὡς ὁμόσω, ὁμώμοκα κτ.
 Ομπη, ἡ, κ. Ὁμπνη, ἡ, Καθ. ἡ τροφή, ἰδίως, τὰ γεννήματα τῶν χωραφίων· καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξαιρέτως ὁ σίτος καὶ ἡ κριθή, Λυκούφρ. 621. Πολυδ. 1, 28. σημ. 2) ὁμπναι, πλῆκουντια δυσίας ἐκ μελιτος καὶ σίτου, Πολυδ. πολυωπέας ὁμπνας, τὰ σίμβλα τοῦ μελιτος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 450. ὅθεν ὁμπνιος, ὁμπνία, ὁμπνιος, κ. ὁμπνηρός, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, τροφοδότης, τροφός, πλουσία· καθῶς κ. ὁμπνηρόν, κ. ὁμπνικόν ὕδωρ, ταυτ. τροφίμον κ. πολύ. Ὡς κύμβη, ἐκ τοῦ κύβη, οὕτως ὁμπη ἐκ τοῦ ὀπή· τοῦτο δὲ, ἐκ τοῦ ὀψ, ὀπός, Λατ. ops, opis, opes, βλάστητικα, αὐξηστικα, τροφή· καὶ ὁ πλούτος ὁ ἐκ τῶν τροφῶν, σίτου δηλ. κριθῆς κτλ. Ἐκ δὲ τοῦ τύπου ὀφή γίνεται ὀφελος, ὀφέλιμος, ὀφέλλω, ὠφέλλω, ὠφέλης, ὠφέλειω, αὐξάνω, τρέφω, ὠφελῶ, βοηθῶ. Τὸ δὲ ὁμφαλός δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα· τὸ ὁμπνη εἶναι συγκοπή, ὡς θέρπη ἐκ τοῦ θέραπη, οὕτως ὀπάνη, ὀπνη, ὁμπνη. Πρβ. ὀγχνη ἀντὶ ὀγχη.
 Ομπνείας, εἶα, εἰον, ταυτ. ὁμπνιος· ὁμπνιος λειμῶν, ὁ φέρων καρπὸς καὶ γεννήματα. Ζ. ὁμπνη.
 Ομπνη, ἡ· Ζ. ὁμπνη.
 Ομπνηρός, ὁ, ὄν, Ὁμπνιακός, Ὁμπνικός, κ. Ὁμπνιος, ἰα, ἰον (ὁμπνη), τὸ Λατ. optimus, καὶ optulentus, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ γεννήματα τῆς γῆς, ἡ προσέρχεται ἐκ τούτων καρποῦ βῶλος ὁμπνίου τροφός· ὅθεν θρεπτικός· ἰδίως, Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, πλουσία, εὐεργετική, μεγάλη· Ζ. ὁμπνη.
 Ομφα, ἡ, Λακ. ἀντὶ ὀσμή. Ζ. ὁμφαλός ἀριθ. 3.
 Ομφά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ὀμφή.
 Ομφαῖος, αἶα, αἶον (ὀμφή), λέγων φωνήν, πρόρρητιν, μανταῖαν, Νόνν. 9, 283. ἀρα, προμηντευτικός, ὡς τὸ ὀμφήεις.
 Ομφάκη, ἡ, ὁ πικρόξινος τῆς ἀώρου σταφυλῆς χυμός, Διοσκ. 3, 9. 2) ὄνομα πόλεως τῆς Σικελίας, Πανυσ. (ἐκ τοῦ ὀμφαξ, ακος, νῆα ὀνομαστ. σχηματ.)

Ο'μφακηρός, ἄ, ὄν, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ὀμφάκης, σχημ. ὡς βαλανηρός, καρυήρος κτλ.

Ο'μφακίαις, ὁ (ὀμφαξ), οἶνος ἀπὸ αἰόρου σταφυλᾶς. Μεταφ. ἄνθρωπος πικρός, υποχουδριακός, σκληρός, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 351. Τροπ. ἄωρος, πρόωρος : νεκροί, πρὸ ὥρας ἀποθανόντες, ἐπὶ παιδίων, Λουκιαν.

Ο'μφακίωμα, Σικελός ὀμφακίζεται, παροιμ. δηλ. κλέπτει ἀγουρίδας. Τροπ. Σικελός ὀμφακίζεται δοκεῖς παρατρυγῶν παιδισκάριον, Ἀριτταίνετ. 2. ἐπὶ ἔραστοῦ, ὅστις κρυφίως συγγίνεται τῇ παιδίᾳ. 2) τὸ ἐνεργ. εἶμαι ἄωρος, Εὐστάθ. Ἑρωτ. καὶ Βαβρ. Μυθ. 18.

Ο'μφακίνος, ἴνη, ἴνον, κ. Ὀμφάκιος, ὁ, ἡ (ὀμφαξ), κατασκευασμένος ἀπὸ ἀγουρίδας, ἢ ἄλλους μὴ ὠρίμους καρπούς· π. χ. οἶνος, ὅστις λέγεται καὶ ὀμφακίας, ὀμφακίτης· ὀμφάκη, ὀμφάκιον, Διοσκ. 5, 7· καὶ ἔλαιον τὸ ἐκ μὴ ὠρίμων ἐλαίων ἐκ-σλιβόμενον ὀνομάζεται ὀμφακίνον. 2) Τροπ. ὀμφάκια μῆλα τοῦ στέριου, Ἀρισταίν. 2, ἐπιστ. 7. τὰ ὑγιεινὰ βυζία τῆς παρθένου.

Ο'μφακίς, ἴδος, ἡ, κ -κίτης, ου, ὁ, 3ηλ. -κίτης, ἡ, ἄωρος, στυφν., πικρά : κηκίς. Διοσκ. 1, 147. Ζ. τὸ πρ.

Ο'μφακόμελι, ἴτος, τὸ, ποτόν τε ἀπὸ ἀγουρίδας καὶ μέλι, Διοσκ. 5, 51.

Ο'μφακοράξ, ἄγος, ὁ, ἡ (ράξ), ἔχων ῥῶγας ξινάς, ἄωρος, Ἀνάλ. 2, σ. 231.

Ο'μφακώδης, εὐς, ὁ, ἡ, πικρόξινος, στυφός, ὡς ἡ ἀγουρίδα.

Ο'μφαλητόμος, ὁ, ἡ, ὁ κόπτης τὸν ὀμφαλόν, εἰς τὸν ἵπποκρ. ἡ μαία -τομία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Ο'μφαλίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀμφαλός, Ἀνάλ.

Ο'μφαλίος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸν ὀμφαλόν, ἐκ τούτου κατασκευασμένος· στρόγγυλος ὡστὶν ὀμφαλός.

Ο'μφαλιστήρ, ἦρος, ὁ, μάχαιρα, μὲ τὴν ὁποίαν κόπτουσι τὸν ὀμφαλόν.

Ο'μφαλόεις, εἶσα, ἐν, ἔχων ὀμφαλόν, κατασκευασμένος μὲ ὀμφαλόν : πόσιν ὀμφαλόεσσαν σύκων, ἀντὶ ὀμφαλοεσῶν σύκων, Νίκ. Ἀλεξ. μὲ ποιητ. μεταποίησιν τοῦ κατηγορουμένου· στρόγγυλος ὡστὶν ὀμφαλός, Ἰλ. ζ, 118· ὀμφαλόεν ζυγόν, Ἰλ. ω, 269. Ζ. ὀμφαλός, ἄριθ. 4.

Ο'μφαλόκαρπος, ὁ, ἡ, μὲ ὀμφαλώδη καρπὸν, Διοσκ. 3, 92.

Ο'μφαλός, ὁ, ὁ ὀμφαλός, χυδ. ὀφαλός. Μεταφ. τὸ μέσον μέρος, τὸ κέντρον, ὡς οἱ Δελφοὶ ὀνομάζονται ὀμφαλός τῆς Ἑλλάδος· καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Δελφούς λιβινός καθεδρὰ εἰς τὸν ναόν, ὅπου ἐμυθεύετο τὸ κέντρον τῆς γῆς· τὴν καθεδρὰν ταύτην ἐννοεῖ Αἰσχ. Εὐμεν. 4· Παντ. 10, 16. 2) τὸ ἐξέχον μέρος εἰς τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος, τὸ καὶ ἄμβων, τὸ ὁποῖον κυρίως εἶναι ἡ ῥίζα τῆς λέξεως, ἀντὶ ἄμβη. Ἡ παραγωγή του ἐκ τοῦ ἀμπνέω, ἀμπνή, ὀμπνή, καὶ ὁ λόγος, ὅτι τὸ ἔμβρυον δι' αὐτοῦ λαμβάνει τὴν τροφήν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, μέρος μὲν εἶναι ἄτοπος, μέρος δὲ φυσιολογικός, ἱκανὸς διὰ τοὺς πρώτους χρόνους· 3) τὸ στειλάριον, ἐκ τοῦ ὁποῖου συνέχεται τὸ σύκον, ἢ ἄλλα ἄνθη, ὡς τὸ τῶν ῥόδων. Τὰ ῥόδα, τῶν ὁποίων τὰ στειλάρια εἶναι τραχέα εὐωδιάζουσι περισσότερον κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Πρόβλ. 12, 7· καὶ ἀρχαϊκῶς τὸ ῥόδον ὀνομάζετο εὐὸμφαλον, κατὰ τὸν Ἡσυχ. ὅστις ἔχει κ. Ὀμφα, Λακων. ἀντὶ ὁσμῆ· 4) μέρος τοῦ ζυγοῦ, ἡ τρύπα, διὰ τῆς ὁποίας διέρχεται ὁ ῥυμός, Ἰλ. ω, 275.

Ο'μφαλοτομία, ἡ, ταυτ. ὀμφαλητομία.

Ο'μφαλοτόμος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀμφαλητόμος.

Ο'μφαλόψυχοι, οἱ, μοναχοὶ τινες, οἱ κινούντες τὸν ὀφθαλμόν σὺν ὅλῳ νοί ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας, ἤγουσιν κατὰ τὸν ὀμφαλόν, προσήχοντο, Βυζαντιν.

Ο'μφαλώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀμφάλιος.

Ο'μφαλωτός, ἡ, ὄν (ὀμφαλώ), σχηματισμένοντι ὡς ὀμφαλός. Ἀθήν. σ. 502.

Ο'μφαξ, ἀκος, ὁ, ἡ, ἄωρος (ἀγουρος χυδ. καὶ ἀγουρίδα ἢ μὴ ὠρίμος σταφυλή), ὅθεν πικρός, ξινός : βότρυς, σταφυλή, ἐλαία. Μεταφ. μὴ ὠρίμος, ἄωρος, ὡς κόρη διὰ γάμον. Ἀνάλ. 2, σ. 289· Ζ. ὀμφάκινος· σκυθρωπός, σκληρός, μελαγχολικός. [Ἐκ τοῦ ὠμός, ὠμάω, ὠμάξω, ὠμαξ, καὶ μὲ τὸ φ ὡς δίγαμμα ὠμφαξ ἢ ὀμφαξ, διότι ο ἦτο εἰς τὸν ἀλφάβητον κατ' ἀρχαίαν ὡς ω, καὶ ὡς στόμος, στόμβος, κ. στόμπος, στόμφαξ.]

Ο'μφάω, Ζ. ὀμφύνω.

Ο'μφή, ἡ, φωνή, κυρίως φωνή θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀκούετε εἰς τὸν ὄνειρον, ἢ εἰς τὸν χρησμὸν, Ἰλ. β, 4· καὶ ἐπίστευαν ὅτι τὴν ἤκουαν εἰς τὰς πτήσεις τῶν πουλίων, καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα, ὡς κληδόν· ὅθεν ταυτ. φήμη, τιμή· 2) ἀντὶ τοῦ πνοῆ, ὁσμῆ, Ἠλιδ. Αἰθ. Β, 5. Κορ. [Ἐκ τοῦ ἔπω, ὀπή, ταυτ. ὁψ, ὁπός, παρηνθ. μ, ὀμφή, ὡς κύβη κύμβη, θάβος, θάμβος· προσλ. μ. μομφή. Πρβ. ὄνειδος.] ὅθεν.

Ο'μφήεις, ταυτ. ὀμφαίος, ὁ ἐκβάλλων, ἐκπέμπων φωνήν, ὡς θεός εἰς τὸ χρηστήριον· μαντευτικός.

Ο'μφητήρ, ὁ (ὀμφέω), ὁ ὀμιλῶν, μάντις, προφήτης.

Ο'μφύνω (ὀμφή), κάμνω περίφημον, ἐνδοξόν. καὶ ὀμφάω, ὅθεν παρῳήμα, τὸ, ταυτὸν παρωνυμίσμα, Ἡσυχ.

Ο'μῶλαξ, ἀκος, ὁ, ἡ, συναίρ. ἐκ τοῦ ὀμοαύλαξ, συνορεύων, ταυτ. ὀμοῦρος, Ἀπολλών. ῥόδ.

Ο'μῶμι, Περσικὸν φυτὸν, Πλούτ. 9, σ. 167. Η, Νομ. τὸ amomum.

Ο'μῶμοχα, Ἰων. ἀττ. παρακ. τοῦ ὀμῶω, εἰς τὸ ὀμνυμι· ἑκαμὰ ὄρκον, καὶ ἐπαμένως εἶμαι ὑπόχρεως.

Ο'μωνυμέω, ὡ, ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα : τινί, μὲ τινὰ ἄλλον.

Ο'μωνυμία, ἡ, Ἰων. -νυμῆ, ταυτότης τοῦ ὀνόματος. 2) 3ηλ. τοῦ.

Ο'μωνυμῖος, ἰα, ἴον, Ἀνάλ. 1, σ. 179, ταυτ.

Ο'μώνυμος, ὁ, ἡ, Ἐπὶ. -νύμως (ὄνομα, ὁμοῦ), ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα. ὅθεν, ἀντὶ τοῦ ἀμφίβολος, διπλὴν σημασίαν ἔχων.

Ο'μωρόφιος, ὁ, ἡ, Ἠλιδ. 2. σ. 97. κ. -ροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος, ὁμοῦ), ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀροφήν, σκεπατὴν οἰκῶν, συγκάτοικος.

Ο'μῶς, Ἐπὶ. ἐκ τοῦ ὀμός, ἅμα, ἐντάμα, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ· πᾶσι γὰρ ἔσση ὁμῶς, Θεογ. 246. πάντας ὁμῶς, Ὀδύσ. δ, 775. ἀντὶ τοῦ ὁμοίως.

Ο'μῶς, Σύνδ. ἐναντιωματικός.

Ο'μωχέτης, ου, ὁ, ἀντὶ ὁμοσχέτης (ἔχω, ὁμοῦ), συγκάτοικος, ἐπὶ θεῶν, ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ τιμώμενος, ταυτ. ὁμόναος, λέξις αἰολ. κ. Δωρ. Θεουχ. 4, 97.

Ο'ναβίς, ἴδος, ὁ, ταυτ. Νάβις.

Ο'ναγός, ὁ, ὄωρ. ἀντὶ ὀνηγός (ὄνος, ἄγω), ὀνηλάτης, γαδουράρης.

Ο'ναγρᾶ, ἡ, Νομ. ἔσφ. ἀναγ. ἀντὶ οἶναγρα. Πρβ. ὅμως ὄνουρις κ. οἶνοχελής, καὶ ὅτι πολλὰ φυτὰ ἐπωνομάσθησαν ἀπὸ ἵππων, ὄνον, χοῖρον κτλ.

Ο'νάγρινος, νη, νον, ἀνήκων εἰς ἄγριον ὄνον, ὅμοιος μὲ αὐτὸν ἀπ' ἄγριον ὄνον.

Ο'ναγρόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω), τόπος, ὅπου βόσκουσιν ἄγριοι ὄνοι, Στράβ. 12.

Ο'ναγρος, ὁ, ἡ, ὄνος ἄγριος· 2) τοξευτικὴ τις μηχανή· Ζ. μονάγκων.

Ο'ναϊθος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Ο'ναῖος, αἶα, αἰον. Ζ. ὄνειος.

Ο'ναμα, Ζ. ὄνημι, κ. ὄνομαι.

Ο'ναρ, τὸ, μόνον ὀνοματτ. κ. αἰτιατ. αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἐκ τοῦ ὄνειρος· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιρρηματικῶς, κατ' ὄναρ, ἢ ὄναρ, εἰς τὸν ὕπνον, εἰς τὸ ὄνειρον· τὸ ἀντίθ. ὕπαρ, ἐξυπνητᾶ, πραγματικῶς : οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ, ὅχι εἰς τὸν ὕπνον του, ἀλλὰ ἐξυπνητῶς, πραγματικῶς : οὐδ' ὄναρ ἐλευθερίας, οὐδὲ τὴν σκιά, οὐδὲ ἔχνος ἐλευθερίας· καί, Ἑρως οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου· 2) ἀντὶ ὄνειρον : ὄναρ τοιόνδε ἐβήσατο, Λουκιαν. 9, σ. 102. 3) ὄναρ κ. ὕπαρ, ἀντὶ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἤγουν ἡμέραν καὶ νύκτα, Δημοκρ. παρὰ Στοβ. φυτ. 2, σ. 428. καὶ Ἰπποκ. εἰς τὸν Ὀρκον· καὶ ἐπὶ συγκρίσεων καὶ παραβολῶν, ὡς ὄναρ ἦβη παρέρχεται· καὶ σκιάς ὄναρ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν Πίνδ.

Ο'ναρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὄνος, γαδουράκι.

Ο'νάσσης, ποιητ. ἀντὶ ὀνήτης, ἐκ τοῦ ὄνάω, ὄνημι.

Ο'νατᾶς, ἄ, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Ο'νεῖα, ἡ, νοητ. δορά, δέρμα γαδάρου· ἐκ τοῦ ὄνος, ὄνεος, εἰος.

Ο'νειαρ, ἔτος, τὸ (ὀνέω, ὄνημι), πᾶν ὅ, τι ὠφελεῖ, ἢ ἐκ τοῦ ὁποῖου χαίρει τις· ἀρα ἀπόλαυσις, ὠφελος, βοήθεια· ἀρα καὶ τροφή, φαγητόν, ἢ ποτόν, Ἰλ. ι, 91, καὶ Ὀδύσ. πολλάκις· καὶ ἄλλα ἀγαθὰ, ὡς χρήματα, πολύτιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα εὐτυχεύουσι τὸν ἄνθρωπον, Ἰλ. ω, 367. 2) ὄνειαρ καὶ χάρμα, εἰς τοὺς ποιητ. οἱ θεοὶ (Πρβ. κουροτρόφος), ὡς Δημήτηρ, Ζεὺς,

καὶ Ἀπόλλων. Ζ. ὄνειρον.
ὄνειρα, ατος, τὸ, ποιητ. ταυτ. ὄναρ κ. ὄνειρος, Καλλιμ. τοῦτου πτώσεις εἶναι ὄνειρατα, ὄνειρασι, ὄνειρατι, κατὰ μετάθ. Ζ. τὸ πρ.
ὄνειδεῖν, κ. - οἶν, ἡ, ταυτ. ὄνειδος. Νίκανδρ. ἐκ τοῦ
ὄνειδεῖος, εἰα, εἰον, ἡ ὄνειδος, αἰσχροῦ, ὅ, τι προξενεῖ ἐν-
τροπῇ, ἐπιπληκτικός, Νίκαν. Ἀλεξ. 468.
ὄνειδεῖω, ἀντὶ ὄνειδιστεῖω, ἀγαπῶ νὰ ὄνειδίζω, νὰ ἀτιμάζω,
Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Κολ. 1375.
ὄνειδίξω, ψέγω, διαβάλλω, ἐπιπλήττω· λέγω κατὰ τινος τὰ
αἰσχρά, καὶ ἀτιμάζω τὰ ἐργα του : τινὶ τί, ἢ τινὰ τί. Ἰλ. ι, 34.
ὄνειδισμα, τὸ, γενομένη ἐπιπληξίς, κατηγορία - δις, ἡ, κ.
- διςμός, ὁ, ἀτιμασμός, ἐντροπισμός, ἐπιπληξίς.
ὄνειδιστήρ, ἥρος, ὁ, κ. - διστής, οὐ, ὁ, ταυτὸς, ὄνειδίζων,
ἐπιπλήττων, ἐλέγχων, καταισχύων... ὅθεν
ὄνειδιστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ψεκτικός, ἀτιμαστικός,
κατηγορητικός· ἀνήκων, ἡ κλίνων εἰς τὸ ψέγειν καὶ ἐλέγχειν. -
ὄνειδιστος, ὁ, ἡ, ἀτιμασμένος, ἄξιος ἐπιπληξέως, κατηγορίας.
ὄνειδος, τὸ, ἐπιπληξίς, κατηγορία, ὕβρις, καταισχύνη· κυρίως,
εἶναι ὡς ὄνομα, κλέος, φήμη, τύχη, ἐπὶ κακοῦ καὶ καλοῦ, ὡς
καλλιστόν ὄνειδος, Εὐρ. Βάκχ. 641. Ἐκ τοῦ αἵνος, ὄνος. Ζ. ὄνω.
ὄνειον, τὸ (ὄνος), τόπος, ἀχοῦρι, ὅπου στέκει ὁγάδαρος.
ὄνειος, κ. ὄνιος (ὄνέω), ὠφέλιμος, Σοφοκλ. Αἶ. 1366, Σχολ.
ἄθεν, ὄντιος, Ἰων. ὄναιον, κ. ὄναος· ὄντιον εἰς Νίκανδρ. Ἀλ. 627.
ὡς συγκρ. ἀντὶ ὄνειον ἐκ τοῦ ὄνειων, ὡς ὄντιος, ὑπερθ.
ὄνειος, εἰα, εἰον, κ. ὁ, ἡ (ὄνος), ἀνήκων εἰς ὄνον· ὅθεν ὄνεια, τὸ
τοῦ γαδάρου δέρμα : γάλα, τὸ τῆς γαδάρας.
ὄνειρατα, τὰ, ὄνειρασι, ὄνειρατι, καὶ πεζογρ. ἀντὶ ὄνειρα,
ὄνειραις, ὄνειρω. Ἐκ τοῦ ὄνειαρ κατὰ μετάθ. Καὶ ὄνειρας, κ. ὄνει-
ραρ, Ἀπολλών. 2, 306, τοῦ ὁποῖου κυρίως εἶναι καὶ ἐκεῖναι αἱ πτώ-
σεις, Ἐτυμ. Μ.
ὄνειρεῖος, εἰα, εἰον, κ. - ρήεις, εσσα (ὄνειρος), ἀνήκων εἰς
ὄνειρον : ὄφεις, ταυτὸς. ὄνειρος.
ὄνειρογένης, κ. - γόνος, ὁ, ἡ, γεννημένος εἰς τὸ ὄνειρον,
Ἡλίοδ. 9, σ. 451.
ὄνειροδότης, ὁ, κ. - δότης, ἡ, ὄνειρατα δίδων, φέρων.
ὄνειροκρίτης, ου, ὁ, ἐξηγητὴς τῶν ὄνειρων.
ὄνειροκρίτικος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ὄνειροκρίτην, Πλαντ.
Ἀριστ. 27.
ὄνειρολεσχία, ἡ, καὶ
ὄνειρολογία, ἡ, διήγησις ὄνειρων, λόγοι περὶ ὄνειρων· ἡ ἐξη-
γητικὴ αὐτῶν.
ὄνειρόμαντις, ὁ, ἡ, ὅστις μαντεύει, προλέγει ἐκ τῶν ὄνει-
ρων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 24.
ὄνειρον, τὸ, κ. ὄνειρος, ὁ· τὸ δεύτερον ἰδίως, ὁ θεὸς τῶν
ὄνειρων· καὶ πᾶσα διάκενος φαντασία· ὅθεν παροιμ. ὅσσα ἐν ὄνει-
ρῳ, μετὰ τοῦ φέρειν, ἄγειν κτλ. Πᾶν δυνατόν καὶ ἐπινοητόν· Εἰς
τὸν Ὁμ. Ἰλ. ι, 386. ἀντὶ τοῦ ὅσα φάρμακός τε κόνις τε, ἀνέγνω-
σαν τινές, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι· διαφέρει ἀπὸ τοῦ ἐνύπνιον, τὸ
ὅπ. Ζ. διότι ὄνειαρ (ὄνειαρ) ὄναρ εἶναι ταυτὸν μὲ τὰ ἄλλα ὄνειαρ,
καὶ σημαίνει ὠφέλιμόν τι καὶ χαροποιόν.
ὄνειρόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω), κτυπημένος, κινημένος,
τρομασμένος ἀπὸ τὸν ὄνειρον.
ὄνειροπόλῳ, ὦ, ὄνειρευομαι, φυσικῶς κ. μεταφ. 2) Ἐνερ. ἀπα-
τῶ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 809 : ὄνειροπολούμενος, τρομαζὼν εἰς τὸν
ὑπνον, Διόδ. 17, 31.
ὄνειροπόλος, ὁ, ἡ, ὄνειρευτής· βλέπων τὸ μέλλον εἰς τὸν ὑ-
πνον του, Ἰλ. α, 63.
ὄνειροπομπός, ὁ, ἡ (πέμπω), πέμπων, στέλλων ὄνειρους.
ὄνειρος, ὁ, ταυτ. ὄνειρον, τό· 2) θεὸς τῶν ὄνειρων. Ζ. ὄνειρον.
ὄνειροσκοπός, ὁ, ἡ, ἐξεταστής, ἡ ἐξηγητὴς ὄνειρων.
ὄνειροστόχος, ὁ, ἡ, γεννῶν ὄνειρατα, Νόνν. 10, 264.
ὄνειροφαντασία, ἡ, ὄφεις, ὅπτατ᾽ ὄνειρου, Ἀρτεμ. 4, 63.
ὄνειρόφαντος, ὁ, ἡ (φαίνω), ἐν τῷ ὄνειρῳ φανείς, Αἰσχύλ.
Ἀγ. 429.
ὄνειρόφρων, ὁ, ἡ (φρήν), ὅστις καταλαμβάνει καὶ ἐξηγεῖ ὄνει-
ρα, Εὐρ. Ἐκ. 703.
ὄνειρωγμός, ὁ, κ. - ρωξίς, ἡ· Ζ. ὄνειρώσσω.
ὄνειρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος, ὄνειρος), κλίνων εἰς τὰ ὄνειρα, ἡ
ἀνήκων.
ὄνειρωξίς, ἡ, ἰδ. τὸ εἶναι.

ὄνειρώσσω, κ. - ρώττω (ὄνειρος, ὄνειρώ), ὄνειρεύομαι, κυρίως
κ. μεταφ. 2) πάσχω ἐκχυσιν τοῦ σπέρματος κοιμώμενος, ἡ ὄνει-
ρευόμενος - ρωγμός, ὁ, κ. - ρωξίς, ἡ, ὄνειρευσις· 2) ἐκχυσίς
τοῦ σπέρματος ἐν τῷ ὑπνῳ, ἡ ἐν ὄνειρῳ (pollution).
ὄνειρωτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ὄνειρευσιν : ψευτασία,
τὰ φαντάσματα τῶν ὄνειρων. Σχολ. Θεοκρ. 9.
ὄνελος, ὁ, γεδαρσελάφι.
ὄνευος, ὁ, ταυτ. ὄνος ἀριθ. 6, Σχολ. Θουκυδ.
ὄνεύω, στρέφω, ἡ ἔλκω μὲ τὴν μηχανὴν τὴν ὀνομαζομένην ὄνος,
Θουκυδ. 7, 25.
ὄνέω, ταυτὸς. ὄνημι, εἰς τὸ ὁποῖον δίδει τοὺς χρόνους.
ὄνηγήσιος, ἰα, ἰον, ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ὄνηγησιν. 2) ἀντὶ ὄνη-
λάτης, Ἀμφ. Ὀνήγησις, ἡ, σχημ. κατὰ τὸ ὁδοποιήσις, ὁδήγησις
ὄνου, κτλ.
ὄνηγός, ὁ, Ἰων. ταυτ. τοῦ Δωρ. κ. Ἀττ. ὄναγός.
ὄνήϊος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ὄνειος.
ὄνήϊστος, ὑπερθ. τοῦ ὄνειος, Ἰων. ὄνήϊος, ὠφέλιμος, ἀγαθός,
χρήσιμος, γενναῖος. Ὀνήϊστον πονέσσε, Ἀπολλ. ῥόδ. 2, 335. Εἰ
δὲ ὑμεῖς οἱ ὄνήϊστοι τὰς πόλεις ἐκλείψετε, Διογ. Λαέρ. 8, 49,
δηλ. οἱ ἀριστοὶ. Ζ. ὄνημι.
ὄνηλγτης, (ὄνος, ἐλαύνω), γαδαρεκυβερνήτης, γαδουρίτης·
- λατέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
ὄνήμενος, Μετοχ. Ἀορ. 2. Μεσ. τοῦ ὄνινημι. Ἰδε τὸ εἶναι.
ὄνημι, κ. Ὀνίνημι, μ. ὄνήσω (ἐκ τοῦ ὄνάω, ὄνέω, ἔχω, φέρω),
βοηθῶ, ὠφελῶ, προξενῶ κέρδος· καὶ ἡδύνω, εὐφραίνω καὶ εὐαρε-
στῶ : εἶποτε δέ σε ὄνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργω, δηλ. εἰς τὴν εὐφροσύνην.
Ἰλ. α : ὡς ὄνησας, ὅτι μόγις ἀπεκρίνω, δηλ. πολὺ μὲ εὐφρανῶ,
ἐπειδὴ τέλος πάντων ἀπεκρίθη, Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. - αὐτὸς ὄνη-
σεται καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελήσει, θέλει ὠφελήσει ἑαυτὸν καὶ τοὺς
ἄλλους· 2) ὄνημαι, ὄναμαι, ὀνίναμαι, ἀπολαύω ὠφέλειαν, ἡ χα-
ρὰν ἐκ τούτου. Ὀνήμενος, Ὀδυσ. β, 53, ἡ ταυτὸς. φρόνιμος, ἡ
νοητ. εἶναι, ταυτὸς. ὄναιτο· 3) μετὰ γεν. ταυτὸς. ἀπολαύω : δαι-
τὸς ὄνητο, ἀπόλαυε τὴν εὐωχίαν : οὕτω τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας
ὄναίμην, οὕτω νὰ χαρῶ τὴν φιλοσοφίαν, Συναστ. ἐπιστ. Ζ. ὀνίνη-
μι κ. ὄνω.
ὄνησιδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον), ταυτὸς. ὄνητιφόρος.
ὄνησιμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - σίμως, ὠφέλιμος, χρήσιμος, βοηθη-
τικός, συντελεστικός.
ὄνησιπολις, εως, ὁ, ἡ, ὠφέλιμος εἰς τὴν πόλιν, Ποιητ.
ὄνησις, ἡ, ὠφέλεια, βοήθεια, κέρδος, ἀπόλαυσις, εὐτυχία,
Σοφ. Ἀντ. Ὀδυσ. φ, 402.
ὄνησιφόρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φόρος (φέρω), φέρων ὄνησιν,
ὠφέλιμος.
ὄνητικός, ἡ, ὄν (ὄνέω), ὅ, τι δάναται νὰ ὠφελήσῃ, ὠφέλιμος.
ὄνητός, ἡ, ὄν (ὄνέω), ὠφέλιμος, χρήσιμος, εὐφρόσυτος· 2)
ἀντὶ ὄνοτός, δηλ. ὄνειδιστός, μεμπτός, Ἡσύχ. Ζ. ὄνω.
ὄνηλεύω, Ζ. ὀνυλεύω.
ὄνθος, ὁ, κόπρος, Ἰλ. φ, 777. [Ἐκ τοῦ ὄζω τύπου ἀντὶ ἄζω,
ἐκπνέω, ἀναθυμιάζω· ὅθεν ἄνθος, ἡ εὐωδία· καὶ ὄνθος, ἡ δυ-
σωδία· αἰολ.· βόνθος, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς μ μόνθος· Ζ. μ.
ἐκ τοῦ ὄνις δὲν παράγεται, ὡς θέλουσι τινές.]
ὄνθυλευσις, ἡ· Ζ. τὸ εἶναι.
ὄνθυλεύω, κ. Βουθυλεύω, κ. Μουθυλεύω, παρασκευάζω φαγη-
τόν τι εἰς τὸ μαγεῖν· 2) ἐπὶ οἴνου, νοθεύω. Ἐκ τοῦ ὄνθος.
ὄνία, ἡ, ἀντὶ ἀνία, Αἰολ. [ο εἶναι τὸ σκοτεινόν α, ὡς αἰ-
νος, ὄνος.]
ὄνιαϊος, αἰα, αἶον, κ. Ὀνιδίος, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τὸν γάδα-
ρον· ἐκ τοῦ εἶδους τῶν γαδάρων, Ἡσύχ. Σουίδ. Ζ. ἡτρίδιος.
ὄνιαις, ου, ὁ : σκάρος, εἶδος σκάρου.
ὄνιδιον, τὸ (ὄνος), γαδουράκι.
ὄνιδιος, Ζ. ὀνιαῖος.
ὄνικός, ἡ, ὄν (ὄνος), ἀνήκων εἰς τὸν ὄνον, γαδουρίσις. 2)
: μύλος, ταυτ. ὄνος ἀλέτης. Ζ. ὄνος.
ὄνινημι, ἀπαρέμ. ὀνίναται, Πλάτ. Πολιτ. 10, σ. 294. ταυτ.
ὄνημι (ἐκ τὸ ὄνω, ὄνάω, ἔω, ὄνημι, ὀνίνημι μὲ ἀνώμαλον
διπλ. ὡς ἡνίπαπε, ἡνύκακε, γαδαρῶν. Πρβ. ἐρύω), βοηθῶ, συν-
τελῶ, ὠφελῶ. Μεσ. λαμβάνω ὠφέλειαν· μὲ ὠφελεί· ἀπολαύω,
χαίρομαι. Ἡ. ἐξαιρ. ἐπὶ εὐχῶν. Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τῷ Βασιλεῖ
ἡχοῖτο, καὶ ὄνασθαι τῶν παρόντων, δηλ. νὰ χαίρεται τὰ παρ-
όντα ἀγαθὰ τοῦ· καὶ ἐπὶ νεοσύμφων, οἵτινες χαίρονται ἀλλήλους.

: ὀναισθέγε δικαίως ἀλλήλων ἐπὶ μήνιστον χρόνον. — οὕτως ὀναί-
μην, ἢ ὀνοίμην τῶν τέκνων, δηλ. οὕτω νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου,
Ἀριστοφ. Θεσμ. 469 — μὴ νῦν ὀναίμην (νοητ. βίου, ἢ ἐμαυτοῦ),
ἀλλ' ὀλοίμην, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 644, οὕτω νὰ χαρῶ τὴν ζωὴν
μου. Καὶ εἰρωνικῶς, ὀναιτ' ἀν οὐροσὶ σμηχθεῖς, Ἀριστοφ. Νεφ.
1237. Καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὀναιο, ἤγουν νὰ χαθῇς. Πρβ. ἀπογεύω, γεύω.
Ὀνίς, εἶδος, ἢ, κόπρος ὄνου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 4. Ζ. ἐνδοξ.
Ὀνίσκη, ἢ, κ. Ὀνίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ὄνος, γαδουράκι. 2) εἶδος
ἰχθύος. 5) σκώληξ, χιλιποδάρον. Ζ. ἰούλος. 4) ταυτόσ. ὄνος,
μηχανή τις. 5) πριόνιον.
Ὀνίσκω, ταυτ. ὄνημι, ὠφελῶ, Ἀθήν. 2, σ. 35.
Ὀνίτης, ὁ, εἶδος λίθου τῆς Σκυθίας, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 640.
Ὀνίτις, ἰδος, ἢ, εἶδος ὀριγάνου, δηλ. τοῦ ὀνίτης, ἐκ τοῦ ὄνος.
Ὀνοβαστέω, ὠ, (βῆμι, βάτης, ὄνος), βάλλω τὸν γάδαρον νὰ
συνουσιασθῇ μὲ τὴν ἵππον. 2) ἐπὶ τοῦ γαδάρου, τὸ ἐπιβαίνειν
τὴν ἵππον.
Ὀνοβαστής, ου, ὁ, ὀνοβαστής, ἢ (βάω, βῆμι), ὁ καβαλικεύων
ὄνον· ὡς ποιητ. Πλούτ. Κεφ. καταγρ. Ἑλλην. §. 2.
Ὀνόβλετον, τὸ, γαδάρου βλέτον.
Ὀνόβρυχις, εἶδος, ἢ, φυτόν τι· τοῦ Λινναίου τὸ *hedysatum*
ἢ *astragalus onobrychis*.
Ὀνόγαστρις, ὁ, γαδαροκόιλιος, παχύκοιλος.
Ὀνόγυρος, ὁ, φυτόν τι ἀκανθώδες, Νίκανδ. Θηρ. 71· Νομίζ. διά-
φορον τοῦ ἀνάγυρος κ. ἀναγυρίς, ἢ.
Ὀνοθήλεια, ἢ, γαδάρα βυζάνουσα.
Ὀνοθήρας, κ. Ὀνοθηρίε. Ζ. Ὀνουρίς.
Ὀνοκάρδιος, ἢ, νοητ. λίθος, εἶδος λίθου.
Ὀνοειδής, ὁ, ἢ (εἶδος), ὡσάν γάδαρος.
Ὀνοκένταυρος, ὁ, τετράπους ζῶον, μυθώδες, ὡς ὁ τραγέλα-
φος, Λίλιαν. Ἰδιότ. §. 17, 9. σημ. Εἰς τὸ κείμενον εἶναι ὀνοκέν-
ταυρα, ἢ.
Ὀνοκίνδιος, κ. Ὀνοκίνθης, ὁ, ὀνηλάτης (ὄνος κ. κίνδω, δηλ.
κινέω. Ζ. κίνδυνος), Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1555.
Ὀνόκλεια, ἢ, ταυτ. ἀγχοῦσα.
Ὀνόνοιτις, ἀναγίνωσκε Ὀνοκοίτης, ὁ, χλευαστικὸν ὄνομα κατὰ
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ, Τερτουλλιαν. Ἀπολογ. 16.
Ὀνοκόπος, ὁ, ταυτ. μυλοκόπος, Πολυδ. 7, 20.
Ὀνοκρόταλος, ὁ, εἶδος ὀρνέου, Πλίν. 10, 74.
Ὀνόκωλος, ὁ, ἢ (κῶλον), γαδάρου πόδας ἔχων· ἢ ὀνοκῶλη, κ.
ὀνοκῶλης, ἢ, ταυτόσ. ὀνοσκελὶς, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 295·
Ζ. ἐμπουσα.
Ὀνομα, τό· ποιητ. κ. Ἰων. Οὐνομα, αἰολ. Ὀνομα (Ζ. ο) ὀνομα-
σία πράγματος ἢ προσώπου· καλὴ, ἢ κακὴ ὑπόληψις: ὄνομα
ἔχειν, ἢ εἶναι ἐν ὀνόματι, Στράβ. 6, σ. 245· τὸ νὰ εἶναι τις
ὀνομαστός, περίφημος· Κ. λέγομεν ἔχει τις ὄνομα· Πρόφασις,
ἐπ' ὀνόματι, μὲ πρόφασιν. 2) ὄνομα ἢ κύριον, ἢ προσθηγορικόν,
λέξεις. 3) ἀντὶ λόγος. 4) κατηγορούμενον ἀπλῶς, ὡς ἔπος,
Σοφοκ. Ἀντ. Ζ. ὄνομαι καὶ ὄνω· ὄθεν
Ὀνομάζω, ὀνομάζω, κράζω, προσδιορίζω, λέγω, ὑπόσχομαι,
Ἰλ. ι, 511. Παθ. ὀνομαζομαι οὕτως ἢ ἄλλως. 2) κάμνω ἐνδο-
ξον, περίφημον· ὄθεν ὀνομασμένοι, ἀντίθ. ἀδοξοί, οἱ ἐνδοξοί,
Ἡρόδ. ὀνομαστοί.
Ὀνομαζετέω, ὠ, τὸ ῥῆμα, Πλάτ. Κρατ. 9· ὅπου ἄλλοι ἀνέγν.
τὸ ὀμαλὸν ὀνοματοζετέω, — ζέτης· ἀλλὰ Πρβ. ἀμφισβητικὸς,
νουζετικός, κ. Ζ. κωμωδιόσκαλος, κ. τραγωδιόσκαλος.
Ὀνομαζέτης, ου, ὁ (τίθημι), ὁ ζέτων, δίδων ὀνόματα.
Ὀνομαι, ταυτόσ. ὀνειδίζω (ἐκ τοῦ ὄνω, φημίζω), κατηγορῶ, κατα-
λαλῶ, ἐλέγχω, ἐπιπλήττω· ὄθεν ὄνατο, Ἰλ. ρ, ὑβρίζω, κα-
κολογῶ· κατατιγύνω, ἀτιμάζω: νῦν δὲ σου ὀνόταμεν πάγχυ
φρένας, τῶρα σοῦ ἐκατηγόρησα πολὺ τὰ φρονήματα· οὐκέτι ὀνό-
σαιτο, Ἰλ. δ, 550, δὲν ἤθελε πλέον κατηγορῆται, ἐλέγξει: ἢ
οὐνεστ' ὅτι μοί, Ἰλ. β, 141, ἀντὶ ὀνεσθε, δηλ. δὲν εἶπτε συ-
χαριστημένοι ὅτι; ἄλλοι ἀνέγν. ὄνασθε, ἐκ τοῦ ὄνημι, ὄναμαι,
δηλ. ὠφελεῖσθε. [Παράγουσι τινὲς τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶ νέμω. Ἀλλὰ
τὸ πρωτότυπον φαίνεται, ὅτι εἶναι ὄνος καὶ αἶνος (φόγος καὶ ἐπαι-
νος), καὶ τὸ ὄνομαι σημαίνει καθόλου, λέγω, ἀποδίδω κατηγορού-
μενον. Ζ. ὄνω.]
Ὀνομαίνω, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ ὀνομάζω, 2) ὑπόσχο-
μαι, Ἰλ. ω, 340· Εἰς τὸν Ἡρόδ. 4, 47. καὶ οὐνομανέω, ἐκ τοῦ
μέλ. ὀνομανῶ, Ἰων. — νέω, νέας σχηματισμός, ὡς καλέω καὶ ἄλλα.

Ὀνομακλήδην, Ἐπίρ. (ὀνομακλέω, ἀντὶ ὀνόματι καλῶ), ὀνομα-
τωδῶς, ἐξ ὀνόματος, Ὀδυσ. δ, 278.
Ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ, ὅστις γνωρίζει καὶ λέγει τὰ ὀνόματα
τῶν προσώπων, Ἀθήν. σ. 47.
Ὀνομακλύτος, — μακλυτός, ὁ, ἢ, περίφημος κατὰ τὸ ὄνομα,
ἐντιμος, ἐνδοξος. 2) Ἐνεργ. τιμῶν, ἐπαινῶν: αὐδῆ, Ἀνάλ. 2,
σ. 525.
Ὀνομασία, ἢ, κ. Ὀνόμασις, εως, ἢ, ὀνομασία καὶ Κ. 2) χρῆ-
σις τῶν ὀνομάτων, Γραμμ.
Ὀνόμασμα, τό, ταυτόσ. ὄνομα.
Ὀνομαστήρια, ὡν, τὰ, νοητ. ἱερὰ, ἑορτὴ τῆς ἡμέρας τοῦ
ὀνόματος· Γρηγόρ. Ναξ. ἐκ τοῦ Ὀνομαστήρ, ταυτ. τοῦ
Ὀνομαστής, οὐ, ὁ, ὁ ὀνομάζων, ὁ δίδων, ἢ δοῦς ὄνομα.
Ὀνομαστή, Ἐπίρ. (ὀνομάζω), ὀνοματοδῶς, ἐξ ὀνόματος.
Ὀνομαστικός, ἢ, ὡν, Ἐπίρ. — στικῶς, ὀνομάζων, δίδων ὄνο-
μα: ὀνομαστικὴ (πτῶσις), Γραμμ. ἢ ἐκφέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ πράγ-
ματος, ἢ προσώπου· ὀνομαστικόν (βιβλίον), περιέχον συλλογὴν λέ-
ξεων καὶ ὀνομάτων κατὰ τάξιν τῶν ὑποθέσεων, καὶ κατὰ τοῦτο
διάφορον τοῦ λεξικοῦ, τὸ ὁποῖον φυλάττει τάξιν ἀλφαβητικὴν.
Ὀνομαστός, ἢ, ὡν, Ἐπίρ. — στωίς (ὀνομάζω), ὀνομασμένος,
ἀξιοῦν ὀνομαστος, περίφημος, Ἀνάλ. κ. Κ. οὕτως.
Ὀνομαστικός, Ἐπίρ. — κῶς, ἀνήκων εἰς τὸ ὄνομα, εἰς τὴν λέ-
ξιν, ἢ εἰς τὸ οὐσιαστικόν· ἐκ τοῦ ὀνόματος ληψθεῖς, Διον. Ἀλ.
Ὀνομαστικῶς, Ἐπίρ. ἀντὶ κυριωνυμικῶς, ὡς κύριον ὄνομα,
Στράβ. Μερ. Β. σ. 213, ἐκδ. Κορ.
Ὀνομάτιον, τό, λεξιδίον, Λογγίν. σ. 250, Ὁξών.
Ὀνοματογράφος, ὁ, ἢ (γράφω), ὅστις γράφει τὸ ὄνομα —
φέω, τὸ ῥ. — φία, ἢ, τὸ οὐσιαστ.
Ὀνοματοθέτης, ὁ, ταυτόσ. — μαθέτης, ὅστις ζέτει, δίδει
ὄνομα· τὸ αὐτὸ καὶ — τοθετικός, Πλάτ. Κρατ. σ. 457. — θετέω,
τὸ ῥῆμα. — θεσία, ἢ, τὸ οὐσιαστ. — θεσία, τὰ, ταυτ. ὀνομα-
στήρια.
Ὀνοματοθήρας, ου, ὁ (θήρα), ὁ θηρεύων, κυνηγῶν, ζητῶν
ὀνόματα, λέξεις, Ἀθήν. σ. 98.
Ὀνοματοθηράω, ὠ, θηρεύω, κυνηγῶ λέξεις, Ἀθήν. σ. 671.
Ὀνοματοκλήτωρ, ορος, ὁ, ταυτόσ. ὀνομακλήτωρ, Γλωσσ.
Στεφ.
Ὀνοματολόγος, ὁ, ἢ, ὅστις λέγει τὰ ὀνόματα τῶν προσώ-
πων, Πλούτ. Κατ. νεώτ. 8.
Ὀνοματομάχος, ὁ, ὅστις μάχεται διὰ μίαν λέξιν, Κλήμ.
Ἀλ. σ. 446.
Ὀνοματοποιέω, ὠ, κάμνω, ἐπινόω ὀνόματα, λέξεις· Παρακ.
παθ. ὀνοματοπεποιήται, μὲ διπλὴν αὐξησιν, Εὐστάθ. Ὀδυσ.
σ. 8. 11. Βατ. Τὸ μεταχειρίζονται συνήθως ἐπὶ λέξεων μιμου-
μένων τοῦ ἥχους, Πλάτ.
Ὀνοματοποίησις, κ. — ποιῆα, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
Ὀνοματοποιός, ὁ, ὅστις κάμνει, ἐπινόει ὀνόματα, Πλάτ. Κρατ. 8.
Ὀνοματοουργέω, ὠ, κ. — ματουργός, ὁ, ταυτόσ. πρ. Πλάτ.
Κρατ. σ. 388.
Ὀνοματώδης, ὁ, ἢ, (εἶδος): λόγος, Ἀριστοτ. Ἀναλυτ. ὑστερ.
2, 10, ὀρισμός τοῦ ὀνόματος.
Ὀνομήνω, Ἀόρ. ὑποτ. τοῦ ὀνομαίνω, Ὀμ.
Ὀνόπορδον, τό (πέρδομαι), φυτόν τι.
Ὀνόρυχος, ὁ, ῥύγχος ὄνου, φυτόν τι. Γλωσσ. Φιλοξ.
Ὀνος, ὁ, ὀγάδαρος· ἢ, ἢ γαδάρα. 2) ἀστεριτωδὲς πλησίον
τῆς φάτνης. 3) εἶδος ἰχθύος. 4) ἀκρίστις ἄπτερος, ἄλλως, ἀτίρα-
κος. 5) εἶδος σκῆληκος, καὶ ὀνίσκος τὸ αὐτό. Ζ. ἰούλος — ὄνω
γνάθος, καὶ ὄνου ῥάχις, ὀνόματα βουνῶν. Ἐκ τοῦ βαστάζειν βάρη
ἔλαβε καὶ τὸ ζῶον τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ὄνομα τὰς ἐφεξῆς σημα-
σίας. 6) μηχανὴ σηκόνουσα βάρη, Κ. ἐργάτης. 7) τὸ γέν-
νημα ἢ βρίζα. 8) ἢ ὑποκάτω ἀκίνητος πέτρα τοῦ μύλου.
Ἀριστοτ. Πρόβλ. 33, 3. ἐξ ἐναντίας δὲ ὄνος ἀλέτης, Ξενοφ.
Ἀνάβ. 1, 5, 5. καὶ ὄνος μυλικός, Ν. Δ, ὁ ἄνω λίθος τοῦ μύ-
λου, Ἡτύχ. 9) καθῶν οἶνου δεκτικόν, Ἀριστοφ. Σφ. 614. 10)
εἰς τοὺς κύβους, ὁ λεγόμενος ἄστος, ἄλλως οἶνος, ὡς τὸ μόνος,
τὸ ὁποῖον ἔγεινεν ἐκ τοῦ ὄνος προσλήψει τοῦ μ., ὡς μία ἀντὶ
ἑκ· διὰ τοῦτο ὁ Φιλήμων παίζει μὲ τὸ εἰς καὶ ὄνος. Ζ. εἰς καὶ
χῖος. 11) Παροιμ. περὶ ὄνου σκυῖς, φιλονεικεῖν περὶ τῆς σκυῖας τοῦ
ὄνου, ἐπὶ τῶν περὶ μηδενός χρητίμου φιλοτιμουμένων. Ὀνος πρὸς
λύραν, ἢ αὐλόν, ἐπὶ τῶν μὴ αἰσθανομένων τὰς τῶν Μουσῶν

τέχναι. 12) ἡ παροιμ. ἀπ' ὄνου πσεῖν, καταπσεῖν, ἐπὶ ἀνδρώ-
πων ἀναξίων, καὶ ἀναρμόστων, καταντᾷ εἰς ἀμφιβολίαν καὶ παρο-
νομασίαν· οὕτως Ἀριστοφ. Νεφ. 1275, ὥσπερ ἀπ' ὄνου κατα-
πσεῖν, ἡχεῖ ὡς τὸ Ὠπερ ἀπὸ νοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ἡ κυ-
ριωτέρα ἐννοία του. Καὶ ὁ Πλάτων αὐτὸς, Νόμ. 3, σ. 156, τὸ
μεταχειρίζεται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ὅπου διορθοῦνσι Τινὸς,
διὰ τὴν ἀπαλλάξωσι τὸν μέγαν ἄνδρα ἀπὸ λεκτικῶν παιγνιδίων, τὰ
ὁποῖα ἀγαπᾷ βέβαια· Πρβ. Θεαίτ. 10.

Ὀνοσίς, ἡ (ὀνόω), ἐπίπληξις, φόγος, ὕβρις, κατηγορία.

Ὀνοσχειλὶς, ἰδος, ἡ (σκέλος), φάντασμα μετὰ σκέλη γαδάρου· Ζ.
ἐμπουσα, Λουκιαν. Θεῶν Διάλ. Τροπ., πρὸς Λοιδορίαν καὶ ἀττήριαν,
Δημοτῶ.

Ὀνοσμα, τὸ, χόρτον· καὶ Ὀνοσμός κ. ὄνωνις, εἶδος ἀγχοῦσης,
Διοσκ. 3, 147, Ζ. ὄνοχειλὶς.

Ὀνόσσομαι· Ζ. ὀνόω.

Ὀνοστιάσιον, τὸ (ὄνος, στάσις), ἀχοῦρι τοῦ γαδάρου.

Ὀνοστίος, ἡ, ὄν, ταυτόσ· ὀνοτός, Λουκ. 1235.

Ὀνοσφάγῃς, ἡ (σφαγή), τὸ σφάζειν, ἡ συσφάζειν ὄνους,
Καλλιμ.

Ὀνοτάξω, ταυτόσ· ὀνομαι, Ἡσίοδ. Ἔργ. 258: κ. Μεσ. Αἰσχύλ.
Ἰκστ. 12. ἐκ τοῦ

Ὀνοτός, ἡ, ὄν, κ. Ὀνοτῶς, ἡ, ὄν, ῥηματικὰ ἐκ τοῦ ὄνω,
ὄνος, ὀνάω (ὀνόω), ὕβρισμένος, καταφρονημένος, ἀξιοκατηγό-
ρητος, ταυτ. ἐπονείδιστος κ. μεμπτός, Ἰλ. ι, 164. Ἀπωλλών.
4, 91. 2) ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ ὀνοσίς, φόγος, ἀτίμασις, Πίνδ.

Ὀνοῦρες, ἰδος, ἡ, φυτὸν, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ ὀνόθουρις, κ.
ὀνοθήρας, ὀνοθηρίς, κ. ὀναγρα· Νομῆς. ὀρρότερον, οἰνοθήρας,
οἰνοθηρίς, κ. οἰναγρα· ἀλλ' ὀνόματα ζώων ἀπεδόθησαν εἰς φυτὰ
εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου.

Ὀνοφορβός, ὁ, ἡ (φέρβω), βοσκός, ἡ φύλαξ γαδάρων,
Ἡρόδ. 6, 68.

Ὀνοχειλὶς, ἡ, Ὀνοχειλές, τὸ, Ὀνόχειλος, Ὀνόχηλος, ἡ, ὄνομα φυ-
τοῦ, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἀγχοῦσης, ὡς τὸ ὄνοσμα, Διοσκ. 4, 23.

Ὀνόω, μ. ὀτόμαι, ποιητ. ὀνόσσομαι, ταυτόσ· ὀνομαι.

Ὀντα, τὰ (ὄν, ἐκ τοῦ εἶμι), τὰ ἀληθινὰ, καὶ ὑπαρκτὰ πράγματα.
2) ἡ περιουσία, τὰ κτήματα.

Ὀντως, Ἐπίρ. (ὄν, ὄντος), ἀληθῶς, πραγματικῶς.

Ὀνυμα, τὸ, αἰολ. Δωρ. ἀντὶ ὄνομα· Ζ. Ο κ. ὄνω· ὄθεν

Ὀνυμάζω, κ. Ὀνυμαίνω, Δωρ. ἀντὶ ὀνομάζω κ. ὀνομαίνω.

Ὀνυξ, ὄχος, ὁ, ὄνυχι· Κ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ Μεταφ.
τὸ ἀγκυλωτὸν ἄκρον τῆς ἀγκύρας· ἀγκύρας ὄνυξ, Πλούτ. Καθ.
ὀξύτης, μήτη, ἀκμή, Ἀνάλ. 1, σ. 197. ὡς τὸ στόνυξ, τὸ
ὁποῖον ἐγένετο ἐκ τοῦ ὄνυξ προσλ. του στ. ὄθεν καὶ βασανιστικόν,
τιμωρητικόν τι ὄργανον· 2) ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου
ὄνυχος, εἰς τὰ ῥόδα, τὸ κάτω λευκὸν μέρος, ὅπου ἐφεδράζονται
τὰ φύλλα· μέρος τοῦ ἥπατος· πρῆσμα τι εἰς τὸν κραταεῖδῃ
ὕμένῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ· εἶδος πολυτίμου λίθου καὶ μαρμάρου, ἐκ
τῆς ὁμοιότητος τῶν λευκῶν σειρῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν
ἀνθρωπίνον ὄνυχα· ὄθεν καὶ σαρδῶνυξ, λίθος ἄλλος, δηλ. σαρ-
δῶος ὄνυξ, Λουκιαν. Συρ. Θ. §. 32. — Φράσεις, ἐκ τῶν ὄνυχων
τεκμαίρομαι, δηλ. ἀπὸ μικρὰ σημεία συμπεραίνω τὸ ὅλον· ἐξ
ἀπαλῶν ὄνυχων, δηλ. ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας· ὁ πόνοος δύεται εἰς
ὄνυχας, εἶναι ὑπερβολικὸς καὶ περὶ ἀπὸ τὰ ἐντὸς ὡς τὰ ὄνυχια·
γωνία συμβεβλημένη εἰς ὄνυχα, ἡ ἢ εἰς ὄνυχα σύμψηξις — ἡ δὲ
ὄνυχος δίατα· Ὅλα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα σημαίνουν τὴν ἀκρί-
βειαν, τὴν μετὰ προσοχῆς παρατήρησιν καὶ τοῦ ἐλαχίστου μέ-
ρους. [Ἐκ τοῦ ἄγκος, ὄγκος, ὄγκις, ὄγκυς, μεταθ. καὶ συκοπ.
ὄνυξ. Εὐκολώτερον ὅμως ἐκ τοῦ νύσσω, προσλήψει τοῦ ο, ὡς
ὄρυξ, ἐκ τοῦ ὄρύσσω.]

Ὀνυχέας, ἡ, ἀρρώστια τις τῶν κτηνῶν εἰς τοὺς ὄνυχας.

Ὀνυχίζω, μ. ἴσω, ἀττ. — χιῶ, ἔχω ὄνυχας· 2) κόπτω τοὺς
ὄνυχας. Μεσ. κόπτω τὰ ὄνυχιά μου, Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 154.
3) Μεταφ. ἀπατῶ, δολοῦμαι, Ἀρτεμίδ. 1, 22. 4) σημειῖναι,
ἔχω μετὰ τοὺς ὄνυχας. 5) ἀντὶ ἐπιμελῶς ἐξετάζω, Κλήμ. Ἀλεξ.
σ. 529. ὡς τὸ ἐξονυχίζω.

Ὀνυχιμαῖος, αἶα, αἶον· τέμνειν ὄνυχιμαῖα· δηλ. εἰς μικρό-
τατα μέρη, Φρύνιχ. Βεκτιέρ. σ. 53.

Ὀνύχιος, νη, νον (ὄνυξ), ἀπ' ὄνυχα κατασκευασμένος· δελ-
τάρια, Πλούτ. Ἀντών. 58.

Ὀνύχιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὄνυξ. 2) ὁ πολύτιμος λίθος

ὄνυξ, Θεόφρ.

Ὀνυχισμός, ὁ (ὄνυχιζω), τὸ κόπτειν τοὺς ὄνυχας· καὶ ἐπιμε-
λὴς ἐξετάσις.

Ὀνυχιστήρ, ἦρος, ὁ (ὄνυχιζω), ὅστις κόπτει τοὺς ὄνυχας. 2)
τὸ σχίσμα τῆς ὀπλῆς, ὡς ὄνυχιζω, σχίζω τὴν ὀπλὴν. Ο'.

Ὀνυχιστήριον, τὸ, μαχαίριον, ἡ φαλίδιον, μετὰ τὸ ὁποῖον κό-
πτουσι τοὺς ὄνυχας, Πολυδ. 10, 140.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ, δηλ. — χίτις, ἡ, ὅμοιος μετὰ ὄνυχιον.

Ὀνυχογραφέω, ὦ, γράφω μετὰ τὸν ὄνυχα· Ἰπποκρ.

Ὀνυχοειδής, εὐς, ὁ, ἡ (εἶδος), ὡς τὸν ὄνυχιον.

Ὀνυχόω, κάμνω τι εἰς σχῆμα ὄνυχος, Χειροῦργ. Παλ. σ. 94.

Ὀνώ, μ. ὄνω, Νομ. ῥίξα καὶ θέμα τὸ ὄνάω, ἔω, ὄναμαι, ὄνημι,
ὄνιημι, ὄνισκω, ὄνομαι, ὄνειδος κτλ. Ὀνω εἶναι ὁ ο τύπος τοῦ
ἄνω (ὄθεν γίνεται ἄνω, ἄνυμι, ἄνύτω), δηλ. ὑψίω, ὀρθύνω,
φέρω εἰς τὴν κορυφὴν, εἰς τὴν τελειότητα. Ὀνω δὲ (καθὼς τὸ
ὑψίω σημαίνει καὶ βαστάζω, φέρω), σηκώνω, βαστάζω, βόη-
δῶ, τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσει τὰς μεταφ. σημασι. τοῦ ὄναμαι, ὄνη-
μι, ὄνιημι. Ἐκ τῆς κυρίας σημασίας τοῦ φέρειν, βαστάζειν γί-
νεται ὄνος, τὸ φορτίον, ἡ πραγματεία· καὶ ὄνος τὸ ἀχθοφόρον
ζῶον, καὶ πᾶν ὅ,τι βαστάζει βάρη. Τὸ δὲ ὄνομα, εἶναι τὸ φό-
ρημα τὸ ὁποῖον βαστάζει πᾶν πρᾶγμα ὡς χαρακτῆρα. Ὀνος καὶ
αἶνος εἶναι κατηγορηματὶ ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημασίας. Τὸ δὲ αἶ-
νος εἶναι καὶ ἀντὶ λόγος, παράδοσις, μῦθος. Τελευταῖον, ὀνειδος
γίνεται ἐκ τοῦ ὄνος, ὀνέω, ὀνείω, ὀνείζω (ὡς κλέω, κλείω, κλεί-
ζω), ἐπίπληξις, ἥτις ἐπιφέρεται καὶ προφέρεται κατὰ τινας.

Ὀνώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀνειδής.

Ὀνωνίς, ἡ, κ. Ἀνωνίς, Διοσκ. 3, 21. Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 5.
ononis antiquorum τοῦ Διωνυσοῦ, ἀκανθῶδες φυτὸν, ἐκ τοῦ ὄ-
νος, Πλούτ.

Ὀξάλιος, ὁ, ἡ, ξυνούστικος, καὶ Ὀξάλιοι, εἶδος σύκων, Ἡσυχ.
Πρβ. νυκτελίας.

Ὀξάλις, ἰδος, ἡ, ὀνομασία ξινοῦ τινος οἴνου, καὶ ἡ ξινήρα,
Διοσκ. 2, 2, rumen divaricatus Διωνυσοῦ.

Ὀξάλμη, ἡ, μίγμα ἄλλης καὶ ὄξους, ὡς ἄρτυμα φαγητοῦ.

Ὀξέα, ἡ. Ζ. ὄξυα.

Ὀξειδίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὄξος. Κ. ἀντὶ ὄξος· χυδ. ξείδιον, κ.
ξείδι.

Ὀξεῖνας, ὁ, Κυρ. ὄν. ποταμοῦ εἰς τὸν Πόντον. Γράφ. κ. Ὀξίνης.

Ὀξέινος, ἰνη, ἰνον, Γεωπ. 15, 2. Ζ. Ὀξύνος.

Ὀξέλαιον, τὸ (ὄξος, ἔλαιον), μίγμα ὄξους καὶ ἐλαίου.

Ὀξερίδας, ου, ὁ (ὄξερός, ἀντὶ ὄξηρός)· τυρὸς ἀπὸ ξινόγαλα,
Ἡσυχ.

Ὀξέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὄξυς, τὸ ὄπ. Ζ.

Ὀξηρδός, ἁ, ὄν (ὄξος), ὡς τὸν ὄξος, ἀνήκων εἰς τὸ ὄξος· ἄγγος,
τὸ Κ. ὀξηθρόν, καὶ χυδ. ξηθρόν (ὡς τὸ βαλανθρόν σῆμα.)

Ὀξίνα, ἡ, ἐργασίον γεωργικόν. 1) ὀξίνη διάθεσις, ἡν φατὶν οἱ
πολλοὶ τοῦ στομάχου ὀξίδα, Φωτίος.

Ὀξίνης, ὁ (ὄξος)· οἶνος, ξινὸν κρασίον, Πλούτ. Ἀντ. 59. [γίνεται
ἐκ τοῦ ὄξινος, ἡ ὀξυνός, ὡς ταχίνης, ἐκ τοῦ ταχίνος, κ. — νός.]

Ὀξίς, ἰδος, ἡ, μικρὸν σκεῦος διὰ ὄξος, ξηθρόν χυδ. 2) ἐντομόν
τι, Ἀριστοφ. Σφ. 1509. 3) Ζ. Ὀξίνα.

Ὀξοπώλης, ου, ὁ, ξειδοπώλης.

Ὀξος, τὸ (ὀξύτης, ξινάδα), ὀξειδίον ἀπὸ οἴνου, ξινὸς οἶνος.

Ὀξύα, ἡ, κ. — ξύη, εἶδος δένδρου, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 6. Εἰς τὴν
συνήθειαν ὀνομάζεται ὁ φηγός. Εἰς τὰ γλωσσάρια γράφεται καὶ
ὀξέα (καθὼς ἀκτέα, κυλουτέα, ἰτέα, ἀντὶ ἰτύα ἐκ τοῦ ἰτυς, ὡς οἰσύα
ἀντὶ οἰσύς, οἰγύς, οἰτός. 2) Συνεκδ. ὡς δόρυ, ἡ λόγχη, Εὐρ.
Ἡρακλ. 727. Ὄθεν ὀξυόεις ἀντὶ ὀξύνος, ὀξείνος, Πορφ.

Ὀξύδουσα, Εὐρ. Ἐτφ. ἀνάγ. ἀντὶ ὀξυῖ δούσα, Ἀριστοφ. Ὀρν.
245. Ζ. δὺς κ. εὐ.

Ὀξύανθα, ἡ, κυρίως ὀξεία, σουγληψὰ ἀκανθα, Διοσκ. 2,
122. mespilus pyracantha Διωνυσοῦ.

Ὀξύβαφής, ὁ, ἡ, βαμμένος χρῶμα πορφυροῦν, πολλὰ ἀνοικτόν.
Ζ. Ὀξύς.

Ὀξύβαφον, τὸ, κ. Ὀξύβαφον, τὸ (βάπτω, ὄξος), νοητ. ἀγ-
γος ὅπου ἔχουσιν ὄξος, καὶ βοτοῦσι τὸ βρώμα, ἡ τὸν φωμόν,
Ἀθην. σ. 404. 2) μέτρον τι, τὸ τέταρτον μέρος τῆς κοτύλης,
ἡ 24 δράχμαί.

Ὀξύβελής, εὐς, ὁ, ἡ (βέλος), ἔχων βέλος, ἡ ὄπλον ὀξύ,
μυτηρόν, Μεταφ. μυτηρός, ὀξύς, ὡς ὀστός. 2) ταχέως τοξεύων.

εἶδος καταπέλτου, Διόδ. 1, σ. 682.
 Οξυβελικόν, τό, ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου ρίπτονται ταχέως τὰ βέλη, Διόδ. 20, 75.
 Οξυβλεπτέω, ὦ, βλέπω ὀξέως, Ἀρρίαν. Ἐπικ. 2, 11, 22.
 Οξυβλεπτής, ου, ὁ, βλέπων ὀξέως, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Οξυβλεψία, ἡ, ὀξεῖα ὄρασις.
 Οξυβόας, -ης, ου, ὁ (βοάω), ὀξέως βοῶν, κράζων, ἡχῶν : κώνωψ, Ἀνάλ.
 Οξυβολέω, ὦ, ὀξέως ἢ ταχέως ρίπτω τὸ βέλος. Ζ. - βελής.
 Οξυγασα, λακτος, τό, ξινόγαλα Η.
 Οξυγαλακτικός, η, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ ὀξύγαλα.
 Οξυγασρον, τό, ζωμός κατασκευασμένος ἀπὸ ὀξος καὶ γάρον.
 Οξυγένειος, ὁ, ἡ (γένειον), με ὀξύ, μητρὸν γένειον.
 Οξυγή, ἡ, Φιλοξ. Γλωσσ. ἴσως ταυτ. ὁλοθυγῶν, τό ὅπ. Ζ.
 Οξυγλυκός, ἑός, τό, κ. - γλυκόν, τό, ποτόν τι ἐκ μέλιτος καὶ ὀξους. Ἐκ τοῦ
 Οξυγλυκύς, εἶα, ὦ, ξινόγλυκος.
 Οξυγόος, ὁ, ἡ, κλαίων, μοιρολογῶν με ὀξεῖαν, διαπεραστικήν φωνήν.
 Οξυγράφος, ου, ὁ, ἡ, ταυτ. ταχυγράφος, ψαλμ. 70. ὁθεν Ὀξυγραφέω, ὦ, κ. Ὀξυγραφία.
 Οξυγώνιος, ὁ, ἡ (γωνία), ἔχων ὀξεῖαν γωνίαν.
 Οξυγωνιότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Μαθημ.
 Οξυδερκεία, κ. - δορκία, ἡ, ὀξεῖα ὄρασις.
 Οξυδερκής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - δερκῆς. - δορκῆς (δέρκω, ὀξύ), ὁ ὀξέως βλέπων.
 Οξυδερκέω, ὦ, κ. - δορκέω, ὦ, ἔχω ὀξεῖαν ὄρασιν.
 Οξυδουπος, ὁ, ἡ, ὀξέως κτυπῶν, ἡχῶν : κύμβαλα, Ἀνάλ.
 Οξυδράκαι, οἱ, ὄνομα μυθώδους ἔθους εἰς τὸν Δουκιαν.
 Οξυδρομος, ὁ, ἡ, ταχέως τρέχων - δρομέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Οξυέθειρος, ὁ, ἡ, θηλ. κ. Ὀξυέθειρα. τὸ πληθ. ὀξυέθειρες, κατὰ μεταπλασμ. με ὀξεῖας, σουγληράς τρίχας, ἢ ἀκάνθας ὡς ἐχῖνος, Νόνν. 14, σ. 408.
 Οξύζω, ἄλλη γραφή ἀντὶ ὀξίζω, καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὀξύνω· ὁθεν, ὀξύγη, ἡ, εἶδος βατράχου ὀξυφώνου.
 Οξύη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ὀξύα.
 Οξύηχος, ὁ, ἡ, (ἀκοή), ἀκούων ὀξέως, ἀκριβῶς, τὸ ὑπερθ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 15, 21. - κοῖα, ἡ, ὀξεῖα, ἀκριβῆς ἀκοή.
 Οξύηχης, ὁ, ἡ, καὶ
 Οξύηχος, ὁ, ἡ (ἡχος), ὀξύν ἡχον ποιῶν.
 Οξύθαντος, ὁ, ἡ, ταχέως φονεύων ἢ ἀποθνήσκων, Σοφοκ. Ἀντιγ. 1301.
 Οξύθηκτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - κτως, ὀξέως ἀκονημένος.
 Οξύθρηνητος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀξύθοος, Σχολ. Αἰσχύλ. Θήβ. 326.
 Οξύθυμέω, ὦ (ὀξύθυμος), Μέσ. με πιάνει εὐθύς ὁ θυμός.
 Οξύθυμία, ἡ, κ. - θυμητις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Οξύθυμις, τὰ, οἱ τόποι τῶν τριῶν πληθίων τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἑκάτης, ὅπου ἔθεταν τὰ λείψανα τῶν καθαρτίων, καὶ τὰ ἑκαίαν· προσέτι, ῥάβδος ἐκ θυμου, με τὴν ὁποίαν ἐτιμῶρουν τοὺς κακούργους.
 Οξύθυμίας, ου, ὁ, καὶ
 Οξύθυμος, ὁ, ἡ, Πολύδ. 6, 114. (θυμός, ὀξύς), ὅστις ταλῶς κυριεύεται ἀπὸ θυμόν.
 Οξύθυμός, -μοῦμαι, ταυτ. ὀξυθυμέω, Λεξ. Φαβωρίνου.
 Οξύζινος, ιη, νον, Ἀθήν. σ. 183. κατασκευασμένος ἀπὸ ὀξύναν, τὸ ὅπ. Ζ.
 Οξύκάρδιος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀξύθυμος, Αἰσχύλ. Θήβ. 889.
 Οξύκεδρος, ὁ, ἡ, εἶδος κέδρου με ὀξεῖα φύλλα.
 Οξύκέραιος, ὁ, ἡ, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 424. καὶ
 Οξύκερως, ὡρος, ὁ, ὁ (ὀξύς, νέρας), ἔχων ὀξεῖα κέρατα.
 Οξύκέφαλος, ὁ, ἡ, ἔχων κεφαλὴν λήγουσαν εἰς ὀξύ, μακρολήν.
 Οξύκίνητος, ὁ, ἡ, ταχυκίνητος.
 Οξύκομος, ὁ, ἡ, ἔχων κλῶνας ὀξεῖς, μητρούς, ἢ φύλλα ὀξεῖα. Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 194. ὀξύκ. κεράων ἔρνος, ἐπὶ τῶν τῆς ἐλάφου κεράτων· κόκκυγες, Μαρκέλλ. Σιδ. ὅπου ἴσως εἰκάζεται ὀξύτοροι.
 Οξύκοος, Νομ. ἔσφ. ἀντάγ. ἀντὶ ὀξύηκοος.
 Οξύκόρακος, ὁ, ἡ, σμῖλιν ὀξυκοράκω, Παῦλ. Αἰγ. 6, 87. χειρουγικόν τι ἐργαλεῖον με ὀξεῖαν χαμπύλην αἶσαν, διὰ τὴν ἐξέλκῃ τι.

(B.)

Οξύκρατον, τό, ὕδωρ σμιγμένον με ὀξος.
 Οξύκωκτος, ὁ, ἡ, θρηνηῶν με ὀξεῖας, μεγάλας φωνάς, ἢ θρηνοῦμενος, Σοφοκ. Ἀντ. 1323.
 Οξύλαβεία, κ. - βία, ἡ, Ζ. - λαβής.
 Οξύλάβη, ἡ, - λαβίς, κ. Ὀξύλαβος, ταυτ. πυράγρα. Πρβ. μεσολάβος διὰ τὸν δευτέρου τύπον, Σχολ. Ἰλ. 5, 477.
 Οξύλαβής, ἑός, ὁ, ἡ (ὀξύς, λάβω), ταχέως πιάνων. - λάβεια, ἡ, κ. - βία, ἡ, ταχύτης εἰς τὸ πιάνειν τὸν καιρὸν καὶ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τῆς περιστάσεως. - λαβέω, ὦ, πιάνω ταχέως, εἶμαι ταχύς, γρήγορος, Ξενοφ. Ἑλλην. 7, 4, 27.
 Οξύλαβος, ὁ, ἡ, ταχυλάβος, ἡ με μέγαν τόνον λαλῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 815.
 Οξύλάπαιον, τό, εἶδος ξινήθρας (λαχάνου τινος), Διόσκ. 2, 140. *rumex acutus* Λινναίου.
 Οξύλίπερος, ὁ, ἡ, παρασκευασμένος με λίπος καὶ ὀξος : τρίμμα, ζωμόςτις, Ἀθήν. σ. 385.
 Οξύλίπης, ὁ, ἡ, : ἄρτος, παρασκευαζόμενος με ὀξος, Γαλην. Ἱατρ. μεθοδ. 8, 5, 5.
 Οξύλοβέω, ὦ, ὀξύνω τὰ αὐτιά, ἀκούω γρήγορα.
 Οξύμάθεια, -μαθία, ἡ, ταχύτης εἰς τὸ μαθαίνειν, κατανοεῖν.
 Οξύμαθής, ἑός, ὁ, ἡ (μαθέω), ταχέως μαθαίνων.
 Οξύμαλον, Δωρ. ἀντὶ ὀξύμηλον.
 Οξύμελής, ὁ, ἡ (μέλος), ψάλλον με ὀξύ, ὑψηλὸν τόνον, Ἀριστοφ.
 Οξύμελις, ιτος, τό, ποτόν τι ἐκ μέλιτος καὶ ὀξους.
 Οξύμελίκρατον, Ἰων. - κρητον, τό, ταυτ. πρ.
 Οξύμεριμνος, ὁ, ἡ, ὀξεῖας φροντίδας ἐμποιῶν, ἀπαιτῶν ὀξύνοϊαν, ἐφευρίσκων λεπτολογίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 877.
 Οξύμηλον, τό, κύριως, ξινὸν μῆλον, ταυτόστ. κοκκύμηλον, Ἀθήν. σ. 83.
 Οξύμήνιτος, ὁ, ἡ (μηνίω), ταυτ. ὀξύθυμος· καὶ προξενηθεῖς ἀπὸ ὀξυθυμίας, Αἰσχ. Εὐμ. 469.
 Οξύμολπος, ὁ, ἡ (μολπή), ταυτ. ὀξυμελής, Αἰσχύλ. Θήβ. 1031.
 Οξύμορφος, ὁ, ἡ, ἔχων μορφήν ὀξεῖαν, πρότωπον μακρὺ.
 Οξύμυρσίνη, ἡ, ταυτ. κεντρομυρσίνη τοῦ Θεοφράστου, Διόσκ. 4, 146. *ruscus* Λινναίου.
 Οξύμωρος, ὁ, ἡ (ὀξύς, μωρός)· ὀξύμωρον ὀνομάζεται ἀπόφθεγματι, τὸ ὁποῖον κατὰ πρῶτον φαίνεται μωρὸν, ἢ ἔννοσις δὴ ἀντιφατικῶν ἐννοιῶν.
 Οξύναῖος, ὁ, : οἶνος, Ἰπποκρ. περὶ διαίτ. 2, κ. 6. ταυτ.
 Οξύνης, Ὀξίνης, ἡ Ὀξυνος, ὁ, ἡ, Γεωπ. 6, 4. Ζ. ὀξίνης.
 Οξύνηρ, ἡρος, ὁ, ἀκονητής : δονακήων, κοιδυλομάχαιρον, Ἀνάλ. 3, σ. 37.
 Οξύνω, μ. νυν, (ὀξύς), κάμνω ὀξύ, μητρὸν· ἀκονῶ· παρακινῶ, ἐρεθίζω, ἐξυπνίζω· πικραίνω· κινῶ εἰς θυμόν, παροξύνω, Σοφοκλ. Τρ. 1176. 2) γράφω με ὀξεῖαν. Γραμμ. 3) κάμνω τι ξινόν. Παθ. γίνεταί τι ξινόν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 4.
 Οξύόδους, ὁ, ἡ, ἔχων ὀξεῖς ὀδόντας, Γραμμ.
 Οξύόεις, εστα, εν, ταυτόστ. ὀξύινος, : ἔγχος, Ἰλ. ε, 51. Ζ. ὀξία.
 Οξύόστρακος, ὁ, ἡ, με ὀξύ, μητρὸν ὄστρακον, κέλυφος, Δουκιαν. Λεξίφ. 5, 13.
 Οξύπαγής, ἑός, ὁ, ἡ (πηγνύω), ὀξύς, σουβληρὸς εἰς τὸ νὰ ἐμπαγῇ, ἀκανθώδης, Ὀππ. Ἀλ. 1, 261.
 Οξύπαθής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - παθῶς : ἔχων ἐπίτι, τὸ νὰ εἴναι τις εὐαίσθητος εἰς πρᾶγμα τι.
 Οξύπεινής, ὁ, ἡ, κ. Ὀξύπεινος, ὁ, ἡ (πεινᾶ), πολλὰ πεισμένος, πολυφάγος.
 Οξύπέπερις, ἑός, τό, ὀξος μιγμένον με πεπέρη, Ξενοκρ.
 Οξύπενκής, ἑός, ὁ, ἡ, ὀξύς καὶ πικρός, Αἰσχύλ. Χερφ. 657.
 Οξύπικρος, ὁ, ἡ, πικροξίνος.
 Οξύπληξ, ὁ, ἡ, ταχέως κτυπούμενος, ἢ κτυπῶν, Σοφοκλ. Λεῖλ.
 Οξύποδός, ὦ, κ. - ποδία, ἡ, τὸ εἶναι ταχύπους. 2) ἀντὶ καλπάζω, Ἡσύχ.
 Οξύπόριον, τό, κ. Ὀξύπορον, τό, ἱατρικὸν χωνευτικὸν τῶν φαγητῶν. ἐκ τοῦ
 Οξύπόρος, ὁ, ἡ, ὀξέως πορευόμενος· ἔχων μητρὰ φύλλα : πίτυς, ὡς ὀξύνομος· ἄλλοι ἀναγ. ὀξυτόρος, τὸ αὐτό.
 Οξύπους, ὁδός, ὁ, ἡ, ταχύπους, Εὐρ. Ὀρ. 1550.
 Οξύπρωρος, ὁ (πρώρα), ἔχων μητρὰν τὴν πρώραν· ἔχων ὀ-

ξεῖαν μύτην, Ὀππ. Ἀλ. 3, 335.
 Οἰύπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν), ἔχων μυτηράς, ἡ ταχέας πτέρυγας.
 Οἰυπύμενος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸν πυθμένα ὀξύ. Ξενοκρ. Ἐνυδρ. τρ. 23.
 Οἰύπυκνος, ὁ, ἡ. Ζ. πυκνός.
 Οἰύπυνδαξ, ακος, ὁ, ἡ, μέ ὀξύν πάτον, Ἀθην. σ. 471.
 Οἰυρεγμέω, καὶ -μιάω, ἔχω ξινούς ἐρευγμούς· πάσχω ἀχωνευσίαν ἀπὸ ἐμπλητμόν τοῦ στομάχου. 2) ἀντί ὀξυδυμέω. Ζ. Ἐρύγω εἰς τὸ τέλος.
 Οἰυρεγμία, ἡ, ὁ ξινός ἐρευγμός ἀπὸ κακοστομαχίαν.
 Οἰυρεγμιώδης, ὁ, ἡ, ὅστις ἐρεύγεται ξινόν ἐρευγμόν, ἡ τὸ αἷτιον τοιοῦτου ἐρευγμοῦ.
 Οἰυρεπής, ὁ, ἡ, ἡ Ὀξυρρέπης, ταυτότ. ὀξυρρόπος, Πίνδ. Ὀλύμ. 9, 138.
 Οἰυρία, ὁ. Ζ. ὀξείας.
 Οἰυρόδενον, ἡ Ὀξυρρόδινον, τρανταφυλλόξιδον, Κ. Ἀθην. σ. 87.
 Οἰυρῖν, Ὀξυρῖς, ινος, ὁ, ἡ, κ. Ὀξυρῖνος, ὁ, ἡ, ἔχων μύτην σουγληράν, ὀξεῖαν, ἡ ὀξέως ὀσφραινομένην.
 Οἰυρῖνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ῥόπως (ροπή. ὀξύς), ταχέως ῥέπων, κλίνων· κυρίως, ἐπὶ πλαστιγγος, ἡτις εἶναι πολλά εὐαίσθητος, καὶ μέ προσθήκην ἐλαχίστου βάρους κλίνει εἰς τὸ ἄλλο μέρος. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος θερμός, σφοδρός, εὐκόλως κυριευόμενος ἀπὸ πάθη. Καθ. ταχύς, σφοδρός, εὐαίσθητος, εὐκίνητος κτλ.
 Οἰυρῖνυχος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀξύ ῥύγχος.
 Οἰύς, εἷα, ὁ, μυτηρός, σουγληρός· κοπτερός· καὶ ἐπὶ ψύχους, διαπεραστικός. Μεταφ. ὀξύνους· ἡχῶν καθαρῶς καὶ μεγάλως, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 348. σφοδρός, θερμός, ταχύς· ἐπὶ χαρακῆρος, ἀντιληπτικός· ἐπὶ ἀρρώστιας, σφοδρός καὶ ἐπικίνδυνος· δι' ὀξείας ὀραμεῖν, τρέχειν κίνδυνον, κινδυνεύειν· ἐπὶ γευστικοῦ χυμοῦ, ξινός· ἐπὶ χρωμάτων, πορφύρα ἐρυθρά καὶ ὀξεία, ἀντίθ. τοῦ μέλαινα, Πλούτ. Κατ. νεώτ. 6. μέ ανοικτόν, κόκκινον χρώμα, λέγομεν Κ. Τὸ Οὐδ. ὀξύ, ὡς τὸ Ἐπίρ. ὀξέως, ταχέως, γρήγορα, εὐθύς. Συγκρ. ὀξύτερον καὶ ὀξυτέρως. [Ὀξύς εἶναι συγγενὲς τοῖς ὠκός, καὶ τοῦ ἄκρις, ὄκρις, καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ἄκος, ὄκος, acus, acies, ἡγοῦν ὀξύτης. Εἰδὼ ἀνήκει καὶ τὸ φοξός μέ Αἰολ. πνεύμα].
 Οἰυσίτις, ἡ, ἀρρώστια τοῦ στομάχου, ὅπου ὅλα τὰ φαγητὰ ξινίζουσι, καὶ μένουσιν ἀχώνευτα, ἴσως ταυτόσ. ὀξυρεγμία, Ἀριστ. Τόμ. 1. σ. 275.
 Οἰύστομος, ὁ, ἡ (στόμα), ἔχων ὀξύ, σουγληρόν στόμα· κώνωψ, κ. ἐμπίς, οἵτινες κεντρούνουσι μέ τὸ ὀξύ στόματων, Αἰσχύλ. κ. Ἀριστοφ.
 Οἰύσχοινος, ὁ, εἶδος σχοίνου, μυτηροῦ ἡ σουγληροῦ, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 13.
 Οἰυτενής, εἶος, ὁ, ἡ (τείνω), ἐκτεινόμενος εἰς μίαν μύτην, μυτηρός.
 Οἰυτέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ συγκρ. ὀξύτερος ἀπὸ τὸ ὀξύς.
 Οἰύτης, τητος, ἡ (ὀξύς), μυτηρότης, σουγληρότης, κοπτερότης. Μεταφ. ὀξύς, διαχωρητικός νοῦς· σφοδρότης, ταχύτης εἰς τὰς πράξεις· ὀξεῖα κρίσις· ὀξύς καὶ δυνατός τόνος· ὀξύτης τῶν καιρῶν, καιρός ἀρμόδιος, Διόδ. 15, 43.
 Οἰυτόχιον, τὸ, μέσον ἐπιταχυντικόν τῆς γεννήσεως. ἐκ τοῦ
 Οἰυτόχος, ὁ, ἡ (τόχος), ταχέως καὶ εὐκόλως γεννῶν, γεννώσα.
 Οἰυτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω), ὀξέως κόπτων.
 Οἰυτονέω, ὦ, βάλλω, ὀξεῖαν εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν· ὀθεν - τονούμενα, αἱ τοιαῦται λέξεις.
 Οἰυτόνησις, ἡ, ἡ δὲ ὀξείας γραφή, Γραμματ.
 Οἰύτονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - τόνως, ταυτ. ὀξυτενής, μυτηρός, σουγληρός, γόος, ὠδή, καθαρὰ, ψιλή (λέγομεν συνήθως), αὐδή· ἐπὶ ἀκοῆς, λεπτή, ἀκριβής, κοπτική· ἐπὶ φωτός καὶ ὀψews, καθαρός· ἐπὶ χρωμάτων, καθαρὸς καὶ ὀξύς· ἐπὶ αἰσθήματος. ὀξύς, τραχύς· ἐπὶ ψύχους, κοπτικόν, δριμύ· ἐπὶ γεύσεως, ὀξεῖα, δαγκαστική, ξινή. Μεταφ. ἐπὶ νοός, ὀξύς, διαχωρητικός· ἐπὶ καρδίας, σφοδρός, θερμός· ἐπὶ κινήσεως, ταχύς, ὀρμητικός, καὶ εὐθὺς ἐξ ἐναντίας, τὸ θοός σημαίνει ταχύς καὶ διαβατικός, ὀξύς. 2) ἔχων τὴν ὀξεῖαν εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν.
 Οἰύτορος, ὁ, ἡ (τείρω, τορός), διατρύπων καὶ διαχωρῶν μέ ὀξύτητα, καὶ εὐκολίαν. Ζ. ὀξυπόρος· ὀθεν καθαρός, διαχωρητικός.
 Οἰύτριφυλλιον, τὸ, τριφυλλιον μέ ὀξύτητα.
 Οἰύτριχος, ὁ, ἡ, ἔχων τρίχας ὀξείας.

Οἰυφάγρος, ὁ, εἶδος φάγρου, θαλασσίου ἰχθύος, Ὀππ.
 Οἰυφής, εἶος, ὁ, ἡ (φάος), ταυτ. ὀξυδερκής, Νόν. Διον. 7, 214.
 Οἰυφεγγής, ὁ, ἡ, ὀξέως, καὶ καθαρῶς λάμπων, Ἀθην. σ. 608.
 Οἰυφθογγος, ὁ, ἡ, ἔχων ἐξεῖαν, ὑψηλὴν, καθαρὰν φωνήν.
 Οἰυφλεγμασίς, ἡ, ὀξύ φλέγμα εἰς τὸ σῶμα, Ἰπποκρ.
 Οἰύφωνος, οἶος, ὁ, ἡ (φρήν), ὀξύνους, Εὐρ.
 Οἰύφυλλος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀξεία, μυτηρά φύλλα.
 Οἰύφωνος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀξυφθογγος. - φωνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Οἰύχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ὀξύς, ταχύς κατὰ τὴν χεῖρα, Θεόφρ. Ἐπίγρ. 19.
 Οἰύχειρία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Οἰύχολία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐφ.
 Οἰύχολος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - χόλως, ὀξύθυμος, εὐκόλος νὰ θυμωθῇ, Κλήμ. Ἀλέξ. σ. 841.
 Οἰυωπής, κ. -ωπός, ὁ, ἡ, ἡ (ῶψ), ὀξέως βλέπων, ἡ ὀξύνων τὴν ὄρατιν, Ἀθην. σ. 249. - ωπέω, ὦ, τὸ ῥῆμα -ωπία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Οἰυωπία, ου, ὁ, ταυτ. πρ.
 Οἰώδης, εἶος, ὁ, ἡ (ὀξος), ξινούτσικος.
 Οἰωτός (ὀξος, ὀξώ), ξινισμένος, παρασκευασμένος μέ ὀξος, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. 6, 69.
 Οἶον, τό. Ζ. ὄα, κ. οἶον, κ. ὦον.
 Οἶου, ἀντί οἶ, ἡ ὄτου, Ἰλ. β, 325.
 Οἶα, Δωρ. ἀντί ὀπη.
 Οἶαδέω, κ. Ὀπαδεύω τινί, κ. Ὀπαδῶω, ἀκολουθῶ.
 Οἶαθήσις, ἡ, ἀκολουθήσις, Στοβ. Ἡθ. Ἐκλ. σ. 350.
 Οἶαθητήρ, ἦρος, ὁ, καὶ
 Οἶαθός, ὁ, ἡ, ἀκόλουθος, ὑπηρετής, δοῦλος. ἐκ τοῦ
 Οἶαζω, μ. ἀτῶ, ἀκολουθῶ, καταδιώκω· ὀθεν Παθ. χεῖμαρρος ὀπαζόμενος, συναγόμενος, καὶ καταβαίνων σφοδρός· χόλος αἰνός ὠπαξέ Κυπρίδος, Ἀπολλών. 1, 614. 2) λέγω τινά νὰ ἀκολουθήσῃ· δίδω ἀκόλουθον· ὀπαζομαι, λαμβάνω μαθή μου ἀκόλουθον, Νικανδρ. Θηρ. 60. 3) δίδω, προσαρμόζω, ἐπισέτω· κῦδος ὀπάξει. 4) ὡς στέλλω, καθοπλίζω, ἐτοιμάζω, κάμνω· ὦ Ζεῦ γυναικῶν οἶον ὠστατας γένος, Αἰσχύλ. [Ἐκ τοῦ ὀπάω, ὀπάζω, ὀθεν ὀπαδός, ὀπαδέω, ὀπηδός, ὀπηδέω, κ. ὀπάων. Τὸ ὀπάω παράγεται ἐκ τοῦ ἔπω, Παρακ. ὀπα, ὠπα.]
 Οἶαίος, αἷα, αἶον, ἔχων τρύπαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐμβαίνει ἡλιακὸν φῶς, καὶ ἐξέρχεται ὁ καπνός· ὀπαία, θυρίς, ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ, κ. κεραμῆς, ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα, Ἡσύχ. Ἡ τοιαύτη τρύπα ὠνομάζετο καὶ κάπνη, Ἀριστοφ. Σφ. 143. καὶ τὸ σκέπασμα· τηλία· καὶ καπνία, καὶ καπνοδόκη, Ἡρόδ. 8, 137. καὶ δι' αὐτῆς ἐφώτιζεν ὁ ἥλιος. Ὁ Πλούτ. Περικ. 13. ὀνομάζει τὴν τρύπαν ταύτην ὀπαῖον. Ὁ Βιτρούβιος ὀνομάζει ὀπάς τὰς κοιλοτήτας τῆς σκεπαστῆς· ὀθεν, καὶ μετόπει, τὸ ὀπ. Ζ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐξηγοῦσι καὶ Ὀδυσ. ι, 320, ὄρις δ' ὡς ἀν' ὀπαια, ἐκ τοῦ ὀπαῖον, τὸ (τονισθ. ἀντί ὀπαῖον), ὡς τρώπαιον, κ. τρώπαιον. Ἄλλοι ἀναγ. ἀνόπαια, τὸ ὀπ. Ζ.
 Οἶαλλίος, ὁ, πολυτίμος τις λίθος, Ὀρφ. λίθ. 9, 1.
 Οἶατρεός, Ὀπατρεός, ὁ, ἡ, ἀντί ὀμοπάτριος, ὀμοπάτριος, Δυκόφρ. 152.
 Οἶάων, οἶος, ὁ, ἡ (ὀπάω, ἀζω), ταυτ. ὀπαδός· μῆλων, ὁ ποιμήν, Πίνδ. Πύθ. 9, 114. ἐπὶ τοῦ πολέμου, ὁ ὀπλοφόρος, ὑπηρετής, δοῦλος. 2) ὡς Ἐπίθ. ἀκολουθῶν, συνοδεύων· ῥοπή, Ὀππ. Ἀλ. 3, 489.
 Οἶεας, εἶος, τὸ, τὸ σουγλίον τοῦ παπουτσῆ, Πολυδ. 10, 141. καὶ ὕπος καὶ ἔπος, αἰολ. Ἡρόδ. 4, 70· ὀθεν ὀπήτιον, τὸ, κ. ὀπήτειον κ. ὀπητεῖδιον, ὑποκ. Πολυδ. 7, 83. [Ἐκ τοῦ ὀπή. Ζ. κ. Χηλώτιον.]
 Οἶερ, ποιητ. ἀντί ὄς περ, Ἰλ. η, 114.
 Οἶεύς, εἶος, ὁ. Νομ. Ἐσφ. ἀνάγν. ἀντί Ὀπεας, Πολυδ. 10, 141.
 Οἶεύω, κ. Ὀπέω, παραμονεύω Κ. ἀπὸ τὴν τρύπαν. Διορθ. ἀλόγως ὠπέω, ὡς νὰ μὴ ἐπαράγεται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸ ὀπή, καὶ ἀπὸ τὸ Ἰων. ὠπή. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει καὶ Ὀπεύεσθαι ἀντί τοῦ κληδονεύεσθαι· ἀρα ἐκ τοῦ ὀψ, ὀπός, ἡ φωνή· ὡς ἐκ τοῦ ὄσσα, ὄσσομαι.
 Οἶέων, ὁ, Ἰων. ταυτ. ὀπάων, Ἡρόδ. 9, 50.
 Οἶή, ἡ (ὀπός, ὀψ, ὠψ), τρύπα διὰ παραμόνευμα, ἡ διὰ τῆς ὁποίας διαβαίνει φῶς· τρύπα ἀπλῶς· κοιλότης· καὶ ἐπὶ αἰσχροῦ σημασίας, ὡς τὸ ἐνοπή, Ἀνάλ. π. χ. ἀπὸ τριῶν ὀπῶν ἐργάζε-

σθαι τὴν ἐργασίαν, Λυσ.
 Ο'πη, Ποιητ. Ο'ππη, Δωρ. Ο'πα, Ἐπίρ. ἡ ὀπη, ὡς ταύτη, κυρίως, ὀπου, Ἀπολλών. 4, 532. 2) πῶς, μετὰ τῶν τρόπων, Ξενοφ. Κύρου π. 8, 3, 2. ὀπησύν. ὀπησιόων, ὡς τὸ ὀπωσι οὖν, καὶ ὀποιονδήποτε τρόπον. Ο'πητερ, ταυτ. ὀπη. Ἀποδίδεται εἰς τὸ πῆ, ἡ πῆ, ἐρωτηματικόν, ὡς ἀποκριτικόν μόριον.
 Ο'πη δ'εύω, Ἀπολλών. 4, 974. Ο'πηδέω, Καλλίμ. Ο'πηδητήρ, ὁ, Ο'πηδός, ὁ, ἡ, Ἰων. ταυτ. ὀπαδεύω, ὀπαδέω, ὀπαδητήρ, ὀπαδός.
 Ο'πήεις, εσσα, εν, (ὀπή), ἔχων τρύπαν, Ἰπποκρ. σ. 640.
 Ο'πη λίκος, η, ον, ταυτ. ἡλίκος, πόσον μέγας. Ο'πηλικοσούν, ὅσον μέγας καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι.
 Ο'πημος, ποιητ. Ο'πημός, Ἐπίρ. (πήμος), ὁπότε, ὅτε.
 Ο'πηνίκα, Ἐπίρ. (ήνίκα, πηνίκα), εἰν, καὶ ὀπότε.
 Ο'πητίον, κ. Ο'πητήδειον. Ζ. ὀπας.
 Ο'πίας, ου, ὁ, ; τυρός, Εὐρ. Κύκλ. 136. πηγνύμενος μετὰ ὀπὸν σύκων, Ἀριστοφ. Σφ. 353. παίξει αἰσχρῶς καὶ μετὰ τὸ ὀπή.
 Ο'πιδνός, ἡ, ὄν (ἀντὶ ὀπιδανός, συγκοπ.) φοβερός, σεβαστός. Ἀπολλών. ἐκ τοῦ
 Ο'πίζω, Ἐνεργ. μόνον εἰς Ἀνάλ. 3, σ. 285. Συνήθ. Ο'πίζομαι, μετὰ αἰτιατ. δίδω προτοχήν, παρατηρῶ, ἐπιστρέφομαι πρὸς τι, φοβοῦμαι : μῆνιν, θεόν· καὶ μετὰ γεν. Ο'πίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, Ἀπολλ. Ῥόδ. ὀπιζομένη χάρις, ἐπιστρέφουσα, ἀμειβομένη, ἀνταποδιδόμενη. Ζ. ὀπις. 2) θεοὶς ὀπιζέμεν, Ὀρφ. Λίβ. πιδανῶς ἀντὶ ἀκολουθεῖν.
 Ο'πίζω, (ὀπός), ἐκθλίβω τὸν ὀπὸν ἐκ φυτοῦ τινος μετὰ τὴν ἐγγά-
 ραξιν· καὶ ἐπὶ ῥητίνῃ. Παθ. ὅ,τι λαμβάνεται ὡς ὀπός. 2) ὀπίζω τὸ γάλα, πηγνύω διὰ ὀπου σύκων, Ἀριστοτ. Μετρώρ. 4, 7.
 Ο'πίζε (ν), ποιητ. ἀντὶ ὀπισθεν.
 Ο'πίζομβροτος, ὁ, ἡ (ὀπιζε, βροτός), ὅ,τι μένει ἀφ' οὗ ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος : αὐχμημα, ἡ τιμή, Πίνδ. Πύθ. 1, 179.
 Ο'πίχός, ἡ, ὄν, δηλ. πῆγμα, κ. ἀμφίβολος, ἀνεξήγητος εἰς τὴν συν-
 ἡγήσῃ γλῶσσῃ, ἀνήκων εἰς τὸν ὀπὸν, ἡ εἰς τὴν ὀπήν, Φιλοδημ. ἐπ. 21.
 Ο'πίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀπός. Κ. λέγεται ἀφ' οὗ.
 Ο'πίπευτήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. ὀπίτης, κ. ὀπιπευτήρ, Μανέθ. Νόν.
 Ο'πίπεύω, Ζ. ὀπιπτεύω.
 Ο'πίπης, ὁ, ταυτ. ὀπιπευτήρ, συνηθέστερον εἰς τὸ παρθενοπίπης, παιδοπίπης, γυναικοπίπης, πυρρόπίπης. Ζ. ὀπιπτεύω.
 Ο'πιπευτήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. ὀπίπης, ὅστις βλέπει ὀλόγυρά του. Ζ. τὸ ἔφ.
 Ο'πιπτεύω, ἀντὶ ὀπιπτεύω, βλέπω πρὸς τι, καὶ βλέπω ἑμαυτὸν μετὰ περιέργειαν, καὶ ἐπιθυμίαν, ἡ στενοχωρίαν : πολέμοιο, γεφυ-
 ρας, Ὀμ. : γυναῖκας, παρθένας, Ὀδυσ. τ, 67. Ἰλ. δ, 371. ἔχω τὸ ὄμματι εἰς γυναῖκας διὰ τὰς ἀπατήσας· ὅθεν, ὀπιπευ-
 ζεῖς, ἀπατηθεῖς, πλανηθεῖς : δολεροῖτιν ἔπει, Μανέθ. 5, 182.
 2) παρατηρῶ, φυλάττω, Λυκόφρ. 45. [Ἐκ τοῦ ὄψ, ὀπός, ὀπέω, ὀπείω, ὀπίω, ὀπίζω, ὀπίπω, ὀπίπτω, ὀπιπτεύω. Ἐκ τοῦ ὀπίω, ὀπίπω εἶναι ὀπίπης, ὀπιπείω, εὐώ.]
 Ο'πις, Γεν. Ο'πιδος, Αἰτιατ. ὀπιν, κ. ὀπιδά, εἰς τὸν Ὀμ. ὀπις θεῶν, ἐκδίκησις, τιμωρία τῶν θεῶν, τὴν ὁποίαν στέλλουσι τὰ ἀκολουθεῖ τὰς κακὰς πράξεις· ἄλλως, νέμεσις· καὶ χωρὶς τοῦ θε-
 ῶν, Ὀδυσ. ξ, 82. Ἡσιόδ. Θεογ. 222. Αὕτη εἶναι ἡ ἐτυμ. τῶν παλαιῶν, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν κεῖται ὀπιζομένη, ὡς τὰ ἐγί-
 νετο ἐκ τοῦ ἔπω, ὡς ὀπιζε καὶ τὰ τοιαῦτα· Ὀπις κυρίως εἶναι ταυτ. δίκη· 2) Παθ. φόβος τῆς τιμωρίας τῶν θεῶν, καὶ σέβας, τιμὴ προσερχομένη ἐκ τούτου, Ἡρόδ. 8, 143· 9, 76. ὀπιδος δέ-
 ος, Ὀδυστ. ξ, 88· ὅθεν ὀπίζομαι· Ζ. κατοπιν. [Ὅστις θέλει τὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἔννοιαν, ἐμπορεῖ τὰ τὸ παράξῃ ἀπὸ τοῦ ὄψ, ὀπός, ὄψις, θεώρησις, παρατηρησις, ἐφορία, ποινή τῶν θεῶν.]
 Ο'πισταμβώ, ἡ, ὀπισθογύριστις· Δωρικὸς τύπος ἐκ τοῦ ὀπίσω, ὀπίτε, κ. βάω, βαίνω, ἀμβαίνω, ἀντὶ ἀναβαίνω. Πρβ. ὀπι-
 στοβάμων.
 Ο'πισθα, αἰολ. κ. δωρ. ἀντὶ ὀπισθεν, Ἀπολλών. ἐπιρρήμ. σ. 563.
 Ο'πισθάγχιον, ὠνος, ὁ, ἡ, δεμένος τὰς χεῖρας ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, Σχολ. Λυκόφρ. 704.
 Ο'πισθάμβων, ὠνος, ὁ, (ἄμβων), Χρυσόστ. λειτουρ. τὸ ἀνα-
 λόγιον, τὸ ὁποῖον εἶναι ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄμβωνα.
 Ο'πισθα, κ. Ὀπισθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τὰ ὀπίσω· χρονικῶς, ἔπειτα, εἰς τὸ ἐξῆς, εἰς τὸ μέλλον· οἱ ὀπισθεν, οἱ ἀπ' ὀπίσω ἐρχόμενοι, ἡ ἱστάμενοι, ἡ οἱ ἀκολουθοῦντες : τὰ ὀπισθεν, τὰ ὀπισθενά μέρη

κττ. πάντων τῶν βουλομένων τοῖς ὀπισθεν καὶ τοῖς ἔμπροσθεν γενόμενοι. [Κατὰ τοὺς παλαιούς ἐκ τοῦ ὀπις, ὅθεν καὶ τὸ κατοπιν· ἐκ τοῦ ὀπίτε, ὀπιτθε εἶναι τὸ ὄψε· φαίνεται ὅμως ὅτι ὀ-
 πιν, ὀπίτε, ὄψε ἀνήκουσιν εἰς τὰς προθέσεις ἀπ, ἐπ, ὑπ, τὰς ὀπ. Ζ.]

Ο'πισθεναρ, αρος, τὸ (ὀπις, θέναρ), τὸ μέρος τῆς χειρὸς τὸ ὀπισθεν τῆς παλάμης, Πολυδ.
 Ο'πισθίδιος, ἰα, ἰον, Καλλίμ. κ. Ὀπίθιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ιδίως, κ. -σθίως (ὀπισθα), ὀπισθινός Κ.
 Ο'πισθοβάμων, ὁ, ἡ, Ἀνάλ. 2, σ. 263, κ. Ὀπισθοβάτης, ὁ, Μελέαγρ. Ἐπ. 22. (βάω), ὁ ὑπάγων εἰς τὰ ὀπίσω ἢ ἀναβαίνων.
 Ο'πισθοβαρής, ὁ, ἡ, κ. -βριθής, φορτωμένος, ἡ βαρὺς εἰς τὰ ὀπισθεν.
 Ο'πισθοβατικός, ἡ, ὄν (ὀπισθοβάτης), ὅστις ἀναβαίνει ὀ-
 σθεν· ἡ συνηθίζεται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ὀπίσω, Μελέαγρ. Ἐπ. 22.
 Ο'πισθόγραφος, ὁ, ἡ, ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν μέρος γραμμένος, ὡς χάρτης.
 Ο'πισθοδάκτυλος, ὁ, ἡ, ἔχων τοὺς δακτύλους λυγισμένους εἰς τὰ ὀπίσω, Στρίβ.
 Ο'πισθόδετος, ὁ, ἡ, δεμένος εἰς τὰ ὀπισθεν, Σιμωνίδ.
 Ο'πισθοδίωξις, ἡ, πάλιν γινομένη δίωξις, Σχολ. Ἡσιόδ.
 Ο'πισθόδομος, ὁ, ὀπισθινός οἶκος, τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ναοῦ.
 2) εἰς τὰς Ἀθήνας ὠνομάζετο ἐξαιρέτως τὸ ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς θησαυροφυλάκιον ἐν τῇ ἀκροπόλει.
 Ο'πισθοκάλυμμα, τὸ, κάλυμμα εἰς τὰ ὀπίσω μέρη, Κλ. Ἀλ.
 Παιδ. 2, σ. 245.
 Ο'πισθοκαρπος, ὁ, ἡ, φέρων τὸν καρπὸν ὀπισθεν τῶν φύλλων, ὡς ἡ συκῇ.
 Ο'πισθοκέλευθος, ὁ, ἡ, ὑπάγων εἰς τὰ ὀπίσω, ἡ ἀκολου-
 ζῶν ἐξοπίσω.
 Ο'πισθόκεντρος, ὁ, ἡ, ἔχων εἰς τὰ ὀπίσω κέντρον, ὀξύτη-
 τα, ἡ ἀκανθάν.
 Ο'πισθοκέφαλον, τὸ, ὀπισθινὴ κεφαλὴ, Γλωσσ. Στεφ.
 Ο'πισθοκόμης, ου, ὁ, ἡ Ὀπισθόκομος, ὁ, ἡ, (κόμη), εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς κομῶν, τρέφων τρίχας. Πρβ. ὀπισθοφάλακρος.
 Ο'πισθοκράνιον, τὸ, τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ κρανίου. Γλωσσ.
 Ο'πισθοκρηπίδες, ἔδων, αἱ, εἶδος γυναικείων παπουτσίων, Πολυδ.
 Ο'πισθοκύφωσις, ἡ, κύρτωσις, καμπύλωσις τῆς ῥάχews πρὸς τὰ ὀπισθεν.
 Ο'πισθόμβροτος, ταυτ. ὀπισθόμβροτος.
 Ο'πισθομήριον, τὸ, καὶ
 Ο'πισθόμηρος, ὁ, τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ μηρίου, Πτολεμ. Ἀλ-
 μαγ. 7, 2.
 Ο'πισθονόμος, ὁ, ἡ (νομός), βόσκων ἐν ᾧ στρέφει εἰς τὰ ὀ-
 πίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπάγων καὶ βόσκων, Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 16, 35.
 Ο'πισθονύγης, ἑός, ὁ, ἡ (νύσσω), ὀπισθεν, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω νύσσω, κεντρύζων, Ἀνάλ.
 Ο'πισθοπόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀπισθοκέλευθος, Νόν.
 Ο'πισθόπους, ὁδος, ὁ, ἡ, ὅστις ὑπάγει ὀπισθεν ἄλλου, ἀκο-
 λουθεῖ· ὑπηρέτης· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, ὡς ὑστερόπους, Πλούτ. 2)
 ὅστις ἐπιστρέφει ὀπίσω, Αἰσχ. Χοηφ. 711.
 Ο'πισθορμέω, ὦ, ὑπάγω ὀπίσω, Ἡσύχ. Ὀπισθόρμητος, ὁ, ἡ, ὑ-
 πάγων ὀπίσω, Γραμμ.
 Ο'πισθοσφενδόνη, ἡ, πλεξούδα τῆς κόμης τῶν γυναικῶν, ὁ-
 μοία μετὰ σφενδόνην, δηλ. πλατεῖα εἰς τὸ μέσον, καὶ στενὴ εἰς
 τὴν ἄκρην· ἡ δέμα (παντλίκα) τοιαύτη, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔδεσαν ὀ-
 σθεν τὴν κόμην.
 Ο'πισθοτίλα, ἡ (τίλα), ἡ ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἐκχύνουσα τὴν με-
 λάνην, ἡ σπηλιά, Ἀθήν. σ. 662.
 Ο'πισθοτονίλα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὀπισθότονος.
 Ο'πισθοτονικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ὀπισθότονον, ἡ κλί-
 νων εἰς τὴν ὀπισθοτονίαν.
 Ο'πισθότονος, ὁ, ἡ (τείνω, τόνος, ὀπιτθε), τεινόμενος, ἐκτει-
 νόμενος, τεινονόμενος εἰς τὰ ὀπίσω. 2) ρευματικὴ τις ἀρρώστια,
 κατὰ τὴν ὁποίαν τεινόνεται ὁ πάσχων εἰς τὰ ὀπίσω μετὰ σπασ-
 μούς, Ἰατρ.
 Ο'πισθοτονώδης, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους ταύτης τῆς ἀρρώστιας,
 Ο'πισθοτονρητικός, ἡ, ὄν, (οὐρέω), κατοτρῶν εἰς τὰ ὀπίσω.

Ο'πισθοφάλακρος, ὁ, ἡ, φαλακρός εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς.
 Ο'πισθοφάνης, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φανῶς, δεικνύων, φανερόνων ἀπὸ τὰ ὀπισθεν.
 Ο'πισθοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων εἰς τὰ ὀπίσω, Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 318.
 Ο'πισθοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, ὁ τὸ ὀπισθεν μέρος φυλάττων, ἐξαιρέτως τοῦ στρατοῦ - φυλακῶς, ὦ, φυλάττω τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ στρατοῦ - φυλακία, ἡ, ἡ φύλαξις τοῦ ὀπισθίου μέρους τοῦ στρατοῦ.
 Ο'πισθοχειμῶν, ὦνος, ὁ, χειμῶν ἀπολουθῶν ὄψιμα, εἰς τὸ τέλος.
 Ο'πισθόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, δεμένος τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω.
 Ο'πισμα, τό, ὁ ἐκτεθλιμμένος γαλακτώδης ὁπὸς τῶν φυτῶν.
 Ο'πισμός, ὁ, ἡ, ἐκθλιψις τοῦ ὁποῦ τούτου, ἐκ τοῦ ὀπίσω.
 Ο'πίσσω, ποιητ. ἀντί ὀπίσω.
 Ο'πίστατος, κ. - ἴστερος, Ἀρατ. 284. ὑπερθ. καὶ συγκρ. τοῦ ὀπισ (ἐκ τοῦ ὁποίου γίνεται κατόπιν, μετόπιν, ἀνόπιν), ὕστατος, ὁλοῦστερινός, τελευταῖος. Ζ. κατόπιν.
 Ο'πίτω, Ἐπίρ. (ὀπις, ὀπισος), καὶ Κ. ὀπίτω. 2) ἔπειτα, πάλιν, Ἡρόδ. 3) εἰς τὸ μέλλον. 4) προθστ. μετὰ γενικ. Ν. Δ. καὶ Ο'. ὀπίσω τινος, τοπικῶς καὶ χρονικῶς, ὡς τὸ ὀπισθε. Ζ. κατόπιν - τὸ ὀπίσω, συναίρ. τούπισω, εἰς τούπισω, πρὸς τὰ ὀπισθινὰ μέρη ἀντίθ. πρόσω.
 Ο'πίων, ὦνος, ὁ. Ζ. ὀπίων.
 Ο'πλᾶριον, τό, ὑποκ. τοῦ ὀπλον, Πλούτ. Φλαμ. 17.
 Ο'πλενδυτέω, ὦ, φέρω ὅπλα, ἡ ἐνδύομαι ὅπλα, Νικήτ. Χρον. 3, 5.
 Ο'πλέω, ταυτ. ὀπλίζω, Ὀδυσ.
 Ο'πλή, ἡ, ἡ πατοῦνα, τὸ ὀνύχιον ὅλον παντός τετράποδος ζώου, ἵππου, ὄνου, βοῆς κτλ. συγγενές μετὰ τὸ ὅπλον, τὸ ὀπ. Ζ.
 Ο'πλης, ητος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. 2) ὀπλητες, οἱ, εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ εὐγενεῖς.
 Ο'πλήεις, εντος, ὁ, ὀπλισμένοι, Δίων Χρυσ. σ. 694. R.
 Ο'πλίαις, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ, ὁ αὐτός κ. Ὀπλίτης, Πλούτ.
 Ο'πλίξω, μ. ἴσω, (ὀπλω), ἀρματόνω χυδ. Καθ. ἐτοιμάζω. Μέσ. ἀρματόνομαι: ὀπλισθεν δὲ γυναῖκες, δηλ. ἡτοιμάσθησαν διὰ τὸν χορόν, Ὀδυσ. ψ, 143. : νῆες ὀπλίζονται, ἀρματαίνονται μετὰ τὰ χρειώδη, δηλ. κωπία κτλ. Ὀδυσ. ρ, 288. 2) γυμνάζω εἰς τὰ ὅπλα, Ἡρόδ. 6, 12. 3) παρακινῶ: πολλὰ ἦν τὰ ὀπλίζοντά με θάρρεῖν, Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 59. Βίροντ. ὅθεν
 Ο'πλισις, ἡ, κ. Ὀπλισμός, ὁ, ἀρμάτωσις Κ. καὶ ἐτοιμασία, καὶ γύμνασις εἰς τὰ ὅπλα.
 Ο'πλισμα, τό, ἀρμάτωμα Κ. καὶ ἀντί τοῦ ὀπλον. 2) ὁ ὀπλισμένος, πολεμικός, στόλος ἢ στρατός, Εὐρ. Ἴφ. Αὐλ. 255.
 Ο'πλιστής, ὁ (ὀπλίξω), ὅστις ὀπλίζει. Ζ. ὀπλίτης.
 Ο'πλιτῆ γωγός, ὁ, ἡ, ὁ ἄγων ὀπλίτας, δηλ. βαρέως ὀπλισμένους, ἡ πεζοὺς στρατιώτας, ὡς πολεμική ναῦς.
 Ο'πλιτεία, ἡ: ναυτική, μάχη τῶν πεζῶν εἰς τὴν θάλασσαν, Πλάτ. Νόμ. 4, σ. 165.
 Ο'πλιτεύω, εἶμαι ὀπλίτης, εἰς ἐκ τοῦ πεζικοῦ: κυβερνῶ τοὺς ὀπλίτας, Θουκυδ. 8, 73.
 Ο'πλίτης, ου, ὁ, βαρέως ὀπλισμένος, εἰς ἐκ τοῦ πεζικοῦ, ἔχων τὸ μέγα ὅπλον τὴν ἀσπίδα: ὁ ἐλαφρῶς ὀπλισμένος ὀνομάζεται πελταστής, ἐκ τοῦ πέλτη. 2) ὡς ἐπίθ. ὀπλισμένος, ἀρματωμένος. ὀπλίτης, ἡ: γυνή, χεῖρ, κτλ.
 Ο'πλιτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς ὀπλίτας, εἰς τοὺς πεζοὺς. 2) τὸ ὀπλικόν, ἀντί οἱ ὀπλῖται. 3) ἡ - τική, ἡ τέχνη, ἡ διδασκαλία τὴν μεταχειρίσιν τῶν ὀπλων, Πλάτ. Πολιτεῖ. 1, 7.
 Ο'πλίτις, ἰδος, ἡ. Ζ. ὀπλίτης.
 Ο'πλιτοδρόμος, ὁ, ὅστις τρέχει ὀπλισμένος δι' ἄμιλλαν - δρομέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Ο'πλιτοπάλης, ὁ, ὄρω. - πάλας (πάλλω, πάλῃ, ὅπλον), πολεμιστής, Δίσχυλ. παρὰ Πλούτ. Συμ. προβλ. 2, 5.
 Ο'πλοδίδακτής, ὁ, κ. - διδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τῆς ὀπλικῆς, ἡ τοῦ μάχεσθαι, Γλωσσ. Στεφ.
 Ο'πλοδοτέω, ὦ, δίδω ὅπλα, ὀπλίξω.
 Ο'πλόδουπος, ὁ, ἡ, κτυπῶν, βορυβῶν μετὰ τὰ ὅπλα, Ὀρφ. Ἔμν. 64, 5.
 Ο'πλοθήκη, ἡ, θήκη, τόπος, ὅπου στέκονται ὅπλα.
 Ο'πλοκῆθαρμός, ὁ, κ. Ὀπλοκῆθαρσία, ἡ, κ.
 Ο'πλοκῆθάρσιον, τό, κῆθαρτις, ἀγματομός τῶν ὀπλων. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ο'πλόκτυπος, ὁ, ταυτ. ὀπλόδουπος.
 Ο'πλολογέω, ὦ, συνάζω, ὅπλα ἢ ὀπλοφόρους. Ο'.
 Ο'πλομαι. Ζ. ὀπλω.
 Ο'πλομάνέω, ὦ, τὸ ἔχειν πάθος διὰ τὰ ὅπλα, καὶ διὰ τὸν πόλεμον, Συνέστ. ἐπιστ. 107. - μανία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Ο'πλομάνης, ὁ, ἡ, ἐκθυμῶν μέχρι μανίας τὸν πόλεμον. Εὐτεχνίου μεταφρ. Ὀππιανού σ. 8.
 Ο'πλομάχέω, ὦ, μάχομαι βαρέως ὡν ὀπλισμένος, γυμνάζομαι εἰς τὴν ὀπλικὴν τέχνην.
 Ο'πλομάχης, ὁ, ταυτ. ὀπλομάχος, Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 299.
 Ο'πλομαχητής, ὁ, ταυτ. πρ. ὅθεν
 Ο'πλομαχητικός, ἡ, ὄν (ὀπλομαχητής, ταυτ. - μάχος), ἡ - τική, ἡ τέχνη τοῦ μάχεσθαι, Σέξτ. Ἐμπ.
 Ο'πλομαχία, ἡ, ἡ διὰ βαρέων ὀπλων γινομένη μάχη. 2) ἡ τέχνη καὶ ἡ διδασκαλία τῆς μάχης.
 Ο'πλομαχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ὀπλομαχίαν.
 Ο'πλομάχος, κ. - μάχης, ὁ, ὁ μετὰ βαρέα ὅπλα μαχόμενος. 2) διδασκαλός τῆς τακτικῆς. 3) διδασκαλός τῆς μονομαχίας.
 Ο'πλον, τό, ὅχι μόνον τὸ Κ. ἄρμα, καὶ τὸ σκεῦος, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὀπλισμὸν στρατιώτου: ὅθεν, ἀρτήριον ὅπλον: καὶ εἰς ὀπλισμὸν, καὶ ἐτοιμασίαν καραβίου, δηλ. κώπη, πανίον, σχοινίον κτλ. ὅπλα βύβρινα, Ὀδυσ. ψ. Ζ. πέπλος. 2) ἰδίως, ἡ βαρεῖα ἀσπίς. ὅθεν ὀπλῖται, ποιητ. ἀσπισταί, οἱ βαρέως, καὶ μετὰ μὲν ἀσπίδα ὀπλισμένοι πεζοὶ, οἵτινες ὀνομαζονται καὶ τὰ ὅπλα, ὡς εἰς τοὺς ποιητ. Ἡ ἀσπίς. Πρβ. ἡ ἵππος. 3) Συνεκδ. κ. μετων. τὰ ὅπλα, τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ φρουροί, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5, 17. 1, 10, 16. Πρβ. Θουκυδ. 2, 2. 4, 91. 6, 61. ὅθεν αἱ φράσεις, Πρὸ τῶν ὀπλων, Ἐξωθεν τῶν ὀπλων, ἀντί ἐμπροσθεν, ἡ ἐξωθεν τοῦ στρατοπέδου. 4) ὅπλα τίθεσθαι σημαίνει τὸ ὀπλίζεσθαι διὰ μάχην, ἡ καταλύειν, ἵτασθαι που, π. χ. εἰς τὴν ἀγοράν, ἡ τελευταῖον, ῥίπτειν τὰ ὅπλα, Πλάτ. Νόμ. 7, σ. 373. 5) τὸ τοῦ ἀνδρός παιδογόνον μόριον, Νίκανδρ.
 Ο'πλοπάροχος, ὁ, (ὅπλα παρέχων) βαστάζων τὰ ὅπλα: ὑπουργός στρατηγοῦ, Γλωσσ. Στεφ.
 Ο'πλοποιός, ὁ, ὅστις κατασκευάζει ὅπλα - ποιέω, τὸ ῥῆμα - ποιῶ, ἡ, τὸ οὐσιαστ. - ποιητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀπλοποιεῖν.
 Ο'πλοσκοπία, ἡ, ἐπιθεώρησις τῶν ὀπλων, θεωρία στρατιωτῶν (revue), Φίλων.
 Ο'πλόσμιος, ὁ, Ἀριστοτ. μορ. ζ. 3, 11. κ. Ὀπλοσμία, ἡ, Λυκόφρ. 614. ἐπίθ. τοῦ Διός εἰς τοὺς Κῆρας, καὶ τῆς Ἥρας εἰς τὴν Ἥλιν, ὀπλοφόρος, ὀπλισμένος.
 Ο'πλότερος, α, ὄν, ταυτ. νεώτερος, μεταγενέστερος: Ὀπλότατος, νεώτατος, μεταγενέστατος, ποιητ. 2) ὀπλότερος, ταυτ. μάχιμος, Ὀμ. Ἐπίγρ. 4, 5. [ὡς ἐκ τοῦ κῦδος, κυδότερος, κυδότατος, οὕτως ἐκ τοῦ ὀπλον, ὀπλότερος, δηλ. ἐπίδεκτώτερος ὀπλων: τοῦτο δὲ εἶναι ὁ νεώτερος. Πρβ. ὑπέροπλος.]
 Ο'πλουργία, ἡ, ταυτ. ὀπλοποιία, Σχολ. Λυκόφρ. 227.
 Ο'πλοφάχος, ὁ, ἡ, τρώγων τὰ ὅπλα, Εὐσταθ.
 Ο'πλοφορέω, ὦ, φέρω ὅπλα, εἶμαι ὀπλισμένος, πολεμιστής. 2) ἀντί δορυφορέω, Πλούτ. Δίμιλ. 27.
 Ο'πλοφόρος, ὁ, (ὅπλα, φέρω), φέρων ὅπλα, ὀπλισμένος, πολεμιστής. 2) ταυτ. δορυφόρος.
 Ο'πλοφυλάκειον, τό, ταυτ. ὀπλοθήκη: ἐκ τοῦ
 Ο'πλοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τῶν ὀπλων, ἡ ἐπιστάτης αὐτῶν, Ἀθήν. σ. 538.
 Ο'πλοχαρής, ὁ, ἡ, (χαίρω, χαρά) ἀγαπῶν τὰ ὅπλα, τὸν πόλεμον, Ὀρφ.
 Ο'πλω, (ὅθεν ὀπλίξω), ὀπλίξω, ἐτοιμάζω: καὶ Μέσ. Ἴλ. τ, 172. Ζ. καὶ ὅπλον.
 Ο'ποβάλαμον, τό, ὁπός τοῦ δένδρου τοῦ βαλσάμου, Διοσκ. 1, 18.
 Ο'ποδαπός, ὁ, ταυτ. ποδαπός, ὡς Ὀποιός, ταυτ. ποῖος, μόνον ἀναφορικῶς ἐρωτηματικόν.
 Ο'ποσιδής, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀπώδης.
 Ο'πόσις, εσσα, ἐν, γεμάτος ὀπόν, Νίκανδρ.
 Ο'πόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὁποίου μέρους.
 Ο'ποθενδή ποτε, κ.
 Ο'ποθενούν, ἀπὸ ὁποῖον μέρος καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι. Πρβ. ὀπόσος.
 Ο'πόσις, συναίρ. ὀπούς, γεν. - εντος, - οὔντος, ἡ, ἡ πόλις Λα-

χρών των Ὀπουντίων.

Ὀπόει, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντί τοῦ ὅπου

Ὀποί, Ἐπίρ. εἰς ὅποιον μέρος. Ὀποί ποτε, ὅποι δῆποτε, εἰς ὅποιον ἂν μέρος. Ὀποί πρωτότατο, ὅταν εἶναι δυνατόν μακράν. ὅποι γῆς, εἰς ὅποιον μέρος τῆς γῆς. Ζ. κ. ὅπου.

Ὀποῖος, οἶα, οἶον, Ἐπίρ. — οἶως, ταυτ. οἶος, χυδ. ὅ, τι λογιῆς, ἀναφέρεται εἰς τὸ τοῖος. προσλαμβάνει καὶ τὸ τις, ὁποῖος τις, καὶ τὰ μόρια οὖν, δῆ, δῆποτε, δῆποτουν, ὁποῖος καὶ ἂν ἤθελεν εἶπαι.

Ὀποῖότης, ἡ (ὁποῖος), ἡ ποιότης τοῦ πράγματος, Νικόμαχ. Γεωγ. 2, σ. 62.

Ὀποκάρπασον, τὸ, ἡ Ὀποκάρπασον, τοῦτ' ἔστιν ὁπός τῆς καρπάτου, Διοσκ. 6, 13. φαρμακερός τις ὁπός, μετὸν ὁποῖον ἐνόθευαν τὴν ἀλόην.

Ὀποκιννᾶμων, τὸ, δηλ. ὁπός κινναμῶμον, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 4, 7.

Ὀποπᾶναξ, νᾶκος, ὁ, ἀντί ὁπός τοῦ πανακοῦντος, Γεωγ.

Ὀπός, ὁ, ταυτ. χυλός, ὑγρὸν ἐκχυνόμενον ἢ αὐτόματον ἀπὸ τὰ φυτὰ, ἡ διὰ γινόμενης ἐπίτηδες ἐγγαράξεως εἰς τὸ φυτὸν, ὁποῖος εἶναι τὸ λεγόμενον ἀφόνιον, τὸ ὁποῖον συνήθως ὀνομάζεται μετὸ ὑποκ. ὅπιον. Μετὸν ὁπὸν τῆς συκῆς ἐπήγνυναν οἱ παλαιοὶ τὸ τυρὶ, Ἰλ. ε, 902, Ἐμπεδοκλ. καὶ Θεόφρ. 11, 66.

Ὀπός, γεν. τοῦ ὅψ.

Ὀποσάκις, Ἐπίρ. ὁσάκις, ὅσαις φοραῖς. — κισοῦν, ὅσαις φοραῖς καὶ ἂν ἤθελεν εἶπαι.

Ὀποσάμηνος, ὁ, ἡ, πόσων μηνῶν ἡλικίαν ἔχει, Ἱπποκρ. σ. 1120. Foess.

Ὀποσπλάσιος, ἰα, ἰον, ἡ — σίων, ὁ, ἡ, ὅσαις φοραῖς μέγας ἢ πολὺς — σισοῦν, ὅσαις φοραῖς μέγας καὶ ἂν.

Ὀποσάπους, ὁδος, ὁ, ἡ, ὅτων ἂν ποδῶν μῆκος ἢ μέγεθος ἔχων.

Ὀποσάχη, Ἐπίρ. εἰς ὅσους τόπους.

Ὀπόσε, Ἐπίρ. εἰς ὅποιον μέρος, Ὀμ. Ζ. ὅπου.

Ὀπόσος, ὅση, ὄν, ταυτ. ὅσος, ἀναφέρεται εἰς τὸ τόσος. Ὀποσοῦν, ὅσον μέγας καὶ ἂν. τὸ αὐτὸ καὶ Ὀπόσος δῆποτε, ἡ Ὀποσοσδῆποτε, καὶ Ὀποσοστισοῦν. Ζ. μηδοστισοῦν.

Ὀποσταῖος, αἶα, αἶον, Ἀρατος Διοσημ. 7, κυρίως, εἰς πόστην ἡμέραν. καὶ ἂν.

Ὀπόστος, ἡ, ὄν, ὁπόσος κατὰ τὴν τάξιν. Ὀποστοσοῦν, ὁ ὁπόσος ἂν κατὰ τάξιν.

Ὀπόταν, ποιητ. Ὀπόταν, Ἐπίρ. (ὁπόταν ἂν), ἐνῶ, καὶ ἀφού.

Ὀπότε, ποιητ. Ὀπότε, Ἐπίρ. ὅταν κ. καὶ Σύνδ. εἰς ἂν.

Ὀπότερος, α, ὄν, ποιητ. Ὀπότερος, ὅστις ἐκ τῶν δύο. 2) εἰς ἐκ τῶν δύο. εἰς δὲ μὴ ἐξέλωσι ποιεῖν ὁπότεροι ταῦτα, τὸ τ' ἡδὲ μετὰ τῶν ἐξελόντων γίνεσθαι, Δημοσθ. σ. 209. Ὀποτεροσοῦν, κ. Ὀπότερος δῆποτε, ὁποῖος ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς δύο. Ὀπότερον, κ. Ὀποτέρω, Ἐπίρ. ἀντί ὁποτέρως, καθ' ὅποιον ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους.

Ὀποτέρωθε, Ἐπίρ. ἐξ ὁποῖου ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἡ πρόσωπα.

Ὀποτέρωθι, Ἐπίρ. εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὀποτέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὁπότερος. καθ' ὅποιον ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους. 2) ἀντί ποτέρως, κατὰ τίνα ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους.

Ὀποτέρωσθε, Ἐπίρ. εἰς ὅποιον ἀπὸ τοὺς δύο τόπους.

Ὀπου, Ἐπίρ. ποιητ. Ὀπόθι. κυρίως, γεν. τοῦ ὅπου, ὅθεν ὅπη, ὁπόθεν. ὅπου λέγεται καὶ κοινῶς. ὅπου ἂν, ὅπουπερ ἂν, ἀορίστως (Ζ. ἂν κ. γὰ), καὶ ὅπου, ἀντί τοῦ εἰς, Ἱσοκρ. Πανηγ. ὅπου μὲν — ὅπου δὲ, ἀντί εἰς μὲν, ἐκ δὲ. Ἐστ' ὅπου, εἰς τόπους τινάς, εἰς χωρία τινά. ὅπου γῆς, εἰς ὅποιον μέρος τῆς γῆς. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀντί ἐνῶ, Πλούτ. Ἀλέξ. 68. 3) ἀντί τοῦ ὅπως, τρόπον τινά. Ζ. ὅποι.

Ὀπόφυλλον, τὸ, ἀντί ὁποῦ φύλλον, ὁ σπόρος τοῦ σιλιφίου, Διοσκ.

Ὀππα, ἀντί ὅπα, ὅπη, ποιητ.

Ὀππη, ἀντί ὅπη, ποιητ. ὅθεν

Ὀππημός, ἀντί ὁπῆμος, ποιητ. ταυτ. ὁπότε, Ἀρατ. 568. Ζ. ἡμός.

Ὀππόθεν, ἀντί ὁπόθεν, ποιητ.

Ὀππόθι, Ἐπίρ. ἀντί ὁπόθι.

Ὀπποῖος, Ὀπόπτε, Ὀποπότερος, Ὀππως, ἀντί ὁποῖος, ὁπότε κτλ. ποιητ.

Ὀππτάζω, κ. Ὀπταίνω, Ὀπτάνω, ἐκ τοῦ, καὶ ταυτ. ὀπτω, ὀπτομαι, βλέπω. Ζ. κ. ὀπτάνω.

Ὀπταλέος, εἰα, εἰον (ὀπτάω), ψημένος, δυνάμενος νὰ ψηθῇ,

Παῦλ. Σιλ.

Ὀπτανεῖον, Ὀπτάνιον, τὸ (ὀπταίνω, ὀπτάω), τόπος εἰς τὸ ψήναι, φούρνος διὰ ψήσιμον, μαγειρεῖον, Σώσιπ. παρ' Ἀθην. 9, σ. 278. 2) ξηρὰ ξυλά διὰ τὸ μαγειρεῖον. 3) Τροπ. τὸ γυναικείον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 891.

Ὀπτανεύς, εἰως, ὁ, ὅστις ψήνει, Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀπτανία, ἡ, ταυτ. ὀπτανεῖον.

Ὀπτανία, ἡ, ἀντί ὀπτασία, Σουίδ.

Ὀπτάνιον, τὸ, ταυτ. ὀπτανεῖον.

Ὀπτανός, ἡ, ὄν, ψημένος. 2) δυνάμενος νὰ ψηθῇ, Ἀριστοτ. Πρὸβλ. 20, 5.

Ὀπτάνω, — ομαι, Ἡρωδιαν. ἐπιμ. σ. 101. κ. Ὀπταίνω, ταυτ. ὀπτω, — ομαι.

Ὀπτασία, Ἰων. — ἰη, ἡ, θέα, ὄψις, θεωρία, Φιλόστορ. Ἑκκλ. Ἰστ. 3, 15.

Ὀπτάω, Ἰων. — έω, ὦ, μ. ἡτω, ψήνω, ψήνω ἄρτον. ὅθεν, ξηραίνω. καὶ ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς φλογός. οὕτως, ὀπτεύμενος ἐξ Ἀφροδίτας. Πρβ. μάγειρος. [Ἐκ τοῦ ἔψω, ὦψα, ὠπτός.] 2) ὀπτάω ὡς πρωτότ. τοῦ ὀπταίνω, αἰνώ, ἀχρηστ.

Ὀπτέος, εἰα, ὄν, θετ. τοῦ ὀπτομαι, ἡ ὀράω, Ἡλιδ. σ. 285.

Ὀπτεύμενος. Ζ. ὀπτάω.

Ὀπτεύω (ὀπτός), ταυτ. ὀπτω, ομαι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1061.

Ὀπτήρ, ὁ (ὀπτω), ὅς τις βλέπει τι, κατάσκοπος, Σοφοκ. Αἶας 29. ἔφορος, ἐπιστάτης, Ξενοφ. Κύρ. π. 4, 5, 17.

Ὀπτήριος, ὅθεν ὀπτήρια, νοητ. δῶρα, τὰ ὁποῖα δίδει τις, ὅταν βλέπῃ πρόσωπόν τι (π. χ. ὁ γαμβρός τὴν νύμφην), ἡ πρᾶγμα. 2) εἰς τὸν Καλλίμ. Τμν. Ἀρτ. 74, δῶρα, τὰ ὁποῖα ζητεῖ ἡ Λητώ ἀπὸ τὸν Ἡφαίστων, ὅταν τοῦ ἔδειξε κατὰ πρῶτον τὴν Ἀρτεμιν. Ζ. κ. ἀνακαλυπτήρια. ἀθήματα, κ. θεωρήματα.

Ὀπτήσιμος, ὁ, ἡ, δυνάμενος νὰ ψηθῇ, Ἀθην. σ. 369.

Ὀπτησίς, ἡ (ὀπτάω), ἔψησις, ξηραίνσις.

Ὀπτητέον, θετ. τοῦ ὀπτάω.

Ὀπτητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψήναι. ἐκ τοῦ ὀπτάω. ὅθεν καὶ

Ὀπτητός, ἡ, ὄν, ψημένος.

Ὀπτίζω, ἀντί ὀπτομαι, ὀπτεύω.

Ὀπτίχις, τὰ, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 3, 24. τὸ Λατ. officia, εἰς τοὺς Βυζαντ. καὶ ὀψίχις.

Ὀπτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ βλέπειν. Ὀπτική, ἡ, ἡ τέχνη, ἡ θεωρία, ἡ ἐξετάζουσα τοὺς νόμους, κατὰ τοὺς ὁποῖους βλέπει ὁ ἄνθρωπος.

Ὀπτίλετες, ἡ, κ. Ὀπτιλλέτις, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. ἀντί ὀφθαλμίτις, Λακ. Πλούτ. Δυκ. 11, Παντ. 3, 18. Ἰδὲ τὰ ἐφεξ.

Ὀπτίλλομαι, μόνον εἰς τὸ κατοπτίλλομαι.

Ὀπτίλος, ἡ Ὀπτίλλος, ὁ (ὀπτω), Δωρ. ὁ ὀφθαλμός, Πλούτ. Δυκούρ. 11. (ὡς ὀκταλλος, Βοιωτ. ἀντί ὀφθαλμός, ἐκ τοῦ ὄκος, ὄκος), ὅθεν, ὀπτιλέτις. Ἄλλοι ἔγραψαν πτίλος κ. πτίλλος, ὅθεν πτιλώσσω, εἶμαι τυφλός. Ἐνόμισαν τινὲς ὅτι τὸ ο εἶναι πρόσλ. ὡς εἰς τὸ κέλλω, ὀκέλλω, καὶ ὅτι ἠδύναντο νὰ τὸ ἀποβάλλωσι. Ζ. ἀνευ.

Ὀπτίων, τὸ Λατ. optio, adjutor, Γαλλ. aide. [Ὁ Πλούτ. Γαλλ. 24. τὸ παράγει ἀπὸ τὸ ὀπτομαι, ὀπτός, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐξηγησίν του, Διοπτῆρος ὑπηρεσίαν τελῶν. οὕτως ἐτυμολόγουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ παλαιοὶ ξένας λέξεις.] 2) Εἰς τοὺς μεταγ. καθ. ἀντί ἐπιμελητής.

Ὀπτομαι, μ. οφομαι. Ζ. ὀπω.

Ὀπτός, ἡ, ὄν (ἔπω, ἔπτω, ἔψω), ψημένος, βρασμένος, ξηραμένος. Ζ. ὀπτάω. 2) ἐκ τοῦ ὀπτω, βλέπω, ἀντί ὀρατός.

Ὀπτω, ομαι, ταυτ. ὀστομαι. Ζ. ὀπω.

Ὀπύω, κ. Ὀπύω, μ. ὀπύσω, Νομ. λαμβάνω, ἡ ἔχω γυναῖκα, κυρίως, συνουσιάζομαι. ἐπὶ νομίμου συνουσίας κατὰ τὸν Σόλωνα. Ζ. βεινέω. καὶ Ὀδυσ. ο, 21, ἐπὶ ἀνδρός. ὀπυόντες, οἱ γεγαμηκότες, ὡς ὀπυίωλαι, Ἡσύχ. Ζ. οἰφάω.

Ὀπω, θέμα τοῦ ὀπτω, Συνηθ. εἰς τὸν μ. ὀφομαι, ἀντί ὀψω, βλέπω, κυττάζω. Ἐκ τοῦ Παρακ. ἔοπα, ὡπα εἶναι ὀπή, ὀψ, ὦψ, καὶ τοῦ Ἰων. διπλ. ὀπωπα, ὀπωπή. Παθ. Παρακ. ὠμμαί, ὅθεν ὠμμα, ὡς ἐκ τοῦ ὀσσω, Αἰολ. ἀντί ὀπτω, ὀστος, ὀστε, ἀντί ὠμμα. καὶ ἐπειδὴ στ μεταβαίνει εἰς ξ, ὅξ, ὠξ, ὄκος, ὄκος, oculus, ὡς ἐκ τοῦ ὠψην Ἀόρ. 1, ὀφθαλμός κτ. [Ἄλλ' ἡ μέθοδος τοῦ παράγειν τὰ ὀνόματα ἐκ τῶν ῥημάτων δὲν

εἶναι πάντοτε ἀσφαλής. Ἐδῶ δύνανται αἱ συλλαβαὶ αὐτῆς, ἢ οὐκ ἔσθ' ἡμῶν οὐσιαστικόν τι, ὅθεν ὄκος, ὄκος, αὐγῇ, ὁ ὄψαλμος. ὅθεν ἐγείνεν ὅς, τὸ ὅποιον ἀλλάσσεται μετὰ τὸ ὄψ, κ. ὅστος· ἐκ τοῦ ὄψ, ὄψομαι, ὄπτομαι, ἐκ τοῦ ὀπίου ἐκαμαν ὑπερτα ἐνεστ. ὄπω, ὄπτω. Τὸ ὄκος εἶναι ὁ οὗτος τοῦ ἄκος, ἄγκος, ὄγκος, καὶ ἐσημαίνει τὸν ὄψαλμον, ὡς ἐξέχον τι καὶ κυρτόν. Πρβ. ὄπτομαι.]

Ὀπώδης, εὖ, ὁ, ἡ (ὀπός), ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ὀπῶ, περιέχων ὀπῶν : πόα, Ἀριστοφ. μορ. 5, 3, 15. πᾶν φυτόν, τὸ ὅποιον πηγνύει τὸ γάλα εἰς τυρόν, ὡς ὁ τῆς συκῆς ὀπός.

Ὀπωπα, ὑποτακ. ὀπώπη, Θεόφρ. 4, 7, Παρακ. Ἰων. ἀττ. ἐκ τοῦ ὀπω, ὀπτω· ἴδα, βλέπω· ὅθεν

Ὀπωπέω, βλέπω, Ὀρφ. Ἀργον. 181 καὶ 1020. Ζ. ὀπω.

Ὀπωπή, ἡ, ταυτ. ὄψις, ποιητ. Ζ. ὀπω.

Ὀπωπητήρ, ἡρὸς, ὁ, ταυτ. ὀπτήρ, Ὀμηρ. Τμν. 2, 15.

Ὀπώπιος, ὁ, ἡ (ὀπωπή), ἀνήκων εἰς τὸν ὄψαλμον, Ἰπποκρ.

Ὀπώρα, ἡ, Ἰων. Ὀπώρη, ἡ ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἥτις ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ φέρος, καὶ εἶναι ἡ θερμότης, κατὰ τὴν τῶν μεταγενεστερῶν διακρίσεων τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς ἑπτὰ μέρη, ἔαρ, φέρος, ὀπώρα, φθινόπωρος, σπορητός, χειμὼν, φυταλῖα. Ἡ ὀπώρα ἦτο μετὰ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ κυνός, καὶ τῆς τοῦ ἀρκτοῦρου· ὅθεν ὀπωρινός ἀπτήρ, ὁ Σερίος, Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. Κεῖται ὅμως γενικώτερον περιλαμβάνοντα καὶ τὸν ὁμβρώδη καιρόν (τὸν Νοέμβριον), Ἰλ. π, 385. φ, 346. Ὀδυσ. ε, 328. Ἡσιόδ. Ἐρ. 676-679. Μεταφ. εἰς τὸν Πίνδ. Ἰσθμ. 2, 8. ἡ νεότης, καὶ Πλάτ. Νόμ. 8, σ. 415. 2) οἱ καρποὶ τῶν δένδρων, ὀπωρικά, τὰ ὅποια ὠριμάζονται τὸν καιρόν τοῦτον. [Ἐκ τοῦ ὀπός· ὄρος, ὥρα εἶναι ψιλή κατάληξις.]

Ὀπωρεῖον, οὐ, τό. ἴδε τὸ ἐφεξ.

Ὀπωρεῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τὴν ὀπώραν : τὰ ὀπωρεῖα, ὅλοι τῶν δένδρων οἱ καρποὶ, οἱ ὠριμάζοντες τὸ καλοκαίρι, Θεόφρ. περὶ πυρός, σ. 430. Ἀλλὰ τὴν γραφὴν ἔκρινε νόσον ὁ Κορ. ἀντὶ Ὀπωρεῖα, ἡγουν τόποι φυτευμένοι μετὰ δένδρα ὀπωροφόρα, Γαλλ. verger, Γερμαν. Obstgarten. Ἰδ. Δόγ. Ἑρμῆν τοῦ 1819 ἔτους, σ. 330, 331.

Ὀπωρεῖοντες, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ὀπωρεῖοντες, Μετοχ. μελ. τοῦ ὀπωρεῖω.

Ὀπωρίζω, συνάξω τοὺς καρποὺς τοῦ καλοκαιρίου, Ἡρόδ. 4, 172. καὶ Καθ. συνάξω καρποὺς· ἀπὸ συκῆς ὀπωρίζε, Διογ. Λασρ. 6, 61. Μέσ. διὰ τὸν ἐμαυτὸν μου.

Ὀπωρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ὀπώραν, ἡ εἰς τὸν καρπὸν, κατασκευασμένος ἀπὸ ὀπωρικά. Κ. ὀπωρικά, χυδ. πωρικά, αἱ ὀπωραὶ, ἀριθ. 2.

Ὀπώριμος, ὁ, ἡ, φέρων, φύων ὀπώρας ἀρ. 2, Σουῖδ.

Ὀπωρινός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀπώρας· ἀπτήρ ὀπωρινός, Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. ὁ Σερίος.

Ὀπωρισμός, ὁ, οὐστ. τοῦ ὀπωρίζω.

Ὀπωροβασίλλης, ἰδος, ἡ, ἡ βασιλίσσα τῶν ὀπωρῶν, εἶδος συκῆς, Ἀθήν. σ. 75.

Ὀπωροθήκη, ἡ, θήκη ὀπωρῶν.

Ὀπωροκαπηλός, ὁ, μεταπωλητὴς ὀπωρῶν, Ἀλκιφρ. 3, ἐπιστ. 60.

Ὀπωρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω), συνάγων, ἡ ἐπιμελοῦμενος ὀπωραὶ, Ὀπικαν.

Ὀπωρόπωλης, οὐ, ὁ, πραγματοεῦτης ὀπωρῶν.

Ὀπωροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), φέρων, βαστάζων ὀπώρας, Ἀνάλ. Γεωπόν. -φορέω, ὦ, τὸ ῥῆμα, Ἀνάλ.

Ὀπωροφύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, φύλαξ ὀπωρικῶν. -φυλάκιον, τό, τόπος ὅπου φυλάττονται ὀπωρικά.

Ὀπωρώνης, οὐ, ὁ, ἀγορατῆς ὀπωρικῶν.

Ὀπώς, ποιητ. Ὀπῶς (ὄπος, ὄπη), πῶς, κατὰ τίνα τρόπον· καθ' ὡς, Ὀδυσ. ε, 111. ὀπῶςδῃ, ὀπῶςδῃποτε, ὀπῶςδῃποτουν, ὀπῶς ποδῶν (δηλ. ἔχετε), καθ' ὅποιον τρόπον καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι 2) ἀντὶ τοῦ ἵνα με ὑποτακ. καὶ μετέλλ. ὀριττ. καὶ με εὐκτ. ἀποδιδ. εἰς παρωχόμενον χρόνον· ἀλλ' ὀπῶς παρίστη, δηλ. παρακαλῶ νὰ ἔλθῃ παρών. 3) εἰς τὸν Ἡρόδ. καὶ ἀλλαχοῦ, μετὰ εὐκτιῆς, ἀντὶ τοῦ εἶναι, καὶ μετὰ Ἀόρ. ὀριστικῆς ἐγκλ. ὀπῶς ἀπηλλάγη, Ἀίσχλ. Προμ. 755, ὡς τὸ ἵνα. 4) οὐχ' ὀπῶς - ἀλλὰ κτ. ὅχι μόνον δὲν - ἀλλὰ : οὐχ' ὀπῶς αὐτοῖς χάριν ἔχεις, ἀλλὰ καὶ, δηλ. ὅχι μόνον δὲν τοὺς εὐχαριστεῖς, ἀλλὰ καὶ, Δημοσθ. περὶ Στεφ. - οὐκ ἔστιν ὀπῶς, δὲν εἶναι τρόπος, κατὰ τὸν ὅποιον, δηλ. οὐδὲν ὅπως - οὐκ ἔστιν ὀπῶς οὐ, δηλ. πάντως, ἐξ ἅπαντος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 411. Πῶς, εἶναι ὀρθὴ ἐρώτησις, ὀπῶς, ἀνα-

φορικῇ· ξένη ἐρώτησις ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τὸ ὅπως, Ἀριστοφ. Πλούτ. 139. ὡσαύτως ὅποιον εἶναι ἐπανάληψις ξένης ἐρώτησεως ἀντὶ τοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 490.

Ὀρα, ἡ, ἀρχαία γραφὴ ἀντὶ ὥρα.

Ὀραμα, αὐτός τὸ (ὄραω), τὸ ὠραμένον, θέαμα, θεωρήμα, ὅ, τι βλέπει τις, Ξενοφ. Κύρ. 5, 3, 66. ὅθεν

Ὀραματίζω, -τιμῶς, ὁ -τιμῆς, ὁ, ταυτ. ὄραω κτλ. Ὀ. καὶ ἔκ. Συγγ. (σχημ. ὡς δογματίζω κτλ.)

Ὀραμνος, συγχοπ. ἀντὶ Ὀρόδαμνος, Νικάνδρ. Ἀνάλ.

Ὀρανός, ἀρχ. γραφὴ ἀντὶ Οὐρανός, Πλάτ. Κρατ.

Ὀράομαι, ὡμαι, παθητ. τοῦ Ὀρῶ· καὶ Μέσ. Ἰλ. γ, 306 „ὄρῃσθαι“ ἀντὶ ὄρῃν ἐμαυτόν.

Ὀρασις, εὖ, ἡ, τὸ βλέπειν· ὄψις, ἡ αἰσθησις τοῦ βλέπειν· ἡ βλέψις, Διόδ. Σικιλι. αἱ ὄρασις, ἀντὶ οἱ ὄψαλμοι, Ἀπολλοδ. Βιβλ.

Ὀρατέος, Ἰων. δετ. ἡ ῥηματ. ἀντὶ ὄρατός.

Ὀρατής, οὐ, ὁ, ὁ βλέπων, θεωρός.

Ὀρατικός, ὁ, ἀνήκων εἰς τὸ βλέπειν, ἐπιτήδειος, φέρων εἰς τοῦτο· ἡ γυμνασμένος νὰ βλέπῃ.

Ὀρατικῶς, Ἐπίρ. τοῦ πρ. Σέξτ. Ἑμπ. σ. 202.

Ὀρατός, ἡ, ὄν (ὄραω), ὠραμένος, δυνάμενος νὰ ὄραθῃ, φανερός.

Ὀραυγέομαι, σχημ. ὡς μαρτυρέω, ἐκ τοῦ αὐγῇ κ. ὄραω, βλέπω με τοὺς ὄψαλμούς μου, παρατηρῶ, ἐξετάζω, Στοβ. φυσ. σ. 854.

Ὀράω, ὦ, βλέπω, παρατηρῶ : εἰς τί, δίδω προσοχὴν εἰς τί, ἐλπίζω εἰς τί, ἐφίεμαι, ἐπισυνῶμι, Παρατ. ὥρων, ἀττ. ἐώρων· Παρακ. ὥρακα, ἀττ. ἐώρακα, ὁ Ἀόρ. λαμβάνεται ἀπὸ τὸ εἶδω. 2) φαίνομαι ὡσάν, Πίνδ. εἰς Δία πάντα ὄρῃ, καθ' ὅλα φαίνεται ὡσάν Ζεὺς, Λουκιαν. Συρ. θεοῦ, 31· 3) ὄρῃν πρὸς, σημαίνει τὴν θέσιν τόπου, π. χ. ὄρῃν πρὸς ἥλιον, ἀντὶ κεῖσθαι πρὸς ἀνατολὰς, ἡ τὴν προπαρασκευὴν τινός : πρὸς βλάστητιν, πρὸς πλοῦν ὄρῃν. 4) ὄραε! ὡς παρένθῃ· ὅταν θέλῃ τις νὰ φέρῃ παράδειγμα· ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, π. χ. ἐπὶ τοῦ ἀκούειν : ὄραε - ὡς περιφέρεται θρυλλούμενον.

Ὀρβηλός, ὁ, ὄνομα ὄρους, Ἀνάλ.

Ὀρβικάτον, κ. ὀρβικλάτον, ἐκ τοῦ Λατ. orbiculatum, ἡγουν στρογγύλον, κυκλικόν, ἡ σφαιρικόν, Ἀθήν. σ. 80.

Ὀρβός, ἀντὶ ὄροβος, εἰς τοὺς μεταγ.

Ὀργάζω, κυρίως, ταυτ. ἔργω, ἐργάζω, ἐνεργῶ, ζυμώνω, μαλακύνω, σμύγω, ἀνακατόνω. Εἰς τὸν Ἡρόδ. 4, 64, ὀργήτας, ὡς συνώνυμ. τοῦ δέφειν, Κ. ἀργάζειν· ἐπὶ ζυμώσεως τοῦ πηλοῦ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 838 : τῶν ἰατρικῶν ἀναμίξεων, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 155. κ. Μέσ. Θηρ. 652. Ζ. δάπτω, δέω, κ. ἔργω. 2) ὀργαίνω δὲ εἶναι ἐκ τοῦ ὀργή, ὀργίζω, θυμώω, Σοφ. Τρ. 551. Εἰς δὲ Οἰδ. Τύρ. 335 πάλιν ἀντὶ τοῦ δάπτειν. μαλακύνειν, εἰάν δὲν θέλῃ νὰ τὸ ἐκλάβῃ τις ἀντὶ τοῦ ψυχρὴν δίδειν, ἐμπνέειν αἰσθημα κ. συμπάθειαν.

Ὀργαίνω, Ζ. ὀργάζω.

Ὀργανέω, ἀντὶ ὀργανόω, Φιλήμ. ψδ. 15.

Ὀργάνη, ἡ, ταυτ. ἔργα, ἐργάτις : χεῖρ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1007.

Ὀργανίζομαι, Ἰππ. ἀσυνήθους σημασίας.

Ὀργανικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, μετὰ ὄργανα, ἐξ ὀργάνων, δι' ὀργάνων, μάλιστα μουσικῶν. ἦσκε δὲ καὶ τὸν ὀργανικόν εἰς τὰ πληθὴ λόγον, Πλούτ. Κάτ. νεώτ., ἡγουν ἐμεταχειρίζετο καὶ τὴν ῥητορικὴν ὡς ὄργανον, διὰ τοῦ ὀποῦ ἐνήργει εἰς τὸν λαόν.

Ὀργάνιον, τό, ὑποκ. τοῦ Ὀργανον, Μάρκ. Ἀντ. 1, 38. Ζ. Ὀργανον.

Ὀργανον, τό, (ἔργον), ἐργαλεῖον, ἐξαιρετ. τὸ πιεστήριον. 2) μουσικόν ἐργαλεῖον, μάλιστα ἐγχόρδιον· καὶ τὰ αἰσθητήρια τοῦ ζώου, Ἀριστοτέλ. ὡς κ. ὀργανόω. 3) ἀντὶ ἔργον : μελίσσης ὄργανον, 4) ὄργανον ἐν ὄρεσι, τὰ εἰς οἰκοδομὴν ἐπιτήδεια ξύλα.

Ὀργανοπῆκτωρ, ὁ, ἡ (πηγνύω), Μανέθ. 4, 438· ἀντὶ τοῦ

Ὀργανοποιητικός, ἀνήκων εἰς τὸν ὀργανοποιόν.

Ὀργανοποιῖα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Ὀργανοποιός, ὁ, ἡ (ὄργανον, ποιέω), ὁ κατασκευάζων ὄργανα, μηχανάς.

Ὀργανόω, μ. ὥσω, βάλλω εἰς τί ὄργανα, διατάσσω.

Ὀργάνωσις, ἡ, Πορφύρ. οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Ὀργᾶς, ἡ, νοητ. γῆ, τόπος ὅπου διατῶνται ἔλαφοι, Ξενοφ. Κυνηγ. 9, 2. ποιμενία ὄργας, Ἀνάλ. 2, σ. 276, ὅπου βόσκειν

οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα, καὶ ἡ εἰς Θεοῦς ἀφιερωμένη χώρα με-
χλοῖν καὶ βοτάναις, ὡς τέμενος· Ἐξαιρέτως ἡ εἰς Ἀθήνας ἀφιερωμέ-
νη εἰς τὴν Δήμητραν, καὶ τὴν Συγατέρας μετὰ τὴν Ἀττικὴν καὶ
Μεγαρίδος· Ἐκ τοῦ ἔργου· ἔοργα, δηλ. χώρα δυναμένη νὰ γεωρ-
γηθῇ, πρὸς διακριτὴν ἀγρίαν, καὶ ἀγεωργήτου· 2) Συγατέρας εἰς
λέχος ὀργάδας, δηλ. ὠρίμους νὰ τίκτωσιν· ἔκ τοῦ ὀργή, Νικήτ.
Χρον. 17, 12. Πρβ. νεοργός.

Ο'ργασμός, ὁ (ὀργάζω), τὸ μαλακύνειν, ζυμῶναι, ἢ καταβρέ-
χεῖν. 2) ἔκ τοῦ ὀργάω, φυσικὴ ὀρμή καὶ ἐπιθυμία μετὰ σφοδρότητα.

Ο'ργαστήριον, τὸ, Νίκανδρ. Ἀλ. 8, ταυτ. ὀργιαστήριον, τόπος,
ὅπου ἐορτάζονται τὰ ὄργια.

Ο'ργάω, καὶ Ο'ργάζω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 461, αἰσθάνομαι τὴν ὀρμὴν
εἰς συνουσίαν, μετὰ αἰσχροῦ παιδιᾶν εἰς τὸ ὀργάω· Ζ. ὀργή.

Ο'ργάω, ὦ, Νομ. ὀρμῶ εἰς τὴν ἐξ ὑπερβολῆς ὑγρασίας, καὶ ὁπῶν,
ὡς ἡ γῆ, τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα ὀρμῶσιν εἰς καρπογονίαν· ὅθεν αἰσθάνο-
μαι ὀρμὴν πρὸς ὀρεῖαν ἐπὶ τὸ θῆλυ· ἢ εἰς τὸ νὰ πράξω τι
ἄλλο, π. χ. ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα· ἢ εἶναι ἐγγὺς νὰ
ἐκβάλῃ καρπὸν, ἢ νὰ ὠριμάσῃ· τὸ ὀργῶν σύκον· Ἀριστοφ. Λυσ.
1115. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 1, 26. Δίων λόγ. 36. Ξενοφ. Οἶκον. 19,
19. [γίνεται ἔκ τοῦ ὀργή, δηλ. ὀρεῖαι.]

Ο'ργεῶν, ὁ, Ὀργεῶνες, οἱ, εἰς ἕκαστον δῆμον τῶν Ἀθηναίων οἱ
προσφέροντες θυσιάς εἰς ἡμέρας τινάς, ἱερεῖς τρόπον τινά. 2) εἰς
τοὺς ποιητ. ἀπλῶς ὁ ἱερεὺς. Ζ. ὀργίον.

Ο'ργεωνικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ὀργεῶνα· δαίμων, τὸ τῶν
ὀργεῶνων, Ἀθήν.

Ο'ργή, ἡ, Συνήθ. θυμός, μᾶλλον δὲ, ζῆλος· οὕτως ὀργῶ, κυριεύ-
ομαι ἀπὸ ζήλου, σφοδρότητα, ὡς ὁ δημηγορῶν μετὰ σφοδρότητα,
Ἀριστοφ. Ὀρν. 462· Ὀργή, Ἐπίρ'. μετὰ θυμόν. Κυρίως. συγκατῆ ἀντὶ
ὀρεγῆ, δηλ. ὀρεῖαι, ὀρμή, θυμός. Καθ. ἐνέργεια ἐσωτερικὴ φαι-
νομένη διὰ κινήσεων ἐξωτερικῶν. 2) Γενικῶς, ποιότης τῆς ψυχῆς,
ἐμφυτος χαρακτήρ, κρᾶσις, Ἡρόδ. 6, 128., Genie· ὅθεν εὐορ-
γος, καλῆς διαθέσεως ἄνθρωπος, καὶ ὀργὴν ἄκρος ὁ ἐξυμῶς,
Ἡρόδ. 1, 73· 3) πᾶν σφοδρὸν πάθος, ὑπερηφάνια, ἀλαζονεία,
σφοδρά ἐπιθυμία, ἀγανάκτησις - ὀργὰς ἐπιφέρειν τινί, Θουκυδ.
8, 83. ταυτὸς. τοῦ Ὀμηρ. ἐπιφέρειν ἥρα τινί, δηλ. εὐαρστεῖν,
ὑπηρετεῖν.

Ο'ργημα, τὸ (ὀργάω), ταυτ. ὀργή, Σχολ. Σοφοκ. Αἴ. 939.

Ο'ργητής, οὗ, ὁ, ἐξυμῶς, Ἀδμαντ. Φυσιογν. 2, 28. σ. 429.

Ο'ργια, τὰ, συγγεν. μετὰ τὸ ὀργεῶν· πᾶσα μετὰ τελετὰς τινὰς ἰδίαις
γινόμενη θυσία, Σοφοκλ. Τραχ. 765. Αἰσχύλ. Ἰξ. 163. μεταγενεστ.
αἱ γινόμεναι κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Βάχχου· ἀκόμη μεταγεν· τὰ
ἠνωμένα μ' αὐτὰς μυστήρια, μυστικάτινες τελεταί, καὶ καθάρ-
ται, καὶ τελευταῖον, μυστήρια· καὶ ἐπὶ τῶν μυστηρίων τοῦ ἔρω-
τος. [Συγγενὲς τοῦ ἔργω, ἐργάζομαι, ἔρδω, ῥέζω· ὅλα εἶναι
χρήσιμα εἰς τὰς θυσίας.]

Ο'ργιάζω, ἐορτάζω τὰ ὄργια· τινά, διδάσκω, εἰτάγω τινά εἰς
τὰ ὄργια· ὀργιάζειν ὀργιασμοῖς, τιμᾶν μετὰ μυστήρια τινά, Διον.
Ἀλ. 2, 19 Πρβ. Πλούτ. Κικέρ. 19. Ζ. ὄργια.

Ο'ργιάς, ἄθος, ἡ, ταυτ. Ὀργιαστική, Ποιητ.

Ο'ργιασμός, ὁ, τὸ ἐορτάζειν, ἢ ἐορτὴ τῶν ὀργίων.

Ο'ργιαστής, ὁ ἐορτάζων τὰ ὄργια, μεμνημένος,· τῆς Ἀκαδη-
μίας, ἀντὶ μαθητῆς τῆς Ἀκ. Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 8. 1.

Ο'ργιαστικός, ἡ, ὄν, ἀποβλέπων, ἀνήκων εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν
ὀργίων, γινόμενος εἰς αὐτήν· μουσική.

Ο'ργιάω, ὦ· ὅθεν, ποιητ. ὀργιῶντες, καταπνύοντες εἰς θυμόν,
ὀργιζόμενοι, Μανέθ. 1, 260.

Ο'ργίζω, μ. ἴσω (ὀργή), θυμῶν, παροργίζω τινά· κυρίως, τὸν
βάλλω εἰς ταραχὴν καὶ πάθος. Μέσ. ὀργίζομαι.

Ο'ργίλος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ'. - λως (ὀρλή), κλίνων εἰς ὀργὴν, ἐξυ-
μῶς.

Ο'ργιλότης, τητος, ἡ, τὸ οὐς. τοῦ πρ.

Ο'ργιοφόντης, οὗ, ὁ (φαίνω), πρᾶτώς τῶν ὀργίων, ἱερεὺς
αὐτῶν, ὡς τὸ ἱεροφόντης σχημ. Ἀνάλ. 3, σ. 230, ὅπου ὁμῶς
κεῖται ἀργεοφόντης.

Ο'ργιος, ὁ, Ἐπίρ'. τοῦ Βάχχου, Ὀρφ.

Ο'ργίων, ὁ, πληθ. Ὀργίονες, ταυτὸς. ὀργεῶνες, ἱερεῖς (ὀργια)
ταυτ. θύτης, Τμν. Ἀπόλλ. 389.

Ο'ργυιά, ἡ (ὀρέγω), ὀργυιά, τὸ μετὰ τῶν δύο χειρῶν ἐκτετα-
μένων διάστημα, Ὀδυσ. ι, καὶ κ, Ξενοφ. Ἀπομ. 2, 3, 19,
Ἀρατ. 68, καὶ 196. Κατὰ τὸν Ἡρόδ. περιέχει ὁ πόδας, ἢ πήχεις 4·

εἰς καταμέτρησιν τῶν ἀγρῶν περιέχει 0 $\frac{1}{4}$ σπιθαμὰς βασιλικὰς [ἀττ.
ὀργυια, ὀργυιά, ἔκ τοῦ Ὀρέγω, Ὀρέγω, ὡς ἔκ τοῦ ἄγω ἀγυιά.]

Ο'ργυιαῖος, αἶα, αἶον, μίαν ὀργυιάν μακρὸς, ἢ μέγας.

Ο'ργυιόεις, εἶσα, ἐν, ταυτ. πρ. Νίκανδρ. Θηρ. 216.

Ο'ργυιόω, ὦ (ὀργυιά), ἐκτείνω τὰς χεῖρας, μετὰ ἐκτεταμένας χεῖ-
ρας δένω, Λυκόφρ. 10-7.

Ο'ρδέω, ἀχρηστ. ὅθεν τὸ Λατ. ordior, ἐργάζομαι, ἀργάζω· ὅθεν

Ο'ρδήμα, ἡ, ἡ τολύπη τῶν ἐρίων, Ἡσύχ. Τὸ Λατ. ordo κυρίως
σημαίνει ὕψος, ὕψος.

Ο'ρδινάιος, αἶα, αἶον, Ἐπίρ'. - αἶας, ταυτ. κατὰ σειράν βαλμένος,
Ἐτ. Μ. Καθὼς ἔργω καὶ ἔρδω ταυτὸν, οὕτω Παρακ. ἔοργα, ἔορδα, ὀρ-
γέω, ὀργάω, ὀργαίνω, ὀρδάω, ἐνεργῶ, πράττω.

Ο'ρεᾶνας, εἰς Πλούτ. Πυθ. Χρ. ζ. 24, ὠνόμαζεν ἡ Πυθία τοὺς ἄν-
δρας· Ἡσύχ. ὀρεῖνες, ἄνδρες· Ὀνομ. ὀρεᾶν, ὡς νεᾶν, μεγιστάν,
ἀντὶ ὀρεῶν, ὀρεῖων, ὀρίων (ὡς ὀργεῶν, ἀντὶ ὀργίων)· Πρβ. παι-
ᾶν, καὶ παιῶν, Ποσειδᾶν καὶ Ποσειδῶν κτλ.

Ο'ρεᾶς, ὁ, ὀρεῖνος, βουνήσιος, Νομ. τὸ πρωτότυπον τοῦ βορέας,
βορρᾶς μετὰ αἰολ. πνεῦμα.

Ο'ρέγδην, Ἐπίρ'. ἔκ τοῦ ὀρέγομαι, μετὰ ἐκτεταμένας χεῖρας, μετὰ ἐ-
πιθυμίαν, ζεληματικῶς.

Ο'ρεγμα, τὸ (ὀρέγω), τὸ ἐκτείνειν τὴν χεῖρα (χειρὸς), τὸν πόδα
(ποδός), βῆμα, Εὐρ. Ἑλ. 553. 2) μέτρον τι, ἠνωμένον μετὰ τὸ
σχοῖνος καὶ ποῦς· ὀρεγματος τὸ μέγεθος, τὸ μέγεθος τοῦ βήματος.
3) τὸ δίδειν· παρηγῶν, τὰς παρειάς, Εὐρ. Φοῖν. 316.

Ο'ρέγνυμι, ἔκ τοῦ ὀρέγω, συγκατῆ. ἔκ τοῦ ὀρεγᾶν, ταυτ.

Ο'ρέγω, μ. ξω, ἐκτείνω, ἐξαπλῶναι πόδα, ἢ χεῖρα· τὸ δεύτε-
ρον, καὶ παρέχω, δίδω, Ἀνάλ. 2) Μέσ. ὀρέγομαι, ἐκτείνω τὴν
χεῖρα νὰ λάβω τι· Μεταφ. ἐπιθυμῶ, μετὰ γεν. 3) ὀρέγομαι,
λαμβάνω διὰ τὸν ἑμαυτὸν μου, πιάνω, σίτον τ' ὀρεῖται, Εὐρ. Ὀ-
ρέστ. 305. φόνιον αἰώρημα (ἀντὶ αἰώρα, ἀγρόνη) διὰ δέρης ὀρέ-
ξομαι, Ἑλ. 350. θέλω βάλλειν εἰς τὸν λαιμόν μου τὴν φονικὴν ἀγ-
ρόνην. 4) ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἐκτείνω τοὺς πόδας καὶ περιπατῶ· ὠ-
ρεῖατ' ἰών, καὶ ποσσὶν ὀρωρέχαται, ἐπὶ τρεξίματος τῶν ἵππων,
Ὀμ. 5) ὀρεῖσθαι ἔγχει, βάλλω μετὰ ἐκτεταμένην λόγχην· ὅθεν
καὶ πληγόνω, μετὰ αἰτ. ὀρεῖσθαι χρόα, Ἰλ. ψ, 805. 6) ταυτ.
ὀρεχθεῖν, ἀριθ. 3. θυμός ὠρέετο γηθοσύνητι, ἐπὶ κτυπήματος
τῆς καρδίας, Ἀπολλών. 2, 878.

Ο'ρεῖαρχή, ὁ (ὀρεῖος, ἀρχω), ἀρχων τῶν ὀρέων, Ῥιαν. ἐ-
πίγρ. 8.

Ο'ρεῖας, ἄθος, ἡ, ταυτὸς. ὀρεῖα, ἡ· νύμφη, ἡ τῶν ὀρέων·
πέτρα, βράχος τῶν ὀρέων, Ἀνάλ. 2, σ. 13.

Ο'ρεῖαυλος, ὁ, ἡ, κάτοικος τῶν ὀρέων, Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 75.

Ο'ρεῖβας, ἄθος, ὁ, ἡ, περιπατῶν εἰς τὰ ὄρη· πρόβατον κτλ.

Ο'ρεῖβασίς, ἡ (βάσις, ὄρος), τὸ περιπατεῖν, τρέχειν εἰς τὰ ὄ-
ρη, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 3, 2. 2) τὰ ὀρεῖβάσια, ἐορτὴ, ὅποτε ἐ-
τρεχαν εἰς τὰ ὄρη, Στράβ. 12, σ. 845.

Ο'ρεῖβατέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφ.

Ο'ρεῖβατής, οὗ, ὁ, καὶ Ὀρεῖβάτης, ὁ, περιπατῶν, περιπλα-
νῶμενος εἰς τὰ ὄρη.

Ο'ρεῖβατικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν Ὀρεῖβάτην.

Ο'ρεῖβρεμέτης, οὗ, ὁ (βρέμω), βροντῶν, κτυπῶν εἰς τὰ ὄρη,
Ποιητ.

Ο'ρεῖγανον, τὸ. Ὀρεῖγανος, ἡ, ταυτ. ὀρίγανον.

Ο'ρεῖγενής, ἑός, ὁ, ἡ (γένος), καταγόμενος ἀπὸ τὰ ὄρη, γεν-
νήμενος εἰς τὰ ὄρη.

Ο'ρεῖγύναιξ, αἶκος, ὁ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ Ὀρεῖγύναιξ.

Ο'ρεῖδρόμος, ὁ, ἡ, τρέχων εἰς τὰ ὄρη. - ὁρομία, ἡ, τὸ οὐς.

Ο'ρεῖδρᾶλής, ὁ, ἡ, Λυκόφρ. 1425, θάλλων, ἀνδρῶν εἰς τὰ ὄρη.

Ο'ρεῖκος, ἡ, ὄν (ὀρεῖς), ἰδιος ἡμίονων, ἀνήκων εἰς ἡμίονον· ζευγος,
ἅμαξα ζευγμένη μετὰ ἡμίονους.

Ο'ρεῖκτιτος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ὀρεῖκτιστος, κτυπόμενος ἐπάνω εἰς τὰ
ὄρη, ὡς λυρόκτιτος, ἀντὶ λυρόκτιστος.

Ο'ρεῖλεχής, ὁ, ἡ (λέχος), εἰς τὰ ὄρη κοιτάμενος, κατοικῶν,
Ἐμπεδοκλ. παρ' Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 7.

Ο'ρεῖμαλίδες, αἶ. Ζ. ὀριμαλίδες.

Ο'ρεῖμανής, ταυτ. Ὀρειομανής.

Ο'ρεῖμαργος, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ἀρί, ἢ ἐρίμαργος, Ἀμφ.

Ο'ρεῖμελής, ὁ, ἡ· θῆρες, ἴτως ὀρεῖλεχής, Ἐμπεδ. Λεῖψ.

Ο'ρεῖνόμος, ὁ, ἡ (νέμω), βόσκων, κατοικῶν, διατρίβων εἰς τὰ
ὄρη. - νομῶ, ὦ, τὸ ῥῆμα.

Ορεινός, ἡ, ὄν (ὄρος), εἰς τὸ ὄρος, ἀνήκων εἰς τὸ ὄρος. 2) ἔχων ὄρη, βουνώδης. 3) κάτοικος ὀρέων. 4) καθ. χωρικός, χωριάτης.

Ορειοβάτης, ταυτ. ὀρειβάτης, Χρηστ. Σιβυλλ. 5, σ. 549.

Ορειοίκος, ὁ, ἡ, κάτοικος τῶν ὀρέων.

Ορειομάνης, ὁ, ἡ (μαίνομαι), ἀγαπῶν τὰ ὄρη ἕως μανίας, Τρυφιδ. 370.

Ορειονόμος, ταυτ. ὀρεινόμος.

Ορειός, Ἰων. Οὔρειος, α, ὄν, καὶ ὁ, ἡ, ταυτὸς. ὀρεινός : ποίμνιον.

Ορειοπελαργός, ὁ, ὀρεινός πελαργός, εἶδος γυπός, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 32.

Ορειοπτελέα, ἡ, πτελέα ὀρεινή.

Ορειοχαρής, ἑός, ὁ, ἡ (χαρά), χαίρων εἰς τὰ ὄρη, ἀγαπῶν τὰ ὄρη.

Ορείπλαγκτος, κ. -πλανής, ἑός, ὁ, ἡ (πλάνη), περιπλανώμενος εἰς τὰ ὄρη, ποιητ.

Ορειπολέω, ταυτ. ὀρεοπολέω.

Ορεῖται, μέλ. τοῦ ὄρω.

Ορεΐτης, ου, ὁ, καὶ Ὀρεΐτωρ, ὁ, κάτοικος τοῦ ὄρους, Ἔτυμ. Μ. καὶ Ἠσύχ. 2) εἶδος λίθου, ταυτὸς. ὀφίτης καὶ σιδηρίτης, Ὀρφ. λίθ.

Ορειτίνη, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. Πρβ. δίκτυνα· τρόπον τινα βουνήτια. Ζ. ἡμερίδης.

Ορειτρεφής, ἑός, ὁ, ἡ, ἡ Ὀρειτρεφός, ὁ, ἡ, θρεμμένος, αὐξημένος εἰς τὰ ὄρη.

Ορειτυπία, -ία, ἡ. Ζ. τὸ ἔψ.

Ορειτύπος, ὁ, ἡ, κ. Ὀρεοτύπος, Ὀροτύπος, κ. Ὀροτύπος (ὡς χαμαιτύπη, κ. χοροτύπος), (ὄρος, τύπτω), ὅς τις ἐργάζεται εἰς τὰ ὄρη, κόπτει πέτρας, ξύλα κτλ. Ἀνάλ. 2, σ. 5, ἀριθ. 7. Ὀρειτυπία, ἡ, ἡ τοιαύτη ἐργασία : ὀρειότυποι γίγαντες, οἱ τινες ἔρριπταν ἀποκεκομμένας ἀπὸ τὰ ὄρη πέτρας.

Ορεΐτωρ, ὄρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὀρείτης.

Ορειφοΐτης, ου, ὁ, κ. Ὀρειφοΐτος (ὄρος, φοιτάω), διαβαίνων, περιπατῶν ὄρη. καὶ ὀρεφοΐτης, κ. ὀροφοΐτης. -φοιτάω, κ. -φοιτῶ, τὸ ῥήμα, Ἠσύχ. Φώτιος. Σουΐδ.

Ορείχαλκος, ὁ, πρῶτον ὁ φυσικὸς βροῦντος λεγόμενος· ἔπειτα ὁ τεχνικῶς κατασκευαζόμενος, Ἠσύχ. Ἀσπ. Ὀμ. Τμν. 5, 9. Καλλιμ. 2) Ἐπίθ. ἀντὶ ὀρειχάλκινος.

Ορειώτης, ου, ὁ, ταυτ. ὀρειός, ὀρείτης.

Ορεκτέω, ὦ, Σουΐδ. καὶ Ὀρεκτιάω, Φώτ. Νικήτ. Χρον. 18, 3. (ὀρεκτός), ταυτ. ὀρέγομαι.

Ορέκτης, ὁ. Ζ. ὀρεκτός.

Ορεκτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίθ. -κώς, ἀνήκων εἰς τὴν ὀρεξιν, μέτον ἐπιτυχικὸν τῆς ὀρέξεως· τὸ ὄρ. ταυτ. ὀρεξίς.

Ορεκτός, ἡ, ὄν (ὀρέγω), ἐκτεταμένος : μελή, Ὀμ. ταυτ. δόρυ ὀρεκτόν, Στράβ. 10, σ. 55. : δόρυ, μέ τὸ ὁποῖον ἠδύναντο νά κτυπῶσι τὸν ἐχθρὸν ἐγγύθεν· παλτοῦ δὲ δόρυ, τὸ βαλλόμενον μακρόθεν. Ὀρεκτής, ου, ὅς τις μεταχειρίζεται τὸ ὀρεκτόν δόρυ, Πρβ. Ὀριγνάσμαι. 2) ἐπιθυμητός· τὸ ὄρ. ἡ ὀρεξίς, ἐπιθυμία.

Ορεμπότας ὠνόμαζεν ἡ Πυθία τοὺς ποταμούς, ὡς πίνοντας καὶ πληρουμένους ἀπὸ τὰ ὄρη, Πλούτ. Πυθ. Χρ.

Ορεξίς, ἡ (ὀρέγομαι), ἔφεσις, ἐπιθυμία.

Ορεοξεύκτης, ὁ (ὀρεύς, ζεύγνυμι), ζεύγων μουλάρια.

Ορεοκομέω, ὦ, ῥήμα. κ.

Ορεοκομία, ἡ, αὐτ. τοῦ

Ορεοκόμος, κ. Ὀρεώκομος, ὁ, ἡ (ὀρεύς, κομέω), ἡμιονηλάτης· ὑπηρέτης μουλαρίου· περὶ τοῦ δευτέρου τύπου Ζ. Διώνυσος.

Ορέομαι, ἀντὶ ὄρομαι. Ζ. ὄρω, κ. ὀρέω.

Ορεοπόλος, ὁ, ἡ (πέλω, ὄρος), κάτοικος τῶν ὀρέων. -πολέω, τὸ ῥήμα, Λουκιαν.

Ορεοσέλιον, τὸ, σέλιον φερόμενον εἰς τὰ ὄρη, Διοσκ. 3, 7. athamania oreoselinum, Λινναίου.

Ορεοτύπος, ὁ, ταυτ. ὀρειτύπος.

Ορεοφύλαξ, ἄκος, ὁ, φύλαξ τῶν βουνῶν, Φίλεξ. Γλωσσ.

Ορέσβιος, ὁ, ἡ, Ὀππιαν. Κυνηγ. 3, 345. συγκαπ. ἐκ τοῦ Ὀρεσίβιος, βίων, ζῶν εἰς τὰ ὄρη.

Ορεσιβάτης, ὁ, ποιητ. Ὀρεσιβάτης, ταυτὸς. ὀρειβάτης, Σοφοκλ.

Ορεσίβιος, ὁ, ἡ, ποιητ. Ὀρεσίβ. ταυτ. Ὀρέσβιος.

Ορεσιγενής, Ὀρεσιγενής, ἑός, ὁ, ἡ, κ. Ὀρεσίγονος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀρειγενής.

Ορεσίδρομος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀρεΐδρομος, Νόνν. 32, 134.

Ορεσίκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη), ταυτ. ὀρεσκῶς, κ. ὀρεΐαυλος.

Ορεσικόιτης, ταυτ. πρ. Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 1091.

Ορεσίνομος, ὁ, ἡ, ταυτ. Ὀρεινόμος.

Ορεσίκοικος, ὁ, ἡ, ταυτ. Ὀρείοικος.

Ορεσίτροφος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀρεΐτροφος.

Ορεσίφοιτος, ταυτ. Ὀρεΐφοιτος, Κορνοῦτ. φύσ. Θ, 34.

Ορεσίχυτος, ὁ, ἡ, ἀπὸ τὰ ὄρη χυνόμενος.

Ορεσκεύω, ζῶ, διατρώμαι εἰς τὰ ὄρη, Νίκανδρ.

Ορέσχιος, ὁ, ἡ, σκιαζόμενος ἀπὸ ὄρη, ἡ ὄρος, ἐπίθ. τοῦ Βάχου, Ἀνάλ. 2, σ. 517. κ. Μ. ἔτυμ. Πρβ. Ὀρίβακχος, κ. δάσκιος.

[Τὸ ὄρος μετῶν ἀντὶ δάσος, καὶ τὸ δάσος ἀντὶ φύλλων, κατὰ τὴν ποιητικὴν γλῶσσαν.]

Ορέσχοις, κ. Ὀρέσχος, Ἰων. Εὐρ. Κύκλ. 246. κ. Ὀρεσκῶς, ὁ, ἡ, Ὀδυστ. ι, 155. Ἰλ. α, 268. κοιτῶμενος εἰς τὰ ὄρη· [κείω, κέκοια, κοιός, ἀρα ταυτ. ὀρεσκόιτος.]

Ορέσσανυλος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀρεΐαυλος, Ἀνάλ. ὡς ὀρεσιβάτης καὶ ὀρειβ.

Ορεσσιβάτης, ταυτ. Ὀρεσιβάτης.

Ορεσσίβιος, ποιητ. ἀντὶ Ὀρεσίβιος.

Ορεσσίβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω), βόσκων εἰς τὰ ὄρη, ποιητ.

Ορεσσίγονος, ἀντὶ ὀρεσίγονος.

Ορεσσίδρομος, ταυτ. ὀρεΐδρομος, Ὀρφ.

Ορεσσίνομος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀρεινόμος.

Ορεσσιπάτος, ὁ, ἡ, Νόνν. 14, σ. 400, ταυτ. Ὀρειβάτης· ἐκ τοῦ πάτος.

Ορεσσίχυτος, ταυτ. ὀρεσχύτος, Νόνν. 20, 337.

Ορέστερος, α, ὄν, ταυτ. ὀρειός, Ἰλ. χ, 95.

Ορέστης, ου, ὁ, μόνον Κύρ. ὄνομα· ταυτ. ὀρείτης· ὅθεν

Ορεστῆς, ἑός, ὁ, ἡ, κατοικοῦσα τὰ ὄρη, Ἰλ. ζ, 420. 2) ἔπος, ὠδή τις περὶ Ὀρέστου.

Ορέστιον, τὸ, εἶδος λαχάνου· τὸ αὐτὸ καὶ νεκτάριον, Διοσκ. 5, 58.

Ορεσφι, Ὀρεσφιν, Αἰολ. ποιητ. γεν. καὶ δοτ. ἐνικ. κ. πληθυντ. τοῦ Ὀρος, Ὀμ.

Ορεσχάς, ἡ, ταυτ. ὄσχη, κλημα ἀμπέλου γεμάτον σταφυλάς, Ἀρπῶρ. εἰς Ὀσχοφόρος. Καὶ ἀρεσχη, κ. ἀρασχάς, ὡσαύτως αὐροσχάς. Ζ. τὴν σημ. ὄνουρος.

Ορεύς, ἑως, ὁ, ἡμίονος, μουλάρι, Ὀμ. 2) ταυτ. ὀρειός, Λυκόφρ. 1111. [Ἐκ τοῦ ὄρος, ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι ἄξιον νά περιπατῇ τὰ ὄρη, καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς ὀρεσιόικους.]

Ορεύω, ταυτ. ὠρέω, ὠρεύω, ἀγρυπνῶ, φυλάττω.

Ορεχθέω, ὦ, μ. ἤσω, ταυτ. ὀρεκτέω, ἐκ τοῦ ὀρεκτός, ῥηματικὸν τοῦ ὀρέγω (σχημ. κατὰ τὸ ἀχθέω, ὄχθέω), ἐπιθυμῶ, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 275. 2) βράζω, κάμνω δόρυβον, Ἰλ. ν, 8, ταυτ. ῥοχθέω, προσλ. τοῦ ο· ἄλλη λέξις· Ζ. ὄσσομαι. 2) ἐπὶ σφυγμαῖ (κτυπήματι) τῆς καρδίας διὰ σφοδρὰ πάσθη, ὡς ὀρέγομαι, ἀριθ. 6, Ἀριστοφ. Νεφ. 1372. Ὀππ. Ἀλ. 2, 583. Νικ. Ἀλ. 340.

Ορέω, Ἰων. ἀντὶ ὀρόω.

Ορέω, ταυτ. ὀρίω, κ. ὄρω, Ἰλ. ψ.

Ορεωκόμος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ὀρεοκόμος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 493.

Ορεωπολέω, ὦ, ταυτ. ὀρεοκομέω, Σουΐδ.

Ορεωπόλος, ὁ, ἡ, ταυτ. Ὀρεοκόμος, Σουΐδ.

Ορεωπώλης, ὁ, πωλὼν ἡμιόνους, Σουΐδ.

Ορημε, ὄρω. κ. αἰολ. ἀντὶ ὄράω, βλέπω.

Ορητός, ἡ, ὄν, ταυτ. ὀρατός, Μανέθ. 2, 35.

Ορθαγγελέω, ὦ, ἀγγέλλω, κηρύττω τὴν ἀλήθειαν, Φρύνιχ. Βεκκέρ. σ. 53.

Ορθάγης, ὁ, Λυκόφρ. ταυτ. ξένος· ἄλλοι ἀναγ. ὀρθάγης.

Ορθαγόρας, ὁ, Κύρ. ὄνομα πλαττόν, ἡ ἀληθινόν, αἰνιττόμενον τὸ τοῦ ἀνδρός μέλος μετὰ τὴν σημασίαν τοῦ ὀρθός, Ἀριστοφ. Ἐκκλησιαζ. 916. Πρβ. Ὀρθάγης.

Ορθαγορίσκος, ὁ, κ. Ὀρθραγ. καὶ Βορθαγορ. χοιρίδιον, γρουναί, Ἀθήν. σ. 139. -ίτκιος, Ἐπίθ. ἐκ τούτου : κρέα, Ἠσύχ.

Ορθάγωνος, ταυτ. ὀρθόγωνος.

Ορθάδεος, ια, ιον, κ. ὁ, ἡ, (ὀρθάς), ποιητ. ταυτ. ὀρθίος.

Ορθαί ἀντὶ ὠρθαι, ἀπαρέμ. παθ. Παρακ. τοῦ ὄρω, τὸ ὄπ. Ζ.

Ορθάνης, ου, ὁ, δαίμων τις, ὡς ὁ Πρίαπος, ἐκ τοῦ ὀρθῶς ἰ-

σταμένου μέλους του. Πρβ. ὀρθάγης.
 Οῤῥαπτον, τό, μάλλινον πανίον δια σπούγγισμα, προτόφιον.
 Οῤῥεύω, ταυτ. ὀρθόω, Εὐρ. Ὀρ. 405.
 Οῤῥηλός, ἡ, ὄν, ταυτ. ὀρθός ἀριθ. 1, Στράβ. Μέγ. Β. σ. 421, ἐκδ. Κορ. Κατά τὸ Νοσηλός.
 Οῤῥήν, νοητ. ὀδόν, κατ' εὐθείαν, ἴτα.
 Οῤῥία, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Λακεδαιμ. Ξενοφ. Λακεδ. 2, 10.
 Οῤῥια, Ἐπίρ. οὐδ. πληθ. τοῦ ὀρθίου, με ὑψηλὴν φωνήν, μεγαλοφώνως, ἀκουστικῶς, Ἰλ. λ, 11. Καὶ ὀρθιον.
 Οῤῥιάδε, κ. -άδε, Ἐπίρ. ἴτα εἰς, κατ' εὐθείαν : ὀρτιάδε βαίνειν, ἀντί τοῦ ὁποίου τινὲς ἀναγ. ὀρτια ἀναβαίνειν, Ξενοφ. Λακεδ. 2, 3.
 Οῤῥιάζω (ὀρτιάω, ὀρθιος), ὁμιλῶ με ὑψηλὴν, μεγάλην φωνήν, κράζω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 689. 2) σηκώνω ὀρθόν : τὸ ῥόπαλον, δηλ. τὸ αἰδοῖον, Ἀνάκ.
 Οῤῥιάξ, ἀκος, ὁ, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ καταρτίου, Πολυδ. 10, 134. εἰς τὸν Ἡσύχ. ὀρτιάς.
 Οῤῥιάσμα, τό, μεγαλόφωνον λάλημα, μεγάλη, ἀκουστή φωνή, Ἀριστοφ. Ἀχαρ.
 Οῤῥιάω, ὦ, σηκώνομαι ὀρθός. -ίαισι, -ίησι, ἡ, τὸ οὐσιασ. Φίλοξ. Γλωσσ.
 Οῤῥιόκωπος, ὁ, ὀρθίως κωπηλατῶν, Ἡσύχ.
 Οῤῥιον, τό, ταυτ. ὀρτια.
 Οῤῥιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ὀρθός, ἴσος, ἀντίθ. τοῦ πρηνέος. 2) φωνή, ὑψηλή, ἀκουστή φωνή : νόμος, μελωδίατις, κ. μάλιστα αὐλητική· καὶ μελωδία ὀρθιος, ἡ ὁποία ἀποδίδεται εἰς τὸν τροχαῖον, Πλούτ. 10, σ. 680. 3) ὀρδιοὶ λόγοι, ἀντίθ. τοῦ ψάλαγξ. ἐπειδὴ οἱ μὲν ἐχώρου κιονηδόν, ἤγουν εἰς σχῆμα σπηλῶν κατὰ βάθος, ἡ δὲ ἐχώρει κατὰ πλάτος. Ζ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 8, 10.
 Οῤῥοακάνθος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀρθάς, ἴτας ἀκάνθας.
 Οῤῥοβατέω, ὦ, περιπατῶ ἴτα, ὑπάγω τὴν εὐθείαν ὁδόν.
 Οῤῥοβόας, ου, ὁ, εἰς τὸν Ἀθῆν. Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί ὀρθοβόας. Πρβ. μόνον ὀρτιάζω, ὀρθός ἀντί ὀρθιος, κ. ὀρθογόν.
 Οῤῥοβόλος, ὁ, ἡ, κατευθεῖαν, ἴτα ἐρρίμμενος, τοξευμένος, Ἡσύχ.
 Οῤῥοβουλία, ἡ, οὐσια. τοῦ ἐφ. ὀρθή βουλή, Πολέμ. Φυσιογ. 1, 9. σ. 219.
 Οῤῥόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή), ἔχων, ἡ δίδων ὀρθήν, ἀληθινήν βουλήν.
 Οῤῥογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη), ὀρθῶς φρονῶν καὶ κρίνων, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1282. - γνωμονέω, τὸ ῥῆμα, κ. ὀρθογνωμέω, Φίλ. 4, σ. 228. Ζ. διχογνωμέω.
 Οῤῥογόη, Ζ. ὀρθογόη.
 Οῤῥογραφία, ἡ, τό οὐσ. τοῦ ἐφ. 2) Εἰς τὸν Οὐίτρούβ. 1, 2. σχεδίασις ὀρθοῦ οἰκοδομήματος ἐκ τῶν ἐμπροσθεν.
 Οῤῥογραφέω, ὦ, γράφω ὀρθῶς, κανονικῶς.
 Οῤῥογώνιος, ὁ, ἡ, ἡ ὀρθόγωνος, ὁ, ἡ (γωνία, γῶνος), ἔχων ὀρθὴν γωνίαν, Μαθημ. - γωνία, κ. ὀρθαγωνία, ἡ, τὸ οὐσ.
 Οῤῥοδόης, ὁ, ἡ (ὀρθός, δάω), ὅς τις ἐξεύρει, καταλαμβάνει ὀρθῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1030.
 Οῤῥοδέκαιος, ὁ, ἡ, ὀρθός καὶ δίκαιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 992.
 Οῤῥοδέκας, δαρ. ἀντί ὀρθοδέκης, ου, ὁ, ὀρθῶς δικάζων, κρίνων, Πίνδ. Πύθ. 11, 16.
 Οῤῥοδοξαστής, ου, ὁ ἔχων ὀρθήν, ἀληθινήν γνώμην, Κλημ. Ἀλεξ. ὅθεν
 Οῤῥοδοξαστικῶς, Ἐπίρ. με ὀρθὴν γνώμην, κρίσιν.
 Οῤῥοδόξος, ὁ, ἡ (δόξα), ὅς τις ἔχει ὀρθήν, ἀληθινήν γνώμην, στοχασμόν. - δοξέω, τὸ ῥῆμα. - δοξία, ἡ, τὸ οὐσ.
 Οῤῥοδότεις, ἡ, ἡ δίδουσα τὸ ὀρθόν, Ὀρφ.
 Οῤῥοδόρομος, ὁ, ἡ, ὀρθά, κατ' εὐθείαν τρέχων. - μέω, τὸ ῥῆμα.
 Οῤῥόδωρον, τό (δῶρον), τὸ μῆκος τῆς χειρὸς ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἕως τοῦ ἄκρου τοῦ μέσου δακτύλου, Πολυδ. 2, 137. ἡ τοῦ Ἡσυχ. ἐξήγησις Σπιδαμή εἶναι ψευδής.
 Οῤῥοδέριος, ὁ, ἡ (ἐρις), ταυτὸς. ὀρθόρις, Ὀρφ. Ἐμν. 18, 8.
 Οῤῥοέπειε, ἡ (ὀρθός, ἔπος), ἡ ὀρθή καὶ ἀπταιστος γλῶσσα, καὶ ἡ ἐκφρασίς της.
 Οῤῥοεπέω, ὦ, ἐκφράζομαι ὀρθῶς.

(B.)

Οῤῥόθρις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μαλλία ὀρθῶς ἰστάμενα, ἡ κατσαρμένα. 2) ὁ κατσαρώνων τὰ μαλλία, Αἰσχ. Χοηφ. 30.
 Οῤῥοθύρη, ἡ. Ζ. ὀρτοθύρη.
 Οῤῥοκἀθέδρος, ὁ, ἡ, ὀρθῶς, εὐθέως καθήμενος.
 Οῤῥοκἀθευδός, ὁ, ἡ, κοιμώμενος ὀρθός.
 Οῤῥοκαθήμενος, ὁ, ταυτ. Ὀρτοκάθεδρος.
 Οῤῥοκάρηνος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀρθὴν τὴν κεφαλὴν. 2) ἀντί ὀρτοέ-
 θειρος, Χειρόγραφ. Ὀρφ. Ἐμν. 18, 8. Πρβ. ὀρτοκέρως.
 Οῤῥοκέρως, ὠτος, ὁ, ἡ (κέρως), ἔχων ὀρθὰ κέρατα : φρίκη, ἡ ὀρθόνουσα, καὶ ἀναστουτορόνουσα τὰ μαλλία, Πολυδ. 2, 31.
 Οῤῥόκοιλος, -κυλλος, καὶ -κωλος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀρθὰ, ἴσα μέλη, ἀντίθ. τοῦ ἀγκυλός.
 Οῤῥοκόρυδος, ὁ, ἡ, Ἀλκίφ. 3, Ἐπιστ. 58, ὅπου κεῖται ὀρτοκό-
 ρυζος· τὸ μὲν ἐκ τοῦ κόρυδος, τὸ δὲ ἐκ τοῦ κόρυζα, ὡς ὄν. Κύρ. Με φαίνεται, ὡς τὸ Ἀυτολαίς, ὅτι σημαίνει τὸ καθαρόν καὶ ἀλη-
 θινόν, ὡς ὀρτοκόρυζα ἡ ἀληθινὴ μύξα· ἀρα ὀρτοκόρυζος, τοιοῦ-
 τον τι παστρικόν υποκείμενον!
 Οῤῥόκραιρος, α, ὄν (κράιρα), : βοῦς, Ἰθ. 3, 251. με ὀρθὰ
 κέρατα, ἡ με ὑψωμένην κεφαλὴν· Ἰλ. σ, 5. ἐξηγοῦσιν ὀρτο-
 κράιρα, ὀρτοπρυμνος, ναῦς με ὀρθὴν πρύμναν.
 Οῤῥόκρανος, ὁ, ἡ (κράνον), ἔχων ὑψηλὸν κρανίον : τύμβος, ὑ-
 ψηλός τάφος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1204.
 Οῤῥοκρισία, ἡ, ὀρθὴ κρίσις, Κύριλλ. Ἀλεξ. 1. 2. σ. 786.
 Οῤῥολάλος, ὁ, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί ὀρτολάλος. Πρβ.
 ὅμως ὀρτοβόας, ὀρτογόν.
 Οῤῥολεκτέω, ὦ, κ. Ὀρτολογέω, λαλῶ ὀρθῶς κ. ἀπταιστικῶς.
 Οῤῥολογία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ πρ.
 Οῤῥομαντεία, ἡ, ἀληθινὴ μαντεία, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1224.
 Οῤῥόμαντις, εος, ὁ, ἡ, ἀληθινός μάντις, Πίνδ. Νέμ. 1, 90.
 Οῤῥομαρμαρῶσις, ἡ. Ζ. ὀρτοτρωτοί.
 Οῤῥόμφαλος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀρθόν τὸν ὀμφαλόν.
 Οῤῥονόμος, ὁ, ἡ (ὀρθῶς, νέμων), δικαίως μερίζων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 966.
 Οῤῥόνος. Συναιρ. -νους, ὁ, ἡ, ὀρθῶς νοῶν, εὐκόλως κατα-
 λαμβάνων τὸ πρᾶγμα, Κλημ. Παιδ. 3, 11.
 Οῤῥοπαγής, εος, ὁ, ἡ (πηγνύω), ὀρθός ἐμπηγμένος, ὀρθός
 στημένος, ὀρθός ἰστάμενος : κίταρις, Πλούτ. 9, σ. 69. Η.
 Οῤῥόπαγον, τό, Κύρ. ὄν. ἀντί πάγος ὀρθός, Πλούτ. Σύλλ. 17.
 Οῤῥοπαλή, ἡ, τὸ ὀρθός καὶ ἰστάμενος παλαίειν· ἀντίθ. κλινο-
 πάλῃ, Λουκιαν. Λεξιφ. Πλάτ. Νόμ. 7, σ. 336.
 Οῤῥοπερεπαιτητικός, περιπατῶν ὀρθός, Θεοφιλ. Πρωτοσπ. 3, 10.
 Οῤῥοπληγέω, ὦ. Ζ. τὸ ἐφ.
 Οῤῥοπλήξ, γος, ὁ, ἡ (πλήττω), ἵππος, ὅστις σηκώνεται ὀ-
 ρθός εἰς τὰ ὀπισθινὰ ποδάρια, καὶ πλήττει, Ἡσύχ. - ὀρτοπληγῶν,
 Ἀριστοφ. Σουίδ. κ. Φώτ. τὸ ἴσταςθαι εἰς τοὺς ὄνυχας· ἐπὶ ἀν-
 θρώπων, διὰ τὰ φαίνονται μεγάλοι καὶ ὑψηλοί. Ἡ ἀληθινὴ γρα-
 φὴ εἶναι ὀρτοπληγῶν, ἐπὶ γυναικῶν, αἱ τινες με προσθετοὺς φελ-
 λούς ὑπὸ τοὺς πόδας φαίνονται ὑψηλότεραι· ἀρα ἐκ τοῦ Ὀρτο-
 πηξ, ἤγος.
 Οῤῥόπλοος, ὁ, ἡ, ὅς τις ἔχει εὐτυχὴ πλοῦν, θαλασσοπλοῖαν
 - πλοέω, ὦ, κάμνω εὐτυχὴ πλοῦν· καὶ Τροπ. εὐτυχῶ· κ. Μέστ.
 ὀρτοπλοουμένας ἀρετάς, Στοβ. λόγ. 249.
 Οῤῥόπνοος, ὁ, ἡ, ὅς τις μόνον καθήμενος ἐμπορεῖ νὰ ἀναπνεύ-
 σῃ· εἶδος δυσπνοίας. - πνοέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. - πνοία, ἡ, τὸ οὐτ.
 - σπνοῖχος, ἡ, ὄν, πᾶσχω εἰς τοῦτο.
 Οῤῥόπολις, εως, ὁ, ἡ (ὀρτοῖον, πόλιν), διοικῶν, διατηρῶν
 τὴν πόλιν.
 Οῤῥοπόρος, ὁ, ἡ, ὀρτοπορευόμενος.
 Οῤῥόπους, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀρθοὺς πόδας, ὀρθὰ περιπατῶν,
 Νίκανδρ. Ἀλ. 419. ἡ ἰστάμενος - : πάγος, ὀρθόν ὄρος, Σοφ. Ἀν-
 τιγ. 985. - ποδέω, ὦ, ὑπάγω με ὀρθοὺς πόδας, ἡ τὴν ὀρθὴν ὁ-
 δόν, Ν. Δ.
 Οῤῥοπραγέω, ὦ, πράττω ὀρθά, δίκαια, Ἀριστοτ. Εὐδήμ. 3, 2.
 Οῤῥοπρίων, ονος, ὁ, εἶδος πρίονος, ἄλλως χοινικός, Γαλην.
 Γλωσσ.
 Οῤῥοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀρθόν πρόσωπον, βλέπων ὀρθά.
 Οῤῥόπρυμνος, ὁ, ἡ (πρύμνα), ἔχων ὀρθὴν πρύμναν.
 Οῤῥόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν), ἔχων ὀρθὰ πτερὰ, ἡ πτέρυγας·
 καὶ ἐπὶ οἰκοδομήματος, ἔχοντος ὑψηλὰς τὰς πτέρυγας.

16

Ο'ρθοπυγιάω, ἀντί ὀρθοπληγιάω, Ἡσύχ.
 Ο'ρθοπύγιον, τό, ἀντί ὀρρόπυγιον.
 Ο'ρθόπυγος, ὁ, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. τήν ὁποίαν ὁμοίως δύναται
 τις κα' ἐξηγήσῃ, Τοῦ ὁποίου βλέπει ἄνω ὁ πρωκτός.
 Ο'ρθορρήμοσυνη, ἡ (ῥῆμα), ὀρθός λόγος, ἀκριβής χρήσις τῶν
 λέξεων, ἀντί ὀρθοέπεια, Θεμίστ. 4, σ. 113.
 Ο'ρθός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ'. - ὥς (ὄρω, ὠρθαι, ὀρθαι), ὀρθός, ἴσος,
 ἰστάμενος· χωρίον ὀρθόν, Θουκυδ. 5, 42. ἀντίθ. καθαιρεθέν. Με-
 ταφ. ἔξυπνος, ζωηρός, πλήρης ἐλπίδων, Ἰσοκρ. Ἀρχ. σ. 188. προσ-
 εκτικός· τῆς πόλεως ὀρθῆς γενομένης, ὁ αὐτ. 2) δίκαιος, ἀγαθός,
 χρηττός. 3) ἰλαρός, σταθερός. 4) ἀληθινός - ὀρθήν, νοητ. ὁ-
 δόν, ἴσα, κατ' εὐθείαν.
 Ο'ρθοστᾶδην, Ἐπίρ'. μέ ὀρθόν σχῆμα ἰστάμενος, Αἰσχύλ.
 Προμ. 32.
 Ο'ρθοσταδία, ὁ, κ. Ὀρθοστάδιος, ὁ : χιτῶν, ἐπάνω τοῦ ὀ-
 παίου δὲν ἐδέετο ζώνη, ἀλλ' ἰστατά ὀρθός, ἴσος, Πολυδ. 7, 48.
 τό ὀρθοστάδιον, ὁ μακρὺς χιτῶν τῶν κισαριστῶν, Δ. Κασ. 63, 17.
 Ζ. στάδιος, κ. στατός.
 Ο'ρθοσταδόν, Ἐπίρ'. ταυτ. ὀρθοστάδην, Ἀπολλών. Ρόδ. 4, 1425.
 Ο'ρθοστᾶς, ᾶδος, ἡ· Ζ. ὀρθοστάτης, ἀριθ. 2.
 Ο'ρθόστασις, ἡ, ὀρθή στάσις.
 Ο'ρθοστατέω, ᾶ, ἵσταμαι ὀρθός, Ἰσοκρ. ἐκ τοῦ
 Ο'ρθοστᾶτης, ὁ, ὁ ἰστάμενος ὀρθός. 2) εἶδος βέλους, κ. στή-
 λης, Εὐρ. Ἰων. 1134. : κλίμακες, αἱ ὀρθαί ἰστάμεναι σκάλαι,
 Εὐρ. Ἰκετ. 497. 3) πλακούντιον θυόμενον εἰς νεκρούς : ἐμπύρους
 ὀρθοστάτας, Εὐρ. Ἑλ. 554. ὅπου ἀνάγ. ἄλλοι ὀρθοστάδας.
 Ο'ρθόστρωτοι, οἱ : τοῖχοι, ὀρθοί τοῖχοι κτισμένοι μετ' ἰσομετρίαν,
 Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 65. ὡς ὀρθομετρίως, ἡ, τό ἀλειμμα τῶν
 τοίχων μετ' ἰσομετρίαν ἀσβεστήν· Κωδινός.
 Ο'ρθοσύνη, ἡ, κ. Ὀρθότης, ἡ, ἰσότης, ἴση στάσις, ἴση φο-
 ρά· καὶ καθαρὰ καρδία, εὐκρίνεια.
 Ο'ρθοτενής, ὁ, ἡ (τείνω), ἴσα τενωμένος· ἴσος, Ὀππιαν. Κυ-
 νηγ. 1, 408.
 Ο'ρθοτίτθις, κ. - τιτθός, ὁ, ἡ, ἔχων ὀρθοὺς μαζοὺς, ὡς ὁμ-
 φάκια μῆλα· ἀρα νεάνις, Νικ. Χρον. σ. 178.
 Ο'ρθότομος, ὁ, ἡ, ὀρθά, ἴσα κομμένος. - τόμος, ὁ, ἡ, ὀρ-
 θῶς τέμνων. - τομέω, τό ῥῆμα. - τομῆ, ἡ, τό οὐστ. 2) ταυτ.
 ὀρθοδόξια, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 4, 3.
 Ο'ρθότονος, ὁ, ἡ, μετ' ὀρθόν τόνον, ἀντίθ. τοῦ ἐγγλιστικοῦ· π. χ.
 ἡκουσάσμου, ἐγγλιτ. ἐμου ἡκουσας, ὀρθότονον. - τόνέω, ὦ, τό
 ῥῆμα. - τόνησις, ἡ, τό οὐστ.
 Ο'ρθοτριχιάω, ὦ, κ. - χέω, ἔχω τὰς τρίχας ἰσταμένας ὀρθαίς
 - τριχίαι, ἡ, αἱ οὕτως ἰστάμεναι τρίχες.
 Ο'ρθόφρων, φρος, ὁ, ἡ (φρῆν, ὀρθός), ὁ ἔχων ὀρθήν καὶ ἀνα-
 τεταμένην τήν προσοχήν, ἡ τήν ἐλπίδα τῆς ψυχῆς, Ἡσύχ. καὶ
 Φώτ. ἐκ Σοφοκλ.
 Ο'ρθοφυής, εὐός, ὁ, ἡ (φυή), ὀρθά φυόμενος, αὐξανών, καὶ ὁ
 ὀρθός τὸ ἀνάστημα. - φυέω, ὦ, κ. - φυέομαι, τό ῥῆμα. - φυῖα,
 ἡ, οὐστ. Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 9.
 Ο'ρθοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη), μετ' ὀρθήν, καὶ ἀνασουτορωμένην
 κόμην, ἡ χαίτην.
 Ο'ρθόω, ὦ, ὀρθώνω, ἰσάζω· Μεταφ. διορθώνω, βελτιώνω. 2) ὑ-
 φώνω, στήνω ὑψηλὰ· Μεταφ. διοικῶ, κυβερνῶ, φέρω εἰς εὐτυ-
 χές τέλος, τελειώνω, ὡς τὸ κατορθόω, Πλούτ. ὀρθοῖς τὸν πατέ-
 ρα, Πλάτ. Λάχ. σ. 165. ἡγουν φυλάττετε τὴν τιμὴν τοῦ πα-
 τρός σου.
 Ο'ρθραγορίσκος, Ζ. ὀρθαγορίσκος.
 Ο'ρθρεύω, - θρεύομαι, σιχόνομαι τὸ πρῶτ', κάμνω τὸ πρῶτ', ὑπ-
 άγω, ἡ κείτομαι τὸ πρῶτ', Θεόκρ. 20, 58. Πρβ. ἡμερεύω, νυ-
 κτερεύω.
 Ο'ρθρία, ἡ, νοητ. ὦρα, ταυτ. ὀρθρος, Σουίδ.
 Ο'ρθρίδιος, ἰα, ἰον, ταυτ. ὀρθριος.
 Ο'ρθρίζω, ταυτ. ὀρθρεύω, Ο'·
 Ο'ρθρινός, ἡ, νόν, ὅ, τι γίνεται τὸ πρῶτ'· τὸ Ὀρθ. ταυτόσ. ὁ
 ὀρθρος.
 Ο'ρθριοκόκκυξ, υγος, ὁ, : ἀλεκτρυών, ἀντί ὀρθριος κοκκύων,
 ταυτ. ὀρθροβάας, Εὐστάθ. ἐκ Διφίλου.
 Ο'ρθριος, ἰα, ἰον, ταυτ. ὀρθρινός. Συγκρ. ὀρθριαίτερος· ὑπερθ.
 ὀρθριαίτατος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 160.
 Ο'ρθριεοφίτης, ου, ὁ (φοιτάω), τὸ πρῶτ' ἐρχόμενος, ἡ ὑπά-

γων, Φώτ.
 Ο'ρθροβάας, ου, ὁ, ὁ κράζων τὸ πρῶτ', Ἐπίθ. τοῦ ἀλεκτρυόνος,
 Ἀθήν. 3, σ. 98. Πρβ. ἡριτάλιγξ.
 Ο'ρθρογόη, ἡ, ἡ γόζουσα, θρηνοῦσα τὸ πρῶτ', Ἡσιόδ. ἐρ. 568.
 ἄλλοι ἀνάγ. ὀρθροβόη, τὸ αὐτὸ, ἡ χελιδὼν· ὀρθροβάλοι χελι-
 δόνες, αἱ αὐταί, ἄλλοι δὲ ἀνέγ. ὀρθροβάλοι, καὶ ὀρθρογόη, δηλ.
 ἡ μεγάλως βοῶσα.
 Ο'ρθρολάος, ὁ, ἡ. Ζ. τὸ πρ.
 Ο'ρθρος, ὁ, ἡ πρωία, ἡ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· ἐκ τοῦ
 ὄρω, ὅτι αἵρεται ὁ ἥλιος, κ. ἐγείρονται οἱ ἄνθρωποι κ. τὰ κτήνη.
 Ο'ρθρώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα), ἔχων ὀρθόν, κατάλληλον, προσ-
 φυές ὄνομα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 708.
 Ο'ρθωσίς, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ἀντί ὀρθωσις.
 Ο'ρθωσίς, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. τοῦ Διός· τὸ λατ. stator, Διονύσιος. Ἀλ.
 Ο'ρθωσίς, ἡ (ὀρθώω), στάσις, ἀνάστασις εἰς ὀρθήν θέσιν· διεν-
 συντις, διοικήσις, ὁδηγία : λόγων τε καὶ ἔργων, τὸ ὀρθῶς λέγειν
 καὶ πράττειν, Πλούτ. Δεισιδ. §. 4.
 Ο'ρθωτήρ, ἡρος, ὁ, ἰσαττής, ἀνορθωτής, διοικητής, κυβερνή-
 τής, τελειωτής, Πίνδ. Πύθ. 1, 109.
 Ο'ρι - εἰς τὰ ἐκ τοῦ ὀρος σύνθετα· Ἀμφιβάλλεται ἀδίκως κ. διορ-
 θώνεται εἰς ὀρει, ἡ ὄρο. Περιέχει ὅμως ἡ διὰ τοῦ ἰ γραφῆς αὐτῇ
 τὸ μακρόν ἰ ἀντί εἰ, π. χ. Ὀρίγανον ἀντί Ὀρείγανον, καὶ τὸ
 βραχὺ ἰ ἀντί ο, ὡς εἰς τὰ ἀδίστακτα Ὀρίβακχος, Ὀρίμηλα,
 Οὐριβάτης, Οὐρίβεπτος. Ἡ ἀμφιβολία εἰς γλῶσσαν, πρᾶγμα δι'
 ὅλου ἐμπειρίαν, εἶναι ἀληθὴς ἀνοησία.
 Ο'ριαίος, ὁ (ὄριον), ὁ κάμνων σύνορα, ἀνήκων εἰς τοῦτο : λί-
 θος, ὁ διορίζων τὰ σύνορα.
 Ο'ρία, ὁ : ἄνεμος, πνέων ἀπὸ τῶν ὀρῶν. Πρβ. Ὀρέας.
 Ο'ρίβακχος, ὁ, δηλ. ὀρειος Βάκχος, διὰ τὰ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐ-
 ορταζόμενα βακχικὰ ὄργια, Ὀππιαν. Κυν. 1, 24. Ζ. ὀρέσκιος.
 Ο'ριβάτης, ὁ, ἀντί ὀρειβάτης. Ζ. ὄρι.
 Ο'ριβρεμέτης, ου, ὁ, ταυτ. ὀρειβρεμέτης.
 Ο'ριγανίζω, ὁμοιάζω τὸ ὀρίγανον.
 Ο'ρίγανον, τό - γανος, ὁ, κ. ἡ, καὶ Κ. ὀρίγανον : ὀρίγανον
 βλέπει, φαίνεται μετ' ὀρίγανον ἄγριον, ὡς νὰ ἔφαγεν ὀρίγανον -
 γανίτης, ὁ : οἶνος, κατασκευασμένος μετ' ὀρίγανον. - γανόεις, ἐσ-
 σα, εν, γεμάτος ὀρίγανον, ἡ ἐξ ὀρίγανου.
 Ο'ριγνάομαι, ᾶμαι, κ. Ὀρίγναμαι, ἐκ τοῦ ὀρίγνημι, ταυτ. ὀ-
 ρέγομαι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 190. ἐκ τοῦ ὀρέγω - ρίγω, ὀρίγανω,
 συγκοπ. - ρίγνω (ὡς ἴκω, ἰκάνω, ἰκνώ, ἰκνάω, ἐκ κτλ.), καὶ ὀ-
 ριχάομαι ἀντί γλίχομαι, καὶ ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, μετὰ αἰτ. Διο-
 νύσιος. Ἀρχ. 2, 61. Ζ. κ. ἀρχομαι.
 Ο'ριδρόμος, κ. Ὀριδρομία, ἡ, ταυτ. ὀρειδρόμος κτλ.
 Ο'ρίζω, μ. ἴτω (ὄρος), χωρίζω, διορίζω τὰ σύνορα· Καθ. προσ-
 διορίζω, ἀποφατίζω, προστάζω, περιορίζω, ἐξηγῶ τι δι' ὀρισμοῦ,
 Διαλεκτ. 2) Μέσ. ὀρίζομαι, κάμνω στερεὰν ἀπόφασιν μετ' ἡν γινώ-
 μην μου· χωρίζω, διακρίνω μετ' ὀρίγανον. ἡμᾶς πέλαγος ὀρίξη τῆς
 Ὀδυσσεὺς νεώς. Εἰς Εὐρ. Μηδ. 436, ὀρίστατα πέτρας, ἀντί πε-
 ράστατα, διελαθούσα : ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, ἀντί
 ἐξαρμείβοντες, Αἰσχ. ὡς διορίζω, καὶ ἐξορίζω· Κ. ὀρίζω, ἀντί
 ἐξουσίαζω, καὶ προστάζω.
 Ο'ρίζων, οντος, ὁ, νοητ. ἄηρ, ἡ κύκλος, ὁ ὀρίζων, ὅς τις δι-
 δει, βάλλει ὄρια εἰς τὴν ὄψιν μας, Γεωγρ. Ἀστρον.
 Ο'ρικάνη, ἡ, ἀντί ὀρῶν· Ἡσύχ.
 Ο'ρικός, ἡ, ὄν (ὄρος), Ἐπίρ'. - κως, ὁ βάλλων ὄρια, διορίζων.
 Ο'ρικός, ταυτ. ὀρεικός.
 Ο'ρικτίτης, ου, ὁ (κτίζω), κάτοικος τῶν ὀρέων : σῦς, Πίνδ.
 Ο'ρικύπτω, ἀντί ὀρκύπτω.
 Ο'ριμαλίδες, αἱ, κ. Ὀρομαλίδες, εἶδος ἀγρίων μῆλων, Θεόκρ.
 5, 94.
 Ο'ρίνθα, ἡ, ταυτ. Ὀρυζα, Φρύνη. Βεκκερ. σ. 54. ὅθεν
 Ο'ρίνθης, ου, ὁ, νεητ. ἄρτος, κατασκευασμένος ἀπὸ αἰθιοπικὸν
 τινὰ καρπὸν, ἡ ὀρυζαν, Ἀθήν. 3, σ. 428. ἐκ Σοφοκλ. Πολυδ.
 6, 73.
 Ο'ρίνω, (ὄρω, ὀρέω), διεγείρω, κινῶ, ἐρεθίζω· Μέσ. διεγείρο-
 μαι, κινούμαι, βιάζομαι, σπεύδω. [Αἰολ. ὀρίνω.]
 Ο'ριόδεκτης, ὁ, ταυτόσ. ὀριστής, Ἐτυμ. Μ. Ἀνέκδ. Βεκκ.
 σ. 287.
 Ο'ριοθετέω, ὦ, θέτω ὄρια, Ο'. Πρβ. ὀροθετέω.
 Ο'ριοκράτωρ, ορος, ὁ, ὁ κυριεύων τὰ σύνορα, Παῦλ. Ἀλεξ.

ἀποτελεσθ. Ὀρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὄρος, ὁ, σύνορον, τέλος. Ὀρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὄρος, μικρὸν ὄρος, βουνάκι. Ὀρίος, ὁ, ἡ (ὄρος), ἀνήκων εἰς τὰ σύνορα. Ὀριπεδίον, τὸ, ταυτ. ὀροπεδίον, ἐπιφάνεια τοῦ ὄρους. Πρβ. ἀλίπεδον, κ. ἀλόπεδον. Ὀρίπλαγκτος, κ. Ὀριπλάνης. Ζ. ὀρείπλαγκτος κτ. Ὀρισμα, τὸ (ὀρίζω). 1) ὁ συνορευμός, τὰ σύνορα, τὰ συνορευτικά τείχη κτλ., Εὐρ. Ἐκάβ. 2) Μεταφ. προσδιωρισμένη γνώμη, ἡδῆ, ἔδη, νόμος. Ὀρισμός, ὁ, συνορευμός, προσδιορισμός· ὀρισμός Διαλεκ. (definition)· καὶ στοίχημα. Κ. ἀντί προσταγή. Ὀριστής, οὗ, ὁ, ταυτ. ὀρίζων, ὁ διορίζων τὰ σύνορα, ὁ κάμνων ὀρισμούς κατὰ Διαλ. ὁ ὀρίζων κύκλος τῆς ἀτμοσφαίρας. Ὀριστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀρίζειν. Ὀριτρεψής, κ. -ίτραφος, ταυτ. ὀριτρεψής κ. ὀρείτρ. Ζ. ὀρι. Ὀριχάομαι, ταυτ. ὀρέγομαι. Ζ. ὄρω. Ὀρχάνη, ἡ, ταυτ. ὄρχανη, ἔρκος, περιφραγμός, χαλινός, δίχτυον, πολιορκία, Αἰσχύλ. Ἐπτ. 348. φυλακή. Ζ. ὄρκος. Ὀρχαπάτης, ὁ (ὄρκος, ἀπατάω), ἐπίορκος, πατητής τοῦ ὄρκου, δι' ἀθετήσεως ὄρκου ἀπατῶν, Ἀνθολ. Ὀρχη, ἡ, Νομ. τὸ Λατ. orca, ἀντί τοῦ ὁποίου τίθεται ὄρχη. Ζ. Θ. 2) ἀντί ὄφει, Ἡσύχ. ἴσως μεταδέρσις ἐκ τοῦ κόρη. Ὀρχίζω, μ. ἴσω, Ξενοφ. κ. Αἰσχίν. ῥήτ. Λακ. ὀρχιδῶ, βάλλω τινὰ εἰς ὄρκον. Ὀρχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ὄρκον, Διογ. Λ. 7, 66. Ὀρχητόμος, Ἰων. ἀντί Ὀρχιότομος. Ὀρχηφόρος, Ἰων. ἀντί Ὀρχιοφ. Ὀρχιον, τὸ, κ. Ὀρχια, τὰ, νοητ. ἱερὸν κ. ἱερά, θυσιά ἡνωμένη με' ὄρκον, γινομένη μάλιστα εἰς συνθήκας εἰρήνης, καὶ συμμαχίας. 2) ὁ ὄρκος αὐτός, ἡ συμμαχία, Ἀπολλων. 2, 435. Ὀρχιος, ὁ, ἡ (ὄρκος), ἀνήκων εἰς τὸν ὄρκον, ἡ εἰς τὸν ὁποῖον τις ὀρκίζεται· ξίφος· ἔσοι ὄρκιοι, οἱ παρατηρούμενοι τὸν ὄρκον, Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 747. 2) ὄρκιος λέγω, δηλ. μεθ' ὄρκου, Σοφοκ. Ἀντιγ. 305.· ὀρκίους δικαστάς, κριτάς ὀρκισμένους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 474. Ὀρχιοτομέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ Ὀρχιοτόμος, ὁ, ἡ, διὰ θυσίας δημοσίως ὀρκιζόμενος· Ἰων. Ὀρχητόμος· κ. ὀρχοτόμος, ἀναμφ. Ὀρχισμός, ὁ (ὀρκίζω), τὸ ὀρκίζεσθαι, κάμνειν ὄρκον. Ὀρχιστής, οὗ, ὁ, ταυτ. ὀρκιστής. Ὀρχος, ὁ, Συνήθ. ὄρκος Κ. ἐκ τοῦ ἔργω, ἔρκω, ὅθεν ἔρκος, ἐρχάνη, ὄρχανη, ὄρκος, κ. ὄρχαδος· ὅθεν ὄρκος, καὶ ὄρχαδος ἀντί τοῦ δεσμός, Ἡσύχ. καὶ ὀρχοῦρος, ὁ, δεσμοφύλαξ, Μελέαγ. ἐπιγρ. 129. Ὁ ὄρκος λοιπὸν (τὸ ὀρκίζεσθαι) κυρίως εἶναι δεσμός, καὶ περιορισμός ἡθικός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐκβῇ ὁ τίμιος. 2) ὁ μάρτυς τοῦ ὄρκου, ὁ δαίμων, εἰς τὸν ὁποῖον ὀρκίζονται· Διὰ τοὺς θεοὺς, τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, Ἰλ. β, 755. ο, 38. ὅθεν Ὀρχος (προσωποποιούμε.), ὁ τιμωρητής τῶν ἐπιόρκων, Ἡτίοδ. Ἔργ. 221. Θέογν. 231, 804. Ἡρόδ. 6, 86. Σοφοκ. Οἰδ. Τ. 1758. 3) Ὀρχος, ὁ, ἀντί ἄδης, Καρύστ. Περγ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 13, 22. Ὀρχοσφάλτης, ὁ, ταυτ. ἐπίορκος. Ὀρχοτόμος, ὁ. Ζ. Ὀρχιοτόμος. Ὀρχοῦρος, Ἰδ. πρ. Ὀρχώ, ὦ, ἀντί ὀρκίζω· Μέσ. ὀρχοῦμαι Γάλλαν, ὑποτάσσομαι μεθ' ὄρκου εἰς τὸν Γάλλαν, καὶ τὸν γνωρίζω Καίσαρα, Πλούτ. Γάλλ. 10. Ὀρχυνός, ὁ, κ. Ὀρχυν, εἶδος μεγάλου ἰχθύος, Ὀππ. Ἀλ. 3, 152. Ὀρχύπτω, ἴσταμαι ἰρδός εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν, καὶ σκύπτω νὰ ἴδω τι εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐκ τοῦ ὀρδός κ. κύπτω. Πρβ. καρναδόκω· ἀλλ' ὡς τὸ χερνίπτω, κατὰ τοῦ κανόνος. Ζ. οὗς κ. εὐ. Ὀρχωμα, τὸ, ὄρκισμα, ὄρκος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 489. Ὀρχωμοσίαι, ἡ, τὸ ὀμνύειν μεθ' ὄρκου, ὁ ὄρκος, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. 7, 20, 21. Ὀρχωμοσίαι, τὰ, νοητ. ἱερά, ἐκ τοῦ -μόσιος, ταυτ. ὄρχια, θυσιά ἡνωμένη με' ὄρκον, εἰς συμμαχίαν. 2) Πλούτ. Θεμ. 26, ἐνικώς, τόπος, ὅπου ἔγεινε συμμαχία· ὅθεν Ὀρχωμοσιάζω, συνηθέστερον, ὀρχωμοτέω, τὸ ὁπ. Ζ. Ὀρχωμοσίσις, ἰά, ἰον, ταυτ. ὄρκισος.

Ὀρχωμοτέω, ὀμνύω, κάμνω ὄρκον, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 46. Ὀρχωμότης, ὁ, ὅστις κάμνει ὄρκον. Ὀρχωμοτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κώς, ἀνήκων εἰς τὸν ὄρκον. Ὀρχώματος, ὁ, ἡ, ὠμομένος· βωμός, εἰς τὸν ὁποῖον κάμνει τις ὄρκον, ὡς ὄρκιος. Ὀρχωτής, ὁ (ὄρχω), ὅστις βάλλει τινὰ εἰς ὄρκον, Ξενοφ. Ἑλλ. Ὀρχωτός, ἡ, ὄν, ὠρκισμένος, Γλωσσ. Ὀρμα, τὸ, ταυτ. ὄρμη, πρέπει νὰ ἀναγ. Σοφοκ. Ἠλέκτ. 1581, ἀντί αἵμα. Ζ. Σχολ. Ὀρμαδίξω, Κ. ἄρμαδιάζω, Σουῖδ. ἐκ τοῦ Ὀρμαδίων, τὸ, ὑποκ. τοῦ Ὀρμαδός, ὁ (ἐκ τοῦ ὄρμος, καὶ ταυτ. ὄρμος), Κ. ἄρμαδία, σειρὰ πραγμάτων συνεχομένων τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, Ξενοφ. Κύρου π. 6, 3, 2. Ὀρμάω, ταυτ. τοῦ αἰτ. ὀρμάομαι, ὑπάγω, Εὐρ. Ἀνδρ. 863. Ὀρμαίνω, ἐκ τοῦ ὀρμαῖω, κ. ταυτ. βάλλω εἰς κίνησιν, διεγείρω, Ὀμ.· φρεσί, κατὰ φρένα, κατὰ θυμὸν, ἀντί βουλεύομαι, στοχάζομαι κατ' ἐμαυτὸν· ὁδὸν, πόλεμον, ἔχω κατὰ νοῦν, στοχάζομαι νὰ κάμω. 2) ἀμεταβ. ἵππος ὀρμαίνει, ὀρμητικῶς κινεῖται, Αἰσχύλ. Ἐπτ. Ὀρμάστειρα, ἡ, ἐκ τοῦ Ὀρμαστήρ, ὁ (ὀρμάω), διεγείρων, διερεδίζων, Ὀρφ. Ὀρμάω, α, μ. ἦτω (ὄρμη), κεῖται ἐπὶ τῆς πρώτης κινήσεως κ. δελήσεως εἰς ἐπιχειρήσιν πράξεως πινος, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς ἀρξεως τοῦ πράττειν· ἱρήξ' ὅς ὀρμήσῃ διώκειν ὄρνεον, Ἰλ. ν, 64, ὡς πρότερον, ὥστε πέτεσθαι, ἐστηκώθη διὰ νὰ πετάξῃ, καὶ Μέσ. μὴ φεύγειν ὀρμήσονται, Ἰλ. 2, 511. 2) Ἐνεργ. Ὀμ. μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὠρμηθεν εἰς πόλεμον, Ἰλ. ζ, 338. καὶ Ἀριστοτ. Πολ. Ε, η, 19, Κορ. 3) Μεταφ. ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ· ἵτορ οἱ ὠρματο, Ὀμ. Πρβ. θυμὸς ὠρορε. Ὀρμενός, εἰς, εἰς, ἐκ, ἔχων μεγάλους βλαστούς, ἐκ τοῦ Ὀρμενος, ὡς μετοχ. ἀντί ὀρόμενος (Ζ. ὄρω), ταυτ. ὀρμῶν· ὅθεν, πάλιν ὀρμενω, Ἰλ. λ, 326. δηλ. πάλιν προβάλλοντες, ὡς παλιννορτος. 2) βλαστός, καυλός· ὅθεν, ἐξορμενίζω, ἐκφύω βλαστὸν, ἐπὶ φυτῶν. Γράφεται κ. ὀρμενος· εὐρίσκεται Πληθ. καὶ ὀρμενα, ὡς ἑτερόκλ. ἐπὶ βλαστῶν φυτῶν. Ὀρμενος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὀμ. Ὀρμέω, ὦ, μ. ἦτω, τὸ κεῖσθαι, ἴστασθαι ἡσύχως εἰς τὸν ὄρμον, λιμένα· οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὀρμῆς τοῖς πολλοῖς, Δημοσθ. σ. 319. νοητ. ἀγκύρας, ἡγουν δὲν ἔχει τὰς αὐτὰς ἐλπίδας με' τοὺς πολλούς. 2) ταυτ. ὀρμίζω. Ὀρμή, ἡ, Δωρ. ὀρμά (ὄρω, ὠρμαι), ἡ πρώτη κίνησις, ὁ πρῶτος ἐρεθισμός, ὅστις γεννᾶται ἐν τῇ ψυχῇ· ὅθεν instinct, ἐπιθυμία, ἀπόφασις· ἡ ἐναρξίς, ἐπιχειρήσις· ὁ ζήλος. Ὀρμηδόν, Ἐπίρ. (ὀρμάω, ὀρμή), με' ὀρμὴν καὶ σφοδρότητα. Ὀρμημα, τὸ (ὀρμάω), κυρίως τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας ἡ ἡ ἐπιθυμία αὐτή. 2) Ἰλ. β, 356, ἐρμηνεύουσι τινὲς Φροντίς, ἄλλοι δὲ, ὁρόμος ἀπὸ Σπάρτης εἰς Τροίαν· ἀλλ' ἡ γεν. Ἑλένας ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἔνεκα. Ὀρμητηρία, ἡ, ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί ὀρμιστηρία, Διόδ. Σικ. 17, 44. Ὀρμητήριον, τὸ (ὀρμάω), μέσον εἰς τὸ διερεδίζειν, ἐκπνίγειν, Ξενοφ. Ἰππικ. 10, 15. Ζ. κ. οὐρός. 2) (ὀρμάομαι), τόπος, ὅθεν τις ἐξέρχεται, ἐξαιρ. ὑπάγει εἰς πόλεμον, κάμνει τὴν προσβολὴν, κ. ὅπου ἐπὶ κινδύνου ἐπιστρέφει καὶ φυλάττεται· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τόπος ὀχυρὸς ἐκ φύσεως, ἡ τέχνης, ἀκρόπολις, χάρακες, ἐκτός, ἡ ἐντός πόλεως. Μεταφ. ἀφορμή, εὐκαιρία πρὸς τι. Ὀρμητιάς, ὁ, ταυτ. ὀρμητικός, Εὐστάθ. Ὀδυσ. σ. 629. Ὀρμητικός, ἡ, ὄν, (ὀρμάω), ἔχων ῥοπὴν, κλίσιν, σφοδρός, ἀκράτητος· ὀρμητικῶς ἔχω πρὸς, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι τι. Ὀρμητός, ἡ, ὄν (ὀρμάω), ὠρμημένος, ἡ ὠρμηθῆναι δυνάμενος. τὸ ὠρμητόν, Μάρκ. Ἀντ. 3, 28, δηλ. τὸ ὠρμημένον μέρος. Ὀρμιά, ἡ, κ. Ὀρμειά, ἡ, τὸ ἐξ ἵππου τριχῶν ἠλεγμένον σχοινίον τοῦ ἀγκιστρίου· Καθ. σχοινίον· [συγγενὲς με' τὸ ὄρμος, ὀρμάδος, κ. ἔρμα, ἐκ τοῦ ὄρω, ο τύπος τοῦ ἔρω, εἶρω]. Ὀρμειάω, ὦ, ταυτ. ὀρμειῶν, Φωτ. Ὀρμειυτής, οὗ, ὁ (ὀρμειύω), ταυτ. ὀρμηβόλος, ἀγκιστρευτής. Ὀρμίζω, μ. σω (ὄρμος), φέρω εἰς τὸν ὄρμον, λιμένα· ὅθεν στερεόνω, στήνω, Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 1094. Μεταφ. ἀσφαλίζω. 2) Μέσ. ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα· Τροπ. εἰς τὸν λιμένα τῆς αἰωνίου ἡτυχίας, Σουῖδ. ἐξ Αἰλιανού - Ὀρμισίς, ἡ ἰδ. οὐσιαστ.

Ορμιήβολος, ὁ, ἡ, ῥίπτων τὴν ὀρμίαν.
 Ορμινον, τὸ, κ. Ὀρμίνος, κ. Ὀρμίνος, κ. Πληθ. φυτόν τι, Διοσκ. 3, 145. Θεόφρ. Ἰστ. φ. 8, 1. -ινώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν ὀρμινον, Πλίν. 37, 10.
 Ορμίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ὄρμος.
 Ορμισμα, τὸ (ὀρμίζω), ταυτ. ὄρμος, Ἡρακλ. Ἀλληγορ. 61.
 Ορμιστηρία, ἡ (ὀρμίζω), σχοινίον, ἡ ἄλυσος, μετὰ τὴν ὁποίαν δένουσι τί, ἡ στήκονουσι, Παλ. Μαθημ. σ. 91.
 Ορμοδοτήρ, ἦρος, ὁ, ὁ δίδων ὄρμους, δηλ. ὁ ἄγων εἰς λιμέναν, Ἀνδρ. 1.
 Ὄρμος, ὁ (εἴρω), σχοινίον, ἄλυσος, δεσμός, ἰδίως λαιμοδέτης εἰς τὸν Ὀμ. στεφάνων ὄρμος, ἀντὶ ὄρμαδος, πλεγμένος στέφανος, Πίνδ. 4, 28. 2) χορός τις, εἰς τὸν ὁποῖον χορεύουσι κατὰ σειρὰν νσανίσκος καὶ κόρη. 3) τόπος, ὅπου ὑπάγει ἐν ὥρᾳ χειμῶνος πλοῖον κ. ἀσφαλίζεται. 4) τοῦ λιμένος, ὅπου στέκει τὸ πλοῖον, καὶ δένει τὸν ὄρμον ἢ τὸ ἔρμα ἀπὸ πέτραν, κίονα κτλ. μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ ὄρμος λέγεται ὁ τόπος.
 Ὄρμος, ὁ (εἴρω), δέμα, ἡ λωρίον διὰ δέσιμον τῶν παπουτσίων. Ἡσύχ. εἶναι ἡ προτέρα λέξις· ἡ δὲ μεταβολὴ τοῦ τόνου ἡ εἶναι κατὰ διάλεκτον, ἡ εἶναι ἐφευρεσις τῶν Γραμματικῶν πρὸς διακρίσιν, ὡς νόμος, νομός, τρόχος, τροχός κτ. Ζ. φορός.
 Ὄρμώνται, ποιητ. ἀντὶ ὀρμώνται ἐπεκτ. ἀντὶ ὀρμώνται, Ὄρμώνται.
 Ὄρναπέτιον, τὸ, Βοιωτ. ἀντὶ ὄρνεον, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 915.
 Ὄρνεάζομαι, πιάνω ὄρνεα· Μεταφ. βαστάζω ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ ἄνω, ὡς ὁ ζητῶν νὰ θηρεύῃ ὄρνεα.
 Ὄρνεαχός, ἡ, ὢν (ὄρνεον), ἀνήκων εἰς ὄρνεα, Τσέτσης, Σχολ. Λυκόφρ.
 Ὄρνεαπέτιον, τὸ, Νομ. Ἐσφ. ἀνάγν. ἀρτὶ ὄρναπέτιον.
 Ὄρνεος, εἶα, εἶον, ἀντὶ ὄρνεος, ὄρνεος. Ζ. ὄρνεον.
 Ὄρνεόβρωτος, ὁ, ἡ (βρώω), ψαγωμένος ἀπὸ τὰ ὄρνεα.
 Ὄρνεοθηρευτικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτηδεύς εἰς τὸ νὰ θηρεύῃ ὄρνεα.
 Ὄρνεόμαντις, ὁ, μάντις διὰ τῶν ὄρνέων.
 Ὄρνεόμορφος, ὁ, ἡ, ἔχων μορφήν ὄρνέου, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 4, 9. σ. 28.
 Ὄρνεον, τὸ, ταυτ. ὄρνις, πουλίον, πτηνόν. 2) Πληθ. τὰ ὄρνεα, ἡ ἀγορὰ τῶν ὄρνέων. Ζ. μύρον, ἰχθύς. [κυρίως, οὐδ. τοῦ ὄρνεος, εἶα, εἶον· ὅθεν καὶ ὄρνεας, ὄρνεας, πόλις τοῦ Ἀργούς].
 Ὄρνεοπωλεῖον, τὸ, τόπος, ὅπου πωλοῦνται πετεινά.
 Ὄρνεοπώλης, οὐ, ὁ, πωλητὴς ὄρνέων.
 Ὄρνεοσχόπος, -σκοπέω, ὦ, -σκοπία, ἡ, ὁ παρατηρῶν τὰ ὄρνεα καὶ μαντεύων ἐκ τούτων. Γλωσσ. Στεφ.
 Ὄρνεοσόφισιν, τὸ, σύγγραμμα περὶ ὄρνέων, ὡς ἱερακοσόφισιν, τὸ περὶ ἱεράκων, κυνοσόφισιν, τὸ περὶ κυνῶν κτλ.
 Ὄρνεοτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων ὄρνεα, ἡ πετεινός.
 Ὄρνεόφοιτος, ὁ, ἡ, πατημένος ἀπὸ ὄρνεα : καλαμῖς, Ἀναλ. 3, σ. 184.
 Ὄρνεόω, ὦ, ταυτ. ὄρνιθόω, ὡς ἀπορνεόω, κ. ἀπορνιθόω· διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἔσφ. ἀνάγ. τὸ ὄρνεώτης.
 Ὄρνεώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν ὄρνεον.
 Ὄρνεαγρευτής, οὐ, ὁ (ἀγρεύω), ὁ πιάνων πουλίαν.
 Ὄρνεάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὄρνις.
 Ὄρνεάρχος, ὁ, προσετῶς τῶν ὄρνιθων, Ἀριστοφ. 2) ὁ ἐπιμελούμενος τὰ ὄρνεα εἰς τὸ ὄρνιστροφεῖον. Πρβ. θηρίαρχος.
 Ὄρνεαία, ἡ, τὸ κυνήγι τῶν ὄρνιθων, ἡ ἀγρευσις τῶν. 2) ἡ μάντευσις ἐκ παρατηρήσεως τοῦ πετάγματος ἡ τῆς φωνῆς τῶν, Πολυδ. 6, 26. Ζ. ὄρνιθεύω.
 Ὄρνεαίος, εἶα, εἶον, κ. Ὄρνιθεός, Ἀρατ. 274. ἀνήκων εἰς τὰς ὄρνεις. ὅμοιος μετὰ ὄρνιν, ὡσάν ὄρνις. Ὄρνιθειον, τὸ, τόπος, ὅπου τρέφονται πετεινά, Φρύνιχ. Βεσκ. σ. 54.
 Ὄρνεαυτής, οὐ, ὁ, κυνηγητής, ἀγρευτής, πιαστής ὄρνιθων.
 Ὄρνεεύω, μ. εὐσω, πιάνω, ἀγρεύω ὄρνεα. 2) ὄρνιθεύομαι, ἀντὶ οἰωνίζομαι, Ἰώσηπ. Ἀπ. 1, σ. 457. Ζ. ὄρνιθεῖα.
 Ὄρνευικός, ἡ, ὢν (ὄρνις), ἀνήκων εἰς τὰς ὄρνεις, ἡ εἰς τοὺς πετεινοὺς.
 Ὄρνεύας, οὐ, ὁ : ἄνεμοι ὄρνιθαι, οἱ ἑαρινοὶ ἄνεμοι, εἶδος βορείων ἀνέμων, ὁμοῦ μετὰ τοὺς ὁποῖους ἐρχονται αἱ ἀγέλαι τῶν ὄρνιθων. 2) Τροπ. μετ' ἀστειότητος : χειμῶν ὄρνιθας, ἀνεμοζάλη, ἡτις ἀποδιώκει ὅλα τὰ πτηνά. 3) σκωπτικὸν ὄνομα, ὡς εἶναι ὡς

ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ εἰς -ιας. Πιτταλακὸν τὸν ὄρνιθιν, ἐπὶ τῷ θεᾷ τὰς μάχας τῶν ὄρνιθων διαφθειρόμενον καὶ διαφθείροντα. ἄρα ταυτ. Ὄρνισομανής· διὰ τοῦτο καὶ ἄφρων, Ἀναλ. 3, σ. 33. Σουίδ. Αἰσχύλ. Λιβάν. Ἰπτόθ. Δημοσθ. σ. 334.
 Ὄρνιθικός, ἡ, ὢν, ἰδὺς τῶν ὄρνιθων, ἀνήκων εἰς αὐτούς.
 Ὄρνιθινός, ἡ, ὢν, ταυτ. Πρ. Βυζαντ.
 Ὄρνιθιον, τὸ, ὄρνιθίον, πετεινάκι.
 Ὄρνιθιος, ἰα, ἰον, ταυτὸς, ὄρνιθιος.
 Ὄρνιθοβοσκειον, τὸ, ὄρνιθων, τόπος, ὅπου βόσκουσιν ὄρνιθες.
 Ὄρνιθοβοσκός, ὁ, ὁ βόσκων, τρέφων ὄρνιθας.
 Ὄρνιθόγαλον, τὸ, εἶδος λαχάνου, Διοσκ. 2, 174. Πρβ. ὄρνιξ.
 Ὄρνιθογενής, ὁ, ἡ, ταυτὸς. -όγονος.
 Ὄρνιθογνώμων, ὁ, ὁ γινώσκων τοὺς ὄρνιθας, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 16, 2.
 Ὄρνιθόγονος, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ ὄρνιθας, Εὐρ. Ὀρ. 1387. -γονία, ἡ, γέννησις ὄρνιθων.
 Ὄρνιθοειδής, ὁ, ἡ, ταυτ. ὄρνιθώδης, Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 1, 1, σ. 323.
 Ὄρνιθοθήρα, ἡ, κυνήγι ὄρνιθων.
 Ὄρνιθοθήρας, οὐ, ὁ, ὄρνισοκυνηγός.
 Ὄρνιθοθήρα, ὦ, κυνηγῶ, πιάνω ὄρνιθας.
 Ὄρνιθοθηρευτικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων εἰς τὸν ὄρνισοθήραν· ἡ -τική, ἡ τέχνη τοῦ συλλαμβάνειν ὄρνιθας.
 Ὄρνιθοθηρία, ἡ, θήρα, κυνήγιον ὄρνιθων, Εὐτεκν. παράφρ. Ὀππιαν. σ. 2.
 Ὄρνισοκάπηλος, ὁ, πωλητὴς, πραγματευτὴς ὄρνιθων.
 Ὄρνισοκλόνος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὄρνισοκός, Ἐτυμ. Μ. καὶ Ὄρνισοκλός,) Φώτ.
 Ὄρνισοκομεῖον, τὸ, κ. -θοκός, ὁ, ταυτ. ὄρνισοβοσκειον κ. ὄρνισοβ.
 Ὄρνισοκός, ὁ (κοῖω, τοῦτ' ἔστι νοέω), ὅστις νοεῖ, καὶ ἐξηγεῖ τοὺς ὄρνιθας, τὴν γλώσσαν τῶν, καὶ τὸ πέταγμα τῶν.
 Ὄρνισοκρίτης, οὐ, ὁ (κρίνω), ταυτὸς. πρ.
 Ὄρνισολόγος, ὁ, ἡ, ὁ ὁμιλῶν καὶ πραγματευόμενος περὶ ὄρνιθων.
 Ὄρνισολόχος, ὁ, ἡ, λοχεύων, παραμονεύων, θηρεύων ὄρνιθας, Πίνδ. Ἰστ. 1. 3. Πλούτ. Πυθ. χρηστ.
 Ὄρνισομανής, εἶος, ὁ, ἡ (μανία), κατ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τοὺς ὄρνιθας -μανέω, ὦ, τὸ ῥήμα -μανία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Ὄρνισομορφος, ὁ, ἡ (μορφή), ἔχων μορφήν, σχῆμα ὄρνιθος.
 Ὄρνισοπαῖς, αἶδος, ὁ, ἡ, τέκνον ὄρνιθων, ὄρνισοπούλι, ἀπ' ὄρνιθας γεννημένος, ὡς ὄρνις σχηματισμένος, Λυκόφρ. 731.
 Ὄρνισοπάτακτος, ὁ, ἡ, κτυπημένος, δαγκαμένος ἀπὸ ὄρνιθας.
 Ὄρνισοπέδη, ἡ, βρόχος, θηλειὰ διὰ τοὺς ὄρνιθας, Ἀναλ. 3, σ. 93.
 Ὄρνισοπώλης, οὐ, ὁ, ταυτ. ὄρνεοπώλης.
 Ὄρνισοσκοπέω, ὦ, ταυτ. Ὄρνεοσκοπέω.
 Ὄρνισοσκοπία, ἡ, ταυτ. οἰωνοσκοπία.
 Ὄρνισοσχόπος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὄρνεοσχόπος.
 Ὄρνισοτροφεῖον, τὸ, κ. Ὄρνισοτροφία, ἡ, κ. Ὄρνισοτρόφος, ὁ, ἡ -δοτροφία, ταυτ. ὄρνισοβοσκειον κτλ.
 Ὄρνισοτυφλότης, ἡ,) ταυτ. νυκταλωπία.
 Ὄρνισοτύφλωμα, τὸ,)
 Ὄρνισοφάγος, ὁ, ἡ, πουλιοφάγος, πετεινοφάγος.
 Ὄρνισοφυής, εἶος, ὁ, ἡ (φύω, φυή), ταυτὸς. ὄρνισόγονος, κ. ὄρνισοπαῖς, Ἀθήν. σ. 491.
 Ὄρνισόω, ὦ (ὄρνις), ὄρνισθόω, μεταβάλλω εἰς ὄρνιθα.
 Ὄρνισώδης, εἶος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ὄρνιθων.
 Ὄρνισών, ὦνος, ὁ (ὄρνις), οἶκος, ὅπου τρέφονται ὄρνιθες.
 Ὄρνιξ, ἔχος, ὁ, ἡ, ὄρνις, ταυτ. Ὄρνις, θος, ὁ, ἡ, (ὄρω), Αἰτ. ὄρνιθα, κ. ὄρνιν, πληθ. ὄνομα καὶ αἰτ. ὄρνιθες, ὄρνιθας κ. ὄρνεις, κ. ὄρνις, γεν. ὄρνεων, πᾶν πτηνόν, πετεινόν, πουλίον χυδ. 2) ὁ πετεινός, καὶ ἡ ὄρνιθα : ὄρνιθων φοινικολόφων, δηλ. τῶν πετεινῶν, οἵτινες ἔχουσι τὸν κόκκινον λόφον (χαρχάλι), Θεόφρ. 22, 72, Μόσχ. 3, 50. 3) μάντευμα ἐκ παρατηρήσεως τῆς πτήσεως τῶν ὄρνιθων· τὸ πεπρωμένον, ἡ τύχη, Αἰσχ. Ἐπ. πᾶσα μαντεία· Πρβ. Οἰωνός· 4) Τροπ. Μουσῶν ὄρνιθες, ἀντὶ ποιηταί, Θεόφρ. 7, 47. 5) Μετωνυμ. εἰς τὸ Πληθύν· ἀντὶ ἀγορὰ, ὅπου πωλοῦνται ὄρνιθες, Ἀριστοφ. Ὀρν. Πρβ. μύρον. 6) ὄρνιθων γάλα, ἀστεία ὀνομασία φαγητοῦ τινός ἀξιολόγου, Ἀριστοφ. Ὀρν. 732. Ἀθήν. 8, σ. 37. 9, σ. 387.

Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Δουκιανοῦ, τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ ἴσως παρσκευαζόμενον ἀπὸ τὸ λευκὸν τῶν ὠῶν· ὅθεν — ὀρνί-
θων γάλα ἀμέλγειν, ἐπὶ εὐτυχῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ
ἐπιχειρήματα λαμβάνουν ἀγαθὴν ἐκβασιν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους
καὶ αὐταὶ αἱ ὀρνίθες δίδουσι γάλα.

Ὀρνέος, ἰα, ἰον, ὀρνέος ἰδίας, ἰ κρέα, Ἀνάλ.

Ὀρνίς, ὁ, ἡ, Ζ. ὀρνίξ.

Ὀρνίφιον, τὸ, Ζ. ὀρνύφιον.

Ὀρνιχολόχος, ὁ, ὁδρ. ἀντὶ ὀρνιθολόχος.

Ὀρνύει, προστακ. τοῦ ὀρνυμι.

Ὀρνύμεν, ποιητ. ἀπαρέμφ. ἀντὶ ὀρνύμαι· ἐκ τοῦ

Ὀρνυμι, κ. Ὀρνύω, Ὀρνύνω, ταυτοσ. ὄρω. Ὀρφ. λίσ. 2, 32. Ζ. ὄρω
κ. ὀρίνω.

Ὀρνυτός, ὁ, Κῆρ. ὄνομα.

Ὀρνύφιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀρνίς. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 37. Νομ.
διάρθ. ἀντὶ ὀρνίφιον, ἀλλ' αἱ τῶν ὑποκοριστικῶν καταλήξεις
— ἄφιον, — ἥφιον, — ἴφιον, — ὕφιον, — ὄφιον, εἶναι τὸσον ἄστα-
τοι, ὅσον αἱ τῶν συγκρ. στερὸς κ. — εστέρως. Τὸ ὀρνίφιον ἔχει
πλειότεραν ἀναλογία μετὰ ὀρνίς, ἰδος, παρὰ τὸ ὀρνύφιον, ἐκτὸς
ἐάν τις δεχθῇ τὸν τύπον ὀρνυξ, ὀρνυψ, ἀντὶ ὀρνίξ, ὀρνιψ.

Ὀροβάγχη, ἡ, ζιζάνιον τι, τὸ ὁποῖον ἀγχεί, πνίγει τὸν ὄροβον,
Θεόφρ. Ἰστ. φ. 8, 8. Διοσκ. 2, 172. ὀνομάζεται δὲ καὶ Ὀσπρο-
λέων, κ. λέων, κ. λεόντειος πόα, Γεωπον. 2, 42. κ. λύκος·
γράφεται κ. Ὀροβάκη.

Ὀρόβαγχος, ὁ, ἀντὶ Ὀρόβακχος, Νίκανδρ.

Ὀροβάδες, αἱ, Ζ. ὀρεβάς, ὀρεβάδες.

Ὀροβαῖος, αἶα, αἶον, κ. — βιαῖος, μέγεθος ἔχων ὄροβον.

Ὀροβάκη, ἡ, κ. Ὀρόβακχος, ὁ, Νίκανδρ. Θηρ. 869., καποτε
ἀποδίδεται ἀντὶ ὄροβάγχη, καποτε ἀντὶ κύτινος, ἡ οἱ τῆς ῥοῖας
καρποί. Ἡ κατάληξις δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἀπὸ τὸ ἀγχω ἢ
βάκχος. Ἐκ τοῦ ὄροβαξ, ἀκος, ἡ — βακχος, ἐμπορεῖ νὰ γείνη ὄρο-
βαγχος, ἡ ὄροβακχος διὰ εὐφωνίαν. Περβ. ὄρογκοι.

Ὀροβιαῖος, αἶα, αἶον (ὄροβος), ἔχων τὸ μέγεθος τοῦ ὄροβου.

Ὀροβίαις, ου, ὁ, ὁμοῖος μετὰ ὄροβον.

Ὀροβίω, τρέφω, παχύνω μετὰ τὸν ὄροβον, Κ. ῥόβι. Ἡσύχ.

Ὀρόβινος, ἡ, νον, κατασκευασμένος ἐξ ὄροβου.

Ὀρόβιον, τὸ ὑποκ. τοῦ ὄροβος, ὅθεν τὸ Κ. ῥόβι.

Ὀροβίτης, ου, ὁ, Ὀροβίτις, ἡ, ὁμοῖος ἢ ἴσος μετὰ ὄροβον, Διόδ.
Σικ. 5, 36.

Ὀροβοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ὡσάν ὄροβος.

Ὀροβος, ὁ, Κ. ῥόβι, Θεόφρ. Ἰστορ. φ. 9, 22. Διοσκ. 2, 131.

Ὀροβώδης, εἰς, ὁ, ἡ, ταυτ. ὄροβοειδής.

Ὀρογενής, ὁ, ἡ, (ὄρος), ἡ μονὰς ὄρ. οὐσα, Ἰάμβλ. Ἀριστ. σ.
81, γενομένη ἀπὸ τὸ ὄριον.

Ὀρογκοί, οἱ, Ὀρόγκη, τὰ, κ. Ὀρογκος, ὕψωμα, κορυφὴ ὄρους,
Διον. Περιηγ. 286 κ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 42. [Ἐκ τοῦ ὄροξ, γεν. οχος,
ἡ — οχος, παρενθ. γ πρόκ, ὄρογκος, 2. δὲ μετὰ τὸ χ, ὄρογκος.
Τὸ δ' ὄροξ (ἐκ τοῦ ὄρος) ἀντὶ ὄραξ, ὡς ἄλοξ, αὐλαξ ἐκ τοῦ
αὐλοξ.]

Ὀρογυῖα, ἡ Ὀρόγυια, Ἐτυμ. Μ. ἀντὶ ὄρογυῖα, μετοχ. παρακ.
ἐκ τοῦ ὄρέγω, ὅθεν ὄργυιή ὡς οὐσιαστ. ὡς ἐκ τοῦ ἀγυῖα,
ἀγυῖα, ἀγυιή· Ζ. ὄργυια.

Ὀροδαμνίς, ἰδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ

Ὀρόδαμνος, ὁ, συγκοπ. Ὀραμνος, ὁ, κλών, κλάδος, Νίκανδρ.

Ὀροδεμνίς, ἡ, ἰδος, ἡ, ἡ κοιμωμένη, ἡ κατοικοῦσα εἰς τὰ ὄρη·
Ἐπίθ. τῶν ὀρείων νυμφῶν, Ἡσύχ.

Ὀροθεσία, ἡ, κ. Ὀροθεσιον, τὸ, θέσις, διορισμὸς τῶν συνόρων,
τὰ σύνορα.

Ὀροθετέω, ὦ, θέτω σύνορα, ὡς τὸ ὀριοθετέω.

Ὀροθέτης, ου, ὁ (ὄρος, τίθημι), ὁ σημειῶνων, προσδιορίζων
τὰ σύνορα.

Ὀροθύνω, μ. νυν, ἐκ τοῦ ἔρω, καὶ ταυτ. ὄρω (ὄρθω, ὄρτω,
ὄρθύνω, ὄρτύνω).

Ὀροτύπος, ταυτ. ὀρειτύπος.

Ὀρόκαρνον, τὸ, δένδρον τι· Εἰς τὸν Σράβ. ὀροκάρνον, Στράβ.
12 σ. 74 Sieb.

Ὀρόκτυπος, ὁ, ἡ, κτυπῶν, βροντῶν εἰς τὰ ὄρη, Αἰσχύλ.
Θήβ. 84.

Ὀρομαι, Παθ. τοῦ ὄρω.

Ὀρομαλίδες, Ζ. ὀριμαλίδες.

Ὀρονόμος, Ζ. ὠρονόμος.

Ὀροπέδιον, τὸ, πεδίον, ἐπιφάνεια τοῦ ὄρους, Στράβ. 12, σ.
793. κ. ὀριπέδιον, ὡς ἀλόπεδον, κ. ἀλίπεδον κτλ.

Ὀροπύγιον, ταυτοσ. ὀρρόπυγιον.

Ὀρος, εἰς, τὸ, [ἄρω, αἶρω, ὄρω, ὅ, τι ὑψόνεται], ὄρος, βουνόν.

Ὀρος, ὁ, Ἰων. οὔρος (ἐκ τοῦ ἔρω, ο τύπος τοῦ εἶρω), σείρα, γραμμὴ, σύν-
ορον· 2) τέλος, σκοπός Ἀριστοτ. Πολ. Ε', 5, 4, Ηερ. 3) κανών.
4) ὀριθμός, ἐξηγησικ. Π. χ. ὄροι Πλάτωνος. 5) στίγμα, σημεῖον
τι, ἐπάνω εἰς οἶκους, ἀγρούς κτ. ἐνεχυριασμένα, κατάχρεα.

Ὀρός, ὁ, κ. Ὀρρός, ὁ (ὄρω, ο τύπος τοῦ ἔρω, εἶρω), Κ. τυρό-
γαλον, Ὀδυσ. ρ, 225, τὸ ἀποχωριζόμενον ὑδατῶδες μέρος τοῦ
γάλακτος· καὶ τὸ τοῦ αἵματος, Νίκανδρ. Θηρ. 708· Ἐκ τοῦ Ἰων.
οὔρος γίνεται οὔρον, κάτουρον, τὸ ἀποχωριζόμενον ὑδατῶδες μέ-
ρος τῶν φαγητῶν καὶ ποτῶν.

Ὀρος, ὁ, κ. Ὀρρός, ὁ (ὄρω, ο τύπος τοῦ ἄρω, αἶρω), ὅ, τι ὑψό-
νεται, τὸ κόκκαλον, ἐκ τοῦ ὁποῖου συνέχεται ἡ οὐρά τῶν ζώων, καὶ
πτηνῶν, ἥτις ἐκ τούτου ὀνομάζεται οὐρά· ὅθεν, οὐροπύγιον, τὸ
αὐτό· Ὀρρόδεω δὲ κ. ἀρρόδεω (ῥέος), τὸ καταβιβάζειν ἐκ φόβου
τὴν οὐράν, καὶ κρατεῖν αὐτήν μετὰ τῶν σκελῶν· οὐράς ὑπὸ
μέξῃ ἔθεντο· Ἡσιόδ. Ἐργ. 510, ὡς καὶ ὑπὸ πτεῖν οὐράν,

Ὀροσάγγαι, οἱ, Ἡρόδ. 8, 85, εὐεργέται τοῦ βασιλέως τῶν Περ-
σῶν· σχημ. ὡς τὸ παρασάγγαι κτλ.

Ὀροσπίτης, ου, ὁ (σπίς), εἶδος πτηνοῦ.

Ὀροτύπος, Ζ. ὀρειτύπος.

Ὀρουμα, τὸ, ταυτ. ὄρμημα, κ. πήδημα, ἐκ τοῦ ὄρούω.

Ὀρουσις, ἡ, ταυτ. ὄρμησις. 2) Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, φορά δια-
νοίας ἐπὶ τι μέλλον· ἐκ τοῦ

Ὀρούω, εἰν (ὄρω, ὀρόω, οὔω, ὡς κολόω, καλούω), ὄρμω μέ-
ταχύτητα, καὶ δύναμιν κατὰ τινος· οἱ εἰς τὰς μαχαίρας ὀρούον-
τες, ταυτ. κυβιστῶντες, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 16. 2) ἐκ τοῦ ὄ-
ρω, ο τύπος τοῦ ἄρω, ὑψόνομαι, ἐξέχω· κέρας ἰδὺς ὀρούει,
Ὀππ. Κυνηγ. 2, 525.

Ὀροφή, ἡ, σκεπαστὴ οἴκου. 2) πᾶς σκεπασμένος τόπος. 3) σκε-
πασμα οἰκήματος. Ζ. ὄροφος.

Ὀροφηψάγος, ὁ, ἡ, τρώγων τὰς ὀροφάς· πῦρ, Ἀνάλ. 3,
σ. 55.

Ὀροφηφόρος, ὁ, ἡ, φέρων ὀροφήν· χελώνη, Ἀνάλ. 3. σ. 59.
Ἡσύχ.

Ὀροφιαῖος, αἶα, αἶον, ἡ ὁ, ἡ, ταυτ. ὀροφίας, κ. ὀροφικός.

Ὀροφίαις, ου, ὁ, ταυτ. ὀροφικός.

Ὀροφικός, ὁ, ὄν, ἰδίας τῆς ὀροφῆς, ἀνήκων εἰς τὴν ὀροφήν.

Ὀρόφινος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ καλάμων, σκεπασμέ-
νος μετὰ καλάμια, Αἰνεί. κεφ. 32.

Ὀροφοιτάω, Ἡσύχ. Ζ. ὀροφοίτης.

Ὀροφος, ὁ (ἐρέπτω, ἐρέψω), τὰ καλάμια, μετὰ τὰ ὁποῖα σκεπά-
ζουσιν οἶκους, Ἰλ. ω, 451· ἡ σκεπαστὴ. Ζ. ὑπόροφος.

Ὀροφώω, ὦ, σκεπάζω οἶκον· οἰκία τετραγώνοις δοκοῖς ὠροφωμέ-
νη, Πλούτ. 6, σ. 790. R.

Ὀρόφωμα, ατος, τὸ, σκεπασμα οἴκου.

Ὀρόφωσις, ἡ, σκεπαστή.

Ὀροχθός, ταυτ. ὄρογκος.

Ὀρόω, ἀντὶ ὄράω, ὡς κολόω, κολάω, κολάζω· Ὀδυσ. λ, 148.
ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ποιητ. ἐπέκτασις.

Ὀρπαξ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὄρπηξ.

Ὀρπετον, τὸ, αἰολ. ἀντὶ ἐρπετόν, θηρίον· ἀμύχανον ὄρπετον ὁ
ἔρως, Σαφφ. Λειψ. ὅπου ἐξηγουσὶ πτηνόν, καὶ τὸ παράγουσιν
ἀπὸ τὸ ὀρπιπετής· ἀλλὰ κατὰ τὸν Θεόκρ. 19, 13, εἶναι μόνον
ἐρπετόν, ὅφιν τουλάχιστον.

Ὀρπη, ἡ, Ζ. ἄρπη, κ. τὸ ἔφ.

Ὀρπηξ, ηκος, ὁ, κ. Ὀρπηξ, Νομ. κλών, κλάδος, βλαστὸς,
Θεόκρ. 25, 248. 7, 146, καὶ ποιητ. ἀπόγονος. Εἰς τὸν Ἀπολ-
λών. 4, 1425, ἀντὶ θάμνος. Εἰς τὸν Ἡσιόδ. τὸ βουκέντριον. Εἰς
τὸν Εὐρ. θυσιαλὸν ὄρπηκα, τὴν λόγχην· Ὀρπηξ, κ. Ὀρπη
εἶναι ο τύπος τοῦ ἄρπαξ, κ. ἄρπη, μύτη, ἐξοχή, σουβλίον,
καὶ πᾶν τοιοῦτον· ὅθεν, καὶ κλωνάριον.

Ὀρρά, Ποιητ. ἀντὶ ὁ ἄρα.

Ὀρρόπισσα, ἡ, τὸ ὑδατῶδες μέρος, τὸ καταστάλαγμα τῆς πίσ-
σης, Ζ. ὄρος, ὀρρός.

Ὀρρόποτῶ, ὦ, πίνω ὀρρόν.

Ο'ρ'ροποτία, ἡ, ἢ Ὀρροποτία, ἡ, πόσις ὀρροῦ, Ἰπποκρ.
 Ο'ρ'ροπύγιον, τό (πυγή), τό τέλος τοῦ ὀστού, ἀπό τοῦ ὁποῖον
 κρέμαται ἡ οὐρά. Ζ. ὄρος, ὀρρος, ὄ.
 Ο'ρ'ροπυγίστικτος, ὁ, ἢ, ἔχων οὐράν παρδαλήν, Ἀθην. σ. 313.
 Ο'ρ'ρὸς, ὁ. Ζ. ὄρος.
 Ο'ρ'ρὸς, ὁ. Ζ. ὄρος.
 Ο'ρ'ρῶω, (ὀρρὸς), μεταβάλλω εἰς ὀρ'ρόν.
 Ο'ρ'ρῶδ'έω, ὦ, φοβούμαι.
 Ο'ρ'ρῶδέω, ἡ, φόβος.
 Ο'ρ'ρῶδ'ής, εὖς ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὠδ'έως, δειλός, φοβούμενος. Ζ. ὀρ-
 ρός, ὄρος.
 Ο'ρ'ρῶδ'ης, εὖς, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα ὀρροῦ. Τό τοῦ Ἰπποκρ. Τε-
 νόντων ὀρ'ρῶδ'έων, ἐξηγεῖ ὁ Γαληνός, τῶν ἀχρι τοῦ ὀρροῦ ἐκ-
 τεινομένων.
 Ο'ρ'ρῶδ'ης, εὖς, ὁ, ὡσάν ὀρρὸς, ἡ περιέχων ὀρρόν.
 Ο'ρ'σαι, κ. Ὀρσαι, Ἀόρ. ἀπαρεμ. κ. Μετοχ. τοῦ ὄρω, μ. ὄρω.
 Ο'ρ'σασκε (ὄρω, ὄρσκη), Ἰων. Ἀόρ. ἡ Παρατ. τοῦ ὄρω.
 Ο'ρ'σας, κ. Ὀρσεν. Ζ. Ὀρσο.
 Ο'ρ'σιγύναιξ, ὁ, ἡ, ὅστις βάλλει εἰς κίνησιν τὰς γυναῖκας,
 Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὅστις ταρασσει τὰς Βάκχας, Πλούτ. 3,
 σ. 229. Η.
 Ο'ρ'σίχτυπος, ὁ, ἡ (κτύπος), ὅστις διεγείρει κτύπον, βροντήν
 : Ζεύς, Πίνδ.
 Ο'ρ'σιλόχη, κ. Ὀρσιλοχία, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. ἐκ τοῦ
 Ο'ρ'σίλοχος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὀμ. Δωρ. Ὀρτίλοχος, Πaus.
 Ο'ρ'σινεφής, ὁ, ἡ (νέφος), ὅστις διεγείρει κ. συνάξει τὰ σύνε-
 φα, ὁ νεφεληγερέτης, Πίνδ.
 Ο'ρ'σιπετής, ὁ, ἡ (πέτομαι), ὅστις ἵπταται ὑψηλά.
 Ο'ρ'σίπους, ὁ, ἡ, Ἐνεργ. ὅστις βάλλει εἰς κίνησιν τοὺς πόδας
 : βοή. 2) Οὐδ. ὅστις κινεῖ τοὺς πόδας του, ἐλαφρόπους : ἐλα-
 φος. Τό διορδόν· ἀερσίπους· ἀλλ' ὄρω, αἶρω, ἄρω, ἀέρω εἶ-
 ναι συγγενή.
 Ο'ρ'σίτης, ὁ (ὄρσω), χορός τις τῶν Κρητῶν, Ἀθην. 14, σ. 629.
 Ο'ρ'σο, προστ. ἀντί ὄρσο, ὄρσεν, ὄρσου, ἐκ τοῦ ὄρου, ἔγχειται,
 σηκώσου, ὡς δέξο κ. δέδεξο σχημ.
 Ο'ρ'σοβόη, ἡ, Κύρ. ὄνομα.
 Ο'ρ'σοδάκνη, ἡ, ἐντομόν τι, τό ὁποῖον δάκνει καί φθείρει τόν
 ὄρσόν, βλαστὸν τῶν φυτῶν, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5, 19.
 Ο'ρ'σοδύρα, ἡ, Ὀδυσ. χ, 126. Νομ. ὀπισθινή θύρα, ἣτις ἔ-
 φερει εἰς τὴν αὐλήν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἡδυνάτο τις νά ἐκβῇ
 εἰς τὴν ἀγυιάν, καὶ νά ἀναβῇ ἐν ταυτῇ (παράξενον πρᾶγμα!)
 εἰς τὸ ἀνώγειον· πρὸ τῆς θύρας ἦτο σκάλα· διὰ τοῦτο λέγει ὁ
 Ὀμ. ἀν' ὄρσοδύρην ἀναβαίνειν· τὰ κανάτια τῆς θύρας ὠνόμα-
 ζαν σανίδας· ἀλλ' αἱ ἐξηγήσεις καὶ παλαιῶν καὶ νεωτέρων, ὅσοι
 ἐξηγοῦσι τὰ πράγματα ἐκ τῶν λέξεων, καὶ ὅχι τὰς λέξεις ἐκ τῶν
 πραγμάτων, εἶναι συχνάκις σκοτεινότερα.
 Ο'ρ'σολοπέω, κ. Ὀρσολοπεύω, Νομ. ἐρεθίζω, προσβάλλω. Καὶ
 ταυτ. πολεμῶ, Αἰσχ. Πέρσ. 10. Καὶ ταραττω, φέρω ἀταξίαν.
 Ἀλλ' Ὀμ. Τμν. Ἐρμ. 308. ὄρσολοπεύεις με, πολεμεῖς, ἡ ἐρί-
 ζεις, λογομαχεῖς ἐναντίον μου· καὶ Αἰσχ. Πέρ. 10. θυμός ὄρσο-
 λοπεῖται, ταυτ. ταραττεται. Εἰς μεταγενέστερον, μύθῳ ὀνειδείῳ
 ὄρσοπολοπέει, προσβάλλει, ἐπιπληττει μέ λόγον κτλ.
 Ο'ρ'σολόπος, ὁ, ἡ, μεταθ. ἀντί Ὀρσολόπος, δηλ. ὄρσολόπε-
 μοι, Ἐπίθ. τοῦ Ἀρεως, πολεμικός, ταραχοποιός, Ἀνακρ. παρ' Ἡ-
 φαιττίωνι σ. 51. εὐρίσκεται δὲ εἰς τοὺς Κώδικ. κ. ὄρσολοπεύεις
 - Ὀρσότερον ὅμως· ὄρσολοπός εἶναι κατάληξις, ὡς δολοπός, ἡ-
 περοπός, τολυπός, κλοτοπός, ματροπός, κ. ἀποκοπ. ὡς εἰς τὸ
 δόλοφ, μέροφ κτλ. καὶ ὄρτολοπεύω ἐσχηματ. ὡς δολοπεύω κτλ.
 Ο'ρ'ός, ὁ, κλωνάριον, βλαστάριον, νεογνόν ζῶον. Ζ. ἔρση, ἀρίθ. 2.
 Ο'ρ'σοτριάινης, -αῖνας, Δωρ. ὁ (ὄρσω), Ποσειδῶν, ὅστις
 σηκώνει τὴν τριάιναν, καὶ κινεῖ τὴν γῆν, Πίνδ.
 Ο'ρ'σῦδρα, ἡ (ὄρσω, ὕδωρ), σίφων, διὰ τοῦ ὁποίου σηκόνου-
 σιν ὕδωρ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. χ, 126.
 Ο'ρ'σω, ἐκ τοῦ ὄρω, μ. ὄρσω (σχῆμ. ὡς αὖξω, ἔψω, πόρσω κτλ.)
 κινῶ, σηκῶνω ἐπάνω. -ομαι, κινούμαι, σηκόνομαι ὀρθός, ἐξυ-
 πνίζομαι. Προστακ. ὄρσεν, ὄρσεν, Ἰλ. δ, 264.
 Ο'ρ'τάζω, Ἰων. ἀντί ἔορτάζω, ὡς ἱρός ἀντί ἱερός.
 Ο'ρ'ταλίζω, ὅθεν ἀνορταλίζειν, τό σκίρτῃν καὶ πηδᾷν κτυπῶντα
 τὰς πτέρυγας τὰ ὄρνεα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1344. ἐκ τοῦ
 Ο'ρ'ταλίζ, ἡ, κ. Ο'ρταλίζεις, ὁ, κ. Ο'ρταλίζεις, ὁ (ὡς ἐκ

τοῦ Ὀρτάλιξ, -χος), κυρίως, Δωρ. νεογνόν ζῶον, πωλάριον, ὡς
 τὸ σκύμνος, νεοσσός, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πτηνόν, Αἰσχ. Ἀγαμ.
 54, νέα πετεινάρια, ὡς Θεόφρ. 13, 12. ὀρτάλιχοι μινυροί. Ζ.
 μινυρός· κ. ὄρνιθα, πετεινός, Νίκανδ. Ἀλέξ. 298. : χηνός, ἀν-
 τί χῆνα· ἐκ τοῦ ὄρω, ὄρτός, ὄρταλός, ὡς ὄρνις.
 Ο'ρ'τή, ἡ, Ἰων. ἀντί ἔορτή, ὡς ἱρά ἀντί ἱερά.
 Ο'ρ'τυγία, Ἰων. -ία, ἡ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου.
 ἐκ τοῦ Ὀρτυξ· ἄρα νήσος Ὀρτύγων. Ζ. Ὀρτυγομήτρα.
 Ο'ρ'τύγιον, τό, ὑποκ. τοῦ ὄρτυξ, Ἀθην. σ. 391.
 Ο'ρ'τυγοθήρας, ὁ, κυνηγός ὄρτυγων, Πλάτ. Εὐθυδ.
 Ο'ρ'τυγόκομπος, Νομ. Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί ὄρτυγόκοπος· ὡσαύ-
 τως στρυφόκομπος ἀντί στρυφόκοπος· ἀλλὰ τό μ παρενετέθη ὡς
 εἰς τὸ ἀμπλακεῖν, θάμβος κτλ. Ζ. Μ. καὶ Ν.
 Ο'ρ'τυγοκόπος, ὁ, ὁ κτυπῶν ὄρτυγας -γοκοπέω, τό ῥῆμα -γο-
 κοπία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. παιδιὰ τῶν νέων, Πλούτ. Πολυδ. 9, 107.
 Ο'ρ'τυγομαγία, ἡ, ἀγάπη μέχρι μανίας τῶν ὄρτυγιων, Ἀθην.
 σ, 464.
 Ο'ρ'τυγομήτρα, ἡ, μήτηρ τῶν ὄρτυγων, πτηνόν τι συναγελα-
 ζόμενον μέ τὰ ὄρτυγια, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5, 8, 12. Εἰς τὸν Ἀρι-
 στοφ. Ὀρν. 871. παιδιὰ τις εἰς τὴν Λητώ, μητέρα τοῦ Ἀπολ-
 λωνος, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, τέξασαν αὐτοὺς εἰς τὴν Δῆλον, ἣτις
 πρότερον ἐκαλεῖτο Ὀρτυγία.
 Ο'ρ'τυγοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ὄρτυγας.
 Ο'ρ'τυγοτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων ὄρτ. -φείων, κουμάσιον ὄρ-
 τύγων -τροφίω, τό ῥῆμα.
 Ο'ρ'τυξ, υγος, ὁ, μικρόν τι πτηνόν, ὄρτυγιον, ὄρτυκι Κ. 2) χόρ-
 τοντι, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 10. συγγενές μέ τὸ ὄρνις κ. ὄρταλις.
 Ο'ρύα, ἡ, Λακων. Ὀρούα, ταυτ. χορδή, ἔντερον.
 Ο'ρυγάνω, ταυτ. ἐρεύγω, ἐρύγω, Ἠτύχ. Ὅχι ἐκ τοῦ παρακ.
 ὠρυγα, ἀλλ' ὀρύγω, ὠρύγω εἶναι ὁ ο τύπος τοῦ ἐρύγω, ἐρρύ-
 γω, ἐρυγγάνω.
 Ο'ρυγος, ὁ, τράγου πώγων, ἄλλως Ἡρυγός, Λατ. aruncus.
 Ο'ρυγή, ἡ, ἀντί Ὀρυχή, ἐκ τοῦ Ὀρύσσω.
 Ο'ρύγιον, τό, ὑποκ. τοῦ Ὀρυξ.
 Ο'ρυγμα, τό (ὀρύσσω), ἐσκαμμένος τόπος· λάκκος· καὶ ἐξαιρέ-
 τως, ὁ εἰς τὰς Ἀθήνας λάκκος, ἄλλως βάραθρον, ὅπου ἐκρήμι-
 ζαν τοὺς καταδίκους, Ἀππιαν. Ἐμφυλ. πολ. 4. Φιλοστρ. Ἀπολλ.
 5. -γμάτιον, τό, ὑποκ.
 Ο'ρυγμαδός, καὶ μεταθ. ὀρυμαγδός, θόρυβος, κτύπος τῶν σι-
 δηρῶν ὀπλῶν, ταραχὴ τῆς θαλάσσης. Ὡς ἀραγμός ἐκ τοῦ ἀράτ-
 σω, οὕτως ὀρυμαγδός ἐκ τοῦ ὀρυγμάω, ἄζω, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ
 ὀρύγω, ὀρύσσω, ὀρυγμός, ὁ· ἄρα κυρίως, ἡχος προσερχόμενος ἀπὸ
 τὸ πλήττειν, κτυπεῖν, σκάπτειν.
 Ο'ρυγμός, ὁ, Ζ. πρ.
 Ο'ρυγξ, υγος, ὁ. Ζ. Ὀρυξ.
 Ο'ρύγω, ομαι. Ζ. ὠρύω, κ. Ὀρύσσω.
 Ο'ρυζα, ἡ, κ. Ὀρυζον, τό, τό ῥίζι Κ. τό φυτόν, καὶ ὁ καρπός
 του, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 5. Ζ. βρίζα.
 Ο'ρυζοτροφίω, ὦ, κηπεύω, ἐπιμελοῦμαι ὀρυζαν, Στράβ. 17,
 σ. 1196.
 Ο'ρυκτὴ, ἡ (ὀρύσσω), λάκκος, λίμνη, Αἰλιαν. Ποικ. Ἰστ. 13,
 16, ἀντί τοῦ ὁποίου ὁ Κοραῆς ἐβαλεν ὀρθότερα ἀσφαλτος ὀρυκτῇ.
 Ο'ρυκτὴρ, ἡρος, ὁ, κ. -ρύκτης, ου, ὁ, δηλ. ὀρύσσω, ὁ σκάπ-
 τω· καὶ σιδηροῦντι ἐργαλεῖον μυτηρόν, μέ τὸ ὁποῖον σκάπτου-
 σι ὡς τὸ ὄρυξ. ὁ αὐλαξ τῶν ἀγρῶν, ἡ τὸ ἄροτρον, Στράβ. 15,
 σ. 1014. Πρβ. ὀρυχή.
 Ο'ρυκτός, ἡ, ὄν (ὀρύσσω), σκαμμένος, δυνάμενος νά σκαφῇ.
 Ο'ρυμαγδός. Ζ. ὀρυγμαδός.
 Ο'ρυξ, υγος, κ. Ὀρυγξ, γγος, ὁ (ὀρύσσω), ἐργαλεῖον λιθοξοῦκόν·
 2) εἶδος ζώου εἰς τὴν Αἴγυπτον κ. Λιβυαν, Πλούτ. Πότερα τῶν
 5. φρονιμ. 5, 21. 3) εἶδος κήτους.
 Ο'ρυξίς, ἡ, τὸ σκάπτειν, τρυπᾶν, σκαλίζειν· ἐκ τοῦ
 Ο'ρύσσω, -ττω, μ. ξω, Παρακ. ὀρώρυχα· Ὑπερσ. ὀρώρυχειν,
 Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 8, 4. σκάπτω, τρυπῶ, σκαλίζω. Εἶναι ὁ ο
 τύπος τοῦ ἀράσσω, ἐκ τοῦ ῥάζω, ῥάσσω, ῥήτσω, ῥώσσω, ῥύσ-
 σω, ῥύζω· α καὶ ο εἶναι προσλήψεις.
 Ο'ρυχή, ἡ, τὸ σκάπτειν, ἀγορύττειν, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 4, 5.
 2) ἡ μύτη τοῦ χοίρου, μέ τὴν ὁποίαν σκάπτει, ἀντί ῥύγχος, ἀντί
 τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἐδιώρθ. μέ αὐθάδειαν· διότι οὕτως ὀνομαζεται
 μονορύγχης ὄρυξ κ. ὀργανότι, τό ὁποῖον ἔχει μόνον μίαν μύτην, ἕνα

οδόντα, 'Ανάλ. 2, 53, κ. ῥύσσω κ. ὀρύσσω εἶναι τὰ αὐτά.
 Ο'ρυχω, ταυτ. ὀρύσσω, 'Αρατ. Διοτ. 354.
 Ο'ρυφακίνης, ὁ, ὁ ἰχθύς ὀρφός, ὅταν εἶναι ἀκόμη νέος, 'Αθήν. 7, σ. 154. ἐκ τοῦ ὀρφός, ὀρφαξ, ακός. 'Ηδύνατο νὰ ὀνομάζεται καὶ ὀρφακίος. Πρβ. λαζίνης, μαζίνης, ἐξίνης κτλ.
 Ο'ρυφναῖος, αἶα, αἶον, ταυτ. ὀρφανός.
 Ο'ρυφνεύμα, τὸ, ταυτ. ὀρφανία, ἡ, Εὐρ. 'Ηρακλ. 546.
 Ο'ρυφνεύω (ὀρφανός), φροντίζω διὰ τοὺς ὀρφανούς, παῖδας, τέκνα κτ. Εἰρ. 'Αλκ. 163. Μέσ. ὀρφανεύσθαι, ἀντὶ ὀρφανόν εἶναι, Εὐρ. 'Αλκ. 545.
 Ο'ρυφνεύα, ἡ, κατὰστασις τοῦ ὀρφανού.
 Ο'ρυφνεύω, κάμνω ὀρφανόν. Καθ. ἀποστερῶ, Θεοκρ. ἐπίγρ.
 Ο'ρυφνεύω, ἡ, ὀν κ. 'Ορφάνιος, ἴδιος ὀρφανού, ἀνήκων εἰς ὀρφανόν. 2) ἀντὶ ὀρφανός, 'Οππιαν. 'Αλ. 3, 358.
 Ο'ρυφνεύστης, ὁ, ἐπιμελητής, ἐπίτροπος ὀρφανῶν, Σοφοκλ. Αἰ. 512.
 Ο'ρυφνός, ἡ, ὀν, κ. ὁ, ἡ. Καθ. ἀπεστερημένος, ἴδιος, στερημένος τοὺς γονεῖς του, τοῦ ὁποῦν ἀπέθαναν οἱ γονεῖς, 'Οδυσ. υ, 68. 2) ἀντὶ ὀρφανικός. 'Εκ τοῦ ὀρφός, ὀρφώω, ἀντὶ ὀρφανίζω, Ζ. ὀρφνη κ. ὀρφός.
 Ο'ρυφνοτροφεῖον, τὸ, οἶκος ὅπου τρέφονται ὀρφανά.
 Ο'ρυφνοτροφέω, τρέφω, ἀνατρέφω ὀρφανά.
 Ο'ρυφνοτρόφος, ὁ, ἡ (ὀρφανός, τρέφω), ὁ ἀνατρέφων ὀρφανούς.
 Ο'ρυφανοφύλαξ, ὁ — φύλακας, οἱ, σύλλογος ἀρχόντων εἰς τὰς 'Αθήνας ἐπιτροπεύων τὴν περιουσίαν τῶν ὀρφανῶν.
 Ο'ρυφανόω, ὦ, κάμνω ὀρφανόν, Γλωσσ. Στεφ. ἀποστερῶ, 'Ανάλ. Ο'ρυφεοτελεστής, ὁ (τελέω), ὅστις τελεῖ, διδάσκει τὰ ὀρφικά μυστήρια, Πλάτ. Πολιτεῖ. 2, σ. 221. Διογ. Λαέρτ. 10, 4. Δημόστ. σ. 313.
 Ο'ρυφεύς, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Ο'ρυφίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ὀρφός ἀριθ. 1, 'Αλέξ. Τραλλ. 7, σ. 362.
 Ο'ρυφικός, ἡ, ὀν, ἀνήκων εἰς τὸν Ο'ρυφέα· βίος ὀρφικός, ἐξηγεῖται Καθαρός βίος.
 Ο'ρυφίσκος, ὁ, ταυτ. κίχλη, ἰχθύς τις, 'Αθήν. σ. 305. Πρβ. γλαυκίσκος.
 Ο'ρυφναῖος, αἶα, αἶον (ὀρφνη), ὁ εἰς καιρὸν νυκτός: πῦρ, Αἰσχ. Αἰγ. 21, νυκτερινός, σκοτεινός, μαῦρος. 2) ὀρφναία, ἡ ὀρφναίη, ἡ, ὡς οὐσιαστ. μετὰ τοῦ νύξ, ἡ χωρὶς αὐτοῦ, ἡ σκοτεινὴ νύξ, 'Ανάλ.
 Ο'ρυφνη, ἡ, Δωρ. 'Ορφνα, σκοτεινότης, σκότος, νύξ, Θεογ. 1039. ὅθεν, ὀρφνηθεν, ἐκ τῆς νυκτός, ἐκ τοῦ σκότους. [ὀρφνη εἶναι θηλ. τοῦ ὀρφανός, ἡ, ὀν, κατὰ συγκοπ. τὸ δὲ ὀρφανός ἐκ τοῦ ὀρφός, λατ. orbus, ἡ, furbus, ἐπειδὴ τὸ μαῦρον δὲν νοεῖται ἄλλως, εἰμὴ ὡς ἑλλειψις φωτός.]
 Ο'ρυφνήεις, εἶσα, ἐν — φνιος, — φνιος — φνός, — φνιόης, ὁ, ἡ, σκοτεινός, μαῦρος, Μανίθ. 4, 37. 'Ορφ. 'Αργ. 968. 'Αθήν. σ. 535. — φνίς, ἡ, μαῦρον τι εἶδυμα. Πλάτ. Τίμ. λέγει τὸ ἐκ μέλανος καὶ ἐρυθροῦ καὶ λευκοῦ χρῶμα καίόμενον, καὶ μετὰ πολλὴν μελανίαν μιγνύμενον λέγεται ὀρφνινον χρῶμα· ὡς πολυτιμον χρῶμα κεῖται μετὰ τοῦ πορφυροῦ καὶ ἐρυθροῦ, εἰς τὸν Ξενοφ. Κύρ. 8, 3, Ζ. τὸ πρ.
 Ο'ρυφνίτης, τάλανος, ταυτ. ὀρφανός, κενός, 'Ανάλ. 1, σ. 222.
 Ο'ρυφνός, ἡ, ὀν. Ζ. 'Ορφνήεις.
 Ο'ρυφοβότης, ὁ, κ. — φοβοτή, τροφός, ἐπίτροπος ὀρφανῶν, ἐπιτροπία ὀρφανῶν, 'Ησύχ.
 Ο'ρυφός, ὁ, αἰτ. ὀρφός, θαλάσσιον ὄψαριον, μαῦρον τὰ χρῶμα, 'Αθήν. 7, σ. 315. 2) ταυτ. ὀρφανός.
 Ο'ρχάμη, ἡ, ἀγρία χώρα, Πολυδ. 7, 147. Ζ. ὀρχάνη, ὀρχάς, κ. ὀρχμή.
 Ο'ρχαμός, ὁ, 'Ομ. ταυτ. ἄρχων, τρόπον τινα ἄρχαμος, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ὀρχος, σειρά, ὁ πρῶτος εἰς τὴν σειράν, ταυτ. κορυφαῖος τοῦ χοροῦ. [ἄρχος, ἄρχων, κ. ὀρχος εἶναι συγγενή, ὡς ἄρχομαι, ὀρχομαι, εἶμαι, κ. ἐρχομαι. Ζ. ἄρχομαι.]
 Ο'ρχάνη, ἡ, ταυτ. ὀρχάνη, περιφραγμός· ὡσαύτως, ὀρχάμη, συγκοπ. ὀρχμή, κ. ὀρχάς.
 Ο'ρχάς, ἡ, ταυτ. ὀρχμή, κ. ὀρχάνη, Νομ. φραγμός, 'Ησύχ. 2) εἶδος ἐλαίων, ἐκ τοῦ σχήματος τῶν ὀρχεων, Νίκανδρ. Ζ. ὀρχος.
 Ο'ρχετός, ὁ, ταυτ. ὀρχος, Νομ. σειρά, κήπος, 'Ομ. Ζ. ὀρχος.
 Ο'ρχεῖδον, τὸ, κ. — χίδιον, ὑποκ. τοῦ ὀρχίς. Κ. ἀρχεῖδι.

Ο'ρχέω, κινῶ εἰς τὰ ἄνω· μετεωρίζω κ. πάλιν τὸ ἐξηγεῖ ὁ Πλάτ. εἰς τὸν Κρατύλον· ὅθεν 'Ορχέομαι, κινεῖμαι· ὀρχήτατο πᾶτα Θεσσαλίη, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. δηλ. ἐσείσθη, ἐταράχθη· ὅθεν, σκιρτῶ, πηδῶ, χορεύω, παριστάνω με χορόν, με μίμητιν: Διόνυσον, 'Ανάλ. ὅθεν, ὀρχηττής, ὁ παντόμιμος. [Ἐκ τοῦ ὄρω, ὁ τύπου ἀντὶ ἄρω, κ. ἔρω· ὅθεν, ὄρχομαι, ἄρχομαι, ἐρχομαι, ὑφονομαί, πατῶ εἰς τοὺς ὄνυχας.]
 Ο'ρχηδόν, 'Επίρ. (ὄρχος), ταυτ. ἡβηδόν, ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα, ἑκατὸς πρὸς ἑκατόν, 'Ηρόδ. 7, 144. [Ἐκ τοῦ 'Ορχος, ὅχι ἐκ τοῦ 'Ορχίς· τοῦτο εἶναι γελοιῶδες.]
 Ο'ρχηθμός, ὁ, Αἰσχ. Εὐμ. 364. κ. — χηθμός, ὁ, τὸ χορεύειν.
 Ο'ρχημα, τὸ, χορός, μέρος χοροῦ.
 Ο'ρχησις, ἡ (ὀρχεομαι), τὸ χορεύειν. 2) σκίρτησις, πῆδησις. 3) ἡ τέχνη τοῦ παντομίμου, Λουκιαν. 'Ορχήστ.
 Ο'ρχηστήρ, ἦρος, κ. 'Ορχηστής, ὁ, χορευτής, διδάσκαλος τοῦ χοροῦ, Πλάτ. Εὐθ. σ. 15. 2) ὁ παντόμιμος, τὸ ὅπ. Ζ. 3) σκίρτητής, σφοδρῶς τις κινούμενος· καὶ 'Επίρ. τοῦ 'Αρως. Πρβ. ὀρχήστρα.
 Ο'ρχηστικός, 'Επίρ. — κῶς, ἀνήκων, ἡ κλίνων εἰς τὴν ὀρχητιν, εἰς τὸν χορόν. — χηστική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ χορεύειν. 2) ἐραττής, ἡ εἰδήμων τοῦ χοροῦ.
 Ο'ρχηστοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τῆς ὀρχήσεως, τοῦ χοροῦ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 2, 16.
 Ο'ρχηστομανέω, ὦ, τρελλαίνομαι διὰ τὸν χορόν, Λουκιαν. 5, σ. 173, ὅπου πρότερον ἔκειτο ὀρχητομανέω.
 Ο'ρχηστοπόλος, ὁ, ἀντὶ ὀρχηστής, ποιητ.
 Ο'ρχήστρα, ἡ, τόπος, ὅπου ὀρχοῦνται, χορεύουσι· Τροπ. 'Αρως ὀρχήστρα, ὡς ὀνόμαζεν ὁ Ἐπαμινώδας τὴν Θεσσαλίαν. Πρβ. τέμενος, κ. ἐργαστήριον. 2) μέρος τοῦ θεάτρου, ὅπου χορεύουσι· ὅλος ὁ πρὸ τῆς σκηνῆς τόπος εἰς τὸ ἡμικύκλιον τοῦ θεάτρου, περὶ τὸ ὁποῖον εἶναι κτισμέναι αἱ καθέδραι, διηρημένον εἰς θυμέλην κ. ὑποσκήνιον.
 Ο'ρχήστρεα, ἡ, θηλ. τοῦ ὀρχηστήρ, χορεύτρια, ἡ παντόμιμος.
 Ο'ρχηστρεῖς, ἡ, ὀν (— χήστρα), ταυτ. ὀρχησττικός.
 Ο'ρχήστρεον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀρχήστρα.
 Ο'ρχηστρίς, ἡ, ταυτ. — χήστρια, Ξενοφ. Συμπ. 2, 11.
 Ο'ρχηστύς, ὄος, ἡ, 'Ιων. ταυτ. — χησις, τὸ χορεύειν, ὁ χορός, ὡς τέχνη θεωρούμενος.
 Ο'ρχίδειον, τὸ. Ζ. 'Ορχεῖδιον.
 Ο'ρχίλος, ὁ, τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ τροχίλος καὶ βασιλεύς, κ. σαλπικτής, 'Αριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 1. 'Αριστοφ. 'Ορν. 568. Σφ. 1513. 'Αρατ. 1025.
 Ο'ρχιπέδ'ω, κ. — δέω, μ. ἦτω, κ. — πεδίω, 'Ησύχ. (ἐκ τοῦ — ιπεδον), πᾶν τὸ σακκούλιον τῶν ὀρχεων ἐξ ἀσελγείας, 'Αριστοφ. 'Ορν. 142.
 Ο'ρχιπέδη, ἡ (πέδη, ὄρχις), κυρίως, δεσμός τῶν ὀρχεων, ἀδυναμία εἰς συνουσιασμόν, 'Ανάλ. 2, σ. 204.
 Ο'ρχιπέδον, τὸ, ἐξαιρ. — πεδα, τὰ (πέδον, ὄρχις), σακκούλιον τῶν ὀρχεων, καὶ οἱ ὄρχις αὐτοί.
 Ο'ρχις, ἡ, καὶ εὖς, ὁ, ὀρχίδι Κ. Χυδ. ἀρχεῖδι. 2) φυτὸν ἔχον ῥίζας με σχῆμα ὀρχεως, Διοσκ. 3, 141. 3) ἡ ὄρχις, εἶδος ἐλαίας. Ζ. ὄρχας.
 Ο'ρχμή, ἡ, ἀντὶ ὀρχάμη, ὡς ὀρχνὴ ἀντὶ ὀρχάνη, ταυτ. ὄρχας, ἀριθ. 1, 'Ησύχ. Ζ. ὄρχος.
 Ο'ρχομενός, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Ο'ρχος, ὁ, Νομ. σειρά, ἐξαιρ. δένδρων, ἡ κλημάτων ἀμπέλου· ὅθεν τὰ κατὰ σειράν φυτευμένα· καὶ αἱ ἀμπέλοι, μετὰ τῶν ὁποίων ἐμπορεῖται νὰ περιπατήσῃ· ἄρα, ὁρόμος, περίπατος, ἀλλ', ὡς τὸ ὄρχατος, 'Οδυσ. ω, 340. 'Ησίοδ. 'Ατπ. 293. κτλ. [κυρίως, περιφραγμός, ὡς ἔρκος, ὄρχος, ὄρκος, κ. προτλ. τοῦ στ. στόρχος, ἐρκάνη, ὄρκάνη, ὄρχάνη, καὶ ὄρχαμη, συγκοπ. ὄρχμή κ. ὄρχνὴ, ἐκ τοῦ ἔργω, εἶργω. Ζ. κ. ὄρχαμος.]
 Ο'ρχοτομέω, ὦ, τέμνω τὰ ὀρχίδια, εὐνουχίζω, 'Αλέξ. 'Αφρ.
 Ο'ρχοτομία, ἡ, οὐστ. τοῦ πρ.
 Ο'ρω, διεγείρω, ἀνιπῶ, σηκώνω, κάμνω νὰ γεννηθῇ· γενικὸν θέμα καὶ ὁ τύπος τοῦ ἔρω, αἶρω (σηκώνω ὑψηλὰ, ὑψώνω). Συνήθ. ἐνεστώς ὀρνωμι· μέλ. Δωρ. κ. Αἰολ. ὄρτω (ὡς ἄρω, μέλ. ἄρτω), 'Αδρ. α. ὄρτα, μέ. 'Ενεργ. σημασίαν· ὁ δὲ Παρὰκ. ὄρρω, 'Τπερσ. ὄρῶρειν, οὐδετ. εἶμαι σηκωμένος, ὑψωμένος· 'Ο' Απολλων, μετὰ χειρίζεται τὸ ὄρῶρε κ. ἀντὶ τοῦ ἐστί· 1, 713. 2, 312. 3, 59. με

τὸ ὁποῖον εἶναι ταυτόσημον τὸ Παθ. ὄρμαι, ὄρμην, ὄρτο, Ἀπαρ-
έμφ. ὄρμαι, ὄρμαι, Ἰλ. β, 474. τὸ δὲ ὄρμενος εἶναι συγχοπ. τοῦ
ὀρόμενος Ἀόρ. 2. καὶ τὸ ὄρτο εἶναι συγχοπ. ἀντὶ ὄρετο (ὡς ἴτως
ἄλλο ἀντὶ ἄλετο), καθὼς καὶ ἀντὶ ὄρμαι θέλουσι τινὲς ὄρμαι, κ.
τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὡς Ἀόρ. ἀπαρεμ. ὅλα ἐξ ἀνικάνων λόγων. —
Τὸ προστ. ὄρτεο εἶναι σχημ. ὡς ἐξ ἐνεττώτος τοῦ ὄρτω, ὡς βή-
σετε, δύσετε κτλ. Ὁ χρόνος ὄρως Νομ. Ἀόρ. 2 μετ' Ὀμηρ. δι-
πλασιασ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείττον Ἐνεργ. κάποτε δὲ καὶ οὐδ. Ἰλ. ν,
78. — Ἐκ τοῦ Παρακ. ὄρωρα γίνεται νέον δέμα ὄρῶρα παθητ. ὀ-
ρώρομαι, ὀρώρεται, Ὀδυσ. γ, 377. κ. ὀρώρηται, ὑποτκ. Ἰλ. ν,
271, μετ' τὴν σημασίαν τοῦ ὄρως, μετ' τὸ ὁποῖον. Πρβ. τὸ ἀρη-
ρεμένος. Ζ. ἀρηρα κ. ἀράρω. Καθὼς δὲ ἐκ τοῦ ἄρω γίνεται ἄρ-
νυμι, οὕτως ἐκ τοῦ ὄρω, ὄρνυμι, καὶ ἐρίνω. Ζ. τὸ ἐφ.
ΟΡΩ, ἄρω, ἔρω εἶναι συγγενεῖς τύποι· τῶν ὁποίων τὰ παράγωγα
εἶναι ἀξιοπαρατήρητα. Περὶ τοῦ ὄρω μετ' τὴν σημασίαν τοῦ ἄρω,
καὶ ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ἄρω, ἄρνυμι, οὕτως ἐκ τοῦ ὄρω, ὄρνυμι, εἴ-
παμεν ἀνωτέρω. Ἐκ τοῦ ὄρχομαι, ἄρχομαι κ. ἐρχομαι. Ζ. ἄρχω.
Ἐκ τοῦ ἄρω καὶ ὄρω μετ' τὴν σηματ. ἀραδιάζω, προσαρμόζω, γί-
νεται ἄρώω, καὶ ἄρμα ἄρμος, ἔρμα, ἔρμος, ὄρμαδος, ὄρμος·
προσέτι, ἔργω, εἶργω, ἀρκέω (ἀρήγω)· ὁθεν ἄρκος, ἄρκυς, ἔρκος,
ὄρκος, κ. ὄρχος, ἄρδρος, ἄρδρον, ὄρδρος, ἄρτιος, ὄρδιος.
Ὀρωδέω, ταυτ. ὀρρώδέω.
Ὀρώδης, ἀντὶ Ὀροειδής, ὁ, ἡ, ὀρεινός, βουνώδης, Λεξικ. Φα-
βωρίν.
Ὀρώρα, Ἰων. ἀττ. Παρακ. τοῦ ὄρω.
Ὀρώρεχαι, Ἰλ. π, 834. κ. Ὀρωρέχατο, Ἰλ. λ, 26. Παρακ.
κ. ὑπερσ. παθ. τοῦ ὀρέγω.
Ὀρώρυχα, Ἰων. ἀττ. Παρακ. τοῦ ὀρύσσω.
Ὀρώρω (ὄρω, ὄρωρα), ταυτ. ὄρω κ. ὀρίνω.
Ὀς, ἡ, ὁ, εἰς τοὺς ποιητ. ὁ, ἡ, τὸ, ἄρθ. ὑποτακ. ὁ ὁποῖος, ἡ
ὁποία, τὸ ὁποῖον. 2) ἀντὶ ὅς, Ὀδυσ. α, 50, ε, 444, εἰς τοὺς
Ἀλεξανδ. ποιητὰς ἀντὶ σφέτερος· καὶ ἀντὶ ἐμός, καὶ ὑμέτερος,
Ἀπολλών. 4, 1015· 1384. 3) εἰς τὸν τύπον ἡδ' ὅς, εἶπεν οὐ-
τος, κεῖται ἀντὶ τοῦ οὗτος — ὅς μεν — ὅς δὲ, ἀντὶ ὁ μὲν — ὁ
δὲ — ὅς καὶ ὅς, οὗτος καὶ ἐκεῖνος, ἀντὶ ὁ δεῖνα, Ἡρόδ. 4, 67.
Ὀσα, Ἐπίρ. ὡς τὸ ὅσον, καθὼς, ὥστε· τὸ δὲ, ὅσα μὴ ἀπο-
βαίνοντας, ἀντὶ τοῦ μονονουχί, Θουκυδ. 4, 16.
Ὀσακι, Ὀσακίς, Ἐπίρ. ὅσαις φοραῖς.
Ὀσαπλασίους, ἰα, ἰον, κ. Ὀσαπλασίων, ὁ, ἡ, ὅσαις φοραῖς
περισσότερος, ἡ μεγαλύτερος, Ἀρχιμηδ. 9, σ. 116. Βασιλ.
Ὀσάπους, ὁδος, ὁ, ἡ, ὅσους πόδας ἔχων.
Ὀσάτιος, ὁ, ἡ, κ. Ὀσάτιος, ποιητ. ἀντὶ ὅσος.
Ὀσαχῆ, κ. Ὀσαχῶς, καθ' ὅσους τρόπους.
Ὀσαχοῦ, Ἐπίρ. εἰς ὅσους τόπους. 2) ἀντὶ ὁσάκις. [Οἱ τρεῖς οὗ-
τοι τύποι, καθὼς καὶ τὸ ὁσάκις προϋποθέτουσι τὸν τυπὸν ὅσακος,
ὅταχος, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ὁσσίχρος ἀντὶ ὁσσίχρος· ἡ ὀνομ.
ὅσαξ κ. ὁσιξ ἀντὶ ὅσος εἶναι Δωρ. ὡς ὄρνιξ, ὄρνις· ἐδῶ ἀνήκουσι
καὶ ἡλιξ, ἡλίχος, ἡλίσιος, τήλιξ, τηλίχος, δάλις κ. τάλις, καὶ
διὰ τοῦ οδολίξ, δολιχός, ἡγουν τηλικούτος. Ζ. δολιχός.]
Ὀσδω, Δωρ. ἀντὶ ὅζω.
Ὀσέτειος, κ. Ὀσέτιος, ὁ κατὰ πᾶν ἔτος γινόμενος.
Ὀσημέραι, Ἐπίρ. καθημέραν, ἀντὶ ὅσαι ἡμέραι. Ζ. ὅσος.
Ὀσιε, τὰ, κυρίως οὐδέτ. πληθ. τοῦ ὅσιος, εἶδος τι σμιγμένου
ποτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπιναν πρὶν μυηθῶσι τὰ ἐλευσίνια μυστήρια,
εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κυκεῶ, τὸν ὁποῖον ἐπινεν ἡ Δήμητρα, ὅταν
πάλιν ἔφαγε καὶ ἐπιε. Φαίνεται, ὅτι τὸν ἐπιε μόνον Ὀσίης ἔνε-
κα, τὴν ὁποίαν μεταγενεστέραν συνήθειαν ἀποδίδει εἰς αὐτὴν ὁ
ποιητὴς τοῦ ὕμ. εἰς Δημ. 211, ὥστε ἡ θεὰ μόνον ὀλίγοντι ἀ-
πεγεύθη τοῦ ποτοῦ. Ζ. τὸ ἐφ.
Ὀσία, ἡ, Ἰων. Ὀσίη (θῆλ. τοῦ ὅσιος), τὸ θεῖον ἢ φυσικὸν δέ-
καιον, ἡ ὁ φυσικὸς νόμος· πᾶν ὅ, τι δι' αὐτοῦ ἀγιάζεται, ἡ συγ-
χωρεῖται· οὐχ ὅσια, — ἰη, ἦτο πᾶν τὸ μὴ συγχωρούμενον κατὰ
θεῖον, ἡ φυσικὸν νόμον· πολλὴν ὅσιαν τοῦ πράγματος νομίσας,
Ἀριστοφ. Πλουτ. 682, ὅτι τὸ πᾶν εἶναι κατὰ πάντα συγ-
χωρημένον. 2) ὅσια, ὅσιη, μία μόνη θρησκευτικὴ τελετὴ, π.χ.
τὸ γεύεσθαι τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος, ἡ πίνειν τι ἐκ ποτοῦ
θύσαντος· ὅσιης ἐπέβη, Ἰων. εἰς Δήμητ. 211, κ. Ἐρμ. 129,
πρέπει νὰ ἐννοητῇ τοιοῦτον ἀπορρόφημα, κ. ἀπόγευμα, μ' ὅλον
ὅτι ἄλλοι τὸ ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τιμῆς, γέρας. Ἐπειδὴ δὲ τοι-
αύτη συνήθεια κ. τελετὴ σπουδαίως ἀρξαμένη, ἀπέβη τελευταί-

ον ἀπλῆ συνήθεια, καὶ τύπος· ἐκ τούτου προήλθεν ἡ φράσις. 3)
ὅσιας, ἡ ὅσιης ἔνεκα ποιεῖσθαι τι, πράττειν τι κατὰ συνήθειαν,
διὰ νὰ φαίνεται μόνον ὅτι τὸ ἐπράξε, κ. ὅχι μὲ ἀληθινὴν σπου-
δήν. Κ. ὅσον νὰ λογάται, ἡ νὰ λογήται. Πρβ. λειτουργέω, κ.
Ζ. ἀφοσιούμαι. 4) Ἐξαιρέτ. τὰ πρὸς τοὺς νεκροὺς χρέη, θῆλ.
ὁ ἐνταφιασμός μετ' ὅλας τὰς ἀπαιτούμενας τελετάς, Λιβαν. 4,
σ. 778.
Ὀσιεύω, ταυτ. ὀσιόω.
Ὀσίχος, Ὀσίχος. Ζ. ὀσσίχος.
Ὀσίος, ἰα, ἰον. 1) ὁ, τι εἶναι ἀγιασμένον καὶ διορισμένον διὰ
θεῖου ἢ θρησκευτικοῦ νόμου· ὅσιον, ἡ ὅσια ἐστὶ, εἶναι συγχο-
ρημένον διὰ θεῖου νόμου· ὅσια καὶ δίκαια, θεοὶ καὶ ἀνθρώπι-
νοι νόμοι. 2) ὅσιος ἡνωμένον μετ' τὸ ἱερόν, σημαίνει ἀνθρώπινα
πράγματα, ἀλλ' ἀγιασμένα μετ' νόμον κοινόν, καὶ συμφωνίαν κοι-
νήν· ὅσιον χωρίον, ἀντὶ βέβηλον, Ἀριστοφ. Λυσ. 743. 3) ἐπὶ
προσώπων, εὐσεβής, εὐλαβής· ἱερῶν πατρῶων ὅσιος, ὅς τις φυ-
λάττει τὴν πατροπαράδοτον θρησκείαν του, Αἰσχύλ.
Ὀσιότης, τητος, ἡ, ἀγιότης, θεϊότης, τὰ ἅγια πράγματα· ἡ
ἡ εὐλάβεια καὶ ἀγιότης τοῦ ἀνθρώπου, Πλάτ. Ἀλκιβ. 34. Ξενοφ.
Κύρ. 6, 1, 47.
Ὀσιουργέω, ὦ, θύω, καὶ μάλιστα καρδιουργέω, ἀποκαρδιურ-
γέω, κατὰ τὸν Ἡσύχ.
Ὀσιουργός, ὁ, ἡ, θύτης, Κύριλλ. Ἀλεξ.
Ὀσιόω, ὦ, ἀγιάζω, καθαρίζω ἀπὸ ἀμαρτήματος διὰ θυσίας, Τροπ.
φυγαῖτιν ὀσιόω, ἀποπλύνειν ἀμαρτήματα δι' ἐξορίας ἀπὸ τῆς χώ-
ραν, Εὐρ. Ὀρεστ. στόμα εὐφημον πᾶς ὀσιόομαι, Εὐρ. ἀντὶ ἐχέτω·
2) ἀποδίδω τὴν τελευταίαν τιμὴν, ἐνταφιάζω, Φιλοστρ. Ἡρώδ.
7. ὡς τὸ ὀσιώσω τῇ γῇ. Ζ. ὀσία, ἀρισ. 4.
Ὀσιρῆς, εἶμαι ἐκδοτός εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Ὀσιρίδος, Σουίδ.
Ὀσιρῆς, ἰδος, ὁ, θεός τις τῶν Αἰγυπτίων. Ἰδὲ Πλουτ. περὶ Ἰσι-
δος, κ. Ὀσιρίδος.
Ὀσίωσις, ἡ, ἀγίασις, καθαρσις, Διον. Ἀλ.
Ὀσιωτήρ, ἦρος, ὁ, τὸ θυόμενον ζῶον, Πλουτ. Κεφαλ. καταγρ.
Ἑλλην.
Ὀσκάπτω, ταυτ. σκάπτω προσλ. ο, ὡς κέλλω, ὀκέλλω, Ἡσύχ.
Ὀσμάομαι, ὦμαι, μετὰ γεν. ταυτ. ὀσφραίνομαι· Τροπ. παρα-
τηρῶ, αἰσθάνομαι τι, Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 312.
Ὀσμάς, ἄθος, ἡ, ἐκπέμποντα ὀσμήν. 2) χέρτον τι, ἄλλως ὀ-
νομα κ. ὄνωνις, Διοσκ. 3, 147.
Ὀσμή, ἡ (ὄζω), μυρωδία, εὐωδία ἢ δυσωδία.
Ὀσμήρης, εὐς, ὁ, ἡ, καὶ Ὀσμηρός, α, ὄν, κ. — μώδης, εὐς,
ὁ, ἡ, μυριστικός, εὐώδης, ἡ δυσώδης.
Ὀσμησις, ἡ, τὸ μυρίζειν, ἡ ὀσμή.
Ὀσμητόξ, ἡ, τὸν ἔχων, δίδων μυρωδίαν, Θεόφραστ. αἰσθ. σ. 45.
Ὀσμύλη, ἡ, κ. Ὀσμύλος, ὁ, (ὀσμή), εἶδος θαλασσίου πολυ-
πόδος, ἀποπέμποντος ἰσχυρὰν ὀσμήν· ἄλλως ὄξαινα, βολίταινα,
βολβιτίνη, Ἀριστοφ. Ἰστ. 4, 1.
Ὀσμυλίδειον, κ. Ὀσμυλίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ πρ.
Ὀσμήδης, ταυτ. ὀσμήρης.
Ὀσον, ἀναφ. τοῦ τόσον, οὐδέτ. τοῦ ὅσος, Ἐπίρ. ὅσον ἐμέγ' εἰ-
δέναι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1252. ὅσον καὶ ἐξεύρω ἐγώ· Νοούμενου
τοῦ χρόνου, ὅσον καιρόν· περίπου, σχεδόν· ὅσον ὀλίγον, ἡ βαι-
όν, μόνον ὀλίγον τι, κ. τυτθόν ὅσον, Θεόκρ. 1, 45.· ὅσον οὐ,
ὅσονοῦ, σχεδόν, εὐδύς· ὅσον οὐπω, ἐντός ὀλίγον, ταυτ. ὅσον
αὐτίκα, ὅσον οὐκ ἤδη· οὐχ ὅσον, ὅχι μόνον ὅχι, ταυτ. οὐχ
ὅτι· ὅσον μετ' ἀπαρέμ. π. χ. ὅσον διγείν, τόσον μόνον, ὅσον νὰ
ἐγγίξῃ. Ζ. ὅσα — ὅσοντε, ἐπακολουθοῦντος ἀριθμοῦ, περίπου,
ἴτως.
Ὀσος, ἡ, ὄν, ὅσος καὶ Κ. 2) ὅσοι, ταυτ. ὅσοι περ, ὅσοι κ. ἄν.
3) ὅσοι μῆνες, ὅσοι ἡμέραι (συναιρ. ὀσημέραι), ὅσοι ἄραι, ὅ-
σα ἔτη, ἀντὶ καθ' ἑκάστην μῆνα, καθημέραν, καθ' ὥραν κτλ. πλεῖ-
στα ὅσα χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀντὶ πολλότατα ἀερίστως. 4) ὅσον,
Ἐπίρ. Ζ. τὸ πρ. 5) εἰς ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον, ἡ ὅσα, ἡγουν
τόσον, ὥστε· παρ' ὅσον, ἐκτός ὅτι ἐν ὅσῳ, θῆλ. χρόνῳ. 6) ὅσῳ
μᾶλλον, καὶ ὅσῳ, εἰς τὸν Θουκυδιδ. τόσον περισσότερον, ὅσον·
7) ὅσον τόχος, ὅσον εἶναι δυνατόν ταχέως, θῆλ. τάχιστα· ῥώ-
μης ὅσον εἶχον μέγιστον, μετ' ὅσῳ βίαν ἡδύναντο.
Ὀσος περ, Ὀση περ, Ὀσον περ, ὅσος μέγας καὶ πολὺς δύναται νὰ
εἶναι.
Ὀς περ, Ἡ περ, Ὀ περ· εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τὸ Περ μένει ἀνεξή-

γητον, ως και εις τὸ πρ.
 Οσπρεον, } τὸ, ὀσπρια Κ. ἐξαιρέτως, κύριοι, κοινία.
 Οσπριον, }
 Οσπριοδόχος, ὁ, ἡ, δεχόμενος ὀσπρια.
 Οσπριοθήκη, ἡ, θήκη, δοχεῖον ὀσπρίων, φιλοξέν. Γλωσσ.
 Οσπριοπώλης, ὁ, - πώλης, ἡ, πωλητὴς ὀσπρίων, Γλωσσ.
 Στεφαν.
 Οσπριοφαγέω, ὦ, τρώγω ὀσπρια.
 Οσπριώδης, εὖ, ὁ, ἡ, ὡς ἂν ὀσπριον, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ὀσπρίων.
 Οσπρον, τὸ, } ταυτ. ὀσπριον. "Ολα εἶναι συγγενῇ μετὰ τὸ ὀστρεον,
 Οσπρος, ὁ, } ὀστρεον. Ζ. ὀστρακον.
 Οσσε, ἡ, φωνή, ἀγγελία, λόγος, "Οδυτ. ω, 413. "Ιλ. β, 93.
 Ζεῖα φωνή, χρησμός, μαντεία ταυτ. φήμη κ. ὁμφή. [Ἐκ τοῦ
 ἔπω, ὁπός, ὁψ, ὄσσα, τροπὴ τοῦ ψ εἰς σσ.]
 Οσσα, ἡ, τὸ γνωστὸν ὄρος τῆς Θετταλίας μὲς τῶρα λέγεται
 Κίσταβος, ὁ.
 Οσσα, ποιητ. ἀντὶ ὄσα, οὐδ. Πληθ. τοῦ ὄσος.
 Οσσάκις, ἀντὶ ὀσάκις, ποιητ.
 Οσσάτιος, ἀντὶ ὀσάτιος, "Ομ.
 Οσσε, οἱ ὀφθαλμοί, δύναμις ὅλον ὅτι εὐρίσκεται "Οσσε φασινά, "Ιλ.
 ν, 435. Νομ. ἐκ τοῦ ὄστος, τὸ, καὶ ὁ. Δοτ. ὄσσει, Πληθ. ὄσ-
 σοις, ὄσσοισι. Γεν. ὄστέων, ὄστων. [Τὸ ὄσσε δύναται νὰ εἶναι
 μεταπλ. ἡ καὶ ὁμαλὸν ἐκ τοῦ ὄσσει, ὅστις, ἀντὶ ὀψις ἡ, ἐ-
 πειδὴ στ = φ καὶ ξ, ἐκ τοῦ ὀψ, ὅξ τοῦ κατὰ συκοπ. ἐκ τοῦ
 ὄπος, ὄκος κ. καὶ ὡς κρόξ, κρόκη, κροστός, κρόσση, οὕτως ὅξ,
 ὄκος, ὄστος.]
 Οσσεῖα, ἡ, ἀντὶ "Οσσεῖα, ἀττ.
 Οσσεύομαι (ὄσσα), ἐκ Ζεῖου τινὸς σημείου μαντεύω, προλέγω
 καὶ ἐκ τούτου, φοβούμαι. Ζ. ὀσσεῖα, κ. ὄσσομαι.
 Οσσίχος, χη, χον, Θεόφρ. 4, 55. ἀντὶ ὀστικός, ὑποκ. τοῦ ὄστος,
 ὅτιξ. Ἐκ τῆς συνήθ. γλῶτταν λέγομεν Τοσούτσικος, ὑποκ. τοῦ τόσος.
 Οσσομαι, προβλέπω, κ. φοβούμαι. καὶ ὡς τὸ θυμός, "Οδυτ.
 κ, 375. τὸ δὲ, ὄσσοντο ὄλεθρον, προέλεγον, προσφύτταν -
 "Ιλ. α, 105, καὶ ὄσσόμενος, ἐξηγοῦσιν ὑποβλέπων, ὑποναῶν,
 ἐκ τοῦ ὄπτομαι, Αἰολ. ὄσσομαι (ὡς λίπτομαι, λίσσομαι) ὁ δὲ
 Πορφύριος τὸ παράγει ἐκ τοῦ ὄσσα, καὶ τὸ ἐρμηνεύει, κληθόντι-
 ζομαι, καὶ τὸ παραλληλίζει μετὰ τὸ κακόμαντις, ὡς "Ιλ. ω,
 171, ἀντίθ. τοῦ ἀγαθὰ φρονέουσα. Προσέτι τὸ "Οδυστῆα ὄσ-
 σομένη, "Οδυτ. υ, 81. ἐξηγοῦσιν, "Εχουσα μνήμην ἐγγεγραμμέ-
 νην, ἀνεξάλειπτον εἰς ψυχὴν. [Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἡ γίνεται ἐκ τοῦ
 ὄσσα, ὁπότε ἐπρεπε νὰ εἶναι ὄσσομαι κατὰ τὸν κανόνα, καὶ ὁ
 κανὼν εἶναι ψευδής ἡ εἶναι ὄπτομαι, Αἰολ. ὄσσομαι, βλέπω μετὰ
 τὸν νοῦν, μετὰ τὸ ἐσωτερικὸν ὄμμα.]
 Οσσος, τὸ, καὶ ὁ. Ζ. ὄσσε.
 Οσσος, η, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ὄσος.
 Οστάγρα, ἡ, ἐργαλεῖον, μετὰ τὸ ὅποιον ἐκβάλλουσι θραυσμένα
 κόκκαλα, Γαλλν. 2) ἀντὶ ὀστεοκόπος, Θεόφρ. σ. 463.
 Οστᾶκος, ὁ, "Αθήν. σ. 658. καὶ "Ατᾶκος, ὁ, ὁ ἀστακός ὁ
 τύπος εἶναι δωρικὸς, ἐκ τοῦ ὄσταξ, ακος τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ὄ-
 στός, ὅθεν ὄστεον, ἐπειδὴ ὁ ἀστακός εἶναι ὀστρακηνόν. Ζ. ὀστρακον.
 Οστᾶρεον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀστέον, κοκκαλάκι.
 Οστᾶφίς, ἡ, "Αττ. ἀντὶ ἀσταφίς, σταφίς, Κρατῖνος παρὰ Φω-
 τῖω, "Ετυμ. Μ. "Ητύχ.
 Οστε, ἡ, τα, ὅ, τε, Κυρίως, τὰ ἀναφορικά ἄρθρα μετὰ τοῦ τέ, τὸ
 ὅποιον μένει ἀνεξήγητον εἰς τὴν γλῶτταν μας.
 Οστῆνος, νη, νον (ὀστέον), κοκκαλίνος.
 Οστρογενής, εὖ, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ ὀστέα τὸ ὀστρογ.
 ὁ μυελὸς τῶν ὀστέων ὡς τὸν ὠνόμαζεν ὁ Πλάτων, "Αριστοτ.
 Τοπ. 6, 2.
 Οστροκόπος, ὁ, ἡ, θραύων, τσακίζων τὰ κόκκαλα ὁδύνη,
 πόνος, ὅς τις φθάνει εἰς ὅλα τὰ μέλη, "Ιπποκρ. σ. 396. Foes.
 κ. Θεόφρ. περὶ Κόπων. ὅθεν, κ. ὀστροκόπος καὶ μεγάλῃτις κύ-
 ρητις, ὅταν ὁ ἄνθρωπος νομίζῃ ὅτι εἶναι τσακισμένα ὅλα του τὰ
 κόκκαλα. Ζ. κόπος.
 Οστρολογία, ἡ (λέγω), συνάθροισις τῶν ὀστέων. 2) διδακτα-
 λία περὶ ὀστέων.
 Οστέον, συναρ. ὀστούν, τὸ, κόκκαλον. "Οστέοφιν, ποιητ. γεν. ἀν-
 τὶ ὀστέον. 2) ὁ πυρὴν, τὸ κουκούττι τῶν ὀπαρῶν. Ζ. ὀστρακον.
 Οστρουλκός, ὁ, ὄργανον δι' οὗ ἐξέλκουσι θραυσμένα κόκκαλα,

(B.)

"Ιπποκρ. σ. 618.
 Οστροφί, Αἰολ. ποιητ. γεν. κ. δοτικ. τοῦ ὀστέον.
 Οστίνος, ἴνη, νον, ταυτ. ὀστέινος, κοκκαλίνος.
 Οστίς, ἡτίς, ὅ, τι, γεν. οὐ τινες, ἡς τινος, οὐ τινος, ἀττ. ὅτου,
 δοτ. ὅτω, ὁ ὅποιος, ἡ ὅποια, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ δὲ ὑποτακ.
 ἄρθρον, προσλαμβάνον τὸ ἀόριστον τις.
 Οστλιγξ, γγος, ἡ, κ. "Αστλιγξ, τρίχες, περιπλοκάδες τριχῶν.
 καὶ τῆς στήθας αἱ πλεκταίναι, Νίκανδρ. "Αλ. 470. καὶ αἱ φαλίδες
 τῆς ἀμπέλου. ἄλλως, βόστρυξ κ. ἑλιξ. 2) σπινθῆρες πυρός, ἀκ-
 τίνες πυρός, ἡ φωτός, "Απολλών. 1, 1297. [Τροπὴ δὲ τοῦ λ εἰς
 ρ, ἄστριγξ τροπὴ τοῦ ι εἰς υ, ὀστρυξ, κ. βόστρυξ. Ζ. ὕστριξ.]
 Οστοδοχεῖον, τὸ, θήκη ὀστέων, Γλωσσ. Στεφ.
 Οστοειδής, ὁ, ἡ, ὡς ἂν ὀστούν.
 Οστοθήκη, ἡ, θήκη, δοχεῖον κοκκαλίων, Δυκόφρ. 367.
 Οστοκατάκτης, ὁ, κ. } κοκκαλοτσακιστής.
 Οστοκλάστης, ὁ, }
 Οστοκόπος, ὁ. Ζ. ὀστροκόπος.
 Οστοκόραξ, ακος, ὁ, ossifragus, εἶδος ἀετοῦ, Γλωσσ. Στεφ.
 Οστολόγος, ὁ, ἡ, ἡ "Οστρολόγος, ὁ συνάγων τὰ ὀστά, ἐνῶ
 μάλιστα καίουσιν τοὺς νεκρούς. - λογέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. - λογία,
 ἡ, τὸ οὐσιαστ. καὶ - λόγιον, τὸ, τόπος, ὅπου συναθροῦνται κόκκαλα.
 Οστομαχία, ἡ, κ. "Οστομάχιον, τὸ, εἶδος παιγνιδίου γινόμε-
 νου μετὰ 14 κοκκαλάκια διαφόρων γεωμετρικῶν σχημάτων.
 Οστοφαγέω, ὦ, τρώγω κόκκαλα.
 Οστοφάνεω, ὦ, φαίνω, δεικνύω τὰ κόκκαλα, "Ιππιατρ.
 Οστοφυής, ὁ, ἡ (φυή), ὀστέινος, φύσιν καὶ ιδιότητα ὀστέου
 ἔχων, Βατραχομυομ. 287.
 Οστράκος, ὁ, ταυτ. ὀστράκινος, Νίκανδρ.
 Οστράκευς, εὖ, ὁ, κεραμεύς, τεχνίτης πηλίνων σκευῶν,
 "Ανδρ. 1.
 Οστράκηρος, ὁ, ὄν, κ. } λίθος, λίθος ἔχων τὴν ιδιότητα, ἡ τὸ
 Οστράκεις, οὐ, ὁ } χρώμα πηλίνων σκευῶν ὀστρακηνὰ δὲ
 ζῶα, τῶν ὁποίων τὸ ἐξωτερικὸν μέρος εἶναι ὡς κεραμίδα στερεόν,
 καὶ ὡς αἱ χελῶναι κτλ.
 Οστράκίζω, ψηφίζω μετὰ ὀστρακον (κεραμίδα), τὸ ὅποιον ἐγίνε-
 το εἰς πολίτας, τοὺς ὁποίους ἤθελεν νὰ ἐξορίσῃ. "Η ἐξορία ὠνό-
 μαζετο ὀστρακισμός, Πλούτ. Θεμπτ. 10. ἄλλου ὀνομάζεται κ.
 πεταλισμός.
 Οστράκινδα, ἡ, νοητ. παιδί, κ. "Οστράκινος περιστροφή. Κε-
 ραμίδα λευκὴν ἐξ ἐνός μέρους, καὶ μαύρην ἐκ τοῦ ἄλλου ἐρρί-
 πταν ἐπάνω γραμμῆς τινος καὶ ἐκ τοῦ μαύρου, ἡ λευκοῦ αὐτῆς
 μέρους, ὁ μὲν τῶν παιζόντων ἐφευγεν, ὁ δὲ τὸν καταδίωκε ὁ
 δὲν παίζει ὁ "Αριστοφ. "Ιππ. 851. βλέπειν ὀστράκινδα, ἐννοῶν τὸν
 ὀστρακισμὸν, ὡς εἰς "Αχαρ. 233. βαλλήναδς βλέπειν, εἰς τὸ βά-
 λειν, καὶ ἐν ταυτῷ εἰς τὸν βαλλήνα (βασιλέα), καὶ εἰς τὴν Παλ-
 λήνην. "Ιδὲ Λαίμα.
 Οστράκινος, νη, νον (ὀστρακον), ἀπὸ ὀστρακον κατασκευασμ.
 φαφᾶ ὀστρακινῇ, νοητ. πύελος, "Ανάλ. 2, σ. 152.
 Οστράκινον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀστρακον, ἡ σκληρὰ φλούδα, τὸ ἐ-
 ξῶφλοισιν, τὸ ὅποιον σκεπάζει τὸν καρπὸν τῆς κουκουναρίας.
 Οστράκινος, ἡ, ὑποκ. τοῦ ὀστρακον.
 Οστράκισμός, ὁ. Ζ. "Οστρακίζω.
 Οστράκίτης, ὁ, - κίτις, ἡ, ταυτ. ὀστρακηνός κ. - κίτις, ἰδίως,
 λίθος, Νομ. ὁ λεγόμενος ἀφρός τῆς θαλάσσης. 2) εἶδος πλακουν-
 τίου, "Αθήν. σ. 647.
 Οστράκιδερμος, ὁ, ἡ, μετὰ σκληρὸν δερμα. τὰ - δερμα, ζῶα
 σκεπαζόμενα μετὰ σκληρὸν ὡς πέτραν δερμα, ὡς αἱ χελῶναι, καρα-
 βίδες, κτλ. "Αριστ. Περβ. ὀστακος.
 Οστράκοκονία, ἡ (κονία), κονία, ἄλειμμα τοῖχου μετὰ τριμμέ-
 να ὀστρακα, κεραμίδας.
 Οστράκον, τὸ, ψηφόμενος πηλός, πηλινὸν σκεῦος - κεραμίδα. 2)
 τὸ σκληρὸν περίβλημα, ὡς αὐγῶν, καὶ ὀστρακοδέρμων, δηλ. κα-
 ραβίδων κτ. 3) κεραμίδιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐγράφε καθεὶς τὸ ὄνομα
 του, δίδων γνώμην νὰ ἐξοριτῇ τις καὶ Μετων. ἀντὶ ὀστρακινδα.
 [Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, αὐστός, καὶ τοῦ αὐτοῦ ὡς ὁ ἐκφερομένου, ὀστέος, α,
 ὄν. Τὸ οὐδέτ. οὐσιαστ. γινόμενον σημαίνει τι, τὸ ὅποιον μένει με-
 τὰ τὴν καῦσιν τῶν ἄλλων. σκληρὸν, κόκκαλον. ἐκ τοῦ ὀστέον,
 γίνεσθαι ὀστρεον, εἶον, κ. ὀστρακον. Συγγενὲς τούτων εἶναι καὶ τὸ
 ὀσπριον, τροπὴ τοῦ στ εἰς σπ. ὡς σπολάς, στολάς κτλ.]
 Οστράκωνωτος, ὁ, ἡ, ἔχων νῶτα ὀστράκινά ὡς ἡ χελώνη,

Αίλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 6.
 Οστρεκοποιός, ὁ, κεραιεύς.
 Οστρεκόρινος, ὁ, ἡ (ρίνός), ταυτ. Ὀστρακόδερμος, Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 313.
 Οστρεκοφορέω, ὦ, ψηφίζω με ὅστρακα.
 Οστρεκοφορέα, ῥ, τὸ δίδειν ψῆφον με τὰ ὅστρακα, ὡς ψηφοφορία.
 Οστρεκόχρους, -απόχρους, ὁ, ἡ, ἔχων σκληρὸν δέρμα, Ἀνδολ.
 Οστρεκόω, ὦ, μεταβάλλω εἰς ὅστρακον, κάμνω] σκληρὸν ὡς ὅστρακον: ὡδὸν, περιβάλλω τὸ αὐτὸν με σκληρὰν φλούδαν. Μετ. ἀποκτῶ, ἐκφίω ὅστρακον, ὡς ἡ καραβίδα· ἐξοστρακῶ δέ, κ. ἐξοστρακίζω, ἀποβάλλω τὸ ὅστρακον. Παθ. θραύομαι, τσακίζομαι· περὶ δ' ἐμὸν κάρα πληγεῖτα ἐναυάγησεν ὅστρακουμένη, ἤσαν θραυομένη εἰς κομμάτια, Αἰσχ. λείψ.
 Οστρεκώδης, εος, ὁ, ὡς ἂν ὅστρακον.
 Οστρεῖνος, ἡ, νον, σώματα ὀστρεῖνα ὀνομάζει ὁ Πλάτ. Φίληβ. τὰ ἐν τοῖς ὀστράκοις ζῶντα ζῶα.
 Οστρειογρῆφης, εος, ὁ, ἡ, με πορφυροῦν χρῶμα γραμμένος, Πλούτ. 2, σ. 226.
 Οστρεῖον, τὸ, κ. Ὀστρεῖον, ὀστρεον, κογχύλη ἡ γεννώσα τὴν πορφύραν· χρῶμα, Πλάτ. Κρατύλ. 35. 2) τὸ κ. λεγόμενον ἀστρίδι.
 Οστρεῖος, α, εἰον, ἔχων χρῶμα πορφυροῦν, ἀμφ.
 Οστρεῖώδης, ὁ, ἡ, ὡς ἂν ἀστρίδι, ὡς ἂν κογχύλη.
 Οστρεον, τὸ, ἀντὶ ὀστρεῖον, ἀστρίδι.
 Οστρεώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀστρεῖώδης.
 Οστρεῖμον, τὸ, σταῦλος, ἀχούρι, Δυκόφρ. 94.
 Οστρεῖτης, ὁ, λίθος τις, Ὀρφ.
 Οστρεῦα, κ. Ὀστρεῦς, ἡ, κ. Ὀστρεῖς, ἡ, δένδρον τι με σκληρὸν ξύλον, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 4, κ. 10. Πρβ. ὀξύα·
 Οστρυγξ, -ύγιον· Ζ. ὀστλιγξ.
 Οστώδης, ὁ, ἡ, ὡς ἂν κόκκαλον, ἡ περιέχον κόκκαλα.
 Οσυρίς, ἡ, χόρτον τι, ἴσως χηνοπόδιον, Διοσκ. 4, 143. καὶ τῶρα ὀνομάζεται ἄξυρίς.
 Οσφρά, ἡ· Ζ. ὀσφραίνω.
 Οσφράδιον, τὸ, ταυτ. ὀσφραντήριον. Ὁ Στέφανος τὸ ἐξηγεῖ, Σακκύλιον ἡ ἄλλο ἀγγεῖον περιέχον μυριστικά· Ὀσφράδιον ἐμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν δέσμην εὐόσμων ἀνθῶν· καὶ τοὺς καιομένους εἰς θυρίασιν μυριστικούς τροχίσκους (pastilles)· Ἰδ. Λ. Ἑρμῆν. 1821, σ. 8.
 Οσφραίνω, δίδω τινὸς νὰ μυρίσῃ. Ὀσφραίνομαι, μυρίζω ἐγὼ, μετὰ γεν. Παθ. ὀσφραίνομαι, τὰ μυριζόμενα, δίδωμενα διὰ μυρίσμα, Ἀλέξανδρ. Ἀφρ. Εἶπαν καὶ ὀσφρω, κ. ὀσφρομαι· ὅθεν, ὀσφρόμην, ὀσφρόμενος, Ἀριστοφ. Προσέτι, ὀσφρέομαι, ὀσφράω, ὀσφράομαι. [Ἐκ τοῦ ὄζω, ὄσσω (ὡς ἔδω, ἔσσω, ἄζω, ἄσσω) αἰολ. ὀσφω· ὅθεν ὀσφρά, ὀσφράω, ταυτ. ὀσμή. Ζ. ἄω.]
 Οσφρανσις, ἡ, τὸ ὀσφραίνεσθαι.
 Οσφραντήρ, Ὀσφραντής, ὁ, ὁ μυρίζων.
 Οσφραντικός, ἡ, ὄν, κ. ὅ, τι δίδει ὀσμήν τινα· τὸ ὀσφραντ.
 Οσφραντήριος, ἰα, ἰον, ἰοητ. φάρμακον, τὸ ὁποῖον μυρίζει τις, διὰ νὰ ἐνδυναμωθῇ.
 Οσφραντός, ἡ, ὄν, δυνάμενος νὰ ὑποπέσῃ εἰς ὀσφρητικὴν, μυριστός.
 Οσφρασία, ἡ, ἡ ὀσμή, Ὀ.
 Οσφράω, -ομαι, Λουκιαν. Ζ. ὀσφραίνω.
 Οσφρησις, ἡ, ἡ μυρωδία, τὸ μυρίζεσθαι, ἡ δυνάμεις τῆς ὀσφρησεως.
 Οσφρητικός, ἡ, ὄν, ταυτ. ὀσφραντικός.
 Οσφρητός, ἡ, ὄν, ταυτ. ὀσφραντός.
 Οσφρω, ομαι· Ζ. Ὀσφραίνω.
 Οσφυαλγής, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει πόνους εἰς τὴν ὀσφύν, Αἰσχύλ. -αλγέω, ὦ, τὸ ῥῆμα -αλγία, ἡ, τὸ οὐτιαστ.
 Οσφύς, ὤος, Αἰτιατ. ὤν, ἡ, (ὁ Ἀρχαῖδ. σ. 92. τὸ γράφει ὀσφύς, ὡς ὀφρύς) ἀντὶ ὀσχύς· τοῦτο δὲ ἀντὶ ἰσχός (ὡς μόσχος, μίσχος), ἔξω· αἰατ. κ. ὀσφύα, Στράτ. ἐπίγρ. 55. ἀντὶ ὀσφύν, ὡς ὀφρύα· ἡ λεγομένη μέση, τὰ κάτω μέρη τοῦ κορμοῦ, πρὸς τὸ τέλος τῆς κοκκαλοραχίας. 2) ὀσφύς διπλή, ὁ Βιργίλιος ἐρμηνεύει duplex spina, καταχρηστικῶς· διότι σημαίνει τὰ ὑπὲρ τὰ ἰσχίον ἐκατέρωθεν τῆς ἀκάνθης κρητῶδη μέρη, μετὰ τὰ ὁποῖα ἀκο-

λουθεῖ ὁ κενεὸν· [παράγεται ἐκ τοῦ ἔχω· ὅθεν ὀσχος κ. ἰσχος, προσλ. μ, μόσχος κ. μίσχος (ὡς ὄνθος, μόνθος κ. μίνθος), καθ' ὡς ἀλλάσσονται ξ, κ. ζ, οὕτω καὶ σχ. ζ. ὅθεν, ὄξος, τρόπον τινα ὄσδος, τὸ αὐτό· Πρβ. ἔχει, ἐχίδνα, ὄφεις.]
 Οσχέα, ἡ· Ζ. τὸ ἐφ.
 Οσχη, ἡ, κ. Ὀτχη, ἡ, Ὀσχος κ. Ὀτχος, ὁ, νέος κλών, βλαστός, ἄρα ταυτ. μόσχος, προσλ. τοῦ μ (ὡς ὄνθολεύω, μόνθολεύω, ὄχλος μόχλος), ἔξαιρ. κληματὶς με σταφύλια. 2) σακκούλιον, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 108. μάλιστα τὸ τῶν ὀρχιδίων· Καὶ ὀσχος, εος, τὸ, κ. ὀσχεον, κ. ὀσχές, ὀσχέον, κ. ὀσχεά, ἡ, Ἀριστοφ. Ἰστ. ζ. 1, 13, εἰς τὰ χειρόγρ. Πρβ. ἰγνύα, ὀφρύα, ἰτέα, ὀξέα.
 Οσχίον, τὸ, ψύμα, ἡ πρῆσμα τι εἰς τὸ στόμα τῆς μήτρας, Ἰπποκρ. ἀλλὰ ψευδῶς· σημαίνει μόνον, Ἀμφίδεον, λέγνα, ἡ ἐξέχον χεῖλος αὐτοῦ, Γαλην. Εὐρίσκειται κ. ὀσχεον κ. ὀσχίας, τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ ὀσχος ἡ τὸ ὀσχία, Αἰτ. Πληθ. καὶ νὰ γράφηται ὀσχίας ἡ ὀσχίας.
 Οσχοβόρος, ὁ, ἡ, τρώγων τοὺς ὀσχους, βλαπτούς, Χρητμ. Σιβυλλ. 8, σ. 790.
 Οσχοφορέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Οσχοφορία, τὰ, ἡμέρα τις εἰς τὴν ἐορτὴν Σκίρα, ὅποτε ἐκλεχτὰ πολυτῶν παιδία ὑπῆγαιναν με τελετὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς σαιράδος Ἀθηνᾶς, βαπτάζοντα εἰς τὰς χεῖρας κλήματα κ. σταφυλάς, Πλούτ. Θησ. 21. ὅθεν
 Οσχοφορικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ὀσχοφόρον, ἡ εἰς τὰ ὀσχοφορία, συνηθισμένοι εἰς αὐτά.
 Οσχοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω, ὀσχος), φέρων κλήματα μετὰ σταφυλῶν.
 Οσῶραι, Ἐπίρ. κυρίως, ὅσαι ὥραι, πάντοτε, ὡς τὸ ὀτμήραι, εἰς τοὺς μεταγεν. Γρηγόρ. Ἀττ. διαλ. §. 21.
 Οτᾶ, αἰολ. ἀντὶ ὅτε, ὡς Πότα ἀντὶ πότε, Ἀπολλών. Ἐπίρ. σ. 606.
 Οταν, δηλ. ὅτ' ἂν· καὶ ὅτε γάρ ἂν, ἀντὶ ὅταν γάρ, Πολύβ.
 Οτε, δηλ. ὅτε, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ καί, π. χ. ὅτε Κύρος καὶ ὁ Ἀρμένιος, Ξενοφ. Κύρου π.
 Οτῆ, οὐδέτ. τοῦ ὅτε. 2) Ἰων. ἀντὶ ὅτε, Ὀμ.
 Οτῆ, Ἐπίρ. χρόν. ἀντὶ τοῦ ἐνῶ χρόνῳ. 2) ἀντὶ ὅτι, Ἰλ. α, 518.
 Οτῆ, Ἐπίρ. καποτε.
 Οτῆο, Ὀτῆου, Ὀτου, Ὀτῆω, Ὀτῆων, Ὀτῆοιτιν, Ἰων. ποιητ. ἀντὶ ὅτου, ὅτῳ, ἀντὶ οὐτινος, κτ. Ζ. ὅτις κ. τός.
 Οτῆ, Σύνδ. διηγηματικός, εἶπεν ὅτι. 2) αἰτολ. ἀντὶ τοῦ διότι, ἐπειδὴ. κ. ὀτῆ, κ. ὀτῆτῆ, ἀντὶ τοῦ διὰ τί· καὶ Ὀτῆ δῆτι μάλιστα, Πλάτ. Πολιτεῖα. 1, σ. 180. καὶ ὅτι τί, Λουκιαν. 3, σ. 28. ἀντὶ τοῦ διατί; 3) ὅτι μὴ, ἀντὶ τοῦ ἐκτός ὅτι· 4) με ὑπερβ. ὅτι μάλιστα, ὅτι πλεῖστοι, ὅτι τάχος, σημαίνει ὅσον εἶναι δυνατόν πολλοὶ κτλ. Κυρίως εἶναι ἐκ τοῦ ὅστις τὸ οὐδέτερον, καὶ λαμβάνεται ὡς ἄρθρον τῆς ἐπομένης προτάσεως ὀνομαστικῶς λαμβανομένης.
 Οτῆ, οὐδέτ. τοῦ Ὀτῆς
 Οτῆ, Σύνδ. ἀντὶ τοῦ Ὀτῆ, καὶ Ὀτῆτῆ, διατί;
 Οτῆνα, ἀντὶ ὄντινα. 2) ἀντὶ ἄτινα, Ὀμ.
 Οτῆνας, ἀντὶ οὐτῆνας, Ὀμ.
 Οτῆς, γεν. ὅτου, ὅτεο, ὅττεο, ὅτο, ὅτῳ, ἄττ. ἀντὶ ὅστις, οὐτινος, ὅτινι.
 Οτλέω, κ. Ὀτλέω, μ. ἤτω, μετοχ. ὄτλευντες αἰτῆ.
 ὀτλέοντες, πάσχω, ὑποφέρω, ὑπομένω, Ἀπολλών. 4, 1227.
 Οτλήμα, τὸ, ταυτ. ὀτλος.
 Οτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀτλήμων, ἄθλιος.
 Οτλος, ὁ, βάρος, φορτίον, Αἰσχ. Ἐπτ. 18. ταυτ. πόνος καὶ μόχος. Ἐκ τοῦ τλάω, τλήμι, προσλ. α, ἐπιτ. ἡ εὐφ, ἀτλας ἀτλαντος· διὰ τοῦ ο τύπου ὀτλάω, ὀτλήμι· ὅθεν ὀτλήμων, ταυτ. ἄθλιος κ. τλήμων.
 Οτοβέω, ὦ, κ. Ὀτοβέω, ἡχῶ, κτυπῶ, θορυβῶ, Ἡτιόδ. Θεογ. 709. Αἰσχύλ. Προμ. 576.
 Οτοβος, κ. Ὀτοβος, τὸ, τόνος, ἡχος αὐλοῦ, θόρυβος, Αἰσχύλ. Ἐπτ. 153. Ζ. ὀτταβος, κ. κότταβος.
 Οτοτοῖ, Ὀτοτοῖ, ἐπιρρινημα πόνου, λύπης, ὡς τὸ φεῦ.
 Οτοτύζω, Ὀτοτοῦζω, καὶ Ὀτοττύζω, μ. ὑξω, κρᾶζω ὀτοτοῖ, κλαίω, θρηνῶ· ὅθεν
 Οτοτύξιος, Ἀριστοφ. ὄρνιθ. 1043, κωμικῶς κατὰ τὸ ὀλοφύξιος, ἀρχηγός θρηνῶν.
 Οτράλεος, ἑα, ἑον, Ὀππιαν. Ἀλ. 2, 273. Ἐπίρ. -λέως, ἑ-

νεργητικός, δραστήριος, ὀρμητικός· "Ομ. μένον τὸ 'Επίρ'. Ζ. ὀ-
τρύνω καὶ τὸ ἐφ.
Ο'τρυνύς, ἕως, 'Ιων. ἦος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, "Ομ.
Ο'τρηράς, ἁ, ὄν, ταυτὸς. ὀτραλέος. Ἐκ τοῦ ὀτράω, ὀτρέω· ἐπιμελής
ἐνεργός, πρόθυμος, βίαιος, ταχύς. Εἰς τὸν 'Οππ. Ἀλ. 2, 529.
ὀτρηραῖς ὀδύναις, ταυτ. ὀξείαις· μάχη ὀτρηρῇ, ἀντὶ αὐτοσχεδίω,
'Αδην. σ. 136. 2) 'Ο 'Αριστοφ. 'Ορν. 915. παίζει εἰς τὸ ὀτρηρὸς
μετὰ τὸ 'Ομηρ. ὀτρηροί, καὶ ἐν ταυτῷ μετὰ τὸ τρηρὸς, ὡς νὰ ἦτο
τὸ ο' πρόσλ. ὡς εἰς τὸ ὀτρυγηφάγος. Ζ. λαῖμα, εἰς τὸ τέλος.
Ο'τρυχέας, ἀντὶ ὀμότριχες, 'Ιλ. β, 765. Ζ. οἰέτης.
Ο'τρυγηφάγος, ἀντὶ τρυγηφάγος, 'Αρχιλόχ. παρὰ Φωτ. Ζ. ὀ-
βελός.
Ο'τρυνέω, ταυτ. ὀτρύνω· ὅθεν, ὀτρυνέουσα ὡς μέλ. 'Οδυσ. ο, 3.
Ο'τρυντεύς, ἦος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, "Ομ.
Ο'τρυντήρ, ἦρος, ὁ, κ. 'Οτρύντης, ὁ, διεγέρτης, παρακινήτης,
ἐξυπνιστής. κατὰ τὸν 'Ησύχ. καὶ ταυτ. κήρυξ, καὶ σαλπικτήης.
Ο'τρυντικός, ἦ, ὄν, διεγερτικός, ἐξυπνιστικός.
Ο'τρυντύς, ὕος, ἡ, 'Ιων. ταυτὸς. ὀτρυνσις, διεγερσις, ἐξυπνι-
σις, 'Ιλ. ι, 235. ἐκ τοῦ
Ο'τρύνω, μ. υἱῶ, διεγείρω, κεντῶ, ἐξυπνίζω· Τὸ θεματικὸν εἶ-
ναι ὀτράω, τρέω· ὅθεν, ὀτραλέος, καὶ ὀτρηρὸς· ὡσαύτως, ὀ-
τύνω, ὀτρύνω, κατὰ πρῶτον μὲν σπεύδω, ποιτύνω κ. ἐπω, ἐπει-
τα δὲ (μετὰ τοῦ εἶναι, "Ομ.), ἀσχολοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, ἐνερ-
γῶ, κ. ὀτρύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, 'Ιλ. η, 420. [ὅχι ἐκ τοῦ ὀ-
τῶ, ἔδω, ὡδω, ἀλλ' ἀπὸ τὸ δράω, τρέω, ὅπου ἀνήκου-
σι καὶ δράσκω, διδράσκω, τρέχω, θρέξω· τὸ ο' εἶναι πρόσλ. καθ-
ὡς εἰς τὸ τλάω, ὀτλάω κτλ.]
Ο'ττα, ἀττ. ἀντὶ ὅσσα.
Ο'τταβος, Ζ. ὀταβος κ. κότταβος.
Ο'ττεία, ἡ, πρόρρησις, προαίτησις· φόβος δευτερευόντος προ-
ξενούμενος ἀπὸ πρόρρησιν τινά, Διονύστ. Ἀρχ. 7, 68.
Ο'ττεύομαι, ταυτ. ὀττεύομαι, φοβοῦμαι τι ὡς δυστυχὲς σημει-
ον, καὶ κακὴν πρόρρησιν, Διονύστ. Ἀρχ. 9, 23 κ. 55. ἐκ τοῦ ὀσ-
σα, ὀσσομαι.
Ο'ττι, ποιητ. ἀντὶ ὅτι.
Ο'ττι, ποιητ. ἀντὶ ὅτι, οὐδ. τοῦ ὅς τις, "Ομ.
Ο'ττις, ἡ, ταυτ. ὅφισ, ὀφθαλμός, 'Ησύχ. κ. 'Αρετ. 4, 13. [ττ
εἶναι ταυτ. σσ = φ.]
Ο'ττοβέω, ὦ, κ. 'Οττοβος, ὁ, ποιητ. ταυτ. ὀτοβέω κ. ὀταβος.
Ο'ττομαι, ταυτ. ὀπτομαι, ὀσσομαι.
Ο'ττοτοί, ταυτ. ὀτοτοί· ἀμφ. χωρὶς ἱκανοὺς λόγους.
Ο'τφ, ἀττ. ἀντὶ ὅτινι.
Ο'τω, Ζ. οὐτάξω.
Οὐ, πρὸ φωνήεντος φιλουμένου μὲν οὐκ, δατυνομένου δὲ, οὐχ,
μόριον ἀρνητικόν· οὐφημι, λέγω, ὅτι δὲν εἶναι, ἀρνούμαι· οὐ
πάνυ, οὐδόλως. Ζ. τὴν διαφορὰν τούτου πρὸς τὸ μή, εἰς Μτ.
Οὐ, 'Επίρ'. ἀντὶ ἐφ' οὐ τόπου, ἐκ τοῦ ὅς, ἡ, ὅ· ὅπου· καὶ ἐπὶ
χρόνου, Εὐρ. 'Ιφιγ. Ταύρ. 320. Πρβ. ὅπου κ. ἐνθα. — ἐστὶν οὐ,
εἰς τόπους τινάς. Ζ. σί.
Οὐ ἔθεν, ἀντὶ οὐκ αὐτῆς, 'Ιλ. α, 114.
Οὐ ἔθεν, ἀντὶ ἐαυτῆς, 'Απολ. Ρόδ. 1, 262.
Οὐ ἄ, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, κ. λύπης, γράφεται καὶ οὐ ἄ εἰς τὴν
Ν. Δ. σημαίνει καὶ ἀποστροφὴν.
Οὐ αἰ, ἐπιφώνημα ὀδύνης, καὶ ἀγανακτήσεως· οὐαί μοι, εἰς τοὺς Ο'.
καὶ Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 3, 19. οὐαῖ εἰς ἐμέ. Πρβ. βαβαί, αἰβοί,
παπαί.
Οὐ ας, ατος, τὸ, συναίρ. οὐς, ὠτός, ὄωρ. ὡς, ὠτός, Κρητ. αὐς,
αὐτός· αὐτίον τοῦ ζώου· καὶ πᾶσα λαβή, πιάσμα.
Οὐ ἔτιος, ἱα, ἰον· ὑπ' οὐατίος, 'Ορφ. Ἀργον. 219. ὅπου τῶρα
κεῖται ὑπουατίος· Δύναται νὰ εἶναι ὑποκ. οὐατίον, τὸ, ὡς αὐτίον,
αὐτίον.
Οὐ ἄτ' ὅς τις, εντες, ἔχων αὐτία. 2) Μεταφ. ἔχων λαβῆς, πιάσμα-
τα, χερούλια κ.
Οὐ ατοκαίτης, ὁ, κοιμώμενος εἰς τὰ αὐτία, Νόνν. Διονύτ. 16,
σ. 682, 3. κ. 8.
Οὐ γάρ· διότι ὅχι· ἐρωτ. οὐγάρ; δὲν εἶναι οὕτως; καὶ εἰς τὴν ἀ-
πόκρ. ἀρνεῖται μετὰ βεβαιότητά· οὐδὲ τούτο μεθ' ἐμὲ εἰδέναι; οὐ
γάρ, ὅχι βέβαια, Λουκιαν.
Οὐ γάρ ἀλλὰ, τίθεται ἐλλειπτικῶς, ὥστε ἐκ τῶν προτέρων πρέπει
τις νὰ ἐπαναλάβῃ τι· π. χ. μὴ σκώπτει με· οὐ γάρ ἀλλ' ἔχω κα-

κῶς· μὴ με σκώπτῃς· διότι δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ ἀκούσω σκώμμα-
τα, ἀλλ' εὐρίσκομαι κακῶς, 'Αριστοφ. Βάτρ. 58.
Οὐ γάρ δὴ, Οὐ γάρ δὴπου, ταυτ. οὐ δὴ γάρ, κ. οὐδὴπου γάρ.
Οὐ γάρ οὐν, εἰς ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν· τὸ οὐ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ἐκ
τῶν προλεχθέντων.
Οὐ γάρ ποτε, ποτὲ βέβαια ὅχι.
Οὐ γάρ που, ὅχι βέβαια, ὅχι ὅμως.
Οὐ γάρ τοι, ταυτ. οὐ γάρ, τὸ τοι ἐπιτείνει.
Οὐ γγία, Οὐγκία, ἡ, τὸ Λατ. uncia. βάρος ὀκτώ δραχμῶν.
Οὐ δαῖος, αἶα, αἶαν (οὐδας), ταυτὸς. χθόνιος, γηγένος· ἡ ὑπό-
γειος, 'Ορφ. Ἀργον. 396. Λυκόφρ. 49. κ. 698. Διονύστ. Περιηγ. 789.
Οὐ δαμά, Οὐδαμή, 'Ηρόδ. Ζ. 43. κ. ποιητ. Οὐδαμά, 'Επίρ'. εἰς οὐ-
δεκαμένα τέπον, κατ' οὐδένα τρόπον· ἐκ τοῦ οὐδαμός· ὅθεν
Οὐ δαμένος, ἡ, ὄν, οὐδενὸς ἀξίος, καυτιποτένιος κ.
Οὐ δαμένότης, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ πρ. ἐκ Φαβωρ. Δεξ.
Οὐ δαμόθεν, 'Επίρ'. ἐξ οὐδενὸς τόπου.
Οὐ δαμόθι, 'Επίρ'. ἐν οὐδενὶ τόπῳ.
Οὐ δαμός, ἡ, ὄν, ἀντὶ οὐδεῖς, οὐδεμία, οὐδέν· κ. πληθ. οὐδα-
μοί κ. οὐδαμών, 'Ηρόδ. Ζ. μηδαμός, κ. ἀμῆ· ὅθεν
Οὐ δαμόσε, εἰς οὐδένα τόπον.
Οὐ δαμόυ, 'Επίρ'. ταυτ. — μόσι, ἐπ' οὐδενὸς τόπου· κ. μετὰ γεν.
· γῆς κτ. τούτον οὐδαμοῦ λέγω, δὲν τὸν λογαριάζω διὰ τίποτε,
'Σοφοκ. Ἀντιγ. 185. — θερὸς νομίζειν οὐδαμοῦ, Αἰσχύλ. Πέρτ.
Οὐ δαμῶς, 'Επίρ'. κατ' οὐδέκα τρόπον. Ζ. ἀμῆ.
Οὐ δας, τὸ, κ. Οὐδος, τὸ, Γεν. οὐδεος, 'Οδυσ. υ, 242. Δοτ. οὐ-
δεῖ, 'Τμν. Ἑρμ. 284. (ὡς κνέφας κ. κνέφος κτλ.), 'Ιων. ἀντὶ ὀ-
δός, πάτημα, ἔδαφος· κραταίπεδον οὐδας, 'Οδυσ. ψ, 46. τὸ ἔδα-
φος τοῦ θαλάμου. Διὸς ἐν οὐδεῖ. Συνεκδ. ἀντὶ ἐν οἴκῳ, 'Ιλ. ω,
525. γῆ, ἐπικράτεια, ἐπαρχία. Παροιμ. 'Επ' οὐδεῖ καθίζειν τινά,
βάλλειν τινά καταγῆς, δηλ. ἀφανίζειν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, 'Ομ.
'Τμν. Ἑρμ. Πρβ. ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν, Θεοκρ. 1, 51. [Εἶναι ταυτ.
τοῦ Οὐδός, 'Οδός, ὡς μᾶς διδάσκει πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ 'Τμν. εἰς
Δήμ. 188. κ. Οὐδός, ἡ, 'Ιων. ταυτ. 'Οδός, δρόμος, ὅς τις καὶ
αὐτός εἶναι ἔδαφος τῆς γῆς. Ἀλλ' εἰάν δὲν ἀληθεύῃ τούτο, πιθα-
κόν, ὅτι τὸ μὲν 'Οδός, Οὐδός, ὁ, οἶδος, τὸ, ἀνήκουν εἰς τὸ ὀ-
δῶ, οἶδω, ἤγουν πρήτκομαι· τὸ δὲ οὐδός, ὀδός, ἡ, εἰς τὸ βάδος,
πάτος, διὰ τοῦ ὀ τύπου.]
Οὐ δέ, Σύνδ., ὅχι μόνον, ἀλλ' οὐδέ· οὐκ ἐστίν, οὐδὲ εἰσιν, δὲν
ἐμπορῶ, οὐδὲ τολμῶ νὰ, 'Οδυσ. β, 358. οὐδὲ μὲν οὐδὲ π. χ.
ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδ' εἰσιν, "Ομ. ἤγουν, προσέτι παντελῶς δὲν πρέ-
πει. 2) οὐδ' ἂν, μετὰ ὑποτακ. οὐδ' εἰ, μετὰ εὐκτ. 3) Οὐδεμὲν
ποιητ. ταυτὸς. οὐδεμὴν, ὅμως οὐδὲ, Θεογν. 1078. Οὐδένα τῶν
ἐχθρῶν μωμήτομαι, οὐδὲ μὲν αἰνήτω δειλὸν εὐντα φίλον, Ξενοφ.
'Απομν. — διαφέρει ἀπὸ τοῦ οὐτε, ὅτι τὸ μὲν οὐδὲ συνάπτει δύο
λόγους, καὶ προάγει τὴν ἀρνήσιν τοῦ πρώτου, ἢ τὴν ἐπιφέρει μό-
νον εἰς τὸν δεύτερον, νοουμένην καὶ εἰς τὸν πρῶτον, τὸ δὲ οὐτε
διαφεύγει καὶ ἀποχωρίζει δύο λόγους.
Οὐδεῖς, οὐδεμία, οὐδέν, κυρίως, ταυτ. οὐδὲ εἰς· ἔλεγον δὲ καὶ
οὐδεῖς, οὐδέν· εὐρίσκεται καὶ οὐδένες, εἰς τὸν Ξενοφ. κ. ἄλλους·
ὡς οὐδαμοί· οὐδὲ κανεῖς. Οὐδεῖς ὅς τις οὐ, ταυτ. πᾶς. Τὸ οὐδέν
εἰς τὴν Ἀριζμ. ἀντὶ ἡ νούλλα. Ο' οὐδέν, ἡ Οὐδέν, ἀντὶ ὁ οὐ-
δαμνός, ἡ οὐδαμνὴ. [Τὸ ἐτυμολογοῦσι προσέτι ἐκ τοῦ δεῖς,
ταυτ. τις, καὶ οὐ· ὅθεν παράγονται αἱ πληθυντ. πτώσ. Οὐδένες,
Οὐδένων, Οὐδέσιν, Οὐδένας. Ἐκ τοῦ δεῖς, δεινός, δεινὴ, δεινά·
ἐγενετο τὸ δεινά, ὁ, δεινός, δεινὴ, δεινά. Ζ. εἰς κ. τίς.]
Οὐδέποτε, 'Ιων. ἀντὶ Οὐδέποτε.
Οὐδὲν ἄλλο ἢ, τίποτε ἄλλο εἰμῇ, Θεοκρ.
Οὐδὲν ἄκεις, κ. Οὐδενάκι (οὐδέν), 'Επίρ'. Ἰάμβλ. Ἀριζ. σ. 25.
κατὰ τὸ πολλάκις· οὐδεμίαν φοράν.
Οὐδένεια, ἡ, κ. — δένια, οὐδαμνότης, ἀδυναμία.
Οὐδέν ὅσωρος, ὁ, ἡ (ὥρα), οὐδενὸς ἀξίος, εὐκαταφρόνητος,
"Ομηρ.
Οὐδενόω, ὦ (οὐδεῖς), κάμνω οὐδέν, ἀφανίζω.
Οὐδέπη, 'Επίρ'. οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον.
Οὐδέποτε, 'Επίρ'. οὐδὲ καμμίαν φοράν, ἐπὶ μέλλοντος.
Οὐδέπω, 'Επίρ'. ἀκόμη ὅχι, ἀντίθ. τοῦ οὐκέτι, ὅχι πλέον, Διογ.
Λαέρτ. 1, 26.
Οὐδὲ πώποτε, 'Επίρ'. ἀκόμη ποτὲ δὲν, ἐπὶ παρελθόντος.
Οὐδέτερος, α, ὄν, ἀντὶ οὐδὲ ἕτερος, δηλ. οὐδεῖς ἐκ τῶν δύο.
Οὐδέτερωθεν, 'Επίρ'. ἐξ οὐδενὸς ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Οὐδετέρως, 'Επίρ'. κατ' οὐδένα ἀπὸ τῶν δύο τρόπους· Εἰς οὐδέτερον γένος, Γραμμ.
 Οὐδετέρωσσε, 'Επίρ'. εἰς κἀνένα ἀπὸ τῶν δύο τόπους, ἢ μέρος.
 Οὐδ' ἔτι, καὶ ὅχι ἔτι, ἀκόμη. Πρβ. Οὐκέτι. Συγχέεται μὲ τὸ Οὐδέτι.
 Οὐδὴ, ὅχι βέβαια.
 Οὐδῆεις, εσσα, εν, ταυτ. οὐδαῖος.
 Οὐδήπου, 'Επίρ'. (δήπου), οὐδήπου ἀδύνατον, δὲν εἶναι βέβαια ἀδύνατον, ὡς μὲ φαίνεται· Οὐδήπουγε, ὅχι βέβαια, καθὼς κἀν στοχάζομαι ἐγώ· τὸ αὐτὸ καὶ οὐδήπουθεν. Ζ. κ. δῖπου.
 Οὐδήτα· ὅχι βέβαια· ἐπ' ἀληθείας ὅχι.
 Οὐδοπότερος, ταυτ. οὐδέτερος, Διον. 'Αρχ. 2, 58.
 Οὐδοπωσούν, κ. Οὐδοπωςτιούν, 'Επίρ'. ἀντί οὐδ' ὅπως οὖν, κατ' οὐδένα τρόπον.
 Οὐδος, τό. Ζ. οὐδαῖ.
 Οὐδός, ὁ, 'Ιων. ἀντί οὐδός, κατώφλιον· Τροπ. : γήρας, εἴσοδος εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, ἢ, κατ' ἄλλους, χεῖλος τοῦ τάφου, 'Ομ. ὡς οὐδός βιότου, εἰς τὸν Κοῖντ. ταυτ. τέλος. Ζ. Οὐδας.
 Οὐδός, ἡ, 'Ιων. ἀντί οὐδός, ἡ, ὁ δρόμος, 'Οδυσ. ρ, 196. 'Ηρόδ. 3, 126. Ζ. 'Οδός κ. Οὐδας.
 Οὐδοστισοῦν, ἀντί οὐδ' ὅς τις οὖν, οὐδεκανεῖς, ὅς τις καὶ ἂν εἶναι.
 Οὐδοτισοῦν, ἀντί οὐδ' ὅτι οὖν, οὐδὲ τὸ μικρόν, οὐδαμῶς.
 Οὐδών, ὠνος, ὁ, εἶδος παπουστῶν ἀπὸ γούναν, ἢ μαλλία, Πολυδ. 10, 50.
 Οὐδαρ, ατος, τό, τὸ στῆθος ὁμοῦ μὲ τὰ βυζία· Μεταφ. ἡ γονιμότης.
 Οὐδάτιος, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τὸ στῆθος, ἢ εἰς τὰ βυζία, 'Ανάλ. 2, σ. 146.
 Οὐδατόεις, εσσα, εν, ἔχων στήθη κ. βυζία· καρποφόρος, 'Οππ. Κυνηγ. 2, 148.
 Οὐδαίς, ταυτ. οὐδαῖς, ἀπ' 'Αριστοτ. ἀρξάμενον, ὅχι ἐκ τοῦ Οὐτε εἰς, ἀλλὰ ἐκτοῦ οὐδαῖς τροπῇ τοῦ ὁ εἰς εἰς.
 Οὐδένεια, ἡ, ταυτ. οὐδένεια.
 Οὐδέτερος, ταυτ. οὐδέτερος.
 Οὐδην δὴ, 'Επίρ'. βέβαια ὅχι.
 Οὐῖπον, κ. Οὐῖτον, κ. Οὐῖγον, τό, Αἰγυπτιακόν τι ὑπόγειον καρποφόρον φυτόν, Θεόφρ. 'Ιστ. φ. 1, 1 κ. 11.
 Οὐκἀλέγων, οντος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. [ἐκ τοῦ ἀλέγων, μὴ φροντίζων, ἀμελῶν].
 Οὐκέτι, 'Επίρ'. ἀντί οὐκ ἔτι, ὅχι πλέον, ὅχι πάλιν, ὅχι εἰς τὸ ἐξῆς.
 Οὐκί, 'Επίρ'. ὡς οὐκί, ἀντί οὐκ, οὐχ.
 Οὐκοῦν, κ. Οὐκοῦν, κατὰ τῶν παλαιῶν Γραμμ. οὐκοῦν, οὐκ ἄρα, ὅχι λοιπόν· τὸ δὲ οὐκοῦν, ἄρα, λοιπόν, χωρὶς ἐξηγήτην τῆς αἰτίας. Ἀλλὰ οὐκοῦν εἶναι ταυτόσημον οὐκ οὖν, ὅχι λοιπόν· τὸ δὲ οὐκοῦν, μὲς διδάσκει ὁ τόνος, ὅτι εἶναι ἐρωτηματικόν, ἀντί τοῦ, ὅχι λοιπόν; τὸ ἐρωτηματικόν τοῦτο ἀφελῶς λεγόμενον σημαίνει καταφασιν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, π. χ. οὐκοῦν; ἱκανῶς ἐχέτω — δὲν εἶναι οὕτως; ἱκανόν εἶναι· ἡ ἐρωτήτης ἐχάθη κατ' ὁλίγον, καὶ τὸ οὐκοῦν ἔμεινε μόνον ὡς φράσις, καθὼς συνέβη εἰς πολλὰ μόρια· τοῦτο ἰδόντες οἱ Γραμματικοὶ τὸ ἐτόνισαν οὐκοῦν· τὸ δὲ οὐκοῦν ἐκράτησαν διὰ τὰς ἀρνήσεις. Μ' ὅλον τοῦτο τὸ σημανόμενον τοῦ οὐκοῦν εἶναι διπλὸν πάλιν. 1) οὐκοῦν, οὐκ ἄρα· Εὐρ. 'Ορ. 1606· ὅστις τιμᾷ μητέρα εὐδαίμων ἐφύ — οὐκοῦν σύγε, ἐηλ. ὅς τις τιμᾷ τὴν μητέρα του εἶναι εὐδαίμων· ἄρα ἐσύ ὅχι. 2) ὡς μόνον ἄρα, λοιπόν, Σοφοκ. 'Αντιγ. 9· οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι. 3) οὐκοῦν, ὅχι λοιπόν, Εὐρ. 'Ορέσ. 1238, οὐκοῦν οὐκ εἴδη τάδε κλύων ῥύσει τέχνα;
 Οὐκοῦν· Ζ. τὸ πρ.
 Οὐλαμώνυμος· Ζ. οὐλαμώνυμος.
 Οὐλαί, αἰ, νοητ. κριταί, 'Ιων. ἀντί ὅλαι. Νομ. ὀλόκληροι κριταί, ἀλλὰ ψευδῶς· γίνεται ἐκ τοῦ ὅλω, δηλ. μόλω, μύλω = ἄλω, ἀλέω χονδροαλεσμένον, ἢ κοπαισμένον κριτάρι, τὸ ὅποιον ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας, σμίγοντές το μὲ ἄλας, καὶ τὸ ἐπασπάλιζαν μεταξὺ τῶν κεράτων τοῦ θυομένου ζώου· 'Ο 'Ησύχ. ἔχει κ. ὀλεμεύς, κ. ὀλαιμεύς, ὁ ἱερεὺς, ὅστις ἐπασπάλιζε τὰς οὐλαῖς· 'Ο 'Ομ. τὰς ὀνομάζει οὐλοχύτας· ἡ πασπάλις ὀνομάζετο πρόχυσις.
 Οὐλαμφορός, ὁ, ἡ, φέρων, ὀδηγῶν στρατόν, Λυκοφρ. 32.

Οὐλαμός, ὁ, 'Ιλ. δ, 251. ν, 113. ταυτ. ὁμιλος, πλήθος. 2) ἰδίως, τὸ ἱππικόν, ἀγέλη, πλήθος ἱππέων Πλουτ. Λυκ. 23. [Συγγεν. τοῦ ἱλη, εἴλη, ἐκ τοῦ ἔλλω, ἱλλω, ὅλλω. ὅθεν ὅλος, οὐλος.]
 Οὐλαμώνυμος, ὁ, ὅστις ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ ἀπὸ τὸν οὐλαμόν, Λυκοφρ. 183. ὅπου ἀναγ. ἄλλοι οὐλαμώνυμος, ὅστις ἔχει τὸ ὄνομα ἀπὸ τὰς οὐλαῖς, ἢ ἀπὸ τὸ οὐλαῖς, ταυτ. πῆρα.
 Οὐλάς, ἄδος, ἡ, ταυτ. οὐλή· οὐλη, Νίκανδ. 2) ἀντί πῆρα. Ζ. πρ.
 Οὐλέω· Ζ. οὐλω.
 Οὐλή, ἡ, κυρίως, ἡ ἱατρικὴ πληγὴ ἐκ τοῦ οὐλος, ἀντί ὅλος, ὀλόκληρος· Ζ. οὐλω.
 Οὐλημα, τό, ταυτ. οὐλαί, Φερει. Λεῖψ.
 Οὐλιμος, ἰμη, ἰμον, 'Ησύχ. κ. Οὐλιος, ἰα ἰον (οὐλος), ταυτ. ὀλοός, φθοροποιός : ἀστήρ, 'Ιλ. λ, 62. 2) ὀλοκληρόντων, ἱατρικῶν· ὅθεν, 'Απόλλων οὐλιος, ὁ ἱατρικῶν· κ. οὐλω, οὐλέω, ὑγιαίνω, Στράβ. 14, σ. 942.
 Οὐλίξης, ου, ὁ, ὁ 'Οδυσσεύς, ὅθεν τὸ Λατ. Ulyxes, Κρητ. κ. Σικελ. Πλουτ. Μαρκ. 20.
 Οὐλεις, ἰδος, ἡ, ταυτ. οὐλον, 'Αλέξανδ. Τραλλ. 8, σ. 483.
 Οὐλοβόρος, ὁ, ἡ, φθοροποιός, θανατηφόρος δαγκάνων, Εὐστάθ. Οὐλοδέτης, ὁ (οὐλος), ὁ δένων ἀστάχυνος κριθῶν.
 Οὐλόδετον, τό, σχοινίον ἀπὸ στάχυνος διὰ τὰ δένουσι κριθῶν· ἄλλως, ὠρόδετος, Εὐστάθ. 'Ιλιάδ. σ. 1162.
 Οὐλοέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα), ταυτ. τοῦ ἐφεξ.
 Οὐλόθριξ, ἰχος, ὁ, ἡ, κατσαρομάλλης.
 Οὐλόθυμος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀλοόφρων, 'Ησύχ.
 Οὐλοθυσία, ἡ, κ. Οὐλοθυτέω, ταυτ. οὐλοχυτέω, ἡ κριθῶν ἐπιχέω τοῖς θυμάτι, Σουῖδ.
 Οὐλοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον), κ. Οὐλοκέφαλος, ὁ, ἡ, ἔχων κατσαρά τῆς κεφαλῆς τὰ μαλλία. 2) Ζ. οὐλόπους.
 Οὐλόκερος, ω, ὁ, ἡ, μέ καμπύλα, στραβά κέρατα, Στράβ. 2, σ. 255. S.
 Οὐλοκέφαλος, ταυτ. οὐλοκάρηνος.
 Οὐλοκίκεννα, τὰ, κατσαρά μαλλία, Τελέσιλλα εἰς Πολυδ.
 Οὐλοκόμης, ου, ὁ, Πλουτ. 'Αράτ. 20. κ. -οκόμος, ὁ, ἡ (κόμη), ταυτ. οὐλόθριξ.
 Οὐλόκρηνος, ὁ, ἡ, ταυτ. οὐλοκάρηνος, Διον. Περ. 'Αρ'ρ'. 'Ινδ. 6.
 Οὐλομελής, ὁ, ἡ (μέλος), μέ ὀλόκληρα μέλη, ὀλόκληρος, Πλουτ. 10, σ. 584.
 Οὐλομελία, -ία, ἡ, ὀλοκληρία τῶν μελῶν, 'Ιπποκρ. ἐπιττ. σ. 1268. οὐλομελίη, 'Επίρ'. ὡς τὸ καθόλου, 'Ησύχ.
 Οὐλόμενος, η, ον (ὄλλυμι), φθοροποιός, καὶ ἀντί χαμένος, φθαρμένος, 'Ιλ. ξ, 84. καὶ ὡς μετοχ. οὐλομένω θανάτῳ, ἀντί ὄλλυμένῳ, Πανστ. 5, 2.
 Οὐλον, τό (οὐλος), γούλον Κ. τὸ κρέας τῶν ὀδόντων· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστ. πληθ. Νίκανδρ.
 Οὐλόος, ὁ, ἡ, 'Ιων. ἀντί ὀλοός, οὐλιος, φθοροποιός, μόνον 'Απολλών. ῥόδ.
 Οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα, ἀντί ὅλους πόδας, ὅλα κάρηνα 'Ομ. 'Τμ. 'Ερμ. 137.
 Οὐλοποίησις, ἡ : τριχῶν, ἐλίκωσις, κατάρωσις, Γαλην. Συνθ. φαρ.
 Οὐλος, η, ον, 'Ιων. 'Ιων. ἀντί ὅλος, ὀλόκληρος, στερρός· οὐλος ὄνειρος, σωματικός, ζώντανός, ἡ ἐναργής, 'Ιλ. β, 6. 8. 2) ὅλος, ὀλόκληρος, ὑγιής, ἄρτιος τὰ μέλη· 'Οδυσ. ρ, 345. ω, 118. ὅθεν, οὐλιος, ἱατρικῶν, οὐλω, κ. οὐλέω. 'Εκ τοῦ ἔλλω, ἔλω, συνελίσσω, ἀθροίζω· ὅθεν κ. ταυτ. ἀθρόος. Ζ. ΑΛΩ.
 Οὐλος, η, ον, ταυτ. ὀλος, ὀλοός, οὐλοός, φθοροποιός : οὐλος 'Αρης, 'Ιλ. φ, 536. ἐκ τοῦ ὅλλω, ὀλέω, ὄλλυμι.
 Οὐλος, η, ον, τυλιγμένος, ἐλικωμένος, κατσαρός : οὐλότατον τριχώμα· τὰ μαλλία τοῦ Αἰθίοπος, 'Ηρόδ. [Εκ τοῦ ἔλω, ἔλλω, ἔολα, ὄλα, ὄλω, ὡς ἐκ τοῦ ἀέλλω, αἰόλος κ. αἰόλης· 'Εδῶ ἀνήκει κ. ὀλοή νύξ, κ. κατοῦλας, ἡ νύξ ὡς περιτυλιγμένη, κ. σκοτεινή, ὡς κ. ἔλας, εἶλας, μέλας. Ζ. τὸ ἐφ.]
 Οὐλος, ὁ, κ. προσλ. ι, ἰουλος, κυρίως, ἐλιγμα, τύλιγμα, περιέχον, ἡ περιεχόμενον (ὡς ἐλλεδανός κ. ἱλλος)· δεσμός, μέ τὸν ὅποιον ἔδεναν στάχυνος κριθῶν, καὶ τὸ δεμάτι τῆς κριθῆς, 'Αρτεμ. 2, 24. ὅθεν, οὐλώ, κ. ἰουλώ, 'Επίδ. τῆς Δήμητρος, ἥτις δένει τὰ γεννήμα-

τα. 2) ούλος καὶ ἱούλος, ὡδὴ, ὕμνος εἰς τὴν Δήμητραν· Πρβ. οὐπικ· [ἔλα ἐκ τοῦ ἔλω, ἐλλω, ἱλλω, ὄλω· ὅθεν, ὄλος, οὐλος, ἱούλος, τυλιγμένος, κατσαρά μαλλία τῶν γενεῶν· καὶ τὰ συσφραγίσματα ἐντομα· Προτέτι, οὐλος κ. οὐλαμός, ὁ ὅμιλος, ἄλλως, ἱλα, ἱλη.]

Οὐλότης, τητος, ῥ, κατσαρότης, Ἀριστοτ. Γενέσ. ζ. 5, 3.

Οὐλοτριχέω, ὦ, ἔχω οὐλα, ῥγουν κατσαρά μαλλία.

Οὐλότριχος, ὁ, ῥ, ταυτ. Οὐλότριξ.

Οὐλοφόνος, ὁ, ῥ, πάντη θανατηφόρος, Νίκανδ. Ἀλεξ. 2, 280.

Οὐλοφόρος, ὁ, ῥ (οὐλος), ταυτ. ἀμαλλοφόρος, Σέρβιος εἰς Αἰνείαδ. 11, 858.

Οὐλοφυής, ὁ, ῥ (οὐλος, ἱων. ἀντί ὄλος)· οὐλοφυεῖς τύποι, Ἑμπεδ. τύποι ὕλης ὁλόκληροι, ὡς ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ τὴν φύσιν.

Οὐλοφύλλος, ὁ, ῥ (φύλλον), μέ ἐλικόδη, κατσαρά φύλλα.

Οὐλοχόϊον, ῥ -χόϊον, τό, τό σκεῦος, μέ τό ὅποιον ἔχουν τὰς οὐλάς, Ἡσύχ.

Οὐλόχυτα, τὰ, κ. Οὐλόχυται, αἱ, χονδροκοπανιτμέναι κριδαί, τὰς ὁποίας ἔχουν εἰς τό θυόμενον ζῶον. Ζ. ὁλαί· ῥ πρᾶξις αὐτῇ ὀνομάζεται.

Οὐλοχυτέομαι, Θεόφρ.

Οὐλόω, (οὐλή) ταυτ. ἐπουλόω, κ. ἀπουλόω, ἱατρεύω τὴν πληγὴν, Ἀριστοτ. Προβλ.

Οὐλυμπος, ὁ, ἱων. ἀντί Ὀλυμπος.

Οὐλώ, (οὐλος), ὕγαίνω· οὐλε, ὕγαίνε, χαῖρε· οὐλέτε κ. μέγα χαῖρε, Ὀδυσ. ω, 401. κ. Τμν. Ἀπόλλ. 463. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει οὐλέει ἐκ τοῦ οὐλέω. Ἐδὼ ἀνέκει καὶ τό Λατ. valeo καὶ salveo.

Οὐλώ, ὅος, ῥ, κ. ἱουλώ, Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἐκ τοῦ οὐλος, ὁ, τό δεματί τῶν σταχύων.

Οὐλώς, ἱων. ἀντί ὄλος.

Οὐμᾶλλον, ὅχι περισσώτερον, ἐπίσης ὀλίγον, κυρίως, σχετικὴ κατάφασις ἢ ἀπόφασις, ἣτις τίθεται καὶ ἀπολύτως, Πλούτ. Λακ. Ἀποφθ. 1. Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Τποτ. 1, 19.

Οὐμάν, Δωδ. ἀντί οὐμῆν, Ὀμ.

Οὐμάν (μὲν ἀντί μῆν), βέβαια ὅχι, Ἰλ. α, 163.

Οὐμενοῦν, ἢ Οὐμενοῦν· ὅχι λοιπόν, π. χ. οὐμενοῦν με προσεδόκας ἀναγνώσκειν σ' ἐτι, δηλ. δὲν ἡλπίξες λοιπόν, ὅτι ἐγὼ ἡ-σελασε ἐξαναγνώριται, Ἀριστοφ. Βάτρ. 564. καὶ ἀντί τοῦ ὅχι, ἢ ὅχι βέβαια, π. χ. δάκνεις ὡς αἱ γυναῖκες· ἀπόκρ. οὐμενοῦν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες, δηλ. ὅχι, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες.

Οὐμενοῦν γε, Πaus. 1, 20, ὅπου τό Γε ἀνήκει εἰς τό πάντα.

Οὐμένπως, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἰλ. β, 203.

Οὐμέντοι, σχεδ. ταυτ. οὐμενοῦν· οὐ μέν τι ἀλλά, ἀλλ' ὅμως.

Οὐμες, αἰολ. κ. Βοιωτ. ἀντί ὑμεῖς, Ἀπολλών. Δύτκ. ἀντων. . σ. 379. ὅθεν οὐμείων, οὐμμίων, ἀντί ὑμείων, ὁ αὐτ. Ζ. Ο, εἰς τό τέλος.

Οὐμή, προηγούμε. τοῦ ὥττε· οὕτως ἐπιτεθῆμικα ἀκούσαι, ὡς τε -οῦμῆσου ἀπολειφθῶ, Πλάτ. Φαῖδρ. οὐ γάρ σε οὐ μή γινώσκιν, οὐδ' ὑποκτείνουσιν, ὡδ' ἡντισμένον, Σοφ. Ἠλέκ. 42, δηλ. δὲν θέλουν σέ γινώσκειν, οὐδὲ θέλουν σέ ὑποκτείνε με τοιοῦτον ἐν-δυμα. Κυρίως, εἶναι ἐλλειπτικὴ φράσις, ὅπου ἐμπορεῖ νά νοῦται φοβητέον, ἐκ τοῦ ὁποίου συνέχεται τό μή. Ζ. μή αὕτη εἶναι του-λάχιστον ἢ ἀρχή· ἐπειτα τοιαῦται συντάξεις γίνονται φράσεις, τῶν ὁποίων δὲν ἐξηγεῖται ἢ ἐλλειψις. Καὶ τοιοῦτον ἐμπορεῖ νά εἶναι τό Οὐ μή με μέλλοντα, π. χ. οὐ μή φλυαρήσεις, διατρίψεις, λαλήσεις, Ἀριστοφ. τό ὅποιον ἐμπορεῖ νά συγκριθῇ με τὴν γέ-νεσιν τοῦ Οὐκουν.

Οὐμήν, ὅχι ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο ὅχι· Ἀφροδίτας γάρ οὐ μοι φαίνεται, οὐ μήν χαρίτω γε, δηλ. πολὺ ὀλιγώτερον ὅμως ὅχι τῶν χαρίτων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 41, οὐμήν ἀλλά, ὅχι μόνον, ἀλλά. 2) οὐμήν ἀλλά καί, ἢ οὐμήν οὐδέ.

Οὐμός, Ἀττ. ἀντί ὁ ἐμός.

Οὐν, ἱων. ὦν, Σύνδεσμος, μέ τὸν ὅποιον συμπεραίνεται λόγος μα-κρός, ἢ συλλογισμός· λοιπόν, ἐκ τούτου, ἐπομένως· μετὰ μακράν παρέμβασιν συνάπτει τὸν πρῶτον λόγον. 2) ἀρχεται ἐξηγήσεως τινός, ἀφ' οὗ γαίην προπαρασκευῇ εἰς τοῦτο. 3) περιορίζει τὸν προηγούμενον λόγον· οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν τὰς κραδας κατήσθι-ον - ἐδὼ γίνεται ἢ ἀπόκρισις· ἐνδίκη μὲν οὐν, ἡγουν, δικαίως τό ἔκαμαν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 627. 4) οὐν δὴ, ἱων. ὦν δὴ· τό οὐν σημαίνει τὴν μετάβασιν ἐκ τῶν ἡγουμένων, καὶ τό δὴ τὴν ἀ-κολούθειαν τῶν ἐφεξῆς 5) ἐπιβεβαιώνει τὰ προηγούμενα· γίνεται

οὐν οὕτως, βέβαια οὕτω γίνεται, Πλάτ. Φαῖδρ. : εἰδ' ἐστίν, ἄσ-περ οὐν ἐστι, θεός ἦτι θεῖον ὁ ἔρω, εἰδ' ἐστίν, καθὼς βέ-βαια εἶναι, θεός κτλ. Πλάτ. 6) ὁ δὲ κύων, ὅς περ οὐν αὐτῷ πα-ρεκάθευδε κτ. τό ὅποιον ἐμπορεῖ νά ἐξηγηθῇ οὕτως· κύων τις πα-ρεκάθευδεν αὐτῷ· οὗτος οὐν κτ. Αἰλιαν. Ποικ. Ἰστ. 1, 13. 7) Εἰς τοῦ Ἀριστοφ. (Βάτρ. 1047), τὸν στίχον, „ὥττε γε καὶ τὸν γε κατ' οὐν ἐβαλεν“ . . . πλεονάζει, ἀντί τοῦ ἀπλῶς Κατέβαλε. Πρβ. ὦν. 8) προσαρτῶμενον κάμνει τὴν λέξιν γενικὴν καὶ ἀπροσ-διόριστον· ἄλλος ὅς τις οὐν· ὁποιοῦν· ὅπως δηποτοῦν κτλ.

Οὐνασθε. Ζ. ὄνομα.

Οὐνεκα, Οὐνεκεν, Νομ. ἀντί οὐ ἔνεκα, διὰ τό ὅποιον, διότι, Ὀμ. Ἰλ. α, 11. ἢ ὅτι, Ὀδυσ. τ, 1016. ὅπου εἶναι ἡνωμένον καὶ τό ὅτι. 2) εἰς τοὺς ποιητ. ἀντί ἔνεκα. 3) ἀντί τοῦ ἀντί, Εὐρ. Ἀλκ. 806. Ζ. Ὀσ' οὐνεκα.

Οὐνεσθε, Ἰλ. ω, 241. Ζ. ὄνομα.

Οὐνομα, τό, Οὐνομάζω, Οὐνομανέω, Οὐνομαστός, Οὐνομαστί, ἱων. ἀντί ὄνομα κτλ.

Οὐνω, τό διὰ τοῦ νυ σχεδόν ταυτ. δὴ ἐπιτεταμένον οὐ, ὡς τό οὐδὴ, Ἰλ. δ, 141.

Οὐξ, ἀντί ὁ ἐξ.

Οὐον, τό, ἀντί ὄον, ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου ὄα, ῥ.

Οὐπα, Δωρ. ἀντί οὐπω.

Οὐπερ, ἐκ τοῦ οὐ (τοῦ ὁποίου), κ. περ.

Οὐπερ, τό Οὐ ἐπιτετεμ. μέ τό περ.

Οὐπη, κατ' οὐδένα τρόπον.

Οὐπικ, ῥ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ταυτ. Νέμεσις· ῥαμνούσιος οὐπικ, ἀντί ὀπικ, ὡπικ, ὡς κόρη, κούρη, κώρη. Ἐκ τοῦ Δωρ. οὐπιγξ, γγος, ἀντί οὐπικ, ἰδος (ὡς ὄρνις, ὄρνιξ ττλ.) γίνεται οὐ-πιγος, ὁ, ὕμνος ἢ ὡδὴ εἰς οὐπα Ἀρτεμιν. Εἰς ταύτην τὴν σημα-σίαν φαίνεται τό ὀπικ ἐκ τοῦ ὀπη, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ Ὀμπνία ὀνομάζεται ἡ Δήμητρα.

Οὐπίτριπτος, συναίρ. ἐκ τοῦ ὁ ἐπίτριπτος.

Οὐποξε, Ἐπίρ. οὐδὲ ποῦποτε, ποῦποτε δὲν, πουθενά χυδ.

Οὐποκα, Δωρ. ἀντί οὐποτε.

Οὐπω, Ἐπίρ. ὅχι ἀκόμη· οὐπόποτε, ἀντί τοῦ οὐποτε, Ὀδυσ. γ, 226.

Οὐπως, Ἐπίρ. κατ' οὐδένα τρόπον. 2) ἀντί οὐποτε.

Οὐρά, ῥ, ἱων. Οὐρή, ἢ χυδ. νουρά· ἐπὶ πλοίου, τό ὀπισθεν μέρος· ἐπὶ στρατοῦ, τό ὀπισθεν τοῦ μέρους, Ξενοφ. Κυνηγ. 2, 4, 3. εἰς οὐράν ἐπανάγειν τὴν βᾶδιν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 33. Ζ. ὄρως.

Οὐρα, τὰ, ἱων. ἀντί οὐροί, ἐκ τῆς ὀνομ. ὄρος, ὁ, τό σύνορον· ἀμφ' οὐροισιν, ἀντί περὶ ὄρων, Ἀπολλών. 2, 795. Ζ. ἐπίουρα.

Οὐραγέω, ὦ, μ. ἡτω (οὐραγός), κυρίως, ἄγω, φέρω τὴν οὐ-ράν τοῦ στρατοῦ.

Οὐραγία, ῥ, ἡγεμονία, διοίκησις τῆς οὐρᾶς τοῦ στρατ. καὶ αὐτῇ αἰ οὐρά τοῦ στρατεύματος· ἰδίως, τό οὐράγιον.

Οὐραγός, Γενικ. τοῦ Οὐραγῆ.

Οὐραγός, ὁ (οὐράν ἄγων), ἡγεμὸν, προσετῶς τοῦ ὀπισθίου μέ-ρους τοῦ στρατεύματος. 2) Τροπ. ὅ,τι κἀκεῖται ὀπίσω· τὰ ἀκρατῶν σταχύων, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6, 45. Ζ. οὐραχός, κ. οὐραχός.

Οὐραδέον, τό, ὑποκ. τοῦ οὐρά.

Οὐραία, ῥ, ἀντί οὐρά, Ὀππιαν.

Οὐραϊός, αἶα, αἶον (οὐρά), ἀνήκων εἰς τὴν οὐράν· πόδες, οἱ ὀπισθιοί, Θεόφρ. 25, 268. τό οὐρ. ἢ οὐρά, τό ὀπισθιόν, τε-λευταῖον μέρος.

Οὐραχός, ὁ, Νομ. τό μέσον μέρος τῆς κόπης, Πολυδ. 1, 90. Πρβ. ὀρθίαξ· ἐκ τοῦ οὐρά, οὐραξ, ἀχός, ὅπου ἀνήκουσι κ. οὐρα-χός, οὐρίαχος, ἐκ τοῦ τοῦ οὐρίαξ, τό ὀπ. Ζ.

Οὐράνη, ἢ (οὐρέω), κατοικοκάναντον, Ἀθήν. σ. 10. ἐξ Αἰσχύ-λου. τό ἀνη, ὡς καὶ τό ἀνος ἐκφράζει ὄργανον.

Οὐρανία, ῥ, Ὀν. κυρ. μιᾶς τῶν 9 Μουσῶν, Ἡσιόδ. Θεογ. 78. 2) Ἐπίθ. Ἀφροδ. Πλάτ. Συμπ. 8, 3. Ξενοφ. Συμπ. 10.

Οὐρανιάζω, ῥίπτω τὴν σφαῖραν εἰς τὰ ἄνω, εἰς τὸν ἀέρα, Ἡσύχ.

Οὐρανιάζει, ποιητ. ἀντί Οὐρανία.

Οὐρανιότης, ὁ, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, κάτοικος τοῦ Οὐρανοῦ.

Οὐρανίζομαι, ῥ Οὐρανίζω, φθάνω εἰς τὸν οὐρανόν, Αἰσχ. Λείψ.

Οὐρανίος, ἰα, ἱων. -ῖη, ἰον· ἢ Οὐράνιος, ὁ, ῥ, ἀπὸ τὸν οὐρανόν ἐρχόμενος· ὕδωρ, τό ὑέτιον. 2) εἰς τὸν Οὐρανόν· ἀνδοξός, ἀντυξ. Ζ. Οὐρανός. 3) ἐν τῷ οὐρανῷ, θεοὶ οὐράνιοι, οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ οἰ-

- κοῦντες. 4) ὅ,τι φθάνει ἕως τὸν οὐρανόν, Αἰσχ. Ἰκέτ. : σκέλος οὐράνιον ἐκλατίζειν, ἕως τὸν οὐρανόν, Ἀριστοφ. Σφ. 1492. κ. 1530. ὑψηλὸς ἕως τὸν οὐρανόν· οὐράνιον ὅσον, πηλὰ μέγα, Ἀριστοφ. Βατ. 781. 1155.
- Οὐρανίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ Οὐρανό, μικρὸς οὐρανός, καμαρωτὴ σκεπαστὴ τῆς ἀμάξης, ἢ ἄλλου οἰκοδομήματος, Πλούτ. Φωκ. 2. τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στόματος, τὸ κοῖλον, καὶ Κ. οὐρανίσκος. Ζ. οὐρανός. 3) ὁ μεσημβρινὸς κύκλος τοῦ οὐρανοῦ Σχολ. Ἀράτ.
- Οὐρανίων, ὠνος, ὁ : θεοὶ οὐρανίωνες, Ὅμ. οἱ εἰς τὸν οὐρανὸν οἰκοῦντες. Ἀλλ' Ἰλ. ε, 898. οὐρανίωνες εἶναι οἱ Τιτᾶνες.
- Οὐρανοβάμων, ὁ, ἢ (βαίνω), ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸν οὐρανόν, Ποιητ.
- Οὐρανοβάτεω, ὦ, ὑπάγω εἰς τὸν οὐρανόν· περιπατῶ εἰς τὸν οὐρ.
- Οὐρανογνώμων, ὠνος, ὁ, ἢ, εἰδήμων τῶν τοῦ οὐρανοῦ, Λουκιαν. Ἰκαρομεν.
- Οὐρανογραφία, ἢ, περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ, τῶν ἀστέρων.
- Οὐρανόδεικτος, ὁ, ἢ, εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δεικνύμενος, Ὅρ. Τμν. 32, 3.
- Οὐρανοδρομέω, ὦ, τὸ ῥῆμα, τοῦ ἐφ. ἐπὶ ἡλίου κ. πλανητῶν.
- Οὐρανοδρόμος, ὁ, ἢ, τρέχων εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ διὰ τοῦ οὐρ.
- Οὐρανόεις, εἶσα, ἐν, στημένος ὡς τὸν οὐρανόν, Νίκανδρ.
- Οὐρανόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
- Οὐρανοθεσία, ἢ, ἢ θέσις τῶν οὐρανίων κύκλων κ. κλιμάτων.
- Οὐρανόθις, Ἐπίρ. εἰς τὸν οὐρανόν, ἐν τῷ οὐρανῷ· ἀλλ' Ἰλ. γ, 3. τὸ οὐρανόθι πρό, ἐξηγεῖται πρό οὐρανοῦ, καὶ ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπῳ, ὡς Ἰλιόθι πρό, ἐμπροσθεν τοῦ Ἰλίου, κ. ἡῶθι πρό, πρό τῆς ἡούς, πρό τῆς ἡμέρας. Ζ. δι
- Οὐρανοκάτοικος, ὁ, ἢ, κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ, Γλωσσ. Φιλοξ.
- Οὐρανολέσχης, ου, ὁ, ὅστις φλυαρεῖ (μεταφυσικῶς) περὶ οὐρανίων πραγμάτων, Εὐστάθ.
- Οὐρανομήκης, εὐς, ὁ, ἢ, μακρὸς, ὑψηλός, φθάνων ὡς τὸν οὐρανόν.
- Οὐρανόνικος, ὁ, ἢ, νικῶν, ὑπερβαίνων τὸν οὐρανόν, Αἰσχ. Ἰκ. 173.
- Οὐρανόπαις, αἶδος, ὁ, τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ, Ὅρφ.
- Οὐρανοπετής, εὐς, ὁ, ἢ (πέτω, πίπτω), πεσὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
- Οὐρανόπλαγκτος, ὁ, ἢ, περιπλανώμενος εἰς τὸν οὐρανόν, Μαιεῖ. 4. 623.
- Οὐρανοποιία, ἢ, ἢ ποίησις, κτίσις τοῦ οὐρανοῦ, Διογ. Λαέρτ. 3, 77.
- Οὐρανόπολις, εὐς, ἢ, οὐρανία, θεία πόλις, Ἀθήν. 1, σ. 20.
- Οὐρανοπολίτης, ου, ὁ, πολίτης τοῦ οὐρανοῦ, Ἀθήν.
- Οὐρανορόφος, ὁ, ἢ, ἔχων οὐρανὸν ἀντὶ ὀροφῆς, Ἀθήν. 2. σ. 49.
- Οὐρανός, ὁ, Δωρ. Ὁρανός, οὐρανός – ἀντὶ ὀρανός, δηλ. ὀρίζων. Ὁ Ὅμ. τὸν ὄνομα. εὐρύν, κ. ἀστερόεντα, καὶ τὸν θέτει ὑπεράνω τοῦ αἰθέρος, κ. πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, ὡς καθεδρὰν τῶν θεῶν· ὅθεν, πύλαι οὐρανοῦ, κ. οὐρανός σιδήρεος, χάλκεος, πολύχαλκος, Ὀδυσ. α, 328, κ. ρ, 565. 2) κλίμα τοῦ οὐρανοῦ : οὐρανός εὐ κεκαμμένος. 3) ὁ ἐναστρὸς οὐρανός, τὸ πᾶν, Ἀριστοτ. Περί Οὐρ. 1, 9. 4) ταυτ. οὐρανίσκος, ἀριθ. 2. 5) ὀροφή οἰκοδομήματος, σκηνῆς κτ. ὡς κ. Κ. λέγομεν οὐρανὸν τῆς κλίνης τὴν ὀροφήν, Καταβ. εἰς Ἀθήν. 2, 9. 6) ὄνομα θεοῦ εἰς τὴν μυθολογίαν, Ἡσιόδ. Θεογ. 125.
- Οὐρανόσα, Ἐπίρ. εἰς τὸν οὐρανόν.
- Οὐρανοσκόπος, ὁ, ἢ, θεωρὸς τοῦ οὐρανοῦ. 2) ἰχθύς τις, ἄλλως, καλλιωνύμος.
- Οὐρανοστεγής, ὁ, ἢ : ἄβλος, ὁ ἀγών τοῦ νᾶ βασιτάσῃ τις τὸν οὐρανόν, Αἰσχύλ.
- Οὐραναύχος, ὁ, ἢ (ἔχω), ἔχων, κατοικῶν τὸν οὐρανόν, Ποιητ.
- Οὐρανοφανής, ὁ, ἢ, φαινόμενος, ἢ φανείς εἰς τὸν οὐρανόν.
- Οὐρανοφάντωρ, ὀρος, ὁ, ἢ, φέγγων, λάμπων ὡς τὸν οὐρανόν, Σουίδ.
- Οὐρανοφοίτης, ου, ὁ, κ. Οὐρανόφοιτος, ὁ, ἢ, Εὐστ. προπαρσικ. Εὐαγγ. 4, 23, σ. 175. (φοιτάω), ὁ φοιτῶν, ὑπάγων εἰς τὸν οὐρανόν. – φοιτάω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
- Οὐρανοφόρος, ὁ, ἢ, φέρων, βαπτίζων τὸν οὐρανόν.
- Οὐρανόφρων, οἶος, ὁ, ἢ, ἔχων οὐράνια φρονήματα.
- Οὐρανοφύτευτος, ὁ, ἢ (φυτεύω), ἢ Οὐρανόφυτος, φυτευ-
- μένος, ἢ καταγόμενος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.
- Οὐρανοχρώματος, ὁ, ἢ, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ.
- Οὐρανῶ, ἄ, μετατοπίζω εἰς τὸν οὐρανόν.
- Οὐρανῶσις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Εὐστάθ.
- Οὐραξ, ακος, ὁ, τὸ πτηνὸν τέτριξ, ἢ τέτραξ, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 6, 1. Πρβ. οὐρος, ὁ.
- Οὐραχός, ὁ, ὁ ἀγωγὸς τοῦ οὐρου εἰς τὸν ὀμφαλὸν τοῦ ἐμβρύου· γράφεται δὲ κ. οὐραγός. 2) Καθ. οὐρά, κρεμάμενόν τι ὡς οὐρά. ὀπισθιόντι, [ἐκ τοῦ οὐρά, οὐρός, οὐραξ, οὐραχός, οὐραχός.]
- Οὐρεα, τὰ, ποιητ. ἀντὶ οὐρη, ὄρη, πληθ. τοῦ οὐρος.
- Οὐρειάς, ἢ, ἀντὶ Οὐρείη, ποιητ. Πρβ. Ὀρειάς, Ὀρεάς.
- Οὐρείδρεπτος, η, ου, κ. ὁ, ἢ, Ποιητ. ἀντὶ Ὀρειδρεπτος, Εὐρ.
- Οὐρεϊβάτης, ὁ, ἀντὶ ὀριβάτης, Εὐρ. Ἠλ. 170.
- Οὐρεῖος, Ἰων. ἀντὶ ὄρειος.
- Οὐρεοφοίτης, ἄδος, ἢ, ἀντὶ τοῦ
- Οὐρεοφοίτης, ὁ, ἢ, ταυτ. οὐρεσιφοίτης, ἢ κατοικοῦσα τὰ ὄρη, Λουκιαν. Ἐπ. 1.
- Οὐρεσιβότης, ου, ὁ, ὅστις βόσκει ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1148. ὅπου κεῖται, οὐρεσιβώτης.
- Οὐρεσιδρόμος, ὁ, ἢ, ταυτ. ὀρειδρόμος.
- Οὐρεσιόικος, ὁ, ἢ, Ἰων. ἀντὶ ὀρεσιόικος, Ἀνθολ.
- Οὐρεσιφοίτης, ου, ὁ, Ἀνάλ. ἀντὶ τοῦ – φοίτης, ἢ – φοίτης, ὁ, ἢ, διατρέχων τὰ ὄρη, Μελέαγρ. Ἐπ. 92. Ὀππιαν. Ἀλ. 5, 403. καὶ ὀρειφοίτης.
- Οὐρεύς, ἦος, Ἰων. ἀντὶ ὄρεως, αἰτιατ. Οὐρεῖας, ἡμίονος, Ἰλ. α, 50.
- Οὐρεύς, εὐς, ὁ, φύλαξ, ταυτ. οὐρος, Ἰλ. κ, 84.
- Οὐρέω, ὦ, μ. ἤτω, (οὐρον), κατοικῶ. 2) (οὐρος), ταυτ. οὐρίζω, ἀριθ. 2. ἢ οὐρώω, οὐρίω. Πρβ. προσουρέω.
- Οὐρή, ἢ, Ἰων. ἀντὶ οὐρά.
- Οὐρηδόχος, ὁ, ἢ, ἀντὶ Οὐροδόχος.
- Οὐρήθρα, ἢ, δρόμος, ἀχέτης τοῦ οὐρου.
- Οὐρημα, τὸ, κατοῦρημα.
- Οὐρηρός, ἄ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ οὐρον : ἄγγος, τὸ οὐροδοχεῖον.
- Οὐρησεῖω, ταυτ. – ρητιάω, Γλωσσάρ.
- Οὐρησις, ἢ, τὸ κατοῦρεῖν.
- Οὐρητήρ, ἦρος, ὁ (οὐρέω), ὄχετος οὐρου, κυρίως, κατοῦρητής.
- Οὐρητιάω, ὦ, ταυτ. οὐρησεῖω, Ἀριστοφ. ἔχω κλίσιν νᾶ κατοῦρήτω.
- Οὐρητιέος, ἢ, ὄν, φέρων, κινῶν τὸ οὐρον.
- Οὐρητρίς, ἴδος, ἢ, οὐροδοχεῖον, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 803.
- Οὐρία, ἢ, ἀντὶ τοῦ οὐρίου, τὸ ὄπ. Ζ.
- Οὐρία, ἢ, ἐνυδρόντι πτηνόν, Ἀθήν. 9, σ. 395.
- Οὐρια, τὰ, Ἰων. ἀντὶ ὄρια, σύνορα, ὡς οὐρίζω, ἀντὶ ὀρίζω, Ἡρόδ. 4, 42.
- Οὐρέαχος, ὁ, Ὅμ. ταυτ. εἰς τοὺς μεταγ. σαυρωτήρ κ. στύραξ, Ὁ Ἰπποκρ. ὀνομάζει καρδίας οὐρέαχον τὴν σφηνοειδῆ κορυφὴν τῆς καρδίας, Ἀρετ. 1, 8. [ὡς οὐραχός ἐκ τοῦ οὐραξ (ἀντὶ οὐράς), οὕτως οὐρέαχος ἐκ τοῦ Οὐρέαξ (ἀντὶ οὐριάς)· τὸ ας κ. ιας ἀλλασσονται, ὡς πλωάς, πλωιάς κτλ.]
- Οὐρίζω, μ. ἴσω, ἀττ. ὦ, Ἰων. ἀντὶ ὀρίζω, προτοδιορίζω τὰ σύνορα, Ἡρόδ. 7, 123. 2) ἐκ τοῦ οὐρος, ὁ ἐπιτήδειος εἰς πλοῦν ἄνεμος, φέρω μὲ εὐτυχὴ ἄνεμον, μὲ εὐτυχεῖς περιστάσεις. συντελῶ, βοηθῶ, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 696. 3) Αἰσχ. Χοηφ. 315. οὐδέτ. ἔχω εὐτυχὴ ἄνεμον, ἴτως ὅμως τὸ Οὐρίτας ἀνήκει εἰς τὸ Φάος ἰσόμοιρον σκότῳ.
- Οὐρίδρεπτος, ὁ, ἢ, Ἰων. ἀντὶ ὀρίδρεπτος, δρεμμένος εἰς τὰ ὄρη. Ζ. Ὀρι.
- Οὐρίνος, ὅθεν ὠδὸν οὐρινον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν περιέχεται σπέρμα πετεινοῦ, ἀνεμῶδες. Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 8, 1, 3. καὶ κυνόσουρα μὲν τὰ ἐν θέρει γεννώμενα ὡς, ζευγύρια δὲ, τὰ ἐν ἔαρι· Ζ. κ. οὐριος.
- Οὐριδρόμος, ὁ, ἢ, ὁ τρέχων, πλέων μὲ οὐριον ἄνεμον – ὀρομέω, ὦ, τὸ ῥῆμα· Ζ. οὐριος.
- Οὐριον, τὸ (οὐρος). ταυτόσ. φυλακή, Ἠσύχ.
- Οὐρίος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἢ, μὲ καλόν, ἐπιτήδειον ἄνεμον : πλοῦς πτήται, πνοή, ῥίπις, πνεῦμα, ταυτόσ. ἐπίφορον ἢ πόμπιμον, ἐπιτήδειον, Λατ. secundus· καὶ οὐριος Ζεὺς, ὅταν δίδῃ τοιαῦτον ἄνεμον, Αἰσχύλ. Ἰκ. 594· ὅθεν οὐρία, ὡς οὐσιαστ. (πνοή), ἐξ οὐρίας πλεῖν, κ. ἐξ οὐρίων ἀνέμων, καὶ ἐν οὐρίῳ πλεῖν, καὶ οὐρία πλεῖν δηλ. μὲ οὐριον, ἐπιτήδειον ἄνεμον· προσέτι Οὐριος πλάτη, ταυτόσ. πλοῦς οὐριος, Σοφοκλ. : οὐρία θεῖν, ταυτόσ.

έν ούριω πλεῖν. Καθ. εὐτυχής, 2) ούριον ὡς, ταυτόσ, ούρινον.
 Ούριος τῆς, ου, ὁ : θήλυς νόμος ὁμοῦ κρεττός γοήτων,
 Αἰσχ. Χοηφ. 818, ὅπου ἀλόγως μεταβάλλουσιν Ἐριστάτης· διό-
 τι ούριστάτης νόμος γοήτων, ἐρρέθη ὡς κατ' ούρον γόων, Θήβ.
 854. τὸ δὲ γοήτων ἀντὶ ὧδων, κ. κρεττός νόμος, ὡς κρέ-
 κειν αὐλόν.
 Ούριος, ὦ, μ. ὡσω, ἔχω ούριον ἄνεμον : ούριώκεν ἐθείρας εἰς
 ὁρόμον, ἐσήκωσεν ὑψηλά τὰ μαλλία πρὸς τὸν ἄνεμον,
 Ἀνάλ. 2, σ. 225.
 Ούρις, ἡ, ἀντὶ οὐρά, μόνον εἰς τὰ σύνθετα χρήσιμον.
 Ούρισμα, τὸ (οὐρίζω), ἀντὶ ὄρισμα, ἡ καὶ οὔρος, ἄνεμος θεξίος.
 Ούροδοχεῖον, -δόχιον, τὸ, κ. -δόχη, ἡ, κατοικοῦντα τὸ
 τελευταῖον, ταυτόσ.
 Ούροδόχος, ὁ, ἡ (οὔρον, δέχομαι), δεχόμενος, περιέχων οὔρον.
 Οὔρον, τὸ, κάτουρον· ἐκ τοῦ ὁρός, Ἰων. οὔρος· Ζ. ὁρός· 2)
 ὡς οὔρος, τὸ, ταυτόσ. ὁρος· σύνορον· ἀπόστασις· ἡ ὁρμημα,
 βῆμα, Ὀδυσ. 9, 124. Ζ. ἐπίουρα.
 Οὔροπύγιον, ταυτ. ὁρόπυγιον.
 Οὔρος, ὁ, καλὸς ἄνεμος, ἐπιτήδειος διὰ πλοῦν· τύχη, εὖνοια
 τῆς τύχης, Σαφοκ. Φιλοκ. 855. [ὡς οὐς, ὡς, ἀντὶ αὐς, οὕτως
 οὔρος, ἀντὶ αὔρος, αὔρα, εὔρος, εὔρα, ὠρος, ὠρα, δηλ. ἄνε-
 μος, καιρός.]
 Οὔρος, ὁ, (ὄρω), ἔφορος, φύλαξ. Ὀππιαν. Κυνηγ. 3, 375·
 ὅθεν ἐπίουρος, Ἰλ. 9, 80. Πρβ. οὔρεϋς.
 Οὔρος, εὐς, τὸ, Δωρ. ὠρος, Ἰων. ἀντὶ ὁρος, βουνόν· 2) ἀντὶ
 ὁρος, σύνορον, Ἰλ. μ. 431. Ἡρόδ. 7, 141.
 Οὔρος, ὁ : βούς, ἄγριος, ἀδάμαστος βούς, Ἀνάλ. Ἐκ τούτου
 γίνεται αὔρος, καὶ προστλ. τ, ταῦρος. Πρβ. βρίζα.
 Οὔρος, ὁ, λάκιος, αὐλάκιον, ταφροειδὲς ὄρυγμα, ὅπου κεῖνται
 τὰ ἔρματα (ὑποστηρίγματα) τοῦ πλοίου, Ἰλ. β, 158. Ὁ Ἀπολλ.
 ῥόδ. μεταχειρίζεται ἀντὶ τούτου Ὀλκός, 1, 373. Ὁ Ἡσύχ. ἐρ-
 μηνεύει, ὁρμητήριον, δι' οὗ κατέλκονται αἱ ναῦς. 2) ἀντὶ ὁρός,
 ὁρόος. Ζ. ὄρω.
 Οὔροτομέω, ὦ : ἵππον, κόπτω τοῦ ἵππου τὴν οὔραν.
 Οὔροω, ὅθεν κατουρόω, ταυτόσ. οὔριόω, Πολύβ.
 Οὔς, ὡτός, τὸ, αὐτίον· 2) λαβή, χερσὶν· οἱ Λακεδαιμόν. καὶ οἱ
 Κρήτες ἔλεγον αὐς, αὐτός, ὅθεν, τὸ τῆς συνηθ. αὐτίον, Κορ.
 Ἡλιδό. σ. 345. Πρ. οὔρος, αὔρος, ὠρος· Ζ. οὔας· [Ὅχι ἐκ τοῦ
 αἴω, ἀλλὰ μετὰ τοῦ audio, ἀποτελέσμα τοῦ αὐδαῖα, ἀνήκει εἰς
 τὸ ΑΩ, ΑΤΩ.]
 Οὔσις, ἡ (ὦν, οὔσα), τὸ εἶναι, πρᾶγμα, ὑπόστασις· 2) περιου-
 σία, κτήματα· 3) εἰς τὸν Σοφ. Τραχ. 911· τὰς ἀπαιδας οὔσιας,
 ἐρμηνεύει ὁ Σχολ. συνουσία· ὁρθέτερον ἴσως, ἄτεκνος ὑπαρ-
 ξίς· ὅθεν—
 Οὔσις, ἡ, ὦν (οὔσια), ἀνέκων εἰς τὴν πατρικὴν περιου-
 σίαν, Βατίλ.
 Οὔσιάρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχὴν δίδους εἰς τὰ ὄντα, ἡ ἀρχὴ τῶν
 ὄντων· ἐπίθετον τοῦ Διός, Ἀπολλήϊος, Η. Trism, ad Asclep.
 pag. 87.
 Οὔσιαρχία, ας, ἡ (οὔσιάρχης), ἀρχὴ τῶν οὔσιων, Διονύσιος· Ἀρεοπ.
 Οὔσιδίων, τὸ, ὑποκ. τοῦ οὔσια, μικρὰ περιουσία, ὀλίγα
 κτήματα.
 Οὔσιόω, ὦ, κάμνω ὦν, φέρω εἰς τὸ εἶναι, κτίζω, δημιουργῶ·
 Παθ. ἔχω τὸ εἶναι· ὁ δὲ κατὰ ψυχὴν λογικὴν οὔσιωμένος, δηλ.
 τοῦ ὁποῖου τὸ εἶναι κεῖται εἰς τὸ νὰ εἶναι λογικός, Σιμπ. εἰς
 Ἐπίκτ. σ. 486.
 Οὔσιώδης, εὐς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ· -ωδῶς, κατ' οὔσιαν, πραγ-
 ματικός.
 Οὔσιοποιός, ὁ, ἡ, ἀποτελῶν τὴν οὔσιαν, Διονύσιος, Ἀρεοπ.
 Οὔσιωσις, ἡ, οὔσιαστ. τοῦ Οὔσιόω, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 4, σ.
 36. Θεοφύλ. ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. 11, 1.
 Οὔσον, τὸ, σχοινίον, Λυκόφ. 20.
 Οὔτάξω, μ. ἦσω, Οὔτάσχω, Οὔτημι, ἐκ τοῦ Οὔτάω, κτυπῶ, πλη-
 γόνω μὲ ὄπλον τι, καὶ ἐπὶ κεραυνοῦ, Εὐρ. Ἰππόλ. 654· ἐκ τοῦ
 οὔτάω γίνεται παρατ. οὔταξ ἀντὶ οὔτα· τὸ δὲ οὔτα δὲν εἶναι
 συγκοπ. ἐκ τοῦ οὔτασεν, ἀλλ' Ἀόρ. 2· ἐκ τοῦ οὔτημι (ὡς ἐκτα
 ἐκ τοῦ κτῆμι, κτάω, κτείνω). Ἐκ τοῦ οὔτημι, ἀπαρέμφ. οὔτα-
 μεναι, ἀντὶ οὔτα·ναι· διότι τὸ οὔτάμενος εἶναι τουλάχιστον κατὰ
 σημασίαν ταυτόσ, οὔτασμένος, πληγώμενος, καὶ ὁμοῖον μὲ τὸ
 ἐληλάμενος ἀντὶ ἐληλασμένος, καὶ πλεον ὁμοῖον μὲ τὸ ἐπριάμην,

πριάμενος. Ἐκ τοῦ οὔτάξω εἶναι μέλ. ἄσω, Ἀόρ. οὔτασε, Παθ.
 παρακ. οὔτασμαι, μετοχ. οὔτασμένος, κ. οὔτασκειν, Ἰων. παρατ. κ.
 οὔτήσασκεν, ἐκ τοῦ οὔτάω, μ. ἦσω· ἐκ τοῦ οὔτάω εἶναι ὠτειλή,
 ἡ, πλῆγῃ, ἀντὶ οὔτηλῃ· [τὸ ἀχρηστον θεματικὸν τούτου ἦτο ὄτω,
 ὅθεν ὄζω, ὄδω, ὄθω, ὄσω· τὸ δὲ ὄτω, ταυτόσ. νύττω.]
 Οὔταξ, Οὔτασε, Οὔτασκε. Ζ. Οὔτάξω.
 Οὔτε, Σύνδ. διαξευχτικός με ἀρνησιν. Εἰς τὸν οὔτε ἔπεται καὶ ἄλ-
 λος οὔτε· Ζ. οὔδέ.
 Οὔτερος, ἀντὶ ὁ ἑτερος.
 Οὔτήσασκεν, Ἰων. Παρατ. τοῦ Οὔτάω, ἄξω.
 Οὔτησις, ἡ (οὔτάω), πλῆγωσις.
 Οὔτήτειρα, ἡ, ἐκ τοῦ οὔτητήρ -τῆς (οὔτάω), ὁ πληγόνων,
 ἡ πληγόνουσα, Ἀνάλ.
 Οὔτι, κυρίως, οὔδεν, ταυτόσ. μηδαμῶς. ἐξαιρέτως, εἰς τοὺς
 ποιητάς.
 Οὔτιδανός, ὁ, ἡ, κ. -δανή (οὔτις), Νίκανδρ. ἀχρηστος, ἀνά-
 ξιος, ἄνθρωπος τὸ μηδὲν· καὶ ἐπὶ κτηνῶν, καὶ πραγμάτων, μι-
 κρός, ποταπός, ἀχρεῖος· ἡ κατάληξις δανός εἶναι ὡς εἰς τὸ ἡπε-
 δανός, κτ.
 Οὔτιπουν, Ἐπίρ. (που, τι, οὔ), ὄχι ἴσως· καὶ ἐπὶ ἐρωτ. τὸ Τ
 ἐπιτείνει μόνον, ὡς εἰς τὸ οὔτι· ὡς καὶ εἰς τὸ ἐφοξ.
 Οὔτιπω, Ἐπίρ. ταυτόσ. οὔπω.
 Οὔτις, -Οὔτινος, Αἰτιατ. Οὔτιν, ὁ, ἡ, οὔδέτ. οὔτι, ταυτόσ. οὔ-
 δεῖς· 2) ἐκ τοῦ Ὀμητικοῦ Οὔτις εἰς τὴν Ὀδύσσ. ι, 366, 369.
 408. ὠνομάσθη Οὔτις καὶ εἶδος τι σαφίτματος, Διογ. Λαέρτ. 7, 82.
 Οὔτοι, Ἐπίρ. (οὔ, τοί), ὄχι βέβαια, Ἀριστοφ. Σφ. 1117.
 Οὔτος, αὕτη, τοῦτο (ἐκ τοῦ ο. κ. αὐτός, συγκοπ. Ζ. αὐτός), καὶ
 Οὔτοσι. δεικ. ἀντων. Κ· ἐτούτος· Οὔτος ἐγώ, ἀντὶ ἐδῶ εἶμαι
 ἐγώ, νὰ με· τοῦτ' ἐκεῖνο, αὐτὸ τὸ ἴδιον Κ. οὔτος, ὁ, μὲ ῥῆ-
 μα, ἐδῶ εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις κτ. Με κλητ. ὦ οὔτος, ὦ ἐσύ,
 ὦ! ἀκουσε· ὦ φίλε, καὶ ἀντὶ τοῦ τοιούτου τις (ὁποῖος εἶναι ὁ
 δεικνύμενος), Δημοσθ. περὶ Στεφ. 9, 174. Ἐπίρ. ὡς ἐκ τοῦ
 αὐτός, αὐτῶς, ἡ αὐτῶς, οὔτως ἐκ τοῦ οὔτος, αντως,
 κ. οὔτως.
 Οὔτω, κ. πρὸ φωνήεντος Οὔτως, τὸ ὁποῖον δὲν φυλάττεται αὐ-
 στηρῶς· Ζ. Ν. κ. Οὔτωσι· με τοῦτον τὸν τρόπον, με αὐτὰς τὰς
 περιστάσεις, ἐπομένως, κατὰ τοῦτο· 2) μετὰ μετοχὴν, ἡ πολ-
 λούς λόγους, περιλαμβάνει τὸ οὔτω τὴν ἐννοίαν τῶν προηγουμέ-
 νων, Ξενοφ. Κύρου παιδ. Πρβ. οὔν. 3) ἐν ἀρχῇ διηγήσεως : οὔ-
 τω ποτ' ἦν μὲς κ. γαλῇ, ὡς λέγομεν, Ἦτο μίαν φοράν παντι-
 τικός τις, καὶ γαλῇ κτ. Ἀριστοφ. Σφ. 1221· Πρβ. ἐπεὶ, τὸ ὁποῖον
 καὶ αὐτὸ λαμβάνεται ὁμοίως· 4) μετὰ γεν. ἀντὶ εἰς τοῦτο, ἡ
 τοσοῦτο· 5) μετὰ ὀνομάζομαι, καλοῦμαι κτ. εἰς τοὺς μεταγεν.
 ὡς, ὁ δὲ ὁρθιος, αὐλητικὸς νόμος οὔτω καλούμενος, Γρηγόρ.
 Κορίνθ. εἰς Ἑρμογ. εἶναι παρέλκον τρόπον τινα, καὶ σύμφωνον μὲ
 φράσιν τῆς Γερμανικῆς γλώττης so genannte· 6) ὡς τὸ αὐτῶς,
 ἀντὶ οὔτω καὶ ὄχι ἄλλως· μάψ οὔτως, Ὀμ. Χυδ. Ἔτσι εἰς
 τὰ χαμένα, Ἔτσι τοῦ χάκου. 7) ἐπὶ εὐχῆς· εἰ γὰρ ἐγὼν οὔτω
 γε Διός παῖς εἴην· εἶδε νὰ ἤμην, ὡς ἐπιθυμῶ, υἱὸς τοῦ Διός·
 καί, ἐγώγε, οὔτως ὀναίμην τῶν τέκνων, μὴ τῶν ἀνδρῶν. Κ. οὔ-
 τω (χυδ. Ἔτσι) νὰ χαρῶ τὰ τέκνα μου, τὸν μὴ τῶν 8) οὔτω μὲν—
 οὔτω δὲ, ἀντὶ μέρος μὲν—μέρος δὲ· 9) οὔχ οὔτως—ὡς, ὄχι τό-
 σον—ὅσον, ἡ ὄχι μόνον διὰ τοῦτο—ὅσον.
 Οὔχ, τὸ οὐ μόνον πρὸ δατυνομένου φωνήεντος.
 Οὔχ' ὅτι, ὄχι μόνον ὄχι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπεται Ἀλλά.
 Οὔχ', ταυτόσ. οὔχ, οὐκ.
 Οὔφαλός, ἀντὶ ὀμφαλός. Βυζαντ. κ. Κ.
 Οὔφειδιον, τὸ, ἀντὶ ὀφίδιον. Ζ. λεξιίδιον, γραφείδιον κτλ.
 Οὔφειλίστιον, τὸ, μικρὸν ὀφείλος, μικρὸν χρέος, Εὐστάθ.
 Οὔφειλέτης, ὁ, -λέτης, ἡ, Εὐρ. Ῥήσ. 965. (ὀφείλω), χρεώ-
 στης, χρεώστις.
 Οὔφειλέω. Ζ. ὀφείλω.
 Οὔφειλή, ἡ, ταυτόσ. ὀφείλος, χρέος, Ν. Δ.
 Οὔφειλημα, τὸ, τὸ χρεωστούμενον, τὸ χρέος.
 Οὔφειλιμός· Ζ. ὀφέλλιμος.
 Οὔφειλλόντως, Ἐπίρ. (ὀφείλω), χρεωστικῶς.
 Οὔφειλος, τὸ, ἄχρ. Ζ. ὀφειλή.
 Οὔφειλω, μ. ἦσω (ὡς ἐκ τοῦ ὀφείλω), χρεωτῶ· 2) εἶμαι ὑπό-
 χρεως, ἔχω ἡθικὸν χρέος, καθήκον· ὅθεν τὸ βοηθητ. πῶς οὐκ
 ὠφείλον, Ἰλ. σ, 367· ὡς ἐπ' ἄλλης ἐννοίας τὸ μέλλω. 3) ὠφελιν

ποιήται, ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω, ἢ ἤθελα τὸ κάμει, ἢ ἄμποτε νὰ τὸ ἐκάμνα· καὶ μετὰ τοῦ εἶδε, ἢ αἶδε, ποιητ. Ζ. ὠφελον· οὕτως, ὠφελον, ὠφελος, ὠφελος, ποιητ. κ. ὠφελον, χωρὶς αἵξετιν. 4) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια εἶναι ἀνάγκη νὰ πληρωσώμεν ὡς χρεός μας: βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται, δηλ. ὅλοι χρεωστοῦσι νὰ ἀποθάνωσι· ὀφείλεται παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ κακόντι, Πλάτ. ὀφείλεις μοι κακόν, με χρεωστεῖς κακόν, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ με πληρώσῃς, δηλ. πρέπει νὰ σέ τιμωρήσῃς· ὀφείλω σοι βλάβην, χρεωστῶ νὰ πάθω βλάβην ἀπὸ σέ· ὀφείλουσι τὴν ζωὴν πᾶσι, Αἰλίαν. Π. Ἰστ. 10, 5. δηλ. χρεωστοῦσι τὴν ζωὴν των εἰς ὅλους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐφοβοῦντο μὴ φονευθῶσι· Ζ. ὀφλω. [ὀφείλω εἶναι σχημ. ἄλλος ἀντὶ ὀφέλλω.]

Ὀφείτης, ἀντὶ ὀφίτης, ὡς ὀρεΐτης ἀντὶ ὀρίτης· τὸ εἶναι μακρόν.

Ὀφειλέστης, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ. ὡς Θυέστης, Ὁρέστης κτλ.

Ὀφέλλιμος, ὁ, ἢ, ταυτόστ. ὀφέλιμος, Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 429· ἄλλοι ἀναγ. ὀφελίμος (ὡς μελίχος, μέλλιχος)· αἱ διαφοραὶ εἶναι κατὰ διαλέκτους.

Ὀφέλλω, (εἶναι ἐκ τοῦ ὀφελος, ὀφέλω, -λλω, ταυτ. ὀφείλω· Ζ. ὀφελος), χρεωστῶ νὰ, εἶμαι ἡθικῶς ἡναγκασμένος νὰ· πῶς οὐκ ὀφελλον; Ἰλ. σ, 367. χρεός μοι ὀφέλλεται, ἀντὶ ὀφείλεται· οὕτω κ. Αἰζ· ὠφελος, ἀντὶ εἶδ· ὠφελος. 2) τρέφω, αὐξάνω· λήϊον Διὸς ὀμβρῷ ὀφελλόμενον, Θεόκρ. οἶκον ὀφέλλειν, μεγαλύνειν, αὐξάνειν· μῦθον, πολυλυγεῖν· ὕβριν, αὐξάνειν, συνεργεῖν, ἐρεθίζειν τὴν ὕβριν· Μέσπ.· πόνον, προξενεῖν θλίψιν, Ἰλ. π, 651. Ζ. ὀφελος, 3) σκουπίζω, φουκαλῶ· Ζ. ὀφελμα, κ. ὀφελτρον.

Ὀφελμα, τὸ (ὀφέλλω), πληθυσμός, μεγεθυσμός, συνενέργησις· ὠφέλεια, κέρδος· 2) σκουπίδια, φρόκαλα· 3) κόρηθρον, φρόκαλον, φουκάλι, Ἰππώναξ παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ. 1165· ἡ σημασία αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὸ συσσωρεύειν τὰ φρόκαλα.

Ὀφελος, εὖ, τὸ, ἐκ τοῦ ὁποῖου γίνεται τὸ ὀφέλλω· ἐκείνο δέ, ἐκ τοῦ ops, ὀφή, ὀφελος, opes (Ζ. ὀμψη), πρόσδοτος, εἰσόδημα, καρπὸς τῶν χωρικίων. Καὶ Καθ. ὠφέλεια, ἀπόλαυσις, κέρδος, βοήθεια· ὅςτοι πολλ' ὀφελος γένοιτο, ὅστις ἔγεινε πολλὰ ὠφέλιμος, Ἰλ. ρ, 152. τί δὲτ' ἂν εἴης ὀφελος ἡμῖν; εἰς τί ἡδύνατο νὰ μᾶς ὠφελήσῃ; οὐδὲν ὀφελος τοῦ κτήματος, τὸ κτήμα δὲν ὠφελεῖ τίποτε· ὅτι ὀφελος τοῦ στρατοῦ, οἱ ἐκείρετοι στρατιῶται· ἀνὴρ ὅτουτι καὶ σμικρόν ὀφελος, δηλ. ὅστις εἶναι ὁπωσοῦν ἀξιόλογος, ὠφέλιμος, Πλάτ. Πρβ. ὀνήϊος. [Ἐκ τῆς πρώτης σημασίας, προέρχεται ἡ τοῦ εἰσοδήματος, γεννημάτων, ἡ ἀργυρίου, διὰ τοῦ ὁποῖου ὠφελεῖ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἢ χρεωστεῖ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον· ὅθεν, ὀφέλω, ὀφέλλω, ὀφείλω, καὶ συγχοπ. ὀφλω.]

Ὀφέστιμος, ταυτ. ὠφέλιμος, Ὀρφ. Ἀργον. 471. Καλλιμ. Ὀππ. Ζ. ὀφέλλιμος.

Ὀφέλτιος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ.

Ὀφελτρεύω, Ἰων. σκουπίζω, φουκαλῶ, Λυκόφρ.

Ὀφελτρον, τὸ, ταυτ. ὀφελμα, κόρηθρον, φουκάλι, Σχολ. Λυκόφρ. 570.

Ὀφωπλόκαμος, ὁ, ἢ, ἀντὶ ὀφιοπλόκαμρος, Εὐστ.

Ὀφθαλμῆς, ἢ, (ὀφθαλμός), ἀρρώστια τοῦ ὀφθαλμοῦ, νόσος.

Ὀφθαλμῆς, ὁ, ὀξυδερκής, εἶδος αἵετος ἢ ἱέρακος.

Ὀφθαλμῆς, πάσχω τοὺς ὀφθαλμούς, ἔχω ἀδύνατα ὀμμάτια. 2) Μεταφ. ἐπὶ τῇ ὀφθαλμίας, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ θεωρία τῶν ἐξωνυ καλῶν (ὀφθαλμῶν)· τὴν εὐδαιμονίαν ὀφθαλμιῶντες, Πολύβ. 1, 7. καὶ ἐπὶ τῇ ἐπισυμίας, τὴν ὁποίαν διεγείρει ἡ θεὰ καλῶν πραγμάτων, Φιλόστρ. σ. 13. διὰ τοῦτο λέγουσι καὶ ἐπὶ τινι ὀφθαλμῶν, ἢ ὀφθαλμιᾶν, ἐποφθαλμιᾶν, κ. ἐποφθαλμῶν· διὰ τοῦτο καὶ αἱ καλαὶ γυναῖκες ὀνομάζονται ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν, πόνοι τῶν ὀφθαλμῶν· διότι ὅστις τὰς βλέπει, ὀφθαλμιᾶ.

Ὀφθαλμῆς, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὀμμάτια.

Ὀφθαλμῆς, μ. ἴσομαι, προσβάλλομαι ἀπὸ ὀφθαλμῶν, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 2, 1. 2) ἐνδέτω ὀφθαλμόν, ἢ ὡσάν ὀφθαλμόν. 3) ταυτ. ἐνοφθ. ἐμβολιάζω Κ. τὰ φυτὰ, Γεωπ. 16, 69, 1. 4) ἀντὶ ὀφθαλμῶν.

Ὀφθαλμῆς, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὀφθαλμῆς, εἶδος, ἢ, ἐπίδωτον τῆς Ἀθηναῖς, Στεφ. Θησαυρ. ταυτ. ὀπιλέτης.

Ὀφθαλμοβολέω, ὡ, ἀντὶ ἐποφθαλμιᾶν, ἐπιβάλλω εἰς τι τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ με ὑποπτον τρόπον· ὅθεν τὸ παθ. ἀντὶ ὑποπτεύ-

ομαι, Σχολ. Λυκόφρ. 93.

Ὀφθαλμοβόρος, ὁ, ἢ, (βορά), τρώγων τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὀφθαλμός, ὁ (ὀπτω), ὀμμάτι, Κ. πρόσωπον, καὶ μάστιγ. πληθ. κατ' ὀφθαλμούς κατηγορεῖν, δηλ. κατὰ πρόσωπον, Ξειοφ. 2) ποιητ. ἥλιος καὶ σελήνη (ὀφθαλμοὶ τοῦ οὐρανοῦ), Πρβ. ὄμμα. 3) ἀντὶ φῶς, καὶ ὡς τοῦτο, ἀντὶ παρηγορία· Πρβ. φῶς. Οἶδ. Τύρ. 987. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 207. 4) πᾶν πολῦτιμον, πᾶς στολισμός τοῦ πράγματος· Σικελίας ὀφθαλμός, Πίνδ.· ὀφθαλμός ἀνδρῶν, τὸ τριαντάφυλλον· ὀφθαλμός τῆς πομπῆς κ. κορωνίς, κοράσιόν τι, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ κορώνα καὶ ἡ λάμψις τῆς πανηγύρεως, Ἡλιδ. 5) ὀφθαλμοὶ βασιλέως εἰς τὴν Περσίαν, ὅχι οἱ ἔφοροι καὶ οἱ κατάσκοποι, ἀλλὰ οἱ μινίστροι τοῦ βασιλέως. 6) οἱ κόμποι τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν. 7) τρύπα στρογγύλη, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τὸ κωπῖον, ἢ ὁ οἶαξ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 97. κ. Εὐστάθ.

Ὀφθαλμοσφορος, ὁ, ἢ, ὀφθαλμοϊατρός, Λουκιαν. Λεξιφ.

Ὀφθαλμοτέκτορας, ὁ, ἢ, βρέχων τὰ ὄμματα, Εὐρ. Ἀλκ. 182. με βρεγμένα ὄμματα.

Ὀφθαλμοπλανία, Ζ. Ὀφθαλμοφανία.

Ὀφθαλμοφανής, εὖ, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. -φανῶς, ὁ φαινόμενος, βλεπόμενος με τοὺς ὀφθαλμούς, φανερώτατος, προφανέστατος, Στράβ. 2, σ. 203 Sieb.

Ὀφθαλμοφανής, ας, ἢ (ἀνωτ). Εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν ἐσήμαινε τῶν Γάλλων τὸ Illusion ὡς καὶ τὸ Ὀφθαλμοπλανία.

Ὀφθαλμώδης, εὖ, ὁ, ἢ, ὡσάν ὀφθαλμός.

Ὀφθαλμώρυχος, ὁ, ἢ, (ὀρύσσω) ἐξορύσσω, ἐκβάλλων ὀφθαλμούς, Αἰσχ. Εὐμ. 186.

Ὀφιάζω· Ζ. ὀφιάσις.

Ὀφιάκος, ἢ, ὄν (ὀφίς), ἀνήκων εἰς τοὺς ὀφεις, πραγματευόμενος περὶ τούτων.

Ὀφίανοι, οἱ, κ. Ὀφῖται, οἱ, αἰρετικοὶ τινές, οἱ τὸν ὄφιν δοξάζουσι, καὶ τοῦτον χριστὸν ἡγοῦνται.

Ὀφίαισις, ἢ (ὀφιάζω), ὀφιοειδὲς φαλάκρα τῆς κεφαλῆς.

Ὀφίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀφίος. Κ. ἀντὶ ὀφίος, χυδ. φίδι.

Ὀφίητης, ὁ, -φίτης, ἢ, ἀντὶ ὀφίτης, (ὡς πολιήτης ἀντὶ πολιίτης) ποιητ.

Ὀφιοβόλος, ὁ, ἢ (βάλλω), βάλλων, φονεύων ὀφεις.

Ὀφιοβόρος, ὁ, ἢ (βορά), τρώγων ὀφίδια, ὀφιοφάγος.

Ὀφιογενής, εὖ, ὁ, ἢ, (γένος), γεννημένος ἀπὸ ὀφίος.

Ὀφιοδείρος, ὁ, ἢ (δείρη), ἔχων λαίμον ὀφειος.

Ὀφιοδότης, ὁ, ἢ (δάκνω), δαγκαμένος ἀπὸ ὀφίος, Σχολ. Ὁμήρ.

Ὀφιοειδής, εὖ, ὁ, ἢ, ὡσάν ὀφίς.

Ὀφιοείς, εἶσα, εν, ταυτ. ὀφιοέως, καὶ πλήρης ὀφειων, ὡς νήσος τις, ἥτις καὶ ὀφιοῦσσα, κ. ὀφιοῦσα, καλεῖται.

Ὀφιοκτένη, ἢ, ἀντὶ -κτόνη, Νίκανδ. Θερ. [παραδείγμα εἰς τὸ αὐτοκτενεῖν, ἀνδροκτενεῖν κτλ.]

Ὀφιοκτόνος, ὁ, ἢ, κ. -κτόνη, ἢ, φονεὺς ὀφειων.

Ὀφιομάχης, κ. -μάχος, ου, ὁ, μαχόμενος με ὀφεις.

Ὀφίον, τὸ, ταυτ. σηπίας ὀστρακον, Βυζαντ.

Ὀφιοέως, εἶα, νεον, ἀνήκων εἰς τοὺς ὀφεις, ὡσάν ὀφίς, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ὀφειων.

Ὀφιοενεὺς, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Ὀφιοπλόκαμος, ὁ, ἢ, ἔχων ὀφεις ἀντὶ πλοκάμων, τριχῶν, Ὁρφ.

Ὀφίοπους, ποδός, ὁ, ἢ, ἔχων πόδας ὀφεις, ὀφεις ἀντὶ ποδῶν.

Ὀφιοπρόσσωπος, ὁ, ἢ, ἔχων πρόσωπον ὀφειος, Asper εἰς Οὐργιλ. Maji σ. 52.

Ὀφιοσκόροδος, κ. Ὀφιοσκόρδον, τὸ, εἶδος ἀγρίου σκερόδου, Διοσκ. 2, 182.

Ὀφιοσπαρτος, κ. -σπαρτος, ὁ, ἢ, σπαρμένος, γεννημένος ἀπὸ ὀφίος.

Ὀφιοσταφυλή, ἢ, κ. Ὀφιοστάφυλον, τὸ, τὸ αὐτὸ καὶ ἄμπελος λευκή, Διοσκ. 4, 184.

Ὀφίουρος, ὁ (οὐρά)· αἰθιοπικόν τι πτηνόν.

Ὀφιοῦσσα, ἢ, ἀντὶ ὀφιοέσσα. Ζ. ὀφιοείς.

Ὀφιοῦχος, ὁ, ἢ (ἔχω), περιέχων ὀφεις, ἀστερισμός τις· ὅθεν

Ὀφιοῦχος, εἶα, εὖ, κτητ. ἀντὶ τῆς γεν.· γούνα, Ἀρατ.

Ὀφιοφάγος, ὁ, ἢ.

Ὀφίς, εὖ, ὁ, ἢ, ὀφίδι Κ. 2) ὀφιοειδὲς τις δεσμός τοῦ βραχίονος,

βραχιόλι, ως τὸ δράκων. 3) ἀστερισμός τις. 4) εἶδος βοτάνης, Ἰπποκρ. 5) ἀντί ὀφίας. [ὄφις κατὰ διὰλ. ἀντί ἔχει, ως ὀσφύς, ἰσχύς. Πρβ. ἀσπίς κ. ἀφίς.].

Ὀφίτεια, ἡ, ὄνομα πόλεως, Στεφ. Βυζ.

Ὀφίτης, οὐ, ὁ, κ. Ὀφίτις, ἡ· τοῦ ὄφεως ἴδιος, ὁμοιος μετ' ὄφιν. 2) εἶδος λίθου, ἄλλως, σιδηρίτης, κ. ὀρείτης, Ὀρφ. Λίθ. 11. 3) Ζ. Ὀφίανος.

Ὀφιώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὡσάν ὄφις, γεμάτος ὄφεις, ως τὸ ὀφίοει·

Ὀφίων, ὁ, μυθῶδες ζῶον εἰς τὴν Σαρδινίαν, Πλίν. 28, 9. 2) Κύρ. ὄνομα, Λυκόφρ.

Ὀφλάνω· Ζ. ὀφλω.

Ὀφλημα, τὸ (ὀφλω), χρέος, χρηματικὴ ζημία γινόμενη εἰς χριστολογίαν.

Ὀφλησις, ἡ, ταυτ. ὀφλημα.

Ὀφλητής, οὐ, ὁ, (ὀφλω), χρεώτης.

Ὀφλισκάνω, κ. Ὀφλίσκω. Ζ. ὀφλω.

Ὀφλω, μ. ἤσω, Παρακ. ὀφληκα, ἐκ τοῦ ὀφλέω, καὶ τὰ δύο συγκαπ. ἐκ τοῦ ὀφέλω, ὀφέλλω (τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ὀφελος, ως ἀγγέλλω ἐκ τοῦ ἀγγελοῦ κτλ. οὐχὶ δὲ τὸ ἐναντίον). ἀρα ὀφλω, ὀφλέω, ὀφλάω, ὀφλάνω, ὀφλίσκω, ὀφλισκάνω εἶναι ὅλα ταυτόσημα τοῦ ὀφέλλω, χρεωστῶ· ἀλλ' ὁμῶς ὀφλω δίκην, καὶ ὀφλω (χωρὶς τοῦ δίκην) σημαίνει ἔχαστα τὴν χριστολογίαν, καὶ χρεωστῶ νὰ πληρώσω χρηματικὴν ζημίαν : ζημίαν ὀφλεῖν, ἐξημιώσθην χρηματικῶς εἰς ποινὴν μου, κατεδικάσθην νὰ ζημιωθῶ : δίκην ὀφλεῖν, ἐκαταδικάσθην ἀπὸ τοῦ διαιτητῆς : δίκην θανάτου ὀφλεῖν, ἐκαταδικάσθην εἰς θάνατον, Πλάτ. Ἀπολ. 2) ως τὸ ὀφέλλω, ἀριθ. 4. : γέλωτα, αἰσχύνην, βλάβην, εἶμαι ἄξιος διὰ τὰς πράξεις μου νὰ αἰσχύνομαι, νὰ βλάπτωμαι κτλ. τὰ ἐπισπῶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου· καταγελοῦμαι, καταισχύνομαι κτλ. δι' αὐτάς. 3) ὀφλεῖν, ἡ ὀφλισκάνειν παράνοιαν, μωρίαν, ὁμότητα, δειλίαν, μοχθηρίαν κτλ. εἶναι βραχυλογικαὶ φράσεις ἀντὶ τοῦ ὀφλεῖν δίκην παρανοίας κτλ. δηλ. ὑπόδικον, ἔνοχον εἶναι διὰ παράνοιαν κτλ. δειλίην ὀφλες πρὸς βασιλῆος, ὑποπτεύετο ἀπὸ τὸν βασιλέα ως δειλός, Ἡρόδ. 8, 26. Ζ. οὐ μὴ.

Ὀφρα, ποιητ. ταυτ. ἔως. Εἰς τὸ ὄφρα ἀποδίδεται τὸ τόφρα ως εἰς τὸ ἤμος τὸ τῆμος, ἡ, δὴ τότε. 2) μετὰ ὑποτακ. ἀντὶ τοῦ ἵνα : ὄφρα σὺ χαίρης· [γίνεται ἐκ τοῦ ὄ, καὶ φι (ἡ θι), κατ' ἀποκοπ. καὶ τοῦ ῥά, ως τὸ αὐτάρ, καὶ κατ' ἔννοιαν εἶναι ταυτὸν τοῦ ἔς τε, ἡ ἔς ὅτε. Ζ. ἀς ἡ ἀς.].

Ὀφρύα, -ύη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὀφρύς, ἀριθ. 3. Ἡρόδ. Ζ. ἰγνύα· εἶναι δὲ καὶ αἰτία. ἀντὶ ὀφρύν. Ζ. ὀφρύς κ. νόα.

Ὀφρύαζω, νεύω μετὰ ὀφρύδια, ἡ τὰ συστέλλω, καὶ δείχνω μετὰ τοῦτο ὑπερηφάνειαν, ἡ ὑπεροφίαν, Προκόπ. πολ. Γοτθ. 4, 11.

Ὀφρύναστασίδης, ὁ, ὅς τις σηκώνει ὑψηλὰ τὰς ὀφρύς, ὑπερηφάνος, Ἡγήτανδρος παρ' Ἀθην.

Ὀφρύαω, ὦ, ὀφρύς, ἀριθ. 3, ἡ ἔχω ὑψηλὰ μέρη, ἔξοχας : Κόρινθος ὀφρύα τε κ. κοιλαίνεται, δηλ. ἔχει λόφους καὶ κοιλάδας, Στράβ. 8. σ. 586.

Ὀφρύδιον, τὸ, ταυτ. ὀφρύς, Νικήτ. κ. Κ.

Ὀφρύκνηστοι, ὁ, ἡ (κνάω), ὅς τις τρίβει τὰ ὀφρύδια του πρὸς τὸ μέτωπον, διὰ νὰ κρύψῃ ἐρυθρὰ αἵδους· διὰ τοῦτο τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχ. ἐρυθρίων.

Ὀφρυνεῖος, εἰα, εἶον : ἡρία, τὰ, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Ὀφρυνός, τόπος τις Τροίας ὅπου ἔκειτο τὰ τοῦ Ἐκτορος ὀστᾶ, Λυκόφρ. 1217, κ. Τσέτσης.

Ὀφρυόεις, εἶσα, εν, ὑπερήφανος. Ζ. ὀφρύς. 2) τόπος ἔχων ὕψη, ἡ λόφους. 3) τόπος κείμενος ἐπάνω βουνού, Ἡρόδ. 5, 92.

Ὀφρυόομαι, οὔμαι, ταυτ. ὀφρυάζω, Αἰλιαν. ἐπίλογ· ἰδιότ. ζ. Ἀλκίφρ. 3, 4. 2) ως Ἐνεργ. τοῦ ὀφρυάω, ἐμβάλλω, ἐνδέτω ὀφρύν. - φρύσις, ἡ, τὸ οὐσ. Ζ. ὀφρύς.

Ὀφρυόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά, ὀφρύς), σκιαζόμενος ἀπὸ ὀφρύς, Ἀριστοτ. τοπ. 6, 2, ἐκ Πλάτωνος.

Ὀφρύς, (ὁ Ἀρχαῖδ. σ. 92, τὸ γράφει ὀφρύς ως καὶ ὀσφύς), ὕος, ὕε, ὕν, κ. ὕε, ἡ, ὀφρύδιον Κ. καὶ χυδ. φρύδι. Μετὰ τὰς διαφορὰς κινήσεις τοῦ δείχνει σοβαρότητα, λύπην, ὑπερηφάνειαν, καὶ χαράν, ως τὸ ὀφρύσι μειδιᾷ, καὶ γελάσαι, ἡ ὑπ' ὀφρύσι. 2) ταῦτα τὰ ἐλαττώματα, ἡ ἰδιώματα, ὀφρύν καὶ τύπον, Δουκίλλιος, Ἐπ. 119. ὀφρύς οὐκ ἔπρεπον, Στράτ. Ἐπ. 2. 3) ἀντὶ βλέφαρον, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 13, τὸ ὅποιον ἐμπορεῖ νὰ νοηθῇ ἀντὶ τῶν βλεφαρίδων (τσίνουρα χυδ.), ὅθεν εἰς τοὺς ποιητ. ὀφρύς ὁ

(B.)

ὀφθαλμός. 4) ὑψηλὸς τόπος, βουνόν, ὑψηλὸς αἰγιαλός, Πολύβ. 3, 71. Ζ. Σριγκώ· ὅθεν ὀφρυώω, κ. ὀφρύωσις, περιβάλλω ἐμποιῶ ὀφρύν, ὕψωμα, ὑψηλὸν τοῖχον κτλ.

Ὀφρύωσις, ἡ, οὐσ. τοῦ Ὀφρυόομαι.

Ὀφρύωμα, τὸ, ταυτ. ὀφρύς, ἀριθ. 2.

Ὀφρυέειον, τὸ, τὸ Λατ. officium, αὐλικὸν ἀξίωμα, κ. ἐκκλησιαστικόν, Βυζ.

Ὀχα, εἰς τοὺς ποιητ. ως Ἐπίρ. Συνήθ. μετ' ὑπερθ. ὀχ' ἄριστος, [Κυρίως, οὐδέτ. τοῦ ὀχος, ἐκ τοῦ ἔχω· ἀντὶ τοῦ ὁποῖον συνηθέστερον εἶναι τὸ ἔξοχος.].

Ὀχάνη, ἡ, κ. { (ἐκ τοῦ ἔχω, ὄχω, ως ἐρκάνη καὶ ὀρκάνη, ἐκ Ὀχάνων, τὸ { τοῦ ἔρκω, ἐργάνη κ. ὀργανον ἐκ τοῦ ἔργω), ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος, ἐφεύρημα τῶν Καρῶν, Ἡρόδ. 1, 171, ἐπειδὴ πρότερον ἐμεταχειρίζοντο τὴν μακρὰν ἀσπίδα, ὀνομαζομένην θυρεόν, κ. ἀπὸ τὸν Ὀμ. ἀσπίς τερμιόεσσα, συνεχομένην μετ' ὀργῶν, τὰ ὅποια ὠνόμαζαν τελαμώνας· ἐδένοντο δὲ οὗτοι ἀπὸ δύο ῥάβδους ἐνηρμοσμένους εἰς τὴν ἀσπίδα, τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ, ὑποκάτω καὶ διὰ τῶν τελαμώνων τὴν ἐκρέμων ἀπὸ τὸν λαιμόν, καὶ οὕτω τῆς ἐδίοικουν, τὸ ὅποιον ἐλέγετο Οἰηκίειν· ἐφεξῆς ἐνηρμόσαν· εἰς τὸ μέσον κίρκον, ἡ πόρπακα, ἐκ τοῦ ὁποῖου τὴν ἐπίαναν· τελευταῖον δὲ οἱ Κᾶρες ἐμεταχειρίζοντο τὴν ὀχάνην, ἡ τὸ ὀχανον. Εἰς τοὺς οἴκους τῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξαιρούσαν τὸν πόρπακα, φοβούμενοι τοὺς εἰλωτας, Λιβαν. Λόγ. 24. Πρῶτος ὁ Κλεομένης, εἰστήγαγεν εἰς τὴν Λακεδαίμ. τὸ ἀσπίδοφορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος, Πλούτ. 11. Ὁ Σοφοκ. Αἴας, 575, ἐννοεῖ ἴτως τὴν ὀχάνην μετὰ τὸ Πολύρραφον πόρπακα.

Ὀχεα, ἡ, κ. Ὀχή, Ἀρατ. διοστημ. 224. ταυτ. χεῖα, κοῖλον, Νίκανδρ. Θηρ. 139.

Ὀχέσσκον, Ἰων. παρατ. τοῦ ὄχω, ὀχέω, Ὀδυσ. λ, 618.

Ὀχεῖα, ἡ (ὀχεύω), σαρκική συνουσία· καὶ Ἐνερ. τὸ νὰ βάλῃ τις τὸ ἄρρεν νὰ συνευρεθῇ μετὰ τὸ θῆλυ. 2) ποντία ὀχεῖα, Τροπ. ἀντὶ ἀγκυρα (ἐκ τοῦ ὄχω, ἔω, ἔομαι), Ἡσύχ.

Ὀχεῖον, τὸ (ὄχω, ὀχέω), ταυτ. ὄχημα, κ. ὄχος, Αἰσχύλ. λαίφ. 2) (ὀχεύω), ἀρτενικὸν ζῶν, ταῦρος, κριός, τράγος κτ. τὸ ὅποιον βάλλουσι καὶ συνευρίσκειται μετὰ τὰ θῆλα, Ἀριστοτ. Γεν. ζ. 1, 21. Ὀχεῖον, τὸ, καὶ ὁ τόπος ὁ διωρισμένος πρὸς τοῦτο, Ἀρποκρ. ἐκ Λυκούργ. κυρίως, οὐδ. τοῦ

Ὀχεῖος, εἰα, εἶον, ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνουσιάζεσθαι.

Ὀχεμός, ὁ, Ὀν. κύριον, Πλούτ. Κεφ. καταγρ. Ἑλλην. §. 40. ὅπου ἄλλοι ἀνέγν. Ἐχμός. Ἀντόθι δὲ, §. 27. Ὀχιμος.

Ὀχεόομαι, Μέσ. τοῦ ὀχέω, ἵπκω, ὑπάγω ἐφιππος, ὑπάγω ἐπὶ πλοίου· κυρίως, βαπτάζομαι· Μετὰ αἰτ. : κἀνθῶνα, εἶμαι καβαλλάλαρος εἰς τὸν γάδαρον· Εἰς τὸ ἵπκω εἰνυπάρχει καὶ ἡ ἐννοια, τοῦ κατέχομαι, εἶμαι στηριγμένος· ὅθεν, Τροπ. ἐπ' ἀγκύρας, ἐπ' ἐλπίδας κτλ.

Ὀχέσσκον, ες, ε, Ἰων. ποιητ. παρατ. τοῦ ὀχέω.

Ὀχέσφι, ποιητ. ἀντὶ ὀχεσι, δοτ. πληθ. τοῦ ὄχος, τὸ.

Ὀχεταγωγέω, -αγωγία, -αγωγός, Πλάτ. Νόμ. 8, σ. 429. ταυτ. ὀχετηγέω, -γία, -γός.

Ὀχετεῖα, ἡ, τὸ φέρειν δι' ὀχετοῦ, λάκκου, ὑδραγωγού.

Ὀχέτευμα, τὸ, τὸ οὕτω φερόμενον, ἀγόμενον ὕδωρ.

Ὀχετεύω (ὀχετός), φέρω δι' ὀχετοῦ, διὰ λάκκου, δι' αὐλακος, δι' ὑδραγωγού.

Ὀχετηγέω, ὦ, φέρω, ἄγω δι' ὀχετοῦ.

Ὀχετηγία, ἡ, ἡ τοῦ ὕδατος δι' ὀχετοῦ ἀγωγή, ὁδηγία.

Ὀχητηγός, ὁ, ἡ, (ὀχετόν, ἄγων), σκάπτων ὀχετοὺς, φέρων ὕδωρ δι' ὀχετων, καὶ Τροπ. ἀπάγων, ἀπομακρύνων : ἔρωτος, ἀνίης.

Ὀχέτιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀχετός.

Ὀχετλόν, τὸ, ταυτ. ὄχημα, Ἡ' ἱχ. κ. Φώτ. [σχημ. ὡς, ἐχέτλιον, θέμεθλον, ἐδεθλον κτλ.].

Ὀχετογνώμονας, οἱ, θύραι τινές τῶν ὀχετων, διὰ τῶν ὁποίων γεμίζονται οἱ ὀχετοὶ μετ' ὕδωρ, καὶ γνωρίζεται πόσον ὕψος ἔχει τὸ ὕδωρ, Εὐσέβ. προπαρ. ευαγγ. 9, 41.

Ὀχετοκράνιον, κ. { κράνιον, τέλος, ἀνοίγμα τοῦ ὀχετοῦ, διὰ Ὀχετοκράνον, τὸ { τοῦ ὁποῖου ἐκχύνεται τὸ ὕδωρ, Ἐτυμ. Μ. Πολυδ. 10, 30. Φώτ. κ. Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 287.

Ὀχετός, ὁ (ὄχος), αὐλάκι, κανάλι, ὑδραγωγός· κλίνη ποταμοῦ, Εὐρ. Ὀρ. ἀπομακρυστός, ἐξαγωγή, ἔξοδος, Εὐρ. Ἰκέτ. 1111. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἀντὶ βόρβορος.

Ο'χευμα, τό, κ. Ὀχευσις, ἡ (ὀχεύω), συνουσίασμα, βάτευμα, ἐγγαστρωμα, Ἀριστοτ. Ἰπτ. ζ, 6, 23.
 Ο'χεύς, ἑως, ὁ, Ἴων. - ἦρος, ὁ (ὀχεύω), κρατητής, ὄργανον τοῦ βαστάζειν, συνέχειν, Ἰλ. δ, 133. δεσμός εἰς τὴν περικεφαλαίαν γ, 472. ἄλλως, πολύκεστος ἱμάς· σύρτης εἰς τὴν θύραν, μ, 121, 204. 455.
 Ο'χευτής, οὗ, ὁ, (ὀχεύω), ἐπιβάτης, βατευτής (ἵππος, ὄνος κτ.) 2) Τροπ. πόριος, Ἀνάλ. 2, σ. 96.
 Ο'χευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιρρέπης εἰς τὸ ὀχεύειν, πόριος, ἐπιρρέπης εἰς ὁσέλγειαν.
 Ο'χευτός, ἡ, ὄν, βατευμένος, ἐγγαστρωμένος· ἐκ τοῦ
 Ο'χεύω, ταυτ. ὀχεύω, βατεύω, χυδ. τὸ ἄρρεν ὀχεύει, τὸ δὲ θῆλυ ὀχεύεται· Ὀχεύειν δὲ καὶ τὸ κινεῖν τὸ ἄρρεν νά συνουσιασθῇ μετ' ὁ θῆλυ. [Συγγεν. μετ' ὁ πύω, οἰφάω, ὡς εἶναι καὶ τὸ ἔχω μετ' ὁ πῶ.]
 Ο'χέω, ὦ, μ. ἦσω (ἔχω, ὥχα, ὄχος, ὄχω), κρατῶ, βαστάζω, φέρω, ὡς τὸ ἄγω, ὅθεν, ὀχέομαι, τὸ ὅπ. Ζ.
 Ο'χῆ, ἡ (ἐκ τοῦ ἔχω), διατήρησις, τροφή, φαγητόν, Λυκόφρ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλιάδ. α, 201. (Πρβ. ἄρμα, ἄρτος)· ὅθεν εὐωχέω. 2) ἐκ τοῦ ἔχω, τοῦτ' ἐστὶ χάω, χέω, σπῆλαιόντι, ταυτ. ὀχεά, Ἀρατ. Διοσ. 224. 3) ταυτ. ὀχευσις, ἡ ὀχευμα, Ἀρατ. Διοσ. 337.
 Ο'χημα, τό (ὀχεύω), ὄργανον, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου ταξιδεύει τις, ἄμαξα, ἡ πλοῖον. Καθ. φορεῖον, π. χ. ἡ θάλασσα εἶναι πόμπιμον πάντη κ. πορεύσιμον ὄχημα, Πλούτ. 2) Εὐρ. Τρωάδ. 84. γῆς ὄχημα, ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, ἐξ ἁπαντος ταυτ. γαιήοχος, κ. ἔχμα, δηλ. ὁ κρατῶν, ὁ στηρίζων τὴν γῆν.
 Ο'χηματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἄμαξαν, ἡ εἰς πλοῖον.
 Ο'χημάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ ὀχημα.
 Ο'χῆσις, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὀμ.
 Ο'χῆσις, ἡ (ὀχεύω), τὸ δι' ἁμάξης ταξιδεύειν, τὸ βαστάζειν, τὸ ἱππεύειν· ὀχ. παίζεται. δηλ. ὀχεῖται, βαστάζεται, Στράβ. 1, σ. 149.
 Ο'χθάομαι, Ἡσύχ. κ. Ἐτυμ. Μ. ταυτ. τοῦ
 Ο'χθέω, μ. ἦσω, Ἰλ. α, 517. π, 48. β, 208. λ, 403. ο, 5. στενάζω, βαρέως ἀναπνέω· εἶναι ὁ οὗτος τοῦ ἄχω, ἄχομαι, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ σχετλιασμοῦ ἄχ! καὶ ὀχι· ἐκ τοῦ ἄγω, ἄχος, ἡ ἐκ τοῦ ἔχω, ὄχος. 2) οἱ μεταγ. καὶ μάλιστα οἱ Ο'. τὸ ἐμσταχειρίσθησαν ὡς τὸ ὀχθίζω, ἐπὶ τῆς ἐννοίας, τῇ ὁποίαν ἀποδίδουσιν εἰς τὸ ἄχθωμαι, δηλ. βαρύνωμαι, παραπονέωμαι, δυσταρεστοῦμαι, ὡς νά παρήγετο ἐκ τοῦ ἄχθος (βάρος)· ἀλλὰ τὸ θ κ. εἰδῶ εἶναι παρεντεθ. ὡς εἰς τὸ ὄχθος, χθές, κτλ. Ζ. ὄχω, κ. Ο.
 Ο'χθη, ἡ, τὸ χεῖλος λάκκου, ἡ ρεύματος, ἡ ποταμοῦ, ἡ ὁ αἰγιαλός, ὄχθος Κ.
 Ο'χθηρός, ἁ, ὄν (ὄχθος), λοφώδης, ὑψηλός, ταυτ. ὄχθώδης, Ἀνάλ. 3, σ. 148.
 Ο'χθίζω, ταυτ. ὄχθέω, Ὀππ. καὶ Ο'.
 Ο'χθοίβος, ὁ, πορφυρόχρους γραμμὴ εἰς τὸ μέτον τοῦ χιτῶνος, ἡ περὶ τὸ στήθος τοῦ χιτῶνος ἀλουργὴς πρόσγραμμα. Πλούτ. 5, 101. 7, 65. κ. 95. [Ἐκ τοῦ ὄχθος, ὄχθοις, ὡς ἐκ τοῦ κλοός, κλοῖός, κλωός, κλωβός.]
 Ο'χθος, ὁ, λόφος, βουνός, ὡς, ὄχθη, ἐκ τοῦ ἔχω, παρὰ. ὄχα, ὥχα, ὄχος (τὸ θ παρεντίθεται μετὰ τὸ χ. ὡς χθές ἀντὶ χθός) ὄχθος, ὄχθη, ταυτ. ἔσχος, ὑψηλός, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 3. 2) ἀντὶ ἄχθος φαίνεται ὅτι ἀνέγ. τινὲς ὄχθος εἰς Ἡσιόδ. Ἐρ. 696, καὶ τὸ ἐξήγησαν μόχθος· καὶ εἶναι μὲν ταυτ. ἄχθειν, ὄχθειν, κ. μοχθεῖν. Ζ. ὅμως ὀχθᾶομαι.
 Ο'χθοφύλαξ, ὁ, ἡ (ὄχθη, ὄχθος), φύλαξ τῶν ὄχθων.
 Ο'χθώδης, εὐς, ὁ, ἡ (ὄχθη, ὄχθος), ἔχων ὄχθον, ὑψηλὸν χεῖλος, βουνόν, ἡ ὑψωμένος ὡς τὰν ταῦτα.
 Ο'χῆμος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Πρβ. ὄχεμος.
 Ο'χλαγωγέυς, ὁ, ταυτ. Ὀχλαγωγός.
 Ο'χλαγωγέω, ὦ, συναζῶ τὸν ὄχλον, πλήθος λαοῦ, εἰς ἀποστασίαν, ἡ εἰς τὸ νά θανατάξῃ τι, ἡ εἰς τὸ νά τὸν τέρπω, Στράβ. 16, σ. 652.
 Ο'χλαγωγία, ἡ, ἡ τοιαύτη ἐπανάστασις, ἡ τέρψις, Πλούτ. 2, σ. 788.
 Ο'χλαγωγίον, τό, συνέλευσις τοῦ ὄχλου, ἡ συνδρομή.
 Ο'χλαγωγός, ὁ, ὅστις συναγεί ολόγυρά του τὸν ὄχλον, καὶ τὸν τέρπει, ἀγύρτης. 2) ὅστις ταραττεῖ καὶ κινεῖ εἰς ἀποστασίαν τὸν λαόν.
 Ο'χλάζω, κάμνω θόρυβον, Ο' καὶ, Ἐκκ. Συγγ.
 Ο'χλεύς, ἑως, ὁ, ὅθεν ἐποχλεύς, ταυτ. μοχλός.

Ο'χλεύω, κ. -λέω, Ἰλ. φ, 261, -λίξω, στρέφω, κυλίω. Μῆσ. περικυλίωμαι. Ζ. μοχλεύω.
 Ο'χλέω, ὦ, μ. ἦτω, βαρύνω, ταραττω διὰ τοῦ ὄχλου.
 Ο'χλησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) ἀντὶ ὄχλος.
 Ο'χλημα, τό (ὀχλέω), ὄχληρόν πρᾶγμα· βάρος, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 11, 138.
 Ο'χληρός, ἁ, ὄν, Ἐπίρ. - ρῶς, βαρυτός, ταραχοποιός, ἀνήτνυχος, ἐπαναστατικός.
 Ο'χληρία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ο'χληροτέρως, Ἐπίρ. συγκρ. ἐκ τοῦ ὄχληρός, Ἰπποκρ. Τ. 1, σ. 667. Lind.
 Ο'χλητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον, εἰς τὸν πολὺν ὄμιλον. Πρόκλ. Παράφρ. 3, 18, σ. 218.
 Ο'χλίξω, κινῶ, σηκώνω, ἀνακατόνω, ταυτ. μοχλίξω κ. μοχλεύω· 2) ἐκ τοῦ ὄχλος, ταυτ. ὄχλαγωγέω, Ἡσύχ. Πρβ. ὄχλάζω.
 Ο'χλικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον. 2) ταραττιν, κινῶν εἰς ἀποστασίαν τὸν ὄχλον. 3) ἐπιτήδειος διὰ τὸν ὄχλον, δημοτικός.
 Ο'χλοσρέσκης, ὁ, ταυτ. δημοκόπος, ὄχλοκόπος, Τίμων Φλιάς.
 Ο'χλοκοπέω, ὦ, ἀποκτῶ τὴν ἀγάπην τοῦ ὄχλου· ὅθεν
 Ο'χλοκοπία, ἡ, χαρακτηρισ, ιδιότης τοῦ ὄχλοκόπου.
 Ο'χλοκοπιός, ἡ, ὄν· ὅθεν ἡ - πικὴ, ταυτ. ὄχλοκοπία, ἡ τέχνη τοῦ ἀποκτᾶν τὴν ἀγάπην τοῦ ὄχλου.
 Ο'χλοκόπος, ὁ, ἡ, ὡς δημοκόπος, ὅστις προσπαθεῖ νά ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ὄχλου, τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐξ κατὰ τὴν ἀρέσκειαν ἐκείνου.
 Ο'χλοκρατία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ὄχλοκρατία, ὡς γυναικοκρατία, δεατροκρατία, χειροκρατία κτ. ἀντὶ - τία. ἀμφ. ὅλα χωρὶς αἰτίαν.
 Ο'χλοκρατέομαι, οὔμαι, κυριεύομαι ἀπὸ τὸν ὄχλον, ζῶ εἰς διοίκησιν τοῦ ὄχλου, ὡς δημοκρατοῦμαι.
 Ο'χλοκρατία, ἡ, κ. -κρατία, ἡ, διοίκησις τοῦ ὄχλου.
 Ο'χλολοιδόρος, ὁ, ἡ, ὅστις λοιδόρεῖ, ὑβρίζει τὸν ὄχλον· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλείτου.
 Ο'χλορμένω, ὦ, ἐπιθυμῶ μέχρι μανίας τὴν ἀγάπην τοῦ ὄχλου· Πλούτ. 8, σ. 381.
 Ο'χλοποιέω, ὦ, κάμνω ταραχήν. Ν. Δ.
 Ο'χλος, ὁ, αἰολ. ὄλχος (φαίνεται μετὰθ. ἐκ τοῦ λόχος), μετ' ὁ πνεῦμα, πόλχος, Κρήτ. πλήθος συσσωρευμένων, συμπυκνωμένων πραγμάτων· νεῶν, κ. λόγων· Πρβ. ἐτμός· πληθ. τοὺς ὄχλους, Πλούτ. κ. Φιλῆμ. 2) ἐξαιρ. ἀτακτόν τι πλήθος ἀνθρώπων στενοχωρουμένως ἰσταμένων. 3) ἰδίως, ἡ κατωτάτη κλάσις τῶν ἀνθρώπων δι' ὄχλου γὰρ ἦδη τοῦτο γινέσθαι, δηλ. εἶναι τοῦτο καὶ εἰς τὴν κατωτάτην κλάσιν τῶν ἀνθρώπων γνωστόν. 4) θόρυβος, ταραχὴ, ἀνισυχία, ἡ τις συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς μέγα πλήθος ἀνθρώπων. Ὡς αὐτῶς καὶ τὸ βαρύνειν, ταραττεῖν, ἐνοχλεῖν, ὡς ὄχλησις.
 Ο'χλοτερπής, εὐς, ὁ, ἡ, ὅστις τέρπει, εὐφραίνει τὸν ὄχλον, τὸ πολὺν πλήθος τῶν ἀνθρώπων, Μανέθ. 4, 277.
 Ο'χλοχαρής, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ ὄχλου, δημοτικός, Μάρκ. Ἀντ. α, 16.
 Ο'χλώδης, εὐς, ὁ, ἡ, κυρίως ὄχλοειδής, ὅμοιος μετ' ὄχλον, ταραχοποιός, βαρυτικός, ἐνοχλητικός.
 Ο'χμα, τό, ταυτ. ἔχμα, δεσμός, κράτημα, δεσίμον· ὅθεν
 Ο'χμάζω, μ. ἄσω, κρατῶ, βαστάζω, Ἀπολ. ρόδ. 1, 745. Εὐρ. Ὀρ. 265. 2) στερεώνω, δένω, δεσμεύω, Αἰσχ. Προμ. 5. 3) χαλινώνω, ἡ ἐτοιμάζω τὰ τῆς καβάλλας, ἵππους, Εὐρ. Ἠλ. 817.
 Ο'χμή, ἡ, ταυτ. ὄχμα, κράτημα, λαβὴ· ὁ πόρπαξ, δηλ. ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος, Αἰσχύλ. Προμ. 619. ὡς ὀχάνη· [Πρβ. διὰ τὸν σχημ. ὀρχμή, κ. ὀρχάνη.]
 Ο'χμος, ὁ, ταυτ. πυργός, ἡ ὀχυρὸς πόπος, Λυκόφρ. 443. Ζ. πρ.
 Ο'χνα, ἡ, Κύρ. ὄνομα, Πλούτ. Κεφ. καταγρ. Ἑλλήν. 5. 40.
 Ο'χνη, ἡ, κ. Ὀχνη, ἀγριοπαθία, Ὀδυσ. υ, 115, Στράβ. 12, σ. 548. [ὡς ὀμπη, κ. ὀμπνη, παρενθ. τοῦ ν. ὀχνη γίνεται ἐκ τοῦ ἄγχω, τὸ πνίγω, διὰ τὸν ξινόν, στρυφόν καὶ πνιγρόν χυμόν τοῦ καρποῦ τούτου· Πρβ. κ. ἀχράς· Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 355.]
 Ο'χός, ἡ, ὄν. Ζ. τὸ ἐφεξ. ἀριθ. 4.
 Ο'χος, ὁ, ὅστις κρατεῖ, πιάνει, βαστάζει, φέρει· λιμένες νεῶν ὄχοι, Ὀδυσ. ε, 404. 2) διοικητής, διευθυντής· ἀρμάτων ὄχοι, οἱ διοικούντες τὴν ἄμαξαν, Εὐρ. Φοιν. 201. 3) τροχαλοὶ ὄχοι ἀπήνης, οἱ τροχοί, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 146. ἀλλὰ Σοφ. Ἠλεκτ. 708, ὄχος, ἡ ἄμαξα. 4) Ὀχός, ἡ, ὄν, ἐκ τοῦ ἔχω ὡς ἐπίθ. κατέχων, κρατῶν σφικτά· Παθ. βασταζόμενος, φερόμενος ὑψηλά· καὶ ἐξέχων, ὡς

φαίνεται εἰς τὸ Ἐξοχος. 5) ὁχος ἀντὶ ὁχετός, ἐπειδὴ ἔχω κ. ἄγω συμφωνοῦσιν εἰς σημασίας τινάς.
 Ὀχος, τὸ, Δοτ. ὁχέσει, ταυτ. ὁχημα, ἄμαξα· καὶ δεῦν ἀγαλμα, Δίων, Κασ. 47, 40.
 Ὀχυροποιόεσμαι, οὔμαι, στερεόω, ἐνδυναμόω, Πολύβ.
 Ὀχυρός, ὁ, ὄν, ταυτ. ἐχυρός, σταθερός, βασταγῆρός Κ. ἐπὶ ἐν-
 λων, Ἡσιόδ. Ἔργ. 420. Ἐξαιρ. ἐπὶ τόπων, οἵτινες ἐμποδίζουσι
 τοὺς ἐχθρούς, καὶ ὅπου δύναται τινα βασταγῆ, δηλ. νὰ δεψεντευ-
 θῇ, στερεός τόπος ἐκ φύσεως, ἢ διὰ τέχνης· ὅθεν
 Ὀχυρότης, τητος, ἢ, στερεότης, ἀσφάλεια τόπου, ἐκ τέχνης, ἢ
 ἐκ φύσεως.
 Ὀχυρόω, ὦ, (ὁχυρός), στερεόω, ἐνδυναμόω.
 Ὀχυρώμα, τὸ, στερεός τόπος, ἀκρόπολις, πύργος, τείχος.
 Ὀχυρώματιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Ὀχυρώσις, ἡ, τὸ στερεόω, ἀσφαλίζειν.
 Ὀχυρωτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, χρησιμεύων εἰς ὀχύρωσιν, Σέξτ.
 Ἐμπ. Μαθημ. 7, 23.
 Ὀψ, ὀπός, ἡ (ἐπω), φωνή, ὠδή, καὶ ὡς τὸ συγγενές ὀμφή κ. ὀσ-
 σα, φῆμη, κληδών, θεία φωνή, μαντεία, πρόρρησις. Ἐκ τοῦ ὀ-
 πω, ὅπα, ὅπα, ὅπα. 2) ἀντὶ ὀψις, πρόσωπον, ὀψαλμός (ἐκ
 τοῦ ὀπτομαι· Ζ. ὀπος), Ἐμπεδοκλ.
 Ὀψαλδής, ὁ, ταυτ. ἀρχαγέτης, Ἡσύχ. Πρβ. Ἱππαλίδης.
 Ὀψαμάτης, οὐ, ὁ (ἄμαξ, ὀψέ), ὁ ἀργά, περὶ τὴν ἐσπέραν θε-
 ρεῖων, Θεόφρ. 10, 7. Πρβ. ὀφαρότης.
 Ὀψανδής, ὅς, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀφινδής.
 Ὀψανον, τὸ (ὀπτω), ταυτ. ὀψις. 2) ὄνειρος, Λίσχ. Χρησ. 532.
 Ὀψάσμαι, ὦμαι, Ζ. Ὀψάω.
 Ὀψάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὀφον. Καθ. ἰχθύς. φάρι Κ.
 Ὀψαρότης, οὐ, ὁ (ὀψέ, ὀρώ), ὅστις ὀργάνει ἀργά, Ἡσιόδ. Πρβ.
 Ὀψαμάτης.
 Ὀψαρτυσία, ἡ, σκευασία φαγητῶν, φαγητόν. 2) μαγειρικὴ
 τέχνη, μαγειρικὸν βιβλίον, Ἀθήν. 4, σ. 164. κ. Λόγγ. 4, 16.
 Ὀψαρτυτής, οὐ, ὁ, σκευαστής φαγητῶν, μαγειρός.
 Ὀψαρτυτιάς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ὀψαρτυτήν· ἡ - τική, ἡ
 μαγειρικὴ τέχνη. τὰ - τικά, μαγειρικά βιβλία.
 Ὀψαρτύω (ὀφον, ἀρτύω), ἀρτύω, παρασκευάζω φαγητά, Ἀθήν.
 σ. 13. - ἀρτυμα, τὸ, κατασκευασμένον φαγητόν.
 Ὀψάω, ομαι, τρώω τι ὡς προσφάγιον, δηλ. ὁμοῦ μὲ ἀρτον τρώ-
 γω τι φαγητόν, κρέας, τυρόν κτλ. Πλούτ.
 Ὀψέ, Ἐπίρ. ἀργά· Κυρίως, ἐπειτα· ὅθεν, καὶ μετὰ γεν. : ὀψέ τῶν
 βασιλέως χρόνων, τῶν τρωϊκῶν, κτλ. ὀψέ τῆς ὥρας, τῆς ἡμέρας
 ἡν, εἰς τὰ τελευταῖα μέρη τῆς ἡμέρας, δηλ. ἡτὸ ἐσπέρα· Ὁ
 Θεουκλ. λέγει καὶ μόνον ὀψέ (χωρὶς τῆς ἡμέρας), κ. ἔως, ἡ ἐς
 ὀψέ, δηλ. ἔως τὴν ἐσπέραν· ὀψέ δὲ, ἡ ὀψέποτε, ἀντὶ τελευταῖ-
 ον, μίαν φοράν. Νομ. ἐκ τοῦ ὀπις, ὅθεν κατ' ὀπιν, ὀπιστε, ὀπι-
 σθε, ὀπίσω, συναίρ. Ὀψε, ἡ ὀψέ. ἀρκυρίως, ἐπειτα, ὀπισθεν :
 ὀψέ τῆς ἐορτῆς, μετὰ τὴν ἐορτήν. Ζ. ὀπισθε, κ. ὕστερος. Κ. ὀ-
 ψέ, Χυδ. ὀψές, ἀντίχθεδες τὸ ἐσπέρα.
 Ὀψείω, (ὀπτω, μ. ὀψω), θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ· μετὰ γεν.
 Ἰλ. ε, 37.
 Ὀψεσθαι, μέλ. ἀπαρσμ. τοῦ ὀπτομαι.
 Ὀψέω, ὦ, ταυτ. ὀψίζω.
 Ὀψημα, τὸ, ταυτ. ὀφον, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 4, 1. πολλὰκις
 ἀντὶ τούτου κεῖται ἔψημα.
 Ὀψημέρα, (ὀψέ, ἡμέρα), ταυτ. ὀψία.
 Ὀψητήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. ἐψητήρ, Ἀθήν. σ. 229.
 Ὀψι, ἀντὶ ὀψέ, αἰολ. Ἀπολλων. Ἐπίρ. σ. 573.
 Ὀψία, ἡ, νοητ. ὥρα, ἡ ἐσπέρα· Συνήθ. μετὰ τοῦ δεῖλη, Λουκιαν.
 Ὀψιάιτερος, ρα, ρον, συγρ. ὀψαίτατος, ὑπερθ. ἀττ. ἐκ τοῦ
 ὀψιος, ὕστερος, ὕστατος.
 Ὀψιανδής, ὅς, ὁ, ἡ, ἀργά, ὕστερα ἀνθῶν. - ἀνθέω, τὸ ῥῆμα.
 Ὀψιανός, ὁ, Ἀρρίαν. περιπλ. ἐρυθ. θαλ. κ. Ὀρφ. λίθ. Ὀπάλ-
 λιος. 4. : λίθος, μαῦρος τις λίθος· ἴσως γαγάτης, ἢ ἀχάτης·
 Ὀψιβλαστέω, ὦ, βλαττάνω ὕστερ' ἀπὸ τὸν διωρισμένον και-
 ρόν· πολλὰ ἀργά.
 Ὀψιβλαστής, ὁ, ἡ, κ. } ἀργά βλαττάνων, πρασινίζων.
 Ὀψιβλαστός, ὁ, ἡ, }
 Ὀψιγαμίου δίκη, κριστολογία, καὶ ποιητὴ διὰ ἀναβληθέντα, ἡ
 βραδυνθέντα γάμον.
 Ὀψίγamos, ὁ, ἡ, ὁ ἀργά, βραδέως γάμων.

Ὀψιγένεθλος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ ἐφ. ποιτ.
 Ὀψιγένητος, ὁ, ἡ, ταυτ.
 Ὀψιγενής, ὅς, ὁ, ἡ (γένω), ἀργά γεννηθεῖς, ἡ αὐξηθεῖς.
 Ὀψιγονία, ἡ, Γλωσσ. Στεφ. οὐσ. τοῦ
 Ὀψίγονος, ὁ, ἡ, ταυτ. - γενής· οἱ ὀψιγ. οἱ μεταγενέστεροι. Εἰς
 τὸν Λίσχ. Ἰκέτ. 362. νεανίσκος, ἀντίθ. γέρον.
 Ὀψιέστερος, α, ον, ταυτ. ὀψαίτερος.
 Ὀψίζω, μ. ἰσω, (ὀψέ), ἀργά ὑπάγω, ἔρχομαι κττ. μετὰ γεν. Π.
 λιόδ. σ. 204. καὶ ἔρχομαι πολλὰ ἀργά· ἐξωρίζω, ἔλεγον οἱ Φα-
 ναριῶται τῆς Κωνσταντινουπόλεως. 2) Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 5, 22,
 πολλὰ ἀργά, ἡ πρὸς ἐσπέραν κάμνω τι. Πρβ. ὀρθρίζω.
 Ὀψίκαρπος, ὁ, ἡ, ἀργά, ὕστερα καρποφορῶν. - καρπέω, ὦ,
 τὸ ῥῆμα. - καρπία, ἡ, τὸ οὐσ.
 Ὀψικέλευθος, ὁ, ἡ, ἀργά ἐρχόμενος, ἡ ὑπάγων, Νόν.
 Ὀψίκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη), ἀργά πλαγιάζων νὰ κοιμηθῇ, Λίσχ.
 Ἀγ. 898.
 Ὀψίκλωψ, ὡπος, ἡ ὀπος, ὁ, νυκτερινός κλέπτης.
 Ὀψιμαθία, κ. μαθία, ἡ, ἡ ὕστερον, ἡ εἰς προβεβηκυῖαν ἡλι-
 κίαν γενομένη μάθησις, καὶ ἡ μετ' αὐτῆς ἡνωμένη μεταίωτης, κ.
 ἀλαζονεία· τὸ νὰ ἰοῇ καὶ νὰ μεταχειρίζεται τὰ πράγματα μὴ ὀρ-
 θῶς· ὑπὸ ὀψιμαθίας καινοπρεπέστερος ἑαυτοῦ, Πλούτ. 9, σ. 52. Η.
 Ὀψιμαθία, ὦ, τὸ ῥῆμα· ἐκ τοῦ
 Ὀψιμαθής, ὅς, ὁ, ἡ, ὅστις μανθάνει τι ἀργά, ἀφ' οὗ περὰ
 σῆ ἡ ἡλικία τῆς μαθήσεως, καὶ δὲν κατανοεῖ τι καλὰ, ἡ τὸ με-
 ταχειρίζεται στραβά.
 Ὀψίμορος, ὁ, ἡ (μόρος), ὅ, τι ἀποσπῇ ἀργά ἢ δυσκόλως, Ὁπ.
 Ὀψίμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ἴμως, (ὀψέ), ὕστερος, ἀργός, βραδύς,
 Ἰλ. β, 325. Ζ. ὀψινός. Κ. ἀντὶ ὕστερος, ἀντίθ. πρώϊμος.
 Ὀψίνοος, ὁ, ἡ (νόος), ὅστις ἀργά καταλαμβάνει τι, Πίνδ.
 Ὀψινός, ἡ, ἴδων, κ. Ὀψιος, βραδύς, ἀργοπόρος, ὡς ὀρθριός κ.
 ὀρθρινός. [Πρβ. ὀψιμος κ. ὀψινός εἰς τὸν σχημ. μὲ τὸ κρύψιμος
 κ. κρύψινος, κρύψιμος κ. κρύψινος].
 Ὀψιότης, ἡ, ὑστερότης, ἀργοπορία, βραδύτης, Θεόφρ. Αἰτ. φ.
 4, 12. ἀντίθ. πρώϊότης.
 Ὀψιπέδων, ὠνος, ὁ (πέδη, πέδων), ἄνθρωπος, ὅστις πολὺν
 καιρὸν ἐστάθη εἰς τὰ δεσμά, Μένανδρ. παρὰ Φωτίω.
 Ὀψίπλουτος, ὁ, ἡ, ὅστις ἐπλούτησεν ἀργά, ὕστερα.
 Ὀψις, εως, ἡ (ὀπτω), τὸ βλέπειν, ὄρασις, πρόσωπον, θέα, θεω-
 ρία· 2) ὅ, τι βλέπει τις, ἡ εἶδεν, Ἡρόδ. 2, 99 : ὄνειρον, ὄρασις
 ὄνειρον. 3) θεωρία, ζωγραφία, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ.
 Ὀψισμός, ὁ (ὀψίζω), τὸ ἐρχεσθαι πολλὰ ἀργά, Διονύσι. Ἀρχ.
 σ. 2322.
 Ὀψισπαρέω, ὦ, σπείρω ὕστερα, ἀργά· ἐκ τοῦ
 Ὀψίσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω), ἀργά σπαρμένος, ἡ γεννημένος.
 Ὀψίτεκνος, ὁ, ἡ, ἀργά ἀποκτῶν, ἡ ἀποκτήσας τέκνα,
 Λυκόφ. 1272.
 Ὀψιτέλεστος, ὁ, ἡ, κ. } (τελέω, ὀψέ), ἀργά τετελεσμένος,
 Ὀψιτέλευτος } τελειωμένος, ἡ δυνάμενος νὰ τελε-
 σθῇ, Ἰλ. β, 325· τὸ δεύτερον εἶναι ἀνάλογος τύπος, καὶ δὲν
 εἶναι ἐντελὲς συνώνυμ. τοῦ πρώτου.
 Ὀψίτερον, Ἐπίρ. συγρ. τοῦ ὀψέ, ἀργότερα· ὑπερθ. ὀψίτατον,
 ἀργότατα.
 Ὀψίτομος, ὁ, ἡ, ἀργά κομμένος, ἡ δυνάμενος νὰ κοπῇ.
 Ὀψίτυχος, ὁ, ἡ, ἀργά ἐπιτυχημένος, ἡ ἐπιτυχών, Μανέθ. 3, 71.
 Ὀψιφανής, ὅς, ὁ, ἡ (ὀψέ, φαίνομαι), ἀργά φαινόμενος, ἡ
 ἀνατελλων.
 Ὀψιφόρος, ὁ, ἡ, ἀργά φέρων.
 Ὀψίφυγος, ὁ, ἡ, ἀργά φεύγων.
 Ὀψίχας, Ἐπίρ. ταυτ. ὀψέ, Ἡσύχ.
 Ὀψοδαίδαλος, ὁ, ἡ, ἐπιτήδειος τεχνίτης φαγητῶν, Ἀθήν. σ.
 101. κ. 195.
 Ὀψοδεῖα, ἡ (ὀψοδεής), ἑλλειψις φαγητῶν, ὀψων, Σουίδ.
 Ὀψοδόκος, ὁ, ἡ, δεχόμενος ὀψα. Ὀψοδόκη, ἡ, εἰς τὸ Φωτ.
 λεξικόν, λέξι. κέραμον· ἀς νῦν ὀψοδόκας αἱ γυναῖκες καλοῦσιν·
 ἀρώματα οὖν εἰς αὐτάς ἐμβάλλονσι καὶ στήμονας· κομίζουσιν αὐ-
 τὰς αἱ νύμφαι εἰς τὰς τῶν νυμφίων οἰκίας.
 Ὀψοθήκη, ἡ, θήκη φαγητῶν, ταυτ. γύλιος, Σουίδ.
 Ὀψολόγος, ὁ, ἡ, λέγων, πραγματευόμενος περὶ φαγητῶν - λο-
 γία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Ὀψομαι, η, εται, μελ. τοῦ ὀπτομαι· Ἐκ τῆς Λατίνων γλώσσης

ἐλήφθη εἰς τὴν παρακμήν τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὀφεται, ὀφονται, ὀφε-
σθαι (Viderit c. t. c.), Μαρκ. Ἀντ. ε', 25. κ', 41. νά, 13. ε',
20· καὶ εἰς τὸ Εὐαγγ. (Ματθ. κ', 24), Αὐτοὶ ὀφονται, καὶ κ. αὖ
ὀφεται, αὖ ὀφονται. Γίνεται δὲ ἡ χρῆσις δι' ὅσα ἀφίνομεν τοὺς ἄλ-
λους νὰ φροντίζωσι περὶ τῶν κακῶς ἢ μὴ κατ' ἀρέσκειαν ἡμῶν
πεπραγμένων, μὴ θέλοντες ἡμεῖς νὰ γείνωμεν κοινωνοί. Σημ. Κορ.
ΟΨΟΜΑΝΕΙΑ, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
ΟΨΟΜΑΝΗΣ, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν, τρελλαινόμενος διὰ τὰ φαγητά.
ΟΨΟΝ, τὸ (ἔψω), πᾶν ὅ, τι τρώγεται μαζὶ μετ' τὸ ψωμί· προσφά-
γιον κ. καθ. φαγητόν· 2) Τροπ. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ.
τρέμμενον ποτοῦ ὀφον, ὅμ. καὶ τῶν ἄλλων ὀφον οἱ ἄλλες ἡδὶον
ὀφον εἰσὶ. Καθ. τροφή, τὰ πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα, π. χ. ὄψα πολ-
λά, τὰ μὲν ψίει, τὰ δὲ τρέφει ἡ γῆ. 3) Ἐξαιρ. ὁ ἰχθύς, τὸ ὀ-
φάριον· πολλῶν ὄντων ὀφον ἐνενείκηκεν ὁ ἰχθύς μόνον ἢ μάλι-
στά γε ὀφον καλεῖσθαι, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 4, 4, 2. 4) ὁ τόπος, ὅ-
που πωλοῦνται τὰ ὄψα. Πρβ. μύρον. [Ἡ λέξις γίνεται ἐκ τοῦ ὀ-
ψω, καὶ σημαίνει ψητόν τι, ἢ παρασκευασμένον διὰ τοῦ πυρός.]
ΟΨΟΝΟΜΟΣ, ὁ, ἡ, ἐφορος εἰς τὰς τιμὰς τῶν φαγητηρῶν, κ. ἰδίως,
τῶν ἰχθύων, Ἀθήν. σ. 228.
ΟΨΟΠΟΙΕΩ, ὡ, μ. ἤτω, κάμνω, μαγειρεύω φαγητά, Πλούτ. 6, σ. 226.
ΟΨΟΠΟΙΟΣ, ὁ, ἡ (ὀφον, ποιέω), κατασκευάζων φαγητά, μά-
γειρος. — ποιήμα, αὐτός, τὸ, κατασκευασμένον φαγητόν. — ποι-
ητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιεῖν ὄψα. — ποιῆ,
ἡ, ἡ μαγειρικὴ τέχνη.
ΟΨΟΠΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, ταυτ. — ποιός, Ἀνάλ.
ΟΨΟΠΩΛΕΙΟΝ, τὸ, κ. — πώλιον, τὸ, τόπος, ἢ οἶκος, ὅπου πω-
λοῦνται τὰ φαγητηρά.
ΟΨΟΠΩΛΗΣ, ου, ὁ, Ὀψόπωλις, ἡ, πωλητὴς φαγητῶν, ἢ ὀφαρίων.
ΟΨΟΠΩΛΙΑ, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ πρ. καὶ ἀντὶ ὀψοπωλείον.
ΟΨΟΣ, ὁ, ταυτ. μοχθηρός, Σουίδ. Ἡσύχ. Φωίτ.
ΟΨΟΦΑΓΕΩ, ὡ, μ. ἤσω, κυρίως, τρώω φαγητόν χωρὶς ἄρτον·
ἰδίως, τρώω νόστιμα φαγητά, καὶ μάλιστα ὀφάρια. — φαγία, ἡ,
τὸ οὐσιαστ.
ΟΨΟΦΑΓΟΣ, ὁ, ἡ, συγκρ. — φαγίστερος, ὑπερβ. — φαγίστατος·
ὁ τρώγων τὸ φαγητόν χωρὶς ἄρτον, λαίμαργος, Ξενοφ. Ἀπομν.
3, 14, 5. καὶ ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ὀφάρια.
ΟΨΟΦΑΓΡΟΣ, ὁ, ταυτ. ὀψοφάγος. 2) εἶδος θαλασσίου ὀφαρίου.
ΟΨΟΦΙΛΙΑ, ἡ, ἀγάπη τοῦ τρώγειν.
ΟΨΟΦΩΡΟΣ, ὁ, ἡ, φέρων ὄψα, βρώματα, φαγητά.
ΟΨΩΝ, ὢνος, ὁ, καλᾶδιον διὰ ὀφάρια, ἢ διὰ λάχανα· καλᾶδιον,
μετ' τὸ ὁποῖον φέρουσιν ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ ἐσθώδιμα, Ἡσύχ.
ΟΨΩΝΑΤΩΡ, ορος, ὁ, ὅθεν τὸ Λατ. obsonator· ταυτ. ὀψώνης.
ΟΨΩΝΕΩ, ὡ, ἀγοράζω ὄψα, φαγητά· ὅθεν τὸ τῆς συνηθ. ψωνί-
ζω, ἀγοράζω τὰ πρὸς τροφήν χρήσιμα· ἐκ τοῦ
ΟΨΩΝΗΣ, ου, ὁ, (ὠνέσθαι), κ. ψωνιστής, ἀγοραστής τροφῶν.
2) ἀγοραστής ἰχθύων, Ἀλκίφ. Ἐπ. 1, 1.
ΟΨΩΝΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ὀψώνην.
ΟΨΩΝΙΑ, ἡ, ψωνίσις, ἀγοραστὴς τροφῶν.
ΟΨΩΝΙΑΣΜΟΣ, μ. ἄσω, προμηθεύω τινὰ μετ' φαγητά, τρέφω· τὴν
δύναμιν, δίδω εἰς τὸ στρατεύμα τροφήν καὶ μισθόν· ὅθεν
ΟΨΩΝΙΑΣΜΟΣ, ὁ, τὸ τρέφειν, τὸ προβλέπειν τινὰ μετ' τροφᾶς,
Γερμ. Verproviantierung. μισθός στρατιώτου.
ΟΨΩΝΙΣΜΟΣ, ομαι } ταυτ. πρ. Βυζαντ.
ΟΨΩΝΙΣΜΟΣ, ὁ, }
ΟΨΩΝΙΣΤΗΣ, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀψοδόχος.
ΟΨΩΝΙΣΤΗΣ, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀψωνία, ἡ. 2) τροφή, μισθός,
μετ' τὸν ὁποῖον ζῇ ὁ στρατιώτης (salarium).

Π.

Π, τὸ δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸς
χαρακτήρ σημαίνει 80, καὶ μετ' ὑπογραφ. π, 80.000. Κατὰ δια-
λέκτους, καὶ ἰδιώματα ἀλλάσσεται μετ' αὐτῶν, β, μ. οὕτως οἱ Αἰο-
λεῖς λέγουσιν ἀμπραξ, κ. ἀμπρακία, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἐλεγον ἄλ-
λοι ἀμβραξ, κ. ἀμβρακία· οὕτως εὐρίσκεται πάλσαμα κ. βάλσα-
μα· πιστάκια, βιστάκια· κ. φιστάκια· βάλλω, πᾶλλω, βλένω,
πλένω· βλάδαρος κ. πλάδαρος κτ. Ζ. β. π. φ. Προσέτι οἱ Αἰο-
λεῖς καὶ Ἴωνες ἐμεταχειρίζοντο κ ἀντὶ π, κόστα, ἀντὶ πόστα· ὅπως
ἀντὶ ὅπως· οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς λέγουσι πῆδα ἀντὶ μετά· πεδαί-
ρω ἀντὶ μεταίρω· Αἰολικῶς ἀλλάσσεται μετ' τὸ τ εἰς τὸ πέμπε ἀν-

τὶ πέντε· Προσέτι συνάπτεται ἀσμένως μετ' τ, π. χ. πτόλις ἀντὶ
πόλις κτλ.

Πᾶ, ἀντὶ πατήρ, ἢ πάτερ. Ζ. βᾶ κ. πάπας.
Πᾶ, ὄψρ. ἀντὶ πη, ταυτ. πω, κ. Πᾶ ὄψρ. ἀντὶ πῆ, ταυτ. πῶς.
Πᾶα, Λακων. ἀντὶ πᾶσα, ὡς μῶα ἀντὶ μῶσα, Ἀριστοφ. Λυσ. 994.
ΠΑΓΑΝΟΣ, ὁ, τὸ Λατ. paganus· ἰδιώτης, ἄφρων, Ἡσύχ.
ΠΑΓΑΣΑΙ, αἱ, κ. Παγάση, ἡ, ὁ λιμὴν τῶν Φαρῶν ἐν Θεσσαλίᾳ.
Τώρα Γόλος, ἢ βῶλος, ἢ τὰ Λακωνία· ὅθεν.
ΠΑΓΑΣΑΙΟΣ, ὁ, ἐπὶ τ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 70.
ΠΑΓΑΣΙΤΗΣ, ὁ ταυτ. πρ. Ἡσύχ.
ΠΑΓΑΣΟΣ, ὁ, Κύρ. ὄνομα ὑπερβορείου τινός, ὅς τις μεθ' ἑτέρου
τινός Ἀγυῖως καθύδρυσεν τὸ τῶν Δελφῶν χρηστήριον, Πανστ. 10,
5. ὅθεν ἴτως τὰ πρ. ἐπίστα.
ΠΑΓΓΕΛΟΙΟΣ, ὁ, ἡ (πᾶν, γελοῖος), καταπολλὰ, καθόλου ἀξιο-
γέλαστος.
ΠΑΓΓΕΝΕΙ, ἡ, παγγενής.
ΠΑΓΓΕΝΕΤΗΡ, ὁ, κ. — τεῖρα, ἡ, — γενέτης, ου, ὁ, κ. — γεν-
νήτωρ, πάντων πατήρ, πάντας γεννήσας, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 17. 27.
ΠΑΓΓΕΝΗ, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἐφεξ. [σχηματισθὲν ὡς τὸ παμμιγῆ]
ΠΑΓΓΕΝΗΣ, ἐός, ὁ, ἡ (γένος), περιέχων ὅλα τὰ γένη ἢ εἶδη,
Ἐπίρ. παγγενεῖ. — νί, κ. — νῆ, μετ' ὅλον τὸ γένος, ὡς πανδημεῖ.
ΠΑΓΓΕΟΣ, κ. Πάγγειος, Πάγγειος, περιέχων πᾶσαν τὴν γῆν, Ὀρφ.
ΠΑΓΓΕΩΡΓΟΣ, ὁ, ἡ, γεωργῶν ὅλα, ἡγουν γεωργός κ. κηπουρός.
ΠΑΓΓΛΥΚΕΡΟΣ, ὁ, ὄν, γλυκύτατος, ἐρατμιώτατος, Ἀριστοφ.
Λυσιστ. 970.
ΠΑΓΓΛΩΣΣΙΑ, ἡ, πολυλογία, φλυαρία, Πίνδ. Ὀλύμ. 2, 157.
ΠΑΓΓΥΜΝΟΣ, ὁ, ἡ, ὁλόγυμνος, Εὐστᾶθ.
ΠΑΓΓΥΝΑΙΚΗ, Ἐπίρ. μετ' ὅλας τὰς γυναῖκας, ὡς πανοικί.
ΠΑΓΓΩΝΙΟΣ, ὁ, ἡ (γωνία), εἰς ὅλας τὰς πλευράς, ἢ πανταχοῦ
γωνιοῦς.
ΠΑΓΕΝ, Αἰολ. ἀντὶ ἐπαγγήσαν, Ἀόρ. 2, Παθ. εἰς τὸ πῆγγυμι.
ΠΑΓΕΡΟΣ, ὁ, ὄν (πάγος), παγωμένος, ἀπὸ πάγον, ψυχρός.
ΠΑΓΕΤΟΣ, ὁ (πάγος), πάχνη, παγωμένον νερόν, ψύχος, Ξενοφ.
ΠΑΓΕΤΩΔΗΣ, ὁ, ἡ (παγετός), ὡσάν πάγος, παγωμένος, κάμ-
νων, ἢ πάστων ψύχος, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1085.
ΠΑΓΗ, ἀντὶ ἐπαγή, Ἀόρ. 2. παθ. τοῦ πῆγγυμι.
ΠΑΓΗ, ἡ (πάγος, πῆγγυμι), κ. παγίδα, μηχανή τις, διὰ τῆς ὁ-
ποίας πιάνουσι πουλιά, Ὀππ. Ἰεσπ. 3, 15. Ζ. πηχτή, καὶ
πηχίς, κ. παγίς. Μεταφ. πανουργία, δόλος.
ΠΑΓΗ, ἡ, ὄψρ. ἀντὶ πηγῆ.
ΠΑΓΙΔΕΥΩ (παγίς), στήνω παγίδα, πιάνω μετ' τὴν παγίδα· μετ'
Αἰτ. Μεταφ. ἀπατῶ, Ὀ.
ΠΑΓΙΟΣ, ἰα, ἰον, (πάγος, πηγνύω), στερεός, Ἐπίρ. παγίως λέ-
γειν, δηλ. μετ' ἀσφάλειαν, μετ' βεβαιότητα.
ΠΑΓΙΟΤΗΣ, τῆτος, ἡ, στερεότης.
ΠΑΓΙΩΩ, ὡ, στερεῶναι, πυκνῶναι, κάμνω διαρκές.
ΠΑΓΙΣ, ἰδος, ἡ, κ. παγίδα, Μεταφ. δόλος. 2) ἀντὶ πηχίς, ὅ, τι
κρατεῖ στερεά· ἀγκυρα παγίς νεῶν, Ἀνάλ. 2, σ. 218.
ΠΑΓΚΑΙΟΣ, ὁ, ἡ, καίων πάντα, Θεοδώρ. Θεοραπ. 9, σ. 131, 27.
ὅπου εἰκάζουσι Παγκάλους.
ΠΑΓΚΑΙΝΙΣΤΟΣ, ὁ, ἡ (πᾶς, καινίξω), πάντοτε νέος, καινούριος,
Αἰσχ. Ἀγαμ. 968.
ΠΑΓΚΑΧΟΣ, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — κάκως, πάντη, διόλου κακός.
ΠΑΓΚΑΚΟΥΡΓΟΣ, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. Γραμμ.
ΠΑΓΚΑΛΛΗΣ, ἐός (κάλλος), κ. — καλός, η, ὄν, Ἐπίρ. — κάλως
καταπολλὰ, δι' ὅλου καλός, ὡραίος, ἀγαθός.
ΠΑΓΚΑΡΠΙΟΣ, ὁ, ἡ, κ. } ἔχων ὅλους τοὺς καρποὺς γονὴ παγ.
ΠΑΓΚΑΡΠΟΣ, } ὅλους τοὺς καρποὺς φύουσα, Αἰσχίν.
διὰ λ. 3, 20.
ΠΑΓΚΑΡΠΙΑ, κ. — πεια, ἡ, συνάθροισις, ἢ σύμμιξις παντοδαπῶν
καρπῶν, Εὐρ. Λεῖψ.
ΠΑΓΚΕΤΕΡΑΤΟΣ, ὁ, ἡ, πάντα κατηραμένος, ἢ ἀξιοκατάρατος.
ΠΑΓΚΕΥΘΗΣ, ἐός, ὁ, ἡ (κεύθω), παντελῶς, ἢ βαθέως κεκρυμ-
μένος, Σοφοκλ. Οἰδ. κ. 1632.
ΠΑΓΚΛΑΔΙΑ, ἡ, ὁ καιρὸς ὅταν κλαδεύονται αἱ ἀμπελοὶ.
ΠΑΓΚΚΛΑΥΣΤΟΣ, ὁ, ἡ, κ. } καταπολλὰ, δι' ὅλου κλαίων, ἢ κατὰ
ΠΑΓΚΚΛΑΥΤΟΣ, ὁ, ἡ, } πολλὰ ἀξιοκλαυστος, Σοφοκλ. Αἰσχίν.
ΠΑΓΚΚΛΕΙΤΟΣ, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα περίφημος.
ΠΑΓΚΚΛΗΡΟΣ, ὁ, ἡ, καθολικὸς κληρονόμος· ἐξουσιάζων τὸ ὅλον,
Εὐρ. Ἴων. 1542. — κληρία, ἡ, ὅλη ἢ κληρονομία, κτήματα,

χωράφια κτλ. Εὐρ. Ἰκέτ. 14.
 Πάγκλυτος, ὁ, ἡ, ταυτ. πάγκλειτος.
 Πάγκοινος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νος, εἰς ὅλους κοινός· γυνή, Μελέαγρ.
 Παγκοίρανος, ὁ, ἡ, παμβασιλεύς, πάντων κύριος· ἑήρης, Ὀππ. Κυνηγ. 3, 21.
 Παγκοίτης, ου, ὁ (κοίτη)· ἄδης, ὅστις φέρει ὅλους εἰς ὕπνον, ἡτυχίαν, Σοφοκ. Ἀντ. 815. 821.
 Παγκόνιτος, ὁ, ἡ (κονίομαι ἀντί παλαίω), Καθ. ταυτ. πάμμαχος· μετά τοῦ πάμπληκτος, δι' ὅλων τῶν εἰδῶν τοῦ ἀγῶνος, μάλ. πάλης κ. πυγμῆς, καὶ ἐπομένως διὰ τοῦ παγκρατίου ἐπιτυχημένος, ἀποληψθεῖς· ἀεθλα, Σοφοκ. Τρ. 505.
 Παγκόσμιος, ια, ιον, καὶ } κοινός εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς ὅ-
 Πάγκοσμος, ὁ, ἡ, } λους τοὺς ἀνθρώπους, Ὀρφ.
 Παγκρατής, έος, ὁ, ἡ (κράτος), παντοδύναμις, Ἐπίρ. τοῦ Διὸς ὡς οὐσ. παμβασιλεύς.
 Παγκρατησίᾳ, ἡ, μόνη, ἡ παντοτινὴ κτῆσις, Φιλων.
 Παγκρατιάζω, μ. ἄσω, κάμνω τοὺς ἀγῶνας τοῦ παγκρατιστοῦ.
 Παγκρατίας, ὁ, ὅστις ἀγωνίζεται εἰς τὸ παγκράτιον.
 Παγκρατίας, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - στικῶς, ἀνήκων εἰς τὸν παγκρατιστὴν.
 Παγκράτιον, τό, ἀγών, τὸν ὁποῖον περιγράφει Φιλόστρ. Εἰκ. 2, 6. Πίνδ. Ἰσθμ. 4, 77. Πλούτ. Συμ. Προβλ. 1, 4. Θεόκρ. 24, 110.
 Πάγκρατος, ὁ, ἡ, ταυτ. Παγκρατής,
 Πάγκρεας, τό, ἡ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐντέρου ἐκφυσιν κειμένη σάρξ, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 3, 4. Διογ. Λαέρ. 4, 33.
 Παγκρότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πάγκροτος, μὲ πολὺν κρότον, Αἰσχ. Ἰκέτ. 737.
 Πάγκρυφος, ὁ, ἡ, ταυτ. παγκρυφής.
 Παγκτήμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα), ὅστις ἔχει ἀποκτημένα τὰ πάντα, Κλήμ, Ἀλ.
 Παγκτησίᾳ, ἡ, τό οὐσ. τοῦ πρ. Εὐστάθ.
 Παγκυνικός, φάρμακον παγκυνικόν, Αἰλιαν. ἰδιότ. ζ, 14, 24. ὁπὸς θαλασσίαι τινὸς φυτοῦ.
 Πάγκυφος ἐλαία ὠνομάζετο ἡ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐπειδὴ ἦτο καμπύλη καὶ χαμηλὴ, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. 6, 162.
 Πάγγελος, ὁ, ἡ, περιποιητικὸς ὅλων τῶν ξένων.
 Παγόλυτον ὕδωρ, νερόν ἀπὸ ἀναλυμένου πάγον, Ἡρόδ. παρ' Ὀριβασίῳ, σ. 77. Matthaei.
 Παγοπληξία, ἡ, παράλυσις μέλους ἀπὸ ψύχος, Ἱπποκρ.
 Παγός, ὁ, βουνός τις, Ὀδυσ. ε, 405. κ. ὁ Ἀρτεῖος πάγος. 2) ἐκ τοῦ πάγω, πήγω, πήγνυμι, πᾶν πηκτόν, παγωμένου· πάγος Κ. κρύσταλλος, πάχνη, ψύχος, καὶ τὸ πάγος, Ἀριστοτ. Προβ. 12, 5. 3) τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἐπάνω εἰς τὸ γάλα, καὶ εἰς ἄλλα ὑγρά· ἄλλως, γραῦς· καὶ ἐπίπαγος. 4) ἡ τὰ ἔντερα καλύπτουσα μεμβράνη. 5) τὸ θαλάσσιον ἄλγος· ὅθεν καὶ ἀντί θαλάσσης, Λυκόφρ. 134.
 Παγουρέδα, οἱ, πλαττόντι ἔθνος, Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. 1, 36. ἐκ τοῦ
 Πάγουρος, ὁ, παγοῦρι Κ. θαλάσσιόν τι εἶδος χαρκίνου. [Ἐκ τοῦ πάγω παγουρός, ὡς πήγω, πηγυρός, Αἰολ. γραφή.]
 Παγώω, ὦ (πάγος), Κ. παγόνω Ἑνερ.
 Πάγρος, ὁ, ταυτ. φάγρος, εἶδος ἰχθύος, εἰς τὸν Πλίν. pagrus.
 Παγχαῖος, ὁ. Ζ. παγχαρής.
 Παγχαλῆπος, ὁ, ἡ, πολλὰ βαρὺς, δύσκολος.
 Παγχαλῆκος, κ. } ὅλος χάλκινος, Σοφοκ.
 Πάγχαλκος, ὁ, ἡ, }
 Παγχαρής, ὁ, ἡ, ὅλος εὐφραϊνόμενος. 2) Ὀν. Κύρ. Ἡσύχ. ἔχει κ. πάγχαρος ἀντί Ζεύς· ἴσως ἐκ Καλλ. τὸ ὁποῖον διορθοῦσι παγχαῖος, [παγχαῖα, ἡ, νῆτος μυθ. Διόδ. 5, 42. Πλούτ. Ἀρέστ. Φιλοσ. I, κεφ. 7.
 Πάγχι, Ἐπίρ. ταυτ. πάγχυ, ὡς ἀγχι ἀντί ἄγχυ· ἄλλοι ἀναγ. πάγχη.
 Πάγχορτα, τὰ, ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα φαγητά, Σοφοκ. Λαίψ.
 Πάγχορηστος, ὁ, ἡ (πᾶς, χρ.), ὅλος, δι' ὅλου ἀγαθός, χρήσιμος.
 Πάγχοριστος, ὁ, ἡ (χρίω, πᾶς), ὅλος χρισμένος· Εἰς τὸν Σοφ. Τρ. πάγχοριστον, τό, ὡς πανάκεια, χρίσμα τι ἔρωτος πρόξενον.
 Πάγχορος, συναίρ. - ορος, ὁ, ἡ, ἐκ πάντων τῶν χρωμάτων συγκείμενος, Συναίσ. σ. 114.
 Παγχρύστεος, κ. } ὅλος ἐκ χρυσοῦ.
 Πάγχυστος, ὁ, ἡ, }

Πάγχυ, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντί πάνυ.
 Πάγω, πάγω. Ζ. πήγνυμι.
 Παγώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. παγετώδης.
 Πάδος· Ζ. πῆδος, ὁ.
 Πάδος, ὁ, ὁ ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ὀνομαζόμενος τὴν σήμερον Πώ, Ρο, Πλούτ. Ρωμ. 16.
 Παδῶ, ἄωρ. ἀντί πηδάω, ὦ· ὅθεν, ὑπερπαδῆτε, Θεοκρ. 5.
 Πάξιον, τό, ὁ λίθος, ὅστις συνήθως ὀνομάζεται τοπάξιον, μὲ συγκολλημένον ἄρθρον· Ζ. ὀβελός.
 Πάξω, μ. ἄξω, ταυτ. παύω, τό ὅπ. Ζ.
 Πάξω, ἀντί πάσσω, ὡς φράξω, φράσσω κτλ.
 Παξάινω (πάδος, παδέω), βάλλω εἰς πάδος, Διον. Ἀλ. 6. σ. 1007 κ. 1014. ἡ εἶμαι εἰς πάδος, καὶ τὸ φανερόν· διὰ λόγων, ἡ ἔργων, ἡ σχημάτων, μετά τοῦ πληκτίζομαι, Δίων. Κάσ. ἐπὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἡ ἐπὶ ῥητόρων, ὑποκριτῶν κ. ποιητῶν, παριστάνω· καὶ ἀντί κλαίω, ἡ παραπονέομαι, ταυτ. δεινοπαθεῖν. Κ. ἐμεινεν εἰς τοὺς Θεττ. ἀντί πάσχω.
 Παδέω, ἄχρ. δίδει χρόνους εἰς τὸ πάσχω, τοὺς Παθήσω, πεπαθήκα κτλ.
 Πάθη, ἡ, ταυτὸς. πάθησις κ. πάθος (σχημ. ὡς μάθη, ἄσκη κτ.)
 Πάθημα, τό, (παδέω), ταυτ. πάθος, δυστυχία. 2) ὅ, τι συμβαίνει εἰς τινά, π. χ. ἐλληνικόν τι πάθημα αἰσχύνοσθαι κ. διωδεῖσθαι τὴν κλητὴν, Πλούτ. Λούκουλ. 41. 3) ἀντί πάθος, φυσικὸν ἰδίωμα, π. χ. ἡ σωφροσύνη πάθημα ἐστίν, ἡ μάθημα, Ξενοφ. Κύρ.
 Παθημά τοις, Αἰολ. ἀντί παθήμασι κατὰ μεταπλασμόν.
 Πάθησις, ἡ, τὸ πάσχειν, ὑποφέρειν.
 Παθητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κως, πάσχων, αἰσθητικός, ἐπιτηδεῖος νὰ πάσχη καὶ νὰ αἰσθάνεται, εὐαίσθητος, π. χ. ἡ ἀκοή παθητικώτατον, Πλούτ. περὶ τοῦ ἀκούειν. §. 2. 2) Ἑνερ. προξενῶν πάθος καὶ εὐαισθησίαν. 3) πλήρης πάθους. 4) παθητικός, κατὰ Γραμμ.
 Παθητός, ἡ, ὄν (παδέω), υποκείμενος εἰς πάθη.
 Παθησύομαι, γίνομαι παθικός ἀσελγής, ἀκράτητος· κίναδος· Ἀνάλ. 2. σ. 350. τὸ παθικός σώζεται μόνον εἰς τὴν Λατίν. γλῶσσ.
 Πάθη, ἡ· Ζ. φάνη.
 Παθογνώμονικός, (γνώμων, πάθος), ἀνήκων, ἐμπειρος, ἐπιτηδεῖος εἰς γνώσιν τοῦ πάθους, ἡ τῆς ἀρρώστιας.
 Παθοκράτεια, ἡ, κ. - κρατορία, ἡ, κυρίεστις, ἐξουσία τις τῶν παθῶν, Ἰωσήφ.
 Παθοκτόνος, ὁ, ἡ, κτείνων τὰ πάθη, Εὐρ.
 Παθολογέω, ὦ, ὁμιλῶ περὶ πάθους, ἡ ἀρρώστιων, Ἀντων. 8, 13.
 Παθολογική, ἡ, ἐκ τοῦ - ολογικός, τέχνη ἡ ἐπιστήμη διαλαμβάνουσα περὶ παθῶν, Παθολογία.
 Παθοποιέω, ἡ, κίνησις τῶν παθῶν.
 Παθοποιός, ὁ, ἡ, διεγείρων πάθη, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 1, 5, σ. 28.
 Πάθος, εος, τό, τὸ πάσχειν, α) σωματικῶς, ἀρρώστια, πόνος. β) κακὴ τύχη, δυστυχία. γ) ψυχικῶς, πάθος, κλίσις, ἡ ἀποστροφή. Ζ. πάσχω τι. δ) ἔργον, τὸ ὁποῖον κάμνει τις· εὐρισκόμενος εἰς τοιαύτην κατάστασιν· ἀνήκεστον πάθος ἐρᾷεν, Ἡρόδ. 2) παθητικὴ κατάσταση τῆς ψυχῆς, εὐαισθησία, εὐερειδία, αἰσθημα, ἀντιθ. τοῦ ἐπιστήμη, Διον. Ἀλ. Συνα. 12. συμβεβηκός. Εἰς τὴν Γραμμ. ἰδίωμα λέξεως, ὅτι κλίνεται, σχηματίζεται διαφόρως, συντάσσ. κτλ.
 Πάθω, Ἀόρ. 2, ἑπαθον. Παρακ. πέπαθα, πεπαθώς, πεπαθυῖα, Ὀδυσ. ρ, 555. Ἰων. πήθω, μ. ἤσω, Ἀόρ. ἔπησα, πήσας μετοχ., Αἰσχ. Ἀγαμ. 1616. ὡσαύτως πήμα, πήμων, ἀπήμων, πημενὴ, πηρός κτλ. Ζ. πάσχω.
 Πάθ, ἀντί Παῖ, κλητικ. τοῦ Παῖς ἀντί Παῖς.
 Παιάν, ἄνος ὁ, Ἰων. παίων, παιάνων, ταυτὸς. παιών, εἰς τὸν Ὀμ. φάητις πρὸς ἀποδίωξιν κακοῦ, Ἰλ. α, 475. Σοφοκ. Οἰδ. Τ. 151. καὶ ἐπειδὴ μετέπειτα ἡ ἱατρικὴ ἐτελείτο μὲ ἐπωδάς· διὰ τοῦτο. 2) θεός τις τῆς ἱατρικῆς, Ἰλ. ε, 401 κ. 890. καὶ μετέπειτα ὁ Ἀπόλλων ὡς θεός. Μεταφ. πᾶς ἱατρός. 3) εἰς τοὺς ματαγεν. φάη, ὕμνος, ἡ ἐγκώμιον, πολεμικὸν ἄσμα πρὸ τῆς μάχης, καὶ μετά τὴν μάχην ἀδόμενον· Παιᾶνας δὲ ὡς ἦσαν οἱ παλαιοί, τὸν μὲν πρὸ τῆς μάχης τῷ Ἀρεῖ, τὸν δὲ μετά τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι, Σχολ. Ὀμ. 4) ὁ ἄδων τὸν παιᾶνα, Ὀμ. Τρην. εἰς Ἀπόλλ. 518. 5) εἰς τὴν μετρ. παιᾶν εἶναι πους, ἡ - υν, ἡ υνυ - ὅπου ἀνήκουσι καὶ οἱ υ - υν, υν - υ - ανικός, ἡ, ὄν ἀνήκων εἰς τὸν παιᾶνα.

Παιανία, ἡ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. ὅθεν Παιανεύς, ὁ, εἰς ἐκ τοῦ πρ. δῆμου, ὡς Δημοσθένης Παιανεύς. Παιανίζω, κ. -ωνίζω, ψάλλω παιᾶνα, ὠδὴν, ἔπαινον, ἢ πολεμικὸν ᾄσμα.

Παιανικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς παιᾶνα.

Παιανισμός, ὁ, τὸ ψάλλειν τὸν παιᾶνα.

Παιανιστής, ὁ, ὁ ψάλλον τὸν παιᾶνα.

Παιανογράφος, ὁ, ἡ, παιάνων ποιητής, Ἀπολλών. δυσκ. Ἰστ. 40.

Παιάων, Ζ. παιάν.

Παῖγμα, τὸ, (παίζω), τὸ παιγνίδι· καὶ μουσικοῦ ὄργανου· λωτοῦ, τοῦ αὐλοῦ, Εὐρ. Βάχχ. 160.

Παιγμός, ὁ, ταυτ. παιδιὰ· ὅθεν ἐμπαιγμός.

Παιγμοσύνη, ἡ, ταυτ. παιδιὰ, Πλούτ. σ. 246. Η. ἐκ τοῦ Παίγμων, χρήσιμ.. εἰς τὸ συμπαίγμων.

Παιγνιά, ἡ, ταυτ. παιδιὰ, παιγνίδι, ἀστεϊσμός, χωρατῆς. 2) ἀντὶ ἐορτῆς, Ἀριστοφ. Λυσ. 700.

Παιγνιαγράφος, ὁ, ἡ, γράφων ἀστεϊὰ ποιήματα, Ἀθήν. σ. 638.

Παιγνήμων, ὁ, ἡ, ταυτ. παιγνιώδης, Ἀθήν. σ. 261.

Παιγνιογράφος, ταυτ. Παγνιαγράφος.

Παίγνιον, τὸ, παιγνίδι, λεκτικὸν παιγνίδι, ἀστεϊσμός, διατριβὴ χρόνου· ἀστεϊσμός, μικρὸν ποίημα, Μελέαγρ. Ἐπ. 111.. ὅθεν καὶ ἀντὶ ὠδῆς, τραγούδι, Ἀναλ. 2, σ. 358. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰρωνείας, τοῦ περιπαιγμοῦ. 3) εἰς τὸν Θεόκρ. 15. 50. ὀνομάζονται οἱ Αἰγύπτιοι κακὰ παίγνια, δηλ. ἀχρεῖοι, κακὰ ὑποκείμενα.

Παίγνιος, ὁ, ἡ, ἀστεϊός, ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἀστεϊσμόν, π. χ. νάνος, ἢ μικρὰ παιδιὰ. Παίγνιος ἐκ τοῦ παιγνός· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ παιδνός τροπῇ τοῦ δ εἰς γ.

Παιγνιώδης, ὁ, ὁ, Ἐπίρ. -ωδῶς, με ἀστεϊότητα παίζων· τὸ παιγνιώδες, ἀστεϊότης, ἔξυπνος, εὐδυμος χαρακτήρ, Ξενοφ.

Παιδαγρέται, οἱ, εἰς τὴν Λακεδ. ταυτ. ἱππαγρέται, Ἡτύχ.

Παιδαγωγεῖον, τὸ, τόπος ὅπου διατρίβει ὁ παιδαγωγός· διδασκαλεῖον, Δημοσθ. σ. 513. οἰκία τοῦ διδασκάλου, Πλίν. ἐπ. 7, 27, 13· καὶ ὅλοι ὁμοῦ οἱ μαθηταί.

Παιδαγωγέω, ὦ, μ. ἤσω, (παιδαγωγός), ὀδηγῶ, φέρω, ἢ διδάσκω, ἀνατρέφω παῖδας, νέους ἀνθρώπους, παιδαγωγός ὢν. Καθ. ὀδηγῶ, διοικῶ, διδάσκω, Πλάτ. Πολιτεῖ. 10, σ. 294.

Παιδαγωγήμα, τὸ, παιδαγωγικόν τι μάθημα, ἢ ἀξίωμα κτ. καὶ ὁ παιδαγωγούμενος αὐτός ἐμπορεῖ νὰ ὀνομάζεται παιδαγωγήμα, ὡς παιδεύμα.

Παιδαγωγήσεις, ἡ, κ. } τὸ ὀδηγεῖν, συνοδεύειν τὸν παῖδα· τὸ Παιδαγωγία, ἡ, } διδάσκειν, ἀνατρέφειν τὸν παῖδα, ἢ

νέους ἀνθρώπους, καὶ Καθ. τὸ διδάσκειν, ὀδηγεῖν· τὸ δεύτερον, ἰδίως τὸ ἔργον τοῦ παιδαγωγοῦ.

Παιδαγωγικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς παιδαγωγόν, πρέπων εἰς π. Μεταφ. εἰσάγων, συνεργῶν.

Παιδαγωγός, ὁ, ἡ (παιδός, ἀγωγός), ὀδηγός, συνοδός τοῦ παιδός, ἀνατροφός, διδασκαλός νέων. Συνήθ. δούλος τις ὅς τις συνοδεύει πανταχοῦ τοὺς παῖδας, καὶ ἔξαιρ. εἰς τὴν σχολήν, Ἡρόδ. 8, 75. Εὐρ. Φοίν. 94, Ξενοφ. Λακεδ. 2, 1.

Παιδάχιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ παῖς, παιδός, παιδάξ, ὡς μεϊράχιον, ἐκ τοῦ μεῖραξ, Ἡτύχ. κ. Κ. οὕτω.

Παιδαρίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ Παιδάριον, τὸ (παῖς), παιδάχι, παλληκαράκι, μικρός δούλος ὡσαύτως, παιδαρίσκος, κ. παιδιστάριον.

Παιδαρεύομαι, φέρομαι ὡς παιδίον, Στοβ. λόγ. 141.

Παιδαρεύω, εὐ, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ωδῶς, ὡσάν παιδίον, ἀνότητος.

Παιδαρτάω, κ. -άρτησις, ἡ, εἰς τὸν Πυθαγ. ταυτ. νουθετέω, κ. νουθέτησις, Ἰάμβλ. Πυθ. §. 101. Ζ. πελαργέω.

Παίδδω, παιδδῶν, ἀντὶ παίζω παιζουσῶν, Λακ. Ἀριστοφ. Λυσιστ. 1513.

Παιδεία, ἡ, (παιδεύω), ἀνατροφή καὶ διδασκαλία παιδός. Καθ. ἀνατροφή, προκοπή· καὶ ἐπειδὴ αὕτη δὲν ἐμπορεῖ νὰ γείνη τελεία χωρὶς ἱστορικὰς καὶ φιλοσοφικὰς γνώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐδιδάσκοντο οἱ Ἕλληνες· διὰ τοῦτο σημαίνει καὶ πολυμαθεῖαν, σοφίαν· Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2, 1. καὶ ὅλην τὴν προκοπὴν καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας ἐθνους τινός· τὴν παιδείαν πᾶσαν τὴν Αἰγυπτίαν, Δουκιαν. Φιλοφ.

Πεῖδειος, ὁ, ταυτ. παιδικός.

Παιδεραστέω, ὦ, ἔρω τοὺς παῖδας, ἔχω ἔρατα πρὸς τοὺς π.

Παιδεραστής, οὗ, ὁ (παιδός, ἡ παίδων ἐραστής), ὅς τις ἀ-

γαπᾷ τοὺς παῖδας. Συνήθ. ἐπὶ αἰσχρᾷ σημασίᾳ.

Παιδεραστία, ἡ, ὁ τοιοῦτος ἔρως.

Παιδεραστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς παιδεραστήν, ἡ παιδεραστείαν.

Παιδεράστρια, ἡ, δηλ. τοῦ παιδεραστής, ἐπίθ. τῆς τραγωδίας, ἐπειδὴ ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σοφοκλ. ἐποίησαν καὶ τραγωδίας, ὅπου συνητῶντο παιδικοὶ ἔρωτες, Ἀθήν. 13, σ. 601.

Παιδέρως, αὐτός, ὁ, ταυτ. παιδεραστής, Πολυδ. 3, 70. 2) ἀνδρὸς χρήσιμος εἰς πλοκήν στεφάνων. 3) κόκκινόν τι φιμύδιον (φθι-ατίδι, κοκκινάδι), Ἀλέξ. λείψ. Λίλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 9. 4) εἶδος Ὀπαλλίου λίθου. Πρβ. Ὀρφ. Λίθ. 9. κ. Πλίν. 37, 5.

Παιδεύμα, τὸ (παιδεύω), τὸ ἀναδρεμμένον, διδαγμένον· διδαγμα, μάθημα· ἐπιστήμη, Ξενοφ. Οἶκον. 7, 6. : δεῶν παιδεύμα, ἀπὸ τοῦς δεοῦς δεδομένη ἐπιστήμη, Δουκιαν. 5, σ. 27. 2) παιδεύματα, μαθηταί, Εὐριπ. Ἰππ. 11. ὡς δεῶν παιδεύματα καὶ γεννήματα, Πλάτ. Τίμ.

Παιδεύσις, ἡ, τὸ ἀνατρέφειν, διδάσκειν· καλλιέργεια τοῦ ἀνθρώπου. Μετων. τῆς Ἑλλάδος π. ἀντὶ παιδεύτρια, διδασκάλα, σχολή, Θουκυδ. 2, 44.

Παιδευτήριον, τὸ, τόπος, ὅπου διδάσκονται· σχολή, Διογ. Σικ. κ. Στράβ. ἐκ τοῦ

Παιδευτήρ, ταυτ.

Παιδευτής, οὗ, ὁ, } ἡγουν παιδεύων.

Παιδευτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παιδεύειν, διδάσκειν, ἀνατρέφειν.

Παιδευτός, ἡ, ὄν, ἀναδρεμμένος, διδαγμένος, προκομμένος, ἢ δυνάμενος νὰ παιδευθῇ κτλ.

Παιδεύω (παῖς), διδάσκω, ἀνατρέφω παῖδα, ἢ ὡσάν παῖδα· ὅθεν ἀντὶ συνηθίζω, γυμνάζω· τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα διαίτητιν, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 3, 5. Καθ. διδάσκω· καὶ ἀντὶ τοῦ σωφρονίζω, τιμωρῶ· ὁ μὴ θαρεῖς ἀνθρώπος οὐ παιδεύεται. 2) πε-παιδευμένος, διδαγμένος, προκομμένος, φιλόσοφος, Ἀρίστ. Ἡθ. Νικ. Α'. γ'. Πολ. Δ', β'. 7. Κορ. ὡς ἀπαιδευτός· ὁ ἀγρήμματος. 3) εἰς τὸν αὐτὸν Ἀρίστ. (Πολ. Γ, 5, 8) Πεπαιδευμένον περὶ τέχνην λέγει τὸν μετρίαν τινὰ εἰδήσιν τῆς τέχνης ἔχοντα, τὸν φιλότεχνον, Γαλλ. amateur, ἐξήγ. Κορ. Ζ. παιδεία· ἐπὶ στρατιωτῶν, γυμνασμένοι, εἰδήμονες· ἀντὶθ. ἰδιώται, Ξενοφ. Κύρ.

Παιδέω, ταυτ. τεκνέω, Καλλιμ.

Παιδῆος, Ἰων. ἀντὶ παιδεῖος.

Παιδεῖα, ἡ (παῖς), ταυτ. παιγνιά, παιγνίδι τῶν παιδίων, δια-τριβὴ τοῦ καιροῦ, ἀστεϊσμός.

Παιδεῖα, ἡ, ἡλικία παιδίου, Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. Θ'. γ'. Κορ. 2) ἀντὶ παιδεία, Πλάτ. Πολ. §. 12.

Παιδεχία, τὰ, ἀγαπητός, ἀγαπημένον πρᾶμα. Συνήθ. ἐπὶ ἀρρέ-ων παιδων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χορατίων. Οὐδέτ. τοῦ

Παιδεχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κός (παῖς), παιδιακίτιος, ἀνήκων εἰς παῖδας, ἢ χοράσια. 2) ἀντὶ τῆς γεν. παιδός· παιδικὴ νύξ, Δου-κιαν. δηλ. ὄνειρος ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. 3) ἀνήκων εἰς ἔρωτα παιδων, ἡ ταυτ. παιδεραστής, Ἀντίπατρ. Σιδ. ἐπ. 2. 4) ἀντὶ ἀστεϊός, Ξενοφ. Ἀγησίλ. 8, 2.

Παιδεμουσίον, τὸ, Θεοφρ. χαρακ. 2, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ παιδομουσεῖον.

Παιδεόθεν, Ἐπίρ. ταυτ. παιδόθεν, Ν. Δ.

Παιδέον, τὸ, ὑποκ. τοῦ παῖς, παιδάχι ἀρσενικόν, ἢ θηλυκόν. Παιδίον ἐλέγστο ἕως ἑπτὰ ἐτῶν· παῖς δὲ ἕως δεκατεσσάρων, Ἱπποκρ. Τόμ. Α'. σ. 315. νέος δούλος. Ζ. παῖς.

Παιδιοτροφέω, ταυτ. παιδοτροφέω.

Παιδισκάριον, τὸ, (παιδίσκη, -ίσκος), ταυτ. παιδάριον.

Παιδισκείον, τὸ, τόπος, ὅπου εἶναι νέαι δούλαι, ἢ νέα κορά-σια, Ἀθήν. σ. 487.

Παιδίσκη, ἡ (ἐκ τοῦ παῖς), κόρη, θυγάτριον, γυνή (ἐλευθέρα ἢ δούλη), νέα δούλη, ἑταῖρα, Ἡρόδ. 1, 93.

Παιδίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ παῖς, ὁ ἐκ παιδων εἰς ἀνδρας μεταβαί-νων, Ἡτύχ. Ζ. παῖς. 2) ἰδίως, ὡς παιδίον, νέος δούλος.

Παιδεώδης, εὐ, ὁ, ἡ (παιδιά), μετὰ χαρᾶς παίζων, ἀστεϊζόμε-νος, παιγνιδιάρης, ἐκδοτός εἰς τὰ παιγνίδια, καὶ εἰς τὰς ἡδονάς, Ἀνδρ. Παράφ. Ἡθ. Νικομ. Ζ, 5, Κορ. 2) (παιδίον), παιδιακίτιος.

Παιδνός, ἡ, ὄν, παιδιακίτιος, ταυτ. νήπιος, Αἰσχ. Ἀγ. 476. συγχοπ. ἀντὶ παιδινός· παιδναί χέρεις, ἀντὶ παιδός. 2) ἀντὶ ὁ παῖς, Ὀδ. ω, 337. Καλλιμ. Τμ. εἰς Δία, Παιδνή, ἀντὶ Ἡ Παῖς, Σαφφ.

Παιδοβόρος, ὁ, ἡ, τρώγων παιδιὰ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1068.

Παιδοβοσκός, ὁ (παῖς, βόσκω), ταυτ. παιδαγωγός, Λουκ. Δεξ.
 Παιδοβρώς, ὡτως, ὁ (βρώσκω), παιδία, ἢ τὰ παιδία του τρώ-
 γων, Λυκόφρ. 347.
 Παιδοβρωσίς, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παιδοβρωτός, ὁ, ἡ: θοῖνα, εὐωχία, ὅπου ἐφαγώθησαν παι-
 δία, Λυκόφρ. 1199.
 Παιδογέρων, οὗτος, ὁ, παιδιακίστιος γέρων, Νικήτ. Χρον. 14, 5.
 Παιδογονία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ παιδογόνου, Πλάτ.
 Παιδογόνιος, χρήσιμος, συντελεστικός, εἰς τὸ γεννᾶν παιδία:
 ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐνδυναμώνει τὴν παιδογονικὴν δύναμιν, Ἀθήν.
 σ. 41. τὰ παιδογονία, δηλ. ἱερὰ, ἐορτή, ὅποτε ἐορτάζεται ἡ γέν-
 νητις παιδός, Διόδ.
 Παιδογόνος, ὁ, ἡ, γεννῶν παιδία· οὐσιαστ. πατήρ: φάλης,
 γεννητικὸν μόριον, ἢ μέλος· ἐνδυναμώνον τὴν δύναμιν τοῦ γεννᾶν
 παιδία, ὡς φάρμακον.
 Παιδοόθεν, Ἐπίρ. ἀντί ἐκ παιδός, ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν,
 Ἡσυχ. Ἀθήν. τὸ αὐτὸ καὶ παιδιόθεν.
 Παιδοκόμος, ὁ, ἡ (παῖδα κομέω), παιδία ἐπιμελούμενος, ἀνα-
 τρέφων, -κομέω, ὡ, τὸ ῥῆμα -κομία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Παιδοκόραξ, ὁ, ἡ: θυμός, ἡ ἐμπαθὴς ἐπιθυμία τῶν παιδερα-
 στῶν, Ἀνάλ. 1, σ. 493. Πρβ. λύκος.
 Παιδοκόρος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμού.
 Παιδοκτίζω, ταυτ. παιδοποιέω, Ἑρωτιαν. Γλωσσ. (φαίνεται
 κατὰ τοῦ κανόνος).
 Παιδοκτονέω, ὡ, φονεύω παιδία.
 Παιδοκτόνος, ὁ, ἡ (κτόνος), φονεὺς παιδίων.
 Παιδοκτονία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παιδολέττειρα, ἡ, -λέττει, ἡ κ. } ἐκ τοῦ
 Παιδολέττρια, ἡ, }
 Παιδολέττηρ, ἀντί, } -ορος, ὁ (ὀλέω, ὀλλυμι), φονεὺς, ἢ φθορεὺς,
 Παιδολέτωρ, } ἀπατεῶν παιδίων: ἔρις, ἡ θανατηφόρος
 μεταδελφία τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκου, Αἰσχ. Θήβ. 732.
 Παιδολύμας, ὁ, ἡ (λύμη), παιδία φθείρων, τὸ παιδίον (ἐν
 τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός) βλάπτων, Αἰχὺλ. Χοηφ. 603.
 Παιδομαθής, εὖος, ὁ, ἡ, ὅστις ἐμαθε ἐνῶ ἦτο παῖς, ὅστις
 ἐδιδάχθη εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του, Ἀθήν. 6, σ. 240.
 Παιδομαθία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἱπποκρ. Νόμ. §. 2. ἀντίθ.
 ὀψιμαθής, κ. ὀψιμαθία.
 Παιδομαγής, εὖος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν μέχρι μανίας τὰ παιδία,
 παιδεραστής.
 Παιδομανία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παιδομόρος, ὁ, ἡ: μόχος, τύχη, δυστυχία τοῦ φονευόντος
 τὰ παιδία του, Αἰσχ. Χοηφ. 1098.
 Παιδομουσειά, τὰ, ἡ Παιδιμουσειά, μισθὸς διδασκάλου, τὸν
 ὁποῖον λαμβάνει διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν παίδων, Θεόφρ. Χαρακ.
 ΚΒ. Δ'. Ἀνάλ. 2, σ. 417, ἀριθ. 46.
 Παιδονομέω, ὡ, Ἀρτεμ. 2, 30. -νομία, ἡ, κ. -νόμος, ὁ
 (παῖς, νέμω), Ζ. γυναικονομία.
 Παιδοπίπης, οὐ, ὁ (κατὰ τὸ παρθενοπίπης), ὅστις βλέπει,
 προσέχει εἰς τοὺς παῖδας, παιδεραστής, Ἀθήν. σ. 563.
 Παιδοποιέω, ὡ, ἐξαίρ. Μέστ. παιδοποιῶμαι, κάμνω, γεννῶ παιδία.
 Παιδοποίησιμος, ὁ, ἡ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ γεννᾶν παιδία, Σχολ.
 Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1575.
 Παιδοποίησις, ἡ, κ. -ποιία, ἡ, τὸ γεννᾶν, ἢ τίττειν παιδία.
 2) ταυτ. υἱοθεσία, τὸ λαμβάνειν παῖδα ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ τέκνον.
 Παιδοποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν, γεννῶν παιδία: ἡ δονή, ἡ σαρκι-
 κὴ συνουσία. 2) υἱοθετῶν, δεχόμενος, ὡς παιδία του 3) σῶ-
 μα παιδοποιῶν, Αἰλιαν. Ἰδ. ζ. 17, 4. τὸ παιδογόνον μόριον.
 Παιδοπόρος, ὁ, ἡ: γένεσις, διὰ τῆς μήτρας, αὐτόματος συμ-
 βαίνουσα γέννησις παιδός, Ἀνάλ. 2, σ. 221.
 Παιδοσπορέω, ὡ (σπόρος), σπείρω, γεννῶ παιδία. 2) Εἰς Πλάτ.
 Φαιδρ. §. 66. κ. Πλουτ. ἐρωτ. ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν παιδεραστῶν.
 Παιδοφύνη, ἡ, ταυτ. παιδεία, Μανέθ. 4, 378.
 Παιδοτόκος, ὁ, ἡ, παιδία τίκτων, γεννῶν.
 Παιδοτρίβειον, τὸ, τόπος, ὅπου διδάσκει, γυμνάζει ὁ παιδο-
 τρίβης τοὺς παῖδας.
 Παιδοτρίβέω, ὡ, γυμνάζω εἰς τὴν πόλιν τοὺς παῖδας. Μεταφ.
 κάμνω τινὰ τολμηρόν, Δημοστ. 771. 2) Τροπ. καὶ ἐπὶ αἰσχ. σημ.
 μεταχειρίζομαι τὴν παιδεραστείαν, Στράτ. ἐπ. 64. ὅθεν
 Παιδοτρίβεῖα, ἡ, κ. -τρίβῃα, ἡ, τέχνη, ἡ διδασκαλία τοῦ

Παιδοτρίβης, ὁ (παῖς, τρίβω), διδάσκαλος τῶν παίδων εἰς
 τὴν πόλιν. Μεταφ. διδασκαλός, ὁδηγός.
 Παιδοτρίβεχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -βικῶς - ἀνήκων εἰς παιδοτρί-
 βην· παιδοτρίβική, ἡ, ἡ παλαιστικὴ τέχνη, ἡ ἡ τέχνη τοῦ
 παιδοτρίβου.
 Παιδοτρίψ, ἔβος, ὁ, (παῖς, τρίβω), δούλος, ὅστις ἐπιμελεῖ-
 ται τέκνα, ἢ τοὺς δούλους τοῦ οἴκου, Λουκιαν. 1, σ. 85. (ὡς
 οἰκότριψ).
 Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ (παῖς, τρέφω), τρέφων, ἐπιμελούμενος, ἀνα-
 τρέφων παιδία -τροφέω, ὡ, τὸ ῥῆμα, -τροφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 ἀντίθ. γηροτροφία.
 Παιδοτρώτος, ὁ, ἡ, ὑπὸ παίδων φονευμένος, ἢ πληγώμενος,
 Αἰσχ. Εὐμ. 493.
 Παιδοურγέω, ὡ, κ. -ουργία, ἡ (ἔργον), ταυτ. παιδοποιέω,
 Εὐρ. Ἴων 175. κ. -ποιία, Σοφοκ. Οἰδ. 7. Πλάτ. Νόμ. 6.
 Παιδοφθόρος, ὁ, ἡ (παῖς, φθείρω), παῖδας φθείρων, φονεύων, ἢ
 ἀπατῶν -φθορέω, ὡ, τὸ ῥῆμα -ρία, ἡ, τὸ οὐσιαστ..
 Παιδοφίλης, οὐ, ὁ, Θεογν. 1357. κ. -φίλος, ὁ, ἡ, παῖδας
 ἀγαπῶν -οφιλέω, ὡ, τὸ ῥῆμα.
 Παιδοφονεύς, ὁ, ταυτ. παιδοφόνος, Κοῖντ. 2, 322.
 Παιδοφόνος, ὁ, ἡ (παῖς, φένω), παῖδας φονεύων -φονέω, ὡ,
 τὸ ῥῆμα -φονία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Παιδοφόρος, ὁ, ἡ (παῖς, φέρω), παῖδα φέρων, φέρουσα ἐν
 γαστρὶ -φορέω, ὡ, τὸ ῥῆμα, Μελέαγρ. ἐπ. 7.
 Παιδόω, ὡ, κάμνω παιδίον, ἐγγαστρονῶ: ἐπαιδῶν ὑπὸ τοῦ Πο-
 σειδάωνος, ὡς τὸ ἐτεκνώθη, Διονύστ. Ἀλ. σ. 103. 2) ἐπὶ τῆς γυ-
 ναικός, κάμνω, τίκτω παιδίον· ὅθεν παιδοῦσα, ἡ ἔγκυος.
 Παίδωσις, ἡ, γέννησις παιδίου, ἡ παιδίον, Ἰώσηπ. Ζ. ἀπαι.
 Παιδῶνακτες, οἱ (παῖς, αἰδός, ἀναξ), ταυτὸς. παιδαγωγοί,
 Πρβ. χειρῶναξ.
 Παίξω (παῖς), μ. παίσω, δωρ. παῖξω, Παρακ. πέπαιχα, κάμνω
 ὡσάν παιδί, ἀστειζομαι, γελῶ, πηδῶ, χορεύω, εἶμαι εὐθυ-
 μος, Ὀδυσ. ψ. 147: εἰς τινὰ, περιπαίξω, περιγελῶ: τινί τι-
 νὰ, περιγελῶ τινὰ μετ' ἐμῇ, π. χ. αἰνίγματι: τί, ἀστειζομαι, (ἐγ-
 λεντίζω βαρβ.) μετ' ἐμῇ: εἰ μὴ -ὁ Ἀντιφάνης καὶ τοῦτο πέπαιχε,
 Δημοστ.: τὸ παιχθῆν, ὁ ἀστειθμός· 2) καὶ ἐπὶ παιγνιδίων τῶν
 Μουσῶν, ἀντί τοῦ κάμνω ποιήματα, Πίνδ. Ὀλύμ. 1, 24, ἰδίως,
 ἐπὶ ἀστείας ποιήσεως· 3) ἐπὶ συνουσίας μετ' ἑταίρων, Στράτ. Μέτρ.
 Γ, σελ. 60, ἐκδ. Κορ. ὅθεν παίγνια, τὰ παιγνίδια.
 Παιηόνιος, ἰα, ἰον (παιήων), ταυτὸς. παιώνιος, ἰατρικός, ἡ
 ἰατρικὴ τέχνη.
 Παιηόσυνη, ἡ, ἡ ἰατρικὴ τέχνη, Ἡσυχ.
 Παιήων, οὗτος, ὁ, ὡς οὐσιαστ. ταυτ. Παιών, ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς·
 2) ὡς Ἐπίθ. ὁ, ἡ, ταυτ. παιώνιος, ἰατροεὶς, Ἀνάλ. 3) ταυτ.
 παιάν, ὕμνος, ἔπαινος· 4) αἰδός, φάλης, Ὀμ. Τμν. 1, 518.
 Παίκτηρα, ἡ, Ὀρφ. ἐκ τοῦ Παίκτης, ὁ (παῖξω), παίζουσα, ἀστει-
 ζομένη, παίζουσα μετ' οὓς κύβους.
 Παίκτηρον, ταυτὸς. πληκτέον, 3στ. τοῦ παῖω, παῖξω.
 Παίκτηρος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἐπιτήδειος, γυμνασμένος, δι-
 δαγμένος εἰς τὸ παῖξιν, ἀστειζομαι, περιπαίξιν.
 Παίκτης, ἡ, ὄν, παγμένος, περιπαγμένος, ἀστειός· ἄξιος νὰ
 περιπαχθῇ, νὰ περιγελασθῇ.
 Παίονες, οἱ, κ. Παιονία, ἡ. Ζ. Παίων, οὗτος, ὁ.
 Παίπαλῶ, ὡ, ἀντί παμπαλάω, Ἡσυχ. 2) εἶμαι πανούργος,
 δόλιος· ὅθεν, παίπαλῶσαι γυναῖκες, μάγισσαι, φρόνιμοι γυναί-
 κες· ταυτ. παίπαλῶδες, Σουῖδ. Ζ. παίπαλος εἰς τὸ τέλος.
 Παίπαλη, ἡ, ἐκ τοῦ πάλη κ. ταυτ. πάλη (ὡς ἐκ τοῦ πάλλω,
 παίπαλλω), λεπτόν ἀλεύρι, πᾶς κονιορτός, Πολύαιν. 4, 3, 32.
 2) Νομ. μεταφ. ἀντί τοῦ ἐφ. ἀλλά Ζ. παίπαλος εἰς τὸ τέλος.
 Παίπαλημα, τὸ (Νομ. ἐκ τοῦ πάλη, παίπαλη, παίπαλος, πα-
 παλάω, -έω), πανούργος, ὑποκριτής, δόλιος· παίπαλημα λόγων,
 λέγειν παίπαλη, ἐπιτήδειος φλύαρος, Ἀριστοφ. Νεφ. 260. Πρβ.
 ἄλημα, κρότημα, περίτριμμα, καὶ κρόταλον, κάθαγμα, κύρμα,
 πολυπαίπαλος· Ἀλλά ζητεῖται, εἰδὼς δὲν ἔχη τὴν σημασίαν τοῦ
 περισκεπτός, κατὰ τὴν ὁποίαν συναινῶνται ὅλοι οἱ τύποι παί-
 παλος, παίπαλη, παίπαλῶ, παίπαλημα· Ζ. παίπαλος εἰς τὸ
 τέλος.
 Παίπαλλω, ταυτ. πάλλω, κατὰ διπλ. ὡς δαιδάλλω, μοιμύλλω
 κτλ. ἀλλ' ἐκ τοῦ εἰς-αλός ἐπίθ. οὕτω δαιδαλός· δαιδάλλω, κνα-
 δαλός κναδάλλω, μοιμυλός μοιμύλλω, καὶ ὅχι τὸ ἐναντίον· Ζ.

κ. τὸ ἐφ. εἰς τὸ τέλος.
Παιπαλόεις, εἴσα, εν, κ. } τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ὀμ. μετὰ τοῦ σκο-
Παίπαλος, ὁ, ἡ. } πη, ὅρος, χῖος, Νομ. ὑψηλός,
 τραχύς, δύσκολος, με ἀνοδία· με τὸ ὁδός, κοινορτώδης, Ἰλ. ρ,
 743. Αἱ σημασίαι αὗται εἰκάζονται ἀπὸ τὴν συνέχειαν. Καλλ.
 "Τμ. "Αρτεμ. 194 θέτει παίπαλα κ. κρημνούς, ὡς Θεόκρ. 13,
 66, ὡρεα κ. ὄρυμνός· ἡ λέξις φαίνεται ἐκ τοῦ παλλω, παίπα-
 λος (ὡς ἐκ τοῦ δάλλω δαίδαλος, μάρω μάρμαρος κτλ.) ἢ ἀνε-
 μώδης, τὸ ὁποῖον ἄλλως λέγεται ἡνεμόεις, ἢ ἔχων ὕψος τρα-
 χύ καὶ δύσβατον, ἢ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ τρίβω, ὡς δυσπα-
 λής, δύσκολος. Ἄλλοι τὸ παράγουσιν ἀπὸ τὸ παιπαλάω, ὦ,
 ἀντὶ παμφαλάω, δηλ. σκοπέω· ἄρα πλήρης σκοπιῶν, ὅθεν τις
 δύναται νὰ περισκοπῇ εἰς τὰ περίε· ἀλλὰ τὸ παιπαλάω ἐγένεν
 ἐκ τοῦ παιπάλη, ὥστε ὑπῆρχε πρῶτον ἐπὶ δ. παίπαλος, ἐκ τοῦ
 παλός ἀντὶ φαλός, τὸ ὁποῖον μετέφερετὰς σημασίας σκοπός, ἢ,
 ἐν, ἰάω εἰς τοὺς τύπους παίπαλος, παιπαλόεις, παιπαλάω,
 παμφαλάω.
Παιπελώδης, ὁ, ἡ, δόλιος, φρόνιμος, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυ-
 ναικῶν, Ἑτυμ. Μ.
Παῖς, αἰδός, ὁ, αἰτ. κ. παῖν, ὡς κλεῖν κτ. Ἡσύχ. Παῖς ἐλέγετο ὁ
 ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν ἐπτά ἕως τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ζ. Παιδίον·
 2) παιδίον, υἱός· ἢ παῖς, κοράσιον, θυγάτηρ· Μεταγ. νέος δού-
 λος, ἢ νέα δούλη· καὶ ἀντὶ τοῦ παλληκαρίου· Οἱ βαθμοὶ τῶν ἡλι-
 κῶν εἶναι οἱ ἐφεξῆς· βρέφος, παιδίον, παιδάριον, παιδίσκος, παῖς.
 πάλληξ, (βούπαις, ἀντίπαις, μελλέφηβος), ἑφηβος, μενίσκος,
 μενίσκος, νεανίσκος, νεανίας, ἀνὴρ μέσος, ἀνὴρ προβεβηκώς, ὡμο-
 γέρων, πρεσβύτερος, ἐσχατόγηρος, Πτολεμ. Ἀσκαλ. 2) ἢ θυγά-
 τηρ τῆς Δήμητρος, ἄλλως κόρη, κώρη, ὡς παῖς κ. κόρος, κώρος
 ὁ Βάκχος.
Παῖς, παῖν, παῖν, ποιητ. ἀντὶ παῖς, παῖδα.
Παῖσδα, ἀντὶ παῖδα, ὄρω.
Παῖσδω, ὄρω, ἀντὶ παῖζω.
Παιστικός, ἡ, ὄν (παῖζω), ἀστειός, παιγνιδιάρης.
Παιφάσκω, Ἰλ. β, 450, Παιφάσκουσα· κινεῖμαι, τρέχω τα-
 χέως, σφοδρῶς, Ὀππιν. ὡς ἐκπαιφάσκω. ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρ-
 χὴν μετὰ τὸ σφαδάζω, τὸ ὅπ. Ζ.
Παῖω, ἐκ τοῦ πάω, πάσκω, τρώω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 835, ὄρω, ἀν-
 τὶ πόω, ποῖω. Ζ. πάω, κ. ΠΑΩ.
Παῖω, μ. αἰσώ, κ. αἰτ. -ήτω, κτυπῶ, πληγόνω. Μέσ. ἐπαίσα-
 το τὸν μηρόν, Ξενοφ. Κύρ. 7, 3. 2) πίπτω, Αἰσχ. Προμ. 891. λό-
 γοι παύουσιν εἰκὴ πρὸς κύμασι, ταυτόστ. παύουσι. Ζ. παῖω, 3)
 συνεννοῖσθαι σαρκικῶς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 874. ὅθεν ἡ σημασία
 τοῦ ὀνόμ. Παιονίδης μετὰ τοῦ Κινησίας ἐπὶ αἰσχροῦ, ὡς Μηριό-
 νης· 4) ῥίπτω τοὺς λόγους· ἐς τάχος παῖσι, ταυτόστ. ἐρείδει τὰ
 ῥήματα, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 686. [Ἐκ τοῦ πάω, παύω, ὡς κάω,
 καίω, κεύω, κ. δαίω, δάω, δαύω κτλ. Παθητ. κτυποῦμαι, κυ-
 ρεύομαι ἀπὸ φόβου.]
Παῖων, ονος, ὁ, κάτοικος τῆς Θρακικῆς ἐπαρχίας, ἥτις ὠνομά-
 ζετο Παιονία ἢ Παιωνία.
Παῖων, ονος, ὁ, Κύρ. ὄνομα· ὅθεν τὸ πατρωνυμ. Παιονίδης.
Παιών, ὠνος, ὁ, Νομ. ὁ Θεός τῆς ἱατρικῆς· κυρίως, ἱατροῦ, ἱα-
 τρός· ὅθεν ἀρχαῖον καὶ τίμιον ἐπώνυμον παντός ἱατροῦ. Ζ. ἡπαῖω
 εἰς τὸ τέλος· 2) ταυτόστ. παῖαν, ἐπαινετική ὠδή· 3) ὡς παῖαν,
 ποῦς τις εἰς τὴν μετρικὴν· Ζ. παῖαν, ἐπεὶ εἰς τὴν ὠδὴν ἐκεῖ-
 νην προσετίθετο, ὡς ὁ ποῦς ἱαμβος εἰς τὸ ποίημα τὸν ἱαμβόν.
Παιωναῖος, ὁ, Κύρ. ὄνομα ἑνὸς τῶν Ἰδαίων δακτύλων, Πανστ.
Παιωνεῖον, τὸ, ταυτ. ἱατροῦ, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1211.
Παιώνιος, ὁ, ταυτ. Παιώνιος.
Παιωνία, ἡ, ἄλλως, γλυκυσιδή, εἶδος βοτάνης, ἐκ τοῦ παῖω,
 ἱατροῦ· 2) ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη.
Παιωνιάς, ἄδος, ἡ· σοφία, ἡ τῶν ἱατρῶν σοφία, εἰρωνικῶς,
 Ἀνάλ. 3, σ. 58. Πρβ. παιωνίς· αἱ καταλήξεις ις, ας, ιας· αἱ-
 λασσονται.
Παιωνίζω, μ. ἴσω, ταυτόστ. πατινίζω.
Παιωνικός, ἡ, ὄν, κ. Παιώνιος, κ. Παιώνιος, ἰα, ἰον, καὶ ὁ, ἡ,
 ἀνήκων εἰς τὴν ἱατρικὴν, ἱατροεπικός· φάρμακον, Σοφοκ. Τρ. 1208.
Παιωνίς, ἰδος, ἡ, κ. Παιωνία, ἱατρικὴ τέχνη, Πρβ. παιωνιάς.
Παιωνισμός, ὁ, ταυτόστ. παιωνισμός.
Πακτά, Πακτὴ, ἡ (πηγνύω), ὄρω, ἀντὶ πηκτὴ, νωπὸν τυρίον ὡς
 τροφαλὴς, Θεόκρ. 2, 20.

Πακτίς, ἡ (πακτός), ὄρω, ἀντὶ πηκτίς, ἡ, (πηκτός), Ἀνάλ.
Πακτός, ἡ, ὄν, Δωρ. ἀντὶ πηκτός.
Πακτώω, ὦ, μ. ὠσω, (πακτός, πηκτός), στουπόνω· τὰς ἀρμο-
 νίας βύβλω, Ἡρόδ. 2.96 ὡσαύτως καὶ ῥακίους, Ἀριστοφ. Σφ.
 128· 2) κλείω, ἀσφαλίζω· μοχλοῖσι κ. κλήθρουσι, Λυσιστρ. 265
 ὅθεν, δῶμα πακτου, ἀντὶ σύγκλεισι, Σοφοκ. Αἴας, 3) στερεώνω,
 στηρίζω· λαίψα, Ἀνάλ.
Πακτυή, ἡ, Κύρ. ὄνομα, Πανστ.
Πακτυής, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Πανστ.
Πακτωλός, ὁ, ὁ χρυσοφόρος τῆς Λυδίας ποταμός.
Πάκτων, ὠνος, ὁ (πακτός), ἐλαφρὸν πλοῖάριον, τὴν ὁποῖον ἐμ-
 πορεῖ νὰ διαρῆθῃ εἰς τὰ μέρη του, Στράβ. 17, σ. 609. Sieb.
Πάκτωσις, ἡ (πακτός), συνάρμοσις.
Παλαγμός, ὁ (παλάσσω), μολυσμός, Αἰσχύλ. παρ' Εὔσταθ.
 Ἰλ. β, σ. 254.
Παλαῖα, ἡ, -εις, ἡ, κ. -σιον, τὸ, ξηρὰ σῦκα, τεθειμένα, ἢ
 πατημένα εἰς μήκος.
Παλαῖωδής, ὁ, ἡ, : μάξα, ὁμοία μετὰ τὴν τοιαύτην θέσιν τῶν
 σῦκων· ἐκ τοῦ παλάω, ἄω, ἄσσω, ὅθεν πλάσσω κατὰ συγκοπ.
Παλαίαι, κ. Τὸ παλαίαι ἢ τοπάλαι, Ἐπίρ. πρὸ πολλοῦ, εἰς τοὺς
 παλαιούς χρόνους, προηγήτερα· μετὰ τῶν ἀρῶν, ὁ, ἡ, τὸ,
 ἀντὶ ὁ παλαιός, ὁ ἀρχαῖος· 2) πρὸ πολλοῦ ἡδὴ· 3) πρότερον,
 καὶ ἐπὶ ὀλίγου χρόνου, ἀντὶ πρὸ ὀλίγου, Πλάτ. Συμπ. 20, Φαῖδ.
 17. [Φαίνεται συγγενὲς τοῦ παλιν, ὅπισω· διότι τὸ ἀρχαιότερον
 μένει ὀπισθεν·]·
Παλαιγενής, ἑός, ὁ, ἡ, κ. } παλαιός εἰς τοὺς χρόνους, γέρον· οἱ
Παλαίγονος, ὁ, ἡ, } παλαιγ. οἱ προπάτορες, οἱ πάπποι·
 2) ἢ Ἐστία, ὡς πρεσβυτάτη θεά.
Παλαιγονία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Παλαιστής, ὁ, ἡ (ἔτος), παλαιός εἰς τὰ ἔτη.
Παλαίθεος, ἡ, ἀντὶ παλαιὰ θεά, Ἡσύχ. Φωτ.
Παλαίθετος, ὁ, ἡ (τίθημι, θετός), ἐκ πολλοῦ γενόμενος, συν-
 θεμένος· ὕμνος, παλαιός, Ἀθήν. σ. 634.
Παλαιμᾶτωρ, ορος, ἡ, παλαιὰ μήτηρ, Εὐριπ. Ἰκέτ. 628.
Παλαιμονέω, ἀντὶ παλαίω, Πίνδ. Πυθ. ἐκ τοῦ
Παλαίμων, ὁ (παλαίω), παλαιστής, Ἐπίρ. τοῦ Ἡρακλέους· 2)
 Παλαίμων, ονος, ὁ, ὁ υἱὸς τῆς Ἰνούς.
Παλαιμόνια, τὰ, ἡ τούτου ἑορτή. Ζ. τὸ πρ.
Παλαιόγονος, ὁ, ἡ, ταυτόστ. παλαίγονος, Νίκανδρ.
Παλαιολογέω, ὦ, λέγω, διηγούμαι, ὁμιλῶ περὶ παλαιῶν
 πραγμάτων· ἐξετάζω, ἢ πραγματεύομαι περὶ ἀρχαίων πραγμάτων.
Παλαιομήτωρ, ἡ, παλαιὰ μήτηρ, ἡ πρώτη τοῦ γένους, Εὐρ.
 Ἰκ. 628, Πρβ. παλαιμᾶτωρ.
Παλαιομώλωψ, ὁ, παλαιός πανούργος, παλαιὰ ἄλωποι,
 Φιλοξ. Γλωσσ.
Παλαιόπλουτος, ὁ, ἡ, ἔχων παλαιόν, ἐκ πολλῶν χρόνων συν-
 αγμένον πλοῦτον, Θουκυδ. ἀντὶδ. νεόπλουτος.
Παλαιόπολις, ἡ, παλαιὰ πόλις, ἀντὶδ. νεάπολις, Ἡσύχ. Σουῖδ.
Παλαιοπράγμων, ὁ, ἡ, γηράσας εἰς τὰ πράγματα, ὁ πρὸ
 πολλοῦ εἰς τὰ πράγματα ἀσχολούμενος.
Παλαιόρριφος, ὁ, ἡ (ῥάφω), Κ. μπαλωματᾶς, ὁ διορῶντων
 παλαιὰ πακρότητα, Φιλοξ. Γλωσσ.
Παλαιόριξος, ὁ, ἡ, ἔχων παλαιὰς ρίζας, Λουκιαν. 5, σ. 297.
Παλαιός, ὁ, ὄν (πάλαι), καὶ Κ. παλαιός, παλιός, χυδ. καὶ γέ-
 ρων· τίς γὰρ οὕτως ἢ νέος ἢ παλαιός, ῥάθυμος ἐστίν; Ἰσοκρ.
 Ἐγὼ παλαιότατος, σὺ δὲ πρεσβύτατος, ἐκεῖνο ἐπὶ ἡλικίας, τοῦ-
 το ἐπὶ πολυπειρίας, Πλούτ. Νικ. 15. 2) ἀχρηστὸς διὰ τὴν πα-
 λαιότητα ὡς χρόνιος· ὅθεν
Παλαιότης, τητο, ἡ, τὸ εἶναι πρὸ παλλοῦ· καὶ ἀντὶ ἀρχαιο-
 τῆς, ἀρχαῖος χαρακτήρ· ὁπλότης βίου, τέχνης, λόγου, Εὐρ.
 Ἡρακλ. 1062. κτλ.
Παλαιότοκος, ἡ, ἡ πρὸ πολλοῦ τεκοῦσα, Ἀρατ.
Παλαιότροπος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸν παλαιόν τρόπον, Ἰάμβλ.
 Πυθ. §. 23.
Παλαιουργός, ὁ, παλαιῶν παπουτσῶν ἐμπαλωματῆς, Πολυδ. 7, 82.
Παλαιόφρων, ὁ, ἡ, φαινόμενος παλαιός, Γεωπ.
Παλαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), παλαιός φρόνιμος, Αἰσχύλ.
 Ἰκ. 601.
Παλαιόω, ὦ, παλαιόνω· Παθ. παλαιόνομαι, γηράσκω.
Παλαίσμα, τὸ, τέχνη, ἡ ἔργον παλαιστοῦ· καὶ ἡ πάλαι, Ἡρόδ.

ρευόμενος, Σχολ. Ἀπολλών. 4, 1315.
 Παλίγκλαστος, ὁ, ἡ (κλάω, κλάζω), εἰς τὰ ὀπίσω τσακισμένος, λυγισμένος, γυρισμένος.
 Παλιγκοτάω. Ζ. Παλίγκοτος.
 Παλιγκότησις, κ. Παλιγκοτία. Ἰδ. τὸ ἔφ.
 Παλίγκοτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - τως (κότος, πάλιν), ὅς τις ἀναλαμβάνει τὸν παλαιὸν θυμὸν του· ὀργίζεται, καὶ ἐχθρεύεται εὐκόλως, Θεόκρ. 22. 58. ἐν γένει, ἐξυθυμος, Αἰσχ. Ἰκέτ. 377.
 2) Ἐνερ. ὅ, τι ἀνανεώνει πληγὰς, Αἰσχ. Ἀγαμ. 858. 868. 3) ἐπὶ πληγῶν, αἱ ὁποῖαι πάλιν ἀνοίγουσι, καὶ γίνονται χηρότεροι. Τροπ. ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, καὶ ἐπὶ ἔρωτος. - κοτάω, - έω, κ. - αίνω, τὸ ῥῆμα - κότησις, κ. - κοτία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Παλίγκραιπνος, ὁ, ἡ: πούς, ταυτ. παλίμβραμος, Σιμμ. Ὠόν.
 Παλίγκτιστος, ὁ, ἡ, πάλιν κτισμένος, ἀποκαταστημένος, Γλωσσ. Στεφ.
 Παλίγκυρτος, ὁ, ἡ, ταυτ. κύρτος, φαράδων καλὰς, Πολύβ.
 Παλίγναμπος, ταυτ. παλίγναμπος, Ὀππια. Ἀλ. 1, 54.
 Παλιδερκής, ὁ, ἡ, βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω, Ὀρφ. Τμν. 61, 1.
 Παλίζωος σελήνη, ἀνισταμένη, ἀναβιοῦσα, Γρηγ. Ναζ. Ποιημ. 15, 115.
 Παλιθέσκελος, ὁ, ἡ, ἀντίθ. τοῦ Θεσκελος, Ὀρφ. Λείψ.
 Παλικαμπής, ὁ, ἡ, λυγισμένος εἰς τὰ ὀπίσω.
 Παλίκη, ἡ, πόλις καὶ πηγὴ εἰς τὴν Σικελίαν, ἐκ τοῦ
 Παλίκο, ὁ, Κύρ. ὄνομα· ὅθεν Παλικοί, οἱ, δαίμονες τῆς Σικελίας, τοὺς ὁποίους ὁ Οὐάρεων ἐκλαμβάνει ἀντὶ Καστορος καὶ Πολυδεύκου, Αἰσχύλ. Λείψ. Διόδ. Σικ. 11, 89.
 Παλίλλογος, ὁ, ἡ, ὅς τις ἐξαναλέγει τὸ εἰρημένον. 2) ὅς τις ἀναρεῖ τὸν ἑαυτοῦ, ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτόν. 3) Παθητ. πάλιν συναγμένος, ἡ ἀριθμημένος - λιλλογία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. - λιλλογέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Παλίλλυτος, ὁ, ἡ, (λύω), πάλιν διαλυθεῖς, Νόνν.
 Παλιμβάκχειος, ὁ, κ. Παλίμβραχος, ὁ, πούς μετρικός - - υ. κυρίως, ἀντίθετος τοῦ βακχείου (υ - -). Ἄλλοι ὀνομάζουν βακχείον μὲν τὸν - - υ, Παλιμβάκχειον δὲ κ. Ἐποβάκχειον τὸν υ - - . Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1003.
 Παλίμβραμος, ὁ, ἡ (ἀντὶ παλιμβάμων), (βάω, βῆμι), εἰς τὰ ὀπίσω, ἡ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπάγων, Πίνδ. Πύθ. 9, 33.
 Παλίμβρος, ὁ, ἡ, πάλιν βίων, ἀνιστάμενος.
 Παλιμβλαστής, ἑός, κ. } πάλιν βλαστάνων, ἡ φυτρόνων,
 Παλιμβλαστος, ὁ, ἡ, } Θεόφρ. Αἰτ. φ. 4, 9.
 Παλιμβολία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Παλιμβολος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - βόλος (παλιν, βάλλω), ὅς τις τρέπεται, μεταβάλλεται συχνάκις, εὐμετάβλητος, ψεύστης, ἀπατεων, δόλιος. 2) κακὸς δούλος ὅς τις ἀλλάζει συχνάκις δεσπότης, ὡς παλίμπρατος. 3) γυρισμένος ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄψιν. παλίμβολα πέδιλα, γυρισμένα, μπαλωμένα παπούτσια. : ἱστός, τὸ ἐξυφανόμενον, ἀναλυόμενον πανίον τῆς Πηνελόπης, Ἀριστ. 1, ἐπ. 28.
 Παλιμβορέας, ὁ, διπλοῦν καὶ ἀντιθέτως πνεῦμα τοῦ βορέου ἀέμου, Θεόφρ.
 Παλιμβουλίς, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Παλιμβουλος, ὁ, ἡ (βουλή), ὁ μεταβάλλων σκοπὸν, ἀπόφασιν.
 Παλιμμεταβολή, ἡ, τὸ συχνάκις μεταβάλλειν, Πλούτ.
 Παλιμμήκης, ἑός, ὁ, ἡ (μήκος), διπλασίως μακρός, ἡ πολλὰ μακρός, Αἰσχ. Ἀγαμ. 204.
 Παλίμπαις, παιδός, ὁ, ἐκ δευτέρου παῖς, ὡς γίνεται ὁ γέρον, Δουκιαν. Πρβ. νεότης.
 Παλιμπετές, Ἐπίρ. εἰς τὰ ὀπίσω ὑπάγων, ὀπίσω, Ἰλ. π, 395. Ὀδυσ. ε, 27. Οὐδέτ. τοῦ
 Παλιμπετής, ἑός, ὁ, ἡ (πίπτω), πίπτων, ὑπάγων εἰς τὰ ὀπίσω.
 Παλιμπηγής, ὁ, ἡ, Ἰπποκρ. ταυτ. τοῦ
 Παλιμπηγος, ὁ, ἡ (πήγω, πήγνυμι), πάλιν ἐμπεγμένος, συνηρμοσμένος, Πολυδ. 6, 164.
 Παλιμπηξίς, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ζ. πάλιν.
 Παλιμπισσα, ἡ (πάλιν, πίσσα), ξηρὰ πίσσα, ἐκ δευτέρου ξηραμένη.
 Παλίμπλαγκτος, ὁ, ἡ, ἐπιστρέφων ὀπίσω, ἐδῶ κ. ἐκεῖ πλαυνόμενος, Αἰσχόλ. Πρ. 837. ἐκ τοῦ
 Παλιμπλάζω, } ἐπιστρέφω ὀπίσω, πλαυνόμενος ἐδῶ κ. ἐκεῖ,
 Παλιμπλάζομαι, } Ὀμ. ἐκ τοῦ πάλιν, καὶ πλάζομαι, μ. πλάζομαι, Ἀδρ. ἐπλάγχθη, παλιμπλαχθεῖς. Ζ. πάλιν, ἀρίθ. 4.

Παλιμπλαγής, ὁ, ἡ, ταυτ. παλίμπλαγκτος, Ἀνάλ. 2, σ. 12.
 Παλιμπλεκής, ἑός, ὁ, ἡ (πλέκω), εἰς τὰ ὀπίσω πλεγμένος, Ὀππια. Ἀλ. 4. 47.
 Παλίμπλος, οὐς, ὁ, ἡ, πλέων εἰς τὰ ὀπίσω, Λίλιαν. Ἰδιότ. ζ. 3, 14.
 Παλίμπλυτος, ὁ, ἡ, πάλιν πλυμένος, ἡ καθαρισμένος· ἐπὶ ποιητοῦ, ὅς τις καθαρίζει, καὶ ἐπεξεργάζεται τοὺς πόρους ἄλλων, Ἀθην. σ. 242.
 Παλίμπλωτος, ὁ, ἡ, πάλιν, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω πλέων, Δουκ. φρ. 1431.
 Παλιμπνοίη, κ. Παλιμπνόη, ἡ, ἐναντίος ἀνεμος, Ἀπολ. Ρόδ. 1, 586.
 Παλίμπποινον, τὸ, ἀντιπληρωμή, ἐκδίκησις, Αἰσχ. Χρηφ. 791. οὐδέτ. τοῦ
 Παλίμπποινος, η, ον, καὶ ὁ, ἡ (ποινή, πάλιν), ἐκδικῶν, ἀνταμείβων.
 Παλιμπόρος, ὁ, ἡ, κ. Παλιμπόρευτος, ὁ, ἡ, Δουκ. φρ. 180. 628. εἰς τὰ ὀπίσω πορευόμενος.
 Παλίμππους, ποδός, ὁ, ἡ, αἰτ. - πουν, ὅς τις θέτει τὸν πόδα εἰς τὰ ὀπίσω, ὁ ὑπάγων ὀπίσω, Δουκ. φρ. Πρβ. ὀπιτόπους.
 Παλιμππράτης, ὁ, ταυτ. μεταπράτης κ. παλιγκάπηλος, Ἐπιστολ. Σωκρατ. σ. 2.
 Παλίμππρατος, κ. } (πράω, πιπράω, πιπράσκω), πάλιν πωλη-
 Παλίμπρητος, ὁ, ἡ } μένος, συχνάκις ἐδῶ κ' ἐκεῖ πωλημένος·
 ἐξαιρ. δούλος συχνάκις πωλούμενος ἀπὸ τὸν αὐθέντην του διὰ τὴν μο-
 χθηρίαν του· ὅθεν Καθ. ταυτ. παλίμβολος, κακὸς ἄνθρωπος ἡ δού-
 λος, Ἀνάλ. 2, σ. 143.
 Παλιμπροδοσίς, Πλούτ. Ἀλκ. 25. κ.
 Παλιμπρόδοσις, ἡ, Παλ. Μαθ. σ. 94. οὐσ. τοῦ
 Παλιμπροδότης, ὁ, Πολυδ. ἐκ Δεινάρχου· προδότης, ὅς τις μεταβαίνει ἀπὸ ἑνα εἰς ἄλλον, καὶ προδίδει πάλιν τὸν ἑνα μετὰ τὸν ἄλλον, Ζ. πάλιν, ἀρίθ. 4.
 Παλιμπρυμνηδόν, Ἐπίρ. εἰς τὰ ὀπίσω, Ἡσύχ.
 Παλίμπρυμνος, ὁ, ἡ, ὡς Ἐπίρ. τὸ αὐτό. Πρβ. κρούσασθαι πρύμναν.
 Παλιμπρυγηδόν, Ἐπίρ. ὀπίσω εἰς τὰς πυγὰς (εἰς τὸν πρωκτόν), Ἡσύχ. Ἀριστ. μορ. ζ. 2, 16.
 Παλίμπωλος, ὁ, ταυτ. παλιμπράτης, Πολυδ. 7, 12.
 Παλίμψημος, ὁ, ἡ, ἀντιλέγων, ἀντιφάσκων, Εὐρ. Ἰων. 1096.
 Παλίμφοιτος, ὁ, ἡ, πάλιν ἐπιστρέφων, Μάξιμ. καταρχ. 332. κ. 520.
 Παλίμφρων, ὁ, ἡ, ὅς τις ἀλλάζει πάλιν τὰ φρονήματά του, Δουκ. φρ. 1349.
 Παλιμψυής, ὁ, ἡ, πάλιν γεννημένος, πάλιν ζωοποιημένος, ἡ φυόμενος, Δουκιαν.
 Παλιμψαιστος, ὁ, ἡ, καὶ } (ψάω), πάλιν ξυσμένος, ἐξαιρ. ἐπὶ
 Παλιμψηστος, ὁ, ἡ } περγαμηνῶν, ἡ ἄλλων γραφικῶν ὀ-
 λῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ξύουσι τὰ πρῶτα γράμματα, καὶ γράφουσιν ἄλλα, Πλούτ. 8, σ. 9.
 Παλίμψυχος, ὁ, ἡ (πάλιν, ψυχή), ἐκ δευτέρου ψυχωμένος, ἐκ νέου ζωοποιημένος.
 Παλίν, Ἐπίρ. ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω· α) μακρὰν ἀπὸ τινος· β) ἐναντίον τινός· ὅθεν πάλιν ἐρεῖν, ἀντὶ ἀντεπεῖν, ἀντιλέγειν. 2) ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου. 3) ἐναντίως, ἐξ ἐναντίας· Γαλλ. au contraire. Ἐξαιρέτως δείχνει τὰς σημασίας εἰς τὰ σύνδετα· συχνάκις προστίθεται καὶ τὸ αὐτὸ, ἡ τοιοῦτο τι· (φαίνεται, ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ πάλαι, καὶ ἐμφαίνει τὴν ἐπανακαμψασιν, ἡ ἀντανάκλασιν). 4) εἰς τὴν σύνδεσιν μετὰ ῥήματα πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ὁ κανὼν τοῦ ὅς κ. εὐ, ὅς τις συγχωρεῖ νὰ συνδέωνται αἱ μεταχαί· ἀρα παλιμπλαχθέντες, παλινόρμενος κτλ. Περὶ δὲ τῶν οὐσ. παλιγκρότησις, παλινδίοξις, παλίμπηξις, παλιμμεταβολή κτλ. τὰ ὁποῖα εἶναι παρὰ κανόνα, φαίνεται ὅτι εἶναι συγχωρημένα. Ζ. Ἀριστοφ. Νεφ. 315.
 Παλινάγγελος, ὁ, ἡ, ὅς τις καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη φέρει τὴν ἀγγελίαν, καὶ τὴν εἰς τοῦτο ἀπάντησιν.
 Παλινάγρετος, ὁ, ἡ (πάλιν, αἰεῖρω), ὅς τις λαμβάνει ὀπίσω τὸν λόγον του, εὐμετάβλητος, ἀκατάστατος, Ἰλ. α, 526.
 Παλινάρετος, ὁ, ἡ (πάλιν, αἰρέω), ἀρχὸν ἡ ἀξιωματικό· ἀποβληθεῖς, καὶ πάλιν ἐκλεχθεῖς. 2) οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἐπεσε, καὶ πάλιν ἐκτίσθη, ἡ ἐπεσκευάσθη, Πλάτ. Τιμ. σ. 415.

λαιοὶ πολέμισται· μετὰ τὰ πρῶτα ἐρρίπταν λίθους, διὰ τοῦτο καὶ
 λιθοβολὰ ὀνομαζόμενα· μετὰ τὰ δευτέρω ἐτόξευαν βέλη· τὰ παλίν-
 τονα ἐλέγοντο καὶ παλιντόνια, Παλ. Μαθημ. σ. 91.
 Παλιντραπέλος, ὁ, ἡ, εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τὰ ἐναντία στραμ-
 μένος, ἀντὶ παλιντροπος, Πίνδ. Ὀλύμπ. 2, 3, 132. — πελία, ἡ,
 τὸ οὖσ. 68.
 Παλιντραπέλω, Ἐπίρ. τοῦ πρ. Φιλόστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 2, 7.
 Παλιντρέπω, ταυτ. πάλιν τρέπω. Ζ. πάλιν.
 Παλιντρεβής, ὁ, ἡ, κ.} (τρέβω), τριμμένος πολλάκις, δό-
 Παλιντριψ, εβος, ὁ, ἡ, } λιος, πανούργος, Σοφ. Φιλοκ. 448.
 Παλιντροπάομαι, κ.} στρέφω ἑμαυτὸν εἰς τὰ ὀπίσω.
 Παλιντρωπάομαι, }
 Παλιντροπή, ἡ, ἐπιστροφή εἰς τὰ ὀπίσω. 2) τὸ στρέφειν
 ἄλλως, μεταβολή. 3) ἀμφιβολία, ἀμνηχανία, στενοχωρία, ἀνη-
 συχία, Ἀπολλ. Ῥόδ.
 Παλιντροπος, ὁ, ἡ, κ.} (τρέπω), ἀνάποδα, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω
 Παλιντροπής, ὁ, ἡ } ἐπιστρέφων, μεταβαλλόμενος· ἡ μά-
 χη παλιντροπος ἐγένετο, ἐγύρισε, μετεβλήθη εἰς τὸ ἐναντίον,
 Διόδ. 19, 109.
 Παλιντυπής, ὅς, ὁ, ἡ (τύπτω), κτυπημένος εἰς τὰ ὀπίσω,
 ὠδημένος, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 1252.
 Παλιντυχής, ὁ, ἡ, ὅς τις ἔχει ἐναντίαν τὴν τύχην, Αἰσχύλ.
 Ἀγαμ. 474. ἀντί, τυχερός.
 Παλίνωδέω, ὦ (παλινωδός), λέγω ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω
 τὴν πρώτην ᾠδὴν· ἀντιλέγω, ἀναιρῶ, ἀντιφάσκω.
 Παλίνωδός, ἡ, ἐπανάληψις τῆς ᾠδῆς, ἀναιρέσις τῶν εἰρημέκων.
 Παλίνωρος, ὁ, ἡ, κ.} (ὄρω), ἐπιστρέφων εἰς τὰ ὀπίσω.
 Παλίνωρος, κ. }
 Παλίνουρος }
 Παλιούρενος, ὁ, ἡ, κατασκευασμένος ἀπὸ παλίουρον, Διόδ.
 Σικ. 3, 35.
 Παλιούρος, ἡ, ἀκανθώδες φυτὸν, Κ. παλιουριά.
 Παλιούροφος, ἡ — φόρος, ὁ, ἡ : ὄριναξ, Ἀνάλ. 2, 170.
 μηχανή σιδηρὰ εἰς σχήμα χειρὸς μεστυλάριον ἐκ παλιούρου.
 Παλιόροος, ὦ (παλιόροος), ῥέω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς θαλασ-
 σινῆς παλιόροιας, Στράβ. 3, σ. 229. 2) Μεταφ. εἶμαι ἀκατά-
 στατος.
 Παλιόροός, ἡ, οὖσ. τοῦ
 Παλιόροόσιος, ὁ, ἡ, ταυτ. παλιόροος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 198.
 Παλιόροια, ἡ, οὖσ. τοῦ παλιόροιος.
 Παλιόροιβδος, ὁ, ἡ, πάλιν ἡχῶν, κάμνων ἤχον τινὰ, ἐπὶ
 τῶν ὑδάτων τῆς Χαρυβδῆος, Ὀππ. Ἀλειυτ. 5, 220. ὅπου ἀνα-
 γινώσκουσιν ἄλλοι Παλιόροίους, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ αὐτό. Ζ. ροι-
 βδέω, κ. ροιζέω.
 Παλιόροιος, οἶα, οἶη, οἶον, Συνήθ.
 Παλιόροος, συναίρ. — ρους, ὁ, ἡ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἡ εἰς τὰ ὀπί-
 σω ῥέων, κινούμενος, Ὀππ. Ἀλ. 2, 398. 2) ἐπὶ παλιόροιας τῆς
 θαλάσσης, ὡς παλιόροόσιος. 3) Μεταφ. ἀκατάστατος, εὐμετά-
 βλητος.
 Παλιόροπος, ὁ, ἡ, εἰς τὰ ὀπίσω ῥέπων, κλίνων, κυμπλω-
 μένος, Εὐρ. Ἡλέκτ. 491.
 Παλιόρύμη, ἡ, ταυτ. παλιόροια, Διόδ. 3, 51.
 Παλιόρύτος, ὁ, ἡ, ταυτ. παλιόροος.
 Παλίσκεος, ὁ, ἡ, ταυτ. παλίνσκιος, Ὀμ. εἰς Ἑρμ.
 Παλίσσυτέω, ὦ, ὑπάγω, τρέχω ὀπίσω μετὰ ταχύτητα, μετὰ ὀρ-
 μὴν, Διόδ. Σικ.
 Παλίσσυτος, ὁ, ἡ (πάλιν, σπόμενος), τρέχων μετὰ βίαν εἰς τὰ
 ὀπίσω, Ἀπολλών. Νίκανδρ.
 Παλίστρεπτος, ὁ, ἡ, ἐπιστρέφων ὀπίσω, Νίκανδρ.
 Παλίσυλλεκτος, ὁ, ἡ (πάλιν, σύλλεκτος), πάλιν συναγμέ-
 νος, Γραμμ.
 Παλίσυρράπτος, ὁ, ἡ, πάλιν συρράμμενος, Ἡσύχ.
 Παλίψηστος, ὁ, ἡ, ἀντὶ παλίψηστος.
 Παλίωξις, ἡ (πάλιν, ἰώκω ἀντὶ διώκω), τὸ διώκειν, κατακο-
 λουθεῖν, κατατρέχειν τὸν ἐχθρὸν ἐξοπίσω. Καὶ παλινδιώξις, εἰς τὸν
 Ἀππιαν.
 Πάλλα, ἡ (πάλλω), ταυτ. σφαῖρα, Ἡσύχ. οὕτω τινὲς κατὰ τὸν
 Εὐστάθ. ἀνέγν. εἰς Ὀδυσ. ζ, 115. ὅθεν τὸ balla.
 Πάλλαγμα, τὸ, ἀντὶ παλλάκισμα ἀφηρημ. ἀντὶ συγκεκριμένου
 ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Αἰσχ. Ἰκέτ. 303. Ζ. πάλλαξ.

19

Παλλάδ'εόν, τό, εἰκὼν, ἡ εἰδωλὸν τῆς Παλλάδος προστάτιδος πολλῶν πόλεων. 2) τόπος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐκ τοῦ ὁποῖου δικαστήριον τι ἀνομάζετο Ἐπὶ παλλαδίῳ, Πλούτ. Θησ. 26. κυρίως οὐδ. τοῦ

Παλλάδιος, ἰα, ἰον, : ἔλαιον, τό τῆς Παλλάδος, Μαρκελλ.

Παλλάξεια, κ. } συνεύρεσις μετ' τὴν πολλακὴν, σαρκική μίξις
Παλλάξεια, ἡ, } με πόρνην.

Παλλάκεύομαι : τινί, εἶμαι πολλακὴ τινός : τινά, κρατῶ γυναικα τινά ὡς παλλακὴν μου.

Παλλάκη, ἡ, κ. } ἐταῖρα, γυνὴ ἀνόμως συνοῦσα τινί.

Παλλάκισμα, τό, } ἐταῖρα, γυνὴ ἀνόμως συνοῦσα τινί.

Παλλάκινος, ὁ, ὁ τῆς πάλλακος υἱός, Σωφρων.

Παλλάκιον, τό, ὑποκ. τοῦ παλλακός.

Παλλάκις, ἴδος, ἡ, ταυτ. παλλακὴ.

Παλλάκος, ὁ, ἐρώμενος νέος, ἐπὶ κακῆς καὶ αἰσχρᾶς πράξεως, ἡ ταυτ. μείραξ· ἐκ τοῦ πάλλαξ.

Παλλαντιάς, ἴδος, ἡ, ἰδίως, θηλυκ. τοῦ παλλάντιος.

Παλλαντίδης, ὁ, πατρωνυμ. ἐκ τοῦ Πάλλας, αντος.

Παλλάντιος, ἴα, ἰον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Πάλλας, αντος, ὁ. Μετὰ τοῦ ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Διός· Μετὰ τοῦ ἡ, ἡ τό, Κύρ. ὀνόματα.

Παλλαντίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. Παλλαντιάς· ὅθεν ἀντί ἡ Τριτωνίς λίμνη.

Πάλλαξ, ακος, ὁ, ἡ, κ. } ταυτ. βούπαις, νέος, ἡ νέα, κορατὶς.

Πάλληξ, ἡ, ἰδίως, ἐρώμενος, ἐρωμένη· ὅθεν Παλ-

λακὴ, Παλλακίς, Παλλάκιον, Πάλλαγμα, κ. Παλλακισμα, κόρη, γυνή, τὴν ὁποῖαν ἔχει τις μαζὴν τοῦ διὰ σαρκικὴν ἡδονήν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν αἰχμάλωτοι γυναῖκες· Εἰς τοὺς μεταγενέστερους ἐλέγετο καὶ ὁ παῖς, ὅς τις παρεδίδοτο εἰς παιδαγωγίαν διὰ ἡδονήν, [Ὅχι ἐκ τοῦ πάλλω, ἀλλὰ πάλλαξ, πάλληξ, Λατιν. pellex, εἶναι μεταβολὴ τοῦ μ εἰς π (ὡς εἰς τὸ μετὰ καὶ πέδα κτλ.), ταυτ. τοῦ μέλλαξ κ. μείραξ, καὶ τοῦτο ταυτ. τοῦ ἀλλῆξ, ἡλιξ, ὅθεν καὶ ἡλικός, ἀλικός, τηλικός, κ. δάλις κ. τάλις· τὰ τελευταῖα ἀπαντῶνται ἀντὶ κορατίων· γενικῶς δὲ σημαίνουν νέον, ἡ τὴν ποιότητα τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ μετέωρου· ἄρα κόρη, ἡ παῖς· ἡ ἐννοία τῆς ἡδονῆς εἰς τὴν συνουσίαν εἶναι κατὰ συμβεβηκότος, ἡ ὁποία ἐνταῦθα ἐγενετο οὐσιώδης· Ἐκ τοῦ πάλληξ, ηκος, ἐγενετο τὸ τῆς συνηθείας παλληγάριον, ἡ παλληγάρη.]

Παλλάς, ἴδος, ἡ, ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ, [ὅχι φιλωρ κατὰ πολεμικήν, οὐδ' ἐκ τοῦ πάλλω, ἡ τὴν αἰγίδα, οὐδ' ἐκ τοῦ πάλλος, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ θηλυκ. τοῦ πάλληξ, πάλλαξ, ἡ παρθένος, μάλλον δὲ παλλάς (ὡς ὄρνις, ὄρνις, κτ.) εἶναι τὸ αὐτὸ πάλλαξ, δηλ. μείραξ, κορατίον. Ζ. Στράβ. 17, σ. 816· διὰ τοῦτο αἱ παρθένοι ἱερεῖαι τῆς Ἀθηνᾶς ὡς παρθένοι, καὶ ὅχι ὡς ἱερεῖαι αὐτῆς ἀνομάζοντο παλλάδες, Πολυαν. Στράβ. 8, 59.]

Πάλλας, αντος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ. Ἡσιόδ. Ἀπολλόδ. κτ.

Παλλάχανον, τό, κρομμυον, εἰς τοὺς Ἀσκαλωνεῖς, Ἡσύχ.

Πάλλευκος, ὁ, ἡ (πάν, λευκός), ὅλος λευκός, Κ. κατάσπρος : πέπλος, κάρα, ποὺς.

Παλλήνη, ἡ, πόλις τῆς Θράκης· πρότερον, Φλέγη.

Πάλληξ, ταυτ. πάλλαξ.

Πάλλω, μ. αἰῶ, Ἀόρ. 1, ἐπηλα, Ἀόρ. 2, πεπαλὼν, εἰς τὸν Ὁμ. (πάλλω, πέλλω, πέλλω, τραχύτερος τύπος ἀντὶ βάλλω, βέλλω, ἡ ὡς ἐγραψαν ἀπλᾶ τὰ ἀμετάβολα εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους, βάλλω, βέλλω. Ζ. βάλλω), περιστρέφω μετ' τὴν χεῖρα, σφενδονίζω, ῥίπτω : πῆλε δὲ χερσὶ, ἐσήκωσες μετὰ τὰς χεῖρας του. 2) Οὐδέτ. δονοῦμαι ὡς χορδῇ, Μεταφ. κινεῖται σφοδρῶς, τρέμω· σκιρτῶ μετ' ὅσον· δελφίν ἐπαλλε, Εὐρ. Ἡλέκτ. 433 : πάλλει ἡ καρδία, τρέμει ἡ καρδία μου : πάλλων φόβω, δαίματι· Λαμβάνεται δὲ καὶ τὸ παθητ. οὕτω, 3) πάλλει κληρούς, κ. πάλλει κ. πάλλονται, ταρασσώ, σείω ἄνω κάτω τοὺς κληρούς, καὶ ἐκβάλλω τὸν τυχόντα, κληρόν· ὅθεν πάλος, ὁ, ὁ κληρός : κληροῖς ἐπηλάν, Σοφοκ. Ἡλέκτ. 703. Ζ. κ. πελεμίζω.

Πάμμα, τό (πάλλω), τὸ κλονούμενον, δονούμενον σῶμα. 2) ἀντὶ πῆδημα, Σχολ. Σοφοκ. ὅθεν

Παμματίς, ου, ὁ : φεισμός, ὁ συμβαίνων μετ' ὀδύνην, ἡγουν κίνησιν ὀριζόντιον, ἡ πρὸς τὰ ἄνω κατ' ἐπανάληψιν, Ἀριστοτ.

Πάλλη, ἡ (συγκοπ. ἐκ τοῦ παλάμη), γέρον, ἀσπίς.

Πάλληξ, ἡ, ὄν, ἀνίκων εἰς τὸν παλμόν, Σουῖδ. Ζ. τὸ ἐφ.

Παλμός, ὁ (πάλλω), τὸ δονεῖν, κινεῖν ἄνω κάτω, ἡ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. 2) Οὐδέτ. τὸ δονεῖσθαι, τρέμειν, περικινεῖσθαι· λέξις τοῦ Ἐπικούρου ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀτόμων του, ὡς πληγῇ. 3) τὸ κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ, περὶ παλμῶν μαντική, ταυτόστ. τοῦ ἐφ. Παλμοσκοπία, ἡ, μαντεία, πρόρρησις ἐκ παρατηρήσεως δονήματος, τρόμου, κινήσεως μέρους τινός, ἡ σφοδρᾶς κινήσεως τοῦ σφυγμοῦ· ἐκ τοῦ.

Παλμοσκοπός, ὁ, ὁ μαντεύων ἐκ τούτου. Ζ. παλμός.

Πάλμυς, υος, ὁ, ταυτ. βασιλεύς, Ἰππώναξ· ὅθεν, Ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος, Διοφ. 691. κ. Δωσιπ. βωμ. 1. 2) Κύρ. ὄνομα, Ὁμ.

Παλμώδης, εος, ὁ, ἡ, ὅμοιος μετ' παλμόν, Διόδ.

Πάλος, ὁ, τὸ κινεῖν, δονεῖν, τὸ βάλλειν. 2) κληρός· Ζ. πάλλω.

Παλλάξω, ῥίπτω τὸ παλτόν, ἡ κτυπῶ μ' αὐτό, Ἡσύχ.

Πάλτο, Ἰλ. ο, 645. ἀντὶ ἐπέπαλτο, ὡς ἄλτο ἀντὶ ἄλετο, Ἀόρ. β. κατὰ συγκοπ. Ὁμ.

Παλτός, ἡ, ὄν (πάλλω), κινημένος, δονημένος, ἐρριμένος, σφενδονιζόμενος· Παλτόν, τό, τὸ ῥιπτόμενον, βέλος, ἡ λόγχη.

Παλύνω, (πάλη, λεπτόν ἀλευρί, κόνις), Νομ., πασπαλίζω μετ' ἀλευρί, Ὁδυσ. ε, 429. κυρίως, ταυτ. πάλλω, σείω· ὅθεν, ἀντὶ κοσκινίζω, Νίκανδ. Ἀλ. 565. 2) Καθ. πασπαλίζω, Ὁμ. 3) βρέχω, νοτίζω, ῥαντίζω μετ' νερόν, Ἰλ. κ, 7· ὅθεν καὶ ἀντὶ παλάσσω, Ἀπολλ. ῥόδ. 3, 1256. Ζ. πάλη.

Πάμα, κ. Πάμμα, τό (πάομαι), ὄρω. ἀντὶ κτήμα κ. κτήνος, Θεόκρ.

Πάμβαξ, κ. Βάμβαξ, Παμβακίς, κ. Βαμβάκιον, Βομβάκιον εἶναι κοινὰ ἐκφράσεις τοῦ βόμβυξ.

Παμβασιλεία, ἡ, ἐντελής βασιλεία ἀξία, βασιλικὴ κυριότης χωρὶν καὶ ἀνθρώπων, βασιλεία ἀπόλυτος, Γαλλ. monarchie absolue, Ἀριστοτ. Πολ. Γ', ε, 2. α, 2. Δ', 3, Κορ.

Παμβασιλεύς, ἡ, ἡ βασιλεύουσα καὶ κυριεύουσα ὅλας τὰς χώρας, καὶ πόλεις, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· Ἐπίθ. τῆς Ρώμης.

Παμβασιλεύς, εως, ὁ, βασιλεύς πάντων.

Παμβέδελυρός, α, ὄν, παντάπασι βέδελυρός, στιχαμένος, Ἀριστοφ.

Παμβέβηλος, ὁ, ἡ, ὅλος βέβηλος, μιάρος, κακοῦργος.

Παμβίς, ου, ὁ (πᾶς, βία), ὅλος βίαιος, τὰ πάντα καταναγκάζων, Πίνδ. Πρβ. παντοβίης.

Παμβλαβής, ὁ, ἡ, βλαβερώτατος, πάντας βλάπτων, Μανέθ. 4, 31 κ. 76.

Παμβόητος, ὁ, ἡ, εἰς πάντας περίφημος, ἡ δυσφημιζόμενος.

Πάμβορος, ὁ, ἡ (βορά), τὰ πάντα τρώγων, φαγᾶς Η.

Παμβότρυτος, ὁ, ἡ, πλήρης, πλούσιος εἰς βοτάνας, Ἰωβ. 5, 25 : το παμβ. ὅλαι αἱ βοτάναι : ἀγροῦ.

Παμβότος, ὁ, ἡ, (βόσκω), πάντας τρέφων, καρποφόρος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 565.

Πάμβουλος, ὁ, ἡ, ὅστις εἰς ὅλα ἐξεύρει νὰ βουλευσται, ἡ νὰ συμβουλευῇ ἄλλους.

Παμβώτης, ἴδος, ἡ, κ. } : γῆ, ἡ παντας τρέφουσα, Σοφοκ. κ.

Παμβωτωρ, ορος, ὁ, ἡ, } Σχολ. Ἰλ. α, 5.

Πάμισθος, ὁ, ποταμός τῆς Μεσσηνίας. 2) τῆς Θεσσαλίας. Γράφ. κ. με εἰ ἡ, κ. Πάμιστος· Πρβ. Παροπάμιστος.

Παμμαχί, Ἐπίθ. μετὰ μάχην κατὰ πάντων, Ἀπολλών. Συντάξ. σ. 500.

Πάμμα, ἀντὶ πάμα. Ζ. πάω, ομαι.

Παμμακάριτος, αρος, ὁ, ἡ, κ. Παμμακάριτος, Ἡσύχ. ὅλος, ἡ διόλου μακάριος.

Παμματάριος, διόλου μάταιος, ἡ κακοῦργος : ἄγιος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 395.

Παμμαχίον, τό, παντοδαπὸ ἀγῶνες, Δίων. Χρυσ. Λόγ. λξ', σ. 197, ὅπου ἐσφ. ἀναγ. πάμμαχον. 2) ταυτ. παγκράτιον, Σουῖδ.

Πάμμαχος, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. -μάχος (μάχη), εἰς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ ἀγῶνος μαχόμενος, κατ' ὅλα νικῶν, ὑπερέχων : θράτος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 176. 2) ἀντὶ παγκρατιαστής, Θεόκρ. 24, 112.

Παμμέγας, -γᾶλη, γᾶ, κ. Παμμεγέτης, ὁ, ἡ, πολλὰ μεγάς κ. Παμμεγέτης, Αἰλιαν. Ἰδ. ε, 10, 2.

Παμμεδέων, ὁ, Παμμεδέουσα, ἡ, ταυτ. πᾶν μεδέων κτλ.

Παμμείλιχος, ὁ, ἡ, πολλὰ ἱλαρός.

Πάμμελας, ὁ, πληθ. παμμέλανες, Μαρκελλ. ὅλος μαῦρος.

Παμμελής, εος, ὁ, ἡ (μέλος) εἰς παντοδαπὰς μελωδίας, Ο'.

Παμμερόπη, ἡ, Ὁν. Κύρ.

Πάμμεστος, ὁ, ἡ, πάντη πλήρης, γεμάτος, Θεόφρ. Ἰστ. φ.

3, 15, 3.

Πάμμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον), μεῖ ὅλα τὰ μέτρα.
 Παμμήκης, εὐς, ὁ, ἡ (μήκος), πολλὰ μακρός.
 Παμμήνης, εὐς, ὁ, ἡ : πῦξ, φωτιζομένη ὅλη ἀπὸ τὴν πανσέληνον, νύξ ἔχουσα πανσέληνον, Ἀρατ. 189.
 Παμμήνης, ὁ, ἡ (μήν), ὅλους τοὺς μῆνας, ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν, Σοφοκ. Ἡλ. 851.
 Παμμήστωρ, ὁ, ἡ, ταυτ. πάντεχνος, πάντων τεχνίτης, Λυκόφ. 490.
 Παμμήτειρα, ἡ, Ὁρφ. Ἀργ. 545. } πάντων μήτηρ. ὡς ἡ γῆ, ἡ
 Παμμήτηρ, ἡ, κ. } νύξ κτλ. 2) ὅλη μήτηρ,
 Παμμήτωρ, ἡ, } καὶ ὅλην τὴν σημασίαν, ἡ
 εὐς θανάτου, Σοφοκ. Ἀντιγ. 1282.
 Παμμήτης, εὐς, ὁ, ἡ, ὅστις ὅλα τὰ ἐξεύρει, ἐμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ, ὡς παμμήτωρ, Σιμωνίδ.
 Παμμήχανος, ὁ, ἡ (πᾶς, μηχανή), ταυτ. παντοπόρος.
 Παμμίερος, ὁ, ἡ, ἀρχικαὶουργός, ἀχρεῖος καθόλου.
 Παμμιγῆ, αἶτ. τοῦ ἐφ. ὡς Ἐπίρρημα, ἀντιπαμμιγῶς, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8, 4, 2.
 Παμμιγῆς, εὐς, ὁ, ἡ (μίγω, μιγνύω), ἐκ πάντων, ἐξ ὅλων, ἡ πολλῶν σμιγμένος : βοή, Λυκόφρ.
 Παμμιχρός, ὁ, ἡ, διόλου μικρός.
 Παμμιχτός, ὁ, ἡ, ταυτ. παμμιγῆς.
 Παμμορος, ὁ, ἡ, διόλου, ἡ πολλὰ δυστυχῆς, Σοφοκ. Οἰδ.Κ. 157.
 Παμμορφος, ὁ, ἡ, ἔχων πάσας τὰς μορφάς, Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλ. 6, 194. Α.
 Παμμουχος, ὁ, ἡ (πᾶμα, ἔχων), δωρ. πάμωχος, εὐκατάστατος, πλούσιος - οὐχέω, - ὠχέω, - ὠχιῶ, τὸ ῥῆμα.
 Παμμουσάρος, ὁ, ὄν, ταυτ. παμμιχρός, Ἀριστοφ. Λυσ.
 Παμμων, ἀντι Παμων, ὁ : Ζ. Πάομαι.
 Παμμων, ονος, ὁ, ἡ, Κῦρ. ὄνομα, Ὁμ. κ. Ἀπολλόδ. ὅθεν.
 Παμμώνιος, ια, ιον, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πρ. Νικανδρ. Θηρ.
 Παμπαθῆς, ὁ, ἡ, πάντα τὰ κακὰ καὶ αἰτχρὰ πάσχων, Μανέθ. 4, 311.
 Παμπαίδι, Ἐπίρ. μεῖ ὅλα τὰ παιδιὰ, Δ. Κᾶσ. ὡς Παγγυναικί κτλ.
 Παμπαλάιος, ὁ, ἡ.
 Παμπαμῶν Δημήτηρ, Ἡσύχ. ἡ πάντα κεκτημένη.
 Παμπαυ, Ἐπίρ. διόλου, ὁλοτελῶς, κατὰ πάντα.
 Παμπαυ, Ἐπίρ. παρά πολὺ, ὁλοτελῶς, Δ. Κᾶσ.
 Παμπειθῆς, εὐς, ὁ, ἡ (πειθῶ), ὅλους, ἡ διόλου πειθῶν, Πίνδ.
 Παμπήγη, Ἐστφ. ἀνάγ. ἀντιπαμπήγη, Νικανδρ. Ἀλεξ. 37.
 Παμπήδη, Ἐπίρ. (Νομ. ἐκ τοῦ πᾶν κ. πάομαι), ταυτ. παντελῶς, Θεογν. 625, Σοφοκ. Λίας. 928. Ζ. περιβρότην εἰς τὸ τέλος. [Ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἐκ τοῦ παμπαιδῆ, ἀντιπαμπαιδῆ, ἐπεὶ ὅλοι οὗτοι οἱ τύποι τελευταῖον σημαίνουν παντελῶς.]
 Παμπησία, ἡ (πάομαι), δωρ. ταυτ. παγκησία, ὅλη ἡ κτῆσις, ὅλη ἡ περιουσία, Αἰσχ. Ἐπτ. 825. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 863.
 Παμπληθεῖς, Ἐπίρ. μεῖ ὅλον τὸ πλῆθος : ὡς πανσθενεῖς ἐκ τοῦ
 Παμπληθῆς, εὐς, ὁ, ἡ (πᾶς, πλῆθος), ταυτ. πάμπολυς, λίαν πολὺς : ὅθεν
 Παμπληθεῖα, ἡ, δηλ. πᾶν τὸ πλῆθος, πολλὰ μέγα πλῆθος.
 Παμπλούσιος, ὁ, ἡ, Σουίδ. εἰς λέξ. Ἀρχίας. ταυτ. τοῦ
 Πάμπλουτος, ὁ, ἡ, Κ. ὑπερπλούτος, Μανέθ. 4, 85.
 Πάμπληκτος, ὁ, ἡ : Ζ. παγκόνιτος.
 Παμποικίλος, ὁ, ἡ, διόλου ποικίλος, πολλὰ παρδαλός, εὐμετάβλητος, δόλιος.
 Πάμπολις, ὁ, ἡ, δι' ὅλων τῶν πόλεων ἐξουσιάζων : νόμος : Ραβυλών, Χρησ. Σιβυλλ. 5, σ. 628.
 Πάμπολυς, - πόλλη, πολὺ, πολλὰ πολὺς, πολλὰ μέγας.
 Παμπόνηρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νήρως, πολλὰ πονηρός, κίκιστος.
 Παμπόρφυρος, ὁ, ἡ (πόρφυρα), ὅλος πορφυροῦς, Πίνδ.
 Παμπότνιος, ια, ιον, τὸ ἐπιτετ. πότνιος, Ἀνάλ. 1, σ. 222.
 Παμπρασεία, ἡ, πράσις, πώλησις πάντων, Πολυδ.
 Πάμπρεπος, κ. } (πρέπω), πολλὰ σεβάσμιος, τίμιος, Αἰσχ.
 Πάμπρεπτος, ὁ, ἡ } Ἀγαμ. 119.
 Παμπρύτανης, ὁ, πάντα διοικῶν : παμβασιλεύς, Ἰφίλων. σ. 586. Ε.
 Παμπρώτιστος, ὁ, ταυτ. τοῦ ἐφ. Ἀπολλων. ῥόδ. 4, 1693.
 Πάμπρωτος, ἡ, ὄν, πάντων πρῶτος.
 Πάμπυος, ὁ, ἡ, ὅλος ἐμπυσμένος, Ἰπποκρ.
 Πάμπυστος, ὁ, ἡ, παντοῦ ἀκουστός.
 Παμφάγος, ὁ, ἡ, ταυτ. πάμβορος : παμφάγα ζῷα, ὅσα τρώγου-

σι καὶ κρέας καὶ χόρτα, καὶ ὀρυκτὰς ὕλας, Γαλλ. omnivores, Ἀριστ. Πολ. Α, 3, Κορ. 2) Ἐπίρ. Ἡρακλέους τοῦ βουφάγου.
 Παμφαῆς, εὐς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ὡς (φᾶς), διόλου φωτεινός, λαμπρός, ὁρατός, διαφανής, Αἰσχ. Πέρσ. 612.
 Παμφαίνησι, ἐκ τοῦ παμφαίνω, Ἰλ. ε, 6.
 Παμφαίνω, Νομ. διόλου φωτίζω, λάμπω. Ζ. τὸ ἐφ.
 Παμφαλάω, Λυκόφρ. 433. ταυτ. παπταίνω, περιβλέπω ὁλόγυρά μου μεῖ δειλίαν. Καθ. βλέπω, κυττάζω ὁλόγυρά μου : Ἰων. λέξις εἰς τὸν Ἰππώνακ. τὴν ὁποῖαν ψευδῶς παράγουσιν ἀπὸ τὸ πᾶς κ. φαλάω, ὡς καὶ τὸ παμφαίνω ψευδῶς ἐκ τοῦ πᾶν καὶ φαίνω : τὸ μ παρεντίθεται μόνον δι' εὐφωνίαν, ἀντιπαφαλάω, ἐκ τοῦ φαλάω, φαλός, φάω : ὡσαύτως παμφαίνω, ἀντιπαφαίνω, φαίνω, φάω : Ζ. κ. παιπαλάω, παπταλάω.
 Παμφαλύζω, κατὰ διάλεκ. ἀντιβαμβαλύζω, καὶ ἀντιτανθαλύζω, τανθορίζω, τανθορίζω, τρέμω, κινεῖμαι, ψιθυρίζω. Ἡσύχ.
 Παμφανᾶω, ταυτὸς. παμφαίνω, Ἡσύχ. παμφανόωντα, ποιητ. Ἰλ. ε.
 Παμφανῆς, ὁ, ἡ, ταυτ. παμφαῆς : παντοῦ ἡ πάντοτε φαινόμενος.
 Παμφάρμαχος, ὁ, ἡ, ἔμπειρος τῆς μαγικῆς, Πίνδ. Πύθ. 4, 414, ἡ Μηδεία.
 Παμφεγγῆς, εὐς, ὁ, (φέγγος), ταυτ. παμφαῆς, Σοφοκ. Μανέθ.
 Παμφαρτος, ὁ, ἡ, (φθεῖρω, πᾶς), πάντα φθεῖρων, πάντας φονεύων. Παθ. κατὰ πάντα φθαρμένος, Αἰσχ. Χρησ. 293.
 Παμφερσις, ὁ, ἡ (φθεῖρω, φθέρσις), τὰ πάντα ἀφανίζων, κατεδαφίζων, Στοβ. Φυσ. σ. 166.
 Παμφθογγος, ὁ, ἡ, πάννηχος, μεῖ ὅλους τοὺς τόνους.
 Πάμφε, Ἐπίρ. ταυτ. παντάπαστι, πάγχυ.
 Παμφίδες, αἶ, ὄν. κύριον, Ἡσύχ.
 Πάμφιλος, ὁ, ἡ, Σηλ. κ. - φίλη, Ἀθήν. σ. 594. ὅλων φίλος, ὑπὸ πάντων ἡγαπημένος.
 Πάμφλεκτος, ὁ, ἡ (φλέγω), τὰ πάντα καίων, Σοφοκ. Ἡλέκτ. 1139. 2) ὅλος καμμένος.
 Παμφόβερος, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα φοβερός.
 Πάμφορβος, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ (φορβή), ὅλα τρέφων, βοσκῶν, π.
 Πάμφορος, ὁ, ἡ (φέρω), τὰ πάντα φέρων, βαστάζων, κομίζων, γεννῶν, Ἀνάλ.
 Παμφύδην, Ἐπίρ. μεῖ κοινὴν, ἡ ὅλων ὁμοῦ φυγὴν, Ὁππ. Ἀλ. 2, 548.
 Παμφυλίς, ἡ, χώρατις τῆς Ἀσίας.
 Παμφυλῖος, ια, ιον, ἀνῆκων εἰς Πάμφυλον.
 Παμφυλῆς, εὐς, ὁ, ἡ, γυνὴ ἐκ τῆς Παμφυλίας.
 Πάμφυλος, ὁ, τὸ ἐθνικόν, ἡγουν κάτοικος τῆς Παμφυλίας. 2) Κῦρ. ὄνομα.
 Πάμφυλος, ὁ, ἡ, ὁ ἀπὸ ὅλας τὰς φυλάς (φυλὴ), ἀπὸ ὅλα τὰ γένη (φύλον), σμιγμένος, σύνθετος, Πλάτ. Πολιτ. §. 30. περιέχων ὅλα τὰ γένη : πέλαγος, τὸ ὁποῖον τρέφει ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων, καὶ τῶν ἐνὶ ὕδρῳ ζῶων.
 Παμφύρδην, Ἐπίρ. εἰς γενικὴν σύγχυσιν, ἀνακάτωσιν : Πρβ. πανσυρεῖ.
 Πάμφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω), ἐκ πάντων σμιγμένος, παντοδαπός, Λογγ. 9, 7. Πρβ. κ. πάνσυρτος κ. παντόφορτος.
 Πάμφωνος, ὁ, ἡ (φωνή), μεῖ ὅλας τὰς φωνάς, ὅλος λαλῶν, πλήρης ἐκφράσεων : χεῖρες, Ἀνάλ. 2, σ. 116.
 Πάμφεκτος, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα ψεγόμενος, ἡ ἀξιοκατηγόρητος, Μανέθ. 4, 316.
 Πάμφεκτωρ, ορος, ὁ, ὁ τὰ πάντα ψέγων, Μανέθ. 4, 56.
 Παμφηψεί, Ἐπίρ. (ψῆφος), μεῖ ὅλας τὰς ψήφους, ὁμοφώνως, Στοβ. λόγ. 51. Ἀνάλ.
 Πάμφυχος, ὁ, ἡ (πᾶς, ψυχή), κατὰ πάντα ζῶν, ἀθάνατος, Σοφοκ. Ἡλέκτ. 841. Κατὰ δὲ τὸν Σχολ. πασῶν ψυχῶν ἀνάξ.
 Πάμων, κ. Πάμμων, ονος, ὁ, Ζ. πάω, ομαι.
 Πάμωχος, Παμωχέω, Παμωχιῶ, δωρ. ἀντιπάμουχος, παμουχέω, παμουχιῶ (γράφεται καὶ με μμ. Ζ. προτ.)
 Πάν, πανός, ὁ, θεός τῶν δασῶν, καὶ χωραφίων, τιμώμενος ἀπὸ τοὺς βοσκούς. Ζ. κ. πανεῖα. 2) ἀμφίβολόν τι ζῶον, Φιλόστοργ. Ἐκκ. Ἰστ. 3, 11.
 Πάναβρος, ὁ, ἡ, ὅλος ἄβρος, Σηλυπρεπῆς, Λουκιαν. ῥητόρ. διδάσκ.
 Παναγεία, ἡ, ἐντελής ἀγαθότης, Στοβ. λόγ. 1, σ. 20.

Παναγῆρος, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα, ἐντελῶς ἀγαθός.
 Παναγήρως, ὁ, ἡ, διόλου μὴ γηράσκων, ἀθάνατος. Ζ. παν-
 τόγηρος.
 Παναγῆς, ὁ, ἡ (ἄγος), πάντη καθαρὸς, ἅγιος, ὡς αἱ ἐστιάδες,
 Πλούταρχ. Κεφ. καταγρ. Ῥωμ. §. 96. 2) ὡς τὸ ἐναγῆς, ἐπιδεκ-
 τικὸς πάσης κακουργίας, Μανέθ. 4, 120.
 Παναγήτης, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα θαυμαστός, σεβαστός,
 Μανέθ. 2, 453.
 Παναγίως, ἰα, ἰον, ὅλος καθαρὸς, ἅγιος, κατὰ πάντα
 ἀμείντως.
 Παναγίς, ἰδος, ἡ, νοητ. ἡμέρα, ἀγία ἡμέρα.
 Παναγιστίαι, ἡ, παναγιότης, παντελὴς καθαρότης, Ἡσύχ.
 Παναγνός, ὁ, ἡ, ὅλος ἀγνός, καθαρὸς, ἀνεύθυνος.
 Παναγρεῖος, ὁ, ἡ, κ. - ἀγριος, ὁ, ἡ, διόλου ἀγριος, πολ-
 λὰ ἀγριος, Φωκυλ.
 Παναγρεύς, ἑός, ὁ, κ. - αγρος, ὁ, ἡ (πᾶς, ἄγρα), τὰ πάν-
 τα ἀγρεύων, πιάνων, Ὁμ. Ἀνάλ. 3, σ. 71.
 Παναγρῶν, τὸ, ἀλιευτικὸν δίκτυον, Ὁππ. Ἀλ. 3, 83. Πρβ.
 πάνθηρος.
 Παναγρυπνός, ὁ, ἡ, διόλου ἀγρυπνός, πάντοτε ἀγρυ-
 πνών, Ἀνάλ.
 Παναεργῆς, ἑός, ὁ, ἡ, διόλου ἀκατέργαστος, ἡ ἀκτιστος,
 Νίκανδρ.
 Παναθέμιτος, ὁ, ἡ, Νικήτ. χρον. 9, 15 κ. Παναθέμιος, ὁ,
 ἡ, Μανέθ. 4, 36. κ. Παναθέσμος, ὁ, ἡ, διόλου ἀνομος, ἀδικος,
 ἀσεβής.
 Παναθέστος, ὁ, ἡ, διόλου ἀδυσώπητος, Ἡσύχ. Ζ. θέσσομαι.
 Παναθήναια, τὰ, ἐορτὴ ἐθνικὴ τῶν Ἀθηναίων διπλῇ, μεγά-
 λα καὶ μικρά· ὅθεν
 Παναθηναῖχος, ἡ, ὄν. ἀνῆκων εἰς ταύτην τὴν ἐορτήν.
 Παναθηναῖσται, οἱ, ἐταῖροι ἡ μέλη ἐταιρείας τινὸς ἀφιερω-
 μένης εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, Χανδλέρου ἐπιγρ. σ. 10.
 Παναθλιός, ἰα, ἰον, διόλου ἡ πολλὰ ἀθλιός.
 Παναιγλήεις, εσσα, ἦεν, διόλου, ἡ κατὰ πολλὰ λαμ-
 πρὸς, Ἀνάλ.
 Παναισός, ὁ, ἡ (αἶσω), ταυτ. πρ. Ἰλ. ξ, 372.
 Παναιόλος, ὁ, ἡ, πολλὰ παρδαλός, εὐμετάβλητος, πανούρ-
 γος, Ὁππιαν.
 Παναισύλος, ὁ, ἡ, ταυτ. παγκακούργος, Ἡσύχ.
 Παναισχῆς, ἑός, ὁ, ἡ, ἡ Παναισχῆς, ου, ο. κ. Παναισχος,
 ὁ, ἡ, πολλὰ αἰσχυρὸς, ἀσχημος, Γαλλ. d'une laideur affreuse,
 Ἀριστ. Ἡδ. Νικομ. Α' ἡ, Κορ. ἐντροπιατμένος. Παναισχί-
 στος, ὑπερβ. Αἰσχ. Ἀγαμ.
 Παναισχυρός, ὁ, ἡ, ταυτ. παναισχῆς, Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλ.
 6, 188. Α.
 Παναιτίος, ὁ, ἡ, μόνος αἷτιος, ὅλων αἷτιος· ἀντίθ. μεταίτιος,
 Αἰσχύλ. Εὐμ. 194.
 Πανακαρπῆς, ἑός, ὁ, ἡ κ. } (ἀκαρπος), διόλου ἀκαρπος,
 Πανακαρπος, ὁ, ἡ } Νίκανδρ. Θηρ. 612.
 Πανακεία, ἡ - κεία, ἡ, ἱατρικὸν βότανον δι' ὅλας τὰς ἀρρώ-
 στίας, καὶ Τροπ. : λυπῆς, Λογγ. 2) ὄνομα ἱατρικῆς βοτάνης,
 Καλλίμ. εἰς Ἀπολλ. 40. 3) θυγάτηρ τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Πaus.
 1, 34· ὅθεν, ἀντιἱατρικὴ· κυρίως, θηλ. οὐσιαστ. τοῦ
 Πανάκειος, εἰα, εἰον, ὅθεν τὸ οὐδ. ἀντί τοῦ πάνακες, βο-
 τάνη τις.
 Πανάκες, τὸ, οὐδ. τοῦ Πανάκης, ὁ, ἡ, φυτόντι, ὡς τὸ πρ. ἀριθ.
 2. Διοσκ. 3, 56.
 Πανάκη, ἡ, ταυτ. πανάκεια, Ἀνάλ. 2, σ. 144.
 Πανάκηρατος, ὁ, ἡ, ἀφθαρτος, ἀθάνατος.
 Πανάκης, ἑός, ὁ, ἡ, κ. Πανάκης (ἀκέω), τὰ πάντα ἱατροῦν.
 Πανάκτις, ὁ : οἶνος, παρασκευασμένος μετὰ πάνακες.
 Πανάκρης, ἰδος, ἡ (ἀκρα, πᾶς), εἰς ὅλας τὰς ἀκρας, τὰς κο-
 ρυφὰς τῶν ἀνδρῶν ἐπιπετώσα, ἐπίθ. τῆς μελίτσης, Καλλίμ.
 Πανάκτης, ὁ, ἡ, Νίκανδρ. Θηρ. 626. ἀντί πανάκειος, θηλ.
 πανάκης· οὐσαύτως καὶ Πανάκτος· ἀντί τοῦ ὀρίγανος, ἡ (Παρα-
 τήρησε τὸν σχηματισμὸν Πανάκτος ἐκ τοῦ Πανάξ, ακος, ὡς ἀνάξ,
 ακος, ακτος.)
 Πανάκταν, τὸ, φρούριόν τι τῆς Ἀττικῆς.
 Παναλάστωρ, ὁρος, ὁ, τὸ ἐπιτετ. ἀλάστωρ, Ἀνάλ. 2, σ.
 120·, ὡς παναγῆς, παναίσυλος κτ.

Παναληθῆς, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - θῶς, διόλου ἀληθινός.
 Παναλήμων, ὁ, τὸ ἐπιτετ. ἀλήμων, Πρόκλ. Τμν. 2, 15.
 Παναληθῆς, ὁ, ἡ, πάντων ἱατρεικῶν, Νίκανδρ.
 Παναλίγκιος, ὁ, ἡ, διόλου ὅμοιος.
 Παναλκής, ἑός, ὁ, ἡ (ἀλκή), πανίσχυρος, παντοδύναμος, Αἰσχ.
 Παναλουργῆς, ἑός, ὁ, διόλου πορφυροῦς βαμμένος, Ἀδίν.
 σ. 526.
 Παναλώτος, ὁ, ἡ (πᾶς, ἀλίσκω), τὰ πάντα πιάνων, κατα-
 ναγκάζων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 371.
 Παναμείδητος, ὁ, ἡ, ὅστις δὲν γελᾷ ποτὲ, ὁ πάντοτε σκυ-
 θρωπός, Ὁππιαν. Κυνηγ. 3, 141.
 Παναμείλικτος, Ὁππιαν. Κυνηγ. 3, 223 κ. - μελίχος, ὁ,
 ἡ, 2, 203 (μελίτσω), ἀνθρωπος, τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ
 μαλακύνῃ, νὰ ἡμερώσῃ, νὰ ἱλαρύνῃ· σκληρός, ἀνίλεως,
 ἀσπλαγχνός.
 Παναμέρος, ὁρος. ἀντί πανήμερος, Σοφ. Τρ.
 Παναμμορός, ὁ, ἡ, διόλου ἀμέτοχος, στερημένος μερίδα,
 Ἀνάλ. 2, σ. 482.
 Πανάμωμος, ὁ, ἡ, διόλου ἀμεμπτος· ὅθεν ταυτὸς. ἀριστος.
 Πανάνθρωπος, ὁ, ἡ, ἀντί πάντων ἀνθρώπων, πᾶσιν ἀνθρώποις
 κοινός· ἐκ πάντων ἀνθρώπων συνεστώς· Πρβ. πάνθεος.
 Πανάνυτος, ὁ, ἡ, ἐντελῶς ἐκτελῶν, Σουίδ. Φωτ.
 Πάναξ, ακος, ὁ, ταυτ. πάνακες, χρήσιμον εἰς τὸ ἐπόπαναξ.
 Πανάξιος, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα ἄξιος, Ὁππιαν. Κυν. 3, 408.
 Παναοίδιμος, ὁ, ἡ, γενικῶς περίφημος, Ἀνάλ.
 Πανάπαλος, ὁ, ἡ (ἀπαλός), πάντη ἀπαλός, τρυφερός, νωπός,
 Πανάπαστος, ὁ, ἡ (ἀπαστος), ὅστις ἀκόμη δὲν ἔφαγε τίποτε,
 διόλου νηστικός, ἡ πεινατμένος, Νίκανδρ.
 Παναπειθῆς, ὁ, ἡ, πάντη ἀπίστευτος, Παρμενίδ. λείψ. 42.
 Παναπείρετος, ὁ, ἡ, κ. } (πέρας), πάντη ἀστεριόριςτος,
 Παναπείρων, ὁ, ἡ } ἀμέτρητος.
 Παναπενθῆς, ὁ, ἡ, πάντη στερημένος πένθους, ἄλυπος,
 ἀφροντις, Ἀνάλ. 3, σ. 206, ὅπου τῶρα ἐδιωρῶσθαι, πᾶν
 πειθῆς, πολλὰ ἀτόπως.
 Παναπήμων, ὁρος, ὁ, ἡ (πῆμα), διόλου ἀβλαπτος, ἀζημώ-
 τος, Ἀνάλ.
 Παναπηρῆς, ἑός, ὁ, ἡ (πηρός), διόλου ἀκολόβωτος, ἀβλαπ-
 τος, Καλλίμ.
 Πανάπιστος, ὁ, ἡ, πάντη ἀπίστευτος, Παῦλ. Σιλ. ἐκφρ.
 Παναποῖνος, ὁ, ἡ, διόλου ἀτιμώρητος, Αἰσχ. Ἰκέτ. 99.
 Παναπόπληκτος, ὁ, ἡ, πάντη ἀπόπληκτος, Ἐπιστ. Σωκρ. 34.
 Παναποτμος, ὁ, ἡ (ἀποτμος), διόλου δυστυχῆς, δυστυχέστα-
 τος, Ἰλ. ω, 255.
 Παναπυστος, ὁ, ἡ (πύδομαι), διόλου ἀνήκουστος, περὶ τοῦ
 ὁποῦ δὲν δύναται τις νὰ μάθῃ τίποτε· Ἐνερ. ὅστις τίποτε δὲν
 ἤκουσε, δὲν ἔμαθε.
 Πανάργυρος, ὁ, ἡ, διόλου ἀργυροῦς.
 Πανᾶρετος, ὁ, ἡ, ὅλος ἀρετῆς, διόλου ἐνᾶρετος.
 Πανᾶριον, τὸ, τὸ Λατ. panatium, Ἑλλην. ἀρτοφόριον, ἡ ἀρ-
 τοφορία, Σέξτ. Μαθημ. 1, 234· Ζ. κ. πανός, ὁ
 Πανᾶριστος, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα ἀριστος, Ἀνάλ.
 Πανᾶρκετος, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ, κ. } (πᾶς, ἀρκέω), διόλου, ἡ
 Πανᾶρκῆς, ὁ, ἡ, } εἰς πᾶν ἀρκετός, ἱκανός.
 Καθ. μέγας, πλούσιος : ἥλιος, ὁ τὰ πάντα φωτίζει· νόσος πα-
 ναρκῆτη, μεγάλη ἀρρώστια, Αἰσχ. Χορηφ. 67.
 Παναρμόνιος, ἰα, ἰον (ἁρμονία), καθόλου συμφωνῶν, ἁρμόζων
 μετ' ὅλας τὰς ἁρμονίας, ἡ μελωδίας, Πλάτ. Φαῖδ. 141. κ. Πο-
 λιτεῖ, 3, 10.
 Πανᾶρρητος, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα ἀρρήτος, μυστικός, Συνέσ.
 σ. 328.
 Παναρχαῖος, ὁ, ἡ, διόλου ἀρχαῖος, παμπάλαιος.
 Πανᾶρχος, ὁ, ἡ (ἀρχός, πᾶς), πάντων ἀρχών, Σοφοκλ.
 Πανᾶσεβῆς, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα ἀσεβής, Νικήτ. Χρον. 19, 3.
 Πανᾶσθενῆς, ἑός, ὁ, ἡ, διόλου ἀσθενῆς, ἀδύνατος.
 Πανᾶσιτήα, ἡ, ταυτ. σπαιοσιτία, Πολυδ. 1, 32.
 Πανᾶσκηθῆς, ὁ, ἡ, διόλου ἀβλαπτος, εὐεκτήων, Ἡσύχ.
 Πανᾶτρεχῆς, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. Πανατρεχέως, ὡς, διόλου
 ἀληθῶς, Ἀνάλ.
 Παναυγῆς, ἑός, ὁ, ἡ, (αὐγῇ), πλήρης φωτός, λάμψεως, Φι-
 λοξ. Γλωσσ. - αὐγεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. ὅλον φῶς, μεγάλη λάμψις.

Παναϋπνός, ὁ, ἡ, διόλου αὔπνος, Ὀππιαν.
 Παναφανής, ὁ, πάντη, δι' ὅλου ἀφανής.
 Παναφήλιξ, ἰκος. ὁ, ἡ, Ἰλ. χ, 490. παῖδα παναφήλικα τίθη-
 σι, τὸν ἐκλείει, τὸν ἀπομακρύνει ἀπ' ὅλα τὰ ὁμιλικά του παι-
 δία· ἐκ τοῦ ἀφήλιξ, χωρὶς συμπαίκτηρος (ἡ ἀπὸ σημαίνει στέρη-
 σιν), καὶ πᾶς, ὅλος, διόλου.
 Παναφθιτος, ὁ, ἡ, πάντη ἀφθαρτος, ἡ ἀπαυστος, Ἀνάλ.
 2, σ. 25.
 Παναφυκτος, ὁ, ἡ, τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ, Ἀνάλ.
 Παναφύλλος, καθόλου στερημένος φύλλα, Ἰων. Δῆμητ. 452.
 Παναχαιίς, ἰδος, ἡ, νοητ. γῆ, ὅλη ἡ Ἀχαιία.
 Παναχαιοί, οἱ, ὅλοι οἱ Ἀχαιοί.
 Παναχραντος, ὁ, ἡ, πάντη ἀφυστος, ἡ ἀμόλυντος, Παῦλ.
 Σιλ. ἐκφρ. 303.
 Παναώριος, ὁ, ἡ (ῶριος), διόλου παράκαιρος, πολλά πρώιμος,
 Ἰλ. ω, 540.
 Παναώρος, ὁ, ἡ (ῶρα), διόλου ἀμελημένος, Αἰσχ. Προμ. 363.
 Πανβλαβής, πανβόευστος κττ. ὀρθότερον παμβλαβής, κτλ.
 Ζήτ. Μ. κ. Ν.
 Πανδαίδαλος, ὁ, ἡ, πολλά τεχνικός, Πίνδ.
 Πανδαισία, ἡ (δαΐς), ἐντελής, ἡ κοινὴ εὐωχία, ἀντὶ δημο-
 σοινία, Ἡρόδ. 5, 40. Ἀριστοφ. Εἰρ. 564. Πρβ. πανδοινία.
 Πανδαίστιον, τό, ταυτ. πρ. μεταγεν.
 Πανδαχέτης, ου, ὁ, πάντας δαγκάνων, Πλούτ. Μάρκ. Κατ.
 Πρεσβύτ.
 Πανδάκρυτος, ὁ, ἡ, γεμάτος δάκρυα, καταλυπημένος, Σοφοκλ.
 Πανδάλητος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ -δήλητος, διόλου βλαμμένος,
 ἐφθαρμένος, ἡ βλάπτων. φθείρων, κακός. Τσέτσ. εἰς Δυκόφρ. 424.
 Πανδαμάτειρα, θηλ. τοῦ
 Πανδαμάτηρ, ηρος, } ὁ (δαμάω), τὰ πάντα καταδα-
 Πανδαμάτωρ, ορος, } μάων, καθυποτάσσων, νικῶν, ὡς
 θάνατος, κ. χρόνος, Ὁμ. κ. Σιμωνίδ. κατατρίβων : κεραυνός,
 Δουκιαν.
 Πανδαρκής, ὁ, ἡ, ἀντὶ πανδερκῆς, ποιητ.
 Πάνδερος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ.
 Πάνδεια, τὰ, ἀντὶ πάνδια, τὰ, Ἡσύχ. (εἰ = ε μακρόν).
 Πανδείη, κ. Πανδέη, ἡ, Κύρ. ὄνομα. Ὁμ.
 Πάνδειλος, ὁ, ἡ, καθ' ὑπερβολὴν δειλός, Ὁππ. Κυνηγ. 3. 230.
 Πάνδειμα, τό, Νομ. ἐκ τοῦ Πινδ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ.
 307. κ. Ἀμφιβ.
 Πανδείμαντος, ὁ, ἡ (δειμαίνω), τὰ πάντα φοβούμενος, Στοβ.
 Φυσ. σ. 174.
 Πανδέκτειρα, ἡ, : κοιλία, πάντα δεχομένη, Ἰπποκ. ἐπιστ. ἐκ τοῦ
 Πανδέκτηρ, ταυτ. -δέκτης, ου, ὁ (πᾶν δεχόμενος), τὰ πάν-
 τα δεχόμενος, χωρῶν, περιέχων, Ἐπίφ. τοῦ Ὁρκου. 2) ὁ τὰ πάν-
 τα γινώσκων Γραμματικός, Συνέσ. ἐπ. 100. 3) Πανδέκτης, ὁ,
 βίβλος περιέχουσα ὅλους τοὺς νόμους. Βυζαντ.
 Πανδέκτωρ, ορος, ταυτ. πανδέκτης.
 Πανδερκέτης, ὁ, Εὐρ. Ἠλ. 1177. κ. -δερκῆς, ὁ, ἡ, Ἀνάλ.
 (δέρκω), τὰ πάντα βλέπων.
 Πανδεχής, εὐς, ὁ, ἡ, πάντα δεχόμενος, περιέχων, Πλάτ. κ.
 Ἀριστοτ.
 Πανδήλητος, ὁ, ἡ. Ζ. πανδάλητος.
 Πάνδηλος, ὁ, ἡ, εἰς ὅλους φανερός, γνωστός.
 Πανδημεί, κ. -δημί, Ἀνάλ. 2, σ. 349. Ἐπίφ. μὲ ὅλον τὸν
 δῆμον, μὲ ὅλον τὸν λαόν.
 Πανδημία, ἡ, ὅλος ὁ λαός. Πανδημία, ταυτ. πανδημί, Αἰσχύλ.
 Ἰκ. 615. Πρβ. πανοικεσία.
 Πανδήμιος, ὁ, ἡ (δήμος), μὲ ὅλον τὸν δῆμον ἢ δι' ὅλον τὸν
 δῆμον : ἡμᾶρ, γενικὴ ἐορτὴ : πτωχός, ψωμοζήτητης, ὅς τις ζητεῖ
 ἔλεος ἀπ' ὅλον τὸν λαόν. Ὀδυσ. σ, 1.
 Πάνδημος, ὁ, ἡ, ἀπ' ὅλον τὸν δῆμον, εἰς ὅλον τὸν δ. ἀνῆ-
 κων, Ἀνάλ.
 Πάνδια, τὰ, νοητ. ἱερά (πᾶς, Διός), ἐορτὴ τοῦ Διὸς εἰς τὰς Ἀθήνας.
 Πανδέη, ἡ, Κύρ. ὄνομα. Ζ. Πανδείη,
 Πάνδεκος, ὁ, ἡ, Ἐπίφ. -δίκως, διάλου δίκαιος, τό Ἐπίφ. δι-
 καίως. ἀξίως, ἀληθῶς, Αἰσχ. Ἐπ. 670. Χορηφ. 658. μὲ ὅλην
 τὴν δύναμιν, τὴν ἐξουσίαν, Σοφοκλ. Τρ. 1247. Οἶδ. Κολ. 1271.
 Πανδινός, ἰδος, ἡ, ὄνομα φυλῆς τῶν Ἀθηναίων.
 Πανδίος, ὁ, ἡ, ὅλος θεός, Μάξιμ. στιχ. 22. κ. 281.

Πανδίων, ονος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Πανδοκεῖον, κ. Πανδόκιον, ἡ Πανδοκίον, τό, ξενοδοχεῖον, τό-
 πος, οἶκος, ὅπου καταλύουσι ξένοι.
 Πανδοκεύς, εὐς, ὁ, ταυτ. πανδόκος : ἄδης, Δυκόφρ. 655.
 Πανδόκευσις, ἡ, ταυτ. πανδοκία.
 Πανδοκευτής, ὁ, Πανδοκεύτρια, ἡ, ὁ δεχόμενος ξένους εἰς τὸν
 οἶκον του.
 Πανδοκεύω, κ. Πανδοκέω, εἶμαι, πανδοκεύς, δέχομαι καὶ περι-
 ποιῶμαι ξένους, Ἡρόδ. 4, 95. Παθ. ὅσα μέρη πανδοκεύεται,
 δηλ. ὅσα ἔχουσι πανδοκεῖα. Διονύσι. Ἀρχ. 4, 53. Ζ. πανδοκεῖον.
 Πανδοκίεα, ἡ, τό ἔργον, τό ἐπάγγελμα τοῦ πανδόκου.
 Πανδόκιον. Ζ. Πανδοκεῖον.
 Πανδόκισσα, ἡ, ταυτ. Πανδοκεύτρια, Στέφ. Βυζ.
 Πανδόκος, κ. Πάνδοκος, ὁ, ἡ, πάντας δεχόμενος. 2) ξενοδόχος.
 3) ὡπαύτως πάνδοξ, Ἡσύχ. (ὡς οἰκότριψ κτλ.), ὅς τις κατοικεῖ
 εἰς τό πανδοκεῖον.
 Πάνδοκος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ.
 Πανδοξία, ἡ (πάνδοξος), τρεῖς, καθολικὴ δόξα, Πίνδ. Νέμ. 1, 13.
 Πάνδοξος, ὁ, ἡ (δόξα), καθόλου, ἡ πανταχοῦ περίφημος.
 Πανδοσία, ἡ, ἀντὶ πόρνη, ἡ τις δίδει εἰς ὅλους, Ἀνακ. 2) ὁ-
 νομα κύριον πόλεως.
 Πάνδουλος, ὁ, ἡ, διόλου δούλος, Ἀνάλ. 2, σ. 398.
 Πανδοῦρα, ἡ, κ. Πανδουρίς, ἰδος, μουσικόν τι ὄργανον μετ' τρεῖς
 χορδάς, Πολυδ. 4, 9. γράφεται καὶ φάνδουρα· ὁ τύπος πάνδου-
 ρον, τό, ἀμφ. ὡς νάβλον, ναῦλον.
 Πανδουρίζω, λαλῶ τὴν πανδοῦραν.
 Πανδουριστής, ὁ, κ. Πάνδουρος, λαλητής τῆς πανδοῦρας,
 Ἀθήν. σ. 182. Πρβ. νάβλας, ὑδραύλης.
 Πανδοχεῖον, τό, ταυτ. πανδοκεῖον.
 Πανδοχεύς, εὐς, ταυτ. πανδοκεύς.
 Πανδοχεύω, ταυτ. πανδοκεύω.
 Πανδοχής, ὁ, ἡ, ταυτ. πανδοχεύς, κ. -δόχος.
 Πανδοχίς, ἰδος, ἡ, κ. } ταυτ. πανδόκος, ὁ, ἡ.
 Πανδόχος, ὁ, ἡ,
 Πανδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις), ταυτ. παντοδύναμος.
 Πάνδυρτος, ὁ, ἡ, ἀντὶ Πανόδυρτος, Σοφοκλ. Ἠλ. 1077. Ζ. Ὀδύρω.
 Πανδύση, ἡ (δύσις), ἐντελής δύσις τῶν ἀστέρων, Ἀνάλ.
 Πανδώρα, ἡ, Ἐπίφ. τῆς γῆς, ἡ τις μᾶς δίδει ὅλα τὰ δῶρα, 2)
 θεά τις τοῦ ἄδου, Ὁρφ. Ἀργ. 973. Ἀριστοφ. Ὀρν. 970. Ἡσύχ.
 Φώτ. 3) ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου πλατθεῖσα, καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς
 θεοὺς φιλοδωρηθεῖσα γυνὴ τοῦ Ἐπιμηθέως, Ἡσιόδ. θηλ. τοῦ
 Πάνδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον), εἰς ὅλους δωρούμενος, ἡ γεμάτος μὲ
 ὅλα τὰ δῶρα, Κλεανθ. Ἰων. 32. Βακχυλίδ.
 Πανδώτειρα, ἡ, ἐκ τοῦ
 Πανδώτηρ, -της, -τωρ, ὁ, ὅλα διδούς. Ζ. πανδότηρα.
 Πανειδνεί, Ἐπίφ. (ἔθνος), ὁμοῦ μὲ ὅλον τὸ ἔθνος, ὡς πανδημεί.
 Πανεία, ἡ Πάνεια, τὰ, νοητ. δαίματα, ἔξαφνος φόβος συμ-
 βαίνων μεταξὺ ἀνθρώπων, ἡ κτηνῶν χωρὶς φανεράν αἰτίαν, μά-
 λιστα εἰς στράτευμα, τὸν ὅποιον ἀπέδιδαν εἰς τὸν Πᾶνα, Αἰνεί.
 Τακτ. 27. Πανστ. 10, 23. 2) νοητ. ἱερά, ἐορτὴ τοῦ Πανός εἰς
 τὴν Ῥώμην, Λατ. Lupercalia. [Τὰ πάνεια, καὶ ὁ πανικός φό-
 βος, οἴστρος, ταραχὴ, δαῖμα κτ. κ. Πανός τρομερὰ μᾶστιγι φο-
 βεῖσθαι, Εὐρ. Ῥήτ. προήλθεν ἀπὸ τοὺς Ἀρκάδας, οἵτινες βό-
 σκοντες τὰ κτήνη των, παρστήρησαν πρῶτοι εἰς αὐτὰ τρόπον χω-
 ρὶς αἰτίαν, καὶ τὸν ἀπέδωκαν εἰς τὸν Πᾶνα. Ἄλλοι τὸ ἐξηγου-
 σιν ἄλλως. Ἰδ. Ἐρατοστ. Καταστ. 27. Εἰς τὸν Μαραθῶνα Πανι-
 κός φόβος συνέβη εἰς τοὺς Πέρτας, Ἡρόδ. 6, 105. Πρβ. Πανστ.
 1, 27. κτλ. Ἰδ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 2, 20. Πολύβ. 6, 32.]
 Πανείδατος, ὁ, ἡ (εἶδας), ἔχων ὅλα τὰ φαγητά : δόρπος,
 Κοῖν. Σ. 1, 87.
 Πανείδεος, ὁ, ἡ (εἶδος), μὲ ὅλας τὰς μορφάς, ἡ τὰ εἶδη,
 ἀντὶ Πανειδῆς, εὐς· ἐκ τῆς γεν. Θεολογ. ἀριθμ. σ. 2 Πρβ. πα-
 νάκειος, παντέλειος.
 Πανεικέλιος, ὁ, ἡ, κ. } διόλου, ἡ κατὰ πολλά ὁμοίος, Μανέθ.
 Πανεικέλος, ὁ, ἡ,
 Πανελεύθερος, ὁ, ἡ, πάντη ἐλεύθερος, Ἀνάλ.
 Πανέλληνες, οἱ, πάντες οἱ Ἕλληνες, Ἰλ. β, 530.
 Πανελλήνιον, τό, τό αὐτό, Εὐστάθ.
 Πανελόπα, Δωρ. ἀντὶ Πηνελόπη, Ἀνάλ.
 Πάνελος, ὁ, αἰτί Πανέλεως, Πηνέλεως, Κύρ. ὄνομα, Στέφ. Βυζ.

Πάνεμς, ὁ, εἰς τοὺς Κορινθίους, ὁ τῶν Ἀθηναίων μὴν Βοηδρομιῶν κ. τῶν Μακεδόνων ὁ Λῶος, Δημοσθ. περὶ Στεφάνου, σ. 289. 2) εἰς τοὺς Βοιωτοὺς, ὁ Μεταγεινιῶν τῶν Ἀθηναίων, Πλουτ. Ημιλ. 19. 3) εἰς τοὺς Μακεδόνας, ὁ τῶν Ῥωμαίων Ἰούλιος, Σουίδ. Πρβ. Καλλίμ. Ἐπίρ. 48, ὅπου κεῖται Πάνημος.

Πανέξαλλος, πάνυ ἐξαλλος, Ἡσύχ.

Πανέξοχος, ὁ, ἡ, κατὰ πάντα ἐξαιρετός, Ὀρφ.

Πανέολος, μεταγεν. γραφή ἀντὶ παναίολος.

Πανεπάριος, ὁ, ἡ, ἐντελὴς ἱκάνος, ἀριστός, Σουίδ.

Πανεπήρατος, ὁ, ἡ, πάντη θελκτικός, ἡ ἀξιαγάπητος, Ἀνάλ. 3, σ. 309.

Πανεπήτριμος, ὁ, ἡ, μὲ πολλὰ πυκνὰ νήματα, ἡ ὑφάδια, Ὀππ. Κυνηγ. 3, 172.

Πανεπίθυμος, ὁ, ἡ, τὰ πάντα ἐπιθυμῶν, Πολέμ. Φυσιογ. σ. 243. Franz.

Πανεπίκλοπος, ὁ, ἡ, πάντη δόλιος, Ὀππ. 2, 26.

Πανεπίσκοπος, ὁ, ἡ, πάντα ἐπιβλέπων, ἡ παρατηρῶν, Ἀνάλ. κ. Μανέθ.

Πανεπιστήμων, ὁ, ἡ, τὰ πάντα γινώσκων, ἡ κατανοῶν, Σχόλ. Πλάτ. Ruhn. εἰς Φαῖδρον.

Πανεπίφρων, ὁ, ἡ, πολὺ φρόνιμος, πανούργος, Ὀππιαν. Κυν. 1. 328.

Πανεπόπτης, οὗ, ὁ, πάντα ἐπιβλέπων.

Πανεπόρφυρος, ὁ, ἡ, μετὰ ὁλόκληρον νύκτα, Ἀνάλ. 1, 220. ἔμπορεῖ ἴσως νὰ εἶναι τὰν ἐπόρφυρον ἡώ.

Πανεπόψιος, ὁ, ἡ, ταυτ. — ἐπόπτης, Νόνν. Διον. 9, 133.

Πανεργέτης, οὗ, ὁ, ὅστις ἐνεργεῖ πάντα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1494.

Πανέρημος, ὁ, ἡ, πάντη ἐρημος, ἡ ἐγκαταλειμμένος.

Πανέσπερος, ὁ, ἡ, πᾶσαν, ἡ ὅλην τὴν ἐσπέραν διαρκῶν, Ἀνάλ. 1, σ. 192.

Πανέστιος, ὁ, ἡ (ἐστία), μὲ ὅλον τὸν οἶκον, ἡ τὴν οἰκογένειαν, ὡς πανοίσιος, Πλουτ. Σόλων. 24.

Πανέσχετος, ὁ, ἡ, πάντων ἐσχατός, Ἀπολλών. Ῥόδ.

Πανέτης, ὁ, ἡ, δι' ὅλου τοῦ ἔτους διαρκῶν, Οὐδ. πάντες, Ἐπίρ. Πίνδ. Πύθ. 1, 38.

Πανετήτυμος, ὁ, ἡ, πάντη ἀληθής, βέβαιος, Ὀρφ. Ἀργ. 542.

Πανετώσιος, ὁ, ἡ, πάντη μάταιος, ἡ περιττός, Ὀρφ. Ἀργ. 1226.

Πανευδαίμων, ὁ, ἡ, πάντη εὐδαίμων.

Πανεύδιος, ὁ, ἡ, δι' ὅλου εὐδίας.

Πανευέφθοος, ὁ, ἡ, ἔχων πάντη εὐκολον ἔφοδον, εἴσοδον, Πολύβ.

Πανεύκηλος, ὁ, ἡ, πάντη ἥσυχος, Ἀπολλών. Ῥόδ. 1195.

Πανευτελής, ὁ, ἡ, ὅλος, πάντη εὐτελής, μικρός, οὐδαμινός, Γραμμ.

Πανεύτανος, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτετ. εὐτονος, Ἀνάλ. 2, σ. 30.

Πανεύφημος, ὁ, ἡ, πολλὰ ἀξιεπαῖνος, περίφημος, Πορφ. β. Πλωτ.

Πανεύφρων, ὁ, ἡ, (εὐφρόνη), ταυτ. πάννυχος, Κρατίν.

Πανευφυής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — ὡς, διόλου ἀρμόδιος, προσφυής.

Πανεύω (Πάν), εἶμαι ὁ Πάν, ὑποκρίνομαι τὸν Πάνα. : γυναῖκα, συγκοιμῶμαι μὲ γυναῖκα, Ἡρακλ. ἀπιστ. 23.

Πάνεφθος, ὁ, ἡ, διόλου φημένος· καθαρισμένος ἀπὸ ξένην ὕλην : κασιτέφθος, ὡς ἀπεφθος χρυσός, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 208.

Πανεχθής, ὁ, ἡ, διόλου ἐχθρικός, ἡ μισητός, Ὀρφ. Τμν. 60, 21. Τπερθ. — ἐχθιστός, Λυκόφρ. 1057.

Πανηγεμών, ὁ, ἡ, πάντων ἡγεμών, πάντων πρῶτος, Κλήμ. Ἀλ.

Πανηγυριάρχης, οὗ, ὁ, ἀρχὸν πανηγύρεως, Πλουτ. Συμπ. Προβλ. 5, 5. — ἀρχέω, τὸ ἔρημα.

Πανηγυρίζω, μ. ἴσω (πανήγυρις), ἐορτάζω δημόσιον ἐορτήν, παρευρίσκομαι εἰς αὐτήν· καὶ ἐπὶ πάσης εὐφροσύνης, ἥτις συνώδευε τὴν ἐορτήν. 2) ἐκφωνῶ πανηγυρικόν, Ἐξαιρ. ἐγκωμιαστικόν λόγον ἐνώπιον δημηγύρεως λαοῦ· ὅθεν ἐπαινῶ τινά.

Πανηγυρικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — ὡς, ἀνήκων εἰς δημόσιον συναθροισιν, εἰς δημόσιον ἐορτήν : λόγος, Πανηγυρικός, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἀρμόδιος εἰς πανήγυριν· καὶ τεχνικός, ποικίλος, κοσμημένος, ὑπερβολικῶς· μετὰ τοῦ κατὰ τεχνος, Πλουτ.

Πανηγυρίς, εως, ἡ (πᾶς, ἀγορά), συναθροισίς ὅλου τοῦ λαοῦ, ἔξαιρ. γινόμενη εἰς δημόσιον ἐορτήν, καὶ συνωδευμένη μὲ τελετὰς, μουσικὴν, χορὸν, ὕμνους, εὐωχίας, ἐμπορικὰ συναλλάγματα κτλ.

2) Τρόπ. καὶ παροιμ. : κακῶν, ὡς Ἰλιάς κακῶν. Πρβ. Λέρνα.

Πανηγυρισμός, ὁ, τὸ πανηγυρίζειν.

Πανηγυριστής, οὗ, ὁ, ὅστις ἐορτάζει δημόσιον ἐορτήν. 2)

ὅς τις ἐκφωνεῖ πανηγυρικόν λόγον. Ζ. πανηγυρίζω.

Πανήκοος, ὁ, ἡ, ἀκούων πάντα, Νικηφ. Γρηγορ. 7, 8. σ. 206.

Πανήλιος, ὁ, ἡ, ὅλως ἡλιασμένος, λαμπρός : ἡμέρα, Αἴλιαν.

Πανημερόν, Ἐπίρ. (πᾶς, ἡμέρα), ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅλημερινῶς. Μάξιμ. Καταρ. 182. Ἡσύχ.

Πανήμαρ, ἀντὶ πᾶν ἡμέρα, ὡς Ἐπίρ. ταυτ. πρ.

Πανημάτιος, ἰά, ἰον, Ὀππ. Ἀλ. 1, 696, παυτ. πανημέριος.

Πανημερεύω, περνῶ ὅλην τὴν ἡμέρα.

Πανημέριος, ἰά, ἰον, κ. } (πᾶς, ἡμέρα), ὅλην τὴν ἡμέραν

Πανήμερος, ὁ, ἡ, } διαρκῶν, ἡ πράττωντι, Ὀμ. παν-

ἡμέρον, Ἐπίρ. ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀκαταπαύστως, Σοφοκ. Τρ.

660. 2) πάντη φιλοφρονητικός, εὐνοϊκός, ἀντίθ. κωνηρός, : ἀ-

στρον, Μανέθ. 5, 78.

Πανήπορος, ὁ, ἡ, ταυτ. πανάπορος, Ἡσύχ.

Πανήρης, εως, ὁ, ἡ, εἰς ὅλους ἀρεστός ἡ νόστιμος, (ὡς θυμή-

ρης), Ἡσύχ.

Πανθάνω, ἐκ τοῦ πάθω, πήθω, ἔπαθον, ὡς μανθάνω, ἐκ

τοῦ μάθω, μήθω, ἔμαθον, Μύθ. Αἰσ. Συναγ. σ. 278, ἐκδ. Κορ.

Καθὼς δὲ ἐκ τοῦ μανθάνω ἡ συνήθεια ἔκαμνε Μαθαίνω, οὕτως

ἐκ τοῦ Πανθάνω, Παθαίνω.

Πανθαύμαστος, ὁ, ἡ, Σουίδ.

Πανθαρσής, ὁ, ἡ, διόλου τολμηρός, Μανέθ. 2, 101.

Πάνθειον, Πάνθειον, τὸ, (θεοί), ναὸς ὅλων τῶν θεῶν. Οὐδ. τοῦ

Πάνθειος, κ. } εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς κοινός. 2) ὅλως θεϊ-

Πάνθεος, ὁ, ἡ, } ος. 3) πανθεός κ. πανθεῖα ὠνομάζοντο εἰς τὴν

Ῥώμην οἱ Καίσαρες, καὶ αἱ γυναῖκες των, ὅταν ἀπεθεύοντο. πε-

ρὶ τοῦ σχηματ. Ζ. δωδεκάθεος.

Πανθεληής, εως, ὁ, ἡ, πάντας θέλων, τέρπων, Νόνν.

Πανθέλκτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ

Πανθέλκτηρ, ὁ, τὸ αὐτὸ τοῦ πρ.

Πανθέφης, ὁ, σκευὸς μαγειρικόν, χύτρα, Γλωσσ. Στεφ.

Πανθηλής, ὁ, ἡ, ὀλοπράσινος : ὕλη, δάσος μὲ παντοδαπά φυ-

τά, Ἀνάλ. 2, σ. 119.

Πάνθηλος, ὁ, ἡ, πάντη γυναικώδης.

Πάνθηρ, ἡρος, ὁ, ἄγριόν τι ζῷον, Ξενοφ. Κυνηγ. Ἀθήν. 9, σ. 374.

Πανθήρα, ἡ, ὅλον τὸ κυνήγιον.

Πανθηρίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ πάνθηρ, Ἡρών. Παλ. Μαθ. σ. 247.

Πανθόινει, ἡ — θοινί, Ἐπίρ. Ἀπολλών. συντάξ. σ. 500. εἰς μίαν,

ἡ μὲ μίαν πλουσίαν εὐωχίαν.

Πανθοινέω, ὦ, κάμνω ἐντελῇ, ἡ μεγαλοπρεπῇ εὐωχίαν.

Πανθοίδης, κ. } πατρωνυμ. τοῦ Πάνθοος.

Πανθοίδης, ὁ, } πατρωνυμ. τοῦ Πάνθοος.

Πανθοίνη, ἡ (θοίνη), Σουίδ. ταυτ. Πανθοινία, ἡ, ἐντελής, με-

γαλοπρεπὴς εὐωχία· θηλυκ. τοῦ.

Πάνθοινος, ὁ, ἡ, : δαίς, τράπεζα, ταυτ. πανθοινία, Ὀππιαν.

Πάνθοος, κ. Πάνθοος, ὁ, ὄν. Κύρ. Συγκοπ. Πάνθος, οὗ, φ. Ὀμ.

Πάνθορος, συναίρ. — θρος, ὁ, ἡ : δῆμος, τὰ πάντα μὲ αὐθά-

δειαν λαλῶν, Ἡσύχ.

Πανθυμαρόν, Ἐπίρ. ὡς ὁμοθυμαδόν, ὅλως μὲ θυμόν, σφοδρῶς,

Ὀδυσ. σ. 33.

Πάνθυτος, ὁ, ἡ (θύω), ταυτ. πάνσεπτος, Σοφοκ. Αἴας 712.

Πανία, ἡ, ταυτ. πλησμονή· κ.

Πάνια, τὰ, ταυτ. πλήσμια, κατὰ διάλεκτον τινά, Ἀθήν. 5, σ.

452. Schw.

Πανίχις, ἡ, ταυτ. πανική.

Πανίερος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — ἔρως, διόλου ἄγιος.

Πανίζομαι. Ζ. πάνιον. 2) Ζ. πανισμός.

Πανικός, ἡ, ὄν, κ.) ἀνήκων εἰς τὸν Πᾶνα, προσερχόμενος ἀπὸ τὸν

Πάνιος, ὁ, ἡ, } πᾶνα : δαίμα, φόβος, δόρυβος· Ζ. πανεῖα.

Πανίκοιλα, ἡ, εἶδος πρήσματος, Ἀλέξ. Τραλλ. 3, σ. 196.

ὅθεν ἡ Κ. πανοῦκλα, εἰς τοὺς Εὐρωπαίους Ἑλληνας, ταυτὸς.

θανατικόν.

Πανίλαος, ὁ, ἡ, πάντη εὐμενής, εὐσπλαγχις, Ὀππιαν.

Ἀλ. 2, 40.

Πανίλαρος, ὁ, ἡ, διόλου εὐφρόσυτος, Νόνν.

Πανίμερος, ὁ, ἡ, διόλου ἀξιεραστός, ἐπιθυμητός, νόστιμος.

Πανίον, τὸ ταυτ. Πανείον ἀριθ. 2.

Πανίον, τὸ, κ. Πανίζομαι, ἡ πανίσδομαι, δωρ. ἀντὶ πηνίον, πη-

νίζομαι.

Πανίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ Πᾶν, μικρός Πᾶν.

Πανίσμοος, ὁ (πανίζω), ταυτ. πανεῖον, πανικός φόβος. Εἰς τὸν Πλούτ. περί ποταμ. 5, ἀμφ. Πρβ. Λουκιαν. Βάκχ. 6.
 Πανίχνηα, τὰ, ἀντὶ πάντα ἰχνη, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 453.
 Πανίχωνες, οἱ, ἀντὶ πάντες οἱ Ἴωνες. ὅθεν
 Πανίχωνον, τὸ, τὸ κοινόν τῶν Ἴωνων· συνέλευσις, κ. ὁμήγουρις πάντων τῶν Ἴωνων· Πανιώνια, τὰ, ἑορτὴ, πανηγυριζομένη ἀπ' ὅλους τοὺς Ἴωνας, Ἡρόδ. 1, 148.
 Πανλευκος, κ. Πάλλευκος, ὁ, ἡ, διόλου λευκός, κατάσπρος, Νόνν. 7, 218.
 Πανλώβητος, ὁ, ἡ, πολλά κολοβωμένος, ἀσχημισμένος, Λουκιαν. Τόξ.
 Παννέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη), διόλου συνεφιατμένος, Ὀρφ.
 Πάννος, ὁ, τὸ Λατ. pannus, ἄλλως, ῥάκος, Δίων Κάσσ.
 Παννυξία, ἡ· Ζ. παννυχία.
 Πάννυχια, ὡς Ἐπίρ. πληθ. τοῦ πάννυχος, δι' ὅλης τῆς νυκτός.
 Παννυχία, ἡ, ὄνομ. Κύρ. Λουκιαν. ἀλλήθ. ἰστ. καὶ αἰωνία νύξ (τοῦ θανάτου), Ἐπιφ. ἐπιτάφ. τοῦ χριτοῦ, ὅπου ὁμως κεῖται παννυξία.
 Παννυχίζω, μ. ἰσώ, ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα, περνῶ ὅλην τὴν νύκτα καταγινόμενος εἰς τί. 2) κάμνω ἀγρυπνίαν εἰς τὴν παραμονὴν ἑορτῆς τινος.
 Παννυχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς παννυχίδα.
 Παννυχίος, ἰα, Ἴων. ἦ, ἰον, διαρκῶν ὅλην τὴν νύκτα. 2) δι' ὅλης τῆς νυκτός πράττωντι.
 Παννυχίς, ἰδος, ἡ, νυκτερινὴ ἑορτὴ, παραμονὴ ἑορτῆς τελευμένη ἀφ' ἑσπέρας τὴν νύκτα ὅλην.
 Παννυχισμα, τὸ, τὸ διατρίβειν ὅλην τὴν νύκτα.
 Παννυχισμός, ὁ, τὸ τελεῖν νυκτερινὴν ἑορτήν.
 Παννυχιστής, οὗ, ὁ, ἑορταστὴς νυκτερινῆς ἑορτῆς. 2) πράττων τι τὴν νύκτα.
 Πάννυχος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -νύχως, ταυτ. πανύχιος· στελάνα, ἡ παντέληνος, Εὐρ. Ἀλκ. 553.
 Πάνξενος, ὁ, ἡ, δεχόμενος ὅλους τοὺς ξένους, Ἀθήν. σ. 466.
 Πανόδυτος, ὁ, ἡ, πολλά ἀδυρμένος, ἄξιος ὀδυρμοῦ, Ἀνάλ. 2) πολλά θρηῶν, παραπανούμενος, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1077.
 Πανόξος, ὁ, ἡ, κ. } (ὀξύς, πᾶς), διόλου δυστυχής,
 Πανοξύς, ὁ, κ. ὁ, ἡ } Αἰσχύλ. Χοηφ. 47.
 Πανοικεσία, ἡ -ησία, κ. } Ἐπίρ. μέ ὅλον τὸν οἶκον, μέ
 Πανοικεῖ, -κί, κ. } ὅλην τὴν οἰκογένειαν, Θουκυδ.
 Πανοικία, -ίη. } Πρβ. παμπαιδί, παγγυναικί.
 Πανοίκιος, } ὁ, ἡ (πᾶς, οἶκος, οἶκος), ταυτ. πρ.
 Πάνοικος, }
 Πανόλβιος, ὁ, ἡ, διόλου εὐτυχής. Ἐπερθ.
 Πανόλβιστος, Χρησμ. Σιβυλλ. 3, σ. 40.
 Πανολεθρία, ἡ, κ. }
 Πανολεθριος, ὁ, ἡ, κ. } Ζ. πανώλεθρος.
 Πανόλεθρος, ὁ, ἡ.
 Πανομιλεῖ, Ἐπίρ. μέ ὅλον τὸν ὄμιλον, ὡς πανδημεῖ, Αἰσχύλ. Θήβ. 301.
 Πανόμματος, ὁ, ἡ, ὅλος ὄμμα, ἡ γεμάτος ὀμμάτια.
 Πανόμοιος, κ. -οίος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μοίως, διόλου ὁμοιος, Ἀνάλ.
 Πανομφαία, ἡ Ἡρα. ἐκ τοῦ
 Πανομφαῖος, ὁ (ὀμφή), ἀρχηγός ὅλων τῶν μαντείων, κ. προρρήσεων, Ζεύς, Ἰλ. 9, 250. Ἀπόλλων, Ἀνάλ.
 Πανομφής, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 Πανόπαια, ἡ· Ζ. ἀνόπαια, κ. ὀπαια.
 Πανόπη, ἡ, ὄν. Κύρ. πόλεως, Ὀμ.
 Πανοπλία, ἡ, Ἴων. -πλήη, ἡ (πᾶς, ὄπλον), ἐντελής ὀπλισμός τῶν ὀπλιτῶν, ἀσπίς, περικεφαλαία, θώραξ, ὑποδήματα, λόγχη, ξίφος. 2) Μετωνυμ. ὅλον τὸ τάγμα τῶν οὕτως ὀπλισμένων.
 Πανοπλής, ὁ, ὁ ἐνδεδυμένος τὴν πανοπλίαν, Τυρταῖος, 2, 38.
 Πάνοπλος, ὁ, ἡ, ὅλος ὀπλισμένος, Εὐρ. Ἑλ. 1332.
 Πανοπλόστατος, ἀτή, τον, νεώτατος. Ἀπολλών. 3, 244.
 Πανόπτεις, οὗ, ὁ, -πτέρ, -όπτρια, ἡ (ὀπτω), πάντα βλέπων.
 Πάνοπτος, ὁ, ἡ, ὑπὸ πάντων βλέπόμενος.
 Πανόρατος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 Πανορμεῖ, κ. -μί, Ἐπίρ. μέ ὅλην τὴν ὁρμήν, μέ ὅλην τὴν δύναμιν.
 Πανορμέα, -ίη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

(B.)

Πανορμος, ὁ, ἡ (ὄρμος, πᾶς), λιμὴν πολλά ἀρμόδιος νὰ ἀρπύζωσι καράβια, Ὀδυσ. γ, 195. καὶ τόπος, χώρα ἔχουσα πολλοὺς λιμένας, ὡς ἡ Ἑλλάς. 2) ὄνομα Κύρ. πόλεως Σικελικῆς.
 Πανός, ὁ, Λατ. panis, ἄρτος, εἰς τοὺς Μεσσηπίους, Ἀθήν. 3, σ. 111. [Τὸ Λατ. panis ἔγενεν ἐκ τούτου· τὸ θεματικόν εἶναι πάω, πάομαι, πανός Ἐπίρ. κ. Παμπανώ, Ἐπίρ. τῆς Δήμητρος, κ. Πανία, ἡ, ταυτ. πληθμονή, κ. Πάνια, τὰ, ταυτ. πλήθμια. Εἰς τὸ πάομαι ἀνήκει κ. Πατήρ, πάπας, παππῶν· ὅθεν ὁ Ἀριστοφ. (Εἰρ. 119) μέ τὸ πάπαν παίζει εἰς τὸ ἄρτος· ὡς εἰς Νέφ. 1382. μέ τὸ μαμμῶν· Ἐδῶ ἀνήκει καὶ ἡ Κ. παπᾶρα].
 Πανός, ὁ, ἀντὶ φανός, ὡς πάτην ἀντὶ φάτην, Ἀθήν. 14, σ. 700.
 Πανόσμιος, ὁ, ἄνθος (λουλούδι) ἀπροσδιόριστον, Ἀθήν. σ. 684.
 Πανόσπρια, ὡν, τὰ (ὀσπριον), θυσία ἀπὸ διάφορα ὀσπρία ἢ καρπούς· Ὁ Σχολ. τοῦ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 634. λέγει „ἐπεὶ Πανόσπρια ἔδουν τοῖς θεοῖς“, ὅπου ἔσφ. ἀγαθ. Ἐπίπαν ὀσπρια. Ἰδ. Λογ. Ἐρμῆν, 1821, σ. 9.
 Πανόσπρις, ἡ, (πᾶς, ὀσπριον), ἀνάμικτα ὅλων τῶν ὀσπρίων, ὡς πανσπερμία, ὅλων τῶν σπερμάτων. Μεταφ. ἀντὶ Συμμιγῆς πλήθους.
 Πανουλεύς, ὁ, ἀντὶ πανώλης, Ἡτύχ.
 Πανούργεσμα, κ. -ημα, τὸ, πανούργος, δολία πράξις· ἐκ τοῦ
 Πανουργέω, εὖω, κ. εὖομαι, ἐμπορῶ νὰ τὰ κίμω ὅλα· πράττω δολίως, κακούργως, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 4, 54.
 Πανουργία, ἡ (πανούργος), δολιότης, ὑπόκρισις, ἀπατηλὸς τρόπος, ψεῦδος, κακία.
 Πανουργικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀνήκων εἰς πανούργον.
 Πανούργος, κ. -ουργός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ούργως (πᾶν, ἔργον), ὅστις ἐμπορεῖ νὰ κίμῃ τὰ πάντα, δόλιος, ὑποκριτής, κακός. 2) ὅστις κάμνει εἰς τὸ ἔργον του ὑπερβολὰς, Ὀμ.
 Πανούριος ἄνεμος ὁ κατὰ πάντα οὐριος, εὐτυχής, Ἡτύχ.
 Πάνοψ, ὁπος, ὁ, ὄν. Κύρ. Πλάτ.
 Πανόψιος, ὁ, ἡ (ὀψις)· ἔγχος, εἰς ὅλους ὁράτον, λαμπρόν, Ἰλ. φ, 397. 2) κατ' ἄλλους ταυτ. πάντων τελευταῖος, ἐκ τοῦ ὀψέ, ἀλλὰ ψευδ.
 Πάνρυτος, ὁ, ἡ, διόλου, ὀλοτελῶς ῥέων, Ὀρφ.
 Πανσαγία, ἡ, κ. Πασσαγία, ἡ (σάκος, σάχη), ταυτ. πανοπλία· ὅθεν -γία, ὡς Ἐπίρ. καθὼς πανοπλία, πανσυδὴ κτ. μέ ὅλα τὰ ὅπλα, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 107.
 Πανσεληνεάζω, εἶμαι εἰς τὴν πανσέληνον. Πράκλ. Παραφρ. Πτολεμ. σ. 237.
 Πανσεληνεακός, ἡ, ὄν ἀνήκων, εἰς τὴν πανσέληνον.
 Πανσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη), νύξ, φωτιζομένη ἀπ' ὀλόκληρον τὴν σελήνην· τὸ π. ἡ πανσέληνος.
 Πάνσεμνος, ὁ, ἡ, κατ' ὑπερβολὴν ἀξιοτίμητος.
 Πάνσεπτος, ὁ, ἡ (σέβω), γενικῶς τιμώμενος. 2) ἀντὶ τοῦ πρ. Σχολ. Σοφοκλ.
 Πανσθενεῖ, ὀρθότερον, Πανσθενεῖ, δηλ. παντὶ σθένει, ταυτ. ὀλὴ δύναμει, Ἡτύχ. (κατὰ τὸ πᾶμληθεῖ, πανθενεῖ κτλ.)
 Πανσκαφεία, ἡ -φία, ἡ, σκαμμένη γῆ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, Γεωπ.
 Πάνσκοπος, ὁ, ἡ, τὰ πάντα βλέπων, κυττάζων, θεωρῶν, Ἀνάλ.
 Πάνσμικρος, ὁ, ἡ, διόλου μικρός.
 Πάνσοφος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -σόφως, ὅλως σοφός, τὰ πάντα γινώσκων.
 Πανσπερμηδόν, Ἐπίρ. ἀνήκων εἰς τὸ ἔφ.
 Πανσπερμία, ἡ, σμίξις ὅλων τῶν σπερμάτων, ὡς πανόσπρια, ἐκ τοῦ
 Πάνσπερμος, ὁ, ἡ, σμιγμένος ἀπὸ παντοδαπὰ σπέρματα, Ἀνάλ. 2, σ. 80.
 Πανστρατεῖ, κ. } Ἐπίρ. Πανστρατιᾶ, Θουκυδ. 2, 168. Λυσ.
 Πανστρατί, } σ. 162. μέ ὅλον τὸν στρατόν, ταυτ. τοῦ
 Πανστρατιά, ἡ, Ἴων. -ίη, ἡ, ὅλον τὸ στράτευμα, μόνον εἰς Γεν. Θουκυδ. 4, 94. Συνήθ. εἰς δοτ. ἐπιρρήμ. Ζ. πρ.
 Πανσυδεῖ, -δεῖ, Ἐπίρ. κ. -συδῆ, -δία, κ. Πασυδεῖ, -δεῖ, -δία, ἰα, μέ ὅλην τὴν δύναμιν, ταυτ. συδῆν, ἐπιτετ. μέ τὸ πᾶν, Ὀμ.
 Πανσυρεῖ, -ρεῖ, κ. Παστυρεῖ, -ρεῖ, Ἐπίρ. ταυτ. πρ.
 Πάνσυρτος, ὁ, ἡ (σύρω), ὅλος ὁμοῦ συρόμενος, συρρέων· τὸ π. ἡ σύρροια, συσώρευσις· ἄχος, ὅταν ἡ δυστυχία ἐπισωρεύεται μία ἐπάνω τῆς ἄλλης, Σοφοκλ. Ἠλ. 851.

Πάνσχημος, κ. } ο, ή (σχῆμα), ἔχων ὅλα τὰ σχήματα.
 Πανσχήμων
 Πάντα, Ἐπίρ. πάντοτε, κυρίως, κατὰ πάντα τὰ μέρη τοῦ χρόνου,
 Δουκ. Δούκ. ή ὄν. §. 22. σώζεται δὲ καὶ τώρα ή χρήσις του.
 Παντᾶ, Ἐπίρ. Δωρ. ἀντί πάντη.
 Πανταίτις, ή, ταυτ. αἰτία τοῦ παντός, ὁ θεός.
 Παντάλας, αἶνα, αν, παντάπασιν ἄθλιος, δυστυχής.
 Πανταλέων, ὁ, ὄνομ. κυρ. Πολυδ.
 Παντάμορφος, ὁ, ῥ, (μορφή), ἔχων παντοδαπὰς μορφάς.
 [Ἀμφ. ἐπειδὴ ἐμπορεῖ νὰ σημαίνει κ. παντ-ἀμορφος, ἡγουν πάντη
 ἀμορφος· ὡς καὶ τὸ παντάφοβος, πάντα φοβούμενος, καὶ μηδὲν
 Χρειάζεται προσοχῆς εἰς τὰ τοιαῦτα, μάλιστα εἰς τὴν κοινὴν γλῶτ-
 ταν· οὕτω τινὲς μεταχειρίζονται τὸ Μεγάτιμος, ἀντί πολύτιμος·
 ἀλλ' ἐμπορεῖ νὰ σημαίνει καὶ πολὺ αἰτιμος].
 Πανταναξ, ακτος, ὁ, ταυτ. παμβασιλεύς.
 Παντανασσα, ή, παμβασιλίσσα· 2) Ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου, Βυζ.
 Πανταπάσι, παντελώς, διόλου.
 Πανταρβής, ὁ, ή, κ. } θηλ. -τάρβη, τὰ πάντες φοβούμε-
 Πάνταρβος, ὁ, ή, } νος. Σχολ. Πινδ. Νέμ. 3, 60.
 Πανταρχής, εὐος, ὁ, ή, ὅλους ευχαριστῶν, ὅλους βοηθῶν,
 Αἰσχ. Ἡλιοδ. Αἰθ. 8.
 Παντάρχας, Δωρ. ἀντί παντάρχης, Σοφοκλ.
 Πάνταρχος, ὁ, ή, πάντων ἀρχων. -αρχία, ή, τὸ οὐσιαστ.
 Παντάσκιος, ὁ, ή, πανταχόθεν μὴ ἔχων σκιά, Ἡσύχ.
 Πανταυγής, ὁ, ή, ἐπιβλέπων πάντα, Μανέθ. 1, 287.
 Παντάφοβος, ὁ, ή, πάντα φοβούμενος, Καίλ. Αὐρ. Α. Μ. 3, 12.
 Πανταχῆ, Ἐπίρ. κ. παντοῦ, Ἡρόδ. 7, 106. ή κατὰ πάντα
 τρόπον.
 Πανταχόθεν, Ἐπίρ. ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀπ' ὅλους τοὺς τόπους.
 Πανταχοῖ, κ. } Ἐπίρ. εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς ὅλους τοὺς τόπους.
 Πανταχόσε, }
 Πανταχοῦ, Ἐπίρ. κ. παντοῦ· μετὰ γεν. (ὅλα ἐκ τοῦ ἐπίθ. Παν-
 ταχός, ή, ὄν).
 Παντελεήμων, ονος, ὁ, πανεύσπλαγχνος, Ἀνώνυμ. παρ' Ἀλε-
 μαννω, εἰς Προκόπ. σ. 33.
 Παντέλεις, ή, τελειότης : τῆς καταφθορᾶς, τέλειος ἀφανισμός,
 Πολυβ. 1, 48. 2) τρισητηρικὴ π· τὰ μεγάλα μυστήρια, Πλούταρχ.
 Συμ. Προβ. 4, 5.
 Παντέλειος, ὁ, ή, Ἐπίρ. -λειώς, κ.
 Παντελής, εὐος, ὁ, ή, Ἐπίρ. -λέως, λῶς, Ἐνερ. τὰ πάντα
 τελειῶν, κατορθόνων : Ζεὺς, Αἰσχ. Ἐπτ. 2) τελειωμένος : παν-
 τελῶς εἶχεν, ἦτο τελειωμένος, Ἡρόδ. 4, 95. 3) τέλειος, ἐντε-
 λής. 4) ἀντί γενικός, καθολικός. Παντελής, καὶ -τελῶς, διόλου,
 ἐντελῶς, γενικῶς.
 Παντεξούσιος, ὁ, ή, πάντων ἐξουσιαστής. Ὀριγέν. Μαρτίων. 3.
 Παντεπίσκοπος, ὁ, ή. -επόπτης, ὁ, κ. -τρυγᾶτης, ὁ, ταυ-
 τός. πανεπίσ. κτ.
 Παντερπής, εὐος, ὁ, ή, πάντας τέρπων, εὐφραίνων, Πλούτ.
 "Οτι οὐδὲ ξὺν ἑστίν ἡδ. κατ' Ἐπικ. 26. ἐκ λυρικοῦ.
 Παντευχέας, ή (τεῦχος), ταυτ. πανοπλία· Παντευχία, Ἐπίρ. ὡς
 πανδημεί.
 Παντέφορος, ὁ. ή (ἐφορος), πάντα ἐφορῶν, ἐπιβλέπων.
 Πάντεχνος, ὁ, ή (τέχνη), ὅς τις διὰ τῆς τέχνης κάμνει τὰ
 πάντα : πυρ, Αἰσχύλ. Προμ. 7, τὸ χρήσιμον εἰς ὅλας τὰς
 τέχνας.
 Πάντη, ή Πάντη, Ἐπίρ. παντοῦ, διόλου, κατὰ πάντα τρόπον,
 καθόλου, παντελῶς. πάντοτε. 2) καὶ ἐνάρθως, ὡς ὁ πάνυ, Ἀλ-
 κίφρ. 2, 4.
 Παντήκοος, ὁ, ή, ταυτός. πανήκοος, Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλ.
 σ. 173.
 Παντιάς, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Πaus.
 Παντεχάπαιον, τὸ, περίφημος ἐμπορικὴ πόλις τῶν Μιλησίων
 παρὰ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, εἰς τὴν Κριμαίαν· ἐκ τοῦ
 Παντεχάπης, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ αὐτόθι· τὴν σήμερον Σαμάρα.
 Πάντιμος, ὁ, ή (τιμή), πάντας τιμῶν, πολλὰ τιμημένος.
 Παντισθένης, ή Παντισθενεῖ, ή παντί σθένει, Ἐπίρ. ταυτ. παν-
 σθένει, Ἡσύχ.
 Παντλήμων, ονος, ὁ, ή, ταυτ. παντάλας.
 Παντοβίης, ου, ὁ, πάντας βιάζων : ἀχέρων, ποιητ. ὡς παμ-
 βίας, Θεοδωρ. ἐπ. 10.

Παντογένεθλος, ὁ, ή, πάντας γεννῶν. 2) με παντοδαπὴν γέν-
 νησιν, Ὀρφ.
 Παντόγηρος, ω, ὁ, ή : ὕπνος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 606, ἐξηγεῖται
 πάντας ἀναγκάζων, παραλόγως· ὀρθότερον, πάντ' ἀγῆρως, μὴ
 γηράσκων ποτέ· διότι ὕπνος καὶ ἔρως δὲν γηράσκουσι ποτέ· ἐμ-
 πορεῖ δὲ νὰ γράφεται καὶ συνδέτως πανταγῆρως.
 Παντογένος, ὁ, ή, τὰ πάντα γεννῶν, Ζωσιμ. 2, 6.
 Παντοδαής, εὐος, ὁ, ή, ταυτ. πανδαής, πάνσοφος.
 Παντοδαπής, ὁ, ή, κ. } Ἐπίρ. -δαπῶς· κυρίως καὶ κατὰ πρῶ-
 Παντοδαπός, ή, ὄν, } τον, ὅλων τῶν τόπων, ἀπ' ὅλους τοὺς
 τόπους : παντοδαπὸς τῆς στρατίας, Ἡρόδ. 7, 21, ὅλοι οἱ διαφο-
 ροὶ λαοί, οἱ ἐκ διαφορῶν χωρῶν ἐδῶ συναθροισμένοι· 2) ἐκ πολ-
 λῶν καὶ διαφορῶν εἰδῶν καὶ τρόπων σμιγνόμενος, πολλῶν καὶ δια-
 φορῶν λογῶν : γιγνέσθαι παντοδαπὸν, ἀναλαμβάνειν διαφορὰς
 μορφάς, Ἀριστοφ. ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις, μεταξὺ πολλὰ ἀ-
 ναμίκτων ἀκροατῶν, Πλάτ. Ἰππ. Μ. 4. Ζ. παντοῖος.
 Παντοδήλητος, ὁ, ή, ταυτ. πανδάλητος, πάντη διεψαρμο-
 νος, Νικήτ. Χρ. 8, 7.
 Παντοδίαιτος, ὁ, ή (δίαιτα), πάντα τρώγων, Ὀρφ.
 Παντοδίδακτος, ὁ, ή, παντομαθής.
 Παντοδότειρα, ή, ταυτ. πανδοῦτειρα, Ὀρφ.
 Παντοδύναμος, ὁ, ή, Ο. κ. Ἐκκλ. Συγγ. κ. -δυνάστης, ου,
 ὁ, ἔχων πᾶσαν τὴν δύναμιν.
 Παντοεπής, ὁ, ή, πάντα λαλῶν, ή φλυαρῶν, Ἀδαμ. Φυσιογ.
 2, 27.
 Παντοεπλής, ὁ, ή (εἰσπλή), καταπράσινος, κάμνων ὅλα νὰ
 ἀνθῶν, Ὀρφ.
 Παντοθεν, Ἐπίρ. ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
 Παντοει, Ἐπίρ. κ. παντοῦ, Μελέαγρ.
 Παντοῖος, οἶα, οἶον, Ἐπίρ. -τοῖως (πᾶς, παντός), πάσης λο-
 γῆς, πολλῶν λογῶν, ἔχων ὅλα τὰ εἶδη καὶ τὰς μορφάς : παν-
 τοῖον γίνεσθαι, περίπου ὡς ἐν παντί εἶναι, ἀναλαμβάνειν ὅλας
 τὰς μορφάς, καὶ ἀπὸ πάθος ἐκτός ἑαυτοῦ γίνεσθαι, καὶ ζητεῖν
 πᾶν μέσον, Ἡρόδ. 7, 10. : παντοῖους ὑπ' εὐφροσύνης γινομένους,
 δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμνωσιν ἀπὸ τὴν χαράντων, Λουκιαν.
 Παντοϊότροπος, ὁ, ή, Ἐπίρ. -τρόπως, κατὰ πολλοὺς κ. δια-
 φόρους τρόπους.
 Παντοκρατῆρας, ή, πάντων κρατοῦσα, κυριεύουσα, Ὀρφ. Τμν.
 40, 4.
 Παντοκράτωρ, ορος, ὁ, πάντων κρατῶν, παμβασιλεύς, πᾶσαν
 τὴν δύναμιν ἔχων.
 Παντοκρατορία, ή, ὅλη ή δύναμις, ὅλη ή δεσποτεία.
 Παντοκρατορικός, ή, ὄν, ἀνῆκων εἰς παντοκράτορα.
 Παντοκτίστης, ου, ὁ, κτίστης καὶ δημιουργὸς πάντων, Ἰουστ.
 Μαρτ.
 Παντολαβός, ὁ, ή, πᾶν, ή ἀπὸ πάντας λαμβάνων.
 Παντολέτειρα, ή, ή τὰ πάντα ἀφανίζουσα.
 Παντολέτωρ, ορος, ὁ, τὰ πάντα φθείρων, ἀφανίζων, ποιητ.
 Παντολμείας, ή, τόλμη νὰ ἐπιχειρῇ τις εἰς ὅλα· οὐτ, τοῦ
 Παντολμείας, ὁ, ταυτ. πάντολμος.
 Πάντολμος, ὁ, ή (τόλμα), τὰ πάντα τολμῶν, ἐπιχειρῶν : ἀ-
 νάγκη, ἥτις τολμᾷ νὰ κάμῃ τὰ πάντα, Ἀνδολ.
 Παντολόγος, ὁ, ή, τὰ πάντα λέγων χωρὶς συστολήν.
 Παντομάντειραι, αἱ, αἱ μαντεύουσai, προλέγουσαι πάντα :
 Μοῖραι, Ἡσύχ.
 Παντομεταβόλος, ὁ, ταυτ. παντοπώλης, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Παντομεγής, εὐος, ὁ, ή, σμιγνόμενος ἐκ πάντων : χωρίον, τὸ
 ὁποῖον ἔχει ἠνωμένα ὅλα τὰ καλὰ, Σουῖδ. ἐξ Εὐναπίου.
 Παντόμιμος, ὁ, ή (πᾶς, μῖμος), λέξις τῶν Ἰταλιωτῶν ἀντί
 τῆς ἑλλην. ὀρχηστῆς, Λουκιαν. Ὀρχήσ. Ζ, ὀρχησις.
 Παντομίστης, εὐος, ὁ, ή (μῖστος), μισητός εἰς ὅλους, Αἰσχύλ.
 Εὐμ. 647.
 Παντόμορφος, ὁ, ή, ταυτός. παντάμορφος, ἔχων πᾶσας τὰς
 μορφάς, Λυκόφρ. 1303.
 Παντόμορος, ὁ, ή, πάντη μωρός, Πρὸλέμ. Φυσιογ. 1, 1.
 Παντονίκης, ου, ὁ (νίκη), νικητῆς κατὰ πάντα, Δίων. Κατ.
 Παντοπαθής, ὁ, ή, τὰ πάντα πάσχων, Ἀνάλ. 2, σ. 202.
 2) ἀντί πασχνητῶν, Μανέθ. 5, 285. Πρβ. πανδοσία.
 Παντοπληγής, εὐος, ὁ, ή, πανταχοῦ περιπλανώμενος, Γλωσσ.
 Στεφ.

Παντοποιός, ὁ, τὰ πάντα ποιῶν, ἡ τολμῶν, Θεοφρ. Χα-
ρακ. 6, 1.
Παντοπόρος, ὁ, ἡ, ὅς τις εἰς ὅλα δίδει γνώμην καὶ μέσα, Σοφ.
Ἀντιγ. 369.
Παντόπτας, ὁ, ὡς ἀντί παντόπτης, ταυτὸς, πανόπτης, πάντα
βλέπων, Αἰσχύλ. Ἰκ. 137.
Παντοπωλεῖον, κ. } τόπος ὅπου πωλοῦνται παντοδαπὰ πράγμα-
Παντοπωλίον, τό, } τα, ἀγορά (παζάρι), Πλάτ. Πολιτεῖ. 8.
Πλούτ. Δίον. 53.
Παντοπωλῆς, ὁ, Παντοπωλῆς, ἡ (πᾶς, πωλέω), ὅς τις πωλεῖ λιανι-
κῶς παντοδαπὰ πράγματα (ὡς ὁ μπακάλης), -πωλέω, ὦ, τό
ρήμα.
Παντοπωλία, ἡ, τό οὗτ. τοῦ πρ. ταυτὸν κ. πανωνία, ἡ.
Παντοραίστης, οὐ, ὁ (ραίω), τὰ πάντα ἀφανίζων, ἐρημόνων.
Παντορέκτης, οὐ, ὁ (ρέζω), πάντα ποιῶν, ἐπιχειρῶν· τολ-
μηρὸς, αὐθάδης, ὡς παντοποιός, Ἰουλ. λόγ. 6, σ. 167. Ανακρ. 10.
Πάντορσε, Ἐπίρ. εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς ὅλους τοὺς τόπους, Ὅμ.
Παντόσεμνος, ὁ, ἡ, ταυτ. πάνσεμνος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 639.
Παντόστικτος, ὁ, ἡ, κατάστικτος, καταπάρδαλος, Ἀθήν.
σ. 304.
Παντόσυνος, ὁ, ἡ, ταυτ. παντοῖος, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 761. ὅπου
ἀνέγ. μαντόσυνος.
Πάντοτε, Ἐπίρ.
Παντοτελής, ὁ, ἡ, ταυτ. παντελής.
Παντεχνῆς, ὁ, ἡ, ταυτ. πάντεχνος, Ὅρφ.
Παντοτεινάκτης, οὐ, ὁ (τινάσσω), τὰ πάντα τινάσσων, σεί-
ων, Ὅρφ.
Παντοτόκος, ὁ, ἡ, τὰ πάντα τίκτων, γεννῶν.
Παντότολμος, ὁ, ἡ, ταυτ. πάντολμος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1229.
Παντοτρόπος, ὁ, ἡ (τρέπω)· φυγὰ, ἡ τὰ πάντα καταδιώκου-
σα φυγή, Αἰσχύλ. Θήβ. 957.
Παντοτρόφος, ὁ, ἡ, ταυτ. παντρόφος, πάντας τρέφων.
Παντουργικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς παντουργόν. Τό-π· ἡ δύ-
ναμις τοῦ πράττειν πάντα, Κυρίλλ. Ἀλ. Τόμ. 4, σ. 493.
Παντουργός, ὁ, ἡ, ταυτ. πανούργος.
Παντοφαγία, ἡ, τό νᾶ τρώγῃ τις τὰ πάντα ἀδιαφόρως, Ἰώσηπ.
Παντοφάγος, ὁ, ἡ, τὰ πάντα τρώγων, ἀφανίζων· πῦρ,
Γρηγόρ. Ναξ. ἐπίγρ. 172.
Παντοφάρυγξ, υἱγος, ὁ, ἡ, ὅλος φάρυγξ· ἐπώνυμον πολυ-
φάγου, Εὐστάθ.
Παντόφοβος, ὁ, ἡ, ταυτ. παντάφοβος.
Παντοφόρος, ὁ, ἡ· χώρα, ἡ πάντα φέρουσα, γεννώσα, Ἀρι-
στοτ. Πολιτ. 7, 5, 1.
Παντοφυῆς, εὖρος, ὁ, ἡ (φυῆ), τὰ πάντα φύων, γεννῶν, Ὅρφ.
Παντόφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω), ὅς τις σμίγει τὰ πάντα· Παθ. ὁ
ἐκ πάντων σύμμικτος, Αἰσχ. Εὐμ. 551.
Παντόχροος, ὁ, ἡ (χρόα), ἐκ πάντων τῶν χρωμάτων, Ὅρφ.
Πάντρητος, ὁ, ἡ, διόλου τρυπημένος· αὐλοῦ πάντρητον, μέ-
ρος τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφαιροῦνταν, ὅταν ἤθελαν νᾶ ἐκβάλωσι
χωριστόν τινα τόνον, Πλούταρχ. σύγκρ. Ἀριστοφ. 2.
Πάντρομος, ὁ, ἡ, διόλου τρέμων, πολλὰ δειλός· πελειά, Αἰ-
σχύλ. Ἐπτ. 296.
Παντρόφος, ὁ, ἡ, πάντας τρέφων, Μελέαγρ. ἐπ. 109.
Παντώξος, Ἰων. ἀντί παντοῖος· ἐμπορεῖ νᾶ λέγονται κ. παντῶος,
ὡς πατῶος, παππῶος κτλ.
Πάντως, Ἐπίρ. (πᾶς), ἐξ ἅπαντος, κατὰ πάντα τρόπον, ἐξ ἀ-
ποφάσεως, παντελῶς, καθόλου, τουλάχιστον, Ἀριστοφ. Θεσμ.
851.
Πάνυ, Ἐπίρ. λίαν, πολὺ· πάνυ ζητῶν, ἀντί λίαν, π. νοφ. Ἑλ-
λην. 7, 1, 38. ἐξ ἅπαντος· πάνυ τι, Ἀττ. ἐξ ἅπαντος, βέβαια,
πολλὰ καλὰ· Ὁ πάνυ, ἀντί ὁ πολὺς, ὁ περίφημος, ὁ ἐνδοξος·
πάνυ μὲν οὖν, βέβαια, ἐξ ἅπαντος, εἰς τοὺς διαλόγους ἐπιτετα-
μένοντι Ναί.
Πάνυγρος, ὁ, ἡ, διόλου ὑγρός, βρεγμένος, Πλούτ. Ἰσιδ. 12.
Πάνυπείροχος, ὁ, ἡ, ταυτὸς. πανέροχος, πάντας ὑπερέχων,
Ὅμηρ.
Πάνυπενθής, ὁ, ἡ, πολλὰ λυπημένος, Ἀναλ. Ζ. παναπενθής.
Πάνυπέρτατος, τάτη, τατον, πάντῃ ἀνώτατος, ὕψιστος, Ὅμ.
Πάνυπέρφρων, ὁ, ἡ, πάνυ ὑπέρφρων, ὑπερήφανος, Ὅρφ.
Πάνυσσα, ἡ, δέμας τοῦ μετώπου, ἐκ τοῦ πάνος ἀντί πῆνος,

Ἡσίχ.

Πανυστάτης, ἰα, ιη, ιον, Καλλιμ. καὶ
Πανύστατος, η, ον, διόλου ἔσχατος.
Πάνχορτος, Ζ. πάχορτος.
Πανώδυνος, ὁ, ἡ (δδύνῃ), πολλὰ ἀλγεινός, πόνων, ἡ σφόδρ-
στίζων.
Πανωλεθρία, ἡ, παντελής ὁλεθρος, ἀφανισμός.
Πανώλεθρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ωλεθρως, πάντῃ ἀφανισμένος. 2)
Ἐνερ. πάντῃ ἀφανιστικός, Αἰσχύλ. Ἰκ. 426.
Πανώλης, εὖρος, ὁ, ἡ (ὄλω), διεφθαρμένος, δυστυχής· τὰ πάν-
τα φθείρων· διόλου κακός κ. διεφθαρμένος.
Πανώλεια, -λία, ἡ, ἐντελής διαφθορά.
Πανωνία, ἡ, παντοδαπὰ πράγματα διὰ πώλησιν· ἀγορά, ὅπου
πωλοῦνται παντοδαπὰ πράγματα, Ζώτιμ. 2, 38. πρβ. παντοπωλία.
Πανωπήεις, εσσα, ἦεν, εἰς ὅλους ὁρατός, ὡς πανόφιος, Ἀναλ.
1, σ. 165.
Πάνωρος, ὁ, ἡ (ῶρη), εἰς πάντας τοὺς καιροὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ,
Αἰσχύλ. Ἰκ. 704.
Πάξ, Ἐπίρ. σιωπή! φθάνει! ὑπομονή! Δίφιλ. παρ' Ἀθήν. 2, σ.
259. S.
Παξάμας, ἡ -ας, α, ὁ, δίπυρος ἄρτος, ὁ ἐκ κριθῆς γενόμε-
νος· καὶ
Παξάμας, ἄδος, κ. } (τὴν σήμερον Κ. Παξιμάδιον, ἡ Παξη-
Παξάμις, ἔδος, ἡ, κ. } μάδι), ὄνομα μεταγενεστ. εἰς τοὺς Βυ-
Παξάμαδιον, τό, } ζαντ.
Πάξαμος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ἀθήν. Γεωπ.
Πάομαι, ἀποκτῶ, ἐξουσιάζω τι, μ. ἀσομαι (ἡ πρώτη συλλαβὴ
μακρά). Πάομαι, μ. ἀσομαι (ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχεῖα), τρώ-
γω, ἀπολαύω, γενομαι, Ὀδυσ. ι, 87. κ. 384. κυρίως κ. μεταφ.
ἐκ τοῦ πάω, τρέφω· ἐκ τούτου πάσκω, ὅθεν pasco. Ἐκ τοῦ πέ-
πασται Παθ. Παρακ. παστός, pastus, πάστωρ, τό Λατ. pa-
stor, ὡς ἐκ τοῦ βόω, βόσκω, βέβωται, βώτωρ. Τὰ δὲ ῥήμα-
τα εἶναι ἡ αὐτὴ λέξις. δηλ. Πάω, ταυτ. pasco, τρέφω, Μέσ.
πάομαι, τρέφω ἑμαυτὸν, ἡ τρέφω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου κτήνη,
ἔχω, κέκτημαι· καὶ ἐπὶ ζωῆς ἀμοίρων· πέπανται, Ξενοφ. Ἀνάβ.
3, 3, 18· καὶ πάλιν, Πάομαι, τρέφω ἑμαυτὸν· ἄρα τρώγω· ὅθεν
πάμα, πάμων, κ. πάμμα, πάμμων· Ἰων. πήμων, πολυπήμων,
ταυτ. κτήμα, κτήμων, πολυκτήμων. Ζ. πλείοτερα εἰς τὸ ΠΑΩ.
Πάος, ὁ, Δωρ. ἀντί πῆος, συγγενής, Λυκόφρ. 416. φθάνεται ἐκ
τοῦ πᾶ ἀντί πατήρ.
Παπαί, ὡς παπᾶ κ. παπαιάξ, ἐκφώνημα ἐπὶ βαρυτάτου πόνου,
Σοφοκ. Φιλοκ. 746. 2) θαναμαστικόν, καὶ χαρὰς, Εὐρ. Κύκλ. 153.
καὶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 1192. Συγγενές, ἡ ταυτ. μέ τὸ πῶποι. Ζ.
καὶ οὐαί.
Παππάξω, λέγω παππᾶ, Ἰλ. ε, 408. Κοῖντ. Εὐμ. 3, 474. ἐπὶ
νηπίων. Εἰς τὸν Ἀριστοφ. καὶ ἐπὶ ἡλικιωμένων θυγατέρων, αἴτι-
νες κολακεύουσι τὸν πατέρα.
Παππάξ, Ἀριστοφ. Νεφ. 389. μίμητις τοῦ ἤχου τῆς ἐξερχομένης
κόπρου, ὅταν πάσχη τις διάρροϊαν· καὶ ὅταν συνεχῶς ἐξακο-
λουθῇ, παπαπαπάξ· ὁ αὐτός.
Πάππας, οὐ, ὁ, καὶ Παππας, ὁ, πατήρ, καθὼς τὸν ὀνομά-
ζουσι ὑποτραυλίζοντα τὰ νήπια· λέξις μιμητικὴ, ὡς παπίας,
πᾶ, ἄπ, παπα, ἄττα, τέττα, μάμα, μάμμα· κατ' ἀποκο-
πὴν, πᾶ, κ. πᾶς, γεν. πᾶ, ὡς χνῶ, χνᾶ, καὶ κλητ. πᾶ, ὡς
μᾶ ἀντί μάμμα. Ζ. κ. ἀππά. 2) Εἰς τοὺς Βυζ. Πάπας, ὁ ἀρχιε-
ρεὺς τῆς Ῥώμης, καὶ ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας. Παπᾶς
δε (ὡς καὶ Κ.), πᾶς ἱερεὺς.
Παππασμός, ὁ (παππάξω), τὸ ἐκφωνεῖν πάππα.
Παππεπίπαππος, πρόπαππος, Πολυδ. (ὡς λεπτεπίλεπτος,
φαυλεπίφαιλος).
Παππίας, οὐ, ὁ, κ. } ὑποκ. τοῦ πάππας, Ἀθήν. 3, σ. 358.
Παππίδιον, τό, } 15, σ. 583.
Παππίξω, ταυτ. παππάξω.
Παππικός, ἡ, ὄν, ταυτ. παππῶος, ἀνήκων εἰς τὸν πάππον.
Παπποκτόνος, ὁ, ἡ, ταυτ. παπποφόνος, Λυκόφρ. 1934.
Πάππος, ὁ, Κ. παππούς, Πάππος πρὸς πατρός, μητρός, ὁ τοῦ πα-
τρός, ὁ τῆς μητρός πατήρ. 2) Μεταφ. ἐκ τῶν λευκῶν τριχῶν
τῶν γερόντων ὀνομάζονται οὕτω τριχώδη τινα καὶ μαλλιαρὰ στέρ-
ματα φυτῶν τινῶν, τὰ καὶ παπποσπέρματα. 3) αἱ πρώται μα-
λακαὶ ἀναφύσεις τῶν γενεῶν. 3) πτηνόντι, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 3,

30. ἄλλως, ὑπολαίς, Ἀριστοτ.

Παπποσπέρματ' κ, τὰ, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 3. Ἰδ. πρ. ἀριθ. 2. Παπποφόνος, ὁ, φονεὺς τοῦ πάππου.

Παππώδης, ὁ, ἡ, τριχώδης, μαλλιαρός, ὡς πάππος ἀριθ. 2. Παππωνυμικός, (ὄνομα, ὄνομα), ἔχων τὸ ὄνομα τοῦ πάππου, ἢ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πάππου, ὡς πατρωνυμικός, μητρωνυμικός κτλ.

Παππῶος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν πάππον.

Πάπραξ, ακος, ὁ, λιμναῖος τις ἰχθύς, Ἡρόδ. 5, 16.

Παπταίνω, μ. ανῶ, Ἀόρ. ἐπάπτηνα, παπτήνας (χωρὶς ὑπογ. ἰῶτα) βλέπω ὁλογυρά μου. 2) Ἐνερ. προσέχω νὰ ἰδῶ τι, ζητῶ τι με δεξιάν καὶ ὑποψίαν : πάπτεινε, κ. φρόντιζε, Αἰσχ. Προμ. 334. 1042. Ζ. πτήτσω, κ. ἀποπταίνω, καὶ Πρβ. ὀπταίνω κ. παιπαλαῶ κ. παμφαλαῶ.

Παπταλάομαι, ὦμαι, τάυτ. παπταίνω, κ. παμφαλαῶ, Λυκόφ.

Παπταυγέω, κατὰ τὸ μαρτυρῶ, ὁραυγέω κτλ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ (παπτέω), παπταίνω κ. αὐγῇ, περιβλέπω ὁλογυρά μου δεξιῶς με τοὺς ὀφθαλμούς μου. Οὕτω, νομίζει ὁ Ρεῖμερος, πρέπει νὰ ἀναγινώσκειται τὸ τοῦ Ἡσυχίου Παπταυγεί, ἀντὶ τοῦ ὁποίου δι-
ορθοῦνται Παπταίνει.

Παπύρενος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ πάπυρον : βάρης, Πλούτ. 9, σ. 125. Η.

Πάπυρος, ὁ, ἡ, τὸ τῆς Αἰγύπτου φυτὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν φλούδαν βύβλον ὀνομαζομένην, πλεκομένην σταυροειδῶς, ἐκατα-
σεύαζαν γραφικὸν χάρτην, καὶ σχοινία (στρεπτόν βύβλον). Ζ. ἡ-
τριον εἰς τὸ τέλος, κ. χάρτης.

Παπύς, ὁ, ἀντὶ Πάππας, Σουῖδ.

Παπυρόφραγος, ὁ, ἡ, ὅστις τρώγει τὰς ρίζας τοῦ παπύρου, Σχολ. Αἰσχ. Ἰκ. 768.

Παπυρώδης, ὁ, ἡ, ὡτάν πάπυρος.

Πάρ, ποιητ. ἀντὶ παρὰ κατ' ἀποκοπὴν. 2) ἀντὶ πάρεστι. 3) ἀντὶ πάρεμι, Ἀριστοφ.

Πάρ, ἀντὶ Παρά, κατ' ἀποστροφὴν. 2) ἀντὶ πάρα, κατ' ἀναστρο-
φὴν, Ἰλ. δ, 97.

Παρά, ποιητ. παρὰ (συγγενὲς μετὰ τὸ παρ, πρὸ κ. πρὸς), πρόσθεσις, συντασσομένη μετὰ γεν. δοτ. κ. αἰτ. Η κυριωτέρα σημασία της εἶ-
ναι τὸ πλησίον, καὶ ἐπὶ κινήσεως, καὶ ἐπὶ στάσεως. 1) Μετὰ
γεν. ἐπὶ τόπου, πλησίον, εἰς : παρὰ ἄλλος, παρ' ὑγρῶν ῥεέθρων,
πλησίον, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ κινήσεως. Μεταφ. παρ' ἑαυτοῦ
διδόναι, ἀναλίσκειν, δίδειν, ἐξοδεύειν ἀπὸ τὰ ἰδικά του : παρὰ
τινος εἶναι, γίνεσθαι, ὑπάρχειν, ἐρχεσθαι, πορεύεσθαι, πέμπεσ-
θαι, ἀγγέλλειν : οἱ ἄγγελοι παρὰ τῶν Περσέων· διότι πράγμα,
τὸ ὁποῖον κινεῖται καὶ ἀποχωρεῖ ἀπὸ τινος, πρέπει νὰ νοηθῇ ὅτι
πρότερον ἦτο πλησίον του. 2) Μετὰ Δοτ. α) ἐπὶ στάσεως, πλη-
σίον, ἐμπροσθεν : παρὰ μνηστήρσιν ἦεϊδε, Ὁμ. παρὰ Δαρείῳ
κριτῇ, ἐμπροσθεν τοῦ Δαρείου· παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις,
εἰς τοὺς ἐμφ. β) ἐπὶ κινήσεως : εἶναι παρὰ Τισσαφέρνει, ἐπει-
δὴ οἱ Ἕλληνες ἐπαρατήρουν ὅχι τόσον τὴν φορὰν, ὅσον τὸν
πρὸς ὃν ὄρον, ὡς καὶ τὸ κἄππεσεν ἐν Δήμῳ, ζωηρὰ ἀληθῶς καὶ
ποιητικῇ παρὰστασις. 3) Ματὰ αἰτιατ. α) ἐπὶ τόπου, πλησί-
ον, περίε, εἰς, ἐμπροσθεν : παρὰ θῖνα ἄλλος, πλησίον τοῦ αἰ-
γιαλοῦ, κατὰ μήκος τοῦ αἰγιαλοῦ : παρὰ νῆας Ἀχαιῶν, εἰς τὰ
καράβια : παρὰ Καμβύση, εἰς τὸν Καμβύσην : παρὰ τὴν Βα-
βυλῶνα παριέναι, διαβαίνειν σιμὴ ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα : παρὰ
τοῦτο γέγονεν, ἕως ἐδῶ κατήντησεν, ἔφθασε : παρὰ ἡμᾶς ἐστί,
κεῖται εἰς τὴν ἐξουσίαν μας. β) ἐπὶ χρόνου : παρ' ὅλον τὸν βί-
ον, παρὰ τὴν πόσιν, τὸν πότον· παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα, δηλ.
ἐνῶ γίνονται, : παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν, ἐνῶ ἀπέθανε. γ) Μεταφ.
πλησίον πράγματος τινός, ἢ ἐναντίον· παρὰ τὰ δίκαια, ἐναντί-
ον τῶν δικαίων, : παρὰ δύναμιν, ἐναντίον, ἢ ὑπὲρ τὴν δύνα-
μιν, ἀντίθ. κατὰ δύναμιν : παρ' οὐδὲν ἐστί, δηλ. ὡς τὸ οὐδὲν·
ὅθεν ἐπὶ παραβολῆς καὶ συγκρίσεως : παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὡς-
περ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, δηλ. συγκρινόμενοι : αὐτὸς-
παρ' ἑαυτὸν δειότερος κατ' ἡμέραν γίνεται, δηλ. συγκρινόμενος
μετὰ τὸν ἑαυτὸν του ὡς ἦτο πρότερον. Ζ. καὶ αὐτότατος· οὕτω
μέλλιστα με συγκριτικά, ἢ μετὰ τὰ παραβολήν τινα περιέχοντα,
ἄλλος, ἕτερος, τοσοῦτος κτλ. ἀντὶ ἡ : τοῦτο τὸ μάθημα παρ'
ὅτιον ποιούμεαι, δηλ. περισσότερον ἀπὸ ἄλλο τι : τοῦ κινδύνου
κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχροῦ τι ὑπομένειν. 4) ἐκ τῆς σημα-
σίας τοῦ πλησίον ἐπὶ συγκρίσεως, προσέρχεται καὶ ἡ τοῦ πα-

ρεκτός, ἐξαίρουμένου· ἐξω, : παρ' αὐτὴν, Ἡλιόδ. 5, σ. 256.
: οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦτ' ἄλλο, δηλ. ἐκτός τούτου· ὡπαύτως : εἴ-
τις ἄλλη παρὰ ταύτας ἐστὶ μαθήματος ἰδέα, δηλ. εἰς πλησίον
τούτων, ἢ ἐκτός τούτων : παρ' ἐν βῆμα μόνον εὐδαίμων γέγο-
νας, δηλ. ἐν βῆμα ἐλλείπει διὰ νὰ γείνης εὐτυχής : θηρίον εἰ
παρὰ γράμμα, δηλ. ἂν ἐλλείψῃ ἐν γράμμα, εἴσται θηρίον, ὡς
Μάρκος, ἀρκος. 5) Σημαίνει καὶ τὸ ἔνεκα, ἢ τὸ ποιητικὸν αἴτιον·
παρ' ἐκείνον πάντα γίνεται τῇ πόλει τάγαθὰ, δηλ. ἐξ αἰτίας
ἐκείνου, καὶ Παρὰ τοῦτον ἀθυμοῦσι πάντες, ἔνεκα τούτου θω-
ρουμένου ὡς πλησιεστάτης αἰτίας. 6) Παρατηρήσεως ἄξιαι εἴ-
ναι αἱ φράσεις, παρὰ πολὺ, παρὰ μικρόν, ἢ παρ' ὀλίγον, βρι-
χὺ, φαῦλον, τοσοῦτον, ὅσον, ἄλλαι μὲν ἀπόλυτοι, ἄλλαι δὲ
μετὰ ῥήματα, ἢ οὐσιαστικά. Προέρχονται ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ πλη-
σίον, περίε, κατὰ σύγκρισιν, καὶ σημαίνουσι τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον
τῆς διαφορᾶς, ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρακειμένου
ῥήματος ἢ ὀνόματος, π. χ. παρὰ πολὺ ἀμείνους, παρα πολὺ πε-
ριγίνεσθαι, ἤγουν ὑπερέχειν κατὰ πολὺ. Ἐξ ἐναντίας δὲ, παρὰ πο-
λὺ τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀξίας, δηλ. πόρρω τῆς ἀξίας, τῆς ἐλπίδος·
ὡσαύτως, παρὰ μικρόν ἤλθεν νίκης, δηλ. ὀλίγον ἔλειψε νὰ νική-
σω· καὶ παρ' ὀλίγον εἴλε τὴν νίκην, καὶ ὀλίγον ἤλθεν ἐλεῖν, τὸ
αὐτὸ, καὶ παρ' ὀλίγον ἀπέφυγε ὀλεθρον, δηλ. σχεδόν. 7) Κα-
τὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐρμηνεύονται αἱ τάξιν τινα, ἢ ἀκολουθίαν
χρόνου σημαίνουσαι φράσεις : παρ' ἕνα γέροντες καὶ νεανίαι συμ-
πορευόμενοι, δηλ. εἰς γέροντων πλησίον ἐνός νέου, πληγὴν παρὰ πλη-
γὴν ἐκατέρω ἐντεινόμενος, δηλ. κτυπῶν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλ-
λον : παρ' ἡμέραν, δηλ. τὴν τρίτην ἡμέραν : μῆνα παρὰ μῆνα,
ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν, δηλ. ἕνα ναι, καὶ ἄλλον ὅχι. 8) Εἰς
τὰ σύνθετά ἔχει ὅλας ταύτας τὰς σημασίας, ἐξαιρέτως δὲ, τὰς
ἐκκηγιαζούσας ἐκ τοῦ πλησίον, ἐμπροσθεν· ὑπεροχὴν, ἀμέλειαν,
ψευδος, περίπου, κατ' ὀλίγον, τὸ ἀπροαίρετον, κτλ. Πρβ. Λου-
κιαν. Παρασ. §. 61. 9) Ἡ συγγένεια τῆς παρὰ μετὰ τὴν πρό, πρὸς,
περὶ ἐδηλώθη ἀνωτέρω· ὅτι ταυτίζεται μετὰ τὴν πρό, δὲν εἶναι
ἀμφιβολία. Διὰ τοῦτο προσοχῆς χρεῖα εἶναι μὴ νομίζωμεν ὅτι ἐ-
γράφη περὶ ἀντὶ παρὰ, ἢ πρὸς, τὸ ὁποῖον γίνεται συχνάκις ἀπὸ
τοὺς κριτικούς. 10) Οἱ Γραμματικοὶ μεταχειρίζονται τὴν παρὰ καὶ
ἐπὶ παραγωγῆς, ἢ ἐτυμολογίας : π. χ. ψυχὴ ὀνομάσθη παρὰ
τὴν ψύξιν.

Παρά, ἀντὶ πάρεμι, ἢ πάρεστι, Ἡρόδ. 1, 42. Ζ. παρ.

Παραβαίνω, μ. ἦτω (ἐκ τοῦ παραβάω), περὶ ἐμπροσθὰ, δι-
αβαίνω, καὶ ἀφίνω τι κατόπιν, παρεκτρέπομαι, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸ
ὁρθόν, ἀθετῶ, Ἡρόδ. 6, 12. Ἰλ. λ, 522. παρέβην, Ἀόρ. 2,
ἐκ τοῦ παραβῆμι.

Παραβάκτρος, ὁ, ἡ, Εὐρ. Φοίνισσ. 1564. : θανάπνευμα, τρό-
πον τινα πλησίον τῆς ῥάβδου. Ἀρχήτερα ἦτο παρὰ βάκτροισι.
Πρβ. παραδακτύλιος.

Παραβάκχος, ὁ, ἡ, πληττάζων εἰς βακχικὴν μανίαν, Πλούτ.
Δημοστ. 9.

Παραβάλλω, ῥίπτω πλησίον τινός, ἢ ἐμπροσθεν τινός, κρατῶ
ἐμπροσθεν τινός, δεικνύω. 2) καὶ Μέσ. κρατῶ ἐμπροσθεν, δει-
κνύω, προβάλλω : παραβαλλόμενος ἀρχὴν ἐλευθερίας πόρρωθεν
Συρακοσίοις, Δίων Κασ. 3) θέτω εἰς τι, ὡς ἀργύρια εἰς παι-
γνίδιον· ὅθεν Τροπ. βάλλω εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν μου, καὶ Μέσ. πα-
ραβάλλεσθαι κίνδυνον, πρὸς ῥεῦμα, τολμᾶν εἰς ῥεῦμα κτλ. ὅθεν,
παραβάλας, ὁ τολμηρὸς καὶ φιλοκίνδυνος. 4) παραθέτω, βάλλω
τι πλησίον ἄλλου, νὰ ἰδῶ τὸ καλῆτερον, συγκρίνω : ἐν ἐνὶ κ. ἐν
πρὸς ἐν. 5) καταθέτω, ἐμπιστεύομαι, παραδίδω, καὶ Μέσ. παρα-
βάλλεσθαι τὰ τέκνα, ἐμπιστεύεσθαι. 6) ῥίπτω, κρατῶ πλησίον,
ἢ κατὰ πλευράν : παραβάλλειν τῷ ὀφθαλμῷ, ῥίπτειν πλαγίως
τοὺς ὀφθαλμούς : τὴν κεφαλὴν, πλαγιάζω τὴν κεφαλὴν, καὶ ἡ-
συχάζω. Καὶ ἀντὶ παρακλίνω, π. χ. τὸ θύριον, κλείω τὴν θύραν,
τὴν πλαγιάζω, Πλούτ. Ἐκ τῆς σημασίας ῥίπτω πλαγίως, προσέρ-
χεται καὶ ἡ τοῦ ἐτοιμάζω, τελειόω· ὅθεν εἰς τὸν Ἀριστοφ.
Παραβαλοῦ τῷ κωπῷ, ἀντὶ ἀναπαύου, κ. παραβάλλου τὴν ἀ-
κατον ἀντὶ ἐτοίμην ποιεῖ. 7) Οὐδ. νοητ. ἑαυτὸν, προσέρχομαι,
πληττάζω. 8) διαβαίνω, περὶ νῶ : παρέβαλε νηυσί, καὶ μεταβ. δι-
αβιβάζω. Ὁ Θουκυδ. λέγει, ναὺς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν· καὶ
ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν λέγεται καὶ Μέσ. παραβάλλεσθαι. 9) εἰς
τὸν Ἡρόδ. 1, 108, μὴδὲ ἐμέτε παραβάλη, τὸ ἐρμηνεύουσι, Μὴ
με ἀπατήτης ὁρθέτερον ἴσας, ἐκ τοῦ ἀριθ. 6, κατὰ πλευράν θείειν,
ἀμελεῖν, ἢ ἀφίνειν εἰς κίνδυνον, ὡς Θουκυδ. 1, 133. Ζ. κ. παραρίπτω.

Παρεβάπτισμα, τό, ψευδοβάπτισμα.

Παρεβάπτιστής, οὗ, ὁ, ὁ μὴ γνήσιος χριστιανός εἰς τὸ βάπτισμα.

Παρεβάπτω, βάψω πλησίον, ἢ ἐν ταυτῷ, Πλούτ. Φωκ. 26.

Παραβασίλευω, κακοβασιλεύω, 3. Μακκαβ. 6, 24.

Παρεβασία, ἡ, κ. Ποιητ. Παραιβασία, ταυτ.

Παρεβάσεις, κ. } παρέλυσες; εἰσοδος. 2) τὸ παραβαίνειν,

Παρεβάσεις, κ. } ἀδεύειν, σφάλμα, ἀμάρτημα. κ. παρεμβα-

Παρεβασία, ἡ } σεις, Στράβ. 1, σ. 40. 5. 3) μέρος τῆς πα-

λαιᾶς κομωδίας, ὅπου ὁ ποιητής ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς θεατάς, Ἀ-

ριστ. Νεφ. 514.

Παρεβάσχω, κ. } εἶμαι παραβάτης, στέκομαι ὡς ἀγωνιστής,

Παρεβάσσω, } ἢ ὡς ἡνιούχος πλησίον τινος εἰς τὴν ἀμαξάν,

Φιλόστρ. Εἰκ. 3, 11. Καθ. στέκομαι, ἢ κάθημαι πλησίον.

Παρεβάτης, ου, ὁ, ποιητ. παραιβάτης, ὁ στεκόμενος πλησίον τινός εἰς τὴν ἀμαξάν διὰ τὴν ἀγωνιστῆν ἢ διὰ τὴν διοικήτην τοῦ ἵππου τοῦ ἀγωνιστοῦ. Ζ. τὸ πρ. 2) ταυτ. ἀμειπτος, Πλούτ. Αἰμίλ. 12. 3) ὁ παραβαίνων τοὺς νόμους, παράνομος, Μακρόβ. 5, 19.

4) ταυτ. καταβάτης, Ἐρατοστ. Κατατ. 13.

Παρεβατικός, ἀνήκων εἰς παραβατίν : μέλος. 2) ἀνήκων, ἢ

κλινῶν εἰς τὴν παραβατίν τῶν νόμων, Ἐπίρ. - τικῶς.

Παρεβάτης, εἶδος, ἡ, θηλ. τοῦ παραβάτης.

Παρεβατός, ἡ, ὄν, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ παραβῇ, νὰ

ἀδεύῃ, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 585.

Παρεβαφής, ὁ, ὁ, ταυτ. παραλουργής, ἀριστ. 1, Ἡσύχ.

Παρεβήμι, ὅθεν παρέβην. Ζ. παραβαίνω.

Παρεβιάζομαι, κ. } κάμνω τι ἐναντίον τῆς φύσεως ἢ τῶν

Παρεβιάζομαι, ὡμαι, } νόμων με βίαν.

Παρεβιασμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. Πλούτ. 10, σ. 516.

Παρεβίαις, ὁ, ποτόν τι ἐκ κέγχρου, κ. κινύης, Ἀθήν. 10, σ.

135. Schw.

Παρεβιβάζω, Ἐνεργητ. τὸ παραβαίνω, κυρίως, φέρω πλησίον,

παριστάνω, κτλ. 2) ἐκφέρω, παραμερίζω, Ο'.

Παρεβλάπτω, μ. ψω, βλάπτω.

Παρεβλαστάνω, κ. } μ. ἤσω, πλησίον βλαττάνω, μετὰ Αἰτ.

Παρεβλάστω, } κακίας : σφάλματα καὶ κακίας. 2) αὐ-

ξάνω πλησίον τινός, ὡς μαθητὴς πλησίον τοῦ διδασκάλου, Πλούτ.

XII, 119, ἐκδ. Η.

Παραβλάστη, ἡ, παρακλώναρον· κλωνάρι πλησίον ἄλλου,

Θεόφρ. Ἰστ. φ. 1, 4.

Παραβλάστημα, τό, ὅ, τι βλαττάνει πλησίον.

Παραβλάστησις, ἡ, τὸ βλαττάνειν πλησίον.

Παραβλαστικός, ἡ, ὄν, ὅ, τι βλαττάνει πλησίον.

Παρεβλέπω, μ. ψω, ἐκ τοῦ διαβατικοῦ, ἢ ψευδῶς βλέπω. 2)

μετὰ αἰτιατ. προσποιεῖμαι ὅτι δὲν βλέπω· συγχωρῶ - βλεμμα,

τό, πλάγιον βλέμμα. 3) σφάλμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Παρεβλέψις, εως, ἡ, τὸ βλέπειν πλάγιως, ἢ ψευδῶς, τὸ βλέ-

πειν ἐσφαλμένως, τὸ βλέπειν ἐκ τοῦ διαβατικοῦ, Πλούτ. 8, σ. 68.

Παρεβλήδην, Ἐπίρ. (παραβάλλω), κυρίως, πλησίον ἐρριμμέ-

ως, μετὰ, Ὁμ. Τμν. Ἐρμ. 56, Ἰλ. δ, 6. : ἀγορεύειν, προ-

εἰπεῖν ἐξ ἀντιβολῆς, ἀμοιβαίως.

Παρεβλήμα, τό (παραβάλλω), ὅ, τι τις ῥίπτει ἔμπροσθεν ἄλ-

λου, ὡς χόρτον ἔμπροσθεν τοῦ ἵππου. 2) τρεπάσμα, Ξενοφ. Ἐλ-

λην. 2, 1, 12. Πρβ. προβολή.

Παρεβλήης, ἡτος, ὁ, ἡ : νόου παραβλήτης, ἀντὶ ἐκφρονας,

χάσαντας τὸν νοῦν, Μανέθ. 6, 560.

Παρεβλητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραδε-

τεῖν, βάλλειν πλησίον τινός, ἢ συγκρίνειν.

Παρεβλητός, ὁ, ἡ, προβεβλημένος, πλησίον ἄλλου τινος δε-

μένος, συγκριμένος, ἢ δυνάμενος νὰ συγκριθῇ.

Παρεβλύζω, μ. ὤσω, κάμνω τι νὰ ἐκπηγάξῃ, ἐκπτύω· μάλιστα,

χωρὶς νὰ θέλω· Ζ. παρὰ ἀριστ. 8.

Παρεβλώψ, ὥπος, ὁ, ἡ (παραβλέπω), ὅς τις βλέπει πλάγιως,

Η. ἀλλήθωρος, Ἰλ. ε, 503.

Παρεβοάω, ὦ, φωνάζω, κράζω πρὸς τινά.

Παρεβοθήω, ὦ, ἔρχομαι νὰ βοηθήσω εἰς ἔργον τι, ἀγωνά,

φιλονεικίαν κτλ. - βοήθεια, ἢ, τὸ οὐσιαστ. - βοήθημα, τό, βοήθημα.

Παρεβολήδην· Ζ. παρβολάδην, κ. παραβλήδην.

Παρεβολεύομαι, ταυτὸς. παραβάλλομαι, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, Ν. Δ.

Παρεβολή, ἡ, τὸ δεῖν τι πλησίον ἄλλου· ἐκ παραβολῆς (ιη-
ῶν) μάχεσθαι, ὅταν τὰ καράβια στέκονται πλησίον ἀλλήλων.

Διόδ. 14, 60. Πολύβ. 15, 2. 2) σύγκρισις, λόγος με ἀλληγο-

ρικός ιστορίας. 3) τὸ κινδυνεύειν, Σχολ. Θουκυδ. 1, 181. 4)

μία τῶν κωνικῶν τομῶν καμπύλη γραμμὴ· ὅθεν τὸ τοῦ Πλούτ.

Ἄρατ. 22. διὰ ἐλιγμῶν καὶ παραβολῶν. ὅθεν

Παρεβολικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς

τὸ συγκρίνειν.

Παρεβόλιον, τό, ταυτ. παρακαταθήκη, ἀργύριον κατατιθέμενον

εἰς τὸ κριτήριον (caution).

Παρεβόλος, κ. Παραίβολος, ὁ, ἡ Ἐπίρ. - βόλως, Ὁμ.

Τμ. Ἐρ. ὅθεν παραίβολα, ταυτ. παραβλήδην. 2) τολμηρός,

ῥιψικίνδυνος (Ζ. παραβάλλω)· ἐπὶ πραγμ. ἐπικίνδυνος, παρα-

βόλως ἀγωνίζεσθαι, με καταφρόνησιν τῆς ζωῆς, ὡς τὸ ψυχρὴν πα-

ραβαλλόμενον, κινδυνεύοντα τὴν ζωὴν· ὅθεν τὸ παραβόλον, ἢ ὑπερ-

βολικὴ ἀπόφασις εἰς τὸν κίνδυνον. 3) εἰς τὸν Πολύβ. ἡ τυχὴ με-

ταβιβάζοντα παραβόλως, ἀντὶ ἄφνω, ἀνελεπίστως.

Παρεβομβέω, ὦ, πλησίον βομβῶ.

Παρεβόσχω, πλησίον βόσχω.

Παρεβορρός, ὁ, ἡ, ἔχων τὸν βορρᾶν πλάγιον, Θεόφρ.

Παρεβουκολέω, κ. Παραβουκολίζω, ταυτ. παραπλανᾶω.

Παρεβραβεύω, βραβεύω ἀδίκως, κάμνω κρίσιν χαριζόμενος·

Παρεβραχύν, Ἐπίρ. ταυτ. παρὰ μικρόν. σχεδόν, ὀλίγον ἐλει-

ψε. Πρβ. ἐμβραχύν.

Παρεβυσμα, τό (παραβύω), τὸ παρεντεθειμένον πλησίον, ἐμ-

φραγμα, στούπωμα κτλ.

Παρεβυστον, τό (δικαστήριον), Οὐδ. τοῦ ἐφ. κριτήριον εἰς τὰς

Ἀθήνας εἰς τόπον, ὅπου δὲν συνέτρεχαν πολλοὶ ἄνθρωποι· ὅθεν,

ἐν παραβύστῳ ποιεῖν, πράττειν τι μυστικῶς· 2) κατὰ πληθός,

πολύ, Ἀριστοτέλ. Τοπ. 8, 1, 22.

Παρεβυστος, ὁ, ἡ, παρεντεθειμένος, παρεμβεβλημένος.

Παρεβύω, ἐμφράττω, στουμπώνω, Ἀνάλ. 2, σ. 341. ἐνδέτω,

Λουκιαν. Λεξιφ. 24.

Παρεβώμις, ὁ (βωμός), πλησίον, ἢ πέριξ τοῦ βωμοῦ εὐρισκόμενος.

Παραγγελεύς, εως, ὁ, μηνυτής, φανερωτής, δίδων εἰδήσιν. Λατ.

denunciator, Γλωσσ. Στεφ.

Παραγγελέα, ἡ προσταγή, καὶ ἡ Κ. παραγγελία, νομοθεσία·

διδασκαλία· γνώμη. Διόδ. Σικελ. 15, 10. Ζ. τὸ ἐφ.

Παραγγέλλω, δίδω εἰδήσιν, κάμνω γνωστόν ἀπὸς μόν, ἢ διὰ

κρυφίων· προσταξὶς τί πρέπει νὰ γείνη ἢ νὰ μὴ γείνη·

συμβουλεύω, νομοθετῶ, ὡς διδάσκαλος, πατήρ, φίλος κτλ. ὅθεν

εἰδικώτερον. α) παραγγέλλειν εἰς ὅπλα, προσκαλῶ εἰς τὰ ὅπλα :

εἰς τὸν κατάλογον ἅπαντας τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, Λουκιαν. κράζω ὅλους

τοὺς ἄνδρας νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸν κατάλογον τῶν στρατιωτῶν. β)

: πρὸς τινά, δηλ. ἀναγγέλλειν, φανερόναι πρὸς τινά, Ξενοφ. Ἀνάβ.

γ) εἰς τὸν πόλεμον δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς, ὑπόσχεσιν, συμφω-

νίαν· : παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις, Πλάτ. Φαίδ. 3, ἐδώκαμεν

λόγον εἰς εἰς τὸν ἄλλον, ἐσυμφωνήσαμεν. δ) ἐκ τῆς σημασίας

παραγ. εἰς ὅπλα, προέρχεται ἡ τοῦ κάμνειν πατρίαν, προσκαλεῖν βο-

ηθούς τοὺς φίλους τοῦ· ὅθεν παραγγελία, τὸ νὰ προσπαθῇ τις νὰ

κάμῃ τὴν θέλησιν τοῦ με πατρίαν, Δημοσθ. ἐκ τούτου Τροπ. παραγ-

γέλλειν τὴν ἀρχὴν, ζητεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ πατριᾶς, Διον. Ἀλ. κ.

παραγγελία, ἀντὶ ambitus, σπουδαρχία, Ἀπ. Ζ. κ. παρακελεύομαι.

ὅθεν ἀντιπαραγγέλλειν τινὲς εἰς τὴν ὑπατείαν, δηλ. ἀντιπατριάζειν

κατὰ τινος περὶ τῆς ὑπατείας, Ἀπ. 2) παραγγέλλειν λέγεται ἡ

διαξενυμένη γυνή, ὅταν φανερόναι εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ὅτι εἶναι ἐγ-

γαστρωμένη ἀπ' αὐτόν· ὁ δὲ ἀνὴρ ἀντιπαραγγέλλει, ὅταν τῆς φανε-

ρόναι, ὅτι δὲν εἶναι ἀπ' αὐτόν ἐγγαστρωμένη.

Παράγγελμα, τό, μήνυμα, ἐντολή, προσταγή. ἀπαγόρευσις.

Παραγγελεμάτερος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, νομοθετητικός,

παρακινήτικός, ἀνήκων εἰς ἐντολὴν, προσταγὴν.

Παράγγελσις, ἡ, τὸ μηνύειν, ἢ προσταξάν. 2) τὸ νομοθετεῖν,

παρακινεῖν. 3) εἰς τὸν πόλ. ἐξαίρ. σύνθημα, λόγος διαδιδόμενος

ἀφ' ἐνός εἰς ἄλλον, ὡς παρεγγήσις.

Παράγγελτικός, ἡ, ὄν, προσταξών, νομοθετῶν, διδάσκων.

Παρεγνήσις, ἡ, τὸ παρῆναι, τὸ εὐρίσκεισθαι παρὼν, Ἐπίκουρ.

Παρεγύω (γεύω), πρὸς τούτους δίδω τι νὰ γευσθῇ, νὰ δοκιμά-

σῃ τὴν γεῦσιν, μετὰ γεν. Τροπ. συνηθίζω εἰς τί : φρονήματος τὸ

δῆλον παρέγευε, δηλ. ἐσυνήθιζε τὰς γυναῖκας εἰς ἀφοβίαν, Πλούτ.

Λυκούρ. 14. Καὶ Μέσ. μετὰ γεν. παραγεύομαι, πρὸς τούτοις γεύ-

ομαι, δοκιμάζω.

Παραγῆράω, ὦ, γίνομαι παιδαριώδης ἀπὸ βαδὺ γῆρας, Αἰσχίν. σ. 89.

Παραγίγνομαι, ἔρχομαι, ὡς τὸ πάρειμι, εἰς τὸ ὁποῖον δίδει Ἀόρις. καὶ Παρχ. 2) μετὰ Δοτ. εἶμαι παρών.

Παραγινώσκω, κυρίως, πλησίον τινος κρίνω· μετὰ Γεν. : τοῦ δικαίου, κρίνω ἐναντίον εἰς τὸ δίκαιον, κ. ὑπὲρ τινός, κάμνω ψευδοῦ, ἀδικον κρίσιν, Φιλότηρ. Σοφιστ. 2, 27. παραγνωρίζω, κακογνωρίζω, Ξενοφ. Ἀπομ. 1, 1, 17. Ζ. παραναγινώσκω.

Παραγκαλίζομαι, λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Πολυδ. 2, 139. ὅθεν

Παραγκάλισμα, τὸ, ὅ, τι λαμβάνει τις εἰς τὰς ἀγκάλας του, γυνή, ἀφηρμένον ἀντὶ συγκριμένου, ἢ ἐναγκαλισίς· καὶ ἀντὶ παροϊκτικῆς, θυνοικετία, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 650. Πρβ. παροφόνημα.

Παραγκιστρώω, ὦ, (ἀγκιστρον), βάλλω προσέτι, ἐνδέτω ἀκόμη ἀγκιστρον· ὁπλίζω τι μετὰ ἀγκιστρον· Παθ. τὸ εἶναι ὠπλισμένον μετὰ ἀγκιστρον : βέλη, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 2, 1.

Παραγκωνίζομαι, κ. } ὠδῶ, σπρώχνω μετὰ τὸν ἀγκῶνα τῆς

Παραγκωνίζω, } χειρός, Ἀθην. σ. 258. 2) Παθητ. κάμνω ἀγκῶνα, γωνίαν, μυχόν λιμένος. ἀκτὴ παρηγωνισμένη, αἰγιαλός, σχηματίζων ἀγκῶνα, Ἡλιόδ.

Παραγκωνιστής, οὗ, ὁ, ὅς τις πλήττει τὸν πλησίον του μετὰ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός, Ἀθην. σ. 258.

Παραγλύφω : τὰς σφραγίδας, κάμνω σφραγίδας ψευδεῖς ὁμοίας μετὰ τὰς ἀληθινὰς, Διόδ. ὡς παρακόπτω νόμισμα.

Παραγναθίδιος, ὁ, ἡ (γναθίς, ἡ γνάθος), ἀνήκων εἰς τὰς γνάθους, εἰς τὰς βούκας τοῦ στόματος.

Παραγναθίς, ἴδος, ἡ, ὅχι ταυτ. γνάθος ὡς ἐνόμισεν ὁ Σνεϊδέρους, ἀλλὰ παραγναθίδες εἶναι τὰ δύο ἄκρα τῆς τιάρας τὰ καλύπτοντα τὰς γνάθους, ἐξήγ. τοῦ Κορ. Στράβ. Μέρ. Δ. σ. 326.

Παραγνάμπτω, μ. ψω, λυγίζω, γυρίζω εἰς τὸ πλάγιον μέρος. Κολούθ. 235.

Παραγονάτιον, τὸ, τὸ μεταξὺ δύο γονάτων τοῦ καλῆμου διάστημα. Συνέστ. ἐπιστ. 132.

Παραγοράζω, μ. ἄσω, ταυτ. παροφωνέω, Ἀθην. σ. 171.

Παραγόρευσις, ἡ, ἄρνησις, Ἡσύχ.

Παράγραμμα, τὸ (παραγράφω), ὅ, τι γράφει τις, ἢ προσδέτει πλησίον, Δημοσθ. σ. 997. 2) τὸ νὰ γράφῃ τις ἐν γράμμα, ἢ λέξιν ἀντὶ ἄλλου πρὸς ἀστεϊσμόν, ἢ λοιδορίαν· ὅθεν, παρὰ γράμμα ποιεῖ, ὃ μεταστρέφει ὄνομα, κ. τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα. π. χ. μάρκος ἀντὶ ἄρκος. Ἀριστοτ. ῥητορ. 3. 11, 6. Ἀνάλ. 2, 366. 3) τὸ νοθεύειν, ἢ μεταβάλλειν γραφὴν τινα.

Παραγραμμάτιζω, μεταβάλλω ζέτων ἄλλογράμμα ἀντ' ἄλλου.

Παραγραμματοισμός, ὁ, τὸ ζέτειν ἐν γράμμα ἀντ' ἄλλου.

Παραγράμμις, Ἐπίρ. (ὡς ἐκ τοῦ παρὰγραμμος) : λέγειν, μετὰ μεταβολὴν ἢ παράλειψιν ἐνός γράμματος, Στοβ. λόγ. 48.

Παράγραπτος, ὁ, ἡ, πλησίον, ἢ προσέτι γραμμένος. 2) ἀντὶ παρέγγραπτος, Σουίδ.

Παραγραφή, ἡ, σημειῖον τι γραμμένον πλησίον· καὶ τὸ ὁποῖον κάμνει τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόστ. κριτικόν, ἢ γραμματικόν σημεῖον πρενδέσεως, Ἀριστοτ. ῥητορ. 3, 8. καὶ σημειῖον, ὅτι ἡ περίοδος εἶναι εἰς τὸ τέλος· 2) ὅ, τι γράφεται εἰς τὸ περιθώριον πρὸς ἐξηγήσιν, ἢ διόρθωσιν τοῦ κειμένου· ἐκ δὲ τούτου καὶ μεταβολὴ ἢ διόρθωσις γραφῆς. 3) ἀποβολὴ τῆς κρίσεως, τὴν ὁποῖαν κάμνει ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ κριτηρίου, Πλούτ. Κεφ. καταγρ. Ῥωμ. §. 81. 4) σύγκρισις, Διόδ.

Παραγραφικός, ἡ, ὄν : ἀγών, λόγος, τὸν ὁποῖον κάμνει ὁ κατηγορούμενος ἀποδείχνων ὅτι ἡ κατηγορία δὲν εἶναι ἀποδεκτέα.

Παραγραφίς, ἡ, ὁργάνον τι γραφικόν, Πολυδ. καὶ οἱ Ὀ.

Παράγραφος, ἡ, νοητ. γραμμή, σημειῖον εἰς τὸ περιθώριον, γραμμή μικρὰ ἐπάνω τῆς ἐχούστα στίγματος εἰς τὴν παλαιὰν τραγωδίαν ἢ κωμωδίαν δεικνύουσα τὰ μέρη τοῦ χοροῦ καὶ τῆς παραιβάσεως, τὰ ὁποῖα ἀντεπτοίχουν πρὸς ἄλληλα, καὶ κάποτε διεκόπτοντο ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν (Ἰδ. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 514). 2) ὡς στιγματικόν σημεῖον φαίνεται ὅτι εἶναι ταυτ. μετὰ τὸ παραγραφὴ, ἴσως καὶ αἱ γραμμαὶ τῶν περιθωρίων ἐντός τῶν ὁποίων περιέχεται τὸ καταβατόν· 3) ἀπὸ τούτων μεταγεν· ὠνομάζετο παράγραφος, ὁ, ὁ κανὼν, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐσημεῖοναν τὰς γραμμάς, ἐπάνω τῶν ὁποίων ἐγράφαν· Κ. τὴν σήμερον εἰς τὰ σχολαῖα, χαράκι· παράγραφος τὴν σήμερον λέγεται χωρίον ἐπιστη-

μονικοῦ συγγράμματος, ἢ καὶ ἱστορικοῦ, σημαίνον μετὰ τὸ §, κ. μετὰ ἀριθμόν, ἢ μετὰ ἀριθμόν ἀπλῶς.

Παραγράφω, μ. ψω, γράφω πρὸς τούτω, ἢ πλησίον : ἢ πατρὸς ἄλλου σπαντὸν παραγράφειν, προσδέτειν ἄλλου πατρὸς ὄνομα πλησίον τοῦ ἰδικοῦ σου, Δημοσθ. σ. 1003. 2) παραγράφω τὴν γραφὴν (ἢ καὶ χωρὶς τοῦ γραφῆν), γράφω εἰς τὸ κριτήριον ἐναντίον τῆς κατηγορίας τοῦ ἀντιδίκου μου, ἀποδεικνύων, ὅτι πρέπει νὰ ἀπορρίψῃ· ὅθεν, ἀγών παραγραφικός κ. λόγος, ὡσαύτως, παραγράφω τοὺς δανειστάς, ἀπατῶ, ἀποφεύγω μετὰ δολιότητα, Συνέστ. Ἐπιστ. 4. 3) τελεῖν, ὡς καὶ περιγράφω, μετὰ τὸ ὁποῖον συχνάκις ἀλλάσσεται, Πολύβ. 9, 30· καὶ παραγραφὴ τὸ τέλος, κ. δυσπαράγραφος, ὁ δυσκόλως λαμβάνων τέλος.

Παραγράφειμος, ὁ, ἡ, ἀπορρίψιμος, Σέξτ. Ἐμπ. 7, 170.

Παραγυμνος, ὁ, ἡ, κατὰ πλευράν, ἢ ὀλίγον γυμνός.

Παραγυμνός, ὦ, πλησίον γυμνόνω, ἀδίκως γυμνόνω.

Παραγύμνωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Παραγύρως, Ἐπίρ. (γύρος), ἐπὶ κυκλικῆς κινήσεως, ὅπου πᾶσα μία περιστροφή φαίνει τὸν ἐγγὺς κύκλον ἔτῳθεν, ἢ ἔξωθεν.

Παραγῶ, μ. ξω, φέρω εἰς, ἢ πλησίον· ἀπατῶ, πλανῶ· εἰσάγω, ὁδηγῶ πλησίον τινός· ἐκφέρω, ἐκβάλλω τι ἀπὸ τινος, ὡς παράγουσιν οἱ Γραμμ. ὀνόματα ἀπὸ ῥήματα κτλ. : ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν, ἀντὶ τοῦ εὐφραίνεσθαι, τέρπεσθαι, Πλούτ. Σόλ. 3. κ. Συμπ. Προβλ. 3. 6. Οὐδ. διαβαίνω, περνῶ· ἐπὶ στρατ. τὸ διαβαίνειν κατὰ σειράν, εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, Ξενοφ.

Παραγωγὴ, ἡ (παράγω), τὸ φέρειν πλησίον· τὸ ἀπομακρύνειν ἀπὸ τὸν ὁρῶν δρόμον, ἀπάτη, Ἡρόδ. 6, 61. κινήσις τις τῆς ψάλλας ἀντίθετος τῇ ἐπαγωγῇ, Σχολ. Δημοσθ. Ῥεῖσκ. καὶ ὁ σχηματισμός λέξεως ἀπὸ λέξιν ἄλλην· καὶ αἱ διαφοραὶ διαλέκτου τινος λέγονται παραγωγαί, Ἡρόδ. 1, 147. Ζ. παρά.

Παραγωγιάζω : τινὰ, ζητῶ ἀπὸ τινος φόρον, ἢ τελώνιον. Πολύβ. 4, 46. σ. 101.

Παραγώγιον, τὸ (παράγωγή), κ. διαγώγιον, ὁ φόρος, τὸ τελώνιον, τὸ ὁποῖον πληρόνουν τὰ παραπλέοντα, ἢ εἰσπλέοντα καράβια, Πολυδ. 9, 30.

Παραγωγίς, ἡ, μέρος τι τῆς τοξευτικῆς μηχανῆς, διὰ τοῦ ὁποίου μετεφέρετο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Φίλ. Μαθημ. σ. 76. Πρβ. περιαγωγίς.

Παράγωγος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - γῶγος, φέρων, ὁδηγῶν πλησίον, ἀπατῶν, πλανῶν· ἀπάγων, ἐκφέρων, καὶ μαλ. ψευδῶς καὶ διεφθαρμένως· παραγόμενος, καὶ μακρυνόμενος, ὡς ἐκ τοῦ κύλιξ, κυλιχός κτλ. Πλούτ. 7. σ. 253, καὶ Παθ. διαβαίνων, παρερχόμενος. Ζ. παρά, εἰς τὸ τέλος.

Παραγωνίζω, εἶμαι ὀλίγον γωνιώδης, κάμνω γωνίαν τινα

Παραδαίνυμι, κ. } μετὰ Δοτ. γέυομαι, τρώγω εἰς τινὰ,

Παραδαίνομαι, } Τσέττ. χιλ. 7, 144.

Παραδακρύω, πλησίον δακρύω, ἢ συνδακρύω, Λουκιαν.

Παραδακτύλιος, ὁ, ἡ : σύριγξ, ἀνέγ. ὁ Ῥεῖσκιος εἰς Πλούτ. περὶ Πολυπραγ. 7, ἀντὶ τοῦ παρὰ δακτύλιον.

Παραδαρδάνω, πλησίον κοιμῶμαι, ἢ συγκαοιμῶμαι.

Παραδείγμα, τὸ, (παραδείκνυμι) ἀπόδειξις, πρωτότυπὸν τι, τὸ ὁποῖον πρόκειται εἰς μίμησιν· 2) παράδειγμα συνήθως λέγουσιν οἱ γραμματικοὶ τὰς πρὸς βαβαίωσιν τοῦ λεγμένου μαρτυρίας.

Παραδειγματίζω, μετὰ Αἰτ. εἰς τὸν Πολύβ. κάμνω τινὰ παράδειγμα, τιμωρῶ τινὰ διὰ νὰ ἔχωσιν ἄλλοι παράδειγμα.

Παραδειγματεχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, ὅ, τι δύναται νὰ δώσῃ παράδειγμα, ἀπόδειξιν.

Παραδειγματισμός, ὁ (παραδειγματίζω), πρᾶξις, ὅταν διδῇ δημοσίως παράδειγμα ἀμοιβῆς, ἐξαιρ. κολάσεως, ἀτιμίας, καταισχύνῃ.

Παραδειγματώδης, ὁ, ἡ (-δειγμα), ὡς ἂν δημοσίον παράδειγμα τιμωρίας, ἐντροπῆς κτλ.

Παραδειγματώσις, (παραδειγματόω), ταυτὸς. παραδειγματισμός.

Παραδείκνυμι, κ. } μ. δείξω (παραδείκω), ζέτω τι πλησίον

Παραδείκνυω, } ἄλλου καὶ δεικνύω· ἄρα συγκρίνω,

Φιλότηρ. Ἀπολλών. 6, 1. 2) κάμνω φανερόν, παρστήνω· ἄρα κάμνω, δείκνω, ἐκτελῶ· παριστάνω ὡς παράδειγμα πρὸς καταισχύνῃν, Πολυβ. 28, 3. δείκνω καὶ παραδίδω, Ξενοφ. Ἑλλην. 2.

Παραδείπνέω, ὦ, συντρώγω παρὰ τινι, ὡς παρατιτέω· 2) Μέστ. παρεδειπνήθησαν, ἤλθαν διὰ νὰ συμπάγῃσι, Θεόφρ. χαρακ. 8.

Παραδείπνεια, τὰ, παραπάγια, φαγητὰ τῆς τραπέζης παρεκ-

τὸς τῶν συνήθων, Πορφύρ. ἀποχ. 3, 20.
 Παράδειπνις, ἴδος, ὁ, ἡ, ταυτ. παράσιτος.
 Παράδεισάριος, ὁ, κηπουρός, Ἡσυχ.
 Παράδεισος, ὁ, περσικὴ λέξις προφερομένη τὴν σήμερον Φιρ-
 δέως ἢ Firdews., κήπος μεζῶα, Πλούτ. 14, σ. 70. ἡ κατά-
 φυτος μεζῶνδρα, Ξενοφ. Κύρ. 1, 5, 14, κ. Οἰκ. 3, 13.
 Παράδεκτος, ὁ, ἡ, τὸν ὁποῖον δέχεται τις μεζῶα, Κύριλλ.
 Ἀλ. Τ. 3, σ. 899.
 Παράδεχομαι, δέχομαι, λαμβάνω, δικαιόω, κρίνω εὐλογον.
 Παράδηλώω, ὦ, πλησίον, ἡ ἐν ταυτῇ δεικνύω, φανερόω, ἡ
 ἐγκαλῶ, Πλούτ. Ἀλέξ. 49.
 Παράδηλωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παράδεαυγνύω, στήνω πλησίον ἀλλήλων, κ. χωρίζω, ἡ
 χωρίζω πράγματα πλησίον ἀλλήλων τεθέντα.
 Παράδεαυκτικὸς, ἡ, ὄν, ὁ οὕτω χωρίζων, καὶ συνάπτων· Ζ.
 παράφορος.
 Παράδεαυξις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παραδειατῶσθαι, παρ' ἐτέρῳ τινὶ τρέφεσθαι, Φώτιος.
 Παραδεακονέω, ὦ, διακονῶ παράτῃ, μετὰ Δοτ. ὡς παραδράω.
 Ἀριστοφ.
 Παραδεαστέλλω, ταυτ. παραδιαυγνύω, κ. παραδιαστολή, ἡ,
 ταυτ. παραδιαυξις.
 Παραδιατάσσομαι, μεταβάλλω, Στοβ. λόγ. 37.
 Παραδιατριβή, ἡ, ἀνωφελὲς ἀσχολία, Ν. Δ.
 Παραδίδομι, παραδίδω, ἀφίνω, ἐγχερίζω, ἀφίνω ὀπίσω, δια-
 δίδω. λέγω περαιτέρω, Ξενοφ.
 Παραδηγέομαι, οὐμαι, μ. ἤσομαι, διηγούμεαι ἐκ τοῦ διαβα-
 τικοῦ, ἡ προσέτι· ὅθεν
 Παραδηγήμα, τὸ, } παρέργως γινόμενη διήγησις· Ζ. παρά-
 Παραδηγήσεις, ἡ, } φορος.
 Παραδιοικέω, ὦ, διοικῶ πλησίον, ἡ μετ' ἄλλων, Πλούτ. 9,
 σ. 255· 2) διοικῶ κακῶς, Συνέσ.
 Παραδιόρθωσις, ἡ, διόρθωσις διὰ προσθήκης ἢ μεταβολῆς,
 Πλούτ. 7, σ. 118. κ. κακὴ διόρθωσις, ὡς -διόρθωμα, τὸ, Πορφ.
 Παραδιώκω, πλησίον, ἡ κατὰ πόδας διώκω, Διον. Ἀλ.
 Παραδοκέω, κ. } μ. δόξω, ἐσφαλμένως νομίζω καὶ συμπεραί-
 Παραδόκω, } νω, Ξενοφ. Πολιτ. Ἀθην. 3, 1.
 Παραδολεσχέω, ὦ, προσέτι φλυαρῶ, Πλούτ. 8, σ. 532.
 Παραδοξάζω, κάμνω θαυμαστὸν, ἐκθέτω εἰς θαυμασμόν, Ο'.
 Παραδοξασμός, ὁ, θαυμαστὸν πρᾶγμα.
 Παραδοξία, ἡ, θαυμασμὸς διὰ παράξενον πρᾶγμα, καὶ αὐτὸ τὸ
 πρᾶγμα. Στράβ. 1, σ. 11, κ. 788.
 Παραδοξογράφος, ὁ, ταυτ. παραδοξολόγος.
 Παραδοξολογέω, ὁμιλῶ, διηγούμεαι θαυμαστά, ἄπιστα πρᾶγ-
 ματα.
 Παραδοξολογία, ἡ, ἡ τοιαύτη διήγησις, Αἰσχίν.
 Παραδοξολόγος, ὁ, ἡ, ὁ διηγούμενος τοιαύτα πρᾶγματα,
 θαυμαστά, κ. ἀπίστευτα.
 Παραδοξονίχης, ὁ, ὅστις κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν νικᾷ πάλιν
 καὶ παγκράτιον, Πλούτ. Συγκρ. Κίμων. §. 2. Ζ. παράδοξος.
 Παραδοξοποιέω, ὦ, κάμνω θαυμαστά πρᾶγματα.
 Παραδοξοποιία, ἡ, θαυμαστὴ πρᾶξις, ἡ θαυματουργία.
 Παραδοξοποιός, ὁ, ἡ (παράδοξα ποιῶν), ὅστις κάμνει θαυ-
 μαστά, ἀπίστευτα πρᾶγματα.
 Παράδοξος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ'. -δόξως (ὁ παρὰ δόξαν ὢν), ὅ,τι εἶ-
 ναι ἐκτὸς τῆς κοινῆς γνώμης καὶ ἐλπίδος· θαυμαστός, παράξενος,
 ἀνέλπιστος, ἀπίστευτος· ὅθεν, παραδοξώτατα, Ἐπίρ'. μετ' τὸν ἀ-
 νελλιπιτότατον τρόπον· καὶ ἐπὶ καλοῦ. Πρβ. παραδοξονίχης.
 Παραδόσιμος, ὁ, ἡ, ὅ,τι δύναται νὰ παραδοθῇ εἰς ἄλλον, ὡς
 κληρονομία, ἡ ὡς διδασκαλία, Διόδωρ. 16, 92. ἐκ τοῦ
 Παραδόσις, ἡ, δόσις τινὸς πρᾶγματος, ἡ προσώπου εἰς ἄλλον
 διὰ νὰ τιμωρηθῇ, ἡ διὰ νὰ ὑπηρετῇ, ἡ νὰ δουλεύῃ. 2) Παθ.
 τὸ παραδίδεσθαι, ἀφίνεσθαι εἰς ἄλλον. 3) τὸ παραδεδομένον, ὅ,τι
 παρελάβαμεν ἀπὸ τῶν προγόνων μας. 4) παράδοσις λόγων, μύ-
 θων, διδασκαλιῶν ἀγράφων. Πρβ. παραδίδωμι.
 Παραδοτός, ἡ, ὄν, παραδομένος, Πλάτ. Μένων, σ. 93.
 Παραδοχή, ἡ (παραδέχεμαι), ἀποδοχή, συγκατάνευσις, εὐαρέ-
 στησις, Πολύβ. 2) ὅ,τι δέχεται τις, ἡθῆ, ἔθῆ κτλ. Εὐρ. Βάκχ. 197.
 Παραδραθεῖν, κ. } Ἀορ. 2, ἀντὶ παραδραθεῖν, ἐκ τοῦ παρα-
 Παραδραθεῖν, } δαρδάνω, Ἰλ. ξ, 163.

Παραδράω, Παραδρήσκω, κ. Ἰων. Παραδρώω, μετὰ Δοτ. προσ.
 ὑπηρετῶ τινά, ὡς παραδιακονέω, Ὀδ. ο, 323.
 Παραδρομάδην, Ἐπίρ'. ἐκ τοῦ διαβατικοῦ, Ὀρφ.
 Παραδρομή, ἡ, τὸ διαβαίνειν πλησίον, τὸ τρέχειν πλησίον τι-
 νός· ἐκ παραδρ. ἀντὶ παραδρομάδην· κολάκων, οἱ συνοδεύον-
 τες πανταχοῦ παράσιτοι, Ἀθην. σ. 542.
 Παραδρομῆς, ἡ, περίπατος εἰς τόπον ἀσκέπατον, Λατ. xystus,
 Οὐίτρούβ. 5, 21.
 Παραδρομος, ὁ, ἡ, τρέχων πλησίον, ἐκ τοῦ διαβατικοῦ· τὰ
 παραδρόμα, μετὰ τὸν τόπον, ὅθεν ἐμποροῦν νὰ διαβαίνουσιν ἄν-
 θρωποι, Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 9.
 Παραδρύπτω, ξύω εἰς τὴν πλευράν, Λιβάν. 4, σ. 154.
 Παραδύμι, ὅθεν παραδύς, κ. παραδύμεναι, Ἰλ. ψ, 416. ὡσαύτ.
 παραδύνω, ταυτ. παραδύω.
 Παραδυναστεύω, πλησίον τινός, ἡ μετὰ τινος δυναστεύω,
 Θουκυδ. 2) εἰς τὸν Συνέσ. ἐπιστ. 110, ἔχω δύναμιν παρὰ τῷ
 βασιλεῖ, ἡ ἡγεμόνι.
 Παραδύνω, ταυτ. τοῦ παραδύω.
 Παραδύσις, ἡ, τὸ εἰσδύειν, εἰσχωρεῖν, τρυπῶναι εἰς τὰ ἔνδον,
 τὸ ἀναχωρεῖν.
 Παραδύω, Μέσ. παραδύομαι, ἐμβαίνω, εἰσέρπω, κρύπτομαί που,
 διαβαίνω, Ὀμ. Ζ. παραδύμι.
 Παραδωσείω, (παραδώσω), ἐπιδυμῶ νὰ παραδώσω, Θουκυδ.
 Παραείδω (αἰσίδω), ἄδω, ψάλλω πλησίον τινός, ἡ μετὰ τινος.
 Παραείρω (ὡς ἐκ τοῦ παραέρω), ταυτὸς. παραίρω, Ἀορ. 1
 παθ. παρηέρθη, πλησίον, προσέτι φέρω, ὑφώνω, σηκώνω. Μέσ.
 πρὸς τούτοις, πλησίον, πλαγίως αἰωροῦμαι, κρέμαμαι, Ἰλ.
 π, 341.
 Παραέξεται λιβάσι, φυτρώνει πλησίον τῶν ὑδάτων, Νίκανδρ.
 Θηρ. 61.
 Παραξέω, ὦ, ψευδῶς ζῶ, δηλ. ἀποτυχάνω τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς, Πλούτ.
 περίαγωγ. §. 17. ζῶ ἄλλως παρὰ κατὰς θέλω· ὅστις πένης ὢν ζῇ, πα-
 ραξῆν βούλεται, Φιλῆμ. ψυχὴ τῷ σώματι παραξῶτα. Πλούτ.
 Συμπ. Προβλ. 5, 1. ὡς ὑπηρετρία, ἀκόλουθος, ὑπήκοος.
 Παραξεύγνυμι, καὶ } ζεύγω, πλησίον ζεύγω, συνάπτω,
 Παραξενύω, } συνδέω.
 Παραξηλόω, ὦ, κάμνω ζηλότυπον, φθονερὸν, θυμώδη. 2) γί-
 νομαι ζηλότυπος, Ο'. καὶ Ν. Δ.
 Παραξηλώσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἐξεκ. 8, 3.
 Παραξητέω, ὦ, κάμνω ζήτημα, ἐρώτημα ἀνόητον κ. ἀνωφελές,
 ἡ ἐξέτασιν, ἐπιχείρησιν, Μάρκ. Ἀντ. 12, 5. ὡς παραδιορθῶ.
 Παραξυξ, υἱος, ὁ, ἡ (παρὰ, ζεύγω), κτήνος, ζῶον, τὸ ὁποῖον
 ζεύγεται πλησίον εἰς ἄλλα· Μεταφ. ἀντὶ περιττός, περισσότερος
 τοῦ δέοντος.
 Παραζώνη, ἡ, ζώνη, ζωνάρι, Ο'. Β' βασιλ. 18, 11.
 Παραζωνίδιος, ὁ, ἡ, κ. } κρεμάμενος, εὐρισκόμενος εἰς τὸ
 Παραζώνιος, ὁ, ἡ, } ζωνάρι, ὡς Παραζωστρίς, ἡ, μάχαι-
 ρα τοιαύτη, ἡ ξίφος.
 Παραζωννύω, -ννυμι, μ. ζώσω, ζώνω εἰς τὴν μέσσην, Πλάτ.
 Πολιτεῖ. 8, σ. 595. Μέσ. ζώνω τι, ἡ κρεμῶ εἰς τὴν μέσσην μου,
 Λουκιαν. Ἀνάχαρ. 34.
 Παραζωστρίς· Ζ. παραζωνίδιος.
 Παραθαλασσίδιος -τιτίδιος, ὁ, ἡ, κ. Παραθαλάσσιος, -τι-
 ος, ἰα, ἰον, πλησίον τῆς θαλάσσης κείμενος ἡ εὐρισκόμενος.
 Παραθάλλω, μ. ψω, θερμαίνω, πρᾶννω, παρηγορῶ, Εὐριπ.
 Μήδ. 143.
 Παραθάρρυνω, κ. } παρακινῶ, ἐρεθίζω, θάρροποιῶ, Ξενοφ.
 Παραθαρσύνω, } Κύρ. 7, 1, 18.
 Παραθεάομαι, κυττάζω πλησίον, ἐμπροσθεν, καὶ συγκρίνω.
 Παραθέλω, μ. ξω, καταπραύνω, ἱλαρύνω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 71.
 Παραθεμα, τὸ, ὡς ἐπίθεμα, ὅ,τι τίθεται πλησίον, προσέτι,
 κατὰ πλευράν, ἡ ἐπάνω. 2) ἰδίως, τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης τεθει-
 μένον φαγητόν, ὡς -θεσις, ἡ
 Παραθεμιστεύω τὸν ἐνθρον. γνώμονα, ἀμαρτάνω εἰς τοῦ θεοῦ
 τὴν προσταγὴν, Στοβ. Φυσ. σ. 984.
 Παραθενναρ, τὸ· Ζ. παραίθενναρ.
 Παραθερίζω, συγκοπ. -θρίζω, Ἀπολλών. Ῥόδ. 2, 601. ταυτ.
 παρατέμνω, πρὸς τούτοις, ἡ ἐκ τοῦ διαβατικοῦ κόπτω. 2) ἀπο-
 κόπτω, κατακόπτω.
 Παραθερμαίνω, πλησίον, ἐκ πλαγίου θερμαίνω, Ἀθην. σ. 185.

2) καὶ ὑπερβολὴν θερμαίνω, λίσχιν.
 Παράθερμος, ὁ, ἡ, θερμός καὶ ὑπερβολὴν· σφοδρός, ὀρμητικός, τρελλός, Λουκιαν. κ. Διόδ. Σικ. 24.
 Παράθεσις, εἰς, ἡ (παρατίθημι), τὸ προσθέτειν. 2) τὸ καταθέτειν. 3) τὸ παραθέτειν, συγκρίνειν· ἀντίθεσις. 5) τὸ φέρειν μαρτυρίας συγγραφέων πρὸς ἀπόδειξιν (citation). 6) τὸ φυλάττειν, ἐναποτεμεύειν, ἀποθήκη, Διόδ. 18, 41. 7) τὸ εἰς τὴν τράπεζαν προτεθειμένον φαγητόν, Πολύβ. 31, 4. ὡς παράθεμα.
 Παράθετος, ου, ὁ, ὅστις παραθέτει, φέρει τὸ φαγητόν εἰς τὴν τράπεζαν, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Παραθετικός, ἡ, ὄν, πλησίον ἢ προσέτι θέτων, παριστάνων, συνιστῶν.
 Παραθέω, μ. εὔσομαι, τρέχω πλησίον, διαβαίνω τρέχων· κατατρέχω πρὸς τι, καὶ τὸ ψάνω.
 Παραθεωρέω, ὦ, θεωρῶ, παρατηρῶ τι πλησίον ἄλλου, καὶ τὸ συγκρίνω, Λουκιαν. 4, σ. 123. 2) παραβλέπω, καταφρονῶ, ἀτιμάζω, Πράξ. 6, 1.
 Παραθήγα, αἰτιατ. ὡς ἐκ τῆς ὀνομ. παραθήξ, ἀντί παραθηγέα, ἐκ τοῦ παραθηγής, ἀκονῶν, ὡς ἡ ἀκόνη· καὶ λίθος εὐθηγής, θηγαλή, Ἀνάλ. 2, 2, σ. 216. κατ' ἐντυχὴν τινὰ εἰκασίαν τοῦ Βρουγκίου· ἡ κοινὴ ἀνάγν. παρά θίνα εἶναι κακή.
 Παραθήγμα, ατος, τὸ (παραθήγω), παρακόνημα, διεγερτικὸν βοήθημα. εἰδὲ καὶ ἰδιωτικὸν παράθηγμα ἀφικάρδιον ἐξέλεις, κτλ. Μάρκ. Ἀν. σελ. 88. ἐκδ. Κορ. ὅπου ἐγράφετο Παράπηγμα ἐσφ. Ἡ διόρθωσις εἶναι τοῦ Κορ. Ἰδ. Λ. Ἑρμῆν, 1821, σ. 9.
 Παραθήγω, μ. ξω, παροξύνω, παρακινῶ πρὸς τί. -θηξικ, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Πρβ. παρακινῶ.
 Παραθήκη, ἡ, παρατεθειμένον πρᾶγμα, πρόσθεσις, προσθήκη. 2) ταυτ. παρακαταθήκη.
 Παραθητεύω, μετὰ Δοτ. ὑπηρετῶ παρὰ τινι μὲ μισθόν, Πλούτ. 9, σ. 52.
 Παραθίγω, μ. θίξω, ταυτ. παράπτομαι, Ἰμέρ. Λόγ. 23, 12.
 Παραθλίβω, μ. ψω, ἐκ τοῦ πλαγίον, ἡ κατὰ μέρος θλίβω.
 Παραθλον, τό, ἀγὼν πάρεργος, Σχολ. Πινδ. Νέμ. 3, 42.
 Παράθρακος, ὁ, ἡ: ὁδός, ἀντί πάροδος παρὰ τοῖς θρανίοις, Πολυδ.
 Παραθρασύνω, ταυτ. παραθαρσύνω. 2) εἶμαι παράκωρα τολμηρός, Διόδ. Σικ. 1, σ. 621.
 Παράθρυσμα, τό, ἀποκομμένον μέρος.
 Παραθρύω, ἀποκόπτω, τσακίζω· Μεταφ. ἀσθενίζω τι, Πλάτ. Νόμ. 6, σ. 262.
 Παραθρέω, -Παραθρήται, ταυτ. παρίδεν, Φώτιος.
 Παραθριγκίζω (θριγικός), περικυκλῶ, περιφράσσω, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 18.
 Παραθρίζω. Ζ. Παραθερίζω.
 Παραθρώσχω, παραπητῶ, σκιρτῶ ἔμπροσθεν, Διονύστ. Περιηγ. 286.
 Παραθυμιάω, πλησίον θυμιάζω, μετὰ Δοτ. Διόδ. Σικ.
 Παραθύρα, ἡ, Γλωσσ. Στεφ. κ. } πύλη, πλησίον τῆς θύρας
 Παραθύριον, τό, κ. } ἄλλη μικρὰ θύρα, ψευδής
 Παραθυρος, ὁ, ἡ } θύρα, ὀπισθινὴ θύρα, Νε-
 κήτ. Χρον. 14, 5. Κλήμ. σ. 897. Πλούτ. 8, σ. 438. Πρβ. Πα-
 ραπύλη· Η. παραθύριον, ἡ παράθυρον, θύρα μικρὰ φέρουσα εἰς
 γείτονος οἶκον. 2) τὰ παράθυρα τοῦ οἰκήματος, διὰ τῶν ὁποίων
 φωτίζεται, καὶ βλέπομεν τὰ ἐκτός.
 Παραθύω, συγκοπ. Παρθύω, παρατρέχω, ὑπερβαίνω εἰς τὴν ταχύ-
 τητά, Ἀνάλ. 2, σ. 259.
 Παραί, ποιητ. ἀντί παρὰ· ὅθεν τό Λατ. prae.
 Παραιβάδας, ὁ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 556. Ζ. παραιβάτας.
 Παραιβαδόν, Ἐπίρ. μετὰ γεν. πλησίον τῆς ὁδοῦ. Ὁππ. Κυ-
 νηγ. 1, 483.
 Παραιβασία, ἡ, ταυτόσ. παράβασις, Αἰσχύλ. Θήβ. 748.
 Κοῖντ. 13.
 Παραιβασίς, ἡ, ἀντί παράβασις, ἐξοδος πρὸς ἀποφυγὴν: ὁ-
 λίσθρου, Ἀπολλών. Ρόδ. 4, 832.
 Παραιβαστέω, ὦ, εἶμαι παραβάτης, στέχομαι κατὰ πλευράν,
 Ἀθήν. σ. 609.
 Παραιβαστής, ου, ὁ, θηλ. -βάτης, ἡ (βάω, παρὰ), ὅς τις,
 ἥ τις ἵσταται, κάθεται ἐπὶ τῆς ἀγωνιστικῆς ἀμάξης, ἡ εἰς τὸ
 ἔργον, Θεόφρ. Εἰδυλ. 3, 2) παράνομος, ἀσεβητής, Αἰσχ. Εὐμ.

540. ὅπου ἀναγιν. παρβάτας.

Παραίβατον, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παραιβάτος, ἀντί παραιβαδόν, Ὁπ-
 πικαν.
 Παραίβολος, ποιητ. ἀντί παράβολος· Ζ. παραβλήδην.
 Παραιγιαλίτης, ου, ὁ, -ίτικ, ἡ, κ. -αγιαλος, ὁ, ἡ,
 Σχολ. Λυκόφρ. 243. πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ κατοικῶν, ἡ εὐρισκό-
 μενος, Ξενοκρ. ἐνύδρ. τροφ. 15. ὅπου ὁ Κορ. (σ. 7) ἔβαλε πα-
 ραιγιάλος, ἀντί τοῦ πρότερον παραιγιάλιος.
 Παραιθεναρ, τό, τὸ ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου ἕως τοῦ καρποῦ
 διάστημα τῆς χειρὸς, Ἡσύχ.
 Παραιδύσσω, ἐξάπτω, διεγείρω, παρακινῶ· θόρυβον, Πινδ.
 Ὀλυμ. 10, 89. 2) Οὐδέτ. ἐκπύτω κατὰ συμβεβηκός, ὡς λέξις
 ἐκ τοῦ στόματος, Ἀνάλ.
 Παραινέσις, ἡ, νουθεσία, παρακίνησις, συμβουλή, διδασκαλία.
 Παραινετήρ, ἡρος, κ. -νέτης, ου, ὁ, σύμβουλος, διδάσκαλος.
 Παραινετικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος
 εἰς τὸ παραινεῖν.
 Παραινέω, ὦ, ταυτ. παρηγορέω, νουθετῶ, παρακινῶ, συμβου-
 λεύω, διδάσκω, Αἰσχίν. διάλογ. 2, 13.
 Παραινίσσομαι, κ. } λέγω τι σκοτεινόν καὶ ἀκατανόητον, Ἀ-
 Παραινίστομαι, } θην. 13, σ. 605.
 Παρίνυμαι, ταυτ. παραιρέομαι, Ἡσύχ.
 Παραιορίζω, ἀπατῶ, Λυκόφρ. 1094. κ. 1380.
 Παράπαιμα, τό, ταυτ. παράπαιμα, Ἡσύχ.
 Παράρσεις, ἡ, ἀφαίρεσις, μικρυσμός· 2) παράρσεις ὀπλων,
 Ἀριστ. Πολ. Ε', ἡ, 7, Κορ. Κ. ἐξαρμάτωσις, Γαλλ. desarme-
 ment, ἐκ τοῦ
 Παραιρέω, ὦ, δηλ. αἰρέω τι παρὰ τινος, ἀφαιρῶ, μικρύνω· Συν-
 ἡθ. Μέσ. παρελῆσθαι τοὺς συνουσιαστας, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 6, 1.
 Παράρρημα, τό, Θουκυδ. 4, 48, ὅπου ὁ μὲν Σχολ. ἐρμηνεύει
 τελαμώνας, ξώνας, ὁ δὲ Ἡσύχ. παραράμματα, ἡγουν κρεμάμε-
 να τινὰ, τὰ ὅποια ἐμπορεῖ τις νὰ ἀφαιρῇ (παραιρεῖ)· ἄλλοι δὲ
 ἔχουσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παράρμα (ἄρω, παρὰ).
 Παράίρω. Ζ. παραιρώ.
 Παραισαβάξω, ταυτ. παραμαίνομαι, παρανοέω, Ἡσύχ. κ. Φώτ.
 Ζ. τὸ ἀπλ.
 Παραισθάνομαι, παρατήρῶ κρυφίως, ἡ κλεπτικῶς, Ξενοφ. Κύρ.
 Π. 4, 2, 30. 2) Εἰς τὸν Πλάτ. Θεαίτ. 13. ἀντί ἀπατῶμαι ὑ-
 πό τῶν αἰσθήσεων, ὡς παρορῶ, παρακούω κτλ.
 Παράισις, } δυστυχὴ σημαίνων· σήματα παραίσια,
 Παράισιμος, ὁ, ἡ, } Ἰλ. δ, 381. Ζ. αἰσιος.
 Παράισσω, πηδῶ ἔμπροσθεν, σπεύδω πλησίον τινός, ὡς παραι-
 δύσσω, Ἀπολλών. Ρόδ.
 Παραιτέομαι, οὔμαι (αἰτέω), καταπραύνω, φιλιόνω,
 ἱλαρύνω, ἀθωόνω· 2) ἐκκλίνω, ἀποφεύγω. π. τὴν δυσκολίαν,
 Θεόφρ. περὶ λίθ. 3) διὰ παρακλήτεως ἐλευθερόνω· ψυχὴν, 4)
 διὰ παρακλήτεως ἀποδιώκω, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, Φιλῶστ.
 Ἀπολλ. 1, 10. 5) παρακαλῶ, Ἡρόδ. 1, 90.
 Παράιτησις, ἡ, δέησις, ἱκεσία, ἀποφυγὴ, ἀποβολή, ἀδωώτις.
 Παραιτητής, ου, ὁ, ὁ παραιτούμενος.
 Παραιτητικός, ἡ, ὄν, παρακαλῶν, ἐξιλεόνων.
 Παραιτητός, ἡ, ὄν, παρακαλεμένος, φιλιωμένος, ἱλεωμένος,
 ἡ τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ· ὅθεν, ἀπαραίτητος, ὁ
 ἀναπόφευκτος.
 Παραιτία, ἡ, Ἰδ. τὸ ἐφ.
 Παράιτιος, ὁ, ἡ, συμμετοχος, συναίτιος, ταυτ. αἴτιος· ἡ
 παραιτία, ἡγουν αἰτία δευτέρα, ἡ συναιτία, Ἡλιόδ. σ. 254.
 Παραιψάμενος, ἀντί παραψάμενος (παραψήμι), συμβουλευών,
 ἐνθαρρύνων, Ἰλ. ω, 771.
 Παραιψάσ(α, ἡ, κ.) (παρὰ, ψήμι), τὸ νουθετεῖν, παρακι-
 νῶν, διδάσκειν· παρηγορία, Ἀνάλ.
 Παραιψάσσω, ταυτ. τινάσσω, παρακινέω, ὡς ἀμετάβ. πηδῶ,
 Ἡσύχ.
 Παραιφρονέω, ὦ, ἀντί παραφρονέω, γίνομαι, ἡ εἶμαι ἀναί-
 σθητος, ἄφρων, Θεόφρ. 25, 262.
 Παραιωρέω, ὦ, πλησίον, κατὰ πλευράν κρεμῶ· παρηώρητο
 ξιφίδια, εἶχαν εἰς τὴν μέτην των ξιφίδια κρεμασμένα· ἐσθῆτες
 κοῦφαι κ. παρηωρημένοι, δηλ. κρεμασμένοι κατὰ πλευράν, Ἡ-
 ρωδ. 3, 4.
 Παραιώρημα, τό, τὸ πλησίον, ἡ κατὰ πλευράν κρεμασμένον,

ἢ κρεμασμένον. 2) κρεμάθρα.
 Παραϊώρησις, ἡ, τὸ κρεμᾶν πλησίον, ἢ κατὰ πλευράν.
 Παρακαββάλλω, συγκοπ. ἀντὶ παρακαταβάλλω.
 Παρακαθᾶπτω, κομποθένω, ἢ συναρμόζω.
 Παρακαθᾶζομαι, πλησίον τινός κάθημαι.
 Παρακαθεκτεχός, ἡ, ὄν, εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ στερόνως κρατῶν.
 Παρακαθεύδω, μ. εὐθέτω, κοιμῶμαι πλησίον, καὶ φρουρῶ.
 Πρβ. Παρακοιτέω.
 Παρακάθημαι, πλησίον κάθημαι.
 Παρακαθίζω, καθίζω τινὰ πλησίον. 2) Μέσ. κάθημαι πλησίον, μετὰ αἰτ. διορίζω τινὰ νὰ καθῇ πλησίον μου, Λουκιαν. 3, σ. 129. 3) τὸ Ἐνερ. καὶ ὡς Οὐδέτ. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
 Παρακαθίζημι, πλησίον, κατὰ πλευράν ἀφίνω, καταβιβάζω, ἀπολύω: τὰς χεῖρας, ἀφίνω τὰς χεῖρας νὰ κρέμονται κάτω, Πλούτ. Νικ. 9.
 Παρακαθίστημι, πλησίον θέτω, στήνω.
 Παρακαίριος, ὁ, ἡ, Ἡσιόδ. κ. } Ἐπίρ. -καίρως, παράκαι-
 Παρακαίριος, ὁ, ἡ, } ρος, ἔξω τοῦ πρέποντος και-
 ροῦ, εἰς ἀνάρμοστον καιρὸν γενόμενος, λαληθεῖς, κτλ.
 Παρακαίω, εἰς τὸ πλευρόν, πλησίον καίω.
 Παρακαλέω, ὦ, μ. ἔσω, κράζω διαβαίνων, κράζω πρὸς τί· κράζω ζητῶν βοήθειαν, ἰκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ καὶ Η. πα-
 ρακινῶ, παροξύνω, παρηγορῶ.
 Παρακαλλέμαχοι, οἱ, κατὰ μίμησιν γενόμενοι Καλλιμάχοι, ἡ-
 γουν πίθηκοι τοῦ Καλλιμάχου, Ἀνάλ. 2, σ. 223. ὅπου τῶρα
 κεῖται περικαλλίμαχοι.
 Παρακαλπάζω, πλησίον τοῦ ἵππου τρέχω, Πλούτ. Ἀλέξ. 6.
 Ζ. καλπάζω.
 Παρακαλύμμα, τό, (-λύπτω), πλησίον τεθέντι, ἢ κρεμά-
 μενον διὰ νὰ σκεπάξῃ· σκέπασμα, παραπέτασμα. 1) Τροπ. πρό-
 φατις, προφασιολογία μὲ εὐφημίαν.
 Παρακαλύπτω, μ. φω, στήνω, θέτω τι ἔμπροσθεν ἄλλου, διὰ
 νὰ τὸ σκεπάξω, κρύπτω.
 Παρακαμύω, κλείω ἐν τούτῳ τοὺς ὀφθαλμούς, Ἡσύχ.
 Παρακάμπτω, ἐκκλίνω, παρεκτρέπω κατὰ πλευράν, πλαγίως.
 Οὐδ. ἀποχωρῶ, ἀποφεύγω, Διόδ. Σικ. 5, 60.
 Παρακανθίζω, πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλευρόν, εἰς τὸ πλάγιον μέ-
 ρος ἔχω ἀκάνθας, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 1, 16.
 Παρακασσῶ, Ἀττ. -καττῶ, παρασυρράπτω, ἐμβαλόντων
 πλησίον.
 Παρακαταβαίνω, καταβαίνω ἐνῷ γίνεταί πρᾶξις -ἀβα-
 σις, ἡ, οὗς.
 Παρακαταβάλλω, θέτω, καταθέτω παρά, ἢ περιβάλλω· ζῶ-
 μα οἱ παρακάββαλε, ἀντὶ παρακατέβαλε. 3) ἀνεπαίσθητος ῥέ-
 πτω μέσσω, Διογ. Λαέρτ. 2, 77. 3) ἐπὶ κριτηρίου, παρακατα-
 βάλλω σοι τοῦ κλήρου, διαφέρωμαι μαζήσου διὰ τὸ δίκαι-
 ον τῆς κληρονομίας, καταθέτων εἰς τὸ κριτήριον ποσότητα ἀρ-
 γυρίου, τὴν ὁποίαν χάνω, ἀν χάτω τὴν κρίσιν μου. Ἡ καταβαλ-
 λομένη ποσότης ὀνομάζεται
 Παρακαταβολή, ἡ, Ἰσαῖος κ. Δημοσθ. σ. 1051.
 Παρακαταγωγή, ἡ, ἀγών τις παλαιστικός, ὡς Ἰλ. ψ, 731.
 Πρβ. παραπληγιάζω.
 Παρακαταθήκη, ἡ (παρακατατίθημι), πρᾶγμα διδόμενον εἰς
 τινὰ διὰ νὰ τὸ φυλάττῃ, καὶ διὰ νὰ τὸ δάσῃ πάλιν, ὅταν τὸ
 ζητήσῃ ὁ κύριός του.
 Παρακαταθήσκω, ἀποθήσκω πλησίον, Ἀναλ.
 Παρακατακείμαι, κατάκειμαι, κάθημαι πλησίον (τῆς τρα-
 πέζης), Ξεν. Κύρ. 2, 2, 28.
 Παρακατακλίνω, πλησίον καταδέτω, καθίζω. Μέσ. κάθημαι
 πλησίον.
 Παρακαταλέγομαι, κατακλίνομαι, κατοικῶ πλησίον τινός·
 κείτομαι, κοιμῶμαι πλησίον αὐτοῦ. Ἰλ. ι, 561.
 Παρακαταλείπω, πρὸς τούτῳ ἀφίνω ὀπίσω, Δ. Κάστ.
 Παρακαταλογῇ, ἡ, Νομ. μεταβολή τῶν φυσικῶν καὶ ἀπλῶν
 τῶν καὶ ῥυθμῶν, ἐφεύρεσις τοῦ Ἀρχιλόχου, κατὰ Πλούταρχ.
 Μουσ. Ἀριστοτ. Προβλ. 9, 6.
 Παρακαταπήγνυμι, -πήγω, μ. ξω, ἐμπήγω πλησίον.
 Παρακαταρτῶμαι, θέτω καλῶς πλησίον μου
 Παρακατάστασις, ἡ, ταύτ. παρακαταβολή, Βεγκέρ. Ἀνέκδ.
 1, σ. 290.

(B.)

Παρακατάσχεσις, ἡ (παρακατέχω), τὸ νὰ κατέχη, βα-
 σταζητικίτι.
 Παρακατατίθημι, δίδω εἰς τρίτον πρόσωπον πρᾶγμα τινος,
 διὰ νὰ τὸ φυλάττῃ. 2) Μέσ. δίδω πρᾶγμα ἰδικόν μου εἰς ἄλλον
 νὰ τὸ φυλάττῃ. 3) ἐμπιστεύομαι τι εἰς ἄλλον διὰ νὰ τὸ φυλάττῃ,
 Πλούτ. 7, σ. 354. Η.
 Παρακαταχράομαι, πλησίον, ἢ παραλόγως μεταχειρίζομαι,
 κάμνω πάρεργον μεταχείρισιν, Ἀριστοτ.
 Παρακάττειμι, πλησίον καταβαίνω, ἐγγὺς καταβαίνω. Μετοχ.
 παρακατιών, ἡγουν μετ' ὀλίγον, ἔπειτα, Σχολ. Θεοκρα. 1, 4.
 Παρακατεσθίω, πλησίον τινός, ἢ μετὰ τινος ἐσθίω, τρώγω,
 Ἀθην. σ. 368.
 Παρακατέχω, βαστάζω, κρατῶ ὀπίσω: τοὺς πρέσβεις: τῇ
 μνήμῃ, φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου, Διόδ. Σικ.
 Παρακατηγόρημα. Ζ. παρασύμβαμα.
 Παρακατοικίζω, μ. ἔσω, πλησίον τινός κατοικίζω, μετατεπί-
 ζω τινὰ. Τροπ. Πλούτ. Περικ. 11: φόβον καὶ φρουράν τινί, ἐμ-
 βάλλω εἰς τινὰ φόβον.
 Παρακατορύσσω, Ἀττ. -ύττω, μ. ξω, πλησίον σκάπτω,
 ὑποσκάπτω.
 Παρακαττύω, ἐμβαλόντων εἰς μέρος τι.
 Παρακαυλίζω, τὸ ἐκφύειν καυλοῦς κατὰ πλευράν, Θεόφρ. Ἰστ.
 φ. 6, 2.
 Παρακείμαι, πλησίον, εἰς τὸ πλάγι κείμαι, εἶμαι κατακεκλι-
 μένος, παραστημένος· χρόνος παρακείμενος. Ζ. τοὺς Γραμμ.
 Παρακείμενος, Ἐπίρ. (ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ -κείμαι), ἐφεξῆς,
 μετὰ τοῦτο, κατὰ τάξιν, ἔπειτα.
 Παρακεκαλυμμένος, Ἐπίρ. (-λύπτω), σχημασμένος, κρυμ-
 μένος.
 Παρακεκινδυνευμένος, Ἐπίρ. (κινδυνεύω), μὲ τολμηρόν,
 ἐπικίνδυνον τρόπον. Πρβ. παραβόλως.
 Παρακεκλιμένος, Ἐπίρ. ταυτ. παρακλιδόν, Σχολ. Ἀπολλων.
 Παρακελεύομαι, προσφωνῶ, διερεθίζω, παρακινῶ. 2) ταυτ.
 παραγγέλλειν ἀρχήν, Διον. Ἀλ. κ. Ἀππ. -κέλευσις, ἡ, κ. -κε-
 λευσμός, ὁ, ἡ διὰ πατριᾶς ζήτησις ἀρχῆς. κ. -κελευστοί, οἱ,
 οἱ οὕτως ἐκλεγόμενοι ἄρχοντες.
 Παρακέλευσις, ἡ, κ. } προσκάλεσις, παρακίνησις. 2) Ζ. κ.
 Παρακέλευσμα, τό, } πρ.
 Παρακελευσματικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, ἀνήκων, ἢ
 ἐπιτηδεύων εἰς παρακέλευσιν.
 Παρακελευσμός, ὁ, ταυτ. Παρακέλευσις, ἡ.
 Παρακελευστής, οὗ, ὁ, (παρακελεύω), προσκαλεστής, πα-
 ρακινήτης.
 Παρακελευστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, ταυτ. -σματικός.
 παρακινῶν μὲ φωνάς, διερεθίζων.
 Παρακελευστός, ἡ, ὄν, παρακινήμένος. 2) διὰ πατριῶν ἐκ-
 λελεγμένος, Δίων. Κάστ. Ζ. παρακελεύομαι.
 Παρακελεύω, Συνήθ. Παρακελεύομαι.
 Παρακελητίζω, διαβαίνω ἐφιππος, ὁδοιπορῶ πλησίον, Ἀ-
 ριστοφ. Εἰρ. 900.
 Παρακέλομαι, ταυτόσ. παρακελεύομαι, Ἀπολλων, Ῥόδ. 4,
 1668.
 Παρακενόω, ὦ, κενόνω, ἀδειάζω (πλησίον), Πλούτ.
 Παρακεντέω, ὦ, πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγι κεντῶ, τρυπῶ, μά-
 λιττ. ἐπὶ τρυπήσεως εἰς τὴν πλευράν δι' ἐκχυσιν τοῦ ὕδατος. 2)
 Τροπ. ψεύδομαι, πλάττω ἀνύπαρκτα, Στοβ. λόγ. 6, σ. 171.
 Παρακεντήσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παρακεντήτης, οὗ, ὁ κάμνων τὴν πρᾶξιν τῆς παρακεντήσεως.
 Παρακεντήτηριον, τό, ἡ πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεύα βελόνη.
 Παρακερδαίνω, κερδαίνω πλησίον, ἐν ταύτῃ, ἢ κερδαίνω ἀ-
 δίκως, ἢ ζητῶ τοιοῦτον κέρδος.
 Παρακερκίς, ἡ, τό μικρόν ὅστουν τὸ πλησίον τοῦ σκέ-
 λους· ἄλλως, περόνη, Πολυδ. 1, 187. Πρβ. πέρνα κ. πτέρια,
 Παρακεκινδυνεύσεις, ἡ, τὸ τολμᾶν μὲ κίνδυνον, ἐπικίνδυνος
 ἐπιχειρήσις.
 Παρακεκινδυνευτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ὁ τολμῶν μὲ κίν-
 δυνον.
 Παρακεκινδυνεύω, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, ἐπιχειρῶ τι μὲ κίνδυνον.
 Πρβ. παραβάλλω, παραρίπτω.
 Παρακινδύνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -δύνως, ἐπικίνδυνος.

21

Παρακινέω, ὦ, κινῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, παροτρύνω, παροξύνω.
 2) πλητίον, ἐκ τοῦ διαβατικοῦ, ἢ ψευδῶς κινῶ· παρὰ φύσιν ἐρεθίζω· τὰ αἰδοῖα, ὡς κάμνουσιν φάρμακα τινά, Πλούτ. 3) Οὐδεὶς κινῶμαι ὀλίγον τι, Δουκιαν. ῥητορ. διδ. κάμνω ἀνῆ-
 συχόν τινα κίνησιν, Πλούτ. Γαλλ. 13. ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν
 μου· ἐπὶ τοῖς ὠραίοις, διὰ τὰ εὐμορφα πράγματα, Ξενοφ. Ἀπομ.
 4, 2, 35. 4) γίνομαι, ἢ εἶμαι παράφρων· τὴν γνώμην, τῇ δια-
 νοίᾳ· ὡσαύτως, παρακινήτικῶς ἔχειν, Πλούτ. Σολ. 8. 5) αἰς
 παράγειν, παραγωγῶς, παράγω τι ἀπ' ἄλλου, π. χ. ἐκ τοῦ νήγα-
 τος, νηγάτος, ἐκ τοῦ οἴφω, οἴφῳ, Γραμμ. Πρβ. παράγω.
 Παρακίνημα, τό, τὸ παρακινήμενον, παραταλευμένον· παρα-
 φροσύνη. 2) ταυτ. παραγωγή, Γραμμ.
 Παρακίνησις, ἡ, κυρίως σάλευσις φρενῶν, παραφροσύνη. 2)
 διέγερσις, τὸ παρακινῶναι. 3) ταυτ. παραγωγή, Γραμμ.
 Παρακινήτικος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ'. -τικῶς (παρακινέω), ὁ ἀνῆ-
 κων εἰς παραφροσύνην. 2) παράφρων, τρελλός.
 Παρακινῶ, ὦ, συγκινῶ, συσμίγω.
 Παρακλαίω, μ. αὖσω, προσέτι, περὶ τούτου κλαίω, Ἀνάλ.
 Παρακλαυσίθυρον, τό (παρά, κλαίω, θύρα), ὡδὴ ψαλλομέ-
 νη πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐρωμένης, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 945. Θεόκρ.
 3, 23. κτλ.
 Παρακλείω, ἴων. Παρακλητῶ, ἐκκλείω, ἐκβάλλω ἔξω, Ἡρόδ.
 6, 60.
 Παρακλέπτω, μ. ψω, πλαγίως, ἢ ἐκ τοῦ διαβατικοῦ κλέπτω.
 2) ταυτ. παρακρύπτω, Στράβ. 14, σ. 699. Sieb.
 Παρακλήσις, ἡ (παρακαλέω), τὸ προσφωνεῖν, ἐπικαλεῖσθαι εἰς
 βοήθειαν· δέησις· παρακίνησις, παρηγορία.
 Παρακλητεύω, ταυτ. παρακαλέω, Εὐστάθ.
 Παρακλητικός, ἡ, ὄν (παρακαλέω), προσφωνῶν, συμβου-
 λεύων, παρακινῶν, καὶ παρηγορῶν.
 Παρακλήτωρ, ὁ, ἡ (παρακαλέω), τὸ Λατ. advocatus, συνη-
 γόρος εἰς τὸ κριτήριον, ἐπίτροπος· Κεῖ. βοηθός, παρηγορητής.
 2) ὡς Ἐπίθ. παραττατικός, βοηθητικός· παρακλήτω χερὶ, με-
 τὴν βοήθειαν τῆς χειρὸς του, Σοφοκ. Αἴας.
 Παρακλήτωρ, ὁ (παρακαλέω), ὅστις παρακινεῖ, συμβουλεύει,
 παρηγορεῖ.
 Παρακλιδόν, Ἐπίρ'. (παρῆκλινω), με ἀπόκλινιν, με ἀποφυ-
 γήν, Ὀδυσ. ρ, 139. Παρακλ. ὑπνώοντα, Ὀρφ. Ἀργον. 561. ἡ-
 γουν παρὰ τοὺς τοίχους κλιθέντας.
 Παρακλίντωρ, ὁ, Ἀνάλ. 2, σ. 134. ταυτὸς. παρακλίτης, ὁ
 (παρακλίνω), ὁ παρακαθήμενός μου (εἰς τὴν τράπεζαν). Κύρου Π.
 2, 2, 28.
 Παρακλίνω, μ. νῶ, θέτω, στήνω, βάλλω πλητίον· παρακλί-
 νομαι, κεῖμαι πλητίον, ὡς εἰς τὴν τράπεζαν. 2) ἀποφεύγω, πα-
 ρεκτρέπω, στρέφω κατὰ πλευράν· ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν
 ἐτέρην πύλην, ἤνοιξαν ὀλίγον τι τὸ ἄλλο κανάτι τῆς θύρας, Ἡρόδ.
 3, 156. Πρβ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 81. Ζ. κ. Πρβ. παρανοίγω, παροί-
 γω, παραμύω· ὅθεν, παρακεκλιμένος, μετοχ. Παθ.
 Παρακλίτης, ὁ, ταυτ. παρακλίντωρ.
 Παρακλύω, ταυτ. παρακλύω, Ἀνθολ.
 Παρακμάζω, μ. αἶσω, χάνω τὴν ἀκμὴν, δύναμιν, καλλονήν,
 ἄνθος. Καθ. ἀσθενῶ, γηράσκω. Ζ. ἀκμή, κ. Πρβ. παρηβαίω.
 Παρακμάσεις, ἡ, τὸ οὖς. τοῦ πρ.
 Παρακμάστεχος, ἡ, ὄν, ἐλαττώων, χάνων τὴν δύναμιν, γη-
 ράσκων.
 Παρακμή, ἡ, ὁ καιρὸς, ὅποτε ὀλιγοστεύουσιν αἱ δυνάμεις, ὁ-
 πότε ὁ ἄνθρωπος μεταβαίνει εἰς τὸ γῆρας· κ. αὕτη ἡ κατάστασις.
 Παρακνάω, παρατρέβω, Φιλόστρ. σ. 803.
 Παρακνημέδρος, εὐρετκόμενος πλητίον τῆς κνήμης, Πολυδ.
 1, 140.
 Παρακνήμιον, τό. Ζ. προκνήμιον.
 Παρακνημόω, ὦ· Ὁ Τσέτσ. εἰς Ἰλιάδ. σ. 79. ἀναφέρει ἐξ
 Ἰππώνεκτος Παρεκνημοῦντο, ἀντὶ ἐπορεύοντο, καὶ τὸ παράγει ἀπὸ
 τὸ κνήμη.
 Παρακνίζω, ὀλίγον, ἢ μυστικῶς ττουκνίζω, ἐρεθίζω, κινῶ εἰς
 θυμόν, ἢ ζηλοτυπίαν.
 Παρακοᾶν (παρά, κοᾶν, δηλ. νοεῖν), ταυτ. παραφρονεῖν.
 Παρακοή, ἡ (παρά, ἀκοή), τὸ ὅποιον δὲν ἀκούετις σωστά,
 ἢ δὲν καταλαμβάνει· ὅθεν, διδασκαλία, τὴν ἐποίαν ἤκουσα καὶ
 ἐκατάλαβέ τις ἐξ ἡμιτείας, ἢ ψευδῶς. 2) ὅταν τις ἀκούῃ καὶ

δὲν κάμνῃ, ἀπαίθεια, πρὸς Ῥωμ. 5, 19, 2. Κορινθ. 10, 6.
 Παρακοιμάομαι, ὦμαι, πλητίον, ἢ μετὰ τινος κοιμῶμαι. 2)
 φυλάττω, φρουρῶ τὴν νύκτα.
 Παρακοίμημα, τό, κ. -κοίμητις, ἡ, τὸ οὖς. τοῦ πρ.
 Παρακοιμητής, οὗ, ὁ, συγκαιμώμενος, ἢ νυκτερινός φρουρός.
 Παρακοιμίζω, μ. ἴσω, βάλλω τινά νὰ κοιμηθῇ πλητίον, Σχολ.
 Ἀπολλων. 3, 62.
 Παρακοιμιστής, ὁ· τῶν ἰδίων γυναικῶν παρακοιμιστὰς· οἱ τινες
 συγχωροῦν ἄλλους νὰ συγκαιμῶνται μετὰς γυναικῶν, Παῦλ.
 Ἀλεξ. Μ. 4.
 Παρακοινάω, ἀντὶ -κοινῶ, μεταδίδω, Πίνδ. Πύθ. 4.
 Παρακοιτέω, ὦ, ταυτ. παρακοιμάομαι. -κοιτία, ἡ, τὸ οὖς.
 Παρακοίτης, οὗ, ὁ, κ.) (κοίτη), κοιτόμενος πλητίον ἄλ-
 Παρακοίτις, ιος, ἡ) λουτινός, σύνευνος, σύζυγος, ἀ-
 νήρ, ἢ γυνή.
 Παρακοίτος, ὁ, ἡ, ταυτ. παρακοίτης, -κοίτις, Διοδ. 5, 32.
 Παρακολλάω, ὦ, κολλῶ παρὰ τινι, ἢ εἰς τι. -κόλλημα, τό,
 ὅ, τι κολλᾶται, ἔργον χαλκῶς κττ. -κόλλησις, ἡ, τὸ παρακολ-
 λᾶν. -κόλλητικός, ἡ, ὄν, κολλῶν εἰς τί.
 Παρακόλλος, ὁ, ἡ, κλίνη χαμηλὴ ἔχουσα εἰς τὸ ἕτερον μέρος
 προσκεφάλαιον, Πολυδ. 10, 36. Ἀμφικόλλος, ἡ ἔχουσα δύο προσ-
 κέφαλα, Ἡσύχ. Πρβ. παράπυξος.
 Παρακολουθεῖω, ὦ, μ. ἤτω, ἀκολουθεῖω κατόπιν πλητίον, συν-
 οδεύω. Μεταφ. καταλαμβάνω, νοῶ, μετὰ Δοτ. καὶ μετὰ Μετοχ.,
 Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 3, 5· 4, 5, 21.
 Παραλούθημα, τό, ἀκολούθημα, ἀποτελεσμα.
 Παραλούθησις, ἡ, τὸ οὖς. τοῦ πρ.
 Παρακολουθητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ'. -τικῶς, ἀνήκων, ἢ ἐπι-
 τήδεος εἰς τὸ ἀκολουθεῖν, κατανοεῖν.
 Παρακομιδῆ, ἡ, τὸ κομίζειν, φέρειν· Οὐδ. τὸ ὑπάγειν, ταξει-
 δεύειν, Πολύβ.
 Παρακομίζω, μ. σω, πλητίον, προσέτι φέρω, εἰσάγω, φέρω
 ἔμπροσθεν τινός, ἢ ἐκ τοῦ διαβατικοῦ· Μέσ. πλητίον, ἢ μετὰ
 τινος ὑπάγω, ταξειδεύω, διαβαίνω.
 Παρακομιστής, οὗ, ὁ, ὅστις κομίζει, φέρει πλητίον, ἢ ἐκ
 τοῦ διαβατικοῦ.
 Παρακομμά, τό, ψευδές, νόθον νόμισμα. 2) Μεταφ. νόθευσις,
 Φίλων. 3, σ. 22. Ρ.
 Παρακομος, ὁ, ἡ (κόμη), τριχωμένος, Πολυδ.
 Παρακονάω, ὦ, μ. ἤσω (ἀκονάω), ἀκονῶ εἰς τί, δηλ. τρίβω τι
 μετὰ τί, ὀξύνω, κάμνω κοπτερόν· Μεταφ. παροξύνω, ἐνδαρρύνω
 ἐν ταυτῷ, Κύρου Π. 6, 2, 33.
 Παρακοντίζω, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον ἐκ τοῦ διαβατικοῦ, ἢ ἐπέ-
 κεινα. 2) ὑπερβαίνω εἰς τὸ ἀκοντίζειν.
 Παρακοπή, ἡ (-κόπτω), τὸ παραχαράττειν, νοθεύειν. Μεταφ.
 παραφροσύνη, Αἰσχύλ. Ἰκ. 325.
 Παρακοπος, ὁ, ἡ (παρακόπτω), παραχαράγμενος, νοθευμένος.
 Μεταφ. παράφρων, τρελλός, Αἰσχύλ. Προμ. 582. Εὐρ. Βάκχ. 35.
 Παρακοπτικός, ἡ, ὄν, ἡνωμένος μετὰ παραφροσύνην· τρελλός·
 προξενῶν τρέλλαν· ἐκ τοῦ
 Παρακόπτω, μ. ψω, παραχαράττω, κόπτω ψευδές νόμισμα, νο-
 θεύω. Μεταφ. παρακεκομμένος τὸν νοῦν, ταυτὸς. παραφρονῶν, Νι-
 κήτ. Χρον. 12, 2. Ὁ Ἀριστοτ. λέγει καὶ Παρακόπτειν τὴν διανοίαν,
 ἢ μόιον Παρακόπτειν ἀντὶ παραφρονεῖν· ὅθεν παρακοπή, ἡ παρα-
 φροσύνη, καὶ παρακοπος, ὁ παράφρων. 2) κόπτω, πηρόνω (στακα-
 τέβω)· μέλη, Πολύβ. 10, 15. τὸ Ἑνερ. κ. Μέσ. ἀπατῶ· ἀγα-
 θῶν, δηλ. ἔνεκα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 807. Νεφ. 636.
 Παρακορέω, ὦ, ἐκκαθαρίζω, ἐκφουκαλῶ, Ἀθήν. σ. 408. Πο-
 λυδ. 6, 94.
 Παρακόσμως, Ἐπίρ'. ἀτάκτως, ἀπρεπῶς, ταυτ. παρὰ κόσμον,
 Ἰώσηπ.
 Παρακοτέω, ὦ, ταυτ. ὀργίζομαι, Φώτιος.
 Παρακούσις, ἡ, ταυτ. παρακοή, καὶ τὸ ἔφ.
 Παρακούσμα, τό, ὅ, τι τις ἀκούει καὶ νοεῖ ψευδῶς, ὡς πα-
 ρακοή.
 Παρακούω (παρά, ἀκούω), ἀκούω περίπου, ἢ σχεδόν, μανθά-
 νω μυστικῶς, Πλάτ. Εὐθύδ. 68. σημ. 2) ἀκούω ψευδῶς, κ. κα-
 ταλαμβάνω ἐσφαλμένως. 3) δὲν πείθομαι, ἢ κάμνω ὡς νὰ μὴ ἡ-
 κουσα. 4) ἀκούω, ἀλλὰ δὲν κάμνω, δὲν ὑποτάσσομαι· μετὰ Γεν.
 προτώπου, ἢ πράγματος.

Παρακρατέομαι, οὔμαι, Παθ. τοῦ
 Παρακρατέω, ὦ, κρατῶ ὀπίσω, κρατῶ παρά φύσιν, Μάρκ. Ἀν-
 των. ια', 20.
 Παρακρεμάω, ὦ, Παρακρεμάννυμι, κ. Παρακρεμαννύω, κρεμῶ πλη-
 σίον, ἢ ἐκτινος : τὰ παρακρεμάμενα, τὰ εἰς τοῦτο ἢ ἐκ τούτου
 κρεμάμενα, τὰ περὶ τὸ πρᾶγμα, ἐλαφρὰ καὶ μικρὰ μέρη.
 Παράκρημνος, ὁ, ἢ, κρημνώδης κατὰ πλευράν, Στράβ. 9,
 σ. 600.
 Παρακρίνω, κρατῶ ἢ βαστάζω παραλλήλως, καὶ ἐπὶ τάξεως
 μάχης, ὡς παρατάσσω. 2) ἰδίως, διὰ τὰ κάμω σύγκρισιν. 3) κρί-
 νω κατ' ἐπιφάνειαν, ψευδῶς.
 Παρακροᾶμαι, ταυτ. παρακούω.
 Παρακροᾶσις, ἡ, ταυτ. παρακοή.
 Παρακροῦτης, οὗ, ὁ, ὅστις δὲν ἀκούει, οὐδὲ καταλαμβάνει
 ἀκριβῶς.
 Παρακροχίζω, φαίνομαι πλησίον τινός ὡς κρόκος, Διοσκ. 5,
 137. ἢ ἔχω ὁσμὴν κρόκου.
 Παρακροτέω, ὦ, κτυπῶ εἰς τὸ πλάγιον μέρος, ἢ πλησίον, κτυ-
 πῶ ψευδῶς, Δουκιαν. Γυμν. 1. 2) κροτῶν τὰς χεῖρας ἐνθαρρύνω
 τινὰ, Ἡρακλ. Ἀλληγ. 63. Πρβ. παραψύχω.
 Παρακρουσίς, ἡ, κατάπαυσις : ἐπιπολὴς θερμοῦ, ἐλάττωσις,
 κατάβασις τῆς αὐξανούσης θερμότητος : ψευδὴς κρούσις, πληγὴς
 μουσικοῦ ὄργανου, Πλούτ. 8, σ. 557. Καθ. τὸ ἀποτυγχάνειν,
 ψεῖρειν. 2) τὸ ἀπατᾶν· ἀπάτη. 3) ταυτὸς. παρακοπή, παραφρο-
 σύνη.
 Παρακρουσιχοῖνικος, ὁ, ἢ, ταυτ. ὁ κρουσιμετρῶν, ὁ ἀπα-
 τῶν μὲ ψευδὲς μέτρον, Πολυδ.
 Παρακρουστικός, ὁ, ἢ, ὅθεν Παρακρουστικός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. -
 κας, ταυτ. παράκοπος, παράφρων.
 Παρακρούω, κατὰ πλευράν, πλησίον, ἢ ψευδῶς κρούω. 2) ἀ-
 πατῶ, μάλιστ. Μέσ. Ἡ Μεταφ. ἀπὸ τὰς ψευδεῖς ζυγαρίας. Ζ. κρου-
 σιμετρέω. 3) κτυπῶ κατὰ πλευράν, σπρώχνω ὀπίσω, ἐμποδίζω,
 ἀπορρίπτω· κ. Μέσ. ἐξαιρ. 4) ἀσπλάνω, ἐκβάλλω ἀπὸ τῆς εὐ-
 θείας ὁδόν, Πλάτ. Κριτ. 6. 5) Παθ. : φρενῶν, γίνομαι, ἢ εἶμαι
 παράφρων, ὡς παρακόπτω κτλ.
 Παρακταῖος, αἶα, αἶον (ἀκτὴ), κείμενος πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ,
 Ὀλπιαν.
 Παρακταῖομαι, ὦμαι, ἀποκτῶ πρὸς τούτοις : τοῖσι δὲ παρακτω-
 μένοισι ξεινικούς νόμους, δηλ. δέχονται ξένα ἥθη, Ἡρόδ. 4, 80.
 2) ἀποκτῶ εἰς τὴν γειτονίαν.
 Παρακτῆς, οὗ, ὁ (παράγω), ὅς τις φέρει ἔμπροσθεν, ἐξαιρ.
 τοὺς κύνας εἰς τὸ κυνῆγι, Ἡσύχ.
 Παρακτῆσις, ἡ, ἀπόκτησις τινός σιμά εἰς ἄλλο, κτῆμα πλη-
 σίον τινός.
 Παρακτιδῆος, ὁ, ἢ, Ἀνάλ. 3, σ. 239. κ.
 Παρακτιδῆος, ὁ, ἢ (ἀκτὴ, παρὰ), πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ κείμενος,
 εὐρισκόμενος : περιωπή.
 Παρακυχλος, ὁ, μέρος τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης, Πολυδ. 10, 53.
 Παρακυλίω, κυλίω εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἢ πλησίον, Σχολ. Ἀρι-
 στοφ. Εἰρ. 7. Ζ. κ. παρακυκίζω.
 Παρακύπτω, μ. ψω, στέκομαι πλησίον, καὶ σκύπτω διὰ τὰ πα-
 ρατηρήτωι ἀκριβῶς· εἰσέρχομαι, εἰσέρπω.
 Παρακυρέω, (παρακύρω), μ. -ρώ, ποιητ. ταυτ. παρατυγ-
 χάνω, Κοῖν. 11, 25.
 Παρακωμῶδέω, ὦ, ἐκ τοῦ πλαγίου περιπαλῶ εἰς τὴν κωμω-
 δίαν, Ἀθήν. σ. 525.
 Παρακωφος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι κωφός.
 Παρακωχή, ἀντὶ παροκωχῆ. Ζ. κωχεύω.
 Παραλαλέω, ὦ, εἰς τὸ μεταξὺ λαλῶ, ψευδῶς φλυαρῶ, λέγω
 περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν ἐξεύρω, Δίων Κασσ. 69, 4.
 Παραλαλία, ας, ἡ, οὗς. τοῦ ἀνωτ. 2) παραμυθία, παρηγο-
 ρία, Σεκούνδ. Γνωμ. Opuscul. Mythol. Gale, pag. 639.
 Παραλαμβάνω, δέχομαι, λαμβάνω ἐπάνω μου, λαμβάνω προ-
 σέτι, λαμβάνω εἰς βοήθειαν· μεταχειρίζομαι καὶ εἰς τοῦτο, ὡς
 λέξιν τινὰ, Δογγ. κυριεύω, δέχομαι, κρατῶ τὰ διδόμενα, λαμ-
 βάνω φίλον εἰς φανερὰν τινα, Πλούτ. περὶ Πολυπρ. 13. ἀνάλαμ-
 βάνω διὰ τὰ ἐπιμελεσθῶ, προστατεύω : τοὺς δεομένους, Ἰσοκρ.
 αὐτ. 55. ἐπιτυγχάνω, εὐρίσκω, Ἰσοκρ.
 Παραλάμπω, μ. ψω, πλησίον, εἰς τὴν πλευράν λάμπω, φωτίζω.

Παράλαμψις, ἡ, τὸ οὗς. τοῦ πρ. καὶ λευκή τι κηλὶς εἰς τὸ μέ-
 λαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰπποκρ. τὸ αὐτὸ κ. λεύκωμα.
 Παραλανθάνω, ταυτὸς. λανθάνω ἐν τούτῳ, πλησίον κτλ.
 Δημοσθ.
 Παραλαεῖνω, ταυτ. καταλαεῖνω, Ἀθήν. σ. 522.
 Παραλεαντικὸς, ἡ, ὄν, παραλαεῖνων, Ἀθήν. σ. 62.
 Παραλέγω, παραλαῶ, λαλῶ ἀνόητα, ἐπὶ ἀρρώστων. 2) παρα-
 λέγομαι τινί, κοιμῶμαι πλησίον τινός. 3) : νῆσον, γῆν, ταξει-
 δεύω πλησίον νήσου, γῆς κτ. Στράβ. 11, σ. 374. 4) παραλέγο-
 μαι, ἐκμαδῶ τὰς ἀχρήστους τρέχας, ὡς παρατίλλω, Ἀριστοφ.
 Ἐκκλ. 904.
 Παραλειπτέος, ἡ, ὄν, ἀφίνων, παρατρέχων, σιωπῶν,
 Ἑρμογ.
 Παραλείπω, μ. ψω, ἀφίνω, παρατρέχω, σιωπῶ. - λειψις, ἡ,
 τὸ οὐσιαστ.
 Παραλείφω, πλησίον, ἢ κατὰ πλευράν ἀλείφω, Ἀριστοφ. ῥήτ.
 3, 4.
 Παραλευκος, ὁ, ἢ, λευκός εἰς τὸ μεταξὺ, Πολυδ. 4, 134.
 Παραλεύσσω, ταυτ. παροράω, Εὐρ. Ἰππολ. 1132.
 Παραλήγω· παραλήγουσα συλλαβή, ἢ πρὸ τῆς τελευταίας· πα-
 ραλήγεται διφθόγγω, ἔχει διφθόγγον τὴν προτελευταίαν συλλαβὴν,
 Γραμμ.
 Παραλήξις, ἡ, ὅταν εὐρίσκωνται δύο λέξεις μὲ δύο διαφόρους
 καταλήξεις, ὡς ἔσπερος κ. ἔσπερα, Γραμμ.
 Παραληπτέον, δετ. ἐκ τοῦ
 Παραληπτός, ἡ, ὄν (παραλαμβάνω), παραλαμβανόμενος, τὸν
 ὅποιον δύναται τις νὰ παραλάβῃ, Πλούτ. 10, σ. 284.
 Παραλήπτωρ, ορος, ὁ, ὅς τις παραλαμβάνει, ἀναλαμβάνει,
 Στοβ. Φυσ. σ. 932.
 Παραληρέω, ὦ, λέγω ἀνόητα, εἶμαι ἀνόητος.
 Παραλήρημα, -λήρησις, ἡ, τὸ πράττειν τοιαῦτα ἀνόητα.
 Παραληρος, ὁ, ἢ, ἀνόητα λαλῶν, ἢ πράττων, τρελλός.
 Παραλήψις, ἡ (παραλαμβάνω), τὸ παραλαμβάνειν, ἀναλαμ-
 βάνειν, δέχεσθαι.
 Παραλίε, ἡ. Ζ. παράλιος.
 Παραλιθάζω, εἶμαι κατὰ πλευράν λιθώδης, πετρώδης, Θεόφρ.
 Ἰστ. φ. 3, 19.
 Παραλιμνος, ὁ, ἢ (λίμνη), πλησίον λίμνης κείμενος.
 Παραλιμπάνω, ταυτ. παραλείπω.
 Παραλίος, ἰα, ὄν, κ. ὁ, ἢ, κείμενος πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ·
 ὅθεν παραλία, ἡ, ὁ αἰγιαλός. Ζ. πάραλος.
 Παραλίσκω, πλησίον, ἢ ὁμοῦ ἀλίσκω, πιάνω, Ἡσύχ.
 Παραλιτέω, κ. -λίτω, ταυτ. αλιτέω.
 Παραλίτης, ὁ, ὁ αὐτῆς τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται πά-
 ραλος, Πολυδ. 8, 116.
 Παραλιώτης, ὁ, κάτοικος παραλίας χώρας, Ἐπιφάν.
 Παραλλαγή, ἡ, ταυτ. παράλλαξις, τὸ νὰ ὑπάγῃ τι ἀπὸ χει-
 ρός εἰς χεῖρα : πυρός, σύνδημα, Λίσχ. Ἀγαμ.
 Παραλλαγμα, τὸ, ταυτ. πρ. διαφορὰ, Πλούτ. Νουμ. 18.
 Παραλλακτός, ὁ, ἢ, μεταβεβλημένος, εὐμεταβλητός.
 Παραλλάξ, Ἐπίρ. ἀμοιβαίως, ἀλλακτικῶς, πλησίον ἀλλήλων,
 ἀλλ' ὄχι κατ' εὐθείας γραμμάς.
 Παραλλάξις, ἡ, μεταβολή· διαφορὰ· ἀλλαγὴ· τὸ διαβαίνειν,
 παραδρομή, Πλάτ. κ. Ο'. ἐκ τοῦ
 Παραλλάσσω, -ττω, μ. ἄξω, ἀλλάσσω πράγματα, τὰ ὅποια
 ἴστανται πλησίον ἀμοιβαίως : τοὺς ὀδόντας τοῦ πρίονος, ὥστε εἰς
 μὲν ἐξέχει, ἄλλος δὲ εἰσέχει, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 8. 2) παραλ-
 λάσσειν τόπον, διαβαίνειν ἀπὸ τόπου τινα, ἀναχωρῶ ἀπ' αὐτόν. 3)
 ὑπάγω ἐπέκεινα, ὑπερβαίνω. 4) Οὐδέτ. ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς ὁδόν·
 Μεταφ. νοθεύομαι, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν κανόνα, ἀσπλάνωμαι, δια-
 βαίνω σιμά ἀπὸ τῆς ἀληθείας, φεύγω ἔμπροσθεν ἢ ἐπέκεινα, ἢ
 πλησίον, Πλούτ. Κλεομ. 26. καθ' ἐτέρας ὁδοῦς. 3) εἶμαι ἀμφί-
 βολος, ἄλλοτε οὕτως, ἄλλοτε ἄλλως. 4) μετὰ Γεν. διαφέρω. πα-
 ραλλάσσει παρὰ τὰς ὥρας, αὐξάνει διαφόρως, γίνεται διάφορος
 κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας τοῦ ἔτους. 5) παραλλάσσει ἀπρὸς. κάμ-
 νει διαφόρως : εἴτε παραλλάσσει ἡλιος ἀστρῶν, ἂν εἶναι διαφορὰ
 μεταξὺ ἡλίου καὶ ἀστρῶν· παρηλλαγμένος, διαφορετικός, παρὰ-
 ξεῖος : μέγεθός, μὲ ἀσυνήθιστον μέγεθος.
 Παραλληλίε, ἡ, τὸ κεῖσθαι πλησίον ἀλλήλων, Γραμμ.
 Παραλληλίζω, στήνω τι πλησίον ἄλλον, καὶ συγκρίνω, Εὐ-

σταθ. ὅθεν
Παραλληλισμός, ὁ, τὸ στήνεται πλησίον ἄλλου κ. συγκρίνειν· σύγκρισις ὁμοίων πραγμάτων.
Παραλληλόγραμμον, τὸ, σχῆμα ὑπὸ τεσσάρων παραλλήλων γραμμῶν περιεχόμενον.
Παράλληλος, ὁ, ἡ, 'Επίρ'. — ἡλως, κείμενος πλησίον ἄλλου τινός· γραμμὴ διευθυνομένη πλησίον ἄλλης με ἴσον ἀπόστημα πανταχοῦ. 2) συσσωρευμένος, σύμπυκνος.
Παράλληλοι κύκλοι, ἡ νοοῦν. τοῦ κύκλοι, οἱ με τὸν ἴσημερινὸν παράλληλοι κύκλοι, οἱ περιέχοντες τὰς ζώνας, Πλούτ. Μαρ. 11. Πλίν. 6, 33.
Παραλογή, ἡ, ταυτόσ. παραλογία, ἡ παραλογισμός, Πλούτ. Τιμ. 9.
Παραλογίᾳ, ἡ, ψευδολογία, ὡς παρὰφαις, πάρφατις.
Παραλογίζομαι, μ. ἵτομαι, λογαριάζω ψευδῶς, καὶ οὕτως ἀπατῶ· τὰ πορθεῖα παραλογίζομενος ἀποκερδαίνει, λογαριάζων ψευδῶς καὶ με προσθήκας τὰ πορθ. νά κερδήτω, Λουκιαν. 2, σ. 159. ἀπατῶ τινά με ψευδεῖς συλλογισμούς. 3) Καθ. ἀπατῶ, πλατύνω· ὅθεν
Παραλογισμός, ὁ, ψευδὴς λογαριασμός, ἀπάτη διὰ ψευδοῦς λογαριασμοῦ. 2) ψευδὴς συλλογισμός, ἀπατηλὸς συλλογισμός, ἀπάτη διὰ ψευδοῦς συλλογισμοῦ. 3) Καθ. πᾶσα ἀπάτη, πᾶσα πανουργία.
Παραλογιστής, οὗ, ὁ, ὅς τις ἀπατᾷ διὰ ψευδοῦς λογαριασμοῦ, ἡ διὰ ψευδῶν συλλογισμῶν, Ἀρτεμ. 4, 59.
Παραλογιστικός, ἡ, ὄν, 'Επίρ'. — κῶς, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.
Παραλογιστός, ἡ, ὄν, ὅς τις ἀπατᾷ διὰ ψευδῶν λογαριασμῶν, ἡ ψευδῶν συλλογισμῶν.
Παράλογος, ὁ, ἡ, ἀνέλπιτος, ἀπροσδόκητος· τὸ παράλογον τῆς ἐλπίδος, Διον. Ἀλ. 10, 8. ἀντὶ παρὰ λόγον τῆς ἐλπίδος. 2) χωρὶς λόγον, χωρὶς δίκαιον· ψόγος, Νεμέσ. σ. 289. 3) ὑπὲρ τὴν συνήθη μερίδα, Ξενοφ. Πολ. Λακεδαιμ. 5, 3. 'Επίρ'. — λόγως.
Παράλογος, ὁ, ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ τὸ παράλογον, τὸ ἀπροσδόκητον, Θουκυδ. 2, 85. Πρβ. μετὰμελος.
Παραλοξάινω, κάμνω λοξόν, πλάγιν, Ἰπποκρ.
Πάραλος, ὁ, ἡ (παρά, ἄλς), κείμενος πλησίον τῆς θαλάσσης, Μανέθ. 4, 534. 2) ἡ πάραλος, νοητ. τριήρης, ταχύτι πλοῖον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ κοινὰς ὑπουργίας τῆς πολιτείας, ὡς σαλαμινία, ἡ εἰς θείας ὑπουργίας. 3) πάραλοι, οἱ, κ. παραλίται, οἱ ναῦται τούτου τοῦ πλοῖου. 4) Καθ. πάραλοι, οἱ παραθαλάσσιοι· παραλία, ἡ παραθαλαττία· Πεδιάσιοι δὲ, καὶ διαύριοι, οἱ κάτοικοι τῶν πεδιάδων καὶ ὀρέων. 5) ὁ Μελέαγρ. 1, 20. ὀνομάζει ἀμμότροπον πάραλον, φυτὸν τι, ἴσως τὸ τιθύμαλον παράλιον τοῦ Διοσκορ.
Παραλουργής, κ. } φόρεμα ἔχον καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα (πο-
Παραλουργός, ὁ, ἡ, } διά), παρερράμμενην πορφύραν, Πλούτ. 8, σ. 307. τὸ αὐτὸ καὶ Παραλουργίς, ἡ. 2) γάξις ἐντίμων πολιτῶν μετὰ τοὺς φοινικιτῆς.
Παραλοῦται, οἱ, οἱ λουόμενοι πλησίον ἀλλήλων, ὁμοῦ.
Παραλούω, Παραλούομαι, Παραλούμαι, λούομαι πλησίον ἄλλων, Ἀριστοφ.
Παραλοφίᾳ, ἡ, κ. } τὸ κεκλιμένον μέρος τοῦ λαιμοῦ ἀπὸ τὸν
Παραλοφία, ἡ, } τράχηλον ἕως τῆς ῥάχews τὴν ἀρχήν,
Πολυδ. 11, 154. ἐκ τοῦ Παράλοφος, ὁ, ἡ.
Παραλυγίζω, (λυγίζω), ταυτ. παραστρέφω.
Παραλυκίζω, (παρά κ. ἀλυκίς), ἔχω ἡ λαμβάνω ἀλμυρὰν γεῦσιν, ὡς παράπικρος, ὁ ἔχων πικρὰν γεῦσιν, Πλούτ. Ἀρέσ. Φιλ. 3, 16. ἄλλοι ἀνέγ. παρακυλίζω, ἐσφαλ.
Παραλυπέω, ὦ, ταυτ. λυπέω, Ξενοφ.
Παρέλυπρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τραχύς, ἀχρητὸς, Στράβ. 3, σ. 455. S.
Παράλυσις, ἡ, λύσις, διάλυσις, κ. ἀθέτησις κατὰ μέρος ἡ ἐμποδιζόμενον πράγματος, ἡ μυστικοῦ. 2) χῶλωσις τῶν μελῶν, ἡ μέλους.
Παραλυτικός, ἡ, ὄν, 'Επίρ'. — τικῶς, ἀνήκων εἰς παράλυσιν, ἡ παραλυμένος ἐν μέρει.
Παράλυτος, ὁ, ἡ, λελυμένος, χῶλωμένος, ἐξασθενισμένος.
Παραλυτρόω, ὦ, πλησίον, πρὸς τοῦτοις λυτρώω, ἐξαγοράζω, Ἀθήν. σ. 368.

Παραλύω, μ. ὑτώ, λύω ἐκ τοῦ πλάγιου, ἀνοίγω, χαλῶ τι ἐμποδιζόμενον, ἡ μυστικῶς· Ἐξαιρ. ἐπὶ χῶλωτάως μέλους, ἡ μελῶν τοῦ σώματος δι' ἀρρώστιας. 2) μετὰ γεν. παραλύειν τῆς στρατηγίης, ἀφίνειν, ἀπολύειν ἀπὸ τῆς στρ. Ἡρόδ. 6, 94. κ. 5, 75. 3) Μέτ. εἶμαι ἀργός, μένω ἀκίνητος, Ἡρόδ. 5, 75.
Παράλωμα, ατος, τό. Z. λῶμα
Παραμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, σφάλλω.
Παραμαρτυρία, ἡ, ταυτ. παραγράφῃ εἰς τὸ κριτήριον, Πολυδ.
Παραμασήτητις, ου, ὁ, κ. — ματύντης, Ἀθήν. σ. 642. ταυτ. παρὰτιτος (ἐκ τοῦ ματάσμαι), τὸ δεύτερον, ὡς ἐκ τοῦ ματύω, — ὡν· ὁ Ἡτύχ. ἔχει ματύντης ἀντὶ τούτου, καὶ ὁ Ἀριστοφ. Σφ. 433. Ματυντίας ὄνομα δούλου.
Παραμαχαιρίδιον, τό, ταυτ. παραξίφις, παραξωτρίς· ταυτ. ἀκινάκης, Φαβωρίνος.
Παραμβλύνω, γίνομαι ἡ εἶμαι ἀμβλὺς, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 3, 6.
Παραμεθίημι, ἀπολύω ὀλίγον, Ἰπποκρ.
Παραμεῖβω, μ. ψω, φέρω τι ἄλλο εἰς μέρος τι, κ. τὸ ἀλλάζω, εἰὼ διαβαίνω ἀπὸ τόπον τινά, ἡ πρόσωπον. Μέτ. ὑπάγων που διαβαίνω ἀπὸ τόπον τινά· πόλιν, Ξενοφ. Κύρ. 5, 4, 50. κ. Ὀδυσ. ζ, 310.
Παραμελέω, ὦ (ἀμελέω), μετὰ Γεν. ἀμελῶ.
Παραμέμνημαι, Παρακ. τοῦ μνάσμαι, ἀντὶ παραμιμνήσκομαι.
Παραμένω, μ. ενῶ, μένω ἐνταῦθα, προτικτερω· Καὶ ἐπὶ ποτῶν τὰ ὅποια κρατοῦσι τὴν δυνάμιν των, Στράβ. 11, σ. 507. S.
Παραμέση, ἡ, νοητ. χορδή, ἀπὸ τὰς πέντε ἡ δευτέρα.
Παράμεσος, ὁ, ἡ, πλησίον τοῦ μέσου.
Παραμετρέω, ὦ, μετρῶ πλησίον τινος, συγκρίνω, ἡ κάμνω ἴσον. ὁ τὴν τοῦ κύκλου κίνησιν παραμετρῶν χρόνος, Πλούτ. 10, σ. 281. H. 2) ἀπατῶ με τὸ μέτρον, ὡς παραριθμέω, Πλούτ. 3) μετὰ τὸ ἴσον μέτρον μετρῶ· ἄρα ἀνταμεῖβω. 4) νοητ. ὁδόν, περιπατῶ πλησίον τῆς ὁδοῦ, Ἀπολλών. 2, 936.
Παραμέτρητις, ἡ, τὸ οὗσ. τοῦ πρ.
Παραμεύω, Πίνδ. ταυτ. παραμεῖβω, κ. παρήρχομαι. Z. ἀμεύω.
Παραμήκης, εος, ὁ, ἡ, 'Επίρ'. — κῶς, Ἰων. — κῶς (μῆκος), μακρὺς πλησίον ἄλλου τινός, ὡς παραβεβλημένη, παρατεταμένη, ἐπὶ νήσου, ἥτις ἐκτείνεται πλησίον ἄλλης χώρας, Στράβ. 9, σ. 612.
Παραμηκύνω, μακρύνω. 2) μακρύνω τὸν καιρὸν, ἀργοπορῶ, Ἀθήν. σ. 502.
Παραμήρις, τὰ, τὰ ἐνδον μέρη τῶν μηρῶν, Πολυδ. ὅθεν
Παραμηρεῖος, αἶα, οἶον, κ. } εἰς τοὺς μηρούς κείμενος, εὐ-
Παραμηρίδεος, ὁ, ἡ, } ρισκόμενος, ἀνήκων εἰς τοὺς
μηρούς.
Παραμιγνύω, — μίγνυμι, μ. ξω, σμίγω, ἀναμιγνύω.
Παραμικρόν, 'Επίρ'. ἀντὶ τῶν παραπολύ, σχεδόν, ὀλίγον ἐλλείπει, μικρὰ διαφορά εἶναι, ὡς παραβραχύ (κυρίως εἶναι δύο λέξεις. Πρβ. ἐμβραχύ).
Παραμιλλάομαι, ἀμιλλώμενος ὑπερβαίνω, Ἰώσηπ. κ. Πολύβ.
Παράμιλλος, ὁ, ἡ, ἀμιλλώμενος, Ἀνάλ. 3, σ. 329.
Παραμιμνήσκομαι, ἐνθυμούμαι εἰς ἀφορμὴν τινά, ἐνθυμίζω ἐν τοῖτῳ, Σχολ. Πινδ. Νέμ. 11, 1.
Παραμίννω, ταυτ. παραμένω.
Παραμινύθω, κ. — θέω, σμικρύνω, ἐκβάλλωτι ἀπὸ τὸ δίκαιον μέτρον, Ἰπποκρ. σ. 599.
Παραμῖξ, 'Επίρ'. σμικτῶς, Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 115.
Παραμιξολυδίεζω, σμίγω τὸν μιξολυδίον τόνον εἰς τὴν λύραν, Πλούτ. 10, σ. 694.
Παραμίσγω, ταυτ. παραμιγνύω.
Παραμνάσμαι, ταυτ. τοῦ Παρακ. παραμέμνημαι, ἐνθυμούμαι περίπου, ἡ προσέτι, ἡ παράκαιρα, Σοφοκλ. Τρ. 1124.
Παραμολέω, ὦ, ἐρχομαι πρὸς τοῦτο· ἐδῶ ἀναφέρεται ὡς Παρακ. τὸ Παρμέμβλωκεν. Z. τὸ ἀπλ.
Παραμονάριος, ου, ὁ, λέξις τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων ἀντὶ τοῦ τῶν παλαιῶν Νεωκόρος, ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, Μύθ. Αἰτ. Συναγ. σ. 297, ἐκδ. Κορ.
Παραμονή, ἡ, οὗσ. τοῦ
Παραμόνιος, ὁ, ἡ, κ.
Παράμονος, ὁ, ἡ, καὶ Παρμόνιος, καὶ Πάρμονος, μένων, ἐπίμονος, σταθερὸς, πιστός.
Παρέμουνος, ὁ, ἡ (μοῦσα), ταυτόσ. ἀσύμφωνος, Εὐρ. Φοίν.

702. ταυτ. ἀπροσδιόνυστος, Αἰσχ. Χοηφ. 464.
 Παραμπέχω, μ. φέχω, Παρακ. παραμπέσχηκα, ταυτ. ἀμπέχω
 μετὴν σημασίαν, Θέλω νὰ κρύψω τι αἰσχρὸν καὶ κακόν· μετα-
 χειρίζομαι πρόφασιν, Ἰπποκρ. ἐπιληψ. 1.
 Παραμπύκεια, τὰ (ἀμπύξ), τὰ κεφαλῆς, ἡ τῆς κόμης περί τὸ με-
 τωποὺ δέματα, Εἰστάθ.
 Παραμπυκίζω, δένω τὴν κόμην με παραμπύκεια, Σχολ. Ἀριστοφ.
 Λυσιστρ. 1319.
 Παραμυθεύω, οὔμαι (μῦθος), προτλαλῶ· ἐνθαρρύνω. 2)
 παρηγορῶ· 3) καταπραύνω, γλυκύνω, ἡμέρυνω. 4) ἀναπληρύνω,
 ἐπὶ ζημίας, δυστυχίας κττ.
 Παραμυθεύτης, οὗ, ὁ, ὁ προσλαλῶν, ἐνθαρρύνων, παρηγορῶν.
 Παραμυθεύτης, ἡ, ὡν, Ἐπίρ. -τικῶς, παρακινήτικος, παρη-
 γορητικός, ἐπιτηδεύς εἰς τοῦτο.
 Παραμυθία, ἡ, συνομιλία· συμβουλή· παρηγορία· τὸ κατα-
 πραύνειν, ἀνακουφίζειν, ἀναπαύειν, ἀθρόναι, Λογγ. Καὶ Πλούτ.
 Θεμιστ. περί τοῦ ὀττρακτισμοῦ, ὅστις δὲν ἦτο ἀτιμαστική ποινή,
 ἀλλὰ παραμυθία φθόνου καὶ κουφισμός. Εἰς τὸν Πλάτ. Φαῖδ. 14.
 τὸ κατατείνειν, πληροφορεῖν με λόγους.
 Παραμυθεύς, Ἐπίρ. ταυτῶς. -θητικῶς, Σχολ. Ἀπολλων. 2,
 624. Ζ. τὴν σημ. εἰς τὸ νουθετικῶς.
 Παραμύθειον, τὸ, ταυτ. παραμυθία· Τροπ. παραμύθια πλησμο-
 νῆς, ὅτι ἐρεθίζει ἀκόμη τὸν χορτασμένον νὰ ψάγῃ, Πλάτ. Κ.
 ἀντὶ μῦθος.
 Παραμυκάομαι, μυκάομαι προσέτι, ἡ ἐν τούτῳ, Αἰσχύλ. Προμ.
 1081.
 Παραμύσσω, μ. ὕψω, παρνύττω, πληγόνω πλησίον, ἡ ὀλίγον τι.
 Παραμύω (μύω), ἀνοίγω ὀλίγον, ἡ ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος, ὡς
 παρανοίγω, παροίγω, Διονύστ. Ἀλ. 5, σ. 158.
 Παραναβαίνω, πλησίον τινός, ἡ μετὰ τινος ἀναβαίνω, Ἀθήν.
 σ. 200.
 Παραναγινώσκω, πλησίον, ἡ προσέτι ἀναγινώσκω, ἀναγινώ-
 σκω καὶ εἶναι γραμμένον, Πλούτ. Ῥητόρ. β. Λυκ. 2) ἀναγινώ-
 σκω ἔμπροσθεν τινός. 3) ψευδῶς, ἐσφαλμένως ἀναγινώσκω, Ἰσοκ.
 Παναθην. 8.
 Παραναγκάζω, μ. ἄτω, με βίαν κινῶ τινὰ εἰς τί.
 Παρανάγνωσις, ἡ, τὸ ἀναγινώσκειν πλησίον, καὶ συγκρίνειν·
 τὸ ἀναγινώσκειν ἔμπροσθεν τινός.
 Παραναδύομαι, πλησίον ἀναβαίνω, ἐξέρχομαι, Πλούτ. Ἀλέξ. 2.
 Παραναίσταμαι, ποιητ. ταυτ. παρανάω εἰς Μέσ.
 Παρανακλίνω, κάθημαι, κεῖμαι, ὡς τὸ παρακατακλίνω.
 Παραναλίσσω, μ. -λώω, κ. -αναλώω (ἀναλώω, ἀναλίσσω),
 ἐξοδεύω πλησίον, ἡ παρὰ σκοτόν, ἡ ἀνωφελῶς, Δημοστ.
 Παρανάλωμα, τὸ, ὅτι ἐξοδεύεται προσέτι, παρὰ σκοπόν, ἀ-
 νωφελῶς, Διόδ. 14, 5. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 4, 13.
 Παρανατέλλω, ἀνατέλλω, φαίνομαι πλησίον, ἐν τούτῳ,
 Ἀνδρ. 1.
 Παρανάω, κατοικίζω πλησίον. Μέσ. κατοικῶ πλησίον.
 Παρανδρόω, ὦ, οὔμαι, γίνομαι ἀ-ήρ· παρθένοι, αἰτινες ωριμά-
 ζουσι, χωρὶς νὰ ὑπανδρευθῶσιν, Ἰπποκρ.
 Παρανέμω, νέμω, βόσκω πλησίον, Αἰλιαν. Ἰδ. ζ. 1, 20.
 Παρανέομαι, κ. -νίσσομαι, διαβαίνω, ἡ ὁδεύω πλησίον.
 Παρανευρίζω, μ. σω, Παθ. ἐπὶ χορδῶν, αἰτινες διὰ πολλὴν
 χρῆσιν λύονται, καὶ ἐκβάλλουσιν ἵνας, καὶ ἀποτελοῦσι σαθρόν
 τόνον, Ἀριστοφ. Ἰττ. ζ. 7.
 Παρανέχω, πλησίον ὑφώνω, σηκώνω· Οὐδ. ὑφύνομαι.
 Παρανέω, κολυμβῶ πλησίον.
 Παρανέω, κ. }
 Παρανήω, κ. } ἐπισωρεύω πλησίον.
 Παρανήνω, }
 Παρανήγη, ἡ, νοητ. χορτῇ, ἡ πρὸ τῆς τελευταίας.
 Παρανήχομαι, μ. ξομαι, πλησίον, ἡ περίξ κολυμβῶ, Ὀδυσ.
 ε, 417.
 Παρανέω, ὦ, ἐν τούτῳ ἔχω, ἐκβάλλω καὶ ἄνθη, ἐπὶ φυτῶν,
 τὰ ὅποια δὲν ἀνθοῦσι διὰ μιᾶς, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον, καὶ ἔχουσι πάν-
 τοτε ἄνθη, ὡς αἱ λαιμωνίαι, πορτοκαλλίαι κτ. 2) ῥίπτω τὰ ἄν-
 θη. Πολυδ. Πρβ. παρακμάζω.
 Παρανέχω, νικῶ, ὑπερβαίνω, Αἰσχύλ. Χοηφ. 599.
 Παρανίσσομαι, ταυτ. παρανέομαι, Ἀρατ.
 Παρανίσχω, Ἰων. ἀντὶ παρανέχω.

Παρανέω, ὦ, ἐσφαλμένως νοῶ, ὡς παρακούω, Ἀριστοφ. Νεφ.
 1480. 2) ταυτ. παραφρονέω.
 Παρανοίξω, ἡ, τρέλλα, παραφροσύνη.
 Παρανοίγω, ταυτῶς. παροίγω, ὀλίγον τι ἀνοίγω, Λουκιαν.
 Πρβ. παραμύω.
 Παρανομέω, ὦ, μ. ἤσω, πράττω ἐναντίον τῶν νόμων, μετὰ
 Αἰτιατ. ἡ μετὴν εἰς. 2) κακομεταχειρίζομαι· τινὰ καὶ παθητ.
 Πλούτ. Τιμολ. 15. Εὐρίσκειται καὶ παρηγόμουν, ὡς ἐκ τοῦ ἀνομέω,
 παρὰ, Θουκυδ. 3, 67. Δημοστ. σ. 217. κ. παρηγόμημα.
 Παρανόμημα, τὸ, ἔργον ἐναντίον τῶν νόμων, ἡθῶν κ. ἔθων.
 Παρανόμησις, ἡ, παράνομος πράξις. Ἀππιαν. Ρ. 17, σ. 172.
 Παρανομία, ἡ, χαρκτηρὸς, καὶ ἔργα ἀνθρώπου πατοῦντος τοὺς
 νόμους, τὰ ἡθῆ καὶ ἔθνη· εἰς τὴν διαίταν, κ. εἰς τὰ ἐπιτηδεύμα-
 τα, ἄτακτος, καὶ ἄστωτος ζωῆς, Θουκυδ. 6, 16 κ. 28.
 Παρανόμος, ὁ, ἡ, παραβάτης τῶν νόμων, ἄδικος. Κκδ. βίαιος,
 κακός κττ.· παρανόμων γράφεται, κατηγορεῖν τινὰ, ὅτι προ-
 βάλλει νόμον, ὅστις εἶναι ἐναντίος τῶν παλαιῶν. Ζ. φημίμα. Ἐ-
 πίρ. -νόμως, με ἀσυγχώρητον, ἐναντίον τῶν νόμων τρόπον.
 Παραντα· Ζ. ἄναιτα.
 Παραντέλλω, ποιητ. ἀντὶ παρανατέλλω.
 Παραντής, εὖς, ὁ, ἡ· Ζ. ἄναιτα.
 Παρανυκτερεύω, πλησίον φυλάττω νυκτερινὴν φρουράν, ἀ-
 γρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα.
 Παρανυμφίος, ὁ, ὁ φίλος τοῦ νυμφίου, ὁ φέρων μετ' αὐτοῦ
 τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον, καὶ καθήμενος πλησίον τοῦ εἰς τὴν ἁ-
 μαξάν· διὰ τοῦτο ὀνομάζεται καὶ πάροχος.
 Παρανυμφος, ἡ, ἡτις προξενεῖ τὴν νύμφην, καὶ τὴν φέρει εἰς
 τὸν νυμφίον.
 Παρανύσσω, κ. Παρανύττω. σουγλίζω, κεντῶ πλησίον· 2) πλη-
 σίον, ἡ μυστικῶς ταραττώ, ἐνοχλῶ, Λουκιαν. Φιλοφ.
 Παραξένος, ὁ, ἡ, ἐξ ἡμετέρας φίλος, ἡ ψευδοφίλος, ὑποκρι-
 τῆς. 2) Τροπ. ψευδῆς, νόθος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 518. Κ. ἀντὶ
 παράδοξος, κ. ἰδιότροπος.
 Παραξέω, κατὰ μέρος, ἡ πλησίον ξύω, ἐκ τοῦ διαβατικοῦ τρί-
 βω, Ἀνάλ. 1, 238. 2)· τινὶ, μορφόνομαι πρὸς παράδειγμα τι-
 νός, Διβάν.
 Παραξήρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον ξηρός, Στράβ. 17, σ. 1196.
 Παραξιφίς, ἡ, κ. }
 Παραξιφίδιον, τὸ, } τὸ ὅποῖον βαπτάζει τις πλησίον τοῦ σπαθίου·
 Διόδ. 5, 33. Πρβ. παραμαχαρίδιον.
 Παραξόνιος, ὁ, ἡ, πλησίον τοῦ ἄξιος εὐρισκόμενος· τὸ π.
 πασσαλίσκος, ἐμβαλλόμενος εἰς τὸν ἄξονα, διὰ μὴ ἐμβαίνειν ὁ
 τροχός, Πολυδ. 1, 145. 2) Τροπ. σχινδαλμῶν παραξόνια, ὡς
 τὸ κοτυλμαίτια, Ἀριστοφ. Βάτρ. 819. Ζ. σχινδαλμός.
 Παραξονίτιδες, αἱ, αἱ τρύπαι τῶν ἄξωνων, Σχολ. Αἰσχ. Θηβ.
 Παραξύνεσις, ἡ, Ζ. παρατύνεσις, καὶ οὕτω τὰ λοιπὸν σύνθετα.
 Παραξυρῶ, Ἰων. -ρέω, πλησίον ξυρίζω, ἡ ψαλιδίζω.
 Παραξυσμα, τὸ, τὸ τρίμμα, τὸ ὅποῖον πίπτει ἀπὸ τοῦ ξυόμενου
 σώματος, 2) ὅτι κόπτεται προσέτι, καὶ προστίθεται ὡς ἀποκομμένον,
 ὡς παρακόλλημα, Δημήτρ. Φαλ. 55.
 Παραξυστον, τὸ, τεκτονικὸν ὄργανον, τὸ ὅποῖον ἄλλως ὀνο-
 μάζεται ὑπαγωγέας. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1149. Ζ. ξυστίν.
 Παραξύω, παρατρίβω, ξύω πλησίον ὡς τὸ κορυβοκόνδυλον εἰς
 τὸν καιόν. Τροπ. γειτονεύω, συνορεύω, Λογγίν. 31, 5.
 Παραπάγος, κ. Παρπάγος, ὁ, ὁ ἄνω τῆς θύρας μάνδαλος.
 Παραπαιδαγωγέω, πλησίον, ἡ ὁμοῦ παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω,
 ὁδηγῶ, Πλούτ. 7, σ. 223. Λουκιαν. 1, σ. 37. 2) κακόν τι μετα-
 βάλλω κατὰ μικρόν, διορθῶν· πολλοὺς καὶ τόσχημα παραπαιδα-
 γωγῇ μὴ ἀμαρτάνειν, Κλημ. Παιδ. 3, σ. 247.
 Παραπαίζω, σχεδὸν περιγελῶ, ἀστείζομαι, Ἐτυμ. Μ.
 Παραπαίοντος, Ἐπίρ. (ἐκ τοῦ παραπαίων), ὡς ἂν τρελλός.
 Παραπάισμα, τὸ, ταυτ. παραίπαιμα κ. παρακοπή, Ἠτύχ.
 Παραπάιστος, ὁ, ἡ (παραπαίω), τρελλός, παράφρων.
 Παραπαίω, ταυτ. παραπίπτω, ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, τὸ ὅποῖον ἐξο-
 λισθάνει, γλυστρά. Μεταφ. τῆς ἀληθείας πολὺ, ἀπομακρύνεσθαι
 πολὺ τῆς ἀληθείας, ἀποτυχάνειν, Πολύβ. 17, 14· φρενῶν πα-
 ραπ. (καὶ ἀπλῶς παραπαίειν), παραφρονεῖν.
 Παραπάλλω, σείω, ῥίπτω πέραν, προσέτι, πλησίον.
 Παραπάν, ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ Πρά· πάν, πανταχοῦ, καθολικῶς,
 ὁλοτελῶς.

Παραπαντάω, ἔρχομαι εἰς προὔπαντην.
 Παραπάσσω, μ. ἄσω, σιορπίζω, πασπαλίζω.
 Παραπάσσω, Ἰων. ἀντί παραπάσσω, ψαύω, ἐγγίζω.
 Παραπατάω, ταυτ. ἀπατώ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 730.
 Παραπαφάω, } ταυτ. πρ. Ἰλ. ξ, 360. ὅθεν παρή-
 Παραπαφίσκω, } παψε, παρέπεισεν, Ἡσύχ.
 Παραπάφω, }
 Παραπείθω, μ. εἰσώ, καταπείθω δολίως κρύπτων τὴν ἀλήθει-
 αν, Πανσι. 4, 4. καταπραύνω : παρέπειτε φρένας, Ἰλ. ν, 788.
 Παραπειράω, ὦ, -άομαι, ὦμαι, κάμνω ἐλαφρόν τι δοκίμιον.
 Εἰς τὸν Πίνδ. Ὀλύμ. 8, 4, ἀντί περὶ ὧνται παρά Διός.
 Παραπειστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπείθειν.
 Παραπελεκάω, ὦ, πελεκῶ κατὰ πλευράν, Γρηγόρ. Ναξ.
 Παραπέμπω, στέλλω πρὸς, εἰς. 2) στέλλω πλησίον, εἰς τὸ
 μεταξὺ. 3) ἀφίνω νὰ περάσῃ. Μεταφ. παρατρέχω, καταφρονῶ,
 Φάλαρ. ἐπιστ. 47. 4) συνοδεύω, καὶ φέρω πού, Ὀδυσσ. μ, 72.
 Μῆστ. ἀποδιώκω ἀπὸ τὸν εἰαυτὸν μου : γυναῖκα, Ἀπολλοδ. 1,
 9, 28.
 Παραπεπλεγμένως, Ἐπίρ. πλεγμένως, συνδεμένως, ἐντάμα,
 Ἡσύχ.
 Παραπεριπατέω, ὦ, περιπατῶ πλησίον, ἢ προσέτι, ἢ ἐν τούτῳ.
 Παραπεστάζω, -άννυμι, κ. -αννύω, μ. ἄσω, πλησίον, ἢ ἐκ
 τινος μέρους ἐξαπλόω, ἢ κρεμῶ, σκεπάζω μὲ μπερδῆν (τουρκ).
 Παραπέταλος, ὁ, ἡ, ταυτ. πετάλοις ἐσκεπασμένος, Σουίδ.
 Παραπετάομαι, ὦμαι, ἡ -πέτομαι, ἵπταμαι πρὸς τὴν, ἢ
 πλησίον.
 Παραπέτασμα, τὸ (παραπατάζω), σκέπασμα, βαρβ. μπερδῆς.
 Παραπέτομαι, ταυτ. παραπετάομαι.
 Παραπήγημα, τὸ, ὅ, τι ἐμπήγεται εἰς τί, ἢ πλησίον τινός, ἐξαιρ.
 πῖναξ κρεμάμενος εἰς τὸν τοῖχον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι ἐκτεθειμένοι
 νόμοι, παρατηρήσεις ἀστρονομικαί, ἱστορικαί, χρονολογίαι κτλ.
 Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. 5, 14. Μεταφ. Σέξτ. Μάθημ. 1, 223.
 237. προσταγή, κανὼν. Ζ. καὶ Παράδηγμα. ἐκ τοῦ
 Παραπήγνυμι, -πηνύω, κ. -πήγω, μ. ξω, ἐμπήγω πλησίον,
 πρὸς τούτῳ : καὶ σημειῶν εἰς παραπήγημα (Ζ. ἀνωτ.), Αἰσχίν. Διάλ.
 3, 17.
 Παραπηδάω, ὦ, πηδῶ ἔμπροσθεν, ὑπεράνω, ἐπέκεινα, Αἰσχίν.
 λόγ.
 Παραπηλωτός, ἡ, ὄν, μὲ πηλόν, ἢ μὲ κόπρον μολυσμέ-
 νος, Γεωπ. 12, 1, 6.
 Παραπήχιον, τὸ, τὸ μικρὸν κόκκαλον τοῦ πήχεος (κάτω βραχι-
 ονός), ἄλλως κερκίς : τὸ δὲ μέγα, τὸ πρὸ ἐκαίνου λέγεται προπή-
 χιον κ. πήχυς. Πολυδ.
 Παράπηχυς, ὁ, ἡ, ὁ πλησίον τοῦ ἀγκῶνος τῆς χειρός : τὸ Πα-
 ράπηχυ, λευκὸν γυναικεῖον εὐδύμα μὲ πορφυραῦν περβάσιον, Φωτ.
 Ἀδην. σ. 582.
 Παραπίεζω, μ. ἔσω, καταθλίβω, θλίβω ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος,
 θλίβω ὀπίκως.
 Παραπίεσμα, τὸ, θλίψις ἐκ πλαγίου, ἢ ψευδὴς θλίψις.
 Παραπίεσμός, ὁ, τὸ πιέζειν ἐκ πλαγίου. Παλ. Χειρ. σ. 101.
 Παραπικραίνω, λυπῶ.
 Παραπικρασμός, ὁ, τὸ λυπεῖν, Ὁ.
 Παράπικρος, ὁ, ἡ, πικρὰν γεῦσιν ἐμποιῶν, πικρὸς, Σχ. Ἀρι-
 στοφ. Ζ. παραλυκίζω.
 Παραπίμπρημι, προσέτι καίω, ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, Ξενοφ.
 Ἰππικ.
 Παραπίπτω, πίπτω πλησίον : τὸ γίνεσθαι τι πλησίον τινός (γι-
 νομένου), τὸ συμβαίνειν : καιρὸς περαπίπτει, ἔρχεται, συμβαίνει
 καιρὸς (εὐκαιρία) : ὁ παραπείσων, ὡς παρατυχὼν, δηλ. ὅστις τύχη,
 ὅς τις φανῇ ἔμπροσθεν. 2) Μεταφ. σφάλλω, ἀποτυχάνω, ἀπατώ-
 μαι ἐτῆς ἀληθείας, δηλ. ἀποπλανῶμαι. Ζ. παραπαίω.
 Παραπείστεύω, εἶμαι βέβαιος, Ἠλιόδ. 6, 8. ὅπου ὁ Κορ. ἐβα-
 λε καταπιστεύουσα, δηλ. ἐμπιστεύουσα.
 Παραπλαγιάζω, κλίνω πλαγίως, εἰς τὴν πλευράν. Ἡσύχ. Φωτ.
 Παραπλαγιάσμός, ὁ, παλαιότερον κήνημα, ἀντί τοῦ ὁποῖου
 εὐρίσκειται παράπλασις, καὶ μεταπλατμός. Πρβ. παρακαταγωγή.
 Παραπλάγιος, ὁ, ἡ, λοξός, πλάγιος εἰς τὸ μέρος, Θεόφρ.
 Ἰστ. φ. 4, 15.
 Παραπλάζω, κ. -πλανῶ, ἐκτρέπω, ἐκφέρω ἀπὸ τὸν ὁρθὸν
 δρόμον, ἀπατώ, ἀποπλανῶ. Μεταφ. κάμνω τινὰ ἀνόητον, Οὐδ.

Νίκανδ. Θηρ. 757.

Παράπλασμα, τὸ, τὸ πλησίον τινός πλασμένον, παρδαλὸν
 κηρίον κολλώμενον εἰς σελίδα βιβλίου, καὶ σημαῖνον τὴν ἀπορίαν
 τοῦ ἀναγνώσαντος, ἢ χωρίον τι, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ
 πάλιν, Ἡσύχ.
 Παραπλάσμος, ὁ, τὸ κηρίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφρατταν τὰς τρύ-
 πας τοῦ αὐλοῦ, τὸ αὐτὸ κ. καταπλάσμος. 2) μεταμόρφωσις, Σεξ.
 Ἐμπ. Μάθημ. 1, 176.
 Παραπλάσσω, μεταμορφώνω, δίδω χειροτέραν μορφήν. Παθ.
 λαμβάνω τοιαύτην μορφήν.
 Παράπλαστος, ὁ, ἡ, πλασμένος κατὰ μέμησιν, νόθος.
 Παράπλειος, ὁ, σχεδὸν γεμάτος.
 Παραπλέκω, μ. ξω, περιπλέκω, ἐμπλέκω ἐπὶ γυναικῶν, αἰτί-
 νες παραπλέκουσι ξένα μαλλία εἰς τὰ ἰδικὰ των. Πολυδ. 2, 35.
 Παράπλεγμα, τὸ, τὸ πλεγμένον εἰς τί, ἢ πλησίον τινός.
 Παραπλευρίδιον, τὰ, σκέπασμα τῶν πλευρῶν τοῦ ἵππου, Ξε-
 νοφ. Κυρ. 6, 4, 1. κυρίως, οὐδέτ. τοῦ.
 Παραπλευρίδιος, ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Παράπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά), πλησίον τῶν πλευρῶν.
 Παραπλευρώω, ὦ, μ. ὥσω, ἐνθέτω εἰς τὴν πλευράν τι, μετα
 Δοτ. Φιλόστρ. Ἀπολλ. 3, 35.
 Παραπλέω, εὖω, μ. εὖσω, πλησίον, ἢ ἐν τούτῳ πλέω. 2) πα-
 ραπλέων, ὁ, ὅστις συνοδεύει τὰς πραγματείας εἰς τὸ φορτηγὸν
 πλοῖον, Πλούτ. 9, σ. 299. Ἰταλ. Sopra caricus,
 Παράπληγξ, ἡ, Ἰων. ταυτ. παραπληξία.
 Παραπληγικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, Ἰων. ταυτ. -πληγικός.
 Παράπληγμα, τὸ, ταυτ. παράπληξις, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. Σουίδ.
 Παραπλήθω, ταυτ. πλήθω πλησίον, πρὸς τούτοις.
 Παραπληκτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, εἰς μέρος, ἢ μέρος
 τοῦ σώματος βλαμμένος ἀπὸ ἀποπληξίαν.
 Παράπληκτος, ὁ, ἡ, κ. (παραπλήσσω), συνήθ. Μεταφ. τρελ-
 Παραπλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ (λός, παράφρων : κυρίως, Ὀδυσσ. ε,
 418. Ἠϊόνας παραπλήγας, κατωτέρους αἰγιάλους, ὅπου τὰ κύματα δὲν
 κτυποῦν ὅσον εἰς τοὺς ὑψηλοὺς.
 Παραπληξία, ἡ, παράλυσις, χάλωσις μέλους τινός ἀπὸ ἀπο-
 πληξίαν. 2) παραφροσύνη, τρέλλα.
 Παραπληρώω, ὦ, γεμίζω πλησίον, ἐν τούτῳ, γεμίζω ὑπὲρ τὸ
 δέον : παραγεμίζω, ἡγουν γεμίζω μὲ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν
 εἶναι ἀναγκαῖα.
 Παραπλήρωμα, τὸ, πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὁμοῦ μὲ ἄλλα
 γεμίζει τι : ὅθεν, ἐνδεχόμενον, μὴ ἀναγκαῖον πρᾶγμα : ἐξαιρ.
 μετὰ τοῦ ὀνόματος, ἐπὶ λέξεων, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσι μόνον
 εἰς καλλωπισμὸν τῆς περιόδου, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐννοίαν κυρίως εἶ-
 ναι περιτταί.
 Παραπληρωματικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, χρησιμεύων εἰς
 παραγέμισιν.
 Παραπλήρωσις, ἡ, ἀφῆρ. τοῦ παραπληρώω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Παραπλησιάζω, εἶμαι πλησίον, ἢ γείτων.
 Παραπλησιάζομαι, καταχρ. ταυτ. τοῦ ἀνωτ. Μύθ. Αἰσ.
 Συναγ. σ. 190, ἐκδ. Κορ.
 Παραπλήσιος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -πλησίως (πλήσιος), ὅ, τι πλη-
 σιάζει εἰς ἄλλο, ὁμοῖος, σχεδὸν ὁ αὐτός. Εἰς τὸν Ἡρόδ. 1, 77,
 ἀγωνισάμενος οὕτω παραπλησίως, δηλ. ἐπίσης, ἰσοστάθμως,
 ὥστε δὲν ἐφάνη ὁ νικητὴς οὕτω καὶ νεῖκος ὁμοῖον. Τὸ οὐδέτ.
 -πλήσιον, ὡς Ἐπίρ. ἐγγύς, σιμὰ, σχεδὸν, μετὰ Δοτ : κύκλῳ
 ἄδεν, ὅθεν σχεδὸν ὡς ὁ κύκλος.
 Παραπλήσσω, μ. ξω, παρακρούω, κρούω ψευδῶς, πλησίον,
 κατὰ πλευράν κτυπῶ. Παθητ. παραφρονῶ, ἢ γίνεσθαι παραλύτας
 ἀπὸ ἀποπληξίαν : γέλως παραπεπληγμένος, τρελλός γέλως, ὡς
 παραπλήξ. Εὐρ. Ἡρακλ. 935.
 Παραπλόκαμος, ὁ, ἡ, ἔχων πλυκάμους (κατσαρά) εἰς τὰ
 πλάγια μέρη, Ἡσύχ.
 Παραπλόκη, ἡ, τὸ πλέειν πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος,
 τὸ σμίγειν ξένον τι, Σεξτ. Ἰσοτ. 102. Ζ. παραπλέω.
 Παραπλόμενος, οἶ, ταυτόσ. παριόντας, ὡς περιπλόμενος, Ἡσύχ.
 Παράπλους, συναίρ. -πλους, ὁ, τὸ πλέειν παρά τινα χώραν, νη-
 σον κτλ. ὁ τόπος πλησίον τοῦ ὁποῖου γίνεται ὁ πλους, Στράβ.
 14, σ. 681. κ. 742. Σ. 2) ὡς Ἐπίρ. ὁ, ἡ, πλησίον, ἢ ἔμπρο-
 σθεν τινός πλέων, ταξιδεύων.
 Παραπλώω, μ. ὥσω, ταυτόσ. παραπλέω, Ὀδυσσ. μ, 69. ὅθεν.

Ἄδρ. β. παρέπλων, ὡς ἐκ τοῦ παράπλωμι.
Παραπνέω, μ. εὐσω, δια' πλητίον εὐρισκομένης τρύπας ἀναπνέω, ἢ φυτῶ, ἢ ἐκβάλλω τὸν ἀνεμόν· 2) ἐκπέμπω ὁσμὴν τινά, Διοσκ. 1, 18.
Παραπνοή, ἢ, τρυπα, δια' τῆς ὁποίας ἐκβαίνει ὁ ἀήρ, Ἰπποκρ.
Παραπόδες, κυρίως, παρὰ πόδας, κ. καταπόδου, παρυσυδύς 2) ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν, πλησίον, ἀντί παρὰ ποτί.
Παραποδίξω, ταυτ. ἐμποδίζω, παρεμποδίζω, Πολύβ. 18, 4. ἀπατῶ, πλανῶ, Πλάτ. Νόμ. 2, σ. 58.
Παραποδισμός, ὁ, ἐμποδισμός.
Παραποδύμαι, ἐκδύομαι διὰ τὰ ἀγωνιζομένῳ κατὰ τινος, ἢ ὀπλιζομαι διὰ τὸν ἀγῶνα, Πλάτ. Θεαίτ. 16.
Παραποιέω, κάμνω τι ὡτάν ἄλλο, τὸ νοθεύω· κάμνω τι κακῶς. Μετ. κάμνω τι ὡτάν ἄλλο δι' ἐμαυτὸν, Θουκυδ. 1, 132.
Παραποίημα, τὸ, τὸ καμωμένον ὡτάν ἄλλο, ἢ τὸ νοθευμένον.
Παραποίησις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Παραπολαύω, εἰς εὐκαιρίαν τινά ὠφελοῦμαι, ἢ βλάπτομαι.
Παραπόλλυμι, κ. } ταυτὸς. ἀπόλλυμι κ. - λυμαι, μετὴν
Παραπόλλυμαι, } ἐννοίαν χωρὶς σκοπόν τινα, κατὰ συμβεβηκός, Παλ. Μαθ. σ. 401.
Παραπολύ, Ἐπίρ. κατὰ πολλὰ, λίαν· κυρίως, παρὰ πολύ.
Παραπομπή, ἢ, συνοδία ἀσφαλείας, ἢ προστασίας συνοδία· 2) τὸ στελλόμενον, μετακομιζόμενον εἰς ἄλλον τόπον.
Παραπομπέμος, ὁ, ἢ, συνοδευόμενος, Σχολ. Εὐρ. Μῆδ. 759.
Παραπομπός, ὁ, ἢ, συνοδευόμενος, συντροφευόμενος, συνοδοί-
 πόρος, καὶ ὅστις μετακομίζει τι εἰς ἄλλον τόπον.
Παραπόντιος, ὁ, ἢ, παραθαλάσσιος, Ἀνδολ.
Παραπορεύομαι, πορεύομαι, περιπατῶ πλητίον, διαβαίνω.
Παραπόρφυρος, ὁ, ἢ, ἔχων εἰς τὰ πλάγια μέρη πορφύραν, Πολυδ. 7, 46.
Παραποτάμιος, ἰα, ἰον, κειμένος, ἢ κατοικῶν πλησίον ποταμοῦ.
Παραπράσσω, -ττω, μ. ξω, πρᾶ-ττω ἐναντίον τοῦ δικαίου, τοῦ σκοποῦ, τῆς προσταγῆς· εἰ γὰρ δὴ μὴ παρέπρηξε μηδὲν, Ἡρόδ. 5, 47, εἰν δὲν ἡτοτόσον ἀδίκως ἀργός. 2) συνεργῶ, συμβοηθῶ, Σοφοκ. Αἶας, 261. 3) ἀδίκως ζητῶ, συναίξω, Πλούτ. Ἀγίς 16.
Παραπρεσβεῖα, ἢ, πρεσβεῖα γενομένη ἐναντίον τῆς προσταγῆς τῶν ἀποστελλόντων αὐτήν.
Παραπρεσβευτής, ὁ, ὅστις ἐκτελεῖ ἀπίστως τὴν πρεσβεῖαν του, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 691.
Παραπρεσβεύω, κ. } κάμνω ἀπίστως καὶ ἀτίμως τὴν πρε-
Παραπρεσβεύομαι, } σβεῖαν μου.
Παραπρίσμα, τὸ, πριονίτμα, τρίμμα πίπτει ἀπὸ τοῦ πριονιζόμενου.
Παραπρίω, μ. ἴσω, πλητίον, κατὰ πλευράν, ἢ εἰς τί πριονίζω.
Παραπροθεσμία, ἢ, ἀναβολή τοῦ διωριζόμενου καιροῦ, Σχολ. Λουκιαν.
Παραπρονοέω, ὦ, σκέπτομαι, στοχάζομαι, Ἡλύχ.
Παραπροσδέχομαι, δέχομαι ἀπροσέχτως, Ἀρρίαν. Ἐπ. 1, 20, 11.
Παραπροσποιέομαι, οὔμαι, καμίνωμαι, υπακρίνομαι.
Παραπροποίησις, ἢ, οὐσ. τοῦ πρ.
Παραπτώαισμα, τὸ, σκόνδαμμά, πλάνη, ἀπάτη, Οἰνομ. Εὐστ. 5, 25.
Παραπταίω, σφάλλω, σκονδύπτω, ἀποτυγχάνω· τῆς ἀλη-
 θείας, Πολύβ.
Παραπτερυγίζω, ταυτ. κολακεύω, Φωτίος.
Παραπτομαι, πλητίον, κατὰ πλευράν, ἐκ τοῦ διαβατικοῦ, ψευδῶς ἄπτομαι, ἐγγίζω.
Παραπτῶ, ὦ, μ. ὠτω, δίδω παρακείμεν. εἰς τὸ παραπίπτω.
Παραπτύω· ἀφρόν, εἰς τὸ πλάγιον μέρος τοῦ στόματος ἐκβάλλω ἀφρόν, Φιλίστρ. Ἀπολλ. 4, 10.
Παραπτῶ, πλητίον, ἐπάνω κρημῶ, ἢ συνδέω, στήριζω· παρα-
 πτομένα χερτὶ πλάτα, κωπίον κρατούμενον σφικτὰ μετὰ χεῖ-
 ρας, Σοφοκ. Οἶδ. κ. 717.
Παραπτωμά, τὸ (παραπίπτω), σκόνδαμμά, Διοδ. 19, 100, σφάλμα, ἀμάρτημα.
Παραπτωσις, ἢ (παραπίπτω), τὸ πίπτειν εἰς τὸ μεταξὺ· τὸ ἀποπλανᾶσθαι τῆς ὁδοῦ· τοῦ καθήκοντος, παραβλαστὶς τοῦ καθ.· διώγματος (καὶ χωρὶς τοῦ διώγ.), ἀποπλάνησις ἐν τῷ διώκειν τὸν ἐχθρόν, Πολύβ. 2, 17, 3. 3, 115, 11· τοῦ τόπου, ἢ τοῦ τόπου θῆσις πλητίον καὶ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, 4, 32, 5.
Παραπύξω, τὰ· Ζ. παρίσθω.

Παραπύλη, ἢ· Νικητ. Χρον. 14, 3. κ. }
Παραπύλις, ἢ, Ἡλιδ. 8, σ. 394. κ. } κ. παραπόρτι.
Παραπύλιον, τὸ, Γλωσσ. Στεφ.
Παραπύξος, ὁ, ἢ· κλίνη, ἔχουσα πυξάρι εἰς τὰ πλάγια μέρη (Πρβ. παράκολλος), Πολυδ. 7, 159.
Παραπώμαξω, μ. σω, σκεπάσω μετὰ πῶμα, ἔμφραγμα, Ἀριστοτ. περί ζωῆς κ. θανάτ. 3.
Παραρᾶθω, ὦ, ἀναβάλλω τι, ἀμελῶ, μετὰ Γεν. Διοδ. 14, 116.
Παραραίνω, ῥαντίζω, βρέχω, Ἀδην. τ. 692.
Παραράμμα, τὸ (παραράπτω), τὸ παρερράμενον, πρόσθεμα, Ἡλύχ. Ζ. παραίρημα.
Παραρέγχω, ῥογαλίζω· κοιμῶμαι παρὰ τινι. Τρόπ. κλείω τοὺς ὀφθαλμούς.
Παραρέω, Ζ. πάραρος.
Παραρέω, μ. εὐσω, ῥέω πλητίον, ὁμοῦ, εἰς τί.
Παραρητός, ὁ, (παραράομαι), παρακαλεσμένος, Κύριλλ.
Παραρᾶθω, ὦ, μ. ἦτω, κ. - αρᾶθω (παρὰ, ἄρᾶρον), ἐκβάλλω τὸ ἄρᾶρον.
Παραρᾶθρημα, τὸ, τὸ ἐξαρᾶθρῶμενον μέλος.
Παραρᾶθρησις, ἢ, ταυτ. ἐξαρᾶθρησις, ἐξαρᾶθρησις, Πλούτ. συγκρ. Λουκ.
Παραρίγῳ, ὦ, μ. ὠτω, ῥιγάνω πλητίον, ὁμοῦ· ἀπὸ φύχος παγόνω· παρᾶροις, Ἀναλ. 2, σ. 367.
Παραρίθμω, ὦ, ἀριθμῶ ὁμοῦ, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων, Πλούτ. 6, σ. 293· 2) ἀπατῶ εἰς τὸν λογαριθμὸν, Στοβ. ἐκλ. Ἡσυχ. σ. 232.
Παραρίπτω, μ. ἦτω, } ῥίπτω πέραν, ἐμπροσθεν, ἢ πλητίον 2)
Παραρίπτω, μ. ψω, } ἀντί παραβάλλομαι, κινδυνεύω. Πρμ.
 αναρρίπτω, Σοφ. Οἶδ. Τ. 1493.
Παραρχέω, ὦ, ἀντί ἀρχέω, Λουκιαν. Κυν. 3.
Παραρμα, τὸ· Ζ. παραίρημα.
Πάραρος, ὁ, ἢ, κ. Πάρηρος (παρὰ, ἄρω), παρᾶρων, τρελλός, Θεοκρ. 15, 8. ὅθεν παραρεῖν, παραφρονεῖν - ρηρία, ἢ, τὸ οὐσιαστ. Ζ. κ. παρήγορος.
Παραρπάξω, μ. ἄσω, κ. ἄξω, ἀρπάξω προσέτι, ἢ ἐκ τοῦ πλά-
 γίου, Ἀνδολ.
Παραρᾶθω, ταυτ. παραραθμῶ.
Παραρᾶμμα, τὸ, ταυτ. παραράμμα.
Παραρᾶίνω, ταυτ. παραραίνω.
Παραρᾶπτω, μ. ψω, πλητίον, εἰς τί ῥάπτω, τροπάζω, Ἡρόδ.
Παραρᾶγχω, ταυτ. παραρέγχω.
Παραρᾶθρος, ἢ, (ῥεῖθρον), παραρᾶθων, Σοφ. Ἀντιγ. 712.
Παραρᾶθω, - ῥύω, παραρᾶθῶ, κ. - ραῖθῶμι, πλητίον, ἐπὶ κει-
 να ῥέω. Μεταφ. διαβαίνω, πίπτω, ἐκπίπτω, ἐκφεύγω, ἀφανίζο-
 μαι. Τρόπ.· τῶν φρενῶν, ἐκπίπτω ἀπὸ τὸν νοῦν, τρελλαινόμεναι, Στοβ. ἐξ Εὐπόλ. ὡς τὸ ἐκπλῶσιν, Ἡρόδ. 2) εἰτέρχομαι κρυφίως, παραρᾶθῶν εἰς τὸν νεῶν, Πλούτ. Πότερα τῶν ζ. φρονιμ. §. 15.
Παραρᾶθῶμι, μ. ῥήξω, ἐσθχίζω, συντρίβω. Οὐδ. ἐξέρχο-
 μαι, ὁρμῶ ἐναντίον τινός, ἢ πλησίον· τραχυνόμενον τῇ φωνῇ καὶ παραρᾶθῶμι δὲ ὀργήν, Πλούτ. Γραγχ. 2.
Παραρᾶθῶμι, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Παραρᾶθῶμι, ἢ, ἐσφαλμένη ἐκφρασις, ἢ ἐννοια, Πλούτ. 7, σ. 253. Η.
Παραρᾶθῶμι, ἢ, ὅν (παρὰ ῥέω), ὅς τις ὁμιλεῖται, καταπραῦ-
 νεται, πέρνει ἀπὸ λόγια κ. Ἰλ. ε, 522. 2) Παθητ. λαλημένος, καταπεισμένος· παραρᾶθῶμι πιθῆσθαι, υπακούειν εἰς συμβουλάς, Ἰλ. ν, 726.
Παραρᾶπτῶ, ὦ, κ. - ῥίπτω. Ζ. παραρίπτω.
Παραρᾶρῶμι, κ. } διαβαίνων συρίζω, κάμνω ἦχον, Ἰώσηπ.
Παραρᾶρῶμι, ὦ, } Πολ. Ἰουδ. 5, 2.
Παραρᾶρῶμι, ταυτ. - ῥύω, κ. - ῥέω.
Παραρᾶρῶμα, τὸ, ὁ, τι ἐξαπλόνεται ὡς παραπέτασμα. Ο'. Εἰς τὸν Ξενοφ. Ἑλλήν. 1, 9, 16. ταυτ. παρᾶβλημα, σκεπάσμα θεσ-
 μάτινον ἢ τρίχινον. Εἰς τὸν Αἰσχ. Ἰκέτ. παρᾶρῶμα ποδός, ὁ, τι σκεπάσει κατὰ πλευράν τὸν πόδα, Σοφοκ.
Παραρᾶρῶμα, ὦ, ρυπῶν εἰς τὴν πλευράν, πλησίον· γράφω, ἀ-
 λείφω. Ζ. παρᾶπλάσμα.
Παραρᾶρῶμα, ἢ· νεῶς, ταυτὸς. παραρᾶρῶματα, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 729. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ
Παραρᾶρῶμα, ταυτὸς. παραρᾶρῶμα. 2) ἐξαπλόνω κατὰ πλευράν, ἢ πλητίον παραπέτασμα, ἢ ὡτάν παραπέτασμα. Πρβ. παρᾶρῶ· ὅθεν,

σχεπάζω, φυλάττω κατά πλευράν, ἢ πλησίον· ὅθεν, παράρρυ-
μα, κ. παράρρυτις.
Παραρτάω, ὦ, μ. ἤσω, κρεμῶ πλησίον, κατά πλευράν, ἐκ τι-
νος. Παθ. εἶναι τί κρεμασμένον ἐπάνω μου.
Παραρτέω (συγγεν. μετὰ παραρτῶ, -ίω, κ. -αρτύω), Ἰων.
ταυτ. παραρτῶ· παραρτέετο στρατιήν, ὥπλιζεν, ἡτοίμαζε στρα-
τόν, Ἡρόδ. 7, 20.
Παράρτημα, τό (παραρτῶ), ὅ, τι κρέμαται πλησίον, κατά
πλευράν, ἐκτινος.
Παραρτίζομαι, ταυτ. παρατκευάζομαι, Πλούτ. Λουκιαν. 7.
Παραρτῶ, ταυτ. παρατκευάζω. 2) σχεδόν, ἢ πλησίον ἀρτύνω
φαγητά, Φίλ. 5, σ. 226. Ρ.
Παράρρυθμος, κ. -ράρρυθος, ὁ, ἢ, Ἐπιρ. -ρύθμος, ἐκτός
τοῦ ρυθμοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 121. καὶ ἐκτός τοῦ ῥητορικοῦ σχή-
ματος. 2) ὅστις χορεύει κατά τὸν ρυθμόν, Ὀρφ. Τμν. Κουρ. 3.
Παράρρυμα, Ζ. παράρρυμα.
Παρασάγγη, ου, ὁ, Περσιτιστὶ Φαρτάγγ, Φερσέγκ. Περσικόν
μίλιον περιεκτικόν 30 σταδίων ἀπὸ 125 βήματα· ἄρα ἴσος μετὰ
3750 βήματα, ἢ $\frac{3}{4}$ Γερμανικοῦ μιλίου. Κατὰ τὸν Φόρστερον, 4
Ἀγγλικὰ μίλια.
Παρασαλεύω, εἰν (παρά, σάλος), Ἑνερ. πλησίον σαλεύω,
σεῖω, κινῶ. 2) Οὐδέτ. πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν ἵστασθαι ἐπὶ
τῆς ἀγκύρας. Μεταφ. ταράττομαι, εἶμαι ἀνήτυχος.
Παρασαρόω, ὦ (σάρον), πλησίον φουκαλῶ, σκοπίζω, ἢ ἐκ-
σκοπίζω, Ἡσύχ.
Παρασάττω, μ. ξω, πλησίον, ἢ κατά πλευράν ἐμφράττω,
Ἡρόδ.
Παράσειον, τό, τό ἐπάνω πανίον τοῦ καρυβίου, Λουκιαν.
πλοῖον. 5.
Παράσειρος, ὁ, ἢ, ἵππος, ἄλλως, σπειροφόρος, ἵππος παρε-
ξευγμένος. Μεταφ. συνοδοιπόρος, Εὐρ. Ὀρεστ. 1021. 2) παράσει-
ρα, τὰ, κ. περιτείρια, τὰ κοῖλα μέρη εἰς τὰ πλάγια τῆς γλώτ-
της, Πολυδ. 2, 107. κ. Ἡσύχ. Πρβ. παράσηρος, κ. παράσυρος.
Παράσεισμα, τό, Ζ. τὸ ἐφ.
Παρασεῖω, εἰεῖν (παρά, σεῖω), σεῖω, κινῶ πλησίον. κατά
πλευράν· χεῖρας· φεύγειν παρατείοντα, νοητ. χεῖρας, Θεόφρ. Χα-
ρακτ. 3, 3. -σεισμα, τό, τό νὰ ταράσση τις τὰς χεῖρας ἐνῶ
περιπατεῖ, Ἱπποκρ. Διαίτ. 2, 11.
Παρασεύω, ἐμπροσθεν, ἢ πλησίον κάμνω βοήν, δηλ. βιάζω,
ταυτ. παρορμῶ, Ἡσύχ.
Παράσημα, τὰ, Ζ. παρῶσημον.
Παράσημαίνω, νόμισμα, ταυτ. παραχαράττω, κάμνω ψευδὲς
νόμισμα. Παρασημαίνομαι, κάμνω δι' ἑμαυτὸν σημεῖον εἰς τί με-
τὰ τὴν σφραγίδα, ἢ μετὰ ἄλλο μέσον· ἄρα σφραγίζω, σημειῖον, Δη-
μοσθ. κάμνω σημεῖον εὐαρεστητέως ἢ δυσαρεστητέως, συμπεραίνω
ἐκ σημείων τινῶν, Πλάτ. Νόμ. 12. ὅθεν.
Παράσημασία, ἢ, σημείον εὐαρεστητέως, εὐαρεστητικῆς, ἐπαι-
νος, κτλ. κυρίως, ἢ παρά τινι γενομένη παρατήρησις, σημείον κτλ.
Παράσημειά, ὦ, σημειῖον, σημαδεύω μετὰ κριτικόν τε προ-
στιθέμενον σημείον.
Παράσημειώσις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Παράσημον, τό, σημείον ἰδίως, παρατήρησις πλοῦτος, πόλεως κτλ.
ὅθεν μετὰ τοῦ σύμβολον, Πλούτ. Πυθ. 21. ἢ τῆς ἀρχῆς, πα-
ράσημον, τῆς μεγίστης ἐξουσίας, Πλούτ. Φάβ. Μάξ. 4. κυρίως,
Οὐδέτ. τοῦ σημείου.
Παράσημος, ὁ, ἢ, Ἐπίρ· -σήμος, σεσημασμένος, ἐξοχος· ὅ-
θεν γνωστός, περίφημος. 2) ψευδοχάρακτος, ὡς ἀργύριον, ἢ ση-
μειωμένος ὡς νόθος κ. ψευδής· ἄρα, νόθος, ἀνάρμοστος· ἄτε-
χνος, Πλούτ. Ἀλέξ. 48. ἢ παρασημασμένων ἐπὶ τῶν ἐν οἴκῳ ταῦτα ποι-
εῖ γέγονε, Πλούτ. Πλάτ. Ζητήμι ἐφευρισμένους νοθευμένους παραση-
μον αἶνω, ἀνώνομος, ἀφήμιτος, Αἰσχ. Ἀγ. 776.
Παράσηρος, ὁ, ἢ, εἰς τὸ πλάγιον μέρος κατά μήκος, Ξενοφ.
Κυνηγ. 5, 23. Πρβ. παράσειρος, κ. παράσυρος.
Παράσιον, τό, ταυτ. παράσειον.
Παράσιτέω, ὦ, μ. ἤσω, συντρώγω, τρώγω πλησίον τινός,
ἢ τρώγω εἰς τινά. Πρῶτον ἐπὶ τοῦ συντρώγειν δημοσίως ὁμοῦ μετὰ
πολλοὺς ἄλλους, Πλούτ. Σολ. 24. 2) τινί, εἶμαι κόλαξι τινός
διὰ νὰ τρώγω ὁρεῖαν μαζήτου.
Παράσιτις, ἢ, τὸ τρώγειν παρά τινι, ἢ κόλαξεν τινὰ διὰ τὸ
φαγέον.

Παρασιτικὴ, ἢ, ἐκ τοῦ παρασιτικός, (τέχνη) τὸ νὰ ἐξεύρη-
ται νὰ κολακεύῃ ἄλλους διὰ τὴν τράπεζάν των, Λουκιαν.
Παρασίτιτον, τό, τόπος συναθροίσεως τῶν παρασίτων, Ἀθήν.
σ. 235. Ζ. τὸ ἐφ.
Παράσιτος, ὁ, ἢ, ὅστις τρώγει μετ' ἄλλου, ἢ πλησίον ἄλλου,
ἢ εἰς οἶκον ἄλλου· πρῶτον ἐπὶ καλοῦ· καὶ τάγμα ἱερέων ὠνομά-
ζετο παράσιτοι, Ἀθήν. VI, 235. κ. Πολυδ. 2) ἐξαιρ. ὅστις κο-
λακεύει ἄλλους διὰ νὰ τρώγῃ ὁρεῖαν εἰς τὴν τράπεζάν των, Ζ.
κόλαξ.
Παρασιωπάω, ὦ, ἐνῶ ἀναφερώτε, σιωπῶ τί ἄλλο, παρατρέ-
χω, ἀφίνω, δὲν λέγω.
Παρασιώπησις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Παρασχαίρω, ἐν τούτῳ, ὁμοῦ πηδῶ, πηδῶ ἐξω.
Παρασχέλιον, τό, μέρος τι μηχανῆς παρὰ τὸ σκέλος, Ἡλιοδωρ.
περὶ καταρτισμοῦ.
Παρασχέπασμα, τό, ταυτ. παραπέτασμα. Εἰς τὴν συνήθειαν
ἐξαιρ. λέγεται τὸ τῆς νύμφης κάλυμμα.
Παρασχέπω, σχεπάζω εἰς τὸ πλάγιον μέρος, Παλ. Μαθημ. σ. 20.
Παρασχευάζω, μ. ἄσω (σκευή), κατασκευάζω, κατορθό-
νω, ὀπλίζω, ἐνδύω, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1031. προτοίμαζω, προ-
μηθεύω μετὰ τί. Μέτ. ὀπλίζομαι, γίνομαι ἑτοιμος, γίνομαι δυνα-
τός νὰ κάμω τι, καὶ μετὰ τοῦ ὅς, καὶ τοῦ μέλλον, νομίζω, ἢ
μελλοντικῶς τινός· παρασκευάζεται ὡς ἀπιοῦσα πάλιν, ἡτοίμαζετο
διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, Ξενοφ. Κυρ. Π. παρασκευασμένους τὴν γνώ-
μην, πρέπει νὰ συλλάβωμεν τοιαῦτα φρονήματα, Ἀνάβ. κ. ἀντί
τοῦ ἀφοδεύεσθαι, κενόειν τὴν κοιλίαν, Ο. Βασιλ. 1, 24. 2)
κάμνω, προξενῶ, ἀποτελῶ· τὸ πεινῶν ἀλκίρους.
Παρασκευάσις, ἢ, τὸ οὐσ. πρ. καὶ ἀντί -σκευή, Διοδ. Σικ.
ἐκλ. 12.
Παρασκευάσμα, ατος, τό, τὸ προητοιμασμένον, προτοίμασία,
ὀπλισμός, Ξενοφ. Οἰκ. 2, 19.
Παρασκευασμός, ὁ, ταυτ. παρασκευασίς.
Παρασκευαστικός, ἢ, ὁν, κατασκευάζων, ἢ προτοίμαζων,
ἢ ὀπλίζων.
Παρασκευαστός, ἢ, ὁν, ὅ, τι δύναται νὰ παρασκευασθῇ, Πλάτ.
Πρωτ. 319.
Παρασκευή, ἢ, προτοίμασία, ὀπλισμός, πολεμικὴ ἑτοιμασία,
στράτος διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, Θεουκλ. 6, 43. κ. 2, 9· τὰ
προσπαικόντα, τὰ ἀναγκαῖα, σχεπᾶσματα, ἄμαξα, τὰ εἰς τὴν
ἐκστρατείαν πρὸς ὑπηρεσίαν ἀναγκαῖα βασιλέως, ἢ ἀρχιστρατή-
γον, Ἡρόδ. 9, 82. 2) Τροπ. διάταξις τῶν πραγμάτων πρὸς σκο-
πόν τινα, μηχανορραφία (cabale), φατρία, Δημοσθ. Εἰς τὸν Στράβ.
14, σ. 564. Σ. τῶν παρασκευῶν ἐπαφισμένων, φαίνεται ὅτι ση-
μαίνει κοπρῶνας. 3) ἐκ τῶν Ο. παρασκευή, εἰς τὴν Ν. Δ. ἢ ἐκτὴ
ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος, ὡς κ. Κ.
Παρασκευή, Ζ. Παρασκευή.
Παρασκευή, ἢ, ἐξαπλόων ὡς σκηνὴν πλησίον, ἢ δολίως, Αἰσχ.
Εὐμ. 631. ἢ φᾶρος, ὁ χιτῶν, τὸν ὅποιον ἐξήπλωσε δολίως ἢ Κλυ-
ταιμνήστρα εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ λουτροῦ, διὰ νὰ πνίξῃ δολίως
τὸν ἄνδρα τῆς. Τὴν αὐτὴν φράσιν μεταχειρίζεται καὶ εἰς Χοηφ. 998.
εἰς τὸ κατασκήνωμα.
Παρασκευή, τό, Νομ. ὁ ὀπισθεν τῆς σκηνῆς τόπος, ὅπου ἐ-
ξεδύοντο οἱ ὑποκριταί, καὶ ἦσαν αἱ μηχαναὶ κτλ. Ἄλλοι τὸ ἐρμη-
νεύουσιν ἄλλως. Πιθανώτατα ἐξηγεῖ ὁ Γροδδέκκιος εἰς Δημοσθ.
Μειδ. παρασκευήα τὰς δημοτικὰς εἰσόδους εἰς τὰ δύο μέρη τοῦ
θεάτρου, διὰ τῶν ὁποίων εἰσέβαιναν καὶ οἱ θεωροὶ εἰς τοὺς τόπους
τῶν, καὶ οἱ ὑποκριταί εἰς τὴν ὀρχήστραν, καὶ ἐντεῦθεν διὰ ἀνα-
βαθρῶν ἀνέβαιναν εἰς τὴν σκηνήν. 2) ἀντί παραχορήγημα.
Παρασκευή, εἶω, ἄω (σκηνή), εἶμαι πλησίον τῆς σκηνῆς,
εἶμαι γείτων εἰς τὴν σκηνήν. Καθ. κατοικῶ πλησίον, εἶμαι γείτων·
καὶ τρώγω πλησίον, Κυρ. Π. 4, 5, 8.
Παρασκευή, μ. ψω, πλησίον προβάλλω, κτυπῶ, ἐπὶ κε-
φάλῳ, Ν. Δ.
Παρασκευιά, ὦ, πλησίον, ἐν τούτῳ, πηδῶ, χορεύω.
Παρασκευόπῳ, ὦ, μετὰ γεν. ἐσφαλμένως νοῶ, καταλαμβάνω,
Αἰσχ. Ἀγαμ. 1263.
Παρασκευόζω, μ. ἴσω, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί ἐπισκοτίζω, Πο-
λύβ. 10, 6, ὡς νὰ μὴ ἦτο πολλάκις ἢ παρὰ ταυτ. ἐπὶ ἄλλ' ἐ-
δῶ σημαίνει προσέτι καὶ τὸ πρὸς βλάβην.
Παρασκευόπῳ, μ. ψω, ἐν ταυτῷ, ἢ προσέτι, ἢ μετὰ χρῆσιν τρῶ-

πον σκώπτω, περιπαίζω, Πλούτ. Κίκερ. 38.
Παρασοβέω, ὦ, ἔμπροσθεν τινός κάμνω ἤχοντινα, βοήν· διαβαίνω ὑπερηφάνως καὶ αὐθαδῶς, Πλούτ. Κάτ. 24. 2) Ἐνεργ. ἔμπροσθεν, πλησίον, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος διώκω, ἐκφοβίζω, Ἀριστοτ. Θανμ. 128.
Παρασοφίζομαι, μ. ἴσομαι, μεταχειρίζομαι τὴν σοφίαν μου καλῶς κ. ἀδίκως· παρὰ τὸν ἱατρὸν παρεποφίζετο, ἤθελε νὰ εἶναι φρονιμώτερος παρὰ τὸν ἱατρὸν, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 1.
Παρασπᾶς, ἄδος, ὁ, ἡ (παρασπᾶω), ταυτ. παραφυᾶς, Ἡσύχ.
Παρασπασίς, ἡ, ταυτ. τοῦ ἑφ. Πορφύρ. ἀποχ. 1, 10, σ. 17.
Παρασπασμός, ὁ, τὸ ἔλκειν, σύρειν πρὸς ἑαυτὸν, Πλούτ. 9, σ. 591. ἐκ τοῦ
Παρασπᾶω, ὦ, μ. ἄσσω, σύρω, ἔλκω, ἐξέλκω, ἐκρίζων.
Παρασπειράω, ὦ, περιτυλίγω, περιβάλλω. Μέσ. περιβάλλω εἰς ἑμαυτὸν κτ. Ἀπολλοδ. 3, 14, 6.
Παρασπεύρω, πλησίον, ἡ ἐν τούτῳ σπεύρω. 2) προσέτι, ἡ ἐπάνω τινος σκορπίζω, χύνω, σμίγω, Αἰσχίν. Διάλογ. 3, 5. — σπορά, ἡ, τὸ οὖσ.
Παρασπίζω, μ. ἴσω, πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον τινός μετὰ τὴν ἄσπιδά εἰς τὴν χεῖρα μάχομαι, ἀγωνίζομαι. Καθ. μάχομαι πλησίον, ἡ μετὰ τινος· δὲν φεύγω ἀπὸ τὸ πλάγιον τινός· ἀδελφὴ ἡ παρασπίζουσα, ταυτ. συνοῦσα, πλησιάζουσα, Εὐρ. Φοίν. 1444.
Παρασπιστής, οὗ, ὁ, ὅπλοφόρος, ἀσπίδοφόρος· Καθ. συμβοηδός, σύντροφος. Πρβ. παραστάτης.
Παρασπονδέω, ὦ, μ. ἴσω, πράττω κατὰ τῆς συμφωνίας, ἀ-
 ζετῶ, χαλνῶ τὴν συμφωνίαν, Πλούτ. Σύνκρ. Ἀγισ. 1.
Παρασπώνδημα, τὸ, ἀζήτημα τῶν συνθηκῶν, παράβασις αὐτῶν.
Παρασπώνδησις, ἡ, ἀζήτησις, παράβασις τῶν συνθηκῶν.
Παρασπονδητής, ὁ, ὁ, κ. — σπονδός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — πόν-
 δως (σπονδῇ, παρὰ), πράττων κατὰ τῶν συνθηκῶν, λύων, κατα-
 πατῶν τὰς συνθ. ἄπιστος, ἄτιμος.
Παρασπορά, ἡ (Ζ. παρασπεύρω), Σέξτ. Ἰποτυπ. 1, 24.
Παρασπον, Ἐπίρ. (ἀσπον), ταυτὸς, παραυτίκα, παρευδύς, Ἀ-
 πολλών. Ῥόδ. 1, 383.
Παρασπᾶσθόν, Ἐπίρ. (παρίσταμαι), πλησίον, παρὼν παρευ-
 ρισκόμενος.
Παρασπᾶζω, μ. ξω, ἐπισπᾶζω, ἐπιχύνω.
Παρασπᾶμίδες, αἱ, τὰ μέρη τῆς θύρας τὰ πλησίον τῶν στρω-
 φίγγων (δεξέδων), Ἡσύχ.
Παρασπᾶς, ἄδος, ἡ, κυρίως, ὁ, τι ἵσταται πλησίον, κολώνια με-
 γαλίας, παραστάτης τῆς θύρας, ἡγοῦν αἱ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστε-
 ρῶν τῆς εἰσόδου πλευραὶ, τὰς ὁποίας ἐπιτεύγει ἄνωθεν μὲν τὸ ἀ-
 νώφλιον, κάτωθεν δὲ τὸ κατώφλιον. 2) Μετων. ὁ τόπος τοῦ οἴ-
 κου, ὅπου εὐρίσκονται αἱ τοιαῦται στήλαι. 3) Νομίζ. καὶ ὅτι ὁ
 Ὅμηρ. ὀνομάζει πρόδομον κ. αἰθουσαν. 4) ὁ οἶκος αὐτός, Εὐρ. Φοίν.
 Ἀνδρομ. 1118. 5) Ξενοφ. Ἀπομ. 3, 8, 9. ἀντὶ παστάδας· Παστάς κ.
 παραστάς συγγέντας συχναίς, ὡς εἶναι καὶ συγγενεῖς. Ζ. πα-
 στάς κ. παραστατικός.
Παρασπᾶσις, εἰς, ἡ (παρίστημι καὶ παρίσταμαι), εἰς μεταβα-
 τικὴν, καὶ ἀμετάβατον σημασίαν. 1) α) αἰσθητῶς, τὸ στήνειν
 πλησίον, ἡ ἔμπροσθεν, τὸ φέρειν ἔμπροσθεν, τὸ φέρειν ἔμπρο-
 σθεν κριτηρίου· β) Μεταφ. τὸ παρίστανειν, συγκρίνειν, ἀποδει-
 κνύειν· 2) τὸ παρίστασθαι, τὸ εἶναι παρὼν, στάσις, τόπος πλη-
 σίον τινός, Ξενοφ. Κύρ. 8, 4, 5. Πολύβ. 6, 28, ὅπου θέλουν
 νὰ διορθώσωσι περιστάσεις, ἀλλὰ ἀδίκως (Ζ. παρὰ, κ. περὶ εἰς τὸ
 τέλος)· α) Μεταφ. τὸ νὰ παρίστανῃ ἡ ψυχὴ τὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς,
 τὸ παρίστανετον τῇ ψυχῇ, ἐννοία τῆς ψυχῆς ἐνῶ εἶναι τις ἐξυπνός,
 ἡ ὀνειρεύεται, Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 5, 1. ὅθεν στοχασμός, γνώ-
 μη, κρίσις· β) τὸ νὰ παρίστανῃ τις εἰς ἑαυτὸν τι στερεά·
 τὸ νὰ ἔχῃ ταύτην ἡ ἐκείνη τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς· τὸ νὰ
 ἔχῃ στερεότητα πληροφορίας, ἡ καρδίας· ἡνωμένον μετὰ τὸ ὄρμη.
 3) τὸ νὰ εἶναι τις ἐκτός ἑαυτοῦ ἀπο· χαρὰν, ἡ ἐνδοτυατμόν· κ.
 μανία, παραφροσύνη. 4) εἰς τὸν ἀριθ. 2. ἀνήκει παράστασις, Ἀρι-
 στοτ. Πολιτ. Α', δ. 3. ὅρ. τὸ τρίτον εἶδος τῆς ἐμπορίας, δηλ. (κα-
 τὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Κορ.), ἡ τῶν διὰ θαλάσσης ἡξηρᾶς κομιζομέ-
 νων ὠνίων ἐκδοσις καὶ δεῖξις, πράττειν ἕνεκα, Γαλλ. étalage. 5)
 φυγὴ, φυγάδευσις, ἐξορία· Ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παρα-
 στάσεις, Ἀριστ. Πολ. Ε', ζ', 8. Κορ. δηλ. νὰ φυγαδεύωσιν οὗ-
 τως, ὥστε τὴν ἐξορίαν νὰ φαίνεται ὡς ἀποδημίαν. Ἡ δὲ Παρά πρό-
 στασις σημαίνει ἀπομακρυσμόν, καθὼς καὶ εἰς τὸ Παρμερίζω τῆς

(B.)

συνηθείας· ἐξήγ. Κορ.

Παραστατέω, ὦ, μ. ἴσω, ἵσταμαι παρὼν, παραστένω, βοηθῶ.
 2) νικῶ, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
Παραστατής, οὗ, ὁ (παρίσταμαι), ἵστάμενος παρὼν· ὅθεν,
 βοηθός· Εἰς τὴν μάχην, ὁ ἵστάμενος πλησίον, Σοφοκ. Ἀντιγ.
 Ξενοφ. Κύρ. Π. κ. Ἀνάβ., ὡς προστάτης, ὁ ἵστάμενος ἔμπρο-
 σθεν, ἐπιστάτης, ὁ ὀπισθεν κτλ. 2) ταυτ. παρατάς. 3) τὰ ὀρ-
 χίδια, κ. μάλιστα τὰ ἄλλως ὀνομαζόμενα ἐπιδιδυμίδες.
Παραστατικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — τικῶς, ὅς τις δύναται νὰ πα-
 ραστήσῃ, κυρίως καὶ μὴ κυρίως· ὅθεν, ὅς τις δύναται νὰ διε-
 γείρῃ, ἐμποιήσῃ· ἀγωνίας· ἡ νὰ ζωγραφίσῃ, νὰ ἐκδέσῃ· τὸ
 δεινόν, τὸν κίνδυνον· ἀρα νὰ κάμῃ εὐκρινῇ, νὰ ἐνθυμίσῃ, νὰ
 δεῖξῃ, νὰ σημάνῃ. 2) ὅς τις δύναται νὰ παροξύνη, παρακινήσῃ,
 ἐρεθίσῃ, νὰ δώσῃ θάρρος. 3) τολμηρός, ἀφοβός· ὅθεν παραστα-
 τικῶς, εἰς Πολύβ. κ. Διόδ. Σικελ. τολμηρῶς. 4) παράφρων, τρελ-
 λός, Πολύβ. 4) ὅς τις μετὰ προφητικὴν μανίαν προλέγει τι· ἐκ τοῦ
 παρίστημι, κ. παρίσταμαι. Ζ. κ. παριτάνω. 6) ὅς τις εὐρίσκεται
 εἰς τὴν παραστάδα, ἡ ἀνήκει εἰς αὐτήν.
Παραστατίς, ἑδος, ἡ, 3ηλ. τοῦ παραστάτης, ἡ συμβοηδός,
 Σοφοκλ. Οἶδ. Κ. 586.
Παρασταυρόω, ὦ, ἐγκλείω, ἐμφράσσω τι ἐμπήγων ὁλόγυρά
 του πασσάλους, παλούκια.
Παραστείχω, ὑπάγω εἰς τί, διαβαίνω ἔμπροσθεν τινός, Ἀνάλ.
Παραστέλλω, στήνωτι εἰς τὸ πλάγιον μέρος, Ἡλίοδ. 5, σ. 250.
 2) ταυτ. ἀναστέλλω, Ἡσύχ.
Παραστενᾶχω, Μέσ. πλησίον, παρὼν στενάζω, Ἀπολλών.
 Ῥόδ. 4, 1296.
Παραστήμα, τὸ (παρίσταμαι), κατάστημα· τῆς ψυχῆς, πα-
 ρουσία τοῦ πνεύματος, καρδία, ἀπόφασις· ἀξίωμα, δόγμα, Μάρ.
 Ἀντων. γ', 11. θεῖον παράστημα, θεῖα ἐμπνευσίς, Διον. Ἀλ.
Παραστιζώ, μ. ξω, σημαίνω, σημαδεύω με στίγμα, τὸ ὁ-
 ποῖον θέτω πλησίον.
Παραστιλβώ, πλησίον, ἡ εἰς τὸ πλάγιον μέρος λάμπω, Κλήμ.
 Παιδ. 3, σ. 252.
Παραστιχίζω, τὸ, κ. } τὸ παραγραφόμενον ὄνομα τοῦ συγ-
Παραστιχίς, ἑδος, ἡ, } γραφέως, Σουετῶν. Εἰς τὸν Κίκερ.
 κ. ἀκροστιχίς· καθὼς λέγομεν τὴν σήμερον, τίτλος βιβλίου, ἐπει-
 δὴ εἰς τὰ παλαιὰ βιβλία παρεγράφετο κ. ἔμπροσθεν κ. ὀπισθεν,
 προσέτι κ. εἰς χωριστὸν φύλλον. Ζ. σύλλαβος.
Παραστορέω, ὦ, μ. ἴσω, κ. } πλησίον ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, ὡς
Παραστορέννυμι, κ. } δέρματι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 481.
Παραστόρνυμι, } 2) τρίβω, ἀκονῶ τὴν κόψιν τοῦ
 σπαθίου ἐπάνω εἰς δέρμα, ὡς κάμνουσι σήμερον οἱ κούρεις, Ἡσύχ.
Παραστοχάζομαι, ἀποτυγχάνω τὸν σκοπόν, μετὰ Γεν. Σέξτ.
 Ἐμπ.
Παραστραβός, ὁ, ἡ, στραβός εἰς τὸ πλάγιον μέρος.
Παραστρατεύομαι, ἀκολουθῶ τὸν στρατὸν, Σουίδ.
Παραστρατηγέω, ὦ, εἶμαι, ἡ πράττω πλησίον, ἡ μετὰ τοῦ
 στρατηγοῦ. 2) σμύρομαι εἰς τὰ πράγματα τοῦ στρατηγοῦ, Πλούτ.
 Ἀλέξ. 39.
Παραστρατοπεδεύω, στρατοπεδεύω πλησίον, ἡ ἀντικρῶ.
Παραστρεμμα, τὸ, ἐστρεμμένον (στουμπουλισμένον Κ.) μέλος.
Παραστρέφω, μ. φω, στρουμπουλιάζω Κ. στρέφω ἔξω, Νίκανδ.
Παραστρόγγυλος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι στρόγγυλος, Παλ. Μαθημ.
 σ. 19.
Παραστρώννυμι, ταυτ. παραστόρέννυμι.
Παραστρώφω, ὦ, ταυτ. — στρέφω, Ἀπολλών. Ῥόδ.
Παραστύφω, εἶμαι ὀλίγον στυφός.
Παρασυγγράφω· τινά, παραβαίνω τὴν μετὰ τινος συνθήκην.
 2) ἀπατῶ τινά παραβαίνων τὴν ἐννοίαν τῆς συγγραφῆς, (συνθῆ-
 κης), Δημοσθ. σ. 1291.
Παρασυγγραφή, ἡ, τὸ οὖσ. τοῦ πρ.
Παρασυγχέω, ἐσφαλμένως συγγέω, Γραμμ.
Παρασυκοφαντέω, πλησίον, ἡ ἐν ταυτῷ συκοφαντῶ.
Παρασυλλέγομαι, πλησίον συνάζομαι, ἐνταμόνομαι μετὰ ἄλ-
 λους, Ἀνδοκίδ. σ. 65.
Παρασυμβάλλω, συγκρίνω, ὁμοιῶν, Ο'. Ψαλμ. 48, 12, 21.
Παρασύμβαμα, τὸ, στωικὴ λέξις, κυρίως, ὅτι συμβαίνει πλη-
 σίον ἄλλου συμβάματος· τὸ αὐτὸ καὶ παρασύμπτωμα. Ζ. σύμ-
 βαμμα.

Παρασύμπτωμα, τό, ταυτ. πρ.
 Παρασυνάγχη, ἡ. Ζ. συνάγχη.
 Παρασυνάγω, Ζωαρ. - συναγωγή, ἡ, Βατίλ. κ. - σύναξις, ἡ, Βαλταμ. παράνομος, ἡ κρυφία συναγωγή. Ζ. συνάγω, συναγωγή.
 Παρασυναπτικός, ἡ, ὄν, συνάπτων εἰς τί, ἡ μέ τί, ἡ πλησίον τινός.
 Παρασυνάπτω, μ. ψω, συνάπτω ἐκ τινος, ἡ μετά τινος, ἡ πλησίον τινός.
 Παρασύνεσις, ἡ, γνώσις ἐσφαλμένη, τό νά μή καταλάβη τις καλά, Ἰπποκρ. σ. 787.
 Παρασύνδεσις, ἡ, παραγωγή λέξεως ἀπ' ἄλλης συνδέτου, Γραμμ.
 Παρασύνδετος, ὁ, ἡ, - δετα, τὰ, λέξεις παράγωγοι ἀπό συνδέτων, ὡς ἀπιστέω ἐκ τοῦ ἀπιστος, Γραμμ.
 Παρασύνδημα, τό, κυρίως, δεύτερον σημεῖον, ἡ ἀπόκρισις εἰς τό σημεῖον. Ζ. σύνδημα. Ἦτο δὲ σιωπηλόν τι σημεῖον, τό ὁποῖον ἐπροστίθετο εἰς τοῦ στρατηγοῦ τό σύνδημα, τό ὁποῖον ἄλλως ἠδύνατο εὐκόλως νά προδοθῇ, Αἰν. Τακτ.
 Παρασύνομαι, ἀχρηστ. ἐνεστ. Παθ. τοῦ - σέω.
 Παρασυρίζω, μ. ἴσω, συρίζω παρών, ἡ πλησίον, Νόνν. Διον. 1, 521.
 Παρασύρος, ὅθεν παράσυρα, τὰ, Νομ. ἐτφ. ἀνάγ. ἀντί παράσειρα, ἀντί τοῦ ὁποῖου κείται καί παρήστρα· ἴσως εἶναι ἐξηγητικά γραφαί.
 Παρασύρω, μ. ὑρῶ, Ἄορ. ἐσύρητα, πλησίον, ἡ κατὰ πλευράν σύρω, ἔλκω, ἀρπάζω· ταρτούς, συντρίβω, Διοδ. Σικελ. 2, 8, ὁ Πολύβιος περιγράφει τοῦτο. 2) Τροπ. παρατύρειν τόνουον ἡδοναίς, ἀποπλανᾶν τόν νοῦν μέ τὰς ἡδονάς, Πολύβ. 3) παρέσυρας ἔπος, ἔσυρας, ἔφερε εἰς τό μέτον ἀνάρμοστον λόγον, Αἰσχύλ. Προμ. 1073. 4) παρατετυρμένος, ὑποτελιτμένος, περδουκλουμένος Κ.
 Παρασφαγίς, ἡ, τό πλησίον τοῦ λάρυγγος μέρος, Πολυδ.
 Παρασφαλής, ἑς, ὁ, ἡ, ἀποπλανώμενος, Νίκανδρ.
 Παρασφαλίζω, ἀσφαλίζω, στηρίζω διά τινος, τό ὁποῖον παραδέτω, βάλλω πλησίον.
 Παρασφάλλω, Ἄορ. - ἐσφηλα, σκονδάπτω εἰς τό πλάγιον μέρος, καί κάμνω τινά νά πέσῃ, νά σκονδάψῃ, ἡ νά ἀποπλανηθῇ, Ἰλ. 9, 311.
 Παρασφηκόω, ὦ, συσφίγγω, συνδένω εἰς τό πλάγιον μέρος, Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 115.
 Παρασφηνόω, ὦ (σφήν), εἰς τό πλάγιον μέρος, πλησίον σφηνώνω, στερεώνω μέ σφήνας.
 Παρασφίγγω, μ. γέω, σφίγγω εἰς τί, ἡ πλησίον.
 Παρασφραγίζω, μ. ἴσω, βάλλω εἰς τί τήν σφραγίδα, βουλόνω Κ. 2) κάμνω ψευδή, νοθευμένην σφραγίδα.
 Παρασφύριος, ὁ, ἡ (σφυρὸν), πλησίον τῶν σφυρῶν, ἡ εἰς τὰ σφυρά, Ὀπ. Ἀλ. 3, 307.
 Παρασχάζω, μ. ἄσω, διατρίβω, ἐπιμένω που.
 Παρασχεδιάζω, μ. ἄσω, σχεδιάζω ψευδώς, παρὰ σκοπόν, βιαίως, ἀστοχάστως· καί ἀντί παραχαράττω, Ἠσύχ.
 Παρασχεδόν, Ἐπίρ. πλησίον αὐτοῦ. 2) παρευδύς, πάραυτα, Νίκανδρ. Θηρ. 800. καί μέ μετοχ. τὰ μέν παρασχεδόν ἐλθόντας παθεῖν, Διον. Ἀρχ. 7, 45.
 Παρασχεῖω, ταυτ. παρέχω.
 Παρασχετέον, δετ. τοῦ πρ.
 Παρασχηματίζω, μ. ἴσω, μεταβάλλω, χαλῶ τό σχῆμα, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 2, 1. 2) κατ' ἄλλο τι σχῆμα μιμούμαι, κάμνω, Πανστ. 10, 5.
 Παρασχηματισμός, ὁ, παραγωγή λέξεως ἀπ' ἄλλην, μεταβολή τῆς ληγούσης, γένους, κτλ. Γραμμ.
 Παρασχίδες, αἱ, σχίδαι, σχίδες, πελεκούδια Κ. τὰ ὁποῖα πίπτουσιν, ὅταν πελεκᾶται τό ξύλον.
 Παρασχίζω, σχίζω πλησίον, ἡ εἰς τό πλάγιον μέρος, ἡ κατὰ μήκος, Ἡρόδ. 2, 86.· ξύλα, σχίζω ξύλα, Ἀρόριαν. ὅθεν
 Παρασχίστης, οὐ, ὁ, ὅστις σχίζει εἰς τό πλάγιον μέρος, ἡ κατὰ μήκος· μάγειρος, ὅς τις σχίζει κατὰ μήκος ὀφάρτι κτλ. 2) ὅς τις σχίζει κατὰ πλευράν τοῦ νεκροῦ, διά νά ἐξετάσῃ τὰ ἐντόσθια, ἡ διά νά τοῦς ἐμβαλσαμώσῃ, Ἡρόδ. 2, 86. Διοδ. Σικελ. 3) κλέπτῃς, ὅς τις τσακίζει θύρας, Πολύβ. 13, 10.
 Παρασχοινίζω, διά σχοινίου ἐκτεινόμενον μετρώ, διαίρω, πε-

ριορίζω.

Παρασχοίνισμα, τό, τό τοιοῦτο σχοινίον, Πολυδ. 7, 160.
 Παρασχολέω, ὦ, ἀσχολῶ εἰς πάρεργα, ἡ ἀδίκῃ πράγματα.
 Παράταξις, ἡ, τό τάσσειν, στήναι ἐξ ἐναντίας, ἔξαιρ. στρατόν εἰς μάχην· κ. ἡ μάχη αὐτή. Μεταφ. φανερία. Ζ. παραγγέλλω.
 Παράτασις, ἡ (παρασείνω), ἔκτασις, ἐξάπλωσις πλησίον, ἡ ἐν τινι. 2) παράτασις χρόνου, ταυτ. παρατατικός (χρόνος), Γραμμ.
 Παρατάσσω, -ττώ, μ. ξω, πλησίον, ἀντικρὺ βάλλω εἰς τάξιν, ἐτοιμάζω εἰς μάχην. Μέσ. τάττω ἑμαυτὸν ἐξ ἐναντίας· ἐναντιόνομαι, ἀντιμάχομαι, Διοδ. 17, 48. 2) βάλλω σκοπόν, κάμνω ἀπόφασιν, Πλούτ. Κετ. νεώτ. §. 19. κ. 28.
 Παρατατικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, ἐκτείνων, μακρύνων, ἐξαπλώνων. 2) χρόνος παρατατικός, ἐπειδὴ σημαίνει τὴν ἔκτασιν (διάρκειαν) πράξεως τινος εἰς τό παρελθόν, Σέξτ. Ἐμ. 10, 92. κ. Γραμμ.
 Παρατείνω, τεντόνω πλησίον, ἐξαπλώνω, μακρύνω, ὁμιλῶ ἀργὰ καί ἐκτεταμένα· ἐξαπλώνω τι ἔμπροσθεν τινός, κρατῶ ἔμπροσθεν τουτί· παρατεντόνω, κουράζω, βασανίζω τινά· παρετάθη, ἀπέκαμεν, ἐκουράσθη· πολιορκία παρατενείσθαι εἰς τοῦσχατον, Θουκυδ. 3, 46. δηλ. θέλουν βαστάσει τὴν πολιορκίαν, ὅσον εἶναι δυνατόν πολὺν καιρὸν. Εἰς τὸν Ἀριστοφ. Νεφ. 212. παρατέταται μακρὰ πόρρω, ἐξαπλώνεται κατὰ μήκος ἐκεῖ πλησίον. Πρβ. παραμύχης. Τό Ἐνερ. ὡς οὐδέτ. Ἡρόδ. 1, 202, ὁ Κανύκατος τὰ πρὸς ἐσπέραν παρατείνει, δηλ. ἡ θέσις του ἐκτείνεται πρὸς δυσμὰς. Διαβιβάνεται δὲ καί βοηθητικῶς, ὡς τό διατελῶ καί ἄλλα, πρὸς μετοχὴν· ποῖ παρατενεῖς δεδιώς ταῦτα; ἔως πότε θέλεις φοβεῖσθαι ταῦτα; Φιλόστρ. Ἀπολλών. 7, 22.
 Παρατενίχίζω, ἐκεῖ πλησίον κτίζω τεῖχος, φρούριον· ὅθεν
 Παρατενίσμα, τό, τεῖχος, φρούριον, πύργος, Ἀππιαν.
 Παρατεκτάνω, χαλῶ, φθείρω τὴν οἰκοδομήν· ὅθεν, Ὀδυσ. ξ, 131. ἔπος παρατεκτῆναι, εἶπας ψευδῇ λόγον. 2) μετακτίζω, κτίζω κατ' ἄλλον τρόπον, Ἰλ. ξ, 53. Πρβ. παρασχηματίζω. 3) ἐκεῖ πλησίον κτίζω, Πλούτ. Πομπ. 40.
 Παρατελευταῖος, αἶα, αἶον, κ.
 Παρατελευτος, ὁ, ἡ, ὁ πρότερος τελευταῖος, Γραμμ.
 Παρατελωνέω, ὦ (τελώνης), συναζώ ἀπατηλῶς, ἡ ἀδίκως τὰ τελώνια, Διογ. Λαέρ. 4, 56.
 Παρατέμνω, μ. - ταμῶ, Ἄορ. παρέταμον, παραταμεῖν, συγκοπ. παρταμεῖν, ἐκεῖ πλησίον, κατὰ πλευράν, ἡ κατὰ μήκος κόπτω, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 116. Πρβ. παρασχιζώ.
 Παρατεταγμένως, Ἐπίρ. (παρατάσσω), μέ τελείαν διάταξιν τῆς μάχης, καλῶς ὠπλισμένως, Πλάτ.
 Παρατετηρημένως, Ἐπίρ. (παρατηρέω), μέ πρόνοιαν καί ἀκρίβειαν.
 Παρατεχνολογέω, ὦ, καί
 Παρατεχνολογίζω, παρεκτός τῆς θεωρίας τῆς τέχνης κάμνω τι, Δημήτ. Φαλ. 178.
 Παρατηρέω, ὦ, ἐκεῖ, πλησίον κάμνω παρατήρησιν. 2) ἀκριβῶς (ἰστάμενος παρῶν) δίδω προσοχὴν εἰς τί. 3) ἀκολουθῶ, φυλάττω ὡς κανόνα· ὅθεν
 Παρατήρημα, τό, τό παρατηρημένον, ἡ παρατήρησις. Ζ. παραιοσθάνομαι.
 Παρατήρησις, ἡ, }
 Παρατηρητής, οὐ, ὁ } ὅλα ταυτὰ κ. εἰς τὴν συνήθειαν.
 Παρατηρητικός, ἡ, ὄν, }
 Παρατίθω, προσδέτω. 2) ἀντιθέτω. 3) συγκρίνω. 4) βάλλω ἔμπροσθεν (ψαγῆτόν). 5) παρατίθεμαι, μεταχειρίζομαι, λαμβάνω εἰς βοήθειαν· μήτε τὴν ὅψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, δηλ. μὴ μεταχειριζόμενος. 6) βάλλω εἰς κίνδυνον, ὡς παραβάλλω, Ὀδυσ. β, καί ι. 7) φέρω μάρτυρα, ἡ μαρτυρίαν, ἡ παράδειγμα συγγραφῆς, Πλάτ. Φαῖδρ. 10, 6. Λατ. cilo. 8) βάλλω κατὰ μέρος, κρύπτω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, Ἀπολλών. 4, 346.
 Παρατίλλω, μαδῶ τρίχας, ὅχι τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ τῆς ματχάλης, καί ἄλλων μερῶν, τό ὁποῖον ἐκκαμνὰν φιλήδονοι ἄνδρες καί γυναῖκες. Πρβ. λασίος. Ἐπασχε τοῦτο καί ὅς τις ἐφωρᾶτο μοιχός. Πρβ. κ. παραλέγω.
 Παρατίλλος, ὁ, κ.
 Παρατίλλισις, ἡ, τό ἐκκαμνᾶν τὰς τρίχας τοῦ σώματος.
 Παρατίλλτος, ὁ, ἡ, μαδῆμένος τὰς τρίχας, μάλιστα τοῦ κάτω σώματος.

Παρατίλτρια, ἡ, δούλη, διωρισμένη εἰς τὸ παρατίλλειν, Φιλόστρ. σ. 164. 536. Πρβ. δρώπαξ.
 Παρατμήγω, ταυτ. παρατέμνω, Ἡσύχ.
 Παρατμέζω, (ἀτμός) : θείω, καπνίζω με θειάφιον, Γεωπον.
 Παρατολμάω, ὦ, εἶμαι τολμηρός κ. τρελλός, ἡ πράττω οὕτως.
 Παράτολμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -τόλμως, αὐθάδης, τολμηρός καὶ τρελλός.
 Παράτονος, ὁ, ἡ (παρατείνω), κατὰ πλευράν ἐκτεταμένος, Εὐρ. Ἀλ. 400.
 Παρατόξενσις, ἡ, τὸ τοξεύειν ἐν τῷ διαβαίνειν, Πλούτ. 8, σ. 68.
 Παράτοπος, ὁ, ἡ, ταυτ. εἰς κακόν, ἀλλότριον τόπον, Σουίδ.
 Παρατόπως, Ἐπίρ. ταυτ. ἐκτόπως, δηλ. ἔξω τοῦ οἰκείου τόπου, Στράβ. Μέρ. Β. σ. 252. ἐκδ. Κορ.
 Παρατραγεῖν, ἀπαρέμ. Ἀόρ. τοῦ παρατρώγω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 14, 16.
 Παρατραγιδέω, ὦ, κ. -τραγικεύω, ὁμιλῶ τρόπον τινὰ, ἡ ὀλίγοντι τραγικῶς, μεγαλύνω τὸ πρᾶγμα.
 Παρατρέγωδος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι τραγικός, ὑπερβολικός· ὅθεν μετὰ τοῦ θεατρικός, ὡς λέξις, Πλούτ.
 Παρατραυλίζω, ὀλίγοντι ἐν τούτῳ τραυλίζω, ὡς τὰ παιδία, Θεοφυλ. ἐπιστ. 62.
 Παρατρέπω, μ. τρέπω, στρέπω, γυρίζω, ἐκβάλλω ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον, ἡ ἀπὸ τὸν σκοπὸν. Μῆστ. ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον, μετὰ τοῦ ἀμαρτέω, Ἰλ. ν, 605. - τινὰ τῆς ὁδοῦ, ἐκφέρω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀποπλανῶ, ἀπατῶ· παραστρέφω, μεταβάλλω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 1, 11. : ἐμμελείαν παρατρέπειν, διαφθεῖρειν, χαλᾶν τὴν ἐμμ. τὸ ὄνομα παρατραπήναι, παρεφθάρη, μετεβάλλη, 2, 12.
 Παρατρέφω, μ. θρέφω, ἐν τούτῳ, πλησίον τρέφω, ἀνατρέφω ἀνθρώπους, ἡ ἀλογα ζῶα. 2) Μῆστ. τρέφομαι πλησίον τινός, ἀπὸ φαγητὸν ἄλλου, ὡς τροχίλος κ. κηφὴν, καὶ οἱ παράσιτοι, Δημοστ. σ. 403. Ἀθήν. 6, σ. 243. Πλούτ. 13, σ. 192. Η. καὶ ἀλλαχοῦ.
 Παρατρέχω, μ. θρέξω, ἐμπροσθεν, ἡ κατόπιν, ἡ ὀρμητικῶς τρέχω. 2) πλησίον τινός τρέχω, μετὰ Δοτ. 3) τρέχων διαβαίνω, ἀφίνω κατόπιν μου τινὰ, μετὰ Αἰτίατ.
 Παρατρέω, παρέτρεσαν ἵπποι, Ἰλ. ε, 295. ἐσκιάχθησαν, καὶ ἐπήδησαν πρὸς τὸ πλάγιον μέρος.
 Παρατρήματα, τὰ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ παραρτήματα, Ἀθήν. 5, σ. 280. Πρβ. παράρρυμα.
 Παράτρητος, ὁ, ἡ, εἶδος τραγικοῦ αὐλοῦ, Πολυδ. 4, 81.
 Παρατρίβη, ἡ, τὸ τρίβειν τι μετ' ἄλλου, Μεταφ. ἐχθροπάθεια, λογομαχία, ἐχθρα, Πολύβ. Ἐκ τοῦ
 Παρατρέβω, μ. ψω, τρίβω ἐν τινι, τρίβω κατὰ πλευράν, ἡ ἐκ τοῦ διαβατικοῦ, μετὰ αἰτ. τρίβω εἰς τὴν λυδίαν λίαν χρυσὸν μετ' ἄλλον, διὰ τὸ ἰδὼ τίς εἶναι καθαρώτερος : χρυσὸν ἄλλω χρυσῷ, Ἡρόδ. 7, 10. 2) Μεταφ. παρατρίβεσθαι τινὶ ἡ πρὸς τινὰ, Πολύβ. ταυτ. προσκρούειν, λογομαχεῖν, ἐχθρεύεσθαι· 3) παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, ἐτριψε τὸ μέτωπόν του, διὰ τὸ κρύψῃ τὴν ἐντροπήν, Στράβ. 15, σ. 900. Ζ. ὀφρυόκητος.
 Παράτριμμα, τὸ, πληγὴ γινομένη μετὰ τῶν σκελῶν ἐκ τρίψεως ἐν τῷ περιπατεῖν, ἡ ἱκπεύειν. Πρβ. βουβῶν, Ἀριστοφ.
 Παράτριψις, ἡ, τὸ τρίβειν τι μετ' ἄλλου.
 Παρατροπέω, ταυτ. παρατρέπω, ὑποκρίνομαι, παραλογίζομαι, παραπειθῶ, Ὀδυσ. δ, 465.
 Παρατροπή, ἡ (παρατρέπω), τὸ ἐκτρέπειν, ἀποπλανᾶν· ἀπάτη, νόθευμα φυσικόν, Πλούτ. ἀκούειν, κ. 9, σ. 287. 2) ἀντὶ μετοχέτευσις, μετακόμισις, Λογγίν. σ. 56. Ὁξών.
 Παρατροπικός, ἡ, ὄν, ἀπεκτρέπον, ἀποδιώκων, Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ. 527.
 Παράτροπος, ὁ, ἡ (παρατρέπω), ἀσυνήθιστος, Πλούταρχ. Λυσ. 12. ἀδίκος, παράνομος· εὐναί π. δηλ. μοιχίδιοι, Πίνδ. Πύθ. 2, 65. 2) Ἐνερ. ἀποτρέπων, ἀποδιώκων, Εὐρ. Ἀνδρ. 527.
 Παράτροφος, ὁ, ἡ, πλησίον, ἡ μετὰ τινος τραφεῖς, Πολύβ.
 Παρατροχάζω, ταυτ. παρατρέχω, Ἀνάλ.
 Παρατρόχιος, ὁ, ὁ πλησίον τοῦ τροχοῦ, Πολυδ.
 Παρατρυγιάω, πλησίον τινος, ἡ κρυφίως τρυγῶ σταφυλὰς. Ζ. ὁμφακίζομαι.
 Παρατρυζώ, πλησίον τινός τρυζώ, Σουίδ. Ἡσύχ. Φώτ.

Παρατρυφάω, ταυτ. τοῦ ἀπλοῦ.
 Παρατρώγω, μ. τρώξω, τρώγω, κ. Τροπ. μετὰ γεν. Φιλόστρ. σ. 595. ὡς παραγεύομαι.
 Παρατρωπάω, ὦ, ποιητ. ταυτ. παρατρέπω.
 Παρατυγχάνω, εἶμαι παρῶν, ἐρχομαι πρὸς τοῦτο. 2) ὁ παρατυχὼν, ὅς τις ἐτυχε παρῶν, ἦτο μαρτυρ. 3) ὅς τις ἀν τύχῃ. 4) ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγειν, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπρομελετήτως.
 Παράτυπος, ὁ, ἡ, παραχαρᾶμένος, νόθος, κίβδηλος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 516.
 Παρατυπόω, ὦ, τυπώνω, σχηματίζω ψευδῶς, νόθος.
 Παρατύπωσις, ἡ, τὸ οὖσ. τοῦ πρ.
 Παρατυπωτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - ὡς, τυπώνων, σχηματίζων ψευδῶς, ἐσφαλμένως, ἀμελῶς.
 Παράτυρβος, ὁ, ἡ : βροντῆς, ὁμοίος μετὰ τὴν βροντὴν τοῦ κεραυτοῦ, Αἰσχ. λείψ.
 Παραυαίνω, κυρίως, πλησίον ξηραίνω, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3, 7, 11.
 Παραυγάζω, ἐκ τοῦ πλαγίον μέρος λαμπρῶς, φωτίζω. Παθ. φωτίζομαι. 2) τρόπον τινὰ φαίνομαι ὡς τὸν : κριόν, Διον. Περ. 89.
 Παραυδάω, ὦ (αὐδῇ), ταυτ. παρηγορῶ, Ὀδυσ. λ, 487.
 Παραυλέω, ὦ, αὐλῶ μετὰ τινος, ἡ πλησίον τινός, Πολυδ.
 Παραυλίζω, κ. -αυλίζομαι (αὐλῇ), εἶμαι, κείμεναι, κοιμῶμαι πλησίον τινός, Εὐρ. Ἰων 493.
 Παραύλιον, τὸ (αὐλῇ), προαύλιον, Ἡσύχ. κ. Φώτιος.
 Πάραυλος, ὁ, ἡ (αὐλός), κακόφωνος, κακότονος, Σοφ. Αἴας, 881. κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἐξισουμένη αὐλῷ, δηλ. ὁμοία μετὰ φωνὴν αὐλοῦ (Ζ. ἴσος). 2) σύναυλος, πάροικος, γείτων, Σοφοκ. Αἴας, 892. Οἶδ. Η. 786.
 Παραυξάνω, -αύξω, μ. ἤσω, πληθύνω, μεγαλύνω διὰ προσθήκης.
 Παραύξη, κ. -ξησις, ἡ, τὸ οὖσ. τοῦ πρ.
 Παραύστηρος, ὁ, ἡ, ἀδίκως, ἡ κατ' ὑπερβολὴν αὐστηρός, Δικαίαρ.
 Παραυξητικῶς, Ἐπίρ. (ἐκ τοῦ -τικός, ἡ, ὄν), : νοεῖν, μετ' αὐξησιν, μεγέθυνσιν, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 3, 42. 11, 251.
 Παραυτά, κυρίως, παρ' αὐτὰ, νοητ. τὰ πράγματα, ἡ γιγνόμενα, ὡς παραχρήμα, κυρίως παρὰ τὸ χρήμα, εὐδὺς μετὰ τὸ πρᾶγμα, παρευδὺς, εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν. Κ. τὸ λέγομεν Πάραυτα.
 Παραυτέκα, Ἐπίρ. ταυτ. πρ.
 Παραυτόθεν, Ἐπίρ. ταυτ. αὐτόθεν.
 Παραυχενίζω, ταυτ. παρακλίνω, Ἡσύχ. ἡ καὶ ἀνακρούω, Φώτ.
 Παραυχένιος, ἰα, ἰον, εὐρισκόμενος πλησίον τοῦ αὐχένος, ἡ εἰς τὸν αὐχένα, Ἀνάλ. 3, σ. 206.
 Παραφαγεῖν, φαγεῖν πολὺ. 2) Τροπ. σκώπτειν, Διογ. Λαέρτ.
 Παραφάζω. Ζ. παραφάσσω.
 Παραφαίνω, μ. ανῶ, πλησίον τινός δεικνύω· πλησίον τινος ὑπάγω κ. φωτίζω, Πλούτ. Γράχ. 14. 2) Μῆστ. πλησίον, ἡ ἐμ. προσθεν τινός φαίνομαι.
 Παραφαίρεσις, ἡ, τὸ ἀφαιρῆναι πλαγίως, ἡ μυστικῶς.
 Παραφάσις, ἡ (παράφημι), παραμυθία, παρηγορία. 2) ἐκ τοῦ ἀφάσσω, εὐλαφῶς ψάψειν, πιδνεῖν· 3) ἐκ τοῦ φάος, τὸ νὰ βλέπω τις τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸν καθρέπτην, Χαλκιδ. σ. 336.
 Παραφάσσω, (ἀψω, ἄω, ἄζω, ἄσσω), πιδνώ εἰς τί, ψάψω, ἐγγίζω εἰς τὸ πλάγιον μέρος, Ἰππόκρ. 2) ταυτὸς. ἀλλοφάσσω, Ἰπποκρ.
 Παραφαῦλον, Ἐπίρ. ὀρθότερον, παρὰ φαῦλον, ὡς παρ' οὐδέν, μετὰ τοῦ ἡγείσθαι, ἡ τίθεσθαι καταφρονῶ, νομίζω τὸ οὐδέν.
 Παραφερνα, τὰ (φερνή), ὅ, τι λαμβάνει ἡ νύμφη ἀπὸ τὸν οἶκον τὸς παρὲκτός της προίος. 2) ταυτ. peculium, Βασιλικ.
 Παραφέρω, φέρω πλησίον τούτου, ἡ εἰς τοῦτο, ἡ πρὸς τοῦτο, Ξενοφ. Κύρ. 1, 3, 6. φέρω εἰς τὸ μέσον λόγον, αἰτίαν, Ἡρόδ. θ, 26. 2) ταυτὸς. παρατρέπω, ἀποπλανῶ : παρενεχθεῖς, νοητ. τῆς γνώμης, ὡς παράφορος, παράφρων, Ἰππ. Παθητ. παραφέρομαι, περνώ ἐμπροσθεν, διαβαίνω, ὡς κινδυνόν τινα. 3) ξερίζνω ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος, ὡς ποταμός ὀρμητικός, 4) Οὐδέτ. διαβαίνω, παρέρχομαι : ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν, Θουκυδ. 5, 20. καὶ ἡμέρας οὐ πολλὰς παρενεγκούσας, 26. δηλ. διαβάσας. 5) μεταβάλλω : παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, ἀφ' οὗ ἠλλάχθη τὸ ὄνομα, Κόνων Διηγ. 46. 6) ἀφίνω νὰ παρέλθῃ : παρήνεγκε τὸ ῥηθέν, Πλούτ. Ἀρατ. 43.
 Παραφεύγω. Ζ. παραφυγέειν.

Παραψηλόω, ὦ, κ. Παραψηλεύω, ἀπατώ, πλανώ, Ἠτύχ.
 Παραψημι, ταυτ. παρηγορώ, Ἰλ. α, 577. 2) ἀπατώ, ὡς πα-
 ρείπω.
 Παραψαδόν, Ἐπίρ. προφθατῶ, Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 298. ἐκ τοῦ
 Παραψάνω, -ψάω, -ψημι, Μετ. παράψαμαι, Ἀδρ. 2,
 παραψάς, καὶ παραψάμενος, προψάνω, εἶμαι ταχύτερος ἀπὸ
 ἄλλον τινά· : ποσὶ, ταχει, κτλ. Ὀμ.
 Παραψέγγομαι, μ. ξομαι, κάμνω ψευδῇ τόνον εἰς τὴν μου-
 σικὴν, κάμνω σφάλμα εἰς τὴν μουσικὴν, ἢ εἰς τὴν ὁμιλίαν. 2)
 ὁμιλῶ, λαλῶ εἰς τὸ μεταξὺ· ὁμιλῶ ἐσφαλμένως, Πολύβ. 28,
 15. Πρβ. παραχορδίζω.
 Παραψεγκτήριος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸ συνομιλεῖν.
 Παράψεγμα, τό, ψευδῆς τόνος εἰς τὸ ψάλλειν, σφάλμα εἰς
 τὸ λαλεῖν, πάρεργος λόγος. Πρβ. παράρρησις.
 Παραψείρω, μ. εἶρω, ὀλίγον τι νοθεύω, ψευδίζω, Εὐστάθ.
 Παραψορά, ἡ, ἐλαφρά νόθευσις, ψορά.
 Παραψίημι, ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, ἀπολύω πλησίον τινός.
 Παραψίμωσις, ἡ (ψιμόω), σφάλμα τοῦ παιδογόνου μαιρίου, ὁ-
 ταν τὸ προπόσιον δὲν δύναται νὰ σκεπάσῃ τὴν βάλανον. Καὶ πε-
 ριφ. τὸ αὐτό, Νομ. σφάλ. Ζ. παρὰ κ. περί.
 Παραφλόγισμα, τό (φλογίζω), ὀρεκτικόν τι ψητόν, Ἀθῆν. σ.
 368.
 Παραφορά, ἡ (παρφέρω), : διανοίας, ταυτ. παραπροσύνη. 2)
 ταχίσια κίνησις, καὶ μεταφορά, Μάρκ. Ἀντ. ε, 23.
 Παραφορέω, ταυτ. παρφέρω.
 Παράφορος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φόρως, ἐκβαλμένος ἀπὸ τὸν ὀρθόν
 δρόμον, ἀποπλανημένος, σφάλλων, μετὰ γεν. Πλάτ. Σοφιστ. 15.
 : γλωσσο, ἡ τοῦ μεθυσμένου. 2) Μεταφ. παρὰφρων, τρελλός :
 παράφορον βλέπων, βλέπων ὡστὶν παρὰφρων· Ἐνερ. παρὰφ. καὶ
 ταρακτικός, ἐνοχλῶν, συγχύζων, Πλούτ. πῶς δεῖ ποιημ. ἀκ. §.
 1. ὁθεν
 Παραφορότης, ἡ : σώματος, ἡ ἀδυναμία σώματος, Πλάτ.
 Παραφορτίζομαι, προσέτι, ἡ μετὰ τινος φορτόνω, Πολυδ. 2,
 139. Τροπ. τῷ λόγῳ, Πλούτ. ἀγωγ. §. 41.
 Παράφραγμα, τό (παρὰφράττω), ἐμφραγμα, ἐμφραγμένος τό-
 πος, Θουκυδ. 4, 115.
 Παραφράζω, μ. ἄσω, πλησίον τινος ὁμιλῶ· ἐπαναλαμβάνω, κ.
 πλατύνω τὸν λόγον μου, διὰ νὰ τὸν σαφηνίσω.
 Παραφρακτικός, ἡ, ὄν. ταυτ. ἐμφρακτικός, Ξενοφ.
 Παράφρασσις, ἡ, ὅς. τοῦ παραφράζω.
 Παραφραστής, οὗ, ὁ, ὁ παραφράζων.
 Παραφράττω, -σσω, μ. ξω, ἐγκλείω, περικλείω διὰ φραγμοῦ.
 Παραφρίζω, μ. ἴσω (ἀφρίζω), εἰς τὸ πλάγιον μέρος τοῦ στό-
 ματος ἐκβάλλω ἀφρόν, Νίκανδρ.
 Παραφρονέω, ὦ, εἶμαι παρὰφρων, τρελλός, Θεόκρ. 25, 262.
 Αἰσχ. Ἐπτ. 807. παρὰφρονῶ λόγον, δὲν καταλαμβάνω ὀρθῶς, ὡς
 περακούω.
 Παραφρόνησις, ἡ, κ. - φρονία, ἡ, ταυτ. παραπροσύνη.
 Παραφρόνιμος, ὁ, ἡ, παρὰφρων, μαινόμενος, Σοφ. Οἰδ. Τύρ.
 691.
 Παραπροσύνη, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ παρὰφρονος, Πλάτ. Σοφ. 15.
 Παραφρουρέω, πλησίον, παρὼν φρουρῶ.
 Παραφρυκτωρεύομαι, κ. - ρέω, ὦ, δίδω εἰς τὸν ἐχθρὸν σύν-
 δημα, ἡ προδίδω τὸν ἐχθρὸν διὰ φρυκτωρῶν, Δυσ. κ. Δείναρχ.
 Παράφρων, ὁγος, ὁ, ἡ (παρὰ, φρήν), ἀπατημένος, Σοφοκλ.
 Ἠλ. 472. μαινόμενος, τρελλός.
 Παραψάς, ἄδρος, ἡ, φυτὸν, βλαπτός, τὸ ὁποῖον φυτρώνει
 πλησίον τοῦ δένδρου· καὶ Μεταφ. Ἀριστοτ. Νικομ. 1, 4.
 Παραψυκισμός, ὁ (ψύκων), ψυαπιδώμα Κ. Κλήμ. σ. 252.
 Παραψυλακή, ἡ, φυλακή, φρουρά, φύλαξις, Πολύβ. Ἰπποκρ.
 Παραψύλαξ, ὁ, ταυτ. φύλαξ, Γλωσσ. Στεφ.
 Παραψυλακτικός, ἡ, ὄν, χρήσιμος εἰς φυλακὴν, παρατήρη-
 σιν, Ἀρτεμ. 3, 58.
 Παραψυλάσσω, -ττω, μ. ξω, ἵσταμαι παρὼν καὶ φυλάττω,
 φρουρῶ.
 Παραψυλλίς, ἡ, κλωνάρικι με φύλλα, Γλωσσ. Στεφ. τὰ τῶν
 τῆς ἀμπέλου κλημάτων βλαπτικά παραβλαστήματα.
 Παραψυσάω, φουσκώνω, Ν. Δ.
 Παράψυσις, ἡ, ταυτ. παραψάς.
 Παραψύττω, πλησίον φυτεύω.

Παραψύττωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παραψύτος, ὁ, ἡ, πλησίον τινος βλαπτημένος, ἡ ἐξημένος,
 Θεόφρ. Αἰτ. φ, 3, 15.
 Παραψύω, μ. ὕσω, κάμνω νὰ φυτρώσῃ πλησίον, εἰς τὸ πλάγι.
 Εἰς τὸν Ἀδρ. 2. Παρακ. κ. Μετ. γίνεται, φυτρῶνω πλησίον, ἡ
 κατὰ πλευράν· ὀδόντες, δάκτυλοι παρὰψυόμενοι, περιττῶς αὐ-
 ξάνοντες, γινόμενοι.
 Παραψωνέω, προσκαλῶ, κράζω, Πλούτ. 6, σ. 696.
 Παραψώνησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παραψώνη, ἡ, ἀπεικόνισμα τῆς φωνῆς, ὡς δηλ. ἐμποροῦμεν νὰ
 εἰπωμεν ὅτι ἐρχονται εἰς τὸ ὄμμα εἰκόνες τῶν ὁρατῶν, οὕτως ὅτι
 καὶ εἰς τὸ αὐτίον ἐρχονται ἀπεικονίσματα τῶν ἀκουστικῶν, Ἐπίκουρ.
 παρὰ Πορφύρ. εἰς Πτολεμ. Ἀρμ. σ. 216.
 Παραψωνία, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ ἐκπίπτουσα φωνή, κακο-
 φωνία.
 Παραψωνος, ὁ, ἡ : ψόγγος, Δογγ. 28. 1, ἐσφαλμένος τόνος,
 ἐσφαλμένη φωνή.
 Παραψώτισμα, ατος, τό, ψευδοβάπτισμα, Εκ. Συγ.
 Παραψωτισμός, ὁ, ψευδῆς φωτισμός, λυκαυγές, Στράβ. 3,
 σ. 368. S.
 Παραχάξομαι, ταυτ. παραχωρέω, Ἠτύχ.
 Παραχάλασμα, τό, τὸ ἀπολυμένον, ξετεντωμένον, Παλ. Μα-
 θημ. σ. 268.
 Παραχασματίον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Παραχαλάω, ὦ, ἀπολύω, ξετεντόνω, ἐπὶ χαλινοῦ, καὶ τόξου,
 καὶ Μεταφ. ἐπὶ δυνάμειν, Ἰπποκρ. σ. 606.
 Παραχαλεύω, πλησίον χαλκεύω.
 Παραχάραγμα, τό, ψευδὲς χάραγμα, νόθον νόμισμα, Κλημ.
 Ἀλ. σ. 780.
 Παραχαράκτης, ὁ, ψευδῇ νομίσματα κάμνων (καλπουσάνης
 Βαρβ.), Καθ. νοθευτής, ψορευς. Ἠσυχ. κ. Σχολ. Ἀριστοφ.
 Ἀχ. 576.
 Παραχεράσσω, -ττω, μ. ξω, κόπτω ψευδῇ νομίσματα. Καθ.
 νοθεύω, ψευδίζω. Πρβ. νόμισμα.
 Παραχειμάζω, μ. ἄσω, περνῶ τὸν χειμῶνα εἰς τόπον τινά,
 Πολύβ.
 Παραχειμασία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πολύβ.
 Παραχέω, μ. εὐσω, χύνω ἐπάνω, ἢ εἰς τὸ μεταξὺ, ἀνακατόνω,
 Ἀθῆν. σ. 665.
 Παραχλαίνω, μ. ανῶ, ὀλίγον τι θερμαίνω, κάμνω χλιαρόν.
 Παραχναύω τῶν πυρῶν, ταυτόσ. παραγεύομαι, Αἰλιαν. Ἰδιότ.
 ζ. 1, 47.
 Παραχορδίζω, κ. } (χορδή), ἐγγίζω ψευδῇ χορδῇ, καὶ κά-
 Παραχορδέω, } μνω σφάλμα, ἐνῶ παίζω ἐγχόρδιον τι ὀρ-
 γανον· Μεταφ. κάμνω σφάλμα εἰς τὴν ὁμιλίαν μου, Ἀριστοφ.
 Ἐκκλ. 295. Πρβ. Παραψέγγομαι.
 Παραχορδος, ὁ, ἡ, ὅς τις κάμνει τοιοῦτον σφάλμα, ἡ ὁ, τι
 εἶναι οὕτως ἐσφαλμένον, Σουῖδ. Φώτ.
 Παραχορεύω, χορεύω πλησίον, ἡ ἐν τῷ χορῷ, Εὐρ. Ἴων 463.
 Παραχορηγέω, ὦ, δίδω ἀκόμη, ἐξοδεύω πρὸς τοῦτοίς ὡς χο-
 ρηγός.
 Παραχορήγημα, τό, ὁ εἰς τὴν σκηνὴν τέταρτος παρερχόμενος
 ὑποκριτής (ἐπειδὴ συνήθως μόνον τρεῖς εὐρίσκοντο ἐν ταυτῇ
 τὴν σκηνῇ), διὰ νὰ εἰπῇ τι, καὶ πάλιν νὰ ἀναχωρήσῃ, ὡς Ἀ-
 ριστοφ. Εἰρ. 114. Βάτρ. ὅπου οἱ Σχολ. ἔχουσι παραχώρημα, ὡς
 ὁ Ἠσυχ. ὅστις τὸ ἐξηγεῖ Εἰσβολή. ὁ δὲ Πολύβ. Παρασκήνιον,
 τοῦτ' ἐστὶν ὅποτε ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευ-
 τῶν εἰπεῖν ἐν ᾧδῃ.
 Παραχραίνω, σμίγω, μολύνω, Πλούτ. Λεῖψ. 26. σ. 279. Η.
 τῇ οἰκείᾳ στερήσῃ παραχραχραίνόμενα.
 Παραχράομαι, ὦμαι, μ. ἤτομαι, κακομεταχειρίζομαι, κάμνω
 ὑπερβολὴν· Ἠρόδ. 7, 223. παραχρεώμενος, νοητ. σώματι, ὡς
 καὶ τὸ ἀφειδῶς τοῖς σώματι χρῆσθαι, Διόδ. 13, 60. ἐπὶ θυμω-
 μένων ἀνταγωνιστῶν, οἵτινες δὲν ἐφείδοντο τὴν ζωὴν τῶν. Πρβ.
 ζαχρηεῖς. 2) μετὰ Αἰτ. δὲν μεταχειρίζομαι, καταφρονῶ, π. χ.
 τὸν χρησμόν, Ἠρόδ. 8, 20. 2, 141. : εἰς τινά, πράττειν ἄλλως
 παρὰ ὡς πρέπει εἰς τινά.
 Παραχρέος, Νίκανδρ. Ἀλ. ταυτ. τοῦ
 Παραχρήμα, Ἐπίρ. κυρίως, ταυτ. παρὰ τὸ χρήμα, εὐθὺς ἀφ'
 οὗ γείνη τὸ πράγμα· ὁθεν τὰ παραχρήμα, ἀντίθ. τοῦ τὰ μέλλοντα,

Θουκυδ. 1, 138. παρενδύς, ὡς παρακτά κ. αὐτίκα.
 Παράχρησις, ἡ, κακομεταχειρίσις.
 Παραχρηστηριάζω, μ. ἄσω, κάμνω ἀπάτην διὰ τοῦ χρητηρίου, Στράβ. 9, σ. 394.
 Παράχρους, συναίρ. παράχρους, ὁ, ἡ, καὶ Παράχρωμος, με χρώμα εὐμετάβλητον, ψευδής, Λουκιαν. πῶς δεῖ ἴστ. συγγ. §. 86. 2) χωρὶς χρώμα, κίτρινος, χλωμός.
 Παραχρώζω, -χρώννυμι, κ. -νύω, κακοχρωματίζω. διὰ χρωματισμοῦ διαφθείρω.
 Παράχρωσις, ἡ, κακοχρωμάτισις, διαφθορά διὰ τῶν χρωμάτων, Σιμπλ. κ. Ἐπικτ. σελ. 80. 2) Τροπ. : μελῶν, ἡ φθορά τῆς μουσικῆς μετὰ τὴν μίξιν τῆς χρωματικῆς ἀρμονίας, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 3, 1. Ἀριστοτ. Πολ. 8, 7.
 Παράχρωμος, ὁ, ἡ, Πολυδ. 4, 139, ταυτ. ὑπόχρος.
 Παραχρῶ, ἐπιχύνω. 2) πλησίον, ἡ ἐκ τοῦ διαβατικοῦ χύνω -χυσίς, ἡ, τὸ ἐπιχύνειν -χύντης, ου, ὁ, ὁ φέρων τὸ ὕδωρ εἰς τὸ λουτρόν.
 Παραχρῶμα, τὸ, πλησίον τινὸς ἐπισωρευμένη γῆ, Στράβ. 5, σ. 525. S.
 Παραχωρέω, ὦ, ὑπάγω πρὸς τινά, ἡ πρὸς τί, παύω εἰς τοῦτο· συγχωρῶ, ἀφίνω· π. τινὲ τῆς οδοῦ, ἐκβαίνειν ἀπὸ τῆς οδοῦ πρὸς χάριν τινός, δίδειν τὰ πρωτεία, Ξενοφ. Κύρ. 7, 5, 20. παραχωροῦσιν Ὀμήρῳ πάντες, ὅσοι τὰς λογικὰς μετῆλθον τέχνας, Ἑρμού. : ἐκ τῆς πόλεως, ἀναχωρεῖν, Διον. Ἀρχ. 6, 40.
 Παραχώρημα, τὸ, τὸ πρᾶγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον τις ἐνδίδει, συγχωρεῖ. 2) Ζ. παραχωρήγημα.
 Παραχώρησις, ἡ, τὸ ἐνδίδειν, ἀπολύειν, ἀφίνειν.
 Παραχωρητικός, ἡ, ὄν. ἐνδοτικός, συγχωρητικός.
 Παραχώριος, ὁ, ἡ, συνορεύων, ὁ πλησίον, Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Τ. 139.
 Παραψαλίζω, ὅθεν
 Παραψαλιστής, κόπτω μετὰ τὸ ψαλίδι. καὶ νοθεύω.
 Παραψάλλω, τὴν νεύραν, κρούω, κτυπῶ ὀλίγον, ἡ ἐκ τοῦ πλάγιον τὴν χορδὴν, Πλούτ. 6, σ. 503.
 Παραψαύσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Παραψαύω, πιάνω, ἐγγίζω ἑλαφρά, ἐξ ἐπιπολῆς.
 Παραψάω, ὦ, ἰσάζω, ὁμαλίζω.
 Παραψηστός, ἡ, κεφαλὴ, μορμολύκειον ἔχεν τὰς τρίχας ὁμαλὰς, ἰσασμένας.
 Παραψελλίζω, ὀλίγον τραυλίζω, Στράβ. 1, σ. 189. S.
 Παραψεύδομαι, ἀπατῶ, πλανῶ τινά με ψευδολογίαν, Φιλόστ. σ. 484.
 Παραψήχω, μ. ξω, ψήχω, (ψαύω, πιάνω), χαδεύω, Καλλιμ. Δήμ. 46.
 Παράψορος, ὁ, κ. Παρέπαινος, ὁ ὀνόματα τοῦ Παρίου Εὐθύνου διὰ ὑπιδιαιρέσεις τινὰς τοῦ λόγου· πάρεργος ψόγος, καὶ πάρεργος ἔπαινος· ὡσαύτως πίστωσης, ἐπιπίστωσης, ἐλεγχος, ἐπεξέλεγχος, διήγησις, ἐπιδιήγησις, παραδιήγησις, ὑποδιήγησις· τὰ τεχνικὰ ταῦτα ὀνόματα ἐκατηγόρησεν ὁ Πλάτ. Φαίδρ. σ. 364. κ. Ἀριστοτέλ. ῥητορ. 3, 13. μ. ὅλον ὅτι ἐφεξῆς ἀνεφάνησαν με ἄλλας φράσεις.
 Παραψυχάω, ὦ, ὤω, ταυτ. παραψύχω.
 Παραψυχῆ, ἡ (παρά, ψύχω), ἀναψυχῆ, παρηγορία, Εὐρ. Ὀρ. 62.
 Παραψύχω· Ζ. περιψύχω.
 Παραβᾶτης, ὁ, ποιητ. ἀντὶ παραβάτης.
 Παραβεβαῖς, ὁ, Ποιητ. ἀντὶ παραβεβαῖος, Μετοχ. παρακ. τοῦ παραβαίνω.
 Παραβολάδην· Ἐπίρ. ἀντὶ παραβολάδην (παραβολή), ταυτ. παραβλήδην, τὸ ὅπ. Ζ. Ἀπολλών. ῥόδ. 2) πλησίον ἀλλήλων, ἡ παραλλήλως, Ἀρατ. 318.
 Παρδαχός, κ. Πορδαχός (ὡς πάρδαλις, πόρδαλις), βρεγμένος, ὑγρός, Στράβ. 15, σ. 456. 5. Ἀριστοφ. Ἑίρ. 1148, μετὰ τῶν σχολίων. [Ἐκ τοῦ ἄρδω, ἄρδαξ, ἄκος, τύπος θωρικός, τὸ π εἶναι πνεῦμα, ὡς ὄλχος, πόλχος.]
 Παρδαλέιος, κ. Παρδαλέος, ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν πάρδαλιν. Παρδαλέη, ἡ, ἡ, νοητ. δορά, ἡ ἐκ παρδαλέως. Κ. παρδαλός, ἀντὶ πεποιημένος, ἐκ τῶν ποικίλων στιγμάτων τῆς παρδαλῆς· Ἰδε. παρδαλωτός. κ. πάρδος.
 Παρδαληφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν παρδαλῆν.
 Παρδαλιγῆχον, τὸ, κ. -δαλιγῆς, τὸ, νοητ. φάρμακον· ἐπίρ.

φυτοῦ τινος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον πνίγεται ἡ πάρδαλις, Διοσκ.
 Παρδαλιδεύς, ἑως, ὁ, νεογέννητος πάρδαλις, Εὐστάθ. Ὀδυσ. α, σ. 1625, 46.
 Παρδαλῆς, εὖρος, Ἰων. ἰος, ἡ, καὶ Πόρδαλις, ζῶον ἔχον καλὴν καὶ ποικίλως κατὰστικτον δορὰν, Ἀριστοτ. Φυσιογ. Ὀππιδ. Κυνηγ. 3, 63. Ὁπου ὁ Πλούτ. (βίβ. Κικέρ. 36) λέγει παρδαλῆς, ἐκεῖ ὁ Κικέρ. Ἐπ. 2, 21. μεταχειρίζεται πάντοτε πάνθηρες (pantheres) Ζ. πάρδος.
 Παρδαλώδης, εὖρος, ὁ, ἡ ὡσαν πάρδαλις.
 Παρδαλωτός, ἡ, ὄν (παρδαλώ), ἐστιγμένος ὡς πάρδαλις· ἐκ τούτου ἡ συνήθεια ὀνομάζει παρδαλὰ τὰ ποικίλα, Πρβ. Παρδαλέιος, Λουκιαν. δις κατηγ. 8.
 Παρδέω, ἀντὶ τούτου ἐνεστ. πέρδω, παρδήσομαι.
 Παρδέξαι, ὁ, εἶδος καστρέως, Πλούτ. Πότερ. τῶν ζ. φρονιμ. §. 9.
 Παρδέον, τὸ, ἄλλως, Ἰππάρδιον, ἀδιόριστον τι ζῶον.
 Πάρδος, ὁ, ὁ πάνθηρ, ἡ πάρδαλις, Αἰλ. Ἰδιότ. ζῶων. 1, 3. ὅπου ἐν χειρογράφῳ ἔχει πάρδαλος· Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι πάρδας εἶναι τὸ ἀρσενικόν, καὶ πάνθηρ τὸ θηλ. ἀλλὰ τόσον ἀθεμελιώτα, ὅσον καὶ Σουίδ. Ἡσύχ. Μ. Ἐτυμ. ἡθέλησαν νὰ διακρίνωσι πόρδαλις κ. πάρδαλις, τὸ πρῶτον ἀρσενικόν, τὸ δὲ δεύτερον θηλυκόν, καὶ ὅτι πόρδαλις μὲν εἶναι τὸ ζῶον, πάρδαλις δὲ, ἡ δορά.
 Πάρδω, ἄχρ. τύπος εἰς τὸ πέρδω· ὅθεν· Ἀδρ. 2 ἐπαρδόν, παρδεῖν, Μέλ. παρδήσομαι.
 Παρεάω, μ. εἰσω, παραιτῶ, ἀφίνω νὰ περάσῃ.
 Παρεγγίζω, μ. σω, πλητιάω ὀλίγον τι, Θεόφρ.
 Παρέγγραπτος, ὁ, ἡ, κ. } κρυφίως, ἡ ἀδίκως ἐγγεγραμμένος, }
 Παρέγγραφος, ὁ, ἡ, } νος, ἑξαιρ. εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν, νόθος πολίτης· ἐκ τοῦ
 Παρεγγράφω, μ. ψω, κρυφίως ἢ ψευδῶς ἐγγράφω, ἑξαιρ. εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν.
 Παρεγγυῶ, ὦ, ἐγχειρίζω, παραδίδω· ἑξαιρ. εἰς τὸν πόλεμον ἐπὶ προσταγῆς ἥτις, στόματικῶς διαδίδεται ἀπὸ τὸν ἑνα εἰς τὸν ἄλλον, καὶ κοινοποιεῖται εἰς ὅλον τὸ στράτευμα. 2) Κἀθ. λαλῶ, παρακινῶ. προστάζω, διατάσσω, Κύρ. π. 3, 3, 42.
 Παρεγγυή, ἡ, συνηθ. } (ὡς ἀσκή κ. ἀσκησις), τὸ ἐγχειρίζειν, }
 Παρέγγυησις, ἡ } παραδίδειν· ἑξαιρ. διάδοσις πολεμικῶν προσταγῶν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα δι' ὅλου τοῦ στρατοῦ, Ξενοφ. Λακεδ. 11, 4. Ζ. πρ.
 Πα'ρεγγυς, Ἐπίρ. ἐκεῖ πλησίον.
 Παρεγκάπτω, ταυτ. παρεντρῶγω, Ἀθήν. σ. 622.
 Παρέγκειμαι, κεῖμαι εἰς τὸ μεταξὺ, εἶμαι παρεντεθειμένος, Πλούτ. Καφαλ. καταγρ. Ῥωμ. §. 67. Πρβ. παρεδρεύω, κ. παρεντίθημι.
 Παρεγκελεύομαι, ἡ, ταυτ. παρακελεύομαι, Πλούτ. Ἀποφθ.
 Παρεγκεψαλῆς, ἰδος, ἡ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος.
 Παρεγλίνω, εἰς τὸ πλάγιον μέρος, κατὰ πλευράν κλίνω, λυγίζω.
 Παρέγκλισις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. πρ.
 Παρεγκόπτω, Πλούτ. 6, σ. 463. ἴτως παρεγκύπτω, κλίνω, σκύπτω κατὰ πλευράν.
 Παρεγκρανῆς, ἡ, ταυτ. παρεγκεφαλῆς, Νεμέσ. σ. 204.
 Παρεγκυκλήμα, τὸ, Ζ. παρεπιγραφή. Εἰς τὸν Ἡλιάδ. σ. 265. μεταξὺ σκηνῆς, μεταξὺ συμβεβηκός.
 Παρεγχειρέω, Πλούτ. Τιμ. συγκρ. §. 4. κ. -εγχειρήσις, ἡ, ταυτ. τῶν ἀπλῶν, μετὰ τὴν σημασίαν, ἐσφαλμένως, ἀπατημένως, μὴ ὀρθῶς -χειρίσις, ψευδὲς συμπέρασμα. 2) Εἰς τὸν Κικέρ. Ἀπτ. 15, 4. ὅταν τις τεχνίτης ὢν ἐξ ἐπαγγέλματος πράξῃ τι, καὶ ἄλλος μὴ ἐπαγγελλόμενος ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸ κάμῃ καλῆτερα.
 Παρεγχῶ, μ. εἰσω, ταυτ. -χῶ.
 Παρέγχυμα, τὸ, κυρίως, γέμισμα, ἡ τὴν γεμισμένην· Ὁ Ἑρασι-στρατος ὀνόμαζεν οὕτω τὴν καθ' αὐτὸ οὐτίαν τοῦ πνεύμονος, ἡ-πατος, νεφρῶν κτ. τὸ δὲ κρέας τῶν μυῶν, σάρκα.
 Παρεγχυματίζω, ταυτ. παρεγχεῶ, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 153.
 Παρέγχυσις, ἡ, τὸ ἐγχεῖν, ἡ ἐπιχύνειν, ἐκ τοῦ
 Παρεγχύνω, ἐγχύνω, ἐπιχύνω.
 Παρεδρευτικός, ἡ, ὄν, παρακαθήμενος με ἐπιμέλειαν, μάλι-στα ἐπὶ πραγμάτων, σταθερός, διαρκής, ὡς παράμονος.
 Παρεδρεύω, (πάρεδρος), καθήμαι παρῶν, πλησίον· καθήμαι πάντοτε πλησίον, εἶμαι ἐπιμελής, μετὰ δότ. 2) ἐπὶ γράμματος, τὸ ὁποῖον κεῖται πλησίον ἄλλου.

Παρεδρήσω, ταυτ. πρ. Νόνν.
 Παρεδρέα, ή, τὸ παρακίεσθαι, συνδρεύειν· τὸ ἀξίωμα τοῦ παρέδρου· διατριβή παράτινι, Μέμωνν. κεφ. 60.
 Παρεδρεῖα, ταυτ. παρεδρεύω.
 Παρεδρος, ὁ, ή, (ἐδρα), συγκαθέδρος, σύντροφος, συνάρχων εἰς ὁποιοδήποτε ἀξίωμα, ή κριτήριον. 2) Τροπ. ὅ,τι πρέπει νὰ ὑποτάσσεται εἰς ἄλλο μεγαλύτερον· ἡδονή, Ἀριστ. 2, ἐπιστ. 16.
 Παρέξομαι (ἐξομαι, παρὰ), κάθημαι πλησίον, ή ὁμοῦ· ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες κάθονται ὁμοῦ καὶ ἀδολεσχοῦσι.
 Παρεῖα, ή, μάγουλον Κ. Ἰλ. γ, 35. ὅθεν παρήιον, τὸ, Ἰλ. γ, 35. τὸ ὅπ. Ζ. ἀντὶ παρείον, Ἰων.
 Παρεῖα, ὁ, χαλκοχρώματος ὄφης, ὁ καὶ παρῶς, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀριστοφ. Πλ. 690, καὶ ἡμορωμένος διὰ ἀγυρτικὰ παιγνίδια, Δημοσθ. περὶ Στεφ. §. 79.
 Παρεῖδον, Ἀδρ. 2 τοῦ παρείδω, παρέβλεφα, δὲν ἐπρόσεξα, ἐκαταφρόνησα· καὶ ἐπέπληξα, ἐκατηγόρησα· οὗτοι μοι δειλίαν παριδῶν, οὔτε ἀθυρίαν, Ἡρόδ. 1, 37, ή ὡς τὸ καταμαθεῖν, καταγνῶναι, τὸ παρατηρῆσαι τί κατὰ τινος.
 Παρεῖδον, 3 πρόσωπ. Ἀδρ. 1. παθητ. εἰς τὸ Παρήμι, Ὁμ.
 Παρεῖαξω, στήνω πλησίον καὶ συγκρίνω, Πλάτ. Σοφιστ. 40.
 Παρεῖαξω, ταυτ.
 Παρεῖκω, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ· εἶμαι παρείκοι, εἴαν μοι εἶναι ἀκόμῃ ἐλευθερία, ἀδεια, Σοφοκ. Φιλοκ. 1048.
 Παρεῖλῖττω, ταυτ. παρελῖττω.
 Παρεῖμένως, Ἐπίρ. (παρίεμαι), ξετενωμένως, ἀφειμένως, ἀμελημένως.
 Παρεῖμι, μ. εἶσμαι (εἰμί), εἶμαι παρών· τὸ ἀπρόσ. εἶναι καιρὸς, ἀφορμή, με ἀπαρέφ. πάρεστι σείειν Ἀριστοφ. Λυσιστ. 402. Τὰ παρόντα, αἱ παρούσαι περιστάσεις, ή παρούσα τύχη· ή τὰ εὐρισκόμενα· παρεσκεύασεν ἐκ τῶν παρόντων τὸ δειπνον, Πλούτ. Πομπ. 73. Ἡ μετοχ. παρὲν, ή παρόν, πῶσις ἀπόλυτος, ὡς τὸ ἐξόν κττ. παρὲν αὐτοῖσιν ἀποκτεῖναι, Ἡρόδ. 0. 137. 2) ἀντὶ τοῦ παραγίνομαι, ἔρχομαι, φθάνω, μετὰ τῆς εἰς καὶ ἄλλων προθ. π. χ. παρούσα, Εὐρ. Ὀρεσ. 202. Ζ. εἰς.
 Πάρεμι (εἰμί), ἐρχομαι παρών, ή πλησίον, διαβαίνω· καὶ ἀντὶ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὡς παρέρχομαι, Ξενοφ. Κύρ. 1, 4, 5. 2) οἱ παριόντες, οἱ δημοσίως ὁμιλοῦντες ῥήτορες. 3) τὸ ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον μεταβαίνειν, ἔρχεσθαι. Τὸ σύνδεσμά παρήει. Πρβ παραγγέλλω.
 Παρεῖπειν, Ἀδρ. μετοχ. παρεῖπών, νουθετῶ, παρηγορῶ, ή παραλογίζομαι ἀπατῶ, Μάρκ. Ἀντ. ε. 3.
 Παρεῖργω, ἐμποδίζω, ἀποδιώκω.
 Παρεῖρῶ· Ζ. παρέρῶ.
 Παρεῖρω, πλησίον ἐνδέτω, ἐγγλείω· παρενδέτω, φυλάττω, Σοφικ. Ἀντιγ. 369.
 Παῖρεῖς, 2 ἐνάον τοῦ πάρεμι.
 Παρεῖς, Μετοχ. Ἀδρ. 2. Ἐνερ. τοῦ παρήμι.
 Παρεῖς, μετοχ. Ἀδρ. 2, Παθ. ἐκ τοῦ πείρω, ἔπαρον, ἐπάρην.
 Παρεῖσάγω, μ. ξω, κρυφίως εἰσάγω· φέρω, κάμνω τινὰ νὰ λέγῃ, ή νὰ πράττῃ· ὅθεν
 Παρεῖσακτος, ὁ, ή, κρυφίως εἰσηγμένος, ἐμβιβασμένος.
 Παρεῖσβάλλω, πλησίον, κατὰ πλευράν, ή κρυφίως ῥίπτω ἐνδον. Οὐδ. ὁρμῶ εἰς τὰ ἐνδον.
 Παρεῖσγρῆψή, ή, κρυφία, ή παράνομος ἐγγράφη.
 Παρεῖσδέχομαι, μ. ξομαι, προσέτι, ή πλαγίως, ή μυστικῶς δέχομαι, Σοφοκ.
 Παρεῖσδυμι, -εἰσδύνω, -εἰσδύομαι, ἐμβαίνω πλησίον, ή μυστικῶς.
 Παρεῖσεισδυσις, ή, τὸ οὐσιαστ. πρ. καταφυγῆς τόπος, κρυφία, Ἡρόδ.
 Παρεῖσεῖδω, Ἀδρ. 2, παρεισιδεῖν, ἐκ τοῦ πλαγίου βλέπω, Ἀριστοφ. Λυσ. 156.
 Παρεῖσειμι, πλησίον, ή κρυφίως ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι.
 Παρεῖσενέγκω, ή -ενέκω, ταυτ. παρεισφέρω, εἰς τὸ ὁποῖον δίδει χρόνους.
 Παρεῖσέρχομαι, ταυτ. παρείσειμι.
 Παρεῖσκόμιζω, κρυφίως εἰσχομίζω, Ἰωσηπ.
 Παρεῖσχυκλέω, ὦ, κρυφίως εἰσφέρω, ἐμβιβάζω.
 Παρεῖστοδύνω, ἐμβαίνω πλησίον, ή κρυφίως, Δονικ. Φιλόπ.

Παρεῖστοδιάζω, ἐμβιβάζω ὡς ἐπεισόδιον, Εὐστάθ.
 Παρεῖσπέμπω, εἰστέμπω κρυφίως.
 Παρεῖσπίπτω, εἰσπίπτω κρυφίως.
 Παρεῖσπορεύομαι, ἐμβαίνω πλησίον, κατὰ πλευράν, ή κρυφίως.
 Παρεῖσπράσσω, ή -σσω, προσέτι, ή ἀδίως εἰσπράττω. Πολυδ. 9, 32. Πρβ. παρεκλέγω.
 Παρεῖσρέω, κ. -ρύω, ή -ρύημι, κρυφίως, ἀνεσπαισθήτως εἰσρέω.
 Παρεῖσφέρω, ἐξ ἐναντίας, ή ἐν ταυτῷ, πλαγίως, μυστικῶς εἰσφέρω· νόμον, ἐν ταυτῷ, ή ἐξ ἐναντίας προβάλλω νέον νόμον.
 Παρεῖσφείρομαι, ἐμβαίνω, καταντῶ κρυφίως ή πλησίον πρὸς ἀφανισμόν ἰδικόν μου, ή ἄλλου τινός.
 Παρέκ, Παρέξ (παρὰ κ. ἐκ) πρόδεσις, μετὰ αἰτίας. Ὀδυσ. ο, 190. ἐκτός καὶ πλησίον, ὁμοῦ. ἐνίστε ἀντὶ τῆς παρὰ μόνον· παρέκ ἀγειν νόον, ἐκπλανᾶν, ἐξαπατᾶν· ὅταν, ἐπικρατῇ ή σημασίαν τῆς ἐκ, μετὰ Γεν. Εἰς τὸν Ἡρόδ. 1, 150, ἀντὶ τοῦ παρεκτός.
 Παρεκβαίνω, πλησίον τινός πατῶ, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον· παραβαίνω, ἀδεῶ, μετὰ αἰτίας. Αἰσχύλ. Χοηφ. 642. ἐκβαίνω ἀπὸ τῆς κυρίας μου ὁμιλίας εἰς ἄλλην πάρεργον.
 Παρεκβάλλω, συνάζω, καὶ συντάσσω ξένας παρατηρήσεις εἰς συγγραφέα τινά.
 Παρεκβασίς, ή, ἀποχώρησις ἀπὸ τῆς ὁδοῦ· παράβασις· καὶ ὅταν τις ῥήτωρ, ή ἱστορικός ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ προκείμενόν του εἰς πάρεργόν τι.
 Παρεκβατικός, ή, ὄν, Ἐπίρ. -τικός, ἀποχωρῶν ἀπὸ τὸν δρόμον, ή ἀπὸ τὸ προκείμενον.
 Παρεκβολεύομαι, ταυτ. παρεκβάλλω, Σχολ. Ἀπολλων. 4, 284. ἐκ τοῦ
 Παρεκβολή, ή, ἐκλογὴ παρατηρήσεων εἰς συγγραφέα τινά. -βολικός, ή, ὄν, ἀνήκων εἰς τοῦτο. Ζ. -βάλλω.
 Παρεκδεχομαι, ἄλλως ἐκδέχομαι, κακοεξηγῶ, Μάρκ. Ἀντ. ε, 6.
 Παρεκδραμεῖν, Ἀδρ. 2. τοῦ παρεκτρέχω.
 Παρεκδύνω, ή -δυμι, κρυφίως ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ.
 Παρεκέσκειτο, Ἰων. ποιητ. παράτατ. τοῦ παράκειμαι.
 Παρέκθεσις, ή, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 458. δευτέρα ἐκθεσις εἰς εἰς τὴν μετρικήν.
 Παρέκθεω, παρεκτρέχω, μετὰ αἰτίας. Ἀπολλων. 1, 502.
 Παρεκκλίνω, κλίνω, λυγίζω εἰς τὸ πλάγιον μέρος, ἀποφεύγω.
 Παρεκλέγω, ὡς παρεισπράττω· τὰ κοινὰ, συνάζω κρυφίως τὰ δημόσια ἀργύρια, καὶ τὰ ἐξοδεύω, ή τὰ θησαυρίζω διὰ τὸν ἐαυτὸν μου, ὡς δημαγωγεῖν εἰς τὴν γαστέρα, Δημοσθ.
 Παρεκλείπω, ἀφίνω νὰ παρέλθῃ· Ἀμεταβ. σφάλλω, ἐλλείπω· Ἰουδίθ. 11, 13.
 Παρεκνέομαι, οὔμαι, πλησίον ή ἔμπροσθεν τινός πλέω, ταξιδεύω, Ἀπολλων. ῥόδ.
 Παρεκπίπτω, κρυφίως φεύγω· ἀντίθ. παρεισπίπτω, Διον. Ἀλ.
 Παρεκπροφεύγω, ἐκφεύγω, ἐπὶ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον φεύγει ἀπ' ἐμέ, τὸ ὁποῖον δὲν λαμβάνω, Ἰλ. ψ.
 Παρεκπυρόομαι, οὔμαι, ἐν τῷ μεταξύ, ή μετρίως πυρόνομαι, Ἀριστοφ. Μεωρ.
 Παρεκστροφή προσώπων, γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω, Σουῖδ.
 Παρεκτενύνω, ταυτ. παρεκτείνω.
 Παρέκτεσις, ή, ἐξάπλωσις, τὸ μηκύνειν (ἐπὶ συλλαβῆς). -εκτάω, τὸ ὁποῖον δίδει παρακείμενον εἰς τὸ ἐφεξῆς.
 Παρεκτείνω, πλησίον, κατὰ πλευράν, ὑπεράνω ἐξαπλώνω, μακρύνω· Οὐδέτ. πλησίον ἐξαπλόνομαι, τευτόνομαι Κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 2) Τροπ. τοῦ ἀναγκαίου πολὺ παρεξτάσης, ἐξαπλώσης, ἐκβῆκας πολὺ ἐξω ἀπὸ τὸ ἀναγκαῖον, Ἀνάλ. 3, σ. 52.
 Παρεκτελέω, ὦ, ἐκτελῶ παρὰ γνώμην, Μεσχ.
 Παρεκτέον, θετ. τοῦ παρέχω.
 Παρεκτικός, ή, ὄν, ἀνήκων, ή ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ παρέχῃ, δίδῃ, Γραμμ.
 Παρέκτοπος, ὁ, ή, ὀλίγον τι ἐκτός τῆς ὁδοῦ, πλαγίως.
 Παρεκτός, Ἐπίρ. ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ πλήν. Ο. κ. Ν. Δ.
 Παρεκτρέπω, πλησίον ἐκτρέπω, ἐκδιώκω, διαστρέφω, κακοσχηματίζω· Μετ. ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, ἀποχωρῶ, διαβαίνω.

Παρειτρέχω, τρέχω επείκεινα, ή διαβαίνω.
 Παρεκτρέβω, πλητίον τρέβω, ή διά τριβής εκβάλλω, εξωθώ,
 Παρεκτροπή, ή, ούσιαστ. του παρεκτρέπω.
 Παρεκφαίνομαι, πλητίον. ή κατά πλευράν, δείχνομαι.
 Παρεκφέρω, υπεράνω, επείκεινα εκφέρω.
 Παρεκχέω, κ. - χύω, πλητίον, ή εις τό πλάγιον μέρος εκχύνω.
 Μέσ. εκχύνομαι πλαγίως, δηλ. πρός δεξιάν, ή αριστεράν, ως
 ποταμός.
 Παρέκχυσις, ή, τό ούσιαστ. του πρ.
 Παρελαύνω, πλητίον, εμπροσθεν διώκω, υπάγω επιππος,
 εποχούμενος κτλ. : άρμα, ιππον κτ. (ή και νοουμένων τούτων),
 Άρατ. 675.
 Παρέλασμα, τό, Άριστέας Φιλοκλ. εις την περιγραφήν της
 τραπέξης του ναού της Ιερουσαλήμ. ή λέξις πρέπει να εξηγηθῇ
 από τεχνίτην.
 Παρελέγχω, μ. έγξω, ταυτ. έλέγχω.
 Παρέλευσις, ή, τό παρέρχεσθαι, διαβαίνειν.
 Παρελίσσω, -ττω, ποιητ. Παρσιλίσσω, στρέφω, τυλίγω πλη-
 σίον, κτ.
 Παρελκόντως, Επιδ. περιττώ, Σουιδ.
 Παρελκυστις, ή, αναβολή καιρού - κυστής, ου, ό, δηλ. - κύ-
 στρια, ή, Γλωσσ. Στεφ. ό αναβάλλον τον καιρόν. εκ του
 Παρελκύνω, κ. } σύρω πλητίον, κατά πλευράν. κακοστηματίζω, εδω
 Παρέλκω, } και εκει σύρων : γνάθους, τά μάγουλα, καθώς
 όταν μαστώμεν, Άριστοφ. Ειδ. 1305. μακρύνω, αναβάλλω : χρό-
 νον. τά παρελκόμενα τοις επιτηδεύμασι, ό,τι συναρμειται με
 τάς τέχνας, αλλά δέν είναι ούσιώδες αυτών μέρος, Πολύβ. 9, 20.
 Ουδ. είμαι περιττός. αλλά κ. Μέσ. παρείλκετο, ήτο περιττός, Διο-
 νύς. άρχ. 4, 20. Ουδέτ. βραδύνω, άργοπορώ, διαρκώ πολύ,
 Λουκιαν. 51. σ. 286.
 Παρέλλειψις, ή, τό αφίνειν τό πλητίον γράμμα, π. χ. κάλι-
 ον, αντί κάλλιον. αντίθ. παρένδεσις.
 Παρεμβάινω, πλητίον, προς τούτω έμβαίνω : τεθρίπκω, Διον.
 Άλ. περνώ εμπροσθεν επί άμάξης ελκομένης υπό τεσσάρων ιππων.
 Παρεμβάλλω, εμβάλλω εις τό μεταξύ. στήνω εις τό μεταξύ,
 ενδιατάσσω τά συμμαχικά στρατεύματα εις μάχην. φέρω εις μέ-
 αν κλάσιν, εις έν γένος κττ. 2) Ουδ. έρχομαι με τό στρατεύμα μου.
 3) στρατοπεδεύω, κάμνω στρατόπεδον, Πολύβ. κ. Διοδ.
 Παρεμβετικώς, Επιδ. ως έν παρενδέσει, ή έν παρενδέσει,
 Γραμμ.
 Παρεμβλέπω, εκ του πλάγιου μέρος βλέπω εις τί, Εύρ. Έλ.
 1574.
 Παρεμβολή, ή, κυρίως, τό παρενδέτειν μεταξύ άλλων ιδίως, μεταξύ
 ερριμένων λέξεων εις τό δράμα, και λόγος παρεντεθειμένος, ως εις
 Θουκυδ. 1, 26. Ηρόδ. 1, 6. μετά τό "Αλυος ποταμού, ό
 από του "Ος εως του Πόντου. 2) τό στήνειν εις τάξιν μά-
 χης και ιδίως, evolutions manövre, Πολύβ. 10, 30. 3) τό εις
 τάξιν βαλμένον στρατεύμα. 4) τό στρατόπεδον, διηρημένον εις
 σκηνάς και εις όδούς. 5) Εις τον Πολύβ. 16, 2. είναι παρεμβολαί
 ταυτ. παρεξαιρεσίαι. 6) παλαιστριμός άγών, Λουκιαν. Ωκύπ.
 60. όθεν
 Παρεμβολικός, ή, όν, κυρίως, άνήκων εις παρεμβολήν, στρα-
 τόπεδον : δείπνα, Πλούτ. 8, σ. 548. εκ του παρεμβολή, άριθ. 4.
 Παρεμβολοειδής, εος, ό, ή, ώτάν παρεμβολή, άριθ. 1,
 Ητύχ.
 Παρεμβύω, πλητίον, ή μεταξύ εμβύω, εμφράσσω, στουμ-
 πώνω.
 Παρεμμάινομαι, Τίμ. Λεξ. Πλάτ. σ. 163. ταυτ. κορυβαντιώ.
 Παρεμμανής, εος, ό, ή, ταυτ. έμμανής, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Παρεμπασσω, πλητίον εις τό μεταξύ πατπαλίζω.
 Παρεμπέμπλημι, παραγεμίζω, υπερφορτώνω. 2) κρυφίως γε-
 μίζω.
 Παρεμπίπρημι, Στράβ. 15, σ. 709. παρεμπίπραται τά σκελη,
 τό Κ. συγκαίεσθαι, εκ τριβής φλογουσθαι.
 Παρεμπίνω, αμέτρως πίνω, Ητύχ.
 Παρεμπέπτω, μεταξύ έμπίπτω, ή έρχομαι, καταντώ, εις του-
 το συναντώ κατά συμβεβηκός.
 Παρεμπλάσσω, -ττω, εμφράσσω μεταξύ, ή κατά πλευράν,
 αλείφω, εμβάλλω εμπλαστρα.

Παρεμπλαστικός, ή, όν, εμφρακτικός, στουμπωτικός.

Παρεμπλέχω, πλητίον, εις τό μεταξύ πλέχω.

Παρεμπλήθω, ή - εμπέμπλημι, μετά Γεν. κρυφίως γεμίζω, Πλούτ.
 Μάρκ. 18.

Παρεμπλοκή, ή, τό πλητίον, ή μεταξύ περιπλέκειν : ιστορική,
 περιπλεγμένη ιστορία, διήγησις.

Παρεμποδίζω, ταυτ. εμποδίζω. μετά δοτ. Λουκιαν. Έρωτ. 15.

Παρεμποδών, Επιδ. ταυτ. εμποδών, Άλέξ. Τραλλ. 2, σ. 157.

Παρεμπολάω, Εύρ. Μήδ. 909. ταυτ. παρεισφέρω. - εμπολημέ-
 νος, παρεντεθειμένος, νόθος. Πολυδ. 3, 56.

Παρεμπόρευμα, τό, εκτός της πραγματείας άλλο τι πράγμα,
 ή τό όποιον επιφορτώνεται με άλλα όμου φορτία. Πρβ. παρηνθήκη.
 όθεν και ταυτ. ρώπος. 2) πάρεργον κέρδος, Λουκιαν. εις Δημοστ.
 έγκ. 11, 22.

Παρεμπορεύομαι, πρώττω τι πάρεργον, φέρω τι παρέργως εις
 τό έμπορίον. όταν ή ιστορία τό τερπνόν παρεμπορεύται, δηλ.
 παρέργως έχη και την τέρψιν, ενώ κύριον της έργου είναι ή διδα-
 σκαλία, Λουκιαν.

Παρέμπτωσις, ή (παρεμπίπτω), ό εις τό μεταξύ έρχομός, τό
 συμβαίνειν τι εις τό μεταξύ.

Παρεμφαίνω, πλητίον, ή εμπροσθεν δεικνύω. 2) δεικνύω τι
 κεκρυμμένον ή μυστικόν. 3) παρέργως δεικνύω, ή σημαίνω. 4)
 : όσμήν, όψιν, μυρίζω όμοίως, φαίνομαι όμοιος. 5) Μέσ. κ. πα-
 ζητ. πλητίον, εμπροσθεν φαίνομαι, φανερόνομαι. Παθ. παρεμφαι-
 νόμενον ύδωρ, νερόν εις τό όποιον ένοράται ή εικών παρακειμένου
 πράγματος, Άριστοτ. Πρόβλ. 23. 9. και επί κεκρυμμένων πραγ-
 μάτων.

Παρεμφαντικός, ή, όν, πλητίον, εμπροσθεν, ή κρυφίως δει-
 κνύον. 2) εις τους Γραμμ. αι άλλαι έγκλίσεις του ρήματος, άν-
 τίθ. απαρέμφατον.

Παρέμφασις, ή, τό ούσιαστ. 2) αντί παραινέσις, συμβουλή.
 Παρεμφάρακτος, ό, ή, ταυτ. παρέμφρακτος, δηλ. ατελής.

Ητύχ. 2) παράφρων.

Παρεμφερής, εος, ό, ή (εμφερής), όλίγον τι όμοιος.

Παρεμφέρω, είμαι όλίγον όμοιος, Διοσκ. Χυδ. παραφέρω.

Παρεμφύομαι, πλητίον, ή κατά πλευράν φύομαι, προσκολλώ-
 μαι, Λουκιαν. 8, σ. 313.

Παρενδείκνυμι, ταυτ. παρεμφαίνω.

Παρενδιάω, ω, παροικώ. ίσως παρενδιάω.

Παρενδίδωμι, ενδίδω, άπολύω, συγχωρώ, Πλούτ.

Παρενδύω, κ. - δύνω, κρυφίως, ανεπαίσθητως έμβαίνω, είτέρ-
 χομαι, Αθήν. σ. 53.

Παρενέχω. Ζ. παραφέρω.

Παρενείδω, όθεν, Αόρ. 2, παρενιδών, εκ του πλάγιου εμβλέ-
 πειν, Άριστοφ. Αυσ. 156.

Παρενείρω, παρενδέτω, παρεμβάλλω, Ηλιόδ. σ. 311. πλητίον
 ή καταπλευράν είτέρχομαι, τρυπόνομαι : έαυτον εις πάντα, ανα-
 κατόνεται εις όλα, Πλούτ.

Παρενένδε, Νομ. αντί παρήλας, Απολ. ρόδ. 1, 664. Ζ. ανε-
 νήσας κ. άνδω.

Παρένδεσις, ή, τό παρενδέτειν, τό παρεντεθειμένον. ή μεταξύ
 περίοδος, πρότασις, ή λόγος, κ. έν μόνον γράμμα μεταξύ τεθειμένων.

Παρένδετος, ό, ή, μεταξύ τεθειμένος, έγκλεισμένος.

Παρένδνηκη, ή, μεταξύ λόγος, και ως παρένδεσις. Εις τον Η-
 ρόδ. 1, 186, προσθήκη. έγκλειόμενος λόγος διά των καμπύλων
 (), 6, 19. έπεισόδιον, 7, 171. ή πάρεργος παρατήρησις ση-
 μείωσις, 2) μικρόν τι φορτίον, τό όποιον ενδέτεται μεταξύ άλ-
 λων, Ητύχ. Πρβ. παρεμπόρευμα.

Παρενδυμέομαι, δέν προσέχω, άμελῶ, καταφρονῶ, Μάρκ.
 Άντ. 6, 20. 2) υποκρίνομαι.

Παρεδυμήσις, ή, τό ούσιαστ. του πρ.

Παρένδυρσος, ό, κακός όγκος του λόγου, εκφρασις ακαίρου πά-
 θους, ή ενθουσιασμού, Δογγίν. 3, 5.

Παρενδυτοφόρος (παρά έναυτον φέρω), εις πάν δεύτερον έ-
 τος φέρων, Θεόφρ. Αйт. φ. 1, 24.

Παρεννέπω, ταυτ. παραυδάω, λέγω, όμιλῶ προς τινά. Απολ.
 Ρόδ. 3, 369.

Παρενοπλίζω, ταυτ. ένοπλίζω, Σχολ. Λυκόφρ. 329.

Παρενοχλέω, ω, έν κύριῳ έργατίας ή άσχολίας βαρύνω, κειρά-
 ζω, Άριστοτ. μνήμ.

Παρενόχλησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παρενράπτω, μ. ψω, πλησίον, ἢ κατὰ προσθήκην ῥάπτω (μπα-
 λώνω), Ἀνάλ. 2, σ. 303.
 Παρενσαλεύω, πλησίον, ἢ ἐν τινι κινῶ, σείω, ταραύω.
 Παρενσαλεύσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παρενσπείρω, εἰς τὸ τεταχύνειν σπείρω, σκορπίζω.
 Παρένταξις, ἡ, ταυτ. παρένδεσις, Πλούτ. 10, σ. 240. ἐκ τοῦ
 Παρεντάσσω, -αττω, μ. ξω, εἰς τὸ μεταξὺ στήνω, παρενδέ-
 τω, Πλούτ. σ. 230. 231.
 Παρεντείνω, -ομαι, πλησίον, ἢ μεταξὺ τεντόνω.
 Παρεντίθημι, -θεμαι, παρενδέτω, κλείω μεταξὺ τινῶν.
 Παρεντραγεῖν, Ἀορ. εἰς τὸ
 Παρεντρώγω, μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγητῶν τρώγω τι ἄρτυμα,
 ἢ γλύκισμα, ὡς παρεγκάπτω, κ. νωγαλίζω.
 Παρεντυχίω, ἡ, ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη συνάντησις, Γλωσσ. Στεφ.
 Παρέξ. Ζ. παρέκ.
 Παρέξα'γω, φέρω ἐναντίον, ἔξαιρ. τὸ στράτευμα, ἄρα ὑπάγω κα-
 τὰ τοῦ ἐχθροῦ μετὰ τὸ στράτευμά μου. 2) παρέκ νόον ἤγαγε, πα-
 ρεξήγαγε, παρεξέτρεψεν, ἠπάτησεν, Ἰλ. κ, 361.
 Παρεξαγωγή, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Παρεξαίνιγμα, τὸ, ὅμοιον μετὰ χρησμὸν, ἢ ψευδὴς χρησμὸς·
 κατὰ τὸ παρεξέλεγχος, παράτυρος κτλ. ἀνέγνωστέ τις εἰς Αἰσχύλ.
 Ἀγ. 1053.
 Παρεξαίρω, μεταξὺ, πλησίον, κατὰ πλευράν ὑφώνω, Στράβ. 11,
 σ. 577. S. 2) Τροπ. εἰς τὸ Παρ. ὑπερφηανεύομαι, Σκύμνος
 στίχ. 342.
 Παρεξαλλάσσω, -ττω, μ. άξω, ἀλλάζω, μεταβάλλω, Σχολ.
 Σοφοκλ.
 Παρεξαμβίβω, διαβαίνω, ἢ πλέω ἔμπροσθεν τινός, Ἀπολλών.
 Ῥόδ. 1, 581.
 Παρεξαυλέω, ὦ (αὐλός). ὅθεν, παρεξηλημένος, κυρίως, πα-
 λαιός, καὶ ἀχρηστος καὶ δώση τόνον· ὡς ἐξηλημένος κ. διηλη-
 μένος ἐπὶ γερόντων, οἵτινες δὲν ἔχουσι δύναμιν καὶ ὁμιλῶσι, Ἀρι-
 στοφ. Ἀχαρ. 681. Πρβ. ἐκκολλαβέω.
 Παρέξειμι, πλησίον, ἔμπροσθεν, πλαγίως, ἔρχομαι. 2) μετὰ
 αἰτ. διαβαίνω, περνῶ, ἐκφεύγω, Σοφοκλ.
 Παρέξειπεῖν, ἀντὶ παρέξ εἰπεῖν, εἰπεῖν κατὰ τῆς ἀληθείας, ὡς
 παρεξέρω, Ὀδυσ. δ, 348.
 Παρέξειρασις, ἡ, κ. } ὁ τόπος τοῦ πλοίου, ὅπου δὲν εἶναι
 Παρέξειρέσιον, τὸ } κωπηλάται (παρέξ, εἰρετία), Θουκυδ.
 7, 34. Εἰς τὸν Πολύβ. παρεμβολή.
 Παρέξελάυνω, ἔμπροσθεν, πλησίον, κατὰ πλευράν ἐξελαύνω, ἔξαιρ.
 ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὡς παρεξάγω.
 Παρέξέλεγχος, ὁ, παραλογισμὸς εἰς τὸ ἀναιρεῖν καὶ ἀντιλέ-
 γειν, Ἀριστοτ. Σοφιστ. Ελέγ. 202.
 Παρέξελέγχω, ἀναιρῶ τὰ σοφίσματα, Ἀριστοτ. Τοπ. 2, 2.
 Παρέξελθεῖν, Ἀορ. ἀπαρμ. τοῦ παρεξέρχομαι.
 Παρέξερέω, Ὀδυσ. ψ, 16. Ζ. παρεξείπειν.
 Παρέξέρχομαι, ταυτ. παρέξειμι. Ἰλ. κ, 344. 2) μετὰ αἰτ.
 ἀντὶ παραβαίνω, ἀδεῶ.
 Παρέξετάζω τι τινί, παραβάλλω καὶ συγκρίνω.
 Παρέξετάσις, ἡ, τοῦ πρ. Θεοδώρ. Θεραπευτ. σ. 2, 7.
 Παρέξευρίσκω, Παρέξευρω, πλησίον, πρὸς τούτῳ ἐφευρίσκω,
 ἐπινοῶ, ἄλλον νόμον, Ἡρόδ.
 Παρέξηγέομαι, οὔμαι, παρεξηγῶ, ψευδῶς ἐξηγῶ
 Παρέξηγησις, ἡ, ψευδὴς ἐξηγησις, Γρηγόρ.
 Παρέξης, Ἐπίρ. ταυτ. ἐξης, Πανστ. ὡς παραυτίκα· Πρβ. ἐφεξῆς,
 Παρέξημι, (παρέξω), ἀφίνω καὶ περάσῃ : ἡμέρας τέσσαρας,
 Ἡρόδ. 2) ἀφίνω, σμικρύνω : παρεξέμεν, Ἰων. Δῆμ. 483.
 Παρέξις, ἡ, τὸ παρέχειν.
 Παρέξις ὁ, παραβάλλω καὶ συγκρίνω, Ἀθήν. 1, σ. 20.
 Παρέξιστημι, ἐκφέρω, ἐκδιώκω, ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ
 Ἀορ. 2, οὐδ. ψεύγω, ἀπομακρύνομαι· ἐπὶ οἴνου, ἔστι ἀρχίζει
 καὶ ξινίζει, ἢ καὶ χαλὰ τὴν γευσίν του, Ἀθήν. σ. 420. ἐκβαίνω ἀπὸ
 τὸν νοῦν μου, τρελλαίνομαι.
 Παρέξοδος, ἡ, δευτέρα ἐξοδος πλησίον τῆς πρώτης.
 Παρέξωθέω, ὦ, κ. } πλησίον, κατὰ πλευράν ἐξωθῶ,
 Παρέξωθω, } σπρώχνω ἔξω.
 Παρέπαινος, ὁ, πάρεργος ἐπαινος, ὡς παράφογος, πάρεργος

φόγος.

Παρεπάλλομαι, Ἰων. ἀντὶ παρεβάλλομαι, πλησίον, ἢ κατὰ
 πλευράν πηδῶ, σκιρτῶ εἰς τὸ ἄνω.
 Παρεπιβοήθειω, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, μάλιστα ἐκ πλαγίου.
 Παρεπιγραφῆ, ἡ, τὸ πλησίον, κατὰ πλευράν γεγραμμένον,
 ὡς
 Παρεπιγράφω, γράφω τι πλησίον, κατὰ πλευράν, π. χ. ἐπιδιόρ-
 θωσιν, ἢ ἐρμηνείαν τινά, Στράβ. 10, σ. 992. ἔξαιρ. ἐρμηνείας
 εἰς τὰ θεατρικὰ δράματα. Τί πρέπει καὶ κάμωσιν οἱ ὑποκριταί, ἢ
 οἱ μηχανοποιοὶ εἰς τὴν παράστασιν τοῦ δράματος. π. χ. εἰς τὸν
 Ἀριστοφ. Λυσιστ. 294. εἶναι φῦ, φῦ· ἢ δὲ ἐπιγραφή ἐρμηνεύει,
 φυσᾶ τῷ στόματι. Εἰς τὰς μεταβολὰς τοῦ θεάτρου ἀναφέρεται
 τὸ παρεγκύκλημα, ὅταν μεταβάλλεται τι, δηλ. ἔρχεται ἢ ἀνα-
 χωρεῖ τις, ἢ ἀλλάσσεται σκηνή. Αἱ ἐρμηναῖαι αὗται δὲν εὐρί-
 σκοντο εἰς τὸ κείμενον· ἀλλὰ μετὰ τὸν καιρὸν προτετέθησαν ἀπὸ
 τούτων κριτικῶν διὰ τοὺς ἀναγνώστας, καὶ ἐντεῦθεν μετέβησαν εἰς
 τὰ σχόλια. Πρβ. κ. παραγραφή.
 Παρεπιδείκνυμαι, εἰς ἀνάμυστον καιρὸν, ἢ ἐξ ἀλαζονείας δει-
 κνύω τι, δείκνομαι ὅτι ἐξέρω ἢ ἔχω τι : διαλεκτικὴν, Πλούταρχ.
 Παρεπεπλημέω, ὦ, μ. ἦσω, εἶμαι
 Παρεπίδημος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ μετ' ἄλλους, ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν και-
 ρὸν διατρίβων εἰς ξένον τόπον.
 Παρεπίδημέα, ἡ, τὸ οὐστ. Αἰσχίν. διαλ. 3, 3.
 Παρεπικουρέω, ὦ, βοηθῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλους, ἢ πλησίον, Σέξτ.
 Ἐμπ.
 Παρεπινόεω, ὦ, πλησίον, ἢ ἐκτός τούτου ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.
 Παρεπινεύω, ἐκ τοῦ πλαγίου πνέω εἰς τί, ἢ φυσῶ.
 Παρεπιπορεύομαι, πλησίον ἢ κατὰ πλευράν πορεύομαι.
 Παρεπισημεῖω, ὦ, ταυτ. παρασημεῖω.
 Παρεπισκοπέω, ὦ, πλησίον, ἐξ ἐναντίας, παρὼν ἐπιβλέπω, πα-
 ρατηρῶ, καὶ συγκρίνω, Πλούτ. 6, σ. 402.
 Παρεπισπάομαι, ὦμαι, σύρω εἰς ἐμαυτὸν· δέχομαι, Φί-
 λων. Ἰονδ.
 Παρεπιστρέφω, μ. ψω, στρέφω, γυρίζω εἰς τὸ πλάγιον μέ-
 ρος, ἢ πλησίον τινός. Μέσ. ἐν τῷ διαβαίνειν στρέφομαι καὶ
 βλέπω που, Πλούτ. Πολυπραγμ.
 Παρεπιστροφή, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. : προτώπων, Πλούτ.
 Σύλλ. 35.
 Παρεπιφέρω, πλησίον, ἢ ἔμπροσθεν, ἢ κατὰ πλευράν φέρω.
 Παρέπλω, Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ παρὰ πλωμι, εἰς τὸ παραπλέω.
 Παρεπιψάω, πλησίον, ἢ κατὰ πλευράν ἐπιψάω.
 Παρέπομαι, ἀκολουθῶ πλησίον τινός, μετὰ δὲ τινί, Ὁκελλ.
 Παρεπταμένος, ταυτὸς. περιττός, Ἡσύχ.
 Παρεργασίς, ἡ, πάρεργος, δευτερεύουσα ἐργασία, ἀξιώτης.
 Παρεργάτης, ὁ : λόγων, φλύαρος, Εὐρ. Ἰκέτ. 442.
 Παρεργον, τὸ, πλησίον τοῦ κυρίου ἔργου ἄλλο τι περιττόν, ἢ
 μὴ πολλὰ ἀναγκαῖον, ἢ παντάπασι ξένον : πάρεργα κακῶν ἡμῶν,
 Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 1340. ξένα, ἀλλότρια τῆς δυστυχίας μου·
 καὶ ὅτι ὡς μὴ κύριον ἔργον γίνεται ἀμελῶς· πάρεργα δόμων
 ποιεῖται με, Εὐρ. Ἡλ. 63. 2) εἰς τὴν ζωγραφικὴν, τὰ παρεκτός
 τῆς κυρίας εἰκόνος σχήματα, ἢ ποικίλματα· ὅρων δὲ Πρωτογέ-
 νης τὸ ἔργον πάρεργον γεγονός, δηλ. ὅτι τὸ μὲν κύριον ἔργον
 παρέβλεπαν, ἐθαύμαζαν δὲ τὰ πάρεργα· πάρεργον γίνεσθαι, Πανστ.
 10, 27 ὡς τὸ ἔργον γίνεσθαι, δηλ. νικᾶσθαι εὐκόλως. ἢ φο-
 νεύεσθαι.
 Πάρεργος, ὁ, ἡ, ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς τὸ κύριον ἔργον : πάρερ-
 γος, Ἐπίρ. ἢ ἐν πάρεργῳ, δηλ. ἀμελῶς, ὅχι μετὰ τὴν προσο-
 χήν, ὅσην μεταχειρίζεται τις εἰς τὸ κύριον ἔργον του. Ζ. πρ.
 Παρερεδίξω, μ. ἴσω, διεγείρω, παρακινῶ, παροξύνω, Ὁ.
 Παρερέσσω, Ἀττ. -ττω, ἐκ πλαγίου κωπηλατῶ, ἢ ὡς μετὰ κω-
 πίων κινῶ : σῶμα, Πολυδ. Πρβ. παρασείω, κ. παρασείσμαι.
 Πάρερμα, ματος, τὸ, στήριγμα, ττύλος, βαστάζων τι κατὰ
 πλευράν.
 Παρερμηνεία, ἡ, ψευδὴς ἐξηγησις· ἐκ τοῦ
 Παρερμηνεύω, ἐξηγῶ ψευδῶς.
 Παρερπύζω, (-πύω, πω), κρυφίως, ἢ κατὰ πλευράν ἔρπω,
 σύρωμαι.
 Παρερρύω, ἔλκω, σύρω πλησίον, ἔμπροσθεν· φραγμὸν παρεί-
 ρυσαν, Ἡρόδ. 7, 36· ὡς παραφράσσω. Πρβ. παραρρύω : στόμα,
 στραβόνω τὸ στόμα, Ἰπποκ.

Παρέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ ἔμπροσθεν. Μεταφ. δὲν προσέχω, δὲν παρατηρῶ. καταφρονῶ. 2) ἐκβαίνω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζομαι. 3) ἀναχωρῶ. γίνεμαι ἀφαντος. 4) ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, Ἰλ. α, 132.

Παρέσαν, Ἰλ. λ, 75, ἀντί τῆς μεταγεν. γραφῆς παρήσαν. Παρεσάθροω, ὦ, παρενδέτω καὶ ἐναρθρόνω τι καὶ συγχεῖν. Παρεσθίω, τρώγω ὁμοῦ, ἢ πλησίον, ἢ ἐν ταυτῷ. Παρεσις, ἢ (παρήμι), τὸ ἀφίνειν, ξεπεντάζειν, Πλούτ. σύγκρ. Δίονος 2. παράλυσιν τῶν δυνάμεων, λειποθυμία, Σχόλ. Νικαν. Ἀλεξ. 439.

Παρεσκευάζετο, 3 Πληθ. Ὑπερσυν. Παθητ. Ἰων. εἰς τὸ παρσκευάζω.

Παρεσκευασμένος, Ἐπίρ. (-εὐάζω), προητοιμασμένος. Παρεστήκω, μ. ξω. Μέσ. ομαι (ἐκ τοῦ παρακ. Ἔστηκα), παραστέκω, Μάρκ. Αντ. 1, 36.

Παρέστιος, ὁ, ἢ (ἐστία), ταυτὸς. ἐφέστιος, Σοφοκ. Ἠλέκ. 279.

Παρεσχατος, ὁ, ἢ, ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, Γραμμ.

Παρεσάζω, στήνω πλησίον, καὶ συγκρίνω, Ἠσύχ.

Παρετέος, α, ον, δετ. τοῦ παρήμι.

Παρετήτυμος, ὁ, ἢ, διὰ συγκολλήσεως εἰς τὴν ἐκφρασιν ἀντί

παρ' ἐτήτυμα ἐφαίνεν, Ὀρφ. Ἀργον. 537. Ζ. ἐξέτι, κ. Παράρρειδος.

Παρετοιμάζω, ἀντί τοῦ ἀπλοῦ ἐτοιμάζω, καταχρ. Μυθ. Αἰσ.

Συναγ. σ. 31, ἐκδ. Κορ.

Παρετοιμασία, ἢ, ἀντί ἐτοιμασία, Γλωσσ. Στεφ.

Πάρετος, ὁ, ἢ, ἀδύνατος, κουρασμένος, χαῦνος (παρήμι,

ἀριθ. 3), Ἀνάλ.

Παρετυμολογέω, ὦ, ἐν ταυτῷ, ἢ πλησίον ἐτυμολογῶ, Γραμμ.

Παρευδιάζομαι (εὐδία), ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ζῶ ἡσύχως,

Πολύβ. 4, 32. ὅθεν

Παρευδιασταί, οἱ, πτηνὰ ἐνυδρά, τὰ ὅποια ἐν καιρῷ εὐδίας

μεταβαίνουν εἰς τὴν ξηρὰν, Ἀθήν. 8, σ. 532.

Παρευδιᾶω, ταυτ. παρευδιάζομαι.

Παρευδοκίμέω, ὦ, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν τιμὴν,

ἐνοικίαν, φήμην κτ. καταβιβάζω, σμικρύνω, Ἠλίοδ. σ. 62, Κορ.

Παρευημερέω, ὦ, ὑπερβαίνω κατὰ τὴν εὐτυχίαν. σχεδ.

ταυτ. πρ.

Παρευθύνω, παρεκτρέπω τινὰ ἀπὸ τὴν εὐθείαν ὁδὸν, τὸν

ἀναγκάζω νὰ πράξῃ κατὰς θέλω, ταυτὸς. παραφέρω, βιάζομαι,

Σοφ. Αἴας. 1069.

Παρευθύν, κ. Παρενθύν, Ἐπίρ. ταυτὸς. εὐθύν κ. εὐθύ, ὡς πα-

ραυτικά, παραχρήμα κτλ.

Παρευκηλέω, ὦ, (εὐκηλος), ταυτὸς. παρηγορέω, καταπραύνω,

ἱλαρύνω, ἡμερόνω, Εὐρ. Ἡρακ. 98.

Παρευλαβέομαι, οὔμαι, φοβούμαι ἐν τούτῳ, ἢ ἐν τούτῳ,

Σχόλ. Σοφ. Τρ. 1.

Παρευμαρέω, ὦ, ταυτὸς. καταφρονέω, Ἠσύχ.

Παρευνάζομαι, παρακοιμῶμαι: γυναικί.

Παρευναῖος, α, ον, κ. } συγχοιμώμενος ἀνὴρ, ἢ συγχοι-

Παρευνέτης, ου, ὁ } μωμένη γυνή, Νόνν. 8, 243.

Παρευνέτης, ἢ, }

Πάρευνος, ὁ, ἢ (εὐνή), κοιμώμενος πλησίον τινός, ἀνὴρ, ἢ

γυνή.

Παρεύρεσις, ἢ -εὐρημα, τὸ, κ. -ευρημένως. Ζ. τὸ εἶφ.

Παρευρίσκω, -εὐρώ, εὐρίσκω τί κρυμμένον, εὐρίσκω τι, τὸ

ὅποιον ἄλλος δὲν ἐστοχάσθη: τί εἰς τινὰ, τί τινί, ἀνακαλύ-

πτω τι εἰς τινὰ. εἰς σὺ σφί παρευρεθῇ τι ἄδικον, ἕως οὐ νὰ ἀνα-

καλύψῃς εἰς αὐτοὺς τί ἄδικον, Ἠρόδ. 3, 31. 2) ἀπατῶ, Παιστ.

2, 16. ὅθεν παρεύρεσις, κ. παρεύρημα, ἐπινόημα, μετὰ τὸ ὅποιον

ἀπατά τις ἄλλον. πρόφασις. Παρευρημένως, μετὰ προφάσεις.

Παρευτακτεῖν, Πολύβ. 5, 56, ἐπὶ τῆς κανονικῆς ἐμφανίσεως

τῶν αὐλικῶν εἰς τὴν αὐλήν. ἐπὶ τῆς τακτικῆς φρουράς, καὶ ἄλ-

λης ὑπηρεσίας τῶν στρατιωτῶν, 3, 50.

Παρευτρέπιζω, μ. ἴσω, παρσκευάζω, προστοιμάζω, Εὐρ.

Παρεφάπτομαι, ἐλαφρῶς, μαλακῶς ψάω, πιάνω, ἐγγί-

ζω, Πλούτ.

Παρεφειδρεύω, κατὰ πλευράν, πλησίον κάθηναι, παρατηρῶ,

παραμονεύω, φρουρῶ, Πολύβ.

Παρέχω, μ. ἐξω, παρακ. -έσχηκα, κρατῶ, στήνω πλησίον. πα-

ρεσχεμέν ἵππους, Ἰλ. δ. 2) προσφέρω, δίδω, χαρίζω, προξενῶ,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

ἀποτελῶ. 3) κἄμνω καὶ δεικνύω, ὡς τὰ ἀποδεικνύει, π. χ. σώους,

βελτίους, ἀβλαβεῖς. 4) παρέχει, νοητ. ὁ καιρὸς, εἶναι καιρὸς, ἀδεία, τυγχώρησις, Ἠρόδ. 7, 120. 8, 8. ὡταύτως, παρέξει, κ. παρασχόν, ἐνῷ ἡδύνατο, εἶχε καιρὸν. 5) Μέσ. παρέχομαι, παρ-ιστάνω ἀπὸ μέρους μου, δεικνύω, ἀποδεικνύω, βεβαιώνω, ἀπο-δεικνύω ἔμπράκτως. Εἰ μὴ τὸς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρ-έσχοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι, Δημοσθ. 6) κατορθώνω, κἄμνω· εἰπὼς θεὸν παράσχει· εὐμενῇ, δηλ. νὰ κἄμῃ τὸν θεὸν εὐμενῇ, Εὐρ. Ἀνδρ. 54. 7) ἀποδιδῶ· παρέχ' ἐκ πόδων, νοητ. σεαυτὸν, φύγε ἀπὸ σιμάμου, Ἀριστοφ. Σφ. 984.

Παρέψημα, τὸ, ταυτ. παροφώνημα, φαγητὸν παρεκτός τῶν ἀναγκαίων, νόστιμον φαγητὸν. Τροπ. τρύφημα, Νεμέσ. λόγ. 14, σ. 652.

Παρέψησις, ἢ, ταυτ. ἔψησις, 2) ἀντί πυρίασις, Παλαίφ. 44, 2.

Παρεωρέω, ταυτ. μετεωρίζω, Νόνν.

Πάρη, ἢ, ἀντί πῆρα, Ἰων. Ἡρακλιδ. παρ' Εὐστάθ. Ἰλ. σελ. 22, 15.

Παρηβάω, περνῶ τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, γηράζω· ἐκ τοῦ παρήβος.

Παρηβον, τὸ· Ζ. πάρυβον.

Παρηβος, ὁ, ἢ (παρ' ἡβην), περάσας τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν,

γηράζων, Ἀνάλ. Πρβ. παρακμάζω.

Παρηγορέω, ὦ, κ. } (παρ', ἀγορέω, -εὐώ), προσλαλῶ,

Παρηγορέομαι, } Ἠρόδ. 5, 104· παρακινῶ, παρηγορῶ,

καταπραύνω, ἡμερόνω, ἱατρείω, ἀναπληρόνω. Καθ. ταυτ. παρα-

μυθεομαι, Πίνδ. Ὀλ. 9, 117.

Παρηγόρημα, τὸ, παρακίνησις, ἡμέρωσις μετὰ λόγον, παρηγο-

ρία. 2) ὅ, τι ὁμιλεῖται, ἢ γίνεται ὀπίσθεν τῆς σκηνῆς, καὶ

ἀκούεται ἀπὸ τῶν θεωρῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 213.

Παρηγορητικός, ἢ, ὅν, ταυτ. παρηγορικός.

Παρηγορέα, ἢ, τὸ παρηγορεῖν, 2) ἐπίθετον, ἐπώνυμον, Ἰώ-

σηππ. Ἰουδ. Π. 4, 8, 3.

Παρηγορηχός, ἢ, ὅν, Ἐπίρ. -ικῶς, παρηγορῶν, παραδαρδύ-

νων, ἡμερόνων.

Παρηγόρος, ὁ, ἢ, ὅστις παρηγορεῖ. Ζ. παρηγορῶ. 2) Παρήγο-

ρος, ἢ, ἢ Παρηγόρα, ἢ, ταυτ. Πειθῶ, Παιστ.

Παρηδύνω (ἡδύνω), ὀλίγον τι ἀρτύνω, γλυκύνω.

Παρηθεῶ, ὦ, στρατηγίζω, καὶ ἐπὶ ἀρρώστου ἀφοδεύσεως, Ἰπποκ.

Παρήξον, τὸ, ὡς παρεία, μέρος τοῦ χαλικοῦ, ἄλλως παραγνα-

σίδιον, Ἰλ. δ, 142. κυρίως, οὐδέτ. τοῦ

Παρήξος, ὁ, ἢ, εὐρισκόμενος εἰς τὴν παρείαν.

Παρηξίς, ἰδος, ἢ, συναίρ. παρήξ, ἡδος, ταυτ. παρεία. [Νομ. ἐκ

τοῦ ἦεν (ὅθεν ἡξίσις, ἡξίον), ὁδός, βαδύτης πλησίον τῆς ῥί-

νός ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν· ἀλλ' ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἐκ μόνῃς τῆς πα-

ρά προδέσεως εἰς εἰς σχημ. παρείας, παρήξος, κ. παρήξ· κατὰ

δύναται πολλοὶ τοιοῦτοι νὰ δεῖχθῶσι εἰς εἰς ἐπιθετικοὶ σχημα-

τισμοὶ ἐκ προδέσεων.]

Παρήξος, ὁ, ἢ, μὴ ὑπακούων. Πρβ. παρακούω.

Παρηκυσμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ -σμένος, ἐξ ἡμισείας ἢ ψευ-

δῶς ἀκουσμένως, Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 157.

Παρήκω (ἦκω), παρέρχομαι, παράκειμαι, ἢ ἐκτείνωμαι πλησίον·

εἰς τὸ παρήκον τοῦ χρόνου, ἕως τοῦ παρόντος χρόνου, Πλάτ.

Ἀλκ. 2.

Παρηλικία, ἢ, ἐκ τοῦ -ἡλικ, ἰκος, ὁ, ἢ (ἡλικ) ταυτὸς. κάρ-

ηβος.

Παρήλιος, ὁ, ἢ (ἡλιος, παρ'), μετέωρόν τι· κ. παρήλια, τὰ,

νοητ. νέφη, Ἀρατ. 880. Seneca Quaest. nat. 1. 11.

Παρηλλαγμένως, Ἐπίρ. (παραλλάσσω), ἄλλως, ἀσυνήθιστως.

Παρημαί, ταυτὸς. παρακάθημαι.

Παρημελημένως, Ἐπίρ. (παραμελέω), ἀμελημένως.

Παρημερεύω, περνῶ τὴν ἡμέραν πλησίον, μετὰ, ἢ περὶ τινος.

Παρημέρος, ὁ, ἢ, ὁ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν συμβαίνων, ἐτε-

ρημέρος.

Παρηνόμησα, Ἀόρι. κ. Παρηνόμουν, Παρατ. τοῦ Παρανομέω,

Παρά Θουκυδ. κ. Δημοσθ. ὡς νὰ ἦσαν ἐκ τοῦ παρ -ανομέω,

καὶ ὅχι ἐκ τοῦ παρα -νομέω· εἶναι αὐξήσις καταχρηστική· καὶ

εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κανόνες πᾶσιν ἐξαιρέσεις διαφόρους.

Πάρηξις, ἢ (παρήκω), τὸ ἐρχεσθαι, φθάνειν, ἀράζειν, Αἰσχύλ.

Ἀγ. 567.

Παρηονίτης, ὁ, θηλ. -ίτις, ἢ: χερμάς, ταυτ. παρηγιαλία,

Ἀνάλ. 2, σ. 138.

Παρηορία, ἢ, Ἰων. -ίη, τὸ σχοινίον, καπίστρι, μετὰ τὸ ὅποιον

εἶναι δεμένος ὁ παρήγορος ἵππος. Ἰλ. 9, 87· π, 152. 2) τὸ

χειλος τοῦ πλοίου, Ἀπολλ. ῥόδ. 4, 943 ὡς ἐπὶ τοῦ νῆα, ὡς τὸ ἐξηγουσὶ ὀρθότερον, ἐπιρρήματικῶς, κατὰ πλευράν· 3) παραφροσύνη. Πρβ. παραπαίω.

Παρηόριος, Ἀπολλών. 4, 943, ταυτ. τοῦ

Παρηόρος, ὀρθότερον, Παρηόρος, ὁ, ἡ, Ἰλ. π, 474 : ἵππος, ταυτὸς. παράσειρος, δηλ. ὅστις δὲν εἶναι ἐξευγμένος ὁμοῦ μετὰ τοὺς ἄλλους δῶν, ἀλλὰ σύρεται δεμένος· 2) ἐκτός τοῦ ὁρόμου, Ἰλ. η, 156. 3) Μεταφ. παράφρων, τρελλός, Ἰλ. ψ, 603. Ἡ γραφή παρήορος, καὶ ἡ παραγωγή του ἐκ τοῦ αἵρω εἶναι ψευδῆ· ἀλλὰ παράγεται ἐκ τοῦ ἄρω, ἔρω εἰς τὴν εἰνοίαν τοῦ *serere*, ἀραδιάζειν· ἡ σημασία Ἐξηπλωμένος, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἀποδίδουν εἰς Ἰλ. η, 156, εἶναι μόνον κατὰ συμβεβηκός ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου, γενομένη ἐκ τοῦ Ἐκεῖτο καὶ τῆς εἰς τὸ Παρήορος παρά.

Παρήραψε, Ἀόρ. 2, τοῦ παραποφίστα.

Παρηρέα, Πάρηρος. Ζ. πῆραρος.

Παρής, ἡδός, ἡ· Ζ. παρής, Ἀνάλ. 2, σ. 199.

Παρηχέω, ὦ, μιμούμαι τὸν ἦχον· ὅθεν

Παρήχημα, τό, ὁμοίως ἦχων τόπος, ἡ λέξις.

Παρήχησις, ἡ, μίμησις ἦχου.

Παρηχητικός, ἡ, ὁν, μιμούμενος τὸν ἦχον.

Παρήωρος, ὁ, ἡ, ἀντὶ παρήορος, ἔχουσι τὰ χειρόγ. εἰς Διον. Ἀλικ.

Παρθέμενος, συγκοπ. ἀντὶ παραθέμενος. Μέσ. Ἀόρ. 2 τοῦ παρ-
τίθημι, βάλλω εἰς τοῦτο τὴν ζωὴν μου.

Παρθενεία, κ. -νεία, ἡ (παρθενεύω), ζωὴ παρθένου, αἰῶς κατὰστασις.

Παρθενεία, τὰ, ἡ Παρθενεία, -νία, τὰ, ὧδαί φαλλόμεναι μετ' ὄρχησιν ἀπὸ χορὸν παρθένων, εἰς τὰς ὁποίας ἐλαλεῖτο ὁ παρθέ-
νιος αὐλός, Πολυδ. 4, 81.

Παρθένειος, ὁ, ἡ, κ. -θένιος, ἀνῆκων εἰς παρθένον κόρην, ἀμίαντος, ἀνεύθυνος : πέλαγος, μὴ πατημένον ἀπὸ πειρατῆς, Πρβ. τὴν μεταφ. εἰς τὸ μοιχεύω κ. πειρατῆς.

Παρθένευμα, τό, τόπος, ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν ζῶσιν αἱ παρθένοι· Εὐρ. Φοίν. 1275 παρθενεύματα, αἱ τῶν παρθένων εὐφροσύναι.

Παρθένευσις, ἡ, ζωὴ καὶ κατάστασις τῆς παρθένου· ἐκ τοῦ

Παρθενεύω (παρθένοι), Ἑνερ. φυλάττω ὡστὴν παρθένον, Λου-
κιαν. 1, σ. 87. Παρθενεύομαι, ζῶ ὡς μία παρθένος.

Παρθενεών, ὦνος, ὁ, ταυτὸς. παρθεών, Ἀνάλ.

Παρθενία, ἡ· Ζ. παρθενεία.

Παρθενίαις, ου, ὁ, υἱός τῆς παρθένου,

Παρθενική, ἡ, νοητ. κόρη, ταυτ. παρθένος, Ὀδυσ. λ, 39. κυ-
ρίως, θηλ. τοῦ

Παρθενικός, ἡ, ὁν, ἀνῆκων εἰς παρθένον.

Παρθένιον, τό, εἶδος βοτάνης· ἡ αὐτὴ κ. ἐλένη. κ. παραδέκιον, Διοσκ. 3, 155. Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 7. 2) ὅρος τῆς Ἀρχαίας.

Παρθένιος, ἱα, ἰον, ταυτ. παρθένιος· ἰδίως, παρθένιοι παῖδες εἶναι οἱ παρθένιοι, υἱοὶ παρθένων, καὶ μάλιστα οἱ γεννώμενοι εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν ἐν καιρῷ πολέμου, Ἀριστοτ. Πολ. 5, 7. Ἡτύχ. Σουίδ. παρθένιον ὠδὴν κόλποις κρύψε, ἔκρυψε τὸν καρπὸν τοῦ ἀπηγορευμένου ἔρωτος εἰς τοὺς κόλπους τῆς, Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 51. 2) Μεταφ. αἰῶς, καθαρὸς· καὶ ἐπὶ πηγῶν καὶ φρεάτων καθαρῶ ὕδατος. 3) Παρθένης, Κύρ. ὄνομα· καὶ ὄνομα πεταμοῦ εἰς τὴν Παφλαγονίαν· 4) ἀντὶ Παρθένιον ἀρίθ. 2.

Παρθενισκάρειον, τό, υποκ. τοῦ παρθένος, Γλωσσ. Στεφ.

Παρθενογενής, εὖς, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ παρθένου.

Παρθενοκομείον, τό, τόπος, ὅπου ἀνατρέφονται αἱ παρθένοι, Βυζαντ.

Παρθενοκομία, ἡ, θρακεία, ἐπιμέλεια παρθένων, κορασίδων.

Παρθενοκτόνος, ὁ, ἡ, παρθέτους κτείνων, φονεύων.

Παρθενοκτονία, ἡ, φόνος παρθένων.

Παρθενομήτωρ, ορος, ἡ, παρθένος μήτηρ, ἡ θεοτόκος, Ἑκκ. Συγγ.

Παρθενοπέα, ἡ, παράγωγον ἐκ τοῦ

Παρθενοπή, ἡ, Κύρ. ὄνομα· 2) πόλις ἐν Ὀπικοῖς τῆς Ἰταλίας, ἡ ὀνομαζομένη τὴν σήμερον Νεάπολις.

Παρθενοπίπης, ου, ὁ (παρθένος, ἐπιπέω), ὁ κυττάζων, κυνη-
γῶν τὰς παρθένας, Ἰλ. λ, 385.

Παρθένος, ἡ, κόρη, νεοῦπανδρευμένη, 2) Ἐπίθ. ὁ, ἡ, καθαρὸς, ἀγνός κττ. : πηγὴ, Αἰσχ. Πέρτ. 914. Τὸ ἀρτενικόν, νέος ἀγα-

μος, ἡ ἀνὴρ, ὅστις δὲν συνεζεύχθη μετὰ γυναῖκα.

Παρθενόσφαγος, ὁ, ἡ (σφάττω), σφαγμένος, θυσιάσμενος ἀπὸ παρθένο : ῥέεθρα, Αἰσχ. Ἀγ. 217 ῥεύματα ἀπὸ τοῦ αἵματός παρθένο.

Παρθενότροφέω, ὦ, ἀνατρέφω παρθένον.

Παρθενότροφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Παρθενόχρως, ὠτος, ὁ, ἡ, ἔχων παρθένο τρυφερότητα, Ἀνάλ.

Παρθενώδης, ὁ, ἡ, παρθενικός, τρυφερός.

Παρθενών, ὠνος, ὁ, ἡ, δάλαμος, ἡ οἶκος παρθένων. 2) ναὸς τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν.

Παρθενωπός, ὁ (ὦψ), ἔχων ὄφιν, πρόσωπον παρθένο.

Πάρθεσαν, ποιητ. ἀντὶ παρέδσαν.

Πάρθεσις, ἡ, ἀντὶ παραθεσίς, ἐνέχυρον (depositum), Ἀνδολ.

Πάρθνος, συγκοπ. ἀντὶ παρθένο.

Πάρθοι, οἱ, α. Πάρθοι, κ. Παρθυαῖοι, τὸ ἐθνικόν. Παρθία, κ. Παρθυαία, κ. Παρθυήνη, κ. Παρθίς, ἡ χώρα των. Παρθικός, ἡ, ὁν, ἀνῆκων εἰς πάρθον· Παρθίζω, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν, ἡ συμ-
φωνῶ μετ' αὐτοῦς. Παρθιστί, εἰς Παρθικὴν γλῶσσαν, ἡ μετὰ παρ-
θικὸν τρόπον.

Παρθύω, ἀντὶ παραθύω.

Παριαμβίς, ἰδος, ἡ, μελωδία τις τῶν κιθαρωδῶν, Πολυδ. 4, 86, κ. ἐγχορδόντι ὄργανον, Ἀθην. 4, σ. 183.

Παριαμβός, ὁ, ποὺς εἰς τὴν μετρικὴν, ταυτὸς. πυρρίχιος.

Παριεύω (ἰαύω, παρῶ), κοιμῶμαι πλησίον.

Παριδεῖν, Ζ. παρῖδον.

Παριδρύω, πλησίον στήνω, θέτω, κτίζω.

Παριέρη, ἡ· Ζ. ἱέρη.

Παρίζω, καθίζω πλησίον, καὶ Ἀμεταβ. ταυτὸς. παρακάθημαι.

Παρίημι, μ. ἦσω (παρῶ, ἦμι), ἀφίνω νὰ περάσῃ, ἀμελῶ, κα-
ταφρονῶ· 2) ἀπολύω, ξετεντόνω· ὅθεν ταρτεμένος, Αἰλιαν. ἰδιότ. 5, 6, 61. ξετεντωμένος, χαῖνος, ἀδυνατιτμένος, παραβλέπων. 3) συγχωρῶ, δίδω, χαρίζω, Εὐρ. Μήδ. 891· 4) συγχωρῶ νὰ πλησιίσῃ, νὰ ἐμβῇ. 5) Μέσ. παρίεσθαι, ταυτὸς. παραιεῖσθαι, δέεσθαι, παρακαλεῖν.

Παρικτός, ὁ, ἡ, (παρίκομαι) διαβαίνων, παρερχόμενος, Ἡτύχ.

Παριλλαίνω, βλέπω ἐκ τοῦ πλαγίου, ἀλλήθωρα χυδ. Ἡτύχ. Φώτ.

Παριπάζομαι, Συνήθ.

Παριπεύω, υπάγω καβαλάρης πλησίον τινός, ἡ περνώ· 2) δια-
βαίνω, ἐξαπερνῶ τινὰ ἐπιπρος. 3) Καθ. υπερβαίνω, υπερτερῶ, Φιλόστρ. Σοφιστ. 1. 25, 9.

Παρίππος, ὁ, ἡ, πλησίον υπάγων καβαλάρης, τρέχων πλησίον ἵππου, τρέχων τόσον ταχέως, ὅσον ὁ ἵππος.

Παρίπτωμαι, ὅθεν παρεπτάμην, Ἀόρ. πετῶ πέραν, ἡ ἐμ-
προσθεν.

Πάρρις, ἰδος, αἰτ. ἰν. ὁ, Κύρ. ὄνομα. Πληθ. Πάριδες, ὡς προση-
γορικόν.

Παρίσάξω, ταυτ. παρισώ, Σέξτ. Ἑμπ. 1, 166.

Παρίσθμια, τὰ, αἱ εἰς τὰ δύο μέρη, δεξιὰ καὶ ἀριστερά βα-
λανίδες τοῦ λαίμου· 2) φλόγωσις αὐτῶν.

Πάριστος, ὁ, ἡ, σχεδὸν ἴσος, ἡ ὁμοιος, Ἐπίρ. παρίσως, περί-
που, σχεδὸν, Δημοσθ. 2) πάριστα, εἰς τὴν ῥήτορ. ὅταν δύο ἡ
πλείονα κῶλα καταλήγωιν ὁμοίως.

Παρίσώω, ὦ, κάμνω ἴσον, παραβάλλω καὶ συγκρίνω. Μέσ. : τινί,
μετροῦμαι μετὰ τινά, Ἡρόδ. 8, 140. 2) παραλλήλως ἰστάμενα
πράγματα κάμνω ἴσα, Ἀνάλ.

Παρίστανω (παριστάω), Παρίστημι, μ. -στήσω, Παρ. παρίστη-
κα, στήνω πλησίον, ἡ ἐμπροσθεν, θέτω ἐμπροσθεν, ὡς φαγητὰ·
στήνω παρὶλληλα, συγκρίνω· βάλλω πρό ὀφθαλμῶν, δεικνύω,
διδάσκω, ἀποδεικνύω. Ἀόρ. 2. κ. Μέσ. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα
παρίστανονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, συμβαίνουσι· προσέτι,
ἐνθυμίζω, κάμνω προσηκτικόν· παρακινῶ, παραθαρύνω. Μέσ.
παρίσταμαι, ἔρχομαι διὰ νὰ παρατταῶ εἰς τινά· στέκομαι πλη-
σίον· στήνω πλησίον μου, ἔχω πλησίον μου ἰστάμενον, Ξενοφ.
Ἀνὰβ. 6, 4, 22. 7, 8, 3. ὅθεν ἐπὶ πραγμάτων. τὰ ὁποῖα
στέκονται εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, ἀνῆκουσιν εἰς ἡμᾶς· 2) παρίστα-
ταί μοι, καὶ Ἀόρ. 2. παρίστη, μοῦ ἔρχεται, πίπτει εἰς τὸν νοῦν
μου· τὸ παρίστανον, καὶ τὸ παραττάν, Ἀόρ. 2, ὅτι ἔρχεται
τινός εἰς τὸν νοῦν : δόξα μοι παρσπτάθη, μοῦ ἦλθε στοχασμός,
Σεφ. Οἰδ. Τύρ. 911. 3) παρίσταμαι, νοητ. θυμῶ, λαμβάνω

καρδίαν· ὅθεν, παράστημα, θυμός, καρδία, θάρρος· 4) παραστήτασθαι ἐδνη, πόλιν· φέρειν εἰς ἑαυτὸν, κυριεύειν, ὑποδουλόειν· τὸν δεσπότην παραστήτομεθα οὕτως, ἀντὶ διαστήτομεθα. Ἀδρ. 2, Ἀμετάβ. οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν, δὲν ὑπετάχθησαν, δὲν παραδόθησαν πρότερον, Δημοστ. Ἐδῶ φαίνεται, ὅτι ἀνήκει, Ἐμὲ φιλοσοφεῖν περίστατο, ἐπακρίνει, ἐκατάπειθε. 5) παρεστηκέναι φρενῶν, ἀντὶ παραφροεῖν, ὡς τὸ παραπαλεῖν, Πολύβ. 18, 36. ἀντὶ δὲ τούτου λέγει καὶ Παρεστηκώς τῇ διανοίᾳ, κ. Παρεξηκώς· 6) ἐπὶ οἴνου σταθεροῦ καὶ ὑγιούς· ἀντί· ἐξίσταται.

Παρίστια, ἡ, ταυτ. ἰστία, ἐστία. Εὐστ. κ. Κ. οὕτω, κ. χυδ. παριστία.

Παρίστίδης, ἰα, ἰον (ἰττός), πλησίον εἰς τὸ ὑφαντήριον, ἐργαλεῖον, Ἀνάλ. 1, σ. 241.

Παριστορέω, ὦ, πλησίον, ἢ παρέργως ἐρωτῶ, ἐξετάζω, μανθάνω, ἢ διηγούμαι· 2) ψευδῶς διηγούμαι, Σχολ. Πλάτ. Ruhnk. σ. 220.

Παρίσχυαίνω, κέμνω ἰσχύον, ξηρόν, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5, 5, 14.

Παρίσχω, προστακ. Πάρασχε, ταυτ. παρέχω.

Παρίσῳδης, ὁ, ἡ, ὡσάν πάριτον, ἢ γεμάτος πάριτα.

Παρίσωμα, τὸ, κ. } (παρίτω), ἐξίστωσις, ἰσότης, ἐξαιρ.

Παρίσῳσις, εἰς, ἡ } εἰς τὴν θέσιν τῶν λέξεων, ἢ κώλων λόγου τινός· κ. πάριτον, τὸ, Σουῖδ. ὅθεν.

Παρίσῳτικός, ἡ, ὁ, ἰσάζων, κέμνων ἰσόν.

Παρίττον, ταυτ. τοῦ ἐφ. Προκοπ. ἀνέκδ. σ. 104.

Παρίττητον, θετ. ἐκ τοῦ πάριμι, ἐρχομαι παρὼν, ἢ παρέρχομαι.

Παρίττος, ἡ, ὁ, (πάριμι), προτβατός, Καλλιμ.

Παρίχνεύω, ἡ } (ἰχνος), τρέχω κατόπιν εἰς τὰ ἰχνη, ζηλῶ,

Παρίχνίζω, } μιμούμαι [οὕτω. πρέπει νὰ ἀναγιν. Εἰς Πλούτ. περί Ἀγωγ. 17. καθὼς ὁ αὐτὸς ἔχει εἰς Κεφ. Καταγρ. Ῥωμ. 51. ἐπιχνεύω. Κατ' ἄλλους, παροίχνεύω.]

Παρχατέλεκτο, ποιητ. ἀντὶ παρακατέλεκτο.

Παρχέμενος, ποιητ. ἀντὶ παρακείμενος.

Παρχλίνω, ἀντὶ παρχλίνω.

Παρχύπτω, ἀντὶ παρακλύπτω.

Παρμέμβλωκεν, ἀντὶ παραμεμόληκε, ἤλθε καὶ εἶναι παρὼν, Ἰλ. δ, 11. ν, 73. Ζ. μέμβλωκα.

Παρμενίσκος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Παρμένω, ἀντὶ παραμένω, Ἰλ. μ, 151.

Πάρμη, ἡ, τὸ Λατίν. Parma, ἐλαφρά τις ἀσπίς, [Πολύβ. [Νομ. λέξεις φοινικική.]

Πάρμις, εἶδος, αἰτ. ἰν, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Παρμόνιμος, ἀντὶ παραμόνιμος, Πίνδ. Πύθ. 7. Θεογν. 200.

Πάρμονος, ἀντὶ παράμονος, Πίνδ. Νέμ. 8, 28.

Παρνασιεύς, κ. Παρνητιάς, Ἰων. θηλυκ. ἐκ τοῦ

Παρνασίος, ἰα, ἰον, Ἰων. Παρνητίας. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Παρνασός, ὁ, Ἰων. Παρνητός, ὁ, τὸ περίφημον ὄρος τῶν Μουσῶν εἰς τὴν Φωκίδα. Γράφ. καὶ μέσσ.

Πάρνης, ἡ, ὁ, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 322. Σχολ.

Πάρνοπες, ὅπων, οἱ, εἶδος ἀκρίδων· ἄλλως, εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ὀρν. 585. κόρνοπες.

Πάρρ, Σύνδ. δηλ. παρ' ὁ, διὰ τὸ ὁποῖον, διὰ τοῦτο. Πρβ. διό. 2) ἐκτός ὅτι. Ζ. παρὰ εἰς τὸ τέλος.

Παρόδευσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 3, 15. σ. 200.

Παρόδευω, ὑπάγω, ταξιδεύω ἔμπροσθεν, ἐπέκεινα, μετὰ Αἰτ. -οδεία, ἡ, κ. Παρόδευσις, ἡ, τὰ οὐσιαστ.

Παροδικός, ἡ, ὁ, ἀνήκων εἰς πάροdon.

Παρόδιος, ὁ, ἡ (πάροδος), κείμενος, εὐριχόμενος εἰς τὴν ὁδόν, ἥτις περὶ ἔμπροσθεν· θυρίδες, παράθυρα βλέποντα ἢ φέροντα εἰς τὴν ὁδόν, Πλούτ. 8, σ. 70.

Παροδίτης, ου, ὁ, -δίτης, ἡ. Παροδοίπορος, ὁ, ἡ, διαβάτης Κ. περαστικός, ταξιδιωτής. πέτρος παροδίτης, πέτρα ἰσταμένη εἰς τὸν δρόμον, Ἀλκαῖος Ἐπιγρ. 21. Παροδίτις ἀηδὼν, ἡ ἀδουσα εἰς τὸν δρόμον, Ἀνάλ. 3, σ. 239.

Πάροδος, ἡ, ἐρχομός, παρουσίασις· καὶ διάβασις, παρέλευσις, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 4, 4. ἐκ παρόδου, ἐν παρόδῳ, διαβατικῶς, περαστικά. Ζ. κ. παροιμία. 2) στενός δρόμος, διὰ τοῦ ὁποῖου φθάνει τις πρὸς μεταβάσις, διάβασις, εἰσοδος· στενὴ εἰσοδος εἰς τὸ πλάγιον μέρος· στενὴ κ. μυστικὴ εἰσοδος τῶν κωπηλάτων δι' ἄλου τοῦ πλοίου, Λατίν. ugea, ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ

ἀγνία. Πρβ. παράθρανος. 3) ἐξαιρ. ὁ ἐρχομός τοῦ χοροῦ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν λόγων τοῦ· καὶ μέρος τῆς τοῦ θεάτρου σκηνῆς, ἡ τόπος. Ἴδε τὰς σημειώσεις τοῦ Κορ. Ἀριστ. Ἡδ. Νικ. σ. 248, καὶ Πλουτ. Μέρ. 5, σ. 341.

Παροδοῦμαι, ταυτ. παροιμιάζομαι, Ἡσύχ. Ζ. παροιμία.

Παροδύρομαι, πλησίον ἢ ἐνταυτῷ κλαίω, θρηνῶ, Δ. Κάσ.

Παροίγω, κατ' ὀλίγον, ἢ ἐξ ἡμιτείας ἀνοίγω· ἄλλως, παρανοίγω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 30.

Παροιδαίνω, κ. } εἶμαι κρησμένος εἰς τὰ πλάγια μέρη· τὰ

Παροιδίσκομαι, } παρίσθμια, κατὰ τὰς βαλανίδας τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ λατοῦ, Πολυδ.

Πάροιθς, Πάροιθεν, πρόθ. (πάρος, πάρο, πάρος), ἔμπροσθεν. Ἐπὶ τόπου· δεῦρο πάροιθ' ἐλθούτα ἴξεν ἐμεῖο, ἐλθεῖς ἐδῶ καὶ κάθου ἔμπροσθέν μου, Ἰλ. γ, 162. 2) ἐπὶ χρόνον, πρότερον· ὅθεν παρόιτερος, κ. παρόιτατος, κ. προπάροιθς.

Παροικέω, ὦ, μ. ἦτω, κατοικῶ πλησίον, μετὰ Δοτ. τῇ βασιλείᾳ παροικεῖ τυραννίς, Συνέσ. σ. 6. κ. αἰτιατ. ὅθεν

Παροικεσις, κ. }

Παροικησία, κ. } τὸ κατοικεῖν πλησίον, γειτονία, Ο'.

Παροικεσία, ἡ, }

Παροικία, ἡ, τὸ νὰ κατοικῇ τις ὡς ξένος εἰς τόπον τινὰ, Ἐκ. Σ.

Παροικίζω, μ. ἴτω, βάλλω πλησίον ἀνθρώπων νὰ κατοικήσῃ, μετατοπίζω αὐτοῦ πλησίον κατοίκους.

Παροικίς, εἶδος, ἡ, : πόλις, πλησίον κειμένη πόλις, Στράβ. 5. σ. 363. Πρβ. περιπόλις.

Παροικοδόμω, ὦ, οἰκοδομῶ πλησίον, ἔμπροσθεν - οἰκοδόμημα, τὸ, οἰκοδόμημα κτισμένον πλησίον, ἢ ἔμπροσθεν.

Πάροιχος, ὁ, ἡ, γείτων· πλοῦτος ἀνευ ἀρετῆς οὐκ ἀσυνῆς πάροιχος, Σαπφ.

Παροιμία, ἡ, Ζ. πάροιμος.

Παροιμιάζω, κέμνω τι παροιμίαν, ὁμιλῶ μὲ παροιμίαν· ὡς τε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς προτιποιομένους μὴ εἰδέναι ὅτι ἴσασσι· ὁ Κῆρς ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν, Στράβ. 10, σ. 737. Πρβ. παλαίφατος.

Παροιμιᾶχος, ἡ, ὁ, Ἐπίρ. κῶς, ἀνήκων εἰς παροιμίαν. 2) Εἰς τὴν Μετρ. δίμετρος καταληκτικός, ὅς τις περιέχει σύστημα ἀναπαύσεων.

Παροιμιόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω), ὁ συνάζων καὶ συγγράφων παροιμίας.

Παροιμίον, τὸ (Ζ. πάροιμος), παροιμία.

Παροιμιώδης, εἰς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ὡδῶς, ὡσάν παροιμία, εἰς παροιμίαν.

Πάροιμος, ὁ, ἡ, ταυτ. πάροδος· ὡς Ἐπίθ. ὁ ἐν παρόδῳ, γείτων, Ἡσύχ. 2) Τροπ. παροιμία, ἡ, κ. παροιμίον, τὸ, λόγος σύντομος, παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, προσαρμοζόμενος εἰς πολλὰ βιωτικά πράγματα· ὅθεν παροδοῦμαι ἀντὶ παροιμιάζομαι. Λαμβάνεται δὲ ἡ παροιμία ἀπὸ ἀνέκδοτα, ἀπὸ ἱστορίας, ἀπὸ μύθους, μὲ χάριν· φύσει γὰρ χαρίεν πρᾶγμα ἐστὶν ἡ παροιμία, Δημήτρ. Φαληρ. §. 156. κτλ. Ὁ Ἀριστοτ. λέγει, ὅτι παροιμία εἶναι παλαιὰς φιλοσοφίας ἐγκατάλειμμα περιστρεφέν διὰ συντομίαν καὶ δεξιότητα.

Παροιμόω, ὦ, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον, Ἡσύχ.

Παροινέω, κ. -οινιάζω, Παρακ. πεπαρνήθηκα, προσφέρομαι κακῶς ἐνῶ πίνω τὸν οἶνον, Ξενοφ. Συμπ. 6, 1. 2) μεθυσμένος ὢν κακομεταχειρίζομαι τινά. 3) Καθ. περιυβρίζω τινά. 4) ζῶ, καὶ πράττω ὡς μεθυσμένος, τρελλός, ἄσωτος, Πλούτ. 7, σ. 722.

Παροινήμα, τὸ, ταυτ. ἐνύβρισμα.

Παροινία, ἡ, κακὸν κ. ἀχρεῖον φέριμον εἰς τὸ συμπόσιον· ὕβρις· κατὰ τινος ἀπὸ μεθυσμένου. Καθ. τρελλόν φέριμον ὡτάν του μεθυσμένου.

Παροινιάζω, ταυτ. παροινέω, Ἡσύχ.

Παροινικός, ἡ, ὁ, ταυτ. τοῦ

Παροινίος, ὁ, ἡ, χρήσιμος, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸν οἶνον, συμπόσιον, εὐωχίαν· ὄρχησις, ἄσμα κτλ. 2) ἰδίως, πάροιχος, ὁ εἰς τὴν μέθην του κακός, ὕβριστης, φιλόνηκος, αὐθάδης. 3) Καθ. αὐθάδης, τρελλός, ἄσωτος. Τὸ αὐτὸ εἶναι Παροινικός, κ. Πάροιχος, Ἀριστοφ. Σφ. 1300. Ἀχαρ. 981. Ζ. παροινέω.

Πάροιχος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -οίνως. Ζ. πρ. ἀριθ. 2.

Παροינוχέω, στέκομαι πλησίον τινός, κ. κινῶ οἶνον, Κοῖντ. 5, 270.

Παροιστράω, ἔω, ταυτ. τοῦ ἀπλοῦ. Ο'.

Πάροιστρος, ὁ, ἡ, μετοπαρχέων, ὀρμητικός, κτυπημένος ἀ-

πό οἶπρον, Σιμπλί. εἰς Ἐπίκτ. σ. 73. κ. 293.
Παροίτατος, τῆ, τον, ἐμπροσθινώτατος, πρότατος, πρεσβύτατος, Ἀπολλ. Ῥόδ. ὑπερβ. ἐκ τοῦ πάρος.
Παροίτερος, α, ον (συγκρ. ἐκ τοῦ πάρος), πρότερος, ἀρχήτερος, Ὁμ.
Παροίτέρω, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πρ. προτέρως, ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου.
Παροίχινεύω, Ζ. Παριχινεύω.
Παροίχομαι, μ. ἤτομαι, παρέρχομαι, ἀναχωρῶ, γίνομαι ἄφαντος, χάνομαι, ἀποθνήσκω, μετὰ Γεν. ἀποφευγῶ, ἀποπλανῶμαι, Αἰσχ. Ίκστ. 468. ὅσον μοίρας παροίχη, πόσον πλανᾶται εἰς τὴν σύχνησόν σου, Εὐρ. Μήδ. 996. παροίχωνεν, Ἰων. ὑπερσυντ. ἀντὶ παρωχῶναι· ὅθεν τὸ παρωχῆκος, τὸ παρελθόν, κ. παρωχῆμενος, δηλ. χρόνος, ὁ παρελθών.
Παροίω, μ. οἶσω, Ἀόρ. 1, παροισθεῖς, ταυτ. παραφέρω εἰς τὸ ὁποῖον δίδει τοῦτο τοὺς χρόνους τούτους.
Παροκλάζω, ταυτ. γονατίζω, Ἡσύχ.
Παροκωχῆ, ἡ. Ζ. παρακωχῆ.
Παρολιγωρέω, ὦ, ταυτ. ὀλιγωρέω, Πλατ. Ἐπινომ. σ. 273.
Παρολισθαίνω, Παρολισθῶ, μ. ἤσω, γλυστρῶ, πίπτω κατὰ πλευράν, ἡ πλησίον, ἡ κρυφίως, Δουκιαν. Ἱστορ. συγγ. ὅθεν
Παρολίσθησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Εὐσέβ.
Παρολκή, ἡ (παρέλκω), τὸ παρατύρσιν, μακρύνειν, ἀναβάλλειν τὸν καιρόν. 2) ἀντὶ πλεονατμός, Γραμμ.
Παρολκος, ὁ, σχοινίον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἔλκουσι τὸ πλοῖον, Σχολ. Θουκυδ.
Παρομαρτέω, ὦ, ὑπάγω πλησίον, συνοδεύω, ἀκολουθεῖν.
Παρομήρειος, εἰα, εἰον, παρωδῶν τὸν Ὁμηρον. Ἀθήν. 699.
Παρομοιάζω, ἄσω, εἶμαι ὅμοιος, Ν. Δ. κ. Η.
Παρομοίος, ποιητ. ἀντὶ τὸ θηλ. κ. -ομοία, Ἐπίρ. -μοίως,
Παρόμοιος, ὁ, ἡ, σχεδόν ὅμοιος, Η. ἀντὶ ὅμοιος.
Παραμοιῶ, ὦ, κάμνω ὁμοίον.
Παρομοίωσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. ἰδίως, τῶν παρακειμένων κώλων τῆς περιόδου, ἔξαιρ. εἰς τὸ τέλος, Ἀριστοτ. Ῥητορ. Πρβ. τὰ πάριτα.
Παρομολογέω, ὦ, ὁμολογῶ μετὰ τῶν ἄλλων. 2) ἀντὶ ὁμολογέω, Πολύβ. ὅθεν
Παρομολογία, ἡ, φαινομένη ὁμολογία, τὴν ὁποίαν τις ἐπειτα ἀναιρεῖ μετὰ ἐναντίους λόγους, Κυντιλιαν. 9. 3.
Παρόμψημα, τὸ, ταυτ. παρωνύμιον.
Παρόν, ὄντος, τὸ, οὐδέτ. τοῦ παρών· τὸ παρόν, ἡ παρούσα κατάστασις, ἡ περίστασις. 2) πρῶσις ἀπόλυτος ὡς ἐξόν, ἐνῶ ἦτο καιρὸς, ἦτο δυνατόν, ἦτο συγχωρημένον, ἐπομένου ἀπαρσμφ.
Παρονειδίζω, ταυτ. ὀνειδίζω, Σχολ. Εὐρ. κ. Ἀριστοφ.
Παρονομάζω, μ. ἄσω, κλίνω, ἡ μεταχειρίζομαι διαφόρως ὄνομα, ἡ λέξιν· κάμνω παρονομασίαν. 2) παράγω μίαν λέξιν ἀπ' ἄλλης, οἷον σκαφίτης ἐκ τοῦ σκάφη, Δημήτρ. Φαλ. 97. ὅθεν
Παρονομασία, ἡ, παιδία εἰς ὄνομα ἡ εἰς ἄλλην λέξιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅταν ἡ ἀκόλουθος λέξις ταυτίζεται μετ' ὅλην ἡ μέρος τῆς προηγουμένης, π. χ. Ἀμφίπολιν πόλιν ἡμετέραν, Δημοτθ. ἡ Σαμία μία ναῖς, κτλ. Εὐρίπιδης γραμμένον καὶ παρωνομασίαι, ὁποῖα ἀλλαγὴ τοῦ ο. κ. ω φαίνεται καὶ εἰς τὸ ἀντωνομασίαι, χωρὶς νὰ ἐκλάβη τις τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην γραφὴν ἐσφαλμένην. Ζ. μιστύλλω. Πρβ. ἀκρόνυξ, ἀκράνυξ, διοχῆς, διωχῆς κτλ.
Παροξίζω, μ. ἴσω, τὸ ἔχειν προσέτι καὶ ξινήν τινά γεῦσιν, Διοσκ. 1, 13.
Παροξυντής, ὁ, ὁ παροξύνων.
Παροξυντικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός, ἀνήκων, ἡ ἐπιτηδῆσις εἰς τὸ παροξύνειν.
Παροξύνω, μ. ὑνῶ. Παρχ. παρώξυμαι, ταυτ. παρακονῶ, κ. παραξήγω. Μεταφ. ἐρεθίζω, παραδαρύνω εἰς τί· παροξίζω κατὰ τινός τροπώπου. Μῆτ. ἐπὶ ἀρρώστιων, αἱ ὁποῖαι γίνονται σφοδραί, Μῆτ. κ. Παθ. εἶμαι σφοδρὸς, αὐθάδης. 2) ζέτω τὴν ὀξείαν εἰς τὴν προτελευταίαν συλλαβὴν, Γραμμ. ὡς τὸ παροξυτονέω.
Παροξυς, σφοδρὸς, ὀρμητικὸς, Ἀθήν. σ. 238.
Παροξυσμός, ὁ, ἐρεθισμός, παροργισμός· ἀρχὴ τοῦ πυρετοῦ, ἡ τῆς ὥρας ὅταν ἡ ἀρρώστια γίνεταί χειροτέρα κ. σφοδρότερα.
Παροξυτονέω, τὸ ῥῆμα εἰς τὸ
Παροξύτονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -τόνως, ἔχων τὴν ὀξείαν εἰς τὴν προτελευταίαν συλλαβὴν.
Παροπηδία, ἡ, εἶδος πήρας -οπίδρον, τὸ μικρὰ μάχαιρα, Ἡσύχ.
Παροπλίζω, ἐκδύω ἀπὸ τὰ ὅπλα, Πλούτ.

Παροπτάω, ὦ (ὀπτάω), ἐλαφρῶς, ὀλίγον τι, ἡ κατὰ πλευράν φηνώ.
Παροπτέος, εἰα, ον (παρόπτομαι), ἄξιος παραβλέψεως, καταφρονήτεως.
Παόπτησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ παροπτάω.
Παρόπτομαι, ταυτὸς. παροράω, παραβλέπω, δὲν παρατηρῶ, ἀμελῶ.
Παρόραμα, τὸ (παροράω), παράβλεμμα, σφάλμα, ἀπάτη.
Παρόρασις, ἡ, τὸ βλέπειν ἐκ τοῦ διαβατικοῦ, τὸ μὴ βλέπειν προσεκτικῶς, τὸ ἀμελεῖν.
Παρορατικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ κλίνων εἰς τὸ παροράν.
Παροράω, ὦ, πλησίον, ἡ κατὰ πλευράν, λοξῶς βλέπω ἐκ τοῦ διαβατικοῦ· κάμνω ὡσάν νὰ μὴ βλέπω. δὲν προσέχω, δὲν φροντίζω, δὲν βλέπω ἀκριβῶς· βλέπω ἐμπροσθέν μου, παρατηρῶ, Ξενοφ. Κύρ. 7, 1, 5. : εἰς τινα, πρὸς τι, ἐπιβλέπω εἰς τινά, ἡ εἰς τί, 3, 3, 59. 7, 1, 4. : τινὶ τί, παρατηρῶ τί εἰς τινά, Ἀριστοφ. Ὀρν. 454. Πρβ. παρευρίσκω κ. Παραισθάνομαι.
Παροργίζομαι, ἐξ ἀφορμῆς τινός, ἡ εἰς περίστασιν τινά ὀργίζομαι, θυμόνομαι.
Παρόργισμα, τὸ, } ἡ ταιαύτη ὀργή, Ὁ. κ. Ν. Δ.
Παροργισμός, ὁ, }
Παρορεία, κ. -ία, ἡ, τόπος πλησίον ὁρους.
Παρόρειος, ὁ, ἡ, κ. } ταυτὸς. παρώρειος, πλησίον ὁρους καί-
Παρόριος, } μενος.
Παρορίζω, μ. ἴσω, ὑπερβαίνω τὰ σύνορα, κ. οἰκισιοποιῶμαι τὴν χώραν τοῦ γείτονος· παροριττής, ὁ τοῦτο πράττων, Ἀνάλ. 2, σ. 587. ἀριθ. 14. 2) φέρω πέραν τῶν συνόρων. 3) περιορίζω, περικλείω, τελειώνω, Λογγίν. 10, 10.
Παρόριος, ἰα, ἰον, ταυτ. παρόρειος, κ. παρώρ. 2) (ὄρος), πλησίον τῶν συνόρων καίμενος.
Παρορισμός, ὁ, οὐτικτ. τοῦ παρορίζω.
Παροριστής, ὁ. Ζ. παρορίζω.
Παρορκέω, ὦ (ὄρκος), πράττω κατὰ τοῦ ὄρκου, γίνομαι ἐπίορκος, Ἀππιαν.
Παρορμάω, ὦ, παρακινῶ, σουγλίζω εἰς κίνησιν, ἐρεθίζω, παραδαρύνω. Μῆτ. τάχως κ. σφοδρῶς ὀρμῶ κατὰ τινα, εἰς τί.
Παρόρμημα, τὸ, παρακίνημα, κέντρισμα.
Παρόρμησις, ἡ, τὸ ἐρεθίζειν, παρκινεῖν, θαρρύνειν.
Παορμητικός, ἡ, ὄν, ἐρεθίζων, διεγείρων.
Παρορμέω, ὦ, πλησίον, εἰς τὸν λιμένα στέκομαι ἑτοιμὸς εἰς τὴν ἀγκυραν, Ξενοφ. Ἐφεστ. 1, 15. Τὸ παρορμίζω (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας), νομίζεται ψευδές. Ἐνεργητ. σημαίνει διορίζω τὸ πλοῖον νὰ ἀράξη πλησίον, ἡ εἰς γειτονικὸν λιμένα.
Παρορμίζω. Ζ. παρορμέω.
Παρορνις, ἔθος, ὁ, ἡ : πόρος, δηλ. ἀπαίτις, Αἰσχ. Εὐμ. 767.
Παρορύσσω, σχάπτω πλησίον, σχάπτω ἀμειλλώμενος πρὸς ἄλλον, καὶ ἐτοιμαζόμενος διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Θεόκρ. 4, 10. Σχολ. 2) ἐπὶ πάλῃς, ταυτ. λακτιζῶ. Ἀόριαν. Ἐπίκτ. 3, 15. Διογ. Λαέρτ. 6, 27.
Παρορχεσθαι, οὔμαι, χορεύω ψευδῶς. 2) ἐπὶ παντομίμου, δὲν παριστάνω καλῶς τὸ πρόσωπον : παρωρχεῖτο τὰς Θυστίου συμφορίας. Ζ. ὀρχεσθαι.
Πάρος, ἡ, νήτις τῶν Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὰ λευκὰ μάρμαρά της, Στράβ. 5, κ. 10. ὅθεν Πάριος, ἰα, ἰον, Ἐπίρ. : λίθος, Πίνδ.
Πάρος, Ἐπίρ. καὶ πρόβ. μετὰ γεν. ἀντὶ τῆς πρό, ἐπὶ τόπου : πάρος δωματίων. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ πρὶν : πάρος δόρποιο μέδεσθαι. Ζ. παρὰ κ. πρὸς.
Παροσφραίνω, δίδωμι τινός νὰ τὸ μυριθῇ, Γεωπον.
Παροτρυντικός, ἡ, ὄν, ἐπιτηδῆσις εἰς τὸ παροτρύνειν· ἐκ τοῦ
Παροτρύνω, μ. ὑνῶ, ἐρεθίζω, Ἱπποκρ. σ. 654, 41. παρακινῶ εἰς τί.
Παρουάτιος, ὁ, ἡ (οῦς, παρὰ), : κύων, ἔχων κροσσημένια τὰ αὐτιά του, Καλλιμ. Ἀρτεμ. 91.
Παρουλῆς, ἔδος, ἡ. Ζ. ἐπουλῆς.
Πάρουλος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι κατσαρός.
Παρουλότρεχος, ὁ, ἡ, μετ' ὀλίγον οὐλας, κατταρῆς τρίχας, Γεωπον. 18, 1, 6.
Πάρουρος, ὁ, ἡ, ἀνέγν. τινὲς εἰς Ὀδυσ. λ. 688, οἱ παραφρουροῦντες, ἀντὶ ἐπάρουρος.
Παρουσία, ἡ (πάρειμι, παρών), τὸ νὰ εἶναι τις, ἡ τί παρών

: παρουσίαν ἔχει, ἀντί πῆρεστι, Σοφ. Αἴας 540. : ὅταν παρουσία φράξη, Σοφοκ. Ἠλ. 1248. ἀντί ὁ καιρός, ὡς λέγομεν, ὅταν τὸ καλὴν ὁ καιρός, ὅπου ψευδῶς ἀνέγνωσαν παρρησία. 2) ἐλευσις, ἔρχομαι. 3) ἀντί παρουσία, κ. οὐσία, βίος, κτήματα, Μένανδ. Παρουσιάζω, εἶμαι παρὼν, ἔρχομαι παρὼν, Ἐκκ. Συγγ. Παροφθαλμιστική, ἡ, νοητ. τέχνη, (παροφθαλμίζω), ἡ τέχνη τοῦ ἀπατᾶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν, Νικηφόρ. Σχολ. εἰς Συνέσ. σ. 363. Παροχέτευσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ Παροχέτευω, φέρω πλησίον τὸ ὕδωρ δι' ὀχετοῦ, ἡ μυστικῶς, καὶ ἀδίκως. Καὶ Τροπ. : τί, Εὐρ. Βάκχ. 479. καὶ Πλούτ. συχινῶς. Παροχέυς, ὁ, φροντιστής, προμηθευτής, Φουρνότ. Φύσ. Θ. 9, σ. 151. Λατίν. parochus, καὶ εἰς τὸν Κλέωνα praebitor. Παροχεύω, καβαλικεύω πλησίον, συνευρίσκομαι μετὰ γυναῖκα ἄλλου μοιχεύω. Μέστ. ἐπὶ γυναικός, συνευρίσκομαι μετὰ ξένον ἄνδρα, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 7. Παροχέω, ὦ, μ. ἦτω, περὶ πλησίον ἐπὶ ἀμάξης, ἡ φέρω. Μέστ. διαβαίνω ἐμπροσθεν τινός ἐπὶ ἀμάξης ἡ καβαλάρης. 2) ἀντί παρόχος εἰμί, Πολυδ. Παροχή, ἡ (παρέχω), ὁστίς, δαπάνη, μισθός· ὁδὸν· ἰδίως, ὅ,τι δίδεται εἰς τοὺς στρατιώτας εἰς τὸ κατάλυμά των ἀπὸ τὸν ξενοδόχον, Πολύβ. Καθ. δαπάνη, ἔξοδα. Παροχλέω, ὦ, μ. ἦτω, ἐνοχλῶ, βαρύνω μετὰ τὴν γειτονίαν, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3. 10, 5. Παροχλίζω, μ. ἴσω, κινῶ πλαγίως, σηκώνω ἐπάνω διὰ τοῦ μοχλοῦ. Παρόχος, ὁ (ὄχος, ἄμαξα), ὁ πλησίον τινος ἐπὶ τῆς ἀμάξης καθήμενος, καὶ ὑπάγων· ἔξαιρ. ὁ παρανυμφίος. 2) (παρέχω), ὁστις δίδει εἰς τοὺς ὁδοιπόρους, καὶ μάλιστα στρατιώτας, καὶ δημοσίους ἀξιωματικούς τὰ ἀναγκαῖα δι' αὐτοὺς, καὶ διὰ τὰ ζῶα των. 3) Καθ. ὁστις δίδει τὰ ἔξοδα, καὶ τὰ ἀναγκαῖα. Παροφάομαι, ὦμαι, ὁμοῦ μετὰ τὸ ψωμίον τρώω τι ἄλλο ὡς προσφάγιον. Παρόφημα, τὸ, ταυτ. παροφώνημα. Ἀθήν. σ. 367. Παροφηματίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ προ. Παροφίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ παροφίς. Παροφίδιος, ὁ, ἡ, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν παροφίδα. Παροφίς, ἔδος, ἡ, πρὸς τοῖς ἄλλοις βρώματι τρυβλίον μετὰ ἐκλεκτὸν φαγητόν, τὸ ὁποῖον κυρίως δὲν χρησιμεύει διὰ χορτασμοῦ, ἀλλὰ διὰ ἡδονῆς, Ἀθήν. σ. 367. Κύρου Π. 1, 3, 4. 2) μικρὸν τρυβλίον, πιάτον, εἰς τὸ ὁποῖον φέρεται τὸ φαγητόν. Ξενοφ. Η. 3) Τροπ. πρᾶγμα παρέργως ἀγαπητόν, καὶ πλησίον ὄν, πρόχειρον, Πάσαις γυναιξίν, ὡς περ παροφίς, μοιχός ἐσκευασμένος, Ἀριστοφ. Δαίδ. Ζ. παροφινέω. Παροφινέω, ὦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 226. : τινί, παραδέτω εἰς τινὰ ἐκλεκτόν τι φαγητόν (παρεκτός τῶν συνηθισμένων). Παροφώνημα, τὸ, ἐκλεκτόν τι φαγητόν παρεκτός τῶν συνηθισμένων : εὐνῆς, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1468, παλλακὴ παρεκτός τῆς νομίμου γυναικός. Πάρπαγος, Ζ. παράπαγος. Παρπεπισθόντες, ἀντί παραπιδόντες, δηλ. παραπείσαντες, Ἰλ. φ, 37. Παρπόδιος, ὁ, ἡ, ἀντί παραπόδιος, πρὸ τῶν ποδῶν, παρὼν, Πίνδ. Νέμ. 9, 90. Παρράσις, Ἰων. -ίη, ἡ, ὄνομα πόλεως τῆς Ἀρχαίας· ὅθεν Παρράσιος, ἰα, ἰον, Ἐπίθ. καὶ ἀντί Ἀρχαίος. 2) Παρράσιος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Παρρήσις, ἡ (πᾶν, ῥήσις), ἐλεύθερος λόγος, ἐλευθερία εἰς τὸ λέγειν κ. κρίνειν. Παρρήσιάζομαι, λαλῶ καὶ πράττω ἐλευθερά, ἀφατριάστως. Παρρήσιαστικής, οὐ, ὁ, ὁμιλῶν ἐλευθερά. Παρρήσιαστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν εἰς τὸ παρρησιάζεσθαι. Παρρήσιώδης, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. -δῶς, συγκρ. -στερον, Διόδ. 15, 6. ταυτ.σ. προ. Παρσένος, ἡ, Λακων. ἀντί Παρθένης. Παρσάς, ὁ, ἀντί παραττής. Παρστήετον, ἀντί παραττήγον, Ὁδυσ. σ, 182. Παρτέμω, -ταμῖν. Ζ. παρατέμνω, κτλ. Παρτιδέω, ἀντί παρατιδέω, -τίθημι, Ὁδυσ. α, 192. φ, 177. Παρτομῖς, ἡ, (τόμος), μικρὸν βιβλίον, ὡς ἐγχειρίδιον, Ἡσυχ.

Πάρυβον, τὸ, θαυμάσιον τῆς Ἰνδίας δένδρον, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔλκει τὰ πάντα, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντί δὲ τοῦτου ὁ Ἡσυχ. κ. ὁ Φώτ. ἔχουσι Πάρηβον. Παρυγραίνω, ὀλίγον τι ὑγραίνω, ἀπαλύνω, Ἀθήν. Πάρυγρος, ὁ, ἡ, κ. } νοτισμένος, μοσχεμένος. Πάρυδρος, ὁ, ἡ, (ὑδωρ), ὁ πλησίον τοῦ ὕδατος. Παρυπαντάω, ὦ, προῦπαντῶ, συναντῶ, Ἰώσηπ. Παρυπάρχω, ταυτ. πάρειμι, εἶμαι παρὼν· παραπτόμενος, Σχολ. Εὐρ. Παρυπατή, ἡ : χορδή, ἐκ τοῦ -ὑπατος (ὑπατος), ἡ δευτέρα μετὰ τὴν πρώτην καὶ ὑψηλοτάτην χορδήν. Παρυπατοειδής, ὁ, ἡ : τόνος, ὁ ταύτης τῆς χορδῆς. Παρυπνώω, ποιητ. κοιμῶμαι πλησίον, Κοῖντ. 10. 148. ὅθεν, παρυπνώοντα. Παρυπομιμνήσκω, ἐνθυμίζω· παρέργως, εἰς ἀφορμὴν τινα, κρυφίως, Πολύβ. Παρυπόμνησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ προ. Μάρκ. Ἀντ. α, 10. Παρυπόστασις, ἡ, ὑπόστασις εὐριτχομένη ἐν ἄλλῃ, ἐνδοχόμην ὑπαρξίς, Διονύσι. Ἀρεοπ. Παρυποψύχω, ὀλίγον τι ψύχω, ψυχραίνω, Διοσκ. Παρυφαίνω, ὑφαίνω εἰς τοῦτο, ἡ πλησίον τοῦτου· ἐσθῆς παρυφασμένη, φόρμα μετὰ παρυφήν (γιακᾶν, ἡ περβάσι) ἐκ πορφύρας. Μεταφ. πλησίον, ἡ κατὰ μήκος ἐξαπλώνω, Ξενοφ. Κύρ. 3, 4, 48. 2) ὑπερβαίνω εἰς τὸ ὑφαίνειν, Φιλόστρ. Εἰκ. 2, 29. Παρυφαντός, ὁ, ἡ, ὑφατμένος μετὰ περβάσι, ἡ γιακᾶν. Ζ. προ. Παρυφασμα, τὸ, κ. -υφή, ἡ, κ. Πάρυφος, ὁ, τὸ εἰς τὰ ἀκρα τῶν φορεμάτων προσυφασμένος, περβάσι, γιακᾶς κτλ. Ζ. -υφαίνω. Παρυφής, ἔος, ὁ, ἡ, ὅστις φορεῖ ἐνδυμα μετὰ περβάσι πορφυροῦν. Παρυφίστημι, δίδω ὑπόστασιν εἰς τὸ ὄν, Ψελλ. Χρησμ. Χαλδ. σ. 106. Παρυφίσταμαι, παρὼν ἡ ἐνταυτῷ, ἡ πλησίον παρίτταμαι, ὑπάρχω. Πάρυφος, ἀντί παρυφή, Πολυδ. 7, 53. Φίλων 8, 197, σ. 278. Παρφάμεν, ἀντί παραφάναι, ὅθεν Παρφάμενη, ἡ, προγλαλοῦσα, καταπείδουσα, Πίνδ. Νέμ. 5. Παρφασία, ἡ, κ. } ἀντί παραφασία, παραιφασία, παράφασις, Παρφασίς, ἡ, } παραίφ. Ἀνθολ. Παρφέρομαι, ἀντί παραφέρομαι, Ἀνάλ. Πάρφορος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Παρφυγέειν, ἀντί παραφυγεῖν, Ὁδυσ. μ, 99. Πάρφυκτος, ἀντί παράφυκτος, τὸν ὁποῖον δύνασαι νὰ ἀποφυγῇς, Πίνδ. Πάρων, θεματικὸν τοῦ πέρω, πείρω. Ζ. πέρω. Παρῶαι, οἱ. Ζ. πάροις. Παρωδέω, κυρίως, ἄδω, ψάλλω πλησίον. 2) μιμουμαι ὥδῃν τινα, τραγοῦδι, ἔξαιρ. ἐπὶ κωμικῆς ἐννοίας, μεταβάλλω τὰ σπουδαῖα εἰς κωμικά. 3) παρωδοῦτες τὴν νίκην, παρέργως ἄδοντες τὴν νίκην, Διόδ. 11, 35. Παρωδή, ἡ, κ. } ὥδῃ πρὸς ἄλλαις ψαλλομένη, καὶ μεταβολή Παρωδέα, ἡ, } τῶν σπουδαίων εἰς κωμικά (travestierung). Παρωδέκος, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς παρωδήν, ἡ εἰς παρωδόν. Παρωδός, ὁ, ἡ, ὅ,τι εἶναι παρεκτός τῆς ὥδης : αἰνίγματα, εἰς τὰ ὁποῖα κρύπτει τις τὸ πρᾶγμα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1147. 2) οὐσιαστ. ὁστις ὥδῃν τινα μεταποιεῖ εἰς τὸ γελοῖον. Παρωδέω, ὦ, -εύω, κ. -ώσω, μ. ἄσω, κ. -ώσῃτω· σπρώχνω κατὰ πλευράν, σπρώχνω εἰς τὰ ἔξω, καταφρονῶ, ἀποφεύγω, Σοφοκλ. Τρ. 359. Μάλιστ. εἰς Μέστ. Παρωκεάνιος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ Παρωκεανίτης, οὐ, ὁ, -νίτις, ἡ, πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ κατοικῶν, ἡ κείμενος -ωκεαντικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοῦτο. Παρωλένιος, ὁ, ἡ (ὠλένη), πλησίον εἰς τὰς ἀγκάλας, ἡ τοὺς βραχίονας. Παρωλοφία, κ. } Ζ. παραλοφία. Παρωλοφός, } Παρωμέλος, ὁ, ἡ (ὀμαλός), σχεδὸν ὀμαλός, σχεδὸν ἴσος, Στράβ. 3, σ. 447. Σ. Παρωμῖς, ἡ, ἐνδυμα, ὡς ἐπωμῖς, περιωμῖς, Ο'. Παρών, ὦνος, ὁ, ἐλαφρόν τι πλοιάριον.

Παρωνυμείω, ὦ, ταυτ. παρωνυμιάζω, Εὐστάθ. Ἰλ. α, σελ. 63, 31, κ. 33.
 Παρωνυμεία, ἡ, παραγωγή λέξεως ἀπὸ ἄλλην. 2) ἀντι παρονομασία. 3) ἀντι παρωνύμιον, Πλούταρχ. Πυθ. 14.
 Παρωνυμιάζω, Ἀριστοτ. Φυσ. 7, 3. καὶ
 Παρωνυμίζω, Βουδαῖος, ἐξ Ἀριστοτ. παράγω ἀπὸ μίαν λέξιν, ἀπὸ ἓν ὄνομα. ὀνομάζω με παράγωγον ὄνομα. Ζ. παρώνυμος.
 Παρωνύμιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ταυτ. παρώνυμος· ὅθεν τὸ εἰς τὸν Πλάτ. Νόμ. 6, σ. 262.
 Παρωνύμιον, κ. παρονόμιον. Εἰς τὸν Πλούτ. παρωνυμία.
 Παρώνυμος, ὁ, ἡ (παρά, ὄνομα), Ἐπίρ. -νύμως, παραγμένος ἀπὸ ὄνομα. π. χ. τὸν δὲ λάδουρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης, Πλούταρχ. Κεφ. καταγρ. Ρωμ. §. 93. παράδειγμα, ὅπου φαίνεται συγχρόνως καὶ παραγωγή καὶ σχηματισμός καὶ παιδιά. 2) τὸ παρώνυμον, κ. παρόνομα, ἡ παρονόμιον, χυδ. παρονόμι.
 Παρωνυμώ, ταυτ. -ωνυμιάζω, Νικήτ. Χρον.
 Παρωνυχία, ἡ, κ. } (ὄνυξ), πληγὴ, πρῆγμα γεννώμενον εἰς
 Παρωνυχίς, ἡ } τὴν ρίζαν τοῦ ὄνυχος, Πλούτ. περὶ τοῦ
 αἵ. 2) φυτόν τι, Διοσκ. 14, 54. Κατά τινας, τοῦ Διναίου τὸ polycarpum tetraphyllum.
 Πάρως, Παρῶς, Παρώς, ὁ, ἡ, : ἵππος, μεταξὺ καττανοειδούς καὶ στακτοειδούς, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 45. Τὰ χειρόγραφα. ἔχουσι παρίαι ὡς ἐκ τοῦ παρίας ἀντι παρείας, καὶ ὁ Ἡτύχ. παρώς. Ζ. κ. παρείας.
 Παρωπίαι, αἱ, οἱ κανθοί, γωνίαι τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. 2, 71.
 Παρωπίον, τὸ (παρά, ὤψ) κ. } καλύπτρα τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τοὺς
 Παρωπίς, ἡ, } ἵππους, ἄλλως ἀντήλια, Πολυδ.
 2, 53.
 Παρώρεια, ἡ, κ. -ορία, ἡ, ὁ πλησίον ὁρους τινὸς τόπος
 Παρώρειος, ὁ, ἡ, κ. Παρόριος, κείμενος πλησίον, ἡ κατὰ πλευρὰν ὁρους.
 Παρώρεϊτης, ου, ὁ, ἴων. παρωρεήτης, κάτοικος παρωρείας, Ἀνάλ. 2, σ. 134.
 Παρωρημένως, Ἐπίρ. (παρορμάω), ταυτ. μεθ' ὀρμῆς, Ἡσύχ.
 Παῤωρος, ὁ, ἡ (ῶρα), ἐκτός τῆς ἀρμοδίας ῥας τοῦ ἔτους, παράκαιρος· τὸ Οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίθετον.
 Παρωροφίς, ἰδος, ἡ (ὀροφή), τὸ ἔξεχον μέρος τῆς σκεπατῆς, Ἡρόδ. 2, 155.
 Παρώτιον, τὸ, σκέπαγμα, ἡ στολίδιον τῶν αὐτίων, π. χ. τῶν ἡμιόνων. 2) ἀντι παρώπιον, ἰσ. ἔσφ. ἀνάγ, Σχολ. Νικανόρ. Θηρ. 673.
 Παρωτίς, ἡ, -δες, αἱ, οἱ πλησίον τῶν αὐτίων ἀτένες, Λυκόφρ. 1402. πρῆγμα αὐτῶν. 2) στολισμός τοῦ ἀνωφλίου τῶν θυρῶν, Οὐίτρούβ. ὅπου κεῖται Προθυρίδες.
 Πρωχήμενος : χρόνος, ὁ παρελθὼν, Σχολ. Πινδ. Ὀλύμ. 2, 166.
 Πρωχρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον ὥχρος, χλωμός, Πλούταρχ. Ἰσιδ. σ. 60.
 Πᾶς, Πᾶσα, Πᾶν, σημαίνει Ὅλοι, ὅλαι, ὅλα· τὸ δὲ Πᾶστις, καθεῖς, καθένας, ἡ πᾶς ἕνας. 2) ἀντι ὅλος, ἡ, ὄν, ἡγουν ὀλόκληρος : πᾶσαι πύλαι, Ὅμ, πᾶς κεῖτο, ἐκείττο ὅλος, τευωμένος κατὰ γῆς. ἐπομένου ἄρθρου, πᾶς ὁ δῆμος, ἀντι ὅλος ὁ λαός. τὸ Πᾶντες καὶ ἀντι οἱ πλεῖστοι, οἱ περισσώτεροι, Ἀριστοτ. ποιητ. 25. ἅπαντες, ὅλοι ὁμοῦ. 2) μετὰ ἀριθμῶν, π. χ. δώδεκα πάντες, ὅλοι ὁμοῦ ἀκριβῶς δώδεκα, Ἰλ. ι. πάντα ἑκατόν, ἡ ἑκατόν πάντα, δηλ. ἐκάστου γένους ἑκατόν, Ἀθήν. 4. σ. 10. Στράβ. 3. σ. 155. Τὸ δὲ ἐν εἰκοσι πᾶσι μάθοις νιν, μεταξὺ εἰκοσιν ἐμπορεῖς νὰ τὸν εὖρης, εἶναι παροιμιώδες - Τὸ πᾶν, ὅλη ἡ ὑπόθεσις, ἡ κυρία ὑπόθεσις· ἡ ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ἀντι τοῦ πάντως - Φράσεις. Ἐν παντί εἶναι, γενέσθαι, κ. ἐν παντί κακοῦ εἶναι, δηλ. εὐρίσκεσθαι εἰς τὸν μέγιστον κίνδυνον· εἰς πᾶν, ἡ πᾶν κακοῦ ἀφικνεῖσθαι, καταντᾶν, ἡ πίπτειν εἰς τὸν μέγιστον κίνδυνον : ἀθυμίας, καταντᾶν εἰς τὴν μέγιστην ἀθυμίαν· ὡσαύτως, εἰς ἅπαν θυμοῦ, Πausan. 6, 39. ἡ διὰ πασῶν, νοητ. χορδῶν, συμφωνία· καὶ ἀπλῶς, διὰ πασῶν, ἡ συμφωνία τῶν ὀκτῶ χορδῶν, ἡ ὁγδόη.
 Παστέναξ, ὁ, παμβασιλεύς, Φλέγων Ὀλυμ. σ. 142.
 Πασίγνωστος, ὁ, ἡ, εἰς πάντας γνωστός, Σχολ. Λυκόφρ. 11.
 Πασίδηλας, ὁ, ἡ, ὅπως φανερός, Ἡρωδιαν. ἐπιμ.
 Πασιδόη, ἡ, Κύρ. ὄνομα.
 Πασιδρύλλητος, ὁ, ἡ, Τσέττ. Χιλιὰδ. 9, σ. 182, εἰς ὅλους γνωστός.

Πασιμέλουσα, ἡ (μέλει), ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ὅμ. Ὀδυσ. μ, 70, ἡ ναὺς Ἀργῶ. Τὸ ἐξηγουσιν, διὰ τὴν ὁποίαν φροντίζουσιν ὅλοι, ἡ διατὴν ὁποίαν ἰντερεσσάρονται ὅλοι. 2) φροντίζουσα πάντων, Νόνν.
 Πᾶσις, ἡ (πάομαι), κτήσις, κτήμα· ὅθεν ἔμπασις, ταυτ. ἐγκτήσις, Ἡσύχ.
 Πασίφαης, κ. } εἰς πάντας ὁρατός, ἐπὶ τῆς πανσελήνου,
 Πασίφανης, ὁ, ἡ, } Μάξιμ. στιχ. 146. Πρβ. πλησιφαῆς, χω-
 ρὶς νὰ διορθώωμεν τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο.
 Πασίφιλος, ἡ, ὄν, ταυτ. πάμφιλος, Ἀθήν. σ. 594.
 Πᾶσχος, ὁ, ταυτ. πηλός, Ἡσύχ.
 Πᾶσμα, τὸ, ταυτ. πείσμα, ἀριστ. 4, Ἡσύχ.
 Πᾶσον, Λακων. ἀντι πάθος, Ἡσύχ.
 Πασπᾶλη, ἡ, ταυτ. παιπάλη, κ. ἄχνη, λεπτὸν ἀλεῦρι· κατ' ἄλλους ταυτ. κέγχρος. 2) Τροπ. εἰς τὸν Ἀριστοφ. Σφ. 91. ὕπνου δ' ἐρᾷ οὐδὲ πασπᾶλην, δὲν ἀγαπᾷ οὐδὲ μικρὸν μόριον ὕπνου. Ζ. κ. ἄχνη.
 Πᾶσπαλος, ὁ, ταυτ. κέγχρος.
 Πασσαγία, ἡ, ἀντι Πανσαγία.
 Πασσακίξω, ταυτ. Πασταλεύω.
 Πᾶσπακος, ὁ, ὀνομαστικὴ νέα ἐκ τοῦ πᾶσσαξ, ακος, Ἡσύχ.
 Πασσαλεῖον, τὸ, ταυτ. Παστάλιον, Ἐτυμ. Μ.
 Πασσαλευτός, ἡ, ὄν, ἐμπηγμένος, παλουκωμένος, στερεωμένος.
 Πασσαλεύω, Πατταλεύω, παλουκῶν, καρφῶν με παλοῦκι. Ζ. πᾶσταλος.
 Πασσαλίον, τὸ, κ. } τὸ στυλίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον δένεται ἡ χορδή
 Πασσαλίσκος, ὁ, } μουσικοῦ ὀργάνου. ὑποκ. τοῦ πᾶσταλος.
 Πασσαλοκοπίξ, ἡ, τὸ ἐμπήγειν παστάλους.
 Πᾶσπαλος, ὁ, κ. Πᾶτταλος, ὁ κ. Πᾶσσαξ, ακος, ὁ (πάγω, πήγω, πήσσω, πήττω), κ. παλοῦκι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 332.
 Πασσαλόφιν, Ποιητ. γενικ. ἀντι Παστάλου.
 Πασσαλόω, ὦ, βάλλω παλοῦκι, καρφῶν, ἐμπήγω.
 Πᾶσσομαι, κατατρούγω. Ζ. πάομαι.
 Πᾶσσοφος, ἀντι πάνσοφος.
 Πασσυδεῖ, Πασσυδέ, κ. Παστυδέη, κ. Παστυδέην, κ. Πανσυ-
 δὲ κτλ. Ἐπίρ. (συομαι, πᾶν), με ὅλην τὴν δύναμιν, παντρα-
 τιᾷ. Τὸ τρίτον δοτ. τοῦ πασσύδιος. Μεταφ. ἀντι ἅμα, Ἀπολ.
 Ῥόδ. ὅθεν.
 Πασσυδεῖξω, ταυτ. ἀλιάζω, συναθροίζω.
 Πασσυρεῖ, κ. -ρεῖ, κ. πανσυρεῖ, Διολ. ἀντι παττυδεῖ, -δεῖ·
 ὡσαύτως, πασσύριον ἀντι πασσυδέην, κ. πασσύρω, τὸ αὐτό,
 ἡ πανοικί, ἄρδην, Ἡσύχ.
 Πᾶσσω, -ττω, μ. ἄσω, πασπαλίζω, σκορπίζω ἡ ξηρᾷ, ἡ ῥέυσ-
 στά καὶ ὑγρὰ μόρια. Καὶ Τροπ. ἐπὶ ποικιλμάτιον ἀνδρῶν κτλ. Ἰλ.
 χ, 441. 2) ὅθεν ποικίλλω, παρδαλίζω. Ἡ κυρία σημασία εἶ-
 ναι ραντίζω, βρέχω· κ. πᾶω, πᾶζω, πᾶσκω εἶναι ὁ αὐτοῦ τοῦ
 πᾶω, πᾶω, πᾶζω, πᾶσκω, πᾶπτω. Ὅτι εἶπαν καὶ πᾶζω (ὡς φρά-
 ζω, φράσσω) μᾶς διδάσκει ὁ παττός.
 Πᾶστων, ονος, ὁ, ἡ, συγκρ. τοῦ παχύς, ἀντι παχύτερος [ὡς βα-
 θύς, βάστων, ἀντι βαθύτερος].
 Παστάς, ἄδος, ἡ (στοά), εἰς τοὺς μεθ' Ὁμήρου συγγραφείς, ἡ
 εἰς στήλας στηριζομένη Γαλερία· μετὰ τοῦ ἔσση, πρὸ τοῦ οἴ-
 κου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμήρος ὀνομάζει αἰδουσαν. Ἡρόδ. 2, 169. ἐ-
 μεταχειρίζη πρῶτος τὴν λέξιν. 2) ὁ τοῦ Ὁμήρου πρᾶδομος, εἰς
 τὸν Πλούτ. Δίων, ταυτ. στοά, ἀντικάμαρα, ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
 3) ὁ Ὁμηρικὸς θάλαμος ὅπου κοιμᾶται τὸ ἀνδρόγυνον· ἐπὶ παύ-
 τῆς τῆς ἐννοίας εἶπαν κ. παττός, Σχολ. Πινδ. Ὀλύμ. 6. Ὁ Θεό-
 κριτος ὀνομάζει τὸν νυμφικὸν κοιτῶνα θάλαμον νεόγραφτον, ἀν-
 τι τοῦ ὁποῖου ὁ Λουκιαν. μεταχειρίζεται παττός. Εἰς τὸν Ἀπολ.
 Ῥόδ. 1, 775. κεῖται ἀντι τούτου Νύμφη, καὶ σημαίνει τὴν στο-
 λισμένην κλίνην τῆς νύμφης, ὡς κροκίσαι παττός, Ἀνάλ. 2, σ.
 34. Διον. Ἀρχαιολ. ὀνομάζει παστάδα τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλι-
 κὴν (basilicam). Ἡ ἐκ τοῦ πᾶστασθαι, τρώγειν, ἐσθίειν παρα-
 γωγὴ τοῦ, τρόπον τινα ὡς σάλα φαγητοῦ, εἶναι ἄλογος· ἡ ἐκ τοῦ
 πᾶσσω, ποικίλλω, ἐρμηνεύει τὴν μεταγενεσθ. χρῆσιν τῆς· καὶ ἰ-
 σως ἐδῶκεν ἀφορμὴν εἰς σχηματισμὸν τοῦ παττός· πιθανῶς παρε-
 φθάρη μεταγεν. ἐκ τοῦ παραστάς, διὰ τοῦ παρστάς, εἰς παστάς,
 καὶ σημαίνει στήλην παρσταμένην, ἡ οἰκοδόμημα με στήλας. Πρβ.
 ἀνκστάς, Ἀπολ. Ῥόδ. 1, κ. παραστάς.

Παστείλη, ἡ (πᾶς, τέλος), ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἔτους, Μ. Έτ. Παστελέω, ὦ, εἰς τοὺς μεταγ. ταυτ. μαλαάσω, Ἀλέξ. Τραλλ. 5, σ. 259.

Πάστειλος, ὁ, Λατ. isatis· Γαλλ. pastel· Γερμαν. Waid· ῥίζατι χρώματιζουσα γαλάζια.

Παστέος, ἐα, ον, ζετικ. του πάστω· πατπαλίω· 2) τοῦ πάστω, σπώλιζω.

Παστίλη, ἡ, ταυτ. τὸ ξύσμα τοῦ ῥάμματος, Σουῖδ. ἡ τὸ ἀπό- ξυσμα τῶν δερμάτων, Ἀρχαῖ. ἀρα μεταθ. ἐκ τοῦ σπατίλη.

Πάστιη, ἡ (πάστω), φηγνόν ἀπὸ μικρὰ καὶ ἀναμιγμένα κομ- μάτια, ἴσως παττέα, Πολυδ.

Παστός, ἡ, ὄν (πάστω), πατπαλιτμένος μὲ ἄλας, ἀλατισμένος· ὅθεν παστὰ τὰ ἀλατισμένα ὀψάρια, ἡ κρέατα. 2) ἀντί παστὰς, δηλ. θάλαμος, οἶκημα γυναικῶν. (Ζ. παττάς, ἀριθ. 3), καὶ τοῦ ἱερέως· καὶ μικρὸς ναὸς, ὅπου στέκει θεοῦ τινὸς εἰδωλον. Κ. πα- στὸς τὸ παχὺ κρέας· κ. παττά, τὰ, τὰ ἀλμυρὰ ὀψάρια.

Παστοφόρειον, κ. { ὁ, τι βαπτάζεται ἀπὸ παττοφόρον· μικρὸς Παστοφόρειον, τὸ, { ναὸς μὲ τὸ εἰδωλον τοῦ θεοῦ.

Παστοφόρος, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀνάλ. 5, σ. 4. 2) ἱερεὺς τις, ὃς τις βαπτάζει τὸ εἰδωλον θεοῦ τινὸς εἰς μικρὸν ναὸν, προκυνητῆριον, Διόδ. 1, 29.

Πάσχα, τὸ, ἄλλ. ἐκ τοῦ ἐβραϊκοῦ παταχ, τουτέστι διαβαίνει.

Πασχητιάω (πάσχω, μ. πασχίτω), ἔχω κλίτιν ἐν πάσχω τὴν ἀρσενικοκίτιαν.

Πασχητiasμός, ὁ, ἡ τοιαύτη βδελυρὰ κλίσις, Λουκιαν. 6, σ. 339.

Πάσχω, μ. πείτομαι, κ. πήτομαι. Ἀόρ. ἐπητα· Συνήθ. ἐπαθον, Παρχ. (πέπηθα) Μετοχ. πεπαθὺν, Ὁμ. Συνήθ. πέπονθα, ἡγουν πέποσχα· ὅθεν πέποσθες ἀντί πεπόνθατε, Ὁμ. Καδύλου, Παθαί- νω, ὑποφέρω. Α.) ἐπὶ κακοῦ. 1) ἀπολύτως, χωρὶς πτώτην, σπα- νίως· ἀλλ' ἐκ τούτου α) ὁ πάσχω, ὁ ἀρρώστος, Ἰπποκρ. οἱ πά- σχοντες, οἱ ἀρρώστοι, Κέβ. πίναξ. κ. τὸ πεπονθός· τὰ πεπον- θότα, νοητ. μέρη, τὰ ἀρρώστα, ἡ βεβλαμμένα μέρη, Γεωπ. β) ἐπὶ αἰσχροῦς ἐννοίας, ὁ πάσχω, ὅστις παραδίδεται εἰς πᾶσαν ἀτιμίαν. 2) Συνήθ. μετὰ τοῦ τί· πάσχω τι, μὲ συμβαίνει κακόν τι, ὑποφέρω βλάβην τινὰ ἢ δυστυχίαν· πάσχω οὐδέν, δὲν πα- θαίνω κακόν, Ξενοφ. ὅθεν οἱ πάσχοντες, ἐπὶ στρατευμά- των, τὰ ὁποῖα βλάπτονται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὴν μάχην, Ξενοφ. Τούτους τύπους τί πάθω, ἦντι πάθω, τί παθὼν Ἰδὲ εἰς ἀρθ. Δ. 3) συχνότερα μὲ ὀνομασίαν τοῦ κακοῦ· πάσχω ἄλγος, κήδεα, πῆ- ματα, μόχθους, ἀέθλους, ἡ μὲ Ἐπίθ. κακὰ, πολλὰ κακὰ, ἡ ἀ- πλῶς, πολλὰ· ὡσαύτως, ἀσκήλια, ἀνήκεστα, ἀφόρητα, ἀμή- χανα, δεινὰ, ἐκδικα, ἀδικώτατα, δίκαια, ἀξια, ἀνάξια, ὅτιουν, ὅ, τι χρή, τὰ ἔσχατα· τὸ τελευταῖον, ἰδίως ἐπὶ ποινῆς θανάτου· πάντα δὲ ταῦτα καὶ μετὰ τοῦ Ἰπότην. 4) καὶ μετὰ ἐπιρρήμ. πάσχω κακῶς, εὐρίσκομαι εἰς στενοχωρίαν, εἰς κακὴν κατάστασιν· εἶμαι δυστυχής· ὁμοίως καὶ μετὰ τοῦ Ἰπότην. Β.) ἐπὶ καλοῦ· δοκιμάζω, ἀπολαύω, χαίρομαι· μὲ συμβαίνει τι καλόν. 1) ἀπο- λύτως, ὅταν μόνον ἐννοῖται ἐκ τῆς τοῦ λόγου ἀκολουθείας, ὡς εἰς Εὐρ. Ἐκάβ. 232. Δημοσθ. Λεπτίν. 57. 2) Συνήθ. μετὰ τοῦ εὐ· εὐ πάσχειν ὑπὸ τινος, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 3, 4. 3) μετὰ τοῦ ἀγαθῶ, ἀγαθόν, μεγάλα ἀγαθὰ, γενναῖα, χάριν, χαρτὰ κτλ. 4) εἰ πάσχω, εὐρίσκομαι καλῶς, μὲ συμβαίνει εὐτυχία· ἀπο- λαύω, χαίρομαι· τινός· τῇ καρδίᾳ, αἰσθάνομαι χάριν καὶ εὐτυ- χίαν ἐσωτερικὴν, Θεόγν. κ. εὐ πάσχω τι, ἡ μεγάλη, ἀξια, κτλ. Δημοσθ. Λεπτ. 37. Γ.) Μεταφορ. εὐρίσκομαι εἰς τοιαύτην ψυχῆς κατάστασιν, ὥστε ἐνεργῶς τι ἐξωτερικῶς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ παθήματος. α) ὁκὸν πάσχει, αἰσθάνεται τι ὡς οἱ χοῖ- ροι, τοῦ συμβαίνει τι ὡς εἰς τοὺς χοίρους, δηλ. προσκνήσασθαι, Ξενοφ. Ἀπομν. — τοιαῦτα πάσχουσιν οἱ ἵπποι ὑπὸ καμῆλων, δηλ. ἐκπλήττεσθαι καὶ ψεύγειο, Ξενοφ. Κύρ. — ὅπερ οἱ τὰς ἐγγέλεις θηρώμενοι πέπονθας, Ἀριστοφ. Ἰππ. δηλ. ταραττεῖν τὰ πάντα. πάσχει ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα, ἡγουν ἔλκειν τὴν ἱμάδα, Ἀριστοφ. Νεφ. β) ἐπὶ καταπτώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν τις καταπτᾷ, ἡ τῆς τύχης, τῆς ὁποίας γίνεται εἰς ἑαυτὸν παραίτιος· ἵνα μὴ ταυτὸν πάθῃτε τῷ ἵππῳ (εἰς τὸν μῦθον τοῦ Σπητιχόρου). γ) ἐπὶ φυτικῶν καὶ ἡθικῶν καταστάσεων, παθημάτων, καὶ φρονημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνεργῶς τις ἐμπαθῶς· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον, Πίνδ. Πύθ. 5, 35. — ὅπερ ἀν. οἱ πολλοὶ πάθοιεν, Θουκυδ. 1. — ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί, Ἰσοκρ. — τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ἡμᾶς πε-

πονθέναι, Δημοτῶ. — μηδαμῶς, μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθοιτε, ὁ Αὐτ. — αἰτίχιστον πεπόνθατε, Ἰσοκρ. — τοῦτο γὰρ σκαίων θραυτων ἦν πάτχειν, Ἀριστοφ. Σφ. 1008. εἶναι ἴδιον, εἶναι τὰ φρονήμα- τα καὶ τὰ ἔργα· ὅθεν κ. ἐπὶ καλοῦ. πάσχω τὸ πάθος ἀγαθοῦ κυ- βυρνήτου, Πλάτ. Δ.) ἐκ τῆς σημασίας πάσχειν κ. παθεῖν τί ἀριθ. 1 κ. 3 πορίζονται αἱ ἐπεξῆς φράσεις. α) μὴ τι πάθω, διὰ νὰ μὴ με συμβῇ τι κακόν, διὰ νὰ μὴ περιπέσω εἰς δυστυχίαν τινὰ, συνήθ. εἰς τὸν θάνατον. β) ἦντι πάθω, ἡ ἐάντι πάθω, ἡ εἴτι πάθω, εἰάν με συμβῇ τι κακόν. γ) τί πάθω κ. τί πείτομαι, τί θέλει μὲ συμβῇ, τί θέλω πάθει· καὶ ἀντί τοῦ τί θέλω κάμει ὁσαύτως, τί γὰρ ἂν πάθοιμι; ἀντί τοῦ τί γὰρ ἂν πράξαιμι; τί ἐμπορῶ νὰ κάμω; δ) τί πά- σχεις; κυρίως, τί σὲ συμβαίνει; τί πάθος πίπτει ἐπάνω σου; ἡ- γουν, κατὰ τὰς περιστάσεις, τί στέκεις ἀκίνητος; ἡ, τί ἐπιχειρεῖς, τί κάμνεις; ἐπειδὴ κατὰστασις ἐμπαθῆς τῆς ψυχῆς δὲν ἀναγγέλλε- ται ἄλλως, εἰμὴ διὰ σφοδρῶν σχημάτων τοῦ σώματος, ἡ δὲ ἔρ- γων· ἡ ἐξηγητικὴ αὕτη τοῦ ἀποτελέσματος ἀντί τῆς αἰτίας, καὶ τὸ ἐναντίον, δὲν δέχεται ἀμφιβολίαν· οἱ παλαιοὶ τὴν ἡξερυν, καθὼς κεῖται καὶ πράττω ἀντί πάσχω· Πρβ. πράττον- τε, ταυτ. πάσχοντες, Ἀριστοφ. Πλούτ. 485. ἐπραξεν ἐνδίκῃ, ταυτ. ἐπαθε δίκαια, Εὐρ. Ὀρ. 537. Προσδόκα δὲ δρᾶν κακῶς κακόν τι πράξειν, Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμε. 727. κ. πράξας ὦν σε δεῖ, ταυτ. ποιήσας, Εὐρ. Ἐκ. 1021, κ. ὁ Σχολ. καὶ Πῶς ἄλλως ἡ- θελαν εἶσθαι συνώνυμα Εὐ πάσχειν κ. εὐ πράττειν; ε) τί παθὼν, τί παθούσα, τί παθόντες, μὲ ὁρατὸν ῥῆμα, κυρίως, τί ἔγινες, διὰ τὸ ὁποῖον κτ. ἡ τίς εἶναι αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν κτ. εἰς ἕνα λόγον, διὰ τί; ἐρωτήσεις θαυμασμοῦ ἡ δυταρεστητέως σημαντι- καί, προϋποθέτουν ἀφορμὴν τινὰ τυχαίαν, ἡ ἀπὸ πάθος προερ- χομένην· τί παθόντες γὰρ ἐδύτε; Ὀδυσ. ω, 106. ἡ, τί πα- θόντες λελάσμεθα Δουρίδος ἀλκῆς; Ἰλ. λ, 313. Ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ τί μαθὼν, τί μαθόντες, ἀναφέρονται εἰς αἰτίαν τοῦ νοός, εἴ- τε ἀληθινήν, εἴτε ἀπατηλήν· ἀντί τοῦ μαθὼν κεῖται καὶ λέξις αὐτοῦ συνώνυμος, π. χ. ὅ, τι δὴ παθὼν ἡ σοφισόμενος, Πλούτ. Συμπ. ἐπ. 14, ἡ τί δὴ παθὼν ἡ τί διανοηθεῖς ἡμᾶς προ- λέλοιπας, Πλούτ. Ῥωμ. 27. ὅπου τὸ παθὼν εἶναι κατὰ λέξιν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τί σὲ ἐκάμαμεν, ἡ τί σὲ ἐπαίσαμεν κτλ. ὡσαύτως, τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίζεσθε; Λουκιαν. Ἀλιεύς. 4. Ε.) Αἰσθάνομαι, ἡ εἶμαι εὐαίσθητος, ἡ πα- θους ἐπιδεκτικός. α) Ἀπολύτως, ὁ πάσχω, ὁ ταραττόμενος τὴν καρδίαν· ὁ μὴ πάσχω, ὅστις δὲν δοκιμάζει σφοδρὰ αἰσθήματα· μετὰ τοῦ πρὸς, ἡ ἐπὶ τινι, αἰσθάνομαι τί διὰ τινὰ, ἡ πρὸς τινὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ ἔρωτος, συμπαθείας, καὶ ὀργῆς. β) εἰς τοὺς Στωϊκοὺς κεῖται τὸ πάσχειν, ἐπὶ ἀδιαφορίας τῆς ψυχῆς, ἡ- τις ὑποθέτει τοῦτο ἡ ἐκείνο χωρὶς καμμίαν ταραχήν, π. χ. πάθε ὅτι νύξ ἐστίν, ἡγουν φαντασθῇτε ὅτι εἶναι νύκτα· ἀπόπαθε ὅτι ἡμέρα ἐστὶ, φαντασθῇτε, ὅτι δὲν εἶναι ἡμέρα· Ζ. ἀποπάσχω. [Πά- σχω εἶναι λείψανον παλαιᾶς γραφῆς τοῦ σχ. ἀντίξ καὶ ἐπομένως ἀντί πά- σω, κ. ἐπομένως μέλλον τοῦ ΠΑΩ, παῖω, πάω, πάσω, τουτέστι πλητ- σω, ὡς νέον θέμα (καθὼς μίσγω ἀντί μίξω ἐκ τοῦ μίγω, μίσσω). Οἱ ἄλλοι χρόνοι τοῦ εἶναι ἀπὸ τὸν τύπον, πάθω, εἰς τὸν ὁποῖον ἀν- ἡκουτιν ὡς δευτερεύοντες τύποι πῆθω, πέθω, πείθω μεταβατι- κῶς καὶ ἀμεταβάτως, π. χ. πείθω, ἐμποῖω, διαδέτω· πείδομαι, ἐμποῖομαι· ἡ ἐννοία εἶναι Ἐμποῖω, μετατεθειμένη εἰς παθητικὴν κατὰστασιν· Πρβ. πλάττω, πλήττω· καὶ ὁ Πίνδ. Πύθ. 4, 390. ἐγχειρίζει εἰς τὴν Πειθῶ μᾶστιγα, καὶ ἡ Πειθανάγκη εἶναι ὁμοι- ὄν τι ὁξύμωρον.]

Παταγεῖον, τὸ, χρυτῇ παρυφῇ (ἡ σιρίτιον) γυναικείου ἐνδύ- ματος· ὅθεν τὸ Λατ. patagium.

Παταγέω, ὦ, μ. ἦτω, κτυπῶ, κάμνω ἤχον, τὸν ὁποῖον ἀπο- τελοῦσι δύο ξύλα κτυπούμενα τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο, καὶ ἐπὶ θαλάσ- σης, Θεόκρ. 22, 15. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 40. : καλὰ δὴ παταγεῖς, παροιμ. καλὰ τὸ ἐπέτυχες! ἐγεννήθη τὸ προτ- φωνήμα ἐκ τοῦ παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖται εἰς τὸ πλαταγέω καὶ πλαταγῶν. Ζ. κ. πατάσσω.

Παταγή, ἡ, καὶ } ταυτὸς. πάταγος, Διονύς. περιηγ. Παράγημα, τὸ, } 574.

Παταγητιχός, ἡ, ὄν, κτυπῶν, κάμνων πάταγον, θόρυβον.

Παταγοδρόμος, ὁ, ἡ, γρέχων μὲ πάταγον, θόρυβον, Ὀρφ.

Πάταγος, ὁ, ἡ (πατάσσω), ἡχος, τὸν ὁποῖον κάμνουσι κτυ- πούμενα δύο σιληρὰ σώματα, ὡς ξύλα· καὶ ὁδόντων, Ἰλ. ν,

283. κ. ἀσπίδων κτλ.
Παταϊκίων, ὁ, ὄνομα δολίου, καὶ κλέπτον. 2) Τροπ. πᾶς τοιοῦτος.
Παταϊκοί, κ. Παταϊκοί, οἱ, εἰδωλὰ γελωδιώδη ἰστάμενα εἰς τὴν πρῶραν· κατ' ἄλλους εἰς τὴν πρύμναν τῶν φοινικικῶν πλοίων, Ἡρόδ. 3, 37. καὶ ἐρμηνευόμενα ἐκ τῆς φοινικῆς γλώσσης, προστάται τῶν πλοίων.
Πατανέφης, ὁ, ἡ Πατανέφης ἐγχευς, ψημένος εἰς τὴν πατάνην, Πολυδ. 6, 90. ἐξ Ἐπιχάρμου.
Πατάνη, κ. Πάτανον, ὑποκ. -τάνιον, τὸ, τὸ Λατίν. *patena*, *patina*, *patella*, πιάτον, ἐπίπεδον ἀγγεῖον, Ἀθήν. σ. 169.
Πατάξ, Ἐπίρ. μέ πατάγον, κτύπον, Ἀριστ. Ὀρν. 1258.
Πατάσσω, μ. ξω, πλήττω, κτυπῶ· σουγλίζω, κεντῶ· κ. ἐπὶ τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, ἡ κτυπήματος τοῦ σφυγμοῦ, Ἰλ. ψ, 370. καὶ ἐπὶ κινήματος τῶν ἐντόμων, ἡ δαγκάματος τῶν ὄφρων, ὡς πλήσσω· καὶ ἐπὶ τοῦ κτυπεῖν μέ λίσους. [Ἐκ τοῦ πατάσσω, ἀξω εἶναι παταγός, ἡ, ὅθεν παταγέω, ταυτ. πλαταγέω, βάλλω φύλλον παπαρούνας, ἡ ἄλλου φυτοῦ εἰς τὸ κυκλικὸν κοῖλον τὸ σχηματιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δεξιῦ τῶν δακτύλων, καὶ πλήττων αὐτὸ μέ τὴν παλάμην τῆς ἐτέρας χειρὸς τὸ τρυπῶ μέ πατάγον· ἐπὶ τοῦ καλῶς καὶ ἐπιτυχικῶς ῥηγνύοντος τὸ φύλλον ἐλέγετο ἴσως τὸ Καλὰ δὴ παταγεῖς. Ζ. παταγέω· ἐκ τοῦ πλαταγέω εἶναι τὸ τῆς συνηθείας πλατάξω, κ. πλαντάξω, σκάξω. Τὴν παραγωγὴν τοῦ πατάσσω Ζ. εἰς πάτος, κ. ΠΑΩ.]
Πατάχων, κ. Πέταχον, κ. Πέταχον, τὸ, ἐκ τοῦ πατάσσω, ὡς πατάνη, ἐπίπεδον κ. πλατὺ ποτήριον, Φωτ. κ. Ἡσύχ.
Πατέλλα, ἡ, Λατ. *patella*, ὑποκ. Πατέλλιον, πιάτον, πιατάκι· ὅθεν
Πατελλοχαίρων, ὁ, χαίρων εἰς τὰ πιάτα· ὄνομα παρασίτου, Ἀλκίφρων. Ζ. οἰνοχάρων.
Πατέομαι, Ἰων. καὶ ποιητ. τρώω, ἀναλίσκω, Ἡρόδ. 2, 66. [Ἐκ τοῦ πάσμαι, πέπασται, πέπαται, ῥηματ. παστός, κ. πατός, ὅθεν πατέω.]
Πατερίζω, μ. ἴσω, ταυτ. παππάζω, Ἀριστοφ. Σφ. 653. κωμικῶς σχηματισθέν· διότι ἐκεῖ ὁ μὲν εἰς κράζει, ὡς πάτερ· ὁ δὲ ἄλλος λέγει, παῦσαι, καὶ μὴ πατερίζε.
Πατέριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πατῆρ.
Πατέω (πάτος), πατῶ, ὑπάγω, ἀντὶ βάδω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1309. κατοικῶ, γαίαν, Θεόκρ. 18, 20. Ἀἰμῶν, Σοφοκλ. Φιλ. 1060. Φολύην. Ἀνάλ. 2, σ. 255. εἰς τοὺς ποιητ. πατῶ μέ τοὺς πόδας, καταπατῶ, ὡς σταφυλάς, Ἀνάλ. 2) μεταχειρίζομαι καταφρονητικῶς, ὑβριστικῶς, Ἀπολλών. 2, 17. 3) κάμνω τι συνεχῶς, ὡς ἐνδιατρίβω· Ὁμηρον πεπάτηκας; οὐδ' Αἰτωπον πεπάτηκας; δηλ. δὲν ἐμελέτηκας, δὲν ἐδιδάχθης, Ἀριστοφ. 4) πατῶ, λεηλατῶ, Πρβ. Κορ. Ἡλιόδ. σ. 166. Κ. λέγομεν Ἐπάτησαν οἱ κλέπται τὸ χωρίον, ἀντὶ ἐλεηλάτησαν.
Πάτημα, τὸ, πατημένον πρᾶγμα, Ἀρετ. 4, 12. καὶ τὸ ἐκ τούτου γεννώμενόν, δηλ. λάσπη. 2) καταφρονημένος ἄνθρωπος. Εἰς τὴν συνηθεῖαν, ἀντὶ βῆμα, καὶ ἴχνος ποδός.
Πατήρ, ἑρως, κ. πατρός, πατήρ· πληθ. πατέρες, οἱ γονεῖς, ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ οἱ πρόγονοι, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποίκων, οἱ τῆς μητροπόλεως κάτοικοι, ἀπὸ τοῦς ὁποῖους κατάγονται, Ἡρόδ. 7, 51. 8, 22. Ζ. πᾶ, κ. πάπας.
Πατησμός, ὁ (πατέω). τὸ πατεῖν, καταπατεῖν, Αἰσχ. Ἀγ. 972.
Πατητήριον, τὸ, καθῖον, ὅπου πατοῦσι τὰ σταφυλῖα· Κ. οἱ Θεττ. πατήριον, ἡ πατήρι.
Πατητής, ὁ, ὁ πατῶν, καὶ ἐκθλίβων σταφυλάς. κ. Κ. οὕτω, πληθ. πατητάδες.
Πατητός, ἡ, ὅν, ὅ,τι πατεῖται, ἡ ἐμπορεῖ νὰ πατηθῇ.
Πάτην, ἡ, συγκοπ. ἐκ τοῦ πατάνη, ταυτ. φάτην, Ἡσύχ.
Πάτνωμα, τὸ, φάτνωμα, στέγαγμα, Ἡσύχ.
Πάτος, ὁ, δρόμος, ὅπου ὑπάγουσι καὶ ἔρχονται ἄνθρωποι, Ὀδυσ. ι, 119, πατήμα, τὸ πατεῖν. πάτω κ. ὄρυχῃ, Πλούταρχ. 8, σ. 663. 2) ὁ πατημένος δρόμος. 3) ῥύπος. ἀκαθαρσία τοῦ δρόμου. [Ἡ λέξις εἶναι πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖον κάμνει ὁ πατῶν. τὸ βάξω, βάδω, βάτος, βατεῖν εἶναι μόνον μαλακώτεροι ἐκφράσεις· Ἐκ τοῦ ἤχου τούτου ἐγεννήθησαν καὶ πατάω, ἀξω, ἀσσω· Ζ. ΠΑΩ.]
Πάτρα, ἡ, πατήρ, ταυτ. πατρίς, μάλιστα εἰς τοὺς μεταγεν. Ἀρχαῖα ἔπαρτα ἀντὶ πατρίδα, Ἰλ. α, 30 ν, 354. δηλ. ἡ ἐκ τοῦ
- αὐτοῦ πατρός γένεσις. Ὡσαύτως, Πινδ. Νέμ. 4, 126. ἰπάτραν Θεανόριδων, τὸ γένος, ἡ οἰκογένεια, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεανόρου. πατρα κυρίως εἶναι ὁ δεῦτερος βαθμὸς τοῦ γένους, ἡ ἐξαδελφότης, κ. ἀνεψιότης.
Πατραγεία, ἡ (πατήρ, ἀγαθός), ἀνδραγάθημα προγόνων, Πλούτ. 8, σ. 109.
Πατραδέλφη, ἡ, πατρός ἀδελφή, πρὸς πατρός θεία.
Πατραδέλφος, ὁ, πατρός ἀδελφός, πρὸς πατρός θείος, κ. πατραδελφός.
Πατραδελφία, ἡ, συγγένεια, ἐξαδελφωσύνη, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 39.
Πάτρας, ὄνομα ἀντὶ, πατρηδ. Ζ. πατήρ.
Πατραλοία, κ. -λώας, συ, ὁ (πατήρ, ἀλοάω), ὅστις δαίρει, ἡ φονεὺς τὸν πατέρα του, φονεὺς τοῦ πατρός του.
Πάτρην, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πάτρα· ὅθεν
Πάτρηδε, -εν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκ τῆς οἰκογενείας· Πινδ. Ζ. Πάτρα.
Πατρία, Ἰων. -ιή, ἡ (πατήρ)· Ἡρόδ. 3, 75. ἐγεννηλόγηται τὴν πατρίν τοῦ Κύρου, τὴν καταγωγὴν, τὸ γένος· ἄρα, ὡς πάτρα. 2) τὸ μεταχειρίζεται δὲ καὶ ἀντὶ φυλῆς, διαιρέσεις τοῦ δήμου, 1, κεφ. 200.
Πατριάξω, μ. ἄσω, ὁμοιάζω τὸν πατέρα κατὰ τὰ ἥθη καὶ τὸν χαρακτήρα· ζῶ ὡσάν ὁ πατήρ μου.
Πατριάρχης, συ, ὁ (πατριά, ἀρχή), πρῶτος, ἀρχηγός τοῦ γένους· -Κ. εἰς τὴν ἐκκλ. ὁ πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς.
Πατριαρχεῖον, τὸ, οἶκος αὐτοῦ.
Πατριαρχία, ἡ, ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου.
Πατριαρχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πατριάρχην.
Πατριδίων, τὸ, ὑποκ. τοῦ πατῆρ.
Πατρίχιος, ὁ, τὸ Λατ. *patricius*, Πλούτ. Κεφαλ. Καταγρ. Ῥωμ. 91.
Πατριχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -χῶς, ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα.
Πατρικότης, ἡ, οὐς. τοῦ πρ.
Πατρίληκτος, ὁ, ἡ, (λαγχάνω)· οὐσία, περιουσία κληρονομητὴ ἀπὸ πατέρα, Φωτ. κ. Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 204.
Πάτρεος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ίως, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοὺς πατέρας, προγόνους, ἡ παρελήφθη ἀπ' αὐτοῦ· πατρίων ἐστὶν αὐτοῖς, χαρακτήρ, συνηθεῖα παραληφθεῖσα ἀπὸ τοὺς προγόνους· τὰ πατρία, ἥθη, καὶ ἔθη τῶν προγόνων.
Πατρίς, ἡ, νοητ. γῆ, πατρίς, τόπος, ὅπου ἐγεννήθητι τις.
Πατριώτης, ὁ, Κ. συμπατριώτης, ἡ καὶ κατοικῶν τὴν αὐτὴν χώραν. Σχολ. Δουκ. ψευδοσφ. 5. Νομίζεται ἐπὶ δούλων καὶ κτηνῶν· ἵπποι πατριῶται· ἐπὶ ἐλευθέρου ἔλεγον, πολίτης, Ξενοφ. Κύρ. 2, 2, 26. μ' ὅλον τοῦτο λέγει ὁ Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 4, 6. πατριώτην θεόν τὸν Θηβαῖον Βάκχον. κ. ἀντὶ συμπολίτης, Ἰάμβλ. Πυθαγ. 21.
Πατριωτικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν πατριώτην.
Πατριώτης, ἡ, ἐκ τοῦ πατριώτης· γῆ, ἡ πατρίς, Εὐρ. Ἡρακλ. 755. στολή, ἡ ἐνδυμασία τοῦ τόπου, ἡ συνηθεῖα εἰς τὸν τόπον, Δουκιαν. 4, σ. 148.
Πατρογένειος, ὁ· Ποσειδῶν, πρωτογέννητος, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 8, 8. ἐκ τῆς Γεν. τοῦ
Πατρογενής, ἑρως, ὁ, ἡ (γένος), ἐκ πατρός γένους, ἐγχώριος· θεοῖ πατρ. ἀντὶ πατρώϊ, Σοφοκ. Ἀντιγ. 949.
Πατρόδοτος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ
Πατραδωρῆτος, ὁ, ἡ, δομένος, χαρισμένος ἀπὸ τὸν πατέρα, Δουκιαν. Τραγωπιδ. 267.
Πατρόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πατρός, ἀπὸ μέρος τοῦ πατρός, κατὰ τὸν πατέρα· ὀνομάζειν τινα, Ὁμ. δηλ. λέγων τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του, Ἡρόδ. 8, 9.
Πατροκασίγνητος, ἡ, ἀδελφὴ πατρός, θεία, Κοῖντ. Σμυρ. 10, 58.
Πατροκασίγνητος, ὁ, ἀδελφός πατρός, θείος.
Πατροκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω), παρακινήσεις ἀπὸ τὸν πατέρα.
Πατροκόμος, ὁ, ὁ ἐπιμελούμενος καὶ τρέφων τὸν πατέρα του, Νόνν. Διον. 26, σ. 682.
Πατροκτονία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
Πατροκτονος, ὁ, ἡ, ὑπὸ τοῦ πατρός φονευθεῖς· κτόνος, ὁ, ἡ, τὸν πατέρα φονεύσας· κτονέω, φονεύω τὸν πατέρα μου.
Πατραλέτωρ, ὁ, φονεὺς τοῦ πατρός του.

Πατρομήτωρ, ορος, ὁ, πατήρ τῆς μητρός, πάππος ἐκ μητρός, Λουκιαν.
 Πατρομύστης, ὁ, πατήρ τῶν μυστικῶν τοῦ Βάχχου· ἀξίωμα τῆς Ἀσιατικῆς ἐταιρείας τῶν μουσικῶν.
 Πατρονομέω (πατήρ, νομέω), κυβερνῶ ὡς ἀνὴρ πατήρ, Πλάτ. Νόμ. 3, σ. 114. πατρονομούμενοι, ταυτὸς. πατρικοῖς νόμοις ἐπόμενοι καὶ ζῶντες.
 Πατρονομία, ἡ, διοίκησις πατρονόμου, ἡ πατρικὴ ἐξουσία.
 Πατρονομικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πατρονόμον.
 Πατρονόμος, ὁ (πατήρ, νόμος), ἀρχων τις, ὅστις ἐφροντίζει τὴν ἀνατροφὴν καὶ πειθαρχίαν τῶν νέων, ὡς γυναικονόμος, παιδονόμος κτλ. Πλούτ. Κλεσμ. Πρβ. Πανσ. 2, 6.
 Πατροπαράδοτος, ὁ, ἡ, παραδεδομένος, ἀφειμένος κατὰ στοματικὴν παραγγελίαν ἀπὸ τοῦ προπάτορος, Διον. Ἀλ. Διόδ.
 Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, πατήρ τοῦ πατρός, πάππος ἐκ πατρός.
 Πατρόπολις, ἡ, πατρίς, Ἀθήν. σ. 100.
 Πατρορραϊστής, ὁ, πατροκτόνος, Σουιδ.
 Πατροστερής, εὐρος, ὁ, ἡ (στερῶ), ὀρφανός ἀπὸ πατέρα, Αἰσχ. Χοηφ. 250.
 Πατροσύνη, ἡ, } σχέσις πατρική.
 Πατρότης, ἡ, }
 Πατροτύπτης, ὡρ. -τύπας, ὁ, ταυτ. πατραλοίας.
 Πατροτυψία, ἡ, τὸ οὖς τοῦ πρ.
 Πατροῦχος, ὁ, ἡ (πατήρ, ἔχω)· παρθένος, ἥτις μόνη ἐκκληρονόμησε τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός της, χωρὶς ἵα ἔχη ἄλλους συγκληρονόμους· ἀττ. ἐπὶ κληρος, Ἡρόδ. 6, 57.
 Πατροφονεύς, εὐρος, ἴων. ποιητ. -ῆος, ὁ,
 Πατροφόνος, κ. } ταυτ. πατροκτόνος, Σοφοκ.
 Πατροφόντης, ὁ καὶ ἡ, } Τρ. 1125.
 Πατρυϊός, καὶ Πατρύος (ὡς μυτρυϊά, ἡ, ἐκ τοῦ μήτηρ), καὶ πατρύος, ὁ, Κ. μυτρυϊός.
 Πατρώζω, ὁμοιάζω εἰς τὰ ἡδὴ τῶν πατέρα μου, ὡς πατριάζω, Ἀλκίφρ. 3, ἐπιστ. 14. Πρβ. μυτριάζω.
 Πατρώζος, ἔσ, ἴων. ἡ, ἴον, κ. ὁ, ἡ, πατρικός, παραδεδομένος ἀπὸ τοῦ προπάτορος. Ζ. πατρώος.
 Πάτρων, ὠνος, ὁ, τὸ Λατ. patronus, ταυτ. προστάτης.
 Πάτρωνεία, κ. -ία, ἡ, προστασία πάτρωνος.
 Πάτρωνεύω, εἶμαι πάτρων, προστατεύω.
 Πάτρωνικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πάτρωνα.
 Πάτρωνυμέω (πατήρ, ὄνυμα ἀντὶ ὀνόμα), ὀνομάζω ἐκ τοῦ πατρός, Εὐστάθ.
 Πάτρωνυμία, ἡ, ὄνομα, ὀνομασία ἐκ μέρους τοῦ πατρός.
 Πάτρωνυμικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -νομικός, ὀνομαζόμενος ἐκ τοῦ πατρός, π. χ. Πηλείδης, ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως, εἶναι πατρωνυμικὸν ὄνομα, Γραμμ.
 Πάτρωνυμικός, ὁ, ἡ· γένος, ταυτ. ὁ κατὰ πατέρα συγγενὴς ἡμῖν, Αἰσχ. Πέρτ. 144.
 Πατρώος, ὡς, ὡν (ἐκ τοῦ πατήρ, πατρός), πατρικός, ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, ὡς πάτριος, ἀνήκων εἰς τοὺς προπάτορας, παραδεδομένος ἀπὸ αὐτοῦ· ἀπὸ τὸν πατέρα κατοικημένος· πατρώα γῆ, ἀντὶ πατρός· πατρώα ἐχθρα, κληρονομημένη ἀπὸ τὸν πατέρα ἐχθρα.
 Πατρώος, ὁ, ταυτ. πατρύος, Πλούτ. Ἀρατ. 38. Κλεσμ. 11.
 Πάτρως, ὠος, ὁ, πατρός ἀδελφός, Ζεῖος. Πρβ. μήτρως. 2) ἐκ πατρός πρόγονος, Εὐστάθ. Ἰλ. β, σελ. 239. 24.
 Πατταλεύω, ταυτ. πατσαλεύω.
 Πατταλίαι, οἱ, ἑλαφοί, αἵ τινες εἰς τὸ δεῦτερον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν ἀποκτιῶσιν ἐν κέρατον, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 5. διὰ τὴν μετὰ τὸν πύτταλον ὁμοιότητα. Ζ. ἀχαῖνη.
 Πάτταλος, ταυτ. πάσσαλος.
 Πάττω, ἀττ. ταυτ. πάσσω.
 Πατών, ὠνος, ὁ (πάτος), ταυτ. πέλμα, Γαλλισ. paton.
 Παῦλα, ἡ (παύω), ἡτύχια, ἀνάπαυσις, τέλος· κ. Ἐνερ. τελείωσις, τὸ παύειν· παύλαι τινὰ τῶν ἔργων σκοπεῖτε, Ξενοφ. Ἀνάβ.
 Παῦλος, ταυτὸς. παῦρος· ὅχι ἐκ τοῦ παύω, ἀλλ' ἀντὶ φαῦλος, μικρός, ὀλίγος (ὡς πάτην ἀντὶ φατὴν).
 Παυράχης, Ἐπίρ. ὡς ὀλιγάχης, ἐκ τοῦ παῦρος, Θεογν. 859.
 Παυράς, ἄθος, ἡ, ταυτὸς. παύρα, θηλ. τοῦ παῦρος, Νίκανδρ. Θηρ. 210.
 Παυρέδδον, Ἐπίρ. ὀλίγον, ὀλίγον τι, Ἡσίοδ. Ἐργ. 133. κυρίως, αὐδὲτ. τοῦ παυρέδδον, ταυτ. τοῦ παῦρος.

(B.)

Παυροεπής, εὐρος, ὁ, ἡ (ἔπος), ὀλιγόλογος, ὀλίγα ὁμιλῶν, Ἀνάλ. 2, σ. 19.
 Παῦρος, α, ὄν, Λατ. paulus, : παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν, Ὀδυσ. σ. ὀλίγος, μικρός, βραχύς. Ζ. παῦλος.
 Πausάνεμος, ὁ, ἡ (παύσις, ἄνεμος), παύων τὸν ἄνεμον, Αἰσχ. Ἀγ. 222.
 Πausανίης, ὄν, ὁ (παύω, παύσις, ἀνία), παύων τὴν ἀνίαν, λυπὴν· μόνον Κύρ. ὄνομα. Πρβ. Λυσανίας.
 Πausιχάπη, ἡ, εἶδος καλαδίσκου πρὸ τοῦ στόματος τῶν δούλων βαλλόμενον, ἡ καὶ τῶν κτηνῶν διὰ νὰ μὴ τρώγῃσι τὰ ἀλφίτα εἰς τὸν μύλον, ἐκ τοῦ παύειν τῆς κῆπης, Σουιδ. Φωτ.
 Πausίλυπος, ὁ, ἡ, παύων τὴν λύπην, Εὐρ. Βάχχ.
 Πausίνοσος, ὁ, ἡ, παύων τὴν νόσον.
 Πausινύσταλος, ὁ, ἡ, παύων, διώκων τὸν ὕπνον· ταυτὸς. ἐγρηγόριος.
 Πausίπνορος, ὁ, ἡ, παύων, ἡ καταπραΰνων τοὺς πόνονας.
 Παῦσις, ἡ (παύω), τὸ παύειν, τελειοῦν, τὸ τέλος.
 Πausτέον, ζετ. τοῦ παύω.
 Πausτήρ, ἡρος, ὁ (παύω), ὁ παύων, τελειόνων, : νόσου, ἐκ τῆς ἀρρώστιας, Σοφοκ. Φιλοκτ. 1471. ὁδεν.
 Πausτήριος, ὁ, ἡ, κ.
 Πausτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παύειν.
 Πausώδυνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη), καταπαύων τὰς ὀδύνας, τοὺς πόνοους.
 Πausωλή, ἡ, ταυτ. παύσις. [ὡς ἀμαρτωλή, φειδωλή κτλ.]
 Παῦω, μ. σω, Παρκ. πέπαυκα, Παρακ. Παθ. πέπαυμαι, Ἀόρ. ἐπαύστην, κ. ἐπαύστην· ἐκ τοῦ παύω, κ. παύω, ὁδεν ὁ μ. παύω· Ἐνεργ. μετὰ μετοχ. κάμνω τί νὰ παύσῃ· παύσω τοῦτο γινόμενον. παύσω σε λαλοῦντα· ἐπὶ πραγμάτων, τελειόνω, καταπαύω : παύειν ὀδύνας· καὶ χωρὶς ἐπομέν. μετοχ. ἐμποδίζω, κρατῶ. Μέσ. παύομαι, μετὰ Μετοχ. παύομαι λαλῶν· καὶ μετὰ γεν. παύειν τῆς ὕβρεως τινά· παύεσθαι τῆς ἐδωδῆς, 2) Ἀμετάβ. παύω, ἀντὶ παύομαι, Ἡσίοδ. Ἀσπ. 449, Τμν. Δήμ. 391. Ζ. ΠΑΩ.
 Πάφια, ἡ, Ἐπίρ. τῆς Ἀφροδίτης.
 Πάφιος, ἰα, ἰον, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Πάφος, ἡ, πόλις τῆς Κύπρου μετὰ περίφημον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδυσ. 3, 363. Τμν. εἰς Ἀφροδ. 59.
 Πάφλαγών, ὁ. 1) ὁ ἐκ τῆς παφλαγονίας. 2) χαμερμής, ὡς οἱ παφλαγόνες, Προκοπ. ἀνέκδ. σ. 71.
 Πάφλαζω, μ. άσω, κάμνω φλά, φλά, ὡς τὸ βράζων νερόν. 2) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅταν βράξῃ μετὰ κύματα, Ὀμ. 3) βραδυγλωσσῶ, σκονοπάτω εἰς τὴν ἐκφραστὴν, Γαλλην. Γλωσσ. εἰς θυμόν, ἡ εἰς βαρβαρικὴν γλῶσσαν ὁμιλῶ, Ἀριστοφ. ὁδεν λοιπὸς παφλάζει βαρβάρω λαλήματι, Εὐβ. παρ' Ἀθήν. ὁ, σ. 229. Κ. παφλατῆς ἄνθρωπος. [ἐκ τοῦ φλάζω, διπλ. παφλάζω· ὁδεν, φλασμός, ὁ, ἡ ταραχὴ τοῦ βράζοντος ὕδατος, ἡ τοῦ κυματισμοῦ τῆς θαλάσσης.]
 Πάφλασμα, τὸ, βρασμός ὕδατος· ταραχὴ θαλάσσης· Πληθ. φλυαρίαί αἰόητοι, Φρυγίχ. σ. 60. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1245.
 Πάχιστος, ἀντὶ παχύτερος, Ὀδυσ. 3, 187. κ. Πάχιστος, τὸ, ἀντὶ πάχος, Ἰπποκρ. καὶ Νίκαιδ. κ. Ὀδυσ. ψ, 19.
 Πάχης, ἡτος, ὁ. Ζ. παχύς.
 Πάχιστος, ἡ, ὄν, Τπερθ. } τοῦ παχύς.
 Πάχίων, ὠνος, ὁ, ἡ, Συγκρ. }
 Πάχνη, ἡ (πάγω, πήγνυμι), παγωμένη ὀρόσος, πάχνη καὶ Η. (τσάφη χυδ. εἰς τὴν Θεσσαλίαν)· Μεταφ. φρίκη, ἀνατριχίασις, βδελυγμός· γήρως εὐρώτα πάχνην, τοῦ γηρατειοῦ μουχλιασμένην πάχνην, ὀνομάζει κωμικός τις τὰ ἀσπρά μαλλία, Ἀριστοτ. γυν. ζ, 5, 4. Πρβ. χιών.
 Παχνήεις, εἶσα, ἐν, παχυνόμενος, γεμάτος πάχνην.
 Παχνίζεις, ἀπρόσ. ὀρέγεται πάχνην, ὡς ὕει, χιονίζει κτλ. Παλλὰδ.
 Παχνόω, ὦ, παχύνω, σκεπάζω μετὰ πάχνην. Μεταφ. : λύπη, Εὐρ. Ἰππολ. 803. : ἡγορ αὐτοῦ παχνοῦται, ἡ καρδία τοῦ γίνεται κρύα, φρίσσει, Ἰλ. ρ, 112. Ἡσίοδ. Ἐργ. 2, 2) καὶ ταυτ. πήγνυμι, πάζω, πυκνόνω, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 8, 10.
 Παχνώδης, εὐρος, ὁ, ἡ, ταυτ. παχνήεις.
 Πάχος, εὐρος, τὸ, παχύτης, πυκνότης, χονδρότης. Εἰς τὴν συνήθ. ταυτ. λίπος.
 Πάχαιμος, ὁ, ἡ, ἔχων παχύ, πηκτὸν αἷμα, ἡ καλὸν αἷμα.
 Πάχυδάκτυλος, ὁ, ἡ, ἔχων παχεῖς δακτύλους.

24

Παχυδένδρος, ὁ, ἡ, χονδρόδενδρος, Ἰμέρ. λόγ. 23, 17.
 Παχυδερμέω, ὦ, ἔχω παχὺ δέρμα.
 Παχυδερμία, ἡ, οὐστ. τοῦ
 Παχυδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα), χοντρόπεττος.
 Παχύτριξ, τριχος, ὁ, ἡ, ἔχων χονδρά, πυκνά μαλλία.
 Παχυκάλαμος, ὁ, ἡ, ἔχων παχὺν κάλαμον.
 Παχυκάρδιος, ὁ, ἡ, ταυτ. βαρυκάρδιος, Χρυτόστ.
 Παχύκαυλος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἔχων παχεῖς καυλούς.
 Παχύκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη), ἔχων χονδράς κνήμας.
 Παχυλός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -χυλώς, ὀλίγον παχύς, χονδρός, ἀκατέργατος, βάρβαρος, Ἀριστοτ. Νικομ. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται, παχυλός, ὁ ὀλίγον παχύς.
 Παχυμερής, ἔος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μερῶς, συγκείμενος ἀπὸ πυκνῆς καὶ χονδρᾶς μερῆς. 2) ἀντὶ παχύς, ἀκατέργατος, ἐπιπόλαιος. Πρβ. ὁλοσχερής, Στράβ. ὅθεν
 Παχυμέρεια, ἡ, ἡ ἰδιότης αὕτη.
 Παχύμυρον, τὸ (παχὺ μύρον). εἶδος μύρου κατασκευαζομένου εἰς τὴν Μένδη πόλιν τῆς Αἰγύπτου· διὰ τοῦτο ὠνομάζετο καὶ Μενδήτιον, Ἀθήν. σ. 688. Ὁ Ἡτύχ. λέγει, „Παχήμερον (γρ. Παχύμυρον) τὸ Μενδήτιον λεγόμενον.“ Παχύμυρον συγχωρεῖται νῦν ὠνομάσμεν τὸ τῶν Γάλλων Pomade, Κορ. Ἰδ. Δ. Ἐρμῆν, 1821, σ. 10.
 Παχυνευρέω, ὦ, μ. ἦτω, ἔχω χονδρά, πρητμένα νεῦρα κ. μέλη, ὡς οἱ ἀποπληκτικοί, καὶ ποδαγροί, Στράβ. 14, σ. 700.
 Παχύνος, συναίρ. -νους, ὁ, ἡ, Κ. χονδροκέφαλος, μωρός.
 Παχύνος, ἡ Παχυνος, Ἐπίρ. ταυτ. παχυλός. 2) οὐστ. Παχυνος, ἡ, κ. Παχυνον, τὸ, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας.
 Παχυνσις, ἡ, τὸ παχύνειν, χονδραίνειν, λιπαίνειν, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 6, 15.
 Παχυντικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παχύνειν.
 Παχύνω (παχύς), κάμνω παχύν, χονδρόν. Μεταφ. : τὸν νοῦν, ἀμβλύνω. Ζ. παχύς.
 Παχύπους, ποδός, ὁ, ἡ, χονδροπόδαρος, πρητμένους πόδας ἔχων.
 Παχύραβδος, καὶ Παχύρραβδος, ὁ, ἡ, μέ παχεῖαν, χονδρὴν ράβδον, ἡ μέ παχ. λουρίδας.
 Παχύνειν, ἔος, ὁ, ἡ (ρίν), χονδρομέτης.
 Παχύρριξος, ὁ, ἡ, χονδρόρριξος.
 Παχύρυγχος, κ. Παχύρρυγχος, ὁ, ἡ, ἔχων παχὺ, χονδρόν ρύγχος, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρόβ. 1, 141.
 Παχύς, εἶα, ὦ, συγρ. πάστων, παχύτερος, ὑπερθ. παχύτατος, πυκνός, χονδρός· κυρίως, ταυτ. τραφερός, ἐκ τοῦ πάσμαι, θρεμμένος, πολυταρκός· ὅθεν, καὶ ἰσχυρός, στιβαρός, βαρύς. 2) πλούσιος, Ἡρόδ. κ. πάχης, ἡτος. Παχεῖα τράπεζα, πλουσία, κ. ἀβρά· παχεῖας διαιτᾶσθαι, πλουσιῶς, ἀντιβ. λεπτιῶς, Φιλίστρ. σ. 116. 3) χονδροκέφαλος, ἀνύτης. εἰς τὰς τέχνας παχεῖς, ἀντιβ. λεπτοί κ. ὀξεῖς, Ἰπποκρ. ἀέρ. τόπ. ὕδ. §. 125.
 Παχυσκελής, ἔος, ὁ, ἡ (σκελός), ἔχων σκέλη, ποδάρια χονδρά, Πλούτ. 10, σ. 532.
 Παχύστομος, ὁ, ἡ, χονδρά καὶ σκληρά προφέρων τὰς λέξεις, -στομέω, τὸ ῥῆμα.
 Παχυστομία, ἡ, τὸ οὐστ. Αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἀπαντῶνται εἰς Στράβ. 14, σ. 646. Sieb. Ὁ Σενερίδης κρίνει ὅτι πρέπει νὰ εἶναι τραχύστομος κτ. ἡ ὁρᾶ ἡ γραφή.
 Παχύτης, τητος, ἡ (παχύς), πυκνότης, χονδρότης.
 Παχύτραχὺλος, ὁ, ἡ, χονδρόλαιμος, Ἀδμαντ. Φυσιογν 2, 16.
 Παχύτριχος, ὁ, ἡ, ταυτ. παχύτριξ.
 Παχύφλοιος, ὁ, ἡ, χονδρόφλοιος.
 Παχύφρων, ονος, ὁ, ἡ, ταυτόστ. παχύνοος, παχυκάρδιος, εὐ-ήθης.
 Παχύφυλλος, ὁ, ἡ, χονδρόφυλλος, πυκνόφυλλος.
 Παχύχειλής, κ. -λος, ὁ, ἡ, χονδροχειλής.
 Παχύχυλος, ὁ, ἡ, κ. -χυλός, ἔχων χονδρόν, πηκτόν χυλόν, ἡ χυμόν.
 Πάω, θεματικὸν τοῦ πάσμαι κατὰ τὰς δύο τοῦ σημασίας, δηλ. βόσκω, τρέφω τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἄλλους με φαγητὰ καὶ ποτὰ, καὶ ἀποκτῶ, κέκτημαι. Ἡ πρώτη σημασία εἶναι καὶ εἰς τὸν οὐ-πὸν βέω, βόσκω, κ. πῶω, ποῖω· ὅθεν βοτᾶς, βοτῆς, βοτῆρ, βώτης, βώτηρ, κ. βοτάνη, ἡ βοσκή, τροφή· ἐκ δὲ τοῦ πῶω, ποῖω, ἡ πῶα, ποῖα, ποῖη, καὶ πῦα, καὶ πῶα, ἡ πρώτη

τροφή τοῦ ἀνθρώπου, τὸ γάλα. Καὶ πῶω, ἡ κοπή των προβάτων· (ποιμα), ποιμάω, ἀνω, αἶνω, ποιμῆν, ποιμνή. Ἐπειδὴ τὰ πρῶτα κτήματα τῶν ἀνθρώπων ἦσαν ποιμαί, διὰ τοῦτο πάσμαι σημαίνει κέκτημαι, πᾶμα τὸ κτήμα τῶν ποιμῶν, πᾶμων, πολυπᾶμων, ὁ πλούσιος εἰς πρόβατα. Ὁ τύπος ποῖω, ποῖω, ταυτόστ. βόσκω, ἔλαβε γενικὴν σημασίαν, ἀσχολοῦμαι, πράττω· διὰ τοῦτο οἱ ποιηταὶ εἰς τὴν πράτην σημασίαν τοῦ ποῖω λέγουσι ποιμαίνειν, ἀντὶ διοικεῖν, οἰκονομεῖν, Πίνδ. ἡ πράγματα βόσκειν, Εὐρ. λείψ. κ. βοσκολεῖν ἀντὶ περιέπειν· καθὼς νέμομαι (ἔχω τόπους βοσκῆς), ἀντὶ κατοικῶ, καὶ ἔπειτα διοικῶ τὸν οἶκον, ἡ τὴν πόλιν. Ζ. τὸ ἔφ.
 ΠΑΩ, γενικὸν θέμα· Πά εἶναι τόνος τῶν βρεφῶν, τὰ ὅποια ζητοῦσι τροφήν (Ζ. βρύλλω)· ὅθεν πᾶω Ἐνερ. τρώγω, καὶ ὀΐδετ. δίδω νὰ φάγῃ, καθὼς συχνάκις εἰς ἀρχαῖα ῥήματα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχηματισμοῦ ἀπαντῶνται συχνάκις καὶ αἱ δύο σημασίαι. Ἐκ τοῦ πᾶω, πᾶω (καὶ πᾶζω, πᾶσσω), τρώγω, τρέφω, μάλιστα με ὑγρὴν τροφήν, εἶναι πᾶσσομαι, παττός, κ. ἐπομένως παχύνω, πυκνόνω, χονδρόνω (πῆτσω, πᾶγω, πῆγω), πῆγνυμι κυρίως κ. τροπ. ὅθεν παχύς κ. πάστων. Τὸ ὑγρὸν ἐνυπάρχει εἰς τὸν τύπον πᾶζω, πᾶσσω, ραντίζω, βρέχω, πατπαλίζω, ἐπὶ ὑγρῶν κ. ξηρῶν. Εἰς τὸν οὐ-πὸν ἀνήκει βῶω, βόσκω, βοτᾶς, βοτῆρ, βοτῆς, βώτωρ, βώτηρ καὶ βοτάνη κτλ. Ζ. τὸ πρ. Τὸ ὑγρὸν δίδει τὸν τύπον πῶω, ἰων. πῶω· ὅθεν ποτός, κ. πῶμα, πῶδι καὶ πῶδι. Ὁ τύπος πῶω, πῶω, καὶ πῶω, ἐκφράζει ἰδιαιτέρως τὸ ὑγρὸν· ὅθεν πείσος, πῖσα, πῖζω, πῖσσω, πιπίσσω· πᾶζω, κ. πῖζω· Ὁ τύπος πῖδω, πῖδω, σημαίνει ἀναβρύω, πηγάζω· ὅπου ἀνήκει πῖαρ. κ. πῖος, κυρίως ταυτ. πῦαρ, κ. πῖος, τὸ γάλα, τὸ ὅποιον εἶναι παχὺ καὶ θρεπτικόν· ὅθεν πῖαρ, πῖος, τὸ λίπος, ἡ πιμελή, πιαρός, πιαρός, παχύς, θρεμμένος· πᾶζω, ἄω, αἶνω, παχύνω κυρίως, κ. Τροπ. Ἐκ τοῦ πῶω εἶναι τὸ εἰρημένον πῦαρ, πῖος, ἡ πῖος, τὸ παχὺ γάλα τῆς μητρός. Πῦα, Δακ. ποῖα, ταυτ. πῶα, ποῖη τὸ αὐτό· ἔπειτα, τροφή, βοσκή· πῦανη, ἡ, ὅσπριον, φαγάσιμον κ. παχύ, τροπὴ τοῦ πῖος κ. ἔγεινε τὸ κῆμος. Ἐκ τοῦ πῖζω, πῖσσω εἶναι πυγή, ὁ πρωκτός· πυγμή, κ. πῦξ, ὁ γρόνθος· πυκνός, πιμελώδης, ἐλαιώδης· ὅπου ἀνάγεται, πύκη, καὶ πῖσσα, διὰ τὴν ἐλαιώδη σύστασιν των. Ἐκ τοῦ ἦχου τοῦ στόματος, ὅς τις γίνεσθαι εἰς τὸ πᾶω καὶ πῶω προέρχονται αἱ ἐφεξῆς σημασίαι. Πᾶω, πᾶω, σημαίνει φοβίζω, φέρω εἰς ἡσυχίαν· κ. Ἀμεταβ. γίνομαι ἡσυχός, πᾶω. Ὡταύτως πᾶζω, πᾶσσω, ἄξω, ὅθεν πᾶξ, ραχ, ταυτ. παύλη, εἰρήνη. Προσέτι πᾶτω, ὁ αὐτός τοῦ πέτω, ὅθεν πᾶτος, πατεῖν, ταυτ. βάδος, βαδεῖν, πατέω, πατάζω, ἄσσω, κτυπῶ, κ. ἀμεταβ. πίπτω. Προσέτι ὁ τύπος πέτω, πέσσω, πίπτω, κ. πῖσσω, μετὰ τῶν πα-ραχ. πῆτσω, πῶσσω. Ὁ τύπος πῶω περιέχει τὸ πνέω· ὅθεν πῶρ· διότι ἄνεμος καὶ φλόξ εἶναι εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγενῆ· διὰ τοῦτο πνεῦμα ἀντὶ φλόξ. (Πρβ. αῶω, αῶω εἰς τὸ ΑΩ). Ὁ τύπος πῶζω, πῶω σημαίνει ἀποφῆρω ἐξ ἑμαυτοῦ ἀτμόν, ὁδμήν· (ὡς ἄζω, ὄζω, ἄζω, ὄζω). Καθὼς δὲ ἐκ τοῦ αῶω, ἄζω, φυσῶ, πνέω, αἶω, μυρίζω, αἰσθάνομαι οὕτως ἐκ τοῦ πῶω, πῶομαι, πυν-θάνομαι, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ αἰσθῶ, αἰσθόμαι, αἰσθάνομαι, ἔρωτῶ, ἐξετάζω, μανθάνω.
 Πάωτης, ου, ὁ, Δακ. ταυτόστ. παός, πῆός, συγγενής, οἰκεῖος. Πρβ. φιλότης.
 Πέδα, ἀντὶ γῆ, Ἡτύχ.
 Πέδα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ πέδη.
 Πέδα, Δωρ. κ. Αἰολ. ἀντὶ μετά.
 Πεδάα, ἀντὶ πεδᾶ, ἰων. κ. ποιητ.
 Πεδάσκειον, ἰων. παρατ. ἐκ τοῦ πεδάω, ποιητ. ἐπεκτ. Ὀδυσ. ψ, 353.
 Πεδάγρετος, ὁ, ἡ, ἀντὶ μετάγρετος, πιασμένος εἰς τὴν φυγὴν, Ἡτύχ.
 Πεδαίρω, Αἰολ. ἀντὶ μεταίρω, Ῥητ. 372.
 Πεδαίφνιος, Αἰολ. Δωρ. ἀντὶ μεταίφνιος.
 Πεδαίχιμος, Δωρ. ἀντὶ μεταίχιμος, ἡ μετῆρος, Αἰσχ. Χοηφ. 587.
 Πεδάμπερος, Αἰολ. ἀντὶ μετῆμερος, μετῆμερος, Αἰσχ. Χοηφ. 588.
 Πεδάμειβω, Αἰολ. ἀντὶ μεταμείβω.
 Πεδανός, ἡ, ὄν, ταυτ. πεδινός, 2) μικρός, βραχύς, Νίκανδ. Θηρ. 226. 5) ἀντὶ ἡπεδανός, Ἡτύχ.
 Πεδάορος, Αἰολ. Δωρ. ἀντὶ Πεδόορος, ταυτ. μετῆρος. Ζ. Πεδάορος.
 Πεδάρσιος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ μετάσιος.

Πεδαυγάζω, Αἰολ. ἀντί μεταυγάζω.
 Πέδαυρος, κ. Πέδουρος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντί μετέωρος, ὡσαύτως πέταυρος κ. πέτευρος ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ὡσαύτως, πεδάωρος. Πρβ. πυλαρός.
 Πεδαφρών, ονος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντί μετάφρων, ὅστις φρονιμεύει ἀφ' οὗ πράξει τι, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, Πίνδ. Πύθ. 8, 105, ὅπου τώρα διορθώνεται Πέδ' ἀφρώνων.
 Πεδάω, ὦ, μ. ἦτω, (πέδη), δεσμεύω, δένω μὲ σχοινίον. ἐμ-ποδίζω, κρατῶ ὀπίσω· ἄρμα πεδήσαι, Ἰλ. ψ, 585.
 Πεδαωριστής, οὔ, ὁ, Αἰολ. ἀντί μετσωριστής, Ἠσύχ.
 Πεδάωρος, ταυτ. πέδαυρος.
 Πεδεινός, ταυτ. πεδινός.
 Πέδελθε, Αἰολ. ἀντί μέτελθε, ἰκέτευσον· προστακ. τοῦ
 Πεδέρχομαι, Αἰολ. ἀντί μετέρχομαι.
 Πεδέχω, Αἰολ. ἀντί μετέχω.
 Πεδέω, ὦ, Ἰων. ἀντί πεδάω. ἐκ τοῦ
 Πέδη, ἡ, δεσμὴ τῶν ποδῶν. 2) εἶδος ἱππατίας, τὴν ὁποίαν οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσιν a la Grecque, Ξενοφ.
 Πεδήορος, Αἰολ. Δωρ. ἀντί μετῆορος, Νίκανδρ. Πρβ. παρήορος.
 Πεδήρης, εος, ὁ, ἡ, Νομ. ταυτὸς ποδήρης· ἴσως ἀντί πεδήρης, Γλωσσ. Στεφ.
 Πεδητής, οὔ, ὁ (πεδάω), δεσμευτής, Ἀνάλ. 2. σ. 275. 2) Εὐ-ριτκόμενος φυλακωμένος εἰς τὴν Σάμον, Πλουτ. Κεφ. καταγρ. Ἑλλην. §. 57.
 Πεδήτης, ου, ὁ, δεσμευμένος, φυλακωμένος.
 Πεδεαῖος, αἶα, αἶον. Ζ. πεδιαῖος.
 Πεδεακάς, ἡ, ὄν, ταυτ. πεδινός.
 Πεδεάλλω, Αἰολ. ἀντί μετιαλλω.
 Πεδεαίς, εἶδος, ἡ (πέδον, πέδιος, ἰα, πεδιαίς), ταυτὸς πεδινή, ἴση, ἐπίπεδος χώρα, Κ. κάμπος. λόγῃ πεδιαίς, μάχη γινομένη εἰς τὸν κάμπον, Σοφοκ. Τρ. 1058. ὅθεν
 Πεδεασίμος, ταυτ. τοῦ ἐφ. 2) Κύρ. ὄνομα.
 Πεδεασίος, ὁ, ἡ, ἀπὸ τοῦ πεδίου, Κ. καμπήσιος. Εἰς τὴν Ἀ-τικὴν εἶναι Πεδεῖς (πεδευς), Πεδιαῖοι, Πεδιάσιοι, οἱ κάτικοι τῶν πεδίων, εἰ καμπήσιοι, ἐκτεινόμενοι ἕως τὰ Μέγαρα, Θουκυδ. 2, 55.
 Πεδευς, ὁ. Ζ. Πεδιάσιος.
 Πεδίζω, ταυτ. πεδέω, Γλωσσ. Στεφ.
 Πεδιήρης, εος, ὁ, ἡ, κατὰ τὴν ἀναλογίαν, γεμάτος ἀπὸ κάμ-που· ταυτ. πεδινός, Αἰσχ. Προμ. 565. ὅπου τώρα κεῖται ἀμ-πεδιήρης.
 Πεδιχός, ἡ, ὄν· ἐκ τῆς πεδικῆς μετρήσεως, Στράβ. 2, σ. 280. Sieb, κατὰ τὸν Κορ. ὅπου πρότερον ἦτο Παιδικῆς· ἡ καταμέ-τρησις τῆς χώρας.
 Πέδιλον, τό, (πέδη), ταυτ. ὑπόδημα, παπούτσι, ἡ τὸ ὅποιον δένεται εἰς τὰς πατούνας τῶν ποδῶν. 2) πτηνὰ, ἡ πτερόεντα πέδι-λα, αἱ τῶν ποδῶν πτέρυγες, τὰς ὁποίας προσηύροσαν εἰς τὸν Ἑρ-μῆν. 3) πέδιλα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔδεναν τοὺς πόδας τῆς ἀγελάδος, ἐνῶ τὴν ἀρμεγαν, Θεοφρ. 25, 103, καθὼς οἱ Πέρσαι ἔδεναν τοὺς ἵππους τὴν νύκτα, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 4, 35. Πρβ. ποδίζω.
 4) Τροπ. ἀντί πούς, ἡγουσιν ῥυθμὸς, ἡ δωρικὴ ἀρμονία, Πίνδ. Ὀλύμ. 3, 9.
 Πεδινός, ἡ, ὄν, ταυτ. πεδιακός, ἐπίπεδος, ὁμαλός, ἡ πεδιαίς, καὶ ὁ ζών, κατοικῶν εἰς τὴν πεδιαίαν.
 Πεδιόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πεδίου, ἀπὸ τὸν κάμπον.
 Πέδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πέδη.
 Πεδίον, τό, μόνον κατὰ τύπον ὑποκ. ἐκ τοῦ πέδον, Συνήθ. πεδι-αίς, κάμπος. 2) τὸ μέρος τοῦ ποδός, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται καὶ μετάταρτος, Ζ. Πέδιος.
 Πεδιόνοθε, Ἐπίρ. εἰς τὸ πεδίον, εἰς τὸν κάμπον.
 Πεδιόνομος, ὁ, ἡ (κέμομαι), κατοικῶν τὰ πεδία, τοὺς κάμπους, Αἰσχ. Θῆβ. 277.
 Πεδιοπλόκτυπος, ὁ, ἡ, (πέδιον, ὀπλή, κτύπος), : βοά, ὁ δόρυβος, κτύπος, τὸν ἐπαῖον διεγείρουσιν αἱ ὀπλαὶ τῶν ἵππων, Αἰσχ. Ἐπτ. 85.
 Πέδιος, ὅθεν ὅχι μόνον πέδιοι ἀντί πεδισίς, πεδιαῖοι, ἀλλὰ κ. πεδία, καὶ πεδιαίς, κ. πεδίον, δὲν εἶναι ἀμφίβολον, ἀλλ' ἀναγ-καῖον καὶ φυσικόν Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Πέδα, ταυτ. πέδον (ἐδαφος, τόπος τῆς γῆς), ἵτος μὲ τὸ ἐδαφος, ἀνήκων εἰς αὐτό κτ.
 Πεδοβαμῶν, Δωρ. ἀντί Πεδεβήμων, ὁ, ἡ (βάω), ἐπὶ τῆς γῆς βαίνων, περιπατῶν, Αἰσχ. Χοηφ. 587.

Πεδόεις, εστα, εν, ταυτ. πεδινός, Νίκ. νδ. Θηρ. 662.
 Πεδόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς γῆς, ὡς χαμόθεν. Ἄλλοι ἀνέγ. ἐκ τὸν Ὀμ. Ὀδυσ. ν, 195. Παιδόθεν, ἐκ παιδός.
 Πεδοῖ (πέδον), εἰς τὴν γῆν, Αἰσχ. Προμ. 272. ὡς οἴκοι, καὶ ἄλλα ἐκ δοτ. ἐπιρρήματα.
 Πεδοικέω, Αἰολ. ἀντί μετοικέω.
 Πέδοικος, Αἰολ. ἀντί μετοίκος, ταυτ. σύνοικος.
 Πεδοκοίτης, ου, ὁ (πέδον, κοίτη), κείμενος εἰς τὴν γῆν, Ἀ-νάλ. 2, σ. 217.
 Πέδον, τό (ἐκ τοῦ pes, pedis, ποδός, πέξα), τόπος εἰς τὸν ὁ-ποῖον πατεῖ πούς, γῆ, χώρα· κατοικία, Διονύσι. Περιηγ. 505.
 Πέδονδε, Ἐπίρ. εἰς τὴν γῆν, καταγῆς.
 Πεδονήιος, ὁ, ἡ, ὅστις προσμένει τὴν τύχην τοῦ πέδωνος, Μενέξ. Ζ. μεροπήιος.
 Πεδόσε, Ἐπίρ. ταυτ. Πέδονδε.
 Πεδοσκαφής, ὁ, ἡ, εἰς τὴν γῆν σκαμμένος, θαμμένος, ἡ σκάπ-των : μάκελλα, Νουν. Διον. 4, 126.
 Πέδοστιβής, εος, ὁ, ἡ (στείβω), πατῶν τὸ ἐδαφος, γῆνιος, Αἰσχ. Ἰκέτ. 1013. : σφαγεύς, Εὐρ. Ῥῆσ. 254. ταυτ. τετραπο-δίζων.
 Πεδοτρεφής, εος, ὁ, ἡ, εἰς τὴν γῆν, ἡ ἀπὸ τὴν γῆν τρεφό-μενος, Νουν.
 Πεδοτρεβής, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. πεδοστιβής, Νουν. 10, 561.
 Πεδότρεψ, βος, ὁ, ἡ (πέδη, τρέβω), δεσμευμένος δούλος, Λουκιαν. Κρονικ. 7. Πρβ. ὄφιπέδων.
 Πέδαυρος, Ζ. πέδαυρος.
 Πέδων, ωνος, ὁ (πέδη), ὅθεν τριπέδων, ταυτ. πεδήτης, ἀχρεῖος δούλος, ὅστις εἶναι πάντοτε δεσμευμένος.
 Πεδωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω), ὀρύσσω, σκάπτων τὴν γῆν, Ἀνάλ.
 Πέξα, ἡ, πούς, Ἰπποκρ. σ. 662, 45. κατὰ τοῦ Γαλην. τὴν ἐξή-γησιν, αἱ πατοῦναι τῶν ποδῶν. Κατ' αὐτὸν δὲ ὠνόμαζαν πέξαν τὸν πόδα οἱ Δωριεῖς κ. Ἀρχάδες. Καθ. τὸ κατώτατον, ἡ ἐξώ-τατον παντὸς σώματος. 2) εἰς τὸ φόρημα, τὸ περιβάσιον, ὁ για-κάς, κ. πεζὶς κ. περίπεξα, τά. 3) Καθ. τὸ χεῖλος, ὡς ὄχη, αἰ-γιαλός κτλ. : ῥυμοῦ, ἡ ἀρχή, τοῦ ῥυμοῦ, Ἰλ. ω, 272. 4) δίκτυον ἀλειυτικόν, Ὀππιδ. Ἀλ. 3, 85.
 Πέξακοντιστής, οὔ, ὁ (πεζός), πεζός ἀκοντιστής, Πολύβ.
 Πέξαρχος, ὁ, ὁ τῶν πεζῶν ἀρχων.
 Πεζέμπορος, ὁ, ἡ, πραγματευόμενος διὰ ξηρᾶς, Στράβ. 16. σ. 1110.
 Πεζέταιροι, οἱ, τάγμα Μακεδονικόν, σωματοφυλακες, ἡ ἐκλεκ-τοὶ στρατιῶται πεζοί, πρὸς διάκρισιν τῶν ἐκλεκτῶν ἱππέων, οἱ τινες ὠνομάζοντο εἰσῆταιροι. Ἄλλοι νομίζουσιν, ὅτι πρέπει νὰ γρά-φεται πεζαῖταιροι, στρατιῶται ἔχοντες γυμνὸν τὸν εἰς πόδα, καὶ τὸν ἄλλον σκεπασμένον· παράδειγμα τούτων εἶναι, Θουκυδ. 3, 22. 2) ἀντί πεζός, ἀντίθ. πτηνός, Νικητ.
 Πεζεύω, (πεζός), περιπατῶ, ταξειδεύω πεζός : ὁδὸν, κάμνω δρό-μον διὰ ξηρᾶς, Στράβ. 6, σ. 431.
 Πέζευμα, τό, πεζικός λαός.
 Πεζευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ περιπατεῖν πε-ζός, ἡ διὰ ξηρᾶς.
 Πεζῆ, Ἐπίρ. κυρίως, δοτ. τοῦ πεζός, νοητ. ὁδῶ, διὰ ξηρᾶς, περι-πατῶν μὲ τοὺς πόδας· νοητ. μάχη, εἰς μάχην διὰ ξηρᾶς.
 Πεζιχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πεζόν, ἡ εἰς τὸ πεζικὸν στάτευμα· τὸ πεζικόν, οἱ πεζοὶ στρατιῶται, χυδ. πεζούρα.
 Πέξιξ, ικος, ἡ, κ. } εἶδος μύκητος, μανιταρίου, Ἀθήν. 2,
 Πέξις, ἡ, } σ. 62.
 Πέξις, εἶδος, ἡ, ταυτ. πέξα, Ἀριστοφ.
 Πεξίτης, ου, ὁ, ταυτ. πεζός.
 Πεζοβατέω, ὦ, περιπατῶ πεζός : τὸ πέλαγος, Ἀνάλ.
 Παζοβόας, ὁ, ὅστις βοᾷ, μάχεται διὰ ξηρᾶς, Πίνδ. Νέμ. 6, 81.
 Πεζογραφείω, ὦ, γράφω πεζά, ὅχι μὲ στίχους.
 Πεζογράφος, ὁ, ἡ (πεζός), ὅστις γράφει πεζά, ὅχι μὲ στίχους,
 Πεζοθηρία, ἡ, τὸ διὰ ξηρᾶς κυνήγιον.
 Πεζοθηρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοῦτο.
 Πεζολεκτέω, ὦ, κ. } ὁμιλῶ πεζά, χωρὶς στίχους, Εὐστάθ.
 Πεζολογέω,
 Πεζολογία, ἡ, Εὐστάθ. οὐσιαστ. τοῦ Πεζολόγος.
 Πεζολογικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων εἰς τὴν πεζολογίαν.

Πεζολόγος, ὁ, ἡ, ὅστις ὁμιλεῖ πεζά.
 Πεζομάχος, ὁ, ἡ,] (πεζός, μάχομαι), ὅστις μάχεται πεζός,
 Πεζομάχης, ου, ὁ, ἡ, ὡν ἐκ τοῦ πεζικοῦ, διὰ ξηρᾶς, ὅχι
 ναύτης - μαχέω, ὦ, τὸ ῥῆμα - μαχία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Πεζονομικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πεζονόμον, Πλάτ. Πολιτικ. §. 9.
 Πεζονόμος, ὁ, ἡ (νέμομαι), βόσκων, ζητῶν τροφήν εἰς τὴν ξη-
 ράν, Αἰσχύλ. Πέρτ. 75.
 Πεζοπόρος, ὁ, ἡ, ὁ περιπατῶν πεζός, Μελεάγρ. ἐπ. 80. - πο-
 ρέω, τὸ ῥῆμα.
 Πεζός, ἡ, ὄν, κ. δηλ. πεζά, ἡ, κ. κ. οὕτως, ἡγουν ὁ περιπατῶν με-
 τὰ τοὺς πόδας, καὶ ὅχι ἐφικτός: δύναμις, πεζική, διὰ ξηρᾶς: λό-
 γος, ὁ μὴ ὑψηλός, μὴ ποιητικός, ὡς ἀντιθ. τῆς ὑψηλῆς γλώσ-
 σης τῶν λυρικῶν καὶ τραγικῶν, οἵτινες ἐλάλουν ἐκ τῶν ἀμαξῶν, ἐ-
 πί τῶν ὁποίων ἤλαυναν οἱ εὐφημούμενοι ἥρωες: ἡ φράσις ἀρα
 εἶναι κυρία: γόος πεζός, μέλη πεζά, Φωτ. λεξικ. Σχολ. Εὐρ.
 Ἄλκ. 448. δηλ. χωρὶς μουσικὴν ὀργάνων. ὅθεν ὠνόμαζαν κ. πε-
 ζὰς ἐταῖρας τὰς μισθαρνοῦσας χωρὶς ὀργάνου, δηλαδὴ τυμπάνου,
 καὶ ἐπομένως, τὰς κοινοτάτας.
 Πεζοφάνης, ὁ, ἡ, φαινόμενος πεζός, ὅμοιος μὲ πεζόν λόγον:
 ἱάμβος.
 Πεζοφόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. πεζοπόρος.
 Πεί, Δωρ. κυρίως, παλαιὰ γραφή ἀντὶ πῆ. Νομίζ. ὅμως ὅχι ἀντὶ
 τοῦ πού. Ζ. πῆ.
 Πείαρ, τὸ, δηλ. πῆαρ. ἀναγ. τινές, Ὀδυσ. ε, 289. ἀντὶ πείραρ,
 πείρας, πέρας.
 Πείρα ἀνάγκη, ἡ (πειθώ), κατάπεισις μὲ ἀνάγκην, ἡ μᾶλλον
 ὑπακοή μὲ βίαν, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 9, 13. Εὐνάπ. σ. 190. Ζώ-
 σιμ. 1, 21.
 Πείρα νομολογία, κ. Πείρα νόμος. Ζ. πείρα.
 Πείρα νῶρ, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ πειθόμενος, Αἰσχ. Ἄγαμ. 1548.
 Πείραρχησις, ἡ, τὸ πειθαρχεῖν, Εὐστράτ. Νικομαχ. I, σ. 31.
 Πείραρχέω, ὦ, μ. ἡτῶ, ὑπακούω εἰς τοὺς προστῶτάς μου.
 Μέστ. πειθαρχεῖσθαι, Ἡρόδ. 5, 91.
 Πείραρχία, ἡ, ὑπακοή εἰς τοὺς προστῶτάς, Γαλλ. discipline.
 Πείραρχικός, ἡ, ὄν, ἀσμένως ὑπακούων.
 Πείραρχος, ὁ, ἡ (πειθόμεαι, ἀρχή), ὅστις ὑπακούει εἰς τοὺς προ-
 στῶτάς του, Αἰσχύλ. Πέρτ. 374.
 Πείραμι, Αἰολ. ἀντὶ πείθω, Σαπφώ.
 Πείρα μῶν, ὁ, ἡ, ὑπακούων, πειθόμενος, Ἀνάλ. 2, 156.
 Πείρα νῆρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νῆως, (πειθόμεαι, ἡνία), ὑπακούων,
 ὑποτασσόμενος εἰς τὸν χαλινόν, εὐπειθής, ὑπήκοος, Μεταφ. Πρβ.
 πειτιχάλινος.
 Πείθω, μ. εἰσώ, Παρὰκ. πέποιθα μὲ Οὐδ. σημ. εἶμαι πληροφο-
 ρημένος, ἐμπιστεύομαι: πληθ. πέπεισμεν ἀντὶ πεποιθήμεν. Οἱ με-
 ταγεν. μεταχειρίζονται πέπεικα μετὰ τοῦ ἐμαυτὸν, ἡ καὶ χωρὶς,
 ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. Ἀόρ. 2, πεπεισέν, ἐπειθόμην, πειθό-
 μην, πειθέσθαι. διαδέτω, κινῶ, ἔλκω εἰς ἀγάπην καὶ διὰ λό-
 γου ὅχι μόνον πληροφορῶ, ἀλλὰ κερδίζω εἰς τὴν ἀγάπην μου μὲ
 καλόν καὶ φρόνιμον τρόπον: καταπραύνω, ἀγαθύνω, κάμνω φίλον
 μου ἢ διὰ ἔργων, ἢ διὰ λόγων, Ἰλ. υ, 466. κ. Πλούτ. (διότι
 πείθω εἶναι ἐνέργεια τοῦ πῆθω, πᾶθω, πᾶσχω): ἀργυρίω τοὺς
 δικαστὰς, παρακινῶ, δελεάζω μὲ ἀργύριον, Πλούτ. 10, σ. 199.
 Η. ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω, δὲν σᾶς καταπείθω περὶ τούτου,
 Πλάτ. - οὐ πείσαντες τὸν δῆμον, χωρὶς γνώμην τοῦ δήμου, Αἰσχίν.
 - πείθω ἐμαυτὸν, εἶμαι πληροφορημένος, βέβαιος: πείθω μετὰ
 ἀπαρεμ. παρακινῶ καὶ πείθω τινά, ὡς ἡ ὥστε πείθω, Ἀριστοφ.
 Βάτρ. 68. Σημαίνει δὲ καὶ μόνον Συνομιλῶ, συμβουλευῶ,
 Ξενοφ. Ἑλλ. Ἰστ. 6, 5, 23. καὶ ἀλλαχού - Εἰς τὸ παθ. κ. Μέστ.
 πληροφοροῦμαι, ἡ πληροφορῶ ἐμαυτὸν, καὶ πιστεύω, Ἀριστοφ.
 Πλ. 2) πείδομαι τιγί, πιστεύω τινός τοὺς λόγους. ταῦτ' ἐγώ
 σοι οὐ πείδομαι, ταῦτά σου δὲν τὰ πιστεύω, Πλάτ. 3) ὑπακούω,
 ἀκολουθῶ: σέ πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, μὲ ὑπακούης καθ' ὅλα,
 Πλάτ. Ὁ παρὰκ. πέποιθα, πεποιθέμαι, μετὰ Δοτ. σημαίνει ἔχω
 τὸ θάρρος μου - ποιοῖσιν ὅπλοις, ἡ δυνάμει πεποιθότες: ἡγουν
 ἔχοντες τὸ θάρρος σας, Ἀριστοφ.: κεφαλῇ κατανεύομαι ὄφρα
 πεποιθῆς, θέλῶσσι τὸ ὑποσχεθῆ με κλίσιν τῆς κεφαλῆς μου, διὰ
 καὶ ἔχῃς θάρρος, διὰ καὶ μὲ πιστεύῃς, Ἰλ. α, 524. ὅθεν πέ-
 πέποιθα, καὶ ἀντὶ πιστεύω, Μέλ. πειθόμενος, ἀντὶ πειθιζόμε-
 νος. Ἡ πρώτη σημασία τοῦ πείθω, διαδέτω φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν
 τεχνικὴν λέξιν τοῦ χρώματος, τὸ ὁποῖον εἶναι πεπεισμένον. Πά-

θω, πῆθω, ἀνήκουσιν εἰς τὸ πάω, πᾶω, δηλ. κτυπῶ, πλῆττω.
 Πείθω, θοῦς, ἡ, Θεὸς τῆς καταπίσεως, μία ἀπὸ τὰς Χάριτας,
 ἡ ὅποια προσέρχεται εἰς τὸν νυμφίον. Ζ. χάρις. 2) τὸ χάρισμα
 τοῦ καταπείθειν, εὐγλωττία, λόγος ἀρμόδιος νὰ πληροφορήσῃ
 κατάπεισις, πληροφορήσις, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 104. : πείθοι, μὲ κα-
 λὸν τρόπον, μὲ τὸ καλόν, ἀντιθ. βία. 3) εὐπείθεια, ὑπακοή.
 Ἐλεγαν δὲ καὶ τὴν πείθω πίστιν, Σχολ. Σόφοκ. Ἀντιγ. 219. Πρβ.
 πείσμα, ἀριθ. 4. Ζ. πείθω.
 Πείκω, μ. ξω, Ἰλ. σ, 515. Ἠτίοδ. Ἔργ. 778. ἀντὶ πέκω, ὡς
 πνέω ἀντὶ πνέω. κτλ.
 Πείνῃ, ἡ, Ἰων. πείνῃ: καὶ κ. πείνα, Ὀδυσ. ο, 407. ἐκ τοῦ πέ-
 νω: κυρίως, ἑλλειψις, καὶ ἐκ ταύτης ἀνάγκη εἰς τὸ ἐργάζεσθαι,
 πονεῖν.
 Πείνα λέος, ὁ, ἡ, κ.] πεινασμένος, Πλούτ. Πομπ. 51. Ζ. πει-
 Πείνα τικός,] νητικός.
 Πείναω, ὦ, Πείνης κ. ἄς, Πείνῃ κ. νᾶ, ἐπαράμ. πείνῃν, ὡσαύ-
 τως - νέω, ἰων. κ. Πείνημι, πᾶσχω ἑλλειψιν, πείνω. 2) ἐπιθυ-
 μῶ, χρειάζομαι: χρημάτων, Ξενοφ. Κύρ. 8, 5, 39.
 Πείνημι, Ὀδυσ. υ, 137. ταυτ. πείναω.
 Πείνητικός, ἡ, ὄν, πεινασμένος, ἡ διεγείρων πείναν.
 Πείωλης, ου, ὁ. Ζ. Πείωλης.
 Πείρα, ἡ, δοκιμή, τὸ νὰ δοκιμάζηται τι, εἰς πόλεμον, μάχην-
 κτλ. εἰς πείραν τινός ἐρχεσθαι, γνωρίζω, μαθαίνω τινά, Ἠλίοδ. σ.
 328. Τροπ. κάμνω δοκιμὴν εἰς τί: εἰδικῶς, καὶ ἐπὶ Ἀφροδιακῶν
 πραγμάτων, Ἀνάλ. 2, 379. ὅθεν δοκιμὴ εἰς ἀστέλγειαν, ἀπο-
 πλάνητις κόρης τινός: δοκιμὴ νὰ βλάβῃ τις ἄλλον: δοκιμὴ νὰ
 εὐρητῇ τὴν ἀλήθειαν, ἐπὶ φυσικῶν πραγμάτων. 2) Σόφοκ. Αἰας.
 290. εἶναι πείρα, ταυτ. πορεία, ὁδός, ὁδοπορία, θαλασσοπο-
 ρία. 3) ἡ σημασία τοῦ δόλος, ἀπάτη, καὶ ἡ τοῦ ληστεία, καὶ
 τοῦ κ. κούρτσιν διὰ θαλάσσης, ἐπὶ πείρα, ἀντὶ ληστεία (ὅθεν
 πειρατής) προσέρχεται ἀπὸ ἀριθ. 2, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οἱ πρῶτοι
 ταξειδεύσαντες ἐδοκίμαζαν, καὶ ἐμάνθαναν τινὰ πράγματα: καὶ
 ὅχι ἐκ τοῦ πειρᾶν ἀντὶ ἔλκειν, τρόπον τινά μοιχᾶν τὴν θάλατ-
 σαν. 4) πείρα, ὡς κινητόν τι, τὸ διαβαίνειν, ἡ διαβιβάζειν,
 τρυπᾶν κτλ. ὡς ὁρος πρὸς ὃν, ὁ τόπος, τὸ τέλος τὸ ἄκρον: καὶ
 οὕτω κεῖται πειραίνω κ. πείραρ, ἀντὶ διατρυπῶ, καὶ τὸ ἄκρον,
 ἡ ὁξύτης, Ὀδυσ. χ, 175. μ. 51. Ζ. πέρω.
 Πείρα, ἡ (πέρω), τὸ ἄκρον, ἡ ὁξύτης, ἡ κόψις, Αἰσχύλ.
 Χοηφ. 857. συγγενές μὲ τὸ πέρα, πέρας, πείρα, κ. πείρας.
 Πείρα, ἡ, Πληθ. Πειρά, αἱ, Κύρ. ὄνομα πόλεως.
 Πείραζω, μ. εἰσώ, ταυτ. πειράω, δοκιμάζω, φέρω εἰς δοκιμὴν.
 2) ἀπατῶ, ἀποπλανῶ, διὰ νὰ συνευρεθῶ σαρκικῶς, Ἀπολλών. 3, 10.
 Πειραιεύς, ὁ, λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν: γεν. πειραιεύς, Ἀττ. ὡς,
 Αἰτ. ἑα, Ἀττ. ἄ. Εὐρίτκεται δὲ κ. Γεν. Πειραεύς ὡς ἐκ τοῦ Πει-
 ραεύς κ. Πειραιός, τὸ τελευταῖον, ἀντὶ λιμὴν τῆς Κορίνθου,
 Θουκυδ. 8, 10. Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 5.
 Πειραίνω, μ. εἰσώ, Ἀόρ. ἐπείρηνα, ταυτ. περαίνω, τελειώνω,
 συμπληρώνω, Ὀδυσ. μ, 37. 2) δένω, κομποδένω, ἐνῶ συνάπτω
 τὰς πείρας, ἡ πέρατα εἰς ἓνα κόμβον, Ὀδυσ. χ, 175. Ζ. πείρα.
 Πείραμα, τὸ, γινόμενη δοκιμή, Γλωσσ. Στεφ.
 Πείραρ, κ.] ἀντὶ πέρας, τὸ τέλος: πείραρ πολέμου,
 Πείρας, ατος, τὸ,] Ἰλ. ν, 359. σύνορον, τὸ ἐξώτατον μέρος:
 εἰς Ὀδυσ. γ, 435. ὀνομάζονται πείρατα τέχνης τὰ ἐργαλεῖα τοῦ
 χρυσοχόου. Πολλάκις εἶναι περιγραφικόν, ὡς πείρατα νίκης, Ἀρ-
 χιλόχ. πείρατ' ἀέθλου, Ἀπολλων. 3, 1190. Ζ. πείρα.
 Πείρας, ατος, ὁ, Κύρ. ὄνομα κ. Πείρανθος, ὁ κ. Πείρατος,
 ὁ κ. Πειρήν, ἦνος, ὁ.
 Πείρασις, ἡ, κ.] (πειράω, ἄζω), δοκιμασίς, δοκιμασμός.
 Πειρασμός, ὁ] (πειράω), δοκιμασμός, ἀπάγεω.
 Πειραστής, ὁ, (πειράζω), δοκιμαστής, ἀπάγεω.
 Πειραστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - στικῶς, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος
 εἰς τὸ πειράζειν.
 Πειρατεία, ἡ, ἡ διὰ θαλάσσης ληστεία, ἐκ τοῦ
 Πειρατεῦω, (πειρατής), ληστεύω διὰ θαλάσσης, κούρτσιν. Παθ.
 πᾶσχω ἀπὸ τοῦ πειρατάς.
 Πειρατήρ, ὁ, ταυτ. Πειρατής.
 Πειρατήριον, τὸ (πειρατής), τόπος, ὅπου διατρίβουσι οἱ
 πειραταί, σὺναξις, πλῆθος αὐτῶν, Ἠλίοδ. 2, 65. 2) δοκίμιον,
 πείραμα, κριτήριον: φόνια πειρατήρια, ἀντὶ κριτήρια, Εὐρ. Ἰφ.
 Ζ. πειράω.

Πειρατής, ὁ, Η. κουρσάρος. Ζ. πεῖρα, πειράω κ. πέρω.

Πειρατικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός, ἀνήκων εἰς πειρατήν (κουρσάρον).

Πειράω, ὦ, μ. ἄσω, κ. ἤσω, Συνήθ. κάμνω δοκιμὴν νά μάθω ἂν εἶναι τί καλόν ἢ κακόν, βάλλω εἰς δοκιμὴν, ζητῶ νά ἀπατήσω : κόρη, γυναῖκα κτλ. ἀπὸ τὴν ὁποῖαν σημασίαν ἀσπείρω, ἀλλὰ ὅχι ἀληθῶς παράγουσι τὸν πειρατήν (κουρσάρον), ὡς πειρῶντα τὰς νῆας ὡς γυναῖκας· μ' ὅλον ὅτι ὁ Λυσίας σ. 215. κατὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν λέγει πειρῶν τὴν θάλασσαν, ἀντὶ κουρτσέειν· καὶ Λακεδαιμονίους τις εἶπεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Μοιχῶν τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ τούτου ἀντίθ. πέλαγος παρθένοιον. Κατ' ἀρχὰς ἐστῆ-μαινε Δοκιμάζω ἂν δύναμαι νά ἐπιτύχω τι· δοκιμάζω Πῶς γίνεται τι· ὅθεν πειρῶν τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 6, 82. δοκιμάζω νά κυριεύσω τὴν πόλιν, τὴν πολιορκῶ, τὴν ἀναγκάζω· πειρῶν τοῦ χωρίου, Θουκυδ. κάμνω δοκιμὴν εἰς τὸ χωρίον. Μέσ. πειράομαι, ὦμαι, δοκιμάζω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τί, τολμῶ, ἐπιχειρῶ τι· ὅθεν, εἰς τὸν Ὀμ : ἀέθλου, Ἰλ. ψ, καὶ μέθ. τοῦ πράγματος, πόδεσσι, πάλῃ, κτλ. Καὶ μέθ. ἀπέρω. Ἰλ. ψ, 553. καὶ μετοχ. εἰς τὸν Ἡρόδ. 7, 139. 148. 172. Καὶ ἀντὶ ἐρωτῶ, ἐξετάζω. πειρᾶ ἔμεις, κ. εἰρεῖαι, Ἰλ. ω, 391. Πειρῶ τῶν φίλων, βατανίζω, ἐξετάζε τοὺς φίλους σου, Ἰσοκρ. πρὸς Δημόν. - Ἄλλ' ἢ πρώτη τοῦ σηματῖα εἶναι μανθάνω, προσπαθῶ νά μάθω· ὅθεν, πεπειρημαι, εἶμαι ἔμπειρος, ἔμαθα : μύθοιτι, τὴν ῥητορικὴν· πεπειρημένος ἀμφοτέρων, ὅστις ἔμαθε καὶ τὰ δύο· διότι ἡ λέξις προέρχεται μετὰ τοῦ πείρα, ἐκ τοῦ πέρω, πείρω, τὸ ὁποῖον σημαίνει πορεύομαι, καὶ εἶναι τύπος τοῦ φέρω, φάρω· κ. πειρατῆς κυρίως εἶναι ταυτ. ἔμπορος, ὅστις ἐταξείδευσεν τὴν θάλασσαν. Οἱ πρῶτοι πειραταὶ ἦσαν πριγματευταὶ ἐν ταυτῷ καὶ κουρσάροι. Ζ. πέρω.

Πείρω, ω, ὁ, Κύρ. ὄν· ἐκ τοῦ Πειρεύς, ἔως, ὁ, σχηματίζω ὡς Βρισεύς ἐκ τοῦ Βριαρεύς· κτλ.

Πειρήν, ἦνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα· Ζ. Πείρας.

Πειρήνη, ἡ, Κύρ. ὄνομα πηγῆς.

Πειρητίζω, ταυτ. πειράω, δοκιμάζω, ἐξετάζω, βατανίζω.

Πειρί, ἀντὶ περὶ, εἰς τὰ σύνθετ. κατὰ τὸν Μ. Ἐτυμ.

Πείρινθος, κ. } ἡ, ἄλλως, ὑπερτερία, τὸ πεπλεγμένον καλᾶ-
Πείρινε, ἰνθος, } θιον, ἡ μέρος τοῦ φορτηγῷ ἀμαξίου, ὅπου
ἐβάλλετο τὸ φορτίον, Ἰλ. ω, 267. Ὀδυσ. σ, 131. Ἀπολλών.
5, 873.

Πείρω, μ. εἰρῶ, Ἀόρ. 2, ἔπαρον, παθ. ἐπάρην, παρεῖς κτλ. (ὡς ἐκ τοῦ πέρω· Πρβ. δειρῶ)· τρυπῶ, διαπερῶ, Ἀπολλών. 4, 1067. περῶ τὸπον τινα δι' ἑμαυτοῦ, ἡ δι' ὄργανον τινός. Καθ. ὡς τὸ ἐκ τοῦ πέρω, πειράω, περαίνω, πειραίνω, ταξείδεύω διὰ θαλάσσης, Ὀδυσ. β, 434. ἡ διὰ ξηρᾶς, Ἀπολλών. 1, 308. Τὸ αὐτὸ ἐστήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸ ἐκ τοῦ μ. περῶ, περῶν σχηματισθέν πρᾶσσω κ. πρήτσω· Ζ. διαπρήτσω. Ἡ μεταγενεστέρᾳ σηματῖα πραγματεύομαι, ἔμπορεύω, προήλθεν ἀπὸ τὸν πρῶτον θαλασσοπόρον, ὅστις ἦτο ἐν ταυτῷ πραγματευτῆς καὶ κουρσάρος· Ζ. πέρω.

Πείσα, ἡ, ὅθεν ἐν πείσῃ, Ὀδυσ. ν, 23, ἐξηγεῖται πειθοῖ, πείσματι, κ. χῶρα, δηλ. κατ' ἡτυχίαν, ἀκινήτως· Μεταφ. ἐκ τῶν ἐπ' ἀγκύρας ἡτυχαζόντων πλοίων, Πλούτ. 9, σ. 405.

Πείσα, τὰ (πείσος, τὸ, ἀντὶ πίτος), κάθυγρος τόπος, λιβάδια, Ὀδυσ. ζ, 124.

Πείσαι, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ πείσεται, συναίρ. πείτη, ἐκ τοῦ πείσω, ἡ πῆθω· Ζ. ἀμφοτέρω.

Πείσεμεν, ἀπαρῆμ· μέλλ. ἀντὶ πείσειν εἰς τὸ πείσω, ἡ πῆθω· Ζ. Πάσχω.

Πείσις, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Πείσιδίκη, ἡ, κύρ. ὄν· ἐκ τοῦ Πεισιδίκος, ὁ, ἡ, ὁ πείθων ἐμπροσθεν τοῦ δικαστηρίου.

Πείσιμβροτος, ὁ, ἡ, διοικῶν τοὺς ἀνθρώπους : βακτρον, τὸ τοῦ βασιλέως σκήπτρον, Αἰσχ. Χοηφ. 359.

Πείσις, ἡ (ἐκ τοῦ πείσω, πείθω, ταυτ. πῆθω, ὅθεν μ. πείσομαι, ἀντὶ πῆτομαι), Καθ. ταυτῶς. πάθος, Ἰπποκρ. 2) Εἰς τοὺς φιλοσόφ. δεξιότης, εὐαισθησία, ἐπὶ καλοῦ, Νεμέσ. σ. 223.

Πείσις, εἰς, ἡ (πείσω), καταπίσις, πληροφορήσις.

Πείσιχαλινος, ὁ, ἡ, ὑπακούων εἰς τὸν χαλινόν, Πίνδ. Πύθ. 2, 21. Πρβ. πειθῆνιος.

Πείσμα, τὸ (κυρίως, ἀσφαλιστικὸν μέσον, στήριγμα), πίστις,

βεβαιότης, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 1, 9, 18. πληροφορία, Ἀρρίων. Ἐπίκτ. 2, 20. 2) Τροπ. εἰς τὸν Ὀμ. σχοινίον, μετὰ τοῦ ὁποῖου τὸ ἐν ἄκρον ἔδεναν τὸ ὀπίθεν μέρος τοῦ πλοίου, καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν ξηρὰν, διὰ νά στέκη ἀσφαλές, νά πείθεται εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ναύτου, καὶ νά μὴ κινήται, Ὀδυσ. κ, 167. 3) πᾶν σχοινίον. 4) Τροπ. τὸ στυλάριον τῶν σῦκων, Γεωπ., καὶ πᾶσμα· Πρβ. πέσμα κ. ἔσμα. 5) εἰς τοὺς μεταγεν. ἐπιμονὴ εἰς τί, ἰσχυρογνομία. Ζ. πείσω κ. πείθω.

Πεισματίας, ὁ· Ζ. πεισματίας.

Πεισματίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πείσμα.

Πεισματίας, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τὸ πείσμα, Ὀρφ. Ἀργον. 626. Ἐπίθ. τῆς ῥέας, ὅπου ἐκ τῆς τοῦ θηλ. γεν. πεισματίας φαίνεται ὅτι ἔγεινε νέα ὀνομαστ. πεισματίας, ὁ

Πεισμονή, ἡ, ταυτ. πείσμα, ἀρίθ. 5, Ν. Δ. κ. Μ. Ἐτυμ.

Πείσομαι, Μέσ. μέλ. τοῦ πείσω, ομαι. 2) μέλ. τοῦ πῆθω, πάσχω.

Πείσος, τὸ· Ζ. πείσα· κ. πίτος.

Πειστέον, δεσ. τοῦ πείσω, ομαι.

Πειστήρ, ὁ (πείθω), ταυτ. πείσμα, σχοινίον, Θεόφρ. 21, 2) καταπειτῆς, πληροφορητής. 3) εὐπειθής, ὑπήκοος.

Πειστήριος, κ. } λόγοι πειστήριοι, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1053.

Πειστικός, ἡ, ὄν, } πειστικὸν τι ἔχειν, ἔχειν καταπειστικόν, ἐλκυστικόν, ἐπὶ προσώπων κ. πραγμάτων, Ἐπίρ. - κῶς (πειστήρ. κ. πείθω), ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ πείθειν.

Πείσυνος, νη, νον, ταυτ. πίτυνος.

Πείσων, ὠνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Πειώλης, ου, κ. Πειόλης (πέος), ἀτελής ἄνθρωπος, πόρνος, Ἐτυμ. Μ. Σουίδ. [ὡς οἰφώλης, οἰφώλης· μαινώλης, μαινώλης.]

Πέκος, τὸ, ταυτ. πέσκος κ. πόκος, μαλλίον, ἡ δέρμα, Σουίδ.

Πεκτέω, ὦ, ταυτ. πέκω, κουρεύω μαλλία. 2) κτενίζω, ἡ μαδῶ· πεκτούμενος, Ἀριστοφ. Λυσίττρ. 685. ἀντὶ τιλλόμενος, ξυόμενος. Ἐκ τοῦ

Πεκτήρ, ὁ } ὅστις κουρεύει, ἡ μαδᾷ τὰ μαλλία, Σουίδ.

Πεκτής, }

Πεκτός, ἡ, ὄν, κουρευμένος, ἡ κτενισμένος.

Πέκω, ποιητ. Πείκω, μ. ἔξω, κουρεύω, κτενίζω· ὅθεν τὸ Λατ. pecus, τὸ μαλλιαρὸν πρόβατον. [Ἐκ τοῦ πείκω, πέποικα παρὰ γὰρ ὁ Πείμερος τὸ ποικίλος, κυρίως μαλλιαρός, καὶ παρδαλός Μεταφ. ὡς οὐλός, ἐπειτα αἰόλος, ὁ παρδαλός Κυρ. καὶ μεταφ.]

Πέλα, Πέλλα, ἡ, Μακεδ. ἀντὶ φέλλα, φέλα, ὁ λίθος· ἐκ δὲ τούτου φελλός, φελλεύς, ὁ λιθώδης τόπος.

Πελαγαῖος, }

Πελαγείος, κ. } Ζ. πελαγίος.

Πελαγιαῖος, }

Πελαγίξω, μ. ἴσω : ποταμός· πεδία πελαγίζει, Ἡρόδ. εἶναι ὡσάν πέλαγος, θάλασσα· πλημμυρεῖται ἀπὸ πολλὰ νερά. 2) εἶμαι μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, ἡ ταξείδεύω, μαλίστ. εἰς Μέσ. Ξενοφ. Οἰκ. 24, 3. Στραβ. 10.

Πελαγικός, ἡ, ὄν, ἀγαπῶν τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, ταξείδεύων αὐτοῦ. 2) ἀντὶ τοῦ ἐφ' πελαγικοῖ θεοῖ. Πλούταρχ.

Πελαγίος, ἰα, ἰον, κ. - γειος, κ. - γαιος, ἡ - αἰος, ἐπειδὴ εἰς, κ. αἰος ἀλλάττονται (πέλαγος), ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἡ εἰς τὴν θάλ. : Ποσειδῶν· ἔξαιρ. ὅ, τι εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, ἀντίθ. αἰγίλιος, πρόσγειος, Διοδ. πελαγίους ὑπεκθέουσι, ὅταν ἐτρῆχαν ὀπίσω εἰς τὰ μέσα μέρη τῆς θαλάσσης, Πλούτ. Πομ. 50. ὁ τύπος πελαγιαῖος Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀλλὰ Ζ. ἡτρίαῖος.

Πελαγισμός, ὁ (πελαγίζω), ταυτ. ναυτία, Ἀλκ. 2, Ἐπίστ. 4.

Πελαγίτης, ου, ὁ, - ἴτης, ἡ, ὁ ἐκ τοῦ μέσον τῆς θαλ. ἡ εἰς τὸ μέσον : ναυς, Μελέαγρ. ἐπ. 80.

Πελαγοδρομέω, ὦ, τρέχω εἰς τὸ πέλαγος, Ζηνοβ. παροιμ. 5, 32.

Πελαγοδρόμος, ὁ, ἡ, τρέχων εἰς τὸ πέλαγος.

Πελαγολιμήν, ἑνος, ὁ, λιμὴν κατασκευασμένος εἰς τὸ πέλαγος μετὰ σκαθία ἄμμου ἀντὶ ἀγκυρῶν, Πολύαιν. 3, 9, 38.

Πελαγόνες, οἱ, ἔθνος παρὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμόν, Σκύμν. Χίος.

Πελαγονία, ἡ, ἀντὶ Πηλαγονία, Στέφ. Βυζάντ.

Πέλαγος, εος, τὸ, ἡ θάλασσα, καὶ Μεταφ. πᾶν μέγα πλήθος· Πρβ. ἔσμος· 2) τὰ μέσα, τὰ ὑψηλά μέρη τῆς θαλάσσης· ἀντίθ. αἰγιαλός· 3) μέρος τῆς θαλάσσης συνιερῶν εἰς ξηρὰς, : αἰγιαὸν πέλαγος, τυρρηνικὸν πέλαγος κτλ. [Ἐκ τοῦ πελάω, πε-

λάζω, αἴττω, πέλαγος, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ῥηγμίν· διότι ὁ κατὰ συγκοπ. τύπος, πλάω, πλάζω, σσω, — ἥσσω, σημαίνει κτυπῶ, ἤχῶ· Ζ. πλάω.]

Πελαγός δε, Ἐπίρ. εἰς τὸ πέλαγος.

Πελαγόστροφος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν πελάγει στρεφόμενος, εὐρισκόμενος, ἡ ζών. Ὀππ. Ἀλ. 3, 174, ὅπου εἰς χειρόγρ. εὐρίσκεται καὶ πελαγότροφος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

Πελαγός ω, μεταβάλλω εἰς θάλασσαν, κατακλύζω μὲ νερά. Προβ. πελαγίζω,

Πελαγών, οντος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὀμ. κ. Πaus.

Πελάζω, μ. αἴτω, συγκοπ. Πλάζω, κ. Πλάθω, ἀντί Πελάθω· μάλιστα εἰς χρόνους τινάς, ὡς Ἀόρ. 1 παθητ. ἐπλάσθην, κ. ἐπλάθην, πλατθεῖς κ. πλαθεῖς, πλατθεῖν κτλ. ἐκ τοῦ πέλας, ὡς νομίζουσιν· ἀρα πλησιάζω, φέρω πλησίον, προσδέτω· Οὐδ. ὑπάγω πλησίον· μετὰ Δοτ. γαμετῇ, ἀντί συνουσιάζεσθαι· καὶ μετὰ γεν. Σοφοκ. Φιλοκτ. 1327. : τινὰ ἐννοίᾳ, φέρω εἰς τὴν ἐννοίαν· δεσμοῖς, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, ὡς πεπλημένος σκοπέλω, Ὀμ. Ἡ σημασία αὕτη μετὰ τοῦ δεσμοῖς κ. σκοπέλω δὲν προσέρχεται ἀπὸ τοῦ πέλας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πλάζω, πλησσω· Ζ. πλάω, εἰς τὸ τέλος.

Πελαΐω, Εἰρ. Ἠλ. 1293. κ. συγκοπ. πλάθω, Ἰων. πλήθω, ταυτ. πρ.

Πέλαγος, ὁ, πληθ. πέλαγα, τὰ, Συνήθ. πλακούντιον, τὸ ὁποῖον ἐκαίετο εἰς τὰς θυσίας. 2) Τροπ. πᾶν παγωμένον ὑγρὸν, ὡς μέλι, κηρίον κτλ. Εἰς τὸν Αἰσχ. Εὐμ. 260. παγωμένον αἶμα, ταυτ. θρόμβος. 3) εἰς τὸν Ἀπολ. Ρόδ. 1, 1077, ταυτ. ἀλφίτα, ἀλευρον· ἀρα ταυτ. πάλη. παλύνη, παλυντή, ἐκ τοῦ πάλλω, πέλλω.

Πελαργᾶν, συμβολικὴ λέξις τοῦ Πυθαγόρου, ἀντί νοουστειν, εἰλημμένη ἀπὸ τοῦ πελαργούς, χυδ. λέλεκας, οἱ ὁποῖοι συμβουλεύουσι τοὺς νέους πελαργούς πῶς νὰ πετώσι· Ζ. Πλούταρχ. περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρησθαι.

Πελαργή, ἡ, Κύρ. ὄνομα· Σηλ. τοῦ Πελαργός.

Πελαργεῖδης, ὁ, Κ. λελεκόπουλον, Σουῖδ. εἰς Ἀετιδεῖς.

Πελαργικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς παλαργόν· νόμος· Ζ. τὸ ἐφ.

Πελαργός, ὁ (πέλος, ἀργός, μελανόλευκος), βαρβαροτοῦρ. λέλεκας. 2) μεταχειρίζονται πελαργός κ. πελαργικός, ἀντί πελασγός, πελατγικός, ἵσως ἐπειδὴ οἱ Πελασγοὶ ἦν ἔθνος πολυπλάνητον ὡς οἱ πελαργοί.

Πελαργοχρῶς, ὠτος, ὁ, ἡ, ἔχων χρῶμα πελαργοῦ, Λυκόφρ.

Πελαργώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), ὡσάν πελαργός.

Πέλας, ἡ Πέλος, τὸ, ταυτ. ἔλκος.

Πέλας, Ἐπίρ. πλησίον, ἐγγύς, σιμά. ὁ πέλας, νοητ. ὢν ἡ γενόμενος, ὁ γείτων, ὁ συναδελφός μας ἄνθρωπος, ὁ ἄλλος, Θουκυδ. 1, 32. 37. ὅθεν πελάσιος, συναιρ. πλάσιος, πλήσιος, καὶ πλητίος· καὶ πλησίον, Ἐπίρ. ταυτ. πέλας. κ. ὑπερθ. πελαττάτω, Ἰπποκρ. σ. 616, 36. [Ἐκ τοῦ πέλω, πέλομαι, πελάω, πελέω. Εἶναι Ἐπίρ. καὶ πρόθεσις· Πρβ. πέρας· Ἐκ τοῦ πέλας, πελάζω, ομαι, ὅθεν πελάτης, κ. πελάτις, κυρίως, ταυτ. πέλομαι πολέομαι· ὥστε ἡ πρώτη τοῦ σημασία παίζει, καὶ δὲν εἶναι σταθερά. Ζ. κ. πέλω.]

Πελασγία, ἡ, ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, ἰδίως, Ἀριαδία, Ἀργος, κ. γενικώς, Πελοπόννησος. 2) γυνή πελασγή τὸ γένος.

Πελασγιᾶς, ἡ, ὄν, ταυτ. πελατγικός.

Πελασγιᾶς, ἡ, ὄν, ταυτ. πελασγική.

Πελασγικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν πελασγίαν, ταυτ. Πελοποννησιακός.

Πελασγίς, ἡ, ὄν, ταυτ. Πελασγιάς.

Πελασγιώτης, ὁ, — ὡτις, ἡ, ταυτ. Πελασγός, κ. Πελασγικός.

Πελασγός, ὁ, Κύρ. ὄνομα πολλῶν ἡρώων, Ὀμ. Πaus. 2) Πληθ. πελασγοὶ Νομ. ἔθνος ἐντόπιον τῆς Ἑλλάδος, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀπὸ παλαιούς καὶ νεωτέρους μυθολογοῦνται πολλὰ, Ἰλ. β, 840. Ὀδυσ. τ, 177. Ἡρόδ. 1, 56, 57. Διονύσιος. Ἀρχ. 1, 28. Πaus. 8, 1.

Πελασταίω, ὑπερθ. Ἐπίρ. τοῦ πέλας.

Πελάστης, ου, ὁ, ταυτ. πελάτης.

Πελατσία, ἡ, κατὰστασις, κ. σχέσις τοῦ ἐφεξ. ἀριθ. 2, κ. 3.

Πελάτης, ὁ, Πελάτις, ἡ, (πελάζω), ὁ πλησίον, γείτων· Τρωῶλου πελάται, ἐγκατοικοὶ, Αἰσχ. Πέρτ. 50. ὅθεν, ξένος, φιλοξέ-

νούμενος· Πρβ. τὴν σημ. εἰς τὸ ξηρός· 2) ὅστις προστρέχει εἰς τὴν προστασίαν τινός, ὡς ἱκέτης, ἐκ τοῦ ἱκω, Λατιν. cliens. 3) πτωχὸς ἄνθρωπος, ὅστις ἐργάζεται μὲ μισθόν, ἄλλως, θῆς, Πλάτ. Εὐθύφ. 4.

Πελατικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πελάτην· τὸ πελατικόν, οἱ ὑπηρετοῦντες, καὶ μὲ μισθὸν ἐργαζόμενοι ἄνθρωποι, καὶ οἱ τινες εἶναι ὑπὸ πάτρωνα, προστάτην (κατὰ τὸ Ἰππικόν κτλ).

Πελάω, ὦ, μ. πελώ, παρακ. πεπλημένος, Ὀδυσ. μ., 109, τὸ ἐξηγοῦσι ψευδῶς, Φέρω πλησίον, ἐκ τοῦ πέλας. Ζ. πλάω.

Πέλεθρος, ὁ, ἄλλως, σπέλεθρος, ἀνθρώπου κόπρος. [Ἐκ τοῦ πέλος ἀντί πηλός, ὡς τέλος, κ. τέλεθρος, συγκοπ. τέλθρος.]

Πελέθρισμα, τὸ (πελεθρίζω), κ.

Πέλεθρον, τὸ, ταυτ. πλέθρισμα (πλεθρίζω), κ. πλέθρον.

Πέλεια, ἡ, κ.] ἡ, ἀγρία περιστέρα, ἐκ τοῦ χρώματος πε-

Πελείας, ἄθος,] λός, πελλός, πελειός, Ἀριστ. Ἰστ. ζ. 5, 13. 3) αἱ πελειάδες, ἀντί πλειάδες, Ἀθην. σ. 490.

Πελειοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (τρέφω), περιστέρα τρέφων, Αἰσχ. Πέρτ. 308.

Πέλεις, εἶα, εἰον, (πέλος), μαῦρος, μαυροῖδής· ὅθεν πέλεια.

Πελεκάν, ἄνος, ὁ, } ὄρνειον, τὸ ὁποῖον πελεκᾷ, τρυ-

Πελεκᾶς, ἄντος, Ἀττικ. κ. } πᾶ, καὶ τρώγει τὰ δένδρα. Ἀρι-

Πελέκας, ἄντος, } στοφ. Ὀριθ. 1155. 2) Διὰ κᾶ-

Πελεκᾶς, ἄ, ὄν. (πελεκᾶ), } ποῖαν ὁμοιότητα, καὶ ὄρνειον τι ἐν τοῖς ὕδασι διακινούμενον, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 10. Ὄνο μάζεται καὶ πελεκίνος. Τὸ πελεκάνος Νομ. μεταγεν.

Πελεκᾶω, ὦ, μ. ἥσω (πέλεκυς), πελεκῶ ξύλα, ἡ λίθους· Παλ. Μαθημ. σ. 82. ἀντί συνουσιάζομαι, Ἀρατ. εἰς ἀνέκθ. Βεκ- κέρ. σ. 112. ὅθεν

Πελέκημα, τὸ, κομμάτι ξύλου κομμένον με τὸν πέλεκυν· ἡ τὸ Κ. πελεκοῦδι, ὡς ῥίνημα κ. πρίσμα.

Πελέκησις, ἡ, τὸ πελεκᾶν.

Πελεκητής, ου, ὁ, ὅστις πελεκᾷ ξύλα.

Πελεκητός, ἡ, ὄν· ξύλον, πελεκημένον.

Πελεκηφόρος, ὁ, ἡ, ἀντί πελεκοφόρος.

Πελεκίζω, μ. ἥσω, κόπτω τινός τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν πέλεκυν, Στράβ. 16, σ. 331. Sieb.

Πελεκίνος, ὁ, εἶδος ὄρνειου· Ζ. πελεκάν. 2) σύνδεσις τις καὶ προσαρμογὴ ξύλων εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, Οὐίτροβ. 4, 7. ὅθεν Πελεκινωτός, ὁ, τι ἔχει τοῦτο τὸ εἶδος. 3) ξιζάνιον τι μεταξὺ τῶν φακῶν. Γεωπον. 2, 43.

Πελεκᾶω, ὦ, ἀντί πελεκᾶω, Ὀδυσ. ε, 244.

Πέλεκκον, τὸ, τὸ στυλᾶριον τοῦ πελέκως, Ἰλ. ν, 612.

Πελεκκειδής, εος, ὁ, ἡ, ὡσάν πέλεκυς.

Πελεκυδίων, τὸ, ὑποκ. τοῦ πέλεκυς.

Πελεκυνάριον, τὸ, στρογγύλον ξύλον, ὡσάν τὸ στυλᾶριον τοῦ πελέκως.

Πέλεκυς, εως, Ἰων. εος, κ. υος, Αἰτ. υν. Πληθ. πελέκεσσι, κ. εσι, κ. υσι. ὁ, Κ. τσεκούρι, ἡ διὰ ξύλα, ἡ χρήσιμον εἰς τὸν πόλεμον (πέλω, πέλλω)· 2) σχῆμα μαθηματικόν, κατὰ τὸν Ἡρώνα, τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τεσσάρων περιφερειῶν, δύο κοίλων, καὶ δύο κυρτῶν.

Πελεκυφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), ὁ φέρων πέλεκυν. 2) πρὸ τοῦ ὁποῖου προπορεύονται πελικοφόροι, ἀξιωματικὸν πρόσωπον εἰς τὴν Ῥώμην, Πολύβ. 2, 23. Consul, praetor.

Πελεμίζω, μ. ἥσω, κινῶ, σείω, ταρασσω, Ὀδυσ. φ, 125. [Ἐκ τοῦ πέλω, πέλλω, ταυτ. πάλω, πάλλω, σείω, ῥίπτω, κινῶ· ὅθεν, πελέω, πέλεμος, πελεμίζω, κ. πόλεμος, κυρίως, σφοδρὰ κίνησις ἀνθρώπων, ὁποῖαν ἐκφράζουσιν ὅλα τὰ ποιητικὰ συνώνυμα τοῦ πόλεμος· Πρβ. κλόνος.]

Πελέναι, Ἀπαρέμ. τοῦ πέλομαι (πέλημι), Παρμενίδ.

Πελέσκεο, Ἰων. ποιητ. παρατ. τοῦ πέλομαι.

Πέλευ, Ἰων. ποιητ. προστ. τοῦ πέλομαι.

Πελέω, ταυτ. πέλω, πέλομαι, χρήσιμον μόνον εἰς τὸ ὀλιγη- πελέω, κ. ἀναπελέω. Ἐλεγαν δὲ κ. πελάω, ἀναπελάω, κ. πελέσκετο, Ἰων. παρατ. ἦτο, ὑπῆρχε, Ἡσιόδ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. 1, 156.

Πεληϊάς, ἡ, Ἰων. ἀντί πελειάς.

Πελία, ἡ, οὐσιαστ. Σηλυκόν ἐκ τοῦ πέλιος, ταυτ. πελιόνος·

κ. ναυτοσ, ωρναίς, ιηός, νεύς.
Πελοπόννησος, ἡ, ἀντὶ Πέλοπος νῆσος, "Ομ. Τρυν. εἰς Ἀπολλ.
Ὁ διπλασιασμός τοῦ ν διὰ μετρικὰ αἰτία, ἔμεινε, καὶ μεταφέρ-
θη καὶ εἰς ἄλλα σύνθετα, ὡς Ἀλόννητος, Προκόννητος κτλ.
Πελλός, ἡ, ὄν, ταυτ. πελλός, πέλλος.
Πέλοψ, ὀπος, ὁ, ὁ περίφημος υἱός τοῦ Ταντάλου.
Πελτάζω, εἶμαι ὀπλισμένος μεῖ μόνον τὴν πέλτην, Ξενοφ. Κυ-
νήγ. 4, 32.
Πελτῆριον, τό, ὑποκ. τοῦ πέλτη.
Πελταττής, οὔ, ὁ, στρατιώτης ὀπλισμένος μεῖ πέλτην.
Πελταστική, νοητ. τέχνη, δεξιότης, ἐπιτηδεύτης πελταστοῦ.
τό πελταστικόν, ταυτ. οἱ πελτασταί. Εἰς τὸν Ξενοφ. Οἶκον. 21
7. πελταστικώτατα, δηλ. ἀριστα ὡς οἱ πελτασταί. Πρβ. αὐ-
τότατος.
Πελταφόρος, ὁ, ταυτ. πελτηφόρος. κ. πελταστής.
Πέλτη, ἡ, (Νομίζ. ἐκ τοῦ πᾶλλω, πέλλω· ὀρθότερον ἐκ τοῦ πέλ-
λα, πέλμα), ἐλαφρά, μικρά ἀσπίς (χωρὶς ἵτυν) τῶν ἐλαφρῶς ὀ-
πλισμένων στρατιωτῶν. Ἡρόδ. 7, 80. 2) Μετῶν. οἱ οὕτως ὀπλι-
σμένοι στρατιῶται, ὡς ἀσπίς, ὅπλα, ἵππος κτλ. Εὐρ. Ῥῆτ. 410.
3) ὄρου, κ. λόγῃ, Ξενοφ. Αἰάβ. 1, 10, 12. 4) ἵππου τί κό-
σμημα, Εὐρ. Ῥῆτος, 305.
Πέλτης, ὁ, τό ἀλατιγμένον ποτάμιον ὁφάριον ὁ κορακίνος, Ἀθήν.
σ. 121.
Πελτοφόρος, ὁ, ταυτ. πέλταφόρος, Ξενοφ. Ἀγητ. 3, 4.
Πέλτρα, τὰ, κ. Πέλυντρα, κ. Πελλασταί, Πελλυταί, οἱ ἡ
αἱ, περίτρυγμά τι τῶν ὁρομένων περὶ τοὺς αἰτραγάλους τῶν πο-
δῶν, Ἡσύχ. κ. Αἰσχύλ. παρὰ Πολυδ. 2, 196. Τό πρῶτον ἐσχημα-
τίσθη ὡς τό ἔλυτρα· Ὅλα παράγονται ἐκ τοῦ πέλλα, πέλμα.
Πέλυξ, ὁ, κ. } Ζ. πέλιξ.
Πέλυξ.
Πέλω, Συνήθ. Πέλομαι, σείω, κινῶ, στρέφω ἄλλους, ἡ ἑμαυτὸν,
κυρίως εἶναι τό ἐφεξ. ῥῆμα πέλω, καὶ τύπος ἄλλος τοῦ πᾶλλω.
πᾶλλω, Λατ. pello. Ἀλλ' εἰς τοὺς ποιητάς κεῖται Πέλεται, ἐπέ-
λετο, συγχοπ. ἐπλετο, ὡς λέγουσιν, ἀντὶ γίνεσθαι, ἐστίν, ὑπάρχει,
ὡς καὶ πέλλω, πέλλομαι, τό ὁποῖον δὲν εἶναι πάντῃ ἀληθές,
Ἡ συγγένεια τούτου μεῖ τό ἐπίσης ἐκ τοῦ πέλω, πέλλω, πελάω,
σχηματιζέειν πελάω, ἄζω, ἄζω, συγχ. πλάω, πλάζω, πλάθω
φαίνεται διὰ τοῦ Νοῦτος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι,
τό ὁποῖον σημαίνει κτυπεῖ, ἐπιτυγχάνει, προσπίπτει· ἄρα πελά-
ζεται εἶναι ταυτ. πέλεται, πολεῖται· καὶ ἡ ἐκ τοῦ πέλας παρα-
γωγή του εἶναι πολλὰ ἀσθενής. Ζ. πλάω.
Πέλω, ἡ Πέλλω, πρωτότυπον τοῦ Λατ. pello· ὅθεν πόλος, πολέω,
πέλεμος, πόλεμος, πολεμίζω. Εἶναι ὁ εἰς τύπος τοῦ πᾶλλω· Ζ.
τό πρ.
Πέλωρ, ὀρος, τό, τέρας, Ὀδυσ. μ, 87. 2) Ἐπίθ. ταυτ. πελώ-
ριος, τερατώδης, μέγας, Ὀδυσ. ι, 418. [Ὡς ἐκ τοῦ ἔλω, ἔλωρ,
οὕτως ἐκ τοῦ πέλω, πέλωρ, καὶ μάλιστα πρᾶγμα, τό ὁποῖον πε-
ριττρέφεται, περικυλίεται, ὡς ὄφεις, σκώληξ κτλ.]
Πελωρεύω, γνωστοποιῶ, Ἡσύχ.
Πελωρίς, κ. Πελωρίς, ἡ, μεγάλη τι κογχύλη, Μαρκελλ. Σιδ.
Πελώριος. κ. Πέλωρος, ὁ, ἡ (πέλωρ), τερατώδης, μέγας· τό
πέλωρον, Ὀδυσ. κ, 168, θαυμασίον τι χρῆμα ἐλάφου. 2) Εἰς
τὸν Αἰσχ. Προμ. 151. Τὰ πρὶν πελώρια, τὰ πρὶν συνηθιζόμενα,
μεῖ τὴν ἔννοϊαν τοῦ μεγάλα.
Πέλωρον, τό, ταυτ. πέλωρ, Ὀδυσ. κ, 168.
Πέμμα, τό, (πέπτω, πέσσω, πέττω), πᾶν βρῶμα, τό ὁποῖον
βράζεται, καὶ ἀρτύνεται. Πρβ. ὅφον· μάλιστα δέ, ζυμαρικόν,
καὶ σακχαρικόν· Ζ. πόπανον.
Πεμμάτιον, τό ὑποκ. τοῦ πρ.
Πεμματολόγος, ὁ, ὅς τις ὁμιλεῖ, ἡ συγγράφει περὶ πεμ-
μάτων.
Πεμματουργός, ὁ, κατασκευαστής, μάγειρος περμάτων.
Πεμπάδάρχης, κ. — αρχός, ὁ, ἀρχων τῆς πεμπάδος, τῶν πέν-
τε, Ξενοφ. Κύρ. 2, 1, 21.
Πεμπάζω, ἡ — ομαι (πέμπε ἀντὶ πέντε, πεμπάς), λογαριάζω μεῖ
τοὺς πέντε δακτύλους· Καθ. λογαριάζω, ἀριθμῶ, Ὀδυσ. δ, 412.
Πλούτ. ὅθεν, ἀναπεμπάζω, ὡς ἀναλογίζομαι, ἀναλαμβάνω τὸν
λογαρισμὸν, λογαριάζω ἀκόμη μίαν φοράν. Πλάτ., [Τὴν σημασίαν
ταύτην πάντῃ ἀνωφελῶς παρήγαγον τινὲς μεῖ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀρι-
στοφ. Σφ. 780. ἐκ τοῦ ἀναπεμπάζειν τὴν τροφήν, ἀναμηνυῖασθαι]

ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐννοιαν δὲν εἶναι πέμπω τὸ πρωτότυπον ῥῆμα, ἀλλὰ πέτω, καὶ παρενθ. τοῦ μ, πέμπω, Ζ. πέμπελος· κ. πέμπω.]

Πεμπὰς, ἄδος, ἡ, (πέμπε) πεντάς, ὁ πέντε ἀριθμός.

Πεμπαστής, ὁ (πεμπάω), ὅστις ἀριθμεῖ πέντε· Καθ. ἀριθμη-
τής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 877.

Πέμπε, αἰολ. ἀντὶ πέντε.

Πέμπελος, ὁ, ἡ, ποιητικὸν ἐπίθετον γεροντοτάτων ἀνθρώπων,
Λυκόφρ. 125. πέμπελος χρόνῳ, Νικήτ. Χρόν. 17, 9. κ. τριπέμ-
πελος, δηλ. κατ' ὑπερβολὴν πέμπελος. Τὸ αὐτὸ εἶναι πέμπελος,
δυσπέμπελος· Νομ. ταυτ. δύσκολος, καὶ ἐπὶ κυμαινόμενης θαλάτ-
σης, Ἰλ. π, 848. [Αἱ ἐξηγήσεις καὶ παραγωγαὶ τῶν παλαιῶν
εἶναι τεράστιαι. Ἐκ τοῦ πέπω, παρενθ. τοῦ μ ἐμπορεῖ νὰ εἶναι
ταυτ. πέπων, ὄριμος, φθασμένος ἡλικιωμένος· τὸ δυσπέμπελος
σημαίνει ἢ πολλὰ ἢ κακῶς χωνεύων· τοιοῦτοι ἀνθρώποι φυσιολο-
γικῶς εἶναι δύσκολοι καὶ ὑποχονδριακοί· ἡ δυσκολία αὕτη μετεφέρ-
θη καὶ εἰς τὴν θάλατταν, παρενθ. εἰς εἶναι δύο ἔτυμα εἰς τὴν
αὐτὴν λέξιν, ἐνῶ μάλιστα ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ δυσπάμπελος· Ζ.
πέμπω.]

Πεμπταῖος, αἶα, αἶον, πέντε ἡμερῶν ἡλικίας· τὴν πέμπτην ἡ-
μέραν γινόμενος, ἐρχόμενος, πρᾶττων κτλ.

Πεμπτάχις, ἀντὶ πεντάχης.

Πεμπτάμερος, ὁ, ἡ, (ἡμέρα), πέντε ἡμερῶν, Πίνδ. Ὀλύμ.
5, 14. σημειῶσαι τὸν σχημ. καὶ Πρβ. κακήμερος.

Πεμπτάς, ἄδος, ἡ (πέμπε ἀντὶ πέντε), ταυτ. πεντάς, Ξενοφ.
Ἑλλην. 7, 2, 6.

Πέμπτῃ, ἡ, οὐσιασ. ἐκ τοῦ πέμπτος. νοητ. ἡμέρα, Ἡσίοδ. Ἔργ.

Πεμπτημόριον, τὸ, πέμπτον μόριον, μέρος.

Πέμπτος, ἡ, ὄν (πέμπω), ἀπεσταλμένος.

Πέμπτος, ἡ, ὄν, ὁ μετὰ τεσσάρων ἄλλων πέμπτος αὐτός.

Πέμπω, μ. φω· στέλλω· βέλος, ῥίπτω· ἐξαποστέλλω, ιδίως, πρέ-
σβεις, ἢ δῶρα· πομπὴν πέμπω, κάμνω προπομπήν, παράταξιν.
2) Μέσ. πέμπσθαι τινά, ταυτ. μεταπέμπσθαι, δηλ. στέλλω
εἰς τινά, καὶ τὸν μηνύω νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμέ, Σοφοκλ. Οἶδ. Κ. 602.
[Ἐκ τοῦ ἔπω, πέπω, παρενθ. τοῦ μ, πέμπω· ἄρα ταυτ. ὁπάω,
ὁπαδέω, εὐώ.]

Πεμπώβολον, τὸ (πέντε ὀβολός, ἀντὶ ὀβελός), μαγειρικὸν
ὄργανον, περόνιον με πέντε σουγλία, Ὀδυσσ. γ, 460.

Πέμπελος, ὁ, Ζ. δυσπέμπελος, κ. πέμπελος.

Πεμφηρίς, ἡ, εἶδος ὀφθαλμοῦ, Ἀθην. σ. 309.

Πεμφιλγώδης, ὁ, ἡ (πέμφιξ), κ.

Πεμφιδώδης, ὁ, ἡ (πέμφις), ταυτ. φλυκταινώδης καὶ πνευμα-
τώδης, Γαλην.

Πεμφίδων ὄπα, ἡ φωνὴ τῶν ἐν ἄδου ψυχῶν, Λυκόφρ. 686. αἵτινες
περιέρχονται ἐκεῖ εἰς εἶδος πυρίνων φυσαλίδων, Πλούταρχ. περὶ
τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ βραδ. τιμῶν.

Πέμφιξ, ἡ, κ. -φυξ, υγος, -φίς, ἴδος, ἡ, ταυτ.
πόμφος, πομφόλυξ, βομβόλυξ, βομβολίς· πνοή, ἄνεμος· ζωή,
ψυχὴ, ἀκτίς· πέμφιξ ἡλίου, Αἰσχύλ. 2) φυσαλὶς, φούσκα γι-
νομένη ἀπὸ ἐγκλεισμένου ἀέρος· φουσκαλίδα γινομένη εἰς τὸ δέρμα
τοῦ ἀνθρώπου. 3) σταλαγματία, ῥανὶς ὕδατος, ἐπειδὴ μεγάλα στα-
λαγματίαι βροχῆς πίπτουσιν γεννῶσι φυσαλίδας· αἵματος, Αἰσχ.
λείψ. 4) νέφη, τὰ ὅποια συνάξαι εἰς ἓν ὁ ἄνεμος, Γαλην.

Πεμφρηδῶ, κ. Πεμφρηδῶ, ἡ, Κύρ. ὄνομα.

Πεμφρηδῶν, ὄνος, ἡ, ταυτ. πενρηδῶν, ἱπτάμενόν τι ἐντομον.

Πέμφυξ, υγος, ἡ, ταυτ. πέμφιξ, Νικήτ.

Πέμφις, ἡ, τὸ πέμπειν, ἐξαποστέλλειν.

Πενεστεία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ πενέστου. 2) ἀντὶ οἱ πενέσται.

Πενέστερος, Πενέστατος, συγχρ. κ. ὑπερθ. τοῦ πένης.

Πενέστης, οὐ, ὁ, εἰς τοὺς Θετταλοὺς, ταυτ. εἰλωτες εἰς τοὺς
Σπαρτ. Σχολ. Θεοκρ. 16, 35. 2) δούλος, πτωχός, μισθωτός.
Εὐρ. Ἡρακλ. 939. ἐκ τοῦ πένη.

Πενεστικός, ἡ, ὄν, ὅστις ἀνήκει εἰς τοὺς πενέστους· τὸ π. οἱ
πάνεσται τῆς Θετταλίας.

Πένης, ἡτος, ὁ, κ. Πένησσα, ἡ, πτωχὸς ἄνθρωπος, ὅστις ἐκ-
βάλλει τὸ φῶς τοῦ μέτρου τοῦ κόπον του.

Πενητεύω, τὸ ῥῆμα, Φωκυλ.

Πενέω, εἶμαι πένης, Ἡσυχ.

Πενητοχόμος, ὁ, ἡ, ἐπιμελητὴς πνήτων, Γρηγ. Ναξ. Ἐ-
πίγρ. 31.

Πενθαλέος, ἑα, ἑόν, λυπημένος, ἡ ἀξιολύπητος, Ἀνάλ.

Πενθαίς, ἄδος, ἡ, ταυτ. πενθαλέα, Νόνν.

Πένθεια, ἡ, ταυτ. πένθος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 442.

Πενθείετον, ποιητ. ἀντὶ πενθέστον, πενθείτον, Ἰλ. ψ, 283.
ἄλλοι ἀναγιν. πενθήστον, ἐκ τοῦ πενθέω.

Πενθερά, ἡ, πεθερὰ χυδ. μήτηρ τῆς νύμφης ἡ τοῦ γαμβροῦ.

Πενθέριος, ἑα, ἑόν, ἀνήκων εἰς πενθερόν· Πρβ. κεδεστής κ.
κῆδος.

Πενθερός, ὁ, πεθερός χυδ. πατὴρ τῆς νύμφης. 2) ἀνὴρ ἀδελ-
φῆς, Εὐρ. Ἡλ. 1286. 3) ἀνὴρ θυγατρὸς.

Πενθεροκτόνος, ὁ, ἡ, ἡ

Πενθεροφθόρος, ὁ, ἡ, Λυκόφρ. φονεὺς τοῦ πενθεροῦ του.

Πενθεύς, ὁ, ὄν. Κύρ.

Πενθέω, ὦ, μ. ἤτω (πένθος), λυποῦμαι, παραπονέομαι· ὅθεν

Πενθήστον, Ζ. πενθείστον.

Πένθημα, τὸ, λύπη, τὸ κλαῖναι, Θεοκρ. 26, 26.

Πένθημι ἀντὶ πενθέω· πενθήμεναι ἀπαρέμ. ἀντὶ πενθῆναι κ. πεν-
θέμεν.

Πενθημισπίδαμος, ὁ, ἡ, 2½ σπιδαμάς μακρὺς, Φίλων μη-
χαν. σ. 59.

Πενθημιταλантиῖος, αἶα, αἶον, 2½ τάλαντα βαρὺς, ἡ ἀ-
ξίος, Φίλων μηχαν. σ. 51.

Πενθήμερος, ὁ, ἡ, πέντε ἡμερῶν.

Πενθημερής, ἑος, καὶ -μερος, ὁ, ἡ (πέντε, ἡμισυς, ἡ
ἡμισυ καὶ μέρος), : μέτρον, συγκείμενον ἐκ 2 καὶ ½ ποδῶν, Κυν-
τιλ. 9, 4.

Πενθημιπόδιον, τὸ, δύο ἡμισυ πόδας, ἡ 5 ἡμίσεις, Ξενοφ.
Οἶκ. 19, 3.

Πενθήμων, ὄνος, ὁ, ἡ, λυπημένος, πικραμένος, Αἰσχύλ.

Πενθήρης, ἑος, ὁ, ἡ, ὁ ἐνλύπη, λυπημένος· ὡς φρενῆρης κτ.
Ζ. διήρης.

Πενθηρός, ἄ, ὄν (πενθέω), : ἱμάτιον, διὰ πένθος, Ἀναξίλλ.

Πενθητήρ, ἡρος, ὁ, πενθῶν, κλαίων, λυπούμενος.

Πενθητήριος, Αἰσχύλ. κ. } Ἐπίρ. κῶς, ἀνήκων εἰς πένθος.

Πενθητικός, ἡ, ὄν, }

Πενθητρία, ἡ, θηλ. τοῦ πενθητήρ, γυνὴ μοιρολογούσα τοὺς
νεκρούς, Κ. μοιρολογήτρια.

Πενθεχός, ἡ, ὄν, κ. } (πένθος), ἀνήκων εἰς πένθος, πεν-
Πένθεμος, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ } θῶν, κλαίων, λυπημένος, ἀξιολύ-
πητος, Εὐρ. Ἰκέτ. 1056.

Πένθος, ἑος, τὸ, λύπη, θλίψις, παράπανον, δυστυχία· ἐκ τοῦ

Πένθω, ταυτ. πάτχω, τὸ ὅποιον εἶναι χρήσιμον ἀντὶ ἐκείνου εἰς
τὸν ἐνεστώτα· κάμνει Μέσ. Παρακ. πέπονθα, πεπονθώς. Ἐκ τοῦ
πέθω, ε τύπου τοῦ πάθω· καὶ μακρυνόμενον, πείθω, ἡ πῆθω·
ὅθεν ὁ Μέλ. πείσομαι, καὶ πῆτομαι. Ἐκ τοῦ πέθω γίνεται καὶ
πόθος, πόνος τῆς καρδίας, ἐπιθυμία τοῦ ἰδεῖν. Ἐκ τοῦ πέθω, πα-
ρενθ. τοῦ ν πένθω, ὡς ἐκ τοῦ ἄζω, ἄθω, ἄνθω. Ἐκ τοῦ πέθω
γίνεται καὶ πείθω, τὸ αἶτιον τοῦ πῆθαι, διαδέξω, κινῶ· ὅθεν
πείσεις, ἡ εὐαισθησία.

Πενία, ἴων. ἡ, ἡ (πένω), πτωχεία· εἰς τὸ Πληθ. Μανέθ.
1, 171.

Πένισσα, ἀντὶ πένησσα, θηλ. τοῦ πένης, Ἡσυχ. Φῶτ.

Πενιτεύω, ταυτ. πενήτευω, Στοβ. λόγ. 235.

Πενιχράλέος, ἑα, ἑόν, Ἀνάλ. 2, σ. 166. ταυτ. πενιχρός.

Πενιχρομαι, ταυτ. πένομαι, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 364.

Πενιχρός, ἄ, ὄν, Ἐπίρ. -χρῶς, ταυτ. πένης. Ἐκ τοῦ πένω,
πενίζω, ἴσω, μ. ἴσω· ὅθεν

Πενῶ, ὦ· αὐτὸς πενῶν εἰς τοὺς ἐχούσι με φθόγου Γνωμ. μοιό-
στιχ. Βρούκ. 508. ταυτ. πένομαι.

Πενιχρότης, ἡτος, ἡ, ταυτ. πένια.

Πένομαι, ταυτ. πονέομαι, οὔμαι, Ὀμ. χρήσιμον εἰς τὰ σύνθε-
τα. Ζ. πένω.

Πεντα, εἰς τὰ ἐφεξ. σύνθετα· τὸ παράγον ἐκ τοῦ πεντάς, καὶ
ὄχι ἐκ τοῦ πέντε, ἀλλ' εἶναι τοῦτο Γραμματικὸν λεπτολόγημα,

Πεντάβιβλος, ἡ, σύγγραμμα συγκείμενον ἐκ 5 βιβλίων, Εὐσέβ.
Χρόν. σ. 70.

Πεντάγαμβρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πέντε γαμβροὺς.

Πεντάγραμμος, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε γραμμάς. 2) τὸ πεντά-
γραμμον τῶν Πυθαγορείων, κ. πένταλφα ὀνομαζόμενον, Σχολ.
Ἀριστοφ. Νεφ. 605.

Πενταγωνικός, ἡ, ὄν : ἀριθμός, κ. Ἐπίρ. πενταγωνικῶς σχηματιζόμενος ἀριθμός, Ἰάμβλ. Ἀριθμ. σ. 85.
 Πενταγωνός, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε γωνίας.
 Πενταδάκτυλος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πέντε δακτ. ἢ 5 δακτύλων μῆκος.
 Πενταδάρχης, } ταυτ. πέμπαδάρχης.
 Πεντάδαρχος, ὁ, }
 Πενταδεκαέτης, οὐ, ὁ, }
 Πενταδεκαετής, ἑός, ὁ, ἡ, } (ἔτος), δεκαπέντε ἐτῶν.
 Πενταδεκαέτης, ἡ }
 Πενταδελός, ἡ, ὄν (πεντάς), συγχεόμενος ἐκ 5.
 Πεντάδιον, τό, ὑποκ. τοῦ πεντάς, καί ταυτ. αὐτοῦ.
 Πεντάδραχμος, ὁ, ἡ, πέντε δραχμῶν βάρος, ἡ τιμὴν ἔχων· τό πεντ. νόμισμα ἀξίζον πέντε δραχμάς. Πρβ. πεντάβωλον.
 Πεντάδωρος, ὁ, ἡ (δωρον), πέντε δώρα, δηλ. παλαιστὰς μακρῦς.
 Πενταέθλιον, τό, Πινδ. Πύθ. 8, 92. — ἐθλον, κ. — ἐθλος, ταυτ. πένταθλον, κ. — ἄθλος.
 Πενταετηρικός, ἡ, ὄν, κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος γινόμενος, ἐορταζόμενος κτλ.
 Πενταετηρίς, ἑδος, ἡ, πέντε ἔτη, πέντε ἐτῶν διάστημα, 2) μεταγ. ἀντί πανήγυρος.
 Πενταέτηρος, ὁ, ἡ, πέντε ἐτῶν· — ρία, ἡ, τό οὐς.
 Πενταέτης, κ. } (ἔτος), πέντε ἐτῶν· πενταέτες, ὡς
 Πενταετής, ἑός, ὁ, ἡ } Ἐπίρ. πέντε ἔτη κατὰ συνέχειαν.
 Πενταετία, ἡ, διάστημα 5 ἐτῶν.
 Πεντάζωνος, ὁ, ἡ, με πέντε ζώνας.
 Πενταθλεύω, Ἀθήν. σ. 413. κ.
 Πενταθλέω, Ἀρτεμίδ. 1, 57. ἀγωνίζομαι τό πένταθλον, εἶμαι πένταθλος.
 Πενταθλητικός, ἡ, ὄν : νίκη, ἡ γινομένη εἰς τό πένταθλον. Καί πενταθλιστική, ὡς ἐκ τοῦ πενταθλίω, — ιστής, Σχολ. Πινδ. Νέμ. 7, 15.
 Πένταθλον, τό (πέντε, ἄθλον), ὅλοι ὁμοῦ οἱ πέντε ἄθλοι, δηλ. ἄλμα, δίσκος, δρόμος, πάλη, πυγμή, τοὺς ὁποίους ἡγωνίζετο εἰς μόνος ἀγωνιστής, ὅστις ὀνομάζετο πένταθλος· τό δὲ ἀγωνίζεσθαι τούτους, πενταθλέω, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 1, 5. 2) Μεταφ. ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος ἦν ὁ Δημόκριτος, Διογ. Λαέρ. ἀσχολημένος δηλ. εἰς ὅλα, ἡ εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς φιλοσοφίας· καί ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ ἐξέρη ὅλα ἐντελῶς· διὰ τοῦτο πενταθλος σημαίνει Τροπ. δευτερεύων εἰς γινώσκειν, Ξενοφ. Ἐλλην. 4, 7, 5.
 Πένταιχμος, ὁ, ἡ, ἔχων 5 αἰχμάς, : ἀχμαὶ ποδῶν, Ἀνάλ.
 Πεντακέλευθος, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε ὁδοὺς, Χρησμ. παρὰ Πανυσ. Τ. 2, σ. 374. Fac.
 Πεντακέφαλος, ὁ, ἡ.
 Πεντακίς, Ἐπίρ. πέντε φοραίς.
 Πεντακισμύριοι, πεντάκις δέκα χιλιάδες, ἡ 50,000.
 Πεντακισχίλιοι, 5000.
 Πεντάκλαδος, ὁ, ἡ, με 5 κλάδους.
 Πεντάκλιнос, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε κρεβάτια, ἡ πέντε καθίσματα.
 Πεντακόρωνος, ὁ, ἡ, ταυτ. τετρακόρωνος.
 Πεντακοσιάρχης, κ. } ἄρχων, ἡγεμὼν 500 ἀνδρῶν.
 Πεντακοσιάρχος, ὁ, }
 Πεντακοσιαρχία, ἡ, ἡ ἀξία τοῦ πεντακοσιάρχου.
 Πεντακοσιαστός, ἡ, ὄν, ὁ μετὰ τοὺς 499. ἐκ τοῦ
 Πεντακόσιοι, ιαι, ια, 500. Ἐνικ. πεντακόσιος ἵππος, ἱππικὸν πεντακοσίων ἀνδρῶν, Δόγγ. ποιμ.
 Πεντακοσιμέδιμνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων εἰσόδημα πεντακοσίων μεδίων· γεννημάτων ὑγρῶν καὶ ξηρῶν κατ' ἔτος· οἱ π. ἦσαν οἱ πλουσιώτατοι κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Σόλωνα εἰς τὰς Ἀθήνας.
 Πεντακοσιεστός, ταυτ. πεντακοσιαστός.
 Πεντακυμία, ἡ, κύμα τόσον μέγα, ὅσον εἶναι ἄλλα πέντε, Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. §. 2. ὡς τρικυμία.
 Πεντάλεκτρος, ὁ, ἡ, ἀνὴρ, ἡ γυνή, ἡ τις ἔλαβε πέντε γαμικά λεκτρα, δηλ. ἔλαβε πέντε γυναῖκας, ἡ πέντε ἀνδρας, Δυκόφρ. 142.
 Πενταλίθιος, Ζ. τό ἐφ.
 Πεντάλιθος, ὁ, ἡ, με πέντε λίθους· πεντάλιθοι παίζειν, ἡ πενταλιθίζειν, παιγνίδιον τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐρρίπταν εἰς τὰ ἀνω πέντα λιθάρια, καὶ τὰ ἐδέχοντο πάλιν εἰς τὴν παλάμην, Πανυσ. 10, 30.

(B.)

Πεντάλιτρος, ὁ, ἡ, πέντε λιτρῶν.
 Πενταμερής, ἑός, ὁ, ἡ, πέντε μέρη ἔχων.
 Πενταμέτρος, ὁ, ἡ, με 5 μέτρα, ἡ πόδας στίχου. Ζ. μέτρον.
 Πενταμήνος, ὁ, ἡ, 5 μηνῶν.
 Πενταμορφός, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε μορφάς. 2) εἰς τοὺς Μανιχαίους ὁ κακὸς δαίμων, ὁ παντὸς κακοῦ παραίτιος, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 269.
 Πεντάμυρον, τό, ἀλοιφῆς ὄνομα, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 356.
 Πενταναῖα, ἡ, Πολύαιν. 3, 4, 2, ἀντί νῆες πέντε· 5 πλοῖα.
 Πενταόζος, ὁ, ἡ, κ. Πέντοζος, ἔχων πέντε ὄζους, κλάδους.
 Πενταπάλαιστος, ὁ, ἡ (παλαιστή), πέντε παλαιστὰς πλατὺς.
 Πενταπετές, τό, ταυτ. πεντάφυλλον, Διοσκ. 4, 4.
 Πενταπέτηλος, ὁ, ἡ (πέτηλον), ἔχων πέντε φύλλα· τό πενταπ. Νίκανδ. Θηρ. 839.
 Πενταπήχης, ὁ, ἡ, ταυτὸς τοῦ ἐφ. Φιλότοργ. Ἰστ. ἐκκλ. 10, 11.
 Πεντάπηχυς, ὁ, ἡ, 5 πηχῶν.
 Πενταπλάσιος, ια, ιον, κ. } Ἐπίρ. — σίως, πέντε φοραίς
 Πενταπλασίω, ὁ, ἡ, } τόσον μέγας.
 Πενταπλασιάζω, μ. ἀσω, κάμνω πεντακίς τόσον μέγα.
 Πενταπλασιεφήμεισυς, Πενταπλασιεπίτριτος, κτ. Νικόμ. Ἀριθμ. σ. 102. Πρβ. πολλαπλασιεπιμόριος.
 Πεντάπλεθρος, ὁ, ἡ, πέντε πλέθρα μακρῦς, ἡ ὑψηλός.
 Πεντάπλοκος, ὁ, ἡ : λίνον, ῥάμμα πεντάκλωνον, Παῦλ. Αἰγ. 6, 78.
 Πενταπλόος, οὐς, ὁ, ἡ, τό θηλ. κ. — πλόη, ἡ, πέτε φοραίς ὁμοῦ.
 Πεντάπολις, ἡ, ἐκ πέντε πόλεων συνισταμένη πόλις.
 Πεντάπορος, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε πόρους. Ζ. πόρες.
 Πεντάπους, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε πόδας, ἡ πέντε πόδας μακρῦς.
 Πενταπρωτσία, ἡ, ἀξίωμα τῶν.
 Πεντάπρωτοι, οἱ, οἱ πρῶτοι πέντε ἀνδρες πόλεως τινός.
 Πεντάρραβδος, ὁ, ἡ, με πέντε ῥάβδους, ἡ πέντε πλευράς, Ἀθήν. 14, σ. 637.
 Πεντάρραβδος, ὁ, ἡ (ῥάξ), ἔχων πέντε ῥῶγας, Ἀνάλ. 1, σ. 223.
 Πεντάς, ἑός, ἡ, πεντάς καὶ Κ. ὁ 5 ἀριθμός.
 Πεντάσκαλμος, ἔχων πέντε καθεδράς κωπηλατῶν.
 Πεντασπίδαμος, ὁ, ἡ (σπιδαμή), πέντε σπιδαμάς πλατὺς, ἡ μακρῦς.
 Πεντασταδῖος, ὁ, ἡ, πέντε σταδίων.
 Πενταστατήρος, ὁ, ἡ, 5 στατήρας βαρὺς.
 Πεντάστεχος, ὁ, ἡ, με πέντε στίχους.
 Πεντάστομος, ὁ, ἡ, με 5 στόματα, ἡ ἀνοίγματα, τρύκαι.
 Πεντασυλλαβία, ἡ, λέξις με πέντε συλλαβάς.
 Πεντασύλλαβος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — λάβως, ἔχων πέντε συλλαβάς, Γραμμ.
 Πεντασύριγγος. Ζ. πεντεςσύριγ.
 Πεντάσχημος, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε σχήματα, Πλούτ. 10, σ. 811. 812.
 Πεντάσχοιρος, ὁ, ἡ, 5 σχοίνους μακρῦς.
 Πεντατάλαντος, ὁ, ἡ, 5 τάλαντα βαρὺς, ἡ ἀξιοί.
 Πεντάτευχος, ὁ, ἡ, βιβλος, συγχεμένη ἀπὸ πέντε τεύχη, πέντε τόμους· ἐξαιρέτως, τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωσέως.
 Πεντάτονος, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε τόνους. 2) Εἰς τὴν Μουσικὴν, ἡ τὴν σήμερον ὀνομαζομένη μικρὰ ἐβδόμη.
 Πενταφάρμακος, ὁ, ἡ (φάρμακον), συγχεόμενος ἀπὸ πέντε χρώματα — φαρμάκια, — ἱατρικά — ἀρώματα κττ.
 Πενταφύης, ἑός, ὁ, ἡ (φυή), ταυτ. πενταμερής, Ἀνάλ. 2, σ. 230.
 Πεντάφυλλος, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε φύλλα· τό πεντάφ. βοτάνης εἶδος, Διοσκ. 4, 42. potentilla τοῦ Λινναίου.
 Πενταφώνος, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε φωνάς.
 Πένταχα, } Ἐπίρ. πενταπλασίως, εἰς πέντε μέρη.
 Πενταχή, }
 Πενταχιλιεστός, ὁ, εἰς ἐκ τῶν 5000.
 Πενταχορδός, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε χορδὰς.
 Πενταχοῦ, Ἐπίρ. εἰς πέντε μέρη, Ἡρόδ. 3, 117. διόρθ. Σινεῖ. ἀντί τοῦ ψευδῶς κειμένου πανταχοῦ.
 Πεντάχρονος, ὁ, ἡ, με πέντε χρόνους.

25

Πενταχῶς, Ἐπίρ. κατὰ πέντε τρόπους.

Πέντε, οἱ, αἱ, τὰ, Διολ. πέμπς, 5. Σημ. τὰ σύνθετα σχηματίζονται καὶ ἐκ τοῦ Πέντε, καὶ ἐκ τοῦ Πέντα.

Πεντεδάκτυλος, ἔχων 5 δακτ. ἢ 5 δακτύλων μῆκος.

Πεντεκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, δεκαπέντε.

Πεντεκαίδεκαστηρίς, ἴδος, ἡ, διάστημα 15 ἐτῶν.

Πεντεκαίδεκαέτης, εὐς, ὁ, ἡ (ἔτος), δεκαπέντε ἐτῶν.

Πεντεκαίδεκαμναῖος, αἶα, ὄν, 15 μνᾶς βαρὺς ἢ ἄξιος, Φίλων μνηαν. σ. 98.

Πεντεκαίδεκαανία, ἡ, ἀριθμὸς 15 καραβίων.

Πεντεκαίδεκάπηχυν, ὁ, ἡ, 15 πηχῶν μακρὺς ἔχων.

Πεντεκαίδεκαπλασίον, ὄνος, ὁ, ἡ, 15 φορεῖς περιττότερος, ἢ μεγαλῆτερος.

Πεντεκαίδεκαταῖος, ὁ, ἡ, κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτῃν ἡμέραν.

Πεντεκαίδεκατημόριον, τό, τὸ δέκατον πέμπτον μέρος, Ἰπποκρ. Τ. 1, σ. 178. Lind.

Πεντεκαίδεκατος, ἡ, ὄν, εἰς ἐκ τῶν 15.

Πεντεκαίδεκήρης, εὐς, ὁ, ἡ, με 15 σειρὰς κωπίων. Ζ. τριήρης.

Πεντεκαίδεχήμερος, ὁ, ἡ, 15 ἡμερῶν, Πολύβ.

Πεντεκαίκοσιέτης, εὐς, ὁ, ἡ (ἔτος), 25 ἐτῶν.

Πεντεκαίπεντηκονταέτης, εὐς, ὁ, ἡ, ὁ 55 ἐτῶν ἡλικίας, Θεοδώρ. Θεραπειν. σ. 131.

Πεντεκαίτεσσαρακονθήμερος, ὁ, ἡ, 45 ἡμερῶν, Ἰπποκ. 1, σ. 278. Lind.

Πεντεκαίτριακοντόντης, ὁ, ἡ, 35 ἐτῶν.

Πεντεκτενής, κ. } ἐπίθετον παρθαλοῦ πανίου με πορφυ-

Πεντέκτενος, ὁ, ἡ, } ροῦν περιθώριον· (ἐκ πέντε κτενῶν), Πολυδ. 7, 32.

Πεντεπιδέκατος, ὁ, δέκατος πέμπτος, Ἀνθολ.

Πεντεναία, ἡ, ἀριθμὸς 5 καραβίων.

Πεντεπενιχρότερος, πεντάκις πτωχότερος, Ἀνάλ. κεῖται τῶρα χωριστὰ, πέντε πενιχρότ.

Πεντέπους, ὁ, ἡ, ταυτ. πεντάπους.

Πεντεσύριγγος, ὁ, ἡ : ξύλον, τιμωρητικὸν τι ὄργανον ἐκ ξύλου με πέντε τρύπας, ὅπου ἐνεβάλλοντο χεῖρες, καὶ πόδες, καὶ λαιμός τοῦ τιμωρουμένου· Τροπ. : νότος, ἥτις παραλύει τὸν ἀνθρώπον κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 10.

Πεντετάλαντος, ταυτ. πεντατάλ.

Πεντετηρικός, ἡ, ὄν, ταυτ. πενταστής· ἐκ τοῦ

Πεντετηρίς, ἴδος, ἡ, διάστημα πέντε ἐτῶν.

Πεντέτης, εὐς, ὁ, ἡ, πέντε ἐτῶν.

Πεντετριάζω, νικῶ πεντάκις, Ἀνάλ. Ζ. τριάζω.

Πεντηκονθήμερος, ὁ, ἡ, πενήκοντα ἡμερῶν.

Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, πενήντα Κ. 50.

Πεντηκοντάδραχμος, ὁ, ἡ, 50 δραχμαὶς βαρὺς ἢ ἄξιος.

Πεντηκονταετηρίς, ἡ, χρόνου διάστημα 50 ἐτῶν.

Πεντηκονταετής, ἴδος, ἡ, 50 ἐτῶν τοῦ Πεντηκονταετῆς, ἡ

Πεντακονταετής, ὁ, πενήκοντα ἐτῶν

Πεντακονταετής, ἡ, χρόνος πενήκοντα ἐτῶν.

Πεντηκοντακαίτριετής, ὁ, ἡ, 55 ἐτῶν.

Πεντηκοντακάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον), ἔχων 50 κεφαλὰς.

Πεντηκοντακέφαλος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.

Πεντηκοντάλιτρος, ὁ, ἡ (λίτρα), πενήκοντα λίτρας βαρὺς, ἢ ἄξιος = 10 ἄττικ. δραχμαῖς, Διόδ. Σικ. 11, 26.

Πεντηκοντάπηχυς, υ, 50 πηχῶν μακρὺς.

Πεντήκονταρχία, ἡ, ἀξία τοῦ πενήκονταρχου.

Πεντηκόνταρχος, ὁ, ὅστις ἔχει ὑφ' ἑαυτὸν 50 στρατιώτας. 2) ὅς τις κυβερνᾷ πενήκοντον, δηλ. πλοῖον με 100 κωπία, Ξενοφ. πολιτεῖ. Ἀθην. 1, 2.

Πεντηκοντατάλαντία, ἡ, πενήκοντα τάλαντα.

Πεντηκοντατάλαντος, ὁ, ἡ, 50 τάλαντα βαρὺς, ἢ ἄξιος.

Πεντηκοντατέσσαρες, ὄν, οἱ, αἱ, Κ. πενήντατέσσαρες.

Πεντηκοντατήρ, ἦρος, Θεουκλ. κ. Πεντηκοντήρ, εἰς τὸν Ξενοφ.

Πεντηκοστήρ, ἐκ τοῦ -κοστής, ἡ, πενήκοντα στρατιῶται, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς ὀνομάζετο ἀπὸ τοῦς Λακεδαιμ. Πεντηκοστήρ.

Πεντεκοντάχος, σιναιρ. -τάχους (χέω), ὁ, ἡ, ἀποδίδων πενήκονταπλάσιον, πολλαπλασιαζόμενος.

Πεντηκόντερος, ἡ, ἡ -τορος, νοητ. ναῦς, φορτηγὸν πλοῖον με 50 κωπηλάτας.

Πεντηκοντήρ, ἦρος. Ζ. πενήκοντατήρ.

Πεντηκοντήρης, ὁ, ἡ, με 50 κωπία, νοητ. ναῦς· ὅθεν

Πεντηκοντηρικός, ἡ, ὄν : πλοῖον, ταυτ. πενήκοντήρης.

Πεντηκοντόγυος, ὁ, ἡ (γύα), με πενήντα πλέθρα, στρέματα, Ἰλ. ι, 575.

Πεντηκοντοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον), πενήντακέφαλος.

Πεντηκοντόπαις, αἶδος, ὁ, ἡ, πατήρ ἢ μήτηρ 50 τέκνων.

Πεντηκοντόργυιος, ὁ, ἡ, 50 ὀργυίων μακρὺς ἔχων.

Πεντηκοντούτης, εὐς, ὁ, ἡ, πενήκοντα ἐτῶν.

Πεντηκόσιαι, ιαι, ια, ἀντί πεντακόσιοι.

Πεντηκοσταῖος, αἶα, αἶον, κατὰ τὴν πενήκοντῃν ἡμέραν.

Πεντηκόσταρχος, ὁ, ὁ ἀρχὼν τῶν πενήκοντῶν, ἀρχιτελώνης, λαμβάνων τὸ πενήκοντον μέρος, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 207. „πεντηκόνταρχος, ὁ ἀρχὼν τῆς πενήκοντῆς τοῦ τέλους καὶ τῶν πενήκοντῶν“, ἡ γνηστία γραφή εἶναι πενήκονταρχος, Boeckh. Staatshaushaltung der Athener 1, σ. 359.

Πεντηκοστεύω, ζητῶ τὸν φόρον· Μέσ. πληρόνω τὸν φόρον, τὸ πενήκοντον μέρος (πεντηκοστήν), Δημοσθ. σ. 952.

Πεντηκοστήρ, ἦρος, ὁ. Ζ. πενήκοντατήρ.

Πεντηκοστολογέω, ὦ, μ. ἤσω, συναίω, λαμβάνω τὸν φόρον, τὸ πενήκοντον μέρος (τὴν πενήκοντην).

Πεντηκοστολόγιον, τό, οἶκος, ὅπου συναίγεται ὁ φόρος.

Πεντοκοστολόγος, ὁ, φορολόγος.

Πεντηκοστόπαις, αἶδος, ὁ, ἡ, ἔχων πενήκοντα παῖδας, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 325.

Πεντηκοστός, ἡ, ὄν, εἰς τῶν 50. 2) πενήκοντῇ, νοητ. ἡμέρα, ἡ μετὰ τὸ πάσχα πενήκοντῇ ἡμέρᾳ. 3) ἡ νοητ.-μερίς, φόρος, ὁσὶς τοῦ πενήκοντου μέρους.

Πεντηκοστής, ὅς, ἡ (-κοστής), ὁ ἀριθμὸς 50.

Πεντηκοστήνης, ὁ, ταυτ. πενήκονταρχος.

Πεντήρης, εὐς, ἡ : ναῦς, με πέντε σειρὰς κωπίων. Ζ. τριήρης· ὅθεν

Πεντηρηικός, ἡ, ὄν : πλοῖον πεντ. ταυτ. πενήρης ναῦς, Πολύβ.

Πέντοξος, ὁ, ἡ, ταυτὸν πεντάξος, ταυτ. χεῖρ.

Πεντόργυιος, ὁ, ἡ, πέντε ὀργυίων, Ἀνάλ.

Πεντόροβον, τό, καὶ } φυτόντι, ἄλλως γλυκυσιδή.

Πεντόροβος, ἡ, }

Πεντόροφος, κ. Πεντάροφος, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε σκεπαστάς, ἡ πέντε πατώματα, Διονύσ. Ῥητορ. 1, 3.

Πεντώβολος, ὁ, ἡ, πέντε ὀβολῶν : οἶνος, Ἀθην. σ. 420. τὸ πεντάβ. νόμισμα ἀξίζον 5 ὀβόλους.

Πεντώνυχος, ὁ, ἡ, ἔχων πέντε ὄνυχας.

Πεντάροφος, ταυτ. πεντόροφος.

Πένω, κ. Πείνω, χρήσιμον μόνον εἰς τὸ Μέσ. πένομαι, ταυτ. τοῦ ἐκ τοῦ παρακ. πέπον, πόνος παραγωγὸν πονέω· Οὐδ. κοπιᾶω, ἀσχολοῦμαι. 2) Ἐνερ. ἐτοιμάζω, παρασκευάζω· δαῖτα πένεσθαι. 3) εἶμαι πτωχός, ἐπειδὴ ἀποκτῶ με κόπον τὰ πρὸς τὸ ζῆν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 2, 26. Εἰς τὸν Αἰσχ. Ἀγαμ. 1217. πένων, ἀντί ποιέων. Ἡ ἀρχικὴ τοῦ σημασία εἶναι πάσχω ἀπὸ πείναν· ὅθεν πείνα, κ. πένης, ὁ ὑπηρετῶν ἄλλους διὰ τὴν τροφήν του. Πρβ. ὄμπη· κ. ἄλγος κ. ἄλγω.

Πέξις, ἡ (πέχω), κούρευσις, κτένισις.

Πεσιδής, εὐς, ὁ, ἡ, ἔχων πρησμένον ἢ χονδρὸν παιδογόνον μόριον, Εὐστάθ.

Πέος, εὐς, τό, τὸ παιδογόμον μόριον τοῦ ἀνδρός.

Πεπαιδευμένος, Ἐπίρ. προκομμένος, ἀστεῖος.

Πεπαίνω, μ. ανῶ, μελ. παθ. πεπαυθήσομαι (πέπω, πέπτω), κάμνω ὥριμον, μαλακόν, ἡμερον, καταπραύνω ἀπὸ θυμόν. (Ζ. κ. πέπτω), καὶ ἄλλα πάθη, Ξενοφ. Κύρ. 4, 3, 21. ἱατρικῶς ἀπὸ πληγᾶς· τραῦμα πεπαυθέν, πληγὴ ἱατρευμένη, Μελέαγρ. 55. ἀντί θερμαίνω, Θεόκρ. 2, 14. Παθητ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1163. τὸ ἀντίθ. λέγεται, Θηριούσθαι.

Παπαίτατος, -αίτερος, ὑπερθ. κ. συγκρ. τοῦ μαλακός, ὥριμος, Ζ. πέπων, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1376.

Πεπαλών, Ἀόρ. 2. τοῦ πάλλω, κατ' ἀναδιπλ. Εἰς τὸν Ὀμ. ἀμπεπαλὼν, Ἰλ. γ. 355.

Πέπαμαι, Πεπαμένος, Πέπανται, Πέπασθε, παθ. παρακ. τοῦ πάομαι· Ζ. πάω.

Πεπανός, ἡ, ὄν, ταυτ. πέπων, Ἀνάλ. 2, 306. ἐκ τοῦ πεπαίνω· ἐξ οὗ καὶ

Πέπανσις, ἡ, τὸ κάμνειν ὥριμον.

Πεπαντικός, ἡ, ὄν, κάμνων ὄριμον, μαλακύνων, βράζων.
 Πεπαρεῖν, Πινδ. Πύθ. 2, 105, ταυτ. (πόρω, ἐώ) πορίζειν, Ἄ-
 ὄρ. 2 τοῦ πέρω, πέπορα, ἔπαρον, ἀναδιπλ. πέπαρον, πεπαρεῖν,
 ἀντί τοῦ ὁποῖου συνηρησμένως ἐδιώρθωσαν τινὲς Πεπορεῖν, ταυτ.
 δοῦναι, ἀπὸ τὸν Ἡσύχ.
 Πεπαρεῦσιμος, ὁ, ἡ, ταυτ. εὐφραστός, σαφής, Ἡσύχ.
 Πεπαρηθός, ἡ, ὄνομα κυκλάδος νήσου.
 Πεπάσμεν, Ἡπερσύν. τοῦ Πάσμαι.
 Πεπασμός, ὁ, ταυτ. πέπανσις, κ. πέψις, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4.
 Πεπεῖσθαι, Ἰων. ἀντί πεπισμένους, αἱ, αἰτί, Μ. Ἐτυμ.
 Πεπεῖσθω· Ζ. πείσω· Ὁμ.
 Πέπερος, ὁ, ἡ, ὡς πεπανός, ὄριμος, μαλακός· Ἐξαιρ. ἐπὶ ὁ-
 πωρῶν· Μεταφ. ὄριμος διὰ γάμον κτλ. Στρατ. ἐπ. 8. [Ἐκ τοῦ
 πέπω, πέπτω, (πεπάω), πεπαίνω, πέπανος, πέπαρος, κ. πέπε-
 ρος (ὡς μιάρος, κ. μιάρος), ποιητικῇ ἐκτάσει πέπερος.]
 Πεπισμένως, Ἐπίρ. (πέσω), τολμηρῶς, θαρράλως, βεβαί-
 ως, Στράβ.
 Πέπερι, εἰς, κ. εὐς, Ἰων. ιος, τὸ, αἰτιατ. πέπεριν, Νικανδρ.
 Θηρ. 876. ὡς ἐκ τοῦ πέπερις λέξις ξενική· πιθανῶς περτικῇ (Id.
 Fundgrube des Orients, σελ. 330. von Hamer), πεπέρι
 καὶ χυδ. πιπέρι· καὶ τὸ φυτὸν, ἐξ οὗ γίνεται.
 Πεπερίξω, ὁμοιος μὲ τὸ πεπέρι εἶμαι κατὰ τὴν γεῦσιν.
 Πεπέριον, τὸ ὑποκ. ὀλίγον πέπερι. Κ. ἀντί πέπερι, χυδ. πιπέρι.
 Πεπερίς, ἰδος, ἡ, κόκκος πεπέρεως.
 Πεπερίτης, ου, ὁ, -ρίτις, ἡ, ὁμοιος μὲ πεπέρι.
 Πεπερίπαστος, ὁ, ἡ (παττός), παττισμένος μὲ πεπέρι.
 Πεπερεῖν, Ἰων. Ἄορ. 2, τοῦ πείσω.
 Πέπιθμεν, ἀντί πεπίθαμεν, παρακ. τοῦ πείσω.
 Πεπινωμένως, Ἐπίρ. Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 15, 16. Ζ. εὐπινής.
 Πεπλανημένως, Ἐπίρ. (πλανῶ), μὲ πλανημένον τρόπον, ε-
 σφαλμένως.
 Πεπλασμένως, Ἐπίρ. (πλάσσω), πλατῶς, ψευδῶς.
 Πεπλατυσμένως, Ἐπίρ. (πλατύνω), κατὰ πλάτος, Σχολ.
 Λυκόφρ. 1414.
 Πεπλήγω (νέον ῥήμα ἐκ τοῦ παρακ. πέπληγα), ταυτ. πλήσσω,
 ὅθεν πέπληγον, Ὀδυσ. 3, 264. κ. πεπλήγοντες, πεπλήγετο, πε-
 πληγέμεν ἀντί πεπλήγειν.
 Πεπληγώς, κτυπημένος, δαρμένος, Πλούταρ.
 Πεπλημένος, :σχοπέλω, Ὀδυσ. μ, 108. ἀντί πεπελημένος,
 δηλ. πεπελασμένος. Ζ. πελάω κ. πλάω.
 Πεπλησμένως, Ἐπίρ. (πλήσω), ταυτ. κατακόρως, Στράβ. Μέρ.
 Γ. τ. 96. ἐκδ. Κορ. ἐκ διορθ. αὐτοῦ ἀντί τοῦ Πεπεισμένως.
 Πέπλιον, τό, κ. } Διοσκ. 4, 169. ταυτ. πέπλος, ἀριθ. 6.
 Πεπλῖς, ἰδος, ἡ }
 Πεπλοδόχος, κ. } δεχόμενος, κ. φυλάττων τὸν πέπλον.
 Πεπλοδόχος, ὁ, ἡ }
 Πέπλον, τό, μόνον εἰς τὸ πληθ. πέπλα, ἀντί πέπλος, ποιητ.
 Πέπλος, ὁ, ἐπανωφόρι, μάλιστα τῶν γυναικῶν, τὸ ὁποῖον ἐρρί-
 πταν ἐπάνω των ὡς αἱ σημεριναὶ δέσποιναί τὸ Ἀσιατικὸν σάλιον.
 2) ἄλλος πέπλος ἐσκέπαζε κεφαλὴν, καὶ πρόσωπον, καὶ ὅλον τὸ
 σῶμα, Ξενοφ. Κύρ. 5, 1, 6. Ἐξαιρ. περίφημος εἶναι ὁ τῆς Ἀ-
 θηνᾶς, ὅστις ἐσκέπαζεν, ὡς ἐέλουτιν, ὅλον τὸ εἶδωλόν της. 3)
 ἀνδρῶν ἐπανωφόρι, Ξενοφ. Κύρ. 3, 1, 13. 4) σκέπασμα θρονίων,
 καὶ σφάδων, Ὀδυσ. η, 96. 5) Μεταφ. κ. τροπ. ἐπὶ ἄλλων ὁ-
 φασμάτων τεχνικῶν, ἢ φυσικῶν, ὡς ἡ κνίσσα, καὶ δημός ὀνο-
 μαζόμενος· πέπλον χροῦ, Εὐρ. Κυκλ. 825, ἀντί περιτόναιον. 6)
 βοτάνη τις, ἄλλως πεπλῖς, κ. πέπλιον. [Ἡ λέξις εἶναι συγγενὴς
 μὲ τὸ ἐπιπλον, πληθ. ἐπιπλα, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ παρήγον ἐκ
 τοῦ Ἐπὶ τὸν πλοῦν, ὡς καὶ τὸ ἐπίπλον (σκέπη τῶν ἐντέρων),
 ἐκ τοῦ πλέω, γεμίζω· Ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ ἐπιπλα, ἱμάτια γυναι-
 κῶν· εἰς τὴν μέσσην ἡλικίαν ἐστήμαις καὶ κάλυμμα, σκέπασμα.
 Καὶ κατὰ τὰς δύο σημασίας πέπλον, κ. ἐπιπλον ἐμπορεῖ νὰ εἶναι,
 ὡς φάρος, πανίον καραβίου, καὶ ἐνδυμα, μὲ τὸ ὁποῖον συνέχεται
 καὶ τὸ πέλλα, pellis, δέρμα, ὡς ἡ πρώτη ὕλη, ἐκ τῆς ὁποίας
 ἐκατασκευάζοντο πανία κ. ἐνδύματα. Τελευταῖον, ὅπλον, ὡς σκεῦ-
 ος καραβίου καὶ ἄρμα· συγγενεῖς μὲ τὸ ἐπιπλον· καὶ δερματίν
 ὀπλίζοντες αὐτοὺς, Πλούταρ. περὶ τῆς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ὤφ.]
 Πέπλωμα, τό (πεπλώω), ταυτ. πέπλος, Εὐρ. Ἰκέτ. 97.
 Πέπνυμαι, κ. } Ζ. πνύμι. κ. πνέω.
 Πεπνυμένος, } *

Πέποιθα, παλαιῶς παρακ. τοῦ πείσω, μὲ ἀμετάβ. σημασι. εἶμαι
 πληροφορημένος· ἔχω θάρρος, εἶμαι τολμηρός, ὑπερήφανος, με-
 τὰ Δοτ. πεποιθόμεν, ὑποτακ. ἀντί πεποιθόμεν, Ὁμ. ἔχωμεν
 θάρρος πρὸς ἀλλήλους, Ὀδυσ. κ, 335. ὅθεν, ὡς νέον θεμα πε-
 ποῖσω, κ. πεποιθέω, κ. πεπιθέω. Ζ. πείσω. Μετοχ. πεποιθώς, κ.
 Ἐπίρ. πεποιθότως.
 Πεποιθήσις, ἡ, κ. } ἐμπιστοσύνη, βεβαιότης.
 Πεποιθῆς, ἡ, }
 Πεποῖσθαι· Ζ. πέποιθα.
 Πεποιθότως, Ἐπίρ. μὲ τολμῶν, μὲ θάρρος, μὲ βεβαιότητα.
 Πεποῖσω (πέσω. Ζ. πέποιθα), θαρρῶ, ἐμπιστεύομαι, Ὀδυσ.
 κ, 335.
 Πέπονθα, παρακ. τοῦ πάτχω, ἐκ τοῦ πένθω· διότι πάθος καὶ
 πένθος εἶναι ὡς βάθος κ. βένθος· τὰ πεπονθότα, τὰ παθόντα,
 τὰ βεβλαμμένα, φυσ. καὶ ἡθικ. Ζ. πάσχω.
 Πεπορεῖν· Ζ. πεπαρεῖν,
 Πεπορημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πορθέω.
 Πέπορθε, Ὀδυσ. φ, 53, ἀντί πεπόνθατε, ὅχι συγκοπῇ ἐκ τού-
 του, ἀλλὰ πιθανῶς σπάνιός τις τύπος ἐκ τοῦ πάσχω, ἀντί πε-
 πόσχατε.
 Πέποσχα, σπάνιος, πιθανῶς Σικελικὸς παρακείμε. τοῦ πάσχω.
 Πεποτήσθαι, Ἰων. ποιητ. παρακ. πατήτ. 3, πληθ. ἀντί πεπό-
 τηται ἐκ τοῦ ποτάσμαι.
 Πεπραδῖλη, ἡ, πορδή. 2) εἶδος ἰχθύος, Ἡσύχ. κ. Φωτ. λεξικ.
 ἐκ τοῦ πέρω, πάρω, μεταθ. κ. διπ.
 Πέπρωμαι, παρακ. κ. πεπρώμεν, ὑπερσύν. Ἰλ. ο, 209. (Νομ.
 ἐκ τοῦ πρῶω, μοιράζω, διδρίζω), εἶμαι διωρισμένος ἀπὸ τὴν μοῖραν·
 Μετοχ. πεπρωμένος, διωρισμένος ἀπὸ τὴν μοῖραν· ἡ πεπρωμένη,
 νοητ. μοῖρα, καὶ τὸ πεπρωμένον, τὸ αὐτὸ, ὡς εἰμαρμένη· ὅθεν
 πρῶτος, ἀντί πεπρωμένος. [Νομ. ἐκ τοῦ περόω, συγκ. πρῶω· ὁρ-
 θότερον ἐκ τοῦ πῶω, πορέω, πορώω, συγκ. πρῶω, δηλ. πορίζω,
 χορηγῶ, δίδω· ὅθεν πεπρωμένη, ταυτ. αἶσα.]
 Πέπτειμαι, Πεπταμένος, Πέπτατο, Κοῖντ. Σμυρ. 11, 59. ἀντί
 ἵπταμαι, ποιητ. ἐκ τοῦ πετάω, πτάω. Ζ. πέτω.
 Πεπτεῶτα, μετοχ. παρακ. ἀντί πεπτηότα. Ζ. πεπτηώς.
 Πεπτήριος, α, ἰον, κ. } (πέπτω), ἐπιτήδειος εἰς τὸ βράζειν
 Πεπτίχος, ἡ, ὄν } χωνεύειν.
 Πεπτηώς, ἀρχαῖος τύπος ἀντί πεπτηώς, παρακ. τοῦ πτάω, πτή-
 μι, πτήτσω, τρομασμένος, δειλός, φοβιστάρης, Ὁμ. Ζ. πέτω.
 Πεπτός, ἡ, ὄν, βρασμένος, ὠριμασμένος· χωνευμένος, δυνά-
 μενος νὰ χωνευθῇ.
 Πέπτω, μ. ψω, αἰολ. κ. αἰτ. κ. πέσσω, πέττω, βράζω, μα-
 γειρεῖω. 2) χωνεύω τὰ φαγητὰ εἰς τὸν στόμαχον. 3) μαλακύνω,
 κάμνω ὄριμον. Καὶ ἐπὶ τῆς χημικῆς τοῦ ἡλίου ἐνεργείας,
 ἥτις δίδει εἰς τὰ ἀνθη, καὶ εἰς τὰς ὁπώρας τὰ διάφορα χρώματα,
 Ἀριστοτ. κ. Θεοφρ. περὶ χρωμ. 4) Μεταφ. πέψαι ἐν αὐτῷ τὴν
 ὀργὴν χρόνου δεῖ, χρειάζεται καιρὸς διὰ νὰ χωνεῖται (καταπραῖνῃ)
 τις τὸν θυμὸν του· Τὸ θεματικὸν εἶναι πέπω κατὰ διάλεκ. ἀντί
 ἔψω· ὅθεν πέπον, πέμμα, ποπάς, πόπανον, ἀρτοπόπος κτλ.
 Πέπτωκα, παρακ. τοῦ πέπτω, ἐκ τοῦ πτάω, συγκ. ἐκ τοῦ πετόω,
 πετάω, ἐκ τοῦ θεματικοῦ πέτω, τὸ ὁποῖον ἐμμενεν εἰς τὸ Λατ.
 peto. Ζ. πέτω.
 Πεπτώς, αἰτ. ἀντί πεπτεώς, ταυτ. πεπτηώς, πεπτηκώς.
 Πεπύθοιο, Νικανδρ. Θηρ. 935, ἀντί πύθου, ἀκουε.
 Πέπων, ονος, ὁ, ἡ, συγκ. πεπαίτερος, ὑπερθ. πεπαίτατος, ἐκ
 τοῦ πέτω, πέπτω, βρασμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὄριμος, μαλακός,
 ἐπὶ ὁπωρῶν. 2) Ἐξαιρ. τὸ πεπόνι, ἐπειδὴ μόνον ὄριμον τρώγεται.
 3) Μεταφ. δηλυπρεπής, ἀνάνδρος, ὡς πέπων, ὡς πέπονας, Ὀδυσ.
 ι, 447. Ἰλ. α, 235.
 Πέρ, μόριον ἐγκλιτικόν, ἐκ τῆς περὶ προθ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πε-
 ριστῶς, διὰ τοῦ ὁποῖου δίδεται, καὶ ὁμολογεῖται, ὅσον τις θέλει,
 ἢ ὁμολογεῖται τοῦλάχιστον τόσον· Διὰ τοῦτο αἱ καθολικαὶ σημα-
 σίαι του εἶναι α) μάλιστα· β) ὅμως, μ' ὅλον ὅτι. Ἀρα 1) μ' ὅλον
 ὅτι· ἀγαθὸς περ· εἰ μὴ κλέπτε νόφ, ὅσον ἀγαθὸς καὶ ἂν εἴ-
 σαι, μὴ μᾶς ἀπατᾷς· κατὰ κρατερόν περ· ἐρύκει, ὅσον καὶ ἂν
 θέλη τις νὰ εἶναι κρατερός· εἰ κ' ὀλίγον περ· ἐπαύρη, Ἰλ. λ, 391.
 ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν τὸν προσεγγίσῃ κτλ. Ἡ σημασία αὕτη εἰς τοὺς
 πεζογράφους εἶναι σπάνια, καὶ χρήσιμος σχεδὸν μόνον εἰς τὸ καὶ
 περ, ἀντί εἰκαί. 2) μ' ὅλον τοῦτο, τοῦλάχιστον· τιμὴν πέρμαι
 ὀφείλλεν Ὀλύμπιος, δηλ. μ' ὅλον τοῦτο, τοῦλάχιστον· τὸ δὲ πέρμαι

- ἐπιπρήνηον ἐέλδωρ· καὶ εἰκαδὲς περ νεώμεθα σὺν νευσί κτλ. 5) σημαίνει ἀοριττίαν, ὡς τὸ Λατ. *cunque* με ἀντωνυμίας, καὶ με ἐπιρρήματα τόπου καὶ χρόνου, τὰ ὅποια γίνονται ἐξ ἀντωνυμιῶν· ὅς περ, ἢ περ, ἄπερ κτ. δηλ. ὅποιοςδήποτε· καὶ ὡς περ, ἢ περ, ὅθεν περ, ὅθεν περ. 4) λίαν, πολὺ· αἷτα μίνυνθ' ἀπερ, πολλὰ ὀλίγον διαρκούσα· καὶ, Ἰθάκης κραναῆς περ εὐρύτης, Ἰλ. γ, 201. ἀντὶ λίαν· καὶ εἰς πολλὰ συνεκλιτικά, ὅπου δὲν κεῖται πολλάκις πλησίον τῆς λέξεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκει· οὐδὲ νῦντοι περ ὀλοφύρεται θυμός, Ἰλ. δ, 201. οὐδαμῶς δὲν ὀλ. κτ. καὶ ἡμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ, ὅπου τὸ περ ἀνήκει εἰς τὸ ἡμος, ὡς ὅτε περ, πρίν περ, Ἰλ. ο, 588. κ. μή περ, Ἡρόδ.
- Πέρρα, καὶ Πέραν, πρόσθετ. μετὰ Γεν. καὶ χωρὶς πῶσιν, Ἐπίρ. ἐπέκεινα, εἰς τὸ πέρα μέρος, ἔξω, ὑπὲρ τὸ μέτρον· ἢ πέρα τιμῇ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 15, 29. δηλ. ὑπέρμετρος· πέρα ἢ, πλεονεχῶς, Σοφοκλ. Φιλ. 1277. 2) οὗτ. Αἰσχ. Ἰκστ. 270. ἐκ πέρρας Ναυκρατίας, Σηλ. πέρα, ας, ἢ. Ζ. πέρηθεν.
- Περάαν, Ἰων. ποιητ. ἔκτατις ἀντὶ περάν.
- Περάσκειν, Ἰων. ποιητ. παρατ. τοῦ περάω, Ὀδυσ. ε, 480.
- Περάθεν, Ἐπίρ. (πέρα), ἀπὸ Πέραν εἰς τὰ ἐδῶ.
- Περαία, ἢ, ταυτ. περαῖη. Ζ. περαῖος.
- Περαῖα, ου, ὁ, ἰχθύς τις διατρώμενος Πέραν τοῦ αἰγιαλοῦ.
- Περαϊβία, ἢ, κ. Περραϊβία } ἢ χώρα τῶν
- Περαϊβική, κ. Περραϊβική, ἢ }
- Περαϊβοί, κ. Περραϊβοί, οἱ, εἰς τὸν Ὀμ. ἔθνος Θεσσαλικὸν παρὰ τὸν Τιταρήσιον, κ. Εὐρώπον ποταμόν, Στράβ. ἐκ τοῦ Περαῖος, μετὰ τὸ αἰολ. πνεῦμα β.
- Περαῖη, ἢ (περαῖος), νοητ. γῆ, χώρα, ἢ ἐπέκεινα τῆς λίμνης, τοῦ ποταμοῦ, τῆς θαλάσσης γῆ.
- Περαῖνω, ἐκ τοῦ περάω, καὶ ταυτ. περάω (ὅχι ἐκ τοῦ πέραις, ἀλλὰ ὁμοῦ μετὰ τοῦτο ἐκ τοῦ πέρω, πείρω, διαβαίνω, διαταξιεύω· κατὰ διαχωρῶ), ἐρχομαι, ἢ φέρω εἰς τέλος, τελειόω, κατορθώνω, ἐκπληρόω, Εὐρ. Κῦκλ. 892. Φοίν. 1697. τελειόω τὸν λόγον μου, συμπεραίνω, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. σ. 321. Κορ. 2) : γυναικα, κόρη, συννεύρομαι σαρκικῶς. 3) Οὐδ. εἰς, πρὸς, ἐκτείνεσθαι, φθάνειν, Ἀριστοτ.
- Περαῖος, Ἐπίρ. ταυτ. πέραιος, Ἀπολλών. Ῥόδ. 4, 71.
- Περαῖος, αἶα, αἶον, κείμενος, ἢ κατοικῶν ἐπέκεινα τοῦ ποταμοῦ, τῆς λίμνης, τῆς θαλάσσης κτλ. ὅθεν
- Περαῖω, ὦ, φέρω, διαβιβάζω τι ἐπέκεινα τῆς θαλάσσης, τοῦ ποταμοῦ κτλ. Μετ. ὑπάγω, διαβαίνω ἐπέκεινα, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 2, 12.
- Περαῖτερος, συγκρ. τοῦ πέρα, μακρύτερος, περιττώτερος παρὰ περαιτέρω, μακρύτερα, πλατύτερα, ὀρθότερα, Πίνδ. Ὀλύμπ. 8, 82. 9, 159.
- Περαῖτης, ου, ὁ, κάτοικος τῆς περαίας.
- Περαῖωσις, ἢ (περαῖω), τὸ διαβιβάζειν ἐπέκεινα·
- Περαῖωτικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ περαῖω.
- Πέρραμα, τὸ, ταυτ. διαπέρραμα, κ. πορθμός, Γραμμ. Κ. πέρραμα, πλοῖον μικρόν, διὰ τοῦ ὁποῦ περαῖονται ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἀντίκτιον ἐπὶ ποταμῶν, ἢ πορθμῶν θαλάσσης.
- Πέρραν, Ἐπίρ. ταυτ. πέρα· τῇ Πέραν τιμῇ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 15, 9.
- Περαντικός, ἢ, ὄν (περαῖω), ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ περαῖω, τελειόω, συμπεραίνειν.
- Πέρρας, ατος, τὸ, Γεν. πλ. περῶν ἀντὶ περάτων, Αἰσχ. Προμ. 572 (ἐκ τοῦ πέρω, κυρίως, τὸ ἐπέκεινα μέρος), τὸ τέλος, τὸ σύνορον, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ σταδίου· Πρβ. τέρας κ. τέρμα, Αἰσχ. Προμ. 2) τελείωσις, ἐκτέλεσις· ἢ ἐξουσία τοῦ ἐκτελεῖν τι, ὡς τέλος· τὸ πέραις ἔχοντες τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων δικαίων, οἱ ἔχοντες τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν ἐξουσίαν, Δεῖνυχ. 3) Ἐπίρ. ὡς τέλος, τελευταῖος, τέλος πάντων· Πρβ. πέρα, Πέραν, πέρηθεν.
- Περάσιμος, ὁ, ἢ, (περάω), ἐπέκεινα τοῦ ὁποῦ ἐμπορεῖ τις νὰ περάσῃ, νὰ διαβῇ· διὰ τοῦ ὁποῦ ἐμπορεῖ τις νὰ ὑπάγῃ, νὰ περιπατήσῃ· ἀήρ, ποταμός κτλ.
- Πέρασις, ἢ (περάω), τὸ περάν, διαβαίνειν ἐπέκεινα, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 10. 2) (περαῖω) τελείωσις : βίου, ἀντὶ πέραις ἢ τελευταῖη, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 103.
- Πέρασμα, τὸ· κ. Κ. οὕτω· κ. ταυτ. πέρραμα.
- Περασμός, ὁ (περάω, ἄζω), ταυτ. πέραις, Ὁ.
- Περατεύω, (περατός), ταυτ. περαῖω, Ἡτύχ.
- Περάτῃ, ἢ (πέραιος), νοητ. γῆ, ἢ χώρα, ἢ ἐπέκεινα χώρα, τόπος, ἔξαιρ. τόπος τοῦ οὐρανοῦ (πέρα, πέραις), τὸ δυτικόν, καὶ ἀνατολικόν σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος· ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἐκ περάτης, Ὀδυσ. φ. Εἰς τὸν Ἀρατ. 499. τὸ ὑποκάτω ἡμιτφαίριον. Εἰς τὸν Καλλίμ. Δηλ. 169, ἢ ἐσπέρα.
- Περάτῃθεν, Ἐπίρ. ταυτὸς. πέρηθεν, καὶ ἀντιπέρηθεν, Ἀπολλών. Ῥόδ.
- Περάτῃς, ὁ, ταυτὸς. πορθμεύς, Πρόκλ. παράφρ. σ. 250. Πρβ. πέρραμα.
- Περάτῃχοι, οἱ (πέραιος), Πέραν οἰκοῦντες, Γλωσσ. Στεφ. Ὁ Ὀριγένης, πρὸς τοὺς μάρτ. σ. 197, ἐρμηνεύει τὸ Ἑβραϊστὸς, περατικός.
- Περατοειδής (πέραις, εἶδος), περιωρισμένος, πεπερατμένος· ἀντίθ. ἄπειρος, Πλάτ.
- Πέραιος, ἢ, ατον (πέρα), ὁ εἰς τὸ ἐπέκεινα μέρος.
- Πέραιος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
- Περατός, ἢ, ὄν (περάω), ταυτ. περάτιμος.
- Περατόω, ὦ (πέραιος), περιορίζω, διορίζω, ἐγκλείω, τελειόω.
- Περάτωσις, ἢ, τὸ οὗτ. τοῦ πρ.
- Περάω, ὦ, μ. ἄζω, κ. ἡτώ, περνώ, διαβιβάζω, φέρω ἐπέκεινα, περῶ διὰ δειρῆς, διαβιβάζω διὰ τοῦ λαιμοῦ, φάρυγγος, τρώγῃ, Τυν. Ἑρμ. 133. : πόδα, περῶ τὸν πόδα, ὑπάγω, καὶ χωρὶς τοῦ πόδα, Εὐρ. Ἑκάβ. 665. Φοίν. 308. 2) Οὐδ. περῶ ἐμαυτὸν, διαβαίνω, ὑπάγω πέρα : θάλασσαν, περῶ τὴν θ. ταξιεύω, Αἰσχ. Χορηφ. 268. : κίνδυνον, ἐμβαλῶ εἰς κίνδυνον, κινδυνεύω : διαχωρῶ, διαβαίνω : πύλας Ἀδου· ὅθεν, Τροπ. θυμῷ περάτης, ἀντὶ εἰς πέραις ἐλθῆς, Σοφοκ. 3) φέρω ἐπέκεινα διὰ νὰ πωλήσω, πωλῶ, Ὀμ. Ἰλ. φ, 78, 102. [Ἐκ τοῦ περάω, ἄνω γίνεται ὅχι μόνον τὸ σύνθηδες πράσσω, πιπράσσω· ἀλλὰ καὶ πράττω, πρήττω (ὡς πελάω, ἄζω, πλάζω, πλάσσω, πλήττω), τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς σημαίνει πωλῶ ἢ ἀγοράζω, ὡς ἐμπορος, κ. πεῖρα· ἐπειτα, κίμνω τι καλόν ἢ κακόν· Ὅλα ἀνήκουσιν εἰς τὸ Πέρω.]
- Περγαμηνή, ἢ, νοητ. χάρτη, ἐκ τῆς πόλεως Περγᾶμου, ὅπου δὲν ἐφευρέθη κατὰ πρῶτον (Ἰδε Ἡρόδ. 5, 58.), ἀλλ' ἐπὶ Ἀττάλου ἐγένετο κοινὴ εἰς γραφὴν.
- Περγαμηνός, ἢ, ὄν, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ
- Πέργαμον, τὸ, ταυτ. Πέργαμος, ἢ, ὡς Ἴλιον κ. Ἰλιος.
- Πέργαμος, ἢ, ἀκρόπολις, εἰς τοὺς ποιητ. Αἰσχ. Προμ. 956. Εὐρ. Φοίν. 1109. Εἰς τὸν Ὀμ. ἢ ἀκρόπολις τῆς Τρωάδος. Ἡ λέξις εἶναι φρυγικὴ, καὶ ἡ αὐτὴ μετὰ τὸν Πύργον, Μακεδ. βύργος, καὶ μετὰ τὰς πόλεις Πέργην καὶ Βέργην.
- Περγασή, ἢ, ἢ Περγασαί, αἱ, δῆμοις τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Ἰππ. 321.
- Πέρδῃσις, ἢ (πέρδω, έω), τὸ πέρδειν, κλάνειν χυδ.
- Περδίκας, ἄδος, ἢ, ταυτ. περδίκιον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 19. καὶ πολλάκις πολλαχού.
- Περδίκειδής, έως, ὁ, νεοττός πέρδικος.
- Περδίκειος, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς πέρδικα.
- Περδίκιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πέρδιξ. Κ. περδίει, ἢ πέρδιξ. 2) εἶδος βοτάνης, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 1, 11.
- Περδίκιτης, ὁ, λίθος· εἶδος λίθου, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 640.
- Περδίκος, ὁ, κυνηγός περδίκων, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 4.
- Περδικοτροφείον, τὸ, τόπος ὅπου τρέφονται πέρδικες.
- Περδικοτρόφος, ὁ, ἢ, ὁ τρέφων πέρδικας.
- Πέρδιξ, έκος, ὁ, ἢ, ὁ ἀρτενικός πέρδιξ, καὶ ἡ πέρδικα.
- Πέρδω, συνήθ. πέρδομαι, παρακ. πέπορδα· ὅθεν πορδή, Ἀόρ. 2. ἐπαρδόν, μέλ. παρδήτομαι· Ζ. πάρδω· χυδ. λέγεται κλάνω.
- Πέρηθεν, Ἐπίρ. ταυτ. ἐκ τοῦ πέρα. Φαίνεται ἐκ τούτου, ὅτι τὸ πέρα ἦτο οὐσιαστ. ὡς πειρά, τὸ τέλος, ὁ ἐπέκεινα τόπος· ὅθεν, Πέραν ὡς Ἐπίρ. εἶναι αἰτιατ. ἀπόλ. ὡς ἄγαν, ἀρχήν, τέλος κτ.
- Πέρην, Ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πέραν. Ζ. πρ.
- Περητήριον, τὸ (περάω), τρυπάνιον, ἀριθ. Κ.
- Περητός, Ἰων. ἀντὶ περατός.
- Πέρθαι, Ἰλ. π, 708, Ἰων. ἀντὶ πεπέρθαι, ὡς δέχθαι, ἀντὶ δεδέχθαι.
- Πέρθω, Λατ. *perdo*, μ. πέρτω, ἔπερτα· παρακ. πέπορδα, Ἀόρ. 2. ἐπαρδόν, πράθειν, θέειν, ἐκ τοῦ πράθω, πρέθω, κ. πρήθω, τὰ ὅποια σημαίνουν καίω, κατακαίω, ἀνάπτω, καὶ δηλοῦσι τὸν τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐρημόνουνται πόλεις καὶ χώραι, κ. αἰχμαλωτίζουσιν ἀνθρώπους, Εὐρ. Ἠλ. 314. ὅθεν τὸ μεταθ. πρέθω, Ἐξαιρ. ἐρημόνω, ἀφανίζω, Ζ. πράω.

Πέρι, πρόθ. με ἀναβιβ. τοῦ τόνου, εχούσα προηγουμένην τὴν πτω-
σιν της. 2) ἀντὶ τοῦ περισσῆς. Πρβ. πάρα. 3) ἀντὶ περισσῶς, ἐ-
ξαίρετος, Ὀδυσ. λ, 549.

Περί, πρόθ. με Γεν. Δοτ. κ. Αἰτ. ὡς ἡ παρά, με τὴν ὁποίαν συγ-
γενεῖς, καθὼς καὶ με τὴν πρός κ. πρό, σημαίνουσα τὸ ἐμπροσθεν
ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καθὼς εἶναι ἡ περιφέρεια εἰς τὸ κέντρον. 1) με-
τὰ Γεν. μόνον Μεταφ. τὸ καθό, ὡς πρός τί· τὸ ἔνεκα, περὶ πα-
τρίδος μάχεσθαι, ἄλλως, ὑπὲρ πατρίδος· ἀδικεῖν περὶ τυραννίδος·
δεδιέναι περὶ τοῦ κοινοῦ· ἐντεῦθεν πορίζονται αἱ φράσεις, Περί πολ-
λοῦ, πλείονος, πλείστου, μικροῦ, ἐλάττωτος, ἐλαχίστου, οὐδε-
νός, κτλ. ποιεῖσθαι, ἡγεῖσθαι κτλ. δηλ. νομίζω τι, ἐκτιμῶ ἔνεκα
πολλοῦ λόγου κτλ. τὸ ἐκλαμβάνω πολὺ, περισσώτερον κτλ. Ἐ-
πειδὴ ἡ περὶ σημαίνει καὶ τὸ ὑπὲρ, πλείον, ὡς τὸ περὶ πάντων ἐμ-
μεναι ἄλλων, δηλ. ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, ἐμποροῦν νὰ ἐξη-
γηθῶσιν ἐκεῖναι αἱ φράσεις, ὡς περὶ πλείστου, πολλοῦ ὄν, ὅτα
ποιεῖσθαι. 2) μετὰ Δοτ. α) ἐπὶ τόπου, περὶ τῇ χειρὶ φέρειν χρυ-
σοῦν δακτύλιον· περὶ βωμοῖς χορεύειν· περὶ σώματιν ἐσθῆτες. β)
Μεταφ. ἐκ τοῦ τόπου· περὶ δαιτὶ μάχεσθαι, περὶ πτωχῷ ἐριδαί-
νειν· περὶ τῇ πατρίδι μάρνασθαι, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ λέγουσιν οἱ πε-
σογράφοι Περί πατρίδος· περὶ ψυχῇ θάρρειν, περὶ τῇ πόλει δεδιέ-
ναι, λέγει καὶ ὁ Θουκυδ. γ) ἀντὶ τῆς πρός, περὶ φόβῳ, περὶ χάρ-
ματι, ὁδύνη περὶ, ἐντὶ πρό φόβου, ἐμπροσθεν φόβου κτ. οἱ Λα-
τῖνοι μεταχειρίζονται τὴν ἐκ τοῦ παραί praee. Ζ. παρά. 3) μετὰ
αἰτιατ. α) ἐπὶ τόπου, τὸ περί, κύκλῳ· θώραξ περὶ τὰ στήρνα,
φυλακὴ περὶ τὸ σῶμα, περὶ πᾶσαν τὴν Σικελίαν, ὡς ἡ ἀμφί·
κάποτε καὶ αἱ δύο ὁμοῦ, ἀμφί περὶ, ἡ ἀμφίπερὶ, δηλ. ὁλόγυρα,
καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, περὶ τινος εἶναι, περὶ τι εἶναι·
ἐκεῖνο σημαίνει νὰ εἶναι τι ἀκόλουθος, στρατιότης, μαθητής,
σύγγυρος τινός· ἔπειτα καὶ τὸ πρόσωπον αὐτό. Ζ. ἀμφί· οὕτω
λέγουσι, καὶ ἡ περὶ αὐτὸν ἀρετὴ, ἀντὶ ἡ αὐτοῦ ἀρετὴ, ἐπειδὴ
τὴν ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἀκόλουθον τοῦ προσώπου· περὶ τι εἶναι,
κύκλῳ τινός πράγματος εἶναι, ἀσχολεῖσθαι εἰς αὐτό· ὅθεν, οἱ
περὶ σοφίαν, φιλοσοφίαν, γραμματικὴν, ῥητορικὴν, οἱ περὶ τοὺς
λόγους, περὶ τὴν αὐλήν κτλ. ἀντὶ φιλοσοφοί, γραμματικοί, ῥή-
τορες κτλ. ὡσαύτως, ἡδοναί περὶ τὸ σῶμα, ἀντὶ σωματικαί,
ὡς ἀκόλουθοι, καὶ ὑπὲρ τῆς τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀ-
ναλογίαν ἔλεγον εἶναι περὶ νότον, περὶ ἀσθενεῖαν. — Προτέτι ἀ-
νήκει ἐνταῦθα, τὰ περί τι π. χ. τὰ περὶ τὴν ἀρετὴν, δηλ. ἡ ἀ-
ρετὴ, καὶ ὅλα τὰ ἀκόλουθα της. β) ἐπὶ χρόνου· περὶ τούτους τοὺς
χρόνους, ὁλόγυρα εἰς τούτους τοὺς χρόνους, δηλ. ἀρχήτερα, ἡ
ὕστερα ὀλίγον· περὶ τὸν ὄρθρον, περὶ δειλὴν, περὶ δύσιν, περὶ
λύχνην ἀφ᾽ ἑ, περὶ μέσας νύκτας· καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν περὶ που τό-
σων· περὶ ἐβδομήκοντα, περὶ τριτηκίλους, ὡς ἐβδομήντα, ὡς τρεῖς
χιλιάδες, λέγομεν Κ. γ) Μεταφ. τὸ ἐναντίον· ἀδικεῖν, ἐξαμαρ-
τεῖν περὶ τινος. Ἐν συνθέσει ἔχει ὅλας ταύτας τὰς σημασίας, μά-
λιττα δὲ τὰς τοπικὰς, περί, κύκλῳ, ἡ ἐπέκεινα· περιβλέπειν,
περιχορεύειν, περιέχειν, περικόπτειν, περιβάλλειν· καὶ Μεταφ. τὸ
ὑπεράνω, ἐπέκεινα, ὡς περιγίνομαι, περιεργάζομαι κτλ. κ. ἐπειδὴ
εἰς τὴν περικύκλωσιν συμβαίνει καί ποια ἐπίτασις. διὰ τοῦτο ἐπι-
τείνει τὴν σημασίαν πολλάκις ἡ περὶ, ὡς περιβλεπτός, περιβόη-
τος. Καὶ ἐπὶ περιοδικῆς περιφορᾶς, καὶ τελευταῖον καταντήσεως εἰς
τὸν σκοπὸν, ὡς περικαταλαμβάνω, περιέρχομαι, περιέρομαι,
περιήκω κτλ.

Σημ. Ἡ περὶ εἰς τὰ χειρόγρ. ἀλλάσσεται πολλάκις μετὰ τὴν
παρά· χρεια ὅμως προτοχῆς εἰς τὴν διόρθωσιν, ἐπειδὴ αὗται αἱ
προθέσεις εἶναι συγγενεῖς, καὶ ἰσοδύναμοι πολλαχοῦ. Πρβ. περι-
πετρίζομαι, παραπέταλος.

Περιάγμαι, ἀμέτρως ἀγαμαί, Γλωσσ. Στεφ.

Περιεγαπάω, κ. } ἀγαπῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Περιεγαπάω, κ. } ἀγαπῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Περιεγγέλλω, ἀγγέλω περί, ὁλόγυρα· οἱ ἀγγέλον προσταξῶ,
παραγγέλλω· σίδηρον, Θουκυδ. 7, 18.

Περιεγείρω, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη συνάξω, φέρω εἰς ἐν. Μέσ. συν-
άξονται πανταχόθεν.

Περιεγέω, ὄωρ. ἀντὶ περιηγέω.

Περιεγή, ἡ, κάμψις, λίσυσμα, Ἄρατ. 688.

Περιεγή, ἑός, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ περιηγής.

Περιεγώνιζω, δένω τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίτω, Δίων λόγ. 32.

Περιεγκώνισμα, τὰ εἰς τὰ ὀπίτω δεμένα χεῖρα, ἡ δέσμός αὐτῶν.

Περιεγνίζω, καθαρίζω, ῥαντίζω ὁλόγυρα· ὕδατι.

Περίεγνυμι, - γνύω, μ. ἄξω, τσακίζω περί, τσακίζω. 2) λυ-
γίζω ὁλόγυρα. 3) Παθ. περιέγνυται· ῥγῶ, ταυτόσ. περιηγεῖ,
καθ' Ἡσύχ. ἐξ Ἰλ. π, 78. Πρβ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 279.

Περίεγοραῖος, ὁ, ὅς τις περιέρχεται εἰς τὴν ἀγοράν· ἀργός,
κ. φλύαρος, Ἡσύχ. Φωτ. Σουῖδ.

Περίεγχο, πνίγω.

Περίεγω, μ. ἄξω, περιφέρω. 2) Οὐδέτ. περιέρομαι, περιπατῶ
ἐδῶ κ' ἐκεῖ· θεωρῶ, εἰς τὴν Ν. Δ. δηλ. Πράξ. 13, 11. Ματθ. 23,
25. Μάρκ. 6, 6. 3) Μέσ. φέρω, ἔχω πάντοτε μαζή μου, Ξενοφ.
Κύρ. 2, 2, 28. Ἀπομν. 1, 7, 2.

Περίεγωγός, ἑός, ὁ, κ. Περιεγωγός, ὁ, ὅς τις περιφέρει, ἡ
περιστρέφει. 2) μηχανή τις, ἥτις ὀνομάζεται καὶ περιεγωγίς, ἡ
πρὸς κίνησιν ἀξόνων καὶ κοχλιῶν. Πρβ. παραγωγίς.

Περίεγωγῆ, ἡ, τὸ περιάγειν.

Περίεγωγίς, ἡ, Ἰδ. περιεγωγός.

Περίεγωγός, ὁ, ἡ, ὁ περιφέρων περιστρέφων.

Περίεδω, ἄδω περί, ὕμνω. Πρβ. περίστις.

Περίεθρῶ, ὦ, μ. ἦτω, βλέπω, θεωρῶ εἰς τὰ περί, παρατη-
ρῶ ἀκριβῶς. Αἰσχίν. Διάλογ. 3, 14.

Περίεθρησις, ἡ, τὸ οὖσ. τοῦ πρ.

Περίεθρῶ, παίζω, ἀστειζομαι εἰς τὰ περί.

Περίεινυμαι, ταυτ. περιαιρέομαι, ἀποχωρίζω, ἀφαιρῶ.

Περίερεσις, ἡ, ἀποχώρισις, ἀφαιρέσις.

Περίερετός, ἡ, ὄν, ὁ, τι δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ.

Περίερέω, μ. ἦτω, - αἰρέομαι, ὁ, τι περιβάλλεται, κα-
πάλιν δύναται νὰ ἐπαρθῇ, καθὼς ὁ ὑπὸ τοῦ Φειδίου κατασκευ-
αθεὶς στολισμός τῆς Ἀθηνᾶς ἦτο περιερετός· τὰ ὅπλα τινός,
ἀφαιρῶν ἀπὸ τινός τὰ ὅπλα, γυμνώνει αὐτὸν ἀπὸ τὰ ὅπλα,
Ξενοφ. Κύρ. 8, 1, 47. Μεταφ.· μελέτην τινὶ, λαμβάνειν τὴν
φροντίδα ἀπὸ τινός, 2, 1, 2, Μέσ. περιερόμενος τὸν στέφανον,
ἐκβαλὼν τὸν στέφανον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. 2) ὡς περιγραφῶ,
ταυτ. ἀφετέω· ὅθεν

Περίεῖρημα, τὸ, τὸ ἐπαρθὲν, ἀφαιρεθὲν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 767.

Περίεμαξω, εἶμαι πολλὰ ἰσχυρός - πλούτω, εἶμαι πολλὰ
πλούσιος, Προκοπ., Ἀνέκδ. 28.

Περίεκολουθῶ, ὦ, περιέρχομαι, περιτρέχω, Πολέμ. Φυσιογν.
1, 6. σ. 208. κ. 220.

Περίεκοντίζω, μ. ἴτω, πανταχόθεν ἀκοντίζω, καὶ πλῆττω.

Περίεκτός, ὁ, ἡ (περίεγω), περιστρεμμένος, δυνάμενος νὰ
περιστρέψῃ· δίφροι, θρονία, περιστρεφόμενα εἰς τοὺς πόδας
των, Ἀθην. 14, σ. 637. τὰ περίεκτα, πολεμικὴς μηχανή,
Παλ. Μαθημ. σ. 97. τοῦτο τὸ περίεκτον, ταυτ. περιφερόμενον,
Πλούτ. Κιμ. 2. Πρβ. περιεγωγός, περιεγωγίς, κ. παραγωγίς.

Περίελαγέω, ὦ, μ. ἦτω, αἰτθάνομαι σφοδρὸν πόνον, εἶμαι
πολλὰ λυπημένος, μετὰ Δοτ.

Περίελαγής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - αλγῶς, ὅς τις αἰσθάνεται
μέγαν πόνον.

Περίελεῖμμα, τὸ, ἀλειμμα· ἐκ τοῦ

Περίελεῖψω, μ. ψω, ἀλείψω ὁλόγυρα, πανταχόθεν.

Περίελλα, Ἐπίρ. πρὸ πάντων, ἐξαίρετως· Κυρίως Οὐδ. πλ. τοῦ
περίελλος.

Περίελλόκαυλος, ὁ, ἡ, μετὰ τὸν κυλὸν περιδεμένος εἰς
ἄλλο φυτὸν, Θεοφρ.

Περίελλος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ἄλλως, πρὸ πάντων, ἐξαίρετως.

Περίεαλος, ὁ, τὸ ἰσχύον, Ἡσύχ. Σουῖδ.

Περίεαλουργής, ὁ, ἡ, ἡ } περιπόρφυρος· κακοῖς, Ἀριστοφ. Ἀ-
Περίεαλουργός, } χαρ. 856. εἶναι παιδιὰ λέξεως ὡς

καταξάινειν εἰς φοινικίδα, ἐπὶ αἵτου νὰ δαίρεται, ἔως οὐ νὰ τρέ-
ξη ἐξ αὐτοῦ αἷμα, κ. νὰ φαίνεται ἐρυθρός ὡς ἐνδύμενος πορφύραν.

Περίεαμάω, ὦ (Ζ. ἀμάω), συμφορῶ, συναῶ πανταχόθεν· τὸ
Μέσ. θεωρίζω, Ἡσύχ.

Περίεαμμα, τὸ (περίεπτω), πᾶν ὅ, τι περδιδέμεται, καὶ κρεμαται
εἰς τὸ σῶμα, καὶ οὕτω φορεῖται, ὡς φυλακτῆρια, Γαλλ. amu-
telle, καταδυσμός κτ. σταυροὶ ἐξαρτώμενοι εἰς τὸ στήθος ἀπὸ
τὸν λαιμόν, εὐαγγέλια, Χρυσόσ. Ὁμ. 19, κ. 72.

Περίεαμπέχω, κ. } περιενδύω, περικυκλώνω, σκεπάζω.

Περίεαμπίσχω, κ. } περιενδύω, περικυκλώνω, σκεπάζω.

Περίεαμύνω, προστατεύω, υπερασπίζω, ὡς περιβαίνω, ἀμφι-
βαίνω κτλ.

Περίεαμύσσω, - ττω, μ. ξω, πανταχόθεν κεντῶ, κ. πληγό-

νω, Ἰλ. α, 243, Αἰσχίν. Διάλ. 3, 3.
 Περιαμφιέννυμι, ταυτ. περιαμπέχω.
 Περιαμφίς, ἴδος, ἡ, τὸ περιτρέφειν τὸν κόπανον τοῦ ἰγδίου, Εὐπολ.
 Περιάμφοδος, ὁ, ἡ, μέγας οἶκος, πανταχόθεν ἐλεύθερος ἀπὸ ἄλλους συνεχεῖς αὐτοῦ οἴκους· ἄλλως, διάλαυρος, συνοικία, βάρης. Λατ. insula.
 Περιαναγκάζω, περιφέρω μὲ ἀνάγκην, Ἰπποκρ.
 Περιαναιρέω, ταυτ. περιαιρέω, Ὠκελλ. Λουκ. 4, 13.
 Περιανθέω, ἀνθῶ περί, ἡ κατὰ τοῦτο, Πλούτ. 8, σ. 569.
 Περιανθής, ὁ, ἡ, ἀνθῶν εἰς τὰ πέριξ, Νίκανδρ.
 Περιανθίζω, μ. ἴσω, στεφανώνω ὁλόγυρα μὲ ἀνθῆ· ἡ παρδαλίζω· Κατ. στολίζω.
 Περιανίστημι, ταυτ. ἀνίστημι ἐπιτετ. μὲ τὴν περί.
 Περιαντλέω, ὦ, μ. ἴσω, χύνω πέριξ, ἡ ἐπάνω, Πλούτ.
 Περιεπλόω, ἐξαπλόνω περί τι, ἡ ἐπάνω, Πλούτ. 9, σ. 605.
 Περιεπτος, ὁ, ἡ, περιχευόμενος· τὸ περιεπτον, ταυτ. περιάμμα, Ἀριττ. Ἡθ. Νικ. Α', η, Κορ.
 Περιεπτω, μ. φω, περιχευῶ, περιδένω, ἐκχευῶ περί τι. Μεταφ. : ἀγαθὸν τινί, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 6, 15. : τιμᾶς, Κυρ. 1, 5, 9. : δύναμιν, Ἰέρ. 11, 13. δίδω, προξενῶ : αἰσχύνην, κάμνω τινὸς ἐντροπὴν, Πλάτ. Δημοστ.
 Περιεράττω, μ. ἄξω, κτυπῶ περί τι, τσακίζω.
 Περιεργυρος, ὁ, ἡ, ἀργυρωμένος, δεμέιος μὲ ἀργυρον.
 Περιεργυρόω, ὦ τὸ ῥῆμα τοῦ πρ.
 Περιεργόζω, - ττω, ἀρμόζω περί τι, Αἰσχίν. Διάλ. 3, 5.
 Περιερόω, ὦ, ἀροτριῶ εἰς τὰ πέριξ - ἀροσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Περιεσθμαίνω, βαθέως ἀναπνέω, Ἠλιόδ. 8, 9.
 Περιερτάω, ὦ, μ. ἴσω, περιχευῶ.
 Περιεῖσις, ἡ (περιᾶδω), Πλούτ. ἀκούειν· σ. 149. ἐπὶ ἄσματικῆς φωνῆς εἰς τὸ ἀναγινώσκειν, οἷς ἐλάττωμα· ἄλλως, πλάσμα, Κυντιλ. 5, 14. ἄλλοι ἔχουσι περιᾶσις, κ. περίκλασις.
 Περιεστράπτω, μ. φω, ἀστράπτω πέριξ, ἡ λίαν.
 Περιεσχολέω, ὦ, μ. ἴσω, ἀσχολοῦμαι εἰς πρᾶγμα τι. Λουκιαν.
 Περιευγάζω, μ. ἄσω, Ἠλιόδ. Αἰθ. κ. - αυγέω, περιλάμπω, περιεκτινοβολῶ· ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ἥτις φωτίζει τὰ πάντα.
 Περιεύγασμα, τό, ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Περιεύγεια, ἡ, κ. } φωτισμός εἰς τὰ πέριξ, Κλήμ.
 Περιευγή, } Παιδ.
 Περιευγής, ὁ, ἡ, Ἀριστοτ. περί κόσμ. 4, κ.
 Περιεύγος, ὁ, ἡ, (αὐγή) περιφωτισμένος, πολλὰ λαμπρός, ἀκτινοβολῶν εἰς τὰ πέριξ.
 Περιευθαδίζομαι, λίαν αὐθ. περί ἐμαυτοῦ, Φωτ.
 Περιευτίζομαι, μέλ. ἴσομαι, καταγίνομαι μὲ τὸν ἑαυτόν μου, ὁμιλῶ περί ἐμαυτοῦ, ἡ περί τοῦ αὐτοῦ πράγματος, Σουίδ. Ἡσύχ. Φωτ.
 Περιευτολογέω, ὦ, μ. ἴσω (λέγω, περί, αὐτός), ὁμιλῶ περί ἐμαυτοῦ, ἐπαινοῦμαι, καυχῶμαι.
 Περιευτολογία, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ πρ. Πλούτ.
 Περιευχένιος, ὁ, ἡ (αὐχὴν), ὁλόγυρα εἰς τὸν αὐχένα ὦν, βαλλόμενος κτλ. τὸ περιαυχ. λαιμοδέτης, Ἀρισταίν. σ. 50. Abt.
 Περιεύω, μ. αὐσω, κοιμῶμαι πλησίον. Ζ. παριάνω.
 Περιεχυρίζω, (ἄχυρον), ξεφλουδίζω, ἐκβάζω τὰ πέριξ ἄχυρα, παρ' Ὀριβασ. σ. 43. Matt.
 Περιέχω, ταυτ. περιᾶχω, Κοῖντ. Σμυρ. 3, 601. 11, 352. τὸ μόνον ῥῆμα, ὅπου ἐκθλίβεται τὸ εἰς τῆς περί· ὅτι δὲ κεῖται ἀντὶ περιᾶχω, μᾶς δείχνει ὁ Κοῖν. εἰς 3, 706, περί δ' ἔαχεν.
 Περιεβάδην, Ἐπίρ. (βάω), εἰς τὰ πέριξ περιπατῶν. 2) μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, καθὼς ἱππεύουσιν οἱ ἄνδρες· ὡς δὲ ἱππεύουσιν αἱ γυναῖκες λέγεται, Κατὰ πλευράν, Ἀχιλλ. Τάτ.
 Περιβαίνω, μ. ἴτομαι, κ. Περιβάω, Περιβήμι, περιπατῶ ὁλόγυρα, ὑπάγω ἐδῶ κ' ἐκεῖ· ὅθεν προστατεύω τινά· ἀνοίγω τὰ σκέλη, ὡς εἰς τὴν ἱππασίαν· ὅθεν, καβαλικεύω, Πλούτ. 2, σ. 736. 4, σ. 80.
 Περιβάλλω, βάλλω, θέτω ὁλόγυρα : δεσμά τοῖς σκέλεσι. Παθητ. περιβάλλομαι τεύχεα ὥμοις, βάλλω εἰς τοὺς ὤμους μου ὅπλα. 2) περικυκλόνω, περιγυρίζω. 3) ἀγκαλιάζω, ἡ προσπαθῶ νὰ ἀγκαλιάσω, νὰ πιᾶσω, νὰ περικλείω : χωρίον, ταυτ. κυκλοῖν, Ξενοφ. Κύρ. 6, 3, 30. ὅθεν, περιβολή, ἡ, περικύκλω-

σις, περίκλεισις. Μεταφ. περιβάλλειν τινά συμφορὰς, κακοῖς, ὀνείδεσι, κινδύνῳ, περιπλέκειν τινά εἰς συμφορὰς κτλ. 4) ἐξουσιάζω, λαμβάνω : λείαν· πρόβατα πολλὰ περιεβάλλοντο, Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 3, 3. Πρβ. περιτέμνω· οὐσίαν βασιλικήν, περιβ. ἀποκτᾶν, Στράβ. 14, σ. 960. ἔχω κατὰ νοῦν νὰ ἐπιτύχω τι : τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλλόμενος, Δημοστ. σ. 304. ὅθεν, αὕτη τῆς ἀρχῆς περιβολή, τοῦτο τὸ σχέδιον, αὕτη ἡ βουλή τοῦ νὰ λάβῃ τὴν ἐξουσίαν, Ξενοφ. Ἑλλην. 7, 1, 28. 5) εἰς τὸν Ὀμ. Ἰλ. ψ, 462. Οὐδέτ. περί τέρμα βαλούσας. Εἰς τὸν Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 29. περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους, δηλ. περιποιούμενος καὶ ἀγαπῶν. 6) εἰς τὸν Ὀμ. ταυτ. ὑπερβάλλειν, μετὰ αἰτιατικ. καὶ ἀπτῶτως, εἶμαι ἐξαιρετός, ἐξοχος, Ὀδυσ. ο, 17.
 Περιβᾶρα, τὰ, κ. } εἶδος γυναικείων ἐμβάδων, Ἀριττοφ.
 Περιβᾶρίδες, αἱ, } Λυσιστρ. 45. Πρβ. παράβαρα, τὰ.
 Περιβᾶρς, εὐς, ὁ, ἡ, πολλά βαρὺς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 156.
 Περιβᾶσις, ἡ, κ. } ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸ Ἄργος, Κλήμ.
 Περιβασῶ, } σ. 32. Ζ. κασιππάζομαι κ, Πρβ. περιβαίνω, κ. περιβάδην.
 Περιβᾶσις, ἡ, τὸ περιέρχεσθαι, περιπατεῖν, τὸ καβαλικεύειν.
 Περιβεβλημένως, Ἐπίρ. (περιβάλλω), ἐνδεδυμένος.
 Περιβεβρώσχω, κατατρῶγω, Πλούτ.
 Περιβεῖω, ταυτ. ἐπιβίω, Πλούτ. Ἀντ. 53. 2) Ἐνεργ. διατηρῶ εἰς τὴν ζωὴν, Ὁ. Πρβ. περίεμι.
 Περιβλαστᾶν, βλαστᾶν ὁλόγυρα, Πλούτ.
 Περιβλέπομαι, Μέσ. τοῦ περιβλέπω, Μαρκ. Ἀντ. ε, 3. Παρ. Πλάτ. ἐπὶ γρ. 3. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6, 1.
 Περιβλεπτός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - πτως (βλέπω), ἐνδοξός, θαυμαστός, περίφημος, Εὐρ. Ἀνδρ. 88.
 Περιβλεπτότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Περιβλέπω, μ. φω, θαρῶ· βλέπω ὁλόγυρά μου (ἐπιθυμῶν, ἡ ζητῶν τι), ζητῶ τι· βλέπω μὲ θαυμασμόν, θαυμάζω, τιμῶ.
 Περιβλεψίς, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πλούτ. Ἀλέξ. 25.
 Περιβλημα, τό, ταυτ. περιβόλαιον.
 Περιβλητός, ὁ, ἡ, περιβεβλημένος, Μελέαγρ. 17, 2.
 Περιβληχρός, πολλά ἀσθενής, ἀδύνατος, Ἀπολλών. 4, 620.
 Περιβλύζω, κ. } ἰσχυρῶς ἀναβλύζω, ἡ κάμνω τι νὰ
 Περιβλύω, μ. ὑσω, } ἀναβλύσῃ, Φιλίστρ. Ἀπολλ. 3, 25.
 Περιβοάω, ὦ, μ. ἴσω, καταβοῶ, καταλαλῶ, Κατ. κάμνω θόρυβον, ταραχὴν· ὅθεν
 Περιβοησία, κ. } ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἀρτεμιδ. 2, 30.
 Περιβόησις, }
 Περιβόητος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ἦτως, περιβεβημένος, περίφημος, ἡ δυσφημισμένος· Διοδ. 14, 76. Ἐνεργ. Σοφοκ. Οἶδ. Τύρ. 193. 2) ὡς ἀμφιβόητος, περικυκλωμένος ἀπὸ κραυγᾶς, κ. θορύβους.
 Περιβοθράω, ὦ, σκάπτω λάκκον ὁλόγυρα, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 5, 18.
 Περιβόλαιον, τό (- βόλαιος), ὅ, τι τις περιβάλλεται, ἐνδύεται, ἐνδυμα, πέπλος κτ. περιβόλαια ἡβῶντα, ἀντὶ ἡβῆ, ποιητ. σχῆμα, Εὐρ. Ἡρακ. μαιν. 1269.
 Περιβολή, ἡ, τὸ περιβάλλειν, ἐνδύειν· τὸ περικυκλόνειν, περιέχειν, ἀγκαλιέσθαι. 2) ἐνδυμα, ἱμάτιον, στολισμός· Τροπ. στολισμός τοῦ λόγου. 3) τὸ ἐκτείνειν τοὺς βραχίονας διὰ νὰ πιᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν τι· ἐπιχειρεῖν· πρόθεσις, σκοπός, τέλος, Ἰσοκ. 4) ἡ περιοχὴ, ἡ περίοδος τοῦ λόγου κτλ. 5) ὁδὸς κυκλικῶς φέρουσα, Πλούτ. Λούκουλ. 21.
 Περιβολόν, τό, κ. } (- βάλλω), περιοχὴ, τεῖχος, φραγμός
 Περιβολός, ὁ, } κτλ. 2) καὶ Ἐπίρ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1477.
 Περιβομβέω, ὦ, βομβῶ εἰς τὰ πέριξ.
 Περιβόσχω, βόσχω τὰ κτήνη εἰς τὰ πέριξ. Μέσ. περιέρχομαι μετὰ τῶν κτηνῶν εἰς τὰς βοσκὰς, Νίκανδρ.
 Περιβοτανίζω, ἐκρρίζονω εἰς τὰ πέριξ τὰ ξιάνια, Γλωσσ. Στεφ.
 Περιβουνος, ὁ, ἡ, περικυκλωμένος ἀπὸ βουνά, Πλούτ. Φιλοπ. 14.
 Περιβράζω, ἄσσω, ἄττω, ταρασσω ὁλόγυρα. Μέσ. : γέλωτι, γελῶ οὕτως, ὥστε ταρασσομαι ὅλος, Νικήτ. Χρον. 21, 3.
 Περιβρεχέονον, τό, δέμα τοῦ βραχίονος, βραχιόλιον· ὅπλι-

σμός τοῦ βραχίονος· Ξενοφ. Κύρου Π. 6, 1, 51. ἐκ τοῦ
 Περιβραχιόνιος, ὁ, ἡ, διαβαίνων περὶ τὸν βραχίονα, ἢ
 βαλμένος.
 Περιβρέμω, κ. -βρέμομαι, βρέμω εἰς τὰ πέριξ, Διονυσ. Περιηγ.
 Περιβριθής, ὁ, ἡ, περιφορτικός, ἢ πολλὰ βαρὺς, Ὀρφ.
 Λείψ. 38.
 Περιβρίθω, βρίθω ὀλόγυρα· κ. Παθητ. Νίκανδρ. Θηρ. 851.
 Περιβρομέω, ὦ, μ. ἤσω, ταυτ. -βρέμω, Ἀπολλών. 4, 17.
 Περιβρυής, ὁ, ἡ (βρύω), πλήρης ἀνδρῶν κ. ὀπωρῶν, Νίκανδρ.
 Θηρ. 531.
 Περιβρύχιος, ὁ, ἡ, περιηχῶν, περιμουχρίζων, ἐπὶ κυμάτων,
 Σοφοκ. Ἀντιγ. 336.
 Περιβρωσις, ἡ, οὗσ. τοῦ
 Περιβρώσχω, ταυτ. βιβρώσχω· ὅθεν
 Περιβρωτός, ὁ, ἡ, καταφαγώμενος.
 Περιβύω, περικλείω, περιφράσσω, Ἀγαθ. Ἰστορ. 2, σ. 53.
 Περιβωμίζω, περιέρχομαι ὀλόγυρα τοῦ βωμοῦ, Γλωσσ. Στεφ.
 Περιβώμιος, ὁ, ἡ, ὁ περὶ τὸν βωμόν.
 Περιβωτός, ὁ, ἡ, Ἴων. ἀντιπεριβόητος, Ἀνάλ.
 Περιγανόω, ὦ, ἱλαρύνω, φαιδρύνω, εὐφραίνω, Κυρίως, ὁμαλίζω,
 ὑαλίζω, Κάσσ. Προβ. 62.
 Περιγεγραμμένως, Ἐπίρ. (-γράφω), περιγραμμένως, διω-
 ρισμένως, εὐκρινῶς.
 Περιγέγωνα, κράζω, καὶ ἀκούομαι εἰς τὰ πέριξ. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
 Περιγείος, ὁ, ἡ (γέα), περὶ τὴν γῆν περιπατῶν, περικυκλῶν
 τὴν γῆν, περιαιωρούμενος· ζῶα, ταυτ. ἀνθρώπιναι ψυχαί, Ἰερικλ.
 εὐρισκόμενος εἰς τὴν γῆν, γήινος.
 Περιγενητικός, ἡ, ὄν (γίνομαι), νικητής, Πλούτ. 10, σ. 360.
 Περιγηθής, ἑός, ὁ, ἡ (γῆθος), πολλὰ εὐφρόσυνος, Ἀπολλών.
 κ. Ἐνεργ. ἐξ Ἐμπροσθ. μονή περιγίνεται γαίων.
 Περιγηράσχω, μ. ἄτω, κυρίως, ἐν τούτῳ γηράσχω, ἀντὶ ἐπι-
 γηράσχω, Ὀδυσ. η, 120. ἐπὶ ἀδιακόπου σειρᾶς ὠριμαζόντων ὀ-
 πωρικῶν, Ἰωσηπ. Πολ. Ἰουδ. 3, 10, 8.
 Περιγίγνομαι, -γίνομαι, μ. γενίτομαι, εἶμαι, μένω ὑπόλοιπος.
 ἐπιβιώ - δίδει τὸν παρακ. εἰς τὸ περίεμι. 2) ὑπερβαίνω, ὑπερέχω,
 νικῶ, μετὰ Γεν. 3) ἀποτελεῖσθαι, πορίζεσθαι· ἀγαθὰ ἐκ τῆς φι-
 λосоφίας περιγινόμενα, Πλούτ. 6, σ. 24. ὡς περίεμι ἀριθ. 2. 4)
 ἀντὶ περιίσταμαι, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 8, 26. σημ.
 Περιγλαγής, ἑός, ὁ, ἡ (γλάγος), πλήρης γάλακτος, Ἰλ.
 π, 642.
 Περιγληνώομαι, ὅθεν, περιγληνώμενος (γληνός), στρέφω τοὺς
 ὀφθαλμούς, κυρίως τὰς σφαίρας τῶν ὀμμάτων, Θεοκρ. 25, 241.
 ὅθεν καὶ
 Περιγληνής, κ. } πολλά λαμπρός, Ἀρατ. 476.
 Περιγληνός, ὁ, ἡ, }
 Περιγλισχρός, ὁ, ἡ, πολλὰ γλίσχρος, Ἰπποκρ.
 Περιγλυκύνομαι, γίνομαι ὅλος γλυκύς, Γλωσσ. Στεφ.
 Περιγλυκύς, ὁ, ἡ, πολλὰ, ἢ ὅλος γλυκύς, Αἰλ. Ἰδιότ. ζ.
 15, 7.
 Περιγλύφω, μ. ψω, γλύφω ὀλόγυρα, κόπτω, ξεφλουδίζω· ὡς
 περιγεγλυμμένα, δηλ. ξεφλουδισμένα, Ἀριστείδ. 1, σ. 283.
 Περιγλωσσος, ὁ, ἡ (γλώσσα), εὐσμίλητος, εὐπροσήγορος,
 καλόγλωσσος.
 Περιγλωττής, ἡ, σκέπασμα τῆς γλώσσης, Ἀθήν. σ. 6.
 Περιγνώμπω, μ. ψω, περιστρέφω, περικάμπω, Ὀδυσ. ι, 80.
 Περιγογγύζω, παριμουρμυρίζω, ὡς μυστικὴν τινὰ ἀγγελίαν.
 Περιγρα, ἡ, διαβήτης, Σουίδ. ἐκ Γρηγ. Ναξ. λόγ. 32. κ.
 πυράγρα, τὸ ὅπ. Ζ.
 Περιγράμμα, τὸ (γράφω), τόπος περιγραμμένος, περιωρισμένος,
 περικλεισμένος. περίμετρος σχεδίου, περιοχὴ· γραμμένον τι πέριξ.
 Ἀριστ. σ. 24. Abr.
 Περιγραπτός, ὁ, ἡ, περιγεγραμμένος, περιωρισμένος, περικλει-
 σμένος, Θουκυδ.
 Περιγραφεύς, ὁ, ταυτ. περιγράφων. Φιλοξ. Γλωσσ.
 Περιγραφή, ἡ, περιορισμός, περιγραμμός· κατὰ περιγραφὴν διω-
 ρισμένος, ἀντίθ. τοῦ κατὰ πλάτος, Νεμέσ. σ. 352. ἐξήγησις πράγ-
 ματος, ὀνόματος.
 Περιγράφω, μ. ψω, περιορίζω, προσδιορίζω, τελειώνω, Ἀθήν.
 σ. 388. καὶ αφανίζω, Πλούτ. 9, σ. 52. γράφω κύκλον, ὡς Πε-
 ριγράφω κέντρον κ. διαστήματι, Πλούτ. κ. Κλεομ. : τῷ ποδὶ τὸ

ἑδάφος, σημεῖον στοχασμοῦ καὶ ἀμηχανίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 870.
 Εὐρ. Ὀρ. 631. Ἀριστ. 1, 15. 2) καταστήζω μὲ γραμμάς σύγ-
 γραμμά τι, καὶ τὸ διορθῶν. 3) σχεδιάζω, ἱερογραφῶ.
 Περιγρύζω, μ. ξω, γρύζω ὀλόγυρα· Ζ. κ. περιτρύζω.
 Περιγυρής, ἡ, (γῦρος) περίμετρος, περιφέρεια, Ἡσύχ. Σουίδ.
 Περιγυρόω, ὦ, περιγυρίζω, περιφέρω, Νικήτ. Χρον. 4, 4.
 Περιδαίδαλος, ὁ, ἡ, πολλὰ τεχνικός, ἢ παρδαλός, Ὀππ.
 Κυνηγ. 388.
 Περιδαίω, ποιητ. περιφλέγω, καίω ὀλόγυρα, ἢ λίαν· Τροπ.
 περιδαίνομαι Ἐνδυμίωνι, καίομαι ὅλος ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Ἐνδυμ.
 ἀγάπης, Ἀπολλών. 4, 58.
 Περιδάκρυτος, πολλὰ δακρύων, πλήρης δακρύων, Εὐρ. Φοί-
 νισ. 332.
 Περιδάμναμαι, δαμάζω ὀλόγυρα, Κοίν. 3, 21. 9, 370.
 Περιδέεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Περιδέης, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -δεῶς, πολλὰ δεῖλος, Ἰσοκρ. πρὸς
 Νικοκλ. 2) πολλὰ φοβερός.
 Περιδέιδω, μ. εἶτω, Ἀόβ. 1. περιδέειτα, παρακ. περιδέειδα,
 φοβούμαι κατ' ὑπερβολὴν μετὰ Δοτ. καὶ Γεν. Ἰλ. κ, 93.
 Περιδέινος, ὁ, ἡ, ταυτ. περιδίνος· Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
 Περιδείπνέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Περιδείπνον, τὸ, ἐπιτάφιον δεῖπνον, τὸ ὅποιον ἔκαμναν οἱ
 συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ ἀποθανόντος μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν του,
 Ἀρτεμ. 4, 81.
 Περιδέιρον, τὸ (δεῖρη), τὸ ὑποκατάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ, τὸ
 πρὸς τὸ στήθος, Ἡσύχ.
 Περιδέξιον, τὸ, δέμα τοῦ βραχίονος, βραχιόλιον, Ὁ. ἐκ τοῦ
 Περιδέξιος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀμφιδέξιος, Ἰλ. φ, 163. 2) κατὰ
 πολλὰ δεξιός, Ἀριστοφ. Νεφ. 950.
 Περιδέραιον, κ. Περιδερής, ἰδός, ἡ, δέμα τοῦ λαιμοῦ (γχιουρ-
 τάνι, τουρ.)
 Περιδέραιος, ὁ, ἡ (δέρη), ὅ,τι περιβάλλεται περὶ τὸν λαιμόν.
 Περιδέρχομαι, ποιητ. ταυτ. περιβλέπω, Ἀνάλ.
 Περιδέσμα, ἡ Περιδεσμά, Ἀμφ. ἀνάγ. εἰς Εὐρ. Ἡρακ. μαῖνόμε.
 1035, ἀντὶ περὶ δὲ δεσμά.
 Περιδεσμεύω, κ. } δεσμεύω ὀλόγυρα.
 Περιδεσμέω, }
 Περιδέσμος, ὁ, δέμα τοῦ στήθους.
 Περιδέστος, ὁ, ἡ, περιδεσμένος· ἐκ τοῦ
 Περιδέω, μ. ἔσω, ἤτω, δένω ὀλόγυρα, δένω εἰς τί, ἢ περὶ τί.
 Περιδήλος, ὁ, ἡ, κατὰ πολλὰ γνωστός, φανερός, Ἡσύχ.
 Περιδήμα, τὸ (περιδέω), ὅ,τι περιδέει τις, δεσμός, δέμα, Δίων.
 λόγ. 31. σ. 628.
 Περιδηριῶ κ. Περιδηριόομαι, ἀγωνίζομαι, πολεμῶ, Κοίντ.
 4, 165.
 Περιδηρίτος, ὁ, ἡ (δηρίω), ταυτ. περιμάχητος, Ἀνάλ. 3, σ. 71.
 Περιδίδω, Περιδίδωμι, Μέσ. Περιδίδομαι, περιβάλλω, περι-
 θέτω Μεταφ. κ. Τροπ. περιδίδομαι τῆς κεφαλῆς, δηλ. δίδω τὴν
 κεφαλὴν μου, ἂν δὲν εἶναι οὕτως ἡ ἀλήθεια· ὅθεν, περιδου,
 περιδόμεθα, περιδύομαι, Ἰλ. ψ, 485. κ. Ἀριστοφ. Πρβ. ἐπὶ,
 ἀριθ. 2.
 Περιδείρω, περιτρύπω, περισυγλίζω, Φιλίστρ. σ. 819.
 Περιδινέω, ὦ, μ. ἤσω, ταυτ. περικάμπω, περιστρέφω, Ἀναλ.
 κ. Μέσ.
 Περιδινής, ἑός, ὁ, ἡ, περιστρεμμένος, καμπυλωμένος, Ἀνθ.
 Περιδίνησις, ἡ, περιστροφὴ, κυκλικὴ περιαγωγή.
 Περιδίνητος, ὁ, ἡ, κυκλικῶς περιστρεμμένος, ἢ δυνάμενος νὰ
 περιστραφῇ.
 Περιδίνος, κ. Περιδέινος, ὁ, ἡ, Ἡσύχ. (Ζ. δίνος), ὅς τις περι-
 ἔρχεται ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, ληστής, πειρατής, Πλάτ. Νόμ. 6, σ. 503.
 Περιδιπλόω, ὦ, περιδιπλόνω.
 Περιδιώκω, ταυτ. διώκω, Στράβ.
 Περιδνοφέω, ὦ (δνόφος), περικυκλόνω μὲ σκότος, Ἀρατ. διο-
 σσμ. 144.
 Περιδονέω, ὦ, περιστρέφω, περικινῶ, Διονύσι. Ἀλ.
 Περιδόσις, ἡ (περιδίδωμι), τὸ εἶδεν ὀλόγυρα. 2) στοίχημα,
 Ἡσύχ.
 Περιδοσπέω, ὦ, δουπῶ πέριξ.
 Περιδόω, δίδει χρόνους εἰς τὸ περιδίδωμι.
 Περιδραμητέον, δετ. τοῦ περιτρέχω (περιδράμω).

Περίδραξις, ἡ, Πλούτ. οὐσιαστ. τοῦ
 Περιδράσσομαι, -άττομαι, μ. ἄξομαι, πιάνω μέτην παλάμην.
 Περιδρομαίς, ἡ, ἡ περιτρέχουσα. Μεταφ. περικυκλούσα,
 'Ανάλ. 2, σ. 87.
 Περιδρομεύς, ὁ, τρέχων ὁλόγυρα.
 Περιδρομή, ἡ, τὸ περιτρέχειν· περιοχὴ· δρόμος ὁλόγυρα τινός.
 2) εἰς τὸν Μέμν. 7, τὸ ἀπατᾶν.
 Περιδρομής, ἡ, ὅ,τι περιτρέχει· καὶ Παραδρομής, εἰς εἶναι
 πλησίον τινός.
 Περίδρομος, ὁ, οὐσιαστ. ταυτ. περιδρομή. 2) 'Επίθ. ὁ, ἡ, πε-
 ριτρέχων, περικυκλῶν, περιελείων, στρόγγυλος· τρέχων ἐδῶ κ. ἐ-
 κεῖ, ὡς ἀτακτος γυνή, Θεογν. 595. 2) Παθ. δυνάμενος νὰ περι-
 τρεχῇ πανταχόθεν, 'Ιλ. β, 812. 'Οδυσ. ξ, 7, ἐλεύθερος, μὴ συν-
 εχόμενος μὲ ἄλλα, ὡς στήλη. Εἰς 'Ηλίοδ. Αἰθ. 1, σ. 37. προ-
 πύλαια καὶ περιδρόμους, ἐξηγεῖ ὁ Κορ. στοάς. Η. λέγομεν περί-
 δρομον, ἀντὶ μέγα κακόν. Δέν ἐξεύρω κατὰ τὸ παρὸν ἂν ἐχῇ τι
 κοινόν μὲ τὸ ἀρχαῖον Περίδρομος
 Περιδρύπτω, ξύω, αἱματόνω ὁλόγυρα, 'Ιλ. ψ, 395.
 Περιδύω, ἐνδύω, σκεπάζω. 2) ταυτ. ἀποδύω, γυμνῶν παντα-
 χόθεν, 'Ιλ. λ, 100. ἀρα ἀφαιρῶ· ἀρπάζω· τινά τί.
 Περιεγείρω, ταυτ. ἐγείρω, 'Ιώσηφ. σ. 99
 Παριεδρεύω, πολιορκῶ κύκλῳ, ὁλόγυρα, Γλωσσ. Στεφ.
 Περιέδω, κατατρώγω.
 Περιεθέλω, κ. -λέω, ταυτ. ἀγαπάω, 'Ησύχ.
 Περιεῖδω, ὡς περιόραω, βλέπω, κυττάζω ὁλόγυρα· περιῖδεν
 τὸ μέλλον, προσημαίνει τὸ μέλλον. 2) μετὰ μετοχ. ἡ ἀπαρεμφ.
 ταυτ. ὑπεριδεῖν, ὑπερορᾶν, ἀμελεῖν, μὴ προσέχειν· ὅτι οὐ πε-
 ριεῖδον αὐτὸν ἀναρπασθέντα, δέν τὸν ἀφῆκαν νὰ ἀναρπασθῇ, 'Η-
 ρόδ. 1, 24. 3) βλέπω, ἡ νοῶ περισσότερον ἀπὸ ἄλλους· πε-
 ριῖδμεναι ἄλλων βουλῇ, ἀντὶ περιῖδεν, δηλ. ὑπερέχειν.
 Περιεῖλας, ἡ, περιτυλιγμένη, ἡ περιτυλίγουσα, 'Ανάλ.
 1, σ. 477. ἐκ τοῦ
 Περιεῖλέω, Περιεῖλω, κ. Περιεῖλίσσω, ἀντὶ περιεῖλίσσω, περι-
 τυλίγω. 'Αριστοφ. Βάτρ. 1093.
 Περιεῖλημα, τὸ, περιτύλιγμα.
 Περιεῖλησις, ἡ, τὸ περιτυλίγειν, καὶ ἀντὶ περιεῖλημα.
 Περιεῖμι, περιέρχομαι. 2) περιέρχομαι κατὰ σειράν, κατὰ τά-
 ξιν, καὶ ἐπιστρέφω πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.
 Περιεῖμι, μένω ὑπόλοιπος, ἀπομένω περισσός, ὡς χρήματα,
 ἀποτέλεσμα· λυτρόνομαι ἀπὸ κίνδυνον· μένω εἰς τὴν ζωὴν· ἀ-
 ναλαμβάνω τὴν ὑγίειάν μου· ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, νικῶ, ὡς τὸ
 περιγίνομαι. 2) περισσέτοι, μοῦ μένει ὑπόλοιπον, μοῦ περισ-
 σεύει· τὰ περιόντα χρήματα τῆς διοικήσεως, τὰ περισσεύοντα
 ἐκ τῶν ἐξόδων τῆς δ. ὅθεν, Μεταφ. ἔχω κέρδος· τοιγαροῦν
 ὑμῖν περισσὶν ἐκ τούτων, λοιπὸν ἔχετε ἐκ τούτων κέρδος,
 διάφορον· περισσὶ δέ μοι ταῦτα, οἷα τοῖς κακόν τι ὑμῖν νοοῦ-
 σι, περιγένοιτο· ἔχω κέρδος, τὸ ὅποιον ἄμπορε νὰ ἔχουσιν
 οἱ θέλοντες τὸ κακὸν σας, Δημοσθ. ὡς πολὺ μοι περισσὶ τῶν ἐ-
 μαυτοῦ πραγμάτων, δηλ. πολὺς καιρὸς μοι περιτεύει ἀπὸ τὰς
 ἰδίας μου ὑποθέσεις· ὅπου ἔπεται, οὐκ οὐκ, ἐκ τοῦ περιόντος ταῦ-
 τα ποῖω, δηλ. ἐκ περιουσίας· νῦν δὲ τοσοῦτον ὑμῖν περισσὶ τοῦ
 πρὸς ἐμὲ μίσους, δηλ. τοσοῦτον μὲ μισεῖτε· τοσοῦτον αὐτῷ πε-
 ριῖν (τῆς ὕβρεως), τόσον ἐπροχώρησεν εἰς τὴν ὕβριν. Καὶ χω-
 ρὶς οὐσιαστ. τοῖς τοσοῦτον περισσὶν, ὥστε προστυκοφαν-
 τοῦσι, δηλ. τόσον ἐπλήθυναν τὸ κακόν, ὥστε κ. 5) μετὰ γεν.
 ταυτ. ὑπερῖμι, ὑπερβαίνω.
 Περιεῖργνυμι.
 Περιεῖργνύω, κ. } ταυτ. περιέργω.
 Περιεῖργω, }
 Περιεῖρω, ἀρμόζω πέριξ, ἡ προσηλόνω· γόμφους, 'Ηρόδ. 2, 96.
 Περιεστικός, ἡ, ὄν, 'Επίρ'. -κτικῶς (περιέχω), περιλαμβάνων
 ἐν ἑαυτῷ, γενικός, καθολικός. 2) Εἰς τοὺς Γραμμ. τὰ μέσα ῥή-
 ματα. 3) ταυτ. σωτήριος, 'Ιπποκρ. Ζ. περιεστικός.
 Περιέλαις, ἡ, τὸ περιφέρειν, περιέλειν, τὸ ἱππεύειν,
 τὸ ὀχεῖσθαι. ἐκ τοῦ
 Περιελαύνω, -ελάω, μ. ἄσω, περιέλειν, περιτυνάγειν παντα-
 χόθεν, ὡς κτήνη, λάφυρα κτλ. εἰς τὸ Μέσ. ὡς περιβάλλεσθαι.
 2) ἀφίνω νὰ περιτρέξωσι· τὰς κύλικας, Ξενοφ. Συμπ. 2, 27.
 ταυτ. περιτοβέω. 3) μετὰ τῶν ἵππων, ἄρμα, ἡ καὶ χωρὶς τού-
 των, περιέρχομαι καβαλάρης, περιέρχομαι ἐφ' ἀμάξης.

Περιελεῖν, ἀντί, περιελαῖν ἡ -λαῖν, ταυτ. περιελαύνειν.
 Περιελεύθω, μ. εὐσομαι, δίδει χρόνους εἰς τὸ περιέρχομαι ὅθεν
 Περιελεύσις, ἡ, τὸ περιέρχεσθαι, Πλούτ. 9, σ. 628.
 Περιελέξις, ἡ, Πλούτ. οὐσιαστ. τοῦ
 Περιελίσσω, ττω, μ. ἔξω, περιτυλίγω, τυλίγω, περιπλέκω.
 Περιελκυσμός, ὁ, ταυτ. περισπασμός, μὲ τὸ ὅποιον τὸ συν-
 ἄπτει ἐκ παραλλήλου ὁ 'Ωριγ. πρὸς τοὺς μάρτ. σ. 163. ἐκ τοῦ
 Περιελκύνω, ταυτ. τοῦ
 Περιέλκω, μ. ξω, περισύρω, σύρω, ἐκβάλλω τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλ-
 λο, ὡς περισπᾶω.
 Περιενέγκω, -ενείκω κ. -ενέκω, ταυτ. Περιφέρω.
 Περιέννυμι, ἐνδύω, Περιβάλλω.
 Περιέξιμι, ταυτ. περιεξέρχομαι, 'Αππιαν.
 Περιεπισμένως, 'Επίρ'. (περιπίτσω), ξεφλουδισμένως, καθαρώς.
 Περιέπω (έπω, τὸ ὅπ. Ζ.), εἶμαι περὶ τι, καταγίνομαι εἰς τί· ὅ-
 θεν περικαλλέα τεύχε' ἔποντα, 'Ομ. πηδάλι' ἀμφίεπσκε, εἶχεν
 εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἐκυβέρνα τὸ πηδάλιον, 'Απολ. Ρόδ. 1. 2)
 περικυκλῶν, συνοδεύω, Πολύβ. 4, 10. θεραπεύω, ὑπηρετῶ. 3)
 τιμῶ, σέβομαι· ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέπειν, Ξενοφ. Συμπ.
 8, 38. 'Ο 'Ηρόδ. εἰς τὸ Μέσ. προσθέτει καὶ εὐ, ἡ τρηχέως,
 αἰετική κτλ. δηλ. καλῶ, ἡ σκληρὰ μεταχειρίζομαι τινά. Τὸ αὐτὸ
 εἶναι τὸ ποιητ. ἀμφίεπω. Πρβ. ἐνίπτω.
 Περιεργάζομαι, κάμνω με ἐπιμέλειαν, μὲ κόπον. 2) κάμ-
 νω τί μὴ ἀναγκαῖον, προσδέτω, τὸ ὅποιον ἡδύνατο νὰ ἐλλείπῃ·
 καὶ πλέον οὐδὲν περιεργάζεται τῷ Θεῷ, δέν ἐπρόσδεσε περιττόν
 τι ὁ Θεός· τῷ θυλάκῳ περιεργάσθαι, 'Ηρόδ. 5, 46. μὲ τὸ
 σακκίον ἔκαμαν περιττόν τι. 3) κάμνω ἀχρηστὰ, ἀνωφελῆ
 πράγματα, περιεργάζεται ζητῶν τὰ ὑπὸ γῆς, ἀσχολεῖται εἰς
 ἀχρηστὰ πράγματα ἐρευνῶν τὰ ὑπὸ τὴν γῆν, Πλάτ. 4) πολυ-
 πραγμονῶ, φροντίζω νὰ μάθω τὰ ξένα πράγματα 5) παρατηρῶ
 νὰ μάθω, Θεμιστ. λόγ. 34. σ. 24. 6) τὸ περιελείω, περιφράσ-
 σω ἀνῆκει εἰς τὸ περιεργάζομαι ἐκ τοῦ περιέργω, Ξενοφ. Ἑλλην.
 4, 1, 16. Κατ' ἄλλους ἐσφ. ἀναγ. ἀντὶ περιεργμένος.
 Περιεργεῖα, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Περιεργεῖα, κ. { φροντίς, μέριμνα, στενοχωρία· τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ
 Περιεργεῖα, ἡ, { μάθῃ ὅλα μέχρι λεπτοῦ· πολυπραγμοσύνη, φρον-
 τίς νὰ μάθῃ ξένα πράγματα. Εἰς τὸν Θεόφρ. γάρκ. 23, ἐπιτετη-
 δευμένη, καὶ ὑπερβολικὴ εὐαρεστέτης. ἐκ τοῦ περιέργος.
 Περιεργόπενητες, οἱ, ἐπιγραφὴ βιβλίου, τὸ ὅποιον ἐγράφη
 διὰ πτωχοὺς μαθητὰς, καὶ τὸ ἀναφέρει ὁ 'Ησύχ. εἰς τὸ προοί-
 μιον τοῦ λεξικοῦ.
 Περιεργός, ὁ, ἡ, 'Επίρ'. ἐργως, ἐπιμελής, ἀκριβής, προσεκτι-
 κός κατ' ὑπερβολήν· καὶ παθ. ἐπιμελῶς, περιττῶς στολισμένος,
 τεχνιτευμένος· λόγος. 2) πολυπράγμων, ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ξέ-
 να, Λουκιαν.
 Περιεργώ, κ. Περιεργώ, κ. Περιεργύνω, περιορίζω, περιφράσσω,
 Περιερέσσω, κωπηλατῶ μὲ δύο κωπία.
 Περιερχτός, ὁ, ἡ (περιέργω), πανταχόθεν περιλειτμένος.
 Περιερχμα, τὸ, Θεοκν. 7, 25, Νομ. 'Εσφ. ἀνάγ. ἀντὶ περὶ ἔρμα.
 Περιερχω, ἔρπω ὁλόγυρα, Αἰλιαν. 'Ιδιότ. ζ. 13, 1.
 Περιερόω, περιπλανῶμαι, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 535.
 Περιερχομαι (περὶ ἔρχομαι), ἔρχομαι πέριξ, ὑπάγω ἐδῶ κ.
 ἐκεῖ· λογοποιῶν, διηγούμενος. 2) τινά, περιτριγυρίζω τινά, διὰ
 νὰ τὸν πιάσω, ἡ νὰ τὸν ἀπατήσω. 3) ἀπατῶ, κυριεύω· ταῦ-
 τα οὕτως ἰσχυρῶς περιεπλήθυσε τοὺς πολλούς, δηλ. ἐκυρίευσεν,
 προκατέλαβεν. 4) καταντῶ, περιπίπτω· εἰς ταύτην δυστυχίαν
 περιῆλθον. 5) ὑπάγω κατὰ σειράν, καὶ τελευταῖον ἐπιστρέφω, με-
 τὰ τῆς εἰς, ἡ μόνον αἰτία. πάντα εἰς Καίταρα περιῆλθε, ἐκατὴν
 τησαν τελευταῖον εἰς τὸν Καίταρα. Ζ. περιήκω. 6) Καθ. φθάνω-
 που, Πλούτ. Θεσ. 26.
 Περιεσθίω, κατατρώγω.
 Περιεσκεμμένως, 'Επίρ'. (-σκέπτομαι), προβλεπτικῶς, στο-
 χαστικῶς.
 Περισταλμένως, 'Επίρ'. (-στέλλω), κρυμμένως, σκεπασμένως.
 Περιεστήχω, μ. ξω. ταυτ. περιίσταμαι.
 Περιεστικός, ἡ, ὄν, 'Επίρ'. -κώς, 'Ιπποκρ. Νομ. ταυτ. σωτή-
 ριος, ἐκ τοῦ περιεῖναι· ἄλλοι ἀναγ. περιεκτικός, ἡ περιουσιακός
 ἐκ τοῦ περιφέρειν· περιττὰ καὶ τὰ δύω, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐκ τοῦ εἶ-
 μι ῥηματικὰ εἶναι ἐστὸς, ἐστῆς, ἐστώ, κ. περίεμι, ταυτόσ. πε-
 ριέρχομαι.

Περιέσχατος, η, ον, ταυτ. έσχατος.
 Περιέσφρος, ό, ή, καλά ή πολλά ψημένους, Λουκιαν.
 Περιεχής, έος, ό, ή, περιέχων, περικυκλών, Φίλοστρ. Κίχ. 2, 8. εκ του
 Περιέχω, περιλαμβάνω, περικυκλώνω, αγκαλιζομαι· περικλείω, περιβάλλω : δεσμοίς, Δίων λόγ. 32. σ. 697. πολιορκώ. 2) αντί υπερέχω, υπερβαίνω, νικώ, Θουκυδ. 5, 7. 3) Μέσ. περιέχομαι τινός, ως έχομαι, κρατούμαι, βαστάζομαι από τί, πιάνομαι από τί, Διον. Αλικ. 1, 87. 4) ταυτ. υπερέχω τάς χείρας, προστατεύω, Ίλ. α, 393. Όδυσ. ι, 199. 5) περικυκλώνω· ό περιέχων, νοήτ. αήρ, ουρανός, ή τό περιέχον, ή περιέχουσα, ή περικυκλούσα ήμας ατμοσφαίρα, Διόδ. Σικελ. 6) εις τους φιλοσ. περιέχον, γενικόνι : όνομα, κ. περιεκτικός, γενικός, Άριστοτ. Μεταφ. 5, 26. Ρήτορ. 3, 5.
 Περιέων, αντί περιών, μετοχ. Ίων. του περίειμι.
 Περιεάμενως, Έπίρ. πολλά σφοδρώς, Όμ. Τμ. 2, 492. Ζ. ζαμενής.
 Περιείω, αντί - ξέω, ξέω, βράζω πέριξ.
 Περιέυγος, ό, ή, { ό υπέρ τό ζευγος, περιττός. Κατ' έν-
 Περιέυξ, υγος, ό, ή, { νοιαν, ταυτ. παράυξ, ή παράυγος·
 διά τουτο ματαιώς μεταβάλλεται εις Ξενοφ. Κύρ. 6, 2, 32.
 Περιζώμα, ατος, τό, με τό όποιον ζώννυται της, ζώνη· και ή ποδιά (πιστεμάλι βαρβ.) των μαγείρων, ή άλλων έργατων : εκ περιζώματος, ή περιζώμα έχων, και μανθάνειν, άσκειν, παροιμ. Αθήν. 7, σ. 290. μανθάνω βαναυσικώς τέχνην τινά, ώστε άφ' ου φορέσω χρόνον τινά τήν ποδιάν νά νομίζω, ότι τήν έξεύρω· άρα έπιπαλαίως, ή άγυρτικώς, ή πρός τάλφита μανθάνω.
 Περιζώματρον, τό, υποκ. του πρ. εκ του
 Περιζώννυω, - ζώννυμι, μ. ζώσω, ζώνω όλόγυρα, ένδύω. Μέσ. ζώνομαι, περιβάλλω εις τήν μέσην μου ζώμα, ή ποδιάν.
 Περιζώσεις, ή, τό ουσιαστ. του πρ.
 Περιζώστρα, ή, ζώνη, περίδεμα, ή ποδιά· ταυτ. περίζωμα, Θεόκρ. 2, 121.
 Περιηγέομαι, ούμαι, μ. ήσομαι, περιφέρω, και έν ταυτῳ δεικνύω, και έξηγῶ όλα. 2) Καθ. δεικνύω, και έξηγῶ. Τό Ένεργ. περιηγέω, εις τόν Λουκιαν. Ζ. περιηγητής.
 Περιήχημα, τό, ακριβώς περιγεγραμμένον και έξηγημένον πρῶγμα.
 Περιηγηματικός, ή, όν, : λόγος, έξηγῶν και περιγράφων ακριβώς.
 Περιηγητής, έος, ό, ή (περιάγω), περιφερμένος· στρόγγυλος, ως περιφερής, εις τόν Καλλίμ. Δηλ. επώνυμον των κυκλάδων νήτων. 2) (περιαγνύω, περιάγω), καμπυλωμένος, γυρτός· ή τσακισμένος. 3) κυρτός, έχων κύρτωμα, Πλούτ. 8, 281.
 Περιήγησις, ή (περιηγέομαι), τό περιφέρειν, και δεικνύειν, και έν ταυτῳ έρμηνεύειν αξιοπαρατήρητά τι. Καθ. διήγησις, έξήγησις. 2) περιοχή, είδος, Ηρόδ. 2, 77, ως περιγραφή.
 Περιηγητής, ου, ό, όστις περιφέρει ξένους, και τους δεικνύει και έξηγεί τά αξιοπαρατήρητα. 2) Καθ. έξηγητής των αξιοσημειώτων. 3) όστις περιγράφει και έξηγεί τά του κόσμου και των ένων· σχεδ. ταυτ. γεωγράφος.
 Περιηγητικός, ή, όν, ανήκων· ή επιτήδειος εις τό περιηγείσθαι.
 Περιήγητος, ό, ή : χιτών, ταυτ. περιπόφυρος, Ησύχ. Φώτ.
 Περιήθω, ω, μ. ήσω, στραγγίζω.
 Περιήθημα, τό, τό στραγγισμένον, καθαρόν. 2) εις τόν Λογγίν. σ. 155. περιηθήματα, τά έντριβόμενα κ. πίπτοντα από τό σώμα.
 Περιήκης, ό, ή (άκή), πολλά όξύς, μυτηρός.
 Περιήκω, μ. ξω, περιέρχομαι· έρχομαι κατά σειράν εις τινά, τόν επιτυχάνω τελευταίον : φυλακή εις Αντίπατρον, Αόρίαν. Αναβ. 4, 3, 8. ως περίειμι, κ. περιέρχομαι. 2) περικυκλώνω, είμαι όλόγυρα εις τινά, Ηρόδ. 6, 86.
 Περιήλυσσις, ή, ταυτ. περιέλευσις, κ. περίοδος, Ηρόδ.
 Περιήλυτέω, (περιήλυτος), ταυτ. περιέρχομαι.
 Περιήμακτέω, ω, μ. ήσω, Ηρόδ. 1, 44. 8, 109. μετά δοτ. ή γεν. ή και άπτῶτως, Νομίζ. ταυτ. δυσφορώ, άγανακτώ διά τι, εκ του άπλου ήμακτέω, Ίων. αντί αίμακτέω, και τουτο εκ του αίμακτός, κυρίως, αισθάνομαι σφοδρόν πόνον από πληγήν, ως ήμωδία, κ. ήμωδιαν. Ζ. μυω.
 Περιήρης, εος, ό, ή, Κύρ. όνομα.
 Περιήχέω, ω, μ. ήσω, ήχῶ όλόγυρα.
 Περιήχημα, τό, θόρυβος, ταραχή.

(B.)

Περιθαλής, ό, ή, πολλά θερμός, Νίκανδ. Θηρ. 40.
 Περιθάλλω, μ. ψω, περιθερμαίνω, πολλά θερμαίνω.
 Περιθαμβής, έος, ό, ή (θαμβος), πολλά έκστατικός, έντρομος, δειλός, Απολλων. Ρόδ.
 Περιθαρτής, έος, ό, ή (θάρτος), πολλά θάρραλος, τολμηρός, Απολλων. 1, 152.
 Περιθαρτύνω, ταυτ. παραθαρτύνω.
 Παρίθειος, ό, ή, πολλά θείκος, ύψηλός, Αθήν. σ. 617.
 Περιθειόω, ω, καπνίζω όλόγυρα με θείαφι, και καθαρίζω.
 Περιθειώσεις, ή, ουσ. του πρ.
 Περιθεμα, τό, τό περιτεθειμένον.
 Περιθερμος, ό, ή, πολλά θερμός.
 Περιθέσιμος, ό, ή, δυνάμενος, ή χρήσιμος νά περιτεθῇ, Ιώσηπ. Αρχ. 15, 8, 2.
 Περιθεις, ή, τό περιθέτειν, περιίσταν, περικυκλώνειν.
 Περιθετός, ή, όν, κ. Περιθетος, ό, ή, περιτεθειμένος, ή δυνάμενος νά περιτεθῇ, και πάλιν νά έκβαλθῇ, : κόμη· όθεν, περιθετή, ψεύτικα μαλλία, άλλως φενάκη, Κ. περούκα, Πολύβ. 3, 78, Πολύαν. 5, 42. Αίλ. Ποικ. Ισ., 1 16. αλλά, κεφαλή περιθетος, ή νυκτική σκούφια, Αριστοφ. Θεσμοφ. 265.
 Περιθέω, μ. εύσω, ομαι, ταυτ. περιτρέχω, Ηρωδ. 5, 5.
 Περιθεωρέω, ω, μ. ήσω, περιέρχομαι και παρατηρώ, Λουκιαν.
 Περιθήκη, ή, κάλυμμα, στέπαγμα, σκούφια, και περιθετή.
 Περιθλασις, ή, εκ του
 Περιθλάω, θλίβω, λιγύζω όλόγυρα.
 Περιθλέβω, ταυτ. περιθλάω, Νόνν. 10, 370.
 Περιθραύω, μ. αύσω, τσακίζω όλόγυρα.
 Περιθρεκτέον, δετ. του περιτρέχω.
 Περιθρηνέω, ω, θρηνώ όλόγυρα, Πλούτ.
 Περιθρηκόω, ω, (θρίκος), περικλείω με φραγμόν.
 Παρίθριξ, έχος, ό, τά πρώτα, μή κουρευθέντα ακόμη μαλλία, Σουίδ.
 Περιθρομβέω, ω, κάμνω νά πήξῃ όλόγυρα. Παθ. πήγομαι όλόγυρα, Γαλήν.
 Περιθρόνιος, ία, ίον, ό όλόγυρα του θρόνου. Όρφ.
 Περιθρυλλέω, ω, κάμνω θόρυβον όλόγυρα. Παθ. : τά ότα, έχω πάντοτε τά αύτία μου γεμάτα από θόρυβον των όμιλούντων, Γρηγ. Ναξ. άκούω πάντοτε νά όμιλῶσι κάτι. Πρβ. διαθρυλλούμαι.
 Περιθρύπτω, μ. ψω, ταυτ. περιθραύω, Διόδ. Σικ. 3.
 Περιθύμος, ό, ή, -μως, Έπίρ. πολλά θυμώδης. Αίσχύλ. Θήβ. 709.
 Περιθύρέω, ω, μ. ήσω, στέκομαι σιμά εις τήν θύραν, Ησύχ. Φώτ. Πρβ. περιπετρίζομαι.
 Περιθύω, θυσιάζω όλόγυρα. Παθ. - θυόμενος κάθεται, Πλούτ 6, σ. 643. δίδει άδειαν νά θυώσιν όλόγυρά του.
 Περιθωρακίδιον, τό, ταυτ. έπιθωρακίδιον· Ζ. περί.
 Περιάπτω, μ. ψω, έγγίζω, πιάνω· περί θυμός ίάφθη, έγγίχθη ή καρδιά μου, Θεόκρ. 2, 81. Ζ. ιάπτω.
 Περιλάχω, περιηχῶ, άντηχῶ, Όμ.
 Περίδειν, Απαρέμ. Αορ. του Περιείδον.
 Περίδμεναι, Απαρέμ. παρακ. του περίοιδα, ταυτ. περιειδέναι.
 Περιέζομαι, περιάσθμαι, πολιορκώ. Πρβ. περικαθίζω.
 Περιέππεύω, ίππεύω όλόγυρα, Αχιλλ. Τάτ. σ. 86. Βίρ.
 Περιέπταμαι, ίπταμαι όλόγυρα, ή έδῶ κ' εκεί, Πλούτ.
 Περιέστημι, στήνω όλόγυρα· Μέσ. περιίσταμαι τινά, στέκομαι όλόγυρα τινός, περιγυρίζω τινά· Παθ. περικυκλόνομαι. 2), περιίστημι, φέρω τινά όλόγυρα· Μεταφ. μεταβάλλω τά φρονήματα του ή τήν κατάστασίν του, ως επί τό πλείστον επί κακού· όθεν, περιίσταμαι, μεταβαίνω εις άλλην κατάσταση, ως επί τό πλείστον χειρότεραν· εις τούναντίον με τῳ λόγω περιέστητας· μετέβαλες τά φρονήματά μου με τόν λόγον σου, Αίσχίν. Διάλ. 3. 18. εις έαυτόν περιέστησε τήν πολιτείαν, μετέβαλε τήν διοίκησιν, και τήν εξήρτησεν από τόν έαυτόν του, Άριστοτ. εις πενίαν περιστήσαι, τόν έκαμε πτωχόν, και ένδειξα περιίστάναι, τόν έφερεν εις ένδειαν, Ηρωδ. 7, 12. και τό πράγμα εις ύπερδεινόν μοι περιέστη, μετεβλήθη εις μέγιστον κίνδυνόν μου, Δημοσθ. 3) περιίστασθαι, παραχωρεῖν τῆς όδοῦ, και φοβείσθαι· περιίστατο γάρ μή πολλοί μιμηταί γίνωνται, Ιώσηπ.
 Περιέσχομαι, ταυτ. περιέχομαι.

26

Περιετέον, δετ. τοῦ περίεμι, περιέρχομαι.
 Περικαγαχάλω, περιγελῶ, Ὀππιαν. Ἀλ. 4, 526.
 Περικαγής, εὖος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ὡς (περικαίω), πολλά καυστικός.
 Περικαθαίρω, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καθαρίζω. Πρβ. περιανίζω, περιψεύω κτ.
 Περικαθάπτω, μ. ψω, ὁλόγυρα συνδέω, κομποδένω, προσηλόνω, προσάπτω, Πλούτ.
 Περικαθαρίζω, ἀντί περικαθαίρω, Ν. Δ.
 Περικαθάρμα, ταυτ. κάθαρμα. Ν. Δ.
 Περικαθέζομαι, κ. Περικάθημαι, κάθημαι ὁλόγυρα, περικυκλόνω, πολιορκῶ.
 Περικάθησις, ἡ, τὸ οὗσ. τοῦ πρ.
 Περικαθίζω, καθίζω τινὰ ὁλόγυρα. Περικαθίζομαι, ταυτ. περικαθέζομαι.
 Περικαίνυμι, }
 Περικαίνυμαι, } ὑπερβαίνω. Ζ. καίνυμαι.
 Περικαίνω, }
 Περικαίω, μ. αὖσω, καίω ὁλόγυρα. 2) καίω κατὰ πολλά.
 Περικακέω, ὦ, μ. ἤσω, εἶμαι εἰς μεγάλην δυστυχίαν, ἀπελπισίαν, καὶ μετὰ Δοτ.
 Περικακησις, ἡ, μεγάλη δυστυχία, Πολύβ. 15, 29.
 Περικακος, ὁ, ἡ, πολλά κακός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 2, 3, σ. 98.
 Περικαλινδέω, κ. } Ζ. περικυλινδέω.
 Περικαλίνδησις, ἡ, }
 Περικαλλής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. λέως, ὡς, πολλά εὐμορφος. Συγκρ. περικαλλεστέραν, Ἀθήν. σ. 555. τὸ ὑπερβ. ὁ Αὐτ. σ. 680.
 Περικαλλίμαχοι. Ζ. παρακαλλίμαχοι.
 Περικαλύπτω, μ. ψω, σκεπάω, κρύπτω, περικυκλόνω, Ἰλ. π, 735. - κάλυμμα, τὸ, σκέπαγμα.
 Περικαλύφη, ἡ, τὸ περικαλύπτειν, Πλάτ. Νόμ. 12.
 Περικαμπτώ, μ. ψω, περιλυγίζω, περικαμπυλόνω. Οὐδ. διαβαίνω ἀκρωτήριον, ἡ ἐξέχοντι, ἐνὶ κάμνω καμπύλην γραμμὴν, μετὰ αἰτιατ. ὅθεν
 Περικαμπή, κ. } οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Περικαμφίς, ἡ, }
 Περικάρδεος, ὁ, ἡ, ὁ περὶ τὴν καρδίαν.
 Περικαρπιάκανθος, ὁ, ἡ (ἀκανθα), ἔχων ἀκανθῶδες περικάρπιον. Ἰδ. τὸ ἐφ.
 Περικάρπιος, ὁ, ἡ, ὅ,τι εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν καρπὸν, ἡ εἰς τὸν σπόρον. τὸ περικάρπιον, τὸ ἐξώφλοιον τῶν καρπῶν, π. χ. ροιῶν, Ἀλκίφρ. 3, 60. 2) (καρπός), βραχίχιον. Ζ. καρπός.
 Περικαρφισμός, ὁ, Πλούτ. Συμποσ. Πρόβλημ. 7, 2, δηλ. ὅτε αἱ ὀρνίθες ὀχευοῦνται κάρφος περιβάλλονται, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5, 6, 2.
 Περικαταβάλλω, ρίπτω, ἡ θέτω ὁλόγυρα, Ἀπολλων. Ῥόδ. 3, 707.
 Περικατάγνυμι, -ύω, } μ. ἄξω, τσακίζω ὁλόγυρα, Ἀριστοφ. Λυσ. 357.
 Περικατάγω, }
 Περικατάσσω }
 Περικατακλάω, κατατσακίζω ὁλόγυρα.
 Περικαταλαμβάνω, πιάνω ὁλόγυρα, πιάνω εἰς τί· περικαταληψθέντων ὑπὸ τοῦ ρεύματος, δηλ. περικυκλωθέντων, Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 6, 3. 23. περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, Πολύβ. ἀναγκαζόμενος ἀπὸ τὰς περιστάσεις. περικαταλαμβάνει ὁ νέος καρπὸς αἰεὶ τὸν ἔνον, Θεόφρ. ὁ νέος καρπὸς εὐρίσκει τὸν παλαιόν, ὅπου ἡ περὶ, ὡς καὶ εἰς τὸ περιέρχεται, περιῖστασθαι, περίοδος σημαίνει ἐν ταυτῇ τὴν ἀποχώρησιν, καὶ τὴν μετὰ τινὰ καιρὸν ἐπιτροπὴν τῆς πράξεως.
 Περικαταλείπω, μ. ψω, ἀφίνω κατάλοιπον.
 Περικατάληπτος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὴν πρᾶξιν πιατθεῖς, φωραθείς.
 Περικατάληψις, ἡ, τὸ πιάνειν, τὸ φωρᾶν ἐπὶ τῆς πράξεως, τὸ κρατεῖν στερεῶς.
 Περικαταπίπτω, καταπίπτω ὁλόγυρα, Ἀπολλων. Ῥόδ.
 Περικαταρρέω, ὁλόγυρα, ἡ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καταρρέω, καταπίπτω, Λυσ. σ. 860.
 Περικαταρρήγνυμι, μ. ρήξω, ὁλόγυρα ραγίζω, ἡ ἐσθίζω.
 Περικαταστρέφω, ἀναποδογυρίζω ὁλόγυρα, κ. κρημνίζω, Στράβ.

σ. 1094.

Περικατασφάζω, κ. - σφάττω, μ. ξω, σφάζω περίτι, ἡ ἐπὶ τινος.

Περικατατίθημι, περικαταθέντω.

Περικαταχέω, χύνω ὁλόγυρα, ἡ ἐπάνω.

Περικατέχω, ὁλόγυρα κρατῶ στερεῶς, περικλείω, Ἰώσηπ. σ. 231.

Περικατῆμαι, Ἰων. ἀντί περικάθημαι.

Περικαύσις, ἡ, τὸ περικαίειν, τὸ θερμαίνειν πανταχόθεν, Πλούτ. 9, σ. 553.

Περικαυστος, ὁ, ἡ, περικαμένος, Διον. Ἀλ. Ἐπιτομ. 14, 5.

Περικεῖμαι, κείτομαι ὁλόγυρα. 2) Παθ. περικυκλίνομαι, ἔχω ὁλόγυρά μου, μετὰ αἰτ. κόρυν, ἄνδρα, Ἀνάλ. περικείμενος ὕβριν, Θεόφρ. 23, 14. 3) οὐδὲ τιμοὶ περικείται, ταυτ. οὐδὲν μοι περὶεσσι, δὲν ἐπερίσσευσεν, δὲν ἐκέρδησα τίποτε κττ. Ἰλ. ε, 321.

Περικεῖρω, κουρεύω, φαλιδίζω, κόπτω ὁλόγυρα.

Περικεκομμένως, Ἐπίρ. (περικόπτω), κουρευμένως, συντόμως.

Περικεντέω, ὦ, μ. ἤσω, κεντῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, Ἀππιαν.

Περικεράω, ὦ, ὡς ὑπερκεράω (κέρας), περικυκλόνω μὲ τὸ κέρασ του στρατεύματος, Πολύβ.

Περικερδής, ὁ, ἡ (κέρδος), φιλοκερδής, δόλιος, Σχολ. Ἰλ. α, 149.

Περικεφαλαία, ἡ, κ. } σκέπαγμα τῆς κεφαλῆς, στρατιωτικὴ

Περικεφαλαιον, τὸ, } περικεφ. ἡ μορμολύνιον (μάσκα), κτ.

2) ἀρρωστία τις τῆς κεφαλῆς, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 10. ἐκ ταῦ

Περικεφαλαιος, αἶα, ον, κ. } ὅ,τι περιβάλλεται εἰς τὴν κε-

Περικέφαλος, ὁ, ἡ, } φαλήν.

Περικηδομαι, φροντίζω μὲ ἀγάπην, Ὀδυσ. ε, 527.

Περικηλος, ὁ, ἡ, πολλά κηρός, Ὀδυσ. σ, 308. Ζ. κήλειος.

Περικηπος, ὁ, Διόδ. Σικελ. ἐκλ. σ. 527. κήπος περὶ τὴν πό-

λιν, ἡ τὸν οἶκον, 2) ὁ περίβολος, ὁ φραγμὸς τοῦ κήπου (τὸ

αὐτὸ καὶ παράκηπος, καὶ δὲν ἔχει διορθώσεως χρεῖαν). 3) εἰς τὸν

Δόγγον. σ. 117. Νομ. δρόμος ὁλόγυρα εἰς τὸν κήπον. 4) ὡς ἐπίθ.

περικηπόντι δωμάτιον, κήπου οἰκίσκος, Διογ. Λαέρ. 9, 36. ὡς ἀ-

ναγ. τινές, ἀντί περικηπόντι δωμάτιον, οἰκίσκος εἰς τὸν κήπον.

Περικίδναμαι, ταυτ. περιτκεδάζομαι, Ἀνάλ.

Περικινέω, ὦ, κινῶ ὁλόγυρα, περισύρω.

Περικινός, ὁ, ὁ Βάκχος εἰς τὰς Θήβας, ἐκ τῆς θέσεως τοῦ

ναοῦ του, Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 654.

Περικίων, ονος, ὁ, ἡ, δρόμος στηλῶν, γαλερία περιγυρισμένη

μὲ κίονας, στήλας.

Περικλαδής, εὖος, ὁ, ἡ (κλάδος), : ὕλη, δρυμὼν μὲ πυκνὰ

δένδρα, Ἀπολλων. 4, 216.

Περικλάζω, περιδορυβῶ, Τρυφιδ. 249.

Περικλαίω, στέχομαι ὁλόγυρα καὶ κλαίω, Ὀππιαν. 5, 674.

Περικλασις, ἡ, τὸ περιστρέφειν, περιλυγίζειν, τσακίζειν, ἡ

καμπή, τὸ λύγισμα. ἐκ τοῦ

Περικλάω, ὦ, μ. ἄσω, περιστρέφω, λυγίζω, τσακίζω ὁλόγυ-

ρα. περικεκλασμένη πόλις, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος δὲν εἶναι ἐπί-

πεδόν.

Περικλεής, ὁ, ἡ (κλέος), πολλά ἐνδοξος, περίφημος, Ἀνάλ.

Περικλείζω, μ. Δωρ. ξω, φημίζω, ἐπαινώ εἰς τὰ περίξ, παν-

ταχοῦ.

Περικλεισμα, τὸ, τὸ περικλεισμένον, Σχολ. Λυκόφρ. 615.

Περικλειστικός, ἡ, ὄν. ὁ κύκλος περικλειστικός ἐστὶ παντός

πολυγώνου, Ἰάμβλ. Ἀριθ. σ. 86, δηλ. περιλαμβάνει, περικλείει

Περικλείστος, ὁ, ἡ (κλείζω), περίφημος, ἑξακυστός, Νικητ

Χρον. 12, 7. περικλήϊστον γένος, Κολοῦθ. 266. 285.

Περικλειστός, ὁ, ἡ, κ. } κ. ὁ, ἡ, περικλεισμένος.

Περικλειτός, ἡ, ὄν, } κ. ὁ, ἡ, περικλεισμένος.

Περικλειτός, ἡ, ὄν, ταυτ. περικλείστος, περίφημος, Κοῖντ.

Σμυρ. 3, 305. 7, 694.

Περικλείω, περικλείω, περιφράσσω.

Περικληίζω, Ἰων. ἀντί - κλειζω (κλέος), ἐπαινώ, φημίζω κα-

τὰ πολλά.

Περικληῖω, συναίρ. ἤω, Ἰων. ἀντί περικλείω, Ἡρόδ. 3, 117.

Περικλίνα, τὰ, θρονία περὶ τὴν τράπεζαν, Φιλ.

Περικληνής, εὖος, ὁ, ἡ, κλίνων ὁλόγυρα, κατηγορητικός. Πλούτ.

Περικλ. 13. λέγει περὶ τοῦ Ὁμήρου, ὅτι ἦτο τῇ ἐρέψει περικλι-

νός, ἦγον καμπυλωμένον εἰς τὴν σκεπαττήν, καμαρωτόν.

Περικλονέω, ὦ, κλονῶ ὀλόγυρα, Κοϊντ. Σμυρ. 2, 649.
 Περικλυδην, Ἐπίρ. (περικλύω), περιχύνων ὀλόγυρα, Ἰπποκρ. Διαιτ. 1, 13.
 Περικλύω, μ. ὕσω, περιχῶ (ἐπὶ περικυκλούσης θαλάσσης), καταβρέχω. Παθ. περιβρέχομαι ἀπὸ τὴν θαλάσσαν, ταξειδεύω διὰ θαλάσσης· μὴ περικλύοιο θαλάσση, Ἀρατ. 287. μὴ τολμᾷς νὰ ταξειδεύης διὰ θαλάσσης, ποιητ.
 Περικλύμενον, τὸ, ἡ } εἶδος κληματίδος, Διοσκ. 4, 13.
 Περικλύμενος, ὁ, }
 Περικλυσίς, ἡ, Ἀίλιαν. Ἰδ. ζ. 16, 15. ταυτ. -κλυσμός.
 Περικλυσμα, τὸ, νερὸν ἀπὸ πλῆσιμον, Γαλην. Γλωσσ.
 Περικλυσμός, ὁ, τὸ βρέχειν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
 Περικλυστος, ὁ, ἡ, βρεχόμενος ἀπὸ τὰ κύματα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 595. Ζ. περικλύω.
 Περικλυτός, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ, ἀκουόμενος πανταχόθεν, ταυτ. ἐξάκουστος, καθαρῶς ὁμιλῶν, ἡ ψάλλον· : αἰοδός, Ὀδυσ. α, 325. 2) περίφημος πανταχοῦ, Ἰλ. α, 607. λ, 104.
 Περικλώω, πανταχόθεν κλώω, Εὐστάθ. Ζ. κλώω.
 Περικλώω, κλώω ὀλόγυρα, Ο.
 Περικνήμιδιος, κ. } ὁ περὶ τὴν κνήμην ὦν, εὐρισκό-
 Περικνήμις, ἰα, ἰον, } μενος.
 Περικνήμις, ἰδος, ἡ, σκέπασμα τῆς κνήμης, Διονύσι. Ἀλ. (κάλ-
 τσα, ὡς ἡ τῶν ἀλβανῶν).
 Περικνίδιος, ὁ, ἡ, ῥιναὶ περικνίδια θύμων, ἀνθη καὶ καυλοὶ τοῦ μαλακοῦ θύμου, Ἀνάλ. 2, 81, ὅπου ματαίως θέλουν νὰ διορ-
 θώσωσι.
 Περικνίζω, μ. ἴσω, κατατρῶω, Ἀνάλ. 2, σ. 81. πανταχόθεν κεντῶ, τσουνκίζω, Πολυδ. 9, 113. Ζ. κ. παριχνεύω.
 Περικνύω, ταυτ. περιέω, Φωτ.
 Περικοκκίζω, Ἀριστοφ. Ἰπ. 697, περικοκκίσασα, Νομ. κόρδα-
 κα ὀρχησαμένη. Ζ. κοκκίζω.
 Περικολλάω, ὦ, κολλῶ ὀλόγυρα, Γεωπον.
 Περικολούω, περικόπτω. Μεταφ. ταπεινῶω.
 Περικολπίζω, μ. ἴσω, ταξειδεύω ὀλόγυρα εἰς κόλπον θαλάσ-
 σης, Ἀρρίαν. Περίπλ. ἐρυθ. θαλ. 40.
 Περικομιδῆ, ἡ, οὐστ. τοῦ
 Περικομιζω, περιέρχομαι, ἡ περιφέρω.
 Περικόμμα, τὸ, κομμάτι μικρόν· φαγητὸν ἀπὸ μικρὰ κομμάτια κρέατος, καὶ λαχάνων, Ἀθήν. σ. 95. κ. 96. Τροπ. περικόμματα ἐκ σοῦ (κατασκευάσω), θέλω σὲ κομματιάσει, καὶ θέλω κάμει φαγητὸν ἀπὸ τὰ κρέατά σου, Ἀριστοφ. Ἰππ. 372. 2) ταυτ. πε-
 ρικοπή, Πλούτ. ἐρωτικ.
 Περικομμάτιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ. Ἀθήν. σ. 661. 2) ὠδῶριον κωμικόν.
 Περικόμος, ὁ, ἡ (κόμη), πανταχόθεν ἔχων κόμην, ἡ φύλλα, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 9.
 Περικομπέω, ὦ, μ. ἴσω· ὅσοι περικομποῦνται, Θουκυδ. 6, 16. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὁποίων κομπορρήμονεῖ τις τόσα πολλά. 2) περικομπῶ, ἀντὶ περιχῶ, εἰς τοὺς Θ'.
 Περικόμπος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπέρχομπος, εἰκαστία εἰς Αἰσχύλ. Ἰ-
 κέτ. 678.
 Περικόμψος, ὁ, ἡ, πολλὰ κομψός.
 Περικονδυλοπωροφίλα, ἡ, ἀγαπῶσα τὸ πρῆσμα (πῶρος), εἰς τὰ ἄρθρα τῶν δακτύλων, Λουκιαν. Τραγοπ. 201.
 Περικοπή, ἡ, τὸ περικόπτειν, κολοβόνειν, Θουκυδ. 6, 28. 2) τμήμα, μέρος. 3) εἰς τὸν Πολύβ. ταυτ. περίστασις κ. χορηγία, ἐξωτερικὸς στολισμός, λαμπρότης, καὶ ὅτι εἶναι χρήσιμον εἰς στολισμὸν τοῦ σώματος· κατὰ τὴν περικοπήν, ὡς πρὸς τὰ ἐξωτε-
 ρικά, Πολύβ. 10, 25. 3) περικόμμα, ἀντὶ περιγραφῆς, σχεδιάσμα, εἰκῶν, Πλούτ.
 Περικόπτης, ου, ὁ, ταυτ. περικόπτων, ληστής.
 Περικόπτω, μ. ψω, κόπτω, κατακόπτω, ἀποκόπτω, λαβόνω· μετασχηματίζω, μικρύνω, ἀσθενίζω· ἐρημόνω καὶ ἀφανίζω χώραν, Δημοστ. Χερσ. 92. Διόδ. 4, 19.
 Περικορδακίζω, ταυτ. κορδακίζω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 694.
 Περικορέω, ὦ, μ. ἴσω, φουκαλῶ, σκουπίζω ἐπιμελῶς.
 Περικόρημα, τὸ, τὸ σκουπισμένον· σκουπίδι, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 296. ταυτ. περισσώμα.
 Περικοσμέω, ὦ, στολίζω πανταχόθεν, ἡ ἐπιμελῶς.
 Περικόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμος), ὁ περὶ τὸν κόσμον, Συνέστ. σ. 316.

Περίκουρος, ὁ, ἡ, κουρευμένος ὀλόγυρα, μὲ κουρευμένα μαλ-
 λία, ὡς ἦσαν τὰ παῖδιά. 2) περικυκλωμένος, πιασμένος (εἰς τὸν πόλεμον), Ἡσύχ. ἄλλως, ἀμφίκουρος εἰς τὸν Σουῖδ. Πρβ. ἐπί-
 κουρος.
 Περικόχλειον, τὸ, τὸ θηλυκὸν μέρος τῆς μηχανῆς τοῦ κοχλίου, Ἡλιδ. εἰς Φυσικ. ἐκλογ. σ. 467. σημ.
 Περικράζω, κράζω ὀλόγυρα.
 Περικράνειος, ἀντὶ περικράνιος, Γαλην.
 Περικρανία, ἡ, ταυτ. μνήγις.
 Περικράνιον, τὸ, προσκεφάλαιον, Γλωσσ. Φιλοξ. ἐκ τοῦ
 Περικράνιος, ὁ, ἡ, ὅτι περικυκλῶναι τὴν κεφαλὴν.
 Περικράνον, τὸ, σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, περικεφαλαία, Στράβ. 2, σ. 768.
 Περικρατέω, ὦ, μ. ἴτω, κρατῶ στερεῶς ὀλόγυρα, νικῶ, Μάρκ. Αντ. 10, 8.
 Περικρατής, εἰς, ὁ, ἡ, νικητής, δυνατός νὰ ἔχη ὅτι θέλη, Ὀπίαν. Ἀλ. 4, 540.
 Περικράτησις, ἡ : οὐραν, βιαία κράτησις, ἐμπόδις τοῦ οὐ-
 ρου, Σχολ. Νικαίδ. Ἀλεξ. 337.
 Περικρεμάννυμι, κ. } κρεμῶ ὀλόγυρα· περικρέμαται μητρί (ἐκ
 Περικρεμῶ, ὦ, } τοῦ κρέμῃμι, Μέστ. - κρέμαμαι), κρέμα-
 ται ἀπὸ τὴν μητέρα του, Ἀνάλ.
 Περικρεμής, εἰς, ὁ, ἡ, κρεμῶμενος περὶ τι· ναὸς περικ. ἀνα-
 θήμασιν, δηλ. εἰς τὸν ὁποῖον κρέμονται πολλὰ ἀφιερώματα, Λου-
 κιν. Τραγοπ. 141.
 Περικρημνος, ὁ, ἡ, κρημνώδης ὀλόγυρα, Πλούτ.
 Περικροτος, ὁ, ἡ, περιχῶν· : κύμβαλα, Νόνν. 9, 117.
 10, 223.
 Περικρούω, μ. οὔσω, περικτυπῶ, περιβάλλω : πέδας, δεσμά.
 2) εἰς τὸν Θεμιστ. σ. 251, δοκιμάζω, ἐξετάζω, ὡς ὅτε κρούω
 πῆλινον σκευὸς διὰ νὰ καταλάβω ἐκ τοῦ ἤχου, ἂν εἶναι ὑγιερὸν.
 Ζ. περιπετρίζομαι.
 Περικρυρός, ὁ, ἡ, πολλὰ ψυχρός, Γλωσσ. Στεφ.
 Περικρύπτω, μ. ψω, κρύπτω ὀλόγυρα.
 Περικρώω, μ. ξω, κρώω ὀλόγυρα (ἐπὶ κοράκων), ὡς περι-
 κράω, Δ. Κάστ.
 Περικτάομαι, ὦμαι, μ. ἴσομαι, ἀποκτῶ, ἐπιτυγχάνω, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Περικτήσις, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ πρ. Πρβ. περὶκαίμαι.
 Περικτείνω, πλησίον φονεύω.
 Περικτίονες, οἱ, Ὀδυσ. β, 65. (κτίω, κτίζω), περίοικοι, γείτονες.
 Περικτίται, οἱ, Ὀδυσ. λ, 287. ταυτ. τοῦ πρ.
 Περικτυπέω, ὦ, κάμνω κτύπον ὀλόγυρα.
 Περικυδαίνω, φημίζω, ἐπαινῶ πανταχοῦ, Χρησμ. Σιβυλλ. 3.
 σ. 447.
 Περικυδής, ὁ, ἡ, περίφημος, ἔνδοξος, Νίκανδρ. Θηρ. 345.
 Περικυκλάς, εἶδος, ἡ, ἡ κυκλικῶς περιστρεφόμενη, Ὀρφ.
 Περικυκλεύω, περιστρέφω· Οὐδ. περιγυρίζω, περικυκλῶ.
 Περικυκλέω, περιστρέφω, ἡ περικυλίω.
 Περικυκλον, τὸ, ἰμάτιον ἔχον παρυφήν, Ἡσύχ. ὅπου ἐσφαλ.
 ἐγράφητο „ἵνα ὑπερψηθῇ“· ἰόρ. Κορ. Συνωνυμεί μετὰ τὸ Περίνησον.
 Ζ. Περινήσιος. Ἰδ. Α. Ἑρμῆν, ἔτους 1821, σ. 10.
 Περικυκλώω, ὦ, περικυκλῶ.
 Περικυκλώσις, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ πρ.
 Περικυκλινδέω, κ. -κυλίω, μ. ἴσω· Η. περικυλίω.
 Περικυλίσις, ἡ, τὸ περικυλίειν, ἡ περικυλίεσθαι.
 Περικυμαίνω, κυματίζω ὀλόγυρα, Ὀρφ. Ἰων. 82, 3.
 Περικύμων· ὁ, ἡ (κύμα), ταυτὸς. περίρρυτος, Εὐρ.
 Τρ. 796.
 Περικυρτος, ὁ, ἡ, καμπύλος πρὸς τὰ ἔξω, ἀντίθ. κοῖλος, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 7, 307.
 Περικυρτόω, ὦ, καμπυλῶ, Ἀθήν. λείψ. 9, σ. 783.
 Περικυτόω, περιβάλλω μετὰ δέρμα, Σουῖδ. εἰς κύτος.
 Περικωδωνίζω, κωδωνίζω ὀλόγυρα, κτυπῶ καὶ δοκιμάζω τὸν ἤχον.
 Ζ. κωδωνίζω.
 Περικωκῶ, κράζω μεγαλοφώνως, καὶ κάμνω θόρυβον, Ὀπ-
 πιν. Ἀλ.
 Περικωμάζω, κομᾶζω ὀλόγυρα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ἀριστοφ.
 Περικωνέω, ὦ, πιτσόνω, αἰσίζω μετὰ πίτταν, ἐξαιρ. πῆλινον σκευή.
 : τὰ ἐμβάδια, καθαρίζω, καὶ αἰσίζω μετὰ κηρίον ἢ πίτταν, ὑαλίζω
 τὰ παπούτσια, Ἀριστοφ. Σφ. 620.

Περιλαχίζω, ταυτ. διακόπτω, διασχίζω, Σουίδ.
 Περιλαχτίζω, κλωτῶ δόλογρά μου.
 Περιλαλέω, ὦ, μ. ἤσω, λαλῶ, πολυλογῶ, φλυαρῶ δόλογρα-
 τινός, καὶ τὸν κωφίζω· περιλαλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις αἱ χελιδόνες,
 Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 1. Καθ. φλυαρῶ, ὁμιλῶ ἄχρηστα, Ἀριστοφ.
 Ἐκκλ. 250. περιγράφω, Φιλόστρ. σ. 824. ὅθεν
 Περιλάλημα, τὸ, τὸ περὶ τοῦ ὁποῦ γίνεται ἡ πολυλογία.
 Περιλάλητος, ὁ, ἡ, τὸν ὁποῖον ἐπεύραξε τις με πολυλογίαν.
 φλυαρίαν, Ἀριστοφ. παρὰ Διογ. 2, 18.
 Περιλάλος, ὁ, ἡ, φλυαρῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 195.
 Περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω, πιάνω με ἀνοικτάς χεῖρας, περι-
 κυκλῶν· ἐμπερικλείω, περιέχω, πιάνω.
 Περιλάμπης, ἑος, ὁ, ἡ, πολλά λαμπρός, Ἀνάλ. Πρβ. πυρι-
 λαμπής.
 Περιλάμπρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -προς, πολλά λαμπρός, ἑξοχος,
 ἐπίσημος.
 Περιλάμπω, μ. φω, λάμπω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· ἀκτινοβολῶ,
 φωτίζω.
 Περιλάμψις, ἡ, τὸ οὖς, τοῦ πρ.
 Περιλεγνής, ὁ, ἡ (λέγων), ταυτ. περιποιίλος, Ἡτύχ.
 Περιλέγω, μ. ξω, λέγω περίτινος, περιγράφω με τὸν λόγον.
 Περιλείβομαι, πανταχόθεν, ἡ ὑπεράνω σταλαῶ, περιχύνω,
 Νίκανδρ.
 Περιλείμμα, τὸ, κατάλοιπον, λείψανον, ἀπομενάδι.
 Περιλείπης, ἀντὶ περιλιπής, Δίων Κάσ. Ἀμφιβ.
 Περιλείπω, μ. φω, ἀφίνω ὑπόλοιπον· Παθ. ἀφίνομαι ὑπόλοι-
 πος, μένω ὑπόλοιπος· τὸ ὅθεν, εἰς Γεν. Ἰλ. τ, 250.
 Περιλείχω, γλείφω δόλογρα· φιλῶ με τὸ στόμα τὸ στόμα,
 Φιλόστρ. σ. 400.
 Περιλέξις, ἡ, πολυλογία, φλυαρία, Ἀριστοφ. Νεφ. 318. Κυρίως.
 ταυτὸς. περίφρασις, τὸ νὰ στρέφῃ τις τὸν λόγον πάντοτε εἰς τὸ
 πρῶμα.
 Περιλεπίξω, μ. ἴσω, κ. } ξεφλουδίζω, καθαρίζω ἀπὸ τὴν φλού-
 Περιλέπω, μ. φω, } δαν, ἡ τὸ ἐξώφλοιν.
 Περιλεσχίνευτος, ὁ, ἡ (λεσχηνεύω), περίφημος, περὶ τοῦ
 ὁποῦ ὁμιλοῦνται πολλά εἰς τὰς λέσχας, καὶ συναναστροφάς, Ἡ-
 ρόδ. 2, 135.
 Περιλευκαίνω, λευκαίνω δόλογρα, Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 7.
 Περιλευκος, ὁ, ἡ, δόλογρα λευκός.
 Περιλήμμα, τὸ, τὸ περιειλημμένον, τὸ πιασμένον, Ἐτυμ. Μ.
 Περιληπτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός, περιεκτικός, ἡ ἀνή-
 κων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ περιλαμβάνειν. 2) λέξις σημαίνουσα πλη-
 θος, π. χ. δῆμος, στρατός κτ. Γραμμ.
 Περιληπτικώτατος, ἡ, τον, ὑπερθ. τοῦ πρ. Μάρκ. Ἀντ.
 ια', 10.
 Περιληπτός, ἡ, ὄν, περιειλημμένος, δυνάμενος νὰ περιλη-
 φθῇ· καταληπτός, εὐκολονόητος.
 Περιληψίς, ἡ, τὸ περιλαμβάνειν, ἡ καταλαμβάνειν, νοεῖν.
 Περιλιμνάζω, μ. ἄσω, πλημμυρῶ δόλογρα, καὶ κάμνω λίμ-
 νην, Θουκυδ. 2) Οὐδέτ. στέχομαι ὡς ἂν λίμνη, Αἰλιαν. Ἰδιότ.
 ζ. 16, 13.
 Περιλιμπάνω, ἄλλος τύπος ἀντὶ περιλείπω.
 Περιλιπής, ἑος, ὁ, ἡ, ταυτ. περίλοιπος, Δίων Κάσ.
 Περιλιχμάζω, κ. } ἄλλος τύπος ἀντὶ περιλείχω, Παθ. θηρ-
 Περιλιχμάω, } σὶ περιλιχμώμενος, Αἰσχίν. Διαλ.
 Περιλιχνεύω, τρώγω με λαιμαργίαν· ταυτ. ἐπιλιχνεύω· ἡ περὶ
 συχνάκις ταυτίζεται με τὴν ἐπί. Πρβ. περιδωρακίδιον· κ. Ζ. ἐπί.
 Περιλογισμός, ὁ, ταυτ. ἐπιλογισμός.
 Περιλοιπος, ὁ, ἡ, μένων λοιπός, ἐπίλοιπος.
 Περιλοπίζω, ταυτ. περιλεπίξω.
 Περιλούω, λούω δόλογρα, ἡ ἐπιμελῶς.
 Περιλυμαίνω, τὸ Ἐπιτ. λυμαίνωμαι, Φωτίου Κωδ. 169.
 Περιλύπος, ὁ, ἡ (λύπη), πολλά λυπημένος.
 Περιλωπίζω (λῶπος), ταυτ. περιδύω, Πολυδ.
 Περιμάδερος, ὁ, ἡ, δόλογρα φαλακρός, χωρὶς μαλλία,
 Ἰπποκ.
 Περιμαθής, ὁ, ἡ, πολλά προκομμένος, Δαμάσκιος παρὰ Φωτ.
 σ. 1058.
 Περιμαίμω, ζητῶ δόλογρα, εἰς τὰ πέριξ, Ὀδυσ. μ, 95,
 ὅπου ἄλλοι εἶχαν περιμαίωσα.

Περιμαίνομαι, μαίνεσθαι εἰς τὰ πέριξ, μετὰ Αἰτ. Ἡσίοδ. : χρυ-
 σῶ, ἔχω μανιώδη ἀγάπην εἰς τὸν χρυσόν, Ναυμάχ. 57.
 Περιμάττρια, ἡ (περιμάσσω), γυνὴ καθαρίζουσα με μαγίας,
 Πλούτ. δεισιδ. §. 3.
 Περιμανής, ἑος, ὁ, ἡ, πολλά τρελλός, ἡ μανιώδης.
 Περιμαρμαίρω, περιλάμπω, περιακτινοβολῶ, Κοῖντ. 5, 114.
 Περιμαρναίμαι ποιητ. ταυτ. περιμάχομαι πεζ.
 Περιμάσσω, κ. -ττω (Ζ. μάσσω), σπογγίζω, καθαρίζω. 2)
 καθαρίζω ἀπὸ μαγίας διὰ θυσιῶν, Πλούτ. 6, σ. 645.
 Περιμαχῆτος, ὁ, ἡ, περὶ τοῦ ὁποῦ μαχεταί τις, ἄξιος νὰ
 μαχεταί τις περὶ αὐτοῦ· πολλά ἀγαπητός, ἐράσμιος, ἡ ἀξιοτί-
 μητος, Θουκυδ. 7, 48.
 Περιμελαίνω, μαυρίζω δόλογρα, Πλούτ. 7, σ. 452.
 Περιμεμφής, ὁ, ἡ, πολλά κατηγορῶν, ἡ ἐπιπληττων, ἡ πα-
 ραπονούμενος.
 Περιμενεαίω, ἐπιθυμῶ, ἡ θέλω καθ' ὑπερβολὴν, Ἀπολλών.
 Ροδ.
 Περιμένω, προσμένω τινὰ νὰ ἔλθῃ.
 Περιμεστος, ὁ, ἡ, πανταχόθεν γεμάτος, πολλά γεμάτος.
 Περιμετρέω, ὦ, μετρῶ δόλογρα.
 Περιμέτρον, τὸ, ταυτὸς. περίμετρος, ἡ, Ἡρόδ. 2, 15. (ἀ-
 δίστακ.)
 Περιμέτρος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρος, μέγας· μέγαν ἵππον, λεπτόν
 καὶ περίμετρον, ἀντὶ ὑπέρμετρον, Ὀμ. 2) στρόγγυλος, εὐκυκλος.
 Περιμέτρος, ου, ἡ (νοητ. γραμμῇ, ὡς διάμετρος), αἱ περιέ-
 χουσαι τὸ σχῆμα γραμμαὶ ὁμοῦ λαμβανόμεναι, εἰς τὸν κύκλον
 ἡ περιφέρεια, Εὐκλείδ. Διόδ. 2, 54.
 Περιμήκετος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφ. Ἀρατ. 250.
 Περιμήκης, ἑος, ὁ, ἡ (μήκος), πολλά μακρός, Ἀνάλ.
 Περιμήρης, τὰ (μηρός), τὰ σκεπάζοντα τοὺς μηρούς· βραχία,
 Γλωσσ. Στεφ.
 Περιμήτρος, ὁ, ἡ (μήτρα), ξύλα περίμητρα, ταυτ. ἑμμητρα,
 Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 10.
 Περιμηχανάομαι, ὦμαι, μ. ἤσομαι, ἐνεδρεύω πανταχόθεν, κ.
 δολίως προπαρασκευάζω, Ὀδυσ. η, 207. ξ, 340.
 Περιμινύθω, μικρύνωμαι, τρώγομαι, ὀλιγοστεύω πανταχόθεν.
 Περιμοτόω, ὦ, πανταχόθεν περικυκλῶν, καὶ γεμίζω με μοτόν,
 ξαντόν, Ἠλίοδ. Χειροῦργ. σ. 158.
 Περιμότωσις, ἡ, τὸ οὖς, τοῦ πρ. ὁ Αὐτ. σ. 102.
 Περιμοχθέω τινί, κοπιᾶζω, πᾶσχω περὶ τινός, ἡ δόλογρα τι-
 νός, Ὀππιαν. Ἀλ. 4, 258.
 Περιμυκάομαι, ὦμαι, μ. ἤσομαι, μουγκρίζω δόλογρα, ἡ ἡ-
 χῶ, Πλούτ.
 Περιμυκής, ὁ, ἡ, πολλά μουγκρίζων, Ὀρφ. Ἀργον. 311.
 Περιμύρομαι, περιμυρῶ, Κοῖντ. Καλ. 12, 489.
 Περιναίεσθαι, ποιητ. περιναίω.
 Περιναίετης, ου, ὁ, περίοικος, γείτων, Ἰλ. ω, 488. 2) κάτοικος,
 Ἀπολλών. 4, 470.
 Περιναίος, ταυτ. περίνεος, Ζ. Πηρίν.
 Περιναύσιος, κ. } (ναυτία), οὗ τινος ἐρχεται νὰ ξεράσῃ,
 Περιναύσιος, ὁ, ἡ, Διόδ. 2, 58.
 Περινενοημένως, Ἐπίρ. (περινοέω), ἐσκεμμένως, στοχαττι-
 κῶς, Ἑρμογ.
 Περινεος, ταυτ. Περύναιος, Ζ. Πηρίν.
 Περινεύω, μ. εὔσω, κλίνω εἰς τί, ἐπὶ ζυγαρίᾳ· εἶμι τοιαύτην
 θέσιν πρὸς τὸν κόσμον· περινεύει εἰς δυσμάς, 2) εἰς τὸν Ἀππιαν.
 περινεύοντες ἐκ τοῦ λόφου, περιβλέποντες ἑαυτοὺς με σχυμμένας
 κεφαλὰς εἰς τὰ ἔμπροσθεν, καὶ φοβούμενοι. Πρβ. κατακύπτω.
 Περινέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη), συννεφιασμένος.
 Περινεφρος, ὁ, ἡ, ἔχων πάχος εἰς τὰ νεφρὰ, Ἀριστοτ.
 Περινέω, μ. εὔσω, ἐκ τοῦ περινεύω, περικυκλῶν, ἡ περιρ-
 ρέω. 2) περινέω, νήω, νήσω, σωρόνω δόλογρα, στιβαζῶ. Ζ. πε-
 ρινηέω.
 Περινέω, Γεν. περίνω, ὁ, πληθ. οἱ περίνω (ναῦς, ναός, Ἀττ.
 νεός, νεός), ἄνθρωπος τοῦ πλοίου περιττός, δηλ. ὅς τις δὲν κω-
 πηλατεῖ, οὐδὲ κάμνει ἄλλην τινὰ ὑπηρεσίαν, ταυτ. ἐπιβάτης,
 Θουκυδ. 1, 10. 2) Καθ. ὁ δεύτερος ἰσθός καὶ πάντα τὰ περιττά
 τῆς νεῆς σκεύη, Φωτ. κ. Ἡτύχ.
 Περινηέω, κ. Περινήω, μ. ἤτω, περιστρεφῶ, καὶ σωρηδὸν περι-

βάλλω, Κοίντ. 5, 678.
 Περύνημα, τό, ταυτ. περίκλυμα, Γαλην. Γλωσσ.
 Περύνησσιος, καί } Περύνητον, τό, γυναικείον ένδυμα μέ
 Περύνητος, ό, ή, κ. } πορφυρούν περιβάσιον, Πολυδ. 7, 52.
 Περύνηχόμαι, περικλυμώ.
 Περύνηω, ταυτ. περυνήω.
 Περύνητικός, ή, όν, γνωστικός, στοχαπτικός, Πρόκλ. Πα-
 ράφρ. Πτολ. 3, 15, σ. 231.
 Περύνιζω, κ. } νίπτω όλόγυρα, κ. καθρίζω.
 Περύνιπτω, }
 Περύνισσεται, περιέρχομαι, ποιητ.
 Περύνέω, ώ, μ. ήτω, στοχάζομαι, σκέπτομαι, ή έφευρίτω.
 Περύνησις, ή, τό στοχάζεσθαι, Πλούτ. 8, σ. 28.
 Περύνοια, ή (περυνόω), στοχαπμός· φρόνησις, σύνεσις· γνώ-
 σις. 2) αντί τέχνη, μηχανή, Ητύχ. 3) ύπερφηανία, Φωτ. Σημ.
 Έμπορούμεν νά μεταφράσωμεν Περύνοϊαν τό Γαλλικ. *genie*. 1δ.
 Περυνούστατος.
 Περυνόμη, ή (περινέμω), έκ περυνόμης, Διον. 10, 57, κατά
 σειράν, κατά τάξιν, ταυτ. έκ περιφοράς. 2) αντί περιχωρία.
 Περυνόστειω, ώ, μ. ήτω, ταυτ. περιέρχομαι, Άριστοφ.
 Περυνούστατος, ό, (ύπερβ. του άχρ. Περύνους), Σέξτ.
 Έμπ. πρός τους Λογικ. §. 326, σελ. 438. σημαίνει δέ, τόν
 όποιον οι Γάλλοι όνομάζουσιν *homme de genie*, ήγουν έχων
 νουν επιτήδειον εις έφευρέσεις τεχνικάς ή επιστημονικάς.
 Περυνοτίζω, περιύγραίνω, περιβρέχω, Άλέξ. Τραλλ. 1, σ. 74.
 Περυνύμφος, ό, ή (νύμφη), άγαπητός εις την νύμφην, περί
 αυτήν ών, Άθην. σ. 679.
 Πέριξ, Έπίρ. ως πρόθεσ. μετά γεν. Ηρόδ. 4, 152. κ. αΐγιατ.
 13, 158. ταυτ. περί. 2) ως Έπίρ. άπώτως, όλόγυρα· μετά των
 αρθρων ό, ή, τό (νοσση. ών, ούσα, όν), ό εις τά πέριξ του
 του τόπου εύρισκόμενος· Πέρις καί πέριξ είναι πρωτότυποι λέξεις,
 ως δις κ. διξ, τρίς κ. τρίς, όθεν διττός, διξός, τριττός. Πρβ. έ-
 πιστος, μέταπτος, άμφιστος.
 Περιξάινω, ξύω περί τι, ή εις τί, Ίώτηπ.
 Περιξεστός, ή, όν, όμαλός, έξειργασμένος· έκ του
 Περιξέω, μ. έσω, ξύω όλόγυρα, ροκανίζω, όμαλίζω ξύων λίθους,
 ή ξύλα, Θεοκρ. 22, 50.
 Περιξηραίνω, μ. ανώ, ξηραίνω όλόγυρα.
 Περιξηρός, ό, ή, όλος, ή πολλά ξηρός, Νίκανδρ.
 Περιξυράω, -έω, κουρεύω, ψαλιδίζω όλόγυρα.
 Περιξυστήρ, ό, χειρουργικόν εργαλείον, μέ τό όποιον εκβάλ-
 λουσιν, ή περιξύουσι τά κόκκαλα, Παλ. Χειρ. σ. 94.
 Περιξύω, ταυτόστ. περιξέω, καί ξεστρίζω· περιτρώω, Όππ.
 Άλ. 3, 525.
 Περίογος, ό, ή, μέγας κατά τόν όγκον, Άριστοτ. Φυσιογν. 6.
 Περιοδεία, ή, κ. -όδουςις, ή, τό περιέρχεσθαι, τό περιτα-
 ξειδέναι εις τόν κόσμον.
 Περιοδευμένως, Έπίρ. μέ περιόδους, δηλ. μέ όρόμους άπο-
 μακρυντικούς.
 Περιοδείσιμος, ό, ή, έχων περιόδους, όδούς καμπύλας,
 Γλωσσ. Στεφ.
 Περιοδευτής, ού, ό, ό περιοδεύων, περιπατών πολλά μέρη
 γής, Ευστάθ. εις Όδύσ. σελ. 8.
 Περιοδευτικός, ή, όν, άνήκων, ή κλίνων εις τό νά περιοδεύη.
 Περιοδεύω, περιέρχομαι, ταξιδεύω όλόγυρα· επιθεωρώ τάς
 φρουράς. 2) παρατηρώ, θεωρώ· αναγινώσκω καί μελετώ συγγραμ-
 μα, Έπίκουρ. παρά Διογ. 5) άπατώ, Λουκιαν. Φιλοφ. 9. 4)
 ιατρεύω μέ δίαιταν καί ιατρικά εις διάστημα ήμερών τινών· όθεν
 Καθ. ταυτ. θεραπεύω, Ωραπόλλ. 2, 93. 5) γράφω μέ περιόδους,
 Γραμμ. όθεν
 Περιοδεία, ή, ταξιδίδιον διά ξηράς. 2) περιγραφή τής ξηράς,
 ως περίπλους, Στράβ. 3) περιοδική επιμέλεια, θεραπεία, εις
 τους μεταγεν.
 Περιοδείζω, φυλάττω περιόδους, είμαι περιοδικός, ως άρρώστια
 τις, Γαλην.
 Περιοδικός, ή, όν, Έπίρ. -δικώς, λαμβάνων περιόδους τινάς·
 εις διωρισμένον καιρόν επανερχόμενος εις τόν αυτόν τόπον· λαλη-
 μένος, ή γραμμένος μέ περιόδους, Γραμμ.
 Περιοδοιπορέω, ώ, πνιέρχομαι, ή περιπλανώμαι.
 Περιοδονίχης, ου, ό· Ζ. περίοδος, άριθ. 4.

Περίοδος, ό, όστις περιέρχεται καί επιθεωρεί τάς φρουράς, Αϊνεί. 22.
 Περίοδος, ή, όρόμος κάμνων γύρον, Αίλιαν. Ιοϊότ. 5, 16, 15.
 τό περιέρχεσθαι, καί επιθεωρεΐν τάς φρουράς· περιφέρεια, περιο-
 χή. 2) βιβλος περιέχουσα περιγραφήν τόπων, τους όποιους περιε-
 πατητεν ό συγγραφεύς· περίοδος Ασίας κτλ. άρα χωρογραφία· ή γεω-
 γραφία, Άριστοτ. ρήτορ. 1, 4. 3) περίοδος γής, Ηρόδ. 3, 36, Ά-
 ριστοφ. Νεφ. 207. γεωγραφικός τις πίναξ, ή χαρτης. 4) Καθ.
 κυκλικός όρόμος, όταν πράγμα τι περιέρχεται κατά σειράν πολλούς
 τόπους, καί πάλιν επιτρέψη εις τόν τρώτον· καί αυτό τό αύτω
 περιερχόμενον πράγμα, ως φαγητόν τι εις την τράπεζαν περιφερό-
 μενον άφ' ενός εις άλλον, Ξενοφ. Κύρ. 2, 2, 2. Πρβ. περιφορά.
 περίοδος λόγων, όμιλία κατά σειράν γινομένη, όταν εις την
 συναναστροφήν όμιλή εις μετά τόν άλλον· διά τούτο καί αί τέσ-
 σαρς άγωνιστικάί πανηγυρεις των Όλυμπίων, Πυθίων, Ισθμίων,
 Νεμέων ώνομάζοντο περίοδος, καί ό νικήτας καί εις τάς τέσσαρας
 έλέγετο Τήν περίοδον νενικήκως, ή περιοδονίχης, Άθην. σ. 415.
 Μεταφ. πολιτικής περίοδου κατάλυτιν, Πλούτ. Λουκυλ. 28. 5)
 ή τακτική ζωή, Πλάτ. πολιτει. 3, 15. Πρβ. περιοδεύω. 6) εις
 την ρητορικήν, αί περίοδοι.
 Περιοδυνάω, κ. } Ζ. περιοδυνάω κτλ.
 Περιοδυνος. }
 Περιοίδα, ας, γινώσκω πλέον, ύπερβαίνω εις την γνώσιν, Κο-
 ίντ. 9, 406.
 Περιοίδεω, ώ, όλόγυρα, ή κατά πολλά οίδεω, πρήτκομαι.
 Περιοικέω, ώ, οίκω εις τά πέριξ.
 Περιοικία, ή, κατοικία, ή τό κατοικεΐν περί την πόλιν, ή εις
 την γειτονίαν κτλ. 2) είδος δουλείας εις τους Έρακλειώτας καί
 Κρήτας, ως ήτο ή είλωτεία εις τους Λακεδαιμονίους, καί ή Πε-
 νεττεία εις τους Θετταλούς, Άριστ. Πολ. Β', β, 13, Κορ. κ. σ. 272
 Περιοίκιον, τό, αντί περίβολος, Ητύχ.
 Περιοικίς, είδος, ή, νοητ. χώρα, ταυτ. περίχωρος (γή), ή
 πέριξ κειμένη χώρα. 2) ή περί την πόλιν χώρα, τά προάστεια,
 Θουκυδ. 2. Οι Πελοποννήτιοι ώνόμαζαν τάς κόμας περιοικίδας,
 Άριστοτ. ποιητ. 2. 3) γειτονική καί ύπότελής πόλις, ως Περιοί-
 κοι των Λακεδαιμονίων, Άριστοτ. Πολ. 5, γ, 5. Κορ.
 Περιοικοδόμειω, ώ, οικοδομώ πέριξ, περιφράπτω, περικλείω,
 Ξενοφ. Κύρ. 1, 4, 11.
 Περιοικος, ό, ή, όστις κατοικεί πέριξ, ό γείτων. 2) περιοικοί,
 οι έλεύθεροι κάτοικοι των περί την Λακεδαίμονα πόλεων, διάφοροι
 των Σπαρτιατών, κ. Εϊλωτών. Ξενοφ. 3) Περιοικοί εις τους Κρή-
 τας ήσαν δούλοι, όποιοι οι των Λακεδαιμονίων είλωτες, καί οι
 των Θετταλών πενέτται, Άριστοτ. Πολ. Β', 5, 2. 3. κτλ. Κορ.
 4) οι κατ' ευθείαν ύποκάτωμας κάτοικοι τής εύκράτου ζώνης· Αν-
 τοικοί δέ, οι εις την νότιον εύκρατον ζώνην άντικρύμας εύρισκό-
 μενοι· αντίποδες δέ, οι κατά διάμετρον ύποκάτω μας, Γεωγρ-
 Κλεομ. 1, 5.
 Περιοιστέος, έα, ον, 3ετ. του περιοίω, ταυτ. περιφέρω.
 Περιοιχνεύω, περιέρχομαι, Άθην. 9, σ. 376.
 Περιοίω, ταυτ. περιφέρω, εις τό όποιον δίδει τόν μέλ.
 Περιοκέλλω, καταντώ, προσκολλώμαι, ως τό πλοΐον εις την
 ξηράν, Τροπ. εις χειρίστας επιτηδύσεις περιώκειλαν, περιέπεταν,
 Διόδ. Σικελ.
 Περιοκωχή, ταυτ. περιοχή, Ητύχ. Ζ. κωχέω.
 Περιολισθαίνω, } μ. ήτω, γλιστρώ όλόγυρα καί πίπτω.
 Περιολισθέω. }
 Περιολίσθησις, ή, τό ούσιαττ. του πρ.
 Περιολκή, ή (περιέλκω), εις τόν πολ. ταυτ. περιτπασμός (di-
 version), όταν γυρίξη τις την προσοχήν του έχθρου εις άλλο μέ-
 ρος, καί εις τό πρώτον τόν κάμνη άδύνατον, Ίώτηπ.
 Περιομματοποιός, ό, δίδων όφθαλμούς, ή τό βλέπειν, μετά
 Γεν. Ιαμβλ. Πυθαγ. §. 51.
 Περιομφεκάωδης, ό, ή, άκόμη πολλά άωρος, (άγουρος), Ίπποκρ.
 Περίον, Περίοντα, τά· Ζ. περίεμι.
 Περιορυχίζω, μ. ίσω, κόπτω τους όνυχας όλόγυρα, Οΐ.
 Περιοπάζω, Νίκανδρ. Θηρ. 356. περί γήρας όπάζει, ταυτόστ. διαίκει.
 Περιοπή, ή, ταυτ. περιωπή.
 Περιοπτομαι, μ. ψομαι, βλέπω όλόγυρα, καί, ως τό περιείδω,
 παραβλέπω, παραμελώ, αφίνω νά γείνη, μετά μεταχ. Αίσχίν.
 Διήλ. 2, 13.
 Περιοπτος, ό, ή, Έπίρ. -όπτως, άπ' όλα τά μέρη όρατός,

- θαυμαστός, αξιοθαύμαστος, ὡς περίβλεπτος. Ένερ. παραβλέπων, ἀμελῶν.
- Περιοράσεις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
- Περιοράω, ὦ, βλέπω ὁλόγυρα. 2) ἀμελῶ, ἀφίνω νὰ γίνεται, ὡς περιείδω, με μετοχ. περιορᾶν παροικοδομοῦμενον τὸ χωρίον, Θουκυδ. 3) βραδύνω, προσμένω, Θουκυδ. 6, 93. 4) μετὰ γεν. φροντίζω, Θουκυδ. 4, 125.
- Περιοργής, ἐός, ὁ, ἡ, κ. Περίοργος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - γῶς, κ. - ὄργως, πολλὰ ὄργιλος, θυμώδης, Αἰσχύλ. καὶ Θουκυδ. 4, 130.
- Περιοργίζομαι, σφοδρῶς ὀργίζομαι, Πολύβ.
- Περιοργυιόω, ὦ, κ. Μέσ. (ὀργυιά), μετρῶ με τὴν ὀργυιάν, Κτησ.
- Περιορᾶν, κ. Περίορᾶν, τὸ, Θουκυδ. 2. ὁ πλησιάζων ὀρᾶν, ἐκ τοῦ
- Περιορᾶν, ὁ, ἡ, περὶ τὸν ὀρᾶν.
- Περιορίζω, μ. ἴσω, βάλλω σύνορα, προσδιορίζω· ἐξηγῶ.
- Περιορίσεις, ἡ, κ. } τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
- Περιορισμός, ὁ, }
- Περιοριστός, ὁ, ἡ, περιορισμένος, διορισμένος, ἡ δυνάμενος νὰ περιορισθῇ, νὰ διορ.
- Περιορμέω, ὦ, μ. ἴσω, περιέρχομαι, καὶ ἐμβαίνω εἰς λιμένα, Πλούτ. Ἀντών. 35.
- Περιορμίζω, μ. ἴσω, περιέρχομαι καὶ φέρω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα, Πλούτ. Πομπ. 76, ἀλλ' ἴσως γραπτέον Παρορμῆται.
- Περιορύσσω, ττω, μ. ἴσω, σκάπτω ὁλόγυρα, κάμνω λάκκον, ἡ χάνδακα, καὶ οὕτω περιφράσσω.
- Περιορχέομαι, οὔμαι, μ. ἴσμαι, χορεύω ὁλόγυρα.
- Περιοσμός, ὁ, ἡ, ἰσχυρὰν ὁσμὴν ἐκπέμπων, Φαβρ. Λεξικ.
- Περιοστέος, ὁ, ἡ, περικυκλωμένος ἀπὸ ὀστέα, περικυκλῶν τὸ ὀστόν· τὸ περιστέον, τὸ τρυφερὸν ὄσπερ τοῦ ὀστέου.
- Περιοσφραίνομαι, ὀσφραίνομαι ὁλόγυρα.
- Περιοσφία, ἡ (περίοσι), ὅ, τι μένει ὑπόλοιπον, λείψανον, περισσεύμα, : περιουσία εἴαν μοι ἡ τοῦ ὕδατος, Δημοσθ. δηλ. εἴαν μοι περισσεύῃ ὕδωρ. ὅ, τι κερδίζει τις καὶ περισσεύει, κέρδος, κτήμα· βίος, Ξενοφ. Οἰκ. 1, 4. κατάστασις πλούτου, ἡ πενίας. 2) ἐκ τοῦ περιεῖναι, ζῆν, λύτρωσις, διατήρησις τῆς ζωῆς. 3) φράσεις· ἐκ περιουσίας, με ἀφθονίαν, ἡ εὐκόλως, χωρὶς ἀνάγκης· οὗτος ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ, Δημοσθ. σ. 226. ἀπὸ ἀπραξίαν, ἀργίαν, π. χ. ἐκ περιουσίας πονηροί, Δημοσθ. σ. 1122.
- Περιουσιάζω, μ. ἴσω, ἔχω κτήματα πολλὰ : δυναστεία πόλις, ἡτις ἔχει μεγάλην δύναμιν, Διονύσ. Ἀρχ. 6, 75. : περιουσιάζειν εἰς τοὺς ἀναγκαίους, ἐξοδεύειν τὴν κατάστασιν, τὸν πλοῦτον τοῦ εἰς τοὺς συγγενεῖς του, Φάλαρ. ἐπιστ. ὅθεν
- Περιουσιασμός, ὁ, ταυτόσ. περιουσία, ἀφθονία, πλοῦτος, Φωτίος.
- Περιούσιος, ὁ, ἡ (περιουσία), πλούσιος, μεγαλοπρεπής, θαυσιλός. 2) ἐξαίρετος, ἐκλεκτός, ὡς τὸ δωρικ. περιώσιος.
- Περιοφθαλμός, ὁ, ἡ, ὁ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς.
- Περιοχέω, περιφέρω· Παθ. περιέρχομαι ἐφ' ἀμάξης, ἡ ἐφιππος.
- Περιοχή, ἡ (περιέχω), τὸ περιέχειν. 2) τὸ περιεχόμενον : περιοχαὶ πραγμάτων, τὸ ἄθροισμα ὅλων τῶν συνεχόμενων πράξεων Διονύσ. Ἀλικ. 3) περιοχάς κ. τόπους, ὁλόκληρα μέρη καὶ χωρία τῶν συγγραφέων, ὁ Αὐτός. 4) ὕλη, μάζα : πυρρεϊδής, Πλούτ. Δυσ. 12. 5) περικυκλώσις, Ἡλιόδ. 2, 106. 6) ὁ Θεός, Αἴτ. φ. 1, 21· ὀνομάζει περιοχάς τὰ κελύφη τῶν καρπῶν.
- Περιοχός, ὁ, ἡ, περιειλημένος, περικυκλωμένος.
- Περιοχέω, ὦ, εἶμαι εἰς σφοδρὸν πάθος, καὶ τὸ ἐκφράζω διὰ λέξεων ἡ σχημάτων. Πρβ. συμφρά, κ. παρορχέομαι.
- Περιοχέω, ἐός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - παθός, κινούμενος ἀπὸ σφοδρὸν πάθος, ἡ πόνον· θυμωμένος, λυπημένος κττ.
- Περιοχάσκω, τὸ ἐπιτ. παιφάσκω, Κοῖντ. Σμ. 13, 72.
- Περιοχάλλω, τρέμω ὁλόγυρα, ἡ πανταχοῦ, Κοῖντ. 10, 371.
- Περιοχάμπαν, τὸ ἐπιτ. κάμπαν, Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 348.
- Περιοχάμψαν, πανταχοῦ ὁλόγυρα λάμπω, ἀστράπτω.
- Περιοχάπταν, περιβλέπω με δειλίαν.
- Περιοχάσσω, -πάττω, μ. ἴσω, ὁλόγυρα πασπαλίζω.
- Περιοχάστος, ὁ, ἡ, πασπαλισμένος, Ἀθήν. σ. 293.
- Περιοχάττω, ὦ, μ. ἴσω, περιπατῶ, περιδιαβάω· περιπατῶν φιλονεικῶ μετὰ τινος· ὅθεν, περιπατεῖν εἰς τοὺς ἀκρωμένους, Φιλόστρ. Ἀπολλών. 1, 17. 7, 22.
- Περιοχάττης, ἡ, τὸ περιπατεῖν. 2) φιλοσοφικὴ συνομιλία κατ'
- ἐρώτησιν καὶ ἀποκρίσιν, Διογ. Λαέρτ. 7, 109.
- Περιοχάττης, οὐ, ὁ, ὁ περιπατῶν.
- Περιοχάττης, ἡ, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - τικῶς, ἀνήκων εἰς τὸ περιπατεῖν, ἡ ἀγαπῶν νὰ περιπατῇ. 2) περιπατητικοί, ἡ Ἀριστοτελικοί, Κικέρ. Acad. Ques. 1, 4. Ἰδ. τὸ ἐφ.
- Περιοχάτος, ὁ, τόπος, ὅπου ὑπάγουσι καὶ περιδιαβάουσιν ἀνδρῶποι. 2) ὅπου περιπατοῦντες συνομιλοῦσι· ὅθεν, συνομιλία, διάλογος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 980. 3) Ἐπειδὴ τοιοῦτος ἦτο ὁ τόπος τοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας Λυκείου, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης, διὰ τοῦτο ὀνομάζεται περίπατος καὶ φιλοσοφικὴ τῆς συνομιλίας. Ζ. περιπάτησις. 4) Ἐξαιρ. ἡ σχολή καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ ὁποῦ οἱ μαθηταὶ ὀνομάζοντο διὰ τοῦτο περιπατητικοί.
- Περιοχάττω, Ζ. περιπάσσω.
- Περιοχάω, ταυτ. πάω, Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 115. Βίρ.
- Περιοχάχων, κάμνω νὰ πῆξῃ, νὰ παγώσῃ ὁλόγυρα, Ὀρφ. Λίξ. 15, 17.
- Περιοχάχων, ἡ, ὁ, ὁλόγυρα πεδινός, ἐπίπεδος, ἴσος.
- Περιοχάχων, αἱ (πέξα), στολισμός τῶν ποδῶν· Πρβ. περισκέλις.
- Περιοχάχων, ἡ, ἡ, Ἐπίρ. - ζῶς, (πέξα, πούς, ἄκρα τοῦ ἐνδύματος) ὅ, τι περιβάλλεται εἰς τὸν πόδα, ἡ εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ἐνδύματος. 2) ἀντὶ ταπεινός, Ἡσύχ. 3) ταυτ. πορευτός, Σουίδ.
- Περιοχάχων, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. τὰ περίπεξα· Ζ. διάπεξος κ. πέξα.
- Περιοχάχων, διαπερῶ, τρυπῶ, σουγλίζω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 7, 48.
- Περιοχάχων, Μέσ. Περιπέλομαι, μετὰ Γεν. ταυτ. περιγίνομαι, ὑπερβαίνω, νικῶ· ὅθεν, περιπέλομαι. Ἀπολλ. Ρόδ. 2) εἰς τὴν ἀρχικὴν σημασίαν τοῦ στρέφω εἶναι περιπελομένου ἐν αὐτοῦ κατὰ συγκ. ἀντὶ περιπελομένου, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ ὁ Ὀμ. λέγει κ. περιτελλομένου. Ζ. πέλω. 3) περικυκλῶν, περικλείω : ἄστρ. περιπελομένων δητῶν, Ἰλ. σ. 220. περιπελομένος, Ἀπολλών. 3, 1150, εὐρισκόμενος ὁλόγυρα.
- Περιοχάχων, ὁ, ἡ, σταλμένος εἰς τὰ πέριξ· περιπέμπτα θυσιαστικὰ, στέλλεις θυσίας ὁλόγυρα εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 87.
- Περιοχάχων, μ. ψω, στέλλω εἰς τὰ πέριξ.
- Περιοχάχων, ταυτ. ἀμφιπένομαι, φροντίζω.
- Περιοχάχων, κ. } μ. ψω. Ζ. περιπέττω.
- Περιοχάχων, }
- Περιοχάχων, -άω, -άννυμι, αννύω, μ. ἴσω, ἐξαπλώνω ὁλόγυρα, ἡ σκεπάζω.
- Περιοχάχων, ὦ, με πέταλα χρυτοῦ, ἡ ἀργύρου περιβάλλω, Ἀδ. I, c, 6. Ζ. παραπέταλος.
- Περιοχάχων, τὸ (-πέταζω), ἐπάνω ἐξαπλωμένον σκέπασμα, ἡ περὶ.
- Περιοχάχων, ἡ, ὁ, ὁλόγυρα, ἡ ἐπάνω ἐξαπλωμένος· Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1201. φίλημα τρυφερὸν· Πρβ. χαυνώω.
- Περιοχάχων, ἡ (περιπίπτω), ἐξαφνός μεταβολὴ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ κακόν· ὅθεν, ἀντὶ δυστυχία. Εἰς τὸν Διόδ. συχνάκις ἀντὶ συμβεβηκός, σύμβαμα. 2) μέρος τῆς τραγωδίας, ἡ κωμῳδίας, ὅπου λυεῖται ὁ δεσμός δι' ἐξαφνικὴς μεταβολῆς, Ἀριστοτ. ποιητ.
- Περιοχάχων, ἐός, ὁ, ἡ (περιπίπτω) γίνεσθαι περιπετῇ, μετὰ Δοτ. ταυτόσ. περιπίπτειν, ἐμπίπτειν, καταντᾶν εἰς τί. 2) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1225. ἀμφὶ μέσση περιπετῆς προσκείμενος, ἀντὶ περιλαμβάνων, ἀγκαλιζόμενος. Ὁ αὐτὸς λέγει ἐγχος περιπετῆς, ἀντὶ ὅ περιέπεσε. 3) περιπετῆς τύχη, περιπετῇ πράγματα, περιπίπτουσα, μεταβαλλομένη τύχη, περιστάσεις, ταυτ. περιπέτεια. 4) ἐκ τοῦ περιπέττειν, ταυτ. περικαλυφθεῖς, σκεπασθεῖς· πέπλοισι περιπετῇ, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 241.
- Περιοχάχων, μ. πτήτομαι, ἵπταμαι ὁλόγυρα.
- Περιοχάχων, κτυποῦμαι εἰς τὰς πέτρας, ὡς περικρούομαι, Ἡσύχ.
- Περιοχάχων, (πέπτω, πέττω), κυρίως σκεπάζω με φλούδαν. 2) κρύπτω, καλλωπίζω : ὀνόματι τὴν μοχθηρίαν, Ἀριστοφ. Πλούτ. ὡς ἐπισκιάζειν, κ. πλάσσειν : τούτους τοὺς ῥηματίους περιπεφθεῖς, ἀντὶ μαλακυνθεῖς, καταπεισθεῖς,
- Περιοχάχων, ἐός, ὁ, ἡ, ταυτ. ἐχσπευκῆς, Ἰλ. ν, 844.
- Περιοχάχων, Ἐπίρ. (φράζω) με στοχατμάν, με συλλογισμόν.
- Περιοχάχων, ὁ, ἡ, μετὰ Δοτ. πηγμένος εἰς τί, Νίκανδρ.

Περίπηγμα, τό, ξύλον ἐμπηγμένον, Φιλων μνημ. σ. 73.
 Περιπήγνυμι, κ. - γνύω, μ. ξω, ἐμπήγω, καρφύω· ἡ κα-
 μω νά πῃξῃ.
 Περιπηδάω, ὦ, πηδῶ ὀλόγυρα.
 Περιπήξις, ἡ, τό πῆξιν περίτι· τό ἐμπήγειν· ἐκ τοῦ
 Περιπήσσω, - ττω, μ. ξω, ταυτ. περιπήγνυμι.
 Περιπηχύνομαι, ἀγκαλιάζω.
 Περιπιάνω, παχύνω, ὀλόγυρα, ἡ λίαν, Διονύσ. Περιηγ. 1071.
 Περιπίζω· Ζ. περίπισμα.
 Περιπικρός, ὁ, ἡ, πολλά πικρός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ.
 3, 18, σ. 225.
 Περιπίμελος, ὁ, ἡ, (πιμελή), πολλά παχύς.
 Περιπιμπράω, κ. - πίμπρημι, ἀνάπτω ὀλόγυρα, ἡ καίω κα-
 τά πολλά.
 Περιπίπτω, μετά Δοτικ. πίπτω ἔνδον, καταπτώ· συμφοραίς,
 νόσῳ· περιπίπτουσιν ἀλλήλαις, ἐπὶ καρβίον, τὰ ὅποια περιπλέ-
 κονται τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο, καὶ ἐμβαίνουσιν εἰς ἀταξίαν, καὶ πολ-
 λάκις βλάπτονται, Ἡρόδ. 8, 89, 94. πίπτω, ἡ πιάνομαι εἰς
 τὴν παγίδα· ὅθεν, Τροπ. ἐγὼ τοῖς ἑμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω,
 Αἰσχίν. πιάνομαι ἀπὸ τούτων λόγων μου· μὴ ἐωυτῷ περιπέσθης, νά
 μὴ προξενήσῃς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου δυστυχίαν, Ἡρόδ. 1, 108.
 ὁ μῦθος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει, ἀντιφάσκει εἰς τὸν ἑαυτὸν του,
 Μεταφ. ἀπὸ τοῦ περιπέσθουμαι τῷ ξίφει, θέλω πέσει εἰς τὸ
 σπαθίον, Ἀριστοφ. Σφ. 523. (ὅπου σημειώσαι τὴν σημασίαν καὶ
 σύνταξιν τῆς περι, ὡς εἰς τὸ περιτῶν, περιπετής κτλ. Πρβ. ἀμ-
 φι). 2) Οὐδ. σκοινιάπτω, δυστυχῶ· ἦν μοι τι περιπίπτῃ κακόν,
 Ἀριστοφ. Θεσμ. 271. κ. ἀλογηθῆναι κ. περιπεσεῖν, ἀποπλανη-
 θῆναι καὶ δυστυχῆσαι· ὡς αὐτῶς, μεταστρέφομαι, μεταβάλλο-
 μαι· τὰς περιπετείας εἰς τὴν τοῦ συμφέροντος μερίδα περιπε-
 τωκέναι, Πολύβ. Πρβ. περιπετής, κ. περιπέτεια.
 Περιπίσματα, τὰ (ὡς ἐκ τοῦ περιπίσω), τὰ τσίπουρα τῶν
 σταφυλῶν, ὡς ἀποπέσματα τὰ τῶν ἐλαίων, Σχολ. Ἀριστοφ.
 Νεφ. 45. Ἰππ. 823. εἰκάζουσι δὲ τινὲς Περιπίσματα, ἡ καὶ πε-
 ριπίσματα.
 Περιπιτνέω, ὦ, ταυτ. περιπίπτω, ποιητ.
 Περιπλάζω, κ. } περιφέρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Μεσ. περιπλανῶ-
 Περιπλανῶμαι, } μαι.
 Περιπλανήεις, ὁ, ἡ, Πλούτ. 10, σ. 167. κ. - Περιπλάνιος, ὁ, ἡ,
 Ἀνάλ. 1, σ. 234. ὁ περιπλανώμενος.
 Περιπλάνησις, ἡ, τό περιπλανᾶσθαι, Πλούτ. 8, σ. 67.
 Περιπλάσμα, τό, περιτεθειμένον, κολλημένον ἐμπλαστρον.
 Περιπλάσσω, - ττω, μ. ἄτω, ἐμπλαστρόνω, ἀλείφω περίτι·
 : ψιμυθίαις, Ἀθήν. σ. 557.
 Περιπλαστός, ὁ, ἡ, ἐπικολλημένος, φθιασιδωμένος, ψευ-
 δής, νόθος. Τὸ παράπλαστος σημαίνει διαφορετικὴν νοθεύαν·
 Πρβ. περιπέττω.
 Περιπλαταγέω, ὦ, κράζω ὀλόγυρα, Κοῖντ. Καλ. 7, 500.
 Περιπλέγδην, Ἐπίρ. περιπλεγεμένως, Ὀππ. Ἀλ.
 Περιπλεγνύω, ταυτ. περιπλέκω, Σουῖδ.
 Περιπλεχής, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφεξ. Νόνν. Διον. 12, 190.
 Περιπλεχτός, ὁ, ἡ, περιπλεγεμένος· ποτὶ περιπλέκτοις,
 Θεοφ. 18, 7. Ζ. οὐλος.
 Περιπλέκω, μ. ξω, Ἀόρ. 2, παθ. - ἐπλάκην, περιπλέκω· ἐμπλέ-
 κω, Παθ. περιπλέκομαι, Ὀδυσ. ε. Μέσ. ἀγκαλιάζομαι· ἄσμε-
 νοι περιπλεκνέοντες ἀλλήλοις, Ἀρισταίν. σ. 78. Αἰτ. ἔσται σοι
 περιπεπλεγμένον, θέλειτο φέρει πολλὰς δυσκολίας, Πλατ. Πολι-
 τικ. 9, 2) ὁμιλῶ περιπλεγμένα, μὲ παρεχβάσεις, Ἀρρ. Ἐπίκτ.
 2, 19. ὅθεν
 Περιπλέξις, ἡ, τό περιπλέκειν.
 Περιπλέος, ὁ, ἡ, πολλά πλήρης, Ἀρατ. Διοσημ. 386.
 Περιπλευμονία, ἡ, οὕτω καὶ Κ. ἐξαφίς τοῦ πλεύμονος.
 Περιπλευμονικός, ἡ, ὄν, πάσχω τὴν περιπλ. ἀνήκων εἰς τοῦτο
 τὸ πάθος.
 Περιπλευμονιάω, (πλεθμων), πύσχω περιπλευμονίαν.
 Περιπλευρίζω, ἀγκαλιάζω, Φρύνιχ. Βεκκ. σ. 58.
 Περιπλευρτικός, ἡ, ὄν, πάσχω καθ' ὑπερβολὴν τὴν πλευ-
 ρῆτιν.
 Περιπλευρός, ὁ, ἡ (πλευρά), ὁ περί τὴν πλευράν, Εὐρ. Ἡλ.
 472.
 Περιπλέω, - ενῶ, μ. εὐσω, ταξιδεύω ὀλόγυρα μὲ τὸ πλοῖον.

κολυμβῶ ὀλόγυρα· Μεταφ. περιπλανῶμαι.
 Περιπλέως, ὁ, ἡ, Ἀττ. ταυτ. περίπλεος.
 Περιπληθής, ἑός, ὁ, ἡ (πληθός), πολλά γεμάτος, πολλά
 πολὺς, πολλά μέγας· πολλά πολυάνθρωπος, Ὀδυσ. ο, 404.
 πολλά μακρὺς, Λουκιαν. 4, σ. 299, μετά Δοτ.
 Περιπλήθω, μ. ἤσω, γεμίζω ὀλοκλήρως· Οὐδ. εἶμαι ὀλοκλή-
 ρως γεμάτος, Ὀππ. 5, 591.
 Περιπλήγδην, κ. } Ἐπίρ. (ὡς περιμίξ, κ. περιμίγδην), μὲ
 Περιπλίξ. } ἀνοικτὰ σκέλη· Πρβ. περιβάδην.
 Περιπλίσσομαι, - ττομαι, μ. ξομαι, ταυτ. διαβαίνω περίτι.
 2) ὡς τὸ περιβαίνω, καὶ ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας.
 Περιπλοία, τὰ, κ. Περιπλοῖον, τό, ἔσφ. Ἀνάγ. ἀντὶ περιπό-
 λιον, Θουκυδ.
 Περιπλοκάδην, Ἐπίρ. ταυτ. περιπλέγδην, Ἀνάλ. 3, σ. 72.
 Περιπλοκή, ἡ, (περιπλέκω), τό περιτυλίσσειν, περιλαμβάν-
 νειν, ἀγκαλιάζειν· τό ἐμπεριδέειν· καὶ Μεταφ. λόγων, Εὐρ.
 Φοῖν. 497.
 Περιπλοκος, ὁ, ἡ (περιπλέκω), περιπλεγεμένος, Ἀνάλ.
 Περιπλόμενος· Ζ. περιπέλω.
 Περιπλοος, ὁ, ἡ, Ἐνεργ. ὁ περιπλέων· : ἡγητῆρ, Ἀνάλ. 2,
 σ. 146. ὁ, τι δύναται νά περιπλευσθῇ. 2) Οὐσιαστ. τὸ περι-
 πλέειν, τὸ ταξιδεύειν διὰ θαλάσσης· ἀντίθ. περίοδος, τὸ τα-
 ξιδεύειν διὰ ξηρᾶς. 3) περίπλοος, ταυτ. ἐπίπλοος, δηλ. περι-
 τόναιον· Ζ. κ. πέπλος.
 Περιπλύμα, τό, τὸ καθαρισμένον μὲ πλύσιν· ὁ, τι ἐκπίπτει
 ἀπὸ τὴν πλύτιν, ὡς τὸ ὕδωρ τὸ μένον μετὰ τὴν πλύσιν.
 Περιπλύνω, ἐκπλύνω, ξεπλύνω· γαττήρ περιπλυθεῖσα, διὰ
 διάρροίας.
 Περιπλυσίς, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Περιπλώω, Ἰων. ταυτ. περιπλέω.
 Περιπνεύω, Ἰων. ταυτ. περιπνέω.
 Περιπνευμονία, - πνευμονιά, - μονικός, ταυτ. περιπνευ-
 μονία κττ.
 Περιπνέω, μ. εὐσω, πνέω ὀλόγυρα, ὡς ἄνεμος περί τινα νῆτον·
 ἄλλως, καὶ καταπνέω, καταφυτῶ. 2) ἐκπέμπω ὀσμήν· δίδω μυ-
 ρωδία· οἰκίαν Μουσῶν περιπνεύσαν, Εὐνάπ. σ. 114.
 Περιπνεγής, ἑός, ὁ, ἡ, πανταχόθεν ἐλθιόμενος διὰ νά πνιγῇ,
 σχεδόν πνιγμένος, Νικανόρ. Θηρ. 432. Διόδ. 3, 34.
 Περιπνέγω, πανταχόθεν πνίγω, Γεωπον.
 Περιπνοία, ἡ, τό περιπνέειν, Διόδ. 3, 19.
 Περιπνοος, συναίρ. - νους, ὁ, ἡ, περιπνευσμένος, περιφυση-
 μένος, Θεοφ. Ἰστ. φ. 5, 2.
 Περιπόδρον, τό, Γλωσσ. Φιλοξ. ταυτ. περίπεξα, τό περί τὰς
 ποδίας, οὐία ἴσως.
 Περιπόδιος, ἰα, ὄν, ὁ περί τὸν πόδα ὢν, ὁ ἀρμόζων εἰς τὸν
 πόδα, ὡς παπούτσιον κτλ.
 Περιπόθητος, ὁ, ἡ, πολλά εὐκταῖος, Θουκυδ. 1, 9. πολλά
 αγαπητός.
 Περιποιέω, ὦ, περισσεύω, ἀποκτῶ, κερδίζω· προξενῶ εἰς
 ἑμαυτὸν, ἡ ἄλλους· τό πρῶτον Μέσ. Μεταφ. : τιμὴν, αἰσχύνην. 2)
 οἰκισιοποιῶ εἰς ἑμαυτὸν· περιποιῶ ἑμαυτῷ. 3) εἰς τὸν Ἡρόδ. 3,
 36. κ. Λυσ. ἀφίνω ὑπόλοιπον, ἀφίνω ζωντανόν, λυτρόν κ. Μέσ.
 τὸ αὐτό, Δίων Κασ. 4) εἰς τοὺς μεταγ. ἀντὶ φιλοφρονῶ, δεξι-
 οῦμαι· εὐεργετῶ· περιποιῶ τοὺς πτωχοὺς, Νεῖλος, 54. ὅθεν
 Περιποίησις, ἡ, τό ἀποκτᾶν, περιτσεύειν, ἀπολαμβάνειν.
 Περιποιητικός, ἡ, ὄν, περιττεύων, πληθύνων, ἀποκτῶν,
 κερδίζων· προξενῶν, διατηρῶν.
 Περιποικίλος, ὁ, ἡ, ὀλόγυρα παρδαλός, ἡ καταπάρδαλος,
 Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 23.
 Περιποιτνύω, ἰδίως, Μέσ. Ὀππ. Ἀλ. 2, 615. ταυτ. ἀμφι-
 πεῖν, περικυκλῶν. Ζ. ποιτνύω.
 Περιπολάζω, ταυτ. ἐπιπολάζω, Πλούτ. 8, σ. 320.
 Περιπολάρχης, κ. } ἀρχηγός τῶν περιπόλων, νυκτε-
 Περιπόλαρχος, ὁ, ἡ, } ρινῶν κ. ἡμερινῶν φρουρῶν.
 Περιπολεύω, κ. } (πόλος), κινῶ, στρέφω ὀλόγυρα. 2) Οὐδ.
 Περιπολέω, } κινῶμαι περί τι, περιέρχομαι, ὡς φρου-
 ρά, ὡς οἱ περίπολοι, οἱ φυλάττοντες ἐπιποῖ τὰ σύνορα, ἡ πε-
 ριέρχομαι εἰς θρησκευτικὴν τινα τελετήν· ὅθεν
 Περιπόλησις, ἡ, τό περιέρχεσθαι.
 Περιπολίζω, περιέρχομαι τὰς πόλεις, Στράβ. 14, σ. 708.

Περιπόλιον, τό (ὅχι περίπολις), ἐκ τοῦ περίπολος, ὁ, ἡ, ταυτ. φρουρίον, οἶκος, ὅπου διατρίβουσι οἱ φρουροί, Θουκυδ. 3, 99. 7, 48. 9, 45. Ὡς Ἐπίθ.
 Περίπολις, ἰα, ἰον, ἐπὶ πόλεων, αἵ τινες εἶναι φρουροὶ καὶ φυλάκες πρὸ τῆς μητροπόλεως, μ' ὅλον ὅτι τότε τὸ παράγουσιν ἐκ τοῦ περίπολις, τόπος κείμενος ὁλόγυρα εἰς τὴν πόλιν· οὕτως εἰς Στράβ. 17, σ. 695. Sieb. ὅς τις τὸ μεταχειρίζεται ὡς περίοικος. Ζ. περίπολος.
 Περίπολις, ὁ, ἡ, κείμενος περὶ τὴν πόλιν· Ἰδ. τὸ πρ.
 Περίπολις, ὁ, ἡ, περιπλανώμενος εἰς τὰς πόλεις, ὡς ἀτιμαστική λέξις· καὶ ἐπὶ τῶν περιφερομένων ἀσλητῶν, Πολυδ. 7, 203.
 Περιπολλοῦ, ὡς Ἐπίρ· περιπολλοῦ, π. χ. ποιῆσαι, τιμῶ καὶ ὑπερβολὴν· ὁρῶτερον χωριτὰ, Περί πολλοῦ, Ἀπολλων. 2, 437.
 Περίπολος, ὁ, ἡ (πολέω), ὅς τις περιέρχεται, ἔξαιρ. φρουρός. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὀνομάζοντο περίπολοι οἱ ἐπιποιοὶ τὰ σύνορα φυλάττοντες νέοι πολῖται ἀπὸ 18 ἐτῶν ἕως 20, Αἰσχίν. κ. Πλούτ. περὶ τῶν δέκα ῥητόρ. Ἡ περίπολος, νοητ. ναῦς, ἡ φρουρούσα ναῦς· ὅθεν, περιπόλιον, τό, οἶκος φρουρᾶς, ἡ περικλεισμένος μετὰ στρατεύματα.
 Περιπομπεύω, πομπεύω ὁλόγυρα, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1198.
 Περιπομπή, ἡ, τὸ περιπομπεύειν, Σχολ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 11. Ζ. περιπέμπω.
 Περιπόνηρος, ὁ, ἡ, πολλὰ πονηρός, Ἀριστοφ. παίζων μετὰ τὸ περιφόρητος.
 Περιποπύζω, λίαν ποππύζω. Μεταφ. κολακεύω· ὅθεν περιποπνύσματα, ἀντί κολακαίαι, Νηκίτ. Χρον. 15, 2.
 Περιπορεύομαι, περιέρχομαι, ἡ ταξιδεύω ὁλόγυρα.
 Περιπορεύομαι, ὦμαι, μ. ἦτομαι, κρεμῶ ὁλόγυρά μου, καὶ δηλοκύνω μετὰ τὴν πόρπην (μετάλλινον κομβίον), ὡς μανδύαν.
 Περιπόρφυρος, ὁ, ἡ, μετὰ πορφύραν περιγυρισμένος, ἡ ἐνδυμένος. 2) ἡ, νοητ. ἐσθῆς, ἡ tunica, toga praetextata. Εἰς τὸν Πλούτ. Ποπλ. 18, ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Περιπορφύροσσημος, ὁ, ἡ· παῖς φορῶν περιπόρφυρον ἐσθῆτα, Στράτ. ἐπίγρ. 27.
 Περιπορφύρω, ταυτ. πορφύρω, Μανέθ. 5, 24.
 Περιποταμιοί, οἱ, οἱ ὁλόγυρα ποταμοῦ τινος κατοικοῦντες, Γλωσσ. Στεφ.
 Περιποτάομαι, ὦμαι, ταυτ. περιίπταμαι.
 Περίποτος, ὁ, ἡ, ὁ πανταχοῦ πίνειν ἐπιτήδειος, Ἀθήν. 11.
 Περίπου, Ἐπίρ· (ποῦ, περὶ), κ. ἐπάνω κατω, σχεδόν.
 Περίπους, ποδος, ὁ, ἡ, ταυτ. περιπόδιος, Ἡσύχ.
 Περιπρήθω, κατακαίω, Κοίντ. Σμ. 2, 435.
 Περιπρό, λίαν, ἔξαιρέτως, ὡς διαπρό· καὶ ἡ Περί μόνῃ κείπαι ἀντί περιπῶς, Ὅμ.
 Περιπροβάλλω, προβάλλω περίξ· Εἰς τὸν Ὀππιαν. Ἀλ. 4, 657. ταυτ. περιβάλλω.
 Περιπροθέω, μ. εὐσομαι, ἐπιτετ. προθέω.
 Περιπροχύω, χύνω ἐπάνω τινός, πλημμυρῶ, Ἰλ. ξ, 316.
 Περιπροκτεῖω, ὦ, ταυτ. τρυφεύομαι ἐπὶ τῇ πυγῇ, ἡ σανλοπρωκτεῖω, περιπατῶ κινῶν τὸν πρωκτόν, ὡς κάμνουσι μεματαιωμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, Ἡσύχ.
 Περιπταίω, πταίω, σφάλλω, σκοινιάπτω εἰς τί, Πλούτ. Πύρρ. 10.
 Περίπτέρνεον, τό, διαβαῖνον ἀπὸ τὴν πτέρναν μέρος μηχανῆς, Φίλ. Μαθ. σ. 78.
 Περίπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν), οἶκος, ἡ ναὸς, περικυκλωμένος μετὰ μίαν σειρὰν κιόνων, Ἀθήν. 5, σ. 105. ὀπίτερος, μετὰ 2 σειράς. 2) πυρός περίπτερα, σπινθήρες περιπτάμενοι.
 Περίπτισμα, τό, ἡ φλούδα τῶν σπερμάτων (σίτου, κριθῆς κτ.). τὸ τσίπουρον τῶν σταφυλῶν, ταυτ. στέμφυλον. Ζ. περιπίσματα. ἐκ τοῦ
 Περιπτίσσω, ξεφλουδίζω, καθαρῶς ἀπὸ τὴν φλούδα τὰ σπέρματα, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 17. Ζ. πτίσσω. Τροπ. εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 507, ἀντί καθαρῶς. 2) περιεπτισμένον τὸ εἶδος, ἀντί λεπτόν, Φιλόστρ. Ἡρώκ. 4.
 Περίπτωμα, τό, περιτεθειμένον κάλυμμα, σκέπασμα.
 Περίπτωξις, ἡ, ταυτ. προσβολή, κατὰ τὸν Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 1074. κυρίως, οὐσιαστ. τοῦ
 Περιπτύσσω, μ. ξω, περιδιπλῶν, περιτυλίγω. Μίσ. περιτυλίτσομαι, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω, κ. Ἐνεργ. τὸ αὐτό, Λυκόφρ. 1155. περικυκλῶν· περιπτύσσω τύμβω, σκεπάζω μετὰ μνημείον

τάφου, Σοφ. Ἄντ.

Περιπτύχη, ἡ, τὸ περιδιπλῶν, σκεπάζον, σκέπασμα κτ.· τειχέων, Εὐρ. Φοίνισ. 1366.

Περιπτύχης, ἑός, ὁ, ἡ, περιδιπλωμένος, περιδιπλῶν, περικυκλῶν, 2) ταυτ. περιπέτης, Σοφοκ. Αἴας, 898.

Περιπτύω, μ. ὕσω, πτύω ὁλόγυρα· ἀποστρέφομαι.

Περίπτωμα, τό, κ. } (περιπίπτω), συμβεβηκός, περίστασις, Περίπτωσις, ἡ, } γινόμενόν τι κατὰ τύχην, Πλάτ. Πρωταγ. σ. 158.· ἡ τοῦ καιροῦ, Ἡλίοδ. σ. 230. Κορ.

Περίπτωσσω, λίαν φοβᾶμαι.

Περίπτωσις, ἡ, ὄν, Ἐπίρ· -τικῶς, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 11, 250. ὁ κατὰ συμβεβηκός γινόμενος· εἰς τὸ συμβεβηκός ὑποκείμενος, Πλούτ. 7, σ. 656.· ἐκκλησις, ἥτις καταπᾶ εἰς ταῦτο, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ, Ἀρρίαν. Ἐπικτ.

Περιπύγῃς, ὁ, ταυτ. πόρνος, πυγαστόλος, σαλακῶν, Ἡσύχ.

Περιπύημα, τό, τὸ περιερχόμενον ἔμπυον, Ἰπποκρ.

Περίπυκάζω, πυκνῶς θέτω ὁλόγυρα, Κτησίας παρὰ Φωτ. Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 37. Βίρ.

Περίπυργος, ὁ, ἡ, πυργωμένος ὁλόγυρα, Αἰσχύλ.

Περίπυρηνιον, τό, τὸ περὶ τὸν πυρῆνα (κουκουστί) κέλυφος, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 8.

Περίπυστος, ὁ, ἡ (πύσσομαι), ἀκουστός, ὀνομαστός, περίφημος, Ἀνάλ. Ἀπολλών· Ῥόδ.

Περίπωμάζω, μ. ἄσω (πῶμα), σκεπάζω ὁλόγυρα μετὰ τὸ πῶμα (καπάκι).

Περίπωματίζω, ἀναλογώτερον τοῦ πρ. Ἀριστοφ. Πρόβ. 25, 17. ἀλλὰ καὶ ἐκείνου εὐρίσκονται παραδείγματα. Πρβ. πλημῶ, πλευμάω· αἰμάζω, ἄσσω (αἶμα).

Περίρηγνύω, ξεσχίζω ὁλόγυρα· τινὰ, τὰ ἐνδύματα τινός, Παρθέν. σ. 42.

Περίρῃδην, κ. } Ζ. Περιρῃδῆν, κ. Περιρῃδῆς.

Περίρῃδης, κ. }
 Περιρογχάζω, κ. Περρ. καταγελῶ, περιγελῶ, καταφρονῶ, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 694.

Περίρομβέω, ὦ, μ. ἦτω, περιτρέφω, περιελίσσω.

Περίρῃγῃς, ἑός, ὁ, ἡ (περιρῃγνύμι), τσακίζω, ἡ ξεσχίζω ὁλόγυρα, ἡ σχισμένος ἡ ξεσχίζων· τὰ χεῖλη, ἀνοίγων πλατέως τὸ στόμα, Κλήμ. Παιδαγ. 2, σ. 186.

Περίρῃδις, ἑός, ἡ, Ζ. ῥάδις.

Περίρῃδίνω, μ. ἀνῶ, ῥαντίζω ὁλόγυρα, καταβρέχω - ῥαντίζω, ἡ, οὐσιαστ.

Περίρῃς, κ. ῥαντίζω. Ζ. ῥαντίζω.

Περίρῃντήριον, τό (περιρῃντήριος, ἐκ τοῦ -ῥαντήρ), ὄργανον, ἡ ἀγγεῖον μετὰ ἱερὸν ὕδωρ· ἡ ἀπλοῦν διὰ ῥαντισμα, Ἡρόδ. 1, 51.

Περίρῃντίζω, μ. ἴτω, ταυτ. περιρῃδίνω.

Περίρῃπίζω, ραπίζω, ὁλόγυρα· τῇ οὐρᾷ ὡς κάμνουσι τὰ ζῶα, Πλούτ. 10, σ. 67.

Περίρῃπτω, προσπίπτω.

Περίρῃέω, διὰ θυσιῶν καθαρῶς, Ἡσύχ. Ζ. ῥέζω.

Περίρῃέμβομαι, περιπλανῶμαι, Γλωσσ. Φιλόξ.

Περίρῃέπῃς, ἑός, ὁ, ἡ, κλίνων εἰς ἓν μέρος (τοῦτο ἐκφέρεται εἰς ὅτις), Γουφ. Δείψ. σ. 114.

Περίρῃέπω, κλίνω, εἰς ἓν μέρος.

Περίρῃέψις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Περίρῃέω, ῥέω ὁλόγυρα, ὡς ἡ θάλασσα ῥέει περὶ τὴν γῆν. 2) ἐπιρῃέω, ῥέω ἐπάνω, ῥέω μετὰ ὑπερβολὴν· ἰδῶτι περιρῃέμενος, στάζων ἀπὸ ἰδρώτα· σοὶ περιρῃεῖτω βίος, Σοφοκ. Ἡλέκτρ. 362. ἐμπορεῖς νὰ ξῇς μετὰ ἀφθονίαν.

Περίρῃγνύω, Περιρῃγνύμι, μ. -ῥήξω, ὁλόγυρα ξεσχίζω, ἡ διακοπῶ, τσακίζω, ὡς ὁ Νεῖλος, ὅς τις μερίζει τὸ Δελτα, καὶ ἐν ταυτῇ τὸ περιρῃέει, Ἡρόδ. 2, 16. Μέσ.· ἐσθῆτα, σχίζω ὁλόγυρά μου τὸ ἱμάτιόν μου.

Περίρῃδῆν, Ἐπίρ· ὁλόγυρα. (σχημ. ὡς παμπήδην). ἐκ τοῦ

Περίρῃδῆς, ὁ, ἡ, Ὀδυσ. χ, 84. περιρῃδῆς δὲ τραπέζῃ κάπετε, αἰτὶ περικλινῆς κ. δινηθεῖς, ταυτῶς. ἰδῶθεῖς, Σοχλ. κ. Ἀπολλ. 1, 437. ἤριπα δ' ἀμφοτέροισι περιρῃδῆς κεράεσσι, τὸν ἐκρήμνιστε, ἀντὶ ἐπενεχθεῖς, ἐπεικείμενος. Εἰς τὸν Ὅμ. Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ Ἰπποκ. γράφεται, καὶ ἐρμηνεύεται καὶ ἐτυμολογεῖται διαφόρως. [Εἶναι ἐκ τοῦ περιρῃέω, περιρῃέω μετὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ

περικινῶ, καὶ μακροῦ γινομένου τοῦ ε.]
 Περιρρήξις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Περιρρήσσω, ταυτ. περιρρήγνυμι.
 Περιρρή, ἡ, τὸ περιρρῆειν, Πλάτ.
 Περιρρῶια, ἡ, τὸ περιρρῆειν, τὸ ἐκκρῆειν καὶ συρρῆειν εἰς ἓν τι μέρος, Πλούτ. 8, σ. 199. Η.
 Περιρρῶμβέω, ὦ, περιστρέφω ὡς ῥόμβον, Πλούταρχ. Ἀντων. 68.
 Παρίρρῶος, συναίρ. - ῥους, ὁ, ἡ (περιρρῆω), περικυκλωμένος με νερόν. 2) οὐσιαστ. ὡς περίπλους κτλ. Ἰπποκρ. κ. Ἀρετ.
 Περιρρῦέω, ταυτ. περιρρῆω, εἰς τὸ ὅποιον δίδει χρόνους.
 Περιρρῦής, ὁ, ἡ, ταυτ. περιρρῶος, Ἐτυμ. Μ. [Σχηματ. ὡς τὸ καταρρῦής.]
 Περιρρῦπος, ὁ, ἡ, ὀλόγυρα ῥυπαρός· παρωνομασία τοῦ περιρρῦτος, Ἀνάλ. 1, σ. 186.
 Περιρρῦπτω, πλύνω, καθαρίζω.
 Περιρρῦτος, ὁ, ἡ (ῥῦω), ταυτ. περιρρῶος.
 Περιρρῶξ, ὦχος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀπορρῶξ, Πολύβ. 9, 27.
 Περισαίνω, ἡ Περισταίνω, εἶμαι ὀλόγυρα τινός καὶ τὸν κελα-
 κεῦω· γλώσση, γλῆφω μετὰ τὴν γλώσσαν ὡς οἱ κύνες, Ὀρφ.
 Λίβ. 11, 86.
 Περισαλπίζω, σαλπίζω ὀλόγυρα τινός. Παθ. ἀκούω ὀλόγυρά μου σάλπιγγαι.
 Περισαλπισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἰουλιαν. λόγ. 5, σ. 168.
 Περισαλπιστός, ἡ, ὄν, ὅστις ἀκούει ὀλόγυρά του σάλπιγγαι.
 Περισαξίς, ἡ (περισάτω), τὸ συσσωρεύειν, καὶ συναλίσβειν περὶ τι ἄλλο σῶμα.
 Περισαρκίζω, μ. ἴσω (σάρξ), κόπτω ὀλόγυρα τὸ κρέας, Χει-
 ροῦργ. Παλ.
 Περισαρκισμός, ὁ, τὸ οὐστ. τοῦ πρ. Διοσκ. 7, 1.
 Περίσαρκος, ἡ, ἡ, πολλά κρέατα τρέφω, Ἀριστοτ. φυσιογν.
 Ἀδαμάντ. φυσιογν. 2, 1. Πρβ. περισσόσαρκος.
 Περισάττω, μ. ξω, περιτρεῦω, καὶ στίβαζω, σφίγγω, θλίβω,
 Πολύβ.
 Περισβέννυμι, κ. } σβύνω περίτι, ἡ ἐπίτι, Πλούτ. 10,
 Περισβεννύω, } σ. 147.
 Περισείρις, τὰ Ζ. παράσειρος, ἀριθ. 2.
 Περισεῖω, σείω, ταρασσάω πανταχόθεν, Ἰλ. χ, 315.
 Περίσεμνος, ὁ, ἡ, Ἀριστοφ. Σφ. 604. κ.
 Περίσεπτος, ὁ, ἡ, Ἀθήν. σ. 376. πολλά ἀξιοτίμητος, ἅγιος.
 Περίσημος, ὁ, ἡ (σημα), πολλά γνωστός, ἐξαιρετός, λαμ-
 πρὸς, περίφημος, Μόσχος. 1, 6.
 Περίσηπῶ, σαπίζω τι ὀλόγυρα· Παρακ. εἶμαι σάπιος.
 Περισθενέω, εἶμαι πολλά δυνατός, καταναγκάζω, Ὀδυσ. χ,
 368. ἐκ τοῦ
 Περισθενής, ἑός, ὁ, ἡ (σθένος), πολλά ἰσχυρός, δυνατός.
 Περισεαλόω, ὦ, περικυκλώνω, περιλαμβάνω, Ο.
 Περισιγάω, μ. ἴτω, σιωπῶ, παρατρέχω, Ἡσύχ.
 Περισιδηρός, ὁ, με σίδηρον καπλατισμένος, Διόδ. Σικ.
 Περισκαίρω, κ. Περισκαρίζω, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 143. σκιρτῶ, χο-
 ρεῦω ὀλόγυρα Ζ. σκαίρω.
 Περισκάπτω, μ. ψω, σκάπτω ὀλόγυρα, κάμνω λάκκον.
 Περισκάψις, ἡ, τὸ περισκάπτειν.
 Περισκελῆς, ἡ, Σεξτ. Ἐμ. 3, 57. κ. - σκελῆς, ἡ, Παῦλ.
 Αἰγ. 6, 112. δυσκολία· ὡσαύτως, τὸ περισκελές ἐν πράγματι
 εὐαποδοτοῖς, Πολύβ.
 Περισκελής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - σκελῶς (σκελλῶ), πολλά
 ξηρός, τραχύς· σίδηρον ὀπτόν ἐκ πυρός περισκελῆ, δηλ. πολ-
 λά σκληρυμμένον, Σοφ. Ἀντιγ. Μεταφ. σκληρός, σκληροκάρδιος,
 ἀσπαγγός· περισκελῶς φέρειν, δυσανασχετεῖν, ὀργίζεσθαι· πε-
 ρισκελῆς κ. δυσκατανόητος ἀποδείξει, ξηρά, ἀφηρημένη, ὡς αἱ
 μεταφυσικαί.
 Περισκελής, ἑός, ὁ, ἡ (σκελός), φθάνων ἕως εἰς τὰ σκέλη,
 Ο. τὰ περισκελῆ, ταυτ. βράχαι, βραχία.
 Περισκελής, ἰδός, ἡ, δέμας περὶ τὸ σκέλος· ἡ δέμας περὶ τὸ
 γόνυ, τὸ ὅποιον κρατεῖ τὴν περικνημίδα.
 Περισκελιστής, οὗ, ὁ, Στράβ. 2, 803, μεταφράζει ὁ Στράβ.
 ἔθνος θρακικόν τοῦς Σαραπάραι διὰ τοῦ περισκελιστῆς, περι-
 βαλλόμενος βραχία.
 Περισκεπάζω, σκεπάζω, προστατεύω, Ἀνάλ.

(B.)

Περισκεπής, ὁ, ἡ, σκεπασμένος· Ἐνεργ. σκεπάων, προστα-
 τεύων, Καλλίμ. Δηλ. 23.
 Περισκεπτομαι, μ. ψομαι, βλέπω ὀλόγυρά μου· περιετκε-
 μένος, ἀνδρῶπος στοχαπτικός, βλέπων τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν·
 ἐκ τοῦτου
 Περισκεπτός, ὁ, ἡ, πανταχόθεν δυνάμενος νὰ ὁραθῇ, εἰς ἐ-
 λεύθερον τόπον ἰστάμενος, καὶ ὑψηλός, Ὀδυσ. α, 426. ἐπὶ ἀν-
 δρώπων, στοχαστικός, παρατηρῶν τὰ πρᾶγματα με κρίσιν.
 Περισκεπῶ, ταυτ. περισκεπάω.
 Περισκεψίς, ἡ (περισκεπτομαι), τὸ βλέπειν περὶ ἑαυτὸν, φρον-
 τίς, ἐξέτασις, Θουκυδ. 4, σ. 289.
 Περισκεπτήριον, τὸ, ἐκ τοῦ σκηπτή, ταυτ. σκηπτή. Εἰς τὸν Θεοφύλ. ἐπιτ.
 25 τὸ ἀνδρώπειον σῶμα, ὡς σκήνους τῆς ψυχῆς. 2) τόπος τις τοῦ
 θεάτρου· Ζ. παρασκήνιον.
 Περισκεπήτω, ταυτ. περιθλίβω, Ἡσύχ.
 Περισκεπῶ, σκιάζω ὀλόγυρα.
 Περισκεπός, ὁ, ἡ, ῥίπτων σκιάν εἰς ὅλα τὰ μέρη, περικυκλωμέ-
 νος ἀπὸ σκιάν, Ποσειδώνιος παρὰ Στράβ.
 Περισκεπτός, ὦ, μ. ἴσω, σκιρτῶ ὀλόγυρα, Στράτων, 13.
 Περισκεπτός, ὁ, ἡ, πολλὰ σκληρός, Ἀθήν. σ. 257.
 Περισκεπτήριον, ὀλόγυρα σκληρύνω, ἡ παντελῶς σκληρύνω,
 Ἰπποκρ.
 Περισκεπτεύεις, κ. Περισκεπτής, ἡ, ταυτὸς. περισκεψίς·
 ἐκ τοῦ
 Περισκεπῶ, ὦ, } βλέπω ὀλόγυρα· κυττάζω ἀνωθεν εἰς
 Περισκεπῶ, } μακρινὰ μέρη, Ἀρατ. 435. Μέσ. περι-
 βλέπω καὶ παρατηρῶ ἑμαυτόν.
 Περισκεπός, ὁ, ἡ, περιβλέπων. Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. Ἀλλὰ διὰ
 τί;
 Περισκεπῶ, ἐκθαίρω τὴν κεφαλὴν, Νομ. ὡς οἱ Σκύθαι, ὅθεν
 καὶ χειρουργικῇ πρᾶξι, Παῦλ. Αἰγ. 6, 7, ὀνομαζομένη Περι-
 σκυδισμός, κ. περιτυφισμός, ἐπειδὴ σκύθος, ταυτ. σκύφος.
 κεφαλὰς ἄλλοι περισκεπῶσθαι, ἄλλων ἐκοφαν τὰς κεφαλὰς.
 Ζ. σκυδίζω.
 Περισκεπῶ, ὁ· Ζ. πρ.
 Περισκεπῶ, ὁ, ἐξελωτική θυσία κυνός, ὅστις περιφε-
 ρεται, Πλούτ. Ῥωμυλ. 20 (περὶ, σκύλαξ).
 Περισκεπῶ, ταυτ. περιτυφίζω, ταυτ. ἐκδερματίζω, 2 Μακκ. 7, 4.
 Περισκεπῶ, ὦ, μ. ἴτω, περικράζω, περὶχῶ, Λουκιαν.
 κ. Ὀππιαν.
 Περισκεπῶ, ὦ, περὶ τι ἡ ἐπὶ τι ψαῦδός με τὴν χεῖρα, ξύω,
 τρίβω.
 Περισκεπῶ, ἀποπλύνω, ἐκτρίβω, Διοσκ. 3, 52.
 Περισκεπῶ, πανταχόθεν, ἡ παντελῶς κατατρώγω, Ἀνάλ.
 Περισκεπῶ, ὦ, μ. ἴτω, κάμνω νὰ περιέρχεται ταχέως· τὴν
 κύλικα, Ἀθήν. σ. 504. 2) Οὐδ. περιέρχομαι ταχέως· τὰς πόλεις,
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 1425.
 Περισκεπῶ, ἀπατῶ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1646.
 Περισκεπῶ, σπαράττομαι, κινεῖται ὀλόγυρα, κ. εἶμαι ἀνήτυ-
 χος. Λυκόφρ. κ. Νικάνδρ.
 Περισκεπῶ, ἡ, ταυτ. περιπατῶ.
 Περισκεπῶ, ὁ, ὁ (περιπατῶ), τὸ περιέλκειν, τὸ ἐξέλκειν,
 καὶ εἰς ἄλλο τι μέρος ἔλκειν· τὸ ἀφέλκειν ἀπὸ ἑνα τόπον, ἡ ἀν-
 τικείμενον. Εἰς τὸν πόλεμον Γαλ. diversion. διασκέδασις.
 Περισκεπῶ, ἡ, ὄν, ἀπάγων, ἀπομακρύνων ἀπὸ τινός,
 Σεξτ. Ἐμ. Μαθημ. 6, 21.
 Περισκεπῶ, ὦ, μ. ἴτω, περιέλκω, περιτύρω, ἐξέλκω·
 περισπάσας ξίφος, Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 296, τὸ ὅποιον ὡς ἀκατά-
 ληπτον εἰς τὸ πεζὸν διορθάνουσι χερὶ σπάσας· ἀλλὰ σημαίνει
 τὸ περιβάλλειν τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν, καὶ ἔλκειν· ἄρα εἰς
 τὴν περὶ εὐρίσκειται τὸ χερὶ. Ζ. ἀμφὶ κ. περὶ. 2) ἐξέλκω, σύρω εἰς
 ἄλλο μέρος. 3) σύρω τινὰ ἀπ' ἐνός τόπου εἰς ἄλλον, ὅθεν 4)
 τὸν κάμνω νὰ ἀσχοληθῇ μετ' ἄλλο ἀντικείμενον, τοῦ κάμνω diver-
 sion. 5) συλλαβὴν, βάλλω περισπωμένην ἐπάνω της, Γραμμ.
 Περισκεπῶ, ὦ, μ. ἴτω, περιτυλίγω, περιδένω.
 Περισκεπῶ, σπεύρω, ἡ σκαρπίζω ὀλόγυρα, Εὐρ. Ἀνδρ. 166.
 Περισκεπῶ, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Περισκεπῶ, ἑός, ὁ, ἡ, βίαιος, ταχύς, ὠδύμενος ἐπὶ τι
 : τινί, Ἡρόδ. 7, 207. : πάθος, προξενοῦν πόνον, Σοφοκ. Αἰκ.
 1005.

Περὶσπέρχω, περιτύρω· ἀναγκάζω, ταυτ. ἐπείγω, Ὀππ. Ἀλ. 2, 556.

Περὶσπεύδω, καταδιώκω, κατακολουθῶ πανταχόθεν, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 17, 1.

Περὶσπλαγχνός, ὁ, ἡ (σπλαγχναν), ταυτ. εὐπλαχ· μεγαλόκαρδος, Θεοφρ. 16, 56.

Περὶσπογγίζω, πλύνω μετὸν σπόγγον, Ἰπποκρ.

Περὶσπούδαστος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - δάστω, μετὰ σπουδὴν γινόμενος, ζητούμενος, ἐπιθυμητός.

Περὶσπουδός, ὁ, ἡ, πολλά σπουδαῖος, ἐπιμελής εἰς τί, μετὰ Γεν., Συμπλκ. εἰς Ἐπιτ. σ. 189.

Περὶσπωμένως, Ἐπίρ. (περισπῶ), γραμμένος μετὰ περισπωμένην.

Περὶσπαίνω, ποιητ. ταυτ. περιταίνω.

Περὶσπάχις, Ἐπίρ. (περιττός), μετὰ περιττὸν τρόπον, εἰς τὴν ἀριθμ. ὡς ὁ 9 τετράγωνος ἐκ περιττοῦ ἀριθμοῦ τοῦ 3, λαμβανόμενος περιττάχις, δηλ. τρίς, Πλούτ. Συμπ. Προβλημ. 9, 14.

Περὶσσάρτιος, ὁ, ἡ, : ἀριθμός, εἰς ταυτὶ περισσός καὶ ἄρτιος, Πολυδ.

Περὶσπαχῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ περιστοῦ ἀριθμοῦ, Ἰαμβλ. ἀριθμ. σ. 14.

Περὶσσειά, ἡ, ἀφθονία, περίτσειτις· προτέρημα, ἀξιολογότης, Ὁ.

Περὶσσειώ, ποιητ. ἀντὶ περιτείω.

Περὶσσεύμα, Περιττεύμα, τὸ (-σεύω), ταυτ. περίττωμα, Πλούτ. Κερ. Καταγρ. Ῥωμ. 95.

Περὶσσεύσις, ἡ, ταυτ. περισσειά, Γλωσσ. Στεφ.

Περὶσσεύω, -ττεύω (περιττός), εἶμαι περισσός, ὑπερβαίνω τὸν ἀριθμόν. περισσεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμοι, μᾶς ὑπερβαίνουν κατὰ τὸν ἀριθμόν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 8, 11. 2) πλεονάζω. 3) εἶμαι ἐξαιρέτος· εἰμὴ τὸ ἀνδρείον ἐπερίσσειεν αὐτῇ, Διονύσιος. Ἀρχ. 3, 11. εἰάν δὲν εἴχεν ἐξαιρέτον ἀρετὴν τὴν ἀνδρίαν. 4) ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, μετὰ Δοτ. τοσούτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίττειεν, Θουκυδ. 2, 65. 5) Ἐνεργ. περιττεύει τὰς ὥρας, τὰς κάμνει μακροτέρας, Ἀθήν. 2, σ. 160. Schw.

Περὶσσόβοτος, ὁ, ἡ, μετὰ περιττὰ φαγητά, Νόνν.

Περὶσσογωνία, ἡ, ἀριθμός τῶν γωνιῶν περιττός.

Περὶσσοδάκτυλος, κ. -ττοδάκτυλος, ὁ, ἡ, ἔχων δακτύλους ὑπὲρ τὸν φυσικὸν ἀριθμόν, δηλ. 6.

Περὶσσοεπειεία, } ταυτ. περιστολογία, περιστολο-
Περὶσσοεπέω κ. } γέω κ. περιστολόγος.

Περὶσσοεπής, ἑός, ὁ, ἡ, } γέω κ. περιστολόγος.

Περὶσσοκαλής, ὁ, ἡ, ταυτ. περικαλλής, Κρατίν.

Περὶσσόκομος, ὁ, ἡ (κόμη), ἔχων πολλήν, περιττὴν κόμην, Ὀππ. Κυνηγ. 3, 317.

Περὶσσολογέω, ὦ, -ττολογέω, ὦ, ὁμιλῶ περιττὰ πράγματα· 2) λέγω πολλάκις τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. 3) ὁμιλῶ στολισμένον, μετὰ λέξεις ἀνθηράς.

Περὶσσολογία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Περὶσσολόγος, ὁ, ἡ, ὁ ὁμιλῶν περιττὰ, διεξοδικά, ἡ ἐξαιρέτα καὶ τεχνικά.

Περὶσσόλοφος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ πτερὰ εἰς τὸν λόφον, Ὀπ. Κυν. 3, 369.

Περὶσσομελής, ὁ, ἡ, ἔχων περιττὰ, πλεονάζοντα μέλη, Μανέθ. 4.

Περὶσσόμυθος, ὁ, ἡ, ταυτ. περιστολόγος, Εὐρ. Ἀλκι. 23.

Περὶσσόνοος, συναρ. οὐς, ὁ, ἡ, ἔχων ἐξαιρέτον, ἡ πολύνουον, Ὀππικαν.

Περὶσσόπους, ὁδός, ὁ, ἡ, μετὰ ὑπὲρ τὸ θεῖον πόδας στίχου.

Περὶσσός, -ττός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τῶς (ἀντὶ περιζός, ὡς διττός, διζός), ὅ, τι εἶναι ὑπὲρ τὸν ἀριθμόν, μέτρον, τάξιν· ἀριθμός περιττός, ὁ Κ. μονός, ὡς ὁ 3, 5, 11. κτλ. 2) ὅς τις ἔχει τι περισσότερον ἀπὸ ἄλλους, μετὰ Γεν. εἰκοσι περιττὰ, δηλ. εἰκοσι, καὶ κατὰ πλεόν. 3) περισσώτερος ἀπὸ τὸ ἀναγκαῖον· περιττὰ τῶν ἀρκούντων κτλ. Ξενοφ. Κύρ. 8, 2, 21. ἐκ περιττοῦ ταυτ. ἐκ περιουσίας, πλουσίως, θαυσιλως, λίαν, Πλάτ. Νόμ. 5, σ. 219. 4) ἐξαιρέτος, ἐξοχός, τεχνικός, θαυμαστός, σπάνιος, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 152. τὸ περιστόν, ἡ ἐξαιρετότης, τὸ ἐξαιρέτον. Προτέτι τὸ πλεονάζον, ὑπερβολικὸν εἰς τὴν διαίταν, ἐνδύματα κτλ. Κ. περιστοί, ἀντὶ πολλοί, καὶ περισσώτεροι, ἀντὶ πλείονες. Ζ. περιξ.

Περὶσσόσαρκος, ὁ, ἡ, σωματώδης, παχύς, Σενιῶ.

Περὶσσοσύλλαβος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ἄβως, μετὰ μίαν συλλαβὴν περισσότερον. - λαβέω, ὦ, ἔχω μίαν συλλαβὴν περισσότερον.

Περὶσσοταγής, ὁ, ἡ, εὐρισκόμενος εἰς τόπον δηλούμενον ὑπὸ περιττοῦ ἀριθμοῦ, Νικομ. Ἀριθμ. 1, 22, σ. 103.

Περὶσσοτεχνία, ἡ, ὑπερβολικὴ ἀκρίβεια εἰς τὴν τέχνην, Δημήτρ. Φαληρ. 247.

Περὶσσοτέρως, Ἐπίρ. συγκρ. ἐκ τοῦ περισσός, Σχολ. Σοφοκ. Αἴ. 983, 1043, 1092.

Περὶσσότης, ἡ, κ. -τότης, τήτος, ἡ, πλεονασμός, ἀφθονία. 2) ἐξαιρέτος ιδιότης· τὰς περιττότητας, κ. θαυματοποιίας, Ἰσοκρ. Ἐλέν. ἐγκ. §. 4.

Περὶσσοτρυφήτος, ὁ, ἡ, τρυφῶν περιττῶς, ἐξαιρέτως, Ἀθήν. σ. 160. Πρβ. βρωματομιξίαπη.

Περὶσσόφρων, ὄνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταυτ. περιστόνους, Αἰσχύλ. Προμ. 328.

Περὶσσόχρονος, Ζ. ἀπεριστόχρονος.

Περὶσσώμα, τὸ, κ. Περίσσωσις, ἡ, ταυτ. περίττωμα, κ. περιτσία, Ἰπποκρ. Ἀριστοτ.

Περὶσσωματικός, ταυτ. περιττωματικός.

Περὶσταδόν, Ἐπίρ. (περίσταμαι), κύκλω ἱστάμενος, Ὀρφ.

Περὶστάζω, στάζω ὁλόγυρα, Ἀνάκλ.

Περὶσταλάδην, κ. } Ἐπίρ. στάζων ὁλόγυρα.

Περὶσταλαδόν, }

Περὶσταλτικός, ἡ, ὄν (-στέλλω), περιλαμβάνων, περιελλέων· δύναμις, ἡ περιτταλτικὴ δύναμις τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντοσίων, Γαλην.

Περὶστάσιμος, ὁ, ἡ, ὅ, τι περισταται, ὅπου ἐμποροῦν νὰ σταθῶσιν ὁλόγυρα πολλοί· στοά, ἀκροατήριον, ὅπου στέκεσιν πολλοί οἱ ἀκούοντες ἕως τὴν θύραν, Ἀθήν. 4, σ. 163.

Περὶστασις, εἰς, ἡ, Συνήθ. τὸ περιστασθαι, κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται τις. 2) συμβεβηκός, δυστυχία, κίνδυνος. 3) ἡ στιγμή τῆς ἀρχῆς κακοῦ τινος, ἡ ἀγαθοῦ. 4) μέριμνα, θλίψις, λύπη. Πρβ. συμφορά. 5) κύκλος, γύρος, τόπος περικυκλωμένος, Πολύβ. 6, 51. πλῆθος ὁλόγυρα ἱσταμένων ἀνθρώπων· πολλάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς βαλανεῖσις περιστάσεις ποιοῦμενοι, Θεοφ. Χαρακ. 6) προετοιμασία, καθοπλισμός κτλ. 7) ὕλη, ὑπόθεσις λόγου, ὡς εἶναι τὰ ἐξ περιττατικῶν τῶν ῥητόρων, τίς, τί, ποῦ, πῶς, πότε, διὰ τί;

Περὶστατέω, ὦ, μ. ἤσω, περιίσταμαι, περικυκλώνω.

Περὶστατικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, ἀνήκων, ἀφορῶν εἰς τὰς περιστάσεις· τὰ περιστατικά πράγματα, ἀντὶ περιστάσεις, Πλούτ. 8, σ. 73. Η. Οὕτω λέγομεν κ. Η. ἀντὶ περιστάσεις, ἀριθ. 1. κ. 2. περιστατικοί, οἱ ἐνατχολούμενοι ἄνθρωποι, Γαλην.

Περὶστατός, ὁ, ἡ, περιεσταμένος, περικυκλωμένος. 2) ὁ περὶ τὸν ὁποῖον συναζονται πολλοί διὰ νὰ τὸν βλέπωσι, καὶ νὰ τὸν θαυμάζωσι. Πρβ. περιτάσιμος.

Περὶσταυρόω, ὦ, περιφράττω πανταχόθεν καὶ φυλάττω μετὰ παλούκια, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 4, 14.

Περὶσταύρωμα, τὸ, τόπος περικυκλωμένος καὶ περιφραγμένος μετὰ παλούκια.

Περὶσταχυώδης, ὁ, ἡ, ὅ, τι εἶναι περὶ τοὺς στόχους, μίσχος, κάλαμος, ἡ καυλός αὐτῶν, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 4, 13.

Περὶστεγανός, ὁ, ἡ, ὁλόγυρα, ἡ καλὰ σκεπατμένος, Ἠτύχ.

Περὶστέγω, σκεπάζω ὁλόγυρα, Ἰπποκρ.

Περὶστεινώνω, στενώνω ὁλόγυρα, Κοῖντ. Σμυρ. 8, 28. 14, 607.

Περὶστειρίζω, ἱσῶς - στοιρίζω, ἡ - στιρίζω.

Περὶπτειχῶ, μ. ξῶ, περιέρχομαι κυκλικῶς· τίς, ὁλόγυρα τινός, Ὀδυσ. δ, 277.

Περὶστειώσι, ποιητ. ἀντὶ περιττώσι, ὡσι, ὑποτακ. τοῦ περιίτημι.

Περὶστέλλω, περιδύω, ἐνδύω· σαρκῶν ἀλλογνῶτι περιστέλλουσα χιτῶν, ἀντὶ φύσις, ἥτις ὅλα τὰ ἐνέδυσσε μετὰ σάρκινον ἐνδύμα (σῶμα), Ἐμπεδοκ. στολίζω, μάλιστα νεκρὸν προκείμενον εἰς θάλασσαν, Ὀδυσ. ω, 92. ἐνταφιάζω, Σοφοκ. Ἀντιγ. ὅθεν, σκεπάζω, κρύπτω· Καθ. θεραπεύω, ὑπηρετῶ, φροντίζω.

Περὶστενάζω, -στενάχω, μ. ξῶ, κ.

Περὶστεναχίζω, κ. Μέτ. -ζομαι, στενάζω ὁλόγυρα τινός, ὡς αὐτῶς, Περιττοναχίζω· τὰ δὴν τελευταῖα σημαίνουσιν εἰς τὸν Ὀμ.

πίδου, τὸ χεῖλος τοῦ πιδαρίου, Πολύβ.
Περίστομος, ὁ, ἡ (στόμα), πανταχόθεν ἔχων στόματα, ἡ δίστομος ὡς ξίφος.
Περιστοναχέω, Κοῖντ. Σμυρ. 3, 597. κ. - χίζω. Ζ. περιστυναχίζω.
Περίστοον, τό, ταυτ. περίπτυλον· ἐκ τοῦ στοᾶ, στεινὰ· ὅθεν καὶ περίστων ἀντὶ περιστοτον. Ζ. στοᾶ.
Περιστορέω, ὀλόγυρα θέτω, στρώνω, Ὀρφ. Ἀργον. 1552.
Περιστρατοπέδεύω, στήνω τὸ στρατόπεδον ὀλόγυρα. Μέστ. περικυκλώω, πολιορκῶ.
Περίστρεπτον, τό, ὄνομα σκεύους. Chandler inscr. 2 κ. 3.
Περιστρέφω, μ. ψω, στρέφωτι ὀλόγυρα, κυλικῶς.
Περιστροβέω, ὦ, ταυτ. πρ. ποιητ. Ἠσύχ.
Περιστροφάδην, Ἐπίρ'. περιστρεμμένως, γυριστά, περιστρέφων ἑαυτόν, Ὀρφ. Ἀργ. 1256.
Περιστροφέω, ὦ, ταυτ. περιστρέφω, Κοῖν. Καλ. 6, 504.
Περιστροφή, ἡ (πειστρέφω), τὸ περιστρέφειν, τὸ στρέφειν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρου. 2) ἐκ τοῦ Μέστ. συναναστροφή, Σειράχ. 50, 5.
Περιστροφίς, ἰδος, ἡ, ξύλον, δι' οὗ περιστρέφομέντι, Πολυδ. 4, 170.
Περίστροφος, ὁ, ἡ, περιγυρισμένος, στρεψογυρισμένος. 2) σχοινίον, μὲ τὸ ὁποῖον περιδένουσί τι καὶ σφίγγουσι, Ξενοφ. Κυνηγ. 2, 7.
Περίστρωμα, τό, ταυτ. περιπέτασμα, σκέπασμα, στρώμα, μπερδές, δάπικ.
Περίστρώνυμι, μ. στρώσω, στρώνω εἰς τί, ἡ ὀλόγυρα· σκεπάζω.
Περίστρωφάω, ὦ, Ἰων. ποιητ. ταυτ. περιστρέφω. Μέστ. περιστρέφομαι, περιέρχομαι· περιστρωφώμειον πάντα τὰ χρηστήρια, δηλ. περιερχόμειον, Ἡρόδ. 8, 135.
Περίστυλος, ὁ, ἡ (στύλος), περικυκλωμένος μὲ στύλους, μὲ γαλερίαν περίπτυλον, τό, ὁδὸς μεταξὺ στύλων, γαλερία.
Περίστυφελίζω, στυφελίζω ὀλόγυρα, ἡ λίαν, Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 25.
Περίστύφω, ξηραίνω μὲ στυπτικὰ ὀξέα, Πλούτ. 8, σ. 617.
Περίστων, τό. Ζ. περίττοον.
Περίστυλάω, ὦ, μ. ἤσω, ἀρπάζω, καὶ κλέπτω ἀπὸ τὰ περίξ, ἡ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι περί τι, ὡς ἐνδύματα, στολίδια κτ. ἀρπάζω μὲ βίαν.
Περίσυνέχω, συνέχω ὀλόγυρα, κρατῶ τι σφικτά.
Περίσυνθεςίη, ης, ἡ, τό Κ. στοίχημα. Κορ. Ἰδ. Πλουτ. Μέρ. Β'. σ. 361.
Περίσυντίθεμαι (περί, σύν), ταυτόσ. συντίθεμαι, Κ. βάλλω στοίχημα. Κορ. Πλ. Μέρ. Β'. σ. 361.
Περίσυνρίζω, ταυτ. περιειλέω, κ. περικυκλώω, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7. Πρβ. περισπάω.
Περίσυρμα, τό (περισύρω, ἀντὶ κωμῶδῳ), ταυτ. κωμώδημα, περιγέλασμα, Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. ρ, σελ. 626.
Περίσυρμός, ὁ, τό ἀφέλκειν, ἐκτρέπειν τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Θεόφρ.
Περίσῦρω, σύρω ὀλόγυρα, ἐξέλκω, συνάζω καὶ ἀρπάζω· λείαν, Πολύβ. 3, 93. 2) Ζ. περίσυρμα.
Περίσφαιρηδόν, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ περί σφ. Ἀρατ. 531.
Περίσφελέω, ὦ, ταυτ. περιτφάλλω, Νίκανδ.
Περίσφελής, ὁ, ἡ, ὀλισθηρός.
Περίσφάλλω, κέμνω τινὰ νά ὀλισθήσῃ, καὶ νά πέσῃ· Μέστ. ὁ· λισθαίνω καὶ πίπτω, Ἰπποκρ.
Περίσφωλσις, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ πρ. Ἰπποκ.
Περίσφραγέω, ὦ, μ. ἤτω, περιηχῶ, ἐπὶ κτύπου ὑγρῶν, Νίκανδ. Θηρ. 553.
Περίσφατος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ'. - σφάτως, ταυτόσ. ἐπιθρήνητος καὶ περιώδυνος, Ἠσύχ. κ. Φωτ.
Περίσφηκόω, ὦ, ἐμφράσσω ὀλόγυρα, καὶ σφίγγω· συγχέεται μὲ τό
Περίσφηνόω (σφήν), στερεῶν ὀλόγυρα μὲ σφήνας.
Περίσφίγγω, μ. ξω, σφίγγω ὀλόγυρα, δένω σφικτά· θλίβω, Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 156.
Περίσφιγξις, ἡ, τὸ οὐσ. πρ. Στοβ. Φυσ. σ. 1096.
Περίσφυριον, τό, δέμα καὶ στολιτμός περὶ τὸ σφυρὲν τοῦ

ποδόε.
 Περισφύριος, ὁ, ἡ, κ. } 'Ανάλ. 1, σ. 221. ὁ περί τὰ σφυ-
 Περισφύρος, ὁ, ἡ, } ρά τῶν ποδῶν.
 Περισχεῖν, 'Αόρ. 2, τοῦ περιέχω.
 Περισχελής, ὁ, ἡ, ἀντί περιτκλής, 'Ησύχ.
 Περισχέμεν, ποιητ. ἀπαρέμφ. ταυτ. περισχεῖν.
 Περισχέσεις, ἡ, περικύκλωσις, ὁ περικυκλόντων ἐχθρός. Διον.
 'Αλικ.
 Περισχετος, ὁ, ἡ, περικυκλωμένος, κρατημένος στερεά, 'Οπ-
 πιαν. 'Αλ. 4, 146.
 Περισχιδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐσχισμένος ὀλόγυρα· περισχιδεῖς, εἰ-
 δος ἐμβάδων, 'Αθήν. σ. 537.
 Περισχίζω, μ. ἴσω, περί τι, ἐπὶ τινος σχίζω, ἀποσχίζω, ξε-
 σχίζω· περίσχιστον αὐτόν, 'Αῤῥίαν. 'Επίκτ. 1, 25, σχίταν τὸ
 φόρεμά του.
 Περισχισμός, ὁ, τὸ σχίζειν περί τι, ἡ ἐπέτινος σώματος, Πλούτ.
 9, σ. 589.
 Περισχοινίζω, μ. ἴσω, περικυκλῶν με σχοινίον, καὶ ἀποχωρί-
 ζωτι, ὡς ἦσαν ἀποχωρισμένοι οἱ κριταὶ ἀπὸ τὸν λαόν εἰς τὰς
 'Αθήνας διὰ τενωμένου τινός σχοινίου, Δημοσθ. σ. 776. ὅθεν
 Περισχοίνισμα, τὸ, τόπος τῶν βουλευτῶν ἀποχωρισμένος τοῦ
 λαοῦ διὰ σχοινίου, Πλούτ. 9, σ. 367.
 Περισχοίνισμός, τὸ, τὸ περικυκλόνειν, ἡ ἀποχωρίζειν διὰ
 σχοινίου.
 Περισώζω, διατηρῶ, διαφυλάττω, κυρίως σώζω τινὰ ὥστε πε-
 ρεῖναι, βραχυλογία τις, ὡς περιφεύδομαι, Αἰλιαν. Π. 'Ιστ. 15,
 46. 2) Παθ. διατηροῦμαι, ἐκβαίνω ἀπὸ κίνδυνον, ἡ εἰδεῖαν.
 Περισωρεύω, σωρεύω ὀλόγυρα.
 Περισώφρων, ονος, ὁ, ἡ, πολλά σώφρων, ταπεινός, σεμνός,
 φρόνιμος. 2) καταφρονήτης, υπερήφανος.
 Περισωφρονέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Περισωφροσύνη, ἡ, τὸ οὗς.
 Περιταινία, ἡ, 'Αρετ. 3, 8. ταυτ. περίτασις, Νομ. ἐσφ. ἀ-
 νάγ. ὅμως Πρβ. περίτανος ταυτ. περιτενής.
 Περιτάμνω, 'Ιων. ἀντί περιτέμνω.
 Περιτάνος, ὁ, ταυτ. εὐνοῦχος, εἰς τοὺς 'Αρχαῖ. Πτολεμ. παρ'
 'Ηφαιστ. 1.
 Περιταρχῶ, μ. ὕσω, θάπτω ὀλόγυρα εἰς τὴν γῆν, Κοῖντ.
 7, 157.
 Περιτάσεις, ἡ (τείνω), τὸ τετνόνειν ὀλόγυρα, πρῆσμα ὀλόγυρα.
 Περιταφρεύω, περιγυρίζω με τάφρον.
 Περιτείνω, τετνόνω ὀλόγυρα, ἡ καταπολλά, κάμνω πρῆσμα.
 Περιτείρω, τείρω κατὰ πολλά, 'Ορφ. 'Αργ. 876.
 Περιτειχίζω, μ. ἴσω, περικυκλῶν με τείχος, περιφράσσω·
 πολιορκῶ, στερεώνω, προστατεύω.
 Περιτειχίσαις, ἡ, κ. } τὸ περιγυρίζειν, καὶ ἐνδυναμόνειν
 Περιτειχισμός, ὁ, } με τείχος.
 Περιτειχισμα, τὸ, κ. } τόπος ἐνδυναμωμένος με τείχος.
 Περιτειχος, τὸ,
 Περιτελέω, τελειώνω.
 Περιτέλλομαι, ταυτ. περιέρχομαι. Ζ. τέλλω. 2) 'Ενεργ. ἐπὶ
 τῆς ἀνατολῆς τοῦ περιστρεφόμενου ἀστέρος, 'Αρατ. 828.
 Περιτέμνω, μ. ἐμῶ, κόπτω ὀλόγυρα, κλαδεύω, μικρύνω. 2)
 Μέσ. περιτέμνομαι, 'Οδυσ. λ, 401. βούς περιταμνόμενον, ταυτ.
 περιβαλλόμενον, λεηλατοῦντα, κουρσεύοντα. 3) ἀποκόπτω, Ξε-
 νοφ. Κύρ. 5, 4, 8.
 Περιτένεια, ἡ, οὗς. τοῦ
 Περιτενής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. περιτεταμένος (περιταίνω), τε-
 ντωμένος, φουσκωμένος, πρησμένος, Γρηγόρ. Κορινθ. Πρβ. περί-
 τανος.
 Περιτεράμνιζω· χρυσῶ τὰ χεῖλη, Μεταφ. φράσις, 'Αθήν. 1,
 σ. 474, τὴν ὁποίαν αὐτυχῶς διορθοῦνσι τινές. Ζ. τέραμνος.
 Περιτέρμων, ὁ, ἡ (τέρμα), περιοριζόμενος, 'Ανάλ. 2, σ. 114.
 ἡ περιορίζων, 'Ορφ. 'Τμν. 82, 3.
 Περιτεχνάομαι, ὦμαι, λίαν τεχνάομαι.
 Περιτέχνησις, ἡ, οὗς. τοῦ πρ.
 Περιτήγμα, τὸ, ἀφρός ἀποχωριζόμενος ἀπὸ τὰ χωνεόμενα σώμα-
 τα, Πλούτ. εὐγεν.
 Περιτήκω, μ. ξω, χωνεύω ὀλόγυρα.
 Περιτήξις, ἡ, τὸ οὗς. τοῦ πρ.

Περιτίθημι, περιβάλλω, ἐνδύω, περικυκλῶν· δίδω, προξενω,
 : κλέος, δόξαν, ὄνομα· ἀποδίδω, ὡς πρᾶξιν τινά· Μέσ. περιβάλ-
 λομαι, ἐνδύομαι, ἐπιθέτω εἰς τὴν κεφαλὴν μου· διάδημα κτλ.
 Περιτίλλω, τίλλω ὀλόγυρα.
 Περιτεμάω, ὦ, τιμῶ λίαν, ἡ εἰς τὰ πέριξ, Χρησμ. Σιβυλλ.
 5, σ. 603.
 Περιτεμήεις, εσσα, εν, πολλά τιμημένος, 'Ομ. 'Τμν. 1, 65.
 Περίτιος, ὁ, ὁ Φεβρουάριος κατὰ τοὺς Γαζαίους.
 Περιτεταίνω, τετνόνω ὀλόγυρα.
 Περιτετραίνω, Περιτιτράω, Περιτίτρημι, τρυπῶ ὀλόγυρα, Χει-
 ροῦρ. Παλ. σ. 97.
 Περιτίω, τιμῶ κατ' ὑπερβολὴν, 'Απολλών. 'Ροδ.
 Περιτμήγω, μ. ἤξω, ταυτ. περιτέμνω, 'Ιων.
 Περίτμημα, τὸ (περιτέμνω), τὸ ἀποκομμένον· κομμάτι πίπτον
 ἀπὸ τὰ τεμνόμενα.
 Περιτομεύς, ἑως, ὁ, κόπτων· μάχαιρα τῶν ἐμβαδοποιῶν,
 Πολυδ.
 Περιτομή, ἡ, τὸ κόπτειν ὀλόγυρα. 2) ἡ περιτομή τῆς ἀκρο-
 βυστίας.
 Περιτομῆς, ἴδος, ἡ, ἀγνωστόν τι μέρος τοῦ πλοίου, 'Ησύχ.
 Περίτομος, ὁ, ἡ, ἀπότομος πέτρα, βράχος, Κοῖντ. 5, 19.
 Περιτόναιος, } (περιτονή, ἐκ τοῦ περιτείνω), χρησιμεύων εἰς
 Περιτόνεις, } τὸ ὑπερτενόνειν, τενωμένος ἐπάνω. 2) τὸ
 Περιτόνιος } περιτόναιον, ὁ τῆς κάτω κοιλῆς ὑμῆν, ὅς
 τις περιλαμβάνει, κ. σκεπάζει ὅλην τὴν κάτω κοιλῆν, καὶ τὰ ἐν-
 τερα· ὀνομάζεται καὶ ἐπίπλοον. Ζ. πέπλος.
 Περιτόνιον, τὸ (τόνος), μέρος μηχανῆς, διὰ τοῦ ὁποῦ περι-
 στρέφεται, ὡς τὸ περιαγωγός, 'Ηλιδ. μηχαν. ἐκλογ. φυσ. σ. 468.
 Περίτονος, ὁ, ἡ, τενωμένος κατὰ πολλά, περιτενωμένος. 2)
 τὰ περίτονα, ξύλα τινὰ ὀπισθεν τοῦ πλοίου ἐξέχοντα· τὰ ἐμπρο-
 σθεν ὀνομάζονται παρειά, κ. πτερόν.
 Περιτοξεύω, τοξεύω ὀλόγυρα. 2) ἀντί ὑπερτοξεύω, 'Αριστοφ.
 'Αχαρ. 712.
 Περιτορεύω, τορνεύω ὀλόγυρα στρογγυλύνω· ἐπὶ φράσεων,
 Διον. 'Αλικ. 6, σ. 1020.
 Περιτορνεύω, τορνεύω ὀλόγυρα, στρογγυλύνω, Πλάτ.
 Περιτρανής, κ. } 'Επίρ. - νῶς, κ. - τράνω, πολλά εὐ-
 Περιτράνος, ὁ, ἡ, } κρινής, Πλούτ. 'Αντών. 8, 39.
 Περιτραχήλιος, ὁ, ἡ, ὅ, τι περιβάλλεται εἰς τὸν τράχηλον·
 τὸ περιτ. ταυτ. ὄρμος, γκιουρτάνι βαρβ. Πλούτ. 'Αλέξ.
 Περιτρέμω, ταυτ. περιτρομέω.
 Περιτρέπω, μ. ψω, 'Αόρ. 2, -έτραπον, περιστρέφω, ἀναστρέφω·
 ἀναποδογυρίζω, κομματιάζω· Μέσ. στρέφομαι κυκλικῶς· ζαλίζο-
 μαι, ὅταν ὅλα φαίνονται ὅτι στρέφονται, ὡς εἰς τὴν ζάλην· πε-
 ρίτροπον, 'Ησύχ. 2) Οὐδ. ἡ ἀμεταβ. ἔτραπον. ὦραι, 'Οδυσ. κ, 469. καὶ
 'Ηλιδ. ἐτελείωσαν τὸν δρόμον τῶν· καὶ Μεταφ. εἰς τὸν Σίμων.
 περί γυναικ. 54, ἔργα περιτρέπει, ἄλλοι ἀναγ. παρεκτρέπει.
 Περιτρέφομαι, συμπλήγνυμαι ὀλόγυρα· 'Απολλών. 2, 738. συν-
 ἔτομαι καὶ αὐξάνω.
 Περιτρέχω, μ. ἄρῃομαι. περιτρέχω· περικυκλῶν. περιέρχομαι,
 Πλάτ. Θεαίτ. κ. ἐπιστ. 7, σ. 113. περιτρέχων, ἀντί περιτυγχά-
 νων, κοινός, συνηθισμένος· ὀνόματα, Διονύς. εἰς Δεῖναρχ. 2. Εἰς
 τὸν Κόντ. τέχνη περιτρέχουσα, ἡ ῥητορική, ἐπειδὴ ἐμβαίνει εἰς
 πᾶσαν ὑπόθεσιν.
 Περιτρέω, περιτρέμω· λαοὶ ἀγροῖται περίτρεταν, δηλ. ἐτρό-
 μαξαν καὶ ἐφυγαν, 'Ιλ. λ, 676.
 Περίτρητος, ὁ, ἡ (περί, τιτράω), τρυπημένος ὀλόγυρα, δια-
 τρυπημένος.
 Περίτρηχης, ὁ, ἡ, 'Αθήν. σ. 315, πολλά τραχύς.
 Περίτρεβής, ἑός, ὁ, ἡ, τριμμένος, γυμνασμένος, ὅξυς, ὡς
 περίτριμμα.
 Περίτρίβω, μ. ψω, τρίβω, γυμνάζω, κάμνω ἐπιτήδειον.
 Περίτρίζω, παρακ. τετριγώς, τρίζω πανταχοῦ, Κοῖν. 12, 451.
 Περίτριμμα, τὸ (-τρίβω), τὸ ἀποτετριμμένον· περιτ. δικῶν, 'Αρι-
 στοφ. ἡ ἀγορὰς, Δημοσθ. δόλιος, γυμνασμένος δικολόγος, ὅστις
 γνωρίζει ὅλας τὰς λαβὰς τῶν πραγμάτων. Ζ. κ. ἐπίτριμμα.
 Περιτρομέω, Μέσ. σάρκεις περιτρομέοντο μέλεσσι, αἱ σάρκεις ἐ-
 τρεμαν ὀλόγυρα εἰς τὰ μέλη, 'Οδυσ. σ, 76· Πρβ. περιτρέω·
 2) 'Ενεργ. τρομάζω, Κοῖντ. Σμυρ. 3, 182.
 Περίτρομος, ὁ, ἡ, 'Επίρ. - μως, πολλά τρέμων, τρομασμένος, δειλός.

Περιτροπάδην, Ἐπίρ. ἐξέλκων ἔξω· κυρίως, περιτρέψων, Ἄ- πολλών. ῥόδ. 2, 143.

Περιτροπάω, ἔω, ὑπάγω κυκλικῶς, καὶ ἐπιστρέψω ὀπίσω· ἐνιαυτός, ὅστις κάμνει τὸν κύκλον του, καὶ ἐπιστρέφει, Ἰλ. β, 295. 2) περιέρχομαι, περιγυρίζω· Ὀδυσ. ε, 465. ταυτ. περιτέμνω, περικόπτω, ομαι.

Περιτροπή, ἡ (περιτρέπω), τὸ περιτρέπιν, ἀμοιβή, ἀλλαγὴ· ἐκ περιτροπῆς, περιτροπῇ ἐκαρποῦντο, ἀπελάμβαναν κατ' ἀλλαγὴν, κατὰ σειράν, εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, Ἡρόδ.

Περύτροπος, ὁ, (περιτρέπω) ἡ ζάλη τῆς κεφαλῆς, Πλούτ. Λυσ. 12.

Περιτρόχαλος, ὁ, ἡ, ταυτ. περίτροχος· κείρεσθαι περιτρόχαλα, κουρεύεσθαι τριγύρω τὴν κεφαλὴν, τὸ ὁποῖον κυρίως ὠνομάζετο σκάφη, Ἡρόδ. 3, 8. Πρβ. λόφος.

Περιτροχάς, ἄθος, ἡ, πόρνη τοῦ δρόμου· κοινή, καὶ οὐδαμνὴ, Ἰγνάτ. ἐπιστ. 6, σ. 130.

Περιτροχάω, ὦ, Ἀραγ. 815. κ, } ταυτ. περιτρέχω.

Περιτροχάω, Ἀπολλοδ. βιβλ. } ταυτ. περιτρέχω.

Περιτρόχιον, τὸ· ἄξων περιτροχίου, ὀργάνου ἐπιτηδεύου εἰς τὸ κλώδειν, στρέφειν κτλ.

Περιτροχισμός, ὁ, τὸ περιτρέχειν. [ὡς ἐκ τοῦ περιτροχίζω, εἴαν τις δὲν τὸ διορθώσῃ - χησμός, κατὰ τὸ κρατησμός].

Περίτροχος, ὁ, ἡ (περιτρέχω), περιφερόμενος κυκλικῶς, στρόγγυλος, Ἰλ. ψ, 455.

Περιτρυζώ, ἐπὶ χοιριδίων, Κοῖντ. Σμυρν 14. 36. ἴτως, περι- τρυζώ.

Περιτρώγω, τρώγω ὀλόγυρα, ἡ κατατρώγω.

Περιτρωχάω, ἀντὶ περιτρέχω, Κοῖντ. Σμυρ. 7, 459.

Περιττός, Περιττάκις, Περιττεύω κτλ. Ζ. περιστός κτλ.

Περίττωμα, κ. - σωμα, τὸ (περιττώ), τὸ περιττεῖν. μένον ὑπόλοιπον. 2) ἔξαιρ. τὸ μετὰ τὴν χώνευσιν τῶν φαγητῶν μένον, οὐρον, καὶ κόπρος. 3) πάντα ἀκαθαρτία, πάτος ὑγροῦ, περτοῖ χυμοὶ κτλ. 4) αἱ τρίχες, καὶ τὰ μαλλία τοῦ ζώου.

Περιττωματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς περίττωμα.

Περίττωσις, ἡ, ταυτ. περίττωσις.

Περίτυχαίνω, μετὰ Δοτ. κατὰ συμβεβηκός ἐρχομαι παρῶν, κατα- ντῶ, συναντῶ, συμπίπτω· συμφορᾷ, καταντῶ εἰς συμ. ὁ δὲ Θουκυδ. λέγει ποιητικῶς, μὴ περιτυχη αὐτοῖς ἡ συμφορὰ· Πρβ. περὶ κ. περιπίπτειν.

Περίτυχω, καὶ } κατακόπτω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1138.

Περιτυκίζω, } κατακόπτω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1138.

Περιτύμβιος, ὁ, ἡ (τύμβος), ὁ περὶ τὸν τύμβον, Ἀνάλ. 3, σ. 102.

Περιτυμπανίζω, μ. ἴσω, περιτηχῶ, περιβρόντῶ με τύμπανα, Πλούτ.

Περίτυπώω, ὦ (τύπος), περιτυποῦσθαι, περιτίθεσθαι, καὶ σχηματίζεσθαι, Ἀριστ. 1, 1, ὅπου ἀναγινώσκ. ἐσφαλ. Περι- πτυσσομένῳ· ὁ περιτετυπωκὴς τὴν ἐπιφάνειάν μου τοῦ σώματος ἀντ', Σέξτ. Ἐμπ.

Περίτυχης, ὁ, ἡ, ταυτ. ἐπιτυχής.

Περιϋβρίζω, ὑβρίζω κατ' ὑπερβολήν, Ἀριστοφ.

Περιϋλακτέω, ὦ, γαυίζω ὀλόγυρα· καὶ Τροπ. Ἀχιλλ. Τάτ. 2, 29.

Περιϋπνίζω, ἐϋπνίζω, Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Περιϋφαίνω, ὑφαίνω ὀλόγυρα.

Περιϋώ (ϋώ), βρέχω ὀλόγυρα, ὑετίζω.

Περιφαγεῖν, κατατρώγω, κατεξοδεύω, Διοδ. Σικελ.

Περιφαγής, ὁ, ἡ (φάος), ταυτ. περιφανής, Ὀπικαν. Ἀλ. 2, 6.

Περιφαίνομαι, φωτίζομαι πανταχόθεν, φαίνομαι ὅλος εἰς τὸ φῶς, δείκνομαι καθαρῶς, καὶ εὐρινῶς, Ἰλ. ν, 179. Ὀδυσ. ε, 476.

Περιφάνεια, ἡ, τὸ φαίνεσθαι τι σῶμα λαμπρόν καὶ εὐκρινές. Μεταφ. εὐκρινεία, καθαρότης, βεβαία γνώσις· πολλὴ περιφάνεια ἐστὶ τῆς χώρας καὶ τῶν ἐθνέων· ἡ χώρα αὕτη καὶ οἱ λαοὶ εἶναι ἀκριβῶς γνωστοί, Ἡρόδ. 4, 24.

Περιφανής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φανῶς, εἰς τὸ φῶς ἱστάμενος, καὶ πανταχόθεν ὁρατός· στεκόμενος εἰς τὸ μέσον, καὶ φαινόμενος παν- ταχόθεν, λαμπρός, εὐκρινής. 2) Μεταφ. περίφημος· γνωστός. Ζ. προστυπος.

Περιφαντάζομαι τὰ πράγματα, θεωρῶ ἐπιπολαίως τὰ πράγ- ματα, Σιμπλ. Ἐπικ. σ. 417.

Περίφαντος, ὁ, ἡ, ταυτ. περιφανής.

Περίφασις, εἰς, ἡ, ταυτ. περιφάνεια, Πολύβ. 10, 42.

Περιφέγγειε, ἡ, λάμψις περίτι σῶμα· Ἐνεργ. ἡ ἐξαπλονομέ- νη εἰς ὅλα τὰ μέρη λάμψις, Πλούτ. 9, σ. 543. ἐκ τοῦ

Περιφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος), περιστράπτων, περιλάμπων. 2) περιφωτισμένος, Ὀρφ.

Περιφείδομαι, φείδομαι καὶ ἀφίνω ὑπόλοιπον, περισσεύω, Ἄ- πολλών. ῥόδ. 1, 620. βραχυλογία τις, ὡς περιτώζω, περιφεύ- γω κτλ. Πρβ. περιδείπνων.

Περιφέρεια, ἡ, τὸ περιφέρεισθαι, τὸ περιτρέφειν. 2) Ἐξαιρ. ἡ περιοχὴ στρογγύλου σώματος, ὡς ἡ τὸν κύκλον περιέχουσα γραμ- μὴ· στρογγύλον σῶμα· ἐκ τοῦ

Περιφερής, ὁ, ἡ (περὶ, φέρω), περιστρεμμένος, ἡ περιστρέ- φων, περικινῶν, ἡ περιτρέφων ἑαυτὸν· ὀφθαλμός, Λουκιαν. 6, σ. 259. ὅ,τι ἐμπορεῖ νὰ περιστρέφεται ὡς στρογγύλον τι σῶμα· ὅθεν, στρογγύλος· δῶμα περιφερές θρησκείας, δηλ. περικυκλούμενον ἀπὸ θρησκείας. 2) περιφερές· εἰς τὸν Ἡρόδ. 4, 33. οἱ συνοδεύσαν- τες τὰς ὑπερβορείους παρθένους εἰς τὴν Δῆλον· ἄλλως, θεωροί. Ὁ

Ἡσύχ. ἔχει κ. Πέρφερες.

Περιφερόγραμμα, ὁ, ἡ (περιφερής, γραμμὴ), ἔχων γραμ- μὴν περιφερῆ, καμπύλην· ἀντίθ. ὀρθόγραμμα, Ἀριστοτ. περὶ

Οὐραν. 50, 4.

Περιφέρω, μ. οἶσω, Ἀόρ. περιήνεκα, καὶ περιήνεγκον, φέρω, δίδω ὀλόγυρα. 2) φανερόν, γνωστοποιῶ, Συνέσ. τὰ περιφερό- μενα, ὅ,τι φανερόντις περίτινος, ἱστορίας, διηγήσεις ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. 3) εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι οὐδὲν παύομεθα, Πλάτ. ἐρχόμεθα πάλιν πάντοτε εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· μὴ τὴν Ἰταλίαν εἰς λιμὸν περιενέγκαιαν, Ἀπτ. νὰ μὴ τὴν φέρουν τελευταῖον εἰς πείναν· Πλούτ. Περικ. περιήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, τὰς ἔκαμιν ἐκρεμείς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Ζ. περιέρχομαι. 4) περιφέ- ρει τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶν δε λεγόντων, Πλάτ. Λάχ. τῶρα με φέρει ἡ μνήμη· ὅθεν Ἡρόδ. 6, 86. οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγ- μα, οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τουτέων. 5) περιφερόμαι, περιέρχομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ· περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμημάτων, ἐνῶ περιφερόμετο εἰς τὸν νοῦν του τὸ μέγεθος τῶν τολμημάτων του, Πλούτ. Καῖσ. 52. 6) Οὐδέτ. περιόισιν ἐκ τῆς νόσου, ἀναλαμβάνειν ἀπὸ τῆς νόσου, Ἡσύχ. Φωτ. λεξ. κ. Σουίδ. 7) ἀντέχω, καρτερῶ, Θουκυδ. 7, 28. Θεόφρ.

Περιφεύγω, φεύγω τὸ κακὸν καὶ εἰμὶ σώος. Πρβ. περισώζω.

Περίφημος, ὁ, ἡ (φήμη). τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη, τὸ ὄνομα εἶναι πανταχοῦ, Ὀρφ.

Περιφθάσκω, ταυτ. προφθάνω. Νομ. ἀμφ. Πρβ. Περικαταλαμ- βάνω.

Περιφθείρομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι ὀλόγυρα. 2) περιπλα- νῶμαι καὶ φέρω ἀφανισμὸν εἰς ἑαυτὸν, ἡ εἰς ἄλλους. 3) φηρίζο- μαι, πιάνω κ. κτείνω φθεῖρας, Ἡσύχ. ἴσως ἀντὶ περιφθερίζομαι, Σινείδ.

Περιφθινύθω, τρώγομαι, ὀλιγοστεύομαι κατ' ὀλίγον ὀλόγυρα, Ὀρφ.

Περιφιλέω, ὦ, ἀγαπῶ λίαν.

Περιφιλήτορ, ὁ, ἡ, πολλὰ ἀγαπητός.

Περιφλέγης, ἄθος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - γῶς, πολλὰ καίων· δόφος, Πλούτ.

Περιφλέγω, φλέγω ὀλόγυρα, κατακαίω, λίαν καίω.

Περιφλεύω, Ζ. περιφλύω.

Περιφλέδω, εἶμαι γεμάτος, φουσκωμένος, Νίκανδ. Ἀλεξ. 62. εἰς τὰ χειρόγ. καὶ περιφλίω.

Περιφλοῖζω, ξεφλουδίζω, Διοσκ.

Περιφλοῖσμός, ὁ, τὸ οὖσ. του πρ. Θεόφρ. Αἵτ. φ. 5, 21.

Περίφλοιος, ὁ, ἡ, κ. } (φλόος), τυλιγμένος με φλούδαν,

Περίφλοος, } ἔχων φλούδαν, Ξενοφ. Κυνηγ. 9, 12.

Περιφλύω, καφαλίζω κ. τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει (ἡ ἀστραπή). Ἀριστοφ. Νεφ. 395. Εἰς τὸν Ἡρόδ. 5, 77. περιφλευσμένων πυρὶ

(ὡς φύγω, φεύγω κτ.).

Περιφοβέομαι, οὔμαι, λίαν φοβοῦμαι, καὶ φεύγω, Ξενοφ. Κυ- νηγ. 9, 11.

Περίφοβος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φόβως, πολλὰ τρομαγμένος, φοβε- σμένος.

Περιφοιτάω, ὦ, περιέρχομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Περιφοιτήσις, ἡ, τὸ οὖσ. του πρ. Πλούτ. Λυσανδ.

Περίφοιτος, ὁ, ἡ, περιερχόμενος, περιπλανώμενος, Παρμενίδ. λείψ. 130.

Περιφορά, ἡ, τὸ περιφέρειν, ὡς περιφέρουσιν ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τὰ φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ τὸ ποτήριον, Ξενοφ. Κύρ. 2, 4. καὶ τὸ κυκλικῶς περιφέρεσθαι, περικινεῖσθαι: ἡλίου, καὶ σελήνης, ἢ κυκλικὴ κίνησις των περὶ τὴν γῆν (κατὰ τὸ φαινόμενον), συναναστροφή, Πλούτ. Περικλ. 5.

Περιφοράδην, Ἐπίρ. περιφερτικῶς, περιτυρτικῶς.

Περιφόρεινος, ὁ, ἡ, : χοιρίδια, Δίφιλ. Ἀθῆν. 9., σ. 385. ἔχων τριγύρω δέρμα (πέτσαν, ὅταν εἶναι ψημένον τὸ χοιρίδιον), τὸ εἶναι τὸ μακρόν· εἰς τὸ φορίν.

Περιφορέω, ὦ, ταυτ. περιφέρω· ὅθεν

Περιφόρημα, τὸ, τὸ περιφερόμενον βρῶμα εἰς τὴν τράπεζαν.

Περιφόρητος, ὁ, ἡ, περιφερόμενος, δυνάμενος νὰ περιφερῇ· περιστρώμενος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 850. ὁ Σχολ.

Περίφορος, ὁ, ἡ, περιφέρων· Οὐδ. περιτρέχων.

Περίφορτος, ὁ, ἡ, πολλὰ φορτωμένος.

Περιφραγή, ἡ, Γεωπ. κ. γ (περιφράττω), φραγμὸς περὶ τινα

Περιφραγμα, τὸ,) τόπον, τόπος περιφραγμένος.

Περιφραγμέω, ταυτ. περιφράσσω· Νικητ. Χρον. 12, 10. ἐκ τοῦ

Περιφραγμός, ὁ, ἡ, τὸ περιφράσσειν.

Περιφραδής, εὖς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — φραδέως, στοχαστικός, φρόνιμος, Σοφοκ. Ἀντιγ. 352.

Περιφράζω, μ. ἄσω, περιγράφω, λέγω μὲ περιγραφάς. Μέστ. στοχάζομαι, σκέπτομαι, παρατηρῶ, Ὀδυσ. α, 76.

Περίφρακτος, ὁ, ἡ (περιφράσσω), περιφραγμένος, ὠχυρωμένος.

Περίφραξις, ἡ, ταυτ. περιφραγή.

Περίφρασις, ἡ (περιφράζω), τὸ νὰ ἐκφράζω μὲ πολλὰς λέξεις ἐν πράγματι.

Περιφράσσω, — ττω, μ. ξω, κάμνω φράκτην ὁλόγυρα, περιτειχίζω.

Περιφραστειχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. στικῶς, περιφράζων, περιγράφων.

Περιφρίττω, φρίττω ὁλόγυρα.

Περιφρονέω, ὦ, μ. ήτω, μετὰ αἰτ. σκέπτομαι, στοχάζομαι. 2) καταφρονῶ, μετὰ αἰτ. Θουκυδ. 1, 25. κ. γεν. Πλούτ. Θητ. 1, 3. Οὐδ. εἶμαι φρόνιμος: ἡλικία περιφρονήτασα. Αἰσχίν. διάλ. 3, 3.

Περιφρόνησις, ἡ, σκέψις, στοχασμός, ἄλλως σωφροσύνη. 2) καταφρόνησις, Πλούτ. Κοριολ. ὅπου χειρογ. τινὰ Περιφροσύνη.

Περιφροσύνη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ περίφρων, Κολουθ. 196. Ζ. κ. προτ.

Περιφρουρέω, ὦ, φρουρέω ὁλόγυρα.

Περιφρυγής, εὖς, ὁ, ἡ, πολλὰ ξηραμμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 713. ἐκ τοῦ

Περιφρύγω, μ. ξω, φήνω, ξηραίνω ὁλόγυρα, Ο.

Περίφρων, ονος, ὁ, ἡ, προβλεπτικός, φρόνιμος, σοφός. 2) ὑπερήφανος, Αἰσχ. Ἰκέτ. 765.

Περιφύης, εὖς, ὁ, ἡ (περιφύομαι), φυόμενος, φυτρώνων ὁλόγυρα: τῇ γῇ, εἰς τὴν γῆν, ἢ αὐξάνων χαμηλῶς, Διοσκ. 4, 104.

Περιφυλάκη, ἡ, ἡ ὁλόγυρα γινομένη φύλαξις, υπεράσπισις· ἐκ τοῦ

Περιφυλάσσω, ττω, μ. ξω, φυλάττω ὁλόγυρα, Σχολ. Θουκ. Περὶ φυμῖ, κ.) φυτρώνω περί τι, ἢ ἐν τινι, προσκολλῶμαι σφι.

Περιφύομαι,) κτὰ, πιάνομαι· τινὰ, ἀγκαλιᾶμαι: πάντα κύστε περιφύς, Ὀδυσ. ω, 235. π, 21. καὶ, τοῖς γόνατι περιφύντες, Ἠλιδ. σ. 264.

Περιφύω, ἀνακατόνω, συγχύζω.

Περιφυσάω, ὦ, μ. ήσω, φυσῶ ὁλόγυρα, φουσκώνω, Ἀριστοφ. Δυστ. 323.

Περιφύσσητος, ὁ, ἡ, φουσκωμένος.

Περίφυσσις, ἡ, τὸ περιφύεσθαι, ἢ τὸ περιφύομενον, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 3, 2) ἡ φύτρωσις τῶν γεννημάτων.

Παριφυσεύω, φυτεύω ὁλόγυρα, ἢ καταφυτεύω, Γεωπ.

Περίφυστος, ὁ, ἡ, ὁλόγυρα φυτευμένος.

Περίφυσω, μ. ύσω, παρακ. — πέφυκα, κάμνω τί νὰ φυτρώσῃ, κάμνω τί νὰ εἶναι ὡς ἀν φυτρωμένος, στήνω, στερεώνω. 2) φυτρώνω, ὡς ἀν τὰ γεννήματα.

Περίφυσω, ὦ, φυσῶ ὁλόγυρα, ἀντιφυσῶ.

Περίφωρος, ὁ, ἡ (φῶρ), φανερωμένος, πιατμένος εἰς κακόν τι, Πλούτ. Πρβ. αὐτόφωρος.

Περιφωτίζω, μ. ήσω, φωτίζω ὁλόγυρα, καταφωτίζω.

Περιφωτισμός, ὁ, τὸ οὔστ. τοῦ πρ.

Περιχαίνω, κ. — χάσκω, ταυτ. ἀμφιχαίνω, καταπίνω μὲ ἀνοικτὸν στόμα, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ 4, 33.

Περιχαίρω, χαίρομαι περί τινας.

Περιχαλάω, ἀπολύω ὁλόγυρα, συγχωρῶ.

Περιχαλινῶ, ὦ, περιβάλλω χαλινόν.

Περίχαλκος, ὁ, ἡ, μὲ χαλκόν περιεκαλυμμένος.

Περιχαλκῶ, ὦ, περιβάλλω χαλκόν.

Περιχαράκω, ομαι, ταυτ. περιχαράκω, Πολύαιν. Στρατ. Β'. β, 5. ἐκδ. Κορ.

Περιχανδής, ὁ, ἡ, περιλαμβάνων πολὺ, Νίκανδρ.

Περιχαράκω, ὦ, περιβάλλω χάρακα, καὶ ἀσφαλίζω,

Περιχαράκωμα, τὸ, τόπος περικυκλωμένος μὲ χάρακα, τεῖχος, Ο.

Περιχαράκτηρ, ἦρος, ὁ, ὄργανον, διὰ τοῦ ἐποίου περιέκοπταν τὰ κρέατα τοῦ ὀδόντος, τὸν ὁποῖον ἐξέβαλλον ἔπειτα διὰ τῆς ὀδοντάγρας. Καλλ. Αὐρηλ.

Περιχαράκτιος, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ περιχαράττειν.

Περίχαραξις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Περιχαράσσω, ττω, μ. ξω, ἐγχαράττω, κάμνω ὁλόγυρα χαράγματις, ἐγχοπιάς.

Περίχαραξις, κ. } ἡ, μεγάλη χαρὰ, Πλάτ. Νόμ. 8.

Περίχαραξ

Περίχαρης, εὖς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — ρῶς, πολλὰ χαίρων.

Περίχασκω, ταυτ. περιχαίνω, Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 80. Βίρ.

Περίχειλόω, ὦ (χειλος), κάμνω ὁλόγυρα χεῖλος, γύρον· περιλαμβάνω, Ξενοφ. Ἰππ. 4, 4.

Περίχειρίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ἐφ. Φαβωρ. λεξ. Ἰτως οὐδ. τοῦ

Περίχειρίδιος, ταυτ. περιχείριος· Πρβ. περιττεριδίου.

Περίχειριον, κ. } τὸ, (Νομ. νοητ. ψέλλιον), βραχιόλιον, καὶ

Περίχειρον, } εἶδος χειροτίων (χειρότιον Κ. τὸ βαρβ. γάντι), Πολυδ. 1, 185.

Περίχειρος, ὁ, κ. } ὅ, τι περιβάλλεται εἰς τὴν χεῖρα.

Περίχειρος, ὁ, ἡ, } ὅ, τι περιβάλλεται εἰς τὴν χεῖρα.

Περίχεισμα, τὸ, περιχυμένον, περιχωνευμένον χεῖλος τῆς ἀσπίδος, Ὁμ. Ἰλ. φ.

Περίχειύω,) μ. εύσω, Ἀδρ. — ἔχεα, χύνω ὁλόγυρα, ἢ ἐπά-

Περίχέω,) να. Μεταφ. ἐναγκαλιζομαι· Πρβ. περιφύομαι. 2) λούομαι ὀλίγον· ἀντίθ. πλείονι τῷ λουτρῷ χρῆται, Ἀθῆν. σ. 484. Ζ. κ. — χύω.

Περίχων, ονος, ὁ, ἡ, : ὠκεανός, ὁ περιέχων τὴν γῆν, καὶ περιεχόμενος ἀπὸ τὴν γῆν. Ἀνάλ. Πρβ. ἀλιερκής. Ἀλλ' εἰς Ἰλ. τ, 362, πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται διηρημένως.

Περίχολος, ὦ (χολός), κορέννυμαι ἄδην, χορταίνομαι, Ἠσύχ.

Περίχλανίζω, ἡ } περιδύνω χλαῖναν, ἐνδύω, Ἠσύχ. κ.

Περίχλανίζω,) Σουῖδ.

Περίχολος, ὁ, ἡ (χολή), γεμάτος χολήν.

Περίχορεύω, κ. } χορεύω ὁλόγυρα.

Περίχορίζω, κ. }

Περίχρεμπος, περιχρεμτα, Αἰσχ. Ἰκέτ. 876, ἀξιοπύστα, αἰσχρά πράγματα· κατ' ἄλλους, περιχιμπτὰ.

Περίχρημπος, ὁ, ἡ (χρήματα), πολυκτήμων, πλούσιος, Ὡκελλ. Λουκ.

Περίχριμπος, ἡ, ὄν, τὸ ἐξηγουῖσι πλησιάζων, σιμόνων, Αἰσχ. Ἰκέτ. 876.

Περίχρῖω, μ. ήσω, χρίω, αλείφω ὁλόγυρα, — χριτις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. — χριστος, ὁ, ἡ, χριτμένος, αλειμμένος ὁλόγυρα.

Περίχρισμα, τὸ, τὸ ἀλειφόμενον χρίσμα, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 357.

Περίχρυσος, ὁ, ἡ, χρυσωμένος, κολλημένος, ἢ περιβεβλημένος μὲ χρυσόν.

Περίχρυσῶ, ὦ, δένω, κολλῶ μὲ χρυσόν.

Περίχρυδα, Ἐπίρ. περιχυμένως, ὀλίγον βρεγμένως, Ἰπποκρ.

Περίχρυμα, τὸ, τὸ χυμένον ὁλόγυρα. Προκλ.

Περίχρυσις, ἡ, τὸ χύνειν ὁλόγυρα, ἢ ἐπάνω.

Περίχρυτη, ἡ, εἶδος πάλης.

Περιχυτήρ, ὁ, κ. } ὁ χύνων ὀλόγυρα, ἢ ἐπάνω.
 Περιχυτής, ὁ, }
 Περιχυτήριον, τό, σκεῦος, δι' οὗ περιχέουσιν· οὐδέτ. τοῦ-
 χυτήριος.
 Περιχύνω, ταυτ. περιχέω, χύνω ἐπάνω, βρέχω τι μέ ὑγρόν.
 2) περιχυθεὶς τῷ κάλλει, Λουκιαν. Μεταφ. ἀντὶ ἐκθαμβος
 γενόμενος.
 Περιχώννυμι, μ. - χῶσω. περισωρεύω μέ γῆν, χῶμα ἐκ-
 βαλμένον ἀπὸ σκάψιμον. Καθ. ὑφόνω τί μέρος μέ χῶμα, μέ γῆν
 σκαμμένην.
 Περιχωρέω, ὦ, μ. ἤσω, περιπατῶ ὀλόγυρα. 2) περιέρχομαι,
 ἐπὶ κανονικῆς περιόδου. 3) περί χάσματι γαῖα δ' ὑπερθε χώρητε,
 Τμν. Δημ. 450. ἢ γῆ ἡοῖξεν ὀλόγυρα.
 Περιχωρήσεις, ἡ, τό περιπατεῖν, τό περιέρχεσθαι κατὰ ταξιν.
 Περιχωρήα, ἡ, ταυτ. περιουχίς· Ζ. κ. περιουμή.
 Περιχωρός, ὁ, ἡ, κείμενος περὶ τὴν χώραν, γειτονεύων, Αἰλιαν.
 Ἰδιωτ. ζ. 10, 46.
 Περιψάω, (ψάω), πιάω, ἐγγίζω.
 Περιψάω, (ψάω), τρίβω ὀλόγυρα, σπογγίζω, καθαρίζω.
 Περιψήμα, τό, ὅ,τι πίπτει ἀπὸ τοῦ πλύνειν, καθαίρειν, ἀκα-
 θαρτία. 2) κακὸς ἄνθρωπος, ὡς ἀπόμαγμα, κάθαρμα κτλ. Παῦλ.
 ἐπιστολ.
 Περιψήσεις, ἡ, Σουῖδ. ἡ περιστροφή τοῦ μυλικοῦ λίθου.
 Περιψήφος, ὁ, ἡ, λογαριαστής, Σουῖδ.
 Περιψήχω, ταυτ. περιψάω.
 Περιψυρίζω, ψιθυρίζω ὀλόγυρα.
 Περιψιλόω, ὦ, ἐκβάλλω τὰς τρίχας ὀλόγυρα, μαῶ τὰς τρίχας.
 Περιψίλωσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Περιψοφέω, ὦ, περιτχῶ, περιδορυβῶ.
 Περιψόφησης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Περιψυγμός, ὁ, ταυτ. περίψυξις, Αἰσχίν. Διάλ. 3, 7.
 Περιψυκτός, ὁ, ἡ, ψυχρανθεὶς μετὰ τὴν θέρμανσιν, δροτισθείς.
 2) ψυχραμμένος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ εἰς τὰ ἄκρα τοῦ σώμα-
 τος, Ἰατρ. 3) Νομίζ. ἐξ ὅλης ψυχῆς ἀγαπητός, ἀλλὰ ψευδῆς.
 Ζ. περιψύχω.
 Περιψύξις, ἡ (περιψύχω), ψυχρανσις, δροσιτμός. 2) ψυχρότης
 τῆς ἐπιφάνειας, ἡ τῶν ἁκρῶν μερῶν τοῦ σώματος· ἀντίθ. ἐγκαυ-
 σις, Πλούτ. Τγειν. παραγγ.
 Περιψύχος, ὁ, ἡ, ὀλόγυρα ψυχρός, ἢ ἐξαπλάνων ψυχρότητα,
 Ἀνάλ. 1, σ. 477. πιθανῶς ἐστ. ἀνάγν. ἀντὶ περὶ ψύχος δ' ἐτέ-
 τυκτο.
 Περιψυχρός, ὁ, ἡ, λίαν ψυχρός.
 Περιψύχω, μ. ξω, Συνηθ. ψυχραίνω ὀλόγυρα, δροσιζώ. 2) ψυ-
 χραίνω τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, Ἰατρ. 3) ἡ
 κυρία σημασία εἶναι περιψυστῶ μέ πτερὰ, μέ τὰ ὅποια αἱ δέ-
 σπονται, καὶ οἱ τρυφηλοὶ ἄνδρες ἀερίζοντο, τό ὅποιον ἐκαμναν
 καὶ ὑπερέται εἰς τοὺς αὐθέντας των, ἢ κόλακες· ὅθεν ἡ σημα-
 σία τοῦ κολακεύω, περιποιῶμαι, εὖνῶ· ὡσαύτως, παραψύχω
 κ. καταψύχω. Εἰς Διον. Ἀλικαρ. Ἀρχ. 7, 46. κεῖται Παραψυχον-
 τες καὶ παρακροτοῦντες, ὡς εἰς ἄλλους πομπύζω κ. κροτέω· τό
 διορδόνουσι δὲ τινὲς Περιψύχοντες, μ' ὅλον ὅτι παρὰ καὶ περὶ
 συχνότατα εἶναι ἰσοδύναμοι. Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας παράγεται
 τό περίψυχτος ἀριθ. 3, κυρίως, περιεστριμμένος, ὡς χαδευόμενος παι-
 δῶν, καὶ ἐπομένως ἀγαπητός, τό ὅποιον τινὲς παρὰ τὴν ἀνα-
 λογίαν τοῦ τῶν λέξεων σχηματισμοῦ παράγουσιν ἐκ τοῦ περὶ, ψυχή.
 Περιωδευμένως, Ἐπίρ. (περιοδεύω), διὰ περιόδων, διεξοδι-
 κῶς, Πλούτ. 8, σ. 127.
 Περιωδέω, ὦ, ταυτ. περιάδω, Λουκιαν. Φιλόπ.
 Περιωδυνάω, ὦ, κάμνω μέγαν πόνον, Ἰπποκρ.
 Περιωδυνέω, κ. } ὦ, μ. ἤσω, αἰσθάνομαι πόνον μέγαν.
 Περιωδυνέω, }
 Περιωδυνέα, ἡ, μέγας πόνος, Πλάτ. Νόμ. 8.
 Περιώδυνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - δύνως (ὀδύνη), αἰσθανόμενος
 σφοδρὸν πόνον, ἢ προξενῶν μέγαν πόνον.
 Περιωδέω, κ. } ὡδῶ, σπρώχνω ὀλόγυρα· ξεχουντῶ, κα-
 Περιώδω, κ. } ταφρονῶ· ὁ περιωδισθείς, Ἀριστ. Πηλ.
 Περιωδίξω, } Ε', γ', 3, Κορ. δηλ. καταφρονηθείς, Γαλλ.
 refusé, ἢ repoussé.
 Περιώμιος, ὁ, ἡ, ὅ,τι κεῖται, ἢ περιβάλλεται περὶ τὸν ὦμον·
 ἰὸ περιώμιον, Λατ. supparus, φάσμα περὶ τοὺς ὦμους, Γλωσσ.

Στρεφ.

Περιώμις, ἡ, φορεμάτι, ὡς ἐπωμῖς, Πολυδ. 8, 54.
 Περιώνυμος, ὁ, ἡ, ἐξακουσμένος, Ὀρφ.
 Περιώπew, ταυτ. περιωπίζομαι, Φιλοστρ. σ. 914.
 Περιώπη, ἡ, κ. Περιώπη (ὦψ), ταυτ. σκοπιή, τόπος ὑψηλός,
 ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ μακράν εἰς τὰ πέριξ, ὡς ἀπο-
 ψις. 2) τό περιβλέπειν, παρατηρεῖν ὀλόγυρα ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου·
 Τροπ. ἐν περιώπῃ τῶν πραγμάτων, εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὴν ἀκμήν.
 3) τό προβλεπτικόν, προφροντιστικόν, Θεουκιδ. 4, 86.
 Περιώπης, ὁ, ἡ, ὁρατὸς εἰς τὰ πέριξ μακράν, Ὀρφ. Ἀργον. 14.
 Περιωπίζομαι, βλέπω ὀλόγυρα.
 Περιώσιος, ὄωρ. ἀντὶ περιούσιος, ταυτ. περιών, ἐξαίρετος, μέ-
 γας· περιούσιον κ. περιούσια, Ἐπίρ. πολλά μεγάλας, καὶ μετὰ
 Γεν. περιούσιον ἄλλων, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἀν-
 τί περιούσιος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τοῦ φωνῶ· ἀρα περιφώνητος, εἰς Ἰλ.
 δ, σελ. 482, κ. Ὀδυσ. π, σελ. 1800.
 Περιώσις, ἡ, οὐστ. τοῦ περιώδω, κ. περιωδέω.
 Περιωτειλῶ (ὠτειλή), κάμνω ὀλόγυρα ὠτειλήν, οὐλήν, Ἰπποκρ.
 Περιωτίς, ἡ, ταυτ. ἀμφωτίς.
 Πέρκα, ἡ, Ζ. Πέρκη.
 Περκάζω, μ. ἄσω (περκός), ἐπὶ ὀπωρῶν, π. χ. σταφυλῶν, ἐ-
 λαιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀρχονται νὰ γίνονται μαυρόφαιοι, νὰ παρδαλί-
 ζωσι λέγομεν Κ. νὰ ὠριμάζωσι. Μεταφ. γίνομαι σκοτεινός, ἡ
 μαῦρος· καὶ ἐπὶ νέου, ὅστις ἀρχεται νὰ ἐνδύεται τὴν ἡβην,
 Καλλιμ.
 Περκαίνω, μαυρίζω· ὅθεν, πέρκανα, τὰ, εἶδος πανίου, Ἠτύχ.
 Πέρκαλος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ἠρόδ. Αἰολ. ἀντὶ περκαλος.
 Περκάς, ἡ, ταυτ. περκή, μαυρωπή, φαῖα. γαλάζια,
 Ἀθήν. σ. 282.
 Πέρκη, Πέρκα, ἡ } Περκίδιον, τό, ὁφάριον τι μελανόχιρουν. Ζ.
 Περκίς, ἡ, } περκός.
 Περκνόπτερος, ὁ, ἡ, μαυρόπτερος. ἐκ τοῦ
 Περκνός, κ. Περκός, ἡ Πέρκος, η, ον, ἐπὶ ὠρίμων ὀπωρῶν·
 μαυρεῖσθαι, ἀσπρόμαυρος, ἀσπρογάλαξ· ἐκ τούτου Κ. περκ-
 νάδες τοῦ προτόπου, αἱ μαυρογάλαξαι κηλίδες. Ἰδ. Κορ. εἰς
 Πλούτ. Μέρ. 6, σ. 441. Ζ. περκάζω.
 Περκνωμα, τό (περκνώ), Ποίικιλμα, Ἠσύχ. μαυρεῖσθαι κηλίδες.
 Πέρνα, κ. Πτέρνα, ἡ, μηρίον· συγχοπ. ἐκ τοῦ περῶν· κυρίως,
 τό ὑπὲρ τοῦ πόδα μέρος. Ζ. παρκερής.
 Περνάω, Πέρνημι, Ἀδρ. μετοχ. περνάω, πωλῶ, δίδω καὶ λαμβά-
 νω, Μέστ. περναμαι, πωλούμαι, Ἰλ. σ. 292. Πέρνω (τό ὅποιον
 Κ. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ λαμβάνω), εἶναι ἐκ τοῦ περῶ, ὡς ἄρω,
 ἄρνω. θύω, θύνω, κτλ. Ζ. Ν, μέ ἐνεργ. σημασίαν, διαβιβάζω
 ἀπὸ ἑνα τόπον εἰς ἄλλον (διὰ θαλάσσης, ἢ ποταμοῦ), καὶ ἐπο-
 μένως, πωλῶ. Ἐκ τοῦ Παρακ. πέπορνα γίνεται πόρνη, πωλημέ-
 νη δούλη· αἱ τοιαῦται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν παλλακαί· ὅθεν
 ἡ αἰσχρὰ σημασία, πόρνη, ἡ Κ. πουτάνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσχη-
 ματίσθη καὶ ἀρτενικὸν πόρνος. Ἐκ τῆς πρώτης σημασίας τοῦ δια-
 βιβάζειν διὰ θαλάσσης προέρχονται καὶ περάω, μ. ἄσω, συγκ.
 πράω, πράσκω, πιπράσκω, κ. πράσσω, ὡς ἐκ τοῦ παρακ. πέ-
 πορα, πόρος πορεύω, ἐμπορος, ὁ ταξειδεύων διὰ πραγματοῖαν.
 Ζ. περῶ.
 Πέρροδος, ἡ, Αἰολ. κ. Δωρ. ἀντὶ περιόδος, Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 38.
 Πρβ. Πέρκαλος.
 Περρόναμα, τό, Δωρ. ἀντὶ περόνημα.
 Περρόνω, ὦ, θηλυκὸν ἐνδύμα μέ τὴν πόρπην, διὰ νὰ στέκῃ κα-
 λῶς εἰς τὸ σῶμα. 2) Καθ. τρυπῶ, διαπερῶ· δουρὶ μέσον περόνη-
 σις, Ὀμ. ἐκ τοῦ
 Περρόνη, ἡ (περῶ, πείρω), κυρίως, ἀγκάδιον, δέυτης, σουγλη-
 ρόντι, (ὅθεν Κ. περούνη, ἡ κρεάγρα τῆς τραπέζης)· καὶ ἰδίως,
 ἡ δέυτης, τῆς πόρπης. 2) ἡ πόρπη αὐτή. Ζ. πόρπη. 3) πασ-
 σαλίσκος ἐμπηγόμενος πρὸ τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης, Παρθ. 6,
 Σχολ. Ἀπόλλ. Ρόρ. 4, 1647. 4) τὰ μικρὰ κόκκαλα εἰς τοὺς
 βραχίονας τῶν χειρῶν, καὶ εἰς τὰς κνήμας· ὡσαύτως, καὶ ἐκφυ-
 σίς τις κοκκάλου, Ἰπποκρ. 5) εἶδος ἰχθύος, Μαρκελλ. Σιδήτ. 15.
 Περρόνημα, τό, ὅ,τι εἶναι θηλυκὸν ἐνδύμα καὶ στερεωμένον μέ τὴν
 περόνην· ἐνδύματι ὡς περονητρίς, Θεόκρ. 15, 79.
 Περρονήτις, ἡ, : ἀμπεχόνη, ταυτ. πόρπημα, Ἀνάλ. ἀρα
 ταυτ. περόνημα, κ. περονητρίς.
 Περρονητρίς, ἡ, Δωρ. Περωνατρίς, ἡ, Θεόκρ. 15, 21. ταυτ. κα-

ταπνυχές ἐμπερόναμα, εἰς τὸν αὐτ. 34. καὶ ἐμπερονατρίς, εἰς τὸν Ἡσύχ. κ. διπλοῦν ἱμάτιον, ἐπειδὴ ἐσύγκειτο ἀπὸ δύο μέρη, ἐν ἐμπροσθινόν, κ. ἄλλο ὀπισθινόν, καὶ σχιστός χιτῶν (Πρβ. ῥω-γαλέος), ἐπειδὴ ἦτο ἀνοιγτός εἰς τὰς πλευράς, δωρικόν τι γυναι-κεῖον ἐνδυμα, τὸ ὁποῖον ἐξηλυκόνετο καὶ εἰς τοὺς ὤμους, καὶ εἰς τοὺς βραχίονας, ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ἀττικῆς εἶχε (Ἡρόδ. 5, 87.) μακροὺς βραχίονας, καὶ ἦτο ῥαμμένον εἰς τὰς πλευράς.

Περωνίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. περόνη, Σοφοκλ. Τραχ. 940.

Περπεραία, ἡ, κ. Περπερία, ἡ, φιλοδοξία, περιαιτολογία. ἐκ τοῦ

Περπερεύομαι, εἶμαι πέπερος, Μάρκ. Ἀντ. 3, 5. Παῦλ. πρὸς Κορινθ. Α, 13, 4.

Πέρπερος, ὁ, ἡ, ἄνθρωπος εὐήθης, κενόδοξος, φλύαρος, περι-αιτολόγος, μάταιος, Πολύβ. 32, 6, 40. ὅθεν τὸ Λατ. perpe-ram, ταυτ. μάτην.

Περραῖβοι, οἱ. Ζ. Περραιβοί.

Περρέχουν, κ. } Διολ. ἀντὶ ὑπερέχουν, ὑπέροχος, ἡ πιθανώτε-

Περρέχος, } ρόν, ἀντὶ περιέχουν, περίοχος, ὡς εἰς τὸ περ-φερής, πέριφος κτλ. [Μ' ὅλον ὅτι μεταγενεστέρως τὸ εἰς τῆς ἐ-πὶ καὶ τὸ υἱ τῆς ὑπὲρ εὐρίσκονται ἀφειμένα, ὡς πιτίμια, πίου-ρος, πιχειρία, Ἡσύχ. ἀλλ' εἶναι ἀπόδειξις αὕτη, ὅτι δὲν ἐγ-νώριζαν τὴν ἀπόστροφον.]

Πέρσα, ἀντὶ ἔπερσα, Ἀόρ. α. τοῦ πέρσω.

Περσαῖος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, ὁ πατήρ τῆς Ἑκάτης.

Περσέα, κ. -σία, ἡ, εἶδος αἰγυπτιακοῦ φυτοῦ, ἐκφύον τὸν καρ-πὸν ἐκ τοῦ κορμοῦ, Νίκανδρ. Ἀλέξ. 99.

Περσέπολις, εἰς, ὁ, ἡ (πέρσις, πόλις ἀντὶ πόλις), πόλε-ων πορθητής, Καλλιμ.

Περσεύς, ὁ, ὄνομα κύρ. Ἡρώς. 2) ἰχθύς τις, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 5, 28. κ. Πέρσις, Ἡσύχ. Πρβ. κέστρυν, κ. κέστρα.

Περσέφασσα, -ττα, ἡ, ὡσαύτως,

Περσεφόνη, κ. Περσεφόνη, ἡ, θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, καὶ γυνὴ τοῦ Πλούτωνος, (ὡς Πηνελόπεια, κ. Πενελόπη).

Πέρση, ἡ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ.

Πέρσης, ου, ὁ, Κύρ. ὄνομα, ὁ πατήρ τῆς Ἑκάτης, Ἡσιόδ. Θεογ. Εἰς τὸν Ὁμ. Περταῖος. 2) Πέρσης, ἐθνικόν, ὁ ἐκ τῆς Περσίας. Αἰτ. Πέρσεα, Ἡρόδ. 3) ἀντὶ ὅ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ὡς λέγο-καὶ σήμερον ὁ Τούρκος. 4) ὄνομα βολῆς εἰς τὸ παιγνίδιον. Πρβ. Μάνης.

Περσίω, μ. ἴσω, εἶμαι Πέρσης, συμπατριάω με τοὺς Πέρσας, λαλῶ περσικά.

Περσικά μῆλα, ἡ νοομ. τοῦ μῆλα, τὰ Κ. Ῥοδάκινα, Γεω-πον. 10, 14.

Περσικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς Πέρσην, ἡ εἰς τὴν Περσίαν - σι-καί, αἱ, Νομ. εἶδες παπουστῶν, ἡ ὑποδημάτων. Τὰ ἐμεταχειρί-ζοντο οἱ ὑποκριταὶ τῆς σκηνῆς, ὅταν παρίσταναν βάρβαρον ἔθνη. Εἰς τὸν Ἀριστοφ. Νεφ. ἐνόησαν τινὲς τὴν λέξιν. ἀντὶ ἀναξυρί-δες, βαρβαρικά βραχία.

Περσίον, τὸ, ταυτ. ἴσως περσέα, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 2, 3.

Πέρσις, εἰς, ἡ (πέρσω), καταπόρθησις, κατερνήμισις.

Περσίς, ἴδος, ἡ (γῆ), ἡ Περσία (γυνή), ἡ ἐκ τῆς Περσίας. (χλαῖνα) περσικόν τι ἐπανωφόρι, Ἀριστοφ. Σφ. 1137.

Περσιστῆ, Ἐπίρ. (περσίω), με περσικόν τρόπον, εἰς τὴν περ-σικὴν γλῶσσαν.

Περσοδιώκτης, ὁ, διώκτης, νικητής τῶν Περσῶν, Ἀνάλ.

Περσοκτόνος, ὁ, Πέρσας φονεύων.

Περσονόμος, ὁ, ἡ, ἄρχων τῶν Περσῶν : τιμὴ, Αἰτχὺλ. Πέρσ. 921.

Περσονομέω, ὦ, ἐξουσιάζω, ἄρχω τοὺς Πέρσας. Παθ. ἐξουσι-άζομαι, διοικῶμαι ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἡ ὡς ἀπὸ Πέρσας, Αἰσχ. Πέρσ. 584.

Περσῦας, κ. Περσυνός, Γαλην. Γλωσσ. Ζ. περυσίας.

Πέρσυσι, Ἐπίρ. (πέρας) πρὸ τούτου τοῦ ἔτους, καὶ Κ. πέρυσι. 2) ἀρχήτερα, πρότερον. Ζ. πρᾶν. ὅθεν

Περυσίας, ου, κ. } ἐνός ἔτους, τοῦ παρελθόντος : οἶνος,
Περυσινός, ἡ, ὄν, κ. } καὶ Κ. περσυνός.
Περσυνός,

Περφερές, κ. } ταυτ. θεωροί, οἱ ὁδηγῆσαντες εἰς τὴν Δῆλον τὰς
Περφερές, οἱ, } ὑπερβορείους παρθένας. Ζ. περιφερής, ἀριθ. 2.

Πέρφιλος, ἀντὶ περίφιλος. Ζ. πέρροχος εἰς τὸ τέλος

Πέρω, ἀρχικός τύπος τοῦ πείρω. ἐκ δὲ τοῦ α τύπου πάρω εἶναι Ἀόρ. 2, ἔπαρον, Παθ. ἐπάρην, παρεῖς, καὶ ὁ Παρακ. πέπαρμαι ἐκ τοῦ πρώτου τύπου εἶναι παρακ. πέπορα, ὅθεν πόρος, κ. πό-ρω, πορῶ, πορεύω. Ἐκ δὲ τοῦ ἐπεκτάσει γινόμενου περάω εἶ-ναι περάνω, περαίνω, συγκοπ. πέρνω, οὐ ὁ παρακ. πέπορα, ὅ-θεν πόρνη. ἐκ τοῦ περάω, συγκοπ. πρᾶω, πράσσω, Ἰων. πρήσ-σω, πρίαμαι κτλ.

Περώσιος, ἀντὶ περιώσιος.

Πεσῶ, ἀντὶ πεῶ, Θεόφρ. 13, 75.

Πεσέω, κυρίως, ἐκ τοῦ, Ἰων. μέλλ. ὡς νέον θέμα, ἀντὶ πίπτω. μ. πεπήσω, κ. πέσημα. Μέστ. πεσοῦμαι. Ζ. πέτω.

Πέσημα, τὸ, πέσιμον Κ. ἡ τὸ πεσόν πρᾶγμα.

Πέσκος, ὁ, ταυτ. πέκος, δέρμα, τομάρι. καταχρηστ. ἡ φλούδα, Νίκανδρ. Θηρ. 549. ἐκ τοῦ πέχω, μ. ξω, ἀντὶ πέξος, παλαιὰ γραφή. Ἐκ τοῦ Πέσκος, Πεκκίον πιθανῶς ἐγένετο τὸ Κ. Πετσίον.

Πέσμα, τὸ, ταυτ. πείσμα, Ἡσύχ.

Πέσος, τὸ, ταυτ. πέσημα, πτώμα, Εὐρ. Φοῖν. 1311. (ἐκ τοῦ πέσω δωρ. ἀντὶ πέτω, μ. πεσοῦμαι.)

Πεσός, ὁ, ἀντὶ πεστός ἀριθ. 3, Προκόπ. κ. Σουῖδ.

Πεσσεία, ἡ, Ἀττ. Πεττεία, ἡ, τὸ παιγνίδιον τῶν πεσσῶν. 2) εἰς τὴν μουσικὴν, ἡ ἐπαναλήψις τῆς κρούσεως τῆς αὐτῆς χορδῆς.

Πεσσεία, ταυτ. Πεσσεύω, Ἡσύχ.

Πέσσευμα, κ. Ἀττ. Πέττευμα, τὸ, τὸ παιγμένον. Παιγνίδιον. πρᾶγμα παιζόμενον κτ.

Ποσσευτήρ, ἀντὶ -τήρ, ὁ, ὁ παίζων με τοὺς πεσσούς.

Πεσσευτήριον, τὸ, ἀστρονομικόν τι ἀβάκιον τῶν Αἰγυπτίων, εἰς τὸ ὁποῖον παίζων ὁ Ἑρμῆς μετὴν Σελήνην ἐκέρδησε 5 ἡμέ-ρας. Ἰδ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. α, σελ. 1397. κ. Πλούτ. 7, σ. 401.

Πεσσευτήριος, κ. } Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πεσσευτήρ.

Πεσσευτικός,

Πεσσεύω, -ττεύω, παίζω πεσσαῖς (Ζ. πεσσός). 2) Τροπ. μετα-κινῶ, μεταβάλλω.

Πεσσόν, τὸ, Ἀττ. Πεττόν, τό. Ζ. Πεσσός.

Πεσσονομέω, διατάσσω τοὺς πεσσούς. παίζω τοὺς πεσσούς, Αἰ-σχὺλ. Ἰκέτ. 13.

Πεσσοποιέομαι, αὐμαί, κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν πεσσόν. Ζ. τὸ ἐφ.

Πεσσός, Πεττός, ὁ, Πεττόν, τὸ, ὁ λίθος, ἡ κύβος, με τοὺς ὁποῖους ἐπαιζαν εἰς σανίδιον (ὡς τὴν σήμερον εἰς τὸ ταῦλι). Τὸ σανίδιον φαίνεται ὅτι ἀνομάζετο πεττόν, τὸ. πεσσά παντάγραμ-μα, ἐπειδὴ ἐδιετέμετο κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ὑπὸ πέντε γραμ-μῶν, αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτιζον τετράγωνα, ὅπου ἐπιπταν οἱ λίθοι. ἡ μέση γραμμὴ ὠνομάζετο ἱερά γραμμὴ. τὸ παιγνίδιον ὠνομάζε-το πεσσάει, αἱ, καὶ οἱ πεσσοί. καὶ ὁ τόπος, ὅπου ἐπαιζαν, πεσ-σοί (Πρβ. μύρον). Εὐρ. Μῆδ. κ. πεσσευτήριον. 2) ἱατρικόν τι μέσον ἐξ ἐρίων, ἡ μετάξης, καὶ ῥητίνης, ἀλειμμένον με ἱατρι-κά, τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο εἰς τὸν πρῶκτον, ἡ εἰς τὴν μήτραν. 3) εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ὡς κύβος κ. ἀβάκιον, τετράγωνόν τι ὑπο-στήριγμα, Στράβ. 16, σελ. 1075. Πεσσός συγγενεὺς μετὰ τὸ ψιὰ ψεία, ἐψία, ὡς ἐψω, πέτω, πέπτω, ἐπειδὴ ψ καὶ στ, ἀλλάσ-σονται. Ζ. ξ.

Πέσσυρα, κ. } Διολ. ἀντὶ τέσσαρα, τέσσαρες. οἱ Ταραντῖνοι

Πέσσυρες } ἔλεγον Πέτορα.

Πέσσω, -ττω, μ. πέψω, πέπεμαι, πεπέφθαι, ταυτὸς. πέπτω, ταυτ. ἐψω, μαγειρεύω, φῆνω. ἐπέττειν ἄρτους, ἐψηνε ψωμῖα, Ἀριστοφ. Βατρ. 508. ὅθεν, ἀρτόποπος, Ἡρόδ. 2) χωνεύω τὰ φαγητὰ εἰς τὸν στόμαχον. 3) κάμνω ὥριμον. καὶ ἐπὶ ἄλλης χη-μικῆς, ἡ ὀργανικῆς ἐνεργείας. ὁ ζέφυρος τὸν ἀέρα θερμαίνει πέτ-τει καὶ διακρίνει, Ἀριστοφ. Προβ. 26, 35. Ζ. πέψις. 1) Μεταφ. θυμὸν πέσσειν, καταπίπειν καὶ χωνεύειν τὸν θυμὸν τοῦ. γέρα πεσ-σέμεν, Ὁμ. ὡς πλουτοῦ πέψει, εἰς τὸν Ὁμ. ἡ σύχως ἀπολαύειν, καὶ τρόπον τινα χωνεύειν. Ὁ Ὁμ. λέγει καὶ βέλος πέσσειν, δηλ. πληγὴν βέλους θεραπεύειν, ἱατρεύειν. Ζ. περιπέττω, κ. πέψις.

Πετᾶ, ἡ Πέτα, Διολ. ἀντὶ μετά. Ζ. πέδα.

Πετᾶζω, κ. -άσσω, ἄλλοι τύποι ἀντὶ πετάω, τῶν ὁποῖων συν-ηθέστερος τύπος εἰς τὸν ἐνεστ. εἶναι πεταννύω, κ. πετάννυμι. Ἐκ τοῦ πετάζω μέλ. ἄσω, ἀττ. πετᾶ, Ἀόρ. 1, ἐπέτασα, Παρακ. πεπέτασμαι, Συνήθ. πέπταμαι ἐκ τοῦ συγχ. πτάω. Ἀόρ. 1 παθ. ἐπετάσθην. ἐξαπλόω, ἐκτείνω τὰς πτέρυγας, ὅθεν πετᾶ, Κ. ἀπετᾶ. Ζ. πέτω. Ἐκ τοῦ πετάσσω γίνεται ἡ ἐφεξῆς λέξις.

φύομενος, ἐκ φύσεως τῶν πετρῶν, : πολυπους, ὁ πιανόμενος ἀπὸ τὰς πέτρας, Φωκυλ.
Πετρώω, ὦ, (πέτρα), πετρόνω, κάμνω πέτραν, κτυπῶ μέ πέτρας, ἢ σκεπάζω.
Πετρώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὡτάν πέτρα, ἡ ὡτάν βράχος, Ἀνάλ. Νίκανδρ.
Πετρώεις, Ἰων. ἀντι πετρήεις, εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ πετραῖος, πετροφυῆς, : ἰούλος, Μάρκελλ. Σιδ.
Πέτρωμα, τό (πετρώ), ἀπολίθωμα, ἡ πετροβόλημα, Εὐρ. Ὀρ. 40.
Πετρώων, ὦνος, ὁ (πέτρα), πετρώδης τόπος, Chandler. inscr. p. 14.
Πετρώροφος, ὁ, ἡ, ταυτ. πετρηρεφής, Τσέτσ.
Πεττεῖα, ἡ, τό παιγνίδιον τῶν πετῶν. Πρβ. πύκνωμα. 2) ἡ ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ τόνου. ἡ ἡ ἐπανειλημμένη πλήξις τῆς αὐτῆς χορδῆς, Εὐκλείδ. ὅθεν
Πεττεῖάω, ταυτ. πεττεύω, Ἡτύχ.
Πέττευμα, τό, τό παιγνέμενον, τό παιγνίδιον, τό ἀντικείμενον, μέ τό ὁποῖον παίζουσι, καί τό πρᾶγμα, τό ὁποῖον παίζουσι, Νικήτ. Χρον. 15, 4.
Πεττεύω, κ. Πεττευτής. Ζ. πεττεύω, κ. πεττευτής.
Πεττύκεια, τά, ταυτ. πιττάκια. Ζ. πισύγγιον.
Πέττω, ταυτ. πέσσω.
Πέτω, κ. Πέτω, μέλ. πετῶ, πετοῦμαι, Ἰων. πετέομαι. Ἀόρ. 2. ἔπετον ὄνρ. Συνήθ. ἔπετον, κ. Ἀόρ. 1 ἔπεσα (ὡς εἶπον, εἶπα, ἡνεγκον, ἡνεγκα κτλ.), ἀρχέτυπον τοῦ συνήθ. πίπτω, αἰολ. πίσσω (ὡς ὄσσω ὀπιω, λίσσω λήπτω κτ.), καί τοῦ πετάω, πετανύω, νυμι, καί τοῦ πτήμι, ἱπτήμι, καί τοῦ πτήσσω, πτώσσω, καί τοῦ πίνω, -άω, ημι. Πέτω, εἶναι ὁ εἰς τύπος τοῦ πεποιημένου ῥήματος πάτω, τό ὁποῖον σημαίνει κτυπῶ μεταβατικῶς, ἡ ἀμεταβατικῶς. Ἐκ τοῦ πάτω εἶναι πατάω, ἄζω, ἄσσω, ἀγέω. Ἐπειδή εἰς τό κτυπεῖν ὑπερβαίνεται κάποια διάστασις, διὰ τοῦτο πετάω πετάζω, πετάνω, πετανύω, νυμι, καί πίνω, πιτνάω, πίντημι (ὡς ἐκ τοῦ κέρω, κεράω, κεράννυμι, κίρω· σκέδω, ἄω, νυμι, σκίδνω κτλ.) σημαίνουσι καί ἐξαπλόνως, καί πίπτω, φεύγω, καί ἐπομένως, ἔκτεινω τὰς πτέρυγας (ἐπὶ πτηνῶν) καί ἀπετῶ· Ὁ παρακ. πέπτηκα, πέπτηκα, πεπτηκώς, πεπτηώς, κ. πεπταώς, συναίρ. πεπτώς, πέπτωκα ἐκ τοῦ συγκ. τύπου πτέω, πτόω, ἔχει τὴν ἀμετάβητον σημασίαν τοῦ κείτεσθαι πεσμένος· ἐπειδὴ δὲ πτηνᾶ, καί ζῶα, καί ἄνθρωποι πίπτουσι πολλάκις διὰ δειλίαν, τὴν δειλίαν ταύτην ἐκφράζουσιν οἱ τύποι πτήσσω, πτώσσω· κ. πτοέω.
Πεύθη, ἡ, ταυτότ. πεῦσις, Ἡτύχ. ὡς ἄσκη ἄσκησις, μάθη μάθησις κτλ.
Πευθήν, ἦνος, ὁ (πεύθω), ἐρωτητής, ἐξεταστής, ἀκουστής, κατάσκοπος.
Πευθῶ, ὅος, οὐς (πεύθω), ἀγγελία, εἰδήσις, Αἰσχύλ. Θήβ. 355.
Πεύθω, ἡ Πεύδομαι, μ. εὔσομαι, ταυτ. πυνθάνομαι. Ζ. πάω.
Πευκαλέος, ἑα, ἑόν, ξηρός, Ἡτύχ. ἐκ τοῦ πεύκη, σκληρός καί ἐλαιώδης· ἄρα εὐκαυστος· Ζ. τό ἐφ.
Πευκαλέμος, ἰμη, ἰμον. ταυτ. πευκέδανος. 2) Μεταφ. ὁξύνοος, φρόνιμος· φρένες πευκαλίμαι, Ὁμ. πικραὶ καὶ ὀριμεῖαι, τὰ ὀπ. Ζ. [ὡς λευγαλέος ἀνήκει εἰς τό λυγρός, οὕτω πευκαλέος, εἰς τό πυκρός, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου μᾶς ἔμεινεν ἡ Αἰολικὴ γραφὴ πικρός. Ζ. πεύκη· Τό πυκνός παράγουσιν ἐκ τοῦ πύξ (ὁ γρόνθος) ἡ ἐκ τοῦ πτύσσω· ἀλλ' ὁρθῶς μόνον ἐκ τοῦ πύξ (pík), ἡ πεύκη, ἀντὶ πευκινός. Ζ. πικρός.]
Πευκέδανος, ἡ, ὄν (πεύκη, τό δένδρον), πικρός, ἐπειδὴ εἶναι πικρός ὁ χυμός τῆς πεύκης· πευκέδανη θάλασσα, Ὁππ. Τό πευκέδανον, πικρόν τι φυτὸν, *peucedanum officinale* Διν. 2) Μεταφ. : πόλεμος, Ὁμ. πικρός, ὡς βέλος ἐχεπευκός, καί περιπευκός.
Πευκέυς, ὁ, Ἡτύχ. τοῦ Ἡρακλέους.
Πεύκη, ἡ, δένδρον ῥητινώδες, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κόπτεται τό δαδί. 2) πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται ἐκ τοῦτου.
Πευκήεις, εἶσα, ἐν, γεμάτος πεύκας, Ὁρφ. Ἀργ. 1104. : Ἡφαίστος, πῦρ ἀπὸ ξύλα πεύκης, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 124. 2) πικρός, : ὀλοθυμός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 377.
Πευκής, εὐς, ὁ, ἡ, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον εἰς τὰ σύνθ. ταυτότ.

πευκέδανος.

Πεύκινος, ἰνη, νον, ἀπὸ πεύκην προερχόμενος : κορμός, δάκρυ κατασκευαζόμενος : λαμπάς, Σοφοκ.
Πεῦσις, ἡ (πεύθω), ἐρωτητής, Ἡλιδ. 1, 21. Συνέσ. ἐπιστ. 67. 2) ἀγγελία, Φαλ. Ἐπιστ. 53. Ζ. πύστις.
Πευστέον, δετ. τοῦ πυνθάνομαι, ἐκ τοῦ πεύθω.
Πευστήριος, ἀνήκων εἰς τό ἐρωτᾶν κ. ἐξετάζειν, ἐρωτῶν, ἐξετάζων, ἐκ τοῦ πευστήρ.
Πευστήρ, ταυτ. πευθῆν. ὅθεν
Πευστηρία, ἡ, ἡ ἐν τοῖς ἱεροσκοπέοις ἐρώτησις, Εὐρ. Ἡλέκτ. 830.
Πευστικός, ἡ, ὄν, ἐρωτῶν, ἐξετάζων.
Πευστός, ἡ, ὄν (πεύθω), ἠρωτημένος, ἐξητατμένος, ἡγγελμένος, ἀκουσμένος. 2) ὑπήκοος, Ἡτύχ. [Φαίνεται, ὅτι διὰ τοῦ πυστός συνεχύθη μέ τό πιστός.]
Πεψάσθαι, Ἀπαρέμ. τοῦ πέψασθαι, μάλιστα ἀριθ. 1, Ἰλ. ω, 254.
Πέψασμαι, Παθ. Παρακ. τοῦ φάω, φάζω, Συνήθ. φένω. 2) τοῦ φάσκω, φημί. 3) τοῦ φάω, φαίνω.
Πεψασμένος, -ένως, Ἐπίρ. ἐπὶ τῶν προειρημένων τριῶν σημασιῶν, Ἰλ. ξ, 127. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1184. Λυκόφρ.
Πεφεισμένος, Ἐπίρ. (φείδομαι), μέ φειδῶ.
Πεφευγμένος, Ζ. φεύγω.
Πέφηναι, παρακ. τοῦ φαίνω.
Πεφήσομαι, Ἰλ. δ, 829. Ὀδυσ. κ, 217. ἀντὶ φανήσομαι, ἐκ τοῦ φάω, φαίνω. 2) Ἰλ. ρ, 829. ἀντὶ φονευθήσομαι, ἐκ τοῦ φάω, φάζω.
Πεφιδέσθαι, Ἀπαρέμ. Ἀόρ. τοῦ φείδομαι.
Πεφιδήσομαι, Ἰλ. ο, ἀντὶ φείσομαι, κατασκευασθῆν ἐκ τοῦ φείδομαι.
Πεφναῖος, α, ὄν, Νομ. ὁ φονευθόμενος, Λυκόφρ. 87. Ἐμπορεῖ ὁμως νᾶ εἶναι Ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἐφ. ἀντὶ Λακωνικός, ἡ, ὄν.
Πέφνον, τό } ὄνομα πόλεως Λακωνικῆς.
Πέφνος, ἡ }
Πέφνω, φονεύω, παλαιὸν κ. ποιητ. Ἐκ τοῦ φένω, πέφωνα, πέφνω· ἡ μετοχ. παφών, εἶναι ὡς τό ταμὼν εἰς τό τέμνω, Ζ. φάω.
Πεφροβήμένος, Ἐπίρ. (φροβεῖται), τροματμένος, δειλώς.
Πεφραγμένος, Ἐπίρ. (φράττω), συντεθλιμμένος, πυκνός, Ἰωσήφ.
Πέφραδα, Πευφράδοι, Παρακ. Ἐνερ. τοῦ φράζω, ὡς Πευφράδαται, κ. Πευφράδατο, Παρακ. κ. ὑπερτ. Παθ. ἀντὶ πεφρασμένοι, εἶναι, εἶνα εἰσὶ, ἡ ἦταν. Πευφράδω δὲ, ὅθεν ἐπέφραδον, νέον θέμα, ὡς πεφύκω, πεπλήγω, κεκλήγω κτλ.
Πέφρικα, Παρακ. τοῦ φρίσσω.
Πέφρικαν, Ἀλεξανδρ. ἀντὶ πεφρίκασι, Λυκόφρ. 252.
Πεφροντισμένος, Ἐπίρ. (φροντίζω), μελετημένος, ἐπιμελώς.
Πέφυα, παλαιός Παρακ. ἀντὶ πέφυκα, ἐκ τοῦ φύω. Πρβ. μέμκα, γέγακα κτλ. Ὁμ.
Πεφυγμένος, Ζ. φεύγω.
Πεφύγω, κ. } ὡς νέος ἐνεστ. ἐκ τοῦ Παρακ. πέφυγα τοῦ φύ-
Πεφύγω, } γω, φεύγω, ὡς ἀνώγω, γεγώνω, κεκλήγω κτλ.
Πέφυξ, Πευφύξ. Ἰλιάδ. φ, 6, ἐπίσημος τύπος παλαιῶν σχηματισμοῦ τῶν παρακειμένων χωρὶς κ, ὡς καὶ πέποσχα.
Πέφυκαν, Ἀλεξανδρ. τύπος, ἀντὶ πεφύκασι, Γεωπον. 2, 6, 27.
Πεφυκότως, Ἐπίρ. (πέφυκα), κατὰ φυσικὸν τινὰ τρόπον, Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, 2. ἀντίθ. πεπλασμένως.
Πεφύκω, νέον ῥήμα ἐκ τοῦ πέφυκα, Παρακ. τοῦ φύω, κ. ταυτ. πέφυκα : ἐξ ὧμων ἐπέφυκον, Ἡσίοδ. Ἀσπ. 78. ταυτ. ἐπεφύκεισαν. Ζ. πέφραδα.
Πεφυλαγμένος, Ἐπίρ. (φυλάσσω), προβλεπτικῶς, προνοητικῶς.
Πεφυρμένος, Ἐπίρ. (φύρω), σμιγμένως, ἀνακατωμένος.
Πέψις, ἡ (πέπτω), τό μαγειρεύειν, βράζειν. 2) ἡ χώνευσις τῶν φαγητῶν εἰς τὸν στόμαχον. 3) ἡ ὠρίμασις τῶν καρπῶν. 4) κατὰ ὑψηλὴν τινα χημικὴν ἐννοίαν ἡ ἐνέργεια τοῦ αἵρος καὶ τοῦ φωτός, Ἀριστοτ. Χρωμ.
Πεώδης, ὁ (πέος), ἔχων καλόν, μέγα πέος, ἀνδρικὸν μόριον· Χυδ. πουτσαράς.
Πῆ, συνήθ. Μεταφ. κατὰ τινὰ τρόπον· καὶ ἀντὶ ποῦ· πῆ ἔβη· Ἰλ. η, 377. 2) χωρὶς τόνον, πῆ, καὶ ἑνα τινὰ τρόπον· κ. ἐπὶ

τόπου, εἰς ἑνατινὰ τόπον, Θουκυδ. 6, 2. ἔπρεπε νὰ γράφεται Πῆ
ὡς δοτικ. τοῦ πόρ, καθὼς, ποῦ, ποῖ, πόθεν· διὰ τοῦτο πρὶν πα-
ραληφθῆναι τὸ ἡ ἐγράφετο καὶ πεῖ, ὡς κεῖ (ὅθεν τὸ ἐκεῖ), ἀντὶ
κῆ, Ἰων. ταυτ. πῆ. Ζ. πόθεν.
Πηγάζω, μ. ἄσω, ἀναβρύω, γίνομαι βρύσις· Ἐνεργ. κάμνω νὰ
ἐκβῇ βρύσις, Ἡρακλ. Ἀλληγ. 9. Ζ. πιδάω.
Πηγαῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς πηγὴν, ἐκβαίνων ἀπὸ τὴν
πηγὴν.
Πηγανέλαιον, τὸ, ἐλαιον πηγάνου, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 95.
Πηγανηρά, ἡ, ἱατρικὸν τι φάρμακον, Ἀλέξ. Τραλλ. 5, σ. 265.
Πηγαυίζω, μ. ἴσω (πήγανον), εἶμαι ὅμοιος μὲ πηγανον.
Πηγαυινός, ἡ, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ πηγανον, Γαλην.
Πηγαυιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πηγανον, ὄνομα βοτάνης, Θεόφρ. Ἰστ.
φ. 1, 16.
Πηγανίτης, ὁ, οἶνος, ἐμπεποιημένος μὲ πηγανον, Γεωπον. τὸ
θῆλ. -νίτις, ἡ, Ἀθῆν. 102.
Πηγαυόεις, εἶσα, εν, ταυτ. πηγαυόης, Νικανδρ. Ἀλ. 154.
Πήγανον, τὸ, βοτάνη τις, ἀπήγανον Κ. ἐκ τοῦ πήγω, πηγνυμι,
πηγός, διὰ τὰ παχέα καὶ σαρκώδη φύλλα της.
Πηγανόσπερμον, τὸ, σπόρος πηγάνου, Γεωπον.
Πηγαυόης, ὁ, ἡ, ὡς ἀν πηγανον.
Πηγάς, ἄδος, ἡ: γῆ (πήγω, πηγνύω), ἡ στερεὰ γινομένη
γῆ ἀπὸ ὑπερβολὴν ψυχρῆς, ἡ μεγάλῃν καυσίν. 2) εἰς τὸν Ἡσίοδ.
Ἔργ. 505. ταυτ. πάχνη ἢ παγετός. 3) βράχος, πετρώδης τόπος,
ὡς πάγος.
Πηγάσειος, εἶα, εἰον) προσερχόμενος, γεινημένος ἀπὸ τὸν πῆ-
Πηγάσειος, ἰα, ιον,) γατον.
Πηγάσις, ἰδος, ἡ, θῆλ. τοῦ πρ.
Πήγασος, ὁ, ὁ πετρωτός ἵππος τοῦ Περτέως, ὅς τις πλήξας εἰς
τὸν Ἑλικῶνα μὲ τὸν πόδα ἔκαμε τὴν ἵππου κρήνην λεγομένην.
Πηγάσιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ. Ἀριστοφ.
Πηγεσέμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός, πήγω, πηγνύω): ἄρνεϊός,
ἔχων πηκτά, πυκνά μαλλία, Ὁμ. ἄλλοι τὸ ἐξηγουσιν ἄλλως. Ζ.
πηγός.
Πηγετός, ὁ, ταυτ. παγετός, Διονύσι. περιηγ. 667.
Πηγή, ἡ, βρύσις Κ. Μεταφ. ἀρχή, αἰτία. 2) ἡ γωνία τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ, ὅθεν ἐκβαίνουσι τὰ δάκρυα.
Πηγέδιον, τὸ, κ. Πηγέον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πηγῆ, μικρά βρύτις.
Πηγεμαῖος, αἶα, αἶον, ὁ ἐκ τῆς πηγῆς: ὕδωρ, Νικητ. Χρον.
11, 5.
Πήγμα, τὸ (πηγνύω), πηγμένον τι, συντεθειμένον, ἡ κατασκευ-
ασμένον. 2) ὅ, τι προέκειν πῆξιν, ὡς τὰ ὀξέα εἰς τὸ γάλα, Ἀριστοτ.
Ἰστ. ζ. 3, 6. 3) σῶμα παγωμένον, Πολύβ. 3, 55. Ζ. πηγνυμι,
ἀρισ. 3.
Πηγνύω, κ. Πηγνυμι, συνήθεις ἐνεστώτες τοῦ πήγω, πῆτσω,
πάτσω, πάττω. Μέλ. πῆξω, πάξω, Παρακ. πέπηγα, πεπηγώς,
Ἀόρ. ἐπήχθην κ. ἐπάγην. Πρβ. πλήττω. 1) καρφόνω, ὡς πᾶσ-
σαλον, καρφίον κτλ. δόρυ κραδίη ἐπεπῆγει· ὀμματα κατὰ χρο-
νός πῆξας, Κ. λέγομεν ἐκάρφωσαν, ἡ ἐστύλωσαν τὰ ὀμμάτια του
κατὰ γῆς. 2) στερεώνω, κατασκευάζω, ὡς οἰκοδόμημα, ἡ ἄλλο
τι μὲ καρφία καὶ ἄλλα μέτα· νῆας ἐπῆξε· κελιάν ὄρνις πηγνυ-
ται· καὶ στήνω· πηγνύειν τὰς πάγας, στήνειν παγίδας, Κυρου
Π. 1, 6, 39. 3) παγόνω ἀπὸ ψυχρῆς, ἡ ἄλλῃν αἰτίαν· γάλα πε-
πηγός. 4) Μεταφ. στερεώνω· ὄρκον πηγνύναι, ὄρκος παγίς, ὄρ-
κου πῆγμα κτλ. εἰς τοὺς ποιητάς. 5) ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοήν, Ἡ-
λιοδ. σ. 84, ἔγινε ξηρός. Κ. ἐπάγωσε καθὼς τὸ ἤκουσε.
Πηγοβρύτος, ὁ, ἡ, ἀναβρύων ἀπὸ τὴν πηγὴν. Ζ. τὸ ἐφ.
Πηγορρύτος, ὁ, ἡ (ρύω), ῥέων ἐκ τῆς πηγῆς, Ὁρφ.
Πηγός, ἡ, ὄν, στερεός, πηκτός, πυκνός· ἵππους πηγούς, ἀντί εὐ-
τραφείς, θρεμμένους, ἰσχυρούς, Ἰλ. ι, 124. κύμα πηγόν, Ὁδυσ.
ε, 388. ἄλλως, τρώφι κ. τροφόν, μέγα κύμα (ἐκ τοῦ τρέφω, ταυ-
τόσα. πήγω, πηγνύω). Οἱ μὲν ἐξηγήσαν πηγούς, μέλανας· οἱ δὲ,
λευκούς· διὰ τοῦτο ὁ Δυκόφ. λέγει πλόκαμον πηγὴν, ἀντὶ λευ-
κὴν· ὡσαύτως τὰ πηγεσίμαλλος ἄρνεϊός ἐρμηνεύουσιν οἱ μὲν, λευ-
κός, οἱ δὲ, μέλας κριός· οἱ τὸ λευκὸν ἐξηγῆσαντες τὸ παρήγαγον
ἐκ τοῦ παγετός, πηγυλίας, πάχνη, ἥτις εἶναι λευκή.
Πηγυλίας, ἰδος, ἡ: νύξ, αὐτμή, ταυτ. παγετώδης, ψυχρά,
καθ' ἣν πίπτει πάχνη, Ὁδυσ. ε, 476. 2) οὐσία. ταυτ. πηγῆς,
πάχνη, παγετός· πηγυλίδες, φλόκια χιόνος, Ὁρφ.
Πήγω, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ χρήσιμος ἐνεστώτες εἶναι πηγνύω, νυμι,

μέλ. πῆξω, ἐπῆξα, Παρακ. πέπηγα ἀμετάβ. Παθ. πέπηγμα·
Ἀόρ. ἐπήχθην, Ἀόρ. 2, ἐπάγην. Ζ. πηγνύω.
Πηδαῖος, ὁ, ὄνομα ἥρωος, Ὁμ.
Πηδαῖος, ἡ, ὄνομα πόλεως, Ὁμ.
Πηδάλιον, τὸ, τημόνιον Κ. διὰ τοῦ ὁποῦ κυβερνᾶται τὸ πλοῖ-
ον· λέγεται καὶ πῆδος, ἐπειδὴ ὁπισθεν ἦτο πλατὺ ἴτα μὲ πόδα.
2) οἱ ὁπισθιοὶ πλαταῖς πόδες τῶν ἀκρίδων διὰ τὴν ὁμοιότητα,
Ἀριστ. Ἰστ. ζ.
Πηδαλιουχέω, ὦ, κρατῶ τὸ πηδάλιον, καὶ κυβερνῶ τὸ πλοῖ-
ον· ἀρα ταυτ. κυβερνῶ.
Πηδαλιούχος, ὁ, (ἐχω, πηδάλιον), ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοῖου.
Πηδαλιώδης, εὖρος, ὁ, ἡ,] κατασκευασμένος ὡς ἀν πηδάλιον,
Πηδαλιωτός, ἡ, ὄν,) ἡ μὲ πηδ. Ἀριστοτ. κατηγ. Ζ.
Πηδάσα, τὰ, ὄνομα πόλεως τῆς Καρίας.
Πηδάσις, ἡ, ἡ ἐπικράτεια τῆς προσιρτημένης πόλεως, Στράβ.
Πηδάσος, ὁ, ὄνομα ἥρωος, κ. ἵππου, Ὁμ.
Πηδάσος, ἡ, ὄνομα πόλεως τῆς Τρωάδος.
Πηδάω, Ἰων. -έω, μ. ἦτω, πηδῶ καὶ Κ. Ζ. πῆδος κ. πιδύω.
Πηδηθμός, ὁ, ταυτ. πηδηθίς· κ. τὸ κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.
Πηδημα, αὐτός, τὸ (πηδάω), πηδημα καὶ Κ. καὶ ταυτ. τοῦ
Πηδησις, εὖρος, ἡ, τὸ πηδῶν. 2) καὶ ὁ κτύπος τοῦ σφυγμοῦ.
Πηδητής, οὗ, ὁ, πηδητής, χορευτής.
Πηδητήχος, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πηδῶν· Ἐπίρ.
-τικῶς.
Πηδῖνος, νη, νον. Ζ. τὸ ἐφ.
Πηδόν, τὸ,] κυρίως, τὸ πλατὺ ἄκρον τοῦ κωπίου, ἄλλως πλάτη.
Πῆδος, ὁ,] καθ. κώπη, Ὁδυσ. ν, 78. Ἀπολλών. 4, 200. 2) τὸ
τημόνιον, ἄλλως, πηδάλιον, Ἀρατ. 155. ὅχι ὁμῶς συγχοπ. ἐκ τοῦ-
του, ὡς ψευδῶς τινὲς νομίζουσι· Πῆδος καὶ πηδάλιον εἶναι συγ-
γενῆ τοῦ πεδίου, πούς, ποδός, πέξα· τὸ δὲ μακρόν ἢ κείται ἐν-
ταῦθα ὡς εἰς τὸ γῆρας γέρας, ἦθος ἔδος, λέγω λήγω· καὶ διὰ
τοῦτο τὸ τοῦ Σοφοκ. Οἶδ. Τύρ. 1302. ἐμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ ἀντὶ
πεδῆτας.
Πηδυλίας, κ.] Ζ. πιδύω.
Πηδύω,]
Πῆδω, Ἰων. ἀντὶ πᾶδω, ταυτ. πάσχω.
Πηκτῆ, ἡ, ὄν, πακτῆ, ὁ τυρός, ἐκ τοῦ πηκτός, ὁ πηγμένος.
2) εἶδος παγίδος εἰς τὸ πιάσειν πτηνά, Ἀριστοφ. Ὀρν. 528. Ἀ-
ριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 8. ὡς πάγη, ἐκ τοῦ πηγνυμι. Κ. πηκτῆ λέγε-
ται ζωμός φαγητοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀφθαλμῶν, ὅς τις παρ-
σκευαζόμενος μὲ χρομμύδια, ἀφ' οὗ ψυχρανθῇ, γίνεσθαι πηκτός κ.
διαφανής.
Πηκτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πηκτόν, πη-
γνύειν.
Πηκτίς, ἰδος, ἡ, παλαιὸν μουσικὸν ὄργανον, Πλάτ. Πολιτικ. 3,
σ. 288. Ἀριστοτ. Πολιτ. 8, 6, μὲ 2, ἡ μὲ 20 χορδῆς. Κατὰ
τὸν Ἡρόδ. 1, 17. τῶν Λυδίων, καὶ τῶν Ἀσσυρίων κατὰ τὸν Ἡ-
λιοδ. 4, σ. 191. μεταγεν. συγγέεται μὲ τὸ μαγὰς κ. λύρα. 2) αὐ-
λός τις τῶν ποιμένων σύνδετος ἀπὸ πολλοῦς. 3) ἀντὶ πῆγμα, ἀ-
ρισ. 2. 4) μάχαιρά τις, Σουῖδ.
Πηκτός, ἡ, ὄν (πηγνύω), συμπηγμένος, συνθεμένος, συνηρο-
σμένος ἐκ πολλῶν μερῶν· ἄροτρον, Ἡσίοδ. πηκτά, κ. πακτά δω-
μάτων, ἡ δύρα. 2) πηκτωμένος: γάλα πηκτόν, δυνάμενος νὰ
πηκτωθῇ· παγωμένος· πυκνός, πάγιος, στερεός. 3) ἐμπηγμένος,
καρφωμένος· ἐν χρονὶ πηκτόν ἔγχος, Σοφοκ. κρόμμυα πηκτά,
ἐμπηγμένα εἰς τὴν γῆν. Ζ. κ. αὐτόγυος.
Πηλαγόνες, οἱ, ταυτ. πηλόγονοι κατὰ μεταπλασμόν, ὡς πρω-
τόθρονες ἀντὶ πρωτόθρονοι, Πρβ. εὐάρματες· μ' ὅλον τοῦτο εὐ-
ρίσκεται πηλεγόνες καὶ ἐκ τοῦ πηλεγόν, ὄνομα γίγαντος, ἡ τῶν
γιγάντων· Πρβ. πηλέγονος, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ διορθοῦνται πηλόγο-
νος ἢ πηλάγονος χωρὶς νὰ ἐνθυμῶνται τὰ ἀργεφόντης, ἀνδρεφόν-
της κτ. ἡ νὰ ἐπέχωσι.
Πηλαῖος, αἶα, αἶον, ἐκ πηλοῦ κατασκευασμένος, Μανέθ. 4,
292.
Πηλακίζω, κ.] Συνήθ. προπηλακίζω, καὶ προπηλακισμός. Ζ.
Πηλακισμός,] πηλάξ.
Πηλαμῆς, ἰδος, ἡ, ταυτ. πηλαμύς.
Πηλαμυδέας, ἡ, ἡ ἄγρα, τὸ ὀφάρευμα τῶν πηλαμύδων, Στράβ.
12, σ. 89.
Πηλαμύδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πηλαμύς. 2) ἀντὶ Πηλαμυδαῖον, τὸ,

τόπος, όπου οφθαλμοῦσι τὰς πηλαμύδας, ἢ ὅπου τὰς ἀλατίζουσι, Στράβ. 12, σ. 70. S.

Πηλαμύς, ὕδωρ, ἢ (πηλός), Κ. παλαμύς, παλαμύδα, γνωστὴ εἰς τὸν Βόσπορον· ὠνομάσθη δὲ κ. κορύβλη, κύβιον, ὄρνυος.

Πήλαξ, Ἡσύχ. ἀντί τοῦ ὁποίου ὁ Ἑτυμ. ἔχει τὸ μετατεθειμένον πάλῃ· ἐξηγεῖται πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ὕβρις· ἐκ τοῦ ὁποίου παράγουσι πηλακίζω, προπηλακίζω, ταυτὸς ὕβριζω, καὶ μάλιστα ἀλείφω τινὰ μὲ πηλόν, λάσπην· Ἐάν τὸ παράγουσιν ἐκ τοῦ πηλός, τσίπουρα τῶν σταφυλῶν, ἢ μούστος, εὐδοῦται, ἐπεὶ δὴ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τρύγου ἤλειψαν εἰς τὸν ἄλλον μὲ τσίπουρα· καὶ οὕτως εἶναι καταληπτὴ ἢ ἄλλη ἐξηγήσις ῥαγὰς, εἰς ἐκληφθῇ ὡς αἰτιατ. ῥαξ, ῥαγός, ἢ ῥώγα τῆς σταφυλῆς, μ' ὅλον ὅτι οἰκειότερον ἦτο τρύξ, τρυγός, ἢ ἄλλ' ἢ ἐξηγήσις τοῦ Μ. Ἑτυμ. Ἀπὸ τῆς τῶν παλῆων ὕβρεως, μᾶς κάμνει νὰ εἰκάζωμεν ἀκόμη τι ἄλλο.

Πήλε, ἀντί ἐπηλεν, Ἀόρ. 1. τοῦ πάλῳ, Ὁμ.

Πηλεγόνας, Ζ. πηλαγονες.

Πηλεγονία, ἢ. Ζ. Πελαγονία.

Πηλεγών, ὄνομα, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ.

Πηλεῖδας, α, ὁ, δωρ. Πίνδ. ταυτ. τοῦ

Πηλεΐδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ Πηλεΐς. 2) ἀντί πηλεΐς, α-ριθ. 2.

Πηλεΐων, ὄνομα, ὁ, πατρωνυμ. ταυτ. Πηλεΐδης.

Πηλεΐς, ὁ, ὄν. Κύρ. 2) προσηγορ. ταυτ. κεραμεύς, Ἀθήν. 11, σ. 474. οὕτω κ. Πηλεΐδης, Ἀθήν. 14, σ. 699. 3) ἐν Πηλεΐς θαλάμοις, Ἀνάλ. 3, σ. 319. ἐλήφθη ἀστειῶς ἀντί πηλίνων σκευῶν, πηλίνος λύχνος.

Πήληξ, ἦκος, ἢ, ἢ περιεσφαλαία· ψευδῶς παράγεται ἐκ τοῦ πάλῳ· εἰ δὲ μή, ἢ θελε σημαίνει μόνον τὸν λάφον. Γράφεται δὲ κ. πήλυξ, πέλλιξ, πέλιξ, ἐκ τοῦ πηλός, πελός, χῶμα, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζει ὁ Πηλεΐς ἀγγεῖα. Κατὰ τοῦτο ἢ λέξις ταυτίζεται μὲ τὸ πέλιξ, πέλις· πέλυξ, πέλυς.

Πηλίς, ου, ὁ, Κύρ. ὄνομα βασιλέως τινός τῆς Ἰωλκοῦ.

Πηλίς, ἄθος, ἢ, ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους· μελίη, Ὁμ. Ὠταύτως, Ἀργῶ, κορυφή, νύμφη, Ἀπολλών. Ροδ.

Πηλιόφονος, ὁ, ἢ, φονεὺς τοῦ βασιλέως Πηλίου, Πίνδ.

Πηλίος, ἢ, ὄν· πόσον μέγας; ποίου ἀναστήματος, ἢ ἡλικίας· τὸ τέκνον, ἕως ἂν ἢ πηλίκον, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. Ε, 5, 29. Κορ. δηλ. ἕως ἡλικίας τινος κτ. Ζ. ἡλίκος· ὅθεν

Πηλικότης, τητος, ἢ, μέγεθος, Νικόμαχ. Ἀριθ. σ. 9. Παριστ. ἀνάστημα, ἡλικία.

Πήλιος, νη, ὄν, ἀπὸ πηλόν κατασκευασμένος.

Πήλιον, τὸ, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, Ὁδυσ. λ, 315. καὶ πόλις ἐπ' αὐτοῦ, Ἰλ. β, 757.

Πηλοβάτης, ου, ὁ (βαίνω), περιπατῶν εἰς τὸν πηλόν, βάτραχος, Βατραχ. 234.

Πηλόγονος, ὁ, ἢ, γεννημένος ἀπὸ πηλόν, λάσπην, χῶμα, ταυτ. γηγενής, ἐπὶ τῶν γιγάντων. Ζ. πηλαγόνες.

Πηλοδόμος, ὁ, ἢ (δέμω), κτίζων ἐκ πηλοῦ, ἢ μὲ πηλόν. -δομέω, ὦ, κτίζω μὲ πηλόν. -δόμος, ὁ, ἢ, κτισμένος μὲ πηλόν, τείχος, Ἀνάλ.

Πήλον, ἀντί ἐπηλον, ἐκ τοῦ πάλῳ, Ἰλ. ζ, 474.

Πηλοπατέω, ὦ, πατῶ πηλόν.

Πηλοπατίδες, αἱ, εἶδος παπουτῶν, ἢ ὑποδημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπεριπάτουσιν εἰς τὴν λάσπην, ἢ εἰς καπρώδεις τόπους, Ἰπποκ. σ. 828.

Πηλοπλάθος, ὁ, ὅστις πλάθει τὸν πηλόν, κεραμεύς, Δουκιαν. 1, σ. 19.

Πηλόπλαστος, ὁ, ἢ, κατασκευασμένος ἀπὸ πηλόν, Αἰσχύλ. παρὰ Πρόκλῳ.

Πηλοποιέω, ὦ, κάμνω πηλόν, ἢ ἐκ πηλοῦ, Δουκίφρ. 475. ἐκ τοῦ

Πηλοποιός, ὁ, ἢ, ταυτ. πηλουργός.

Πηλός, ὁ, κ. ἢ, λάσπη· χῶμα τῶν κεραμέων. 2) Νομ. οἶνος, Ἰων. εἰς Αἰσχ. Σοφοκ. Θεόκρ. κτ. καὶ παράγεται ἐξ αὐτοῦ κάπηλος κ. ἄμπελος, ἀλόγως καὶ ἀσκέπτως· πηλός ἐγράφετο κ. πελός, καὶ ὡς Ἐπίθ. πελός, ἢ πελλός ἐνυπάρχει εἰς πολλὰ παράγωγα, σημαίνων χρωματιστικὴν τινὰ ὕλην. Πρβ. ἔλος, ἔλας, εἶλας, μέλας, ὀλός, θολός, τὰ ὁποῖα ὅλα ἔχουσι τὴν σημασίαν τοῦ μαύρου καὶ θολοῦ· πηλός ἀντί οἶνος δὲν σημαίνει τὸν οἶνον

αὐτόν, ἀλλὰ τὸν μούστον, ὅς τις εἶναι ἀκόμη θολός.

Πηλότροφος, ὁ, ἢ, ὁ ἐν πηλῳ, ἢ μαλακῇ γῇ τρεφόμενος, Ὁππιαν. Κυνήγ. 1, 288.

Πηλουργία, ἢ, οὐστ. τοῦ ἐφ. Ἰων. πηλουργία, Ἀρετ. 3, 6.

Πηλουργός, ὁ, ἢ, ἐργαζόμενος τὸν πηλόν, κεραμεύς, Δουκιαν. 1, σ. 20.

Πηλοφόρος, ὁ, ἢ, ὁ φέρων, βαστάζων πηλόν -φορέω, τὸ ῥῆμα.

Πηλόχυτος, ὁ, ἢ, χυμένος, μορφωμένος μὲ πηλόν, ἢ ἐκ πηλοῦ, Ἀνθολ.

Πηλύων, συνήθ. } κάμνω πηλόν, λάσπην, ἀλείφω μὲ πηλόν.

Πηλόω, ὦ, } 2) Παθ. γίνομαι πηλός, Νεμέτ. σ. 156. 3) Μέστ. κυλίσσεται εἰς τὴν λάσπην, ἢ κείτομαι εἰς τὴν λάσπην, Πλούτ. 9, σ. 302.

Πήλυξ, ἢ, ταυτ. ῥαγὰς, Ἡσύχ. Φώτ.

Πηλώδης, εὐς, ὁ, ἢ, λατρώδης, Θεουκλ. 6, 101.

Πηλώσις, ἢ, τὸ κυλίσσεται εἰς τὴν λάσπην, Πλούτ. 6, σ. 633.

Πῆμα, τὸ, πάθος, βλάβη, ζημία (ἐκ τοῦ πάθω, πῆθω, μ. ἦτω).

Πημαίνω (πῆμα), βλάπτω, ζημιόνω· παραβαίνω· ὑπὲρ ὅρνια πημήνεια, Ἰλ. 9, 299. ἐκαταπάτησαν τοὺς ὄρνυς.

Πήμανσις, ἢ, οὐστ. } τοῦ πρ.

Πημαντέον, 3στ. }

Πήμαντός, ἢ, ὄν, βλαμμένος, καταπατημένος.

Πημονή, ἢ, ταυτ. πῆμα, Σοφοκ. Τραχ.

Πῆμος, Ἐπίρ. πότις;

Πημοσύνη, ἢ, ταυτ. πημονή, Αἰσχύλ. Προμ. 1057. ἐκ τοῦ

Πήμων, ὁ, ἢ (πάθω, πῆθω), βλαβερός, κακός, Ὁρφ. Ἑμν. 1, 31.

Πηνέλαιος, ὄνομα Κυρ. ταυτ. τοῦ

Πηνέλεως, γεν. εἶος, Δοτ. εφ, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Πηνελόπη, κ. }

Πηνελόπεια, ἢ, } ὄν. Κύρ. ἐκ τοῦ

Πηνέλοψ, ὄπος, ὁ (πήνη), εἶδος νήσσης, πάπιας μὲ πορφυρὰ χρώματα, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5, 8, 3.

Πηνεύς, ὁ, ὄν. Κύρ. ἐκ τῆς Γεν. πηνεύς ἔγεινε.

Πηνειός, ὁ, ποταμός τῆς Θετταλίας.

Πήνη, ἢ, κ. Πήνος, τὸ, ὅθεν πηνίον, τὸ, νῆμα τοῦ ὑφαιδίου εἶναι τυλιγμένον εἰς τὸ ματούρι.

Πηνίκη, κ. }

Πηνικίζω, } ἄλλη γραφή ἀντί πηνίκη κτλ.

Πηνίξω, Πηνίζομαι, τυλίγω τὸ νῆμα εἰς τὸ ματούρι (βάλλω ματούρια, λέγουσιν οἱ ὑφανταὶ τῆς Θετταλίας)· καὶ ἀντί τοῦ ὑφαίνω. Ζ. ἀναπηνίζομαι. 2) Καθ. τυλίγω, κουβαριάζω, Θεόκρ. 18, 32.

Πηνίκα, Ἐπίρ. ἀποδιδόμενον εἰς τὸ πηνίκα· φανερώνει εἰς τοὺς Ἀττ. διωρισμένην ὥραν τῆς ἡμέρας, πρωΐαν, μεσημβρίαν, ἐσπέραν· πηνίκα μάλιστα; ποῖα ὥρα εἶναι τώρα; Πλάτ. Κριτ. 1, 21.

Εἰς τοὺς μεταγεν. ἀντί τοῦ πότις;

Πηνίκη, ἢ, ψευδὴ μαλλία (πήνος, πηνίκη), Δουκιαν. 8, σ. 217. τὰ μαλλία τῆς πηνίχης ὀνομάζονται ἐντριχον κ. προκόμιον, ταυτ. φενάκη, Πολυδ. 2, 30.

Πηνικίζω, μ. ἴσω, ἀπατῶ, ταυτ. φενικίζω. Ζ. πρ.

Πηνίσιμα, τὸ, ἀπάτημα, Ἡσύχ.

Πηνίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πήνος, Ἰλ. ψ, 762. Νομ. ταυτ. εἰλημα κρόκης, δηλ. τὸ εἰς τὸ ματούρι τυλιγμένον νῆμα· οὕτω καὶ Εὐρ. Μήδ. 467. Κατ' ἄλλους αὕτη ἢ ἀτρακτος, τὸ ματούρι, ὅπου τυλίγεται τὸ νῆμα, Σχολ. Θεοκρ. 2, 30.

Πηνίσμα, τὸ (πηνίξω), τὸ τυλιγμένον ἐπὶ τῆς ἀτράκτου νῆμα, ἢ τὸ ἐκ τούτου γινόμενον ὕφασμα.

Πήνος, εὐς, τὸ, ταυτ. πῆνη, πᾶνος, πᾶνος· ὅθεν τὸ Λατ. pannus, pannus, καὶ τὸ Κ. πανίον.

Πήνω, ταυτὸς. πηνίξω (πήνος, πῆνη), ὡς πόρω καὶ πορίζω, Ἡσύχ.

Πηξιάλαττα, ἢ, ἢ πηχόνουσα τὴν θάλατταν· ἐπὶ γυναικός τινός, Φρύνιχ. Βεκκ. σ. 61.

Πῆξις, ἢ (πήγω, πῆγνυμι), τὸ πηγνύειν, στερεώνειν, σκληρύνειν· καὶ ἀμεταβ. πῆξιν λαβών, ἀντί σκληρυνθείς, Στράβ. 6, 260. τὸ συνδέσκειν, ἢ συναρμολογεῖν, ἢ ἐμπήγειν, καρφώνειν.

Πήος, ὁ, ταυτὸς. πᾶος, συγγενής ἐξ αἵματος, Ἰλ. γ, 163· ὅθεν

Πηοσυνη, ἡ, ἡ ἐξ αἵματος συγγένεια, Ἀπολλών. Ῥόδ. 48.
 Πήρα, ἡ, τουρβάς χυδ.
 Πηρέδιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ. Ἀλκίφρ.
 Πηρίν, ἴνος, ὁ, } (πήρα), τό σακκούλιον τῶν ὀρχεων, Νίκανδ.
 Πηρίς, ἴνος, ἡ, } Ὁπρ. 586. καί αὐτοί οἱ ὀρχεες. Γράφεται καί
 Πέρις κ. Πέρις· ὅθεν Περίναιον τό, καί Περίνατος, ὁ, ὁ μεταξὺ τοῦ
 πρωκτοῦ καί τῆς ῥίξης τοῦ παιδογόνου μορίου ἀνθρώπων καί κτη-
 νῶν τόπος· καί αὐτό δὲ τό παιδογόνον μόριον. Γράφεται δὲ κ. Πε-
 ρίνεον, Περίνεος, εἰς τοὺς μεταγενεστ. χρόνους, ὅποτε ἐμεταχειρί-
 ζοντο εἰς ἀντὶ αἱ πολλάκις χωρὶς νὰ σφάλλωσι. Ἐπειδὴ δὲ πηρίς εἶ-
 ναι συγγενές τοῦ πήρα, εἶναι φανερόν, ὅτι δὲ παράγεται ἐκ τοῦ
 πατέομαι, πέπασμαι, ὡς τό ἡτυμολόγησαν.
 Πηρόδετος, ὁ, ἡ, δένων τὸν τουρβάν, ἡ δεμένος εἰς τὸν τουρ-
 βάν, Ἀνάλ.
 Πηρομελής, ἑός, ὁ, ἡ (πηρός, μέλος), βλαμμένος κατὰ τὰ
 μέλη, ἡ βλάπτων τὰ μέλη, Διογ. Λαέρτ. ἐπίγρ.
 Πηρός, ἁ, ὄν, Ἀττ. Πήρος, βαρβ. σακάτης, δηλ. ἔχων βλαμ-
 μένον μέλος τι τοῦ σώματος, πόδα, ἡ χεῖρα, ἡ ὀφθαλμόν κτ.
 ἀναίσθητος· Ἰων. πυρός· κ. τὰ δύνω μετὰ τοῦ πῆμων ἐκ τοῦ πῆ-
 σω, ταυτ. πάσχω.
 Πηρότης, ἡτος, οὗς, τοῦ πρ.
 Πηροφόρος, ὁ, ἡ (πήραν, φέρων), βαττάζων τουρβάν.
 Πηρώ, ὦ, βλάπτω, σακατεύω βαρ. (ἐκ τοῦ πηρός), Ἀνάλ. 3, σ. 249.
 Πηρώ, ἡ, ὄνομα Κύρ.
 Πήρωμα, τό, πάθος, βλάβη εἰς τὰ μέλη, ἡ εἰς τὰ αἰσθητήρια.
 Πηρώνυμος, ὁ, ἡ, ὠνομασμένος ἀπὸ τὴν πήραν, Δυσκόφ. 183.
 Σχολ. ὡς κοπρώνυμος.
 Πήρωσις, ἡ, τό σακατεύειν κτλ. Ἀνάλ. 2, σ. 50.
 Πήσις, ἡ, ἀντὶ πείσις.
 Πήσομαι, μ. τοῦ πάσχω.
 Πήσομαι, ἀντὶ πείσομαι, μ. τοῦ πείθω.
 Πήσσω, -ττω, μ. πῆξω, ταυτ. πῆγνυμι, εἰς τό ὅποιον δίδει χρ.
 Πητύα, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ πυτία, τό ὄπ. Ζ.
 Πηχίσκος, ὁ, κομμάτιον ξύλου ἴσον με πῆχυν, Σουίδ.
 Πηχυαῖος, αἶα, αἶον, Πηχύος, α, ὄν, ἔχων μήκος πῆχεως.
 Πηχύλας, τό, ἱμάτιον, ταυτ. παραλουργές, Πολυδ. 7, 53.
 Πήχυιος, υἱα, υἱον, κ. } ταυτ. πηχυαῖος.
 Πήχυος,
 Πηχύνω, δίδω εἰς τὰς ἀγκάλας· Πηχύνομαι, λαμβάνω εἰς τὰς
 ἀγκάλας, Ἀπολλών. 4, 972. καί Οὐδ. περιπηχύναντες ἀντὶ περι-
 πηχυνάμενοι.
 Πήχυς, εὖς, ὁ, τό μέρος τῆς χειρός τό ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως
 τοῦ καρποῦ· Εἰς τοὺς ποιητ. ὅλος ὁ βραχίον, δηλ. ὁ ἀπὸ τοῦ ὤ-
 μου ἕως τῶν δακτύλων, ὅλη ἡ χεῖρ. 2) μέτρον ἴσον τοῦ ἀπὸ τοῦ
 ἀγκῶνος ἕως τοῦ μέσου δακτύλου, πῆχυς· διάφορος ὅμως εἰς διά-
 φορα εἶδη κατὰ τό μέγεθος. Ζ. Ἡρόδ. 1, 72. 3) κανὼν, κριτή-
 ριον. 4) τῆς λύρας τὰ δύο καμπύλα ἄκρα λέγονται πῆχες, μετα-
 ξὺ τῶν ὁποίων εἶναι τό ζυγόν, Σχολ. Βενετ. εἰς Ἰλ. β, 293. 5)
 τὰ ἄκρα τοῦ τόξου, Ἰλ. λ, 375. Ὀδυσ. φ, 419. λέγεται τό μέ-
 σον τοῦ τόξου, ὅπου συνάπτονται οἱ δύο βραχίονές του.
 Πιάζω, μ. αἶτω, ὤωρ. ἀντὶ πιάζω, Ἀόρ. ἐπιάξα, Νίκανδ. Ἀλ. 224.
 2) πιάζω ἀντὶ πιαίνω. ὅθεν πιάσμα, πιασμός· Ἰσως ἐλεγειν κ. πι-
 αώ, ὅθεν τό Η. πιαίνω.
 Πιάινω, μ. αἶνω, παχύνω, τρέφω, φουσκώνω. 2) Μεταφ. ἀντὶ
 πλουτίζω, εὐτυχίζω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 286. Ἀνάλ. Ζ. πρ.
 Πίαχος, ἡ, πόλις τῆς Σικελίας.
 Πιάλος, α, ὄν (πίος, πιάλος, πίων), παχύς, θρεμμένος, καρ-
 ποφόρος. 2) ὡς ἐκ τοῦ πίων, πίνω, ἀντὶ διψαλέος.
 Πιαλία, ἡ, ὄν. Κύρ. πόλις Θεσσαλικῆς.
 Πιαλός, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ, ταυτ. πιαλέος. 2) ταυτ. παράλευκος,
 Ἡσύχ. Πρβ. σιάλος, σιγαλόεις.
 Πίανος, ἡ Πιανός, Ἀνάλ. 3, σ. 170. λέξεις ἐπισηθεῖτα ὡς ἀν-
 τίθετος τοῦ Ἀπιανός, ὅς τις ἦτο πότις, καί διὰ νὰ μὴ ἀντιφά-
 σκη ὄνομα καί πράγμα, ἔπρεπε νὰ λέγεται Πιανός, πίνων, διψα-
 σμένος (ἐκ τοῦ πίνω).
 Πιαντήριος, (πιαίνω), ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τό πιαίνειν.
 Πίαρ, τό, κ. Πίαρ (Ὀδυσ. ε, 289.) (ἐκ τοῦ πῆαρ), συγγενές τοῦ
 πῆαρ· τό πρῶτον παχύ γάλα γυναικῶν, κ. τῶν ἄλλων ζώων· ἐξαιρ.
 δὲ λίπος, πάχος ἡ ζωϊκόν, ὡς βούτυρος, κ. λίπος, ἡ φυτικόν. π. χ.
 ἐλαιον κτλ. 2) Μεταφ. γονιμότης, καρποφορία. Πρβ. πυγή. 3)

ὡς Ἐπίθ. παχὺ, λιπαρόν· πῆαρ γάλα, πῆαρ οὐδας, Ὀδυσ. ε, 155.
 κτ. Ζ. ΠΑΩ.
 Πίαρός, ἁ, ὄν, κ. Πιερός, ἡ Πίερος, Πίειρος, Πίηρος, παχύς,
 λιπαρός· Μεταφ. καρποφόρος, Ἀνάλ. Ζ. πρ.
 Πίσμα, τό, (πιαίνω), τό προσενοῦν παχύτητα, λιπαρότητα,
 Αἰσχ. Προμ. 813. 2) ἐκ τοῦ πιάζω, ταυτ. πῆσμα.
 Πιασμός, ὁ, τό πιαίνειν, λιπαίνειν, τό λίπος, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ.
 15, 25.
 Πιαστήριον, τό, ἐκ τοῦ πιαστήριος, ταυτ. πιστήριον.
 Πίγρης, ἡτος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Πιδάκτις, ὁ, κ. } ἐρχόμενος, ἡ αὐξάνων ἀπὸ τὴν πηγὴν,
 Πιδάκτις, ἡ, } Ἰπποκρ. ἐπίστ.
 Πιδάκσεις, εἴσα, ἐν, πλούσιος ἀπὸ πηγᾶς.
 Πιδάκωδης, εὖς, ὁ, ἡ (πιδάξ), ἔχων πηγᾶς, ὡς ἀν σπόγγος·
 σάρξ, τό σπογγώδες κρέας τοῦ στήθους, Πλούταρχ.
 Πιδάξ, ακος, ὁ, ἡ (πιδάω, ἀξω, ἀσσω), ταυτ. πηγὴ, πηγαῖον
 ὕδωρ.
 Πιδάω, Πιδύω, κατὰ τοὺς Γραμμ. ταυτὰ τοῦ πηδάω, ἀλλὰ ψευ-
 δῶς· Σημαίνουντι μὲν τό πηδῶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, πηγάω, ἀνα-
 βρύω, ἀλλὰ εἶναι ἐκ τοῦ πῆω, πῆω (πιδῶ), πῆτω, πῆψκω, Ζ.
 ΠΑΩ· Εὐρίσκονται μὲν διπλαῖ γραφαί, ὡς πηδύω κ. πιδύω, εἰς
 τὸν Ἡρόδ. ἀλλὰ πρέπει μόνον νὰ σημειώνωνται, χωρὶς νὰ μετα-
 βάλλωνται.
 Πιδήεις, εἴσα, ἐν, Ἰλ. λ, 183. ἡ Πιδύεις, ταυτ. πιδάσεις.
 Πιδύτης, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Ὁμ.
 Πιδύω, Πιδύομαι (Ζ. πιδάω, πηδάω), ἀναβρύω, πηγάω, ἐπὶ
 παντός ὕδατος, ἀρα καί αἵματος· Εὐεργ. κάμνω νὰ πηγάσῃ, Ἀ-
 ριστοτ. Μετεωρ. καί Παθ. πιδύομαι, κινεῖσθαι εἰς πηγὴν, γίνεσθαι
 πηγὴν. Ζ. διαπιδύω,
 Πιδέω, Ὀδυσ. μ, 174, 196. κ.
 Πιδέω, μ. ἐξω, κ. ἐσω, θλίβω, πατῶ, ζουλίξω χυδ. ἐλαίας,
 ἡ σταφυλᾶς· Μεταφ. ἀναγκάζω, κρατῶ ἰσχυρῶς, ὁρμῶ κατὰ τι-
 νος. 2) στενοχωρῶ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 4, 27. καταδιώκω, πολε-
 μῶ, 1, 1, 10. Εἶπαν κ. πιάζω, Ζ. ΠΑΩ.
 Πίειρα, ἡ, κ. } Ἡτύχ. Συνήθ. δηλ. τοῦ πῆρας Αἰολ. ἡ πειρός
 Πίερα, } Ἀττ. καί πῆρας, πῆειρος, πῆηρος, πῆαρος, ἡ
 πιαρός, ταυτ. πῆων· π. χ. ἡ ὁδὸς πῆειρα, παχὺ, ἐλατωδὲς θαλάσσιον, Θεόφρ.
 Πίεξις, ἡ, ταυτ. πῆσις, Ἰπποκ.
 Πίελος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Παντ.
 Πιερίδες, ὄν, αἱ, αἱ Μοῦσαι, αἱ κατοικοῦσαι τό ὄρος τὴν
 Πιερίαν.
 Πιερῆθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τὴν Πιερίαν.
 Πιερικός, ἡ, ὄν } ἀνήκων εἰς τὴν Πιερίαν.
 Πιερῖος, ἰα, ἰον }
 Πιερός, ἁ, ὄν, ἄλλος τύπος ἀντὶ πιαρός, ἁ, ὄν (ὡς μισρός,
 μιάρός κτ.)
 Πιέσμεος, ὁ (πιέζω), πιέζων, θλίβων.
 Πίεσις, ἡ, κ. Πίεξις, τό πιέζειν, θλίβειν.
 Πίεσμα, ατος, τό (πιέζω), τό πισμμένον, θλιμμένον, καί ὁ ὕ-
 γρός χυλός, καί τὰ καταλειπόμενα στίπουρα, Μελεάγρ. ἐπ. 5.
 Πρβ. περίπωμα.
 Πιεσμός, ὁ, ταυτ. πῆσις, Ἰππ.
 Πιεστήρ, ἡρος, ὁ (πιέζω), ὁ πιέζων, ἡ μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας
 πιέζουσι, θλίβουσι, Διοσκ. 4, 76. ἄλλως.
 Πιεστήριον, τό, κ. (ἐκ τοῦ πιάζω), Πιαστήριον, κ. Πιατήριον·
 Πίεστρον, τό, κ. } ὄργανον, δι' οὗ πιέζουσι· καί τιμωρητικόν ἐρ-
 γασίον, Συνέστ. σ. 201.
 Πιεστός, ἡ, ὄν, πισμμένος, θλιμμένος, ἡ δυνάμενος νὰ πισθῇ.
 Πίζω, ἡ Πίσω, ἀντὶ πῆω, ταυτ. πιπίσκω· ὅθεν πῆσις, πῆσις,
 πῆσα, κ. πῆστρα. Ζ. πῆω, κ. πῆω.
 Πίηεις, εἴσα, ἐν, ταυτόσ. πῆων, παχύς, Διονύσιος. Ταρ. Ἐπ.
 13, 35.
 Πίηρη, ἡ, ταυτ. πῆειρα, πῆειρα, Ἡσύχ. Ζ. πῆαρ.
 Πιδάκη, ἡ, ἁττ. Πιδάκη, ἡ, Δακ. Πισάκη, εἶδος καδίου, κ.
 ποτήριον.
 Πιδάκνιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ. 2) ἔρημος τόπος, Ἀριστοφ. Ἰππ.
 780. Ἡ ἄλογος αὕτη ἐξηγήσις ἀναφέρεται εἰς τό τοῦ Θουκυδίδου
 2, 17, ὅπου λέγει, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοπον-
 νητικοῦ πολέμου στενοχωρούμενοι ἐκατοίκουν τὰς ἀνὰ τῶν να-

- ων, τὰς ἀγνίας, καὶ ὅπου ἠδύναντο (ὁ Ἀριστοφ. εἶπε κωμικῶς κ. εἰς τὰ πιθάκια)· ἡ σημασία λοιπὸν αὕτη εἶναι μὴδὲν.
- Πιθανεύομαι, ταυτ. πιθανολογέω, Ἀρτεμ. 2, 35.
- Πιθανολόγος, ὁ, ἡ, ὅστις ὁμιλεῖ, ἡ ἀποδεικνύει μὲ πιθανότητα. - λογία, ἡ, τὸ οὐσία. - θανολογικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων εἰς τὸν πιθανολόγον. - λογέω, ὡ (πιθανός, λόγος), φέρω λόγους διὰ τὰ δέξω τι πιθανόν. Πρβ. εὐρεσιλογέω.
- Πιθανός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - θανός (πίθω), ὅστις δύναται νὰ καταπεισθῇ· ὁ τεχνίτης (ζωγράφος, ἡ ἀγαλματοποιός), τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα φαίνονται ὡσάν ψυτικά, ἀληθινά, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 10, 7. πολλὰ ὅμοιος, πολλὰ ψυτικός, Πλούτ. ἀξιόπιστος· Παθητ. ἐπὶ προσώπων, εἰς τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ· ὅστις φαίνεται ἀξιόπιστος, ὡς μεταχειρίζονται τὸ δῆλος, φανερός, δίκαιος κτ. 2) ἐλκυστικός, ἡδύς, νόστιμος, εὐάρεστος· φύσει πρὸς τὸ πιθανὸν δυσχερῶς κεχρημένος, δηλ. ὅστις ἐκ φύσεως δὲν εἶχε κάμμιαν ἐλκυστικότητα, χάριν. 3) ἐκ τοῦ πείθομαι, εὐπειθής, ὑπήκοος, εὐκολόπιστος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 497.
- Πιθανότης, ἡ, ἀφῆρ. τοῦ πιθανός, κ. ἔχει ὅλας τὰς εἰρημένους σημασίας.
- Πιθανουργικός, ἡ, ὄν, ὅ,τι ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ πιθανότητα· ὁ, τι δίδει τὴν ιδιότητα τοῦ καταπείθειν, ἡ τοῦ εὐαρεστεῖν· ὅστις προξενεῖ θάρρος, πίστιν, εὐπειθειαν, ἐκ τοῦ πιθανουργός (ἔργον, πιθανός).
- Πιθανόω (πιθανός), κάμνω πιθανόν, Ἀριστοτ. ῥητορ. 3, 7.
- Πιθάρειον, ὑποκ. τοῦ πίθος, ὡς λέγομεν τὴν σήμερον τὸν πίθον.
- Πιθαίεας, ὁ, μετέωρόν τι εἰς σχῆμα πίθου, Προύκλ. Παράφρ. Πτολ. 13. λέγεται καὶ πίθος, Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4, 23.
- Πιθῆω, ἀφῆρ. δίδει χρόνους εἰς τὸ πείθω· πιθήτας, ταυτ. πεποιθώς, Ζ. πίθω.
- Πιθεών, κ. Πιθών, ὦνος, ὁ, κελλάριον, ὅπου εὐρίσκονται οἱ οἰνοδόχοι πίθοι.
- Πιθηκᾶλώπηξ, πεκος, ὁ, πίθηκος, κ. ἀλώπηξ ἐν ταυτῷ, σκωπτικὸν ὄνομα.
- Πιθηκείος, εἶα, εἶον, ἀνήκων εἰς πίθηκον.
- Πιθηκέδεις, εἶα, εἶον, νεογνός πιθήκων, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 7, 47.
- Πιθηκίζω, μ. ἴσω, κάμνω ὡσάν μαῖμου.
- Πιθηκισμός, ὁ, τὸ πιθηκίζειν, Μάρκ. Αντ. 3, 37, ταυτ. πανουργία.
- Πιθηκοειδής, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ πιθήκου.
- Πιθηκόμορφος, ὁ, ἡ, ἔχων μορφήν πιθήκου.
- Πιθήκος, ὁ, κ. Πιθήξ, ἡκος, ὁ, κ. Πίθων, ὁ, κ. μαῖμου. 2) λοιδορητικὸν ὄνομα αἰσχροῦ καὶ ψευδοῦς ἀνδρώπου. Ἐκ τοῦ πίθω· ὅστις πείθεται, ὑπακούει, μιμεῖται. Πρβ. μιμῶ.
- Πιθηκοῦσα, ἡ Πιθηκοῦσσα, ἀντί - εσσα, ὄνομα νήτου τινός. Πρβ. πιτυοῦσα.
- Πιθηκοφαγέω, ὡ, τρώγω κρέατα πιθήκου.
- Πιθηκοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, βαστάζων πίθηκον.
- Πιθηκώδης, εἶα, εἶον, ὡσάν πίθηκος, ὡσάν μαῖμου.
- Πιθήμων, ὁ, ἡ, κ. } Ζ. πειθήμων, κ. πειθήνιος.
- Πιθήνιος, } }
- Πιθήξ, ἡκος, ὁ, ἀντί πίθηκος, ὁ, μαῖμου, κ. νάνος.
- Πιθίσκος, ου, ὁ, ὑποκ. τοῦ πίθος. Κορ. διορθῶν τὸ τὸν Πλουτάρ. Καμ. 20, τῶν πίθων φέρεσθαι τὴν ἐπωνυμίαν κτ. εἰς τὸ πειθίσκων. Ζ. Πλούτ. Μέρ. Α, σ. 449.
- Πιθίτης, ου, ὁ, κ. } ἔχων σχῆμα πίθου, Διοσκ. 4, 65.
- Πιθίτις, ἡ, } }
- Πιθόγαστρος, ὁ, ἡ, ἔχων κοιλίαν ὡσάν πίθον. Ὁ σχηματισμός εἶναι ἀντί πιθογαστρῶ· ἡδύναντο νὰ εἶναι καὶ πιθογαστήρ, ὡς πλατυγαστήρ.
- Πιθοίγλα, ἡ, τὸ ἀνοίγειν τοὺς πίθους, καὶ δοκιμάζειν τὸν νέον οἶνον. 2) Πιθοίγια, τὰ, ἡμέρατις, μέρος οὐσα τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀθηναίων, Πλούτ.
- Πιθοκοίτης, ου, ὁ (πίθος, κοίτη), κοιμώμενος εἰς τὸν πίθον, ὡς ὁ Διογένης. Ζ. τὸ εἶναι.
- Πίθος, ὁ (ἰ βραχύ), βαρέλι, βαυσίον· ἐξαιρ. πῆλιον· ὁποῖα εὐρίσκονται ἀκόμη ἐκ τῶν ἀρχαίων χρόνων· καὶ ὁποῖα μεταχειρίζονται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, λεγόμενα πιθάκια· ὁ Διογένης ἐκατοῖσαι εἰς ἓνα πίθον τοιοῦτον. Ζ. πιθανόνιον. 2) πᾶν ὅμοιον πίθου, ἀντί πιθίας· [πίθος εἶναι κατὰ διάλεκ. ταυτόσ. πύθος, βύθος (ὡς φῖω κ. φῦω), καὶ ὡς βαθεῖν, πατεῖν. Ἐδῶ
- ἀνήκουσι πυθμὴν, βυθμὴν, πυτίνην, βυτίνην (καὶ κ. βουτίνην).]
- Πίθω, θεματικὸς τύπος τοῦ πείθω, ὡς τὸ ἴδω τοῦ εἶδω· ὅθεν ε-πιθον, πιθών, πιδεῖν, ἐπιθόμην, πιδεσθαι, πιδόμενος· ὁ παρὰ, πέποιθα μὲ οὐδὲτ. σημασίαν ἔχει πληθυντ. πέπειθμεν ἀντί πεποιθήμεν, ὑπερσυντ. ἐπέπειθμεν, ὡς ἴδμεν ἀντί εἰδόμεν· ὁ Ἀδρ. ἔχει εἰς τὸν Ὀμ. διπλασιασμόν πέπειθε, ἀπαρέμ. πεπειθεῖν· ὅθεν γίνε-ται τις μ. πεπειθήσω. Ζ. πείθω.
- Πιθώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν πίθος.
- Πιθών, ταυτ. πιδεών. 2) Πίθων, ὁ, ταυτ. πίθηκος, Πίνδ.
- Πικέριον, τὸ, βούτυρον, Ἰπποκρ. Κατὰ τὸν Ἑρωτιαν. Λέξις φρυγική.
- Πικρός, ὁ, Δωρ. ἀντί Πικρός, ὡς ἔλεγον Μικρός ἀντί Μικρός. Εἰς τὸν Ἡτύχ. Πικρός, πικρός, εἶναι ἐσφ. ἀντί Πικρός.
- Πικραντικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 7, 367. διεγείρων πικρίαν.
- Πικράζω, ταυτόσ. πικρίζω, ἡ προξενῶ γεῦσιν πικρίας, μὲ αἰτ. προσώπου.
- Πικραίνω (πικρός), κάμνω πικρόν. 2) προξενῶ πικρὰν γεῦσιν· ὅθεν, πικραίνεσθαι, αἰσθάνεσθαι πικρὰν γεῦσιν. 3) Μεταφ. πικραίνω, λυπῶ, ἡ παροργίζω, κ. πικραίνομαι, λυπούμαι, Ἀντιφ. παρ' Ἀδρ. σ. 258.
- Πικράς, ἄδος, ἡ, ταυτ. πικρά, Ἡσύχ.
- Πικρασμός, ὁ (πικράζω), πικρία· Μεταφ. παροργισμός, μῖσος, ἔχθρα.
- Πικρία, ἡ, πικρία· Μεταφ. θυμός, αὐστηρότης, σκληρότης, ὀργή, Πλούτ. Κοριολ. 15. Πίκραν δὲ ἡ συνήθεια τὴν λύπην ὀνομά-ζει. Κορ.
- Πικρίδιος, ἱα, ἱον, πικρούστικος, ὀλίγον τι πικρός, Ἀδρ. σ. 78.
- Πικρίζω, μ. ἴσω, εἶμαι πικρός, γίνομαι πικρός, κάμνω πικρὰν αἰσθησιν.
- Πικρίς, ἴδος, ἡ, πικρόν τι λάχανον, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 11. κ. πικραλίδα.
- Πικρόγλαμος, ὁ, ἡ, διὰ πικρίαν καὶ δυστυχίαν γαμήτας, Ἀνάλ.
- Πικρόγλωσσος, ὁ, ἡ, ἔχων πικρὰν, πειρακτικὴν γλῶσσαν, κακολόγος, Αἰσχύλ. Θῆβ. 793.
- Πικρόκαρπος, ὁ, ἡ, μὲ πικρόν καρπὸν, Αἰσχύλ.
- Πικροποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν πικρόν.
- Πικρός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς· πικρός καὶ κ. καταχρ. θυμώμε-νος· ὁξύς, αὐστηρός, ἀδυσώπητος, θλιβερός· Παθ. μισήτος, ἔχθρος, π. χ. θεοῖς, Σοφοκλ. Φιλοκ. 245. Εὐρ. Ἰκ. 784. [Πικρός, ὡς καὶ πευκεδανός ἐμποροῦν νὰ παραχθῶσιν ἀπὸ τὸ πεύκη, πί-τυς, πίσσα. Καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις σημαίνει πρῶτον σκληρός, πυκνός· ἔπειτα, πικρὰν γεῦσιν ἐμποίων, ἐπειδὴ οἱ γευστικοὶ χυ-μοὶ ὀνομάζονται ἀπὸ τὰς ὕλας. Ζ. χυμός, κ. γλυκύς. Ἡ πεύκη δίδει ῥητίνην καὶ πίσσαν· καὶ τὰ δύο α) εἶναι σκληρά, ἐλαιώ-δη, καὶ λιπαρά· β) καὶ τὰ δύο ἔχουν πικρὰν γεῦσιν· γ) τὸ πι-κρόν εἶναι παροξυντικὸν καὶ διαπεραστικόν· ὅθεν ὀξύς κ. πικρός. Μεταφ. ἐπὶ ὀργῆς, καὶ ἐπὶ ὀξύτητος τοῦ νοός. Ζ. κ. πυκνός.] 2) ὁ πικραμένος συνήθ. : περίλυποί τε καὶ πικροὶ γίνονται, Ἰπποκρ. περὶ διαίτ. ὁξ. 5. 21. Κορ.
- Πικρότης, τητος, ἡ, ταυτ. πικρία.
- Πικρόχολος, ὁ, ἡ, μὲ πικρὰν χολήν· : στόμα, Ἀνάλ.
- Πικρόω, ὡ, κάμνω πικρόν· Μεταφ. παροργίζω εἰς ἔχθραν.
- Πίκω, ἀντί πείκω, πέκω, Ἡτύχ.
- Πιλάρειον, τὸ, ὄνομα ἀλοιφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 133. 141.
- Πίλεος, ὁ (ἐκ τοῦ πῖλος), εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὁ ἀπελευθερός, Πολύβ. Δ. Κάστ.
- Πιλέω, ὡ, μ. ἡτῶ (πῖλος), συμμαζώνω, πυκνώνω μαλλία. Καθ. κάμνω πυκνόν.
- Πίλημα, τὸ, τὸ πεπυκνωμένον.
- Πίλησις, ἡ, τὸ οὐσ.
- Πιλητής, οὐ, ὁ, ὁ πυκνόνων τὰ μαλλία· πιλητική (τέχνη), ἡ τοῦ πυκνόνοντος τὰ ἔρια, καὶ κατασκευάζοντος πῖλους, καπέλα.
- Πιλητός, ἡ, ὄν, πυκνωτός, πυκνωμένος, ὅ,τι δύναται νὰ συμ-πυκνωθῇ.
- Πιλίζιον, κ. }
- Πιλίον, τὸ, } ὑποκ. τοῦ πῖλος.
- Πιλίσκος, ὁ, }
- Πιλένος, κη, κον, κατασκευασμένος ἀπὸ ἔρια.

Πιλνάω, ὦ, κ. } Παθητ. καὶ Μέτ. Πίλναμαι, ἐκ τοῦ πελάω
 Πίλνημι, } (πελάνω, κατὰ συνηκ.), πῖλνω, ὡς σκεδάω,
 ἄνω, σκίδνω κτλ. κλονῶ, σφενδονῶ, ῥίπτω· καὶ Ἀμεταβ. προσ-
 πίπτω, συμπίπτω κτλ. Ἡσίοδ. Ἔργ. 510. πολλὰς δὲ ὄρυς πιλνᾷ
 χθονί, ὁπλ. ῥίπτει, κρημνίζει κατὰ γῆς· γαῖα καὶ οὐρανὸς πιλ-
 νάτο, ὁπλ. συνέπιπταν, συνεκρούοντο, Ἡσίοδ. Θεογ. 703. οὐ
 γὰρ πιλνάται ἐπ' οὐδαί, περὶ τῆς Ἀτῆς, ἥτις ποτὲ δὲν θίγει τὸν
 πόδα τῆς εἰς τὴν γῆν· αἰωρεῖται (ὡς πτηνόν τι, τὸ ὁποῖον περι-
 πταται ὑπεράνω τῆς γῆς). Ἰλ. χ, 402. πιλνάντο χαῖται, αἰω-
 ροῦντο, ἵπταντο ὁλόγυρα εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὅπου ἄλλοι ἀναγ.
 Πίλνάντο, τὸ ὁποῖον συνέρχεται εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. Εἰς τὸν
 Ἡσίοδ. Ἀπ. 291. ἀλλὰσσονται ἐπιτνον καὶ ἐπιπλον. Ζ. πιμ-
 πλάω.
 Πίλοποιέω, ὦ, κάμνω πῖλους. — ποιητικὸς, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ
 ἐπιτήδειος εἰς πῖλοποιεῖν. — ποίη, ἢ, τὸ οὐσ. — ποιός, ἢ, ὄν,
 ταυτ. — ποιητικός. — ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων πῖλους.
 Πίλος, ὁ, νῆμα, ἢ σχοινίον μάλλινον, ἢ τρίχινον· καὶ πᾶν ὅ, τι
 κατασκευάζεται ἐκ τοιοῦτου νήματος, π. χ. καπέλα, σκέπασμα
 ἵππου, δάπιδες, σκηναί, κτ. πῖλος χαλκοῦς, ἢ χαλκῇ περιεφα-
 λαία κ. ἢ ἀσπίς, θώραξ, Σινέσ. Φαλάκρ. σ. 81. 2) τὸ Λατ. pi-
 lus σημαίνει τάγμα τι στρατιωτικόν.
 Πίλοφόρος, ὁ, ἢ, ὁ ἔχων σκούφον εἰς τὴν κεφαλὴν. — φορικός,
 ἢ, ὄν, ὅς τις συνηθίζει νὰ φορῇ πῖλον, Λουκιαν. 4, σ. 145. —
 φορέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Πίλω, ὦ, ταυτ. πιλέω, Ἀθήν. σ. 65.
 Πίλωσις, ἢ, ἀντί — ησις, — ωτός, ταυτ. πῖλητός· τὰ πῖλωτὰ
 ἐκ τοῦ pileus, Ῥωμαίων ἱερεὺς, Διον. Ἀλ.
 Πίλωδης, ὁ, ἢ, ὡτὸν πῖλος· Μεταφ. πυκνός, στενός.
 Πίλωρος, ἢ, πῶλις εἰς τὸν Ἀθῶνα.
 Πίμελῃ, ἢ, λίπος, πάχος, Σοφοκ. Ἀντιγ. τὸ παχὺ μέρος τοῦ
 γάλακτος, Φιλόστρ. σ. 809. ὅθεν
 Πίμελῃς, εὐς, ὁ, ἢ, κ. } παχύς, Ἀππιαν. Λουκιαν.
 Πίμελός, ἢ, ὄν,
 Πίμελώδης, εὐς, ὁ, ἢ, ἔχων πίμελῃν, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς πι-
 μελῆς.
 Πίμι, ἀντί τοῦ ὁποῖου ἐνεστ. πῖνω, δίδει τὸ προστακ. πῖνε, καὶ
 ἀπαρέμ. πῖν, Ἀθήν. 9, σ. 400.
 Πίμπλάω, Ζ. Πιμπλάω.
 Πίμπλάω, ὦ, συνηθ. Πίμπλημι, γεμίζω, φουσκώνω (ἐπὶ ὑγρῶν,
 καὶ αἰέρος). Ἐκ τοῦ πλάω, πιπλάω, πιπλέω, Ἡρόδ. 7, 39. πιμ-
 πλάω (παρενθ. τοῦ ν. Ζ. Ν.), κ. πιμπλάνω, ομαι, Ἰλ. ε, 675.
 Μέλ. πλήσω (ἐκ τοῦ πληθῶ ἀμεταβ. εἶμαι πλήρης), Παρακ. πέ-
 πλησμαι, Ἀόρ. ἐπλήσθην· Οἱ χρόνοι ἐπλήμην, ἢ πλήμην, ἐ-
 πλητο, πλητο, ἐπληντο, πληντο, Εὐκτ. πλήμην, πληο, πλη-
 το προστακ. πλητο, νομίζονται ὑπερσυντ. χωρὶς διπλασιασμόν,
 ἢ Ἀόρ. τοῦ πλημι, πλημαι· γράφονται δὲ καὶ πλείμην, πλείο,
 πλείτο, ὡς βλείμην, βλείο, βλείτο, κατὰ παλαιὸν τρόπον πρὶν
 εἰσαχθῇ τὸ η. Εἰς τὸν Ἡσίοδ. εὐρίσκειται καὶ ἐπιπλον ἐκ τοῦ πῖ-
 πλω, τὸ ὁποῖον ἔχει συγγενεῖς σχηματισμοὺς πέφνω, τέτμω,
 ἄλω, ὅπλω κτ.
 Πίμπληξ, εὐδος, ἢ, ὄν. κύριον.
 Πίμπράω, συνηθ. Πίμπρημι, κ. Πρήσω, μ. ἦσω, Ἀόρ. ἐπρησα,
 ἐκ τοῦ πρᾶω, πρέω· ἀνάπτω, καίω· ἢ ἐμφυσῶ, φουσκώνω. Ζ.
 πρήσω.
 Πῖν, ἢ Πῖν, ἀποκ. τοῦ πῖνειν, ἢ πῖναι, Ἀνάλ. 2, σελ. 323.
 Ζ. πῖν.
 Πῖνα, ἢ, Συνηθ. Πῖννα. 2) Πῖνα, ἀντί Πῖνος, ὁ Σχολ. Σοφοκ.
 Αἰ. 381. ἀναίτιως ἀμφ. !
 Πῖναχιδόν, Ἐπίρ. (πῖναξ), κατὰ τὸν τρόπον τῶν πῖνάκων, Ἀ-
 ριστοφ. Βάτρ. 845.
 Πῖναχιᾶς, ὡτὸν πῖναξ, ἴσος μὲ πῖνακα, Ἰππιατρ. σ. 252.
 Πῖναχίδιον, τὸ, } ὑποκ. τοῦ πῖναξ, τὸ ὅπ. Ζ. Πῖναχίδες, κ.
 Πῖναχίς, εὐδος, ἢ, } τὸ λεγόμενον, δίπλωμα, Πλούτ. Γράκχ.
 Πῖναχίσκιον, τὸ, } 6. Ἀρρίαν. Ἐπικτ. 3, 9.
 Πῖναχίσκος, ὁ }
 Πῖναχογράφος, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφ.
 Πῖναχογραφία, ἢ (γράφω), τὸ γράφειν, ζωγραφεῖν ἐπὶ πῖνα-
 κος· ζωρογραφικός, ἢ ἀστρονομικός χάρτης.
 Πῖναχογραφικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο (Ἰδ.

πρ.), Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. 4.
 Πῖναχογράφος, ὁ, ἢ, γράφων, ζωγραφῶν ἐπὶ πῖνακος.
 Πῖναχοθήκη, ἢ, σάλα ὅπου κρέμανται εἰκόνες, ἢ συλλογὴ
 γεωγραφικῶν χαρτῶν.
 Πῖναχοπώλης, ὁ, ὅς τις πωλεῖ πῖνακας. 2) πράγματα ἐπάνω πῖ-
 νακος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 14.
 Πῖναχοσις, ἢ (πῖνακός), σανίδωσις, Πλούτ. Συμπ. Προβλ.
 3, 10.
 Πῖναλέος, ἄλλη πρᾶψις ἀντὶ πῖναλέος, Νόνν.
 Πῖναξ, ἄκος, ὁ (ἐκ τοῦ πῖνος, ἢ πεύκη), σανίδα. 2) ὅ, τι γίνε-
 ται ἀπὸ σανίδας, σανίδα δὲ νὰ γράφωσιν ἐπάνω, ἢ νὰ λογαρι-
 ἀζῶσι (ὡς σάνις), Εὐστάθ. Ἰλ. γ, 336. πάλαι γὰρ ποτε πῖνα-
 ξιν ἦτοί σάνις τὰ γεγραμμένα ἐνεκολάπτετο· μέγα πιάτον διὰ
 φαγητά, ἢ ὀπωρικά· καταχρ. καὶ χρυσοῖ, ἢ ἀργυροῖ πῖνακες, ὡς
 ἔγειναν ὕστερα· τράπεζα, πιάτα τῆς τραπέζης· εἰκὼν ζωγραφη-
 μένη ἐπὶ σανίδος· καὶ καταγραφή, ἢ προσταγὴ γραμμένη ἐπὶ σα-
 νίδος, ἢ κατάλογος· περγαμηνοὶ πῖνακες, οἱ κατάλογοι τῆς βι-
 βλιοθήκης τῆς Περγᾶμου, Διον. Ἀλ. Εἰς τὸν Πλούτ. Ῥωμυλ. 12.
 ἢ περὶ τὸν πῖνακα μέθοδος, ἢ ἀστρολογία. Πρβ. παράπηγμα.
 Πῖνάρειον, τὸ, εἶδος βιτριολίου· ἄλλως, σταλακτίς, Διοσκ. 5,
 114.
 Πῖναρὸς, α, ὄν, Ἰων. Πινερὸς, ῥυπαρὸς (μουρδάρης, χυδ.).
 Πῖναροχαίτης, ὁ, ῥυπαρομάλλης, ἔχων πῖναρὸν κόμην,
 Τστέτ.
 Πῖναρὸς, ὦ, κάμνω πῖναρὸν, Σουῖδ.
 Πῖνάω (πῖνος), εἶμαι ῥυπαρὸς· ὅθεν, πῖνῶν, Ἀριστοφ. Λυσιστρ.
 279, ὅπου ἄλλοι ἔχουσι πῖνῶν ἐκ τοῦ πῖνάω, ὡς ὁ Ἡσύχ. κ.
 πῖναρός.
 Πῖνδαλος, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 13, 25, ἄγνωστον πτηνὸν εἶδος.
 Πῖνδαρος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Πῖνδασις, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Πῖνδόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τὸν Πῖνδον.
 Πῖνδος, ὁ, ὄρος, μεταξὺ Θεσσασίας καὶ Ἡπείρου. Κ. Μέτσεβον.
 Πῖνικόν, τὸ, κ. Πῖνικόν, τὸ. Ζ. τὸ ἐφ.
 Πῖννα, κ. } ἀντὶ πῖνα, τὸ γνωστὸν εἰς ὅλους μας ὄστρεον ἢ πῖν-
 Πῖννη, ἢ, } να, ἥτις κρατεῖται εἰς τὸν πᾶτον τῆς θαλάσσης μὲ
 μεταξίνα τινὰ νήματα, τὰ ὁποῖα συναγόμενα, κλωδόμενα ὑφαί-
 νονται, καὶ κατασκευάζονται διάφοροι στολισμοί· τὸ νῆμα τοῦτο
 ὀνομάζεται πῖνικόν κ. πῖνικόν, τὸ, νοητ. ἔριον· πῖνικιον κόγχυ,
 αὐτὴ ἡ πῖννα· Εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν αἱ πῖνναι γεννῶσι τοὺς
 μαργαρίτας, οἱ ὁποῖοι ἐκ τούτου ὀνομάζονται καὶ αὐτοὶ πῖνικόν,
 τὸ, Ἀρρίαν. περίπ. Ἐρυσ. σ. 20.
 Πῖννοθήρης, ου, ὁ, κυρίως, κυνηγὸς πῖννης· Συγχέεται μὲ
 τὸ πῖννοτήρης.
 Πῖννόθρις, ὁ, ἢ : μαλλός, τὰ νήματα τῆς πῖννης. Ζ. πῖννα.
 Πῖννοτήρης, ὁ, κ. Πῖννοφύλαξ, ὁ (πῖνα, τηρῶ, φυλάσσω),
 φύλαξ τῆς πῖννης, καρκίνος τις, Κικερ. Ν. Deor. 2, 48.
 Πῖννατρόφος, ὁ, ἢ, τρέφων πῖννας.
 Πῖνόεις, εἶσα, εν (πῖνος), ποιητ. ταυτόσ. πῖναρός, Ἀπολλ.
 Ῥόδ.
 Πῖνον, τὸ, ποτὸν ἐκ κριθῆς, βεῖρα, Ἀθήν. σ. 447.
 Πῖνος, ὁ, ῥυπός, λαῖρα.
 Πῖνώ, ὦ, ῥυπώνω, λαιρώνω. Ζ. εὐπῖνης.
 Πῖνυμι, Πῖνυμαι, ταυτ. πῖνύσκω κ. πέπνυμαι.
 Πῖνυσις, ἢ (πῖνύω), φρόνησις, στοχασμός, νοῦς.
 Πῖνύσκω, κ. } συνετίζω, διδάσκω, συμβουλεύω, ἐνθου-
 Πῖνύσσω, κ. } μίζω· ἀπὸ τῆς μητρὸς πῖνυσθεις, Ἰάμβλ.
 Πῖνύω, ἀντὶ πῖνύω, } Πυθ. §. 146. Ζ. πῖνύω.
 Πῖνυτή, ἢ, Νοσσ. ἐπίγρ. 7. κ. } ταυτόσ. πῖνυσις, Ἀνύτ.
 Πῖνυτής, τῆτος, ἢ, } 22.
 Πῖνυτός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. — νυτῶς, φρόνιμος, συνετός· ὅθεν
 Πῖνυτότης, ἢ, ταυτ. πῖνυσις.
 Πῖνυτόφρων, ὁ, ἢ (φρήν), ταυτ. πῖνυτός, Σιμμ. ἐπ. 2.
 Πῖνύω, Ζ. πῖνύσκω, κ. πῖνύω.
 Πῖνώ, ἐκ τοῦ πῖω, μέλ. πῖομαι, κ. πῖοῦμαι, Ἀόρ. 2, ἔπιον. Ὁ
 Παρακ. πέπωκα, καὶ Ἀόρ. 1, ἐπόθην, ποθεῖς, γίνεται ἐκ τοῦ
 πόω, ὅθεν τὸ Λατ. poto· Ἐκ τοῦ πῖω, προστ. πῖε· προσέτι πῖ-
 ζω, πιπίζω, ὅθεν πῖομαι, πέπισμαι, ῥηματ. πιστός· καὶ πῖμι,
 ὅθεν προτταχ. πῖμι· μέλ. τοῦ πιπίσκω, πῖσω, Ἀόρ. ἐπίσα, ὡς
 ἐκ τοῦ πῖω.

Πινώδης, ερς, δ, ή, ταυτ. πινώεις, Λυκόφρ. 925.
 Πινωδέα, ή, τὸ οὐσ. πρ. Ἡσύχ.
 Πινωσις, ή (πινώ), ρύψωσις, λαίρωσις Κ.
 Πινωδής, δ, ή, έχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος πῖ, Ἡλίοδ.
 μηχαν.
 Πίωμαι. Ζ. πῖω.
 Πῖον, τὸ, τὸ λίπος, ή λιπαρότης· παχὺ γάλα, Νίκανδρ. Ἀλ. 77.
 κυρίως, οὐδέτ. τοῦ πῖων, ή πῖος.
 Πιδόμορος, δ, ή, έχων παχέας νομάς, βοσκὰς, Αἰσχ. Ἰκέτ. 51.
 ὅπου ἄλλαι ἐκδ. έχουσι ποιόνομος.
 Πῖος, τὸ, οὐσιαστ. οὐδέτ. ἀντὶ πῖαρ. 2) Ἐπίθ. πῖα μῆλα, Ὀρφ.
 Ἀργον. 504. πῖοι ἄρνες, Ἐπίχαρμ. παρὰ Πολυδ. 9, 79. ταυτὸς.
 πῖων.
 Πιδότερος, κ. Πιδότατος, συγκρ. κ. ὑπερθ. τοῦ πῖων, κυρίως ἐκ
 τοῦ ἀρχαίου πῖος, Ἐπίθ. εὐρισκομένου εἰς Ὀρφ. Ἀργ. πῖα μῆλα.
 Πιδότης, τητος, ή (πῖος, πῖων), λιπαρότης, παχύτης.
 Πιδώ, ὦ, μ. ὦσω (πῖος), παχύνω, Μυθ. Αἰσ. Συναγ. σ. 273,
 ἐκδ. Κορ.
 Πίπερι, κ. } ταυτ. Πέπερι, κ. Πεπερίς,
 Πίπερις, }
 Πιπίζω, ταυτ. Πιπιζώ. Ζ. πῖππος.
 Πιπίζω, Ἡσύχ. ἄλλως Πιπίσκω, Δουκιαν. 5, σελ. 198. (ἐκ τοῦ
 πῖω, πῖζω), ποτίζω, δίδω εἰς ἄλλον νὰ πῖη· Γράφεται κ. πιπί-
 ζω. Ζ. πῖζω κ. πῖω.
 Πιπλάω, Πίπλημι, κ. Πίπλω. Ζ. πιμπλάω.
 Πίππος, δ, νεοττός, πουλάκι.
 Πιππάζω, κ. } κράζω ὡσάν μικρὸν πουλίον· Πρβ. ποκπύ-
 Πιππίζω, μ. ἴσω, } ζω, καὶ παππάζω· Γράφεται κ. πιπίζω.
 Πίπρα, ή, εἶδος ὀρνέου, κ. Πίπος, κ. Πίπω, ή, Ἀριστοτ. Ἰστ.
 5, 9, 1.
 Πιπράσχω, Ἰων. πιπρήσκω, πωλῶ· Ζ. περῶ.
 Πιπράω. Ζ. πιμπράω, πῖμπρημι.
 Πίπτω (πέτω), μελ. πέτω, Μεσ. μελ. πεσοῦμαι, Ἀόρ. α, ἐπε-
 σα, Ἀόρ. 2, ἐπεσον, Παρακ. πέπτωκα (ἐκ τοῦ πτόω), πέπτω. Κ.
 φονεύομαι εἰς τὴν μάχην, Θουκυδ. ἐλαττούμαι, ή λαμβάνω τέ-
 λος· ὁ ἄνεμος ἐπεσε, δηλ. ἐσμικρύνθη, ή ἔπαυσε· καταντῶ·
 ἐς δαίμα, ὀργήν, κακότητα, ἐς θρήνους, δάκρυα κτλ. ὑπόκειμαι,
 ἀνήκω· χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν· ὑπὸ λό-
 γον πίπτειν, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἐμπορεῖ τις νὰ ἐξετάσῃ
 μετὰ τὸν νοῦν· ταῖς ἐλπίσι πεσεῖν, χάνειν τὰς ἐλπίδας· πίπτει,
 ἀποδίδεται· ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα πρόσδοδος ἐπεσε τῷ δήμῳ,
 Πολύβ. 31, 7, 7. αἷς καὶ Κ. λέγομεν, ἐπεσε τόσον εἰς τὸ μέρος
 μου, ή μ' ἐπεσαν τόσα. Ζ. πέτω.
 Πίπω, ή· Ζ. πῖπρα.
 Πῖσα, ή, ταυτ. ποτίστρα, Σχολ. Πινδ. Ἰσθ. 6, 108. 2) Κύρ. ὄνομα,
 ή περίφημος πεδιάς, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ
 Ὀλυμπια.
 Πισαῖος, αἶα, αἶον, } ἐθνικὸν τοῦ Πῖσα, ἀριθ. 2.
 Πισάτης, δ, -αῖς, ή, }
 Πισάκιον, Περιστόμιον, Ἡσύχ. εἶναι δὲ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε,
 Ἐπισάκιον, ὡς ἔκρινεν ὁ Κορ. (Πλούτ. Μέτ. Δ. σ. 361.), ἐπειδὴ
 ὁ αὐτὸς Λεξικογράφος ἔχει καὶ Πιτίμια ἀντὶ Ἐπιτίμια, καὶ Πί-
 χειρον ἀντὶ Ἐπίχειρον.
 Πισίαις, δ, Κύρ. ὄνομα.
 Πισίδης, δ, ἐθνικὸν τοῦ ἐφεξ.
 Πισιδέα, ή, ἐπαρχία τις τῆς μικρᾶς Ἀσίας.
 Πίστινος, δ (πίσος), ἐκ πίσων, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1171.
 Πισμός, δ (πῖζω), ταυτ. ποτισμός, Ἡσύχ.
 Πίσον, τὸ, Συνηθ.
 Πίσος, δ, κ. Πίσσος, κ. Πισσός, δ, ὅσπρια τὰ λεγόμενα κοι-
 νῶς πιζέλια, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 8, 3.
 Πίσας, τὸ, γράφεται κ. πῖσος, τόπος κάθυγρος. Ζ. πῖσας.
 Πίσσα, κ. Πῖττα, ή, ή Κ. πίσσα. 2) τὸ δένδρον, ἀφ' οὗ ῥέει·
 ἄλλως, πῖτυς, κ. πῖνος, Κοῖντ. Σμυρ. 454.
 Πισσαλοειφέω, κ. } αἰλείφω μετὰ πίσσαν.
 Πισσαλειφέω, }
 Πισσαλοειφής, κ. } αἰλειμμένος μετὰ πίσσαν.
 Πισσαλειφής, δ, ή, }
 Πίσσανθος, τὸ, κ. Ὀρρόδης πίσσης, τὸ λεπτόν μέρος τῆς πίσσης.
 Πισσάσφαλτος, ή, εἶδος πίσσης.

Πισσέλαιον, τὸ, ἔλαιον σμιγμένον μετὰ πίσσαν. 2) ἀντὶ Πίσ-
 σανθος.
 Πισσῆεις, εἶσα, κ. } κατασκευασμένος ἀπὸ πίσσαν, μυρίζων,
 Πισσηρός, α, ὄν, } ή δίδων γεῦσιν πίσσης· πηστήρων μό-
 ρος, ὁ θάνατος τῶν καυθέντων εἰς πίσσαν. Πρβ. πισσοκώνητος.
 Πισσίζω (πίτσα), φαίνομαι, ή μυρίζω ὡσάν πίσσα.
 Πίσσινος, ή, νον, κ. Πίττινος, κατασκευασμένος ἀπὸ πίσσαν,
 Πολυδ. 10, 185.
 Πισσίτης, δ· οἶνος, ἐμπεποιημένος μετὰ πίσσαν.
 Πισσοειδής, δ, ή, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς πίσσης.
 Πισσοκαυτέω, ὦ, καίω ξύλα διὰ νὰ ἐκβάλλω πίσσαν, Θεόφρ.
 Ἰστ. φ. 9, 2, 2.
 Πισσόκηρον, τὸ, εἶδος κηρίου, ή ρητίνης, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀ-
 λείφουσιν αἱ μέλισσαι τὰς οἰκίας των, τὰ σῖμβλα. κ.
 Πισσόκηρος, δ, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5, 9, 40.
 Πισσοκονέω, κ. Πισσοκωνέω, -άω, -νίζω, πίττωνω.
 Πισσοκόπεω (πίσσα, κόπτω), αἰλείφω τὸ σῶμα μετὰ πίσσαν,
 Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 5, 5. καὶ ξερρίζων τὰς τρίχας διὰ πίσσης,
 Ἀθην. 13, σ. 40. Schw. Ζ. λάσιος.
 Πισσοκοπία, ή, τὸ οὐσ. τοῦ πρ. Πρβ. ὁρώπαξ.
 Πισσοκώνητος, δ, ή (πισσοκωνέω),· μόρος, θάνατος, τὸν
 ὁποῖον ἀποθνήσκει ἄνθρωπος αἰλειφόμενος μετὰ πίσσαν, καὶ καίμε-
 νος, ὡς πισσηρός. Πρβ. καρανιστήρ μόρος, ὁ ἀποκεφαλισμός·
 σκολοπηὶς μοῖρα, τὸ παλούκωμα.
 Πισσοκωνία, ή, αἰλείφω μετὰ πίσσαν.
 Πισσοτρόφος, δ, ή, τρέφων, δίδων πίσσαν, Πλούτ. Συμπ.
 Προβ. 3, 2, 1.
 Πισσοῦργιον, τὸ, τόπος, ὅπου κατασκευάζεται πίσσα.
 Πισσοουργός, ἀττ. Πιττουργός, ὁ κατασκευάζων πίσσαν.
 Πισσώω, ττώω, ὦ, πίττωνω, αἰλείφω μετὰ πίσσαν, ὡς ἀγγεῖατι-
 να· Τὸ ἔκαμναν δὲ καὶ θηλυπρεπεῖς τινὲς διὰ νὰ ξερρίζώσωσι τὰς
 τρίχας ἀπὸ τοῦ σώματος.
 Πισσωτής, οὐ, δ, ὁ αἰλείφων μετὰ πίσσαν· κ.
 Πισσωτός, ή Πιττωτός, ή, ὄν, αἰλειμμένος μετὰ πίσσαν.
 Πίσσω, Αἰολ. ἀντὶ πίπτω, ὡς πέσσω, πέπτω κτλ.
 Πισσώδης, ερς, δ, ή, ὡσάν πίσσα, γεμάτος πίσσαν.
 Πίσσωσις, ή, οὐσ. τοῦ πισσώω.
 Πιστάκη, ή, κ. } κ. Φιστάκια, κ. Βιστάκια, τὰ, τὰ λεγό-
 Πιστάκια, τὰ, } μενα σήμερον φιστίκια· λέξις ξενική Νομ.
 Πίστευμα, τὸ, ταυτ. πιστόν, ἐνέχυρον πίστεως, Αἰσχ. Ἀγαμ.
 886.
 Πίστευσις, ή, τὸ πιστεύειν.
 Πίστευτικός, ή, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀνήκων, ή κλίνων εἰς τὸ
 πιστεύειν· ἐκ τοῦ
 Πιστεύω (πίστις), ἔχω θάρρος, ἐμπιστεύω, παραδίδω· εἶμαι
 βέβαιος εἰς τί. 2) Παθ. πιστεύομαι τι, ἀντὶ πιστεύεται μοι τι, μ' ἐμ-
 πιστεύει τίς τί. 3) Μεσ. πεπίστευμαι, ἐπιστευθῆναι τι, εἶμαι πλη-
 ροφορημένος τὴν ἀλήθειαν πράγματος τινός, Πορφ. βίβ. Πλωτ. 18.
 Παῦλος πρὸς Ῥωμ. 3, 2. 4) ἀντὶ πιστόω, Θουκ. 1, 1, κ. 20.
 Πιστήρ, ἦρος, δ, ταυτ. πίστρα, κ. ποτιστήρ.
 Πιστήριον, τὸ, ταυτ. ποτιστήριον, Φωτ. Δεξικ.
 Πιστήχός, ή, ὄν (πίστις), ἀνήκων εἰς πίστιν, πιστός. 2) ἀντὶ
 πειστικός, Πλατ. Γοργ. 9, Ξενοφ. Κύρ. 1, 9, 10. ὡς πιστός ἀντὶ
 πειστός, Ζ. ἀπίστος.
 Πιστικός, ή, ὄν, ταυτ. ρευστός, ῥωώδης· νάρδος πιστική, Ν. Δ.
 Πίστιος, δ· Ζεύς, ἐφορος τῆς πίστεως, Διον. Ἀλ.
 Πίστις, εως, ή (πείθω, ομαι), πληροφορία, συγκατάθεσις, ἐμ-
 πιστοσύνη, εὐλικρινὴς ὑπακοή, τιμιότης, εὐπείθεια· καταπειστι-
 κά μέσα, ἀποδείξεις, μαρτυρίαι, ὅρκιοι κτλ. Τιμιότης εἰς τὰς λη-
 φοδοσίας, Γαλλ. crédit, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. Η, ιγ', 31, ἐκδ. Κορ.
 Πιστολέτης, δ, ὁ ἀφανίζων τὴν ἐμπιστοσύνην, ή τοὺς πιστοὺς
 (χριστιανούς), Χρησμ. Σιβυλλ.
 Πιστόν, τὸ, ὅτι κάμνει πίστιν, ἀσφαλίζει τὴν πίστιν, ἐνέχυρον·
 πιστὰ δοῦναι κ. λαβεῖν· πιστὰ θεῶν ποιῆσαι, ἐπικαλεῖσθαι μάρ-
 τυρας τοὺς θεούς.
 Πιστοποιέω, ὦ, ταυτ. πιστόω, Ἰώσ. Μακκ. 7. -ποιός, δ,
 ή, ὁ πιστοποιῶν· -ποίησις, ή, τὸ οὐσ.
 Πιστοπορθής, δ, ταυτ. πιστολέτης.
 Πιστός, ή, ὄν (πείθω, πῖζω), πρότερον καὶ πρᾶγμα, περὶ τοῦ
 ὁποῖου εἶναι τις βέβαιος, ή πληροφορημένος· ὅθεν, ἀξιοπίστος,

πίστιν προξενων, πληροφορῶν, εἰλικρινῆς, τίμιος. 2) τὸ νὰ εἶναι τις πληροφορημένος, πλήρης βεβαιότητος καὶ θάρρους. Ζ. κ. ἀ-πιστος.

Πιστός, ἡ, ὄν (πίω, πίζω, πίτω, πιπίσκω), ποτός, δυνάμενος νὰ ποθῇ, Αἰσχ. Πρωμ. 479.

Πιστότης, τητος, ἡ (πιστός), πίστις, τιμιότης, εἰλικρίνεια, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 8, 29. κτ. Ζ. πιστός.

Πιστοφύλαξ, ὁ, φύλαξ τῆς πίστεως, Ὀρφ. Ἑμν. 8, 17.

Πιστώ, ὦ (πιστός), πιστόνω, βεβαιώνω, μέλ. Αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ. πιστώσαντες αὐτὸν ὄρκω. Σχολ. Θουκυδ. 4, 88, πιστώ σε ὄρκω, ἀντί ὄρκον ἐκ σοῦ λαμβάνω. Πιττοῦμαι σε ὄρκω, ἀντί τοῦ, ὄρκον σοι δίδωμι. κ. : ἐπέεσσιν, Ἰλ. φ, 218.

Πίστρα, ἡ, ποτίστρα, σκεῦος ὅπου ποτίζουντι τὰ κτήνη, Εὐρ. Κύκλ. 29, κ. 48. Ζ. πῖω.

Πίστρις, ἡ, εἶδος πλοίου, Πολύβ.

Πίστρον, τό, εἶδος ποτηρίου, Εὐρ. Κύκλ. 29.

Πίστωμα, τό (πιστόω), ἀσφάλισμα, ταυτ. πιστόν, Αἰσχ. Πέρσ. 170. γηραλέον π. ἀντί γέρων πιστός.

Πίστωσις, ἡ, (πιστόω), τὸ πιστόναι· βεβαιώσις· ἀποδείξις, εἰς τοὺς ῥήτορας, οἵτινες ἔχουν κ. ἐπιπίστωσις, ἡγουν στρέψωσις τῆς ἀποδείξεως.

Πισυγγιον, τό, κ. } ταυτ. σκυτεῖον, ἐργαστήριον τοῦ σκυτέως, κ. σκυ-
Πισυγγοῦ, ὁ, } τεύς, ὁ παπουτσῆς· τὸ πρωτότυπον φαίνεται ὅτι
εἶναι πίσυγξ ἀντί πίσσυγξ, πίσσυξ, πίπυξ, ἐκ τοῦ πίπτα, ἥτις
εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τοὺς σκυτεῖς· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ πέτσυμπτον,
πέσσυμπτον, ἀντί σκυτεῖον.

Πίσυνος, νη, νον (πίσω, πείσω), ἐμπιστεύων, θάρρῶν, μετὰ
δοτ. 2) εὐπειθής, ὑπήκοος, Ὀρφ. Ἀργ. 263. 705.

Πίσυρες, οἱ, αἱ, Ἰλ. ο, 680, Πίσυρα, τὰ, κ. Πέσυρες, Πέσυ-
ρα, αἰολ. ἀντί τέσσαρες, τέσσαρα.

Πιτάνη, ἡ, Ἰων. Πιτάνη, ἡ, τόπος τις (πόλις, ἡ κώμη, ἡ
δῆμος) τῆς Λακεδαιμόνος. ὅθεν

Πιτανστής, ὁ, κ. -νήτης λόχος, Ἡρόδ. 9, 53, ὅστις ὁμῶς
οὐδ' ἐγένετο πώποτε, Θουκυδ. 1, 20. : στρατός, Ἡσύχ.

Πίταος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Πιτθεύς, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Πιτνάω, κ. Πιτνέω, κ. Πιτνημι, μετοχ. πιτνάς, Ὀδυσ. λ, 391.
ὅθεν, προστακ. πίνατε· Ἀόρ. πιτνάς, κ. ἐπίτνα, πίτνα, Ἰλ.
φ, 7. ἐξαπλόνω, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 291. Ζ. πίτνω.

Πίτνω, ἐκ τοῦ πέτω, ἄω, ἄνω, συγχοπ. πίτνω, κυρίως, κάμνω νὰ
πέσῃ, κρημνίζω, ἡ ἐξαπλόνω, καταξέτω, πλαγιάζω· Οὐδ. πίπτω,
κρημνίζομαι· ταυτ. πιτνάω, ἐξαπλόνω, ἐκτείνω ἐπίτνων ἄλλωῃ,
κατέβηται, ἐξήπλωναν εἰς τὴν ἄλωνα, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 291. ἀνοίγω
Σοφοκ. Ἠλέκτ. 713. 2) ταυτ. πίπτω· πίπνοντος οἴκου, δηλ. πί-
πνοντος τοῦ οἴκου, Αἰσχ. Αἰγ. 1543. Ζ. πῖτω.

Πιττάκιον, τό, κ. Πιττάκιον, τό, κατὰ τὸν Μοῖρεν, κομματίον,
ἐνὸς ἀλείφεται χρίσμα· ἄρα ἐμπλαστρον, Διογ. Λαέρτ. 6, 89.
2) πίναξ, ἡ χάρτης, ἐπάνω τοῦ ὁποῦ γράφουσι, Πολύβ. λείψ.
ὅπου διορθώνουσι, πινάκιον. Ἐκ τοῦ πεσσός, πεττός, πέτταξ,
πίτταξ, τεράγωνόν τι σῶμα, ὡς πλίνθος κ. πλαίσιον.

Πίτταλος, ὁ, ὄνομα. Κύρ.

Πίτταξυς, ἡ } ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, Σχολ. Ὀδυσ. κ. 242. Ἄλλοι
Πίτταξις, ἡ, } τὸν ὀνόμαζαν βαρβίλον, μεταθ. ἐκ τοῦ βράβιλος·
ἀπ' ἄλλους, μάραος κ. μάραον. Περὶ τῆς γραφῆς Πρβ. ἀτράφαξυς.
-φαξίς, πλάστιγξ, -υγξ,

Πίττινος, ταυτ. πίσσινος.

Πιττουργέω, Πιττούργιον, Πιττώ κτ. ταυτ. πιστουργέω κτ.

Πιττώ, ταυτ. πίσσώ.

Πιτύα, ἡ, ἄλλη γραφή ἀντί πυτία· ὡς μιττύλλω, μυστίλλω
κατὰ μετάθ. εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπέχη ἡ Κριτική.

Πιτύενος, νη, νον, ἀπὸ πῖτυν, ἔξαιρ. ῥητίνη.

Πιτύεις, εἶδος, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς πῖτυος, τὸ κοκκινάρι Η. 2) ἀντί
πῖτυν ῥητίνη.

Πιτυκάμπτης, ὁ, ἀντί Πιτυοκάμπτης, Ἀνάλ. 2, σ. 330,
ἀριθ. 68.

Πιτυλεύειν, τὸ κινεῖν ταχέως τὰς χεῖρας ἐν τῷ κωπηλατεῖν. Καθ.
κινεῖσθαι, ἐνεργεῖν, Ἀριστοφ. Σφ. 678.

Πιτυλίζειν, ἀντί τοῦ πρ. 2) εἰς τὴν μονομαχίαν τὸ ταχέως
κινεῖν τὰς χεῖρας. Ζ. πῖτυλος, ἀριθ. 3. 3) σιτάζειν ἰχθῆα ἐν
φύλλοις.

(B.)

Πιτυλισμα, το, ταυτ.

Πιτύλος, ὁ, τὸ κωπηλατεῖν κατὰ τὸν ῥυθμὸν τοῦ Κελευστοῦ,
καὶ ὁ ἐντεῦθεν διεγείρομενος κανονικὸς θόρυβος τῶν ὑδάτων. 2)
Μεταφ. τὸ κινεῖν τὰς χεῖρας ἐν τῷ περιπατεῖν, τὸ ὁποῖον ἄλλως
λέγεται κ. ἐφέσσειν. 3) εἰς τὸν Αἰσχ. Ἐπτ. 888, ἐφέσσετο ἀμφὶ
κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πῖτυλον, ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν. 4) ἡ ταχεῖ-
α κίνησις τῶν γροθοκτυπημάτων, Θεόκρ. 22, 127, 5) ὁ Γαλη-
νός τὸ ἐξηγεῖ εἶδος κινήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν περιπατῇ ἐπά-
νω εἰς τὰ ὀνύχια, καὶ τὴν μὲν μίαν χεῖρα κινῇ εἰς τὰ ἔμπροσθεν,
τὴν δὲ ἄλλην εἰς τὰ ὀπίσθεν· Ἡ παραγωγή τῶν παλαιῶν ἐκ τοῦ
τύπτω εἶναι ψευδής. Εἶναι πῖτσω, ἀντί πῖσσω (ὅθεν πῖτυρος,
πῖτυρον) τὸ πρωτότυπὸν τῆς· τὸ δὲ πῖσσω Αἰολ. ἀντί πίπτω.

Πιτύνη, ἡ, Πιτυναῖος, Νομ. ψευδὴς γραφή ἀντί πυτίνη, Πλούτ.
Ζ. μιττύλλω, κ. πῖτύα.

Πιτύσεις, εσσα, ἐν (πῖτυς), πλούσιος, γεμάτος ἀπὸ πῖτυας.

Πιτυοκάμπη, ἡ, ἡ κάμπη τῆς πῖτυος, Διοσκ. 2, 66.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ (κάμπτω), ἐπίθετον, ἡ ἐπώνυμον τοῦ
λῃστοῦ Σίνιος, ὅστις ἐτέντονε τοὺς διαβάτας μεταξὺ δύο καμ-
πομένων, λυγισμένων πῖτύων, τὰς ὁποίας εὐφίων ἐπεῖτα τοὺς
διέφθειρε· Μεταφ. σκληρός, ἀπαίθρωςτος.

Πιτυόστεπτος, ὁ, ἡ, στεφανωμένος μετὰ κλάδους πῖτυος.

Πιτυοτρόφος, ὁ, ἡ, τρέφων τὰ δένδρα πύτει, : Φρυγίη,
Ἀνάλ.

Πιτυούσα, κ. -ούσσα, ἡ, ἀντί πῖτυόεσσα, ὄνομα φυτοῦ,
Διοσκ. 4, 166. Euphorbia pityusa, Δινν. 2) νήσον. Πρβ.
πῖσηκούσα.

Πιτυρεὺς, εἶδος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Πaus.

Πιτυρηνός, ἡ, ὄν, κ.

Πιτυρίας, ὁ, κ.

Πιτύριος, ὁ, ἡ

Πιτυρίτης, ὁ

Πιτύρον, τό, ἡ φλούδα τοῦ ἀλεσμένου σίτου, πῖτυρον καὶ Κ.
Ζ. πῖτσω. 2) ἡ Κ. πιτυρίδα, ἡ ὁποία φύεται εἰς τὸ δέρμα τοῦ
ἀνθρώπου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν κεφαλὴν ὡσάν πῖτυρα.

Πιτυρίαις, ἡ, -τύρισμα, τό, τὸ νὰ πάσχη τις πιτυρίδα.

Πιτυρυόομαι, σῦμαι, ἀποχτῶ, πάσχω πιτυρίδα.

Πιτυρώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν πῖτυρα, ἡ ὡσάν πιτυρίδα.

Πῖτυς, υος, ἡ, pinus, εἶδος πεύκης, Κ. κουκωναρία· ἔχει δι-
πλοὺς κλάδους, οἱ ὁποῖοι, ὅταν κοποῦν, δὲν ἀναδίδονται πλέον
ἀπὸ τὴν ρίζαν· ὅθεν παροιμ. πῖτυος δίκην ἐκτρίβεσθαι, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων, οἵτινες ἐξολοθρεύονται, καὶ δὲν ἀφίνουσιν ἀπογόνους, Ἡρόδ.
6, 57. 2) Ποιητ. πᾶν ὅ, τι κατασκευάζεται ἀπὸ πῖτυν, πλοῖον,
στέφανος κτλ. Ζ. πεύκη, pich, πῖσσα, πῖττα.

Πιτύστεπτος, ὁ, ἡ, ταυτ. πῖτυόστεπτος, Ἀνάλ. 2, σ. 142.

Πιτυώδης, εος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς πῖτυος, ἡ γεμάτος πῖτυς.

Πιτυών, ὠνος, ὁ, ὁ δάσος κουκωναριῶν.

Πιφαλλίς, εἶδος, ἡ, ταυτ. πῖφιγξ.

Πιφάσκω, Πιφαύσκω, κ. Πιφαύσκομαι, ἐκ τοῦ φαῖω, φαύω, φαύ-
σκω, ταυτὸς. φαίνω, φανερόνω, δεικνύω, σαφηνίζω· λέγω, πε-
ριγράφω, ἐξηγῶ. Ἡσιόδ. Θεογ. 655. Ὀμ. 2) πιφαύσκομαι, Μέσ.
ἀφίνω νὰ μέ ὁμιλήσωσιν, ἀκούω, Νίκανδρ.

Πῖφιγξ, ὁ, ἡ Πῖφιξ, Πῖφιγξ, ὁ, ἀπροτὶδριστὸν τι ὄρνισον.

Πῖω, ὅθεν ἀπαρέμφ. πῖεῖν, πῖομαι, πῖῃ, πῖω κ. πῖομαι, πῖ-
σαι ἀντί ποτίσαι, πῖομαι, πῖεσθαι· Παρατ. ἐπιον, ὑποτακ. πῖω,
ὅθεν πῖνω, καὶ Κ. πῖνω, κ. πῖζω, πιπίζω, τὸ ποτίζω. Εἰς τὸν
Πίνδ. πῖσω σφέ· Δίρκης ὕδωρ, δηλ. θέλω τοὺς ποτίσαι· ὅθεν πῖ-
ομαι, Μέσ. πῖνω.

Πῖωδης, ὁ, ἡ, ὡσάν πῖον, ἡ πλήρης πῖου.

Πῖων, ονος, ὁ, ἡ, παχύς, λιπαρός, καρποφόρος, εὐτυχής, Ὀ-
δυσ. ι, 35. Ζ. πῖαρ κ. πῖος· συγερ. πῖότερος, ὑπερθ. πῖότατος,
Ὀμ.

Πλάγᾶ, ἡ, δωρ. ἀντί πληγή.

Πλάγγονιον, τό, ὑποκ. τοῦ πλαγγών. 2) ἀλοιφή τις, Ἀθήν.
15, κ. Ἡσύχ.

Πλάγγος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 9, 32. ἄλλως, μορ-
φνός, κ. ιηττοφνός.

Πλαγγάν, ὄνος, ὁ (πλάσσω), κούκλα ἀπὸ κηρίον διὰ τὰ πα-
διά, Καλλιμ. Δήμ. 92. Σχολ. Θεοκρ. 110. 2) ὄνομα Κύρ. εἰς τὸν
Δημοσθ.

Πλαγγάζω, μ. ἄσω (πλάγος), ὡς πλαγίζω, κλίνω τί εἰς τὸ

πλάγιον μέρος· πλαγιάζω φωνήν, Πλούτ. Δημοσθ. 13. Οἱ Θεταῖοι λέγουσι τὴν σήμερον Πλαγιάζω τὸ πίπτω εἰς τὴν κλίνην νὰ κοιμηθῶ.

Πλαγιασμός, ὁ, τὸ πλαγιάζειν.

Πλαγιαυλίζω, μ. ἴτω, τὸ ῥῆμα τοῦ ἐφ. Εὐστάθ.

Πλαγιαυλος, ὡς Ἐπίθ. ὁ λαλῶν τὸν πλαγίαυλον. 2) πλάγιος αὐλός, οὐσιαστ. Βίων 3, 7. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6, 19.

Πλάγιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - γίως. Νομ. ἐκ τοῦ πλάγος, ἡ πλευρά· ὀρθότερον, ἐκ τοῦ πλάξ, πλαγός, ἐπίπεδος, ἡ ὡς πλαίστιος ἐκ τοῦ πλάτος· μὴ ὀρθός, ἀλλὰ κλίνων δεξιὰ, ἡ ἀριστερά· μὴ εὐθύς, ἀλλ' ἐκ πλευρᾶς ἐρχόμενος· πλάγιος καὶ πλατῆσι τοῖς ξίφεσι παίειν, δηλ. ὅχι μὲ τὴν μύτην (νὰ σουγλιζωσιν), οὐδὲ μὲ τὴν κόψιν (νὰ κόπτωσι), Δίων Καστ. 40, 53.· τὰ πλάγια, αἱ πλευραὶ, εἰς τὴν τακτικὴν· εὐλήπτους κ. πλάγιους παραδιδόναι, δηλ. εὐκολοποιᾶσθαι, καὶ ἐκ τῶν πλευρῶν. 2) δόλιος, ὑπόπτος, ἀμφίβολος, Πολύβ. 30, 1. 3) πλάγια πτώσεις, εἰς τοὺς Γραμμ. αἱ παρὰ τὴν ὀνομαστικὴν καὶ κλητικὴν.

Πλαγιοσύνητακτος, ὁ, ἡ, συνταγμένος με πλάγιας πτώσεις, Γραμμ.

Πλαγιότης, τητος, ἡ, πлагія θέσις. 2) πτώσις πлагія, Δημήτρ. §. 203.

Πλαγιόφυλαξ, ακος, ὁ, ὅστις φυλάττει τὰ πλάγια μέρη τοῦ στρατοῦ, Διοδ. 19, 82.

Πλαγιόω, ὦ, ταυτ. πλαγιάζω.

Πλαγκταίς, ἡ Πλακταίς, Ὀρφικά, 401. ἀντὶ πλαξίν, ἐκ τοῦ πλαξ, πίναξ, τράπεζα.

Πλαγκτήρ, ἡρος, ὁ (πλάζω), ἐπώνυμ. τοῦ Βάνχου, πλανῶν, ἡ πλανώμενος, Ἀνάλ.

Πλαγκτός, ἡ, ὄν (πλάζω), πλανώμενος. 2) πλανημένος, ἀπλοῦς, Ὀδυσ. χ, 563. ὅθεν

Πλαγκτοσύνη, ἡ, ταυτ. πλάνη κ. ἄλη, Ὀδυσ. ο, 342.

Πλάγος, τό, ἡ πλευρά· ὅθεν Νομ. πλάγιος, καὶ τὸ Λατ. plaga, πίναξ Ἡρακλ. σ. 189. Ζ. πλάγιος.

Πλάγγω, δίδει χρόνους εἰς τὸ πλάζω, πλάζομαι, ὡς πλάγξω, ἐπλαγξα κτ. Πλάγγω, ὡς ἄγγω σχηματισθῆν, καὶ τὰ δύο ἀντὶ πλάγγω, ἄγγω (ἐν γ ἔγεινε χ). Τὸ ἀμπλακεῖν δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα. Ζ. ἀπλάκτης κ. πλακία. Τὸ δὲ πλάζω, πλάγγω κ. πλανᾶω, ἀνήκουσιν εἰς τὸ πλάω.

Πλάγω, Ἴων. πλήγω· ἐκ τοῦ πρώτου, Ἀόρ. ἐπλάγην· τοῦ δευτέρου, ἐπλήγην καὶ ἐπλήχθην· ἐνεστώως συνήθης εἶναι τὸ πλήττω· τὰ πλάγω, ἄλλως κ. πλάσσω, πλάζω ἐλήφθη ἀπὸ τὸν ἡχον τοῦ κτυπεῖν ζυμόναι, ἀλίσφειν· ὁ Μ. Ἐτ. φέρει ἐκ τῆς Σαπφούς ἐπιπλάζω ἀντὶ ἐπιπλήττω. Πλήγω, πλήττω ἐξηγεῖ κτυπῶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ζωὴν, καὶ πληγόνω. Τὸ πλέω, πλεονύω, σημαίνει. Τροπ. τὸν κτύπον εἰς τὸ περιπλέκειν τι, ὡς κόμην καὶ τὰ τοιαῦτα· Ὅλοι οἱ τύποι ἔγειναν κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ πέλλω, πέλω, πελάω, πλάω, πλίω, πλάζω, ἄσσω, πλίω, πλίσσω.

Πλαδερός, ἁ, ὄν, ὑγρός, σπογγώδης· σάρξ, Διοσκ. 2, 137.· οὐλα, δηλ. σφοδρωτικὰ· χαῦνος, μαλακός, ἀσθενής, ἀμέλης, Ζ. βλάω.

Πλαδερότης, ἡ, ιδιότης καὶ κατάστασις τοῦ πλαδαροῦ, Στοβ. φυσικ. σ. 1096.

Πλαδάρωμα, τό, ταυτ. πλάδος.

Πλαδέω, ὦ, κ. - δέω, ἔχω πολλὰ ὑγρά· εἶμαι χαῦνος, Ἀπολλων. 2, 662. Ἀριστ. Ἰστ. ζ. 3, 6. Ζ. πλάω.

Πλαδιδάω, Λακων. Ἀριστοφ. Λυσ. 171. Ἡσύχ. μάταια, καὶ τρελλὰ κάμνω ἢ λαλῶ, ἐκ τοῦ πλάδος. Πρβ. πλατειάζω.

Πλαδῆ, ἡ, ταυτ. πλάδος, Ἐμπεδ. παρὰ Σιμπλικ.

Πλαδόεις, εσσα, εν, ταυτ. πλαδαρός.

Πλαδός, ου, ὁ, ὑγρατία, ὑπερβολικὴ νοτίς, Ἱπποκρ. κ. Νίκανδρ. Ζ. εἰς τὸ Βλάω.

Πλαδόων, ποιητ. ἐπεκτ. ἀντὶ πλαδῶν, ἐκ τοῦ Πλαδᾶω, Νίκανδρ.

Πλαδώδης, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. πλαδός.

Πλάζω, ταυτ. πλάσσω, πλήσσω· ὅθεν ἐπιπλάζω ἀντὶ ἐπιπλήττω. Ζ. πλάγω.

Πλάζω, συγκοπ. ἐκ τοῦ πελάζω, κ. πλάζω ἐκ τοῦ πελάθω (ἐκ τοῦ πελάω), ὅθεν ἐπελάσθην κ. ἐπελάθην, πελασθεῖν, Αἰσχύλ. Προμ. 904. κ. πελαθεῖν, πλασθεῖς, κ. πλαθεῖς, Ἀόρ. 1, Παθ. τὸ ῥηματ. πρὸς - πλαστος, ἔρμην. πλησιάζων, ἡ πλησιαστός

ἐκ τοῦ πέλας· ἀλλ' εἶναι ἐκ τοῦ πέλλω, πέλω, πελάω, πελάζω, καὶ περιέχει τὴν ἐννοίαν αὐθορμήτου κινήσεως. Ζ. πλάω, κ. πέλας, καὶ τὸ ἐφ.

Πλάζω, Παθ. κ. Μέσ. πλάζομαι· τὸ πρῶτον, πλανῶ, Ἰλ. ρ, 75. τὸ δεύτερον, πλανῶμαι· καὶ ἀπατῶ, κάμνω τινὰ νὰ σφαλῇ. Παθητ. ἀπατῶμαι, κάμνω ἐγὼ σφάλματα. Χρόνοι τοῦ τινεῖς εἶναι ὡς ἐκ τοῦ πλάγγω, πλάγγω, π. χ. πλάγξω, ἐπλαγξα, ἐπλάγχθην· τύπος ἄλλος εἶναι καὶ τὸ πλανᾶω. [Τὸ θεματικὸν εἶναι πέλλω, πέλω, πελάω, ἄζω, ἄθω, συγκοπ. πλάω, πλάζω, πλάθω, τὰ ὁποῖα σημαίνουν κινῶ, μεταφέρω, κλονῶ, ταραττώ, ὡς ὁ ἄνεμος καὶ τὰ κύματα, καθὼς ἐπασχαν οἱ εἰς τὴν Ὀδυσσειαν πλαζόμενοι· ὅθεν πλάζεσθαι λέγεται ὁ ἀνθρώπος, ὅστις οὕτω μετακινεῖται, καὶ ῥίπτεται ἐνθεν κακεῖθεν· πλάζει δὲ τὸν ἀνθρώπον ὁ θεός, ἡ ἡ τύχη.]

Πλάθανη, ἡ, } σαινίδα, ἡ καλοῦπι, εἰς τὸ ὁποῖον πλάθουσι
Πλάθανον, τό, κ. } φωμιά, Θεόκρ. ἐκ τοῦ πλάττω, 15, 115.

Πλάθανος, ὁ, } (Κ. πινακωτὸν οἱ ἐν Θεττ. Τυρναβίται) ἐκ τοῦ πλάσσω, πλάθω.

Πλάθω, κ. Πλάθομαι, Πλούτ. Ἀρατ. 14. συγκοπ. ἐκ τοῦ πελάθω, ομαι, ταυτ. πελάζω, ομαι, μέλ. ἄτω, Ἀόρ. 1, ἐπλάθην πλαθεῖς, πλαθεῖν κτλ. Νομ. ἐκ τοῦ πέλας. Ζ. τὸ πρῶτον πλάω, κ. πέλας. Κ. πλάθω, ταυτὸς πλάσσω, π. χ. πλάθω φωμίον.

Πλαίσιον, ἡ Πλαίσιον, τό, ἐπίμηκες τετράγωνον, καὶ πᾶν οὕτω σχηματισμένον σῶμα, ὡς πλίνθος, κ. πλινθιον. 2) στρατιωτικὴ διατάξις εἰς σχῆμα πλαισίου, Ξενοφ. Ἑλην. 4, 5, 2. ἱσοπλευρον πλαισίον, ταυτ. πλινθιον· εἰς τὰ πλάγια βάλλειν, ταυτ. εἰς τὰ πλάγια Δ. Καστ. 401, 2. Πλαίσιον, τό, εἶναι ἐκ τοῦ πλατός, ἀντὶ πλάτιον, πλάξτις, ὡς πλίνθος.

Πλακερός, ἁ, ὄν (πλάξ), ταυτ. πλατύς. Ζ. πλοκερός.

Πλακέα, ἡ, ταυτ. ἀμπλακία, Ἡσύχ. Ζ. ἀπλάκτης, πλάζω.

Πλακένος, νη, νση, (πλάξ), συνεστὼς ἀπὸ μίαν πλάκα, Ἀνάλ. 2, σ. 80.

Πλακίς, ἡ (πλάξ), βάγκα, θρονίον, καναπές, Ἡσύχ.

Πλακίτης, ὁ, -ίτις, ἡ, ταυτ. πλακώδης, (πλάξ), πλατύς, ἐπίπεδος, Ὀρφ. Ἀργοναυτ. 949.

Πλακόςεις, εσσα, εν, λίθινος· τύμβοι, Γρηγόρ. Ναξ. ἐπίγρ. 163.

Πλακουντάριον, τό, κ. } (συναρ. ἐκ τοῦ πλακόςεις), πί-

Πλακούντιον, τό, ὑποκ. τοῦ } τα Κ. - κουντῶδης, ὁ, ἡ,

Πλακοῦς, οὔντος, ὁ, } ὡσάν πίτα.

Πλακουντοποιητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πλακοντοποιῶν· σύγγραμμα, Ἀθήν. σ. 043.

Πλακουντοποιός, ὁ, ἡ, κατασκευαστὴς πλακουντίων, Ἀθήν. σ. 644.

Πλακώω, ὦ (πλάξ), σκεπάζω με πλάκας· πλακόνω Κ. σημαίνει πίπτω ἐπάνωτινος, καὶ τὸν ἐλίσσω.

Πλακτρον, τό, Δωρ. ἀντὶ πλῆκτρον.

Πλακτωρ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ πλῆκτωρ.

Πλακώδης, εος, ὁ, ἡ, (εἶδος, πλάξ), πλατύς, ἐπίπεδος, ὡσάν πλάξ, Ἀριστ. Ἰστ. ζ.

Πλακωτής, ὁ, ὅστις σκεπάζει τι με πλάκας, Εὐσέβ. Ἑκκλ. Ἰστ.

Πλαναφεγγής, ὁ, ἡ, φωτιζόμενος ἀπὸ τοῦς πλανήτας, Μανέθ. 4, 3.

Πλανάω, Ἴων. - έω, ὦ (πλάνη), κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν ὁδόν του, Ἀπολλοδ. 3, 1, 4. ἀπατῶ, πλανῶ. Μέσ. - νάομαι, περιπλανῶμαι ἐδῶ κ. ἐκεῖ, περιέρχομαι, ταξιδεύω. Ζ. πλάζω, ομαι.

Πλάνη, ἡ, κ. Πλάνος, ὁ, τὸ περιέρχεσθαι ξένους τόπους ἐδῶ κ. ἐκεῖ, καὶ τὸ ἀπατᾶσθαι, ἀπάτη.

Πλάνημα, τό, τὸ πλανᾶσθαι· ἀπάτη· δρόμος χαμένος.

Πλάνης, ητος, ὁ, περιπλανώμενος, περιερχόμενος ἐδῶ κ. ἐκεῖ· ἀστήρ, ταυτ. πλανήτης.

Πλανευσίδρος, ὁ, ἡ (πλάνητις, ἔδρα), ἔχων ἀκατάστατον καθεδραν, κατοικῶν ἄλλοτε ἐδῶ, ἄλλοτε ἐκεῖ, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 1, 15.

Πλανευσίς, ἡ, τό, πλανᾶν.

Πλανευσύω, ταυτ. πλανᾶω, Ἡσύχ. Σουίδ.

Πλανήτης, ου, ὁ, θηλ. - νήτις, ἡ, ταυτ. πλάνης.

Πλανετικός, ἡ, ὄν, (πλανήτης), πλανώμενος· ἡ πλανῶν.

Πλανητός, ἡ, ὄν, περιπλανώμενος, περιερχόμενος ἐδῶ κ. ἐκεῖ.

Πλανίων, ταυτ. πλάνος, ἡ Γεν. τοῦ Πλάνιος, ταυτ. πλάνος,

Ἀνάλ. 1, σ. 247.

Πλανοδία, ἡ, πλανημένη ὁδός, Ὁμ. Ἱερμ. 75. Κατ' ἀλλοίους, τὸ θηλ. τοῦ ἐπιθέτου

Πλανόδιοις, ἰα, ιος, εἰς πλανημένην ὁδὸν περιπατῶν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει πληνόδιοις.

Πλάνος, ἡ, ον, κ. ὁ, ἡ, κ. Πλάνης, θηλ. πλάνη, περιπλανώμενος. ἀστρῶν ἀπλανῶν τε πλάνων τε, δηλ. τῶν μονίμων ἀστέρων, καὶ τῶν πλανητῶν, Μανέθ. 2) ὡς οὐσιαστ. ταυτ. πλάνη, ἀπάτη, σφάλμα· παρεκτροπή ἀπὸ τοῦ ὁρθοῦ.

Πλάνοστιβής, εὖρος, ὁ, ἡ (στειβῶ), πατημένος, περιπατημένος ἀπὸ τῶν πλανωμένων, Αἰσχ. Εὐμ. 76.

Πλάνυττω, ἀντί - νύσσω, ταυτ. πλανῶ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 5.

Πλάνωδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πλανητικός, Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Πλάξ, ἀχός, ἡ (πλάσσω, πλατύς), πᾶν πλατὺ καὶ ἐπίπεδον σῶμα, σανίς, τράπεζα, φύλλον, Αἰσχ. Εὐμ. 288. ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, Εὐρ. Ἑκ. 8. Ἡ πέτρα πλατεῖα καὶ λεπτή.

Πλάξιππος, ὁ, Δωρ. ἀντί πληξιππος.

Πλάσις, ἡ (πλάσσω), τὸ πλάσσειν, μορφή, σχῆμα. 2) ταυτὸς πλάσμα, εἰς τὴν Μουσικ.

Πλάσμα, τὸ, τὸ μορφωμένον, μόρφωμα. 2) ὑπόκρισις, σχῆμα προσποιήτον· τρόπος, ταυτ. χαρακτήρ· ἐφεύρημα, μίμημα. 5) εἰς τὴν Μουσ. καὶ εἰς τὴν ἀνάγ. τὸ τεχνητευμένον, στολισμένον, μετὰ πλάσματος ᾄδειν, Θεόφρ. Ἰστ. κ. 4, 12. ἀντίθ. ἀπλάστως ᾄδειν.

Πλασματίας, ου, ὁ, : λόγος, πλασμένος, ἐφευρημένος, Ἀριστοτ. 2) πλάττων, φιλόμυθος, Πλούτ. Κάμιλλ. 22.

Πλασματικῶς, Ἐπίρ. με πλασματικὸν τρόπον, Εὐστάθ.

Πλασματογράφος, ὁ, ἡ, δηλ. πλάσματα γράφων, ὅποια ἦσαν αἱ μελέται τῶν σοφιστῶν, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. α, σ. 46, 6.

Πλασματώδης, εὖρος, ὁ, ἡ πεπλατμένος, ὑποκεκριμένος, Ἀριστ. 2, Ἐπ. 18. Πλούτ. Ῥωμ. 8.

Πλάσσω, κ. Πλάττω, μ. ἄσω, κ. Πλάζω, ταυτ. πλήσσω· κτυπῶ ὕλην τινα, ὡς ζύμην, ἡ εἰς ὕλην· ὅθεν πλάσω κηρίον, πηλόν, ζυμάρη, καὶ τοῦ δίδω κάποιαν μορφήν, Φίλων περὶ τῶν 7 θεσμ. 2) Μεταφ. ἐπὶ τῆς φύσεως, ἥτις μορφώνει τὰ σῶματα τῶν ζώων· ἐπὶ τῶν ποιητῶν, οἵτινες μορφόνουσι τὰς φαντασίας τῶν διὰ τῆς λέξεως· ἄρα ποιῶ, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω· καὶ ἐπὶ ἀπατεῶνων, οἵτινες μορφόνουσι τὴν ἀπάτην· ἄρα, ψευδομαι, νοθεύω· πεπλασμένος, ἐφευρημένος ψευδῶς· πλαστός, νοθευμένος· καὶ ἐπὶ εὐγενεσπέρας ἐννοίας, πλάττειν, μορφώνει ψυχὴν καὶ πνεῦμα, ἀντίθ. τοῦ ὁποίου εἶπεν ὁ Πλάτων Φαίδ. 32. σῶμα πλάττειν.

Πλάστειρα, κ. Πλάστρεα, ἡ, ἐκ τοῦ

Πλαστήρ, ὁ, ταυτ.) κτίστης, ἀγαλματοποιός, δημιουργός. Ἐκ

Πλάστης, ὁ,) τοῦ πλαστήρ ἔγινε κ. πλαστήριον, σανίς πλατεῖα ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουσιν ἄρτον ἢ πλακούντια.

Πλαστίγγιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ

Πλάστιγξ, ἡ, ἰγος, ἡ, Ἰων. Πλήστιγξ, ὁ ζυγός, οἱ βραχίονες τῆς ζυγαρίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1247. Ζ. σπαρτίον. Εἰς τὸν Εὐρ. Ῥήτ. 303. ὁ ζυγός τῶν ἵππων. Τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὸν κότταβον. χειρουργικὸν ὄργανον πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐξαρθρωμένων μελῶν, Γαλην. Πρβ. ἰατρ. 2) οἱ δίσκοι τῆς ζυγαρίας. 3) μαστιγὲς, καμτσί· ἐκ τοῦ πλήσσω, Αἰσχ. Χοηφ. 288.

Πλαστική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν ὕψον ἢ πηλόν, Πλίν. 35, 12. θηλ. τοῦ

Πλαστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλάττειν.

Πλαστογράφος, ὁ, ἡ, γράφων πλαττά, νοθεύων τοὺς συγγραφεῖς, ἡ μιμούμενος τοὺς χαρακτήρας τῶν γραμμάτων, Μανέθ. 4, 75. Ἀρτεμίδ. 1, 52. - γραφέω, ὦ, τὸ ῥῆμα - γραφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Πλαστοκόμος, ὁ, περὶ κίβητος χυδ. Μανέθ. 4, 305.

Πλαστολάλος, κ.) ψεύτης, ἀπατεῶν, Γλωσσ. Στεφ. - ττο-

Πλαστολόγος, ὁ,) λογιῶ, τὸ, ῥῆμα, Σουίδ.

Πλαστός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - στῶς, (πλάζω, πλάττω), πλασμένος, ἐπινοημένος ψευδῶς, ψεύτικος κ. νόθος.

Πλαστός, ἡ, ὄν (πελάζω, πλάζω), Νομ. αὐτὴ πελαστός, γείτων, μετὰ τοῦ οὐ, Αἰσχ. Εὐμ. 53. εἶναι μᾶλλον ἢ προτέρα λέξις, πλαστός, (μορφωθὲς διὰ χειρὸς τεχνίτου), κ. οὐ πλαστός· φυσιώμας, ἀντίθ. τοῦ προηγουμένου Γεγραμμένος (Γοργόνος).

Πλαστουργέω, ὦ, (πλαστουργός), σχηματίζω, μορφώνω, πλάζω, ὅθεν.

Πλαστουργήμα, τὸ, μόρφωμα, εἰκὼν· ἐφεύρημα τῆς φαντασίας.

Πλαστουργός, ὁ, ἡ (πλαττός, ἔργον), ἀγαλματοποιός. 2) Μεταφ. οἱ τινες πλάττει πράγματα μετὰ τὴν φαντασίαν του.

Πλάστρεα, τὰ ἐνώτια, σκουλαρίκια, Κλήμ. Ἀλ. σ. 244. κ. 248.

Πλάτα, ἡ. Ζ. πλάτη.

Πλαταγέω, ὦ, μ. ἤσω, κάμνω ἤχον, ὡς ἡχοῦσι ὅμοι συγχρονόμενα ἀλλήλοις σώματα· στήθεα, Βίων, 1, 4, κτυπῶ τὸ στήθος μου. 2) μήκωνος φύλλον θέτω εἰς τὸν κύκλον, τὸν ὁποῖον σχηματίζω μετὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ λεκανὸν δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, καὶ τὸ κτυπῶ μετὰ τὴν παλάμην τῆς δεξιᾶς· καὶ ἐκ τῆς ῥήξεως αὐτοῦ ἀποτελῶ ἤχον, Θεόφρ. 5, 29· 11, 59. καὶ Σχολ. 3) κάμνω κτύπον μετὰ τοὺς πόδας ἐνὶ χορεύῳ, Μελέαγ. Ἐπ. 125. ἐκ τοῦ

Πλαταγή, ἡ (πλατάσσω), ἤχος ἀποτελούμενος ἐκ τοῦ πλαταγεῖν. Ζ. πρ. 2) εἶδος ὀργάνου εὐρεθῆν ὑπὸ τοῦ Ἀρχύτου, ἤχον ἀποτελοῦν διὰ τὰ παίζουσι μετὰ αὐτοῦ οἱ παῖδες, καὶ τὰ μὴ τσακίζουσι διὰ τὴν ἀνησυχίαν τῶν τὰ σκεῦη, Ἀριστ. Πολ. Η', ε', 1, Κορ. καὶ Σουίδ. λέξει Ἀρχύτας.

Πλαταγήμα, τὸ, ταυτ. τὸ πεπλαταγημένον, Θεόφρ. 8, 29. Ζ. πλαταγέω.

Πλαταγίζω, ταυτ. πλαταγέω, ἰδίως, τὸ κράζειν τῶν χηνῶν.

Πλαταγών, ὦνος, ὁ κ. ἡ, τὸ φύλλον τοῦ μήκωρος, ἡ παπαρούνας τὸ χροῦμενον. Ζ. πλαταγέω, ἀριστ. 2. ὅθεν

Πλαταγώνεω, ταυτ. πλαταγέω, Ἡσυχ.

Πλαταγώνιον, τὸ, ταυτ. πλαταγών.

Πλαταία, ἡ, Ὁμ. κ. Πλαταῖαι, αἱ, πόλις Βοιωτίας.

Πλαταμός, ἀχρ. Ζ. τὸ ἐφ.

Πλαταμώδης, ὁ, ἡ, πλατύς, καὶ ἐπίπεδος, ὡς σανίς, Ἀριστοτ. Ἰστ. ε', 5, 14, 1, ἐπὶ χώραι. ἀντίθ. τοῦ Ἐν τοῖς κοίλοις. Ἐκ τοῦ πλάτα, πλάταμος, ἐκ τῶν χειρογ. Πλούτ. Ἀρ. φιλ. 3, 13, ὅπου συνήθως κεῖται πλατανώδης.

Πλαταμών, ὦνος, ὁ (πλάταμος), πᾶν πλατὺ καὶ ἐπίπεδον σῶμα, ἡ τόπος· πλατύς βράχος, ἡ πέτρα, ὅποια βρέχονται ἀπὸ τὰ κύματα· ἀνοικτός, εὐεθρὸς τόπος· ὅθεν Πλαταμών, ὦνος, ὁ, πόλις παράλιος τῆς Μακεδονίας παρὰ τὰ τέμνη· τόπος χωρῶν μίαν τράπεζαν, Ὁμ. Ἱερμ. Πρβ. πλάξ.

Πλατανίος, ἰα, ιον, κ. Πλατανίστινος, ἡ, νον, ἐκ πλατάνου, ἡ ἀνήκων εἰς πλάτανον· μῆλα πλατάνια, Ἀθήν. σ. 81 κ. πλατανίστινα. Γαλην. εἶδος μῆλων· τὸ δεύτερον ἐκ τοῦ πλατανίστος.

Πλατανιστής, οὐ, ὁ, Δωρ. - ας, ταυτ. - τανών, Πaus. Λακ. 14, 2) ἀγνωστόντι ὀψάριον. Πρβ. πλάταξ.

Πλατανίστος, ἡ, κ.) τὸ πρῶτον καὶ ταυτ. πλατανών, Θε-

Πλατανός, ἡ,) ὄφρ. 162. ἐκ τοῦ πλάτος, διὰ τὸ εἰς πλάτος ἐκτείνεσθαι τοὺς κλώνας τῆς πλατάνου.

Πλατανιστοῦς, ὁ, ταυτ. πλατανών, Θεογν. 882.

Πλατανώδης, εὖρος, ὁ, ἡ, γεμάτος πλατάνους.

Πλατανών, ὦνος, ὁ, δάσος γεμάτων πλατάνους.

Πλατάξ, ἀχός, ὁ, πλατύτι ὀψάριον· ὀνομάζεται κ. πλατίστακος. κ. μύλλος· κοράκινος, ἡ - κίνος. Ἰσως τὸ αὐτὸ καὶ πλατανιττής.

Πλατάσσω, μ. ἄζω, συγκρούω μετ' ἀλλήλων δύο ἐπίπεδα σώματα καὶ ἀποτελῶ ἤχον κ. ταυτ. ψοφεῖν, Σχολ. Θεοφρ. 11, 57. ὅθεν πλαταγή, κ. πλαταγέω, συνηθέστερα. κ. λέγομεν πλαντάζω, μ. πλαντάξω, ἀντί ῥήγνυμαι, καὶ Μεταφ. ἀποδνήσκω. Πρβ. πατάσσω, παταγή, παταγέω.

Πλατεῖα, ἡ, νοητ. ὁδός, ὁ πλατὺς δρόμος, Διόδ. Στράβ. 2) νοητ. χεῖρ, ἡ παλάμη.

Πλατειάζω, Δωρ. - σδω, Θεόφρ. 15. ὁμιλῶ πλατεῖως, δηλ. δωρικῶς, διὰ τὴν πλατεῖαν ἑκφρασίαν, ὡς τὸ ἡ ἐπρόφραγ α κτ. ἄλλως, πλατυστομῶ. Εὐρίσκειται κ. πλατεάζω, ἰάω, πλατειάδω, ἀντί πλατάσσω, συγκρούω πλατεῖα σώματα, ἡ κτυπῶ τὰς παλάμας· ἐπὶ λόγου, ταυτὸς. πλατυστομῶ, καὶ φλυαρῶ. Ζ. πλαδοδιάω, κ. Πρβ. πλατυγίζω.

Πλατεασμός, ὁ, ἐκ τοῦ πρ.

Πλατεῖον, τὸ, Πολύβ. 10, 45. κ. Πλητίον, κ. Πλητίς (πλατύς), πίναξ τις, τράπεζα.

Πλατεῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πλατύς.

Πλάτη, ἡ (πλατύς), τὸ πλατὺ ἄκρον τῆς κώπης. Καθ. ἡ κώπη. Ἄλλ' Ἀνάλ. 2, 43, ἀριστ. 8 εἶναι ἐξ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 777. ἀντί ἀποτπάραγμα, ταυτ. σπαδίξ, ἡ ἀποβρόχ. 2) τὰ πλατεῖα κόκκαλα τῶν ὤμων, πλάται καὶ κ.

Πλάτης, ἀντί πελάτης, κ. Πλήτης, ὁ, θηλ. Πλάτις.
 Πλάτιγξ, ἡ, ταυτ. πλατύγξ. Ζ. ὀστλιγξ.
 Πλατίον, τό, ὑποκ. τοῦ πλάτη.
 Πλατίον, Δωρ. ἀντί πλητίον, Θεόφρ. 5, 27.
 Πλάτις, ἡ, ἀντί πελάτις, ἡ, ὑπανδρευμένη γυνή, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 182. Ζ. πλάτις.
 Πλατίστακος, ὁ, κ. Πλάταξ. Ζ. μύλλος.
 Πλάτος, τό.
 Πλατόω, ὦ, πλατύνω, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 552. Ζ. πλάσσω.
 Πλάττω. Ζ. πλάσσω.
 Πλατυάμφοδος, ὁ, ἡ, ταυτ. εὐρύαγυια, Γραμμ.
 Πλατιαύχην, ὁ, ἡ, ἔχων πλατύν αύχένα, Μανέθ. 5. 184.
 Πλατυγαστήρ, ἡ } ὁ, ἡ, ἔχων πλατεῖαν κοιλίαν.
 Πλατυγαστῶρ, ὁρος, }
 Πλατυγίξω, Καθ. ταυτ. πλαταγίξω· ἰδίως, κυτυπῶ τὸ ὕδωρ μέ
 τὴν πλάτην τῆς κόπης, κυπηλατῶ. 2) εἰς τὸν Ἀριτοφ. Ἰππ.
 850. ἀντί κομπορρήμονω, ἀλαζονεύομαι.
 Πλατύγλωσσος, -ττος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατεῖαν γλῶσσαν· ἡ
 λαλῶν πλατέως.
 Πλάτυγξ, γγος, ἡ (πλάτυξ, ὕς), ταυτ. Πλάτη.
 Πλατύξω (πλατύς), κυρίως, ταυτ. πλατύνω. 2) Τροπ. μεγαλορ-
 ρήμονω, ὑπερηφανεύομαι.
 Πλατυκαρπος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατύν καρπόν.
 Πλατυκαυλος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατεῖς καυλοὺς.
 Πλατυκερκος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατεῖαν οὐραν.
 Πλατυκερως, ὠτος, ὁ, ἡ, ταυτ. εὐρυκερως.
 Πλατυκέφαλος, ὁ, ἡ, Ἀπολλόδ. Μαθημ. σ. 17.
 Πλατυκορέα, ἡ, κ.] (κόρη, κοριάξω), ἡ παρὰ φύσιν πλάτυνσις.
 Πλατυκορέασις, ἡ] τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀντίσ. στενοκορίασις.
 Πλατυκός, ἡ, ὁν (πλάτος)· πλατυκώτερον ἐξηγεῖσθαι, Παῦλ.
 Αἰγ. 6, 53. κατὰ πλάτος. μέ πολυλογία.
 Πλατυκύμινον, τό, εἶδος κυμίνου, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 572.
 Πλατυλέσχης, ὁ, ἡ, κ. Πλατυλόγος, ὁ, ἡ, μέγας καὶ πλα-
 τὺς, φλύαρος, Ἀγαθ. ἐπίγρ. 69.
 Πλατυλίσγων, ὁ, (λίσγος), πλατὺ εἰς τὰ ἐμπροσθεν κηπου-
 ρικὸν ἐργαλεῖον, Ἡρών νεώτερ. σ. 11.
 Πλατυλόγος, ὁ, ἡ (λόγχη), ἔχων πλατεῖαν λόγχην· τὸ πλα-
 τίλ. δόρυ ἔχον πλατεῖαν ἀκρην. Στράβ. 17. σ. 653. Sieb.
 Πλατύνω (πλατύς), κίμνω πλατὺ, ἐκτείνω· ὁμιλῶ πλατέως.
 Πλατύνωτος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατεῖα νῶτα.
 Πλατυόνυχος, ὁ, ἡ, ταυτ. πλατώνυχος.
 Πλατύουρος, ὁ, ἡ, ταυτ. πλατύκερκος· 2) ἰχθύς τις. Ὀππ.
 Ἀλ. 1, 99. Πρβ. πάγουρας.
 Πλατυόφθαλμος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατεῖα ὀμματα· τὸ πλατυόφ.
 ὠνομάζετο τὸ στίγμα, ἐπειδὴ τριβόμενον εἰς τὰ βλέφαρα ἐμεγά-
 λυνε τοὺς ὀφθαλμούς κατὰ τὸ φαινόμενον, Διοσκ. 5, 99.
 Πλατυπίλος, ὁ, ἡ, : κυνῇ, πῖλος πλατὺς ὡς σκιάδιον διὰ τὸν
 ἥλιον· ἡλιοστερής, Σχόλ. Σοφοκ. Οἰδ. Κωλ. 318. Πρβ. πέτατος.
 Πλατυπόρφυρος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατεῖα πορφύρεα σείριτια, ταυτ.
 πλατύστημος.
 Πλατύπους, ὁδος, ὁ, ἡ, πλατυπόδαρος.
 Πλατυπρόσωπος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατὺ πρόσωπον, Αἰλίαν. Ἰ-
 διοτ. ζ. 15. 26.
 Πλατυπυγος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατύν κώλον, Στράβ. Μέρ. Α.
 σελ. 257. Κορ. ἀντί τοῦ ὁποίου εἰς τὴν ἐκδ. τοῦ Καταβώνος ἐ-
 γράφητο ἐσφ. Πλατύφυγα.
 Πλατυρημοσύνη, ἡ, πλατυλογία· ἀνάλιστος, ἀνάλατος,
 ἀηδής, Τίμων.
 Πλατύρριν, ἑνος, ὁ, ἡ, πλατύμυτος.
 Πλατύρρους, -ρους, ὁ, ἡ, ῥέων, τρέχων πλατέως.
 Πλατύρρυγχος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατὺ ῥύγχος.
 Πλατύρρυμος, ὁ, ἡ, μέ πλατεῖς δρόμους.
 Πλατύς, εἶς, ὕ, πλατύς. 2) : ὕδωρ, πόμα, Ἀριστοτ. Ἡρόδ.
 2, 168. τὸ ἐξηγαῖν ἀλμυρὸν. ὡς εἰς Ἀθήν. 2, 4. : διαττέλλει
 καὶ γλυκὺ ὕδωρ ἀπὸ πλατέως· ἐδῶ κεῖται τὸ πλατὺ ὡς τὸ λαῖτμα,
 δηλ. πλατέως ἐκχυνόμενον, ἡ ἐκτενόμενον ὕδωρ. καὶ τὸ ἀλμυ-
 ρὸν εἶναι μόνον κατὰ συμβεβηκός. Ἐάν τὸ ἐμεταχειρίσθησαν με-
 ταγενέστεροι, ἡπατήθησαν· τὸ πλατὺ δὲν σημαίνει ἀλμυρὸν.
 3) πλατὺ γελάσας, Φιλόστρ. σ. 319. μεγάλως, μέ ἀνοικτὸν
 πλατέως στόμα.

Πλατύστημος, ὁ, ἡ (σῆμα), ἔχων πλατεῖα σείριτια· Στράβ.
 3, σ. 448. ἀντίσ. στενόστημος.
 Πλάτυσμα, τό (πλατύζω), πλατὺ σῶμα, πλάξ σιδήρου, φύλλον.
 Πλατυσμός, ὁ (πλατύζω), τὸ πλατύνειν· τὸ μεγαλορρήμονεῖν,
 Ἀθήν. 13, σ. 610.
 Πλατύστηνος, ὁ, ἡ, πλατύστηνος, Γεωπόν.
 Πλατυστομέω, ὦ, μ. ἤτω, ταυτόσ. πλατειάζω· Ζ. τὸ ἐφ.
 Πλατύστομος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατὺ στόμα· ὁμιλῶν μέ πλατὺ
 στόμα, δωρικῶς, μάλιστα προφέρων τὸ α ἀντί ω.
 Πλατύσχιστος, ὁ, ἡ, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 11, κατὰ πλάτος
 σχισμένος.
 Πλατύτης, ἡ, τὸ πλάτος.
 Πλατύφυγος, Στράβ. Βιβλ. Δ, σελ. 195, ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί
 Πλατύφυγα· Ζ. Πλατύφυγος.
 Πλατύφυλλος, ὁ, ἡ. 2) φυτόντι, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 6.
 Πλατυχαίτης, ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί πλατωχέτης.
 Πλατυχωρος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατεῖαν χώραν, Γεωπ.
 Πλατυώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, ἔχων πλατεῖς ὀνυχας, Εὐτεκν. με-
 τάφρ. Ὀππ. σ. 9.
 Πλατωχέτης, (πλατίον, ἀντί πλητίον, κ. ἔχω), ταυτόσ.
 ὁμωχέτης, Πλούτ.
 Πλάω, συγκοπ. ἐκ τοῦ πελάω, κ. πελάζω, τὸ ὁποῖον συγκοπ.
 εἰς τὸ πλάζω, ὡς τὸ Ἴων. πελάω εἰς τὸ πλάω· Ἐκ τοῦ πρῶ-
 του εἶναι Παρακ. πέπλημαι, πεπλημένος, ἐπληντο, πληντο,
 ὑπερσ. ἡ παρατ. (Ἀδρ.) τοῦ πλημι, Ἰλ. δ, 449. ε. 63. ε,
 468, 488. Ὀδυσ. μ. 109. Ἐκ τοῦ Πλάζω κ. Πλάω εἶναι οἱ
 συνήθεις Ἀδρ. ἐπλάσθην κ. ἐπλάσθην. Εὐατ. πλασθεῖν κ. πλα-
 θεῖν, Μετοχ. πλασθεῖς κ. πλαθεῖς. Τὰ ῥήματ. πλαστός, κ.
 πρίσπλαστος κ. πλάτης, ὁ, κ. πλάτις, ἡ. Ἐκ τοῦ τύπου πε-
 λάω (πελᾶίνω) συγκοπ. πῖλνω εἶναι πῖλνάω, πῖλνημι (ὡς ἐκ
 τοῦ πετάω, πῖτνω, πῖτνάω, πῖτνημι). Ἡ ἐκ τοῦ πέλας παρα-
 γωγὴ εἶναι ψευδής καὶ ἀνέκωνος. Τὸ πελάω εἶναι ὁ πλατειαζόμε-
 νος τύπος πέλω, πέλλω· ὁδεν πλάω, πλάζω, τὸ ὁποῖον τόσον
 συμπίπτει μέ τὸ πλάζω, πλάσσω, πλήττω (πλάγω, πλάγγω),
 ἡγουν κυτυπῶ, ὅττε εἰς πολλὰ μέρη ἐμποροῦν νά ἐκληφθῶσι τὸ
 αὐτὸ ῥήμα, ὡς εἰς Ἰλ. φ. 269. ρ. 751. Ὡταύτως καὶ μέ τὸ
 πλάζω, (πλάγγω) πλάγγω, εἰς Ὀδυσ. α, 75, κ. Μέσ. πλάζετο,
 Ὀδυσ. γ, 252. Ἡ ἐννοια εἶναι κυτυπῶ, βάλλω, ῥίπτω, σφεν-
 δονίζω· καὶ ἀμεταβ. τὰ αὐτά. οὕτως ὁ χειμῶν ῥίπτει καὶ σφεν-
 δονίζει τὸ πλοῖον, Ὀδυσ. γ, 291. Ὁ Ζεὺς σπρώχνει, καὶ κρη-
 μνίζει τοὺς Τρῶας καὶ τὸν Ἑκτορα εἰς τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων,
 Ὀδυσ. ν, 1. καὶ Ὀδυσ. μ, 109, πεπλημένος, ἡγουν ῥιμμένος,
 σφενδονημένος, σπρωχμένος· οὕτω καὶ, πληντο, πληντο, ἐπλην-
 το, Ἰλ. ε, 458. 468. δ, 449. ε, 63. ἐπὶ πράγματος, τὸ ὁποῖ-
 ον πίπτει, κρημνίζεται κατὰ γῆς. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ
 ποιητ. πῖλνάω, ἡμι, αμαι κεῖται Μεταβ. κ. Ἀμεταβ πῖλνᾶ
 χθονί, Ἡσίοδ. τὴν σπρώχνει εἰς τὴν γῆν, καὶ τὴν σφενδονίζει
 ἐξ ἐναντίας· καὶ περὶ τῆς Ἀτῆς, πῖλνεται ἐπ' οὐδεῖ· κ. ἄρμα-
 τα πῖλναντο χθονί, ἐρρίπτοντο, ἐπιπταν· Ἀμφὶ δὲ χαῖται πῖλ-
 ναντο, Ἰλ. χ, 402. ἐπιπταν, ἐξηπλόνοντο καὶ εἰς τοὺς δῶω ὤμους.
 Πανταχοῦ, ὅπου ἀπαντοῖται οἱ τύποι οὗτοι, ἐπικρατεῖ ἡ ἐν-
 νοια βιαίας καὶ ὀρμητικῆς κινήσεως· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ πελάζειν
 δεσμῶ, σιοπέλω, ἡγουν νά τὸν βάλλουν, κυτυπῆτον εἰς τὰ
 δεσμά. Τὰ τοῦ πλάζω, Ζ. πλάζω. Οἱ αὐτοὶ τύποι φαίνονται
 καὶ μέ σκληρότερα ἢ μαλακώτερα πνεύματα· π. χ. φλᾶω,
 φλέω, φλύω, φλόω. Βλάω, βλέω, βλύω, βλόω, Λατ. flare,
 flere. κ. plere, fluere, κ. pluiere. Εἶναι δὲ τὸ πλάω κτ. κατὰ
 μετάθεσιν πάλω, πέλω, βάλλω, βέλω, καὶ μέ διπλοῦν λ, βάλ-
 λω, πάλλω. Τὰ ὁποῖα σημαίνουν τὴν κυμαίνουμένην κίνησιν
 αἶρος, ὑδάτων, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς φερομένων. Ἐάν παλῶ ση-
 μαίνει κινῶ τι ἄνω καὶ κάτω, ἡ περὶξ, ἡ κινεῖμαι, τὸ πλάω,
 πλέω κτλ. σημαίνει τὴν κίνησιν τῶν ὑδάτων, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς
 πλεόντων σωμάτων, κ. μεταβ. τὸ πνέειν, ἡγουν ἐνεργεῖν τοι-
 αύτην κίνησιν. Εἰς ὅλας τὰς κυματώδεις καὶ καμπύλας κινήσεις
 ἐνυπάρχει τὸ σημεῖον τῆς πληρώσεως, τὸ ὁποῖον φαίνεται εὐ-
 κρινῶς μέ τὴν δευτερεύουσαν ἐννοίαν τοῦ πλήρους εἰς τοὺς τύ-
 πους πλέος, πολὺς, καὶ εἰς τὰ Λατ. plenus, plus. Εἶναι βέ-
 βαιον, ὅτι πρωτότυπα τῶν λέξεων τούτων εἶναι οἱ φυσικοὶ ἤχοι
 πλα, πλε, πλο, πλύ, σημαντικοὶ κινήσεων καὶ τόνων ἀποτε-
 λουμένων ἀπὸ διάφορα ἀντικείμενα.

ΠΛΑΩ, θεματικόν τοῦ πιπλάω, πιπλημι, πῖμπλημι, πλέω, πλή-
 θω, πλέω, πλεύω, πλύω, πλώω, πλώω, τὰ ὅπ. Ζ.
 Πλέας, ἀντί πλέονας, ἐκ τοῦ πλέης (ὅθεν πλείων συγκρ. τοῦ
 πολὺς), ταυτ. πλέονας, Ἰλ. β, 129.
 Πλέγδην. Ἐπίρ. (πλέκω), πλεκτῶς, πλεγμένως· πλέγδην ἐνέ-
 δησε, ταυτ. ἐπέπλεξε, Ἀλκαί. Ἐπιγρ.
 Πλέγμα, τὸ (πλέκω), τὸ πεπλεγμένον, καλᾶθιον, ψάθα, πλε-
 ξούδα κτ. κ. ἀγκαλιάσμα. Ἀνάλ. -μάτιον, τὸ, ὑποκ.
 Πλεγματούω, ταυτ. πλέκω.
 Πλεγνύω, ἄλλος τύπος ἀντί πλέκω, Ὀππ. Κυνηγ. 3, 213.
 Πλέες, ὀνομαστ. ἀντί πλείονες· *inscriptio dorica* Chandler.
 p. 23. Ἰλ. β, 129. λ, 395.
 Πλεθρίαῖος, αἶα, αἶον, ἴσος μὲ πλέθρον.
 Πλεθρίζω, κυρίως, τρέχω τὸ πλέθρον, ἢ ἐν τῷ πλέθρῳ. Πλέ-
 θρισμα, τὸ, ὃ ἐν πλέθρῳ ὁρόμος. 2) Τροπ. πολυλογώ, περιαν-
 τολογώ, κομπορήμονω, Θεόφρ. Χαρακ. 20. Ὁ τύπος πελε-
 θριάζω, εἰς τὸν Ἰωάν. Δαμασκ. Εἰς τὸν Φίλ. σημαίνει, ἐκφύ-
 γω, ἀπαλλάττομαι, τὸ ὁποῖον συνηρατμένως ἐδιώρθωσαν εἰς
 τὸ ἀπελευθεριάζω.
 Πλέθρον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πλέθρον.
 Πλέθρισμα, κ. Πελέθρισμα, τὸ· Ζ. πλεθρίζω.
 Πλέθρον, τὸ, διάστημα 100 ποδῶν, ἢ τὸ ἕκτον μέρος τοῦ
 σταδίου. 2) εἰς τοὺς Ῥωμ. σημαίνει τὸ *jugerum* 240 ποδῶν
 μακροῦς κ. 120 πλάτους· ἄρα 28800 τετραγών. Πρβ. κ.
 μόργιον. ποιητ. πέλεθρον, πελέθρισμα. Ὁ Ὀμ. μεταχει-
 ρίζεται πέλεθρον, ὅθεν ἀπέλεθρος, ἰσοπέλεθρος. [Ἐκ τοῦ
 πλέω, πλέω, πληθῶ (ὅθεν ἀπέλεθρος ἀντί ἀπλετος, Ἠσύχ.) Ἴσως
 ὁμως, ὡς μελεθρον ἀντί μέλαθρον, ἐκ τοῦ μέλας, ἄζω, αἶνω,
 οὕτω πέλεθρον (συγκρ. πλέθρον) ἀντί πέλαθρον, ἐκ τοῦ πέλας,
 ἄζω, αἶνω, ἤθουν ἐκτείνω, ἀπλόνω· ὡς καὶ πλάτος, πλατὺς
 ἀνήκουσιν εἰς τὴν συγγένειαν ταύτην.]
 Πλειάς, ἄσος, ἢ, πλέουσα, ὡς πλωά. 2) πλειάδες, ὁ ἄστε-
 ρισμός, ἐκ τοῦ πλέω, πλείω, ὅτι ὅταν αὗται ἐπιτέλλουσιν,
 ἀρχονται οἱ ἄνθρωποι νᾶ πλέωσι. [Εὐρίσκειται καὶ πελειάδες,
 ἴσως σημαίνον, ἢ ἐξηγητικὸν τούτου· Κ. λέγεται πούλια].
 Πλεῖμα, ὄψρ. Πλεῖμμα, τὸ, παλαιὰ γραφή ἀντί πλήμα, τὸ,
 (πλέω, πλέος, πλείος, γεμάτος) τὸ ἔτος, ὃ ἐνιαυτός (Πρβ.
 περιπλομένων ἐνιαυτῶν), ὡς πλείων, ὠιος, ὃ, ὃ τέλειος ἐν-
 αὐτός· πλημανόν, πλημνόν, κ. πλέμνιον ἀντί ἀρχαῖον· τε-
 λευταῖον, πλημῶν ἀντί πληρώω, γεμίζω, καὶ ἐγγαστρώω.
 Πλεῖν, ἀττ. ἀντί πλέον, ὡς δεῖν ἀντί δεόν.
 Πλειονομοιρέω, ὦ, ἔχω. πλειότερα μέρη, Παῦλ. Ἀλεξ. 1.
 Πλειονότης, ἢ, (πλείων), ἢ περισσότης, τὸ μεγαλῆτερον
 μῆκος, ἀντίθ. βραχύτης, Νικομ. μουσικ.
 Πλειονοψηφία, ἢ, αἱ πλείονες ψῆφοι, Παῦλ. Ἀλεξ. ἀποτελ. 1.
 Πλειόνως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πλείων, περισσώτερος.
 Πλείος, εἶα, εἶον, ταυτ. πλήρης, πλέος· πολὺς· συγκρ.
 Πλείστερος, α, ον, πληρέστερος, ἢ περισσώτερος, πλουσιώτε-
 ρος, Νικανδ. Θηρ. 119. Ἀρατ. 644. Εἰς τὴν Θετταλίαν ἀντί
 τοῦ πλείονες λέγουσι Πλειότεροι.
 Πλειότης, ἢ, τὸ περισσώτερον μέρος, Θεολογ. ἀρισμ. σ, 12.
 Πλείους, αἰτιατ. : βύρτας, μέσον τι σβεστικὸν τῆς πυρκαϊᾶς·
 Ἰσ. βρεγμένα τινα σακκία, ἢ δερμάτα, Αἰν. Τακτ. 33. κ, Πο-
 λύαιν. 6, 3.
 Πλεισταχίς, κ. } Ἐπίρ. (πλείστος), πολλόταται φοραῖς,
 Πλεισταχίς, } ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, συχναίς. Ξενοφ.
 Πλεισταχόθεν, Ἐπίρ. ἐκ πλείστων μερῶν, ἀπὸ πολλοτάτους
 τόπους.
 Πλειστήρης, ὃ, ἢ, κυρίως, πολλαπλοῦς (Ζ. πλήρης)· μετὰ
 τοῦ χρόνος, Αἰσχ. Εὐμ. 706. ἀντί πλείστος· ἐκ δὲ τούτου
 Πλειστηριάζω, μ. ἄσω, πληθύνω, ὑφώνω τὴν τιμὴν πωλου-
 μένων πραγμάτων, ἀκριβαίνω χυδ. Πρ. Ἐπιβάλλω, κ. ὑπερθε-
 ματίζω.
 Πλειστηριασμός, ὃ, ἢ ὑψωσις τῆς τιμῆς τῶν πωλου-
 μένων.
 Πλειστηρίζομαι, (πλειστήρης), Αἰσχ. Χοηφ. 1027. ἀποδίδω
 τὸ πλείστον μέρος, ὡς πληθύνω· Πρβ. πλείστος, ἀριστ. 2,
 κ. πλεονάζω. κ. Ζ. πληθύνω.
 Πλειστοβολεῖν, παίζειν τὸ ὀνομαζόμενον
 Πλειστοβολίνδα, ἢ (παιδιά), δηλ. ὅς τις ρίπτει τὰ πλείοτε-

ρα, Ἀνάλ. 1, σ. 242. ἐκ τοῦ
 Πλειστοβόλος, ὃ, ἢ (πλείστος, βάλλω), ὅστις ρίπτει τὸ
 πλείστον.
 Πλειστοδυναμέω, ὦ, ἔχω πλείστην δύναμιν, Ἰσιδ. Πηλουτ.
 127.
 Πλειστολόγως, Ἐπίρ. (πλειστολόγος), πολλαχῶς, κατὰ
 πολλοὺς τρόπους, Γλωσσ. Στεφ.
 Πλειστόμβροτος, ὃ, ἢ, κ. Πλειστόβροτος, πολυάνθρωπος,
 Πινδ. κ. Σχολ.
 Πλείστος, ἢ, ον, ὑπερθ. τοῦ πλέος, ταυτ. πολὺς, πολλότα-
 τος· Ζ. πολὺς. 2) ὅστις ἐνεργεῖ, λαλεῖ κτ. πολὺ : ταύτη τῇ
 γνώμῃ πλείστος εἰμί, εἶμαι τὸ πλείστον μέρος ἐκ ταύτης τῆς
 γνώμης, Ἠρόδ. 5, 126. 3) τὰ πλείστα, Ἐπίρ. τὸ μέγιστον,
 τὸ πολὺ· Πρβ. μάλιστα.
 Πλειστοτόκος, ὃ, ἢ, πλείστα τέκτων, τέκτουσα, Μανέθ.
 4, 102.
 Πλειστοφόρος, ὃ, ἢ (πλείστα, φέρων), τὸ πλείστον μέρος,
 ἢ πολλὰ φέρων.
 Πλείω, ποιητ. ἀντί πλέω.
 Πλείων, ὃ, ἢ, οὐδ. πλέον, πλείων, γεν. πλείονος, ἀνὴρ. συγκρ.
 τοῦ πολὺς· περισσώτερος, πλειότερος, ἢ μεγαλύτερος, μακρῆ-
 τερος. 2) πλείονες, οἱ, οἱ περισσώτεροι, καὶ οἱ ἀποθαμένοι, Κρι-
 ναγ. ἐπίγρ. 30. ἐπὶ πλέον, Ἐπίρ. περισσώτερον πάντοτε· τὸ
 δὲ πλέον, τὸ δὲ περισσώτερον· τί πλέον; ἀντί, τί κέρδος, τί
 ὄφελος; πλέον ἔχειν, ἀντί πλεονεκτεῖν, κερδαίνειν, νικᾶν. Πλείων
 ἢ ἑλαττον, Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικ. 10, 7, Κορ. Κ. ἀπὸ πολὺ ὡς
 ὀλίγον.
 Πλείων, ὠνος, ὃ, ὃ ἐνιαυτός, ὃ χρόνος : ἐκ πολλοῦ πλείωνος,
 Ἀνάλ. 2, 9, κ. Ἠσιόδ. Ἐργ.
 Πλέκος, εος, τὸ (πλέκω), ταυτ. πλέγμα; Ἀριστοφ.
 Πλεκόω· Ζ. σπλεκόω.
 Πλεκτανάω, ἢ -έω. Ζ. Πλεκτανόω.
 Πλεκτῆνη, ἢ (πλέκω), πᾶν πλεγμένον, σχοινίον, δίκτυον κτ.
 2) οἱ μακροὶ πόδες τῶν πολυπόδων· ὅθεν
 Πλεκτανόστολος, ὃ, ἢ, στολισμένος μὲ σχοινία, ὡς πλοῖ-
 οντι, Λυκόφρ. 250.
 Πλεκτανόω, πλέκω, ἐξαπλόνω εἰς πολλοὺς κλάδους, κ. κλαῖ-
 νας, Ἰπποκρ. Τὸ δὲ Πεκλεκτανημέναι δράκουσι, αἰτίνες ἀντί πλε-
 ξίδων κόμης ἔχουσι δράκοντας, Αἰσχ. Χοηφ. 1046, ὡς ἐκ τοῦ
 πλεκτανάω, ἢ -έω.
 Πλεκτή, ἢ (νοητ. σειρά), σχοινίον, Εὐρ. Τρωάδ. 958. 2) (νοητ.
 σπυρίς), καλᾶθιον. 3) δίκτυον, βρόχιον, Πλάτ. Νέμ. 7, σ. 394.
 Πλεκτός, ἢ, ὄν (πλέκω), πλεγμένος, ὅς τις ἐπλεξε (πράγμα-
 τι), ὅς τις ἐπλέξε (ἀπὸ ἄλλου), ἢ ὅς τις ἐπλεξεν αὐτόν·
 πλεγμένος, στρυμμένος, ὡς σχοινία κτλ. τὸ πλεκτόν, νοητ.
 ἀγγεῖον : τὰ πλεκτά, ὅλα τὰ πλεγμένα σκεύη, ὄργανα, σχοινία κτλ.
 Πλέκω, μ. πλέκω, κ. Πλίκω (plico), Πλίσσω· Ζ. πλάγω,
 καὶ Κ. πλέκω. Εἰς τὸν Ὀμ. πλέξασθαι ἀντί πλέξαι. Μεταφ.
 : λόγους, μύθους, μηχανάς, παλάμας κτλ. ὡς ῥάπτειν, ἀντί
 ἐπινθεῖν, εὐφυνεῖν· πλέκειν βίον, ἐπειδὴ ἡ ζωὴ εἶναι νῆμα
 τι, ἢ ὕφασμα, ἀντί διανύειν τὴν ζωὴν.
 Πλέον, οὐδὲτ. τοῦ πλέων, πλείων, περισσώτερον· τὸ πλέον,
 ταῖς περισσώτεραις φοραῖς· πλέον ἔχειν, ἔχειν περισσώτερον, ἔχειν
 κέρδος, προτίμησιν, νικᾶν, ὑπερέχειν· ἀντί τούτου λέγουσι
 καὶ πλεονεκτεῖν τί δὲ πλέον; ἀντί τοῦ τί ὄφελος; Μελέαγρ. ἐπ.
 23. Ἀνάλ. 1, σ. 254. πλέον τι ποιῆσαι, κατορθῶσαι τι, Πλάτ.
 2) ἀντί μάλλον : ἀβρύνεται πλέον, γίνεται ὑπερφηανώτερος,
 φιληδονώτερος, Αἰσχ. Ἀγαμ. λόγοις τιμώμενα πλέον, Σοφοκ.
 Οἰδ. Κ. 62. ὡσαύτως καὶ τὸ πλέον, ἀντί μάλλον, Θουκυδ.
 Πλεοναζόντως, Ἐπίρ. (πλεονάζω), περιττῶς, συχναίς, πολ-
 λίκις, Εὐστάθ.
 Πλεονάζω, μ. ἄτω (πλέον), εἶμαι περισσώτερος, περιττός·
 εἶμαι ὑπερμετρός : ὁρμὴ πλεονάζουσα. 2) εἶμαι σωρευμένος, πο-
 λὺς· ἔχω πολλὰ : πλεονάζειν τῇ εὐτυχίᾳ, ἔχειν τύχην πολλὴν
 ὁμοῦ· τοῖς γέρονσι τὸ πάθος πλεονάζει, εἶναι συχνότερον εἰς
 τοὺς γέροντας. ἐκπέμπειν ὦν ἐπλεονάζον, ὅσων εἶχαν ἀφθονίαν,
 Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 5. 3) ποιῶτι μὲ ὑπερβολὴν, πλεονάζειν τι
 καὶ μετὰ Δοτ. ὃ ἐν πολέμῳ εὐτυχία πλεονάζων, ὅς τις μετα-
 χειρίζεται ὑπερφηανῶς τὴν πολέμικὴν εὐτυχίαν, Θουκυδ. 1,
 120. καὶ Μέστ. ὡς πλεονεκτεῖν κ. πλεονεκτεῖσθαι· πρόσθεσι τοῦ-

τω κακία πλεονασθέντι, ἤγουν μέ τὴν ὑπερβολὴν εἶναι ἡνωμένον τὸ κακόν, Γαλην. 4) ὡς οὐδέτ. χωρὶς πτώσιν, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον εἰς τὰς πράξεις μου· προσφερομαι ἀδίκως. 5) πλεονάζειν τινος, ἀντὶ ὑπερτερεῖν, ὑπερβαίνειν τινά. 6) ἀντὶ πλειστηριάζω, ὁμιλῶ περισσώτερα, μεγαλύνω, Στραβ. 2, σ. 827.

Πλεοναχίς, Ἐπίρ. συχνάκις.

Πλεόνασμα, τὸ (πλεονάζω), τὸ πράττειν συχνάκις, καὶ με ὑπερβολήν.

Πλεόνασις, ἡ· τῶν πόρων, ἡ μεγάλη πλήρωσις, γέμισις, Κασ. Προβλ. 66.

Πλεονασμός, ὁ (πλεονάζω), πληθυσμός, περισσευμός, μεγαλοποίησις λόγων, ἡ πραγμάτων. 2) Παρά Γραμμ. πλειονασμός, λέξις-προστιθεμένη περιττῶς, καὶ χωρὶς ἀνάγκην. ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἀραγε κυρίως πλεονασμοί; Ἴδε Πρόδρ. Κερ. σ. ν ε'.

Πλεοναστικός, ἡ, ὅν, περιττός, ἀχρηστος.

Πλεοναχός, ἡ, ὅν, πολλαπλούς, πολλῶν εἰδῶν, ἡ λογῶν χυδ. Ἐπίκουρ. εἰς Διογ. Λαέρ. ὅθεν.

Πλεοναχῶς, Ἐπίρ. κατὰ περισσοτέρους τρόπους.

Πλεονεκτέω, ὦ, ταυτ. πλεονέχω, εἶμαι πλεονέκτης, ἔχω πλεονέκτεον παρὰ ἄλλος ἢ παρὰ τὸ δίκαιον ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· ἔχω, ἡ ζητῶ περισσώτερον κέρδος· εἶμαι φιλάργυρος, ἡ φιλοκερδής, Ἡρόδ. 8, 112. ὅθεν ἀντὶ λαμβάνω περισσώτερον μέρος παρὰ ἄλλος· πλεονεκτεῖσθαι ταῖς χιλίαις δραχμαῖς, δηλ. ἔλαβε περισσώτερον παρὰ τοὺς ἄλλους 1000 δρ., Δημοσθ. σ. 1035.· τινά, λαμβάνω περισσώτερον παρὰ τινά, Διόδ. 12, 46. ὅθεν.

Πλεονέκτημα, τὸ, ὄφελος, κέρδος, προτίμησις, προβιβασμός, νίκη, δολιότης.

Πλεονέκτης, ου, ὁ (πλεονέχω), ὅς τις θέλει νὰ ἔχῃ περισσώτερον· ὅς τις ζητεῖ ὄφελος, κέρδος, προτίμησιν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, φιλοκερδής, ἰδιωφελές, ἀδίκος· ὑπερβ. - κτίστατος, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2.

Πλεονεκτικός, ἡ, ὅν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλεονεκτεῖν, ἔχων τοιοῦτον χαρακτήρα. - κῶς μάχεσθαι, με ὄφελος με νίκην, Αἰνεί. 16.

Πλεονεξία, ἡ, τὸ ἔχειν περισσώτερα, φιλοκερδέα· ἀδικία, ὑπεροχή, νίκη, Ξενοφ. Κύρ. 1, 6, 28. ὄφελος, κέρδος, Δημοσθ. σ. 105.

Πλεονοσυλλαβέω, ὦ, τὸ ἔχειν πλειοτέρας τοῦ δέοντος συλλαβάς.

Πλεονότης, κ. Πλειονότης, ἡ, περισσότης, μέγεθος, Νικόμ. Μουσ.

Πλεόνως, Ἐπίρ. (πλέον), περισσοτέρως.

Πλέος, α, Ἰων. πλή, ὅν, γεμάτος· πλείους δέκα ἐνιαυτούς, γεμάτους, σωστούς, Ἡσιόδ. Ζ. πλέω.

Πλέτο, ποιητ. ἀντὶ ἐπλετο, ἐκ τοῦ ἐπέλετο, πέλομαι συκοπ.

Πλευμάω, κ. Πλευμώω, ἀντὶ καὶ ταυτ. πλευμονάω· καὶ πλευμώδης ἀντὶ πλευμονώδης Ἰπποκρ. Γαλην. Ζ. πλευρά, κ. Πρβ. πλημῶ εἰς τὸ, πλημμύρα, καὶ διχογνωμῶ, μοιγνωμῶ, ὀλιγογνωμῶ κτλ.

Πλευμονάω, εἶμαι ἐκτικός, φθιστικός.

Πλευμονία, ἡ, κ. } ἀντὶ πνευμονία, φθίσις (ἐκτικόν).

Πλευμονίς, ἰδος, ἡ, } ἀντὶ πνευμονία, φθίσις (ἐκτικόν).

Πλευμονώδης, κ. - μώδης, ὁ, ἡ, ὡς ἀν. πλευμόνια, σπογγώδης· Ζ. πλευμῶ.

Πλευμορρίαγής, ὁ, ἡ (ρῥήσσω, ῥώσσω), ἔχων ἐρρηγμένον, πληγωμένον τὸν πνεύμονα.

Πλευμορρώγης, ὁ, ἡ (ρῥήσσω, ῥώσσω), ἔχων ἐρρηγμένον, πληγωμένον τὸν πνεύμονα.

Πλευμορρώξ, γος, ὁ, ἡ, ὡς ἀν. πλευμῶν, σπογγώδης· Ζ. πλευμῶ.

Πλευμός, ὁ, ταυτ. πλευμῶν ἡ πλευμονία· ὅθεν.

Πλευμώω, ὁ, κ. Πλευμώδης, ὁ, ἡ· Ζ. πλευμῶ.

Πλεύμων, ονος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ πνεύμων.

Πλεύων, ὄωρ, ἀντὶ πλέον.

Πλεύωνας, Ἐπίρ. ὄωρ, κ. Ἰων. ἀντὶ πλειοίως.

Πλευρά, ἡ, ἡ πλευρά τοῦ σώου, πληθ. αἱ πλευραί, καὶ κ. τὰ πλευρά. 2) ἡ πλευρά τοῦ τετραγώνου, ἡ τριγώνου. Νεμέσ. σ. 77.

Πλευρά, κ. Πλευράν, εἶναι ἐκ τοῦ πλέος, πλέονος, πλεύονος, ἡ ἐκ τοῦ πνέω, πνεύρος (ὡς ἐκ τοῦ νεύω νευρίς), ἐπειδὴ τοῦτο τὸ μέρος τοῦ σώματος εἰς τὴν ἀναπνοὴν συστέλλεται, καὶ πάλιν ἐκτείνεται. Τὸ πλεύμων ἀντὶ πνεύμων φαίνεται ὅτι ἐγενήθη ἐκ ταύτης τῆς σημασίας.]

Πλευράξ, ἐκ τοῦ ὁποῦ οὐ Μ· Ἐτυμ. παράγει τὸ εὐράξ, ἐμπορεῖ νὰ παράγεται ἐκ τοῦ πλευρά· ταυτ. πλάγιος.

Πλευρίαξ, εἶδος, ἡ, ταυτ. πλευρά, ἡ,

Πλευρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πλευρά.

Πλευρίτης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς τὴν πλευράν, ἡ εἰς τὰ πλάγια μέρη.

Πλευρίτης, ἰδος, ἡ (νοητ. νόσος), φλόγῳσις τῆς πλευρᾶς, καὶ κ. πλευρίτης, ὅθεν καὶ ῥῆμ. οὐδέτ. πλευριτόνω λέγομεν, δηλ. λαμβάνω ταύτην τὴν νόσον.

Πλευριτικός, ἡ, ὅν, πάσχων ταύτην τὴν νόσον.

Πλευρῶθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς πλευρᾶς, ἐκ τῶν πλαγίων μερῶν, Σοφοκλ. Τραχ. 940.

Πλευροκοπέω, ὦ, κατακόπτω τὰς πλευράς, Σοφ. Αἴας, 236.

Πλευρόν, τὸ, ταυτ. πλευρά.

Πλευροτυπής, ὁ, ἡ, πλήττων τὰς πλευράς, ἡ τὰς πτέρυγας, Μελέαγ.

Πλευρώμα, τὸ (πλευρώω), ταυτ. πλευρόν, Αἰσχ. Χοηφ. 682.

Πλευστικός, ἡ, ὅν, Ἐπίρ. - στικῶς, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέειν, ἡ κολομβῶν.

Πλέω, μ. ἤσω, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ κ. Πλήμι, Πέμπλημι, κ. Πλήζω, γεμίζω, τὸ τελευταῖον καὶ εἶμαι πλήρης. Ἐδῶ ἀνήκει πλέος, πλείος, γεμάτος· πλείον, πληρέστερον, ἡ περισσώτερον· ὡς αὐτῶς (ἐκ τοῦ πλέω εἰς τὸ πέλω, ὡς ῥέω εἰς τὸ ἔρω, κτ.) πολλός, πολὺς· Ζ. πέμπλημι, κ. πλάω.

Πλέω, μ. εὐσω, Μέσ. μ. πλεύσομαι, παρακ. πέπλευκα ἐκ τοῦ πλεύω, πλέω εἰς τὸ καράβιον, ἡ κολυμβῶ. Τοῦ πλοῦ τοῦ πεπλευσμένου, τοῦ γενομένου ταξειδίου· Ζ. πλάω.

Πλέω, ἀντὶ πλέονα, οὐδέτ. πληθύνω.

Πλέως, ὁ, Πλέων, τὸ, ἀττ. ἀντὶ πλέος, πλέον.

Πλήγανον, τὸ (πλήσσω), πλήκτρον, βᾶκτρον, ῥαβδίον.

Πληγᾶς, εἶδος, ἡ, ὄρεσται, Ἡσύχ. 2) πληγάδες, ἀντὶ συμπληγάδες Ἀπολλ. ῥόδ.

Πληγενής, ὁ, ἡ, Ἡσύχ. (πέλας, πελάσιος, πλησίος, κ. γένος), ἡμιαδελφός, ἡμιαδελφή, δηλ. μὴ γεννημένος ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ἡ τῆς αὐτῆς μητρός.

Πληγή, ἡ, κ.) κτύπημα, καὶ πληγή (ἔλκος). Τὸ δεύτερον, Πλήγμα, τὸ,) ἀντὶ τοῦ κτυπημένου.

Πληγμός, ὁ, ἀποπληξία, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 654. ἐκ τοῦ

Πλήγω, μ. ξω, ἐπλήγην, πληγείς, πληγῆναι· εἰς τὰ σύνθ. ἐπ' ἀγῆν ταυτ. πλήσσω, κτυπῶ, πληγόνω· τρομάζω, ἐκθαμβῶ· εἰς τὸ Παθ. κτυποῦμαι.

Πλήθος, τὸ (ἐκ τοῦ πλέω, πλήζω), κυρίως, γέμισμα, ἡ χωρητικότητα. Εἰς τὸν Ἡρόδ. εὐρυχωρία, μακρός, πλάτος, μέγεθος κτλ. ὅρος πλήθει μέγιστον, 2, 203. πεδίον πλήθος ἄπειρον εἰς ἀποψιν, 2, 124. πλοῖα πλήθει πολλά, 2, 96. 2) Συνήθ. περισσότης, σωρεία, τὸ πλήθος τῶν ἀνθρώπων· ὁ λαός· ἡ δημοκρατία. 3) τὸ πλ. ταυτ. οἱ πολλοί, τὸ μεγαλῆτερον μέρος· ὡς πλήθει, ὀλίκως, γενικῶς, Πλάτ. Πολιτεῖ. 2, 209.

Πληθοχορῖα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Πληθόχορος, ὁ, ἡ, πολὺ, ἡ συχνάκις χορεύων.

Πληθόχωρος, ὁ, ἡ, πολλά χωρῶν, ἡ γεμίζων τὸν τόπον Φωτ. λεξ.

Πληθύντικός, ἡ, ὅν, Ἐπίρ. - τικῶς, πληθύνων, μεγαλύνων. 2) εἰς τὸν πληθύντ. ἀριθ. Γραμμ.

Πληθύνω, γεμίζω, περισσεύω, μεγαλύνω· ἡ, ὡς πλεονάζω, λαλῶ συχνάκις· εἰδ' ἡν τεθνηκώς, ὡς ἐπλήθυνον οἱ λόγοι, δηλ. εἰς ἡτο ἀποθαμμένοις ὡς τὸ εἶπαν συχνάκις, Αἰσχ. Ἀγαμ. 2) ὡς οὐδ. ταυτ. πληθύνω, εἶμαι πλήρης, αὐξάνομαι, εἶμαι ὑπέρμετρος· μέγας, ὡς πλεονάζω· οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον, Ἡρόδ. 3, 8. καὶ πληθύνομαι, εἶμαι πλήρης κτ. 3) πληθύνομαι πάντοθεν ἐπαινεῖν ταύτην, τὴν ἐπαινώ ἐντελέστατα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1381. Πρβ. πλειστηριάζω, κ. πλείστος εἰμί· ὅθεν, δῆμου κρατοῦσα χεῖρ ὅποι πληθύνεται, ὅπου πέπτουν αἱ περισσώτεραι ψῆφοι, Αἰσχ. Ἰκ. 619.

Πληθύν, ἰδος, ἡ, ταυτ. πληθύνω.

Πληθυσμός, ὁ (πληθύνω), περίσσευσις, αὕξησις, Εὐστάθ.

Πληθύνω, ταυτ. πληθύνω· ὁ πληθύνων χρόνος, ἡ λόγος, ταυτ. ὁ πολὺς, Σοφ. Οἶδ. κ. 367, 926.

Πλήζω, μ. ἤσω, γεμίζω· κάμνω καρποφόρον, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 8, 1, 3. πληθόμενον, γεμίζομενον, πλήρες. 2) Οὐδ. εἶμαι γεμάτος, Ὀδυσ. χ, 38. 3) Πληθούσης ἀγορᾶς, σημαίνει τὴν ὀλίγον πρὸ μεσημβρίας ὥραν, ὅποτε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι συντρέ-

χορτίν εἰς τὴν ἀγοράν, Ξενοφ. Ἀπομν. Α, 1. [ἐκ τοῦ πλέω, πλήθω, ὡς ἐκ τοῦ νέω, νήθω]

Πληθωρέω ταυτ. πλήθω, εἶμαι πλήρης, χορτασμένος· πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος, δηλ. πλημμυρεῖ. — θωρία, ἡ, οὐσ. ταυτόσ. πληθώρη. — θωρικός, ἡ, ὄν. ἀνήκων εἰς πληθώραν· γεμάτος αἵματος, ἡ ὑγρῶν· σῶμα· ἐκ τοῦ

Πληθωρός, ἡ -ρός, ἡ, ὄν. Ἴων. ἀντὶ πλήρης.

Πληθώρη, ἡ, πλήρωσις, γέμισις· ἀγοράς· ἀντὶ πληθούσα ἀγορά, γεμάτη ἀγορά· 2) χορτασμός, Ἡρόδ. 8, 49. 3) πληθμονή αἵματος καὶ ὑγρῶν, Ἰατρ. [ἐκ τοῦ πλήθω καὶ ὥρα εἶναι ἀλογον· εἶναι τὸ θηλ. τοῦ πρ. οὐσιαστ. γινόμενον].

Πληθῆς, ἄδος, ἡ, Ἴων. ποιητ. ἀντὶ πλείας.

Πληκτής, ὁ (πλήτσω), ὅστις κτυπᾷ, κεντρίζει, δαγκάνει (ἐπὶ ζώων), Μεταφ. φιλονεικος, λογομαχῶν, ὑβριστής· ὑπερθ. πληκτίστατος.

Πληκτίζομαι, (πληκτής) ἀγωνίζομαι, μάχομαι· τινί, Ὅμ. 2) κτυπῶ συχνάκις τὸ στήθος μου ἀπὸ λύπης, Ἀγαθ. Ἐπίγρ. 83. 3) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. τὸ ἐξηγοῦν ἐσφαλμένως ἀντὶ συνουσιαζομαι· ἀλλὰ σημαίνει, προοιμιάζομαι εἰς ἐρωτικές πράξεις, ὡς πληκτισμός, Στράτ. ἐπ. 51. ὡσαύτως κ. διαπληκτίζομαι, Πλούτ. Τιμολ. 14, κάμνειν ἐταιρικούς ἀστεϊσμούς με ἀσέμνους κόρας. Τροπ. ἐπὶ τῶν θελητῶν τοῦ ἐρωτος, Δίων Κασ.

Πληκτικός, ἡ, ὄν. Ἐπίρ. — κῶς, ἀνήκων ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλῆττειν 2) Μεταφ. κάμνων μεγάλην ἐντύπωσιν. 3) πληροφορῶν, Πλάτ. Γοργ. Πρβ. κρουστικός. Κ. ἀντὶ τοῦ δυσάρεστος, ἀηδής.

Πληκτισμός, ὁ· Ζ. πληκτίζομαι.

Πληκτός, ἡ, ὄν (πλήτσω), κτυπημένος κτλ.

Πληκτρον, τὸ (πλήτσω), πᾶν δι' οὗ πλῆττει τις· ἄρα βέλος (καὶ κεραυνός), κεντρίον, ἀκάνθι, μάστιξ, ἔξαιρ. τὸ πλῆκτρον, μετὰ τὸ ὅποιον ἐκρούαν τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας· καὶ κωπίον, Ἡρόδ. 1, 194.

Πληκτοποιός, ὁ, ἡ, ὁ κατασκευάζων πλῆκτρα.

Πληκτροφόρος, ὁ, ἡ, φέρων πλῆκτρα.

Πλήκτωρ, ὁ, ἡ, ταυτ. πλήκτης, Φανίου ἐπίγρ. 2) Ζ. κ. νάρθηξ.

Πλήμα, τὸ, κ. Πλημάω. Ζ. πλημύρα, πλῆσμα.

Πλήμη, ἡ, κ. Πλήμμη, ἡ· Ζ. πλῆσμη.

Πλήμι, (πελάω, πλάω, πλάσω), Πλήμαι, ὅθεν ἔμπλην ἀντὶ ἔπλην, ἔπλητο, πλῆτο, ταυτ. πελάω, ἄζω, πλησιάζω, κατὰ τὴν κοινὴν ἐξήγησιν. 2) γεμίζω, Ἰλ. σ, 50. Ζ. πλάω.

Πλημμέλεια, ἡ, παράβλεψις· σφάλμα, ἁμαρτία.

Πλημμελέω, ὦ, σφαλῶ, ἁμαρτάνω· τινά, πειράζω, ὑβρίζω, Δημοσθ.

Πλημμέλημα, τὸ, ταυτ. πλημμέλεια, ἡ· ὅθεν, ἀντὶ πλεονέκτημα, παρὰ φύσιν κέρδος, Ἰσοκρ. Παναθ.

Πλημμελής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — λῶς (ἐκ τοῦ πλῆν ἦγουν ἐκτός, καὶ μέλος, πλῆν μέλος, ἡ ἐκμελής), κυρίως, ὁ ἐκτός τοῦ μέλους, ἀντίθ. ἐκμελής. Μεταφ. ὅστις σφαλῶν, ἁμαρτάνει· ἔχων σφάλματα, ἀτελής.

Πλημμέλεις, ἡ, ταυτ. πλημμέλεια.

Πλημμύρα, ἡ· Ζ. πλημύρα.

Πλήμνη, ἡ, ἀντὶ πλημόνη, συγκοπ. ταυτ. χοινίς (κυρίως, γέμισμα, ἡ τὸ σκεῦος, τὸ ὅποιον γεμίζεται), Ἀπολλών. 1, 77. Ἰλ. 339. ἡ τρύπα τοῦ τροχοῦ, ὅπου ἐμβαίνει ὁ ἄξων.

Πλημνόδετον, τὸ (δέω), τὸ δακτυλίδιον μετὰ τὸ ὅποιον δέονται στερεῶς τὰ ἄκρα τοῦ τροχοῦ εἰς τὴν πλήμνην.

Πλημοχόη, ἡ (πλήμη, χέω, χοή), πῆλινον σκεῦος, ἄλλως, κοτυλίσκος, τὸ ὅποιον ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν ἐλευσινίων, Ἀθην. σ. 306.

Πλημύρα, ἡ (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μμ), Πλημυρία, Πλημυρίς, ἡ (Ζ. πλήμη), ὑπερχείλιτις ποταμοῦ, ἡ θαλάσσης· ἀντίθ. ἁμπωτις. 2) πληθυσμός τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, Ἰατρ. [ἐκ τοῦ πλέω, πλήθω γίνεται πλῆσμα κ. πλῆμη, κ. πλῆσμη, καὶ πλῆμη ὅθεν πλημάω, πλημυρίς, πλημύρω, πλημυρέω, πλημυρίζω.]

Πλημυρέω, ὦ, κ. — μύρω, εἶμαι γεμάτος, πλημυρίζω εἰς τὰ ἔξω, ὡς οἱ ποταμοί, καὶ ἡ θάλαττα· Γράφεται μετὰ μμ, ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ πλῆν κ. μύρω.

Πλημυρίς, ἡ, ταυτ. πλημύρα, Σχολ. Πινδ. Ὀλύμ. 5, 20.

Πλημυρίζω, ταυτ. πλημυρέω, Γλωσσ. Στεφ.

Πλημυρίον, τὸ (πλημύρα), Θουκ. 7, τόπος τις εἰς τὰς Συρα-

κούσας.

Πλημυρίς, ἡ, ταυτ. πλημύρα, Ὀδυσ. ι, 486.

Πλημυρός, ὁ, ἡ, πλήρης, ὑπερχείλης, περισσεύων.

Πλημύρω, ταυτ. πλημυρέω, Ὀφ. Ἀρφ. 886.

Πλήν, ἐκ τοῦ πλέον μετὰ τὴν συνήθη ἐπιρρηματικὴν κατάληξιν εἰς ἡν, περαιτέρω, ἐπέκεινα· ὡς πρόθ. μετὰ γεν. ἐκτός, παρεκτός, χωρίς· ὡς Ἐπίρ. χωρίς, ἐκτός, Θουκυδ. 6, 88, πλῆν ἀλλὰ, (ὡς σύνδ.), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, Ἡρωδ. 2, 2, 9. οὐδὲν ἄλλο πλῆν, ἀντὶ ἡ, ἐκτός· καὶ μετὰ πλῆν. Ἡρωδ. 2, 2, 9. εἰς τὸ πλῆν ἐνυπάρχει καί ποια ἄρνησις.

Πληνόδιος, ἀντὶ Πλανόδιος, Ἴων. (πλάνος, ὁδός), ὁ, ἡ, ἀφέλκων, ἀπεκτρέπων ἀπὸ τῆς (ὁρῆς) ὁδῶν.

Πλήνται. Πλήντο. Ζ. πλάω.

Πλήξιππος, ὁ, ἡ, (πλήστω, ἵππος), πλῆττων, κεντῶν τὸν ἵππον· ἵππεύς, ταυτ. ἵπποδάμος, Ἀνάλ.

Πληρέω, Ἴων. ἀντὶ πληρώω, Ἡρόδ.

Πλήρης, εὐς, ὁ, ἡ, γεμάτος, ἐντελής. [ἐκ τοῦ πλέος μετὰ τὴν κατάληξιν, ἡρης, ἡρος, ἡτις ἡ εἶναι ἐκ τοῦ ερος, ὡς γαλερός, γαληρός, πονερός, πονηρός, ἡ ἐκ τοῦ αρω, ὡς διχῆρης, ποδῆρης, κτλ.]

Πληροσέληνον, τὸ, ταυτ. πανσέληνον, Μανέθ. 2, 400.

Πληροσέληνος, ὁ, ἡ, πανσέληνος, ὅτε εἶναι πανσέληνος· ἡ μέρα, νύξ, κτ. Εὐστάθ.

Πληρούντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς, μοτοχ. τοῦ πληρώω, Νικόμ. Ἀριστ. 1, 18.

Πληροφαής, ὁ, ἡ, ταυτ. πλητιφαής.

Πληροφορέω, ὦ, μ. ἤτω, δίδω τελείαν ἀσφάλειαν, βεβαιότητα· βεβαιόω· Παθ. βεβαιουμαι μετὰ λόγου, Ἰσοκρ. Τραπεζ.

Πληροφόρημα, τὸ, κ.] κ. Κ. οὕτω, Ν. Δ. κ. Ἐκκ. Συγγ.

Πληροφορία, ἡ,] κ. Κ. οὕτω, Ν. Δ. κ. Ἐκκ. Συγγ.

Πληρώω, ὦ, μ. ὥτω (πλήρος, ἀντὶ πλήρης), γεμίζω, συμπληρόνω· πληρῶν ναῦς, γεμίζειν μετὰ ἀνδράς, ναῦται· τὸν χορὸν, τὴν βουλήν, εἶμαι εἰς ἐκ τοῦ χοροῦ κτ. : γαστέρα, γεμίζω, χορταίνω. Παθ. χορταίνομαι, μετὰ γεν. : γυναῖκα, ἐγγαστρῶνω, Παθ. ἐγγαστρῶνομαι. Μεταφ. : θυμὸν, ἀναπαύω, καταπραύνω· χρεῖαν, ἀναπληρόνω, συμπληρόνω· Μεταφ. ἐκπληρόνω τὸ κατῆκον μου, κάμνω τὴν προσταγὴν τοῦ νόμου· πληρώσει χρόνι τροφεία, Αἰσχύλ. Θηβ. 452. ὅθεν Κ. πληρόνω τὸ χρεός μου, μάλιστα ἀργύριον χρεωστούμενον· ὅθεν

Πλήρωμα, τὸ, τὸ δι' οὗ γεμίζεται καὶ ολοκληρώνεται τι· φορτίον, ἄνδρες, κωπηλάται, ναῦται, ἐπιβάται πλοίου· γεμάτον ἀπ' ἀνδρας πλοῖον, καὶ ταυτ. ἔρμα, σαβούρα. 2) Ἐνερ. ὡς πλήρωσις, τὸ γεμίζειν, τὸ γέμισμα τοῦ ποτηρίου, Εὐρ. Τρ. 824. 3) τὸ κεφάλαιον τῶν ἐνιαυτῶν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, Ἡρόδ. 3, 22.

Πλήρωσις, ἡ, τὸ γεμίζειν, τὸ ἐκτελεῖν, τὸ πληρύνειν ἀργύρια, τὸ τελειοῦν· Παθ. ταυτ. πλήρωμα, γέμισμα.

Πληρωτής, ὁ (πληρώω), : ἐράνου, Δημοσθ. ταυτ. ἐρανιστής, ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνεισφερόντων. Κ. ὅστις πληρύνει τὸ χρεός του· καὶ ὅστις ἀγοράζων, εὐδύς δίδει τὸ ἀργύριον τῆς τιμῆς.

Πληρωτικός, ἡ, ὄν, γεμιστικός, ἐκτελεστικός.

Πλησιάζω (πλησίον), μετ. Δοτ. σιμῶνω, εἶμαι πάντοτε πλησίον τινός, ὁπαδός, σύντροφος, μαθητής του, Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 4, 25. : γυναικί, πλησιάζω, συνοικῶ μετὰ γυναῖκα, Ἰσοκρ. Ἐλέν. ἐγκ. 5, 26. Μέστ. Εὐρ. Ἡλ. 334. ὡς πελάζω κ. πελάω.

Πλησιαιτέρος, Ἀττ. συγκρ. τοῦ πλησίος, σιμοτινώτερος, συγκρινέστερος, ὑπερθ. πλησιαιτάτος.

Πλησιέλος, ὁ, ἡ (πλησίος, ἄλς), ταυτ. ἀγχίαλος, παραθαλάσσιος, Ἀθην. σ. 333.

Πλησιέσσμα, τὸ, ταυτόσ. τοῦ ἐφ. ἀρ. 2. ἡ ἀντὶ πλῆσμα, ἀρ. 2.

Πλησιέσμος, ὁ (πλησιάζω), τὸ πλησιάζειν· συναναστροφή, συντροφία. 2) σαρκική συνουσία.

Πλησιέγνος, ὁ, ἡ, γεμίζων τὰς γνάθους, τὰ μάγουλα, Ἀθην. σ. 109.

Πλησιέστερος, κ. Πλησιέστατος, ταυτ. πλησιαιτέρος κ. πλησιαιτάτος.

Πλησιέμοχος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει πάντοτε κόπους καὶ χρεῖας, Εὐρ. εἰς Πολύβ. 5, 106, ἀντὶ τοῦ ὁποίου διορθ. ἀστόχαστα Πλησιέμοχος.

Πλησίονικος, ὁ, ἡ, πάροικος, πλησίον κατοικῶν, Δ. Κάστ.
 Πλησίον, οὐδ. τοῦ ἐφ. ὡς Ἐπίρ. ἐγγύς, σιμά· ὁ πλησίον (ὦν),
 ὁ γείτων, ὁ συναδελφός μας ἄνθρωπος.
 Πλησίος, ἰα, ἰον (ἀντί πελάσιος· ἐκ τοῦ πελας, ὡς ἐνθάσιος
 ἐκ τοῦ ἐνθα κτλ.), σιμοτινός, γείτων, οἰκείος· Συγκ. πλησιέστερος
 κ. πλησιαιέτερος ὑπερθ. πλησιέστατος. κ. πλησιαιάτος. Ζ. πέλας.
 Πλησιόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα), συνορεύων, κείμενος σιμά.
 Πλησίσιος, ὁ, ἡ (πλέω, πλήθω, ἰστίον), γεμίζων, ἡ φου-
 σκόνων τὰ πανία, Ὁμ.
 Πλησιφής, ἑός, ὁ, ἡ, Μανέθ. κ.
 Πλησίφωτος, ἑ, ἡ, Νικ. Χρον. 11, 11. ἔχων τὸ φῶς τέλειον
 : μῆνη, πανσέληνος· Πρβ. πληροφής, κ. πασιφής.
 Πλήσμα, τό (πλέω), ταυτόσ. πλήρωμα, ὅ, τι γεμίζει, χορταίνει·
 2) ἐγγάστρωσις, ἡ σαρκική συνουσία· Πρβ. πλησίασμα.
 Πλήσμη, ἡ, Πλήμη κ. Πλήμμη, ἡ (πλέω), πλημμύρα, Ἡρόδ.
 ἀντίθ. ἀμπωτίς· ὅθεν
 Πλήσμιος, ἰα, ἰον, Ἐπίρ. - μίως, ὅ, τι χορταίνει εὐθύς, ὡς
 γλυκύσματα· τὸ πλήσμιον, χορτασμός, ἀηδία. ναυτία.
 Πλησμονή, ἡ, γέμισις, χορτασμός, ἀφθονία, Ξενοφ. Ἀπομν.
 3, 21, 14.
 Πλησμονικός, ἡ, ὄν, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χορταίνῃ με ὑπερβολήν.
 Πλησμονώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πλήσμιος.
 Πλήσσω, ἀντί πλήττω, μ. ξω. Ζ. πλήγω.
 Πληστεύω, γεμίζω, χορταίνω, Εὐστάθ.
 Πλήστιγξ, ἡ, Ἰων. ἀντί πλάστιγξ. Γαλην. Γλωσσ.
 Πλήτης, ου, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντί πελάτης, Ἡσύχ.
 Πλητής, ἰδος, ἡ, Ἰων. ἀντί πλάτις.
 Πλητίς, ἰνος, ἡ, ταυτ. πλατίον, πίναξ, τράπεζα, Ἡσύχ.
 Πλήτο, Ἰπερσ. ἡ Ἀόρ. τοῦ πίμπλημι. 2) τοῦ πελάζω, πλάζω.
 Ζ. Πλάω.
 Πλήων, ὄνος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ Ἰων. πληίων, ἀντί πλείων, περισσότερος.
 Πλίγμα, τό, διάβημα. 2) ἡ με ἀνοικτούς πόδας στάσις. 3) τό
 Η. περδούκλωμα. Ζ. πλίσσω.
 Πλινθία, ἡ, τό κατασκευάζειν, ἡ φήνειν πλίνθους. 2) τό στῆ-
 νειν τὸν στρατὸν εἰς σχῆμα τετράγωνον.
 Πλινθίδιον, τό, τόπος, ὅπου κατασκευάζονται πλίνθοι.
 Πλινθυσίς, ἡ, κατασκευαστις πλίνθων.
 Πλινθευτής, ὁ, κατασκευαστής πλίνθων· ἐκ τοῦ
 Πλινθεύω, μ. εὐσω· ἐπλίνθων τὴν γῆν, ἔκαμναν ἐκ τῆς γῆς
 πλίνθους. 2) οἰκοδομῶ με πλίνθους, Δουκιαν. 3. σ. 70. 3) σχη-
 ματίζω τι τετράγωνον, ὡς εἶναι ἡ πλίνθος. Ζ. πλίνθος.
 Πλινθηδόν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν πλίνθων.
 Πλινθεκός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πλίνθον. Εἰς Διογ. Λαερ. 4,
 36, ἀντί πλινθευτής, κατασκευαστής πλίνθων.
 Πλινθινός, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ πλίνθους.
 Πλινθίον, τό ὑποκ. τοῦ πλίνθος, παραλληλόγραμμον σῶμα. 2)
 τόπος, ὅπου ἐκτείνονται οἱ βραχίονες τῶν κίωνων. 3) μηχανή τις.
 4) ἡ εἰς τετράγωνον διάταξις τῆς μάχης. Ζ. πλαίσιον.
 Πλινθίς, ἰδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ πλίνθος. Ζ. καλλάινος.
 Πλινθίων ὑπογραφάς, ὀνομάζει ὁ Πλούταρχος, Κάμιλ. 32. τὸν
 τόπον, τὸν ὁποῖον ἐσημεῖοναν οἱ μάντιες διὰ παρατήρησιν τῶν
 οἰωνοσκοπῶν.
 Πλινθοβάψ, ὅστις πλύνει, ἡ βάφει πλίνθους, Ἀρχ. σ. 94.
 Πλινθοειδής, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα πλίνθου. Ζ. πιτύγιον.
 Πλινθοποιία, ἡ, σκευασία πλίνθων.
 Πλίνθος, ἡ, λέγεται καὶ τό Η. πλινθίον, καὶ τό τοῦβλον· Τροπ.
 πᾶν ὅ, τι ἔχει σχῆμα παραλληλογράμμου, ὡς ἡ πλίνθος· Ἐξαιρ. ἡ
 τετράγωνος βάσις τοῦ κίονος. 2) εἰς τὴν Ἀριστ. ὁ λόγος τοῦ δι-
 πλοῦ μήκους πρὸς τὸ ἀπλοῦν πλάτος ἐκ τοῦ σχήματος τῆς πλίν-
 θου, ἡ ὡς τετράκις 4, λαμβανόμενος δις κάμνει 32. Πρβ. γνώ-
 μων, ἀριστ. 5. [Ἐκ τοῦ πλίζω, πλίσσω, ὁ ἵ τύπος τοῦ πλάσσω,
 πλήττω· τὸ ν παρενετέθη, ὡς εἰς τὸ ἄνθος, πένθος κτ. ἀντί πλί-
 θος· εἰς τὴν κοινὴν ἡμᾶν, γλῶσσαν λέγεται πλινθίον, χωρὶς ν.]
 Πλινθουλκίω, κ. } ἐκ τοῦ
 Πλινθουργέω, }
 Πλινθουλκός, κ. } κατασκευάζω πλίνθους.
 Πλινθουργός, }
 Πλινθοφορέω, φέρω πλίνθους. 2) φέρω βώλους, χαμα, λασπην.
 Πολύαιν. 8, 24, 3.

Πλινθόω, ὦ, κατασκευάζω, κτίζω, σκεπάζω με πλινθία, Ἀνάλ.
 2, σ. 157.
 Πλινθυφής, ἑός, ὁ, ἡ (πλίνθος, ὕψω), κτισμένος ἀπὸ πλίν-
 θους, Δίτχ. Προμ. 449.
 Πλινθωτός, ἡ, ὄν (πλινθόω), σχηματισμένος ὡστὶν πλίνθος,
 Παῦλ. Αἰγ. 6, 66.
 Πλίξ, ἡ· Ζ. πλιχάς.
 Πλίξις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πλίσσω. 2) μέτρον τι ἴσον σπιδαμῇ,
 Σουίδ.
 Πλίσσω, μ. ξω, τὸ Λατ. plico. κυρίως, πλέκω· συγγενές του
 πλέκω, πλάγω, πλήγω· ἀρα πλάσσω, πλήττω. 2) τὸ ἐξη-
 γοῦν βάλλω τὸν ἕνα πόδα ἔμπροσθεν τοῦ ἄλλου, περιπατῶ,
 δρασκελῶ· ἀλλὰ σημαίνει τὸν κτύπον τῶν ποδῶν τοῦ περιπατοῦ-
 τος ζώου, ὡς κτυποῦσιν οἱ ἡμίονοι· ὅθεν, εὐ·δ· ἐπλίσσονται πό-
 δεσσιν, Ὁμ. καὶ Τροπ. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων· ὅθεν, ἀποπλίσσομαι,
 ἀναχωρῶ, φεύγω· Λέγεται καὶ ἐπὶ βημάτων ὀρχήσεως, Εὐστάθ.
 Ὀδυσ. ζ. 318. 3) διπλόνω, ὅθεν πλίκος Η. ἐκ τοῦ Λατ. plica-
 re, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἤχου τῶν διπλομένων· Ζ. πλάγω.
 Πλιχάς, ἑός, ἡ, κ. } κ. πλίγμα, κ. πλίξ, ἡ, ὁ τόπος μεταξὺ τῶν μηρῶν
 Πλίχος, τό, } καὶ τῶν αἰδοίων, ὅστις ἐν τῷ περιπατεῖν
 πλίσσεται, τρίβεται, ὡς ἐξήγουν οἱ παλαιοί· ἀληθέστερον, ὁ-
 που γίνονται πτυχαί, καὶ διπλωματίαι ἐν τῷ περιπατεῖν.
 Πλωάς, ἑός, ἡ, ταυτ. πλωάς, πλεύουσα, κολυμβῶσα.
 Πλοητόκος, ὁ, ἡ (πλοῦν, τίκτων), γεννῶν, προξενῶν πλοῦν,
 Ἀνάλ.
 Πλοισέριον, τό, ὑποκ. τοῦ πλοῖον, βάρκα.
 Πλοῖζω, -ζομαι, ταξειδεύω, πραγματεύομαι διὰ θαλάσσης,
 Πολύβ. Ζ. πλωίζω.
 Πλοῖκος, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ, Σουίδ. καὶ
 Πλόϊμος, η, ὄν, χρήσιμος εἰς ναυπηγίαν : ξύλα. Πρβ. πλώ-
 ῖμος.
 Πλοῖον, τό (πλέω, πλείω), καράβιον, μάλ. στρόγγυλον κατα-
 σκευασμένον διὰ μεταφορὴν ἀνθρώπων· ὅθεν διακρίνεται πολλαίς
 ἀπὸ τῆς ναῦς διὰ τοῦ στρόγγυλον, καθὼς τὸ πολεμικὸν διὰ τοῦ
 μακρά.
 Πλοιοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων πλοῖα.
 Πλοκαμῖς, ἰδος, ἡ ταυτ. πλόκαμος.
 Πλόκαμον, τό, πλεγμένον τι· Ζ. πλόκανον,
 Πλόκαμος, ὁ, (πλέκω), πλεγμένη κόμη, πλεξούδα· Καθ. σχοι-
 νίων· πᾶν μακρὸν σῶμα. ὡστὶν τὸ σχοινίον· τοιοῦτοι εἶναι καὶ οἱ
 μακροὶ πόδες τοῦ πολυπόδος, πλόκαμοι καὶ αὐτοὶ ὀνομαζό-
 μενοι.
 Πλόκανον, τό, κ. Πλόκανον, Σουίδ. (πλέκω), ἰδίως, πλεγμέ-
 νον τι κόσκινον, διὰ τοῦ ὁποῖου καθαρίζουσι τὸν σίτον ἀπὸ τῶν
 ἄχυρα, δερμόνι, Η. Θεόφ. Ἰστ. φ. 4, 12. Διόδ. 3, 37.
 Πλοκαός, ἑός, ἡ, ταυτ. πλόκαμος.
 Πλοκερός, ἁ, ὄν, τλεγμένος, Θεόφ. 7, 18, ὅπου τῶρα κεῖ-
 ται πλακερός.
 Πλοκεύς, ἑως, ὁ, ὁ πλέκων, ὁ πλέκων τὴν κόμην, περυνκίρης,
 Χυδ. Πολυδ.
 Πλοκή, ἡ (πλέκω), τὸ πλέkein, ὑφαίνειν· τὸ πλεγμένον, ὑφα-
 μένον· τὸ περιπλέkein, ἐμπεριδέκειν· Μεταφ. περιπλεγμένος, συγ-
 χυσμένος λόγος· δολιότης, ἀπάτη.
 Πλοκίζω, κάμνω, ἡ ἔχω πλοκάμους, μάλ. Μέσ. Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ.
 1277. Ἀριστ. σ. 50.
 Πλόκιμος, ὁ, ἡ, ἐπιτήδειος νὰ πλεχθῇ.
 Πλόκιον, τό, ὑποκ. τοῦ πλόκος, πλεξούδα τῆς κόμης, κατάρμα-
 μα· περιδέριον· Πιδανώτερον, οὐδ. τοῦ
 Πλόκιος, ἰα, ἰον, πλεγμένος, περιπλεγμένος, ἐμπεριδεμένος,
 Ἡσύχ. Εὐστάθ.
 Πλόκος, ὁ, (πλέκω), ποιητ. ταυτόσ. πλόκαμος, Δυκόφρ.
 356.
 Πλόμος, ὁ, κ. } ἀντί φλόμος κ. φλομίζω, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ,
 Πλομίζω, } 8, 20. Ζ. Π.
 Πλόος, συναίρ. πλους, ὁ, Πληθ. πλοῖ, οἱ, τὸ πλέειν, τὸ τα-
 ξειδεύειν διὰ θαλάσσης· καὶ ὁ εἰς τοῦτο ἀρμόδιος καιρός, Θου-
 κυδ. 1, 137. 2) ἔρπυσμα ὀφως, Νίκανδ. Θηρ. 295.
 Πλουδοκέω, προσμένω τὸν ἀρμόδιον καιρὸν διὰ τὸν πλοῦν,
 Νικ. Ἀττ. 10, 8.
 Πλουθγίεια, ἡ, πλοῦτος καὶ ὑγεία, Ἀριστοφ.

Πλουσιάζω, μ. ἄσω, ταυτ. πλουτίζω, Ἡρωδ.
 Πλουσιάζω, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἀρμόζων εἰς πλούσιον, Μάρκ.
 Ἀντ. α. 3. Πλούτ. 8, σ. 94.
 Πλουσιάζω, ταυτ. πλουτέω, Ἀλέξανδ. Ἀφρ.
 Πλουσιόδωρος, ὁ, ἡ, πλούσια δῶρα λαμβάνων, ἡ δίδων.
 Πλούσιος, ἰα, ἰον (πλούτος), πλούσιος· θαφιλής, πολὺς, πρό-
 κριτος.
 Πλουτᾶ γὰρ θῆς, ὁ, ἡ, πλούσιος καὶ ἀγαθός, ἐξαίρετος, Αἰσχ.
 Χοηφ. 797, Νομ. ἐσφ. ἀναγ. ἀντὶ πλουτογαθῆς, ἀλλὰ σφάλλου-
 σιν οἱ τοῦτο νομίζοντες.
 Πλουτᾶ καὶ δὴ μεία, ἡ, ἀκαδημία (ἀκαδημαϊκὴ αἴρεσις) διδά-
 σκουσα, τιμῶσα τὸν πλούτον.
 Πλούταξ, ἄκος, ὁ (πλούτος), Ἰων. ἀντὶ πλούσιος, Εὐπ. κ. Μέ-
 νανδ. Τὸ ἀξ σημαίνει μεγεθυσμὸν τῆς ἐννοίας καὶ ἐν ταυτῷ εἰρω-
 νείαν.
 Πλούταρχος, ὁ, ὄν. Κύρ. ὁ περίφημος Πλούταρχος, τὸν ὁποῖ-
 ον παλαιοὶ τις δικαίως παρωνόμασε Τὸν τῆς ἐπιστήμης πλού-
 τον.
 Πλουτεύς, ἑως, Ἰων. ἦρος, ὁ, ὁ θεὸς τοῦ ἄδου, τῆς γῆς, ἡτις περι-
 ἔχει τοὺς πλούτους, Ὀρφ. Ἀργ. 180. κ. Ἡσύχ. Ζ. Πλούτων.
 Πλούτέω, ὦ, εἶμαι πλούσιος. Μεταφ. ἔχω θαφίλειαν κατὰ τι.
 Πλουτηρός, ἂ, ὄν (πλουτέω), ἀνήκων εἰς τὸν πλούτον, Ξενοφ.
 Οἰκ. 2, 10.
 Πλουτίζω (πλούτος), κάμνω πλούσιον, εὐτυχίζω, Αἰσχύλ. Ἀγ.
 597.
 Πλουτίνδην, Ἐπίθ. κατὰ τὸν πλούτον, κατὰ τὴν περιουσίαν,
 ὡς ἀριστίνδην, Δουκιαν.
 Πλουτίς, ἡ, κατὰστατις τῶν πλουσίων· ἀντίθ. χειρομάχα, ἡ
 τῶν ἐργαζομένων μετὰ χεῖρας, τῶν πτωχῶν· ἐμπορεῖ ὅμως νὰ
 εἶναι Πλωτίς, ταυτὸς. πλωτικοί, Πλούταρ. Κεφαλ. καταγρ. Ἑλ-
 λην. §. 31.
 Πουτισμός, ὁ, τὸ πλουτίζειν, Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. σελ. 740.
 Πλουτογὰρ θῆς, ὁ, ἡ (γηθέω), φιλόπλουτος. Ζ. πλουταγαθῆς.
 Πλουτοδοτήρ, ἦρος, κ. } ὅστις, ἡτις δίδει πλούτον -δοτέω,
 Πλουτοδότης, ὁ, θηλ. } τὸ ῥῆμα.
 Πλουτοδοτεῖρα, ἡ
 Πλουτοκρατέω, ὦ, διὰ τοῦ πλούτου κρατῶ, ἐξουσιάζω.
 Πλουτοκράτης, ἡ, κυριότης, ἐξουσία τοῦ πλούτου,
 ἡ τῶν πλουσίων, πολιτεία ὅπου κρατοῦσιν οἱ πλουτοῦντες, Ξε-
 νοφ. Ἀπομν. Δ, 5. 12.
 Πλουτοποιός, ὁ, ἡ, κάμνων πλούτον, ἡ πλούσιον.
 Πλούτος, (πλέον ἢ πολὺ, ἔτος, πολύςτος, πλόετος, πλούτος)
 καρποφόρον ἔτος (Πρβ. ἄφενος, ἀφνεός, ἀφνειός, κ. ἐπίτηδες.
 Ζ. τῆτες), περίσσεια, ἀφθονία, θησαυρός. 2) Προσωποποιούμ.
 νῖδος τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Ἰατίου, Ἡτιόδ. Θεογ. 969. κ. ἀλλη-
 γορικῶς παρασταθεὶς ὡς τυφλὸς ἀπὸ τὸν Ἀριστοφ. Πλούτ. Ζ.
 Πλούτων.
 Πλουτοταφῆς, ὁ, ἡ, Νομ. ὅστις παρὰχώνει τὸν πλούτον του,
 ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰσάξουσιν τινὲς -ταφεύς· σημαίνει ὅμως, ἐντα-
 φιασμένος εἰς τὰ πλούτη του, Εὐστάθ.
 Πλουτοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων πλούτον, πλουτίζων.
 Πλουτόχθων, ὄνος, ὁ, ἡ : γόιος, ὁ καρπὸς πλουσίας γῆς· καὶ
 προτόδων τῶν μεταλλείων, Αἰσχ. Εὐμ. 945.
 Πλουτώ, ὄος, οὗς, ἡ, Κύρ. ὄνομα, Ἡτιόδ. Θεογ. 355. Ὁμ. Ἦμν.
 Δήμ. 422. καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ταυτάλου.
 Πλούτων, ὄνος, ὁ, ὁ βασιλεὺς τοῦ ἄδου· πρῶτοι εἶπαν τὸ ὄ-
 νομα τοῦτο Εὐρ. κ. Πλάτ. Κρατ. οἱ πλείστοι ἠτυμολόγησαν τὴν
 λέξιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίσταται ὁ πλούτος. 2) ὁ θεὸς τοῦ
 πλούτου, ταυτ. πλούτος, Ἀριστοφ. Πλ. 727.
 Πλουτώνσιος, } ἀνήκων εἰς τὸν Πλούτωνα. -τιωνία,
 Πλουτώνσιος, ἰα, ἰον, } νοητ. χώρα, τόπος πνιγνῆρος μετὰ κα-
 κὰς ἀναθυμιάσεις, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζαν εἰσόδους τοῦ ἄδου.
 Πλουτωνίς, ἑδος, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Περσεφόνης.
 Πλόχανον, τό, ταυτ. πλόκανον.
 Πλοχμός, ὁ, ταυτ. πλόκαμος, Ἀνάλ. Ἀπολλ. Ῥόδ.
 Πλώω, Ἰων. πλώω, πλώμι· χρήσιμος ἐν εὐθ. εἶναι πλέω. τὸ δὲ ἐ-
 πέλων, ἐξέπων εἶναι ἐκ τοῦ πλάω· πλέω, κ. πλύνω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Πλωόθης, εὐς, ὁ, ἡ (πλώος), κολυμβῶν, περιπλανώμενος,
 ἀτατάστατος, ἀβέβαιος.

(B.)

Πλῦμα, κ. Πλύμα, τό, (πλύω, πλύνω), ὕδωρ, ὅπου ἐπλυν-
 οῦνται πράγματα, Νίκανδρ. Ἀλ. 258. 2) κοινὴ πόρνη, Πολυδ. 7, 38.
 Πλυνεύς, ἑως, ὁ, ταυτ. πλυντήρ.
 Πλυνός, ὁ, σκάφη, δεξαμενὴ, ἡ λάκκος, ὅπου βρέχοντες πα-
 τοῦσι μετὰ τοὺς πόδας τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ καθαρίζουσιν ἀπὸ τὸν ῥύ-
 πον, τὰ πλύνουσι (διὰ τοῦτο ὁ Ὁμ. ἀντικαθίστα τὸ πλύνειν ἀντὶ
 στείβειν). Ζ. κ. ῥύπτω. 2) Τροπ. πλυνόν ποιεῖν τινὰ, ἀντὶ πλύν-
 νειν, λούειν τινὰ, ὑβρίζειν, Ἀριστοφ. Πλούτ.
 Πλυντήρ, ἦρος, ὁ, κ. Πλύντης, κ. Πλύτης, ὁ (πλύνω), ὅς
 τις πλύνει τὰ ἱμάτια πατῶν αὐτὰ εἰς τὸν πλυνόν. Ζ. πλυνός.
 Πλυντήριος, ὁ, ἡ, κ. } ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλύνειν·
 Πλυντήριος, ὁ, ἡ, } πλυντήρια, τὰ, ἑορτὴ τῆς Ἀθηναίης
 εἰς τὰς Ἀθήνας.
 Πλυντρίξ, ἡ, κ. } πλυστρά Κ. γυνὴ πλύνουσα ἱμάτια· νοητ.
 Πλυντρίξ, ἡ, } γῆ, ἡτις χρησιμεύει εἰς τὸ ἀσπρίζειν τὰ
 ἱμάτια, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 5.
 Πλυντρον, τό, μισθὸς τοῦ πλυντήρος, ἡ τῆς πλυντρίδος.
 Πλύνω, μ. πλυνέω, πλυνῶ, Ἀόρ. ἐπλυνα, Πικρα. πέπλυνκα, Ἐ-
 τυμ. Μ. πέπλυνμαι, Ἀόρ. πλυνθεῖς κ. Πλυνθεῖς· μ. πλυνθήτομαι·
 (πλύω, pluo), βρέχω, ἔξαιρ. πλύνω τὰ ἱμάτια. Ζ. πλυνός καὶ
 ῥύπτω· περὶ τοῦ δάκρυ πλύνειν Ζ. πλύνω. 2) Μεταφ. λούω, διώ-
 κω μετὰ ὕβριν· ἐλέγχω, Μένανδρ. παρ' Ἀρτεμ. 2, 4.
 Πλυσίμος, ὁ, ἡ, ὅ, τι δύναται νὰ πλυθῇ, Γλωσσ. Στεφ.
 Πλυσίς, ἡ, τὸ πλύνειν.
 Πλυσμα, τό, ταυτ. πλύμα, τὸ πλυμένον.
 Πλυσμός, ὁ, ταυτ. πλυσίς.
 Πλύτης, ου, ὁ, ταυτ. πλυντήρ.
 Πλυτός, ἡ, ὄν, (πλύνω), πλυμένος, βρεγμένος, καθαρισμένος.
 Πλώω, θεματικὸν τοῦ πλύνω, κ. πλεῖω μ. εὐσω, τοῦ πλεῖω· ἐκ τῆς
 οὐδ. σημασίας· του ῥέω, κολυμβῶ, ἐκβαίνει ἡ ἐνεργητική. διότι ὅλα
 τὰ συγγενῆ του πλάω, πλέω, πλύνω, πλώω, πλεο, pluo, fluo,
 πλώω, περιλαμβάνουσι τὰ ὑγρά καὶ τὴν φύσιν των. Ἐκ τοῦ Ἀττ.
 πλώω εἶναι τὸ Λατ. fluo, ὡς ἐκ τοῦ πλωτῆ fluta. Ζ. πλάω.
 κ. Πρβ. νάω.
 Πλωαίς, ἑδος, ἡ (πλώω), ταυτ. πλώουσα, κολυμβῶσα, περι-
 πλανώμενη· πλωαῖδες νεφέλαι, τὰ περιφερόμενα σύννεφα, Πλούτ.
 κεφαλ. καταγρ. Ἑλλήλ. §. 7. Πλωαῖδες νῆσοι (κατὰ τὸ πληνῶδες
 σχημ.), νῆσοι τινὲς τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐπεὶ στροφάδες ὀνο-
 ματθεῖσιν, ὅπου ἐκατοίκουν αἱ Ἀρπυιαί, αἵτινες ἐκ τούτου ὀνο-
 μάζονται πλωαῖδες, Σοφ. Φιλοκ. 1093, ὅπου ἄλλοι ἀναγιν.
 πτωαῖδες, ἡ πτωαῖδες.
 Πλωαῖς, ἑδος, ἡ. Ζ. πλωαῖς.
 Πλωίξω, ζομαι Ἰων. ἀντὶ πλοῖξω (πλώω), πλέω, κολυμβῶ καὶ
 ταξιδεύω, πορεύομαι, ὑπάγω καὶ ἔρχομαι. Ζ. νάω. 2) περιπα-
 τῶ κλονούμενος ὡς οἱ μεθυσμένοι. Πρβ. περιρρήθης. οὕτω περιγρά-
 φει ὁ Πλάτ. Πολιτεῖ. σ. 264. τὸ δινεύεσθαι ἀλύων εἰς Ἰλ. ω,
 12. διὰ τοῦ πλωίξον τ' ἀλύοντα, τὸ ὁποῖον νομίζουν τινες ἀκρί-
 τως, ὅτι εἶναι Πρωίξοντ'.
 Πλωῖμος, ὁ, ἡ, κ. Πλόῖμος, (πλώω), ἐπὶ θαλάσσης, δυνα-
 μένη πλευσθῆναι· ναῦς πλωῖμος, ἡ ἐπιτηδεύουσα διὰ πλοῦν, Δη-
 μοσθ. ἐπὶ ἀνέμων, οἷτις εἶναι ἐπιτήδειοι εἰς πλοῦν· πλωῖμων ἡ
 πλωῖμότερων γενομένων, Θουκυδ. δηλ. τῶν ἀνέμων, ὅταν ἐλ-
 θωσι ἀνεμοὶ καλοὶ διὰ πλοῦν· τὰ πλωῖμα τῆς νεῆς, Ἡλιόδ. Αἰθ.
 5, σ. 238.
 Πλωμί, ὅθεν ἐπλων, κ. Πλώς, Ἀόρ. τοῦ Πλώω.
 Πλωίς, ἑδος, ἡ, ταυτ. πλωαῖς, ὡς ναῖς κ. ναῖς, Ἀπολλ. Ῥόδ.
 2, 1054.
 Πλώς, ὠτός, ὁ, ὁ κολυμβητής, Ὀππιαν. Ἀλ. 2, 196. 2) ὁ ψά-
 ριοντι, ἄλλως κεστρεύς.
 Πλώσιμος, ταυτ. πλωῖμος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 663.
 Πλωτάρχης, ὁ, καπιτάνος τοῦ καραβίου, Μανέθ. 1, 324.
 Πλωτέω, (πλωτός), ταυτ. πλώω κ. πλέω, Πολύβ. 16, 24.
 Πλωτή μύραινα, Ἀθήν. 1, σ. 15. Schw., ἐπεὶ πλέει εἰς τὴν
 ἐπιφανείαν τῶν ὑδάτων.
 Πλωτήρ, κ. } κολυμβητής. 2) ναύτης, ἡ ἐπιβάτης πλοίου.
 Πλώτης, ὁ, }
 Πλωτρός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέειν· οἱ πλ. οἱ τὴν θά-
 λατταν πλέοντες, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 2, 1, 2. κ. Κάτ. νεώτ. 61.
 Πλωτρίς, ἡ· Ζ. πλωτίς.
 Πλωτός, ἡ, ὄν, ταυτ. πλεωτός· ἡ κολυμβῶν, π. κ. τὸ πλω-

τὸν γένος ἰχθύων. 2) θαλασσοπορῶν, πλέων μὲ τὸ καράβιον. 3) οὐσίαστ. ὁ, ὁ ἐπιτήδειος καιρὸς τοῦ θαλασσοπορεῖν, Ἡράκλ. Ἀλ-
ληγ. 7.
Πλώτωρ, ορος, ὁ, ταυτ. πλώτης, -ήρ, Ἀνάλ.
Πλώω, Ἰων. ἀντί πλώω, μ. πλώω, Ἀδρ. 1, ἐπλώω, Παρακ.
Πέπλωκα, Ἀδρ. 2 ἐπλών, κ. Πλώω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ
σύνδετα ταυτ. πλέω· δακρυπλύνειν, Ὀδυστ. τ, 122. ὅπου ἀ-
νέγ. ὁ Ἀριστοτ. δακρυ πλύνειν, τὸ δὲ πλύνω (ὡς δύνω) εἶναι
ἐνεργ. καὶ ἐτέθη ὡς τὸ δακρυ ῥέειν (εἰς τὸν Θεόκρ.).
Πνέω, ποιητ. ἀντί πνέω.
Πνεῦμα, ατος, τὸ (πνέω), ἀναστασμός, ἀναπνοή, ἄνεμος, ἀήρ,
ζωή, ζωντανόν τι ὄν, ζωτικόν πνεῦμα· Μεταγ. ἀντί, αὐλός οὐ-
σία, ψυχὴ κτλ. 2) ἡ φιλή καὶ ἡ δατεία, Γραμμ.
Πνευματέμφορος, ὁ, ἡ, ταυτ. πνευματοφόρος, Μ. Ἐτ.
Πνευματίς, ου, ὁ (πνεῦμα), ἰσχυρῶς ἀναπνέων· φουσκωμέ-
νος, πλήρης ἀνέμου· καὶ ταυτ. πνευματικός.
Πνευματιάω, ταυτ. πνευστιάω, Φιλοξ. Γλωσσ.
Πνευματίζω (πνεῦμα), ἀνεμίζω, κινῶ τὸν αέρα, Ἀντιγον. 151.
2) βάλλω πνεῦμα τι (ψιλόν, ἡ δασύ), Γραμμ.
Πνευματικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνέμων εἰς πνεῦμα (καθ'
ὅλως τὰς σημ.)· μόνιον, μέρος, μέρος τοῦ σώματος χρησίμων εἰς
τὴν ἀναπνοήν· ὄργανον, μηχανὴ κινουμένη ὑπὸ ἀνέμου. 2) ἀ-
νεμώδης, ὑποκείμενος εἰς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων. 3) Ἐνεργ.
φουσκόνων, : βρώματα, τὰ γεμίζοντα αἵμου· 4) τὸ ἐναντίον
τοῦ σωματικοῦ· αἷτιον, τὸ ὁποῖον ἐνυπάρχει εἰς τὴν ψυχὴν,
Πλούτ. πνευματικοί, οἱ, αἵρεσις ἱατρῶν, οἵτινες ἐξήγουν ὅλα τὰ
τῆς φυσιολογίας καὶ παθολογίας ἐκ τοῦ πνεύματος.
Πνευματίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πνεῦμα, Μάρκ. Ἀντ.
Πνευματίος, ὁ, ἡ, κ. Πνευματία, ἡ, ἀνεμώδης, ὑποκείμενος εἰς
τὸν ἄνεμον, φέρων ἄνεμον, Ἀρατ. διοσημ. 53.
Πνευματισμός, ὁ, οὐσίαστ. τοῦ πνευματίω.
Πνεύματοδόχος, ὁ, ἡ, δεχόμενος πνεῦμα, ἄνεμον.
Πνεύματοεργής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. τοῦ Θεοῦ, Συνέστ. σ. 322.
Πνεύματοκίλη, ἡ, πρῆσμα τῶν ὀρχεων ὑπὸ ἐγκλεισμένου ἀ-
νέμου.
Πνεύματοκίνητος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νήτως, κινούμενος ἀπὸ
ἀνέμου.
Πνεύματοκλήτωρ, ὁ, εἰς Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 4, σ. 169.
Πνεύματομάχος, ὁ, ἡ, μαχόμενος πρὸς τὸν ἄνεμον. 2) εἰς
τὴν Ἐκκλ. οἱ αἵρετικοὶ πνεύματομάχοι.
Πνεύματομφαλος, ὁ, ἡ, σπάσμος τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπὸ ἀνέμου.
Πνεύματοποιέω, ὦ, κάμνω ἄνεμον, γεμίζω μὲ ἄνεμον, Ἀριστοτ.
Πρόβλ. 2.
Πνεύματόρροος, ους, ὁ, ἡ, ῥέων ὑπὸ πνευμάτων, Πλάτ.
Κρατύλ. 25.
Πνεύματοφόρος, ὁ, ἡ, φερόμενος, κινούμενος ὑπὸ ἀνέμων.
2) κινούμενος ἀπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, Οἱ. - φορέομαι, τὸ ῥῆμα κ.
ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν.
Πνεύματώω, ὦ, μεταβάλλω εἰς ἄνεμον, φουσκώνω.
Πνεύματώδης, ὁ, ἡ, ἀνεμώδης, φουσκωμένος, ἔχων στενὸν
τὸ στηθός· φουσκόνων.
Πνεύματωσις, ἡ, οὐστ. τοῦ πνεύματώω.
Πνεύματωτικός, ἡ, ὄν, γενιῶν ἀνέμους, φουσκόνων.
Πνεύμονία, ἡ, ταυτ. πλευμονίς, ἀρρώστια τοῦ πνεύμονος.
Πνεύμονις, ὁ, ἡ, ἀνέμων εἰς τὸν πνεύμονα, Πολυδ.
Πνεύμονικός, ἡ, ὄν, ἀνέμων, ἡ πάσχων εἰς τὸν πνεύμονα.
Πνεύμονις, ἡ, ὄν, ἀνέμων, ἡ πάσχων εἰς τὸν πνεύμονα.
Πνεύμονις, ἡ, ὄν, ἀνέμων, ἡ πάσχων εἰς τὸν πνεύμονα.
Πνεύμων, ονος, ὁ (πνέω), ὁ πνεύμων, Κ. πλύμων. 2) θαλάσ-
σιόν τι ζῶον· Ζ. πλευρά.
Πνεύσις, ἡ (πνέω), τὸ φυτῶν, ἀναπνέειν, ἀνεμίζειν.
Πνευστιάω, ὦ (πνεύτης), δυσκόλως ἀναπνέω, ἡ Κ. κοντανα-
σαίνω, Ἀριστοτ. Προβλ. 11, 41.
Πνέω, αἰολ. Πνεύω, κ. Πνέω, Πνίω, μ. εὔσω, φυτῶν, ἐπὶ ἀνέ-
μου· ἀναπνέω, ἀνασαίνω, ἐκπέμπω ἐξ ὁμαυτοῦ ὁσμὴν τινά. 2)
: μέγα πνέειν, ἐπὶ ἀλαζόνων, καὶ ὀργίλων καὶ ἐμπαθῶν ἀνθρώπων·
ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἐπνεῖ καὶ λαμπρὸς ἦν, Δημοσθ. σ. 787. ἀντί
μέγα ἐπνεῖ : Ἄρεα πνέειν, ἐπὶ ἀνδρείων πολέμιστων : ὑπὲρ σακέων
πνέοντες, Ἡρόδοτ. Ἀσπ. 24. οἱ ὠπλισμένοι καὶ στενοχωρούμενοι
ὑπὸ τῶν ἀσπίδων, καὶ ἐπιθυμοῦντες τὴν μάχην· χαμηλὰ πνέειν,

ἀντὶ πτωχικῶς ζῆν, ποιητ. ἴσα πνέειν, Θεμίστ. σ. 128. καὶ ἐν
πνέειν, Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 194, ἀντὶ ὁμοφρονεῖν, ὁμοφρονεῖν : ὅλην
ἐκείνην ἐπνεῖ, Ἡρόδοτ. σ. 14, ἡγουν τὴν ἡγάπα ἴσα μὲ τὴν ἀνα-
πνοήν του, τὴν ζωήν του. 3) μετὰ γεν. : χαρίτων πνέειν, ἐκπέμ-
πειν εὐωδίαν χαρίτων, Μεταφ. 4) μετὰ δοτ. ταυτ. οὐρίζω, φυ-
τῶν ἐπιτήδειον ἄνεμον· Τροπ. εἶμαι εὐνοϊκός, χαρίζομαι, Καλλι-
μαχ. ἐπίγρ. 17. [τὸ θεματικόν του εἶναι πύω, πᾶω, πέω, σημαί-
νον τὸν ἡχόν τῆς ἀναπνοῆς· παρενθ. τοῦ ν, γίνεται πύνω, με-
ταξ. πνύω, πνεύω, πνέω, πνίω, πνίγω· προσέτι, πνύω, πνύ-
μι, κ. παρενθ. ι, Πινύω, πινύσκω, πινύσσω, ὅθεν πνυτός, καὶ
πινυτός, εἰς τὴν Μεταφ. σημασίαν τοῦ νοήμων, φρόνιμος.]
Πνευγᾶλίων, ονος, ὁ (πνίγω), ταυτ. ἐφιάλτης, Παῦλ. Δίγιν.
3, 15.
Πνευγᾶ, ἡ, οἰκίτιος λουτροῦ πολλὰ θερμός.
Πνευγῆς, ὁ, τόπος, ἡ σκευὴς, ἐνῶ πνίγεται τις, ἡ ψήνεται τις,
ὡς ὁ φούρνος. 2) σκεπάσμα, μὲ τὸ ὁποῖον σκεπαζοῦσιν ἀναμμένα
κάρβουνα· ὅθεν ἡ κομικὴ παραβολὴ τοῦ οὐρανοῦ, ὅς τις σκεπά-
ζει τὴν γῆν, ὅπου εὐρίσκονται οἱ ἄνθρωποι, δηλ. ἀνδράκες (ἀν-
δραξ), ὡς ἀνδράκες, Ἀριστοφ. Νεφ. 2) καλᾶδιον, τουρβάς τῶν
κτηνῶν, ταυτ. φιμός.
Πνευγῆρος, ὁ, ὄν (πνίγω, πνίγω), πνίγων, στενοχωρῶν, Φι-
λόστρ. σ. 573. πνίγων ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἀγῶν, Ἀριστοφ. Βατρ.
Πνευγίξω, ταυτ. πνίγω, Ἀνάλ. 2, σ. 374.
Πνευγίτης, ἡ, ὄν, πηλός τις, εἶδος ἀργίλλου, Πλίν. 34, 16.
Πνίγμα, τὸ (πνίγω), τὸ πνίγειν Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 10.
Πνιγμονή, ἡ, κ. } τὸ πνίγειν· πνίγουσα θερμότης.
Πνιγμός, ὁ, }
Πνιγμώδης, εὐς, ὁ, ἡ, πνίγων.
Πνιγός, εὐς, ὄν, ποιητ. ταυτ. πνιγῆρος, Ἀνάλ.
Πνίγος, κ. Πνίγος, εὐς, τὸ, ταυτόστ. πνιγμός, Ξενοφ. Κυ-
νήγ. 4, 6.
Πνίγω, μ. ἔξω, ἐξατμίζω· σφίγγω τινός τὸν λαιμόν, καὶ τὸν
σκοτόνω· ῥίπτω τινά εἰς τὸ νερόν ὅπου μὴ δυναμένος νὰ ἀνα-
πνεύσῃ, ἀποδυνάττει, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 7, 25. ἐπὶ κρέατος, ψή-
νω μὲ τὸν αἵμόν. Μεταφ. στενοχωρῶ. [Ἐκ τοῦ πνέω, πνέω,
πνέω, πνίγω· ἀρα ἐξατμίζω.]
Πνιγώδης, εὐς, ὁ, ἡ (πνίγος), ταυτ. πνιγμώδης.
Πνικτήρ, ἡρος, ὁ, ὁ θανατόνων διὰ πνιγμοῦ, Νόνν. Διον. 21, 60.
Πνικτός, ἡ, ὄν (πνίγω), πνιγμένος· κλεισμένος, ὡς ἀήρ ἐν
σκευεῖ· ἐξατμισμένος, ψημένος.
Πνίξ, ἡ, ὄν, τὸ πνίγεσθαι ἐκ τῆς στερήσεως τοῦ ἔερος. 2)
ταυτ. πνιγᾶλίων.
Πνίξις, ἡ (πνίγω), τὸ πνίγειν. 2) τὸ ἐξατμίζειν, ἡ ψήνειν.
Πνοά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Πνοή.
Πνοή, ἡ, ποιητ. Πνοή, ἡ, κ. Πνόος, συναίρ. Πνοῦς, ὁ (πνέω),
ἀναπνοή, ἀήρ, ἄνεμος· φλόξ πυρός· ὁσμὴ· τόνος· φωνῆς· ψύ-
χρανσις.
Πνοήπουρος, ποδος, ὁ, ἡ, ἀνεμοπόδαρος, ταχύς, Ἡσύχ.
Πνοή, ἡ, } Ζ. Πνοή.
Πνόος, ὁ, }
Πνυκίτης, ου, ὁ : δῆμος, ὅς τις συνάγεται εἰς τὴν πνύκα, Ἀρι-
στοφ. Ἰππ. 42.
Πνύμι, πνύμαι, πνύω, Εἰς τὸν Ὀμ. μόνον εἰς τὸ ἀμπνύω, κ. ἐκ
τοῦ πνύμαι, πεπνυμαι, πεπνυμένος, ἀναπνέω, ζῶ· οἷος πεπνυ-
ται, Ὀδυστ. κ, 495. δηλ. ζῇ, ὑπάρχει ἀληθῶς. 2) εἶμαι φρο-
νίμος· πεπνυμένα βάζειν, ὁμιλεῖν φρόνιμα· ὅθεν πινύω, πινύσ-
σω, πινυτός. Ζ. πνέω.
Πνύξ, ἡ, γεν. πνυκός, αἵτ. πνύκα· μεταγ. πνυκός, πνύκα (Ζ. ὁ-
νυξ εἰς τὸ τέλος), τόπος τῶν Ἀθηναίων, ὅπου πάντοτε συνεθροί-
ζετο τὸ πάλαι ὁ δῆμος, ἐπεὶ δὲ ἀφ' οὗ πρὸς τοῦτο ἐδιωρί-
σθη τὸ θέατρον τοῦ Βαχχοῦ, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων. 2)
Μετωνυμ. ἡ εἰς τὴν πνύκα γινομένη σύνοδος, Ἀριστοφ. Νομ. ἀ-
πὸ τοῦ πεπνυκῶσθαι, δηλ. στενοχωρημένως καθῆσθαι τοὺς συν-
ερχομένους ἐν αὐτῇ.
Πνυτᾶγόρας, ὁ. Κύρ. ὄνομα, Ἀνάλ.
Πνυτῆς, ἡ, ὄν, κ. Πινυτός, φρόνιμος.
Πνύω, Ζ. πνέω.
Πόα, ἡ, Ἰων. Πόη, κ. Ποία, Ποίη, κ. Πύα, Λακ. Ποῦα, συγγεν.
μὲ τὸ βοτάνη (Ζ. ΠΑΩ), λάχανα, χόρτα, πρασινάδα. 2) Με-
τωνυμ. ἄρ, ἡ θέρους, ἡ ἔτος, Τυρτ. παρὰ Πανσ. 4, 17. Πρβ.

αἶθος· ἄροτος· 3) Τροπ. ἐκ λεχέων κείραι μελιτηδέα πόαν, θερύσαι τὰ ἀνθη τοῦ ἔρωτος, ἐπὶ πρώτης ἐρωτικῆς ἀπολαύσεως, Πίνδ.

Ποάζω, φαίνομαι πράσινος ὡς πόα, Στράβ. 16, σ. 1115. 2) ξερόζωνω λάχανα, ἢ ζιζάνια.

Ποάριον, τό, ὑποκ. τοῦ πόα, μικρὸν χόρτον.

Ποασμός, ὁ, τὸ συναρίζει χόρτα.

Ποάστρια, ἡ, κ. } ὁ συνάζων, ἢ συνάζουσα χόρτα.

Ποαστήρ, ὁ,

Ποάστριον, τό, δρέπανον χόρτων.

Ποδαβρός, ὁ (πούς, ἀβρός), ταυτ. ἀβρόπους, Ἡρόδ. 1, 55.

Ποδαγός, ὁ, ἡ, ταυτ. ποδήγος, Σοφ. Αντ. 1196.

Ποδαγρά, ἡ (ἀγρα), παγίς, ἢ δεσμά τῶν ποδῶν· χόλωσις τῶν ποδῶν· καὶ ἡ ἀρθριτικὴ ἀρρώστια τῶν ποδῶν, ποδάγρα.

Ποδαγράω, } πάσχω τὴν ἀρθριτικὴν ἀρρώστιαν πο-

Ποδαγριάω, ὦ, κ. } δάγραν· τὸ δευτέρον ἀμφ. Διοσκ. 2,

Ποδαγρίζομαι, } 39.

Ποδαγρίκος, ἡ, ὄν, κ. } πάσχω τὴν ποδάγραν.

Ποδαγρός, Νικαρχ. ἐπ. 7. }

Ποδαλγέω, ὦ, ἔχω πόνους εἰς τοὺς πόδας, κ. ἀντὶ ποδαγράω.

Ποδαλγής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. ποδαγρός.

Ποδαλγία, ἡ, ταυτ. ποδάγρα.

Ποδάνεμος, ὁ, ἡ, Ζ. πεδάνεμος.

Ποδανιπτήρ, ἦρος, ὁ, Ἡρόδ. 2, 172. κ. } κ. Ποδονιπτήρ, λε-

Ποδανίπτρα, ἡ (νίπτω), } κήνη, σκευός, ὅπου νίπτουσι τοὺς πόδας.

Ποδανίπτρον, τό, ἀντὶ νίπτρον ποδῶν, νερόν διὰ τὴν νίψιν τῶν πόδας τοῦ, Ὀδυσ. τ, 343.

Ποδαπός, ἡ, ὄν, κ. Ποταπός (ἐκ τοῦ δάπος, κ. πάτος, δηλ. τόπος, δάπεδον, χώρα), κυρίως, ἐκ τίνος τόπου; ἐπειτα, ἐκ τίνος γένους· τίς καὶ ποδαπός; ἡ ποδαπός τὸ γένος; Πέρσης ἐφη εἶναι, Ξενοφ. ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία, δηλ. ποῖα θηρία εἶναι αὐτά; Τὸ ποταπός ἐξηγοῦν τινὲς κακός, εὐτελής· ἄλλοι τὸ ἐκλαμβάιουν εἰς τὴν ἡθικὴν ποιότητα, τὸ ὅποιον δὲν ἀπαντᾷ πάντοτε· Κ. ποταπὸν ἐννοοῦμεν τὸν μικρὸν, κ. οὐδαμινόν ἢ διὰ τὴν χρηματικὴν κατάστασιν, ἢ διὰ τὰ ἤθη. Καθὼς δάπος καὶ τάπης, οὕτως εἶναι χρήσιμα καὶ δάπος, τάπος, καὶ διὰ τὸ α, τόπος, δόπος, δούπος· οὕτω καὶ ποδαπός, ποταπός. Πρβ. ἐνδαπός, ἡμεδαπός, ὑμεδαπός, ἀλλοδαπός, τηλεδαπός.

Ποδάργη, ἡ, Κύρ. ὄνομα μιᾶς τῶν ἀρπυιῶν, Ὁμ. κυρίως, 3ηλ. τοῦ

Ποδαργός, ὁ, ἡ (ἀργός), λευκόπους, ἢ ταχύπους. 2) Κύρ. ὄνομα ἵππου, Ὁμ. Ἀνάλ.

Ποδαρίζω, Ζ. πυδαρίζω.

Ποδαρίον, ὑποκ. τοῦ πούς, Ἀλεξ. κωμικ. ὅθεν τὸ τῆς συνηθ. ποδαρί.

Ποδαρκής, ἑός, ὁ, ἡ (πούς, ἀρκέω), ἰσχυρός τοὺς πόδας· ὅθεν ἀντὶ ποδαρκής, ταχύπους. - ἀρκέω, τὸ ῥῆμα· ποδαρκεῖν δύω· δεκάδρομον τέμενος, Πίνδ. Πύθ. 5, 44. δηλ. διατρέχων τὸ στάδιον.

Πόδαυρος, ὁ, ἡ (πούς, αὔρα), ταυτ. ποδάνεμος, Ἡσύχ.

Ποδακμαγεῖον, κ. } τὸ, πανίον, λέντιον, μετὰ τὸ ὅποιον

Ποδακμάγιον, } σπογγίζομεν τοὺς πόδας, Γλωσσ. Στεφ.

Ποδεῖον, κ. Πόδιον, τό, τύλιγμα τῶν ποδῶν. τσιράπι χυδ.

Πόδειον, ἡ πέταλα ἵππου.

Ποδένδυτος, ὁ, ἡ (πούς, ἐνδύω), ἐνδυμένος εἰς τοὺς πόδας. Εἰς τὸν Αἰσχ. Χοηφ. 998. φαίνεται ποδένδυτον ὅτι εἶναι ταυτ. ποδιστήρ. δηλ. ποδήρης πέπλος.

Ποδεών, ὦνος, ὁ, μεγεθυντ. τοῦ πούς, ποδός, κυρίως, δέρματος οἱ πόδες, οἵτινες (ὡς εἰς τὸ ἐργαζόμενον δῆμα) εἶναι ἀνοικτοὶ καὶ μεγάλοι· δῆμα λέοντος ἀφειμένον ἄκρων ἐκ ποδεώνων, Θεόφρ. Ὡσαύτως δέρματα προβάτων, ὅποια φέρουσιν οἱ βοσκοί· ποδεῶνες τρητοί, Ἀνάλ. 2, σ. 170, ἀριθ. 4, σχισμένα καὶ παλαιὰ δέρματα. Προσέτι τοῦ ἀσχοῦ ὅχι μόνον ὁ λαιμός, ὡς εἰς τὸν γνωστόν χορηγ. Ἀπολλόδ. 111, 15, 6, ἀσχοῦ ποδεῶνα (ὅπου κυρίως ἐννοεῖται τὸ ἀνθρώπινον μόριον), ἀλλὰ καὶ οἱ δεμένοι πόδες. 2) τοῦ πανίου (τὸ ὅποιον κατ' ἀρχαίαν ἥτο. δερμάτινον. Ζ. πέπλος) οἱ πόδες, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δένεται εἰς τὸ πλοῖον, καὶ οὕτως ἐμφυσᾶται ἀπὸ ἀνέμου, Λουκιαν. 4, σ. 304. 3) Μεταφ. πᾶν στενὸν πρᾶγμα, στενός τόπος· ποδεῶν στενός, Ἡρόδ. Ζ. κ. πούς.

Ποδηγεσία, ἡ, ὁδήγία, Γρηγ. Ναζ. Τ. 2, σ. 173.

Ποδηγετέω, ὦ, κ. - ηγέω, ὦ (ποδηγός), ὁδηγῶ.

Ποδηγέτης, ου, ὁ, - ηγής, κ. - ηγός, ὁ, ἡ (ἄγω, πούς), ὁδηγῶν, συνοδῶν - ηγία, ἡ, ὁδηγία.

Ποδηγητικός, ἡ, ὄν, δυνάμενος νὰ ὁδηγῇ, ἢ ἀνήκων εἰς τοῦτο.

Ποδηγηκός, ἡ, ὄν, ταυτ. πρ.

Ποδηγετής, ἑός (ἡγετής, πούς), φθάνων ἕως τῶν ποδῶν, Ὁμ.

Ποδάνεμος, ὁ, ἡ (πούς, ἄνεμος), ταχύς ὡς ὁ ἄνεμος· Πρβ. πόδαυρος· Ἰλ. β, 786.

Ποδήρης, ἑός, ὁ, ἡ, : χιτῶν, ὅστις φθάνει ἕως τῶν ποδῶν. 2) : ναῦς, τῆς ὁποίας πόδες εἶναι τὰ κωπία. 3) Εἰς τὸν Αἰσχ. Ἀγ. 1605. ποδήρη, τὰ, οἱ πόδες· καὶ στύλος ποδήρης, στύλος ἰστάμενος εἰς ὑποπόδιον σταθερῶς, Αἰσχ. Ἀγαμ. [τὸ ἦρης εἶναι κατάληξις· Ζ. πλήρης.]

Ποδής, αἰτιατ. ποδῆν, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ.

Ποδιαίος, αἶα, αἶον, ἴτος μετὰ πόδα. 2) ποδιαῖον ποιεῖσθαι μέρος τοῦ ἰστίου τὸ πρὸς τὴν πρῶραν, ταυτ. ποδῶν. Ἀριστοτ. μηχαν. πρβ. 8. Ζ. πούς.

Ποδίξω, μ. ἴσω, δένω τοὺς πόδας. μάλ. ἐπὶ τῶν ἵππων, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 4, 21. 2) μετρῶ τοὺς πόδας, Γραμμ. Κ. ποδίξω, στρέφω τὸ πλοῖον εἰς τὰ ὀπίσω.

Ποδίκροτος, ὁ, ἡ, κυπῶν μετὰ τοὺς πόδας, κλωτῶν. 2) εἰς τοὺς πόδας καρφωμένος, ὡς τὰ πέταλα τῶν ἵππων, Ἀνάλ. 5, σ. 238.

Πόδιον, τό, Ἀθήν. σ. 105. κ. Ποδίτκος, ὁ, Ἀνακρ. ὑποκ. τοῦ πούς. 2) τὸ πρῶτον κ. ἀντὶ πόδειον.

Ποδισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ ποδίξω, ἀριθ. 2.

Ποδιστήρ, ὁ, : πέπλος, Αἰσχ. Χοηφ. 1000. Νομίζ. ποδήρης, κ. ποδένδυτον· ὀρθότερον ἐκ τοῦ ποδίξω, ὅπου περδουκλόνεται τις καὶ πιάσεται, ὡς τὸ ἐφ.

Ποδίστρα, ἡ, παγίδα τῶν ποδῶν, δεσμά σιτήρᾳ· Ἀνάλ. 2, σ. 213.

Ποδοῖν, ποιητ. ἀντὶ ποδοῖν, Δυῖκ.

Προδακή, κ. Προδακή, ἡ (πούς, κάκη), δεσμά τῶν ποδῶν, τὸ ὅποιον εἰς τὰς Ἀθήνας ὠνόμασαν ἐπειτα ξύλον, καὶ τῶρα λέγομεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν Κούττορον.

Ποδόκοilon, τό, τὸ κοῖλον μέρος τῆς πατούνας τοῦ ποδός, Γλωσσ. Στεφ.

Ποδοκρουστή, ἡ (κρούω, κρούτης), τὸ κτυπᾶν τὴν γῆν μετὰ τοὺς πόδας, Στράβ. 10, σ. 721.

Ποδοκτυπέω, ὦ, μ. ἴσω, κτυπῶ τὴν γῆν μετὰ τοὺς πόδας, χορεύω.

Ποδοκτύπη, ἡ, χορεύτρια, Λουκιαν. Λεξιφ.

Ποδονιπτήρ, ὁ, κ. } ταυτ. ποδανιπτήρ κτ.

Ποδονίπτρον, τό, }

Ποδοπέδη, ἡ, ταυτ. ποδοκάκη, Νικήτ. Χρον. 3, 3, 4, 2.

Ποδορράγης, ὁ, ἡ, σχίζων μετὰ τὸ κτύπημα τῶν ποδῶν, ἢ σχιζόμενος· ὕδατα, Ἀνάλ. 2, σ. 280.

Ποδορρώην Ἀταλάτην, τὴν ταχύπουν (ῥώεσθαι ποσί), Καλλίμ. 3, 215.

Ποδόστημα, τό, τὸ κάτω μέρος τοῦ караβίου.

Ποδοστράβη, ἡ (στρέφω), ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου τεντώνονται ἢ στραβίζονται οἱ πόδες εἰς τὰς βατάνους, καὶ εἰς χειρουργικὰς ἐργασίας, Συνέσ. 2) ἀμφίβληστρα, εἰς τὰ ὅποια πιάσονται θηρία ἀπὸ τοῦς πόδας, Ξενοφ. Κύρ.

Ποδότης, τητος, ἡ, τὸ ἔχειν πόδας, ὡς πτερότης, ἡ, τὸ ἔχειν πτέρυγας, Ἀριστοτ.

Ποδοτρόχαλος, ὁ, ὅστις μετὰ τὸν πόδα τοῦ στρέφει τὸν τροχόν, κερμαεύς, Ἡσύχ.

Ποδόφηστρον, τό (πούς, φάω, φαύω), πανίον, ἢ φάβα, ὅπου τρίβει τις τοὺς πόδας πρὸ τῶν θυρῶν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 935.

Ποδοφωφία, ἡ, φάφος, κτύπος τῶν ποδῶν, Σχολ. Ἀπολλων. 4, 86. κ. Μυθ. Αἰσ. Αὐγούστ. 137.

Ποδοφύειον, τό, ταυτ. κρόταλον.

Ποδοφύφος, ὁ, ἡ, ὅστις φορεῖ, κτυπᾶ μετὰ τοὺς πόδας, Γλωσσ. Στεφ.

Ποδόω, ὦ (πούς), μετὰ τὸ σχοιῖον, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται πούς, τεντώνω, δένω - μετὰ, ἡ, ὄν, τεντωμένος, δεμένος κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον : λῖνα, πανίον. Ζ. πούς.

Ποδώκεια, Ποδώκη, ἡ, -ία, ταχύτης ποδῶν.

Ποδώκιστατος, ὑπερβ. τοῦ ποδώκης.

Ποδώκῆεις, εἶσα, ἐν, ταυτ. ποδώκης.

Ποδωκή ἐστὶ τὸς, ὑπερβ. τοῦ ποδωκῆεις.

Ποδωκῆς, εὐς, ὁ, ἡ, κ. -δωκῆς, (ώκῆς), ταχύπους, ταχέως τρέχων, κ. Καθ. ταχέως κινούμενος : ὄμμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 608.

Πόδωμα, τὸ (πούς, ποδός), πάτημα, τόπος ὅπου πατεῖ ὅποις, Γλωσσ. Στεφ.

Ποδώνυχος, ὁ, ἡ, ὅ, τι φθάνει ἕως τοῦς ὀνυχας τῶν ποδῶν· τὸ π. ἱμάτιον τιοῦτον· ἄρα, ὡς ποδήρης, Πολυδ. 10. 191.

Ποδωτός, ἡ, ὄν. Ζ. ποδώ.

Ποσειτρόφος, ὁ, ἡ (πόα, τρέφω), τρέφων χλόην, πλούσιος εἰς χόρτα, Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 189.

Ποσειχρόος, ὁ, ἡ, ἔχων χροῶμα πόας· πράσιος, Ὀππ. Κυν. 1, 409.

Ποέω, Ἰων. κ. Ἀγτ. ποιητ. ἀντί ποιέω.

Πόη, Ἰων. ἀντί πόα· ὅθεν

Ποηλογέω, ὦ, συνάζω χόρτα, ἡ ξερρίζονα ζιζάνια.

Πόημα, τὸ, Ἀγτ. ποιητ. ἀντί αἰήμα.

Ποηφαγῆς, Κύριλλ. Ἀλ. Τ. 2, σ. 200. Ποηφαγῆ ζῶα. κ.

Ποηφάγος, ὁ, ἡ, τρώγων πόαν, χόρτα - φαγεῖν, τὸ ῥῆμ. -φαγία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Ποηφόρος, ὁ, ἡ, φέρων πόαν, Σχολ. Σοφοκλ. Αἴ. 407.

Ποθαίνω, ταυτ. ποθέω, Εὐσταθ.

Ποθαῖος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Ποθέσκειν, Ἰων. παρατ. τοῦ ποθέω, ἀντί ἐπόθει.

Ποθεῖνός, ἡ, ὄν, κ. Ποθενός, Ἐπίρ. - ἐνὼς (ποθέω), ποθητός, ἀγαπητός. : δάκρυα, τὰ ὅποια χύνει τις ἐκ πόθου, Εὐρ. Φοῖνισ. 1751. Ζ. κ. ποτνός.

Πόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ Κ. 2) ἀρνησις τις, ὡς τὸ, τίτι χεῖται; πότερα τοῖς χρηστοῖς; πόθεν; Ἀριστοφ. Βάτρ. 1455. ἡγουν ὅχι, πῶς ἡδύνατο τοῦτο νὰ γείνη; πόθεν τῶν πόλεων; Πλάτ. ἀντί ἀπὸ ποῖαν πόλιν; τὸ πόθεν εἶναι ταυτ. ποῦ μετ' τὴν εἰννοίαν τῆς κινήσεως ἐκ τινος τόπου· τὸ δὲ πόθι ἐπὶ στάσεως, ταυτ. ποῦ· ἡ ἀχρηστος ὀνομαστικὴ πὸς ἀποδίδεται εἰς τὸ ὅς, ὡς ποῖος εἰς τὸ οἷος· διὰ τοῦτο τὰ ποῦ, πόθεν, πὸς, πόθι, πότε ἔχουσι πρὸς ἀλληλα, ὡς τὰ οὐ, ὅθεν, ὅθι, ὅτε, καὶ λαμβάνονται καὶ ἐγκλιτικῶς ποθεν, ποθι, ποι, ποτε. Ζ. τός.

Ποθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ ἑνα τινά τόπον· εἶναι τὸ πρ. ἐγκλιτικῶς.

Ποθενός, ταυτ. ποθενός, Ἀνάλ. 2, σ. 274.

Ποθέρπω, ὄρ. ἀντί προσέρπω, ἔρπω, ὑπάγω πρὸς τί.

Ποθέσπερα, Ἐπίρ. τὴν ἐσπέραν, τὸ βραδύ· ἐκ τοῦ

Ποθέσπερος, ὁ, ἡ, ἀντί προσέσπερος, Θεόφρ.

Ποθέω, Πόθημι, μ. ἔσω, κ. ἦτω, ἀπαρέμ. Ποιητ. ποθήμεναι, Ὀδυσ. μ. 110. ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τι, τὸ ὅποιον μοῦ ἐλλείπει· ἡ χώρα αὕτη τὸ μὴ ὄν ποθήσει, Ξενοφ. Οἰκ. 8, 10. ἡγουν θέλει δεῖξει τὸ ἐλλείπον, Συνήθ. μετ' αἰτιατ. ἀλλὰ κάποτε καὶ μετ' γενικ. Ἀνάλ. 2, σ. 137. ἀναμρ.

Ποθή, ἡ, ταυτ. πόθησις, ἀγάπη τοῦ ἀπόντος, Ἰλ. α, 240, Ὀδυσ. β, 126.

Πόθημα, τὸ (ποθέω), τὸ ποθούμενον, ἀγαπώμενον. 2) ἀντί πόθος.

Πόθημι, ταυτ. ποθέω.

Πόθησις, ἡ, τὸ ποθεῖν, ἀγαπᾶν, καὶ ταυτ. πόθος.

Ποθητός, ἡ, ὄν (ποθέω), ἐπιθυμητός, ἀγαπητός.

Ποθητὺς, ὅς, ἡ, ἐπιθυμία τοῦ ἰδεῖν τινά, ἀγάπη, Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 609.

Ποθητὼρ, ὁ, ὅς τις ποθεῖ, ἀγαπᾶ, Μανέθ. 4, 120.

Πόθι, ποιητ. ταυτ. ποῦ. Ζ. πόθεν· 2) Ἀπολλών. 1, 242. ἀντί ποῖ.

Πόθι, ἐγκλιτικῶς, ὡς ποῦ, εἰς ἑνα τινά τόπον, Ἰλ. ν, 630.

Ποδόβλητος, ὁ, ἡ (πόθος, βάλλω), κτυπημένος ἀπὸ πόθου, ἀγάπην, ἐρωτόληπτος· καὶ ἀγαπητός, Ἀνάλ.

Πόδοδος, ἡ, ἀντί πρόσοδος, ὄρ. Πίναξ. Ἡρακλ.

Ποδολκίς, ἡ, ὄρ. ἐκ τοῦ ποτὶ ἀντί πρὸς, κ. ἔλκω, ἀντί προσολκίς, χαλινός.

Ποθοράω, Ποθορέω, Ποθόρημι, ὄρ. ἀντί προτοράω.

Πόθος, ὁ, ἐπιθυμία, ἀγάπη τοῦ ἰδεῖν ἀπόντα τινά, ὄρεξις. 2) ἀνθος τι, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 6, 7. Γ' ἐκ τοῦ πέθω, πέποθα· ὅθεν ποθέω, κάποτε ἀντί τοῦ πενθέω, ἡ συγχέεται μ' αὐτό· πόθος εἶναι ἐσωτερικὸν πάθος, καὶ πένθος ἐξωτερικὴ παρὰστασις (ὡς μαῦρα φορέματα κτλ.)· τὸ δὲ πέθω τοῦτο εἶναι τὸ πῆθω, πάθω.]

Ποῖ, Ἐπίρ. κυρίως, παλαιὰ δοτικὴ τοῦ πός· εἰς ποῖον τόπον. Ζ. πό-

θεν· μετὰ γεν. Εὐρ. Ὀρ. 510. καὶ ἀντί τοῦ κατὰ τινά τρόπον.

Ποι, εἰς ἑνα τινά τόπον, εἶναι τὸ πρ. ἐγκλιτικῶς.

Ποιά, ἡ Ποία, Ποίη, ἡ, ταυτ. ποῖα.

Ποιᾶεις, εἴσα, ἐν, ὄρ. ἀντί ποιήεις.

Ποιανθής, ὁ, ἡ, χορταρώδης, ἡ ἔχων τὰ ἀνθη τῶν χόρτων, Ὀρφ. Ἀργ. 1048.

Ποιέω, ὦ, μ. ἦτω, εἰς τοὺς ποιητ. Ἰων. κ. Ἀγτ. κ. Ποέω, ὦ (ἴδε εἰς τὸ τέλος)· λέξεις μετ' παντοδαπὴν χρήσιν, ὡς τῷ Λατ. facere, καὶ τῷ τῆς Κ. γλωσσης κάμνω. Τὸ ἐνερ. ἐκφράζει τὴν γένεσιν τοῦ πράγματος, τὸ δὲ Μέσον τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον. Α) κάμνω, ὅ, τι κάμνει ὁ ἄνθρωπος. α) ἐκ φυσικῆς ὀρμῆς : παῖδα (καὶ συνδέτως, Παιδοποιῶ), ταυτ. γεννῶ. β) διὰ τῆς τέχνης : δῶμα, ναοὺς, θάλαμον, αὐλὴν, τεῖχος, ἀγαλμα, ταυτ. κτίζω. γ) ὅ, τι κάμνει εἰς τὴν φύσιν διὰ συνεργίας τῆς φύτεως : οἶνον, κριθὰς κτ. ὅθεν, ἐκ τῆς γῆς ποιεῖν τι, ἐκ τῆς χώρας ἀπολαύειν, κερδαίνειν. 2) Μεταφ. κάμνω, ἐνεργῶ, γίνομαι αἰτίος καταστάσεων ἢ πράξεων ἰδίων ἢ ξένων· π. χ. φόβον, θυμὸν· παρασκευάζω, ἐπιχειρῶ, συγκροτῶ : ἐκκλησίαν, θύραν, ἀγῶνας, Ὀλύμπια, πόλεμον. Μέσ. κάμνω ταῦτα δι' ἑμαυτὸν. 3) Καθ. κάμνω νὰ συμβῇ ἡ νὰ γείνηται, γίνομαι ἄμεστος ἢ ἑμμεστος αἰτία τινός π. χ. θεοὶ σε ποίησαν ἰκέσθαι εἰς οἶκον, κ. ποιεῖν τινά αἰσχύνησθαι, μαίνεσθαι, ἐρᾶν, σωφρονεῖν κτλ. 4) μετ' ὀνόματι. κάμνω τινά τι, τὸν ἀναδείχων τί : φίλον, ἐχθρόν, σύμβουλον, βασιλέα, ἡγεμόνα, ταμίην, κτλ. : ἀκοιτῶν τινά τινί, δίδω τινί γυναῖκα τινά. Μέσ. τὴν λαμβάνω γυναῖκα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου· οὐδὲν, κάμνω οὐδὲν, οὐδεύω. Μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ, καὶ ἐπιδέχου τινός, ἀντί υποκρίνομαι, προσποιούμαι· ἑαυτὸν ποιεῖται ἐλεεινότερον, προσποιεῖται, ὅτι εἶναι ἐλεεινότερος, Δημοσθ. 5) ὑπολαμβάνω, κρατῶ, ἔχω, νομίζω : νόμον, κρατῶ τι ὡς τὸν νόμον· ἔρμαιον, νομίζω τι εὐρημα : συμφορὰν, δεῖνόν, οὐκ ἀνατρεχόν, κ. ἐν δεῖνῳ, ἐν γέλωτι, ἐν θαύματι, ἡγουν νομίζω δεῖνόν, γελοῖον, θαυμαστόν, ἰδίως, μετὰ τοῦ μέγα, ἐν μεγάλῳ, περὶ πολλοῦ, περὶ παντός, ἀντίθ. ἐν ὀλίγῳ, ἐν ἐλαφρῳ, δι' οὐδενός, ἐν ὁμοίῳ, ἐν αἰσχύνη κτλ. 6) ποιῶ, ἐπινοῶ, δίδω εἰς ὕλην τινά τεχνικὸν εἶδος κ. μορφήν. α) : ἔπη, μέλη, τραγωδίας, κωμωδίας· ὅθεν ἐποποιός, μελοποιός, τραγωδοποιός, κωμωδοποιός. β) παριστάνω τι ποιητικῶς, ἡγουν ὑποδέτω τι, τὸ ὅποιον δὲν ἔγινε μὲν πραγματικῶς, εἶναι δὲ πιθανόν εἰς τὴν φύσιν τοῦ ὑποκειμένου. Ὀμηρος περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων πεποιήκας· ἡ, Ὀμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλεὺς λέγοντα, ἡγουν τὸν ὑπέθετε νὰ λέγῃ. γ) ἐκδέτω διὰ στίχων· μῦθον αἰσώπειον ποιεῖν, ἡγουν ἐκφράζειν διὰ στίχων, περὶ τοῦ Σωκράτους· Πρβ. ἀνευ μέτρου φράσω· οὐ γὰρ εἰμί ποιητικός, Πλάτ. Πολιτεῖ. 3, σ. 393. 7) κάμνω, ὑποδέτω, ἡ προὑποδέτω, Ἡρόδ. 7, 184. Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 7, 8. Β) ποιῶ, ταυτ. τίθημι· 1) τοῦτο δὲ α) τοπικῶς· ποιεῖν ἔσω, εἴσω, ἐντός, ἔξω, ἐμπροσθεν, ὀπισθεν, ἐμποδῶν, ἐκποδῶν, ἅμα κτλ. κ. ἀπ' ὀφθαλμοῦ, εἰς φυλακὴν, ἡγουν εἰσάγω, ἐξάγω, θέτω ἐμπροσθεν, ὀπισθεν, βάλλω ἐμπόδιον, ἀπομακρύνω κτλ. β) Μεταφ. ποιεῖν νόημα ἐν φρεσὶ, ταυτ. τίθεναι νόημα. Ὀμ. 2) ποιῶ, ταυτ. ὀράω, πράττω. α) : ἀγαθῶ, ἀγαθόν, εὖ, δίκαια, ἀδίκαια, κακόν, κακά, κακῶς. β) μετὰ αἰτιατ. προσάπ. : τινά· ἡ μετὰ δοτ. : τινί· ὅθεν γ) τί ποιῶ σε; ἡ τί ποιῶ ἐκεῖνον; τί νὰ σε κάμω; κτ. δ) κατ' εὐφημισμὸν, ποιεῖν τι, τὸ ὅποιον δὲν ἀγαπᾶ τις νὰ εἴπῃ κ. μάλιστα, ἔργον τι ἐρωτικόν. Ζ. ἐκείνος. 3) ἐπὶ χρόνου, ἀντί ἄγω, διατρίβω, περνῶ : πολὺν χρόνον, Δημοσθ. ἐνιαυτὸν ἑνα, νυχθημέραν, μίαν ὥραν, μέσθην νύκτα, Ν. Δ. 4) κάμνω, ἐπιχειρῶ, ἡ διανοοῦμαι νὰ κάμω· οὗτος τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις; ὡσαύτως, τί ποιεῖς, ὅ, τι ποιῶ, Ἀριστοφ. ὅθεν, καὶ ὡς παρένθεσις, τί ποιεῖς; τί κάμνεις; ἡ τί ἔχει νὰ κάμῃ; Δημοσθ. Μειδ. σ. 226. ὅθεν κ. πᾶν, ἡ πάντα ποιεῖν, τὰ πάντα δοκιμάζειν. 5) ἀντί νὰ ἐκαναληφθῇ ῥῆμα ἐνεργ. εἰς δευτέραν πρότασιν, τίθεται τὸ ποιῶ, ἐπέχον τόπον ἐκείνου π. χ. Ὀμ. κατακρίνει πάντας, ἐγὼ δ' οὐ ποιοῦν τοῦτο, ἡγουν ἐγὼ δὲ οὐ κατακρίνω. 6) πράττω, μεταχειρίζομαι α) : καλῶς, ὀρθῶς, καὶ μετ' ὀφθαλμοῦ, κατ' ὅ· καλῶς ἐποίησας προσειπὼν· οὐκ οὐδῶς ἐποίησας ἐκδούς· καλὸν ἐποίησας τὸ σῶσαι τὴν νῆστον. Κ. καλῶς ἐκαμες καὶ τὸ προσέειπες κτλ. β) εἶμαι ἐνεργός· πράττω ὑπὲρ τινός· εἶμαι φαρτῖας τινός, ἡ εὐνοῶ· ἡ εὐνοία τῶν ἀνθρώπων ἐποιεῖ μᾶλλον εἰς Λακεδαιμονίους, ἡγουν ἦτο ἀπὸ μέρους τῶν Λ. ὅθεν τί μοι τοῦτο ποιεῖς; ἀντί τί με ὠφελεῖς, ἡ τί με βλάπτεις; τί

μέ βοηθεῖ; γ) ὠφελεῖ, βοηθῶ, χρησιμεύω· ἡ πυρίνη ποιεῖ εἰς βρώσιν χοίρων καὶ ἐν καυσίν, ἡγοῦν χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τρέφῃ τοὺς χοίρους καὶ διὰ καυσίν. δ) ὠφελεῖ, ἐπὶ ἰατρικῶν φαρμάκων, μάλιστα μετὰ τῆς πρὸς : πρὸς λέπρα κατ. Μεταβ. διεγείρω, προξενῶ : ὁσμὴν, ἰδρωτας, ἡδονὴν κατ. [ὁ πρῶτος τύπος εἶναι ποῶ, ποῶ, εἰς Ἀττ. ποιητ. καὶ μάλιστα κωμικοῦς, καὶ εἰς μεταγεν. ἐπικοῦς· ἐκ τοῦ πόα, πόη, ταυτ. ποῖα, ποίη· Ζ. ΠΑΩ]

Ποίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πόα· ὁδὸν

Ποιηβόρος, ὁ, ἡ, χορτοφάγος, Εὐσέβ.

Ποιήεις, εἶσα, ἐν (ποίη), χορταρώδης, γεμάτος χορτάρια. 2) πράττειν.

Ποιηλόγος, ὁ, ἡ, κ. Ποηλόγος, κ. Ποιολόγος, ὁ συνάξων χορτά.

Ποίημα, τό, τὸ ποιημένον, κατασκευασμένον· ἐξαιρ. ὅ,τι κάμνουν οἱ τεχνῖται μέ τὰς χεῖρας· ἰδίως, ἔργον τοῦ ποιητοῦ, ποίημα, κάποτε καὶ εἰς μόνον στίχος, ὡς ἐπος. 2) τὸ ποιεῖν, ἡ πράξις, ἀντίθ. πάθημα, Πλάτ. Σοφ. 35. 3) Καθ. πράγμα, τοῦ ὁποῦ δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ εἰπῇ εὐδὺς τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐκατασκευάσθη ἀπὸ χεῖρας· οὕτως, Ἡρόδ. 7, 84, χάλκεα καὶ σιδήρεα ἐξεληλαμένα ποιήματα, κ. Λουκιαν. περὶ τῆς Συρ. θεοῦ 45. Ζ. κ. ποιήσεις.

Ποιηματικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ποίημα, ἡ ὅστις δύναται νὰ κάμνῃ ποιήματα.

Ποιηματῖον, τό, ὑποκ. τοῦ ποίημα.

Ποιηρὸς, ὁ, ὄν (ποίη), ταυτ. ποιήεις, Εὐρ. Κύκλ. 44.

Ποιήσεις, ἡ, Καθ. τὸ ποιεῖν, κατασκευάζειν, κάμνειν. 2) ἡ ἡδύναμις, διὰ τῆς ὁποίας γίνεται τι, ἡ τὸ χειροτονεῖν, ὀνομάζειν· πολίτης τῇ παρ' ὧν ποιήσῃ, δηλ. διὰ τῆς ὑμετέρας ἐξουσίας καὶ δυνάμεως· ὡσαύτως, υἱοδεσία. 3) ποιήσεις περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰ μέτρα, ἡ ποιητικὴ τέχνη, καὶ τὸ ποίημα. 4) καὶ ἐπὶ λογογραφικῶν ποιημάτων· καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι, δηλ. Ἡροδότου κ. Θουκυδίδου, Διονύσι. Ἀλ. διὰ ἐξηγητὴν τοῦ λεγομένου Ζ. Πλάτ. Συμπόσ. 24, 7, ὅτι ποιήσεις ἐστὶ τὸ πολὺ κατ.

Ποιητὴς, οὗ, ὁ, ὅστις κάμνει, κατασκευάζει, ἐφευρίσκει τι· μηχανημάτων, Ξενοφ. Κυρ. 1, 6, 38. κ. Καθ. οἱ παστῶν τῶν τεχνῶν δημιουργοί, Πλάτ. Συμπ. 24, 7. μετὰ τοῦ νόμου, ἡ νοομ. νομοθέτης· 2) ἐξαιρ. ὅστις ἐφευρίσκει καὶ κάμνει ποίημα, ποιητὴς, ὄνομα μεταγενέστερον ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτέρου αἰοδός, ἀφ' οὗ ἐχωρίσθησαν ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ποιητικὴ. 3) συγγραφεὺς ὁποιοῦντε πονήματος. 4) χρυσοποιός, εἰς τοὺς μεταγ.

Ποιητίζω, κ. } εἶμαι ποιητὴς, κάμνω ποιήματα, Γραμμ.

Ποιητικέομαι, } εἶμαι ποιητὴς, κάμνω ποιήματα, Γραμμ.

Ποιητικὸς, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος, χρήσιμος εἰς τὸ ποιεῖν· ποιητικὸς φρενῶν, ἐπιτήδειος νὰ μορφωθῇ τὸν νοῦν, Ἀμμιαν. ἐπίγρ. 21 : ὑγιείας, νὰ προξενήτῃ ὑγί. ἀνήκων εἰς τὸν ποιητὴν, ἡ εἰς τὴν τέχνην του· εἰδήμων ταύτης ὁπωποῦν, Λουκιαν. Καταπ. 4.

Ποιητὸς, ἡ, ὄν (ποιεῖω), κατασκευασμένος, καμωμένος. 2) ποιημένος, ἐφευρημένος, ταυτ. πλαστὸς : λόγος, Πίνδ. 3) ἀνηγορευμένος, υἱοδετημένος. 4) εἰς τὸν Ὀμ. ἀντὶ τεχνικῶς, καλῶς κατασκευασμένος, Ὀδυσ. ν, 506. Ἰλ. μ. 470.

Ποιήτρεξ, ἡ, θηλ. τοῦ ποιητῆς. 2) : τῶν ἐπιβουλῶν, ἡ πλέξασα τὰς ἐπιβουλάς, Ἡλιδ. σ. 62.

Ποιητρός, ὁ, ἡ, πόαν, χλόην τρέφουσα, Ἐπίθ. τῆς γῆς, Ὀππιαν.

Ποιηφάγος, ὁ, ἡ, τρώγων πόαν, χλόην.

Ποιηφάγος, ὁ, ἡ, τρώγων χλόην, Μάξιμ. Τύρ. 29, 4.

Ποικελανήεις, ὁ, ἡ, (ἀνδρὸς, ποικίλος), μέ ποικίλα ἀνδρ.

Ποικελανέως, ὁ, ἡ, (ἀνδρὸς, ποικίλος), μέ ποικίλα ἀνδρ.

Ποικελανέως, ὁ, ἡ, (ἀνδρὸς, ποικίλος), μέ ποικίλα ἀνδρ.

Ποικελανέως, ὁ, ἡ, (ἀνδρὸς, ποικίλος), μέ ποικίλα ἀνδρ.

Ποικελανέως, ὁ, ἡ, (ἀνδρὸς, ποικίλος), μέ ποικίλα ἀνδρ.

Ποικελανέως, ὁ, ἡ, (ἀνδρὸς, ποικίλος), μέ ποικίλα ἀνδρ.

Ποικελανέως, ὁ, ἡ, (ἀνδρὸς, ποικίλος), μέ ποικίλα ἀνδρ.

Ποικελανέως, ὁ, ἡ, (ἀνδρὸς, ποικίλος), μέ ποικίλα ἀνδρ.

Ποικελανέως, ὁ, ἡ, (ἀνδρὸς, ποικίλος), μέ ποικίλα ἀνδρ.

ὁς, πολυπειρία, ἐπιτηδεύτης· καὶ δολιότης, πανουργία. Ζ. ποικίλος.

Ποικιλίς, κ. Πικιλίς, ἴδος, ἡ, ὄνομα παρδαλοῦ τινὸς πτηνοῦ, Ἀριστ. Ἰστ. ζ. 9, 1,

Ποικίλλω, μ. ἰλῶ, (Ζ. ποικίλος), παρδαλίζω μέ χρώματα, ἡ μέ ὕψωμα. Ζ. ποικιλία· Καθ. ἐπὶ πάσης φυσικῆς, ἡ τεχνικῆς πολυποικιλίας· ὁδὸν καὶ ἀντὶ ψάλλω μέ διαφόρους τροπὰς, ταυτ. λιγαίνω, ἡ λιγυρῶς ᾄδω, ἐπὶ τῆς τῶν πτηνῶν ᾠδῆς, Ἀρατ. Διοσσημ. 269. 2) Μεταφ. προσφέρομαι, δείχνομαι ἄλλοτε ἄλλως, ταυτ. πανουργῶ· ποικίλας ἔχεις, κάμνεις πανουργίας, Σοφοκ. Τρ. 412. Ζ. ἔχω.

Ποικίλμα, τό, ὡς ποικιλία, πᾶν παρδαλὸν πρᾶγμα· χρόνου καλὸν ποικίλμα, ὁ ἐναττὸς οὐρανός, Εὐρ. Λεῖψ.

Ποικιλμός, ὁ, ταυτ. ποικίλσις.

Ποικιλόβοτρυς, ὁ, ἡ : οἰνὰς ὁπώρη, ἡ παρδαλιζομένη σταφυλή, Νόνν. Διονύσι. 5, 156.

Ποικιλόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή), φρόνιμος, ἡ δόλιος, πανούργος. Πρβ. αἰολόβουλος· κ. Ζ. ποικίλλω.

Ποικιλόγηρυς, ὁ, ἡ, δωρ. Ποικιλόγαρυς, ποικιλόφωνος, Πίνδ.

Ποικιλόγραμμα, ὁ, ἡ (γραμμὴ), μέ παρδαλὰς γραμμάς.

Ποικιλόγραφος, ὁ, ἡ, ὅστις ζωγραφίζει παρδαλὰ. 2) ὅστις συγγραφῇ πολλὰ καὶ διάφορα, Διογ. 7, 58.

Ποικιλόδακρυς, ὁ, ἡ, μέ παντοῖα δάκρυα, Νόνν. 10, 45.

Ποικιλόδαιρος, ὁ, ἡ, μέ παρδαλὸν λαιμόν, μέ παντοῖους τόνους φωνῆς εἰς τὸν λάρυγγα, ὡς ποικιλόγηρυς. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 67.

Ποικιλόδερμος, κ. } μέ παρδαλὸν δέρμα, Εὐρ. Ἰφ.

Ποικιλόδερμων, ὁ, ἡ, } Ταυρ. 227.

Ποικιλόδινος, κ. } πολυτρόπως δινούμενος, Ὀππιαν.

Ποικιλόδινος, ὁ, ἡ, } Ἀλ. 676.

Ποικιλόδιφρος, ὁ, ἡ, ἔχων παρδαλὴν ἄμαξαν, ἡ ἵππου ἀμψύς, Ἀθήν. σ. 568.

Ποικιλόδωρος, ὁ, ἡ, ταυτ. αἰολόδωρος, ποιητ.

Ποικιλοεργός, ὁ, ἡ : πῆνη, παρδαλὴ κατασκευασμένη, Παῦλ. Σιλ. ἔκφρ. 376.

Ποικιλόθριξ, τριχὸς, ὁ, ἡ, παρδαλομάλλης, Εὐρ. Ἀλκ. 583.

Ποικιλόθρονος, ὁ, ἡ, καθήμενος εἰς παρδαλόν, καὶ στολισμένον θρόνον· ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν Σαφφ. ἐμπορεῖ νὰ σημαίνῃ ἡ ἐκτείνουσα εἰς ὅλους τὴν κυριότητά της. Πρβ. Σοφοκ. Ἀντ. 781 — 800. περὶ τοῦ Ἑρωτος.

Ποικιλόθροος, ὁ, ἡ (θρόος), μέ παντοδαποὺς τόνους καὶ φωνὰς, Πλούτ. 7, σ. 953.

Ποικιλόκαυλος, ὁ, ἡ, ἔχων παρδαλοὺς καυλοὺς, ἐπὶ φυτῶν.

Ποικιλομήτης, ὁ, ἡ, κ. } (μήτις), ταυτ. ποικιλόβουλος,

Ποικιλομήτης, ὁ, ἡ, } Ἀνάλ.

Ποικιλομήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή), ὅστις ἐξεύρει καὶ μεταχειρίζεται πολυεῖδη μέσα καὶ τρόπους, φρόνιμος, πανούργος, Ἀνάλ.

Ποικιλομορφία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Ποικιλόμορφος, ὁ, ἡ, ἔχων παρδαλὴν, παντοδαπὴν μορφήν.

Ποικιλόμυθος, ὁ, ἡ, ὁμιλῶν πολλοὺς, καὶ διαφόρους λόγους, φλύαρος, Ἀνάλ.

Ποικιλόνοος, ὁ, ἡ, ταυτ. ποικιλόφρων, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 469.

Ποικιλόνωτος, ὁ, ἡ, μέ παρδαλὰ νῶτα, Νόνν.

Ποικιλοπράγμων, ὁ, ἡ, ὁ ἐπιχειρῶν καὶ πράττων παντοδαπὰ καὶ πολλὰ πράγματα, Συνέσ. σ. 105.

Ποικιλόπτερος, ὁ, ἡ, παρδαλόπτερος, Ἀθήν. σ. 617.

Ποικίλος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — λως, παρδαλός, πλουτισμένος Κ.

2) στολισμένος μέ ζωγραφίας, ἡ μέ κεντήματα. 3) πολλῶν λογῶν· εὐμετάβλητος. 4) πολυεῖδης, ἀπροσδιόριστος, ἀμφίβолоς.

5) εὐκαμπτος, δόλιος, ὑποκριτής· φρόνιμος, ὡς αἰόλος. Ζ. ποικίλλω κ. πόκος.

Ποικιλόστερνος, ὁ, ἡ, μέ παρδαλὸν στῆθος. 2) Μεταφ. ποικιλόβουλος, Ἡσύχ.

Ποικιλόστικτος, ὁ, ἡ, μέ παρδαλὰ στίγματα, Ἀθήν. σ. 305.

Ποικιλόστολος, ὁ, ἡ (στολή), μέ παρδαλὰ στολίδια : ναῦς, παρδαλὴ, στολισμένη.

Ποικιλόστομος, ὁ, ἡ, ταυτ. ποικιλόγηρυς. 2) — λόμυθος.

Ποικιλοτέχνης, ὁ, ἡ, πολλὰ τεχνικῶς ἐργαζόμενος, Τρυφιδ. 536.

Ποικιλότρυκτος, ὁ, ἡ (τεύχω), τεχνικά καὶ παρδαλὰ κατασκευασμένος, Ἀνάλ.
 Ποικιλότραυλος, ὁ, ἡ, παντοδαπῶς τραυλίζων, ἄδων, ἐπὶ πτηνῶν, Θεόκρ. ἐπιγ. 4.
 Ποικιλόφρμιγξ, ὁ, ἡ, παίζων παντοδαπῶς τὴν κιθάραν, ἡ παιζόμενος παντοίως εἰς τὴν κιθ. Πίνδ. Ὀλύμ. 4, 3.
 Ποικιλόφρων, ὁ, ἡ (φρήν), φρένιμος, ἀγχίνους, δόλιος, παυούργος.
 Ποικιλόφωνος, ὁ, ἡ, ἔχων παντοδαπῶς παραλλασσομένην φωνήν.
 Ποικιλόχρσος, ὁ, ἡ, } (χρῶς, χρῶμα, χρώς), παρ-
 Ποικιλόχρωμος, ὁ, ἡ, κ. } δαλός, με παρδαλον σῶμα, ἡ
 Ποικιλόχρως, ὁ, ἡ, } δέρμα.
 Ποικιλόω, ὦ, ποικίλλω, παρδαλίζω, Αἰσχύλ. λείψ. σ. 648.
 Ποίκιλσις, ἡ (ποικίλλω), ταυτόσ. ποικιλία, Πλάτ. Νόμ. 5, σ. 612.
 Ποικιλτής, ὁ (ποικίλλω), ὅστις παρδαλίζει, κεντεῖ. Τὸ θηλ. ποικιλτρία, ἔχει ὁ Στραβ. 17, σ. 574. Sieb. κ. ἐμπορεῖ νὰ ὀνομάζεται ἡ Κ. κεντίστρα, ἥτις με χρυσὰ νήματα, καὶ μετάξια κεντεῖ, ἡρουν ποικίλλει διάφορα κοσμήματα.
 Ποικιλτική, ἡ, Νοητ. τέχνη, κεντιστική.
 Ποικιλτός, ἡ, ὁ (ποικίλλω), παρδαλημένος, παρδαλὰ ὑφασμένος, ἡ κεντημένος (κεντητός, λέγομεν Κ.) ἡ ζωγραφημένος.
 Ποικιλώδης, ὁ, ἡ (ωδή), ἄδων παντοῖα, δόλια, ἀπατηλά, αἰνιγματώδη, Σοφοκ. Οἰδ. Τ. 130.
 Ποιμαίνω, μ. ἀνῶ, βοσκῶ, φέρω εἰς βοσκήν. Παθ. ποιμαίνεται, ὡς νέμεται, ἐπὶ τοῦ κτηνός, τὸ ὅποιον τρώγει τὴν χλόην. 2) Μεταφ. διοικῶ, κυβερνῶ. 3) διατρέχω, περιπλανῶμαι, Αἰσχ. Εὐμ. 244, καὶ ὡς βουκολέω, αἰπολέω, φέρω εἰς περίπατον, ἡ εἰς ἄλλους στοχασμούς, διασκεδάζω, π. χ. ἔρωτα.
 Ποιμαῖν, Δωρ. ἀντὶ ποιμήν.
 Ποιμανδρία, ἡ, σκεῦος τι, Λυκόφ. 326.
 Ποιμανεύς, ὁ, ταυτ. ποιμήν. ὅθεν
 Ποιμανεύω, ταυτ. ποιμαίνω.
 Ποιμανόριον, τό, κοπάδι, πληθος ἀνθρώπων, Αἰσχ. Πέρτ. 73.
 Ποιμαντέον, ζετ. τοῦ ποιμαίνω.
 Ποιμαντήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. ποιμάντωρ, κ. ποιμήν, Σοφοκλ. Λείψ.
 Ποιμαντικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ ποιμαίνεν. -τική, ἡ, ἡ τέχνη τῶν ποιμένων.
 Ποιμάντωρ, ὁ, ταυτ. ποιμήν.
 Ποιμάνωρ, ὅρος, ὁ, ταυτ. ποιμήν λαῶν, ἡγεμάν, βασιλεὺς (τὸ ἄνωρ ἐν τῇ συνθ. εἶναι ταυτ. ἀνὴρ, κ. ποιμαίνω).
 Ποιμασία, ἡ, τὸ βόσκειν, ποιμαίνειν. Φίλων. [ἐκ τοῦ ποιμαίνω, ἄω, ἄζω, ποίμασις.]
 Ποιμενικός, ἡ, ὄν, κ. } Ἐπὶ. - μενικῶς, ἀνέκων εἰς ποιμέ-
 Ποιμένιος, ἰα, ἰον, } να, ζῶν ὡς ποιμήν.
 Ποιμένιον, τό, συγκοπ. ποίμνιον, ταυτ. ποίμνη.
 Ποιμήν, ἑνός, ὁ, βοσκός. Μεταφ. βασιλεὺς, ἡγεμάν, Ὁμ. καὶ Σαραπεντής, φίλος, τιμητής, Σοφ. Αἴας, 360. Ζ. ΠΑΩ, καὶ Πρβ. περὶ τοῦ σχηματισμοῦ, σειρήν, σωλήν, πνεδὴν κτλ.
 Ποιμναία, ἡ, ζωή, κατάστασις τῶν βοσκῶν.
 Ποιμναῖος, αἶα, αἶον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ποιμνεῖος, ποίμνιος, Ἰων. ποιμνήιος.
 Ποίμνη, ἡ (ποιμήν, ὡς λίμνη ἐκ τοῦ λιμήν), κοπάδι βοσκόντων κτηνῶν, ἔξαιρ. προβάτων - μνηθεν, ἐκ τῆς ποίμνης, [ὀρθότερον, ἐκ τοῦ ποιμάνη, συγκοπ. ποίμνη· ἀρα ἐκ τοῦ ποιμῶ, ἀνω, αἶνω, Ἐπιθ. Ποιμανός, ἡ, ὄν, ὡς ποιμανεύς, ποιμάντωρ.]
 Ποιμενήζος, Ἰων. ἀντὶ ποιμνεῖος, ἀνέκων εἰς τὴν ποίμνην.
 Ποίμνιον, τό, ταυτόσ. ποίμνη, ἔξαιρ. ἐπὶ προβάτων ὅθεν τὰ ποίμνια καὶ τὰς αἰγας, Λόγγος· κυρίως, ἐκ τοῦ ἐπιθ. ποιμένιον, κατὰ συγκοπ.
 Ποιμενίτης, ὁ, κ. } ταυτόσ. ποιμενικός, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ.
 Ποιμενίτης, ἡ, } 12, 44.
 Ποιναῖος, ομαι, μ. ἄσω, ἄσομαι, (ποινή), ἐκδικούμαι, τιμωρῶ, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1453.
 Ποιναῖος, αἶα, αἶον, ἐκδικητικός, τιμωρητικός, Ἀνάλ. : βέλος, Ἀρισταίν. σ. 15, Αβρ. : βίος, Συνέσ. σ. 140.
 Ποιναῖωρ, ὁ, ἡ, ἐκδικητής, τιμωρός. ἐκ τοῦ
 Ποιναῖω, ἄσομαι, ταυτ. ποιναῖω, Ἠσύχ. Μέσ. ἐκδικῶ ἑμαυτὸν :

τινά, κατὰ τινοί. ἐκ τοῦ
 Ποινῆ, ἡ, συγγενὲς τοῦ φόβος, φοινός, κυρίως, αἶμαι, φόβος, σφάλμα, ἐκδικησις φόβου· ἀνταπόδοσις κακοῦ ἀντὶ κακοῦ, ἔξαιρ. φόβου· ἱκανοποίησις δεδομένη, ἡ εἰλημένη διὰ φονεύσεως τοῦ φονέως, ἡ πληρωμὴ ἀργυρίων, Ἰλ. ν, 659. Καθ. ἐκδικησις, τιμωρία, ἀνταπόδοσις, λύτρον, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ λύτρωσις, Πίνδ. Πύθ. 4, 112. μισθός, ἀμοιβή, Πίνδ. Πύθ. 1, ὡς ἄποινα, Πυθ. 2, 2) προσωποποίημ. ἡ ἐριννύς, ἥτις καταδικάζει καὶ τιμωρεῖ τοὺς κακούργους. Ζ. δίκη.
 Ποινηλασία, ἡ, ἡ τῶν ἐριννύων ἔλασις, καὶ τιμωρία· ἡ τιμωρία διὰ τῶν νόμων, Οἰκουμέν. ἐκ τοῦ
 Ποινηλατέω, ὦ, (ποινή, ἐλαύνω), διώκω, τιμωρῶ ὡς ἐριννύς, ἡ διὰ τῶν ἐριννύων. Παθ. τιμωροῦμαι ὑπὸ τῶν ἐριννύων, ἡ διὰ τῶν ἐρ. Πλούτ. περὶ ποταμ. 23.
 Ποινήλατος, ὁ, ἡ, διωκόμενος, τιμωρούμενος ἀπὸ τὰς ἐριννύας, Σίμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 455.
 Ποίνημα, τό (ποιναῖω), τιμωρία, ἐκδικησις.
 Ποινήτηρ, ἦρος, ὁ, Ὀππιαν. Ἀλ. 2, 421. θηλ. Ποινήτειρα, ἡ, ἡ - νήτωρ (ποιναῖω), ἐκδικητής, τιμωρός, κ.
 Ποινήτης, ὁ, - νήτις, ἡ, μετὰ τοῦ Ἐριννύς, Ἀνάλ. 2, σ. 27.
 Ποίνιμος, ὁ, ἡ (ποινή), ἐκδικῶν, τιμωρῶν, βασανίζων : δαίμων, δίκη, ἐριννύς· κυρίως, ἀξιοτιμώρητος : ποίνιμα πάθη, Σοφοκ. Ἠλέκτ. θηλ. ἀνταπόδοσις κακοῦ, τιμωρία, ὡς λιθοκτονία, Ἀνάλ.
 Ποινοποιός, ὁ, ἡ, τιμωρίαν προξενῶν· αἱ παινοποιοί, αἱ ἐριννύες, Λουκιαν. Φιλόπ. 23.
 Ποινόω, ὦ, ταυτ. Ποιναῖω. ὅθεν.
 Ποίνωμα, τό, ταυτ. ποίνημα· συχνάκις ἄω καὶ ὡα ἀλλάσσονται εἰς ἑω.
 Ποιολογέω, ὦ, συναζῶ χόρτα, ἡ ζιζάνια, ἡ στάχυας, Θεόκρ. 3, 36.
 Ποιολόγος, ὁ, ἡ, (λέγω, ποία), συναζων, ἡ τρώγων χόρτα· κ. σταχυολόγος, Ἀθήν. σ. 507.
 Ποιόνομος, ὁ, ἡ, (νέμομαι), βοσκόμενος, τρώγων χλόην, χόρτα. Ζ. πόννομος.
 Ποῖος, Ποία, Ποῖον, χυδ. τί λογιῆς; 2) ἀντὶ τοῦ ποδαπός, ἐκ τίνος πατρίδος. ἀνταποδίδεται εἰς τὸ οἶος. Ἐκτός τῆς ἐρωτήσεως λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ πότος ἐκ τοῦ Πός, Πῆ, Πόν, τῶν ὁποίων λείψανα εἰσὶν εἰς τὸ πον, πόθεν, πόδι. Ζ. πόθεν. Τὸ θηλ. ποίη, Ἰων. κ. Δωρ. καίη, ἀντὶ τοῦ, πῶς, Ἡρόδ. 1, 30.
 Ποῖός, ἄ, ὄν, ἔχων ποιότητα, ιδιότητα τινά· τρόπον τινά ἐγκλ. τοῦ ποῖος (ὡς πότε κ. ποτέ κτ.)
 Ποιότης, τητος, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τι τοιοῦτον, ἡ τοιοῦτον, ιδιότης.
 Ποιοτρόφος, ὁ, ἡ, ταυτόσ. πεσιτρόφος, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 460.
 Ποιοφάγος, ὁ, ἡ, χορτοφάγος, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 613.
 Ποιόω, ὦ, ποιόνω, κέμνω τινά τοιοῦτον, ἡ τοιοῦτον.
 Ποιπνύς, ὁ, ἀντὶ θανάτων.
 Ποιπνύω (πνύω, ὡς φύσσω ποιφύσσω, μύω μοιμύω κτ.) ἐπιμελῶμαι, ἐνεργῶ, ἐργάζομαι ὡς ὑπηρετής, ὑπηρετῶ, Ἰλ. ω, 475. δῶμα κορήτατι ποιπνύσασαι, Ὀδυσ. υ, 149, ἀντὶ ταχέως, καὶ ἐπιμελῶς. [Ἐκ τοῦ πνέω, πνεύω, πνύω, ταυτ. πνευστίαω. Πρβ. διάκονος, κ. ἄτμενος κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐκ τοῦ ἀτμός.]
 Ποιφύδην, Ἐπὶ. ἐκ τοῦ ποιφύσσω, ἐμφυσητικῶς, βογγιστικῶς, Νίκανδρ. Θηρ. 371.
 Ποίφυμα, τό, τὸ φυσημένον, τὸ μετὰ θυμοῦ διὰ τῆς ῥίνος λαλημένον, Αἰσχύλ. Θῆβ. 286.
 Ποίφυξίς, ἡ, τὸ φυτῶν, τὸ φοβερίζει μετὰ θυμοῦ.
 Ποιφύσσω, μ. ξω (φύω, φυάω, φύσσω), φυτῶ με τὴν μύτην, φοβερίζω με θυμόν, τρομάζω, Νίκανδρ.
 Ποιῶδης, εας, ὁ, ἡ (ποιά, πόα), γεμάτος χλόην, χόρτα, ζιζάνια.
 Ποιωτικός, ἡ, ὄν, (ποιῶ), δίδων ἡ ἔχων ποιότητα· λουτρά ἄποινα. κ. ποιωτικά, Ἀντυλ. Ὀριβατ. σ. 277. Matthaei.
 Πόχα, κ. Ποκα, Δωρ. ἀντὶ ποτέ, μίαν φοράν, ἡ πάτε;
 Ποκαζω, ταυτ. ποκίζω.
 Ποκάριον, τό (πόκος), μικρὸς σωρὸς κουρευμένων μαλλίων.
 Ποκάς, ἄδος, ἡ, ἐριοφόρος, μαλλοφόρος. 2) μαλλία, Ἀρισταφ. Θεσμοφ. 567.

Πόκη, ἡ, ταυτόσ. πόκος, Ἀριστοφ. Βατρ. 184. εἰς δυνὸν πόκος, εἰς τὸν τόπον ὅπου κουρεύονται οἱ ὄνοι, ἡγουν ὅπου γίνονται δυνατὰ τὰ ἀδύνατα (ὡς πόδη, πόθος κτ.), κ. Πόξ, ὡς κρέκη, κρόξ κτ.

Ποκίζω (πόκος), κουρεύω, ἡ κτενίζω μαλλία, Θεόφρ. 5, 26.

Ποκοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ κουρευμένα μαλλία, Δογ-γίν. 15, 12.

Πόκος, ὁ (πέκω), σῶρος μαλλίων κουρευμένων ἀπὸ πρόβατα, Σοφοκ. Τρ. 675. 2) ἡ κουρεύσις τῶν προβάτων. [Ἐκ τοῦ πέκω, πείκω παράγω (ὁ ῥαίμερος) τὸ ποικίλος, κυρίως, μαλλιαρός, καὶ ἀνώματος καὶ ἐντεῦθεν παρδαλός.]

Ποκόω, ὦ (πόκος), σκεπάζω, ἐνδύω μὲ μαλλίω, Ἀναλ. 2, σ. 217.

Πολέες, ἑών, ποιητ. ἀντὶ πολλοί, ὦν.

Πόλεες, ποιητ. ἀντὶ πόλεις, ὀνομαστ. πληθ. τοῦ πόλις.

Πολεμαδόκος, Δωρ. ἀντὶ, πολεμηδόκος, Ἀναλ.

Πολεμαρχεὺς, ὁ, ἡ, ἀνέκων εἰς τὸν πολέμαρχον· τὸ -ἀρχε-ον, ὁ οἶκος τοῦ πολέμαρχου.

Πολεμαρχέω, ὦ, ἀρχίζω, ἡ διοικῶ τὸν πόλεμον. 2) εἶμαι. -

Πολεμαρχής, ου, ὁ, Συνήθ. -μαρχος, ὁ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1069. (πολέμου ἀρχων), ἀρχιστράτηγος, ἡ μινίστρος τοῦ πολέμου· εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τῶν ἀρχόντων. 2) εἰς τοὺς μεταγ. ἀρχηγὸς μιᾶς μόρας. 400 ἀνδρῶν, Ξενοφ. Λακεδ. 11, 4, Ἀθησ. 2, 15.

Πολεμαρχία, ἡ, ἀρχή, ἀξίωμα τοῦ πολέμαρχου.

Πολεμαρχος, ὁ. Ζ. πολέμαρχης.

Πολεματόκος (τόκος, τίκτω), γεννῶν, φέρων πόλεμον. Πολεμά-τοκος, γεννημένος διὰ πόλεμον, πολεμικός, Ὀρφ.

Πολέμεις, Ἴων. Πολεμήιος, ταυτ. Πολέμιοι.

Πολεμέω, ὦ, μ. ἦτω, Συνήθ. μετὰ Δοτ. πολεμῶ, φιλονεικῶ, λογομαχῶ περὶ ἐπιστημονικῆς υποθέσεως. 2) μετὰ αἰτ. φέρομαι ἐχθρικῶς κατὰ τινος, κτυπῶ : πόλιν. Ζ. πολεμῶ.

Πολεμηδόκος, ὁ, ἡ, δεχόμενος τὸν πόλεμον, βαστάζων εἰς τὸν πόλεμον : ὅπλα, κράνεια, Πίνδ. Πύθ. 1, 22. κ. Ἀναλ. 1, σ. 248. 2) πολεμικός : Ἀθηναῖη, Ἀναλ.

Πολεμήιος, ὁ, ἡ, Ἴων. πολεμικός, πολεμικός, ἐχθρικός, Καλλίμ.

Πολεμησίω (πολεμέω, μ. πολεμήτω), ἐπιθυμῶ τὸν πόλεμον, Θουκ.

Πολεμητήριο, τὸ, ταυτ. ὀρμητήριον, Πολύβ. 4, 71.

Πολεμητόκος, ὁ, ἡ, γεννῶν πόλεμον, Νονν.

Πολεμήτωρ, ορος, ὁ, ταυτ. πολεμιστής, Ὀππιαν. Κυνηγ. 3, 204.

Πολεμίσ, ἡ. Ζ. πολεμικός.

Πολεμίζω, μ. ἴσω, κ. ἔσω, Δωρ. κ. ποιητ. ἀντὶ πολεμέω, Ὀμ.

Πολεμικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων, ἡ ἐπιτήδειος, ἡ κλίσιν ἔχων εἰς πόλεμον. Ἐπίρ. -μικός.

Πολέμιος, ἰα, ἰον, Ἐπίρ. -μῖος, ἀνέκων εἰς τὸν ἐχθρόν· ἡ πολεμία, ἐχθρική χώρα. 2) ἐχθρός, πειρακτικός. 3) ταυτ. πο-λεμικός, π. χ. πολέμια (μετὰ τοῦ ἔργα, καὶ χωρὶς τούτου), πόλεμος, πολεμική ἐπιστήμη κτ.

Πολεμιστά, Αἰολ. ἀντὶ Πολεμιστής, Ὀρφ.

Πολεμιστήρ, κ. } θηλ. -μίστρια, ἡ, Αἰσχύλ. (πολεμίζω.)

Πολεμιστής, ὁ, } ὅθεν

Πολεμιστήριος, ὁ, ἡ, ἀνέκων εἰς τὸν πόλεμον· τὰ πολεμι-στήρια, νοητ. ἄρματα, πολεμικά ἀμάξια, Ξενοφ. Κύρ. 7, 1, 47. 6, 1, 29.

Πολεμοδόκος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολεμηδόκος.

Πολεμοκέλαδος, ὁ, ἡ, χαίρων εἰς τὸν ἦχον τοῦ πολέμου, πολεμικός, Ποιητ.

Πολεμόκλανος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. Βατραχόν. 4, 267. Μανέθ. 5, 47.

Πολεμόκραντος, ὁ, ἡ (πόλεμος, κραίνω), διακρίνων, ἐκ-τελών, τελειόνων τὸν πόλεμον, Αἰσχ. Θήβ. 167.

Πολεμολαμαχαῖκόν στρατεύμα, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1079, παῖδιά κατὰ τοῦ ἀγαπῶντος τὸν πόλεμον Λαμάχου, καὶ τοῦ στρατοῦ, ὑπαινιττομένη καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς.

Πολεμόνδε, εἰς τὸν πόλεμον.

Πολεμοποιέω, ὦ, κάμνω, διεγείρω πόλεμον, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1284. ἐκ τοῦ

Πολεμοποιός, ὁ, ἡ, διεγείρων, κινῶν πόλεμον.

Πόλεμος, ὁ, θόρυβος, μάχη, ἐπειδὴ τὰ πάλαι ὁ πόλεμος ἐτε-λειόετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ μίαν μάχην· μεταγ. πόλεμος, ἐχθρική κίνησις ἐνός ἔθνους κατ' ἄλλον, ὅπου συνέβαιναν καὶ συμβαίνουσι πολλαὶ μάχαι, ἕως οὐ νάλαβη τέλος. 2) ὁπλισμός πολεμικός, στρατιωτικὸς κτλ. [Ἐκ τοῦ πέλω, πέλεμος, πηλεμίζω,

τὸ ὁπ. Ζ.]

Πολεμοτροφέω, ὦ, τρέφω, διατηρῶ τὸν πόλεμον, Ὀ.

Πολεμοφθόρος, ὁ, ἡ (φθεῖρω), ἀφανίζων διὰ πολέμου, Αἰσχ. Περ. 654.

Πολεμόφρων, ὁ, πολεμικὰ φρονῶν.

Πολεμόω, ὦ, κάμνω τινὰ πολέμιον μὲ ἄλλον, μετὰ Αἰτ.

Πολεμώνειον, τὸ, βοτάνης εἶδος, Διοσκ. 4, 8.

Πολεόσκατο, Ἴων. ποιητ. παρατ. τοῦ πολέομαι, στρέφομαι.

Πολεύω, κ. } (πόλος, πόλω, πολέω), στρέφω, περιστρέφω π. χ.

Πολέω, } τὴν γῆν, Ἠσιόδ. Σοφ. Ἀντιγ. 342. 2) Μέσ. πολέομαι, ταυτόσ. στρέφομαι, χρονοτριβῶ, ἐνδιατρίβω : κατ' ἄστυ, Ὀδυσ. χ. 223, ὡς πολεῖ νῆτον, κατοικεῖ, Αἰσχ. Πέρσ. 306. πολεύειν ψυχὴν μίαν, διάγειν ζωὴν, Εὐρ. Λεῖψ. [Ἐκ τοῦ πέλω, παρακ. πέπολα, ὅθεν πόλος, πόλις· ὡσαύτως, πολέω, πολεύω, πε-λάω, πολίω, πόλεμος κτ. Ζ. πέλω.]

Πολή, ἡ, ὅθεν ἐπιπολής, γεν. ὡς Ἐπίρ. ἡ ἐπιφάνεια.

Πόληα, Ἴλ. γ. 50. Πόληες, Ἴλ. δ. 25. Πολήων, Ἴων. ποιητ. ἀντὶ, πόλιν, πόλεες, εἰς, πόλεων.

Πόλησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πολέω, Πλάτ. Κρατύλ. σ. 405.

Πολεῖα, Πολιαί, αἱ. Ζ. πολίος.

Πολεῖναι, (πολίος), λευκαίνω, ἀσπρίζω· Παθ. ἀσπρίζομαι· καὶ ἐπὶ ἀφριζούσης θαλάσσης, Αἰσχ. Πέρσ. 107.

Πολεῖανθη, ἡ, ἀλοιφῆτις ἐκ πολίου, Chischull. A. A. σ. 72.

Πολεῖανομέω, ὦ, εἶμαι } (πόλιν νέμων), διοικητής τῆς

Πολεῖανόμος, ὁ } πόλεως, ἀξιωματικόν τι πρόσωπον, Πλάτ. ἐπιστ. 13.

Πολεῖαρχος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ πολιήρχος.

Πολεῖαρχέω, ὦ, εἶμαι } ἀρχων, κυβερνήτης τῆς πόλεως,

Πολεῖαρχος, ὁ, } Πίνδ. Νέμ. 7, 123. Εὐρ. Ρήσ. 580.

Πολεῖας, ἀδός, ἡ, προστάτρια τῆς πόλεως, ἡ Ἀθηναῖα εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν.

Πολίειον, τὸ, κ. } ὑποκ. τοῦ πόλις.

Πολίειον, τὸ, } ὑποκ. τοῦ πόλις.

Πολίεις, ἑως, ὁ, ἐπὶ τοῦ Διός, προστάτης τῆς πόλεως.

Πολίζω, μ. ἴσω (πόλις), κτίζω πόλιν, Ἴλ. η. 453 : χωρίον, τόπον τινὰ κάμνω πόλιν, κτίζω ἐν αὐτῇ πόλιν, Ξενοφ. Ἀναβ. 2) Ἴλ. υ. 217, περιτειχίζω πόλιν.

Πολιήοχος, ὁ, ἡ, ἀντὶ πολιοῦχος.

Πολιήτης, ου, ὁ, } Ἴων. κ. ποιητ. ἀντὶ πολίτης, πολίτης. Καὶ

Πολιήτις, ἡ, } γείτων, χωριανός Κ. Πρβ. σφιήτης, ἦτις.

Πολιήτωρ, ὁ, ταυτ. πρ. ποιητ.

Πόλινδε, Ἐπίρ. εἰς τὴν πόλιν.

Πολιοειδής, ὁ, ἡ, ταυτ. πολίος.

Πολιόριξ, τριχος, ὁ, ἡ, ἔχων ἄσπρα μαλλία.

Πολιοκόρτης, ὁ, (κόρση), Νικητ. Χρ. 9, 9, κ.

Πολιοκρόταφος, ὁ, ἡ, ἔχων ἄσπρα μαλλία εἰς τοὺς κροτά-φους, Ἴλ. θ. 518.

Πόλιον, τὸ, βαρυσδμόν τι χόρτον, Διοσκ. 3, 124. reactium polium Λινν.

Πολιοπόλεμος, ὁ, ἡ, μὲ ἄσπρα μαλλία, γέρον, Κοῖντ. Σμυρ. 14, 14.

Πολιορκέω, ὦ, μ. ἴσομαι, καὶ Παθ. ἀντὶ πολιορκηθήσομαι, Ἠρόδ. 8, 40, Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 4, 6. (ἔργω, εἰργω, ἡ ἔρκος), περικλείω πόλιν, καὶ τὴν στενοχωρῶ νὰ παραδοθῇ, Μεταφ. βατανίζω, τιμωρῶ στενοχωρίων.

Πολιορκία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Μεταβ. βάσανος, στενοχωρία, Πλούτ. Σύλλ. 25.

Πολιορκητής, οὗ, ὁ, ὁ διὰ πολιορκίας πορθητὰς πόλιν τινὰ· ὅθεν

Πολιορκητικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ πολιορ-κεῖν· πραγματευόμενος περὶ πολιορκίας : βίβλος, συγγραφεὺς κτλ.

Πολιός, α, ὄν, ἀσπρόμαυρος, Κ. γραβανός· πολιαί (τρίχες) τὰ ἄσπρα, γραβανά μαλλία τοῦ πρεσβύτου : ἔαρ. Ἠσιόδ. Ἔργ. 402. : ἀήρ, Ἀπολλών. 3, 275. λευκός, καθαρός, εὐδίας.

Πολιότης, τητος, ἡ, τὸ εἶναι γραβανός, τὸ γραβανόν χρῶμα.

Πολιότριχος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολιοῖριξ, Ὀππ. Κυνηγ. 3, 293.

Πολιούχος, ὁ, ἡ (πόλιν ἔχων), κύριος, ἡ προστάτης (δεός) πόλεως τινός, ὡς πολιεὺς κ. πολιάς.

Πολιοφυλάξ, κ. Πολιοφυλακέω· Ζ. πολιτοφυλάξ.

Πολιόχρως, ὁ, ἡ (χρῶς), μὲ ἄσπρον σῶμα, ἄσπρος : κυ-

κνος, Εὐρ. Βάκχ. 1362.
Πολιόω, (πολιός), κάμνω μαυρειδερὸν, ἢ ἀσπρειδερὸν, γραβανόν. Πάθ. γίνομαι ἄσπρος ἢ γραβανός.
Πολίπορος, ὁ, ἢ (πέρθω), ἀφανιστὴς πόλεως, Αἰσχ. Ἀγ. 792.
Πολιρραίστης, ου, ὁ (ραίω), ταυτ. πρ. Λυκόφρ. 210.
Πόλις, κ. Πόλλις, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Πρβ. πόλιχος, πόλλιχος.
Πόλις, εως, ποιητ. ηος, Ἰων. ιος, ἢ πόλις, καὶ ἡ ἐπικράτεια πόλεως τινός· ἰδίως, ἢ ἀκρόπολις. Πρβ. Θουκυδ. 2, 15.
Πόλισμα, τό (πολίω), κτισμένη πόλις, πόλις.
Πόλισματιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.
Πολισμός, ὁ (πολίω), κτίσις πόλεως, Διον. Ἀλ.
Πολισούχος, ὁ, ἢ, ταυτ. πολιοῦχος, ποιητ. πολιστουχος, Ὀπ. Ἀλ. 4, 4.
Πολισσονόμος, ὁ, ἢ (πόλιν νέμων), κυβερνῶν τὴν πόλιν· ἀρχή, Αἰσχ. Χοηφ. 861· βιοτά, ἢ εἰς τὰς πόλεις κοινωνικὴ ζωή, ὁ Αὐτ. Πέρτ. 851.
Πολισσόος, ὁ (πόλις, σόος, σῶζω), προστατὴς πόλεως, Ὀμ. Ἦμν.
Πολισσουχος, ὁ, ἢ, ταυτ. πολιοῦχος, Αἰσχ. Ἀγ. Ἀδίστακ.
Πολιτάρχης, ου, ὁ, κ. } ταυτ. πολιάρχος, Ν. Δ. Ζ. πολι-
Πολίταρχος, ὁ, } τοφύλαξ.
Πολιτεία, ἡ (πολιτεύω), κατάστασις καὶ ζωὴ πολίτου, ἢ ἰδιώτου, Ἀθην. 1, 19. κ. Ἐκκ. Συγγ. 2) ζωὴ καὶ πράξεις πολιτικοῦ ἀνδρός, 3) ὁ τρόπος τοῦ διοικεῖν τὰ πράγματα τῆς πόλεως· πολιτικὴ τέχνη, πολιτικὴ διοίκησις. Πληθ. αἱ πολιτικαὶ ὑπουργίαι, Πλούτ. Θεμιστ. 4) ὁ τρόπος τῆς διοικήσεως πόλεως τινός, καὶ εἰδικῶς κατὰστάσις τῆς πολιτικῆς σύνθετος ἐξ ὀλιγαρχίας καὶ δημοκρατίας, Ἀριστοτ. Πολ. Β', γ', 9. Κορ.
Πολίτευμα, τό (πολιτεύω), πράξις, ἢ τρόπος διοικήσεως τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, πολιτικῆς· ἀξιώματα πολιτικῆς. 2) ταυτ. πολιτεία· Λακεδαιμονίων, Πολύβ. καὶ Ἀριστ. Πολ. Γ, ε', 1, Κορ.
Πολιτευτής, ου, ὁ (πολιτεύω), ὅς τις ἀσχολεῖται εἰς τὴν διοίκησιν τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων.
Πολιτεύω, (πολίτης), ὡς Ἐνερ. μόνον εἰς τὸν Διόδ. 11, 72, κάμνω πολίτην. 2) Συνήθ. οὐδ. Ἐνερφ. Ἀναβ. 3, 2, 26. ὡς πολιτεύομαι, εἶμαι πολίτης, καὶ μετέχω τῆς διοικήσεως. 3) ἔχω δημόσιόν τι πολιτικὸν ἐπάγγελμα, Θουκυδ. 2, 37, 65. 4) Καθ. προσφέρομαι, ζῶ οὕτως, ἢ ἄλλως.
Πολιτηγία, ης, ἢ, Ἰων. ἀντὶ πολιτεία.
Πολίτης, ου, ὁ, κ. Πολίτης, ἢ, πολίτης, συμπολίτης· θεοὶ πόλιν, ταυτ. πόλιοι, κ. πολιοῦχοι, Αἰσχ. Θήβ. 2) καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, χωριανός Κ. ὅχι πατριώτης, τό ὅπ. Ζ.
Πολιτίξω, μ. ἴσω, ἀντὶ πολιτεύω· ὅθεν, πολιτισμός, ἀντὶ πολιτεία. Πρβ. ποιητίξω εἰς τὸν σχημ.
Πολιτεχός, ἢ, ὅν (πολίτης), ἀνήκων εἰς πολίτην, ἰδιώτην· ἢ εἰς ἀνδρα ἀσχολούμενον εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως· ἐπιτήδειος εἰς διοίκησιν τῆς πόλεως· οἱ πολιτικοί, οἱ διοικοῦντες τὴν πόλιν, βουλευταί, γερουσιασταί, κριταί κτλ. Τὰ πολιτικά πράττειν, διοικεῖν τὰ τῆς πόλεως, Ἐνερφ. Ἀπομν. 1, 2, 16. πολιτικά, νοητ. συγγράμματα, τὰ διαλαμβάνοντα πᾶς διοικούνται αἱ πόλεις, ἢ πῶς πρέπει νὰ διοικούνται· πολιτικῶς ἔχειν, τό νὰ εἶναι καὶ νὰ φρονῇ τις πατριωτικῶς, Ἰσοκρ. Πανηγ. §. 22.
Πολίτης, ἰδος, ἢ, θηλ. τοῦ πολίτης.
Πολιτισμός, ὁ, Διογ. Λαέρ. 4, 39. Ζ. πολιτίξω.
Πολιτογραφέω, ὦ, μ. ἤτω· τινά, καταγράφω, ὡς πελίτην, κάμνω πολίτην, δίδω τό δίκαιον τοῦ πολίτου.
Πολιτογραφία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Πολιτοκαπηλός, ὁ, ὅστις πωλεῖ, προδίδει τὴν πόλιν, Σουῖδ. εἰς Ζήνων.
Πολιτοκοπέω, ὦ, } ταυτότ. δημοκοπέω, δημοκοπία, κ.
Πολιτοκοπέα, ἡ, } -κόπος. 2) Τροπ. ἀντὶ λοιδορεῖν, καμφο-
Πολιτοκόπος, ὁ, } δεῖν, Φρύνιχ. ἐκ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ.
Πολιτοφθόρος, (φθορά), φθείρων πόλιν, ἢ πολίτας, βλαβερώτατος, Πλάτ.
Πολιτοφυλακέω, ὦ, κυρίως προσέχω εἰς τοὺς πολίτας, καὶ τοὺς παρατηρῶ. 2) ἀλλὰ Πολιοφυλακέω, καὶ φυλάττω· φρουρῶ τὴν πόλιν (ὡς πολιτάρχος ἀντὶ πολιάρχος), Πολύβ. κ. Τακτ.
Πολιτοφυλακία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Πολιτοφυλάξ, ακος, ὁ, ἢ, ταυτ. Πολιτοφυλακῶν. 2) πολιο-
 τοφύλακες, ἢ πρώτη ἀρχὴ καὶ ἐξουσία τῆς Δαρίστως, Ἀριστοτ. Πολ. 5, 6, 2, 8.
Πολίχνη, ἡ, κ. } μικρὰ πόλις, Ἰσοκρ. πρὸς Φιλ.
Πολίχνηον, τό, }
Πόλιχος, } ὁ, Κύρ. ὄνομα.
Πόλλιχος, }
Πολιόδης, εος, ὁ, ἢ (εἶδος, πολιός), ἀσπρειδερὸς, γραβανός.
Πολιώσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πολιόω.
Πολλαγόρασος, ὁ, ἢ, ὁ πολλὰ ἀγοράζων, Πολυδ. 7, 15.
Πολλάκις, Ἰων. Πολλάκι, Ἐπίρ. (πολλός), συχνάκις, πολλαῖς φοραῖς. 2) κατὰ πολλοὺς τρόπους, Δημοσθ. Στεφ. 167.
 3) ἴσως, εὐκόλως· Θουκυδ. 2, 13, μὴ πολλακίς ἢ αὐτὸς κτλ.
Πολλαπλασεῖξω, μ. ἄσω, ὅθεν
Πολλαπλασεῖξες, ἡ κ. Πολλαπλασεῖστος, ὁ.
Πολλαπλασιεπιμερής, ὁ, ἢ κ. Πολλαπλασιεπιμέριος, ὁ, ἢ, ἀριθμὸς περιέχων ἄλλον ἀριθμὸν πολλακίς, καὶ προτέτι ἐν αὐτοῦ μέρος, Ἀριθμητ.
Πολλαπλασιέος, ἰα, ἰων. κ. ὁ, ἢ, Ἐπίρ. -σίως, κ.
Πολλαπλασίων, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. -σιώνως, πολλαῖς φοραῖς μεγαλήτερος, μετὰ γενικ. ἢ μετὰ τοῦ ἢ.
Πολλαπλασιότης, ἡ, ἀφηρημ. τοῦ πολλαπλασίως, Ἰαμβλ. Ἀριθ. σ. 52.
Πολλαπλασιόω, κ. Πολλαπλασίωσις, ἡ, ταυτ. πολλαπλασιάζω κ. πολ. Πλάτ. Πολιτεία, 7, 8.
Πολλαπλόος, ους, ὁ, πολλαῖς φοραῖς διπλωμένος, ἢ μέγας· ἀντίθ. τοῦ ἀπλοῦς.
Πολλαχῆ, Ἐπίρ. εἰς πολλοὺς τόπους, ἢ κατὰ πολλοὺς τρόπους, Ἐνερφ. Κύρ. 2, 2, 14.
Πολλαχόθεν, Ἐπίρ. ἐκ πολλῶν τόπων, ἢ μερῶν.
Πολλαχόσι, Ἐπίρ. ταυτ. πολλαχῆ, κ. πολλαχού.
Πολλαχόσε, Ἐπίρ. εἰς πολλοὺς τόπους.
Πολλαχού, Ἐπίρ. ταυτ. πολλαχῆ.
Πολλαχώς, Ἐπίρ. κατὰ πολλοὺς τρόπους.
Πολλαπλήσιος, Ἰων. ἀντὶ πολλαπλάσιος.
Πολλοδεχάκις, Ἐπίρ. πολλαπλῶς, Ἀριστοφ.
Πολλόν, Πολλός, ποιητ. ἀντὶ πολὺ, πολὺς, ὁ πρῶτος τύπος, τοῦ ὁποῖον ἔμειναν αἱ πλάγαι πρῶται εἰς τὸ πολὺς, καὶ τὸ θηλ. πολλή· καὶ πολλύ, αἰολ. ἀντὶ πολὺ.
Πολλοστημόριος, ὁ, ἢ, μέρος ὧν ὅλου, τό ὁποῖον σύγκειται ἀπὸ πολλὰ μέρη, καὶ ἐπομένως μικρός, ὀλίγος· τό πολλοστημόριον, ἐν μέρος ἀπὸ τὰ πολλὰ· ἄρα μικρόν· οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν, Λουκιαν. Προμ.
Πολλοστός, ἢ, ὅν, Ἐπίρ. -στῶς, (πολλός ἀντὶ πολὺς), εἰς ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς, ὡς τὰ ταχτικά· π. χ. δέκατος, ὁ μετὰ τοὺς ἐννέα· πολλοστὸν μέρος, ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ μέρη τοῦ ὅλου, θηλ. πολλὰ μικρὸν μέρος. 2) μικρός, ὀλίγος· τὰ πολλοστά σκληρότητι, τὰ ὀλίγον σκληρά, Πλάτ. Φίληβ. §. 27. τὰς πολλοστάς ἡδονάς, θηλ. τὰς μικροτάτας, ὁ Αὐτ. 3) ταυτ. πολὺς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 559. πολλοστῶ χρόνῳ· καὶ πολλοστός ἐργαί, ἀντὶ πολὺς ἐν ἐργοῖς· ἀντίθ. ὀλιγοστός· Πρβ. πλειστός.
Πολλοῦ, νοητ. χρόνου, ἐκ πολλοῦ χρόνου, μετὰ πολὺν χρόνον. 2) νοητ. τιμήματος, πολλῆς τιμῆς, ἀκριβός. 3) ἀντὶ πάνυ· θραυτὲς εἰς πολλοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 912. καὶ πολλοῦ δύναται, Ἀλκίφρ. 1, ἐπιστ. 9.
Πολλύνω, (πολύς). Εἰς τὸν Φῶτ. Πολλύνεται, ταυτ. πολὺς γίνεται, αὐξάνει, πληθύνει.
Πολογραφία, ἡ, ταυτ. οὐρανογραφία· σύγγραμματι τοῦ Δημοκρίτου, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1285.
Πόλος, ὁ, κυρίως, στρωφεὺς τῆς θύρας· τὰ μέρη τοῦ ἄξονος, περὶ τὰ ὁποῖα στρέφεται. Τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, περὶ τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι στρέφεται ὁ πόλος ὁ βόρειος, καὶ ὁ πόλος ὁ νότιος· Πλάτ. Τίμ. σ. 323. Καὶ ὁ οὐρανός. 2) εἰς τὸν Διόδωρ. 16, 17, εἶδος ἐλατηρίου εἰς τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ὅπου ἐπιστηρίζεται τὸ κιβώτιον. 3) γῆ καλλιεργημένη. 4) ἡλιακόν τι ὡρολόγιον, Ἡρόδ. 2, 109. ὅθεν ἐξηγεῖται τὸ τοῦ Ἀριστοφ. εἰς Πολυδ. 9, 46. πόλος τοῦ τ' ἐστίν, ἐκασταποστήν ἡλίου τέτραπται· 5) στολισμός τῆς κεφαλῆς τῶν θεῶν Ἀφροδίτης, Ἀθηνᾶς, κ. Τύχης, Πaus. 2, 10, 4, 30, 7, 5. Ἐκ τοῦ πέλω, ομαι, πέπολα, τό στρέφω.

Πολταριον, τὸ, κ. } κακός, ἢ ὀλίγος πόλτος, ὑποκ.
 Πολτῖον, τὸ, } τοῦ
 Πόλτος, ὁ, κ. Πολφός, ὁ, ἢ Πόλφος, κ. Βολφός, ὅθεν Λατ.
 puls, pultis, κ. pulta, ζωμός κατά τὸν Πολυδ. ἐξ ἀλεύρου
 καὶ λίπους - τώδης, ὁ, ἢ, ὡσάν πόλτος.
 Πολτοποιέω, ὦ, κάμνω πόλτον.
 Πόλτυς, ὁ, ξυλόκαστρον. 2) Κύρ. ὄνομα βασιλέως τῶν Θρα-
 κῶν - ὄνομα ξενικόν, ὡς τὸ Μέσυν.
 Πολυαγάπητος, ὁ, ἢ, πολὺ ἡγαπημένος, Γραμμ.
 Πολυάγκιστρον, τὸ, ταυτ. πολυάγκιστρος ὀρμιά, Ὁππ. Ἄλ.
 3, 78. σχοινίον μὲ πολλὰ ἀγκίστρια διὰ νὰ πιάνωσιν ὀψάρια,
 Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 37.
 Πολυαγρής, ἑός, ὁ, ἢ, κ. - αγρός, ὁ, ἢ (ἀγρος), ὅς τις
 ἀγρεύει, πιάνει πολλὰ ζῶα, Ὁππ. Κυνηγ. 1, 87. Ἀνάλ. 2,
 σ. 452.
 Πολυαγρία, ἡ - αγρία, ἡ, καλὸν κυνήγιον, Πολυδ. 5, 12.
 Πολυάδελφος, ὁ, ἢ, πολλοὺς ἀδελφούς ἔχων.
 Πολυαής, ὁ, ἢ, πνέων, φυσῶν ἰσχυρῶς, Κοϊντ. 1, 253.
 Πολυᾶθλος, ὁ, ἢ, ὅς τις ἔλαβε πολλὰ ἀθλα, ἔκαμε πολλὰς
 νίκας.
 Πολυαίγος, ὁ, ἢ, πλούσιος εἰς αἶγας.
 Πολυαῖκος, ὁ, ἢ, ταυτ. πολυαῖξ, Σχολ. Εὐρ. Μήδ. 9.
 Πολυαίματος, ὁ, ἢ, κ. } Αἰσχ. Ἰκέτ. 853. γεμάτος ἀπὸ
 Πολυαίμος, ὁ, ἢ, κ. } αἷμα, αἱματώδης.
 Πολυαίμων, ὁ, ἢ, }
 Πολυαίμειω, ὦ, ἔχω πολὺ αἷμα.
 Πολυαίμια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Πολυαίνετος, ὁ, ἢ, Εὐρ. Ἡρακλ. 764. κ.
 Πολυαῖνος, ὁ, ἢ, πολλὰ ἐπαινετός, ἀξέπαινος, Ἰλ. λ, 430.
 Πολυαῖξ, αῖκος, ὁ, ἢ, κ. Πολυαῖκος, ὁ, ἢ (αἰσσω), Ἐπίθ.
 τοῦ πολέμου καὶ τῆς μάχης, ὀρμητικός, κυρίως, ὅπου γίνονται
 πολλὰ τοξεύματα, καὶ βοαὶ λογχῶν, καὶ παντοδαπαὶ κινήσεις,
 Ἰλ. α, 165. ε, 811. 2) Τροπ. ἀντί πολυδῆριτος· πολυαῖκος φέ-
 ρεται λόγος τις τῶν φιλοσόφων, Σχολ. Εὐρ. Μήδ.
 Πολυάκανθος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰς ἀκάνθας. 2) εἶδος τιανάν-
 θης, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 3.
 Πολυαλγής, ὁ, ἢ (ἀλγος), πολλὰ ἀλγῶν, πονῶν.
 Πολυαλγητος, ὁ, ἢ (ἀλγέω) σφοδρὸς πόνους αἰσθανό-
 μενος.
 Πολυαλδής, ἑός, ὁ, ἢ, πολλὰ ἐκφύων, ἐκβλαστάνων· τρέ-
 φων, Κοϊντ. 2, 658.
 Πολυαλθής, ἑός, ὁ, ἢ, ἱατρῶν πολλὰς ἀρρώστιας, Διοσκ.
 Πολυάλφετος, ὁ, ἢ, δίδων πολὺ ἀλευρι· κριθή, Θεόφρ. Ἰστ. φ.
 Πολυάμμος, ὁ, ἢ, ἔχων πολὺν ἄμμον.
 Πολυάμπελος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰ κλήματα.
 Πολυαναγνωσία, ἡ, μεγάλη ἀνάγνωσις βιβλίων, πολυμά-
 ζεια, Ἀθήν. σ. 654.
 Πολυανδρέω, ῥῆμα, Αἴλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 12. κ.
 Πολυανδρία, ἡ, Συνέτ. οὐσιαστ. τοῦ πολυάνδρος.
 Πολυάνδρεον, τὸ, τόπος συνελθόντος πολλῶν ἀνδρῶν, Πλούτ.
 9, σ. 197. Η. 2) τόπος δι' ἐνταφισμὸν πολλῶν νεκρῶν, Αἴλ.
 Π. Ἰστ. κ. Αἰτωπ. μυθ. 73.
 Πολυάνδρος, ὁ, ἢ, πολυάνθρωπος· ἀντί πολλοὶ ἄνδρες φε-
 ράσπιδες, Αἰσχ. Ἀγαμ. 689. 2) γυνή ἔχουσα ἐν ταυτῷ πολλοὺς
 ἄνδρας· Περβ. πεντάλεκτρος.
 Πολυανδρέα, κ. } ἢ, Σηλυκ. τοῦ Πολυανδρῆς, Νίκανδ. Θηρ.
 Πολυάνδρεια, } 877.
 Πολυάνδρεμος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰ ἀνδρῆ.
 Πολυανδρής, κ. } Ὁρφ. Τμν. 50, 7. (ἀνδρῶν), ἔχων πολ-
 Πολυάνδρος, ὁ, ἢ, } λὰ ἀνδρῆ.
 Πολυάνδραξ, ἀκος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλοὺς ἀνδρακας.
 Πολυανδρωπήσις, ἡ, σύνθεσις εἰς τὸν Ἰώτην, καὶ
 Πολυανδρωπία, ἡ, πολλοὶ ἄνθρωποι, πλήθος ἀνθρώπων.
 Πολυάνθρωπος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλοὺς ἀνθρώπους.
 Πολυάνωρ, ὁ, ἢ, ταυτ. πολυάνδρος. : πόλις, Ἀριστοφ. Ὀρν.
 1313. : γυνή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 72.
 Πολυᾶρατος, ταυτ. πολυᾶρητος.
 Πολυᾶργυρος, ὁ, ἢ, πλούσιος εἰς ἄργυρον.
 Πολυᾶρην, ὁ, ἢ· Ζ. πολυᾶρνι.
 Πολυᾶρητος, ὁ, ἢ (ἀρᾶμαι), πολὺ, καὶ πολλάκις εὐχρημέ-

(B.)

νος, ζητημένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ὡς τέκνον. Κασ. πολυαγάπητος,
 ἀκριβός· ἀλλάσσεται μὲ τὸ πολύκρατος, τὸ ὅπ. Ζ. Ὀδυσ.
 τ, 404.
 Πολυᾶριθμος, ὁ, ἢ.
 Πολυᾶρκης, ἑός, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. - κῶς, πολὺν καιρὸν ἀρκῶν,
 πλούσιος, μέγας : πόλις, ποταμός, κτλ.
 Πολυᾶρχυς, υος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰ ἀμφίβληστρα.
 Πολυᾶρματος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰ ἀμάξια : Θήβη, Σοφοκλ.
 Πολυᾶρμόνιος, ὁ, ἢ, μὲ πολλὴν ἀρμογὴν, ἢ ἀρμονίαν, μελω-
 δίαν.
 Πολυᾶρνι, Δοτ. τοῦ πολυᾶρην, ὁ, ἢ, ἀντί πολυᾶρνι, ἔχων
 πολλὰ πρόβατα, ἢ ἄρνια, Ἰλ. β, 106.
 Πολυᾶρνος, ὁ, ἢ, ταυτ. πρ. Ζ. ἄρην.
 Πολυᾶρουρος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰ χωράφια.
 Πολυᾶρχία, ἡ, τὸ νὰ ἀρχῶσιν, ἐξουσιάζωσι πολλοί, Ξενοφ.
 Πολυᾶρχιον, τὸ, ὄνομα ἐμπλάστρου, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 39.
 Πολυᾶρχας, ὁ, ἢ, ἀρχων, ἐξουσιάζων πολλοὺς : τὸ π. ἀντί ἢ
 πολυαρχία, Γρηγ. Ναξ.
 Πολυᾶστερος, ὁ, ἢ, Μανέθ. 4. 26. κ.
 Πολυᾶστηρ, ἑρός, ὁ, ἢ, Εὐτέβ. προπαρ. σ. 126. κ.
 Πολυᾶστρος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰ ἄστρα.
 Πολυᾶστράγγαλος, ὁ, ἢ, : μάστιξ, πλεγμένη μὲ πολλοὺς
 ἀστραγάλους, ἄλλως, ἀστραγαλωτή, Ἀνάλ. 2, σ. 295.
 Πολυᾶσχος, ὁ, ὁ, ἀσχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα, Λου-
 κίαν. Φιλόπατρ. 25.
 Πολυᾶυλαξ, ἀκος, ὁ, ἢ, : πεδίον, ἔχων πολλὰς αὐλακας·
 ἀντίθ. ὀλιγαυλαξ.
 Πολυᾶυξής, ἑός, ὁ, ἢ (αὐξω), πολλὰ αὐξάνων, ἢ ἡύξη-
 μένος, ἰσχυρός, μέγας, Νίκανδρ.
 Πολυᾶύχενος, ὁ, ἢ, κ. } ἔχων πολλοὺς λαιμούς, ἢ ἰσχυ-
 Πολυᾶύχην, ὁ, ἢ, } ρὸν λαιμ. Γεωπον.
 Πολυᾶυχής, ὁ, ἢ, περίφημος, ἢ φημίξων ἑαυτὸν, καυχησιάρης.
 Πολυᾶφορμος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰς ἀφορμὰς, ὕλην, αἰτίας,
 Εὐστάθ.
 Πολυᾶχητος, Δωρ. ἀντί πολυήχητος.
 Πολυᾶχθής, ὁ, ἢ, πολὺ ἀχθος ἔχων, Κοϊντ. 10, 38.
 Πολυᾶχυρος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰ ἄχυρα, φλούδας, σκύβαλα,
 Θεόφρ. Αἰτ. φ. 4, 12.
 Πολυᾶδιστος, ὁ, ἢ, ταυτ. τοῦ πολυᾶδατος.
 Πολυᾶβείτιος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰς βάτους (βη-
 στουνίας).
 Πολυᾶβας, ὁ, ἢ (βαίνω, βῆμι), πολλὰ περιπατήσας,
 Διον. Ἄλ.
 Πολυᾶβαφής, ὁ, ἢ (βαφή), πολλὰ βυμμένος, χρωματισμένος,
 Αἰσχύλ. Πέρσ. 274.
 Πολυᾶβέλεμνος, ὁ, ἢ, ταυτ. πολυβόλος.
 Πολυᾶβενθής, ὁ, ἢ (βένθος), πολλὰ βαθύς, Ἰλ. α, 432.
 Πολυᾶβήματος, ὁ, ἢ, ταυτ. πολυσκαρῆμος, Ἡσύχ.
 Πολυᾶβιβλος, ὁ, ἢ, μὲ πολλὰ βιβλία, ἢ ἐκ πολλῶν βι-
 βλίων.
 Πολυᾶβιος, ὁ, ἢ, μακρόζωος· πλούσιος. 2) πολλὰ βίαιος, Γραμμ.
 ὡς ἐξηγήσας τοῦ ἄβιοι, Ἰλ. ν, 6. 3) ὄνομα. Κύρ.
 Πολυᾶβλαβής, ἑός, ὁ, ἢ (βλάβη), πολὺ βλαβερός· ἢ πολὺ
 βλαπτόμενος, Πλούτ. 10, σ. 485.
 Πολυᾶβλασττής, ὁ, ἢ, πολλὰ ἐκφύων, ἢ ἰσχυρῶς βλαστάνων.
 Πολυᾶβλαστία, ἡ, οὐστ. τοῦ πρ.
 Πολυᾶβλέφαρος, ὁ, ἢ, ἔχων πολλὰ βλέφαρα, Νόνν. Διανύτ.
 20, 65.
 Πολυᾶβόεις, ἢ Πουλ. ἀσπίς, ἔχουσα πολὺ δέρμα βοῆς, Κοϊντ.
 Σμυρ. 3, 238.
 Πολυᾶβοησία, ταυτ. περιβοησία, Ἀρτεμ. 2, 30, εἰς χειρόγρ.
 Πολυᾶβοία, ἡ, ὄν. Κυρ. ὡς περίβοια κτλ.
 Πολυᾶβόλος, ὁ, ἢ : καταπέλτης, ῥίπτων πολλὰ βέλη. Φίλων.
 μαθημ. σ. 75. Παθ. κτυπημένος μ' αὐτά.
 Πολυᾶβόρος, ὁ, ἢ (βορά), πολυφάγος.
 Πολυᾶβασκος, ὁ, ἢ (βόσκω), πολὺ τρέφων, Πίνδ. Ὀλύμπ. 7,
 115.
 Πολυᾶβότειρα, ἡ, ἐκ τοῦ Πολυᾶβότηρ, ὁ, ταυτ. τοῦ
 Πολυᾶβας, ὁ, ἢ (βίω, βόσκω), πολλὰ βόσκων, τρέφων· ε-
 χων πολλὰ κτήνη, Αἰσχύλ. Θήβ. 780.

Πολυβοτρυφής, ὁ, ἡ, ἀναθρεμμένος ἀπὸ τὸν Πόλυβον, Ἡσύχ.
 Πολυβοτρυς, ὁ, ἡ, πολυστάφυλος.
 Πολύβουλος, ὁ, ἡ (βουλή), λίαν συνετός, φρόνιμος, καλὰ
 συμβουλευμένος, Ἰλ. ε, 260.
 Πολυβούτης, συ, ὁ (βούτης), πλούσιος εἰς βόας, Ἰλ. ι, 154.
 Πολυβρόμος, ὁ, ἡ, πολὺ βρομῶν, κτυπῶν.
 Πολύβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω), πολὺ βρεγμένος. Διοσκ. 1, 186.
 2) (βρόχος), μὲ πολλὰ βρόχια, Εὐρ. Ἡρακ. 1035.
 Πολύβυθος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυβενθής.
 Πολύβυρσος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύρριος, Σχολ. Ἀπολλων. 3,
 1250.
 Πολύβωλος, ὁ, ἡ, Εὐρ. κ. Διον. Ἀλ. κ.
 Πολύβωλας, ὁ, ἡ, Ἀθήν. σ. 334. μὲ πολλοὺς βώλους, καρποφόρος.
 Πολύβωμος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς βωμούς.
 Πολύγαθής, ὁ, ἡ, ὄψρ. ἀντί πολυγηθής.
 Πολύγαλακτος, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺ γάλα.
 Πολύγαλον, τὸ, χόρτον τι, γαλακτίδα Κ. Διοσκ. 4, 142.
 Πολύγασμος, ὁ, ἡ, ῥῆμα } τοῦ ἐφ.
 Πολύγασμος, ὁ, ἡ, οὐσιαστ. }
 Πολύγασμος, ὁ, ἡ, ἀνὴρ γαμήτας πολλὰς γυναῖκας, ἡ γυνὴ
 ὑπανδρευμένη πολλοὺς ἢ ἐν ταυτῷ, ἡ ἐκ διαδοχῆς.
 Πολύγελως, ὁ, ἡ, φίλος τῶν γελῶν, καὶ τοῦ ἀστείτου,
 Πλούτ.
 Πολύγενεῖος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ γένεια, Γλωσσ.
 Πολύγενής, ἑός, ὁ, ἡ, ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα γένη, Πολυδ.
 Πολύγηθής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἰλ. φ. 450. κ.
 Πολύγηθος, ὁ, ἡ (γῆθος), πολλὰ χαροποιῶν. Οὐδ. πολλὰ χαροῦ-
 μένος, Πίνδ.
 Πολύγηρτος, ὁ, ἡ } (γῆρας), πολλὰ γέρων, Ἀνάλ.
 Πολύγηρως, ὁ, ἡ }
 Πολύγηρ(α), ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Μελαμπ.
 Πολύγληγής, ἑός, ὁ, ἡ (γλήγος), πολυγάλακτος, Ἀρατ.
 1100.
 Πολύγλευκος, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺ γλεῦκος, μοῦστον : βότρυς, Ἀνάλ.
 Πολύγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη), πολυόμματος : σαγήνη, μὲ πολ-
 λὰ ὀμμάτια. Πρβ. πολύοπος, κ. Πολυοπής.
 Πολύγλυψής, ὁ, ἡ, πολλὰ γλυμμένος, Νόν. 4, 204.
 Πολύγλωσσος, κ. Πολύγλωττος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς γλώσσας, ἡ ὁ-
 μιῶν πολλὰς γλώσσας : βοή, κραυγὴ πολλῶν ἀνθρώπων, Σοφοκ.
 Ἠλέκ. 644. : ὁρῶς, ἡ χρησιμοδοτοῦσα εἰς τὴν Δοδώνην, Σοφ.
 Τρ. 1184.
 Πολύγλωχεν, ἑνος, ὁ, ἡ, μὲ πολλὰς ὀξύτηται, μύτας, Νί-
 κανδρ.
 Πολύγναμπος, ὁ, ἡ, πολὺ καμπυλωμένος, ἔχων πολλὰ ἐ-
 λικοῦδη μέρη : λαβύρινθος : σέλιον, ταυτ. οὐλον, καταρὸν,
 Θεόκρ.
 Πολύγνωμοσύνη, ἡ, Πολυδ. 4, 22. οὐσιαστ. τοῦ
 Πολύγνώμων, ὄνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - μόνως (γνώμη), πολλὰ
 συνετός, φρόνιμος, πολυμαθής, Πλάτ. Φαῖδρ. 135.
 Πολύγνωριστος, ὁ, ἡ, εὐκολογνώριστος, Εὐστάθ. Ὀδυσ. α,
 σελ. 62, 23.
 Πολύγνωπος, ὁ, ἡ, πολλὰ γνωστός. Πίνδ. Νέμ. 1, 69. 2)
 ὄνομα. Κυρ.
 Πολύγομφος, κ. } καρφωμένος μὲ πολλὰ καρφία, πα-
 Πολύγομφωτος, ὁ, ἡ, } λουκία, Ἡσιόδ. Ἐργ. 660.
 Πολύγονατον, τὸ, φυτόν τι, Διοσκ. 4, 6. convallaria po-
 lygonatum. Διν.
 Πολύγονος, ὁ, ἡ, πολλὰ γεννῶν, καρποφόρος - γονέω, ὦ,
 οὔμαι, πληθύνομαι ἰσχυρῶς, Λουκιαν. - γονία, ἡ, καρποφορία.
 Πολύγονον, τὸ, εἶδος βοτάνης.
 Πολύγραμμτος, ὁ, ἡ (γράμματα), πολλὰ γραμματισμένος,
 Πλούτ. συγρ. - ματώτερος, Φίλοστρ. 618.
 Πολύγραμμος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς γραμμάς.
 Πολύγρας, ὁ, ἡ (γράφω), πολυφάγος, Γαλήν. Γλωσσ.
 Πολύγραφος, ὁ, ἡ, πολλὰ γράφας, ἡ γράφων.
 Πολύγυμναστος, ὁ, ἡ, πολὺ γυμνασμένος. 2) : κακάν, τὸ
 ὁποῖον ἀλίσκει πολὺν καιρὸν, Λουκιαν. Τόξ.
 Πολύγυναιξ, αἰσος, ὁ, κ. }
 Πολύγυναιος, κ. } ὁ ἔχων πολλὰς γυναῖκας.
 Πολύγυνης, ὁ, }

Πολύγωνος, ὁ, ἡ, κ. } (γωνία, γῶνος), ἔχων πολλὰς
 Πολύγωνος, ὁ, ἡ } γωνίας.
 Πολυδαίδαλος, ὁ, ἡ, πολλὰ τεχνικός, Ἀνάλ.
 Πολυδαίμων, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. τοῦ Πλούτωνος, ὅστις ἔχει πολλοὺς
 δαίμονας, Ὀρφ. Τμν. 17, 11. ὅπου διορθοῦσι περὶ τῶς Πολυ-
 δαίμων. Ζ. δαίμων κ. Πρβ. πολυφάσματος.
 Πολυδαίσ(α), ἡ, πολυφαγία, Σουίδ.
 Πολυδάκρυος, ὁ, ἡ, κ. } (δάκρυ), Ἐνερ. δακρύων πολὺ.
 Πολύδακρυς, ὁ, ἡ } 2) Παθ. ἀξιοδάκρυτος, Ἰλ. ρ, 544.
 Πολυδάκρυτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - κρύτως, ταυτ. πρ. ἀριθ. 2.
 Πολυδάκτυλος, ὁ, ἡ.
 Πολυδάμνος, ὁ, ἡ, πολλὰ δαμάζων. 2) Παθ. ταυτὸς. πολυ-
 κέντητος.
 Πολυδάπανος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - πάνως, πολλὴν δαπάνην κά-
 μων, ἡ ἀπαιτοῦν.
 Πολυδέγμων, ὁ, ἡ (δέχομαι), πολλοὺς, πολλὰ δεχόμενος. Λυ-
 κόφρ. 699. ταυτ. - δέκτης.
 Πολυδέης, ὁ, ἡ, πολλῶν χρείων ἔχων, Μάξ. Τύρ. 21, 4.
 Πολυδείματος, ὁ, ἡ, πολλὰ φοβερός, Χρητμ. Σιβυλλ.
 5, σ. 560.
 Πολυδεῖνος, ὁ, ἡ, λίαν δεινός, Σουίδ.
 Πολυδεῖρας, εἶδος, ὁ, ἡ, κ. } (δεῖρα), ὁ πολλοὺς λαιμοὺς
 Πολυδεῖρος, ὁ, ἡ } ἡ κορυφαῖς ἔχων, Ὀμ. Νόν.
 Πολυδέκτης, ὁ, (δέχομαι), ταυτ. πολυδέγμων, Ἐπίρ. τοῦ
 Πλούτωνος.
 Πολυδένδρεος, ὁ, ἡ, κ. } ἔχων πολλὰ δένδρα.
 Πολυδένδρος, ὁ, ἡ.
 Πολυδερχής, ἑός, ὁ, ἡ (δέρχω), πολὺ, ὅξως βλέπων, ἔχων
 πολλὰς ὀψεις, Νίκανδ. Θηρ. 209.
 Πολυδέσμος, ὁ, ἡ, πολλὰ, σφικτὰ δεμένος, Ὀδυσ. ε, 55.
 Πολυδευχής, ἑός, ὁ, ἡ, Ὀδυσ. τ, 521. ἐγραψαν τινὲς πο-
 λυδευκέα φωνὴν ἀντί πολυηκέα, καὶ ἐξηγήσαντο πολλοὺς εἰκοῦ-
 αν, ὡς δευκής, ὁμοῖος, λαμπρός, Ἡσύχ. καὶ ἐνδευχής ἀντί ἐμ-
 φερής, ὁμοῖος. 2) Ἄλλοι, γλυκύς : ἐκ τοῦ δευκος. - καὶ ἀδευ-
 κής ἀντί πικρός. Ἄλλοι, ἀπεικώς. Ἄλλοι, ἀγνωστος, ἀπρο-
 σδόκητος.
 Πολυδεύκης, ἑός, ὁ, ἡ, Κύρ. ὄνομα.
 Πολυδήμος, ὁ, ἡ, πλούσιος, εἰς δῆμον, λαόν.
 Πολυδήνης, ὁ, ἡ (δήνος), ταυτ. πολύμητις, Ἡσύχ.
 Πολυδήριτος, ὁ, ἡ, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγίνανται πολλὰ μάχαι,
 καὶ ἐρίδες, Ὀππιαν. 5, 328.
 Πολυδέιφρος, ὁ, ἡ, πολλὰ ψεροποιός, Σχολ. Ἰλ. δ, 171.
 Πολυδέκω, ὦ, τὸ ῥῆμα τοῦ ἐφεξῆς, Πλάτ.
 Πολυδέικος, ὁ, ἡ (δέικω), ὁ ἔχων, ἡ ἀγαπῶν πολλὰς κριτολο-
 γίας καὶ διαφοράς.
 Πολυδένης, ἑός, ὁ, ἡ, κ. Πολυδίνος (δίνη), ἔχων πολλὰς
 στραφάς, στρεφόμενος πολὺ περὶ ἑαυτὸν, Ὀππ. Ἀλειυτ. 4, 585.
 Πολυδίνητος, ὁ, ἡ, (δίνω), πολλὰ στρυφογυρισμένος, Διο-
 νύστ. Περιηγ. 407.
 Πολυδίψος, ὁ, ἡ, κ. } (δίψα), πολλὰ διψασμένος : Ἄργος, Ἰλ.
 Πολύδιψος, ὁ, ἡ } δ, 171. ἀνδρὸν, ξηρόν, κατ' ἄλλους, ἐπι-
 θυμητόν. Κατ' ἄλλους, πολὺ δ' ἵψιος (ἐκ τοῦ ἵπτω), βλαβερόν,
 νοσῶδες. Αἱ δεύτραι ἐξηγήσεις προήλθαν, ἐπειδὴ τὸ Ἄργος δὲν
 εἶναι ἀνδρὸν. Ζ. ὅμως Στράβ. Η', σελ. 370, 371. κ. Πρβ. Ἄρ-
 γος ἀνδρὸν εἶναι Δαναός ἐποίησεν ἐνδρὸν, Ἡσιόδ. Λείψ. 2) πο-
 λύδιψος, ἀντί διεγείρων δίψαν, Ξενοκρ. ἐνύδ. τρ. κεφ. 25.
 Πολυδόνος, ὁ, ἡ (δένω, δίνω), πολυκίνητος, ταυτ. πολυδι-
 δινής, κ. Πολυδίνητος, Αἰσχ. Προμ. 787. κ. Ἡσύχ. (ὅπου ψευ-
 δῶς κεῖται πολύδοτος)
 Πολυδοξία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Πολυδοξος, ὁ, ἡ, πολλὰ περίφημος, Ἀνάλ. 5, σ. 314. 2)
 ἔχων πολλὰς γνώμας, Στοβ. Ἠθικ. σ. 82.
 Πολυδουλεία, ἡ, πολλοὶ δούλοι : ἐκ τοῦ
 Πολυδουλος, ὁ, ἡ, κ. } ἀπὸ πολλοὺς δούλους εἰργασμένοι, ἡ
 Πολυδούλευτος, } ὁ ἔχων πολλοὺς δούλους.
 Πολυδράστεις, ἡ, πολλὴ δραστηριότης, ἐνέργεια, Φουρν. 13.
 Πολύδρομος, ὁ, ἡ, περιτρεχών, περιπλανώμενος πολλαχού,
 Αἰσχ. Ἰκ. 745.
 Πολύδροσος, ὁ, ἡ, πολλὰ δροσίζων : ἱμάς Βάκχου, ἡ πηγὰ-
 ζουσα δρόσος τοῦ οἴνου.

Πολυδρυμος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς δάση.
 Πολυδυναμος, ὁ, ἡ.
 Πολυδωρία, ἡ, μεγαλοδωρία, ἐλευθεριότης.
 Πολυδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον), Ἑνερ. πολλά χαρίζων, 2) πολλά δῶ-
 ρα λαμβάνων. Ἰλ. ζ, 394. χ. 88.
 Πολυέδνος, ὁ, ἡ, ἀντί-φερνος, πολλήν προίκα δίδων, ἔχων
 κττ.
 Πολυέδρος, ὁ, ἡ (ἔδρω), πολύπλευρος, πολύγωνος.
 Πολυεθνής, ὁ, ἡ, πολλά ἔθνη ἔχων, πολυάνθρωπος, Ὀρφ.
 Πολυειδήμων, ονος, ὁ, ἡ, πολυμαθής, πολυπείρος.
 Πολυειδής, ἑός, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. -ειδώς (εἶδος), πολλὰς ὀψεις
 ἔχων· πολλῶν λογῶν· ποικίλος, διάφορος.
 Πολυειδέα, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Πολυεἶδος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Πολυεἶμων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλά ἱμάτια.
 Πολυέλαιος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς λάδι.
 Πολυέλεος, ὁ, ἡ, πολλὰ συμπαθής, Ὀ.
 Πολυέλιγτος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς ἐλιγμούς, καμπάς, περι-
 στροφάς· ἡδονή, Εὐρ. Φοιν. 319. πολυειδής, πολλῶν λογῶν.
 Πολυελκής, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ ἔλκη, πληγὰς.
 Πολυένος, ὁ, ἡ (ένος), ταυτ. πολυετής, κ. πολυχρόνιος,
 Σουῖδ.
 Πολυέξοδος, ὁ, ἡ, πολυδάπανος, Ἠρόκλ. παράφρ. σ. 96.
 κ. Κ. οὕτως.
 Πολυεπαίνετος, κ. } πολλά ἐπαινεμένος, Ξεν. Ἀγισ. 6.
 Πολυεπάινος, ὁ, ἡ, }
 Πολυεπεία, -ία, ἡ, πολυλογία, ἐκ τοῦ
 Πολυεπής, ὁ, ἡ, πολυλόγος.
 Πολυέραςτος, ὁ, ἡ, πολλὰ ἀγαπητός.
 Πολυεργής, ἑός, ὁ, ἡ, ἡ } (ἔργον), ἔχων πολλὰ ἔργα, πρ-
 Πολυεργός, ὁ, ἡ, } λυπένος, πολὺ κοπιᾶζων, Ἀνάλ.
 Πολυεργία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Πολυεταίρος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς ἐταίρους.
 Πολυέτηρος, ὁ, ἡ, κ. } πολλῶν ἐτῶν, γέρων.
 Πολυετής, }
 Πολυετία, ἡ, οὕτ. τοῦ πρ.
 Πολυεύχτος, ὁ, ἡ, κ. -εύχτος, ὁ, ἡ (εὐχομαι), ἄξιος εὐχῆς,
 πολλά ἐπιθυμητός, ἀξιοεπιθυμητός, Ἰων. Δημητ. 165.
 Πολυεύκτος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύγαμος.
 Πολυεύπορος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς πόρους, μέγα· δυνατός,
 πλούσιος.
 Πολυευσπλαγχνία, ἡ, μεγάλη εὐσπλαγχνία. Ζ. τὴν σημ.
 εἰς τὸ εὖς.
 Πολυεύτακτος, ὁ, ἡ, πολλὰ εὐτακτος· καλὰ διαταταγμένος,
 Ἰγνάτ. ἐπιστ. 3, σ. 40.
 Πολυεύχτος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύευκτος.
 Πολυέφητος, ὁ, ἡ, πολὺ ψημένος.
 Πολυέξαλος, ὁ, ἡ (ἔαλη), πολυτάραχος, φέρων πολλήν ξάλην.
 Πολυέζηλος, ὁ, ἡ (ἔζηλος), Παθ. πολλά φθονημένος, ζηλευ-
 μένος, ἐπιθυμητός, ἡ τὸν ὁποῖον μετὰ ζήλου μιμνῆται τις. 2) Ἑ-
 νερ. πολὺ φθονερός.
 Πολυζήλωτος, ὁ, ἡ, πολλὰ ζηλευμένος, εὐκαταός, Εὐρ. Ἰππ.
 169.
 Πολυζήμιος, ὁ, ἡ, πολλὰ ἐπιζήμιος, βλαβερός.
 Πολυζυγος, ὁ, ἡ· ναῦς, Ζ. πολυκλήης.
 Πολυζώας, ὁ, ἡ, μακρόζωας, πολὺν χρόνον ζῶν, Μανέθ. 4,
 516.
 Πολυζωστος, ὁ, ἡ, πολὺ ζωσμένος, Γραμμ.
 Πολυηγόρας, ὁ, ἡ, (ἀγοράω), πολύλογος, φλύαρος. Ἀνάλ.
 Πλούτ. Ὀρφ.
 Πολυήτης, ὁ, ἡ (ἡθός), ὅστις ἀναδέχεται πολλοὺς χα-
 ρακτήρας, μεταβάλλεται παντοίως, ἐξήγησις τοῦ πολύτροπος, τὸ
 ὅπ. Ζ. Γραμμ.
 Πολυηχοία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφεξ. ἀντί πολυμάθεια, πολυανα-
 γωσία, Εὐσπιάθ.
 Πολυήχοος, ὁ, ἡ, πολλὰ ἀκούων, ἡ ἀκούσας· τῶν βιβλίων, πολ-
 λὰ ἀναγούς, Πλάτ. Νόμ. 2.
 Πολυηλάχαιος, ὁ, ἡ, ποταμός, περὶ τὸν ὁποῖον φύονται
 πολλοὶ κάλαμοι.
 Πολυήλιος, ὁ, ἡ, φωτιζόμενος πολὺ ἀπὸ τοῦ ἡλίου, Σχολ. Εὐρ.

Ἀνδρομ. 535.

Πολυήμερος, ὁ, ἡ, πολλῶν ἡμερῶν.
 Πολυήρατος, ὁ, ἡ (ἔραμαι), πολυαγάπητος, πολυπόθητος,
 Ὀδυσ. α, 365. συγγέται μετὰ τοῦ πολυάρητος. Εἰς Ὀδυσ. λ. 274,
 ἐξηγεῖ ὁ Σχολ. πολλὰς ἀράς καὶ βλάβας θεῶν ὑπομεινάσθαι, ὡς
 νὰ ἦτο πολυάρητος, πολυκατάρητος.
 Πολυήρος, ὁ, ἡ (ἔρα), πλούσιος εἰς γῆν, εἰς χώρας, Ἡσύχ.
 Πολυήσυχος, ὁ, ἡ, πολλὰ ἡσυχος, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ.
 139.
 Πολυήτης, ἑδός, ἡ, πολυετής, πρεσβύτης.
 Πολυηχής, ἑός, ὁ, ἡ, κ. } (πολύς, ἡχέω), κάμνων πολ-
 Πολυήχος, ὁ, ἡ, κ. } λους ἡχους, ἡ ἀντηχῶν, -ηχία,
 Πολυήχητας, ὁ, ἡ, } ἡ, τό οὐσιαστ.
 Πολυθαήτος, ὁ, ἡ, πολλὰ ἀξιοθέατος, Πανστ. Ἡλείακ.
 Πολυθάλμιος, ὁ (θάλπω), πολλὰ τρέφων, ὡς ζωθάλμιος, Ὀρφ.
 Ἰων. 67, 1.
 Πολυθαμβής, ὁ, ἡ (θάμβος), πολλὰ τροματμένος, ἐκστατι-
 κός, Νόνν.
 Πολυθαρσής, ὁ, ἡ (θάρσος), ἔχων πολὺ θάρρος, τόλμην.
 Πολυθαύμαστος, ὁ, ἡ, πολὺ ἀξιοθαύμαστος, Σουῖδ.
 Πολυθεάμων, ονος, ὁ, ἡ (θεάμα), ὅστις ἵδε πολλὰ, Πλάτ.
 Πολυθέατος, ὁ, ἡ, συχνάκις ὠραμένος· ἀξιοθέατος, Γραμμ.
 Πολυθεία, ἡ, πολλοὶ θεοὶ· ἐκ τοῦ
 Πολυθεός, ὁ, ἡ, εἰς πολλοὺς θεοὺς ἀνήκων· ἔδρα, Αἰσχύλ.
 Ἰκέτ. 429. ἐκ πολλῶν θεῶν συγκαίμενος· ἐκκλητρία, Λουκιαν.· δό-
 ξα, Πλάτ.
 Πολυθεότης, τητος, ἡ, δόξα, ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ θεοί.
 Πολυθερής, ὁ, ἡ, ταυτ. βουθερής, Σχολ. Σοφοκ. Τρ. 191.
 Πολυθερμός, ὁ, ἡ, πολλὰ θερμός.
 Πολυθεστός, ὁ, ἡ, πολλὰ ἄξιος, ἀγαπητός, ἡ τίμιος, Καλ-
 λίμ. εἰς Δήμητ. 48. Ζ. ἀπόθεστος, κ. θέσσομαι.
 Πολυθεώς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πολυθεός.
 Πολυθήρος, ὁ, ἡ (θήρ), πλούσιος εἰς θηρία, 2) πολλήν θήραν
 πιάων, Ἠλιδ. σ. 199. Κορ.
 Πολυθηρία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πολυδ. 5.
 Πολυθλιβής, ὁ, ἡ, πολλὰ θλιμμένος.
 Πολύθουρος, ὁ, ἡ (θόρος), πολὺ καὶ πολλάκις πηρῶν, ἐπιβαί-
 νων, ἀσέλγης, Ὀππιαν. Κυνηγ. 3, 516.
 Πολύθραυστος, ὁ, ἡ, πολὺ τσακισμένος, Ἐτυμ. Μ.
 Πολυθρέμματος, ὁ, ἡ, κ. } πλούσιος εἰς θρέμματα, κτήνη, Αἰσχ.
 Πολυθρέμμων, ὁ, ἡ, } Πέρσ. 33. κ. Ἡσύχ.
 Πολύθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω), ἀνθη πολὺς παντοδαπὰ ἀνθη γεννώ-
 μενα ἐκ τῆς γῆς. 2) ἀντί τοῦ πρ. Ἀνάλ. 2, 470.
 Πολυθρήνητος, ὁ, ἡ, πολλὰ θρηνημένος, ἡ πολλὰ ἀξιοθρή-
 νητος, Ἀνάλ.
 Πολύθρηνος, ὁ, ἡ, πολλὰ θρηνῶν, κλαίων, Νίκανδρ.
 Πολύθρεξ, ἑχός, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ μάλ्लία, πολλήν κόμην,
 Ἀνάλ.
 Πολυθρόνιος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ
 Πολύθρονος, ὁ, ἡ, ταυτῶς. πολυφάρμακος, Νίκανδρ. Θηρ.
 875.
 Πολύθροος, συναίρ. θρούς, ὁ, ἡ, πολυτάραχος, πολυθρόμβος,
 πολύφωνος.
 Πολυθρύλλητος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -λήτης, περὶ τοῦ ὁποῖου λα-
 λοῦνται, ἡ ἐλαλήθησαν πολλὰ· περίφημος, ὀνομαπτός· καὶ ἐπὶ
 κακοῦ.
 Πολύθυρος, ὁ, ἡ (θύρα), μετὰ πολλὰς θύρας, ἡ παραθύρια· Καθ.
 μετὰ πολλὰ ἀνοίγματα, ἡ τρύπας· τριβώνιον. Λουκιαν. 2, σ. 129.
 2) ἀντί πολύπτυχος.
 Πολυθύσανος, ὁ, ἡ, μετὰ πολλοὺς θυσάνους, φούντας.
 Πολυθύστατος, ὁ, ἡ, τιμημένος μετὰ πολλὰς θυσίας, Ἡ-
 σύχ.
 Πολυθυτος, ὁ, ἡ (θύω)· ἄλσος, ὅπου γίνονται πολλαὶ θυσίαι·
 τιμή, δεικνυμένη μετὰ πολλὰς θυσίας, Εὐρ. Ἡρακλ. 177.
 Πολυθύωστος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυθύσανος, Ἡσύχ.
 Πολυέχας, ὁ, ἡ, πολυθρόμβος, πολυτάραχος.
 Πολυέδμων, ονος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυῖστωρ, Ἀνάλ.
 Πολυέδος, ὁ, ἡ, ὄνομα δράματος, ταυτ. πρ.
 Πολυεδρεία, ἡ, κ. Πολυδρεία, μεγάλη γνώσις, πολυπειρία, Ὀδυσ.
 β, 346. ψ, 77. 2) φρόνησις, δολιότης, Θεόγν. 523. ἐκ τοῦ

Πολυῖδρες, εἶδος, εἶδος, κ. εἶδος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυῖστωρ, πολυμαθής, πολυπείρος, φρόνιμος, δόλιος, ὑποκριτής, Ὀδυσ. ο, 458. ψ, 82.
 Πολυῖνος, ὁ, ἡ (ῖς), πολλὰς ἵνας, ἡ πλευράς ἔχων, Θεόφρ. Ἰστ. φ.
 Πολυῖπποι, ἡ, πολλοὶ ἵπποι, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ
 Πολυῖππος, ὁ, ἡ, πολλοὺς ἵππους ἔχων.
 Πολυῖστόρητος, ὁ, ἡ, } πολυμαθής, γραμματισμένος.
 Πολυῖστωρ, ὁρος, ὁ, ἡ }
 Πολυῖχθους, ὁ, ἡ, Ὀμηρ. Τμ. 1, 417. κ.
 Νολυῖχθους, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς ἰχθύας.
 Πολυῖψιος, ὁ, ἡ, Ζ. πολυδίψιος.
 Πολυκαγκής, εἶδος, πολλὰ ξηραντικός : δίψα, καυστική. 2) ξηρός. Ζ. κάγκω.
 Πολυκαής, ὁ, ἡ (κάω, καίω), πολὺ καίων, πολὺ θερμός, Ἀνάλ.
 Πολυκαῖος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυζυγος, Γραμμ.
 Πολυκαίνης, Ἔσφ. ἀνάγ. ἀντί πολυκαίνης.
 Πολυκαίσταρ(α), ἡ, πολλοὶ καίταρες, κατὰ τὸ πολυκοιρανία, Πλούτ. Ἀντων. 82.
 Πολυκαλάμος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς καλάμους.
 Πολυκάματος, ὁ, ἡ, προξενῶν πολὺν κόπον. Παθ. μέ πολὺν κόπον κατασκευασμένος.
 Πολυκάμμορος, ὁ, ἡ, πολλὰ δυστυχής, Ἀνθολ.
 Πολυκαμπής, ὁ, ἡ, Ἀνάλ. κ. } παντοδαπῶς καμπυλωμένος.
 Πολυκαμπτος, ὁ, ἡ, } καὶ ἐπὶ τῆς μουσικῆς.
 Πολυκαανής, ὁ, ἡ (καίνω), πολλοὺς φονεύων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1177.
 Πολυκαπνος, ὁ, ἡ, πολλὰ καπνιζόμενος, ἡ καπνίζων.
 Πολυκάρηνος, ὁ, ἡ, πολυκέφαλος.
 Πολυκαρπέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Πολυκαρπία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ
 Πολυκαρπος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς καρπούς.
 Πολυκατασκευαστος, ὁ, ἡ, κατασκευασμένος ἐπιμελῶς κ. ἐπιπόνως, Γραμμ.
 Πολυκατέργαστος, ὁ, ἡ, ὑπὸ πολλῶν, ἡ πολλαχῶς εἰργαζόμενος.
 Πολυκαυλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς καυλοὺς.
 Πολυκέλαδος, ὁ, ἡ, πελύνχος, πολυδόρυβος, Λουκιαν.
 Πολυκενός, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ κενὰ μέρη, ἡ χωρία.
 Πολυκέντητος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύκεστος.
 Πολυκέρδεια, ἡ, δολιότης, πανουργία, Ὀδυσ. ω, 166. ἐκ τοῦ
 Πολυκερδής, εἶδος, ὁ, ἡ (κέρδος), δίδων πολὺ κέρδος, ὄφελος. 2) πολλὰ δόλιος, παιουργός, φρόνιμος.
 Πολυκέρως, ὠτος, ὁ, ἡ (κέρως), ἔχων πολλὰ κέρατα : φόνος, ἐπιφερθεὶς εἰς πολλὰ κερατοφόρα ζῶα, Σοφ. Αἴας, 55.
 Πολύκεστος, ὁ, ἡ, πολυκέντητος (ὡς κεντούσιν αἱ κεντῆστραι μας), Ἰλ. γ, 371.
 Πολυκευθής, ὁ, ἡ, πολλὰ κρύπτων. : λόγος, Κλήμ. Ἀλ. σ 886.
 Πολυκέφαλος, ὁ, ἡ.
 Πολυκήδεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἔφ. Σχολ. Ἀπολλων. 3, 298.
 Πολυκηδής, εἶδος, ὁ, ἡ (κηδός), πολλὴν θλίψιν καὶ λύπην προξενῶν, Ὀδυσ. ψ, 551.
 Πολυκήριος, ὁ, ἡ, (κήρ), πλήρης κηρός, θανατηφόρος, βλαβερός, Νίκανδ. Θηρ. 798.
 Πολυκήτης, εἶδος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ κήτη : Νεῖλος, Θεόφρ. 17, 98.
 Πολυκίνδυνος, ὁ, ἡ, πλήρης κινδύνων.
 Πολυκίνησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Πολυκίνητος, ὁ, ἡ, πολὺ κινημένος ἡ κινούμενος.
 Πολυκλαγγος, ὁ, ἡ, (κλαγγή), Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 2, 51, ὅστις ἐκβάλλει πολλὰς φωνάς, καὶ διαφόρους τόνους.
 Πολυκλαδής, ὁ, ἡ, κ. } ἔχων πολλοὺς κλάδους
 Πολυκλαδος, ὁ, ἡ, }
 Πολυκλαυστος, } (κλαύω, κλαίω), πολλὰ κλαυόμενος, α-
 Πολυκλαυτος, ὁ, ἡ, } ἐκκλαυστος. 2) Ἑνερ. πολλὰ κλαίων.
 Πολυκλεής, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύκλειτος, ὅθεν πολυκλέας, Μανέθ. 4, 45.

Πολυκλείδωτος, ὁ, ἡ, κ. } πολὺ, ἡ ἀκριβῶς κλεισμέ-
 Πολύκλειστος, ὁ, ἡ, } νος.
 Πολύκλειτος, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ, πολύφημος, ὀνομαστός. 2) Κύρ. ὄνομα.
 Πολυκλήεις, εἶδος, ἡ, ταυτ. πρ. Πίνδ. κ. Ἀνάλ.
 Πολυκλήεις, ἡ, -ήεις, ἡ -ήεις, -ήεις, ἡ, (κλήεις ἀντί κλείς) νῆες πολυκλήιδες, Ὀμ. πλοῖα με πολλὰς κασέδρας (βάγκαις), κωπηλατῶν· ἄλλως, πολυζυγοί. Ζ. κλείς.
 Πολυκλήιστος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντί πολυκλείστος (κλείζω), πολλὰ περίφημος, δοξαζόμενος.
 Πολύκληρος, ὁ, ἡ, ἔχων μέγαν κληῖρον, κληρονομίαν· πολὺ πλούσιος, Ὀδυσ. ι, 211.
 Πολύκλητος, ὁ, ἡ, ἐκ πολλῶν τόπων κεκλημένος, συγκαλεσμένος, Ἰλ. δ, 438.
 Πολυκλινής, ὁ, ἡ, πολλὰ κλίνων, ῥέπων, Μανέθ. 3, 332.
 Πολύκλινος, ὁ, ἡ, με πολλὰς κλίνας, ἡ κασέδρας τραπέζης, Ἠλιδ. σ. 198. Κορ.
 Πολύκλωπος, ὁ, ἡ, πολὺ κλέπτων, Ὀππιαν· Κυνηγ. 3, 267.
 Πολυκλόνητος, ὁ, ἡ (κλονέω), : στοιχεῖα, Συνέστ. σ. 98. πολυκίνητα, ἀεικίνητα.
 Πολύκλυστος, ὁ, ἡ, ἀπὸ ῥεύματα καὶ κύματα πολὺ βρεγμένος, πολὺ κυματίζων, Ὀδυσ. δ, 354. ζ, 204.
 Πολύκλωνος, ὁ, ἡ (κλών), ἔχων πολλὰ κλωνάρια.
 Πολύκμητος, ὁ, ἡ, κ. } μετὰ κόπον καὶ ἐπιμελείας κατα-
 Πολυκμής, ὁ, ἡ, } σκευατμένος, : θάλαμος, Ὀδυσ. δ, 718. κ. Ἐπίθ. τοῦ σιδήρου, τὸν ὅποιον οἱ ἀρχαῖοι εἰργάζοντο δυσκολώτερα παρὰ τὸν χαλκόν.
 Πολύκνημος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ βουνάρια, Ἰλ. β, 497. 2) τὸ π. εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 3, 108.
 Πολύκνιστος, ὁ, ἡ (κνίστα), πολλὴν κνίστης ὁσμὴν ἐπέμπων, Ὀμ.
 Πολυκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία), ἔχων πολλὰς κοιλίας, ἡ κοῖλα μέρη.
 Πολυκοίμητος, ὁ, ἡ, βαθέως κοιμώμενος, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρ. 139.
 Πολύκοινος, ὁ, ἡ, εἰς πολλοὺς κοινός, πολλὰ κοινός. : γυνή, Μανέθ. 2) Σοφοκ. ἀντί πολυάδελφος, καθὼς καὶ τὸ κοινός ἀντί ἀδελφός.
 Πολυκοιρανία, ἡ, Ἰων. -ήης, ἡ, πολυαρχία, ὅπου βασιλεύουσιν, ἡ θέλουν νὰ βασιλεύωσι πολλοί, Ἰλ. β, 204.
 Πολυκοίρανος, ὁ, βασιλεὺς πολλῶν.
 Πολυκόλλητος, ὁ, ἡ, πολὺ κολλημένος, ἡ συγκαίμενος ἐκ πολλῶν συγκαλλημένων μερῶν.
 Πολύκολπος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς κόλπους, κοιλώματα, γωνίας.
 Πολυκόλυμβος, ὁ, ἡ, πολλὰ κολυμβῶν. -κόλυμβα μέλη βατράχων, Ἀριστοφ. Βάτρ. ἀντί πολυκολύμβων βατράχων.
 Πολύκομος, ὁ, ἡ (κόμη), πλήρης κόμης, ἡ φύλλων.
 Πολύκομπος, ὁ, ἡ, πολὺν θόρυβον ποιῶν, : αὐλός, πολύηχος. Πολυδ. 2) πολλὰ καυχώμενος.
 Πολύκομπος, ὁ, ἡ, φλύαρος, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρ. 994.
 Πολύκοπος, ὁ, ἡ, πολλὰ πεινῶν κ. κλαίων (κόπτομαι), Ἀθήν. σ. 20. 2) πολλὰ κοπιαστικός (κόπος).
 Πολύκοσμος, ὁ, ἡ, πολὺ στολισμένος, Ἠτύχ.
 Πολύκρανος, ὁ, ἡ (κράνον), πολυκέφαλος.
 Πολυκρατέω, ὦ, Εὐνάπιος παρ' Ἐπιφαν. εἶμαι
 Πολυκρατής, εἶδος, ὁ, ἡ (κράτος), πολλὰ κραταῖος, ἰσχυρός.
 Πολύκρεκτος, ὁ, ἡ, καθαρῶς, καθαρόφωνος.
 Πολύκρημνος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς κρημνοὺς.
 Πολυκρήτη, ἡ, Ὀν. κύρ. εἰς τὸν Πολύαιν.
 Πολυκρίθων, ἐξήγησις τοῦ ἀνοστήσαι, Ὀμ. δηλ. φαγεῖν πολλὴν κριθὴν, καὶ εἶναι θαρράλεον, Γραμμ.
 Πολύκριθός, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς κριθὴν.
 Πολύκριμνος, ὁ, ἡ, ἀντί τοῦ πρ. Μ. Ἐτυμ.
 Πολύκριτος (κρίνω), πολλαχῶς χωρισμένος, διακριμένος· διέφθορος, Ὀρφ. Τμν. 10, 18.
 Πολυκρόταλος, ὁ, ἡ, : χεῖρ, Νόνν. 5, 154, ταυτ. πολύκροτος.
 Πολυκρότητος, ὁ, ἡ, πολυκτύπητος, Ἠτύχ.

Πολύκροτος, η, ον, κ. ὁ, ἡ, θορυβῶν, καθαρῶς ἡχῶν, καθαρῶς ψάλλον, Ὁμ. Ἰμν. 18, 37. 2) ναῦς, με πολλὰ κωπία, ὡς δίκροτος κτ. 3) δόλιος, ὑποκριτής. Πρβ. κρόταλος, ὡς ἀνέγ. τινές, Ὁδυσ. α, 1. ἀντί πολύτροπος.

Πολύκρωτος, ὁ, ἡ (κρώζω), κατὰ πολλὰ κρώζων, κρίζων, [Σχημ. ἐκ τοῦ ἐνεστ. ὡς ἀσχιζής, ἀφειδής, ἐλλειπής κτλ.]

Πολύκρουνος, ὁ, ἡ, με πολλὰς πηγάς, ἡ στόματα, σωληνάριον, Ἀνάλ.

Πολυκτέανος, ὁ, ἡ, (κτέανον), πολυκτῆμων, πλούσιος, Ἀνάλ.

Πολυκτημοσύνη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Πολυκτῆμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα), ἔχων πολλὰ κτήματα, πλούσιος.

Πολύκτηνος, ὁ, ἡ (κτῆνος), ἔχων πολλὰ κτήνη, πλούσιος.

Πολυκτησία, ἡ, ταυτ. πολυκτημοσύνη, Ἀθήν. σ. 233.

Πολυκτητίς, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀναγ. ἀντί πολυκτητίς· ἀλλ' ἐκεῖνο εἶναι ἐκ τοῦ πολυκτητος, πολλὰ κεκτημένος, ἔχων· τοῦτο, ἐκ τοῦ πολυκτητος, πολλὰ κτίζων, οἰκοδομῶν, Ὁρφ. Ἰμν. 9, 20.

Πολύκτητος, ὁ, ἡ, (κτάομαι), ταυτὸς πολυκτῆμων, Εὐρ. Ἀιδρ. 708.

Πολύκτιτος· Ζ. πολυκτητίς.

Πολύκτονος, ὁ, ἡ, πολλοὺς κτείνων, φονεύων, Αἰσχύλ. Ἀγ.

Πολύκτωρ, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ. Ἰτωρ ἐκ τοῦ πολὺς, πολύνω, ὕστω, ζῶ· Πρβ. γανύκτωρ. ἐκ τοῦ γανύω.

Πολυκῦδιστος, η, ον, κ. ὁ, ἡ, πολλὰ περίφημος, εὐγενής, ἐνδοξος, Ἀνθολ.

Πολυκύηματος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυκύματος.

Πολυκύκλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς κύκλους, τόξα, τροχοὺς, καμπυλότητες, Γραμμ.

Πολύκυκος, ὁ, ἡ, ἀνήμερος, ταραχώδης, ὀρμητικός, ἐπὶ θαλάσσει. Πορφυρ. σχολ. εἰς Ἰλ. β, 145. ὡς κυκοδοπάω, ὅπου θέλουν τινὲς ψευδῶς κυκοδοπάω.

Πολυκυλίνοτος, ὁ, ἡ, πολὺ, ἡ συχνάκις κυλιόμενος, ἡ κυλισμένος, Ἡσύχ.

Πολυκύμαντος, ὁ, ἡ, (κυμαίνω), ταυτ. πολυκύμων, κ. πολύκλυτος.

Πολυκύματος, ὁ, ἡ (κύμα), ἔγκυος πολλῶν ὠνῶν ἡ ἐμβρύων, Ἀθήν. 7.

Πολυκύμεια, ἡ, πολλὰ κύματα.

Πολυκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κύμα), κάμνων πολλὰ κύματα· 3) λασσα. 2) ἔγκυος πολλῶν, ἡ συχνάκις γεννῶν, πολυτόκος, Ἐμπεδοκλ.

Πολυκυριότης, ἡ, ταυτ. πολυκυρανία, δηλ. πολλοὶ κύριοι, Θεοφύλακ. εἰς Α' πρὸς Κορινθ. κεφ. 8.

Πολυκώων, ωνος, ὁ, ἡ (κώων, ποτήριον), πολυπότης, Ἀθήν. σ. 436.

Πολυκώυτος, ὁ, ἡ, πολυθήρητος, πολυδάκρυτος, Θεόγν. 238.

Πολύκωλος, ὁ, ἡ, συγκεῖμενος ἐκ πολλῶν κώλων, Γραμμ.

Πολύκωμος, ὁ, ἡ, πολὺ ἀγαπῶν τὸν κῶμον, τοὺς χοροὺς, καὶ εὐθυμίας, Ἀνάλ. 2, σ. 517.

Πολύκωπος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ κωπία, Σοφοκλ.

Πολυκώτελος, ὁ, ἡ, πολύλογος, φλύαρος, Ἐτυμ. Μ. ἐκ Σιμωνίδ.

Πολυλάλητος, ὁ, κ. } πολύλογος, φλύαρος, Σχολ. Σοφοκλ.

Πολυλάλος, ὁ, ἡ, } Φιλοκ. 191.

Πολυλαμπής, ἑος, ὁ, ἡ, πολὺ λάμπων, Λουκιαν. Ἀληθ. Ἰστ.

Πολυλήθιος, ὁ, ἡ (λήθιον), ἔχων πολλὰ χωράφια, καρποφόρος, Ἀπολλ. Ἀρατ.

Πολυλίμενος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς λιμένας, Εὐστάθ. Ἰλ. σ. 287.

Πολυλίμενότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. πρ.

Πολύλιμος, ὁ, ἡ, μέγας λιμός, μεγάλη πείνα· ἐξηγητικὸς τοῦ βουλιμία, Πλούτ. 8, σ. 771.

Πολύλιθος, ὁ, ἡ, πολλὰ πετρώδης, Ἀνάλ. 2, σ. 255.

Πολύλλιστος, ὁ, ἡ, ἀντί πολύλιτος (λίσσεται), πολλὰ παρκαλεσμένος, ἱκετευμένος, Ὁδυσ. ε, 245. καὶ ναός, ὅπου γίνονται πολλὰί λιγανείαι, Ὁμ. Ἰμν. 1, 347.

Πολυλλεγάνευτος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύλλιστος, Καλλίμ. κ. Μανέσ. 0, 741.

Πολύλοβος, ὁ, ἡ, (λοβός), ὁ πολλοὺς λοβούς ἔχων.

Πολυλογέω, κ. } ἐκ τοῦ

Πολυλογία, } ἐκ τοῦ

Πολυλόγος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - γως, πολλὰ λέγων, φλύαρος.

Πολύλογος, περὶ τοῦ ὁποῖου λαλοῦνται πολλὰ, Διον. Ἀρεοπ.

Πολύλοπος, ὁ, ἡ (λόπος), ἔχων πολλὰ κελύφη, φλούδας.

Πολυμάθεια, -αθία, ἰη, ἡ, κ. } Ἀθήν. σ. 610. τὸ πολλὰ

Πολυμαθημοσύνη, ἡ, } μανθάνειν, καὶ γινώσκειν· πολυμαθημοσύνη.

Πολυμαθέω, ὦ, μανθάνω πολλὰ, ἡ πολὺ, Πλούτ. ἔρωτ.

Πολυμαθήμων, ονος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ

Πολυμαθής, ἑος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μαθῶς (μανθάνω), ὅστις ἔμαθε καὶ ἐξεύρει πολλὰ, πολλὰ γραμματισμένος.

Παλυμάκαρ, ὁ, πολλὰ μακάριος, Γραμμ.

Πολύμαλλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ μαλλία, ἡ πολλὰ ἐριοφόρα κτήνη, Σχολ. Δυκόφρ. 874.

Πολυμανής, ἑος, ὁ, ἡ, πολλὰ μαινόμενος, Ἀνάλ. 3, σ. 152.

Πολυμαντευτος, ὁ, ἡ, συχνάκις μαντευόμενος, πραινόμενος, Πλούτ. 7, σ. 175.

Πολυμασχάλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ βλαστάρια, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 9. Ζ. ματχάλη ἀρ. 2.

Πολυματαίος, ὁ, ἡ, πολλὰ μάταιος.

Πολυμαχῆτος, ὁ, ἡ (μαχέομαι), περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγείνανται πολλὰί μάχαι, ἡ φιλονεικίαι, Λουκιαν.

Πολυμέδιστος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς μεδίμνους.

Πολυμεθής, ὁ, ἡ (μέθη), πολιοπότης, μεθύσιμος, Ἀνάλ.

Πολυμελής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -λως· αἰλός, ἔχων πολλοὺς ἡχοὺς, φωνάς, Πολυδ. 6, 170. 2) ἔχων πολλὰ μέλη, ὡς ζωϊκόν τι σῶμα.

Πολυμεμφής, ὁ, ἡ, παλὺ μεμψόμενος, ἡ παραπονούμενος, Νόνν.

Πολυμέρεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐφ.

Πολυμερής, ἑος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ρως, σύνθετος ἐκ πολλῶν μερῶν.

Πολυμέριμος, ὁ, ἡ, } ἔχων πολλὰς περιμένας, φροντίδας.

Πολυμέρμερος, ὁ, ἡ, } ἔχων πολλὰς περιμένας, φροντίδας.

Πολυμεταβλητός, ὁ, ἡ, κ. } Τιμαι. λιξικ. Πλάτ. σ. 204.

Πολυμεταβολος, ὁ, ἡ, } ὅστις εὐκόλως ῥίπτεται ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, εὐκολογύριτος, ἀλλάζων εὐκόλως γνώμην.

Πολυμετρία, ἡ, οὐστ. τοῦ

Πολύμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον), πολλὰ μέτρα περιέχων, πολλὰ μετρῶν, μέγας, εὐρύχωρος. 2) με πολλὰ μέτρα συλλαβῶν.

Πολυμηκός, ἑός, ὁ, ἡ (μηκός), πολὺ μυκάζουσα, φωνάζουσα, Ἡρόδ. 8, 20.

Πολυμήκετος, ὁ, ἡ, Καίτ. 2, 452, ταυτ. τοῦ

Πολυμήκης, ὁ, ἡ (μήκος), πολλὰ μακρὺς, Πολυδ.

Πολυμήλος, ὁ, ἡ, πολυπρόβατος. 2) ἔχων πολλὰ μῆλα, Ἡσιόδ. 3) Πολύμηλος, ὁ, κ. Πολυμήλη, ἡ, Κύρ. ὀνόματα.

Πολυμήνης, ἑος, ὁ, ἡ, πολλὰ θυμώδης, Ἀνάλ.

Πολυμήτηρ, τερος, ἡ, κ. } ἀντί πολλῶν μήτηρ.

Πολυμήτωρ, ἡ, } ἀντί πολλῶν μήτηρ.

Πολυμήτης, ου, ὁ, κ. } ἀντί πολλῶν μήτηρ.

Πελύμητις, ιος, ὁ, ἡ, κ. } φρόνιμος, σοφός.

Πολύμητος, ὁ, ἡ, } φρόνιμος, σοφός.

Πολυμηχανία, ἡ, Ὁδυσ. ψ, 321. οὐσιαστ. τοῦ

Πολιμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή), ἔχων πολλὰ τεχνικὰ μέσα, ἐπιστηνικά, τεχνικά, φρόνιμος, ἔμπειρος.

Πολυμήγης, κ. } ὁ, ἡ, πολύσμικτος πολυσύνθετος, παρ-

Πολύμικτος, } ὁ, ἡ, πολύσμικτος πολυσύνθετος, παρ-

Πολυμείγεια, κ. } οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Πολυμείξια, ἡ, } οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Πολυμίσθης, ἑος, ὁ, ὁ (μῖθος), πολλὰ μισθόμενος, Λουκιαν.

Πολύμισθος, ὁ, ἡ, λαμβάνων πολλὸν μισθόν.

Πολυμετεχέ, ἡ, Ζ. τὸ ἐφ.

Πολύμιτος, ὁ, ἡ, ὅθεν πολύμιτα, πανία με πολλὰ ὑφάδια, ὅπου ὑφαίνονται ἀνθη, σχήματα, καὶ ἄλλα ποικίλματα, Αἰσχύλ.

Ἰκέτ. 446 - μιτική (τέχνη), ἡ τοῦ ὑφαίνειν τοιαῦτα πανία.

Πολυμνάστιον, Ζ. Πολυμνήστιον.

Πολύμνεια, ἡ, Ζ. πολύμνια.

Πολυμνήμων, ὁ, ἡ, ὅστις ἐνθυμεῖται πολλὰ, ἔχει πολὺ ἐν-

θυμητικόν.
Πολυμνήστηον, κ. -ιον, τό, σύνθεμα μουσικόν/ώνοματμένον ἐκ τοῦ ἐφευρετοῦ, Πλούτ. περὶ Μουσ. ὅπου κεῖται Δωρ. Πολυμνάστια, τὰ.
Πολυμνήστηυτος, ὁ, ἡ (μνηστειώ), πολὺ μνηστειόμενος, ἀρ-
 βαβωνιζόμενος, ἡ ζητούμενος εἰς γάμον.
Πολύμνηστος, ὁ, ἡ (μνάω), κ. -μνήστη, ἀντὶ πολυμνή-
 στευτος. 2) : χάρις, φυλαττομένη εἰς τὴν μνήμην, Αἰσχ. Ἀγαμ. 850. ὡς πολυμνήμων. 3) Ὁν. κύριον.
Πολυμνήστωρ, ὁ, ταυτ. πολυμνήμων Αἰσχ. Ἰκέτ. 551. 2) Ὁν. κύριον.
Πολύμνητος, ὁ, ἡ, τοῦ ὁποῖον γίνεται συχνάκις μνεία (μνά-
 ω), περίφημος, γνωστός. 2) ἀντὶ πολυμνήτης, ὁ, ἡ, Ὁρφ. Τμ. 49, 2.
Πολύμνεια, ἡ (πολὺς, ὕμνος), μία τῶν 9 Μουσῶν, ἡ πλουσία εἰς ὕμνους καὶ ᾠδὰς. Ἡ γραφὴ καὶ παραγωγή Πολύμνεια (μνεία), εἶναι ἀσθενής.
Πολύμνιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ (μνίον), γεμάτος φύκια : θάλατ-
 σα, Ἡσύχ.
Πόλυμνις, εἰς, ὁ, κύρ. ὄνομα.
Πολυμορφία, ἡ, Λογγίν. 39. οὐσιαστ. τοῦ
Πολυμορφος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -φως (μορφή), ἔχων πολλὰς μορφάς.
Πολύμουςος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς τὰ δῶρα τῶν Μουσῶν, γραμματισμένος, ἐμπειρὸς μουσικῆς, χαροῦ, ποιητικῆς κτλ. Λου-
 κίαν. 5, σ. 127.
Πολύμοχος, ὁ, ἡ, πολὺπνος, κοπιαστικός, Ἀριστοτ.
Πολυμυελος, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺν μυελόν.
Πολυμυθος, ὁ, ἡ, Ἐνερ. πολλὰ λαλῶν, φλύαρος, Ἰλ. γ, 214. 2) Παθ. περὶ τοῦ ὁποῖου λαλοῦνται πολλὰ, περίφημος· πε-
 ρὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι πολλὰ διηγήσεις καὶ μῦθοι, Ὁμ. 3) περιέχων
 πολλὰς διηγήσεις, Ἀριστοτ. ποιητ. 18, 15.
Πολύμυξος, ὁ, ἡ (μύξα), ἔχων πολλὰ φιλίδια.
Πολύναος, ὁ, ἡ, με πολλοὺς ναοὺς, Θεόκ.
Πολυνάυτης, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς ναύτας, καὶ πλοῖα, Αἰσχ. Πέρτ. 83.
Πολυνείκης, ὁ, ὅς τις ἐρίζει λίαν, Αἰσχ. Ἰκέτ. 832. 2) Κύρ.
 ὄνομα.
Πολύνευρον, τό, λάχανόν τε, ταυτ. ἀρόγλωσσον.
Πολυνεφέλας, α, ὁ, Δωρ. ταυτ. τοῦ
Πολυνεφέλος, ὁ, ἡ, με πολλὰ σύννεφα, Πίνδ.
Πολυνηνέμιος, ἰα, ἰον (νῆνιμος), πολλὰ γαλήνιος, Ἡσύχος.
Πολυνηνεμία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἀνάλ. 2, σ. 161.
Πολύνηος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πολύναιος.
Πολυνήκης, ὁ, πολλὰκις νεκητής, Λουκίαν.
Πολυνεφής, ὁ, ἡ, κ. } Εὐρ. Ἐλ. 1542. πολὺ χιονιτμέιος,
Πολυνεφός, ὁ, ἡ, }
Πολύναια, ἡ, (πολύναιος), σκέψις, φρόνησις, σύνεσις· ὁξύ-
 νοια· ἐφευρετικόν (Genie), ἀντίθ. πολυμαθία, ἥτις εἶναι συσώ-
 ρευστις ξένων γνώσεων εἰς τὴν μνήμην, καὶ νόον οὐ διδάσκει. Ζ.
 παιδεία.
Πολύνομος, ὁ, ἡ, πολὺ βόσκων, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 15. ἔ-
 χων πολλὰς βοσκῆς πεδιάδας, ἡ πολλοὺς νομούς (ἐπαρχίας), ὡς
 οἱ Αἰγύπτιοι.
Πολύνος, συναιρ. -νους, ὁ, ἡ, φρόνιμος, συνετός, σκεπτικός.
Πολύναστος, ὁ, ἡ, ὑποκείμενος εἰς πολλὰς νότους.
Πολύνοστος, ὁ, ἡ, ὁ συχνάκις ἐπανερχόμενος· ἐπιστρέφων·
 ἐπὶ κρέατος, τό ὁποῖον δίδει πολλὴν τροφήν· ἐπὶ σίτου, ὅς τις δι-
 δει πολὺ ἀλευρί, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 8, 8. Ζ. νόστος.
Πόλυντρα, ἡ, ταυτ. ἄλφιτα.
Πολύνως, ἀντὶ πολυνόως, Ἐπίρ. τοῦ πόλυνος ἀντὶ πολύνου, φρό-
 νιμος, συνετός. Πρβ. πόλυπος.
Πολύξαντος, ὁ, ἡ (ξανίω), πολλὰ κτυπημένος, βρεγμένος, ὡς
 ὁ αἰγιαλὸς ἀπὸ τὰ κύματα, Ἀνάλ.
Πολυξένη, ἡ, Ὁνομ. κύριον, θηλ. τοῦ
Πολύξενος, κ. -ξενος, ὁ, ἡ, φιλόξενος, πολλοὺς ξένους δεχό-
 μενος. 2) : βωμὸς, ὑπὸ πολλῶν ξένων προσκυνοῦμενος, Πίνδ.
Πολυξενόω, ὁξεν -ξενόωσθαι, ὁξομαι πολλοὺς ξένους, ἐπι-
 σκέπτομαι πολλοὺς φιλοξένους, Εὐρ. Αἰγ. 11. ἄλλοι ἀναγ. πόλει
 ἐξοῦσθαι.

Πολύξεστος, ὁ, ἡ, ἐπιμελῶς ἐξεστμένος, εἰργασμένος, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1638.
Πολύξηρος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυκαγῆς, Γραμμ.
Πολύξυλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ ξύλα, Γραμμ.
Πολυξώ, ὁς, οὐς, ἡ, Ὁν. κύριον.
Πολυοδία, ἡ, μακρὰ ὁδός, μακρινὸν τεξεῖδι, Ὁ.
Πολυόδμος, ὁ, ἡ (ὁδμή), ἐκπέμπων πολλήν, ἡ (ἰτχυράν) ὁδ-
 μὴν, Ὁρφ.
Πολυόδους, οἷτος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς ὁδόντας, Νίκανδρ.
Πολυοξία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ ἐφ.
Πολυόξος, ὁ, ἡ, πολυκλαδός.
Πολύοινος, ὁ, ἡ, πολὺν οἶνον ἔχων, ἡ γενῶν, ἡ πίνων· -οι-
 νία, ἡ, τό οὐσιαστ. Πλούτ. 6. σ. 888. -οινέω, ὦ, τό ῥῆμα,
 Ἡσ. Ἐρμ. 91.
Πολύοκνος, ὁ, ἡ, πολλὰ ὀκνηρός, Σχολ. Σοφοκλ. Τρ. 854.
Πολυόλβιος, ὁ, ἡ, κ. } Ἀνάλ. πολὺ εὐτυχῆς ἡ πλούσιος·
Πολυόλβος, ὁ, ἡ, } Ἐνερ. πολὺ εὐτυχίζων.
Πολυομβρία, ἡ, βροχερός καιρὸς, πολλὰ βροχαί, Γεωπον.
Πολυομβρος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς ὀμβροὺς, βροχάς.
Πολυομίλητος, ὁ, ἡ, πολὺ συναναστρεφόμενος, καὶ ἐπὶ πόρνης.
 Νικήτ. Χρον. 19. 3.
Πολυόμματος, ὁ, ἡ, (ὄμμα).
Πολυόμφαλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς ὀμφαλοὺς, ἡ κυρτότη-
 τας, Ὑψη, Ὁπ. Κυνηγ. 1, 218.
Πολυόνειρος, ὁ, ἡ, πολλοὺς ὄνειρους βλέπων· ἀντίθ. ὀλι-
 γόνειρος.
Πολύοπος, ὁ, ἡ (ὀπός) ἔχων πολὺν ὀποῦ χυμόν. 2) (ὀπή),
 ἔχων πολλὰς τρύπας.
Πολύοπτος, ὁ, ἡ, ὑπὸ πολλῶν ὀραθεῖς, ἡ βλέπομενος, Ἡσύχ.
Πολυόργιος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ πολλῶν ὀργίων συνεστώς, εἰς τὸν ὁ-
 ποῖον γίνονται πολλὰ ὀργία, μυστήρια, Ὁρφ.
Πολύορκος, ὁ, ἡ, κάμων πολλοὺς ὄρκους.
Πολυόρμητος, ὁ, ἡ, ἐξήγ. τοῦ πολυαίξ, Γραμματ.
Πολυόρις, ὁ, ἡ, ἡ } ἔχων πολλοὺς ὄρις, ὄρινας, Εὐρ.
Πολυορνεῖς, εἰς, ὁ, ἡ, } Ἰφ. Ταυρ. 434.
Πολυόραφος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς σκεπατίας, ἡ πατώματα.
Πολύοσμος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυόσμος.
Πολυόστεος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ κόκαλα.
Πολυόστιος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὴν περιουσίαν, πλούσιος, Φι-
 λοξ. Γλωσσ.
Πολυόφθαλμος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡ ὀμμάτια
 (βλαστήματα), Γεωπ.
Πολυοχλέω, ὦ, μ. ἦσω, (ὄχλος), πόλις πολυοχλουμένη, Διόδ.
 κ. Στράβ. πολυάνθρωπος· πολυοχλοῦσαι δυνάμεις, Διον. Ἀρχ. 6,
 64. στρατεύματα πολυάριθμα.
Πολυοχλία, ἡ, πλήθος ὄχλου.
Πολυόχλος, ὁ, ἡ, πολὺς λαός.
Πολύοχος, ὁ, ἡ, (ἐχω) ἔχων, περιέχων πολλὰ. Εὐρ. Ῥῆτ. 166.
Πολυοψία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ
Πολύοψος, ὁ, ἡ (ὄψον), ἔχων πολλὰ φαγητά, μάλιστ. ὀψάρια.
Πολυπάθεια, ἡ, τό πολλὰ πάσχειν, πολλαπλῶν πάθος· οἱ
 παντοδαποὶ τρόποι, κατὰ τοὺς ὁποῖους διατίθεται τὸ σῶμα, ἡ ἡ
 ψυχὴ, π. χ. ἡ δεισιδαιμονία εἶναι πολυπάθεια, Πλούτ.
Πολυπαθής, εἰς, ὁ, ἡ, πάσχων πολλὰ, ὑποκείμενος εἰς πολ-
 λὰ πάθη, Ἀνάλ. πρβ. εὐπαθής.
Πολυπαίδης, ὁ, Ὁν. κύριον, Θεός.
Πολυπαιδία, ἡ, πλήθος παιδῶν, ἡ ὑπηρετῶν, δούλων.
Πολυπαίπαλος, ὁ, ἡ, πολλὰ δόλιος, Ὁδυσ. ο, 418, Ζ.
 παιπάλημα.
Πολυπαῖς, αἰδός, ὁ, ἡ, ὅς τις ἔχει πολλοὺς παῖδας, ἡ δού-
 λους, Ἀνάλ.
Πολυπάμμων, κ. -πάμων, ονος, ὁ, ἡ, παλυκτῆμων, Ἰλ. δ,
 403. Ζ. πάω.
Πολυπάμφος, ὁ, ἡ, πολλὰ φωτεινός, λαμπρός, Ἀνάλ.
Πολυπάνσοφος, ὁ, ἡ, κατὰ πολλὰ σοφός, Χρησμ. Σιβυλλ.
 2, σ. 188.
Πολυπαρθέρευτος, ὁ, ἡ, ἡ μείματα πολὺν χρόνον παρθέτος,
 Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1722.
Πολυπάρθερος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ πολλῶν παρθέτων· παλλὰς παρθ.
 ἔχων.

σ. 718.
Πολύπνοος, συναίρ. πνοὺς, ὁ, ἡ, ἰσχυρῶς πνέων, φυσῶν, ἐξατμίζων.
Πολυποδάρεον, τό, ὑποκ. τοῦ πολύπους, Ἀθῆν. σ. 403.
Πολυπόδεος, ὁ, ἡ (πολυπόδης, ου), ἀνήκων εἰς πολύποδα.
Πολυπόδης, ου, ὁ, ταυτ. πολύπους, Ἀνάλ. 2, σ. 154.
Πολυπόδεα, ἡ, πληθὺς ποδῶν, πολλοὶ πόδες, Ἀριττοτ. Πρβ. πολυχαιρία.
Πολυποδίνη, ἡ, μικρὸς τις πολύπους, ἄλλως, ὁσμύλος, ἡ ὁσμύλη, κ. ὁσμύνη.
Πολυπόδιον, τό, μικρὸς πολύπους. 2) χάρτεντι, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 9, 14. polypodium rhexoptil.
Πολυποδίτης οἶος, ἐμπεποιημένος εἰς πολυπόδιον ἀρίθ. 2, Ἀέτ. 3, 60.
Πολυποδώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν πολύπους, πλούσιος εἰς πολύποδας.
Πολυπόσητος, ὁ, ἡ, πολλὰ ποσητός, ἐπιθυμητός. Ἐνερ. πολὺ ποδῶν, ἐπιθυμῶν, Ἀθῆν. σ. 433.
Πολυποίχιλος, ὁ, ἡ, πολλὰ ποιχίλος, παρδαλός, ἡ πολλῶν λογῶν, Ἀθῆν. σ. 679.
Πολυποῖνος, ὁ, ἡ, παλὺ τιμωρητικός, Παρμενιδ. λείψ. στ. 14.
Πολυπόλις, ὁ, ἡ, ἐκ πολλῶν πόλεων συνιττάμενος.
Πολυπόνηρος, ὁ, ἡ, πολλὰ ποιηρός, κακός.
Πολυπονία, ἡ, πολὺς κόπος, πολλὴ ἐπιμέλεια, ἡ στενοχωρία, Πλάτ. Ἐρωτ. σ. 133. ἐκ τοῦ
Πολυπονός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — πόνως, κοπιάζων πολὺ, δυστυχής· προξενῶν πολλοὺς κόπους.
Πολυποξύστης, ὁ, (ξύω), ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξεκολλοῦσαν τὸν πολυποδα ἀπὸ πέτραν, Παῦλ. Αἰγ. 6, 25.
Πολυπόρευτος, ὁ, ἡ (πορεύομαι), πολλὰ πορευτός, ὅπου ἐπορεύθησαν, ὑπήγαν πολλοί.
Πολύπορος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς δρόμους, ἡ τρύπας, πόρους (κενὰ μέρη).
Πόλυπος, κ. Ἰων. Παύλυπος, Δωρ. Πώλυπος, ὁ, ἡ, ἀντί πολύπους, ὡς αἰλλοπος, ἄρτιπος, Οἰδίπος, τέτραπος κτλ. καὶ ὡς εὔνος, καχούνας, χεῖμαρρος κτ.
Πολυποσία, ἡ, τό πολὺν οἶνον πίνειν, μέθη, Σουιδ.
Πολυπόταμος, ὁ, ἡ, ἐκ πολλῶν ποταμῶν συγκείμενος, ἔχων πολλοὺς ποτ. Εὐρ.
Πολυποτέω, ὦ, πίνω πολὺν οἶνον, μεθύω.
Πολυπότης, ὁ, κ. } μέθυτος
Πολυπότις, ἡ, }
Πολυποτμας, ὁ, ἡ, δοκιμάτας πολλὰς τύχας, Ὀρφ.
Πολυπότνια, ἡ, λίαν πότνια, Ὀρφ. Τμν. 39, 16.
Πολυποτος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυπότης.
Πολύπους, οδος, ὁ, ἡ, Αἰτ. πολύπουν, κ. πολύποδα, Γεν. πολύπου. ἔχων πολλὰς πόδας. 2) τὸ κ. ὀκταπόδιον, Ὀδυσ. ε, 432. Τμν. Ἀπόλλ. 77. Θεογν 215. Πίνδ. παρὰ Πλουτάρ. 8, σ. 13. κ. 187. ὅπου λέγει παρὶ τῆς ιδιότητός του, τὴν χροῖαν πρὸς τὴν ὑποκειμένην γῆν μεταβάλλεσθαι. Πρβ. Ἀθῆν. 7, σ. 316. 3) ἐκφυμά τι ἐκ πλατύνσεως τῶν ἀγγείων τοῦ αἵματος, μάλιστ. εἰς τὴν μήτην. 4) : βοτάνη, ἀντί πολυπόδιον, ἀρίθ. 2. Γεωπον. 5) εἰτομόντι, ἄλλως, ὄνος, ἡ ὀνίσκος καταικίδιος. Ζ. πόλυπος.
Πολυπραγμῶτεω, ὦ (πολὺ, πρᾶγμα), κάμνω πολλὰ πράγματα, ἀσχολίας· ἀντίθ. μονοπραγμῶτεω.
Πολυπράγματος, ὁ, ἡ, ταυτῶς. πολυπράγμων, Πράξλ. Παράφρ. Πτολεμ. 3. 18. σ. 228.
Πολυπραγμονεύω, Δημοκρ. γινῶμ. 43. ταυτ. τοῦ ἐφ.
Πολύπραγμονέω, ὦ, μ. ἦτω (πολυπράγμων), ἔχω, κάμνω, ἡζητῶ πράγματα, ἀσχολίας· εἶμαι πολυσχολος· ἐξαιρ. ἀσχολῶμαι εἰς πράγματα ἄλλων· εἶμαι περίεργος, ἐξετάζω νὰ μάθω τὰ τῶν ἄλλων· καὶ ἐπὶ καλοῦ, εἶμαι φιλομαθής· προσπαθῶ νὰ μάθω ἐπιστημονικά, ἡ ἱστορικά πράγματα, Πολύβ. 12, 15, Πρβ. Πλούτ. περὶ πολυπραγμ. ἀνακατόνομαι εἰς πολλὰ πράγματα, ἐπιχειρῶ εἰς πολλὰ, ἐξετάζω τι λεπτομερῶς, Λουκιαν. Δημόναξ, εἰς τὸ τέλος. ὅθεν
Πολυπραγμοσύνη, ἡ, περίεργεια εἰς τὰ ἕνα πράγματα, Πλούταρχ. περὶ πολυπραγ. 2) τὸ νὰ ἐξετάξῃ τις ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ εὕρῃσιν πολλὰς δυσκολίας εἰς αὐτό, Λουκιαν. Τυραν. 13. 3) ἡ ἐκ πολλῶν πραγμάτων ἀποκτημένη ἐπιτηδειότης, καὶ ἐμπειρία, ἐκ τοῦ

σ. 718.
Πολύπνοος, συναίρ. πνοὺς, ὁ, ἡ, ἰσχυρῶς πνέων, φυσῶν, ἐξατμίζων.
Πολυποδάρεον, τό, ὑποκ. τοῦ πολύπους, Ἀθῆν. σ. 403.
Πολυπόδεος, ὁ, ἡ (πολυπόδης, ου), ἀνήκων εἰς πολύποδα.
Πολυπόδης, ου, ὁ, ταυτ. πολύπους, Ἀνάλ. 2, σ. 154.
Πολυπόδεα, ἡ, πληθὺς ποδῶν, πολλοὶ πόδες, Ἀριττοτ. Πρβ. πολυχαιρία.
Πολυποδίνη, ἡ, μικρὸς τις πολύπους, ἄλλως, ὁσμύλος, ἡ ὁσμύλη, κ. ὁσμύνη.
Πολυπόδιον, τό, μικρὸς πολύπους. 2) χάρτεντι, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 9, 14. polypodium rhexoptil.
Πολυποδίτης οἶος, ἐμπεποιημένος εἰς πολυπόδιον ἀρίθ. 2, Ἀέτ. 3, 60.
Πολυποδῶδης, ὁ, ἡ, ὡσάν πολύπους, πλούσιος εἰς πολύποδας.
Πολυπόσητος, ὁ, ἡ, πολλὰ ποσητός, ἐπιθυμητός. Ἐνερ. πολὺ ποδῶν, ἐπιθυμῶν, Ἀθῆν. σ. 433.
Πολυποίχιλος, ὁ, ἡ, πολλὰ ποιχίλος, παρδαλός, ἡ πολλῶν λογῶν, Ἀθῆν. σ. 679.
Πολυποῖνος, ὁ, ἡ, παλὺ τιμωρητικός, Παρμενιδ. λείψ. στ. 14.
Πολυπόλις, ὁ, ἡ, ἐκ πολλῶν πόλεων συνιττάμενος.
Πολυπόνηρος, ὁ, ἡ, πολλὰ ποιηρός, κακός.
Πολυπονία, ἡ, πολὺς κόπος, πολλὴ ἐπιμέλεια, ἡ στενοχωρία, Πλάτ. Ἐρωτ. σ. 133. ἐκ τοῦ
Πολυπόνοος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — πόνοος, κοπιᾶζων πολὺ, δυστυχής· προξενῶν πολλοὺς κόπους.
Πολυποξύστης, ὁ, (ξύω), ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξεκολλοῦσαν τὸν πολυποδα ἀπὸ πέτραν, Παῦλ. Αἰγ. 6, 25.
Πολυπόρευτος, ὁ, ἡ (πορεύομαι), πολλὰ πορευτός, ὅπου ἐπορεύθησαν, ὑπήγαν πολλοί.
Πολύπορος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς δρόμους, ἡ τρύπας, πόρους (κενὰ μέρη).
Πόλυπος, κ. Ἰων. Παύλυπος, Δωρ. Πώλυπος, ὁ, ἡ, ἀντί πολύπους, ὡς αἰλλοπος, ἄρτιπος, Οἰδίπος, τέτραπος κτλ. καὶ ὡς εὔνος, καχούνας, χεῖμαρρος κτ.
Πολυποσία, ἡ, τό πολὺν οἶνον πίνειν, μέθη, Σουίδ.
Πολυπόταμος, ὁ, ἡ, ἐκ πολλῶν ποταμῶν συγκείμενος, ἔχων πολλοὺς ποτ. Εὐρ.
Πολυποτέω, ὦ, πίνω πολὺν οἶνον, μεθύω.
Πολυπότης, ὁ, κ. } μέθυτος
Πολυπότις, ἡ, }
Πολυποτμας, ὁ, ἡ, δοκιμάτας πολλὰς τύχας, Ὀρφ.
Πολυπότνια, ἡ, λίαν πότνια, Ὀρφ. Τμν. 39, 16.
Πολυποτος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυπότης.
Πολύπους, οδος, ὁ, ἡ, Αἰτ. πολύπουν, κ. πολύποδα, Γεν. πολύπου. ἔχων πολλὰς πόδας. 2) τὸ κ. ὀκταπόδιον, Ὀδυσ. ε, 432. Τμν. Ἀπόλλ. 77. Θεογν 215. Πίνδ. παρὰ Πλουτάρ. 8, σ. 13. κ. 187. ὅπου λέγει παρὶ τῆς ιδιότητός του, τὴν χροῖαν πρὸς τὴν ὑποκειμένην γῆν μεταβάλλεσθαι. Πρβ. Ἀθῆν. 7, σ. 316. 3) ἐκφυμά τι ἐκ πλατύνσεως τῶν ἀγγείων τοῦ αἵματος, μάλιστ. εἰς τὴν μήτην. 4) : βοτάνη, ἀντί πολυπόδιον, ἀρίθ. 2. Γεωπον. 5) εἰτομόντι, ἄλλως, ὄνος, ἡ ὀνίσκος καταικίδιος. Ζ. πόλυπος.
Πολυπραγμῶτεω, ὦ (πολὺ, πρᾶγμα), κάμνω πολλὰ πράγματα, ἀσχολίας· ἀντίθ. μονοπραγμῶτεω.
Πολυπράγματος, ὁ, ἡ, ταυτῶς. πολυπράγμων, Πράξλ. Παράφρ. Πτολεμ. 3. 18. σ. 228.
Πολυπραγμονεύω, Δημοκρ. γινῶμ. 43. ταυτ. τοῦ ἐφ.
Πολύπραγμονέω, ὦ, μ. ἦτω (πολυπράγμων), ἔχω, κάμνω, ἡζητῶ πράγματα, ἀσχολίας· εἶμαι πολυσχολος· ἐξαιρ. ἀσχολῶμαι εἰς πράγματα ἄλλων· εἶμαι περίεργος, ἐξετάζω νὰ μάθω τὰ τῶν ἄλλων· καὶ ἐπὶ καλοῦ, εἶμαι φιλομαθής· προσπαθῶ νὰ μάθω ἐπιστημονικά, ἡ ἱστορικά πράγματα, Πολύβ. 12, 15, Πρβ. Πλούτ. περὶ πολυπραγμ. ἀνακατόνομαι εἰς πολλὰ πράγματα, ἐπιχειρῶ εἰς πολλὰ, ἐξετάζω τι λεπτομερῶς, Λουκιαν. Δημόναξ, εἰς τὸ τέλος. ὅθεν
Πολυπραγμοσύνη, ἡ, περίεργεια εἰς τὰ ξένα πράγματα, Πλούταρχ. περὶ πολυπραγ. 2) τὸ νὰ ἐξετάξῃ τις ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ εὐρίσκη πολλὰς δυσκολίας εἰς αὐτό, Λουκιαν. Τυραν. 13. 3) ἡ ἐκ πολλῶν πραγμάτων ἀποκτημένη ἐπιτηδειότης, καὶ ἐμπειρία, ἐκ τοῦ

Πολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πολύς, πρᾶγμα), ἀσχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα, ἐνεργός, ἐπιμελής· ὅς τις φροντίζει περὶ πολλῶν ἀπὸ περιέργειαν, ἢ φιλοκέρδειαν. Πρβ. Πλούτ. περὶ Πολυπραγ. 2) σπανίως, ἀντὶ ἐμπειρίας, γυμνασμένοι· τὸ πολυπρ. ταυτ. πολυπραμοσύνη.

Πολυπράκτωρ, ὁ, ἡ, Μανέξ. 4, 160. ταυτ. πρ.

Πολύπρασος, ὁ, ἡ, πολύ πρᾶος, Λουκιαν.

Πολύπρεμος, ὁ, ἡ (πρέμων), ἔχων πολλοὺς καρμούς δένδρων, Ἀπολλών. Ῥόδ.

Πολυπρήων, ονος, ὁ, ἡ (πρηών) με πολλοὺς βουναίς.

Πολυπρόβατος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ πρόβατα, πλούσιος, Εὐσταθ. εἰς Διον. στ. 761.

Πολύπροικος, ὁ, ἡ (προίξ), πλουτίαν προίκα λαβών, Εὐσταθ. Ὀδυσ. σ, σελ. 9.

Πολυπρόσωπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — σῶπιος, ἔχων πολλὰς ὄψεις, ἢ πολλὰ πρόσωπα (ἀνθρώπους).

Πολυπρώτιστος, Ἰλ. β, 702. ἔγραψαν τινὲς ἀντὶ πολὺ πρῶτιστον· Ζ· ὅμως ὁ, ἡ, τὸ, εἰς τὸ τέλος.

Πολύπτερος, ὁ, ἡ, (πτερόν), με πολλὰ πτερὰ.

Πολυπτόητος, (πτοιέω), πολλὰ τροματμένοι, φοβε-

Πολυπτοίητος, ὁ, ἡ (σμένος, ἀνήτυχος· θάλαττα, Ἀνάλ.

Πολύπτορος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς βλαπτοὺς, κλῶνας, κλάδους.

Πολυπτύχης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Πολύπτυχος, ὁ, ἡ (πτύξ), με πολλὰς διπλωματίας. 2) ἐπὶ ὄρους, Ἰλ. β, 411. καὶ Ἡσίοδ. Θεογ. 113. με πολλὰς κοιλάδας. 3) γραμματεῖον, με πολλὰ φύλλα.

Πολύπτωξ, κος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς λαγούς, Ἡσύχ.

Πολύπτωτος, ὁ, ἡ, με πολλὰς πτώσεις· τὸ πολ. ῥητορικόν τι σχῆμα, Κυντιλ. 9, 3, 36. Λογγίνος, 23, 1.

Πολύπυλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς πύλας, Σύρας.

Πολύπυργος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς πύργους, ἀκροπόλεις, ὄχυρός.

Πολύπυρος, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺν σίτον, Ὀμ.

Πολύπυρος, ὁ, ἡ, πολλὰ πυρώδης, θερμός, καυστικός, Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 835.

Πολύπυστος, ὁ, ἡ, γνωστός, ἀκουστός εἰς πολλὰ μέρη, Νίκανδρ. Ἀλ. 308.

Πολύπωγων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ γένηα.

Πολυρήμων, ονος, ὁ, ἡ, κ. — ῥημονέω, ἀντὶ πολυῤῥήμων κτλ.

Πολυῤῥαβδος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς ῥάβδους, ἢ ἀράδας, λωρίδας.

Πολυῤῥαγής, εος, ὁ, ἡ (ῥάστω, ῥήττω), εἰς πολλὰ μέρη ῥαγισμένοι.

Πολυῤῥαθάγος, ὁ, ἡ, πολυθοῤῥητος, πολυήχης, Ὀππ.

Πολυῤῥαθάμιγξ, ιγος, ὁ, ἡ, με πολλοὺς σταλαγμούς.

Πολυῤῥαίστης, ὁ, ἡ (ῥαίω, ῥαίω), πολὺ συντρίβων, ἀφανίζων, Ὀππ. Ἀλ. 1, 463.

Πολυῤῥαπτος, ὁ, ἡ, Θεόκρ. 25, 265. ταυτ. τοῦ

Πολυῤῥαφής, εος, ὁ, ἡ, κ.] Σοφοκλ. Αἰ. 576 ἐκ πολλῶν

Πολυῤῥαφος, ὁ, ἡ,] μερῶν συῤῥαμμένοι· πολυσύνθετος.

Πολυῤῥημονέω, ὦ, πολυλογῶ, φλυαρῶ· ἐκ τοῦ

Πολυῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ, πολυλόγος, φλύαρος, Ἀντών. Φιλ. 3.

Πολυῤῥήν, ηνος, ὁ, ἡ, κ.] ταυτ. πολυπρόβατος, Αἰσχύλ.

Πολυῤῥήνος, ὁ, ἡ (ῥήν),] ταυτ. πολυπρόβατος, Αἰσχύλ.

Πολυῤῥήτος, ὁ, ἡ, συχνάκις εἰρημένος, ὠνοματμένος, Ἡσύχ.

Πολυῤῥίζις, ἡ, ἐκ τοῦ] ἔχων πολλὰς ῥίζας.

Πολυῤῥίζος, ὁ, ἡ,

Πολυῤῥένος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ δέρματα.

Πολυῤῥόδης, κ.] πλούσιος εἰς ῥόδα, τριαντάφυλλα,

Πολυῤῥόδος, ὁ, ἡ,] Ἀριστοφ.

Πολυῤῥόθιος, ὁ, ἡ, κ.] κάμων πολὺν ἦχον, ἐπὶ τῆς θα-

Πολυῤῥόθος, ὁ, ἡ,] λάττης καὶ τῶν κυμάτων τῆς φροῖμα πολ. ἐπαινος ἡχῶν ἀπὸ πολλὰ στόματα, Αἰσχ. Ἐπτ. 6.

Πολυῤῥοίβδητος, ὁ, ἡ (ῥοιβδέω), πολλὰ στρυμμένοι, Ἀνάλ.

Πολυῤῥοίξος, ὁ, ἡ, πολύηχος, πολυθόρυβος, Νίκανδρ.

Πολυῤῥόος, συναιρ. ους, ὁ, ἡ, ῥέων πολὺ, ἀφθόνος· Κασ. πλήρης, πολὺς.

Πολυῤῥυμος, ὁ, ἡ, με πολλοὺς ῥυμούς, Ξενοφ.

Πολυῤῥυτος, ὁ, ἡ, ταυτ. Πολυῤῥους.

Πολύς, Πολλή, Πολύ, Γεν. Πολλοῦ, πολλῆς, οὔ, Δοτ. πολ-

λῶ, ἡ, ὦ, Αἰτ. Πολύν, Πολλήν, Πολύ, Πληθ. Πολλοί, Πολλαί, Πολλά κτλ. κλίσεις ὁμαλή, κ. συνήθης εἰς τοὺς Ἀττ.

Ἰων. δὲ κ. Παιητ. κλίνεται κ. Πολλός, Αἰτ. Πολλόν, Οὐδ. Πολ-

λόν· καὶ Ποιητ. Γενικ. πολέος, Δοτ. Πολεῖ, πολεῖ. Πληθ. Πο-

λέες, πολεῖς, Γεν. πολέων, Δοτ. πολέσι, κ. Πολέεσιν, Αἰτ. πολέας, πολεῖς, Οὐδ. Πολεά. Πολλέων δὲ κ. Πολλάων, Γεν.

πληθ. τοῦ Πολλῆ. Τελευταίον δὲ ποιητ. κ. Πουλὺς, ὁ, ἡ, Αἰτ. Πουλύν, Οὐδ. πουλύ. Συγγενές τοῦ πλέος, πλείος· ὅθεν

τὸ τυγκρ. Πλείων, ὑπερθ. πλείττος· αἱ πτώσεις Πλέες, πλέας, συναίρ. πλείς εἶναι ὡς ἐκ τοῦ πλέης· Πρβ. ἀκλῆες, ἀγακλῆες.

Ἡ πρώτη σημασία τοῦ εἶναι πλήρης. Ἀρα Α) Πολύς· 1) πολ-

λὺς α) κατὰ τὸν ἀριθμόν· ἀντίθ. ὀλίγος. β) μέγας, ἰσχυρός, ὅταν μάλιστα εἶναι τι συγκείμενον ἀπὸ πολλὰ μέρη, ὡς νιφε-

τός, ὑετός κτλ. καὶ κατ' ἐπίτασιν, ἢ ποιότητα ἰσχυρός, ὡς ὕπνος, ὕμναιος, ὀρυμαγδός, ῥοῖζος· κ. ἐπὶ καταστάσεως ἢ

πράξεων μετὰ τὴν ἐννοίαν τῆς συχνῆς ἐπαναλήψεως· πόνοσ, ὀξύς, δῶν, ἄλγος κτλ. ἢ τῆς ὑψώσεως εἰς τὸν πρῶτον βαθμόν· εὐ-

δαιμονία, ἐλπίς, ἀμέλεια κτλ. ὅθεν γ) σημαίνει ἀξίαν, ἢ τιμήν εἰς τὸ Πολεός ἢ πολλοῦ μετὰ τοῦ ἄξιος, ἢ πολλοῦ ἐστὶ,

νοητ. τιμῆματος· ὡσαύτως, εἰς τὸ Πολλοῦ, ἢ περὶ πολλοῦ ποι-

εῖσθαι τι· 2) ἐπὶ τόπου, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος, μακρὺς, πλατὺς, μέγας, ἀντίθ. μικρός· Πολὺς ἐκεῖτο, ἐκεῖτετο ἐξαπλω-

μένος· πολλὴ ὁδός, δηλ. μακρά, πολλὴ γῆ, δηλ. ἐκτεταμένη εἰς μέγα πλάτος καὶ μακρός. 3) ἐπὶ χρόνου· πολὺς χρόνος· πό-

λὺν χρόνον· πολλοῦ χρόνου, ἢ ἐκ πολλοῦ χρόνου. 4) ἐπὶ

πράξεων κ. καταστάσεων, μετὰ μετοχ. καὶ τοῦ ἐστὶ, ἦν, ἐγένετο· πολὺς, ἢ πολλός ἦν λισσόμενος, ἦγουν ἐπέμενεν εἰς τὴν

παράκλησίν του, τὴν ἐπανελάμβανε συχνάκις· κ. μετὰ Δοτ. τοῦ πράγμ. Πλείττος ἦν τῇ γνώμῃ, ἦτο σταθερός εἰς τὴν γνώμην

του, δὲν ἐκβαίνειν εὐκόλως ἀπ' αὐτήν· Πολὺς ἦν ἐν τῇ φιλοσο-

φίᾳ, ἐνητχολήθη πολὺν χρόνον, καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς φιλοσο-

φίας· ὡσαύτως, Τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν, ἦθελε γίνε-

σθαι συχνάκις ὅ, τι λέγει ὁ Ἀναξαγόρας, Πλάτ. Γοργ. §. 20.

5) Ἐπιῤῥηματικῶς εἰς ὅλας τὰς τὰς σημασίας κεῖνται Πολύ,

Πολλόν, κ. Πολλά (κυρίως, αἰτιατ. με ἔλλειψιν τῆς κατὰ), κ. ἐπιτεταμένως Μάλα πολλά· ὅθεν α) μετὰ ῥημάτων, Πολλά (ἢ

πολύ, πολλόν) ἐπιτέλλω, λίσσομαι, εὐχομαι, ἦγουν με ἐπα-

νάληψιν, με ἐπιμονήν, με σπουδὴν, καὶ συχνάκις κάμνω ταῦτα.

β) μετὰ ἐπιθέτων, ὅποτε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον γίνονται σύνθετα.

γ) μετὰ συγκρ. ὡς πολλῶ, ἢ πολὺ κέρδιον, κάλλιον, μείζον, μείων, ἀμείνων κτλ. καὶ πολὺ τι μάλλον, ἦγουν ἀρκετὰ πολὺ

περισσότερον· καὶ πολὺ πρό, μετὰ τοῦ βούλεσθαι, ἀντὶ κάλλιον

προτιμᾶν, προκρίνειν κτλ. Πολὺ πρὶν, πολὺ πρότερον· ὁμοίως καὶ με ῥήματα, ὡς φθάνω, προβαίνω, προτρέχω, ὅπου ἐνυ-

πάρχει συγκριτικὴ τις. δ) μετὰ ὑπερθ. ὡς πολὺ πρῶτος, φίλτα-

τος, κάλλιστος, φέρτατος, πολλόν ἀριτος· ὡσαύτως καὶ μετὰ

Ἐπιῤῥημ. πολὺ μάλιστα, πολὺ ἥκιστα. ε) μετὰ ἑρτικῶν· οἱ

πολύ, ἢ οἱ πολλὰ δυστυχεῖς· ὡσαύτως καὶ οἱ πλείστα, ἢ πάντα

δυστυχεῖς. ζ) πολλὰ, τὰ πολλὰ, ὡς τὰ πολλὰ, ἀντὶ ὡς ἐπὶ

τὸ πλείστον, ταῖς περισσώτεραις φοραῖς, συνηθεστάτα· ὡσαύ-

τως καὶ Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ὡς ἐπὶ πολὺ.

η) καὶ μετὰ Προθετ. εἰς πολλὰ, κατὰ πολλὰ· ἐπὶ πολὺ, εἰς

πολὺν χρόνον. Β) ὡς διαιρετικὸν μετὰ γενικ. σημαίνουσιν ἰκανὸν

μέρος τοῦ διαιρουμένου πράγματος· Πολλοὶ Τρώων, ταυτ. Πολ-

λοὶ Τρῶες· ὡσαύτως πολλοὶ σαρκός, βίης κτλ. ἀντὶ πολλῆ

σάρξ, βία κτλ. ἀντὶ τούτων δὲ καὶ, Πολλός ἢ Πολὺς τοῦ χρό-

νου, Πολλή τῆς γῆς, τῆς χώρας κτ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἄρθρου,

ὁ πολὺς τοῦ χρόνου, ἢ πολλή τῆς γῆς, τῆς χώρας κτλ. ἀντὶ τὰ

μέγιστον μέρος τοῦ χρόνου, τῆς γῆς κτλ. Πολλὰ φυσικὴ καὶ

ἐπαιτητῇ φράσει, ἐπειδὴ τὸ μέρος εἶναι ὁμοειδὲς μετὰ τὸ ὅλον,

καὶ ἐπομένως, τὸ μέρος τοῦ χρόνου πρέπει νὰ εἶναι καὶ αὐτὸ

χρόνος, καὶ τὸ τῆς χώρας, χώρα· διὰ τοῦτο ἐπίτετον καὶ οὐ-

σιαστ. λαμβάνονται κατὰ τὸ αὐτὸ γένος. Ἐδῶ ἀνήκει Ἀττ. κ.

Οἱ πολλοί, ἦγουν τὸ πλῆθος, ὁ πολὺς ὁμίλος, οἱ περισσώτεροι,

ἀντίθ. οἱ ὀλίγοι, ἦγουν οἱ καλῆτεροι. Οἱ πολλοὶ πάντες, οἱ πε-

ρισσότεροι ἀπὸ ὅλους. Ὁ πολὺς μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, δῆμος,

λαός, ὁμίλος κτλ. τὸ ἐμεταχειρίσθησαν συχνάκις οἱ μεταγ. ἀντὶ

του οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι. Προσέτι, τὰ πολλὰ, σχεδὸν ἀντὶ τοῦ πάντα. Τὸ δὲ τὰ πολλὰ πάντα, ταυτ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς τὰ περισσώτερα πράγματα, ἢ περισσώτεραις φοραῖς. Γ) Πολύς τις, Πολύτι, κάποιος πολὺς, κάποιον πολὺ, ἢ παντοδαπός, παντοδαπὸν (μὲ ὅλον τοῦτο μένουσιν ἀνέκφραστα εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν). Πολλάκις μεταξὺ τοῦ πολὺς καὶ ἄλλου ἐπιθέτου παρεμπίπτει ὁ καὶ συνδέων εἰς ἓν τὰ δύο μὲ χάριν ἀνεξήγητον εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, π. χ. Πολέες τε καὶ ἐσθλοί, ἀντὶ πολλοὶ ἐσθλοί· πολλά καὶ ἐσθλά· πολλά κάγαθά· πολλοὶ καὶ καλοὶ χιτῶνες, ἀντὶ πολλὰ ἀγαθά, πολλοὶ καλοὶ χιτῶνες. Δ) σημαίνει Πολὺς τὸ ἱκανός, ὡς τὸ ὀλίγος τὸ οὐχ ἱκανός, καὶ μάλιστα μετὰ τῆς πρὸς, τοῦ ὥστε κτλ. Τὸ συγκρ. Πλείων, Πλέων, καὶ τὸ ὑπερβ. Πλείστος Ζῆται εἰς τὸν ἰδιὸν τῶν τόπων.

Πολύσαθρος, ὁ, ἡ, πολλὰ σαθρός, Λευκιαν.
Πολυσαρκέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. καὶ
Πολύσαρκία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐφεξ. Ξενοφ.
Πολύσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ), σωματώδης ἄνθρωπος, παχύς.
Πολυσέβαστος, ὁ, ἡ, πολὺ σεβαστός, ἐπίθ. τοῦ Καίταρος Αὐγούστου, Ὀριναγ. ἐπίθρ. 2.
Πολύσεμνος, ὁ, ἡ, πολὺ σεμνός.
Πολύσεπτος, ὁ, ἡ, πολὺ σεπτός.
Πολυσήμαντος, ὁ, ἡ, σημαίνων πολλά.
Πολυσημάντωρ, ὁρος, ὁ, ἡ (σημαίνω), ὁ προστάζων πολλούς, Ὁμ. Τμν. Δημητ. 31.
Πολύσημος, ὁ, ἡ, ταυτόστ. πολυσήμαντος.
Πολύσθενής, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺ σθένος, πολλὴν δύναμιν, Κοῖντ. πολλάκις.
Πολύσινος, ὁ, ἡ (σίνομαι), πολλὰ βλαβερός, Αἰσχ. Χρηφ. 445.
Πολύσιτις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
Πολύσιτος, ὁ, ἡ, ἔχων, ἡ γεννῶν πελὺν σίτον. 2) πολυφάγος.
Πολύσκαλμος, ὁ, ἡ, ταυτόστ. πολύνκιμος, Ἀνάλ.
Πολύσκαρθμος, ὁ, ἡ, κ. } πολλὰ σκιρτῶν, πηδῶν. Ἰλ.
Πολυσκάριστος, (σκαίρω), } β, 814. τὸ ἐξηγοῦν τινές, ὑπάγων μὲ ταχεῖς ἵππους.
Πολυσκελής, ἑός, ὁ, ἡ (σκέλος), ἔχων πολλὰ σκέλη, πολλούς πόδας.
Πολυσκεπής, ὁ, ἡ, : πέτρα, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 14, 26, πολλὰ σκεπάζουσα.
Πολύσκεπτος, ὁ, ἡ, πολλὰ ὀρατός, Ἀρατ. 136.
Πολύσκηπτρος, ὁ, ἡ, μὲ ἰσχυρὸν σκήπτρον, Ποιητ.
Πολύσκιος, ὁ, ἡ, ἔχων, ἡ κάμνων πολλὴν σκιάν.
Πολυσκόπελος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς σκοπέλους, Μάρκελ. Σιδ. 5.
Πολύσκοπος, ὁ, ἡ, πολλὰ σκοπῶν, κυττάζων, Πίνδ. Διονύστ. Ἀλ.
Πολυσκώμων, ὁρος, ὁ, ἡ, πολὺ ἀστειός, ἀγχίνους, Πολυδ.
Πολυσμάρτατος, ὁ, ἡ, πολύνχος, Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 441.
Πολύσοφος, ὁ, ἡ, πολλὰ σοφός, Φιλόστρ.
Πολυσπαθής, ἑός, ὁ, ἡ (σπάθη), : πέπλος, ταυτόστ. σπαθητός, πυκνὰ ὑφασμένος, Ἀνάλ. 2, σ. 94.
Πολύσπαστος, ὁ, ἡ (πολὺς, σπᾶω), μηχανήμα πολὺτπαστον, τὸ ἐκ πολλῶν τροχῶν καὶ ἀξόνων συνιστάμενον, Πλούτ. Μάρκελλ. 14. Μαθημ. Παλ. σ. 48.
Πολύσπειρος, ὁ, ἡ (σπείρα), πολὺ ἐλιγμένος, χαμπυλωμένος.
Πολυσπέρεια, ἡ : ἐθνική, ἡ ἐξάπλωσις τῶν ἐθνῶν, Νικήτ. Χρον. 8, 1.
Πολυσπερής, ἑός, ὁ, ἡ (σπείρω), πολὺ σπαρμένος, σκορπισμένος, πολυάριθμος, Ἰλ. β, 804.
Πολυσπερμής, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
Πολύσπερμος, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺ σπέρμα.
Πολυσπερχής, ὁ, ἡ, ταχύς, ἐπιμελής, ἐνεργητικός, Γραμμ.
Πολυσπείλας, ὁ, ἡ, ἔχουσα πολλὰς σπινάδας, κρημνούς, Στερ. Βυζ.
Πολύσπλαγχνύς, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ ἐφ. Ἐκκ. Συγγ.
Πολύσπλαγχνος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυέλεος, Ν. Δ. ἐπιστ. Ἰακώβ. 5, 11.

(B.)

Πολύσπορος, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺν σπέρων. 2) πολὺ σπείρων.
3) πολυγόνος. Ζ. ὁμόσπορος.
Πολυσπόρως, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ πρ. Σέξστ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 5, 58.
Πολυσπούδατος, ὁ, ἡ, ταυτ. Πολυσπερχής, Εὐστάθ.
Πολυσταγής, ἑός, ὁ, ἡ (στάζω), πολὺ στάζων, σταλάζων.
Πολυστακτής, Ἐπίθ. μὲ πολλοὺς σταλαγμούς.
Πολυστασίαστος, ὁ, ἡ, πολλάκις ταραττόμενος, ἡ ταραχθεὶς μὲ ἐπαναστάσεις.
Πολύστατος, ὁ, ἡ, Φιλ. περὶ τῶν 7. Θεαρ. κεφ. 5. στύλος πολύστατος, πυκνός.
Πολυστὰφυλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς σταφυλὰς, Ἰλ. β, 507.
Πολύσταχυς, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς στάχους.
Πολυστεγής, κ. } (στέγη), ἔχων πολλὰς στέγας,
Πολύστεγος, ὁ, ἡ } σκεπατάς, ἡ πατώματα, Στράβ. 16. σ. 1098. Πρβ. πολυώροφος.
Πολύστειβος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύστιβος.
Πολύστειος, κ. Πολύστιος, ὁ, ἡ, πετρώδης, Νικανδρ. Θηρ. 950. κ. Καλλίμ. Ζ. στία.
Πολυστελέχης, κ. } Ἀνάλ. ἔχων πολλὰ στελέχη, κλῶ-
Πολυστέλεχος, ὁ, ἡ } νας.
Πολυστένακτος, ὁ, ἡ, πολὺ στενάζων, πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος, Ἀνάλ.
Πολυστέφανος, ὁ, ἡ, πολλοὺς στεφάνους, καὶ βραβεῖα λαβών.
Πολυστεψής, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. Νικανδρ.
Πολύστημος, ὁ, ἡ (στήμα), μὲ πολλὰ νήματα στημονίου, πυκνῶς ὑφασμένος. Πρβ. πολίπηνος.
Πολυστιβήν ἀτραπιτοῖο, ταυτόστ. ἀτραπιτός πολύστιβος, Ὀππ. Κυνηγ. 4, 453.
Πολύστιβος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυπόρευτος.
Πολύστικτος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ στίγματα. Μάρκελ. Σιδ. 16.
Πολύστιος, ταυτ. πολύστειος.
Πολυστιχία, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ
Πολύστιχος, ὁ, ἡ (στίχος), ἔχων πολλοὺς στίχους.
Πολύστοιχος, ὁ, ἡ, μὲ πολλὰς σειράς, ἀρίδας : ὀδύντες, γνάθοι, Λυκόφρ. 416.
Πολύστολος, ὁ, ἡ, ἔχων μέγαν στόλον (φλόταν).
Πολύστομος, ὁ, ἡ (στόμα), πολλὰ στόματα ἔχων, πολύτομος, -στομέω, τὸ ῥῆμα, Αἰσχουλ. Ἰκέτ. 511.
Πολύστονος, ὁ, ἡ, πολὺ, μεγάλως, ἡ συχνάκις στενάζων, δυστυχής : ἔρις, ἡ προξενούσα πολλοὺς στεναγμούς, Ἰλ. ι, 445, Εὐρ. Φοιν. 1029, Θουκυδ. 4, 52, 58.
Πολύστρεπτος, ὁ, ἡ, κ. } Ὀππιαν. Ἀλ. 5, 132, πολὺ
Πολυστρεφής, ὁ, ἡ, } στρυμμένος, πλεγμένος. Καὶ ταυτ. πολύστρεφος.
Πολύστροβος, ὁ, ἡ, κ. } μὲ πολλὰς δίνας ὑδάτων, Νικανδρ.
Πολύστροιβος, ὁ, ἡ, } Ἀλ. 6. Θηρ. 310.
Πολυστροφάλιγξ, ὁρος, ὁ : ἀελλαί, ἀνεμοστρόβιλοι, ἡ ἀνεμοστρόφιλοι, Κ.
Πολυστροφάς, ἄδως, ἡ, ποιητ. Σηλ. τοῦ Πολύστρόφος.
Πολυστροφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
Πολύστρφος, ὁ, ἡ, πολλαπλῶς στρυμμένος, ἡ εὐκόλως στρεφόμενος.
Πολύστρυλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς στύλους.
Πολυσύγκρητος, κ. } πολύμικτος, πολυσύνδετος, Γραμμ.
Πολυσύγκρητος, ὁ, ἡ, }
Πολυσύλλαβος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς συλλαβάς, Γραμμ.
Πολυσύνδεσμος, ὁ, ἡ, ὡς τις μεταχειρίζεται πολλοὺς συνδέσμους, Γραμμ.
Πολυσύνδετος, ὁ, ἡ, πολλάκις, ἡ σφικτὰ δεμένος : τὸ πολυστ. ἡ πολλὴ χρησις τῶν συνδέσμων εἰς τὸν λόγον : ἀντίθ. ἀσύνδετον.
Πολυσύνδετος, ὁ, ἡ, ἐκ πολλῶν συνδεμένος, Εὐστάθ. Ἰλ. ζ. σελ. 492. 10.
Πολύσφαλτος, ὁ, ἡ, εὐκολοκπότητος, Πλούτ. 14, σ. 260.
Ἡ μετὰ τοῦ ἐμμελής, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγ. ἐκμελής, καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ εἴδησις.
Πολυσφάρατος, ὁ, ἡ, πολυτάρχης, Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 445.

Πολύσφελμος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύφλοιος, Ἡσύχ.
 Πολυσφόνδυλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς σφονδύλους, ἀρμούς, κλειδώσεις.
 Πολυσφραγίστος, ὁ, ἡ, μέ πολλὰς σφραγίδας σφραγισμένος.
 Πολυσχεδής, -δία, ἡ, κ. -δῶς, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί πολυσχιδής, Κλήμ. σ. 268. κ. Ἰπποκρ. Ζ. σχέδη.
 Πολυσχηματίστος, ὁ, ἡ (σχηματίζω), πολλὰ σχηματισμένος, ἢ μέ πολλὰ σχήματα, Γραμμ.
 Πολυσχήμων, οἶος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μόνος, κ.
 Πολύσχημος, ὁ, ἡ, Ἀριστ. 1, ἐπιστ. 26. Ἐπίρ. -σχῆμος (σχῆμα), μέ πολλὰ σχήματα, μορφάς, καὶ θέσεις, καὶ μέ πολλὰ σχήματα λόγου, Γραμμ.
 Πολυσχιδής, εἶος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -δῶς, ταυτ. πολύσχιτος.
 Πολύσχιδιά, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Πολύσχιςτος, ὁ, ἡ (σχίζω), πολλαχῶς σχισμένος, διηρημένος, Καθ. παντοδότης, ποιητής.
 Πολύσχοιρος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς σχοίνους, Μάρκελ. Σι. 92.
 Πολυσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα), ἔχων πολλὰ σώματα, ἡ μέγα καὶ δυνατόν σῶμα.
 Πολύσωρος, ὁ, ἡ, μέ πολλοὺς, ἡ μεγάλους σωρεύς, Ἀνάλ. 2, σ. 241.
 Πολυτάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον), πολλὰ τάλαντα βαρὺς, ἡ ἀξίων· ἔχων πολλὰ τάλαντα, πλούσιος.
 Πολυτέρακτος, ὁ, ἡ, πλήρης ταραχῆς, ἀνησυχίας, Ἀχιλλ. Τάτ. 1, 13.
 Πολυτέραχος, ὁ, ἡ (ταραχή), πολὺν θόρυβον, ἀνησυχίαν προξενῶν.
 Πολυταρβής, ὁ, ἡ, πολλὰ τρομασμένος, δειλός.
 Πολυτερής, ὁ, ἡ (τεῖρος), πολυάτρεος, Ἀρατ. 604. 2) ἐκ τοῦ τεῖρω, κοπιαστικός, κουραστικός, Κοίντ. Σμυρ. 4, 120.
 Πολύτεκνος, ὁ, ἡ, ἔχων, γεννῶν πολλὰ τέκνα -τεκνέω, ὦ, τὸ ῥῆμα -τεκνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Πολυτέλεια, ἡ, μεγάλη δαπάνη, πολλὰ ἐξόδα, λαμπρότης, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ. ἐν μηδεμίᾳ τῶν πολυτελειῶν, ἀντί τοῦ οὐοῦ λέγει ἐπειτα Ἀναλωμάτων.
 Πολυτελεύσομαι, ἐξοδεύω πολλὰ, Διόδ. 19, 7. Ἀμφ. ἐκ τοῦ Μολυπελής, εἶος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -λῶς (πολύς, τέλος), ὅς τις ἐξοδεύει πολλὰ, ὁ ζῶν λαμπρῶς καὶ πλουσίως. 2) πολύτιμος, ἀκριβός. 3) Καθ. μέγας, ἐξαίρετος, Διόδ.
 Πολυτενής, ὁ, ἡ, ποιητ. Πουλυτ. (τείνω), μακρὰ κ. πλατέα τεκνωμένος, Διονύστ. Περιηγ. 99, κ. 339.
 Πολυτερπής, ὁ, ἡ, πολὺ τέρπων, εὐφραίνων, Ἀνάλ.
 Πολυτέχνης, ὁ, ἡ, Ὀρφ. Ἀργ. 585. κ.
 Πολύτεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη), ἔχων πολλὴν τέχνην, τεχνικός, ἐμπειρος τέχνης.
 Πολυτεχνής, ὁ, ἡ, πολὺ τεχνικῶς κατασκευασμένος.
 Πολυτεχνία, ἡ, πλῆθος τεχνῶν.
 Πολυτιμάω, ὦ, τιμῶ πολὺ, Νομ. ἐσφ. γρ. ἀντί πολὺ τιμάω.
 Πολυτιμητίξω, κάμνω πολυτίμητον· τιμῶ κατ' ὑπερβολήν.
 Πολυτίμητος, ὁ, ἡ, κ. } Ἐπίρ. -τίμως (τιμή), πολὺ τιμη-
 Πολυτίμος, ὁ, ἡ, } μένος, πολλῆς τιμῆς ἄξιος, καὶ
 ἀντί τοῦ Κ. ἀκριβός, ἀκριβὰ ἀγορασμένος.
 Πολυτιμώρητος, ὁ, ἡ, πολλὰ τιμωρημένος, Σχολ. Λυκόφρ. 1047.
 Πολυτίτος, ὁ, ἡ (τίω), ταυτ. πολύτιμος, Ἡρόδ. 5.
 Πολύτλας, ὁ, } ὅστις ἐπεχειρήσῃ καὶ ἐπάσῃ
 Πολυτλήμων, ὁ, ἡ, κ. } πολλὰ, ὅστις ἐπάσῃ, καὶ ἐμάσῃ
 Πολύτλητος, ὁ, ἡ (τλάω), } πολλὰ, Ὀδυσ. λ, 38.
 Πολύτμητος, ὁ, ἡ, πολὺ κομματιασμένος, ἐσχιτμένος, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 252. 2) Ἐνεργ. : ὀδύναί, Ἀλ. 5, 288.
 Πολυτοίετος, αὐτὴ, οὐτον, πολλάκις, ἡ πολλαπλῶς τειοῦ-
 τος, Εὐστάθ. Ἰλ. α, σελ. 67, 13.
 Πολυτοκέω, ῥῆμα } τοῦ
 Πολυτοκία, ἡ, οὐς. }
 Πολυτόχος, ὁ, ἡ, πολλὰ τέκνα γεννῶν, ἡ γεννώτα.
 Πολύτολμος, ὁ, ἡ, πολὺ τολμηρός, πολλὰ ἐπιχειρῶν, Σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 642.
 Πολύτορος, ὁ, ἡ, πολὺ τρυπῶν. ἀκανθώδης : δέρμα ἐχίνου,

Ἡσύχ.
 Πολυτραφής, ὁ, ἡ (τρέφω), πολὺ τρέφων, καρποφόρος, Διόδ. Σικ.
 Πολυτρεχίλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς τραχήλους.
 Πολύτρεπτος, ὁ, ἡ, εὐμετάβλητος, Πλαύτ. 7, σ. 666.
 Πολυτρήρων, οἶος, ὁ, ἡ, πολλὰς περιστεράς τρέφοντα, Ἰλ. β, 502. 582.
 Πολύτρητος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς τρύπας, : αὐλός, σπόγγος, Μανέθ.
 Πολύτριμμα, τὸ, ταυτ. περίτριμμα, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 261.
 Πολύτριπους, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς τρίποδας, Ἀνάλ. 1, σ. 418.
 Πολύτριπτος, ὁ, ἡ, ταυτ. περίτριπτος, Νικανόρ. Θηρ. 105.
 Πολύτριχος, ὁ, ἡ, (τρίξ), ἔχων πολλὰς τρίχας, δαυτρίχος.
 Πολύτριχον, τὸ, ἄλλως καλλίτριχον, φυτόν τι ἐνυδρον.
 Πολυτροπία, ἡ, ποικιλία, παντοδαπότης. 2) δολιότης, ὑπό-
 κρισις, Ἡρόδ. 2, 121. ταυτ. πολυφροσύνη, ὡς ὁ Θεόγ. ἀντι-
 καδιδτᾶ τὸ Πολυφροσύνη μέ τὸ Πολυδρεία.
 Πολύτροπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -πως (τρόπος, ἡ τρέπω κ. πολύς), Ὀδυσ. α, ε καὶ κ, 330, ὅς τις περιεγύριτε, περιεπάτητε πολλοὺς τόπους. Εἰς Ἰγν. Ἑρμ. 13, καὶ ἐφεξ ἀντί δολίος, πανούργος· καὶ ποικίλος, πολυειδής, παντοδαπός, Ἀπολ. Ῥόδ.
 Πολυτροφία, ἡ, πολυχρόνιος τροφή, θρέψις, Ἀνάλ. 1 σ. 237. ὅπου τῶρα κεῖται πολυστροφία.
 Πολύτροφος, ὁ, ἡ, πολὺ θρεμμένος, παχύς. Πολυτρόφος, πολὺ τρέφων.
 Πολυτρόχαλος, ὁ, ἡ, πολὺ, ἡ συχνάκις τρέχων· κ. τρε-
 χουσα, φλύαρος : γλωσσα.
 Πολύτρυτος, ὁ, ἡ, πολλὰ κουρασμένος, βασανισμένος στε-
 ιοχωρημένος, Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 799.
 Πολυτρώκτης, ὁ, ὅς τις τρώγει πολλὰ τρωγάλια. Καθ. πολυ-
 φάγος.
 Πολύτυρος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς τυρί, περιέχων πολὺ τυρί.
 Πολύδρξα, ἡ, πλῆθος ὑδάτων.
 Πολυῦδρος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς ὕδατα.
 Πολυῦλος, ὁ, ἡ (ῦλη), ἔχων πολλὴν ὕλην, ξύλα καὶ ἄλλα οἰκοδομῆς χρεωδῆ.
 Πολυῦμνητος, ὁ, ἡ, πολὺ ὑμνημένος, τιμημένος, Πίνδ.
 Πολυῦμνία, ἡ· Ζ. πολύμνια.
 Πολυῦμνος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς ὕμνους, ὑπὸ πολλῶν ὑμνη-
 σείς, ἐπαινεθείς, Ὀμ. Ἰγν. 25. 7.
 Πολυῦπνος, ὁ, ἡ, κοιμώμενος πολὺ· φέρων πολὺν καὶ καλὸν ὕπνον : ἡρέμην, Ὀρφ.
 Πολυφαγέω, ὦ.
 Πολυφαγία, ἡ.
 Πολυφαγός, ὁ, ἡ.
 Πολυφάμος, ὁ, ἡ, ἀντί -φημος.
 Πολυφανής, ὁ, ἡ, πολλαχῶς, ἡ πολλαπλοῦς φαινόμενος.
 Πολυφάνταστος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ φαντάσματα : σκότος, Πλούτ. 6, σ. 636.
 Πολυφάρμακος, ὁ, ἡ, ὅς τις γνωρίζει πολλὰ χόρτα, ἡ βο-
 τάνας, Ἰλ. π, 28. 2), πλούσιος εἰς φάρμακα, ἱατρικά, ἡ φαρμακερά. 3) συγκεῖμενος ἐκ πολλῶν φαρμάκων.
 Πολυφασία, ἡ, ταυτ. πολυλογία, Ἡσύχ. κ. Φώτ.
 Πολυφάσματος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλῶν λογῶν μορφάς καὶ φαν-
 τασίας : Ἐκάτη· Πρβ. πολυφάνταστος, κ. πολυδαίμων.
 Πολύφατος, ὁ, ἡ, περίφημος, ὀνομαστός, Πίνδ.
 Πολυφάυλος, ὁ, ἡ, πολλὰ κακός, ἀχρεῖος, Εὐστάθ. Ἰλ. ψ, 485.
 Πολυφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος), πολὺ φέγγων.
 Πολυφειδής, ὁ, ἡ, πολὺ φειδωλός, Εὐστάθ.
 Πολυφερνός, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυέδνος.
 Πολυφημία, ἡ, τὸ νὰ εἶναι γνωστός τις δι' ἀγαθῶν ἡ κακῶν ἔργων· Ζ. φήμη.
 Πολύφημος, ὁ, ἡ, περίφημος, ἐξακουστός. 2) ὅπου ὀμι-
 λοῦνται πολλὰ : ἀγορά, ἐορτή. 3) πολύφωνος, πολὺ καίρων, ἐπίθ. τοῦ βατράχου. 4) ἐπὶ καλοῦ, ὁ καθαρῶς ἀδῶν, φάλτης εἰδήμων πολλῶν ᾠδῶν, Ὀδ. χ, 376.
 Πολυφήτωρ, ὁ, ἡ, οὕτως ἐξήγησαν τινὲς τὸ ἀφήτωρ, Ἰλ. ι, 404.

Πολύφθογγος, ὁ, ἡ, μέ πολλούς, ἢ ἐκ πολλῶν φθόγγων, καθαρῶς ἢ λίαν ἡχῶν.
 Πολύφθονερὸς, ὁ, ἡ, πολὺ φθονερὸς, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λαέρτ. 10, 8.
 Πολύφθονος, ὁ, ἡ, λίαν φθονούμενος· Ζ. τὸ ἔφ.
 Πολύφθορος, ὁ, ἡ (φθόρις), πλούσιος εἰς θυτίας διὰ πλακουντίων, ὁ μὴν τῶν πλακουντίων, Πλούτ. Κεφαλ. καταγραμ. Ἑλλήν. §. 9, εἰς καὶ ὁ Πλούτ. δὲν τὸ παράγῃ ἀπὸ τῶ φθόρις, ἀλλὰ τὸ ἐξηγεῖ πολυπευθής κ. πολυμάντετος· Εἰς τὰ κοιναὶ κείμενα κεῖται ψευδῶς πολύφθορος.
 Πολύφθορος, ὁ, ἡ (φθορά), εἰς πολλοὺς φθοροποιός, πολλοὺς φονεύων, Ἐμπεδοκλ. παρὰ Σέξτ. πρὸς Μαθηματ. 1, 302. κ. Αἰσχ. Πρ.
 Πολύφθορος, ὁ, ἡ, πάντῃ φθαρμένος, ἐρημωμένος, πλήρης φόνων· Πέλοπος δῶμα, Σοφοκ.
 Πολύφθλιτος, ὁ, ἡ, πολυαγάπητος, Σχολ. Θεοκρ.
 Πολύφθλις, ἡ, πληθὺς φίλων. ἐκ τοῦ
 Πολύφθλος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φίλος, πολλῶν φίλος, ὑπὸ πολλῶν φιλούμενος.
 Πολύφθλιτρος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ φίλτρα, ἐράσμιος, ἔλκων εἰς ἀγάπην, Θεόκρ. 23, 1.
 Πολύφθλεγματος, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺ φλέγμα, Προκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 3, 17.
 Πολύφθλος, ὁ, ἡ, πολλὰς φλόγας ἔχων, λίαν φλέγων, ταυτ. ζαφλετής.
 Πολύφθοις, ὁ, ἡ, ἔχων πολλήν, δυνατὴν φλούδα, Γραμμ.
 Πολύφθοισθός, ὁ, ἡ, πολὺήχος, πολυτάραχος· Σίλαττα, Ἰλ. α, 38. Ζ. φλοῖσθος.
 Πολύφθορος, ὁ, ἡ, λίαν δειλός, φοβιστάρης, Σχολ. Σοφοκλ.
 Πολύφθοιτος, ὁ, ἡ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ περιπλανώμενος, Μουσαῖος, 191.
 Πολύφθορος, ὁ, ἡ, πολλῶν φονεύς.
 Πολύφθορβος, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ (φθορβή), πολλὰ κτήνη τρέφων, ἢ λίαν τρέφων, Ἡσίοδ. Θεογ. 910.
 Πολύφθορῶ, ὦ, πολὺ φέρω, βαστάζω.
 Πολύφθορητος, ὁ, ἡ, πολὺ φερόμενος, ἢ φέρων.
 Πολύφθορῆς, ἡ, καρποφορία, πλούσιος θερισμός· ἐκ τοῦ
 Πολύφθορος, ὁ, ἡ, πολὺ φέρων· γῆ, καρποφόρος· οἶνος, δυνατός, δεχόμενος πολὺ ὕδωρ, Ἀριστοφ. Πλούτ. 854. Σχολ.
 Πολύφθορτος, ὁ, ἡ, πολὺ φορτωμένος, πολὺ φορτίον βαστάζων.
 Πολύφραδέω, Μοῦσαι ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσθαι, Ἡσίοδ. λείψ. πληροφοροῦμαι, καταπείδομαι· ἐκ τοῦ
 Πολύφραδής, ἑὸς, ὁ, ἡ, κ. ὁ, ἡ (πολύς, φράζω) φρόνιμος, συ-
 Πολύφραδμων, ὄνος, ὁ, ἡ } νετός.
 Πολύφραδέα, ἡ, κ. } φρόνησις, ἢ εὐγλωττία, καταπιστα-
 Πολύφραδμοσύνη, ἡ, } κότης· ὕμνων· πολ. οἱ πολλοὶ ὕμνοι.
 Πολύφραττος, ὁ, ἡ, συχνάκις εἰρημένος, λαλημένος, Γραμμ. 2) : δόλος, πολλὰ βεβουλευμένος, ἐφευρημένος, Ὀππ. Κυνηγ. 4, 6.
 Πολύφροντις, ἑδός, ὁ, ἡ, πλήρης φροντίδων, Ἀνακρ. 39.
 Πολύφρόντιστος, ὁ, ἡ, πολὺ φροντιστός, ἀκριβής· Ἐνερ. φροντίζων ἀκριβῶς, στοχαστικός, Ἀνάλ.
 Πολύφροσύνη, ἡ, ταυτ. πολυτροπία.
 Πολύφρων, ὁ, ἡ (πολύς, φρήν), ταυτ. πολύτροπος, φρόνιμος, δόλιος· Ἡφαίστος, ὁ πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος, Ὀδυσ. 3, 295.
 Πολύφρυνς, ἑὸς, ὁ, ἡ (φρύν), πολλαπλούς, πολυμερής, ὡς διφρύν, διμερής, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5, 1.
 Πολύφυλλος, ὁ, ἡ, δασύφυλλος, ἔχων πολλὰ φύλλα.
 Πολύφυλος, ὁ (φύλον), ἐκ πολλῶν γενῶν.
 Πολύφυτος, ὁ, ἡ, κατάφυτος, Χρησμ. Σίβυλλ. 5, σ. 538.
 Πολύφωνέω, τὸ ῥῆμα, Εὐστάθ. } τοῦ
 Πολύφωνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. }
 Πολύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή), πολὺ φωνάζων, πολὺήχος· πολὺλό-
 γος, φλύαρος.
 Πολύχαλκος, ὁ, ἡ, δίδων πολὺν χαλκόν· γῆ, χώρα· πλούσιος εἰς χαλκίνα σκευή, καὶ εἰς ἀργύριον. νόμισμα χαλκίνον.
 Πολύχανδής, ἑὸς, ὁ, ἡ (χανδάνω), πλατύς, εὐρύχωρος, Νίκανδρ.
 Πολύχερής, ὁ, ἡ, πολὺ χαροποιῶν, ἢ χαίρων, Γραμμ.

Πολύχερδής, ὁ, πλαττὸν ὄνομα εἰς τὸν Ἀριττοφ. Λυσιστ. 1098.
 Πολύχαρμος, ὁ, ἡ, πολεμικός, Ἀνάλ. 1, σ. 217.
 Πολύχειμερος, ὁ, ἡ, πολὺ χειμωνώδης, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 420.
 Πολύχειρ, εἶρος, ὁ, ἡ, κ. Πολύχειρος, ὁ, ἡ, μέ πολλὰς χεῖρας, ἢ ἐκ πολλῶν χειρῶν· εὐπορία, βοήθεια· ἐκ πολλῶν χειρῶν.
 Πολύχειρῆς, ἡ, πληθὺς χειρῶν, ἢ ἐργατῶν, Θουκυδ. κ. Διόδ. Σικελ. 11, 2, 40.
 Πολύχεσος, ὁ, ἡ (χέζω), χέζων πολὺ, πάσγων διάρροια· νόσημα, ἢ διάρροια, Σουῖδ.
 Πολύχεύμων, ὄνος, ὁ, ἡ, πλουτίως χυνόμενος· πλουτίως ῥέων.
 Πολύχλωρις, ἡ } πολλὰ χίτριος, χλωμός Κ. Ἰπποκρ.
 Πολύχλωρος, ὁ, ἡ, } ἐπιδήμ. 2, σ. 689. Lind.
 Πολύχέτων, ὄνος, ὁ, ἡ, μέ πολλὰ ὑποκάμισα. Καθ. μέ πολ-
 λὰ φορέματα.
 Πολύχνοος, συναίρ. - νους, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺ χνουδιόν, τὸ κυδάνιον.
 Πολύχσῶ, ὦ, χύνω πολὺ, καὶ δίδω πολὺν καρπὸν, πολὺ εἰ-
 σόδημα, Ἀριστοτ. γενέσ. 3, 1.
 Πολύχοις, ἡ, τὸ δίδειν πολὺν καρπὸν, καρποφορία. Θεόφρ. 2) ἀντὶ πολυείδεια, τὰ πολλὰ τῶν φυτῶν εἶδη, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 2, 24. ἐκ τοῦ
 Πολύχοις, συναίρ. - χους, κ. Πολύχοις, ὁ, ἡ, πολλαπλάσιος. 2) σπέρμα πολύχουν, τὸ ὅποιον δίδει πολλαπλάσιον καρπὸν (παλὺς, χέω).
 Πολύχορδία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Πολύχορδος, ὁ, ἡ (χορδή), μέ πολλὰς χορδὰς, φωνάξ· ᾠδὴ, Εὐρ.
 Πολύχορτος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ χόρτα, χλόην διὰ κτηνῶν τροφήν, Εὐστάθ.
 Πολύχρηματέω, κ. } ἐκ τοῦ
 Πολύχρηματίζω, }
 Πολύχρηματος, ὁ, ἡ, κ. Πολύχρημων, ὄνος, ὁ, ἡ (χρήματα), ὅς τις ἔχει πολλὰ κτήματα, πλούσιος.
 Πολύχρηματῆς, κ. Πολύχρημοσύνη, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Ξε-
 νοφ. Συμπ. 4, 42.
 Πολύχρηματῆς, ου, ὁ, ἀντὶ πλούσιος, Διογ. Λαέρ. 5, 28. Κορ.
 Πολύχρηστις, ἡ, μεγάλη χρησιμότης, ὠφέλεια.
 Πολύχρηστος, ὁ, ἡ, πολὺ ὠφέλιμος, ἢ συχνάκις εἰς χρή-
 σιν λαμβανόμενος.
 Πολύχροια, ἡ, (πολύχρους), ποικιλία χρωμάτων· τῶν ὀνο-
 μάτων, πολλαὶ σημασίαι λέξεων.
 Πολύχροινέω, κ. } διαρκῶ πολὺν χρόνον, Ο'.
 Πολύχροινίζω, }
 Πολύχρονιος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - χρονίως, κ. Πολύχρονος, ἐκ πολ-
 λοῦ χρόνου, πολὺν χρόνον διαρκῶν, γέρων, παλαιός. Κ. πολὺ-
 χρόνος, ἀντὶ πολυετής.
 Πολύχροινότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 607.
 Πολύχροος, συναίρ. - χρους, ὁ, ἡ (χρόα), πολυχρωματίζων, παρδαλός.
 Πολύχρυσος, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺν χρυσόν, καὶ χρυσὰ σκευή. Ἐπίρ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὀμ. Ἑμν. Ἀφρ. 65.
 Πολύχρῶματος, ὁ, ἡ, κ. }
 Πολύχρωμος, ὁ, ἡ, } ταυτ. πολύχρους, Μανέθ. 5, 248.
 Πολύχρως, ὄτος, ὁ, ἡ, κ. }
 Πολύχυλος, ὁ, ἡ, ἔχων πολὺν χυλόν.
 Πολύχυμος, Καθ. ταυτ. πρ. Ζ. τὰ ἀπλά.
 Πολύχυτος, ὁ, ἡ (χύω), χυμένος, ῥέων ἐπὶ πολὺ διάστη-
 μα, Πλούτ. 6, σ. 666. πολλαπλάσιος. 2) καὶ ἀντὶ πολύχρους ἀριθ. 1.
 Πολύχωρητος, ὁ, ἡ, κ. Πολύχωρος (χώρα), περιλαμβάνων
 πολλὰ, εὐρύχωρος, Γραμμ.
 Πολύχωρῆς, ἡ, τὸ οὐσιαστ. πρ.
 Πολύχωράτατος, ὑπερβ. τοῦ πολύχωρος· ψυχὴ πολυχωρατάτη
 ταῖς ἀπάντων ἀρκούσα φροντίσι, Συνέσ. σ. 200.
 Πολύχοιστος, ὁ, ἡ, (χωννύω), ἐπισωρευμένος· τάφος. Αἰσχ. Χοηφ. 348.
 Πολύψαματος, κ. }
 Πολύψαμμος, ὁ, ἡ, } πολλὰ ἀμμόδης, Ὀππ. Ἀνάλ.
 Πολύψηφίς, ἑδός, ὁ, ἡ, (ψηφός), ἔχων πολλὰ λιθάρια, Ἡρόδ. 1, 55.

Πολυψηφία, ἡ, πολλαὶ καὶ διαφορὰι ψῆφοι.
 Πολύψηφος, ὁ, ἡ, με πολλὰς ψήφους, ἡ ἐκ πολλῶν ψήφων.
 Πολύψοφος, ὁ, ἡ, κάμνων μέγαν κτύπον, θόρυβον : κα-
 ραυνός.
 Πολυωδύνη, ἡ, μεγάλη ὀδύνη, πόνος.
 Πολυώδυνος, ὁ, ἡ, (ὀδύνη) : μέγαν πόνον πάσχων, αἰτθανό-
 μενος.
 Πολυωνυμέω, ὦ, ῥῆμα, κ. } τοῦ
 Πολυωνυμέα, ἡ, οὐσιαστικ. }
 Πολυώνυμος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ ὀνόματα. 2) ἡ μέγα, ἀκου-
 στὸν ὄνομα.
 Πολυώνυχος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλοὺς οὐγκας.
 Πολυωπέτης αἶγλη, Μαξιμ. στ. 584. πολυόματος.
 Πολυωπής, ἡ, } ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς ὀπὰς, τρύπας : δίκτυον,
 Πολυωπός, κ. } Ὁδυσ. χ, 386. ἡ ὀφθαλμοῦς (ὦψ).
 Πολυωρῆω, ὦ, μ ἤτω, ἀντίθ. ὀλιγορῆω, δίδω προτοχήν.
 φροντίζω : τινά βρώματι, προβλέπω, προμηθεύω τινά με φαγη-
 τὰ : πολυωρεῖται, τιμασθαι, Ἀριστοτ. ῥητ. κ. Αἰνεί. κεφ. 22.
 ὅθεν
 Πολυωρητικός, ἡ, ὄν, φροντιστικός, προστατικός.
 Πολυωρεα, ἡ, φροντίς, προτοχή : ἀντίθ. ὀλιγορεα.
 Πολυωρος, ὁ, ἡ (ῥωρα), ἔχων πολλήν φροντίδα, προτοχήν·
 προστατικός, Ἀντίθ. ὀλιγορος.
 Πολυωρος, ὁ, ἡ (ῥωρα, ῥωρος), πολυστής, παλαιός : οἶνος,
 Σταβ. λογ. 65.
 Πολυώροφος, ὁ, ἡ, με πολλὰ πατώματα.
 Πολυώτος, ὁ, ἡ (οὔς), πολλὰ αὐτὰ ἔχων, Λουκιαν. 4,
 σ. 240.
 Πολυωφελής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -φελῶς, λίαν ὠφέλιμος.
 Πολυωψ, ὡπος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολυωπής.
 Πολυός, ὁ, Πόλφος, κ. Βολφός, ζωμός τις, ἡ φαγητόν ἐκ κρι-
 θαρίου ξεφλουδισμένου καὶ ἄλλων, Ζ. πόλτος.
 Πολυοφάκη, ἡ, (φακή), φαγητόν με πόλφον, καὶ ζωμόν πί-
 στων· Ζ. Πόλτος.
 Πόλχος· Ζ. ὄχλος.
 Πόμα, τό, ταυτ. πῶμα, ἀττ. (πόω, πίνω), πιστόν· κρίθινον
 πόμα, ὁ ζῦθος (βεῖρα), Ζ. ζῦθος.
 Πομπάιος, ὁ, ἡ, παραπέμπων, συνοδεύων, φέρων, Ἐπίθ. τοῦ
 Ἑρμοῦ, ὅστις ἔφερε τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ἄδην : ἄνεμος, ἐπιτή-
 δειος εἰς πλοῦν. 2) Παθητ. ἀπετταλμένος : ἐλάτη, Εὐρ. Ἰφιγ.
 Αὐλ. 1323.
 Πομπεία, ἡ, πομπή, συνοδία εἰς παράταξιν. 2) ἡ παράταξις
 ἑορτῆς τινός. Εἰς τοὺς Ῥωμαίους καὶ ἡ τοῦ θριάμβου. 3) ἐπίδει-
 ξις, καύχησις. 4) λοιδορία, ὕβρις, χλυσή, περιγέλασμα, λόγοι
 ὑβριστικοί, με τοὺς ὁποῖους οἱ ἐν παρατάξει ἑορτῆς τινός ἐλοιδο-
 ροῦν τοὺς ἀπαντώντας, ὅθεν Τρ. ἡ τοῦ δαίμονος κατ' ἡμῶν πομ-
 πεία, καθὼς μᾶς περιπαίζει ἡ τυχὴ· Πρβ. πετσεύω, κ. πεταυρίζω·
 οὕτως εἰς τὴν ἑορτήν τοῦ Βαίχου (Ζ. κομάζω) ἐλοιδοροῦν τοὺς
 ἀνδράς : εἰς τὰ στήνια, τὰς γυναικὰς, ὁπότε ἐλαύνοντες ἐπὶ
 ἀμαξίων ἐλοιδοροῦν καὶ ἑαυτοὺς, καὶ τοὺς παρερχομένους· ὅθεν
 ἐπὶ τῶν ἀμαξίων πομπεῖται λοιδοροί.
 Πομπεῖον, τό (πομπή), τὰ εἰς παράταξιν ἑορτῆς ἀπαιτούμενα
 σκεύη. 2) οἶκος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐφυλάττοντο τὰ σκεύη
 ταῦτα.
 Πομπέυσκον, Ἴων. παρατ. τοῦ πομπεύω.
 Πομπεύς, ἑως, Ἴων. ἦος, ὅστις συνοδεύει τινά, ὡς πομπάιος.
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων· πομπῆας νηῶν, Ὁμ. 2) ἔξαιρ. εἰς παράταξιν,
 Ἀπολλ. Ῥόδ.
 Πόμπευσις, ἡ, ταυτ. πομπεία.
 Πομπευτήρ, ὁ, ταυτ. πομπεύς· ὅθεν
 Πομπευτήριος, ἰα, ἰον, ἀνήκων, ἐπιτήδεος εἰς πομπήν,
 παράταξιν.
 Πομπευτής, οὗ, ὁ, ταυτ. πομπευτήρ.
 Πομπεύω, μ. εὖσω (πομπή), ὑπάγω ἐν παρατάξει : κάμνω
 θριάμβον, εἰς τοὺς Ῥωμ. 2) συνοδεύω, συμπεριπατῶ μετὰ τινος
 ἐν παρατάξει, εἰς τοὺς Ῥωμ. ἐν θριάμβῳ. Καθ. ὀδηγῶ, φέρω :
 εἰπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην, εἰάν καταλαμβάνω, ἐξεύ-
 ρω, Σοφοκ. Τρῆχ. σχημ. ἐκ τοῦ πομπός, τό ὅπ. Ζ. 3) ὑπερη-
 φανεύομαι, (καμαρόνω Κ.), ὡς νὰ ὑπὴγάινω εἰς παράταξιν ἑορ-
 τῆς. 4) λοιδορῶ, ὕβριζω, κακολογῶ : εἰς τινά, Φιλόστρ. σ.

684. Ζ. πομπεία, ἀριθ. 4. 5) Ἑράκλ. Ἀλληγ. 29. Ἑνεργ. φα-
 νερόνω, παριττάνω εἰς θῆαν.
 Πομπή, ἡ (πέμπω), τό ὀδηγεῖν, φέρειν, στέλλειν, ἀπολύειν·
 ἰδίως, ἡ παρατάξις, καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὁ θριάμβος, Κικέρ.
 offic. 1, 36, 7. Κ. πόμπα, ἡ μεγαλοπρεπὴς παρατάξις. 2) Κ.
 πομπή ἐκ τοῦ πομπεύω ἀριθ. 4, ἡ ἐντροπή· καὶ αἱ πομπαὶς χυθ.
 ἀντὶ ἐντροπαί.
 Πομπικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, χρήσιμος εἰς συνοδίαν, ἡ παρατά-
 ξιν. 2) μεγαλοπρεπῆς, διεγείρων τιμὴν καὶ ὑπόληψιν.
 Πομπίλος, ὁ, ταυτ. πομπός, ἔξαιρ. θαλάττιον ὄψαριον, τό
 ὁποῖον συνοδεύει τὰ πλοῖα, σχημ. ὡς ναυτίλος. gasterostus
 ductor. Δινν.
 Πόμπιμος, η, ον, κ. ὁ, ἡ, πέμπων εἰς τὰ ἔμπροσθεν, στέλ-
 λων : ἄνεμος, μετὰ τοῦ αὐρίου, καὶ ταυτ. οὐριος. 2) Παθητ.
 φερμένος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἀπετταλμένος, Σοφ. Τρ. 872, συν-
 οδεύμενος, ἡ δυνάμενος νὰ σταλθῇ, νὰ ὀδηγηθῇ.
 Πόμπιος, ἰα, ἰον, ταυτ. πομπικός : σκεῦη, Διόδ. Σικελ. 12, 40.
 Πομπός, ἀηλ. πέμπων, φέρων, ὀδηγῶν· ἀντί, ἄγγελος, Σοφ.
 Τρ. 617. ὅθεν πομπεύω· Παθ. πομποῦ πυρός, τό ὁποῖον πέμπε-
 ται μακρὰν ὡς σύνδεμα, Αἰσχ. 310,
 Πομποστολέω, ὦ (πέμπω, στόλον), συνοδεύω στόλον, ἡ
 καράβιον, Λουκιαν. 5, σ. 268. 2) Καθ. φέρω ἐν παρατάξει, Στράβ.
 14, σ. 631.
 Πομφολυγέω, κ. Πομφολυγίζω (πομφόλυξ), ταυτ. πομφολύζω,
 καὶ -λύσσω.
 Πομφολύγη, ἡ, Κύρ. ὄνομα· κυρίως, ταυτ. πομφόλυξ.
 Πομφολυγηρός, ὅ, τι ῥίπτει, ἡ ἔχει πομφόλυγας.
 Πομφολυγοπάφλασμα, τό, (πομφόλυξ, παφλάζω), φυταλὶς
 ὕδατος γεννωμένη με πάφλασμα, χούχλασμα Κ. Ἀριστοφ.
 Πομφολυγώω, ὦ, μεταβάλλω εἰς πομφόλυγας, φυταλίδας.
 Πομφολυγώδης, ὁ, ἡ, ἔχων φυταλίδας, ἡ ὡτὴν φυταλὶς,
 Πομφολυγώτης, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος εἰς σχῆμα φυταλί-
 δος, Παλ. Μαθημ. σ. 66.
 Πομφολύζω, ταυτ. -λύσσω.
 Πομφόλυξ, ὡρος, ἡ, φυταλὶς ὕδατος, φυτκαλίθρα νεροῦ Κ.
 πᾶσα φυταλὶς. 2) τό ἔξῃον μέρος τῆς ἀσπίδος, ἄλλως, ὀμφα-
 λός. 3) καὶ γυναικεῖον κόσμημα κεφαλῆς, ὥς ταυτ. ὄγκος. 4)
 τὰ λευκὰ μερίδια τοῦ ζιγχοῦ (ψευδαργύρου) τὰ ὁποῖα, ἐνῶ καθα-
 ρίζεται ὁ ζιγχος, προτκολλῶνται εἰς τὰς πλευρὰς τῆς καμίνου,
 Διοσκ. 3, 85. Ζ. πεμφίς, πέμφιξ, πομφός.
 Πομφόλυτσω, μ. ξω, κάμνω φυταλίδας, βράζω γεννῶν φυτα-
 λίδας, πηγάζω με φ. πομφόλυξαν δάκρυα, δηλ. ἔρρευσαν, Πίνδ.
 Πύθ. 4, 2.
 Πομφός, ἡ, φούτκα, φυταλὶς· ὅθεν, πομφόλυξ. Ζ. πέμφιξ.
 Πονέω, ὦ, μ. ἤσω, (πόνος), Ἑνερ. ἐρχάζομαι (δουλεύω, Κ.)
 Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 6, 41. μετὰ Αἰτιατ. προξενῶ εἰς τινά κόπον,
 πόνον, ἄλγος· πονεῖμε, Πίνδ. Πύθ. 4, 268. Πονέομαι, ἀσχολοῦ-
 μι· καὶ ἔχω πόνον, αἰτθάνομαι ὀδύνην, Ἰλ. κ, 117. ε, 348.
 πονεῖν ὀδόντα, ἀλγεῖν τὸν ὀδόντα, πάσχειν ὀδοντόπονον, Πλούτ.
 κείνων περόνητο, ἀντὶ ἐπιμελήθητι. 2) Οὐδ. ποιῶ, κάμνω τι. 3)
 ἀποκάμνω, κουράζομαι, χάνω τὰς δυνάμεις, γίνομαι ἀχρηστος :
 ἀγγεῖον ἀκέραιον κ. ποπεινός. Πλούτ. στύλος πονήτας, Στράβ.
 6, 1, 12. Κ. με πονεῖ ἡ κεφαλὴ π. χ. ἀντὶ ἔχω κεφαλαλγίαν.
 2) ἀντὶ ποθῶ, ἐπιθυμῶ· πονῶ, τὴν πατρίδα μου. ὅθεν.
 Πόνημα, τό, ταυτ. πόνος, ἔργον, σύγγραμμα, βιβλίον.
 Πονυμάττον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Πονήρευμα, τό, κακόν, ἀχρεῖον ἔργον
 Πονήρευω, κ. Πονηρεύομαι, εἰμι πονηρός, κακός, ἀχρεῖος. 2)
 πάσχω τι· Ροῦφ.
 Πονηρέα, ἡ, κακὴ κατάστασις· κακός, ἀχρεῖος χαρακτήρ.
 Πονηροδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, διδάσκαλος τῆς πονηρίας, κα-
 χίας, Στράβ. 7, σ. 463.
 Πονηροκάριος, ὁ, ἡ, ἀχρεῖος, κακοήθης, Γλωσσ. Στεφ.
 Πονηροκρατέομαι, οὔμαι, ἐξουσιάζομαι ἀπὸ κακού.
 Πονηροκρατία, ἡ, ἐξουσία πονηρῶν, ἀχρεῶν ἀνθρώπων,
 Διονύσι. Ἀρχ. 8, 5.
 Πονηρολογία, ἡ, λόγος περὶ πονηρῶν πραγμάτων, Ἀριστοτ.
 Τοπ. 8, 12.
 Πονηρόπολις, ἡ, πόλις κακῶν, ἀχρεῶν ἀνθρώπων, Πλούτ.
 Πολυπρ. 10.

Πονηρὴς, ἄ, ὄν, Ἀττ. (δηλ. Αἰολ.) πόνηρος, Ἐπίρ. πονηρῶς (πονέω), κυρίως, ταυτ. επίπονος, κοπιητικός, πράξενος κόπων.
 2) δυστυχής, ταλαίπωρος. 3) κακός, ἀχρηστός, διεφθαρμένος.
 4) εἰς δυστυχίαν εὐρισκόμενος· σῶμα πονηρόν, ἀσθενές, ἐμπαθές. 5) κακοῦτης, κακοποιός.
 Πονηρόφιλος, ὁ, ἡ, φίλος πονηρῶν, κακῶν ἀνθρώπων, Ἀριστοτ.
 Πονηρόφθαλμος, ὁ, ἡ, ἔχων κακούς, φθοιερούς ὀφθαλμούς, Ο.
 Πόνησις, ἡ, κόπος, ταλαιπωρία, ἐργασία, Σέξτ. πρὸς Μαθημ. 9, 34.
 Πονητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ ἐργάζεσθαι.
 Πονεχός, ἡ, ὄν (πόνος), φιλόπονος· ἦν δὲ πονικός μὲν, ἀφύσικος δὲ καὶ βραδύς, Διογ. Λαέρ. Ζ, 170. Κορ. Ζ. ἀφύσικος.
 Πονόεις, εἶσα, ἐν, πλήρης ἐργασίας, καὶ πόνου.
 Πονοπαίκτηρ, ὁ, ὅστις, κάμνει επίπονα, καὶ κινδυνώδη πράγματα πρὸς τέρψιν ἄλλων, ὡς ὁ χορεύων εἰς τὸ σχοῖνον, Μανέθ.
 Πόνος, ὁ (πένω, πόπανα), ἔργον, ἐργασία, κόπος, κουρατμός, ἀρρώστια· ταλαιπωρία, δυστυχία, ἐνδεια, ἀθλία καταστάσις.
 2) πόθος, ἐπιθυμία. Πρβ. πονέω εἰς τὸ τέλος· οὕτως ἐμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ προσφυῶς τὸ Ὅμηρ. ἡμὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, Ἰλ. β, 291. Κ. πόνος ἀντὶ ἄλλος 2) ἀντὶ πόθος.
 Ποντιανῆς, Ζ. ποτιανῆς.
 Ποντιεύς, ἄδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ποντία.
 Ποντίζω, μ. ἴσω, βυθίζω, πνίγω εἰς τὴν θάλασσαν. 2) Οὐδ. βυθίζομαι εἰς τὴν θάλασσαν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1020.
 Ποντικός, ἡ, ὄν, θαλάσσιος. 2) ἀπὸ χώραν κειμένην παρὰ τὸν εὐξεινον πόντον. Κ. ποντικός κ. ποντίκιον, τὸ ζωάριον ὁ μῦς.
 Πόντιος, ἰα, ἰον, ταυτ. πελάγιος, θαλάσσιος· καὶ Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος.
 Πόντισμα, τὸ, τὸ βυθισμένον εἰς τὴν θάλασσαν, Εὐρ. Ἑλ. 1564.
 Ποντιστής, ὁ, ταυτ. καταποντιστής, Πaus. 8, 52.
 Ποντόβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω), βρεγμένος ἀπὸ τὴν θάλασσαν, πνιγμένος εἰς τὴν θάλ. Ο.
 Ποντογένεια, ἡ, θηλ. τοῦ
 Ποντογενής, ὁ, ἡ, γεννημένος ἐκ τῆς θαλάσσης.
 Ποντόγονος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 Ποντόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πόντου.
 Ποντοθήρης, ὁ, κυνηγός τῶν ὀψαρίων τῆς θαλάσσης, Ἀνάλ. 2, σ. 263.
 Ποντοκράτωρ, ὁ, Ὁρφ. Ἑμν. 17. κ. } βασιλεὺς τῆς θαλάσσης.
 Ποντομέδων, οἶτος, ὁ (μέδω), } σης.
 Ποντοκῦκη, ἡ, (κυκάω), : γυνὴ ταραττοῦσα τὴν θάλασσαν· ἀνήσυχος γυνή.
 Ποντοναύτης, ὁ, ὅστις μὲ τὸ καράβιον ταξιδεύει εἰς τὴν θάλασσαν, Σοφοκ. Σκυθ. 4.
 Ποντόνδε, Ἐπίρ. εἰς τὸν πόντον.
 Ποντοπλάνητος, κ. } (πλανᾶμαι, πλάνη), περιπλανώμενος,
 Ποντοπλάνος, ὁ, ἡ } εἰς τὴν θάλασσαν.
 Ποντοπόρεια, ἡ, θηλ. τοῦ -πορής, ὁ, ἡ, συνηθ. -πόρος, ὁ, ἡ, Ὀνομα κυρ. Ἠσίοδ.
 Ποντοπορεύω, Ὀδυσ. ε, 277. Μέστ. Πλούτ. 1, σ. 50. κ.
 Ποντοπορέω, ὦ, πορεύομαι ἐπὶ τῆς θαλάσσης.
 Ποντοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος, πείρω), περιπατῶ εἰς τὴν θάλασσαν, συνηθ. ἐπίθ. τοῦ πλοίου, Ὁμ.
 Ποντοποσειδῶν, ὠνος, ὁ, ἡ, δηλ. πόντου Ποσειδῶν, βασιλεὺς τῆς θαλάσσης, Ἀριστοφ.
 Πόντος, ὁ, ἡ βασιεὶα θάλασσα, Ἰλ. φ, 59. 2) τὸ αἰγαῖον πέλαγος, Ἡρόδ. 4, 99. 3) ὁ Εὐξείνιος πόντος. 4) Τροπ. πᾶν μέγα καὶ ἀμέτρητον. Πόντος Χρυσίου. 2) Ἡ παρὰ τὸν Πόντον ἐπαρχία.
 Ποντοστεφής, εὖος, ὁ, ἡ, στεφανωμένος, κυκλωμένος ἀπὸ θάλασσαν.
 Ποντοτίνακτος, Ζ. ποτιανῆς.
 Ποντοφάρνξ, ὁ, ἡ, ἀχόρτατος, φαγᾶς, Φρυνιχ. Βσκ. σ. 58.
 Ποντόφει, -φειν, ποιητ. ἀντὶ πόντου.
 Ποντοχάρυβδις, Ἰων. ἰος, Ἀττ. εως, ἡ, χάρυβδις τῆς θαλάσσης. Τροπ. πολυφάγος, Ἀθήν. 15, σ. 698.
 Ποντώ, ὦ, θαλασσιανῶν, κάμνω θάλατταν, Κοῖντ. Σμυρ. 14, 604.
 Πονωπόνηρος, ὁ, ἡ, ἀντὶ πόνω πονηρός, λίαν πονηρός, κακός, Ἀριστοφ. Λυσ. 550. ἡ γραφή δὲν χρειάζεται μεταβολήν.
 Πόξ, ποκός, ἡ, ταυτ. πόκος, πόκη, Παροιμ. εἰς ὄνου πέκας, Ἀ-

ριστοφ. εἰς τὴν ἄδην, ὅπου καὶ οἱ ὄνοι φέρουσιν ἔρια, ὅπου καὶ τὸ ἀδύνατον γίνεται δυνατόν· κατὰ τὸ ὀρνίθων γάλα κτλ.
 Ποοφῆγος, ταυτ. ποηφῆγος.
 Ποπαίνεσμα, πὸ (ποπαιεύω), ταυτὸς. πόπανον, Ἀνάλ. 2, σ. 214.
 Πόπανον, τὸ (πέπω, πέπτω), πλακούντιον θυτῆς, ταυτ. πέμμα.
 Ποπανώδης, ὁ, ἡ, ὡτὰν πόπανον. Ζ. πρ.
 Πόπαξ, μετὰ τοῦ ἰού, ἰού, ἐπιφώνημα ὡς τὸ πόποι, καὶ ταυτ. πίπαξ, Αἰσχ. Εὐμ. 139.
 Ποπαῖς, ἄδος, ἡ, ἱτρινεαὶ ποπάδες, ἀντὶ ἱτρίων πόπανα, Ἀνάλ.
 Ποπίζω, ἐκ τοῦ ἔποψ, ὅστις κρῖναι ποῦ, ποῦ, ἡ ὅπ, ὅπ.
 Πόποι, Ὁμ. ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ καὶ σχετλιασμοῦ, ὡς τὸ παπαί. Συνηθ. μετὰ τοῦ ὦ, τὸ ὁποῖον ἄλλοι γράφουσιν ὦ. Εἰς τὸν Αἰσχ. Ἀγ. 1080. κεῖται πόποι δᾶ, κατ' ἄλλους, Ποποι δᾶ.
 Ποπύζω, μ. ὕτω, Δωρ. ποπύσσω, Ἀριστοφ. Πλούτ. ἐρεθίζω τὸν ἵππον ἢ τὸν κολακεύω κρῖναι πο, πο, Ξενοφ. Ἰππ. κ. Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 7, 8. 2) μὲ τὸν ἦχον ταύτων προσέτι χειροκρότουν· ὅθεν πόπυγμα, ποπυσμὸς μετὰ τοῦ κρότος, ἀντὶ χειροκρότημα, εὐχαρίστησις. 3) Τροπ. κολακεύω, Ἀθήν. 9, σ. 407. 4) τὸν ἦχον ταύτων ἐσυνήθιζαν οἱ παλαιοὶ νὰ προφέρωσιν ὅταν ἤστραπτε : καὶ ἀστράπτῃ, ποπύζουσιν, Ἀριστοφ. Σφ. 623, ὡς ἡμεῖς λέγομεν Παναγία βοᾷσι. 5) ἀντὶ αὐλῶν. Σχολ. Θεόκρ. 5, 7. ὅθεν ποπυλιάζω, Δωρ. ποπυλιάττω. Θεόκρ. 5, 89. λαλῶ τὸν ποιμεικὸν αὐλόν. 6) φιλῶ, καὶ ἀποτελῶ ἦχον τινα ὡς πο, Ἀνάλ. 3, σ. 113, ἀριθ. 7.
 Ποπυλιάζω, κ. } Ἰδ. τὸ πρ.
 Ποπυλιάσσω, }
 Ποπύσσω, ταυτ. Ποπύζω, ἀριθ. 5.
 Πόπυσμα, τὸ, κ. } τὸ αὐλεῖν. 2) τὸ χειροκροτεῖν. 3) τὸ κοποπυσμός, ὁ, } λκεύειν. Ζ. ποπύζω.
 Πορδαχός, ταυτ. παρδαχός. [ἐκ τοῦ πόρδαξ. ἀντὶ κόρδαξ.]
 Πορδαῖλος, ἑα, ἑόν (πορτή), ὅστις ἐκβάλλει πορδάς, πορδαλᾶς χυδ. Λουκιαν. Λεξιφ. 5.
 Πορδαλεαγχεῖς, τὸ, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 58, φθοροποιὸν τῶν πορδαλέων φυτῶν.
 Πόρδαλις, ἡ, ταυτ. πάρδαλις, Ὁμ. Εἰς τὸν Νόνν. πάντοτε ὁ Πόρδαλις ἀρτενικῶς.
 Πορδή, ἡ (πέρδω). Ζ. πάρδω.
 Πόρδων, ὠνος, ὁ, Ἐπίθ. τῶν κοινῶν κ. ἀπρεπῶν Κυνικῶν, Πορδαλᾶς. Ἀρρίαν. Ἐπ. 3, 22, 80.
 Πορεῖα, ἡ (πορεύω), τὸ ὑπάγειν· ὁδός, ὁδός, ταξιδίον, ἔργον τοῦ μεταβιβαζέοντος ἀπ' ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον, ἀντὶ πορθεῖα, ὡς πορεύς ἀντὶ πορθεύς, Σοφοκ. Τραχ. ὑπόδυσ.
 Πορεῖον, τὸ (πόρος), μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας κινουσιτι εἰς τα ἐμπροσθεν, Πλάτ. Νομ. 5, σ. 106. : ὑπότροχον, μὲ τροχοῦς, Πολύβ. 8, 36.
 Πόρνευμα, τὸ, ὁδός· ταξιδίον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 254.
 Πορεύς, εὖος, ὁ, ταυτ. πορθεύς.
 Πορεύσιμος, ὁ, ἡ (πορεύω), βατός, ὅθεν, ἡ δὲ οὐ ἐμπορεῖται νὰ πορευθῇ, νὰ διαβῇ, κτλ.
 Πόρευσις, ἡ, ταυτ. πορεία, Λυκόφρ. Σχολ. 11. Κ. λέγομεν τὸν αὐτόπατον.
 Πορευτικός, ἡ, ὄν, πορευόμενος.
 Πορευτός, ἡ, ἑν, Ἐνερ. ὅστις ὑπάγει, : πῦρ, Αἰσχ. Ἀγ. 286. 2) Παθ. διαβατός, ταξιδευόμενος, πάτημένος, ταυτὸς. πορυσίμος.
 Πορεύω, μ. εὕτω, φέρω, ὁδηγῶ διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης· τοῦς ἐνδένδε ἐκείτῃ πορεύεται, Πλάτ. Φαίδρ. 57. Μέστ. πορεύομαι, ὑπάρχω, ταξιδεύω, ἀναχωρῶ, Σοφοκλ. Τραχ. 560. καὶ ὅταν δὲν εἶναι μακρινὴ ὁδός : εἰς εὐνὴν, ἡ εἰς ἀνδρα, σεμνὴ φράσις ἐπὶ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἀναβαίνουσιν εἰς τὴν γαμικὴν κλίνην. 2) ἐπινῶ, εὐρίσκω, δίδω : ἐγὼ πορεύσω χρυτὸν, Εὐρ. Φοιν. 996. 3) Ἡρόδ. 1, 8, ἔχει καὶ τὸ, πορεύω, ἀντὶ διέξιμι, διατρέχω, Τροπ. (ἐκ τοῦ πόρω, τὸ ὅπ. Ζ.) Κ. πορεύω λέγομεν τροπικῶς οἱ Θεοτ. ἀντὶ διάγω τὸν βίον, καὶ ἀντὶ ἀρκοῦμαι εἰς τί. Πῶς πορεύεις; - Πορεύω μὲ αὐτὰ τὰ ἐνδύματα.
 Πορθεῖω, ὦ, μ. ἤτω (πέρδω). ἀρπάζω, γυμνῶν· ἀφανίζω, ἐρημῶν. 2) πολιορκῶ, Διόδ. 11, 52. 12. 54.
 Πόρθημα, τὸ, τὸ γυμνωμένον, ἡρημωμένον· καὶ ἀντὶ
 Πόρθησις, ἡ, γύμνωσις, ἐρήμωσις, Πλούτ. Σύλλ. 16.

Πορθητής, οὗ, ὁ (πορθεῖω), ἀφανιτής, ἐρημωτής.
 Πορθητικός, ἡ, ὄν, ἔχων κλίσιν εἰς τὸ πορθεῖν.
 Πορθητὸν, ορος, ὁ, ποητ. ταυτ. πορθητής.
 Πορθμεῖα, ἡ, Ἰων. Πορθμία (πορθμεῖω), τὸ μεταβιβάζειν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ ποταμοῦ ἢ πορθμοῦ εἰς τὸ ἄλλο.
 Πορθμεῖον, τὸ, Ἰων. Πορθμήιον, κ. Πόρθμιον, τόπος ἢ πλοιάριον μεταβιβάζσεως, ἀφ' ἑνὸς μέρους τοῦ πορθμοῦ, ἢ ποταμοῦ εἰς τὸ πέραν, καὶ ὁ μισθὸς τοῦ πορθμέως, Λουκιαν. 5, σ. 139.
 Πόρθευμα, τὸ, πέραςμα : ἀχέων, ὁ ποταμὸς Ἀχέρων, Αἰσχ. Ἀγαμ. 15. 66.
 Πορθμεύς, ἑως, ὁ, ὅστις μεταβιβάζει ἀνθρώπους ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο. Καθ. ναύτης, καίκτης χυδαιστοῦρκ. Ὀδυσ. υ, 187. Θεοφρ. 1, 57.
 Πορθμευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, πρέπων εἰς πόρθευμα, ἢ πορθμεῖα.
 Πορθεύω, (πορθός), μεταβιβάζω πέραν, Ἑνερ. κ. Οὐδ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 6. Καὶ Μέσ. Εὐρ. Ἀνδρ. 2) Τροπ. στέλλω ἄγγελον, ὅστις ὑπάγει καὶ φέρει εἰδήσεις, Αἰσχ. Χοηφ.
 Πορθμήζον, τὸ, Ἰων. ἀντὶ πορθμεῖον.
 Πορθμεῖα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πορθμεῖα.
 Πορθμικός, ἡ, ὄν, ταυτὸς πορθμευτικός, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν πορθμόν.
 Πόρθμεον, τὸ, ταυτ. πορθμεῖον. [κατὰ τὸ ἐλλειμένον, ἐμπόριον, ἐμφόρβιον κττ.]
 Πορθμός, ἡ, ταυτ. πορθμεῖον, Ὀρφ. Ἀργ. 1139. 2) ἀντὶ πορθμός, ὁ, Διον. Περιηγ. 344.
 Πορθμός, ὁ, στενὸν θαλάσσης, ὡς τὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ στενον. 2) τὸ πέραςμα, ὡς ἡ πρωτότυπος λέξις πόρος, Σοφοκ. Τρ. 371.
 Πόρθος, ὁ, ἀντὶ πτόρθος.
 Πόρθυγξ, ἀντὶ σπόρθυγξ, κ. στόρθυγξ.
 Πορία, ἡ, ταυτ. πορεία.
 Πορίζω, μ. ἴσω (πόρος), φέρω εἰς τὸν δρόμον, : θεῶν καλῶς πορίζοντων, Εὐρ. Μῆδ. ταυτὸς. εὐδόσω. Μεταφ. ἐπινοῶ, εἰρήνικω πόρον, μηχανήν, τέχνας δι' ἄλλον τινά. Μέσ. δι' ἑμαυτὸν. Καθ. χορηγῶ, δίδω, ἀποκτῶ, προξενῶ εἰς ἑμαυτὸν τὰ ἀναγκαῖα, τὴν τροφήν, τὸν βίον. 2) Μαθημ. ἀπὸ ἀπόδειξιν τινά ἐκβάλλω ἄλλην τινά ἀπόδειξιν.
 Πόριμος, ὁ, ἡ, ὅστις δύναται νὰ ἐφεύρῃ, νὰ χορηγήσῃ, νὰ βοηθήσῃ, μεταδοτικός, πλούσιος, ὅστις δύναται νὰ βοηθήσῃ διὰ συμβουλῆς· πόριμος αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον. Εὐρ. Λείψ. Εἰς τὸν Θουκυδ. 4, 76. ταυτ. εὐπορος. 2) Εἰς τοὺς ἰατροὺς διαχωρηπηκός, διαπεραστικός : οἶνος.
 Πόριον, τὸ, ταυτ. πορεῖον.
 Πόρις, ἑως, ὁ, ἡ, ταυτ. πόρτις, Εὐρ. Βάκχ. 729. Ὀδυσ. λ, 410. Λυκόφ.
 Πόρισμα, τὸ (πορίζω), τὸ ἀποκτημένον, κέρδος, ὄφελος. 2) πόρισμα τῶν Μαθημ. συμπέρασμα ἐξερχόμενον ἀπὸ τὴν προηγούμενην ἀπόδειξιν. Ζ. πορίζω.
 Πορισματικῶς, Ἑπίρ. εἰς εἶδος πορίσματος (κατὰ Μαθ.), Πορισμός, ὁ, τὸ ἀποκτῆν, ἀπόκτημα, μέσον κτήσεως.
 Ποριστής, ὁ, ὅστις δίδει εἰσοδήματα, ἢ διδάσκει νὰ κερδαίνωμεν. 2) Ποριταὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ Διοικηταὶ χρημάτων ὀνομάζοντο οἱ Γαλλ. Financiers. Ζ. Ἀριστ. Πολ. σελ. 209. Κορ.
 Ποριστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς πορισμόν.
 Ποριστός, ἡ, ὄν (πορίζω), ἐφευρημένος, ἀποκτημένος, ἢ δυνάμενος νὰ ἐφευρεθῇ κτλ.
 Πόρχας, Αἰτ. ἀντὶ πρόχας ἐκ τοῦ πρόξ, κατὰ μετάθ.
 Πορχεύς, ἑως, ὁ, ψαράς (ἐκ τοῦ πόρχος), Λυκόφ.
 Πόρχης, ὁ, σιδήρεος δακτύλιος συνέχων τὴν λόγχην μὲ τὸ ξύλοντες, Ἰλ. θ, 495. Ζ. τὸ ἐφ.
 Πόρχος, ὁ, δίκτυον ὡς ὁ γρίκος, Πλάτ. Σοφιστ. 5, [Ἐκ τοῦ ἔρκος, ὄρκος προστ. π, ὡς πόλχος, ἐκ τοῦ ὄλχος, πέτω ἀντὶ ἔπω, ἔψω ἄρα ταυτ. ἄρκος ὡς καὶ πόρχης ταυτ. ἔρκος, δηλ. δεσμός. Πρβ. πόρπη, πόρπαξ.]
 Πορσία, ἡ, ἡ ἐπὶ χρήματι μίξις γυναικὸς μὲ ἄνδρα.
 Πορσεῖον, τὸ, οἶκος πορνῶν, ἄλλως, πορνεστάσιον, Ἀριστοφ. (Bordell).
 Πορσεύτρια, ἡ, ταυτ. πόρνη, Ἀριστοφ.
 Πορνεύω (πόρνος), κάμνω πόρνον, ἢ πόρνην. Παθ. κ. Μέσ. α.

φίνω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ μὲ μεταχειρίζονται ἄλλοι ὡς πόρνον, ἢ πόρνην.

Πόρνη, ἡ (ἐκ τοῦ πέρνω, πέπορνα), ἡ πωλημένη, ἡ ἀγορατμένη δούλη· ἔπειτα, πᾶσα γυνή συνευρισκομένη μὲ ἄνδρα μὲ μισθόν, πούτανα.

Πόρνης, ὁ, ἀντὶ πόρνος, Ἀνάλ. 1. σ. 186.

Πορνέδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πόρνη.

Πορνικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πόρνην, ἢ πόρνον, Στράτ. ἐπίγρ. 61.

Πορνοβοσχεῖον, τὸ, ταυτ. πορνεῖον.

Πορνοβοσχεῶ, ὦ, μ. ἴτω. τρέφω πόρνας.

Πορνοβοσκέα, ἡ, ἐπάγγελμα τοῦ πορνοβοσχοῦ.

Πορνοβοσχος, ὁ, ὁ πόρνας βόσκων, τρέφων.

Πορνογενής, ἑως, ὁ, ἡ, κ.

Πορνογέννητος, ὁ, ἡ, τέκνον πόρνης.

Πορνογράφος, ὁ, ἡ, ὅστις γράφει περὶ πορνῶν, ἢ ζωγραφίζει πόρνας, Ἀθήν. σ. 567.

Πορνοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, (πορνείας διδ.) Ἀριστ. Ἰσ. 56. Abr.

Πορνοκοπία, ἡ, ἡ μὲ πόρνας συναναττροφή, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 286.

Πορνοκόπος, ὁ, ὅστις συναναττρέφεται μὲ πόρνας.

Πορνομανής, ὁ, ἡ, ὁ τρελλαθεὶς εἰς τὰς πόρνας, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 432.

Πόρνος, ὁ (πέρνω), Κυρίως, ὅστις λαμβάνων μισθὸν συνευρίσκεται γυν.

Πορνοσκόπος, ὁ, ἡ, ὅστις κυττάζει, παραμονεύει τὰς πόρνας, Ἰγν. ἐπ. 4.

Πορνοσύνη, ἡ, ταυτ. πορνεία, Μανέθ. 4, 314.

Πορνοτελώνης, ου, ὁ, ἔχων τὸ προνόμιον ἀπὸ τὴν διοίκησιν νὰ τρέφῃ πόρνας, Πολυδ.

Πορνότριψ, ἑβος, ὁ, ταυτ. πορνοσκόπος, Συνέσ. ἐπίστ. 32.

Πορνοφίλας, ὁ, ὄν. ἀντὶ - φίλης, φίλος τῶν πορνῶν. Ἀνάλ. 3, σ. 230.

Πορνοφίλος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.

Ποροποιέω, ὦ, μ. ἴσω, κάμνω ὁδόν, ἢ τρίπαν, ἀνοιγμα.

Ποροποιεῖα, ἡ, τὸ ποιεῖν, ἀνοίγειν δρόμους, ἢ πόρους εἰς τὰ σώματα, Κλημ. Π, 3, 9.

Πόρος, ὁ (πείρω, πέπορα), δρόμος, διάβασις ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο ποταμοῦ διὰ ὀλίγου ὕδατος· καὶ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου δὲν εἶναι βαθεῖα ὕδατα, καὶ ἐμποροῦν νὰ περάσωσιν ἄνθρωποι μὲ γυμνοὺς πόδας· καὶ ἡ γέφυρα εἰς τὸν Ἡρόδ. 8, 111, λύσαντες τὸν πόρον. 2) διάβασις ἐπάνω τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ θάλασσα αὕτη, ὅταν εἶναι στενὴ καὶ διαβατὴ ἀφ' ἑνὸς αἰγιαλοῦ εἰς τὸν ἄλλον, ταυτ. πορθμός· οἱ ἐν πόρῳ κατονημένοι, Θουκυδ. 1, 1. 120. οἱ παραθαλάσσιοι. 3) δρόμος, μέσον τοῦ νὰ κατορθώσῃ τις τι, ἢ νὰ ἐκβῇ ἀπὸ ἀμχανίαν τινά, Ἡρόδ. 2, 2. 4) τρόπος ζωῆς, ἐπάγγελμα. 5) τὰ εἰσοδήματα, Ξενοφ. περὶ πόρων. Ζ. πόρως.

Πορπάξω, κ. Πορπάω, δένω, θηλυκόνω μὲ τὴν πόρνην.

Πορπακίζω, μ. - ἴτω (πόρπαξ), ταυτ. πορπάξω· ὅθεν διαπορπακίζω, πιάνω τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸν πορπακα, λαβὴν, διὰ νὰ τὴν διοικήσω· πορπακιστάμενοι, ἀναλαβόντες καὶ φέροντες τὴν ἀσπίδα, Ἀριστοφ. Δυσ. 106.

Πορπακοφωρέω, ὦ, ταυτ. πρ.

Πόρπαμα, τὸ, ταυτ. πόρπημα.

Πόρπαξ, ἄκος, ὁ (πόρπη), λαβὴ τῆς ἀσπίδος. Ζ. ὀχάνη. 2) λωρίον τι εἰς τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου. Εὐρ. Ῥῆσ. 384. Ζ. πόρπη.

Πορπάω, ταυτ. πορπάξω.

Πόρπη, ἡ, ταυτ. περόνη, κυρίως, ὁ κρίκος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀρμόζεται ἡ περόνη· καὶ πόρπαξ, ὁ κρίκος τῆς ἀσπίδος, διὰ τοῦ ὁποῖου διαβιβάζουσι τὴν ἀσπίδα· Καθ. κρίκος, θηλυκωτήριον. [κατὰ διαλ. ἐκ τοῦ πόρχος, πόρχης, μεταβολὴ τοῦ κ εἰς π· ἢ ἐκ τοῦ ἄρπη, ὄρπηξ, πόρπηξ.]

Πορπηδόν, Ἑπίρ. ὡσάν πόρπη.

Πόρπημα, τὸ (πορπάω), ταυτ. πόρπη, καὶ τὸ δι' αὐτῆς θηλυκωμένον ἱμάτιον, Εὐρ. Ἠλίτ. 820.

Πορπόω, ὦ, ταυτ. πορπάω· ὅθεν

Πόρπωμα, τὸ, ταυτ. πόρπημα.

Πόρρις, ἡ, ἀντὶ πόρτις, Λυκόφρ.

Πόρρω, ἑξω, εἰς τὰ ἔμπροσθεν, μακρὰν, ὅθεν συγκρ. πορρώτερος, ὁ μακρύτερα ἀπέχων. Ἑπίρ. πορρώτερω, ὑπερθ. πορρώτατω. Ἀντὶ πόρρω λέγουσιν ἄλλοι πόρτω, καὶ μεταθ. πρόσσω, ἐ-

πὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.
 Πόρρωθεν, Ἐπίρ. μακρόθεν.
 Πόρρωσι, Ἐπίρ. εἰς τὰ μακρινὰ μέρη.
 Πορσαίνω, μ. ανέω, ὦ, ἀντί πορτύνω, Ἰλ. γ. 411.
 Πόρσιον, Ζ. πόρσω.
 Πορσύνω, μ. υνέω, ὦ (ἐκ τοῦ πόρω, μ. πόρτω, ταυτ. πορέω, πορίζω, ὡς φέρω φέρτω, ὄρω ὄρτω), δίδω, χορηγῶ, παρασκευάζω, διατάσσω, φροντίζω : κατὰ τοῖς πολεμίοις : τὰ ἐπιτήδεια, Κύρ. Παιδ. 7, 5, 17. ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορτύνετο, καθὼς ἡγοιμάσθη ἢ διάβασις τοῦ ποταμοῦ. 2) ἐπιμελοῦμαι, Σεραπέω, τιμῶ : θεὸν ὡς πορτυνέουτιν, Ἀπολλών. κείνου πορτυνέουσα λέχος, Ἰλ. γ. 411. κ. Ὀδυσ. γ. 403. φροντίζουσα τὸν γαμικὸν κράβατον, δηλ. οὐσα γαμετή, ἢ παλλακή. Πρβ. στορέσαι, κ. ὑποστορέσαι λέχος τινί, Εὐρ. κ. Θεόκρ. Πρβ. Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 840.
 Πόρσω, ταυτ. πόρρω, συγρ. Πόρσιον, κ. πορτωτέρω ὑπερβ. πορσωτάτω, κ. πορτωτάτα.
 Πορτάζω, δαμαλίζομαι, ἐπιμελοῦμαι μοσχάρι· ἐμπορεῖ καὶ τροπ.
 Πορτάκιον, τὸ, βωδάκι, δαμαλάκι, Ἰλ. ρ, 4.
 Πόρταξ, ακος, ὁ, ἡ, ταυτ. πόρτις.
 Πορτί, δωρ. μεταβ. ἀντί πορτί, πρὸς· ὅθεν ποτί· Ζ. πορτί.
 Πόρτις, ιος, ὁ, ἡ, ταυτ. πόρις, πόρρις, κ. πόρταξ, μοσχάρι· Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 314. : κερπή, ἐλαφάκι· Ὀρφ. Ἀργον. νεανίσκος, ἢ νεανίσκη, Λυκόφρ. 102.
 Πορτιτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων μοσχάριον, Τμν. Ἀπόλ. 22.
 Πορψύρα, ἡ, ἡ κογχύλη ἢ γεννώτα τὸ πορφυρὸν χρῶμα. 2) τὸ χρῶμα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐβαπταν τὰ ἔρια. 3) τὰ βαμμένα μετὰ τοῦτο τὸ χρῶμα ἔρια, καὶ τὰ ἐνδύματα. 4) : πλατεῖα, τὸ πορφυρὸν πλατὺ φόρημα τῶν Ῥωμαίων.
 Πορψύραϊος, ταυτ. πορφυρεῖος.
 Πορψυράνθεμος, Πλούτ. 10, σ. 737. κ.
 Πορφυρανθής, ὁ, ἡ (άνθος), ἔχων πορφυρὸν ἄνθος, χρῶμα.
 Πορφυρεῖον, τό· Ζ. πορφυρίον.
 Πορφυρεῖος, -εος, εἰα, ἐη, εον, συναίρ. οὐς, ᾱ, οῦν, τὸ ὑπερβ. πορφυρώτατος. πορφυρένιος, πορφυροχρωμάτιστος· ἄλλοτε σκοτεινός, μαυροκόκκινος, ἄλλοτε λαμπρός, ἀνοιχτός κόκκινος, καὶ ἄλλοτε ἰσιδής (violet).
 Πορψυρεύς, εὐς, ὁ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 7, 34. κ.
 Πορψυρευτής, ὁ, θηρευτής, κυνηγός, ἀλιεὺς πορφυρῶν, ἢ βαφύς πορφυρῶν ὑφασμάτων, ἐρίων κτ.
 Πορψυρευτικός, ὁ, ὅν, ἀνήκων εἰς τὸ πρῶτον, ἢ εἰς τὸ δεύτερον.
 Πορψυρεύω, κ. Πορφυρεύομαι, πιάνω πορψύρας, Ἀθήν. σ. 87.
 Πορψυρέω, ὦ, μ. ἦσω, φένομαι ἢ εἶμαι ἐρυθρός ὡς πορψύρα, Ἀρατ. 158.
 Πορψυρίζω, μ. ἴσω, εἶμαι ὀλίγον τι πορφυροῦς.
 Πορψυρίον, τό, ὑποκ. τοῦ πορψύρα. 2) ταυτ. πορψύρειον, τό, Στράβ. 16, σ. 1098. πορφυροβαφεῖον.
 Πορψυρίς, ἑδος, ἡ, πορφυρὸν φόρημα. 2) πτηνόντι, ὡς πορφυρίων, Ἀθήν. 9.
 Πορψυρίτης, ου, ὁ, θηλ. -φυρίτις, ἡ, ὅμοιος μετὰ πορψύραν.
 Πορψυρίων, ωνος, ὁ, εἶδος ἀλεκτρούνοιο διατρίβοντος εἰς τὰ ὕδατα, ὡς ἐκ τοῦ χρώματος. 2) ὄνομα κήτους, γίγαντος καὶ πολυπόδοιο, Ἀρτεμίδ. 2, 14.
 Πορψυρόβαπτος, ὁ, ἡ, κ.] βαμμένος, χρωματισμένος πορφυ-
 Πορψυροβαφής, ὁ, ἡ,] ρους, Πλάτ. παρ' Ἀθήν. σ. 48.
 Πορψυροβαφός, ὁ (βάπτω), ὁ βάπτων πορψύρα.
 Πορψυροβαθεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον, ὅπου χρωματίζονται πορψύρα.
 Πορψυρογέννητος, ὁ, ἡ, γεννημένος εἰς πορφυρὸν οἶκημα, ἢ γεννηθεὶς ἐν ὧ ἐνεδύετο ὁ πατήρ του τὴν πορψύραν, ἐβατίλευε, Βυζαντ.
 Πορψυροειδής, εὐς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ειδής, ὅμοιος μετὰ τὴν πορψύραν (τὸ ὄστρεον, ἢ τὸ χρῶμα).
 Πορψυρόζωνος, ὁ, ἡ, ἔχων πορφυρὰν ζώνην.
 Πορψυρόκαυλος, ὁ, ἡ, ἔχων πορφυροῦς καυλοῦς.
 Πορψυρέεις, εῖσα, εν, πορφυροχρωμάτιστος.
 Πορψυρομεγής, εὐς, ὁ, ἡ (μέγας, μεγάλος), σμυγμένος μετὰ πορψύραν.
 Πορψυρόπεζα, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ
 Πορψυρόπεδος, ὁ, ἡ, μετὰ πορφυροῦς πόδας, ἢ πορψύρα σπειρί-
 τια, Τρυφιδ. 65. Πρβ. φοινικόπεζος.
 Πορψυροπώλης, ὁ, κ. -πώλις, ἡ, πραγμπευτής πορψύρας.
 Πορψυρόστρωτος, ὁ, ἡ, στρωμένος μετὰ πορφυρὰ στρώματα,

Αἰσχ. Αἰ. 919.

Πορψυρόσχημων, ὁ, πορφυροενδύμενος. Ζ. σχῆμα.
 Πορψυρόω, ὦ, κάμνω, βάφω πορφυροῦν, σκεπάζω μετὰ πορψύραν, Γλωσσ. Στεφ. 2) Ζ. πορψύρωμα.
 Πορψύρω, μ. υρά (πορψύρα), κυρίως, φαίνομαι μαυροκόκκινος· ὅθεν, αἷμα πορψύρεον, θάλατος πορψύρεος, Ὀμ. Ἰλ. ε, 83. 2) φαίνομαι ὡς ἡ τεταραγμένη θάλασσα, εἶμαι ἀνήσυχος· ὅτε πορψύρη πελαγος κύματι κωφῶ. Ἰλ. ξ, 16. ὡς ταυτὸς κύμα πορψύρεον, κ. ἄλλος πορψυρέη (τὸ σκιαζόμενον μέρος τῶν κυμάτων δεῖκνυσι τὸ πορφυρὸν χρῶμα, ἐν ᾧ τὰ φωτιζόμενα εἶναι πράσινα Ζ. ἡεροειδής). Τροπ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις εἶναι βυθισμένος εἰς στοχασμούς, καὶ μελετᾷ νὰ τολμήσῃ τι, ὡς ἡ κυματιζομένη θάλασσα προσημαίνει μεγάλην τινὰ τρικυμίαν· οὕτως Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 456. κ. πολλά δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι, Ἰλ. φ. 551. Ζ. καλχαίνω· διὰ τοῦτο ὁ Ἡτύχ. τὸ ἐξηγεῖ κακωτεχνέω. 3) Ἐνερ. βάφω πορφυροῦν, Νόν.
 Πορψυρώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πορφυροειδής.
 Πορψύρωμα, τό, τὰ χρίματα κρέατα, τὰ ὁποῖα ἐδύοντο εἰς τὴν Δήμητραν, καὶ Περσεφόνην, Ἡσύχ.
 Πόρω, μ. πόρτω, ταυτ. πορέω κ. πορίζω, δίδω, παρέχω, προξενῶ· βάλλω, φέρω εἰς ἕνα τόπον. εἰς τὸν Θητέα δεῦρο πόροι, Σοφοκ. Οἰδ. Κολ. 1458. καὶ κάμνω, ἢ δίδω (ἐλληνικῶς). πόρε καὶ σύ κόρησιν ἐπεσθαι, Ἰλ. ι, 509, κάμε νὰ ἀκολουθήσῃς. δὲ νὰ ἀκολ. πόρεν δὲ οἱ υἱὸν, τοῦ ἐδωκεν υἱὸν : παρὰ κοῖτιν, γυναῖκα, Ὀμ. [Ἐκ τοῦ πόρω, πείρω, πέπορα, πόρος, βαρύτονος τύπος, σημαίνων τὴν διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ληψοδοσίαν, ὡς πράσσω].
 Ποσάκις, Ἐπίρ. πόσαις φοραῖς;
 Ποσαπλάσιος, ἰα, ἰον, ἡ } πόσαις φοραῖς μεγαλύτερος;
 Ποσαπλάσιων, }
 Ποσαπλῶς, Ἐπίρ. κατὰ πόσους τρόπους;
 Ποσαπούς, ὁ, ἡ, μετὰ πόσους πόδας, ἢ πόσων ποδῶν (μέτρον); Πλάτ.
 Ποσαχῆ, Ἐπίρ. εἰς πόσους τόπους;
 Ποσαχῶς, Ἐπίρ. κατὰ πόσους τρόπους;
 Πόσος, Ἐπίρ. ποῦ (ἐπὶ κινήσεως εἰς τί)· Ἰλ. π, 422. Ζ. πόθεν.
 Ποσειδᾶν, ἄνος, ὁ, δωρ. ἡ μάλλον Ποτειδᾶν, κ. Ποτειδάνειος ἀντὶ Ποτειδᾶν, συναίρ. ποσειδῶν, ὄνομα ξενικὸν τῆς Διβῆς, καὶ παραληφθὲν ἀπὸ τούτων Ἑλλήνας· ὁ θεός, βασιλεὺς τῆς θαλάσσης.
 Ποσειδάνειος, εἰα, εἰον, δωρ. ποτιδάνειος· κ.
 Ποσειδάνιος, ἰα, ἰον, δωρ. Ποτειδ. ταυτ. ποτειδάνιος.
 Ποσειδεῖον, τό, ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος.
 Ποσειδεῖος, ἰων. -σειδῆιος, ταυτ. ποσειδῶνιος, ἀνήκων εἰς τὸν Ποσειδῶνα.
 Ποσειδεών, ὦνος, ὁ, Ἀττικὸς μῆν (τὸ τελευταῖον $\frac{1}{3}$ Δεκεμ. καὶ $\frac{2}{3}$ Ἰανουαρίου).
 Ποσειδέων, ωνος, ὁ, ἰων. ἀντὶ ποτειδῶν.
 Ποσειδεωνίς, ἑδος, ἡ ἀντὶ Ποτειδῶνα, ἢ ἀλκυὼν
 Ποσειδῶν, ὦνος, αἰτιατ. καὶ ποτειδῶ· ὅθεν ποσειδάνιος, ἀνήκων εἰς τὸν Ποσειδῶνα : τὰ ποτιδῶνια, νοητ. ἱερὰ, ἱερότη τοῦ Ποσειδῶνος. [Ζ. ποσειδᾶν. Κατὰ Πλάτωνα (ἀστείζομενον βέβαια) ἐκ τοῦ πόσιν διδόναι.]
 Ποσειδῶνιος, ἰδ. πρ.
 Ποσειδῶνιος, ἰα, ἰον, ταυτ. πρ. ἢ Ποτειδῶνιος, ταυτ. ποσειδεωνίς, ἢ ἀλκυὼν, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος.
 Ποσειδωνοπετής, ὁ, ἡ (πίπτω), πετῶν ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, ὡς Διοπετής, ἢ Διίπετής.
 Ποσειδῶνιον, κ. -νιον, τό, ταυτ. ποτειδεῖον.
 Πόσση, ἡ, τὸ ἀνδρικόν μόριον· 2) τὸ σκεπάζον τὴν βάλανον αὐτοῦ δέρμα, Διοσκ. 4, 137.
 Ποσθία, ἡ, τὸ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς γεννώμενον φῶμα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ κριθή. Κ. κριθαράκι.
 Πόσθιον, τό, ὑποκ. τοῦ ποσθῆ ἀριθ. 1. Ἀριστοφ. Λατ. potium, ὅθεν τὸ χυδαῖον ποῦτσα. [Νομ. ἐκ τοῦ πρόσθῃ ἀντὶ πρόσθης. Ἡσύχ.]
 Πόσθων, ωνος, Λουκιαν. 5. σ. 191. ἡ
 Ποσθωνεύς, ὁ, ἔχων μέγα τὸ αἰδοῖον (πουτσαρᾶς χυδ.) Τροπ. ἀνότητος ἄνθρωπος. 2) χυδαῖον ὄνομα τῶν μικρῶν παιδιῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1300.
 Ποσειδεῖον, ἡ Ποτειδῆιον, τό, ἰων. ἀντὶ ποτειδεῖον, Ἰλ. β, 506.
 Ποσειδεῖος, ἰων. Ποτειδῆιος, ἰα, ἰον, ἀντὶ ποσειδεῖος.
 Πόσιμος, μη, μαν, δυνάμενος ποθῆναι· ἐκ τοῦ

Πόσις, ἡ, (πίνω, πόω), τὸ πίνειν, τὸ ποτὸν.
 Πόσις, ὁ (πέσω, πόσος), "Ομ. ὁ ἀγαπητικὸς, ὅστις ὕστερον γί-
 νεται ἀνὴρ· ὅθεν (Ἀριστοτ. Πολ. 7, 16), ἀρραβωνιασμένος. 2)
 Σοφοκ. Τρ. 550. ἐννοεῖ πόσιν τὸν ἀγαπητικὸν (ἀνόμως συνόντα),
 καὶ ἀνδρα τὸν νομίμως συζῶντα τῇ γυναικί. Τὸ τῶν Ἰταλῶν
 sposo, κ. spcsa, εἶναι ἐκ τοῦ πόσις. 3) τὸ ἀρσενικὸν ζῶον,
 "Οππ. Κυνηγ. 1, 397.
 Πόσις, ἡ Πόσις, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ἀθήν.
 Πόσος, ἡ, ὄν, ἐρωτημ. ἐπὶ ποσότητος, πόσον πολὺς, πόσον
 ἀκριβὴς;
 Ποσόος, ἡ, ὄν, ἔχων ποσότητα τινὰ (μέγεθος)· ἐπὶ ποσόν, μέ-
 χρι τινός, χρόνον τινὰ, καὶ ἐπὶ ποσόν τι· τὸ ποσόν, ταυτ. πο-
 σότης, ἡ
 Ποσοσύλλαβος, ὁ, ἡ, πόσας συλλαβὰς ἔχων;
 Ποσότης, τῆτος, ἡ (πόσος), μέγεθος με ἀριθμὸν, ἡ με μέτρον.
 Ποσόω, ὦ (πόσος), δίδω ποσότητα, κάμνω τόσον ἢ τόσον ἀκρι-
 βὺν, Θεοφρ. Χαρακ. 23, 3.
 Ποσσῆμαρ, Ἐπίρ. εἰς πόσας ἡμέρας; Ἰλ. ω, 657.
 Ποσσίκλυτος, ὁ, ἡ, περίφημος διὰ τὴν ταχυποδίαν. Στέφ.
 Βυζ. λ. Κάσπειρος.
 Ποσσίκροτος, ὁ, ἡ (πούς, κρότος), κτυπημένος, ἡ κτυπῶν
 με τοὺς πόδας, χορεύων, Ἡρόδ. 1, 66.
 Πόσσοος, ποιητ. ἀντὶ πόσος.
 Ποσταῖος, αἶα, αἶον, εἰς πόστην ἡμέραν; ὡς τριταῖος, κατὰ
 τὴν τρίτην.
 Ποστημέριος, ἰα, ἰον, ὅστις εἶναι πόστην μέρος, ἀντὶ πόστος
 τῷ μέρει; Πρβ. πολλοστημέριος.
 Πόστος, ἡ, ὄν (συγκοπ. ἐκ τοῦ πόστατος ἀπὸ τοῦ πόσος), δηλ. ὕ-
 στερ· ἀπὸ πόσους ἄλλους εἶναι αὐτός;
 Ποσῶς, Ἐπίρ. τρόπον τινὰ, ὀλίγον τι.
 Ποσῶχαρης, εος, ὁ, Κυρ. ὄνομα, Ἀνάλ.
 Πότα, Αἰολ. ἀντὶ πότε, ὡς ὅτα ἀντὶ ὅτε.
 Ποτάγω, δωρ. ἀντὶ προτάγω.
 Ποταγωγίδες, αἱ, εἰς τὴν Σικελίαν γυναῖκες τινὲς κατάσκοποι
 τῶν τυράννων, Ἀριστοτ. Πολιτ. 5, 11. Εἰς τὸν Πλούτ. προσα-
 γωγεῖς, κ. προσαγωγίδαι.
 Ποταγίδω, Ποταγίδωμαι, δωρ. ἀντὶ προσαγίδω.
 Ποταινί, Ἐπίρ. ταυτ. προσφάτως· ἀναμφ. Ἰδε Θεοδοσίου Γραμ-
 ματ. σ. 230.
 Ποταίνιος, ἰα, ἰον, (πόταινος), δωρ. ἀντὶ πρόσφατος, ἀντίθ. πα-
 λαίφατος. Μεταφ. ἀνέλπιστος, Αἰσχ. Πρ. 102, ὡς νέος, ξέ-
 νος.
 Πόταινος, ἡ, ὄν (ὅθεν ποταινί), ταυτ. πρ. [ἴσως ἐκ τοῦ ποτὶ
 δωρ. ἀντὶ πρὸς, καὶ τοῦ αἶνος, ταυτ. φάτις, ψήμη, ἄρα πρό-
 σφατος.]
 Ποταμεῖβομαι, ἀντὶ προταμεῖβομαι.
 Ποταμεῖος, εἶα, εἶον, Ἰων. ποταμήιος, τοῦ ποταμοῦ, ἡ ἐκ
 τοῦ ποταμοῦ.
 Πρταμέλγω, ταυτ. προταμέλγω, Θεοφρ. 1, 16.
 Ποταμηγός, ὁ, ἡ, (ἄγω) φερόμενος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἐπὶ
 πλοίων.
 Ποταμηδόν, Ἐπίρ. ὡσάν ποταμός.
 Ποταμηῖος, Ἰων. ἀντὶ ποταμεῖος. Νόνν. 11, 309.
 Ποταμηῖς, Ἰων. ἀντὶ ποταμεῖα· :νύμφαι, Νίκανδρ.
 Ποταμητῖς, φορτίς, Παῦλ. Σιλ. ἐκφρ. 269, ταυτ. ποτα-
 μεῖα.
 Ποταμηπόρος, ὁ, ἡ (πόρος), διαβιβάζων, ἡ ὑπάγων ἐπάνω
 τινός ποταμοῦ.
 Ποταμίον, τό, ὑποκ. τοῦ ποταμός.
 Ποταμίος, ἰα, ἰον, ταυτ. ποτάμειος.
 Ποταμίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ποταμός.
 Ποταμίτης, ου, ὁ, ὁ ζητῶν καὶ διορθῶν τὰ ὕδατα, Γλωσσ.
 Φιλοξ.
 Ποταμογείτων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ πλητὶον τοῦ ποταμοῦ. 2) ἐνυ-
 δρὸν τι φυτ. Διοσκ. 4, 101. potamogiton Διν.
 Ποταμοδιάρτης, ὁ, καραβοκύριος, καὶ τῆς εἰς τὸν ποταμόν,
 Ἀρτεμ. 4, 66.
 Ποταμόκλυστος, ὁ, ἡ, (κλύω), βρεχόμενος, πνιγόμενος,
 ἀπὸ ποταμοῦ.
 Ποταμόρρυτος, ὁ, ἡ, :γῆ, ποτιζομένη ἀπὸ ποταμοῦ, Φρύ-

νιχ. Βεκκ. σ. 60.

Ποταμός, ὁ· Ποταμόνδε, εἰς τὸν ποταμόν. [Ἐκ τοῦ ποτάω,
 κυρίως, ταυτ. πότιμος, ἀντίθ. τῆς θαλάσσης, τῆς ὁποίας εἶναι
 ἄλμυρά τὰ ὕδατα· σχημ. ὡς οὐλαμός, κεραμός κτ.]
 Ποταμοφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω), φερθεῖς, συρθεῖς ἀπὸ τὸν
 ποταμόν.
 Ποτατομὸς ὁχαστος, ὁ, ἡ, χωτθεῖς ἀπὸ τὸν ποτατόν, δηλ. τό-
 πος, ὅπου ἐσωρεύθη χώμα ἀπὸ τὴν λάσπην τοῦ ποταμοῦ, ἡ
 γῆν συρθεῖσαν, Διοδ. Σικελ.
 Ποταμῶν, ωνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Ποταῖνη, ἡ, ὄνομα πόλεως κτισθείσης ἀπὸ τὸν μέγαν Ἀλέξαν-
 δρον παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν.
 Ποτανός, δωρ. ἀντὶ ποτηνός· ἐκ τοῦ
 Ποτάομαι, ὦμαι (ποτή), μ. ἤτομαι, ἀπαστῶ· ὅθεν πεπόνηται,
 Παρακ. ὡς Ἀόρ. ἀπέταξεν, ἐφυγεν, Ὀδυσ. φ, 221.
 Ποταπός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -πῶς. Ζ. ποδαπός.
 Ποταυγάζω, δωρ. ἀντὶ προταυγάζω.
 Ποταυλέω, δωρ. ἀντὶ προταυλέω.
 Ποταῶος, ὡα, ὡον, δωρ. ἀντὶ προσηῶος.
 Πότε, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πός, ἡ, ὄν, Ζ. πόθεν
 Ποτέ, Ἐπίρ. μίαν φοράν· οὐδέποτε, μηδέποτε, οὐδεμίαν φοράν·
 οὐδέπώποτε, κυρίως, ἀκόμη οὐδεμίαν φοράν, ἐπὶ παρελθόντων·
 ἡδη ποτέ, τελευταίον μίαν φοράν, ποτέ ἡδη, ποτέ δῆ, μίαν
 φοράν πρὸ ὀλίγου, Λουκιαν. δῖς κατηγ. §. 15. τὸ δὲ εἶποι· ἔην
 εἶναι τὸ Κ. ἄμποτε γὰρ ἡμῖν· ἡττις ποτ' ἐστίν, ὁποιαδήποτε
 εἶναι.
 Ποτέδραμε, Δωρ. ἀντὶ προσέδραμε.
 Ποτείδω, Δωρ. ἀντὶ προτείδω.
 Ποτέομαι, Ἰων. ἀντὶ ποτάομαι.
 Ποτέος, εα, εον (πόω, πίνω), ταυτ. πότιμος.
 Ποτερίσσω, δωρ. ἀντὶ προσερίσω, ἀντιφιλονεικῶ, ἀνταγωνί-
 ζομαι.
 Πότερος, α, ἰον, τίς ἐκ τῶν δύο, τὸ οὐδέτ. Πότερον, τί-
 ζεταί εἰς ἐρώτησιν συγχειμένην ἀπὸ δύο μέρη, ποῖον ἐκ τῶν δύο
 τοῦτο ἢ ἐκεῖνο; Τὸ πότερος, ὡς τὸ πηλίκος, πόσος, προϋποθέτει
 τύπον τινὰ ἀόριστον ἄτερος, ὅστις εἶναι τὸ ἕτερος, ἀντὶ τοῦ ὁ-
 ποίου εἶπαν καὶ ἄτερος, καὶ ἄτερος.
 Πότερχομαι, δωρ. ἀντὶ προστέρχομαι.
 Ποτέρωδε, Ἐπίρ. εἰς τίνα ἀπὸ τοὺς δύο τόπους, ἡ μέρη (ἐπὶ
 στάσεως).
 Ποτέρως, κατὰ τίνα ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους;
 Ποτέρωσς, εἰς ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο τόπους; (ἐπὶ κινήσεως).
 Ποτέχω, δωρ. ἀντὶ προστέχω.
 Ποτή, ἡ, ταυτ. πότησις (Ζ. πέτω), πτήσις, τὸ ἵπτασθαι,
 Ὀδυσ. ε, 337, ὅπου ἄλλοτε μὲν ποτῇ, ἄλλοτε δὲ ποτῇν ἀν-
 ἐγνωσαν.
 Πότημα, τό, ποτόν, πιστόν.
 Ποτηματοποιός, ὁ, ἡ, ὁ κατασκευάζων ποτὰ, Ἀθήν. σ.
 608.
 Ποτήμεν, δωρ. ἀντὶ προστεῖναι.
 Ποτηνός, ἡ, ὄν, δωρ. ποτανός (ποτή), πτερωτός, ἱπτάμενος.
 Ποτήρ, ὁ (πόω, πίνω) (κυρίως ὁ πίνων), ποτήριον, Εὐρ. Κύκλ.
 151.
 Ποτηρίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ ποτήριον. 2) ὡς ἐπὶ θ. οὐδ. κατασκευ-
 ασμένον τίς εἰς τὸ πίνειν δι' αὐτοῦ· τορευματα, ποτήρια τορευμέ-
 Ἀθήν. σ. 484. ἐκ Μενάνδρ.
 Ποτηριογλύπτῆς, ὁ, ὅστις γλύφει ποτήρια, τὰ στολίζει με
 γλυφάς, καὶ τορευματα, Σχολ. Θεοφρ. 2, 2, ἄλλοι ἀνέγ.
 Ποτηριοκλέπτῆς, δηλ. ποτηρίων κλέπτῆς.
 Ποτήριον, τό (οὐδέτ' τοῦ ποτήριος, ἐκ τοῦ ποτήρ), Κ. πο-
 τήρι. 2) φυτόν τι, Διοσκ. 3, 17. astragalus poterium,
 Διν.
 Ποτηριοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, βαστάζων, ἡ περιέχων ποτή-
 ρια, Ἀθήν. σ. 460.
 Ποτηριοθήκη, ἡ, ὁρσώτερον, ποτηριοθήκη, τόπος, τράπεζα,
 ὅπου θέτονται ποτήρια.
 Ποτηριοπλῆγῆς, ὁ, ταυτὸς κυλικεῖον, Σχολ. Λουκιαν. 5,
 σ. 186.
 Ποτήρ, ἡτος, ἡ, (πόω, πίνω), πόσις, ποτόν, Ὀμ.
 Πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων, ὁ μεθύων. ὑπερθ. ποτίττατος.

Ποτήτες, ἡ, ὄν (ποτάομαι), πτερωτός, ἰπτάμενος· ποτή-
τά, τὰ, τὰ πτηνά, κατὰ τὸ δακτύλῳ, ἐρπετά, κτλ. Ὀδυσ.
μ, 62.

Ποτή, ὄν, ἀντί πρὸς, πρός. κ. Ἐπίρ. ἀντί προσέτι, Ἰλ. κ, 108.

Ποτιάπτω, ὄν, ἀντί προτάπτω.

Ποτιβάλλω, ὄν, ἀντί προσβάλλω.

Ποτιβλέπω, ὄν, ἀντί προσβλέπω.

Ποτιδέγμενος, ὄν, ἀντί προσδέγμενος.

Ποτιδεῖν, ὄν, ἀντί προσιδεῖν.

Ποτιδέρχομαι, ὄν, ἀντί προσδέρχομαι.

Ποτιδέομαι, ὄν, ἀντί προσδέομαι.

Ποτιδόρπιος, ὄν, ἀντί προσδόρπιος.

Ποτιεῖλω, ὄν, ἀντί προσειῖλω.

Ποτίζω (πότος), δίδω τινός νά πῆ· καὶ βρέχω τὰ χόρτα, τὰ
ἄνθη (ποτίζω λέγομεν κ. καὶ κατὰ τὰς δύο σημασίας).

Ποτίσει, ὄν, ἀντί πρόσσει, ἢ προστίσει, Θεόκρ. 14, 45.

Ποτικέκλιται, ὄν, ἀντί προσκέκλιται.

Ποτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κός, ἀνίκων, κλίνων εἰς τὸ πίνειν·
τὸ Ἐπίρ. Πλούτ. Δημήτρ. 36.

Ποτιμάστιος, ὄ, ἡ, ὁ πρὸς τῷ στήθει, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ.
κ. 378.

Πότιμος, ὄ, ἡ (πότος), δυνάμενος ποθῆναι, γλυκύς, ἀντίθ.
τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Πρβ. ἡδύς, ἑδανός, κ. πλατύς, κ. πο-
ταμός.

Ποτινίσσομαι, ὄν, ἀντί προσνίσσομαι.

Ποτιπεπτηκυῖαι, ὄν, ἀντί προσπεπτηκυῖαι, Ὅμι. Ὀδυσ.

Ποτιπτύσσω, ἀντί προσπτύσσω.

Πότις, ἡ, ὄν, ἡλ. τοῦ πότης, Ἀθην. σ. 570.

Ποτίσσω, ὄν, ἀντί ποτίζω.

Πότισις, ἡ,

Πότισμα, τό, } τὸ ποτίζειν, τὸ ὅπ. Ζ. τὸ ποτισμένον.

Ποτισμός, ὁ,

Ποτιστάζω, ἀντί προστάζω.

Ποτίστατος, ὄν, ὑπερθ. τοῦ πότης, πίνων καὶ ὑπερβολῇ, Ἀρι-
στοφ. κ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 26.

Ποτιστήριον, τό, ὄχητός εἰς τὸ ποτίζειν ζῶα, Ὁ.

Ποτιστής, οὗ, ὁ, ὅς τις κινᾷ, ἐγγεῖ οἶνον εἰς τὸ ποτή-
ριον, Ὁ.

Ποτίστρα, ἡ, τόπος, ἡ δεξαμενὴ, ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα, Ἀλ-
λως, πίστρα, Στραβ. 8, σ. 545.

Ποτίσχομαι, ὄν, ἀντί προτίσχομαι.

Ποτιτέρπω, ὄν, ἀντί προστέρπω, Ἰλ. ο, 401. ταυτ. θεραπύω, ἐ-
πιμελοῦμαι.

Ποτιτρόπαιος, ὄ, ἡ, ὄν, ταυτ. προστρόπαιος.

Ποτιφόριμος, ὄν, ἀντί προσφόριμος· τέμαχος, βρωτόν, δυ-
νάμενον νά φαγωθῇ, Ἀθην. σ. 315.

Πατίφαρος, ὄ, ἡ, ὄν, ἀντί πρόσφορος.

Ποτιφωνήεις, ἑσσι, ἡν, ἀντί προσφωνήεις, ὅς τις προσμι-
λεῖ, Ὀδυσ. ι, 456.

Ποτιφαύω, ὄν, ἀντί προσφαύω.

Πότμος, ὁ (πέτω, πίπτω), τύχη, μοῖρα, θάνατος, Ὅμ.

Πότμος, κ. } (κυρίως ἡλ. τοῦ πότμος, πότμος, τὸ ὅποιον ἐξέλιπε),

Πότμος, ἡ } προσφάνησις τιμητικὴ εἰς τὰς γυναῖκας, ταυτ. δέσποι-
να. Πότμος γυναικῶν, ἀντί κυρία, ἐξαιρετός τῶν γυναικῶν, Ἀν-
νάλ. 2, σ. 12, πότμος ἐμὰ, ἀντί τιμία, ἐνδοξος, Εὐρ. Ἰων. 704.
Ἐκ τοῦ ποθενός, ποθενός, συγκ. ποθνός, ποτνός (Ζ. πολιτνός),
ἀκριβός, ἀξιος, ὡς ἐρατός, ἐρατεινός. Πρβ. ζάθεος.

Ποτνιάδεα, αἱ (ποτνιαῶ), Νομ. αἱ κράζονται, αἱ βάκχαι, Εὐρ.
Βάκχ. 663, Φοίνισ. 1131. ποτν. θεαί, αἱ ἐρινύες, Εὐρ. Ὀρεσ.
312. (ἡ σὺν. γεραίραι, σεμναί, ἀρμόζει καὶ εἰς τὰς δύο πε-
ριστάσεις).

Ποτνιάνακτος, ὄ, ἡ, Ὅμ. ἐπίγ. 4, 6. ἴσως παντιάνακτος,
ταυτ. θαλασσοκρατής. Ἡ δὲ διορθ. ποτνιάνακτος (τινάσσω), ταυτ.
ἀλιπλήξ, κάμνει κακὴν ταυτολογίαν μὲ τὸ ἀλιγείτων. Ἀλλὰ δὲν
ἐννοεῖται πῶς εἶναι ἐσφαλμένον τὸ ποτνιάνακτος, ἐνθ' ἐμπορεῖ νά
ἐσχηματίσθῃ ἐκ τῆς προφών. ποτνι. αἰαξ. ὡς ἀμφιάνακτες, καὶ
βακχέβακχος.

Ποτνιαῶ, Ποτνιαῶμαι, ὄν, κ. Ποτνιαῶμαι, κυρίως, κράζω πό-
τνια, πότνια (προσφ. εἰς θεούς)· ὅθεν, ἐπικαλοῦμαι, παρκαλῶ,
ἐκτεύω, κράζω εἰς βοήθειάν μου· θρηγῶ, μοιρολογῶ, κλαίω,

(Β.)

ὡς οἰμώζω κτ. Πρβ. ἐπιθεαῖζω, κ. ἐπιθεαῖζω.

Ποτνιάσις, εἰς, ἡ, κ. } ἐπικλησις, δέησις, ἱκεσία, ἐξαιρ. πρὸς
Ποτνιάσμός, ὁ, } θεούς, Στραβ. 7, σ. 456.

Πότνιος, ἰα, ἰον, κ. Πότνιος. Ζ. ποτνία.

Ποτόδω. ταυτ. ποτόσω, ἀντί προσόσω.

Ποτόν, τό (πίω, πίνω, πόω), τὸ πίνειν, τὸ πιοῦν.

Ποτοπτάζω, ὄν, ἀντί προτοπτάζω.

Ποτοπτίλλω· Ζ. κατοπτίλλομαι.

Πότος, ὁ, ταυτ. συμπίσιον, ἡ καὶ ἀπλῶς ποτόν, πιοτόν.

Ποτός, ἡ, ὄν, ταυτ. πότιμος.

Ποτόσω, ὄν, ἀντί προσόσω.

Ποτάν, Ποτάν, Ποττοῦ, Ποττώ, Ποττώ, Ποττώ, ὄν, ἀντί ποτί (πρὸς)
τάν, πρὸς τόν, πρὸς τοῦ, πρὸς τῷ, πρὸς τοῦς

Ποῦ; ἐρωτημ. καὶ μετὰ γεν. ποῦ γῆς ἐστίν; ἀντί εἰς ποῖον μέρος
τῆς γῆς; ποῦ δὲ (χωρὶς τόπον), εἰς ἕνα τινὰ τόπον, ἴσως, τρόπον
τινὰ, παραδείγματος χάριν, Ἰλ. χ, 292. Ζ. πόθεν, πός.

Πουκός, Λακ. ἀντί πυκός, δηλ. πυκνός. Ζ. Ὁ.

Πουλός, Πουλύ, Ἰων. ἀντί πολὺς, καὶ πολὺ· τὰ ἐκ τοῦ πούλου
σύνδετα, π. χ. πούλυβότεια κτ. ζῆται εἰς τὰ ἐκ τοῦ πολὺ.

Πούς, ἡ Πούς, ποδός, ὁ, ποῦς (ποδάρι κ.) ἀνθρώπων, ζῶων,
καὶ πραγμάτων, π. χ. ὄρους. 2) μέτρον, ἴσον τεσσάρων παλαι-
στῶν, ἢ 16 δακτύλων. 3) ποῦς στίχου, Μετρ. 4) Ὀδυσ. κ, 52.
αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οἱ μὲν τὸ ἐξηγοῦν πηδάλιον, οἱ δὲ
ἀντί τοῦ. 5) σχοινίον εἰς τὰ δύο κάτω ἄκρα τοῦ πανίου, ἡ αὐ-
τὰ τὰ ἄκρα, ἄλλως ποδῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐστήνεται τὸ πανίον
κατὰ τοὺς ἀνέμους· ὅθεν, φεύγειν ἀμφοῖν ποδῶν, ἡ ἐκ δυοῖν
ποδῶν, μὲ γεμάτα πανία, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις· τὸ αὐτὸ ση-
μαίνει καὶ φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν, ὅσον δύναται νά βαστάξῃ τὸ
πανίον, Πλάτ. - ὅλω ποδί, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν. 6) ἐκ τῆς εἰ-
ρημένης σημασίας προέρχεται πόδα κηρύκων, τέλος λόγου, ἡ πε-
ριόδου, Λουκιαν. Δημῶν. 65. - Ἐπιρρήματικαὶ φράσεις: ἀνά πόδα,
ὀπίσω (ὅθεν τὸ κ. ἀνάποδα, ἀντί ἀντίστροφα), ἐκ ποδός ἀκοί.
λουθεῖν, κ. καταποδοῦ, δηλ. παρυσυῖς· ἐκ ποδῶν, κ. ἐν ποστ.
Ζ. ἐκποδῶν, κ. ἐμποδῶν. Πρὸ ποδῶν, κ. τὰ πρὸ ποδῶν, ταυτ.
ἐν ποσί, καὶ τὰ ἐν ποσί - Ἐν ποσί, ἐμπροσθεν εἰς τοὺς πόδας· τὰ
ἐν ποσί, τὰ παρόντα, τὰ ἀπαντῶντα, ὅσα πίπτουν εὐθὺς ἐμ-
προσθέντας· ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, στρέφειν εἰς τὰ ὀπίσω· ἐπὶ
πόδα γίνεται ἡ ἐξοδος, Ἀριστοτ. γεν. ζ. 3, 2, ἡ γέννα γίνεται
ἀντίστροφος, δηλ. ἀπὸ τοῦς πόδας, ἐκβαίνοντων πρώτων τῶν
ποδῶν· ἐπὶ ποδῶν, ἢ ἐπὶ ποδός, δηλ. ἰστάμενος, χωρὶς νά κα-
θήσῃ· κατὰ πόδας, κατὰ παραποδῶν κ. καταποδοῦ, κατόπιν,
παρυσυῖς· τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, ταυτ. τῇ ἐχομένῃ, τῇ ἐφεξῆς.
Πολυβ. κατὰ πόδας μετὰ γεν. ταυτ. κατὰ τινός, ἢ πρὸς τινά·
παρὰ ποδός, ποσί, πόδας, ταυτ. ἐν ποσί, καὶ ταυτ. ἐκ ποδός,
εὐθὺς, Θεογν. 276. περὶ πόδα, νοητ. ἐστὶ, ἀρμόζει, κυρίως ἐπὶ
ὑποδήματος, τὸ ὅποιον ἀρμόζει εἰς τὸν πόδα· ὡς ἐστίμοι τὸ χρη-
μα τοῦτο περὶ πόδα, δηλ. μὲ μέλει, φροντίζω, μὲ συμφέρει·
περὶ πόδα δῆσαι κ. εὐάγγελος, Λουκιαν. δηλ. ἀρμόζει εἰς ἐσέ· ὑ-
πὲρ τὸν πόδα, ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ποῦσκα, ἡ, ἐκ τοῦ Λατ. posca, ταυτ. ὀξύκρατον Ἀλέξ. Τραλλ.
Ζ, σ. 330. Πρβ. ποῦσκα.

Πόω (πῶμι), ἀντί τούτου ἐνεστ. πίνω, πόσω, πέπωκα, ἐπόθην,
ποθήτομαι· Προστ. πῶμι· ῥηματ. ποτός, ἡ, ὄν.

Ποῶ, ἀττ. ἀντί ποῶ, ποιῶ, ποῶ. Ζ. ΠΑΩ κ. ποιῶ.

Ποῶδης, ὁ, ἡ (πόα), ὁμοιος μὲ πόαν, πλούσιος εἰς πόαν.

Πράγμα, τό (πράσσω), ἔργον, ἐπιχείρημα, ὄν, σχέσις· τὰ
πράγματα τῶν Ἑλλήνων, Ἡρόδ. 8, 136, περιγραφ. ἀντί αἱ ὑπο-
θέσεις· καὶ ἀντί τὰ κέρδη, αἱ ὠφέλειαι, Ἡρόδ. 7, 236, 237. τὰ
πράγματα, ἡ πολιτικὴ κατὰστασις πόλεως τινός· οἱ ἐν πράγμα-
σιν, οἱ διοικηταὶ τῆς πόλεως· ἀγαθὰ πράγματα, εὐτυχία·
πράγματα εἶναι, ἀσχολίας, ὑποθέσεις· παρέχειν, δίδο-
ναι ἄλλω πράγματα, ἀσχολίας, κ. ἐπομένως κόπους· πρᾶγ-
μα μοι ἐστίν, τὸ ἔχω ἐπάνω μου, Ἡρόδ. 1, 79. Εἰς τὸν Ἡ-
ρόδ. πρᾶγμα εἶναι, οὐ πρᾶγμα εἶναι, δηλ. ὑποφερτόν, μὴ ὑποφερ-
τόν - πρᾶγμα οὐδὲν ποιεῖται, νά μὴ τὸ κῆρωμεν ὑπόθεσιν (λε-
γομεν κ.) - μέγα πρᾶγμα, ὡς μέγα χρῆμα, πρᾶγμα, ὄν, κατ' ὃ
ἀξίαιος τυγχάνει ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγματοῖν διαλυτικῇ,
τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀπ' ἀλλήλων, Πλάτ. Γοργ. Πλούτ.
παραμυθ. εἰς Ἀπολλόν.

Πράγματτα, ἡ, ἡ, πρᾶξις πράγματος, ἀσχολίας, ὑποθέσεως,

33

ἐμπορία, (τὸ ὁποῖον ἐμείνε Κ.) σχέσις μετ' ἄλλα ἔθνη, ἢ ἄλλους ἀνθρώπους. Στράβ. 9, σ. 390. κριτολογία, τέχνη, βίβλος· συγγραφή, ὡς εἰς τοὺς μεταγ. Διόδ. Διον. Ἀλικαρ. καὶ ἑξαιρ. ἱστορικὴ· Καθ. ἀσχολία, ἐπιχειρήσις. 2) ἡ πραγ. ἀπάτα, καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς ῥητορικῆς, Πλάτ. Γοργ. 8. ταυτ. τοῦ αὐτοῦ προηγουμένου πράξις καὶ κύρωσις, δύναμις καὶ ἐνέργεια.

Πραγματῆσιώδης, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ὡδῶς : παιδεία, Πλάτ. Παρμεν. 9. παιγνίδιον ἠνωμένον μετ' ἀσχολίας καὶ κόπους.

Πραγματεύομαι, Καθ. μεταχειρίζομαι πρᾶγμα τι, ἀσχολίαν, ἐργόχειρον· ἰδίως, κάμνω πραγματεύειν, εἶμαι πραγματευτής, ἐμπορος, Πλούτ. Σύλλ. 17. κ. Κ. οὕτως. καταγίνομαι εἰς θεωρίαν τινά, ἡ συγγράφω τι· Καθ. ἐπιχειροῦμι, καὶ καταγίνομαι εἰς αὐτό.

Πραγματευτής, ὁ (πραγματεύομαι), καὶ Κ. οὕτω, ἐπὶ. ἐμπορος· μετὰ τοῦ τοκιστῆς καὶ τραπεζίτης, Πλούτ. 4, σ. 291. κ. 302. 2) Καθ. ὅστις μεταχειρίζεται, πράττει τι.

Πραγματευτικός, ἡ, ὄν, ἐμπειρος, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν εἰς τὸ πραγματεύεσθαι.

Πραγματίας, ου, ὁ, ὅστις ἐμπορεῖ νὰ κατορθώῃ πολὺ· λόγος, Φρύνιχ. Βεκκ. σ. 58.

Πραγματικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, ἐνεργός, ἀσχολούμενος· ἐμπειρος εἰς τὰς ἀσχολίας· Εἰς τοὺς μεταγ. καὶ δικολόγους τις, advocatus, Ἀνάλ. 2, 359, Κυντὶλ. 3, 6, 58. 12, 3, 4. κυρίως, ὅστις ἐδίδεν εἰς τοὺς ῥήτορας καὶ advocatos τὰ δίκαια, ἐπάνω τῶν ὁποίων ἐστήριζαν τοὺς λόγους τῶν, Κικέρ. Orat. 1, c. 45. ὅθεν, ἄνθρωπος εἰδήμων τῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 2, 20. Εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἱστορία γραφεῖται μετ' ἡρώων τῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὡς ἐγραψαν Θουκυδ. Πολύβ. Τάκτις.

Πραγματίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρᾶγμα.

Πραγματιστήριον, τὸ, ταυτ. χρηματιστήριον.

Πραγματιώδης, Ἐπίρ. ταυτ. πραγματιώδης, Εὐστάθ.

Πραγματογράφω, ὦ, περιγράφω, ἐξηγῶ πρᾶγμα.

Πραγματοδότης, ου, ὁ (διδάσκω), ὅστις ζητεῖ ἀσχολίας καὶ ταραχάς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1424.

Πραγματοειδής, ὁ, ἡ, ταυτ. πραγματώδης.

Πραγματοκοπέω, ὦ, μ. ἤτω, ἀνακατόνομαι εἰς πρᾶγματα, ὑποδέσκει, ὡς δημοκοπέω, δοξοκοπέω, Πολύβ.

Πραγματολογέω, διηγοῦμαι τὰ πρᾶγματα, ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων, Ἀριστοφ. ῥητορ. Ἀλέξ. 32. 2) φιλονεικῶ, λογομαχῶ, Διογ. Λαέρτ. 9, 62. 3) ἐκλέγω τὰς λέξεις, Φίλων 4, σ. 246. Ρ.

Πραγματομαθής, ὁ, ἡ, ὅστις ἐμαθε καὶ γνωρίζει τὰ πρᾶγματα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, Σουΐδ.

Πραγματώδης, εος, ὁ, ἡ, πλήρης πραγμάτων, κόπων, ἐπιπόνος.

Πράγος, εος, συναιρ. ους, τὸ, ταυτ. πρᾶγμα, εἰς τοὺς ποιητ. ὅθεν καὶ ἀντὶ πρᾶγματα, πολιτεία, δημοκρατία, Αἰσχ. Ἐπτ. 2.

Πράγω, θεματικὸν τοῦ πράττω, ὅθεν πέπραγα, πεπραγώς κτλ. [ἐκ τοῦ περᾶν, συγκ. πρᾶω κτ.]

Πράγως, ἡ Πραγώς, ἀντὶ πρᾶως. Ζ. τὸ ἐφ.

Πράγος, εἶα, ἐς, ὅθεν πράγος, πράγος, πράγος· Οὐδέτ. πράγος, δοτ. πράγος, Αἰτιατ. πράγος. Ἡ ὀνόμ. συνήθ. πρᾶγος· Οὐδ. πρᾶγος, κ. πρᾶγος· κυρίως, κλίνων εἰς τί· ἡμέρος, ἱλαρός, γλυκός· κ. ἐπὶ αἰσθημάτων, τὸ γλυκὺ, καὶ ἀντὶ τ. τοῦ στύφου, καὶ κεντητικοῦ.

Πράγεις, Ἰων. ποιητ. ἀντὶ πρᾶγεις, Ἀδρ. 2, τοῦ πέρθω.

Πράγεις, μετοχ. Ἀδρ. πᾶθ. τοῦ πέρθω, πράγω. Ζ. πρᾶω.

Πράγνος, ἡ, ὄνομα πόλεως.

Πράγνος, κ. Πρεγνός, μεταθ. ἀντὶ περηνός, ὡς πρᾶμνη ἀντὶ πρέμνη.

Πράγος. Ζ. πράξ.

Πρακτέος, α, ου, 3στ. τοῦ πράττω.

Πρακτής, ἡρος, ὁ, Ἰων. Πρηκτής, κ. Πράκτης, (πράττω), ὅστις πράττει, ἐκτελεῖ τι : ἔργον· κ. ἐμπορος, πραγματευτής, Ὀδυσ. 9, 162. Πρβ. πρήξις, Ἰων. εἰς Ἀπόλλ. 398. Εἰς τοὺς Ἀττ. ταυτ. πρακτῶρ, ἑξαιρ. ὅστις συνάξει χρήματα (Κατσίρος, ἡ executor).

Πρακτήριος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ἐνεργητικός, ἐκτελεστικός, κατορθωτικός.

Πρακτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πράττειν· ἐνεργός, ἐπιμελής, ἐκτελεστικός, ἀνδρικός, ἐπιχειρη-

ματικός, Ξενοφ. Κύρ. 1, 6, 3.

Πρακτορεία, ἡ, Νομ. φροντίς περὶ τῆς ἐμπορίας, cura quaestus, Στοβ. ἐκλ. Ἡδ. σ. 352.

Πρακτόριον, τὸ, τόπος, ὅπου φυλάττονται ἐνέχυρα. ἐκ τοῦ πρακτῶρ. Γλωσσ. Φιλοξ.

Πρακτός, ἡ, ὄν, πεπραγμένος· τὰ πρακτά, ὅσα τις πράττει. 2) πρακτός ἐστὶν ὑπό, ἀς κρατηθῇ διὰ νὰ πληρώσῃ· ἐκ τοῦ πράσσειν τινά, ζητεῖν, συνάγειν ἀργύριον ἀπὸ τινά.

Πρακτῶρ, ορος, ὁ, καὶ ἡ, ταυτ. πρακτῆρ, ὅστις, ὅστις πράττει, Σοφ. Τρ. 862. 2) ὅστις συνάξει χρεωπτούμενα χρήματα (Executor)· ὅστις ἐκδίδει : αἵματος, Αἰσχ. Εὐμ. 315. ὡς πράσσειν φόνον.

Πρακτός, ὅς, ἡ, Ἰων. ταυτ. πρᾶξις, Ἐτυμ. Μ.

Πράμνιος, - νεος, κ. - νιος : οἶνος, στρυφός, σκληρός, τοῦ ὁποῖου τὴν ὀνομασίαν παρήγαγον διαφόροι οἰκαλιστοί, Ἰλ. λ, 638. Ὀδυσ. κ, 235. Αἰλ. Π. Ἰστ. 12, 31. 2) εἰς τὸν Διοσκ. 5, 9. οἶνος ἀπὸ ἡλιασμένα σταφύλια.

Πράμνη, ἡ, κ. Πραμνεία, - ἰα, ἡ : ἄμπλος, ἐκ τῆς ὁποίας γίνονται οἱ πρᾶμνιοι οἶνοι. Ἰδε τὸ ἐφ.

Πράμνος, ἡ, ὄν, ἄλλος τύπος τοῦ πρεμνός, προμνός, πρυμνός· ὅθεν ἐξηγοῦσι καὶ τὸ πρᾶμνεία, ἀπὸ πετρώδης γῆς, ὡς πρεμνοσύα κρήνη, ἡ ἐκ βράχων πηγάζουσα.

Πράμος, ὁ, ταυτ. πρόμος, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 53. Ζ. πρᾶν.

Πρᾶν, Ἐπίρ. δωρ. ἀντὶ πρῆν, πρῆν. πρᾶν ποκα, ἀντὶ πρῆν ποτῆ, Θεόκρ. 2, 115. Οἱ τύποι πρᾶν, πρῆν, πρῆν, πρᾶν εἶναι καὶ ἀλλήλων συγγενεῖς, καὶ τῶν πέραν, πέρην, παρὰ, περὶ, πρὸς, πρὸ. Εἰς ὅλους ἐνυπάρχει τὸ πρότερον ἢ τοπικῶς ἢ χρονικῶς. [Ἐκ τοῦ πέραν, πέραν, πέρην (εἰς τὰ ἐμπροσθεν) γίνεται πρᾶν, πρηνής. ὅθεν πρᾶν, ὄνος, πρῆν κ. πρᾶν, πρᾶν· προσέτι πρᾶν, πρᾶν, πρᾶν, ὁ κλίνων πρὸς τοὺς ἄλλους, ἡμέρος, εὐμενής. Ἐκ τοῦ πέρην (πέρην), γίνονται περὶ, πρῆν, καὶ πρᾶν. Ἐκ τοῦ πέρην (ὡς καὶ αὐτὰ ἀλλάσσονται πάντοτε), γίνεται τὸ ἐπὶ πρᾶν πέρην καὶ πέρην, τὸ παρελθόν ἔτος. Περύσιος δὲ, πρῆν (εἰς τὸ διαπρῆν) εἰς τὴν σημερινήν τοῦ πέρην, πέραν, πέραν, ἐπέκεινα διαβαίνων. Ἐκ τοῦ πέρην συγκοπ. πρᾶν εἶναι καὶ πρυμνός, νή, νόν, πρεμνός (ὡς πρᾶμος, πρᾶμνος), πρᾶμοι, προμνός, ὁ ἐπέκεινα, ἡ ὀπισθεν (τὰ δύο ταῦτα εἶναι σχετικὰ). Καὶ πρυτός, ὅθεν πρυτανίς (πρυτός κ. πρυτός εἶναι ὡς μέτος κ. μέτος). Ἐκ τοῦ πέρην ἀντὶ πέρην εἶναι παρὰ κ. πρὸς, καὶ πρὸ, πρᾶ, ὅθεν πρᾶς κ. πρᾶς, πρᾶμος, κ. πρᾶμος, πρᾶτος, ὡς ἐκ τοῦ πρᾶν, πρᾶτος, πρᾶτος, πρᾶτος, κ. πρᾶτος, ὁ πρᾶτος.]

Πρᾶνός, εος, ὁ, ἡ, δωρ. ἀντὶ πρηνός, ἐπίστομα πετῶν. Ζ. πρᾶν.

Πρᾶνός, μ. ἴξω, δωρ. ἀντὶ πρηνός. Παθ. ταυτ. εἰς στόμα πετῶν.

Πρᾶνός, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Πλούτ. Ἀλέξ. 50.

Πρᾶνός, ἡ, Ἡτύχ. ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγ. τινὲς πρᾶνός, ταυτ. πρᾶνός, εἶδος ἀκρίδος.

Πρᾶξ, ἡρος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Παυσ. 3, 20.

Πρᾶξ, ἡρος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρᾶξ. Ἐκτὸς τούτου εὐρίσκεται εἰς Δωρ. μαρμάρων ἐπιγραφ. παρὰ Chandler κ. Πρακός, μετ' ἀβεβαιότητα σημασίαν. Νομ. ταυτ. ἐκτίμος. ἄρα ἐκ τοῦ προκός, ταυτ. προκίτης, πτωχός.

Πραξιδίχη, ἡ, θεάτις εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσὶν κεφαλὰς ζώων, Παυσ. Δακων. Ὀρφ. Ἀργον. 31. Ἰων. 28.

Πραξιδίχη, ὡν, οἱ, Πλούτ. Ἀλκιβ. 8. 34. „πραξιδίχη οἱ τὸ ἔδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύοντες· Ἡτύχ.

Πραξιδίχη, ὡν, μετὰ Αἰτιατ. λαμβάνω, κυριεύω μετ' ἀναισθησίας, ἡ προδοσίαν, Πολύβ. : τινά, ἀπατῶ τινά· ἐκ τοῦ πρᾶξις (προδοσία) καὶ κόπτω, Πολύβ. 2.

Πραξιδίχη, ὁ, ἡ (πράττω), δυνάμενος πρᾶξιδίχη 2) ὅ,τι δύναται νὰ συναχθῇ, ὡς ἀργύριον, Πολύβ. 2, 46.

Πραξίς, ἡ, πραγματεία, ὑπόθεσις, Ἰων. Ἀπόλλ. 398. ἔργον, ἀσχολία, ἐκτέλεσις ἔργου, ὡς πρᾶξις οὕτως πέλεται γόσι, Ἰλ. ω, 524. καὶ τύχη. μοῖρα : βίος τὴν ἐκ τοῦ πρᾶξιν σιοπῶν, Σοφ. Τρ. 151. 870. Ἀντιγ. 1305. 2) σύναξις ἀργυρίου, ἡ φορολόγησις, Ἀριστ. Πολ. 5, ε, 5, 6. Κορ. Ζ. πρᾶττομαι τινά· 3) πανουργία, δολιότης, προδοσία, Πολύβ. καὶ Ἀριστ. Πολ. Ε., ε, 6. Κορ. 4) ἐπάγγελμα, ἀξίωμα, Ἡρώδιον. 5, 1. 7, 5. 5) πραγματεία, συγγραφή. 6) ταυτ. ἀνυσίς. Ἐπίρ. τῆς Ἀφροδίτης,

Παυσ. 1, κεφ. 43.
 Πραξίτας, α, ο, Κύρ. ὄνομα, Ξενοφ. Ἑλλην.
 Πραόνως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πραόνους. Ζ. πραύνοος.
 Πράος, ο, κ. Πράον, τό (τό θηλ. λαμβάνεται πάντοτε ἐκ τοῦ πραύς), Ἐπίρ. πράως, ἡμερος, γλυκύς, κυρίως, καί μεταφ. συγκρ. πραότερος, α, ον, κ. πράων ἐκ τοῦ πραίων. [Ἡ ἐκ τοῦ ρᾶος παραγωγὴ τοῦ εἶναι ἄλογος, καί ἡ γραφή πρᾶος ψευδής. Ζ. πρᾶν.]
 Πράοτης, τητος, ἡ, ταυτ. πραύτης, ἀφ' ἧρ. τοῦ πρ. φυσικῶς καί ἡθικῶς ὅθεν καί ἐπὶ οἶνου, ὡς ἐπὶ ἡθους. ἀντίθ. χαλεπότης κ. ἀγριότης.
 Πραπίδες, αἱ, δοτ. πραπίδεςσι, μόνον πληθ. ταυτ. φρένες, τό δι-ἀφραγμα, καί ἐκ τούτου νοῦς, φρήνησι. Ζ. φρήν. τό φρήν ὥρ. φράν, κ. πρᾶν (ὡς φάτινη, πάτινη) εἶναι ἐκ τοῦ φράω, φράζω ὅθεν φραδὴ ταυτ. φρήν εἰς τήνμεταφ. σημασίαν. Ἐκ τοῦ πρᾶω γίνεται πράπω, πρέπω. ἐκ τοῦ πρώτου, πραπίς, ἰδος. ἐκ τοῦ δευτέρου, πρόπος, πρόπιον, χρήτ. μόνον εἰς τό θεοπρόπος, θεοπροπία, θεοπροπίον, τὰ ὅπ. Ζ. κ. πρέπω, πρόπος, κ. πρέσβυς.
 Πρασιᾶ, ἡ, τό ἔδαφος, ὁ τόπος τοῦ κήπου. πρασιαὶ δὲ καί αὐτοὶ οἱ κήποι, Ὀδυσ. η, 127. ω, 246. [Ἐκ τοῦ πέρας, περάστιος. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ πράσον, ὅπου εἶναι πράσα, καί ἄλλα βρώσιμα λάχανα, Νικ. Ἀλεξ. 532.]
 Πρασιζω, μ. ἴσω, ἔχω τό χρῶμα τοῦ πράσου.
 Πρασιχοῦρίς, Νομ. ἔσφ. γρ. ἀντί πρασοχοῦρίς, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 5. Ἡτύχ.
 Πράσιμος, ο, ἡ, ὁ διὰ πώλημα, διὰ νά πωληθῇ.
 Πράσιμοχος, Ζ. πλησίμοχος.
 Πρασινοειδής, ο, κ. } πράσου χρῶμα ἔχων, πράσινος.
 Πράσινος, ο, ἡ, }
 Πρασινώδης, ο, ἡ, ταυτ. πρ. Σχολ. Θεοκρ. 4, 28.
 Πράσιον, τό, φυτὸν ὡς τό πράσον, Διοσκ. 3, 119. Πρβ. πέρσιον.
 Πράσιος, ο, ἡ, ταυτ. πράσινος.
 Πράσις, ἡ (πράω, πιπράσκω), πώλησις, τό πωλεῖν.
 Πρασίτης, ο, θηλ. Πρασίτις, ἡ, ὅμοιος μὲ πράσον κατὰ τό χρῶμα.
 Πρασοειδής, εὐς, ο, ἡ, ὡς ἂν πράσον.
 Πρασόεις, εἶσα, εν, πλούσιος εἰς πράσα. Ὀππ. Ἀλ. 1, 107.
 Πρασόουρίς, ἰδος, ἡ (κεῖρω. πράσον) νοητ. κάμψη, ἡ τρώγουσα τὰ πράσα, καί ἄλλα λάχανα, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 5, 19. Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 5. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 39. Ἡτύχ.
 Πρασόουρον, τό (κεῖρω), κ. Πρατόρη, ἡ, ὄργανον. μὲ τό ὁποῖον κόπτουσι τὰ πράσα, Ἀνάλ.
 Πράσον, κ. Πράσσον, τό καί Κ. οὕτω. 2) φυτόντι τῆς θαλάσσης.
 Πρασόρη, ἡ, μάχαιρα, διὰ τῆς ὁποίας ἔκοπταν πράσα, Ἡτύχ.
 Πρασόχρους, ο, ἡ, ἔχων χρῶμα πράσου.
 Πρασσαῖος, ταυτ. πράσινος, Βατραχου.
 Πρασόφαγος, ο, ἡ, ὅστις τρώγει τό πράτον, ἀρίθ. 2, "Ομ. Βατραχ. 229.
 Πράσσω, -ττω, μ. ἔω, Ἰων. πρήσσω, διοικῶ, π. χ. τὰ κοινα, τὰ πολιτικά, τὰ τῆς πόλεως. καί ἀπ' αὐτοῦ: ἰκανός πρᾶσσειν, νοητ. τὰ πολιτικά, ἐπιτήδειος, ἐμπειρος πολιτικός, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 15. 4, 2, 1. τὰ τῶν ἄλλων (ἡ νοουμ. τούτου), ἐπιτήδειος ῥήτωρ, advocatus, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 9, 4. τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, ζῆν ἰδιωτικῶς. Ἡ πρώτη τοῦ ὅμως σημασία εἶναι ἐπὶ ταξιδεύοντων ἐμπόρων, καί πραγματευομένων. ὅθεν, εὐ, κακῶς πράττειν, ὁθλ. τὰ ἑαυτοῦ, εὐτυχῶς, ἡ δυστυχῶς πραγματεύεσθαι, εὐτυχεῖν, ἡ δυστυχεῖν: οὕτω ταπεινῶς πράττουσα, Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιππ. 25. καί πρᾶσσομεσ οὐχ ὡς λῶπτα, δὲν εἴμεθα εἰς τὴν καλλίστην κατάστασιν, Θεοκρ. Εἰδικώτερον ἐπὶ χρηματικῶν ἀσχολιῶν. πρ. τινὰ ἀργύριον, ἀντὶ εἰσπράττειν, συναρᾶν ἀργύριον ἀπὸ τινός διὰ χάριν ἄλλου. Μέσ. πράττεσθαι, πράξασθαι τινὰ ἀργύριον, μιτᾶν κτλ. ζητεῖν, λαμβάνειν ἀρ. μιτᾶ. δι' ἑαυτὸν ὅθεν, πράττειν φόνον, συναρᾶν, λαμβάνειν τό χρέος τοῦ φόνου, ὁθλ. ἐκδικεῖν, τιμωρεῖν, Αἰσχ. τί καί πράξεις με ὑπερ αὐτοῦ σύ; τί μὲ ζητεῖς νά πληρώσω δι' αὐτόν, πόσα ζητεῖς δι' αὐτόν; Δουκιαν. εἰτε μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράττετο, εἴαν δὲν ἐπωλεῖτο μὲ ἀργύριον, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 125. πράττειν τινός σωτηρίαν, φροντίζειν, καταγίνεσθαι διὰ τὴν σωτηρίαν τινός. πράττειν τινί, κίμνειν τί πρὸς χάριν τινός. πρᾶτ. : κακῶν τινά, κακοποιεῖν, πρᾶ-

τειν (μόνον), ἀντὶ πανουργεῖν, intriguer. πεπραγμένος, Αἰσχ. χαμένος. πράττειν περὶ τινός, ἀσχολεῖσθαι εἰς τί. περὶ πλοίων, ἐπιμελεῖσθαι τῶν πλοίων. πράττειν τι παρά τινος, ἀπολαμβάνειν, ἀποκτᾶν. [Ἐκ τοῦ πέρω, ἄω, μ. ἄσω. Ζ. περάω. Τὴν σημασίαν τοῦ διαπερᾶν εἶχε καί ἐπὶ Ὀμήρου εἰς τό διαπρήσσοις κέλευθον. Ζ. διαπρήττω. ὁ Παρακ. πέπραγα μετὰ τοῦ εὐ, κακῶς κτ. ἔχει οὐδ. σημασίαν. ἐπ' ἄλλης σημασίας, πέπραχα. τοῦλάχιστον οὕτω μᾶς διδάσκουσιν οἱ Γραμματικοί. Πρβ. πάσχω κ. ποιέω.]
 Πρασώδης, εὐς, ο, ἡ, ὡς ἂν πράσον.
 Πρατέος, εἶα, ον, ζετ. τοῦ πιπράσκω.
 Πρατήρ, ἦρος, Ἰων. Πρητήρ, ο, ἡ Πράτης, ο (πιπράσκω), πώλητης. ἴδος. πρητήρ, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου ἔστεκαν οἱ δούλοι, ἐνῶ ἐκηρύττοντο εἰς πώλησιν. Ἐκ τοῦ πρώτου εἶναι τό ἐπίθ. Πρατήριος, ἀνήκων, ἀναγκαῖος, χρήσιμος εἰς πώλησιν. ὅθεν
 Πρατήριον, τό, τόπος, ἀγορά, ὅπου πωλοῦνται πράγματα.
 Πρατίς, ο (πράτης), ταυτ. πρητήρ.
 Πρατίνιος, ἡ Πρατήνιος. Ζ. πρητήν.
 Πράτος, ὥρ. ἀντὶ πρώτος.
 Πράτος, ἡ, ον (πράω, πιπράσκω), πωλημένος, προκείμενος εἰς πώλησιν.
 Πράτρεα, ἡ, θηλ. τοῦ πρητήρ.
 Πράττω. Ζ. πράσσω.
 Πραυγελως, ο, ἡ (πραῦς, γέλως), ἱλαρῶς γελῶν: ζέφυρος, ἱλαρῶς πνέων, Ἀνάλ.
 Πραυθυμος, ο, ἡ, ταυτ. πρᾶυμένης, ο, ἡ, Ἐπίρ. - μενῶς, ἡμερος, ἱλαρός κατὰ τὰ ἡθῆ. Ζ. πρηνυμένης.
 Πραυτόχος, ο, ἡ, πράως, κ. ἡτύχως τίτουσα, Φίλων.
 Πραυλογος, ο, ἡ, : πεισῶ, Συνέσ. σ. 344. ἡ μὲ τοὺς λόγους πρηνύουσα, ἱλαρύουσα.
 Πραυμένης, ο, ἡ, Ἐπίρ. - μενῶς, ἡμερόφρων. ἱλαρός. Ζ. πρηνυμένης.
 Πραυμητις, ιος, ο, ἡ (μῆτις), εὐμένης, εὐνοϊκός, ἱλαρός, Πίνδ.
 Πραυνοος, ους, ο, ἡ, ταυτ. πρᾶυμος.
 Πραυνσις, εως, ἡ, τό πρᾶυνειν, ἱλαρύνειν.
 Πραυντικός, ἡ, ον, ἡμερωτικός, ἱλαρυντικός, καταπραυντικός.
 Πραῦνω, μ. υνῶ (πράυς), ἱλαρύνω, ἡμερᾶνω, καταπραῦνω.
 Πραῦπάθεα, ἡ, οὐς. } τοῦ
 Πραῦπάθεω, ὦ, ῥῆμα }
 Πραῦπαθής, εὐς, ο, ἡ, Ἐπίρ. - παθῶς (πράυς, πάθος), ἡμερος τὰ ἡθῆ, γλυκύς.
 Πραῦς, εἶα, υ, Γεν. πρᾶεος, εἶας, ταυτ. πρᾶος, πηγαὶ πρᾶει, Θεμίστ. σ. 291. Ἐπίρ. πρᾶεως, Ἰων. πρηῦς, πρηεῖα, πρηῦ. ὅθεν
 Πραῦτης, ταυτ. πρᾶότης.
 Πραῦτροπος, ο, ἡ (τρόπος), πρᾶος κατὰ τὸν χαρακτήρα.
 Πράω, συγκοπ. ἐκ τοῦ περάω, ὅθεν πιπράω, πιπράσκω, πίπρημι, εἰς τό ὁποῖον δίδει χρόνους, Παρακ. πέπραχα, πέπραμαι, Ἀδρ. ἐπράθην. πωλῶ. καί Μεταφ. Σοφοκ. Φιλοκτ. 978. Ζ. πέρω κ. Πρβ. διεμπολάω.
 Πράω, ὁ α τύπος τοῦ πρέω, πρέω, πρήω, πρᾶω, μεταθ. Πέρω. ὅθεν ἐπράδον, πρᾶεῖν. καίω, κατακαίω, καί οὕτως ἐρημόνω.
 Πρεῖγεία, ἡ, κ. }
 Πρεῖγήτεια, τὰ, κ. } Ζ. πρέσβυς.
 Πρεῖγευτής }
 Πρεμνιάζω, κ. } Κ. ξερρίζονω, ξεπατόνω: τὰς ἐλαίας. Ζ. πρέμνον.
 Πρεμνίζω, }
 Πρέμνον, τό, ὑποκ. τοῦ πρέμνον.
 Πρεμνόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τὴν ρίζαν. Ζ. πρηνμόθεν.
 Πρέμνον, τό, ρίζα τοῦ δένδρου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ποιμένες ἀναπ. ταν φωτίαν, Τμ. Ἑρμ. 258. [συγγενές τοῦ πρηνμός. ἄκρος, ἐξώτατος, πρώτος. Ζ. πρᾶν.]
 Πρέμνος, ο, ταυτ. πρέμνον.
 Πρεμνώδης, ο, ἡ, ὅμοιος μὲ πρέμνον, ρίζαν.
 Πρέπεις, ο, Κύρ. ὄνομα, Ἀριστοφ.
 Πρέπον, οντος, τό (οὐδ. μετοχή τοῦ πρέπω), τό πρέπον, ἡ ἀξία.
 Πρεπόντως, Ἐπίρ. μὲ πρέποντα πρόπον, καθὼς πρέπει.
 Πρεπτός, ἡ, ον (πρέπω), πρέπων, τίμιος, ἀντὶ σεβαστός, Ἀρ. ρητοφ. Δυσ. 1295. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει Πρεπτά, φαντάσματα, εἰ-

κόνες. Ζ. τὸ εἶναι.

Πρέπω, μ. ψω, ἄορ. ἔπρεφα, τὸ ἐξηγοῦν ἀτράπτω, λάμπω, καὶ ἐκ τούτου ἐξέχω, εἶμαι ἐπίτημος· ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη δὲν εἶναι ἡ πρώτη. Πρέπω εἶναι συγγενὲς τοῦ πραπίς· ἡ πρώτη του σημασία εἶναι βουλεύω, συνετίζω, ἢ φράζω. Αἰσχ. Ἀγαμ. 30, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλων πρέπει, δηλ. βουλεύει, σημαίνει. 2) ἀ-προσ. καὶ Οὐδ. πρέπει, εἶναι πρέπον, κάποτε εἶναι φρόνιμον, μετὰ ἀπαρεμφ. θραυστομεῖν οὐ πρέπει τοὺς ἥσσαντας· ἢ μετὰ δοτ. πρέπει μοι μετριότης· ἡ σημασία αὕτη μεταβάλλεται εἰς προσω-πικήν, ὡς εἶοικε, εἶοικα, δίκαιον ἐστὶ, δίκαιος εἰμί· πρέπω εἰσθῆ-τι κ. κότρω, εἶμαι στολισμένος, Εὐριπ. Ἑλέν. 1220. ἡ ὁμήγουρις φάρετι μαλαγχιμοῖς πρέπουσα, Αἰσχ. Χοηφ. καὶ μετ' αἰτίας. Αἰ-σχύλ. Ἰκ. 210, 218. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ ἡ σημασι. ἐπιπρέπει, δι-απρέπει, μεταπρέπει, ἐπὶ παντός ὅ,τι εἶναι ἐπίτημον δι' εὐπρε-πείας σωματικῆς, ἢ ἡθικῆς. Εἶπαν δὲ καὶ περὶ βοός, ὅτι βόσ-σι μεταπρέπει, δηλ. ἐξέχει, εἶναι ἐπίτημος. 3) φαίνομαι ὁμοῖος· πρέπει θυγατέρων Κρόμου μῆ, Εὐρ. Βακχ. πρέπει ὡς τύραν-νος εἰσορᾶν, Σοφοκλ. Ἦλ. 664. δηλ. φαίνεται ὁμοῖος μετ' τύραν-νον κατὰ τὴν ὄψιν. τί χρῆμα κουρά τῇ δε πανθίμω πρέπει, ἢ πρέπει; Εὐρ. Ἀλκ. τὸ πρῶτον, διὰ τί φαίνεται μετ' αὐτὴν τὴν κουράν; τὸ δεύτερον εἶναι ποιητικὴ μετάθεσις τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, ποῖον συμβεβηκὸς ἀρμόζει εἰς αὐτὴν τὴν πένθ. ἀντὶ εἰς ποῖον συμβεβηκὸς ἀρμόζει τοῦτο τὸ πένθος; Πρβ. παράδειγμα εἰς τὸ προσημνύω. [Ἡ παραγωγή τῶν παλαιῶν ἐκ τοῦ πρὸ καὶ ἔπω, καὶ ἡ τῶν νεωτέρων ὅτι σημαίνει ἀστράπτω δὲν ἔχουσι καμμίαν σχέσιν μετὰ τὰ σημασιόμενα τοῦ πρέπω, οὐ-δέ μετὰ τὰ παράγωγα πρόπος, πρόπιον, θεόπροπος, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὸ Πρὸ καὶ τὰ συγγενῆ του περὶ, περὰν κτ. Ὡς πραῦς, πρη-ύς, πραῦς, πρηνής, ἐκ τοῦ πρὸ σημαίνουσι προόντι κατὰ τό-πον ἢ χρόνον· αὐτῶ πρέπω (ἐκ τοῦ πρᾶν, ὡς ἔπω ἐκ τοῦ εὖ) κτ. ἐπειδὴ τὸ εὖ πυκνοῦται καὶ γίνεται β) σημαίνει ἐπίσης Προ-εἶναι, προέχειν, τροῖστας. Προσέτι με φαίνεται (λέγει ὁ Ρεῖμε-ρος), ὅτι τὸ πρέπω, πρόπος εἶναι συγγενῆ τοῦ πρέσβος κ. βρα-βεύς κ. γέρας, γέραιος.]

Πρεπώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πρέπων, οὐσα, πρέπον.

Πρέπων, οντας, ὁ, ἀδιόριστος τις ἰχθύς τῆς θαλάσσης, Ὁππ. Ἀλ. 1, 146. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 38.

Πρέσβη, ης, ἡ, Ἰων. πρέσβη, θηλ. τοῦ πρέσβους, γερόντις, σεβασμία.

Πρεσβεία, ἡ (πρεσβεύω), ἡλικία τοῦ πρωτογεννήτου τέκνου, δι-καιον τῆς πρωτοτοκίας, Παυσ. 1, 5. 2) ἀξία, προνόμιον, πρω-τοκαθεδρία, Πλάτ. Γοργ. κ. Πλούτ. 3) τὸ ἀξίωμα τοῦ πρέσβε-ως καὶ ὁ πρέσβυς αὐτός, ὁ στελλόμενος ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος ἄλλο. 4) δέσπης, ἱεστία.

Πρεσβεῖον, τό (πρέσβυς), δῶρον τιμῆς, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ χρό-νου πρωτεῖον, κατὰ Πλούτ. 9, σ. 147. Στράβ. 9, σ. 492. Sieb. Πρβ. γέρας καὶ γῆρας. 2) μισθὸς πρέσβειας, Βυζ.

Πρεσβεῖον, ὦ (πρεσβεῖον), Λυκόφρ. 1265. τιμῶ, προτιμῶ.

Πρεσβευσία, ἡ, ταυτ. πρέσβευσις, Διον. Ἀλ.

Πρεσβεῖρα, ἡ, ταυτ. πρέσβα, θηλ. τοῦ πρέσβους, Ὁμ. Ἰλ. 3, 32.

Πρέσβευμα, τό, ταυτ. πρεσβεῖα ἀριθ. 3, Πλούτ. 8, σ. 142. Εὐρ. Ἰκέτ. 185. καὶ ἀντὶ τιμῆς, ἐνδεῖξις τιμῆς.

Πρεσβεύς, ἑως, ὁ, εἰς τὸ ἐνικ. ἀχρηστ. ἀντὶ τούτου πρέσβυς· πληθ. πρέσβεις, πρεσβῆες, οἱ λεγόμενοι ἀμβατατόροι.

Πρέσβευσις, ἡ, ταυτ. πρεσβεῖα, ἀποστολὴ πρεσβεῖας, ἀριθ. 3, Θουκυδ. ὅπου ἄλλοι ἔχουσι πρέσβυτις, καὶ Διον. ὁ Ἀλ. 6, σ. 794. πρεσβυσία, ὡς πρεσβύτης ταυτ. πρεσβευτής· Ἀνακρ.

Πρεσβεύτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ

Πρεσβευτής, οὗ, ὁ, ἀπεσταλμένος ἄγγελος, μηνυτής· Ampasa- tor, πληθ. πρέσβεις. 2) μεσίτης, Βυζ. Ζ. πρεσβεύω κ. πρεσβεῖα.

Πρεσβευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, χοῦτιμος εἰς πρεσβευτήν, ἢ εἰς πρεσβεῖαν.

Πρεσβεύω, μ. εὐτώ, εἶμαι γερωνότερος, ἢ ὁ γερωνότατος, Ἡ-ρόδ. 7, 2. Σοφοκ. Οἰδ. Κολ. 1418. ἀντίθ. νεώτερος. Πρβ. πρεσβεῖα, ἀριθ. 1. 2) Μῆσ. καὶ Ἑνερ. εἶμαι πρεσβευτής (ἀμπακτῆρας), ἐ-νεργῶ, πραγματεύομαι ὡς πρεσβευτής· πρεσβεύσαντας ταύτην τὴν εἰ-ρήνην, Ἰσοκρ. Πανηγ. 3) τιμῶ, προτιμῶ, Σοφοκ. Τρ. 1066. Οὐδ. ἔχω τὰ πρωτεῖα, μετὰ γεν. Πλάτ. Νόμ. 6, σ. 252. 4) ὑπὲρ τούτου λόγος πρεσβεύει, Ἀθήν. Ἀλέξ. 5. ἀντὶ τρέχει λόγος, κρατεῖ, κ. νικά. 5) πραγματεύομαι, διατάσσω· dissero, παρὰ

Φιλοσοφ. 6)· τιμὴ ἢ ὑπὲρ τιμῆς πρὸς τὸν θεόν, ἐπὶ τῇ δέ-σεως καὶ μετιτίσας τῶν ἀγίων εἰς τὸν θεόν, Βυζαντ. κ. Ἑκκλητ.

Πρέσβη, ἡ. Ζ. πρέσβα.

Πρεσβήιον, τό, Ἰων. ἀντὶ πρεσβεῖον.

Πρεσβήϊς, ἴδος, ἡ, γερόντις, σεβασμία.

Πρεσβείω, ὡς πρεσβεύω, τιμῶ, προκρίνω, Λυκόφρ.

Πρέσβεις, ἑως, ὁ, ταυτ. πρέσβυς, πρεσβεύς, πρεσβευτής. [Πρβ. περὶ τοῦ σχημ. μάντις, μάντης, μαντεύς, μαντευτής].

Πρέσβις, ἡ, ταυτ. πρεσβεῖα ἀριθ. 1, μετὰ πρέσβιν ἔσθω, ἄς καθήτη κατὰ τὴν ἡλικίαν του, Πλάτ. κ. Ἰλ. Ἑρ. 439.

Πρεσβίστατος, κ. ὁ, ὑπὲρ. ἀντὶ πρεσβύτατος, Νίκανδ. Θηρ.

Πρέσβιστος, 344.

Πρεσβίων, συγκρ. τοῦ πρέσβους, ἀντὶ πρεσβύτερος.

Πρέσβος, τό, ταυτ. πρέσβευμα· Ἀργείων, γέροντες Ἀργεῖαι, Αἰσχ. Ἀγ. 850.

Πρεσβυγένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη), καὶ ὁ γέρων.

Πρεσβυγενής, ὁ, ἡ (γένος), ὁ γέρων.

Πρεσβυγένεια, ἡ, ἡ παλαιότερα γέννησις, ἡ πρωτοτοκία, ἡ διὰ τὴν ἡλικίαν προτίμησις, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 2, 3, 2. 2) πρεσβυγενεῖς, Λακ. οἱ γέροντες τῆς βουλῆς, Πλούτ. 9, σ. 155.

Πρέσβυς, υῶς, κ. ἑως, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 93, ὁ, Πρέσβεια, ἡ, ὡς Ἐπίθ. γέρων· ὅθεν, διὰ τὴν ἡλικίαν του ἐντιμος· πρεσβύτε-ρόντι ἔχειν, τιμᾶντι, ὑπολαμβάνειν ὡς ἐξαιρετον. Πλάτ. Πολι-τεῖ. 8, 3. πρεσβύτερον κακοῦ κακόν, ἀντὶ μεγαλῆτερον, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 1363. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ ἀποστελλόμενος περὶ εἰρήνης, καὶ ἄλλων πολιτικῶν σχέσεων, ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς ἐκλεγαν εἰς τοῦτο τὸν γερωνότερον ὡς φρονιμώτερον· ἐπὶ ταύτης τῆς σημα-σίας εἶναι χρῆσ. μόνον ἡ πληθ. ὀνομαστ. πρέσβεις, ἡ δὲ ἐνική εἶ-ναι πρεσβευτής. Ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ πρὸς κ. βᾶν εἶναι ψευδής· Ἀντὶ πρεσβεύς, πρέσβυς ἔλεξαν οἱ Κρήτες πρέσγυς, πρεῖσγυς, μεταθ. σπέργυς, κ. πέργυς. Εἰς τὰς Ἀσιατ. ἐπιγρ. σ. 116. κεί-ται πρεῖγευτάς, πρεῖγεία, ἡ, πρεῖγῆα, ἀντὶ πρεσβευτής κτλ. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ βραβεύς κατὰ διάλ. διότι οἱ γερωνότεροι ἦσαν καὶ βραβευταί. Ζ. πρέπω εἰς τὸ τέλος.

Πρεσβυσία, ἡ, κ. Ζ. πρέσβευσις.

Πρέσβυστις, ἡ.

Πρεσβύτατος, η, ον, Ἐπίθ. ἄτω, ὑπὲρ. τοῦ πρέσβους.

Πρεσβύτειρα, θηλ. τοῦ Πρεσβύτης, ἀριθ. 3, Ὁππ. Κυνηγ. 1, 464.

Πρεσβυτέρα, ἡ, ταυτ. πρεσβυτίς ἀριθ. 2. γερωνότερα,

Πρεσβυτέρισσα, ἡ, ἡ γυνὴ ἱερώς· χυδ. παπαδιά.

Πρεσβυτέριον, τό, ὁμήγουρις, συμβούλιον τῶν πρεσβυτέρων.

Πρεσβύτερος, α, ον, Ἐπίθ. υτέρως, συγκρ. τοῦ πρέσβους. 2) ὁ ἱερεὺς, Ἑκκλ. Συγγ. Ζ. πρέσβυς.

Πρεσβυτής, ἦτος, ἡ, τὸ γηρατειὸν ἀνά πρεσβυτάτα, ἀντὶ -τῆ-τα, ἐπιγρ. ὁωρικ. Gruteri σ. 217.

Πρεσβύτης, ὁ (πρέσβυς), γηραλέος, γέρων. 2) ὅστις μόνον μακρὰν βλέπει, ὡς οἱ γέροντες, Ἀριστοφ. πρόβ. 31, 26. ἀντίθ. μύωφ. 3) ταυτ. πρεσβευτής, Ἀριστοφ. Ὀρν. 320, 537.

Πρεσβυτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίθ. -βυτικῶς, ἀνήκων, πρέπων εἰς πρεσβυτήν.

Πρεσβυτίς, ἴδος, ἡ, γερωνότις. 2) ταυτ. πρεσβυτέρα.

Πρεσβυτοδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι), δεχόμενος πρεσβύτας, Αἰσχ. Ἰκέτ. 681.

Πρεσμενεία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Πρεσμενής, ἑως, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. -νῶς, ταυτ. εὐμένεια κ. εὐμε-νής, Εὐρ. Ὀρ. 138. [Ἐκ τοῦ πρᾶν καὶ μένος, πρᾶμενής, ὡς πέδαιρος πέδαιρος κτλ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ πρᾶμενῶς, ὡς πρε-μενῶς.]

Πρέω, ὅθεν ἔπρετα κεφαλὰς πελώρου, Ἡτίθ. Θεογ. 856. Ζ. πρήω.

Πρεών, ὁ. Ζ. πρηών.

Πρηγμα, Ἰων. ἀντὶ πρᾶγμα.

Πρηγορεύω, ἀντὶ προαγορεύω.

Πρηγορεῖν, ὁ. Ζ. προηγορεῖν.

Πρηδών, ὄνος, ἡ, φλόγωτις, πρήγμα, Νίκανδ. Θηρ. 365.

Πρηθμα, τό, ἡ πολυπόδος κεφαλὴ, ἡ πλεκτάνη.

Πρήθω, μ. ἦτω, πρᾶταιμένη φωνή, ἐπὶ ἀνέμου καὶ πυρός· ὅθεν, ἐν ὃ ἀνεμος πρήτην, Ὁμ. δηλ. ἐφύττε· φουσκῶν, τὸ ὁποῖον κίμναι ὁ ἀνεμος εἰς τὰ πρᾶτα τοῦ καρβίου, Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 2,

17. ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας πρήτην αἶμα, δηλ. ἐρρέυσεν· ἀ-

νάπτω, καίω, αναφλέγω, ως έπρεπε, 'Ητιόδ. Θεογ. 856. [Έκ του πρέω, πρέω, 'Ιων. πρήω, κ. πρίω, πρήμι, πίπρημι, πύπρημι, τὰ όπ. Ζ. Έκ του πρέω, 'Αόρ. 2, έπραξαν· εκ του πρέω, μεταθ. πέρω, καίω, έρημόνω, αφανίζω.]

Πρηκτήρ, ό (πρήττω, πρέσσω) 'Οδυσ. 9, 162. επί της πρώτης σημασίας, πρηκτῆρες ναῦται αντί πρυγματευταί, έμποροι· ό-θεν, πρηκτῆρες παιδων, πρυγματευταί, πωληταί δούλων, Μανέθ. 6, 447. 2) ταυτ. πρηκτήρ, ή πρήκτωρ· έργων, 'Ιλ. ι, 443.

Πρημαδέλη, κ. Πριμαδέλη, ή, 'Επίθ. ελαίαςτινός, Νίκανδ. 'Αλ 87. Ζ. πρημάς.

Πρημαίνω (πρήμ), ταυτόσ. πύμπρημι, πνέω, φυντῶ σφοδρῶς· θύλλαι, 'Αριστοφ. Νεφ. 356. Πρβ. πρηττήρ.

Πρημαίς, εἶδος, ή, 'Αρτεμίδ. 2, 14. κ. Πρημνάς, Πρηνάς, Πρημαδίη, Πριμαδίη, εἶδος θύνων, 'Αριστοφ. 'Ιστ. 5, 8, 15. 2) εἶδος ελαίας, Πρβ. πρηττίς.

Πρήμι, ταυτ. πρήω· όθεν πέπρητο, 'Αθήν. 3. σ. 295. Schw.

Πρήν, πρηνός, ό, ταυτ. πρηών. Ζ. πρᾶν.

Πρηνηδόν, 'Επίρ. Κ. επίστομα.

Πρηνηίς, εἶος, ό, ή (πρήν), Διτ. pronaiz· έπεσε πρηνηίς, επί-στομα, κατακέφαλα. Ζ. πρηών.

Πρηνίζω, κρημνίζω, ρίπτω κατακέφαλα, επίστομα, 'Ηλιόδ. 6, 27.

Πρηνισμός, ό, τό ουσιαστ. του πρ.

Πρήξαι, κ. } 'Ιων. αντί πράξαι κ. πράξις.

Πρήξις, } 'Ιων. αντί πράξαι κ. πράξις.

Πρήος, ό, ή, όθεν τό πρήον, ταυτ. πρήν, πρῶν, πρῶν, ήγουν ό προνευσικός του όρου τόπος, 'Ητύχ.

Πρήσις, ή (πρήω), φλόγωτις, πρήτμα, 'Αρετ. 3, 11.

Πρήσις, ή, 'Ιων. αντί πράσις.

Πρήσμα, τό (πρήω), πρητμένον, φλογωμένον μέρος του σώ-ματος, συνώνυμ. του Οἶδημα, καί Κ. πρήτμα· 'Ιπποκρ. Παθ. β.

Πρήσσω, 'Ιων. αντί πρέσσω, τό όπ. Ζ.

Πρηστεύω. Ζ. διαπρηττεύω. κ. διαδρηττεύω

Πρηστήρ, ήρος, ό (πρήω), : άνεμος, 'Ητιόδ. Θεογ. 846. πυρώδης άνεμοστρόβιλος, κεραυνού λάμψις, Έενοφ. 'Ανάβ. κ. 'Αριστοφ. περί κόσμου 4. Τροπ. : όμμάτων, Εύρ. Λείψ. κατ' άλλους αντί ρύακες διακρύων. 2) πρηττήρ χθόνιος, άνεμοστρόβιλος αναβαίνων εκ της γῆς. 3) πρηττήρες, τὰ ψυσηρά, δια των όποιων άνάπτο-μεν φωτίαν· καί φλέβες τινές του λαιμού, αίτινες πρήτκονται, όταν θυμόνη ό άνθρωπος, Πολυδ. 2, 134. 4) φαρμακερός τις όφικ, εκ της ενεργείας του δήγματός του

Πρηστήριος, ό, ή, κ. } καίων, ή φυστών, όρμητικός.

Πρηστηχός, ή, όν, } καίων, ή φυστών, όρμητικός.

Πρηστηροκρέτηρ, ό, κύριος του κεραυνού, Συνέσ. σ. 322.

Πρηστις, ή. Ζ. πρίστις.

Πρητήν, ήνος, ό, όθεν έπιπρητήν· αίγός έπιπρητήνος, ταυτ. περύσιος ή ενικούσιος κ. έπιστής. Ζ. πρᾶν.

Πρητήριον, τό, 'Ιων. αντί πρατήριον.

Πρήττω, 'Ιων. αντί πρήττω.

Πρηυγελως, ό, ή, ταυτ. πρᾶυγελως, : ζέφυρος, 'Ανάλ.

Πρηυνομος, ό, ή, έχων ήμέρους νόμους, πεισόμενος με ήλαρό-τητα εις τους νόμους, ήμερος, αγαθός, 'Ανάλ. 5, σ. 92.

Πρηύνος, 'Ιων. αντί Πραύνος.

Πρηύνω, 'Ιων. αντί πρᾶυνω.

Πρηύς, εἶα, υ, 'Ιων. αντί πρᾶυς.

Πρηύτατος, υπερθ. του πρηύς.

Πρηυτένων, οντος, ό : ταυρος, ήμερος, του όποιου όλαιμός (τέ-νων) είναι δαμασμένος, εύπειθής, 'Ανάλ. 2, σ. 219.

Πρηών, ό, Νίκανδρ. κ. Πρήν, κ. Πρῶν, γεν. πρῶνος, 'Ητιόδ. 'Αστ. 457. ταυτ. πρῶν, πρῶων, κτηφορικόν όρος, βουνόν. Έκ του πρήν αντί πρίν, όθεν πρήϊον ταυτ. πρότερον, πρήον, ταυτ. ύ-περέχων, πρηνηίς. Ζ. πρᾶν.

Πρίαι, όθεν πριάμενος, προστ. πρίω, δίδει τούτους τους χρόνους εις τό πιπράσκω, πῶλω· αγοράζω.

Πρίαιμος, ό, αίολ. Πρίαιμος, 'Ον. κύριον.

Πριαμώω, ω, ξυρίζω, έπειδή ό Πρίαμος παριττάνετο πάντοτε με ξυρισμένην κεφαλήν, Πολυδ. 4, 142. 'Ητύχ. Σουίδ. Φώτ.

Πρίεπνῆ, ή, 'Επίθ. της 'Αρτέμιδος, τιμωμένης εις την πόλιν Πρίαπον, Στράβ. 13, σ. 879. Πλωτ. Δούλου. 15.

Πρίεπιζω, 'Ιων. -ηπίζω, καμνω ως ό Πρίαπος, 'Ανάλ.

Πριαπίσκος, ό, υποκ. του Πρίαπος, ξύλον ή άλλεσι ό μοιόσχη-μου πόσθη.

Πρίαπισκώω, δίδω εις τί τό σχῆμα του άνδρικού μορίου.

Πρίαπισκωτός, σχηματισμένος ώσαν τό του άνδρός μόριον.

Πρίαπισμός, ό (πριαπίζω), μίμησις της ζωής του Πρίαπον. 2) τό να έγταται πάντοτε όρθόν τό του άνδρός μόριον.

Πρίαπος, ό, 'Ιων. Πρήπος, θεός των άμπελων, είσαχθείς κατὰ πρώτον εις Λάμψακον γυμνός καί με όρθόν άνδράς μόριον. 2) τό του άνδρός μόριον.

Πριαπώδης, ό, όμοιος τῷ πριάπῳ κατὰ τό μόριον, ή κατὰ την άτέλγειαν.

Πρίας, αντος, ό, Κύρ. όνομα.

Πρίζω, μ. ίτω, Περικ. πέπρικα, ταυτ. πρίω άριθ. 1, Πλάτ. Θεαγορ. σ. 124.

Πρήμι, άχρ. ενεργ. του πριάμαι, Σουίδ.

Πρίω, ταυτ. πρήω· 'Ετυμ. Μ. Ζ. πρίω.

Πριμαδίαι, αί, αντί πρημαδίαι· Ζ. πρημάς.

Πρίν, 'Επίρ. πρότερον, αρχήτερα, καί τό πρίν. 2) πρίν αν, πρίν όταν, πρίν δη, προτού να· πρίν ή, ή πρινή μετά άπαρσμ. πρίν ή έλθειν, προτού να έλθῃ· πρίν ωρη, νοητ. έλθῃ, 'Οδυσ. ο, 393. Είς τόν Πίνδ. κείται πρίν ωρας, αντί πρό της ωρας, ως πρός.

Πρίνητᾶδης, ό, Κύρ. όνομα.

Πρίνέδης, ό, 'Ον. κύριον.

Πρίνέδων, τό, υποκ. του πρίνος, 'Αριστοφ. 'Ορν.

Πρίνινος, η, ον, κατασκευασμένος εκ πρίνου.

Πρίνος, ή, ή άειδαλής πεύκη, Θεόφρ. 'Ιστ. φ. 3, 16. 2) τό Κ. πριναίρι, κ. πουρναία χυδ. τό όποιον εκφύει τόν κόκκον, Κ. πρινοκόκκον, καί χυδ. πουρνοκόκκι, Θεόφρ. 'Ιστ. φ. 3, 8. Ζ. κόκκος. 3) όρυς άκανθώδης· Δρύς, πρίνος, καί ψηγός όνομά-ζονται αί τρεις δρύες, Σχολ. Νικ. 'Αλεξ. 261. όθεν

Πρινώδης, ό, ή, ώσαν πρίνος, πλούσιος εις πρίνους κ. σκλη-ρός ως πρίνος. 2) Τροπ. ιδιότροπος, 'Αριστοφ. Σφ. 382.

Πρινών, ώνος, ό, τόπος κατάφυτος με πριναίρια.

Πρίονιον, τό (όθεν Κ. πριόνι), υποκ. του πρίων.

Πρίονίτης, ό, -νίτις, ή, ταυτ. του έφ. 2) τό φυτόν κέστρον άλλως καλούμενον, 'Αλεξ. Τραλ. 9, σ. 531.

Πριονοειδής, ό, ή, κ. } 'Επίρ. -νοειδής, (πρίων, εἶδος),

Πρίονώδης, ό, ή, } έχων σχῆμα πριονίου.

Πρίονωτός, ή, όν (πριονός), σχηματισμένος ώσαν πριόνιον· ή πριονωτή, πολυμηκή τις μηχανή, Παλ. Μαθημ. σ. 83. έχων πριονοειδή ραφήν· του κρανίου τό πριονωτόν μέρος.

Πρίω, ταυτ. πρίω· Ζ. πρίωμα.

Πρίσις, ή (πρίω), τό πριονίζειν, σχίζειν με τό πριόνι : οδόντων, τό πριονίζειν, τρύζειν με τους οδόντας, Πλούτ.

Πρίσμα, τό (πρίζω), τό πριονισμένον, τρίμμα πίπτου από τό πριονίζειν. 2) σχῆμα τι μαθηματικόν.

Πρισμάτιον, τό, υποκ. του πρ.

Πρισματοκαύστη, ή, άγγείοντι των χρυτοχόων. (Ζ. χοάνη.) εκ του σχήματός του.

Πρισμός, ό (πρίζω)· Ζ. πρίω.

Πριστήρ, ήρος, ό, ή } ό πριονιστής, καί τό πριόνι, 'Αρετ.

Πρίστης, ό (πρίζω), } 7, 2.

Πριστηροειδής, ό (πριτήρ), ταυτ. πριονοειδής, Σουίδ. κ. Ο'.

Πρίστις, εως, ή, εἶδος κήτους· γράφεται καί πρήττις. 2) Πολε-μικόντι καράβιον, Πολύβ. 17, 1.

Πριστός, ή, όν, πριονισμένος, δυνάμενος να πριονισθῇ.

Πρίω, κ. Πρίζω (πεποιημένη φωνή εκ του ήχου του γινόμενου εις τό πριονίζειν), πριονίζω, κόπτω με τό πριόνιον. 2) τρύζω, σφίγγω τους οδόντας, καί τους τρύζω. 3) πειράζω, έρεθίζω, θυ-μόνω· πριμένη κάλλι Γανυμήδεος 'Ηρη, 'Αντίπατρ. Θεσσ. 43. καί, λευγαλέον δε επί οι πρίε χόλον, 'Απολλ. Ρόδ. 4, 1671, τάν έκαμνε να τρύξη από τόν θυμόν του. ό δε Μ. 'Ετυμ. άνέγν. λευγαλέος δε οι πρίεν χόλος, καί έξήγητε πρίεν, έκράτει, έβά-σταζεν, ως τό έφ. 4) κρατῶ τι με τους οδόντας, κρατῶ σφικτά· ζωττήρι πρισθείς ίππικῶν εξ άντύγων. Σοφοκ. Αί. 1030. 5) πνέω, φυντῶ, 'Ητύχ. κ. Μ. 'Ετυμ. [Πρέω, πρήω, πρίω, πρίζω, πρί-ω είναι πεποιημέναί φωναί, σημαίνονται τόν ήχον του άνέμου, του πυρός, καί άλλων άντικειμένων.] 5) Έκ της σημασίας κρα-τῶ σφικτά τούς οδόντας καί τρύζω, γίνεται τό πρίξ, καί με τό

α εὐφ. ἀπρίξ, στρεῶς, σφικτά.

Πρίωμα, τὸ, ταυτ. πρίσμα, Ἦτιχ.

Πρίων, οὗτος, ὁ, τὸ πρίονι. 2) : ὀδόντων, ἡ σειρά τῶν ὀδόντων, Ἀνάλ. 2, σ. 150. 3) τρυπάνι, ἀρίδα με ὀδόντων τρυχόν, Ἰπποκρ. Παῦλ. Αἰγ. 6. 88.

Πριωτός, ἡ, ὄν, ῥηματικὸν τοῦ πριώ, τρυπημένος.

Πρό, πρός. μετά γενικ. τὸ πρότερον. πρό τῆς καυμαχίας. Τὸ ἐμπροσθεν· πρό τῆς πόλεως· Προτίμησιν, ἡ τὸ πλέον· πόλεμον αἰρεῖσθαι πρό εἰρήνης· δούλος πρό δούλου, δεσπότης πρό δεσπότης, Μένανδ. δηλ. δούλος καλῆτερος ἀπὸ δούλου, καὶ δεσπότης καλ. ἀπὸ δ. 2) χάριν, ἔνεκα (ἀντὶ τῆς ὑπέρ), πρό τινος πράττειν, βουλευεῖν κτ. Ξενοφ. Κύρ. 1, 6, 42. 4, 5, 44. 8, 8, 4. Ἐν τῇ συνδέσει. 1) τὸ πρότερον ἐπὶ χρόνου, πρόφημι, προαγγέλλω. 2) ἐπὶ τόπου τὸ ἐμπροσθεν· προβάλλω τίτιν, δηλ. βάλλω ἐμπροσθεν τινός· ἄλλα ἀρετῆς πρόκειται· καὶ, ἐλαύνεσθαι γῆν πρό γῆς, δηλ. πρῶτον εἰς ταύτην τὴν γῆν, ἔπειτα εἰς ἐκείνην. 5) προτίμησιν· προαιρέομαι τι τινός. 4) τὸ πόρρω, προελθὼν ἀπὸ τοῦ Ἀράξου ἡμέρης ὁδόν. 5) ἐπιτείνει τὴν σημασίαν με τὴν ἐννοίαν τοῦ ἔξω, πέραν, πρόμαντις, ἡ ἐξαγγέλλουσα τὰ ἀόηλα· οὕτω καὶ προῖαται, προλιπεῖν· ἐπιτείνονται διὰ τῆς ἐννοίας ἔξω, πέραν. 6) μετατίθεται, ἰλιόθε πρό, Ὀμ. 7) ἀντὶ τῆς πρὸς, πρόδες ἀντὶ πρόσδες, Σοφ. Ἀντιγ. 216. ὡς καὶ τὸ ἐναντίον πρὸς ἀντὶ πρό· Πρβ. εὐπρόσφορος· διότι πρὸς, πρὸς, πρὸ εἶναι συγγενεῖς· Πρβ. ἀπρόσιτος, ἀπρόσιτος κτλ. 8) συγχέεται ἀπὸ τοῦ ἀντιγραφῆς με τὴν πρὸς, καὶ με τὴν παρά καὶ περί· ἀλλὰ χρεῖα προσοχῆς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρατηρήσεως ταύτης· Ζ. τὰς προδ. ταύτας. 9) μετὰ τῆς περί, διὰ, ἀπὸ ἐπιτείνει τὴν σημασίαν, πρόπαρ, περιπρὸ δὲ, Ἰλ. λ. Ο' Ἀπολλ. Ῥόδ. λέγει περιπρὸ ἦν· οὕτω διαπρὸ, διόλου, πέρα περὶ χυδ. ἐπιπρὸ, πλέον εἰς τὰ ἐμπροσθεν κτλ. Ζ. προπρὸ.

Προαγγέλλω, μ. εἰω, ἀγγέλλω πρότερον· ὅθεν -αγγελία, κ. -αγγελτικ, κ. -αγγεῖον, τὸ, τὸ ἀγγέλλειν πρότερον.

Προαγγελτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς· κ.

Προάγγελος, ὁ, ἡ, ὁ προαγγέλλων -λον, τὸ, ἀντὶ -αγγελία.

Προαχτηρίαζω, συνδέω πρότερον με ἀχτηῖρα, Γαλην.

Προαγενεύω, προκαθαρίζω (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλους) -γενευσίς, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Προαγοράζω, μ. ἄσω, -αγορασία, τὸ οὐσιαστ.

Προαγοραστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀγοράζων πρότερον.

Προαγορανόμειω, εἶμαι ἀγορανόμος πρότερον, Δίων. Κάσπ.

Προαγόρευμα, τὸ, κ. } ἀρόρησις, προφήτευσις.

Προαγόρευσις, ἡ, } ἀρόρησις, προφήτευσις.

Προαγορευτική, ἡ, τέχνη προρρήτικῇ, προφητικῇ.

Προαγορεύω, προλέγω· προαγγέλλω· προτάζω, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 2, 20.

Προαγορεύω, μ. ἴσω, ταυτ. πρ. 2) λέγω ἐκ μέρους, ἐκ προσώπου τινός, Ξενοφ. Ἑλλην. 2, 2, 22.

Προαγός, ὁ (ἄγω), ἡγεμὼν, ὁδηγός.

Προαγρυπνέω, μ. ἄγρω, ἄγρυπνῶ πρότερον, Σουῖδ.

Προάγω, μ. ἔω, ἄγω, φέρω ἐμπροσθεν, κινῶ εἰς τὰ ἐμπροσθεν, βοηθῶ· προσφέρω· δῶρα τινί. 2) προπαίδευν, προανατρέφω, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. Ι, 3, Κορ. Προηγμένων, δηλ. προπεπαιδευμένων. Οὐδ. νοητ. ἐαυτὸν, προχωρῶ εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ὑπάγω ἐμπροσθεν.

Προαγωγεῖε, ἡ, τὸ προάγειν, τὸ βοηθεῖν, τὸ προσφέρειν, μαστροπεύειν.

Προαγωγεῖω (προαγωγός), φέρω ἐμπροσθεν· ἐξαιρέτως φέρω εἰς τινὰ κοράσιον, γυναῖκα κτ. δι' ἀτέλειαν, μαστροπεύω.

Προαγωγή, ἡ, (προάγω), ἐκ προαγωγῆς, Δημοσθ. σ. 678. κατὰ τὰ περιστατικά, δηλ. φίλος, ἡ ἐχθρός. 2) βοήθεια, χορηγία, Πλούτ. 7, σ. 826.

Προαγώγιον, τὸ· Ζ. προαγώγιον.

Προαγωγός, ὁ, ἡ, ὅστις φέρει εἰς τὰ ἐμπροσθεν, τελειοποιεῖ. 2) ματτροπός, Ξενοφ. Συμπ. 4, 65.

Προαγών, ὁ, ἀγὼν πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προγύμνασις εἰς τὸν ἀγῶνα. 2) πρόληψις εἰς τὸ κριτήριον· Πρβ. πρόκρισις.

Προαγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι πρότερον, ἢ ἐμπροσθεν τινός.

Προαγωνιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀγωνιζόμενος, μάχόμενος πρὸ τινος, πρεσβύτερος, ὑπέρμαχος.

Προαδέχω, ὦ.

Προάδω, ἄδω πρότερον, ἢ ἐμπροσθεν τινός.

Προαδρέω, ὦ, προβλέπω, Εὐστάθ.

Προαδρόϊζω, προσυνάζω.

Προαιδέομαι, ταυτ. αἰδέομαι πρὸ τινος, ἐντρέπομαι ἀπὸ τινός. 2) Ἠρόδ. 3, 4, κ. 1, 61, ὅς ἐγὼ προαιδεύομαι, ἀντὶ ὀφείλω εὐγνωμοσύνην καὶ σεβασίαν· οἱ τινες σφίσι προηδέατο, ἦσαν ὑποχρεωμένοι εἰς αὐτοὺς διὰ χάριτας, τὰς ὁποίας ἔλαβαν ἀρχήτερα.

Προαικίζομαι, αἰκίζομαι πρότερον, Ἰώσηπ.

Προαίρεσις, ἡ, πρόδεσις, σκοπός, θέλησις, ἐπιχειρήσις κτ. 2) : βίου, τρόπος τοῦ ζῆν καὶ διαγεῖν με ἀρχάς τινάς, ἡ ἡθικὰ δόγματα· ὅθεν 3) αἵρεσις, σχολή τις φιλοσόφων, Λουκιαν. 4) ψατρία (τάραξι) κατὰ πολιτικὴν σημασίαν· καὶ τρόπος πολιτικῆς διοικήσεως, Δημοσθ. σ. 168. 5) θέλησις, κλίσις, συνήθεια.

Προαιρετικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἐκλέγων, θέλων, ἀποφασίζων· τὸ προαίρ. ἢ θέλησις.

Προαιρετός, ἡ, ὄν, με σκοπὸν γενόμενος, ἐκούσιος, θεληματικός.

Προαίρεω, μ. ἴτω, προλαμβάνω, ἐξαιρῶ τι ἀπὸ πολλὰ· Μέστ. Προαιρέομαι τι τινός, ἢ ἀντὶ τινός, Κύρου Π. 2, 12. λαμβάνω τι περισσότερον, καλῆτερα παρὰ ἄλλο, καὶ ἐπομένως, προτιμῶ, προκρίνω, καὶ ἀποφασίζω τοῦτο περισσότερον παρὰ ἄλλο, ἢ παρὰ τοῦτο.

Προαίρω, ἀναχωρῶ πρότερον· Ζ. αἶρω.

Προαίσθανομαι, μ. ἴσθαι, αἰσθάνομαι πρότερον.

Προαίσθησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Προαιτιάομαι, ὠμαι, πρότερον αἰτιῶμαι· Ἰδ. αἰτιάομαι.

Προαιώνιος, ὁ, ἡ (αἰών), ὁ πρὸ τῶν χρόνων, αἰώνιος, Γρηγ. Ναζ.

Προακμάζω, μ. ἄσω, εἶμαι εἰς τοὺς πρὸ τῆς ἀκμῆς χρόνους. 2) ἀκμάζω πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἀκμῆς.

Προακονάω, προακονῶ.

Προακοντίζω, ρίπτω πρότερον τὸ ἀκόντιον, ἢ ὡσάν ἀκόντιον, Λουκιαν.

Προακούω, ἀκούω πρότερον.

Προακροβολίζω, ταυτ. ἀκροβολίζω.

Προακτικός, ἡ, ὄν. ταυτ. προαγωγός.

Προαλγέω, ὦ, ἀλγῶ πρότερον.

Προαλείφω, ἀλείφω πρότερον.

Προαλής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - αλῶς (πρὸ, ἄλλομαι), κατηφορικός, Ἰλ. φ, 262. Μεταφ. πρόθυμος, ἔτοιμος· καὶ ὁ βιαζόμενος, καὶ ταχέως λαλῶν πρὸ τοῦ καιροῦ Στράβ. 12, σ. 90. Sieb. ὕδωρ προαλές, τὸ ῥέον ἀπὸ κατήφορον, Ἀπολλων. 3. 73. προαλέστατον, Ἐπίρ.

Προαλλοιῶ, ὦ, προμεταβάλλω.

Προαλίζω, προσυναδρόϊζω, Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. 3, 7, 25.

Προαλίσκω, προλαμβάνω, προπιάνω· Ζ. ἀλίσκω.

Προάλλομαι, προπηδῶ.

Προαλῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ προαλής, Σουῖδ. σ. 279.

Προαμαρτάνω, ἀμαρτάνω πρότερον.

Προαμείβω, ἀλλάζω πρότερον τί με τί· προαμείβομαι γῆν, περιῶ πρότερον ἀπὸ χώραν τινά. 2) ἀποκρίνομαι προήτερα 3) ὅς γάρ ἂν προαμειψάμενος ἔργον μισθοῦς μὴ ἀποδιδῶ, ὅστις παραγγεῖλας νὰ τοῦ κάμωσι τί δὲν τὸ πληροῖν, Πλάτ. Νόμ. 11.

Προαμύνομαι, προστατεύομαι, υπερασπίζω τὸν ἐαυτὸν μου, Θουκυδ. 3.

Προαναβαίνω.

Προαναβάλλομαι, ταυτ. ἀναβάλλω κυρίως καὶ Μεταφ. προοιμιάζομαι, Ἰσοκρ. Παναθ. §. 14.

Προαναβλέπω, ἐμπροσθέν μου, ἢ πρότερον ἀναβλέπω.

Προαναβοάω, ὦ, ἀναβοῶ πρότερον.

Προαναβολή, ἡ, ὁ, τι προηγείται τῆς ἀναβολῆς, Σχολ. Πινδ. Νέμ. 10, 62.

Προαναγιγνώσκω, ἀναγιγνώσκω πρότερον. 2) ἀναγιγνώσκω διὰ τὰ ἀκούη καὶ τὰ μαυδάνη ἄλλος, Πλούτ.

Προαναγράφω, ἀναγράφω πρότερον.

Προαναγυμνάζω, στομά τῇ φωνῇ, γυμνάζομαι νὰ ἐμφωνήτω καλῶς, Φρόνυχ. Βεκκ. σ. 61.

Προαναγνώ, ανάγω πρότερον.
 Προαναδρέω, ταυτ. προαναβλέπω.
 Προαναδρώσκω, ταυτ. προάλλομαι.
 Προαναίρεω, ὦ, προλαμβάνω, προσηκύνω· προφονεύω.
 Προαναϊσισμόω, ὦ, προαναλίσκω, κακοεξοδεύω, φθείρω, Ἡρόδ.
 Προαναίξιμαι, ανάξιμαι πρότερον, Ἰώσηπ.
 Προανακηρύττω, προφανερύνω διὰ κήρυκος, Χρυσόστ.
 Προανακινέω, κινῶ τι πρότερον. 2) Οὐδ. ταυτ. προεξαγκινίζομαι.
 Προανακόπτω, ἀνακόπτω, ἢ κόπτω πρότερον, Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. 3, 6, 2.
 Προανακράζω, ταυτ. προαναβοάω.
 Προανακρίνω· ἀνακρίνω (τὸ ὅπ. Ζ.) πρότερον.
 Προανακρούω, ἢ, ταυτ. προαναβολή, Σχολ. Πινδ. Πύθ. 1, 4.
 Προανακρούω, πρῶτον κρούω, ὡς εἰς τὰ ὀπίτω· Παθ. ἢ Μέσ. κρούομαι, ὡδοῦμαι εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ. 2) πρῶτον κρούω τὰς χορδὰς, ἐπὶ Μουσ. Πλουτ. ὡς προαναγινώσκω· προοιμιάζομαι, Φιλόστρ. σ. 861. μέλος τοῦ λόγου προανακρούσαστο. Συνέστ. σ. 66.
 Προαναλίσκω, κ. Προαναλόω, μ. ὥσω, ἐξοδεύω, φθείρω πρότερον.
 Προαναλῶμα, τὸ, τὰ προγενόμενα ἐξοδα.
 Προαναμέλπω, ἀναμέλπω πρότερον. Ο.
 Προαναπίπτω, πρότερον πίπτω· χάνω τὴν δύναμιν, Φίλων.
 Προαναπλάττω, μ. ὥσω· πρότερον μεταπλάττω· πλάθω ἄλλως.
 Προαναπνέω, ἀναπνέω πρότερον, Πλουτ.
 Προαναπτῆμι· ὄθεν — ἐπτήν, κ. — ἀνίπταμαι, προαπετῶ.
 Προαναρπάζω, μ. ἄτω, ἀρπάζω, (κλέπτω γυναῖκα), πρότερον.
 Προαναρρήγνυμι, μ. — ῥήξω, πρότερον ττακίζω, ἢ σχίζω.
 Προανασειώ, κρατῶ τι ὑψηλὰ, καὶ τὸ σειώ, φοβερίζω.
 Προανασκοπέω, ὦ, προθεωρῶ, προπαρτηρῶ.
 Προαναστέλλω, ἀναχαιτίζω, μετριάζω πρότερον, Πλουτ.
 Προαναστρέφω, ἐπιστρέφω ὀπίτω πρότερον, Διογ. Λαέρ. 10, 28.
 Προανατάττω, διατάττω, στήνω πρότερον.
 Προανατείνω, τεντόνω εἰς τὸ ὕψος, ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, πρότερον.
 Προανατέλλω, ἀνατέλλω πρότερον.
 Προανατρέβω, τρέβω πρότερον. Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 23.
 Προανατρέχω, ἀνατρέχω πρότερον, Πολύβ.
 Προανατυπόω, ὦ, προσχεδιάζω, προτυπόω, Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλ. σ. 355.
 Προαναφαίνω, κρατῶ ὑψηλὰ καὶ δεῖκνω πρότερον.
 Προαναφώνεω, ὦ, μ. ἤτω, προαναφωνῶ, προλέγω, προοιμιάζω.
 Προαναφώνημα, τὸ { τὸ ρολέγειν, προαγγέλλειν ὅ, τι τις
 Προαναφώνησις, ἢ, { μελετᾷ νὰ κάμῃ· Πρβ. προοιμιάζομαι.
 Προαναφωνητικός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. — τικῶς, προλέγων, προκηρύττων.
 Προαναχωρέω, προαχωρῶ.
 Προαναχωρήσις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προαναψηφίζω, διορίζω πρότερον διὰ ψήφων, Καθ. ἀποφασίζω πρότερον, Ἰώσηπ.
 Προανειπεῖν, ταυτ. προειπεῖν, Φιλόστρ. Ἰστορ. ἐκκλ. 7, 14.
 Προανεικτείνω, προεξαπλάνω εἰς τὸ ὕψος, Γραμμ.
 Προανέχω, κρατῶ εἰς τὸ ὕψος πρότερον· Οὐδ. ἐξέχω.
 Προανέω, ὦ, ἀνθῶ πρότερον.
 Προάνθησις, ἢ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1106.
 Προανίπταμαι, προαπετῶ εἰς τὰ ἄνω.
 Προανίσταμαι, προσηκύνομαι.
 Προανιστορέω, ὦ, μ. ἤτω, προεξετάζω, προερυνῶ.
 Προανοίγω· Ζ. προσανοίγω.
 Προανίσχω, ταυτ. προανέχω.
 Προανούσιος, ὁ, ἢ, ὁ πρὸ τῆς ὕλης, καὶ ἐν ταυτῷ αὐλός, Συνέστ. σ. 321.
 Προανύτω, κ. — νύω, μ. ὥσω, κινῶ πρότερον.
 Προαπαγγέλλω, προμηνύω.

Προαπαγορεύω, ἀποτταίνω πρότερον.
 Προαπάχομαι, ἀπάχομαι πρότερον.
 Προαπαίρω, προαχωρῶ.
 Προαπαλείφω, προεξαλείφω.
 Προαπαλλάττω, μ. ξω, προαπολύω, διώκω (τοῦ βίου), φονεύω· Οὐδ. ἢ Μέσ. προαχωρῶ, ἢ ἀποδινήτω.
 Προαπαντάω, ὦ, μ. ἤτω, προαπαντῶ.
 Προαπάντησις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προαπαυδάω, ὦ, ταυτ. προαπαγορεύω.
 Προαπειμι, προαχωρῶ.
 Προαπεῖπασθαι τὴν φιλίαν, προαρηθῆναι, παραιτηθῆναι. Εἰς τὸ ἐνερ. ὡς τὸ προαπαυδάω, Ἰστορ. Παινηγρ. §. 45.
 Προαπείρηκα, Παρρι. τοῦ προαπερέω, ταυτ. προαπαυδάω.
 Προαπερχομαι, προαχωρῶ· προαποδινήτω.
 Προαπηγέομαι, κ. } Ἰων. ἀντί προαπ. κτ.
 Προαπικνέομαι, }
 Προαποβρέχω, προβρέχω, προκαλύνω διὰ βρέξεως, Γαλην.
 Προαπόβύω, προστουμπώνω.
 Προαπαγεύομαι, πρότερον γεύομαι, ἢ τρώγω, Ἰώσηπ.
 Προαποδείκνυμι, κ. } ἀποδεικνύω πρότερον.
 Προαποδείκνύω, }
 Προαπόδειξις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ζ. ἀποδεικνύω.
 Προαποδημέω, ὦ, ἀποδημῶ πρότερον.
 Προαποδίδωμι, ἀποδίδω πρότερον· τὴν βήτην, κάμνω πρότερον τὸ προδιωρισμένον βῆμα, Λογγίν.
 Προαποδύομαι, προεδύομαι.
 Προαποζεννύω, προβράζω, προψήνω, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 374.
 Προαποδινήσκω.
 Προαποικίζω, ἀποικίζω πρότερον, Ἀππιαν.
 Προαποκαλύπτω, φανερόνω, ξεσκεπάζω πρότερον.
 Προαποκάμνω, ἀποτταίνω, κουράζομαι πρότερον.
 Προαποκείμαι· τὸ προαποκείμ. τὸ προεναποταμισυμένον, καὶ φυλαττόμενον, Συνέστ. σ. 257.
 Προαποκινδυνεύω, κάμνω πρότερον δοκιμήν, τολμῶ νὰ κάμω μάχην, Δ. Κάστ.
 Προαποκλείω, πρότερον καταλείω, ἢ κλείω ἔξω.
 Προαποκληρόω, ὦ, πρότερον κληρόνω, μοιράζω διὰ κλήρων εἰς τοὺς κριτὰς, Δουκιαν.
 Προαποκόπτω, ἀποκόπτω πρότερον, Ἰώσηπ.
 Προαποκτείνω, — κτινύω, — κτινύμι, προφονεύω.
 Προαπολαύω, ἀπολαύω πρότερον.
 Προαπολείπω, πρότερον καταλείπω· Οὐδ. νοητ. τὸν βίον, προαποδινήτω, Πανστ. Κορινθ.
 Προαπολεπίζω, προεφλουδίζω.
 Προαπολήγω, προπαύω.
 Προαπόλλυμι, κ. — λύω, προαφανίζω, προφονεύω.
 Προαπολύω, πρότερον ἀπολύω, ἀπολυτρώω.
 Προαποξηραίνω, πρότερον καταξηραίνω.
 Προαποπέμπω, μ. ψω, προαποστέλλω, προαποδιώκω.
 Προαποπίπτω, ἀποπίπτω πρότερον.
 Προαποπλύνω, ἀποπλύνω πρότ. Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 126.
 Προαπόπτωτος, ὁ, ἢ, πρότερον ἀποπετῶν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 6.
 Προαπορέω, ὦ, ἀπορῶ πρότερον.
 Προαπορρέω, πρότερον ἐκρέω.
 Προαπορρίπτω, ἀπορρίπτω πρότερον.
 Προαποσβέννυμι, πρότερ. σβένω, κ. προαπόσβημι, οὐδετ.
 Προαποσμήχω, προαποσπογγίζω.
 Προαποσπάω, ὦ, προαφέλω, προαποχωρίζω.
 Προαποσταυρόω, ὦ, πρότερον περιφράσσω, ὀχυρόνω διὰ πατ-
 σάλων.
 Προαποστέλλω, ταυτ. προαποπέμπω.
 Προαποσφάττω, κ. — σφάζω, μ. ξω, σφάζω πρότερον.
 Προαποτελεσματικός, ἢ, ὄν, δυνάμενος νὰ προεῖπῃ ἐκ παρατηρήσεως τῶν ἀστρον., Ἡρόκλ. Παράφρ. Ἡτολέμ. 1, 2, σ. 10. 2, 5. σ. 109.
 Προαποτάσσω, προαποδιώκω. 2) Μέσ. μετὰ δοτ. προαποχωρίζομαι· Ζ. τὸ ἀπλ.
 Προαποτέμνω, ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν μέρη, ἢ πρότερον ἀποτέμνω.
 Προαποτίθημι, προαποθέτω, προαποβάλλω.
 Προαποτίκτω, πρότερον τίκτω· ὡς, Ἀριστοτ.

Προαποτρέπω, πρότερον αποτρέπω, τὸ ὄπ. Ζ.
 Προαποφάινω, προεξηγῶ, προχειροτονῶ, Πλάτ. Ἰππ. Μείζ.
 Προαπόφημι, προαρνούμαι.
 Προαποφοιτάω, ὦ, προαναχωρῶ, προποδνήττω.
 Προαποχράομαι, ὦμαι : ἐάντων, προφανεύομαι, Σουίδ.
 Προαποχωρέω, ὦ, προαναχωρῶ.
 Προαρδύω, πρότερον ἀρδευῶ, Κλήμ. Ἀλεξ.
 Προαριθμέω, ὦ, προαριθμῶ.
 Προαῤῥίθμησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Γρηγ. Ναξ.
 Προαριστάω, πρότερον τρώγω τὸ πρῶτον γεῦμα.
 Προαριστίδιος πλοῦς, ἡ διάρχεια τοῦ πλοῦς τοῦ γινομένου
 πρὸ τοῦ ἀρίστου, μεσημερινοῦ φαγητοῦ, Σκύλαξ πολλάκις.
 Πρόαρον, τὸ, μέγα ξύλινον ποτήριον, διὰ τοῦ ὁποίου ἤντλουν
 τὸν οἶνον, Ἀθήν. 11, σ. 495.
 Προαροτριάω, ὦ, πρότηρον ὀργάνω.
 Προαρπαγή, ἐκ τοῦ
 Προαρπάξω, μ. ἄνω, ἀρπάξω πρότερον.
 Προαῤῥαβωνίζομαι, ἀρραβωνίζ. πρότερον. Ζ. ἀρραβωνίζομαι.
 Προαῤῥχομαι τῆς μάχης, ἀρχινῶ τὴν μάχην.
 Προαῤῥχω, εἶμαι ἀρχηγός, Δίων. Κάστ. 47, 21.
 Προασκέω, ὦ, προγυμνάζω.
 Πρόασμα, τὸ, τὸ προαδόμενον, ἡ προαδέν· ἐπικλησις τῶν
 Μουσῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ ᾄσματος, Σχολ. Θεοκρ. 1, 64.
 Προασπίξω, μ. ἴσω, κρατῶ ἔμπροσθεν τὴν ἀσπίδα, ἡ ὡσάν
 ἀσπίδα, καὶ φυλάττω τινά, Ἡλίοδ. 3, σ. 131. ὅθεν
 Προασπιστήρ, ὁ, κ. } ὁ πρόμαχος, ὁ προστατεύων.
 Προασπιστής, ὁ, }
 Προάστειον, τὸ, } οἶκος ἡ κτήμα πρὸ τοῦ ἄστεος· τὰ προάστ.
 Προάστειον, τὸ, } τὰ πρὸ τῆς πόλεως χωρία, ἡ κῶμαι· Ἀλλὰ
 Σχολ. Θεοκρ. 15, 122, σπεῖρσιν ἐν τισι προαστείσις εἶναι ἔσφ.
 ἀνάγ. ἀντὶ ἀστράκισ, ἡ, ὡς λέγει ὁ Σουίδ. ἐν ἀστράκισ·
 Οὐδέτ. τοῦ
 Προάστειος, κ. } (ἄστει), ὁ πρὸ τῆς πόλεως κείμενος.
 Προάστιος, ὁ, ἡ }
 Προασφαλίζω, πρότερον ἀσφαλίζω, Εὐσταθ.
 Προαυδάω, ὦ, προλέγω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 557.
 Προαυλέω, ὦ, μ. ἤτω, κ. -λίζω, προγυμνάζομαι εἰς τὸν αὐ-
 λόν, Ἀριστ. ῥήτορ. 3, 14. ὅθεν
 Προαύλημα, τὸ, τὸ προγύμνασμα εἰς τὸν αὐλόν.
 Προαυλίζομαι, μ. ἴσομαι, αὐλίζομαι πρὸ τόπου τινός.
 Προαύλιον, τὸ (αὐλός), προαύλημα, Ἀριστ. Ῥητορ. 3, 8. 2) (αὐ-
 λή), ὁ πρὸ τῆς αὐλῆς τόπος. 3) προαύλια, τὰ, ἡ πρὸ τοῦ γά-
 μου (τῆς συνουσίης) ἡμέρα, ὡς ἐπαύλια, ἡ μετὰ τὸν γάμον.
 Προαυξάνω, -αυξέω, κ. -αύξω, προπληθύνω, προμεγαλύνω.
 Προαυξής, ἑός, ὁ, ἡ, αυξάνων, μέγας γινόμενος κατὰ τὸ ἀ-
 νάστημα.
 Προαύησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προαφαίρῳ, ὦ, μ. ἤτω, ἀφαιρῶ πρότερον.
 Προαφεψέω, ὦ, προψήνω, προμαγειρεύω, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ.
 465.
 Προαφηγέομαι, αὔμαι, διηγοῦμαι, ἡ ἐξηγῶ πρότερον.
 Προαφανίζω.
 Προαφαινῶ, ταυτ. προαπεξηραίνω.
 Προαφήμι, προαπολύω, προαποστέλλω.
 Προαφικνέομαι, οὔμαι, ἀφικνούμαι πρότερον.
 Προαφίστημι, -φίσταμαι, Μ. κ. Ἀόρ. 2, προαναχωρῶ. ἡ ἀ-
 ποκλίνω.
 Προαφρίζω, προεξαφρίζω, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 338.
 Προβαδὴν, Ἐπίρ. προπορευτικῶς, Ἡσίοδ. Ἔργ. 729. 2) κατ' ὀ-
 λignon, ἐκ διαδοχῆς, Ἰαμβλ. Πυθ. 5. 121.
 Προβαδίζω, προῦπάγω.
 Προβαδύς, ἑός, ὁ, ἡ, πολὺ βαδύς, Ἀπελλών. Ῥόδ. 4, 282. τὸ
 ἀντιδ. προβραχύς.
 Προβαίνω, προχωρῶ· τῷ ἀριστερῷ ποδί προβαίνοντες, βάλλον-
 τες ἔμπροσθεν τὸν ἀριστερόν πόδα, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 2, 28,
 ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀῤῥίαν. λέγει ἀντιβάντες· ὁ Ὀμ. Προποδί-
 ζων. 2) ὑπάγω εἰς τὰ ἔμπροσθεν· ἡδὴ προβαίνοντος τοῦ πότου,
 ἐνῷ ἐπρωχῶρε τὸ πίνειν εἰς τὴν εὐωχίαν· μικρὸν προβάς, δηλ.
 προχωρήσας, ὡς ὑποβάς, Πολύβ. κ. Στράβ. Ὅθεν κάμνω πρόο-
 δαν, φθάνω· προέβη, συναίρ. προῦβη. 3) μετὰ Γεν. προσ. καὶ

Δοτ. πράγ. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, προστατεύω, Ἡσίοδ. Ἀσπ. 354,
 Ὀμ. Ἰλ. 5, 125. ψ, 890. π, 54.
 Προβακχήϊος, Ἰων. ἀντὶ προβακχίος : δαίμων, ἔσως ὁ ἡγεμὼν
 τῶν Βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 407.
 Προβαλάνεια, τὰ, ὁ πρὸ τοῦ λουτροῦ θάλαμος, Chandleri ἐ-
 πιγρ. 20.
 Προβάλλω, ῥίπτω, θέτω ἔμπροσθεν, ἐκρίπτω, Αἰσχύλ. Ἀγαμ.
 1001. προβάλλω ζήτημα τί· Μέστ. φέρω ἔμπροσθεν διὰ τὸν ἐ-
 αὐτόν μου : μάρτυρας, νόμους, Ἡρόδ. 4, 96. παριστάνω ἔμπροσ-
 θέν μου, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν : ἐλπίδα· κρατῶ ἔμπροσθεν μου,
 σάρισσαν, ἀσπίδα. ὅθεν, Τροπ. παραβεβλημένοι διὰ φόβον πρὸς
 ἅπαντας, φυλαγμένοι ἐναντίον πάντων διὰ τὸν φόβον τοῦ· προα-
 σπίζω. ῥίπτω ἔμπροσθέν μου· καταφρονῶ· κατηγορῶ. ὑπερέχω, νο-
 ῖηματι προβαλομένη σείο, Ἰλ. τ, κατὰ τὸν νοῦν ἔμπερῶ νὰ σέ
 ὑπερβαίνω· προβάλλουσι σφέας αὐτοὺς, ἀπελπίζονται, Ἡρόδ. 7,
 141. : φυχήν, κινδυνεύουσι τὴν ζωὴν των, ὡς ἀναρίπτειν, Εὐρ.
 Πρόβαλος, ἡ } ταυτ. πρόβολος, δηλ. ἀσπίς. Πρβ. ἐπίβα-
 Προβλλός, ὁ } λος, Ἡσίοδ.
 Προβαπτίζω, προβυδίζω, ἡ βαπτίζω πρότερον.
 Προβασανίζω.
 Προβασιλεύω.
 Πρόβασιν, Αἰολ. δωρ. ἀντὶ προβάτοις.
 Πρόβασις, ἡ (προβαίνω), πρόδοσις. 2) ἐκ τοῦ πρόβατον, κτη-
 σις, περιουσία κτηνῶν, ταυτ. προβατεία, Ὀδυσ. β, 75.
 Προβασκάνειον, τὸ, ἡ Προβασκάντιον, ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς
 βασκανίας (ὁποῖα εἶναι φυλακτὰ τινά). 2) εἰδωλὸν τοῦ Πριάπου
 φοβίζον τὰ πτηνὰ νὰ μὴ τρώγῃσι τοὺς καρπούς, Πλούτ. Συμ-
 Πρόβ. 5.
 Προβατεία, ἡ κ. -βατεία, (προβατεύειν), περιουσία, πλοῦτος
 κτηνῶν, καὶ μάλιστα προβατῶν.
 Προβατεῖος, εἰς, εἰς, ἀνήκων εἰς πρόβατον.
 Πρόβατεύς, ὁ, ὁ βόσκων, ἡ ὁ κειτημένος πρόβατα, καὶ ἄλλα
 κτήνη
 Προβατεύσιμος, ὁ, ἡ, χώρα ἐπιτηδεύα νὰ βόσκωνται πρό-
 βατα.
 Προβατευσίς, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ προβατεῖα.
 Προβατευτής, ὁ, ταυτὸς. προβατεὺς, ὡς πρεσβεὺς κ. πρε-
 σβευτής κττ.
 Προβατευτικός, ἡ, ὄν, ἡ προβατευτική, νοητ. τέχνη, ἡ
 τέχνη τῆς κτηνοτροφίας, καὶ ἐξαιρ. προβατοτροφίας, Ξενοφ. Οἰκ.
 5, 5.
 Προβατεύω, βόσκω πρόβατα, καὶ ἄλλα κτήνη· προβατεύεσθαι
 ἀνεπιτηδεῖος γῆ, εἰς τὴν νὰ βόσκῃσι πρόβατα, Διονύσι. Ἀρχ. 1,
 37.
 Προβάτημα, τὸ, ταυτ. πρόβατον, Ἡσίοδ.
 Προβατικός, ἡ, ὄν, τοῦ προβάτου, ἀνήκων εἰς πρόβατον.
 Προβατεία, ἡ, ταυτ. -βατεία.
 Προβατίον, τὸ, μικρὸν πρόβατον.
 Προβατοβοσκός, ὁ (βόσκω).
 Προβατογνώμων, ὁ, ἡ, ὅστις γνωρίζει καὶ διακρίνει τὰ κτή-
 νη. 2) Τροπ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 804, ὅστις γνωρίζει καὶ διακρίνει τοὺς
 ἀνθρώπους.
 Προβατοκάπηλος, ὁ, ἡ, πραγματευτής προβατῶν.
 Πρόβατον, τὸ (προβαίνω), Ἰων. κ. Δωρ. πᾶν τετράπουν, μά-
 λιττα ἡμερον ζῶν· ὅθεν, Ἡρόδ. 8, 137, τὰ λεπτότερα τῶν
 προβάτων, πρὸς διακρίσιν τῶν βοῶν καὶ ἵππων, κ. Παιστ. 9, 3.
 μ' ὅλον τοῦτο καὶ βόες, Ἡρόδ. 2, 41. εἰς τὸν Πίνδ. καὶ οἱ ἵπποι
 2) εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθως τὸ πρόβατον, τὸ ὁποῖον καὶ Κ. πρό-
 βατον ὅλοι λέγονται. 3) Τροπ. ἀνόητος καὶ μωρός ἄνθρωπος, Ἀ-
 ριστοφ. Νεφ. 1105, καὶ ἐξαιρ. οἱ παῖδες Ἰπποκρίτους (δηλ. οἱ ἰα-
 τροί), τοὺς ὁποίους κωμικός τις ὀνομάζει βληχρὰ τέκνα· Κ.
 πρόβατον λέγονται Τροπ. τὸν ἡμερον καὶ ἀκακὸν ἄνθρωπον.
 Προβατοπώλης, ὁ, ταυτ. προβατοκάπηλος.
 Προβατοσχημας, ὁ, ἡ, προβάτου σχῆμα ἔχων, Χρυσόστ.
 ἐπιστ. 125.
 Προβατώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν πρόβατον, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ.
 128.
 Προβατοτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων πρόβατα.
 Προβάω, σεματικόν τοῦ προβαίνω, κ. πρόβημι.
 Προβέβουλα, Ἰλ. α, 113. Ζ. προβούλω.

Προβεβαιόω, προβεβαιώνω, Σέξτ. Μαθημ. 8, 181.
 Προβεβουλευμένως, Ἐπίρ. προσκεμμένως.
 Πρόβημα, τό, βῆμα εἰς τὰ ἔμπροσθεν, πρόδοσις.
 Προβιάζομαι, μεταχειρίζομαι πρότερον βίαν, προαναγκάζω.
 Προβιβάζω, μ. ἄσω, φέρω εἰς τὰ ἔμπροσθεν· φέρω εἰς μεγάλη-
 τερον βαθμόν, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 17. 1, 5, 1. ποῖ προβι-
 βᾶς ἡμᾶς; ποῦ θέλεις μᾶς φέρε; μέλ. ἀντί - βιβᾶσεις, Ἀριστοφ.
 Ὀρν. 1570. ὅθεν
 Προβιβᾶσις, ἡ κ. } τό προβιβάζειν.
 Προβιβασμός, ὁ }
 Προβιβᾶω κ. } ταυτ. προβαίνω.
 Προβίβημι, }
 Προβιβρώσκω, βιβρώσκω πρότερον.
 Προβιότης, τητος, ἡ, ἡ πρότερα, ἡ προηγηθεῖσα ζωή, Κλημ.
 Στρωμ. 2, σ. 460.
 Προβιόω, ὦ, ζῶ πρότερον· τὰ προβεβιωμένα ταυτ. ἡ προβιότης.
 Προβλάστημα, τό, προγενόμενον βλάστημα τοῦ δένδρου.
 Πρόβλαστος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Λυκούργ.
 Προβλεπτικός, ἡ, ὄν.
 Προβλέπω.
 Πρόβλημα, τό (προβάλλω), τό ἔμπροσθεν τινός βαλμένον δι'
 ὑπεράσπισιν, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1008. : τείχους, τό ἔμπροσθεν τοῦ
 τείχους κτισμένον δεύτερον τεῖχος, ἡ φραγμός πρὸς ὑπεράσπισιν,
 κυρίως, κ. Τροπ. ὡς προβολή. ὅθεν ἀντί ἀσπίς, σπαθίον. κτ. Αἰσχ.
 Επτ. 676. 2) τό προσέχον, τό ἐξέχον. 3) ζήτημα προτιθέμενον
 εἰς λύσιν, καὶ ἐξηγήσιν· 4) πρόφασις.
 Προβλημάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Προβληματούργος, ὁ, ἡ, ὅστις κατασκευάζει ὅπλα πρὸς
 ὑπεράσπισιν - βληματούργικος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοῦτον - τουρ-
 γική, ἡ, ἡ τοῦτου τέχνη, Πλάτ.
 Προβληματοῦχος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν προβλημάτων,
 ἀριθ. 3.
 Προβλής, ἥτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταυτ. πρόβολος κ. προβεβλημέ-
 νος, Κοῖντ. Σμυρ. 10, 175. Ὀππικ. Κυνηγ. 2, 478.
 Προβλητικός, ἡ, ὄν, προβάλλων, Γρηγ. Ναζ.
 Πρόβλητος, ὁ, ἡ, προβεβλημένος, Σοφοκλ. Αἶ. 845.
 Προβλώσκω, ἀντίπρομῶ, προαναχωρῶ ἢ ἐρχομαι. Ζ. βλώσκω,
 κ. μῶλω.
 Προβοάω, ὦ, βοῶ πρότερον, Ἰλ. μ, 277.
 Προβοηθέω, ὦ, προβοηθῶ.
 Προβόλαιον, τό, ταυτ. πρόβλημα, ἡ ἀσπίς πρόβολος, Σοφοκλ.
 Προβόλαιος, ὁ, ἡ (προβολή), κρατούμενος ἔμπροσθεν· δούρατι
 δὲ προβολαίῳ ἀνδρὸς ὀρέεσθαι, Θεοκρ. 24, 123. ταυτ. ἐν προ-
 βολῇ δούρατος. Ζ. προβολή.
 Προβολεύς, ἑως, ὁ, ὁ προβάλλων, γεννῶν, Εὐκ. Συγγ.
 Προβολή, ἡ (προβάλλω), τό ρίπτειν ἔμπροσθεν, ἡ ἔξω, ἡ ἔκ-
 φυσις· προβολή βλαστοῦ, ἡ ἔκφυσις τοῦ βλαστοῦ ἀπὸ τὸν κόμβου
 τοῦ. 2) τό κρατεῖν ἔμπροσθεν τὴν λόγχην, ἡ τὴν ἀσπίδα πρὸς
 ἄμυναν· ἐν προβολῇ εἰστάναι, Ξενοφ. Κυνηγ. 5. 26. Ἀπομνημ.
 3, 5, 27. 3) τό νὰ προτείνῃ τις χεῖρα διὰ νὰ κτυπήσῃ ἄλλον, ἡ
 νὰ ῥαπίσῃ. 4) ἀσπίς προβαλλομένη, καὶ πᾶν ἀμυντήριον ὅπλον
 θανάτου, ἐναντίον τοῦ θανάτου, Εὐρ. Ὀρ. Ξενοφ. Κιβ. πᾶν ἐξέ-
 χον· ἀναύρων προβολαί, ὄχθαι τῶν ποταμῶν, καὶ βράχοι ἐξέχοντες
 ὑψηλοί· ὁ Πολύβ. ὀνομάζει προβαλάς, τό ὅποιον ὁ Δημοσθ. προ-
 βόλους. Καθ. πρόφασις. 5) εἰς τοὺς Ἀττ. συγγραφεῖς, δημόσιος
 κατηγορία κατὰ τῶν ὑβριστῶν τὴν πόλιν καὶ τὴν διοίκησιν. οὗ-
 τως ἡ κατὰ Μειδίτου κατηγορία ἦτο προβολή. 6) ἀντί προσβολῇ,
 Θεοκρ. 22. 120. καὶ Διόδ. 7) τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ζῆν, Σχολ.
 Εὐρ.
 Προβόλειον, τό, ὑποκ. τοῦ προβολή· κ. Πρόβολος, ὁ, ὅπλον
 ἀμυντήριον, ὡς ἀσπίς, θώραξ· ἐξαιρ. ὅπλον, μέ τὸ ὅποιον οἱ κυ-
 νηγοὶ ἐπίασαν, ἡ ἐσκότοναν τὰς ἐλάφους, καὶ τοὺς ἀγρίους χοί-
 ρους, Ξενοφ. Κυνηγ. Ζ. λυκεργής.
 Πρόβολος, ὁ, ἡ, πᾶν προβαλλόμενον, ἔμπροσθεν κρατούμενον,
 ἀσπίς, λόγχη κτλ. Ἡρόδ. 7, 76, πρὸς ὑπεράσπισιν· ἄρα ταυτ.
 πρόβλημα. προβόλῳ, νοητ. πέτρῳ, ἐξεχούσῃ, Ὀδυσ. μ. 251.
 Προβοσκεῖς, ἔδος, ἡ, ἡ τοῦ ἐλέφαντος μύτη, τὴν ὅποιαν μετα-
 χειρίζεται ὡς χεῖρα, Ζ. προνομαία, κ. ἐμβοσκίς. 2) ὁ μακρῆτερος
 πλόκαμος τῆς σικυᾶς, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 4.
 Πρόβοσκος, ὁ, δεύτερος βοσκός· Εἰς τὸν Ἡρόδ. 1, 113, προ-

(B.)

βοσκός.
 Προβούλευμα, αἶος, τό, εἰς Ἀθήνας ἀπόφασις τῆς βουλῆς.
 εἰς τὴν Ῥώμην senatus consultum.
 Προβουλευμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ. Λουκιαν.
 Προβουλεύω, προσταχάζομαι, προβλέπω. 2) ἐξαιρ. κάμνω προ-
 βούλευμα, (Ζ. πρ.), ἀπόφασιν τῆς βουλῆς, ψηφισομένην ἀναγκ-
 αίως καὶ ἀπὸ τὸν δῆμον. Δημοσθ. 243. κ. 567.
 Προβουλή, ἡ, σκέψις, σκοπός, Δ. Κάσσι.
 Προβούλιον, τό, ταυτ. προβούλευμα, Κυριλλ. πρὸς τὰ Ἰου-
 λιαν. 2, 53. 2) ἡ ἀπὸ τῶν βασιλεῖς προβαλλομένη εἰς τὸν
 λαὸν γνώμη, Σχολ. Βενετ. Ἰλ. β, 194. κ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλιάδ.
 σελ. 151, 152.
 Προβουλόπαις, αἶδος, ἡ, θυγάτηρ τῆς προηγησαμένης βουλῆς
 καὶ σκέψεως, τέκνον τῆς ποιηρίας, Αἰσχ. Ἀγαμ. 303. σχηματ.
 κατὰ τὸ ἀδελφόπαις, χθονόπαις, κτ. διατάσσεται ἀλόγ.
 Πρόβουλος, ὁ, ὅστις βουλεύεται πρότερον· ὅστις συμβουλευ-
 ει ἄλλους. 2) Ἡρόδ. 6, 7, οἱ τῶν πόλεων πρέσβεις. 3) εἰς
 τοὺς Μεγαρεῖς ἡ γερουσία, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 755. 4) οἱ δέκα
 πρόβουλοι οἱ προηγούμενοι τῶν 400 τυράννων εἰς τὰς Ἀθήνας,
 περιλαμβανόμενοι εἰς τὸ ὄνομα ἐγγγραφεῖς ὑπὸ Θουκυδ. 8. 77.
 Προβούλω, προτιμᾶ, προκρίνω. ὅθεν προβέβουλα, ας, ε, Ἰλ.
 α, 113. Ἀνάλ. 2, σ. 502.
 Προβραχής, κ. } τό ἐναντ. τοῦ προβαδύς· ἄρα πολλὰ ὀλίγον
 Προβραχύς, ὁ } βαδύς, ῥηχός. Ζ. προσβραχής.
 Προβρέχω, βρέχω, μοσχεύω πρότερον.
 Προβύω (πρὸ, βύω), ξεφτιλίζω τὸν λύχνον· καὶ προμύτω.
 Προβῶμεν, τό, ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ τόπος ἡ ὁ ἔμπροσθεν βω-
 μός, Εὐριπ. Ἡρακ. 79.
 Προγαμείος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ τοῦ γάμου, ὡς προγαμιαῖος, Αἰ-
 λιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 66. Πολυδ.
 Προγαμέω, ὦ, μ. ἦσω, γαμῶ πρότερον, ἡ συνουσιάζομαι,
 περὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου, ὅστις διεπαρθεύενε τὰς νύμφας
 πρὶν συγχοιμηθῶν μετὰ τὸν νυμφίον, Σράβ. 6. σ. 398.
 Προγαμιαῖος, αἶα, αἶον, ὁ πρὸ τοῦ γάμου, Σχολ. Λυκούργ.
 546.
 Προγαμέος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 Πρόγαμος, ὁ, ὁ προνυμφεύων, ἡ προνυμφεύμενος, Τρυφιδ.
 332.
 Προγαστρέδιον, τό, τό πρὸ τῆς κοιλίας. πρόσθετος κοιλία τῶν
 ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, Λουκιαν. 6, σ. 273. ἐκ τοῦ
 Προγαστρέδιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, εὐρισκόμενος ἔμπροσθεν
 τῆς κοιλίας.
 Προγαστωρ, ορος, ὁ, ἡ, μεγαλόκοιλος, μετὰ κοιλίαν. ἐξέχουσιν·
 προγαττότερα, συγκρ. Ἰπποκ. περὶ ἀέρων β. 121. Κορ.
 Προγένεθλος, ὁ, ἡ, προγεννημένος, Νόνν.
 Προγένειος, ὁ, ἡ, ἔχων ἐξέχοντα τὰ γένεια, μακρογένειος,
 Θεοκρ. 3, 9.
 Προγενής, ὁ, ἡ (γένω), προγεννημένος, παλαιότερος· Συγκρ.
 -γενέστερος, Ἰλ. β, 555.
 Προγεννάω, ὦ, μ. ἦσω, γεννῶ πρότερον.
 Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, Προγεννητὴρ, ὁ, θηλ. Προγεννήτειρα, Εὐρ.
 Ἰππολ. 1380. πάππος, πρόπαππος, προμήτωρ· τό πληθ. ἀντίπρόγονοι.
 Πρόγευμα, τό (γεύω), τό δοκιμάζειν πρότερον τὴν γεῦσιν τοῦ
 φαγητοῦ, τό τρώγειν πρὸ τῆς διωρισμένης ὥρας· πρόγευμα Κ. τό
 πρωτὸν φαγητόν, τό ἀριστον (καφαλτὴ βαρβαροτουρ).
 Πρόγευματίζω, μ. ἴσω, δίδω τινός νὰ πρόγευσῇ, νὰ δοκι-
 μάσῃ πρότερον τὴν γεῦσιν, Ἀριστοτ.
 Πρόγεύομαι, μ. εἴσομαι, δοκιμάζω πρότερον τὴν γεῦσιν τοῦ
 φαγητοῦ. Κ. προγεύομαι, ἀντί ἀριστῶ, (κάμνω καφαλτὴ βαρβαρο-
 τουρ.) Ἐνερ. δίδω τινός νὰ φάγῃ πρὸ τῆς διωρισμένης ὥρας, τοῦ
 δίδω νὰ δοκιμάσῃ τὴν γεῦσιν τοῦ φαγητοῦ. Τροπ. καὶ ἄλλων πραγ-
 μάτων.
 Προγεύστης, κ. } ὁ γευόμενος πρότερον, ὁ δοκιμάζων πρῶτον τὸν
 Προγευτής, ὁ, } οἶνον, ἔπειτα οἶνοχῶν, Πλούτ. 10, σ. 115.
 Προγηράσκω, κ. } γηράσκω πρὸ τοῦ διωρισμένου καιροῦ.
 Προγηράω, }
 Πρόγηρος, ὁ, ἡ (γῆρας), γηράσκων πρόωρα.
 Προγίνομαι, Προγίναμαι, γίνομαι πρότερον· οἱ προγεγεννη-
 μένοι, οἱ πρόγονοι· ὅθεν προγενής, παλαιότερος. 2) προχωρῶ,
 προφθάνω· οἱ δὲ ταχὺ προγένοντο, Ἰλ. σ. 525.

34

Προγινώσκω, προσεύρω, προαποφασίζω, Ξενοφ. Κύρ. 2, 4, 11.
 Προγλωσσέω, ἐκ τοῦ πρόγλωστος, τὸ ὄπ. Ζ.
 Προγλωσσέει, ἴδος, ἡ, τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης.
 Πρόγλωστος, ὁ, ἡ, ταχύς εἰς τὴν γλώσσαν, φλύαρος, Πολέμ. Φυσιογν. 1, 16.
 Πρόγνωσις, ἡ, τὸ προγινώσκειν, καὶ προλέγειν τὸ μέλλον.
 Προγνώστης, οὐ, ὁ, προγινώσκων, Ψευρωγ. κατὰ Μαραίον. 4, σ. 127.
 Προγνωστικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -στικὸς, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προγινώσκειν καὶ προλέγειν τὸ μέλλον· τὸ πρ. ἀντὶ πρόγνωσις ἡ σημείον προγνώσεως, προρρήσεως.
 Προγόνη, ἡ, Ζ. πρόγονος.
 Προγονεχὺς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς προγόνους.
 Πρόγονος, ὁ, ἡ, ὁ προγεννημένος· οἱ πρόγονοι, οἱ προπάτορες, Πλάτ. Νόμ. 9, σ. 60. 2) οἱ μεταγενέστεροι, Ὀδυσ. ι, 221. 3) πρόγονοι ἀμνοί, οἱ πρῶτοι, Διονυσ. Ἀρχ. 7, 50. 3) πρόγονος, -γόνη, ἡ, ὁ ἐξ ἄλλου πατρός ἢ ἐξ ἄλλης μητρός γεννημένος, υἱὸς ἡ θυγάτηρ (καὶ Κ. προγονός, προγονή), ἡ Φαίδρα κατεμπούσα τοῦ προγόνου, Λουκιαν. περὶ διαβολ. §. 35. 4) εἰς τὸν Ξενοφ. Ἀγησ. 1, οἱ πρόγονοι ὀνομαζόμενοι, ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Συνειδέρου, ὡς οἱ Πατρίκιοι.
 Πρόγραμμα, τὸ (γράφω), δημόσιος καὶ ἐγγράφος γνωστοποίησις, ἡ προσταγὴ γραμμένη ἐπὶ πίνακος, καὶ κρεμαμένη εἰς τοὺς τοίχους τῆς πόλεως.
 Προγραφή, ἡ, ταυτ. τοῦ πρ. Ξεν. Διόδ. Σικελ. 2) ἀπαλλοτριώσεων κτημάτων ἀπότινα, καὶ κήρυξις τοῦ κυρίου των, Στράβ.
 Προγράφω, μ. ψω, γράφω πρότερον. 2) διὰ προγράμματος γνωστοποιῶ, προσταξίω, ἡ δημεύω τινὲς τὰ ὑπάρχοντα. 3) προγράφειν τῆς βουλῆς. Πλούτ. Φλαμίν. 18. ἀποκαθιστῶ τινὰ πρῶτον τῆς βουλῆς.
 Προρηγορέω, ὦ, ἀγρυπνῶ πρότερον.
 Προγυμνάζω, μ. ἄσω.
 Προγυμνασία, ἡ, ὅ λέγεται καὶ ἐπὶ ῥητορικῆς σημασίας, σύν-
 Προγυμνασμός, τὸ ἄμα γενόμενον διὰ γυμνασίου.
 Προγυμναστής, οὐ, ὁ, ὁ προγυμνάζων, προτοιμάζων. 2) ὑπηρέτης τοῦ γυμνασίου, Γαλην. ὑγιεινῶν 2.
 Προδῆμι, προγινώσκω.
 Προδενείζω, μ. εἶσω, δανείζω πρότερον.
 Προδενάω, ὦ, προεξοδεύω.
 Προδεῖδω, μ. εἶσω, ταυτ. προδεδιμένω.
 Προδεῖλος, ὁ, ἡ, ὅστις κάμνει τί πρὸ τῆς ἐσπέρας, Θεόκρ. Ζ. δεῖλος.
 Προδεῖκνύω, ἡ Προδεῖννυμι, ἐκ τοῦ -δεῖνω, μ. ξω, δείχνω, φανερόνω πρότερον· βάλλω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τοιαύτην θέσιν πρότερον· κατ' ἄλλους μὲν προδεῖκνύς τόπους, κατ' ἄλλους δὲ πρόσταγε τὰ μηχανήματα, ὡς προσποιῶ, προσποιῶμαι· καὶ τὸ περὶ προτοποιοῦμενον ἐπιβουλεύειν κατὰ θάλασσαν ἐπιχειρῆσαι.
 Προδεῖκτης, ὁ, ὑποκριτὴς κωμῳδίας, ἡ τραγῳδίας, Διόδ. Σικελ. 2, 606.
 Προδεδιμένω, φοβῶμαι διὰ μέλλον κακόν.
 Προδεδινέω, ὦ, ῥῆμα. τοῦ
 Πρόδεδινος, ὁ, ἡ, ὁ δειπνῶν ἀρχήτερα.
 Προδέκτωρ, ορος, ὁ, ἡρόδ. 7, 37. ἀντὶ προδεῖκτωρ, προδεῖκνύων, προσσημαίνων, Ἡσύχ.
 Προδέρομαι, προβλέπω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 248.
 Προδεσμέω, ὦ, πρεδένω.
 Προδεύω, μ. εἶσω, ταυτ. προβρέχω.
 Προδηλέομαι, οὐμαι, μ. ἦτομαι, προβλάπτω.
 Προδηλοποιέω, ὦ, ταυτ. προδηλόω, Γρηγόριος.
 Πρόδηλος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -δηλως (πρὸ, δηλως), λίαν δηλως, φανερός, γνωστός.
 Προδηλω, ὦ, προφανερώνω, προλέγω.
 Προδηλώσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προδήμιος, ὁ, ὁ, Νομ. διόρθ. εἰς Σοφοκ. Ἀντιγ. 1127. δηλ. προόπτης. ἀντὶ τῆς ἀρχήτερας γρ. πανδήμιος ἡ πάνδημος.
 Προδεβαίνω, -βάω, μ. βήτομαι, διαβαίνω πρότερον.
 Προδεβάλλω, διαβάλλω πρότερον.
 Προδιαβεβαιόω, ὦ, ταυτ. προβεβαιόω, Νικομ. Ἀριζμ. 1, σ. 70.

Προδιαγινώσκω, προσκέπτομαι, προστοχάζομαι. Θουκυδ.
 Προδιαγνώσις, ἡ, ταυτ. πρόγνωσις, Ἰπποκρ.
 Προδιαγράφω, μ. ψω, προσχεδιάζω, Χρυσόστ.
 Προδιαγωγή, ἡ, προτέρα διαγωγή, Πλούτ.
 Προδιαγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους, Διόδ. Σικελ.
 Προδιαδίδωμι, προδιαδίδω, προφανερώνω.
 Προδιαεύγνυμι, προδιαεύγω.
 Προδιαθεσις, ἡ, προγενομένη διάθεσις, διάταξις.
 Προδιαίρεομαι, οὐμαι, χωρίζω, καὶ διακρίνω πρότερον.
 Προδιαίρεσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προδιαίτησις, ἡ (προδιαίτω), προπαρασκευὴ διὰ διαίτης, Λουκιαν. 3, σ. 10.
 Προδιακινέω, ὦ, προδιγεῖρω, βάλλω πρότερον εἰς κίνησιν, Ἰωσήφ.
 Προδιακονέω, ὦ, προὑπηρετῶ, Ἰωσήφ.
 Προδιαλαμβάνω, κρίνω καὶ ἀποφασίζω πρότερον, Πολύβ.
 Προδιαλέγομαι, μ. ξομαι, προσμιλῶ, προσυμφωνῶ μετὰ τινος.
 Προδιαλέξις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Γλωσσ. Στεφ.
 Προδιαλήψις, ἡ, προγενομένη ἐκθεσις τοῦ πράγματος, Πτολεμ. σ. 8.
 Προδιαλύω, διαλύω πρότερον.
 Προδιαμαρτύρομαι, κράζω μάρτυρας πρότερον, Ἰκετεύω, Πολύβ. 26, 3.
 Προδιανοέω, Προδιανοέομαι, οὐμαι, προμελετῶ, πρεσκέπτομαι.
 Προδιανυκτερεύω, διανυκτερεύω πρότερον, Κλημ. Ἀλεξ.
 Προδιανύω, -νύτω, μ. νύτω, προτρεσιόνω, προκατορδύνω, προαποδεικνύω.
 Προδιαπέμπω, στέλλω πρότερον.
 Προδιαπλέω, πρότερον διαπλέω, πλέω εἰς τὸ πέραν μέρος, ἡ κολυμβῶ.
 Προδιαρθρόω, ὦ, προεξηγῶ εὐκρινῶς, καὶ προδιορίζω, Σέξτ. Ἐμπ. σ. 694.
 Προδιαρπάζω, διαρπάζω πρότερον, Δ. Κίστ.
 Προδισφάω, ὦ, μ. ἦσω, προγνωστοποιῶ.
 Προδιατάφῃσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προδιασκέπτομαι, προστοχάζομαι, προσευνῶ, Γαλην. εἰς Ἰπποκρ. ἀφορισμ. βιβλ. 1, Τόμ. 5, σ. 235. 18. Βασ.
 Προδιασκοπέω, ὦ, προθεωρῶ, προκατατηρῶ, Δ. Κίστ.
 Προδιαστέλλομαι, προεξηγοῦμαι; τινί, προσυμφωνῶ μετὰ τινος, Ἀθήν. σ. 521.
 Προδιαστροφῇ, ἡ, προγενομένη διατροφή, στράβωσις, γύρισις, Κλημ. Ἀλ.
 Προδιασύρω, προπεριπαίζω, Ἀριστοτ. ῥητορ. 5.
 Προδιατάσσω, πρότερον καὶ εἰς διαστήματα τινὰ τάσσω, Αἰνσι. τακτ.
 Προδιατέμνω, διατέμνω πρότερον, Φίλοστορ. Ἐκκλ. Ἰστ. 12, 13.
 Προδιατέθημι, προδιαθέτω.
 Προδιαττάω, ὦ, προκοσμίζω.
 Προδιατυπώω, ὦ, προσχεδιάζω, προμορφονώ.
 Προδιατύπωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προδιαφθεῖρω, πρότερον φθεῖρω, μαυλίζω, νικῶ, Ἰσοκρ. Παναθ. 27.
 Προδιαχρίω, πρότερον χρίω.
 Προδιαχωρέω, ὦ, πρότερον ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3.
 Προδιδάσκω, μ. ξω.
 Προδίδωμι, μ. δώσω, δίδω πρότερον, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 5, 4. 2) προδίδω, ἡ παραδίδω εἰς τὸν ἐχθρόν. 3) παραμελῶ τὸν φίλον εἰς τὴν ἀνάγκην του. Τροπ. ὀλιγοστεύω, ἐπὶ ποταμοῦ, τοῦ ὁποῖον ἐκλείπουσι τὰ νερά, Ἡρόδ. 7, 187. πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν βαττάζει πλέον, 8, 52. θεμελίον, τὸ ὁποῖον ὑποχωρεῖ, Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 2, 5. ἐλπίδες, καὶ χάρις καὶ χαρά, τὰ ὁποῖα παραιτοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ γῆρας, Σοφοκ. Ἀντ. 1166. Ζ. περὶ.
 Προδέξειμι, ταυτ. τοῦ ἐφ. Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλ. σ. 352.
 Προδιεξέρχομαι, διεξέρχομαι πρότερον.
 Προδιεξοδεύω, ἐρχομαι πρότερον εἰς πιθανὴν τινὰ θεωρίαν, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 7, 88. Περβ. διεξοδεύω.
 Προδιορτάζω, μ. ἄσω, διορτάζω πρότερον, Δ. Κίστ.
 Προδιέπω, προδικικῶ παρχίαν, Ἰωσήφ. Πολ. Ἰουδ. 2, 14.

Προδιεργάζομαι, προτελειόω, προετοιμάζω· προφονεύω.
 Προδιερυνάω, ὤ, διερυνῶ πρότερον.
 Προδιερυνήτης, οὗ, ὅ, διερυνῶν πρότερον, Πλούταρχ. συγγραμ. Πελοπ. §. 3.
 Προδιέρχομαι, διέρχομαι, ἡ διηγοῦμαι πρότερον.
 Προδιευκρινέω, Ζ. προεξεκρινέω.
 Προδιηγέομαι, οὖμαι, μ. ἵσταιμι.
 Προδιήγησις, ἡ, τὸ οὐσιαστικ. τοῦ πρ.
 Προδιηδέω, ὤ, προστραγγίζω.
 Προδίστημι, μ. στήσω, προαποχωρίζω, ἀπομακρύνω. Μέσ. κ. Ἀόρ. 2. προδιαστήναι, προαποχωρισθῆναι, ἡ προεχθρευθῆναι.
 Προδικάζω, μ. ἀσώ, δικάζω πρότερον.
 Προδικασίᾳ, ἡ, εἰς τὴν περὶ φόνου κριστολογίαν προετοιμασία εἰς Ἀθήνας.
 Προδικέω, ὤ, μ. ἵσταιμι, εἶμαι πρόδικος, ἐπίτροπος δίκης, αἰρετὸς κριτής, προστατεύω, Πλούταρχ. 9, σ. 145.
 Προδικίᾳ, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ προδίκου. Πλούτ. 9, 169.
 Πρόδικος, ὁ, ἡ, πρότερον δικασμένος, κεκριμένος· δίκη πρόδικος, ταυτ. αἰρετοκρισία. 2) πρὸ πασῶν τῶν ἄλλων, ἡ κατὰ πρῶτον γινομένη κριστολογία, Ἐπίγρ. 3) ὁ αἰρετὸς κριτής· πᾶς ἐπίτροπος, δικολόγος, ἡ εἰς ὅ,τι δῆποτε ἐπιτροπεύει, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 2. ταυτ. ἐπίτροπος, Πλούτ. Δικουρ. 3. ὅθεν Τροπ. Πρόδ. Ἀτρεΐδαι, Διτχὺλ. Ἀγ. 449. ὡς τὸ ὅ λαοὶ ἐπιτετράφεται, Ὁμ.
 Προδίκτης, ὁ, ἀντὶ προδίκτης.
 Προδιοικέω, ὤ, μ. ἵσταιμι, προδιατάσσω, προοικονομῶ, προετοιμάζω.
 Προδιοίκησις, ἡ, τὸ οὐσιαστικ. τοῦ πρ.
 Προδιοικητικὸς, ἡ, ὄν, προδιατάστων, προοικιῶν, προετοιμάζων, Ἀντων. 1, 16.
 Προδιομολογέω, ὤ, προομολογῶ, ἡ συμφωνῶ, καὶ ἀποφασίζω.
 Προδιορθόω, ὤ, προδιορθώνω.
 Προδιορθώσις, ἡ, τὸ οὐσιαστικ. τοῦ πρ.
 Προδιορίζω, μ. ἵσταιμι, πρότερον βάλλω ὄρια, διορίζω, Διοδ. Σικ.
 Προδιυλίζω, μ. ἵσταιμι, προστραγγίζω.
 Προδιώκω, μ. ξω, καταδιώκω μακράν.
 Προδιώξις, ἡ, ταυτ. προΐωξις, Σχολ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 154.
 Προδοκάω, κ. } ἐνδρεύω, παραμονεύω, Ἡσύχ.
 Προδοκάω, μ. ἀσώ, }
 Προδοκέω, ὤ, ὅθεν ἀπρόσ. προδοκεῖ, κρίνεται εὐλογον πρότερον· προδεδόχαι, ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη πρότερον.
 Προδοκή, ἡ, τόπος ἐνδράς, Ἰλ. δ, 107.
 Προδομίᾳ, ἡ, ταυτ. προναΐα, Πανστ. ἐκ τοῦ
 Προδόμιος, ἰα, ὄν, ταυτ. πρόδομος, Ἀριστ. 2.
 Πρόδομος, ὁ, ὁ πρὸ τοῦ οἴκου τόπος, ἡ οἴκος ἄλλος, ἡ πρὸ τοῦ οἰκήματος σάλα· οἴκος γειτνέων εἰς τὴν αὐλήν, ὅθεν ὑπάγει τις εἰς τὸν κυρίως οἶκον. 2) Ἐπίθ. πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου.
 Προδοξάζω, μ. ἀσώ, ὑπολαμβάνω, κρίνω πρότερον.
 Προδοξός, ὁ, ἡ, ὅς τις κρίνει πρὶν πληροφορηθῆναι, Φρύνιχ. Βεχ. σ. 6.
 Προδοσεῖω (προδόσω, μ. τοῦ προδίδωμι), ἐπιδυμῶ νὰ προδώσω, Δαμάσχ. παρὰ Φωτίω. σ. 1059.
 Προδοσέταιρος, ὁ, ἡ, ὅς τις προδίδει τὸν ἐταῖρον, ἡ φίλον του· ὠνομάσθη τὸ Λειψυρίον, φρούριον τῆς Ἀττικῆς, ὅπου κατέφυγον οἱ ἐχθροὶ τοῦ Παιτιστράτου, ὅς τις τὸ ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου.
 Προδοσίᾳ, ἡ, ἐκ τοῦ προδίδωμι.
 Προδοσίκομος, ὁ, ἡ, ὁ πολλὰ ὑποσχόμενος, καὶ μηδὲν πράττων.
 Πρόδοσις, ἡ, (προδίδωμι), προπληρωμή.
 Προδότης, οὗ, ὁ, θηλ. -δότις, ἡ (προδίδωμι), ὁ προδότης, καὶ ὁ ἀφίνων τὸν φίλον του εἰς τὴν ἀνάγκην, Ξενοφ. Κύρ. 6, 4, 14.
 Προδοτικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίθ. δοτικῶς, ἀνήκων, πρέπων εἰς προδότην.
 Πρόδοτος, ὁ, ἡ, προδομένος, ἡ ἀφειμένος εἰς τὴν ἀνάγκην.
 Πρόδουλος, ὁ, ἡ, ὁ ἀντὶ εὐλοῦ ὢν, Διτχὺλ. Ἀγ. 954.
 Πρόδουπέω, ὤ, ταυτ. προπίπτω· ὅθεν προδεδούπε, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 313.
 Προδρομή, ἡ, τὸ προτρέχειν, ἐφοδος τῶν ἐμπροσθινῶν στρα-

τευμάτων.

Πρόδρομος, ὁ, ἡ, ὅς τις προτρέχει· κατάσκοπος, Ἡρόδ. 10, 14. ἐλαφρὰ ὠπλισμένος στρατιώτης, τρέχων πρὸ τοῦ στρατοῦ. Πρβ. προσδός. 2) ὡς οὐσιαστικ. ἀντὶ προδρομῆ. 3) πρῶτος, ἐρχόμενος πρὸ τοῦ διωρισμένου καιροῦ. 4) φυγάδα πρόδρομον, ταυτ. προτροπάδην ψεύγοντα, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 108. 5) ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, Ἐκκλησι.
 Προδυστυχέω, ὤ.
 Προδυσωπέω τὴν ὁρμήν, προαναχαιτίζω, σωφρονίζω, μετριάζω, Ἰωσηπ.
 Προδωμάτιον, τὸ, ἡ πρὸ τοῦ οἰκήματος σάλα, ἀντικάμαρα.
 Προδωσείω, ἀντὶ προδοσεῖω. Ταύτην θέλουν ὁρᾶν γραφὴν· ἀλλ' ὁ μέλ. εἶναι δόσω καὶ δώσω· ὅθεν δόσις, δότης κτ. καὶ ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ὁρδὸν ἐπίσης καὶ τὸ Προδοσεῖω· ὁ Ἡτύχ. ἔχει δωσείω· καὶ εἰς τὸν Θουκυδ. εὐρίσκεται Παραδοσεῖω.
 Προδωσέταιρος, ὁ, ἡ, ἀντὶ προδοσέταιρος, Δίων Κάσ.
 Προεγγράφω, ἐγγράφω πρότερον.
 Προέγγυος, Ζ. προύγγυος.
 Προεγείρω, ἐγείρω, ἀνιστῶ πρότερον.
 Προεγχεσθῆμαι, ἐγχεσθῆναι πρότερον.
 Προεγχεσμαι, ἐγχεσμαι πρότερον.
 Πρόεγμα, τὸ, ὄντὶ πρόεγμα, ταυτ. στήριγμα, Σουίδ.
 Προεγχειρέω, ὤ, λαμβάνω πρότερον εἰς χεῖρας, πιάνω, ἐπιχειρῶ.
 Προέδρα, Ζ. τὸ εἶναι.
 Προεδρεία, ἡ, κ. Προεδρία, πρωτοκαθεδρία. Φιλοξ. Γλωσσ. ἔχει καὶ προέδρα, ὡς καθέδρα, ἡ ὁποία ἄλλως ὀνομάζεται τὸ πρῶτον ξύλον, ἡ πρώτη βῆμα.
 Προεδρεύω, εἶμαι πρόεδρος· τῆς βουλῆς.
 Προεδρία, ἡ, ταυτ. προεδρία.
 Προεδρεῖν, τὸ (κατὰ τὸ συνέδριον), ταυτ. προεδρεῖν.
 Πρόεδρος, ὁ, ἡ, (ἔδρα), καθεήμενος εἰς τὴν πρώτην καθέδραν. 2) ὁ προεστὴς τῆς βουλῆς, ἡ ὁμηγύρεως· Ζ. πρῶτανις.
 Προέδω, προτρώγω.
 Προεέργω, προείργω, προεμποδίζω, Ἰλ. λ, 568.
 Προεζίζω, μ. ἵσταιμι, προσυνηζίζω, προγυμνάζω.
 Προειδέναί, Προειδώς, Ἀόρ. 2. προιδῶν, κ. προειδόμενος· προγινώσκει, προβλέπει· μετὰ Γεν. φροντίζω· ὅ,τι προείδετε ἡμέων, ἐφροντίστα δὲ ἡμᾶς, Ἡρόδ. 8, 144. τοῦ μὲ παθεῖν ταυτὰ προιδέσθαι, φροντίσαι, Διον. Ἀλ. 10, 31.
 Προειδωλοποιέω, ὤ, κάμνω πρότερον εἰδωλον (εἰκόνα ἐννοίας) εἰς τὴν ψυχὴν, Ἡλιδ. Αἰθιοπ. σ. 451.
 Προεικάω, εἰκάω, συμπεραίνω τι πρότερον.
 Πρόεμι, (Εἰμί τὸ πορεύομαι) προέρχομαι, προπορεύομαι, προχωρῶ, προβαίνω. 2) (Εἰμί τὸ ἰσχυρῶς), προὑπάρχω, Ἀθην. σ. 391.
 Προεῖπον, Προεῖπων, οὐσα, ὄν, ἀπαρέμ. προεῖπεν· προεῖπα, εἶπα φανερά· ἐπρόσταξα, Ξενοφ. ὡς προγράφω κτ.
 Προεῖργω, ταυτ. προεέργω.
 Προειρηνεύω, φέρω πρότερον εἰς εἰρήνην.
 Προεισαγῶ, Προεσάγω, εἰσάγω πρότερον, προεισφέρω.
 Προεισαγωγή, ἡ, τὸ προεισάγειν.
 Προεισβολή, ἡ, ἡ προγενομένη εἰσβολή, ἐφοδος.
 Προεισελαύνω, εἰσελαύνω πρότερον, Ἡλιδ. 9, σ. 348.
 Προεισενέγκω, ταυτ. προεισφέρω.
 Προεισέρχομαι.
 Προεισόδιον, τὸ, τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου· προοίμιον· ἀρχή, Ἡλιδ. σ. 317. Κορ.
 Προεισοίω, ταυτ. προεισφέρω.
 Προεισπαίω, προεισέρχομαι.
 Προεισπέμπω, πέμπω πρότερον.
 Προεισπίπτω, εἰσπίπτω πρότερον, Ἡσύχ.
 Προεισφέρω, εἰσφέρω πρότερον· πληρόνως πρῶτος, ἡ πρότερον, Δημοσθ.
 Προεισφορά, ἡ, προκαταβολή, προπληρωμή τῶν τοῦ πολέμου δασμάτων, Δημοσθ.
 Προεμβάλλω, ἐκβάλλω πρότερον.
 Προεμβασις, ἡ, ἐμβασις, ἐκτέλεσις, Εὐσταθ. Ὀδυσ. α, τελ. 24, 19.
 Προεμβεβάω, ἐκβαίω, ἐκβάλλω πρότερον, Πολύβ.
 Προεκδεματόω, ὤ, προεκφοβίζω, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 3.

σ. 444.

Προεκδανανάω, ὦ, προδανῶ, Πολύβ.
 Προεκδέχομαι, δέχομαι πρότερον καὶ κρατῶ.
 Προεκδιδάσκω, ταυτ. προδιδάσκω, Ἰάμβλ. Πυθαγ.
 Προεκδίδωμι, μ. δώσω, προεκδίδω.
 Προεκδοσίς, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προεκδρομή, ἡ, προσβολή μερὺς στρατιωτῶν προτρεχόντων.
 Προεκθερίζω, προθερίζω, προφανίζω, Φιλόστοργ. Ἑκκλ. Ἱστορ. 12. 2.
 Προεκθετίς, ἡ, προγενομένη ἐκθετίς, ἐξηγητίς, εἰσαγωγὴ, προετοιμασία.
 Προεκθετικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. Προεκθετικῶς, προεκθέτων, προεξηγῶν, προπαρασκευάζων.
 Προεκθέω, εὖω, μ. εὖσω, προτρέχω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὁρόμον, ἡ ἀπὸ τὸν καιρὸν πρότερον.
 Προεκθορέω, ὦ, πρότερον σκιρτῶ, ἡ ἔμπροσθεν τινὸς πηδῶ.
 Προεκθρόσκω, Συνηθ. ἐνεστώς τοῦ πρ.
 Προεκκαθαίρω, προκαθαρίζω.
 Προεκκαίω, ἐκκαίω πρότερον, Γαλην.
 Προεκκείμαι, ἐκκείμαι ἔμπροσθεν· τὰ προεκκείμενα, τὰ πρότερον ἀναφερθέντα, Γραμμ.
 Προεκκομίζω, μ. ἴσω, ἐκκομίζω, ἐκφέρω ἔξω πρότερον.
 Προεκκρίνω, προαποχωρίζω.
 Προεκκρούω, πρότερον ἐκκρούω.
 Προεκλέγω, ἐκλέγω πρότερον, ἡ συνάξω φόρον, Δημοστ.
 Προεκλείπω, ἀφίνω πρότερον, Ἱπποκρ. ἐπιστ.
 Προεκλύω, διαλύω, ἡ χαυνόνω, κουράζω πρότερον.
 Προεκνιτρόω, ὦ, προπλύνω, προκαθαρίζω με νίτρον, Διοσκ. 5, 1. 4, 138.
 Προεκπέμπω, ἐκπέμπω, ἀποστέλλω, ἀπολύω πρότερον.
 Προεκπηδάω, ὦ, ἐκπηδῶ πρότερον.
 Προεκπίπτω, ἐκπίπτω πρότερον· περαιτέρω, ὑπάγω ἐπέκεινα τῶν ὁρίων, Λογγίν. 38, 1.
 Προεκπλέω, εὖω, μ. εὖσω, ἐκπλέω πρότερον.
 Προεκπλήσσω, μ. ἤξω, ἐκπλήττω πρότερον.
 Προεκπονέω, ὦ, προεξεργάζομαι, προτελειῶ.
 Προέκπτωσις, εὖς, ἡ (προεκπίπτω), τὸ ἐκπίπτειν πρότερον, Στράβ. Βιβ. Ζ' ἐκδ. Κορ. Μέρ. Β. σελ. 12, κατὰ προέκπτωσιν, διορθ. Κορ. ἀντὶ τοῦ Πρὸς ἐκπτώσεις κτ.
 Προεκρηγνύομαι, Προεκρήγνυμαι, ἐκρήγνυμαι πρότερον, ἐπὶ νόσων.
 Προεκροφάω, κ. -φέω, ὦ, τὸ ῥοφῶ ὅλον προτύτερα.
 Προεκτείνω, πρότερον, ἡ εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἐκτείνω.
 Προεκτήκω, χωνεύω, λύω πρότερον· Μεταφ. : λύπαι, Πλούτ.
 Προεκτίθημι, προεκθέτω, προεκβάλλω· Μέστ. προδιηγούμαι.
 Προεκτίκτω, τίκτω πρότερον.
 Προεκτίλλω, προεκμαδῶ.
 Προεκτρέχω, προτρέχω.
 Προεκτυπόω, ὦ, κάμνω πρότερον τὸ ἐκτύπωμα (μοδέλλον), Φίλων.
 Προεκφέρω, προεκκομίζω τι, ἡ προενταφιάζω, Γενέτ. 38, 28.
 Προεκψεύγω, ἐκψεύγω πρότερον.
 Προεκφοβέω, ὦ, προεκφοβίζω.
 Προεκφόβησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Θουκυδ. 1, 25.
 Προεκφιδάω, ὦ, ἐκφιδῶ πρότερον, Δ. Κασ. 69, 1.
 Προεκχέω, προεκχύνω.
 Προεκχωρέω, ὦ, ἀναχωρῶ πρότερον.
 Προελαύνω, Προολάω, μ. ἄσω, προέλκω, προάγω· Οὐδ. ὑπάγω ἔμπροσθεν ἐφιππος, ἡ ἐπ' ὀχήματος.
 Προέλκωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ξενοφ.
 Προελευθερόω, ὦ, προελευθερόνω.
 Προέλκωσις, ἡ (ἐκ τοῦ προελεύω, τὸ ὁποῖον δίδει χρόνους εἰς τὸ προέρχομαι), τὸ προέρχεται, προπορεύεται, προηγεῖσθαι· ἔξοδος.
 Προελκύνω, κ. } σύρω εἰς τὰ ἔμπροσθεν.
 Προέλκω, }
 Προεμβάινω, ἐμβάινω πρότερον.
 Προεμβάλλω, ἐμβάλλω πρότερον : ἐλπίδα, δίδω πρότερον ἐλπίδα· Οὐδ. νοητ. εαυτὸν, προορμῶ, προσβάλλω πρότερον.

Προεμβατήριος, ὁ, ἡ : γέρας, βραβεῖον, διδόμενον εἰς τὸν ὅς τις πρῶτος ἐμβῇ εἰς ἐχθρικὸν πλοῖον ἐν καιρῷ ναυμαχίας, Ἡλιόδ. 5, σ. 256.
 Προεμβατήρης, οὗ, ὁ, ὅστις ἐμβαίνει πρότερον, Ἡλιόδ. 5, 30.
 Προεμβιβάζω, ἐμβιβάζω πρότερον.
 Προεμβολίς, ἡ, τὸ ὑπακάτω μέρος τοῦ πλοίου, τὸ πρὸς τὴν πῶραν, Πόλυδ.
 Προέμβολον, τὸ, ταυτ. τοῦ
 Προέμβολος, ὁ : νεῶν, ἡ μύτη, τὸ ῥύγχος τοῦ πλοίου ἀντίθ. ἀκροστόλιον, Ἀγαθί. Ἱστορ. 5, σ. 167.
 Προεμβρέχω, ἐμβρέχω πρότερον.
 Προέμεν, ποιητ. ἀντὶ προεῖναι ἐκ τοῦ προῖναι, Ὁμ.
 Προεμπίμπλημι, -πίμπλημι, κ. -πλήθω, γεμίζω πρότερον.
 Προεμπίπτω, ἐμπίπτω πρότερον.
 Προεμπολεύς, εὖς, ὁ, πρῶτος πωλητής, Ἀιέκδ. Βεκκ. σ. 296.
 Προεμφαίνω, προφανερώνω, προδεικνύω, Χρυσόστ.
 Προεμφορέω, προγεμίζω.
 Προεμφράσσω, μ. ξω, ἐμφράσσω πρότερον.
 Προενάρχομαι, ἐνάρχομαι πρότερον, Ν. Δ.
 Προενδείκνυμι, ἐνδείκνυμι πρότερον.
 Προενδημέω, ὦ, εἶμαι πρότερον εἰς τὸν τόπον, ἡ εἰς τὸν δῆμον, Ἰωσήπ. Τρόπ. : τοῖς πράγμασι, φαντάζομαι τὰ μέλλοντα ὡς παρόντα· ἐμπιστεύομαι εἰς στοχασμὸν τινά, Ποσειδώνιος.
 Προενδίδωμι, ἐνδίδω πρότερον.
 Προενέγκω, ἡ Προενέκω, ταυτ. προφέρω.
 Προενέδρα, ἡ, ταυτ. προδοκή, Ἡτύχ.
 Προενείρω, προπαρσενδέτω.
 Προενέπω, κ. Προεννέπω, προλέγω.
 Προενεργέω, ὦ, προενεργῶ, κλήμ. Ἀλεξ.
 Προενέχομαι, εἶμαι πιασμένος, ἡ δεσμευμένος ἐντινὶ πρότερον, Ο.
 Προενεχυριάζομαι, Παθ. εἶμαι ὑποχρεωμένος διὰ προτέρας εὐεργεσίας, Χαρίτων.
 Προενηχέω, ὦ, ἐνηχῶ πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. Τ. 3, σ. 574.
 Προενθυμέω, ὦ : προενθυμῶ τῶν κυνῶν, Αἰνεί. κεφ. 25. ἡ -θυμέομαι, οὔμαι, προδιανοοῦμαι, μετὰ Γεν.
 Προεννέπω, ποιητ. ἀντὶ προενέπω.
 Προενοικέω, ὦ, προκατοικῶ.
 Προενοίκησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Θουκυδ. 1, 25.
 Προεנסίω, ἐντείω πρότερον.
 Προεντύνω, προετοιμάζω, προοπλίζω.
 Προεντυγχάνω, ἐντυγχάνω πρότερον.
 Προεξαγγέλλω, ἐξαγγέλλω, φανερόνω πρότερον.
 Προεξαγκωνίζεσθαι, κινεῖν πρότερον τοὺς βραχίονας, καὶ ἐτοιμάζεσθαι εἰς πυγμὴν· Ζ. ἐξαγκωνίζω, Ἀριστοτ. ῥητορ. 5.
 Προεξαίγω, μ. ξω, ἐξαίγω πρότερον, φέρω πέραν τῶν ὁρίων, ἀποπλανῶ· Παθ. ἀποπλανώμαι, ἐκβαίνω ἀπὸ τὰ ὅρια : εἰς προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, Αἰσχίν. ὁ ῥήτ.
 Προεξαδυνατῶ, ἐξαδυνατῶ πρότερον, ὡς Προεξασθενέω, Ἱπποκρ.
 Προεξαίρῶ, ὦ, ἐκβάλλω, ἐκδιώκω, ἀφανίζω πρότερον.
 Προεξαίσσω, προσκιρτῶ, ἡ σπεύδω, Ἡρόδ.
 Προεξάλλομαι, προπηδῶ, προσκιρτῶ, Θεμίστ. σ. 15. κ. 33.
 Προεξαμαρτάνω, -μαρτῶ, Ἱσοκρ.
 Προεξανάγω, Μέστ. ταυτ. προεκπλέω.
 Προεξανθῶ, ὦ, πρότερον ἐξανθῶ· ἐκφύω, Πλούτ.
 Προεξανθήμα, τὸ, τὸ ἐξηνηθημένον πρότερον, φύτρωμα, βλάστημα, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 525.
 Προεξανίσταμαι, σηκώνομαι πρότερον : τῷ πολέμῳ, ἀρχίζω πρῶτος τὸν πόλεμον, Πλούτ. Ῥωμ. 15.
 Προεξαποστέλλω, ἐξαποστέλλω πρότερον.
 Προεξαρτῶ, προεκρυσμῶ.
 Προεξασθενέω, ὦ, πρότερον χάνω ὀλοτελῶς τὰς δυνάμεις μου.
 Προεξέδρα, ἡ, χωριστὴ κατέδρα, χωρισμένη ἀπὸ τὰς ἄλλας, Ἡρόδ. 7, 44. 2) ἀντὶ ἐξέδρα, γαλερία, Πόλυδ. 9, 46.
 Προεξεῖμι, προεξέρχομαι.
 Προεξεῖρεσθαι, ἡ, τόπος τις εἰς τὸ πλοῖον· Νομίζ. διάφορος τοῦ παρεῖρεσθαι, Ἀγαθί. Ἱστ. 5, σ. 167.
 Προεξελάυνω, -εξελάω, μ. ἄσω, ἐκβαίνω πρότερον ἐφιππος, ἡ ἐπὶ ἀμάξης : τῷ πλοῖῳ, ἀντὶ προεκπλέω, Πλούτ.

Προεξενέγω, ταυτ. προεκφέρω.
 Προεξεπίσταμαι, γινώσκω πρότερον, Αἰσχύλ. Προμ. 101.
 Προεξεργάζομαι, τελειώνω πρότερον τὸ ἔργον.
 Προεξερευνάω, ὠ, πρότερον ἐξερευνάω, ἐξετάζω.
 Προεξέρχομαι, ἐξέρχομαι πρότερον, Ἀόρ. 2. ἀπαρ. προεξ-
 ελθεῖν.
 Προεξετάζω, μ. ἄτω, ἐξετάζω, δοκιμάζω πρότερον.
 Προεξευκρινέω, ὦ, ταυτ. προδιενκρινέω, Ἰπποκ. ἀφορισμ. 1. Τ.
 1, σ. 72. Lind. Ζ. δύς.
 Προεξεφίεμαι, προεπιθυμῶ, προεπτάζω, Σοφοκ. Τραχ. 769.
 Προεξηγέομαι, προεξηγῶ.
 Προεξίσταμαι, στήκονομαι ὀρθῶς προηγήτερα, ἐκβαίνω ἀπὸ
 τὴν ὁδόν, προεχωρῶ.
 Προεξοδεύω, μ. εὐτώ, προεξέρχομαι, προαναχωρῶ.
 Προεξομαλίζω, ὁμαλίζω, ἰτάζω, ἐπιπεδόνω πρότερον, Ἰώσηπ.
 Προεξορμάω, ὦ, μ. ἦσω, ἐκβαίνω μὲ ὁρμήν πρότερον, ἐκ-
 στρατεύω, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 13, 5.
 Προεξυφαίνω, προπαρασκευάζω.
 Προεόντα, ὦν, τὰ, Ἰων. ἀντὶ προόντα, περατμένα πράγματα.
 Προεορτάζω, μ. ἄτω.
 Προεόρτιος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ τῆς ἐορτῆς, Γρηγ. Ναζ.
 Προεπαγγέλλω, προλέγω, προμηνύω. Μέστ. προὑπόσχομαι.
 Προεπάγγελσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Δ. Κάστ.
 Προεπαινέω, ὦ, πρότερον, ἢ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἐπαινῶ.
 Προεπαναστείω, προφοβερίζω. Ζ. ἐπαναστείω.
 Προεπαψίημι, μ. ἦτω, στέλλω πρότερον κατὰ τινος, ἢ κατὰ τοῦ
 ἐχθροῦ.
 Προεπεξορμάω, ὦ, Οὐδ. ὑπάγω κατὰ τινος ὁρμητικῶς πρότερον,
 Λουκιαν.
 Προεπιβάλλω, ἐπιβάλλω πρότερον.
 Προεπιβουλεύω, μετὰ δοτ. ἐπιβουλεύω πρότερον.
 Προεπιβουλή, ἡ, προγινωμένη ἐπιβουλή, Δ. Κατ.
 Προεπιγιγνώσκω, προμανθάνω, προγνωρίζω, Νικόμ. Ἀριθμ.
 1, 25, σ. 105.
 Προεπίδεσμος, ὁ, ὁ πρότερον τεθείς ἐπίδεσμος, Γαλην.
 Προεπιδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι πρότερον, Δ. Κάστ.
 Προεπιδίδωμι, χαρίζω πρότερον μετὰ τὸ δέλημά μου.
 Προεπίξευξις, ἡ, ἡ τοῦ ῥήματος μεταξὺ δύο ὀνομάτων
 δέσις.
 Προεπικοινῶ, ὦ, προκοινῶ διὰ συμβουλήν, Δ. Κάστ.
 Προεπικρίνω, ἐπικρίνω πρότερον, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ.
 8, 426. Πρβ. προσεπικρίνω.
 Προεπιλογίζομαι, προστοχαζομαι, Φίλων.
 Προεπινόεω, ὦ, ἐπινόω, στοχαζομαι πρότερον.
 Προεπιξενόω, ὦ, μ. ὥσω, Μέστ. : τινί, καταλύω, ὑπάγω εἰς
 τινὰ ὡς φίλος καὶ ξένος (μιταφίρης), Λουκιαν. 7, σ. 56.
 Προεπιπάσσω, ἐπιπάσσω πρότερον, Ἀλέξ. Τραλλ. 11,
 σ. 777.
 Προεπιπλήσσω, -ττω, μ. ξω, προκατηγορῶ, προὔβριζω,
 προτιμωρῶ.
 Προεπισκέπτομαι, προδεωρῶ, καὶ παρατηρῶ. Στράβ. 8,
 σ. 536.
 Προεπισκοπέω, ὦ, προδεωρῶ, προπαρατηρῶ, Λουκιαν.
 Προεπίσταμαι, προγινώσκω, προεξεύρω.
 Προεπιχειρέω, ὦ, μ. ἦσω, πρότερον πιάνω, βάλλω χερί,
 ἢ προσβάλλω.
 Προεπιχειρήσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Διον. Ἀλ.
 Προεποιέω, ὦ, μ. ἦσω, κατοικῶ πρότερον ὧν ἀποικος,
 Στράβ. 5, σ. 351.
 Προέπω. Ζ. προεῖπον.
 Προεργάζομαι, μ. ἄσομαι : τὴν γῆν, ἐργάζομαι, καλλιεργῶ
 πρότερον τὴν γῆν, Ξενοφ. Οἰκ. 20, 3. Μεταφ. προεκτελῶ,
 ἐνεργῶ πρότερον, ἀποκτῶ, π. χ. δόξαν, δι' ἔργων καὶ πράξεων
 ἀγαθῶν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 1, 21.
 Προερεθίζω, ἐρεθίζω πρότερον, Γαλην.
 Προερέσσω, κωπηλατῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ὀδυσ. ν, 297.
 Προερευνάω, ὦ, μ. ἦσω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω εἰς τὰ ἔμπροσθεν.
 Προερέω, Ἰων. Μετ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. προερώ, Παρακ. προσέρηκα,
 προλέγω, γνωστοποιῶ, φανερόνω εἰς ὅλους, Ἡρόδ.
 Προερεύω, ἔλκω, σύρω εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ἰλ. σ, 30. Ὀδυσ. ι, 73.

Προέρχομαι, μ. λεύτομαι, ἔρχομαι ἔμπροσθεν, προχωρῶ εἰς
 τὰ ἔμπροσθεν.
 Προερωτάω, ὦ.
 Πρόες, προστακ. τοῦ Προῆμι.
 Προεσθίω, προτρώγω.
 Πρόεσις, ἡ (προῆμι), πρόχυσις, ἐκχυσις : σπέρματος, τοῦ
 ζωϊκοῦ σπέρματος : τὸ ἀπορρίπτειν, κακοεξοδεύειν.
 Προεστῆατε, Ἰων. ἀντὶ προστήκατε, Ἡρόδ.
 Προεστῶς, ὥτος, ὁ, συγκοπ. ἐκ τοῦ προσεστηκῶς, προσετῶς.
 Προεστῆος, ὁ, ἡ, ἐνιαύσιος, τοῦ προτέρου ἔτους.
 Προεστῆος, ἑα, ὦν, ἀπορρίπτειν, Ζετ. τοῦ προῆμι.
 Προεστέος, ἡ, ὦν, Ἐπίρ. -τικῶς, ἀπορρίπτων, κακοεξοδεύων,
 Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 1, 6. ἀπρόσεκτος, ἀμελής.
 Προστοιμάζω, μ. ἄτω.
 Προστοίμασις, ἡ.
 Προστοιμαστής, οὗ, ὁ, ὁ προϊμαζών.
 Προευναγγελίζομαι, φέρω, ἢ δίδω πρότερον εὐφρόσυνον
 ἀγγελίαν.
 Προευδοκίμέω, ὦ. Ζ. εὐδοκίμέω.
 Προευεργετέω, ὦ.
 Προευκρίνω, ταυτ. προεευκρινέω.
 Προευλαβέομαι, οὐμαι, προτέχω πρότερον, προφυλάττομαι.
 Προευτελίζω, προμικρύνω, καταφρονῶ.
 Προευτρεπίζω, μ. ἴσω, προϊμαζῶ.
 Προεύχομαι, εὐχομαι πρὸ, ἢ ὑπὲρ τινός.
 Προεφοδεύω, μ. εὐτώ, προδιέρχομαι, διαταξιδεύω.
 Προεφοδιάζω, φροντίζω τινὰ μετὰ τὰ τοῦ ταξιδιότητος.
 Προεφοράω, ὦ, προβλέπω, ἢ ἐπιβλέπω, Ἀντών. Φιλ. 7, 49,
 ἰτως προαφορᾶν.
 Προεφορμάω, ὦ, ἐφορμῶ πρότερον, Ἡλιόδ. 9, 17.
 Προέχω, ἔχω πρότερον : τί τινός, π. χ. τιμὴν, καὶ ἀντὶ λαμβά-
 νω, ἢ καταλαμβάνω, Ἡρόδ. 9, 4. καὶ Διόδ. προσέχεν ἤδη τι
 τῶν προὔργου, δηλ. προήξευρε, προηστάνετο. 2) κρατῶ τι
 ἔμπροσθεν : τῷ χεῖρε, τὴν ἀσπίδα : ὅθεν, ἀντὶ ὑπερασπίζω. 3) ὑ-
 περέχω, ὑπερβαίνω, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 9, 22. ὅθεν, οὐ γάρ τι
 προσέχει, ἀντὶ δὲν ὠφελεῖ τίποτε, Ἡρόδ. 9, 27. 4) Μέστ. προ-
 ἔχομαι, κρατῶ ἔμπροσθέν μου : καὶ Τροπ. Σοφ. Ἀντιγ. 80. καὶ
 πρὸς ὅλην σε, Ἀριστοφ. Νεφ. σὲ ἀνεχαίτιζα : καὶ ἀντὶ προφα-
 σίζομαι, Ἡρόδ. 8, 111. 1, 4. Ζ. προῖτχομαι.
 Προεψέω, κ. -έψω, προμχειρεύω.
 Προεψία, ἡ, ἀντὶ προαγορευσις, Ἡσύχ.
 Προεψιάω, ταυτ. προαγορεύω, Ἡσύχ.
 Προεωλίζεω (ἔωλος), ἐπὶ σκληροῦ κρέατος, τὸ ὁποῖον ἀφί-
 νουσι κρεμασμένον χρόνον τινὰ νὰ μαλακυνθῇ, καὶ νὰ γείνη τρυ-
 φερὸν.
 Προηβάω, ὦ, πρὸ καιροῦ ἡβάω. Ἰπποκρ.
 Προζωγραφέω, ὦ, μ. ἦσω.
 Προζωννύω, ζωννύω πρότερον, Γλωσσάρ. Στεφ.
 Προηγεμῶν, ὄνος, ὁ, προπορευόμενος, ὁδηγός, Δημοστῆ.
 Προηγέομαι, οὐμαι, μ. ἦσομαι, προπορεύομαι, καὶ δείχνω
 τὴν ὁδόν.
 Προήγησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Προηγητήρ, } θηλ. -γήτεια, ὅς τις προπορεύεται, καὶ δεί-
 Προηγητήρ, } χνει τὴν ὁδόν.
 Προηγητικὸς, ἡ, ὦν, ἀνήκων εἰς τοῦτον.
 Προηγμένα, τὰ (προάγω), προτιμημένα, ἐξαιρετά πράγματα.
 Εἰς τοὺς Φίλοσ. πράγματα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι μὲν καθαρῶς
 ἀγαθὰ, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀπορρίπτεα. ἀντίθ. ἀποπροηγμένα, ἀπόρ-
 ρίπτεα, ἀξιοκαταφρόνητα, Στοβ. Ἐκλ. Ἡθικ. σ. 154.
 Προηγμένος, η, ὦν Ζ. Προάγω ἀριθ. 2.
 Προηγορέω, ὦ, ὁμιλῶ ὑπὲρ ἄλλου τινός, τὸν προστατεύω, μετὰ
 Γεν. -
 Προηγορέα, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν ὑπὲρ τινός.
 Προήγορος, ὁ (ἀγορά), κατὰ πρῶτον, ἢ ἔμπροσθεν ἄλλων,
 ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινός ὁμιλῶν, συνηγορῶν, δικηλογῶν.
 Προηγορεῶν, ὦνες, ὁ, κ. Πρηγορεῶν, (πρὸ, ἀγείρω), μέρος
 τοῦ λαμοῦ τῶν ὀρνίθων, ὅπου συνάγουσι τὴν τροφήν πρὶν τὴν
 καταπίωσιν εἰς τὸν στομάχον.
 Προηγουμένως, Ἐπίρ. (προηγούμενος, προηγέομαι), πρῶτον,
 ἀρχήτερα. 2) ἐξαιρέτως, Ἡλιόδ. σ. 254.

Προήδομαι· Προηδύνομαι, προσυφραίνομαι.
 Προήκης, εες, ό, ή (άκη), μυτηρός, Όδυσ. μ, 205, όπου άλλοι εξηγοῦσι προέχοντα, εξέχοντα.
 Προήκω, μ. ξω, προπορεύομαι, προχωρώ.
 Προηλιάζω, μ. άσω, προΐτερον ήλιάζω.
 Προήμαρ, Επίρ. όλην την ήμέραν, 'Ανάβ. 1, σ. 126.
 Προηρόσιοι, ία, ιον (αρόω), γινόμενοι πρό του να όργώσωσι την γήν - ηρόσια, νοητ. ίερά, κ. προηροσίαν, νοητ. θυσίαν, θύειν, κ. αρότου προθύειν, Εὐρ. Τήν θυσίαν ταύτην έτέλουν οι 'Αθηναίοι υπέρ άπάσης της 'Ελλάδος· Δεσφ. προηρόσιοι, οι προστάται της γεωργίας. Πλούτ. 10, σ. 604.
 Προήσθησις, ή (προήδομαι, μ. προητθήσομαι), πορευφοσύνη, προχαρά, Πλάτ.
 Προησσάομαι, ωμαι, προνικώμαι.
 Προησσάω, ω, προνικώ, προατθενίζω.
 Προηχέω, ωί, κάμνω πρότερον ήχον, Φιλόστρ. σ. 480.
 Προηχής, ό, ή, ταυτ. εύδαλής, 'Τμν. Δήμ. 241.
 Προησάομαι, ωμαι, μ. άσσομαι, προβλέπω, 'Ησύχ.
 Προησιλοπεδεύω, (ησιλόπεδον), προηλιάζω.
 Προηέλυμνος, ό, ή, κυρίως, εκ θεμελίων, από την ρίζαν· χαίτας έλκειν, ξερίζονειν, ξεπατόνειν, 'Ιλ. κ, 18. 'Εκ του θελυμνον (άλληληγραφή αντί θέλιμνον, θέλεμνον, μεταθ. εκ του θεμέλιον, θέμελον)· όθεν τετραθέλυμνος, ό έχων τέσσαρα θεμέλια· 2) προηέλυμνα δένδρα, βάλε, 'Ιλ. ι, 537, 'Επίρ. αντί εκ ρίζης, από την ρίζαν. 3) 'Ιλ. ν, 180. σάκος σάκει τροσελύμνω, τό εξηγούν πολυπτύχω, πυκνώ, αλλά σημαίνει 'Εκ θεμελίων έχομένω, και ή μεταφορά εκ της άγκύρας, ήτις είναι έμπηγμένη εις τον πάτον των υδάτων. Πρβ. προπρυμνα, κ. πρυμνόθεν.
 Πρόθεμα, τό, πρόσταγμα γραμμένον επί πίνακος προς γνωστοποίησιν. 2) βάσις, υπόθεμα, Παλ. Μαθημ. σ. 67.
 Προθεραπεία, ή, προγινόμενη θεραπεία· εκ του
 Προθεραπέω, θεραπεύω πρότερον 'Ιδ. τό άπλουν.
 Προθερμαίνω.
 Πρόθεσις, εως, ή (προτίθημι, προθέω), τό προβάλλειν, φανερόν· πρότασις· σκοπός, απόφασις, θέλησις. 2) πρόθεσις, Γραμμ.
 Προθέσμιος, ία, ιον (θεσμός) διωριτμένος· Προθεσμία, ή, νοητ. ήμέρα, διορία, διωριστήν ήμέρα,
 Προθεσπίζω, προλέγω, προφανέρον.
 Προθετεχός, ή, όν, ανήκων εις πρόθεσιν· προθ. μόριον, πρόθεσις, Γραμμ.
 Προθέω, εύω, μ. εύσω, προτρέχω, μένω που εις τον όρμον, 'Ιλ. κ, 376. μέ αίτιάτ. προθεί έκείνα. 2) προτίθημι, εις τον πρώτον του τύπον θέω, θήμι, 'Ιλ. α, 291, προθέουσιν, αντί προτιθείσι, ταυτ. προτρέπουσι, όνομαζουσι, προσκαλοῦντιν, ή συγχωροῦσι.
 Προθεωρέω, ω, μ. ήσω, προβλέπω, προπαρατηρῶ, προεξετάζω, όθεν
 Προθεωρία, ή, προγινόμενη θεωρία, παρατήρησις, εξέτασις, Γραμμ.
 Προθήβης, ό, ή, όστις πρό όλίγου έμβήκεν εις την ήβην, νεανικήν ήλικίαν, 'Ομ.
 Προθήγω, εις τά έμπροσθεν μέρη, ή πρότερον θήγω, Γλωσσ. Στεφ.
 Προθήκη, ή, ταυτ. πρόθεσις, άρισ. 1, Γλωσσ. Στεφ. 2) εκθεσις τεχνουργημάτων διά να τά ιδωσι και να τά χρίνωσιν οι θεαταί, 'Ιωαν. Χρυσόστ. 11, σ. 279.
 Προθησαυρίζω, μ. έσω.
 Προθνήσκω, αποθνήσκω πρό τινός, αποθνήσκω πρότερον· προτέθνηκεν, ήγουν είναι νεκρός πριν αποθάνη· οξύμωρον, παρά Μανέθ. 4, 543, τό όποιον μέ παντοδαπός τροπός απαντάται και εις 'Ελληνας και εις 'Ρωμαίους συγγραφείς, ως 'Ολωλότ' άνδρ' επεξεργάσω, Σοφοκ. 'Αντιγ. κ. αύτῳ τῷ δαΐται αποθανεῖν απέθανον, Πλούτ. κ. αποθνήσκουσιν ίνα μη αποθάνωσιν, ό Αὐτ. κ. προαποθνήσκουσιν υπό φόβου, Ξενοφ. 2) υπέρ τινός αποθνήσκω.
 Προθοήνωρ, ορος, ό, Κύρ. όνομα.
 Προθόρω, ταυτ. προθορέω, προπηδῶ, προσκίρτω.
 Πρόθρεμμα, τό, Νομ. έσφ. ανάγ. αντί πρωί θρέμμα, Πολύβ. 8, 26.
 Προθρηνέω, ωί.

Προθρυλλέω, ω, προφλυαρῶ, ή εκφωνῶ, φανερόν εις όλους, Λουκιαν.
 Προθρώσκω, Συνήθ. ένεστ. του προθόρω.
 Πρόθυμα, τό (προθύω), προθυτικα, τό θυσιαζόμενον πρό του κυρίως θύματος, π. χ. κόπανα, πέλανοι κτ. 'Αριστοφ. Πλούτ. 660.
 Προθυμόομαι, οῦμαι, είμαι πρόθυμος, θέλω, κάμνω μετά χαράς· 2) εις τον Ξενοφ. Κύρ. 6, 2, 13. αντίθ. του άθυμείν· άρα έχω θάρρος. όποι προθυμοίτο, όπου άνθελή, 'Ηλιόδ. 6, σ. 268.
 Προθυμίαι, ή, καλή θέλησις, έτοιμότης εις τό ποιήται τι μετά χαράς, Ξενοφ. 'Ελλ. 2, 2, 28. καλή καρδιά (κέφι), Ξενοφ. Κύρ. θάρρος, γενναϊότης· ήτι προθυμίητι πεποιθώς, 'Ιλ. β, 588. 2) πρόθεσις, σκοπός, απόφασις· έργου, εις έργον τι, Σοφοκ. Τρ. 669.
 Προθυμιάω, ω, προθυματίζω.
 Προθυμοποιέομαι, οῦμαι, κάμνω τινά πρόθυμον, Διόδ. Σικελ. 14, 56.
 Πρόθυμος, ό, ή (θυμός), 'Επίρ. - θύμως, έχων θέλησιν εις τί, έτοιμος να κάμη τι μετά χαράς. 2) έπιθυμών τι, μετά Γεν. Σοφοκλ. 'Ηλ. 3.
 Προθύραιος, ό, ή (θύρα), ό πρό της θύρας. 2) 'Επίθ. της 'Αρτέμιδας, 'Ορφ. 'Τμν. 1, 4. τά προθύραια, αντί προθύρα, 'Ομ. 'Τμν. 2, 384.
 Προθύρεδρος, ία, ιον, ταυτ. πρ.
 Προθύρις, ή, Νομ. έσφ. ανάγ. αντί παρωτίς, άλλ. έμπορεί να είναι μεταφορικόν συνώνυμον του παρωτίς.
 Πρόθυρον, τό, ό πρό της θύρας τόπος, προαύλιον, 'Οδυσ. α, 108, κ. 'Αριστοφ. Σφ. 802.
 Προθύσιαι, ή, κ. } ό πους του θυσιαστηρίου, Παιστ. 5, 13. ό
 Πρόθυσις, ή, } πρώτος τύπος είναι ό όρθός, και ό δευτερος είναι εξήγησις του πρώτου· Πρβ. εκθυσία, κ. εκθυσις, και πολλούς άλλους τοιούτους τύπους.
 Προθύω, μ. ύσω, θύω πρότερον. 2) ή υπέρ τινός, Εὐρ. 'Ικέτ. 29, 'Ιων. 805.
 Προθώρακιον, τό, τό πρό του θώρακος όν, Στραβ. 17, τ. 1184.
 Προϋ, 'Επίρ. αντί πρωί, όθεν πρόιος, κ. προΐμος.
 Προϋάλλω, εξαποστέλλω, εκδιώκω, 'Ιλ. λ, 3. 'Οδυσ. ε, 18. Θεοκρ. 25, 235.
 Προϋάπτω, μ. ψω, ταυτ. πρ. (Ζ. ιαπτω), 'Ιλ. α, 3, ε, 190.
 Προϋέω, ταυτ. προΐημι, 'Ομ.
 Προϋάνω, μ. ήτω, Προΐέω, Προΐζω, ή - ζομαι, προκάζημαι, έχω την πρωτοκαθεδρίαν.
 Προΐειν, 1 πρόσωπ. παρατ. του προΐημι, αντί προΐην, 'Οδυσ. κ, 100· ι, 88, ως ήΐειν, άνΐειν, ξυνΐειν· Βουτμ. Α. Gr. 1, 542.
 Προΐημι, κ. Προΐέω, ρίπτω πρότερον, ή εις τά έμπροσθεν, ή μακράν εξαποστέλλω τινά· όθεν προΐην, 'Ιλ. ι, 88. προΐεις, 'Οδυσ. ω, 332, πρόεσαν δ, 81. 'Επί ποταμού, εκχύνω τό ύδωρ· έχχος, όϊστόν, βάλλω. ρίπτω. Παρακ. προΐκα, προΐηκα· Προττακ. πρόες, 'Ιλ. ι, 127. άΐεις, ή ρίψον· εκ χειρών προΐηκεν, 'Οδυσ. ε, 317. ει προΐειν αύτῳ οι θεοί, εάν του εσυγχώρουν, Ξενοφ. 'Ανάβ. 7, 2, 15. 2) Μέσ. προΐεμαι, πέμπω εξ έμαυτού, υπάγω, αναχωρῶ, Ξενοφ. 'Αγ. 1, 18. παραιτῶ, παραδίδω, εμπιστεύω, Ξενοφ. Κύρ. 13, 2, 9. τους σοι προΐμένους εύεργεσίαν, 'Ανάβ. 7, 7, 47. τους προθύμως δείξαντάς σοι εύεργεσίαν· τελευτ. απορρίπτω, αποβάλλω, καταφρονῶ, Ξενοφ. 'Ανάβ. 1, 9, 9. εξοδεύω, άστοχάττω. Καθ. άΐφινω, άμελῶ.
 Προΐκα, 'Επίρ. δωρεάν, άμισθί και ματαίως. μετά γεν. προΐκα δόξης και άμισθί, Πλούτ. 'Αριστοειδ. 4. Ζ. προΐξ.
 Προΐκειος, ό, ή, ανήκων εις την προΐκα.
 Προικίδειον, τό, υποκ. του προΐξ.
 Προικίζω, δίδω προΐκα, 'Αθήν. 3, 3.
 Προικεμαΐος, αία, αϊον, κ. Προΐκιος, ό, ή (προΐξ), ό,τι γίνεται δωρεάν, άμισθί.
 Προϊκνέομαι, οῦμαι, έρχομαι, ψάινω πρότερον, 'Ησύχ.
 Προϊκός, άττ· αντί προΐκα, δωρεάν, άμισθί, 'Οδυσ. ν, 15. Ζ. προΐξ.
 Προϊκός· Ζ. πρόιος.
 Προϊκοφορέω, ω, δίδω προΐκα. Προϊκοφορέομαι, οῦμαι, λαμβάνω

προίκα, Εὐστράτ. Ὀδυσ. ζ, σελ. 675, 47.
 Προίκοφορος, ὁ, ἡ, (προίξ, φέρω) λαβών, ἢ λαβοῦσα προίκα.
 Προίκτης, ου, ὁ (προίστομαι), ζητιάνος, Ὀδυσ. ρ, 352.
 Προίκωος, ὡα, ὦον, ἀντί προίκους, ταυτόστ. προίκιος κ' προίκιος.
 Προίλαστω, προσεξιλέων.
 Πρόϊμος, ὁ, ἡ (προί, πρωί), συναίρ. προῖμος, πρωϊνός.
 Προίξ, κ. } γεν. προίκος, δοτ. προίκι, αἰτιατ. προίκα (Ζ. προίτ-
 Προίξ } σωμαί) δῶρον, χάρισμα. 2) ἐλευθερίτης, πραότης.
 προίκος γεύσασθαι Ἀχαιῶν, Ὀδυσ. ρ, 413, δηλ. ἐγεύθησαν, ἐ-
 δοκίμασαν πότον εἶναι οἱ Ἀχαιοὶ φιλάνθρωποι καὶ ἡμεροί. 3)
 Προίκα, τὴν ὁποίαν δίδουν οἱ γονεῖς εἰς τὴν κόρην των, ὅταν τὴν
 ὑπανδρεύουν· Ζ. ἔδον, καὶ φέρων. 4) Προίκα (κατά), Ἐπίρ. ἀ-
 μισθί, ἀτιμωρήτως· καὶ εἰς μάτην· Ζ. ἀρχή.
 Προίξασθαι. Ζ. προίστομαι.
 Πρόϊος, συναίρ. πῶος, ταυτ. πρόϊμος.
 Προίπασσι, ἡ, τὸ προπορεύεσθαι τινὰ ἐπιπὼν, Πολύαιν.
 2, 3, 15.
 Προίπενω, ἰππεύω πρότερον.
 Προίπτει, ἀπείτῳ πρότερον.
 Προίσημι, ἐξευρω προτήτερα· ὅθεν προίσατιν, Αἰλ. Ἰδιότ. ζ.
 7, 24.
 Προίσσω, Ἰων. ἀντί προίσχω. ἐξαπλῶν τὴν χεῖρα, παρακαλῶ.
 Μέστ. προίστομαι, Ἀρχιλ. προτείνω χεῖρα, καὶ προίστομαι· ὅθεν
 προίξομαι, προίκτης, κ. προίξ.
 Προίστημι, στήνω ἔμπροσθεν, προδέτω· Μέστ. προίσταμαι,
 στέκομαι ἔμπροσθεν· ὅθεν διοικῶ, φροντίζω, ἀναδέχομαι, ὑπερ-
 ατπίζω, προστατεύω, ἐπὶ πρᾶγματων, τὰ ὁποῖα στέκονται ἔμ-
 προσθεν τινός, ἢ παριστάνονται εἰς τὸν νοῦν του, Ἡρόδ. 1, 86.
 2) ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ τι· προσταίντες τοῦ πράγματος, τῆς
 ἐορτῆς, τοῦ φόνου, Σοφ. Ἠλέκ. 1378. 3) προβάλλω τι ἔμπρο-
 σθεν τινός· τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προίσταται, Δημοτῆ.
 κυρίως, βάλλω ἔμπροσθεν μου, προίτταται τούτονι αὐτῆς, τὸν
 λαμβάνει προστατὴν καὶ ἐπίτροπόν της, Δημοτῆ. οἱ προστατῶτες,
 οἱ εἰς τὴν πολιτείαν ἔχοντες τὴν μεγίστην δύναμιν.
 Προίστορέω, ὦ, μ. ἤσω, προσρωτῶ, προσεξετάζω. 2) προδιη-
 γούμαι.
 Προίστωρ, ὁ, ἡ, ὁ προεὶδώς, προγνώτης. 2) μάρτυς, Ἠσύχ.
 Προίσχάνω, ταυτ. προίτχω, Νόνν. 2, 158.
 Προίσχω, προτείνω, προβάλλω· προίτχομαι, κρατῶ τι, ἔμπρο-
 σθέν μου· δίδω, παρέχω· προβάλλω, Ἡρόδ. 6, 49. (Ζ. προίτσω)
 καὶ προστατεύω· καὶ προφασίζομαι.
 Προίτητιχός, ἡ, ὄν, ἀναχωρῶν.
 Προίτης, ἐκ τοῦ πρὸ κ. ἰτός, ταυτ. πρ. Ἐτυμ. Μ.
 Προίτος, ὁ, Παμφυλ. ταυτ. ῥυπαρός, Ἡσιόδ. παρὰ Fulgent.
 Μυτ. ὅθεν, τὸ κύριον ὄν. Προίτος, Ὁμ.
 Προίχενύω, προαισθάνομαι. 2) προπορεύομαι.
 Προίωξις, ἡ, ταυτ. προδίωξις. Ἡσιόδ. Ἀπ. 154. Ζ. ἰώχω.
 Πρόκα, Ἰων. παρευθής, ἔξαφνα, Ἡρόδ. 8, 134. ἐκ τοῦ πρόξ,
 προκός, τὸ ὅπ. Ζ. ἀντί κατά πρόκα.
 Προκαθαίρω, προκαθαρίζω.
 Προκαθάριον, τὸ, ἡ προγινόμενη κάθαρσις, ταυτ. προκαθάρ-
 τισις, Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Τ. 230.
 Προκαθαράζω, προκαρπάζω με βίαν.
 Προκαθάρσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ προκαθαίρω.
 Προκαθεδρία, ἡ, ταυτ. προσεδρία· Ν. Δ.
 Προκαθεζομαι, κάθημαι ἔμπροσθεν τινός, καὶ πολιρκῶ· ἔχω
 τὴν προσεδρίαν.
 Προκαθεύδω, κοιμῶμαι ἔμπροσθεν τινός, Ἀριστοφ. Σφ. 104.
 2) κοιμῶμαι πρότερον.
 Προκαθηγέομαι (πρὸ, κατά, ἡγέομαι), προπορεύομαι, καὶ ὁ-
 δηγῶ ἵσταμαι εἰς τὸν πρῶτον τόπον τῆς τάξεως τῆς μάχης. Με-
 ταφ. συμβουλευῶ, διδάσκω· προκαθηγουμένη κρίσις, ἡ προγινο-
 μένη ἀπόφασις (δικανικῶς).
 Προκαθηγητής, κ. } προπορευόμενος, ὁδηγός, ἀρχηγός. 2)
 Προκαθηγητής, ὁ, } ἐργαλείον, μετ' ὁποῖον κάμνουσι τρύπαν,
 Παλ. Μαθημ. σ. 67.
 Προκάθημαι, κάθημαι εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τὸν πρῶτον τόπον. 2)
 κάθημαι, ἵσταται ἔμπροσθεν τινός, καὶ τὸν φυλάττω, τὸν προ-
 στατεύω, Ἡρόδ. 8, 37. 9, 105.

Προκαθίζω, καθίζω τινὰ ἔμπροσθεν. 2) Οὐλ. κ. Μέστ. ταυτ. προκα-
 θημαι.
 Προκάθισις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. πρ. : ἐπὶ θρόνου βασιλικοῦ, Ἰώσηπ.
 Προκαθήμι, καθήμι πρότερον· φέρω πρότερον, : εἰς ταραχὴν, εἰς
 ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν, Δημοτῆ.
 Προκαθίστημι, πρότερον καταστήνω, διατάσσω, ἢ προετοιμά-
 ζω· φυλακῆς μὴ προκαθεστηκυίας, Θουκυδ. ἐπειδὴ δὲν ἦτο κατα-
 στημένη, βαλμένη φυλακὴ πρότερον.
 Προκαθοράω, ὦ, ταυτ. προκατόπτομαι.
 Προκαθοσέω, ὦ, προκαιάζω, προαφισρόνω, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 26
 Προκαίω, καίω πρότερον, Ξενοφ. Ἀνάβ.
 Προκακοπαθέω, ὦ, πρότερον κακοπαθῶ.
 Πρόκακος, ἡ, ὄν· κακὰ πρόκακα, Αἰσχ. Πέρτ. 992. μεγάλη
 δυστυχία.
 Προκακόω, ὦ, προκακομεταχειρίζομαι.
 Προκαλέω, ὦ, ἐκκαλῶ, κράζω ἔξω· Προκαλέομαι, οὔμαι, προσκα-
 λῶ ἔξω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. 2) κράζω τινὰ νὰ ἀγωνισθῇ μαζὴ
 μου. 3) ἐρεθίζω, παρακινῶ, ἐμψυχώνω, παραθάρρυνω. 4) κάμ-
 νω προβλήμα, εἰς σπονδὰς, εἰρήνην κτ. Θουκυδ. 4, 19. 5, 43.
 5) παραδίδω τὰ πράγματα μου εἰς τὴν ἐναντίαν μου μερίδα,
 διὰ νὰ τὰ κρίνῃ μετ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα. Ἐάν εὐρίσκεται προ-
 καλεῖσθαι δίκην, ἢ εἰς δίκην, εἶναι προκαλεῖσθαι, ἐξαίρουμένου
 τοῦ Θουκυδ. 1, 39.
 Προκαλίζομαι, ταυτ. προκαλοῦμαι, Ὁμ.
 Προκαλινδέω, ὦ, μ. ἤσω· ταυτ. προκυλινδέω.
 Προκαλίσμα, τὸ (προκαλίζομαι), προσταγή, παρακίνησις.
 Προκαλύμμα, τὸ, σκεπάσμα, μπερδές· Μεταφ. πρόφασις.
 Προκαλύπτω, βάλλω τι ἔμπροσθεν ἄλλου διὰ νὰ τὸ σκεπά-
 σω· Μέστ. διὰ νὰ κρύψω τὸν ἑαυτὸν μου, Χίων. ἐπιστ. 15. μετα-
 χειρίζομαι προφάσεις.
 Προκαλύψις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προκάμνω, προσεργάζομαι, προκοπιῶ, Θεογν. 905. προπά-
 σχω, προμεριμνῶ, προαῤῥώστῳ, κουράζομαι πρότερον. Ζ. ἐπι-
 κάμνω.
 Προκάμπυλος, ὁ, ἡ, εἰς τὰ ἔμπροσθεν πολλὰ καμπύλος.
 Προκάρδιον, τὸ, ἡ πρὸς τὸ στόμα τοῦ στομάχου κοιλότης τῆς
 καρδίας, Πολυδ.
 Προκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον), ταυτ. πρηνῆς· ἐπίστομα κεί-
 μενος, Ἀνθολ.
 Προκαρόομαι, οὔμαι, καροῦμαι πρότερον.
 Προκάρπιον, τὸ, τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ μέρος τῆς χειρός.
 Προκαρς, ἔδος, ἡ, ταυτ. πρόξ, Ὁμ. Τμ. Ἀφρ. 71.
 Προκαταβαίνω, καταβαίνω πρότερον.
 Προκαταβάλλω, καταβάλλω πρότερον.
 Προκατάβλημα, τὸ, προπληρωμένον ἀργύριον. Ζ. προκατάβλη-
 μα.
 Προκαταβρέχω, πρότερον καταβρέχω.
 Προκαταβολή, ἡ, προκατάθεσις, προετοιμασία, προπλη-
 ρωμή.
 Προκαταγγέλλω, προλέγω, προκηρύττω.
 Προκατάγγελσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προκαταγέτης, ου, ὁ, -γέτης, ἡ, ἡγεμὼν, ὁδηγός, Ἀνάλ.
 2, σ. 253.
 Προκαταγενώσκω, λέγω πρότερον τὴν γνώμην μου κατὰ τι-
 νος, προκαταδικάζω, διὰ προγινόμενης κρίσεως καταδικάζω.
 Προκατάγνυμι, προθραύω, προσακίζω.
 Προκατάγνωσις, ἡ, προγενομένη κρίσις, καὶ καταδίκαισις.
 Προκατάγω, φέρω πρότερον κάτω, ἢ ὀπίσω· Μέστ. εἰσπλέω
 πρότερον εἰς τὸν λιμένα.
 Προκαταγωγὴ, ἡ, ἡ] προγενομένη εἰσπλευσις εἰς τὸν λι-
 μένα.
 Προκαταδικάζω, ταυτ. -γινώσκω, κ. -κρίνω.
 Προκαταδουλόω, ὦ, προκαταδουλόων, προσκλαβένω.
 Προκαταδύνω, -καταδύνω, προκαταβυθίζω.
 Προκαταδέω, ταυτ. καταδεῶ πρότερον.
 Προκαταδήγω, ταυτ. προδήγω, Ἠσύχ.
 Προκατακαίω,
 Προκατακείμαι, κείτομαι πρότερος, ἢ κάθημαι εἰς τὴν τρά-
 पेξαν.
 Προκατακλάω, πρότερον ττακίζω. Μεταφ. κακοκαρδίζω.

Προκατακλίνω, καθίζω τινά εἰς τὸν πρῶτον τόπον τῆς τραπέζης· Παθ. καθῆμαι ἐγὼ εἰς τὸν τόπον τούτον.
 Προκατακλίσεις, ἡ, ἡ πρωτοκαθεδρία εἰς τὴν τράπεζαν, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 20.
 Προκατακοιμίζω, κατακοιμίζω πρότερον.
 Προκατακόπτω, κατακόπτω πρότερον.
 Προκατακρίνω τινος, κάμνω κρίσιν κατὰ τινος· στοχάζομαι κακὰ φρονῶ κακὰ περὶ τινος· τῶν ἀνθρωπείων τὴν ἀδελότητα, Πλούτ.
 Προκαταλαμβάνω, προκυριεύω, προαρπάζω, προπιάνω.
 Προκαταλέγω, προαπαριθμῶ, προδιηγούμαι.
 Προκαταλήγω, προπαύω.
 Προκαταλήψις, ἡ, προκυρίευσις, ἡ προαρπαγμός.
 Προκαταλλάσσω, μ. ξω, Μέστ. προεπιστρέφω, προαναχωρῶ· προκατηλλαγμένος χρόνος, ὁ προδιωρισμένος καιρός, Κλ. Ἀλ. Παιδ. σ. 184.
 Προκαταλύω, μ. ὤσω, προδιαλύω, προφανίζω, προτελειώνω.
 Προκαταμανθάνω, καταμανθάνω πρότερον, Ἰπποκρ.
 Προκαταμαντεύομαι, πρότερον προφητεύω, Διον. Ἀλ.
 Προκαταναλίσκω, καταναλίσκω πρότερον.
 Προκατανοέω, ὦ, κατανοῶ πρότερον, Ἰωσήφ.
 Προκατανύττω, προαγκυλώνω, σουγλίζω πρότερον, Δ. Κάστ.
 Προκαταπίμπρημι, προκατακαίω, Δ. Κάστ.
 Προκαταπίνω.
 Προκαταπίπτω, καταπίπτω πρότερον· ταῖς ψυχαῖς, ἔχοντες πρότερον τὴν καρδίαν, Διοδ. Σικελ. Τροπ. λόγοι παντοδαποὶ προκατέπιπτον εἰς τὴν Ῥώμην, δηλ. παντοδαπαὶ εἰδήσεις ἤρχοντο εἰς τὴν Ρ. Πλούτ. Πομπ.
 Προκαταπλέω, καταπλέω πρότερον.
 Προκαταπλήσσω, καταπλήττω πρότερον.
 Προκαταργύμα, τό (προκατάρχομαι), ἡ πρὸ τῆς θυσίας σπονδή.
 Προκαταριθμέω, ὦ, πρότερον καταριθμῶ, ἡ πληρόνω.
 Προκαταρακτικός, ἡ, ὄν, ὁ προαρχίζων, ὁ προηγούμενος, ὁ προετοιμάζων· αἰτία, Πλούτ. 2)· παιῶν, ὅστις ἔχει μακρὰν τὴν προηγούμενην συλλαβὴν· ἀντίθ. καταληκτικός, Δημήτρ. Φαληρ.
 Προκαταρξίς, ἡ (προκατάρχω), ἡ πρώτη ἀρχή.
 Προκαταρρήγνυμι, πρότερον τσακίζω, κρημνίζω, Δ. Κάστ.
 Προκαταρτίζω, πρότερον ἢ ἀρχήτερα κάμνω ἄρτιον, τελειώνω ἢ ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω. Ν. Δ.
 Προκαταρτύνω, προκαταδαμάζω, προημερύνω, προμετριάζω.
 Προκατάρχω, ἀρχινῶ πρῶτος. 2) προκατάρχομαι τῶν ἱερῶν τινῶν, Θουκυδ. 1, 25, δίδω πρῶτον τι μέρος τοῦ θυομένου ζώου εἰς τινά· μ' ὅλον ὅτι ὁ Διοδ. Σικ. καὶ ἄλλοι τὸ ἐξηγουσὶν ἄλλως· τῆς δίκης, ἀρχινῶ τὴν κρισιολογίαν (τὴν κατηγορίαν κυρίως).
 Προκατασκέπτομαι, θεωρῶ καὶ ἐξετάζω πρῶτον.
 Προκατασκευάζω, προετοιμάζω.
 Προκατασκευῆ, ἡ, προετοιμασία.
 Προκατασκευῶ, ὦ, ὅθεν ἀπέχθεται προκατεσκευασμένη, παλαιὰ ἔχθρα σκληρὰ γενομένη ἐκ τῆς πολυκαιρίας, Ο.
 Προκαταστάσις, ἡ, ἡ προγενομένη κατάστασις, προετοιμασία, Διον. Ἀλ.
 Προκαταστατικός, ἡ, ὄν, προετοιμαστικός.
 Προκαταστέλλω, προκαταπραύνω, προκαθησυχάζω, Εὐσταθ.
 Προκαταστρέφω, καταστρέφω πρὸ τοῦ καιροῦ τὴν ζωὴν, ἀποσπῆσκω πρόωρα, Διογ. Λαέρτ. 2, 138.
 Προκαταστροφή, ἡ, ταχέως, πρόωρος μεταβολή· τοῦ βίου, πρόωρος θάνατος, Διογ. Λαέρτ.
 Προκατασύνω, προγυμνώνω, προληλατῶ, Πολύβ.
 Προκατασχέζω, ταυτ. προκατέχω.
 Προκατασχέω, κ. } λαμβάνω ταχέως καὶ βιαστικῶς, ὁρ-
 Προκαταταχύνω, } μητικῶς, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 10, 145. 146. 153.
 Προκατατίθεμαι, προκαταθέτω· τὸν λόγον, στέλλω πρότερον, Ἰπποκρ.· χάριν, κάμνω πρότερον εὐεργεσίαν, Ἰωσήφ.
 Προκαταύλησις, ἡ, προοιμίας τῆς αὐλήσεως διὰ διαφορῶν φυσημάτων εἰς τὸν αὐλόν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 12.
 Προκαταφεύγω, καταφεύγω πρότερον.
 Προκαταχράομαι, ὦμαι, προκαχομεταχειρίζομαι, Δημοσθ.
 Προκαταχρίω, χρίω, ἀλείφω πρότερον.

Προκαταφύχω, προφυχραίνω, Πρόκλ. Παρῳφρ. Πτολεμ. 3, σ. 22.
 Προκατεγγυάω, ὦ, προαββαίνω.
 Προκατέδω, μ. εδοῦμαι, προκατατρέφω.
 Προκατελπίζω, ἐλπίζω πρὸ τοῦ καιροῦ, Πολύβ.
 Προκατεπείγω, κατεπείγω πρότερον, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 1, 19, 6.
 Προκατεργάζομαι, προτελειώνω.
 Προκατέρχομαι, προκαταβαίνω, ἡ προεπιστρέφω.
 Προκατεύχομαι τῆς τροφῆς, προτεύχομαι πρὸ τοῦ φαγητοῦ, Ἰωσήφ.
 Προκατέχω, προκυριεύω. 2) ἔχω, ἡ κρατῶ πρότερον, Μέστ. κρατῶ ἔμπροσθέν μου· καλύπτρην, Ὁμ.
 Προκατηγορέω, προκατηγορῶ.
 Προκατηγορία, ἡ, προγενομένη κατηγορία, Θουκυδ.
 Προκατηχέω, ὦ, προδιδάσκω.
 Προκατήχησις, ἡ, προδιδασκαλία.
 Προκατοπτεύω, προξετάζω.
 Προκατόπτομαι, μ. ὀφομαι, προθεωρῶ, προξετάζω, προδοκιμάζω.
 Πρόκειμαι, μ. κείσομαι, κείμαι ἔμπροσθεν, ἔτοιμος, εἶμαι ἐγγύς· πρόκειται ἀνάγκη, Ἡρόδ. 1. 21. παρίσταται μακρὰν, ἡ προτίθεμαι μακρὰν πού· σκοπός πρόκειται· ἐπὶ ἀμοιβῶν, καὶ βραβείων, τὰ ὅποια κυρίως πρόκεινται πλησίον τῶν ἀγωνοδετῶν, Ξενοφ. Κύρ. 2, 3, 2. 7, 1, 15. τό προκείμενον, τό παρὸν πρᾶγμα, περὶ οὗ γίνεται λόγος· τό πρῶτον κείμενον τοῦ λόγου, τῆς συγγραφῆς κτλ.
 Προκέλευθος, ὁ, ἡ, ὁ προηγούμενος τῆς ὁδοῦ, Μόσχου 2, 147.
 Προκελευσματικός, ἡ, ὄν, ῥυθμός, ἡ πούς - ἐκ τοῦ - κέλευσμα εἰς τὴν Μετρικὴν ()
 Προκελεύω, μ. εὔσω, ἡ Προκελέω, προσκαλῶ, παραινῶ.
 Προκενεαγγέω, ὦ, προκενῶν τὰ ἀγγεῖα, καὶ τὸν στόμοχον, καὶ νηστεύω, Ἰπποκ.
 Προκενόω, ὦ, προευκαιρόνω.
 Προκενότημα, τό, προσχεδιάσμα οἰκοδομήματος, Σέξτ. Ἐμπ. 7, 107.
 Προκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλὴ), μέ κεφαλὴν, ἡ ἀρχὴν ἐξέχουσαν.
 Προκήδομαι τινός, φροντίζω, Λυκόφρ.
 Προκηραίνω (Ζ. κηραίνω), φροντίζω, Σοφοκλ. Τραχ. 29.
 Προκήρυγμα, τό, τό προκηρυγμένον πρᾶγμα.
 Προκηρυκεύομαι, κ. - κηρύσσω, ττω, μ. ξω, πρότερον, ἡ διὰ τοῦ κύρυκος φανερόνω, γνωστοποιῶ, προστάζω. Πολυδ.
 Προκήρυξ, ὁ, ὁ προκηρύττων, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 4, σ. 159.
 Προκηρύσσω. Ζ. Προκηρυκεύομαι.
 Προκηρύσσιμα, τό, προλάλημα τῆς κισάρας, Γραμμ. Ζ. πρ αὐλίον.
 Προκινδυνεύω, μ. εὔσω, κινδυνεύω πρότερον· τινός, κινδυνεύω ὑπὲρ τινος, διὰ τὴν τὸν προστατεύσω· τῷ βαρβάρῳ, κινδυνεύω κατὰ τοῦ Πέρτου διὰ ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, Θουκυδ Ζ. περί.
 Προκινέω, ὦ, μ. ἤσω, κινῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Μέστ. προχωρῶ· τὴν μάχην, Διοδ. 17, 19, θέλουν νὰ εἶναι Προκρίνειν.
 Προκλαίω, κλαίω πρότερον.
 Πρόκλαστος, ὁ, ἡ, τσακισμένος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Εὐστάθ.
 Προκληδονίζομαι, προαισθάνομαι, ἡ προφητεύω, Ἰωσήφ. Πολ. Ἰουδ. 3.
 Πρόκλησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ προκαλέω, τό ὄπ. Ζ.
 Προκλητικός, ἡ, ὄν· Ζ. προκαλέω.
 Πρόκλητος, ὁ, ἡ· Ζ. προκαλέω. 2) ταυτόσ. πρόθυμος, Ἡσύχ.
 Προκλίνω, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 201, κλίνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν, στηρίζω.
 Προκλίτης, ον, ὁ, ὁ προκαθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, Πολυδ.
 Προκλύω, προβρέχω, Ἀλεξ. Τραλλ. 3, σ. 180. καθαρίζω διὰ χλυστηρίου, ὁ Αὐτ. 8, σ. 463.
 Πρόκλυτος, ὁ, ἡ· ἔπεα, παλαιοὶ λόγοι, Ἰλ. υ, 204.
 Προκλύω (κλύω), ἀκούω, μανθάνω πρότερον, Αἰσχ. Ἀγαμ. 251.
 Προκνήμιον, τό (κνήμη), τό ἑσωτερικόν μέγα κόκκαλον τοῦ σκέλους· παρακνήμιον δέ, τό μικρόν.

Προκνημίες, ἴδος, ἡ, σκεπασμα τῆς κνήμης (κάλτσα), Πολύβ. 6, 23. κ. Πολύαιν. 6, 4, 2.

Προκνίς, ἡ Προκνίς, ἴδος, ἡ, ξηρά τινα σῦκα· Γράφεται καὶ προκρίς, καὶ προκρίς, Ἀθην. 14, 18. Ἠσύχ. Φώτ. Πολυδ. 6, 81.

Προκοίλος, ὁ, ἡ, ταυτ. προκάστωρ. Εἰς τὸν Συνέστ. σ. 253. καίται πρόκοιλος.

Προκοιμάμαι, ὦμαι, προκοιμῶμαι.

Προκοιτεία, κ. -τέα, ἡ, φρουρά ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου.

Προκοιτέω, ὦ, μ. ἦτω (πρόκοιτος), φρουρῶ, ἵσταμαι φύλαξ.

Προκοίτιον, τό, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ προκοιτῶν, ἀντικάμαρα, Πλίν. ἐπιστ. 17, 10.

Πρόκοιτος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ τῆς κοίτης, πρὸ τοῦ οἴκου, φρουρός, Πολύβ. 20, 11.

Προκοιτῶν, ὠνος, ὁ· Ζ. προκοίτιον.

Προκολάζω, προπαιδεύω, προτιμῶ.

Προκολακεύω, κολακεύω πρότερον.

Προκόλπειν, τό (κόλπος), ἐνδύμα, τὸ ὁποῖον διπλύνεται ἔμπροσθεν τοῦ στῆθους, Θεόφρ. Χαρακ. 6, 4. κ. 22, 2. 2) τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κόλπου, ἡ τοῦ λιμένος, Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 4. Βίρ.

Προκομία, ἡ, ταυτ. προκόμιον, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 10.

Προκομιδή, ἡ, προσφορά, Πανδέκτ.

Προκομίζω, μ. ἴσω, φέρω ἔμπροσθεν τινός, προσφέρω. Δόγγ. σ. 36.

Προκόμιον, τό, τὸ ἔμπροσθινόν μέρος τῆς κόμης, τὸ ὁποῖον πίπτει ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἵππου, Ξενοφ. Ἰππ. καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς κόμιον, τὸ ὁποῖον οἱ Σκύθαι ἐξέδεραν ὁμοῦ μὲ τὸ δέρμα ἀπὸ τῶν φονευμένων ἐχθρῶν, καὶ τὸ ἐμεταχειρίζοντο χειρόμακτρον, Ἡρόδ. 4, 64. 2) πρόσδετος, ξένη κόμη, περούκα, καὶ φενάκη, πηνίχη, Ἀθην. σ. 523.

Προκόνησος, ἡ· Ζ. Πρόξ.

Προκοπή, ἡ (προκόπτω), προχώρησις εἰς τὸν δρόμον, Πλούτ. ἀγωγ. 4. 2) Μεταφ. προκοπή ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἡ τὸ χεῖρον.

Προκόπτω (κόπτω), Ἑνερ. ταυτ. προκρούω, προλαύνω, ἐκτείνω διὰ σφυρηλασίας· Μεταφ. συνεργῶ, βοηθῶ, Ἡρόδ. 1, 190, Θουκυδ. 7, 56. 2) Συνήθ. οὐδ. προχωρῶ, προκόπτω χυδ. εἰς τὰ πρόσω οὐδὲν προσκόπτετο τῶν πραγμάτων, ὅν ἐπροχώρου. 3) ἡ νύξ προσέκοψε, ταυτ. πολὺ τῆς νυκτός προσέβη, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἡρόδ. λέγει πρόσωτῆς νυκτός προσεληλάτο. 4) Μεταφ. προκόπτω, αὐξάνω, ἐπιδίδωμι, μετὰ τῆς ἐν, ἐπὶ, πρὸς κτλ. Ὁ Κοραῆς (Ἰστορ. Μέρ. Β. σ. 121) παράγει τὴν μεταφορικὴν σημασίαν ταυτ. ἀπὸ τῶν πρὸ τινος κοπόντων τὰς ἀνοδίας ποιούσας ὕλας, καὶ ὁδοποιούντων τοῖς πρόσω βαίνειν βουλομένοις.

Πρόκος, ἡ Προκός, ὁ, ἡλίσιος, Ἠσύχ. Ἰσως προικός, ταυτ. πτωχός, ὅθεν τὸ Λατ. procius, procar, psecari· Ζ. Πρόξ.

Προκόσμημα, τό, στολισμα προμεταχειρισμένον, Διογ. Λαέρτ. προσίμ.

Προκόσμιος, ὁ, ἡ, παλαιότερος τοῦ κόσμου. 2) ἔπρόκοσμία, τὰ, στολίδια ἔμπροσθεν περιβαλλόμενα, Πλάτ. 10, σ. 43.

Προκρατέω, ὦ, κρατῶ πρότερον, Δ. Κίσ. 40, 35.

Προκρέμαί, κρέμμαι εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ἀριστοτ. Φυσιογν. σ. 117.

Πρόκρημις, ὁ, ἡ, κρημνώδης, ἐξέχων, Ἰώσηπ.

Πρόκριμα, τό, τὸ προκρινόμενον, προαποφασισμένον.

Προκρίνω, μ. κνῶ, κρίνω, ἀποφασίζω προήτερα, : μάχην διὰ ἱππέων, διακρίνω τὴν μάχην διὰ τοῦ ἱππικοῦ πρὶν φθάστωσιν οἱ πεζοί, Διόδ. 17, 19. 2) προκρίνω, προτιμῶ.

Πρόκρις· Ζ. πρόκνις.

Πρόκρισις, ἡ, τὸ προκρίνειν, ἀριθ. 1. 2) προτίμησις.

Προκριτέον, δετ. του προκρίνω.

Προκριτέχης, ἡ, ὅν· τὸ προκ. στίχοις, ἡ μέτρον, Πλούτ. 10, σ. 681.

Πρόκριτος, ὁ, ἡ, προεκλεγμένος, προτίμημένος, ἐξαίρετος.

Πρόκροστος, ὁ, ἡ (κρόστη), ἐξέχων ὡς κρόστιον, καὶ παράλληλος μὲ ἄλλον : περιβλήμα πρόκροστον, ἐνδύμα ἔχον κρεμάμενα κρόστια. Τροπ. ἐπὶ πάντων, ὅσα εἶναι στημένα κατὰ σειράν, ἡ βαθμηδόν, ὡς τὰ πλοῖα εἰς Ἰλ. ξ. 35, κ. Ἡρόδ.

(B.)

7, 188. Ζ. κρόστος· Μεταφ. πρόκροστοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον, δηλ. εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Εἰς Ἡρόδ. 4, 152. περὶ δὲ αὐτοῦ (κρητῆρες) γρυπῶν κεφαλαί πρόκροστοι εἰσι, περὶ αὐτὸν ἐξεῖχαν ὡς κρόστια αἱ κεφαλαί, ὅπου τὸ ἄρθρον οἱ πρὸ τοῦ πρόκροστοι, τὸ ὁποῖον δυσκολύνει τὴν ἐννοίαν, ἐλλείπει ἀπὸ χειρογράφου τινά.

Πρόκρουσις, ἡ, κ. } εἰς μουσικὰ ὄργανα ὠνομάζοντο τὰ εἰς Πρόκρουσμός, ὁ, } τὰς διὰ στόματος ᾠδὰς πρόληψις, κ. προλημματισμός, Βρυένν. ἀρμονικ. σ. 480.

Πρόκρούω, (ὥρ. προκρῶ) κυρίως, κτυπῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐκτείνω διὰ σφυρηλασίας, ἡ ἔλξεως, Καρ. ἐξαπλῶν· ὅθεν Πρόκροστις, ὁ ληττής, ὅς τις ἐτέντονε κατὰ γῆς τοὺς ὁδοιπόρους, καὶ τοὺς ἐματτίγονε. 2) Τροπ. συνευρίσκειν σαρκικῶς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1017. 3) κτυπῶ πρόκροον ποττὰ καλὰ, ἐκτύπου εἰς τὰ πλοῖα (διότι κρούω εἶναι Ἰων. ἀντὶ κρῶ, ὡς κολουῶ ἀντὶ κολῶ).

Προκτίζω, κτίζω πρότερον.

Προκυβερνάω, ἄ.

Προκυλινδέω, κ. } κυλίω εἰς τὰ ἔμπροσθεν· προκυλινδεῖσθαι

Προκυλίνδω, κ. } τινί, ἔμπροσθεν τινός κυλίσσθαι, δηλ. γο-

Προκυλίω, } νυπετεῖν καὶ παρακαλεῖν αὐτόν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 501.

Προκυλίνδημα, τό, τὸ κυλιόμενον εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ὡς τὰ κύματα, Συνέστ. σ. 149.

Προκυλίσσει, ἡ, τὸ προσπίπτειν καὶ παρακυλεῖν.

Προκυλίω, ταυτ. προκυλινδέω.

Προκυμία, ἡ, ἡ Προκύμια, τὰ, καὶ

Προκυμάτιον, τό, Προκυμία, ἡ, Προκλυμάτιον, τό, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 15, 9. ταυτὸς. κυματώγη, οἰκοδόμημα τι διὰ νὰ ἐμποδίξῃ νὰ κύματα. [Τὸ προκλυμάτιον φαίνεται, ὅτι εἶναι ἐτυμολογικὴ ἐξήγησις τῆς λέξεως.]

Προκυνεῖν, λέγεται ἐπὶ κυνός, ὅταν ὕλακτῇ πρὶν εὖρη τὸν λαγόν· Ζ. ἔκκυνος.

Προκύπτω, μ. ψω, κλίνω ἑμαυτὸν εἰς τὰ ἔμπροσθεν.

Προκυρόω, ὦ, προκυρόνω, βεβαιόνω.

Προκυών, ὁ, ἀπτεριστός τις ἀνατέλλων πρὸ τοῦ κυνός. 2) πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες, οἱ γραμματικοί, οἱ δανειζόμενοι ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Καλλιμάχου, Ἀνάλ. 2, σ. 205, ὡς καὶ ἀνωτέρω οἱ παρακαλλιμάχοι. 2) ταυτ. παράσιτος, Ἀνάλ. 2, σ. 50.

Προκώλυμα, τό, (προκωλύω), ἀμυντήριόν τι μέσον, Ἡλιόδ. 9, 17, σ. 372.

Προκώμιον, τό, προαδόμενόν τι πρὸ τοῦ κόμου, Πίνδ. Νέμ. 4, 17.

Πρόκωνα, κ. } ἄλφια, ἄλευρον ἀπὸ νωπὰ καὶ χλωρὰ κριθάρια

Πρόκωνες, τὰ, } ἐμβαλλόμενον, Ἰπποκρ.

Πρόκωπος, ὁ, ἡ (πρὸ, κώπη) : ξίφος πρόκωπον, Εὐρ. Ὀρ. 1484. πιασμένον ἀπὸ τὴν λαβὴν, ξεγυμνωμένον· καὶ πρόκωπος, ὁ κρατῶν γυμνόν τὸ σπαδίον, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1663. Καὶ ἐπὶ κωπηλατῶν· Πρβ. ἐπίκωπος.

Προλαβή, ἡ, ταυτ. λαβή, χερσὺς Κ. Πολυδ.

Προλαγχάνω, πρότερον κληρώ, ἡ λαμβάνω διὰ κλήρων.

Προλάξομαι, ἡ Προλάξωμαι, Εὐρ. Ἰων. 1027· λαμβάνω πρότερον.

Προλάκχιον, τό, λάκκος μικρός ἔμπροσθεν τοῦ μεγάλου λάκκου, Ἀριστοτ. μορ. ζ. 3, 14. Πρβ. πρόλιμνα.

Προλαλέω, ὦ, προλέγω.

Προλαλέα, ἡ, πρόλογος.

Πρόλαλος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρόγλωστος, Μανέθ. 5, 337.

Προλαμβάνω, μ. λήφομαι, λαμβάνω πρότερον. 2) προὑποδέτω· κρίνω, τί μὲ βίαν καὶ ταχύτητα, ἄρα ἐσφαλμένως, Δημοσθ. σ. 44. 3) παριστάνω πρότερον εἰς τὸν νοῦν μου, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1283. 4) δέχομαι τινὰ μὲ κακὴν κρίσιν. 5) πράττω τι πρότερον, Δημοσθ. σ. 1439. 6) ὑπάγω ἀρχήτερα ἀπὸ ἄλλον, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 8.

Προλάμπω, λάμπω πρότερον, λάμπω ἔμπροσθεν τινός.

Πρόλαχος, ὁ, ἡ, ταυτ. προλαχών, ἐκ του προλαγχάνω. 2) ταυτ. πρώτη μερίς, Σουῖδ.

Προλαίνω, προτρίβω, προομαλίζω.

Προλέγω, μ. ξω, προλέγω, προδιηγούμαι, προφανερῶν. 2) ἔμπροσθεν ἄλλων ἀναγινώσκω, δηγούμαι, ἡ ἐκλέγω, διαλέγω ἀπὸ

πολλά, Ἰλ. ν. 180. 3) Εἰς τὸν Πίνδ. Νέμ. 2, 28. ἐξοχώτατοι προλέγονται, ἀντί λέγονται πρὸ τούτου γενέσθαι.
 Προλείω, ὦ, προμαλίζω, προτρίβω, Γαλην. Τόμ. 2, σ. 188, 5. Βασ.
 Προλείπω, μ. ψω, ἀναχωρῶ πρότερον, καὶ ἀφίνω ὀπίσω· ἀφίνω εἰς τὴν ἀνάγκην, παύω νὰ κάμνωτι, Θεόγ. 341. Οὐδ. προαναχωρῶ, μένω ἔξω, Θουκυδ. πίπτω εἰς λειποθυμίαν, Εὐρ. Ἐκάβ. 438.
 Προλεκτικός, ἡ, ὄν, προλέγων, προφητεύων, Ἀνάλ. 3, σ. 96.
 Προλεπτύνω, λεπτύνω πρότερον.
 Προλασχήνενω, προλαλῶ, Ἡρόδ. 6, 2.
 Πρόλεσχος, ὁ, ἡ, φλύαρος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 215.
 Προλευκαίνω, προσπρίζω.
 Προλεύσσω, προβλέπω.
 Πρόλημα, τὸ (προλαμβάνω), ὁ, τι λαμβάνει τις πρότερον· πρόλ. ποιεῖν τινί, ὁμολογεῖν τινί πλεονέκτημα, προτέρημα, Πολύβ. 17, 10.
 Προλημματίζω, κάμνω πρότερον ὑποθέσεις τινάς εἰς τὸν λόγον, Γραμμ.
 Προλημματισμός, ὁ, εἰς τὴν μουσικὴν· Ζ. ἐκλημματισμός.
 Προλήνιον, τὸ, δοχεῖον τῶν ληνῶν, Ο΄.
 Προληπτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — κῶς, λαμβάνων πρότερον, προπιάνων.
 Πρόληψις, εἰς, ἡ (προλαμβάνω), τὸ προλαμβάνειν, προκυρ-εῖν· τὸ προφθάνειν, προποιεῖν· γενικὴ ἰδέα, ὡς ἡ περὶ Θεοῦ, Κικέρ. περὶ φύσ. Θ. 1, 17. εἰκασία, σκοτεινὴ ἐννοία πράγματος τινός· Καθ. ἐννοία, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ἐννοία προτινόμενη διὰ τῶν αἰσθήσεων, Ἐπικουρ. τὸ προκαταλαμβάνειν ἐν χρόνῳ. Εἰς τὴν Μουσικ. ἀντίθ. τοῦ ἐκληψις.
 Προλιμβεύομαι, ταυτ. Προτενδεύω, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1202.
 Πρόλιμνα, ἡ, κ. } τὸ ἐμπροσθινόν μέρος ποταμοῦ ἢ λίμνης,
 Προλιμνάς, ἡ, } ὅπου ἵστανται ἀκίνητα ὕδατα, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 6, 14. α. Μ. Ἐτυμ. εἰς Φόξινος. Πρβ. προλάκκιον, καὶ προχρή.
 Προλιμοκτονέω, ὦ, φονεύω πρότερον διὰ τῆς πείνας.
 Προλιχνεύω, ταυτ. προτενδεύω, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1202.
 Προλόβιον, τὸ (λοβός), τὸ κατώτερον, κρεμάμενον μέρος τοῦ αὐτίου.
 Πρόλοβος, ὁ, ἡ Πρόβολος, ταυτ. προηγoreών.
 Προλοβώδης, εἰς, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ πρόλοβον.
 Προλογίζω, μ. ἴσω, κάμνω τὸν πρόλογον. 2) προμελετῶ, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 99.
 Πρόλογος, ὁ, εἰς τὴν παλαιὰν τραγωδίαν καὶ κωμῳδίαν ἡ ἀρχή, τὸ προοίμιον τοῦ δράματος, Ἀριστοτ. Ποιητ. 12.
 Προλούω· Μέσ. προλούομαι.
 Προλοχίζω ἐνέδρας, βάλλω παραμονευτάς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ἡλίοδ. Αἰδιοπ. 6, σ. 289. Προλ. τὴν ὁδόν, τὸ στήται παραμονευτάς εἰς τὴν ὁδόν, Πλούταρχ. Σεπτῶρ. 13.
 Προλοχισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Κόνων. 37.
 Προλυμαίνομαι, προφθεύω, προσρημόνω.
 Προλυπέω, ὦ, μ. ἴσω, λυπῶ πρότερον.
 Προλύπησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ προτ.
 Προλύται, αἱ, (λύω), ὠνομάζοντο οἱ διὰ τεσσάρων ἐτῶν διδασκόντες τὰ νομικά, καὶ πρὸ ἐνός ἐτους δυνάμενοι νὰ ἀναγγείλωσιν, ὅτι εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐξετασθῶσι· λύται δὲ, οἱ νῦν δεχόμενοι τὴν ἐξέτασιν, Προσιμ. Πανδεκτ.
 Προμαθεύς, ὁ, ὅωρ. ἀντί προμηθεύς, Αἰσχ. Προμ. 708.
 Πρόμαχος, ὁ, ἡ, ταυτ. προμήκης, Ἰπποκρ. σ. 1194.
 Προμάλαγγες, οἱ, εἰς τὴν Κύπρον βασιλικοὶ τινες κατάσκοποι, Ἀθήν. σ. 255.
 Προμαλακτήριον, τὸ (προμαλάσσω), τόπος τοῦ λουτροῦ, ὅπου ἐτριβαν τὸ σῶμα, καὶ τὸ προητοιμάζαν διὰ τὸ λουτρόν.
 Προμαλακύνω, μαλακύνω πρότερον.
 Προμαλάσσω, ττω, προμαλακύνω· Μεταφ. προδιαθέτω, Πλούτ. Καῖθ. 6.
 Πρόμαλος, ἡ Πρόμαλλος, ἡ, φυτὸν ὅμοιον μυρίκης, ἰτέας, λύγου κτ.
 Προμάμη, ἡ, μήτηρ τῆς μάμμης.

Προμανθάνω, μαθαίνω πρότερον. 2) προχωρῶ εἰς τὴν μάθησιν, Θεόφρ. Χαρακ. 3) ἀντί τοῦ ἀπλοῦ, Σοφοκ. Φιλοκτ. 538.
 Προμαντεία, ἡ, πρόβησις, προφήτευσις. 2) προνόμιον εἰς τὸ ἐρωτᾶν τὸν χρησμὸν εἰς Δελφοὺς, Ἡρόδ. 1, 54.
 Προμάντευμα, τὸ, ταυτ. προτ. ἀρίθ. 1, Γλωσσ. Στεφ.
 Προμαντεύομαι, προαισθάνομαι, ἡ προτινῶστω, Πλούτ. Κατ. 23.
 Προμαντεύς, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, προφήτης, Λυκοφρ. 537.
 Προμάντειον, τὸ, προμάντευσις, Χρησμ. Σιβυλλ. 3, σ. 362.
 Πρόμαντις, εἰς, ἡ, εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐξαιρ. ἡ λέγουσα τοὺς χρησμούς ἰέρεια· Καθ. προφήτης, προφητίστα· δίκη πρόμαντις, ἡ προμηνυμένη, Σοφοκ. Ἠλεκτ. 475.
 Προμαρτύρομαι, προαποδεικνύω διὰ μαρτύρων, Ν. Δ.
 Προματῶρ, ἡ, ἀντί προμήτωρ, Αἰσχ. Ἐπτ. 140.
 Προμαχέω, ὦ, ταυτ. Προμαχίζω.
 Προμαχεών, ὠνος, ὁ, μέρος τοῦ τείχους, ὅπου ἵστανται οἱ μαχόμενοι, Ἡρόδ. 1, 95, 164.
 Προμαχίζω, μ. ἴσω (προμαχος), μάχομαι ἐν τῷ πρώτῳ τόπῳ τῶν πολεμιστῶν· τινί, κατὰ τινος, Ἰλ. υ, 376.
 Προμαχλατεύω, μαστροπεύω, Ἡσύχ. ὅπου ἀντί τοῦ Μετατροπεύειν, προβάλλει διόρθ. Μαστροπεύειν ὁ Κορ. Ἰδ. Λόγ. Ἑρμην. 1821. σελ. 12.
 Προμαχομαι, μ. ἴσομαι, μάχομαι ἐμπροσθεν τινός, ὑπερασπίζων αὐτόν, ἡ ἱστάμενος ἐν τῷ πρώτῳ τόπῳ τῆς μάχης.
 Προμαχόρμα, ἡ, ὅωρ. ἀντί προμαχόρμη, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις ὁρμᾷ εἰς τὴν τάξιν τῶν προμαχομένων, Παντ.
 Πρόμαχος, ὁ, ἡ (μάχη), μαχόμενος ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ, μαχόμενος ἐμπροσθεν τινός, μαχόμενος ὑπέρτινος, προστατεύων αὐτόν.
 Προμαχών, ὠνος, ὁ, ταυτ. προμαχεών, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 8, 13.
 Προμεθίημι, πρότερον μεθίημι (τὸ ὀπ. Ζ.), Ἀπολλών. 2, 329.
 Προμεθύω.
 Προμελαίνεσθαι· εἶναι εἰς τὰ ἐμπροσθεν μαῦρον, Νίκανδρ. Θηρ. 797.
 Προμελετάω, ὦ, μ. ἴσω, προγυμνάζω, ἡ κάμνω ὡς προγύμνασμα, προμελετήσαν τὸ φονικόν, προγενόμενος φόνος, Πλούτ.
 Προμελέτησις, ἡ, σπουδὴ, προπαρασκευὴ, προγύμνασις εἰς τέχνην τινά· ὕπνος δὲ θανάτου τις προμελέτησις πέλει.
 Προμένειος, ὁ, ἡ, : σίδη, εἶδος ροαῖς, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 490.
 Προμεριμνάω, ὦ, μ. ἴσω, μεριμνῶ πρότερον.
 Προμεταβάλλω, μεταβάλλω πρότερον, Γαλην. Σέξτ. Ἐμπ.
 Προμετρέω, ὦ, μετρῶ πρότερον.
 Προμετρητής, οὗ, ὁ, ὁ προμετρῶν, ὑπηρέτης τῶν μετρονόμων, Ἀρποκρ. Πρβ. προφύλαξ· Ζ. πυρομετρέω.
 Προμετρητός, ἡ, ὄν, προμετρημένος.
 Προμετωπίδιον, τὸ, οὐδέτ. τοῦ ἐφ.
 Προμετωπίδος, ὁ, ἡ, (μέτωπον), φορούμενος, ἡ κείμενος ἐμπροσθεν τοῦ μετώπου. Τὸ προμ. στολισμός, δέμα τοῦ μετώπου, Ἡρόδ. 7, 70.
 Προμετωπίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. προμετωπίδιον, Ἀθήν. 5, σ. 200.
 Προμήθεια, ἡ, κ. } Σοφοκ. πρόνοια, φροντίς, φρόνησις,
 Προμηθεῖα, } σεφία προμηθεύς, Λουκιαν. 1, σ. 18.
 Προμηθεύομαι, κ. Προμηθεύομαι, φροντίζω, μετὰ Γεν. ἔχω φροντίδα περὶ τινος· Καθ. μεταχειρίζομαι πρόνοιαν, φρόνησιν. Εἰς τὸν Ἡρόδ. 9, 108. προμηθεύομενος τὸν ἀδελφόν, φροντίζων διὰ τὸν ἀδελφόν του.
 Προμηθεύς, ὁ, ὡς ἐπίθ. ταυτ. προμηθής, Αἰσχ. Ἰκέτ. 709.
 Προμ. 86. Ζ. προμαθεύς· 1) Ὀν. κύριον, ὁ φρόνιμος Τιτάν, καὶ ἐφευρέτης πολλῶν τεχνῶν (Πρβ. παλαμάομαι), ὡς φρόνιμος καὶ προνοητικὸς ἀντίκειται τῷ Ἐπιμηθεύς. 3) πᾶς τεχνίτης πηλίνων σκευῶν, Λουκιαν. 1, σ. 20.
 Προμηθευτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — τικῶς, προνοητικὸς, φρόνιμος.
 Προμηθής, ὁ, ἡ, (πρό, μῆδος, μῆδος), προνοητικὸς, φροντίζων, Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 1078.
 Προμηθεύς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — κῶς (ἐκ τοῦ προμηθεῖα ἀντί

προμήθεια), ταυτ. προμηθής.
 Πρόμηθος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Προμήκης, εὐρ. ὁ, ἡ, (μήκος), μακρός, μακρουλός.
 Προμηλόω, ὦ (μήλη), πρότερον ἐμβαλλὼ τὴν μήλην.
 Προμηνύω, προδηλῶ, ἢ προδίδω.
 Προμήτωρ, ὅρος, ἡ (μήτηρ), μήτηρ μητρός, ἡ πατρός, ἡ πρόγονος, ἡ ἀρχηγός τοῦ γένους, Αἰσχ. Ἰκέτ. Εὐρ. Φοίνισ.
 Προμηχευάομαι, ὦμαι, προδιαδέτω, προετοιμάζω, ἐπι-
 νοῶ, Διονύσ. Ἀρχ. 7, 15. μετὰ Γεν. οὐδὲν προμηχευάοντο τῆς
 διώξεως, δὲν ἐστοχάζοντο πρότερον παντελῶς πῶς καὶ τοὺς κατα-
 διώξωσι, ὁ Αὐτ. 2, 46.
 Προμεινύω, μαινύω, μολύνω πρότερον.
 Προμέγνυμι, -μινύω, -μίσγω, μ. ξω, μινύω ἐμπροσθεν,
 ἢ πρότερον.
 Προμνάμων, ὁ, ἀξιωματικόν τι πρόσωπον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν,
 ἐπιγρ. ἐκδοθ. ὑπὸ Boissonade.
 Προμνάομαι, ἡ } Ἀλκίφρ. 1, 37. προξενεύω λέγομεν Κ. ὑπάγω
 Προμνηστεύω, } εἰς προξενίαν, ἢ γάμον, ἀρραβωνίζω, Ξενοφ.
 Ἀπομν. 2, 6, 36. ὁμιλῶ περὶ τινος διὰ τὰ τὸν κάμω φίλον·
 καταπέσω, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 3, 18. καὶ προσπαθῶ τὰ δώσω τι
 εἰς τινά. 2) προμνᾶται μοι γνώμη, ἡ ψυχῇ μου προαιτνᾶται·
 Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1075. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
 Προμνηστειχῆ, ἡ (τέχνη), ἡ τοῦ προξενεύειν καὶ ἀρραβωνίζειν.
 Προμνεστινᾶναι, αἱ, Ὀδυσσ. λ, 232, κ. Προμνηστίνει, Ὀδυσσ.
 φ, 230. τὸ ἐξηγοῦν, ἐτέρα πρὸ τῆς ἐτέρας, μία κατόπιν τῆς
 ἄλλης, ἡ ἐξῆς. ἀραδικῶς, καὶ ἐκ διαλειμμάτων. Ἐκ τοῦ πρό-
 μος, πρόμνος, ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἐμπροσθεν, ὡς ἴσταν-
 ται οἱ παρὰ νυμφεῖοι ὅπισθεν τῆς νύμφης, ἡ τοῦ νυμφίου· αἱ προ-
 μνηστίναι, ἡ προμνηστῖνοι τῶν παλαιῶν ἔστεκαν ἐπὶ τῆς αὐ-
 τῆς εὐθείας γραμμῆς.
 Προμνήστρια, ἡ, αἰτ. Συνήθ.
 Προμνηστρίς, προξενίτρα Κ.
 Προμνήστωρ, ὁ, ταυτ. προμνηστήρ, προξενίτης Κ. Νικήτ.
 Χρον. 6, 5.
 Πρόμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα) : θάνατος, ὁ πρόωρος καὶ βίαιος,
 Ἀνάλ. 1, σ. 326.
 Προμολέω, κ. Προμόλω, ποιητ. ταυτ. προέρχομαι, ἐκβαίνω,
 ὑπάγω· ἐκ τοῦ
 Προμολή, ἡ, προαύλιον, πρόθυρον· καὶ ὁ ἐμπροσθεν σπηλαίου
 τινός τῃς, Ἀπολλών. 1, 260. Προμολαῖ ὄρεος, ταυτ. ἀκρω-
 ρεῖαι, ἡ προβολαί, Ἀνάλ. 2, σ. 39.
 Πρόμος, ὁ, τὸ Λατ. primus, πρῶτος, προεστώς, Ἰλ. ε, 533,
 καὶ Αἰσχ. Σοφοκ. κτ. καὶ πρᾶμος, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 53.
 Προμοσχεύω, φυτεύω πρῶτον κλάδον τινά εἰς τὴν γῆν διὰ τὰ
 πιάση ῥίζαν διὰ τὰ τὸν μεταφυτεύσω ἄλλου, Θεόφρ. Ἰστ.
 φ. 6, 7.
 Προμοχθέω, ὦ, μ. ἦσω, ταυτ. προπονέω, Εὐρ. Ἰκέτ. 1233.
 Πρόμοχοι, οἱ, λέξεις ἀρχιτεκτονική, λίθοι ἐξέχοντες ὡς κε-
 φαλαί, Οὐίτρούβ. 4, 2.
 Προμυέω, ὦ, μ. ἦσω, εἰτάγω τινά πρότερον εἰς τὰ μυστήρια.
 Προμύησις, ἡ, τὸ οὖς τοῦ πρ.
 Προμύσιον, τὸ, προοίμιον μύθου.
 Προμυκτήρ, ὁ, ταυτ. ἐπιρυχίς, Ἐπιφαν.
 Προμυλαία, ἡ, κ. } : δεῖ, ἰσταμένη πρὸ τῆς μύλης, προ-
 Προμυλία, ἡ } στατεύουσα τὸν μύλον.
 Προμυλλάω, ἐκτείνω τὰ κεκλεισμένα χεῖλη· Ζ. μυλλαίνω.
 Προμύσσω, ττω (πρὸ, μύσσω), ταυτ. προβύω, ξεφτιλιζῶ τὸν
 λύχνον, Ἀριστοφ. 2) Τροπ. ἀπατῶ.
 Προναῖος, Ἰων. Προνήος, κ. } ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ ὢν, Αἰσχύλ.
 Πρόναος, ὁ, ἡ, } Ἰκέτ. 495. τὸ πρόναον, τὸ προ-
 αὔλιον (ὀνάρθη λέγεται τὴν σήμερον), προνήη Ἀθηνῆ, εἰς τοὺς
 Δελφούς, Ἡρόδ. 1, 95. 8, 37· 39, ἐπειδὴ εἶχε μικρὸν ναὸν εἰς
 τὴν εἰσόδον τοῦ ναοῦ· Ζ. καὶ πρόνοια.
 Προναυμαχέω, ὦ, μ. ἦσω, ναυμαχῶ ὑπὲρ ἄλλων, ἢ ἐμ-
 προσθεν ἄλλων.
 Προνέμω, προμοιράζω· Μεσ. βόσκω εἰς τὰ ἐμπροσθεν· Μεταφ.
 ἐπὶ πολέμου, προχωρῶ, Σοφοκ. Ἠλέκτρ. 1384.
 Προνέομαι, ποιητ. ταυτ. προέρχομαι.
 Προνέω (νεύω, νύω), κλίνω, ἢ βλέπω εἰς τὰ ἐμπροσθεν.
 Προνώω, μ. ἦσω, προσυπορξέω.

Πρόνωος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ πρόναος.
 Προνήιος, Ἰων. ἀντὶ προναῖος. Τὸ προνήιον, Ἀνάλ.
 Προνηστεύω, νηστεύω πρότερον.
 Προνικάω, ὦ.
 Προνοέω, ὦ, μ. ἦσω, προβλέπω, Ἰλ. σ. 526. προστοχάζε-
 μαι, προσυλλογίζομαι, Ὀδυσσ. ε, 364. προνωῶ τινός, ἀντὶ φρον-
 τίζω, Ξενοφ. Οἶκον.
 Προνόη, ἡ, κυρίως, δηλ. τοῦ Πρόνοος, Ὀν. κυριον εἰς τὸν Ἀπολλο-
 δωρον.
 Πρανοητής, ὁ, φροντιστής, Γρηγόρ. Ναξ.
 Προνοητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς
 τὸ προνοεῖν.
 Πρόνοια, ἡ (πρὸ, νοέω), πρόβλεψις. σχέψις, φρόνησις· ἡ θεία
 φροντίς περὶ τῶν δημιουργημάτων : παλαιφάτου προνοίας, ἡ ἐκ
 παλαιωτάτων χρόνων προφητεύουσα θεᾶ, Σοφοκ. Τρ. 823. 2) Πρό-
 νοια Ἀθηνᾶ εἰς τοὺς Δελφούς, ἡ ἀπ' ἄλλους ὀνομαζομένη πρό-
 ναιος, προναῖος, πρόνοια, Δημοσθ. σ. 789.
 Προνομαία, ἡ (προνομή), ταυτ. προβασκίς, Φιλόστρ. εἰκόν.
 2, 12.
 Προνομεία, ἡ, γύμνωσις, σκύλευσις.
 Προνόμειμα, τὸ, ἀρπαγμα, λεηλάτημα, Νικήτ. Χρον. 9, 11,
 Προνομευτής, ὁ, δηλ. προνομεύων.
 Προνομεύω, διαρπάζω, λεηλατῶ, Διονύσ. Ἀρχ. 6, 42.
 Προνομή, ἡ, ἀρπαγὴ καὶ λεηλασία. 2) ἀντὶ προνομαία, Πολύβ.
 5, 84. κ. Λουκιαν. 9, σ. 20.
 Προνομία, ἡ, προνόμιον, πριβιλέγιον, Λουκιαν. κ. Δίων.
 Κασ.
 Προνόμιον, τὸ (νόμος, τρόπος φόδης), μελωδία τις ὡς προοί-
 μιον τῆς φόδης, Συνέσ. σ. 66. 2) ταυτ. προνομία, Σουῖδ.
 Προνομοθετέω, ὦ, νομοθετῶ πρότερον.
 Πρόνομος, ὁ, ἡ (νομή) βοτὰ πρόνομα, ταυτ. πρόβατα, μι-
 κρά κτήνη, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 705. Ζ. πρόβατον. 2) ἀντὶ προνομία,
 Ἡσύχ.
 Πρόνοος, συναίρ. νοῦς, ὁ, ἡ, προβλεπτικός, φρόνιμος.
 Προνοσέω, ὦ, προαῤῥωστῶ.
 Προνοτίζω, πρότερον νοτίζω.
 Προνομηνία, ἡ, ἡ πρὸ τῆς νομηνίας ἡμέρα, Ο.
 Προνούστατος, η, ὄν, Ἐπερθ. } τοῦ πρόνου.
 Προνούστερος, α, ὄν, Συγκρ. }
 Προνύξ, Ἐπίρ. ὅλην τὴν νύκτα· Ζ. προῆμαρ.
 Προνωπίος, ἀντὶ προνώπιος, Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 184. Ζ.
 τὸ ἐφ.
 Προνωπής, ὁ, ἡ, κ. } ἐξηγεῖται 1) ἀντὶ προσενώπιος, πρόθυρος,
 Προνώπιος, ὁ, ἡ, κ. } ἐξω ὢν· πῶς προνώπιος φαίνεται πρὸς οἱ-
 Πρόνωπος, ὁ, ἡ, } κοῖς τοῖς ἐμοῖς ἐξω βεβῶς, Εὐρ. Βάκχ.
 634. στεῖχει προνωπὴ ἐκπεσοῦσα δεμνίων, Ἀλκ. 184., καὶ 141.
 μετὰ τοῦ ψυχρῶραγούσα, ἐπειδὴ οἱ ἀπονήστοντες ἐτίθεντο εἰς τὸ
 πρόθυρον (Πρβ. Στράβ. 16, 7, 6.) 2) νεύων εἰς τὰ ἐμπροσθεν,
 κατηφορικός· καὶ Μεταφ. πρόθυμος, ὁρμητικός· ἄγαν προνώπιος εἰς
 τὰ λοιδορεῖν, Εὐρ. Ἀνδρομ. 729. Πρβ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 235, ὅπου ὁ-
 μως τὸ προνωπὴ λαβεῖν ἀέροην ἐξηγεῖται ὁρθέτερον μετολαβεῖν,
 πιάνειν ἀπὸ τὴν μέσσην καὶ μετακομίζειν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ Ἐπίρ.
 προνώπιος, προθύμως. 3) Τὸ προνώπιον ταυτὸς. πρόθυρον, Ἡ-
 σύχ. καὶ Πολυδ. τὰ πρὸ τῶν θυρῶν, Εὐριπ. Ἰππόλ. 374. Βάκχ.
 629. -Διονύσ. Ἀλκ. 4, 14. ὀνομάζει προνώπια. τὰ ἀμφοδᾶ, καὶ
 Ἡρώες προνώπιοι, οἱ ἐφορεῖ καὶ προστατάται τῶν λεωφόρων καὶ τρι-
 ὁδῶν. Ὁ Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. ἔχει καὶ τὸν τύπον προνωπίος. Ἐκ
 τοῦ πρῶν. πρην, πρῶν, μετὰ τῆς συλλαβῆς ωφ, οφ, καὶ με-
 ταθ. τῶν, ο, ω, προνώπιος, ἀντὶ πρῶνοπος. Ζ. πόρπη.
 Πρόξ, οὐός, ὁ, ἡ, Ὀδυσσ. ρ, 195, κατὰ τινος, ἑλαφός, νεβρός·
 κατ' ἄλλους, ὀρκιάς. Ἡ Προκόννητος ὀνομάζεται κατὰ τὸν Στρά-
 βωνα καὶ Ἐλαφώνητος. Τὸ Ἐπίρ. πρόξα, σφοδρῶς, ὁρμητικῶς ἀ-
 νήκει ἐνταῦθα, ἐκ τῆς Αἰτιατ. ἐπιρρήμ. ληφθείσης, ὡς ἄγαν,
 λίαν, ἀρχήν. Ὡς αἰξ ἐκ τοῦ αἰσσω, οὕτω πρόξ ἐκ τοῦ προίστω,
 ἐκθλίψει τοῦ ἰώτα· ἡ πρώτη τοῦ λοιπὸν σημασία φαίνεται ὅτι
 εἶναι ταυτ. πρόβατον, καὶ ἀποδίδεται εἰς πᾶν κοινὸν ζῶον· διὰ
 τοῦτο πρόξ ἐξηγεῖται καὶ ὄρος, νωπός, νέος· Ἰων. λέγεται
 πρῶξ, πρῶκες.
 Προξενέω, ὦ, μ. ἦσω, εἶμαι πρόξενος : τινός, Ἀριστοφ. Θε-
 σμοφ. 576. Λουκιαν. 4, σ. 152. βοηθῶ ξένον τινά, τὸν προ-

στατεύω, συνιστώ, επιτροπεύω· ἐμποῶ τι αὐτῷ, ἀποτελῶ τι ὡς αἰτία, μετὰ Αἰτ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 5, 14. Προξενῶ Κ. ἀντί προμηστρεύω, μεσιτεύω νά γένῃ γάμος μεταξύ νῆας καὶ νέου.
 Προξένησις, ἡ, τὸ προξενεῖν, Γλωσσ. Στεφ.
 Προξενητής, οὗ, ὁ (προξενέω), ὅστις προξενεῖ, προμηθεύει, μεσίτης, Sensal.
 Προξενητικόν, τό, ὁ μισθός τοῦ προξενητοῦ.
 Προξενήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ Προξενητής, ἡρ. Κ. λέγεται ἡ προμηστρία, καὶ προξενίτρα.
 Προξενία, ἡ, τὸ δίκαιον τοῦ ξένου, ἡ φιλοξενουμένου. 2) τὸ δίκαιον τοῦ πρεσβευτοῦ, ὅστις ὑπάγει ὡς ξένος. 3) ἀπόδειξις, ἡ συνθήκη συμμαχίας, ἡ εἰρήνης, ἐπιστολή, στήλη, πῖναξ, Πολύβ. 12, 12. Κ. προξενία, κ. Προξενία, ἡ προμηστρευσίς νύμφης, ἡ νυμφίον.
 Πρόξενος, ὁ, ἡ, μεταξύ δύο βασιλείων, ἡ; ἔθνων, ὅ, τι εἶναι μεταξύ δύο προσώπων ὁ ξένος, ἐκλεγμένος ἀπὸ τὴν πόλιν, ἡ τὸν βασιλέα· ἄλλως καὶ αὐτοπροαίρετος (ἐξελοπρόξενος), ὅς τις φροντίζει διὰ τὰ πράγματα τοῦ ἔθνους τοῦ εἰς ἄλλο ἔθνος ἡ πόλιν. Ἐμποροῦν νά συγκριθῶσι μετὰ τοὺς σημερινούς Κονσόλους, ἡ ἀγέντας. 2) Καθ. προμηθεύωντι εἰς ἄλλον, δίδων, βοηθῶν, συνιστῶν κτλ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 5, 14.
 Προξηραίνω, ξηραίνω πρότερον, Γαλην. Τόμ. 2, σ. 20. Β.
 Προξηροτριβέω, ὦ, προτρίβω ξηρά, ἡ γουν χωρίς ὑγρὸν αἷμα.
 Προξυράω, ὦ, προξυρίζω.
 Προόδευσις, ἡ (προοδεύω), τὸ προκορρεύεσθαι, Εὐττάθ.
 Προοδηγός, ὁ, ταυτ. ὁδηγός, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 778.
 Προόδοος, ὁ, ἡ, ὁ πρό οδοῦ, ὁ προκορρεύμενος, Γλωσσ. Στεφ.
 Προοδοικορρέω, ὦ, μ. ἡτῶ, ὁδοικορρῶ προγῆτερα.
 Προοδοιπόρος, ὁ, ἡ, ὁδοιπορῶν ἔμπροσθεν· καὶ ἀντί ὁδοῦρος, Ἡσύχ.
 Προοδοποιέω, ὦ, μ. ἡτῶ, ὑπάγω ἔμπροσθεν, καὶ ἰσάζω τὸν δρόμον. Καθ. προτοιμάζω, Πλούτ. Λυκούργ. 4.
 Προοδοποιητικός, ἡ, ὄν, ἐτοιμάζων τὴν ὁδόν, προτοιμάζων. Πρβ. ὁδηγητικός.
 Πρόοδος, ἡ, ἔξοδος, ἐκστράτευσις, προχώρησις. 2) ὁ, ἡ, πρόδρομος, προαπεσταλμένος στρατιώτης. Πρβ. πρόδρομος.
 Προόδους, -όδων, κ-ώδων, οντος, ὁ, ἡ, μετ' ἐξέχοντας ὁδόντας, Πολυδ. 2, 96.
 Προοικειόω, ὦ, προοικειόω, κάμνω οἰκεῖον, ἰδικόν μου. Μεσ. κάμνω οἰκεῖον εἰς τὸν ἑαυτόν μου.
 Προοικέω, ὦ, προκατοικῶ.
 Προοικία, ἡ, ἐξέχοντι μέρος τοῦ οἴκου.
 Προοικοδομέω, ὦ.
 Προοικονομέω, ὦ, μ. ἡτῶ, προδιαθέτω, προπαρασκευάζω, Κικέρ. ud Q. Fr. 2, 3. μάλιστα εἰς τοὺς ποιητάς, προπαρασκευῇ διὰ νά ἐκτελεῖται ἐφεξῆς ἀλλήτεις πράξεις, π. χ. τὴν συκὴν, Ὀδυσ. μ. 103. προφρονόμησεν ὁ ποιητής, ἵνα ὁ Ὀδυσσεύς σχῇ ἐκκρεμασθεῖς σωθῇ. Πρβ. κ. διοικέω.
 Προοικονομέα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προοικονομέος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -νομικῶς, προτοιμάζων.
 Προοιμίάζομαι, μ. ἀσσομαι, κάμνω προοίμιον, ὁμιλῶ εἰς τὸ προοίμιον, Πρβ. προαναφωνέω, καὶ Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια εἶναι ἀρχαὶ καὶ αἰτίαι ἄλλων.
 Προοιμίος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ προοίμιον.
 Προοίμιον, τό (οἶμος), πρόαγμα, προαγών. Μεταφ. ἀρχὴ λόγου. 2) ταυτ. ὕμνος, Θουκυδ. 3, 104. Πίνδ. Παιστ.
 Προοιστός, ἡ, ὄν, προτεθειμένοι, προκείμενος, Ἀπολλών· ἀντων. σ. 312.
 Προόλλυμι, προφθαίρω, προφανίζω, προφονεύω.
 Προομολίζω, κ. } ὁμαλίζω πρότερον.
 Προομαλύνω, }
 Προόμνυμι, -νύω, μ. ὅσω, ὁμνύω πρότερον.
 Προομολογέω, ὦ, ὁμολογῶ πρότερον.
 Προομοσία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ προόμνυμι.
 Προοπτάνω, προβλέπω, Νικήτ. Χρον. 1, 6.
 Προοπτάω, ὦ, προφῆνω.
 Προοπτέον, ζετ. τοῦ προόπτομαι.
 Προόπτῃς, ου, ὁ, προβλέπων, Πολύβ. ἐκ τοῦ
 Προόπτομαι, προβλέπω.
 Πρόοπτος, ὁ, ἡ, συναίρ. προῦπτος, φανερός, Αἰσχύλ. Θήβ.

835.

Προορατικός, ἡ, ὄν, προβλεπτικός.
 Προορατός, ἡ, ὄν, προβλεπόμενος, φανερός.
 Προοράω, ὦ, βλέπω ἔμπροσθέν μου, ἡ προβλέπω. Μίστ. ὑποπτέω, εἰκάζω, φοβοῦμαι, Διόδωρ. 19, 84.
 Προορρίζω, μ. ἴσω, σηκώνομαι πρὸ τοῦ ὄρθρου.
 Προορίζω, μ. σω, προδιορίζω τὰ σύνορα. Μίστ. προενοχυριάζομαι, Δημοσθ.
 Προορισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προορμάω, ὦ, μ. ἡτῶ, κινῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐκφέρω, Ξενοφ. Κύρ. 4, 3, 1. Οὐδ. ὀρμῶ, τρέχω, κινούμαι εἰς τὰ ἔμπροσθεν.
 Προορούω τοῦ λογισμοῦ, Θεμίτ. σ. 7, ὀρμῶ εἰς τὸ ἔργον πρὶν σκεψθῶ τὸ πρᾶγμα.
 Προορύσσω, μ. ξω, ὀρύσσω, σκάπτω πρότερον.
 Προορχέομαι, οὔμαι, προχορεύω.
 Προορχητήρ, ἡρος, κ. } προχορευτής. 2) εἰς τὴν Θεσσαλί-
 Προορχηστής, ου, ὁ, } αν ταυτ. προαγωνιστής, Λουκιαν. 5. σ. 132. Ζ. ἄρχω, ομαι.
 Προορύσιος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ θεοῦ, ὁ πρὸ τῆς ὕλης, Συνέσ. σ. 325.
 Προοφείλω, κάμνω τινά χρεώστην πρότερον. Μίστ. Παθ. εἶμαι πρὸ πολλοῦ χρεώστης (Ζ. ὀφείλω)· μὴ μεγάλου τινος ὄντος, ὁ αὐτῷ προωφείλετο, Δημοσθ. εἰς δὲν προηκολούθησε μεγάλη τις ζημία, ἡτίς ἐχρεωττειτο εἰς αὐτόν ἐκ πολλοῦ (νά τοῦ δοθῇ, νά τὴν πάθῃ), ὡς Ἡρόδ. 5, 82 - ἄρα προοφείλωτι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι; Ἀριστοφ. Λυσιστ. 648. δὲν ἔχω χρεός, διὰ τὰς ὁποίας ἀπῆλυσσα πρότερον τιμὰς, νά συμβουλευσῶ κτ; εἰπερ προωφείλετο αὐτῷ κακόν, εἰς ἡξίς νά τιμωρηθῇ διὰ ἀρχήτερα ἁμαρτήματά του, Ἀντιφ. Πρβ. προαιδέομαι.
 Προοφθαλμίδες, αἱ, τὰ πρῶτα βλαπτήματα τοῦ νέου κλήματος, Γεωπ. 5, 3.
 Προοχή, ἡ (προέχω), ἐξέχων τόπος, λόφος, βουνός κττ.
 Πρόοψις, ἡ, τὸ προβλέπειν.
 Προπαγής, ἑος, ὁ, ἡ (πηγνύω), κυρίως, ἐξέχων καὶ σκληρός: ὀφθαλμός, Λουκιαν. μυίας ἐγκ. 5.
 Προπαΐδεια, ἡ, προαίτητης πάθους ἡ ἀρρώστιας· πρόδρομος ἡ σημείον ἀρρώστιας.
 Προπαΐθημα, τό, ταυτ. προπαίδευμα, Ἡσύχ. διὰ τοῦτο τὸ διορθ. προμάθημα· ἀλλὰ τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα.
 Προπαιδεῖα, ἡ, προηγουμένη διδασκαλία.
 Προπαίδευμα, τό, μέρος τῆς προηγουμένης διδασκαλίας.
 Προπαιδύω, προδιδάσκω, προτοιμάζω διὰ τὴν ἀκόλουθον διδασκαλίαν.
 Πρόπαις, αἶδος, ὁ, εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν τὸ τετραετές παιδίον· τὸ πενταετές ὠνομάζετο παῖς, εἰς τὸ πρῶτον ἔτος, Ῥωβίδας. Ζ. παῖς. 2) ταυτ. ματτροπός, Ἡσύχ.
 Πρόπαλαι, πρὸ πολλοῦ χρόνου.
 Προπαλαίος, ὁ, ἡ, παμπάλαιος, Συνέσ. σ. 154.
 Προπαλαίω, ὦ, ταυτ. ἐωλίζω, Ῥούφου Λεῖψ. σ. 177.
 Προπαλαίω, παλαιῶ πρότερον.
 Προπαπικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πρόπαππον.
 Πρόπαππος, ὁ, ὁ τοῦ πάππου πατήρ.
 Πρόπαρ, Ἐπίρ. ταυτ. προπαρίζε, καὶ πρόπαρος, μετὰ Γεν. ἀντί τῆς πρὸ, καὶ ἀπτάτως, πρότερον, ἔμπροσθεν, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 804. Εὐρ. Φρόν. 119.
 Προπαρβάλλω, ἔμπροσθεν τινός (ζώων) ῥίπτω τροφήν, Ἀλέξαν. Τραλλ. 9, σ. 533.
 Προπαρραγγέλλω, παρραγγέλλω πρότερον, Ἡλίοδ. 9, 10.
 Προπαρραδέδωμι, μ. δώσω, προπαράδιδω. μεταδίδω, προδιδάσκω.
 Προπαραινέω, ὦ, προνουθετῶ.
 Προπαρραλαμβάνω, πρότερον παραλαμβάνω.
 Προπαρραλήγω, ὅθεν ἡ προπαρραλήγουσα (συλλαβή) ἡ πρὸ τῆς προτελευταίας.
 Προπαρραμυθεύομαι, οὔμαι, προενομιζέω, Σέξτ. Ἐμπ. 9, σ. 293.
 Προπαρραστημαίνομαι, προφανερύνω διὰ σημείων, ἡ προσημειώνω.
 Προπαρρασκευάζω, μ. ἄσω, προτοιμάζω.
 Προπαρρασκευή, ἡ, προτοιμασία.

Προπαρασεναστικός, ἡ, ὄν, 'Επίρ'. - στικῶς, προπαρασκευ-
άζων, προετοιμάζων.

Προπαράττω, - στω, βάλλω πρότερον εἰς παράταξιν μάχης.

Προπαράτελευτος, ὁ, ἡ (τελευτή), ἡ, νοητ. συλλαβή,
ἡ προπαράληγουσα.

Προπαράττειμι, προπαρέτω. Ζ. περιφορά.

Προπαρέχω, δίδω. χορηγῶ πρότερον, Ξενοφ. 'Ελλην. 5, 1, 18.

Προπαροίθε, θεν, 'Επίρ'. μετά γεν. ἔμπροσθεν, 'Ιλ. κ, 476.
ἀρχήτερα.

Προπαροξυντικός, ὁ, ὅς τις συνηθίζει νὰ θέτῃ τὴν ὀξεῖ-
αν εἰς τὴν προπαράληγουσαν.

Προπαροξύνω, κ. } βάλλω εἰς λέξιν τινὰ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς

Προπαροξυτονέω, } προπαράληγουσας.

Προπαροξυτόνησις, ἡ, ἡ πρᾶξις αὕτη.

Προπαροξυτόνας, ὁ, ἡ, 'Επίρ'. τόνως, ἔχων τὴν ὀξεῖαν εἰς
τὴν προπαράληγουσαν.

Πρόπας, ασα, αν, ποιητ. ἀντὶ πᾶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 433. πρό-
παν ἡμᾶρ, ὅλην τὴν ἡμέραν, 'Ομ. Ζ. πρό.

Προπαστής, ἁδός, ἡ, σάλα, οἰκημα τραπέζης. Ζ. πατῆς,
Σχολ. 'Απολ. 'Ρόδ. 1, 789.

Προπάσχω, πάσχω πρότερον.

Προπατορικός, ἡ, ὄν, ἀνῆκων ἢ ἀποβλέπων εἰς τὸν προ-
πάτορα.

Προπατωρ, ὁ (πατήρ), πάππος ἢ πρόγονος, ἀρχηγός τοῦ γένους.

Προπαύομαι, παύομαι πρότερον.

Προπαύω, παύω τινὰ πρότερον, ἢ τελειώνω.

Προπειθω, μ. εἴτω, προκαταπέθω, προπληροφορῶ.

Πρόπειρα, ἡ, προγινόμενη πείρα, Θουκυδ.

Προπειράζω, κ. } Δ. Χρυσόστ. 1, σ. 211. Προπειράομαι, ὦμαι,

Προπειράω, } δοκιμάζω πρότερον, ἢ μαυρίζω.

Πρόπεμπτα, 'Επίρ'. πρό πάντες ἡμερῶν, ὡς πρότρίτα. Ζ. πρό-
πεμπτος.

Προπεμπτήριος, ὁ, ἡ, κ. } συνοδευτικός, γινόμενος, συμ-

Προπεμπτικός, ἡ, ὄν, } βαίνων εἰς τὴν προπομπήν.

Πρόπεμπτος, ὁ, ἡ (πέμπτος), πρό πάντες ἡμερῶν, διωρισμένος
εἰς τὴν πέμπτην ἡμέραν, 'Ανέκδ. Βεκκ. σ. 296. Φώτ. 'Αρποκρ.

Προπέμπω, μ. ψω, προπέλλω, στέλλω μακρὰν εἰς τὰ ἔμπρο-
σθεν· φέρω μακρὰν συνοδεύω, ὁδηγῶ· μάλιστα συνοδεύω νε-
κρὸν εἰς κηδείαν, Αἰσχύλ. προπέμπετο, Ξενοφ. 5, 2, 53. ἐδιώ-
ριζε νὰ περὶνᾷ ἔμπροσθεν, καὶ νὰ ὑπάγῃ.

Προπεριελίσσω, μ. ἴξω, πρότερον περιελίσσω.

Προπένθερος, ὁ, πατήρ του πενθεροῦ, Σχολ. Σοφοκλ. Οἶδ.
Τύρ. 1508.

Προπερικαθαίρω, προκαθαρίζω ὁλόγυρα, 'Αλέξ. Τραλλ. 4,
σ. 215.

Προπερισπάω, ὦ, προπεριέλκω, προπεριτύρω. 2) βάλλω πε-
ριττωμένην εἰς τὴν παραλήγουσαν. προπεριττώμενον, τὸ, λέξεις,
ἔχουσα περιττωμένην ἐπὶ τῆς παραλήγουσας. Προπεριττωμένως,
'Επίρ'. μέ περισπ. εἰς τὴν παραλ. Γραμμ.

Προπεριχαράσσω, περιχαράσσω πρότερον.

Προπερύσει (πέρυσι), πρό δύο ἐνιαυτῶν.

Προπερύτινος, ὁ, ἡ, ὁ πρό δύο ἐνιαυτῶν.

Προπέσσω, ττω, προχωνεύω, Γαλην. Τ. 2, σ. 20. Β.

Προπετάζω, - πετανύω, - τάννυμι, προεκτείνω, προεξαπλόνω.

Προπέτασμα, τὸ, προσκέπαγμα, προκάλυμμα, Θεμιστ. σ.
165.

Προπέτεια, ἡ (προπετής), κυρίως, κλίσις, νεῦσις εἰς τὰ ἔμπρο-
σθεν. Μεταφ. αὐθάδεια, τόλμη ἄλογος, ἀστοχατία.

Προπετεύομαι, πράττω ὡς προπετής. Εἰς τὸν 'Αρῶ. προπε-
τεῖν, 'Αρρίαν. 'Επίκτ. 4, 13.

Προπετής, ἑός, ὁ, ἡ, 'Επίρ'. - τῶς (πέτω, πίπτω, πρό), πί-
πτων εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Σοφοκλ. Τρ. 701, κλίνων, κρεμάμενος
εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Εὐρ. 'Εκάβ. 152. Ξενοφ. 'Ιππ. 1, 8. Καθ. ὀρ-
μητικός, βίαιος, ἀστόχατος : εἰς χεῖρα, ὅστις εὐθὺς κτυπᾷ μέτῃ
χεῖρα. Φωκυλ. 51. Πρβ. προβαλλόμενος : ἐπὶ πολιὰς χαίτας,
κλίνει εἰς τὰς ἀσπρας τρίχας, εἰς τὸ γῆρας, Εὐρ. 'Αλκ. 913.

Προπέφονται, 'Ιλιάδ. ξ, 353· ἀντὶ προφανῆ εἰσὶ, ἐκ τοῦ προ-
φαίνω, Παρ. Παράκ.

Προπή, ἡς, ἡ (Πρέπω), κ. } τὸ πρέπιν, Γερμ. Wohlstand.

Προποσύνῃ, } Γλωσσ.

Προπηθάω, ὦ, μ. ἦτω, πηθῶ πρότερον, ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν.

Προπήδησις, ἡ, τὸ προπηδᾶν, Πολέμ. Φυσιογν. 1, 6, σ. 221.

Προπηγνύω, μ. ξω (πηγνύω), προκαρφύνω, ἢ ἀφίνω τι πρότε-
ρον νὰ πῆξῃ.

Προπηλακίζω, μ. ἴτω, Νομ. ῥίπτω εἰς τὴν λάσπην, κατα-
φρονῶ, ὑβρίζω, φέρομαι πρὸς τινὰ ὑβριστικῶς, Σοφοκλ. Οἶδ. Τ.
427. Ζ. Πήλαξ. - πηλακιστικός, 'Επίρ'. στικῶς, ὑβριστικός. -

Προπηλάκισις, εὖς, ἡ, κ. } Πλούτ. 8, σ. 79. Η. τὸ οὐς.

Προπηλακισμός, ὁ, } τοῦ πρ.

Προπήχιον, τὸ. Ζ. παραπήχιον.

Προπίνω, πίνω πρότερον ἄλλου· φιλοτησίαν προπίνωτινί, πίνω
εἰς τὴν ὑγείαν τινός (ὡς λέγομεν σήμερον)· ἐκπώματα ἀργυρᾶ κ.
χρυσᾶ προῖπινεν αὐτοῖς, Δημοσθ. ἐπινεν εἰς τὴν ὑγείαν των,
καὶ ἐν ταυτῇ τοὺς ἐχάρισεν ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ποτήρια. 2) Τροπ.
καὶ Μεταφωρ. προδίδω καὶ πωλῶ : τὴν ἐλευθερίαν προπεποιότες
Φιλίππῳ, δηλ. πίνοντες κ. ἀπολαύοντες δῶρα ἐπρόδοσαν καὶ ἐ-
πώλησαν τὴν ἐλ. εἰς τὸν Φ. Δημοσθ. 3) Καθ. προδίδω : προπέ-
ποται τὰ τῆς πόλεως πράγματα, δηλ. ἐπρόδοθησαν, ἀμελήθη-
σαν. 4) Καθ. ἀντὶ χαρίζομαι, δίδω τινός νὰ ἀπολαύσῃ : τὸ κάλ-
λος, τὴν ἡδονὴν κτλ. 'Ανακρ.

Πρόπιον, τὸ, ἀντὶ μάντευμα, Σουῖδ. κ. Φώτιος· τῶρα εὐρίσκε-
ται μόνον εἰς τὰ σύνδετα θεοπρόπιον, ὡς πρόπος εἰς τὸ θεοπρό-
πος. Ζ. πρέπω.

Προπιέσχω, μ. πίτω, προποτίζω, δίδω τινός νὰ πῇ, 'Ιπποκρ.

Προπιπράσχω, μ. άσω, προπωλῶ.

Προπίπτω, πίπτω ἔμπροσθεν, ἢ ἔξω. ,, Προέπεσον πλημμελή-
σαι". Μάρκ. 'Αντ. α', 17. δηλ. ἐξέπεστα, ἐκβῆκα τοῦ κατήκον-
τος ὥστε νὰ πλημμελήσω. 2) κλίνω ἑμαυτὸν εἰς τὰ ἔμπροσθεν·
προπεσόντες ἔρεσσαν, ἐκωπηλίσκουν κλίνοντες τὸ σῶμα των εἰς
τὰ ἔμπροσθεν, 'Ιλ. μ, 194. Πρβ. προκύπτω.

Προπιστεύω, πιστεύω πρότερον.

Προπιτνέω, πίπτω ἔμπροσθεν τινός, Σοφ. 'Ηλ. 1380.

Πρόπλασμα, τὸ (πλάσσω), τὸ προπλασμένον ὡς παράδειγμα
(Modell), Κικέρ. 'Αττικ. 12, 41. Πρβ. ἀνδρείκελον.

Προπλέω, μ. εὔσω, πρότερον, ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν πλέω.

Πρόπλοος, συναίρ. πλους, ὁ, ἡ, ὁ πλέων, ταξειδεύων ἔμ-
προσθεν.

Προπλύνω, πλύνω πρότερον.

Προπλώω, 'Ιων. ταυτ. προπλέω, , 'Ηρόδ.

Προπνιγείον, τὸ, ὁ πρό τοῦ πνιγέως τόπος, ἢ τὸ πνιγείον,
Οὐίτρούβ. 5, 11.

Προπόδας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Προπόδης, Κύρ. ὄνομα.

Προποδηγέτις, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ - δηγέτης, ὁ, 'Ορφ. 'Αργον.
340. ταυτ. τοῦ ἐφ.

Προποδηγός, ὁ, ἡ, ταυτ. ποδηγός, ὁδηγός, Πλούτ. 8, σ.
293.

Προποδίζω, μ. ἴτω, ταυτ. προβαίνω τοῖς ποσὶ, 'Ιλ. μ, 158.

Προποδισμός, ὁ, τὸ προβαίνειν, προχωρεῖν· ἀντίθ. ἀναπο-
διτμός.

Προποδών, 'Επίρ'. κυρίως, πρὸ ποδῶν, ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν· ἔμ-
προσθά. Ζ. πούς.

Προποιέω, ὦ, μ. ἦτω, ποιῶ πρότερον, προπράττω : χρητὴν
εἰς τινὰ, 'Ηρόδ. 2) προετοιμάζω, ὁ Αὐτ.

Προπολεμέω, ὦ, μ. ἦτω, πολεμῶ πρότινος, ἢ πρότερον τι-
νός. 2) πολεμῶ ὑπέρ τινος. Ζ. πρὸ, ἀριθ. 10.

Προπολεμητήριον, τὸ, προφυλακτικός τόπος, ἢ ὄπλον εἰς
τὸν πόλεμον, Διονύστ. 14, 100.

Προπολέμιος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ τοῦ πολέμου (συνήθ. ἀπαιτούμενος
εἰς τὸν πόλεμον), Δ. Κάσπ.

Προπόλευμα, τὸ, Κύρ. 'Ιων. 113. δάφνης, ἀντὶ δάφνη προπο-
λεύουσα, ὑπουργούσα· ἦγουν, κατὰ τὸν Εὐρ. 'Ιων. 112. ἂ τὰν
Φοίβου θυμέλαν σάειρε; ἢ 121, ὃ σάειρω δάπεδον θεοῦ. ἐκ τοῦ

Προπολεύω, κ. } (πρόπολος), εἶμαι ὑπηρετής, ἑξαίρ. ἱερῆς

Προπολέω } θεοῦ τινος· ὅθεν ἀντὶ προφητεύω, χρησιμο-
δοτῶ· φωνὴν προπολουμένην, 'Αχιλ. Τάτ. 4, σ. 259.

Προπόλεος, ὁ, ἡ, (πολιός), ὁ πρὸ καιροῦ πολιός, τὰς τρίχας,
Πολυδ.

Πρόπολις, ἡ, προάττειον, τὸ ἔμπροσθινόν, ἢ πρῶτον μέρος
τῆς πόλεως. 2) τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς κηρήθρας, Πλίν. 11,
7, 6.

Προπολιτεύομαι· προπολιτεύεται κύκλου βασιλικού, Θεμίστ. λόγ. 16, σ. 205, έχει, φέρει πολιτικόν αξίωμα εμπροσθεν τῆς βασιλικῆς συναναστροφῆς.

Προπολιόω, ὦ, κάμνω πρό καιροῦ πολιόν, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 10, 114.

Πρόπολος, ὁ, ἡ (πολέω), κυρίως, προπορευόμενος ὑπηρετῆς· καὶ ὑπηρετῆς, Πίνδ. Ὀλύμπ. 13, 7· θεοῦ, ταυτ. νεωκόρος, ἡ προφήτης· διὰ τοῦτο οἱ ποιηταὶ ὠνομάζοντο Πρόπολοι Μουσῶν, Πισρίδων κτλ. καὶ προστώς, ἐξοχος. Πρβ. πρόπος. Ζ. πέλω, κ. πελάω, αἶω.

Προπομα, τό, πιστόν εἰς τὸ πρόγευμα, Πλούτ. 8, σ. 469. ἐξαιρέτ. προπόματα ὠνομάζοντο ὅλα τὰ κατασκευασμένα κρατία, ὡς ὁ ἀψινθίτης κτλ. 2) εἰς τοὺς μεταγεν· τὰ πρό τοῦ φαγητοῦ πιστά, Ἀθήν. σ. 58. ὡς τὴν σήμερον συνηθίζεται ἡ ῥακή.

Προπομπεία, -ία, ἡ, συνόδους εἰς ἐορτῆς παρατάξιν.

Προπομπεύω, προπορεύομαι, ἡ προβαστάζομαι εἰς παρατάξιν τινά.

Προπομπή, ἡ (προπέμπω), τὸ προπέμπειν, προστέλλειν, τὸ προπορεύεσθαι εἰς παρατάξιν τινά· συνόδους.

Προπομπία, ἡ, ταυτόστ. προπομπεία. 2) ὁ πρῶτος τόπος τῆς παρατάξεως, Λουκιαν.

Προπόμπιος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς προπομπήν· τιμή, Γρηγ. Ναζ.

Προπομπός, ὁ, ἡ, συνοδεύων, ἡ προστατεύων.

Προπονέω, ὦ, μ. ἤσω, προεργάζομαι. 2) κουράζομαι πρόωρα εἰς τὴν ἐργασίαν. 3)· τινός, δηλ. ποιεῖν πρό τινός, Ξεν. Κύρ. 8, 1, 32. Ἀνάβ. 3, 1, 37. Ζ. πρό, ἀρ. 10.

Προποντής, ἰδος, ἡ, κυρίως, ἡ πρό τοῦ πόντου, ἡ εἰσόδος εἰς τὸν πόντον, ἡ μικρά θάλασσα ἡ μεταξὺ τοῦ εὐεῖνου πόντου καὶ τοῦ ἑλλησπόντου. Κ. ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

Προπορεΐα, ἡ, τὸ προπορεύεσθαι, καὶ οἱ προπορευόμενοι στρατιῶται, Πολύβ. 9, 5.

Προπορεύω, μ. εὐσω, προεξαποστέλλω, προμεταβιβάζω, προσταξίν τινά· να· περάσῃ εμπροσθεν· Μέσ. προπορεύομαι, ὑπάγω εμπροσθᾶ· Ζ. προδῶ.

Προπορίζω, μ. ἴσω, προετοιμάζω, προεγείρω, προαποκτῶ δι' ἄλλον· Μέσ. δι' ἑμαυτόν.

Πρόπος, ὁ, ὅθεν θεοπρόπος. Ζ. πρόπω.

Πρόποσις, ἡ, τὸ πίνειν πρό τοῦ φαγητοῦ. 2) τὸ πίνειν εἰς ὑγίειαν τινός. 3) τὸ μεθύειν πίνοντα εἰς ὑγίειαν τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου.

Προποτίζω, δίδω ποτόν (μάλ. ἱατρικόν), ποτίζω τινά.

Προπότισμα, τό, πιστόν.

Προποτισμός, ὁ, τὸ ποτίζειν, ἡ ἐγγέειν ποτόν τι, ἡ ταυτ. πρ. Δίον. κ. Ἱππιατρ.

Πρόπους, ὁδος, ὁ, ἀνθρωπος μέ πόδας μεγάλους, Σουῖδ. 2) ἀστήρ τις πρὸ τῶν ποδῶν τῶν Διδύμων. 3) πληθ. πρόποδες, οἱ ἐμπροσθινοὶ πόδες. 4) Μεταφ. πρόπ. ὄρους, τὰ πρῶτα, ἐμπροσθινὰ ὑψώματα ὄρους τινός, Ἀνάλ.

Προπόω, ἀχρ. δίδει χρόνους εἰς τὸ προπίνω.

Προπραΐτης, ου, ὁ, ἡ Προπραΐτωρ, ὁ, ἡ Προπραΐτηρ, ὁ, ταυτ. προπώλης, Πολυδ.

Προπραΐτω, μ. ξω, πρότερον πράττω.

Προπρεών, ταυτ. πρόφρων, κ. προπρηνής, Πίνδ. Ζ. πρηάν.

Προπρηνής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. πρηνής, Ὀμ.

Προπρό, λίαν πρό, ὡς πρόθ. ὡς Ἐπίρ. ἔξω καὶ ἔξω· συχνότερον εἰς τὰ σύνθ. καὶ μάλ. εἰς Ἀπαλλών. Ῥόδ. 3, 453. κ. 1013.

Προπροβιάζομαι, λίαν προβιάζομαι, Ὀμ. κ. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Προπροθέω, λίαν προθέω, Ὀρφ. Ἀργ.

Προπροκαλύπτομαι, κρύπτομαι, ἐντυλίγομαι διόλου, Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 354.

Προπροκταῖ γδην, Ἐπίρ. (καταῖσσω), ὀρμητικῶς εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ἡ εἰς τὰ κάτω, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Προπροκυλίνδομαι, λίαν προκυλίνδομαι. 2) πάντοτε περιπλανῶμαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Ὀδυσ. ρ. 525.

Προπροτιγνῶ, τὸ ἐπιτετ. προτείνω, Ὀππιαν, Ἀλ. 103.

Πρόπρυμνα, ὡς Ἐπίρ. οὐδ. τοῦ πρόπρυμνος, Αἰσχ. Θήβ. 754, ἐπέκεινα τῆς πρύμνης εἰς τὰ ἔξω· ἐκβολή, χύσις τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ μέρους τῆς πρυμνης. Νομ. ταυτ. πρόρριζος. ἀλλὰ πρυμνάει σημαίνει ὅτι ἀρχονται καὶ βυθίζονται ἀπὸ τὴν

πρύμναν, καὶ τελευταῖον βυθίζονται ὁλοτελῶς. Αἰσχ. Ἰκέτ. 71. τὸ πρυμνάει εἶναι πρόρριζος, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἡ μεταφορὰ εἶναι ἀπὸ τὴν ῥίζαν (πρεμνόν, δηλ. πρυμνόν)· Ζ. κ. πρυμνήν.

Προπταίω, προσφάλλω, προτκινάπτω, προδυστυχῶ.

Πρόπταισμα, τό, τὸ τοιοῦτον σκόνδαμμα.

Προπτόρριον, τό (πτόρριος), πρῶτος, ἐξέχων βλαστός· καὶ Μεταφ.

Πρόπτωσις, ἡ, τὸ καταπίπτειν, τὸ ἐκπίπτειν· σύμβαμα, Ἀθήν. σ. 180.

Προπτωτικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀπὸ βίαν καὶ ταχύτητα πίπτειν, Μάρκ. Ἀντ. ἰά, 10.

Προπύλαιον, τό, προαύλιον· οὐδ. τοῦ

Προπύλαιος, ὁ, ἡ (πρό, πύλη), πρόθυρος, ἀνήκων εἰς τὸ προαύλιον. ἰστάμενος, ἡ εὐρισκόμενος ἐκεῖ· Ἐρμῆς, Ἀρτεμις κτ. ὡς Πρόναος· ὅθεν τὸ προπύλαιον, προαύλιον. Τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, ἡ περίφημος εἰσόδος εἰς τὸ ἀστὺ τῶν Ἀθηναίων. Ἰδε Πλούτ. Περικ.

Πρόπυλεις, ἡ, Παλ. Μαθημ. σ. 109. κ.

Πρόπυλον, τό, ταυτ. προπύλαιον, Σοφοκ. Ἠλ. 1371. καὶ ἐπὶ βασιλικῷ παλατίῳ, ταυτ. πρόθυρα, Ηκέρ. Ἀττ.

Προπυνθάνομαι, Προπύθομαι, προακούω, προμανθάνω, προερωτῶ.

Προπύργιον, τό, πύργος πρὸ πόλεως ἰστάμενος εἰς ὑπεράσπισιν, προμαχῶν, Σχολ. Λυκόφρ. 447.

Πρόπυργος, ὁ, ἡ, ταυτ. προπύργιον. 2) Ἐπίρ. θυσίαι πρόπυργοι, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1179. θυσίαι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως.

Προπυρεταίνω, πάσχω πρότερον πυρετόν.

Προπυριάω, ὦ, προθερμαίνω, ἡ προθερμαίνομαι με ζεστά ἐπιδέματα.

Προπυρόω, ὦ, προπυρόνω, Ἀλέξ. Τραλλ. 11. σ. 606.

Πρόπυστος, ὁ, ἡ (πύδομαι), προακούσας, προμαθῶν, Φρύνιχ. Βεχκ. σ. 60.

Προπωγώνιον, τό, (πώγων), τὸ εμπροσθεν μέρος τοῦ πώγωνος.

Προπώλης, ου, ὁ, προπωλητής. -πωλέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.

Πρόραχος, (ῥαχία), στόματα προράχων, προεκτεταμένη ῥαχία, Ἀρρ. Περίπλ. ἐρυθρ. σ. 10.

Προρέω, κ. Προρρέω, ῥέω εἰς τὰ εμπροσθεν. Μεταφ. εἰς τοὺς ποιητ. ἐκχύνω, Ἰων. Ἀπόλ. 380. Ὀρφ. Ἀργ. 1130. 2) προρρέω, προλέγω, δημοσιεύω, προσταξίν, Ξεν. Κύρ. 1, 2, 4.

Προροφάω, κ. Προροφέω, ῥοφῶ, πίνω πρότερον.

Προρράίνω, ταυτ. τοῦ ἔφ. Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 606.

Προρράντιζω, ῥαντίζω πρότερον, Σχολ. Ἀριστοφ.

Προρρήγνυμαι, προτκαίνομαι, προσκάζω, Πολυδ.

Πρόρρημα, τό, τὸ προειρημένον.

Πρόρρησις, ἡ, προφήτευσις.

Προρρήτικός, ἡ, ὅν, προλέγων.

Πρόρρητος, ὁ, ἡ, προειρημένος.

Πρόρριζα, Πρόρριζον, Ἐπίρ. ἀπὸ τὴν ῥίζαν, ἀπὸ τὸν πάτον, Λυκόφρ. 214.

Πρόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίξα), ἀπὸ τὴν ῥίζαν· κυρίως, ὥστε αἱ ῥίζαι να στραφωσιν ἐπάνω· προρρίζους ἀνέτρεψεν, Ἡρόδ. 1, 315, Πρβ. προδελύμνος, πρόπρυμνα, κ. πρυμνάει.

Πρόρρυμος, ὁ, ἡ, (ῥέω, ῥύω), προρρέων, εὐκόλως ῥέων, Γεωπ. 9, 10, 8. ἀλλοῦ ἀντὶ τούτου κεῖται πρόχυμα, πρόδρομος, πρότροπος· ὅθεν τὸ εἰκάξουσι πρόχυμος, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ αὐτό.

Προρρύθμιζω, πρότερον ῥυθμίζω, Γλωσσ. Στεφ.

Πρός, πρόθ. μετά Γεν. Δοτ. καὶ Αἰτ. ὡς ἡ παρὰ καὶ πρό, με τὰς ὁποίας εἶναι συγγενῆς, καὶ πολλάκις ταυτότητος. 1) Μετά Γεν. α) ἐπὶ τόπου, με τὴν ἐννοίαν τῆς κινήσεως καὶ φοράς. πρὸς μεσημβρίας, ἐσπέρας κτ. δηλ. πρὸς τὴν μεσημβρίαν κτ. Μεταφ. πρὸς Διὸς εἰσὶ ξεῖνοι, στέλονται εἰς τὴν προστασίαν τοῦ. β) Μεταφ. ἐπὶ αἰτίας, ἐνεργείας, κτήσεως, καὶ ἄλλων σχέσεων, τὰς ὁποίας ἄλλως ἐκφράζει ἡ γενική· ὅθεν, ἐπὶ παθ. καὶ οὐδ. τὸ ποιούμενον πρὸς Λακεδαιμονίων· ἤκουσα πρὸς τοῦ βουκόλου, ἀντὶ παρὰ, ἡ ὑπὸ· Ζ. παρὰ εἰς τὸ τέλος -πρὸς πατρός, μητρός, αἵματος εἶναι, ἐκ μέρους τοῦ π. ἡ τῆς μ. συγγενῆς ἐκ αἵματος, Σοφοκλ. Ἠλ. 1125. ὅθεν εἶναι πρὸς τινος, εἶναι ἐκ τῆς φαρτρίας τοῦ· πρὸς σοῦ ἐστίν, ἀντὶ ἐστὶ σόν, πρέπει εἰς ἐσέ· πρὸς σοφοῦ ἐστίν, ἴδιον, οἰκείον σοφοῦ· πρὸς θυμοῦ, κατὰ τὴν καρδίαν τοῦ· οὐκ ἦν

πρός τοῦ τρόπου, δὲν ἦτο ἴδιον τοῦ χαρακτηῖρος του, Ξενοφ. Ἀνάβ. — ἐπὶ δεήσεως ἢ ὀρκου : πρὸς τῶν θεῶν, πρὸς Διὸς (ἐπειδὴ ὀρκιζόμενοι ἐδείχσαν μὲ τὴν ἐτέραν χεῖρα τὸν οὐρανόν), διὰ τὸν θεόν, λέγομεν Κ. ὅθεν καὶ τὸ μάρτυρῶν ἔστων πρὸς τε θεῶν, πρὸς τε θνητῶν, Ὁμ. δηλ. ὀρκιζόμενοι. Ἐκ ταύτης τῆς ἀναλογίας λέγεται καὶ ἄδικος, ἢ ἀσεβής πρὸς θεῶν, αἰσχρὸς πρὸς ἀνθρώπων, ὅπου ἐξηγοῦμεν ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς, ἢ ἔμπροσθεν τῶν θ. κ. ἀνθ. 2) Μετὰ Δοτ. α) ἐπὶ τόπου, τὸ πλησίον, πρὸς ταῖς θύραις, β) Μεταφ. πρὸς τοῖς κριταῖς, πλησίον, ἢ ἔμπροσθεν· γίνεσθαι πρὸς τοῖς πράγμασι, καταγίνεσθαι, ἀσχολεῖσθαι εἰς τὰ πράγματα. γ) προσθήκην : πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς· καὶ ἐπὶ. ἀντί προσέτι. καὶ κατακτενῶ σε πρὸς, Εὐρ. Φοῖν. 619. 3) Μετὰ Αἰτιατ. α) ἐπὶ τόπου· ἀπέβη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον. καὶ τὸ ἐναντίου ὡς τὸ παρά δαίμονα, παρ' ἐλπίδα. β) Μεταφ. σκοπὸν, πρόθεσιν, σύγκρισιν, σχέσιν, μέτρον : λέγειν πρὸς τί· σκοπεῖν πρὸς τί· πρὸς λόγον· πρὸς οὐδὲν, ἀντί διὰ τὸ οὐδὲν· πρὸς ταῦτα, ἀναλόγως τούτων· ἐπὶ συγκρίσεως, οἱ φαυλότεροί τινων ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξυνητωτέρους. Ζ. παρὰ· ἐπὶ σχέσεως κ. ἀναλογίας· ὅπερ γὰρ αἰώρια πρὸς γυμνάσιόν ἐστι, τούτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις, Πλουτ. τὸ καθώς, πρὸς ὅχλον ζῶν, δηλ. καθώς ζῇ ὁ ὅχλος. 4) χρησιμεύει εἰς περιγραφάς : τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀντί οἱ θεοὶ καὶ τὰ εἰς αὐτοὺς ἀναφερόμενα, θρησκεία κτλ. τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, τὰ πολεμικά. 5) Μετὰ Αἰτιατ. κάμνει ἐπὶ ῥηματικῆς σημασίας, π. χ. πρὸς ἀκρίβειαν, ἀντί ἀκριβῶς. πρὸς φιλίαν, φιλικῶς· πρὸς βίαν, βιαίως· πρὸς ἡδονήν, ἡδέως. Με ἀριθμητικὰ ὀνόματα σημαίνει τὸ περὶ που· καὶ ἐπὶ χρόνου, πρὸς ἡμέραν, ἐγγὺς τῆς ἡμ. 6) συγχέεται ἀπὸ τοὺς ἀντιγραφεῖς μὲ τὴν πρό καὶ παρὰ· Ἀλλά Ζ. παρὰ κ. πρό εἰς τὸ τέλος.

Προσάββατος, ὁ, ἡ, ὁ πρό τοῦ σαββάτου· τὸ προσάβ. ἢ πρό τοῦ σαββάτου ἡμέρα, Ν. Δ.

Προσαγάλλω, προσέτι τιμῶ, Σουῖδ. ἐξ Εὐπόλ.

Προσαγνακτέω, ὦ, προσέτι ἀγανακτῶ.

Προσαγγέλλω· ὑπάγω, καὶ ἀναγγέλλω, λέγω, διηγέμαι. συκοφαντῶ, Πλουτ. Μάρκελ. 4.

Προσαγγελία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Προσαγγελτής, οὗ, ὁ, ὁ προσαγγέλλων.

Προσαγελάζω, προσθέτω εἰς τὴν ἀγέλην, Γλωσσ. Στεφ.

Προσαγῆλαι, Ἀόρ. τοῦ προσαγάλλω.

Προσαγκαλίζομαι, λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Πολυδ.

Προσαγκυλόω, ὦ, προσηλώνω εἰς τί μὲ τὴν ἀγκύλην, Παλ. Μαθ. σ. 245.

Προσαγνοέω, ὦ, προσέτι ἀγνοῶ, Θεόφρ. Ἰστ. φ, 9, 4.

Προσάγνυμι, τσακίζω εἰς τί, Κοῖντ. Σμυρ. 3, 510. 14, 626.

Προσαγοράζω, προσέτι ἀγοράζω.

Προσαγόρευμα, τό, ὀνομασία, προσομιλία.

Προσαγόρευσις, ἡ, τὸ προσαγορεύειν.

Προσαγορευτικός, ἡ, ὄν, προσομιλῶν, ὀνομάζων· τὸ προσαγ. φιλοφρονητικόν, καὶ χαιρετιστικόν ἥθος.

Προσαγορεύω, ὀμιλῶ, συνομιλῶ, ὀνομάζω, προσονομάζω, κράζω ἐξ ὀνόματος. χαιρετῶ, ἀσπάζομαι.

Προσαγρυπνέω, ὦ, ἀγρυπνῶ πλησίον τινός, μετὰ Δοτ.

Προσαγῶ, προσφέρω, προσθέτω, Μακρόβ. 5, 18. προσέλω, ἐρεθίζω, πλανῶ· παριστάνω, ἐπέχω τόπον τινός. Μέσ. προσάγομαι, φέρω εἰς ἑμαυτόν, λαμβάνω, σύρω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, Ἀριστοφ. Ὀρν. 141. λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου· τρώγω : σιτία, ὡς τὸ προσφέρωμαι· Οὐδ. προσάγειν, ιοητ. τὴν ναῦν, ἀράζειν, Ἀπολλοδ. 2, 1, 4. προσάγειν στρατόν, χωρεῖν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ξενοφ. ἀφίνω ὀπίσω τὰς πολεμικάς μηχανάς εἰς τὰ τεῖχη· Ζ. προδείκνυμι. Καθ. μεταχειρίζομαι.

Προσαγωγέω, ὁ (πρὸς, ἄγω), ὅστις εἰτάγει, παριστάνει. 2) ὅστις φιλιῶναι τινὰ μὲ ἄλλον. 3) εἰς τὴν Σικελίαν, κατασκοπεύει, ὅστις ἐπρόσφερε τὰ γινόμενα εἰς τὸν βασιλέα· Πλουτ. Δίων. 28. περὶ πολυπρ. 16. Ζ. Προσαγωγίδης.

Προσαγωγή, ἡ, τὸ εἰσάγειν, ἢ εἰσφέρειν· τὸ παριστάνειν· οὐδέτ. τὸ προσέρχεσθαι, πλησιάζειν· εἰσοδος· χωρίον οὐδαμῶς προσαγωγήν ἔχον, Πλουτ. προσθήκη· ἐκ προσαγωγῆς, κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, Ἀριστοτ. Πολ. Β', 5, 7, 3, 16. Ζ. ἐ, 3, Κορ. κατ' ὀλίγον. Δουκιαν. Ζευξ. Πρβ. προσαγωγή.

Προσαγωγίδης, ου, ὁ, ὄωρ. ποταγωγίδης, ταυτ. προσαγωγέω

ἀριθ. 3, Ἀριστοτ. Πολιτ. 5, 11, ὅπου πρότερον ἔκειτο αἱ Προσαγωγίδες. Οἱ κριτικὲς ὀδηγούμενοι ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν Πλουτ. προσαγωγίδας, ἔβαλαν ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ τούτο, τὸ ὁποῖον ἀναλογεῖ μὲ τὰ δραπετίδης, Πρινίδης κτλ. Μ' ὅλον τούτο ὁ Διονύσιος, ὅς τις ἐμεταχειρίζετο ξυριστρίας ἀντὶ ξυριτῶν, ἡδύνατο νὰ ἔχη καὶ γυναῖκας κατασκόπους ἀντὶ ἀνδρῶν.

Προσαγωγίον, τό, ὄργανον τεκτονικόν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἱστάζουσιν τὰ στραβά ξύλα, Πλάτ. Φίληβ. §. 34. Αἱ ἐκδ. ἔχουσι προαγωγίον, περὶ τοῦ ὁποῖου χρειάζεται σκέψις.

Προσαγωγίς, ἡ, ὄωρ. Ποταγωγίς. Ζ. προσαγωγίδης.

Προσαγωγός, ὁ, ἡ, προσαγών, ἐρεθίζων, δέλγων, μετὰ τοῦ μειδιᾶν.

Προσαγωνίζομαι, βοηθῶ, παραστέχω.

Προσαγωνιστής, οὗ, ὁ, βοηθός, Πλουτ. Λυσ. 26. ὅπου ἀνέχ. τινὲς προαγωνιστῆς, ὡς πολλὰς ἢ πρό φανερόν τι τὸ ἀντὶ τινός· καὶ ἐπομένος βοηθῶν. Πρβ. προφύλαξ. κ. προμετρητής.

Προσαδικέω, ὦ, ἀκόμη, προσέτι ἀδικῶ.

Προσάδω, ψάλλω προσέτι. 2) συμφωνῶ, Πλάτ. Φαίδ. 37.

Προσαδροίζω, συναδροίζω.

Προσαδροίσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Προσαδύμεω, ὦ, ἐν τούτῳ ἀδύμῳ, μετὰ Δοτ. Ἰωσηπ.

Προσαδύρω (ἀδύρω), ταυτ. προσπαίζω, Συνέπ. σ. 308.

Προσαιδρίζω, στέλλω ἕως εἰς τὸν αἰθέρα : πόμπιμον φλόγα, Ἡσύχ.

Προσαίνω (πρὸ, σαίνω), προκολακεύω.

Προσαιονάω, ὦ, βρέχω καὶ θερμαίνω, Ἰπποκρ.

Προσαιρέομαι, οὐμαι, πρὸς τούτο ἐκλέγω, καὶ λαμβάνω, Ξενοφ. Οἰκ. 9, 14. Κύρ. 1, 5, 5.

Προσαίρω, ομαι (αἶρω), ταυτ. προσφέρω (πρὶν πυρὶ πόδα προσάρεν, Σοφοκ. Ἀντιγ. ὅπου πιθανῶς ἦτο προσαύρη, καὶ ἐκ τούτου ἡ διακογραφὴ ἢ ἐδιορθωθῇ προσαύτη, προσψαύτη, καὶ προσάψη) σηκώνω, καὶ φέρω που. 2) Μέσ. φέρω εἰς ἑμαυτόν, τρώγω· ὅθεν, πρόσαρμα· Πρβ. προσάγομαι, κ. προσφέρωμαι.

Προσαίρω (πρὸ, σαίρω), ὅθεν προσεσηρότες, ταυτ. προδιετχισμένοι, Δυκόφρ. 880.

Προσαῖσσω, μ. ξω, ὀρμῶ, πηδῶ πρὸς τι, Αἰνεί. κεφ. 34.

Προσαιτέω, ὦ, μ. ἤτω· ἐπιθυμῶ, ζητῶ προσέτι, ζητῶ περισσότερον, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 3, 21. ζητῶ ἐλεημοσύνην.

Προσαιτής, ου, ὁ, Προσαίτης, ἰδός, ἡ, ζητιάνος, ψωμοζήτητος.

Προσαιτήσις, ἡ, τὸ ψωμοζητεῖν, Πλουτ. 7. σ. 914.

Προσαιτητής, οὗ, ὁ, ταυτ. προσαίτης, Προκοπ. ἀνέκδ. σ. 115.

Προσαιτιζόμαι, ὦμαι, μ. ἄσομαι, προσέτι, κατηγορῶ, εὐρίσκω ἔνοχον.

Προσαιωρέω, οὐμαι, πρὸς τούτο ὑφόνομαι : τῇ λόγῃ, ἐπιστηρίζομαι εἰς τὴν λόγῃν, Διόδ. Σικελ.

Προσακονάω, ὦ, προσέτι ἀκονῶ. Μεταφ. διερεθίζω. παρακινῶ.

Προσακοντίζομαι, προσέτι ῥίπτω, κτυπῶ μὲ τὸ ἀκόντιον.

Προσακούω, μ. οὐσω, ἀκούω πρὸς τούτο, νοῶ πρὸς τούτο· ἐκλαμβάνω, Γραμμ.

Προσακροβολίζομαι, ταυτ. τοῦ ἀπλοῦ, μετὰ τοῦ προσέτι.

Προσακτέον, 3ετ. τοῦ προσάγω.

Προσακτρίδες, αἱ, οἱ ἔμπροσθινοὶ πόδες τῆς μηλολόνης, Ἡσύχ.

Προσαλείφω, μ. ψω, ἀλείφω πρὸς τούτο.

Προσαλίγκιος, ὁ, ἡ, ὁμοιος, Νίκανδ.

Προσαλίσκομαι, προσέτι πιάνομαι, ἢ καταδικάζομαι.

Προσάλλομαι, πρὸς τούτο, ἢ προσέτι ἄλλομαι.

Προσαλλοτριόομαι, οὐμαι, ἔχω ἀποστροφὴν ἀπὸ τινος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθ. 7, σ. 140.

Προσάλπεις, ὁ, ἡ, κάτοικος τῶν Ἀλπεων. Στράβ.

Προσάλπιξις, ἡ, τὸ προσαλπίζειν.

Προσαλπιστός, ἡ, ὄν, κρηγμένος πρότερον διὰ τῆς σάλπιγγος, Αἰλ. Π. Ἰστ. 8, 7. προσσάλπιστος δὲ, ὁ γινόμενος, συμβαίνων μὲ σάλπιγγας, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἀθήναιος 12, 9, ἔχει πρὸς σάλπιγγα.

Προσαμᾶομαι, ὦμαι, μ. ἤσομαι, προσυναίξω, προσεπισωρεύω.

Προσάμβασις, ἡ, ἀντὶ προαναβάσις, τὸ ἀναβαίνειν πρὸς τι : κλιμάκων, ἀντὶ κλίμακας, Εὐρ. Φοῖν. 491.

Προσαμέλγω, Ζ. ποταμέλγω.

Προσαμιλλάομαι, ὦμαι, ἀμιλλῶμαι προσέτι.
 Πρόσαμμα, τό, (ἄμμα, ἄπτω) τό προσκολλημένον, προσδεμένον· ὁ δεσμός.
 Προσαμπέχω· ἐξῷ προσαμπέχεται, προσκολλᾶται εἰς τὸν ἱόν, Ῥιαν. Ἐπ. 4.
 Προσαμύνω, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, Ἰλ. π, 509.
 Προσαμφιέννυμι, μ. ἰέσω, κ.
 Προσαμφίζω, μ. ἰσω, ἀττ. -ψῶ, ἀκόμη προσέτι ἐνδύω, Ἀριστοφ.
 Προσαναβαίνω, μ. ἦσομαι, προσέτι ἀναβαίνω, ὑπάγω ὑψηλά· εἰ δέ μή προσαναβήτονται ἱππεῖς, δηλ. εἰάν δέν προτεθῶσι, Ξενοφ. Ἰππαρ. 1, 12.
 Προσαναβάλλω, ἐν ταυτῇ ρίπτω ὑψηλά, εἰς τὸ ὕψος.
 Προσαναβέβασις, ἡ, τὸ ἀναβαίνειν πρὸς τὸ ἄνω, ἢ τὸ ὕψος.
 Προσαναγιγνώσκω, προσέτι ἀναγιγνώσκω.
 Προσαναγκάζω, μ. ἄσω, προσέτι, ἢ παρεκτός ἄλλου ἀναγκάζω, Θουκυδ. 5, 72. ἀναγκάζω πρὸς τί, στενοχωρῶ, καταθλίβω.
 Προσαναγορεύω, προσέτι, ἀκόμη ἀναγορεύω.
 Προσαναγράφω, μ. ψω, προσέτι σημειῶν· σχεδιάζω, Λουκιαν.
 Προσαναγέγω, ἐν τούτῳ φέρω εἰς τὸ ὕψος, ἀναβιβάζω.
 Προσαναδέρω, προσέτι ἐκδέρω τὸ δέρμα. Γαλην. Τ. 1, σ. 195, 18. Βατ.
 Προσαναδέχομαι, προσέτι προσμένω.
 Προσαναδίδωμι, προσέτι δίδω εἰς τὰ ἄνω.
 Προσαναϊδεύομαι, φέρομαι πρὸς τινά, ἢ προσέτι, ἀναιδῶς, Σουΐδ.
 Προσαναδραμεῖν, Ἀπαρεμφ. Ἀορ. τοῦ Προσανατρέχω.
 Προσαναθλίβω, μ. ψω, ἐκτός τούτου, προσέτι θλίβω, συνθλίβω.
 Προσαναιρέω, ὦ, μ. ἦτω, προσέτι ὑφώνω, σηκώνω, λαμβάνω· Μέστ. προσέτι λαμβάνω ἐπάνω μου· Ζ. ἀναιρέω. 2) προσέτι φονεύω. 3) προσέτι ἀποκρίνομαι, ἐπὶ τοῦ χρηστηρίου.
 Προσαναισιμόω, ὦ, προσέτι ἐξοδεύω, ἀναλίσκω, Ἡρόδ. 4.
 Προσαναισχυντέω, ὦ, ταυτ. προσαναϊδεύομαι, Φιλίστορ. Ἐκκ. Ἰστ. 2, 12.
 Προσανακαλύπτω, προσέτι φανερώνω, ἐξηγῶ, Στράβ. 15, σ. 1006.
 Προσανακείμαι τινί, εἶμαι ὅλος ἐκδοτος εἰς τινά.
 Προσανακεραννύω, -ννυμι, ἐκ τοῦ -κεράω, -κράω, προσέτι σμίγω.
 Προσανακινέω, ὦ, προσέτι ἀνακινῶ, διεγείρω εἰς ἀποστασίαν, Πλούτ. Κάτ. 26.
 Προσανακλαίωμαι, -άομαι, μ. αὐτομαι, συγκαλῶ μετὰ τινος, Συνέστ.
 Προσανάκλιμα, τό, τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον στηρίζεται τις καθήμενος ἢ κείμενος πρὸς ἀνάπαυσιν, ὡς προσκεφάλαιον, ἢ θρονίον.
 Προσανακλίνομαι, μετὰ Δοτ. κλίνομαι, κάθημαι, κείτομαι ἐν τινί.
 Προσανάκλις, ἡ, τὸ προσανακλίνεσθαι.
 Προσανακοινόομαι, οὔμαι, ὑπάγω πρὸς τινά, καὶ τοῦ φανερῶν τι, ἢ συμβουλευόμεναι μετ' αὐτόν.
 Προσανακουφίζω, προσέτι ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω.
 Προσανακράω, ταυτ. προσανακεράννυμι.
 Προσανακρίνω, προσέτι ἐξετάζω, ἐρευνῶ· ἐξ ἐναντίας κρίνω, βασανίζω, δοκιμάζω.
 Προσανακρούω, ομαι, ὡς ἀνακρούομαι, ἄρχομαι νὰ ὁμιλῶ.
 Προσανακτάομαι, ὦμαι, ἐνισχύω πάλιν τὰς σωματικὰς δυνάμεις, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 572.
 Προσαναλαμβάνω, μ. λήφομαι, προσέτι λαμβάνω· λαμβάνω καὶ τοὺς τόκους τῶν τόκων· πάλιν λαμβάνω· ἀφίνω τινά νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ ἐλθῇ εἰς τὰς δυνάμεις του· Οὐδέτ. ἡσυχάζω, ἀποκτῶ τὰς δυνάμεις μου, Πολύβ. 2) ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαμβάνω, Διόδ. Σικελ. σ. 671.
 Προσαναλέγομαι, προσέτι ἱστορῶ, διηγούμαι, Ο'·
 Προσαναλιμάω, ὦ, προσέτι λιχνίζω, κοσκινίζω, Γεωπον.
 Προσαναλίσκω, προσέτι ἀναλίσκω, ἐξοδεύω.
 Προσαναλλομαι, προσαναπηδῶ, προσέτι σκιρτῶ εἰς τὸ ὕψος.

Προσαναλογίζομαι, προσέτι στοχάζομαι, σκέπτομαι, Πλούτ. 6, σ. 437.
 Προσαναμαλάσσω, προσέτι μαλακύνω.
 Προσαναμένω, προσέτι ἀκόμη προσμένω.
 Προσαναμηνήσκω, ἡ -ναμνῶ, προσέτι ξανκενδυμίζω.
 Προσανανέω, ὦ, προσέτι ἀνανεώνω, ἀνακαινουργῶν.
 Προσαναπαύομαι τινί, δηλ. ἀναπαύομαι πρὸς τινί, Μάρκ. Ἀντ. ε, 9, 10. Ἐκ τοῦ
 Προσαναπαύω, προσέτι ἀναπαύω, Πολύβ. 4, 73.
 Προσαναπείδω, προσέτι καταπείδω, πληροφορῶ, Δ. Κάστ.
 Προσαναπειράομαι, ὦμαι, προσέτι, ἢ πρὸς τί ἀναπειρώμαι, Πολυδ.
 Προσαναπηδάω, ὦ, προσέτι πηδῶ ἐπάνω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 23.
 Προσαναπίμπλημι, προσέτι γεμίζω, Πλούτ.
 Προσαναπίπτω, προσέτι, ἢ πλησίον κάθημαι, ἢ στρατοπεδεύω.
 Προσαναπλάσσω, ττω, μ. ἄσω, προσέτι πλάθω, ἢ μυθολογῶ.
 Προσαναπλέω, ἀναπλέω πρὸς τί, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 17, 18.
 Προσαναπληρόω, ὦ, διὰ προσθήκης γεμίζω, ἢ ἀναπληρόω, Ἀπολλών. Δύσκ. Ἀντων. σ. 261.
 Προσαναπτύσσω, κινῶ εἰς τὸ ὕψος, ἀναδιπλόνω, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 5, 7.
 Προσαναπλέω, προσέτι πλέω πάλιν, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 588.
 Προσανάπτω, προσδένω, προσκρεμῶ, ἀποδίδω εἰς τινά, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 568.
 Προσαναρήγνυμι, τσακίζω πρὸς τὰ ἔξω, κάμνω νὰ ἐκπηδήσῃ· τῇ κραυγῇ τὸ ὑπόστημα, ἔσκαπεν, ἔπαυσε τὸ ἀπόστημα μετ' τὴν κραυγὴν, Πλούτ. Κλεομ. 50. 2) προσέτι ἐκρήγνυμι.
 Προσανρήπιζω, προσέτι φυτῶ μετ' τὸ ριπίδιον.
 Προσαναρτάω, ὦ, ἀναρτῶ, κρεμῶ εἰς τί, ἢ ἔκτινος, μετὰ Δοτ. Λουκιαν. 7, σ. 260.
 Προσανασείω, προσέτι ἀνακατόνω, ταραττώ· Μέστ. ἐρεθίζω.
 Προσαναστέλλω, (προσέτι ἀναχαίτιζω, κρατῶ εἰς τὰ ὀπίτω, Πλούτ. Ἀλέξ. 6.
 Προσανατάσσω, ξαναβάλλω εἰς τὸν πρῶτον τόπον· ποῖα τῶν παθῶν προσανατρέχειν πέφυκε, καὶ προσανατάσσειν ἑαυτὰ τῇ ψυχῇ; Ἀρτεμ. 1, 1.
 Προσανατείνω, Πολύβ. βραχία προσαναταθεῖς, ὀργισθεῖς, καὶ φοβερίσας, ὡς ἐπανατείνω, κ. ἐπαναστείνω.
 Προσανατέλλω, προσέτι ἀνατέλλω, ἀναβαίνω, Εὐρ. Ἰκέτ. 688.
 Προσανατρίβω, -τίβωμαι, ἐπιθέτω ἀκόμη βάρος, ἢ φορτίον, Μέστ. ἀναλαμβάνω ἀκόμη βάρος, Ξενοφ. Ἀπομν. 2) τινά, ζητῶ ἀπὸ τινά συμβουλήν, ἐμπιστεύομαι τινά, Διόδ. Λουκιαν.
 Προσανατρέπω, προσέτι ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, Ο'·
 Προσανατρέφω, μ. ψω, ἐνδυναμώνω τινά πάλιν διὰ τροφῆς, Κικέρ. Ἀττ. 6, 1.
 Προσανατρέχω, μ. -αναδραμεύομαι, τρέχω ἐπάνω, ὑφονομαι· ταῖς οὐσίαις, γίνομαι πλούσιος, Διόδ. 2) τρέχω ὀπίσω, ὑπάγω ὀπίσω, Πολύβ. Διόδ.
 Προσανατρέβομαι, γυμνάζομαι μετὰ τινος εἰς τοὺς ἀγῶνας, εἰς τὰς πρὸς διαλέξεις, Πλάτ. Θεαίτ. 21. κ. Θεόφρ. χαρακτ. 10.
 Προσαναφέρω, προσέτι ἐρωτῶ. 2) ἀντὶ ἀναφέρω τῇ βουλῇ, προβάλλω εἰς τὴν βουλήν διὰ ἐπιβεβαίωσιν, Διον. Ἀλ.
 Προσαναφυσάω, ὦ, ἀναφυσῶ, ἀρχίζω νὰ λαλῶ τὸν αὐλόν, Ἀδην. σ. 665.
 Προσαναφώνω, ὦ, προσέτι ἀναφώνω.
 Προσαναχρώννυμι, Μέστ. προσανατριβομαι, καὶ πλησιάζω μερίζομαι. 2) ταυτ. προτρίβομαι, Μεταβ. διὰ προτεγγίσεως μεταδίδω, Πλούτ.
 Προσανδραπαδίζω, μ. ἰτω, προσέτι ἀνδραποδίζω, Ἡρόδ. 8, 29.
 Προσανενέγκω, ταυτ. προσαναφέρω.
 Προσανεῖμι, προσέτι ἀναβαίνω.
 Προσανέπω, -ανειπεῖν, προσέτι δημοσιεύω, φανερῶν, προτάζω.
 Προσανέρομαι, προσέτι ἐρωτῶ.

Προσανέριπω, άνεριπώ πρὸς τούτο, Πλούτ. Θεμιστ.
 Προσανερωτάω, ὦ, προσέτι έρωτώ.
 Προσανευρίσχω, Προσανεύρω, προσέτι άνευρίσχω, έφευ-
 ρίσχω.
 Προσανέχω, νοητ. τὸν θυμὸν (τὸν νοῦν), μετὰ Δοτ. έχω τὸν
 νοῦν μου εἰς τί, έλπίζω, θαρρῶ εἰς τί, Ἀπολλοδ. 2, 8. 2) με-
 τὰ Αἰτιατ. προσμένω, Πολύβ. 5, 103.
 Προσανής, ὅ, ή, δωρ. αντί Προσηνής, Πίνδ.
 Προσανθέω, ὦ, άνθω πρὸς τί, ή έν τινι, κυρίως καί Μεταφ.
 Προσανίστημι, Μέσ. αντίσταμαι καί διευδύνομαι πρὸς τί, ή
 διευδύνομαι, φέρομαι πρὸς τι· τῆς γλώσσης άκροίς τοῖς ὁδοῦσι
 προσανισταμένης, Διον. Ἀλ. Περβ. προσαιωρέω.
 Προσανοίγω, ανοίγω προσέτι.
 Προσανοικοδομέω, ὦ, προσθένω εἰς τὴν ανοικοδόμησιν, Ο΄.
 Προσανοιμώζω, προσέτι, πρὸς τούτο αναπτενάζω, Πολύβ.
 Προσαντέλλω, ποιητ. αντί προσανατέλλω.
 Προσαντεπιτάττω, πάλιν αντιπροστάζω, Δ. Κασ.
 Προσαντέχω, ακόμη προσέτι άντέχω, εναντιούμαι.
 Προσαντής, εος, ὅ, ή, Ἐπίρ. - άντως (άντην), δυσκολοπερι-
 πάτητος· προσάντη καί τρηχεῖαν τρίβον. 2) Μεταφ. τραχύς, σκλη-
 ρός, εναντίος, αἰδήης, δυσκόλος· πρόσαντές έστιν εναντιούσθαι
 ταῖς ύμετέραις διανοαῖς, Ἰσοκρ. Εἰρ. ὅ,τι τις ύποφέρει μέ αἰδή-
 αν· πάντας μέν ἴσως εἰκός έστι πρόσάντως άκούειν τάς κατ' έ-
 αυτῶν βλασφημίας, Διοδ. Σικελ. 14, 1. κ. 21, κ. 17, 15. ὅ-
 δεν καί άντί εναντίος, έχθρικός.
 Προσαντιλαμβάνω· προσαντιλαμβανόμεναι τῶν χειρῶν, πι-
 ανόμεναι ἀπό τὰς χεῖρας, ή μία μέ τὴν άλλην, Στράβ. 3, σ. 233.
 Προσαντίος, έα, έον, ταυτ. προσάντης, ή εναντίος, Ἡσύχ.
 Προσαντλέω, ὦ, προσέτι άντλώ, ή έπιχύνω. Εἰς τοὺς ἱατρ.
 θερμαίνω δι' επιθεμάτων, ή θερμῶν αἰμῶν, Ἀλεξ. Τραλλ. 1,
 σ. 51. ὅθεν.
 Προσαντλημα, κ. } ή άνωτέρα ρήθεισα θεραπεία, Γαλην.
 Προσαντλησις, ή, } Τ. 2, 99, 28. Ald. κ. Ἀλεξ. Τραλλ.
 7, σ. 379.
 Προσαξιόω, ὦ, εκτός τούτου προσέτι παρακαλῶ καί έπιθυμῶ.
 Προσαπαγγέλλω, προσέτι άπαγγέλλω, εξαγγελῶ, λέγω.
 Προσαπαγορεύω, προσέτι άπαγορεύω, έμποδίζω.
 Προσαπαιτσω, ὦ, προσέτι άπαιτῶ ως χρέος ή καθήκον.
 Προσαπαντάω, ὦ, έρχομαι εναντίον, συναπαντῶ, Κλήμ. Ἀλεξ.
 Προσαπαξ, Ἐπίρ. ταυτ. άπαξ, Ἀλεξ. Τραλλ. 7, σ. 292.
 Προσαπατάω, ὦ, εκτός τούτου άπατῶ.
 Προσαπειλέω, ὦ, προσέτι φοβερίζω.
 Προσαπεκδύομαι, - αποδύομαι, προσέτι εκδύομαι, ή συνεκ-
 δύομαι, Γρηγ. Ναξ.
 Προσαπειπεῖν, Ἀόρ. τοῦ προσαπαγορεύω.
 Προσαπεργάζομαι, προσέτι εργάζομαι, τελειώνω, κατασκευ-
 αζω.
 Προσαπερσίδομαι, προσέτι έπιστηρίζομαι, ακουμβῶ που,
 Πολύβ.
 Προσαπέρχομαι, προσέτι αναχωρῶ, Ξενοφ.
 Προσαπιστέω, ὦ, εἶμαι εἰς τί, ή προσέτι άπιστος, Ἀρισταιν.
 έπιστ. 2, 14.
 Προσαποβάλλω, προσέτι άπορρίπτω, ή χάνω.
 Προσαποβλέπω, άποβλέπω, πρὸς τί, Ἀθήν. σ. 180.
 Προσαποδείκνυμι, εκτός τούτου άποδεικνύω. 2) προσέτι όνο-
 μάζω, κάμνω.
 Προσαποδίδωμι, προσέτι πληρόνω, δίδω ὀπίσω ως χρέος μου,
 ή προσθένω.
 Προσαποδύομαι. Ζ. προσαπενδύομαι.
 Προσαπόθεσις, ή, τό συναπόθεσιν, ή αποβάλλειν, άθετεῖν.
 Προσαποθλίβω, συνθλίβω· τῇ θύρα, εἰς τὴν θύραν, ή μέ
 τὴν θύραν, Ἰώσηφ. Ἀρχ. 9, σ. 480.
 Προσαποθνήσκω, προσέτι άποθνήσκω, ή συναποθνήσκω.
 Προσαποκρίνομαι, μ. οὔμαι. προσέτι, ή ακόμη περισσότε-
 ρον άποκρίνομαι.
 Προσαποκρούομαι, εκδιώκω, εκβάλλω, εἰς τοὺς ἱατρ. Ἀλεξ.
 Τραλλ. 2, σ. 150.
 Προσαποκτείνω, προσέτι, εκτός τούτου σκοτώνω. Ζ. πρὸς
 εἰς τό τέλος.
 Προσαπολαύω, έν ταυτῇ ή προσέτι άπολαύω.

(B.)

Προσαπολιμπάνω, ταυτόσ. τοῦ έφ. Φιλόστοργ. Έκκλ. Ἰστ.
 6, 3.
 Προσαπολείπω, έν τούτῳ, προσέτι, άφίνω ὀπίσω, ή άφίνω,
 παραιτῶ, Πλούτ.
 Προσαπολλύω, Προσαπόλλυμι, μ. ολέσω, προσέτι φθείρω, α-
 φανίζω, φονεύω.
 Προσαποπειράομαι, προσέτι, ή ακόμη κάμνω μίαν δοκιμήν.
 Προσαποπέμπω, ταυτ. προσπέμπω.
 Προσαποπνίγω, ταυτ. άποπνίγω.
 Προσαπορράίνω, προσέτι ραντίζω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 63.
 Προσαποστέλλω, εκτός τούτου άποστέλλω.
 Προσαποστέρω, ὦ, προσέτι άπατῶ, καί δεν πληρόνω τὰ
 δάνεια.
 Προσαποστρέφω, προσέτι στρέφω, γυρίζω πρὸς τὰ έξω, ή
 ὀπίσω.
 Προσαποσφάττω, προσέτι σφάζω, φονεύω.
 Προσαποτίθημι, προσέτι έναποταμιεύω, φυλάττω. Μέσ. προ-
 σέτι θέτω έμπροσθέν μου, ή καταθένω.
 Προσαποτίω, κ. - τίνω, προσέτι πληρόνω, ή τιμωρῶ, οὔμαι.
 Προσαποτρίβω τῇ ψάμμῳ τὰ ὡά, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 63,
 εἰς τὴν άμμον τρίβω, άποθένω τὰ αὔγα.
 Προσαποφαίνομαι, προσέτι βεβαιώνω, ή ύπολαμβάνω.
 Προσαποφέρω, προσέτι πληρόνω, δίδω. Μεσ. λαμβάνω.
 Προσαποφράττω, προσέτι φράζω, στουμπώνω.
 Προσαπτικός, ή, ὄν, άσμένως προσαπτόμενος, πιάνων, Σχολ.
 Λουκιαν. Γαλλ. 27.
 Προσάπτομαι, μ. φομαι, έγγίζω, ψαῦω, πιάνω.
 Προσάπτω, κρεμῶ εκτινος, συνδέω, προσφέρω· τοὺς αὐλοὺς
 τοῖς χεῖλεσι, βάλλω τὸν αὐλὸν εἰς τό στόμα, Παλαίφ. 48. 2,
 δίδω, προξενῶ,· κῦδος τινί, Ἰλ. ω, 110. προσθένω, περιβάλλω,
 Διοδ. Σικελ.
 Προσάπωθέω, ὦ, άπωθῶ προσέτι.
 Προσάραξις, ή, πρόσκρουσις, σύγκρουσις. εκ τοῦ
 Προσάρασσω, -ττω, μ. ξω, προσκρούω μέ τί· προσαράξα-
 σα αὐτῷ τὰς θύρας, Λουκιαν. έταιρ. διάλ. 13. κτυπήσασα τὰς θύ-
 ρας εἰς τό πρόσωπόν του.
 Προσαρήρομαι, προσαρμόζω, Ἠτίοδ. Ἀσπ. Ένερ. προσαρή-
 ρω άντί προσαράρω. Ζ. άραρίσκω.
 Προσαρθρόω, ὦ, μ. ὠσω, συνδέω, ενόνω δι' άρθρων.
 Προσαρθρῶσις, ή, τό οὗσ. τοῦ πρ.
 Προσαριθμέω, ὦ, προσέτι αριθμῶ, πληρόνω, ή λογαριαζω.
 Προσαριστάω, ὦ, εκτός τούτου άριστῶ, προχειρόμαι.
 Προσαρκέω, ὦ, μ. έσω, βοηθῶ, παραστέχω, ως προτβοηθῶ. καί
 άντί τιμωρῶ, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 141. Εἰς Πλατ. Θεαίτ. 11, διορθ.
 προσηκεσάμην άντί προσηρεσάμην· αλλά Προσηρεσάμην έταίρω εἰς
 βοήθειαν ταῦτα, σημαίνει, έκαμα τὴν άρχὴν νά βοηθήσω τὸν
 φίλον σου, παίζων καί μέ τό επάρχομαι. Περβ. προτυπεργάζομαι.
 Προσαρκτηκός, ή, ὄν, κ. } πρὸς άρκτον κείμενος.
 Προσάρκτηος, ὅ, ή, }
 Πρόσαρμα, τό (προσαίρω), ὅ,τι λαμβάνει τις εἰς τὸν έαυτὸν
 του, φαγητόν.
 Προσαρμόζω, -ττω, προταρμόζω, σφίγγω, άρμόζω έν μέ τό
 άλλο.
 Προσαρπάζω, άρπάζω προσέτι.
 Πρόσαρσις, εως, ή, ταυτ. προσφορά, Ἰπποκρ.
 Προσαρτάω, ὦ, κρεμῶ εκτινος, συνδέω. Μέσ.· τινί, εἶμαι προτ-
 ηλωμένος εἰς τινά· τινά, ύποχρεώνω τινά, τὸν κάμνω έκρε-
 μῇ μου.
 Προσάρτημα, ατος, τό, τό προσκρεμάμενον.
 Προσάρτησις, ή, τό προσκρεμῶν.
 Προσάρτυμα, τό, άρτυμα φαγητοῦ (σάκχαρον, κανέλλα κτλ.),
 Σχολ. Ἀρίστοφ. Ὀρν. 533.
 Προσάρχομαι, μ. άρξομαι, Ἀόρ. προσηρεσάμην. Ζ. προσαρκέω.
 Προσάρω, προσαρμόζω, στερεώνω πρὸς τί· προταρηρότα, Ἰλ.
 ε, 725. προσηρμοσμένον. Ζ. άράρω.
 Προστακέω, ὦ, μ. ήσω, προσέτι γυμνάζω.
 Προσταττεύομαι, προσέτι άστειζομαι, Σουῖδ.
 Προστατράπτω, προσέτι άστράπτω.
 Προστατμόω, ὦ, προσέτι στερω τὴν πολιτικὴν τιμὴν, άτιμάζω,
 Δημοστ.

Προσαναίνομαι, ξηραίνομαι, μαραίνομαι, Αίσχυλ. Προμ. 146.
 Προσανυγάζω, Δωρ. ποταυγάζω, εξαστράπτω, Ίωσηπ. Αρχ. 12.
 σ. 591. Μέσ. φαίνομαι, βλέπομαι.
 Προσανύγασις, ἢ, αὐτί } Εὐρ. Ἀλκ. 204. Δωρ. ποταύγασις,
 Προσανυγή, ἢ, } βλέψις, βλέμμα. Στοβ. σ. 531.
 Προσανυδάνω, ἢ -δαίνω, ταυτ. προτανυδάω· ἔθεν προαύδανε,
 Ὀρφ. Ἀργ. 1225. ἀντί τοῦ ὁποίου συνηραπασμένως ἐδιώρδωσέ
 τις Προσηύδα. Ἐκ τοῦ αὐδάξω συμπεραίνεται ὁ τύπος αὐδαίνω,
 ὡς αὐάξω κ. αὐαίνω.
 Προσανυδάω, ὦ, προσφυνῶ, προτομιλῶ.
 Προσανύλειος, ὁ, ἢ, ὁ πλησίον τῆς αὐλῆς, Εὐρ. Τῆσ. 273.
 Προσανυλέω, ὦ, προσέτι αὐλῶ.
 Προσανύλησις, ἢ, τὸ τραγηθεῖν συμφώνως μετὸν αὐλόν,
 Πολυδ. 4, 104.
 Προσανυλίζομαι, διατρίβω που, κατοικῶ.
 Προσανυξάνω, -αύξω, μ. ξήσω, προσέτι πληθύνω, Θεόφρ.
 Προσανυξήσις, ἢ, πληθυσμός, μεγεθύνσις.
 Προσανυρίζω, κ. } Ἀόρ. ἀπαρεμ. προταυρεῖν, ταυτ. προστυγ-
 Προσανύρω, } χάνω, προσπίπτω, ἢ ἐπαυρίζω κ. ἐπαύρω.
 Ζ. ταῦτα, κ. προσαίρω.
 Προσανυστικός, Ζ. πρασανύς.
 Προσανυτοουργέω, ὦ, μ. ἦτω, ἐκτός τούτου, αὐτοουργῶ, κά-
 μνω ἀτόξμου, : κακόντι, Θεμιστ. σ. 319.
 Προσανύω, ἀνάπτω, ἀναφλέγω· ἔθεν προσανυστικός μάγειρος, ὅστις
 καίει τὰ φαγητά, Ἀθην. 14. σ. 662. Πρβ. κάτοξος, κάδαλος.
 Προσαφαιρέω, ὦ, μ. ἦτω, προσέτι ἀφαιρῶ. Μέσ. λαμβάνω.
 Προσαφεψέω, ὦ, μ. ἦτω, προσέτι ἢ ἐνταυτῷ ψήνω, μαγει-
 ρεύω.
 Προσαφή, ἢ, πρόσφασις, τὸ ἐγγίζειν τι μετὴν χεῖρα.
 Προσαφής, ἑός, ὁ, ἢ, συνεχής, συνορευών, Γλωσσ. Στεφ.
 Προσαφινέομαι, κ. } φθάνω εἰς τί, ἐπιτυχάνω, Στράτ.
 Προσαφίκομαι, } Ἐπίρ. 27.
 Προσαφίστημι, προσέτι ἀποχωρίζω. Μέσ. ἀποχωρίζομαι.
 Προσαφοδεύω, χέζω πρὸς τινα τόπων, Ἡσίοδ. Ἔργ. 729.
 Προσαφορίζω, προσδιερίζω.
 Προσαφρίζω, ἀφρίζω, ἐκπτύω ἀφρόν προσέτι, Ἡλίοδ.
 Προσβαδύνω, κάμνω βαθύτερον, Χειρ. Παλ. σ. 93.
 Προσβαίνω, προσχωρῶ, πλησιάζω.
 Προσβακχεύω, στέλλω τὴν βακχικὴν μανίαν : ταῖς γυναῖξιν,
 Φιλοστρ. εἰκόν, 1, 18. 2) Οὐδέτ. μετὰ Δοτ. καταντῶ εἰς τὴν
 Βακχικὴν μ. ὁ Αὐτ. προοίμ.
 Προσβάλλω, ῥίπτω πρὸς τί, δέτω, φέρω πρὸς τί, ἐξαπλόνω.
 2) νοοῦμ. ὁσμήν, δίδωμ μυρωδίαν τινα, μυρίζω· κρέα ἰχθύων προσ-
 βάλλοντα, δηλ. ἐκπέμποντα ὁσμήν ὁσφάριων. 3) Οὐδέτ. προτορμῶ,
 κτυπῶ τὸν ἐχθρόν εἰς μάχην, τὴν πόλιν εἰς τὴν πολιορκίαν, Ξεν.
 Κύρ. 5, 3, 12. Μέσ. Ἰλ. ε, 879. 4) Εἰς Σοφοκ. Τρ. 844. κεί-
 ται προσέβαλλε (τὸν νοῦν), ἀντί προσεῖχεν, ἐπαρτήρει.
 Προσβέρησις, ἢ (βαρύς, βαρέω), τὸ καταδύλιν, καταβα-
 ρύνειν, Γλωσσ. Στεφ.
 Προσβασίς, ἢ (προσβάω), τὸ πατεῖν εἰς τόπον τινα.
 Προσβατός, ἢ, ὄν, τόπος ὅπου τις ἐμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ, νὰ πα-
 τήτῃ, νὰ φθάσῃ· ἐνθα οὐ προσβατόν θανάτῳ, ὅπου δὲν ἐμπορεῖ
 νὰ πατήτῃ ὁ θάνατος, Ξενοφ. Ἀπολ. 27.
 Προσβεάζομαι, ἀναγκάζω πρὸς τι : τόπων, εἰς τόπον τινα
 μεταχειρίζομαι βίαν, προσβάλλω εἰς αὐτόν, Διόδ. Σικελ. 20, 39.
 Προσβιβάζω, κ. } (πρὸς, βίω), φέρω πρὸς τί. Τροπ. φέρω εἰς
 Προσβιβάζω, } ἐννοίαν· βοηθῶ εἰς τὸ νὰ πηδήσῃ· εὐ προσ-
 βιβάζει με, Ἀριστοφ. Ἰππ. 35. προσβιβάζω λέγων, Ὀρν. 425. καὶ
 τῷ λόγῳ προσβιβάζων ὑμᾶς, διὰ τοῦ λόγου φέρων ἐσᾶς εἰς τὸ
 πρᾶγμα, δηλ. πληροφορῶν, Αἰσχ. Πρβ. ἐπιβαίνω.
 Προσβιόω, ὦ, ταυτ. ἐπιβιόω, Πλούτ. Νουμ. 21.
 Προσβλάπτω, ἐκτός τούτου βλάπτω.
 Προσβλασφημέω, ὦ, ἐκτός τούτου βλατφηνῶ ἀκόμη.
 Προσβλέπω, μ. ψω, βλέπω πρὸς τί, κυττάζω.
 Πρόσβλεψις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Πρόσβλησις, ἢ (προσβάλλω), τὸ προσδέτειν, προσφέρειν,
 Ἰπποκρ.
 Προσβλητός, ἢ, ὄν, προστεθειμένος, Οἶ.
 Προσβλύξω, ἢ } (βλύξω, βλύω) προσεμῶ, προσπτύω, Κορ. δι-
 Προσβλύω, } ορδόνων τὸ τοῦ Πλουτ. Περικ. 20. ὥσπερ χο-

λὴν τὰνδρὶ προσβέβληκεν εἰς τὸ προσβέβλυκε Ἴδε, Πλ. Μέρ. Α.
 σελ. 458.

Προσβοάω, ὦ, βοῶ πρὸς τινα, Γλωσσ. Στεφ.
 Προσβοηθῶ, ὦ, τρέχω εἰς βοήθειαν τινός.
 Προσβολή, ἢ, τὸ προσφέρειν, προσοδηγεῖν, προσρίπτειν, τὸ
 ἐναγκαλίζεσθαι, Εὐρ. Μήδ. 1074, τὸ προσδέτειν. 2) Οὐδ. τὸ
 προσβαίνειν, ἢ ἐφοδος εἰς τὴν μάχην, ἢ πολιορκίαν· ἐν προσβα-
 λῇ εἶναι, τόπων, ὅπου ἐμπορεῖ τις νὰ ἀράξῃ μετὰ τὸ πλοῖον,
 Λουκιαν. 6, σ. 122. Πρβ. ἐν πόρῳ κατοικοῦμενοι. 3) προσβολαὶ
 δεῖαι, κρίσεις καὶ ποιναὶ δεῖαι, Ἀντιφ. Πρβ. προβολή.
 Προσβόρειος, -βόρεος, -βορρός, -βορος, ὁ, ἢ, πρὸς βορ-
 ρᾶν κείμενος, εἰς τὸν βορρᾶν ἀνεμὸν ὑποκείμενος.
 Προσβράζω, σσω, προσέτι ἐκρίπτω, ἐκβάλλω ἔξω, (ἐπὶ θα-
 λατ.) Πλούτ. 8, σ. 687.
 Προσβραχής, ὁ, ἢ· Νομ. προβραχής, ἢ -χύς, τὰ ὅπ. Ζ.
 Στραβ.
 Προσβρέχω, μ. ξω, ἐκτός τούτου βρέχω, ἢ νοτίζω.
 Προσβωμολοχεύω, βωμολοχῶ κατὰ τινός, Ἡσύχ.
 Πρόσγειος, ὁ, ἢ (γέα, γαία), ὁ πρὸς τῇ γῇ, Στράβ. 6, 2,
 4. χαμερπής, πεζός, διὰ ξηρᾶς.
 Προσγελάω, ὦ, καταγελῶ, μετὰ Δοτ. κ. Αἰτιατ.
 Προσγενής, ἑός, ὁ, ἢ, πρὸς τοῦ γένους, συγγενής, Φιλόστοργ.
 Ἐκκ. Ἰστ. 8, 6. κ. Εὐστάθ. Σουῖδ.
 Προσγίνομαι, Ἀπ. κ. Προσγίνομαι, προσέρχομαι, ὑπάγω,
 φθάνω, προσαυξάνω, γίνομαι, συμβαίνω.
 Προσγλισχραίνω, προσέτι, ἢ ἀκόμη περισσότερο κάμνω
 γλίσχρον, κολλῶδες.
 Προσγναθίδιον, τὸ (γνάθος), δέμα τοῦ λαιμοῦ, λαιμομάνθη-
 λον, Γλωσσ.
 Προσγραφή, ἢ, προσθήκη εἰς τὸ γράφειν.
 Πρόσγραφος, ὁ, ἢ, νεωστὶ καταγεγραμμένος, ἐκλεγμένος.
 Προσγραφῶ, μ. ψω, γράφω προσέτι, ἀπαδίδω εἰς τινά, προσ-
 δέτω εἰς τὴν γραφήν.
 Προσγυμνάζομαι, γυμνάζομαι πρὸς τινα, Μάρκ. Ἀντ. 5,
 20. Ἐκ τοῦ
 Προσγυμνάζω, προσέτι, ἐν τούτῳ, μετὰ τὸ μέσον τοῦτο γυ-
 μνάζω.
 Προσδανείζω, μ. εἴτω, προσέτι δανείζω· Μέσ. προσέτι λαμ-
 βάνω δάνεια.
 Προσδαπανάω, ὦ, μ. ἦτω, προσέτι δαπανῶ. ἐξοδεύω.
 Πρόσδεγμα, τὸ (προδέχομαι), υποδοχή, Σοφοκ. Τρ. 628.
 Προσδεής, ἑός, ὁ, ἢ, ἐνδεής.
 Προσδεήσις, ἢ, ἐνδεΐα, χρεία, Διογ. Λαέρ. 10, 77.
 Προσδεῖ, ἀπρόσ. ἐκτός τούτου εἶναι ἀναγκαῖον, ἐλλείπει· Ξε-
 νοφ. Δημοσθ.
 Προσδεῖκνυμι, Προσδεῖκω, μ. ξω, ἐκτός τούτου δαικνύω προ-
 σέτι.
 Προσδεκτός, α, ον, δετ. ἐκ τοῦ
 Προσδεκτός, ἢ, ὄν (προσδέχομαι), τὸν ὁποῖον δέχεται τις ἀ-
 σμένως, ἀγαπητός, ἡδύς.
 Προσδέομαι, μ. ἦσομαι. ἐκτός τούτου χρειάζομαι, ἢ παρα-
 καλῶ. 2) ἐφίμαι, ζητῶ : τῆς ἀρχῆς, Ξενοφ. Ἀνάβ. 6,
 1, 24.
 Προσδέρομαι, Ἀόρ. προσδέρακον, προσβλέπω, βλέπω
 πρὸς τί.
 Πρόσδεσις, ἢ, σύνδεσις, τὸ δένειν τι πρὸς ἄλλο.
 Προσδεσμεύω, -δεσμέω, δεσμεύω πρὸς τί.
 Πρόσδεστος, ὁ, δεμένος πρὸς τί, μετὰ Δοτ.
 Προσδεύομαι, ταυτ. προσδέομαι, Δωρ. Ποτιδεύομαι, Θεόφρ.
 Προσδέχομαι, μ. ξομαι, ὑποδέχομαι· προσμένω, ὡς προτ-
 δοκίω.
 Προσδέω, δένω πρὸς τί, ἢ μετὰ τί.
 Προσδηλέω, ὦ, οὔμαι, προσέτι βλάπτω, ψθαίρω, Ἡρόδ. 8, 64.
 κ. Πλούτ.
 Προσδιεβάλλω, προσέτι διαβάλλω.
 Προσδιαιρέομαι, οὔμαι, προσέτι, ἢ ἀκόμη μίαν φοράν διαι-
 ρῶ, Ἀριστ. ῥήτ.
 Προσδιελέγομαι, μ. ξομαι, ταυτ. διαλέγομαι, μετὰ Δοτ.
 Πλούτ. Συνέσ.
 Προσδιελέξις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Προσδιδμαρτυρέω, ὦ, ἐκτός τούτου ἀποδεικνύω διὰ μαρτύρων, Δημοσθ.
 Προσδιαναγκάζω, προσέτι ἀναγκάζω, Ἰπποκρ.
 Προσδιανέμω, μερίζω εἰς ἄλλους· Μέσ. ἐν τῷ μερίζειν λαμβάνω καὶ ἐγὼ τὴν μερίδα μου.
 Προσδιανοέομαι, οὔμαι, ἐκτός τούτου συλλογίζομαι, σκέπτομαι, Πλατ. Νόμ. 2.
 Προσδιεπασσαλεύω, καρφόνω μὲ παλούκια διαπερώμενα, Ἡρόδ. 7.
 Προσδιεπολεμέω, ὦ, ὡς πολεμιστῆς ἐκτελῶ τι πρὸς τοῦτο, Δίων. Κόσπ.
 Προσδιεπορέω, ὦ, πρὸς τοῦτο ἀπορῶ, ἀμφιβάλλω.
 Προσδιεπράσσω, ττω, προσέτι ἐνεργῶ· Μέσ. διὰ τὸν εἰν-τόν μου, Κύρου Π. 8, 3, 43.
 Προσδιεπαράζω, προσέτι διαρκάζω, Πολύβ.
 Προσδιεσαφέω, ὦ, μ. ἤσω, προσέτι τι καὶ ἐξηγῶ, ἐρ-μηνεύω.
 Προσδιεστέλλομαι, προσέτι τὴν διάκρισιν, τὸν προσδιορισμόν, Ἀθήν. 12. 2) : τινί, συμφωνῶ μετὰ τινος.
 Προσδιεστολή, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προσδιεστρέφω, προσέτι στρυφογυρίζω, ἡ διαφθείρω.
 Προσδιεστύρω, ἐκτός τούτου διαστύρω, Ἀριστοφ.
 Προσδιεταράσσω, ἐκτός τούτου ταράσσω, ἐνοχλῶ, Δ. Κόσπ.
 Προσδιεατάσσω, προσέτι διατάσσω.
 Προσδιεατρίβη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ.
 Προσδιεατρίβω, μ. ψω, μετὰ Δοτ. ταυτ. ἐνδιατρίβω, κατα-γίνομαι εἰς τί, Πλάτ. Θεαιτ.
 Προσδιεφθείρω, μ. ἐρῶ, ἐκτός τούτου διαφθείρω.
 Προσδιεδάσκω, μ. ξω, προσέτι διδάσκω.
 Προσδιεδώμι, μ. δώσω, δίδω προσέτι.
 Προσδιεέρχομαι, προσέτι ἐξηγῶ, διηγούμαι.
 Προδιηγέομαι, οὔμαι, ἀκόμη διηγούμαι.
 Προδιεκάζω, κρίνω τι εἰς τινά (ὡς κριτῆς), δηλ. ἀποφασίζω ὅτι ἔκαμν.
 Προσδιεοικέω, ὦ, προσέτι ἡ ἐν ταυτῷ διοικῶ.
 Προσδιεορίζω, ἀκριβῶς διορίζω.
 Προσδιεορισμός, ὁ, προτεταξιμένον ὄριον, ἡ διορισμός.
 Προσδιεώκω, μ. ξω, προσέτι διώκω.
 Προσδοκάω, ὦ, μ. ἄσω κ. ἤτω, προσμένω, ἐλπίζω ἡ φο-βοῦμαι.
 Προσδοκέω, μ. -δόξω, προσέτι νομίζομαι· ὥστ' ἀπειρόκαλος προσέδοξεν εἶναι, προσέτι ἐνομίσθη ἀπειρ. Δημοσθ. Ζ. δοκέω.
 Προσδόκημα, τό (προσδοκίω), τό προσδοκώμενον, ἐλπὶς, Πλάτ. Φίληβ.
 Προσδοκήσιμος, ὁ, ἡ, ταυτ. προσδοκίμος, Μοσχ. ἐκ τοῦ.
 Προσδόκησις, ἡ, ταυτ. προσδοκία.
 Προσδοκήτος, ὁ, ἡ (προσδοκίω), προτμενόμενος, ἐλπιζό-μενος.
 Προσδοκία, ἰων. -ίη, ἡ, ἐλπίς· ἐνερ. παρακίνησις τῆς ἐλπί-δος, Θεοφ. Χαρ. 23.
 Προσδοκίμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -κίμως, προσδοκώμενος, Ἡρόδ. 1, 78.
 Πρόσδομα, ατος, τό, τό προτδοκώμενον, προσθήκη εἰς τό δι-δομένον.
 Προσδοξάζω, μ. ἄσω, προσέτι ἀληθῆς ἡ ἰμυδῶδες εἰς τὴν γνώμην, Στράβ. 2, σ. 777.
 Προσδοξοποιέω, ὦ, Πολύβ. 17, 15, προτδοξοποιημένον, Νομ. πρὸς δεδ. ἄλλ' εὐδοῦται καὶ προτδοξῶ, κατὰ τὴν ὑπόληψιν· Ζ. δοξοποιέω.
 Προσδορπέος, ὁ, ἡ (δόρπον), ὁ ἐν τῇ εὐωχίᾳ, χρήσιμος εἰς τὴν εὐωχίαν.
 Προσδραμεῖν, Ἀπαρσμ. Ἀορ. τοῦ προττρέχω.
 Προσδρομή, ἡ, τὸ προττρέχειν εἰς τινά.
 Προσδυσκολαίνω, ἐκτός τούτου εἶμαι δυσαρτετημένος.
 Προσδωρέομαι, οὔμαι, προσέτι δωροῦμαι.
 Προσδάω, ὦ, ἐκτός τούτου ἀφίνω, συγχωρῶ, ἀφίνω νὰ ἔλθῃ.
 Προσεγγελάω, ὦ, μ. ἄτω, προσέτι γελῶ ἐπὶ τινί, Μύθ. Αἰτ. Συναγ. σ. 63, ἐκδ. Κορ.
 Προσεγγίζω, μ. σω, ὑπάγω πλησίον.

Προσεγγισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προσεγγράφω, μ. ψω, ἐκτός τούτου ἐγγράφω.
 Προσεγγυάομαι, ὠμαι, ἐκτός τούτου ἐγγυῶμαι.
 Πρόσεγγυς, πλησίον.
 Προσεγκαλέω, ὦ, προσέτι ἐγκαλῶ.
 Προσεγκειμαι, κείμαι ἐπίτινος, εὐλίβω.
 Προσεγκελεύομαι, προσέτι ἐγκελεύομαι.
 Προσεγχέω, -εομαι, μ. εὐσω, προσέτι ἐγχέω.
 Προσεγχρίω, ἀκόμη μίαν φοράν ἐγχρίω, Ἀνάλ. 2, σ. 381.
 Προσεγχώννυμι, ἐγχώννυμι προσέτι, Γεωπ. 2) ἐγχρίω ἐπάνω.
 Προσεδαφίζω, (ἐδαφος) κατεδαφίζω. 2) στερεώνω τὸ ἐδαφος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 497.
 Προσεδρεῖα, ἡ, κ. -δρία, ἡ (πρὸς ἔδρα), τὸ προσκάθησθαι· ἐπιμέλεια, σπουδή, Λιβάν. 2) πολιτοκρία. 3) ἐπιμέλεια καὶ θεραπεία ἀρρώστου, Εὐρ. Ὀρ. 306.
 Προσεδρευτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἐπιμελής· ἐκ τοῦ.
 Προσεδρεύω, μετὰ Δοτ. κάθημαι πλησίον· πολιτοκῶ· ἐπιμε-λούμαι· Πρβ. πρόσκειμαι.
 Πρόσεδρος, ὁ, ἡ, παρακαθήμενος, ἡ πάροικος, ἡ σύνεδρος, Σοφοκλ. 2) ἐπιμελής.
 Προσεδίξω, συνηδίζω εἰς τί.
 Προσεδισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προσειδέναι, Ἀπαρσμ. παρακ. τοῦ πρόσσιδα, ἐκ τοῦ προσεῖδω, προσέτι γινώσκω.
 Προσειδής, ὁ, ἡ, μετὰ Δοτ. ὁμοιος, Νικανδρ. Λείψ. 2.
 Προσεῖδω, ὅθεν Ἀορ. 2. προτειδόν, Ἀπαρσμ. προσιδεῖν, Με-τοχ. προσιδών· προσβλέπω· βλέπω πρὸς τί.
 Προσεικα, ἀττ. ἀντί προσείκα.
 Προτεικάζω, μ. ἄσω, ὁμοιάζω, συγκρίνω, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 10, 8. 2) εἰκάζω, συμπεραίνω ἐκ συγκρίσεως τῶν πραγμάτων, Εὐρ. Ἑλ. 69.
 Προσεικέλας, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ, προσόμοιος, ὁμοιος, ἡ ἴτος.
 Προσεικής, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. Νικανδρ. Θηρ. 292.
 Προσεικω, κ. Προσεικω, μ. ξω, Ἀορ. -ήξα, εἶμαι, φαί-νομαι ὁμοιος. Παρακ. προσεικα, κ. πρόσσεικα, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1161. προτήξει δέμας, τὴν ὁμοιάζεις κατὰ τὸ σῶμα, Εὐρ. Ἀλκ. 1066.
 Προσειλάω, ὦ, ὅθεν προτείλα, ἀντί προτέλουνς, Εὐρ. Ἑλέν. 451.
 Προσειλέω, ὦ, μ. ἤσω, ποιητ. ποτειλέω, Ἰλ. κ. 347. συ-στρέφω, Σουῖδ.
 Πρόσειλος, ὁ, ἡ (εἴλη), ἐκτεταξιμένος εἰς τὸν ἥλιον, θερμός, Αἰσχ. Προμ. Ἐγν. Μ. Πρβ. πρόσηλος.
 Πρόσειμι, εἶμαι ὁμοῦ, ἡ παρῶν.
 Πρόσειμι, (εἶμι), προτέρχομαι : γυναικί, ἔχω νὰ κάμω μὲ γυναῖκα, Ξενοφ. Συμπ. 4, 38. Εἰς τὸν Ἡτίοδ. Ἑργ. 353, τὸ προτεῖναι ἀντί προτιέναι ἀντί ἐπιτελέσθαι (χαίρεταιν)· τὰ προ-τιόντα, τὰ εἰσοδήματα, πρόσδοι.
 Προσειπεῖν, Ἀορ. ἀπαρσμ. τοῦ προτειπον.
 Προσειρῶ, συνδέω, ἀρμαδιάζω, Σουῖδ.
 Προσεισευπορέω, ἰδ. τὸ εἶν.
 Προσεισευπορίζω, ὅθεν προτεισευπόρισα, Ἰσαῖος παρὰ Διονυσ. 5, σ. 593. (ὅχι πρὸς εἰ εὐπ.) τοῦ προσηθέαυτα, καὶ ἐν μέρεσι τοῦ ἔδωκα· καὶ προτεισευπόρησαν, ἐκ τοῦ προτεισευπορέω, Ζ. δὲ κ. εὐ.
 Προσεισικω, ταυτ. προτεισάζω· Παρ. εἶμαι ὁμοιος, Εὐρ. Ἀλκ. 1063. Ζ. προτεικω.
 Προσεισπράττω, προσέτι, ἐκτός τούτων εἰσπρίττω, Πλούτ. Ἀλκιβ. 8. : τοῖς ὠρισμένοις, Θεμίττ. σ. 116. παρσιτός τῶν διωρισμένων.
 Προσεισφέρω, προσέτι εἰσφέρω, ἡ ἐμβιβάζω, εἰσάγω.
 Προσειώ, μ. εἴτω (πρὸ, σείω), σείω ἐμπροσθεν, ἡ πρὸς τὰ πρότω· προτεῖναι πλόκαμον ἀνατείνετε, Εὐρ. Βάκχ. 918. σείω ἐπάνω καὶ κάτω : θάλλον προβάτω, κρατῶ ἐμπροσθεν τοῦ προ-βάτον καὶ σείω πρίστινον κλαδίον, διὰ νὰ μὲ ἀκολουθῇ, ταυτ. προτείνω, προδεικνύω· προτεῖναι θήρατρον, Σερῆνας τινί, προ-τείνεω ὡς δόλωμα. Ὁ Θεουκυδ. 6, 86, ἔχει καὶ φόβον προτεῖναι, ἀντὶ φοβερίζειν, ἐκτῆς προτειομένης μάστιγος κατὰ τοῦ ἀπειλου-μένου ραβδισθῆναι.
 Προσεκβαίνω, προσέτι ἐκβαίνω, Δ. Κόσπ. 50, 34.

Προσεκβάλλω, ἐκβάλλω, προάγω εἰς τὰ ἔμπροσθεν : γραμμὴν.

Προσεκβοάω, ὦ, ἐν ταυτῷ ἐκβοῶ, Δ. Κάσσ.

Προσεκδέρω, Ἀόρ. Παθ. προσεκδαρεῖς ἄπει. Ἀθήν. 9, σ. 377. προσέτι ἐκδέρω (γδέρω χυθ.) ἢ δέρω, ῥαβδίζω.

Προσεκδέχομαι, προσέτι προσμένω, ἢ δέχομαι.

Προσεκδιδάσκω, ταυτ. προσδιδάσκω, Δίων. Πρβ. προσεκδιδάσκω, ἀντί προσδιδάσκω.

Προσεκδύμι, } προσέτι ἐκδύνω, γυμνόνω· Μεσ. ἑμαυτόν.

Προσεκδύω, }

Προσεκζητέω, ὦ, προσέτι ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Προσεκθέρειν πέτρα, Πλούτ. 10, σ. 793. ἴσως προσεκθέρειν, ἐκχύνειν τὸ σπέρμα εἰς τὴν πέτραν.

Προσεκθλίβω, προσέτι, ἢ ἔτι πλέον ἐκθλίβω.

Προσεκκαίω, μ. αὖσω, προσέτι καίω, ἀναφλέγω.

Προσεκκαλύπτω, ἐκτός τούτου, ἐκκαλύπτω.

Προσεκκείμαι, προσέτι ἐκκείμαι, κείμαι ἔμπροσθεν, προέχω, Φιλότηρ. σ. 889.

Προσεκλέγω, μαι, προσέτι ἐκλέγω, Πολύβ.

Προσεκλογίζομαι, μ. ἴσμαι, ἐκτός τούτου, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, Δ. Κάσσ.

Προσεκλύω, προσέτι ἐκλύω.

Προσεκμαίνομαι, προσέτι ἢ πρὸς τοῦτο ἐκμαίνομαι.

Προσεκπέμπω, προσέτι ἐκπέμπω· Ἀμφ.

Προσεκπηδάω, ὦ, μ. ἦτω, προσέτι, ἢ κατὰ τινος πηδῶ.

Προσεκπίνω, προσέτι ἀκόμη ἐκπίνω, Πλούτ.

Προσεκπίπτω, προσέτι ἐκπίπτω.

Προσεκπονέω, ὦ, προσέτι, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐκπονῶ.

Προσεκπρίξμαι, προσέτι ἀγοράζω, Δ. Κάσσ.

Προσεκπυρόω, ὦ, προσέτι, ἢ πλέον ἐκπυρόω, ἀνάπτω.

Προσεκσπάω, προσέτι ἀκόμη ἐξέλκω.

Προσεκταράσσω, ἐκτός τούτου ἀκόμη ἐκταράσσω, συγχύζω.

Προσεκτέα, κ. } 3στ. τοῦ προτέχω.

Προσεκτέον,

Προσεκτικὸς, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. -κὼς ἔχω, ἀντί προστέχω· καὶ Κ. οὕτω.

Προσεκτίλλω, προσέτι ἐκμαδῶ.

Προσεκτραχηλίζομαι, ταυτ. ἐκτραχηλίζομαι. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 11, 179.

Προσεκτυφλόω, ὦ, προσέτι ἐκτυφλόνω.

Προσεκφέρω, δίδω συνεισφοράν, ἢ δόσιμον, Πολύβ. 3, 27.

Προσεκφοβέω, ὦ, προσέτι ἐκφοβῶ.

Προσεκχέω, μ. εὖσω, προσέτι ἐκχύνω.

Προσεκχλευάζω, ὅθεν Προσεκχελευαῖος, ὅστις πρὸς τοῦτο ἐξεκχεύατο, ἐπεριγέλασε, Δημοσθ. σ. 705.

Προσελάσις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Προσελαύνω, Προσελάω, μ. αὖσω, ἐλαύνω πρὸς τι, ἢ κατὰ τινος· Ζ. ἐλαύνω.

Προσελεύσις, ἢ (προσελεύσω), πληστιάτις, ἐρχομός.

Προσελέω, Νομ. ταυτ. προπηλακίζω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 730, προσελούμεν, κ. Αἰσχ. Προμ. 435. προσελούμενον· Παράγεται καὶ γράφεται διαφόρως· ἐκ τοῦ προυτέλλω, μελ. -ελέω, ὦ, ὡς νέον θέμα, ἐκ τοῦ σέλλω ταυτ. ὁρμῶ, τύπου ἄλλου ἀντὶ ἔλλω, ἢ ἔλλω. Καὶ προυτέλλω, ὅπου ἢ πρὸ εἶναι μεταβεβλημένη εἰς πρὸν, διὰ τὰ παράξωσιν εὐκόλως τὸν εἰς τὸν Αἰσχ. τύπον· Τελευταῖον ἐκ τῆς πρὸς καὶ ἔλος (κάθυγρος καὶ λατπώδης τόπος), αἰείφω με λάσπην. Ἄλλοι γράφουσιν εἰς τὸν Ἀριστοφ. προσηλούμεν, ἐκ τοῦ προσηλόω, καρφόνω· διότι τὰ νόθα νομίσματα καρφόνουσιν εἰς τὸν τοῖχον. Εἰς τὸν Δημοσθ. Μειδ. προσηλούσθαι, καρφόνειν εἰς τὸν σταυρόν. Εἰς τὸν Αἰλ. ἐπιστ. 3, εὐρίσκεται τὸ προσηλῶ ἀντὶ ὑβρίζω τροπ. ἐπειδὴ οἱ σταυρούμενοι ἦσαν καταχλεύαστοι, καὶ ἐξουδενωμένοι, Πρβ. Τάκτ. 7, 17, Ἀνάλ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον αἱ λέξεις εἶναι δύο, ἢ πρώτη προσελέω ταυτ. προσελαύνω, ἡγουν διώκω, κτυπῶ, καὶ ἐπομένως καταφρονῶ· ἢ δὲ δευτέρα προσηλόω, (ἐκ τοῦ ἥλος)· ἀλλὰ καὶ ὁ ἥλος ἀνήκει εἰς τὸ ἔλλω, ἐλάω, ἐλαύνω, κ. σέλλω εἶναι ταυτ. ἔλλω.

Προσεληναῖος, αἶα, αἶον, κ. } (πρὸ, σελήνη), ὁ πρὸ τῆς

Προσεληνέας, ἢ } σελήνης, ἀρχαιότερος παρά

Προσεληνός, ὁ, ἢ, } τὴν σελήνην, Ἡτύχ. τοιοῦ

τους ἐνόμιζαν ἑαυτοὺς οἱ Ἀρκάδες· Ἄλλοι ἐξήγησαν Προσεληνοὶ

ταυτ. πρόσελοι, τοῦτ' ἐστὶν ὑβριστικοί, ἐκ τοῦ προσελλω, προσελῶ, ταυτ. ὑβρίζω.

Προσελκύνω, μ. ὕσω, κ. } ἔλκω, σύρω πρὸς τι. Μεσ. ἔλκω

Προσελέκω, μ. ξω, } εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

Προσελλείπω, ἀφίνω προσέτι νὰ ἐλλείπη· τὰ προσελλείποντα, ὅσα ἀκόμη ἐλλείπουσι, Διόδ. σ. 785.

Προσελόω, ταυτ. προπηλακίζω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 730.

Προσελπίζω, προσέτι ἐλπίζω, Ἀθήν. σ. 377.

Προσελυτρόω, ὦ (ἐλυτρον), σκεπάζω μὲ λῆπος, κέλνφος, φλούδαν, Ἀθήν. 1, σ. 6.

Προσεκμαίνομαι, προσέτι ἢ πρὸς τοῦτο ἐκμαίνομαι.

Προσεμβαίνω, προσέτι ἐμβαίνω. 2) προσέτι πατῶ μὲ τοὺς πόδας, καταφρονῶ ὑπερηφάνως· θανόντι, τὸν ἀποθανόντα, Σοφοκ. Αἶας.

Προσεμβάλλω, προσέτι ἐμβάλλω.

Προσεμβατεύω· Ζ. προσεμματεύω.

Προσεμβριμάομαι, προσέτι φοβερίζω, ἢ μουρμουρίζω, Ο'.

Προσεμματεύω, ἐμβάλλω τὰς χεῖρας καὶ ψηλαφῶ τὸ στήθος γυναικός, Ἀρισταίν. 2, ἐπιστ. 22. Ἄλλοι ἀναγιν· Προσεμβατεύω, τὸ ὅποιον εἶναι πολλά αἰσχρόν.

Προσεμπασσω, μ. αὖσω, προσέτι ἐπιπασσίζω, σκorpίζω ἐπάνω.

Προσεμπικραίνομαι, προσέτι πικραίνομαι, ἢ ὀργίζομαι κατὰ τινος, Ἡρόδ. 3, 146, ὅπου ὀρδοτέρον ἀνέγ. πάρος, καὶ τὸ ἀπέδωκαν εἰς τὸ προηγούμενον.

Προσεμπίπτω, προσέτι ἐμπίπτω.

Προσεμπρήθω, ἢ Προσεμπίπρημι, μ. ἦτω, προσέτι καίω.

Προσεμφανίζω, ἐκτός τούτου, κάμνω ὁρατόν, φανερόν, δεικνύω, Ἰώσηπ.

Προσεμφερής, ἑος, ὁ, ἢ, πλησιάζων τινί· προτόμοις.

Προσεμφέρω, εἰς τὸ Μεσ. εἶμαι ὅμοιος.

Προσεμφορέω, ὦ, ἐκτός τούτου, ἐμφέρω, εἰσκομίζω, εἰτάγω.

Προσεμφύομαι, προσέτι ἐγκολλῶμαι, κρατοῦμαι σφικτῶ, Διόδ. σ. 558.

Προσέναγχος, Ἐπίρ. πρὸ ὀλίγου, Λογγίν. 43.

Προσενδείκνυμι, προσέτι ἐνδείκνυω, Δ. Κάσσ.

Προσενέγκω, Ἰων. Προσενέκω, δίδει χρόνους εἰς τὸ προσφέρειν, ὡς προσενεγκεῖν, προσενεγκάμενος, προσενεχθεῖς κτ. Ζ. τὸ ἀπλουν.

Προσενεδρεύω, προσέτι ἐνεδρεύω. 2) ἐναντίον τινός κάμνω ἐνέδραν (καρτέρι), Αἰνεί. κεφ. 4.

Προσενέπω, Ποιητ. -νέπω, προσφωνῶ, προσομιλῶ, δηλ. ὡς τὸ προταγορεύω, νομίζω, γνωρίζω, ὀνομάζω, Αἰσχ. Ἰαγ. 334.

Προσενεχυράζω, προσέτι βάλλω τι ἐνέχυρον, Δημοσθ.

Προσενδυμέομαι, οὐμαι, ἐν ταυτῷ στοχάζομαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου.

Προσεννοέω, ὦ, μ. ἦσω, ἐν ταυτῷ ἐννοῶ, συλλογίζομαι.

Προσενοχλέω, ὦ, προσέτι ἐνοχλῶ, Ἰπποκρ.

Προσενόω, ὦ (ἐνόω), ἐνόω μὲ ἄλλοτι.

Προσεντείνω, ἀκόμη περισσότερον τεντόνω· τινί πληγῆς (ἢ νομ. τοῦ πληγῆς), ἀκόμη τοῦ δέτω ξυλιαῖς.

Προσεντέλλω, Προσεντέλλομαι, ἐκτός τούτου προστάζω.

Προσεντίκτω, προσέτι ἐντίκτω, Ἀριστοτ.

Προσεντυγχάνω, συνομιλῶ, Πλούτ. Νικ. 10.

Προσενυβρίζω, προσέτι ἐνυβρίζω, Πολύβ.

Προσενυφαίνω, ομαι, προσέτι ἐνυφαίνω, ἢ συνενυφαίνω, Πλούτ.

Προσεξαγριάζω, προσέτι ἀγριάζω, ἢ παροργίζω.

Προσεξαίρεω, ὦ, προσέτι ἀφανίζω, ληλατῶ, Λιβάν. Τ. 2, σ. 193.

Προσεξάίρω, ἀκόμη περισσότερον ἐξυψόνω.

Προσεξαμαρτάνω, ἀκόμη περισσότερον ἐξαμαρτάνω.

Προσεξανδραποδίζομαι, προσέτι δουλόνω, πωλῶ ὡς δούλους.

Προσεξανίστημι, προσέτι ἐξανίσταμαι, Μεσ. Προσεξανίσταμαι, Δίων. Κάσσ. 60, 6.

Προσεξαπάτάω, ὦ, προσέτι ἀπατῶ.

Προσεξαπλόω, ὦ, προσέτι ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ, Γλωσσ. Ἑρωτιαν.

Προσεξαποστέλλω, μ. λῶ, ἐν ταυτῷ ἐξαποστέλλω.

Προσεξάπτω, προσέτι, ἀκόμη περισσότερον ἀνάπτω, ἐρεθίζω.

: τὴν ὀργάνην, Ἰώσηπ.
 Προσεξασκέω, ὦ, ἀκόμη περισσότερον στολίζω, καὶ μορφόνω,
 Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. 3, σ. 258.
 Προσεξελαύνω, προσέτι ἐξελαύνω, ἐξορμῶ, ἢ ἐκδιώκω, Δ.
 Κάστ.
 Προσεξελέγχω, προσέτι πληροφορῶ, Πολύβ.
 Προσεξελίσσω, ταυτὸν ἐξελίσσω προσέτι.
 Προσεξεργάζομαι, προσέτι ἐξεργάζομαι, Πορφύρ. εἰσαγ.
 3, 19.
 Προσεξερείδομαι ταῖς χερσὶ, στηρίζομαι ἐπάνω εἰς τὰς χεῖ-
 ρας, Πολύβ.
 Προσεξέρχομαι, ἐξέρχομαι, καὶ ὑπάγω πρὸς τι μέρος.
 Προσεξετάζω, ἐν ταυτῷ ἢ προσέτι ἐξετάζω.
 Προσεξευρίσκω, προσέτι ἐφευρίσκω.
 Προσεξηγέομαι, οὐμαι, προσέτι διηγούμαι, ἐξηγῶ, σαφανίζω,
 διηγούμαι, Ο΄.
 Προσεξηπειρόω, ὦ, ἀκόμη πλέον μεταβάλλω εἰς γῆν, Στράβ.
 12, σ. 22. Sieb.
 Πρόσθεξις, ἢ (προσέχω), ταυτ. προσοχή, κ. προσέχεια.
 Προσθεξίστημι, ἐκτός τούτου, κάμνω ἐκτατικόν, Πλούτ.
 Προσθεπαγγέλλομαι, προσέτι ὑπόσχομαι.
 Προσθεπάζω, προσέτι φέρω, προσθέτω, προσλαμβάνω κτ.
 Προσθεπαινέω, ὦ, προσέτι ἐπαινῶ.
 Προσθεπαίρω, ἀκόμη περισσότερον ὑψώνω.
 Προσθεπαιτιάομαι, ὦμαι, ἐκτός τούτου, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ,
 Πλούτ.
 Προσθεπαυέρομαι, ἐκτός τούτον ἐρωτῶ, Δ. Κάστ.
 Προσθεπαπειλέω, ὦ, ταυτ. ἀπειλῶ.
 Προσθεπαράσσομαι, ὦμαι, προσθεπύχομαι.
 Προσθεπαρῶ, προσέτι κυβερνῶ ὡς διοικητὴς ἢ ἐπαρχος· μετά
 γεν. Ἰώσηπ.
 Προσθεπαυξάνω, μ. ἤσω, Ἀόρ. προσεπηύξητα, προσέτι πλη-
 θύνω, Δ. Κάστ.
 Προσθεπαυρίσσομαι, ταυτ. προσαπολαύω, Ἰπποκρ.
 Προσθεπισφέρω, παρεκτός τούτου, ἀκόμη πλέον εἰσφέρω,
 Πολυδ. 5, 140.
 Προσθεπλίζω, προσέτι παρακινῶ, κάμνω νὰ ἐλπίξῃ, Δ.
 Κάστ.
 Προσθεμβαίνω, προσέτι πατῶ ἐπάνω, ἢ περιπατῶ, Σχολ.
 Σοφοκ. Αἶ. 1398.
 Προσθεπεμβάλλω, ταυτ. προθεμβάλλω.
 Προσθεπεξευρίσκω, προσέτι ἀκόμη ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ,
 Θουκυδ. 2.
 Προσθεπηξηγέομαι, ταυτ. προσξηγ. Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 302.
 Προσθεπέπω, ὅθεν προσθεπειπεῖν, Πολύβ. προσέτι λέγω.
 Προσθεπερωτάω, ὦ, προσέτι ἐρωτῶ.
 Προσθεπερωτητής, οὐ, ὁ, προσέτι ἐρωτῶν· δεύτερος ἐρωτη-
 τής, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Προσθεπεύχομαι, μ. ξομαι, προσέτι ἐπεύχομαι.
 Προσθεπηρεάζω, ταυτ. ἐπηρεάζω προσέτι, Δ. Κάστ.
 Προσθεπιβάλλω, προσέτι ἐπιβάλλω.
 Προσθεπιβλέπω, προσέτι ἐπιβλέπω, Στράβ.
 Προσθεπιβοάω, ὦ, προσέτι ἐπιβοῶ, Δ. Κάστ.
 Προσθεπιβουλεύω, προσέτι ἐπιβουλεύω.
 Προσθεπιγίγνομαι, ἀκόμη εἶμαι παρὼν, προσέτι ἔρχομαι.
 Προσθεπιγράφω, προσέτι ἐπιγράφω, Θεοφρ. Χαρακ. 13, 3.
 Προσθεπιδαψιλεύομαι, προσέτι δίδω πλουσίως, Διβίν. 4,
 σ. 609.
 Προσθεπειδείκνυμι. —δεικνύω, προσέτι ἐπιδεικνύω.
 Προσθεπειδεσμέω, ὦ, κ. } προσέτι δένω, βάλλω δεσμόν.
 Προσθεπειδέω, }
 Προσθεπειδημέω, ὦ, προσέτι ἐπιδημῶ, ἔρχομαι πον, ἢ εἶμαι.
 Προσθεπειδιδάσκω, προσέτι διδάσκω, Κλήμ. σ. 825.
 Προσθεπειδίδωμι, ταυτ. προσδίδωμι, Δ. Κάστ.
 Προσθεπειδοξάζω, συγκατανεύω εἰς γνώμην τινά, Γέλλιος
 19, 1.
 Προσθεπειδράττομαι, δράττομαι, οἰκειοποιῶμαι, Πολύβ.
 Προσθεπειξενύγνυμι, κ. } προσέτι ἐπιξενύγνυμι, Γλωσσ. Στεφ.
 Προσθεπειξενύγνυμι, }
 Προσθεπειζητέω, ὦ, προσέτι ζητῶ.

Προσθεπιθεάομαι, ὦμαι, ταυτ. τοῦ ἐφεξῆς, Λογγίνος. 30.
 Προσθεπιθεωρέω, ὦ, προσέτι θεωρῶ, Ἰπποκρ.
 Προσθεπιθλίβω, θλίβω ἐπάνω.
 Προσθεπιχαλέω, ὦ, προσέτι ἐγκαλῶ, Δ. Κάστ.
 Προσθεπιχατὰδέω, ταυτ. προσθεπιδεσμέω, Ἰπποκρ.
 Προσθεπιχατὰτείνω, ἐτι πλέον τεντώνω, βιάζω.
 Προσθεπικηρύττω, προσέτι ἐπικηρύττω, Δ. Κάστ.
 Προσθεπικρατέω, ὦ, περαιτέρω νικῶ, ὑπερέχω, Δ. Κάστ.
 Προσθεπικρεμάω, ὦ, προσέτι ἐπικρεμῶ, Ἰπποκρ.
 Προσθεπικρούω, προσέτι κρούω.
 Προσθεπικτάομαι, ὦμαι, μ. ἤσομαι, προσέτι ἀποκτῶ.
 Προσθεπίκτισμα, τό, κατὰ προσθήκην κτισμένον κτίσμα. Νικ.
 Χρον. 10, 4.
 Προσθεπιλαμβάνω, προσέτι λαμβάνω, Πολύβ.
 Προσθεπιλέγω, προσέτι λέγω εἰς τὸ τέλος.
 Προσθεπιμανθάνω, προσέτι μανθάνω.
 Προσθεπιμελοῦμαι, προσέτι ἐπιμελοῦμαι.
 Προσθεπιμετρέω, ὦ, προσέτι ἐπιμετρῶ, δίδω πλέον τοῦ μέτρου,
 Ἀθήν. σ. 36.
 Προσθεπινοῶ, ὦ, μ. ἤσω. προσέτι ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.
 Προσθεπινορέω, ὦ, προσέτι κάμνω ψευδῇ ὄρκον, Λυσίας,
 1238.
 Προσθεπιπίπτω, προσέτι ἐπιπίπτω.
 Προσθεπιπλέω, ἐπιπλέω κατὰ πινος, Πολυδ.
 Προσθεπιπλάσσω, πρὸς τοῦτο ἐπιπλάσσω, ἐπινοῶ, ποιῶ, Φορν.
 Φυσ. Θ. κεφ. 27. Ἰδε καὶ τὸ ἐφ.
 Προσθεπιπλέω, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 424. τοῖς ἔξω προσθεπι-
 πλοκομένοις, εἰς τὰ ἐξωτερικῶς προσθεπιτιθέμενα, εἰς δὲν εἶναι
 ὁρδότερον Προσθεπιπλαττομένης, δηλ. προσταλειφομένης.
 Προσθεπιπλήττω, μ. ξω, προσέτι ἐπιπλήττω.
 Προσθεπιπονέω, ὦ, ἀκόμη περισσότερον ἐργάζομαι, κοπιᾶζω· ἀκού-
 οντας, Αἰσχίν. ἀκόμη νὰ ὑπομένωμεν ἀκούοντες. Πρβ. προσθεπι-
 ταλαιπωρέω.
 Προσθεπιρρέω, — ῥύω, — ῥυέω, προσέτι ῥέω, συρρέω.
 Προσθεπιρρώννυμι, ἐτι πλέον ἐνδυναμόνω, Πολύβ.
 Προσθεπιτεμνύνω, ἐτι πλέον τιμῶ, σέβομαι, Δ. Κάστ.
 Προσθεπιστημαίνομαι, προσέτι ἐπιστημ.
 Προσθεπιστιτίζομαι, ἐτι πλέον συνάζω ἐφόδια τοῦ ζῆν, τροφάς.
 Προσθεπισκευάζω, προσέτι ἐπισκευάζω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 8, 6.
 Προσθεπισκέπτομαι, προσεξετάζω, παρατηρῶ προσέτι, Γαλήν.
 Τ, 5. 446. 13. Βασ.
 Προσθεπισκήπτω, προσέτι παραγγέλλω, ἢ παρακαλῶ, Ἠλιδό.
 σ. 164.
 Προσθεπισκώπτω, προσέτι ἐπισκ. Πλούτ. Ἀλέξ.
 Προσθεπισπάω, ὦ, προσέτι ἐπισπῶ, ἐφέλω.
 Προσθεπίσταμαι, προσέτι ἐπίσταμ. Πλάτ.
 Προσθεπιστεῖχω, ὑπάγω, ἔρχομαι κατοπιν, Ὀρφ. Ἀργ. 556.
 Προσθεπιστέλλω, προσέτι ἀγγέλλω, ἢ προστάζω.
 Προσθεπιστίχω, ταυτ. προσεπιστεῖχω.
 Προσθεπισυνάπτω, ἀκόμη συνάπτω μὲ τί, Γλωσσ. Στεφ.
 Προσθεπισφάττω, μ. ξω, προσέτι σφάζω, φονεύω.
 Προσθεπισφίγγω, μ. γξω, προσέτι ἐπισφίγγω.
 Προσθεπισφραγίζομαι, μ. ἵτομαι, προσέτι ἐπισφραγίζω, ἐ-
 πιβεβαιώνω, Δημοσθ. ἐπιστ.
 Προσθεπισχυρίζω, ἐτι πλέον ἐνδυναμόνω. ἐπιβεβαιώνω, Δ.
 Κάστ.
 Προσθεπισωρεύω, προσέτι ἐπισωρεύω, Ἀρτεμ. 1, 16.
 Προσθεπιταλαιπωρέω, ὦ, ἀκόμη ἐπὶ πλέον ἔχω ὑπομονήν. Πρβ.
 προσθεπιπονέω.
 Προσθεπιτόττω, μ. ξω, ἐτι πλέον παραγγέλλω, ἢ προστάζω,
 Ἰπποκρ.
 Προσθεπιτείνω, προσέτι, ἢ περισσότερον τεντώνω, βιάζω.
 Προσθεπιτετατεύομαι, προσέτι πλάττω ὡς θαῦμα.
 Προσθεπιτέρπομαι, ἐτι μάλλον τέρπομαι, Ἀριστοφ.
 Προσθεπιτεχνάομαι, ὦμαι, προσεφευρίσκω δόλους, Προκοπ.
 Ἀνέκδ. σ. 119.
 Προσθεπιτίθημι, πρατέτι ἐπιτίθημι.
 Προσθεπιτιμάω, ὦ, προσέτι ὀνειδίζω, τιμωρῶ.
 Προσθεπιτραγιάζω, ὦ, αὐξάνω ὡς τραγικός, προσθέτω.
 Προσθεπιτρέπω, προσέτι συγχωρῶ, παραδίδω, ἐμπιπτεῖο-

μαί.
Προσπεπιτρέβω, μ. ψω, προσέτι βαρύνω, καταβλίβω, ἀφαι-
 νίζω.
Προσπεπιτροπεύω τινά, ἀκόμη εἶμαι τινος ἐπίτροπος.
Προσπεπιτυγχάνω, προσέτι ἐπιτυχ. Ἰωτήπ.
Προσπεπιφέρω, ἀκόμη ἐπιφέρω, ἢ ἐπιζέτω : τὸν κολοφῶνα,
 Κλημ. σ. 760.
Προσπεπιφημίζω, ἐκτός τούτου διαδίδω φήμην, Στράβ. 17,
 σ. 1154.
Προσπεπιφθέγγομαι, ἀνταποκρίνομαι εἰς τὴν φωνήν· καὶ ἐπὶ
 πτηνῶν, Δ. Κασ.
Προσπεπιφοιτάω, ὦ, συχνάκις, ἢ συνήθως ὑπάγω, ἔρχομαι,
 Φίλων.
Προσπεπιφωνέω, ὦ, προσέτι ἐπιφωνῶ, ἢ προσζέτω.
Προσπεπιχαρίζομαι, προσέτι χάμνω χάριν, προσζέτω ἐξ εὐ-
 νοίας, Ξενοφ.
Προσπεπιχέω, προσέτι ἐπιχύνω.
Προσπεπιχώννυμι, μ. ὦσω, προσέτι σκεπάζω μὲ χῶμα.
Προσπεπιψεύδομαι, προσέτι ἀπατῶ, ψευδολογῶ, Ἡλιόδ. 7, 2.
Προσπεπόμνυμι, προσέτι ὀμνύω, Δ. Κάστ.
Προσπεποφλίσκω, προσέτι χρεωστῶ.
Προσπεπώ, ὅθεν προσπειπῶ.
Προστερανίζω, ἀκόμη πλέον συνάζω, συσπρεύω. Τροπ. : τὴν
 περίοδον παραπληρωματικῶς, ἐπιφορτόνως τὴν περ. μὲ παρα-
 πληρωματικὴν λέξιν, Διον. Ἀλ. συνδ. σ. 9.
Προστεργάζομαι, μ. ἀτομαι, ἐκτός τούτου ἐργάζομαι, ἢ διὰ
 τῶν κόπων μου ἀποκτῶ καὶ κερδαίνω· ἐμποῶ, προξενῶ, δίδω
 : ἀγαθὰ τινί, Ἡρόδ. 6, 61.
Προστεργός, ὁ, ἢ : ἀτρακτος, ἀνήκων εἰς ἐργασίαν, Ἀνάλ. 1,
 σ. 222.
Προστερείδω, ἐρείδω ἐπὶ τι, ἐπακουμβίζω Κ. : κλίμακας τῷ τείχει,
 προσβάλλω : δόρατα, λόγχας· Οὐδέτ. ἐπιπτηρίζομαι, ἀντιβλίβω·
 πέπτω ἐπάνω μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, ἢ ἀντέχω, ἐναντιόνομαι.
Προστερεύω, ὀμαι, ρεύγομαι Κ. καὶ ἐκδίδω ὁσμὴν τῶν φαγη-
 τῶν, τὰ ὅποια ἔχω εἰς τὸν στόμαχον· ἐπὶ κυμάτων, προσβάλ-
 λειν μὲ ταραχὴν, Ἰλ. ο, 621.
Προστερέω, προτομιλῶ, ὅθεν προστερίηκα. 2) Ἰων. μέλ. ἀντι-
 προσερέω.
Προστερίζω, διαφέρωμαι, λογαμαχῶ περὶ πρωτείων, Δόγγ.
 4, 2.
Προστέρομαι, ἀκόμη ἐρωτῶ.
Προστερπύζω, μ. ὕτω, } προσέτι, πρὸς τοῦτο, ἔρπω, τύρομαι
Προστερπύω, κ } τῆς κοιλίας. Καθ. προτέρχομαι, πλη-
Προστέρω, } σιάζω, Αἰσχ. Προμ. Σοφοκ. Ἡλ. Εὐρ.
 Φοιν. Ἀριστοφ. Σφ. τὸ προτέρπον, τὸ προστερχόμενον, τὸ μέλ-
 λον, Σοφοκ. Αἴας.
Προστερυγγάνω, προσέτι ρεύγομαι Κ. 2) Αἰλιαν. Ἰδ. ζ. 9,
 11. ἀσπίς προσστερυγούσα, ἀντὶ προσπύστατα· διὰ τοῦτο ὠνομά-
 ζετο καὶ πτυαλὶς.
Προσέρχομαι, ἔρχομαι πρὸς τινά, πλησιάζω. 2) ὑπάγω νὰ
 προσευχηθῶ. Πρβ. πρόσδοσις. 3) προσέρχομαι γυναικί, ἀντὶ,
 συνουρίσκομαι, Ξενοφ. Συμπ. 4) ἐμβαίνω, ἐπὶ εἰσοδημάτων,
 Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 6, 12. Ἡρόδ. 7, 114. Πρβ. πρόσδοσις.
Προστερωτάω, ὦ, προσέτι ἐρωτῶ.
Προσσηρός, τὸ, Μάρκ. Ἀντ. α, 15, Ζ. Σαίρω.
Πρόσσεσπερίος, ὁ, ἢ, πρὸς δυσμὰς ἡλίου (κείμενος, ὑπά-
 γων κττ.).
Προσέσχατος, ὁ, ἢ, κυρίως ὁ γείτων τοῦ ἐσχάτου. Ζ. ἐσχα-
 τος. Ἀντὶ συνουρίων, ἐλήφθη ψευδῶς ἐκ Στράβ. 14, σ. 1000, ὅ-
 που ἄλλως ἔκειτο πρὸς ἐσχάτη, καὶ ὁ Κασωβ. ἐδιωρθώσ. προστε-
 χεστάτη, ὑπερθ. τοῦ προσεχῆς.
Προστειρίζω, τινά χάμνω τινά φίλον· Μέστ. χάμνω φίλον μου,
 λαμβάνω ὡς βοηθόν, Ἡρόδ. 5, 66. ἢ κρατῶ μαζήτου φίλιν, καὶ
 ὁμόνοιαν, Αἰχίν. διὰλ. 3.
Προστειριστός, ὁ, ἢ : ὀπλίτης, στρατιώτης, ὅστις μὲ ἀκο-
 λουθεῖ ἀπὸ φίλιαν θεληματικῶς, Θουκυδ. 8, 100.
Προστειράν, ἐκ τοῦ προστήμι, συγχωρῶ.
Προσέτι, Ἐπίρ. πρὸς τοῦτοις, ἀκόμη.
Πρόστευγμα, ατος, τὸ (προστεύχομαι), ταυτ. κάτευγμα, εὐχή,
 τάγμα. Κ. τάξιμον, Εὐβουλος παρ' Ἀθήν. σ. 460. Ζ. τάγμα.

Ἰδ. Κορ. εἰς Πλούτ. Μέρ. Ε, σ. 442. Ἰδ. καὶ Λογ. Ἑρμῆν, ε-
 τους 1819. σελ. 347.

Προστευεργατέω, ὦ, προσέτι εὐεργετῶ.
Προστευκαίρέω, ὦ, μετὰ Δοτ. ἐνασχολοῦμαι εἰς τί, Πλούτ. πε-
 ρὶ ποταμ.
Προστευκτῆριον, τὸ, τόπος προτευχῆς, Φίλ. ἐκ τοῦ
Προστευκτῆριος, κ. } ἀνήκων εἰς προτευχὴν.
Προστευκτικός, ἢ, ὄν, }
Πρόστευξις, ἢ, ταυτ. προτευχή, Ὀρφ.
Προστευπαθέω, ὦ, προσέτι εὐεργετοῦμαι, Ἰαμβλ. Πυθαγ.
Προστευπορέω, ἔομαι, προσέτι προξενῶ, προμηθεύω, Δημοστ.
 σ. 962. Πρβ. διὰ τὴν ἐνεργ. σημασίαν εἰστυπορέω, κ. Ζ. προ-
 χειρέω.
Προστευρίσχω, προσέτι εὐρίσχω.
Προστευσχολέω, ὦ, ταυτ. προστευκαίρέω.
Προστευχή, ἢ, δέησις πρὸς θεόν. 2) προτευχῆς οἶκος τῶν Ἰου-
 δαίων· Καὶ προστευκτῆριον.
Προστεύχομαι, μ. ξομαι, μετὰ Δοτ. : θεοῖς, παρακαλῶ τοὺς
 θεοὺς, ἢ ὑπόσχομαι εἰς τοὺς θεοὺς, τάξω Κ. Ἡρόδ. 1, 48, προ-
 ευχετότε κ. προσεδέξατο, ἴσως προτείχετο, Πρβ. προτρέπομαι,
 αὐτόδ. 1, 31.
Προστεφαρμόζω, προταρμόζω.
Προστεφενρίσχω, ταυτ. προστευρίσχω.
Προστέχεια, ἢ, ταυτ. πρότεξις, κ. προσοχή, Σουῖδ. 2) Συνήθ.
 συνέχεια, συναψις, γειτονία· ἐκ τοῦ
Προσεχής, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. -εχῶς, προσεκτικός. ἐκ τοῦ προστέχω
 (τὸν νοῦν). 2) Συνήθ. ὅς τις εἶναι συνδεδεμένος μὲ τινά, τὸν
 ἀκολουθεῖ· συνορεύων, γείτων· Πρβ. ἐχόμενος· ὅθεν ραχιδῆς
 καὶ προσεχής, (τοῖς ἐτησίαις) αἰγιαλός, ὑποκείμενος εἰς τοὺς ἀ-
 νέμους καὶ εἰς τὰ κύματα, Στράβ. 5, σ. 373. ὅπου ὁ Κορ. ἔβα-
 λε προσεχής, ἀποδείξας τὸ γνήσιον τῆς γραφῆς εἰς τὰς σημ. Πλου-
 τάρ. Ἀλέξ. 17. μὲ σύγκρισιν πρὸς τὸ Ὀμηρ. Προβλήτες αἰκαί.
 3) ταυτ. πρόσφατος, πρὸ ὀλίγου γεγόμενος. Ἐπίρ. προσεχῶς ἀν-
 τι ἀμέσως, Νεμέσιος.
Προσεχόντως, Ἐπίρ. προσεκτικῶς.
Προσέχω, κρατῶ εἰς τί, βάλλω εἰς τί, π. χ. ναῦν, ἀρά-
 ζω : νήσω, Μεταφ. τὸν νοῦν (ἢ νοοῦμ.) βάλλω τὸν νοῦν μου
 εἰς τί, προσέχω, Κ. ἔχω τὸ μέρος τινός, τὸν ἀκολουθεῖ, Διόδ.
 Σικ. 5, 22. Ζ. ἔχω.
Προσέψημα, τὸ, ταυτ. προσόψημα. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
Προσψέα, ἢ -ψία, ἢ, προσαγορεύσεις.
Προσψείω, ἀντὶ προσαγορεύω. Ἡσύχ.
Προσέψω, προσέτι, ἢ συμφήνω, συμμαχεύω, Ἀθήν.
Προσέω, θεματικὸν τοῦ προστήμι κ. πρόσεμι.
Προσεφός, ὁ, ἢ, ταυτ. προσήωος.
Προσζεύγνυμι, κ. } συζευγνύω, δένω πρὸς τὸν ζυγόν, ἢ συν-
Προσζευγνύω, } ἀπῶ.
Προσζημιόω, ὦ, προσέτι ζημιόω, Ἰσοκρ. Δημ.
Πρόσηβος, ὁ, ἢ (ἡβη), ὁ πλητὶον τῆς ἡβης, Δουκιαν.
Προσηγορέω, ὦ, ὁμιλῶ μετὰ τινος.
Προσηγόρημα, τὸ, συνομιλία, χαιρετισμός, Εὐρ. Ἰκέτ. 405.
Προσηγορία, ἢ, συνομιλία, χαιρετισμός, ὀνομασία, ὄνομα.
Προσηγορεῖος, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ὀνομάζων, χαιρετῶν,
 συνομιλῶν, τὸ προσηγορικὸν ὄνομ. Ζ. τοὺς Γραμμ.
Προσήγορος, ὁ, ἢ, προτομιλῶν, χαιρετῶν, ὁμιλητικός, φιλι-
 κός· Παθ. ὁμιλούμενος, χαιρετούμενος. Εἰς τὸν Διον. Ἀρχ. 1,
 προσήγορος τινος, γνώριμος, φίλος, καὶ Πλούτ. Κικέρ. 4. Πλάτ.
 Θεαίτ. 3. ὅθεν ἰπροσήγορος καὶ φίλος, Στοβ. λόγ. 51. ποταγόρα
 ἀλλήλοις, ἀντὶ ἡδεῖα, φίλη. γνώριμοι. κ. προσήγοροι, Ἰάμβ.
 Πυθ. §. 237.
Προσῆδομαι, ἐν τούτῳ ἡδομαι, αἰσθάνομαι ἡδονήν.
Προσηχόντως, Ἐπίρ. (ἐκ τοῦ προσήκων), πρεπόντως, ἀρ-
 μοδίως.
Προσήκω, προσέρχομαι. 2) ἔχω μέρος. προτῆκει μοι τὰ τῆς πό-
 λεως, ἔχω μετοχὴν ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δίκαια, Δημοστ. 1299. 3)
 ἀπρόσ. προτῆκει, ἀρμύζει, πρέπει· τὸ προτήκων· καθήκον, χρέ-
 ος. 4) ἀντὶ μέλει μοι· τί αὖν προτῆκει δὴτ' ἐμοὶ Κορινθίων;
 ἀντὶ τί μὲ μέλει Ἀριστοφ. Ὀρν. 970. 5) οἱ προσήκοντες γένει
 (ἢ καὶ χωρὶς τοῦ γένει), οἱ συγγενεῖς.
Προσηλιάζω, θερμαίνω εἰς τὸν ἥλιον· κ. Κ. αἴτω.

Προσηλός, ὁ, ἡ, κ. } (ἥλιος) ὑποκείμενος εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡ-
 Πρόσηλος, ὁ, ἡ } λίου· Νομ. ὁρδοῦν τὸ πρόσειλος, ὡς εὐει-
 λος, Εὐρ. Φοίν. 700. Ἀλλὰ ἥλιος εἶναι ταυτ. εἴλιος. Ζ. ἥλιος. Κ.
 τὸ προσηλίον, τόπος θερμαινόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον.
 Προσηλώω, ὦ (ἡλώω), καρφύνω πρὸς τί. 2) Τροπ. συνάπτω,
 ἐνώνω. Ζ. προσελέω.
 Προσηλυσίς, ἡ, ταυτ. τροσελεύσις.
 Προσηλυτεύσις, ἡ, οὐσιαστ. }
 Προσηλυτεύω, ῥῆμα. Ο'. } τοῦ
 Προσηλύτης, ὁ, ἡ (ἐλύθω, εὐθώ), προσερχόμενος. Εἰς τοὺς
 Ο'. καὶ εἰς τοὺς ἐρμηνευτάς, ὁ ἐξ ἄλλου ἔθνους γινόμενος Ἰουδαί-
 ος. Εἰς τοὺς παλαιούς ταυτ. ἐπήλυτος, συνήλυτος, κ. ἐπηλυσ,
 σύνηλυσ, καὶ σύγκλυσ (κακογραφῆν, ἡ κακοδιωρῶθῆν).
 Προσηλώσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ προσηλώω.
 Πρόσημαι, προσκάζημαι. 2) ἐναντίον κάθημαι, ἡ πολιορκῶ.
 Προσημαίνω (πρό, σημαίνω) προφανερῶν με σημεία, προ-
 λέγω.
 Προσημαντικὸς, ἡ, ὄν, προσημαίνων, προλέγων.
 Προσημασίς, ἡ, προηγούμενον σημείον εἰς πρόρρησιν.
 Προσημεϊόω, ὦ, προσημεϊόνω, Εὐστάθ. εἰς Ἰλιάδ. σ. 223.
 Προσημερος, ὁ, ἡ, ὀλιγοχρόνιος, Ἀρτεμ. 4, 54.
 Πρόσημον, ἡ Πρόστημόν, τὸ, προηγούμενον σημείον, Ἡσύχ.
 Προσηνεία, ἡ, ἡμερότης, ἱλαρότης, ταυτ. ἐνήθεια.
 Προσηνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος), ὑποκείμενος εἰς τὸν ἄνεμον.
 Προσηνής, ἑὸς, ὁ, Ἐπίρ. - ἡνώς, ἱλαρός, ἡμερος, ἀγαθός, νό-
 στιμος, εὐάρεστος, ἀντίδ. ἀπηνής (συγγενές τοῦ ἐνήθης παρσηθ.
 ν) καθ. ἀγαθός, χρήσιμος: λύχνω προσηνές, ἀρμόδιον διὰ τὸν
 λύχον, Ἡρόδ. 2, 94. καὶ τὰ δύω ἐκ τοῦ εὐς, Ἰων. ἡύς).
 Προσηνίη, ταυτ. προσήνεια, Ἰων. Ἰπποκρ. Τ. 1, σ. 29.
 Lind.
 Προσήπω, ταυτ. ἐωλίξω, κ. προσωλίξω, Γαλην.
 Προσηύδεν· Ζ. προσαυδάω.
 Προσηύδων, ἀντί προσηύδαον, παρὰτ.
 Προσηχέω τῇ θαλάσῃ, κάμνω ἤχον πλησίον τῆς θαλάσσης
 Φιλόστρ. σ. 833. κ. 483.
 Προσηχής, Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί προσεχής, Πλούτ. Ἀλέξ. 17. Πρβ.
 προσεχής (ἐμπροσθεῖ νὰ εἶναι προσηνής, ὡς ἄλλως ὁ αὐτός εἶπε
 προσηνεῖς καὶ ἀπαλάς, περὶ τοῦ ἀκ. Ἀλλ' ὁ αὐτός ἔχει καὶ λεῖον
 καὶ συνεχές, Πλούτ.)
 Προσηῶς, ὡς, ὄν, πρὸς ἀνατολὰς (κείμενος), Ἰων. ἀντί προσηῶς,
 ὄωρ. Ποταῶς. κ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Πλούτ. Θεμιστ. 8, τὰ
 ποταῶν, Ἐπίρ. πρὸς ἀνατολὰς, Θεόκρ.
 Πρόσθ' Αἰολ. ταυτ. πρόσθεν, Ἀπολλ. Ἐπίρ. σ. 565. Κ. λέγο-
 μεν Προσθά.
 Προσθακέω, ὦ, προσκάζημαι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1227.
 Προσθαλπω, προστέτι θάλλω, Ἰώσηπ.
 Πρόσθε, κ. Πρόσθεν, ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου, ἀντί τῆς πρὸ ἡ
 πρότερον, ἐμπροσθεν· ὁ πρόσθεν, ἀντί ὁ ἐμπροσθινός, Ξενοφ.
 Κύρ. 2, 2, 8. πρόσθεν δεῖναι· ἀντί προτιμῆται, Εὐρ. Ἐκάβ. 127.
 συγκοπ. ἐκ τοῦ πρόσθε, ὅθεν πρόσσοθεν, : ἐλαύνων πρόσσοθεν
 ἵππους, Ὁμ. ἐκ τοῦ πρὸ, πρόσος, πρόσω.
 Πρόσθεμα, τὸ (θέμα, πρόσ), προσθεσιμένον τι· ἐμπροσθεῖ νὰ
 ὀνομασθῇ τὸ παράρτημα ἕως τῶρα λεγόμενον (Anhang). 2) τὸ
 τοῦ ἀνδρός παιδογόνου μέλος, Ἀνάλ. Στράτ. ἐπίγρ. 3. Πρβ. πρό-
 σθη κ. πόσθη. 3) ἀντί πρόσθετος, ἀριθ. 3, Ἰπποκρ.
 Πρόσθεσις, ἡ, τὸ προσθέτειν, προσθήκη. 2) βοήθεια, Πολύαιν.
 2, 3, 8.
 Προσθετέον, ζετ. τοῦ προστίθῃμι.
 Προσθετέω, ὦ (πρόσθετος), κάμνω, ἡ μεταχειρίζομαι προσ-
 θετά. Ἰδ. τὸ ἐφ. ἀριθ. 3. Ἰππ. σ. 565. Foes.
 Προσθετικὸς, ἡ, ὄν, ἐπιταχύνων τὸν δρόμον· ἐπὶ ἀστέρων,
 Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ.
 Πρόσθετος, ὁ, ἡ, ἡ Προσθετός, προσθεμένος, ὡς ξένη κόμη,
 Ξενοφ. Κυρ. 1, 3, 2. Πρβ. περίθετος. 2) ὑποχρεμένος εἰς τινα
 ὡς δούλος, Πλούτ. Λουκ. 3) προσθετά, τὰ, ἀντί προσθέματα,
 σαποῦνι σχηματισμένον ὡς βάλανος, τὸ ὁποῖον ἐμβάλλουσιν εἰς
 τὸν ἀφεδρῶνα τοῦ δυσκοιλίαν πάσχοντος, διὰ νὰ ἐκκοπρίσῃ,
 Ἰπποκρ.
 Προσθεῶ, μ. εὐσομαι, προστρέχω.
 Πρόσθη, ἡ, ἀντί πρόσθησις, ὡς ἄτκη ἀντί ἀσκησις κττ. Ἡσύχ.

Προσθήκη, ἡ, καὶ Κ. προσθήκη. 2) Εἰς τὸν Ἡρόδ. προτῆχαι,
 ὅσα προτῆχονται πρὸς ἐξήγησιν τινός· Πρβ. παρσηθήκη. 3) βοή-
 θεια, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 38. 4) μόριόν τι, Γραμμ.
 Πρόσθημα, τὸ, ταυτ. πρόσθεμα, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 10, 13.
 Εὐρ. Ἠλ. 192.
 Προσθειγγάνω, κ. } μ. ξω, μετὰ γεν. ἄπτομαι, πιάνω.
 Προσθίγω, }
 Προσθίδιος, ταυτ. πρόσθιος, Νόνν. Διονύστ. 1, 316.
 Πρόσθιος, ἰα, ἰον (πρόσθη), ὁ ἐμπροσθινός.
 Προσθίβω, μ. ψω, καταθίβω.
 Πρόσθιψις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Γλωσσ. Στεφ.
 Προσθόδομος, ὁ, ἐμπροσθινός οἶκος, ὡς ὀπισθόδομος, ὀπι-
 σθινός οἶκος. 2) Ἐπίθ. ὁ κατοικῶν πρότερον εἰς τὸν οἶκον, Αἰσχ.
 Χοηφ. 319.
 Προσθροέω, ὦ, προτομιλῶ, Αἰσχ. Πέρστ. 597.
 Προσθῦμιος, ἀγαπητός, ἡδύς, Ἀνάλ. 1, σ. 222.
 Προσιδεῖν, κ. Προσιδῶν, οὐσα, ὄν, προσβλέπει κτ. Ζ. εἶδω
 κ. εἶδω.
 Προσιζέω, -ιζάνω, -ιζήμι, κ. -ιζω, προσκάζημαι, ἐνδιατρί-
 βω, κάθημαι ἐπάνω τινος, προσκολλῶμαι.
 Προσίημι, Ἀόρ. 1. προσηκάμην, στέλλω πρὸς τι, προσβάλλω·
 Μέστ. συγχωρῶ νὰ ἔλθῃ πλησίον μου, δέχομαι, στέργω, εὐρί-
 σκω εὐπρόσδεκτον, πιστεύω· τοῦτο οὐ προτίεμαι, δὲν τὸ πιστεύ-
 ω, Ἡρόδ. ἐν δ' οὐ προτίεταίμε, ἐν δὲν με ἀρέσκει, Ἀριστοφ.
 Ἰππ. 569. κτ.
 Προσικνέομαι, οὔμαι, ἀφικνούμαι, φθάνω, ὑπάγω.
 Προσικτωρ, ὁρος, ὁ, ταυτ. ἱκέτης, Αἰσχ. Εὐμ. 444.
 Προσίνω, ομαι. προβλάπτω, Ἡσύχ.
 Προσιππάξομαι, } ὑπάγω πρὸς τί καβαλάρης.
 Προσιππεύω, }
 Προσίπτῃμι, Προσίπταμι, ἀπετῶ εἰς τί, Τροπ. ταχέως καὶ
 ἀνελεπίστως ἔρχομαι, φθάνω· Ὁ Ἀόρ. προσέπτῃν κ. προπεπτά-
 μην ὡς ἐκ τοῦ πρόσπτῃμι, πρόσπταμι.
 Προσίστημι, στήνω προτέτι, προτῆτω, Ἀθην. σ. 245. Μέστ.-
 κ. Ἀόρ. 2. προτίτταμαι, εἶμαι, στέκω, ἔρχομαι ὁμοῦ. 2) ἀνθή-
 σταμαι, ἐναντιόνομαι. 3) προσκρούω, φαίνομαι ἀηδής· προσέστ-
 τοῖς ἀκούουσι, Δημοστ. σ. 1393. 4) ἀντί προφαρίζομαι, Δη-
 μοστ. περὶ Εἰρ.
 Προσιστορέω, ὦ, μ. ἡτῶ, προτέτι ἐρωτῶ, ἡ μανθάνω, Πλούτ.
 2) διηγούμαι προτέτι.
 Προσισχύω, ἰσχύω, ἐνδυναμώνω πρὸς τί, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς
 Μαθημ. 8, 368.
 Προσίσχω, ταυτ. προσέχω.
 Προσιτέον, ζετ. τοῦ πρότεμι, πρέπει προσελεῖν.
 Προσιτός, ἡ, ὄν (πρότεμι), πλητιαστός, προτβατός.
 Προσκαθαίρω, ὦ, προτέτι καθαίρω. Ζ. καθαίρω.
 Προσκαθίζομαι, μετὰ Δοτ. κάθημαι πλησίον τινός, ἀσχολού-
 μαι ἐπιμελῶς εἰς πράγματι. 2) πολιορκῶ.
 Προσκαθελκύνω, σύρω κάτω ἐν ταυτῷ, σύρω εἰς τὴν θά-
 λατταν.
 Προσκαθήκω, ταυτ. καθήκω, Ο'.
 Προσκαθελώ, ὦ, προστέτι καρφύνω.
 Προσκαθῆμαι, κάθημαι πλησίον τινός.
 Προσκαθίζω, ομαι, ταυτ. προσκαθεζώ.
 Προσκαθίστις, ἡ, τὸ προσκαθίσθαι.
 Προσκαθίστημι, προστέτι καθίστῶ.
 Προσκαθοπλίζω, προστέτι ὀπλίζω.
 Προσκαθοράω, ὦ, προστέτι καθορῶ, Πλάτ.
 Πρόσκαιρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - καίρως, ὀλιγοχρόνιος. 2) ὁ εἰς
 ἀρμόδιον καιρὸν γινόμενος.
 Προσκαίω, μ. αὖσω, κατακαίω· Παθ. μετὰ Δοτ. καίωμαι ἀπὸ
 τὴν πρὸς τινα ἀγάπην, Ξενοφ. Συμπ. Φιλόστρ. σ. 783.
 Προσκακοπαθέω, ὦ, μετὰ Δοτικ. ἐν τινι κακοπαθῶ, αἰσθάνο-
 μαι πόνον, ἡ λύπην, Γρηγ. Ναζ.
 Προσκακουργέω, ὦ, μετὰ Αἰτιατ. προστέτι κακοποιῶ, βλά-
 πτω τινά.
 Προσκακόω, ὦ, προστέτι βλάπτω, ἡ κάμνω τινά κακὸν ἄνθρωπον,
 Ἰπποκρ.
 Πρόσκαλέω, προσκαλῶ· Μέστ. προταλέομαι, προσκαλῶ τινά νὰ
 ἔλθῃ πρὸς ἐμέ· διορίζω νὰ κράξωσι τινὰ πρὸς ἐμέ, κράζω ξητῶν

βοήθειαν. 2) εἰς τοὺς Ἀττ. κατηγορῶ τινὰ πρὸ τοῦ κριτηρίου, Ξενοφ. Ἑλλην. 7, 4.
 Προσκαμνῶ, προσέτι ἐργάζομαι ἢ κοπιᾶζω, Ἀππιαν. κ. Ἰουστίν.
 Προσκαρτερέω, ὦ, μ. ἦτω : τινί, ἐπιμένω, διαρκῶ, ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς εἰς πρᾶγμα τι· μένω εἰς τινὰ πάντοτε πιστός· Πρβ. πρόσκειμαι, κ. προσκολλᾶω.
 Προσκαρτέρησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ. πρ.
 Προσκαταβαίνω, καταβαίνω προσέτι, Κέβης.
 Προσκαταβάλλω, προσέτι κρημνίζω· τοξεύω· μετρῶ, πληρόνω.
 Προσκατάβλημα, τὸ (προσκαταβάλλω), ὅ, τι πληρόνεται ἔπειτα, ἢ προσθήκη εἰς τὴν πληρωμὴν. Εἰς τὰς ἀπομισθώσεις τῶν τελῶν μέρος ἀργυρίων ἐπληρόνετο προτύτερα, καὶ τοῦτο ὠνομάζετο προκατάβλημα· μέρος δὲ, μετέπειτα, καὶ τοῦτο προσκατάβλημα, καὶ προσκαταβολή. 2) ὅ, τι πληρόνεται ἢ προστίθεται ἀπ' ἄλλας ἀφορμὰς, ὅταν δὲν ἐξαρκῶσι τὰ ἔξοδα, Δημοσθ. σ. 731.
 Προσκαταβολή, ἡ, τὸ πληρόνειν ἔπειτα. Ζ. πρ.
 Προσκαταγελᾶω, ὦ, μετὰ Γεν. προσέτι καταγελᾶω.
 Προσκαταγέλαστος, ὁ, ἡ, προσέτι περιγελασμένος, Δογγ.
 Προσκαταγινώσκω, ἀποφασίζω περὶ τινος, Δημοσθ. κυρίως, προκατακρίνω, προκαταδικάζω.
 Προσκαταγράφω, προσέτι καταγράφω, ἢ ἀποδέχομαι : βουλευτήν, ὡς βουλευτήν.
 Προσκαταδείδω, προσέτι φοβοῦμαι, Δ. Κάσσ.
 Προσκαταδεῖκνυμι τέλη, ῥήχνω νέα δασύματα Κ. Κάσσ.
 Προσκαταδέω, προσέτι συνδέω, βάλλω δεσμόν, Ἰπποκρ.
 Προσκαταίρω, παντὶ στόλῳ προσκατῆρει, προσέβαλλε μὲ ὅλον τὸν στόλον, Διοδ.
 Προσκατακλαίωμα, προσκλαίωμα, Πολύβ.
 Προσκατακλείομαι, κατακλείομαι, Μύθ. Αἰσ. Συναγ. σελ. 394. ἐκδ. Κορ.
 Προσκατακλύζω, προσέτι πλημμυρῶ, ἐκχειλίζω.
 Προσκατακτάομαι, προσέτι ἀποκτῶ.
 Προσκατακνύω, ὦ, προσέτι κατακνύω, Ἰπποκρ.
 Προσκαταλαλέω, ὦ, προσέτι ἀντιφλυαρῶ, ἢ διὰ πολυλογίας ζαλίζω, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ.
 Προσκαταλλάσσω, τίω, μ. ξω, προσέτι ξαναφιλιώνω.
 Προσκαλέγω, μ. ξω, προσέτι ἐκλέγω. 2) συγκαταριθμῶ, Διογ. Λ.
 Προσκαταλείπω, μ. ψω, προσέτι ἀφίνω ὀπίσω, ἢ ἀφίνω ὑπόλοιπον, Φέλων.
 Προσκατανέμω, μοιράζω.
 Προσκατανόω, ὦ, προσέτι κατανοῶ, παρατηρῶ· ὅθεν
 Προσκατανόησις, ἡ, ἢ γινόμενη μετέπειτα, ἢ προσέτι παρατήρησις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογένη. 79.
 Προσκαταξάινω, προσέτι κατατσακίζω, συντρίβω, Λυκόφρ. 173.
 Προσκαταπήγνυμι, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 8, 10. : τὰ κέρατα, ἐμπήγειν προσέτι τὰ κέρατα.
 Προσκαταπλήσσω, προσέτι καταπλήσσω, Δ. Κάσσ. 38, 4.
 Προσκαταποντόω, ὦ, προσέτι καταβυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν.
 Προσκαταπράττομαι, ἐκτός τούτου τελειώνω, Ἀριστείδ. 1, σ. 394, 7.
 Προσκαταπυκνῶ, ὦ, κάμνω πυκνότερον, στουμπόνω, συνελίβω.
 Προσκαταριθμέω, ὦ, προσέτι καταριθμῶ.
 Προσκαταρρήγνυμι, προσέτι ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω.
 Προσκατασῆπω, προσέτι σαπίζω, κάμνω καὶ σαπίσθαι, Ἰπποκρ.
 Προσκατασκάπτω, προσέτι κατασκάπτω.
 Προσκατασκηυάζω, προσέτι κατασκηυάζω.
 Προσκατασπάω, ὦ, ἐν ταυτῷ κατέλκω, σύρω κάτω : πλοῖον, σύρω εἰς τὴν θάλασσαν.
 Προσκαταστρέφω, ὑποτάσσω, κυριεύω· Μέσ. ὑποτάσσομαι, Διον. Ἀλ.
 Προσκαταστύρω, προσέτι σύρω κάτω, σύρω κατὰ γῆς, ἢ

χλευάζω.
 Προσκατατάσσω, προτρίτω.
 Προσκατατείνω, προσέτι ἐκτείνω, τεντόνω.
 Προσκατατίθημι, προσέτι καταθέτω, πληρόνω ἀργύρια, Ἀριστοφ. Νεφ.
 Προσκατατρέχω, προσέτι κατατρέχω, ἢ ἐρημνίζω, φθείρω.
 Προσκαταφεύγω τινί, καταφεύγω ζητῶν βοήθειαν εἰς τινά.
 Προσκαταφρονέω, ὦ, προσέτι καταφρονῶ.
 Προσκαταχέω, προσέτι χύνω, ἐπιχύνω, Ἰπποκρ.
 Προσκαταχράομαι, προσέτι φονεύω, Δ. Κάσσ.
 Προσκαταψεύδομαι, προσέτι λέγω ψεύματα.
 Προσκατέδω, προσέτι τρώγω, ἢ συντρώγω, Ἀθήν. σ. 516.
 Προσκατερείπω, ἐντελῶς κρημνίζω, καταφανίζω, Παυσ. 3, 7, 10.
 Προσκατεργάζομαι, προσέτι ἐκτελῶ, τελειώνω. 2) ἐργάζομαι ἀκριβῶς καὶ μὲ ἐντέλειαν. ἀποκτῶ, κερδαίνω διὰ τῆς ἐργασίας μου. 3) προσέτι φονεύω.
 Προσκατεύχομαι, μ. ξομαι, προσέτι καταρῶμαι, Θεόφρ. Ἰστ. φ.
 Προσκατέχω, κατέχω, βαττάζομαι εἰς τί στερεῶς· ἢ κρατῶ ὀπίσω.
 Προσκατηγορεω, ὦ, μ. ἦσω, ἐκτός τούτου κατηγορῶ, ἢ ὁμιλῶ περὶ τούτου.
 Προσκατῆμαι, Ἰων. ἀντὶ προσκάθημαι.
 Προσκατοικίζω, προσέτι μετατοπίζω εἰς ἄλλην κατοικίαν ἢ ἀποικίαν.
 Προσκατόμνυμι, -όμνυμαι, προσέτι ὀμνύω, ὀρκίζομαι.
 Προσκατορῶω, ὦ, βοηθῶ εἰς τί, Ἡλιδ. 6, 13.
 Προσκαυλέω, ὦ, ἐμβαλλω, ἐκφύω καυλόν, Ἰπποκρ.
 Πρόσκαυμα, τὸ (κροσκαῖω, αὖω, αὖω) τὸ προσκαυμένον, καμμένον, Ο' .
 Πρόσκειμαι, μ. εἶσομαι, κεῖμαι πρὸς τινί, ἢ πρόκειμαι· τῇ θύρᾳ πρόσκειτο, Ἀριστοφ. 2) εἶμαι κλεισμένος : θύραι προσκείμεναι. δηλ. κλεισμέναι· Ζ, κλίνω. 3) εἶμαι παρὼν, εἶμαι πλησίον π. χ. ἀβουλία μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν, Σοφοκ. Ἀντιγ. τῷ πρόσκειμαι δούλα; εἰς τίνος προσταγὴν εἶμαι δούλη; 4) ἐπιμόνος παρακαλῶ· ἐρεθίζω πρὸς τί· ἐπιφορτίζομαι εἰς τινά. τὸν στενοχωρῶ. 5) εἶμαι ἐκδοτος ὅλος εἰς πρόσωπόν τι· προσκείμενος αἰετὶ τῇ γυναικὶ καὶ θεραπέων, Πλούταρχ. ὅθεν καὶ γραμματισμένος, ὅστις πάντοτε καταγίνεται εἰς τὰς βίβλους, Ἰώσηπ. 6) ὅθεν ἐπιδέτομαι, δίδομαι, ἐπιστηρίζομαι· αὐτῷ ἢ τῶν ἐπιτηδεῶν παρασκευὴν προσκείσθω, Δίων Κάσ. -κειμαι χρηστῷ, κακῷ, μεταχειρίζομαι καλόν, ἢ κακόν, εὐτυχῶ, ἢ δυστυχῶ, Σοφοκ. Ἡλέκτρ. 235. κ. 1036. ὡς προσμιγῆναι, συγκεκρασθαι κτλ.
 Προσκέλλω, ταυτ. ἐπικέλλω, Ὀρφ. Ἀργ. 1038.
 Προσκέπτομαι, πρότερον σκέπτομαι.
 Προσκερδαίνω, κ. Προσκερδέω, μ. ἦσω, προσέτι κερδαίνω.
 Προσκεφαλᾶδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ἐφεξ. Εὐστάθ. σ. 1552.
 Προσκεφαλαῖον, τὸ, Κ. προσκέφαλον, Ἀριστοφ. Θεοφ. Χαρ. Οὐδ. τοῦ προσκεφαλαῖος, ἀνῆκων εἰς τὴν κεφαλὴν.
 Προσκηδής, εὖς, ὁ, ἡ, φροντιστής, φιλοφρονητικός, π. χ. ξεινοσύνη, Ὀδυσ. φ. 55, κατὰ τὸν Σχολ. τῆς ποιούσης κηδεμονικῶς ἔχειν πρὸς ἀλλήλους· ἄρα εἰς ἐνερ. σημασίαν. 2) συγγενής· ἐπιγαμία προσκηδής, συμπένδρος, Ἡρόδ. 8, 156.
 Προσκήδομαι, προσέτι κήδομαι, Σοφοκλ. Τραχ. 966.
 Προσκήνεον, τὸ, κυρίως. ἐμπροσθινή σκηνή, εἰσόδος εἰς τὴν σκηνήν, Ο' . 2) τὸ παραπέτασμα, τὸ ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς (ὅπου παίζουσιν οἱ ὑποκριταί) τοῦ θεάτρου, Πολυβ. λείψ. 113. ἄλλως, λογεῖον· Πρβ. παρατκήνιον. κυρίως, οὐδέτ. τοῦ
 Προσκήνεος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ τῆς σκηνῆς (ὅχι μόνον τῆς θεατρικῆς) ὢν.
 Προσκήπτω, προλέγω, προσημαίνω, Ἠσύχ.
 Προσκηρυκαύομαι, ταυτ. ἐπικηρ. ἢ διακηρυκεύομαι.
 Προσκηρύσσω, -τίω, μ. ξω, προσκαλῶ διὰ κήρυκος, Λουκιαν. 3, σ. 158.
 Προσκειραφῶ, ὦ, σμαγραφῶ πρότερον.
 Προσκίσμα, τό, παραπέτασμα κάμνον τιαν, ὡς πρόσχημα· καὶ Τροπ. Νικήτ. χρόν. 10, 5.
 Προσκιγνίξω, δωρ. -κλίσσω· Μέσ. πρὸς τοῦτο, ἢ προσέτι ἀερίζω, κτυπῶ μὲ τὴν οὐραν, Θεόκρ.

Προσκεινδυνεύω, προσέτι κινδυνεύω.
 Προσκινέω, ὦ, κινῶ πρὸς τί.
 Πρόσκιον, τὸ, προχάραγμα, σκιαγράφημα. Πρβ. ὑπογράφω.
 Πρόσκιος, ὁ, ἡ, ὡς ἀμφίσκιος, ἐτερόσκιος κτ. ὅς τις ἔχει ἐπισθεν τὸν ἥλιον, καὶ ἐμπροσθεν τὴν σκιάν του.
 Προσκιρτάω, ὦ, προπηδῶ.
 Προσκιρτήσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προσκιλάζω, μ. ἄσω, τσακίζω εἰς τί, Ξενοφ. Ἰππ. 7, 6.
 Προσκιλαίω, μ. αὔσω, προσέτι κλαίω, παραπονοῦμαι, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 39.
 Προσκληδονίζομαι, προφητεύω, κάμνω σημεῖον προρρήσεως, μετὰ Αἰτιατ. Σουίδ. ἐξ Ἰωσήπ. ὅπου τότε κεῖται προσκληδονίζομαι, ἄλλη γραφή, ἀλλ' ὄχι ἐσφαλμένη.
 Προσκληρόω, ὦ, προσκληρόνω, ἐκλέγω διὰ κλήρων, διαμοιράζω, δίδω ὅτι τῷ βίῳ τούτῳ ἡ τύχη σὲ προσκληρώσῃ, Λουκιαν. ἐπειδὴ ἡ τύχη ἔδωκε εἰς ἐσέ τούτον τῆς ζωῆς τὸν κλήρον.
 Πρόσκλησις, ἡ, Ζ. προσκαλέω.
 Προσκλητικὸς, ὁ, ὡν, προσκαλῶν, προσφωνῶν, ὀνομάζων, Πλούτ. 7, σ. 307.
 Προσκληνής, ὁ, ἡ, προσκλημένος, Γεωπον.
 Πρόσκληντρον, τὸ, θρονίον ἀναπαυτικόν. ἐκ τοῦ
 Προσκληνέω, κλίνω τὴν πλάστιγγα τῆς ζυγαρίας εἰς τὴν μίαν μερίδα, Ὁδυσ. ψ. 138 165. 2) Οὐδ. κλίνω εἰς μέρος τι, ἡ πατρίαν.
 Πρόσκλησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. καὶ εἰς τὰς δύο σημασίας.
 Προσκληύζω, μετὰ Δοτ. βρέχω, ἡ κτυπῶ μὲ τὰ κύματα.
 Πρόσκληυσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Πρόσκληυσμα, τὸ, ὕδωρ, μὲ τὸ ὁποῖον τις βρέχειτε, Διοσκορ.
 Προσκληώθω· σταυρῶ προσκλιῶσαι, Ἰωσήπ. 2, 14, ἡμαρτ. ἀντὶ προσηλωσάι.
 Προσκνᾶω, κ. } προσέτι τρίβω, ἐνοχλῶ. Μέστ. τρίβομαι εἰς τί,
 Προσκναίω, } Ξενοφ. Ἀπομ. 1, 2, 3.
 Προσκνήθω, ταυτ. πρ. ξύω, ἡ γαργαλίζω μὲ τὴν χεῖρα, Πλούτ. 7, σ. 813.
 Προσκνυζάομαι, κ. } μετὰ Δοτ. κυρίως, ἐπὶ κυνῶν, φιλικῶς
 Προσκνύζομαι, } φωνῶ, Ἠλιδ. 7, σ. 517.
 Προσκοιμίζομαι τινί, δηλ. κοιμίζομαι πρὸς τινί, Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 1, 16.
 Προσκοινόω, ὦ, κάμνω κοινῶς, μεταδίδω, κοινολογῶ τι εἰς τινά, καὶ τοῦ ζητῶ συμβουλὴν, Ἰωσήπ. Ἀρχ. σ. 150. ἀντὶ τοῦ ἐφ.
 Προσκοινωνέω, ὦ, μετὰ Δοτ. δίδω μετοχὴν, μερίδα εἰς τινά, Πλάτ. Νόμ. 2. Δ. Κάστ.
 Προσκολλάω, ὦ, μ. ἤσω, ἀκολνῶ Κ. κ. χυδ. Μέστ. δένομαι σφιγτά, εἶμαι ἐκδοτός ὅλος εἰς τινά.
 Προσκολλησις, ἡ, τὸ προσκολλᾶσθαι, κλίσις πρὸς ὑποκείμενόν τι, attachement, Ἰωσήπ. Ἀρχ. 8, σ. 423.
 Προσκολλητὸς, ὁ, ὡν, προσκολλημένος.
 Προσκολλίζω, ταυτ. προσκολλάω.
 Προσκομιδὴ, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Προσκομίζω, μ. σω, προσφέρω. Κ. εἰς τὴν ἐκκληστ. λέγομεν προσκομίζει ὁ ἱερεὺς, προστοιμάζει τὸν ἄρτον διὰ τὴν θείαν ἱερουργίαν. ἡ ἐτοιμασία αὕτη λέγεται Προσκομιδὴ.
 Προσκομίστης, οὗ, ὁ, ὁ προσφέρων. 2) ἀντὶ προαγωγός, μαστροπός.
 Πρόσκομμα, τὸ (προσκόπτω), σκόνδαμμα· σφάλμα, ἐμπόδιον· βλάβη· πλήγμα.
 Προσκοπέω, ὦ, μ. ἤσω, προβλέπω, φροντίζω : τὰ κοινά, Θεουκλ. καὶ εἰς Μέστ. Εὐριπ. 2) εἶμαι πρόσκοπος, κατάσκοπος, Θεόφρ. Χαρακ. 25, 2.
 Προσκοπή, ἡ (ἐκ τοῦ σκοπός), κατασκοπεύσις τῶν ἐχθρῶν, Θεουκλ. 1, 166. 2) (ἐκ τοῦ κόπτω), ἀντὶ πρόσκομμα, προτρουσις, Σουίδ.
 Προσκοπεῖον, τὸ (σκοπός), Ἀθήν. 4, σ. 176, τὸ πρῶτον ὀφθαλμῶν τιθέμενον δι' ἐλάττωσιν τοῦ φωτός· τὸ διορθοῦν προώπια.
 Πρόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπός), προβλεπτικός, Σχολ. Πίνδ. Νέμ. 7, 87. 2) κατάσκοπος, Ξεν. Λακ. 12, 6, Πρβ. προφύλαξ.
 Προσκοπτω (κόπτω), σκονδᾶπτω. 2) προσκρούω εἰς τινά, καὶ τὸν κάμνω ἐχθρὸν μου. 3) διαρυστοῦμαι· προσκόψας τῷ ξῆν, Διόδ. κεῖται δὲ καὶ τὸ Μέστ. εἰς τὴν σημασίαν ταύτην, Ἀντων. 9, 5.
 Προσκορδοφαγέω, ὦ, τρώγω πρότερον σκόρδα, Διοσκ. 4, 186.
 Προσκορέννυμι, χορταίνω τινά.

(B.)

Προσκορής, ἑός, ὁ, ἡ, Πολυδ. 1. 30. κ.
 Πρόσκορος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -κόρος, χορταπτικός, προξενῶν ἀηδῖαν, ἀηδής. 2) χορτασμένος, Ἠλιδ. 3, 4.
 Προσκοσμέω, ὦ, ἔτι μάλλον κοσμῶ.
 Προσκοσμήμα, τὸ, προστεθειμένος στολισμός.
 Προσκοτόω, ὦ, σκεπάζω, σκοτίζω : τὸν αἶρα, Πολύβ.
 Πρόσκρανος, ὁ, ἡ, Οὐδ. πρόσκρανον, τὸ, ταυτ. προτεφάλαιον.
 Προσκρανέω, κ. } κρεμῶ ἔκ τιος. Μέστ. κρεμῶμαι ἔκ τιος.
 Προσκρανέω, ὦ, }
 Προσκρίνω, κρίνω περί τινος, διὰ κρίσεως ἀποφατίζω τι καλόν, ἡ κακόν περὶ αὐτοῦ. Παθ. ἐνόνομαι, προστίθεμαι.
 Πρόσκρισις, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ πρ. Ἐνερ. καὶ Παθ. Θεμίττ.
 Πρόσκρισμα, κ. } σκόνδαμμα· ἡ ἔργον, διὰ τοῦ ὁποῖου
 Πρόσκρισμα, τὸ, } ἐχθρεύεται τις μὲ τινά.
 Πρόσκρισις, ἡ κ. } Στοβ. Φυσικ. σ. 598. τὸ προσκόπτειν.
 Προσκρισμός, ὁ, } ἡ ἐχθρεύεσθαι.
 Προσκριστικός, ὁ, ὡν, εὐκόλως δίδων ἀφορμὴν ἐχθρας, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 31, 6. Σχολ. Σοφοκ. Ἠλ. 62.
 Προσκραύω, μ. οὐσω, σφαλῶ, σκονδᾶπτω. Μεταφ. : τινί, προσκινῶ εἰς τινά, τὸν βλάπτω, καὶ τοῦ δίδω αἰτίαν νά μ' ἐχθρεύεται.
 Προσκραῖναι, ὦμαι, μ. ἤτομαι, ἀκόμη ἀποκτῶ.
 Πρόσκτησις, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ πρ.
 Πρόσκτητος, ὁ, ἡ, προσέτι ἀποκτημένος.
 Προσκτηίω, μ. ἴσω, προσέτι κτίζω.
 Προσκυδής, ὁ, ἡ, ἐνδοξος, περίφημος.
 Προσκυλινδέω, κ. }
 Προσκυλινδῶ, κ. } προσκυλίω· συγχέεται καὶ μὲ τὸ προκυλ.
 Προσκυλίω,
 Προσκυλισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προσκυμᾶίνω, καταβρέχω, κατακτυπῶ, ἐπὶ θαλάσσης, Φιλόστρ.
 Πρόσκυνες καὶ κόλακες, χαμερπεῖς τινὲς παράσιτοι, Ἀθήν. 6, σ. 259. Ζ. τὸ ἐφ. κ. Πρβ. προκύων.
 Προσκυνέω, ὦ, μ. ἤσω, τὸ Λατ. adorare, βάλλω τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα, καὶ φιλῶν αὐτὴν δαίχων τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ τὸ σέβας, τιμῶ, σέβομαι· καὶ πίπτων ἐπίστομα· ὅθεν στείχε προσκύσας γῆν, Σοφοκ. Φιλοκ. 1404. πρόσκυσον τὴν γῆν καὶ τοὺς θεοὺς, Ἀριστοφ. Ἰππ. 156. φανερόν ἄρα ὅτι πρόσκυνέω γίνεται ἐκ τοῦ προσκύνω, δηλ. προσφιλέω, καὶ ὄχι ἐκ τοῦ κύων καὶ πρὸς, κολακεύω ὡς κύων. 2) Οἱ παλαῖοι ἐτήμαιναν μὲ τὸ προσκυνῶ τὴν δουλικὴν τιμὴν, τὴν ὁποῖαν ἀπέδιδαν οἱ Πέρσαι εἰς τὸν βασιλέα των πίπτοντες κατὰ γῆς. Ἠρόδ. ζ. 133, Ξενοφ. Ἀνάβ. Καθ. σέβομαι, τιμῶ, λατρεύω.
 Προσκύνημα, τὸ, τίμημα, σέβασμα, Γλωσσ. Στεφ.
 Προσκύνησις, ἡ, τὸ προσκυνεῖν.
 Προσκυνητής, οὗ, ὁ, ὁ προσκυνῶν.
 Προσκυνητὸς, ὁ, ὡν, προσκυνημένος, ἀξιοπροσκυνήτος· ἀξιοσέβαστος.
 Προσκύπτω, μ. ψω, κύπτω (Κ, σκύπτω) εἰς τι μέρος : πρὸς τὸ οὐς, Πλάτ.
 Προσκυρέω, ὦ, μ. ἤσω, κ. Προσκύρω, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1522. εἶμαι παρών, πλησίον, ἐρχομαι, προφθάνω, κ. ἀπολαύω, Αἰσχύλ. Χοηφ. 11.
 Προσκυρήσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προσκυρόω, ὦ, ἀποδίδω τι ὡς οἰκείον εἰς τινά, καὶ ἐπιβεβαιώνω.
 Προσκύρω, Ζ. προσκυρέω.
 Προσκυρώσις, ἡ, ἐπιβεβαιώσις.
 Προσκύω, μ. ὕσω, Ζ. προσκυνέω.
 Προσκυμάζω, Φιλόστρ. σ. 144. μηδὲν τῇ γῇ κακόν προσκυμάται, ἐπελθεῖν, γενέσθαι τῇ χώρᾳ.
 Πρόσκωπος, ὁ, ἡ, κατήμενος πρὸς τῇ κώπῃ, κωπηλάτης, Θεουκλ. 1, 10. Λουκιαν.
 Προσλάζομαι, κ. } ποιητ. ταυτ. προσλαμβάνω, Εὐρ.
 Προσλάζωμαι }
 Προσλαλέω, ὦ, μετὰ Δοτ. ὁμιλῶ πρὸς τινά, Πλούτ. κ. Λουκιαν.
 Πρόσλαλεῖ, ἡ, προσφωνήσις, συνομιλία, Λουκιαν.
 Προσλαμβάνω, λαμβάνω προσέτι. 2) λαμβάνω βοηθόν. 3) ἀντὶ συλλαμβάνω, βοηθᾶ, παραστέλλω, μετὰ Δοτ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 5, 11. συνεισφέρω, συντελῶ, Στράβ. 13, σ. 871. καὶ εἰς

37

Μέσ. Ἡρόδ. 8, 90. Ἀριστοφ. Εἰρ. 9.
 Προσλάμπω, λάμπω προσέτι.
 Πρόσλαμψις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. 109.
 Προσλέγω, λέγω προσέτι. Προσλέγομαι, συνομιλῶ μετὰ τινος.
 : Συμῶ, λέγω μετὰ τὸν νοῦν, ἡγουν στοχάζομαι : κακὰ, Ἡσίοδ.
 Ἔργ. 501. 2) στρατοπεδεύω ἢ κατοικῶ πλησίον τινός, Ὀδυσ.
 μ, 34. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
 Προσλείπω· τὰ προσλείφοντα τοῦ ἔργου, ἀντὶ τὰ ἐλλείφοντα τοῦ
 ἔργου, τὰ μὴ γενόμενα ἔτι, Ἐπιγρ. Μουρατορίου σ. 446, ἀριθ. 3.
 Προσλεπτύνω, λεπτύνω προσέτι.
 Προσλεύσσω, ταυτ. προσβλέπω.
 Πρόσλημμα, τό (προσλαμβάνω). Γρηγορ. Ναζ. Λόγ. 4. σ. 671.
 ἡ προσληφθεῖσα ἀνθρωπίνη φύσις εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ.
 Προσληπτέον, δετ. τοῦ προσλαμβάνω.
 Προσληπτειχός, ἡ, ὃν, λαμβάνων προσέτι.
 Πρόσληψις, ἡ, τὸ προσλαμβάνειν. Εἰς τὸν συλλογιζμὸν ἡ ἐ-
 λάττων πρότασις, Κικέρ.
 Προσλειμενίζω, εἰσπλέω εἰς τὸν λιμένα, Σχολ. Αἰσχύλ.
 Πέρσ. 70.
 Προσλεπαίνω, κάμνω παχύτερον, λιπαρώτερον· του ποταμοῦ
 προσλιπαίνοντας αὐτήν, δηλ. παχύνοντος αὐτήν με προστιθεμέ-
 νην λάσπην, Διονύστ. Ἀρχ. 5, 13.
 Προσλεπάρω, ὦ, μ. ἤτω, μετὰ Δοτ. ἐνδιατρίβω, χρονοτρι-
 βῶ εἰς τόπον ἢ εἰς πράγμα, Ἀφρίαν. Ἐπίκ. 3, 24. 2) μετα-
 χερίζομαι τι πάντοτε με ἐπιμέλειαν. 3) ἐπιμένω δεόμενος κ. πα-
 ρακαλῶν, Πλούτ.
 Προσλεπάρησις, ἡ, οὐστ. τοῦ πρ.
 Προσλογίζομαι, μ. σομαι, λογαριάζω προσέτι.
 Προσλογοποιέω, ὦ, προσθένω, ἡ πλάττω τι ψευδές εἰς τὴν
 διήγησιν, Ἰώσηπ.
 Προσλοιδορέομαι, οὔμαι, προσέτι κακολογῶ, ὕβριζω.
 Πρόσλοιπος, ὁ, ἡ, ὑπόλοιπος, λειπόμενος, μένων ἔτι, Ἰαμβλ.
 Πυθαγ. §. 16.
 Προσλυμαίνομαι, προσέτι λυμαίνομαι.
 Προσλυστάω, ὦ, μ. ἤτω, ὀρμῶ ὡς λυσσασμένος, Ἰώσηπ.
 Ἀρχ. 7. σ. 389. 4.
 Προσμάθησις, ἡ, τὸ προσμαρτυρῆσαι, ἡ μάθησις νέων τεχνῶν
 καὶ ἐπιστημῶν.
 Προσμαλάσσω, ἀκόμη περιστότερον μαλακύνω.
 Προσμανθάνω, μ. ἤτομαι, Ἀφρ. -εμαδον, προσέτι μαθαίνω.
 Προσμαρτυρέω, ὦ, προσέτι μαρτυρῶ, Δ. Κάστ. διὰ τῆς μαρ-
 τυρίας μου βεβαιῶν, Πλούτ.
 Προσμαρτυρόμαι, προσέτι κρᾶζω μάρτυρα, Σχολ. Αἰσχύλ.
 Προμ. 88.
 Προσμάρτυρος, ὁ, ἡ, συμμαρτυρῶν, Μανέθ. 4, 161.
 Προσμάσσω, μ. ξω, συναθλίβω, ἡ συναρμόζω κυρίως, προσκολ-
 λῶ, προσμαχθὲν πλευραῖσι. Σοφ. Τρ. 1054. κηλὶδα προσμεμάχ-
 θαι. Φιλοστρ. σ. 131. Προσμάξε τον Πειρεᾶ τῇ πόλει, προσ-
 εκόλλητε, καμ. ἀντὶ ἡνῶσεν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 812.
 Προσμάστιος, ὁ, ἡ, Δωρ. Ποτεμάστιος, ταυτ. ἐπιστήσιος.
 Προσμάχομαι, μάχομαι μετὰ τινός : τοῖς τείχεσι, πολιορκῶ,
 Πλούτ.
 Προσμειδέω, ὦ, μ. ἄσω, χαμογελῶ πρὸς τινα.
 Προσμελέομαι, ταυτ. ἐπιμελέομαι, Ἠτύχ.
 Προσμέλλω, θέλω, ἐπιβεβαιῶν· οὐ προτέμελλε, Πλούτ.
 Συμπ. 13.
 Προσμελωδέω, ὦ, προσέτι μελωδῶ.
 Προσμένω, ἐπιμένω, χρονοτριβῶ· προσμένωτι, Πίνδ. Νέμ. 3,
 105. μετὰ Δοτ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 488.
 Προσμερίζω, διαμερίζω.
 Προσμεταπέμπομαι, προσέτι μεταπέμπω.
 Προσμετασχευάζω, προσέτι μετασχευάζω (τὸ, ὅπ. Ζ.). Δι-
 ονύστ. Ἀλκ. περὶ συνθέσ.
 Προσμετρέω, προσμετρῶ, προσθένω.
 Προσμηχανάομαι, ὦμαι, κ. } προσέτι ἐπινοῶ, προσθένω τεχ-
 Προσμηχανεύω, } νικῶς : γόμφους, Αἰσχ. Θήβ.
 547, 649.
 Προσμήχω, προστρέβω καὶ καθαρίζω, Γεωπ.
 Προσμιγνύω, -μῖγνυμι, μ. ξω, κ. Προσμίγω κ. Προσμί-
 σγω, συσμίγω· συνάπτω, ἐνώνω· κράτει προσέμιξε δεσπότην,

ἀπέδωκεν εἰς τὸν δεσπότην τὴν νίκην, Πίνδ. ὡς ἀναμίσγεται
 αἷμα, εἰς τὸν Σόλωνα. Ζ. πρόσκειμαι. 2) ὡς Οὐδ. κ. Μέσ. ἐνόνομαι,
 προστέρχομαι, πλησιάζω μετὰ Δοτ. καὶ τῆς πρὸς : τείχεσι, Πλούτ.
 : πρὸς τὰ ὄρια, Κύρ. Παιδ. 2, 4, 21. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ με-
 Αἰτιατ. ὡς συνώνυμ. τοῦ ἐκινεῖσθαι, συμβάλλειν, προσβάλλειν. ὅθεν
 Πρόσμιξις, ἡ, οὐσιαστ. σύμμιξις, ἔνωσις, ἐρχομός, προσβολή,
 Δ. Κάστ.
 Προσμίμνω, ταυτ. προσμένω.
 Προσμίγω, ταυτ. προσμιγνύω.
 Πρόσμισέω, ὦ, προσέτι μισῶ. Δημοστ.
 Προσμισθόω, ὦ, προσέτι δίδω με μισθόν. Μέσ. λαμβάνω μι-
 σθόν.
 Προσμοιράζω (μοῖρα), μοιράζω εἰς, Στοβ. Φυσικ. σ. 956.
 Προσμολέω, Προσμῶλω, ποιητ. ταυτ. προστέρχομαι.
 Προσμονή, ἡ, τὸ προσμένειν εἰς τί.
 Πρόσμορος, ὁ, ἡ, : ἀδελφός, Αἰσχ. Θήβ. 582. Νομ. αξιοθά-
 νατος, ἡ συμπράκτωρ αὐτοῦ κατὰ τὸν Σχ. Διὰ δυστυχίαν αὐτοῦ
 γέννημένος, κατ' ἄλλους· ἡ διορθ. ὁμόσπορος δὲν εἶναι ἀναγκαῖα.
 Προσμυθέομαι, Δωρ. προτιμυθέομαι, συνομιλῶ, Ὀδυσ. λ, 142.
 Προσμυθεύω, ὁμαι, προσέτι πλάττω μῦθον, Πολύβ. 34, 2.
 Προσμυθολογέω τινί, συμφλυαρῶ, 2) ἀντὶ τοῦ πρ.
 Προσμυθοποιέω, ὦ, ταυτ. προσμυθεύω.
 Προσμύρομαι, ἐν ταυτῷ ῥέω, τυρρέω, Ἀντολ.
 Προσναυπηγέω, ὦ, προσέτι ναυπηγῶ.
 Προσναυνεύομαι, προσθένω ἐκ νεανικῆς ἀλαζονείας καὶ εὐη-
 θείας, Δ. Κάστ. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
 Προσνέμω, μερίζω, ἀποδίδω. 2) φέρω εἰς βοσκὴν, Εὐρ. Κύνλ.
 36. 3) ἀντὶ προτέχειν, Αἰσχ. Εὐμ. ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἀνέγ. προ-
 νέμω.
 Προσνεύω, νεύω πρὸς τι, κάμνω νεῦμα τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὰ
 κάτω, συγκατανεύω, στέργω.
 Πρόσνευσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προσνέω, μ. εὐτώ, κ. } προσκολυμβῶ.
 Προσνήχω - νήχομαι, }
 Προσνικάω, ὦ, προσέτι νικῶ. 2) ματαχειρίζομαι περιστότερον, Ἰππ.
 Προσνίσσομαι, προστέρχομαι, Αἰσχ. Πέρ.
 Προσνοέω, ὦ, προσέτι νοῶ, προσμένω. 2) προσέτι βλέπω,
 παρατηρῶ.
 Προσνομοθέτω, ὦ, προσθένω νόμον, Δ. Κάστ. 37, 29.
 Προσνωμάω, ὦ, Οὐδ. προπτρέχω, προστέρχομαι, Σοφοκ. Φι-
 λокт. 734.
 Προσνοβέω τὴν θῆραν, Συνέστ. σ. 5. πρὸ καιροῦ κυνηγῶ.
 Προσνογκάομαι, ὦμαι, προσέτι ὀγκῶμαι (γκαρίζω χυδ. ἐπὶ ὀ-
 νου), Λουκιαν.
 Προσνογκῶ (ὀγκος), αὐξάνω κατὰ τὸν ὀγκον, Ἀριστ. Προβ.
 34, 11.
 Προσνογκής, ὁ, ἡ (ὀγκος), ηὐξημένος κατὰ τὸν ὀγκον.
 Προσοδεύω, δίδω εἰσόδημα (ἐπὶ ἀγρῶν), Κλήμ. Στρωμ. 4,
 σ. 566. προσοδεύομαι, λαμβάνω εἰσοδήματα, Στράβ. 12, σ.
 236. 2) Τρόπ. ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσοδεύαντες, ἀντὶ
 ἐφοδιασάντες, Ἰαμβλ. Πυθ. §. 74.
 Προσοδεύομαι, ταυτ. προσοδεύομαι, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. υ, τελ.
 1281. 48.
 Προσοδέακος, ἡ, ὃν, ἀνήκων εἰς μέτρον συλλαβῆς ἐν τοῖς
 προσοδίοις. Ζ. προσοδιακός.
 Προσοδέκος, ἡ, ὃν, ἀνήκων εἰς τὰς προσόδους, εἰσοδηματι-
 κός, Στράβ. 17, σ. 1188.
 Προσόδιος, ὁ, ἡ, ὅθεν προσόδιον, τό, νοητ. μέλος, ψαλλό-
 μενον εἰς πανηγυριν θεοῦ (πρόσδοι), ἡ εἰς εὐχαριστήριον ἑορτήν,
 Πλούτ. περὶ Μουσ. ἡ εὐχαριστήριος αὐτῇ ἑορτῇ ἐλέγετο προσ-
 ὀδία, Ἀριστοφ. Ὀρν. 853.
 Πρόστος, ἡ. Καθ. τό ὑπάγειν που· εἰς τὸν ναὸν διὰ προτεν-
 χὴν καὶ θυτίαν. ὅθεν ταυτ. πομπή καὶ προσαγωγή, Ἡρόδ. Ἀρι-
 στοφ. Νεφ. 506. Εἰρ. 396. 2) συνοίκητις ἀνδρὸς με γυναῖκα·
 σμίξις. 3) ἐρχομός τοῦ ῥήτορος πρὸ τῆς ὁμηγύρεως. 4) Καθ.
 ἐρχομός. 5) τὸ προπορεύεσθαι, Ἡρόδ. 7. 212. αἱ πρόσδοι
 τῆς μάχης, δηλ. αἱ προγενόμεναι μάχαι πρὸ τῆς μάχης εἰς τὰς
 θερμοπύλας. 6) εἰσόδημα. Καθ. ὄφελος, κέρδος, Ξενοφ. Ἀνάβ.
 7, 1, 27. Πρβ. προστέρχομαι.
 Προσοδύρομαι, προσέτι κλαίω, ἡ κατηγορῶ τινά.

Προσόξω, Ἄορ. προσώξεσθαι (ὡς ἐκ τοῦ προσοξέω), Παρακ. προσό-
δωδα, Ἐνερ. δίδω τινός νά μυρίσητι. 2) ἐκπέμπω ἐξ ἑμαυτοῦ
ὁσμήν.

Προσοίγνυμι κ. } ανοίγω, Ο'.

Προσοίγω, μ. ξω, }
Προσοικειόω, ὦ, προσοικειόω, ἀποδίδω, Στράβ. 5, σ. 191.
Sieb. Μέσ. κάμνω οἰκεῖν μου· προσοικεῖν αὐτόν Ἡρακλεῖ κατὰ
γένος, Πλούταρχ. 5, σ. 205. ἔκαμνεν αὐτόν συγγενῇ τοῦ Ἡρ.
οἱ προσοικειωμένοι, οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς· προσοικεῖται τῇ
φύσει μᾶλλον, εἶναι πλέον συγγενής μετ' αὐτήν, Ἀλέξαν.
Ἀφρ. Πρβ. ξενίζω.

Προσοικέω, ὦ, μ. ήσω, κατοικῶ πλησίον. 2) Μεταβ. ἀντί
κατοικῶ, μετὰ αἰτίατ.

Προσοίκτης, ή, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Προσοικίζω, κτίζω καὶ γεμίζω με κατοίκους.

Προσοικοδομέω, ὦ, προστέτι οἰκοδομῶ.

Προσοικονομέομαι, οὔμαι, ἐκτός τούτου, διατάσσω, φροντίζω.

Πρόσοικος, ὁ, ή, γείτων, συνορίτης.

Προσοιμώζω, πρὸς τούτῳ οἰμώζω, Ἰώσηπ.

Πρόσοισμα, ή Πρόσοιμα, τὸ (προσείω), ταυτ. τὸ προσφερό-
μενον· φαγητόν, Ἰπποκρ. Πρβ. πρόσταμα.

Προσοιστέον, Ζετ. τοῦ προσφέρω, Πλούτ.

Προσοίχομαι, προστέτι οἰχομαι, ἀναχωρῶ, Πίνδ. Πύθ. 6, 4.

Προσοκέλλω ναῦν, ρίπτω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν· πόδα,
σκονδάπτω. Οὐδ. ταυτ. προχωρῶ, Ἀρετ. 4, 12.

Προσολοφύρομαι, πρὸς τούτῳ, ἐνεκα τούτου κλαίω, θρηνῶ·
ἀλλήλοισι, σὺν ἀλλήλοισι ή κατ' ἀλλήλων, Πλούτ.

Προσομαρτέω, ὦ, ὑπάγω πλησίον τινός· τινί, Θεογν. 609.

Προσομιλέω, ὦ, μετὰ Δοτ. συναναστρέφομαι, συνομιλῶ,
Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 50. ἀσχολοῦμαι εἰς τί· μεταβαίνω, μεταδί-
δομαι π. χ. καὶ εἰς γηραιὸν σῶμα, Ἡλίοδ. 8, σ. 379.

Προσομιλητικὸς, ή, ὄν, ἀνέχων εἰς τὸ προσομιλεῖν.

Προσομιλία, ή, συναναστροφή, συνομιλία. Μεταφ. μῖξις, ἑ-
νωσις.

Προσομοιάζω, εἶμαι ὅμοιος, Γεωπον. ἐκ τοῦ

Προσόμοιος, ὁ, Ἐπίρ. -μοίως, ὅμοιος.

Προσομολογέω, ὦ, μ. ήσω, υπόσχομαι, συμφωνῶ, ἐπαινώ,
δικαίονω.

Προσομολαγία, ή, συμφωνία, υπόσχεσις.

Προσομόργνυμι, κ. Προσομόργνυμαι, προστρίβω, μεταδίδω
διὰ τριβῆς. Πλούτ. 3, σ. 411.

Προσόμουρος, ὁ, ή, Ἰων. ἀντί προσόμορος, ταυτ. ὁμορος,
Ἡρόδ. 4, 173.

Προσονειδίζω, μ. ήσω, προστέτι ἐκπλήττω, ὑβρίζω.

Προσονομάζω, κ. } ονομάζω κ. ονοματίζω. Νομ. ἀμφ.

Προσονομασία, ή }
Προσοπτάζω, Δωρ. ποτοπτάζω, προσβλέπω, Ἀνάλ. 1, σ. 195.

Προσοπτίλλω, Ζ. ποτοπτίλλω.

Προσόπτομαι, προσβλέπω.

Προσοράω, ὦ, ταυτ. πρ.

Προσοργίζομαι, περὶ τούτου, ή κατὰ τινος ὀργίζομαι, Πλούτ.
6, σ. 45.

Προσορέγομαι, κυρίως, ἐκτείνω τὴν χεῖρα. Τροπ. ἐτι πλέον
ἐπιθυμῶ νά λάβω ἐπιρροήν εἰς τινά, Ἡρόδ. 7, 6.

Προσορέω, ὦ, μ. ήσω, (πρόσορος), μετὰ Δοτ. συνορεύω,
Πολύβ.

Προσορίζω, μ. ήσω, προστέτι βάλλω ὄρια, ή προσδέτω εἰς τὰ
ὄρια, Πλούτ. Δούκουλλ. 19.

Προσορμάω, ὦ, μ. ήσω, Ἐνερ. κινῶ με ὁρμήν πρὸς τί. Οὐδ.
ὁρμῶ, προσβάλλω με σφοδρότητα.

Προσορμέω, ὦ (ὁρμος), εἶμαι ἐν τῇ λιμένι.

Προσορμίζω, μ. ήσω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα. Μέσ.
ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα.

Προσόρμισις, ή, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Πρόσορμος, ὁ, τόπος διὰ ἄραγμα, Στράβ. 14, σ. 982.

Πρόσορος, ὁ, ή (ὄρος), συνορεύων, μετὰ Δοτ.

Προσορχέομαι, οὔμαι, μ. ήτομαι, προστέτι ὀρχαῶμαι. Τροπ.
δείχνω τὴν χαρὰν μου εἰς τὸ λέγειν, Πλούτ. περὶ αἰ.

Προσοσφραίνω, δίδω τινός νά μυρίση, Γεωπον.

Προσοσιδίζω, μ. ήσω (σιδάς), κατεδαφίζω, Ἡρόδ. 5, 92. Εὐρ.

Ἰφιγ. Αὐλ. 1151.

Προσουρέω, ὦ, μ. ήσω (οὔρον), κατοικῶ, κυρίως. 2) Τροπ.
ἄπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγωδίᾳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 95. δηλ.
συνευρεθέντα τῇ τραγωδίᾳ. Πρβ. ὁμυρέω· ὁ Σχολ. ἐστοχάσθη
μόνον τὸ οὔρος, καὶ ἡρμήνευσεν εὐθρομήσαντα, εὐδοκμήσαντα
κτ. ἀλλ' ὅτι ἐπαίξεν ὁ ποιητής μετ' αὐτὴν λέξιν, μάς διδάσκει τὸ
ἐφεξῆς, γόνιμος.

Προσουρίζω, Ἐσφαλ. ἀνάγ. ἀντί προσουδίζω, Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ.
1151.

Προσούριος, ὁ, ή, ταυτ. ἐπιτήδειος, Ἡσύχ. Φωτ. Σουίδ.

Πρόσουρος, ὁ, ή, Ἰων. ἀντί-πρόσορος, Σοφοκλ. Φιλοκτ.
690.

Προσουσία, ή, ταυτ. συνουσία, Ἀθήν. 7, σ. 301.

Προσοφείλω, εἶμαι ἀκόμη χρεώτης. 2) χρεωστῶ, πρέπει νά
μετ' Ἀπαρμ. 3) Μεταφ.· γέλωτα, εἶμαι ἄξιος νά γελασθῶ. 4)
ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγωδίαις τυράννους πολὺ τι προσοφείλειν,
δηλ. νά λαμβάνωσι, νά διδάσκωνται, Πολύβ. 39, 2.

Προσοφλισκένω, κ. Προτόφλω, ταυτ. τοῦ πρ. κατ' ὅλα.

Προσοχή, ή (προτεχω), προτήλωτις τοῦ νοός εἰς παρατήρησιν ἐνός
τινος πράγματος· προσοχή Κ. ταυτ. πρόσεξις κ. προσέχεια.

Προσοχδέω, κ. } μετὰ Δοτ. δυσταρτετοῦμαι, ὀργίζομαι.

Προσοχίζω, }
Προσόχισμα, τὸ, κ. } δυσταρτέτης, ἀπέχθεια, ἀποστρο-

Προσοχισμός, ὁ, } φή, Ο'.

Προσοχλέω, ὦ, πάντοτε ἐνοχλῶ, βαρύνω, Ἀθήν. 4, σ. 180.

Πρόσοχος, ὁ, ή, ταυτ. προσεχής.

Προσοχυρόω, ὦ, ὀχυρόνω ἐτι πλέον.

Προσόψημα, τὸ, προσφάγιον Κ. Διοτι.

Προσάψιος, ὁ, ή, Σοφ. Οἰδ. Κ. 1600, ὅπου τῶρα κεῖται ἐπό-
ψιος τὸ ὁποῖον εἶναι ταυτ.

Πρόσοψις, ή (προσόπτωμα) θεωρία, ὄψις, Διόδ. 13, 27.

Προσοφυνέω, ὦ, προστετιγόραζω φαγητά. 2) προσδέτω εἰς τὰ
εἰρημένα, Ἀθήν. σ. 331.

Προσπάθεια, ή, ἐμπαθῆς κλίσις, ἀγάπη εἰς τί· πρὸς κέρ-
δος. 2) Εἰς τοὺς Ἀκαδημαίους πιθανότης καὶ συγκατάθεσις εἰς
αὐτήν.

Προσπάθεω, ὦ, ἔχω πάθος, κλίσιν, ἀγάπην εἰς τί, Ἀθήν. Ἀπ. 3, 24.

Προσπάθης, ὁ, ή (προσπάτω), μετὰ Δοτ. ὅστις ἔχει πάθος,
κλίσιν εἰς τί. Ἐπίρ. -παθῶς, ἐμπαθῶς.

Προσπαίζω, μ. ξω· Ἄορ. -ἐπαίξα (παίζω, πρὸς), ἄττικ. -παί-
σω, -ἐπαίσα, παίζω μετὰ τινος· ψάλλω πρὸς τινά. 2) Θεοὺς
προσπαίξω, ψάλλω ὕμνους εἰς τοὺς θεοὺς, Πλάτ. Φαῖδρ. 108.

Ἐπινομ. σ. 700. 3) περιγελῶ, Ἰουλιαν. 2, σ. 61.

Πρόσπαιος, ὁ, ή, Ἐπίρ. -παίως (ἐκ τοῦ παῖω, προσπαῖω,
δηλ. προσπίπτω), προσπίπτων, συμβαίνων ἀπροσδοκῶς, νέ-
ος, πρόσφατος· ἐκ προσπαίου, ἔξαφνα, ἀνέλπιστα, Αἰσχ. Ἀγ.

335. Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικομ. Θ', ε. Κορ. ὅπου σημειώνει ὅτι Προσπαίως,
καὶ ἔκ προσπαίου σημαίνει Ἐξ ἐτοίμου, Ἐκ τοῦ παραχρῆμα,
καὶ ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ Παῖω, κτυπῶ, Γαλλ. frapper, donner

des coups. ὅθεν καὶ τὸ Γαλλ. tout-a-coup, δηλ. ἐκ Προσπαίου,
παρυσθῆς. Πρβ. ἐκ τοῦ προστυχόντος.

Προσπαῖω, ταυτὸς. προσκρούω, κ. προσπίπτω, Σχολ. Αἰ-
σχ. Ἀγ. 335.

Προσπαλαίω τινί, παλαίω κατὰ τινος· σφαίρα, γυμνάζομαι
μετ' αὐτὴν σφαῖραν, Πλούτ. 9, σ. 168.

Προσπαράβάλλομαι, προστέτι ρίπτω πλησίον, ή θέτω, κρατῶ,
Θουκυδ.

Προσπαράγραφω, προστέτι γράφω, προσδέτω, Πλάτ. Φαῖδρ.
σ. 345.

Προσπαραιρέομαι, οὔμαι, πρυστέτι ἀφαιρῶ, Δ. Κάσσ.

Προσπαρεκαλέω, ὦ, προστέτι παρακινῶ, παραδαρύνω, Λουκιαν.
Ψευδ.

Προσπαρεκείμαι, κεῖμαι πλησίον, Γλωσσ. Στεφ.

Προσπαρεκελεύομαι, προστέτι παρακλῶ.

Προσπαρελαμβάνω, προστέτι παραλαμβάνω.

Προσπαρεληψίς, ή, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Προσπαρηγνυμι, προστέτι πλησίον ἐμπήγω, Γεωπον.

Προσπαρασχευάζω, προστέτι ἐτοιμάζω. Μέσ. δι' ἑμαυτόν.

Προσπαρετίθημι, προστέτι, πλησίον, ή ἐμπροσθεν θέτω, ή

προσδέτω, προσπαρστρωγω, προσέτι τρώγω ἐν παρόδῳ, ἢ καταγελῶ, Διογ. Λαερ.
 Προσπαρδέν, Ἀδρ. 2. ἀπαρεμφ. τοῦ προσπέρδω.
 Προσπαρέχω, προσέτι παρέχω, Θουκυδ.
 Προσπαρίσταμαι, προστερεδίζω, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 19, 1, 10.
 2) προσέτι παραστέχω, ἢ προσβάλλω : τοῖς παροῦσι προσπαρέστη, Δ. Κάστ. 3) μετά Αἰτ. καθυποτάττω.
 Προσπαροικέω, ὦ, κατοικῶ πλησίον, Σουίδ.
 Προσπαροξύνω, προσέτι ἐρεδίζω, παροργίζω, ἢ κάμνω σφοδρότερον, Δ. Κάστ.
 Προσπασσάλλω, -πατταλέω, κ.
 Προσπασσαλόω, Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 486. παλουκόνω, καρφόνω μέ τὸ παλούκιον, Θεόφ. Χαρακ. 21, 2.
 Προσπάσσω, ττω, μ. ἄσω, πασπαλίζω ἐπάνω.
 Προσπάσχω τινί, ἔχω πάθος, κλίσιν, ἀγάπην πρὸς τινά : τῷ καλῷ, Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. 2, 19. Ἀδρ. 2, προσπαδών. Ζ. προσπαδέν. κ. Πρβ. ἀποπάσχω.
 Προσπάω, ὦ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ προσπαάω· ἀλλὰ πρὸς κεῖται πολλάκις ἀντὶ πρὸς διὰ τὴν συγγενεῖάν των· καὶ τὸ προσπαάω εἶναι πολλά κακώφωνον.
 Πρόσπεινος, ὁ, ἡ, (πεινά), πεινασμένος, Ν. Δ.
 Προσπειράζω, προσέτι πειράζω, Γλωσσ. Στεφ.
 Προσπελάζω, Προσπελάω, ὦ, μ. ἄσω : νῆα ἀκρῆ, Ὀδυσ. ι, 285. ἐκβάλλω, ἐκβράζω εἰς τὸ ἀκρωτήριον. 2) Οὐδ. ἐρχομαι πλησίον. 3) ἀντὶ συνουσιάζειν, ὡς πελάτις, ἡ γυνή, Σοφοκ. Οἰδ. Τ. Ζ. πελάζω, πέλας, κ. πλάω.
 Προσπελάσεις, ἡ, πλησίασις, Γλωσσ. Στεφ.
 Προσπελάτης, ου, ὁ, ταυτ. πελάτης, Ἀθήν. 10. 2) ἀντὶ δοῦλος, Ἀθήν. 6, σ. 271.
 Προσπέμπω, μ. ψω, πέμπω πρὸς τινά, ἢ πέμπω ὕστερον.
 Προσπεποιημένως, Ἐπίρ. με πρόφατιν, ὑπόκριτιν.
 Προσπέρδω (πέρδω), πέρδω (κλάνω χυδ.) ἐμπροσθεν τινός, Ἀριστοφ. Τροπ. καταφρονῶ, Ἀθήν. σ. 378. Ζ. ἐρύγω καὶ προσχαίνω.
 Προσπεριβάλλω, κ. -βάλλομαι, ταυτ. περιβάλλω προσέτι.
 Προσπεριγίγνομαι, τὸ μένειν ὑπόλοιπον ὡς κέρδος. Πλούτ. Ἀγρητ. 32. Πρβ. προσπεριποιέω.
 Προσπεριεργάζομαι, προσέτι περιεργάζομαι, Δ. Κάστ.
 Προσπεριλαμβάνω, ἐν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ περιλαμβάνω.
 Προσπεριδεύω, προσέτι περιέρχομαι καὶ περιγράφω, Στράβ.
 Προσπεριορίζομαι, ἐν ταυτῷ ἡ ὁμοῦ περιορίζομαι, Λογγίν. 28. 3.
 Προσπεριποιέω, ὦ, προσέτι δι' οἰκονομίας περισσεύω, Δημοσθ. σ. 432. Πρβ. προσπεριγίγνομαι.
 Προσπερονάω, ὦ, προσέτι διὰ τῆς περόνης συνάπτω, στερεώνω. Καθ. καρφόνω, Πλάτ. 1, σ. 190. Βίρ.
 Προσπετής, ὁ, ἡ, ἀρμονίαι πρ. ἀνεπαίσθητοι, Ἰλαραί, Διον. Ἀλ. 6, σ. 1076.
 Προσπέτομαι, -πέταμαι, μ. πτήτομαι, ὑπάγω που ἱπτάμενος.
 Πρόσπεύδομαι, προσέτι ἐρωτῶ, ἐρευνῶ νά μάθω.
 Προσπεφυκότης, Ἐπίρ. ταυτ. προσφυῶς.
 Προσπηγνύω, -πήγνυμι, -πήσσω, μ. ξω, προσέτι ἢ ἐν τούτῳ ἐμπήγω, στερεώνω, καρφόνω.
 Πρόσπηγμα, τό, τὸ προτκαρφωμένον· οἷτιν ἀν' προσπήγματα μύξης ἐνέη, Ἰπποκρ. προρρήτ. 2, 11, 6. τῶν ὁποίων ἡ κόπρος εἶναι ἀπὸ μύξαν, φλέγμα. γλίτχρος καὶ στερεῖα.
 Προσπηδάω, ὦ, μ. ἤτω, πηδῶ προσέτι, ἢ πρὸς τοῦτο· προσβίλλω : ἀτμίς γάρ οὕτως οὐχὶ προσπηθήτεται ταῖς ρίσιν, δὲν θέλει προσβάλλει, Ἀλέξ. Λεῖψ.
 Προσπήσσω, ταυτ. προσπήγνυμι.
 Προσπηχύνομαι, ἀγκαλίζομαι, Χαλλίμ. εἰς Δία, 46.
 Προσπιέζω, προσθλίβω, Αἰσχύλ. Χοηφ. 299.
 Προσπίλιναι, ταυτ. προτπελάζω, Ὀδ. λ, 95. Ζ. πιλνάω.
 Προσπιέσκω, προσέτι ποτίζω, Ἰπποκρ.
 Προσπιπράσκω, προσέτι πωλῶ.
 Προσπίπτω, συμβαίνω, γίνομαι κατὰ συμβεβηχός. 2) : τινί, συναπνῶ τινά κατὰ τύχην· Πρβ. προστυγχάνω· 3) προσβάλλω, πίπτω ἐπάνω τινός, Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 6, 28. 4) πίπτω ἐμ-

προσθεν τινός καὶ τὸν παρακαλῶ, μετὰ τοῦ ἰκέτης, Κύρον. Π. 4, 6, 2. Πρβ. προστρέπω. 5) φήμη μοι προσέπεσεν, ἤλθεν εἰς τὰ αὐτία μου· ὅθεν, προσπεπτώκυας αὐτοῖς τῆς ἀλώσεως, ὅταν ἤκουσαν τὴν ἄλωσιν, Πολύβ. Πρβ. πρόσπημι.
 Προσπιτνέω, ὦ, κ. } ποιητ. ἀντὶ Προσπίπτω, ἀριθ. 4, Αἰσχ.
 Προσπίτνω, } Περ. 461.
 Προσπλάζω, μ. ἄσω, κ. Προσπλάθω, ἀντὶ προτπελάζω, προσβάλλω, Ὀδυσ. λ, 582, Ἰλ. μ, 285. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
 Προσπλάζω, μ. -πλάζω, προσέτι περιπλανῶ, δηλ. κάμνω τινά νά πλανηθῇ, νά περιφερθῇ.
 Προσπλάσσω, κ. Προσπλάττω, προτκολλῶ, μορφόνω ἐν τινι γεμίω με τὴν πλασμένην ὕλην· ὅθεν
 Προσπλαστικός, ἡ, ὄν, δυνάμενος νά προτκολλήτῃ, προτ-αρτήτῃ.
 Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ, (προτπλάττω), προτκολλημένος.
 Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ (προτπελάζω), ταυτ. προτβατός, Αἰσχ. Περ. 732.
 Προσπλέκω, ταυτ. συμπλέκω, Ἰγνάτ. ἐπ. 2.
 Προσπλέω, μ. εὐτώ, πλέω πρὸς τί.
 Προσπληρόω, ὦ, μ. ὠτώ, γεμίω προσέτι : ναῦς, προσέτι ἡ τοίματε, καθώπλιτε, Θουκυδ. 7, 54. Ζ. πλήρωμα. 2) ἀναπληρόνω τὸν ἀριθμόν. καὶ ἱππέας προτεπλήρωσαν εἰς διτχιλίους, Ξενοφ. Κύρ. 5, 3, 24.
 Πρόσπλοας, ὁ, τὸ προτπλέειν.
 Προσπλωτός, ἡ, ὄν, ὅπου δύναται τις νά πλεύτῃ με πλοῖον : ποταμός, Διόδ.
 Προσπλώω, Ἰων. ἀντὶ προτπλέω.
 Πρόσπνευσίς, ἡ, τὸ προτπνέειν, προτφυτῶν· φύσημα, ἀτμίς, ὁσμή, Διόδ.
 Προσπνέω (εύω), μ. εὐτώ, φυτῶ : ἀρωμάτων ἰνδικῶν, δίδω ὁδμήν ἀρωμ. Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 157. Βίρ. 2) γράφω δατεῖαν.
 Προσποθέω, ὦ (ποθέω), ποθῶ προσέτι, Πλάτ. Χαρμίδ. σελ. 174.
 Προσποιέω, ὦ, κάμνω προσέτι· προτδέτω· ἀποκτῶ εἰς τινά τί (τὸν κάμνω νά ἀποκτήσῃ, ἢ ἀποκτῶ δι' αὐτόν), Θουκυδ. 1, 55. 2) προτποιέομαι, οὐμαι, προτδέτω εἰς ἑμαυτόν, ἀποκτῶ δι' ἑμαυτόν· τίνας θεούς προτποιούμενοι ταῦτα κάλλιστα πράττοιμεν, ἀντὶ Τίνων θεῶν βοήθειαν ἀποκτῶντες ἐμποροῦμεν νά πράξωμεν, κτ. Ξενοφ. ὅθεν, ἀντὶ οἰκιοποιούμαι, κάμνω ἰδικόν μου. 3) κάμνω ὡσάν· καμόνομαι Κ. καὶ τὸ περὶ προτποιούμενον ἐπιβουλεύειν κατὰ θάλασσαν ἐπιχειρῆται, Ξενοφ. Πρβ. προδεικνυμι. 4) ἀντὶ προτ-έχειν, δίδειν προσοχήν, Θεόφρ. Χαρ. 1, 2.
 Προσποίημα, τό, ὅ, τι οἰκιοποιούμεθα, κάμνομεν ἰδικόν μας. 2) πρόφατις, ὑπόκρισις, Διον. Ἀλ. 10, 13.
 Προσποίησις, ἡ, τὸ οἰκιοποιεῖσθαι· τὸ ὑποκρίνεσθαι, τὸ ἐπιτηδεύεσθαι κατ' ὑπερβολήν, Θεόφρ. Χαρ. 1, 1. Πλούτ. Νικ. 11.
 Προσποιητικός, ἡ, ὄν, μετὰ γεν. ὅστις προφατίζεται τι, ὑποκρίνεται, Ἀριστοτ. Πολιτ. 2.
 Προσποιήτορας, ὁ, ἡ, κ. Προσποιητός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -ητῶς, τὸν ὁποῖον ἀπεδέχθη τις· κατασκευασμένος κατὰ μίμησιν· γινόμενος με ὑπόκριτιν, Διον. Ἀρχ. 6, 70.
 Προσπολέμεω, ὦ, μετὰ Δοτ. κάμνω πόλεμον κατὰ τινος, Θουκυδ.
 Προσπολέμεω, ὦ, προσέτι ἐχθρεύω, Θουκυδ.
 Προσπολέω, ὦ, ταυτ. προπολέω, 2) ταυτ. προσέρχομαι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1098. Εὐρ. Τρ. 261.
 Πρόσπολος, ὁ, ἡ, (πολέω) ὑπηρέτης, θεράπων, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. Εὐρ. Βάκχ. 223.
 Προσπονέομαι, οὐμαι, ἐκτός τούτου ἐργάζομαι, κάμνω, Διόδ. Σικελ. 2) Ἐνερ. εἰς τὸν Ἀρρίαν. 1, σ. 423. γεωργία καὶ ἡ-ρεμία· κατάγινομαι εἰς τὴν γεωργίαν, κτ.
 Προσπορεύομαι, πορεύομαι πρὸς : πρὸς τὴν ἀγορανομίαν, διὰ νά γείνω ἀγορανόμος, Πολύβ.
 Προσπορίζω, προσέτι πορίζω, προμηθεύω, ἐπινοῶ, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 6, 5.
 Προσπορπάζω, κ. Προσπορπάω, ταυτ. προτπερονάω.
 Προσπορπατός, ἡ, ὄν, θηλακωμένος με τὴν πόρπην, περό-νην, Αἰσχύλ.
 Προσπραττομαι, ἀκόμη ζητεῖ τις ἀπ' ἐμέ : χρήματα, Δ.

Κάσσιος.

Πρόσπταισις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ προσπταίω.

Πρόσπταισμα, τό, σκόνδαμμα, πληγὴ γενομένη ἐκ τούτου, Θεόφρ. Χαρακτ. 19, 2.

Προσπταίω, σκονδάπτω με τοὺς πόδας· Μεταφ. : τινί, τινά, πειράζω τινά, καὶ τὸν κάμνω ἐχθρόν μου· εἰς τὴν ζωὴν, δυστυχῶ· εἰς τὸν πόλεμον, νικῶμαι, Ἡρόδ. 1, 19· ἡθικῶς, κάμνω σφάλμα, ἀμάρτημα.

Πρόσπτημι, ὅθεν προσέπη, δωρ. προσέπη, ἐπέταξεν εἰς ἐμέ, ἦλθεν εἰς τὰ αὐτὰ μου, Αἰσχ. Προμ. 555.

Πρόσπτυσμα, τό, ἀγκαλιάσμα, (τὸ ἀφ' ἧς ἀντὶ συγκεκριμένου) ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀγκαλίζεται τις, φίλον ἐμὸν πρόσπ. Εὐρ. Ὀρέστ.

Προσπτύσσω, μ. ξω, σχεδὸν μόνον Μῆστ. βάλλω τὸν ἐμάντον μου ὁλόγυρα τινός· πλευραῖσιν ἀρτίκολλος περιπτύσσεται, Σοφοκλ. Τραχ. 770. 2) Μεταφ. ἐναγκαλίζομαι· ἀσπάζομαι, χαιρετῶ, φιλοφρονῶ, φίλω· Μόνον εἰς τὴν Ὀδυσσ. καὶ εἰς τοὺς Ὀμ. Τμν. πατέρα προσπτύσσεται, θέλει ἐναγκαλισθῆ· ποτιπυσσοίμεθα μύθοις· προσπτύσσομαι ἢ ἀρέωμαι. Ἀντὶ τοῦ φιλικῶς προσομιλεῖν, καὶ εἰς Εὐρ. Μήδ. 1399. Ἀπόλλ. Ῥόδ. 5, 782. Εἰς τὸν Πίνδ. Ἰσθ. 2. Δεῶν δαίτας προσέπτυκτο, ταυτ. θεραπεύω, παρατηρῶ με σέβας, ἡ ἐορτάζω.

Πρόσπτυστος, ὁ, ἡ, πτυσμένος, Τροπ. καταφρονημένος, Πλούτ. 8, σ. 235.

Προσπύω, μετὰ Δατ. πτύω εἰς τὸ πρόσωπον, καταφρονῶ.

Πρόσπτωσις, ἡ, τὸ προσπίπτειν· τὸ σκονδάπτειν.

Προσπυνθάνομαι, προσέτι πυνθάνομαι.

Προσραίνω, προσραντίζω, προσμολύνω. Εἰς τὸν Στράβ. 14, σ. 707. Sieb. προσέρρανε τῇ θυρᾷ, ἔχασεν εἰς τὴν θ., καὶ ἐπὶ διαφθοῆας· τοὺς ὁμιλοῦντας διαλεγόμενος προσέρρανε, ἤγουν ἐβρῆχε μετὰ σάλια του, Σουίδ. εἰς Ἀντίμαχος.

Πρόσραξις, ἡ, ταυτ. πρόσρηξις.

Προσράπτω, μ. ψω, ῥάπτω εἰς τί, προσδέτω.

Προσράσσω, -ττω, μ. ξω, ταυτ. προσρήσσω, προσρήγνυμι.

Προσρέπω, προσκλίνω, προσνεύω.

Προσρέω, μ. εύω, ῥέω πρὸς τί, ἔρχομαι πρὸς τί. 2) μ. -ρήσω, προσομιλῶ, συνομιλῶ.

Προσρήγνυμι, -ρηγνύω, -ρήσσω, μ. ξω, προσκρούω, προσβάλλω καὶ τσακίζω, σχίζω, ξεσχίζω.

Πρόσρημα, τό, προσφώνησις, χαιρετισμός. 2) ὀνομασία, ὄνομα, Πλούτ. 5, σ. 269.

Πρόσρηξις, ἡ, τὸ προσκρούειν κ. τσακίζειν.

Πρόσρησις, ἡ, προσφώνησις, χαιρετισμός· ἐκ τοῦ προσρέω, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ προσρητέον κ. προσρητέος, κ. προσρητός.

Προσρήσσω, ταυτ. προσρήγνυμι.

Προσρητέος, ἑα, ἐόν, Δετ. τοῦ προσρέω ἀριθ. 2.

Προσρητός, ὁ, ὄν, προσφωνημένος, χαιρετισμένος.

Πρόσριξος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸς τῇ ῥίζῃ ὢν.

Προσριξόφυλλος, ὁ, ἡ, ἔχων φύλλα εἰς τὴν ῥίζαν.

Προσρίπτω, ῥίπτω ἐπάνω, ἡ προσέτι.

Προσρύομαι, μετὰ Δοτ. ἐλευθερόνομαι, σώζομαι ἐντὶνι τόπῳ, Νικήτ. Χρον.

Προσρωνύω, νυνμι, ἀκόμη πλέον ἐνδυναμώνω· Πίνδ. γίνομαι δυνατός, ἡ ἀρράλεις, Πολύβ.

Προσσαιίνω (σαίνω) ἐπὶ κυνός, ὅταν με χαρὰν περιποιῇται καὶ κολακεύῃ τὸν αὐθεύτην του. Μεταφ. κολακεύω, εὐφραίνω· εἰ τῶν δε προσταίνει σέ τι, Αἰσχ. Προμ. 841. τὰ χειρόγ. ἔχουσι προσαίνω διὰ τὴν εὐφωνίαν. Ζ. καὶ τὰ ἑφεξ. ἀρθ.

Προσσαιέρω, ἔχουσι τὰ χειρ. ἀντὶ προσαιρω, Λυκόφρ. 880. ἐνδιατρίβω εἰς τί· ἔπει, μύθῳ ἢ ἔργῳ, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου, Ἰλ. ε, 879. καίται προτιβάλλεσθαι.

Προσσάλπιστος, ὁ, ἡ, Ζ. προσάλλπιτος.

Προσσέβω, προσέτι σέβω, τιμῶ, Αἰσχ. Θήβ. 1075.

Προσσεῖω, προσέτι σείω· συγχέεται μετὰ τὸ προσείω.

Προσσεύω· ὅθεν προσεσσύμενος, προσορμήτας, Κοίντ. 8, 166.

Προσσημαίνω, μ. ανῶ, ἐκτός τούτου σημειῶν, ἡ σημαίνω, φανερόν, Ἀριστοτ. ὅθεν

Προσσημαντικός, ὁ, ὄν, προσέτι σημειῶν, ἡ ἐηλῶν.

Προσσιελίζω, κ. -ελίζω, ἐμπνύω, Ο'.

Πρόσκαψις, Ζ. περισκάπτω.

Προσσελέω, συγχοπ. προσκλέω, δίδει χρόνους εἰς τὸ

Πρόσκλημι. ὅθεν προσετκληκῶς, ἀπὸ τὴν μεγάλην μου ἐπιμέλειαν ξηραίνομαι εἰς ἓνα πρᾶγμα, λιγνεύω ἀπὸ τοὺς κόπους, Σουίδ.

Προσσκοπεῖν, ταυτ. προτεπισκοπεῖν, Στράβ. 8, σ. 34. Sieb.

Προσσκώπτω, προσέτι σκώπτω.

Πρόσσοθεν, Ἐπίρ. ταυτ. πρόσωθεν, μακρόθεν, Ἰλ. χ, 533. Οἱ παλαιοὶ τὸ ἐξηγοῦσιν ἐμπροσθεν, ἀντὶ πρόσδε. Ζ. πρᾶν.

Προσσορεύω, ἐπιτωρεύω.

Προσσοτέρω, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ πρωτέρω.

Προσσπαίρω, μετὰ Δοτ. εἰς ἀπόλαυσιν τινός κινεῖμαι, ἐρεθίζομαι ἀκόμη, Πλούτ. Ὄρων.

Προσσπάω, ὦ, προσέλω· Παθ. λαμβάνω, πάσχω σπασμούς· εὐρίσκεται καὶ προσπᾶω. Ζ. προσπαίνω.

Προσσπένδω, προσέτι σπένδω, ἐπιχέω.

Προσσταζώ, δωρ. ποτιπτάζω, στάζω ἐπάνω, ἡ ἀκόμη πλέον.

Προσσταυρόω, ὦ, Θουκυδ. 4, 9, μετὰ αἰτ. Νομ. περικυκλόνω με πασάλους. Ἄλλοι ἀναγ. προσταυρόω.

Προσστείχω, προσπορένομαι, προτέρχομαι, Σοφοκλ. Οἶδ. κ. 30, κ. 320.

Προσstellω, κυρίως, ἐνδύω, περιβάλλω σφικτά. ὅθεν, προσεσταλμένος χιτῶν, σφικτά προσηρμοσμένος εἰς τὸ σῶμα· Τροπ. κόσμιοι, ταπεινός, Πλάτ. Γοργ. 07.

Προσστερνίζομαι (στέρνω), σφίγγω εἰς τὸ στήθος μου, ἐναγκαλίζομαι, Ἡσύχ. κ. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 2, 9.

Προσστρατοπεδεύω, στρατοπεδ. ἐν ταύτῳ τῷ τόπῳ.

Προσσυγχρίω, προσέτι χρίω, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 769.

Προσσυκοφαντέω, ὦ, προσέτι συκοφαντῶ.

Προσσυλλαμβάνομαι, ὁμοῦ πιάνω, συμβοηθῶ, παρκατένω.

Προσσυμβάλλομαι, συνεπιχειρῶ, συνειτφέρω, ἡ συμβοηθῶ.

Προσσυνάπτω, προσέτι συνάπτω.

Προσσυνίημι, προσέτι παρατηρῶ, ἐννοῶ.

Προσσυνδερμαίνω, προσέτι συνδερμαίνω.

Προσσυνίστημι, ἐν ταυτῷ παριστάνω. ἡ συτταίνω, Δημοστ.

Προσσυνοικέω, ὦ, προσέτι συγκατοικῶ ὁμοῦ με ἄλλους.

Προσσυνοικίζω, προσέτι ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα μου, Δ. Κάσ. 2) Μεταφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἥτις μετ' ἄλλης τινος φέρεται εἰς ἄλλην κατοικίαν, Μάρκ. Αντων. δ, 21.

Προσίθημι, Μῆστ. προσέτι συμφωνῶ.

Πρόσσω, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ πρόσω.

Προσσωρεύω, ἐπισωρεύω, Φουρν. κερ. 16.

Πρόσσφαγμα, τό, κ. } Ζ. πρόσφαγμα.

Προσσφάττω·

Προσταγή, ἡ (προστάσσω), τὸ προσταίνει.

Πρόσταγμα, τό, τὸ προσταγμένον· μάλ. τοῦ ἱατροῦ ἡ διάταξις τῶν φαρμάκων εἰς τὸν ἄρρωστον.

Προστακτικός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. -κτικῶς, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσταίνει· τὸ προσταίνει· τὸ προστακτικὸν ῥῆμα, Γραμμ.

Πρόστακτος, ὁ, ἡ, ἡ Προστακτός, ἡ, ὄν, (προστάσσω), προσταγμένος.

Προσταλαίπωρέω, ὦ. καρτερῶ, ὑπομένω ἀκόμη. 2) πάσχω ἐν ταύτῳ.

Πρόσταξις, ἡ (προστάσσω), τὸ διατάσσειν, βάλλειν τάξιν. 2) προσταγή. κατὰ βασιλικὴν προσ. με προσταγὴν τοῦ βασιλέως. Καὶ τοῦ ἱατροῦ. 3) αἴτιμος κατὰ πρόσταξιν, μερικὴ τιμωρία πολίτου, δηλ. νά μὴ συνεδριάξῃ, καὶ νά μὴ ἐμπορῇ νά κατηγορήσῃ τινά ἐπὶ κριτηρίου, Ἀνδοκίδ. σ. 36.

Προσταράσσω, μ. ξω, προσέτι ἀνακατόνω, φέρω εἰς ἀταξίαν, ἀνησυχίαν.

Προσταργανόω, ὦ, (σαργάνη, ταργάνη), δένω μετὰ τὸ σχοινίον, Λυκόφρ. 748.

Προσταξ, ἡ, ἡ πρὸ τοῦ εἰκου γαλερία· ἄλλως, παστάς, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὴν ἀντικαμάραν, Ἀθην. 5. σ. 205. Ζ. παραστάς. 2) κοινὴ πόρνη (προίσταμαι).

Προστασία, ἡ, τὸ προϊστασθαι. ἰστιάσθαι εἰς τὴν ἀρχήν. 2) ἀξίωμα, ἐξουσία, κυριότης, διὰ τῆς ὁποίας τις προσταίνει τοὺς

ἄλλους. 3) ἡ ἐξωτερικὴ λαμπρότης τοῦ ἐξουσιαστοῦ, Πολύβ. 4) ὑπεράσπισις, βοήθεια. 5) εἰς τὸν Δημόστ. 872. στάσις, φα-
τρία· Ζ. προστασίς.
Προστασίαζω (πρό), στατιάζω, πρότερον, ἢ φέρω εἰς στά-
σιν, Δ. Κάστ.
Πρόστασις, ἡ, ταυτ. προστασία ἀριθ. 1, 2, καὶ 3. Πρβ.
προδυσία.
Προστάσσω, -άττω, μ. ἄξω, προσδέτω· ἢ προσδέτω· ἄρχοντα
Ἑσένικον προστάξας, διορίσας, Θουκυδ. 8. 25. 2) μετὰ Δοτ.
ἢ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. δίδω προσταγὴν, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 7,
4. ἐπὶ ἱατροῦ, διατάσσω ἱατρικὸν εἰς τὸν ἄρρωστον.
Προστατεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ προστάτου· Καθ. ἐφορία, φρον-
τίς, ὑπεράσπισις.
Προστατεύω, κ. } (προστάτης), μετὰ Γεν. προϊσταμαι, διοι-
Προστατέω } κω, κυβερνῶ, πρόσωπα καὶ πράγματα.
2) ὑπερασπίζω, βοηθῶ, Ξενοφ. Ἱέρ. 5, 1. 3) ὁ προστάτων χρό-
νος, ὁ ἔμπροσθεν ἰστάμενος, ὁ παρών, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 781.
Προστατήριος, ἰα, ἰον, ὁ προϊστάμενος. 2) ὑπερασπιστής,
Αἰσχύλ. Θηβ. 455. Ἀγαμ. 985. 3) μὴν τιτῶν Βοιωτῶν, ἵσως
ὁ Ἀνδιστηριῶν, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 3, 7.
Προστατήρ, ὁ, ταυτ.
Προστάτης, ου, ὁ (προϊσταμαι), προσετῶς, ἡγεμῶν, ἐφορος·
ἐπίτροπος. 2) Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐντόπιος πολίτης, ὅς τις ἐκαμνε
τὴν κρίσιν ξένου τινος ἐπιτροπικῶς, ὡς ὁ τῶν Ῥωμαίων πατρῶν·
ὅθεν, γράφασθαι προστάτην, ἐλέξασθαι προστ. Καθ. πᾶς δυ-
νατός καὶ ἰσχυρός, ὅς τις ἐμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ ἄλλον. Ἰσοκ. πρὸς
Φίλ. 3) προστάτης θεοῦ, ἀντὶ ἱκέτης, εἶναι παθητ., ἡγουν
προστατευόμενος ὑπὸ θεοῦ, Σοφ. Οἰδ. Κ. 1171. κ. 1278. Πρβ.
προστρόπαιος.
Προσταπικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -στατικῶς, ταυτ. προστατήριος,
ἰστάμενος ἔμπροσθεν. 2) ὑπερασπίζων, τιμῶν· μετὰ τοῦ σεμνός,
Πολύβ. Ζ. προστασία.
Προστατίς, ἡ, ὄν, ἡλ. τοῦ προστάτης.
Προστατῖς, Ζ. προστατῖς.
Προσταυρόω· Ζ. προσταυρόω.
Προστέγασμα, τό, προσκέπασμα, δηλ. σῶμα ἢ μέρος ἐξέχον
ἐπιτήδειον νὰ σκεπάσῃ, Παλ. Μαθημ. σ. 21.
Προστέγιον, τό, κ. } τὸ (στέγος), μέρος τὸ ἔμπροσθεν τῆς
Προστέγισμα, } θύρας τοῦ οἰκήματος (τῆς καμάρας),
Πλούτ. Καῖστ. 17. Ζ. κ. προτέγ.
Προστεινύω, ὦ, προεμφράσσω, Γαλην. δυναμ. ψαρ. 2, σ. 9. Β.
Προστειχίζω, μ. ἴσω, προσδέτω τεῖχος, συγκαίω εἰς τὸ τεῖ-
χος τῆς πόλεως, Θουκυδ.
Προστειχῶ, προπορεύομαι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 30. 319.
Προστειχμαίρομαι, προσέτι γνωρίζω ἐκ σημείων, ἢ κρίνω,
ἐξετάζω, Ἱπποκρ.
Προστεικταίνω, προσκίττω, προσκοδομῶ, Πλούτ.
Λυσ. 26.
Προστελέω, ὦ, προσέτι πληρόνω ἢ ἐξοδεύω.
Προστελλῶ, (Ζ. στέλλω), σκεπάζω, ὑπερασπίζω, Θουκυδ.
5, 71. κ. Δ. Κάστ. 2) Μέστ. προστέλλομαι, Αἰσχύλ. Ἐπτ. 417,
τὸν ὀπλίζει, καὶ τὸν στέλλει εἰς τὸν πόλεμον· προϋστάλης μα-
κράν ὁδόν, ἐκαμνε μακρινὴν ὁδοπορίαν.
Προστενάζω, κ. } πρότερον στενάζω. Αἰσχ. Ἀγ. 261.
Προστενύω, }
Προστερατεύομαι, ταυτ. ἐπιτερατεύομαι.
Προστερνίζω, ὁ, ἡ, (στέρνω, πρό), εὐρισκόμενος ἔμπρο-
σθεν τοῦ στήθους· τὸ προστ. σκέπασμα, ἢ στολίδι τοῦ στήθους·
Ξενοφ. Κύρ. 6, 4, 1. Πρβ. ἐπιστηθίδιος.
Πρόστερνος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ πρ.
Προστέρπω, ὄωρ. Ποιτιέρπω. προσέτι τέρπω.
Προστεφανόω, ὦ, πρότερον στεφανώνω.
Προστεχναίρομαι, εὐφρύνω νέαν τέχνην, πανουργίαν,
Πλούτ. Σερτόρ. 11.
Προστηθίδιος, ὁ, ἡ (στήθος, πρό), εὐρισκόμενος ἔμπροσθεν
τοῦ στήθους· ἵππων προστ. ὄπλα, ὄπλα τοῦ στήθους ἢ στολίδια
τῶν ἵππων. Πρβ. προστερνίδιος· προστηθίδια, εἰκόνες κρεμάμε-
ναι ἔμπροσθεν τοῦ στήθους, Πολύβ.
Προστηθίς, ἰδος, ἡ· ποδός, τὸ αὐτὸ καὶ στήθος, τὸ ὑψη-
λὸν μέρος τῆς πατούρας τοῦ ποδός, τὸ ὅπισθεν τῶν ὀνύχων,

Πολυδ. 2, 198.

Προστήκω, μ. ξω, πρὸς τούτοις χωνεύω, ἐπιχύνω χωνευμένην
ῥλην. Οὐδ. εἰς τὸν παρακ. προσηλόνομαι εἰς πράγματι, εἶμαι
ἐκδοτος εἰς αὐτό, μετὰ Δοτ. : τῇ τέχνῃ, ὡς πρόσκλημι, προσε-
κληκῶς· ὅθεν
Πρόστηξις, ἡ, : τῆς ψυχῆς, ἢ προσήλωσις, τὸ ἐκδοτον τῆς
ψυχῆς, Πλούτ. 8, σ. 482.
Προστιδέω, ὦ, Συνήθ. Προστιθῆμι, προσέτι, εἰς τοῦτο, ἢ
ἐπάνω τινός θέτω· τοπικῶς : λίθον, ταυτ. ἐπιτίθῃμι, Ὁμ.
: κλίμακας τοῖς πύργοις, Θουκυδ. : στόμα πρὸς τὸ στόμα, ὡς τὸ
προσφέρω, Ξενοφ. Ἀπομν. Μεταφ. : Πρῆγμα τινί, Ἡρόδ. προσ-
δέτω, ἐπιφορτίζω : τὰς θύρας προσδεῖναι, ταυτ. κλείσαι· ὡς
θύραι προσκείμεναι, αἱ κλεισμέναι : χεῖρας, προσδέτω, κατα-
σχευάζω προσέτι καὶ χεῖρας. 2) προσδέτω τὸ ἐλλείπον, λέξιν
ἢ πρᾶγμα· συναπτῶ, ὡς τοὺς ἀριθμούς· πληθύνω, συνεισφέρω.
3) ἀποδίδω τίς τινά, ὡς οἰκείον, ἢ ἔργον του. 4) προσφέρω τι
εἰς τινά, ἢ τὸν συνηθίζω εἰς τοῦτο, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 2.
Προστιδέναι τινά ἀνάγκην, Εὐρ. Ἡρακλ. 710, ὡς προσφέρω ἀνάγ-
κην, Ἡρόδ. ἀναγκάζειν, βιάζειν (ἢ φράσις ἐγενήθη ἀπὸ τὴν
ἐπίθεσιν τῶν τιμωρητικῶν ὀργάνων), κ. Τροπ. : ἐκπληξιν, ἀφα-
σίαν, κτ. ἀντὶ βάλλω εἰς ἐκπληξιν κτλ. Εὐρ. Ἑλέν. Προστιδέ-
ναι τινά τῷ κατθανεῖν, ἀντὶ καταδικάζειν εἰς θάνατον. 5) προσ-
δέτω τὴν περιουσίαν μου, ἡγουν τὴν χάριν : τὰ ἴδια τοῖς
ἀλλοτρίοις, Μένανδρ. Μέστ. α) : τινί, προταρμύζομαι, συμφωνῶ,
ὁμοφρονῶ : τῇ γνώμῃ τινός, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 6, 10. ὅθεν καὶ
ἀντὶ κλίνω εἰς τινά, εἶμαι ἐκδοτος, προσηλωμένος εἰς αὐτόν.
β) κάμνω τινά φίλον, βοηθόν, σύμμαχόν μου, : ἰσχύω, προσ-
ανξάνω τὴν δύναμίν μου : πλέον, ἀποκτῶ περὶ σφόδρα κέρ-
δος, ὡς τὸ προσφέρω, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 40. — Οὐδ. : τινί,
ἀναγκάζω τινά νὰ κάμῃ τι, μετὰ αἰτίας τοῦ πράγματος, Ἡρόδ.
5, 30.
Προστιλάω, ὦ, μ. ἥσω (τιλάω), προσχέζω, Ἀριστοφ.
Νεφ.
Προστιμάω, ὦ, μ. ἥσω, διορίζω τὴν τιμωρίαν μετὰ ἐκτίμησιν,
τιμωρῶ, Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 96. Βίρ.
Προστιμήμα, τό, ἐπιτεθειμένη κατ' ἐκτίμησιν χρηματικὴ τι-
μωρία.
Προστιμήσεις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Πρόστιμον, τό, ἡ ἀπὸ τοὺς νόμους, ἢ ἀπὸ τοὺς κριτὰς ἀπο-
φατισμένη ποινὴ· πρόστιμον ἐκτινέτω, αἱ ὑποτάσσεται εἰς τὴν
ποινὴν, Ἰώσηφ. Ἀρχ.
Προστιμωρέω, ὦ, προσέτι παραστέχω καὶ βοηθῶ, Ἱπποκρ.
Προστοιχειόω, ὦ, προσεδέτω τὰ στοιχεῖα, ἢ ὡσάν στοι-
χεῖα, Σεξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 1, 104.
Προστομία, ἡ, ἡ σύναψις τῶν χειλέων, Πολυδ. 2, 90. Μα-
θημ. Παλ. σ. 20.
Προστόμιον, τό, ταυτ. στόμιον, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 3.
Προστομῖς, ἰδος, ἡ, μέρος αὐλοῦ, ἢ ἄλλου ὀργάνου ἐμβαλ-
λόμενον εἰς τὸ στόμα.
Πρόστομος, ὁ, ἡ, μυτηρός, καὶ κοπτερός ὡς ξίφος, Πολυδ.
2, 201.
Πρόστοον, τό (στοά), γκαλερία ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου, Πλάτ.
Πρωταγορ.
Προστραγυδέω, ὦ, μ. ἥτω, τραγικῶς, κ. ὑπερβολικῶς προσ-
δέτω καὶ μεγαλύνω.
Προστρατοπεδεύω (πρό), ἔμπροσθεν, ἢ πρότερον στρατοπ.
Προστραχηλίζω, ταυτ. ἐκτραχηλίζω, Πλούτ. 8, σ. 241. Η.
Προστρέπω, μ. ψω, τρέπω, γυρίζω πρὸς· ὑπὸ τῆς φύσεως
πρόστρεπεν, δηλ. παρακινήσεν, προτραπέν· Ὀππιδαν. Ἰεσπ. 3,
14. Μέστ. πραττρέπομαι τινά, γυρίζω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἢ γυ-
ρίζω ἑαυτόν εἰς τινά καὶ τὸν παρακαλῶ, ἐξαίρ. ὡς ἱκέτης. Εἰς
τοὺς λογογρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστ. τὸ Μέστ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τὸ
ἐνέργ. ὡς Σοφοκλ. Αἴας, 8 31. Πρβ. περὶτρέπω, κ. προσφέρω,
ομαι.
Προστρέχω, μετὰ Δοτ. τρέχω πρὸς τινά· Μεταφ. εἶμαι προσ-
ηλωμένος εἰς τινά, Πρβ. προσφέρω.
Προστρίβω, μ. ψω, τρίβω εἰς τί· προστρίβομαι, μεταδίδω
διὰ τριβῆς εἰς ἑαυτόν, ἢ εἰς ἄλλον τινά : τί τινί, δι' ὕβρεως,
λοιδορίας, πλήξεως κτλ. Ἐπὶ καλοῦ, : πλούτον τινά δόξαν προσ-
τρίψατε τοῖς κεκτημένοις, Δημοστ. σ. 607. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ

τὴν λαῖραν, καὶ ἀπὸ ξεβαφόμενα χρώματα· πληγὰς τοῖς οἰκταιροῦν προτρίβεται, ξυλίζειν τοὺς οἰκέτας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 15. Ἀντί τοῦ ἐπιπλήττω εἰς Μέσ. Διον. Ἀλ. Εἰς τοὺς μεταγ. εἰς ἐνερ. ὅθεν

Πρόστριμμα, τό, ὅ, τι προστρίβη. 2) Μεταφ. ἐνεποιήθη, ὕβρις, κληρονομία, δυστυχία, Αἰσχ. Ἀγαμ. 403.

Πρόστριψις, εὖ, ἡ, τὸ προστρίβειν, Ζ. προτρίβω.

Προστρόπαιος, ὁ, ἡ (Ζ. προστρόπη), κυρίως, ὅς τις τρέπεται (ὑπάγει) πρὸς τινά· καὶ Παθητ. ἐκείνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπάγει, ἔξαιρ. ἀφ' οὗ καμὴ ἀμάρτημα, φόνον κτ. καὶ τὸν παρακαλεῖ διὰ τὸν καθάριστον, ταυτ. ἰκέτης· Πρβ. προτράτης, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1580. 2) ταυτ. ἐναγής, Εὐμ. 232. ὅθεν, τὸ προστρόπαιον, ἀντί τὸ ἄγος, τὸ ἐναγής. 3) Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὡς ἰκέτιος, πρὸς τὸν ὁποῖον τρέπονται οἱ ἰκέται· καὶ δαίμων προστρ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητοῦσιν ἐκδίκησιν οἱ φονευθέντες· Ζ. ἐνδύμιος.

Προστρόπη, ἡ (Ζ. προτρίπω), ἡ δέησις τοῦ ἰκέτου, Σοφοκ. Οἰδ. Κολ. 558. Πρβ. προτρυγή· ὅταν ζητῇ καθάριστον φόνον, τὸν ὁποῖον ἔκαμε. 2) κατὰ εἰς τοὺς θεούς· προστρόπην κ. ἀράν ἰσχυράν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο, Αἰσχίν. αἱ προστρόπαι, δέησεις, ἰκεσίαι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 568. 3) ταυτ. ἄγος, ἀκαθαρσία διὰ φόνον, ἡ ἄλλο ἀμάρτημα· τῇ προστρόπῃ ἐνέχεσθαι, Συνέσιος. 4) προστρόπην ἔχω θεᾶς, ἀντί πρόστροπος εἰμὶ θεᾶς, ὑπηρέτρια, ἰερεῖα, Εὐρ. Ἰφιγ. Αἴλ. 618.

Προστρόπιος, ταυτ. προστρόπαιος, Ὀρφ. 1033.

Πρόστροπος, ὁ, ἡ, ἀντί προστρόπιος, -τρόπαιος, ἰκέτης. 2) ἀντί ἀνάτης, ὡς κατὰτροπος, ἀντί κατάντης. 3) ὑπηρέτης, ἰερεὺς, Εὐρ. Ζ. προστρόπη, ἀρίθ. 4.

Πρόστροχος, ὁ, ἡ, σχεδὸν σπρόγγυλος· Πρβ. προσόμοιος.

Προστυγχάνω, ἀπαντῶ, ἔρχομαι ἔμπροσθεν· ὁ προστυχὼν, ὁ συναντήσας, δηλ. ὅς τις ἀν συναντήσῃ, καθεῖς· ὅθεν, τὸ προστυχὼν καὶ τὸ εἶναι, Πλάτ. τὸ συμβεβηκός, τὸ κατὰ τύχην, ἐκ τοῦ προστυχόντος, κατὰ τύχην· Πρβ. προστυχῆς κ. πρόσπαιος· καὶ προστυγχάνω, κατὰ τὸ ὁποῖον πρὸς κ. πρὸ σημαίνουσι τὸ αὐτό. 2) μετὰ Δοτ. ἐπιτυγχάνω, εὐρίσκω.

Πρόστυλος, ὁ, ἡ, ἔχων ἔμπροσθεν στύλους, Οὐιτρούβ. 3, 1.

Πρόστυμα, τό· Ζ. προστύψω.

Πρόστυπος, ὁ, ἡ (τύπος), μὲ ἐργασίαν ἐξ ἡμιτείας ἐξέχουσαν, τῆς ὁποίας τὰ τορεύματα δὲν ἐξέχουσι πολὺ, ὥστε νὰ εἶναι ψηλαφητὰ· ἐκτυπος δὲ, τοῦ ὁποίου τὰ τορεύματα ἐξέχουσι, (haut-relief), μετὰ τοῦ περιφανῆς, δηλ. φαινόμενος πανταχόθεν, Ἀθήν. 5, σ. 109. κ. 202. 2) προσκείμενος, προσκολλημένος· φύλλα, προσκολλημένα, Διοσκ. 4, 10.

Προστυπόω, ὦ, κατασκευάζω πρόστυπον, ἀρίθ. 1. 2) εἰς τοὺς χειροῦρ. θλίβω σφιγτά, Χειροῦρ. Παλ. σ. 10.

Πρόστυπτος, ὁ, ἡ (προστύψω), πρότερον θλιμμένος, πυκνωμένος.

Προστύπωσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ προστυπόω.

Προστύψω, (πρό), πρότερον στύψω, θλίβω, πυκνώνω· προτοιμάζω οὕτω τὰ ἔρια, διὰ νὰ τὰ βάψω γνήτως, ἀναπονίπτως· Ζ. διάπτω εἰς τὸ τέλος· ὅθεν, πρόστυμμα, τό, μέτον, διὰ τοῦ ὁποίου προτοιμάζουσι τὰ ἔρια εἰς βαφὴν.

Προστυχῆς, εὖ, ὁ, ἡ (προστυγχάνω), ὅ, τι μᾶς συναπαντᾷ. 2) ὅς τις ἐνητχολήθη εἰς τί· φιλοσοφία· Ὁ Πλάτ. λέγει, προστυχῆς τῷ βίῳ γινόμενοι, οἱ δυστυχούντες εἰς τὴν ζωὴν. 2) ὁ αὐτ. λέγει Καθ. προστυχῆς γίνομαι, ἀντί ἐντυγχάνω.

Πρόστωον, τό, ἡ πρόστῳον, ταυτ. πρόστοον.

Προσυβρίξω, μ. ἴσω (πρό), προσέτι, ἡ ἐτι πλέον ὕβριξω.

Προσυγγίνομαι (πρό), πρότερον ἐνταμόνομαι, ἡ συνομιλῶ.

Προσύγκειμαι, εἶμαι προσυνδεμένος, προσυμφωνῶ, ἐνοῦμαι σφιγτά.

Προσυγχέω, προσυγχύζω.

Προσυζεύγνυμι (πρό), πρότερον συζεύγω, συναρμόζω, συνάπτω.

Προσυλακτέω, ὦ, (πρό) μετὰ Δοτ. ὑλακτῶκατάτινος, Διονύς. Ἀλκ. 6, σ. 815.

Προσυλάω, ὦ (πρό), πρότερον συλῶ, ἀρπάζω, λεηλατῶ.

Προσυλλέγω, προσυναθροίζω.

Προσυλλαγισμός, ὁ, συλλογισμός, τοῦ ὁποίου τὸ συμπέρασμα γίνεται μείζων πρότασις συλλογισμοῦ ἄλλου.

Πρόσυλος, ὁ, ἡ (πρό) προσηλωμένος εἰς τὴν ὕλην. Ἐκκ. Συγγ.

Προσύμβολον, τό, προηγούμενον σημεῖον, Σουῖδ.

Προσυμίσγω, προσμίγω.

Πρόσυμνα, ἡ, Κύρ. ὄνομα, Παντ.

Προσυμφύομαι, ἡ Προσύμφυμι, προσυμφυτρώνω, προσυμφυάνω.

Προσυμφωνέω, ὦ, πρότερον συμφωνῶ.

Προσυναθροίζω, συναθροίζω πρότερον.

Προσυνάπτω, συνάπτω πρότερον.

Προσυνήμι, συνήμι πρότερον.

Προσυνίστημι, προσυστίνω, προσπαινῶ.

Προσυνοικέω, ὦ, προσυγκατοικῶ, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, οἵτινες συγκατοικοῦσι πρὶν ὑπανδρευθῶτιν· ὅθεν, προσυνοικήσασα.

Προσυνοικίζω, πρότερον φέρω εἰς τὴν αὐτὴν κατοικίαν· προσυμφεύω, μετὰ Δοτ.

Προσυντελέω, ὦ, προτελειῶν, Ἀριστοτ. 7. Ἑρμην. σ. 251.

Προσυντίθεμαι, μετὰ Δοτ. προσυμφωνῶ, κάμνω συνθήκας.

Προσυντρίβω, πρότερον συντρίβω.

Προσυνπακούω, ἐννοῶ προσέτι, προσθέτω μὲ τὸν νοῦν μου, Γραμμ.

Προσυνπάρχω, προσέτι ὑπάρχω.

Προσυνπεμφαίνω, προσέτι κεκρυμμένως σημαίνω, φανερόν, Σχολ. Αἰσχ. Οἰδ. 501.

Προσυνπεργάζομαι, Πλούτ. Σόλ. 12, τὸ ὁποῖον κακῶς ἐδιώρθη, εἰς τὸ προυπεργάζομαι· σημαίνει, εἰργάζετο κρυφίως, καὶ μυστικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς νομοθεσίας.

Προσυνπέχω· τῆς δὲ τέχνης προτυποῦσθαι ἐντι τῶν ἀδυνάτων, Δημοσθ. νοητ. λόγον.

Προσυνπισχνέομαι, προσέτι ὑπόσχομαι, Δ. Κάτ.

Προσυνποβάλλω, προσέτι ὑποβάλλω, Γλωττ. Στεφ.

Προσυνπογράφω, προσέτι ὑπογρ. (τὸ ὁπ. Ζ.), Δογγίν. 14, 2.

Προσυνποδείκνυμι, προσέτι ὑποδείκνυμι.

Προσυνποθέγω, μετὰ Δοτ. Αἰλικ. Ἰδιότ. 5, 9, 16, τρίβω, ἀκονῶ εἰς τί.

Προσυνπολαμβάνω, προσέτι ὑπολαμβάνω.

Προσυνπομιμνήσκω, προσενθυμίζω. 2) προσέτι σημειῶν εἰς τὴν βίβλον, Στράβ. 17, σ. 1180.

Προσυνπομνηματίζω, σμαι, ταυτ. τοῦ πρ. ἀρίθ. 2, Σχολ. Εὐρ. Μήδ. 208.

Προσυνποτάσσω, προσέτι ὑποτάσσω, Σέξτ. Ἑμπ. πρὸς Μαθ. 10, 1.

Προσυνποτίθεμαι, προσέτι ὑποδέτω.

Προσυνποτοπέω, ὦ, προσέτι νομίζω.

Προσυνποπτεύω, προσέτι ὑποπτεύω.

Προσυνπουργέω, ὦ, προσέτι ὑπουργῶ.

Προσυριγγῶ (σύριγξ, πρό), προδικυλακίζω, κάμνω σύριγγα, Διόδ. Σικ.

Προσυρίσσω, ττω, μ. ξω, προσυρίζω, καὶ σουρίζω Η.

Προσυφαίνω, προσέτι ὑφαίνω, ἡ συνυφαίνω, Πλάτ.

Προσυφίσταμαι, ὅθεν, τὰ προτυφετῶτα, τὰ ἔξωθεν ἐπενεργούντα εἰς τὴν ψυχὴν, Ἀντων. 5, 19. Νομ. ὅτι πρέπει νὰ εἶναι προῦφ.

Προσυψόω, ὦ, προσέτι ὑψώνω.

Προσφαγεῖν, προσέτι φαγεῖν, Γραμμ.

Πρόσφαγιον, τό, ἡ, προσφάγι· ταυτ. προσόφημα, ἡ ὄφον.

Πρόσφαγμα, τό, Πλούτ. Θεμιστ. Ρωμύλ. σύγκρ. §. 1 : τοῖς τάφοις, Νομ. πρόστφαγμα, δηλ. σφάγμα πρὸ τάφοις, ὡς προσφάττειν τῷ μνήματι τοῦ ἀδελφοῦ, Πλούτ. θυσιάζειν ἔμπροσθεν τοῦ τάφου· ἀλλ' ὅ, τι εἶναι πρὸ τοῦ τάφου, εἶναι καὶ πρὸς τῷ τάφῳ. Καθ. δὲ κεῖται πρόσφαγμα εἰς τοὺς ποιητὰς, οἵτινες συχνάκις μεταχειρίζονται πρὸ ἀντὶ πρὸς· Πρβ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1270. Εὐρ. Ἀλκ. 848.

Προσφάξω, ταυτ. προσφάττω.

Προσφαίνομαι, προσέτι φαίνομαι, δείχνωμαι, ἔρχομαι, Κύρου Παιδ. 4, 5, 57.

Προσφάσθαι, Μέσ. ἐκ τοῦ πρόσφημι, προσομιλῶ, Ὀδυσ. ψ, 106.

Πρόσφατος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -φάτως (Νομ. ἐκ τοῦ σφάω, σφάζω), πρὸ ἀλίγου σφαγμένου, νεαρὸς, Ἰλ. ω, 757. ἄρα ἐπὶ κρέα-

- τος· καὶ ἐγγένει, νεαρός, πρὸ ὀλίγου γενόμενος· ἀλλ' ἡ παραγωγή εἶναι ἄλογος. Εἶναι καθὼς τὸ Ὀδυνήφατος, νεήφατος, παλαίφατος, ἐκ τοῦ φάω, φῆμι, φατός, πρόσφατος, πρὸς τὸ παρὸν εἰρημένος, νέος, νεαρός.
- Προσφάττω, μ. ξω, πρότερον σφάζω, θυσιάζω· Ζ. σφάω, σφάζω, καὶ πρόσφαγμα.
- Προσφερής, έος, ό, ή, ός τις πλησιάζειν εἶναι ὅμοιος, Εὐρ. Κῦκλ. 435. 2) πρόσφορος, ὠφέλιμος, Ἡρόδ. 5, 111. [Σχηματ. ὡς προτεχής κ. πρόστοχος]. ἐκ τοῦ
- Προσφέρω, Καθ. ταυτ. προτάγω, κ. προστίθημι· χεῖρας, βάλλω τὰς χεῖρας εἰς τί, μεταχειρίζομαι βίαν· τέλος, δίδω δόσιμον· χρησιμεύω, ὠφελῶ. τὰ προσφέροντα, τὰ δίδοντα πρόσδοτον, ὠφέλιμα. 2) προσφέρω· τινί, ὁρμᾶν κατὰ τινος· ἐνόμομαι μὲ τινά· πλησιάζω εἰς τινά· καὶ Ἑνερ. Πίνδ. Νέμ. 6. συμφωνῶ· μεταχειρίζομαι τινά οὕτως ἢ ἄλλως, φέρομαι μὲ αὐτόν Κ. 3) εἶμαι ὅμοιος, Ἡρόδ. 1, 116. ὅθεν προσφερής, ὅμοιος. 4) μετὰ Αἰτ. λαμβάνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τρώγω, πίνω ὅθεν τὰ προσφερόμενα, ὅ, τι προσφέρει τις εἰς ἑαυτόν, ὅ, τι τρώγει· ἄλλως, προσφορά, κ. πρόσταρμα. Χρόνους τινὰ λαμβάνει ἐκ τοῦ ἐνέγκω, καὶ οἶω, ὡς προσήνεγκα, προσοίσω, καθὼς καὶ τὸ φέρω.
- Προσφεύγω, φεύγω πρὸς τινά, καταφεύγω διὰ νὰ εὕρω βοήθειαν.
- Πρόσφημι, συνομιλῶ. Μέσ. πρόσφαιμι. ὅθεν προσφάσθαι.
- Προσφθεγγομαι, μ. ξομαι, προσφωνῶ, χαιρετῶ.
- Προσφθεγκτήριος (προσφθεγκτήρ), κ.
- Προσφθεγκτικός, ή, όν, προσφωνῶν, χαιρετῶν· δῶρα προσφ. τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὸν χαιρετισμὸν τῆς νύμφης. Πρβ. ἀνακαλυπτήρια, Πολυδ. 3, 36.
- Πρόσφθεγκτος, ό, ή, προσωμιλημένος, χαιρετημένος· σου φωνῆς, ἀπὸ τῆς φωνῆς σου, Σοφ. Φιλοκτ. 1079. 2) ὁμιλητικός, εὐπροσήγορος.
- Πρόσφθεγμα, τό, κ. } προσφώνημα, χαιρέτημα, τό προσφ. }
Πρόσφθεξις, ή, } φωνεῖν, χαιρ. }
- Προσφθείρομαι, ταυτ. προστέρχομαι διὰ νὰ βλάψω· ἦν Κεφαλός σοι λοιδορεῖται προσφθερεῖς, ἐάν ὁ διάβολος σέ στειλῇ τὸν Κεφαλὸν διὰ νὰ σέ λοιδορῇ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 247. ἀλλὰ δεινοὶ τινὲς εἰσὶ φθεῖρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, ὑπάγουσιν ὡς πανούχλα εἰς τοὺς πλουσίους κτ. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. Ζ. ἀναφθεῖρω, ἐκφθεῖρω, ἀποφθεῖρω. γυναικί, ἢ πόρνη προσφ. πίπτει κατὰ δυστυχίαν εἰς γυναῖκα, ἢ πόρνην. Ἀλκίφρ. 1, 32, κ. 34.
- Πρόσφθόγγος, ό, ή, προσομιλῶν, χαιρετῶν. Αἰσχ. Πέρ. 153.
- Προσφθονέω, ω, μ. ήτω, προσέτι φθονῶ· 2) ἀντίφθονῶ· Πλούτ. Καμ. 36. κ. Δίων. 2.
- Προσφίγω, πρότερον σφίγω.
- Προσφίλειε, ή, φιλία, ἐμπιστοσύνη, Αἰσχ. Θύβ. 521. ἐκ τοῦ
- Προσφελής, έος, ό, ή, Ἐπίρ. - φιλικός, ἀξιαγάπητος· νόστιμος, ἀγαπητός. 2) Ἑνερ, φιλικός, φιλοφρονητικός, Σοφ. Φιλ. 532. Θουκυδ. Ξενοφ.
- Προσφελοςκέω, ω, προσδέτω ἐκ φιλοκαλίας, Στραβ. 17, σ. 1145.
- Προσφιλονεικέω, ω, μ. ήτω, μετὰ Δοτ. φιλονεικῶ μετὰ τινος, Πλούτ. 8, σ. 570. κ. Πολύβ.
- Προσφιλοσοφέω, ω, μ. ήτω, προσέτι, ἢ περὶ τούτου φιλοσοφῶ, συλλογίζομαι. 2) μελετῶ τὴν φιλοσοφίαν μετὰ τινος, εἶμαι μαθητὴς του εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Πλούταρχ.
- Προσφιλοτεχνέω, ω, μεταχειρίζομαι εἰς τί τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, Ἀθήν. σ. 661.
- Προσφιλοτιμέομαι, οὔμαι, Αἰλιαν. Ἰδιοτ. ζ. 9, 9. : τῇ ῥαθυμίᾳ, καυχᾶσθαι διὰ τὴν ῥαθυμίαν.
- Προσφοιτάω, ω, μ. ήτω, ὑπάγω συχνάκις πρὸς τινά, ἐπὶ μαθητῶν.
- Προσφορά, ή, (προσφέρω) τὸ προσφέρειν, δίδειν, τὸ δῶρον, Θεόφρ. Χαρακτ. 2) τροφή, φαγητόν. 3) συνομιλία, συναναστροφή· Ζ. ἀπρόσσιτος.
- Προσφορέω, ω, ταυτὸς. προσφέρω.
- Προσφορημα, τό, ταυτὸς. προσφορά, Εὐρ. Ἡλεκτ. 425.
- Πρόσφορος, ό, ή, Ἐπίρ. - φόρος (προσφέρω) ὅ, τι τις προσφέρει εἰς τὸν ἑαυτόν του, τρώγει ὅθεν, -φορά, ή. 2) μετὰ Δοτ. χρήσιμος, ἐπιτήδειος, ἀρμόδιος· σοφὸν ταυτί καὶ γέροντι πρόσφορον, δηλ. πρέπαν, Ἀριστοφ. Σφ. καὶ νόστιμος. 3) ὅμοιος, ὡς
- προσφερής· πρόσφορος ἀμερίφ γεννα, Εὐριπ. Φοίνισ. Πλούτ. Κεφαλ. καταγρ. Ρωμ. §. 102.
- Προσφραγίζω, σφραγίζω πρότερον.
- Προσφυγή, ή, καταφυγή, ὑπεράσπις. Γλωσσ. Φιλοξ. Ζ. πρόσφυξ.
- Πρόσφυγος, ό, ή, ταυτ. πρόσφυξ. ἀρ. 1.
- Πρόσφυή, ή, ταυτ. πρόσφυσις, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 4, 4, 4.
- Πρόσφυής, έος, ό, ή, Ἐπίρ. - φυεός, ὡς (φυή, φυώ), ἐκ φύσεως ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος, χρήσιμος, Ἡρόδ. 1, 29.
- Πρόσφυμα, τό, προφυτρωμένον, πρόσδεμα, Δημήτρ. §. 55.
- Πρόσφυμι, ταυτ. προσφύομαι.
- Πρόσφυξ, υγος, ό, προσφύγων καὶ ἰκετεύων. ἄλλως, πελάτης, Ἡρόδ. 5, 3.
- Πρόσφυσ, κ. } Μετοχ. Ἀορ. 2. τοῦ πρόσφυμι, εἰς τὸ προσφύω.
- Πρόσφυσά, } στερεὰ κολλημένος, πιασμένος (τρέπον τινά ἐν γένόμενος, συμφυτρωμένος), Ὅμ.
- Πρόσφυσάω, ω, φυσῶ πρὸς τί, Πολύβ.
- Πρόσφυσις, εως, ή, τὸ προσφύεσθαι, ἔνωσις καὶ μίξις διὰ συμφυτρώσεως, τόπος, ὅπου γίνεται ἡ σύμφυσις, καὶ συναύξησις, καὶ ἔνωσις, Θεόφρ. Ἰστ. φ.
- Πρόσφυτεύω, προσέτι φυτεύω.
- Πρόσφύω, μ. ύσω, Παρακ. προσπέφυκα, Ἀορ. 2. προσφύεις, ἐκ τοῦ πρόσφυμι, κάμνω προσέτι νὰ αὐξήτῃ· προταρμάζω, συνάπτω· κυρίως, φύω προσέτι, ἢ, ὡς τὸ προσφύομαι, προσφυτρώομαι, ἐνόμομαι, προσηλάνομαι εἰς τί, κρατῶ σφικτά, μετὰ Δοτ. Εἰς τὸν Αἰσχ. Ἰκέτ. 291, καὶ ταυτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ, δηλ. ἀποδείξω· ὡσαύτως τοῦτο τῷ λόγῳ εὐ προσέφυσας, Ἀριστοφ. Νεφ. 571.
- Πρόσφύω, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ προσφύης, συμφώνως μὲ τὴν φύσιν· φυσικῶς, ἀρμόδιως, προσηρμοσμένως σφικτά.
- Πρόσφυνέω, ω, κάμνω φωνῆν πρὸς τινά, κρίζω. 2) προσομιλῶ, ὀνομάζω. 3) εἰς τοὺς μεταγ. ἀφιερώνω βίβλον, λόγον κτ.
- Πρόσφυνήεις, εσσα, εν, δωρ. ποτιφωνήεις, προσφωνῶν, προσλαλῶν, Ὅμ.
- Πρόσφώνημα, τό, πρόσρημα, συνομιλημα.
- Πρόσφωνηματικός, ή, όν, προσφωνῶν, συνομιλῶν, συνήθης ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀφιέρωσιν, Διον. Ἀλικ.
- Πρόσφωνήεις, ή, τό, προσαγορεύειν, προτομιλεῖν.
- Πρόσφωνητικός, ή, όν, Ἐπίρ. Προσφωνητικῶς, προσομιλῶν, προσαγορεύων.
- Πρόσχαίνω, μ. ανῶ, Παρακ. προτκήχνηα, μετὰ Δοτ. χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα πρὸς τί, ἐξίσταμαι· ἐπιθυμῶ τί· Εἰς τὸν Αἰσχ. Ἀγαμ. 914. μηδὲ χαμαιπετές βόαμα προσχάινε· ἐμοί, τροπ. ἀντὶ τοῦ μὴ προσφωνήτης με γονυλιτῶς, μὴ προτκυνήσης με.
- Πρόσχαλκεύω, κολλῶ πρὸς τί μὲ σίδηρον.
- Πρόσχαρίζομαι, πράττω τί κατὰ χάριν, ἀναπαύω τινά διὰ χάριν· διὰ χατήρι Κ.
- Πρόσχεθῶ, ποιητ. ἀντὶ προέχω, κρατῶ ἔμπροσθεν, Μέσ. ἀπομανρύνω ἀπ' ἑμαυτοῦ, Θεόκρ. 25, 254.
- Πρόσχειρος, κ. } ἐν τῇ χειρὶ εὐρισκόμενος.
- Πρόσχερος, ό, ή, }
- Πρόσχεσις, ή (προέχω), τὸ κρατεῖν ἔμπροσθεν, Γλωσσ. Στεφ.
- Πρόσχεω, εύω, μ. ευτω, προσέτι χύνω, ἐπιχύνω. Μέσ. ψυχρῷ ὕδατι προτχέομαι, βρέχομαι, λούομαι μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, Ἀριστοτ. Πρόβλημ.
- Πρόσχημα, τό (προέχω, προέχω), πρόσφαις· τοῦ στολοῦ, τοῦ πολέμου, δηλ. ὄνομα, πρόσφαις, κάλυμμα, τὸ φαινόμενον· πρόσχημα, καὶ δόξαν ἀρετῆς περιβαλλόμενος, Πλούτ. Πρόσχ. ποιεῖσθαι ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνειν, Ἡρόδ. 7, 157. προσποιεῖμαι, κάμνω ὡς νὰ θέλωκτ. ἕνεκα προτχήματος, διὰ τὸ φαινόμενον, ὅσον διὰ νὰ νομίζεται, Φίλων. 2) ὅ, τι στολίζει ὡς παραπέτασμα, δίδει ὑπόληψιν καὶ εὐπρέπειαν· ὅθεν, ἐπὶ πόλεων αἰτίνας εἶναι τῆς χώρας στολισμός καὶ στέφανος· Ἑλλάδος, Σοφοκλ. Ἡλέκτ. 682· Ἰωνίης, Ἡρόδ. 5, 28. κτ. παράδειγμα· πρόσχημα δέ μοι καὶ ἀρχὴ τοιαύδε τις τοῦ λόγου, Πλάτ. Ἰππ. μείζ. Τὸ πρόσσωπον, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα γίνεται ὁ λόγος, τρόπον τινά ἢ πρόσφαις· οὐδαμῶς ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας προτχήματος, Πολύβ. 30, 16. ἀγάξις νὰ ἔχη τὸ ὄνομα καὶ τὰ παράσημα τοῦ βασιλέως· κενὸν πρόσχημα τῆς βασιλείας. Διόδ. Σικ. 18. ὅταν ὁ βασιλεὺς ἔχη μόνον τὰ παράσημα, τὴν δὲ διοίκησιν ἄλλοι, Πρβ. δορυφόρημα.

Προσχηματισμός, ὁ, προσθήκη συλλαβῆς εἰς τὸ τέλος λέξεως, Γραμμ.

Προσχίζω (πρό), πρότερον σχίζω.

Πρόσχισμα, τό, σχίσμα εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ὡς εἰς τὴν μύτιν τοῦ κονδυλίου. 2) μέρος τοῦ παπουτσίου, Ἀριστοτ. ῥήτορ. 2, 19. 3) εἶδος παπουτσίου σχιτμένον εἰς τὰ ἔμπροσθεν· Ζ. κρηπὶς.

Προσχλευάζω, προσέτι χλευάζω.

Πρόσχορδος, ὁ, ἡ, (χορδή), σύμφωνος μετὰ τὰς χορδὰς, μετὰ ἀπληγήματα τῶν χορδῶν τοῦ ὄργανου· σύμφωνος, Πλάτ. Πολιτεῖ. 7. Πρβ. κρούσις.

Πρόσχορος, ὁ, ἡ, ἀνέκων, ἀρμόζων εἰς τὸν χορόν.

Προσχόω, ἴων. -χῶω, ταυτ. προσχώννυμι, -χώννυμι.

Προσχράομαι, ὦμαι, μ. ἤτομαι, προσέτι μεταχειρίζομαι.

Προσchrήζω, μ. ἤτω, μεταχειρίζομαι, ἢ χρειάζομαι προσέτι. 2) ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, Αἰσχ. Προμ. 646. 3) Εἰς τὸν Ἡρόδ. προσchrήζω ὑμῶν, ἀντὶ χρειάζομαι ἀπὸ εσᾶς, ἡ ζητῶ, Θέλω, 8, 140.

Πρόσchrησις, ἡ, ταυτ. chrῆσις, Λογγίν. 27.

Προσchrηστὴς, ὁ, ταυτ. τοῦ προσchrάομαι.

Προσchrίμπτω, προσchrίβω, ἐμποιῶ.

Προσchrίω, προσchrαίφω· Ζ. chrίω.

Προσchrῶζω, χρωματίζω, βάφω· Ζ. chrῶζω.

Προσchrώννυμι, ταυτ. πρ.

Προσchrῶτα, ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ συγχchrῶτα, Ἀρτεμ. 1, 79.

Πρόσchrυσις, ἡ, τὸ προσchrύνειν, ἐπιchrύνειν.

Προσchrύτης, ὁ, ὁ ἐπιchrύνων, Γλωσσ. Στεφ.

Προσchrύω, ταυτ. προσchrέω.

Πρόσchrωμα, τό, ὁ πηλός, τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον προσchrέται πον πλημμυρῶν ποταμός· ἡ χωρίον, τὸ ὁποῖον ἐγίνε τεχνικῶς με συσώρευσιν χάρματος· Πρβ. πρόchrυμα· ἐκ τοῦ

Προσchrώννυμι, κ. Προσchrώννυμι (εἰ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ προσchrῶ), ἐπιchrεύω χῶμα, διὰ πλημμύρας (ἐπὶ ποταμοῦ) προσchrέτω που λάσπην, καὶ κάμνω σωρόν, τόπον στεφρόν -χωτὶς, ἡ, τὸ εὐστιατ.

Προσchrῶρεω, ὦ, μ. ἤτω, προchrέρομαι, πλησιάζω· συμφωνῶ· μεταβαίνω εἰς φατρίαν τινά. 2) παραδίδομαι, ὁμολογῶ ὅτι ἐνικῆθην, Ξενοφ.

Προσchrῶρησις, ἡ, προσchrέουσις· καὶ τὸ παραδίδεσθαι.

Προσchrῶρεος, κ.

Πρόσchrωρος, ὁ, ἡ } (χώρος, πρόσ), συνωρεύων, γείτων.

Πρόσchrωσις, ἡ· Ζ. προchrώννυμι.

Προσchrαύω, προchrηγίζω, ἄπτομαι.

Προσchrεύδομαι, προσέτι πλάττω ψεύματα.

Προσchrήφίζομαι, διὰ ψήφων ἀποφασίζω, γνημοδοτῶ, Ἀππιαν.

Προσchrυρίζω, μ. ἴσω, ψιθυρίζω πρὸς τινά, Μελεαγρ.

Προσchrύχω, ἐπὶ ἀνέμου, ψύχω, ψυχραίνω διὰ πνοῆς, Ἰπποκρ. 2) εἰς τὸν Chandler, ἐπιγρ. σ. 18. τί προσchrύχετε τύμβω νεκρῷ; τί πενθεῖτε κτ. Πρβ. παραψύχω.

Πρόσχω, ποιητ. Πρόσχω, Ἐπίρ. μετὰ Γεν. πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἔμπροσθήτερα, μακρότερα· οὐ πρὸς τοῦ Τιβερίου, ὅχι μακρὰν ἀπὸ τὸν Τιβερίν· εἰς τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους· Συγκρ. πρωτότερος, ὑπερθ. πρωτότατος, μάλιστα ἀπομακρυσμένος εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ἐκ τῆς πρὸ (πρώτης) πρόσχω, πρόσχωθεν, πρόσχωθεν. Ἐκ τοῦ πρόσχωθεν συγκομ. πρόσχω· Διὰ μεταθ. πόρσω, πόρρω.

Προσώδης, εὐς, ὁ, ἡ (ὄδω), μυρίζων, βρωμῶν.

Προσώδης, εὐς, ὁ, ἡ (οὐδέω) φουσκωμένος, πρησμένος, Γαλην. Γλωσσ.

Προσωδία, ἡ (ὠδή, πρόσ), τόνος ἐπάνω συλλαβῆς, ὡς ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη. Εἰς τὸν Στράβ. 9, σ. 625. ἡ ἀναλογία τοῦ τονισμοῦ, καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν λέξεων· τὴν ὑλικὴν προσαγορευομένην τῇ προσωδίᾳ ὡς λυρικὴν· ἐπειδὴ οἱ τόνος δίδουσι κάποια μελωδικὴν ἁρμονίαν εἰς τὴν ἔκφρασιν.

Προσωδία κός, ἡ, ὁ, ἀνέκων εἰς τὴν προσωδίαν. 2) : πούς, : μέτρον· ὁρθέτερον προτοδιακός, ἐκ τοῦ προτόδιον, πούς συγκείμενος ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν, καὶ μιᾶς βραχείας· Ζ. προτοδιακός.

Προσωδικός, ἡ, ὁ, ἀντὶ τοῦ πρ. αριθ. 1.

Προσωδίων, τό, ὁρθέτερον προτόδιον.

Προσωδός, ὁ, ἡ (ὠδή), πρὸς τι ἄδων· προσωδά ὄργανα, τὰ ἐγχορδία, κατὰ τὰ ὁποῖα ψάλλουσι, συμφωνοῦσι, ἡ κάμνουσιν ἁρμονίαν, Εὐρ. Φοῖν. 1513. Πρβ. πρόσχορος.

Πρόσωθεν, Ἐπίρ. Ζ. πρόσθεν.

Προσωθέω, ὦ, μ. θήσω, κ. } σπρόχνω πρὸς τί.

Προσώθω, μ. ὠθω,

Προσωνέομαι, οὔμαι, προσέτι ἀγοράζω.

Προσωνομασία, Ζ. παρωνομασία.

Προσωνυμία, ἡ, ἐπώνυμον, ὀνομασία μετὰ παρανόμι, Πλούτ. Περιχλ. Πρβ. προσωνομαζώ.

Προσώπατα, τὰ, ἀντὶ πρόσωπα, ὅθεν προσώπασιν, ἀντὶ προσώποις, Ἰλ. η, 212. Ἡ ὀνομαστικὴ εἰς Ὀδυσ. σ, 191, εἶναι Ἀμφ. κατὰ τὸν Βουτμ. A. Griech. 1, 222· ἄλλοι τὴν θέλουν Μακεδονικῆς διαλέκτου ἰδίωμα. Ὁ Ρεῖμερος τὴν κρίνει ἀρχαίαν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης· Κ. ἡ μᾶλλον χρῶ. τὸ πληθ. λέγεται προσώποτα.

Προσωπεῖον, τό (πρόσωπον), προσωπίδα· Κ. μάσκα, Μεταφ. πρόφασις.

Προσωπίδιον, τό, Προσώπιον, τό, κ. Προσωπίς, ἡ, ὑποκορ. Κ. προσώπιον, μανδήλιον, μετὰ τὸ ὁποῖον νικτόμενοι τὸ πρόσωπον σπογγίζομεν.

Προσωπικός, ἡ, ὁ, ἀνέκων εἰς πρόσωπον, ἡ εἰς προσωπεῖον.

Προσωπολήπτης, ὦ, Προσωπολήπτης, Προσωπολήπτης, -της, -ληψία, Ν. Δ. ἀντίθ. ἀπροσωπολήπτης, βλέπω εἰς πρόσωπον· Ζ. τὸ ἐψεξ. ἀριθ. 3.

Πρόσωπον, τό, (πρός, ὦψ), ὄψις, τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, πρόσωπον καὶ Κ. πρόσωπον ὀμματος, βλέμμα, Αἰσχ. Ἰκετ. 2) ἀντὶ προσωπεῖον, ἡ προσωπίδα, μάσκα τοῦ θεάτρου. Εἰς τὸν Πλούτ. Καῖσ. 17. ἡ κατὰ πρόσ. ἐντευξίς, ἡ στοματικὴ συνομιλία. 3) ὁ χαρακτήρ, τὸν ὁποῖον παριστάνει ὁ ὑποκριτής, ἡ ῥόλλα· ὅθεν, ἡ ἀξία, τὴν ὁποῖαν ἔχει τις εἰς τὸν κόσμον, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 448. ὅθεν τὸ γραφικόν, ὁ θεὸς δὲν βλέπει εἰς πρόσωπα, δηλ. ἐάντις εἶναι ἀρχῶν, ἡ ἰδιώτης, πλούσιος ἡ πένης. 4) τὰ πρόσωπα τῶν Γραμμ. Κ. πρόσωπον καὶ ἡ σελὶς τοῦ χαρτίου.

Προσωποποιέω, ὦ, κάμνω ἄλογα, ἡ ἄψυχα πράγματα νὰ ὁμιλῶσι καὶ νὰ πράττωσιν ὡς οἱ ἄνθρωποι, τὰ ὑποδέτω, ὅτι ὁμιλοῦν καὶ πράττουν. 2) διάλογον προσωπ. κάμνω διάλογον μετὰ πρόσωπα ὁμιλοῦντα, Διον. Ἀλ.

Προσωποποιία, ἡ, τὸ οὐτιαστ. ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν τοῦ πρ.

Προσωποποιός, ὁ, ἡ, ὁ κατασκευάζων προσωπίδας. 2) ὅς τις προσωποποιᾷ ἀριθ. 1.

Προσωποῦσσα, ἡ, ἀντὶ προσωπόεσσα (προσωπόεις, εσσα, εν) σχεῦος τι στολισμένον μετὰ προσωπίδα, Πολυδ. 2, 48.

Προσωρεύω, ἔμπροσθεν σωρεύω.

Προσώτατα, οὐδ. πληθ. τοῦ

Προσώτατος, ἀτή, ατόν, τάτω, Ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ πρόσω, μακρότατα, μάλιστα ἀπομακρυσμένος.

Προσώτερος, ρα, ρον, Ἐπίρ. -τέρω, συγκρ. τοῦ πρόσω, ὁ πλέον ἀπομακρυσμένος, μακρὰν ἀπέχων.

Προσωφελέω, ὦ, βοηθῶ, παραστέλω, Ἡρόδ. 9, 103. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 1, 8, ἐπὶ πολεμικῆς βοηθείας.

Προσωφλημα, τό, κ. } ὠφέλεια, βοήθεια, Σοφοκλ. Φιλοκτ.

Προσωφλήσεις, ἡ, } 1406.

Πρόταγμα, τό (προτάσσω), προπορευόμενον τάγμα στρατοῦ, ὡς πρόταξις, Διόδ. Σικ. σ. 685.

Προταίνι, Ἐπίρ. καὶ πρόσ. μετὰ Γεν. πρὸ, πρότερον, Εὐρ. Ῥήτ. 523. ὅθεν

Προταίνιος, ια, ιον, κ. Ποταίνιος, ταυτ. πρόσφατος, Αἰσχύλ. Προμ. 102. Προταίνιον, ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ προταίνι. Πρβ. πρόσ-παιος.

Προτακτικός, ἡ, ὁ, προτάσων, προθέτων· ἄρθρον, Γραμμ.

Πρότακτος, ὁ, ἡ (προτάσσω), προτεταγμένος, βαλμένος εἰς τὴν πρώτην σειράν. 2) προδιωρισμένος, προδιατεταγμένος.

Προσταλαιπώρεω, ὦ, οὔμαι, πρότερον πάσχω, ἡ ὑπαμένω.

Προταμείνω, ομαι, πρότερον ταμείνω, Λουκιαν.

Προτάμνω, ταυτ. προτεμνω· ὅθεν προταμοίμη, Ὅμ.

Πρόταξις, ἡ, ἡ πρώτη σειρά τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν μάχην.

Προταράσσω, μ. ξω, πρότερον ταραζώ, συγχύζω.

Προταρβέω, ὦ, προφροβούμαι. 2) προφραντίζω, μετὰ Γεν. Σοφοκλ. Τραχ. 91.

Προταρχειύω, προχλατίζω, ἡ παρατασνύζω τι διὰ νὰ διαρκῇ πολὺν χρόνον· Ζ. ταρχειύω.

Πρότασις, ἡ (προτείνω), πρόβλημα, ζήτημα, Ἀθην. 6, σ. 234. 2) ἡ μείζων πρότασις, ἄλλως λήμμα εἰς τὴν λογικὴν, καὶ ῥητορικὴν. 3) μέρος τι θεατρικοῦ ποιήματος· ἀντίθ. ἐπίτασις.
 Προτάσσω, ττω, μ. ξω, τάσσω εἰς τὰ ἐμπροσθινὰ μέρη. 2) προτιμῶ. Πλάτ. Σοφιστ. 21. 3) προδιορίζω.
 Προταττικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πρότασιν, Ἀριστοτ. Τοπ. 8, 12, 15.
 Προτέγιον, τὸ, κ. } (τέγος), προσκέπαγμα, Πολυδ. 1, 81 κ.
 Προτέγισμα, τὸ, } 7, 120. Ζ. προστέγισμα.
 Προτείνω, τεντώνω τι ἐμπροσθεν, κρατῶ ἐμπροσθεν, υπερασπίζω. Τροπ. τὴν ἡλικίαν προτεινόμεν, υπερασπίζα τὴν ἡλικίαν μου, Πλάτ. ἐπιστ. 3. Πρβ. πρόσχημα ἐκ τοῦ προέχω ταυτ. προτείνω. 2) ἐξαπλῶνω: δεξιάν, πίστιν, ἐλπίδα· δείχνω μακρόθεν, ὑπόσχομαι· μεγάλα προτείνειν, Ἡρόδ. 8, 140. 3) ἀντί προβάλλω: αἰνιγμα. 4) Μέστ. ζητῶ (κυρίως, ἐξαπλῶνω τὴν χεῖρα διὰ τὰ λάβω τι)· μισθὸν προτείνεται, Ἡρόδ. 9, 34. Πρβ. προίσσω, ομαι.
 Προτειχίζω, μ. ἴσω, τειχίζω ἐμπροσθεν, ἀσφαλίζω διὰ τείχους.
 Προτειχίσμα, τὸ, τὸ προτειχισμένον, ὀχύρωμα, ἀκρόπολις, τείχος.
 Προτέλειος, ὁ, ἡ, ὅ,τι προηγείται εἰς ἐκτέλεσιν τινός, μάλ. πρὸ τοῦ γάμου (Ζ. τέλος). Τὰ προτέλεια, νοητ. ἱερά, θυσιά πρὸ τοῦ γάμου· θυεῖν προτέλεια τῶν γάμων· πᾶσα θυσία γινομένη πρὸ ἀξιολόγου τινός ἔργου, Αἰσχ. Ἀγαμ. 235. προτέλεια νεῶν, ἡ θυσία τῆς θυγατρὸς του, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερεν ὑπὲρ τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου. Ἡ ἀρχὴ βίотου προτέλεια, ἡ νεότης, Αἰσχ. Ἀγαμ. Πρβ. κ. πρωτόλειος.
 Προτελευτάω, ὦ, μ. ἔσω, προαποδηνῶ.
 Προτελέω, ὦ, μ. ἔσω, πληρόνω τὸ δόσιμον ἀρχήτερα. 2) προετοιμάζω εἰς ἰέρωσιν, προαγιάζω, ἰδίως, πρὸ τοῦ γάμου. 3) Τροπ. κάμνω ἀρχὴν ἀξιολόγου τινός ἔργου, μάλ. διδασκαλίας.
 Προτελής, ὁ, ἡ, ζῶν θυσιάζομενον πρὸ τοῦ γάμου· Ζ. προτέλειος.
 Προτελίζω, ταυτ. προτελέω, ἀριθ. 2, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 433.
 Προτεμένισμα, τὸ (τέμενος), οἰκοδόμημα πρὸ τοῦ ναοῦ, Θουκυδ. 1, 134, προπύλαιον κατὰ τὸν Σχολ. Ἡσύχ. κ. Σουίδ. 2) προαύλιον τοῦ ναοῦ, νάρθηξ τὴν σήμερον, Συναξ. 2.
 Προτέμνω, τέμνω εἰς τὰ ἐμπροσθεν, σχίζω· ὅλκα διηνεκέα προταμοίμην, Ὀδυσ. σ, ἀνοίγειν μακρὰν αἶλακα μετὰ τὸ ἄροτρον, ὡς ὄγμον ὀρσὸν αἶγειν, Θεόκρ. 10, 2. Καθ. κόπτω πρὸς τὰ ἐμπροσθεν, ἡ ἀπὸ τὰ ἐμπροσθεν μέρη.
 Προτενύς, ὁ, ἡ (προτείνω) τεντωμένος εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ἐξαπλωμένος, κρατημένος ἐμπροσθεν: δόρυ, Ἀπολλων. : ἀκρέμονες, Ὀππικαν.
 Προτενθεύω, μ. εὔσω, γεύομαι, καὶ ἀρχίζω ἐκ λαιμαργίας νὰ τρώω προτήτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τροπ.: τὰ πρωτανεῖα, Ἀριστοφ.
 Προτενδής, ὁ (τένδω, τένω), ὅς τις γεύεται, τρώγει ἀπὸ τὰ φαγητὰ πρὸ τῶν ἄλλων· λαιμαργός, ἡ προτενδής, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 15, 10. 2) εἰς τὰς Ἀθήνας προτενδῆσαι, (courmands) οἱ ἀγοράζοντες τὰ φαγώσιμα εἰς τόπον πρὶν φερῶσιν εἰς τὴν ἀγορὰν, Ἀριστοφ. Ν. 1199.
 Προτεραιός, αἶα, αἶον (πρότερος), μίαν ἡμέραν προτήτερα, ὡς δευτεραῖος, ὁ κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν· ὅθεν, τῇ προτεραιᾷ, νοητ. ἡμέρᾳ, μίαν ἡμέραν ἀρχήτερα.
 Προτεραιότερος· Ζ. πρότερος.
 Προτερεύω, κ. } (πρότερος), εἶμαι πρότερος, ἔχω προτίμησιν
 Προτερῶ } εἰς τὸν χρόνον, τόπον, ἀξίαν· προτερεῖ Λυσίου Ἰσοκράτης, εἶναι ἀρχαιότερος· προτερεῖν βλαστητῆται, τάκω, βλαστάνειν, ἡ τίττειν πρότερον· ἐπρετέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκὴν, δηλ. ὑπερεῖχον. 2) μετὰ Αἰτ. ὑπάγω ἀρχήτερα· προτερεῖ τὸν ἀνεμὸν, Θεόφρ. ἀνέμ. σ. 409.
 Προτέρημα, τὸ, τὸ γινόμενον ἀρχήτερα, ὑπεροχὴ κατὰ τὰ ἦθη ἢ τὴν ἀξίαν, ἢ τὴν ἀνδρίαν· νίκη· τὰ τῆς φύσεως προτ. ὅ,τι ἐδῶκεν ἡ φύσις εἰς ἕνα περισσότερον παρὰ εἰς ἄλλους, φυσικὰ χαρίσματα.
 Προτέρησις, ἡ, ὑπεροχὴ εἰς τὴν νίκην.
 Προτερηγενής, ὁ, ἡ (γίνομαι), προγεννημένος, ἀρχαίος τερος.
 Προτερίζω, ταυτ. προτερῶ, ὡς ὑστερῶ κ. ὑστερίζω.

Προτερικός, ἡ, ὄν (πρότερος)· συνηθ. προτερική, ἡτις φέρει καρπούς προτήτερα ἀπὸ ἄλλας.
 Πρότερον, Ἐπίρ. προτήτερα· κυρίως, οὐδ. τοῦ
 Πρότερος, α, ὄν, συγκρ. ἐκ τῆς πρὸ, ὑπερθ. πρῶτος· προσέτι. ἀνώμ. συγκρ. προτεραιότερος εἶναι κωμικόν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1165. Ζ. πρῶτος.
 Προτέρω, Προτέρωτε, Ἐπίρ. μακρύτερα, ἐμπροσθήτερα· ἔρις προτέρω γένετο, ἡ φιλονεικία ἐπροχώρει μακρύτερα, ἐγένετο σφοδρότερα, Ὀμ. Πρβ. πρόσω. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀρχήτερα, Κ. προτήτερα.
 Προτέρωθι, Ἐπίρ. ταυτ. ἐκ τοῦ προτέρου, Ἐτυμ. Μ.
 Προτέρως, Ἐπίρ. (πρότερος), κατὰ τὸν πρότερον τρόπον.
 Προτισταμένως, Ἐπίρ. (προτείνω), ἐκισταμένως, ἐξηπλωμένως.
 Προτεύχω, προκατασκευάω, προπονῶ· Παθ. Προτεύχθαι, Ὀμ. Ζ. Προτυγχάνω.
 Προτεχνολογέω, ὦ, μ. ἤτω, δίδω τὰς ἀναγκαῖας προσιμακὰς γνώσεις τέχνης τινός, Ἀλεξ. Ἀφρ. εἰς 8 τοπ. Ἀριστοτ.
 Προτεχνολόγημα, τὸ, εἰσαγωγή, προετοιμασία διδασκαλίας τέχ. Στέφ. Βυζ. εἰς Αἰθιοφ.
 Προτήθη, ἡ, προμήτωρ.
 Προτηθής, ἡ, γράια γυνή.
 Προτήκω, προχωνεύω· προαναλίσκω.
 Πρότηξις, ἡ (προτήκω), κατίσχυνσις, ξήρανσις, Πλούτ.
 Προτί, κ. Ποτί, ὅωρ. ἀντί πρὸς· καὶ ἀντί πρὸ, ὡς εἰς τὸ προτιβάλλομαι καὶ ἄλλα· Ζ. πρᾶν· τὰ ἐκ τοῦ προτί κ. ποτί σύνδετα, εἰς δὲν εὐρίσκονται ἐνταῦθα, ζητεῖ εἰς τὰ ἐκ τῆς πρὸς.
 Προτίεσθαι, ὅωρ. ἀντί προτάπτω.
 Προτίεσθαι, ὄος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὀμ.
 Προτιβάλλομαι, ταυτ. προβάλλομαι, ἀπορρίπτω, μιτῶ, Ὀμ. Ἰλ. ε, 879. Ἄλλοι τὸ ἐξηγουσι Προσβάλλομαι, ψέγω, κατηγορῶ· Ἀντί Προβάλλομαι μετὰ τοῦ φυλακῆν, Ὀππ. Τμν. 4, 26.
 Προτειλέω, ὅωρ. ἀντί προτειλῶ.
 Προτειπεῖν, ὅωρ. ἀντί προτειπεῖν.
 Προτίθημι, προδέτω· σκοπὸν διορίζω βραβεῖον, ἡ ποινὴν. 2) δημασιεύω· κηρύττω, πολέμον, ἐχθραν, μῆνιν, Ἡρόδ. 4, 65. κ. Θουκυδ. 8, 86. 7, 229. 3) προβάλλω τινὰ τινός· προτιμῶ, Σοφ. Οἰδ. Κ. μετὰ ἀπαρεμφ. καὶ ἐπομένου τοῦ Η', κ. Συγκριτ. θέλω τι πλεον παρὰ ἄλλο, Ἡρόδ. 2, 37. Μέστ. προτίεσθαι, προβάλλω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, συλλαμβάνω σκοπὸν τινα, Πολύβ.
 Προτίκτω, Ἀόρ. 2, προτεκτεῖν, τίκτω πρότερον.
 Προτίλλω, προμαδῶ.
 Προτιμάσσω, ὅωρ. ἀντί προσμάσσω.
 Προτιμάω, ὦ, μ. ἤτω, προτιμῶ· τινὰ τινός, Κύρου Παιδ. 2) μετὰ γεν. φροντίζω, προσέχω· μὴ προτιμήτης ματαίων ὑλαγμάτων, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1064. 3) Παθ. προτιμῶμαι, Ἰώσηφ. Ἀρχ. 18, 8.
 Προτίμησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προτίμητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων ἡ συνεισφέρων εἰς προτήρημα, ὑπεροχὴν, κλίνων εἰς τὸ νὰ προτιμᾷ, προκρίνη.
 Προτίμῃ, ἡ, τὸ πρωτεῖον εἰς τὴν τιμὴν, Μάξ. Τύρ. 1, 5.
 Προτίμῃον, τὸ, ταυτ. ἀρραβῶν (καπάρω χυδ.), Λουκιαν. 7, σ. 236.
 Πρότιμος, ὁ, ἡ (τιμὴ), περισσότερον ἀπ' ἄλλους τιμημένος, ἐξαίρετος, Ἀθην. σ. 414. προτιμότερον, Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 8, 4.
 Προτιμυθῶμαι, ὅωρ. ἀντί προσμυθῶμαι.
 Προτιμωρέω, ὦ, προβοηθῶ· Μέστ. προσκδικούμαι, προτιμωρῶ.
 Προτίοπτος, ὁ, ἡ, ἀντί πρόσοπτος, ὡς ἀπρότιοπτος, Μενέξ. 2, 31.
 Προτίοσσομαι, κατ' ἄλλους Προτίοσσομαι, Ἰλ. χ, 356, ταυτ. προρῶ, προσδοκῶ, προβλέπω· Ζ. ὄσσομαι. 2) Ὀδυσ. ξ, 219. οὐ ποτέ μοι θάνατον προτίοσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ, δὲν ἐστωχάζετο ποτὲ ἡ ἀνδρεία μου καρδίᾳ τὸν θάνατον, τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου.
 Προτίω, Αἰσχ. Εὐμ. 533. τοκέων σέβας, ταυτ. τίω, προτιμῶ. Εἰς τὸν Σοφοκ. Ἀντιγ. 21, τάφου τὸν μὲν προτίνας, τὸν δ' ἀτιμάσας, τὸν μὲν προτιμήσας με ἐνταφιασμόν, τὸν δὲ ἀπορρίψας.
 Πρότμησις, ἡ, ταυτ. προτομή, ἀποκοπή· ἐξαιρ. ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν καὶ τοὺς νεφροὺς κύκλος, Ὀμ. Ἀντί τούτου ὁ Ἡσύχ.

εχει προτμήτις, κ. πρότμητον καὶ προτμίς, κ. μεταθ. πορτμίς, Κοιντ. Σμυρ. 6, 374.
Προτολμάω, ὦ, μ. ἦσω, τολμῶ, προτμήτερα ἀπὸ τοὺς ἀλλοιους.
Προτολμίζομαι, ταυτ. πρ. Σουῖδ.
Προτομή, ἡ (προτέμνω), εἰς τὰ ἄλλα ζῶα, ὅ, τι εἶναι εἰς τὸν ἀνθρώπον τὸ πρόσωπον, Πολυδ. 2, 47. 2) εἰκὼν, ἡ εἰδωλὸν ἀνθρώπου ἀπὸ κεφαλῆς εἰς τοῦ ὀμφαλοῦ. 3) τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ζώου, καὶ παντὸς σώματος: λίκου, ταύρου, κερβέρου, Διόδ.
Προτονίζω, μ. ἴσω, σηκώνω τὰ λαίψα (πανία) μὲ τὰ πρότονα (σχονία)· λαίψη προτόνοις ἐπερειδόμενα, Εὐρ. Ἡρακλ. Καταβιβάζω τὸ κατάρτιον μὲ τὰ πρότονα, τὸ ὁποῖον ὁ Ὀμ. λέγει προτόνοισιν ὑφέντες. Εἰς Συνέσ. ἐπιστ. 4 κεῖται καὺν προτονίζειν, τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ μέρους.
Πρότονον, κ. } νοητ. σχοινίον, ἡ κάλω, σχοινίον ἀπὸ τοῦ κα-
Πρότονος, } τάρτιον χωροῦν εἰς τὰ ὀπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, διὰ τοῦ ὁποῖου ὄχι μόνον αὐτὸ καταβιβάζεται, καὶ στήνεται, ἀλλὰ καὶ τὰ πανία, Ἰταλ. sarte Ἰαλλ. aubans. Ζ. πρότ. 2) Τροπ. σωτήρα ναὸς πρ. Αἰσχ. Ἀγ. 906.
Προτοῦ, δηλ. πρὸ τοῦ, νοητ. χρόνου, καὶ Κ. προτοῦ· ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ, Θουκυδ. 1, 32.
Προτραγωδέω, ὦ, πρότερον παριστάνω τραγωδίαν. 2) Τροπ. κάμνω πρότερον πολλὰ μέγα τὸ πρᾶγμα.
Προτρεπτέω, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - πτικῶς, προτρέπων· ἐκ τοῦ
Προτρέπω· τίς ἀνάγκη τῇ δε προτρέπει; τίς σὲ φέρει εἰς ταύτην τὴν ἀνάγκην; Σοφοκ. Ἠλ. Συνήθ. προτρέπομαι, κινῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, καταδιώκω· παρακινῶ, διερεθίζω. Εἰς τὸν Ἡρόδ. 1, 31, ὡς προτρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖτον τὰ κατὰ τὸν Τέλλον, τὸ ἐξηγοῦν, ἀφ' οὗ τὸν ἔκαμε περίεργον, διήγειρε τὴν ἐλπίδα του, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἐρωτᾷ. Πρβ. ὡς συνέπειαν Προτείχετο, Ἡρόδ. 1, 40, ὡς πιθανῶς πρέπει νὰ εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐσφ. προτεύχετο. 2) Εἰς τὸν Φάλ. ἐπιπλήττω. 3) εἰς τὸν Ὀμ. ἄχει προτραπέσθαι, τρέπεσθαι, ἀφίνεσθαι, παραδίδεσθαι εἰς τὸν πόνον· 4) προτρέπεσθαι, προχωρεῖν, ἀφίνειν πολλὰ κατόπιν· ἐν τῷ πίνειν, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 1, 6, 4. Πρβ. προτροπάδην.
Προτρέφω, δίδω πρότερον εἰς τινὰ νὰ φάγῃ, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 464.
Προτρέχω τινός, τρέχω ἔμπροσθεν ἀπὸ τινὰ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 2, 4.
Προτρεβής, ὁ, ἡ, ταυτόσ. δριμύς κ. ὀξύς, Ἡσύχ.
Πρότριτα, Ἐπίρ. (πρὸ, τρίτος), τρεῖς ἡμέρας ἀρχήτερα, Θουκυδ. 2, 34.
Προτροπαδὴν, Ἐπίρ. (προτροπή), φεύγων εἰς τὰ ἔμπροσθεν χωρὶς νὰ κυττάξῃ ὀπίσω, φεύγειν, φέρεσθαι, ὥσασθαι, Ὀρφ. περὶ λίσ. Ὀμ. Πίνδ. Ξενοφ. Πλούτ. Πολύβ.
Προτροπάω, ταυτόσ. προτρέπω.
Προτροπή, ἡ, (προτρέπω), παρακίνησις, ἐρεθισμός. κινητικὸν αἷτιον, Ἀρίστιαν. Ἀνάβ. 5, 28.
Πρότροχος, ὁ, εἰς μόνος τροχὸς ἔμπροσθεν εἰς διοίκησιν τῆς μηχανῆς.
Προτρυγαῖος, ὁ, κ. } (τρύγη), ὁ πρὸ τοῦ τρύγου· προτρυ-
Προτρυγεῖος, ὁ, } γεία, ἡ, ἐσπρή πρὸ τοῦ τρύγου. 2) ἐ-
 πείθ. τοῦ Βάχου, Πολυδ. 1, 24. ὡς καὶ
Προτρυγής, ου, ὁ, Ἐπίρ. τοῦ Βάχου, Αἰλ. Π. Ἰστ. 3, 41.
 Καὶ προτρυγητής, κ. προτρυγαῖος, ὡς πλάτης, πλανήτης, φάνης, φανήτης κ. φαναῖος. ἀδίστακ. τύπος. Ζ. πυρολαμπία.
Προτρυγητήρ, ἦρος, κ. } ἀστήρ εἰς τὸν ζωδιακὸν κύκλον, ὅς
Προτρυγητής, ου, ὁ, } τις ἀνατέλλει πρὸ τοῦ τρύγου, Ἀ-
 ρατ. Φαινόμε. 137. Ἐρατοσθ. Πτολεμ. Πλούταρχ. Παραλλ.
 §. 9.
Προτρώγων, τρώγω ἀρχήτερα.
Προτυγχάνω, Μεταθ. ἀπολαύω ἀρχήτερα· 2) γίνομαι, συμβαί-
 νω πρότερον, Ἰλ. σ. 112. προτετύχω, ὡς προσυμβῇ, προσγίγῃ.
 τὸ προτυχόν ξένιον, τὸ τυχόν δῶρον, Πίνδ. Πύθ. 4, ὡς καὶ
 προτυχῶν· ὅθεν φαίνεται τὸ ταυτὸσημον τῆς πρὸ κ. πρὸς, ὡς
 καὶ εἰς τὸ πρὸχυσσι κ. πρόσχυσσι.
Πρότυπος, ὁ, ἡ, προτυπωμένος· τὸ πρότ. παράδειγμα, μο-
 δέλλον.

Προτυπόω, ὦ, (τύπος), προτυπώνω, δίδω πρότερον μορφὴν τι-
 να, ἡ παρὰστατικὴν μέλλοντός τινος. Μέσ. παριστάνω οὕτως εἰς
 ἑμαυτὸν, Ἠλιόδ. 9, σ. 450.
Προτίπτω, μ. φω, πρότερον κυπῶ, κυπῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν.
 2) Οὐδ. προχωρῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ὀδυσ. ω, 318. Ἰλ. ν, 136.
 3) ὁρμῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν.
Προτυπίμα, τὸ, (προτυπόω) προσχεδιάσμα, παράδειγμα.
Προῦβάλε, } ἀντὶ προέβαλε, προσέβη, εἰς τοὺς ποιητ.
Προῦβη, }
Προῦγγυος, ὁ, ἡ, ἀντὶ προέγγιος (ἐγγύη), ὄρω. πρῶγγυος,
 ἐγγυητής. ὅθεν
Προῦγγυεύω, εἶμαι ἐγγυητής, Πίναξ. Ἡρακλ. σ. 289.
Προῦγχαίνω, ὑγιαίνω πρότερον, Ἰπποκρ. Τόμ. 1, σ. 166.
Προῦγραίνω, ὑγραίνω πρότερον, Σιμπλίη.
Προῦγραψε, ποιητ. ἀντὶ Προέγραψε.
Προῦδιδάξατο, Προῦδωκε, Προῦδετο, Προῦδηκε, Προῦκινδύ-
 νευς, εἰς τοὺς ποιητ. ἀντὶ προσδιδάξατο, κτλ.
Προῦλακτέω τινός, ὑλακτῶν φυλάττω τινὰ, Ἀλκίφ. 3, ἐπ.
 62.
Προῦμνος, κ. Προῦνος, ἡ, ἀγρία κορομηλέα, καὶ ἡ ἡμέρος·
 Προῦμνον, κ. Προῦνον, τὸ, ὁ καρπός· καὶ Προῦνη, ἡ, τὸ δέν-
 δρον ἡ κορομηλέα.
Προῦνεϊκος, ἡ Προῦνικος (πρὸ, ἐνέγκω), χαμάλης χυδ. 2) ὡς
 προφερής, φιληδόνας, ἀσελγής, Ἀνάκ. 2, σελ. 371. Διογ. Λαέρ.
 6, 7, Χειρόγρ.
Προῦνη, ἡ· Ζ. προῦμνος.
Προῦνον, ταυτ. προῦμνον, Ἀλέξ. Τραλλ. 4, σ. 223.
Προῦξένησεν, ἀντὶ προσέειπεν.
Προῦξέπισταμαι, ποιητ. ἀντὶ Προεξέπισταμαι.
Προῦξερευνάω, πρότερον ἐξερευνῶ, Εὐρ. Φοιν. 92.
Προῦξερευνητής, οὗ, ὁ, ἀντὶ προσεξερευνητής, ταυτ. πρό-
 σκοπος, προαπεσταλμένος κατάσκοπος· ἐκ τοῦ
Προῦπαίγω, ομαι, πρότερον, κατ' ὀλίγον, ἡ κρυφίως ἄγω, φέ-
 ρω. 2) Μέσ. πρότερον ὑποτάσσω, νικῶ, Ξενοφ. Ἑλλην. 7, 1.
 41. 3) Οὐδ. ἀναχωρῶ κρυφίως.
Προῦπαρξίς, ἡ (προῦπαρξω), τὸ προῦπαρχειν.
Προῦπαρχή, ἡ, ταυτόσ. τὰ προῦπηγμένα (προῦπαρξω), ἀρ-
 χαί, προηρόμεναι πράξεις εὐεργεσίας κτ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. Θ',
 β', Κορ. ἀρχὴ ἀκολουθοῦντος τινός.
Προῦπάρχω, μ. ξω, κάμνω τὴν ἀρχὴν, κάμνω πρότερον, με-
 τὰ Γεν. τοῦ πράγ. ἡ μετόχ. : τῶν εὐεργεσιῶν, τῆς ἐχθρας· κ. οἱ
 προῦπαρχόντες τῷ ποιεῖν ὑμᾶς εὖ. ὅθεν, τὰ προῦπηγμένα, ταυτ.
 προῦπαρχή. 2) Οὐδ. εἶμαι πρότερον, γίνομαι πρότερον. Πρὸς τὸ
 τελευταῖον ἔχβαν ἕκαστον τῶν προῦπαρξάντων κρίνεται.
Προῦπεκλύω, προασθενίζω, Ἠλιόδ. σ. 372.
Προῦπεμψα, ἀντὶ προέπεμψα.
Προῦπεξάγω, πρότερον κρυφίως ἐξάγω.
Προῦπεξέρχομαι, πρότερον κρυφίως ἐξέρχομαι.
Προῦπεξορμάω, Λουκιαν. 2, σ. 224. Προῦπεξορμάομαι, ὦμαι,
 πρότερον κρυφίως ἐξορμῶ.
Προῦπεργάζομαι, πρότερον κρυφίως ἐργάζομαι, Φίλων. Ζ. προ-
 υπεργάζομαι.
Προῦπεργάζεσθαι, ἡ, τὸ προακοδομεῖν, προετοιμασία, Ῥητορ.
Προῦπισχνούμαι, προῦποσχομαι, Ἀδρ. 2. Προῦπέσχετο, Πα-
 ρακ. Παθητ. Προῦπέσχημαι.
Προῦποβάλλω, ομαι, βάλλω πρότερον ὑποκάτω ὡς θημέλιον,
 Θεμιστ. Παθ. ταυτ. προῦπαρξω.
Προῦπογράφω, πρότερον υπογράφω, ἡ προσχεδιάζω.
Προῦποδείκνυμι, προδεικνύω, προσεξηγῶ.
Προῦπόκειμαι, πρότερον ὑπόκειμαι, ὑπάρχω ὡς βάσις κ. θη-
 μέλιον· ἔχω πρότερον ὑπαρξέν· τὸ δεξιόμενον ἀνάγκη προῦποκεῖ-
 σθαι σώματι, ἀνάγκη νὰ ἔχῃ τόπον, ὅς τις νὰ δεχθῇ τὰ σῶμα,
 Φίλ. Μαθημ.
Προῦπολαμβάνω, πρότερον ὑπολαμβάνω.
Προῦπομιμνήσκω, προενθυμίζω.
Προῦπομνηματίζομαι, πρότερον κάμνω θυμειώσεις, Σχολ.
 Πίνδ.
Προῦποπτεύω, πρότερον ὑποπτεύω.
Προῦποστᾶσις, ἡ, ταυτ. προῦπαρξίς, Διοσκ.
Προῦποστρώνυμι, στρώνω πρότερον ὑποκάτω.

Προϋποστυφή, ἡ, προετοιμασία εἰς ἀρετισμόν, Θεμιστοκ. ἐπιστ. 1. Ζ. προστυφω κ. στύφω.
 Προϋποτέμνω, ἀποκόπτω πρότερον.
 Προϋποτίθημι, προϋποβάλλω ὡς βάσιν. Μέστ. προϋποθέτω.
 Προϋποτοπέω, ὦ, προεικάζω, προνομίζω, Δ. Κάστ.
 Προϋποτυπόω, ὦ, προσχεδιαγραφῶ.
 Προϋποφαίνω, πρότερον δείχνω, σημαίνω.
 Προϋπτος, ἡ Προϋπτος, ὁ, ἡ, (συναίρ. ἀντί πρόοπτος), προφανής, φανερός· ὡραίος καὶ προϋπτος καρπὸς ἀδικίας, νόστιμος καὶ φανερός, Πλούτ. Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ βραδ. τιμωροῦ.
 Προϋργεαίτατος, η, ον, ὑπερβ. κ. } ἀναγκαῖος, χρήσιμος,
 Προϋργεαίτερος, α, ον, συγκρ. } ὠφέλιμος· ἀνώμαλα·
 ἐκ τοῦ προὔργου, δηλ. πρὸ ἔργου· τὸ ὁποῖον μετέπεσεν εἰς ἐπίθετον· τὰ προὔργου, ἀντὶ τὰ ἀναγκαῖα, χρήσιμα· τὸ ἐαυτῶν προϋργαίτερον ἐποιήσαντο, ἐπρωτίμηνται τὰ ἐαυτῶν, τὴν ὠφέλειαν τῶν, Θεουκλ. 4, 17. προὔργου τι ποιεῖν, προετοιμάζειν τι, καὶ κάμνειν προσόδους εἰς τὴν προὔργου γούν τι πεποιήκαμεν πρὸς - ἐκάμαμεν προσόδον, Πλάτ. Μέν. 14. ἵνα προὔργου τι γένηται, διὰ τὰ ἐπιτύχωμεν σκοπὸν τινα, Ἰσοκ. Πανηγ. 3. οὐδὲν ἐστὶ προϋργαίτερον αὐτῷ ἢ κτ. δὲν εἶναι εἰς αὐτὸν ἄλλο ἀξιολογώτερον παρὰ, ὁ Αὐτ.
 Προὔργου, ἀντὶ πρὸ ἔργου· μηδὲν τοῦ κοινῇ λυσιτελοῦντος προὔργου ποιεῖσθαι, Θεμιστ. λόγ. 54, σ. 58. Ζ. πρ.
 Προϋσιάζω, ἄδος, ἡ, εἶδος ποτηρίου ἀπὸ Προυσίου βασιλέως Βιθυνίας, Ἀθην. ΙΑ. σελ. 222. Κορ.
 Προὔτρεψαι, Προὔτρεπτο, Προὔτρυφα, ἀντὶ προετίθει κτλ.
 Προὔφαιρέω, ὦ, προαφαιρῶ.
 Προὔφαρπάζω, πρότερον ἀρπάζω κρυφίως.
 Προὔφιστημι, προϋποβάλλω. 2) Μέστ. προὔπνευμι, προὔπ-
 ἀρχω, Πλούτ. Πρβ. προὔπάρχω.
 Προὔχω, ἀντὶ προσέχω.
 Προφαιγεῖν, φαγεῖν πρότερον.
 Προφάησι, Μάξιμ. στ. 28. ἀντὶ προφαίνησι.
 Προφαίνω, προδεικνύω καὶ ὑπόσχομαι, κάμνω νὰ ἐλπίσῃ τις· ὁ θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθὰ, Ξενοφ. προφανερῶν διὰ σημείων· ἐπὶ τῶν χρητῶν, προλέγω. Μέστ. προφαίνομαι, φαίνομαι πρότερον, ἢ μακρόθεν, ὡς ἐπιφαίνομαι, φαίνομαι ἐξαφνα πλησίον· οὐδὲ προφαίνεται ἰδέσθαι, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἰδῇ τις μακρόθεν, Ὀδυσ. ι, 145. προπέφανται, ἀντὶ προφανῇ εἰσι, Ἰλ. ξ, Ὀδυσ. ν. Καὶ ἐπὶ ἀκουστών· κτύπος προὔφανη, Σοφ. Φιλοκ. ὡς κτύπον δέδορκα κτ. 2) εἰδικῶς, προπορεύομαι ἐμπροσθεν τινὸς μὲ τὸν λύχον καὶ τὸν φέγγω, Πλούτ. Κάτ. νεάτ. 5. 41.
 Προφάνεια, κ. - νία, ἡ, εὐκρίνεια, καθαρὰ ὄψις.
 Προφάνης, εὖος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νῶς, πρότερον, ἢ μακρόθεν φαινόμενος. 2) ὁρατὸς περισσύτερον ἀπὸ ἄλλους, πολλὰ εὐκρινής, φανερός, πρόδηλος.
 Προφάντης, εὖος, ἡ, ταυτ. προφήτης, Πολυδ. 1, 14.
 Πρόφαντος, ὁ, ἡ, προφανερῶς, πειρημένος, (ἐπὶ χρησμοῦ). τὸ πρόφ. ὁ χρησμὸς, Σοφοκ. Τραχ. 1139. Ἡρόδ. 5, 63. 2) ἀντὶ προφανῆς, Πίνδ. Ὀλ. 1, 187.
 Προφάντωρ, ὁ, ταυτ. προφήτης, Νικήτ. Χρον. 8, 7.
 Προφασίζομαι, μ. ἰσται· τι, προβάλλω τι ὡς πρόφατιν· προφασίζομαι κ. Κ. ὁδὲν προφασίστατο ἀντὶ προσφ. ἐκ τοῦ
 Πρόφασις, ἡ (πρόφημι), ψευδὴς αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν κάμνομεν, ἢ δὲν κάμνομεν τι· ἀδωσίς, ἀναβολή τοῦ πράγματος· ἐπὶ προφασίς ἢ προφάσει, ἢ πρόφατιν, νόουμ. κατὰ, ἢ καὶ προφάσεως ἕνεκα, μὲ πρόφασιν· πρόφασιν ποιεῖσθαι τινός, τὸ μεταχειρίζεσθαι τι ὡς πρόφασιν, κάλυμμα τοῦ ἀληθινοῦ σκοποῦ· ἔχεις δὲ πρόφασιν, ἔχεις αἰτίαν λόγου, Εὐρ. Ἐκάβ. 839. 2) ἀφορμή, εὐκαιρία· προφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία, Πλούτ. Ἰσ. 5. 73. 5) νόστος, ἀρρώστια, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. δ', σελ. 421.
 Πρόφας, ὁ, ἡ (πρόφημι), πειρημένος, προφανερῶς.
 Πτοφασιστερός, ἡ, ὄν, ἀνέκων, χρησιμεύων εἰς πρόφασιν, Ο'.
 Προφείδομαι τινός, ἀντὶ φείδομαι πρὸ τινός· ἢ τινός ἀπλῶς, Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. 5. α', ἐκδ. Κορ.
 Προφερής, εὖος, ὁ, ἡ (προφέρω), ἐξείρετος, ἀγαθός, κυρίως, προβεβηκώς· ὁδὲν προφερέστατος υἱός, ὁ πρεσβύτερος τῇ ηλικίᾳ, Ὁμ. ὑπερβ. καὶ προφέρτατος, Σοφ. Οἶδ. Κ. 1552. 2) ἀνὴρ προφερής, Πλάτ. Πολιτ. κατὰ τὸν Σχ. φαινόμενος νεώτερος παρ' ὅ, τι εἶναι· ἀλλὰ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰ ἑφεξῆς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθός

τὴν ὄψιν· ἀρα προβεβηκώς μὲν τὴν ηλικίαν, μ' ὅλον τοῦτο εὐ-
 μορφος· συμφωνεῖ μὲ τοῦτο καὶ Αἰσχίν· εἰς Τιμαρ. ἐπὶ τοῦ φαινο-
 μένων, μὴ ὄντων δὲ πρεσβυτέρων· ἐνίοι νέοι ὄντες προφερῆς
 καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται. 3) ὁ πρὸ καιροῦ συνουσιαζόμενος γυ-
 ναικί, καὶ φθείρων τὴν νεότητά του. Πρβ. σκληρὸς κ. κόλλοφ.
 ἐμπορεῖ δὲ τοῦτο νὰ ἐκληφθῇ καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ καταφε-
 ρῆς. Πρβ. Προὔνεικος ἀριζ. 2.
 Προφέρω, φέρω πρότερον, καὶ παριστάνω. 2) δείχνω, φανερόω
 μὲ λόγον, ἢ μὲ ἔργον, ἢ μένος, Ἰλ. κ, 479. 5) προφέρω τινὶ τί,
 προβάλλω, Ἰλ. 9, 64, Ἡρόδ. 8, 61. ἐρίδα προφέρεσθαι· κάμνω
 πραγματεῖαν μετὰ τινός, Ἰλ. ε, 7. 4) προάγω, ἐκτείνω, προφέ-
 ρει ὁδόν, ἔργον, δηλ. φέρω πρὸς τὴν ὁδόν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 579.
 5) προφέρω τινός, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, Θεουκλ. 7, 64. Οἱ μεταγ.
 εἶπαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ προφέρειν τινά· ὁδόν, Οὐρα-
 νίης προφέρειν Καλλιόπην, Ἀναλ. 2, σ. 195. 6) μέγα προφέρειν
 εἰς τὸ κτήσασθαι δύναμιν, Θεουκλ. 1. 93. ἀντὶ τοῦ ἐπιδιδόναι,
 αὐξάνειν· ὁδὲν προφερῆς ἀντὶ κρείττων. 7) Μέστ. προφέρωμαι, ἐκ-
 ρήγνυμαι, ὁρμῶ· σκοποῦντι μοι προῖσται γέλωος πάμπολυς, Ὀ-
 δυσ. 9, 210. Οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ὡς οἱ τοῦ ἀπλοῦ φέρω.
 Προφεύγω, παρατ. ποιητ. προφύγεσκε, φεύγω εἰς τὰ ἐμπροσθεν.
 2) μετὰ Αἰτ. γλυτόνω τὸ κακόν, ἀποφεύγω· ὅς φεύγων προφύγη
 κακόν, Ἰλ. ξ, 84.
 Πρόφημι, προλέγω.
 Προφημίξω, διαδίδω πρότερον φήμην, Δ. Κάστ.
 Προφητάζω, ταυτ. προφητεύω, Μανέθ. 4, 216.
 Προφητάναξ, ὁ, προφήτης καὶ βασιλεὺς ἐν ταυτῷ, ὁ Δαβίδ.
 Ἐκκ. Συγγ.
 Προφητεία, ἡ, τὸ προφητεύειν, καὶ τὸ θεῖον χάρισμα τοῦ προ-
 φήτου, Ἐκκ. Συγγ.
 Προφητεῖον, τὸ, ἰαός προφήτου, Ἐκκ. Συγγ.
 Προφητεύω, εἶμαι προφήτης τοῦ θεοῦ, τῶν Μουσῶν, τοῦ χρη-
 σμοῦ· λέγω ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ. Κάστ. προλέγω τὴν ἀλήθειαν.
 Προφήτης, ον, ὁ (πρὸ, φημί), κυρίως, διερμηνευτὴς τοῦ χρη-
 σμοῦ, ὅστις διὰ στίχων ἐρμηνεύει, καὶ δίδει εἰς τὸν ἐρωτῆσαντα
 τὰ ὑπὸ τοῦ μάντεως ἐν ἐδουσιασμῷ ρηθέντα, Ἡρόδ. 8, 56. κ.
 135. 2) Καταχ. ὁ μάντις, Πλάτ. Τίμ. σ. 592. οἱ ποιηταὶ ὀνο-
 μάζονται ἐκ τούτου Μουσῶν προφῆται· ἄρσος προφήτης, ἄγγελος,
 μηνυτής, Ἀνακρ. 43, 11.
 Προφητίξω, ταυτ. προφητεύω, Ἰπποκρ.
 Πρόφητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, ἀνέκων εἰς προφήτην.
 Προφήτης, εὖος, ἡ, δηλ. τοῦ προφήτου.
 Προφητοκτόνος, ὁ, ἡ, κ. } φονεὺς προφήτου.
 Προφητοφόντης, ον, ὁ, }
 Προφητόφθαγος κ. } (φθέγγομαι), εἰρημένος ὑπὸ
 Προφητόφθογγος, ὁ, ἡ, } προφητῶν.
 Πρόφθαζήην, ὡς Ἐπίρ. ἐκ τοῦ
 Προφθαζήος, ἴη, ἰον, ὁ προφθάνων.
 Προφθάνω, (φθάνω), μ. φθάνω, ἐρχομαι προητέρα ἐπ' ἄλλον·
 κάμνω τι ἀρχήτερα.
 Προφθασία, κ. } ἡ, τὸ προφθάνειν, Διόδ. Σικ. σ. 467.
 Πρόφθασις, }
 Προφθασίνομαι, μ. ξομαι, προσμιλῶ, προλέγω.
 Πρόφθασις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Προφθήμενος, ὁ (φθίμι), προαποθνήσκων, ἢ προφθινόμενος.
 Προφελῶς, Ἐπίρ. Νομ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ προσφιλῶς· ἀλλ' ἐμπο-
 ρεῖ νὰ ἐσχηματίσθῃ κατὰ τὸ Πρόφρων - ὄνως, τοῦ ὁποῖου εἶναι,
 συνώνυμον.
 Προφλεβοτομέω, ὦ, φλεβοτομῶ πρότερον, Ἀλέξ. Τραλλ. 7,
 σ. 367.
 Προφωβέω, ὦ, μ. ήτω, προφωβίζω. Μέστ. φοβοῦμαι πρότερον,
 Κύρου Π. 1, 6, 24.
 Προφωβητικός, ἡ, ὄν, προφωβῶν· ἐκ τοῦ Μέστ. προφωβούμενος.
 Προφωβάζω, προκωβρίζω, Ἡσύχ. 2) προφητεύω, Νόν.
 Προφωβασμα, τὸ, προφήτευμα, Νικήτ. Χρον. 8, 7. Ζ. τὸ
 ἀπλοῦν.
 Προφωρά, ἡ, τὸ φέρειν ἐμπροσθεν. 2) ἐκφρασις. 5) ἐπίπληξις,
 Πολύβ.
 Προφωρέομαι, οὔμαι, δίδω τὸ νῆμα εἰς τὸν ὑφαντὴν νὰ τὸ δι-
 ἀχῇται. Τροπ. περιφέρωμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 4. Πρβ.

ἐποιχομαι.

Προφορέκδης, ἡ, ὄν (προφορά), : λόγος, ὁ διὰ τῶν λέξεων φανερόνμενος λόγος (νοῦς), ἀντίθ. ἐνδιάθετος.

Πρόφορος, ὁ, νοητ. ἰχώρ, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 7, τὸ ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς γέννας ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν μήτραν. Πρβ. πρόρρυμος.

Προφῶς δε (φῶς δε), ἔμπροσθεν εἰς τὸ φῶς, Ἰλ. π, 188. τ, 118.

Πρόφραγμα, τό (προφράσσω), τόπος πρότερον, ἡ ἔμπροσθεν φραγμένος πρὸς ὑπεράσπισιν. Πρβ. προτείχιμα.

Προφράζω, μ. ἄσω, προλέγω, προφανερώνω, Ἡσίοδ. Ἔργ. 665.

Πρόφρασσα, Ὁμ. Ἰλ. φ, 500. κ, 290. Ὀδυσ. ε, 161. κ, 386. ν, 390. ἀντί ἡ πρόφρων, ἡμερος, ἀγαθὴ, προσφιλεῖς, ἡ προσεκτικὴ, στοχαστικὴ· ὡς ἀποφράς ἐκ τοῦ ἀποφράζω, οὕτω προφράς ἐκ τοῦ προφράζω, Δωρ. ἀπόφραξ, πρόφραξ, Ξηλ. (ὡς ἀναξ, ἀνασσα), ἀπόφρασσα, πρόφρασσα.

Προφράσσω, - ἄττω, μ. ξω, φράσσω πρότερον, ἡ ἔμπροσθεν, ἀσφαλίζω διὰ προφράξεως τόπου τινός.

Προφρονέω, κ. - νω, Ἐπίρ. Ζ. πρόφρων.

Προφροντίζω, φροντίζω πρὸ τινός, ἡ περὶ τινός, Ἰηποκ. Περὶ ἀερ. ὑδ. τοπ. Μορ. β, σελ. 114. Κορ.

Πρόφρων, ὁ, ἡ (πρό, φρήν), κλίνων εἰς τὰ ἔμπροσθεν μὲ τὴν ψυχὴν, θέλων. 2) προβλεπτικός, φρόνιμος, στοχαστικός, ἡ μὲ πρόδεσιν, καὶ προμελέτην, ἡ μὲ ἀπόφασιν· οὕτω πρόφρων ἡ πρόφρων θυμῷ, Ἰλ. θ, 25, κ. 40, τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ „μὲ τὰ σωστικά του“. Ἀλλὰ πρόφρων, Ὀδυσ. ξ. 406, „μὲ καλὴν συνείδησιν“ πρέπει νὰ ἐκληθῇ εἰρωνικῶς. - φρόνως, κ. νέως, Ἐπίρ. καὶ ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν.

Προφυλακὴ, ἡ, ἡ ἔμπροσθεν φυλακὴ, μακρὰν τοῦ στρατοῦ προφυλάσσοντες στρατιῶται. 2) πρόνοια. 3) φυλακτὸν Κ. ἡ χαμαίλι.

Προφυλακίς, ἡ, : ναῦς, ἡ φυλάττουσα ἔμπροσθεν τοῦ στόλου, Θουκυδ.

Προφυλακτικός, ἡ, ὄν, προφυλάττων, διὰ προφυλακὴν· προνοητικός.

Προφύλαξ, αὐτός, ὁ, κ. Ξηλ. ἡ προφύλαξ, Ἐρατοστρ. καταστ. κεφ. 22. φύλαξ πρὸ πόλεως, ἡ πρὸ στρατοπέδου· οἱ ἔμπροσθενοὶ φύλακες, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 4. 15. 3, 2, 1. Πρβ. πρόσκοπος. 2) Εἰς τὸν Αἰνεί. τακτ. προφύλακες εἶναι οἱ ἐπίτροποι τοῦ διοικητοῦ, οἵτινες φυλάττουσι καὶ παρατηροῦσι τοὺς φύλακας.

Προφύλαξις, ἡ, τὸ προφυλάττειν, καὶ τὸ προφυλάττεσθαι· προσοχὴ· πρόνοια, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 906. Ἡ λέξις εἶναι τῆς κοινῆς συνηθείας. ἐκ τοῦ

Προφύλασσω, - ἄττω, μ. ξω, φυλάττω ἔμπροσθεν τινός, μὲ Γεν. Ξενοφ. Ἰέρ. 6. 10. Ἀπομν. 2, 8. 14. 2) Μετ. μὲ αἰτιατ. προφυλάττω τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ κακῶ, Ξενοφ. Ἀπομ. 1, 4, 15. 2) νηὸν προφύλαχθε, Ὁμ. Ἰλ. 1, 339. φρουρεῖτε τὸν ναόν. 4) ἐπισκέπτομαι τὴν φυλακὴν, φρουράν, ἡ ταυτ. περιοδεύω. Ζ. προφύλαξ.

Πρόφυμι. Ζ. προφύω.

Προφύραμα, τό, ἡ προανακατωμένη ζύμη, Ἀθην. σ. 140. ἐκ τοῦ

Προφύραω, ὦ, προανακατώνω : μάζαν, ζυμώνω ἀλευρι μὲ ζεττόν ὕδωρ, καὶ τὸ ἀφίνω νὰ ἀναβῇ· ὅθεν μάζα προφυρητὴ, καλοζυμώμενον κρῖνον ψωμίον. 2) Τροπ. κακὸν μοι μέγα τι προπεφύραμενον ἔστι, μέγα κακὸν ἐξύμωσαν (προητοίμασαν) κατ' ἐμοῦ, Ἀριστοφ. Θεσ. 75. προπεφύραται λόγος, προεξύμωσα, κωμ. ἀντί προμελέτησα τὸν λόγον μου, Ἀριστοφ. Ὀρν. Πρβ. κυρκανάω, κυρκανάω.

Προφύρητός, Ζ. τὸ πρ.

Προφύσια, τὰ, κολούφιον τῆς φύσης, Ἡσύχ. Ζ. ἀκροφύσιον.

Πρόφυσις, ἡ, τὸ πρῶτον βλάστημα, φύτρον Κ. Γλωσσ. Γαλην.

Προφύτεύω, φυτεύω πρότερον. Μεταφ. γεννῶ δίδω, : μορφαίν, Σοφοκ. Ἠλέκτ. 198.

Προφύω, Μεσ. ομαι, ταυτ. πρόφυμι, πρότερον γίνομαι, ἡ εἶμαι· ὅθεν προφύω, ἀντί προέφυ, Σοφοκ. Αἶας 1308.

Προφωνῶ, προλέγω, ἐκφωνῶ φανερά, προστάζω, Σοφοκλ. Αἶ. 1108. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 617.

Προφωτίζω, φωτίζω πρότερον.

Προχάξομαι, κ. } ταυτότ. προβαίνω κ. προσέρχομαι, Ἡσύχ. κ. Προχάξω, } Φωτ.

Προχαίνω, χάσκω εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κρατῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν τὸ στόμα ἀνοικτόν. 2) Τροπ. ταυτ. προφάσκω κ. προφατίζομαι, Εὐστάθ. Πρβ. προσχαίνω, κ. προχάνη.

Προχαίρω, ὅθεν προχαιρέτω, ταυτ. χαιρέτω, μακρὰν ἀπ' ἐμῆ, Αἰσχ. Ἀγ. 2) προχαρεῖς, ἐντός, κλίνων εἰς χαρὰν. χαρούμενος, κατὰ τὸ πρόφρων, προσφιλεῖς κτ. Ὀρφ. Ἰμν. 85.

Προχάνη, ἡ, πρόφασις, Καλλιμ. εἰς Δημ. καὶ Σχολ. Σοφ. Ἀντιγ. 79. Νομ. ἐκ τοῦ ἔχω, ὡς ὀχάνη, ἀλλ' ἐπρεπε νὰ εἶναι προχάνη, κ. Δωρ. προχάνη· γίνεσθαι ἐκ τοῦ προχαίνω.

Προχέραγμα, τό, προσχεδιάσμα, προτύπωμα, Γρηγ. Ναξ. Πρβ. προκέντημα.

Προχεράσσω, ττω. μ. ξω, πρότερον χαράσσω. γλύφω, σχεδιάζω. 2) κάμνω εἰς τὸν ἑαυτοῦ μου πρότερον σχεδιάσματι. Πρβ. προκεντέω, κ. υπογράφω.

Προχερίζομαι, ταυτ. χαρίζομαι πρότερον.

Προχάρισμα, τό, τὸ ἐξ ἀγάπης κ. εὐνοίας ἐκλεγμένον ἀπὸ ἄλλα, Χρηστ. Σιβυλλ. 5, σ. 615.

Προχεριστήριε, τὰ, προγινομένη εὐγνωμοσύνης ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας τελουμένη κατ' ἀρχὰς τοῦ ἔαρος εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνῶν, Σουίδ. Γράφεται κ. προσχαιρετήρια, Νομ. ψευδὴς γραφή.

Προχειλίδιον, τό, κ. } ἐξέχον μέρος τοῦ χεῖλους.

Πρόχειλον, τό, }

Πρόχειλος, ὁ, ἡ, ἔχων μετὰ χεῖλη, καὶ ἐξέχοντα, Λουκιαν. 8, σ. 156.

Προχειμάζω, μ. ἄσω, - μάζει, γίνεσθαι πρότερον χειμῶν. 2) ὑπάγω πρότερον εἰς παραχειμασίαν.

Προχειμάσεις, ἡ, οὐσιατ. τοῦ πρ. ἀριθ. 1. Πλίν. 18. κεφ. 25.

Προχειρῶ, ὦ, Πολυβ. κ. Διον. Ἀλ. Νομ. ἀμφ. ἀλλά. Ζ. μεταχειρίζω, κ. Πρβ. πρτευπορέω, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ πρτευπορίζω, ὡς τὸ ἐξευπορέω πρὸς τὸ ἐξευπορίζω.

Προχειρίζω, μ. ἴτω, δίδω εἰς τὰς χεῖρας, προδεδινύω. Μεσ. λαμβάνω εἰς τὰς χεῖρας, ἀποφατίζω, βάλλω κατὰ νοῦν, κάμνω ἀρχὴν, Διόδ. 20. 2) προδιαζέτω, προετοιμάζω, δίδω εἰς τὰς χεῖρας· προσφέρω. 3) πραγματεύομαι πρότερον, Ἀριστοτ. Οὐρ. 1, 5. 4) Εἰς τὸν Πολύβ. ἐκλέγω, διορίζω, χειροτονῶ, μετὰ Αἰτ. κ. ἀπαρεμφ. ἀποφασίζω. ἔχω σκοπὸν νὰ κτ. Καθ. πρόχειρον ποιῶ κ. ποιῶμαι. Εἰς τὴν ἐκκλ. Προχειρίζεται ὁ ἀρχιερεὺς ἱερέα, διάκονον κτ. ἀντὶ ἀναγορεύει, χειροτονεῖ· ἀναδεικνύει.

Πρόχειρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. χείρως (χείρ, πρό), ὁ ἐν χερσὶ, εὐκολος εἰς ἀπόκτησιν, εὐρεσιν, ἡ κατόρρωσιν· ἑτοιμος· πρόχειροι ἡδοναί, ταυτ. αἱ παραυτίκα ἡδοναί, Πολύβ. κ. Ξενοφ. πρόχειρον ποιεῖσθαι, ταυτ. προχειρίζειν.

Προχειρότης, ἡ, ἐτοιμότης, προθυμία, Σέξτ. Ἐμπρ. πρὸς Μαθημ. 1. 249.

Προχειροτονέω, ὦ, μ. ἦσω, πρότερον ἐκλέγω καὶ διορίζω.

Προχειρουργέω, ὦ, προεκτελῶ, Ἰώσηπ.

Πρόχευμα, τό, τὸ ἐκχυνόμενον γῇ σχηματιζομένη ἀπὸ τὴν λάσπην τὴν συρομένην ὑπὸ ποταμοῦ. ἐκ τοῦ

Προχεύω, ποιητ. θεματικὸν τοῦ

Προχέω, μ. εὐτώ, ἐκχύνω, ἡ χύνω ἔμπροσθεν τινός, Ἡρόδ. 5, 4.

Πρόχθες, Ἐπίρ. Κ. προχθές.

Προχθασινός, νή, νόν.

Πρόχυν, Ἐπίρ. (πρὸ γόνυ), ταυτ. γυνῆ, γονατιστὰ· πρόχυν καθεζομένη, γονατιστὰ· πρόχυν ὀλέσθαι, Ὁμ. Νομ. ἐκ θεμελίων, ὡς ὁ Ἀπολλ. Ροδ. 1, 1113. ὅς τις, καθὼς ὅλοι οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ἐστιχοῦργουν ἀπὸ τὰ Ὀμηρικὰ γλωσσάρια κ. σχόλια, ἀντὶ τοῦ πάνυ Ἀλλ' ὁ Ὀμηρ. αὐτὸς μᾶς δίδει τὴν σημασίαν τοῦ γονατιστὰ, προσθέτων, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσσε.

Προχόη, ἡ (προχέω), ἐκχυσίς ποταμοῦ, ἄλλως, στόμα. 2) προχάη, οἱ ἔμπροσθενοὶ τόποι, τοὺς ὁποίους πλημμυρίζουσι τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν, Ὀδυσ. ε, 5, 458. Θεόκρ. 4, 31. Πρβ. πρόλιμνα. 3) ἡ κλίνη τοῦ ποταμοῦ, Διον. Περιηγ. 1072.

Προχόη, ἡ (προχέω), κ. Πρόχος συναιρ. πρόχους, ὁ, κ. Προχοῖς, ἡ, κ. Προχοῖδιον, τό, ὑποκ. τὸ τρουκοβαρβ. ἱπρίκι. Ὁ Πλούτ. ἔχει πρόχοι ἀντὶ προχόοι ἡ προχοῖ. Ἡ δοτ. ἀνώμ. πρόχουσι, Ἀριστοφ. Νεφ. 272, κ. Εὐρ. Ἰων. 454. τὸ αὐτὸ καὶ πρόχυτης, ὅν, ὁ. 2) Εἰς τὸν Ξενοφ. Κυρ. 8, 8, 10, εἶναι προχέαι, ταυτότ. ἀμίς.

Προχοῖδιον, τό· Ἰδ. πρ.
 Προχοῖς, ἡ· Ζ. προχόη.
 Πρόχοος, ους· Ζ. Προχόη.
 Προχορεύω· χορεύω πρότερον, ἢ σύρω τὸν χορόν.
 Πρόχρεια, ἡ, μεταγενέστ. ταυτ. ἀφορμή, ἐνθήκη, Ἀνέκδ. Βεκ-
 κέρ. σ. 472.
 Προχρίω, πρότερον χρίω, Σοφοκλ.
 Προχρονέω, ὦ, μ. ἤσω, γίνομαι πρό τοῦ χρόνου· ἐκ τοῦ
 Πρόχρονος, ὁ, ἡ, ὅ, τι γίνεται πρό τοῦ χρόνου.
 Πρόχυμα, τό, ταυτ. πρόχυμα, κ. πρόχυσις. 2) οἶνος, ἡ ἑλαιον,
 τὰ ὅποια ρέουσι πρὶν πατηθῶσιν αἱ σταφυλαί, ἡ ἐλαίαι· Ζ.
 καὶ πρόρρυμος.
 Πρόχυσις, ἡ, ἔχχυσις· πρόχυσις τῆς γῆς, ἡ ἐκ πλημμύρας
 ποταμοῦ συσσωρευμένη γῆ, Ἀπολλ. Ρόδ. Διον. Περιηγ. Ὀππ. ἀν-
 τί πρόσχωσις. 2) ἀντί οὐλοχύτη, Ἡρόδ. 1, 160. ὡς τὸ ἐφ.
 Προχύται, αἱ, νοητ. κριταί, ἄλλως, οὐλοχύται, Ἀπολλ. Ρόδ.
 1, 425. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1112. κ. Προχύτης, ὁ, τὸ ὅποιον ἐξη-
 γοῦσι καὶ ἀντί προχόη. 2) παντοδαπά πράγματα, τὰ ὅποια σκορ-
 πίζονται ἔμπροσθεν θαυμαστοῦ τινὸς ἀνδρὸς εἰς τιμὴν, Πλούτ.
 Δίων. 29.
 Προχύτης, ἡ, ὄνομα νήτου, Εὐστάθ. εἰς Διον. περιηγ. 3.
 Προχύτης, ὁ· Ζ. προχόη, κ. προχύται.
 Προχυτός, ἡ, ὄν, χυμένος πρότερον, ἡ ἔμπροσθεν, ἡ ἔξω.
 ἐκ τοῦ
 Προχύω, μ. ὕσω, ταυτ. προχέω.
 Πρόχωλος, ὁ, ἡ, λίαν χωλός, Λουκιαν. Ὠκύπ. 146.
 Πρόχωμα, τό, γῆ συσσωρευμένη· συχνάκις ἀντί πρόσχωμα, ὡς
 εἰς Στράβ. 13, σ. 394. ἐπειδὴ εἶναι τὸ αὐτό, ὡς καὶ πρόχυσις
 ἐρμηνεύεται πρόσχωσις, Εὐστάθ.
 Προχῶναι, αἱ, ἀντί προκοχῶναι, τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν. Πο-
 λυδ. 2, 183. Ζ. κοχώνη.
 Προχωννύω, κ. -ννυμι. Προχωννύουσα τὴν θάλασσαν, Ἀρι-
 στείδ. 1, σ. 21, κάμνουσα χῶμα ἔμπροσθεν τῆς θαλάσσης.
 Προχωρέω, ὦ, μ. ἤσω, χωρῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κάμνω προ-
 ὄδους, Ἡρόδ. 8, 108. ἡνίκ' ἀν' ἐκάστῳ προχωρῇ, Κύρ. Π. 1, 2,
 4. εἰάν εἰς καθεναὶ συχωρῇ ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἀσχολία του.
 Προχώρημα, τό, ὅ, τι προχωρεῖ, προπορεύεται, πρόσδος· ἐκχώ-
 ρημα, ἀφόδευμα.
 Προχώρησις, ἡ, τὸ προχωρεῖν, καὶ αὐξάνειν.
 Προψηφίζω, πρότερον ψηφίζω, Δ. Κάστ.
 Προψιδυρίζω, πρότερον ψιδ.
 Προψύχω, μ. ξω, πρότερον κρυόνω τι, ἡ ξηραίνω.
 Πρόω, μ. πρῶσω. Ζ. πέπρωμαι.
 Προωδικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς προωδόν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀ-
 χαρ. 1142.
 Προωδός, ἡ, προηγουμένη ὁδός.
 Προωδών, ὁ, ἡ· Ζ. προόδους.
 Προωθέω, ὦ, μ. ἤσω, κ. } Ἀόρ. 1. ἐπρώστα, ἐπρωτα (ὡς βο-
 } ἄσω, βῶσταχι), σπρόχῳ εἰς τὰ
 Προώθω, μ. ὠσω, }
 ἐμπροσθεν. 2) τεχνικήτις λέξις τῶν παλαιστῶν, Στρατ. ἐπίγρ.
 48, Λουκιαν. 6, σ. 140.
 Προώλης, (πρό, ὀλέω), κυρίως, προδιεψαρμένος, δυστυχής·
 ἐξώλης ἀπολοίμην κ. προώλης, εἶθε νὰ εἶμαι καὶ πρότερον κ. ὕ-
 στερων δυστυχής, δηλ. πανώλης, Δημοσθ.
 Προωμοσία, ἡ, προγενομένος ὄρκος, Πολυδ.
 Προωνύμιον, τό, τὸ πρῶτον ὄνομα, τὸ βαπτιστικόν, ὡτ λέ-
 γομεν τώρα, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Προώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα), ἔχων τὸ πρῶτον ὄνομα. 2) τὸ ὄ-
 νομα ἐνός, τὸ ὅποιον λαμβάνουσιν οἱ ἐφεξῆς ἀπόγονοί του, Νόν.
 Προώριος, ὁ, ἡ, κ. } (ῶρα), ὁ πρὸ τοῦ διωρισμένου καιροῦ,
 Πρόωρος, ὁ, ἡ } ὡς ἄωρος, ἐπὶ θανάτου συμβαίνοντος
 πρὸ καιροῦ, Ἀνάλ. 2, σ. 152.
 Πρόωσις, ἡ (προωδέω), σπρόχῳ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἡ ἔξω.
 Προώστις, ου, ὁ, ὅστις σπρόχῳ εἰς τὰ ἔξω. 2) ξυλίνη τις μηχανή,
 διὰ τὴν ἀναχαιτίζωσιν τὴν Αἰνεί. κεφ. 32.
 Προωστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -στικός εἰς τὸν Σέξτ. Ἐμπ. σπρό-
 χῳ εἰς τὰ ἔμπροσθεν.
 Πρύλεις, ων, οἱ, Ἰλ. λ, 49. κ. μ, 77. Κατὰ τινὰς βαρέως
 ἀπλιτμένοι, ὡς προυλέσι Λακ. ἀντί πεζοῖς ὀπλίταις, Ἡτύχ.
 Κατ' ἄλλους, πυκνός, συνθλιμμένος, ὡς Ὀππ. Κυν. 3, 125,

Ἰδ. τὸ ἐφεξ.

Πρύλεις, εως. ἡ, Κυπρ. χορὸς μετὰ τὰ ὄπλα, Καλλίμ. εἰς Δία
 52. Σχολ. Πίνδ. Πύθ. 2, 127.
 Πρύλις, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Πλούτ. παροιμ.
 Πρύμνα, ἡ, ἀντί πρυμνή ναῦς, Ἰλ. λ, 509. τὸ ὀπισθεν μέρος
 τοῦ καραβίου. 2) Καθ. πᾶν ὀπισθινόν μέρος· Φράσεις· ἐπὶ πρύ-
 μναν κροῖσθαι, ἀνακρούεσθαι πρύμναν, κ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1117.
 χωρεῖν πρύμναν, σημαίνουσιν φεύγειν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν ναῦν μή-
 στρεφομένην διὰ κωπηλασίας, ναυτικὴ τις ἀπάτη ἐν τῷ μάχεσθαι.
 Τὸ μὲν εἰς τοῦπίσω τὴν ναῦν ἀνακρούεσθαι τὸ εἰς ἐμβολὴν ἐπά-
 γειν ἐστὶ, Βασίλ. πατρ. Ναούμ. Μεταφ. ὑποχωρεῖν, ἐνδιδόναι.
 Πρυμναῖος, α, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν πρύμναν, Ὀππιαν. Ἀνάλ.
 Πρύμνηθεν, Ἐπίρ. Ἰλ. ο, 716. Αἰσχ. Ἐπτ. 209. ἐκ τῆς πρύ-
 μνης. 2) ὀπισθεν.
 Πρυμνήσιος, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τὴν πρύμναν· πρυμνήσια,
 τὰ, νοητ. δεσμά, σχοινία ἐκ τῆς πρύμνης δένόμενα, καὶ εἰς τὴν
 ξηράν προσηλούμενα· ἄλλως, πείσματα, Ὀμ. Κ, παλαμάρι.
 Πρυμνησός, ἡ -σός, ἡ, πόλις Φρυγίας.
 Πρυμνητής, ὁ, ὁ καραβοκύριος, ὅστις κάθεται εἰς τὴν πρύμναν.
 Μεταφ. ἀναξ. πρ. ὁ διοικητής, Αἰσχ. Εὐμ. 15. 2) ἀντί πρυμνή-
 σιος, π. χ. κάλως πρυμνητής.
 Πρυμνητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν πρυμνητήν, Ἀθήν. 15.
 Πρυμνόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν μέρος, ἀπὸ τῆς ῥίζαν (ἐπὶ
 δένδρου), Αἰσχ. Ἐπτ. 71, κ. 1556, ὡς πρέμνον.
 Πρυμνός, ἡ, ὄν, ὁ τελευταῖος· πρυμνὸν σκέλος, γλωττία, τὸ
 τελευταῖον μέρος τοῦ σκέλους, τῆς γλώττης. Ζ. πρύμνα. 2) ἔ-
 ως τὴν ῥίζαν, πρυμνὴν ἐκτάμνοντες ὕλην. Πρβ. πρυμνόθεν κ.
 πρυμνόθεν. πρυμνὸς λίθος, ὁ θεμέλιος, Ἰλ. λ, 446. πρυμνοὶ
 σι κεραεττίν, εἰς τὴν ῥίζαν τῶν κεράτων.
 Πρυμνούχος, ὁ, ἡ (ἔχω), ταυτ. πρυμνητής, ἀριθ. 1. 2) πε-
 ριέχων νῆας, Εὐρ. Ἠλ. 1022. : Ἀῖλις.
 Πρυμνώρεια, ἡ (ὄρος), τὸ ἐξώτατον, ἡ κατώτατον μέρος τοῦ
 ὄρους, Ὀμ. Ἰλ. ε, 307.
 Πρυτανεία, ἡ (πρυτανεύω), αἱ 35, ἡ 36 ἡμέραι, ὁπότε οἱ πρυ-
 τάνεις ἐφρόντιζαν περὶ τῶν πραγμάτων τῆς βουλῆς τῶν 500. Κατ'
 ἕτος ἐγίνοντο 10 πρυτανεῖαι - κατὰ πρυτανείαν, ἀπὸ 36 εἰς
 36 ἡμέρας. 2) Εἰς τὸν Ἡρόδ. 6, 110. ἡ κατ' ἡμέραν τινα προ-
 εδρία τῶν στρατηγῶν.
 Πρυτανεῖον, τό (πρυτανίς). δημόσιον οἰκοδόμημα, ταυτ. λήϊτον,
 τό, βουλῆς οἶκος, Ἡρόδ. 7, 197. καὶ ναὸς τῆς Ἐστίας, ὅπου ἐφυ-
 λάττετο ἄσβεστον πῦρ, Πρβ. Θεοκρ. 24, 36. Ἀθήν. 15, σ. 700,
 καὶ ἐτρέφοντο οἱ πρεσβευταὶ καὶ οἱ ὠφελήσαντες τὴν πατρίδα,
 Πλούτ. Συμπ. Προβ. 4, 4. 2) δικαστήριον τι εἰς τὰς Ἀθήνας.
 Πλούτ. Σόλ. 19. 3) τὰ πρυτανεῖα, χρήματα, τὰ ὅποια
 κατέβαλλεν ὁ κατήγορος, ἕως νὰ λάβῃ τέλος ἡ κριστολογία, καὶ
 τὰ ὅποια ἔχανεν ὁ καταδικαζόμενος. ὅθεν τιθέναι πρυτανεῖα τινὶ
 Ἀριστοφ.
 Πρυτανεύς, ὁ, ταυτ. πρύτανις, ὡς μαντεὺς μάντις κττ.
 Πρυτανεύω, μ. εὐτώ, εἶμαι πρύτανις, ἀριθ. 1. Ζ. πρόεδρος,
 κ. ἐπιστάτης· ὅθεν, πρυτανεύειν περὶ εἰρήνης, κάμνειν προβλή-
 ματα περὶ εἰρήνης· Πρυτανεύειν τινὶ εἰρήνην, ἀποκαθιστάν τινὶ
 τὴν εἰρήνην, Λουκιαν. Δημ. Συχνάκις ταυτ. διοικεῖν, κυβερνᾶν,
 φροντίζειν, κ. ταυτ. χορηγεῖν, π. χ. χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον
 καὶ πρυτανεύομενοι παρ' ἐκείνου, Δημοσθ. δηλ. λαμβάνοντες ὅλα
 τὰ ἐξόδα ἀπ' ἐκείνου. 2) ἀντί βασιλεύειν, Ὀμ. Τμν. Απόλλ.
 68. Εἰς τὸν Πίνδ. κ. Αἰσχύλ. ἀντί πρωτεύειν.
 Πρυτανικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πρύτανιν ἢ εἰς πρυτανείαν.
 Πρύτανις, εως, κ. Πρυτανεύς (συγγενὲς τοῦ πρῶτος· Ζ. πρᾶν).
 Εἰς τὰς Ἀθήνας ἦσαν πρυτάνεις τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν
 500, ἄρα 50 ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, οἵτινες 35, ἡ 36 ἡμέρας ἐ-
 φρόντιζαν περὶ τῶν πραγμάτων τῆς βουλῆς τῶν 500. συνέτρωγαν
 κατ' ἡμέραν εἰς τὸν θόλον, καὶ εἶχαν τὴν προεδρίαν εἰς τὰς ἐκ-
 κλησίας· ὅθεν πρόεδρος, ταυτ. πρύτανις. Ζ. πρόεδρος, κ. ἐπι-
 στάτης. 2) εἰς ἄλλας δημοκρ. Ἑλλήν. ὁ ἄρχων. 3) εἰς τοὺς
 ποιητ. βασιλεὺς, διοικητὴς, Αἰσχ. Πίνδ. κτ. 4) Κύρ. ὄνομα,
 Ἰλ. ε, 678.
 Πρῶ, Πρῶ, ἡ Πρῶ, συναίρ. ἐκ τοῦ πρῶϊ, πρῶϊ, Ζ. πρῶϊ.
 Πρῶαν, ὄωρ. ἀντί πρῶην.
 Πρωγγυεύω, ὄωρ. ἀντί προγγυεύω.
 Πρωγγυός, ὁ, Δωρ. ἀντί προγγυός, προγγυός ἐγγνητής.

Πρωξος, Ἀττ. ἀντί πρωίξος.
 Πρωήν, κυρίως, προχθές, Θουκυδ. 3, 113. ἔπειτα, πρὸ ὀλίγου, νεω-
 στί, χθές κ. πρωήν, δηλ. χθές καὶ προχθές Ζ. πρωίξος (ἐκ τοῦ
 πρωήν, νοητ. ὥραν). Πρβ. πρωίξος κ. πάλαι.
 Πρωευνρετής, ὁ, πρώτος ἐφευρετής, Νικόμ.
 Πρωθήβης, ου, ὁ, ἡ } δηλ. τὰ πρῶτα ἡβῶν, εἰς τὴν ἀνδρι-
 Πρωθήβος, ὁ, ἡ } κὴν ἡλικίαν ἐμβαίνων. ἐπὶ γυναικός, ὠ-
 ριμος διὰ γάμον, Ὀδυσ. α, 431.
 Πρωστέρων (πρώτος, ὑστερος), κ. ὑστερον πρότερον· σχῆμα
 λόγου, ὡς τὸ ὅσται τράψεν ἢ ἐγένοντο, ὅπου τὸ πρῶτον (ἐγέ-
 νοντο) τίθεται ὑστερον, καὶ τὸ ὑστερον (τράψεν) πρῶτον. Καὶ
 ὑστερολογία, Γραμμ.
 Πρωί, Πρῶ, ἢ Πρῶι, Πρῶ (καὶ χωρὶς ὑπογ. ἰῶτα), τὸ πρῶι, τὴν
 αὐγὴν Κ. 2) πρὸ τοῦ διωρισμένου καιροῦ, ἐνωρίς.
 Πρωία, ἡ, νοητ. ὥρα (πρώτος), ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμέρας, τὸ πρὸ
 μεσημβρίας μέρος, Ἡρόδ. 9, 161. Εὐστιάθ. σ. 1142, 52. R.
 ἀλλ' Ἡρόδ. 8, 6, δειλὴ πρωίη εἶναι ὅχι ἡ πρώτη αὐγὴ τῆς ἡμέ-
 ρας, ἀλλὰ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μετὰ μεσημβρίαν χρόνου, ἀν-
 τίθ. δειλὴ ὁψίη, ἡ ἑσπέρα, 8, 9. Ζ. Δειλὴ.
 Πρωξαίτερος, κ. -τατος, Ἀττ. συγρ. κ. ὑπερθ. τοῦ πρώτος.
 Πρωξανθής, εὐς, ὁ, ἡ, πρωὶ ἀνθῶν, Θεοφρ.
 Πρωίβλαστέω, ὦ, βλαστάνω τὸ πρῶι, Θεοφρ. ἐκ τοῦ
 Πρωίβλαστῆς, εὐς, ὁ, ἡ (βλάστη), πρωί, πρὸ ὥρας βλα-
 στάνων, Θεοφρ.
 Πρωίβλαστία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Θεοφρ. Αἰτ. φυτ. 1, 26.
 Πρωίξος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρώϊμος, κ. πρώϊος, πρώϊρος, ὁ πρὸ και-
 ροῦ γινόμενος· πρώϊζον κ. πρώϊζα ὡς Ἐπίρ. ταυτ. πρωί, πρωί,
 Ἰλ. β, 303. προχθές, τὸ ὁποῖον πλεονάζει ποιητ. διὰ τὸ χθις.
 Πρβ. πρωήν.
 Πρωίξεν, κ. Πρωίξεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τὸ πρῶι, Ο'.
 Πρωίκαρπέω, ὦ, μ. ἤτω, φέρω, φύω πρώϊμον καρπὸν.
 Πρωίκαρπία, ἡ, τὸ φέρειν πρωϊμούς καρπούς.
 Πρωίκαρπος, ὁ, ἡ, φέρων πρωϊμούς καρπούς.
 Πρωίξμος, ὁ, ἡ, κ. } (πρωί), ὁ γινόμενος πρωί, ἐνωρίς. Πρωίμα λευ-
 Πρωίνος, ἡ, νόν } κόϊα, Μελέαγρ. 1, 56. τὰ πρὸ τοῦ συνήθους
 καιροῦ φύομενα, Κ. πρώϊμα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. ἀντίθ. ὄψιμα.
 Πρωίος, ἰα, Ἰων. ἰη, ἰον, ταυτ. πρ. πρώϊον, Ἐπίρ. Ἰλ. ο,
 τὸ πρῶι.
 Πρωίότης, τητος, ἡ, πρώϊμος ὠριμότης, Θεοφρ. Αἰτ. φ.
 Πρωίτορῶ, ὦ, σπείρω πρώϊμα.
 Πρωίσπορος, ὁ, ἡ, (τῆρος), πρώϊμος σπειρόμενος, ἡ δυνά-
 μενος νὰ σπαρθῇ.
 Πρωκτίξω, μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1134.
 Πρωκτοπεντετηρῆς, ἰδος, ἡ, αἰτῆρὰ ἀγγίνοια εἰς τὸν] Ἀρι-
 στοφ. Εἰρ. 876. ὡς κατατρίκοντουρίξω.
 Πρωκτός, ὁ (ἐκ τοῦ προίσσω, προίσχω) (ὡς πρῶξ ἀντί πρῶξ ἐκ
 τοῦ πρῶξ), τὸ ὁπιθεῖν μέρος τοῦ ζώου, κώλος χυδ. Ἀριστοτ.
 μορ. ζ. 3, 14. ὁρρότερον ἐκ τοῦ πρῶ, ὡς πρῶξ κτλ.
 Πρωκτοτηρῶ, ὦ, παρατηρῶ τὸν πρωκτόν, Ἀριστοφ.
 Πρωλῦθρος, ὁ, ἡ (πρῶ, ἡλυθα), ταυτ. προπρηνής, Ἡσύχ.
 Πρωμνη, ἡ. Κύρ. ὄνομα, Πανστ.
 Πρωμός, ἀντί πρώϊμος.
 Πρῶν, ὠνός, κ. Πρῶν, Πρῶνος (εἰς τὸν Πανστ.) ὁ, ταυτ. πρῶν,
 πληθ. πρῶνες ἐκ τοῦ πρῶν, προέχων, σωρευμένος, κορυφή,
 ὑψωμα, ἀκρωτήριον, πρόσχωμα, Ἰλ. ρ, 747. ἄλιον πρῶνα,
 Αἰσχ. Πέρ. 131, τὴν γέφυραν τοῦ Ξέρξου. ὁρεῖαι πρῶνες, Σοφοκ.
 Τρ. 2) Κύρ. ὄνομα πολλῶν ὄρων καὶ ὁρεινῶν τόπων.
 Πρῶξ, ὠκός, ὁ (Νομ. ἐκ τοῦ πρῶι), σταλαγματία, ὁρόσος,
 Καλλιμ.
 Πρῶος, ἀντί πρώϊος, Φρυνίχ. Βεκκ. σ. 61.
 Πρωπέρυσι, Ἐπίρ. (πέρυσι), διὰ τὸ μέτρον, ταυτ. προπέρυσι,
 πρὸ δύω ἐτών· κ. Κ. οὕτω.
 Πρωρά, ἡ, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ καραβίου. 2) Μεταφ. πᾶν
 ἐμπροσθεν μέρος, πρόσωπον· Πρωράς καρδίας, Αἰσχ. Χρησ.
 380. Ἐκ τοῦ πρῶ, προαρός, πρωρός, Ζ. πρωράτης.
 Πρωράζω (πρωρά), εἶμαι πρωράτης, καὶ καλεωστής· δίδωτον βυ-
 ζμον διὰ τῆς σφύρας εἰς τοὺς κωπηλάτας· διὰ τοῦτο κροτέω,
 ὦ, ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχ.
 Πρωράθς (ν), Ἐπίρ. ἐκ μέρους τῆς πρωράς.
 Πρωράτεύω, Ἀλκίφρ. 2, 4. εἶμαι

Πρωράτης, ου, ὁ, δεύτερος τοῦ καραβοκυρίου, διοικῶν εἰς τὴν
 πρῶραν, Πλούταρχ. Ἀγ. 15, ὅπου ἡ ἐξήγησις· τὰ ἐμπροσθεν προ-
 ορώμενος τοῦ κυβερνήτου ἀφορᾷ πρὸς ἐκείνον, καὶ τὸ προστατό-
 μενον ὑπ' ἐκείνου ποιεῖ (Πρβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 8, 20), πραγ-
 ματικῶς μὲν εἶναι ὁρᾷ, ἀλλ' ὑποθέτει ὅτι εἶναι προοράτης
 τρόπον τινά, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὁρᾷ.
 Πρωράτικος, ἡ, ὦν, ἀνήκων εἰς τὸν πρωράτην.
 Πρωράχθης, ὁ, ἡ (ἀχθός), φορτωμένος κατὰ τὴν πρῶραν, Ἡσύχ.
 Πρωρήθεν, Ἐπίρ. ταυτ. πρῶραθεν, Κοῖντ. Σμυρ. 14, 378.
 Πρωσον, Πρώτας, ἀντί πρῶστον, πρῶστας, ἐκ τοῦ πρῶσω.
 Πρωτῆ, Ἐπίρ. κυρίως οὐδ. τοῦ πρῶτος.
 Πρωτάγγελος, ὁ, ἡ, ὁ πρώτος ἀγγέλλων, Ἀνάλ. Ὀππιαν.
 Ἀλυστ.
 Πρωτάγρεον, τὸ (ἀγρα), πρῶτον κυνήγι, ἀπαρχαί τοῦ κυνηγί-
 ου, Καλλιμ.
 Πρωτάγωνιστέω, ὦ, μ. ἤτω, εἶμαι πρώτος ὑποκριτής εἰς τὸ
 θεάτρον· πρῶτος ρήτωρ εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ μεταφορικῶς, εἰς ἄλλα
 πράγματα.
 Πρωταγωνιστής, ου, ὁ, ὁ πρωταγωνιστῶν· Ζ. πρ.
 Πρωτάθλος, ὁ, ἡ, πρώτος ἀγωνιστής.
 Πρωταίτης, ὁ, ἡ, ὁ πρώτος αἰτίας, ἀρχηγός τινός, Σχολ.
 Θουκυδ.
 Πρωταίχμεια, κ. -μια, τὰ (αἰχμή), ταυτ. πρωτόλειον, Λυ-
 κόφ. 469.
 Πρωτάρχος, ὁ, πρώτος ἀρχων, ἡγεμὼν, ὁ ἀρχίζων· αἰτῆ,
 Αἰσχ. Ἀγ. 1203.
 Πρωτεία, ἡ (πρωτεύω), ὁ πρώτος τόπος, πρώτος βαθμός.
 Πρωτεῖον, τὸ, πρῶτον βραβεῖον, πρώτος βαθμός, προτίμησις·
 κ. Κ. οὕτως, ἀλλὰ συνήθ. πληθ. τὰ πρωτεῖα.
 Πρωτέδικος, ὁ, πρώτος ὑπερασπιστής· Εἰς τὴν ἐκκλ. ὁφ-
 φίκιον ἰσρέως, Βαλταμ.
 Πρωτερικῆ, ἡ, ταυτ. προτερικὴ (συκῆ), Ζ. προτερικῆ.
 Πρωτεύς, ὁ, ὄνομα. Κύρ. Ὀμ. καὶ αὐτὸ ταυτ. πρῶτος.
 Πρωτεύω, μ. εὐσω, εἶμαι πρώτος πάντων· μετὰ γεν. Διόδ. 4, 81.
 Πρωτηρότης, ου (κρότης), ὁ πρώτος ἀροτριῶν, πρώϊμα ἀρο-
 τριῶν, Ἡσύχ.
 Πρωτίς, ἰδος, ἡ, Κύρ. ὄνομα μιᾶς τῶν Πλειάδων. Πρβ. Πρω-
 τῶ, ἡ.
 Πρωτιστεύω, εἶμαι πρωτίστος, Μάρκ. Ἀντ. ζ', 55.
 Πρωτίστος, η, ὦν (ἐκ τοῦ πρῶτος ὑπερθ.), ταυτ. πρῶτος, ἐπει-
 δὴ εἰς τὸ πρῶτος οὕτε σύγκρισις, οὕτε ὑπέρθεσις εἶναι νοητή.
 ὁθεν Πρωτίστων κ. Πρωτίστα, ὡς ἐπίρ. ταυτ. πρῶτον, πρῶτα,
 Ὀμ. κ. Ἀττικ.
 Πρωτόαλος, ὁ, ἡ (ἄλις), ὅστις πρῶτα ταξειδεύει εἰς τὴν θά-
 λασσαν, Ἡσύχ.
 Πρωτοβαθρέω, ὦ, Ο'. ἐκ τοῦ
 Πρωτόβαθρος, ὁ, ἡ (βάθρον), καθήμενος εἰς τὸν πρῶτον τόπον.
 Πρωτοβολέω, ὦ, ῥήμα. ἐκ τοῦ
 Πρωτοβόλος, ὁ, ἡ (βόλος), κατὰ πρῶτον ῥίπτων· ἐπὶ ἵππων,
 ὅστις ῥίπτει. χάνει τὰ πρῶτα τοῦ ὀδόντια.
 Πρωτόβολος, ὁ, ἡ, κατὰ πρῶτον κτυπημένος, ἡ ῥιμμένος. 2)
 ὁ νεωττί βλαπτήτης, ἐπὶ ἀγροῦ.
 Πρωτόγαλα, ακτος, τὸ, τὸ πρῶτον γάλα· ἐξήγησις τοῦ πύ-
 ος, Γραμμ.
 Πρωτόγαμος, ὁ, ἡ, Ὀρφ. Λέξ.
 Πρωτογένεια, ἡ, ἰδιαιτέρον θηλυκ. τοῦ ἐφ. 3) Ὀνομα κύρ.
 Πρωτογενής, εὐς, ὁ, ἡ, πρωτογεννημένος.
 Πρωτογέννημα, τὸ, πρῶτον γέννημα.
 Πρωτογεννησία, ἡ, πρώτη γέννησις.
 Πρωτογέννητος, ὁ, ἡ, ταυτ. Πρωτογενής.
 Πρωτόγονος, ὁ, ἡ (γόνος), ταυτ. τοῦ πρ. 2) Πρωτόγονος, ὁ,
 ἡ, κατὰ πρῶτον γεννῶν.
 Πρωτογυναιξ, ὁ, ὅς τις ἔχει τὴν πρώτην τοῦ γυναικα, ὡς
 πρωτόποσις, ἡ ἔχουσα τὸν πρῶτον ἄνδρα τῆς, Ἡσύχ. Πρβ. κοι-
 ρίδιος.
 Πρωτοδαής, ὁ, ἡ, ὅστις τῶρα πρῶτον μαρθάνει, ἡ ἔμαθεν,
 Ὀππιαν. Ἀλυστ. 4, 323.
 Πρωτόζευκτος, ὁ, ἡ. κ. } (ζεύγω, ζύγω), ὁ κατὰ πρῶ-
 Πρωτόζυξ, ὠγος, ὁ, ἡ } τον, ζευγμένος, ἡ νυμφευμένος·
 πρ. κύπρις, ἡ πρώτη συνουσία, Ἀνάλ. 2, σ. 206.

Πρωτόθετον, τό, τό θεματικόν, πρωτότυπον, Γραμμ.
 Πρωτοθουινία, ή, τό πρῶτον μέρος τῆς θουίνης, εὐωχίας.
 Πρωτόθρονος, ό, ή, μεταπλ. πρωτόθρονος ἔδραι, τὰ εἰς τοὺς
 πρώτους θρόνους καθίσματα, Ἀνάλ. 2, σ. 303.
 Πρωτόθροος, συναιρ. ους, ό, ή, κατὰ πρῶτον ἡχῶν, ὁμιλῶν
 ή ὁμιλούμενος, Νονν.
 Πρωτοκασεδρέα, ή, Ἐκκ. Συγγ.
 Πρωτοκρήριος, τό Λατ. primicerius, καί εἰς τήν ἑκκλ. πριμι-
 κήριος, ὅστις πρῶτος ἐγράφει εἰς τόν μέ κηράν ἀλειμμένον πίνακα.
 Πρωτοκλησία, ή, πρώτη κλήσις κ.
 Πρωτοκλησία, τά, 2 Μακκ. 4, 21.
 Πρωτόκλητος, ό, ή, πρωτοκαλεσμένος. Εἰς τήν ἑκκλ. ἐπώ-
 νυμον τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου.
 Πρωτοκλησία, ή, πρῶτον καθίσμα, πρῶτος τόπος εἰς τήν τράπεζαν.
 Πρωτόκολλον, τό, ὅθεν τό Λατ. protocollum, κυρίως. τό
 πρωτοκολλημένον (φύλλον), τό ὁποῖον περιέχει τήν ὑπόθεσιν
 τῶν ἐπομένων. 2) ὁικανικ. κατάλογος, ή κατάστιχον, ὅπου κατα-
 γράφονται ὑποθέσεις.
 Πρωτοκόμιον, τό, ή πρώτη κόμη, ή ὁ τόπος ὅπου ἀρχίζου-
 σιν αἱ τρίχες, Veget. Πρβ. προκόμιον.
 Πρωτοκουρία, ή, πρώτη κουρά, ή πένθος, Ο΄.
 Πρωτόκουρος, ό, ή (κουρά), πρωτοκουρευμένος,
 Πρωτοκτίστης, ου, ό, πρῶτος κτίστης.
 Πρωτόκτιστος, ό, ή, πρωτοκτισμένος.
 Πρωτοκτόνος, κ. } πρῶτος φονεύσας, ή φονευμένος.
 Πρωτόκτονος, }
 Πρωτοκύμων, ό, ή (κύμων), ἔρωτος, κατὰ πρῶτον ἔγκυος ἐξ
 ἔρωτος, Ἀχιλ. Τάτ. 1, σελ. 37. Ἡδύνατο νά εἶναι καί ταυτ.
 πρωπόπλους.
 Πρωτοκύων, ό, πρῶτος κύων, ἀρχηγός τῶν κυνικῶν, Ἀνάλ.
 Πρωτόλειος, ό, ή, ὅθεν Πρωτόλειον, τό, κ. — τόλεια, τά, ταυτ.
 ἀκρόλειον. ἀπαρχαί, τὰ πρῶτα μέρη τῶν λαφύρων, ἀφισρούμενα
 εἰς τοὺς θεούς, ή χαριζόμενα εἰς τοὺς στρατιώτας. Τροπ. ἀπαρχαί,
 καί πᾶν πρῶτον. ἀρχή. Εὐρ. Ὀρ. 384. τῶν σῶν γονάτων πρω-
 τόλεια θιγγάνω ἱκέτης, ταυτ. ἱκεσίας τήν ἀπαρχήν. συχναίς
 συγχέεται εἰς τὰ χειρόγ, μέ τό προτέλεια.
 Πρωτολεχής, ό, ή, κατὰ πρῶτον τίκτους (ἐπὶ θήλειος), Ὀπ-
 πιαν. Ἀλ. 4, 197.
 Πρωτολήδομαι, ὅθεν εἰς τόν Ὀμ. Πρωτολήδεται, ταυτ. τό
 πρῶτον ἀποπειράσθαι, τήν πρώτην ληττηκίην ἐκστρατεῖαν ἐπιχει-
 ρεῖν, ὡς ἐκ τοῦ ληίς, τρόπον τινά ἀντὶ πρῶτον ληίζεσθαι. Ἄλλοι
 διορθοῦνσι Πρωτομήδεσθαι, χωρίς λόγον, ἐπειδή ήτο προτιμότε-
 ρον τό Πρωτοδήλεσθαι, ή — λείσθαι.
 Πρωτολογέω, — λογία, ή, κ. — λόγος, ὁμιλῶ πρῶτος, ἐπὶ ρή-
 τορος, ὅστις παραττέλει συνηγόρος εἰς κριτολογίαν — λογία, καί
 ή ἀρχή, ή τό προοίμιον τοῦ λόγου. 2) παριστάνω τό πρῶτον
 πρόσωπον· τό πρόσωπον τοῦ πρώτου ὑποκριτοῦ· ὅστις παριστάνει
 τό πρῶτον πρόσωπον. Ζ. δευτερολόγος.
 Πρωτολοχία, ή, πρώτη τάξις συγκεκριμένη ἀπό λόχους.
 Πρωτόμαντις, εως, ό, ή, πρῶτος μάντις, Αἰσχ. Εὐμ. 1.
 Πρωτομάρτυς, υρος, ό, ή, πρῶτος μάρτυς ὑπέρ χριστοῦ,
 Ἐκκ. Συγγ.
 Πρωτομέδεια, ή, Κύρ. ὄνομα.
 Πρωτομήδομαι. Ζ. πρωτολήδομαι.
 Πρωτομηχανάομαι, ὠμαι, πρῶτον, κατὰ πρώτην φοράν μη-
 χανῶμαι, ἀνέγν. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 16. ἀντὶ τοῦ χωρισμένου
 πρῶτ, ή πρῶτα μηχανάσθαι. Οἱ κριτικοὶ τό ἀποβάλλουν· ἀλλά
 ταιαυτα σύνδετα εἶναι πολλά.
 Πρωτόμισθος, ό, ή, κατὰ πρῶτον μισθωμένος, Λυκόφρ. 1384.
 Πρωτόμορος, ό, ή, πρωτοδαιής, πρῶτος ἀποδηήσκων, Αἰσχ.
 Πέρσ. 568.
 Πρωτομύστης, ου, ό, πρῶτον τῶρα μνημένος, Ἀχιλλ. Τάτ. 3, 22.
 Πρωτόνεως, ό, ή, κατὰ πρῶτον ἐμβάς εἰς καράβιον· Σουίδ.
 Φώτ. Πρβ. πρωτόαλος, πρωτόπλους.
 Πρωτονόη, ή, Κύρ. ὄνομα.
 Πρωτονύμφευτος, ό, ή, γυνή, πρὸ ὀλίγου ὑπανδρευθεῖσα,
 Στοβ. λόγ. 173.
 Πρωτοπαγής, εως, ό, ή, (πήγω, πηγύω), πρωτοκατασκευ-
 σμένος, Ἰλ. ε, 194. ω, 267. 2) νεπός, νέος.
 Πρωτοπαθεῖα, ή, οὐσιαστ. τοῦ

Πρωτοπαθέω, ὦ, ἐκ του
 Πρωτοπαγής, ό, ή, Ἐπίρ. — παθῶς, κατὰ πρῶτον πάσχων,
 ή αἰτθανόμενος.
 Πρωτόπειρα, ή, ή πρώτη δοκιμή.
 Πρωτοπερίεα, ή, ή πρώτη μάθητις, ή δοκιμή, Φιλοξ.
 Γλωσσ.
 Πρωτόπειρος, ό, ή (πειρα), μετά γεν. ὅστις κατὰ πρῶτον
 μαθαίνει.
 Πρωτοπήμων, ους, ό, ή (πήμα), κατὰ πρῶτον, ή ὡς ἐπὶ
 τό πλεῖστον βλάβτων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 231.
 Πρωτόπλαστος, ό, ή, πρωτοπλασμένος. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος·
 ὁ Ἀδάμ. Ἐκκ. Συγγρ. — τόπλασις, ή, πρώτη πλάσις, Σχολ. Αἰ-
 σχύλ. Προμηθ. 120.
 Πρωτόπλος, ους, ό, ή, ὅστις τό πρῶτον ταξιδεύει διὰ θα-
 λάσσης· ναύς, καράβι πρωτοτάξειδον· παρθένος, ήτις κατὰ πρῶ-
 τον τολμᾷ νά πλευτη τήν θάλατταν τοῦ ἔρωτος, Ἀνάλ. Πρβ.
 πρωτοκύμων.
 Πρωτόπολις, ό, ή, ὁ πρῶτος ἐν τῇ πόλει· τύχη, Πίνδ. πα-
 ρά Πλουτ. 7, σ. 277.
 Πρωτοπολίτης, ό, ὁ πρῶτος, ὁ πρόκριτος πολίτης, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Πρωτοπορεία, ή, τό κατὰ πρῶτον πορεύεσθαι ή προπορεύεσθαι.
 2) τό προπορευόμενον μέρος τοῦ στρατοῦ, ὅς προπορεία, Πολύβ. ἐκτεῦ
 Πρωτοπόρος, ό, ή, ὁ κατὰ πρῶτον πορευόμενος ή προπορευόμενος,
 Ἀθήν. σ. 589.
 Πρωτόποσις, ή, ταυτ. κουρίδιος ἄλοχος, γυνή, ήτις παρ-
 θένος οὐσα ἔλαβε τόν ἄνδρα τῆς, Ἀθήν. ό, σ. 235. Ζ. πόσις.
 Πρωτοπραξία, ή, τό κατὰ πρώτην φοράν συνάξειν χρήματα
 (πράττειν), Ἡσύχ. 2) τό προνόμιον τοῦ δανειστοῦ εἰς τό νά λά-
 βῃ πρῶτος τὰ ἀργύριά του. Πλίν. ἐπ. 10, 109.
 Πρωτοπροσώπως, Ἐπίρ. εἰς πρῶτον πρόσωπον· δευτεροπρο-
 σώπως, εἰς δεύτερον. τριτοπροσώπως, εἰς τρίτον, Γραμμ.
 Πρωτόρριζος, ό, ή, ἔχων τήν πρώτην ρίζαν καί ἀρχήν εἰς
 τόν ἑαυτὸν του, Δουκιαν. 5, σ. 278.
 Πρωτόρύμος, ό, ή, ή Πρωτόρυμος, τό ἔμπροσθεν μέρος τοῦ
 ῥυμοῦ, Ἡσύχ. 2) ἀντὶ πρῶτος ῥυμός, Ὀμ.
 Πρωτόρύμτος, ό, ή (ρύω), ὅλος, ή ἐξ ἑαυτοῦ ῥέων,
 Ὀππιαν.
 Πρωτός, ή, ὄν, ταυτ. πεπρωμένος, Ἀρχαῖδ. σ. 78.
 Πρῶτος, πρώτη, πρῶτον (κυρίως. ὑπερθ. ἐκ τοῦ πρό, πρότερος,
 πρότατος, συγκοπ. καί ἐκτάσει τοῦ ο ὡς γίνεται ὡς ἐπὶ τό
 πλεῖστον εἰς τὰς συγκοπ. πρώτος). Τό οὐδ. πρῶτον, κ. πρῶτα,
 ὡς Ἐπίρ. κατὰ πρῶτον, πρώτην φοράν — μετά τό ἐπεῖ, ὅταν,
 εὐθύς ἀποῦ μίαν φοράν. Ἰλ. ω, 235 — τήν πρώτην, νοητ. ὦραν,
 ή ὁδόν, πρῶτα, κατ' ἀρχάς, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 6, 10. Ἀριστοφ.
 Πολιτ. 3, 11. — τὰ πρῶτα φέρεσθαι, νοητ. γέρατα, δηλ. τὰ
 βραβεῖον, τό πρωτεῖον λαμβάνειν — τὰ πρῶτα, καί ἀντὶ ὁ πρῶτος.
 ὁ μηχανικῶς τε ὦν τὰ πρῶτα, Δουκιαν. ἐστὶ τὰ πρῶτα τῆς μοχ-
 θηρίας, Ἀριστοφ.
 Πρωτοσέληνος, ό, ή, πρώτη ἡμέρα τῆς σελήνης, τοῦ μηνέος.
 Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. φ, σ. 1454, 37.
 Πρωτοσπόρος, ό, ή, κατὰ πρῶτον σπεύρων, Μεταφ. γεννῶν.
 Πρωτόσπορος, πρωτοσπαρμένος, ή πρωτογέννητος.
 Πρωτοστασία, ή, ή πρώτη στάσις, πρῶτος βαθμός, Γλωσσ.
 Στεφ.
 Πρωτόστακτον, τό, Ἀέξ. Τραλλ. 2, σ. 162. 3, σ. 200. Λατ.
 Lixivium. τό πρῶτον καί δυνατότατον νερόν τῆς ποτάττης·
 πορτιόν Χυδ. τό λέγουσιν οἱ ἐν Θεττ. Τυρναβίται.
 Πρωτοστατέω, ὦ, μ. ήτω, στέκομαι εἰς τήν πρώτην σειράν,
 ή πρῶτος.
 Πρωτοστᾶτης, ου, ό, ὅστις στέκει εἰς τόν πρῶτον τόπον.
 Πρωτόσφακτος, ό, ή (σφάττω), πρωτοσφαγμένος.
 Πρωτόσφαια, κ. — ια, τά, τὰ δίκαια τῆς πρωτοκρίας, Ο΄.
 Πρωτοσφύω, κ. — έω, πρῶτον ή κατὰ πρῶτον τίκτω.
 Πρωτότοκία, ή, οὐσιαστ. τοῦ.
 Πρωτοτόκος, ό, ή, κατὰ πρώτην φοράν· τίκτων — τότοκος, ό,
 ή, πρωτογέννητος.
 Πρωτότομος, ό, ή (τέμνω), πρωτοκομμένος.
 Πρωτοτομέω, ὦ, τό ρήμα.
 Πρωτοτρόφος, ό, ή, ὁ τρέφων τὰ πρῶτα γεννήματα, τέκν-
 κτ. Μανέθ.

Πρωτοτύπ(α, η), ιδιότης τοῦ ἐφ. Εὐστάθ.

Πρωτότυπον, τό, ἡ πρώτη τύπωσις, πρώτη εἰκὼν, original.

2) πρώτη λέξις, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν παράγονται ἄλλαι, Γραμμ. Οὐδ. τοῦ

Πρωτότυπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - τύπος, ἀρχικός, πρωτογενής-
μένος, original.

Πρωτούπνιον, τό, δηλ. πρωτούπνιον, ὁ πρῶτος ὕπνος, καὶ Η.
πρωτούπνιον.

Πρωτοουργός, ὁ, ἡ (ἔργον), ὁ πρῶτος ἐργάτης, ἀρχηγός πρᾶ-
ξεως, ἔργου: αἰτία, Ἰουλ. 4, σ. 132, κ. 140.

Πρωτοφάης, ὁ, ἡ: σελήνη, ἡ νέα σελήνη.

Πρωτοφάνης, ἑός, ὁ, ἡ (φαίνομαι), κατὰ πρῶτον φέγγων, φα-
νερῆς, ὁρατός.

Πρωτοφόνος, ὁ, ὁ πρῶτος φονεὺς, Ἐκκ. Συγγ.

Πρωτοφορέω, ὦ, μ. ἤσω, φέρω, βλαστάνω τὰ πρῶτα.

Πρωτοφύρημα, τό, οἱ πρῶτοι καρποί τῆς γῆς, Λογγ. 3, 12.

Πρωτοφύης, ἑός, ὁ, ἡ, (φύω) πρωτοφυτρῶμενος, πρωτογεν-
ημένος, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 851.

Πρωτόφυτος, ὁ, ἡ, πρωϊμώτατα βλαστήσας, Ἀνάλ. 2, σ.
211.

Πρωτόχνοος, συναίρ. - χνους, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ πρῶτον χνουδί-
των τριχῶν, Λουκιαν. 5 σ. 318.

Πρωτόχρονος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τοῦ πρῶτου, ἀρχαιοτάτου χρόνου,
Γλωσσ. Στεφ.

Πρωτόχυτος, ὁ, ἡ, πρωτοχυμένος, ἡ κατὰ πρῶτον χυνόμενος,
ρέων, Ἀνάλ.

Πρωτῶ, ὅος, οὗς, ἡ, Κύρ. ὄνομα, Ὀμ.

Πρώτως, Ἐπίρ. (πρῶτος), ἀρχικῶς, ἐξ ἑαυτοῦ. 2) κατὰ πρώτην
φοράν. 3) ἐξαίρετως, πρὸ πάντων, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικομ. Η,
ζ, Κορ.

Πρώων, ὄνος, ὁ, ταυτ. πρῶν κ. πρῶν.

Πταίρω, μ. ἄρῶ, ἔπτارا, πτάραι (Ἰουλ. σ. 205. τὸν πρῶτον
πτάραντα), ἔπταρων, κ. Πταίρω, Πτέρω (ὡς δαίρω, δαίρω, δερῶ),
ὅθεν πτόρος, ὡς ἐκ τοῦ πρῶτου πταρμός, Ὀδυσ. ρ, 341. πταρ-
μίζομαι, Η. ἡ φταρμίζομαι.

Πταῖσμα, τό (πταίω), σκόνδαμμα, σφάλμα· δυστύχημα· ζη-
μία, βλάβη, πτώσις

Πταισμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.

Πταίω (ἐκ τοῦ πέτω, θέμα τοῦ πίπτω, πτάω, συγκ. πτάω,
πταίω). Ἐνερ. πρὸς τὸν λίσσον πταίειν, ισητ, τὸν πόδα, προσκρού-
ειν τὸν πόδα εἰς λίσσον τινά. Οὐδ. σκονοάπτω, σφάλλω. Μεταφ.
πίπτω εἰς δυστυχίαν. Πταίσσας τὸ ἀληθές αὐτοῖς εἶωθε, ἐσυνή-
θισαν νὰ ἀποτυγχάνουν τὴν ἀλήθειαν, Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 2, 15. ὑ-
πὸ Κλεομένους ἐπταικότες τῇ πατρίδι, ὁμοῦ μὲ τὴν πατρίδα των
ἐδυστύχησαν διὰ Κλεομένους, Πολύβ. 5, 93. πταίων τῆς ἐλπίδος,
ἀποτυγχάνων, χάνων τὴν ἐλπ. Ἡρώδ. 8, 5.

Πτακίς, ἰδος, ἡ, 3ηλ. τοῦ πταξ,

Πτακισμός, ὁ, (ὡς ἐκ τοῦ πτακίζω) δειλία.

Πτακωρέω, ὦ, ταυτ. πτήσσω

Πτάξ, ακός, ὁ, ἡ, ταυτ. πτάξ.

Πτάμενος, μετοχ. τοῦ Πτάμαι, Ὀμ.

Πτανός, ὄωρ. ἀντὶ πτηνός.

Πταρμικός, ἡ, ὄν, πταρμίζόμενος· Ἐνερ. προξενῶν πταρμίν.

Πταρμική, ἡ, βοτάνη τις διεγείρουσα πταρμὸν, Διοσκ. 2, 192.
Achillea ptarmica Διν.

Πταρμός, ὁ, (πτάρω, πταίρω), φταρμισμός Η.

Πτάρνυμαι, κ. Πτάρνυμι, Πτάρνομαι, Πτάρνω, ἐκ τοῦ πτάρω,
πταίρω, πταρμίζομαι, ἀλλὰ μόνον τὸ Μέστ. εἶναι χρήσιμον (ἡ λέξις
εἶναι πεποιημένη, ὡς καὶ πτύω, πτύρω).

Πταρτικός, ταυτ. πταρμικός, Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ.

Πτάσσω, ἀντὶ πτήσσω, Ἐτυμ. Μ.

Πτάτο, ἀντὶ ἔπτατο, Ἀόρ. τοῦ πέταμαι, Ὀμ.

Πτάω, θεματικὸν τοῦ πτήμι κτλ. Συγκοπ. ἐκ τοῦ Πετάω, ἐκ τοῦ
πέτω, πτίω, πτόω.

Πτέλας, ὁ, Λυκόφ. 835. ἄλλως, πτέλος, ἐκ τοῦ πτελέα (τύς),
χοῖρος, Ἠτύχ.

Πτελέα, ἡ, δένδρον τι, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 14. ulmus cam-
pestri, Διν.

Πτελέεινος, ἔννη, ἵνον, ἀπὸ ἐύλον πτελέας κατασκευασμένος·

Πτελέος, ἡ, ὄνομα πόλεως, Ὀμ.

Πτελεώδης, ὁ, ἡ, ὡς αὖ πτελέα.

Πτελεών, ὁ, ὄσος πτελεών.

Πτέον, τό, Ἀττ. ἀντὶ πτύον, Φώτ.

Πτερέλαις, ὁ, ὄωρ. ἀντὶ Πτερέλαιος, ὁ, ἄττ. Πτερέλαιος, ὁ,
Κύρ. ὄνομα.

Πτερέως, Ἐπίρ. (ὡς ἐκ τοῦ πτερῆς), ταυτ. ταχέως.

Πτέρηνος, ὁ, ἡ, ἀπὸ πτερὰ κατασκευασμένος, ῥιπίς πτερίνα,
ῥιπίδι ἀπὸ πτερὰ· Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἱερεῖς τινὲς ὠνομάζοντο πτε-
ραφόροι, οἱ βαπτίζοντες τὴν πτερίνην ῥιπίδα.

Πτερῆς, ἡ, φυτὸν ὀνομαζόμενον Κ. φτέρη.

Πτέρισμα, τό, Νομ. ὀρθότερον πτέρυσμα, ἐκ τοῦ πτερύσσω,
ύζω, ταυτ. πτερύγισμα, πέταγμα, ἡ κίνημα τῶν πτερύγων,
Λογγιν. λείψ. 3. 5. ἀλλὰ αἱ καταλήξεις υζω, ιζω ἀλλάσσονται.

Πρβ. λαγαρίζω, λακερύζω, λαρύζω, λαρυγγίζω.

Πτέρνα, ἡ Πτέρνη, ἀντὶ πέρνα, Λατ. perna (ὡς πόλεμος ἀντὶ
πόλεμος), ἡ Κ. φτέρνα. Μεταφ. βάσις παντός σώματος, Λυκόφρ.
412. Κυρίως, λέγεται ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός, ὅστις εἶναι ὡς πε-
ρήνη, περήνη, πέρνα· ἐκ τούτου τοῦ μέρους (τοῦ ἀστράγαλου) δῆ-
σας ἔσυρε τὸν νεκρὸν τοῦ Ἑκτορος ὁ Ἀχιλλεύς, Ἰλ. χ, 397.

Πτερνίζω, κτυπῶ μὲ τὴν πτέρναν. 2) ὑποσκελιζώ, περδουκλο-
νῶ. 3) ἀπατῶ, Γενεσ. 25, 36. Γρηγ. Ναζ. ἐπιστ. 15.

Πτερνίξ, ὁ (πτέρνα), ὁ μεσος καυλὸς τῆς ἀγκινάρας, κ. τέρναξ,
κ. στέρνιξ, Ἠτύχ.

Πτερνίζον, τό, ὑποκ. τοῦ πτέρνα.

Πτερνίς, ἡ, ταυτ. πτέρνα. 2) ἀρπακτικὸν τι ὄρνεον. κ. Πέρνης.
Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 9, 36.

Πτερνισμός, ὁ, κ. } Πτερνιστής, ὁ, ἐκ τοῦ πτερνίζω, ἀ-

Πτερνιστήρ, ὁ, κ. } ριθ. 3.

Πτερνοβαστέω, ὦ, ῥήματι.

Πτερνοβάτης, ὁ, ὅστις περιπατεῖ ἐπάνω τῆς πτέρνης, Ἰπ-
ποκρ. σ. 826.

Πτερνογλύφος, ὁ, ὁ γλύφων τὴν πτέρναν, Βατραχομ.

Πτερνοκόπτης, ὦ, κτυπῶ μὲ τὴν πτέρναν.

Πτερνοκόπις, ὁ, (πτέρνα, κόπτω), ἐπίθ. παρσιτίου, Ἀθην. 6,
σ. 241.

Πτερνοπρώκτης, ὁ, πτερνοφάγος, Ὀμ. Βατρ. 29.

Πτερνοφάγος, ὁ, ἡ, τρώγων πτέρνας, Βατραχ. 224.

Πτεροβᾶμων, ὁ, ἡ, κινούμενος μὲ πτερὰ, ποιητ.

Πτεροδόνητος, ὁ, ἡ (δονέω, πτερόν), μὲ πτερὰ, ἡ πανία
κινούμενος.

Πτεροδρομία, ἡ (πτεροδρομέω, πτερόν, δρόμος), πτήσις,
πέτασμα, Ἀνάλ. 3, σ. 254.

Πτεροείμων, ὄνος, ὁ, ἡ (εἶμα), πτεροενδύμενος, Ὀππιαρ.
Κυνηγ. 2, 190.

Πτερόεις, εἶσα, ἐν (πτερόν), πτερωτός, Ὀμ. πολλαχοῦ.

Πτερόν, τό (πτέω, πτήμι, πτέσθαι), φτερόν Η. πτέρυξ, καὶ
τὸ πετεινὸν αὐτό, καὶ ἐκ τούτου ἀντὶ οἰωνός, μαντεία διὰ πτή-
σεως, Οἰδ. Κολ. 97, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ κληρός· πόνον ταυτοῦ
πτερόν, Αἰσχ. Ἰκέτ. 329, Πρβ. ὄρνις. 2) Μεταφ. τὰ πανία τοῦ
πλοίου, τὰ κωπία, Ζ. πτερόω. 3) πτερὰ, εἶδος θυρῶν πρὸ τῶν
πυλῶν τοῦ τείχους, Σχολ. Εὐρ. Φοῖνισ. 114. 4) πτερὰ Θεσσαλι-
κὰ, μακρὺς, καὶ πλατὺς μανδύας τῶν Θεσσαλῶν, Ἠλιδ. 5) εἰς
τοὺς ναοὺς μέρος ἀσκέπαστον, περικυκλωμένον μὲ στήλαι. Ζ.
πτέρωμα.

Πτεροποιέχλος, ὁ, ἡ, παρδαλόπτερος, Ἀριστοφ.

Πτερόπους, ὁ, ἡ, ἔχων πτερωτοὺς πόδας· Ἑρμῆς, Ἀνθολ.

Πτερορρύσεω, κ. } (πτερόν, ῥύω, ῥέω), ῥίπτω τὰ πτερὰ Τροπ. Ἀ-

Πτερορρύεω } ριστοφ. Ὀρν. 284 πτερορρύει ἐπὶ τοῦ πλουσίου
Καλλίου, τοῦ ὁποῖου ἐμαδούσαν τὸν πλοῦτον οἱ παράσιτοι καὶ αἱ πόρ-
ναι. ὡσαύτως, πτερορρύησας τὸν πλοῦτον, Φιλόστρ. Ἀπολ. 6, 36.

Πτερορρύησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἠέλλ. Χαλδ. ὄργμ. σ.
110.

Πτερότης, ἡ, τό ἔχειν πτερὰ, ὡς ποδότης, τό ἔχειν πόδας,
Ἀριστοτ.

Πτερόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω), ὑπάγων μὲ πτερὰ, ἱπτάμενος

Πλάτ. Φαίδρ. ὅπου ἄλλοι πτεροφύτωρ (ἔχων ἐκ φύσεως πτερὰ),
ἀνέγνωσαν.

Πτεροφόρος, ὁ, ἡ, φέρων πτερὰ, πτερωτός, Με-
αφ. πτ. Διός βέλος, ὁ κεραυνός, Ἀριστοφ. Ὀρν. 2) πτε-
ρωτὰ ῥιπίδια βασιλεύων, ἱερεῖς τινὲς τῆς Αἴγυπτου. 3) εἰς

τὴν Ῥώμην ταχυδρόμοι τινές, οἵτινες ἔφεραν ταχέως τὰς ἀγγελίας εἰς τοὺς Αὐτοκράτορας, Πλούτ. Οἶ. 4. Ἀριστ. Πανηγ. Ῥώμ. Πτεροφυῖω, ὦ, φύω, ἀποκτῶ πτερὰ.
Πτεροφυῖα, ἡ, κ. -φυῖται, τὸ οὖσ.
Πτεροφυῖς, ὁ, ἡ, ἔχων, ἡ ἐκβάλλων, ἀποκτῶν πτερὰ.
Πτερόφυτος, ὁ, ἡ, ταυτ. πτεροφυῖς, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1341.
Πτεροφύτωρ, Ζ. πτερόφοιτος.
Πτερόω, ὦ, πτερόνω· Μεταφ. ὑφόνω τὴν ψυχὴν διὰ παθῶν, ἐλπίδος κτ. ταυτ. μεταφωρίζω. 2) Τροπ. ἐπὶ πλοίων, τὰ ὅποια σηκώνουσι τὰ πανία, ἢ τὰ κωπία, καὶ εἶναι ἕτοιμα νὰ πλεύσωσι. ναὺς ἐπτερωκυῖαι (νοητ. τὰς κώπας) πρὸς τὴν ἐμβολήν, κ. πτερώτας τὴν ναῦν, νοητ. τοῖς ταρταῖς, Πολύβ.
Πτερυγίζω, μ. ἴτω (πτερυξ), κινῶ τὰς πτέρυγας, ὡς νεοσσοὶ θέλοντες νὰ πετάξωσι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 795. Πρβ. πτερύσσομαι.
Πτερυγίονος, νη. νον, ταυτ. πτερίνος, Γλωσσ.
Πτερυγιον, τό, ὑποκ. τοῦ πτερυξ. κυρίως. μικρὰ πτέρυξ, κ. Μεταφ. 2) πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ. καὶ πρῆσμα τι τῶν ὀνύχων τοῦ ποδός. Ζ. πτέρυξ.
Πτερυγοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ὡς ἂν πτέρυξ.
Πτερυγοφόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. πτεροφόρος.
Πτερυγώω, ὦ, Συνήθ. Πτερυγούμαι (πτερυξ), ὡς δὲ παῖς πέδα (δηλ. μετὰ) ματέρα πεπτερύγωμαι, ταυτ. πτερύσσομαι, ἵπταμαι ὡς παιδίον εἰς τὴν μητέρα του, Σαπφ.
Πτερυγώδης, ἑός, ὁ, ἡ, συναίρ. ἐκ τοῦ -γοειδής. 2) ἔχων τὰ ὁστέα τῶν ὤμων ἐξέχοντα χωρὶς κρέατα, Ἰατρ.
Πτερυγωχής, ὁ, ἡ, ταχύς ὡτάν πούλιον, Αἰσχ. Πέρ. 286.
Πτερυγώμα, τό (πτερυγώω), πτέρυξ, πᾶν ἐξέχον μέρος, ἔξαιρ. εἰς τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.
Πτερυγώτος, ἡ, ὄν, (πτερυγώω), κατασκευασμένος μετὰ πτέρυγας, ἡ πτερωτός, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1086.
Πτέρυξ, υἱός, ἡ, ὅθεν πτερύγιον, πτερόν, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 2) ἡ πτερούγα· καὶ αἱ πτερωταὶ ἐμβάδες θειῶν τιῶν. 3) Μεταφ. τὸ ἐξώτατον, καὶ ἐξέχον ὡς ἀνοικτὴ πτερούγα μέρος παντός σώματος, π. χ. τοῦ αὐτίου, τοῦ πνεύμονος, φορέματος, θώρακος, Ξενοφ. Ἰππ. 12. οἰκοδομήματος, νήστου· πτέρυξ τῆς κόπιδος, Πλούταρχ. Ἀλεξ. 16. τῆς ἀξίνης ἡ κόψης· κολπώδη πτέρυγ' εὐβοίας Αὐλίου, τὸν κόλπον, Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 120.
Πτέρυξις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πτερύσσομαι, Εὐστάθ. ἔρωτ. σ. 385.
Πτερύσσομαι, μ. ξομαι (πτερόν, ὦω, πτερύω, ὕζω, ὕσσω), κινῶ, κτυπῶ τὰς πτέρυγας, ὡς πτερυγίζω, κ. -γώω.
Πτέρωμα, τό (πτερόω), ταυτ. πτερόν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 12. 2) βραγχίου, τὰ πτερὰ τῶν ἰχθύων. 3) οἱ περὶ τὴν σκηνὴν στύλοι, ὡς πτερόν κ. πτερὰ, οἱ τοῖχοι τῶν ναῶν, καὶ οἱ περὶ τὸν σκῆνον στύλοι, Στράβ. 17, σ. 556. Sieb. ὅθεν περίπτερος ναός, ὅταν ἀντὶ τοῖχων ἔχῃ στύλους· περίπτερος οἶκος, ὅταν πρὸς τοῖς τοῖχοις ἔχῃ καὶ στύλους· περίστυλος δὲ, ὅταν οἱ στύλοι εἶναι περὶ τοὺς τοίχους. Εἰς τὸν Δυκόφρ. 56. πτερώματα, τὰ πτερωτὰ βέλη.
Πτερώνυμος (πτερόν, ὄνομα), ἐκ τῶν πτερῶν ὀνομασθεὶς πτερώς, Πλάτ.
Πτέρως, ὦτος, ὁ, λέξις πιθανῶς ἀπὸ τὸν Πλάτωνα αὐτὸν πλασθεῖσα, ὡς τάχα χρήσιμος εἰς τοὺς Θεοὺς ὀνομασία τοῦ ἔρωτος, διὰ πτερόφοιτον ἀναγκη· ἄρα ἐκ τοῦ πτερόν κ. ἔρωτος, τρόπον τινα πτερωτός ἔρωτος.
Πτέρωσις, ἡ (πτερόω), τὸ πτερόναι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 94.
Πτέρωτης, οὗ, ὁ, ὅστις πτερόναι, παραδάρρυνει, Γρηγ. Ναξ.
Πτερωτός, ἡ, ὄν, πτερωμένος, κακλατισμένος μετὰ πτερὰ· χιτωνίσκος, Πλούτ. 7, σ. 305.
Πτέω, ταυτ. πτάω. Σεματικὸν τοῦ πτήμι, ἵπτημι, ὅθεν, ἐπιπτεύσθαι, Ὀμ. Ἰλ. δ, 126. καὶ πτερόν, πτόη, πτοῖη, πτήτσω, -πτεύω εἶναι συγκοπ. τοῦ πετάω, πετέω, ἐκ τοῦ πέτω.
Πτήμα, τό (πτεύω, ἡμι), τὸ πέταγμα.
Πτήμι, μ., πτήτσω, ἀπτεύω· εἰς τοῦτο εἶναι τὸ πταίης, πτήν, πτηνός, ἄπτηνος, ἀπτήν (ὡς ἵπτημι, ἵπταμαι, ἔστην, στήν, στήνός, ἄστητος, ἀστήν, ἐκ τοῦ στάω, στήμι). Ζ. πτάω κ. πτεύω.
Πτηνοκρατῶρ, ὠρας, ὁ, βασιλεὺς τῶν πτηνῶν.
Πτηνολέτης, ἡ, ἐκ τοῦ Πτηνολέτης, ὁ (πτηνός, ὀλέω), τὸ βρέχιον τὸ ὁποῖον πιάνει καὶ φονεύει τὰ πτηνὰ, Ἀνάλ. σ. 2, 452.

Πτηνοπέδιλος (πέδιλον), μετὰ πτερωτοῦ πόδας, Ὀρφ. Ἑρμ. 27.
Πτηνόπους, ὁδός, ὁ, ἡ, ἔχων πτερωτοὺς πόδας, Νικητ. Χρον. 10, 4.
Πτηνός, ἡ, ὄν, (πτάω, πτήμι), πτερωτός, ἱπτάμενος, ἔχων πτερὰ· ἰός, Σοφ. Φιλ. 711. ὡς Ἑρμῆς, Ἀνάλ. Μεταφ. ὅστις δύναται νὰ ὑψωθῇ· ἐνδοξός καὶ πτηνός, ταυτ. τῇ δόξῃ μεταφωρίζομενος, Σχολ. Πινδ. Πύθ. 5. 2) πτηνὸν πυρίφλεκτον ὀνομάζει ὁ Εὐρ. Ἰων. 195. Τροπ. τὸν ἐν Ἀέρνῃ ὄφιν, διὰ τὴν ταχύτητά του χωρὶς νὰ στοχαζοῖμεν πτέρωσιν τινά. Πρβ. ὄρπετον. 3) δειλός, Σοφ. Αἴας, 140. τὸ πτήν εἶναι χρητ. εἰς τὸ ἀπτήν, τὸ ὄπ. Ζ.
Πτήξις, ἡ (πτήσσω), τὸ φοβεῖσθαι, Ἀριστοφ. Θουμ. 157.
Πτήσιμος, ὁ, ἡ, ὅ, τι δύναται νὰ πετάξῃ, καὶ νὰ διαδοθῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· λόγος, Ἰουλ. ἐπιστ. ἐκ τοῦ
Πτήσις, ἡ (πτάω, πτήμι), τὸ ἵπτασθαι, τὸ πέταγμα.
Πτήσσω, μ. ξω, Παρὰκ. ἐπτήξα, ταυτ. πτάσσω (πτάω, πτεύω, πτώω), κυρίως, ἐπὶ ζώων, τὰ ὅποια ἐκ φόβου κρύπτονται, Ὀρφ. Ἑρμ. 18, 14. Μεταφ. φοβούμαι, μετὰ Αἰτ. Αἰσχ. Πέρ. 176. Ἰσοκ. εἰς Φιλ. 24. εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ πτήξαντες, Εὐρ. κρυφθέντες εἰς ἐρημον ὁδόν, καὶ περαμονεύοντες. Ζ. καταπτεύω. 2) Ἐνερ. φοβίζω, τρομάζω· πτήξε θυμὸν Ἀχαιῶν, Ἰλ. ο, 40, ὅπου ἄλλοι πτήξε ἡ πληξε ἀνέγ. (Ζ. ἐκπτήττω) ἐπειδὴ τάχα τὸ πτήττω δὲν εἶναι μεταβ. ὡς νὰ τὰ ἡξέυραμεν ὅλα.
Πτήται, Ἰων. ὑπεταχ. Ἀόρ. τοῦ ἱπτάμεν, ἐκ τοῦ ἵπταμαι, ἡ πέτομαι.
Πτήτιχος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῆς, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἵπτασθαι.
Πτελοβάφρος, ὁ, ἡ, ὅστις βάπτει πτίλα.
Πτίλον, τό, ταυτ. πτερόν, πτέρυξ τῶν ἐντόμων, καὶ ταυτ. φύλλον, ἄρα ἀντὶ πέτηλον, καὶ ἀνήκων εἰς τὸ θέμα πέτω, πετάω κτ. τὰ ὄπ. Ζ. 2) τὰ λεγόμενα πούπουλα, ἢ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοιμήσις, τὸ κοιμάσθαι εἰς τὰ πούπουλα, Κλημ. Ἀλεξ. Παιδ. 2, 9. καὶ προσκεφάλαια πτιλωτὰ, Πολυδ.
Πτελόνωτος, ὁ, ἡ (πτίλον, νῶτος), ἔχων πτερωτὰ νῶτα, Ἀνάλ. 2, σ. 206.
Πτίλος, ὁ· Ζ. πτίλωσις.
Πτίλωσις, ἡ (πτιλώω), ταυτ. πτέρωσις, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 4. 2) ὀφθαλμικὴ ἀρρώστια, καθ' ἣν πίπτουσι αἱ βλεφαρίδες· ὁ πάσχων ταύτην λέγεται πτίλος, κ. πτίλλας, Δευτίκ. 20, 21. Ζ. ὀπτίλος.
Πτελώσσω, Ζ. ὀπτίλος.
Πτελώτος, ἡ, ὄν (πτιλώω), πτερωτός. 2) γεμισμένος μετὰ πούπουλα. ὡς τὰ προσκεφάλαια, Πολυδ. 6, 10. Ζ. πτίλον.
Πτισάνη, κ. Πτισάνη, ἡ, ξεφλουδισμένον κριθᾶρι. 2) ποτόν ἐκ ταύτης κατασκευαζόμενον· Εἰς Νικαν. Θηρ. 590. πτιτάνοιο, ἀντὶ πτιτάνης κατὰ μεταπλάσιν.
Πτισανόρροφια, ἡ, τὸ πίνειν, ῥοφᾶν πτιτάνην.
Πτίσμα, τό, ξεφλουδισμένα γεννήματα.
Πτισμός, ὁ, τὸ ξεφλουδίζειν σίτον, κριθὴν κτ.
Πτίσσω, τὸ Λατ. pinso, piso, ξεφλουδίζω κριθᾶρι, ἡ σιτῆρι, ὑγραινῶν πρῶτον, καὶ κοπανίζων ἔπειτα. [Ἐκ τοῦ πίσσω, ὅθεν πίτυρον, πύσσα, κ. πιστήται, κ. πιτυρινὸι ἄρτοι· τὸ πίσσω εἶναι Αἰολ. πίπτω, εἰς ἐνερ. σημ. δηλ. κτυπῶ, δάπτω· Ζ. πίτυλος.]
Πτίστης, οὗ, ὁ, ὁ πτίσσει.
Πτιστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ πτίσσειν.
Πτόα, ἡ, Ποιητ. Πτοία, φόβος, τρόμος, φυγή. 2) πᾶσα ἀνησυχία, κ. σφοδρὰ τῆς ψυχῆς κίνησις, ἔξαιρ. σφοδρὸς ἔρωτος.
Πτοαλῆος, ἑα, οὗ. Ζ. πτοιαλῆος.
Πτοεω, κ. Πτοίω, Πτοίω (πτεύω, πτώω, ὅθεν πτήσσω, πτώσσω, πτύρω, πτόα), κυρίως, φοβίζω, τρέπω εἰς φυγὴν, τρομάζω, βάλλω εἰς στένοχωρίαν, διὰ φυγαδεύσεως φέρω τινά εἰς ἱκεσίαν, ἐκδιώκω. 2) κινῶ εἰς ἀμηχανίαν, ἀνησυχίαν, πάθος, ἔξαιρ. ἔρωτος, ὅς τις εἶναι ἠνωμένος μετὰ δειλίαν κ. ἀμηχανίαν. Μεσ. πτοῖσθαι περὶ τι, ἔχειν πάθος εἰς τί, ἐνασχολεῖσθαι ἐμπαθῶς εἰς τί κτ. Πλούτ. Σύλλ. 7.
Πτόησις, ἡ, κ. Πτοήσις, τὸ τρομάζειν, φυγαδεύειν, ἐμβάλλειν εἰς πάθος· κ. Παθ. φυγή, πάθος, Πλάτ. Πρωταγ. σφοδρὰ ἀγάπη, ὁρμή, Ἀριστοφ. Γεν. ζ. 4, 5.
Πτοητός, ἡ, ὄν, κ. Πτοητός, φοβισμένος, τρομασμένος, ἐμπαθής κτλ.
Πτοία, ἡ· Ζ. πτόα.
Πτοιαλῆος, ποιητ. ἀντι πτοαλῆος, τρομασμένος, φυγαδευμένος,

κτ. δειλός, Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 431. Ζ. πτοέω.
 Πτοιάω, κ. -έω, Καλλιμ. Ἀρατ. 191. κ.
 Πτοίησις, ταυτ. πτοέω κ. πτόησις.
 Πτοῖος, ὁ, ταυτ. πτόα, πτοία.
 Πτοιόω, ὦ, ταυτ. πτοιέω.
 Πτοιώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πτοιώδης.
 Πτοιωτός, ἡ, ὄν, ταυτ. πτοιητός. πτοιητός.
 Πτολεμαῖος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Καθ' αὐτό ταυτ. πολέμειος, Ἰων.
 πολεμήιος, ἐκ τοῦ πτόλεμος.
 Πτολεμίζω. ποιητ. ἀντί πολεμίζω.
 Πτολεμιστής, ὁ, ποιητ. ἀντί πολεμιστής.
 Πτόλεμόνδε, ποιητ. ἀντί πόλεμόνδε.
 Πτόλεμος, ὁ, ἀντί πόλεμος ποιητ.
 Πτολίάρχος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντί πολίρχος.
 Πτολίεθρον, τό, ποιητ. ἀντί πολίεθρον.
 Πτολεπόρθος, ὁ, ἡ } πόλεις ἀφανίζων, καταπορθῶν, Ἐπίθ.
 Πτολίπορθος, ὁ, ἡ } τοῦ Ἄρεος, Ἀχιλλέως, Ὀδυσσεως,
 Ὀμ. ταυτ. πολίπορθος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ.
 Πτόλις, ἡ, ποιητ. ἀντί πόλις.
 Πτόλισμα, τό, ποιητ. ἀντί πόλισμα.
 Πτορθέξανθος, ὁ, ἡ (πτόρθος), κλάδος μὲ ἀγκάδια.
 Πτορθεῖον, τό, ταυτ. τοῦ
 Πτόρθος, ὁ, βλαπτός, κλάδος, κλών. 2) τὸ βλαστάνειν, Ἡσιόδ.
 Ἔργ. 421. Εὐρ. Ἐκ. Ἀριστοφ. Πλουτ. Ἀντιστόρθος τροπή τοῦ στ
 εἰς πτ. τὸ αὐτό κ. πόρθος ἀποβολή τοῦ τ.
 Πτορθοφορέω, θέλουν ἀντί πρωτοφορέω, Ἀθήν.
 Πτόρος, ὁ, ταυτ. παρμός. Ζ. πταίρω.
 Πτόω (ἐκ τοῦ πέτω, -άω, -έω, -όω συγκοπ. πτάω, πτέω, πτό-
 ω), ἀντί τούτου ἐνέττ. πίπτω, μ. πτώσω, πέπτωκα, πεπτωκώς,
 κ. πεπτώς, πεπτεώς. Πρβ. πτοέω.
 Πτυαλίξω, κ. -ερίξω, μ. ἴξω, πτύω πολὺ, ἔχω τὸ στόμα γε-
 μάτον σιέλου.
 Πτύαλον, τό, κ. Πτύεον (πτύω), σιέλος, σάλιον, πτύσμα.
 Πτυεῖον, τό, ὑποκ. τοῦ πτύον.
 Πτύας, ἄδος, ἡ (πτύω), εἶδος ὄφεως, Παῦλ. Αἰγιν. 5, 19.
 Πτύγμα, τό (πτύσσω), τὸ διπλωμένον· πτ. πέπλον, Ἰλ. ε,
 τὸ διπλωμένον, διπλοῦν περιτιθέμενον ἐπανωφόρη· ὅθεν πτ. ἐρίου.
 Πτυγμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Πτύγξ, γός, ὁ, Ζ. πώγξ.
 Πτυελίξω, κ. } ταυτ. πτυαλίξω κ. πτύαλον.
 Πτύεον, }
 Πτύελος, ἡ, Ἰων. ἀντί πύελος. Ζ. πτύον.
 Πτυέδρον, τό, κυρίως, ταυτ. πτυάριον. 2) τεκτονικὸν ὄργανον.
 Ζ. ξυστόν.
 Πτυκτίξω, (πτυκτός), ταυτ. συγλίσω, ἡ πτύσσω, Σουῖδ.
 Πτυκτίον, τό, διπλωμένον βιβλίον, ἐκ τοῦ πτυκτός.
 Πτυκτός, ἡ, ὄν (πτύσσω), διπλωμένος, καμπυλωμένος, ὅ, τε ἔ-
 χει φύλλα· δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, Ἰλ. ζ, 169. πίνακα, πτυ-
 κτόν, διπλοῦς πίναξ ξύλινος, ὅπου ἔγραψαν· πτυκτόν, εἰς τοὺς ἰατρ.
 ταυτ. πτύγμα.
 Πτύξ, υχός, ἡ, διπλωματία, φύλλον, πίναξ. κοιλάς, κόλπος.
 Ζ. πτύσσω, κ. πτυχή.
 Πτύξις, ἡ, τὸ διπλόνειν, ἡ διπλωματία. Ζ. πτύσσω κ. πτυχή.
 Πτύον, τό, Γεν. πτυάφι ἀντί πτύου, ἀττ. πτέον, τό, κοινῶς
 φτυάρι. 2) μέτρον τι σίτου· ὅθεν δίπτυον, ὁ ἡμισυς μέδιμνος,
 εἰς τοὺς Κυπρ. Ἐκ τοῦ πτύω, τὸ ὅπ. Ζ. Συγγενές τοῦ πτύελος, πύελος.
 Πτύρμα, τό, κ. } τὸ ἐκφοβεῖν, τὸ ἐκφοβεῖσθαι.
 Πτυρμός, ὁ, }
 Πτυρτεχός, ἡ, ὄν, ὅστις φοβεῖται εὐθύς, δειλός, Ἀριστοφ.
 Θουμ. 183.
 Πτύρω, μ. ὑρῶ, Ἐνερ. φοβίζω· Πτύρομαι παθ. φοβίζωμαι. [ἐκ
 τοῦ Πτύω, ταυτ. πτάω, πτέω, πτόω, πτίω].
 Πτύσις, ἡ, (πτύω), τὸ πτύειν.
 Πτύσμα, τό, φτύμα Κ.
 Πτυσμός, ὁ, ταυτ. πτύσις.
 Πτύσσω, μ. ξω, (ἐκ τοῦ πέτω, άω, πτάω, έω, ύω, υξω,
 ύσσω, ταυτ. μὲ τὸ πετάω, πετάννυμι, πτήμι), διπλόνω, π. χ. πλυ-
 μένα ἐνδύματα, Ὀδυσ. α, 439. ζ, 111· τὰς χεῖρας πτύξαι, νὰ
 διπλώσω (νὰ σταυρώσω) τὰς χεῖρας, Σοφ. Οἰδ. Κ. 1611. ὅθεν πτυκτός,
 ταυτ. καμπτόμενος, Ἡσύχ. ἐπὶ ἐνδύματων, ἐνδύομαι, περιβάλλο-

μαι· πρὶν αὖ τούτῳ πτύξωμαι, Ἀριστοφ. Νεφ. πρὶν ἐνδύσθω τοῦ-
 τον τὸν μανδύαν.
 Πτυχή, ἡ, ταυτ. πτύξ, διπλωματία, θέσις τῆς ἀσπίδος, Ἰλ. η,
 247. κοιλάς, κόλπος· νηυσὶς πτυχαῖς Κισαιρῶνος, Σοφ. Οἰδ.
 Τύρ. 2) πτυχαὶ ὕμνων, Πίνδ. Ὀλ. 1, αἱ τεχνικαὶ στροφαὶ τοῦ
 ποιητοῦ. 3) μέρος τοῦ πλοίου, ὅπου ἦτο γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ
 Σχολ. Ἀπολ. Ροδ. 1, 1089, ἄλλως, πτυχίς. ἴδος, ἡ.
 Πτυχίον, τό, ταυτ. πτυκτίον. τό.
 Πτυχιος, ἰα, ἰον, διπλωμένος, Ἐτυμ. Μ.
 Πτυχίς, ἴδος, ἡ· Ζ. πτυχή.
 Πτυχώδης, εος, ὁ, ἡ (πτυχή), μὲ πολλὰς διπλωματίας, ῥο-
 τίδας, φύλλα, κοιλάδας, κόλπους, Ἀριστοφ.
 Πτύω, μ. ύσω, κ. σομαι, Ἰπποκρ. σ. 607. 46. (πεποιημένον ἐκ
 τοῦ ἡχου τοῦ στόματος). 2) Μεταβ. ἐκπύω, ἐκβάλλω· αἷμα,
 Ὀμ. ἰδίως, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἥτις ἐκρίπτεται πρᾶγματα. 3) Με-
 ταφ. πτύωτε, ἀντί μισῶ, καταφρονῶ· διὰ τοῦτο καὶ μετὰ γενικ.
 : προσώπῳ, βλέπω μὲ καταφρονητικὸν βλέμμα, Σοφοκλ. Ἀν-
 τιγ. 1232, Πρβ. βδελύττομαι, κ. μῖτος, μυσος, μυσάττω, κ.
 πύσω [πτ. εἶναι ταυτ. σπ. κ. πτ (ψ), ὅθεν γράφεται κ. spuο,
 φύω. Ζ. Πτάρνυμι κ. Πτύρω].
 Πτώις, ἴδος, ἡ, ὅθεν πτωίδας, νόμφοι τοῦ ὄρους Πτώον, ὡς
 πτώις, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσύχ.
 Πτωκάζω (πτώξ), ταυτ. πτώσσω, φοβοῦμαι, σκιάζομαι Κ. Ἰλ.
 δ, 372, ἀντί τοῦ ὁποῖου ὡς ὁμαλὸν ἔλαβαν τὸ πτωσκάζω ἐκ τοῦ
 πτώσχω· ἀλλὰ γίνεται ἐκ τοῦ πτώξ, ὡς πτακίζω ἐκ τοῦ πτάξ,
 Πτωκός, ἄδος, ἡ (πτώξ), δειλή, τρομασμένη. Αἰθουα, Ὀμ.
 ἐπίγρ. κ. ἀντί ἀρπυια, εἰς τὸ Πληθ. Σοφοκλ. Φίλοκτ. 1093.
 Πτώμα, τό (πτώω, πέπτω), πέσιμον Κ. Μεταφ. δυστυχία. Ἡθικ.
 ἀμάρτημα, ὡς πταίσμα. 2) νεκρὸς ἀνθρώπου, ἡ ζωὸν, λείψανον,
 Διονύσι. Ἀλικ. κ. τὸ Εὐαγγέλ.
 Πτωματίξω (πτώμα), χρημνίζω, κάμνωτε νὰ πέσῃ. 2) Μέσ.
 πέπτω μὲ ἐπιληψίαν.
 Πτωματίς, ἴδος, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. σ. 485. ἴσως ἀντί
 πωματίς. Ζ. ἱβδη.
 Πτώξ, πτωκός, ὁ, ἡ (πτώσσω), δειλός, τρομασμένος, φεύγων,
 Αἰσχ. Εὐμ. 2) ὡς οὐσιαστ. λαγός, τὸ δειλὸν ζῶον, Ἰλ. ρ, 676.
 Πτώσιμος, ὁ, ἡ, πετμένος, φανευμένος εἰς τὸν πόλεμον, Αἰ-
 σχύλ. Ἀγ. 1114. ἐκ τοῦ
 Πτώσις, ἡ, τὸ πίπτειν. Μεταφ. δυστυχία. 2) πτώσις, Γραμμ.
 Πτωσκάξω. Ζ. τὸ ἐφ. κ. πτωκάζω.
 Πτώσσω, μ. ξω, κ. Πτωσκάξω ἀντί πτωκάζω, Ἰλ. δ, 372.
 ταυτ. πτήσσω (ἐκ τοῦ πτάω, πτόω), φοβαῦμαι, κρύπτομαι, πα-
 ρακάλω ἀπὸ φόβου· δειχνομαι δειλός καὶ χαμπερής. 2) ζητῶ
 ἐλεημοσύνην· πτώσσω κατὰ δῆμον, Ὀδυσ. σ, 362. καὶ πτώσ-
 σης ἀλλοτρίους οἴκους, νοητ. κατὰ, Ἡσιόδ. Ἔργ. 395.
 Πτωτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πτώσιν, Γραμμ.
 Πτωτός, ἡ, ὄν, πετμένος, ἡ πίπτων.
 Πτωχάδες, αἱ. Ζ. πλωάδες.
 Πτωχάλαξων, ὄνος, ὁ, ἡ, πτωχός καὶ ἐνταυτῷ ἀλαξών, Ἀ-
 λεξ, λείψ. παρ' Ἀθήν. σ. 230.
 Πτωχεῖα, ἡ, φωροζητία.
 Πτωχεῖον, τό, κατάλυμα, ξενοδοχεῖον τῶν ζητιάνων, Μ. Ἐτυμ.
 Πτωχελένη, ἡ, ζητιὰνα Ἐλένη, δηλ. κοινὴ πόρνη, Ἀθήν. σ.
 585.
 Πτωχεύω, (πτωχός), εἶμαι ζητιάνος· τινὰ, παρακαλῶ τινὰ νὰ
 μὲ δώσῃ ἑλεος, Θεογν. : δαῖτα, νὰ μὲ δώσῃ νὰ φάγω, Ὀδυσ.
 ρ, 19.
 Πτωχίζω, κάμνω πτωχόν, Ο.
 Πτωχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ζητιάνον.
 Πτωχίστερος, συγκρ. τοῦ πτωχός, μεγαλύτερος ζητιάνος, Ἐ-
 τυμ. Μ.
 Πτωχοδοχεῖον, τό (δέχομαι), οἶκος διὰ τοὺς πτωχοὺς.
 Πτωχομοῦσος, ὁ, μετὰ τοῦ κόλαξ, πιθανῶς ταυτ. μουτοκόλαξ,
 Γοργίας παρ' Ἀριστοφ. ῥήτορ. 3, 3.
 Πτωχόπλοῦσις, ὁ, ἡ, ταυτ. πτωχαλαξών.
 Πτωχοπόρος, ὁ, ἡ, κάμνων πτωχόν.
 Πτωχός, ἡ, ὄν (πτώσσω), ὅστις προσπίπτει καὶ παρακαλεῖ· πε-
 ριφερόμενος ζητιάνος, ὡς Ἐπίθ πτωχῇ διαίτῃ, τροφῇ πτωχικῇ,
 Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 751.
 Πτωχοτρόφος, ὁ, ἡ, τρέφων πτωχοὺς.

Πτωχοτροφείον, τό, οἶκος, ὅπου τρέφονται πτωχοί.

Πτωχοτροφείον, ὡς, τό ῥήμα.

Πύα, ἡ, ἀνέγ. τινές εἰς Ὀδυσ. σ, 367. αἰολ. ἀντί ποία, ποίη. πόα. Ἄλλοι δὲ πυῶ, ἐκ τοῦ πυός, καί τὸ ἐξηγήσαν καρπῶ· ἡ πυροῖς κ. κριθῇ. Ζ. ΠΑΩ.

Πύαλος, ταυτ. πύελος, ὡς ὕαλος κ. ὕελος κττ.

Πυανέψια, τὰ, νοητ. ἱερά, κ. Πυανεψία, ἡ, νοητ. εὐοχή, ἐκ τοῦ πυανέψιος (ἐπῶ, ἔψω, πύανος) εὐοχή εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν Πυαναψίωνα μῆνα (ὀκτώβριον), εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁπότε ἐφήναν πύανον, δηλ. κατὰ τινὰς κουκίαν, κατ' ἄλλους κριθάς, ἡ πολὺμικτα ὄσπρια, καί τὰ ἐτρωγαν. Ἄλλοι τὰ ὠνόμαζαν πανέψια. Ζ. πύαρ.

Πυανέψιον, ὦνος, ὁ, Ζ. πυανέψια.

Πυανέον, τό, Νομ. ὑποκ. τοῦ πύανος, ὁ· ὁρθότερον Οὐδ. τοῦ πυάνιος, ἐκ τοῦ

Πύανος, ὁ, ἡ Πύανον, τό, Λακ. Πούανος, κ. Πύανος, κατὰ τοὺς Γραμμ. κύαμος· ὅθεν πυάνιος, κ. πυανικός, κατασκευασμένος ἀπὸ κύαμου· πόλτος, ζωμός ἀπὸ ὄσπρια, π. χ. κύαμου, ἐρβίνδους, φακούς.

Πυανοψίων, ὦνος, ὁ, ταυτ. πυανεψίων, Ἐπιγραφ.

Πύαρ, κ. Πῦαρ, τό (πύος), τό πρῶτον γάλα, κολάστρα Κ. 2) εἶδος καίμακίου ἐκ τῆς κολάστρας παρασκευαζόμενον, πολλὰ ἀγαπητὸν εἰς τοὺς παλαιούς. Πρβ. γλυκύμαλον· Τὸ πυαρίτης Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. (Ἀριστοφ. Σφ. 710.), εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ἀληθινὸς τύπος ἐκ τοῦ πύαρ, πύος, μᾶς διδάσκει ὁ σχηματισμὸς τῶν λέξεων, καὶ ὁ ὁρθὸς λόγος· τὸ δὲ πυριάτης ἐγενεῖν ἐπειτα ἐκ τοῦ πύρ· διὰ τοῦτο ἄλλοι εἶπαν κ. πυρίεφθος, ὁ· πυρίεφθον, τό, ἡ, ὡς λέγει ὁ Ἡτύχ. πύος (ὁ) γάλα τὸ πρῶτον, ὁ πῆγνυται ἐφόμενον· καὶ ὁ Ἀριστοφ. ὑπερβαίνει τὴν ψῆτιν ταύτην. Φαίνεται δὲ εἰς τὸν Ἀριστοφ. ὅτι ἦτο εἶδος πλακουτέου ὁ πυαρίτης.

Πυγαῖα, τὰ (νοητ. μέρη), τὰ μέρη τοῦ πρῶκτον.

Πυγαῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τὸν πρῶκτον, 2) ἀτελήης κ. χίναϊδος Ζ. πυγίζω.

Πυγαλῖα, ὁ, ὅστις ἔχει πόρους εἰς τὸν πρῶκτον, Στράβ. 14, σ. 947.

Πυγαργός, ὁ, ἡ (πυγή, ἀργός), κυρίως, ἀσπρόκωλος. 2) εἶδος ἀετοῦ, Αἰσχ. Ἀγαμ. 108. 3) εἶδος Ἀιτιλοπίας, Ἡρόδ. 4, 192.

Πυγαρίζω, ταυτ. πυδαρίζω, καὶ τοῦτο (κατὰ τὸν Μ. Ἐτυμ.) ταυτ. ποδαρίζω· Εἰς τὸν Σουῖδ. πυδαλίζω. Τὸ σύνθετ. ἀποπυδαρίζω μύθωνα, ἐπὶ ἀσέμνου χοροῦ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 6, 7. ἄρα πυγαρίζω εἶναι ταυτὸν, μέτ' ὁποῖον λέγει ἡ Λυσιστρ. 82. ποτὶ πυγάν ἄλλομαι· Μ' ὅλον τοῦτο ὡς λακωνικὴ λέξις πυδαρίζω γίνεται ἐκ τοῦ πύρ, ταυτ. πύος, ταυτ. πηδῶ, κτυπῶ μέ τοὺς πόδας.

Πυγή, ἡ, πρῶκτος, Τροπ. τὸ παχὺ μέρος· ἀγροῦ, Εὐστάθ. ὡς οὐδαρ. [πυγή εἶναι λέξις συγγενῆς τοῦ πυκός, πύξ, πυγμή. Ζ. πυκνός.]

Πυγηδόν, Ἐπίρ. μέ στρεμμέιον τὸν πρῶκτον, Ἀριττ. Ἰστ. ζ. 5, 2. περὶ μορ. ζ. 2, 26.

Πυγίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ πυγῆ.

Πυγίζω, κτυπῶ εἰς τὴν πυγὴν. 2) ἀντὶ παιδεραστῶ.

Πύγισμα, τό, κτύπημα εἰς τὴν πυγὴν. 2) παιδεραστία, Θεόκρ.

Πύγιστής, οὗ, ὁ, παιδεραστής. Ζ. παιδικός εἰς τὸ τέλος.

Πυγματομάχος, ὁ, ἡ, ὁ μαχόμενος μέ τοὺς πυγμαίους.

Πυγμαῖος, ὁ, ταυτ. πυγοναῖος, πυγμῆς μήκος ἔχων, Ἰλ. γ, κ. Τροπ. Καὶ ὁ Στράβων εἰκάζει ὅτι ὁ μῦθος τῶν πυγμαίων προῆλθεν ἀπὸ τὴν μικροφυῖαν τῶν Αἰθιοπῶν.

Πυγμαλῖων, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Πυγμαχέω, ὡς, ἀγωνίζομαι πυγμῆν.

Πυγμαχία, ἡ, τό οὗτ. τοῦ

Πύγμαχος, ὁ, ἡ, ἀντὶ πύξ μαχόμενος ἡ πύκτης.

Πυγμή, ἡ, γρόνθος, μετῶν. ἡ μάχη, ὁ ἀγὼν μέ τὸν γρόνθον. Ἐκ τοῦ πύω, πύξω, μ. ξω, Ἐπίρ. πύξ (ὡς ἐκ τοῦ λάξω, λάξω, λῆξ), Παρακ. πέπυγμα, ὅθεν πυγμή, πύκτη, πύκτης. [Συγγενές τοῦ πυγῆ, πύξ, πυκός, Ζ. ΠΑΩ].

Πυγολαμπάς, ἡ, Πυρολαμπίς, ἡ (πυγή, λάμπω), Κ. κολο-Πυγολαμπίς, κ. } φωτιά, τὸ έντομον τὸ λάμπον τὴν νύκτα ἐκ τῆς πυγῆς.

Πυγωναῖος, αἶα, ον, } ἓνα πυγῶνα μακρός· καὶ πυγω-Πυγωνιμαῖος, αἶα, ον } νιαῖος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁρθότερον, ἐπειδὴ ἡ γεν. εἶναι πυγῶνος.

Πυγόριζαι, αἱ, ταυτ. βραχύριζαι, Ἡτύχ.

Πυγός, ὁ, ταυτ. Πήχος, Ἡτύχ. Πρβ. Πυγών, Πυγμή, κ. Πήχος.

Πυγοσκελῖς, ἡ, εἶδος ὀρνέου εἰς τὰ ὕδατα διαιτωμένου.

Πυγοστόλος, ὁ, ἡ, ὁ στολίζων τὰς πυγὰς, Ἡτίοδ. Ἐρν. 373.

Πυγούσιος, ὁ, ταυτ. πηχυαῖος, Ὀδ. κ, 517. κ. Μ. Ἐτυμ.

Πυγών, ὦνος, ὁ, ὁ πῆχυς τῆς χειρός. ἰδίως, πῆχυς μετρώη, Ἡρόδ. 2, 175. κατὰ τὸν Εὐστάθιον, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων κεκαμμένων (κλεισμένων) διάστημα. Ἡρώων ὁ Γεωμ. δίδει εἰς τὸν πυγῶνα 5 παλαιστάς, καὶ εἰς τὸν πῆχυν 6.

Πυγωνιαῖος (Πυγών), ἐμεταχειρίσθη ὁ Δίδυμος τὴν λέξιν εἰς ἐξηγήσιν τοῦ Πυγμαῖος, Ἰλ. γ, 3. Ζ. πυγονιαῖος.

Πυδαρίζω, Ζ. πυγαρίζω.

Πυέλιον, τό, ὑποκ. τοῦ πύελος, ὡς κ.

Πυέλις, ἑδος, ἡ, κυρίως, σκαφίδα, καὶ τὸ μέρος τοῦ δακτυλίου, ὅπου ἐναρμόζεται ὁ λίθος. ἄλλως, σφραγιδοφυλάκιον, Ἀρποκρ.

Πύελος, ἡ, κ. Πύαλος (ὡς ὕελος κ. ὕαλος), σκαφή, ὅπου πλύνουσι, Ὀδ. τ, 553. Ἀριστοφ. Σφ. 141. Εἰρ. 843. [ἐκ τοῦ Πύω, ταυτ. κύω, λέξεις σημαίνουσιν κοιλότητα, ὅπου ἀνέχουσι κ. Πύλος, Πύλη κ. κύλη, ἡ κοῖλος κοίλη· ἡ ἐκ τοῦ Πύω ἀντὶ βύω, δύω, βυθίζομαι. Πρβ. Πτύον, κ. πυθμῆν].

Πυελώδης, εὖος, ὁ, ἡ, (πύελος, εἶδος), κοῖλος ὡς αὖ σκαφίδιον.

Πυετία, ἡ, κ. Πυτία, Κ. πυτιά, τὸ εἰς τὸν στομάχον τῶν νεογνῶν ζώων ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀναμνησκόμενων πηκτὸν γάλα. ἐκ τοῦ πύος, ὁ.

Πυέω, ὡς, μ. ἤσω (πύον), κάμνω νὰ ἐμπυάσθῃ.

Πύη, -ῆ, Ἀρετ. 3, 8, Πύος, ὁ, κ. Πύον, τό, ταυτ.

Πύησις, ἡ, ἐμπυον, ἡ ὀμπυον Κ. σῆψις τοῦ πνεύματος, Ἀρτεμ. 5, 7.

Πυθαγόρας, ὁ, ὄνομα κύρ. ὅθεν

Πυθαγόρειος, ὁ, ἰδίος τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορίζω, ἀκολουθῶ τὸν Πυθαγόραν - θαγορισμός, ὁ, τό οὗτ.

Πυθαγορικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν Πυθαγόραν.

Πυθαγορίς, ἑδος, ἡ, μαθήτρια, ἀκόλουθος τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγοριστής, ὁ, Δωρ. - εκτής, ὅστις ἐξηκατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πυθαγόρου· ὁ ἐξωτερικὸς ἐλέγξτο Πυθαγόρειος, ὁ δὲ ἐσωτερικὸς, ὅς τις συναναστρέφη καὶ συνέζητε μέ τὸν Πυθ. Πυθαγορικός.

Πυθαεύς, ἑως, ὁ, Ἐπίρ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πυθαίζω, ἐρωτῶ τὸν ἐν Δελφοῖς χρητμόν.

Πυθαίστης, ὁ, ὁ ἐρωτῶν τὸν χρητμόν.

Πυθαύλης, οὗ, ὁ, κυρίως, ὁ τὰ πύθια αὐλῶν, ὅστις διὰ τοῦ αὐλοῦ φάλλει τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος μέ τὸν ὀρχάοντα Πύθωνα· τὸ ὄργανον ὠνομάζετο αὐλὸς πύθιος, Πολυδ. 4, 81. τὸ εἶμα, πυθικὸν αὐλημα, ἡ πυθικός νόμος· Ζ. ὁδοντιμός· τὸ ὄργανον ἐμεταχειρίζοντο καὶ εἰς τὸν παιᾶνα.

Πυθαῖς, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Πυθαδών, ὄνος, ἡ (πύθω), ἡ σῆψις, Νίκανδ.

Πυθαῖον, τό, ταυτ. μαντεῖον, Σουῖδ.

Πυθαῖσαι, Ἀπαρέμ. Ἀόρ. τοῦ Πυθάνομι· Ζ. Πύθομαι. 2) τοῦ Πύθω, Πύθομαι, σῆπομαι.

Πύθεσκεν, Ἰων. ἀντὶ ἐπυθεν, Ἀπολλών. 4, 1530.

Πύθης, οὗ, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Πύθια, ἡ (ἱέρεια), ἡ πυθική ἱέρεια, ἡ ἡ τοῦ πυθίου Ἀπόλλωνος.

Πύθια, ἰων. τὰ (ἱερά, ἀγωνίσματα) ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι εἰς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.

Πύθιας, ἑδος, ἡ, ὡς ἐπίρ. ταυτ. πυθία ἡ ἱέρεια, Πλούτ. χρητ. 2) πυθιάς αὐλή, δηλ. ἡ μετ' αὐλοῦ γινόμενη βοή, Σουῖδ. 3) χρονικὴ περίοδος μεταξὺ δύο εὐογῶν Πυθίων, ὡς Ὀλυμπιάς.

Πύθικός, ἡ, ὄν, ταυτ. πύθιος.

Πύθιονίκτης, οὗ, κ. } νικητὴς εἰς τοὺς πυθικούς ἀγῶνας - θισ-

Πύθιονίχος, ὁ, } νίκη, ἡ, ἀντὶ ἡ ἐν Πύθῳ νίκη.

2) Κύρ. ὄνομα.

Πύθιος, ἰα, ἰον (Πύθω), ἀνήκων εἰς τὴν Πύθω· Ἐπίρ. τοῦ Ἀπόλλωνος· τὰ πύθια, οἱ πυθικοὶ ἀγῶνες. 2) Πύθιοι εἰς τοὺς Λακεδ. 4 ἄνδρες, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε δύω καθεὶς βασιλεὺς, καὶ ἐστέλλοντο εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ ἐρωτήσωσι τὸν χρητμόν ὡς θεοπρόποι περὶ δημοσίων πραγμάτων, Ἡρόδ. 6, 57. τὸ ὄνομά των

εἶναι ἐκ τοῦ ἔργου των (πυθέσθαι).
 Πύθις, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Παντ.
 Πυθίων, ὁ, εἶδος βολβοῦ, Θεόφρ.
 Πυθμενικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν πυθμένα.
 Πυθμενίον, τό, ὑποκ. τοῦ πυθμῆν.
 Πυθμενόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τὸν πάτον, ἀπὸ τὴν ῥίζαν.
 Πυθμήν, εἶδος, ὁ, κυρίως, τὸ βάθος, ὁ πάτος, ἡ βάσις, Ἰλ. λ. 634. σ. 375. πυθμὴν λίμνης, Νίκανδρ. Θηρ. 368. πόντου, Σόλων στιχ. 20. θαλάσσης, Ὀρφ. Ἀργ. 421. κ. Τροπ. κακῶν. Αὐτ. 895. 2) ὁ κορμός τοῦ δένδρου, ὁ κλησίον τῆς ῥίζης, Ὀδυσ. γ. 122. Πρβ. πρῆμνος, κ. πυρκαϊά. Τροπ. κ. ἔρνος. 3) ἡ ῥίζα, Αἰσχ. Χοηφ. 258. 202. 644. ὁ κλών· καὶ Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Διόδ. 1. 14, καυλός, καὶ πᾶν κοῖλον· καὶ ἀριθμητικῆς σχέσις εἰς τὴν μουσικὴν, Πλάτ. Πολιτεῖν 8, σ. 189. [Ἐκ τοῦ βαθμοῦ αἰολ. βυθμός, βυθμὴν, ὡς βάπτω, βύπτω, ὅπου ἀνήκει κ. πύνδος, πύνδαξ.]
 Πυθόθεν, Ἐπίρ. (Πυθώ), ἀπὸ τὴν Πυθώ, ἡ ἀπὸ τοὺς Δελφούς.
 Πυθοῖ, Δοτ. τοῦ Πυθώ, ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Δελφῶν· λαμβάνεται κ. Ἐπίρ. ὡς οἶκος, μυχοῖ κτλ.
 Πυθοῖδε, Ἐπίρ. εἰς τὴν Πυθώ.
 Πυθόκραντος, ὁ, ἡ (κραίνω), ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος προσηρημένος κ. φυλαγμένος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1265.
 Πυθοκτόνος, ὁ, φονεὺς τοῦ Πυθῶνος, ἡ τοῦ πυθικοῦ δράκοντος, Ὀρφ.
 Πυθόληπτος, ὁ, ἡ, ἀπὸ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα ἐνθουσιαζόμενος, καὶ προφητεύων, Ἡσύχ. Φωτ. Σουῖδ.
 Πυθόματι, Ἀόρ. ἐπυθόμην, Παρακ. πέπυσμαι, πέπυσται κτ. θεματικὸν τοῦ πυθάνομαι, μετὰ τὸ ε, πύθομαι, μετὰ τὸ εὔστομαι· Ζ. τὴν παραγωγὴν εἰς τὸ ΠΑΩ κατὰ τὸ τέλος.
 Πυθόμαντις, εἶδος, ὁ, ἡ, ὁ πυθικός μάντις : ἐστία, ἡ καθ' ἑδρὰ τοῦ μάντεως εἰς τὴν Πυθώ, Σοφοκ.
 Πυθόχρηστος, ὁ, ἡ (χράω), ἀπὸ τὸν πυθικὸν χρηστὸν εἰρημένος, προσηρημένος, Αἰσχ. Χοηφ. 937. Ξενοφ. Λακ. 85.
 Πύθω, ταυτ. μανθάνω, Ἑτυμ. Μ. θεματικὸν τοῦ Πεύθω, ομαι, πυθάνομαι.
 Πύθω, μετὰ τὸ πύω, ταυτ. πύω, σαπίζω, διαλύω διὰ σήψεως, κάμνω τι νὰ σαπῇ, Ἰων. Ἀπόλλ. 360. 374. Παθ. κ. Μεσ. σήπομαι, διαλύομαι. Ἡ πρώτη τοῦ σημασία εἶναι πνέω, μυρίζω, βρωμῶ, καὶ (τῆς ἐνεργείας λαμβανομένης ὡς αἰτίας), σαπίζω.
 Πυθώ, οὗς, ἡ, κ. Πυθῶν, ὦνος (ὡς Γοργῶ κ. Γοργῶν), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ χώρα τῶν Δελφῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβαν τὰ ὀνόματα Ἀπόλλων ὁ Πύθιος, καὶ ὁ δράκων Πύθων. τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν ἐδῶ, καὶ ἡ ἱερεὶα Πυθία· ἡ παραγωγὴ αὕτη εἶναι ὀρθότερα παρὰ ἡ ἐκ τοῦ πύθομαι καὶ πυθάνομαι.
 Πυθώδε, Ἐπίρ. ταυτ. Πυθοῖδε.
 Πυθῶθεν, Ἐπίρ. ταυτ. Πυθόθεν.
 Πύθων, ὠνος, ὁ (δράκων)· Ζ. πρ. 2) εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πλουτάρχου ὠνομάζοντο πύθωνες οἱ ἐγγαστρίμυθοι.
 Πυθωνικός, ἡ, ὄν, ταυτ. πυθόληπτος.
 Πυθωνόθεν, ταυτ. Πυθῶθεν· Ζ. Πυθώ.
 Πύθιος, ὡς, ὡς, ταυτ. Πύθιος, ποιητ.
 Πύκ, Ἐπίρ. πυκνός, σφικτός· Μεταφ. ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· Ζ. πυκνός· κυρίως, πῶστις αἰτ. (ὡς πρόκα, μέγα, λίγα κτ.) ἐκ τοῦ πυκός πυξ, θέμα τοῦ πυκνός· Ζ. ΠΑΩ, πύκη.
 Πυκάζω, μετὰ τὸ πύω, πυκνώνω, σφίγγω, κ. πυκνῶς στεπάζω : νέκυν φέρει, στεπάζειν, Ἰλ. ω. 531. : στεφανοῖς, στεφανόνειν, Ὀμ. εὖ πυκάζου τόξον, ἐτοίμαζε καλὰ τὸ τόξον, Αἰσχ. Ἐπτ. 149. πυκάζειν δῶμα, κλείειν στερόνως τὸν οἶκον, Σοφοκ. Αἴας, 581. ἐν τὸς πυκάζοντες σφέας αὐτοὺς, Ὀδυσ. μ. 225, ἀντὶ κρύπτουσιν. 2) πεπυκασμένος, Μεταφ. φρόνιμος, συνετός, Ἡσιόδ. Ἔργ. 791.
 Πύκασμα, τό (πυκάζω), τὸ πυκνωμένον, στεπασμένον, κεκλεισμένον. 2) ἀντὶ
 Πυκαστμός, ὁ, τὸ πυκάζειν, δηλ. πυκνόνειν, στεπάζειν, σκιάζειν, κλείειν, φελλμ. 117, 26.
 Πυκμήδης, εἶδος, ὁ, ἡ, (πύκα, μῆδος), στοχαπτικός, συνετός, φρόνιμος, Ὀδ. α. 438, ὡς Ἰλ. ω. 282, πυκινὰ μῆδεα ἔχων.
 Πυκινά, (πυκινός), ὡς Ἐπίρ. ταυτ. πυκνός.
 Πυκινόθριξ, τριχός, ὁ, ἡ, πυκνομάλλης, Νέων. 32, 108.

Πυκινός, ἡ, ὄν, ταυτ. τοῦ συγκοπ. πυκνός. Ζ. πύκα.
 Πυκινόφρων, ὠνος, ὁ, ἡ, (φρήν, πυκινός), φρόνιμος, Ὀμ. Τ. 2. 535.
 Πυκινά, Ἐπίρ. ἀντὶ πυκνός.
 Πυκινάζω, ταυτ. Πυκνώνω, Ἀμφ. χωρὶς λόγον.
 Πυκινάξιος, Ἐπίρ. ταυτ. πυκινὰ κ. πυκνός, συχνάξιος.
 Πυκινάρμων, ὠνος, ὁ, ἡ, πυκινὰ ἡρμωσμένος, ἡ κλείων, Στοβ. φυσικ. 1, σ. 594.
 Πυκινόβλαστος, ὁ, ἡ, ἔχων πυκινὰ βλαστάρια, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3, 10.
 Πυκνογόνατος, ὁ, ἡ, μετὰ πυκινὰ γόνατα, κόμπους, ὡς ἡ κάλαμος.
 Πυκνοέθειρος, ὁ, ἡ, ταυτ. Πυκνόθριξ.
 Πυκνόθριξ, εἶδος, ὁ, ἡ, πυκνομάλλης.
 Πυκνόκαρπος, ὁ, ἡ, φορτωμένος καρπὸν (λέγομεν Κ.)
 Πυκνοκίνδυνος, ὁ, ἡ, ὅστις κινδυνεύει συχνάξιος, Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικ. Δ, γ. Κορ. Πρβ. μεγαλοκίνδυνος.
 Πυκινόν, Ἐπίρ. ταυτ. πυκνός. Ζ. πυκνός.
 Πυκνοπνεύματος, ὁ, ἡ, πυκνός, δηλ. συχνῶς ἀναπνέων, Ἰπποκρ.
 Πυκνόπορος, ὁ, ἡ, ἔχων πυκνοὺς πόρους.
 Πυκνόπτερος, ὁ, ἡ, μετὰ πυκινὰ πτερά : ἀηδόνες, αἵτινες πυκνῶς, δηλ. πολλὰ ὁμοῦ περιπταται, Σοφ. Οἰδ. Κ. 17.
 Πυκνορόαξ, ταυτ. πυκνόρριξ.
 Πυκνόρριξ, ὁ, ἡ, πολυρριξός.
 Πυκνόρριγος, ὁ, ἡ, ἡ } σταφυλὴ μετὰ πυκινὰς ῥῶγας, Ἀνάλ.
 Πυκνορριγῶς, ὡς, ὁ, ἡ, }
 Πυκνός, ἡ, ὄν, κυρίως, πυκινός (ἐκ τοῦ πυκός, συγκοπ. πύξ, γεν. πυκός, ὅθεν πύκα), πυκνός καὶ Κ. σφικτός, σεσφωρευμένος, σκληρός· καὶ ἐπὶ χρόνου, συχνός. Μεταφ. ταυτ. συνετός, ὡς αὐτῶς πυκινόφρων, πυκινὰ μῆδεα κτ. : ἄχος, μελιδῶνας· πυκινῶς ἀνάχημαι, Ἰλ. ω. 480. Ὀδυσ. τ. 95 κτ., σφοδρός, ὄξυς. Συγγενές μετὰ τὸ πυνκαλέος, πυνκαδανός, πυνκινός, πικρός. ἀλλ' ὅχι ἐκ τοῦ πύξ, γρόνθος, οὐτε ἐκ τοῦ πύξ, πύκη, ἀλλὰ πύξ πυκός, παχύς, εἶναι τὸ θέμα· Ζ. ΠΑΩ. καὶ φρένες πυκινὰ, πρῶτον ἐσήμαινε διάφραγμα παχύ, καὶ Μεταφ. συνετός νοῦς, προτέτι καὶ τὸ πικρός ἐλήφθη μεταφ. ἀντὶ ἀγχίνους, νοήμων. Ζ. μέλας.
 Πυκνόσαρκος, ὁ, ἡ, (σάρξ)· μετὰ πυκινὰς, παχείας σάρκας, κρέατα.
 Πυκνοσπορέω, ὡς, σπείρω πυκινὰ, ἐκ τοῦ
 Πυκνοσπόρος, ὁ, ἡ, (σπορά), πυκινὰ σπείρων.
 Πυκνόσπορος, ὁ, ἡ πυκινὰ σπαρμένος.
 Πυκνόστημος, ὁ, ἡ, (στήμων), μετὰ πυκινὰ νήματα στημονίου.
 Πυκνόστιχτος, ὁ, ἡ, (στιγίω), μετὰ πυκινὰ στιγματα, Σοφοκλ.
 Πυκνόστιλος, ὁ, ἡ, μετὰ πυκνοὺς, πολλοὺς στύλους.
 Πυκνότης, τητος, ἡ, (πυκνός), πυκνότης, σφικτότης, πολλὰ πλότης : ἐν τῷ τρόπῳ, φρόνητις, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1131.
 Πυκνόφθαλμος, ὁ, ἡ, μετὰ πυκινὰ ὀμμάτια (κάλυκας, βομβούκια).
 Πυκνόφυλλος, ὁ, μετὰ πυκινὰ φύλλα.
 Πυκνώ, ὡς, (πυκνός), πυκνώνω, ἀμχ τῷ πνεύματι πεπυκνωμένῳ προφέρεται, Πλούτ. νὰ προφέρῃ μετὰ ἑνα ἀνατατμόν. συττέλλω, συμμαζώνω, πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνῶτας, Ἀριστοφ. Νεφ. 702.
 Πύκνωμα, τό, τὸ πυκνόνειν, καὶ τὸ πυκνωμένον· πυκνώματιν, ἀντὶ ἐνδύματιν, Αἰσχ. Ἰκέτ. 250. πυκνώματα ἄττα, ἡ συχνὴ ἐπαναληψὶς τοῦ αὐτοῦ τόνου, ὡς εἰς τὴν κρούσιν μουσικοῦ ὀργάνου, Γέλλιος 1, 11.
 Πύκνωσις, ἡ, (πυκνώνω), τὸ πυκνόνειν, καὶ ἀντὶ πυκνότης.
 Πυκνωτικός, ἡ, ὄν, πυκνώνων. φάρμακα πυκ. ἄλλως, στεγνωτικά, τὰ ὁποῖα κλείουσι τοὺς πόρους, καὶ δυναμύνουσι τὰ χαῦνα μέρη.
 Πύκός, Λακ. πουλός. Ζ. Πυκνός.
 Πυκτάλιζω, (ἐκ τοῦ πύκταλος), ταυτ. πυκτεύω, Ἀνακρ. κ. Ἑτυμ. Μ.
 Πυκτέον, τό, κ. Πυκτίον, τόπος, ὅπου ἡγωνίζοντο οἱ πύκται, Σουῖδ. 2) βιβλιοθήκη, μᾶλλον δὲ βιβλίον, Σουῖδ.
 Πυκτεύω, ἀγωνίζομαι πύξ, τὴν πυγμὴν.
 Πύκτευσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Πυκτευτής, οὗ, ὁ, ταυτ. πύκτης.
 Πύκτη, ης, ἡ, συνώνυμ. τοῦ Πυγμῆ, Ἡσύχ. Κ. φούκτα, χυδ.

φύχτα. καὶ κατὰ μετάθ. Χούφτα, ὡς τὸ λέγομεν οἱ Θετταλοί.
Πύκτης, ου, ὁ, ὅς τις παλαίει μὲ τὴν πυγμὴν (γρόνδον), Ἀ-
 ριστοτ. ῥητ. 1, 5.
Πυκτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν πύκτην, ἔμπειρος πύκτης.
 τέχνη πυκτική, ἡ τοῦ πυκτεῦσιν.
Πυκτίον, τό, ταυτ. πυκτίον.
Πυκτίς, ἡ, ὄν, ταυτ. πυκτίς, φύλλον, ζωγραφημένος πίναξ,
 Ἀνάλ. 2, σ. 99, ἀριθ. 26. Πρβ. πύξος· 2) Ἀριστοφ. Ἀχαρ.
 879, ἀδιόριστον τι ζῶον.
Πυκτομαχέω, ὦ, ταυτὸς. πυκτεύω. Σουῖδ.
Πυκτός, ἡ, ὄν. ταυτ. πυκτός.
Πυκτοσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ πύκτου, Ἀθήν. σ. 414.
Πύλα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ πύλη.
Πυλαγόρας, ὁ, (πύλας, αἰγίρω), πρεσβευτὴς τῶν ἐλληνικῶν
 πόλεων εἰς τὴν Πυλαίαν. ὅθεν
Πυλαγορέω, ὦ, εἶμαι εἰς ἐκ τῶν ἀπεσταλμένων πρεσβευτῶν εἰς
 τὴν Πυλαίαν.
Πυλαΐδης, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
Πύλαι, αἱ. Ζ. πύλη.
Πυλαία, ἡ, νοητ. σύνοδος, ἡ τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς τὰς πύ-
 λας, ἡ Θερμοπύλας· κυρίως, εἰς τὴν κώμην Ἀνθήλην, Ἡρόδ. 7,
 200. 2) τὸ δίκαιον τοῦ συνεδριάζειν εἰς αὐτήν. 3) ἡ παγήγουρι
 μὲ ὅλα τὰ πρὸς τέρψιν τοῦ λαοῦ ἀνήκοντα, δηλ. ποιήσεις, αἰ-
 γυρτίας, μεταπωλήσεις· διὰ τοῦτο ποτὲ μὲν ἀντὶ μεταπώλησις,
 Πλούτ. περὶ τοῦ προσώπ. τῆς Σελίν. §. 8, καὶ περὶ τοῦ εἰ, §.
 4. ποτὲ δὲ ἀντὶ θαῦμα, τεράτασμα· μύθων ἀπειθῶν πυλαία,
 Πλούτ. Ἀρτεμ. ὡς πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία, κ. πυλαϊστής, δηλ. ψεύ-
 στης, ἡ μὴδὲν ὑγιὲς μῆτε λέγων μῆτε πράττων.
Πυλαιστής, ἡ **Πυλαίστης**, ὁ, αἰγύρτης, ἀπατεῶν, ὁποῖ-
 οὖς συνάζοντο εἰς τὴν Πυλαίαν Ζ. πρ. Πρβ. Ἐμπεδοκλῆς εἰς Δι-
 ογ. Λαερ. §. 62.
Πυλαΐκος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν Πυλαίαν, Πλούτ.
 Πύρρ. 29.
Πυλαίμενης, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὅμ.
Πύλαιος, ἡ, Πυλαίος, αἶα, αἶον, (πύλη), ὅς τις εἶναι ἔμπροσθεν
 τῶν θυρῶν, ὡς θυραῖος· 2) ὅστις εἶναι γεννημένος εἰς τὰς Πύ-
 λας, ἡ διατρίβει ἐκεῖ· ὅθεν, ἡ Πυλαία, τὸ ὅπ. Ζ.
Πυλαίστης, ὁ, Σουῖδ. ταυτ. Πυλαιστής.
Πυλαῖτις, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηναῖς, ἐκ τοῦ πύλη, θηλ. τοῦ
 Πυλαίτης, Λυκόφρ. 356.
Πυλαμάχος, ὁ, ὁ ὀρμῶν κατὰ τῶν πυλῶν ἐν τῇ μάχῃ, Ἀ-
 θήν. 4, σ. 154. ἐκ Στήσιχόρου.
Πυλαόχος, ἀντὶ Πυλόχος, ὁ, ἡ, ταυτ. Πυλοῦχος.
Πυλαρός, ὁ, ταυτ. πυλωρός, κατὰ διάλ. ὡς πρῶτος ἀντὶ πρῶ-
 τος, κ. πυλαυρός κ. πυλευρός (ὡς πέταυρος κ. πέτευρος)· προσέ-
 τι πυλαωρός, κ. πυλουρός· Πρβ. αὔρος, εὔρος, ὦρος, οὔρος.
Πυλάρτης, ου, αο. Ὅμ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄδου, δηλ. ἐπαρτῶν
 τὰς πύλας· βαττῶν κλεισμένας· ἡ, τῇ πύλῃ προσηρμοσμένος.
 ὅθεν, τὸ ἐξηγοῦν καὶ δούλου ὄνομα. ἄρα πυλωρός, πορτάρης
 τοῦ Ἄδου.
Πυλαΐτις, ἡ, ὄν, ταυτὸς. πυλαία, Σοφοκ. Τρ. 659.
Πυλαωρός, ὁ, ταυτ. πυλωρός, Ἰλ. ω, 681. Ζ. πυλαρός.
Πυλεών, ὁ, ταυτ. πυλών. 2) Λακ. στέφανος τίς, ἴσως ἐκ τοῦ
 πύλον ἀντὶ φύλον, φύλλον, Ἀθήν. σ. 678 Ἡσύχ. κ. Καλλιμ.
 Πολυδ. 5, 96.
Πύλη, ἡ, θύρα· εἴσοδος· ποταμοῦ ἐκχυσίς, ἐκβολή, πτόμα, κ.
 Πληθ· Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 390. 2) Πύλαι, αἱ, ἀντὶ Θερμοπύλαι,
 τὸ στενόν, δι' οὗ διαβαίνουσιν ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λο-
 κρῖδα [Πύλη, πύλος συγγεν. τοῦ Πύλος, τὸ ὅπ. Ζ.]
Πύληγενής, ἑός, ὁ, ἡ, (γένω), γεννημένος εἰς τὴν Πύλον·
 ἡδύνατο νᾶ εἶναι κ. πυλογενής κ. πυλωγενής· Ζ. ἀτλαγενής.
Πύληγόρης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Πυλαγόρας.
Πύληθός, ὁ, (δέχω, δέχω), ταυτ. πυλωρός· Ἐπίθ. τοῦ Ἑρ-
 μοῦ, ὡς πύλαος, στέλλων ὀνειρούς, καὶ φυλάττων τὸν ὕπνιον,
 Τρην. Ἑρμ. καὶ Σχολ. Ὀδυσ. ψ, 198.
Πύλην, ἡ, ὄνομα πόλεως.
Πύλιγξ, γῆος, ἡ, ἑλιξ· κόμης, κατὰ μάλλια, ἐκ τοῦ οὐλος
 ἀντὶ αὐλιγξ, δηλ. ἑλιξ, ὅπου τὸ π εἶναι πνεῦμα, ὡς πόλχος ἀντὶ
 ἄλχος κττ.
Πύλις, ἡ, ὄν, μικρὰ πύλη.

Πυλόθον, Ἐπίθ. ἐκ τῆς Πύλον.
Πυλογενής· Ζ. πυληγενής·
Πυλόνδε, Ἐπίθ. εἰς τὴν Πύλον.
Πύλος, ὁ, ταυτ. πύλη, Ἰλ. ε, 395 (ὡς δαίμων ἀντὶ δαίλη).
 Κατ' ἄλλους, ἡ πόλις Πύλος· Πρβ. Πίνδ. Ὀλύμ. 9, 46.
Πύλος, ἡ, κ. ὁ, πόλις τῆς Πελοποννήσου.
Πυλουρός, ὁ, ἡ, ταυτ. πυλωρός (οὔρος), Πορτάρης· Ζ. πυ-
 λαρός.
Πυλοῦχος, ὁ, ἡ, (ἐχω, πύλη), ὁ κρατῶν καὶ ὑπερασπίζων τὰς
 πύλας.
Πύλω, ὦ, κατασκευάζω τί μὲ πύλας, ἡ κλείω μὲ πύλας. Ἀρι-
 στοφ. Ἀχ. 1158. ὅθεν
Πύλωμα, τό, ἀντὶ πύλη, πυλών, Εὐρ. Φοῖν.
Πύλω, ὦνος, ὁ, μεγεθύν. τοῦ πύλη, μεγάλη θύρα, ὡς ἡ τοῦ
 τεύχους. 2) οἰκοδόμημα ἐπάνω τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, Πολύβ.
 4, 15. : τετράθυρος, Ἀθήν. 5, σ. 205, μὲ τέσσαρα παράθυ-
 ρα. 3) ἡ ἀνταμάρα, Λουκιαν. Μενίπ.
Πύλων, ὦνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Ὅμ.
Πυλωρέω, ὦ. μ. ἤτω, εἶμαι πυλωρός· κ. Τραπ. : τὴν κόγχην,
 Πλούτ. 7, σ. 191. Η.
Πυλώριον, τό, ἡ καλύβη, ἡ σκηνὴ τοῦ πυλωροῦ, Ἡσύχ.
Πυλωρός, ὁ, (πύλη, οὔρος, Ἰων. ὦρος), φύλαξ τῆς πύλης,
 πορτάρης. Ζ. πυλαρός· 2) ὁ πυθμὴν τῆς κοιλίας, τὸ τοῦ στομά-
 χου πτόμα, δι' οὗ μεταβαίνει τὸ φαγητόν εἰς τὰ ἔντερα.
Πυματηγόρος, ὁ, ἡ, ὁ λαλῶν τελευταῖος, Γρηγ. Ναῦ· ἐπίγρ.
 206.
Πύματος, ἡ, ὄν, τελευταῖος· πύματον κ. πύματα, Ἐπίθ. ἀντὶ
 τέλος πάντων, τὴν τελευταίαν φοράν,
Πύνδαξ, ὁ, ἐκ τοῦ πύνδος, μὲ θωρικὴν κατάληξιν εἰς αἶ, ταυ-
 τὸς. πυθμὴν, πάτος, κοιλία, λαιμός ἀγγείου, λαβὴ· ὅθεν ὅξυ-
 πύνδαξ, κ. ἀπυνδάκωτος. Ἐκ τοῦ βάθος, αἰολ. βύθος, πύθος,
 βυθμὴν, πυθμὴν.
Πυνθάνομαι, ἐκ τοῦ πύθωμαι. καὶ ταυτ. πύθωμαι· ἐρωτῶ, μαν-
 θάνω, ἀκούω, παρατηρῶ, Ζ. ΠΑΩ.
Πυννιάζω, Λακ. πουννιάζω. ταυτὸς. παιδικῶς χροῖμαι, πυγίζω.
 ἐκ τοῦ
Πύννιον, τό, ταυτὸς. ὁ δακτύλιος, (πρωκτός), Ἡσύχ.
Πύξ, Ἐπίθ. μὲ τὸν γρόνδον· πύξ τοὺς δακτύλους ἔχει, δηλ.
 κλεισμένους. πύξ μάχομαι, Ἰλ. ψ, 621, δηλ. μὲ τὴν πυγμὴν,
 μὲ τὸν γρόνδον, Ζ. ΠΑΩ. καὶ διὰ τὸν σχημ., γνύξ, ὁδάξ, λάξ,
 μίξ, κτλ.
Πύξ, υγός, ἡ, ταυτὸς. πυγή, Ἀριστοτ. Φυσιογν.
Πύξα, ἡ, ὄνομα τόπου, Θεόκρ.
Πυξάκανθα, ἡ, (πύξος, ἀκανθα), ἄλλως, λύκιον.
Πυξάν, ὦνος, ὁ δάσος πύξων, Γλωσσ. Στεφ.
Πυξίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ πυξίς,
Πυξίζω, ἐχω τὸ χροῖμα τῆς πύξου, Ξενοκρ. ἐνὶδρ. τροφ. κερ.
 20.
Πυξίνεος, ἑα, ἑόν, κ. } (πύξος), κατασκευασμένος ἀπὸ πυ-
Πύξινος, νη, νον } ξίρι· ἔχων χροῖμα πύξου, ἀντὶ
 ὠχρός.
Πυξίον, τό, ταυτὸς. πυξίδιον. 2) γραφικὸς πίναξ ἀπὸ πυξίρι,
 ἀλφαβητάριον, Πλούτ. 2) Καθ. πίναξ, τράπεζα, Ἐξοδ. 24, 12·
 Ἰητ. 30, 8.
Πυξίς, ἡ, ὄν, κουτίον ἀπὸ πυξίρι.
Πυξογράφω, ὦ. Ζ. πύξος.
Πυξοειδής, ὁ, ἡ, ὁμοῖος μὲ πύξον.
Πυξόεις, συναίρ. οὐς, αἰντος, ὁ, ποταμοῦ ὄνομα, πόλεως, κ.
 ἀκρωτηρίου.
Πύξος, ἡ, πυξάρι Η. Ἐκ τοῦ ὁποίου κατ' ἀρχὰς ἐκατα-
 σκευάζοντο πίνακες, ἡ σάνιδες γραφικαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγραφαν.
 πυξίον, πυξίδιον, πυκτίς, πυκτίον, τὰ ὁποῖα (ἐπειδὴ ἐδίπλωνον-
 το), ἐλέγοντο κ. πυκτίον, πτυχίς, πτυχίον· ὅθεν πυξογραφέω,
 Ἀρτεμ. 1, 35. [Πύξος συγγενὲς τοῦ πυκός, πυκνός παρὰ τὸ
 πεπυκᾶσθαι ἢ πεπυκνῶσθαι. Πυκνότερα μὲν οὖν δακτεῖ πύξος κ.
 ἔβανος, Θεόφρ.]
Πυξώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πυξοειδής. 2) πλήρης πύξων.
Πυξών, ὦνος, ὁ, ταυτ. Πυξέων.
Πυσοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. πυνώδης, ὡτάν πύον, γαμάτος
 πύον, ἐκ τοῦ

Πύον, τό, ἔμπυον. Η. Ζ. κ. πύος ἀρίθ. 2.
 Πυοποιέω, ὦ, τό ῥήμα.
 Πυοποιός, ὁ, ἡ, κάμνων ἔμπυον, κάμνων νά ἔμπυάσῃ.
 Πυορροέω, τό ῥήμα.
 Πυορροία, ἡ, τό οὐσιαστ.
 Πυορροός, συναίρ. -ρους, ὁ, ἡ, ῥέων ἔμπυον.
 Πύος, τό, κ. Πυός, ὁ, τό πρῶτον γάλα, κολάστρα Η. ἐκ τοῦ Λατ. colostrum. Ζ. πύαρ κ. πυστία. 2) ταυτ. πύη, πύος, κ. πύον, τό, ἔμπυον, ὑγρόν τοῦ ζώου σηπόμενον. [Ἐκ τοῦ πύω, πύω. Ζ. κ. ΠΑΩ. ὀρθότερον, ἀνήκει ἡ λέξις εἰς τὸ Πύα, πύη, πύη, ὡσαύτως, πύη, πύαρ, πυστία, πύανος, πυγή, πύξ, πυκός, πυκνός κτλ.]
 Πύος, ὁ, ἀντί πυρός. Ζ. πύα.
 Πυουλκός, ὁ, ἡ (ἐλκω, πύον), ὅ, τι ἔλκει, ἐξάγει τὸ ἔμπυον, Ἡρ. πνευμ. 1, σ. 208.
 Πύω, ὦ, ἔμπυονω, κάμνω νά ἔμπυάσῃ. Ζ. Πύος ἀρίθ. 2.
 Πυπάζω, κ. Πυπάζω. ἴδε τὸ ἐφεξ.
 Πύπαξ, Πύπαξ, κ. Φύπαξ, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ κ. ἐκ πλήξεως. Πύπαξ ὦ Ἡράκλειε, Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 70. ὅθεν, πυπάζω τινά, κ. ὑπερπυπάζω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 677. κάμνω τινά νά θαυμάζῃ, καὶ νά ἐπιφωνῇ συνεχῶς πύπαξ, πύπαξ. Πρβ. πομπύζω, κ. πυμπύζω τινά ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.
 Πύρ, υῖος, τό, Λακ. πύρ, φωτιά πύρ ἐπὶ πύρ, παροιμ. ὡς τὸ λαοὶ εἰς τὴν φωτίαν. 2) ἀντί πυρός. 3) Μεταφ. ἀντί σφοδρότης, ζωηρότης. 4) Πύρ θαλάσσιον, ἡ ὑγρὸν, ἡ σκευαστὸν, ἡ ἐσκευασμένον, ἡ ἐνεργόν, τὸ ὑγρὸν πύρ τῶν Γραικωρμαίων, Βυζ. [ἀνήκει εἰς τὸ πύω, πνέω, φυσῶ τὸ πύρ οἷον πνεύματός τις φύσις, Ἀριστοτ.]
 Πύρα, ἡ, τόπος ὅπου ἀνάπτεται φωτιά. πυρεστία, καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς φωτιά, Σοφοκλ. Ἥλ. 901. ἡ βωμός, Ἡρόδ. 2, 39. πυρά λαμπάδων, μεγάλη φωτοχυσία, Διόδ. Σικελ. 17, 36.
 Πυράγρα, ἡ, κ. } (ἀγρα), σιδηροῦν ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὅποιον
 Πυραγρέτης, ὁ } πιάουσιν ἀναμμένον κάρβονον, μαστία Η.
 Ἄναλ. 2, σ. 216. Ὁ Εὐστιάδ. ἔχει περίγρα, ἀντί διαβήτη, καὶ ὁ Σουίδ. ἐρμηνεύει καὶ τὰ δύο ἐργαλεῖον, οἷον κάμνουσι τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξῶν.
 Πυράζω. Ζ. πυρράζω.
 Πύραξος, ὁ, Νικανδρ. Θηρ. 932, ταυτ. σπυράς, κόπρος αἰγῶν.
 Πυραιθεῖον, τό, υἱός, ὅπου ἐτίμων οἱ πυραῖδοι τὸ πύρ, Στράβ. 15, σ. 1066.
 Πυραιθής, ὁ, ἡ, μὲ πύρ, ἡ ὡσάν πύρ καίων, θερμός.
 Πύραιδοι, οἱ, οἱ Πέρται, οἱ λατρεύοντες τὸ πύρ.
 Πυραιδουσα, ἡ, Ἐπίρ. Ὀμ. 15, 11, φαίνεται ὅτι εἶναι μέρος τῆς καμίνου.
 Πυραῖω, ἀπαρέμφ. πυραῖδω (κατὰ τοῦ καν. ὀντί πυραῖδω· ἀλλ' ὁ κανὼν πολλὰκις ἠλέγχθη στραβός), Εὐρ. Ῥήτ. κρατῶ ἀναμμένον πύρ.
 Πυραίχμης, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὀμ.
 Πυράκανθα, ἡ, ἀγκαθώδης τις θάμνος, Διοσκ. 1, 18.
 Πυράκης, κ. -άκιος. Ζ. πυρράκης εἰς τὸ πυρράζω.
 Πυρακτέω, κ. } (πύρ, αἶμα, αἶμα, αἶμα), κυρίως, στρέφω
 Πυρακτόω, } εἰς τὴν φωτίαν, κάμνω νά κοκκινίσῃ εἰς τὴν
 φωτίαν, σκληρύνω· οἱ Αἰθίοπες χρῶνται τόξοις ξυλίνους πεπυρακτωμένοις, Στράβ. Πρβ. σαυλίνον. 2) καίω, ἀναφλέγω.
 Πυράκτωσις, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Πυράλλης, ἡ, κ. } Ἀριστοτ. Ἰστ. 9, 1. ἡ Πυρράλης, ἡ,
 Πυραλλίς, ἡ, } Ἡτύχ. ἴσως ἀγρία τις περιστέρα, κοκκινωπή,
 ὡς πυραλίδες ἐλαῖαι, αἱ κιτρινοκόκκιναι. Ζ. πύρρα. 2) Νομ. καὶ
 ἀντί πυραύτης.
 Πυράμη, ἡ, ἀντί ἄμη, Σουίδ. κ. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 290.
 Πυράμητος, ὁ, ὁ θερισμός τοῦ σίτου, ὁ τούτου καιρός (πυρός, ἀμητός).
 Πυράμεδος, ὦ, κάμνω ὡσάν πυραμίδα, Νικητ. Χρον. 9, 12.
 Πυράμεξός, ἡ, ὄν, ἡ } ἀνήκων εἰς πυραμίδα, Ἰάμβλ. ἀρίθμ.
 Πυραμιδικός, ἡ, ὄν, } σ. 102. κ. 133.
 Πυράμενος, ταυτ. πύρινος, σιταρίσιος, Ἡσιόδ. λείψ. ὡς χρυδά-
 μινος ἀντί χρύδινος, Πολυαιν. 4, 3, 32.
 Πυράμεις, ἡ, ἡ (τύραμος) : μάξα. εἶδος πλακουντίου, ὡς κ.
 πυράμους, σχημ. κατὰ τὸ σησάμικ. Ἀθην. 14, σ. 351. Schw.
 2) ἡ Πυραμῖς· δὲν παράγεται οὔτε ἀπὸ τὸ πύρ, οὔτε ἀπὸ τὸ
 πυρός (σίτος)· ἀλλ' εἶναι λέξις Αἰγυπτιακή.

Πυραμιδοειδής, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα πυραμίδος.
 Πυράμοεις, ἀντί Πυραμοῦς, τό ὄπ. Ζ.
 Πύρμος, ὁ, ὄνομα κύρ.
 Πύρμους, ἡ -οῦς, οὐντος, ὁ (πυρός, πύραμος, πυραμῖς),
 πλακούντιον ἀπὸ σίτον καφαλίσμενον, καὶ μέλι διδόμενον εἰς τὸν
 ἀγρυπνοῦντα ἐν τῇ παννυχίδι· ὅθεν Ἀριστοφ. Θεσμ. 94, τοῦ
 γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πλακοῦς, λαμβάνομεν τὸ βραβεῖον τῆς
 τέχνης, δολιότητος. Πρβ. πυραμῖς.
 Πυράμυξ, ἡ, ἀντί Πυρά μύια, ταυτ. μέλιττα, Ἡσύχ.
 Πύρασος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὀμ.
 Πύραυγής, ἑός. ὁ, ἡ (αὐγῇ), λάμπων ἐκ πυρός, ἡ ὡσάν
 πύρ, Ὀρφ. Ἦμ.
 Πύραυνον, τό, (πύρ, αὐω), τουρκ. μαγκάλι. Ζ. βαῦνος.
 Πυράυτης, ὁ (πύρ, αὐω), ζωῦφιον καίόμενον περὶ τὸν λυ-
 γνον· ὅθεν, δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον, Αἰσχ. λείψ.
 Ὁ Τσέτσης, Λυκόφ. συνδέεται ἐκ τούτων μίαν λέξιν ὡς ὄνομα τοῦ
 ζωῦφίου μοροπυραύστης.
 Πυράφλεκτος, ὁ, ἡ, μὴ καίόμενος ἀπὸ τὴν φωτίαν, Σουίδ.
 Πυρβάλος, ὁ, ἡ, ῥίπτων φωτίαν· πυρῶδης, Μανέθ. 5, 93.
 Πυργηδόν, Ἐπίρ. ὡσάν πύργος, ἡ ὡσάν τετράγωνον· κατὰ
 πλινθίων. Ζ. πύργος, ἀρίθ. 2.
 Πυργηρέω, ὦ, κλείω εἰς τὸν πύργον καὶ πολιορκῶ, Αἰσχ. Ἐπτ.
 Πυργήρης, ὁ, ἡ, κ. } Ἐπίρ. -γήρης, ὠχυρωμένος μὲ πύρ-
 Πύργηρος, } γους, ὑψηλός ὡσάν πύργος· εἰς τὸν πύρ-
 γον κλεισμένος, καὶ πολιορκημένος. Ζ. περὶ τῆς καταλήξε. εἰς
 διήρη.
 Πύργινος, νη, νον, (πύργος) : νόμιμα, οἱ νόμοι τῆς πόλεως,
 Αἰσχ. Προμ. 857.
 Πύργιον, τό, Πυργισκάριον, τό, καὶ
 Πυργίσκος, ὁ, Πυργίσκινον, τό, ὑποκ. τοῦ πύργος εἰς ὅλας
 τοὺς τὰς σημασίας.
 Πυργίτης, ὁ, ὁ, κ. } ἀνήκων εἰς πύργον.
 Πυργίτης, ἡ, }
 Πυργόβαρις, ἑός, ἡ, οἱ προμαχῶνες τοῦ πύργου, Ὀ.
 Πυργόδαίκτης, ὁ, ἡ (δαίτω), πύργους προβάλλων, συν-
 τρίβων, Αἰσχ. Πέρτ. 104.
 Πυργόειδής, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα πύργου.
 Πυργόκερας, ἑός, ὁ, ἡ. Ζ. ὑψίκερας.
 Πυργόμαχος, ὦ (μάχη, μάχομαι), μάχομαι ἐκ τοῦ πύργου.
 2) κατὰ τοῦ πύργου, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 8, 13.
 Πυργοποιέω, ὦ, ποιῶ, κτίζω πύργον· ὅθεν
 Πυργοποιία, ἡ, τὸ κτίζειν πύργους. 2) ἡ κτίσις τοῦ πύργου τῆς
 Βαβυλωνίας.
 Πύργος, ὁ, Μακεδ. βύργος. Ζ. πέργαμον, πύργος εἰς τὰ τεῖχη,
 πρὸς ὑπεράσπισιν, καὶ εἰς τὰ καράβια, καὶ Πύργος μοναδικός,
 καὶ φερόμενος ἐφ' ἀμάξης, ὡς πολιορκητικαὶ μηχαναί. 2) δια-
 ταγήτης μάχης, τὸ τετράγωνον, Ἰλ. δ, 334. ὅθεν, πυργηδόν,
 Ἰλ. μ, 43, εἰς σχῆμα τετραγώνου, ἡ παραλληλεπίπεδον, τὸ ὁ-
 ποῖον ἄλλως ὀνομάζεται κατὰ πλινθίων. 3) ξυλινὸν σκεῦος, ἐνῶ
 ἐστέοντο οἱ κύβοι. 4) οἶκος, ὅπου ἐκατοίκουν αἱ δούλαι, Δη-
 μοστ. σ. 1156.
 Πυργοσκέφος, ὁ, ἡ, ὅς τις σκάπτει, κρημνίζει πύργους, Λυ-
 κόφρ. 469.
 Πυργούσιος, ὁ, ἡ, ὑψηλός ὡσάν πύργος. Πρβ. Πυγούσιος.
 Πυργούχος, ὁ, ἡ (πύργος, ἔχω), τὸ περιέχον τὸν πύργον εἰς
 πολεμικὸν καράβιον.
 Πυργοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων πύργον - φορέω, ὦ, τό ῥήμα.
 Πυργοφύλαξ, ὁ, φύλαξ πύργου, Αἰσχ. Ἐπτ. 170.
 Πυργόω, ὦ, μ. ὡτω, πυργῶν, βάλλω πύργους. 2) Μεταφ.
 ὑψώνω, μεγαλύνω κατὰ τὸ σῶμα, ἡ μὲ λόγους. Εἰς τὴν Ἀνθολ.
 πυργώσας εὐεπὴ τὸ τραγικὸν φῶνμα, περὶ τοῦ Αἰσχύλ. Καὶ Παδ.
 κ. Μέσ.
 Πυργώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν πύργος, Σοφοκλ.
 Πύργωμα, ἑός, τό (πυργόω), οἰκοδόμημα πύργου, πύργος,
 Ἀνάλ.
 Πύργωσις, ἡ, τὸ πυργῶναι. 2) ἀντί πυργοῦχος.
 Πυργῶτις, ἡ, ἡ πυργωμένη.
 Πυργωτός, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος εἰς σχῆμα πύργου, Ἀθην.
 5, σ. 196.
 Πυρδέης, ὁ, ἡ (πύρ, δαίω), καίων, ἡ καμένος, Αἰσχύλ. Χρημ. 605.

Πύρδαλον, κ. } Λακ. Πούρδαλον κ. Πούρδανον, ταυτ. φρύγα-
Πύρδανον, τό, } νον. 2) ταυτ. ἐμπύρευμα. 3) ἡ πυρεστία, ὅπου
μαγειρεύουσιν, Ἡσύχ. [Νομ. ἐκ τοῦ πῦρ, δαίω· ἐμπορεῖ νά
εἶναι ἐκ τοῦ πυρίζω, πυρίς, πυρίδαλος κατὰ συγχοπ.]
Πύρετρον, τό, ἄρωμά τι καυστικόν, Σχολ. Νικ. Ἀλεξ.
Πυρεῖον, τό (πῦρ)· πυρεῖα, ξύλα τριβόμενα πρὸς ἀλληλα, καὶ
ἀναδιδόντα πῦρ. Τὰ πυρεῖα συντρίφονται κ. ἀνακαύσαντες, Δου-
κιαν. Πρβ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 1182. Θεόφρ. 22, 33. Ἐμποροῦν νά
ὀνομασθῶν τῶρα τὰ βαρβ. τσακμάκια. Ζ. πυρσοτόκος, κ. πυρῖτις.
3) Βίς τούς Πέρσας, ὁ τόπος, ὅπου διετηρεῖτο τὸ ἱερὸν πῦρ.
Ζ. ἐσχάρα.
Πυρεχρόλος, ὁ, ἡ, ἐχβάλλων πῦρ, Ἀλέξανδ. Ἀφρ. Προβλ. 1, 58.
Πυρεχτεχός, ἡ, ὅν (πυρέσσω), πάσχων, ἡ ἀνήκων εἰς πυ-
ρετόν.
Πυρεξίς, ἡ, τὸ πυρέσσειν.
Πυρέσσω, μ. ξω, κ. } (πῦρ, πυρέω, πυρετός), ἔχω, πάσχω
Πυρεταίνω } πυρετόν, Πλούτ. 7, σ. 389. Η.
Πυρέτιον, τό, ὑποκ. τοῦ
Πυρετός, ὁ (πῦρ), καίουσα θερμότης, Ὁμ. 2) πυρετός, Κ. Θέρ-
μη, κ. θερμασία.
Πυρετοφόρος, ὁ, ἡ, προξενῶν, γεννῶν πυρετόν, Σχολ. Σο-
φοκλ. Οἰδ. Τύρ. 27.
Πυρέττω, ταυτ. πυρέσσω.
Πυρετώδης, εὐς, ὁ, ἡ (πυρετός), πυρώδης, θερμός. 2) ἡνω-
μένος με πυρετόν, ἡ γεννῶν πυρετόν.
Πυρεύς, εὐς, ἴων, ἥος, ὁ (πῦρ), ὅς τις ἀνάπτει φωτίαν· καὶ
ἀγγεῖοντι, Ἀνάλ. 3, σ. 174.
Πυρευστικός, ἡ, ὅν, δυνάμενος νά καύσῃ, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 3.
Πυρευτής, οὗ, ὁ (πυρεύω), ἀνάπτων πῦρ, ὁ ἀλίσυον με ἀναμ-
μένας δάδας.
Πυρευτικός, ἡ, ὅν : πυρευτική, ἡ, τὸ ἀλίσυειν με ἀναμμέ-
νας δάδας, Πλάτ. Σοφ. §. 5.
Πυρεύω (πῦρ), ἀνάπτω φωτίαν, καίω, Πλάτ. Ἐπιστ.
Πύρεψος, ὁ, ἡ, ἀντὶ Πυρίεψος, Εὐστάθ.
Πυρή, ἡ, ἴων, ἀντὶ πυρά.
Πυρήϊον, τό, ἴων, ἀντὶ πυρεῖον.
Πυρήν, κ. Πυρῖν, ἥος, ὁ, τὸ κουκούτσει ὀπωρῶν τινῶν,
ὡς ἐλαίας, σταφυλῶν, μήλων κτ. καὶ ἀντὶ ἀνθράξ, Στράβ.
σ. 1078. Πρβ. βαλανεῖον. 3) τμήμα ἄλατος, θυμιάματος κτ.
4) ἡ κεφαλὴ τῆς μήλης, Παῦλ. Αἰγίν. 6, 21. Ζ. μήλη, κ.
πυρήνη.
Πυρηναῖος, αἶα, αἶον· : ὄρος, κ. πληθ. ὄρη· τὰ πυρηναῖα
ὄρη χωρίζοντα τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰσπανίας. Ἴδε τὸ δεύτερον
Πυρήνη.
Πυρήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος), ἀνάπτων φωτίαν : ῥίπς,
Ἀνάλ.
Πυρήνη, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀναγ. ἀντὶ πυρίνη· ἀλλ' εἶναι ἐσφ.
ἀνάγ· τὸ πυρίνη ἀντὶ πυρήνη· ἐπειδὴ πυρήνη, εἶναι θηλ. τύπος
τοῦ πυρήν, καὶ τὰ δύο ἐκ τοῦ πῦρ, ἐπειδὴ ἐχρησίμευαν τὰ κου-
κούτσια διὰ καύσιν. Πρβ. βαλανεύω. Πρβ. τὴν διπλὴν γραφὴν
εἰς τὰ πηνήκη, πηνίκη· πηδύω, πιδύω. 2) ἀντὶ πυρ-
ρήνη.
Πυρήνη, ἡ, ταυτ. Πυρηναῖον ὄρος· ἡ Πυρηναῖα ὄρη. Γράφεται
καὶ τοῦτο, καὶ τὸ ἐπίθετον Πυρηναῖος καὶ με ῥῥ· Πρβ. Πυρός,
Πυρρός.
Πυρηνοειδής, ὁ, ἡ (πυρήν, εἶδος), ὅμοιος με πυρήνα.
Πυρηνώδης, ὁ, ἡ : καρπός, ἔχων σκληρόν κουκούτσιον· ἀν-
τίθ. ἀπύρηνος.
Πύρης, ἥος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὁμ.
Πυρητόκος, ὁ, ἡ, φέρων, φύων σῖτον, Ἀνάλ. 2, σ. 228.
Πυρητόκος, ὁ, ἡ (πῦρ), γεννῶν πῦρ, Ἀνάλ. 2, σ. 212.
Πυρήφαιτος, ὁ, ἡ : λάτρις Δήμητρος, μυλίκος λίθος, ὁ συν-
τρίβων, κυρίως, φανεύων τὸν σῖτον, Ἀνάλ. 2, σ. 233.
Πυρήφορος, ὁ, ἡ (πυρόν, φέρων), φέρων σῖτον.
Πυρία, ἴων, -ίη, ἡ, ξηρόν λουτρόν, θερμός οἶκος, ὅπου
λούεσθαι τις με τὸν ἰδρώτα του, Ἡρόδ. 4, 75. 2) ἀντὶ Πυ-
ρευτική.
Πυρίάω, κ. Πυρίω, θερμαίνω διὰ πυρίας, καὶ προξενῶ ἰδρώτα.
2) Καθ. θερμαίνω, λούω.
Πυρίαμα, τό, ξηρὸν δι' ἰδρώτος λουτρόν.

Πυρίαις, ἡ, ἡ τοιαύτη Θέρμαντις· Ζ. παρέψητις.
Πυρίατήριον, τό, λουτρόν (χωρὶς ὕδατος) με ξηρὴν θερμότητα.
2) τόπος, ἡ ὄργανον ἐπιτήδεια εἰς τοῦτο.
Πυρίατης, ὁ· Ζ. πύαρ, τό.
Πυρίατός, ἡ, ὅν (πυρία), διὰ ξηρῆς θερμότητος λουσμένος.
Πυρίω, ὦ· Ζ. πυρίάω.
Πυριβήτης τρίπους, Ἀρατ. 985, ταυτ. ἐμπυριβήτης.
Πυρίβιος, ὁ, ἡ, ζῶν εἰς τὸ πῦρ.
Πυρίβλητος, ὁ, ἡ, κτυπημένος ἀπὸ πῦρ, Νόνν.
Πυριβρεμέτης, οὗ, ὁ (βρέμω), ἐν τῷ καίειν βράζων, βρον-
τῶν, Ὁρφ. Ἰων. 49. ἡ Δοτ. πυριβρεμέτοισι κατὰ μεταπλασμόν.
Πυριβριτής, ὁ, ἡ, πυρωδῶς, ἡ σφοδρῶς βαρύνων, Ὁρφ.
Λείψ. 38.
Πυρίβρομος, ὁ, ἡ, : ἥλιος, ὁ δύνων εἰς τὸν δυτικὸν Ὠκεανόν·
μετὰ φόβου ὥσαντι σίζοντος τοῦ πελάγους κατὰ σβέσιν αὐτοῦ,
Στράβ. 3, σ. 95. 2) : ἡχος, ἐπὶ τοῦ ἡχου τοῦ πυρωμένου σι-
δήρου, ὅταν σφυρίζεται, Νόνν. 22.
Πυρίβρωτος, ὁ, ἡ, φαγωμένος, ἀφανισμένος ἀπὸ τὴν φωτί-
αν, Στράβ.
Πυριγενέτης, οὗ, ὁ, κ. } (γένος, πῦρ), γεννημένος εἰς τὸ
Πυριγενής, εὐς, ὁ, ἡ } πῦρ, ὡς ὁ Βάχχος· χαλινός, χαλ-
γευμένος εἰς τὴν φωτίαν, Αἰσχυλ. Ἰκέτ. 213.
Πυρίγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη), με πύρινα ὄμματα, Ὁππιαν
Μαιεθ.
Πυρίγλωχεν, ινός, ὁ, ἡ (γλωχίς), με πυρίνην μύτην : κεραυ-
νός, Νόνν.
Πυρίγονος, ὁ, ἡ, γεννῶν φωτίαν.
Πυρίγονος, ὁ, ἡ, γεννημένος εἰς τὴν φωτίαν.
Πυρίδαπτος, (δάπτω), ἀφανισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ, Αἰσχ. Εὐμ.
1759.
Πυρίδαιπνος, ὁ, ἡ, τρώγων πῦρ, ἐπὶ τῆς Αἰτνης, Καλλιμ.
Λείψ.
Πυρίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ πῦρ. 2) ὑποκ. τοῦ πυρός, Ἀριστοφ.
Λυστ. 1206.
Πυρίδρομος, ὁ, ἡ, τρέχων με πῦρ, με πύρινον ὁρόμον, Ὁρφ.
Πυρίεψος, ὁ, ἡ, ψημένος εἰς τὸ πῦρ. Πυρίεψον, τό, Ζ. πύαρ.
Πυρήκης, εὐς, ὁ, ἡ (ἀκή), εἰς τὴν φωτίαν κατασκευασθεὶς
με μύτην, Ὁδυστ. ε, 587.
Πυρίδαλπής, εὐς, ὁ, ἡ (θάλπω), θερμανθεὶς εἰς τὸ πῦρ,
Ἀπολλών κ. Νίκανδρ.
Πυρίκαής, ὁ, ἡ, Ἀνάλ. 1, σ. 221. καὶ
Πυρίκαος, ὁ, ἡ, καίων με πῦρ. Ζ. πυρικός.
Πυρίκαυστος, κ. } καμένος εἰς τὴν φωτίαν, Ἰλ. ν, 564.
Πυρίκαυτος, ὁ, ἡ, } Πρβ. πυρακτός.
Πυρικαύτωρ, ορος, ὁ, : κύκλος, ἡ πυρώδης σφαῖρα τοῦ Ἡ-
λίου, Τίμ. Φλ. 41.
Πυρικλοπία, ἡ, κλοπὴ πυρός, Ἀνάλ.
Πυρίκμητος, ὁ, ἡ (κάμω, κάμνω), εἰς τὸ πῦρ δουλευμένος,
μαγειρευμένος, καμένος, κτ. Νίκανδρ. Καλλίμ.
Πυρίκοίτης, ὁ, : νάρθηξ, ὅπου κοιτάζεται καὶ φυλάττεται τὸ
πῦρ, Ἀνάλ. Φαίδου ἐπίγρ. 2. Πρβ. πυρσοτόκος.
Πυρίκος, ὁ, ἡ, ταυτ. πυρικός.
Πυρικρόταφος, ὁ, ἡ, : σιδήρος, σφυρηλατούμενος πυρωμέ-
νος, Ἡσύχ.
Πυρίκτυπος, ὁ, ἡ, κτυπῶν, θορυβῶν εἰς τὸ πῦρ, Ἀθήν. σ. 455.
Πυρίλαμπη, ἡ, ἀντὶ Πυρίλαμπής, Φώτ.
Πυρίλαμπής, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ἀριστοφ. Σφ. 98. Πλούτ. περὶ
τοῦ Δαιμονίου τοῦ Σωκρ. §. 11.
Πυρίλαμπής, ὁ, ἡ (πῦρ, λάμπω), λάμπων με φωτίαν,
Μανέθ.
Πυρίλαμπής, κ. Πυρολαμπής, ἡ, ἄλλως, πυρολαμπής, κωλο-
φωτία, Κ. Ζ. πυρολαμπής.
Πυρίληπτος, ὁ, ἡ, πιασμένος ἀπὸ πῦρ, τρέφων ἡ περιέχων
πῦρ, Στράβ. 12, σ. 812.
Πυρίμανέω, ὦ, εὐκολα ἀνάπτομαι εἰς τὴν φωτίαν, τρόπον τινά με
πίθος κ. μανίαν, ὡς ὕλαι τινεὶ, καὶ ἐξαίρετως, ἡ κόνις ἡ πύριος,
Πλούτ. Ἀλέξ. 35.
Πυρίμαρμαρος, ὁ, ἡ, λάμπων ὡτάν πῦρ, Μανέθ. 4, 399.
Πυρίμαχος, ὁ, ἡ (μάχη, πῦρ), πυρώδης εἰς τὴν μάχην. 2)
μαχόμενος με τὸ πῦρ. κυρίως λίθος τις μὴ καίόμενος, ἡ ἐκδίδων

πῦρ, Ἀριστοτ. Μετεώρ. 4, 6. κ. Ἡτύχ.
 Πυρίμορφος, ὁ, ἡ, πυρός μορφήν ἔχων.
 Πυρίμος, ὁ, ἡ (πυρός), ταυτ. πυρίνος, κ. πυράμιος, ἀριθ. 2 : στάχυς, Εὐρ. Δείψ. (ὡς ὀρχάμη κ. ὀρχάνη).
 Πυρίνη, ἡ Πυρίνιον, τό, ὑποκ. ταυτ. Πυρήν, ὁ Ζ. Πυρήνη.
 Πυρίνος, ιη, νον (πῦρ), ἀπό πῦρ, πυρώδης, καυστός. Τρεπ. : πόλεμος, ὀλέθριος, Πολύβ. 2) (πυρός), ἐκ σίτου, ἄλλως, πυράμιος, ἡ πυρίμος. Βαβρ. μυθ. 4.
 Πυρίον, τό, ἀντί πυρεῖον, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 45. 2) ἀντί θυμιατήριον, Ο.
 Πυρίπαις, ὁ, ἑπίθ. τοῦ Βάχου, ὡς πυριγενής, Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 287.
 Πυρίπληθής, αττ. - ἔης, εἴσα, εν, πλήρης πυρός, χρησμός εἰς Εὐσέβ. Προπαρασχ. Εὐαγ. 4, σ. 145.
 Πυρίπληθω, μέτοχ. πυριπλήθων, ταυτ. προτ. Μανέθ. 5, 2. Πρβ. πυραῖω.
 Πυρίπνευστος, ὁ, ἡ, πῦρ πνέων, σφοδρός, ποιητ. Μουσαιοῦ 88.
 Πυρίπνέω, ποιητ. Πυριπνέω, εἰς τὴν μετοχ. ἀντί πῦρ πνέων, Εὐρ. Ἰων. 203. κ. Μουσ. 41. Χωρισμένον εἶναι εἰς τὸν Πίνδ. Ὀλύμ. 7, 117. Πρβ. πυριπλήθων, πυριφλέγων, πυραῖδων.
 Πυρίπνοος, συναίρ. ους, ὁ, ἡ, πῦρ ἀναπνέων, Ἀνάλ.
 Πυρίπόλος, ὁ, ἡ, ταυτὸς πυρόλος, Ὀρφ.
 Πυρίρραγής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. πυρορρ. Φώτιος.
 Πυρισμάραγος, κ. Πυρισφάραγος, ὁ, ἡ, βράζων, κάμνων βρασμόν με πῦρ, Θεόκρ.
 Πυρίσπαρτος, ὁ, ἡ, πῦρ σπείρων, ἡ με πῦρ σπαρμένος, Ἀνάλ.
 Πυρισπείρητος, ὁ, ἡ, με πῦρ περιτυλιγμένος, Παῦλ. Σιλ. ἔκφρ. 475.
 Πυρίσπορος, ὁ, ἡ, εἰς τὸ πῦρ σπαρμένος· γεννημένος. ἑπίθ. τοῦ Βάχου, Ὀρφ. 2) Πυρισπόρος, σπείρων πῦρ.
 Πυρίσσοος, κ. Πυρίστος, ὁ, ἡ, λυτρωμένος ἀπὸ τοῦ πῦρ, Λυκόφ.
 Πυρίστακτος, ὁ, ἡ (στάξω), στάζων, ξερῶν πῦρ, ἐπὶ τῆς Αἴτης, Εὐρ. Κύνκλ. 297.
 Πυρίστᾶτης, ου, ὁ, ταυτ. ἐμπυριβήτης, ἡ τρίπους πυρεττία, πυροστία, Κ. Γλωσσ. Φιλοξ.
 Πυρίστεψής, ὁ, ἡ, με πῦρ περιχυλωμένος, Ἀνάλ. Νόνν. Πρόκλ.
 Πυρισφάραγος. Ζ. πυρισμάραγος
 Πυρισφρήγιστος, ὁ, ἡ, σφραγισμένος με πῦρ, Νόνν. 13, 370.
 Πυρίτης, ου, ὁ. κ. Πυρίτες, ἰδός, ἡ, (πυρός) ἀπὸ σιτάρων : ἄρτος.
 Πυρίτης, ὁ, Πυρίτις, ἡ (πῦρ) : λίθος, ἡ Κ. τσακμακόπετρα. Εἰς τοὺς ποιητ. πυροτόκος. 2) μετάλλευμα περιέχον χαλκόν, Διοσκ. 5, σ. 143. 3) πυρίτης τὴν τέχνην, ἐργαζόμενος εἰς τὸ πῦρ, Λουκιαν. 6, σ. 209. ὅπου ἄλλοι ἀναγ. πυρευτής. 4) πυρίτις, ἡ, ὡς οὐστ. ἀντί πυρεθρον, Νίκαν. Ἀλ.
 Πυρετόκος, ὁ, ἡ, γεννῶν, τίχουσα πῦρ.
 Πυριτρεψής, ὁ, ἡ, με πῦρ ἡ εἰς τὸ πῦρ τρεψόμενος, Νόνν. 1, σ. 12.
 Πυριτρόφος, ὁ, ἡ, τρέφων πῦρ, Ἀνάλ.
 Πυρίτροχος, ὁ, ἡ, τρέχων με πῦρ, ὡν πυρώδης, Νόνν. 12, 402.
 Πυρίψατος, ὁ, ἡ (ψάω), ταυτ. πυρίβρωτος, Αἰσχ. Ἰκέτ. 541.
 Πυρίφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος), φέγγων ὡς πῦρ, Ὀρφ.
 Πυρίφλεγέθης, ου, ὁ, ἀναμμένος, ἀναφλεγμένος, Ἰππ. γυναικ. παθ. 609.
 Πυρίφλεγέθων, οντος, ὁ, ταυτ. πυριφλέγων. 2) ὁ ποταμός τοῦ ᾠδοῦ, Ποιητ.
 Πυρίφλεγής, ὁ, ἡ : καῦμα. Θέρως θερμόν, Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 3, 19. 2) ἀναφλεγμένος, Ἰπποκ.
 Πυρίφλέγων, οντος, ὁ, πυρώδης, καίων, Εὐρ. Βακχ. 1006. Ζ. πυριπνέω.
 Πυρίφλεκτος, ὁ, ἡ, καμένος με πῦρ· διάπυρος : πόθος, Ἀνάλ.
 Πυρίφλογος, ὁ, ἡ, φλέγων ὡς πῦρ· ἡλίου βολαῖς πυριφλόγοις, Ἑμπεδοκ. σφαῖρα 11.
 Πυρίφσιτος, ὁ, ἡ, φοιτῶν εἰς τὸ πῦρ, Ὀρφ.
 Πυρίχη, ἡ, ἀντί Πυρήνη, ποιητ.

(B.)

Πυρίχρως, ὡτος, ὁ, ἡ, ἔχων χρῶμα πυρός.
 Πυρκαεὺς, ἑός, ὁ (πῦρ, καὶ), καίων φωτιά, ταυτ. πυρφόρος, ὄραμα τοῦ Αἰσχύλου.
 Πυρκαῖα, ἡ, ἀναμμένη φωτιά, μάλιττα ὅπου ἔκαιαν τοὺς νεκρούς. Τροπ. ἡ φωτιά τοῦ ἔρωτος, Πλάτ. Ἐπίγρ. 6. 2) αἱ ἐκ τῶν καιομένων κορμῶν δένδρων ἀναβλαστάνονται ἀγριοελαῖαι, Λυσίας.
 Πυρκός, ὁ, ἡ (πῦρ, καὶ), ὁ μαντεύων ἐκ τοῦ καιομένου θύματος, ἑξαιρ. εἰς τοὺς Δελφούς. Ζ. ἐμπυρος· διὰ τοῦτο οἱ Δελφοὶ ὀνομάζονται Πυρκοί, Πλούτ. Πυθ. Χρ. καὶ θυσίος, τὸ αὐτό.
 Πυρναῖος, αἶα, αἶον : σταφυλαί, κόκκιναι, καὶ καλάι διὰ τὰ τραγῶνται, Θεόκρ. 1, 46. Ζ. πύρνος.
 Πύρνη, ἡ, συγκοπ. ἐκ τοῦ πυρίνη. Ζ. τὸ ἐφ.
 Πύρνον, τό, κ. } τὰ πύρνα, Ἰλ. ρ, 362, Νομ. σιτία πύρινα.
 Πύρνος, ὁ, } ἡ κομματε ψωμίου· ὀρθότερον, ἡ γωνία καὶ ἡ κορυφή τοῦ ψωμίου. συγγεν. μετὰ τὸ πυρήν· καὶ ἐκ τοῦ πυρίνη, ἡ πυρήνη κατὰ συγκοπ. ὅθεν ψηγίνων πύρνων ὀχὴν, κ. πύρνον ψίεσται γνάθω, εἰς τὸν Λυκόφ. 482 639. ἐπὶ τῶν φλοιῶν τῆς ψηγῶς. Λέγουσιν καὶ Σηλ. πύρνη, ἡ, ὅχι χωρὶς ἀναλογίαν.
 Πύρνος, ἡ, πόλις Καρίας, Στέφ.
 Πυρόβιος, ὁ, ἡ, ταυτ. πυρίβιος.
 Πυροβόλος, ὁ, ἡ, βάλλων, ρίπτων, ἐκπέμπων πῦρ· βέλη πυροβ. τὰ ὁποῖα ριπτόμενα ἀνήπτουσι, Πλούτ. Σύλλ. 9.
 Πυροβόρος, ὁ, ἡ, τραγῶν σιτάρη, Κοῖντ. Καλ. 2, 197.
 Πυρογενής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. πυριγενής. 2) (πυρός), γεννημένος, κατασκευασμένος ἀπὸ σίτον, Ἀνάλ. 2, σ. 493.
 Πυροδαΐσιον, τό (δαίω), τόπος ὅπου ἀνάπτεται πῦρ, πυρεστία, μαγειρεῖον· Ἡτύχ.
 Πυροδόκος, ὁ, ἡ, (δέχω, δέχω), δεχόμενος, περιέχων πύρνον, σίτον, Ὀππιαν. Ἀλειαντ. 4, 501.
 Πυροειδής, ἑός, ὁ, ἡ, (πῦρ), πυρόμορφος. 2) (πυρός), σιτοειδής.
 Πυρόεις, συναίρ. ους, οὔντος, εἴσα, εν (πῦρ), πυρώδης, θερμός : νότος. ταυτ. πυρετός. 2) ὁ πλανήτης Ἀρης, Κικέρ. Φύσ. Θεῶν 2, 20. 3) πυροῦντες, εἶδος ἰχθύων, Ἀθήν. σ. 358.
 Πυροεργής, ἑός, ὁ, ἡ : ἄνδρες, ἐργαζόμενοι πῦρ, ἡ μετὰ τὸ πῦρ, Μανέθ. 1, 78.
 Πυροκαπηλεύω, πραγματεύομαι με σιτάρη, Πολυδ.
 Πυροκλόπη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Πυροκλόπος, ὁ, ἡ, κλέπτης πυρός.
 Πυρολαβίς, ἰδός, ἡ, ἡ Κ. ματιά.
 Πυρόλαβον, τό, }
 Πυρόλαβος, ὁ, } ταυτ. πρ. μεταγενέστ.
 Πυρολαμπής, ἀντί πυρολαμπής, ἄλλως κ. Πυρολαμπής, Ἡτύχ. Νικήτ. 16, 2, Λαμπουρίς κ. Λαμπυρίς, τὸ ζωόφιον, τὸ ὁποῖον ἱπτάμενον τὴν νύκτα φέγγει ἐκ τῆς πυγῆς. Κ. τὸ λέγομεν (οἱ Θεοταλοὶ) κωλοφωτῖαν.
 Πυρολόγος, ὁ, ἡ, συνάζων, θείων σιτάρη : ὀρεπάνη, Ἀνάλ.
 Πυρομαντεία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ
 Πυρόμαντις, ὁ, ὅστις προφητεύει ἐκ παρητηρήσεως τῆς φωτιάς. Πρβ. πυρκός.
 Πυρομάχος, ὁ, ἡ, ταυτ. Πυριμάχος.
 Πυρομετρέω, ὦ, μετρώ σίτον.
 Πυρομέτρης, ου, ὁ, } μετρητής σίτου.
 Πυρομετρήτης, }
 Πυρόν, τό, πληθ. πυρά, τὰ, φωτιά τῶν φυλάκων εἰς τὸ στρατόπεδον.
 Πυροπαλάμος, ὁ, ἡ. Ζ. πυρπάλαμος.
 Πυροποιήκελος, η, ον, κ. ὁ, ἡ, ἔχων πυρώδη παρδαλήματα.
 Πυροπωλεῖον, τό, ὁ τόπος· καὶ
 Πυροπαλέω, ὦ, τὸ ῥῆμα τοῦ
 Πυροπάλης, ὁ, σιτοπώλης.
 Πυρορράγής, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὴν φωτίαν ῥηγνύμενος (σκάζων), Ἀριστεφ. Ἀχαρ. 933.
 Πυρός, ὁ, ὁ σίτος, διὰ τὸ πυρώδες χρῶμα του. [Ἐάν δὲν εἶναι ἐκ τοῦ Πόα, Πόη, Πία, Λακ. Πούα. ἐξ ἐπιθέτου τινός Πυρός (τρόφιμος, θρεπτικός), οὐσιαστ. γινόμενον, καὶ εἰδικῶς τὸν Δημητριακὸν σημαίνων καρπὸν. Τὸ Πυρός ἤθελεν εἰσθᾶι ὡς τὸ ποιητός. κ. καὶ ἡ ἀλλάσσεται.]
 Πυροσθενής, ὁ, ἡ, δύναμιν ἔχων πυρός, Γλωσσ. Στέφ.

Πυροστειτής, κ. Πυριστάτης, ου, ὁ, σιδηρεὺς τρίπους, Η. πυροστία, Σχολ. Σοφοκλ. Αἴ. 1389.
 Πυροφόρος, ὁ, ἡ, σιτοφόρος. 2) ταυτ. πυρφόρος.
 Πυροτομία, ἡ, τομή, Σεριτμός σίτου.
 Πυρόχρως, ταυτόσ. πυρίχρως. Συγχέεται καὶ μετὰ τὸ πυρρόχρως.
 Πυρόω, ὦ (πῦρ), Κ. πυρόνω, θερμαίνω, ἡ καίω. 2) φωτίζω. 3) καθαρίζω, λαγαρίζω διὰ τοῦ πυρός, ἡ βασανίζω, δοκιμάζω.
 Πυρπάλαιμα, ὦμαι ταυτόσ. κακοτεχνέω, κατ' Εὐστάθ. Ζ. κ. πυρπολέω.
 Πυρπάλαιμος, ὁ, ἡ, ἐπὶ κεραυνῷ : βέλος πυρῶδες, ὡς πῦρ τρέχον, Πίνδ.
 Πύρπνοος, ὁ, ἡ, ταυτ. πυρίπνοος.
 Πυρπολέω, κ. Πυρπολέομαι, (πυρπόλος), ἀνάπτω φωτιά· κρατῶ φωτὶαν φρουρᾶς, Κύρου Π. 3, 3, 25. Ὀδυσ. κ, 30. 2) ἐρημάζω μετὰ τὴν φωτίαν, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς πολέμους, Ἡρόδ. 8, 50. 3) Τροπ. ἀνάπτω καὶ καίω, ἐπὶ ἔρωτος· καὶ ἄλλως· ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον, Γνώμ. μονόστ. [Τὸ πυρπολᾶω δὲν ἐπιδέχεται διασταχ. καθὼς καὶ τὸ πυρπαλαμάω, καὶ ὅλα τὰ εἰς αὐτὸ σύνθετα, τὰ ὅποια φυλάττουν τὸν πρῶτον τῶν τύπων, ὡς τὰ ἐκ τοῦ - μηχανάομαι, Ζ. δὺς.]
 Πυρπόλημα, τό, τὸ διὰ πυρός ἐρημασμένον· ἡ φωτιά τῶν φρουρῶν, Εὐρ. Ἑλέν. 773.
 Πυρπόλησις, ἡ, τὸ λεηλατεῖν, καὶ ἐρημάζειν διὰ πυρός.
 Πυρπόλος, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. τοῦ Βάχου ὡς γεννηθέντος εἰς τὸ πῦρ τοῦ κεραυνῷ. Κυρίως, ὅστις ἀναστρέφεται εἰς τὸ πῦρ, ἡ ἐρημόναι, λεηλατεῖ.
 Πύρρα, ἡ, πτηνόντι, Αἴλιαν. Ἰδιότ. ζ. σ. 107. 2) ὄνομα κύρ. τῆς γυναικὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ζ. πυρρίας κ. τυραύστης.
 Πυρράγης, ἀντὶ πυρράγης, (ὡς πυρφόρος ἀντὶ πυροφόρος κττ.)
 Πυρράζω, μ. ἄσω (πυρρός), εἶμαι κοκκινὸς ὡς τὸ πῦρ. Ν. Δ. ὡσαύτως πυρρίάω, πυρρίάζω, κ. πυρρίζω, Ο'. ἐκ τοῦ πρώτου εἶναι
 Πυρράκης, κ. } κοκκινωπός, κοκκινούτσικος.
 Πυρράκιον, ὁ, }
 Πυρράλις, κ. Πυραλὶς, ἡ, ἐρυθρά, ἡ χρυσοειδής. 2) πτηνόντι. Ζ. πυραύστης.
 Πυρρήν, ὁ. Ζ. Πυρήν.
 Πυρρήνη, ἡ, ταυτ. πυρρήναϊον ὄρος ἡ πυρρήναϊα ὄρη· ὅθεν, πυρρήνηθεν, ἀπὸ τὰ πυρρήναϊα ὄρη. [Παραγεται ἀπὸ τὸ πῦρ, σπυρὸς πυρηνός, ὡς πυρήνη, δηλ. πυρήνη, καὶ ἐτυμ. ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τῶν δασῶν, Στραβ.]
 Πυρρίας, ὁ (πυρρός), πτηνόντι ὡς πύρρα, πυρράλις, πυρρούλας, ἀλλὰ Νομ. διάφορον αὐτῶν. Ζ. κ. πυραύστης. 2) εἶδος ὀφθαλμοῦ.
 Πυρρίάω. Ἰδε Πυρρίάζω.
 Πυρρίχη, ἡ (ὄρχησις), ἐνόπλιος ὄρχησις, Ἀνάλ. 2, σ. 364. ὡδὴ φαλλομένη εἰς αὐτήν. Νομ. ἐκ τοῦ Πύρριχος, ὁ εὐρετής αὐτῆς. ἐκ τούτου
 Πυρρίχιακός, Ἐπίρ. ὡς ἐξ ἐπιθέτου Πυρρίχιακός, μετὰ τρόπον, ἡ μέτρα πυρρίχια, Σχολ. Σοφοκλ. Αἴ. 905.
 Πυρρίχιζω, μ. ἴσω, χορεύω ὡπλισμένοις.
 Πυρρίχιστής, οὗ, ὁ, ὁ χορεύων ἐνοπλῶς.
 Πυρρίχιστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ πυρρίχισμα, Πολυδ. 4, 73.
 Πυρρίχιος, ὁ, : ποὺς, ἄλλως, παρίαμβος (—).
 Πύρριχος, ἡ, ὄν, Δαρ. Πύρριξ, χος, ὁ, ἀντὶ πύρρος, Θεόκρ. 4, ὁ ταῦρος ὁ πύρριχος. Κατ' ἄλλους ἡπειρωτικός, ὡς πύρριχα πρόβατα, κ. πυρρίχαι βούς, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 3, 27. 8. 7. ἀπὸ Πύρρον βασιλέα τῆς Ἠπείρου (ἄλογος παραγωγή!)
 Πυρρόγειος, ὁ, ἡ (γέα), ἐξ ἐρυθρᾶς ἡ μετὰ ἐρυθρᾶν γῆν, Στραβ. Δόγ. 99.
 Πυρρόγενεος, ὁ, ἡ, κοκκινογένης Κ. Διοσκ. ἐπίγρ. 29.
 Πυρρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, ξανδομάλλης.
 Πυρρόχοραξ, ακος, ὁ, κόραξ μετὰ κοκκινωπὸν ῥύγχος, Πλίν. 10, 48.
 Πυρρόπιτης, οὗ, ὁ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 407. μετὰ χρυσίαν παιδίαν εἰς τὸ παιδοπότης, ὅστις παρατηρεῖ τοὺς παῖδας, κ. πυροπίτης, ὅστις παραφυλάττει τὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον σῖτον.
 Πυρρόποιχιλος, ὁ, ἡ, κοκκινοπάρδαλος, ἰδίως, ἐπὶ ἐρυθροῦ γραμμάτιον λίθου.

Πυρρός, ῥί, ῥόν, ὡς τὸ πῦρ ἔχων χρῶμα, κοκκινωπός, χρυσοειδής, ξανδός, ὅποιοι εἶναι οἱ κάτοικοι τῶν βορείων μερῶν.
 Πυρρότης, τητος, ἡ, τὸ χρῶμα τοῦ πυρρός. Ζ. πρ.
 Πυρρότριχος, ὁ, ἡ, ταυτ. Πυρρόθριξ.
 Πυρρούλας, οὗ, ὁ, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 8, 3. πτηνόν, τὸ ὅποιον θέλουν νὰ εἶναι ἄλλο παρὰ πύρρα, πυρρίας, πυρράλις.
 Πυρρόω, ὦ, κάμνω ξανθόν, Γλωσσ. κ. Ο'.
 Πυρρώδης, ὁ, ἡ, ὡς τὸ πῦρ, ὡς τὸ ξανθόν, Πολυδ. 5, 70.
 Πυρραίνω (πυρρός, ἀντὶ πυρρός), κάμνω κόκκινον, Εὐρ. Τρ. 220.
 Πυρραυγής, ὁ, ἡ, ἔχων λάμψιν πυρῶδη, Ὀρφ. Τμν. 19, 1.
 Πυρρεῖα, ἡ, σημεῖον καὶ ἀγγελία δεδομένη μετὰ φωτίαν.
 Πυρρευτής, ὁ, ὅστις δίδει τὸ σημεῖον τοῦτο. 2) λουτρῶν πυρ. οἱ θερμαίνοντες τὰ λουτρά, Ἀρετ. 3, 11.
 Πυρρεύω, μ. εὐσω, δίδω δι' ἀναμμένης θαλάσσης (πυρτοῦ) σημεῖον τι καὶ ἀγγελίαν. Καθ. ἀγγέλλω, μηνύω (Πρβ. λάμπω). πυρρεύετε κραυγὴν ἀγῶνος, ὅτε μοι εἴδησιν διὰ τῆς κραυγῆς σας περὶ τοῦ ἀγῶνος, Εὐρ. Ἡλ. 694. Οὕτω κεκραγόντων. κ. Πυρρευνόντων, Ξεν. Ἀνάβ. 7, 5, 15. 2) ἀνάπτω, ἀναφλέγω, Τρ. : ἔχθραν, Διοδ. Σικ. 11, 64. 3) καίω, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 327. 4) ἀντὶ πυρραίνω, Φιλόστρ. Ἐπιστ. 2, ὁ ξανθὸν χαίταν πυρρευνῶν Κράβις, δηλ. ξανδοτριχεῖν ποιεῖ τοὺς ἐν αὐτῷ λουομένους.
 Πυρρεῖται, οἱ, ταυτόσ. πυρτοί, Φιλόστρ. Ἀπολλών. 3, 7.
 Πυρροβολέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Πυρροβόλος, ὁ, ἡ, βάλλων, ῥίπτων πῦρ, Στράτ. Ἐπίγρ. 38.
 Πυρρογενής, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ τὸ πῦρ· γεννῶν πῦρ : πέτρα, Νόνν.
 Πυρροέλικτος, ὁ, ὁ, τυλιγμένος, ἡ τυλιγόμενος εἰς τὸ πῦρ.
 Πυρροκόμος, ὁ, ἡ, Παῦλ. Σιλ. ἔκφρ. 462, ταυτ. ξανδοκόμος.
 Πυρροκορσος, ὁ, ἡ (κόρση), ταυτόσ. ξανδοτριχος κ. πύρρος : λέων, Αἰσχ.
 Πυρροκόρυμβος, ὁ, ἡ, μετὰ πυρῶδη κλάδον, ἡ σταφυλήν.
 Πυρρολόφοι, οἱ, λωρία ἀπὸ βυρτῶν ξηραμμένων εἰς τὸ πῦρ· καὶ πυρῶλοφοι, διὰ τὸ μέτρον, ὡς Διωνύτος κττ. Φωτ. κ. Ἡτύχ.
 Πυρρόνωτος, ὁ, ἡ, ἔχων ξανθὰ νῶτα, Εὐρ.
 Πυρροπόρος, ὁ, ἡ, : νάρθηξ, Νόνν. 7, 540. Πρβ. νάρθηκο-πλήρωτος, πλήρης φωτίας, ὅστις εἰς τὸν πόρον, δρόμον, τὸ ἐντὸς μέρος περιέχει φωτίαν, ἡ διαπερατμένη ἀπὸ φωτίαν· ἀντὶ τούτου διορδόνουσι πολλὰ ἀηδῶς Πυρροπόρος.
 Πυρρός, ὁ, Πληθ. τὰ Πυρρά, ὅας, καίωμένη φωτιά· ἔχειρ, σημεῖον, τὸ ὅποιον εἶδαν τὴν νύκτα οἱ φύλακες μετὰ φωτίαν· ὁ ἀρχαῖος τηλεγράφος. Ἰδε Πολύβ. 10, κεφ. 40.
 Πυρρός, ἡ, ὄν, ταυτ. πυρρός, Μόσχος, 2, 70.
 Πυρροτόκος, ὁ, ἡ, γεννῶν πῦρ : νάρθηξ. 2) λίθος ἀντιτύπος κρούσματος πυρροτόκος, ἡ τσικμακόπετρα, Ἀνάλ. 2, 514.
 Πυρρουρίς, ἰδος, ἡ, πύργος φωτιζόμενος πρὸς φυλακὴν, Σουίδ. ἐκ τοῦ
 Πυρρουρός, ὁ, ταυτ. φρυκτωρός, Πολύαιν. 3, σ. 55. Ζ. τὸ πρῶτον πυρτός.
 Πυρροφόρος, ὁ, φέρων πῦρ, Ἐπίθ. τῷ Διός. Ζ. κ. πυρραπόρος.
 Πυρρόω, ὦ, ταυτόσ. πυρρεύω. Οὐδ. καίω, καίομαι· φωτίζω κ. φωτίζομαι, Εὐρ. Ῥῆσ. 43.
 Πυρρώδης, ὁ, ἡ, ὡς τὸ πῦρ, ὡς τὸ ξανθόν.
 Πυρρωπός, ὁ, ἡ, ἔχων πυρῶδη βλέμματα, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 181.
 Πυρρορέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφ.
 Πυρρόρος, ὁ, ἡ (φέρω, πῦρ), φέρων πῦρ, ὡς Προμηθεύς· θεός πυρ. ὅς τις στέλλει θερμότητα, Σοφοκ. 2) εἰς τὸν στρατὸν τῶν Λακεδαιμονίων, ὁ φυλάττων τὸ ἄσβεστον πῦρ, Ξενοφ. Λακεδ. 13, 2, ὅθεν ἡ παροιμ. εἶδε δὲ μηδὲ πυρφόρον περιγε-νέσθαι, ἐπὶ ἡττης, ὅπου κἀνεῖς δὲν ἐγλύτωνα, Ἡρόδ. 3) οἱ πτοῖ πυρφόρος, βέλη μετὰ καυσίμους ὕλας τυλιγμένα : κεραυνός, ὁ καί-ων, Σοφ. Οἰδ. ἀγγεῖον πυρ. ἀγγεῖον περιέχον φωτίαν.
 Πυρῶδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πυροειδής, ἀριθ. 1.
 Πυρῶλοφοι, Ζ. πυρτολόφοι.
 Πύρωμα, τό (πυρῶω), σῶμα ἀναμμένον κ. καίομενον.
 Πυρῶπης, ὁ, ἡ, ταυτ. πυρωπός, Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 317.
 Πυρῶπις, ἰδος, ἡ, ταυτ. πυρῶπη· ὥρις πυρῶπις, ἀντὶ πυρῶ-δης, Νόνν.

Πυρωπόρ, ὁ, κ. Πυρωπή, ἡ, μέ πυρίνα ὀμμάτια, ἡ πρόσω-
πον, ἔχων χρώμα πυρός· ἡλίου, Αἰσχύλ.
Πύρωσις, ἡ (πυρόω), τὸ καίειν, ξηραίνειν, μαγειρεύειν, φήνειν
ἐν τῷ πυρὶ, ἡ διὰ τοῦ πυρός· φλόγωσις, ἀναψις, φωτιά.
Πυρώτερον, ὡς Ἐπίρ· πυρωδέστερα, Ἀρατ. 798. ἐκ τοῦ πῦρ,
ἡ πυρός ἀντὶ πυρρός.
Πυρωτής, οὗ, ὁ (πυρόω), ὅστις ἐργάζεται μέταλλα εἰς τὸ
πῦρ, Οἶ.
Πυρωτεχός, ἡ, ὄν, καίων, ἀνάπτων, αἰαφλέγων.
Πυρωτός, ἡ, ὄν, πυρώδης, λάμπων ὡσάν πῦρ, Πλούταρχ.
Πῦρ, Ἐπίρ· Δωρ. ἀντὶ ποῖ, Ἀμμών. ἐκ Σωφρονος.
Πῦσμα, τὸ (πύδομαι), τὸ ἐρωτημένον, ἐρωτήτης.
Πυσματικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ· κῶς, ἀνήκων εἰς ἐρώτησιν, ἐρωτη-
ματικός.
Πύσσεχος, ὁ, Ἡσύχ. ξύλον καμπύλον περὶ τοὺς μυκτήρας τῶν
μόσχων τιθέμενον, ὃ καλύπτει θηλάζειν. Με φαίνεται ὡς τὸ πύσ-
σαλος τοῦ Ἡφαιστ. σ. 13. (τὸ ὁποῖον δὲν χρειάζεται διόρθωσιν),
ὅτι εἶναι κατὰ διὰλ. ταυτ. πάσσαλος, κ. πάσσαξ, ακος. Κατὰ
τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχ. τὸ Λακ. πουργακος, συγγ.
τοῦ οὐρίακος, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου εἰσάγει καὶ τὸ πύστακος, ἔτι πύσ-
σακος. Ἐκ πάντων τούτων φαίνεται, ὅτι εἶναι ταυτ. πόρκης, σῶμα
τι, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐμποδίζουσι τι. Ἐδῶ ἀνήκει κ. ὕσσαξ, ὕσσακος,
τὸ ὁποῖον ἀλόγως ἐτυμ. ἀπὸ τοῦ ὕς, ὡς καὶ τὸ ὕστριξ. Ζ. ὕσσαξ.
Πύστιάω, ἀομαι, ταυτ. πυιδάνομαι, ὡς ἐξηγήσας τοῦ Βύστιος, ἡ πύ-
στιος, Πλούτ. Κεφαλ. Καταγρ. Ἑλλήν. ρ. καὶ Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ἔφ.
Πύστις, εως, ἡ (πύδομαι), τὸ ἐρωτᾶν· φήμη, ἀγγελία· ἀκοή,
δηλ. τὸ ἀκούειν τι, Ὀρφ. Ἀργον. Φίλιππ. Ἐπίρ. ρ.
Πυστός, ἡ, ὄν, ῥηματ. τοῦ πύθω, πύθω, πυιδάνομαι, πλέον
εἰς τὰ σύνδετα.
Πυτιά, ἡ, κ. Πυτιά, εἰς τὸν Ἀριττοτ. κ. Πιτύα (ἐκ τοῦ πύος),
Κ. πυτιά, τὸ πρωτόγαλα, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸν στόμαχον
τῶν νεογνῶν ἀνάμνηκων ζώων, καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νά
πήξωσι τὸ γάλα εἰς τυρόν. Ζ. πύαρ. ὅθεν
Πυτιάζω, κ. Κ. οὕτω· πήζω με τὴν πυτιάν.
Πυτίζω, μ. ἴσω, κ. Πιτύζω, πτύω συχνάκις. 2) πτύω νερόν,
ἡ ἄλλο ὑγρόν, τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς τὸ στόμα. 3) δοκιμάζω τι εἰς
τὴν γεῦσιν· ἄλλος τύπος ἀντὶ πτύω, ψύω μεταξέσει τοῦ ε τοῦ
μεταξύ π καὶ τ παρεντιθεμένου· Γράφεται κ. Πυτίζω διὰ τὸ
μέτρον.
Πυτιναῖος, α, αἶον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 795. κωμ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ
ἑφεξῆς· πτερὰ, ἐπὶ τοῦ ὑψωθέντος καὶ πλουτήσαντος ὡς πυτινο-
πλέκος, Ἀριστοφ. Ὀρν.
Πυτινή, ἡ, σκεῦος οἰνηρὸν περιπλεγμένον με λυγαρίας, ὅποια
τὰ ἐκ τῆς Ἰταλίας τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα φερόμενα, καὶ
ὀνομαζόμενα Κ. βάζα, vasa, δάλλινα ἀγγεῖα, Σχολ. Ἀριττοφ.
Ὀρν. 797. 2) ὄνομα περιφύμου δράματος τοῦ Κρατίνου. [Ἡ ἐξηγή-
σις γίνεται συνήθως κατὰ συμβεβηκός, διότι ἦσαν καὶ με βύρταν πε-
ριπλεγμένα ὡς ἀσκοπιτίνη. Πυτινή εἶναι σκληροτέρα ἐκφρασις ἀν-
τὶ βυτινή, βύτις, βούττης, τὰ ὅπ. Ζ. καὶ δὲν ἔχει καμμίαν κοι-
νωσίαν με τὸ πτύω.]
Πυτινοπλόκος, ὁ, ἡ, ὅστις πλέκει πυτινάς.
Πύτισμα, τὸ (πυτίζω), συχνὸν πτύσμα.
Πύτταλος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
Πυττίζω. Ζ. Πυτίζω.
Πύω, μ. ὕσω. Ζ. πύθω κ. ΠΑΩ.
Πυώδης, εως, ὁ, ἡ, ὡσάν ἔμπυον, ἐκ τοῦ πῦον.
Πύωσις, ἡ (πύω), ἡ ἐμπύωσις.
Πῶ, Νομ. ἐκ τοῦ πῶσι κατ' ἀποκ. εἶναι ὁ ὁμαλὸς τύπος τοῦ προσ-
τακ. τοῦ πῶω Ἰων.] ἀντὶ πῶω, ὡς ἴστη, δίδου, δέικνυ ὁμαλὰ
προστακ.
Πῶ, μόριον κ. Ἐπίρ· ῥημα τόπου, καὶ χρόνου, Δοτ. τῆς παλαιᾶς
ἀντωνυμίας, πῶς, ἡ δωρικὴ γενική· ὅθεν Δωρ. ἀντὶ ποῦ. Πῶτις
ὄνον ἀνάστηται, Ἐτυμ. Μι. ἐκ Σωφρον. ποῦ θέλει ἀγοράσῃ τις
γάδρον· ὅθεν, πῶμαλα ἀντὶ πόθεν. 2) ἐπὶ χρόνου μετὰ τῶν
ἀρνητικῶν, οὐκ, οὐδέπω, οὐτιπῶ· ἔχει ἀκόμη· πῶποτε, ἀκόμη
ποτέ, Ἰλ. β, 251.
Πῶγων, ωνος, ὁ, γένειον, γένεια.
Πῶγωνιαῖος, ὁ, γένεια ἔχων
Πῶγωνία, ου, κ. } γενάτος Κ. (ἀλλὰ γενάτος ση-
Πῶγωνία, ου, κ. } μαινει ἔχων μεγάλα γένεια).

ἡ ἀστήρ, ὁ κομήτης.

Πῶγωνιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πῶγων.
Πῶγωνοκουρεῖον, τὸ, βαρβερικὸν Κ.
Πῶγωνοκουρία, ἡ, τὸ ξύρισμα τῶν γενείων.
Πῶγωνοτροφέω, ὦ, ῥήμα τοῦ
Πῶγωνοτρόφος, ὁ, ἡ, ὅστις τρέφει, ἀφίνει καὶ μεγαλύνωνσι
τὰ γένεια.
Πῶγωνοφόρος, ὁ, ἡ, ὅστις φορεῖ γένεια.
Πῶσε, Πάσει. Ζ. Πῶ.
Πῶλᾶριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πῶλος, Κ. ἀντὶ πῶλος.
Πῶλῆα, ἡ, ταυτ. πῶλεσις, τροφή ἵππων, ὡς ἵππεα, Στράβ.
5, σ. 325.
Πῶλέομαι, οὔμαι, παρατ. πῶλῆσκατο, Ἰων. ποιητ. ἀν-
τὶ πολέομαι (ἐκ τοῦ πέλω, πέλομαι, ταυτ. ἀναστρέφομαι), πε-
ριφέρομαι, περιέρχομαι, εὐρίσκομαι συχνῶς εἰς τὸν αὐτὸν τόπον·
ἐπιστρέφω, ὑπάγω, ἐρχομαι κτ. Πῶλεται δεῦρο, Ὀδυσ. δ.
384. ἐρχεται συχνάκις ἐδῶ. 2) ἐπὶ πραγματείας κ. δοσοληψίας.
3) εἰς τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, ἐπὶ τῶν ἐταίρων, ὅσαι πεφα-
σμένως πωλοῦνται, δηλ. ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας,
Πλούτ. Σόλ. 23.
Πῶλευμα, τὸ (πῶλεύω), ζῶον γυμνασμένον, καὶ ἀναδρεμμένον,
Μάξιμ. Τύρ. 7, 8.
Πῶλευσις, ἡ, τὸ γυμνάζειν καὶ δαμάζειν τοὺς νέους ἵππους.
Πῶλευτής, οὗ, ὁ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 7, 4. : ἐλέφαντός, ὁ ἐ-
πιμελητὴς τοῦ ἐλέφ. ἐκ τοῦ
Πῶλεύω (πῶλος), διδάσκω, γυμνάζω, ἀνατρέφω ἵππους, Μεταφ.
διδάσκω· ἀνατρέφω.
Πῶλέω, ὦ, μ. ἴτω, πῶλῶ ἡ πῶλῶ, Κ. ἐκ τοῦ πέλω, πολέω,
ἀναστρέφω, δηλ. δίδω καὶ λαμβάνω.
Πῶλή, ἡ, ταυτ. πῶλησις· Ὑπερίδ. παρὰ Φωτίω. Πρβ. ποθή.
Πῶλημα, τὸ, Κ. πῶλημα· ὅ, τι πῶλεται, τὸ πῶλημένον.
Πῶλης, ου, ὁ, ὁ πῶλητής, Ἀριστοφ. Ἰππ. 131. μάλιστα δὲ εἰς
τὰ σύνδετα.
Πῶλησις, ἡ, τὸ πῶλεῖν.
Πῶλητήριον, τὸ, τόπος, οἶκος ὅπου πῶλοῦνται πράγματα. 2)
τόπος τῶν πῶλητῶν, ὅπου ἐπῶλοῦντο τὰ τέλη, ἡ συνηθρο-
ζόντο.
Πῶλητής, οὗ, ὁ, ὁ πῶλῶν. 2) ὁ πῶλῶν τὰ δημόσια τέλη.
Πῶλητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ· -ταῶς, ὅστις ἀσμένως πῶλεῖ.
Πῶληχός, ἡ, ὄν, με νέους ἵππους, ἀνήκων εἰς πῶλους· ἀπήνη,
ἀμαξα ἐξευγμένη με νέους ἵππους, ἡ με ἵππους, Σοφοκ.
Πῶλῆον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πῶλος· ὅθεν τὸ Κ. πῶλῆον, κ. πῶλί.
ἀντὶ τοῦ νεογνὸς ὄρνιθος. 2) εἰς τὸν Ἀριττοτ. Ἰστ. ζ. 8. 26. ὁ
ὕμην, ὅπου εἶναι ἐντυλιγμένον τὸ πῶλῆριον εἰς τὴν κοιλίαν τῆς
μητρός. Πρβ. ἀμνιον, ἡ ἀμνιον.
Πῶλοδάμαστής, οὗ, ὁ, πῶλους δαμάζων, ὡς πῶλοδάμνης,
Γραμμ.
Πῶλοδάμαστιχός, ἡ, ὄν, ταυτ. Πῶλοδαμνικός.
Πῶλοδαμέω, ὦ, ταυτ. Πῶλοδαμνέω, Δουκιαν.
Πῶλοδαμνέω, ὦ, γυμνάζω, διδάσκω, δαμάζω τὸν πῶλον. 2)
Τροπ. ἀντὶ ἀνατρέφω, Σοφ. Αἰ. 549. ἐκ τοῦ
Πῶλοδάμνης, ου, ὁ, γυμναστής, δαμαστής τῶν νέων ἵππων.
Πῶλοδαμνικός, ὅθεν Πῶλοδαμνική, ἡ, τέχνη τοῦ πῶλοδάμνου,
Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6. 8.
Πῶλοκόμος, ὁ, (κομέω), ἐπιμελητής, ὑπηρετὴς πῶλου, ἡ
ἵππου.
Πῶλομέχος, ὁ, ἡ, μαχόμενος κατὰ τῶν ἵππων ἡ ἐκ τῶν ἵπ-
πων, ποιητ.
Πῶλος, ὁ, νεογέννητος ἵππος, πῶλᾶρι Κ. 2) Μεταφ. ὡς μό-
σχος, δάμαλις, βούς, κτ. εἰς τοὺς ποιητ. κοράσιον, παρθένον,
νεανίσκος (Εὐριπ. Φοῖν. 954)· πῶλος (Λατ. pullus), ὅθεν πῶ-
λίον Κ. τὸ νεογέννητον πτηνόν, σημαίνει πᾶν νεογνόν ζῶον, ἐ-
μερικεύθη δὲ εἰς τὸν νεογνόν ἵππον. Πρβ. δαμάω.
Πῶλοτροφέω, ὦ, ῥήμα ἐκ τοῦ πῶλοτρόφος.
Πῶλοτροφική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ πῶλοτροφῆν, Αἰλιαν. Ἰδιότ.
ζ. 4, 6.
Πῶλοτροφικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ· -φικός, ἀνήκων εἰς πῶλοτρόφον.
Πῶλοτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων γυμνάζων πῶλους ἡ ἵππους.
Πῶλυπος, ὁ, κ. } ταυτ. πολύπους, Ἰων. ὡς κόρη, κούρη, κῶ-
Πῶλυψ, υπος, ὁ, } ρη, αὐτῶ πολὺ, πούλυ, πῶλυ. Ζ. πῶλυπος.

Πῶμα, τό, αἰτ. ταυτ. πόμα (πῶω, πίνω), τό ποτόν. 2) ποτήριον. 3) σκέπασμα: χηλοῦ, φαρέτρης, Ὁμ. Πίθου, Ἡσιόδ. [ὥτως εἰς ταύτην τήν σημασίαν ἐκ τοῦ πῶμα, Πρβ. πτωματίς.]

Πωμάζω, κ. (πῶμα), σκεπάζω, βάλλω σκέπασμα (καπάκι, Πωμαίνω, χυδ.) ἐπάνω, Διοσκ. 2, 212.

Πωμαινύω } (πῶμα), σκεπάζω, βάλλω σκέπασμα (καπάκι, Πωμαίνω, χυδ.) ἐπάνω, Διοσκ. 2, 212.

Πώμαλα, Ἐπίρ. παντελῶς, οὐδαμῶς. Ζ. πω.

Πωμαστήριον, τό, ἐπίπωμα (καπάκι χυδ.)

Πωματίζας, ου, ὁ (πῶμα), κοχλιάστις, ὅστις τὸν χειμῶνα κλείεται ὡσάν με πῶμα, Διοσκ. 2, 11.

Πωμάττειον, τό, ὑποκ. τοῦ πῶμα, ἀρ. 3.

Πῶμι, ἀντί τούτου ἐνεστ. πίνω, σχηματίζει πῶ, πῶσι, πίνε. Ζ. πῶω. Πρβ. ζῶμι, ζῶσι, ἐκ τοῦ ζῶω, ζῶω, ζάω.

Πώποτε, μίαν τινα φοράν· ποτέ, μίαν φοράν. Ζ. πω.

Πωρέω, ὦ. Ζ. πωρός.

Πωρία, ας, ἡ (νοητ. λίσος), ταυτ. Πῶρος ἀριθ. 1, Στράβ. Μέγ. Γ. σελ. 262, ἐκδ. Κορ. διόρθ. τοῦ αὐτοῦ ἀντί πωρίας.

Πώρη, ἡ, κ. Ζ. πωρός.

Πωρητύς, ἡ. Ζ. πωρός.

Πωριαῖος, συνήθ. Πῶρινος, ἴνη, νον, κ. πόρινος, ἐκ ποίρου, τόσπ. Ζ.

Πωροκήλη, ἡ, κ. } τό πρῶτον, σκληρύνει τῶν ὀρχεων· τό

Πωρόμφαλον, τό. } δεύτερον, τοῦ ὀμφαλοῦ, Παῦλ. Αἰγ. 6, 63.

Πωρολυτικὸς, ἡ, ὄν, διαλύων τήν σκληρύνειν, Παῦλ. Αἰγ. 6, 109.

Πῶρος, ὁ, ἐλαφρόπετρα, κ. πωρί Κ. ἐκ τοῦ πόρος, Ἰων. πῶρος, ἐπειδὴ ἔχει πολλοὺς πόρους, Θεόφρ. λίσ. Ἡρόδ. 5, 62. 2) ἐκ τῆς ὁμοιότητος, πρῆγμα τι εἰς τὰ κόκκαλα, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 3, 19. 3) εἶδος πηκτώματος, ἐκ τῶν κοκκίων ἐξερχομένου ὡς ἰσθῆς, καὶ χρησιμεύοντος εἰς ἀναπλήρωσιν ἄλλου θραυσμένου κοκκίου, Γαλην.

Πωρός, ἂ, ὄν, Ἰων. ἀντί πηρός· ὅθεν πῶρος, ὁ, πῶρη, ἡ, κ. πωρητύς, ἡ, ὡς οὐσιαστ. καὶ πωρέω, μάλ. εἰς τὸ τάλαιπωρέω· ἐκ τοῦ πῶω, πᾶττω, πᾶω, πῆω, πῆμων, πάθος καὶ ἀσθένειαν σημαίνοντα, καὶ εἰδικώτερον, θραύειν καὶ κολόβωσιν μέλους.

Πωρόω, ὦ (πῶρος), σκληρύνω, προξενῶ σκληρύνειν, κάλων εἰς τὸν πόδα· κάμνω ἀναίσθητον, Ἀθήν. 12, σ. 540. Schw. 2) διὰ πῶρον, πηκτώματος (Ζ. πῶρος ἀριθ. 3) δένω θραυσμένον κόκκαλον καὶ τὸ ἱατρεύω.

Πώρωμα, τό, σκληρυμμένον μέρος.

Πώρωσις, ἡ, σκληρύνσις. 2) θραύσεις θραυσμένου κοκκίου με πῶρον ἀριθ. 3. 3) ἀντί πῆρωσις, Πλούτ. τό ὅποιον διορθοῦσιν ἀντί πῆρωσις.

Πῶς; Ἐπίρ. πῶς; κατὰ τίνα τρόπον; πῶς γάρ; πῶς ἦτο δυνατόν; πῶς δ' οὐχί; διὰ τί ὅχι; ἢ πῶς ἄλλως; Σοφοκ. Οἰδ. 567. πῶς γάρ οὐ; διὰ τί ὅχι; δηλ. βέβαια· πῶς ποτε; πῶς κάμνουν οἱ ἄνθρωποι; πῶς (χωρὶς τόνου), καθ' ἓνα τίνα τρόπον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον με ἄλλα ἐπιρρήματα. Ἐκ τοῦ πῶς, ὅθεν καὶ πῶ, πόθεν, κτ.

Πωτάομαι, ὦμαι, μ. ἤσομαι, ποιητ. ταυτ. πέτομαι, ἔπαμαι, Ὁμ. Θεογν. Πίνδ. λείψ. Ἰων. ἀντί ποτήομαι, ὡς τρέπω, τροπάω, τρωπάω, στρέφω, στρωφάω, στρωφάω κτλ.

Πωτήεις, εντος, ὁ, ἱπτάμενος, ἀπείων, Νόνν. 8, 177.

Πώτημα, τό, πέταγμα, Αἰσχ. Εὐμ. 250.

Πῶϋ, εος, τό, ποιμνή, κοπάδι· Δοτ. πληθ. πῶεσι, Ὀδυσ. δ, 415. Ζ. ποιμανόριον, κ. ΠΑΩ.

Πῶϋξ, κ. Πῶϋξ, ἡ, πτηνὸν εἰς τὰ ὕδατα διαιτώμενον, Ἐτ. Μ. κ. Ἡσύχ. ἀντί τοῦ ὁποίου εἰς Ἀριστ. Ἰστ. ζ. 9, 12, κεῖται Πτύξ, κ. Φῶϋξ, 9, 17, 2. κ. βοῦγες, Πληθ. [Νομ. ἐκ τοῦ βοή· ἀρα ἐσχηματίσθη ὡς βόαξ, βῶξ, Ἐτυμ. Μ.]

Ρ.

Ρ, ῥῶ, τὸ δέκατον ἑβδομον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμὸς σημαίνει 100, κ. με ὑπογεγρ. ρ, 100000. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ τὸ ἐξέωρον ὡς φωνήεν, καὶ τὸ ἐδάσαναν πολλάκις (πότε ὁμως δὲν ἐξεύρομεν ἀκριβῶς· Ζ. ῥωτακίζω) Ἀλλὰ διὰ λεκτοί, Π. χ. ἡ Διοκ. ἀντί δατσίας ἐβαλλαν β, βρόδον ἀντί ῥόδον κτ. Διολικῶς ἐτίθετο σ ἀντί ρ, μάρτυς ἀντί μάρτυρ, 2) ὡς ὑγρὸν

γράμμα διπλασιάζεται εὐκόλως. Γενικῶς, πᾶσα λέξις ἀρχομένη ἀπὸ ρ καὶ συντιθεμένη με λέξιν λήγουσαν εἰς φωνήεν, διπλασιάζει τὸ ρ. ἀπορρίπτω, ἀρρώστος κτλ. καὶ ἐν συντάξει εἰς τοὺς Ποιητάς, π. χ. δέρρος, Ἰλ. σ, 402. 3) μετατίθεται, ὡς κάρτος κράτος, θάρτος θράσος κτλ. 4) οἱ Λάκωνες ἔθεταν ρ ἀντί σ πολλάκις εἰς τὸ μέσον· πελαργός ἀντί πελασγός, καὶ εἰς τὸ τέλος σκληρότηρ ἀντί σκληρότης, Ἰδε Πλάτ. Κρατύλ. κ. Στράβ. 10, σ. 638. 5) Ἀλλάσσεται με τὸ λ ἀπὸ τοῦς μὴ δυναμένους νὰ τὸ προφέρωσι, θλάω ἀντί θράω, λάκη ἀντί ῥάκη κτ. 6) παρενετέθη πολλάκις κατὰ συνήθειαν ὡς εἰς τὸ ἀκροῶμαι ἀντί ἀκούομαι, ἐγγήγορα ἀντί ἐγγήγορα.

Ρ', δηλ. ῥά κατ' ἀποστροφὴν.

Ρ'α', συνδ. ταυτ. ἄρα κ. δὲ, καὶ ἐξ αὐτοῦ κατ' ἀφαίρ. τοῦ α γε- νόμενον· πολλάκις τίθεται παραπληρωματικῶς διὰ μόνον τὸ μέ-τρον· Ζ. ἄρα.

Ρ'α', ὁρῶτερον ῥά, ἀντί ῥάδιον, ὁρῶτερον ῥάδιον. Ἐτυμ. Μ. κ. Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλ. Ζ. ῥάδιος.

Ρ'α', τό, κ. Ρ'ηον, τό, ῥίζα φυτοῦ, ὅθεν φύεται τὸ ῥαβάρβαρον, ἐκ ποταμοῦ τινος παρὰ τὸν Πόντον, Διοσκ. 3, 2.

Ρ'αβασσω, ττω, κ. Ἀρ'αβασσω, ταυτ. ῥάσσω, ἀράσσω.

Ρ'αβδεύω, ομαι (ῥάβδος), πινῶ ὀψάρια με τὴν ῥάβδον τοῦ ἀγκίστρου.

Ρ'αβδηφόρος, ὁ, ἡ, Λυκόφρ. 140. Ζ. ῥαβδοφόρος.

Ρ'αβδίξω, (ῥάβδος), κτυπῶ, τινάσσω, δέρω με τὴν ῥάβδον· πυροῦς ἐν ληνῶ. ἀλωνίζω, Ο'.

Ρ'αβδενος, νη, νον, κατασκευασμένοι ἐκ ῥάβδον.

Ρ'αβδίων, ἡ ῥάβδιον, τό, μικρὰ ῥάβδοι, ῥαβδάκι. 2) σιδηροῦν καρφίον, τὸ ὅποιον ἐπυράκτοναν οἱ ζωγράφοι, καὶ με κηρὸν ἐνέ-καιαν τὴν ἐγκαυστικὴν λεγομένην ζωγραφίαν, Πλούτ. 10, σ. 277. Η.

Ρ'αβδοδῆαιτος, ὁ, παιδιὰ λέξεως με τὸ ἀβροδῆαιτος, ὡς ὠνόμαζεν ἑαυτὸν ὁ ζωγράφος Παρράσιος, ὅστις, ὡς πολλοὶ καὶ νεώτεροι καὶ παλαιοὶ τεχνῖται, πολλάκις δὲν εἶχε νὰ φάγη, Ἀθήν. 12, σ. 578.

Ρ'αβδοεῖδης, εος, ὁ, ἡ, ὡτάν ῥάβδος, ἡ ὡτάν ἀράδα.

Ρ'αβδομαντεία, ἡ, τό μαντεύειν ἐκ ῥάβδων.

Ρ'αβδομαχία, ἡ, τό μάχεσθαι, ἀγωνίζεσθαι με ῥάβδους, Πλούτ. Ἀλεξ. 4. Πρβ. σφαιρομαχία.

Ρ'αβδονομέω, ὦ, κρινῶ τὸν ἀγῶνα, Σοφοκλ. Τραχ. 516.

Ρ'αβδονόμος, ὁ, ἡ, κριτὴς κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα ῥάβδον, ὡς ῥαβδοῦχος. 2) ὅς τις βαττάζει τὸ δεμάτι τῶν ῥαβδίων διὰ νὰ ῥαβδίξωσι τοὺς κακούργους, Πλούτ. Αἰμ. 32.

Ρ'αβδος, ἡ (ἐκ τοῦ ῥάπις, ἰδος, συκοπ. ῥάβδος), βακτηρία, ῥαβδί κομμένον ἀπὸ δένδρον, ῥαβδί διὰ ξύλισμα· σκηπτρον· κον-τάρι. ῥάβδοι, πληθ. δεμάτι ῥαβδίων, τό τῶν Ῥωμ. fascen. 2) ἀράδαι τινὲς εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅποτε λέγεται, „ὁ ἥλιος σύ-ρεινερά“ Πλούτ. Ἀρεστ. Φιλ. εἰς τὰ ὑφάσματα λωρίδες, ἀράδαι, ὡς αἱ τῶν λεγομένων ἀλατσαδῶν, Διόδ. ἀράδαι εἰς τὰ δερμάτα (γούνας) τῶν ζώων, Διόδ. εἰς τὰ μεταλλεῖα, αἱ ἀραδῶται φλέ-βες. 3) ἀντί ῥαβδοφόρος. Αἰσχ. Ἰκέτ. 256. 4) ταυτ. στίχος, ἀράδα εἰς τὰ γράμματα, Σχολ. Πινδ. Νέμ. 11.

Ρ'αβδουχέω, ὦ, μ. ἤτω, βαττάζω βακτηρίαν, ἡ ῥάβδον· Ζ. ῥαβδοῦχος· Παθ. προπορεύεται ἔμπροσθέν μου ῥαβδοῦχος, ἡ ῥαβδοῦχοι· ῥαβδουχοῦνται προΐδουσαι ἐπτιάδες· ἤγουν ἔχουσι προπορευόμενον ῥαβδοῦχον, Πλούτ. Ζ. πελεκυφόρος.

Ρ'αβδουχία, ἡ, τό βαττάζειν ῥάβδον· τό ἔργον τοῦ βαττά-ζοντος τὴν ῥάβδον ἔμπροσθεν ἀξιοματικῶς τινὲς προσώπου· ἡ ἐξουσία τοῦ ἔχειν ῥαβδοῦχον· καὶ ὁ ῥαβδοῦχος ὁ προπορευόμενος, Πλούτ. Κικέρ. 16.

Ρ'αβδουχικός, ἡ, ὄν, ὅ, τι ἀνήκει εἰς ῥαβδοῦχον ἢ ῥαβ-δουχίαν.

Ρ'αβδοῦχος, ὁ, -χη, ἡ (ῥάβδος, ἔχω), ὅς τις εχει, βαττά-ζει ῥάβδον. Εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ πέντε κριταὶ τῶν ποιητικῶν ἀγῶ-νων ἐλέγοντο ῥαβδοῦχοι· ὅθεν, ἀντί βραβευτής. 2) εἰς τὴν Ῥώμην, ὑπηρέτης βαττάζων ῥάβδον, καὶ προπορευόμενος ἀξιο-ματικῶς τινος. 3) ὁ ἀξιοματικός, ὅστις εἶχεν ἐξουσίαν νὰ ἐχη τοιοῦτον ῥαβδοῦχον· Ζ. πελεκυφόρος.

Ρ'αβδοφορέω, ὦ, ῥήμα τοῦ

Ρ'αβδοφόρος, ὁ, ἡ· ὅς τις βαττάζει ῥάβδον· ὑπηρέτης τῆς ἀστυνομίας· ἡ ῥαβδοῦχος ἀριθ. 2.

Ρ'αβδωδία, ή, κ. } έγραφαν Γραμμ. τινές κατά την παραγω-
 Ρ'αβδωδός, ό, } γήντων αντί ραφιδός, ραφιδία, τὰ όπ. Ζ.
 Ρ'αβδωσις, ή (ράβδω), γλυψις, χάραξις, αυλάκωσις των κίωνων
 κατά μήκος, Γαλλ. cannelure, Άριστοτ. Ήθ. Νικ. Ι, ό,
 Κορ.
 Ρ'αβδωτός, ή, όν, κατασκευασμένος από ράβδον, πλεγμένος :
 θύραι, Διοδ. Σικελ. 2) ό,τι έχει κατά μήκος αράδας, ή λωρίδας,
 ως οι λεγόμενοι αλατσαδάς· στύλοι, ή κίονες με αυλακοειδή
 χαράγματα, Γαλλ. colonne cannelée, Διοδ. Σικ. 5, 30.
 Στράβ. 16, 1120, Άριστ. Ήθ. Νικ. Κορ. σελ. 330.
 Ρ'άγα, ή, ταυτ. άκμή, βία, όρμη, Ήσυχ. Πρβ. ράγδην.
 Ρ'άγα, ή Ρ'αγα, αίτιατ. του Ρ'αξ.
 Ρ'αγας, εδος, ή (ρήσσω), ρήγμα, σχίσμα της.
 Ρ'αγδαίος, αία, αϊον (ράγδην), ρηγνύων, σφοδρός, όρμητικός·
 επί ανέμων και όμβρων, Πλούτ. 7, σ. 257. και Τροπ. επί χα-
 ρακ. μετά του σφοδρός και φιλοκίνδυνος, Πλάτ. 1, σ. 237. Βίρ.
 όθεν
 Ρ'αγδαίοτης, τητος, ή, σφοδρότης, ταχύτης, όρμητικότης.
 Ρ'αγδην, (ράσσω, ραγή, ραγός), όρμητικώς, τσακιστικώς,
 βιαιώς, Πλούτ. 9, 325. Η. Διττάζεται, και αντί τουτου γράφεται
 δράγδην. άλλ' ό διτταγμός δεν είναι πάντοτε εύλογος.
 Ρ'αγή, ή, ταυτ. ραγός κ. ρήγμα, Ήποκρ.
 Ρ'αγίζω, μ. ίτω (ράξ), ταυτ. ραγολογέω. Θεοκρ. 5, 113. Τήν
 σήμερον λέγομεν ένερ. κ. ουδ. ραγίζω, αντί ρηγνύω, τσακίζω
 τόσον, όσον άκμή να συνεχώνται τὰ μέρη.
 Ρ'αγικός, ή, όν (ράξ), ανήκων ράγα, ή ρώγα : μίσχος, τό
 κρητούν την σταφυλήν κουστάνιον, Θεόφρ. Ιστ. φ. 3, 18.
 Ρ'αγισον, τό, υποκ. του ράξ.
 Ρ'αγοειδής, ό, ή, σχήμα ραγός έχων, ή εκ του είδους των
 ραγών, Πολυδ. 2, 70.
 Ρ'αγόεις, εσσα, εν (ράγή), σχισματώδης, σχισμένος, γη χα-
 σματώδης, από θερμότητα ήλιου ανοιγμένη, και σχισμένη, Νί-
 κανδ. Θηρ. 821.
 Ρ'αγολογέω, ω, ρήμι του
 Ρ'αγολόγος, ό, ή, τρυγητής σταφυλών· κ. Ρωγολόγος.
 Ρ'άγος, τό, Ραγώω, ταυτ. ράκος, ρακίω.
 Ρ'άγω, πρωτότυπον του ράξω, ράσσω, ράγγω, ως τάξω, τάγω,
 τάγγω.
 Ρ'αγώδης, εος, ό, ή, ταυτ. ραγοειδής, ή γεμάτος ράγας.
 Ρ'αδαλος, κ. } άνέγ. ό Ζηνοδοτος, Ήλ. σ. 576, αντί
 Ρ'αδαλός, ή, όν, } ροδανόν δονακίη, και τό εξήγησε διάσει-
 στον, κινήμενον υπό άνέμου. Άλλά τουτο είναι και ροδανόν· διότι
 ροδανόν, αντί ραδινόν είναι κινήμενον, παραγμένον· ραδαίος αρ-
 κευθος, Άνάλ. 1, 417, αρ. 6. ούτω ροδαρός κ. ραδαρός τό αυ-
 τό· ροδανίζω, κ. ραδανίζω, ροδαμνος κ. ραδαμνος.
 Ρ'αδαμάνες, οί, Όνομα κύρ. Νόνν. 21.
 Ρ'αδαμανθους, υος, ό, κύρ. όνομα.
 Ρ'αδαμνος, ό, κ. Ροδαμνος, κ. Οραδαμνος, Νίκανδρ. Άλεξ. 92.
 (ως ρήχος όρηχος κττ.) ανοιγμα φυτῶν, βλαττός, κλωνάρι·
 Συγγεν. με τό ράδιξ, ρακίς.
 Ρ'αδανίζω, εξηγείται τινάστω, Ήσυχ. αλλά σημαίνει στρεφο-
 γυρίζω ταχέως. ταυτ. ροδανίζω.
 Ρ'αδανός, ή, όν, αντί ροδανός, ταυτ. ραδινός, και ταυτάν
 του ροδαλός.
 Ρ'αδινάκη, ή, ή Ραδινάκης, ό, περσικόν όνομα της νάφθας,
 Ήρόδ.
 Ρ'αδίνη, ή, κύρ. όνομα, Πανσ.
 Ρ'αδινός, ή, νόν, εύλύγιστος, ως γ' κάλαμος : ιμάτθλη, μά-
 στιξ ευγυγμένη εύκόλως, Ήλ. φ. 583. 2) όρμητικός, : πώλοι,
 εύτροφος : όσσε. 3) Τρυφερός και ωραίος : τρίχηχος, χείρ, ποίς· ραδι-
 νάνδ'· Αφροδίταν, Αισχ. βραδινάν. 4) άσθενής : σώμα και ψόγγος.
 5) κτυπημένος από άνέμους κ. κύματα : ήϊών, Άνάλ. 1, σ. 199.
 αρ. 12. Πρβ. κ. ροδανός.
 Ρ'αδίζ, ικος, ή, βλαττός, κυρυφαί βλαστού, κλάδος, κλω-
 νάρι, ράβδος· όθεν ράδικες φονίκων, ταυτ. ράβδοι. Τό αυτό κ.
 ρακίς, ίδος, κ. ράξ, πρώτον τό κλήμα, έπειτα ή εις αυτό ανο-
 μένη σταφυλή. [Εκ του άχρ. ράδος, τουτο δε εκ του ράξω
 ταυτ. ράσσω, ράφω, δηλ. τσακίζω, ότι κόπτεται, και σπάται,
 όπου ανήκουν και ράβδος κ. κλάδος].
 Ρ'αδίζος, ία, ιον, κ. ό, ή, Ήπίρ. -ίως, εύκολος, άπενος, τα-

χύς· εύπειθής, εύάρεστος, Δημοστ. σ. 2, 21. και εύήθης,
 αστόχατος· ραδίως εις άγῶνας καδιστάς, Πλάτ. Απολ. 11.
 συγκρ. ραδίον, κ. ραδιώτερος, υπερθ. ραδιστος. Έκ δε του κατά
 συκοπ. ράος, ράων κ. ράττος. Έκ του ράω, ταυτ. ρέω· όθεν
 ραίς, ίδος, ή (ως δαίς, ναίς, λαίς)· όθεν ραί, αντί ραίδι,
 Όμ. (ως δαί αντί δαίδι) κ. συναιρ. ρά, ταυτ. ράδιον, Σοφοκ.
 Έγυμ. Μ. ! τό ουδ. εκ του ραίδιος, ράδιος, ρέων, εύκόλως γι-
 νόμενος, εύκολοκατόρθωτος· άρα τό υπογεγ. ίωτα είναι αναγ-
 καίον.
 Ρ'αδιουργέω, ω, μ. ήσω, είμαι ραδιουργός. Είς τόν Ξενοφ.
 ζῶ άργῶς και άφροντίστως.
 Ρ'αδιούργημα, τό, τό έργον του ραδιουργού.
 Ρ'αδιουργία, ή, εύκολία εις τό πράττειν, εύκολος εργασία,
 Ξενοφ. Κύρ. 1, 6, 34. Λουκιαν. 6, σ. 240. 2) εύκολία και ανά-
 παυσις εις τὰ έργα· τό ουδέν πράττειν, άργία, άμέλεια.
 Κύρ. 7, 5, 74. 3) εύήθεια, τό να λαμβάνη τις όλα ως εύκολα.
 4) τό να άπατά τις τους άλλους, Γαλην.
 Ρ'αδιουργός, ό, ή (ράδιος, έργον), εύκολος· να πράξη, γυμνα-
 σμένος, έμπειρος. 2) άμελής και άργός. 3) εύήθης. 4) άπα-
 τών. Είς τους μεταγ. αντί πλαστογράφος, γράφων νόθα γράμ-
 ματα.
 Ρ'άξω, Ρ'άξομαι, άλλος τύπος αντί ραίνω (εκ του ράω)· έρράδαται,
 Όμ. Όδυσ. υ, 354. είναι ραντισμένοι.
 Ρ'άξω, πεποιημένη φωνή, κ. τίπος α του ρόξω, ρύξω· προσλ.
 α, αρράξω. κ. κράξω (κρόξω), κρώξω, β βράξω, βράσσω. 2)
 Ήων. ράξω, όθεν ραδάω, άξω, άσσω, ράδατος, ραδαγέω, ραδα-
 μος, -μίζω κττ. εκ του τύπου ρόξω. ρόδιος, άξω. 3) εκ του
 ροίξω, ροίξω, ροιβδέω· κ. ρόφω. ροφάω, ροφαίνω, ρομφαίνω.
 4) εκ του ρύξω, ρύγω. έρύγω, έρεύγω, όρύγω, ώρύγω, όρύω,
 ώρύω, και ρύσσω, όρύσσω· προσλ. β βρύσσω, βρύκω. 5) εκ
 του ρέξω είναι (ρέγω, ρέγγω, ρέγκω) ρέγγω, ρόγγος, αϊολ.
 βρόγγος, κ. βράγγος.
 Ρ'αδαγέω (ράδατος· ό) ταυτ. ροδέω, ροδιάζω, εκ του ρόδος
 κ. ρόδιον [ως παταγέω κ. πάταγος εκ του πατάττω, ούτω ρα-
 δαγέω κ. ράδατος εκ του ραδάσσω].
 Ρ'αδαζέω, } ταυτ. ραδαμίζω, ταυτ. ράξω, ραίνω, ραντίζω,
 Ρ'αδαίω, } Ήσυχ. κ. Φώτ.
 Ρ'αδασσω, }
 Ρ'αδαμίγξ, ιγγος, ή, εκ του ραδάμιξ, διορ. αντί ραδαμίς,
 ταυτ. ραδάμη, Ήλ. του ράδαμος, εκ του ράμη, σταλαγμός
 ύδατος, ή κοινορτου ως ρανίς, Ήλ. φ. 502. και σπινθήρ, Νόνν.
 Ρ'αδαμίξω (ραδαμίς), ταυτ. ραδαίνω κ. ραίνω, Όππιαν. 5, 657.
 Ρ'αδαπυγίζω (ράδω, άστω, κ. πυγίζω). δίδω κτύπημα εις
 τους μηρούς, εις τόν κῶλον, ταυτ. ροδοπυγίζω, Άριστοφ. Ήπ.
 Ρ'αδυμέω, ω, μ. ήσω (ράδυμος), είμαι άμελής, άφροντις· εί-
 μαί προσηλωμένος εις τὰς ήδονάς, εις τόν έρωτα· Η. ραδυμῶ
 αντί του επίδυμῶ και ποδῶ, λέγουσιν οι εις Θεττ. Τυρναβίται.
 Ρ'αδυμέα, ή, τό ούσιαστ. του πρ. Εύρ, Κύνλ. 202.
 Ρ'αδυμός, ό, ή, Ήπίρ. -ζύμως (ράος, ράδιος, θυμός), εύή-
 θης, άφροντις, άμελής· εκδοτος εις τὰς ήδονάς, παγινίδια,
 έρωτα· Η. αντί του δεζύθυμος, εις πολλά μέρη της Θετταλίας.
 Ρ'αί, Ραί, ή Ρά, Ήπίρ. Ζ. ράδιος.
 Ρ'αία, ή, ανάρρωτις, υγίασις, Ήσυχ. Ζ. ραίζω.
 Ρ'αιβηδόν, Ήπίρ. (ραιβός), όταν καμπύρης, Έγυμ. Μ.
 Ρ'αιβοειδής, ό, ή, όταν καμπύλος, Ήποκρ.
 Ρ'αιβόκρανος, ό, ή, έχων καμπύλην κεφαλήν : κορώνη,
 Άνάλ. 1, σ. 220.
 Ρ'αιβός, ή, όν (ρέβω, ραίβω, ταυτ. ρέμβω), καμπύλος, γυρ-
 τός προς τὰ έντός, ταυτ. ραίκός, ροίκός, εξαιρ. στραβοπόδης,
 Νίκανδρ. Θηρ. 788, άλλως, σκελλός.
 Ρ'αιβοσκελής, ό, ή (σκελος), έχων στραβά, ή καμπύλα σκέ-
 λη, ως ή καραβίς, Άνδολ.
 Ρ'αιβόω, ω (ραιβός), καμπυλόνω, Λυκόφρ. 565.
 Ρ'αίγδην, Ήπίρ. σχισμένιος, ή εις τρίμματα, εκ του ράσσω,
 ραίσσω, ή ραίω, ραίζω, όθεν ραιστός, Όρφ. Άργον. 1281.
 πολλά αρμοδιωτέρα αναγν. παρά ρ' αίγδην. Πρβ. ράγδην.
 Ρ'αίζω, μ. ίτω, γίνομαι ράων, ράδιος, αναλαμβάνω την υγείαν
 μου, αναπαύομαι από τὰς άσχολίαις μου, Ξενοφ. Κύρ. 7, 5, 68.
 Ρ'αίχος, ό, ταυτ. όρμώμενος, Σουίδ. Πρβ. ραίγδην, ραίζω.
 ραίσσω.

Ρ'αίνω, μ. ανώ, 'Αόρ. έρανον, έράνην· ραντίζω, βρέχω με ὕδωρ, 'Αθήν. 6, σ. 225. οἶνον· έλαιον, μέλι, γάλα κτλ. ὅθεν ἀντί λείβω· καί ἐπὶ κενιορχτοῦ κ. λάσπης· πυρὺς ραίνω ἀντί σπείρω, 'Οππιαν. 'Αλ. 2, 100, Πρβ. ραδαίνω.
 Ρ'αῖος, ἰα, ἰον, 'Ιων. ρήιος, κ. ραῖστα, 'Επίρ. ἀντί ρᾶος, ρᾶ-
 διος, κ. ρᾶστα.
 Ρ'αῖσσω, ταυτ. ψαείρω, 'Ετυμ. Μ.
 Ρ'αιστήρ, ὁ (ραῖω), ἡ σφύρα, 'Ιλ. σ, 477. Αἰσχύλ. Προμ. 56.
 ἀφανιστής, έξολοθρευτής.
 Ρ'αιστήριος, ἰα, ἰον, ἀφανιστής. 2) τὰ ραιστήρια, ταυτ.
 ραιστήρες, σφύραι χαλκείων· ραιστήριος ἰδρώς, ὁ ἰδρώς τοῦ
 σφυροκτυποῦντος χαλκείως, 'Οππ. 'Αλιευτ. 2, 28.
 Ρ'αιστήροκοπέα, ἡ, σφυροκοπία, Φίλων περί τῶν 7
 θεσμ. 4.
 Ρ'αιστής, οὔ, ὁ, ταυτ. ραιστήρ.
 Ρ'αιστός, ἡ, ὄν (ραῖω), συντριμμένος, ἀφανισμένος.
 Ρ'αῖστος, α, ὄν, ὅωρ. ἀντί ρήϊστος, ὑπερθ. τοῦ ρᾶδιος.
 Ρ'αιστότυπος, ὁ, κτυπημένος μετ' τὴν σφύραν, ἡ ὅπου κτυπᾷ
 ἡ σφύρα. -τύπος, ὁ, σφυροκτυπος, χαλκεύς, Μανέθ. 1, 289.
 Ρ'αῖτερος, κ. 'Ράτερος, συγκρ. τοῦ ραῖος· Ζ. ρᾶδιος.
 Ρ'αιφάσσω, ταυτ. ραίνω.
 Ρ'αῖω, ('Αόρ. έράνην), συντρίβω, τσακίζω, ἀφανίζω· Παθ. κ.
 οὐδ. σκάζω, χάνομαι, ἀφανίζομαι, Αἰσχ. Προμ. 189. 'Απολ.
 Ροδ. 1, 1034.
 Ρ'αῖων, ὁ, ἡ· Ζ. ρᾶων.
 Ρ'ακεία, ἡ, μετ' τὸ πνεῦμα βρακεία, 'Ησύχ. ἀντί 'ρακεία, 'Αθήν.
 Ζ. ρακία.
 Ρ'άκελος, κ. 'Ράκαλος, ταυτ. τραχύς, σκληρός, ἐκ τοῦ 'ράσσω,
 'ρησσω· Ζ. ράχος.
 Ρ'ακενδυτέω, ὦ, 'ρημα τοῦ
 Ρ'ακενδυτής, ου, ὁ (ράχος, ἐνδύω), ὅς τις ἐνδύεται ξεσχι-
 σμένα.
 Ρ'ακετρίζω, ταυτ. ραχετρίζω.
 Ρ'άκετρον, τό, κ. Βράκετρον, εργαλείον τῶν μαγείρων, ταυτ. κό-
 πης· Ζ. ράσσω, κ. Πρβ. ράκτρια.
 Ρ'άκηλος, ἡ, πόλις Μακεδονίας.
 Ρ'ακίδαί, οἱ, δῆμος τῆς 'Ακαμαντίδος φυλῆς εἰς τὰς 'Αθήνας·
 ἴσως ταυτ. ρήκιάδαι.
 Ρ'ακίζω, 'Ρακίζω, 'Ρακίζω, ταυτ. 'ρακίζω.
 Ρ'άκλον, τό, ὑποκ. τοῦ ράκος, τό.
 Ρ'άκιος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Πaus.
 Ρ'ακιοσυρράπτειος, ου, ὁ, ὅς τις συρράπτει ἐμβαλῶματα
 (κομμάτια χαρίων κ. ἐννοιῶν ἀπὸ διαφόρους συγγραφείς), ἀλλος
 ποιητής, 'Αριστοφ. Βάτρ. 842.
 Ρ'ακίς, ἴδος, ἡ· Ζ. ρᾶδις, κ. ράχος.
 Ρ'ακοδυτέω, ὦ, εἶμαι ἐνδυμένος μετ' ράκη, Χρυσόστ. ἐκ τοῦ
 Ρ'ακόδυτος, ὁ, ἡ· στολή, ξεσχισμένη, μπαλωμένη ἐνδυμα-
 σία, Εὐρ. 'Ρῆσ. 712.
 Ρ'ακόεις, εσσα, εν, ξεσχισμένος. 2) ἀντί ραχόεις· χαῖρος,
 'Ανάλ.
 Ρ'ακος, εος, τό, ἐκ τοῦ 'ράσσω, φόρημα ξεσχισμένον, κομμάτι,
 ἐμπαλῶμα. 2) ῥυτίς τοῦ προσώπου· Πρβ. ῥυστός· ὅθεν ποιητ.
 συνεκθ. ἀντί ρακῶδες σῶμα, 'Ανάλ. 2, σ. 180.
 Ρ'ακόω, ὦ (ράκος), ξεσχίζω, κομματιάζω, παλαιῶν· ῥυτιδῶν·
 Διοσκ. κ. Πλούτ.
 Ρ'ακτήριος, ἰα, ἰον (ράσσω, ράζω), κτυπούμενος, ἡ τὸ δι' οὗ
 τις κτυπᾷ· τύμπανα, τὰ κτυπούμενα. 2) θορυβῶν, ἡχῶν, σχε-
 δόν ταυτ. ρακιδῶς.
 Ρ'άκτος, ὁ, ταυτ. ράχος, ρακία, ράχης· ρακτῶν βαυσταύρων,
 ταυτ. τραχέων, Λυκόφρ. 92.
 Ρ'άκτρια, ἡ, ράβδος, μετ' τὴν ὁποῖαν τινάσσουσι καὶ κρημνίζουσιν
 ἐλαίας, καὶ ἄλλας ὁπώρας, Πολυδ. Πρβ. ράκετρον· Ζ. ράσσω.
 Ρ'ακιδῶς, ὁ, ἡ, ξεσχισμένος. 2) ῥυτιδωμένος, ξαρωμένος,
 'Ανάλ.
 Ρ'ακώμα, τό (ρακῶ), ταυτ. 'ράκος, 'Αριστοφ.
 Ρ'ακώσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ρακῶ.
 Ρ'άμα, τό (ράω, ραίνω), τὸ ραντισμένον, Μαθημ. Παλ. σ. 37.
 ὡς ράσμα. Γράφεται καὶ ράμμα, ἐκ τοῦ ἔραγμα, ἔρραμαι, ράμμα.
 Ρ'αμβή, ἡ, Ζ. ραμφή.
 Ράμμα, τό (ράπτω), τὸ ῥαμμένον· ἡ κλωστή, ράμμα καὶ Κ.

Ρ'αμματώδης, ὁ, ἡ, πλήρης νημάτων, ραμμάτων, ἡ ὡσάν
 ράμμα, 'Ησύχ.
 Ρ'άμνος, ἡ, εἶδος ἀκάνθης, ὡς ἡ παλῖουρος, Θεοκρ. 21, 36.
 [Συγκοπ. ἐκ τοῦ ράδαμνος, ὡς ὄραμιος κ. ὀρόδαμνος, ῥόδαμνος].
 Ρ'αμνοῦς, ὁ, ἀντί ραμνοῖς, δῆμος τῆς 'Αττικῆς· ὅθεν
 Ρ'αμνουσία, ἡ, ἐπίθ. τῆς Νεμέσσεως εἰς τὰς 'Αθήνας.
 Ρ'αμφάζω, ἐκφύω, ἡ ἔχω ράμφοι.
 Ρ'αμφαία, ἡ, ταυτ. ῥομφαία.
 Ρ'αμφή, ἡ, κ. 'Ραμβή, καμπύλη μάχαιρα, ἡ ξίφος, Πολύβ.
 Ρ'αμφηστής, ὁ, πιθανῶς ὁ ξιφίος ἰχθύς, Ξενοκρ. ἐνδρ.
 Τροφ. 7.
 Ρ'αμφίς, ἡ, εἶδος ἀξίνης, καὶ πλοίου, 'Ησύχ.
 Ρ'άμφοι, εος, τό, ἡ καμπύλη μύτη τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων·
 Μεταθ. τοῦ ἄρπη, καὶ παρενθ. ν, ράμπη, ράμφη, ράμφοι.
 'Εδῶ ἀνήκει ραμπαία, ῥομφαία.
 Ρ'αμφώδης, ὁ, ἡ, τὸ ραμφώδες τῆς ῥινός, Φιλόστρ. σ. 376,
 μύτη ὁμοία μετ' ράμφοι.
 Ρ'ανίς, ἴδος, ἡ, (ραίνω), ρανίδα, σταλαγματία.
 Ρ'αντήρ, ὁ (ραίνω), ραντιστής, βρέχων· : κανθός, Νίκανδρ.
 Θηρ. 673. ἡ πλησίον τὴν ῥινός γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ.
 Ρ'αντήριος, ἰα, ἰον, ἀνήκει εἰς τὸ ραντίζειν· πέδον ραντήριον,
 Αἰσχύλ. 'Αγαμ. 1084. τὸ ὁποῖον στάζει ἀπὸ αἵμα.
 Ρ'αντίζω, ἴσω.
 Ρ'αντισμα, τό, κ. } γνωστὰ ἐκ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, Ο'.
 Ρ'αντισμός, ὁ, } κ. 'Αθήν. σ. 521.
 Ρ'αντιστρον, τό, σκεῦος δι' οὗ ραντίζουσιν, ὡς ἡ φωτιστήρ
 τῶν ἱερῶν.
 Ρ'αντός, ἡ, ὄν (ραίνω), ραντισμένος.
 Ρ'άξ, ἀγός, αἰτ. ράγα, ράγας, ἡ (ράσσω), σταφυλή, Σοφοκλ.
 καὶ ῥῶξ. Ζ. ρᾶδις. 2) ἡ ῥῶγα τῆς σταφυλῆς. 3) φαλαγγιδόντι.
 ἀράχνης εἶδος, ὅτι ραγὶ σταφυλῆς ἐμφερές, Φιλ.
 Ρ'άξις, ἡ, ταυτ. ρήξις, καὶ ἀντί συρράξις, συγκρουσις δύο στρα-
 τῶν, Πλούτ.
 Ρ'ᾶον, 'Επίρ. κυρίως οὐδ. τοῦ ρᾶων, ὅθεν κ. ρᾶόνως 'Επίρ. Ζ.
 ρᾶδιος.
 Ρ'επαταύλης, ου, ὁ, κ. } (ραπάτη), συγκοπ. ραπαύλης, κ.
 Ρ'επαταυλος, ὁ } ραπαύλης, ὁ, κ. ριπαύλης, ὁ
 αὐλῶν, παίζων τὴν ραπάτην, 'Αθήν. 4, σ. 176. (εἶδος αὐλοῦ)· Ζ. ρίψ.
 Ρ'επίζω· (Ζ. ράπις), 'Ενερ. ραβδίζω, 'Ηρόδ. 7, 203. 2) κτυπῶ
 ἐπάνω εἰς τὴν παρεῖαν τινός (τοῦ δίδω πάταρον λέγομεν οἱ Θετ-
 ταλοὶ). Συγχέεται μετ' τὸ ριπίζω συχνάκις, ὡς Νόνν. 21, 221.
 ἐκ τοῦ
 Ρ'άπειον, τό, ὑποκ. τοῦ ράπυς.
 Ρ'άπης, ἴδος, ἡ, ἡ 'Ράπις, ἐκ τοῦ ράψ, ράπος, ταυτ. ράβδος·
 ὅθεν χρυσόρραπις. ταυτ. τοῦ ῥῶψ, ῥωπός, κ. ρίψ, ριπός,
 ριπίς.
 Ρ'άπισμα, τό (ραπίζω), ράβδισμα, κτύπημα μετ' ράβδον ἡ μά-
 στιγα. 2) μετ' τὴν παλάμην εἰς τὴν παρεῖαν, 'Αγαθ. 'Επίγρ. Πάτα-
 ρος, εἰς τὴν Θεττ. ἄλλοι δὲ, μπάτσος,
 Ρ'απαταύλης, ὁ· Ζ. ραπαταύλης.
 Ρ'άπτης, ου, ὁ, κ. 'Ράπτis, ἡ, κ. 'Ράπτρια, ἡ (ράπτω),
 γνωστὰ.
 Ρ'απτειός, ἡ, ὄν, ἀνήκει, ἡ ἐπιτήδεος εἰς τὸ ράπτειν.
 Ρ'απτός, ἡ, ὄν, ραμμένος, ἐμπαλωμένος· ἡ κεντημένος· τὸ
 ραπτόν, Ξεν. 'Ελλ. 4, 1, 3, ὁάπις συρράμμενη. Πρβ. Ξεν.
 Κυρ. 8, 8, 16, κ. 5, 5, 7. ἐκ τοῦ
 Ρ'άπτω, μ. ράψω, ράφτω χυδ. Περὶ τοῦ ράπτειν ἔπη Ζ. ρα-
 ψφός.
 Ρ'άπυς, κ. 'Ράψυς, υος, ἡ, κ. 'Ραπῖς, κ. 'Ραφῖς, γογγύλη εἰς
 πολλὰ εἶδη, 'Αθήν. 9, σ. 369. Ζ. ράφανος.
 Ρ'άρεια, ἡ, χωρίον τῆς 'Αττικῆς, ὅπου πρῶτον ἐσπάρθη χριθάρει,
 Πλούτ.
 Ρ'άρεις, ἄδος, ἡ, ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος· ἐκ τοῦ 'Ράριος, ὁ, ἡ,
 'Επίθ.
 Ρ'άρειον, τό, κ. 'Ράρος, ὁ, μικρόν, καὶ ἄωρον (πρόωρον, ἄσω-
 στον λέγομεν οἱ Θ.) βρέφος, 'Ησύχ. καὶ οἱ παλ. Λεξικογρ. 2) ρά-
 ριον πεδίον, 'Τμ. εἰς Δήμ. 'Ράρος, ὁ, ὄν. κύριον, ὁ πατήρ τοῦ
 Τριπολέμου, Πaus. Γράφονται αἰολ. μετ' φιλήν· Ζ. ῥωτακίζω.
 Ρ'άσμα, τό (ράω, ρέζω, ραίνω), τὸ ἐκχύνειν, ραντίζειν, 'Αθήν.
 σ. 542. Ζ. ράμα.

Ράσσω, Ράκω, Ἰων. ῥήσσω (ράγω, ῥήγω), μ. ῥάξω, ῥήξω, κτυπῶ, πλήττω· τσακίζω, συντρίβω, σχίζω, μερίζω· Ἀμεταβ. σκάζω, ψεύρομαι, Ζ. ῥάξω.

Ράσσων, ονος, ὁ, ἡ, κ. Ράττον, τό, ἀντί ῥάων, ῥάον· Ζ. ῥάδοος.

Ράττα, ἀντί ράιττα, ἐκ τοῦ ῥάστος, ὡς Ἐπίρ. εὐκολώτατα.

Ράττος, δηλ. ράϊστος, ἴστη, ἴστον, εὐκολώτατος, Ζ. ῥάδιος.

Ράττωνευσις, ἡ ταυτ. ραττῶνη, Σουίδ.

Ράστονεύω, ταυτ. ῥαδυμέω, Ξενοφ. Οἶκον. 20, 18.

Ράστωνη, ἡ, ἐκ τοῦ ῥάστος, εὐκολία, κουφότης, ταχύτης εἰς τὰς πράξεις, Ἡρόδ. 3, 136. εὐτυχεσττέρα πρόδος· τύχη· ἀνακουφίτις ἀπὸ κόπου ἢ ἀπὸ ἀρρώστιας, Πλούτ. Κἀτ. νεωτ. 5. ἀνάπαυσις τοῦ νοσῆ ἀπὸ τοῦ κόπου· ἡ τύχη, ἀδράνεια, ἀργία, ὀνηρία.

Ράστωρ, κ. Ραίστωρ, ὁ (ράω, ραίω, ραίνω), ταυτὸς, κρατῆρ, Ἡσύχ.

Ράττερος, Ἰων· ῥήτερος, ἀντί ραίτερος, ῥηίτερος, συγκρ. τοῦ ῥάδιος.

Ράυκος, ἡ, πόλις Κρήτης.

Ράφενέλαιον, τό, ῥεπανόλαδον Κ. Διοσκ.

Ράφειν, ἡ, ταυτ. ῥάφανος, Βατραχ.

Ράφεινιδόν, Ἐπίρ. ὡσάν ῥεπάνι· Ζ. σικυηδόν.

Ράφεινίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ ῥάφανος, ἡ ῥαφανίς.

Ράφεινιδόω, ὦ (ῥαφανίς), ἐμβάλλω ῥεπάνι εἰς τὸν πρῶτον τοῦ μοιχοῦ, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐκρίνωσθαι αἱ τοῦ πόπου ἐκείνου τρίχες, καὶ τριψθῆ μεθ' ἑαυτὴν σπάρτην· ὅθεν ῥάφανος τιμωρὸς μοιχῶν.

Ράφεινιδώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν ῥεπάνι,

Ράφεινιδώσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ῥαφανιδόω.

Ράφεινιδός, ἡ, γον, κατασκευασμένος ἐκ ῥαφανιδῶν, Γαλην. Τ. 2, σ. 10, 21. Ἀλέξανδρ. Τραλλ. 10, σ. 508.

Ράφεινίς, ἰδος, Συνήθ. ἰδος, ἡ, ῥεπάνι Κ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 544.

Ράφεινίτις, ἡ, ἐκ τοῦ -φανίτης, ὁ, ὁμοιος μετ' ῥεπάνι.

Ράφεινός, ὁ (ῥάπυς, ῥάφης), ῥεπάνι Κ. εἰς τοὺς ἄλλους Ἑλλ. Εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς ταυτ. κράμβη, Ἀθήν. σ. 34. ῥαφανίς δὲ Ἀττ. τὸ Κ. ῥεπάνι, [Συγγενὲς μετ' ῥάπυς, ῥάφης, κ. ῥάπης. ῥάφης. Τροπὴ τοῦ λ εἰς ρ, καὶ τοῦ ψ εἰς φ ἔλεξαν οἱ Μακεδόνες λαφάνη, κ. λάφα, κ. λαμφανώδης ἀντί λαφανώδης. ταυτ. ῥαφανώδης]

Ράφεινωδής, ὁ, ἡ, ὡσάν κράμβη, ἡ ὡσάν ῥεπάνι.

Ράφειον, τό, ἐργατῆριον τοῦ ῥαφέως, Γλωσσ. Στεφ.

Ράφεις, ἑως, ὁ, κυρίως, ταυτ. ῥαφιδεύς. 2) Τροπ. : φόνου, ὁ ἐργάτης φόνου, ὁ δολίως φονεύων, ὡς ῥάπτειν δόλους κτ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1615.

Ράφει, ἡ (ῥάπτω), τόπος, ἐνθα εἶναι συρράμμενα δύο, ῥαφή καὶ Κ.

Ράφιδεύς, ἑως, ὁ, Ἀναλ. 2, σ. 418. κ.

Ράφιδευτής, ὁ, ὁ μεδιάφορα νήματα ποικίλλων, κεντητής, Ο'.

Ράφιδευτός, ἡ, ὄν, ῥαμμένος, ἡ κεντημένος.

Ράφιδεύω (ῥάφης), κεντῶ, ποικίλλω μετ' νήματα.

Ράφιδωθήκη, ἡ, βελονοθήκη Κ. Γλωσσ. Στεφ.

Ράφειον, τό, ὑποκ. τοῦ

Ράφεις, ἰδος, κ. ἰδος, ἡ, βελόνη, μετ' ἡν ὁποῖαν ῥάπτουσιν, ἡ κεντούσιν ὑφάσματα. 2) ἰχθύς τις θαλάσσιος· Πρβ. βελόνη.

Ράφης, Ζ. ῥάπυς.

Ράχεδον, Ἐπίρ. μετ' ἡν ῥάχιν (τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ζώου), Ἡσύχ.

Ράχης, ἰδος, ἡ, κατὰ τύπον, ταυτ. ῥαχίς, ἡ ῥάχιν, ἀριστ. 4, ἡ τόπος τραχύς κ. πετρώδης, ἡ κατάφυτος, Ἡσύχ.

Ράχετρίζω, ἀνατέμνω διὰ τῆς κοκαλοῦ ῥαχίας, Πολυδ. 2, 136. ἐκ τοῦ

Ράχετρον, τό, ἀρχή, ἡ μέσον τῆς ῥάχως· Καθ. ταυτ. ῥάχιν. Πολυδ. 2, 136. Φωτ. κ. Ἡσύχ.

Ράχη, ἡ, ταυτ. ῥάχος, ὁ, ἀριστ. 3.

Ράχια, ἡ - ἰη, ἡ, Ἰων. ῥηχία, - ἰη, κ. ῥηχίη, κ. ῥαχία (ῥήσσω, ῥάσσω), πετρώδης αἰγιαλός, ὅπου θραύονται μετ' κτύπον τὰ κύματα, Αἰσχ. Προμ. 213. 2) ῥηχίη, ἡ πλημμύρα, ὅταν περιτρεῖται ἡ θάλαττα, ἀντίθ. παλίρροια, Ἡρόδ. 8, 129. 3) κτύπος, θόρυβος μετὰ τοῦ φόφου, Πλούτ. 9, σ. 155 κ. 160. 4) φραγμός, περιφραγμός· εἰρκτή, Ζ. ῥάχος.

Ράχιαίος, α, αἶον (ῥάχιν), ἀνήκων εἰς τὴν ῥάχιν.

Ράχίζω, κ. ῥαχίζω, ῥαχίζω, ῥαχίζω, κόπτω, διατέμνω διὰ

τῆς ῥάχως, ὡς θυόμενόν τι ζῶον, Σοφοκ. Αἴας, 56. φονεύω, στοτόνω, Αἰσχ. Πέρτ. 424. 2) κομπολογῶ, ἀλαζονεύομαι, Ἡσύχ. Σχολ. Σοφοκ. Αἴ. 56. Πρβ. ῥαβάσσω· Ἐκ τοῦ ῥάσσω, ῥήσσω (ὡς καὶ τὸ ῥάκετρον), εἰς τοῦ ἐποίου τὸ θεματικὸν ἀλλάσσονται γ, κ, χ. ὅθεν ῥάγος, ῥάκος, ῥάχος.

Ράχης, ἡ, ἡ ῥαχίς, ὡς ῥηχίς, ἡ ῥάχιν τοῦ ζώου, ἥτις λέγεται καὶ ἀκανθα, κ. Κ. κοκαλοῦ ῥαχία. 2) τὰ ἐξέχοντα καὶ ὀξεῖα πλευρὰ εἰς τὸ μέσον τῆς ὠμοπλάτης. 3) τὰ ἰώτα, πλάται, ἀνθρώπων καὶ ζώων. 4) καταχ. ἐπὶ ἄλλων σωματίων, π. χ. ῥάχιν, ὄρεος, Ἡρόδ. 7, 216. ῥάχιν φύλλον, ῥάχιν ῥινόος, κτλ. τὰ ἐξέχοντα.

Ράχιστηρ, ἡρος, ὁ, κ. } ὅστις κόπτει καὶ διατέμνει τὸ θυ-
Ράχιστης, ὁ, } σιαζόμενον ζῶον. 2) κομπατῆς, καυχητιάρης, Ζ. ῥαχίζω.

Ράχιστός, ἡ, ὄν (ῥαχίζω), διατεμημένος, κομματιασμένος, Ἀθήν. σ. 205.

Ράχιτης, ὁ : μυελός, ὁ μυελός τῆς κοκαλοῦ ῥαχίας : νόσος, ἡ ῥαχίτις, ἡ λεγομένη ἀγγλικὴ νόσος.

Ράχιδης, εος, ὁ, ἡ (ῥαχία) : αἰγιαλός, ἡ παραλίη, πετρώδης, ὅπου τσακίζονται τὰ κύματα, Στράβ. 16, σ. 1003.

Ράχος, εος, τό, ταυτ. ῥάκος, κατὰ γραφὴν ἄλλην.

Ράχος, ὁ, ἡ ἡ, Ἰων. ῥήχος, ὅθεν ῥάχοι, Ξενοφ. Κυνηγ. θάμνοι, δεινράκια, ἡ τραχεῖαι κ. ἀκανθώδεις ῥάβδοι. 2) φραγμός ἐκ τοιούτων θάμνων κατασκευαζόμενος, Ἡρόδ. 7, 142. ὡσαύτως, ῥαχίαι, ῥηχίαι, ταυτ. φραγμοί. ἐκ τοῦ ῥάσσω, μετ' ὁ πνεῦμ. φράσσω· ἀντί ῥήχος ἔλεγε διάλεκ. ὄρηχος, ὡς ὀράδαμος ἀντί ῥάδαμ· 3) βλαστάρη, κλάδος, ἐλαίας κτ. Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3. Πανσ. 2, 32. Ζ. ῥάδιξ, κ. ῥαχίς.

Ράχώω, ὦ, κλαδεύω τὰ κλήματα, Ἐτ. Μ.

Ράφει, ἡ, τό ῥάπτειν, συνδέειν.

Ράφιδέω, ὦ, εἶμαι ῥαφιδός, περιέρχομαι κ. ἀπαγγέλλω ποιήματα (ἑνὰ, ἡ ἰδίᾳ μου), καὶ ἐπὶ παίδων, οἵτινες ἀπηγγέλλον ποιήματα εἰς τὰ Ἀπατούρια. 2) ἐπειδὴ ἐκατήντησαν οἱ ῥαφιδῶι νὰ λέγωσι τὰ ποιήματα χωρὶς νὰ τὰ αἰσθάνονται, ἐκ τούτου Τρόπ. ἐπὶ τῶν λεγόντων ἀποστηθισμένα λόγια χωρὶς νὰ φροντίζωσι τι πλέον, ἡ ὡσάν μηχαναὶ τινες· οὐδὲν οὖν ἄλλ' ἢ ῥαφιδῶνται οἱ πρέσβεις περιόντες, δηλ. θέλουν εἰπεῖν τὰ ἀποστηθισμένα, καὶ οὐδὲν ἄλλο, Δημοσθ. ὅθεν, λαλεῖν χωρὶς ἔργου τινός, Σουίδ. Ζ. ῥαφιδός, κ. καταραφιδέω.

Ράφιδημα, τό, ὡδή τῶν ῥαφιδῶν· 2) Τροπ. μῦθος, ψεῦμα, ἀπάτη, Ἡσύχ. Σουίδ.

Ράφιδία, ἡ, κυρίως, τὸ ἀπαγγέλλειν ποιήματα· ἐξαιρέτως τὰ Ὀμηρικά·

Ράφιδικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων εἰς ῥαφιδόν.

Ράφιδός, ὁ, ὅστις ἀποστηθίζων ἀπαγγέλλει ἀσματικῶς ποιήματα ἄλλων, μάλιστα τοῦ Ὀμήρου. Κατὰ τοὺς παλαιούς ἐκ τοῦ ῥάβδος, κ. αἰδός, ὡδός, ἀντί ῥαβδωδός, ἐπειδὴ οἱ φάλται οὗτοι ἔφαλλον τὰ ποιήματα βαστάζοντες ῥάβδον εἰς τὰς χεῖρας. Πρβ. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1368. καὶ περὶ τοῦ Ὀμ. λέγει ὁ Πίνδ. κατὰ ῥάβδον ἔφρασε θεσπετίων ἐπέων, ἀντί κατερ' ῥαφιδῶντην ἔπεα· Ἡ παραγωγή αὕτη, μ' ὅλον ὅτι δὲν εἶναι κανονικὴ κατὰ τὸν τῆς λέξεως σχηματισμόν, καὶ ἐπουσιωδῶς φανερώνει τὸ πρᾶγμα· ἀναπαύει περισσότερον τὸν νοῦν παρά ἡ ἐφεξῆς νεωτέρα· δηλ. ἐκ τοῦ ῥάπτειν ὡδήν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπροσδιόριστον, καὶ ἀμφίβολον· Ἐὰν σημαίνη συνδέειν ἰδίᾳ ποιήματα, ἦτο τὸ ποιεῖν τότε σύνηδες, καὶ δὲν ἐχρειάζετο ἡ μεταφορά· εἰ δὲ σημαίνει, συρράπτειν εἰς ἓν ὅλον πολλὰ ἑνὰ καὶ ἀσυνάρτητα, ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματος τούτου δὲν θέλει εἶναι μεγάλη, καὶ ἡ γένεσις τῆς Ἰλιάδος κ. Ὀδυσσεΐας μένουσιν ἀκατάληπτα πράγματα· Ἀλλ' εἰάν λαβωμεν ὡς ἀρχὴν τῆς λέξεως ἐκ ἀνάγκης τὸ ῥάπτειν, θέλομεν νοήσῃ τὸ πλήθος τῶν διαφόρων ἐπῶν, τὰ ὅποια ἔφαλλον κατὰ σειρὰν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο (ῥαπτοῦν ἐπέων αἰδοῖ, δηλ. ἐν ἔπειτα ῥάψαντες ὡδήν, Πίνδ. Νέμ. ὡς ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ὡδήν, Ἡρόδ. λείψ.)· ἔπειτα, κατὰ συμβεβηκός, ὠνομάσθη καὶ ὁ ποιητῆς ῥαφιδός.

Ράων, ἀντί ραίων, Ζ. ῥάδιος.

Ράω, Ἐπίρ. ἀντί ραδῶς, Σουίδ.

Ρέα, Ἐπίρ. ταυτ. ραδῶς, ποιητ.

Ρέα, Ρεία, ἡ, θεά, γυνὴ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τοῦ Διός· Μεταθ. ἐκ τοῦ ἔρα, κυρίως, ἡ γῆ. Ζ. ἔρα κ. κέρμας.

Ρεβασειδής, ἀντί ραιβασειδής.
 Ρεβός, ἄλλη γραφ. ἀντί ραιβός, παρενθ. ν. ρεμβός.
 Ρεγιστήρ, ἦρος, ὁ Ζ. ρέζω.
 Ρέγχορ, εὐρ, τὸ, ταυτ. ρέγχορ κ. ρόγχορ, κ. ρογμός, ὁ ἦχος τοῦ ρογχαλισμοῦ, Ἰπποκρ. ἐκ τοῦ.
 Ρέγχω, μ. ρέζω, Ρέγχω κ. Ρογχαίω, ρογχαλίζω Η. Μετ. κοιμῶμαι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 115.
 Ρεγχώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ρεγχώδης.
 Ρέγμα, τὸ Ζ. ρέζω.
 Ρέγξις, ἡ, τὸ ρογχαλίζειν.
 Ρέγχορ, εὐρ, τὸ, ταυτ. ρέγχορ, Ἰπποκρ.
 Ρέγχω, ταυτ. ρέγχορ.
 Ρεγχώδης, εὐρ, ὁ, ἡ, ὡσάν ρογχαλίζων.
 Ρέδη, ἡ, εἶδος ἀμάξης.
 Ρέδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Ρέδρον, τὸ, ταυτ. ρείδρον.
 Ρέζω, μ. ξω, ἀρχαῖον ρέδω, μεταθ. ἔρδω, πράττω, : ὥδε, ἡ με ἀιτιατ. τοῦ πράγματος, ἀντί ἐκτελῶ : καλὰ ἔργα· καὶ κακά, ἡ ἀθέμιτα· καὶ με δύναι ἀιτιατ. Προσώπ. κ. πράγμ. : τινὰ τί : τὸ ρεχθέν, τὸ γεγονός, τὸ συμβάν, εἰδικῶς, μετὰ τοῦ ἱερᾶ, ἐκατόμβας, βόας, ἀντί θυσιάζω, σφάζω. 2) ταυτ. βάπτω, Σουίδ. Ἐτυμ. Μ. ὅθεν ρέγος, τὸ, κ. ρέγμα, κ. ρεγιστήρ, ὁ, ταυτ. ῥήγος, βαμμένον πανίον, κ. ῥηγύς, ῥογύς, ὁ βαφεύς : τὸ ἔρδω ἔχει καὶ τὰς δύο ταύτας σημασίας· Ἡ σημασία τοῦ βρέχω, φαίνεται εἰς τὸν αὐτὸν τύπον ἄρδω, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ βρέχω.
 Ρέη, ἡ, ταυτ. Ρέα, Ρείη, Ὁμ. Τμν. εἰς Δήμ. 459.
 Ρέδομαλίδαι, οἱ, ἔχοντες πρόσωπον, παρειάς (ρέδος), ὡσάν μῆλον, δηλ. στρόγγυλον κ. κόκκινον, ταυτ. εὐπρόσωποι, Σχολ. Ἰλ. κ. 68.
 Ρέδος, εὐρ, τὸ, Κασ. μέλος, Ὁμ. κ. Θεόκρ. 25, 30. Πληθυν. ταυτ. σῶμα, κ. εἶδ. πρόσωπον, παρειά, Σοφοκ. Ἀντιγ. 324. Πορφ. εἰς Πλωτ. [Συγγ. τοῦ ῥόδου, κ. ῥώδων, πρῶτον ἡ μύτη, ἔπειτα πρόσωπον].
 Ρεία, Ἐπίρ. ἀντί ρέα, ῥαδίως, Ὁμ.
 Ρείδρον, τὸ, ἀντί ρέδρον, τὸ τρέξιμον τοῦ νεροῦ, ποταμός· ἡ κλίνη τοῦ ποταμοῦ (ἐκ τοῦ ρέω).
 Ρείω ἀντί ρέω, ὡς πνέω ἀντί πνέω· ὅθεν ἔγιναν το ρίω, ρίς, ρίν, ρίπω, ρίψ, κτ. Ζ. ρέω.
 Ρέκτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ.
 Ρέκτηρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. ρέκτης, Μανέθ. 1, 212.
 Ρέκτηριος, ταυτ. δραστήριος, Ἀθην. 13, σ. 604. Συνέσ. σ. 209. ἐκ τοῦ.
 Ρέκτης, ου, ὁ (ρέζω), ὁ πράξας, ἐνεργήτης· δραστήριος, ὡς πρηκτήρ, Ὁμ.
 Ρεμβάζω, κ. Ρεμβεύω, Μεταφ. περιπλανῶμαι, εἶμαι ἀβέβαιος.
 Ρεμβασμός, ὁ, ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Ρέμβη, κ. -μήνη, ἡ, τὸ περιστρέφεται, τὸ περιπλανᾶσθαι.
 Ρέμβος, ὁ, ταυτ. ρέμβη.
 Ρεμβοειδής, ὁ, ἡ, ταυτ. ρεμβώδης.
 Ρεμβονάω, ταυτ. ῥυμβονάω, Ἡσύχ.
 Ρεμβός, ἡ, ὄν, λυγισμένος, χαμπύλος, ἀντί ρεβός κ. ραιβός. 2) Μεταφ. περιπλανώμενος ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀσκόπας (vagabond) [Συγγενές μετὰ τὸ ρέμβος, ῥύμβος, ῥόμβος. Ζ. ρέμβω].
 Ρέμβω, περιστρέφω κυκλικῶς, περικυλίω· ρέμβεσθαι, περιστρέφεται, λυγίζεται, περιπλανᾶσθαι. 2) πράττω ἀσκέτως, καὶ ἀσκόπως. Ἐκ τοῦ ρέω, ρέβω, παρενθ. ν. ρέμβω, οἱ δάβος, δάμβος.
 Ρεμβώδης, εὐρ, ὁ, ἡ, περιστρεφόμενος : βλέμμα ρεμβώδες, Πλούτ. 6, σ. 163. 2) ἀμελής, ἡ παραμελημένος, ὡσάν vagabond.
 Ρεμβών, ἡ, ταυτ. ῥυμβών, Ἡσύχ. Πρβ. ρεμβονάω κ. ῥυμβονάω.
 Ρέμφος, τὸ, Ἰων. ἀντί ράμφος, Ἡσύχ.
 Ρέοντα, τὰ (ρέω), εἶδος ποτηρίου, Ἀθην. 11, σ. 496. κ. Εὐστάθ. Ἰλ. ν, 31. ὥτως ταυτ. ῥυτόν κ. ῥυτίς.
 Ρέος, τὸ, ὁ ποταμός, ὡς ρείδρον, Αἰσχύλ. Προμ. 400.
 Ρέπω, μ. ψω (ρέω, συγγεν. τοῦ ρέμβω, καθὼς καὶ τοῦ ρίπω, ρίπτω, Ἰακῶς κινῶ), κλίνω ὡς ἡ πλάστιγξ εἰς ἓν μέρος. ὅθεν, δίδω κτύπημα, ἀνυπόνομος, ἀναβαίνω, λαμβάνω τὴν ὑπεροχὴν, Ἡρόδ. Ζ, 129. Ἐνεργ. Αἰσχ. Ἰκέτ. 417. τῶν δ' ἐξ ἑσὺν ἀπομε-

νών. 2) κινεῖμαι, ἡ ὑπάγω ἡτύχως· ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα, ὑπάγει, ἡ γλυστρά εἰς τὸν στόμαχον. 3) Μεταφ. ἔχω κλίσιν εἰς τί, ἐπὶ ἀγάπης ἡ πίδους πρὸς πρᾶγμα ἡ πρόσωπον· σκοπούμενος κ. διστάζοντι ὁμῶς ἔρρεψε δαίν, ἀφ' οὗ ἐπτοχάσθη καὶ ἐδίετασα, ἐκλινεν ἡ ἀπόφασίς μου ὅτι πρέπει· Ζ. ῥοπή.
 Ρερίφθαι, ἀντί ἐρρίφθαι, Πίνδ. Λαίψ.
 Ρερυπώμενα, ἀντί ἐρρυπώμενα, Ἀνακρ. Λαίψ.
 Ρεῦμα, αὐτός, τὸ (ρέω), ῥέμα Η. ποταμός, τρέξιμον ὕδατος, ἡ κλίνη τοῦ ποταμοῦ, Πανστ. 2, 15. πληθος ἀνθρώπων, στρατιωτῶν, Αἰσχ. Πέρ. 35. 410. Σοφ. Ἀντιγ. Πρβ. ῥυάχυτος. 2) διάρροια τῆς κοιλίας. 3) εἰς τὸ σῶμα περιφερμένη ὕλη, αἰτία πόνου. ρευματικόν Η. 4) ἐξάτμισις φονευμένου ζώου, Πλούτ. 5) Μεταφ. ἀλλαγὴ, μεταβολή, καταστάσις, π. χ. τύχης· οἱ ῥέοντες, φιλόσοφοι δοξάζοντες τὴν ἀστασίαν τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, Πλάτ. Θεαίτ. Πρβ. θαλασπεύω.
 Ρευματίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Ρευματίζομαι, πάσχω ρευματισμόν.
 Ρευματικός, ἡ, ὄν, υποκείμενος εἰς ρευματισμόν.
 Ρευματισμός, ὁ, ἀρρώστια ἐκ περιρρέοντος ὕδατος ἐν τῷ σώματι, ἡ ἄλλης ἀγνώστου αἰτίας.
 Ρευματώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ρευματικός (Ἰδ. πρ.), Ἰπποκρ. Ἐπιδ. 7, Τ. 1, 829. Lind.
 Ρεῦνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Ρεῦσις, εὐρ, ἡ, τὸ ῥεῖν.
 Ρευσταλέος, εἰς, εὐρ, Εὐτέβ. Προπαρ. 4, ο.
 Ρευστικός, ἡ, ὄν Ἐπίρ. - στικῶς, ρευστός, ῥέων. Πρβ. νυκταλέος περὶ τοῦ σχηματισμοῦ.
 Ρευστός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - στικῶς, ρευστός, μὴ στερεός· ἀκατάστατος.
 Ρέω, αἰολ. Ρεύω, μ. εὔτω, κ. σωμαί, Ἰπποκρ. σ. 612. ῥέω, σταλάζω, τρέχω, ἐπὶ ὕδατος. ῥέει δ' αἵματι γαῖα, Ὁμ. τὰ δ' αἶμα μᾶλα ῥέοντι, Θεόκρ. πρόσωπον ἰδρῶτι ῥέομενον. Τροπ. ἐπὶ λόγου προχωροῦντος ἀδιακόπως, ἰλαρῶς, καὶ ἡδέως, καὶ ὀλιγῶς καὶ ἐν μέρσι εἰς ἐνοίας, καὶ εἰς λέξεις. προτέτι, ὁρμῶ με σφοδρότητα· θρασυνομένω κ. πολλῶ ῥέοντι κατ' ἡμῶν, Δημοσθ. 2) πίπτω, ἐπὶ καρπῶν καὶ τριχῶν. 3) Μεταφ. φθείρομαι, ἀφανίζομαι. 4) ῥέπω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ. 5) Ἐνεργ. χύνω : ἔρρει χειρὶ χάος, Εὐρ. Ἐκ. 528. Παρακτός τοῦ τύπου ῥύω, καὶ τοῦ ἀνωτ. (Ἰδ. τὸ ποιητ. ρέω)
 Ρίω, ὑποτιθεμένου ὑπὸ τοῦ Ρεμέρου, ὁ Κορ. (Στραβ. 14, σ. 286. τῆς γαλλικῆς μεταφράστ.) ὑποδέτε καὶ τρίτον Ρίω, ὅθεν ρίς, ρίν, ἡ μύτη, καὶ ρίνος, τὸ δερμα, ὄργανον τῆς διαπνεύσεως· παραβάλλει δὲ μετὰ τοῦτο καὶ τὸ Γερμ. rinnen.
 Ρέω, ταυτ. ἔρω, παλαιὸν θέμα, ὅθεν εἰρηκα, ἔρω, εἰρημένος. ῥήμα, ῥήτωρ. Ζ. ἔρω.
 Ρήβαϊος, ὁ, κ. Ρηβανός, κ. Ρήβας, Αἰτ. Ρήβαν, ποταμός τῆς Βιθυνίας, Ὁρφ. Ἀργ. Ἀπολλων. Ῥόδ.
 Ρήγεύς, εὐρ, ὁ, βαφεύς (μπογιατοῦς τουρ.) Ζ. ῥήγος.
 Ρήγη, ἡ, (ῥήγω, ῥήττω), ῥάγιμα Η. σχίσμα, χάσμα.
 Ρήγία, ἡ, ἐκ τοῦ Λατ. regia, ταυτ. βασιλεῖον οἰκημα, Πλούτ. Νουμ. 14.
 Ρήγμα, τὸ (ῥέγω), ταυτ. ῥήγη.
 Ρήγματις, ὁ, κ. } ὅστις ἔχει ῥήγμα, ἡ ἐπωρικὴν τινα ῥή-
 Ρήγματῶδης, ὁ, ἡ, } ξιν, π. χ. εἰς τὸν πνεύμονα, Ἰπποκρ.
 Ρήγμιν, ἵνος, ἡ, κ. } (ῥήττω), ῥάγιμα, ἡ ἐστχίμα, Ἡσύχ.
 Ρήγμος, ὁ, } 2) αἰγιαλός, ὅπου ῥήγνυνται, στακίζονται τὰ κύματα. Εἰς Ὁδ. μ. 214. κείται ῥήγμιν ἀλός βαθεῖα, ἀντί θαλάσσης. Πρβ. ῥαχία, ἡ. 3) Μεταφ. χεῖλος τῆς ζωῆς, θάνατος· βίβαιο.
 Ρήγνις, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Ρήγνυμι, κ. Ρήγνύω, ταυτ. ῥήττω, ὅθεν ἔρχονται οἱ χρίνοι, ὡς ῥήξω ἐκ τοῦ ῥήγω. Πλτ. Ἀερ. 2, ἐρρεῖ γην, ῥεγῆναι, ἐκ τοῦ ῥάγω. Παρακ. ἐρρώγα ἐκ τοῦ ῥώγω, ῥώσσω. Ζ. ῥάξω. Ἐκ τοῦ ῥέγω, ῥέω, ῥίω προσλ. τοῦ ε εἶναι ἐρεῖω, ἐρίω.
 Ρήγος, τὸ, Ὁμ. Ἰλ. ι, 657. ω, 644 σκέπασμα τῆς κλίνης, προσδιωρισμένον συχναῖς διὰ τοῦ πορφύρεος καὶ καλοῦ· Κατ' ἄλλους ταυτ. ῥάκος, περίττωμα, πρστικεφάλαιον· Οἱ παλαιοὶ τὸ ἐξήγγισαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βαμμένον σκέπασμα, ἀλλὰ τὸ πορφύρεος σημαίνει, ὅτι ἡδύνατο νὰ εἶναι καὶ ἀβαφός· Καὶ ῥηγύς, βαφεύς, κ. ῥογύς.
 Γράφεται κ. ῥέγος, ὡς ἔδος, ἡδός, γέρας γήρης κτ.
 Ρήδρον, ἐπιρρηματικῶς οὐδ. τοῦ.
 Ρήδιος, ἰα, ἰων. Ἰων. ἀντί ῥηίδιος, ῥαίδιος.
 Ρήσεις, εἴτα, ἐν, μετοχ. Ἀορ. παθ. τοῦ ἔρω. Ζ. ἔρω, ἀρεθ. 2.

Ρήιδιος, Ἐπίρ. -ίως, ῥήϊζω, ῥήϊτος, ῥήϊτατος. ῥήϊτε-
ρος, Ἰων. ταυτ. ῥαϊδίας, ῥαϊζω, ῥαϊτός, ῥαϊταίρος.
ῤήϊτης, ου, ὁ (ῥήϊσσω), ὅστις ξεσχίζει, τσακίζει.
ῤήϊτις, ὁ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τσακίζειν, σχίζειν.
ῤήϊτος, ὁ, ὄν, τσακισμένος, ξεσχιτισμένος.
ῤήμα, ατος, τὸ (ῥέω), τὸ εἰρημένον, λέξις, ἔκφρασις. 2) ῥή-
μα, Γραμμ. 3) Καθ. κατηγορούμενον, Λογικ.
ῤηματιχός, κή, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν λόγον· κατὰ λέξιν.
ῤηματιχόν, τό, κ. } ὑποκ. τοῦ ῥήματος.
ῤηματίσχιον, τό, κ. }
ῤήμος, ὁ, τὸ πτυάριον, μὲ τὸ ὅποιον φουρνίζεται ὁ ἄρτος, Ἀ-
θήν. 3, κεφ. 18, σ. 123.
ῤήμων, ονος, ὁ, ἡ, ταυτ. ῥήτωρ· Εἰς Ἰλ. χ, 866. ἀνέγν.
τινὲς καὶ ῥήμονες ἀντί καὶ ῥήμονες, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 5, 2.
ῤήν, ῥήνος, ῥήνα, ἡ, τὸ πρόβατον, καὶ τὸ ἀρνίον. [Προσλ.
ε, ἡ α γίνεται ἑρρήν, ἑρρήν, ἑρρην, μεταθ. ἀνήρ. Ζ. ἀνήρ].
ῤηνεχός, ὁ, ὄν, ἀνήκων εἰς πρόβατον, Ἰσοκρ. Ἐπιδ. 5. Τ.
1, σ. 786.
ῤήνις, ικος, ἡ, κ. } ταυτ. ἄρνακις, ἄρνος. Ζ. πρ. [δωρ. ὠ. ὄρ-
ῤήνις, ιδος, ἡ, } νις, ὄρνις.]
ῤήνος, ὁ, ὁ τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Γερμανίας χωρίζων ποταμός.
ῤηνοφορεύς, ὅστις φορεῖ δέρμα προβάτου. Ζ. ῥήν.
ῤηξηνορέα, ἡ, Ὀδυσ. ε, 217. ἰδιότης τοῦ
ῤηξηνώρος, ορος, ὁ (ῥήϊσσω, ἀνήρ), ἀνδρας, ἡ μέλη ἀνδρῶν τσα-
κίζων, Ὀδυσ. δ, 5.
ῤηξηλέευθος, ὁ, ἡ (ῥήϊσσω, κέλευθος), ὁ κατατέμνων, καὶ
ὁμαλίζων τὰς ὁδοὺς, Ἀνάλ. 2, σ. 518.
ῤηξίνους, συναίρ. -νους, ὁ, ἡ (ῥήϊς), τσακίζων τὸν νοῦν,
φθεῖρων τὴν ψυχὴν, κάμνων ἀναίσθητον, Ἐπίδ. τοῦ Βάκχου, Ἀ-
νάλ. 2, σ. 517.
ῤήϊς, ἡ (ῥήϊσσω), τὸ διασχίζειν, ξεσχίζειν, ῥαγίζειν· σχίσμα.
ῤηξίφλοιος, ὁ, ἡ, μὲ σχισμένην φλούδα, Θεόφρ.
ῤηξίφρων, ὁ, ἡ, ταυτ. ῥηξίνους, Ἠσύχ.
ῤηξίχθων, ὁ, ἡ, (χθών), σχίζων τὴν γῆν.
ῤηπαί, Διόδ. Σικελ. 18, κεφ. 70. Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί στή-
ριγγες. Ἡδύνατο νὰ εἶναι ῥωπταί, δηλ. ῥώστακες.
ῤησιδίων, } τὸ, ὑποκ. τοῦ ῥήϊς, μικρός λόγος, Σιμπλ. φυσ.
ῤησιδίων, } σ. 7.
ῤησιάρχος, ὁ, ὅστις δίδει χρητμούς, Σουίδ.
ῤησιχοπέω, ὦ, ταυτ. δημηγορέω· Κυρίως, κομπορρήμονῶ, Σουίδ.
Φωτ. κ. Πολυδ.
ῤησιμετρέω, ὦ, μετρῶ τὰς λέξεις, Λουκιαν. Λεξιφ.
ῤήσιον, τό, ταυτ. ἐλελίτφακον.
ῤήσις, εως, ἡ (ῥέω), τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν· λόγος, Αἰχὺλ. Ἀγ.
1314. χωρίον συγγραφῆς· ποίημα.
ῤήσκω, ὅθεν ῥητόμενος, ταυτ. λεγόμενος, Ἠσύχ. Φωτ.
ῤήσος, ὁ, ὄνομα ἀνδρός, καὶ ποταμοῦ, Ὁμ. Ἠσίοδ.
ῤήσσω, μ. ἤξω, Ἰων. ἀντί ῥάσσω, ταυτ. ῥήγνυμι (Ζ. ῥάζω), εἰς
τὸ ὅποιον δίδει τοὺς χρόνους· Ἐνερ. ξεσχίζει, τσακίζω, ξεπατόνω,
καὶ Ἀμεταβ. σκάζω, τσακίζομαι, σχίζομαι· κτυπῶ· ῥήσ-
συντες ποσσίν, οἱ χορεύονται, Ἰλ. σ, 571. ὡς ἀρράσσω
κ. ῥαβάσσω. 2) Τροπ. ὑπὸ φόβου, σκάζω ἀπὸ τὸν φόβον·
χωρὸς ῥήγνυσσι πηγὰς, δηλ. ἐκβάλλει, ἐκβρύει, Πλούτ. Μάρ.
19. 3) : φωνὴν, θρόνον, δάκρυα, ἀντί φωνάζω, μεγαλῶς, θροῶ,
δακρύω κτ. 4) Εἰς τὴν παλαιστικὴν, κρημνίζω, ῥέπτω κάτω, Ἀρτεμ.
1, 60. Κ. ῥήχνω, μ. ῥήξω, τὸν ἑρρήξε λέγομεν, ὅταν ὁ παλαι-
στής καταβάλῃ τὸν ἐναντίον του.
ῤήστωνη, ἡ, Ἰων. ταυτ. ῤαστώνη.
ῤήτερος, η, ον, συναίρ. ἀντί ῥηίτερος.
ῤητήρ, ἥρος, ὁ, ταυτ. ῥήτωρ, Μανέθ.
ῤητίνη, ἡ (ῥέω), Κ. ῥητίνη.
ῤητινίζω, μ. ἴσω, περιέχω ῥητίνην, δίδω γεῦσιν ῥητίνης.
ῤητινίτης, ὁ, : οἶνος, εἰς τὸν ὅποιον ἐμβάλλουσι ῥητίνην.
ῤητινῶν, ὦ, ἀλείφω μὲ ῥητίνην, ἡ βάλλω ῥητίνην.
ῤητινώδης, ὁ, ἡ, περιέχων ῥητίνην.
ῤητόν, τό, ὡς ῥήτις, χωρίον, λόγος, μαρτυρία συγγραφῆς· Οὐδ.
τοῦ ῥητός.
ῤητορεία, ἡ, λόγος δημηγόρου, Ἰσοκρ. 2) τεχνικός λόγος διδα-
σκάλου τῆς ῥητορικῆς. 3) αἱ ῥητορεῖαι, τέχνη τῆς ῥητορικῆς.

(B.)

ῤητορεύω, (ῥήτωρ), εἶμαι ῥήτωρ ἢ δημηγόρος· παρρησιαζομαι
ὡς δημηγόρος, λαλῶ· ἐπιδείκνυμαι ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς
μὲ ἐντεχνον τινὰ λόγον. Καταφρον. λαλῶ λέξεις καλὰς χωρὶς ἐν-
νοίας. 2) Παθητ. ἐπὶ λόγου, ὅστις ἐκφωνεῖται δημοσίως, Ἰσοκρ.
πρὸς Φίλιπ. 10.
ῤητοριχός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀνήκων εἰς τὸν ῥήτορα, ἡ
εἰς τὴν τέχνην του - ῥητορικὴ, ἡ (νοητ. τέχνη), ἡ ῥητορικὴ·
ῤητορομύκτης, ὁ, ὁ μυκτηρίζων, περιπαίζων ῥήτορας κ. σοφι-
στάς, Διογ. Λαέρτ. 2, 19.
ῤητός, ὁ, ὄν (ῥέω), εἰρημένος, ἔκφρατμένος, διωρισμένος· ἐ-
πὶ ῥητοῖς, μὲ διωρισμένας συμφωνίας, Διον. Ἀλικ. 2) ὀνοματτός,
γνωττός, περίφημος, Ἠσίοδ. Ἐργ. 31, ὅ, τι ἐμπορεῖ νὰ λαληθῇ, νὰ
ἐκφωνηθῇ, ἀντίθ. ἀρρήτος, Ἰσοκρ. πρὸς Δημόν. σ. 7. Λαγγ.
4) ῥητός ἀριθμός, ἡ ῥητὸν μέγεθος, ἀντίθ. ἀρρήτος ἢ ἀλογος,
Μανέθ.
ῤήτρα, ἡ (ῥέω, ῥητός), λόγος, καὶ ἀπόφθεγμα, ἄδεια τοῦ λα-
λεῖν· λόγος, λέξις, ἔκφρασις· χρησμός, ὁμολογία, συμφωνία,
συνθήκη· Εἰς Ὀδ. ε, 93, στοίχημα. 2) ἰδίως ὀνομάζονται ῥή-
τρα, αἱ Λυκούργου διαταγαὶ καὶ ἐντολαί, ἐπειδὴ ἐνομιζόντο χρη-
σμοί, Πλούτ. Δυν. 6 ὅθεν, εὐθείας ῥήτρας, τὰς ἀμοιβαίας σχέ-
σεις τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. 3) Εἰς τοὺς μεταγ. ποιητ. λόγος
ἡ εὐφράδεια ῥητορικὴ, ὡς ῥητορεῖαι, Νίκ. Ἀλεξ. 152. Ἀνάλ.
2, σ. 457.
ῤητρεύω δίκα, κάμνω κρίσεις, Λυκόφρ. 1399.
ῤητροσύνη, ἡ, ταυτ. ῥήτρα ἀριθ. 3.
ῤήτωρ, ορος, ὁ (ῥέω), ῥήτωρ, δημηγόρος· διδάσκαλος
τῆς ῥητορικῆς.
ῤήτως, Ἐπίρ. (ῥητός), ἔκφρατμένος, προδωρισμένος ἀν-
τολεξεί.
ῤηχέη, ἡ, ταυτ. ῤηχίη.
ῤηχέλης, ἡ ῤηχάδης, κ. ῤηχάδης, ὁ, Πληθ. -άδαι, οἱ, δε-
σμοφύλακες, οἵτινες ἐρρίπταν τοὺς καταδίκους εἰς τὰς ῤηχίας.
ῤηχίη, ἡ, Ἰων. ταυτ. ῤηχία, Ἠρόδ.
ῤηχίς, ἡ, Ἰων. ταυτ. ῤηχίς, κ. ῤηχία.
ῤηχός, ὁρρότερον ῤηχος, ὁ, ἡ ἡ, Ἰων. ταυτ. ῤαχος, ἡ,
Ἠρόδ. 7, 142.
ῤηχάδης, ὁ, ἡ, τραχὺς, ἀκαινώδης, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 230.
ῤιανός, ὁ, Κυρ. ὄνομα ποιητοῦ τῆς ἐλληνικῆς ἀνθολογίας.
ῤιγλέος, ἑά, ον, ταυτ. ῤιγλός, Ἐμπεδ.
ῤιγεδανός, ὁ, ἡ, φρικτός, τρομερός, μιμητός Ἰλ. τ, 325.
ῤιγεσέβιος, ὁ, ἡ, ὅστις ζῇ σκληρῶς τὸν χαιμῶνα κακοπαθῶν ἀπὸ
τὸ ψύχος, Φρυνιχ. Βεκκέρ. σ. 61.
ῤιγέω, ὦ, μ. ἤσω (ῤίγος), κυρίως, ὑπὸ ψύχους τρέμω· ἀνατρι-
χιάζω λέγομεν οἱ Θεοτ. 2) Μεταφ. φοβούμαι, Ἰλ. γ, 259. ὅ-
που σημειώνει ὁ Εὐστάθ. ὅτι τὸ μὲν ῤιγῶ, ῤιγίσσω ἐπὶ τοῦ κατὰ
ψυχὴν δέους, τὸ δὲ ῤιγῶ ῤιγίσσω ἐπὶ τοῦ κατὰ σῶμα πάθους καὶ
κρύους.
ῤιγλός, ὁ, ἡ, ῤίγος, ψύχος προξενῶν, ἡ φοβερός, Νίκανδρ.
ῤίγλον, ὡς Ἐπίρ. συγκρ. τοῦ ῤίγος, ὑπερθ. ῤιγίτος· ψυχρότερα,
φρικτότερα, σφοδρότερα, ἰσχυρότερα, χειρότερα, αὐττηρότε-
ρα· καὶ ἐπὶ ὁσμῆς, Ὀδυσ. ρ, 191.
ῤίγιστος, ὁ, ἡ, Ζ. ῤίγιον· τρομερώτατος· αὐστηρότατος.
ῤίγμος, ὁ, Κυρ. ὄνομα, Ὁμ.
ῤιγνός, ὁ, ὄν, Ζ. ῤικνός.
ῤιγομάχη, ὁ, ὅστις μάχεται κατὰ τοῦ ῤίγους, ὡς οἱ Κυνικοί,
Ἀνάλ. 2, σ. 318. ἀριθ. 6.
ῤιγοπύρετος, ὁ, πυρετός μὲ ῤίγος· οὕτως ἐξηγεῖ τὸν ἠπίαλον,
ὁ Σχολ. Ἀριστοφ.
ῤίγος, τό (Ζ. ῤίτσω), αἰτνητὴς ψύχους· ἀνατριχία Κ.
φρίκη.
ῤιγοςίβιος, ὁ, ἡ, ταυτ. δύσριγος, κ. ῤιγισίβιος.
ῤιγός, ὦ, ῤιγῶν, κ. ῤιγῶν δωρ. ἀπαρμυφ. τρέμω ἀπὸ τὸ
ψύχος, ἀπαθήτω ἀπὸ τὸ ψύχος· πάσχω ψύχος· ἡ πυρέσσω.
Ἰδ. ῤιγέω.
ῤίξα, ῤ· καὶ Κ. ῤίξα· Μεταφ. ἀρχὴ γένους· Ζ. βρίζα.
ῤιξάγρα, ἡ, λαβίς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκβάλλουν ῤίξαν ὀδόντας,
Κέλτ.
ῤιξάς, ἁδός, ἡ, ποιητ. ταυτ. ῤίξα, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 531.
ῤιξέα, ἡ, ταυτ. ῤιξέον, ῤιξέν, Νίκανδρ. Ἀλεξ. [σχηματ. ὡς Περ-
σέα, Περσίον].

Ρίζειον, τό, ταυτ. ρίζιον.

Ρίζηδόν, Ἐπίρ. ὡς ἂν ρίζαι, Ἡλιόδ. 1, 29.

Ρίζηθεν, Ἐπίρ. ἀπό τήν ρίζαν.

Ρίζίαις, ου, ὁ, ἀπό τήν ρίζαν κατασκευασμένοις : ὅπως, ῥίζης ὅπως.

Ρίζικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τήν ρίζαν, Πλούτ. λείψ. 49, σ. 315. Η.

Ρίζιον, τό, ὑποκ. τοῦ ρίζα. 2) ἀντί ἐρυθρόδανον. Κ. ῥιζάριον, Θεόφρ. περί Ὄσμ. σ. 743, Συστ.

Ρίζις, ὁ, αἰδιοπικόν τι ζῶον, Στράβ. 17, σ. 1183. 2) ἀκρωτήριον Αἰθιοπίας.

Ρίζοβολέω, ὦ, ῥήμα. τοῦ

Ρίζοβόλος, ὁ, ἡ, ἐκβάλλων ῥίζας.

Ρίζοδάκτυλος, ὁ, ταυτ. προκόνδυλος.

Ρίζόθεν, Ἐπίρ. ταυτ. ῥίζηθεν.

Ρίζοκέφαλα, τά, φυτά, τὰ ὅποια ἀμέσως ἀπό τήν ρίζαν ἔχουσιν τήν κεφαλὴν τοῦ σπόρου, Θεόφρ. Αἴτ. φ. 1, 10, 5.

Ρίζολογέω, ὦ, συνάζω ῥίζας, ξεπατόνω ἀπὸ τήν ρίζαν· καὶ Τροπ. : τυρίνους, Διόδ.

Ρίζολόγος, ὁ, ἡ, συνάζων ῥίζας. 2) ξεῖρεζόνων, ἐξολοθρεύων.

Ρίζοπαγής, ὁ, ἡ, στερεά ῥιζωμένος, Νόνν. 2, 247.

Ρίζοπάλης, ὁ, ὁ πωλῶν ῥίζας.

Ρίζοτομέω, ὦ, μ. ἤσω (τέμνω, ῥίζα), κόπτω καὶ συνάζω ῥίζας διὰ ἱατρικὰ φάρμακα, Φιλόστρ. Ἀπολλ. 6, 20. 2) Μεταφ. ξεπατόνω.

Ρίζοτομία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Ρίζοτομικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥιζοτομεῖν.

Ρίζοτόμος, ὁ, ἡ, ὁ κόπτων ῥίζας εἰς χρῆσιν ἱατρικῶν φαρμάκων, ἢ διὰ μαγείαν· Οὕτως ὀνομάζετο δρᾶμα τοῦ Σοφοκλ. ὅπου φαίνεται ἡ Μήδεια συνάζουσα ῥίζας καὶ χόρτα διὰ μαγείαν. Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. 3, 1213.

Ρίζοῦς, ὁ, ἀντί ριζοῦς, τόπος τις τῆς Θεσσαλίας.

Ρίζουχίζω, μεταφυτεύω μετὰ τήν ρίζαν, Νικήτ. Χρον. 5, 7.

Ρίζοῦχος, ὁ, ἡ, ἔχων ῥίζαν, ἢ κρατῶν τὰ θεμέλια, Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ταυτ. γαιήρχος, γαιουχος.

Ρίζοφαγέω, ὦ, τρώγω ῥίζας.

Ρίζοφαγός, ὁ, ἡ.

Ρίζοφυής, ἑός, ὁ, ἡ, ῥίζας φυτρόνων, ἐκβάλλων.

Ρίζοφύεω, ὦ, τό ῥήμα.

Ριζόφυλλος, ὁ, ἡ, ἔχων φύλλα εἰς τήν ρίζαν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 4, 9.

Ριζόφυτος, ὁ, ἡ, φύων, βλαστάνων ἀπὸ τήν ρίζαν.

Ριζόσις, ὦ (ρίζα), ῥιζόνω ἕναρ. κἀμνω τινὰ ἐκβάλλη ῥίζας, Σοφ. Οἰδ. Κολ. Μεταφ. θεμελιόνω, στερεόνω, Ἡρόδ. 1, 64.

Ριζώδης, ὁ, ἡ (ρίζα), ὡς ἂν ρίζα.

Ριζώμα, τό (ρίζω), τό ῥιζωμένον. 2) ταυτ. ῥίζα· φύσσει ῥιζώμα, περί τοῦ ὀριζμοῦ τέσσαρα, ἢ τῆς τετρακτύος, δηλοῦσθαι τὰ τέσσαρα στοιχεῖα· τέσσαρα τῶν πάντων ῥιζώματα, Ζεύς, Ἥρῃ, Αἰδωνεύς, Νηττις, Ἐμπεδ. κ. Πλούτ. Ἀρσεν. 3) Θεόδεκτος εἰς Ἀριστ. Πολ. Α', β', 19. Κόρ. ἀπ' ἀμφοῖν ἔχονον ῥιζωμάτων, ἀντί Γονέων.

Ριζωνυχία, ἡ, ἡ ῥίζα τοῦ ὀνυχίου, Παῦλ. Αἰγ. 6, 85.

Ριζωρύκτης, ὁ, ταυτ. ριζώρυχος.

Ριζωρύχέω, ὦ, ῥήμα. τοῦ

Ριζώρυχος, ὁ, ἡ, ὅς τις σκάπτει καὶ ζητεῖ ρίζας : Μούσης β' ὀνομάζονται οἱ Γραμματικοί, Ἀνάλ. 2, σ. 205.

Ριζώσις, ἡ (ρίζω), τό πιάσκειν ρίζας (λέγομεν Κ.). Μεταφ. στερεόνειν. Οὐδ' : τῶν γεννωμένων, Πλούτ. Λυκούργ.

Ριζωτήρ, ἦρος, ὁ, ὁ ριζόνων, Μεταφ. Ἐπίθ. τοῦ ἡλίου. Ζ. ροιζωτήρ.

Ρικνήεις, Νικανδρ. κ.

Ρικνόεις, εἶσα, εν (ρικνός), ῥυτιδωμένος ξαρωμένος.

Ρικνόομαι, οὔμαι, κ. Ρικνούμαι, γίνομαι ἰσχνός, ξηρός· ῥυτιδώνομαι, ξηρόνω Κ. γίνομαι καμπύλος, σκύφτω, Ὀππ. 5, 593. Ζ. ρικνός. ὅθεν ρικνούσθαι, κ. διαρ' ρικνούσθαι, χορσύνει με κυρτόν σῶμα.

Ρικνός, ἡ, ὄν (ρίγος, συγχοπ. ἐκ τοῦ ῥιγανός, ῥιγνός, ρικνός). πεφρικώς, ξηρός· ἢ ῥυτιδωμένος, ξαρωμένος, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 346. 2) καμπύλος, κυρτός ἀπὸ ψύχους, ἢ θερμῆς· ρικνός,

πόδας, ἰσχνός τοὺς πόδας, ἢ καὶ καμπύλος, Τμν. Ἀπόλ. 3) ῥικνός, ξαρωμένος καὶ ξηρός, πετσί καὶ κοκκαλα λέγομεν Κ.

Ρικνότης, ἡ. ἰσχνότης, καὶ τὸ ῥυτιδωμένος εἶναι.

Ρικνοφυής, ὁ, ἡ (φυή), ταυτὸς. ρικνός, Ἀνθολ.

Ρικνόω, κ. } Ζ. ρικνόομαι.

Ρικνώσις, } Ζ. ρικνόομαι.

Ρικνώδης, εἶς, ὁ, ἡ, ταυτ. ρικνός, Ἀνθολ.

Ρίμμα, τό (ρίπτω), ῥίψιμον, βολή, τόξευμα. Ζ. κ. ῥύμα.

Ρίμμος, ὁ, ταυτ. ῥίψις, Νικήτ. Χρον. 9, 4.

Ρίμψα, ἀντί ῥίφα (ρίπτω, ῥίψις, ῥίψ) Ἐπίρ. ταχέως, γρήγορα.

Ρίμψαλέος, εἶα, εἶον (ρίμψα), ταχύς, Σουίδ. Ἐτυμ. Μ.

Ρίμφαρματος, ὁ, ἡ (ἄρμα), ἐλαύνων μετὰ ταχέϊαν ἄμαξαν, Πίνδ. Ὀλυμ. 3, 66.

Ρίην, ἡ Ρίς. ῥινός, ἡ (ἰδε ῥέω) (ὡς εἰς εἶν, δελφίς δελφίν κτ.) ἡ μύτη. Πληθ. αἱ ῥίνες, ταυτ. οἱ μυκτήρες, αἱ τρύπαι τῆς μύτης. 2) Μεταφ. ἀνιχνευτικὴ δύναμις, ῥίνα κριτικὴν. Τροπ. κ. συμβολ. ἀντί θυμός, δυσχερὴς, Θεόκρ. 1, 18. Κ. μύτη ἀντί ἀλαζονείας.

Ρινάρεον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.

Ρινάυλω, ὦ, αὐλῶ, φυτῶ μετὰ τήν μύτην. Τροπ. τὰ αἰσχροῦ, Τατιανός. c. Graec, σ. 85. ὡς μύζω, φυτῶ μετὰ τήν μύτην ὡς οἱ πορνικοί.

Ρινάω, ὦ, σύρω ἀπὸ τήν μύτην, ἀπατῶ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 6, 7. 2) ταυτ. μυκτηρίζω, στραβόνω τήν μύτην, καὶ περιγελῶ. Ζ. ναυρός. 3) ρινίζω. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 6, 3. Ζ. ρινέω.

Ρινεγκάτταπηξίγνειςος, ὁ, τοῦ ὁποίου ἡ μύτη φθάνει εἰς τὸ γένειον, Ἀνάλ. 3, σ. 172.

Ρινεγχυσία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ

Ρινεγχύτης, ὁ, ὄργανον, δι' οὗ ἐγγέουσιν ὑγρὰ εἰς τήν μύτην.

Ρινεγχυτέω, ὦ, τό ῥήμα. τοῦ πρ.

Ρινέγχυτος, ὁ, ἡ· Γαλην. Συνθ. φαρμ. 2, σ. 104. Β. εἰς τήν ἐπιγραφὴν Περί ἀποφλεγματισμῶν καὶ ρινεγχύτων, ὁ τέρας δεικνύει, ὅτι δὲν εἶναι γενικ. τοῦ ρινεγχύτης, ἀλλὰ τοῦ ρινέγχυτα, ἡγουν ὑγρὰ φάρμακα ἐγγέομενα εἰς τήν ρίνα.

Ρινέω, ὦ, μ. ἤτω, ρινίζω Κ. ἐκ τοῦ

Ρίνη, ἡ, ὑποκ. ρινίον, τό, Κ. ρινί, χυδ. λίμα. 2) εἶδος ἰχθύος, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸ τραχὺ δέρμα ὁμαλίζουσιν (ὁμαλίζουσι) ξύλα καὶ λίθους, Μάρκελ. Σιδ.

Ρινηλασία, ἡ, ἀνιχνευσις, ζήτησις τῶν κυνῶν μετὰ τήν ὄσφρησιν, Σουίδ.

Ρινηλατέω, ὦ, ἀνιχνεύω διὰ τῆς μύτης, δηλ. διὰ τῆς ὄσφρησεως ὡς οἱ κύνες. Τρ. ἀνερπνῶ, ἐξετάζω, ζητῶ.

Ρινηλάτης, ὁ (ρίν, ἐλάω), ὅστις μετὰ τήν μύτην, ὁσμήν, ζητεῖ.

Ρινηλάτος, ὁ, ἡ, ζητημένος, ἢ εὑρημένος μετὰ τήν μύτην, μετὰ τὴν ὁσμήν, Ὀππ. Ἀλ. 2, 290.

Ρινημα, τό, (ρινέω), ρίνισμα, Κ. τό πίπτον λεπτόν μέρος ἀπὸ τοῦ ρινίζειν.

Ρινητήρεον, τό, ταυτ. ρίνη, Γλωσσ.

Ρινητήρ, ὁ, ὅστις ρινίζει, Γλωσσ. Στεφ.

Ρίνθων, ὠνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, ὁ ἐκ Τάρκιντος εὑρετῆς τῆς ἰλοροτραγωδίας, ὅθεν κ. φλύαξ ἐπονομασθεῖς.

Ρινίζω, κ. Ρίνιμα, ταυτ. ρινέω κ. ρίνημα.

Ρινίον, τό, ὑποκ. τοῦ ρίνη. 2) ὑποκ. τοῦ ρίν, ὅθεν ρινία, τὰ, οἱ μυκτήρες, ἢ αἱ τρύπαι τῆς μύτης.

Ρινόβαςτος, ὁ, ἀκανθῶδες τι φυτόν, μεταξὺ ρίνης καὶ βάτου, Ἀριστοτ.

Ρινόβολος, ὁ, ἡ, (ρίς, βάλλω), κτυπὼν τήν μύτην. Ρινόβολος, κτυπημένος, ἢ συρμένος ἀπὸ τήν μύτην.

Ρινόδῆψης, ὁ, ταυτ. βυσσοδέψης, Ἡσυχ.

Ρινόχερος, ὠτος, ὁ (ρίς, κέραι), τετράπουλον ζῶον μετὰ κέρα εἰς τήν μύτην.

Ρινόχολούστης, ου, ὁ (χολούω). μυτοκόπτης, κόπτων τήν μύτην.

Ρινόκοπέω, ὦ, κόπτω τήν μύτην : τινὰ, τινός τήν μύτην κόπτω.

Ρινόκτεπέω, ὦ, κτυπῶ, θορυβῶ μετὰ τήν μύτην. δηλ. ῥογχαλίζω.

Ρ'ινολαβίς, ἴδος, ἡ, ἐργαλεῖον, δι' οὗ πιάνουσι καὶ στρυφονοῦσι τὴν μύτην, Συνέσ. Ἐπιστ. 58.
 Ρ'ινόμακτρον, τὸ, μυξομάνθηλον Κ.
 Ρ'ινόν, τὸ, Ὀδυσ. ε, 281. πληθ. ρινά, Ἀνάλ. 2, σ. 259. Ζ.
 ρινός.
 Ρ'ινοπύλη, ἡ, παραπόρτι χυδ. ἡ ὀπισθινὴ θύρα, Πολύβ.
 Ρ'ινός, ἡ, κ. ὁ, Διολ. Γρίνος, ὁ, ἡ, κ. Ρ'ινόν, τὸ, Πληθύν. ρι-
 νά, Ὁμ. κ. Ἀνάλ. δέρμα ἀνθρώπου καὶ ζώου, πετσί Κ. 2) ἀσ-
 πὶς ἐκ δέρματος, Καθ. ἀσπίς, Ὀδ. ε, 281. [ὁ Κορ. εἰς τὴν Γαλλ.
 μετάφρασιν τοῦ Στράβ. τὸ παράγει ἀπὸ τὸ ρίνω, ῥέω, τὸ ὀπ.
 Ζ.]
 Ρ'ινόσιμος, ὁ, ἡ, σιμός τὴν μύτην, Λουκιαν. Βάχ. 2. Ζ.
 σιμός.
 Ρ'ινότμητος, ὁ, ἡ (τμέω, τέμνω), κομμένος τὴν μύτην.
 Ρ'ινοτομέω, ὦ, τὸ ρῆμα.
 Ρ'ινοτόμος, ὁ, ἡ, ὅστις κόπτει τὴν μύτην. 2) ταυτόσ. τοῦ
 ἑφ.
 Ρ'ινοτόρος, ὁ, ἡ (τείρω, τέτορα), ὅστις διατρυνᾷ τὸ δέρμα τῆς
 ἀσπίδος: Ἀρης, Ἰλ. φ, 392. κ. Ἡσίοδ.
 Ρ'ινοῦχος, ὁ, οἱ ὀχετοὶ τῶν ἀποπάρων, Στράβ. 14, σ. 534.
 S. [ὁ Κορ. εἰς τὴν Γαλλ. Μετάφρ. τὸ παράγει ἀπὸ τὸ ρινῆ, ταυτ.
 ῥοή. Ζ. ῥέω εἰς τὸ τέλος.]
 Ρ'ινόχοος, ὁ, ταυτ. ῥυνεγχύτης, Ἡσύχ.
 Ρ'ινώλεθρος, ὁ, ὁλεθρὸς ρινῶν. Φρύνιχ. Βεκέρ, σ. 61.
 Ρ'ινωτηρία, ἡ, μέρος τι ὀπισθινόν τοῦ πλοίου, ἄλλως, ἐφολ-
 κίς, Πολυδ.
 Ρ'ιον, τὸ κ. Ρ'ίος, τὸ, κορυφὴ ὄρους, βράχου μέρος, Ὁμ. Τμν.
 Ἀπόλ. 382. ἀκρωτήριον· κόλπος θαλάσσης, τὸν ὁποῖον σχημα-
 τίζει ἀκρωτήριον, ὡς ὁ Κορινθιακὸς εἰς τὸ ρίον, κ. ἀντίρριον,
 τὰ ὁποῖα τὴν σήμερον λέγονται μικρὰ θαρδανέλλια. [ἴσως συγγε-
 νές μὲ τὸ ρίς, κ. Κ. μύτη λέγεται πᾶν τὸ ἐξέχον.]
 Ρ'ίπαι, αἱ, Συνήθ.
 Ρ'ίπαϊα, τὰ, νοητ. ὄρη, ὄρη μυθώδη διαχωρίζοντα τὴν Ἑλ-
 λάδα ἀπὸ τῶν Ὑπερβορείων, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1244. Ἀριστοτ. Με-
 τωρ. 1, 13.
 Ρ'ίπαϊος, αἶα, αἶον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ ρίπαι· ὅθεν ῥιπαῖα ὄρη. Ζ.
 ρίπαι.
 Ρ'ίπας, ἄδος, ἡ, ταυτ. ριπή, Σουῖδ.
 Ρ'ίπαύλης, ὁ· Ζ. ῥαπαταύλης.
 Ρ'ίπη, ἡ, ὄνομα πόλεως Ἀρχαδικῆς, Ὁμ.
 Ρ'ιπή, ἡ (ρίπτω), κυρίως ταυτ. ριφή. Ζ. ῥίπτω· ῥίψιμον, τίναν-
 μα, ἡ δύναμις, μὲ τὴν ὁποῖαν κινεῖται τι, ἡ κινεῖται τι· τό-
 ξευμα, ὁρόμος, κίνησις, Ἰλ. π, 589. κτύπησις, ἐπίτευξις·
 ταυτ. ὁρμή, φορά, βολή, ῥύμη· ὠκύαλος ριπή, ταχύ πήδημα,
 Ὁππ. ριπή ἀνέμων, καὶ ριπή μόνον ἀντὶ ἀνεμος· ἀστρων παμ-
 φηγγίς ριπαί, τὸ ἀκτινοβόλημα τῶν ἀστρων, Σοφοκλ.: ὀφθαλμοῦ,
 τὸ βλέμμα τοῦ ὄφ. 2) ὄργανον κινήσεως, πτέρυξ τῶν πτηνῶν,
 Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 933. καὶ ἀντὶ ριπῆς, ἀνεμιστήριον Κ. κ. ἀέρας,
 ἡ διὰ τὴν φύσιν τὴν φωτίαν, ἡ τὴν ἀερίζονται τὸ θέρος, καὶ νῆ
 ἀναφύχονται· καὶ τὰ δύο ἐκατασκευάζοντο ἀπὸ πτερά (καθὼς καὶ
 τὴν σήμερον τὰ περιστότερα). Ζ. πτεροφόρος. Γίνονται τὴν σήμερον
 καὶ ἀπὸ χαρτίον, καὶ ἀπὸ διάφορα ὑφάσματα. Πρβ. σκιαδίστην,
 σκιαδίστη.
 Ρ'ιπίδιον, τὸ, μικρὰ ριπίς.
 Ρ'ιπίζω (ριπίς), φυτῶ τὴν φωτίαν μὲ τὴν ριπίδα. 2) ἀερίζω,
 Πλούτ. 12, 106. Η. ὡς αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες ἀερίζονται τὸ
 καλοκαῖρι. Κυρίως, κινῶ. 2) ἀντὶ τοῦ ῥίπτω, Ἡλιδ. Αἰθ. Ι. λβ.
 Κορ.
 Ρ'ιπίρ, ἡ, Λακ. ἀντὶ ριπίς. Ζ. εἰς Ρ.
 Ρ'ιπίς, ἴδος, ἴδος, ἡ (ριπή), ταυτ. ριπή· ἀριθ. 2, δηλ. ἀνεμι-
 στήριον, Διονύστ. Ἀρχ. 7, 9. 2) ταυτ. ρίψ. πλεγμαμένον σκεπα-
 σμα.
 Ρ'ιπίσις, ἡ, τὸ ριπίζειν. Ζ. ριπίζω.
 Ρ'ιπίσμα, τὸ, τὸ ριπιτμένον, φυσημένον, ἀεριτμένον, Ἀ-
 νάλ.
 Ρ'ιπισμός, ὁ, ταυτ. ρίπισις.
 Ρ'ιπιστήριον, τὸ, ταυτ. ριπίς, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Ρ'ιπιστός, ἡ, ὄν, φυσημένος, ἀναμμένος μὲ φύσημα· ἀεριτμένος,
 ἀναφυγμένος· ὑπ' ἀνέμων διαπερασμένος.
 Ρ'ίπος, ὁ, κ. τὸ ρίπος, ὁ, κ. τὸ, ταυτ. ρίψ, ρίπος, φάξ,

Ἡρόδ. 2, 96.
 Ρ'ιπτάζομαι, Παθ. τοῦ ἑφ. Μαρκ. Ἀντ. ε, 5.
 Ρ'ιπτάζω (ρίπτω), ῥίπτω συνεχῶς. Μεταφ. καταφρονῶ, Ἰλ. ε,
 257. Μέσ. ῥίπτομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κείτομαι ἀνήσυχος. 2) ποιητ.
 ταυτ. ῥίπτω.
 Ρ'ιπτασκον, ποιητ. παρ. τοῦ πρ. Ἰλιδ. ο, 23.
 Ρ'ιπτασμός, ὁ, τὸ ῥίπτεσθαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ· ἀνήσυχία τῆς ψυ-
 χῆς.
 Ρ'ιπταστικός, ἡ, ὄν, ἀνήσυχος ῥιπτόμενος ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Μάρκ.
 Ἀντ. α, 16.
 Ρ'ιπτέω, ὦ, ταυτ. ῥίπτω, Ἡρόδ. 4, 94, 188 κτ. Θέογν. 177. Ξε-
 νοφ. Συμ. 2, 8.
 Ρ'ιπτός, ἡ, ὄν (ρίπτω), ῥιμμένος, σφενδονημένος: μόρος, ὁ θά-
 νατος τοῦ ἐρριμμένου, ἀπεταγμένου Ἰφίτου, Σοφοκλ. Τραχ. 357.
 Ρ'ίπτω, μ. ψω (ἐκ τοῦ ῥέπω, ὡς πέτω πίπτω), ῥίπτω, ἀπορ-
 ῥίπτω, σκορπίζω· Παθ. Ἀόρ. ριφῆναι· Ζ. ῥέπω, κ. ῥέμβω,
 Οὐδ. νοητ. εαυτὸν, ἀντὶ ῥίπτομαι, Εὐρ. Ἑλ. 1341.
 Ρ'ίς, ρινός, ἡ, ταυτ. ρίν.
 Ρ'ίσκος, ὁ, εἶδος κιβωτίου, σπεῖτι, χυδ. Πολυδ. 10, 31, 137.
 Ζ. ὑρ' ῥίς.
 Ρ'ισκοφυλάκιον, τὸ, θησαυροφυλάκιον· κ.
 Ρ'ισκοφυλάξ, ὁ, θησαυροφυλάξ, Ἀριστ.
 Ρ'ίσσω, πρωτότυπον τοῦ ρίγος, ταυτ. φρίσσω. [Μετὰ τοῦ ῥάσσω
 ὑπάγεται εἰς τὸ ῥάζω· ἐκ τοῦ ρίσσω εἶναι ριγμός.]
 Ρ'ίστρον, τὸ, ταυτ. πύον· ἀρα ἀντὶ λίστρον, ἐπειδὴ τ = λ.
 Ζ. Ρ.
 Ρ'ιφή, ἡ, ταυτ. ρίφισ. βολή, Λυκάφρ.
 Ρ'ίψ, ρίπος, ὁ, ὅθεν ρίπος, ὁ κ. τὸ, ψάξα. Θεοῦ θέλοντος καὶ
 ἐπὶ ρίπος πλέοις. — τυπὸς ἄλλος ἀντὶ ῥώψ (ὡς κνίψ, κνῶψ κττ.)
 σημαίνει (ὡς καὶ δόναξ) λεπτὸν φυτὸν, τὸ ἐποῖον κινεῖ εὐκόλως
 ὁ ἀνεμος, σπάρτον, βρύουλον, κάλαμος· ἀντὶ σίλφιαν, Ἡρόδ. 4,
 71. ὅθεν ριπαύλης κ. ραπαύλης.
 Ρ'ίφασπις, ἴδος, ὁ, ἡ (ρίπτω), ῥίπτων τὴν ἀσπίδα, καὶ φεν-
 γων ἀπὸ τὴν μάχην.
 Ρ'ίφαυχενέω, ὦ, ῥίπτω ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ἐπὶ ἵππου· καὶ ταράττο-
 μαί με ἐνδουσιασμένον εἰς τὰ μυστήρια, Θεόδωρ. Σεραπευτ. σ,
 137. 17. Sylb.
 Ρ'ιφαύχην, ενος, ὁ, ἡ (ρίπτω, αὐχὴν), ταυτ. ὑφαύχην· Ζ.
 ἐριαύχην.
 Ρ'ίφισ, εως, ἡ, τὸ ῥίπτειν.
 Ρ'ιφοκινδυνέω, ὦ, ῥίπτομαι εἰς τοὺς κινδύνους.
 Ρ'ιφοκινδύνος, ὁ, ἡ, ὁ ῥίπτων εαυτὸν εἰς τοὺς κινδύνους.
 Ρ'ιφολογέω, ὦ, ῥίπτω, σκορπίζω λόγους, φλυαρῶ, Πολύβ.
 32, 6.
 Ρ'ιφοπλος, ὁ, ἡ, ῥίπτων τὰ ὅπλα, Αἰσχύλ.
 Ρ'ιφοφθαλμία, ἡ, τὸ νὰ ῥίπτῃ τις βλέμματα ὡς οἱ ἐπιθυμοῦν-
 τες· ὅθεν, ἀντὶ ἐπιθυμία, Ἀνδρόνικ. Παθ. σ. 743.
 Ρ'οά, ἡ, Νομ. ὀρθότερον ρόα, ρόιδι, Κ. τὸ φυτὸν καὶ ὁ κερπός.
 Ρ'οά, αἰτιατ. ἑτεροκλ. ἀντὶ ροῦν, ρόον, ὡς ροῖ, ἀντὶ ρόφ, ρφ.
 ἴδε ροῖς.
 Ρ'οά, ἡ, δωρ. ἀντὶ ροή. Ζ. κ. ροία.
 Ρ'οάς, ἄδος, ἡ, τὸ ῥέειν· ἀρ' ῥωστίατις τῶν σταφυλῶν, Πλίν.
 17, 34. Πρβ. ρυάς, ἀρ. 4.
 Ρ'οβδέω, ταυτ. ροιβδέω, Ἡσύχ.
 Ρ'ογκέω, ταυτ. ρογχαζώ, ῥέγγω, Ἡσύχ. ἐξ Ἐπιχέρμ.
 Ρ'όγκος, ὁ, κ. } ταυτ. ῥόγχος.
 Ρ'ογμός, ὁ, }
 Ρ'όγος, ὁ, Σικ. σίτου καὶ ἄλλων γεννημάτων σωρὸς σκεπατμένος.
 Πολυδ. 9, 45.
 Ρ'ογχαζώ, ταυτ. ῥέγγω, Ἡσύχ.
 Ρ'όγχος, ὁ (ῥέγγω), τὸ ρογχαλίζειν, καὶ ὁ ἦχος τοῦ ρογχα-
 λισμού.
 Ρ'ογχοσοῦρξ, ἡ, χυλός (γάλα) τοῦ Ἰνδικοῦ καρυδίου (Γερμ.
 Cocusnuss. Soura), Κοσμ. Ἰνδικ.
 Ρ'οδάκινον, τὸ, Ἀλέξ. Τράλλ. 9, σ. 537. 12, σ. 678. τὸ
 καὶ τὴν σήμερον Κ. ὀνομαζόμενον ῥοδάκινον· ἄλλως, μῆλον περ-
 σικόν κ. δωράκινον.
 Ρ'οδάκισσος, Ζ. ῥοδόκιστος.
 Ρ'όδαμνος, κ. ῥάδαμνος, ταυτ. ὀράδαμνος, Ἡσύχ.
 Ρ'οδάνα, ἡ, νῆμα, ὑφατμη, Γλωσσ. Στεφ. Βατραχάμ. 182. Κ.

ῥοδάνη, εἰς τοὺς Βυζαντίους, ἡ γυνεστική μηχανή τσεκρίκι χυδ. ἀπὸ τοὺς Θεττ. ὀνομαζομένη.
 ῥοδάνης, ὁ, ὄνομα. κύρ.
 ῥοδανός, ἡ, ὄν, Ἰλ. ζ. ῥοδανὸν θονακῆα, ὅπου ἄλλοι ῥάδαλον, δηλ. διάτειστον, κινούμενον ὑπ' ἀνέμων. 2) ἀντί ῥόδεος, Ἀμφ. Ζ. ῥαδινός, κ. ῥοδαρός.
 ῥοδανίζω (ῥοδάνη, εἰς τὸ τέλος), γνέσω, Γλωσσ. Στεφ.
 ῥοδανός, ὁ, ποταμός τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας.
 ῥοδανουσίαι, ἡ, ἡ πόλις Μασσαλία, διὰ τῆς ὁποίας διαβαίνει ὁ ποταμός ῥοδανός.
 ῥόδαξ, ἄκος, ἡ, τριανταφυλλάκι.
 ῥοδαρός, ὁ, ὄν, : τοῦ σώματος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 17. 11. κατὰ τινὰς ἀντὶ ῥόδεος ἀριθ. 2, ὅπου τὰ χεῖρ. ἔχουσι ῥάδαλον, ῥαδαρόν, ῥαδινόν. ῥοδαρός εἶναι ταυτ. ῥοδαλός, ῥοδανός, καὶ τοῦτο ταυτ. ῥαδαλός, νός, νός, εὐκίνητος, τρυφερός, ἀσθενής.
 ῥοδέα, συναίρ. ῥοδή, ἡ, τριανταφυλλίης κλάδος.
 ῥοδέεσσι, μεταπλ. ἀντὶ ῥόδοις, Ἀπολλών. 5, 1020.
 ῥόδεῖα, ἡ, ἐκ ῥόδων στέφανος. 2) Κύρ. ὄν. Ὁμ. ἐκ τοῦ
 ῥόδεϊδες, } τριανταφυλλένιος, χρώμα, ἡ ὁσμὴν
 ῥόδεος, ἑα, ὄν, } τριανταφυλλίου ἔχων. 2) Ποιητ. καλός, τερπνός.
 ῥοδεών, ὠνος, ὁ, ταυτ. ῥοδών, δάσος τριανταφυλλιών, Γλωσσ. Στεφ.
 ῥοδῆ, ἡ, ἀντὶ ῥοδέη, θάμνος τριανταφυλλίης, Ἀρχίλ.
 ῥοδέας, ἄθος, ἡ, ὄρθ. ῥωσιὰς, εἶδος. ποτηρίου, Ἀθήν. 11, 13.
 ῥοδίξω, μ. ἰσω (ῥόδον), εἶμαι, ἡ μυρίζω ὡς ἂν ῥόδον. Ἀθήν. σ. 677. 2) βάψω ὡς ἂν ῥόδον, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1, 12. κ. 14.
 ῥόδινος, νη, νον, τριανταφυλλένιος. Ἀνάλ.
 ῥόδρος, ἰα, ἰον, ἐκ τοῦ κ. ταυτ. ῥόδεος, Διοσκ. 4, 45. μύρον ῥόδιον, ταυτ. ῥόδιον, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 943. Κ. τριανταφυλλόλαδον.
 ῥόδρις, ἰδος, ἡ, ἀλοιφή ἀπὸ ῥόδα δι' εὐωδίαν, Διοσκ. 1, 131.
 ῥοδίτης, ὁ, : οἶνος, ἐμπροσποιημένος με' ῥόδα.
 ῥοδόδακτυλός, ὁ, ἡ : ἡώς, Ὁμ. ἔχουσα τριανταφυλλένια δάκτυλα.
 ῥοδόδαφνη, ἡ, κ. } εἶδος δάφνης με' ἐρυθρὰ ἄνθη, Δουκιαν.
 ῥοδόθενδρον, τὸ, } 6, σ. 150.
 ῥοδοειδής, ὁ, ἡ, ὡς ἂν ῥόδον, Ἀνάλ.
 ῥοδόεις, εσσα, εν, ῥόδιος, Ἀνάλ.
 ῥοδόκισσος, κ. ῥοδάκισ. ἄκανθὰ τις με' ἄνθη ὡς ἂν ῥόδα, Θεόφ. 5, 131.
 ῥοδόκολπος, ὁ, ἡ, με' τριανταφυλλένια στήθη, ποιητ.
 ῥοδόμαλον, τὸ (ῥόδον, μάλον ἀντὶ μήλον), παρεια ὡς ἂν ῥόδον, Θεόφ. 23, 8.
 ῥοδόμελι, τὸ, τριανταφυλλόμελον.
 ῥοδόμηλον, τὸ, σύνθετόν τι φαγητόν ἐκ μήλων καὶ ῥόδων.
 ῥοδομιγής, ὁ, ἡ, σμιγμένος με' ῥόδα, Κλήμ. Ἀλέξ.
 ῥόδον, τὸ, τριαντάφυλλον. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον [ἀνῆκει ῥόδης εἰς τὸ ἐρυθρόν· τὸ ε' προσλαμβάνεται, καὶ δ = ε', υ = ο. Ζ. ἐρυθρίβιος. Ἡ παραγωγή ἡ συνήθ. εἶναι ἀνίκανος.]
 ῥοδόπεπλος, ὁ, ἡ, με' ῥόδιον κάλυμμα, Κοῖντ. 3, 608.
 ῥοδόπηχυς, υος, ὁ, ἡ, με' βραχίονας ὡς ἂν ῥόδα.
 ῥοδόπνοος, συναίρ. - πνοὺς, ὁ, ἡ, ἐκπέμπων εὐωδίαν ῥόδου.
 ῥοδόπυγος, ὁ, ἡ, με' πυγὰς τριανταφυλλένιους, Ἀνάλ.
 ῥοδοπώλης, ὁ, πωλητὴς ῥόδων.
 ῥοδόσταγμα, κ. } Κ. ῥοδόσταμα· καὶ ἐκχύλισμα ῥόδων
 ῥοδόστακτον, τὸ, } μετὰ μέλιτος (συρόπιον), Παύλ. Αἰγίν. 7 15.
 ῥοδόσφυρος, ὁ, ἡ (σφυρὸν), ἔχων πίδακας ὡς ἂν ῥόδα, Ποιητ.
 ῥόδος, ἡ, ἡ νῆτος ῥόδος.
 ῥοδόφορος, ὁ, ἡ, φέρων ῥόδα.
 ῥοδόχρως, συναίρ. - χροὺς, ὁ, ἡ (χρῆα), ἔχων χρωμὰ ῥόδου.
 ῥοδών, ὠνος, ὁ, ταυτ. ῥοδεών.
 ῥόδωνες ἀνεμοί, Ἀλεξάνδρ. Ὀλυμπιάδ. εἰς Ἀριστοτ. Μεττωρ. οἱ ἐκ τῆς νῆτος ῥόδου πνέοντες, ἄλλως, ὀριζίαι.
 ῥοδωνία, ἡ, λειμὼν τριανταφυλλιών. 2) ῥοδωνία λοπάς, φαγητὸν κατασκευαζόμενον με' τριαντάφυλλα.

ῥοδῶπις, ἰδος, ἡ (ῶψ), ἔχουσα πρόσωπον ὡς ῥόδον, Νων.
 ῥοδωπός, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 ῥοδωτός, ἡ, ὄν (ῥοδῶ), με' ῥόδα ἐμπροσποιημένος· οἶνος, ὕδωρ κτ.
 ῥοείδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ῥόδου.
 ῥόζω, ἄλλος τύπος ἀντὶ ῥάζω, ῥύζω, καὶ πρωτότυπον τοῦ ῥοῖζος, ῥοῖζέω, ῥοῖβδος ῥοῖβδέω· ῥόζος, ῥοζέω, ῥοζιάζω.
 ῥοζέω, ὦ, κάμνω ἤχον ὡς ἂν τὰ κύματα. Καθ. κτυπῶ, θορυβῶ, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 259. Ζ. ῥόζος.
 ῥοζιάζω, κάμνω ἤχον ὡς τὰ κύματα ἢ ὡς ἡ κωπηλασία, Ἀθήν. σ. 25. 2) ὡς ἂν οἱ τρώγοντες χοῖροι, Ἀριστοφ.
 ῥοζιάς, ἡ, ταυτ. ῥοζία. Μετὰ τοῦ κόπη, ταυτὸς. ῥοζιάζουσα, Αἰσχ. Πέρσ. 394.
 ῥόζιον, τὸ. Ζ. τὸ ἔφ.
 ῥόζιος, ἰα, ἰη, ἰον, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - θίως (ῥόζω, ῥόζω. Ζ. ῥάζω), κάμνων κτύπον ὡς τὸ κύμα, πλοῖον, αἰγιαλός, Ἀθήν. 7, σ. 327. Πολύαιν. 4, 7, 6. 2) ῥόζιον, νοητ. κύμα, ἡ καὶ μετὰ τοῦ κύμα, Ὀδυσ. ε, 412. τὸ κτυποῦν καὶ ἤχουν κύμα. 3) οὐσιαστ. κτύπος, θορύβος· ἰδίως, τῶν κυμάτων· καὶ ἀντὶ ὁρμῆς, ἡ ῥύμη, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 7, 15. σφοδρὰ κίνησις, κτύπημα. Πρβ. ῥοῖζος κ. ῥυσμός.
 ῥοζιότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. σφοδρότης τοῦ ῥήτορος, Πολυδ. 4, 22.
 ῥοζοπυγίζω. Ζ. ῥαζοπυγίζω.
 ῥόζος, ὁ (ῥόζω), κτύπος ῥέοντος ποταμοῦ, ὕδατος, κυμάτων, κωπῶν, κ. πτερύγων, Ὀππιαν. Ἀλ. 5, 17. 2) Μεταφ. ὁρόμος, ὡς ῥόος, Ἡσίοδ. Ἐργ. 220. Βοιωτ. τραχὺς κ. ὁρσινὴ ὁδός, Πρόκλ. σ. 57. ἐκ Πλουτ. Ζ. ῥόζιος.
 ῥοῖ, δοτικ. ἑτερόκλ. ἀντὶ ῥόφ. Ζ. ῥοῖς.
 ῥοῖα, ἡ, ἀντὶ ῥοά, ἡ ῥόα, Ἰων. ῥοῖη, ἡ ῥοδία καὶ τὸ ῥοῖδι. 2) τόπος, ὅπου κυλίσσονται οἱ ἵπποι, Ἡτύχ.
 ῥοῖαξ, ἄκος, ὁ, Διογ. Λαέρ. 5, 72. ῥοῖακων ζεύγος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου συνήθως κεῖται ῥοῖτακων· ῥοῖαξ εἶναι Δωρ. ἀντὶ ῥοῖος, ῥόος, δηλ. ῥοῖα, ῥοά· καὶ ῥοῖτακός τὸ αὐτό.
 ῥοῖας, ἄθος, ἡ, ταυτ. ῥοά κ. ῥυάς.
 ῥοῖβδέω, ὦ, ταυτ. ῥοῖζέω. 2) ταυτ. ῥοφέω. Ζ. ῥοῖβδος, κ. ῥοφάω.
 ῥοῖβδηδόν, Ἐπίρ. ταυτ. ῥοῖζηδόν, Κοῖντ. Σμυρ. 5, 381.
 ῥοῖβδησις, ἡ, ταυτ. ῥοῖζησις· μετὰ τοῦ βουκόλων, ταυτοσ. συριγμός, Εὐρ. Ἰφ. Αὔλ. 1086.
 ῥοῖβδμός, ὁ, ἡ, ἀντὶ ῥοιδμός, Ἡτύχ. ταυτ. πρ.
 ῥοῖβδος, ὁ, ταυτ. ῥοῖζος, ῥόζος, κ. ῥυσμός, Ἀριστοφ. Νεφ. 406. ἐκ τοῦ ῥέβω, ῥείβω, ῥέμβω, ῥύμβω, ταυτὸς. ῥέμβος, ῥύμβος, ῥόμβος, ἐπὶ θορύβου καὶ κινήσεως ἐν ταυτῶ. Ζ. ῥάζω. κ. ἱβδη περὶ τοῦ δ.
 ῥοῖβδωδής, ὁ, ἡ, ταυτ. ῥοῖζώδης.
 ῥοῖβός, ταυτ. ῥοῖβός, Γρηγ. Κορίνθ. 2) ῥοῖβός, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 ῥοῖδάριον, τὸ, ἡ ῥοῖδάριον· ὡσαύτως
 ῥοῖδριον, ἡ ῥοῖδριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ῥοῖα, ῥόα. Κ. ῥοῖδάρι.
 ῥοιδμός, ὁ, ταυτ. ῥοῖβδμός. [Οἱ = υ, καὶ δ = ε' εἶναι ῥύθμος τὸ αὐτό.]
 ῥοῖζαῖος, αἰα, αἰον (ῥοῖζος), κάμνων ἤχον ὡς τὸ πῦρ, Ὀρφ. Λείψ.
 ῥοῖζασκεν, Ἰων. παρατ. τοῦ ῥοῖζάω, ταυτὸς. ζέω, Ἡσίοδ. Θεογ. 835.
 ῥοῖζέω, ὦ, μ. ἡσω (ῥόζω, ῥοῖζω. Ζ. ῥάζω), πεποιημ. κάμνω παραχρῆν· οἱ αἰετὶς ῥοῖζοῦντες ὄρνεις, Ἰλ. τ, 505. κτ. ἐπὶ κυνῶν, ὕλακτῶ, γαυίζω. 2) Ἐνερ. κινῶ τί σφοδρῶς κ. ταχέως, ὡς τε νὰ κάμνη ἤχον, ῥοῖζον· πάντα τὰ ῥοῖζούμενα σώματα φύφους ποιεῖ, Νικόμαχ. κ. Λυκόφρ. 1426. Πρβ. ῥέμβω, ῥεμβονάω, ρυμβονάω.
 ῥοῖζηδά, κ. } (ῥοῖζέω), Ἐπίρ. κυρίως, με' ῥοῖζον, ἤχον· με
 ῥοῖζηδον } σφοδρότητα, βίαν, Νίκανδ. Ἀλέξ. 493. Σχολ. Λυκόφ. 66.
 ῥοῖζημα, τὸ, κ. } ταυτ. ῥοῖζος.
 ῥοῖζησις, ἡ, }
 ῥοῖζήν, ἦνος. Ζ. Τροῖζήν.
 ῥοῖζήτωρ, ὀρος, κ. ῥοῖζωτήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. ῥοῖζών, ὅστις κάμνει τι με' ἤχον, ῥοῖζον, Ὁμφ. Τμν 5, 5. 7, 6. ὅπου ἴσως πρέπει νὰ ἀναγιν. ῥιζωτήρ.
 ῥοῖζόδεμεις, ἰδος, ἡ, θέμεις πλήρης θορύβου, κριτολογία με' θο-

ρυβον, Ηικερ. Ἀττ. 14, 10.
 Ροίζος, ὁ, ταυτὸς. ροιβδός, κ. ρόβος, συριγμός, σύριγμα, σφοδρότης, μετὰ τὴν ὁποίαν κινεῖται τι· ροίζου τινός περιελαυνόμενου φωνήν ἡδεῖαν ἰέντος, Πλούτ. 10, σ. 343. Η. Καθ. θόρυβος. 2) ταυτ. ρόδιον κ. ρύμη, κίνημα, τόξευμα, βία κινουμένου σώματος, κ. Τροπ. : τύχης, 3) πολλὰ ροίζω, Ὀδυσ. ε, 315, ταυτ. συριγμῶ. Πρβ. ρυθμός, ρυσμός.
 Ροίζω, (ροά), κολυμβῶ ἐφιππος - ἵσμος, ὁ, τὸ οὐσιαστ.
 Ροιζώδης, εὖς, ὁ, ἡ, πλήρης ροίζου· τὸ ροιζώδες, ταυτ. ροίζος.
 Ροιζωτήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. ροιζήτωρ.
 Ροίη, ἡ, Ἴων. ταυτ. ροία.
 Ροικοειδής, κ. Ροικώδης, ὁ, ἡ, ὡτὶν ροικός, Ἰππ. Γαλην. Τ. 5, σ. 618.
 Ροικός, ἡ, ὅν, ρέων, πάσχω διαρροῖαν.
 Ροικός, ἡ, ὅν, κ. Ρυκός (Ζ. ξυνός), ταυτ. ραιβός, ροιβός, καμπυλοπότης, Ἀρχιλ. κ. Θεόφρ. 2) Ροίκος, ὄνομα Κυρ. γίγαντος.
 Ροίξος, ὁ, Κόρ. ὄνομα, ἐπίνειον Κιλικίας.
 Ροίς, ἡ, ταυτ. ροά, ροή, ρόος· ὅθεν ροὶ θαλάσσης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 258. [μέ φαίνεται τὸ ροὶ δοτ. ἐκ τοῦ ροῦς, ρόος, ὡς Νοῦς, νοός, νοί. Σημείωσ. τοῦ ἐκδότου.]
 Ροίσκοι, οἱ, κομβία τινὰ ὡσάν μικρὰ ροῖδια εἰς τὴν στολὴν τοῦ ἀρχιερέως, Ο. Πρβ. ροίαξ.
 Ροίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ροά, ρόος, μικρὸν ρεῦμα. Πρβ. ροίς.
 Ροῖσμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ ροίζω.
 Ροῖτσειον, τὸ, ἀκρωτήριον τῆς Τροίας.
 Ροῖτης, ὁ, κατασκευασμένος ἀπὸ ροῖδια, : οἶνος.
 Ροιῶ, οὖς, ἡ, Κυρ. ὄνομα.
 Ρομβαία, ἡ· Ζ. ρομφαία.
 Ρομβέω, ὦ, μ. ἤτω, (ρόμβος), περιττρέφω μετὰ τροχόν, σφενδο-νίζω, ρίπτω.
 Ρομβητής, ὁ, ὅς τις οὕτω περιστρέφει, Ὀρφ. Τμν. 30, 2.
 Ρομβητός, ἡ, ὅν, ὁ οὕτω περιστρεφόμενος, Ἀνάλ. 2, σ. 81, ἀριθ. 4.
 Ρομβηθόν, Ἐπίρ. ὡς ἂν ρόμβος, Μανέθ. 4, 108.
 Ρομβοειδής, εὖς, ὁ, ἡ, ὅτι ἔχει σχῆμα ρόμβου.
 Ρόμβος, ὁ, ἀττ. ρύμβος, ταυτ. ρέμβος, (ρέμβω), ταχεῖα κυκλικὴ κίνησις, Πίνδ. Ὀλύμπ. 13, 133. : ἀκόντων, περιστροφὴ καὶ βολὴ τοῦ ἀκοντίου. 2) ὁ τροχός μετὰ τὸν ὁποῖον παίζουσι τὰ παιδιά. 3) ὁ τροχός τῶν μαγιστῶν, Σχολ. Ἀπολλών, 1, 1130. 4) μαθηματικόν τι σχῆμα. Ἰδ. τὴν Γεωμ. 5) εἶδος ποτηρίου διὰ τὴν ὁμοιότητα. 6) χειρουργικὸν δέμα. 7) εἶδος ἰχθύος τῆς θαλάσσης.
 Ρομβοστωμυλῆθρα. Ζ. ῥωποπερπερήθρα.
 Ρομβώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ταυτ. ρομβοειδής.
 Ρομβωτός, ἡ, ὅν (ρομβόω), κατασκευασμένος εἰς σχῆμα ρόμβου, : ὀρόφωμα, Ἀθήν. 5, σ. 205. 2) ἐρρίμμενος, ὡς ρυμβητός, Ἀνάλ. 2, σ. 10, ἀριθ. 19.
 Ρόμμα, τὸ (ρόφω), ταυτ. ρόφημα (ροφαίω), Γαλην. Γλωσσ.
 Ρόμοξ, ὁ, ἀντί·ράμαξ, ξύλου σκώληξ.
 Ρομφαία, κ. Ρομφαίξ, ἡ, μέγα σπαθίον, Πλούτ. Αἰμίλ. 15 κ. Ο'.
 Ρομφαίς, οἱ, ἱμάντες, οἱς ράπτεται τὰ ὑποδήματα, Ἡτύχ. ἀλλ' ἡ ἐξήγησις φαίνεται ψευδής. Ρομφαίς εἶναι συγγ. τοῦ ρομφαία, ράμφος, ράμφη, ράμφις, καὶ φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ στυλίδιον, ἡ τὴν βελόνην τῶν παπουτσίδων.
 Ρομφίνος, ὁ, ὅν. Κύρ, [φαίνεται, ὅτι παρεφάρθη ἀπὸ τὸ Λατινικόν Rufinus.]
 Ρόος, ροῦς, ὁ (ρέω), τὸ ρεῖν. ρεῖθρον, : ὕδατος, Ἀλφειοῦ, ὠκεανοῦ, Ὀμ. κατὰ ροῖον, πρὸς τὸν ροῖον, πρὸς τὰ κάτω. Τροπ. εὐτυχώς. ἀνὰ ροῖον, πρὸς τὰ ἄνω μέρη τοῦ ροῦ, τὸν ἀνέφορον. Ἰδε ροίς.
 Ροπαλῆ, ἡ, ταυτ. ρόπαλον, Σχολ. Πινδ. Ὀλύμπ. 9.
 Ροπαληφορέω, κ. } βαστάζω ρόπαλον.
 Ροπαληφόρος, }
 Ροπαλίζω, μ. ἴστω, κτυπῶ μετὰ τὸ ρόπαλον.
 Ροπαλιχός, ἡ, ὅν, κ. Ροπαλοειδής, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα ροπαλίου.
 Ροπαλισμός, ὁ, τὸ κτυπᾶν μετὰ ρόπαλον. 2) διέγερσις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, Ἀριστοφ.
 Ρόπαλον, τὸ (ρέμβω), ξύλον χονδρὸν μετὰ κεφαλὴν, τοποῦσι βαρβαροῦν. 2) ταυτὸς. ρόπτρον, ἀριθ. 2. Ἀνάλ. 3) τὸ ἀνδρικὸν μῶριον, Ξενοφ. Ἑλλην. 6, 4.
 Ρόπαλος, ὁ, Κυρ. ὄνομα.

Ροπαλώσεις, (ρόπαλις), ἡ εἰς τὰ ἄκρα τῶν τριχῶν γινόμενη ροπαλοειδὴς σχηματισμός. Γαλην. Ὀρισμ.
 Ροπαλωτός, ἡ, ὅν, εἰς σχῆμα ροπαλοῦ κατασκευασμένος, Δ. Κάττ.
 Ροπή, ἡ (ρέπω), κλίσις, κίνησις, βάρος. 2) τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον κλίνει τὴν πλαστιγγὰ πρὸς τὰ κάτω, καὶ ὅσον βάρος ἔχει πρᾶγμα τι· ἔχεται ἡμῶς ἡ ἐμπορικὴ ροπήν δραχμᾶς δεκά δύο, Ἐπίφρ. Ἀττί. Boeckh. Staatshaushalt. 2, σ. 337. 3) Μεταφ. πρᾶγμα. τὸ ὁποῖον δίδει τέλος· ἦν μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾶς ροπῆς ὁ Ἀρτοξέρξης· ὅλη ἔχρειάζετο μικρὰ περίστασις διὰ νὰ φέρῃ τὸν θάνατον εἰς τὸν Ἀρτοξέρξην, Πλούτ. Ἀρτοξ. 30. 4) δύναμις, ἐπιρροία· πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις μεγίστην ἔχει ροπήν. 5) ὡς ἀκμή· ροπή βίουμοι, Σοφοκ. Οἶδ. Κ. 1508. ἐν ροπῇ τοιαύτῃ κείμενος, καὶ, βλέπω δῶν ροπαί, ἡ γὰρ θανεῖν δεῖμα - ἡ ἀπελθεῖν, Εὐρ. Ἑλ. 1096.
 Ροπιχός, ἡ, ὅν, ἔχων κλίτιν πρὸς τί, Ἀντίφ. κεφ. 127.
 Ροπτός, ἡ, ὅν (ρόφω), ροφητός, ἐπιτήδειος νὰ ροφηθῇ, Γαλην. Γλωσσ.
 Ρόπτρον, τὸ (ρέμβω), ταυτ. ρόπαλον, Εὐρ. Ἰππόλ. 1172. 2), κρικελα τῆς θύρας, διὰ νὰ κρούσῃ, ἡ διὰ νὰ σύρωσι τὴν θύραν, Πλούτ. περί πολυπραγ. §. 3. ἄλλως ὑσπληγῆ, κόραξ. 3) τὸ ξύλινον μέρος τῆς παγίδος, ἄλλως, ὑσπληγῆ. 4) μουσικὸν ὄργανον τῶν κορυβάντων καὶ ἰσρέωντῆς Κυβέλης, Μανέθ. 6, 539. δηλ. τὸ τύμπανον, μετὰ τὸ ὁποῖον παριστάνονται εἰς τὰς ζωγραφίας καὶ γλυφὰς θεοὶ καὶ ἑσέρες. 5) εἰς τὸν Πλούτ. Κράτ. 23, ρόπτρα βυρτοπαγῆ, εἶναι περιγραφὴ χαλκίνων τυμπάνων, (ὁμοίων μετὰ τὰ βαρβαρικά ταύλια)· κυρίως, λέγεται ρόπτρον τὸ δέμα, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου γίνεται ὁ κτύπος· τὸ αὐτὸ ὀνομάζεται καὶ ρόμβος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α, 1139, κ. ρύμβος, Φαλαίγ. Ἐπίρ. Ἀνάλ. καὶ, Αἰολ. βρυτήρ ἀντὶ ρυτήρ.
 Ροῦς, ρόος, ὁ, φυτόν τι, τοῦ ὁποῖου ἡ ρίζα καὶ ὁ καρπὸς χρησιμεύουσιν εἰς βυρτοδεσίαν. Ὁ καρπὸς χρησιμεύει καὶ εἰς ἀρτυσιν φαγητῶν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 18.
 Ρουσίξω, φαίνομαι ξανθός,
 Ρούσιος, ὁ, Διοσκ. 4, 133. (ἐκ τοῦ Λατ. russus) καττανοσιδής, κόκκινος [μετὰ τοῦ ρόθου, ρόδη, ρόδος, ἀνήκει εἰς τὸ ἱερὸς, ἔρως]
 Ρουσιώδης, ὁ, ἡ, κοκκινωπός, Σχολ. Ὀμ.
 Ρούω, ταυτ. ὀρμάω, ὦ, Ἐτυμ. Μ. [ὑπάρχει εἰς τὸ ρέω, ρύω, ρόω, ράω, ρώννυμι· εἶναι συγγ. τοῦ ruo.]
 Ροφάνω. Ροφαίω, Ροφέω, κ. Ρόφω, Ρομφάνω, κ. Ρυμφάνω, ρουφῶ, Κ. καταπίνω ὑγρὰ. Ἐκ τοῦ ρόβω (ρέπω), ρόφω, ροίβω, ροιβῶ (ρόπτω), ρυφῶ, ροφῶ, ρυμφῶ κτλ. Ζ. Ρίζω ἀρ. 3.
 Ρόφημα, τὸ, ὅτι ροφαίται· ποτόν τι κατασκευασμένον ἐξ ἀλεύρου καὶ ἄλλων ὀσπρίων, Πλούτ.
 Ροφημάτιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Ρόφησις, ἡ, τὸ ροφᾶν.
 Ροφητικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ροφᾶν.
 Ροφητός, ἡ, ὅν, ροφημένος. ἡ δυνάμενος νὰ ροφηθῇ.
 Ρόφος, ὁ (ρόφω), ταυτ. ρόφημα.
 Ρόφω, θεματικὸν τοῦ ροφέω, ἄω, ἄνω· ὅθεν ροπτός κ. ρόμμα.
 Ρόχανον, κ. Ρόχανον, τὸ, Ἡτύχ. ξύλον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἰσάζουσι τὸν σῖτον μετὰ τὸ μέτρον. Πρβ. ρόγος.
 Ρόχθεω, ὦ, κ. } κίμνω ἤχον ὡς τὰ κύματα, αἱ κῶπαι, καὶ τὸ
 Ροχθίζω, } πορευόμενον πλοῖον, Ἀπολλών. 4, 924. Ὀρφ. Τμν. 49, 6. ἐκ τοῦ
 Ρόχθος, ὁ, ἡχος τῶν κυμάτων, κ. ρευμάτων καὶ πᾶς θόρυβος, Λυκόφρ. 402. 606. Ζ. ράξω, ἀριθ. 3.
 Ρόχμος, ὁ, ἄλλη γραφὴ ἀντὶ ρογμός, κ. ρωγμός, ταυτ. ρόγχος. Ζ. ρέγκω κ. ράξω.
 Ροώδης, εὖς, ὁ, ἡ (ρόος), ρευστός, ρέων, σφοδρῶς ρέων· ὀρμητικός, Πλούτ. 4, σ. 211. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 7, 24.
 Ροών, ἄνος, ὁ, τόπος κατάφυτος μετὰ ροίας, Ο'.
 Ρῶα, ἡ, ταυτ. ροή. Ἀμφιβ. ἀνοήτως.
 Ρῶα δειχός, ἡ, ὅν : πάθος, ρύσεως αἵματος, Παῦλ. Αἰγίν. 6, 70.
 Ρῶαξ, ἄχος, ὁ (ρύω), ρεῦμα, πηγὴ, πυρῶδες ρεῦμα, λάβα, Θουκυδ. 3, 116. καὶ τὸ ὅρος τὸ ἐκβάλλον τοιαύτην ὕλην· ὁ ρῶαξ, ὁ ἐν Σικελίᾳ, Θεόφ. τόπος τοῦ ρεύματος, ἡ χαράδρα, φάραξ. [Δωρ. ἀντὶ ρῶας εἶπαν καὶ ροίαξ. Ζ. ρυάχτος.]
 Ρῶας, ἄδης, ὁ, ἡ, τὸ, σῶμα ρῶας, τὸ ὁποῖον πίπτει, Ἀριστοτ. μορ. ζ. 3, 5. 2) : ἄμπελος, ἐκ τῆς ὁποίας πίπτουσιν αὐτόματοι

αἱ σταφυλαί· καὶ ροῖας, κ. ροάς. 3) σφάλμα, ἀσθένεια τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ νὰ διακρύβῃ (ἐκ τοῦ ρύω). 4) ρυάδες, αἱ, ἰχθύες ἀγελαῖοι, οἵτινες πολλοὶ ὁμοῦ (ρύδην), μεταναστεύουσιν, ὡς παλαμύδες, σκόρομβοι κτ. Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 4, 8. 5) νυκτερινόν τι ὄρνειον, ἵσως ὀνομάζεται βυάς, ἢ βρυάς (ὁ βούφος), Ἀρτεμ. 3, 66.

Ρύατο, τρίτ. πληθ. Ἀορ. τοῦ ρύομαι.

Ρύαχεται, ὁ, κ. Ρυέχεται, Φατ. Λεξ. καὶ Βράνεται, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ρύαξ, ακος, Λακων. ὡς συρφετός ἐκ τοῦ σύρφαξ· σύρφαξ δῆμος, κ. λέρνα, σωρίς λαοῦ· ρεῦμα λαοῦ, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 170. Ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ ὀχετός κ. ρύω εἶναι ἀνίκανος. Ὁ Σχ. ἀνέγν. ρυάχεται, ὅπου ἀποβλέπουσι καὶ αἱ διεφθ. γραφαὶ Ρυγχαχέτον, ρυχαχέτον· τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ ρύαξ· τὸ δεύτερον (ὡς συνηθίζεται νὰ παρεντίθεται ν. πρὸ τοῦ ξ), ἐκ τοῦ ρύαξ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ρυίαξ. [Οὕτω καὶ ὀρόβαγχος, ἀντὶ ὀρόβαχος ἐκ τοῦ ὀρόβαξ.]

Ρύβδην, Ἐπίρ. ἀντὶ ρύδην, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 40.

Ρύβδος, ὁ, τείχος τι τῆς Συκελίας, Στέφ. Βυζ.

Ρύβδος, Αἰολ. ταυτ. ροιβός.

Ρύγχεινα, ἡ (ρύγχος), μέγα ρύγχος ἔχουσα, μεγάλην μύτην, Γλωσσ. Στέφ.

Ρύγχελέφας, αὐτός, ὁ, ἔχων προβοσκίδα ἐλέφαντος, Ἀνάλ.

Ρύγχη, ἡ, τόπος τις τῆς Εὐβοίας.

Ρύγχιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ρύγχος.

Ρύγχος, εὖς, τὸ, ἡ μακρουλή μούρη χοίρων, κυνῶν. καὶ ἄλλων ζώων· καὶ τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων ἡ μύτη, καὶ τοῦ ἐλέφαντος ἡ προβοσκίς. 2) ἀντὶ πρόσωπον, Κυριλ. Λεξ. Πρβ. ὀρυχή κ. ρύζω. Ρύδην, Ἀθήν. σ. 304. κ. Ρύβδην, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 325. κ. Ρυδόν, Ὀδυσ. σ. 425. κ. Ρουδόν (ρύω), ὡτάν ρεῦμα, σωρηδόν, κατὰ πληθος. 2) μετὰ θορύβου· ἀντὶ ροιβδην, τὸ ὁποῖον γράφεται κ. Ρύβδην, κ. Ρύσδην, κ. Ρύζην, συγγενεῖς τύποι καὶ ὁρσοί.

Ρύζω, ὁ ὁ τύπος τοῦ ράζω, ρόζω· ὅθεν ρυθμός κ. ρυσμός.

Ρύέω, ἄχρ. ὅθεν μ. ἴσω, ρύησμαι, Παρακ. ἐρρύηκα, καὶ ὡς ἐκ τοῦ ρύημι. Ἀορ. 2, παθητ. ἐρρύην. 3) πληθ. ἐρρύησαν, Μετοχ. ρυείς, Ἀπαρέμ. ρύηται, ταυτ. τοῦ θεματικοῦ ρύω, ρέω, ρεῦω.

Ρύημα, τὸ, ταυτ. ρύμα, ρεῦμα. 2) εἶδος μελετίνου πλακουντίου, Γαλην. Πρβ. ροή.

Ρύημα, Ζ. ρυέω.

Ρύηφενεια, -νία, ἡ, θαψίλεια, πλούτος, Καλλιμ. ἐκ τοῦ

Ρύηφενής, εὖς, ὁ, ἡ (ρύω, ἀφενός), πλούσιος, Νόνν. τὸ αὐτὸ κ. ἐνηφενής.

Ρύθμιζω, μ. ἴσω, βάλλω εἰς ρυθμόν· διατάσσω καλῶς. Πρὸς τὴν μετατάσσειν ἐρρύθμιζοτο, ἡτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, Ἡλιδ. σ. 403. ἐπὶ ψυχῆς, ὡς διατίθεται· ὡδ' ἐρρύθμισμαι, οὕτως εἶμαι διατεθειμένος, Αἰσχ. Προμ. 241. Ζ. ρυθμός.

Ρύθμιχος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, γινόμενος μετ' ρυθμόν.

Ρύθμιστής, οὗ, ὁ, ὁ ρυθμίζων, κυβερνῶν, Φιλοξ. Γλωσσ.

Ρύθμογραφία, ἡ, τὸ γράφειν ρυθμούς, μουσικὰς νότας· διάγραμμα μουσικόν, Μαρμ. Ὁξωνιακ. σ. 11.

Ρύθμοειδής, ὁ, ἡ, ὁμοῖος μετ' ρυθμόν ἢ ἀριθμόν, ὀλίγον τι ρυθμικός.

Ρύθμοποιεῖα, ἡ, τὸ βάλλειν. φέρειν εἰς ρυθμόν, Πλούτ. 10, σ. 663.

Ρύθμοποιός, ὁ, ὅστις κάμνει τοῦτο, Ἡσύχ.

Ρύθμος, ὁ, κ. Ρυσμός (τὸ δεύτερον Νομ. Ἰων. ἐνῶ οἱ διὰ 3 τύποι εἶναι μάλιστα τῶν Ἰώνων). Κατὰ τὴν παραγωγ. ἐκ τοῦ ρύζω, ρύζω, δηλ. ρόζω, ρόζω, εἶναι τρόπον τινὰ ρόθμος, ρόθος, ἢ ταυτ. ρόμβος κ. ρύμβος, κίνημα, κλόνημα, πήδημα μετὰ ἤχου καὶ κρότου· ὅθεν πρώτου σημασία εἶναι ἡ κατὰ χρόνον μέτρα γινόμενη ὀρχησις, καὶ ἡ μουσική (Tact, Cadence). 2) πᾶσα συμμετρία σχηματισμοῦ, θέσεως, κινήσεως σώματος, Θεόφρ. 26, 23. 3) συμμετρία λόγου, καὶ εὐχρία. 4) σχηματισμός ἐνός γράμματος, Ἡρόδ. 5, 58. 5) ἀντὶ τρόπος, Εὐρ. Ἠλέκτ. 772. Κύνκλ. 397. Ἀρχιλ. Λειψ. 14.

Ρύσχομαι, ταυτ. ρέω, Ἡρόδ. 2, 91. καὶ πάττω διαρροῖαν.

Ρύχνη, ἡ, ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξοῦσι, καὶ ὀμαλίζουσι τὰς σκιάδας, Κ. ροκάνι, Ἀνάλ. 1, 227. Ὁ Ἡσύχ. λέγει „ξίφαι,

τὰ ἐν ταῖς ρυκάναις, ὀρέπανα ἢ σιδήρια.“

Ρύχανάω, ὦ, (-έω) κ. -χανίζω, Κ. ρουκανίζω, ἀποξέω μετ' τὸ ροκάνι.

Ρύχνησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ρυκανάω.

Ρύχος, ἀντὶ ροικός, τὸ ὁπ. Ζ.

Ρύμα, τὸ, (ρέω, ρύω), ταυτ. ρεῦμα, Αἰσχ. Ἰκέτ. 188. 2) ἐκ τοῦ ρύω, ρύομαι, ταυτ. ρύσις, λύτρωσις· ὑπεράσπισις, προφύλαξις· πύργου, Σοφ. Αἶας. Ρύμα, τὸ (ἐκ τοῦ ρύω, ἐρύω). ἑλκυσμα, σύρσις· ὅθεν τόξου ρύμα, ταυτ. τόξευμα, Αἰσχ. Πέρ. 146. ἐκ τόξου ρύματος, ἐντός βολῆς τόξου, ὅσον φθάνει ριπτόμενον βέλος, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 3, 15. Ἀντὶ τούτου εὐρίσκεται καὶ ρίμμα, κ. Νομ. ψευδ. ἀλλ' εἶναι ἀληθές ἐκ τοῦ ρίπτω. 4) ταυτ. ρύμος, καπίττρι, Πολύβ. 3, 46. Διον. Ἀρχ. 3, 44.

Ρύμαρχης, οὗ, ὁ, δηλ. ρύμης ἀρχων, ἐφορος ἀγυῖας τινός, ἡ συνοικίας (μαχαλᾶ τουρκ.) Αἰν. Τακτ. 3. ἡ 2.

Ρύμβέω, Ἀττ. ταυτ. ρομβέω, Τιμαίου Γλωσσ.

Ρύμβιον, τὸ, ἀντὶ ρόμβιον, μαχικός τροχός. Σχολ. Ἀπολλων. 4, 143.

Ρύμβονάω (ρύμβων), περιττρέφω καὶ ρίπτω, σφενδονίζω, σκορπίζω. Εἰς τὸν Αἰλιαν. μετὰ τοῦ σπαδᾶν, ἐξοδεύω, ἀσώτως ἐξοδεύω.

Ρύμβος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ ρόμβος. 2) τροχός τις, μετ' ὅν ὁποῖον παίζουσι τὰ παιδιὰ. 2) ταυτ. ρύμβιον, τροχός τῶν μάγων. 3) ταυτ. ρόπτρον, τύμπανον. 4) ἡ περιστροφή, καὶ κίνησις τοῦ τροχοῦ τούτου· Ζ. ρόπτρον.

Ρύμβων, ἡ, κ. Ρεμβών, ταυτ. ρόμβος, κυκλική, ἡ ἐλικοειδὴς κίνησις, περικύλισις, Ἀπολλων. 4, 144. 2) σφενδόνη· ὅθεν, ρυμβονάω, κ. ρεμβονάω.

Ρύμη, ἡ (ρύω, ὡς τὸ ρύμα), ταυτ. ροῖςος· Ζ. ροῖννυμι· ἡ δύναμις, καὶ ταχύτης κινουμένου σώματος· ὄρμη, πῆδησις, τόξευσις, ρεῦμα, Θουκυδ. 7, 70, ὡς ροπή, φορά, ὄρμη. 2) ἐν τι μέρος τῆς πόλεως (μαχαλᾶς), ἡ ὁδός (σκακάνι)· Ζ. κ. ρύμος, ἀριθ. 4. ὅθεν

Ρύμηδόν, Ἐπίρ. ὀρμητικῶς, βιαίως, Πολυαιν. 4, 4, 6.

Ρύμμα, τὸ (Ζ. ρύπτω), ἀπόπλυμα Κ. ὅ, τι μένει ὑπόλοιπον ἀπὸ τοῦ πλύνειν· ἀκαθαρσία. 2) καθαρτικόν, πλυτικόν μέσον, ὡς τὸ σαπᾶνιον κτ.

Ρύμος, ὁ, τὸ μεταξὺ τῶν ἵππων ἐξέλον τῆς ἀμάξης, Ἰλ. κ. 505. 2) ταυτ. ρυτήρ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 10, 18. 3) ταυτ. ἑλκός, Ἀρατ. 927. 4) ταυτ. ρύμη, ἀριθ. 2.

Ρύμοτομέω, ὦ (ρύμη, τέμνω), διαιρῶ τὴν πόλιν εἰς ἀγυῖας, σκακάνια, Στράβ.

Ρύμοτομία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Διόδ.

Ρύμουλκέω, ὦ, μ. ἴτω (ρύμα, ἑλκω), σύρω μετ' ὁ σχοινίον, Στράβ. 5, σ. 161.

Ρύμφανω, κ. } ἄλλη διὰ λ. καὶ γραφή ἀντὶ ρομφάνω, ροφέω·

Ρύμφεω, } Ζ. ροφάνω.

Ρύνδαχης, ἡ, Ρυνδάχης, κ. Ρύνδακος, κ. Ρυντάχης, ὁ, πτηνὸν τῆς Ἰνδίας, Πλούτ. Ἀρταξ. 19, κ. Κτηστ. 2) Ρυνδάχος, ὁ, ποταμός τῆς Φρυγίας.

Ρύομαι, σύρω, ἐξέλκω, λυτρόνω, ὑπερατπίζω, ἐμποδίζω, Ὀδυσ. ψ. 244. Ἰλ. ε. 538. 2) ὡς ἀναρῶμαι, ἀντισταδῶ, ἀντιπεριέλκω, ἀντιζυγίζω· ἐργῶ ἀγαθῶ τὰς αἰτίας, ἱκανοποιεῖν. ἀποζημιῶν, Θουκυδ. 5, 63.

Ρύπα, τὰ· πάντα, ὡς οὐδ. πληθ. τοῦ ρύπος, Ὀδυσ. ζ. 93. Ζ. ρύπος.

Ρύπαί, αἱ, ὄνομα πόλεως τῆς Ἀργολίδος, κ. Ρύπες, ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ρύψ, Ἡρόδ. Στράβ. Παισ.

Ρύπαίνω, (ρύπος), μολυνῶ, λαιρόνω Κ. Μεταφ. ἀτεμάζω· Παισ. λαιρόομαι.

Ρύπαξ, ακος, ὁ, ρυπαρός, φιλάργυρος, σχημ. ὡς πλούταξ κτ.

Ρύπαπαί, Ρυπαπαί, ἐπιφώνημα τῶν κωπηλατῶν ὡς τὸ Ὠόπ. ρύπ. κωμικῶς, ἀντὶ ὅλοι οἱ ναῦται, Ἀριστοφ. Σφ. 909.

Ρύπαρεύομαι, προσφέρωμαι ὡς ρυπαρός.

Ρύπερία, ἡ, μολυσμός, λαῖρα (μουρταρία χυδ.), βδελυκτὴ φιλαργυρία, Δ. Κάστ.

Ρύπερογράφος· Ζ. ρωπογράφος.

Ρύπεροκέραμος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χροῖμα κεραμιδίου, Ἀθήν. 9, σ. 395, ὅπου τὰ χειρόγ. ἔχουσι ρύπος κ. ὑποκ. Οὕτως ἐνόντι ὀρμητικὸν ρυπαρόν καὶ Πλούτ. Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ βραδ. τιμῶν.

Ῥύσσημα, τὸ, ταυτ. ῥυτίς, ξαρωματία, Κ. Φώτ. κ. Σουιδ.
 Ῥυστός, ἡ, ὄν, κ. Ῥυστός, ῥυτιδωμένος, γέρων, καὶ σοβαρὸς,
 Ἰλ. ε, 505. [ἐκ τοῦ ῥύσσω (ὄθεν καὶ ὀρύσσω), μ. ῥύξω, ῥυ-
 ξός, κ. ῥυστός, ῥυσός· Ζ. ἥτυχος· ἔχων αὐλάκια (ῥυτίδας)
 εἰς τὸ πρόσωπον.]
 Ῥυσσότης, ἡ, ἀφ. τοῦ πρ.
 Ῥυσσός, ὡ, ῥυτιδένω, κάμνω γέροντα.
 Ῥύσσωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ῥυσσώδης, εος, ὁ, ἡ, πλήρης ῥυτίδων.
 Ῥύσταγμα, τὸ, βιαίως ἐλκόμενόν τι, βίαιος ἔλξις, Λυκόφρ.
 1089.
 Ῥυστάζω, μ. ξω (ῥύω, ῥύστης), Ἰων. ποιητ. παρκτ. ῥυστά-
 ζεσκον, Ὀδυσ. π, 199. σύρω μὲ βίαν, καὶ ὑβριστικῶς· Πρβ.
 ῥιπτάζω κττ.
 Ῥυστακτῦς, ὡς, ἡ, τὸ βιαίως καὶ ὑβριστικῶς ἔλκειν τινά,
 Ὀδυσ. σ, 223.
 Ῥύστης, ου, ὁ, ταυτ. ῥυτήρ, ἀριθ. 3, Λουκιαν. Φιλόπ. 6. κ.
 Ἐκκ. Συγ.
 Ῥυσώδης, ταυτ. ῥυτσωδής.
 Ῥυσωτός, ἡ, ὄν, ταυτ. ῥυσσωτός.
 Ῥυταγωγεύς, ὁ, ταυτ. ῥυτόν κ. ῥυτήρ, ἀριθ. 3. Ξενοφ. Ἰπ-
 πικ. 7, 1.
 Ῥύτειον, κ. Ῥύτειον, τὸ, ὄνομα πόλεως.
 Ῥύτη, Ῥυτή, ἡ, ὄνομα τὸ πῆγανον.
 Ῥυτήρ, ὁ (ῥύω, ἔλκω) : ὀρτυῖον, ὁ τείνων τὸ τόξον· Πρβ. ῥυ-
 μα. 2) τὸ λωρίδιον τοῦ χαλινοῦ, Ἰλ. π, 475. 3) ὑπερσπιστής,
 ἐλευθερωτής, Ὀππ. Ἀλ. 1, 669.
 Ῥυτεδόφλοισος, ὁ, ἡ (ῥυτίς, φλοῖος), ἔχων ῥυτιδωμένην
 φλούδα, Ἀνάλ.
 Ῥυτεδόω, ὦ (ῥυτίς), κάμνω ῥυτίδας, ἡ ῥυτιδωμένον τινά
 ὄθεν ἐρῥυτιδωμένος, ἔχων ῥυτίδας.
 Ῥυτεδώδης, ὁ, ἡ, πλήρης ῥυτίδων.
 Ῥυτέδωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ῥυτέδωμα, τὸ, ῥυτιδωμένον σῶμα.
 Ῥυτίζω, ταυτ. ῥυτιδῶ, Νομ. Ἀμφιβ. Πρβ. ῥύτισμα.
 Ῥυτίς, ἰδος, ἡ, ξαρωματία τοῦ προσώπου γεννωμένη ἀπὸ γηρα-
 τεῖον, ἀντὶ ῥυτίς, ἐκ τοῦ Ῥυστός· σ καὶ τ ἀλλάσσονται, ὡς
 μετός, μετός κτ.
 Ῥύτισμα, τὸ (ῥυτίζω), Νομ. σύρραμμα, ἐμπάλωμα, τὸ ὅποιον
 ἐπιβάλλει τις εἰς ξεσχισμένον φόρεμα, Φώτ.
 Ῥυτόν, τὸ (ῥύω), ποτήριον κάτω ὀξύ, καὶ ἐπὶ πλάτῃ, Ἀνάλ.
 καὶ ῥυτός, ὁ, Διόδ. Σικελ. 20, 63. 2) ἐκ τοῦ ῥύω, ἔλκω,
 ταυτ. ῥυτήρ, ἀριθ. 2, Ἡσιόδ. Ἀπ. 308. ὄθεν ῥυταγωγεύς.
 Ῥυτός, ὁ, ἡ (ῥύω, ῥέω), ῥευστός, ῥέων : πόρος, ῥεῖθρον,
 ῥεῦμα, Αἰσχ. Εὐμ. 445. : ὕδατα, ῥέοντα ὕδατα.
 Ῥυτός, ὁ, ἡ (ῥύω, ἔλκω), ῥυτοῖσι λάεσσι, μὲ μεγάλας συρ-
 μένας πέτρας· ἀρα ἀμαξιαίσις, Ὀδυσ. ξ, 10.
 Ῥυτός, ὁ· Ζ. ῥυτόν ἀριθ. 1.
 Ῥύτρον, τὸ, ταυτ. λύτρον, σῶστρον, Ἡτύχ.
 Ῥύτωρ, ὀρθς, ὁ (ῥύω, ἔλκω), ταυτ. ῥυτήρ, ἀριθ. 1. 2) τὸ
 τείνων τὸ τόξον, καὶ, ὡς ἄμπυξ, δέμα τῆς κόμης ὀπισθεν, Ἀνάλ.
 3) (ῥύομαι, λυτρόων), ταυτ. ῥυτήρ, ἀριθ. 3, ἡ ῥύστης,
 Ἀνάλ. 2, σ. 106.
 Ῥυφαίνω, κ. Ῥυφέω, ταυτ. ῥοφαίνω, ῥοφέω, Ἰπποκρ. Ἐπισθ.
 7. Τ. 1, σ. 825, κ. 836. Lind.
 Ῥύφημα, τὸ, Ἰων. ἀντὶ ῥόφημα, Ἰπποκρ. Ἐπισθ. 7. Τ. 1, σ.
 824. 827. 837.
 Ῥύψ, ῥυπός, ὁ, Ζ. ῥυπαί.
 Ῥύψις, ἡ (ῥύπτω), τὸ πλύνειν, καθαρίζειν.
 Ῥύω, ταυτ. ῥέω, ὄθεν ῥυέω, κ. ῥύημι, τὰ ὅποια δίδουσι χρό-
 νους.
 Ῥυώδης, ὁ, ἡ (ῥύω), ῥευστός, ῥέων· συρρέων, ἄφρονος,
 Πλάτ. Τίμ.
 Ῥωά, ἡ, ταυτ. ῥοιά· ὡς ποᾶ ταυτ. ποιά.
 Ῥωβέδρας, ὁ, ὁ παῖς εἰς τὸν πρῶτον ἐνιαυτὸν εἰς τοὺς Λακεδαι-
 μονίους, Ἡρόδ. Γλωττ. σ. 177. Ζ. πρόπαις.
 Ῥωβικός, ὁ, ὅστις δὲν δύναται νὰ προφέρῃ τὸ ρῶ, Διογ. Λα-
 ἔρτ. 2, 108.
 Ῥωγαλέος, ἐκ, ἐόν (ῥώξ, ῥωγός), διερρήγμενος, διεσχι-
 σμένος.

Ρωγός, ἄδος, ὁ, ἡ, ταυτ. ῥαγός, ὡς ἐπὶ διερρήγμενος, διασχισμένος, Ἰλ. β, 417. : πέπλος, ἄλλως, ἱμάτιον σχιστόν, ἡ περονάτρίς, Μανέθ. δ, 435. 2) ἡ, νοητ. γῆ, χάσμα γῆς, κοιλάς. 3) νοητ. πέτρα, ἡ ἐκ πέτρης, ἀποκομμένος βράχος.

Ρωγή, ἡ, ταυτ. ῥαγή, σχίσμα, χάσμα, κοιλάς.

Ρωγματίας, ὁ, (ῥωγμα), ταυτ. ῥηγματίας.

Ρωγμή, ἡ, κ. } ταυτ. ῥωγή, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 9, 9. Καί

Ρωγμός, ὁ, } ῥωγμή κ. ῥωγμός. 2) ἀντὶ ῥόγχος.

Ρωγολογέω, ὦ, ταυτ. ῥαγολογέω.

Ρωγχάξω, ἀντὶ ῥογχάξω, Ἔτυμ.

Ρωδιδός, ὁ, ἀντὶ ῥωδιδός, Ἰππόναξ.

Ρώδων, ὁ, ἡ τρύπα τῆς μύτης, ῥωδοῦνι Κ. Συνήθ. οἱ ῥώδωνες, ὡς μυκτήρ, Νίκανδρ. κ. Διοσκ. [Ἐκ τοῦ ῥόδω, Ἰων. ῥώδω. Πρβ. ῥέδος.]

Ρωκάω, κ. ῥάκω, ὁμαι, ταυτ. ὀργίζομαι, Λακ. Ζ. ῥάξω.

Ρώμα, τό, ταυτ. ῥώμη (ὡς γνῶμα γνῶμη, κῶμα κῶμη κτ.)

Ρωμαίξω (ῥώμη), φρονῶ τὰ τῶν Ῥωμαίων.

Ρωμαῖκος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, κ.

Ρωμαῖος, αἶα, αἶον, καί

Ρωμαῖς, ἡ, ἡ Ῥωμαία.

Ρωμαῖστί, Ἐπίρ. (ῥωμαῖζω), κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη τῶν Ῥωμαίων.

Ρωμαλέος, ἑα, ἑόν, (ῥώμη), ἰσχυρὸς κατὰ τὸ σῶμα.

Ρωμαλέότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. στ. 368. εἰς Ὀδύσ. ι, 195. κ. 316.

Ρωμαλέω, ὦ, εἶμαι ἰσχυρὸς εἰς τὸ σῶμα.

Ῥώμη, ἡ, σωματικὴ ἰσχύς, δύναμις, ἐξουσία· αὐξήσις κτ. (ἐκ τοῦ ῥώω, ῥωννύω, ῥώννυμι, μ. ῥώσω, παρακ. ἐρρώμαι).

Ῥώμη, ἡ, ἡ περιβάλλουσα πόλις· ἐκ τοῦ

Ῥώμος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Κίρκης, καὶ κτίστης τῆς Ῥώμης, Διον. Ἀλ. 1, 73. Πλούτ. Ῥωμύλ. 2.

Ῥώννυμι, κ. } ἐκ τοῦ ῥώω, τὸ ὅποιον δίδει τοὺς χρόνους, δυ-

Ῥώννυω, } ναμόνω, ἐνισχύω· Ῥώννυμι, Παρακ. ἐρρώμαι, εἶμαι ἰσχυρὸς, μεταχειρίζομαι τὰς δυνάμεις μου, κάμνω τί με δύναμι· ὅθεν ἐρρώσο, ὑγίαινε, χαῖρε· Ἐρρώμενος, Ἐπίρ. - μένος, ταυτ. ῥωμυλέος· ἐρρώτο πᾶς εἴτι δύναιτο ξυνεπιλαμβάνειν, καθεὶς ἐπρὸς πᾶσι νά συνειτφέρειν τὰ δυνατά, Θουκυδ. 2, 8. Ἡ ἀρχαία σημασία εἰς τὸν Ὀμ. τοῦ ῥώομαι εἶναι ταυτ. ῥέω, κινεῖσθαι σφοδρῶς καὶ ἰσχυρῶς· κινῆται ῥώοντο ἀραιαί, Ἰλ. σ, 411, καὶ περιπατῶ ταχέως, καὶ χορεύω, ἐπειδὴ ῥέω, ῥώω, ῥώμη, καὶ ῥύω, ῥύομαι, ῥύμη, κατ' εἶδος καὶ ὕλην εἶναι τὰ αὐτά, καὶ σημαίνουσι ὁρῶν, κίνησιν, φορᾶν κινουμένου σώματος.

Ῥώξ, ῥωγός, ὁ, ἡ ἢ, σχίσμα, χάσμα (ὡς ἀπορρώξ, ἀπὸ τοῦ ῥώω ἀντὶ ῥήγω, ῥηγνύω)· ἀλλὰ ῥώγας μεγάροιο, Ὀδύσ. χ, 143. Νομ. θύρα, ἡ τρύπα θυρίδος. 2) ἀντὶ ῥάξ, σταφυλή. 3) καὶ ἀράχη, Ζ. ῥάξ, ἀρίθ. 3.

Ῥώομαι· Ζ. ῥώννυμι.

Ῥωπάκιον, τό, ταυτ. ῥωπήϊον.

Ῥωπάξ, ἄκος, ὁ, κ. } ταυτ. ῥωφ· ὅθεν

Ῥωπάς, ἄδος, ἡ, } ταυτ. ῥωφ· ὅθεν

Ῥωπεῖον, τό, ταυτ. ῥωπήϊον· Ζ. τὸ ἔφ.

Ῥωπεύω, ταυτ. ῥωποπλέω, 2) ταυτ. ξυλεύω, ἡ ῥώπια τέμνω.

Ῥωπήεις, εἶσα, ἦεν, τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἀκάνθας, Κοῖντ. Σμυρ. 7, 715.

Ῥωπήϊον, τό, Ἰων. ῥώπιον, τόπος κατάφυτος με θάμνους, καὶ ἀκάνθας, Ἰλ. ψ, 122.

Ῥωπικός, ἡ, ὄν (ῥώπος). ὅ, τι ἀνήκει εἰς ῥώπον, οὐδαμινὰ πράγματα· τὰ ῥωπικά, μικρὰ πραγματεῖαι, καὶ φορτία. 2) Τροπ. οὐδενὸς ἄξιον· ἡ φύσις καὶ ἀνελλιπής καὶ ἀπερίτμητος οὐδὲν ἔχοντα ῥωπικόν, Πλούτ. Ἐρωτ. Ζ. ῥώπος.

Ῥώπιον, τό (ῥωφ), ταυτ. ῥωπεῖον, ῥωπήϊον, κλωνάριον, ἡ λεπτὸν φυτόν, Δ. Κάσ.

Ῥωπογραφία, ἡ, ζωγραφία, ἡ εἰκὼν ῥωπογράφου, Κίξερ. πρὸς Ἀττ. 15. Ζ. τὸ ἔφ.

Ῥωπογράφος, ὁ (ῥώπος, γράφω), ζωγράφος μικρῶν πραγμάτων, ὡς θάμνων, ἀκάνθων· Ἡ γραφὴ ῥωπογράφος, ῥωπογράφος, σημαίνει ζωγράφος ἀτέχνων, καὶ οὐδαμινὰς παρίστανομένων πραγμάτων.

Ῥωποπερπερήθρα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἔφ.

Ῥωποπερπερήθρας, ὁ (ῥώπος, πέρπερος), ὅς τις φλναρσί

παλλὰ ἀναμίξ, Πλούτ. Δημοσθ. ο. Τὸ πρ. καὶ Ῥωμβοστωμυλήθρα. Ῥωποπώλης, ὁ, ὅς τις πωλεῖ διάφορα μικρὰ πράγματα, χόρτα, μύρα, χρώματα, ἐλαίον κτ. ὡς ὁ καὶ ἡμᾶς βασιλῆς, Γαλην. Συνθ. φαρμ. 2.

Ῥωποπώλω, ὦ, τὸ ῥῆμα τοῦ πρ.

Ῥώπος, ὁ, ἐξηγεῖται λεπτὸς καὶ ποικίλος φόρτος, δηλ. μικρὰ πραγματεῖαι, π. χ. βελόναι, καρφίτται, κουκλαὶ τῶν παιδίων, μύρα κτλ. Εἰς τὸν Δημοσθ. σ. 910, Καθ. ἀντὶ φορτία, ὡς ὁ Στράβ. 8, σ. 577. ῥάπος Αἰγυπτίος τὸ ἐξηγεῖ ἐμπολή, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐμπολή Αἰγυπτία διὰ τοῦ ῥάπος.

Ῥωποστωμυλήθρα, ἡ, ταυτ. ῥωποτερπερήθρα· Ζ. στωμυλήθρα.

Ῥωρός, ἁ, ὄν (ῥώω, ῥώννυμι), ἰσχυρὸς, δυνατός, Ἡσύχ. Ζ. ῥάριον.

Ῥώσις, ἡ (ῥώω, ῥωννύω, μι), ἰσχύς, δύναμις, ὑγεία, θάρρος· ἐνίσχυσις, ἐνδυναμωσις, παραθάρρυνσις, Ἡσύχ. Λιβάν. 4, σ. 524. Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 634.

Ῥωσκομένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ῥώσκομαι, ταυτ. ῥάσμαι, εἶμαι ἰσχυρὸς, Ἰπποκρ.

Ῥώσσω, Ἰων. ἀντὶ ῥήσσω, ὡς πτώσσω πτήτσω, Ἰπποκρ. Ἀέρ. κ. τόπ. §. 4. Ἐκ τούτου εἶναι κυρίως Παρακ. ἐρρώγα, 3 πληθ. ἐρρώγασι.

Ῥώσταξ, ὁ (ῥώω, ῥώτω, ῥηματ. ῥωστός), ὑποτήριγμα, ἡ ὡσάν τράπεζα, ἐπάνω τῆς ὁποίας στήνεται τί, Παλ. Μαθ. σ. 44.

Ῥωστήρ, ὁ (ῥωννύω), ἐνδυναμωτής, ἐνισχυτής. 2) ἀντὶ ῥαιστήρ. Ἡσύχ.

Ῥωστήριος (ῥωστήρ), κ. } ἐνισχύων, ἐνθαρρύνων.

Ῥωστικός, ἡ, ὄν, }

Ῥωτακίζω (σχημ. ὡς τὸ Ἰωτακίζω), μεταχειρίζομαι συχνάκις τὸ ῥῶ εἰς τὴν ὁμιλίαν μου.

Ῥωχμή, ἡ, ταυτ. ῥωγμή, ταυτ. τοῦ

Ῥωχμός, ὁ, ταυτ. ῥῆγμα, σχίσμα, χάσμα, : γῆς, Ὀμ. Ἰλ. ψ, 420. 2) ῥυτίς, Μάρκελ. Σιδ. 79. 3) ὡς ῥοχμός, ῥωγμός, ταυτ. ῥόγχος, Κλημ. Παιδ. 2, 9. Ἀρετ. ὁξ. 1, 6. Ζ. ῥώω.

Ῥώψ, ῥωπός, ὁ, λεπτὸς τις θάμνος, ὡς λυγαρία, βρύουλον, σπάρτον κτ., Ὀδύσ. ξ, 19. Θεοφρ. Ἰστ. φ. 3, 8. ὅθεν ῥωπεῖον, ῥωπήϊον, ῥωπεύειν, ἀρίθ. 2. εἶναι ταυτ. ῥίψ, ὡς κνώψ κνίψ κτ.

Ῥώψ, ῥωπός, ὁ, ἡ τὸ, ψάδατις ἀπὸ σπάρτα κτλ.

Ῥώω, ῥώομαι, ταυτ. ῥωννύω, κ. ῥώννυμι, τὰ ὅποια λαμβάνουν ἐκ τούτου τοὺς χρόνους των, π. χ. Ῥώσθαι, ῥώται, ῥώσασθαι, ἀντὶ ῥώεσθαι, ῥώεται, ταυτ. ῥέω κ. ῥύω· ὅθεν κινῆται ῥώοντο ἀραιαί, ἐκινεῖντο, ἔτρεχαν, Ἰλ. σ, 411.

Σ.

Σ, ἡ C, τὸ δέκατον ὀγδόον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, σίγμα, Πληθ. τὰ σίγμα, κ. σίγματα· ὡς ἀριθμὸς σημαίνει 200, καὶ με ὑπογεγρ. ι 7. 200000. Διάφορον τοῦ σ εἶναι τὸ ζ, τὸ ὅποιον α) λαμβάνεται ἀντὶ ἀριθμητικοῦ χαρακτήρος καὶ σημαίνει 6, ἔξ. β) εἰς τὰς ἀρχαίας τυπογραφίας εἶναι θεμένον ἀντὶ τοῦ στ. Καὶ εἰς τὰς δύο τοῦημασίας φαίνεται ὅτι εἶναι ἀδελφὸν τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ ἀλφαβήτου, δηλ. τοῦ ζ, τὸ ὅποιον προφέρεται σδ καὶ ἀντικαθισταμένου τοῦ φιλοῦ τ, στ. διὰ τοῦτο ζέννυμι, ἦγουν σδέννυμι, σβέννυμι, καὶ stinguo. Τὸ δὲ Σ. Δωριεῖς τινὲς τὸ ὠνόμαζαν Σάν, Ἡρόδ. 1, 139. Σάμ, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰπκ. 600. Ἐκλαμβάνεται ὡς πνεῦμα καὶ ὡς σύμφωνον· ὡς πνεῦμα ἀλλάσσεται κατὰ διαλέκτους με ἄλλα πνεύματα, καὶ εἰς τὴν Λατ. με τὸ h· ὅθεν ἔρπω, serpo, ἄλς, sal, ἔξ, sex, ὄλκος sulcus κτ. 2) με τὸ θ, εἰς διαλέκτους, αἰτίνες δὲν ἠδύναντο νά προφέρωσι Σ. Π. χ. σίαςος ἀντὶ θίαςος, σείος ἀντὶ θείος· ἡ τὸ ἐπρόσθεταν πρὸ τοῦ θ, ὅπιδεν, ὅπιδεν, πελόμεσθα ἀντὶ πελόμεσθα κτλ. 3) με τὸ τ. π. χ. σήμερον τήμερον, σεῦτλον τεῦτλον, μεσὸς μεσὸς, ῥυτός ῥυτός, ῥυτίς κτλ. ἰδίως δὲ ἀντὶ στ ἔθεταν οἱ Δωριεῖς, καὶ ἔπειτα οἱ Ἀττ. καὶ ττ, π. χ. θάλαττα θάλαττα, πρίττω πρίστω κτλ. 4) με τὸ ρ, π. χ. ἄρτην ἄρτην, θάρρειν θαρτεῖν. 5) προστίθεται πρὸ μ, π, φ, ἡ ἀφαιρεῖται, π. χ. τέρφος στέρφος, τέγω ἀντὶ στέγω κτλ. ὡσαύτως καὶ ζ ὡς στέρφωξ, τὸ ὅποιον ἀλλάσσεται με σπ., ὡς σπολάς ἀντὶ στολάς. 6) Ζ. ζ, κ. ξ, ε.

ψ. Εἰς πολλὰς λέξεις, ὅπου τώρα κεῖται διπλοῦν, ἔχουσιν οἱ κώδ. μοναχὸν σ, π. χ. Κηφισός, Κάσανδρος, Μετήνιος κτ. Ἀλλ' ἐντεῦθεν ἐγεννήθη ὁ ψευδὴς τονισμὸς τινῶν λέξεων, ὡς ὀφίονσα, ἀντὶ ὀφίουσα, ἐπειδὴ ὀφίουσα ἐγεννήθη ἀπὸ τοῦ ὀφιοέσσα κτλ. Τὸ ἀρχαιότατον σχῆμα τοῦ ἥτο, ὡς λέγουν οἱ παλαιοὶ (Ἀθην. 10, σ. 454) ὅμοιον μὲ Σκυδικὸν τόξον. Οἱ νεώτεροι φιλόλογοι τὸ παρωμοίασαν μὲ τὸ Λατίν. C, μὲ τὸ ὅποιον σχῆμα φαίνεται ὅχι μόνον εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἐκ τῆς Ἡρακλείας ἀνακαλυφθέντα συγγράμματα. Κατὰ τὸ παρὸν τὸ μὲν κεφαλαῖον γράφεται Σ, τὸ δὲ μικρὸν, σ μὲν ἐν ἀρχῇ καὶ μέσῳ, ε δὲ ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως. Οἱ νεώτεροι φιλόλογοι καὶ εἰς τὰς συνθέτους λέξεις γράφουσι π. χ. εἰρήλαδεν ἀντὶ εἰσηλάδεν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐλληνικὴ σύνθεσις εἶναι ἀληθῶς σύνθεσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖται μίᾳ ἐκ δύο ἢ πλείοτεων λέξεων, καὶ ὅχι μηχανικὴ συσώρευσις (Ἰδε Ἀριστοτ. Ποιητ. 14. 22.), διὰ τοῦτο οἱ Ἕλληνες καλῶς ποιοῦντες δὲν ἐμιμήθησαν τὴν γραφὴν ταύτην.

Σ', ποιητ. ἀντὶ σέ, ἢ σοί. 2) ἀντὶ σά.

Σά, ἀντὶ σόα, σῶα, Μοῖρις, σ. 347.

Σά, μαν, Νομ. δωρ. μάλλον Κυπριακ. ἀντὶ τίμην, τί γάρ; Δωρ. ἀντὶ τούτου εἶναι τὰ ἀντὶ τί, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 757. 784.

Σαβαδέιος, ὁ, Λατ. Sabadios, Συνήθ.

Σαβαζίος, ὁ (σαβός, ὁ), ἐπίθ. τοῦ Βάχχου· σαβαζία εὐσθλα νύκτερα, ἡ νυκτερινὴ ἐορτὴ τοῦ Βάχχου, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 26.

Σαβαζέω, (Ζ. σαβός), ἐορτάζω τὸν Βάχχον.

Σαβαζέω, συντρίβω (ἐκ τοῦ σάω, σάνω, σάβω, σάδω, σήδω, ταυτ. σείω.)

Σαβαχός, ἡ, ὄν, (σαβαζέω) ταυτ. σαβρός, συντριμμένος. ἡ εὐδραυστος, Ἡσύχ. 2) ὅστις ἔχει βλαμμένον τι ἐσωτερικὸν μέρος, ὡς τὸν πνεύμονα, ταυτ. ῥηγματίας, Ἰπποκ. 3) σαβακαί, αἱ τρυφηλαὶ Σαλμακίδες, Ἀνάλ. 2, σ. 191, ἀριθ. 31. ἄρα ταυτ. τεθρυμμένος, τρυφερός, σαυκός, σαυλός.

Σαβάκτης, ὁ (σαβαζέω, ἀριθ. 2), συτρίβων, ἀφανίζων, Ὀμ. Ἐπίγρ. 15, 9.

Σάβανον, τὸ, πανίον, δι' οὗ σπογγίζονται οἱ λουόμενοι, Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδαγ. 2, 3. (ἐκ τοῦ σάω, σάβω, σείω)· Κ. ὁ νεκρικός σινδών.

Σαβασμός, κ. Σαββασμός, ὁ, ἐορτὴ καὶ ἐπιφώνημα τοῦ Βαχχικοῦ σαβοῦ εἰς τιμὴν τοῦ σαβαζίου· Ζ. σαβαζέω κ. σαβός.

Σάββατ, εἶδος, τὸ, ταυτ. σάββατον, Ἀνάλ.

Σαββατεῖον, τὸ, οἶκος ὅπου ἐώρταζαν τὸ σάββατον, Ἰώσηπ. Ἀρχ.

Σαββατίζω, ἐορτάζω τὸ σάββατον.

Σαββατισμός, ὁ, τὸ οὖσ. τοῦ πρ. Πλούτ. Δεισιδ.

Σάββατον, τὸ, ἐβραϊκὴ λέξις, ἡμέρα καταπαύσεως, ἡ ἐβδόμη, κ. Σάββατα, τα, ἡ ἐβδόμας· ὅθεν

Σαββατικός, ἀνήκων εἰς σάββατον. Μετων. ἀντὶ Ἰουδαϊκός, π. χ. σαββατικὸς πόδος, ἡ πρὸς Ἑβραῖαν ἀγάπη, Ἀνάλ. Μέλεαγρ. ἀριθ. 83. Πληθ. σάββασι ἀντὶ σαββάτοις κατὰ μεταπλ.

Σαβοῖ, ὡς Εὐοῖ, ἐπιφώνημα τῶν Βαχχῶν, Δημοσθ. Στεφ.

Σαβός, κ. Σαββός, ὁ κ. Σαβή, ἡ, ἐπίθ. τοῦ Βάχχου· ἡ βακχευόμενος, καὶ βάνχη, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 873. Πλούτ. Συμποσ. Προβλ. 4, 5. ὅθεν Κ. πολλαχού τῆς Ἑλλάδος Ζαβός, ὁ μωρός καὶ ἀνόητος. Ἐκ τοῦ Σαβοῖ, ἡ Εὐοῖ ἐπιφωνήματος τῶν βακχῶν, ὡς κοινὰς τὸ παράγουσι· Ζ. ὅμως σοβάς.

Σαβρέας, ὁ, ἡ Σαμβρέας, εἶδος ποτηρίου, Ἀθην. 6, σ. 262, ἴτως ἐκ τοῦ σαβός.

Σαγάλινα ξύλα, ἀντὶ σαντάλινα, σατάλινα, σαντάλινα, Ἀρρίαν. Ἐρυθρ. σ. 20.

Σάγανον, τὸ, ταυτ. σκέπασμα, περιβύλαιον, Ἡσύχ. Ἐκ τοῦ σάττω, σάγη, σαγανός.

Σαγαπηνίζω· Ἰδε τὸ ἐφ.

Σαγαπηνον, τὸ, κόμμι φυτοῦ τινος, ἱατρικὸν φάρμακον, Διασκορ. 3, 91, κ. 95. καὶ Σαγάπηρος ὀπός, τὸ αὐτό, Γαλην. ἀντιδ. 9, 881. καὶ ῥῆμα Σαγαπηνίζω, ἔχω ὁσμὴν σαγαπήνου.

Σάγαρες, Αἰτ. - ριν, ἡ, δίτομος πέλεκυς εἰς τοὺς πολέμους χρησίμος, Ἡρόδ. 1, 215. Νομ. ἀραβικὴ λέξις.

Σαγηάριος, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ, Ὀμ. εἰς ἄλλους Σαγάρους.

Σάγδας· Ζ. ψάγδας.

(B.)

Σάγη, ἡ, (σάττω), σκέπασμα, ἡ στολισμὸς ἵππου, ὄνου, ἡμιόνου· σέλα, ἡ σαμάρι, καὶ τὰ προσανήκοντα καὶ παραγεμίσματα τοῦ· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅπλισμός, Αἰσχ. Πέρσ. 230.

Σαγήνη αἶος, αἶα, αἶον, ὡτὰν σαγήνη, ἡ ἀνήκων εἰς σαγ. Ἀνάλ.

Σαγήνεια, ἡ, τὸ πιάνειν ὀφάρια μὲ τὴν σαγήνην· Ζ. σαγήνεια.

Σαγήνεύς, ὁ, Πλούτ. Πομπ. 73. καὶ

Σαγήνευτήρ, ἥρος, ὁ, κ. } αἰεὺς πιάνων ὀφάρια μὲ τὴν
Σαγήνευτής, ου, ὁ, } σαγήνην.

Σαγήνεύω, κ. - νέω, πιάνω πολλὰ ὀμοῦ ὀφάρια μὲ τὴν σαγήνην, Κασ. θηρεύω, πιάνω. 2) αἰχμαλωτίζω, ὡς ἡχμαλωτίζαν οἱ Πέρσαι, περὶ τοῦ ὁποίου Ζ. Ἡρόδ. 6, 31.

Σαγήνη, ἡ (σάγη, σαγίς), μέγα αἰευτικὸν δίκτυον· Τὴν σήμερον τὸ λέγομεν γρίπον.

Σαγήνοβόλος, ὁ, ἡ, ῥίπτων τὴν σαγήνην εἰς τὴν θάλασσαν, φαρὰς, Ἀνάλ.

Σαγήνη ὀδετος, ὁ, ἡ, δεμένος, ἡ δένων μὲ σαγήνην, Ἀνάλ.

Σαγήφορέω, ὦ (σάγον, φέρω), φορῶ σάγον, μαινδύαν, Στράβ.

Σάγιον, τὸ (σάγος), σκέπασμα, Γλωσσ. Στεφ.

Σαγίς, ἰδος, ἡ, πήρα, τουρβάς, Ἡσύχ.

Σάγμα, τὸ (σάττω), σκέπασμα ἵππων καὶ ἡμιόνων, σαμάρι Κ. Αἰσχύλ. Προμ. 464. 2) τὸ φορτίον τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὸ σαμάρι. 3) θήκη τῆς ἀσπίδος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 574. Σφ. 1143. 4) σωρός· ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων, Πλούτ. Κἀτ. 20. Ζ. σάττω, κ. Περβ. πανταγία.

Σαγμάρια, τὰ (ὑποζύγια), ζῶα φορτηγά· Κ. Σαγμάριον· χυδ. σαμάρι, ταυτ. σάγμα, ἀριθ. 1.

Σαγματογήνη, - γίνη, ἡ, Ἰνδικόν τι ὕψωμα, Ἀρρίαν. Περιπλ. Ἐρυθρ. θαλ. σ. 5.

Σαγοεσθής, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ σάγον.

Σαχολαίφεια, τὰ (σάγος, λαίφος), καραβοπανία, Εὐστάθ.

Σαγομάντιον, τὸ, ταυτ. χλαμύς, Ἑτυμ. Μ.

Σάγος, ὁ, εἶδος μαινδύου, (μαιδέλον)· Νομ. γαλλικὴ ἢ κελτικὴ λέξις.

Σαζέρεον, τὸ, εἶδος ζώου, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ.

Σάθη, ἡ, τὸ ἀνδρικὸν μέλος, Ἀριστοφ.

Σαθρός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. - θρῶς, τσακισμένος, συντριμμένος, εὐδραυστος· Μεταφ. ἔχων σφάλματα, ἐλλείματα. [ἐκ τοῦ σάδω, σήδω, τὸ κινῶ. Ἀόρ. 2. ἔσθρον, σαθρός, συγκοπ. σάθρός· ὡς λάθρός ἐκ τοῦ ἐλαδον κτ. συγγεν. τοῦ σαβαχός, σαυκός, σαυλός, σαυκός, σαχνός, εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ τεθρυμμένος, καὶ τοῦ σαπρός, ἐκ τοῦ σάπω, σήπω· ἀλλ' ὅχι ἐκ τούτου].

Σαθρότης, τητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Σαθρόω, ὦ, σαθρόνω, κάμνω σαθρόν.

Σάθρωμα, τὸ, ταυτ. σαθρότης.

Σάθων, ὠνος, ὁ, ἐκ τοῦ σάθη, ἐπίθ. παιδός, ἡ ἀνδρός ἔχοντος μέγα τὸ γεννητικὸν μόριον, Ἀριστοφ. Περβ. πόσθων, ἐκ τοῦ πόσθη.

Σαινίδωρος, ὁ, ἡ, κ. } Ἰων. Σήνυρος, κινῶν τὴν οὐραν, ὡς
Σαινουρίς, ἡ, κ. } ὁ ἵππος· ἡ κολακεύων μὲ τὴν σείσιν
Σαινουρός, κ. } τῆς οὐρᾶς ὡς ὁ κύων, Ἡσύχ. κ.
Σχολ. Αἰσχύλ. Θηβ. 710. Νομ. ἐκ τοῦ σάινω, οὐρά· ἐμπορεῖ
να εἶναι μόνον ἐκ τοῦ σάινω, σάνυρός, σάνυρος, δωρ. σάνυρος.

Σαίνω (σάω, σάω, σείω) κινῶ· ἐπὶ κολακευτικῶν κυνῶν· σάινειν οὐραν, ἡ οὐρᾶ, κολακεύειν μὲ τὸ κίνημα τῆς οὐρᾶς, καὶ ἐπὶ κυμάτων, τὰ ὅποια κινουνταὶ ἰλαρῶς καὶ ἡσύχως, Θεόκρ. 6, 21. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κολακεύω, χαίρειν, φιλοφρονεῖν, δέχομαι μὲ χαρὰν· ἀγγεῖαν, Πίνδ. Ὀλύμ. 4. (Κυρίως γελαῖ καὶ χαίρειν ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ.) 3) ἀντὶ σείω, ταράσσω τι. 4) Μεταφ. ταράσσω, φοβίζω· καὶ σάινεσθαι, θορυβεῖσθαι, ἀνησυχάζειν. 5) σάινειν μόρον, ἀποφεύγειν, φοβεῖσθαι τὸν θάνατον, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 385.

Σαίρω, μι. ἀρῶ, Παρακ. σεσάρως, δείχνω τοὺς ὀδόντας πρὸς κατὰ γελῶν, ἡ ἐξ ὀργῆς· σεσηρῶς, ὅστις ψευδογελαῖ, δείχνει τοὺς ὀδόντας, περιγελαῖ· ἀλλὰ καὶ μὲ φιλικὸν καὶ εὐφρ. συνεν τρόπον, Θεόκρ. 7, 19. 2) φρουκαλῶ, ἡ φρουκαλῶ, Πλούτ. Κἀτ. 4. ὅθεν,

σάρος, ὁ, ἡ φουκαλία, ἡ τὸ φουκάλι Κ. Ζ. σάρω.
 Σαῖς, ἡ, πόλις τῆς Αἰγύπτου· ὅθεν Σαίτης, ὁ, κ. Σαί-
 τες, ἡ, κ. Σαίτικος, ἡ, ὄν, ἐθνικὸν κ. κτητικόν.
 Σαίκαρα, ἡ. Κύρ. ὄνομα, Πανσ.
 Σακάδιον, τὸ, μουσικὸν ὄργανον, ἐκ τοῦ εὐρστοῦ Σακάδου,
 Πλούτ.
 Σάκανδρος, ὁ, Ἀριστοφ. Λυστ. 82 κωμικῶς, τὸ γυναικεῖον
 αἰδοῖον· Πρβ σάκος, κόννος, χοιροκομῆϊον.
 Σάκας, } ὁ, ἐθνικὸν ὄνομα, Ἡρόδ. 7, 64. κ. δούλου ὄνομα,
 Σάκης, } Ἀριστοφάν. Ὀρν. 31. Ἀθήν. 6, σ. 263, ὡς Μάνης κτλ.
 2) αἰτὶ γενάτος, πωγωνάτος μετὰ παιδιάν, ὡς σάκανδρος, σακ-
 σφόρος κττ. Ἀνάλ. Ζ. μηριόνης.
 Σακελίξω, κ. Σακλίξω, Σακελισμα, τὸ, Σακελιστήριον, τὸ,
 Ζ. Σακελίξω κτλ.
 Σακέσπυλος, ὁ, ἡ (πάλλω), σείων τὴν ἀτπίδα, ἀτπίδοφό-
 ρος, πολεμιστής, Ἰλ. ε, 126.
 Σακσφόρος, ὁ, ἡ (σάκος φέρων), ἀτπίδοφόρος. 2) φορῶν
 γένεια, κωμικῶς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 502, Ζ. σάκος.
 Σακίτης, ὄν. ἀντίσηκίτης.
 Σακκελίξω, ἡ Σακελίξω, ταυτ. σακκίξω.
 Σακέλισμα, ἡ Σακελισμα, τὸ, τὸ σταγγισμένον.
 Σακελιστήριον, ἡ Σακελιστήριον, τὸ, πανίον, ἡ ἄλλο τι,
 διὰ τοῦ ὁποῦ στραγγίζουσι.
 Σακκεύω, κ. -κκεω (σάκος), στραγγίζω, Ἡρόδ. 4.
 Σακκίς, ὁ, : οἶνος, στραγγισμένος οἶνος.
 Σακκίξω, ταυτ. σακκεύω, -έω.
 Σάκκινος, νη, νον· : ἔτθος, ἐνδυμα κατασκευασμένον ἀπὸ σά-
 κων ἀριθ. 1. Γρηγόρ. Ναζ.
 Σακκίον, κ. Σακίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σάκκος· Κ. σακκίον, μάλ-
 λινον δοχεῖον ἀλεύρου, ἡ ἄλλων πραγμάτων, χυδ. σακκί.
 Σακκογενειοτρόφος, ὅστις φορεῖ μεγάλην γενειάδα, Ἀθήν.
 σ. 162. Ζ. σάκος.
 Σακκοκήρα, ἡ (σάκος, πήρα), σακκίον, ἡ τουρβάς, εἰς τὸν
 ὁποῖον ἔχουσιν οἱ ὁδοιπόροι τὰ ἀναγκαῖα των, Πολυδ. Πρβ.
 σαγίς.
 Σακκοπλόκος, ὁ (σάκος, πλέκω), ὅστις πλέκει ἀπὸ βρύου-
 λα, ἡ τρήκας στραγγιστήρια· Πρβ. σακχυφάντης.
 Σάκκος, κ. Σάκος, ὁ, χονδρὸν ὕφασμα (ἀπὸ ἔρια), ἐνδυμα,
 Πλούτ. 8, σ. 254. σακκίον, καὶ στραγγιστήριον. 2) μακρὰ γε-
 νειάς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 50. Κ. εἰς τὴν ἐκκλ. σάκκος εἶναι ἀρχι-
 ρατικὸν ἄμφιον, γνωστὸν εἰς ὅλους μας.
 Σακκοφορέω, ὦ, ῥήμα τοῦ
 Σακκοφόρος, ὁ, ἡ, ὅστις φέρει σάκκον.
 Σάκος, εὐς, τὸ, ἀσπίς· ὡς πλεγμαμένον, ταυτ. γέρρον. [Συγ-
 γενές μετὰ τὸ σάκος, ὁ, ὡς καὶ μετὰ σάγος, ὁ, σάγη, σαγίς,
 κτλ. Τὸ α φῦσαι βραχὺ, καὶ ὅπου εἶναι μακρὸν (Ἡρόδ. Ἀσπ.
 364. 461) γίνεται κατὰ θέσιν μετὰ διπλασιάζει, τοῦ κ, ὡς εἰς τὸ πρότ.
 σάκκος, ὁ].
 Σακοφόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. σακτοφόρος, Γραμμ.
 Σάκτας, ου, ὁ, ἡ } (σάττω), σακκίον, Ἀριστοφ. Πλ. 681.
 Σακτήρ, ὁ }
 Σάκτας, ὁ, Βοιωτ. ὁ ἱατρός, Ἀθήν. σ. 622. [ἐκ τοῦ σάττω·
 Πρβ. ἀκτετής.]
 Σακτός, ἡ, ὄν (σάττω), σακκωμένος, γεμισμένος.
 Σάκτρα, ἡ (σακτήρ), ταυτ. φορμός, χυδ. ματράτσο.
 Σάκτωρ, ορος, ὁ (σάττω) : ἄδου, ὁ γεμίζων τὸν ἄδην, Αἰσχύλ.
 Πέρτ. 920.
 Σάκχαρ, Σάκχαρε, Σάκχαρον, τὸ, ὅχι ἡ σημερινὴ ζάχαρις,
 ἀλλ' ὅπως ἄλλος ἐκθλιβόμενος ἀπὸ τὰ γόνυατα τοῦ καλάμου τοῦ
 λεγομένου Βάμβου· διὰ τοῦτο ὠνομάσθη κ. Μέλι καλάμινον, Ἀρ-
 ριαν. Περίπλ. σ. 9.
 Σακχυφάντης, ὁ (σάκος, ὑφαίνω). ὅς τις ὑφαίνει πανί διὰ
 στραγγισμα, ἡ σκέπας τῆς κεφαλῆς (κεκρυφάλους)· ὡς ἐπὶ τὸ
 πλείττον δούλος, Δημοσθ. σ. 1170.
 Σάλα, ἡ, δόνησις, κίνησις, σείσις· Μεταφ. μέριμνα, φροντίς·
 Ζ. σάλος, ἀσφαλής, κ. ζάλη.
 Σαλαβάκχη, ἡ } ὄνομα τα Κύρ. κοινῶν πορῶν, Ἀριστοφ.
 Σαλαβακχῶ, ἡ, }
 Σαλαβή, ἡ· Ζ. σαλάμβη.
 Σαλαγέω, ὦ, κ. Σαλαγῶ, ταυτ. σαλάσσω· ἐκ τοῦ

Σαλαγή, ἡ, ἀνησυχία, θόρυβος, κραυγή.
 Σαλαγκών, ὠνος, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ, Ἀπολλ. Ῥόδ.
 Σαλαγος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Καθ' ἑαυτὸ, ταυτ. σαλαγή, ὡς Παταγος,
 παταγή.
 Σαλαγῶ, ταυτ. σαλαγέω.
 Σαλαίξω, κλαίω, ἡ κρᾶζω εὐρισκόμενος εἰς ἀμηχανίαν κ. ἀνη-
 συχίαν.
 Σαλαίθος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Σαλαίς, ἡ, κ. } θρήνος, φωνὴ λυπηρά. [ἐκ τοῦ σάλος, σά-
 Σαλαῖσμος, ὁ, } λη· ὅθεν ἀσφαλής, κ. ἀτάλεια.]
 Σαλαίων, ὠνος, ὁ (σαλάσσω, μ. λάξω), ὅς τις κινεῖ ὑπερηφά-
 νως τὸν ὀπισθενόν του· Πρβ. σαυλός κ. σαλεύω, ἀριθ. 4. ὅς τις
 ἀλαζονεύεται διὰ τὸν πλοῦτον του, κομπορρήμων· Κυρίως, ταυτ.
 σοβαρός, Ἀθήν. σ. 691.
 Σαλακωνεία, -νία, ἡ, τὸ σοβαρεύεσθαι, ἀλαζο-
 νεύεσθαι.
 Σαλακωνεύω, κ. } φέρομαι ὡς σαλακίων· ἀρα καὶ σαλεύω
 Σαλακωνίζω, } τὸν πρωκτόν· ὅθεν διασαλακωνίζω, Ἀρι-
 στοφ. Σφ. 1164. παίξων αἰτχρῶς μετὰ τὸ λακωνίζω, ἐπειδὴ ἐδυσφη-
 μίζοντο ὡς τοιοῦτοι οἱ Λάκωνες.
 Σαλαμάνδρα, ἡ, ἀλεπίδωτόν τι ἀμφίβιον ἐκ τοῦ εἶδους τῶν
 σαύρων, καὶ φαρμακερόν.
 Σαλαμάνδρειος, ὁ, ἡ, τὸ ἐπίθ. ἀνήκων εἰς σαλαμάνδραν.
 Σαλάμβη, ἡ· κ. Σαλάβη, ὀπή, τρύπα, καπνοδόκη, Σοφοκ.
 Πρβ. ὀπή.
 Σαλαμίν, κ. Σαλαμίς, ἵνος, ἡ, ἡ νῆτος Σαλαμίς.
 Σαλαμίνιος, ἰα, ἰον, ἐπίθ. ἐκ τοῦ πρ. : ἀνὴρ, κωπηλάτης εἰς
 τὴν Σαλαμινίαν ναῦν· μία ἀπὸ τὰς ταχυπλόους νῆας, ὑπε-
 ρετοῦσα τὴν πόλιν· Ἡ ἄλλη ὠνομάζετο Πάραλος, Ἀριστοφ.
 [ἐκ τοῦ σάλω, σαλάσσω, ὡς ῥήγμιν ἐκ τοῦ ῥήσσω].
 Σάλαξ, ὁ, κόσκινον τῶν μεταλλέων, Πολυδ. 10, 149.
 ἐκ τοῦ σαλάσσω.
 Σάλασσα, ἡ, Λακ. κ. Δωρ. ἀντὶ θάλαττα· Ζ. σάλος.
 Σαλάσσω, ττω, μ. ξω (τάλος, ἄω), σείω, κινῶ, κουνῶ,
 Νίκανδρ. Ἀλεξ. 457. 2) ἐμφορῶ, γεμίζω, φορτώνω· ὅθεν ταυτ.
 σάττω· π. χ. χυδαν στεταλγμένον οἶνον, Ἀνάλ.
 Σαλαγνεύς, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Σαλεία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ σαλεύω.
 Σάλευμα, τὸ, ταυτ. σάλος, κίνησις. 2) εἶδος σαρκικῆς μίξεως,
 ἡ τὰ κινήματα τῆς γυναικὸς ἐν τῷ συνευρίσκειν ἀνδρὶ, Ἀρτε-
 μίδ. 1, 79.
 Σαλευτός, ἡ, ὄν, κινούμενος, κλονούμενος : γυῖα ὑπ' ἀκρά-
 του, Μελεάγρ. ἐπίγρ. 60.
 Σαλεύω (σάλος), κινῶ, κουνῶ, σείω καὶ ἀνακατόνω, ταράττω,
 Ἀππιαν. 1, σ. 298. καὶ ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας. Στρατ. ἐπίγρ.
 95. Ζ. σάλευμα. 3) Οὐδ. σαλεύομαι, κινούμαι, ἐπιστηρίζομαι
 εἰς σταθρὰ στηρίγματα· ἡ ναὺς σαλεύει ἐπ' ἀγκυρῶν, ἵσταται
 ἐπ' ἀγκυράς εἰς ἀνοικτὴν θάλατταν : ἐπὶ φίλοις, ἔχει τὰς ἐλ-
 πίδας εἰς τοὺς φίλους, Σοφ. Οἰδ. Τ. 23. 3) φοβοῦμαι, θορυ-
 βοῦμαι. 4) ἔχω σοβαρὰ ἐνδύματα, περιπατῶ σοβαρῶς, Ξενοφ.
 Κύρ. 2, 4, 6. Ζ. σαλώω κ. σαυλός.
 Σάλλω, ἀχρ. α τύπος τοῦ σέλλω, ὅθεν σάλος, -λάω, ἄω,
 ἄτσω, λέω, -εύω κτλ. Εἶναι μετὰ πνεῦμα ἄλλο ταυτ. ἄλλω,
 ομαι· ὡσαύτως ἄλλω, ἡ ἄλλω, περὶ τῶν ὁποίων εἶπαμεν εἰς τὸ
 ΑΛΩ· ἀρα Ἄλλω, Εἰλλω, βάλλω, σάλλω, εἶναι τὰ πρωτό-
 τυπα.
 Σάλλολεξίς, Σάλλοξις, Σέλλοξις, γραφαὶ ἄλλαι ἀντὶ Ζάλλ-
 μολεξίς κττ.
 Σάλλος, ὁ, ὄνομα πόλεως.
 Σαλλυδητσός, κ. ητός, ὁ, ποταμός, πόλις, κ. λιμὴν τοῦ
 Πόντου.
 Σαλλονεύς, εὐος, ἦος, ὁ, ὄνομα κύρ.
 Σαλλώνη, ἡ, ὄνομα πόλεως.
 Σάλος, ὁ, ἀδιάκοπος κίνησις, ἐξαιρ. τῆς θαλάσσης· διὰ τοῦτο
 καὶ ψευδῶς παρήγαγον τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ ἄλε, ἄλός. 2) ἡ ζά-
 λη τῶν θαλασσοπόρων, μάλιστα πρωτοταξείων. καρηβαρεῖν ὑπο
 σάλον, Δουκιαν. 3) πέλαγος, ὅπου γίνεται ταραχή, ἀντίθ. λιμὴν·
 ἡ ναὺς ἐν σάλῳ ἔσται ἐπ' ἀγκυρῶν. 4) τόπος πλησίον τοῦ αἰγια-
 λου, ὅπου δὲν εἶναι λιμὴν, ἐμπορεῖ ὁμως νὰ σταθῇ ναὺς, Πολύβ.
 1, 53. 5) πᾶσα κίνησις, ταραχή, φροντίς, [Συγγεν. τοῦ σάλ-

λω, σέλλω, σαλεύω, καὶ τοῦ σάλασσα, δωρ. ἀντὶ θάλασσα.
Σαλώω, ὦ, οὔμαι, ταυτ. σαλεύω ἀριθ. 4, κ. σαυλοῦμαι. Ζ' σαυ-
 λός.
Σάλπη, κ. Σάρπη, ἡ, ἰχθύς τις τῆς θαλάσσης. Εἰς τὸν Ἀριστοτ.
 κ. Ἀθήν. σ. 322. καὶ σάλπη κ. σάλπιγξ.
Σαλπυγολογυπηναΐδης, ὁ, ἔχων σάλπιγγα καὶ λόγχην
 καὶ γενειάδα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 966.
Σαλπύγω, ταυτ. σαλπίζω, Ἀνάλ. Ζ. σάλπιγξ.
Σαλπικτής, οὐ, ὁ, κ. Σαλπικτής, κ. Σαλπιστής. (σαλ-
 πίζω).
Σάλπιγξ, ἡ, τρουμπέτα χυδ. Ζ. σαλπία. 2) τὸ σημεῖον, τὸ
 διδόμενον διὰ τῆς σάλπιγγος, διὰ τὴν ἀρχίστην ἢ μάχη, Ἰλ. σ.
 219. φ. 388. Βατραχομ. 109. 3) σάλπιγξ θαλασσία, Ἀριστοτ.
 ἄλλως, στρόμβος, κογχύλητις, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἐμεταχει-
 ρίσθησαν ὡς σάλπιγγα. 4) πτηνόντι, τὸ ὁποῖον ἔχει φωνὴν
 ὡσαν σάλπιγξ. Ἀρτεμ. 1, 58. Πρβ. κήρυξ.
Σαλπίζω, -ίγω, μ. ἰγξω, κ. ἰσω, λαλῶ τὴν σάλπιγγα, δίδω
 σύνθημα. 2) κοκκίζω, ἐπὶ πετεινοῦ, Λουκιαν. ἀκύπ. 114.
Σαλπικτής, ὁ, ταυτ. σαλπιστής.
Σάλπιξ, ἔγος, ἀντὶ σάλπιγξ, ἐκ τοῦ σαλπίς, ἱξ, ἰγξ. Εἶναι
 (ὡς καὶ σάλπη) ἐκ τοῦ σάλλω, σάλπω, ταυτ. κλονέω.
Σάλπισμα, τὸ (σαλπίζω), ἦχος τῆς σάλπιγγος, σύνθημα διὰ
 σάλπιγγος.
Σαλπιστής, οὐ, ὁ, ὁ σαλπίζων.
Σαλπιστεχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σαλπιστήν, ἀγαθός σαλ-
 πιστής.
Σαλύγη, ἡ, Δωρ. σαλύγα (ἐκ τοῦ σαλύσσω, ὡς σαλάγη ἐκ
 τοῦ σαλάσσω), ταυτ. σάλος, Ἡσύχ.
Σάμ, (εἰς τὸ σαμφοράς) Ζ. σάν.
Σάμα, τὸ, δωρ. ἀντὶ σῆμα.
Σάμαινα, ἡ, νοητ. ναῦς, σαμία ναῦς. Πρβ. σίωμα, Πλούτ.
 Περιλ.
Σαμαίνω, δωρ. ἀντὶ σημαίνω.
Σαμάκιον, τὸ. Ἰδ. τὸ ἐφ.
Σάμαξ, ὁ, ταυτ. φορβός, πλεγμαμένον σκέπασμα. Τὸ ὑποκ. σα-
 μάκιον Νομ. κοσμηρίουτι εἶδος, ἴσως ἀχυρένιον καπέλον τῶν γυ-
 ναικῶν. Πρβ. μαλάκιον.
Σαμάρδακος, ὁ, ἀγύρτης, ἀπατεῶν, Χρυσόστ. Ὁμιλ. 18.
 πρὸς Ἐφεσ.
Σαμάριον, τὸ, εἰς τοὺς μεταγεν. ἀντὶ σάγμα ἀριθ. 1, Σχολ.
 Λουκιαν. Βαυχ. 3. κ. Κ. χυδ. σαμάρι.
Σάμβαλα, αἰολ. ἀντὶ σάνδαλα, Ἀνάλ. 1, σ. 250. 2) βήματα
 ποδός (ὡς ὁδὸς ἀντὶ ὀβ.)
Σάμβικος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
Σάμβος, ἡ, ὄνομα Ἀραβικῆς πόλεως.
Σαμβύκη, ἡ, κ. Σάμβυξ, υκος, ἡ, τρίγωνον ὄργανον μουσι-
 κῆς με χορδᾶς. 2) ὅς τις λαλεῖ τὸ ὄργανον τοῦτο. Πρβ. νάβλας,
 κ. ὑδρύλης. 3) πολιορκετικὴ μηχανήτις, Πολυβ. 8, 6. κ.
 Ἀππιαν.
Σαμβυκιστής, ὁ, -στρεῖα, ἡ, ὁ λαλῶν τὴν σαμβύκην.
Σάμερον, δωρ. ἀντὶ σήμερον.
Σάμη, ἡ, κ. Σάμος, Ὁμ. ἡ πλησίον Κεφαλληνίας νῆτος.
Σαμινά, Λακ. Νομ. Σαμινά.
Σαμόθετος, ὁ, ἡ, δωρ. ἀντὶ σημόθετος.
Σάμος, ὕψος, κορυφή, Στράβ. 8, σ. 234. ὅθεν ὄνομα νήτων.
 α) ἡ παρὰ τὴν Ἰθάκην, ἡ αὕτη κ. Σάμη β) ἡ Σαμοθράκη,
 ἡ παρὰ τὴν Θράκην ὑψηλὴ νῆτος, κ. Σάμος θρητική, Ὁμ. γ) ἡ
 παρὰ τὴν Ἐφεσον, ἡ ἐφεξῆς περιφημοτάτη ἐως τῆς σήμερον.
 ὅθεν Σαμαῖος, αἶα, αἶον, Σαμιακός, ἡ, ὄν, κ. Σάμιος, ἰα,
 ἰον, τὰ Ἐπίδ. [Κατὰ διὰλ. ἀντὶ ἄμμος, φάμμος· τὰ ἀμετάβολα
 κεῖνται ἀπλᾶ εἰς τοὺς παλαιούς].
Σαμφόρας, οὐ, ὁ, ἡ, ἵππος ἔχων σημεῖον τὸ σάν, ἡ σίγμα.
Σαμφυχίζω, ἔχω τὴν ὁσμὴν τοῦ σαμφύχου.
Σαμφύχιος, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος, ἀπὸ σάμφυχον.
Σαίμφυχον, τὸ, ξενικὸν ὄνομα εὐώδους τινός φυτοῦ· ἄλλως,
 ἀμάρακος, Διοσκ. 3, 47.
Σαίν, κ. Σάμ ἔλεγαν οἱ Δωριεῖς τὸ σίγμα, Ἡρόδ. 1, 139. Σάν,
 ἡ Σάν πῖ, καὶ Σάμπι ὀνομάζεται τὸ ἐκ τοῦ Φοινικοῦ ἀλφαβή-
 του μείναν γράμμα ς (ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι ἔχει εἰς τὸ μέσον π),
 τὸ ὁποῖον λαμβάνεται ἀντὶ ἀριθμητικοῦ χαρακτήρος, καὶ ση-

μαίνει 900, ἡγουν ἐννεακόσια, ὡς τὸ ς (κόπτα), 90, ἡγουν
 ἐννενηκόντα. Πρβ. Ἀνάλ. 3, σ. 264. ἀριθ. 807.
Σανδάλιον, κ. } ὑποκ. τοῦ σάνδαλον.
Σανδάλισκος, ὁ, }
Σανδαλοθήκη, ἡ, θήκη, δοχεῖον σανδάλων.
Σάνδαλον, τὸ, αἰολ. Σάμβαλον, γυναικεῖον παπούτσι ξύλινον,
 δεγόμενον ἐπάνω με λωρίον, Αἰλ. Π. Ἰστ. 1, 18. καὶ χρήσιμον
 μόνον εἰς τὸν οἶκον. σύμβολον οἰκουρίας, Πλούτ. Κεφ. Καταγρ.
 Ῥωμ. 2) Μετωνυμ. πάτημα ποδός, ἰχίος. [Ἐκ τοῦ σανίς, σα-
 νίδαλος, συγκοπ. σάνδαλος.]
Σανδαλώω, ὦ, παπουστόνω, ὑποδύω τινα· σάιδαλα. 2) κτυπῶ με
 τὸ παπούτσι. Πρβ. βλαυτόω.
Σάνδαρος, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ.
Σανδράκη, κ. -αίχη, ἡ, ἀνοικτόν τι κόκκινον χρώμα.
Σανδράκίζω, γίνομαι ἡ εἶμαι κόκκινος.
Σανδράκινος, κ. -ράχινος, ἰνη, ἰον, ἀπὸ σανδράκην, ἡ κόκ-
 κινος. 2) εἶδος μελίσσας, ἴσως ταυτ. ἐριδάκη κ. κηρινδος, Ἀρι-
 στοτ. ζ. 9, 40.
Σανδρακούργιον, τὸ, λάκκος, ὅθεν ἐξορύσσεται ἡ σανδα-
 ράκη, Στράβ.
Σανδράκη, ἡ, ταυτ. Σανδράκη.
Σάνδυς, υκος, ἡ, κ. Σάνδις, χρώμα ὅμοιον τῆς μίλτου, Διοσκ.
 5, 103. ἄλλως, ἀρμένιον, Στράβ. 11, σ. 802. 2) εἶδος βοτά-
 νης, με τὴν ὁποίαν ἐβαφαν κόκκινα· ὅθεν σάνδυες τὰ οὕτω βαμ-
 μένα γυναικεῖα ἱμάτια.
Σανίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σανίς.
Σανιδωτόρεω, ὦ, τρυπῶ τὸ σανίδιον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1155.
 ὅπου κεῖται σανιδωτρήσας, ἐκ τοῦ -τρέω, συγκοπ. ἐκ τοῦ -τορέω.
Σανιδόω, ὦ, σκεπάζω με σανίδια· σεσανιδωμένα πλοῖα, τὰ
 ὁποῖα ἔχουσι κατάστρωμα, (κουβέρταν)· καὶ σανιδώματα, ἡ
 κουβέρτα τοῦ πλοίου. 2) ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀσπίς συνέκευτο ἐκ
 διπλοῦ σανιδώματος, ἐκ δύο προσηρμοσμένων σανίδων, Πολύβ.
 6, 23, 3. Ζ. θύρα ἀριθ. 3.
Σανιδώτης, εὐς, ὁ, ἡ, ὅμοιος με σανίδα.
Σανιδωμα, τὸ, σκέπασμα με σανίδας Ζ. σανιδόω.
Σανιδωτός, ἡ, ὄν, σκεπασμένος με σανίδας. Ζ. σανιδόω.
Σανίς, ἔδος, ἡ, σανίδα Η. 4) πᾶν σανιδένιον πρᾶγμα, θύραι,
 Ὁμ. Ὀδυσ. φ. 51, ὑψηλὴ σανίς, Νομ. ὑψηλόν τι οἰκοδόμημα
 με σανίδας· φαίνεται ὅμως τὸ ἔδαφος τοῦ εἰς τὸ δεύτερον πᾶτω-
 μα θαλάμου, ὅπου ἀνέβαιναν ἡ Πηνελόπη· καὶ συνεκ. ἀντὶ θά-
 λαμος. 3) εἰς τὰς Ἀθήνας σανίδες ἦσαν με κηρίον, ἡ γύφον
 ἀλειμμέναι, ἐπάνω τῶν ὁποίων ἐγράφοντο καὶ ἐδημοσιεύοντο διά-
 φορα πράγματα, ὡς λείκωμα, ἡ μαύρη σανίς· καὶ οἱ πίνακες ἐφ'
 ὧν ἐγραφαν οἱ κριταὶ ἐγκεντρίδα, γραμὴν δηλ. διὰ τῆς ὁποίας
 κατεδίκάζαν ἡ ἀπέλυαν τὸν κατηγορούμενον· ὀνομάζεται δὲ καὶ
 πίνακιν τιμητικόν. 4) ξύλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδέοντο οἱ κακούρ-
 γοι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 951. 940.
Σαννακίον, τὸ, εἶδος ποτηρίου.
Σάννας, ὁ (σαίνω), χλευαστής, μωρός, Εὐστάθ. κ. Φώτ. ὅθεν,
 Σαννίων, ὁ, ὄνομα Κύρ. Δημοστ. σ. 533. ὡς Σανυρίων ἐκ τοῦ Ἐ-
 πίδ. σανυρός, ὅθεν καὶ σανυρίζω, ταυτ. αἰκάλλω. Δωρ. σάννορος.
Σαννίον, τὸ (σαίνω), οὐρά, καὶ μυαττήρι ἀπὸ τρίχας οὐρᾶς.
Σαννίον, ὁ, Κύρ. ὄν. Δημοστ. κ. Πλάτ. Ζ. Σάννας.
Σαντάλινος, ἰνη, ὄν, Ἐπίδ. ἐκ τοῦ
Σάνταλον, τὸ, δένδρον τι, καὶ τὸ ξύλον του. Ζ. σαγάλινα.
Σαντόνιον, τὸ, εἶδος ἀψιδίου, Διοσκ. 3, 28. Artemisia San-
 tonium. Διν.
Σανυρίζω, Σανυρός, κ. Σανυρίων. Ζ. Σάννας.
Σάξις, ἡ (σάττω), τὸ παραγεμίζειν, σακόνειν, Ἀριστοτ. Πρόβλ. 25, 3.
Σάοπτολις, ἰος, ὁ, ἡ, προστάτης πόλεως, ποιητ.
Σάος, ταυτ. σόος, σῶος, σῶς, συγκρ. σαώτερος, Ἀνάλ. ἀντὶ
 δεσικοῦ, Ἰλ. α, 32. Κύρ. Π. 6, 3, 4. Ζ. σόος, κ. ζωός.
Σαοσίμβροτος, ὁ, ἡ (σάω, βροτός), σωτήρ ἀνθρώπων ποιητ.
Σαοφρονέω, Σαοφροσύνη, Σαόφρων, ἀντὶ σωφρονέω, σωφρο-
 σύνη, σωφρων, ποιητ.
Σαόω (σάος), ταυτ. σῶω, κ. σῶζω.
Σαπίς, εἶσα, ἐν, Ἄορ. παθ. τοῦ σήπω.
Σαπέρδης, ὁ, ποντικὸν ὄνομα ἀλατισμένου ἰχθύος, ὅς τις ὀνο-
 μάζετο κορακίνος (Ζ. σαπρός).
Σαπέριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ. καὶ ἐπώνυμον ἐταίρας εἰς τὰς Ἀθήνας,

Ἀθήν. σ. 591.
 Σαπερδής, ἡ, Νομ. ἰχθύς τις ἀναλτος, Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζ. 8, 29.
 Σαπήνη, ποιητ. ὑποτακ. ἀντί σαπήν ἐκ τοῦ σήπω, Ἀέρ. 2. παθ. ἐσάπην.
 Σαπραγόρα, ἡ, Πλούτ. 10, σ. 154. Η. ὡς κύρ, ὄνομα κατὰ τὸ Πραξαγόρα, σάπια πράγματα, ἡ ὄνεια.
 Σαπρία, ἡ, ταυτ. σαπρότης, Διοσκ. 1, 113.
 Σαπρία, ὁ, : οἶνος, Ἀθήν. σ. 20. Ζ. σαπρός.
 Σαπρίξω, εἶμαι, ἡ μυρίζω σαπρά. 2) ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Σαπριόω, ὦ, κάμνω σαπρόν, βρωμερόν.
 Σαπρόγηρος, ὁ, βρωμόγηρος, πολλὰ γέρων, Νικητ. Χρον. 10, 2.
 Σαπρολογία, ἡ, κακολογία, ὕβρις, Νικ. Χρον. 1, 6.
 Σαπρόπλουτος, ὁ, ἡ, βρωμόπλουτος, Ἀθήν. σ. 500. ἡ πλούσιος καὶ φιλάργυρος, ἡ καυχώμενος διὰ τὸ παλαιόν του γένος.
 Σαπρός, ὁ, ὄν (σήπω, ἐσάπην, σαπερός), σάπιος, βρωμερός, ταγγός ὡς παλαιοὶ ἀλατισμένοι ἰχθύες, Ἀριστοτ. Πλούτ. 813. καὶ οἶνος, Ἀθήν. σ. 1, σ. 31. ὡς σαπρία, παλαιός καὶ διεφθαρμένος. Καθ. παλαιός, ἀχρηστος, ἀκάθαρτος, μιτητός, ἀτχημος εἰς τοὺς μεταγ.
 Σαπρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα), ἔχων βρωμερόν στόμα, Στοβ. Δόγ. 37.
 Σαπρότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ σαπρός, τὸ ὅπ. Ζ. Διοσκ. 1, 113.
 Σαπρόφιλος, ὁ, ἡ, ὅς τις ἀγαπᾷ ἀσχημα πράγματα, Αὐγουστίνος περὶ μουσικ. 6, 38.
 Σαπρόω, ὦ, κάμνω βρωμερόν. Παθ. γίνομαι βρωμερός.
 Σαπρύνω, ταυτ. σαπρόω, Νίκανδ. Ἀλεξ.
 Σάπφειρος, κ. Σάμφειρος, ἡ, Κ. ζαφεῖρι, τιμαλφής λίθος δύο, εἰδών, κυανή κ. χρυσή, Διονύσι. Περιηγ. Πλίν. 37, 39.
 Σαπφικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ποιήτριαν Σαπφώ.
 Σαπφώ, ἡ, ἡ περίφημος ποιήτρια.
 Σαπφῶς, ὡά, ὦον, ταυτ. σαπφικός.
 Σάπων, ὁ (Κελτικόν, ἡ Γερμανικόν ὄνομα), σαποῦν Κ.
 Σαπώνιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Σαράβαλλα, τὰ, ἡ Σαράβαρα, τὰ, ἀσιατικὸν ὄνομα σημαῖνον μακρὺ καὶ πλατὺ βραχίον, Οἱ. Δανιήλ. γ', 21, 27. Τουρκ. Σαλβάρι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐξ ἐκείνου συγκοπ. καὶ μεταθ. Ζ. περισκελίον, κ. περίβαρα.
 Σάραβος, ὁ, ταυτ. σάρων.
 Σάραγος, ὁ, ταυτ. σαρωτής, ἐκ τοῦ σάρω, σαίρω, σαράω, ἄζω, ἄστω, ὡς καὶ τὸ πρ. Πρβ. σέλαγος, ὁ.
 Σάραμβος, ὁ, Κύρ. ὄνομα περιφήμου καπήλου, Πλάτ.
 Σαράπαρα, τὰ } Ζ. Περισκελιότης.
 Σαραπάραι, οἱ. }
 Σάραπες, ἰδος, ἡ, περικλόν ἐνδυμα, λευκόν, κ. περιπόρφυρον, Ἡσύχ. Ἀθήν. σ. 525.
 Σάραπες, κ. Σέραπες, ἰδος, Αἰτ. -απιν, ὁ, θεός τις τῶν Αἰγυπτίων. Σαραπείον, κ. Σαραπείον, τὸ, ὁ τούτου ναός.
 Σαράπους, κ. Σάραπος, ὁ (Ζ. πόλυπος), ὅς τις ἔχει ἀνοικτούς τοὺς πόδας, καὶ περιπατῶν ὡς χήνα φονκαλεῖ τὸν τόπον, Γαλην. Γλωσσ. Διογ. Λαέρ. 1, 81. Ζ. ραμβός.
 Σαργάνη, ἡ, δέμα, πλέγμα, σχοινίον : βρόχου σαργάναις, Αἰσχ. Ἰκέτ. 801. 2) πλεγμένον τι καλᾷ ἡ Ζουμπίλι, Ἀθήν. 3, σ. 119. Ζ. ταργάνη.
 Σαργίνος, Ἀθήν. σ. 321. ἀντί Σαρδίνος. Νομ. ψευδές· εἶναι ἐκ τοῦ σάργος, σάρδος, μέ τὴν συνήθη κατάληξιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἰχθύων.
 Σάργος, ἡ Σαργός, ὁ, ἰχθύς τις θαλάσσης, Ἀριστοτ. Μάρκελ. Σιδ. Κατὰ διάλεκ. συγγενές τοῦ σάρδος, σάρδα, ὡς γί, ὁ ἀλλασσονται εἰς τὰς διαλέκτους.
 Σάρδα, ἡ, εἶδος ἰχθύος, ἀλιευόμενος εἰς τὴν Σαρδῶ, ὡς καὶ σαρδίνη. Κ. λέγεται σαρδέλλα.
 Σαρδάξω. Ζ. σαρκᾶξω.
 Σαρδαῖον, τὸ, ὅρος περὶ Ἀσωπόν.
 Σαρδανειάλας, κ. -λλος, ὁ, ὁ διὰ τὴν ἡδυπάθειαν γνωστός βασιλεὺς.
 Σαρδανειός, ἡ Σαρδιανός. Ζ. σαρδόνιος.
 Σάρδεις, εων, αἱ, Ἰων. Σάρδεις, ἰων, ἡ μητρόπολις τῆς Λυδίας.
 Σαρδανεικός, ἡ, ὄν, κτητικὸν τοῦ πρ. ὅθεν : βάμμα, πορφυ-

ράτις βαφή.
 Σαρδιανός, ἡ, ὄν, ἐθνικ. τοῦ πρ. ὅθεν Σαρδιανή, χώρα, ἡ ἐπικράτεια τῶν Σαρδίων.
 Σαρδίνη, ἡ, κ. Σαρδίνος, ὁ, Ἀθήν. σ. 328. σαρδέλλα.
 Σάρδιενος, ἡ, νον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Σάρδεις.
 Σάρδιον, τὸ, λίθος πολύτιμος, δύο εἰδών. Κατὰ τὸν Θεόφ. ὁ διαφανής, καὶ ὑπερύθρος ὠνομάζετο θήλυς (τάρδια αἱματόεστα, Ὀρφ. λίθ. 16. 5.), ὁ δὲ μελαγχρινός, ἄρρην. Ζ. σαρδόνυξ. 2) φαρμακεράτις βοτάνη.
 Σάρδιος, ἰα, ἰον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Σάρδεις.
 Σαρδόνιος, κ. -δάνιος, κ. -διανός, : γέλως, πικρός γέλως θυμωμένου ἀνθρώπου, ἡ ἐπιχαιρκακούντος, Ὀδυσ. υ, 302. καὶ σαρδόνιον γελᾶν, Ἀνάλ. Ἡ παραγωγή του ἀπὸ τοῦ σαρδόνιον, φαρμακερόν φυτὸν τῆς Σαρδοῦς, εἶναι ἀναχρονιστικὴ, μωρὰ, καὶ ἀηδής· ἐπιστεύθη ὅμως καὶ ἐγέννησε τὰς διαφόρους γραφὰς σαρδόνιος, σαρδώνιος, -δῶος, κ. σαρδονικός. Ζ. σαρκᾶξω.
 Σάρδεις, ἡ, πόλις Ἰλλυρίας.
 Σαρδόνυξ, κ. } υχός, ὁ (σάρδιος, ὄνυξ), πολύτιμός τις λίθος, Σαρδώνυξ, } Πλίν. 37. 6.
 Σαρδῶ, ἡ, κ. Σαρδῶν, ἡ, κ. Σαρδῶνη, ἡ, ἡ νῆτος ἡ Σαρδινία τὴν σήμερον. 2) λίθος τιμαλφής, ὁ ἀχάτης, ἡ Carneol. Ζ. σάρδιον.
 Σαρδῶν, ὄνος, ἡ, τὸ ἐπάνω χεῖλος, ἡ οὐλα τοῦ κυνηγητικοῦ δικτύου, Ξενοφ. Ἡσύχ. Καὶ σαρῶν.
 Σαρδωνίζω, -δωνικός, -δώνιος, κ. σαρδῶος. Ζ. σαρδόνιος κ. σαρκᾶξω.
 Σάρι, τὸ, αἰγυπτιακόν τι φυτὸν, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 4, 9. Πληθ. σάρια, τὰ.
 Σάρισσα, ἡ, Μακεδ. λόγχη.
 Σαρισσοφόρος, ὁ, λογχοφόρος.
 Σαρκάξω, μ. ἄστω, Νομ. κυρίως, σχίζω τὰς σάρκας, τρώγω τὰ κρέατα, ὡς ὁ κύων, ξεπατόνω. Καθ. ξερρίζων χόρτα, ὡς οἱ ἵπποι, καὶ ἄλλα ζῷα, Ἱπποκρ. σ. 785. 2) Νομ. δαγκᾶνω τὰ χεῖλη ἀπὸ θυμῶν, καὶ ἐπιχαιρκακῶν ὑβρίζωτινα· μετὰ πικρίας, ἡ ἥρεμα διανοίξας τὰς τῶν χειλέων σάρκας γελᾶν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς δύο σημ. τίποτε κοινόν δὲν ἔχει ἡ λέξις μετὰ τὴν σάρκα. Ἀνήκει εἰς τὸ σαίρω, ταυτ. χαίνω, καὶ εἶναι ἀριθ. 2 ὡς χλευάζω, μοιμύλλω, ἐπὶ καταφρονητικοῦ χλευασμοῦ χρήσιμον. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ ὁ σαρδόνιος γέλως, καθὼς ἔχει ὁ Σουίδας καὶ σαρδάξω εἰς τὴν σημασίαν τοῦ σαρκᾶξω· καὶ διαταρδανῶω. Μ. Ἐτυμ. διασαρδανίζω. Σουίδ. διασαρκωνίζω, Ἡσύχ. καὶ διαταρδανῶω, κ. -νίζω. Τὸ θεματικὸν λοιπὸν εἶναι σαίρω, σάρδω (ὡς σκαίρω, σκάρδω)· ὅθεν σαρῶν, κ. σαρδῶν, ἡ, τὸ οὐσιαστ. ἐξ οὗ Σαρδανός (ὡς τυφεδῶν, τυφεδανός), σαρδάνιος κ. σαρδωνίζω, σαρδανίζω· σαρδανόω.
 Σαρκασμός, ὁ, ὁ μετὰ πικροῦ γέλωτος χλευασμός. 2) σχῆμα λόγου τοιοῦτου χλευασμοῦ. [προσφυσέστατον παράδειγμα εἶναι ἡ τῶν Ἰουδαίων πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ Ἰησοῦν χλευαστικὴ ὁμιλία, Εἰνός εἰς τοῦ θεοῦ κτλ.]
 Σαρκασμοπετυοκάμπτης, ὁ, ὁ μετὰ σαρκασμοῦ κάμπτων τὴν πίσυν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 966, Ἰδὲ τὰ ἀπλά· κ. Πρβ. σαλπυγγο-λογυπηνάδης.
 Σαρκαστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. στικῶς, γελῶν μετὰ πικρίας καὶ ὀργῆς.
 Σαρκίδιον, τὸ (σάρξ), κομμάτιον κρέατος, καταφρ. τὸ σῶμα, Μάρκ. Ἀντ. η, 56.
 Σαρκίζω, ἐκδαίρω τὸ δέρμα, Ἡρόδ. 4, 64.
 Σαρκικός, ἡ, ὄν, κρεάτινος· ἀντίθ. τοῦ πνευματικός. Ἐκκ. Συγγ. Ζ. τὸ ἐφ.
 Σαρκινός, νη, νον, κρεάτινος, σωματώδης, ὅ,τι ἔχει κρέας. Μεταφ. καὶ Τροπ. Πλούτ. Πῶς ἄν τις αἰτῇ. ἑαυτοῦ προκόπτ. ἐπ' ἀρετῇ. Ζ. σαρξ. 2) ταυτ. σωματικός· τὸν θεόν μὴ δόκει σαρκινὸν καθεστάναι, Αἰσχ. Δείψ.
 Σαρκίον, τὸ, ταυτ. σαρκίδιον, Μάρκ. Ἀντ. β', 2.
 Σαρκοβορέω, ὦ, τρώγω κρέας.
 Σαρκοβόρος, ὁ, ἡ, κ. } Στόβ. Φυσ. σ. 242. τρώγων κρέας.
 Σαρκοβῶς, ὥτος, ὁ, ἡ, }
 Σαρκογενής, ὁ, ἡ, ἐκ σαρκὸς γεννημένος, Ἐκκ. Συγγ.
 Σαρκοδάκης, ὁ, ἡ, ταυτ. σαρκοβόρος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μα-

Θημ. 2, 31.

Σαρκοειδής, ὁ, ἡ, ὡπὲν κρέας.

Σαρκοθλάσματα, τὰ, στακίσματα, διορρήγματα της σαρκός, Παῦλ. Αἰγ.

Σαρκοκήλη, ἡ, αὐξημα τοῦ κρέατος εἰς τοὺς ὀρχεις.

Σαρκοκόλλα, ἡ, κόμμι, ἡ ρητίνη ἐκ Περτίας, Διοσκ. 3, 199.

Σαρκολαβίς, ἰδος, ἡ, κ. } ὄργανον χειρουργικόν, διὰ τοῦ ὁποῦ-

Σαρκολάβος, ὁ, } ου πιάνουσι καὶ ἐκβάλλουσι κρέας.

Σαρκόλατρες, ὁ, ἡ, λατρεύων τὸ κρέας, τὴν σάρκα, Ἑκκ. Συγγ.

Σαρκολεπίης, ἰδος, ὁ, ἡ, (λείπω), ἀφειμένος ἀπὸ τὰ κρέατα,

ἰσχνός, Ἀνάλ. 2, σ. 250.

Σαρκόμφαλον, τὸ, αὐξημα κρέατος εἰς τὸν ὀμφαλόν.

Σαρκοπαγής, ἰδος, ὁ, ἡ (πῆγνυμι), συνδεμένος ἀπὸ κρέατα,

ἔχων κρεατώδη σύστασιν (consistens).

Σαρκοποιέω, ὦ, κάμνω κρέας, μεταβάλλω εἰς κρέας· σύγκει-
μαι ἀπὸ κρέατα πολλὰ, εἶμαι παχύς, ἡ παχύνω· ἄνθρωπον,

Πλούτ. 10, σ. 510. Η.

Σαρκοποιός, ὁ, ἡ, ὅ,τι γεννᾷ κρέατα, παχύνει, Πλούτ.

Σαρκόπυας, ὁ, ἡ, ἔχων ἔμπυον κρέας. Τὸ τούτου ὁμοιονόμαζται

Σαρκοπυώδης, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ σάρξ. κ. πύον.

Σαρκοτοκέω, ὦ (τόκος)· ἡ ἄρκτος σαρκτοκεῖται, δηλ. γεννᾷ-
ται ὡπὲν ἓνα κομμάτι κρέας, Σέξτ. Ἑμπειρ. Καὶ σαρκτοκτέω

εἰς τὸν Σουῖδ. κατὰ τοῦ κανόνος.

Σαρκοτροφέω, ὦ, τρέφω τὴν σάρκα· ἐπιμελοῦμαι τὸ σῶμα,
Γρηγ. Ναζ.

Σαρκοφαγέω, ὦ, μ. ἤτω (σαρκοφάγος), τρώγω κρέας· μέ-
λη, ξεσχίζω, πληγόνω, Ἀνάλ.

Σαρκοφαγία, ἡ, κρεωφαγία.

Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ (σάρξ, φάγω), κρεωφάγος. 2) λίθος σαρ-
κοφάγος, τιτανώδης λίθος εἰς Ἀστυν πόλιν τῆς Τρωάδος, ὅς τις

κατέτρωγε τοὺς νεκροὺς τῶν ἐνταφιαζομένων εἰς τοιαῦτα μνήμα-
τα, καὶ τοὺς μετέβαλεν εἰς κόνιν. 3) νοσ. σορός, τάφος ἐκ

τοῦ λίθου τούτου. 4) καταχρ. πᾶς τάφος.

Σαρκοφάνης, ὁ, ἡ, ἐνδυμένος μὲ κρέας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν,
ὡς τὰ ζωικά σώματα, Σέξτ. Ἑμπ. 1, 14, 50.

Σαρκοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω), φθείρων τὸ κρέας, Ὀρφ.

Σαρκοφορέω, ὦ, φέρω σάρκα.

Σαρκοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων σάρκα, ἡ ἐνδυμένος σάρκα.

Σαρκοφύεω, ὦ, γεννῶ σάρκα, κρέας, Ἱπποκρ.

Σαρκοφυΐα, ἡ, ἐκφυσις, αὐξησις κρέατος, Ἱπποκρ.

Σαρκόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον), ἔχων κρεατίνα φύλλα.

Σακώω, ὦ, σαρκύνω, κάμνω κρεατώδη, γεννῶ κρέας, γεμίζω μὲ κρέ-
ας ὡς θεραπευομένην πληγὴν.

Σαρκώδης, ἰδος, ὁ, ἡ, ἔχων σάρκα.

Σάρκωμα, τὸ, κ. } αὐξησις τοῦ κρέατος, ἐξάνθημα τῆς σαρ-

Σάρκωσις, ἡ, } κός.

Σαρκωτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδεις εἰς τὸ γεννᾶν σάρκα.

Σάρμα, τὸ, (σαίρω), ταυτ. χάσμα, Ἑτυμ. Μ. 2) ταυτ. σά-
ρος, φουκάλι.

Σαρμάται, οἱ, σκυδικόν τι ἔθνος. Γράφ. κ. Σαυρομάται.

Σαρμός, ὁ (σαίρω), ταυτ. σάρωσις, κ. σάρων.

Σαρμοσός, ἡ, Κύρ. ὄνομα.

Σάρξ, ἀρκός, ἡ, αἰολ. σῶρξ, κρέας, σῶμα ζωικόν· Πληθ. σάρκες,
ταυτ. σώματα· αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν ἀγάλματ' ἀγοράς εἰ-
σιν, Εὐρ. Ἡλ. 383. [Ἐκ τοῦ σάρω, σαίρω, σῶρξ· ὅ,τι ἐνδέρ-
εται ὡς τὸ δῆρμα.]

Σάρων, τὸ, κ. } (σαίρω) φουκάλι. Κ. Ἀνάλ. 2) φρόκαλον, ἀπόρ-

Σάρος, ὁ, } ρίμα, Καλλίμ. 3) Τροπ. παλαιὸν οἰκίας σά-
ρων, παλαιόφροκαλον τῆς οἰκίας, γερόντιστα γυνή, Ἴων εἰς Ἡτύχ.

Σαρόω, ὦ, φουκαλῶ, σιοπίζω, καθαρίζω, ἐπὶ τρυκυμίας, περι-
φέρω, Λυκόφρ. 389.

Σάρπη, ἡ, ταυτ. σάλλη. Ζ. σάλλιγξ.

Σαρπηδών, ὄνος, ὁ, ὄνομα Κύρ.

Σάρτος, ὁ, ξύλινόν τι κιβώτιον. 2) εἰς τοὺς Βεθυνοὺς οἶκος τις,
ἄλλως, μόστυος, ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ μοστύνκοι ἔχουσι, τὸ μετεσ-
ληνικόν ὄνομα.

Σαρώ, μ. τοῦ σαίρω.

Σαρώθρον, τὸ (σαρόω), φουκάλι.

Σαρώμα, τὸ (σαρόω), φρόκαλον, σκονπίδι.

Σαρών, ὠνος, ὁ, Νομ. ἀσελγής. 2) τὸ γυναικεῖον, αἰδοῖον, Ἡ-

σύχ. [ἔκ τοῦ σαίρω, ταυτ. χαίνω· Πρβ. σάρμα, ταυτ. χάσμα.]

Σαρωνίξω, Ζ. σαρκάζω.

Σαρωνίς, ἰδος, ἡ, παλαιά, κούφη, καὶ σαπημένη ἐλάτη, Καλλ.

Δία. 22. Ζ. κ. σωρωνίς.

Σάρωσις, ἡ, τὸ φουκαλεῖν, τὸ φρόκαλον.

Σαρωτής, ὁ, φουκαλητής, Γλωσσ. Στεφ.

Σαρωτρον, τὸ, ταυτ. σάρωθρον.

Σάσαι, ἐκ τοῦ σάξω, ἀντὶ θάσαι, καθίσαι. Ζ. σάω κ. θάω.

Σάσσω· Ζ. σάττω.

Σατές, ἡ Σάτες, Δωρ. ἀντὶ σῆτες κ. τῆτες, ἐφέτως.

Σατίνη, ἡ (ἐκ τοῦ σάσαι, καθίσαι), ἄμαξα, Ὀμ. Ἄλ. Ἡλεκτ. 1327.

Σατραπεῖα, ἡ, ἀξίωμα, καὶ ἐπαρχία σατράπου.

Σατραπεύω, εἶμαι σατράπης· τῆς χώρας, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 4.

23. κυβερνῶ τὴν χ. ὡς σατράπης.

Σατραπής, ου, ὁ, κ. Ζατράπης (περσιτιστί), κυβερνήτης ἐπα-
ρχίας ἀπὸ μέρους τὸν βασιλέως. 2) μεγιστάν, πλούσιος. 2) ὄ-
νομα Κύρ.

Σατραπικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σατράπην. Πaus. 6, 25.

Σατραχος, ὁ, ποταμός καὶ πόλις τῆς Κύπρου, Λυκόφρ. Σχημ.
κατὰ τὸ βάτραχος.

Σάττω, -σσω, μ. ξω, στολίζω μὲ τὴν σέλαν καὶ τὰ πρὸς ἱπ-
πεῖαν ἀναγκαῖα· ἐπιθέτω τὸ σαμάρι, καὶ τὸ φόρτωμα. Καθ. ἐτοι-
μάζω, ὀπλίζω, Ἡρόδ. 7, 86. 2) πατῶ, θλίβω, στερεώνω· τὴν

γῆν περὶ τὸ φυτόν, πατῶ καὶ θλίβω τὴν γῆν ἐλόγυρα τοῦ φυτοῦ.

3) Καθ. γεμίζω. στουμπόνω, χορταίνω. ἀγγήιον ὕδατι σεσταγμέ-
νον, Λουκιαν. καὶ μετὰ γεν. πημάτων, Αἰσχ. Ἀγαμ. 641. Πρβ.

σαλάττω. Ζ. νάω.

Σατύρα, ἡ, Λακ. Νομ. ταυτ. πίναις πλήρης σταφίδων, Οὐάρε.

ὅθεν Νομ. ὅτι ἔγεινε τὸ Λατ. Satira, ἡ Satyra, ὡς μικτόν τι
ποίημα. 2) θηλ. τοῦ Σάτυρος, ταυτ. καταφερής, Ἡσύχ. ἡ πορ-
νη, Εὐστάθ. διὰ τοῦτο. 3) ἐπιθ. πολλῶν ἐταίρων.

Σατυρίεσις, ἡ κ. } (Σάτυρος), παρὰ φύσιν ἀσελγεία μὲ.

Σατυριάσμος, ὁ } φλόγωσιν τοῦ παιδογόνου μορίου. 2) πρῆ-
σμα τι εἰς τὰς παρωτίδας. 3) ἀντὶ σατυρίας, ὁ, Γαλην.

Σατυρίδεον, τὸ, ὑποκ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρίζω, μ. ἴσω, παριστάνω, ὑποκρίνομαι Σάτυρον. 2) ἔχω

τὴν ὁρμὴν τοῦ Σατύρου, εἶμαι ἀσελγής.

Σατυρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, πρέπων εἰς Σάτυρον. 2) ἀνήκων εἰς
τὸ σατυρικόν δράμα, ὡς ὑποκριτής, Πλούτ.

Σατύριον, τὸ, φυτὸν διεγείρον τὰ ἀφροδίσια, Πλούτ. 1,
σ. 381. Η.

Σατυρίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρισμός, ὁ, ταυτ. σατυρίασις.

Σατυριστής, ου, ὁ (σατυρίζω), ὑποκριτής ἐν τοῖς σατύροις.
Γλωσσ. Στεφ. Ζ. τὸ ἔφ.

Σάτυρος, ὁ, Πληθ. Σάτυροι, οἱ συνοδοιπόροι τοῦ Βάχου μὲ
αἰγίδινα ποδάρια, καὶ μὲ μικρὰ κέρατα ὀπισθεν τῶν αὐτίων, καὶ
ἀσελγείς, Πaus. Ἀττ. 22. Φίλοστρ. Εἰκ. 1. 22. 2) [Μεταγ. εἰ-
δος πιθήκων, Πρβ. τίτυρος. 2) δράμα τι, ὁποῖον μᾶς ἔμεινεν ὁ

Κυκλώψ τοῦ Εὐριπίδου.

Σατυριάω, ὦ, πάσχω σατυρίασιν.

Σατυριόδω Λακων. ταυτ. Σατυρίζω.

Σατυρώδης, ἰδος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἰδους τῶν Σατύρων.

Σατυρώω, ὦ, ταυτ. Σατυρίζω.

Σατύρωμα, τὸ, ποιητικὴ κ. σκηρικὴ παιδιὰ.

Σαυκός, ἡ, ὄν, Συρακ. ξηρός. Ζ. σαύω.

Σαυκρόπους, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀβρόπους· ἐκ τοῦ

Σαυκρός, ὁ, ὄν, εὐθριπτός, μαλακός, τρυφερός. Ζ. σαύω.

Σαυλόομαι, οὐσθαι, περιπατῶ, ἡ χορεύω τρυφερώς, μαλακῶς,
ὡς γυνή, ἡ ὡς λαμπρὸς καὶ πολυτελής καὶ υπερήφανος. Ζ. σαυλός.

Σαυλοπρωκτιάω, -τιᾶν, περιπατῶν κινῶ τὸν πρωκτόν, Ἀρι-
στοφ. Ζ. Σαυλός.

Σαυλός, καὶ Σαλός, ἡ, ὄν, ὅς τις κινεῖται καὶ περιπατεῖ θηλυπρε-
πῶς, τρυφερώς, βραδέως, κινῶν ὅλα τὰ μέλη, καὶ τὸν πρωκτόν,

Ἡμ. 23. ὅθεν σαυλά βαδίζειν ἡ βαίνειν καὶ σαυλοπρω-
κτιᾶν, Ἀνακρ. 2) τρυφερός, θηλυπρεπής. Ἡφαιστ. σ. 40. [Ἐκ

τοῦ σάω, σαύω εἶναι σαλός, σαυλός· ὅθεν σάλλω, σαλάω,
αἶζω, ἀττώ, σάλαξ, σαλάκων, σαλέω, εὐώ, σαλόω, οὐμαι,

σαυλόω, οὐμαι. Σαλός Κ. λέγεται τὴν σήμερον ὁ μὲ μωρίαν πραγ-

ματικὴν οὕτω φερόμενος].
Σαυλωτῆρ, ὁ, ταυτ. σαυρωτῆρ, Ἡσύχ. [τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ]
Σαυνιάζω, ἀκοντίζω, Διοδ. Σικ. ἐκ τοῦ
Σαυνίον, τὸ, ταυτ. ἀκόντιον, Διοδ. Σικ. 14, 27. Σαυνός κ. σαυρός εἶναι κατὰ διαλ. αὐνός αὐρός, καμένος, ξηραμμένος, ἐπειδὴ ἐξηραίναν τὰς μύτας τῶν ξυλίνων ἀκοντίων εἰς τὸ πῦρ· ὅθεν σαυρία, ἡ, κ. σαυριάζω, ἀντὶ σαυνιάζω κ. σαυνία δὲν εἶναι ἀποβολῆς ἀξία. Ἐδῶ ἀνήκει σαυρωτῆρ, κ. σαυρωτός, ἡ, ὄν, δόρυ, μυτηρόν· Ὁ Ἀριστοτ. ποιητ. 17 λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ οἱ Ἰλλυροὶ ἐμεταχειρίζοντο σαυρωτῆρας.
Σαυνός, ἀντὶ σαυλός, Ἡσύχ. 2) ἀντὶ αὐνός, αὐός· Ζ. σαυνίον, σαύω.
Σαῦρα, ἡ Σαύρα, ἡ, Ἰων. Σαύρη, ἡ, γουστέρα, ἡ γουστερίτσα Κ. Θεοκρ. 1, 58. 2) ἰχθύς τις, τὸ Κ. σαυρίδι. 3) τὸ ἀνδρικὸν μόριον τῶν παίδων, Στράτ. Ἐπίγρ. 40, κ. 61. 4) πλεγμένη τις δακτυλίθρα πρὸς διάρθρωσιν τῶν δακτύλων, Ἰπποκρ. 5) χόρτον τι· ὅθεν σαυρίδιον, τὸ, ταυτ. καρδαμῖς· καὶ σαύρων, σαυρίγγη. [Γραφεται κ. σαῦρα, Ἀνάλ. 3, σ. 331. Τὸ αὐτὸ κ. χλωροσαῦρα, Σχολ. Θεοκρ. 7, 22. ὡσαύτως γράφονται αὔρα, κ. αὔρα.
Σαυρίτης, ου, ὁ, κ. Σαυρίτης, ἡ, ὅμοιος μὲ σαῦραν, εἶδος τι ὄψεως, Ἡσύχ.
Σαυροειδής, ὁ, ἡ, ὡσάν σαῦρα.
Σαυροκτόνος, ὁ, ἡ, σκοτόνων σαῦρας.
Σαυρομάται, οἱ κ. Σαρμάται, Σκυδικὸν ἔθνος πέραν τοῦ Ταναΐδος, Ἡρόδ. 4, 21, 110, 117. κ. Σαμαῖται, Διον. Περιγῆ. 304. κ. Συρμαῖται, Στεφ. Βυζ. Ἰδε καὶ τὸ ἐφ.
Σαυροβρίτης, ὁ, ἡ, φέρων βαρὺν σαυρωτῆρα.
Σαυροπάτιδες, αἱ, Ἐπιθ. τῶν Ἀμαζόνων, παρὰ τὸ σαῦρας πατεῖν καὶ ἐσθῆειν. ἡ γελοιοδεστιάτη ἐτυμολογία· τροπῇ τοῦ μ εἰς π εἶναι ταυτ. Σαυροματίς. Ἰδ. τὸ πρ. Ζ. καπινοβάτης.
Σαῦρος, ὁ, ταυτ. σαῦρα, ἀριθ. 2, Μάρκελλ. 2) ταυτ. σαῦρα, ἀριθ. 1, Θεοκρ. 7, 21.
Σαυρωτῆρ, ἦρας, ὁ, Ἡλιάδ. κ. τὸ πέρας, ἡ μύτη τῆς λόγχης, ἄλλως, εὐριαχὲς, σιδηροῦς τι κοῖλος κῶνος, τοῦ ὁποῖου ἡ βάσις ἐνηρμόζετο εἰς τὸ ξύλον, διὰ δὲ τῆς κορυφῆς ἐπήγητο ἡ λόγχη εἰς τὴν γῆν· Εἰς ἄραν ἀνάγκη ἐμάχοντο μὲ τὸν σαυρωτῆρα, Ἰλ. κ. 153. Ἡρόδ. 7, 41. ὅθεν καὶ ἀντὶ λόγχη· καὶ διὰ τοῦτο ἐξηγεῖται στορδυξ, στύραξ, γρόσφος, Ἰλ. ν, 443. Ζ. σαύιον, τὸ, κ. σαυλωτῆρ.
Σαυρωτός, ἡ, ὄν, ἔχων σαυρωτῆρα· δόρυ, Ἡσύχ. 2) ἀντὶ ποικίλος, ἐκ τοῦ σαῦρα, Ἡσύχ.
Σαυσσερισμός, ὁ, ξηρασία κ. ἀκινήσια τῆς γλώσσης, Ἀριστοτ. Πρὸβλ. 27. 3. ἐκ τοῦ
Σαυσσρός, ἡ, ὄν (σαύω), ξηρός, εὐθραυστος.
Σαυχμός, ταυτ. σαυκός κ. σάχνος· Ζ. τὸ ἐφ.
Σαύω, κατὰ διαλ. ἀντὶ αὔω, αὔω, τοῦ πνεύματος μεταβ. εἰς σ. ὅθεν σαυνός (εἰς τὸ σαύιον), σαυκός, σαυκρός, σαυσταρός, σαυχμός, σαχνός, σιχνός. Πρβ. τοὺς ὁμοίους τύπους ἐκ τοῦ αὔω αὔω, κ. δαύω, καύω, ὡς αὔος, αὐρός κτλ. ὅλοι σημαίνουσιν ἐνεργείας καὶ ἀποτελέσματα τοῦ πυρός κυρίως μεταφ. κ. τροπ. 2) σαύω, αἰολ. τύπος τοῦ σάω, σέω, σείω, σῴω· ὅθεν σαλός κ. σαυλός, ὡς αὐλός ἐκ τοῦ αὔω· δαλός κ. δαυλός ἐκ τοῦ δαύω κτλ. Ζ. Καθ. Αὔω κ. ΑΩ κ. ΔΑΩ καὶ Σῴω.
Σαῦφα, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σαφός, ταυτ. σαφής, εὐκρινής, φανερός, βέβαιος.
Σαφέως, Ἰων. ἀντὶ σαφώς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σαφής.
Σαφήγορος, ὁ, ἡ, κ. } (σαφής, ἀγορέω)· Σίβυλλα, ἡ σαφώς
Σαφηγορίς, ἡ } ὁμιλοῦσα, Ἀνάλ. κ. Πανσ. 10, 12.
Σαφήνεις, ἡ, κ. - φηνίς, ἡ καθαρότης καὶ εὐκρίνεια τοῦ λόγου.
Σαφηνής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ηνέως, κ. - νῶς, ταυτόσ. σαφής, σαφέως, ὡς.
Σαφηνίζω, μ. ἴσω, ἀττ. - νῶ, ἐξηγῶ, κάμνω εὐληπτον.
Σαφηνισμός, ὁ, ἐξήγησις, ἐρμηνεύσις εἰς τὸ εὐληπτον, Διον. Ἀλ.
Σαφηνιστικός, ἡ, ὄν, ἐξηγῶν, εὐκατάληπτον ποιῶν.
Σαφής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. σαφώς, εὐληπτος, εὐκρινής, φανερός, βέβαιος [σαφός κ. σαφής εἶναι καθώτεροι τίποι τοῦ σοφός].
Σαφήτωρ, ορος, ὁ (σαφέω), ἐξηγητής.
Σαχθεῖς, ὁ, Μετοχ. Ἀορ. παθητ. τοῦ σάττω, - στω.

Σάχνος, ἡ Σαχνός, ταυτ. σαυκρός, σαυσταρός, ξηρός, ἄλλως, ψαθυρός· κρέας· τὸ λέγομεν τὴν σήμερον ψαχνὸν κρέας, ἀντίθ. τοῦ παχύ. Ζ. σαύω.
Σάω, οὐς, ἡ, (σάος), Κύρ. ὄνομα.
Σάω, θεματικὸν τοῦ σάος, σάω, σῴω· ἄρα ταυτ. ζάω, ἄω. 2) θεματικὸν τοῦ σάλος κτ. Ζ. σαύω.
Σάω, συναίρ. ἀντὶ σάου, προστακ. καὶ παρατ. ἀντὶ ἐσάου. Εἰς Ἰλ. π, 363. εἶναι σάωναντὶ ἐσάοεν, ἡ ὀρθότερον, ἐκ τοῦ σάωμι. Ζ. ζάω.
Σαώζω, ποιητ. ἀντὶ σῴζω, ὅθεν μ. σαώσω, σαωσέμεν.
Σάων, ωνος, ὁ (σάος), Κύρ. ὄνομα.
Σαώτερος, Ζ. σάος.
Σαωτήρ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ σωτήρ, Σιμωνίδ.
Σβέννυμι, Σβεννύω, ἐκ τοῦ σβέω, σβένω, ὅθεν μέλλ. σβέσω, ποιητ. σβέσσω, Ἀορ. ἐσβέσθην, σβύνω. Ἐκ δὲ τοῦ σβῆμι παρὰ. ἐσβηκα, κ. Ἀορ. ἐσβην. καὶ σβέννυμαι, Κ. σβύνομαι 2) Τροπ. σβεννυμένου τοῦ αἵματος. Ζ. σβέω.
Σβέσις, ἡ (σβέω), τὸ σβύνειν.
Σβεστήρ, ἦρος, ὁ, κ. Σβεστής· ὁ· κ.
Σβεστήριος, ια, ιον, κ.
Σβεστικός, ἡ, ὄν, ὁ σβύνων.
Σβέω, κ. Σβῆμι, θεματικὸν τοῦ σβένω, σβέννυμι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι σβέσω, ἐσβηκα, ἐσβην κτλ. κατὰ διαλ. ζέω· Κ. σβύνω ἀναμμένον σῶμα· Ἡ λέξις εἶναι πεποιημένη ἐκ τοῦ ἀκολουσούντος ἤχου εἰς τὴν σβέσιν.
Σεβάζομαι, μ. ἄσομαι (σέβας), φοβούμαι ἢ συστέλλομαι νὰ κάμω τι. κυττάζομαι ὑπὸ φόβου, Ἰλ. ζ, 167. κ. 417. 2) ἀντὶ σέβομαι, εἰς τοὺς μεταγ.
Σέβας, τὸ, εἰς τὸν Ὁμ. θαυμασμός, ἐκπληξίς. Μεταφ. τιμὴ, εὐλάβεια, αἰδώς, Ἰλ. σ, 178. 2) εἰς τοὺς μεταγ. τιμὴ καὶ φόβος τοῦ θεοῦ. 3) τὸ σεβαστὸν πρᾶγμα, ἡ πρόσωπον, Θεοκρ. 24, 76.
Σέβαςις, ἡ, κ. Σεβασμός (σεβάζομαι), τιμὴ, λατρεία.
Σέβασμα, τὸ (σεβάω), τὸ τιμημένον, σεβασμένον, Κλημ. Παιδ. 3. σ. 253· 2) ἀντὶ σέβας, σέβασις. Διον. Ἀλ.
Σεβασμιάζω, ταυτ. σεβάζομαι.
Σεβάσμιος, ια, ιον, Ἐπίρ. - σμίως, ἀξιοτίμητος, ἀξιολάτρευτος, θεῖος. 2) εἰς τὸν Ἡρωδιαν. ἀντὶ augustus, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἄλλοι λέγουσιν σεβαστός. 3) τὸ σεβασμῖον, Ἐνερ. ἀντὶ ἡ σέβασις.
Σεβ'ασμιότης, τητος, ἡ, ἀξιοτιμητότης, ἀγιότης.
Σεβασμός, ὁ, ταυτ. σέβασις.
Σεβαστεῖον, τὸ, ναὸς τοῦ σεβαστοῦ Αὐγούστου, Φίλων.
Σεβαστεύω, ταυτ. σεβάζομαι, Μανέθ. κ. Ἰώσηπ.
Σεβαστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - στικῶς, πλήρης σεβασμιότητος. 2) ἐκ τῶν Πυθαγορείων οἱ ἐνασχολούμενοι εἰς τὴν θεωρίαν τῶν σεβαστῶν· ἄλλοι ὠνομάζοντο πολιτικοί, μαθηματικοί κτ. Φωτ. Βιβλιοθ.
Σεβαστός, ἡ, ὄν (σεβάζομαι), ἀξιοτίμητος, θεῖος. 2) Σεβαστός, Σεβαστή κ. Σεβαστιάς, κ. Σεβάσμιος, ἐπὶ τῶν Καισάρων τῆς Ῥώμης ἀντὶ augustus, augusta.
Σεβένιον, ἡ Σεβένιον, τὸ, τὸ κάλυμμα τοῦ ἀνδρός τοῦ φοίνικος τοῦ καρποῦ.
Σέβης, ητος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. ὡς Κέβης, ητος κτλ.
Σεβίζω, ταυτ. σέβω, σεβάω, Πίνδ. Πύθ. 5, 106.
Σεβιστός, ταυτ. σεβιστός.
Σεβρός, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Ζ. σέβω.
Σέβω, ομαί, Ἀορ. ἐσέφθην· ἔχω εὐλάβειαν, τιμὴν· τινα, εὐλαβέομαι καὶ τιμῶ τινα, ὡς αἰδοῦμαι. Πίνδ. Ὀλύμ. 14, 17. λατρεύω· θεός. Εἰς τὸν Ὁμ. Μῆσ. ἐντρέπομαι, εὐλαβέομαι. Ζ. σέβας. [Σέβω εἶναι ἐκ τοῦ σείω· σέβομαι, ταυτ. σείομαι, ἐκπλήττομαι, θαυμάζομαι Κ. Συγγεν. μὲ τὸ θαύω, θαύομαι.]
Σέθεν, Αἰολ. ἀντὶ σοῦ.
Σειεύς, έως, ὁ (σειώ), ταυτ. σείων, Πολυδ. 7, 181.
Σειληνικός, Σειληνός, Σειληνιώδης, ὁ, ἡ, ἄλλη γραφή ἀντὶ Σιληνικός, κτλ.
Σεῖν, Λακων. ἀντὶ θεῖν, τρέχειν, Ἡσύχ. 2) σεῖν ἔλεγαν αἱ παρὰ μάναι εἰς τὰ παῖδια, ὅταν ᾔθελαν νὰ κατοικήσῃσι, Φώτ.
Σεῖο, ποιητ. ἀντὶ σέο, σοῦ, γεν. τοῦ Σῦ.
Σεῖος, Σεῖα, Σεῖον, Λακεδ. ταυτ. θεῖος.

Σειρά, ἡ, Ἰων. Σειρή, ἡ, (εἶρω), σχοινίον, Ἰλ. ψ, 113. δεσμός· δίκτυον, μέ το ὁποῖον ἐπίαναν οἱ Σκύθαι, κ. Πάρθοι τοὺς ἐχθρούς των· Ὁ Ἡρόδ. 7, 85. τὰς ὀνομάζει σειράς, ἐπ' ἀκρω βρόχους ἐχούσας, διὰ τοῦτο ὀνομάζοντο οἱ Πάρθοι, σειραφόροι, Σουίδ. 2) ταυτ. σειρίαις.

Σειραγωγέυς, ὁ, ὡς ῥυταγωγέυς, σχοινίον εἰς τὸ ἀγεῖν, ἡ ἐλκεῖν, Πολυδ.

Σειράδην δῆτας, ἀντί σειρώτας, Παλλαδ. Λαυσαικ. σ. 55.

Σειράδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σειρά.

Σειράζω, μ. ἄσω, Σειράω, Σειρεύω (σειρά), δένω, ἡ σύρω μέ σχοινίον. Ζ. ἀνασειράζω.

Σειράζω, μ. ἄτω, Σειραίνω, κ. Σειρέω, ξηραίνω διὰ πυρός. Ζ. τείριος.

Σειράτος, αἶα, αἶον, ἵππος, ταυτ. σειρατφόρος, Ὀρφ. Ἀργον. 241. Διον. Ἀλικαρ. 7, 83. σειραῖος ἱμάς, σειραῖη μήρινθος, σχοινίον δεμένον εἰς τὸν σειρατφόρον ἵππον, Ζ. σειρατφόρος.

Σειράς, εἶδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ σειρά.

Σειρατφόρος, Σειρατφόρος, Σειρηφόρος, Σειροφόρος, ὁ, ἡ ἵππος, ὄνος, κάμηλος, ὁ μὴ ζευγμένος, ἀλλ' ἐκτός τοῦ ζυγοῦ μέ σχοινίον, ἡ λωρίον δεμένος, καὶ συνελκὼν τὴν ἀμαξάν.

Σειράω, Σειρεύω, Σειρέω, Σειρίζω, Ζ. τὸ διπλὸν σειράζω.

Σειρή, ἡ, Ἰων. ἀντί σειρά. 2) Σειρινόν ἱμάτιον, τὸ αὐτὸ καὶ Σειρόν. Ζ. σερίνος.

Σειρηδών, ἡ, ταυτ. Σειρήν, Σχολ. Βενετ. Ἰλ. ω, 253, [Σχηματ. κατὰ τὸ ἀηδῶν, ἀνθηδῶν κτλ.]

Σειρήν, ἡνος, ἡ, Ὀμ. Πληθ. αἱ μαγευτικαὶ ψάλτραι. διὰ (τοῦτο ὁ Πίνδ. τὰς ὀνομάζει κηληδόναις. Τὰ μεταγενέστερα ὀνόματά των, Πεισινόη, Ἀγλαόπη, κ. Θελεξίπεια ἀναφέρει ὁ Τσέτσ. εἰς Αὐκρόφρ. Τπ' ἄλλων ὀνομάζονται Μολπή, ἡ Μολπαδία, Ἀγλαοφήμη, Θελεξόπη. 2) Τροπ. ἡ γοητεία τῆς ῥητορικῆς εὐφραδείας, Ἀνάλ. τῶν ἐπιστημῶν, Πλούτ. Μάρκ. 17. τῆς ὁμιλίας, συναναστροφῆς, Ἀριστ. Ηθ. ἀέλιγτρον κατέλευστικὴ χάρις. 3) σύμβολον πένθους ἐπὶ τῶν τάφων, Διόδ. Σικελ. 17, 115. Πλούτ. βίβ. τῶν 10 ῥητόρων, [Ἐκ τοῦ σεῖρω, σῖρω, σύρω, συρίζω τὸν συριτικὸν καὶ ἡχητικὸν τόνον]. 4) ἀγρία τις μέλιττα, Ἀριστ. Ἱστορ. ζ. 9, 20. 5) μικρόν τι πτηνόν, Ἡσύχ.

Σειρήνιος, ὁ, ἡ, ὡς ἀν. σειρήν, γοητευτικός, θελκτικός, Ἡλιδ. 5, 203.

Σειρηνός, ὁ. Ζ. Σερίνος.

Σειρηφόρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντί σειρατφόρος.

Σειρίαις, κ. Σιρίαις, ἡ (σειράω), ἀρρώστια τις προσερχομένη ἀπὸ ἡλιοκρίαν, καὶ ἄλλην θερμότητα.

Σειρέω, κ. Σιρέω (σεῖριος), ἐπὶ τοῦ ἡλίου, φωτίζω καὶ θερμαίνω, Ἀρατ. 332. 2) πάσχω σειρίαις· Ἰπποκ. σειριοὶ ἀντί σειριά. Πρβ. θανατιάω.

Σερίνος, ἡ, νον, ταυτ. Σερινός· σερίνα, δηλ. ἱμάτια, Σερινά ἱμάτια. ἀντί τούτου καὶ σειρή (ἐστῆς) κ. σερόν (ἱμάτιον). Ἐκ τοῦ σεῖρ, ταυτ. ἡλιος, γεν. σεῖρος. σεῖριος, σερίνος. Καὶ σειρηνός, ὅχι ἀπορρίπτέος τύπος· Πρβ. πυρήνη κ. πυρίνη, κ. ὀμβρηνός.

Σειριόεις, εστῆ, εν, πλήρης θερμότητος, ὡς ὁ Σερίριος, Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 338.

Σειρέοκαυτος, ὁ, ἡ, ἡλιοκαυστος, Ἀνάλ. 3, σ. 351.

Σεῖριος, ὁ, ὁ κυνικός ἀττήρ. Ἐπίθ. παντός ἀστέρως· ὅθεν σεῖριος κύων, σεῖριος ἡλιος, σεῖριον ἄστρον, κτλ. Κατὰ Σουίδ. ἐκ τοῦ σεῖρ, σερίς, ὁ, ἡλιος. Κατὰ τὴν Λακων. τροπὴν τοῦ θ καὶ σ εἶναι σεῖριος κ. σερίνος ταυτ. Σερίος, Σερίνος ἐκ τοῦ Σερος, θερμότης, καιρός, κ. αἰτία· ἀρα καλοκαῖρι καὶ ἡλιος.

Σειρίς, εἶδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ σειρά, ὡς σειράς.

Σειρομάστης, ὁ, κυρίως, λόγχη μέ καμπύλην ἄκραν, Ὁ. 2) ὄργανόν τι τῶν τελευτῶν, μέ το ὁποῖον ἵταξαν τὰς ἀποθήκας τῶν γεννημάτων (σεῖρος, μαστρεύω). Εἰς τὸν πόλεμον ἐξέταξαν τὴν γῆν, ἀν ἦσαν ὑποκαμμένοι λάκκοι (σεῖρος, σιρός), Παλ. Μεθ. σ. 100.

Σειρόν, τὸ, Ζ. Σερίριος.

Σειρός, ὁ. Ζ. σιρός.

Σειροφόρος, ὁ· Ζ. σειρά.

Σεισάχθεια, ἡ (σεῖω, ἄχος), ἀπόσειτις τοῦ βάρους τῶν χρεῶν (ἀνακούφισις), εἰς τὰς Ἀθήνας, νόμος τοῦ Σόλωνα, κατὰ τὸν ὁποῖον ὀδανειτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη ἐνέχυρον τὸν χρεώστην αὐτὸν ὡς δοῦλον του, Διόδ. 1, 79. Πλούτ. Σόλ. 15.

Σεῖσις, ἡ, κίνησις, τάραξις (ἐκ τοῦ σεῖω).

Σεισίχθων, ὄνος, ὁ (σεῖω, χθών), σεῖων τὴν γῆν, Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος.

Σεῖσμα, τὸ, ταυτ. σεῖσις, Ὁ.

Σεισματῖας, ὁ· τάρφος, ὁ εἰς σεισμόν γῆς, ἡ κρημισμένον οἰκοδόμημα, Πλούτ. Κημ. 16.

Σεισμός, ὁ (σεῖω), ταρχμός· γῆς, σεισμός.

Σεισμοπυγίς, εἶδος, ἡ (σεῖω, πυγή), πτηνόν τι, κωλοτούτα Κ. Σχολ. Θεοκρ. 2, 17.

Σειτούρα, ἡ, ταυτ. πρ.

Σειστός, ἡ, ὃν (σεῖω), σειτμένος, τρέμων.

Σεῖστρον, τὸ (σεῖω), ὄργανόν τι ἐν ταῖς λατρείαις τῆς Ἰσιδος, Πλούτ. Ἰσ. 64. ἡ 63.

Σεῖστρος, ἡ Σίλτρος, ἡ, βοτάνη παρὰπλήτιος ἐρεβίνθω, Ἀριστοτ. Θαυμ. κ. Πλούτ. περὶ Ποταμ.

Σεῖσων, ὁ, ἀγγεῖον, ἐνῶ ἐψηναν κυάμους, καὶ τὸ ἐτάρατταν, ἡ τὸ περιστρέφαν, ὡς τὸ ὄργανον, δι' οὗ ψήνομεν τὴν σήμερον τὸν καφε, Πολυδ. 10, 100, κ. 122.

Σεῖω (σάω, σέω), κινῶ, ταράσσω, κλονίζω· ἐσειτε κόμας, ἐτάραξε τὰ μύλλια του, Ἀνάλ. ἐσειτε, νοητ. ὁ θεός τὴν γῆν, ἐγεινε σειτμός, Ξενοφ. Μέτ. κ. Πλάτ. ταράσσομαι, κλονοῦμαι, τρέμω· οἱ δὲ οἱ πρῶτοι ἐόντι τῶν ὀδόντων οἱ πλείους ἐσειοντο, Ἡρόδ. 6, 7. 2) φοβερίζω κατὰ τινος ψευδῆ κατηγορίαν (τυχοφαντίαν) διὰ νὰ λάβω χρήματα ἀπ' αὐτὸν φοβούμενον τὰ κακὰ τῆς κριτολογίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 638.

Σεκουλάρια, τὰ, τὸ Λατ. ludi seculares· ἄλλως, αἰώνιας θεαί, Φλεγων.

Σέλφ, ἀντί σέλαϊ, ὡς γήρᾳ ἀντί γήραϊ.

Σελαγέω, ὦ, μ. ἦτω· καὶ Μέτ. Ἀριστοφ. Νεφ. 286. λάμπω, φωτίζω, Ἐνεργ. καὶ Οὐδέτ. Ἐκ τοῦ σέλας, σελάω, ἄζω, ἄττω, σελαγή, σέλαγος.

Σελαγίξω, ταυτ. σελαγέω, εἰς τοὺς μεταγ. ὅθεν

Σελαγίσμα, τὸ, τὸ ἀστράπτειν, Πληθ. αἱ ἀστραπαί, Νικ. Χρον. 12, 6. ἀντί φωτα, Μανέθ. 4, 189.

Σελαγός, ὁ, ὄνομα Κύρ. Ὀμ.

Σελάζω, ταυτ. σελάσσω.

Σελαηγενέτης, ου, ὁ, γεννήτωρ τοῦ φωτός, Ἀνάλ. 2, σ. 518.

Σελαῖνα, Σελαῖνη, κ. Σελαναῖα, ἡ, Δωρ. ἀντί σελήνη, σεληναῖη, ἐλάνη, ἐλένη, τρόπον τινὰ θηλ. τοῦ ἐφ.

Σέλας, αος, τὸ, φῶς, λάμψις, πῦρ, ἀστραπή, λαμπάς, Τμ. Δημ. 52. [Ἐκ τοῦ ἐλη, ἐλα, εἰλη, σέλη, σάλα, ὡς εἶρω, σειρά.]

Σελασία, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐκληφθεῖσθης τῆς αὐτῆς μετὰ τὴν Σελάναν, Σελήνην. 2) ὄνομα Λακωνικῆς πόλεως· καὶ Σελατία (φαίνεται ἀντί ἐλλάσια).

Σελασμα, τὸ, κ. } ἀντί φωτισμα, καὶ φωτισμός, Μανέθ. 4, Σελασμός, ὁ, } 35. 189. κ. 601.

Σελάσσω, -ἄζω· κ. -λάω, ὦ, (σέλας) ἀκτινοβολῶ, λάμπω, Νίκανδ. Θηρ. 46.

Σελασφόρος, ὁ, ἡ, ἔχων λάμψιν ἐν ἑαυτῷ, Ἀνάλ.

Σελάτης, ου, ὁ, Ἡσύχ. Ζ. σέσιλος.

Σελαχείον, ἡ } ὑποκ. τοῦ σελαχός, ἡ οὐδέτ. τοῦ σελαχίος, Σελαχίον, τὸ, } ταυτ. σελαχώδης· Πληθ. ταυτ. σελαχῆ, τὰ, Γαλην.

Σελαχοειδής, ὁ, ἡ, κ. Σελαχώδης, ὅ, τι εἶναι τοῦ τοιούτου εἶδους.

Σελαχος, τὸ, κ. Σελαχῆ, τὰ (σέλας, ἄζω, ἄσση), ἰχθύς τις (Κ. σελάχι), ὅστις ἀντὶ ἀκανθῶν ἔχει χόνδρους, καὶ φωσφορίζει τὴν νύκτα, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 3, 1.

Σέλη, τὰ, ἀντί γέλη, Λουκιαν. Λεξιφ. φαίνεται κακογραμ. ἀλλὰ τὸ γ, ὡς πνεῦμα ἐμπορεῖ νὰ ἀλλαχθῇ μέ τὸ σ, κ. ὅμοι. μέ τὸ τ, ὡς εὐρίσκεται τέλη, εἰς τὸν Ἡτύχ. 2) Σέλη, ἡ, πόλις τῆς Πιτιδίας, ὅθεν παράγουν τινὲς τὸν ἀσελγῆ, πολλὰ γελοῖως.

Σέλεμνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Σελευκίς, ἡ, εἶδος ποτηρίου. ἀπὸ Σελεύκου βασιλέως, ὅστις τὸ ἐμεταχειρίζετο, ὡς κ. Ἀντιγονίς, Ἀθήν. 11, σ. 497. 2) ἐνδύμα Σελευκινόν. 3) εἶδος πτηνοῦ.

Σεληνάζω, ταυτ. σεληνιαζώ, Μανέθ.

Σεληναῖος, αἶα, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν σελήνην. 2) ἔχων τὸ σχῆ-

μα της σελήνης. 3) σεληναία ποιητ. ἀντί σελήνη, Βίων. 16, 5.
 4) πάθος, ταυτ. σεληνιασμός.
 Σελήνη, ἡ (σέλας), τὸ φεγγάρι· ἐν σελήνῃ, εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου, Ἀχιλλ. Τάτ. 3, 2. εἰς τὴν σελήνην, ἀντί εἰς τὴν πανσελήνην, Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. 2) σεληνοειδὲς πλακούντιον. 3) ἡ θεὰ τῆς σελήνης.
 Σεληνιάζω, κ. Σεληνιάω, πάσχω σεληνιασμόν, ἐπιληψίαν (τὴν ὁποίαν ἐνόμιζαν ἀποτέλεσμα ὀργῆς τῆς Σελήνης ἢ Μήνης χαίρουσας εἰς τοῦτο, Ὁρφ. Λίθ. 12), καὶ προφητεύω, κ. Σεληνιάζομαι, Μανέθ. κ. Ν. Δ.
 Σεληνεαχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν σελήνην. 2) ταυτ. ἐπιληπτικός, Ν. Δ. κ. Πρόκλ.
 Σεληνεασμός, ὁ, ἄλλως, ἀπαυλισμός, καὶ ἐπιληψία, Ν. Δ.
 Σεληνέδιον, τὸ, φῶς τῆς σελήνης, Ἀθήν. 7.
 Σεληνέιον, τὸ, Συνέστ. Φαλάκτ. σ. 74. κ.
 Σεληνίς, ἡ, ὑποκ. τοῦ σελήνη. 2) Τροπ. φαλάκρα κεφαλῆς.
 Σεληνίτης, ου, ὁ, κ. Σεληνίτις, ἡ, ἀπὸ τὴν σελήνην, τῆς σελήνης, ὁμοίος τῆς σελήνης: λίθος, ἄλλως, ἀφροσέληνος, Διοσκ. 5, 159. ὁ αὐτὸς κ. λυχνίτης, Εὐστάθ. εἰς Διονύστ. Περιηγ. 326.
 Σεληνόβλητος, ὁ, ἡ, κτυπημένος ἀπὸ τὴν σελήνην, σεληνιαζόμενος.
 Σεληνοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἔχων εἶδος, μορφήν σελήνης.
 Σεληνοτρόπον, τὸ, μυθῶδες τι φυτόν, Πρόκλ.
 Σεληνόφως, τὸ, φῶς τῆς σελήνης (ὡς λυκόφως, σκιδόφως κτ.) Ἀδίστ. Ἀθήν. σ. 608.
 Σεληπιέδης, ὁ, Πατρων. τοῦ Σελέπιος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, ὡς τὸ Ἀσκληπιός, Ὁμ.
 Σελεδηφάγος, ὁ, ἡ, βιβλιοφάγος, Ἀνάλ. 1, σ. 167.
 Σελέδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σελής.
 Σελέδωμα, τὸ, ταυτ. σελής.
 Σελένινος, νη, νον, ἀπὸ σέλινα κατασκευασμένος.
 Σελένιτης, ου, ὁ: οἶνος, ἐμπεποιημένος με σέλινα.
 Σελένιοις, ὁ, ἡ, ὡτάν σέλινον.
 Σελέινον, τὸ, τὸ γνωστόν μας σέλινον, με τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐγίνοντο οἱ στέφανοι τῶν νικούντων εἰς τὰ ἱσθμια καὶ νέμεα, καὶ οἱ τῶν νεκρῶν· ὅθεν παροιμ. ἐπὶ βαρέως νοσούντων: σελέινου δεῖται, θέλει ἀποθάνει γρήγορα. Ἐκ τοῦ ἐλινος, ἐλιξ, διὰ τὸ ἐλικοειδὲς τῶν φύλλων τοῦ· ὅθεν καὶ ἐπὶ ἐλικοειδούς κόμης, σελέινων οὐλοτέρη, Ἀνάλ. 2, 85.
 Σέλινος, ὁ, Κύρ. ὄνομα ποταμοῦ.
 Σελινόσπερμον, τὸ, σπόρος σελέινου, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. σ. 571.
 Σελινοῦς, οὔτις, ὁ, κ. ἡ, περίφημος πόλις τῆς Σικελίας, κρημισθεῖσα ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 37. Διόδ. 13, 36.
 Σελινουσία, ἡ, κράμβης εἶδος, Ἀθήν.
 Σελίς, ἑός, ἡ, κυρίως, ὁ κενὸς τόπος μεταξὺ τῶν παραγραφῶν, Ἡσύχ. ἡ ὁ χωριζόμενος με γραμμάς κατὰ μῆκος ἀπὸ τὰ γραμμένα μέρη, ἡ τὸ περιθώριον Κ. τοῦ βιβλίου. 2) τὸ γεγραμμένον φύλλον, καταβατόν, ἡ πρόσωπον Κ. Πολύβ. 3, 3, 33. ὅθεν σελίδων κανόνισμα, αἱ διὰ τοῦ κανόνος ἀγόμεναι γραμμαί, καὶ περιορίζουσαι τὸν γραπτέον τόπον. Ὁ Πλούτ. βίω Ὁμ. ὀνομάζει δύο σελίδας τὴν Ἰλιάδα, καὶ τὴν Ὀδύσσειαν. σημάτων σελίδων, τὸ μολυβδοκόνδυλον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀγονταί αἱ γραμμαί αὗται, Ἀνάλ. 2, σ. 216. 3) πρῶτον καὶ ἀρχικῶς ὁ μεταξὺ τῶν κωπηλατῶν κενὸς τόπος τοῦ πλοίου· Συγγεν. τοῦ σέλμα.
 Σέλλα, ἡ, κ. Σελλάστρωσις, καθέδρα (ἀνήκει εἰς τὸ σελής, σέλμα, σελμῆς, σελμός). Εἰς τοὺς νεωτέρους, ἡ σέλλα τοῦ ἵππου, Λατιν. sella.
 Σέλληεις, εντός, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ τῆς Θεσπρωτίας, Ὁμ.
 Σέλλοι, οἱ, Νομ. οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Λαωδωνίας, ἔχοντες τὸ ἐκεῖ χρηστήριον τοῦ Διός, Ὁμ. Σοφοκλ. Τραχ. Στράβ. 7, σ. 505. Ἄλλοι τὸ ἔγραφαν Ἑλλοί. Πρβ. προσέληνος.
 Σέλλος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ἀριστοφ.
 Σέλλω, ὁ εἶδος τοῦ σάλλω. Παρακ. σέσηλα, σέσηλως, ὅθεν σαλὸς σαλάω, ἀζω, ἀσσω κτλ. 2) ἀντί ἔλλω, ἡ ἔλω, δηλ. θρμάω. Εἶναι τὸ γνωστὸν ἔλω, ἡ ἔλλω, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται με ὅλα τὰ πνεύματα βέλω, δέλω, ζέλω, θέλω, κέλω, σέλω, σέλλω, κυρίως ἡ καταχ. βάλλω εἰς κίνησιν.
 Σέλμα, τὸ (σελής), ὁ τόπος, ὅπου κἀθῆται πλησίον τῶν κωπη-

λατῶν ὁ κυβερνήτης, Τμν. Βάχχ. 47. Ἀπολλών. 1, 528. ὅθεν Τροπ. σέλμα σεμνόν ἡμένους, τοὺς ἡγεμόνας, Αἰσχ. Ἀγ. 191. Διαφέρει τοῦ ζυγά, ἐπάνω τῶν ὁποίων ἐκάθηντο οἱ κωπηλάται. 2) Συνεκδ. ἀντί πλοίου, δίκωπον σέλμα, Λυκόφ. 1216. 3) ὡς ἱκρίον, πᾶν στανίδωμα: πύργων, Αἰσχ. Ἐπτ. 32. Πρβ. σελμῆς. 4) ἐνλεία σελμάτων εὐδυτάτων καὶ εὐμηκεστάτων, κορμαὶ δένδρων ἐπιτήδειοι εἰς οἰκοδόμησιν, Στράβ. 5. σ. 340.
 Σελμῆς, ἑός, ἡ, ταυτ. σέλμα. Καθ. ταυτ. ἱκρίον, οἰκοδόμημα ἀπὸ στανίδας. 2) τὸ σχοινίον τοῦ ἀγχιστρου, Ἡσύχ.
 Σέλπον, τὸ, ἐξ οὗ σίλφιον, Ἡσύχ.
 Σέλω, Λακ. ἀντί Σέλω. 2) ἀντί ἔλω. Ζ. σέλλω.
 Σεμέλα, ἡ, Δωρ. ἀντί Σεμέλη, Κύρ. ὄνομα.
 Σέμελος, Ζ. σέσιλος.
 Σεμίδαλις, ιος, κ. -εως, ἡ, τὸ λεπτότατον ἀλεύρι, Ἀθήν. σ. 28.
 Σεμίδαλίτης, ὁ: ἄρτος, ὁ ἐκ τούτου κατασκευαζόμενος, Γερμ. semmel.
 Σεμνεῖον, τὸ, ἱερὸς τόπος, ναὸς· ἰδίως τῶν σεμνῶν θεῶν.
 Σεμνηγορέω, ὡ } (ἀγορέω), ταυτ. σεμνολογέω, -λογία,
 Σεμνηγορία, ἡ } - λόγος, Τίμων Φιλίστ. 22.
 Σεμνηγόρος, ὁ, ἡ }
 Σεμνέσοι, οἱ, οἱ Δρυῖδαι, ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, τιμώμενοι ὡς θεοί, Διογ. Λαέρ. 1, 1.
 Σεμνοκόπτω, ἀντί σεμναγορέω, ἐναντίον τοῦ κανόν. ἀντί - κοπέω, Ἀθήν. σ. 447. ἐξ Αἰσχύλ.
 Σεμνοληρέω, ὡ, φλυαρῶ περὶ σεμνῶν πραγμάτων, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 5, σ. 544.
 Σεμνολογέω, ὡ, -λογοῦμαι, ὁμιλῶ σπουδαίως, σοβαρῶς, ἡ με μετόν. σεμνόν καὶ πανηγυρικόν.
 Συμνολόγημα, τὸ, ἡ τοιαυτὴ ὁμιλία. 2) τί, διὰ τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ τις νὰ ὑπερηφανεύεται καὶ νὰ καυχᾶται, Δ. Κασ.
 Σεμνολογία, ἡ, ταυτ. σεμνολόγημα.
 Σεμνολογικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -λογικῶς, ἀνήκων εἰς σεμνολογίαν.
 Σεμνολόγος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -γωγος, ὅστις ὁμιλεῖ ἢ γράφει σπουδαίως, σοβαρῶς, μεγαλοπρεπῶς, πανηγυρικῶς.
 Σεμνόμαντις, εως, ὁ, σεβαστμῖος προφήτης.
 Σεμνομυθέω, ὡ, ταυτ. σεμνολογέω, Φίλων.
 Σεμνομυθία, ἡ, ταυτ. σεμνολογία, Σουῖδ.
 Σεμνοπάνοῦργος, ὁ· Ζ. βαυκαπάνοῦργος.
 Σεμνοπαράσιτοι, οἱ, πρῶτοι, ἀξιολογοὶ παράσιτοι, Ἀθήν. σ. 237.
 Σεμνοποιῶ, οὔμρι, ταυτ. σεμνύνω.
 Σεμνόπονος, ὁ, ἡ, με ἀξιοτίμητον ἐργασίαν, Ἀθήν. σ. 471.
 Σεμνοπότος, ὁ, ἡ, με τίμνα, ἀκριβῶς πιστά.
 Σεμνοπρεπής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -πῶς, πρέπων εἰς σεμνόν, ἐνδοξὸν ἄνδρα, μεγαλοπρεπῆς, σοβαρὸς, σεβάσμιος.
 Σεμνοπρέπεια, ἡ, σεβασμιοῦς, σοβαρότης, ἀξιοῦς, Συνέστ.
 Σεμνοπροσώπεω, ὡ, μ. ἤσω, κάμνω τὸ πρόσωπόν μου σεμνόν, σοβαρόν, σπουδαῖον, Ἀγαθ. ἐπίγρ. 69.
 Σεμνοπροσώπια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Σεμνοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον), με πρόσωπον σοβαρόν, σεβάσμιον· ὑπερήφανος.
 Σεμνός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -μνῶς, συγχοπ. ἐκ τοῦ σεβανός (σέβω) ἀξιοτίμητος, ἀξιοαίτιμος· τιμημένος, τίμιος· σοβαρὸς, μεγαλοπρεπῆς· σεμνὴ νόσος, ἡ ψώρα, καὶ πανοῦχλα, Σχολ. Ἀπολλών. 1, 1019.
 Σεμνόστομος, ὁ, ἡ (στόμα): μῦθος, ὑπερήφανος λόγος, Αἰσχ. Προμ. 952.
 Σεμνότος, τητος, ἡ (σεμνός), ἀξιοτιμητότης, ἀξιοῦς, μεγαλειότης, μεγαλοπρέπεια, σπουδαιότης.
 Σεμνότιμος, ὁ, ἡ (τιμή), ἀξιοτίμητος, σεβάσμιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 831.
 Σεμνοτυφία, ἡ (τύφος), προσηγορικὴ σεμνότης, ἀλαζονεία, Μάρκ. Ἀντων. 9, 29.
 Σεμνώω, ὡ, (σεμνός) κάμνω σεμνόν, καλλωπίζω, Ἡρόδ. 3, 16.
 Σέμνωμα, τὸ, καλλωπίζμα, ἀξία, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. 77.
 Σεμνύνω, ταυτ. πρ. Μέστ. ὑπεριφανεύομαι, καυχῶμαι, Ἡρώδ. 5, 7.
 Σεπτὰ, ἀντί ἐπτά· ὅθεν τὸ Λατ. septem. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει κ.

τεπτά (τ δωρικῶς ἀντί σ).
Σέο, Ἰων. ἀντί σου, γεν. τοῦ σύ.
Σεπτὰς, ἡ, παρά τοῖς Πυθαγορείοις, ἡ ἑπτάς, Θεολογ. Ἀριθμ. σ. 43.
Σεπτέω (σεπτός), ταυτ. σέβω, Ἡτύχ.
Σεπτήριος, ἰα, ἰον, κ. } (σεπτήρ), ἀνήκων εἰς τὸ τιμᾶν.
Σεπτικός, ἡ, ὄν } τιμῶν, σεβόμενος.
Σεπτός, ἡ, ὄν (σέβω), ταυτ. σεμνός, τίμιος, ἅγιος, θεός.
 Αἰσχύλ. Προμ. 818.
Σεραπίες, ἄδος, ἡ, φυτόν τι· ἄλλως, ὄρχις, τριόρχος, Παῦλ.
 Αἰγ. 4, 25. Διοσκ. 3, 142.
Σέραπις, ἑδος, ὁ, ταυτ. Σάραπις.
Σερῖδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σέρις.
Σερίξω, ταυτ. σειράξω.
Σερίς, ἡ, ἀντί σειρίς, ταυτ. σειρά.
Σέρρις, εως, κ. ἑδος, ἡ, ἡ Σερίς, ἡ, λάχανόν τι, ἄλλως, πικρίς,
 κ. τρώξιμα, Ἀρτεμ. 1, 69.
Σερίφιον, τό, κ. }
Σέριφον, τό, κ. } εἶδος ἀφινθίου, Ἡτύχ. Ζ. κ. Σέρφος.
Σέριφος, ἡ, }
Σέριφος, ἡ, ὄνομα νήσου· — Σερίφιος, ἰα, ἰον, ἐπίθ.
Σέρφος, ἡ Σερφός, ὁ, μικρόν έντομον, κατ' ἄλλους μύρμηξ πτερω-
 τός, Ἀριστοφ. Ὀρν. 570, ἄλλως νόμψη κατ' ἄλλους, εἶδος κύνω-
 πος· γραῦς σέρφος, κ. σερίφη, εἶδος ἀκρίδος· Παροιμ. ἐστι κἄν
 μύρμηξ, κἄν σέρφω χολή, ἥγουν καὶ τὸν μικρόν ἐχθρὸν πρέπει
 νὰ μὴ καταφρονῇ· ταυτ. μάντις. Τροπ. παρθένος γερόντισσα.
 Γράφεται καὶ σύρφος κ. στέρφος.
Σέσαγμα, Παθητ. παρακ. τοῦ σάττω.
Σεσαρός, κ. } Δωρ. παρακ. τοῦ σαίρω ἀντί σεστηρός· Ζ. σαίρω.
Σεσαρώς, }
Σέσελε, εως, τό, κ. } φυτόν τι, Διοσκ. 3, 60.
Σέσελις, ἡ, }
Σέσιρος, ὁ, κ. Σετελίτης, κοχλίας με ὄστρεον· καὶ Σέτηλος,
 Σελάτης, κ. Σέμελος· τὸ τελευταῖον ταυτόσ. λείμανες, γυμνοί
 κοχλίας, Ἡτύχ.
Σεσερίνος, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς με δύο λωρίδας, Ἀριστοφ.
 παρ' Ἀθην. σ. 305.
Σέσηπα, Παρακ. τοῦ σήπω.
Σεσηρός, τό, Μάρκ. Ἀντ. ἰα, 18. ταυτ. τοῦ Σεταρός.
Σεσοφισμένος, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σοφίζομαι, σοφιστικῶς, δολίως.
Σεσωφρονισμένος, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σωφρονίζω, τιμίως, κοσμίως,
 ταπεινῶς.
Σεῦ, Δωρ. ἀντί σέο, σου, γεν. τοῦ σύ.
Σεῦα, Σεῦατο, Ἀόρ. Ἐνερ. κ. Μέσ. τοῦ σεύω, ὡς ἔχουα ἀντί
 ἔχουσα.
Σεῦς, ὁ, ἀντί Σῆς, σῆτός, ἄχρ. ὀνομαστ. ὅθεν σέας, σέων, σέες,
 σέας, ἡ λεγομ. ἀπὸ τοῦς Θεττ. μόλυτσα καὶ ἀπὸ τοῦς Βυζαντίους,
 βότρυδα. σκώληξ τρώγων τὰ ἐνδύματα.
Σευτλαῖος, ὁ, ἐπίθ. βατράχου, Βατραχομ. ἐκ τοῦ
Σεῦτλον, τό, κ. Τεῦτλον, εἶδος λαχάνου, Διοσκ. 2, 149. Σεῦτλιον,
 τό, ὑποκ.
Σεῦω, Ἀόρ. ἔσσευσα, πεποιημένη φωνή, κινῶ, ῥίπτω, σῶω,
 ἐρεθίζω, Ἰλ. λ, 147. ξ, 413. καταδιώκω, ἐξωθῶ, Ἰλ. ο, 272.
 ἐρεθίζω τὸν κύνα, Ἰλ. θ, 338. Μέσ. σεύομαι, κινῶμαι σφο-
 δρῶς, τρέχω, ἐρμῶ. Παθ. ὕλητε σεύαιτο καήμεναι, ἡθελε καῆν,
 ταχέως, Ἰλ. ψ, 198. Πρβ. σάω, σέω, σείω, σῶω, σύω, καὶ
 Ζ. σύω εἰς τὸ τέλος.
Σεφθεῖς, Σεφθῆναι, Ἀόρ. 1 Πάθ. ἐκ τοῦ σέβω, ομαι.
Σέω, Δωρ. ἀντί σέω, τρέχω. 2) Σεματικόν τοῦ σέω κ. σεύω.
Σεωῦτέου, Σεωῦτοῦ, Σεωῦτόν, Ἰων. ἀντί σεκυτοῦ κτλ.
Σήθω, (σάω, σέω), ταρατσω, κοταίνίζω, στραγγίζω· σῶσι ἀντί
 σήθουσι, Ἡρόδ. 1, 200, ὡς νῶσι ἀντί νήθουσι.
Σηκάξω (σηκός), κλείω, κλειδώνω.
Σηκηκόρος, ὁ, ἡ, κ. Σηκοκόρος, μετὰ τοῦ σταθμῶν ῥυτήρ,
 ὁ ἐφορεύων εἰς τὸ ἱπποστάσιον, Ὁμ. 2) ταυτ. νεωκόρος, ὑπηρε-
 τῆς τοῦ ναοῦ, ἡ, φουκαλῶν τὸν ναόν.
Σηκίξω, ταυτόσ. σηκάξω.
Σηκίς, ἑδος, ἡ (σηκός), ἡ κλειδόνουσα, ἡ ἐξοδεύουσα δούλη,
 Ἀριστοφ. Σφ. 800.
Σηκίτης, ου, ὁ, δρεμμένος εἰς τὸν σταῦλον, νέος, τρυφερός,

(B.)

Θεόκρ. 1, 10.

Σηκοκόρος. Ζ. σηκηκόρος.

Σηκολόης, ου, ὁ, κυρίως, φθείρων τὸν σταῦλον, Ἐπίθ. λύκων
καὶ κλεπτῶν, Ἡτύχ.Σηκός, ὁ, ἐγκεκλεισμένος τόπος, μάνδρα, σταῦλος, Ὁμ. περι-
φραγμένοι κῆποι, ἄμπελος, ἐλαιῶν, περιστερῶν, ὄρνιθων. Καθ.
κατοικίαις. 2) περίβολος, ὅπου εἶναι ἄγαλμα θεοῦ, ἡ τάφος. 3)
κορμός, ἡ ῥίζα ἐλαίας, ἴτως ὡς κοῖλος, Λυσ. 4) ταυτ. σήκω-
μα, βάρος, Εὐσταθ. [Ἐκ τοῦ σάω, σάξω, σάττω, ταυτόσ. φράσ-
σω. Ἀλλὰ κἀλλιον, ἀντίσηκός, ὡς σῆμα ἀντί θῆμα, ἄρα ταυτ. θῆκη,
τόπος, ὅπου θέτει, στήνει, βάλλει τις τί. ὅθεν γίνονται εὐληπτοί
ὄχι μόνον αἱ πρῶται σημασίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀριθ. 4, ἐπειδὴ
σηκός, ταυτ. θῆκη ἐκ τοῦ τίθημι, ἀναλογεῖ με τὸ σταθμός,
στατήρ, ἐκ τοῦ ἵστημι.]Σηκῶ, ὦ (σηκός, ἀριθ. 4), ζυγίζω, σταθμίζω· ὅθεν ἀντισηκῶ,
κ. σήκωμα, Πλούτ. 9, σ. 669.

Σηκύλη, ἡ, ταυτόσ. σηκίς, Αἰλιαν. ἐπιστ. 5.

Σηκώδης, ὁ, ἡ· ὑποδρομαί, κοῖλα καταφύγια, κρυφάναι, ὡς
σηκός ἀριθ. 2, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ξ. 10, 51.Σήκωμα, τό, τὸ βάρος τὸ ἀντιζυγίζον τὴν ἄλλην πλάστιγγα,
ὡς αἱ δραχμαί. Μεταφ. ἀνταμοιβή, ἀντιπληρωμή, Εὐρ. Ἡλέκτ.
1274. 2) ταυτ. σηκός ἀριθ. 1, 2.Σηκωτήρ, ὁ, ὁ ζυγός, δηλ. ἡ ῥάβδος ἡ βαττάζουσα τὰς πλά-
στιγγας, Ἡτύχ.Σηκωτός, ἡ, ὄν (σηκός), πολύτμητος, ἡ πολητρύπητος, Γλωττ.
Κ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκαρθῇ, καὶ νὰ φερθῇ ἀφ' ἐνὸς μέρους εἰς ἄλλο.

Σηλίς, ἡ, κ. Τηλίς, κόσκινον, ἐκ τοῦ σάλλω, Ἀόρ. ἔσηλα.

Σῆμα, τό, Δακ. ἀντί θῆμα, δηλ. θῆκη, τάφος· Καθ. σημειῶν
τάφου, λίθος, μνημεῖον· δείγμα, προσημασία, σημείον· εἰς τὸν
πόλεμον ταυτ. σημαία· σφράγισμα εἰς ἐπιτολάς, ἡ ἐγκλει-
σμένα ἀγγεῖα κτλ. καὶ οὐράνιον σημείον, ἀστήρ κτλ.Σημαδεῖον, τό (σημαίς, ἄδος, ἡ), ταυτ. σημάτιον. Κ. ἀντί
σημείον, κ. χυδ. σημάδι.Σημαία, ἡ, φλάμπουρον Κ. μπαϊράκι χυδοτουρ. οἱ ὑπὸ τὴν
αὐτὴν σημαίαν πολεμισταί, ἄλλως, σπεῖρα. 3) εἰκὼν, ταυτ. δεῖκα-
λον, Ἰωσηφ. Ἰουδ. Πολ. 2, 14.Σημαίνω (σῆμα, τό, σημαίω), Παρακ. σητήμαγμα.
Παθητ. σετήμαμαι· δίδω σημείον, ἡ χεῖρ, σάλπιγγι, με
τὴν χεῖρα, με τὴν σ. νὰ ἀρχίσουν τὴν μάχην, Ἡρόδ 8, 11.
ὅθεν ἀπροσωπως, τοῖς Ἑλλησιν ὡς ἐσήμηνε, νοητ. σαλπικτής,
ἡ στρατηγός. 2) Καθ. ἀναγγέλλω, προστάζω· σημαίνειν στρα-
τοῦ, ταυτόσ. ἄρχειν, Ὁμ. Ἰλ. ξ, 85. 3) σφραγίζω, βουλόω.
4) Ζεὺς σημαίνει, δίδει σημεία με ἀστράπας, καὶ βροντὰς· Παθ.
σημαίνομαι, συμπεραίνω ἐκ σημείων. 5) δίδω νὰ καταλάβῃ τις,
ὡς ὄνειρος σημαίνει τοῦτο καὶ ἐκεῖνο. 6) τὸ σημαίνον, Γραμμ-
τί νοεῖται με λέξιν τινά, σημασία τῆς λέξεως.Σημαιοφόρος, ὁ (σημαία, φέρω), βαρβαροτουρ. μπαϊρακτάρης.
Σημαλέος, ἐκ, ἐόν, ὅς τις φανερώνει διὰ σημείων· Ζεὺς. Ζ.
σημαίνω.

Σήμανσις, ἡ, ταυτ. σημασία, Νικόμ. Γεραι. 2, 44.

Σήμαντήρ, ἥρος, ὁ (σημαίνω), ὅς τις σημαίνει, δίδει σημεία,
προσταγὰς· ἡγεμών. 2) σφραγίς, βούλα, δακτυλίδιον με σφρα-
γίδα.Σήμαντήριον, τό, ταυτόσ. σήμαντρον, σημείον, ἡ σφράγι-
σμα, Αἰσχ. Ἀγ. 606. 2) ὁ τόπος, ὅπου κόπτονται νομίματα, Ἀρ-
ποκρ.Σήμαντικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — τικῶς, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ ση-
μαίνειν, ἔχειν σημασίαν· εὐκρινής, σαφής.

Σήμαντρεα, ἡ, θηλ. τοῦ σήμαντήρ.

Σήμαντρίς γῆ (σημαίνω), γῆ, ἐπιτηδεύα νὰ σφραγίσω με κύ-
την.Σήμαντρον, τό, σημείον, σφράγισμα· Κ. τὸ σήμαντρον τῆς ἐκκλη-
σίας.Σημάντωρ, ορος, ὁ, ταυτ. σήμαντήρ, ἀριθ. 1, Ἰμ. Δήμ.
130.Σημασία, ἡ (σημαίνω), σημασία, τὸ δίδειν σημείον, τὸ δεδο-
μένον σημείον. Εἰς τοὺς μεταγ. ἡ ὑπὸ τῆς λέξεως ἐκφραζομένη ἐννοία.Σηματίζομαι (σῆμα), συμπεραίνω ἐκ δεδομένων σημείων, ὡς
τεκμαίρομαι.

Σηματίον, τό, ὑποκ. τοῦ σῆμα.

Σηματοεις, εσσα, εν, έχων σημεία, μνημεία κτ. 'Ανάλ. 2, σ. 153.
 Σηματουργός, ό, ός τις κάμνει τά σημεία επάνω των άσπίδων, Αίσχ. Θ. 497.
 Σήμαχος, όθεν Σημαχίδης, όημος της 'Αττ. ανήκων εις την 'Αντιοχίδα φυλήν.
 Σημεία, ή, αντί σημαία, ή, Πολύβ. Αί καταλ. αιος, εις, αλλάσσονται.
 Σημειογραφείω, ώ, ρήμα του
 Σημειογράφος, ό, ός τις γράφει με σημεία τινά ιδικά του· ταχυγράφος, Πλούτ. Κάτ. νεώτ. 23.
 Σημείον, τό, Κ. σημαδι. ταυτ. σήμα εις όλας τάς σημ. 2) σημείον δέ· ό γάρ κτ. αντί απόδειξις του λόγου είναι αυτή· διότι κτ. ώςαύτως, τεκμήριον δέ κτλ.
 Σημειοφόρος, ό, ή, ταυτ. σημαιοφόρος.
 Σημειώω, ώ, ταυτ. σημαίνω, σημαδεύω. Μέσ. παρατηρῶ, γράφω παρατηρήσεις, γράφω. Είς τους Γραμμ. σημειώσαι, παρατηρῶ τινά ώς εξηρημένα του κανόνος· παρατηρῶ τι, διά του οποίου προλέγω τό μέλλον· τό γεγονός σημειωσάμενος, Πολύβ. 5, 78, 2.
 Σημειώδης, εος, ό, ή, 'Επιρ. ωδώς, σημαντικός, σημειωμένος, έξοχος· προσημαίνων· χρήσιμος εις πρόβλεπιν, Πλούτ. Ζ. πρ.
 Σημείωμα, τό, ταυτ. σημειώσις, άριθ. 2.
 Σημειώσεις, ή (σημειώσις), τό σημειόνειν, σημαδεύειν Κ. 2) παρατήρησις εις συγγραφέα, ή έρμηνεία χωρίου τινός, ή εξαίρεσις.
 Σημειωτικός, ή, όν, ταυτ. σημαντικός, ανήκων, ή επιτήδειος εις τό σημειόνειν. Ζ. σημειώω. Σημειωτική, ή (τέχνη), ή διδάσκουσα τά σημεία των άρρωστίων.
 Σημειωτός, ή, όν (σημειώω), σημαδευμένος, έξοχος.
 Σημερινός, ή, όν, Φίλωξ. Γλωσσ. έκ του
 Σήμερον, έκ του 'Αττ. τήμερα, αντί τη ήμέρα, τροπή των σ, τ, ως σήτες αντί τήτες. Μετά των άρθρων ό, ή, τό, αντί ό σημερινός κτλ.
 Σημήιον, 'Ιον, αντί σημείον.
 Σημεινθιον· Ζ. Σιμκίνθιον.
 Σημόδωτος, ό, ή, σημαδευμένος, 'Ανάλ. 2, σ. 52.
 Σημύδα, ή, δένδρον τι. Θεόκρ. 'Ιστ. φ. 3, 14.
 Σημών, Δακ. αντί Σημών, 'Ετυμ. Μ. Πρβ. σήμα.
 Σήνουρος· Ζ. σάινουρος.
 Σηπαίς, εδος, ή (σήπω), ταυτ. σηπτικός, ή, εν : νάρκη, 'Ανάλ. 2, σ. 172.
 Σηπεδώνη, ή, έκ του σηπεδών, κ. ταυτ. σηπεδών. 'Ανάλ. 2, σ. 207.
 Σηπεδονώδης, εος, ό, ή, προξενών σήψιν, φέρων έμπυον.
 Σηπεδών, όνος, ή (σήπω), σήψις, σάπημα. 2) σπηγμένον, έμπυασμένον πρήγμα, 3) όψις τις, του οποίου τό δάγκαμα γεννά σήψιν. 4) ύγρασία, επειδή ή σήψις γεννάται έκ φθειρομένων ύγρων, Διόδ. Σικ. 1, 7. και επί δένδρων. 5) ή εις τά ξύλα συμβαίνονσα σήψις, Πλάτ. Πολιται· 10, 9.
 Σηπετός, ό, ταυτ. σηπεδών, ή σήψις.
 Σηπεύω, διαφθείρω με φαρμάκια γεννῶντα σήψιν, Μανέθ. 4, 269.
 Σηπία, ή, κ. Σηπία, ή, κατά τινα χειρόγρ. του 'Αριστ. 'Ιστ. ζ. Κ. σηπία, και σουπία, γνωστή εις όλους τους 'Ελληνες. Τό κόκκαλον της λέγεται Σηπίον, τό.
 Σηπιεάς, εδος, ή, ταυτ. σήπιον. 2) όνομα θαλαττίου ακρωτηρίου όπου λέγεται ότι ό Πηλεός μετεμορφώθη εις σήπιον διά να κλέψη την Θέτιν, 'Ευρ. 'Ανδρ. 1166. Σχόλ.
 Σηπιόειον, κ. } υποκορ. του σηπία,
 Σηπίδιον, τό, }
 Σηποποιός, ό, ή, ταυτ. Σηπτήριος, κ. Σηπτικός, ή, όν (σήπω, ποιέω), ενεργών, φέρων σήψιν.
 Σηπτή, ή, ιατρικόν, διά του οποίου γίνεται σήψις, και άποβολή κρέατος εις μέρος τι του σώματος, σχηματ. ώς πακτή, στακτή, στιπτή κτλ.
 Σηπτός, ή, όν, σαπημένος· 'Ενερ. κάμνων σήψιν, ως σηπτικός.
 Σηπύα, ή } αντί σηπία κ. σήπιον.
 Σήπυον, τό }
 Σήπω, Παρμ. σέσηπα, 'Αόρ. 2, Παθ. έσάπην, σαπείς· σαπίζω,

φέρω εις την σήψιν, αφανίζω διά σήψους· Σήπομαι, σαπίζομαι.
 'Εκ του σάπω είναι χρόνοι τινές, ως κ. σαπερός συγκοπ. σαπρός.
 Σήρ, ό, Δακων. αντί Σήρ, όθεν σηροκτόνος, ταυτ. σηροκτόνος, 'Αριστοφ. Λυσ. 1267.
 Σήρ, γεν. Σηρός, ό, Πληθ. Σήρες, οί, όνομα έθνικόν. 2) ό σκώληξ, όστις γεννά την μέταξιν, φερθείς ή φανείς πρώτον εις την χώραν των Σηρών, Πaus. 6, 26 περτικοί σήρες, 'Ιουλιαν. 'Επιττ. 24.
 Σηράγγιον, τό (σήραγξ), σπήλαιον. 2) τόπος της 'Αττικής, όπου ήσαν πολλά σπήλαια και λουτρά. Πρβ. σύριγξ. εις τό τέλος.
 Σηραγγόω, ώ, κοιλαίνω, σκάπτω και κάμνω κοίλον τι ως σπήλαιον, 'Ηλίοδ. 1, σ. 51.
 Σηραγγώδης, ό, ή, πλήρης κοίλων, πόρων, Πλούτ. 'Αρετα. Φιλ.
 Σήραγξ, αγγος, ό (σαίρω), χάσμα, σχίσμα γής, κοίλωμα, σπήλαιον, Θεόκρ. 2, 225. κυρίως, υποτακμμένος τόπος υποκάτω εις τά νερά της θαλάττης, 'Ητύχ. Σουίδ. 2) πᾶς πετρώδης τόπος· σήραγγος μυχόν, δηλ. σπήλαιον, Πaus. 'Αρκ. 42. 'Ο 'Ητύχ. έχει σήραγγας, επιθυμίας· άρα έκ του σαίρω, ανοίγω τό στόμα μετ' επιθυμίας, ως χάσμα, έκ Σηρίων μεταφ. εις τους ανθρώπους, ως σάρων, αντί άτελγής, επιθυμητικός, κ. χάσμα κτλ.
 Σήραμβος, ό, είδος κανάρου, 'Ητύχ.
 Σήρες, οί. Ζ. σήρ.
 Σηριχός, ταυτ. σηριχός.
 Σηριχοδραστής, ου, ό (διάζω, ομαι), ό γνέσκων την μέταξιν, Παλλάδ.
 Σηριχός, ή, όν (σήρ), κυρίως, έκ της χώρας Σηρών, πιθανώς της Κίνας, τουλάχιστον μέρους αυτής, όθεν διά των μεταξύν έμποριών έμαθαν 'Ελληνες και Ρωμαίοι την μέταξιν ειργασμένην ή ακατέργαστον· όθεν σηρικόν ύφασμα, μεταξένιον, σηριακόν νήμα, ή μέταξα. τά - κά, τά μεταξωτά ιμάτια· 'Η κατάληξις ιακος είναι επίσης όρθή καθώς και ή ιακος. Είς λέξεις τινες είναι μόνον ή εις ιακς χρήσιμος, ως ήλιακός, σεληνιακός, σαμιακός, δημητριακός κτλ.
 Σηριχοφόρος, φορῶν, ή φέρων μέταξα, Γλωσσ.
 Σηροκτόνος, ό, ή, Δακ. αντί Σηροκτόνος.
 Σήρ, 'Ιων. αντί σαίς, ως σήσι αντί σαίσι.
 Σήρ, σήτος, ό, ό σκώληξ ό τρώγων τά ιμάτια, (μόλυστα οί Θετταλαί, βότρινά. οί Κωνσταντινουπόλιται)· αί άλλαι πτώσεις 'Αττ. σχηματίζονται ως έκ του σεύς, δηλ. σέος, σέες, σέων, σέας. 2) Τρόπ. σήτες άκανθολόγοι, ως 'Επίθ. των Γραμματικών, 'Ανάλ.
 Σησεμαίος, αία, αϊον, κατασκευασμένος από σητάμην : πλακούς, Δουκιαν.
 Σησεμία, ή, κατά τον Θεόφρ. Σήταμος, ή, κατ' 'Αρίσταρχον ως λέγει ό Φώτιος. Σηταμή, ή, τό φυτόν, Σήταμον, τό, ό καρπός. Κ. σητάμι, ή σάμι.
 Σησεμίνος, νη, νον, από σητάμι : έλαιον, Κ. σιμόλαδον.
 Σησεμίζ, έδος, ή, πλακούντιον με σητάμι, και μέλι· κ. σησηταμούς. Πρβ. πυραμίζ κ. πυραμούς. 2) λάχανόν τι, κ. σηταμίτης, και σηταμοειδές μέγα, κ. μικρόν, Διοσκ. 4, 152.
 Σησεμίτης, ό, : άργος, πλακούς με σητάμι κατασκευασμένος, ή πασπαλισμένος, 'Ητύχ. 2) ταυτ. σηταμίζ, άριθ. 2.
 Σησεμοειδής, ό, ή, κ. Σησαμώδης, όταν σήταμον· τό σησταυτ. σηταμίζ, άριθ. 2, Διοσκ. 4, 152.
 Σησεμόεις, εσσα, εν, συναίρ. - μούς, ταυτόσ. σηταμίτης άρ. 1, ή σηταμίζ.
 Σήσεμον, τό, ό καρπος της σητάμης, Γεωπον. 9, 18.
 Σησεμόπαστος, ό, ή, πασπαλισμένος με σητάμι, 'Αθήν. 14, σ. 643.
 Σήσαμος, Ζ. Σητάμη.
 Σησεμούς, ούντος, ό, συναίρ. έκ του σηταμόεις, πλακούς με σητάμι.
 Σησεμώδης, ό, ή, ταυτ. - μοειδής.
 Σήσι, 'Ιων. αντί σαίσι, σαίς.
 Σήσις, ή (σήσω), κοτεινισίς.
 Σηστιεάς, εδος, ή, ιδιαίτερον σήλ. του
 Σήστιας, ία, ιον, 'Επίθ. έκ του
 Σηστός, ή, κ. ό, πόλεως όνομα εις τον 'Ελλάτποντον επί

της Θρακῆς ἀντικρὺ Ἀβύδου. Με' παρωνομασίαν εἰς τὸ ῥηματικὸν σῆτος τὴν ὀνομάζει τηλίαν (κόσκινον) τοῦ Πειραιῶς ὁ Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 10, 20.

Σηστός, ἡ, ὄν (σῆσω), κοσκινισμένος, λεπτός. 2) Ἐπίθ. τῆς Φρύνης, ἥτις ἐξεκοσκίνιζεν ἀπὸ τοῦ ἀργυρίου τοὺς ἐραστάς της, Ἀθήν. σ. 591.

Σῆστρεν, τό, κόσκινον, καὶ σῆτα, Ἡσύχ.

Σητάνειος, κ. } (σῆτες, τῆτες, ἐφέτως) πυρὸς στανίας,

Σητάνειος, ἰα, ἰον } στανίαιος, στανίαιος, ὁ ἐφετινός· ἡ σιτάρι ἀναιδιάτικον. 2) στανίας πυρὸς, καὶ εἶδος σίτου, ὅστις ἔχει πολλὰς παραφυάδας, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 8, 2. 3) ἄρτος σιτάνιος, κ. ἄλευρα σιτάνια, τὰ ἐκ σίτου ἑαρινοῦ. 4) σιτάνιον, Ἐπίθ. κρομμύου, ἡ μεσπίλου.

Σητάω, ὦ, -ῶμαι (σῆς, σῆτος), τὸ τρώεσθαι ἀπὸ σκώληκας, Σουῖδ.

Σῆτειος (σῆτες, τῆτες), ἐφετινός, ὡς στανίαιος· νέος, Ἡσύχ.

Σῆτες, Δωρ. κ. Αἰολ. Σᾶτες. Ζ. τῆτες, τητάνειος.

Σητόβρωτος, ὁ, ἡ (σῆς, βρωτός), σκωληκοφαγώμενος.

Σητόχοπος, ὁ, ἡ (κόπτω), ταυτ. πρ. Ἀνάλ. 2, σ. 320.

Σῆψ, σῆτος, ὁ, ἡ (πῆπω), ταυτ. σῆπεδών· ὄνομα φαρμακεροῦ ὀφεως, Πaus. 8, 4. καὶ σαύρας, Νίκαν. Θηρ. 817. Σχολ. καὶ ἐντόμου τινός· κ. ἀρρώστιας τινός, Ἱπποκ. Ἐπισθμ. 7, Τ. 1, σ. 725.

Σηψιδάκης, ὁ, ἡ, διὰ τοῦ θαγκώματος προξενῶν σῆψιν· φαλάγγιον, Πλάτ. παρ' Ἀριστοτ. Τοπικ. 6, 2.

Σῆψις, ἡ (σῆπω), σάπισις, τὸ σαπίζειν, ἡ σαπρὰ ζύμωσις· εἶκοι σῆψις ἡ ζύμωσις εἶναι, κτλ. Πλούτ. Κεφ. Καταγ. Ῥωμαῖν.

Σθαινῶ, κ. Σθενῶ, οὐς, ἡ, Κύρ. ὄνομα.

Σθενάρος, ἂ, ἡ, ὄν (σθενῶ, έω), ἰσχυρός, δυνατός, Ὁμ.

Σθένειος, κ. Σθένιος, ὁ, ἡ, ὅθεν τὰ σθένια, εἶδος πυγμικοῦ ἀγῶνος, Πλούτ. μουσικ. καὶ Ζεὺς σθένιος εἰς τοὺς Ἀργεῖους.

Σθενέλαος, ὁ, ἄττ. Σθενέλεως, συγκαπ. Σθένελας, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Σθενοβλαβής, ὁ, ἡ, βλάπτων τὸ σθένος, ἀσθενίζων, Ὁππιαν. Κυνηγ. 2, 82.

Σθενοβριθής, ὁ, ἡ (βρίθω, σθένος), ἡ ἵππος, ἰσχυρὸς ἵππος, Πολύαιν. 4, 7, 12. εἶναι στερνοβριθής, με' ἰσχυρόν στήθος.

Σθένος, εὐς, τό (σθένω), ἰσχύς, δύναμις, ἐξουσία, Ὁππιαν. Ἀλ. 4, 542. 2) περιγραφικῶς, ὡς βίη, ἰς, μένος, κτ. Ἐκτορος κτλ. ὅθεν

Σθενόω, ὦ, δυναμόω, Ἡσύχ.

Σθένω, ἔχω ἰσχύν, δύναμιν· δύναμαι, ἐμπορῶ νά κάμω τι, Σοφοκ. Ἀντιγ. 1031. ἔχω ἐξουσίαν, διοικῶ· οἱ κάτω σθένοντες, Εὐρ. Ἔκ. 49. Ἐκ τοῦ σθενῶ, γίνεται σθενάρος· καὶ ἐκ τοῦ σθενέω, Σθένελας, ὄνομα κύρ.

Σθένων, ὁ, ὄνομα κυνός, Ξενοφ.

Σιγόνιον, τό, ὑποκ. τοῦ σιαγών.

Σιγονίτης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς τὴν σιαγόνα, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 97, ὅπου ψευδῶς κεῖται Σιαγονίτης.

Σιγῶν, ὄνος, ἡ, σαγῶνι Κ. τὸ ὑποκάτω καὶ κινητὸν μέρος τοῦ στόματος.

Σιαίνω, Ζ. σιαχάινω.

Σιαλίξω, κ. Σιελίξω, ἐκβάλλω, ἐκπτύω σάλια.

Σιαλικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σάλιον, Ζ. τὸ ἐφ.

Σιαλισμός, κ. Σιελισμός, ὁ, τὸ σιαλίζειν.

Σιαλιστήριον, τό, μέρος τοῦ χαλινου, ὅπου πίπτει ὁ σίαλος τῶν ἵππων.

Σιάλων, τό, σάλιον Κ. τὸ ὑγρὸν τὸ ἐκπτύομενον, Ἱππ. 2) τὸ παχύτερον ὑγρὸν τῶν μελῶν, ἄλλως μύξα· παιδία σιαλῶδεα κ. μυξόρροια, τὰ φλεγματώδη, Ἱπποκ. καὶ ὡς τὸ κορυζῶν, οὕτω. Τροπ. σιαλός, ἀντί βλεννός, μωρός.

Σιάλος, ὁ, εἰς τὸν Ὁμ. ἀπαξ, ὡς Ἐπίθ. τοῦ σῆς, πολλάκις ὡς οὐσιαστ. θρεμμένος κ. παχὺς χοῖρος· ὅθεν σιαλώω, τρέφω, παχύνω, 2) εἰς τὸν Ἱπποκρ. σ. 403. ἀντί πάχας, λίπος. καὶ σιαλώδης, παχὺς.

Σιαλοχοέω, ὦ, ῥῆμα. τοῦ

Σιαλοχόος, ὁ, ἡ, Κ. σαλιάρης, ὁ ἐκπτύων πολλὰ σάλια.

Σιαλόω, ὦ, τρέφω, παχύνω. 2) λαμπρύνω, καλλύνω, Ὁ.

Σιαλώδης, ὁ, ἡ, λιπαρὸς, παχὺς, Διονυσ. Περιηγ. 791. (ἐκ τοῦ σίαλος). 2) (σάλιον), ὡσάν σάλιον.

Σιαλώμα, τό (σιαλώ), τὸ χεῖλος, ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπί-

δος, κ. σιαλώμα (Ζ. σιαλόεις), τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ αὐτὴ λέξις, ἐπειδὴ ἦτο τὸ χεῖλος μετακλινόν, καὶ ἔλαμπε, Πολύβ. 6, 23.

2) ταυτ. σίαλον ἢ σιέλον, Ἀρετ. 4, 2.

Σίβδη, ἡ, Δωρ. ἀντί σίδη, τὸ ῥόδι ἢ ῥοιά, Καλλιμ. σίβδας κόκκος, εἰς κόκκος ῥοῖας. Ἡ λέξις ξενική.

Σίβυλλα, ἡ, προφήτις, ἐνθουσιῶσα. Πρβ. Σάββη. Συγγενὲς τοῦ σοφός, σαφής. Ζ. Σιβυλλιάω.

Σιβυλλαίνω, ὁμιλῶ, προφητεύω ὡς Σίβυλλα, Διόδ. 4, 66.

Σιβυλλιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν Σίβυλλαν· λόγιον.

Σιβυλλιάω, ὦ, ἐπιθυμῶ, ἡ ἀγαπῶ τὰς Σιβυλλικὰς προφητείας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 91. Ἡ παραγ. πού ὀνόμ. Σίβυλλα, τὴν ὁποῖαν ἔχει καὶ ὁ Θυάρρων, ἐκ τοῦ Σιός ἀντί Διός, βύλλα, βόελα, βουλή, δὲν με' φαίνεται πιθανή.

Σιβυλλισταί, οἱ (σιβυλλίζω), προφῆται ἐκ τῶν σιβυλλικῶν βιβλίων, Πλούτ. Μαρτ. 4, 2.

Σιβύνη, ἡ, κ. Σιγύνη, } τόξευμα, ἔξαιρ. τῶν κυνηγῶν,

Σιβύνης, ὁ, κ. Σιγύνης, } Ὁππιαν. Κυνηγ. 1, 152. [Ἡ λέξις

Σιβύνειον, τό, ὑποκ. τοῦ } συγγενεῖς με' τὸ σιπύς, σιπύα,

Σιβυνον, τό, κ. Σιγυνον, } σιπύη· ἐκ τοῦ σίββα, ταυτ. κίββα,

Σιβυνός, ὁ, κ. Σιγυνός, } κύμβη· ταυτ. κύββα, ἡγουν κύβη, καὶ σημαίνει ἄγγος κ. ἔγχος· σιβύς, ταυτ. σιπύς, καὶ ταυτ. σιβύνη (κατὰ τὸ πύτις, πυτίνη, ταυτ. βύτις, βυτίνη). Ἡ τροπή τῶν β, γ εἶναι γνωστή· ὅθεν σιβύνη κ. σιγύνη. Γράφ. κ. ζιβύνη, ζιβύνη. Οἱ παλαιοὶ Γραμμ. ὑπελάμβαναν τὴν λέξιν ξενικήν.]

Σίγα, κ. Σίγα, Ἐπίρ. σιωπηλῶς, κυρίως, προστ. τοῦ σιγῶ, ἔπειτα ἐληφθῆ ἐπιρρηματικῶς.

Σιγάζω, με' αἰτ. προστάζω τινά νά σιωπήσῃ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 1, 32.

Σιγαλέος, ἔα, ἔον (σιγῶ), σιωπηλός, Στράτων.

Σιγαλόεις, εἴτα, ἐν (σίαλος), τὸ γ εἶναι δίγαμμα· λιπαρός, λαμπρός ὡσάν ἀλειμμένος με' λίπος, ὀλισθηρός, νεαρός· ἡνία σιγαλόεντα, Ὁμ. ὕμν. ἀπὸ σάλια τοῦ ἵππου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν κοσμημένα με' χρυσόν κ. πορφύραν (Σημων. εἰς Πλούτ. περὶ Ἡθικ. ἀρετ. Ἰλ. γ, 141). διὰ τοῦτο ὀρθέτερον, λαμπρά. Ἡ συγγένεια με' τὸ σίαλος εἶναι ἀναμφ. μεταφερμ. ἀπὸ τοῦ ἀπολιεστοῦ ἀνθρώπου, οἵτινες ἠλείφοντο με' λίπος, ἐλαιον κτ. διὰ νά γέλωσιν εὐμορφοί, κατὰ τὴν γνώμην των.

Σιγαλός, Δωρ. ἀντί σιγηλός.

Σιγαλώμα, τό. Ζ. σιαλώμα, κ. σιγαλόεις.

Σιγῶ, ὦ, μ. ἦτω, ἀπαρέμ. σιγῶν· σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ πλέον, παύομαι ἀπὸ τοῦ νά λαλῶ· τὸ δὲ σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ τίποτε.

Σιγέρπης, ὁ, δηλ. σίγα ἔρπων, σιωπηλῶς συρόμενος ἔξω, ταυτ. λαθροδότης, Καλλιμ. Ἐπιγρ. 46.

Σιγή, ἡ, σιωπή· σιγῇ Ἐπίρ. σιωπηλῶς· με' σιωπῇ, μετὰ γεν. χωρὶς νά προσεξέρητις, Ἡρόδ. 2, 140.

Σιγηλός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -γηλῶς, σιωπηλός, ἡσυχος, ἄττ. ἀντί σιγηρός, ἂ, ὄν, Ἐπίρ. -ρῶς.

Σιγημονάω (Σιγήμων), σιγῶ, σιωπῶ, Ἡσύχ. Κατὰ τὸν τύπον τοῦ Παλαιμονάω, ἐκ τοῦ Παλαίμων. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι καὶ τὸ Κ. Δημοκῶν παράγεται ἀπὸ τοῦ Λήσμων.

Σιγήμων, ὄνος, ὁ, σιωπηλός. Ζ. τὸ πρ.

Σιγηνός, ἡ, νόν, ταυτὸς. τοῦ πρ. Ζ. Στράβ. Μέρ. Δ'. ἐκδ. Κορ. σελ. σελ. 182, ὅθεν τὸ τῆς συνηθ. Σιγανός, καὶ Σιγανά Ἐπίρ.

Σιγηρός, ἂ, ὄν, ταυτ. πρ.

Σιγητικός, ἡ, ὄν, ταυτ. προτ. Ἱπποκρ.

Σίγλαι, αἱ, Αἰολ. ἐνώτια, σκουλαρίκια Κ. (ἐκ τοῦ σιγαλός, ἡ, ὄν, δηλ. συγκαπ. σίγλη, κατὰ τὸ ζεύγλη, ἐχέτλη κτλ.), Πολύδ. 5, 97.

Σίγλος, ὁ, ἡ Σίγκλος, κ. Σίγκλος, ἀσιατικόν τι νόμισμα, κατὰ τὸν Ξενοφ. Ἀνάλ. ἄξιον 7 1/2 ὀβολῶν.

Σίγμα, τό, κ. Σίγμα, συνηθ. ἄκλιτον, τὸ γράμμα σίγμα· καὶ διὰ τὸ ἡμικυκλιοειδὲς σχῆμα τοῦ C, τοιαύτη τράπεζα, βάγμα· τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα, ταυτ. ὀρχήστρα. Τὸ πληθ. σίγματα ἔχει ὁ Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 4, 10. καὶ ὁ Σχολ. Εὐρ. Μήδ. 476, τὸ ὁποῖον διορθεῖν αὐτοῦ ἀσχεπτῶς καὶ προπετῶς, ὡς καὶ σιγμοειδὲς ἀντί σιγματῆδος, διότι τάχα τὸ σίγμα εἶναι ἄκλιτον· ἀλλ' εἶναι γνώμη παράλογος.

Σιγματίξω, μεταχειρίζομαι τὸ σ. 2) γράφω με' σ.

Σιγματισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Σιγματοειδής, εὖρος, ὁ, ἡ, κ. } ἔχων σχῆμα τοῦ C. Ζ. σίγμα.
 Σιγμοειδής, ὁ, ἡ, }
 Σιγμός, ὁ (σίξω), τὸ σίξιν, συρίζειν.
 Σίγριον, τὸ, Κ. σίγρι, λιμὴν, ἡ ἀκρωτήριον τῆς Λέσβου,
 Στράβ. κ. Στέφ.
 Σίγραι, οἱ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. οἱ ἀγριόχοιραι, ὅταν εἶναι μικροὶ
 κ. σιμοί. [Μὲ φαίνεται ἀντὶ σύαγροι, ἡ συγχοπ. ἐκ τοῦ σίγα-
 λαι δηλ. σίαλοι, νεαροί, νεογέννητοι, ἔρσεις.]
 Σίγυμνος, Ζ. τὸ ἐφ.
 Σίγυνη, ἡ, κ. Σίγυνης, ὁ, Σίγυνον, τὸ, κ. Σίγυνος, ὁ, ἀλ-
 λη γραφή ἀντὶ σιβύνη, τὸ ὅπ. Ζ. Εἰς τὸν Λυκόφ. 556. σίγυ-
 μνος, σίγυνος, ἐπειδὴ ἡγάπων τὴν ἑνωσιν τοῦ μ καὶ ν, καὶ ἐ-
 δῶ ἡ λέξις διατυπύεται κατὰ τὸ γυμνός. Ζ. νώνυμος.
 Σίδαι, αἱ, χώρα τῆς Βοιωτίας, πλουσία εἰς ροιάς, Ἀθήν. 14.
 σ. 650.
 Σιδάρεος, Σιδάρειος, καὶ πολλὰ σύνθετα ἐκ τοῦ σίδαρος Δωρ.
 ἀντὶ σίδηρος. Ζ. εἰς σίδηρος.
 Σίδη, ἡ, κ. Σίδη, Αἰολ. κ. Κρητ. ταυτ. ροιά, Θεόφρ. Ἱστορ.
 φ. 4, 17. Νίκανδ. Θηρ. 887. Ἀθήν. 14, σ. 651.
 Σιδηρεία, ἡ (σιδηρεύω), ἐργασία τοῦ σιδήρου, Ξενοφ. Ἀνάβ.
 5, 5, 1. ἡ τέχνη τοῦ νὰ τὸν ἐξορύσῃ τις, καὶ νὰ τὸν ἐργάζεται.
 Σιδηρείον, τὸ, ἐργαστήριον τοῦ δουλεύοντος τὸν σίδηρον.
 Σιδήρειος, εἰς, εἰον, κ. } συναίρ. -δηνός, ἡ, οὖν· σιδηρένι-
 Σιδήρεος, } ος, τσελικένιος· ὀρυμαγδός, ἡχος
 τῶν σιδηρῶν ὀπλων, Ἰλ. ρ, 424. Μεταφ. δυνατός καὶ ὑγιής ὡς
 ἂν σίδηρος, ἀλύγιστος, ἀκατάπειστος· : θυμός, Ἰλ. χ, 357.
 : ἦτορ, Ἰλ. ω, 205. κτ. καὶ πυρός μένος σιδ. ἀντὶ ἀκάματος,
 Ἰλ. φ, 117.
 Σιδηρεύς, εὖρος, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, ἀδερῆς Κ.
 Σιδηρεύω, ἐργάζομαι τὸν σίδηρον.
 Σιδηρήεις, εἶσα, εν, ταυτ. σιδήρεος, Νίκανδρ.
 Σιδηρίζω, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου, Παῦλ. Αἰγιν. 6, 21.
 Σιδηρήχος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σίδηρον. Κ. σιδηρικά, τὰ, ἐργα-
 λεία χαλκέως, καὶ τέκτονος.
 Σιδήριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σιδήρος, ἐργαλεῖον, ἡ ὄπλον σιδη-
 ρένιον.
 Σιδηρίτης, ου, ὁ, κ. Σιδηρίτις, δηλ. ἐκ σιδήρου, ἀνήκων
 εἰς σίδηρον, ὅμοιος μὲ σίδηρον· λίθος, ὁ μαγνήτης, Στράβ. 15.
 Πλούτ. Συμποσ. Πρεβλ. 2, 7. Περί Ἰσιδ. κ. Ὀσίρ. 62. ἡ σιδ.
 γῆ, γῆ περιέχουσα σίδηρον. 2) σιδηρίτις, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἡ
 λαχάνου, Διοσκ. 4, 33. 34. 35.
 Σιδηροβόλος, ὁ, ἡ, βάλλων, ῥίπτων σίδηρον.
 Σιδηροβόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. σιδηροβρώς, Ὀπίαν. Κυνηγ. 2,
 174.
 Σιδηροβριθής, εὖρος, ὁ, ἡ (βρίθω), φορτωμένος σίδηρον, ἡ
 ἔχων ἄκραν σιδηρᾶν, Ποιητ.
 Σιδηροβρώς, ὠτος, ὁ, ἡ (βρώσκω), τρώγων, ἡ ὀξύων, ἀ-
 κονίων τὸν σίδηρον. Σοφοκ.
 Σιδηροβρώτις, εἶδος, ἡ· τὸ δηλ. τοῦ πρ. Σχολ. Σοφοκλ.
 Αἰ. 811.
 Σιδηροδάκτυλος, ὁ, ἡ, ἔχων σιδηροὺς δακτύλους· κρεάγρα,
 Ἀνδολ.
 Σιδηροδέσμιος, ἰα, ἰον, κ. } δεσμευμένος μὲ σιδηρᾶς ἀλύ-
 Σηροδέσμος, ὁ, ἡ, Ο'. } σεις, καρφωμένος μὲ σιδηρᾶ
 καρφία, Ἀνάλ. Θεόφρ. 16.
 Σιδηροδέτω, ὦ, δένω μὲ σίδηρα.
 Σιδηρόδετος, ὁ, ἡ (δέω), ταυτ. σιδηροδέσμιος.
 Σιδηροδμήης, ἦτος, ὁ, ἡ (δαμάω), ταυτ. τοῦ σιδηροκμής,
 Σιδηροδώρας, ἀκος, ὁ, ἡ, ἔχων σιδηροῦν δῶρακα, Σχολ. Ὀμ.
 Σιδηροκμής, ἦτος, ὁ, ἡ (κάμνω), ἐργασμένος ἐκ σιδήρου.
 2) φονευμένος μὲ τὸν σίδηρον, δηλ. μὲ τὸ ξίφος, Σχολ. Σο-
 φοκλ. Αἰ. 325.
 Σιδηροκόπος, ὁ, ἡ, ἐργάτης σιδήρου, χαλκεύς, ἡ σιδηρᾶς,
 Γλωσσ. Στεφ.
 Σιδηρομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, : γῆ, ἡ γεννώσα τὸν σίδηρον,
 Αἰσχ. Προμ. 301.
 Σίδηρον, τὸ, ἀχρ. ἀντὶ Σιδήρος. (εἰς τὴν συνήθ. εἶναι χρήσι-
 μον τὸ πρῶτον ἀντὶ τοῦ δευτέρου)· χρησίμην πληθ. σιδήρα ἐξ-
 ηγοῦσι κατὰ μεταπλ. Ἀρστ. 2, 13. Ζ. σίτον.

Σιδηρονομός, ὁ, ἡ, (νέμω), μερίζων μὲ τὸν σίδηρον, ἡ μὲ τὸ ξί-
 φος, Αἰσχύλ. Θήβ. 794.
 Σιδηρόνωτος, ὁ, ἡ, ἔχων σιδηρᾶ νῶτα, Εὐρ. Φοίν. 1137.
 Σιδηρόπαλτος, ὁ, ἡ, διὰ τοῦ ξίφους κληρωθεὶς, κερδηθεὶς,
 Αἰσχ. Ἐπ. 914.
 Σιδηροπέδη, ἡ, σιδηρᾶ δετμή.
 Σιδηρόπλαγκτος, ὁ, ἡ, διωγμένος, καὶ περιπλανώμενος ἀπὸ
 σιδήρον, δηλ. ξίφος, πόλεμον [Νομ. ἀμφ. ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἀντὶ
 τοῦ ἐφ. παρενθ. τοῦ ν, διὰ τοῦ ὁποῦ πολλοὶ λέξεις φαίνονται ὅ-
 τι ἔχουν ἄλλο ἔτυμον].
 Σιδηρόπλακτος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ σιδηρόπληκτος (πλήττω),
 κτυπημένος ἀπὸ τὸν σίδηρον, πληγώμενος ἀπὸ ξίφος, Αἰσχ. Ἐπ.
 914. ὅπου ἄλλοι ἀναγ. σιδηρόπαλτος. Ζ. τοῦτο, καὶ τὸ πρ.
 Σιδηρόπλαστος, ὁ, ἡ, πλατμένος ἐκ σιδήρου· βάσις, σιδη-
 ρᾶ παπούτσια ὡς κολαστήρια, βασιανιτήρια μέσα, Λουκιαν. Ὠ-
 κύπ. 164.
 Σιδηρόπλοκος, ὁ, ἡ, ἐκ σιδήρου πλεγμένος, Ἡλιόθ. 9, 15.
 Σιδηροποικίλος, ὁ, ἡ, ἔχων πικίλματα σιδήρου. εἶδος λίθου,
 Πλίν. 37, 10.
 Σιδηρόπτερος, ὁ, ἡ, μὲ σιδηρᾶς πτέρυγας, Σχολ. Ἀπολλων.
 2, 1092.
 Σιδηροπώλης, ὁ, ὁ πωλὼν σίδηρον.
 Σίδηρος, ὁ, σίδηρον, τὸ, Κ. καὶ τὸ τελεῖται· σκεῦος σιδηροῦν·
 ἐργαλεῖον, ὄπλον κτ. 2) τόπος, ὅπου εἶναι, ἡ πωλεῖται σίδηρος,
 Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 3, 7. Πρβ. μύρον. Πληθ. κ. σιδηρᾶ. τὰ.
 Σιδηρόσπαρτος, ὁ, ἡ, διὰ σιδήρου σπαρμένος, προξενημένος,
 Λουκιαν. Ὠκύπ. 100.
 Σιδηροτέκτων, ὁ, ἡ, ἐργάτης σιδηρῶν σκευῶν, Αἰσχύλ.
 Προμ. 713.
 Σιδηρότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω), σιδηροκατασκευάστος.
 Σιδηροτοκέω, ὦ, τὸ ῥῆμ. τοῦ ἐφ. Σχ. Ἀπολ. Ροδ. 1, 1523.
 Σιδηροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω), γεννῶν σίδηρον, ποιητ.
 Σιδηροτομέω, ὦ (τέμνω), κόπτω, σχίζω μὲ τὸν σίδηρον,
 Ἀνάλ.
 Σιδηροτρέπνον, τὸ, ἀρίδα, μὲ τὴν ὁποίαν τρυποῦσι σίδηρον,
 Στεφ. Βυζ. εἰς Λακεδαιμόνων.
 Σιδηρότρωτος, ὁ, ἡ, σιδηροπλήγωτος, Σχολ. Ἰλ. ν, 523,
 Σιδηρουργεῖον, τὸ, σιδήρου λάκκος, σιδήρου ἐργαστήριον.
 Σιδηρουργία, ἡ, ἐργασία τοῦ σιδήρου.
 Σιδηρουργός, ὁ, ἡ (ἐργόν), ἐργάτης, δουλευτής σιδήρου.
 Σιδηρούς, Δωρ. Σιδάρους, οὖτος, ὁ, κ. ἡ, ἀνάμα πόλεως, κυρί-
 ως, συναίρ. ἐκ τοῦ Σιδηρόεις.
 Σιδηροφωρός, ὦ, φέρω σίδηρον, ἡ σιδηρᾶ ὄπλα, Μέσ. Θου-
 κυδ. 1, 5· Πλούτ. Νικέρ. 31.
 Σιδηροφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, ἡ γεννῶν σίδηρον· φορῶν σιδηρᾶ
 ὄπλα.
 Σιδηρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), σιδηροκάρδις, σκληρὰ φρο-
 νῶν, Ποιητ.
 Σιδηροφυής, ὁ, ἡ (φύω, φυή), ἀπὸ σιδήρου δημιουργημένος,
 σιδηρᾶς φύσεως.
 Σιδηρόχαλκος, ὁ, ἡ, ἐκ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Λουκιαν. Ὠ-
 κύπ. 96.
 Σιδηροχάρμης, ου, ὁ : ἵπποι σιδ. πολεμικοί, Πίνδ. Πύθ.
 2, 4.
 Σιδηρόω, ὦ, σιδηρόνω, σκεπάζω μὲ σίδηρον.
 Σιδήρωμα, τὸ, σιδηροῦν ἔργον, ἐργαλεῖον ἡ σκεῦος.
 Σιδεοειδής, εὖρος, ὁ, ἡ, ἔχων χρῶμα τοῦ φλοιοῦ τῆς ροιάς.
 Σιδεόεις, εἶσα, εν, ἔχων χρῶμα σιδήρου. Ζ. τὸ ἐφ.
 Σίδιον, τὸ, τὸ ἐξωφλοῖον τοῦ ροιδίου, Ἀριστοφ. Νεφ. 881. Νομ.
 ὑποκ. τὸ σίδη. ἀλλ' ἡ εἰς ἰον κατάληξις φυτῶν, καρπῶν, ζώων ση-
 μαίνει ιδιότητα π. χ. τὸ δέρμα· Πρβ. πώλιον, ἄμιον, σκέρ-
 διον.
 Σιδόεις, εἶσα, εν (σίδη), ἔχων σχῆμα σίδης (ροιάς), ἡ πλου-
 σίας εἰς ροιάς.
 Σιδονίηθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τὴν Σιδόνα.
 Σιδόνιος, ἰα, ἰον, ὁ ἐκ τῆς Σιδόνης. Σιδονία, ἡ, χώρα, ἡ ἐ-
 πικράτεια τῆς Σιδόνης.
 Σιδονίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. σιδωνίς,
 Σιδονυφής, ὁ, ἡ, ὑφατμένος εἰς τὴν Σιδόνα, ἡ ἀπὸ Σι-
 δόνιον.

Σιδονυφή ἐκτρίμματα, ὑφάσματα, μανδύλια ὑφασμένα ἀπὸ Σιδονίου, Ἀθην. 9, σ. 517. Schw.

Σιδουόντιος, ἰα, ἰον, κάτοικος τῆς

Σιδουῆς, οὐντος, ἡ, πόλις ἢ κώμη πλησίον Κορίνθου.

Σιδών, ὄνος, ἡ, κ. Σιδών, ὠνες, ἡ, παλαιὰ πέλις τῆς Φοινίκης. μητρόπολις τῆς Τύρου. Τὴν αἰτία. Σιδόνα ἔχει Διον. ὁ Περσηγ. 912.

Σιδών, ὄνος, ὁ, ἔθνη. τοῦ πρ. ὁ ἐκ τῆς Σιδόνης.

Σιδωνιάς, ἄδος, ἡ, } θηλυκ. τοῦ

Σιδωνίης, ἰδος, ἡ, }

Σιδωνίος, ἰα, ἰον, ταυτ. Σιδόνιος.

Σιελίζω, Σιελισμός, Σιελιστήριον. Ζ. σιαλίζω.

Σιελον, τὸ κ. } ταυτ. σίαλον κ. σιάλος, τὰ ὅπ. Ζ.

Σιέλως, ὁ, }

Σιελοποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν, δεγείρων σιελον, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. τροφ. 12.

Σίζω, μ. σίτω, σίζω· κυρίως, ἐπὶ ἤχου τῶν πυρακτωμένων (ὡς σιδήρου), καὶ εἰς ὑγρὸν ἀποσβευνυμένων· ὅθεν σιγμός, σισμός, κ. σίγμα, τὸ, κ. σιγή, ὁ ἤχος τοῦ στόματος, ὅστις προστάζει σιωπὴν (σίη)· ὡσαύτως κ. σίττω.

Σιζών, ὄνος, ὁ, } ἐκ τῆς Σιζωνίας.

Σιζωνίης, ἰδος, ἡ, }

Σιζωνία, ἡ, χώρα τῆς Θράκης. ποιητ. ὅλη ἡ Θράκη.

Σιζωνίος, κ. Σιζόνιος, ἰα, ἰον, ἐκ τῆς Σιζωνίας, Θρακικός.

Σικανία, ἰη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, Ὀδυστ. ω, 326. ὅθεν

Σικανός, ἡ, ὄν, τὸ ὁποῖον εἶναι τύπος ἄλλος ἀντὶ Σικαλός, καὶ διὰ τοῦ ε, Σικελός.

Σικελία, ἰη, ἡ, ἡ νῆσος Σικελία.

Σικελικός, ἡ, ὄν, κτητ. τοῦ Σικελία.

Σικελιώτης, ὁ, ἔθνη. ἐκ Σικελίας (Σικελός).

Σικελίζω, πράττω ἢ ὁμιλῶ ὡς Σικελιώτης· εἶμαι ἐκ τῆς φητρίας τῶν Σικελῶν 2) ταυτὸς. ἀπηρεύομαι, πονηρεύομαι, Ἡσύχ. κ. αὐστηρεύομαι, Σουίδ. 3) ταυτὸς. ὀρχέομαι, Ἀθην. σ. 22.

Σικελίς; ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ

Σικελός, ἡ, ὄν, ταυτ. Σικελιώτης.

Σίκερα, τὸ, ἀκλ. γεν. κ. σίκερος, τεχνητὸς οἶνος, ἡ πνεῦμα μεθυστικόν. Πρβ. σικίον, κ. σίκιον πόμα, Ὁ' κ. Ν. Δ.

Σικινίτης, ὁ, ἔθνη. τοῦ Σίκινος.

Σικίννη, κ. } ἀπρεπής τις χορὸς εἰς τὰ σατυρικά δράματα,

Σικιννίς, } Εὐρ. Κύκλ. ὡς ἐπίθ. οὐδ. σικίννοις τέρατι, Κλ, Ἀλεξ. Παιδ.

Σικιννίζω, χορεύω τὸν ἀπρεπῆ τοῦτον χορὸν κ.

Σικιννιστής, ὁ, ὁ χορευτής.

Σίκενος, ἡ, ὄνομα νητοῦ Ἑλληνικῆς, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 624. Εἰς Στέφ. Βυζ. γράφ. Σίκενος, ἡ.

Σίκλος. Ζ. σίγλος.

Σικυά, ἡ, Ἰων. -κύη (ὡς ὄξύα, -ύη κτλ.). Εἰς τοὺς παλαιούς τὸ πεπώνιον, καὶ κοῖλον τι δένδρον. 2) εἰς τοὺς μεταγ. ἡ μακρὰ κολοκύνθη (τουλμὰς τουρ.). 3) διὰ τὸ σχῆμα, ἡ Κ. βεντούζα· ὅθεν

Σικυάω, ὀμαι, μεταχειρίζομαι βεντούζαν, Ἀρρίαν. Ἐπίκ. 2, 17.

Σικυάειον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σικυά, Ἀθην. 3, σ. 23.

Σικυηδόν, Ἐπίρ. ὡσάν κολοκύνθη, Ἰατρ.

Σικυήλατον, τὸ, κ. } (σίκυς, ἐλαύνω), τόπος ὅπου φυτεύον.

Σικυήρατον, τὸ } ται καὶ γίνονται πεπώνια, κολοκύθια, ἀγκούρια κτλ. Ἰπποκρ. Βαρβαροτοῦρ. Μπυστάνι.

Σίκυνθος, ὁ, Κυρ. ὄνομα.

Σίκυν, τὸ, ὁ σπόρος τῶν ἀγκουρίων, πεπωνίων, κολοκυθίων, Θεόφρ. Ἰστ. φ, 7. Πλούτ. Συμ. Προβλ. 1, 10, 2.

Σικυοπέπων, ὁ, ἀντὶ σίκυος πέπων· Γαλην. Ζ. τὸ ἐφ.

Σίκυος, ἡ Σικυός, κ. Σίκυς, γεν. σίκυος, ὁ, ὁ κοινὸς σικυός, ὅστις λέγεται καὶ ὠμός σικυός, ἐπειδὴ τρώγεται ἄγουρος, καὶ Κ. διὰ τοῦτο ἴσως ἀγγούρι· σικυός δὲ πέπων, τὸ πεπώνι, ἐπειδὴ τρώγεται ὠριμον.

Σικυώδης, εἰς, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν σικυίων.

Σικυών, ὄνος, ὁ, τόπος φυτευμένος μὲ πεπώνια καὶ ἀγγούρια. 2) ἡ Σικ. ὄνομα Πελοποννησιακῆς πόλεως.

Σικυώνη, ἡ, κ. Σικυωνία, ἡ, ταυτ. σικυήα.

Σικυώνια, τὰ (ὑποδήματα), εἶδος γυναικείων παπουτσιῶν, Λουκιαν. 7, σ. 235. κυρίως, οὐδ. τοῦ

Σικυώνιος, ἰα, ἰον· αἰτήων εἰς τὴν Σικυῶνα.

Σικχάξω· Ζ. σικχός.

Σικχαίνω τι (σικχός), αἰσθάνομαι ἀηδίαν κατὰ τινας· Σικχαίνομαι τοῦτον, Καλλιμ. ἐπιγρ. 30, 4. Κ. σικχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, ὡς βδελύσσομαι. Εἰς τοὺς μεταγ. σιαίνω, νομαί.

Σικχαντός, ἡ, ὄν, σικχαμένος Κ. ἡ σιγχαμένος.

Σικχεσία, ἡ (σικχάξω), Κ. σικχασία, κ. σικχασία.

Σικχός, ὁ, ὅστις δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ φάγῃ, ἡ ταχέως χορταίνων, Πλούταρχ. Ἀθην. σ. 262. 2) Μεταφ. δυσάρεστος, δυσκόλως εὐχαριστούμενος, καὶ τὰ πάντα κατηγορῶν· ταυτ. σκώπτης· ὅθεν σικχάξω, σκώπτω, κατηγορῶ, Ἡσύχ. [Συγγενὲς τοῦ siccus σικχός].

Σίκχος, εἰς, τὸ, κ. }

Σικχότης, ητος, ἡ, } ταυτ. σικχασία.

Σίκων, ὠνος, ὁ, ὄνομα. Κύρ.

Σιλήνεια, τὰ, περίφημον τῆς Σαλαμῖνος ἀκρωτήριον διὰ τοὺς ἐκεῖ ἀφανισθέντας Πέρσας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 308.

Σιληνός, κ. Σειληνός, ὁ, ὁ συνοδεύων τὸν Βάκχον μετὰ τῶν Σατύρων· Ζ. σιλλός.

Σιληνίς, ἰδος, ἡ, ὄνομα κύρ.

Σιληπορδέω, κ. Σιληπορδία, κ. Σιληπορδία, Σώφρων, ἀλαζονεύομαι, περιφέρομαι ἀλαζονικῶς καὶ ἀνοήτως, Ἀθην. σ. 212 Λουκιαν. Λεξιφ. σιληπορδῶ, Κ.

Σιλιγγιον, τὸ,

Σιλιγνίς, εως, ἡ, κ. } λεπτόν ἄλευρον ἐξ ἑαρινοῦ σίτου.

Σιλιγγίτης, ου, ὁ, ἄρτος, ὁ ἐκ τούτου κατασκευαζόμενος.

Σιλλαίνω (σίλλος), περιπαίζω, χλευάζω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 3, 40.

Σιλλικυπρίον, τὸ, Ἡρόδ. 2, 94. τὸ θαυμαστὸν δένδρον Κρότων, κ. Αἰγυπτιακῶς κίκε ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ σέσιλι κύπριον.

Σιλληνός, ὁ· Ζ. σιλλός.

Σιλλογραφέω, ὦ,

Σιλλογραφία, ἡ, }

Σιλλογράφος, ὁ, } Ζ. τὸ ἐφ.

Σιλλός, Σιλός, ὁ, Νομ. ταυτ. σιμός, πλακομήτης, κ. πατισομήτης Κ. ὡς ἦταν οἱ διὰ τοῦτο ὀνομαζόμενοι τάχα Σιληνοί· Ἐπειδὴ οἱ σιμοὶ τὴν ῥίνα εἶναι χλευασταί, διὰ τοῦτο. 2) σίλλος ὁ, χλεύη, περίπαιγμα, περιπαικτικὸν ποίημα, ὁποῖα ἔγραφαν Ξενοφάνης, κ. Τίμων ὁ Φλιάσιος, οἵτινες ἐκ τούτου ὀνομάζονται σιλλογράφοι. [Σίλλος, συγγενὲς τοῦ σίλλυβος, εἶναι στρυμμένον μαλλίον· καὶ ἀνάσιλλος, ὁ ἔχων τὰ μαλλία ὑψηλά (ἀνατρυτωμένα), κ. Σιληνός, ὁ ἔχων οὕτω τὰ μαλλία του, ὡς καὶ Σάτυρος, Τίτυρος, Σίτυρος σημαίνουν μαλλιαροὺς ἀνθρώπους. ὡσαύτως σίλλυμος, κ. σίλλυβος, ἐκ τοῦ σίλλος, ταυτ. κροσσός. Μεταφ. κ. τροπ. ἀνδρὸς ἀγχινοῦς καὶ σκωπτικός. Οἱ Σιλλοί, τὸ ποίημα, περιέπαιζαν τὴν τότε κατάστασιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Ἡ παλαιὰ παραγωγή ἐκ τοῦ Σείειν ἴλλους, στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς πλαγίως καὶ χλευάζειν, ὅθεν σίλλος, ὁ, χλευαστικὸν ποίημα, δὲν εἶναι ὀρθή. Ἐάν ὑποτεθῇ σίλλος, ταυτ. ἴλλος, ἡγουν ὀφθαλμός, τίποτε δὲν ὠφελεῖ, διότι ἡ ἐλλείπει ἡ ἐννοια τῆς περιστρέφει, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐνυπάρχῃ εἰς τὸ ἴλλος (ὀφθαλμός), ἡ ἐλλείπει ἡ ἐννοια τοῦ ὀφθαλμῶν, ἐπειδὴ εἰς τὸ ἴλλος, ἴλλαίνω (στρέφω τυχόν) προσετέθη τὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς. Μ' ὅλην λοιπὴν τὴν στροφὴν τῆς μύτης, τὴν ὁποῖαν εἶπαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ παραγωγή μένει ἀνάρμοστος. Σέλλω, Σίλλω εἶναι ἰσχυρωτέρα μετὰ πνεύματος ἐκφρασίς, ἀντὶ ἔλλω, ἴλλω, περιστρέφω, τυλιζώ· ἐκ τούτου τὸ πρῶτον ἐπίθετον σελλός, σιλλός, ὡς ἐκ τῶν ἔλλω, ἴλλω, ἔλλος, ἴλλος. Καθὼς δὲ τὰ παρὰ γῶγα ἐκ τοῦ ἔλλω, ἴλλω, π. χ. ἔλιξ, ἴκος, ἔλινος, σέλιον, ἔλιξ, ἔλιγξ κτ. σημαίνουν περιστρυμμένον τι καὶ περιτυλιγμένον· οὕτω καὶ οὐσιαστικῶς σίλλος, ὁ, καὶ τὰ συγγενῆ σίλλυβος, σίλλυβος, σημαίνουν τυλιγμένον τι καὶ κρεμάμενον, ὡς εἶναι τυλιγμένα μαλλία, ἡ κατσεραὶ τρίχες, ὁποῖα εἶναι τὰ μαλλία προβάτων καὶ αἰγιδίων. Ἐκ ταύτης τῆς πρώτης σημασίας ἐγενε τὸ Σιληνός ἡ εὐδύς εἰς τὸν εἰς ἡνος τύπον, ἡ ἀπὸ ἄλλον τύπον Σιλην,

Σιλήνη (κατὰ τὸ Ἑλλην, ἢ Σειρήν), ἐκ τῆς τούτου γενεᾶς ἦνος. Ὁ Σιληνός εἰναι καὶ σιμός, δὲν ὀνομάζεται ἐκ τούτου. Ἐμπορεῖ νὰ εἴναι καὶ σιλλός, ταυτ. ἰλλός, ἦγουν στραβός· ἀλλὰ τὸ ὄνομά του εἶναι ἀρχαιότερον παρὰ τοὺς χαρακτήρας τούτους, μετὰ τοὺς ὁποίους θέλει νὰ τὸν παραστήσῃ ἡ τέχνη. ὡς ἄγριος καὶ κάτοικος τοῦ δάσους εἶναι τριχώδης καὶ μαλλιαρὸς εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ὡς ταιούτος ἦτο ἀρμόδιος εἰς τὴν συνοδίαν τοῦ πιθηκοειδούς, καὶ αἰγίποδος Πανός, καὶ τῶν μακρονούρων Σατύρων. Τροπικῶς σημερινὴ ὁ Σίλλος, ἀστεινός, χωρταῆς, ἀγρίναια εἰς λόγον, ἢ ἔργον, καθὼς καὶ νέαι γλῶσσαι τὸ κατσαρόν, ἢ Ἰταλικὴ π. χ. τὸ Πορρο ἐκλαμβάνει, ἀντὶ ἀστεινός, ἔγγιγμα κτ.]

Σιλλόω, ὦ, ταυτ. σιλλαίνω, Ἡσύχ. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡρέμα παραφέρειν, εἰς τὸν ἰχωρικ. Ἀρχιππον κατὰ Φώτιον.

Σιλλυβον, τὸ, κ. Σίλλυβος, ὁ, κ. Σίλλυμος ἐξηγεῖται Σύτανος, φύντα, ἐκ τοῦ σίλλειν, ταυτ. σέλλειν, σίλλος. 2) Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 4, 4. ἀνέχ. σίλλυβοι ἀντὶ σύλλαβαί, καὶ ἐξηγήσαν. Τίτλος τοῦ βιβλίου γραμμένος εἰς περγαμηνὴν, καὶ κρεμάμενος ἐκ τοῦ βιβλίου. Εἰς τὰς ἐπιστ. 5, κ. 8. καίται Σίττυβοι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ τὸ τῶν βιβλίων δέρμα. Εἶναι αὕτη ἡ ἐπιγραφή ἐπὶ δέρματος γραμμένη, τὴν ὁποίαν ὁ Κικέρ. συνέχευε μετὰ τὸ σύλλαβος. 3) φυτόν τι, Ἡσύχ.

Σιλόδονοι, οἱ, Ἀθήναιοι, 6, σ. 249. Ζ. εὐχολιμαῖος.

Σιλουρισμός, ὁ (ὡς ἐκ τοῦ σιλουρίζω), τὸ τρώγειν σιλουρον.

Σίλουρος, ὁ, σείων οὐρανόν, εἶδος ἰχθύος ποταμίου.

Σίλφη, ἡ, ἐντόμιόν τι παχὺ καὶ βρωμερόν. 2) ὁ σκώληξ τῶν βιβλων, Λουκιαν. 8, σ. 18.

Σιλφιδίς, ἡ, εἶδος, ἐν σιλφίῳ, Νικανδρ.

Σίλφιον, τὸ, φυτὸν χρήσιμον εἰς βρώματα καὶ ἰατρικά, φυόμενον εἰς τὴν Κυρήνην. Τὸ περτικόν σίλφιον ὀνομάζεται καὶ ὁπὸς μηδικός καὶ εἶναι ἡ γνωστὴ εἰς τοὺς ἰατροὺς Asa foetida, Σπρέγγελ. Ἰστορ. φ. σ. 48.

Σιλφιδωτός, ἡ, ὅν, ἀπὸ σίλφιον κατασκευασμ.

Σιλφιοπώλης, ὁ, πωλὼν σίλφιον.

Σιλφιοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων σίλφιον.

Σίμανθα, ἡ, ὄνομα Κύρ.

Σιμαλία, ἡ, ταυτ. ἱμαλία.

Σίμαλος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Πρβ. Σιμόλος.

Σιμβλεύω (σίμβλος), βάλλω τὰς μελίσσας εἰς τὸν κίλαδόν των, Ἀιάλ. 2, 220. ἐμβολα σιμβλεύει κηρία, συνάχεται μέλι.

Σίμβλη, ἡ, Σίμβλον, τὸ, Σίμβλος, ὁ, τὸ κοφίνιον τῶν μελισσῶν· σίμβλοι χρημάτων, Ἀριστοφ. περιουσία πλούτου. Νομίζω ἐκ τοῦ μελίσσα, μέλισσα, σίμβλα, σίμβλα, ὅθεν οἱ ἄλλοι τύποι.

Σιμβλήζω, ἡ, ἰον, κ. } σίμβλος, ἀνέκων εἰς σίμβλον· ἐρ-
Σιμβλήεις, ἡ, κ. } γα σιμβλήεις, τὸ μέλι, Ἀπολλων.
Σιμβλίζω, ἡ, κ. } 3, 1036.

Σιμενάνθιον, τὸ, Νομ. χειρομάνδηλον, ἢ μυξομάνδηλον, Ν. Δ.

Σιμίχιον, τὸ, μουσικόν τι ὄργανον μετὰ 35 χορδαῖς, Πολυδ. 4 59.

Σιμμία, ὁ, ὄνομα κύρ. [ἐκ τοῦ σιμός, σιμίας.]

Σιμμιχίδης, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Σίμοσιδης, ὁ, ἡ, σιμός εἰς τὸ εἶδος.

Σιμόεις, ἐντος, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ.

Σιμοσίσιος, ὁ, τὸ ἐπίθ. ἐκ τοῦ πρ.

Σιμοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πρόσωπον μετὰ σιμήν ῥίνα.

Σίμος, ὁ (σιμός), εἶδος ἰχθύος, Ἀρτεμ. 2, 14. 2) Κύρ. ὄνομα.

Σιμός, ἡ, ὅν, κοίλος· σιμή ρίς, ἥτις εἶναι κοίλη, καὶ πλακωτὴ κατὰ τὸ κόκκαλον, εἰς δὲ τὸ ἄκρον ὑψωμένη πρὸς τὰ ἄνω, ὡς οἱ Αἰθίοπες· καὶ τὰ παιδία πάντα σιμά, λέγει Ἀριστοτ. Πρὸβ. 33, 18. Γρυπὰς δὲ τούναντιον, ὅστις ἔχει κυρτὸν τὸ κόκκαλον καὶ τὸ ἄκρον νεῦον, τὸν ὁποῖον λέγομεν ἱερακομήτην, κ. γερακομήτην· σιμαί εἶναι αἱ αἰγες, καὶ αἱ μέλισσαι, Θεόκρ. 7, 79. 2) ὅ,τι ἔχει κοιλότητα· σιμή γαστήρ, ἥτις ἔχει κοιλότητα· τὰ σιμά τοῦ ἥπατος, τὸ κάτω κοῖλον μέρος τοῦ ἥπατος. 3) ἀνάντης, ἀνήφορος· πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχειν, Ξενοφ. 4) σιμά σπληνός· μυχιδίς, μετὰ καταγελᾶς στραβομυτιάζων, Μελέαγρ. ἐπ. 52. Ἐκ τοῦ σιμός ἐγένετο τὸ Κ. Ἐπίρ. σιμά, ἀντὶ πλησίον.

Σιμότης, ἡ· Ζ. σιμός, ἀριθ. 1. 2) ἡ καμπυλότης τῶν μεγάλων ὀδόντων τοῦ κάπρου.

Σιμούκιος, ἰα, ἰον, ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Σιμαῦς, αὐτός, ὁ, συναιρ. ἐκ τοῦ Σιμόεις.

Σιμόω, ὦ, κάμνω τὴν μυτὴν σιμήν. (Ζ. σιμός ἀριθ. 2.), καὶ χλευάζω· λυγίζω, κλίνω τὰ νῶτα· σιμόνω Κ. πλησιάζω.

Σιμύλος, ὁ, ὄνομα Κύρ. [ἐκ τοῦ σιμός, σιμύς. ὡς ἡδύλος ἐκ τοῦ ἡδύς].

Σίμφλος, ὁ, ἀντὶ σίφλος, ὁ, Λυκόφρ.

Σιμωδία, ἡ, ὡδαί τινες ἄσμενοι, ἀπὸ Σίμων τὸν ποιητὴν, Στράβ. 14, σ. 959.

Σιμωδός, ὁ, ὁ ἄδων τὰς προσηρημένας ὡδὰς.

Σίμωμα, τὸ (σιμόω), Πλούτ. ναὸς τὸ σίμωμα, τὸ ἐμπροσθὶν καμπύλον μέρος τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἐλέγχετο σάμαινα.

Σίμων, ὠνος, ὁ (σιμός), ὄνομα κύρ.

Σιμωνίδης, ὁ, πατρων. καὶ Κύρ. ὄνομα.

Σινά, ἡ Σινά, τὸ, ἄκλιτ. τὸ ὄρος Σινά.

Σιναμωρέω, κ. Σινομωρέω, ἐκ τοῦ σινάμωρος, Νομ. ἐκ τοῦ σίνεσθαι κ. μόρος, ἄνθρωπος, ἢ ζῶον φύσει βλαβερόν. βλάπτω.

Ἐκ τοῦ σίνω, σίνομαι, τὰ ὅπ. Ζ. ἀλλ' ἡ κατάληξις μωρος δὲν ἔχει, ἢ ἔχασε τὴν σημασίαν της. τῆς Ἑλλάδος μηδεμίαν πόλιν σιναμωρέειν, Ἡρόδ. 1, 152. 2) εἰς τοὺς Ἀττ. κλέπτω νὰ φάγω ἐκ λαιμαργίας. κ. σιναμωρέματα, αἱ τοιαῦται κλοπαί. καὶ ἐπὶ κύνος καὶ ἀλώπεκος, 3) πορνικός. γυνὴ σιναμωρούμενη χαίρει, ταυτ. βινουμένη χαίρει, Ἀριστοφ. Νεφ. 1066. εἰς δὲ Θεσμοφ. μεταχειρίζεται τὸ σιναμωρία ἀντὶ ἀσωτία, ἀσώτος δαπάνη.

Σιναμωρία, ἡ, βλαβερότης, λαιμαργία, πορνεία, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. Ζ. 5, Κορ. Ἰδε πρ.

Σιναμωρός, ὁ, βλαβερός, λαιμαργός, πορνικός. Ζ. σιναμωρέω. Γράφ. κ. σινάμωρος. Πρβ. ἐγχεστίμωρος - μωρος.

Σιναπέλαιον, τὸ, ἔλαιον σινάπεως, Διοσκ. 1, 45.

Σίναπι, κ. Σίναπυ, ὠνος, τὸ, Ἰων. Σίνηπι, τὸ, κ. Σίνηπυ, ὠός, τὸ, κ. Σίνηπυς, Αἰτ. ὠν, ὁ, αἰτ. Νάπυ ἢ Νάπυ, Νάπειον, τὸ, κ. Ναπέια, ἡ, Νικανδρ. σινάπι Κ.

Σιναπέδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ. καρηκεύματος εἶδος, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 311.

Σιναπίζω, μετ' Αἰτ. ἐπιθέτω ἐμπλαστρὸν σινάπεως - ναπισμός, ὁ, ἡ χρῆσις τοῦ ἐμπλάστρου τούτου. 2) σιναπίζω τινί, τροπ. ἀντὶ τὸν βλέπω μετ' ἑξινόν καὶ στυφόν πρόσωπον.

Σιναπίνος, ἡ, ὠν, ἀπὸ σινάπι.

Σιναπίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ Σίναπι, ὀλίγου σινάπι. Κ. ὡς τὰ ὑποκοριστ. ἀντὶ τοῦ πρωτοτύπου Σίναπυ.

Σιναπισμός, ὁ· Ζ. σιναπίζω.

Σιναρός, ὁ, ὅν (σινάω), βλαβερός. 2) βλαμμένος, Ἰπποκρ.

Σίνας, ἄδας, ἡ, ταυτ. σιναρά, Ἡσύχ.

Σινδεδός, ἡ, ὅν, ἰνδικός· διάφραγμα, ταυτ. τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖου, Ἰππώναξ.

Σινδής, ἡ, νοητ. γῆ, ταυτὸς. Σκυθία, ἡ ἡδοσκυθία. 2) νοητ. γυνή, ταυτὸς. πόρνη, Ἡσύχ. 3) Σίνδης κ. Σιστίδιος, ταυτ. γέρον, Ἡσύχ.

Σινδοί, οἱ, ἰνδοί. 2) ἀντὶ χιτῶνες ἰνδικοί. Ζ. σινδαῖν.

Σινδόνη, ἡ, ἐκ τοῦ καὶ ταυτ. σινδαῖν.

Σινδονίσκη, ἡ, ὑποκ. πρ. Πλούτ. 7, σ. 343.

Σινδόνιον, τὸ, μανδήλιον διὰ τὸν ἰδρῶτα, Δ. Κασ.

Σινδονίτις, ὁ, κ. ἴτις, ἡ, ὅστις φορεῖ σινδόνα, Στράβ. 15, σ. 153. Sieb.

Σινδονοφορέω, ὦ, φορῶ ἱμάτιον ἀπὸ σινδόνα, ὁκλ. βαμβακηνὸν πανίου. Ζ. σινδῶν.

Σινδονυφής, ὁ, ἡ, ὑψατμένος ὡστὴν σινδῶν, Ἀθήν. σ. 409.

Σινδός, ἡ, πόλις παρὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡρόδ. κ. Σίνδος. Στεφ. Βυζ.

Σινδρός, συγκοπ. ἐκ τοῦ σιναρός (ὡς ἀνέρος, ἀνδρός), καὶ μεγεδυντ. σινδρῶν, κ. σινδρῶν, ὄνος, ὁ, ταυτ. ποιηρός, βλαβερός, Ἡσύχ. καὶ δουλέδουλος, ἀπελευθερός, Ἀθήν. σ. 267. Πρβ. εὐνούχος. (ἐκ τοῦ σίνω, ομαι).

Σινδρωναύομα, Νομ. σίνομαι τοὺς ἀνδρας· τὸ ὀρδόν, φέρομαι αἰς σινδρός (Ἰδε πρ.) ἦγουν σίνομαι.

Σινδῶ, ὠς, ἡ, αἰτ. ταυτ. Σινδῶν. ὡς Γοργῶ, Γοργῶν κτλ.

Σινδῶν, ὄνος, ἡ, βαμβακηνὸν ὑφασμα ἢ πανίον ἰνδικόν, Ἡρόδ. 3, 106. Θεόφ. Ἰπτ. φυτ. 4, 9. Ὁ Ἡρόδ. 2, 86, νομίζει τοὺς σινδῶνας λικοῦς· ἀλλ' οἱ Ἕλληνες οἰνόμαζαν καὶ τὸ βαμβακίον λίνον, ὡς ὁ Ἀρρ. λέγει, ἐσθῆτι δὲ χρώνται λίνῳ οἱ Ἰνδοὶ λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρεων. Ἀντὶ πανίον πλοίου, Ἀλκίφρ. τὴν τοῦ ἰστί-

ου σινδώνα υπερπετάσαντες. [Γίνεται από τὸ Σινδός, ἰνδός. καὶ σημαίνει ἰνδικὸν παντὸν· ἄλλοι δὲ, διὰ τὸ Ὀμηρικόν, Πέπλον ἔργα γυναικῶν Σιδονίων, νομίζουν ὅτι Σινδὼν ἔγεινεν ἀπὸ τὸ Σιδῶν, ὄνος, παρενέσται τοῦ ν, τὸ ὁποῖον παρεμπίπτει πρὸ δ καὶ θ].

Σιν εἰομαι, Ἰων. ἀντὶ σίνομαι, Ἡρόδ.

Σίνηπι, τὸ· Ζ. σίναπι.

Σινιάζω, μ. ἄσω, κοσινίζω, Λουκᾶς 22, 31.

Σινιάσμα, τὸ, τὰ σινύβαλα.

Σινιαστήριον, τὸ, κ. Σινίον, τὸ, κόσκινον, Ν. Δ. Ζ. Σίνω.

Σίνης, κ. Σίνης, ἴδος, ὁ, Αἰτ. σίνιν, ταυτὸς. σίντης, δηλ. κλέπτης, κακούργος, ληττής, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 3. ὅθεν ὁ ληττής Σίνης εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ ἐπὶ βλαβερίων θηρίων· σίνης λαβρηδὼν ἐπελθὼν, ἡ γάτα, Ἀνάλ. 1. σ. 199. Ζ. σίνω.

Σινόδους, ὄντος, ὁ, (σίνω, ὁδός), βλάπτων διὰ τῶν ὁδόντων, ἴδος ἰχθύος, Ἀθήν. 7, σ. 322. Ζ. κ. σινώδος.

Σίνος κ. Σίνος, εὖρος, τὸ, βλάβη, Ἀριστοτ. Ἰστ. Νίκανδ. Ἀλεξ. 231.

Σίνομαι· Ζ. Σίνω.

Σινότης, τητος, ῥ, ἐλάττωμα, μοχθηρία, Γλωσσ. Φιλοξ.

Σινόω, ὦ, ταυτὸς. σίνω, Γραμμ. Ἡτύχ. κ. Μανέθ. 6, 552. 608.

Σιντήεις, ἴδος· Ζ. σίντιες.

Σίντης, ου, ὁ, κ. Σίντωρ, ὁ (σίνω), βλάπτων, ἀφανίζων, φονεύων ὡς λέων, λύκος κτ. Ὀμ. κ. Λυκόφ.

Σίντιες, οἱ, ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς Δήμνου, ἧτις διὰ τοῦτο ὀνομάζονται κ. σιντήεις, ἴδος, ἡ, Ἀπολ. Ῥόδ. Ἐκ τοῦ σίντης, ὡς ἐκ τοῦ μάντης μάντις. Ὀμ.

Σίντωρ, ορος, ὁ, ταυτ. σίντης ποιητ.

Σίνω, κυρίως, Μίστ. Σίνομαι, ἀρπάζω, γυμνόνω, ἀφανίζω. 2) εἰς τοὺς Αἰτ. ἀντὶ κακοποιῶ, βλάπτω, Ξενοφ. Ἀνάβ. 8, 4. [Ἐκ τοῦ σείω, σίω, ταράττω ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐκ τῆς πρώτης τοῦ σημασίας εἶναι καὶ σινίον, τὸ κόσκινον, κ. σινιάζω· Πρβ. σήθω· Σινίον Κ. λέγομεν τὴν σήμερον οἱ Θεττ. κυλικὸν τι χάλκινον σκεῦος, εἰς τὸ ὁποῖον ψήνομεν πλακούντια, ἢ τὸ μεταχειριζόμεθα ἀντὶ τραπέζης.]

Σινώδος, ὄντος, ὁ, ἀντὶ σινόδους, μεταθ. τοῦ ποτοῦ· Πρβ. πώλυκος, κ. στείμεν.

Σινωπεύς, κ. Σινωπίτης, ὁ, θηλ. Σινωπῆς, ἴδος, ἡ, ἐθνικ. τοῦ

Σινωπῆ, ἡ, Ἑλληνικὴ πόλις παρὰ τὸν Πόντον.

Σινωπικὴ ἢ μέλτος, κ. Σινωπῆς, ἡ, χρωματιστικὴ τις γῆ, πτὴν ὁποῖαν εὗρηκαν οἱ Κυπριαδοὶ, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Σινωπὴν ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους, Στράβ. 12, σ. 814. Διοσκ. 5, 111.

Σινωτικὸς, ἡ, ὄν (σινώω), βλαπτικός.

Σίξεις, ἡ (σίξω), τὸ σιγάειν. Ζ. σίζω.

Σιοειδής, ὁ, ἡ, ὡτάν σίον.

Σιοκόρος, ου, ὁ Ζ. Σιός.

Σιον, τὸ, λάχανον φυόμενον εἰς ἔλη ἢ ὕδατος τόπους· Θεόφρ. 5, 123, ὅπου ὁμοίως ἐκεῖτο τὰ δὲτ' οἰτῖα, ἡγουν τὰ δὲ τοῖ οἰτῖα, ἵτως ὁρρότερα· διότι οἰτῖα, οἰτίον, οἶτος, ἡ οἶσός, εἶναι ἄκαρπός τις θάμνος. τὸ δὲ οἰτίον εἶναι ἐκ τούτων, ὡς Περτίον, ἢ Περτίον ἐκ τοῦ Περτέα. Ὀδύτ. ε, 72. ἀνέγν. τινές (καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Πτολεμαῖος ὁ εὐεργέτης) σίον ἀντὶ ἰὸν ὡς ὁρρότερον· ἵα γὰρ ἐν λειμῶτιν οὐκ εἰσὶν. ἀλλ' ἡ γινώμη αὐτῆς εἶναι ψευδής (Πρβ. μελακῶντ' ἵων λειμάνια, Φερεκ. εἰς Ἀθήν. 16, σ. 685), ἡ τὸ ἰὸν εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ ὁποῖον ἐξεύρομεν.

Σιός, κ. Σιός, Λακων. ἀντὶ Σιός, ἡ Σιός· τῶ σιῶ, Κάττωρ κ. Πολυδεύκης· ὅθεν, σιοκόρος, ταυτ. Νεωκόρος. Κ. σιός. ἐντιμος τίτλος, προσφώνησις, εἶναι βέβαια τὸ Λακωνικὸν σιός.

Σίπαλος, κ. Σιπαλός· Ζ. σιπλός.

Σίπαρος, κ. Σίφρος, ὁ, τὸ ἰστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, Ἡτύχ. ἀρα σημαία, παντιέρα Κ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 3, 2.

Σιπύα, -ύη, κ. Σιπύης, κ. Σιπύς, ἡ, ἀρχαία εἰς τὴν Θεσσο. δοχεῖον ὅπου φυλάττεται ὁ ἄρτος, ἡ καὶ ἄλευρον, Ἀριστοφ. Πλούτ. 806. ὅθεν ἐνσίπυος, ὀλιγοσίπυος· κ. ὁμοσίπυος, καὶ ἀποβολ. τοῦ σ, ἰπύα· ὡταύτως, Ἀγτ. σίφνος, κ. σίφνης. [Ἐκ τοῦ σίββα, δηλ. κίββα κατὰ διαλ. ἀντὶ κύββα, κύβα, κύβη· Ἐδῶ ἀνήκει κ. κίβισις, κίβυσις, κίβεις, κυβήτια, ταυτ. πῆρα· ὅθεν μεταθ. κυτίβιον ἀντὶ κιβύσιον.]

Σίπυλος, ὁ, κ. Σίπυλον, τὸ ὄρος τῆς Φρυγίας.

Σίραιον, τὸ, ἡ Σιραιόν, κ. Σίραιος οἶνος, βρασμένος μούστος, Ἀθήν. σ. 68. ἄλλως, ἔφημα, Ἀριστοφ. Σφ. ἀρα τὸ βαρβ. λεγόμενον πετιμέξι.

Σιρήν, γραφή ἄλλη ἀντὶ Σειρήν.

Σιρίασις, Ζ. Σειρίασις.

Σιρίάω, ἀντὶ Σειρίαώ.

Σιρίς, ἀντὶ Σειρίς, ὑποκ. τοῦ σιρά.

Σιρίς, ἴδος, ἡ, ὄνομα ἡρώϊνης, κ. πόλεως.

Σιρίς, ιος, αἰτιατ. ιν, ὁ, κ. ἡ, ὄνομα ποταμοῦ κ. πόλεως, Ἡρόδ. 8, 115.

Σιρομάστης, ἀντὶ Σειρομάστης.

Σιρός, ὁ, κ. Σειρός, κ. Συρός· λάκκος, ὅπου ἐφύλατταν γεννήματα· Πρβ. λάκκος.

Σίσανος, ὁ, ὄξινος οἶνος, Ἡτύχ.

Σισάριον, τὸ, κόσμος γυναικεῖος, ὡς ἄλυτος, Πολυδ. 1, 105.

Σίστρον, τὸ, Λατ. siser, φυτὸν, τοῦ ὁποῖου ἡ ῥίζα τρώγεται, Διοσκ. 2, 139. Sium sisurum. Δινν.

Σισμός, ὁ, ταυτ. σιγμός, ἐκ τοῦ σίζω.

Σισόη, ἡ, Ὁ· Νομ. πλεξούδα τῆς κόμης, Σουίδ. κουρά ποιά, Ἡτύχ. δηλ. εἶδος φαλιδίσματος τῆς κόμης, Νομ. ταυτ. περιτρόχαλα.

Σίσυβος, ταυτ. Σύσανος, Εὐστάθ. ταυτ. σίττυβος, συγγενὲς τοῦ σίτυς, σίτυρα.

Σισύμβριον, τὸ, κ. } φυτὸν τι, Διοσκ. 2, 155. 156. Ἀνάλ.

Σισυμβρον, τὸ, }

Σίσυρα, μᾶλλον δὲ Σισύρα, κ. Σίσυρα, ἡ, ταυτ. βαίτα, γηδοτόμαρον· γούνα παντός ζώου, Ἡρόδ. 7, 67. σισύρας τὰς λεοντίας, Αἰσχ. πᾶν μαλλιαρὸν ἐνδυμα, ἡ σκεπασμα εἰς τὸν ὕπνον, Ἀριστοφ. Νεφ. 10. Ὀρν. 122. Σφ. 737. Ἐκκλ. 347. Εὐρίσκειται κ. σίτυρος, ὁ, κ. σίτυρος, ὁ, κ. σίτυς· Σίτυρος κ. σίττυρος, κ. τίτυρος ἀνήκουσιν ἐνταῦθα.

Σισυρνοδύτης, ἡ Σισυροδύτης, ὁ, (δύω) ἐνδυμένος σίτυραν, ἡ σίτυραν, Λυκόφρ. 634.

Σίσυρνον, τὸ, ταυτ. Σίτυρα, Ἡτύχ.

Σίσυρνος, ὁ, χειρουργικὸς τις ἐπίδεσμος, Ἡτύχ.

Σισυρνοφόρεω, ὦ, φορῶ σίτυραν, Ἀννα Κορν. 10, 217.

Σισυρνοφόρος, ὁ, ἡ, ὅστις φορεῖ γούναν, Ἡρόδ. 7, 67.

Σισυρνώδης, ὁ, ἡ, ὡτάν σίτυρα, ἡ ἀπὸ σίτυραν, Σοφοκλ. Λαίψ.

Σίτυς, ἡ, ταυτ. Σίτυρα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 122.

Σισυφίδαι, οἱ, ταυτ. οἱ Κορίνθιοι.

Σισυφίζω, πράττω ὡς ὁ Σίτυρος.

Σισυφίς, ἴδος, ἡ· ἀκτὴ, ἡ Κορινθός.

Σίτυρος, ὁ, Ὀν. κύριον τοῦ περιφήμου ἐξουσιαστοῦ τῆς Κορίνθου [συγγενὲς μὲ τὸ σίβυλλα].

Σίσων, ὁ, Διοσκ. 3, 164, φυτὸν τι τῆς Συρίας, τοῦ ὁποῖου ὁ σπόρος ἦτο ἄρωμα καὶ ἱατρικόν.

Σίτα, τὰ, ἐκ τοῦ σίτος, ἀνώμ. πληθ. ταυτ. σιτία, τροφή, φαγητά· Ζ. σίτον.

Σιταγέρτης, ὁ (ἀγείρω), ὁ συναζων σίτον διὰ τὰς δῆμοτιους ἀποθήκας.

Σιταγωγέω, ὦ, φέρω γεννήματα.

Σιταγωγία, ἡ, τὸ φέρειν σίτον.

Σιταγωγός, ὁ, ἡ (σίτον, ἄγων), ὁ φέρων σίτον.

Σιτανίαις πυρός, Θεόφρ. Ἰστ. Φυτ. 2, 3, εἶδος σιταρίου Ζ. σιτανίαις.

Σιτανίος· Ζ. σιτανίος.

Σιταρίον, (ὅθεν Κ. σιτάρι ὁ σίτος), ὑποκ. τοῦ σίτος, ὀλίγος σίτος, ἡ ἄρτος, ἡ φαγητόν, Ἀνάλ.

Σιταρχία, κ. -αρχία, ἡ, ἡ φροντίς τοῦ εὐρίσκειν τὰς τροφὰς διὰ τὸν στρατόν.

Σιταρχέω, ὦ (σιταρχής, ἀρχέω σίτον), φροντίζω διὰ τὰς τροφὰς, δίδω τὰς τροφὰς.

Σιταρχέω, ὦ, εἶμαι σιταρχής. 2) ἀντὶ σιταρχέω.

Σιταρχημα, τὸ, ἡ διδομένη τροφή· μισθὸς διὰ τροφήν, σιτηρέσιον, Ἀθήν. 6, σ. 238.

Σιταρχής, ὁ, κ. } ἀρχων φροντίζων περὶ τῶν τροφῶν πόλεως,

Σιταρχος, ὁ, } ἡ στρατοῦ· Σιταρχία, ἡ, ἡ ἀξία τούτου τοῦ ἀρχοντος. 2) ἀντὶ σιταρχία, εἰς τὸν Πολύβ.

Σιτσία, ἡ (σιτσύω), τὸ τρέφειν, τροφή· ταυτ. σιτία, τὰ· Ζ.

σιτίον.

Σιτευτής, ὁ, ὁ τρέφων, Πλούτ.

Σιτευτός, ἡ, ὄν, θρεμμένος· ἐκ τοῦ

Σιτεύω, κ. -τέω, μ. ἴσω, τρέφω· Σιτεύομαι, Σιτέομαι, τρέφομαι, τρώγω.

Σιτηβόρος, ὁ, ἡ, ὁ τρώγων γεννήματα, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 115.

Σιτηγέω, ὦ, φέρω γεννήματα, ἡ φωμία· Μέμων 14. Πρβ. σιταγωγέω.

Σιτηγόνορ, ὁ, ἡ, γεννημένος διὰ νὰ εἶναι τροφή τῶν ἀνθρώπων, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 424.

Σιτηγός, ὁ, ἡ (ἄγω, σίτος), φέρων γεννήματα, ἡ τροφάς.

Σιτηριάξω, μετά Αἰγ. δίδω εἰς τινά τὰ πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα, Ἀριστοτ. Οἶκον. 2, 37.

Σιτηρέσιον, τό, ταυτ. σιτάρκεια, μισθός διὰ τροφήν· οὐδ. τοῦ Σιτηρέσιος, ὁ διὰ μισθοῦ τῆς πόλεως τρεφόμενος.

Σιτηρός, ὁ, ὄν, (σίτος), ἀπὸ γεννήματα, ἡ ἀνίκων εἰς γεννήματα· τὰ σιτηρά, κ. σιτώδῃ, τὰ διάφορα εἶδη τοῦ σίτου· ἀγγεῖον, μέτρον, ἀγγεῖον γεννημάτων ἢ μέτρον.

Σιτηρουσία, ἡ, ταυτ. τὰ σιτηρά, Ἡσύχ. Νομ. ἐσφ. ἀντὶ σιτηρέσια.

Σιτήσις, ἡ (σιτέω), τὸ τρέφεσθαι, τὸ ἐσθίειν, ἡ εἰς τὸ Πρυτανεῖον τροφή, καὶ ὁ μισθός τῶν ἀθλητῶν. 2) τὸ τῶν Ῥωμ. annonā, Ζώσιμ. Πρβ. σιτηρέσιος.

Σιτητός, ἡ, ὄν, ῥηματ. τοῦ σιτέω.

Σιτία, τὰ· Ζ. σιτίον.

Σιτίξω, μ. ἴσω (σίτος), ταυτ. σιτεύω, Θεόκρ. 4, 16.

Σιτιχός, ἡ, ὄν, κ. } ὁ, τι ἀνίχκει εἰς σῖτον, ἡ Κασ. εἰς γεννή-

Σιτινός, ἡ, ὄν, } ματα· ὅθεν, ἐξαγωγή σιτικῇ, δηλ. ἐξαγ. γεννημάτων, Πολύβ.

Σιτίον, τό, Νομ. ὑποκ. τοῦ σίτος, ἐνῷ ἐμπορεῖ νὰ εἶναι οὐδ. τοῦ σίτιος, ταυτ. σιτικός, σιτινός· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ. σιτία, βρώματα ἐκ γεννημάτων· φωμία, φαγητά, τροφή ἀνθρώπων· ἀντίθ. τοῦ χόρτος, τροφή κτηνῶν· Πρβ. σιτήγονος κ. χιλήγονος. τὸ τρέφεσθαι ἐν τῷ Πρυτανεῖῳ, Ἀριστοφ. Ἰσπ. 572. σιτία, τὰ, ὡς εἰς Ἀθην. σελ. 414. σιτεία. 4) εἰς τὸν Ἰπποκ. κ. Ἀρετ. ταυτ. σίτος ἀριθ. 4.

Σίτισμα, τό, καὶ

Σίτισμός, ὁ, ἡ } (σιτίξω), τὸ τρέφειν.

Σίτισσις, ἡ

Σιτιστής, οὐ, ὁ, ταυτ. σιτευτής, Γλωσσ. Στεφ.

Σιτιστός, ἡ, ὄν, ταυτ. σιτευτός.

Σίτλα, ἡ, εἶδος μέτρου, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 5.

Σιτοβολεών, κ. -λών, κ. -βόλον, κ. -βόλειον -βόλιον, τό, ἀποθήκη σίτου, ἀμπάρι Κ. Γεωπον. 13, 4, 5. 2, 27. Ζ. βολεών.

Σιτοδοσία, ἡ, ταυτ. σιτοδοσία, Διονυσ. Ἀρχ. 7, 45. Πρβ. κρεωδοσία κ. -δοσία.

Σιτοδεία, ἡ, Ἰων. -ηία, ἡ, ἑλλειψικ. γεννημάτων, ἡ τροφῶν· ἐκ τοῦ

Σιτοδέομαι, δηλ. σίτου δέομαι, πάσχω ἑλλειψιν γεννημάτων ἢ τροφῶν, Θουκυδ.

Σιτοδέια, ἡ, ἀντὶ σιτοδεία, Ἡσύχ. Κύριλλ.

Σιτοδόκος, ὁ, ἡ, γεννήματα, ἡ βρώματα περιέχων - δόκη, ἡ, ἀποθήκη τῶν τοιούτων, Πολυδ. Ἀνάλ.

Σιτοδοσία, ἡ -τία, ἡ, διανομή, μεριμνός γεννημάτων ἢ τροφῶν.

Σιτοδοτέω, ὦ, ταυτ. σιτομετρέω.

Σιτοδότης, ταυτ. σιτομέτρης, Συνετ.

Σιτοδοτία, ἡ, ταυτ. σιτοδοσία, Οἰ.

Σιτοδόχειον, τό, ταυτ. σιτοδόκη.

Σιτοδόχος, ὁ, ἡ, ταυτ. σιτοδόκος.

Σιτοκαπηλεύω, Πολυδ. 7. 18. ἐκ τοῦ ἐφ. Κατὰ τοῦ κανόνος. Ἀλλά Ζ. δύς.

Σιτοκαπηλός, ὁ, ἔμπορος σίτου.

Σιτόκουρος, ὁ, ἡ (σίταν κείρω), χαλνῶν τὸ ψωμί, ἀνωφελής, Μένανδ.

Σιτολογέω, ὦ, συναίξω τὰ σιτάρια· τὴν χώραν, συναίξω τὰ σιτάρια ἀπὸ τὴν χώραν, Πολυβ. 3, 101.

Σιτολογία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Σιτολόγος, ὁ, ἡ, ὁ συναίξων τὰ σιτάρια.

Σιτομετρέω, ὦ, εἶμαι σιτομέτρης. 2) δίδω εἰς καθένα σιτάρια, ἡ τροφήν μετὰ τὸ μέτρον, μετὰ Αἰγ. Μέστ. οἱ στρατιῶται σιτομετροῦνται, λαμβάνουσι μετὰ μέτρον τὰς τροφάς τῶν, Πολύβ.

Σιτομέτρης, ὁ, ὅστις μοιράζει μετὰ μέτρον τὰς τροφάς. 2) ἄρχων, ὅστις ἐπιστατῇ εἰς τὴν ὀρθότητα καὶ δικαιοσύνην τοῦ μέτρου τῶν σίτων, Ἀριστοτ. Πολιτ. 4, 15.

Σιτομετρία, ἡ, τὸ μοιράζειν μετὰ μέτρον τὰ γεννήματα. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου. 3) ὁ ἐφορεύων εἰς τὰς τροφάς τῶν στρατιωτῶν, Διόδ. 2, 41.

Σιτομέτρον, τό, κ. } Πλούτ. 7. σ. 243. μετρημένη, διω-

Σιτόμετρον, τό, } ριτμένη τροφή.

Σιτομνημονεύω, ταυτ. σιτομετρέω. Πρβ. Ἡσιόδ. Ἔργ. 4.

Σίτον, τό, οὐδ. ὄνομ. τοῦ σίτα· διπλάξ. τὸ σῖτον, καὶ τὰ σῖτα ἐκλαμβ. μεταπλ. τοῦ σίτος· ἀλλ' ἐνδέχεται νὰ εὐρεθῇ καὶ τοῦτο, ὡς εὐρέθη καὶ τὸ ἐντ. σιτίον.

Σιτονόμος, ὁ, ἡ (νέμω), ὅς τις μερίζει, δίδει γεννήματα, τροφήν, Σοφοκλ.

Σιτοποιέω, ὦ, παρασκευάζω γεννήματα· τὰ ἀλέθω, κίμωνω· φωμίον, δίδω τροφήν· τινὶ, Κύρου Π. 4, 4, 7. Μέστ. σιτοποιέομαι, ἐτοιμάζω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου τροφήν, φαγητόν· λαμβάνω τροφήν, τρώγω, Κύρου Π. 1, 6, 36.

Σιτοποιία, ἡ, ἐτοιμασία φωμίου ἢ φαγητῶν.

Σιτοποιικός, ἡ, ὄν, ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῦ γίνεται ἀλευρί, ψωμί, φαγητόν.

Σιτοποιός, ὁ, ἡ, ὅστις παρασκευάζει ἀλευραν, φωμίον, φαγητόν.

Σιτοπομπεία, ἡ, κ. -ία (σίτος, πέμπω), μετακόμισις γεννημάτων· ἡ συνόδευσις, καὶ ἀσφάλεισις τῆς μετακομίσεως ταύτης.

Σιτοπομπείον, κ. -πίον, τό, ἀντὶ τοῦ πρ. Διόδ. Σικ. Ἀμφ.

Σιτοπονέω, ὦ, ταυτ. σιτοποιέω.

Σιτοπονία, ἡ, ταυτ. σιτοποιία, Φιλων 3, σ. 268.

Σιτοπόνορ, ὁ, ἡ, ταυτ. σιτοποιός.

Σιτοπώλης, ὁ, ὁ πωλὼν γεννήματα.

Σιτοπωλέω, ῥῆμα τοῦ πρ.

Σίτος, ὁ, τὸ σιτάρι. 2) ὁ ἐξ αὐτοῦ ἄρτος. 3) εἰς τοὺς ποιητ. πληθ. σῖτα, ταυτ. σιτία· Ζ. σῖτον. 4) εἰς τὸν Ἰππ. κ. Ἀρσταιόν, τὰ τῆς κοιλίας ἐκρίματα· κόπρος. Ἰδε Φοστ. οἰκονομ.

Σιτόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω), σπαρμένος μετὰ σῖτον, Διον. Ἀλικ.

Σιτουργός, ὁ, ἡ, ταυτ. σιτοποιός, Πολύκιν. 3, 10, 10.

Σιτοφάγος, ὁ, ἡ, ὁ τρώγων σῖτον, σιταροφάγος.

Σιτοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων σῖτον, ἡ τροφάς.

Σιτοφυλάκειον, τό, κ. -λάκειον, τό (φυλακή), τόπος, ἡ σκευὴ, ὅπου φυλάττεται σῖτος.

Σιτοφυλάκεις, οἱ· Εἰς τὰς Ἀθῆν. ἄρχοντες, σφραγίζοντες τὰ εἰταγόμενα γεννήματα, καὶ ἐπιστατούντες εἰς τοὺς σιτοπώλας· Δυσκ. σ. 722.

Σιτοφυλάκείω, ὦ, φυλάττω τὰ γεννήματα· εἶμαι σιτοφύλαξ· Ζ. πρ.

Σιτοφυλάκεια, ἡ, τὸ ἔργον τῶν σιτοφυλάκων.

Σιτόχρος, συναίρ. -χρους, ὁ, ἡ (σίτος, χροά), ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1. 433.

Σίττα, ἡ Σίττε, κ. Σίπτα, κ. Ψίττα, Ψύττα, ἐπιφώνημα τῶν ποιμένων, ὅταν διακωσι τὰ ποίμνια, ἡ καὶ ἐν μόνον κτηνός ἀποχωρίζωσιν ἀπὸ τὰ ἄλλα, Θεόκρ. ὅθεν ἐπιτίττω· Ζ. σίττω, σίζω.

Σιτταχός, ὁ, κ. } ἀντὶ φιτταχός· κ. Σίττας, ὁ, κ. Σιτταρίς,

Σιτταχία, ἡ, } ἡ, παπαγάλος, Φιλόσταργ. Ἐκκ. Ἰστ. 3, 11.

Σίττη, ἡ, ὄρνις, εἶδος ὀρυζοκόλου, Κελλεμ. Λεῖψ. 173.

Σίττυβος, ὁ, κ. } δερμάτινον ἱμάτιον, Ἡσύχ. Συγγεν. τοῦ σί-

Σιττύβη, ἡ, } συρος, λίτυρα, κ. τοῦ σίλλυβος, κατασκευ-

ατμένον τι ἀπὸ προβάτου δέρμα ὁμοῦ μετὰ τὰ μαλλία του· Πρβ. τίτυρος κ. δίσανος.

Σίττω, μ. σίζω, ταυτ. σίζω· ὅθεν σίττα δ' ὕλακτεῖν νῖν, ἡρέδιτα, ἐπρότταξ μετὰ τὸ ἐπιφώνημα σίττα, ἐπὶ ποιμένων, Θεόκρ. 6, 29. Ζ. σίττα.

Σιτώ, ὅος, οὗς, ἡ, ἐπονομάζεται ἡ σιτοδότρια Δήμητρα, Ἀθῆν. 3.

Σιτώδης, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἴους τῶν σίτων· τὰ σιτώδη ἀντὶ σιτηρά.

Σιτών, ὄνος, ο (σίτος), χωράφι σπαρμένον με σιτάρια, Πλούτ. 8, σ. 78.

Σιτώνη· Ζ. σιτώνησις.

Σιτώνης, ου, ὁ (σίτον ὠνούμενος), πραγματευτής σιταρίων, καὶ ὁ ἀγοράζων σιτάρια διὰ τὸ στράτευμα.

Σιτωνέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ πρ.

Σιτώνησις, ἡ, κ. } Σιτώνη (ὡς ἄσκη, ἀσκησις), ἡ ἀγοράσις

Σιτωνία, ἡ, κ. } τῶν σιταρίων, ἡ τὸ ἔργον τοῦ σιταίνου.

Σιφαῖος, ἡ Σιφαῖος, α, ου, Λουκιαν. Λεξιφ. 5. ἴσως ἐσφ. ἀντὶ σιφναῖος ἢ σιβαῖος, ἢ σιφναῖος· Ζ. σιπύα.

Σίφαρος, ὁ, Ἀρρίαν. Ἐπίκ. 3, 2. Ζ. σίπαρος.

Σιφλός, ἡ, ὄν, Νομ. ἔχων ἐλάττωμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς τὸ συγγεν. σιπαλός, καὶ εἰς τοὺς πόδας: πόδα σιφλός, Ἀπολ. Ῥόδ. δηλ. χωλαίνων. 2) πεινασμένος ἢ λαίμαργος, Ὀππ. Ἀλ. 3, 183.

Ἡ πρώτη τοῦ σημασία εἶναι κενός, ἄδειος. Κατὰ διὰλ. σιφνός. ὅθεν, σιφλώω, ὦω, σιφνύω, ὦω, ταυτ. κενόω με τὰ ὅποια συγγενεύουσι σιπύς, σιβύς, σιπτύς (δηλ. πυξίς) κ. σιμβλός (παρενθ. ν ἐκ τοῦ σιφλός, σιβλός) κ. σίφων, σιμφός, κ. σιφάομαι.

Εἰς τὸν Λυκόφ. ὁ ἀσπάλαξ ὀνομάζεται σιφνεύς, διὰ τὸ σφάλμα τῶν ὀφθαλμῶν του, ἢ διότι ὑποσκάπτει τὴν γῆν, ὡς σίφνις ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἴσως ἀναφερόμενον εἰς τὸ σιπύς, σιπύη· Ὁ Κορ. Πλούτ. 5, σ. 387. παραβάλλει με τὸ σιφλός τὸ τῆς συνηθείας τσίμπλα, ἡ λήμη. Εἰς Ἰλ. ξ, 142, σιφλώω ἀντὶ τοῦ πηρόω, ἴσως τοὺς ὀφθ. ἀντὶ κνιπόω, κνυζόω (Πρβ. κνιός). 3)

σιφλός, ὁ, ἐλάττωμα φυσικόν, καὶ ὁ κατὰ τοῦτου φύλος, Λυκόφ. 1134. Τὸ θέμα τοῦ εἶναι σέπω, σίπω, τοῦ ὁποίου ἡ σημασία φαίνεται εἰς τὸ Λατ. sipo, are (δηλ. κέω, κείω)

Σίφλος, Σιφλώω, Σιφνεύς, Σίφνις, Σιφνός, Σιφνώω, ὦω· Ζ. σιφλός. 2) Σίφνος, ἡ, ὄνομα νήσου· Σίφνιος, ὁ κάτοικός της.

Σιφνιάζω, ταυτ. σκιμαλίζω. 2) ἀντὶ καταδακτυλίζω, Ἡσύχ. Σουιδ.

Σίφων, ὄνος, ὁ, σῶμα κοῖλον ὡς ὁ κάλαμος· ὅθεν καὶ τὸ αὐλοειδές ὄργανον, δι' οὗ ῥοφῶντες ἐκβάλλουσιν οἶνον. Ὁ Μελέαγρος ὀνομάζει τοὺς κώνωπας αἵματος σίφωνα· Νομ. καὶ ἰδιαίτερόν τι ἐντομον, ἴσως ἐκ τοῦ χωρίου τούτου τοῦ Μελέαγ. 2) ἀντλία, τουλούμπα, τῆς ὁποίας τὴν κατασκευὴν διδάσκει ὁ Ἡρων, Πνευματ. σ. 180. Ζ. τύφων.

Σιφωνιάζω τὸν οἶνον, ῥοφῶ τὸν οἶνον διὰ τοῦ σίφωνος ἀπὸ τοῦ βαρέλι, Ἀριστοφ.

Σιφώνιον, τὸ, εἶδος βρώμης, Διοσκορ. 4, 140.

Σίω, θερίζω, ἐξ Ἀνακρ. τὸ Μ. Ἑτυμ. εἰς Σίτοι.

Σιωπάω, ὦ, μ. ἴσομαι. 2) Μίσ. Πολύβ. 18, 29, ἀντίκατασιωπῶ.

Σιωπή, ἡ· σιωπῇ, Ὀμ. με σιωπῇ, αὐδῆσσαν σιωπῇ, φραστικῇ, καταπειστικῇ σιωπῇ.

Σιωπηλός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - λῶς, κ.

Σιωπηρός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. - ρῶς.

Σιωπησις, ἡ, τὸ σιωπᾶν.

Σκάζω (σκάω), χωλαίνω, κουτσαίνω χυδ. Κ. σκάω, ἡ σκάω ταυτ. ἐκρήγνυμαι. Συγγ. τοῦ σκιμβάζω, κ. κάμπω, κίμπω, σκάμπω, σκίμπω.

Σκαζαρίζω· Ζ. σκαζαρίζω.

Σκαίεμβατέω, } ἐμβαίνω σκαίως, περιπατῶ ἀναρμόστως·

Σκαίοβατέω, } σφάλλω περιπατῶν, ἡ σπονδάπτω.

Σκαίοθεν, Ἐπίρ. ἀριστερόθεν.

Σκαίος, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. - ὤς, ἀριστερός. σκαί, νοητ. χεῖρ. Κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους, ὁ, τι κεῖται πρὸς δυσμὰς· ὅθεν, δυστυχῇ προσημαίνων, δυστυχής. 2) τὸ ἐναντίον τοῦ δεξιός (ἐπιτήδειος)· ἀνεπιτήδειος· ἐπικίνδυνος· δύσκολος· σκαῖόν ῥίον, Ὁδυσ. γ, 205. ὡς ἐξήγουν οἱ παλαιοί· ἐπὶ ἀνέμου, ἐναντίος· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνεπιτήδειος, χωριάτης, ἄγριος, ἀπάνθρωπος. [Ἐκ τοῦ σκάω, κέω, προσλ. σ. Πρβ. λαῖος, καὶ λάβρος, ἀριθ. 3.]

Σκαίσω, κ. } ἀριστερότης, ἀνεπιτηδείότης, ἀμάθεια, ἀφροσύνη,

Σκαίστης, ἡ, } χωριατωσύνη, Δημοσθ. κ. Σουιδ. ἐξ Ἀριστοφ.

Σκαίουργέω, Νομ. ταυτ. κακουργέω, κυρίως, προσφέρομαι ἀνεπιτηδείως, ἀνοήτως, χωριάτικα, ἐπὶ τέκνον πρὸς τοὺς γονεῖς, Ἀριστοφ. Νεφ. 988. Ζ. σκαίωρ, ἡ σκαίωρ.

Σκαίουργημα, τὸ, τὸ φέρεσθαι, ὡς ἄνωτ.

Σκαίρω (σκάρω), ταυτ. σκιρτάω, Ἰλ. σ, 572. Ἀπολλων. 1, 1135. ὅθεν σκαρμός, ὁ, τὸ σκιρτᾶν· σκάρτης, ὁ, σκιρτητής, ταχύς. κ. σκαρίζω, ταυτ. σκαίρω, Ζ. σκάρω.

Σκαίωρ, ὁ, Σουιδ. Σκαίωρ, ἡ, Ἡσύχ. ταυτ. σκαίουργέω.

Σκαλαβώτης, ου, ὁ, ταυτ. ἀσκαλαβώτης. Ἀδίστ.

Σκαλαῖον, τὸ, ἀντὶ καλῆθρον.

Σκαλαῖον, τὸ· Ζ. σκαλαῖον.

Σκαλαῖον, τὸ· ὑποκ. } Ζ. τὸ ἐφ.

Σκαλαῖον, τὸ· ὑποκ. } Ζ. τὸ ἐφ.

Σκαλαῖον, κυρίως, ταυτ. σκαλεύω. Εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ἐκλ. 611.

ἐπὶ αἰσχρᾷ σημασίᾳ αἰτὶ συνουσιάζομαι (Πρβ. ἐκσκαλεύω), κ. Νεφ. 630. Τὸ παράγωγ. σκαλαῖον, σκαλίσματα, ἀνόητα ἐρωτήματα, ὡς σκαρφήμα κ. σκαριφισμός.

Σκαλαῖον, τὸ, Ζ. Σκαλαῖον.

Σκαλαῖος, ἡ, κ. Σκαλαῖος, ἡ, ταυτ. σκαλεύσις, ἡ, σκαλίσκ, κ. σκαλίσ, ἡ (σκαλεύω, σκάλλω), τὸ σκαλίζειν.

Σκαλαῖον, τὸ· Ζ. Σκαλαῖον.

Σκαλαῖος, ἡ· Ζ. σκαλαῖος.

Σκαλαῖον, } - λαῖον, Πολυδ. 7, 22. τὸ δὲ οὐ σκαλί-

Σκαλαῖον, τὸ, κ. } ζουσιν, ἀναπαύονται τὰ ξύλα εἰς τοὺς

φούριους. Κατὰ διὰλ. Σκαλαῖον, - ανδρον. κ. σπάλευ-

δρον. καὶ χωρὶς σ. Πρβ. σκάλοψ. [Ἐκ τοῦ σκαλεύω, - λάω, - αἶω. (ἀἶω), ὅθεν σκαλαῖον, εἰς τὸ σκάλλω.]

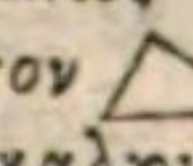
Σκαλεύς, ὁ, (σκαλίσ), κ. Σκαλευτής, ὁ, (σκαλεύω), Κ. σκαλιστής, μάλ. τῶν χωραφίων καὶ κήπων.

Σκαλεύσις, ἡ, τὸ σκαλίζειν, Γλωσσ. Στεφ.

Σκαλευτής, οὐ, ὁ, ταυτ. σκαλεύς, Γλωσσ. Στεφ.

Σκαλεύω, ταυτ. σκάλλω.

Σκαληνία, ἡ, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 6, 10. ἐκ τοῦ

Σκαληνός, (σκάω), χωλός, ἀνιστός, ἀνώμαλος· τρίγωνον σκαληνόν, τοῦ ὁποίου εἶναι ἀνιστοὶ αἱ πλευραὶ, τοιοῦτον  Διογ. Λαέρ.

Θαλ. ὁχετοὶ σκαληνοειδείς, πλάγιοι, Ἰππ. σκαληνεύς, ταυτ. ὁχετός, Ἡσύχ.

Σκαληνός, ὦ, κάμνω σκαληνόν, Πλούτ. 10, σ, 690.

Σκαλίς, ὁ, κεφαλὴ τῆς ἀγκινάρας. Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 4. Συγγ. τοῦ σκόλως, - λλός, σκόλυμος.

Σκαλιδεύω, μ. εὔσω, ταυτ. σκαλεύω, τὸ δεύτερον σώζεται εἰς τὴν συνήθ.

Σκαλίζω.

Σκαλίσ, ἡ (σκάλλω), ἐργαλεῖον τοῦ σκαλίζειν, σκάπτειν· Ζ. σκαλίσ· κ. σκάλος. 2) ἀντὶ σκαφίον, ὡς σκαλίον, ταυτ. κυλίσιον μικρόν.

Σκαλίστις, ἡ, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 25. κ.

Σκαλισμός, ὁ (-λίζω), ταυτ. σκαλίσ, κ. σκαλίσ.

Σκαλιστήριον, τὸ (σκαλίζω), ταυτ. σκαλίσ, Σχολ. Θεοκρ. σκαλιστήρι Κ.

Σκάλλω, σκαλίζω Κ. ὅθεν ἄσκαλος, Θεόκρ. σκαλεύω, ἴσω, σκαλίσ. Ζ. κ. σκαλίσ. Ὅτι εἶπαν κ. Σκαλάω, ἄω, μᾶς διδάσκει σκα-

λατὶς, ἡ, σκαλαῖον, κ. σκαλαῖον· τὸ σκύλλω εἶναι συγγ. Σκάλλω εἶναι ἐκ τοῦ σκάω, δηλ. ξάω· καὶ φάλλω ταυτ. σκάλλω (ξ = φ)· κ. ἀσπάλαξ, σπάλαξ, ταυτ. σκάλοψ.

Σκάλλη, Μάρκ. Ἀντων. ια', 15, λέξις ὑποπτος. ἄλλως, Νομ. ξεν. ὄνομα μαχαίρας ἢ ξίφους, Πολυδ. 10, 165. ἐκ Σοφοκλ. ὁρδοτε-

ρον ἐκ τοῦ σκάλλω, σκάλαμος, σκαλάμη (ὡς κάλαμος, καλάμη). Ἐδῶ ἀνήκουσι κ. σκάλμος, σκαλμὶς, καὶ διὰ τοῦ σκαλμὸς σκαλμὶς.

Σκαλμίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σκαλμός.

Σκαλμὶς, ἡ, εἰς τὸ ἐπισκαλμὶς· Ζ. τὸ ἐφ.

Σκαλμός, ὁ, Κ. σκαρμός, τὸ παλούκιον, εἰς τὸ ὅποιον δένεται καὶ κινεῖται τὸ κωπὶ, Τρν. Βάγχ. 42. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1347. 2) Συν-

εἰδ. ἡ τάξις τῶν κωπηλατῶν, Πολύβ.

Σκαλοβατέω, ὦ, ταυτ. καλοβατέω, ὡς σκαλοβάτης ταυτ. καλοβάτης. 2) κλίμακι βαίνω, Ἡσύχ. Κ. σκαλοπατῶ.

Σκαλόψ, ὁ, (ἐκ τοῦ σκάλλω), ταυτ. ἀσπάλαξ, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 879. Ζ. σκάλλω.

Σκαλίσ, ἡ, ταυτ. σκαλίστις.

Σκαλίσμα, τὸ, Πολύβ. 5, 59, ὅπου ἄλλοι ἔχουσι σκαλίσμα· εἶναι συγγεν. τοῦ σκαληνός. σημαίνει σκαλοπατῆδι· καὶ ἡ σκαλα Κ. ἀντὶ κλίμαξ, εἶναι συγγεν. τούτων, κ. ῥῆμα Κ. σκαλόνω, ἀναβαίνω κρημνώδη τόπον.

Σκαμάνδριος, ἰα, ἰων, κ. ὁ, ἡ, ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἐφ. 2) Κύρ. ὄνομα.

Σκαμάνδρος, ὁ, ποταμός τῆς Τρωάδος.

Σκαμβάλος, ὁ, } ταυτ. σκαμβός, ὅθεν, σκαμβάλω, κ. σκαμ-
 Σκαμβηρός, ὁ } βηρίω, εἰς τὸν Ἡτύχ.
 Σκαμβός, ἡ, ὄν, καμπύλος, λυγισμένος, Σουίδ. Γεωγ. 19,
 2. Νικήτ. Χρον. 21, 1. ἐκ τοῦ καμπώ, κάμπω ἀντὶ καμπός,
 κάμπτος, καμπός· ἐκ τοῦ κάω, καύω, κάβω, κάμβω, κάμπω.
 Εἶπαν κ. κιμβός, σκιμβός· ὅθεν, σκιμβάω, κ. κιμβάω.
 Σκαμβώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. σκαμβός.
 Σκάμβων, ὄνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. ὅθεν
 Σκαμβωνίδης, ὁ, Πατρωνυμ. κ. Κύρ. ὄνομα δήμου τῆς Ἀττικῆς.
 Σκάμμα, τὸ, (σκάπτω), τὸ σκαμμένον, ὁ λάκκος· ἐξαιρ. ὁ πρό-
 τοῦ σταδίου σκαμμένος, ὡς ὅριον τῶν πηδώντων· ὅθεν ὑπὲρ τὰ
 ἐσκαμμένα πηδῶν, ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια. 2) τόπος μὲ χαυδάκιον
 περιγυρισμένος, καὶ μὲ ἄμμον σκεπασμένος, ὅπου ἐγυμνάζοντο
 οἱ ἀθληταί· ὅθεν, ὡς γυμνάσιον, παλαίστρα. 3) καὶ Μεταφ.
 ἐπὶ ἀσκήσεως, ὡς ἀγών κίνδυνος, ὅθεν ἐπὶ σκάμματος ὦν, Πολύβ.
 40, 5, εὐρισκόμενος εἰς κίνδυνον. Πρβ. προτρίβω.
 Σκαμωνίς, ἡ, Διοσκ. 4, 171. φυτόν τι ἐκ τοῦ ὁποίου τῆς ρί-
 ζης γίνεται καθάρσιον, Πλούτ. 7, σ. 402.
 Σκαμώνιον, τὸ, ἡ ποιητ. δάκρυ νεοβδάλοις κάμωνος, Νίκαν.
 Ἀλ. 578.
 Σκανα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ σκηνή, Θεόκρ.
 Σκανδάλα, Συνηθ. Σκανδάλη, ἡ, Σκάνδαλον, τὸ, κ.
 Σκανδάληθρον, τὸ, ἄλλως, πάσταλος κ. ῥόπτρον· τὸ ξυλάκι-
 ον ὅπου εἶναι προσηλωμένον τὸ δέλεαρ, τοῦ ὁποίου κινουμέ-
 νου κλείεται ἡ παγίς, καὶ πιάνεται τὸ ζῶον. ὅθεν σκανδάληθρ
 ἰστὰς ἐπὶ ὧν, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 687. στήνει σκάνδαλα λόγων διὰ
 νὰ νικήσῃ τὸν ἀνταγωνιστὴν του, ὅθεν ψευδῶς ἐσχηματίσθη
 τὸ σκανδαληθρίστας. Ζ. πυραύστης. Τὸ δεματικὸν εἶναι σκαμβός
 σκανός ἐκ τοῦ σκάω.
 Σκανδαληθρίζω, Ζ. τὸ πρ.
 Σκανδαλίζω, Κ. σημαίνει κινῶ τὸ σκάνδαλον διὰ νὰ κλεισθῇ
 ἡ παγίς. Τροπ. δολεάζω, ἀπατῶ, Ο'. κ. Ν. Δ.
 Σκάνδαλον, τὸ, } ταυτ. σκανδάλα.
 Σκάνδαλος, ὁ, ἡτύχ. }
 Σκανδαλώω, ὦ, ταυτ. σκανδαλίζω.
 Σκάνδεις, ἡ, λιμὴν τῆς νήτου Κυθήρης, Θουκυδ. Πανστ. Πρβ.
 Ἰλ. κ, 268.
 Σκάνδιξ, ἰκος, ὁ, κ. Σκάνδυξ, εἶδος λαχάνου, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 8.
 Σκάνδικοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν ταῦτα. Ζ. περὶ τῆς καταλ.
 πέλειξ.
 Σκανθαρίζω, κ. Σκαθαρίζω, κ. Σκινθαρίζω. τῷ μέτῳ τῆς χει-
 ρὸς δακτύλῳ ὑπὸ τοῦ μείζονος ἀφεζέντι παῖω τὴν ρίνα. Ζ. σκι-
 μαλίζω.
 Σκαπνεύς, ἑως, ὁ, ταυτόστ. σκαφεύς. ἐκ τοῦ
 Σκαπνή, ἡ (σκάπτω), δίκελλα, τσαπίον Κ. Θεόκρ. 4, 10.
 Καὶ ἄμνη, πυράμνη.
 Σκαπανήτης, ου, ὁ, ταυτ. Σκαπνεύς.
 Σκαπνέον, τὸ, ταυτ. σκηπνέον, ῥάβδος, βακτηρία, Ἡτύχ.
 2) ταυτ. σκαπνή. Ζ. κ. σκεπαρνον.
 Σκαπέρδα, ἡ, παιγνιδιόν τι τῶν παιδῶν ἐν ταῖς Διονυσίαις, Πο-
 λυδ. 9, 186. ὅθεν
 Σκαπερδεύω, Τροπ. ἀντὶ λοιδορῶ, Ἡτύχ.
 Σκαπέτος, ὁ (σκάπτω), συνηθ. κάπετος, λάκκος.
 Σκάπος, Δωρ. ἀντὶ σκήπος, ῥάβδιον, κλάδος, κλών. 2) σκά-
 πος, ὁ, ἀνεμόστις, ἀντὶ κάπος· ὅθεν καπύω, Ἡτύχ.
 Σκάπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ
 Σκαπτήρ, ὁ, ὁ σκάπτων, Ἀνάλ.
 Σκαπτησύλη, ἡ, κυρίως, σκαπτή ὕλη, ὄνομα πλουσίου με-
 ταλλείου χρυτοῦ κ. ἀργύρου. κ. πόλεως Θρακικῆς, Πλούτ. Κιμ.
 Σκάπτον, τὸ κ. Σκάπτρον, τὸ, Δωρ. ἀντὶ σκήπτον, σκήπτρον.
 Σκαπτός, ἡ, ὄν, σκαμμένος, δυνάμενος νὰ σκαφῇ.
 Σκαπτοφόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. σκηπτοφόρος, Μελεάγρ. Ἐπ. 125.
 Σκάπτρον, τὸ, Δωρ. ἀντὶ σκήπτρον.
 Σκάπτω, μ. ψω. [ἐκ τοῦ κάω, καύω, κάβω, κάφω, κάπω,
 σκάπτω.]
 Σκαρβός, ὁ, ἀντὶ κάραβος, Ἀδίστ.
 Σκαρδαμυγμός, ὁ (-μύσσω), τὸ ἀνοίγονταί τούς ὀφθαλμούς.
 Σκαρδαμύκτω, ὦ, ταυτ. -μύσσω. ἐκ τοῦ
 Σκαρδαμυκτής, ὁ, ὁ σκαρδαμύστων.
 Σκαρδαμυκτί, Ἐπίρ. μὲ ἀνοίγονταί μενεα ὄμματα.

Σκαρδαμυκτικός, ἡ, ὄν, συνηθῶς σκαρδαμύστων.
 Σκαρδαμύσσω, ττω, μ. ξω, ἀνοίγονταί συχνῶς τούς ὀφθαλ-
 μούς. Γράφεται κ. καρδαμύττω. [ἐκ τοῦ σκάρω, σκάρω, σκάρ-
 δω, σκαρδαμός, κ. σκαρδαμύς· ὅθεν σκαρδαμύω, ὕψω, ὕσσω.
 Ζ. δειδίλλω.]
 Σκαρδμός, κ. Σκαρισμός, ὁ (σκαίρω, σκαρίζω, σκάρδω, σκάρ-
 δω), πήδημα, σκίρτημα· βῆμα ποδός, καὶ ποιητ. πούς, Νόνν.
 Σκαρίζω, μ. σω (σκαίρω), συνηθ. ἀσκαρίζω, (μὲ τὸ α πλεον.),
 σκιρτῶ, πηδῶ· ὅθεν σκαρισμός, ὁ, ταυτ. σκαρδμός· ὡσαύτως,
 σπαίρω κ. ἀσπαίρω, Ἰλ γ, 293, Σχολ.
 Σκαρίς, ἡ (σκαίρω), συνηθ. ἀσκαρίς, κ. ἄκαρι, σκώληκες τινές
 πηδητικοί.
 Σκαρισμός, ὁ (σκαρίζω), ταυτ. σκαρδμός.
 Σκαρίτης, ὁ, ὁμοίως σκάρω· εἶδος λίθου, Πλίν. 37, 11.
 Σκαριφάομαι, ὠμαι, ἐπὶ ὀρνίθων, σκαλίω μὲ τὴν μύτην· ἐπὶ
 ἀνθρώπων, γλύφω (μὲ τὸν σκάρηφον. Νομ. ταυτ. γραφίς) ἐπι-
 φάνειαν σώματος τινος, σκιαγραφῶ, καὶ κάμνω τι ἐκ τοῦ προχεί-
 ρου, καὶ ἐπιπολαίως. Εἰς τὸν Ἰσοκρ. Ἀρειοπ. 5, τὸ διασκαρι-
 φήσασθαι, εἶναι ἡ μεταφ. ἐκ τῶν ὀρνίθων, αἰτίνες ὅτι σκαλίζου-
 σι, τὸ σκεπάζουσι πάλιν μὲ τοὺς πόδας· ἡ ἀπὸ τῶν ζωγράφων,
 οἵτινες τὰ μὴ ἀρεστά σχεδιάσματα ἀπαλείφουσι. Πρβ. χιάζω.
 Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας εὐρίσκεται κ. σκαριφεύω. Τὸ παράγον ἐκ
 τοῦ σκάρηφος ἀντὶ κάρφος, δηλ. γραφίς, ἀλλὰ ψευδῶς. Ἀνέκει καὶ
 τοῦτο εἰς τὸ σκάρω.
 Σκαρίφημα, τὸ, κ. Σκαρίφωμα, τὸ, κ. Σκαριφημός, ὁ. Ζ.
 τὸ εἶν.
 Σκαριφισμός, ὁ, (ἐκ τοῦ σκαριφίζω, ταυτ. σκαρφαίω, εἶω, εἴω)
 ὅθεν, Ἀριστοφ. Βατρ. 1545, σκαριφισμοὶ λήρων, κατὰ τὸν
 Σχολ. λεπτολογίαι φλυαρώσεις. Εἰς δὲ Νεφ. 626, σκαλαθυρμά-
 τια, ταυτ. σκαριφήματα, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σουίδ. ἔχει σκαρι-
 φεύματα, ὡς ἀντὶ σκαριφισμοὶ ὁ Νουμίν. εἰς τὸν Εὐσέβ. ἔχει σκα-
 ριφημοὶ (μὲ τὰ ὁποῖα. Πρβ. αὐλημα, αὐλημός, αὐλισμός, κρότη-
 μα, κροτισμός ἀντὶ κροτησμός). Καὶ αἱ δύο λέξεις σκαριφάομαι,
 κ. σκαλαθίρω λαμβάνονται εἰς τὸ σκάλισμα τῶν ὀρνίθων· εἶνα
 λοιπὸν σκαλίσματα. Ὁ Ἀριστοφ. περιπαίζει μὲ τοιαύτας λέξεις
 (Πρβ. σκινδαλμογράφτης) ἰδίως τὰς διαλεκτικὰς λεπτολογίας τῆς
 Σωκρατικῆς σχολῆς, ἥτις (ὡς φαίνεται εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ
 Πλάτωνος) δὲν ἔλεγεν ἐπ' εὐθείας τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ ἐσκά-
 λιζε καὶ τὸ ἐστρυφογύριζε μὲ παντοίους τρόπους.
 Σκαρίφος, ὁ. Ζ. σκαριφάομαι· σχεδιογραφία· ὁ σκάρηφς τοῦ
 παντός καὶ τῆς ἀστρώας κινήσεως, Κοσμῆς Ἰνδικοπλ. 1, σ. 414.
 7, σ. 274.
 Σκαρός, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς.
 Σκαρός, τὸ (σκαίρω), ταυτ. σκαρδμός.
 Σκάρτης, ου, ὁ, σκιρτητής· Ἐπίρ. ταχύς, κοῦφος.
 Σκαρφεία, κ. } πόλις Λοκρίδος.
 Σκάρφη, ἡ, }
 Σκάρω, δεματικὸν τοῦ σκαίρω, σκαρίζω, σκαρδαμύσσω. Σκάρω
 δὲ καὶ Σκάρω, εἶναι κατὰ διάλ. σκάρω· ὅθεν ἀσκαίρω, ἀσκαρί-
 ζω, ταυτ. ἀσπαίρω ἀσπαρίζω. 2) εἶναι σκάρω ἐκ τοῦ κάρω, καίρω,
 δηλ. φαλιδίω, κουρεύω, κόπτω· ὅθεν σκάρηφς, κ. σκαριφάομαι.
 Σκασμός, ὁ (σκάω), τὸ χωλαίνειν, κουτσαίνειν, Ο'. Κ. τὸ
 διαρρήγνυσθαι.
 Σκατάω, ὦ, ὅθεν διασκατάω. Ζ. σκάρ.
 Σκατός, τό. Ζ. σκάρ. ὅθεν
 Σκατοφάγος, ὁ, ἡ. Ζ. υἱεύς.
 Σκαυρός, ὁ, Αἰολ. ἄλλως, σκαυρός, ταυτ. καὶ σκαμβός, ὅστις
 ἔχει ἐξέχοντα κόκκαλα, Ἰππιατρ.
 Σκαφεῖα, ἡ, τὸ σκαφεύειν, σκάπτειν.
 Σκαφεῖον, κ. Σκαφίον, τὸ (σκαφή), δίκελλα, τσαπί, Παλ.
 Μαθημ. σ. 90. 2) ὑποκ. τοῦ σκίφη· σκεῦος, δι' οὗ ἀντιλαμβάνειν,
 κουβάς, Πλούτ. Νουμ. 9. 3) καυστικὸν κάτοπτρον. Ζ. σκαφίς,
 ἀριθ. 3.
 Σκαφετός, Γλωσσ. Στεφ. κ. Σκαφητός, ὁ, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3,
 κ. Σκαφός, ὁ, Ἡσιόδ. Ἐρ. 570. κ. Σκαφεῖα, κ. Σκαφεύς, ἡ,
 Σουίδ. τὸ σκάπτειν· οἰνέων, τὸ σκάπτειν τὰς ἀμπέλους.
 Σκαφεύς, ἑως, ὁ, Φρύνιχ. Βεγκέρ. σ. 62. (σκάπτω), ἐργάτης
 σκάπτων τὴν γῆν.
 Σκαφεύσις, ἡ, ταυτ. σκαφετός. 2) Ζ. σκαφεύς, ἀριθ. 2.
 Σκαφευτής, οὗ, ὁ, ταυτ. σκαφεύς, Γλωσσ. Στεφ.

Σκαφύω, ταυτ. σκάπτω. 2) (σκάφη), Πλούτ. Ἀρτοξ. 16. βασιανισμός τις, εἰς τοὺς Πέρσας, ὅπου ὁ βασιανισμένος ἐτίθετο εἰς σκάφην ἔχων ἔξω κεφαλὴν, χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐβάλλετο εἰς τὸν ἥλιον, ὅπου μὲ πόνους καὶ θλίψεις ἀπέθνησκε.

Σκάφη, ἡ, (ἐκ τοῦ σκάφος, τὸ πληθ. ὡς ἐκ τουνάπος, γάπη κτ.), πᾶν κοῖλον σῶμα· σκαφίδι, πλοῖον, λεκάνη, λουτροῦ σκαφίδι· Ζ. σκάφος.

Σκαφή, ἡ, (σκάπτω), τὸ σκάπτειν.

Σκαφήτης, ου, ὁ, ταυτ. σκαφίτης.

Σκαφήτος, ὁ, ταυτ. σκαφετός.

Σκαφήφορέω, ὦ, εἶμαι

Σκαφήφορος, ὁ, ἡ, ὅς τις εἰς τὰς θυσίας φέρει σκάφην, σκεῦος θυσίας· τοῦτο εἰς τὰ Παναθηναῖα ἔκαμναν οἱ μέτοικοι· αἱ γυναῖκες τῶν ἑσπεραν τὰ ὑδρεῖα, ὅθεν κ. ὑδριαφόροι, Πολυδ. 3, 55. αἱ θυγατέρες τῶν σκιάδια διὰ τὰς τῶν πολιτῶν γυναῖκας. Ἐνομίζετο δὲ δουλοπρεπὲς ἔργον.

Σκαφίδιον, τὸ (σκαφίς), μικρὰ σκάφη, εἰς ὅλας τὰς σημασίας της. Σκαφίδι, τὸ λόγουμεν τὴν σήμερον οἱ Θεττ.

Σκαφίσκουρος, κ. } (κουρά, κείρω), ὅστις κείρεται εἰς

Σκαφίσκαρτος, ὁ, ἡ, } σχῆμα σκαφίου. Ζ. σκαφίς.

Σκαφίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σκάφη, καθὸ σκεῦος. 2) ἀντὶ σκαφίδιον, ὄργανον τῶν ἀθλητῶν εἰς τὸ σκάπτειν δι' ἀσκήσιν, Πλούτ. Ἀρατ. 3. (ὡς τὸ σκαπάνη, Θεοφ. 4, 10). 3) Ζ. σκαφίς.

Σκαφίς, ἰδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ σκάφη εἰς ὅλας τὰς σημασίας, 2) πλοῖάριον. 3) ποτήριόν τι, ἡ σκεῦος αἰτλητικόν (κουβάς), καὶ οὐροδοχεῖον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 633. 4) εἶδος κουράς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκειραν τὴν κόμην ὀλόγυρα (σχυριστί), καὶ ἀφιναν μόνον εἰς τὴν κορυφὴν ὀλίγας τρίχας, ὡς τὴν σήμερον οἱ Τοῦρ. κοί· σκαφίον κείρεσθαι καὶ περιτίλλεσθαι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 805, Θεσμ. 845. καὶ σκαφίσκουρος, ὁ, ἡ, ὁ οὕτω κειρόμενος. 5) σκαφεῖον, Πλούτ. Νουμ. 9, καυστικός τις ὕαλος, μὲ τὸν ὁποῖον ἀναπταν φωτίαν αἱ Ἑστιάδες. Ζ. ὕαλος. 6) ἀντὶ πτύον, πτυάρι, ὀνομάζεται καὶ σκαφιστήριον. 7) ὠροδείκτης εἰς ἡλιακὸν ὠρολόγιον, τὸ αὐτὸ κ. σκάφη, ἡ, Κλεομ. Μετεώρ. 1, 10.

Σκαφιστήριον, τὸ. Ζ. σκαφίς, ἀριθ. 6.

Σκαφίτης, ου, ὁ καίκτης Χυδ. Στράβ. 17, σ. 606. Sieb.

Σκαφοειδής, ἑος, ὁ, ἡ (σκάφη), ὡσάν σκάφη, ἡ πλοῖον.

Σκαφολουτρέω, ὦ, λούομαι εἰς σκάφην, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 696.

Σκάφος, τὸ, τὸ σκάπτειν, Ἡσίοδ. Ἔργ. 574. ὅπου ἄλλοι ἀναγ. ὀρθότερον Σκαφός, ὁ λάκκος, γούρνα. 2) πλοῖον, τὸ κοῖλον τοῦ παραβίου, καὶ ὅλον τὸ σῶμα τοῦ παραβίου, Θεουκλ. 1, 50. Αἰσχύλ. Πέρσ. 416. 3) ἡ κάτω κοιλία, καὶ πᾶν κοῖλον. Πρβ. σκύφος, σκύθος, κύθος, κύτος. [ἐκ τοῦ κάω, καύω, κύω.]

Σκάφος, ὁ (σκάπτω), τὸ σκάπτειν. Ζ. σκάφος, τὸ.

Σκαφώρη, κ. Καφώρη, ἡ, ἀλώπηξ, κυρίως, ἡ σκάπτουσα καὶ κρυπτομένη εἰς τὰς τρυπάς.

Σκεδᾶ, Ἀττ. μέλ. ἀντὶ σκεδάσει, ὡς ἐλᾶ ἀντὶ ἐλάσει.

Σκεδάξω, μ. ἄσω, ἡ } Σκεδαινῶ, προσλ. σ, ταυτ. κεδάξω,

Σκεδάννυμι } κεδάω, κεδάω, ξεσχίζω, διαρρήγνυμι,

σκορπίζω, διώκω, κάμνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ φύγωσιν, Ἰλ. τ, 171. 209.

Σκεδάσεις, ἡ, κ. } τὸ σκεδάζειν, σκορπίζειν.

Σκεδάσμος, ὁ, } τὸ σκεδάζειν, σκορπίζειν.

Σκεδάστος, ὁ, ὄνομα κύριον. [Πρβ. σέλαστος].

Σκεδαστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος ἡ ἀνέκων εἰς τὸ σκεδάζειν.

Σκεδαστός, ἡ, ὄν, σκορπισμένος.

Σκεδάω, ὦ, μ. ἄσω, ταυτ. σκεδάξω.

Σκεδρός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. - θρώς. Ζ. σχεδρός.

Σκεῖρα, τὰ, Σκειρία, κ. Σκεῖρος. Ζ. σκῖρα, σκιρία, κ. σκιρρός.

Σκειρόω, ὦ, ταυτ. σκιρῶ, σκληρύνω.

Σκειρών, κ. Σκίρων, ὁ, ἀνεμος τῆς Ἀττικῆς πνέων ἐκ τῶν πρό τῆς Κορίνθου Σκειρωνίδου πετρῶν.

Σκελαί, ἡ - εἰς, αἱ (σκελός), εἶδος βραχίου, ἄλλως, ἀναξυρίδες· ἡ πρώτη εἶναι μετάφρασις τῆς δευτέρας εἰς τὸ ἐλληνικόν.

Σκελετάξω, ταυτ. σκέλλω κ. σκελετεύω.

Σκελετεία, κ. - λεία, Ἰων - τίη, ἡ, ξηρότης, ἰσχύτης.

Σκελετεύμα, τὸ, τὸ σκελετευμένον. Ἰδε τὸ ἐφ.

Σκελετεύω, ταυτ. σκέλλω, ξηραίνω, ἰσχυαίνω. 2) ἀλατίζω,

βαλταμόνῳ νεκρόν. 3) Τροπ. οἱ φιλοσοφίας μὴ δυνάμενοι κατατυχεῖν, ἐκ τοῖς ἄλλοις παιδεύμασι τοῖς οὐδενὸς ἀξίοις, ἑαυτοὺς κατασκαλετεύουσι, Πλούτ. 7, 26, Η. Πρβ. συγκατατήκω.

Σκελετεῖα, ἡ, ταυτ. σκελετεία.

Σκελετός, ἡ, ὄν (σκελλῶ), ξηρός, ἰσχνός, Νίκανδρ. Θηρ. 696. σκελετόν, νοητ. σῶμα ξηραμένον, βαλταμωμένον, Πλούτ. Συμ. ἐπτ. §. 2. 2) νεκρόν σῶμα, ὡς κεῖται εἰς τὸ μνήμα μετὰ τὴν διάλυσιν μὲ μόνον τὰ κόκκαλα. Λουκιαν. Νεκρομ. §. 15. τὸ τῶν νεωτέρων σκελετόν, δηλ. τὸ σῶμα γυμνὸν ὅλων τῶν κρεάτων, καὶ ἐκ μόνον τῶν ὀστέων συναπαρτιζόμενον, δὲν ἦτο ἐν χρήσει.

Σκελετώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν βαλταμωμένος νεκρός.

Σκελέω, ταυτ. σκέλλω, ἀχρηστ. ὅθεν σκλέω, σκληρύνω συγχοπ.

Σκελεῖα γῆς, ὁ, ἡ, τσακίζων τὰ σκέλη· τὸ - γῆς, τσάκισμα τοῦ σκέλους, Γλωσσ. Στεφ.

Σκελεῖζω (σκελός, σκελῖς), ταυτ. βαδίζω, ὑπάγω, τρέχω· Σκελίσμα, τὸ, ταυτ. δρόμημα. 2) ἀντὶ ὑποσκελεῖζω, Ὁ. 3) ἀντὶ σκελλίζω, περιπατῶ σκυφτά, ὡς σκελλός γραφ. κ. σκελός.

Σκελῖς, κ. Σκελλῖς, ἡ, ἀττ. Σκελῖς, συγγ. τοῦ σκέλος. τὸ μνήριον, ὁ ὀπισθινὸς ποὺς τοῦ ζώου. Η. σκελίδες, οἱ λοβοὶ τοῦ σκορόδου, ἐκ τῶν ὁποίων συμπληροῦται ἡ κεφαλὴ του, ταυτ. ἀγλῖς, Σχολ. Νικανδ. Ἀλ. 432. Ζ. πτέρνα.

Σκελίσμα, τὸ. Ζ. σκελεῖζω.

Σκελιφρός, ὁ, ὄν, ξηρός, ἰσχνός Ζ. σκέλλω.

Σκελλός, ἡ, ὄν, ταυτὸς. ραμβός, διστραμμένος, Ἡσύχ. Ζ. τὸ ἐφ.

Σκέλλω, ὅθεν Ἀόρ. α. ἔσκηλα· σκληλαί, κ. ἐκ τοῦ μ. σκελέω, σκλέω, σκληρύνω, ξηραίνω, ἰσχυαίνω. Ὁ παρακ. ἔσκηλα ἔχει παρ. 2ητ. σημασ. Νίκανδρ. Θηρ. 789. Ἐκ τοῦ κέλλω, προσλ. σ. ἐκ τοῦ τοῦ σκελλός (διστραμμένος, ραμβός), κ. σκολιός, ταυτ. κελλός, κίλλος, κυλλός κτλ. Ἐκ τοῦ σκλέω, σκέλλω εἶναι καὶ σκελιφρός, ἀττ. σκληφρός, σκληρός, καὶ παρηνθ. τοῦ ο. σκόλεφρος, σκόλεφρος, σκόλιφρος, σκόλυφρος.

Σκέλμιος, ἰα, ἰον, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ

Σκέλμις, ἡ, κ. Σκέλμις, ὁ, ὄνομα κύριον. εἰς τὸν Νόνν. προσέτι Σκέλμις, κ. Κέλμις, ὁ, εἰς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, περίφημος σιδηρεὺς· ὅθεν Παροιμ. Κέλμις ἐν σιδήρῳ· κ. σκέλμιον ἔργον, ἡ Σκέλμιος (γεν.) ἔργον, ὡς Φειδίου ἔργον, σιδηροῦς ἀνδρίας, ἀντίθ. βρέτας. [συγγενὲς τοῦ σκαλμός].

Σκελόδεσμος, ὁ, δεσμός περὶ τὸ σκέλος, Γλωσσ. Στεφ. Πρβ. περισκελῖς.

Σκελοκοπέα, ἡ, τσάκισμα τῶν σκελῶν, Γλωσσ. Στεφ.

Σκέλος, τὸ, τὸ ἀπὸ τοῦ γόνατος ἕως τὸν πόδα κόκκαλον· παρὰ σκέλος, Ἀρρίαν. Ἐπίκ. 2, 12, παρ' ἐλπίδα· κατὰ σκέλος βαδίζειν, περιπατεῖν οὕτως, ὥστε ὁ εἰς ποὺς νὰ μὴ ὑπερβαίνει, ἀλλὰ νὰ ἀκολουθεῖ τὸν ἄλλον, ἡ ἐν τῷ ἀναχωρεῖν νὰ βλέπη τις τὸ πρόσωπον τοῦ πολεμίου, Ἀριστοφ. Ὀρν. 383. Εὐρ. Φοῖν. 1410. ὅθεν σκελεῖζω. [Σκέλος πιθανῶς ἀνήκει εἰς τὸ σκέλλω. α) τὸ κόκκαλον τοῦ ποδός. β) ὁ ποὺς μὲ τὸ κρέας ὁμοῦ].

Σκελός, ἀντὶ σκελλός. Ζ. σκελεῖζω κ. Σκέλλω.

Σκελοτύρβη, ἡ, χόλωσις τῶν γονάτων, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ πῖσχωιν κινεῖται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Στράβ. 16, σ. 1127.

Σκέμμα, τὸ κ. } (σκέπτομαι), στοχασμός, ἀπόφασις, φροντίς,

Σκέμμος, ὁ } βουλή· παρατήρησις, Πλάτ. Κριτ. 9.

Σκενδύλιον, τὸ· Ζ. σχενδύλη.

Σκέπα, ποιητ. πληθ. ἀντὶ σκέπα, ταυτ. σκεπάσματα.

Σκεπάξω, μ. ἄσω.

Σκέπανον, τὸ, σκέπασμα, κάλυμμα· πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὅστις σκέπανον, Λεωνίδ. Ταραντ. ἐπίγ. 6.

Σκεπανός, ὁ, ἡ, σκεπάων. 2) Ζ. σκεπητός.

Σκεπαρνηδόν, Ἐπίρ. ὡσάν σκέπαρνον ἀριθ. 2.

Σκεπαρνίζω, μ. ἰσώ, κόπτω, πελεκῶ μὲ τὸ σκεπάρι, Παλ. Μαθημ. σ. 244.

Σκεπαρνισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρβ. 2) ἡ τομὴ τοῦ κρανίου εἰς δύο μέρη, ὁμοῖα μὲ σκέπαρνον, Ἰπποκρ.

Σκέπαρνον, τὸ, ὄργανον τεκτονικὸν μὲ δύο κόψεις, διάφορον τοῦ πελέκους, Ὀδυσ. ε, 287. Η. σκεπάρι. 2) ἐκ τῆς ὁμοιότητος, χειρουργικὸν τι δέμα, ἡ δεσμός. Εἰς τὸν Γαλην. σκέπαρνος, ὁ. 3) ὁ τὸ ἐμβρυον περιέχων ὑμὴν, Ἀρτεμ. 4, Εἰς τὴν ἀριθ. 1. σημ. ἐκ τοῦ σκαπάνη, δηλ. σκαπάνη, παρηνθ. ρ.

Σκέπας, τὸ, Ἀρατ. 1126 κ. Σκέπατις ἡ Ὁ. καὶ

Σκέπατμα, τό (σκεπάζω) σκέπατμα Η. [Σκέπας κ. σκέπος είναι οίς νέφας κ. νέφος, ὅθεν ἔγενε σκέπη, ἢ, ὡς σκάφη, ἢ.]

Σκεπαστήριον, τό, ταυτ. σκέπας. Οὐδ. τοῦ.

Σκεπαστήριος, ὁ, ἢ, κ. } Ἐπίρ. - ὡς, σκεπάζων, ἀνήκων
Σκεπαστικός, ἢ, ὄν, } εἰς τὸ σκεπάζειν.

Σκεπαστής, οὗ, ὁ, ὁ σκεπάζων, καὶ διαφυλάττων, Ο'.

Σκεπαστός, ἢ, ὄν, σκεπασμένος : ἄρμα, ἀντί-σατίνης, Μ.
Ἐτ.

Σκέπαστρον, τό, ἐκ τοῦ σκεπαστήριον συγχοπ. σκέπατμα.

Σκεπάω, ὦ, ταυτ. σκεπάζω, Ὀδυσ. ν, 99.

Σκεπείνός, ἀντί-σκεπηνός, Σουίδ.

Σκέπη, ἢ, ταυτ. σκέπας, σκέπος, σκέπατμα, σκεπατμένος τόπος, σκεπαστή (ἢ ὄροφ), ὑπεράσπις, Ἰπποκρ. ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου, Ἡρόδ. 1, 145. τοῦ πολέμου, 7, 172. τοῦ κινδύνου, δηλ. φυλαχμένος ἀπὸ φόβου κτλ.

Σκεπηνός, κ. } ταυτ. σκεπανός, σκεπατμένος. 2) ἰχθύς τις, ὡς

Σκεπινός, } κ. σκεπανός, Ὀππιακ. Ἀλ. 1, 106. Ζ. διὰ τὴν κατάλ. ὀμβρινός, μάζινος κτ.

Σκεπτήριος, ἰα, ἰον, ταυτ. τοῦ

Σκεπτικός, ἢ, ὄν (σκέψις), ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκεπτεσθαι. Σκεπτικοὶ ὀνομάζοντο οἱ Πυρρώνικοι κ. Ἀκαδημαῖοι φιλόσοφοι, κ. ἀπορητικοὶ κ. ἐφεκτικοί, ἐπειδὴ δὲν ἀπεφάσιζαν προσδιωρισμένως τίποτε, ἀλλ' ἔλεγχον πάντοτε τὴν γνώμην των μὲ σκέψιν καὶ στοχασμόν.

Σκέπτομαι, μ. φεμαι (σκέπω, ὅθεν σκοπός, κ. σκοπία), κυρίως, βλέπω μακρὰν κρατῶν τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, Ὀδυσ. μ, 241. Πρβ. ἐπιλλίζω. 3) Μεταφ. θεωρῶ, ἐξετάζω· καὶ στοχάζομαι, συλλογίζομαι τί νὰ ἀποφασίσω.

Σκεπτοσύνη, ἢ, ταυτ. σκέψις, Τίμων Φλιαστ. 23.

Σκεπτωρία, ἢ, Ἀθήν. 4, σ. 170. ἐκ Φιλήμονος. Νομ. ἀντί-σκευωρία· ἀλλὰ σκεπτωρός εἶναι πιθανός τύπος ἐκ τοῦ σκέπτω κ. ὀραῶ, ὥρῃ, ὡς σκοπιωρός.

Σκέπω, σκεπάζω· θεματικόν τοῦ σκέπη, σκέπας, σκοπός, σκέπτομαι, σκεπάω, σκεπάζω· Ζ. σκευάζω.

Σκέραφος, Ἀττ. σκέραφος κ. κέραφος, Νομ. ταυτ. λοιδορία, βλασφημία, κακολογία, χλευασμός, καὶ παράγ. ἀνοήτως ἐκ τοῦ κέαρ, βάλλω, τέμνω. Εἶναι ἐκ τοῦ κέρω, κείρω, προσλ. σ σκέρω, σκεράω, ἀζω, κ. ἄφος εἶναι κατάλ. ὡς ἔδαφος, ἔλαφος, φλήναφος, ὁμοία τῆς καταλ. αχος, Κατ' ἐννοίαν Πρβ. μὲ τὸ τῆς συν-ηθ. Τὸν κουρεύω.

Σκερβολέω, ὦ, κ. } Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 831. κατὰ τὸν Σχολ.

Σκερβόλλω, } ποικίλλω, λοιδορῶ, κερτομῶ.

Σκέρβωλος, ὁ, ἢ, ταυτ. λοιδορός, Καλλίμ. Ζ. πρ.

Σκευαγωγέω, ὦ, μ. ἤτω, συνάζω τὰ σκεύη, ἢ τὰ φέρω· ἐκ τοῦ

Σκευαγωγός, ὁ, ἢ (σκεῦος, ἄγω), ὁ συνάζων καὶ μετακομίζων τὰ σκεύη.

Σκευαγωγήμα, τό, Νικήτ. Χρον. 4, 1. κ. Σκευαγόν, τό, ἅμαξα φέρουσα σκεύη.

Σκευαγωγία, ἢ, τό συνάζειν, βάλλειν εἰς κιβώτια ἢ σακκία, καὶ μετακομίζειν τὰ σκεύη.

Σκευάζω, μ. ἄσω, ταυτ. σκευόω (σκεῦος). Τὸ δὲ σκευάζω, ἐκ τοῦ σκευή, τὸ ὁποῖον σημαίνει μᾶλλον ἱμάτια κ. σκεπάσματα· οὕτω σκευάσαντες ἑαυτοὺς, Πλούτ. Κρίστ. 31· ὅθεν, ἐτοιμάζω, καὶ ἐπὶ φαγητῶν, Ἡρόδ. 1, 73. τὸ θεματικόν εἶναι κέω, κείω (προσλ. σ) κέω, κύω· ὅθεν κύω, κείω, κεύω (σκεπάζω, κρύπτω), κέως κ. σκεῦος· ἄρα κοῖλον τι (ἀγγεῖον), σκέπατμα· ὡς ἐκ τοῦ σκέω, σκεύω γίνεται σκέπω, οὕτω καὶ σκένω, ὅθεν σκένος, σκενή, Ἰων. σκήνος, σκηνή· ὅθεν σκίοεις, ταυτ. σύσκηνος, ταυτ. σύσκιος, Ἡσύχ. Ἐκ τοῦ σκίω γίνεται σκιά, σκιάζω, σκιαρός, σκιερός. Ἐκ τοῦ σκόος ἢ σκόα, σκωιά (Ζ. σκόα), ὅθεν σκωίος ἀντί-σκιαρός, κ. σκότος. Ζ. κ. σκιρτάω.

Σκευάριον, τό, ὑποκ. τοῦ σκεῦος.

Σκευασίαι, ἢ (σκευάζω), ἐτοιμασία, ὀπλισμός, Ἀθήν. 3, σ. 107.

Σκευασίς, ἢ, τὸ σκευάζειν.

Σκευασμα, τό (σκευάζω), τὸ ἐσκευασμένον, ἢ ἡ σκευασία.

Σκευαστός, ἢ, ὄν, ἐσκευασμένος, ἢ δυνάμενος νὰ σκευασθῇ.

Σκευή, ἢ (κυρίως, ταυτ. κύτος, σκύτος), ὀπλισμός, ἐνδύματα, τὰ ἐνδύματα καὶ στολισματα θεατρικοῦ δράματος (co-

stume), Πλούτ. 7, 183. 2) ἀγγεῖον, ταυτὸς. σκεῦος. Ζ. σκευίζω.

Σκευηφόρος, ὁ, ἢ, ταυτ. σκευοφόρος.

Στευσθήκη, ἢ, ἀποθήκη ἱματίων, σκευῶν, στολισμῶν, ὅπλων κτλ. Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 303.

Σκευοποιέω, ὦ, μ. ἤσω (σκευάζω), κάμνω σκευή ἢ σκευάς, δηλ. ἱμάτια, ἀγγεῖα, ὅπλα κτλ. ταυτὸς. σκευάζω. 2) κάμνω τί δολίως : διαθήκην, νοθεύω διαθήκην, Ἰσαῖος, Καθ. ἀπατῶ, νοθεύω, ὡς σκευωρέομαι. Σκευοποιούμενος κ. ἀναπλαττόμενος, ὀπλιζόμενος, κλ. οὗτ. 6, σ. 217.

Σκευοποίημα, τό, ταυτ. σκευή, μορμολύκιον κ. ἐνδύμα θεατρικοῦ ὑποκριτοῦ, Πλούτ. Κρίστ. 33. 2) ἐπινόημα, πανούργημα, δόλος, Πολυδ.

Σκευοποιεῖα, ἢ, ἢ κατασκευὴ τῶν ὅσα ἀνήκουν εἰς τὴν λεγομένην decoration τοῦ θεάτρου.

Σκευοποιός, ὁ, ὅστις κάμνει τὰ τοιαῦτα. Ζ. πρ.

Σκευοπώλης, ὁ, ὅστις πωλεῖ σκευή, Γλωσσ. Στεφ.

Σκεῦος, τό, ἀγγεῖον· πᾶν ἀναγκαῖον εἰς στολισμὸν οἴκου· προσέτι, προσωπίδα, ὅπλον κτλ. 2) τὰ σκευή, τὰ χρεώδη τοῦ πολέμου, ἢ τοῦ στρατεύματος. 3) τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου· κ. τὸ παιδογόνον μόριον, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 17, 5, 15, 23. Πρβ. σκήνος, 4) Τροπ. ὄργανον καταφρονητικῶς, Πολύβ. 13, 5, κ. 15, 25. 5) ὁ Πρωταγόρας ὀνόμαζε τὰ οὐδέτερα ὀνόματα σκευή, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 8.

Σκευουργία, ἢ, κ. } ταυτ. σκευοποιία κ. σκευοποιός.

Σκευουργός, ὁ, } ταυτ. σκευοποιός κ. σκευοποιός.

Σκευοφορεῖον, τό, ταυτ. ἀναφορεῖον κ. ἀναφορεὺς κ. ἀσπλλα, ἤγουν ξύλον εἰς τοὺς ὤμους βασταζόμενον, ἐκ τοῦ ὁποῖου κρεμάσσι διάφορα σκευή.

Σκευοφορέω, ὦ, μ. ἤτω, φέρω τὰ σκευή. Μετ. ἢ Παθ. σκευοφορούμενος καμῆλοις, ἔφερε τὰ πράγματά του φορτωμένα εἰς καμήλους, Πλούτ. Κρίστ. 21.

Σκευοφορίζω, ἢ, τὸ φέρειν, βαπτάζειν τὰ σκευή.

Σκευοφορικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν σκευοφορίαν : στρατός.

Σκευοφοριώτης, ὁ, ἀτσία κατάληξις ἀντί-σκευοφόρος,

Σκευοφόρος, ὁ, ἢ, ὁ φέρων σκευή· τὰ -φόρα, τὰ φορηγὰ κτήνη εἰς τὸν στρατόν.

Σκευοφυλακέω, ὦ, τὸ ρῆμα.

Σκευοφυλάκειον, τό, ὁ τόπος.

Σκευοφύλαξ, αχος, ὁ, φύλαξ τῶν σκευῶν. Η. ἐκκλησιαστικόν ὑπουργήμα τοῦ φυλάσσειν τὰ σκευή τοῦ ναοῦ.

Σκευόω, ὦ (σκεῦος), ταυτ. σκευάζω, ἢ ἐτοιμάζω, Ἡσύχ.

Σκευωρέω, Συνήθ. - ὠρέομαι (Ζ. σκευωρία) μετὰ αἰτ. κυρίως, θεωρῶ, παρατηρῶ τὰ σκευή. Τροπ. ἐξετάζω, Στράβ. 10, σ. 264. Sieb. Πλούτ. Καμιλλ. 32. ἐρευνῶ μὲ περιέργειαν κ. δολιότητα, κ. κλέπτω, μάλιστα ἀντιγράφω ξένων ἐννοιῶν, καὶ τὰς οἰκισιοποιούμεναι, Διογ. Λαερτ. 2. §. 60. περιέρχομαι δολίως : περὶ τὰς νιοττίας, Ἀριστοτ. καὶ τὰς ἐρευνῶ, ἐξετάζω. 2) εἰς τὸν Δημόστρ. κάμνω τί δολίως ὡς σκευοποιούμεναι, κ. κατασκευάζω. 3) Καθ. ἀσχολοῦμαι εἰς τί, Πλούταρχ.

Σκευώρημα, τό, δολία κ. ἀπατηλὴ πρᾶξις. Πρβ. σκευοποίημα.

Σκευωρία, ἢ, φροντίς, ἐπιμέλεια, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 49. 2) δολιότης, πανουργία.

Σκευωρός, ὁ, ἢ (σκεῦος, ὥρος), ταυτ. σκευοφύλαξ, Πολυδ. 10, 16.

Σκέψεις, ἢ (σκέπτω), τὸ βλέπειν, κυττάζειν, παρατηρεῖν, ἐξετάζειν· στοχασμός, συλλογισμός. Πρβ. σκεπτικός.

Σκήλαι, Σκήλεις, Ἑσκληακ, ἐκ τοῦ σκέλω, σκέλλω (σκέλω), ξηραίνω, Ὀμ.

Σκήλημα, Γαλην. Γλωσσ. Ἰππ. ὅστις τὸ ἐξηγεῖ τιςλετεία· ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ Ἀορ. σκήλω νέν δέμα σκήλω.

Σκήμπτω, κ. } ταυτ. σκήπτω, σκήψις.

Σκήμψις, ἢ, } ταυτ. σκήπτω, σκήψις.

Σκήναι, κ. } (σκήνη), κατοικῶ εἰς τὴν σκήνην, ἢ ὅταν εἰς

Σκήνέω, } σκήνην· ἐσκηνημένοι ἐφ' ἄρμαμαξῶν, Ἀριστοφ. Ἀ-Σκήνεύω } χαρν. 69. καθήμενοι εἰς σκεπασμένα ἅμαξα.

Σκήνευτής, κ. Σκηνητής, Ἰων. λέξις, ὅστις ξῆ εἰς σκήνην, Ἐ-τυμ. Μ. Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 304.

Σκήνη, ἢ, Η. τέντα, ἢ καλύβη, οἶκημα, ὅπου πωλοῦσι τί, Θε-

ὄκρ. 15, 16. πᾶς σκεπασμένος τόπος. 2) ὁ τόπος τοῦ θεάτρου, ὅπου παίζουσιν οἱ ὑποκριταί· τὰ ἀπὸ σκηνῆς, ὅτα ψάλλει εἰς μόνος ὑποκριτῆς χωρὶς ναὶ συμφάλλη ὁ χορός, ὅστις ἵστατο εἰς τὴν θυμέλην, Ἀριστοτ. ποιητ. 12. κ. Προβλ. 19, 15. 3) ταυτ. σκευή, τὰ ἐνδύματα τοῦ ὑποκριτοῦ, Πλούτ. 9, 15. 4) διατριβὴ ἢ εὐωχία εἰς τὴν σκηνήν, Ξενοφ. Κύρ. 2, 3, 24. Ζ. σκευάζω.

Σκηνήμα, τὸ (σκηνέω), ταυτ. πρ.

Σκηνήτης, ὁ (σκηνέω), ταυτ. σκηνευτής. 2) ταυτ. σκηνικός, ἀνήκων εἰς τὴν σκηνήν τοῦ θεάτρου.

Σκηνήδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σκηνῆ.

Σκηνεχέομαι, ταυτ. ὑποκρίνομαι. 2) Τροπ. ἀπατῶ, Μέμνων 51. κ. : τινὶ τί, παριστάνω τί εἰς τινά.

Σκηνικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. νικῶς, -ἀνήκων εἰς τὴν σκηνήν, εἰς ἐκ τῶν τοῦ θεάτρου, ὑποκριτῆς· Σκηνικός φιλόσοφος ὠνομάζετο ὁ Εὐριπίδης, Εὐτέβ. προπαρατκ. σ. 504.

Σκηνίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. σκηνῆ.

Σκηνίτης, ὁ, ταυτ. σκηνήτης, Ἐρυκίου Ἐπίγρ. 13.

Σκηνοβατέω, ὦ, πατῶ εἰς τὸ θεάτρον, παρρησιάζομαι εἰς τὴν σκηνήν τοῦ θεάτρου· Μετὰ Αἰτ. παριστάνω εἰς τὸ θεάτρον· ὅθεν Παθ. ποιήματα σκηνοβατεῖται, Στράβ. 5, σ. 356. Καθ. παριστάνω εἰς θέαν· : τὴν μοχθηρίαν, ὡς θεατρίζω.

Σκηνογράφω, ὦ, ζωγραφίζω τὰς σκηνὰς τὰς ἀπαιτούμενας εἰς παράστασιν δράματος. Ζ. σκιαγραφία. 2) παριστάνω ὡς ἐπὶ σκηνῆς, ζωγραφῶ· κίμνω ὑπερβολὰς· πλάττω.

Σκηνογραφία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν τὰς σκηνὰς τοῦ θεάτρου· ἡ λεγομένη perspectiva ζωγραφία. 2) λόγος πλαστῆς, ἡ μὲ ὑπερβολὴν εἰρημένος, ὡς τραγωδία, Πλούτ. Ἀρ. 25. Ἡλίοδ. 7, σ. 312.

Σκηνογραφικός, ἡ, ὄν, ζωγραφικός· ὅφει, 5, σ. 164. ἡ σκηνογραφική, νοητ. τέχνη, ταυτ. σκηνογραφία· Σαυματουργία σκ. Ἡλίοδ. 7, σ. 312.

Σκηνογράφος, ὁ, ζωγράφος τῶν σκηνῶν τοῦ θεάτρου. 2) Τροπ. ὅστις ὁμιλεῖ ζωντανά, ὥστε ὁ ἀκούων νομίζει ὅτι βλέπει τὰ πράγματα.

Σκηνοειδής, εἶος, ὁ, ἡ (εἶδος), εἰς εἶδος σκηνῆς ἢ θεάτρου.

Σκηνοπέγης, ὁ, ἡ, στημένος ὡσάν σκηνή, ἀνέγ. ὁ Σουῖδ. εἰς Ἀνάλ. 2, 128. ὅπου τώρα κεῖται ὀρθότερον Κηροπαγής.

Σκηνοπηγέω, ὦ, (πήγνυμι), στήνω σκηνήν, ἡ ὡσάν σκηνήν, Ἀθήν. σ. 442.

Σκηνοπηγία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. 2) ἡ τῶν Ἰουδαίων εορτὴ σκηνοπηγία, κ. -πήγνυα, τὰ.

Σκηνοποιέω, ὦ, ποιῶ σκηνήν εἰς ὅλας τὰς σημασίας· Μέσ. ποιῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, κατοικῶ εἰς αὐτήν. 2) ζωγραφῶ τὴν σκηνήν τοῦ θεάτρου, ἡ κίμνω μηχανὰς διὰ τὸ θεάτρον, κ. Τροπ.

Σκηνοποιία, ἡ, κατασκευάσις σκηνῆς. 2) Τροπ. : τῆς τύχης, αἱ πολλαὶ μεταβολαὶ τῆς τύχης, Ἡλίοδ. 10, σ. 481.

Σκηνοποιός, ὁ, ἡ, ὁποιῶν σκηνὰς (Ζ. σκηνῆ) εἰς ὅλας τὰς σημ. 2) ταυτ. μηχανοποιός ἢ σκηνικός.

Σκηνορράφειον, τὸ, τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκηνορ. Νικ. Χρον. 8, 7.

Σκηνορράφος, ὁ, ἡ, ὁ ράπτων σκηνὰς (τέντας).

Σκηνός, τὸ, ταυτ. σκηνῆ. Ζ. σκευάζω. 2) τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὡς σκηνή, ἐν ἧ κατοικεῖ ἡ ψυχὴ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 3. 12, 17. Νίκανδρ. Θηρ. 742. Πρβ. σκευός.

Σκηνοφύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων εἰς τὰς τέντας, Ξενοφ.

Σκηνόω, ὦ, κατασκευάζω σκηνήν, κατοικῶ εἰς σκηνήν, Πολύαιν. 7, 21, 6. Καθ. ἐνδιατρίβω, Πλάτ. Πολιτεῖ. 10, 14.

Σκηνώμα, τὸ, κ. } ταυτ. σκηνῆ.

Σκηνώσις, ἡ, } ταυτ. σκηνῆ.

Σκηνύδιον, τὸ, ταυτ. σκηνίδιον, Πλούτ. Μαρ. 37.

Σκηνωτής, ταυτ. σκηνήτης κ. σκηνευτής, Ἡσύχ.

Σκηπεύον, } ταυτ. σκῆπτρον, Ἰλ. ω, 247.

Σκηπήνιον, τὸ, κ. } ταυτ. σκῆπτρον, Ἰλ. ω, 247.

Σκηπίων, ὁ, } ταυτ. σκῆπτρον, Ἰλ. ω, 247.

Σκηπτοβάμων αἰετός, Σοφοκλ. Λεῖψαν. αἰετός ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ σκῆπτρου.

Σκῆπτρον, ὄν. σκῆπτρον, ταυτ. σκῆπτρον.

Σκῆπτός, ὁ (σκῆπτω), κεραυνός. 2) ἀνεμοστρόβιλος καταβαίνων ἀνωθεν ἐξαίφνης, Σοφ. Ἀντιγ. 418. 3) Τροπ. ἐφοδος δυστυχίας κτ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 714.

Σκηπτουχία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. 2) διοικητικὴ στρατοῦ,

Αἰσχύλ. Πέρ. 205.

Σκηπτουχος, ὁ, ἡ (ἐχω σκῆπτρον), εἰς τὸν Ὀμ. ἐπίθ. τῶν βασιλέων. ὅθεν ἀντὶ βασιλέως· Ἀργεὶ σκηπτουχόν Ὀρέσταν, Εὐρ. Ὁ εἰς τὴν αὐλήν τῶν τῆς Περσίας βασιλέων βαπτάζων τὸ σκῆπτρον ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως, Ξενοφ. Κύρ. 7, 3, 14. (ἐκ τοῦ σκῆπτου, ὄν. σκῆπτου).

Σκῆπτρον, τὸ (σκῆπτω), ταυτ. σκῆπτω κ. σκῆπτω, ῥάβδος. Τὸ σκῆπτρον εἶναι σύμβολον δυνάμεως ἀγγέλου, κήρυκος, πρέσβεως, κριτοῦ, ἡγεμόνος, βασιλέως, καὶ Μετῶν. ἐξουσία βασιλική, ἡ διοικητικὴ· σκῆπτρον τ' ἡδὲ θέμιστας, Ἰλ. β, 206. ε, 99. σημαίνει τὴν ἐνῶσιν τῆς δικαστικῆς καὶ ἐκτελεστικῆς δυνάμεως. ὅθεν, ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, Ἰλ. ε, 156.

Σκηπτροφωρός, ὦ, φέρω σκῆπτρον, βασιλεύω, Μελεάγρ. Ἐπ. 11.

Σκηπτροφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων σκῆπτρον.

Σκῆπτω, μ. ψω, κ. Σκῆμπτω (παρενθ. ν, ὡς γράπτω, γράμπω, γνάμπω), κυρίως, κλίνω, πλαγιάζω, λυγίζω· βάλλω κατὰ γῆς, ἡ ἐμπήγγω, ἀκουμβῶ· ἔξαιρ. : ῥάβδον βακτηρίαν, διὰ ναὶ στηρίξω τι εἰς αὐτήν· οὐδεὶς ἐνιστήσαντε καρῆατα, Ἰλιάδ. ρ, 437, ἐκλιναντὰς κεφαλὰς τῶν εἰς τὴν γῆν. Μέσ. σκῆπτομαι (ἀκοντι, βακτηρίᾳ κτ.) ἐπιστηρίζομαι, ἀκουμβῶ εἰς τὴν βακτηρίαν. 2) Ἐνερ· καὶ μάλ. οὐδστ. μὲ ὅλον τὸ σῶμα, μὲ ὅλον τὸ βάρος, μὲ ὅλην τὴν σφοδρότητα ῥίπτομαι, πίπτω, καταφέρομαι, ὡς σκηπτός, κεραυνός· πέσω σκῆψατα, Αἰσχ. Πέρσ. 758, ἀντὶ βαρέως πεσούσα. 3) Μεταφ. προφασίζομαι, ματὰ Αἰτ. Ἡρόδ. 51. 102. καὶ μὲ Ὀνομ. σκῆπτομαι ἔμπορος, Ἀριστοφ. προφασίζομαι ὅτι εἶμαι πραγματευτής. 4) Τὸ σκῆπτω, Ἰων. σκῆμπτω ἔχει ὁ Ὀμ. καὶ Πίνδ. ἀντὶ σκῆπτω : ὁδῶ οὐδεὶς ἐνιστήμην, ἐπήχθη εἰς τὴν γῆν. 5) σκῆπτω, μ. ψω, σκῆμπτω, πίπτω εἰς τὰ γόνατα, συγγεν. τοῦ σκῆμβάζω κ. σκαμβός· ὅθεν γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ πρώτη τοῦ σηματῖα εἶναι κάπτω, κάμπτω· Ἐκ τοῦ σκῆπω εἶναι σκῆπων, σκῆμπων, σκῆμπτων, ὡς ἐκ τοῦ σκῆπω, σκῆπων, κ. σκαῖπος.

Σκῆπων, ὁ, ταυτ. σκῆπτρον· Ζ. πρ.

Σκηρίπτω, μ. ψω, ταυτ. στηρίζω, κ. σκῆπτω. Μέσ. ταυτ. σκῆπτομαι, Ὀδυσ. ρ, 196.

Σκηρός, ταυτ. ξηρός, κ. σχερός, κ. σκῆρρός· Ζ. Ξ.

Σκηρώω, ὦ, ταυτ. ξηρώω.

Σκῆψις, ἡ (σκῆπτω, -ομαι), πρόφασις, ἀδωσίσις, ἐξαίρεσις· λόγος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀδωοῦνται, ἡ εἰς τὸν ὁποῖον στηρίζεται, Ἡρόδ. 1, 147. Εὐρ. Ὀρ. 759.

Σκῆψ, Ἰων. Σκῆψ, ἡ, Κ. ἰστικός, ὡς ἀνύπαρκτον φαινόμενον, καὶ σκοτεινὴ εἰκὼν· σκῆψ εἰκὼν, ἡ καὶ ὄνειρος, Ὀδυσ. λ, 206. καὶ ἀντὶ ψυχῇ χωρισμένη τοῦ σώματος, Ὀδυσ. κ, 495. Κυρίως, σκεπαστή, καλύβα κτ. κ. σκιάς, Ἡλίοδ. Ἐργ. 590. ἡ περιφέρεια σώματος· ἡ τῶν νώτων προφαινομένη σκιά, Ἀχιλλ. Τάτ. 3, σ. 118. ὁ ἀπροσκαλέστος μετὰ τοῦ προσκαλεσθέντος ἐρχόμενος εἰς εὐωχίαν, Σουῖδ. 2) ἀφώτιστος κ. κατάψυχος τόπος. 3) πᾶν ὅ, τι κίμνει σκιά. 4) εἰς τὴν ζωγραφ. ταυτ. σκιάσις, σκίασμα. Ζ. σκευάζω, σκεύς.

Σκῆψγράφω, ὦ, γράφω σκιάς, ἰχνογραφῶ· ζωγραφῶ σκηνὰς· Ζ. σκῆψγράφος.

Σκῆψγράφημα, τὸ, σχεδιάσμα, σκηνογραφία.

Σκῆψγράφία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ σκῆψγράφου, τὸ ὅπ. Ζ. 2) ἡ ζωγραφία ἡ λεγομένη ἀπὸ τοῦς Εὐρώπ. perspectiva, ἔπειτα ὠνομάσθη κ. σκηνογραφία, Πλάτ. Πολιτεῖ. 10, σ. 298, Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, 12, 5. δὲν ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς παλαιούς· καὶ ἀρμοδίως ὠνομάσθη οὕτως, ἐπειδὴ αἱ σκῆψ ἀποταλοῦσι τὸ φαινόμενον. Σκηνογραφία ὠνομάσθη ἔπειτα, ἀφ' οὗ προστηρμόσθη εἰς τὸ θεάτρον. 3) Τροπ. ἀπάτη, Πλάτ. Πολιτεῖ. 10, σ. 602. D. ἀνύπαρκτον φαινόμενον, Πλάτ. Πολιτεῖ. 2, σ. 365. C μετὰ τοῦ ἀρετῆς. Πρβ. σκηνογραφία.

Σκῆψγραφικός, ἡ, ὄν· σκῆψγραφική, νοητ. τέχνη, ἡ τῆς perspectivae.

Σκῆψγράφος, ὁ, ἡ, πᾶς ζωγράφος, ὅστις παριστάνει προσφυῶς τὸ φῶς καὶ τὴν σκιά· οὕτως ὠνομάσθη πρῶτον ὁ Ἀπολλόδορος, ἀνθρώπων πρῶτος εἰσευρὼν φθορὰν κ. ἀπόχρωσιν σκιάς, Πλούτ. περὶ τῆς δόξ. Ἀθ. 2. φθορὰ εἶναι ταυτ. μίξις χρωμάτων, Πλούτ. 14, σελ. 92. ἀπόχρωσις σκιάς εἶναι οἱ διάφοροι βαθμοὶ τῆς παραστάσεως τῆς σκιάς. 2) ὅστις ζωγραφεῖ τὰ perspectiva λεγόμενα, δηλ. τὰ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας ὄντα, καὶ φαινόμενα ὡς ἐκτὸς ἀλλήλων, ὡς οἶκοι στερεοί, καὶ πράγματα ἀπέχοντα

ἀλλήλων· Ζ. σκιαγραφία. 3) θέλουν ὅτι σημαίνει Ὁ γράφων τὸ σχέδιον εἰκόνας χωρὶς νὰ βάλῃ ἀκόμη τὰ χρώματα· τοῦτο εἶναι ἀπαραδειγματιστον, καὶ ψευδές. Οἱ παλαιοὶ τὸ ἐξέφραζαν ὑπογράφειν, καὶ ὅχι σκιαγραφεῖν.

Σκιάδαι, οἱ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγν. ν'ντὶ σκιάδες, κλώνες μὲ φύλλα, Ἡσύχ.

Σκιάδειον, κ. -δεον, τὸ (σκιά) ἄλλως, θολία· σκηνή, τέντα, ἄλλως, σκιάς. κ. σκέπασμα ἀμύξης, Ο'. τὸ λεγόμενον σήμερον παρατόλι· ἄλλως, σκιαδόσκη, ἢ, Ἀνακρ. Λείψ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1345.

3) ἀντὶ σκιά, ἀριθ. 2, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1549. Κ. σκιάδι πλατύς πῖλος τῶν θεριστῶν μας· ὅθεν

Σκιάδεύς, ὁ, ταυτ. σκίαίνα, Ἀθήν. σ. 322.

Σκιάδηφορέω, βαπτίζω σκιάδι.

Σκιάδηφόρος, ὁ, ἢ, κήμων σκιάν, σκιαδηφόρα δένδρα, τὰ ἀποτελοῦντα σκιάν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 16, 18.

Σκιάδιον, τὸ, ταυτ. σκειαδιον.

Σκιάδίσκη, ἡ, ταυτ. σκιάδειον, Ἀθήν. σ. 534. ἐξ Ἀνακρ.

Σκιάδῖτες, ἱδοί, ἢ, Ἐπίδ. τῆς Ἀρτέμιδος, Πανσ.

Σκιάδοφορέω, ταυτ. σκιάδηφορέω, Πολυδ.

Σκιάζω (σκιά), σκεπάζω μὲ σκιάν. ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἔκτην, ἡ σκιά τοῦ ὠροδείκτου φανερόναι 6 ὥρας, Ἀλκίφρ. 3, ἐπ. 4. τὸ καῦμα ἐσκιάζε, ἢ θερμότης ἐμετριάζετο διὰ τῆς σκιάς, Ἀλκίφρ. 3, ἐπ. 12. Κ. σκιάζομαι λέγουσι οἱ Θεοτ. ἀντὶ Φοβίζομαι ἐξαίφνης. Πρβ. ἐξιππάξ·μαι.

Σκιάθῆρας, ὁ, ἡλιακὸν ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον πιάνει (θηρᾷ) τὴν σκιάν, καὶ οὕτω δείχνει τὰς ὥρας· κ. σκιάθῆρον, τὸ, νοουμ. ὄργανον, ἢ καὶ παρακειμένον· Γράφεται κ. σκιοθῆρας, σκιοθῆρον· καὶ σκιοθῆρεν, Ἡσύχ. ζητεῖν τὴν μεσημβρινὴν γραμμὴν.

Σκιάθεις, ἱδοί, ἢ, ταυτ. σκίαίνα.

Σκιάθεις, ἱδοί, ἢ, ὅρος τῆς Ἀρκαδίας.

Σκιάθως, ἢ, ὄνομα νήσου πλησίον τῆς Εὐβοίας.

Σκίαίνα, ἡ, κ. Σκιάδεύς, ὁ, κ. Σκιάς (ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰκασαν σκίαίνης), κ. Σκιάδης, ὁ, ὁ ἀλάστειος τις ἰχθύς, Ἀθήν. σ. 288 κ. 307.

Σκιάκος, ἢ, ὄν, ταυτ. σκιάδης, Ἡρωδιαν. ἐπιμ. σ. 126.

Σκιάμαχέω, ὦ, (μάχη), μάχομαι ἐν τῇ σκιά, δηλ. ἐν τῷ εἴκῳ, ἢ εἰς τὸ σκελεῖον τῆς μάχης. 2) μάχομαι μὲ τὰς σκιάς (Πρβ. πυργομαχέω).

Σκιάμαχία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) γύμνασις εἰς τὸ παλαίειν ὠνομάσθη κ. χειρονομία, Πλούτ. Ἀρεσ. Φίλοσ. 4, 12. Πανσ. 6.

Σκιάπους, ὁ (πούς, σκιά) : σκιοπόδες, μυθώδεις λαοὶ ἢ ἔθνος, τὸ ὁποῖον σκεπάσεται μὲ τοὺς πλατυτάτους τοὺς πόδας, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1552. Σουῖδ. Ἀρποκρ. Ἡσύχ.

Σκιάροκομος, ὁ, ἢ, μὲ κόμην, ἢ φύλλα σκιάζων : ὕλη, Εὐρ. Βάκχ. 864.

Σκιάρος, κ. Σκιερὸς, ἁ, ὄν (σκιά), κήμων σκιάν, ἢ σκιάσμενος.

Σκιάς, ἁ, ὁ, ἢ, ταυτ. θόλος, κ. Σκιάδεον· σκηνή, σκεπαστή διὰ σκιάν, ὅπου ἐγένετο συνέλευσις λαοῦ. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ Τό πρυτανείου. 2) θέατρον, ἢ ὠδεῖον εἰς τὴν Λακεδαιμ. Πανσ. 3, 12. 3) σκιά τῶν δένδρων. 4) ταυτ. ἀναδενδράς, Ἡσύχ.

Σκιάσμα, τὸ (σκιάζω), σκέπασμα, ἴσκιος. 2) τὸ σκιάσμα τῆς εἰκότος, ἢ σκιά τῆς εἰκότος, Καλλιστρ. Εἰκ. 5.

Σκιάσμος, ὁ, ταυτ. σκιάσμα ἀριθ. 1, Σχολ. Ἀρατ. Διοσημ. 138.

Σκιάστις, ὁ, Δακ. ταυτ. ὄρχηστής, χορευτής, Σχολ. Λυκόφρ. 561.

Σκιάστιχος, ἢ, ὄν, σκιάζων, σκεπάζων, Γραμμ.

Σκιάτραφέω, κ. } ἀνατρέφω εἰς τὴν σκιάν· ἐσκιατραφημένος, Σκιατροφέω, } ὅς τις ἀντρέφῃ εἰς τὸν οἶκον κλεισμένος, μαλακός, θηλυπρεπής· πλούσιος ἐσκιατροφηκώς, Πλάτ. Πολιτεῖα 8, σ. 556. D. Γνώμη : πόλεμος ἐσκιατραφημένην σιμάτων ἔξιν οὐ δέχεται, Πλούτ. 7, σ. 30. 2) εἰς τὸν Ἡρόδ. 3, 12. σκιατροφέουσιν οὐδ. οἱ ζῶντες μαλακῶς, σκεπάζοντες ἐπιμελῶς τὴν κεφαλὴν τῶν κτλ.

Σκιάτραφής, ἑός, ὁ, ἢ (σκιά, τρέφω), ὁ ἀναθρεμμένος εἰς τὴν σκιάν.

Σκιάτραφία, ἡ Σκιατροφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Ζ. τὸ πρ.

Σκιάτραφιας, ου, ὁ, ταυτ. σκιατραφής, Πολυδ. 4, 147.

Σκιάυγέω, ὦ (σκιά, αὐγή), βλέπω σκοτεινὰ, Ἰπποκρ.

Σκιάω, ὦ, ταυτ. σκιάζω, Νίκανδρ.

Σκίγγος, κ. Σκίγκος, ὁ, εἶδος σαύρας τῆς Ἀσίας.

Σκιδνώ, ἄχρ. συγχοπ. ἐκ τοῦ σκεδάω, σκεδάνω, σκίδνω· ὅθεν σκιδνέω, σκιδνῆμι (ὡς κίρνω, κίρνημι ἐκ τοῦ κερᾶω), Ὅμ.

Σκιερία ἐορτή, ἐορτή τις τοῦ Βάκχου, Πανσ.

Σκιερὸς, ἐρά, ὄν, Ἐπίρ. -ρῶς, ταυτ. σκιαρὸς (ὡς ὕαλος, ὕελος κτλ.)

Σκίη, ἡ, Σκίητραφέω, Ἰων. ἀντὶ σκιά, σκιατραφέω.

Σκίθακος, ὁ, ἰχθύς τις· ἄλλως, τράχουρος, κ. σκίθαρος κ. σισορβάκος, Ἡσύχ.

Σκίλλα, ἡ, Κ. ἀγριοκρόμυδον· κ. σχίνος, ὁ, Θεόκρ. 5, 121.

Σκίλλιτιχος, ἡ, ὄν : ὅξος, ἀπὸ σκίλλαν· Ζ. πρ.

Σκίλλοκέφαλος, ὁ, ἢ, (σκίλλα), ταυτ. σχινοκέφαλος.

Σκίλλωδης, ὁ, ἢ, ὡσάν σκίλλα.

Σκιμαλίζω, μετὰ Αἰτ. κτυπῶ μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὴν μύτην· καταφρονῶ, Ἀριστοφ. ἈΧαρ. 2) : ποδὶ, κλωτῶ μὲ τὸν πόδα, Διογ. Λαέρ. 7, 17. Πρβ. σκινδαρίζω, κ. σκινδαρίζω· τὸ δεύτερον εἶναι ἐκ τοῦ σκινεῖν ἀντὶ κινεῖν· Ζ. σκίναξ. τὸ πρῶτον συγγ. τοῦ σκιμβάζω, σκιμβός, δηλ. καμψός, ἐπειδὴ παριστάνει τὴν τοῦ δακτύλου κατὰ τῆς ρίνος κίνησιν. 3) οἱ Σχολιασταὶ τὸ ἐξηγοῦν κ. βλιμάζω, πυγίζω, καταδακτυλίζω, ἐπὶ ἀσελγοῦς προσφάνσεως, ὡς ἐκαμναν οἱ κίναδοι.

Σκιμβάζω, Ἀνέκδ. Βεκίερ. σ. 452. κ. Κιμβάζω, κ. Ὀκιμβάζω, ταυτ. σκίμπω, ἀριθ. 2. Ζ. σκίπτω, σκιρτάω.

Σκιμπόδιον, τὸ, } ὑποκ. τοῦ

Σκιμποδίσκος, ὁ, } ὑποκ. τοῦ

Σκίμπους, ὁδος, ὁ, καναπὺς Κ. ἢ κλίνη ἀρρώστου. 2) ταυτ. ὀκλαδίας μετακομιστὴ καθεδρά, τὴν ὁποίαν ἔφεραν οἱ δούλοι τῶν μεγάλων καὶ τὴν ἔστηναν ὅπου ἤθελε νὰ καθίσῃ ἡ ἱεράνα· παυθὴ ὁδεσπότης, ἐκ τοῦ ἐφ. ἀριθ. 2.

Σκίμπω, μ. φω, ταυτ. σκίμπω· 2) ταυτ. σκίμπω, δηλ. ὀκλαζώ, γονατίζω, κάθημαι· Ζ. σκίπτω.

Σκίμπων, κ. } ὁ, ἀντὶ σκίπων, ἐκφρασις ἄλλη ἀντὶ σκί-

Σκίμπων, κ. } πων. Εἰς Πλούτ. Καμύλλ. 22. ἀναγινώσκει

Σκίπτων, ὄνος, } ὁ Κορ. σκίμπωσι πρὸς διάκρισιν τοῦ σκίμ-

ποσιν ἀπὸ τοῦ σκίμπους· Ζ. σκίπτω.

Σκίναξ, ἁκος, ὁ, ταχύς, εὐκίνητος, κυρίως, ἐπὶ λαγωῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται καὶ ὡς οὐσιαστ. ὡς πτώξ. Καὶ κίναξ, σκίναξ, κ. σκίνακος, κ. σκίναφος· Ἐκ τοῦ κίνω, κίνω, κινάω, κινέω, κινίω, κινώω, κινύω, κινύω, κινύσω· καὶ προσλ. σ. σκίνω, σκινάω, σκίναξ, σκινίω, σκινίδω, σκίνω, σκινδίζω, Ἡσύχ. καὶ σχινίζω, ομαι, σκινδίζω, κ. σκινίζω ἀνήκουσι κατὰ διάλ. ἐν ταῖς· ὡσαύτως σκινδαρίζω, κ. σκινδαρίζω, κινῶ ταχέως τὸν δάκτυλον εἰς τὴν μύτην.

Σκίναρ, ἁρος, τὸ, Νίκανδρ. Θηρ. 695. τὸ σῶμα, ἐκ τοῦ σκίτης, ὡς σκίμπω ἀντὶ σκίμπω· καὶ ἁρ Λακων· κατάληξις.

Σκίνακος, ὁ, ταυτ. σκίναξ.

Σκινδαλαβίζω, ταυτ. ἐρευνάω, Θεοφυλακ. ἐπιστ.

Σκινδαλαμός, ὁ, συγχοπ. Σκινδαλμός, μυτηρὸν ξύλον, παλοῦ· κί· ἀττ. σκινδαλαμός· ὅθεν ἀνασκινδαλεύειν, ἀνασκινδυλεύειν, κεντεῖν, σουγλίζειν. Μεταφ. : λόγων, φιλονεικίαι, καὶ λογοτριβαὶ μάταιαι. Ἀριστοφ. Πρβ. παραξόνια, σκαριφισμός, καὶ τὸ ἐφ.

Σκινδαλεύω, ταυτ. σκινδαρεύω, Φωτ. Λεξ.

Σκινδαλμός, ὁ, ταυτ. σκινδαλάμος· ὅθεν

Σκινδαλμοφράστης, ου, ὁ, : αἰδυτάτης σοφίας, φλυαρητής ὑψηλοτάτης σοφίας, Ἀνάλ.

Σκινδαλός· Ζ. σκινδαρός κ. σκίταλος.

Σκινδαξ, ἁκος, ὁ· Ζ. σκίναξ.

Σκινδαρεύω, ομαι, κ. Σκινδαρέω, κ. Σκινδαρίζω, κ. Σκινδαρίζω, ταυτ. σκιμαλίζω εἰς ὅλας τὰς σημασίας.

Σκινδαρίον, τὸ, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Ἀθήν. σ. 105.

Σκινδαρός, κ. Σκίθαρος, κατ' Ἡσύχ. προσκίημα, ἢ ἡ ἐπαναστασις νυκτός Ἀφροδισίων ἐνεκα, ἢ τὸ νύκτωρ ἐπανατῆναι ἀκολάστως, Φωτ. Λεξ. ὅθεν σκινδαρεύω κτλ. Ἐδῶ ἀνήκουσι κ. σκινδαλός, ταυτ. σκινδαρός, κ. σκινδαλεύω, ταυτ. σκινδαρεύω· κ. σκίταλος, σημαίνοντα ὅλα τὴν μοχθηρίαν ταύτην.

Σκινδαφός· Ζ. σκίναξ.

Σκινδαφός, ὁ, κ. Κινδαφός, μουσικόν τι ὄργανον, τετραχορδον, Ἀθήν. σ. 185. 2) φυτὸν κισσῷ ὅμοιον, Σχολ. Ἀπολλων. 2, 907. 3) φωνὴ μηδεὶς σημαντικὴ, ὡς τὸ βλίτυρι. 4) Νύρ. εἶο-

μα, Φώτ. Βιβλ. σ. 190.

Σκινθαρίζω· Ζ. σκινθαρεύω.

Σκίνδαρος, ὁ· Ζ. σκίνδαλος. 2) ὄνομα κύριον πλατὸν εἰς τὸν Λουκιαν· Πρβ. σπίνδαρος.

Σκινδίζομαι, ταυτ. λακτίζομαι· Γράφεται κ. σχινίζομαι, Ἡσύχ. κ. Ἀθήν.

Σκινδός, ἡ, ὄν, ὡς οὐσιαστ. κολυμβητής· Νομ. ἐκ Θεοφρ. Ἰστ. φ. 4, 7. Ζ. σκίναξ.

Σκινίς, ἴδος, ἡ, Ζ. σκίαινα.

Σκιογραφέω, Σκιογραφία, Σκιογράφος, ὁ· Ζ. σκιαγρ.

Σκιοειδής, εὖρος, ὁ, ἡ (εἶδος), ὡσάν σκιά, σκοτεινός, Ἀνάλ.

Σκίοεις, εἴσα, ἐν, ταυτ. σκιαρός, σκιερός, κ. τὸ πρ. Νικανδρ.

Σκιοθηρικός, κ. } Ζ. σκιαθήρας.
Σκιοθήρον·

Σκιομαχία· Ζ. σιαμαχία.

Σκίουρος, ὁ, ζῶον τετράπουν, τὸ ὁποῖον σηκώνει τὴν οὐρανὸν του, καὶ σκιάζεται· ἄλλως, χαμψίουρος, κ. ἵππουρος, Ἡσύχ.

Σκιοφόρος, ὁ, ἡ (σκιά, φέρω), φέρων, ἀποτελῶν σκιάν.

Σκίοφως, τὸ (σκιά), ἡώς (Πρβ. λυκόφως, σεληνόφως), Ἡλιοδ. Αἰθιοπ. 5, σ. 247.

Σκίοφυκτος, ὁ, ἡ, ξηραμμένος εἰς τὴν σκιάν, Σχολ. Νικανδρ. Θηρ. 97.

Σκίοωντο, ποιητ. ἐπεκτ. ἀντὶ ἐσκιῶντο, ἐκ τοῦ σκιάμαι.

Σκιπναῖος, μεταθ. ἀντί σκιπναῖος, Θεόκρ. 16, 93· εἰς μάτην ἀμφιβ. Πρβ. σφιγγία.

Σκίπος, ἀντί σκιπός, σκνίφος· ὡσαύτως, σκίπω ἀντί σκνίπω, σκνίπτω, Ἡσύχ.

Σκίπτω, ταυτ. σκίμπω· Ζ. σκίηπτω.

Σκίπων, ὁ, ταυτ. σκίπων, Ἀνάλ.

Σκίρα, τὰ, ἡ ἐορτὴ σκιοφορία, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 834. Ἐκκλ. 18. κ. 59. Σχολ.

Σκίραδρον, τὸ· Ζ. σκίρον.

Σκίραίνω (σκίρος), ταυτ. σκληραίνω, Σοφ. Αἴας 651.

Σκίρας, ἄδος, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηναῖς εἰς τὰς Ἀθήνας· Ζ. σκίρον.

Σκίραφεία, κ. Σκίραφ. ἡ, κυβεία.

Σκίραφειον, κ. -φειον, τὸ, τόπος, οἶκος, ὅπου ἐκύβευαν, Ἰσοκρ. Πρβ. σκίρον.

Σκίραφευτής, οὗ, ὁ, κυβευτής.

Σκίραφεύω, κυβεύω.

Σκίραφος, ὁ, ὄργανον, δι' οὗ ἐκύβευον. 2) Τροπ. ἐκδοτός εἰς τὸ κυβεύειν, δυσφημισμένος παίκτης (ἐκ τοῦ σκίρος).

Σκίραω, ὦ, ταυτ. σκιρτῶ, Νικανδρ. Θηρ. 75.

Σκίρεται, οἱ, εἰς τὴν Λακεδαίμ. στρατοῦ τάγμα ἱστάμενον εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, ἐμάχετο μόνον, καὶ ἐχρητίμευεν εἰς ἐπικινδύνους θέσεις, Θουκυδ. Ξενοφ. Διόδ. Σ. ἐκ τοῦ Σκίρος, τόπος τις τῆς Ἀρκαδίας.

Σκίρον, τὸ, ταυτ. σκιάδιον, Νομ. λευκὸν παρατόλι, τὸ ὁποῖον ἐβάπταζεν ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηναῖς (ὀνομαζομένη ἐκ τούτου Σκίρας) ἐν τῇ ἐορτῇ (Σκίρα, τὰ), πῇ τελομένη κατὰ τὸν Σκιοφορικὸν μῆνα, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἕως εἰς τὸν τόπον σκίρον, ὅς τις ὀνομάσθη οὕτως ἀπὸ Σκίρον Σαλαμίνιον καθιδρυτὴν τοῦ ναοῦ, Πλούτ. Θεμιστ. 16. Παντ. Ἀττ. 36. Ὁ Πλούτ. Σόλ. 9, λέγει ἄκρον τὸ σκιάδιον κατατυκρὺ τῆς νήσου Σαλαμίνος· (ὅλα εἶναι ἐπίπλαστα· γίνεται ἐκ τοῦ σκίρος). 2) ἐκ τοῦ σκίρος, ταυτ. λατύπη, τόπος, ὅπου ἐνδιαιτρίβουσι πόρνοι καὶ πόρνοι, Ἀλκίφ. 3, ἐπιστ. 8. Ζ. κ. σκιάφιον.

Σκιοπαίκτης, ἡ Σκλιοπαίκτης, ὁ, εἶδος ἀγύργου, Ἀθήν.

Σκίρος, ὁ, οὐσιαστ. Σκίρος, ἄ, ὄν, ἐπίθ. Ζ. Σκίρρος.

Σκιοφορία, τὰ, ἡ ἐορτὴ, ἄλλως, σκίρα, τὰ· Ζ. σκίρον. ὅθεν

Σκιοφοριών, ὠνος, ὁ, μὴν πίπτων μεταξὺ Μαρτίου κ. Ἀπριλίου.

Σκίρώ· Ζ. σκιρτάω. Νικανδρ. Θηρ. 75.

Σκίραλος, ὁ, κύρ. ὄνομα.

Σκίραίνω, ταυτ. σκίρῶ.

Σκίρρας, ἄδος, ἡ, : γῆ, ταυτ. γύφος.

Σκίρρα, ἡ, ταυτ. σκίρρος, Ἀρετ. 7, 14.

Σκίρρίτης, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος γύφον.

Σκίρρον, τὸ, ταυτ. σκίρρος αριθ. 2, κ. 3.

Σκίρρος, ὁ, οὐσιατ. τοῦ σκίρρος, τὸ ὄπ. Ζ.

Σκίρρος, ἡ, ὄν, σκληρός, στερρός. κ. σκίρος, σκίρος, σκίρος, σκίρος, σκίρος, ὅθεν μεταθ. ξερός, ξηρός, καὶ ἀποθ. τοῦ σ. χέρρος, χέρτος. 2) Οὐσιαστ. σκίρρος, ὁ, σκληρόν σῶμα, κ. σκληρύνσις, ἐξαιρ. εἰς τοὺς ἱατρ. ὅθεν σκίρος, ὁ, σκίρος, ὁ, κ. σκύρος κ. σκύρας, ταυτ. λατύπη, κ. τὸ ρυπώδες ἐπὶ τῶν τυρῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 925.

Σκίρῶω, ὦ, σκληρύνω.

Σκίρῶωδης, εὖρος, ὁ, ἡ, σκληρός.

Σκίρῶμα, τὸ, σκληρύμμα, σκληρότης.

Σκίρτάω, ὦ, μ. ἦτω, πηδῶ, χορεύω. Ἐκ τοῦ σκίω, ὅθεν σκιάω, εἶναι καὶ σκίρω. Ἐκ δὲ τοῦ σκίρω εἶναι σκίρτης, ὁ, σκίρτος, ὅθεν σκίρτάω· Ζ. κίω, κέω, κύω.

Σκίρτηδόν, Ἐπίρ. πηδητικὰ, χορευτικὰ, Ὀρφ. Λείφ. 24.

Σκίρτημός, ὁ, ἴων. ταυτ. σκίρτησις, Ὀρφ.

Σκίρτημα, τὸ, πῆδημα, χορεύμα, Αἰσχύλ.

Σκίρτησις, ἡ, πῆδησις, χορευσις : ἐθνῶν, ἐπανάστασις, Πλούτ.

Σκίρτητής, οὗ, ὁ (σκίρτάω), πηδητής, χορευτής, Μόσχος 6, 2.

Σκίρτητικός, ἡ, ὄν, σκίρτων, χορεύων.

Σκίρτοπόδης, οὗ, ὁ, ἔχων πηδητικούς πόδας· Ἐπίθ. τοῦ Σατύρου, Ἀνάλ. 3, σ. 238.

Σκίρτοποιέω, ὦ, κίμνω νὰ σκίρτησῃ, Ὁ, Ψαλ. 28, 6.

Σκίρτος, ὁ, Σκίρτοι, οἱ, συνοδοιπόροι τοῦ Βάκχου, ἐκ τοῦ σκίρω, ταυτ. σκίρτητα. 2) ὄνομα κύρ.

Σκίρων, ὠνος, ὁ, ταυτ. Σκίρων.

Σκίταλίζω, Δόγγ. 5, σ. 76. πρὸς τὰς περιβολὰς, Νομ. ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ ἀγκαλιάσω· ἄλλοτε ἦτο σκυταλίζω· εἶναι ὀρθότερον ἐκ τοῦ σκυτάλη, ὅν, ὡς ῥόπαλον (τὸ τοῦ ἀνδρός μόριον). τὸ πρῶτον παράγονσιν ἐκ τοῦ ἐφ.

Σκίταλοι, οἱ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 634, δαίμονες τινες προστάται καὶ ἐφοροῖ τῆς ἀσελγείας, ἀλλὰ ψευδῶς, διότι ὁ λόγος ἐκεῖ εἶναι περὶ τῆς εἰς τὸ ἀπατᾶν ἀναισχιντίας. [Εἶναι ἀντὶ σκίδαλος, ἐκ τοῦ κίνδω, κίνδω, ὅθεν κίνδαξ, κινάφη, κ. κινδάφη, κινδαλός· Ζ. κύνδαλος].

Σκίτυπία, ἡ, ταυτ. σκηνοπηγία, Ἡσύχ.

Σκίψη, ἡ, κ. Σκίφος· Ζ. κνίπος.

Σκίψας, ὁ, ταυτ. ξιφίας, Ἀθήν. σ. 282. Ζ. εἰς Ξ.

Σκίψίζω, ταυτ. ξιφίζω· Ζ. εἰς Ξ.

Σκίψινος, νη, νον· Ζ. σκίφος, ὁ.

Σκίφος· Ζ. κνίπος.

Σκίφος, ὁ, εἶδος φοίνικος· ὅθεν σκίφινος, νη, νον, ἐκ φύλλων φοίνικος πλεγμένος. 2) Δωρ. ἀντὶ ξίφος· ὅθεν

Σκίφύδριον, Δωρ. ἀντὶ ξιφύδριον.

Σκίωδης, εὖρος, ὁ, ἡ (σκιά, εἶδος), Ἐπίρ. -ωδῶς, σκιαρός, σκοτεινός, θολός, νεφελώδης, π. χ. φθινόπωρος, Ἰπποκρ.

Σκίωτός, ἡ, ὄν, ἐπισκισμένος, σκεπασμένος μὲ σκιάν.

Σκλέω, ξηραίνω, ὅθεν σκλήμι κ. σκληρός· Ζ. σκέλλω· ὅθεν

Σκλήμα, τὸ, σκληρύμμα, ξήραμα.

Σκλήμι· Ζ. σκλέω, κ. Σκέλλω.

Σκληραγώγέω, ὦ, τρέφω, ἡ ἀνατρέφω μὲ σκληρότητα.

Σκληραγώγια, ἡ, οὗτ. τοῦ πρ.

Σκληράργιλλος, ὁ, ἡ : γῆ, σκληρὰ ἀργίλλος, Γεωπ. 9, 4, 5.

Σκληραύχην, εὖρος, ὁ, ἡ (αὐχὴν), ἀλύγιστος τὸν τράχηλον, ἄγριος, ἀδάμαπτος· Κυρίως, ἐπὶ ἵππου.

Σκληρευνία, ἡ, ἴων. -ία, ἡ· Ζ. σκληροκοιτία.

Σκληρία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ σκληρός.

Σκληρίαισις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Σκληρίω, ὦ, εἶμαι σκληρός.

Σκληροβίος, ὁ, ἡ, ζῶν σκληρὰν ζωὴν, Φρύνη, Βερκ. σ. 62.

Σκληρόγας, ὁ, ἡ, ἔχων σκληρὰν γῆν.

Σκληρόδερμος, ὁ, ἡ, ἔχων σκληρὸν δέρμα.

Σκληροδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα), ἔχων σκληρὰν διαίταν, Φίλων.

Σκληρόθριξ, ἔχος, ὁ, ἡ, σκληρομάλλης, Ἀριστοτ. Φυσιογ.

Σκληροκαρδία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Σκληροκαρδίας, ὁ, ἡ, ἀπλαγχνος, σκληρός κατὰ τὰ ἦθη, Ἐκκ. Συγγρ.

Σκληροκέφαλος, ὁ, ἡ :

Σκληρόκηρος, ὁ, ἡ, μέ σκληρὸν κηρίον ἀλειμμένος, Διογ. Λαέρ. 7, 37.
 Σκληροκοίλιος, ὁ, ἡ, ἔχων σκληρὰν κοιλίαν, Διοσκορ.
 Σκληροκοιτέω, ὦ (κοίτη), κοιμῶμαι εἰς σκληρὰν κλίνην, Ἰπποκρ.
 Σκληροκοιτία, ἡ, τὸ σκληρὰν κοίτην, κλίνην ἔχειν, ταυτ. σκληρευνία.
 Σκληρόκοκκος, ὁ, ἡ, ἔχων σκληροὺς κόκκους, Ἀθην. σ. 650.
 Σκληροπαγής, ὁ, ἡ, σκληρὸς κατὰ τὴν σύστασιν· ἔχων σκληρὰ κρέατα, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. τροφ. 8.
 Σκληροπαίκτης, ὁ· Ζ. σκιροπαίκτης.
 Σκληροποιέω, ὦ, κάμνω σκληρὸν, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τρ. 43.
 Σκληροποιός, ὁ, ἡ, κάμνω σκληρὸν, ξηραίνων, Πλούτ.
 Σκληρόπους, ὁ, ἡ, σκληροπόδαρος, Γλωσσ. Στεφ.
 Σκληρός, ὁ, ὡν (σκληέω), ξηρός, τραχύς, Ἀριστοτ. Πρέβλ. 30, 1. 2) Μεταφ. α) ἀνδρῶπιος σκληρός, αὐστηρός, ἀδυσπῆτος. β) πρᾶγμα σκ. βαρὺ, δυσκατόρθωτον. 3) Τροπ. παίς σκληρός, ὅστις φαίνεται πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν ἀπ' ὅ,τι εἶναι. ἀντίθ. προφερής, Πλούτ. Ἀγης. Οἱ Ἀττ. ἔλεγον σκληρὸς, τὰ τόντες πρὸ τοῦ ρ τὸ φ, ὡς φράσσω ἀντὶ φάσσω.
 Σκληρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ), ἔχων σκληρὸν κρέας.
 Σκληρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα), ἐπὶ ἵππου, ἀδάμαστος. 2) δυσκολοπρόφορος, δυσπρόφορος· σίγμα, Ἀθην. σ. 467.
 Σκληρόστραχος, ὁ, ἡ (ὄστρακον), ἔχων σκληρὸν ὄστρακον.
 Σκληροσώματος, ὁ, ἡ, σκληρόκορμος, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλημ. 1, 120.
 Σκληροτήρ, ἡ, Ἐρετριακῶς, ἀντὶ σκληρότης, Πλάτ. Κρατ.
 Σκληρότης, ἡ, σκληρότης· Μεταφ. τῶν ἡθῶν κ. φρονημάτων.
 Σκληροτραχηλέω, τὸ ῥῆμα.
 Σκληροτραχηλος, ὁ, ἡ, ταυτ. σκληραύχην.
 Σκληρότριχος, ὁ, ἡ, ταυτ. Σκληρότριξ.
 Σκληρουχία, ἡ (ἔχω), τὸ σκληρῶς ἔχειν, κακοπάθεια, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 8.
 Σκληροφθαλμία, ἡ, σκληρότης τῶν ὀφθαλμῶν, Παῦλ. Αἰγιν. 3, 22.
 Σκληρόφθαλμος, ὁ, ἡ, ταυτ. ξηρόφθαλμος.
 Σκληροφυής, ὁ, ἡ, σκληρὸς κατὰ τὴν φύσιν, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. τροφ. κεφ. 7.
 Σκληρόφυχος, ὁ, ἡ, ταυτ. σκληροκάρδιος.
 Σκληρώω, ὦ, κ. -ύνω (σκληρός), κάμνω σκληρὸν.
 Σκληρυντικός, ὁ, ὡν, σκληρύνων, ἐκ τοῦ
 Σκληρύνω· Παρακ. ἀπεσκληρυμμένον· ὁθεν
 Σκληρύσμα, τὸ, ταυτ. σκληρύσμα, σκληρὸν τι.
 Σκληρυσμός, ὁ, τὸ σκληρύνειν.
 Σλήρωμα, τὸ, ταυτ. σκληρύσμα.
 Σκληρώδης πέτρα, Μανέθ. 4, 325, ταυτ. σκληρά.
 Σκληφρός, ἡ, ὡν, ἀττ. ταυτ. σκληρός.
 Σκνιπαῖος, ὁ (σκνιπός, ἀρ. 2)· ὁδότης, Θεόκρ. 16, 95. ταυτ. κνεφαῖος ἢ σκοταῖος, ἀρ. 2. ἐν σκοτει περιπατοῖν. Ζ. κοιταῖος.
 Σκνιπός, ἡ, ὡν, κ. Σκνιφός, ἐκ τοῦ κνιπός, κνιφός, προσλ. σ, κ. ἀποβ. τοῦ ν, σκνιπός, σκνιφός, ὡς σκίψ, ἀντὶ κνίψ· φιφλάργυρος, ἐκ τοῦ κνάω, κνίω, κνίζω (κνίπω), κνίπτω. 2) Σκολός, σκοτεινός, ἐκ τοῦ νέφας· κνέφος, σκνίφος· Ζ. κνιπός.
 Σκνιπότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. ἀρ. 1, Σχολ. Λουκιαν. Ζεὺς Τραγωδ. 15.
 Σκνίπτω, ταυτ. κνίπτω, τοῦτο δὲ ἀντὶ κνίζω, ὁπλ. νύσσω, κεντῶ, Ἠσύχ.
 Σκνίφος, ἡ Σκνίφος, τὸ, ταυτ. κνέφος, Ἠσύχ. Ζ. σκνιπός, ἀρ. 2.
 Σκνιφός, ἡ, ὡν· Ζ. σκνιπός.
 Σκνιφότης, ἡ, ὡς, κ. Κνιφότης, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Σκνίψ, κ. Σκνίψ, πός, ὁ κ. ἡ (κνίψ), σκώληξ, ὅστις κατοικεῖ ὑποκάτω εἰς τὴν φλούδαν τῶν ξύλων, καὶ τὰ τρώγει. 2) ὁ Πλίνιος ὀνομάζει οὕτω καὶ τοὺς μικροὺς μύρμηκας. Πρβ, σέρφος.
 Σκοά, κ. } ταυτ. σκιά· σχημ. ὡς γλοῖα γλία, φλοῖα φλία, ὁθεν σκοῖα· }
 Σκοῖα, } διον, σκοῖδιον (ὡς βοῖδιον, βοῖδιον), ταυτ. σκιάδιον. κ.
 Σκοῖδος, ὁ, Μακεδ. ταυτ. ταμίας, διοικητής, ἐπίτροπος, ἢ ἐπι-

στάτης τῶν χρειωδῶν τοῦ οἴκου· καὶ
 Σκοῖός, ὁ, ὡν, σκεπασμένος, ταυτ. σκιερός.
 Σκοομαχέω, ταυτ. σκιαμαχέω. Ζ. σκευάζω, κ. σκιεράω.
 Σκοῖθης, κ. Σκόθης, ὁ, κατὰ διαλ. ἀντὶ φοῖθης, συκοφαντής.
 Σκοῖπος, ὁ, ἡ κεφαλὴ τῆς δοκού (γρεντιάς), ἡ ἐξέχουσα· ἐξω τῆς στέγης, Ἠσύχ. (ἐκ τοῦ σκέπω, σκείπω, σκόπος, σκῶπος).
 Σκολιάζω, μ. ἀσω, εἶμαι σκολιός, ἡ περιπατῶ σκολιάς ὁδούς, Οἱ.
 Σκολιάινω, ταυτ. σκολιῶ.
 Σκολιόβουλος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀγκυλομήτης, Σουῖδ.
 Σκολιόγραπτος, ὁ, ἡ, στραβογραμμένος, Ἀθην. σ. 286.
 Σκολιόδρομέω, ὦ, περιπατῶ, τρέχω σκολιῶς, Κύριλλ. Ἀλ. Τ. 2, σ. 371. 5, σ. 571.
 Σκολιόδρομος, ὁ, ἡ, στραβὰ τρέχων, περιπατῶν, Ὀρφ.
 Σκολιότριξ, τριχος, ὁ, ἡ, ἔχων σκολιάς τρίχας, ἡ φύλλα, Μελέαγρ. 1, 37.
 Σκολιόν, τὸ, νοητ. μέλος, ἀντίθ. ὀρθιον μέλος. φθὴ ψάλλομένη εἰς τὰς εὐωχίας μετὰ τὴν λύραν κυκλικῶς. Ἄλλοι τὸ τονίζουσι Σκόλιον ὡς οὐσιαστ. Ἐτυμολογοῦσι τὴν ὀνομασίαν διαφόρως. Συνήθ. ὡς ἀντίθ. τοῦ τό ὑπὸ πάντων ἀδόμενον κατ' ἓνα ἐξ ἑτ'· καὶ ἐπομένως, ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὁ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν σκολιόν, Σχολ. Λουκιαν.
 Σκολιοπλαγής, ὁ, ἡ, σκολιῶς, ἡ εἰς τὰ σκολιά πλανώμενος, Νίκανδρ. Θηρ. 318.
 Σκολιοπόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. σκολιόδρομος, Σέξτ. Ἐμπ.
 Σκολιός, ὁ, ὡν, καμπύλος, στραβός· ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ῥέων ἀφισιδῶς. Μεταφ. δόλιος, ψεύστης, ἀπατεῶν. Ζ. σκέλλω.
 Σκολιότης, ἡ, ὡς, καμπυλότης, στραβότης.
 Σκολιόφρων, ὁ, ἡ (φρήν), ταυτ. σκολιόβουλος.
 Σκολιόχειλος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀγκυλοχείλης, Σουῖδ.
 Σκολιόω, ὦ (σκολιός), καμπυλόνω, στραβόνω, λυγίζω.
 Σκολίωμα, τὸ, καμπύλωμα, λύγισμα.
 Σκολίωσις, ἡ, τὸ οὖς τοῦ σκολιῶ.
 Σκόλλυς, ὁ, κ. Σκολλύς, υἱός, ὁ, κ. Σκόλλης, κ. Σκολλίς, εἶδος κουράς κατ' ἣν κείρουσι τὴν κεφαλὴν ἀφίνοντες μόνον εἰς τὴν κορυφὴν τρίχας, Ἠσύχ. Σουῖδ. Ἀθην. σ. 404. [ὅχι ἐκ τοῦ σκολύπτω, ἀλλὰ συγγ. τοῦ κολός, κόλλωψ, σκόλωψ, σκολύς ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ στρογγύλου.]
 Σκόλοκρος, ὁ, ἡ, ταυτ. σκόλος. ἐπὶ ζώων ἔχοντος μικρὰ, ἡ κομμένα κέρατα, Φώτιος· κ. Ἠσύχιος.
 Σκολομαχαίριον, τὸ, ὄργανόν τι ἐκ τοῦ σχήματος ὀνομασθέν μετὰ μίαν ὀξείαν καὶ ἄλλην ἀμβλείαν κόψιν, Γαλην. Μεθοδ. Ἰατρ. 14. 17. 15. Παῦλ. Αἰγιν. 6, 6.
 Σκολόπαξ, κ. Σκολώπαξ, ὁ, μεγάλη ξυλόκοτα· Ὁ Ἀριστοτ. ἔχει καὶ ἀσκάλωψ, ὡπας (ὡς σπάλαξ, ἀσπάλαξ).
 Σκολόπενδρα, ἡ, χιλιποδάρων ἔντομον, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 1, 4. 4, 7. 9, 37. 2) Θαλασσία σκολόπενδρα, 2, 14. 3) ἐκ τῆς ὁμοιότητος, τὸ φυτὸν ἀσπληνον, ἡ σπλήνιον, σκολοπένδριον. Ἀντὶ σκολοπέδρα παρὲνθ. ν. ὡς ἐκ τοῦ ἔξω ἔδρα, οὕτως ἐκ τοῦ πέξα πέδρα.
 Σκολοπένδρειος, εἶα, εἰον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ
 Σκολοπένδριον, τό· Ζ. σκολόπενδρα.
 Σκολόπενδριος, ὁ, ἀντὶ σκολόπενδρα.
 Σκολοπενδρώδης, ὁ, ἡ, ὡς ἀντὶ Σκολόπενδρα ἀρ. 1. 3· Στράβ. 13, σ. 873.
 Σκολοπήεις, εἶδος, ἡ· μοῖρα, θάνατος τοξευμένου· τύπος ἀγαπητός εἰς τὸν Μανέθ. καὶ τοὺς Ἀλεξανδρινούς ποιητάς.
 Σκολοπίξω (σκόλωψ), παλευκύνω τινα (κακοῦργον)· καὶ νύττω, κεντῶ.
 Σκολοποειδής, ὁ, ἡ, ὡς ἀντὶ παλοῦκι, μυτηρός, σουγληρός, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 1, 16.
 Σκολοπώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 Σκολοψ, ὁ, ὡς, παλοῦκι, Ἰλ. 2, 343. πᾶν ὀξύ σῶμα, ἀγκάδι, βελόνη, βέλος, παλοῦκι κτ. Ἐκ τοῦ κολός ἢ κολός, Ἰων. κῶλος προσλ. σ, σκῶλος κ. σκόλωψ. Ζ. κ. σκῶλα.
 Σκόλυβος, ὁ, ταυτ. σκόλυμος.
 Σκόλυβρος, Ζ. σκόλυφρος.
 Σκολύβριον, τὸ, χαμηλόν, τρίπουν θρονίον, καρκελάκι, Πλάτ. Εὐθύδημ. σ. 217. Καὶ σκολύβριον, τροπὴ τοῦ φ, καὶ 2, ὡς φῆρ κ. 2ῆρ κττ.
 Σκόλυβρος, ὁ, ὁθεν τὸ πρ. ὑποκοριστ.
 Σκόλυμος, κ. Σκόλυβος, ὁ, εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ ἐδαδίου, Διοσκ. 3, 16. Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 3. κ. 4. Ἐκ τοῦ σκολός, σκολ-

λός, ταυτ. κολός, ως ἐκ τοῦ ἡδύς, ἡδυμός κτ.
 Σκολυμώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν σκόλυμος.
 Σκολύπτω, ταυτ. κολούω, πηρόνω, μικρύνω, ἀποκόπτω, ἐξαιρέτως, ἐπὶ περιτομῇ τῆς ἀκροβυστίας· Ἀποσκολύπτειν ἀνδρα, κινεῖν εἰς ἀσέλγειαν. [Ἐκ τοῦ κελύφω, -πτω, (ἀντί γλύφω, πτω) κολύπτω, προσ. σ, σκολύπτω (Ζ. κολάπτω).]
 Σκολυφρός, ὁ, ἡ, ταυτ. σκληρός· καὶ σκέλυβρός, σκολοβρός. Τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ σκελιφρός, σκληφρός κατὰ τὴν σημασίαν. ἀλλ' αἱ ἀρχαίων διάφοροι.
 Σκομβρὶς, ἡ, κ. Σκόμβρος, ὁ, τὸ γνωστὸν μας σκομβρί.
 Σκομβρίζω, ταυτ. ῥαδαπυγίζω.
 Σκόνυζα, ἀντί κόνυζα, ἐκ φερσερ. Φώτιος κ. Ἡσύχ.
 Σκοπαῖος· Ζ. σκωπαῖος.
 Σκοπάρχης, ου, ὁ, δηλ. ἀρχὸν τῶν σκοπῶν, ἡγεμὼν τοῦ ἐμπροσθέντος στρατεύματος, Ξενοφ. Κύρου Π. 6, 3, 6.
 Σκόπας, α, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Σκοπελοδρόμος, ὁ, ἡ, τρέχων εἰς τοὺς βράχους καὶ βουνούς, Ἀνάλ.
 Σκοπελοειδής, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ σκόπελον, Σχολ. Πινδ. Πύθ. 4, 370.
 Σκόπελος, ὁ, κυρίως, ὑποκ. τοῦ σκοπός· ὑψηλὸς τόπος, κορυφὴ βουνοῦ, Ἀπολλων. 4, 640· τόπος, ὅθεν ἐμπορεῖ νὰ ἴδῃ τις πολλὰ μακρὰν, ἐξαιρ. πέτρα, νῆτος ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν. 2) ὄνομα νήτου.
 Σκοπελώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. Σκοπελοειδής.
 Σκόπευμα, τὸ, κυρίως, ταυτ. σκοπός, ἰδίως, ταυτ. ὑπόσκοπος χεῖρ, ὅταν τις κρατῇ τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ διὰ νὰ βλέπῃ ἀκριβέστερα· Μετὰ τούτον τὸν τρόπον παριστάνονται οἱ Πάνες καὶ οἱ Σάτυροι, καὶ οὕτω τὸς εἰτήγαγε χορεύοντας ὁ Αἰτχ. εἰς σατυρικὸν τι ποίημα· Διὰ τοῦτο οἱ Γραμμ. τὸ ἐξηγουσὶ σχῆμα ὀρχητικόν· Ἡ γραφὴ σκώπευμα ἐμπορεῖ νὰ εἴναι Ἰωνικὴ χωρὶς νὰ παράγεται ἀπὸ τὸ σκῶψ.
 Σκοπευτήριον, τὸ, ταυτ. σκοπιὰ, Εὐσέβ.
 Σκοπεύω, Ἡρόδ. 1, 8. κ. -έω, κυττάζω, βλέπω μακρὰν εἰς τὰ πέριξ, παρατηρῶ, ἐξετάζω, βλέπω εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὸ τέλος. Μετὰφ. ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου σκοπὸν τινα· μετὰ τοῦ περὶ, σκέπτομαι, συλλογίζομαι· μετὰ τοῦ πρὸς τί, ἀποβλέπω εἰς τί· σκόπει μή, ἀντί πρόσεχε μή, ἢ φοβοῦμαι μή.
 Σκοπέω, ὦ· Ζ. πρ.
 Σκοπή, ἡ, θέα, θεωρία· εἰς μακρινούς τόπους. 2) ὁ τόπος, ὅθεν θεωρεῖ τις μακρὰν, Αἰσχύλ. Ἰκστ. 727. Στράβ. 11, σ. 376. Sieb. 3) ἀντί ἀποψις, βλέμμα. Ζ. σκέπτομαι.
 Σκόπησις, ἡ, ταυτ. σκέψις, Ἡσύχ.
 Σκοπιὰ, ἡ, Ἰων. Σκοπιή, ἡ, τόπος, ὅθεν ἐμπορεῖ τις νὰ κυττάξῃ μακρὰν, Ὁμ. καὶ τὸ σκοπεύειν, Εὐρ. Ὀρ. σκοπιήν ἔχω, ἀντί σκοπιάζω· Ζ. σκέπτομαι.
 Σκοπιάζω, } κυττάζω ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου, Ἰλ. κ, 40.
 Σκοπιᾶω, }
 Σκοπιήτης, ὁ, ὁ σκοπεύων, Ῥιανού ἐπιγρ. 8. 2) κάτοικος ὄρους, ὡς σκοπιωρός, Ἀνάλ.
 Σκόπιμος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸν σκοπὸν, γινόμενος μὲ σκοπὸν σχημ. ὡς πόμπιμος, πόριμος κτ.
 Σκοπιωρέσμαι, οὔμαι, κυττάζω ἀπὸ τὴν σκοπιάν· παρατηρῶ, Φιλόστρ. σ. 784. ἐκ τοῦ
 Σκοπιωρός, ὁ, φύλαξ εἰς τὴν σκοπιάν, Φιλόστρ. σ. 784. (Νομ. σκοπίας οὐρός, ὥρος, ἀλλὰ τὸ ὥρος ἀνήκει τὸσον ὀλίγον ἐδῶ, ὅσον καὶ εἰς τὸ τιμωρός.)
 Σκοπός, ὁ (Ζ. σκέπτομαι), τὸ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον κυττάζει τις μακρόθεν Μετὰφ. τὸ τέλος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖται τι. 2) ὁ κατασκοπός, Ἰλ. κ, 224. φύλαξ, φρουρός, Πίνδ. Ὀλύμπ. 6, 101. Εἰς τὸν Σοφ. Οἰδ. Κ. ὁ ἀποστελλόμενος εἰς κατασκοπεύειν, καὶ ἐπιστρέφειν ὀπίσω.
 Σκοπτικός, ἀντί σκωπτικός.
 Σκόπτω, ἀντί σκώπτω, μεταγενεστέρᾳ γραφῇ.
 Σκορδίζω, ἀντί σκοροδίω, ὡς καὶ σκόρδον, ἀντί σκόροδον.
 Σκορᾶκίζω, στέλλω εἰς κόρακας, εἰς τὸ ἀνάθεμα, ἀποδιώκω καταφρονητικῶς, καταφρονῶ, Πλούτ. Ἀρτοξ. 27. Δέν ἐγενεῖν ἐκ τοῦ Εἰς κόρακας, ἀλλ' εἶναι κορακίζω προσλ. σ.
 Σκορακισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Σκόρδαξ, ὁ, τὸ αὐτὸ καὶ Κόρδαξ, εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθήν. σ. 403.

(B.)

Σκορδενάομαι, ὦμαι, μ. ἤσομαι, Ἰων. Σκορδινέομαι, ξηρο-
 τεντόνομαι, τεντόνομαι χασμώμενος, ὡς ἐκ τοῦ ὕπνου. ὀργίζο-
 μαι· κ. ταυτ. καρηβαρέω, ὡς ἀποτελέσμα κενώσεως καὶ ἑμετοῦ -δί-
 νημα, κ. κορδίνημα, κ. -δινιτμός, ὁ, τὸ Κ. ξηροτάναυσμα. Ἐκ
 τοῦ κόρος, κόρυς, δηλ. κόρα, ἡ κεφαλὴ, ταυτ. καρηβαρέω,
 ἔχω κεφαλὴν βαρεῖαν ὡς κοιμώμενοι καὶ μεθύοντες, ἔπειτα, κινου-
 μαι ὡς οἱ ἐξ ὕπνου ἀνιστάμενοι. Εἶπαν καὶ καρδινέω, ὅθεν καρ-
 δίνημα, ταυτ. σκορδίνημα.
 Σκορδίνημα, τὸ, κ. } Ἰδ. τὸ πρ.
 Σκορδινισμός, ὁ, }
 Σκορδιοειδής, ὁ, ἡ, ὡσάν σκόρδιον,
 Σκόρδιον, τὸ, φυτὸν ὅμοιον σκόρδῳ κατὰ τὴν ὁσμὴν.
 Σκόρδον, συγκοπ. ἐκ τοῦ σκόροδον, τὸ, οὕτω τὸ προφέρομεν καὶ
 τὴν σήμερον Κ. Ζ. κρόμμυον.
 Σκορδόπρεσον, τὸ, φυτὸν ἔχον γυῖσιν σκόρδον καὶ πράσου, Δι-
 οσκ. 2, 183.
 Σκορδοπώλης, κ. Σκοροδοπώλης, ὁ, ὁ πωλὼν σκόρδα.
 Σκορδῶ. Ζ. σκοροδῶ.
 Σκορδύλη, κ. } κυρίως, ταυτ. κορδύλη κ. κορδυλος. τὸ τε.
 Σκορδύλος, ὁ, } λευταῖον, σαύρα διατυπωμένη εἰς τὰ ἔλη· τὸ σ
 εἶναι πρόσλ.
 Σκοροβαῖος, ἀντί σκαρβαῖος, Ἡσύχ.
 Σκοροδάλη, ἡ, ζυμὸς ἐξ ἀλμύρας καὶ ὄξους καὶ σκόρδου, Κ
 σκορδάρη.
 Σκοροδίω, μ. ἴσω, τρέφω μὲ σκόρδα, Ἀθήν. σ. 132. 2)
 Οὐδ' ὅμοιον τῷ σκόρδῳ κατὰ τὴν γεῦσιν καὶ ὁσμὴν εἶναι.
 Σκοροδίον, τὸ, Πληθ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 819. φύλλα σκόρδου.
 κυρίως, ὑποκ. τοῦ σκόροδον.
 Σκοροδομαχοί, οἱ, μαχόμενοι διὰ σκόρδων, ἢ κατὰ τῶν σκόρ-
 δων· μυθώδης τις λαός. Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ., 15.
 Σκοροδομιμητός, ἡ, ὄν, (μιμέομαι), ταυτ. σκοροδοειδής,
 ὅμοιος σκόρδῳ, Ἀθήν. σ. 372. ἐξ Ἀριστοφ.
 Σσόροδον, τὸ, σκόρδον.
 Σκοροδοπώλης, ὁ, ὁ πωλὼν σκόρδα, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 678.
 Σκοροδοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων σκόρδα.
 Σκοροδῶ· κ. Σκορδῶ, ἀντί συνουτιάζω, Ἡσύχ. Πολυδ. Πρβ.
 σμοκορδῶ.
 Σκοροδῶν, ὤνος, ὁ, κῆπος σκόρδων.
 Σκορπίος, εἶα, ον, ταυτ. τοῦ
 Σκορπήτος, Ἰων. ἀνήκων εἰς σκορπίον, Ὀρφ. λίθ. 15, 1.
 Σκορπιαίνω (σκορπίος), παροργίζω. Μέσ. ὀργίζομαι, Προκοπ.
 Ἀνέκδοτ. κερ. 9.
 Σκορπιανός, ἡ, ὄν, γεννημένος ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ Σκορπίου,
 Πρβ. κριανός.
 Σκορπίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σκορπίος.
 Σκορπίζω, Νομ. Μακεδ. λέξεις εἰσπαχθεῖσα μετὰ τὸν Μ. Ἀλέξαν-
 δρον, μ' ὅλον ὅτι τὴν ἔχει ὁ Ἐκαταίος.
 Σκορπιόδηκτος, ὁ, ἡ (δάκνω), δαγκωμένος ἀπὸ σκορπίου.
 Σκορπιόειδής, εἶος, ὁ, ἡ, ὡσάν σκορπίος.
 Σκορπιόεις, εἶσα, εν, ἀπὸ σκορπίου, ἀνήκων εἰς σκορπίον, Νίκ.
 Σκορπιόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω), ταυτ. σκορπιόδηκτος,
 Διοσκ. 1, 5.
 Σκορπίος, ὁ, σκορπίος Κ. 2) ἀκανθώδης τις ἰχθὺς τῆς θαλάσ-
 σης, Κ. σκορπίδι. 3) ἀκανθώδης τι φυτὸν, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 6,
 1. 4) πολεμικὴ μηχανή, δι' ἧς ἐτόξευαν βέλη. 5) πλέγμα τι τῆς κό-
 μης, Σχολ. Θουκυδ.
 Σκορπίουρος, ὁ, ἡ (οὐρά. σκορπίος), φυτὸν τι· Τὸ αὐτὸ κ.
 Ἡλιοτρόπιον μέγα, Διοσκ. 4, 193.
 Σκορπιόω, ὦ, ταυτ. σκορπιαίνω.
 Σκορπισμός, ὁ, τὸ σκορπίζειν. καὶ τὸ σκορπίζεσθαι.
 Σκορπίτης, ου, ὁ, εἶδος λίθου, Πλίν. 37, 10.
 Σκορπιώδης, εἶος, ὁ, ἡ, ταυτ. σκορπιόειδής· τὸ ἐν τοῖς βι-
 βλίοις γινόμενον σκορπιώδες, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. σκώληξ τις γεν-
 νώμενος εἰς τὰ βιβλία.
 Σκορπίων, ὁ, ταυτ. σκορπίος, ἀριθ. 4.
 Σκοτάζω, ταυτ. σκοτίζω, Ὀ.
 Σκύταϊος, ἡ Σκοταῖος, αἶα, αἶον (σκότος, ὁ), σκοτεινός. 2)
 ὅστις πράττει τι εἰς τὸ σκότος· σκοταῖος ἡλᾶς, δηλ. ὅταν ἐσκο-
 τίσθῃ ἡ ἡμέρα, τὸ ἐσπέρας, Ξενοφ. Κύρ. κ. Ἀνάβ. Πρβ. σκι-
 παῖος κ. σκοπιαῖος.

45

Σκοτάνη, ἡ, ὄνομα τόπου.
 Σκοτασμός, ὁ (σκοτάζω), ταυτ, σκοτισμός : ὀφθαλμῶν, δάμ-
 βωμα, Διοσκ. 1, 8.
 Σκοτάω, ὦ, ταυτ. σκοτάζω· ὅθεν σκοτόωσι, ποιητ. ἐπεκτ. ἀντί
 σκοτῶσιν, Νίκανδρ. Ἀλ. 35.
 Σκοτεινός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ, -νός. 2) Τροπ. δυσνόητος, ὡς ὁ Ἡ-
 ράκλειτος : ποίημα, ὡς τὸ τοῦ Λυκόφρονος.
 Σκοτεινότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πλάτ. Σοφιστ.
 Σκοτεινοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, φορῶν σκοτεινά, Χρυσοττ. Τ.
 6, σ. 556. Περισίτων.
 Σκοτεινώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. σκοτώδης.
 Σκότειος, ταυτ. σκοταῖος κ. σκότιος.
 Σκοτερός, ἡ, ὄν, ταυτὸς σκότιος, Ὀρφ. Ἀργ. κατὰ τὸ ζο-
 φερὸς, ὀνομαστικῶς κτ. Ἀδίκως ἀμφ. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει κ. σκοταρία, ἵσως
 σκοτερία, ἀντί ζόφος, ἐκ τῆς διαλέκτου τῶν Ἀχαιῶν.
 Σκοτεύω (σκότος), κρύπτομαι εἰς τὸ σκότος.
 Σκοτία, ἡ, σκότος, σκοτεινὸς τόπος, Εὐρ. Φοίν. 337. 2) Εἰς
 τὴν τεκτονικ. ταυτ. τρίγλυφον, Ἡτύχ.
 Σκοτιάος, ταυτ. σκοταῖος.
 Σκοτίας, ὁ, φυγὰς κρυπτόμενος, Ἡτύχ.
 Σκοτίζω, μ. ἴσω, (σκότος).
 Σκοτίνας, ὁ, ἀντί σκοτίνης, ταυτ. σκοτίτας, σκοτίτης (σχημ.
 ὡς μαζίνας, λαξίνας, πρατίνας, σπαθίνης κτ.)
 Σκότιος, ἰα, ἰον (σκότος), σκοτεινός· ὅ, τι ζῇ εἰς τὸ σκότος : μὴ
 εἶ· ὅ, τι συμβαίνει εἰς τὸ σκότος, κρυφίως : κύπρις· παῖδες σκό-
 τιοι, Εὐρ. Ἀλκ. 989. οἱ γεννώμενοι ἐκ μὴ νομίμου γάμου, νό-
 σοι. Εἰς τοὺς Κρήτας λέγουσι ὅτι ὠνομάζοντο οὕτως οἱ ἀνηβοὶ
 παῖδες, ἀλλὰ τοῦτο ἐμπορεῖ νὰ σημαίνει κ. Ἐφηβοί· διότι, ὡς λέ-
 γει ὁ Σίλων, γένειον λαχνοῦται χροίης ἀνδρὸς ἀμειβομένης, κ. ὁ
 Πίνδ. λάχνην νιν μέλαν γένειον ἔρεφον· κ. ὁ Καλλίμ. ἀρτί γένεια
 περλάζων. ἄρα ἐσκιασμένοις.
 Σκοτισμός, ὁ (σκοτίζω), τὸ σκοτίζειν, καὶ τὸ σκοτιέσθαι·
 ζάλη, ὅταν τις βλέπῃ ἐκ σκοτοδίνης μαῦρα τὰ πράγματα.
 Σκοτίτης, ὁ : Ζεὺς σκοτίτας, ταυτ. σκότιος, Πaus. 3, σ. 250.
 Σκοτοβενίω, κατὰ τὸ σκοτοδινῶ, συνουσιάζω εἰς τὸ σκότος,
 Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1221.
 Σκοτοδασυπυκνόφριξ, τριχός, ὁ, ἔχων μαῦρα καὶ πυκνά μαλ-
 λία, Ἀριστοφ.
 Σκοτόδειπνος, ὁ, ἡ, Γραμμ. ταυτ. ζοφοδορπίας, Ἀλκαῖος.
 Σκοτοδινέω, ὦ, κ. -δινιάω, ζαλίζομαι, βλέπω, μαῦρα τὰ
 πράγματα, ἐκ τοῦ
 Σκοτοδίνη, ἡ,
 Σκοτόδινος, ὁ, (σκότος, δῖνος), ζάλη, ὅταν τινὸς φαίνονται
 Σκοτοδιν(α, ἡ, } μαῦρα καὶ σκοτεινὰ τὰ πράγματα.
 Σκοτοδινίαι, ἡ, }
 Σκοτοδινίαι, ὁ, ἡ, } Νίκανδρ. ταυτ. σκοτεινός.
 Σκοτόεις, -εσσα, εν, }
 Σκοτοεργός, ὁ, ἡ, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ σκότος, τὴν νύκτα
 : κλιβανεύς, Μανέθ. 1, 81.
 Σκοτοιβόρος, ὁ, ἡ, Τροπ. δόλιος, ἀπατηλός, Ἡτύχ. κ. Εὐ-
 στάθ. κυρίως, τρώγων εἰς τὸ σκότος· Σχημ. κατὰ τὸ ὁδοι-
 πόρος.
 Σκοτόμαινα, Ἀττ. ταυτ. σκοτομήνη.
 Σκοτομήδης, ὁ, ἡ, πανούργος, δόλιος, ὕπουλος.
 Σκοτομήνη, ἡ, κ. } (σκότος, μήνη), νύξ μὴ φωτιζομένη
 Σκοτομήναι, ἡ, } ἀπὸ τὴν σελήνην.
 Σκοτομήνιος, ἰα, ἰον, Ὀμ. : νύξ, ὁπότε δὲν φεγγεῖ ἡ σελήνη,
 ταυτ. ἀσέληνος, σκοτεινή.
 Σκότος, ὁ, Ὀδυσσ. κ. Σκότος, εὖ, τὸ· συγγεν. τοῦ σκοῖ,
 δηλ. σκιά.
 Σκοτάω, ὦ (σκότος), σκοτίζω. 2) ζαλίζω τινά, ὥστε νὰ βλέπῃ
 μαῦρα τὰ πράγματα· σκοτόνω κ. ἀντί φονεύω.
 Σκοτώδης, εὖ, ὁ, ἡ, ταυτ. σκοτοειδής.
 Σκοτωδία, ἡ, ταυτ. σκότος, Φωτι. βιβλ. σ. 238. (ὡς τερα-
 τωδία, φρικωδία κτ.)
 Σκότωμα, τό, ζάλη. Ζ. σκοτόω, ἀριθ. 2. σκότωμα καὶ σκοτω-
 μός κ. ὁ φόνος.
 Σκοτωματικός, ἡ, ὄν, διεγείρων ζάλην, σκοτοδίνην.
 Σκότωσις, ἡ, σκοτισμός. 2) ζάλη, σκοτοδίνη.
 Σκυβαλίζω, Νομ. καταφρονῶ ὡς σκύβαλον. Ζ. σκύβαλον.

Σκυβαλίσκος, ἡ, ὄν, καταφρονημένος, οὐδαμινός, Πλούτ.
 Θεμιστ. 21.
 Σκυβαλισμα, τό, ἀπερρίμμενον, καταφρονημένον πρᾶγμα, ἡ
 πρόσωπον.
 Σκυβαλισμός, ὁ, καταφρόνησις, ἀπόρριψις.
 Σκυβαλον, τό, ἀπόρριμα, δηλ. ἄχυρα τὰ ἐν τῷ σίτῳ, πί-
 τυρα, σκολιὰ [Αἰσώτης εἶναι ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ κυτίβαλον,
 τὸ ριπτόμενον εἰς τοὺς κύνας· ἡ ἐννοία τῆς λέξεως εὐρίσκαται εἰς
 τὸ κύβαλον προτλ. σ.]
 Σκυβαλώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν σκύβαλον.
 Σκυδμαινός, ὁ, ταυτ. σκυδρωπός· Ἡτύχ. ὅθεν
 Σκυδμαίνω, ταυτ. σκύζομαι κ. σκυδρωπάζω, Ἰλ. ω, 592. Ζ.
 σκύζω.
 Σκύζα, ἡ, ὁρμή πρὸς σαρκικὴν μίξιν, Ἡτύχ. ὅθεν
 Σκυζάω, ὦ, ἀσελγαίνω, εἶμαι κατάφορος εἰς τὴν σαρκικὴν μίξιν.
 Ἀριστ. Ἰστ. ζ, 6, 18. συγγεν. τοῦ ἐφ.
 Σκύζω, μ. ὕσω, Συνήθ. Μέσ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. ω, 113. ὡς καὶ τὸ
 ἐκ τοῦτου σκυδμαίνω· ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ κατὰ τινος· εἶμαι
 σκυδρωπός· ἡ πρώτη σημασία εἶναι κρυνιάζω, ἐπικυνός· ἔπειτα
 μουρμουρίζω, ἐπὶ ἀνθρώπου. [ἐκ τοῦ κύς, κύν, κύων γίνεται,
 κύω, σκύζω, ὅθεν σκυδρός, κ. σκυδρός, κρυνιάρης, μουρμου-
 ρίζων· σκυδίζω, κ. σκυδμαίνω, ὡς ἐκ τοῦ ἐρίζω, ἐριδιάω, ἐώ,
 ἐριδμαίνω.]
 Σκύδαινα, ἡ, Κύρ. ὄνομα, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 184. κωμικῶς
 σχημ. κατὰ τὸ λέαινα, λύκαινα κτ.
 Σκυδάριον, τό, σκυδικόν ξύλον, ταυτ. δάφος, Σχολ. Θεοκρ.
 2, 88.
 Σκυδής, ὁ, Σκύδης· Τροπ. ἀπαίδευτος, βάρβαρος ἄνθρωπος. 2)
 εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπηρέτης τοῦ κριτηρίου, ἡ εἰς ἐκ τῶν τοξοτῶν,
 ἐπειδὴ ἐλαμβάνοντο Σκύδαι εἰς τὰς ὑπηρεσίας ταύτας.
 Σκυδίζω, εἶμαι Σκύδης. 2) εἶμαι ἐκ τῆς πατρὸς τῶν Σκυδῶν.
 3) πράττω καὶ ζῶ ὡσάν Σκύδης. 4) κυρίζω τὴν κεφαλὴν ὡς οἱ
 Σκύδαι μέχρι τοῦ δερματος, ὡς τὸ ἡρμήνευαν οἱ παλαιοί. Δὲν
 εἶναι ὁμῶς ἐκ τοῦ σκύδης, ἀλλ' ἐκ τοῦ σκύδος, δηλ. κύδος (ἡ
 σκύτος, σκύτη, ἡ κεφαλὴ διὰ τοῦτο γραφ. κ. σκυτίζω), καὶ ση-
 μαίνει ἰδίως εἰς τὸ ἀποσκυδίζω, ἐκδέρω τὴν κεφαλὴν, Ἡρόδ. 4,
 64, κᾶρα πλοκαμὸν τε ἐσκυδισμένον ξυρῶ, Εὐρ. Ἑλ. 241. Πρβ.
 ἀποσκυδίζω, ἐπισκυδίζω κ. περισκυδίζω.
 Σκυδικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ, -δικός, ἀνήκων εἰς Σκύδην. σκυδικαί,
 εἶδος παπουτσιῶν.
 Σκυδής, ἰδος, ἡ, δηλ. τοῦ Σκύδης.
 Σκυδιστί (σκυδίζω), Ἐπίρ. εἰς σκυδικόν τρόπον, ἡ γλῶσσαν.
 Σκύδος, αἰολ. ἀντί κύδος, ταυτ. σκύφος, Ἀθήν. σ. 500. Ζ. κ.
 σκυδίζω.
 Σκυδοτοξότης, ὁ, σκύδης τοξότης, Ξενοφ. Ἀνάβ.
 3, 4, 15.
 Σκυδράζω, μ. ἄτω, εἶμαι σκυδρός, λυπημένος, μελαγχολικός,
 Εὐρ. Ἠλ. 830.
 Σκύδραξ, ὁ, Λακων. μεταθέσει ἀντί σκύρδαξ, ταυτ. κυρταῖος,
 κ. σκυρταῖος.
 Σκυδρός, ἂ, ὄν (σκύζω), κρυνιάρης, θυμώδης, μελαγχολικός·
 Ἀρατ. Διοσημ. 388.
 Σκυδρωπάζω, μ. ἄτω, Ἀλκιφρ. 1, 34. κ. Σκυδρωπέω, φαίνο-
 μαι εἰς τὸ πρόσωπον σκοτεινός, μελαγχολικός, θυμωμένος, δυ-
 σαρεττημένος· ὅθεν
 Σκυδρωπασμός, ὁ, τὸ σκυδρωπάζειν· ἐκ τοῦ
 Σκυδρωπός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -πῶς (σκυδρός, ὦψ), ἔχων πρόσω-
 πον λυπημένον, σκοτεινόν.
 Σκυδρωπότης, ἡ, λύπη, κατήφεια, Δ. Κάσσι.
 Σκυλαδέψω, Σκυλαδέψης, Σκυλαδέψος, ἀντί Σκυλοδε-
 ψέω, κτλ.
 Σκυλαία, ἡ, ἀντί σκυλεία, Ἡτύχ. (Πρβ. ἀγελεία, αὐλαία).
 Σκυλάκαινα, ἡ (σκύλαξ), δηλ. σκυλί, Νόσσις, Ἐπίγ. 9.
 σκύλλα κ.
 Σκυλακεία, -ία, ἡ, γέννησις, ἡ σύζευξις, ἡ ἐπιμέλεια
 σκύλλων.
 Σκυλάκειος, ἀνήκων εἰς σκύλακα.
 Σκυλάκευμα, τό, ἀποβαλμένον, ἡ ἐπιμελημένον σκυλί· Καθ.
 ἀπόβαλμα, κύημα καταφρ. Πλούτ. Λακ. Ἀποφθ.
 Σκυλακεύς, ὁ, ταυτ. σκύλαξ, Ὀππ.

Σκυλακεύω, ενώνω σκύλλους δια σκυλοποιάν, Ξενοφ. Κυνηγ. 7, 2. ανατρέφω σκυλία, Μάξιμ. Τυρ. 1, 1. καὶ βυζάνω· ὑπό λυκαίνης σκυλακευόμενος, Στράβ. 5.

Σκυλάκη, ἡ, ταυτ. σκύλαξ, Ὀρφ. Ἀργ. 977.

Σκυλακήδον, Ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκυλακίων, Σύνεσ. σ. 90.

Σκυλακία, ἡ, ταυτ. σκυλακεία.

Σκυλακίζω, ταυτ. σκυζάω, Δογγ.

Σκυλακινόος, ἡ, ὄν, ἀπὸ σκύλλον, Γλωσσ.

Σκυλακίον, τό, ὑποκ. τοῦ σκύλαξ. Κ. ταυτ. κυνίδιον.

Σκυλακίτις, ἡ, ἡ μετὰ τῶν σκύλων, Ἐπίρρ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. 35, 12.

Σκυλακοδρόμος, ὁ, ἡ : ὥρη, ὁ καιρὸς τῶν κυνικῶν ἡμερῶν.

Σκυλακόκτονος, ὁ, ἡ, φονεὺν σκύλλους, : ὁδὸς κάπρου, Ἡφαιστ. σ. 33.

Σκυλακοτροφία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Ὀπιαν. Κυνηγ. 1, 436.

Σκυλακοτρόφος, ὁ, ἡ, τρέφων σκύλλους, Ὀπιαν. Ἀλ. 1, 719.

Σκυλακώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ἔχων τρόπον σκύλλου· τὸ σκυλακώδες, ὁ κολακευτικὸς τρόπος τῶν σκύλλων, Ξενοφ. Κύρ. 1, 4, 4, ἐκ τοῦ

Σκυλάξ, αὖς ὁ, Καθ. νεογνὸν ζῶον, Ἡρόδ. 3, 32. ἐξαιρέτως, νεογνὸς κύων, σκυλίον. Καθ. κύων, σκύλλος. 2) ἄλλως περὶ τὸν λαιμὸν, Πολύβ. τὸ δερματικὸν εἶναι σκύλος, σκύλλος, Ἐτυμ. Μ. (τὸ ὅποιον λέγομεν Κ. ἀντί κύων). ὅθεν ὑποκ. σκυλίον, ὡς σκύλαξ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου, διάλεκτός τις ἔλεγε κύλλας. Τὸ αὐτὸ κ. σκύμνος· καὶ τὰ δύο συγγεν. τοῦ κύων ἐκ τοῦ κύω· ὅθεν σημαίνει κῆμα Καθ. σκυζώ, δὲ κ. σκυζάω ταυτ. κυίσκωμαι· ὁ σκύλλος ὠνομάσθη κατ' ἐξοχὴν κύων, ἐπειδὴ κύει συχνάκις· τὸ δὲ σκύμνος εἶναι κύμενος, κύμνος, προσλ. τοῦ σ.

Σκυλατικός, ἡ, ὄν. Ζ. σκυλήτρια. ἐκ τοῦ

Σκυλάω, ὦ, ταυτ. σκυλεύω.

Σκυλεία, ἡ, γυμναστικὴ καὶ ἀρπαγὴ τῶν τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ.

Σκυλεῦμα, τό, τὰ ἠρπασμένα τοῦ ἐχθροῦ, ὀπλισμός, ἱμάτια κτ. Ζ. σκύλον.

Σκυλεῦσις, ἡ, ταυτ. σκυλεία.

Σκυλευτής, ὁ, ὁ σκυλεύων, Γλωσσ. Στεφ.

Σκυλεύω, κ. Σκυλάω, μέ Αἰτ. καὶ Γεν. γυμνῶν ἐκ τοῦ δερματός (ἐκδέρω), : τῶν ἱματίων, τοῦ ὀπλισμοῦ, τὸν φονευμένον, ἐξαιρ. ἐχθρόν. Ζ. σκύλον.

Σκυλήτρια, ἡ, ταυτ. ἡ σκυλεύουσα, Δυκόφρ. 853.

Σκυληφόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. σκυλοφόρος, Ἀνάλ. 2, σ. 112.

Σκυλίε, τὰ, εἶδος ἰχθύος.

Σκύλλα, κ. Σκύλλη, ἡ, τὸ σκυλλόμορφον τέρας εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, Ὀμ. Ἀριστοτ. ζ. 6.

Σκύλλαρος, κ. Κύλλαρος, ὁ, εἶδος γυμνοῦ καρκίνου, ὅς τις ἐνοικεῖ εἰς ξένον ὄστρεον, Ἀριστοτ. Ἰττ. ζ. 4, 4.

Σκυλλίς, ἡ, ὄνομα Κύρ.

Σκύλλος, ὁ, κ. Κ. ὁ σκύλλος. Ζ. σκύλαξ.

Σκύλλω, (Ζ. σκάλλω), σχίζω, ξεπατόνω, ξαιματόνω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 577. ξερρίζων, : κόμην. 2) Μεταφ. βασανίζω, παιδεύω, κουράζω, Ἡρόδ. 4, 13.

Σκύλμα, τό, : κόμης, τὸ ξερρίζωμα τῶν μαλλιῶν, Ἀνθολ.

Σκυλμός, ὁ, κ. Σκύλισ, ἡ (σκύλλω), σχίσις, ξερρίζωσις, αἱματώσις. Μεταφ. βάσανος, θλίψις, ταλαιπωρία.

Σκυλοδέψης, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 420. κ. -δεψος, ὁ, κ. -λαδέψης, -δεψος, ταυτ. σκυτοδέψης.

Σκύλον, ἡ Σκύλον, τό, Καλλίμ. κ. Σκύλος, τό, Ἀνάλ. Νικανδρ. Ἀλ. 270. τὸ ἐκδαρμένον δέρμα, Καθ. ζώου δέρμα, σκέπασμα (ταυτ. κοῖλον, ἐπειδὴ οἱ κ. υ. συχνάκις ἰσοδυναμοῦσι. Πρβ. κοῖλος, κυλλός), καὶ οὕτω κοῖλον εἶναι ταυτ. σκύλον, ἡγοῦν κοῖλωμα, κ. ἐπομ. σκέπασμα, ὅθεν σκυλόω, κ. συτκυλόω, ταυτ. καλύπτω κ. συγκαλύπτω. 2) τὰ λάφυρα, τὰ ὁποῖα λαμβάνει τις ἀπὸ φονευθέντα ἐχθρόν, δηλ. ἱμάτια, ὅπλα κττ.

Σκύλος, τό, ποιητ. ταυτ. σκύλον.

Σκυλοφόρος, ὁ, ἡ, ὅς τις φέρει τὸ ἐκδαρμένον δέρμα, ἡ τὰ λάφυρα. 2) Ἐπίρρ. τοῦ Διός, εἰς τὸν ὁποῖον προτφέρουν τὰ λάφυρα, καὶ τὰ χρεμῶτιν εἰς τὸν ναόν του, Διον. Ἀλ. 2, 34. Πρβ. Τροπαιοῦχος.

Σκυλοχαρής, ὁ, ἡ, ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ λάφυρα, Ἀνάλ.

Σκυλόω, ὦ, σκεπάζω. Ζ. σκύλον, ἀριθ. 1.

Σκύλισ, ἡ, ταυτ. σκύλμος.

Σκυμναγωγέω, ὦ, ανατρέφω νέους, Εὐστάθ. Ἰλ. ρ, 11317.

Σκυμνεύω, ανατρέφω νέους, Φιλόστρ. Εἰκ. 2, 18.

Σκυμνίον, τό, ὑποκ. τοῦ

Σκύμνος, ὁ, πᾶν νεογέννητον ζῶον, Πρβ. σκύλαξ· ἐξαιρέτως, λέων, Ἰλ. σ, 316. Πρβ. Ἡρόδ. 3, 31. νεογνὸς ἄρκτος, Θεοκρ. 11, 41. νεοκροκόδειλος, Πλούτ. 2) θαλάσσιόν τι ζῶον, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ γαλοῦ. 3) Κύρ. ὄνομα.

Σκυμνοτοκέω, ὦ, τίτω σκύμνους, Ἀθήν. σ. 314.

Σκύνιον, τό, βλεφαρίς, ὀμματοκλάδον κ. τσίνουρον Κ. Νίκανδρ. Θηρ. 177. κ. 443.

Σκύπτιον, τό, τόπος παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Σκυρδάλιος, ὁ, κ. Σκύρδαξ, μεταφ. ἀντὶ σκύρδαξ. Λακων. ταυτ. κυρτάνιος· ἐκ τοῦ σκυράω, ταυτ. σκιρτάω.

Σκυριον, τό, } ταυτ. ἐρυδρόδανον, Νικανδρ. Θηρ. 74

Σκύρον, τό, }

Σκυρός, ἂ, ὄν, κ. οὐσιαστ. Σκῦρος, ταυτ. λατύπη, γραφή ἀλλή ἀντὶ σκιρρός, καὶ εἶναι ἀνενδές διορθώσεως. ὅθεν

Σκυρώω, ὦ, ταυτ. σκιρρόω. Ζ. σκιρρός.

Σκυρώδης, εὖς, ὁ, ἡ, πετρώδης, βραχώδης.

Σκυρωτός, ἡ, ὄν (σκῦρον, δηλ. λατύπη), : ὁδὸν σκυρωτῶν, ταυτ. λιδοστρωτον, Πίνδ. Πύθ. 5, 124.

Σκῦτα, Σκῦτη, ἡ, ἡ κεφαλὴ, Ἡσύχ. Καθ. πᾶν κοῖλον. Ζ. σκυ-θίζω.

Σκυτᾶλη, ἡ, Συνήθ. ῥάβδος· ἐξαιρέτως, ξύλον, ἀφ' ἐνός μέρους· χονδρόν, ὡς οἱ ἀπὸ δένδρου κοπτόμενοι κλάδοι. 2) Εἰς τοῦτ' Ἀκαθ. προσηγορία ἐγγράφος, γραμμένη ἐπὶ δέρματος (σκῦτος, ὅθεν σκυτάλη τὸ ὄνομα), τυλιγμένου εἰς ῥάβδον οὕτως, ὥστε μόνοι οἱ τυλίσσοντες τὸ αὐτὸ δέρμα εἰς ἰσοπαχὴ ῥάβδον ἡδύναντο νά ἀναγνώσωνται τὰ γραμμένα, Πλούτ. Δυσ. 19. Σχολ. Θουκυδ. 1, 131. 3) Τροπ. ἀγγελία, πρεσβεΐα. σκυτάλα Μουσῶν. Ζ. Σχολ. Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 154. 4) οἰς τις. 5) χονδρόν κυλινδρικὸν ξύλον περιστρεφόμενον, καὶ κινεῖν βάρη, Παλ. Μαθημ. σ. 85. [Κάλλιόν εἶναι ἴσως νά λάβωμεν ὡς προτότυπον τὸ σκῦτη, σκῦτα, ταυτ. κόδδα, κόττα, καὶ νά ἐκλάβωμεν μετωνυμ. τὴν ἀριθ. 1, σημασίαν].

Σκυτᾶληφορέω, ὦ, Στράβ. 15, σ. 1009. ἐκ τοῦ

Σκυτᾶληφόρος, ὁ, ἡ, ὅς τις φέρει ῥόπαλον, ῥάβδον.

Σκυτᾶλίς, ου, ὁ (σκῦταλον), μακρὺς ὡτάν σκυτάλη, Θεόφρ. Ἰττ. φ. 7, 14.

Σκυτᾶλίξω, κτυπῶ μετὰ τὴν σκυτάλην, ἀχρ. ἀλλὰ σκυταλισμός, ὁ, χρῆστ. 2) Ζ. κ. σκυταλίξω.

Σκυτάλειον, τό, ὑποκ. τοῦ σκῦταλον, Διοσκ. 4, 92.

Σκυταλῆς, ἡ, ὑποκ. τοῦ σκυτάλη, ῥάβδος, Ἡρόδ. 4, 60. 2) τὸ ἄρσεν τοῦ δακτύλου, Ἡλιόδ. Χειρουρ. 3) ἄξων κ. σκυταλίδες, ἐργαλεῖα τῶν ἀλίσων, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 43. 4) ταυτ. σκυτάλη, φάλαγξ. Ζ. σκυτάλη, ἀριθ. 4. 5) πῖναξ, Ἡσύχ. κ. Ἐτυμ. ὅθεν τὸ Κ. σκυτέλι, σκουτέλι, ἀντὶ πινάκιον.

Σκυταλῆς, ἡ, κ. Σκυτάλια, τὰ, ἐρμην. καὶ αὐλίσκος, διὰ τοῦτο γράφεται καὶ σκυταυλῆς, Ἡσύχ.

Σκυταλισμός, ὁ, ῥαβδισμός μετὰ τὴν σκυτάλην· καὶ ἀποστασιατικὴ εἰς Ἀργος, τέλος λαβούσα μετὰ ῥαβδισμούς, Διόδ. 15, 57.

Σκῦταλον, τό, ταυτ. σκυτάλη, ἀντὶ ῥόπαλον, Πίνδ. Ὀλ. 9, 2) εἰς τοὺς Σικελούς, ὁ λαιμός.

Σκυταλόω, ὦ, κτυπῶ μετὰ τὴν σκυτάλην. 2) περιβάλλω τι σκυτάλοις.

Σκυταλωτός, ταυτ. ῥαβδωτός : τροχός, Μ. Ἐτυμ.

Σκυτᾶριον, τό, ὑποκ. τοῦ σκῦτος.

Σκυτῆιον, κ. Σκυτίον, τό, ἐργατήριον τοῦ παπουτῆ, Στοβ. Λόγ. 233.

Σκυτεὺς, εὖς, ὁ, κυρίως, ἐργάτης δερμάτων. Συνήθ. παπουτῆς (ὅς τις ἀπτ. ὀνομάζεται σκυτοτόμος).

Σκυτεύω, εἶμαι παπουτῆς, μπαλόνω ὡς παπουτῆς, Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2, 22.

Σκῦτη, ἡ. Ζ. σκῦτα.

Σκυτίξω. Ζ. σκυθίζω.

Σκυτικὴ, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ σκυτέως.

Σκυτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σκυτέα, παπουτῆν. Εἰς ἐπιττ. Σωκρ. 13, ἀντὶ σκυτεύς.

Σκῦτινος, νη, κον, δερμάτινος - τίνη, ἡ, λωρίον, ἡ ζωνάρι. Ζ. κ. σκύκος· σκυτίνων κληθέντων, Ἀριστοφ. Νεφ. ἀναφέρεται

εἰς δερμάτινον φαλλόν, τὸν ὁποῖον ἐδείκνυε παλαιόστις κωμικός, καὶ τὸν ὁποῖον καυχᾶται ὁ Ἀριστοφ. ὅτι ἀπέβαλε.
Σκυτίς, ἴδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ σκύτος. 2) ἐξαρτήματα σκυτίδων, κρεμώμενα τινὰ φυλακτὰ (χαμαλία χυδ.). Τατιαν. σ. 156. Δ. Διογ. Λαέρτ. 4, 57.
Σκυτοβραχίων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων δερμάτινον βραχίονα, Ἀδην. 12.
Σκυτοδεψέω, ὦ, ἐργάζομαι (ἀργάζω Κ.), δέρματα.
Σκυτοδέψης, ου, ὁ, ὁ βυρτοδέψης (ταμπάκης, βαρβαροτουρ.)
Σκυτόδεφος, ὁ, ὁ -δεψική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ταμπάκη.
Σκυτορράφος, ὁ, ἡ (ράπτω), ὅστις ράπτει δερμάτινα πράγματα (σαράττης Κ.).
Σκύτος, εος, τό, ταυτ. κύτος, κοίλωμα, σιέπασμα, δέρμα. 2) δερμάτινόν τι, π. χ. ἀσπίς, μάλιστα κττ. Ἀριστοφ. Σφ. 643.
Σκυτοτομέω, ὦ, εἶμαι παπουτῆς.
Σκυτοτομία, ἡ, τό οὐσιαστ.
Σκυτοτομικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς παπουτῆν.
Σκυτοτόμιον, τό, ἐργαστήρι τοῦ παπουτῆ. Ἀδην. σ. 581.
Σκυτοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω), παπουτῆς. καὶ Καθ. κατασκευάζων δερμάτινα πράγματα.
Σκυτοτραγέω, ὦ, τρώγω δέρματα, Ἀλκιφ. 5, 42.
Σκυτοφαγός, ὁ, ἡ, τρώγων δέρματα.
Σκυτόω, ὦ, δερματόνω, περιβάλλω τί μέ δέρμα.
Σκυτώδης, ὁ, ἡ (σκύτος), ὡς δέρμα, Ἀριστοφ. Ἰστ. ζ. 9, 37.
Σκυφείος, εἶα, εἶον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ σκύφους.
Σκυφή, ἡ, ταυτ. σκύφος. ὡς σκάφος κ. σκάφη.
Σκυφίζω. Ζ. σκυθίζω.
Σκυφίον, τό, ὑποκ. τοῦ σκύφους. 2) κρανίον τῆς κεφαλῆς, Ἰατρ. Ζ. σκυθίζω.
Σκύφιος, ἰα, ἰον, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα ποτηρίου, Ἀδην. σ. 499.
Σκυφοειδής, εος, ὁ, ἡ, 499.
Σκύφος, ὁ, κ. κύφος, κ. σκύδος (τροπὴ τοῦ φ εἰς θ. Αἰολ.), ποτήριον, Ὁμ.
Σκυφωμά, τό (σκυφώ), ταυτ. σκύφος, Αἰσχύλ. παρ' Ἀδην. σ. 499.
Σκώλα, τά, ξύλα ἄξυμμένα (Ἡσύχ. ὅστις ἐξηγεῖ ὡσαύτως καὶ τὸ σκώλωψ). 2) σκῶλον, τό, σκάνδαλον παγίδος, Ὁ. κ. Ἐκκ. Συγγ.
Σκωλήκησις, κ. οὐσιαστ. τοῦ
Σκωληκίασις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
Σκωληκιάω, ὦ, (σκώληξ) γεννῶ σκώληκας, Κ. σκωληκιάω.
Σκωληκίζω, περιπατῶ, ἡ κινεῖμαι ὡς σκώληξ. Ἀριστ. 2.
Σκωλήκιον, ὑποκ. τοῦ σκώληξ. Κ. ταυτ. σκώληξ.
Σκωληκίτης, ου, ὁ, κ. ὁμοῖος μέ σκώληκα, Διοσκ. 1, 79.
Σκωληκίτης, ἴδος, ἡ, ὁμοῖος μέ σκώληκα, Διοσκ. 1, 79.
Σκωληκοειδής, ὁ, ἡ, ταυτ. σκωληκώδης.
Σκωληκοποιέω, ὦ, κάμνω σκώληκας.
Σκωληκοτοκέω, ὦ, τίκτω σκῶλ. -κοτοκία, ἡ, τό οὐσιαστ. -κοτοκος, ὁ, ἡ, τίκτων σκώληκας.
Σκωληκοφάγος, ὁ, ἡ, τρώγων σκώληκας.
Σκωληκόω, ὦ (σκώληξ), ῥίπτω εἰς τοὺς σκώληκας· μεταβάλλω εἰς σκώληκας. Παθ. σκωληκοῦμαι, ἀποκτῶ σκώληκας, τρώγομαι ὑπὸ σκωλήκων.
Σκωληκώδης, εος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν σκωλήκων.
Σκυλήκωσις, ἡ, ταυτ. σκωληκίασις, κ. σκωλήκησις.
Σκώληξ, ὁ, σκωλήκη Κ. ταυτ. ἔλμινξ, Ἰλ. ν, 654. σκωλήκη, τό ὁποῖον φαίνεται κατὰ γῆς μετὰ τὴν βροχὴν· ἐντερα γαίης τὰ ὀνομάζει Ἀρχτ. 938. 2) Αἰολ. ἀντὶ κολόκυμα, τό ὅπ. Ζ. 2) σῆτος εὐρισκόμενος εἰσέτι εἰς τὸν ἄλωνα. 4) τὸ νῆμα τῆς ρόκας, Πολυδ. 7, 29. 5) εἶδος πλακοῦντος, Ἀλκίφρ. Δείψ.
Σκωλοβατίζω. ταυτ. ἀσκωλιάζω.
Σκῶλον, τό, πρόσκρουσμα, ἐμπόδιον, Ὁ. ἐκ τοῦ
Σκῶλος, ὁ, ταυτ. σκόλοψ, ἄκανθα, σουγλίων, παλούκιον, Ἰλ. ν, 564. [ἐκ τοῦ σκόλος, Ἰων. σκῶλος (ὡς κόρος, κῶρος), ὡς μῶλος, μολοψ].
Σκῶλος, ὁ, ὄνομα πόλεως Βοιωτίας, Ὁμ.
Σκωλύπτω, ομαι. Ζ. σκολύπτω. Φαίνεται ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ σκωληκίζω, ὡς ἐκ τοῦ σκωλήσσω, σκωλύσσω, σκωλύττω, σκωλύπτω. Νίκανδ. Θηρ. 229.
Σκῶμμα, τό (σκῶπτω), χλευαστικός λόγος, ἡ ἀστεϊσμός· πείραγμα μέ εἰρωνικὸν τρόπον. ὅθεν
Σκωμμάτιον, τᾶ, ὑποκ. τοῦ πρ.

Σκωπαῖος, ὁ, εἰς τοὺς Συβαρίτας, ὁ νάννος, ἄλλως, στίλβων κ. στίλπων, Ἀδην. 12, σ. 518. ὡς πυγμαῖος ἐκ τοῦ πυγμή, [Λακ. πούμμα· ὅθεν τὸ Λατ. pumilio] ἐκ τοῦ σκῶψ.
Σκῶπευμα, τό, Ἰων. ἀντὶ σκόπευμα, τό ὅπ. Ζ.
Σκῶπτης, ου, ὁ (σκῶπτω), ὅστις μιμεῖται χλευαστικῶς ἄλλους.
Σκωπτεικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀνήκων, ἡ κλίνων εἰς τὸ σκῶπτειν.
Σκωπτόλης, ὁ, εὐθυμος ἄνθρωπος, ὅστις ἀστεϊζεται, καὶ περιγελά ἄλλους, Δ. Κασ. [ὡς μαινόλης ἐκ τοῦ μαίνω, οὕτω σκωπτόλης ἐκ τοῦ σκῶπτω].
Σκῶπτω, μ. ψω, μιμούμαι τὰ κινήματα ἄλλων, Ξενοφ. Συμπ. 9, 5. 2) περιγελάω. 3) ἀστείζομαι, χωρατεύω, Ξενοφ. Κύρ. Ζ. σκῶψ.
Σκῶρ, γεν. σκατός· ἐκ παλαιᾶς ὀνομ. σκάς. Εὐρίσκειται κ. σκατός, τό, κ. σκατόν, τό· Κ. λέγεται σκατόν.
Σκωραμῆς, ἡ, τό κοπροδοχεῖον.
Σκωρία, ἡ (σκῶρ), σκωρία Κ. ἐπὶ τῶν μετάλλων, καὶ ρύπας ἀπλῶς, μουρτάρια χυδ.
Σκωροειδής, ὁ, ἡ, ὡς σκωρία.
Σκῶψ, ὡπός, ὁ, ἡ Κ. κουκουβάια, Ὀδυσ. ε, 66, ὅπου ἄλλοι ἔγραψαν κῶψ, Θεόκρ. 1, 136. 2) εἶδος χοροῦ, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 7, 5, 2. Ἀδην. 9, σ. 391. Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 15, 28. [Καθὼς ἐκ τοῦ κλέπτω κλῶψ, οὕτως ἐκ τοῦ σκῶπτω σκῶψ, διὰ τὸ μεγαλόφθαλμον τοῦ ὀρνέου].
Σκῶψις, ἡ, τό σκῶπτειν· Ζ. σκῶπτω.
Σμάνος, τό, δωρ. ἀντὶ σμῆνος.
Σμαράγδεις, ἀνήκων εἰς σμαράγδον, Ἡλιδ. 2, 52.
Σμαραγδίξω, μ. ἴσω, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ σμαράγδου.
Σμαράγδινος, ἰνη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ σμαράγδον, πράσινος ὡς σμαράγδος.
Σμαράγδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σμαράγδου.
Σμαραγδίτης, ου, ὁ, ἐκ τοῦ εἶδους ἡ τοῦ χροῦματος τοῦ σμαράγδου.
Σμαράγδος, κ. Μάραγδος, ὁ, ἡ, σμαράγδι Κ. πράσινος, πελῦτιμος λίθος. [Ἐκ τοῦ μαίρω, μαράω, μαράζω, μαράσσω, μαράγδος, σμαράσσω σμαράγδος, ὡς λύγδος ἐκ τοῦ λεύσσω· Πρβ. μάρμαρος.]
Σμαραγέω, κ. -γίζω, Ὁμ. Ἰλ. β, 210. βροντῶ, ἡχῶ. Ἐκ τοῦ μαράσσω, δηλ. ψοφέω, προτλ. σ. Τὸ αὐτὸ εἶναι κ. σφαραγέω· ὅθεν ἐρισφάραγος, βαρυσφάραγος, ταυτ. ἐρισμάραγος, βαρυσμάραγος· Ζ. ράζω.
Σμαραγή, ἡ, βροντή, ἡχος, ψόφος, Ὀππιαν. Ἀλιευτ. 5, 243.
Σμαράγνα· Ζ. μαράγνα.
Σμαραγός, ὁ, καδ' ἐαυτὸ ταυτ. σμαραγή· ὄνομα ἀλληγορικῶν προτοίπου, Ὁμ. ἐπίγρ. 14, 9.
Σμαράσσω· Ζ. σμαραγέω.
Σμαρίς, κ. σμαρίδα Κ. ἰχθύς μικρὸς τῆς θαλάσσης, Ἀρι-
Σμαρίς, ἴδος, ἡ, στοτ. Ἰστ. ζ. 8, 8, 30.
Σμάω, κ. Σμέω, μ. ἥτω, τρίβω, σπογγίζω, ξύω, καθαρίζω, ὑαλίζω [Νομ. ἐκ τοῦ μάω, μάω, μάσσω· ἀλλ' ἐμπορεῖ νὰ εἶναι κατὰ διάλεκ. ἀντὶ ψάω, ὡς σμήχω ταυτ. ψήχω, σμῶχω ταυτ. ψῶχω, σῶχω. Ἐκ τοῦ σμέω γίνεται σμήχω, μ. ξῶ (ὡς νέω, νήχω) καὶ σμῶχω, σμύχω· ὅθεν σμαρκός, Ἡσύχ. ἀντὶ σμαρκός, σμηρκός, ἡ σμαρκός, σμηρκός κ. σμικρός, ἀντὶ σμικρός, σμηκρός, ὡς ἀλίσμικτος ἀντὶ ἀλίσμηκτος, ἐκ τοῦ σμήχω, σμύχω· ἐκ τούτου κ. σμικρός, μικρός, κ. μακρός. Ἐκ τοῦ σμῶ, σμύχω εἶναι σμίλη, κ. σμικτός, εἰς τὸ ἀλίσμηκτος, ἀσμηκτός. Ἐκ τοῦ σμάλλω, Ἀόρ. ἔσμηλα εἶναι ἀπαρέμ. σμηλαί, ρύφαι (ὡς ἐκ τοῦ ψάλλω ψήλαι)· ὅθεν σμήλη, ἡ, ταυτ. σμήμα (ὡς στήλη, ταυτ. στήμα)· καὶ εὐσμηλον ταυτ. εὐχαρι, κόσμιον, ὠραῖον].
Σμέομαι· Ζ. σμέω.
Σμερδαλέος, εἶα, εἶον, κ. Νίκανδρ. ἀντὶ σμερδανός, φοβερός,
Σμερδνός, ἡ, ὄν, τρόμον προξένων μέ τὸ βλέμμα του, Ἰλ. β, 309. ε, 742. Ἐκ τοῦ σμερδός, δηλ. λῆμα, ῥώμη, δύναμις, ὄρημα, Ἡσύχ. ὅθεν εὐσμερδής, ταυτ. εὐρωστός.
Σμέω, Σμέομαι, ψηλαφῶν ἰσάζω τὴν κόμην μου, ἡ ἀτενίζομαι, Ἡρόδ.
Σμήγμα, τό (σμήχω), κ. Σμήμα, τό (σμάω), τό τρίβειν,

ἀλείφειν, πλύνειν, καθαρίζειν· ὅ, τι εἶναι χρήσιμον εἰς πλύνειν καὶ καθαρίσαι, ὡς τὸ σαποῦνι μας, Ἀθήν. 9, σ. 409. Πρβ. ῥύμμα.
 Σμηγματοπώλης, ὁ, ὅς τις πωλεῖ ἀλείφας, ἢ σαποῦνα.
 Σμηγματώδης, ὁ, ἢ, χρήσιμος εἰς τὸ τρίβειν, πλύνειν, ἀλείφειν, καθαρίζειν, σπογγίζειν, Ἰαποκρ.
 Σμηκτής, ὁ (σμήχω), ὅς τις τρίβει, πλύνει, καθαρίζει.
 Σμηκτερός, ἢ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρίβειν, πλύνειν, καθαρίζειν.
 Σμηκτής, ἢ, κ. } γῆ, ἥτις ἐκβάλλει ῥύπους, Πολυδ.
 Σμηκτρίς, ἔδος, ἢ, } 7, 40.
 Σμήλη, ἢ, ταυτ. σμήμα· Ζ. σμάω.
 Σμήμα, τὸ (σμάω), ταυτ. σμήγμα, Ἀθήν. σ. 409.
 Σμηματοφορεῖον, τὸ, δοχεῖον, θήκη σμημάτων.
 Σμηματοδής, ὁ, ἢ, ὡς ὁ σμήμα, ἀνέκων εἰς σμήμα.
 Σμηνήδον, Ἐπίρ. ὡς ἂν σμήνος, Ἡρωδιαν. ἐπιμ. σ. 127.
 Σμηνήον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σμήνος.
 Σμηνεῖον, ὠνος, ὁ, ταυτ. σμηνεῖον.
 Σμηνόδοκος, ὁ, ἢ, ὅς τις δέχεται ἢ περιέχει σμήνος, ἀριθ. 1, Ἀνθολ.
 Σμηνόχομος, ὁ, ἢ, ἐπιμελούμενος μελισσῶν, Ἡτύχ.
 Σμήνος, τὸ, τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν, Πλάτ. Πολιτικ. σ. 293.
 2) Μεταφ. πλῆθος πολὺ, Ἀριστοφ. Νεφ. 197. 3) Τὸ καλάδιον τῶν μελισσῶν. [Ἐκ τοῦ ἔσμος, ἔσμήν, ἔσμήνος].
 Σμηνουργέω, ὦ - γείσθαι, ἐπὶ μελισσῶν, τὸ συνάζεσθαι πον, ἢ ἐνδιατρίβειν.
 Σμηνουργία, ἢ, περιποίησις μελισσῶν, Πολυδ. 7, 101. Στράβ. 2, σ. 195. Sieb.
 Σμηνουργός, ὁ (σμήνος, ἔργον), ὁ ἐπιμελούμενος μελίσσας, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 13.
 Σμηνών, ὠνος, ὁ, οἶκος μελισσῶν.
 Σμήξις, ἢ (σμήχω), τὸ τρίβειν, καθαρίζειν.
 Σμηρέα, κ. } ταυτ. κισσός, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 1. κ. Ἡτύχ.
 Σμηρία, ἢ, }
 Σμήριγξ, ταυτ. μήριγξ, προσλ. σ. Λυκόφρ. 37.
 Σμηρίζω· Ζ. σμύρις.
 Σμήρινθος, ὁ, ταυτ. μήρινθος, προσλ. σ.
 Σμήρις, ἢ, κ. Σμήρισμα, τό· Ζ. σμύρις.
 Σμήχη, ἢ, φυτὸν, ἄλλως, σεῦτλον - λικ, - λίων, ἢ τεῦτλον κτλ.
 Σμήχω· Ζ. σμάω.
 Σμίγδην, Ἐπίρ. ἀντὶ μίγδην, εἰς τοὺς μεταγ. προσλ. σ. ἢ ἐκ τοῦ μίσγειν, μεταθ. σμίγειν, ὡς τὸ λέγομεν Η.
 Σμηκρύνης, ὁ (σμηκρός), φιλάργυρος, Ἰουλ. Καιτ. 7.
 Σμηρογνάμων, ὁ, ἢ, μικρόφυκος, Νικητ. Χρον. 4, 1.
 Σμηρολογέω· Σμηροπρεπής· κτλ. Ζ. μικρολογέω κτλ. εἰς τὰ ἐκ τοῦ μ ἀρχόμενα.
 Σμηκρός, ἄ, ὄν, ἀττ. ἀντὶ μικρός.
 Σμηκρότης, ἢ, ἀττ. ἀντὶ μικρότης.
 Σμηκρύνω, ἀττ. ἀντὶ μικρύνω.
 Σμηκρῦθης, ὁ, κ. Σμηκρῦθος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Σμηκρῦθων, ὠνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Σμίλα, ἢ, ἀντὶ σμίλη, Ἀνάλ.
 Σμίλακιος, νη, ἰον, ἀπὸ σμίλακα, Πολυδ. 5, 32.
 Σμίλαξ, ἄκος, ἢ, ταυτ. σμίλος, κ. μίλος, εἶδος δένδρου, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 6. 2) εἶδος κυάμιν, ἢ φατολίων, Διοσκ. 2, 176. 3) εἶδος κισσοῦ, Διοσκ. 4, 143.
 Σμίλευμα, τὸ, τὸ διὰ σμίλης γλυμμένον, σκαμμένον, ἢ τορευμένον.
 Σμίλευτός, ἢ, ὄν, γλυμμένος. Μεταφ. καλλιεργημένος· ῥήματα, Ἀνθολ.
 Σμιλεύω, ταυτ. γλύφω.
 Σμίλη, ἢ, ἐργαλεῖον μικρὸν, μαχαιρίδιον, διὰ τοῦ ὁποῦ κοπτοῦσι πετσῖα οἱ σκυτεῖς, καὶ οἱ ἀγαλατοποιοὶ γλύφουσι, Ἀνάλ. 1, σ. 491. καὶ οἱ χειροῦργοι καθαρίζουσι τὰ ἔλκη.
 Σμίλειον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Σμίλωτός, ἢ, ὄν, σχηματισμένος ὡς ἂν σμίλη.
 Σμίλος, ἢ, κ. Σμίλος, ταυτ. σμίλαξ, τὸ δένδρον, Νικανδρ.
 Σμινδυρίδης, ὁ, Κύρ. ὄνομα, τὸ αὐτὸ κ. Μινδυρίδης.
 Σμίνθα, κ. σμίνθη· Ζ. σμίνθος.
 Σμινθεύς, ἔως, ὁ, κ. } Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. α,
 Σμίνθιος, } 34. Κατὰ τὸν Ἀπώνια, ἐκ τοῦ σμίν-

θος, παντικός, παντικοφόνος· Κατ' Ἀρίσταρχον, ἐκ τοῦ Σμίνθη, πόλις Τροίας. Ἐκ τῆς δευτέρας ἐξηγήσεως δὲν καρδαίνει τίποτε ἢ ἔννοια· Ζ. λύκη κ. ζαμενής.
 Σμίνθος, ὁ, κ. Σμίνθα, ἢ, παντικός, Αἰσχ. κ. Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 12, 5. κ. Ἡτύχ. Ἐκ τοῦ μῦς, ἢ μινύς, μίνυθος, μίνυνθος (ὁ μικρός), προσλ. σ.
 Σμινυδίων, τὸ, ὑποκ. τοῦ
 Σμινυή, ἢ, κ. Σμινυς, ἢ, γεν. ὠος, κ. σμινυοῖο (κατὰ μεταπλ. ἢ διότι ἔπαιν κ. σμινυοῖς). Ἰσοκ. σμινυδίων, ἐργαλεῖον τι γεωργικόν, Ξενοφ. Κύρ. Εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ὀρν. 603, ὄργανον ὀρυκτολογικόν.
 Σμινυοῖο, Ἰδ. τὸ πρ.
 Σμινυς, ὠος, κ. ὠδος, ἢ· Ζ. σμινυη.
 Σμύρις, ἔδος, ἢ· Ζ. σμύρις, ἢ.
 Σμογερός, ἀντὶ μογερός.
 Σμοιός, ἢ, ὄν, κ. Σμυός, κ. Μοιός, ταυτ. σκυδρωπός. 2) Ὄνομα κύρ. εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 841. [Ἐκ τοῦ μινύς, μοιός, προσλ. τοῦ σ. σμοιός, σμυός, ἐπειδὴ ὡς οἱ ἀλλάσσονται.]
 Σμοκορδόω, ὦ, ταυτ. σπλεκόω, δηλ. συνουσιάζω, Ἡτύχ. Φώτ. Πρβ. σκορδόω, κ. σμορδόω· ὅθεν, σμορδωνεύς ἀντὶ σμερδών, ὡς αἰδωνεύς, αἰδών, ποσδωνεύς ποσδών κτλ. Ἡτύχ.
 Σμύ, αἰγυπτιακτὶ ταυτ. τυφών, Πλούτ. περὶ Ἰσίδ.
 Σμυγείς, Ἀόρ. Παθ. τοῦ σμύχω.
 Σμυγερός, ἄ, ὄν, Ἐπίρ. - ρῶς, ἀντὶ μυγερός, - ως, προσλ. σ.
 Σμυδρός, ἀντὶ μυδρός ἢ μύδρος.
 Σμυκτῆρ, ἀντὶ μυκτῆρ.
 Σμυλίχη, ἢ, ταυτ. μέσσαβον, μέσσαβον.
 Σμύλλα, ἀντὶ μύλλα, ταυτ. σάυρα.
 Σμύξα, Ἀόρ. 1, ἐκ τοῦ σμύχω.
 Σμύξων, ὁ, ἀντὶ μύξων, μύξινος.
 Σμύραινα, ἢ, ταυτ. μύραινα, προσλ. τοῦσ. Τρόπον τινα γραμματικῆς δηλῶν τοῦ σμύρος ἢ σμύρος, Ἀριστοτ. Ἰστορ. ζ. 510.
 Σμύραινος, ὁ, εἶδος ἰχθύος.
 Σμυρίζω· Ζ. σμύρις.
 Σμύρις, ἔδος, ἢ, κ. Σμυρίτης (σμυρίζω), : λίθος· σκληρός, σκληροῦχος λίθος, διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ λιθοτόμοι τρίβουσι καὶ ὑαλίζουσι τὰς πολυτίμου λίθους· λέγεται δὲ τοῦτο σμυρίζειν κ. σμήχειν, ἐκ τοῦ σμάω, σμήχω· τὰ φωνήεντα, ν, η ἀλλάσσονται· Εὐρίσκεται γραμμένον κ. σμίρις· Εὐρίσκεται καὶ συσμηρίζω ἀντὶ συγκολλῶ ἢ ἐμφράσσω ἀκριβῶς· κ. σμήρισμα, τὸ, -μάτιον, τὸ, ἐμφραγμα, στουπωμα.
 Σμύρισμα, τό· Ζ. σμύρις.
 Σμυρισμάτιον, τό· Ζ. σμύρις.
 Σμυρίτης· Ζ. σμύρις.
 Σμύρνα, ἢ, ἢ μύρδα, κομιώδης ὁπὸς δένδρου τινός, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 4. 2) Ὄνομα πόλεως.
 Σμυρναῖος, αἶα, αἶον, ἀνέκων εἰς μύρδαν. 2) πολίτης τῆς Σμύρνης.
 Σμυρνεῖον, κ. Σμύρνιον, τὸ, ἄλλως, ἱποτάλειον, φυτὸν, τοῦ ὁποῦ οἱ σπόροι ἔχει γαστρίν σμύρνης, Διοσκ. 3, 79. Smyrniolum atrum Διν.
 Σμύρνιον, τό· Ζ. σμυρνεῖον.
 Σμυρνεῖον, ταυτ. τοῦ ἐφ. Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 592.
 Σμυρνεῖον, ἀλείφω μὲ σμύρναν, Ν. Δ.
 Σμύρνεος, νη, ἰον, κατασκευασμένος ἀπὸ σμύρναν.
 Σμυρνεῖδης, ὡς ἂν σμύρνα.
 Σμυρνοφόρος, ὁ, ἢ, φέρων σμύρναν.
 Σμύς, Συρακ. ἀντὶ μύς.
 Σμύχω, μ. ξω, Ἀόρ. ἐσμύχην, ὀλίγον τι καίω δι' αἰθέρους πυρός, κρυφοκαίω, ξηραίνω, Ἰλ. ι, 653. σμύχεται, κρυφοκαίεται. 2) Μεταφ. ἀφανίζομαι ἐσωτερικῶς ἀπὸ κρύφου πάθος, λύπης, ἔρωτος κτλ. [Συγγεν. τοῦ σμήχω κ. σμάχω ἐκ τοῦ σμάω].
 Σμώδιγξ, ἰγος, ἢ, κ. Σμώδιξ, ἄκος, ἢ (σμώζω, σμώχω), πρῆσμα ὑφαίμων γινόμενον ἀπὸ κτύπημα, Ὁμ.
 Σμώδιχος, ἢ, ὄν, τὸ, νοητ. φάρμακον θεραπεῖον σμώδικας.
 Σμώδιξ, ἢ, πρωτότυπον τοῦ σμώδιγξ. Ἐκ τῆς γενικῆς σμώδικος γίνεται τὸ ἐπίθετον σμωδικός.
 Σμώνη, ἢ Σμῶς, ἢ, Νομ. πλῆθις ἀνέμου· Ὁ Ἡτύχ. ἔχει καὶ σμώγη ἢ, ῥανίς. ἄρα ἐκ τοῦ σμάω, σμῶω, σμῶζω, σμῶχω, σμῶστω.
 Σμῶχω, μ. ξω, ταυτ. σμήχω, ἐκ τοῦ σμάω. 2) συντρίβω. 3) καθαρίζω· ὅθεν Τροπ. ὡς τὸ πλύνω, ἐπὶ ῥαβδισμού, : τοῖν γνά-

δειν, ἀντί ψόχω, ἢ μάσσω, ομαι, ἢ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1508.
Σοβαρεύομαι (σοβαρός), προσφέρομαι ὑπερηφάνως, βαρέως, αὐλικῶς, Ἀναλ.
Σοβαροβλέφαρος, ὁ, ἢ, ἔχων σοβαρά, ὑπερήφανα βλέφαρα, δηλ. ὄμματα, Ἀνθολ. Πρβ. ὀφρύς.
Σοβαρός, ὁ, ὢν, Ἐπίρ. - ρως (σοβάω, έω), ταχέως σειόμενος, κομψῶς περιπατῶν, ταχύς. 2) ὅστις ὑπερηφανεύεται, (καμαρώνει Κ.), φέρεται μεγαλοπρεπῶς· ὅθεν ἵππος σοβαρός, ὁ εἰς παράταξιν ἀρμόδιος, καμαρωτός καὶ ὑπερήφανος· σοβαρωτέρα τιμῇ, με μεγαλητέραν τιμῇν, Αἰλιαν, Ἰδιότ. ζ. 16, 52. Ἐκ τοῦ σώω, σόομαι, οὔμαι, σύομαι· ὅθεν συβαρός κατὰ διὰλ. ὡς νύσος, νόσος.
Σοβαῖς, αἶος, ἢ, ταυτ. σοβαρά, Ἐπίρ. ἐταίρας, ἢ βάκχης, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 812. Ἀθήν. σ. 629. Ἡσύχ. κτ. Πρβ. φοβας.
 2) ματαία, ἀγρία, ὀρμητικὴ, ἀνεμώδης.
Σοβέω, ὦ, μ. ἤσω, κινῶ : πόδα ἐν κύκλῳ, διώκω, ἀποβάλλω· σοβεῖν τὴν κόνιν, τινάσκειν ἢ σκουπίζειν τὸν κοινορτόν, Ξενοφ. Ἴππικ. 5, 5. σεσοβημένος πρὸς δεξιάν, κυριευμένος ἀπὸ φιλοδοξίαν, Εὐρ. ὀφθαλμός σοβούμενος κ. περιφερόμενος, ἀγρίως περιστρεφόμενος : βάδισμα, ταχύ κ. σφοδρὸν περιπάτημα ὑπερηφάνου. 3) Οὐδ. σοβεῖν, περιπατεῖν ταχέως κ. ὑπερηφάνως· τρεῖς ἀκολουθοῦντες ἢ τέσσαρες αὐτὸς ἔχων διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, Δημοστ. Μειδ. σόβει εἰς Ἄργος, τρέχει εἰς τὸ Ἄργος, Λουκιαν. 2, σ. 84. Ἐκ τοῦ σώω, σόομαι, με τὸ πνεῦμα β, σόβω, σοβάω, έω.
Σόβη, ἢ (σοβέω), ἡ οὐρά τοῦ ἵππου, με τὴν ὁποίαν διώκεται μύιας. 2) ἡ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας φούντα ἐξ οὐρᾶς ἵππου. Σουῖδ. κ. Γλωσσ. Στεφ.
Σόβησις, ἢ (σοβέω), τὸ κινεῖν, ταρασσεῖν. ταχύ καὶ ὑπερήφανον περιπάτημα. αἱ περὶ τὰς ὀχείας σοβήσεις, ταραχαὶ κ. ἀνησυχίαι, Πλούτ. 7, σ. 153.
Σοβός, ἀντί συβός, δηλ. σοφός, συφός.
Σόβος, ὁ (σόβη), ταυτ. Σάτυρος· Πρβ. σοβας.
Σόγχος, κ. Σόγγος, ὁ, κ. Σόγχος, εἶδος λαχάνου, ζόχος Κ., Διοσκ. 2, 159. Θεοφρ. Ἰστ. φ. 6, 4. 7, 9.
Σογκώδης, ὁ, ἢ, ὡς ἂν σόγγος.
Σοῖο, Ἰων. ἀντί σοῦ, γεν. τοῦ σός.
Σοῖς, ἴδος, ἢ, ταυτ. σοβας, Ἡσύχ. Πρβ. ψοῖς διὰ τὸν σχημ.
Σοῖσφα, κ. Σοῦσφα, ὄρεα, τὰ ὅποια εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν ἀγγέλλουσιν εἰς τοὺς πλείοντας τὴν πλησίαν τῆς ἡπείρου, ξενικ. ὄνομα.
Σολοικία, ἢ, ταυτ. σολοικισμός, Λουκιαν. Ζ. τὸ ἐφ.
Σολοικίζω, μ. ἴσω, σφάλλω κατὰ τῶν κανόνων τῆς γλώσσης, ὁμιλῶ ἐσφαλμένως, ὡς οἱ Σόλοικοι· Καθ. τροπ. σφάλλω κατὰ τῶν κανόνων τοῦ πρέποντος, ἡθῶν, λέξεων, κινήματων.
Σολοικισμός, ὁ, σφάλμα κατὰ τῶν κανόνων τῆς γλώσσης, τῶν πράξεων, τῶν ἡθῶν, τοῦ χοροῦ κττ.
Σολοικιστής, οὗ, ὁ, ὅστις πάντοτε σφάλλει εἰς τὴν ὁμιλίαν του.
Σολοικοειδής, ὁ, ἢ, ταυτ. σολοικοφανής.
Σόλοικος, ὁ, ἢ, ὁ κατοικῶν τὴν ἐν Κιλικίᾳ πόλιν Σόλους, οἵτινες διέφθειραν τὴν γλῶσσαν τῆς μητροπόλεως τῶν Ἀθηναίων. ἔπειτα, ἄνθρωπος, ὅστις κάμνει σφάλματα εἰς τὴν ὁμιλίαν του [Μ' ὅλον τοῦτο οἱ ποιηταὶ ἐμταχειρίζοντο τρόπους τινὰς συντάξεως, τοὺς ὁποῖους ἡμεῖς με τοὺς παρόντας κανόνας τῆς γραμματικῆς ἐμποροῦμεν νὰ τοὺς καταδικάσωμεν ὡς σολοικισμούς. ἀλλ' ἡ γλῶσσα κρίνεται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους τῆς καὶ ὅχι ὕστερ' ἀπὸ χιλιάδας ἐτῶν]. Καθ. μεταφ. ὅστις ἀντιφέρεται εἰς τὰ ἔδη καὶ ἡθῇ· ἐχωριάτης· οὕτω κεῖται ὑπερόχως κ. σόλοικος, ἢ σαλάκιος κ. σολοικος, Ἀριστοτ. Ξενοφ.
Σολοικοφανής, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. - φανῶς, ὅ, τι φαίνεται ὡς ἂν σολοικισμός.
Σολοιτύπος, ἀντί σολοτύπος, ταυτ. μυδροκτύπος, Ἡσύχ. Ζ. τὸ ἐφ.
Σόλος, ὁ, ὕλη, μάζα σιδήρου σφυρηλατούμενη, ἐξαιρέτως, σιδηροῦς δίσκος, με τὸν ὁποῖον ἐπαιζαν· ταυτ. μύδρος, Ἰλ. φ, 806. [ἀντί ὅλος, ὡς τὸ Λατ. solus.]
Σομφός, ἢ, ὢν, σπογγώδης, πορώδης, εὐδραυστος. 2) φωνή σομφή, ὅ, τι εἶναι εἰς τὰ χρώματα φαῖος (μεταξὺ λευκοῦ κ. μέλαιος), ἀμβλεία. τὸ αὐτὸ εἶναι μόγγος, γόγγος, φόγγος. 3) Μεταφ. Ζ. σιφλός.
Σομφότης, ἢ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Σομφώδης, ὁ, ἢ, ὡς ἂν σομφός, ἢ ὀλίγον σομφός, Ἡσύχ.
Σόομαι, οὔμαι (σάω, σέω, σώω, σήσω, σέω, κινῶ σφοδρῶς), κινεῖμαι σφοδρῶς, ταχέως· τρέχω, ψεύγω· σοῦ, σοῦσθε, σοῦσθω, ὑπάγε, ὑπάγετε, ὑπαγέτω· σοῦται, ὑπάγει, τρέχει· σοῦσο, τρέχει· σοῦμην, ἔτρεχα· Σόος, σοῖς, ἢ εἰς τὰ ἄνω κινήσεις, ὡς ῥοπή ἢ εἰς τὰ κάτω, Δημόκρ. Ζ. σάω κ. θύω.
Σόος, συναίρ. σοῖς, ταυτ. σάος, συναίρ. σῶς, ὑγιής, ἀβλαβής, λυτρωμένος, εὐτυχής. Ἐκ τοῦ σάω, σώω, σαύω (καὶ τὸ σάος οὕτω) κατὰ διὰλ. ἀντί ἄω, αὔω, ταυτ. ζάω).
Σόος, συναίρ. σοῖς, σοῦ, ὁ, κινήσεις, Ἰδίως, εἰς τὰ ἄνω, Πλάτ. Κρατ. Ἀριστοτ. περὶ Οὐρ. 4, 6. Ζ. σόομαι.
Σορέλλη, ἢ, (σορός), χλευαστικὸν ὄνομα, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 572.
Σορέλλην, ὁ. Ζ. σοροδαίμων.
Σορεύω, ταυτ. σωρεύω Ἰων, Ἡσύχ.
Σορηδόν, Ἐπίρ. ἀντί σωρηδόν, Ἡσύχ.
Σοροδαίμων, ὄνος, ὁ, Πλούτ. 6, σ. 44. κ. Σορόπληκτος, κ. Σοροπλήξ, ὁ, ἢ, εἰς τοὺς Κωμικοὺς, γερων, ὅστις ὑπάγει εἰς τὸν τάφον. οὕτω μετεχειρίσθη καὶ τὸ Σορέλλην ὁ Ἀριστοφ. εἰς τὸ δράμα Δαιταλεῖς. Ἰδὲ σορός.
Σοροεργός, ὁ, ἢ, ταυτ. σοροπηγός, Μανέθ. 4, 191.
Σοροπηγός, ὁ, ἢ, ὅστις κατασκευάζει τὴν σορόν, Ἀριστοφ. Σοροποιός, ὁ, ἢ, Ζ. τὸ ἐφ. Πολυδ.
Σορός, ἢ, θήκη, ἐν ἣ κλείεται ὁ νεκρός, τάφος, καὶ σκεῦος, ὁπου συνάγονται καὶ φυλάττονται τοῦ νεκροῦ ὅστέα, Ἰλ. φ, 91. Ἡρόδ. 1, 98. 2) γέρον ἀνὴρ. ἢ γερόντισσα γυνή, Ἀριστοφ. Σφ. 1365. Ζ. σοροδαίμων κ. ὄνος, κ. τύμβος. Ἐλεγαν καὶ σορέλλην εἰρωνικῶς ἀντὶ γέρον ἑλλήν. [Σορός εἶναι Ἰων. ταυτ. σωρός, ὡς κόρος κῶρος, πόρος πῶρος] κτ.
Σόρων, ὠνος, ὁ, ὄρυμός τις, Πανστ.
Σορωνίς, ἴδος, ἢ, κ. Σωρωνίς, Νομ. ταυτ. παρωνίς, παλαιὸν δένδρον. Τὸ τελευταῖον κατ' ἄλλην τινὰ σημασίαν· Ζ. γεράνδιον κ. ὄρος.
Σός, Σή, Σόν, ἰδικός σου, ἰδική σου, ἰδικόν σου, ἀντωνυμ. κτητ. ἐκ τοῦ σύ.
Σοῦβος, ἢ } εἶδος δορκάδος, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 382.
Σοῦγος, ὁ, }
Σουδάριον, τὸ, τὸ Λατίν. Sudarium, ἡγουν, μανδήλιον μετὸ ὁποῖον σπογγίζει τις τὸν ἰδρώτα.
Σούκινο, ἐκ τοῦ succinum, ἡλεκτρον, Ἀρτεμ. 2, 5.
Σουνεάρατος, ὁ, ἢ, : Ποσειδῶν, οὗ ἐδέοντο (ἀρῶμαι), ἐτίμων ἐν τῇ Σουνίᾳ· εἰς τὸ ὁποῖον παίζων τὸν ὀνομάζει σουνιέραχον ὁ Ἀριστοφ., Ὀρν. 868, ὡς νὰ ἦτο ἱέραξ.
Σουνεῖς, αἶδος, ἢ, ἐπώνυμον Ἀθηναίων.
Σουνεῦς, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διός, ἐπεὶ οἱ ναοὶ τοῦ ἦσαν κτισμένοι εἰς τὸ
Σούνειον, τὸ, τὸ μεσημβρινὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.
Σοῦς, ὁ, συναίρ. ἀντί σόος, δωρ. σῶς, ἄλλως, σάος. 2) ἐκ τοῦ σόος, ταυτ. σοῖς.
Σοῦσα, τὰ· Ζ. σοῦσον.
Σοῦσθαι, ἀπαρέμφ. τοῦ σόομαι.
Σοῦσις, ἢ (σόομαι, σοῦω), ταυτ. σόος, σοῖς, ὁ, ἢ πόρευσις, Ἡσύχ.
Σουσίας, ὁ, ἵππος τις.
Σούσιος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ ἱα : μύρον τι.
Σοῦσον, τὸ, Περσ. ταυτ. ἰον. Διοσκ. 1, 52. ὅθεν, Σοῦσα, τὰ, ἢ τῶν Περσῶν μητρόπολις.
Σοῦσφα· Ζ. σοῖσφα.
Σούχιον, τὸ, εἰς Κλημ. Ἀλ. σ. 443. τὸ Λατ. succinum, ἡλεκτρον.
Σούχις, ὄνομα καὶ εἶδος κροκοδείλου, Φωτ. ἐκ Λαμαστ. ὅθεν
Σούχος, ὁ, νομός τις ἐν Αἰγύπτῳ, τῶν κροκοδείλων, Στραβ. 17, σ. 581. Sieb.
Σούω, Λακων· ἀντὶ σώω· ὅθεν ἀπόσουμι, Ἀόρ. ἀπεσσούαν, ας, α, Λακων· ἀντὶ ἀπεσύην ἢ ἀπεσσύνην, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 23.
Σόφαξ, ἀντί σύφαξ, ὁ (ἐκ τοῦ σοπός), ταυτ. γλεῦκος, μουστος.
Σοφία, ἢ, τὸ νὰ ἐξεύρη καὶ νὰ καταλαμβάνη τις τί. Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, ὡς νομίζουσιν, ἀπλῶς ἐπιτηδειότης, ὡς : τέκτονος, Ἰλ. σ, 412. κ. ὥστε Ἀναξαγόραν ἐν ταῖς χερσὶ

τίθεσθαι τὴν αἰτίαν τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ συνέσεως, Πλούτ. ὅθεν χειρίστερος, ἀντὶ τεχνίτης· ἀλλ' ἀπλῶς μηχανικὴ ἐπιτηδεύτης χωρὶς ἀσκήσιν τοῦ νοῦ δὲν ὑπάρχει· ἄρα γινώσκῃ δημιουργοῦ, ψάλτου, ἱατροῦ κτ. οἱ μάγοι καὶ αἱ μάγισσαι ὠνομάζοντο σοφοὶ κ. σοφαί, Εὐρ. Μήδ. Καθ. πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη καὶ τελευτ. σοφία, ἡ γινώσκῃ θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Σοφίζω, μ. ἰσώ (σοφός), κάμνω σοφόν, διδάσκω· σέσοφισμένους εἰς τὸν Ἡσιόδ. μετὰ γεν. ταυτ. ἐμπειρος, Θέογν. 19. Ἡρόδ. 1, 80. Μέστ. πράττω, ἡ ὁμιλῶ φρονίμως, σοφῶς. Μεσ Αἰτ. κάμνω τι με φρόνησιν, με τέχνην, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, Ἀριστοφ. Νεφ. 543. ὅθεν, καὶ ἀντὶ ἀπατῶ, ὡς ἐπρατταν καὶ ὠμίλουν οἱ σοφισταί, Ἀριστοφ. ἱππ. 718. : πρὸς τὸν νόμον, διαφύγω τὸν νόμον με σοφισμα, Πλούτ. Δημοσθ. 27. ἐπὶ καλοῦ, Χίων ἐπιστ. 6.

Σοφισμα, τό, σοφός, φρόνιμος στοχασμός, ἡ ἐφευρέσεις, Πίνδ. Ολύμπ. 13, 24. ἡ ὁμιλία ἀπατηλῇ κ. ἐρώτησις· ἀπατηλός συλλογισμός, ἡ ψευδοσυλλογισμός· ὅθεν

Σοφισματῆς, ὁ, ταυτ. σοφιστής, Νικήτ. Χρον. 19, 2. Σχημ. ὡς δογματίας κτ.

Σοφισματῆχος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σοφισμα, ἀπατηλὸν συλλογισμὸν.

Σοφισματίον, τό, ὑποκ. τοῦ σοφισμα.

Σοφισμός, ὁ, εἰς τὸν Χρυσόστ. κ. Ἰσιδ. Πηλουσ. ἐπιστ. 461, δολία, καὶ κατηναγκασμένη σημασία.

Σοφισματώδης, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν σοφισμάτων, Ἀριστοτ. Τοπ. 8, 3, 1.

Σοφιστεία, ἡ, τό πράττειν, λαλεῖν, φιλονεικεῖν ὡς οἱ σοφισταί, τέχνη τοῦ σοφιστοῦ.

Σοφίστευμα, τό, ταυτ. σοφισμα, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Προπαρ. εὐαγγ. σ. 259. ἐκ τοῦ

Σοφίστεύω (σοφιστής), πράττω, διδάσκω, λαλῶ ὡσάν σοφιστής. Ἐνερμ. με Αἰτιατ. στολίζω, ὑποκρύπτω, Ἡλιόδ. 1, σ. 18. ἐπινοῶ ὡσάν σοφιστής, σ. 284.

Σοφιστήριον, τό, τόπος, σχολεῖον σοφιστοῦ, Κλήμ. σ. 11.

Σοφιστής, οὗ, ὁ (σοφίζομαι), ταυτ. σοφός. Τοὺς 7 σοφούς ὀνομάζει ὁ Ἡρόδ. σοφιστάς. 2) ἔπειτα, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καὶ φιλοσοφίας, ὡς Γοργίας, Θρασύμαχος, Πρωταγόρας, Πρόδικος, Ἰππίας. 3) ῥήτωρ, Ἰσοκρ. Πανηγ. 1, 23. 4) διὰ τὴν ἀλαζονεῖαν τῶν εἰρημένων ἀριθ. 2. σοφιστῶν ἐλήφθη εἰς τὴν Σωκρατικὴν σχολὴν τὸνομα καταφρονητικῶς, ἀντὶ ἀλαζών, κομπορρήμων, ψευδοσυλλογιστῆς, ἀπατεῶν κτ. 5) ἐσχάτως ἔλαβε τιμὴν πάλιν ἀντὶ διδάσκαλος τῆς ποιητικῆς καὶ ῥητορικῆς.

Σοφιστιάω, ὦ, ὁμιλῶ, ἡ γράφω ὡσάν σοφιστής· σοφιστιῶν βοτάνην, κλέπτειν ἐν ταῖς συγγραφαῖς ἐξ ἄλλων, ὡς ἡ μέλισσα ἀπὸ τῶ ἀνδρῶν, Πλούτ. 10, σ. 208. Η.

Σοφιστεῖχος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -στικῶς, ἀνήκων εἰς σοφιστήν.

Σοφιστομανέω, ὦ (μαίνω), τρελλαίνομαι διὰ τοὺς σοφιστάς.

Σοφίστρεα, ἡ, θηλ. τοῦ σοφιστῆς, -στήρ, Σουῖδ. εἰς Ἀσπατία.

Σοφοδότις, ἡ, διδοῦσα σοφίαν, Διονύσι. Ἀρεοπ. Θεῶν ὄνομ. σ. 562.

Σοφοδωρός, ὁ, ἡ, δωρούμενος σοφίαν, Διον. Ἀρεοπ. Θεῶν ὄνομ. σ. 423.

Σοφοκλής, ὁ, Κύρ. ὄνομα. 2) Σοφοκλεῖς, οἱ, σοφοὶ ἐπαινέται, καὶ κροτηταί τῶν θεατρικῶν ὑποκριτῶν, Πλίν. Ἐπ. 11, 14.

Σοφόνος, συναίρ. -νους, ὁ, ἡ, ἔχων σοφὰ φρονήματα, Λουκιαν. Ῥητ. διδ.

Σοφοποιέω, ὦ· Σοφοποιός, ὁ, ἡ, Σοφοποίησις, ἡ, κάμνω σοφόν κτ. ἐκ Διονυσ. Ἀρεοπ.

Σοφός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. σοφῶς, ἐπιτηδεύς, ἐμπειρος, γινώσκων τέχνην τινὰ, φρόνιμος, μάγος, ἡ μάγισσα. τὸ σοφόν, ἀντὶ σοφία, φρόνησις, πανουργία, Πλάτ. Πολιτεῖ. 9, 14. ὠνομάζοντο καὶ οἱ ποιεῖται σοφοί· Ζ. σοφία. Ἐκ τοῦ συγγενοῦς σαφῆς ἔγειναι τὸ Λατ., sapus, sapio, sapiens.

Σοφέω, ὦ, ταυτ. σοφίζω, Ο'.

Σόω, Ζ. σόομαι. 2) ταυτ. σάω, σώζω, Ἰλ. 1, 393.

Σωοναύτης, ου, ὁ, κ. Σωοναύτης, ὁ, λιμὴν ὅς τις σώζει τὰς ναῦς, Σχολ. Ἀπολλων. 2.

Σπάδαξ· Ζ. σπάζω, ἀριθ. 2.

Σπαδίξω, μ. ἰσώ, κ. ἱξω (σπάω, ζω), ἀποσπῶ, ξεπατόνω, Ἡρόδ. 5, 22.

Σπαδίξ, ἱκος, ἡ, κομμένον κλωνάρι, Νικανδρ. Ἀλεξ. 528. μάλιστα φοίνικος με τὸν καρπὸν· Πρβ. σπάθη ἀριθ. 7, κ. 8. 2) ὡς ἐπίθ. ἔχων χρῶμα φοίνικος, Γέλλ. 2, 26. 3) μουσικὸν ὄργανον, ὡς ἡ λύρα, Κυντιλ. 1, 10.

Σπαδίον, τό, Αἰολ. κ. Κρητ. ἀντὶ στάδιον, ὡς σπολή ἀντὶ στολή.

Σπαδονίζω (σπαδών), ταυτ. σπάω, σπαράττω, ξετχιζώ, Διονύσι. Σύνθ. 14.

Σπαδονισμα, τό, κ. } ταυτ. σπαραγμός, Μελέαγρ. 77. Δια-
Σπαδονισμός, ὁ, } νύσ. εἰς Δημοσθ. 40.

Σπάδων, γεν. σπάδωνος, κ. σπάδοντος, ὁ (σπάω, ζω), εὐνοῦχος, Πλούτ. Δημήτ. 25.

Σπαδών, ὄνος, κ. -ωνος, ἡ, ταυτ. σπατμός κ. σπάσμα, Νικ. Ἀλεξ. 319.

Σπάζω, ἔκ τοῦ σπάω, καὶ ταυτ. σπάω. 2) ταυτ. σκύζω, εἰς τὴν διάλεξ. τῶν Ἀχαιῶν. 3) τὴν σήμερον σπάζω, ἀντὶ ξεσχιζώ καὶ τσακίζω. καὶ οὐδ. τσακίζομαι. καὶ ἰδίως, λαμβάνω ἐντροχήλην.

Σπαζαλάω, ὦ, ταυτ. σπαταλάω.

Σπαζαλίον, τό, ὑποκ. τοῦ σπάθη· Ζ. σπατάλιον.

Σπαζατός, ὄν, ἀντὶ σπαθητός. ἐκ τοῦ

Σπαζάω, ὦ, μ. ἡσώ, κτυπῶ τὸ πακίον με τὴν σπάθην, καὶ το πυκνώνω, Ἀριστοφ. Νεφ. 54. Σχολ. ὅθεν σπαδατόν, δηλ. τὸ ὄρθον ὕψος σπάθης χειρουμένον, οὐ κτενί, Ἡσύχ. 2) τρώγω ὑπερβολικῶς, Λουκιαν. Πένθ. 17. ἐξοδεύω ἀνοήτως, καὶ Τροπ. πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαδαται, Πλούτ. Δεισιδ. 7. 3) διὰ ταῦτ' ἐσπαδατο ταῦτα, Δημοσθ. δηλ. ὑφαίνειν, ἐμμηχανάτο.

Σπαθή, ἡ, Ἡσύχ. ὄργανον ἐν τῷ ὄρθῳ ὑφαντηρίῳ, διὰ τοῦ ὁποῖου κτυπούμενον τὸ ὕφανμα ἐπυκνόνετο, ὡς ἔπειτα διὰ τοῦ κτενός. 2) κουτάλα, ἡ ξύλον, με τὸ ὁποῖον ἀνακατόνουσι. 3) εἶδος ξίφους. 4) εἶδος ξυστηρίου τῶν ἵππων. 5) ταυτ. πλάτη, δηλ. τὸ πλατὺ ἄκρον τῆς κώπης. 6) τὸ πλατὺ μέρος τῶν πλευρῶν, καὶ ἡ ὠμοπλάτη. 7) ὁ μίσχος (τὸ στυλάρι) τοῦ ἀρσενικοῦ ἀνδρός τῶν φοινίκων, Ἡρόδ. 7, 69. Ζ. σπάδιξ. 8) ὁ φοινίξ αὐτός. Πρβ. σκίφος.

Σπαθήμα, τό : φρενὸν, Μεταφ. ταυτ. τὸ πυκνόφρον, ἐπεὶ δὴ ἡ σπάθη πυκνώνει τὸ ὕψος.

Σπαθησις, ἡ, τὸ κτυπᾶν καὶ πυκνόνειν τὸ ὕψος διὰ τῆς σπάθης. 2) ἀσώτευσις, ἀνοήτος δαπάνη.

Σπαθητός, ὁ, ἡ (σπαθαίω), ὕψος τὸ ὁποῖον ἐκτυπήθη καὶ ἐπυκνώθη εἰς τὸ ὄρθον ἐργασίον, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. 7, 36.

Σπαθία, ἡ : κλεῖς, ταυτ. σπάθη, ἀριθ. 6, Ὁπ. Κυνηγ. 1, 295. ἄρα ἐκ τοῦ ἐπίθ. σπάθιος, ἰα, ἰον (ὡς σπάνη, σπανία κτ).

Σπαθίζω, ἀνακατόνω με τὴν σπάθην ἀριθ. 2. Μέστ. λαμβάνω μύρον με τὴν σπάθην, καὶ χρίομαι. 3) συγλίζω με τὴν σπάθην, ἀρ. 3.

Σπαθιναῖαι ἔλαφοι, Σχολ. Ἀπολλων. 4, 175. ἄλλως, ἀχαιναῖαι, τῶν ὁποίων τὰ κέρατα ἴστανται ὄρθα. κ.

Σπαθίνης, ὁ, κ. Σπαθίνης, Πρβ. σμικρίνης, λαζίνης, σκοτίνης κτ.

Σπάθιος, ἰα, ἰον, ἔχων σχῆμα σπάθης· Ζ. σπαθία.

Σπαθίον, τό, ὑποκ. τοῦ σπάθη ἀριθ. 2, Ἀνάλ. Η. σπαθίον, ταυτ. σπάθη ἀριθ. 3.

Σπαθίς, ἰδος, ἡ, Πολυδ. 7, 36. ταυτ. σπάθη ἀριθ. 2. 2) ἰμάτιον σπαθητόν· Ζ. σπαθητός.

Σπαθισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ σπαθίζω, ἀριθ. 2.

Σπαθίτης, ου, ὁ, οἶνος ἐμπεποιημένος με σπάθην ἀριθ. 7.

Σπαδομήλη, ἡ, μήλη σπαδοειδής.

Σπαδοποιός, ὁ, τεχνίτης σπαθίων, Γλωσσ. Στεφ.

Σπαδοφοίνικον, τό, ἀντὶ σπάθη τοῦ φοίνικος.

Σπαδοφυλλός, ὁ, ἡ, ἔχων σπαδοειδῆ φύλλα.

Σπαίρω (σπάω, σπάρω), σπῶμαι ὡς ὁ ψυχομαχῶν, ταρασσομαι. ἡ κινεῖμαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπὸ πόνων, ἡ ἀνυπομονησίας. ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, ἀργοπορῶ, Ἡρόδ. 8, 5. Προσλ. α ἀσπαίρω, ὡς σπαρίζω κ. ἀτπαρίζω· Πρβ. σπαδάζω, κ. Ζ. σπάζω τὸ πρῶτον. Εἶναι συγγεν. τοῦ σπείρω, σκορπίζω.

Σπαλάζω, ἀντὶ σκαλάζω ἄχρ. ὅθεν σπάλαξ, ἀντὶ σκάλοψ, κ.

σπάλαθρον.
 Σπαλάθρον, κ. Σπάλαυθρον, κ. Σπάλεθρον, κ. Σπάλευθρον, κατά Διάλεκ. ἀντί σκάλαθρον κτλ.
 Σπαλακία, ἡ, ὀφθαλμική νόσος, ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ ἔφ.
 Σπαλάξ, ακος, ὁ, καὶ προσλ. α, ἀσπάλαξ, κ. τυφλοπόντικον. Ζ. σκάλοψ.
 Σπαλατών, ὄνος, ὁ, μεταθ. ἀντί σπαταλῶν, Ἀθην. 8, σ. 352, ὅπου διορθ. σπαταλῶν (μετοχ). ἀλλ' ἐκεῖνο οὐσιαστικ. λαμβανόμενον εἰς τύπον μεγεθυντικόν μετὰ τοῦ θερμότης ἔχει περιτοτέραν σημασίαν· ἡ δὲ μεταθ. εἶναι κατὰ διάλεκ.
 Σπαλαίς, Αἰολ. ἀντί σταλαίς, μετοχ. ἐκ τοῦ στέλλω.
 Σπαλίξω, κ. Σπαλύξω, -ύσσω, ἄλλος τύπος ἀντί σπαλάξω· ἀλήξω, ἀνακατόνω, Ἡσύχ. ἰξω κ. υξω ἀλλάσσονται, καὶ ὡς σπαλάξω, ἀσσω, λύξω, ύσσω, οὕτω σπαλάξω, ἀσσω, υξω, ύσσω.
 Σπαλίον, τό, ἀντί ψάλιον, ψέλλιον· Ζ. Ξ κ. Ψ.
 Σπαλίον, ὁ, εἰς Ἀγαθίαν 3, σ. 77, κ. Σουίδ. σκεπαστή πολεμική, ὑποκάτω τῆς ὁποίας ἐπολιόρουν οἱ στρατιῶται, χωρὶς νὰ βλάπτονται ἀπὸ τοὺς πολιορκουμένους. Φαίνεται ὅτι ἦτο πλέγμα ἐκ σπαλίων, ἢ ψαλίων.
 Σπαναδέλφος, ὁ, ἡ, ὀλίγους ἀδελφούς ἔχων, Μανέθ. κ. Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 5. 101.
 Σπανανδρία, ἡ (ἀνὴρ), ἑλλειψὶς ἀνδρῶν, ἐκ τοῦ Σπᾶν, κ.
 Σπανία, ἡ } (ὡς σπάση, σπαδία), ἑλλειψὶς, ὀλιγότης.
 Σπανία, ἡ, ἀντί Ἰσπανία, μεταθ. τύπος. Νομ. ἀντί πανία, ἐκ τοῦ Πάν, Πλούτ. Περὶ ποταμ. 16.
 Σπανιάνει, Ἐπίρ. ὀλιγάνει.
 Σπανίξω, εἶμαι σπάνιος, ὀλίγος. καὶ Μέστ. ἔχω ὀλίγα, πᾶσχω ἑλλειψιν, μετὰ δοτικ. 2) κάμνω ὀλίγον, μετὰ Αἰτ. Φίλων 7, Θεσμ. 4.
 Σπάνιος, ἔα, ἰον, Ἐπίρ. -νίως· Ζ. σπανός.
 Σπανιότης, ἡ, ταυτ. σπάνις.
 Σπάνις, εὖς, ἡ, ἐνδεῖα, πτωχεῖα· ὀλιγότης· Ζ. σπανός.
 Σπανίστος, ἡ, ὅν (σπανίξω), Παθητ. πράγμα, τοῦ ὁποίου ἔχει τις χρεῖαν, τό ὁποῖον δὲν εὐρίσκει εὐκόλως. 2) Ἐνεργ. ὁ ἔχων ἑλλειψιν, ἐνδεής, μετὰ Γεν. Στράβ. 15. σ. 1057.
 Σπανοκαρπία, ἡ, ἑλλειψὶς καρπῶν, Διόδ. Σικ 5, 38.
 Σπανοπώγων, ὁ, ὁ ἔχων ἀραιὸν γένειον, ἢ μὴ ἔχων γένειον, Γαλην.
 Σπανός, ἡ, ὅν, ταυτ. σπάνιος, πᾶσχων ἑλλειψιν, ἐνδεής, πτωχός, Συνήθ. ἀραιός, ὀλίγος· δυσεύρητος, κ. ἀκριβός, Ἡσύχ. ὅθεν σπάνη, σπανία, κ. σπάνις, ἐνδεῖα, πτωχεῖα, σπανιότης· Ζ. ἡπανάω, κ. ἡπανία. Σπανόν τὴν σήμερον λέγομεν τὸν σπανοπώγωνα· Ζ. πρ.
 Σπανοσιτία, ἡ, ἑλλειψὶς γεννημάτων, Ξενοφ. Ἑλλην.
 Σπανόσιτος, ὁ, ἡ, ὁ πᾶσχων ταύτην.
 Σπανόουρος, ὁ, ἡ, με ἀραιὴν οὐράν· ἵππος Ἀμφιβ.
 Σπανότεκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀλίγα τέκνα· Πρβ. σπαναδέλφος.
 Σπανόφυλλος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀλίγα φύλλα.
 Σπανύδριον, τό, κατὰ τὸ Λειψύδριον, ἀστειῶς ἐπὶ τόπου ἀνύδρου, ἐκ τοῦ
 Σπανύδρος, ὁ, ἡ (ὑδωρ, σπάνη), ἔχων ὀλίγον ὑδωρ, Ἀθην. 3, σ. 315. Schw.
 Σπάξ, σπακός, ὁ, ἡ, περτιστὶ κύων, Ἡρόδ. 1, 110.
 Σπαράγμα, τό (σπαράτσω), κομμάτι, θραῦσμα, Φιλότηρ. Σοφιστ. 2, 10. 2) ταυτ. σπαράγμος.
 Σπαράγματώδης, εὖς, ὁ, ἡ, κραυγαὶ σπαρ. βίαιαι κραυγαὶ, διὰ τῶν ὁποίων κινδυνεύει ὁ κρᾶζων νὰ σπάσῃ, ἢ νὰ πάθῃ ἄλλο τι κακόν.
 Σπαράγμος, ὁ, ἡ, ξεσχισμός, ξεσχισμός μελῶν, αἱμάτωσις.
 Σπαράγμωδης, ταυτ. -ραγματώδης.
 Σπαράκτης, οὐ, ὁ (σπαράσσω), ὁ σπαράσσων, Φιλ.
 Σπαράξις, ἡ, ταυτ. σπαράγμος.
 Σπαράσσω, ττω, μ. ξω (σπάω, σπάρω, σπαίρω), ξεσχίζω, μαδῶ, κόπτω, αἱματόνω, ἐπὶ κυνῶν καὶ ἄλλων θηκτικῶν θηρίων, Λυκόφρ. 656.
 Σπαργανάω, κ.
 Σπαργανίξω, μ. ἴσω } (σπάργανον), τυλίττω, φατκίονω κ.

Σφαργάνιον, τό, ὑποκ. τοῦ σπάργανον. 2) φυτόν τι, Νομ. βουτομος, Διοσκ. 4, 21.
 Σπαργανιώτης, οὐ, ὁ, παῖδιον σπαργανωμένον (φατκισμένον κ.) Ὁμ. Ἦμ. Ἑρμ. 301. Πρβ. περὶ τοῦ σχημ. εἰραφιότης, ἀγριότης.
 Σπάργανον, τό (σπάργω), δέμα, φατκία, Καθ. παλαιόσχισμα, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 431.
 Σπαργανόω, ὦ, τυλίγω, φατκίονω τὸ παῖδιον. κ. Σπεργανόω. Ἡσύχ.
 Σπαργάνωμα, τό, τὸ σπαργανωμένον. 2) ἀντί σπάργανον.
 Σπαργάνωσις, ἡ, τὸ τυλίσσειν, φατκίονεῖν παῖδιον.
 Σπαργάω, ὦ, μ. ἴσω, εἶμαι γεμάτος, ὥστε κινδυνεύω νὰ σκάσω, Κουίντ. Σμ. 14, 283. 2) εἶμαι ἐπιθυμητικός, φιλήδονος, ἀνυπόμονος, αὐθάδης, θυμώδης, ἀγριός, ἀτελής, ὅθεν σπαργᾶν λέγεται ἡ γῆ, ἥτις εἶναι ἑτοιμος νὰ ἀναδῶσθαι βλαστούς, γεννημάτων· κ. σπάραγος, προστλ. ἀσπάραγος, ὁ με ὀρμήν βλαστάνων καρπός, ἡ λάχανον· καὶ ἰδίως τὸ σπαράγγιον. Ζ. τὸ ἔφ.
 Σπαργεύς, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Νόνν.
 Σπαργή, ἡ, κ. Σποργή, ἐπιθυμία, πάθος, θυμός. [Ἐκ τοῦ ὀργή προστλ. σπ, ταυτ. στ. ὅθεν σποργή. Ζ. σπάω].
 Σπάργω, μ. ξω, ταυτ. σπαργανάω, Ἦμ. Ἀπόλλων. 121. Ζ. σπάω.
 Σπάργωσις, ἡ (σπαργόω), ὑπερβολικὴ πλήρωσις.
 Σπαρεῖς, Σπαρήναι, Ἀόρ. 2, παθ. τοῦ σπείρω.
 Σπαρίζω, ταυτ. ἀσπαρίζω κ. σπαίρω. Λέξικ. Ῥητ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. γ, 293.
 Σπαρμός, ὁ (σπείρω), τὸ σπείρειν· ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, Βυζ. ὡς ἐκ τοῦ πτεῖρω, πταρμός.
 Σπαρνοπόλιος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει ὀλίγας, ἡ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀσπρας τρίχας, Πολυδ. 3, 153. 154. Ἡσύχ. [Ἀνέγν. καὶ Σπαρτοπόλιος· ἦτο δυνατόν καὶ τὸ Σπανιοπόλιος].
 Σπαρνώς, ἡ, ὅν· ταυτ. σπάνιος, κυρίως, διατρεφισμένος ἐδῶ κ' ἐκεῖ. [Ἐκ τοῦ σπάρω, σπείρω, ἐσπάρην· Ἐπίθ. σπαρνώς, συγκοπ. σπαρνώς. Ζ. σπάω]. Αἰσχ. Ἀγαμ. 567. Καλλίμ. εἰς Ἀρτ.
 Σπάρρος, ὁ, ἰχθύς τις θαλάσσης. [ἐκ τοῦ σπαίρω· ὡς σκάρος ἐκ τοῦ σκαίρω].
 Σπαρταγενής, ὁ, ἡ, ἀντί Σπαρτηγενής, γεννημένος, ἡ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Σπάρτην.
 Σπαρταγενής, ὁ, ἡ, γεννῶν σπαρτία, Ἀππιαν. 1, σ. 115.
 Σπάρτακος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
 Σπαρταύω, Ζ. Σπαρτία.
 Σπάρτη, ἡ, ἡ πόλις τῶν Λακεδαιμονίων.
 Σπάρτη, ἡ, κ. Σπάρτος, ἡ, σχοινίον πλεγμένον ἀπὸ σπάρτα, Ἀλκίφρ. 2, 4. 2) τὸ δεύτερον, ταυτ. στάθμη, ἡ τεκτονικὴ στάψνη κ. καὶ ἡ μολυβδίνη κάθετος τῶν κτιστῶν.
 Σπάρτηθεν, ἀπὸ τὴν Σπάρτην.
 Σπάρτηνδε, εἰς τὴν Σπάρτην.
 Σπαρτιάς, εὖς, ἡ, ταυτ. Σπαρτιάτις.
 Σπαρτιάτης, ὁ, ὁ ἐκ τῆς Σπάρτης.
 Σπαρτιάτικος, ἡ, ὅν, ἀνήκειν εἰς Σπαρτιάτην.
 Σπαρτιάτης, ἡ, θηλ. τοῦ Σπαρτιάτης.
 Σπαρτίνη, ἡ, ταυτ. σπάρτη, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 12, 45. κυρίως, θηλ. τοῦ
 Σπάρτινος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ σπάρτα, Αἰλ. Ἰδ. ζ, 12, 43.
 Σπαρτία, ας, ἡ, Ἡσύχ. λέξ. Συρματὶς, διόρ. Κορ. ἀντί τοῦ ἡμαρτημένου Στρατιά· τὸ ἐκ σπάρτων συντιθέμενον σάρωτρον, φουκάκι κ. ὅθεν κ. Σπατρεύω, ἡ Σπαρτίξω, τὸ κ. κατὰ παραφθοράν Σπαστρεύω, Κορ.
 Σπαρτίον, τό, μικρὸν σχοινίον, πλεξούδα ἀπὸ σπάρτον· παπούτσια ἀπὸ σπάρτα, Πλίν. 2, 10. 2) εἰς τὴν ζυγαρίαν τὸ μέσον μέρος τῆς βάβδου, ὅθεν κρεμάται ἡ ζυγαρία, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1247. 3) ταυτ. Σπάρτος, ὁ, κ. ἡ.
 Σπαρτίς, ἡ, εὖς, ταυτ. Σπάρτη. Σπάρτην λέγω δὲ σπαρτίδα τὴν σπάρτινον, Κρατῖν. παρὰ Πολυδ.
 Σπαρτόδετος, ὁ, ἡ, ταυτ. σπαρτόπλοκος, Ὁππ. Κυνηγ. 1, 156.
 Σπάρτον, τό, φυτόν με νηματώδη κλωνάρια, ἐκ τῶν ὁποίων πλέκονται σχοινία. 2) τὸ ἐκ τούτων πλεγμένον σχοινίον, Ὁμ.

Ἰλ. β, 135

Σπαρτοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω), ὁ ἐκ σπάρτων πλέκων σχοινία κτλ.

Σπαρτοπόλιος, ὁ, ἡ, ἔχων ἐδῶ κ' ἐκεῖ (δισπαρμέναι) ἀσπρας τρίχας εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Σπαρτοπώλης, ὁ, (πωλέω), ὅστις πωλεῖ ἐκ σπάρτων πλεγμένα πράγματα, Πολυδ.

Σπάρτος, ὁ, κ. ἡ· Ζ. σπάρτη.

Σπαρτός, ἡ, ὄν (σπαίρω), σπαρμένος. Μεταφ. γεννημένος· σκορπισμένος. [Μεταφ. σπράτος, ὡς δαρτός· δρατός κτλ.] 2) Σπαρτοί, οἱ, οἱ εἰς τὰς Θήβας ὑπὸ τοῦ Κρόνου σπαρέντες δρακύνται· οἱ δόντες, κ. οἱ ἐκ τούτων γεννηθέντες, καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν Θηβαίων· ὅθεν σπαρτός, ἀντί Θηβαῖος.

Σπαρτοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων σπάρτον.

Σπαρτοχάιτης, ὁ, ἡ, πολλά σπαρτοπόλιος, ἡ ἔχων τρίχας ὡς σπαρτία, Πλάτ. Κωμ. παρ' Εὐστρατίου εἰς Ἠθικά, σ. 58.

Σπαρτωλός, ἡ, ὄνομα πόλεως τῆς Μακεδονίας, Θουκυδ.

Σπάρω, ἄχρ. διδοὶ χρόνους εἰς τὸ σπαίρω, σπαρῶ, ἐσπαρμαι, ἐσπάρην· σπαρτός, Μεταφ. σπράτος· ὅθεν κ. σπαίρω. Ζ. σπάω.

Σπασίνης, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Σπᾶσις, ἡ (σπάω), ἔλξις, σύρσις, τέντωσις, καὶ τὸ ἔχειν σπασμούς.

Σπάσμα, τὸ (σπάω), τὸ εἰλυσμένον, τὸ ἐξειλυσμένον ἐκ τῆς θήκης ξίφος, Πλούτ. Ὀδ. 17. βίαία κίνησις, ὡς ἡ τῆς θαλάσσης κίνησις τῶν μυῶν τοῦ προσώπου βίαιος, ἡ ἄλλου μέρους θραυσμένον, κομμάτιον, Πλούτ. Σύλλ. 21. Λυσ. 12.

Σπασμάτιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.

Σπασματώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὅμοιος, ἡ ἠνωμένος μὲ σπασμούς, ἡ αἰτίας σπασμῶν.

Σπασμός, ὁ, ταυτ. σπάσις, κ. σπάσμα· καὶ ἡ διέγερσις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, Ἀριστοφ.

Σπασμώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ταυτ. σπασματώδης, Ἐπίρ. -ωδῶς, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 364.

Σπαστικός, ἡ, ὄν, ἔλκων, ἔχων τὸ ἐλκυστικόν.

Σπάταγος, ὁ, κ. Σπατάγη, ἡ, κ. Σπάταγος, εἶδος ἐχίνου, Ἀριστοφ. Ἰστ. ζ. 4, 5.

Σπατγλάω, ὦ, μ. ἤσω· Ζ. τὸ ἐφ.

Σπατάλη, ἡ, ἀσωτία εἰς τὰ φαγοπότια, luxus· ὅθεν σπατάλην, ἀσωτεῖν εἰς τὰ φαγοπότια.

Σπατάλημα, τὸ, ἀσωτία εἰς φαγ. Πρβ. σπαθάω· Γράφεται καὶ καὶ σπαθαλάω, ὡς στατεύω κ. σταθεύω. κτλ.

Σπατγλίον, κ. Σπαθγλίον, τὸ, εἶδος κοσμοῦ τῶν βραχιόνων. 2) πλέγμα τιτῆς κόμης. [συγγεν. τοῦ σπάλιον· Πρβ. χλιδῆ κ. χλιδών.]

Σπατγλος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς φαγοπότια ζῶν, Εὐσέβ. Προπαρασκ. 6, 10.

Σπατσειος, εἰα, εἰον (σπάτος, τὸ). δερμάτινος, Ἡσύχ.

Σπατσίακτος, ῥήμ. τοῦ (σπατίζω, ταυτ. δισπασμένον εἶναι, Ἡσύχ.

Σπατίαζω, ταυτ. } συχνάκις τὰ εἰς ἱζω ῥήματα ἔχουσι τὸν καί εἰς ἱζω δωρ. καὶ μάλιστα ῥηματικά εἰς ἱασμος ἀντί ἱσμος Ζ. σθηριακός.

Σπατίζω (σπάω, σπατός, ἱζω), ἔλκω τὰ βυζία, βυζάνω.

Σπατίλη, ἡ, ὑγρὰ κόπρος, ὡς ἡ τῆς διαρροίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 43. Καθ. ἀνδρικοῦ κόπρος. 2) τμήμα δερματος. Δί. Κατ. 46, 5. Τὸ πρῶτον (ἐπειδὴ σπ ἰσοδυναμεῖ μὲ σκ) ἐκ τοῦ σκωρ σκατός· τὸ δεύτερον ἐκ τοῦ σπάτος ἀντί σκύτος, ὡς σπάζω κατὰ διάλεκτ. ἀντί σκύζω.

Σπατίλουρος, ὁ, ἡ, ὅστις χέζει τὴν οὐράν του, Ἡσύχ.

Σπατός, τὸ, Βοιωτ. ταυτ. σκύτος· Ζ. σπατίλη, ὅθεν

Σπατόω, ὦ, ταυτ. καττώ, κ. σπάτειος, δερμάτινος.

Σπάω, ὦ, μ. ἄσω, ἔλκω, σύρω, μαδῶ, ξεπατόνω· ἐκβάλλω ἀπὸ τῆς θήκης, π. χ. ξίφος, ὡς τὸ ἔλκω· βυζάνω· προξενῶ σπασμούς, ἡ ἔχω σπασμούς (ἀεληήτους κινήσεις τοῦ σώματος), ὡς ἐξαίρ. τὸ παράγωγον (σπαρῶ) σπαίρω, καὶ σκαίρω (τροπὴ τοῦ π εἰς κ κατὰ διάλεκτον)· τροτέτι, ἐξαφρόνω, π. χ. ἐσπασε τὸ σκέλος, Πλούτ. Ἀρατ. 33. Μεταφ. ροφῶ, πίνω οἶνον, Αἰλιαν. Ἰδ. ζ, 6, 5. καὶ ὀλίγον ὕπνον σπάσωμεν, Ἠλιδ. 4, σ. 203. (ἡ Μεταφ. ἀπὸ τοῦ ροφᾶν οἶνον)· Τὸ δὲ οὐκ ἐσπασε ταύτη γε, Ἀριστοφ. Σφ. 175. ἀντί δὲ ὡφέλησε τίποτε. Σπάω εἶναι θεματικὸν τοῦ σπάρω, σπαίρω, σπέρω, σπαίρω· καὶ τοῦ σπαργάω,

σπέρω, σπέρχω, σπαι, καὶ τῶν ἀπ' αὐτὰ παραγομένων.

Σπείε, κ. Σπείο. Ζ. ἐπομαι.

Σπείλας, ἡ, ἀντί Σπιδας, Ἡσύχ.

Σπείμα, τὸ, ταυτ. σχοινίον, ἀρα ἀντί πείσμα κατὰ μετάφ. Ἡσύχ.

Σπείον, τὸ, ταυτ. τοῦ

Σπείος, τὸ, ποιητ. ἀντί σπέος, Ὅμ.

Σπείρα, ἡ Σπείρα, ἡ, ὅ, τι εἶναι τυλιγμένον, πλεγμένον, ἡ περιγυρισμένον· ὅθεν δρόμος ἐλικοειδής ὡς ὁ τοῦ ὄψεως, καὶ γραμμὴ κοχλιοειδής. 2) σχοινίον. 3) μέρος τοῦ ξύλου, ὅπου αἱ ἴνες τοῦ εἶναι ἐλικοειδῶς συνυφασμέναι, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 5, 3. 4) σπείραι βόειαι, Θεοφρ. 22. τὰ περὶ τὸν γρόνον τῶν πυκτῶν δεμένα βοεῖα δέρματα· Πρβ. σφαῖρα. 5) σπείραι τριχῶν, αἱ πλεξούδαι τῆς κόμης, Πολυδ. 2, 31. 6) πλῆθος τι στρατιωτῶν ἐξοπλῶν· ὅθεν σπειρηδὸν τάξει, δηλ. κατὰ σπείρας. Πρβ. σύστρεμμα. 7) σπείραι, σχοινία καραβίου, τὰ ὅποια (πιθανῶς μὲ βάρη τινά) ἀφικαν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ μέρους τῆς πρύμνης ἐν καιρῷ τρικυμίας, διὰ τὰ ἐμποδίζουσι τὴν ταχέαν τοῦ πλοίου κίνησιν. Πλούτ. 8, σ. 19.

Σπειραία, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 6, 1.

Σπείραμα, τὸ, Δωρ. ἀντί σπείρημα.

Σπειράομαι, ὦμαι, Μάρκ. Ἀντ. ια', 12. Ζ. Σπειράω.

Σπειραχθής, εἰς, ὁ, ἡ (σπείρα, ἄχθος), κνώδαλα σπειραχθέα, ζῶα, τὰ ὅποια κινεῖν τὸ σῶμα κατὰ σπείραν, ὡς οἱ ὄφεις, Νίκανδρ. Θηρ. 399.

Σπειράω, ὦ (σπείρα), στρέφω, τυλίγω, κουβαράζω κ.

Σπειρηδόν, Ἐπίρ. (σπειράω), στρεμμένως, πλεγμένως. 2) κατὰ σπείρας· μέρος τοῦ στρατοῦ. ἡ σπ. μάχη, Στράβ. 3, σ. 414. Ζ. κ. σπυριδόν.

Σπειρηδών, ὄνος, ἡ, ταυτ. σπείρημα ἀριθ. 2, ἡ εἰλησις, περιπλοκή· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Σπερηδών.

Σπείρημα, τὸ, τὸ τυλιγμένον, δρόμος ἐλικοειδής. 2) ταυτ. σπείρα ἀρ. 6. 3) ἀντί σπέρμα, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 417.

Σπειρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σπείρον. Σπειρί κ. ὀκέκος.

Σπειροκέφαλον, τὸ, ἡ σπείρα, καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς στήλης, Μάρκ. ὅξων. σ. 94. κ. κεφαλοκόλωνον.

Σπείρον, τὸ, Ὅμ. ταυτ. φάρος, ἱμάτιον, Ὀδυσ. β, 102. δ. 243. πανίον καραβίου, Ὀδυσ. ε, 318. σπείρων εἶλυμα, τυλιγμὰ πλυμμένων ἱματίων, Ὀδυσ. ζ, 179. ὡς σπείρος, τὸ, μετὰ τοῦ βολβῶν, οἱ ὑμένες τοῦ κρομμυδίου, Νίκανδρ. κ. σπειρώδης, εὐς, ὁ, ἡ, συγχεῖται ἀπὸ ἐπαλλήλους ὑμένας, ὡς τὸ κρομμυδί. Σπειροπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν παλαιὰ φορέματα· Σπειρόπωλις ἀγορά, ὅπου πωλοῦνται τὰ τοιαῦτα, Πολυδ.

Σπείρος, ὁ· Ζ. σπείρα.

Σπειροῦχος, ὁ, ἡ, κάρκινα σπειροῦχα, Ἀνάλ. 2, σ. 52, ὁ διαβήτης, ὅστις γράφει καμπύλας γραμμάς· Ἀδίσταχ.

Σπειρώω, ὦ, ἀντί σπειράω, κ. σπαργανῶ, τυλίγω, Καλλίμ. Δημ. 2.

Σπείρω, μ. ερῶ, Ἀόρ. ἐσπείρα, Παρακ. ἐσπαρκα, ἐσπαρμαι. Ἀόρ. ἐσπάρην (ἐκ τοῦ σπάρω), σπέρνω κ. Μεταφ. γεννῶ. Τροπ. σκορπίζω, διαδίδω, ἐξαπλώνω· φλόγα, Ἀριστοφ. ποιητ. 3.

Σπείρω, ἀντί εἶρω.

Σπείσαι, ἀπαρέμφ. Ἀόρ. τοῦ σπένδω.

Σπείσασκε, Ἰων. Ἀόρ. ἀντί ἐσπείσε, ὡς Στρέψασκε κτλ.

Σπειρώδης, ὁ, ἡ· Ζ. σπείρον.

Σπειώ, ἡ, Κύρ. ὄνομα, ἐκ τοῦ σπέος, σπείος.

Σπείσις, ἡ, ταυτ. σπονδή.

Σπείσω, ἐσπείτα. Ζ. σπένδω.

Σπέλεκτος, ὁ, δρυοκολάπτης, πελεκάν, Ἡσύχ. ὅθεν ἴσως τὸ τῶν Γερμανῶν Specht, δηλοῦν δρυοκολάπτην. Καρ.

Σπέλλιον, τὸ, Αἰολ. ἀντί φέλλιον.

Σπεκλόω. Ζ. σπλεκόω.

Σπέλεθος, ὁ, κ. } Ζ. πέλεθος.

Σπέλληξ, ὁ }

Σπέλλω, Αἰολ. ἀντί στέλλω· ὅθεν σπολή ἀντί στολή κτλ. Ἡσύχ.

Σπένδαμνος, ἀντί σφένδαμνος.

Σπενδαυλέω, Σπενδεῖον, τὸ, Σπενδοποιέω, ταυτός. σπονδαυλέω κτ. κατὰ διάλεκτον, ἥτις θέτει ε ἀντί ο· Πρβ. στρεφιδένω.

Σπένδεσκε, Ἰων. ποιητ. παρατ. ἀντίετπενδε.

Σπένδω, (σπάω, σπέω, στείω, ὅθεν μ. σπείτω, ὡς τάω, τείνω, τένδω, tendo), ραντίζω, βρέχω, χύνω τι ὑγρόν. 2) κάμνω σπονδὰς, θυσίας δι' οἴνου, εἰς τὰς συμμαχίας, ἢ ἄλλας συνθήκας· ὅθεν, σπένδομαι τινί, κάμνω μετὰ τινος συμμαχίαν, φιλιόνομαι μὲ αὐτόν· σπένδομαι νεῖκος, πύσω παλαιὸν ἐχθρὸν διὰ φιλιώσεως, Εἰρ. Ὀρ. 1696. δεύτερα γάμου φίλτρα σπείται, νὰ γευθῶ τὸ δεύτερον ποτήριον τοῦ γάμου, δηλ. νὰ ὑπανδρευθῶ δευτέραν φοράν, Ἀνάλ. 2, σ. 156.

Σπέομαι· Ζ. σπέω.

Σπέος, εὐς, τὸ, Δοτ. σπεῖ, ἢ σπῆ, Ἰλ. σ, 402. πληθ. σπέσι, Ὀδυσ. α, 115. σπῆλαιον· Καὶ σπέος, Ἡσύχ. κ. σπέιον, τὸ, Ὀδυσ. ε, 194. Ἐδῶ ἀνήκει κ. σφέλας κ. σφαλός κ. σπῆλαιον, κ. σπῆλυξ. κ. σπῆλος, τὸ ὅπ. Ζ.

Σπέραιδος, τὸ (σπείρω), ταυτ. σπέρμα, Νίκανδρ.

Σπεργανέω, ταυτ. σπαργανέω, Ἡσύχ.

Σπέργδην, Ἐπίρ. (σπέρχω), βιαίως, σφοδρῶς, μὲ θυμὸν, Ἡσύχ.

Σπέργυς, ὁ· Ζ. πρέσβυς.

Σπερηδών, ὄνος, ἢ· Ζ. σπειρηδών.

Σπέρμα, εὐς, τὸ (σπείρω), σπέρμα, καρπός· σπέρματα, τὰ γεννήματα. 2) Μεταφ. υἱός, ἀπόγονος· Τροπ. σπέρμα πυρός ἀντί ἐναυσμα.

Σπερμαίνω (σπέρμα, σπερμάω), ταυτ. σπείρω· σκορπίζω σπέρμα, χύνω τὸ σπέρμα μου· σπέρνω, γεννῶ, Ἡτίοδ. Ἐρ. 736.

Σπερματίαις, ὁ, σκυδός, ἀγγουρί· μεσπόρον· ἀντίθ. εὐνουχίας.

Σπερματίζω, ταυτότ. σπερμαίνω. Ζ. πωμαίνω κ. πωματίζω.

Σπερματικός, ἢ, ὄν. ἀνήκων εἰς τὸ σπείρειν· λέγειν - τικώς, δηλ. ἐν παρόδῳ, ρίπτειν λόγον. Πρβ. σπερματώδης. 2) σπερματικοὶ λόγοι, Στωϊκ. νόμοι τινὲς διαπλάσεως ἐνυπάρχοντες εἰς τὴν ὕλην, Διογ. Λαέρτ. 7, 148. Ἀντων. 4, 14, 21. Πρβ. σπερματώδης.

Σπερματίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σπέρμα.

Σπερματίς, ἰδος, ἢ· φλέψ, ἢ περιέχουσα σπέρμα.

Σπερματισμός, ὁ, ἐκχύσις, ἀποβολὴ σπέρματος. 2) Πληθ. λαχάνα ἐκβαλλόμενα ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου ἐσπάρησαν, καὶ μεταφυτευόμενα ἄλλου, Θεόφρ. Ἰστ. φ, 7, 4.

Σπερματολογέω, κ.

Σπερματολόγος, ὁ, ἢ, Ἐτιχαρ. Λεῖψ. ταυτ. σπερμολογέω κττ.

Σπερματοπώλης, ὁ, ὁ πωλὼν σπέρματα, Πολυδ.

Σπερματοφάγος, ὁ, ἢ, ὁ τρώγων σπέρματα, Διόδ. 3, 54.

Σπερματοφυής, ταυτ. σπερμοφυής.

Σπερματούω, ὦ, βάλλω σπέρμα, μεταβάλλω εἰς σπέρμα. 2) σπείρω, Θεόφρ. Ἰστ. φ, 3, 2.

Σπερματώδης, εὐς, ὁ, ἢ, ὡς ἀν σπέρμα. 2) Μεταφ. ἀνεξήγητα· ὅσα σπερματωδέστερα, κ. οὐκ ἐξαιρηταμένα ἔγραψαν οἱ παλαιοί, Ἀρτεμ. 4. Πρβ. σπερματικός.

Σπερματίωσις, ἢ (σπερματώ), τὸ ρίπτειν σπέρμα, ἢ γεννᾶν σπέρμα, Ἀθήν. 2, σ. 61.

Σπερμεῖον, τὸ, ταυτ. σπέρμα, Νίκανδρ.

Σπέρμεις, εἷς, εἰον, (σπέρμα, ἀνήκων εἰς σπέρμα, ἐκ σπέρματος, ὁ, ἢ) ματος.

Σπερμοβολέω, ὦ (βολή), ρίπτω, σκορπίζω σπέρμα, χύνω τὸ σπέρμα μου.

Σπερμογονέω, ὦ, ἐκ τοῦ

Σπνρμογόνας, ὁ, ἢ, γεννῶν σπέρμα.

Σπερμολογέω, ὦ, συνάζω καὶ τρώγω σπέρματα, ὡς τὰ πτηνά, Πλούτ. 2) εἶμαι σπερμολόγος ἀριθ. 2, Φιλόστρ. Βίω Ἀπολλ. 5, 20. 3) μελέτας σπερμολογεῖν, συρράπτειν, συναρμολογεῖν, Φιλόστρ. Σοφιστ. 1, 22.

Σπερμολογία, ἢ, ὁ τρόπος τοῦ σπερμολόγου ἀριθ. 2, ταυτ. βωμολογία, φλυαρία, Πλούτ. Ἀλπιβ. 36.

Σπερμολογικός, ἢ, ὄν. ἀνήκων, κλίνων εἰς σπερμολογίαν.

Σπερμολόγος, ὁ, ἢ, (σπέρμα, λέγω), ὁ συνάγων καὶ τρώγων τοὺς σπόρους τῶν φυτῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 2) φλύαρος, παράστιτος, ματχαρῆς κ. ὡς μικρολόγος, ὁ καταχνόμενος εἰς εὐτελεῖα πράγματα, διακρίνων λόγους καὶ ἀγγελίας. 3) σπερμολόγα παιδάρια, μὲ τὰ ὁποῖα ἡττειζόντο οἱ Ῥωμαῖοι, Σουετών. Αἰγ. 83.

Σπερμονόμος, ὁ, ἢ, ταυτ. σπερμολόγος, ἀριθ. 1, Ἡσύχ.

Σπερμοφάγος, ὁ, ἢ, ταυτ. σπερματοφάγος.

Σπερμοφορέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ εἶναι, Θεόφρ. Ἰστ. φ.

Σπερμοφόρος, ὁ, ἢ, φέρων, γεννῶν σπέρματα

Σπερμοφυέω, ὦ, ταυτ. πρ. Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 18.

Σπερμοφυής, ὁ, ἢ, γεννημένος ἐκ σπέρματος, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 10.

Σπερύνω, ταυτ. σπείρω, Ἡσύχ.

Σπερχεῖος, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ.

Σπερχις, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Σπερχνός, ἢ, ὄν. (συγκοπ. ἐκ τοῦ σπεργανός, σπέρχω, σπέργω)· Ἡτίοδ. Ἀσπ. 453. βίαιος, ὀρμητικός, σφοδρός· Ἰδίως. ἐπὶ ἀρρώστιας· καὶ ἐνερ. σπερχνοποιός, ὁ κάμνων βίαιον, ὀρμητικόν, Αἰσχ. Ἐπτ. 287.

Σπερχύνω, ταυτ. σπέρχω, ομαι, Ἡσύχ.

Σπέρχω, μ. ξω (ἀντί σπέργω, σπάρχω, ὅθεν σπαργάω κ. σπαργή, σπορή), σπρώχνω, βιάζω, βάλλω εἰς κίνησιν, κάμνω νὰ τρέξῃ. Οὐδ. Ἰλ. ν, 342. Μῆσ. σπέρχομαι, βιάζομαι, τρέχω ταχέως, ἢ κάμνω ταχέως, Ἰλ. λ, 109, : τινί, ὀργίζομαι κατὰ τινος, Ἡρόδ. 1, 22. ὅθεν σπέργδην, Ἐπίρ.

Σπέρω, (τὸ ὁποῖον λέγομεν κ. Κ. ἀντί σπείρω) Συνήθ. σπείρω, μ. αἰολ. σπέρσω, συνηθ. σπερῶ· Ζ. σπάρω.

Σπές, σπέτε, προστ. Ἀορ. 2, ἀντί εἶπε, εἶπατε· ἄλλως, ἔσπετε ὡς σχέες εἰς τὸ πρόσχες, κάτασχες. Ζ. σπέω.

Σπέσθαι, ἀπαρεμφ. τοῦ ἔπομαι.

Σπέσσι, ἀντί σπέσσι, δοτ. πλ. τοῦ σπέος, Ὀδυσ. α, 150.

Σπέτε· Ζ. σπές.

Σπεύδω, μ. εὐτώ, Ἐνερ. ταυτ. σπέρχω. 2) Οὐδ. κινεῖσθαι ταχέως, ὑπάγω γρήγορα, Ἰλ. ω, 253, 3) κάμνω τι μετὰ πόνων. ἀνερευνῶ. μετὰ Ἀπαρεμφ. ἔσπευδον πεμφθῆναι, ἐνήργουν ἐπιπόνως διὰ νὰ πεμφθῶσιν, Ἰσοκρ. πρὸς Φίλ. 4) καταντῶ εἰς ἀνησυχίαν, τρομάζω, Οἶ. 5) σπεύδειν τινί, Χαρίτων. 6, 1. ὡς σπουδάζω τινί, εἶμαι προσηλωμένος εἰς τινά. [Ἐκ τοῦ σπέω, δηλ. Ἀορ. 2 ὑποτακ. τοῦ ἔπω, ἔσπω, σπῶ, σπῆν, σπῶν, σπῆς, νῆσον θέμα σπεύω, σπεύδω, ὡς εὐώ, εὐδῶ.] ὅθεν

Σπευστικός, ἢ, ὄν. ὅστις τρέχει ταχέως.

Σπευστός, ταυτ. σπουδῆς ἄξιος, Φρυγιχ. Βεκιέρ. σ. 63.

Σπέω, ὅθεν σπέομαι, σπέσθαι, σπέται, σπῆο, ἀντί ἔσπομαι, ἔσπεσθαι, ἔσπεται, ἔσπου. Ζ. ἔσπον. 2) ἀντί ἔσπω, λέγω, διηγούμεναι, προστακ. σπές, σπέτε.

Σπῆϊ, σπῆεσσι. Ζ. σπέος.

Σπῆλαῖον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ἐφ. Πολυδ.

Σπῆλαιον, τὸ (σπέος), σπῆλαιά κ.

Σπῆλαίτης, ὁ, ἀνήκων εἰς σπῆλαιον, Παυσ. 10, 32.

Σπῆλαιώδης, εὐς, ὁ, ἢ, ὡς ἀν σπῆλαιον.

Σπῆλυξ, υἱός, ὁ, ἢ, ταυτ. σπῆλαιον. Ζ. σπέος.

Σπιγγος, ὁ, ταυτ. σπῆνος, Ἡσύχ.

Σπιγνός, ταυτ. Σπιδνός. Ζ. σπιδής.

Σπιδής, εὐς. ὁ, ἢ, ἐκτεταμένος, Ἰλ. λ, 757. Εὐρίσχετα κ. σπιδίος, ἰα. ἰον, ἀντί μακρός. κ. σπιδόθεν, ἀντί μακρόθεν· καὶ σπιδνός ἀντί σπιδανός, κ. τροπῇ ὁ, γ, σπιγνός, ὡς παιδνός, παιγνός· Ζ. σπίζω.

Σπιδνός. Ζ. πρ.

Σπίζα, Σπίζη, ἢ, πᾶν μικρὸν πτηνόν ὅθεν

Σπιζία, ὁ, εἶδος πτηνοῦ. Ζ. σπῖνα.

Σπιζίτης, ὁ, ἐκ τοῦ εἶδους ἢ τοῦ μεγέθους τῆς σπίζης.

Σπίζω, ταυτ. ἐκτείνω (ἀνήκει εἰς θέμα τὸ σπῖω). ὅθεν σπιδής, σπιδίος, σπιδαμή. 2) ἐπὶ τοῦ κρωγμῦ τῶν μικρῶν πουλιῶν, ὡς πιπιζῶ, κάμνω πὶ πὶ [εἶναι τρόπον τινά τὸ πίζω χωρὶς διπλασιασμοῦ πρόσλ. τοῦ σ]. ὅθεν σπίζα, σπίζη, κ. σπῖνα, σπῖνος, καὶ σπῖνος ἢ ὡς πίζων, Ἀρατ.

Σπιθαμαῖος, κ.

Σπιθαμαῖος, αἶα, αἶον, } ἔτος μὲ μίαν πιθαμήν.

Σπιθαμώδης, ὁ, ἢ,

Σπιθαμή, ἢ (σπίζω), κ. πιθαμή, ὡς μέτρον $\frac{2}{3}$ τοῦ ποδός,

Σπιλαδωδής, ὁ, ἢ, ὡς ἀν σπιλῆς, ἢ γεμάτος σπιλάδας.

Σπίλαξ, αἶος, κ.

Σπιλάς, αἶος, ἢ, βράχος, πέτρα, σπῆλαιον, Ἀνάλ. 1, σ. 147. 2) γῆ σπιλῆς, ταυτ. κεραμική, ἢ μὲ τὴν ὁποίαν ἀποπλύνουσι τοὺς σπῖλους, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 5.

Σπίλος, κ. Σπῖλος, ὁ, κηλὶς, ῥύπος, λεκέες τουρ. καὶ σφάλμα,

τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς λεκὲς τοῦ ἀνθρώπου. 2) σπῖλος, ταυτ. σπῖλαξ σπῖλας. ἀριθ. 1. ὅθεν σπῖλος Παρνασσία, τὸ ὄρος ὁ Παρνασσός.
 Σπείλω, ὦ (σπῖλος), ρυπώνω, λαιρώνω.
 Σπῖλωμα, τὸ, ταυτ. σπῖλος, ἀρ. 1, Ο'.
 Σπῖλωδης, ὁ, ἡ (σπῖλος ἀριθ. 2), πετρώδης.
 Σπῖλωτός, ἡ, ὄν, λαιρωμένος.
 Σπῖνα, ἡ, κ. Σπῖνος. ὁ, κ. Σπῖγγος, ὀρνιθάριον τι, ἴσως ταυτ. σπῖζα.
 Σπίνδαρος, ὁ. Κύρ. ὄνομα, Ἀριστοφ.
 Σπινδαριξ, ἡ, κ. } Δωρ. ταυτ. τοῦ ἐφεξ. Γράφ.
 Σπινδαριξ, ἡ, κ. } κ. -υξ, -υξ.
 Σπινδαρίς, ἡ, ταυτ. } σπῖζα κ. ἡ ἐκπεμπομένη ἀπὸ πῦρ,
 Σπινδήρ, ἡ, ὄν, λαιρωμένος. } φλόγα, πυρεκτωμένα μέταλλα κτλ.
 Τροπ. λαμπρότης ὀφθαλμοῦ.
 Σπινθεύω, ταυτ. σπινθηρίζω.
 Σπινθηρακίζω, Νικ. Χρον. 1, 7. κ.
 Σπινθηρίζω, μ. ἴσω, ἐκβάλλω σπινδήρας ἐξ ἑμαντοῦ.
 Σπινθηροβόλος, ὁ, ἡ, κ. } ῥίπτων σπινδήρας.
 Σπινθηρόπομος, ὁ, ἡ, }
 Σπινθῖον, τὸ, κ. } εἰς τὸν Ἀριστοφ. ὑποκ. τοῦ
 Σπενίδιον, τὸ, }
 Σπῖνος, ὁ, ταυτ. σπῖνα.
 Σπῖνος, ὁ, εἶδος λίθου, ὁ τις ἀνάπτει ἀπὸ τοῦ ὕδατος, Ἀριστοφ. Θουμ. 41. Θεοφρ. λίθ. 24. 2) ὡς ἐπίθ. μετὰ τοῦ ἰσχνός, ξηρός, ὀλιγόσαρκος.
 Σπῖταλος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ἀριστοφ.
 Σπλάγχυνεύω, κ. -εῖσμαι, τρώγω τὰ ἐντόσθια τοῦ θυσιάζοντος ζώου, Ἀριστοφ. Ὀρν. 984. 2) προφητεύω ἐκ παρατηρήσεως τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος, Στραβ. 3. σ. 413. κ. 7, 433. Sieb.
 Σπλάγχνιδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σπλάγχχνου.
 Σπλάγχνίζομαι, συμπονῶ, ἐλθεῖν, Ν. Δ.
 Σπλάγχνισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Σπλάγχνης, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὰ σπλάγχχνα.
 Σπλάγχνις, εἶδος, ἡ, ταυτ. καρδία, Σχολ. Σοφοκ.
 Σπλάγχνον, τὸ, καρδία, πνεύμων, ἥπαρ, καὶ καὶ πᾶν ὅ, τι εἴμενεν ἀπὸ τῆς θυσιᾶς ἀφ' οὗ ἐλάμβαναν οἱ θεοὶ τὸ μέρος τῶν ὀστέων, σπλάγχνα, τὸ τρώγειν τὰ λειπόμενα μέρη τοῦ θυσιάζοντος ζώου, Διὸς σπλάγχχοι παραγίνεσθαι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 410. 2) εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἡ καθεδρά τῶν σφοδρῶν παθῶν, π. χ. θυμοῦ : τὰ σπλάγχνα ἀγανακτεῖ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1006. τοῦ ἔρωτος : ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχχνον οὐ μαλάσσεται, Γνωμ. ὅθεν, εὐσπλάγχχνος. 3) ἡ γαστήρ. Σιμωνίδ. [Ἐκ τοῦ πλέκω, πλάκω (Ἀορ. ἐπλάκην) : πλάκων, πλάκων παρενθ. ν, πλάγγων, συγκοπ. πλάγγων, προσλ. σ. σπλάγγων.]
 Σπλάγχνόπτῃς, κ. } ὅστις θεωρεῖ τὰ σπλάγχχνα.
 Σπλάγχνοσκόπος, ὁ, }
 Σπλάγχνοτόμος, ὁ, ἡ, ὅστις κόπτει τὰ σπλάγχχνα, Εὐστάθ.
 Σπλάγχνοφάγος, ὁ, ἡ, ὅστις τρώγει τὰ σπλ. Πλούτ. περὶ ποταμ.
 Σπλεόω, ὦ, ταυτ. διαμυρίζω, συνουσιάζω, Ἀριστοφ. Πλούτ. 1083. ὡς κ. διατπλεκώ, κ. κατασπλεκώ. [Πλέκω, πλεκώ, προσλ. σ.]
 Σπληδός, ὁ. Ζ. σποδός.
 Σπλήν, ἡ, ὄν, ἡ σπλήν. 2) ταυτ. σπλήνιον.
 Σπληνιάω, ὦ, κ. Σπληνίζω, ομαι, πάσχω τὴν σπλήνα.
 Σπληνίδιον, τὸ, ταυτ. σπλήνιον.
 Σπληνικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σπλήνα. 2) πάσχων τὴν σπλήνα. Κ. σπληνιάρης.
 Σπλήνιον, τὸ, δέμα τι χειρουργικόν. 2) χόρτον τι, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται κ. ἀσπλήνιον προσλ. α, Διοσκ. 3, 151.
 Σπληνίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ σπλήν, ἀριθ. 2.
 Σπληνίτης, ὁ, κ. Σπληνίτις, εἶδος, ἡ, τοῦ σπληνός ἴδιος.
 Σπληνῶ, ὦ, δένω με σπλήνα, ἀριθ. 2, Χειροῦ. Coch. σ. 90.
 Σπληνώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. σπληνικός, ἀριθ. 2, Γαλην.
 Σπογγάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σπόγγος, Μάρκ. Ἀντ. ε' 9. ὅθεν τὸ τῆς συνηθ. Σφογγάρι, ταυτ. σπόγγος.
 Σπογγεύς, εἶδος, ὁ, ταυτ. σπογγοθήρας, Ἀριστοφ.
 Σπογγίς, ταυτ. σπόγγος.
 Σπογγίζω, μ. ἴσω, καθαρίζω με τὸν σπόγγον, σφογγαρίζω Κ. Ἀθήν. σ. 351. Κ. καθαρίζω με ὁποιοδήποτε μέσον ὑγροῦς ῥύπου.
 Σπογγίον, τὸ, μικρὸς σπόγγος, σφογγάρι.

Σπογγιστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ σπογγίζειν, Πλάτ. Σοφιστ. 24.
 Σπογγοειδής, εἶδος, ὁ, ἡ, ὡς τὸν σπόγγος.
 Σπογγοθήρας, ὁ, κ. } ὅστις κολυμβᾷ ὑποκάτω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκκολλᾷ τοὺς σπόγγους ἀπὸ τὰς πέτρας - γγοτόμος, ὁ, ἡ, τὸ αὐτό.
 Σπογγολογέω, ὦ, συναζώ σπόγγους. 2) ταυτὸς. σπογγίζω, Παλλὰδ. Λαυσαικ. σ. 85.
 Σπόγγος, ὁ, ἀττ. σφόγγος, Κ. σφογγάρι. 2) σπόγγος, οἱ ἀδένες τοῦ λαιμοῦ διὰ τὸ πορῶδες τῶν, Ἰπποκρ. σ. 1121.
 Σπογγοθήρας, ὁ, ἀντί - τήρης, κατὰ τὸ Πινυτήρας : θαλάσσιον ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν σπόγγον, ὡς ἐκεῖνο πρὸς τὴν πίναν, Πλάτ. Πότρυα τῶν ζ. φρονιμ. §. 30.
 Σπογγοτόμος, ὁ. Ζ. σπογγοθήρας.
 Σπογγώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. σπογγοειδής.
 Σποδύνης, ὁ, εἰς τὴν στάκην κείμενος, κοιμώμενος, Δωσιπ. Δ.
 Σποδέω, ὦ, μ. ἴτω (σποδός), ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, ἀποδιώκω.
 Σποδέα, ἴων. - διή, ἡ, σωρός σποδοῦ.
 Σποδείας, αἶα, αἶον, ταυτ. σπόδιος, Γλωσσ.
 Σποδείας, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος ἀπὸ σπόδιον.
 Σποδείας, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ταυτ. σπόδιος, Πaus. 9, 11, ὅπου κεῖται ψευδ. Σποίνδιον.
 Σποδείας, κ. Σπονδιάς, ἡ, δένδρον τι, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 3, 7.
 Σποδείω, μ. ἴσω (σποδός), ψήνω, Πλάτ. ἡ καίω, καὶ κάμνω στάκην, Ἀριστοφ. Σφ. 329. 2) εἶμαι στακτοειδής.
 Σπόδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σποδός, ἀριθ. 3.
 Σπόδιος, εἶα, ἴων, κ. Σποδοειδής, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς στάκτης, Ἀριστοφ.
 Σποδίσω, ὦ, κρύπτω ὑποκάτω τῆς στάκτης. Τροπ. τὸ λεληθός κ. σποδιούμενον τοῦ θυμοῦ, Νικητ. Χρον. 9, 14.
 Σποδίτης, ὁ, : ἄρτος, ἄλλως, ἐγκρυφίας, ψωμί ψημένον εἰς τὴν στάκην Ἀθήν. σ. 111.
 Σποδιστής, κ. } ὡς στάκτη, ἡ πλήρης στάκτης.
 Σποδιοειδής, ὁ, ἡ, }
 Σποδοίς, εἶσα, ἐν, πλυτ. πρ.
 Σποδορῆς, ὁ, ταυτ. κιναιδός, Εὐστάθ.
 Σποδός, ἡ, στάκτη. Εἰς σποδὸν ἐμβαλλεῖν, εἶδος τιμωρίας εἰς τοὺς Πέρσας, Ἡρόδ. 2, 100. 2) κοινοτόμος. 3) στάκτη τῶν μετ' ἄλλων. ἄλλως. σπόδιον : ἐκ τοῦ σποδός ἀναλύσει τοῦ ψ εἰς σπ, καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς δ, Ζ. σβέω. 4) κυλίκων ἢ πίπων σποδός γρᾶς ἡ κεκόνουσα τὰ ποτήρια, Ἀνάλ. Ζ. τὸ ἐφ. ἀριθ. 5.
 Σποδός, ὦ, (σποδός), ψήνω, ξηραίνω εἰς πυρεκτωμένην στάκην, ἡ καίω τι καὶ τὸ κάμνω στάκην. Ἰπποκρ. σ. 667, 10. 2) ἐκκαθαρίζω ἀπὸ στάκην, ἡ κοινοτόμος. 3) κτυπῶ σποδιούμενος πρὸς πέτρας, κτυπούμενος. 4) εἰς τοὺς καμ. ταυτ. βινέω. 5) μετὰ τοῦ φλᾶν, Ἀριστοφ. τρώγω με ὀρεξίν. Ἡ σηματ. ἀριθ. 3, ὑπάγεται εἰς τὸ σποδάω, σπονδάω, σπονδάζω, μετὰ τοῦ σφοδρός (ἀντί σποδρός, δηλ. σποδάρος) : καὶ αἱ σηματ. 4, 5, περιέχονται εἰς τὸ σπενδύω, σπονδάω. Καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 112, λέγει σποδοῦνται ἀντί σπονδάουσι.
 Σποδῶδης, ὁ, ἡ (σποδός), ὡς τὴν στάκτην, ἡ γεμάτος στάκτην.
 Σπολῆς, εἶδος, ἡ, δέρμα, δερμάτινον φόρεμα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 934. ὁ Σχολ. Κατὰ διὰλ. ἀντί στολάς.
 Σπολός, ὁ, εἶδος ἄρτου, Ἀθήν. σ. 114.
 Σπόλια, τὰ, τὰ μαλλία τῶν ποδῶν τοῦ προβάτου, Ἡσύχ.
 Σπόμνος, Ζ. ἔπομαι, κ. σπέω.
 Σπονδαγωγός, ὁ, ἡ, ταυτ. σπονδοφόρος.
 Σπονδαρχία, ἡ, σπονδῆς ἀρχή, ἡ τὸ ἀξίωμα τοῦ σπονδαρχοῦ, ὁ, ἡ, ὁ ἀρχίζων τὴν σπονδὴν, Ἡρόδ. 6, 57.
 Σπονδαυλέω, ὦ, ῥῆμα τῷ ἐφεξ. Ἀργεμ. 1, 58.
 Σπονδαύλης, ὁ, ὅστις αὐλεῖ διὰ σπονδὴν.
 Σπονδειαίω, μεταχειρίζομαι τὸν σπονδεῖον.
 Σπονδειασμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ σπονδειαίου.
 Σπονδειακός, ἡ, ὄν, συνδεμένος με σπονδεῖους, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 243, ἡ ψαλμένος : μέλος, Ἰάμβλ.
 Σπονδεῖον, τὸ, κ. Σπονδῆον, τὸ, σκεῦος : ποτήριον διὰ τὴν σπονδὴν, Ἡρων πνευμ. 21.
 Σπονδεῖος, εἶα, εἶον, ἀνήκων, ἡ χρήσιμος εἰς τὴν σπονδὴν, ὅθεν σπονδεῖον. Ζ. πρ. Ζεὺς σπονδ. ὁ ἔφορος τῶν σπονδῶν.

: ποῦς, μέλος, αὐλήμα, ποῦς μετρικός ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν συνιστάμενος (—), καὶ ῥῶδῃ, φαλλομένη εἰς σπονδάς.
Σπονδῆ, ἡ (σπένδω), οἶνος χεόμενος εἰς τὸ ζῶον πρὶν θυσιάσθῃ, ἢ ἐνῶ καίεται, ἢ καὶ εἰς τὰς εὐσυχίας ἐκχυνόμενος ἀπὸ πᾶν πότῃριον εἰς τιμὴν τῶν θεῶν. 2) ὁ ἐκχυνόμενος οἶνος εἰς τὰς συνθήκας εἰρήνης, ἢ συμμαχίας. 3) σπονδαὶ καὶ αὐταὶ αἱ συνθήκαι εἰρήνης, ἢ συμμαχίας.
Σπονδήσιμος (σπονδῆ), ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος διὰ σπονδῆν. Ἡ λέξις στηρίζεται εἰς μόνον τὸν κομικὸν φιλήμονα, Ἄδην. σ. 655. „Σπονδήσιμα“, τὸ ὅποιον, εἴαν ἡ διόρθ. τοῦ Κορ. (Ἰδὲ Αογ. Ἑρμ. 1821, σελ. 45-46), „Σπονδὰς ἄμα“ κριτῇ εὐλογος, εἶναι νόθον, καὶ πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὰ Λεξικά εἰς τὸ ἐξῆς.
Σπονδήτης, ου, ὁ, -δήτης, ἡ, ταυτ. σπονδείος.
Σπονδοφορέω, ὦ, ταυτ. Σπονδοφορέω.
Σπονδιακός, ἀντὶ σπονδιακός, Ἰαμβχ. Κωδ.
Σπονδιαίς, ἡ. Ζ. σποδιαίς.
Σπονδίξω, θυσιάξω, Ἰγνατ. ἐπιττ. 12, σ. 266.
Σπόνδιξ, ὁ, ὅστις διατάσσει τὴν σπονδῆν.
Σπονδίτης, ὁ, κ. -δήτης, ἡ, ταυτ. σπονδήτης.
Σπονδοποιέομαι, δηλ. σπονδῆν ἢ σπονδὰς ποιέομαι, ἢ σπένδομαι.
Σπονδοφορέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
Σπονδοφόρος, ὁ, ἡ, ὅστις φέρει τὰς σπονδάς, ἔχει ἐξουσίαν νὰ κάμῃ εἰρήνην, ἢ ἀναχωρήν.
Σπονδύλη, ἡ, κ. } Ζ. σπονδύλη.
Σπονδύλιον, τό. }
Σπονδύλιος, ὁ, ἀττ. ἀντὶ σπονδύλιος.
Σπόνδυλος, ὁ, ἀττ. σφόνδυλος· οἱ σπόνδυλοι τῆς κοκκαλοῤ-ράχιας, δηλ. διὰ τῶν ὁποίων διαβαίνει ὁ νωτιαῖος μυελός. 2) τὸ σφονδύλι τοῦ ἀδρακτίου τῆς βόας. 3) ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκινάρας. 4) μέρος τι τῆς στήλης. 5) εἰς τὰ φυτὰ, τὸ σφονδύλιτον. Ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ ἴλος συνωνύμου τοῦ Σπόνδυλος (ἴλος, σφόνδυλος, λέγει ὁ Ἡσύχ). καὶ τοῦ Σπάω, ἔλκω. Ἰδ. Λ. Ἑρμῆν 1821, σελ. 48.
Σπορά, ἡ (σπείρω), τὸ σπείρειν, τὸ σπέρμα· ἡ γέννησις, Σαφοκλ. Αἶ. 1208. καὶ τὸ γεννημένον, τέκνον.
Σποράδην, Ἐπίρ. διεσπαρμένως ἐδῶ κ. ἐκεῖ· καὶ σποράδην ἐν τοῖς ἄλλοις διαλόγοις, Πλούτ. σποράδην οἰκοῦνται, Ἰσοκρ. Παν.
Σποραδικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -δικῶς: ζῶα, τὰ ζῶντα σποράδην, σκορπισμένα, ἀκοινωνήτως·: νοσήματα, τὰ ἐπικρατοῦντα πάντοτε κ. πανταχοῦ ἐκ τοῦ
Σποράς, ἄδος, ὁ, ἡ, διεσκορπισμένος, κείμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Πλούτ. 7, σ. 697.
Σποργή, ἡ, ταυτὸς. σπαργή, ἐκ τοῦ σπέργω, -χω, ταυτὸς. σπαργῶν.
Σποργῆλος, ὁ, ὄνομα ὄρνιθος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 300.
Σπορεύς, κ. } ὁ σπείρων, Ξενοφ. Οἰκ. 19, 20, 3. Ἡσύχ.
Σπορευτής, ὁ, }
Σπορευτός, ἡ, ὄν: χώρα, γῆ σπειρομένη, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3, 25.
Σπορεύω, κ. Σπορέω, ταυτ. σπείρω.
Σπορητός, ἡ, ὄν, σπαρμένος, διεσκορπισμένος. 2) οὐσιαστ. ὁ, ὁ καὶρὸς τοῦ σπείρειν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1384.
Σπόρδυξ, Ζ. πόρδυξ, κ. πτόρδυξ.
Σπόριμος, ὁ, ἡ, σπαρμένος, ἐπιτήδειος νὰ σπαρθῇ· συνήθως σπειρόμενος·: αὐλαξ, γῆ, χώρα, Θεόφρ. 25, 219. τὸ σπόριμα, Ν. Δ. αἰδῶς σπορίμη, Μανέθ. 3, 306, τὸ παιδογόνον μόριον.
Σπόρος, ὁ (σπείρω), τὸ σπέρειν, Ἡρόδ. 8, 109. τὸ σπέρμα, Θεόφρ. 25. καὶ ἡ σπορά. 2) Μεταφ. γέννησις τέκνων, ὁ γαμήλιος σπόρος, καὶ ἀροτος ἐπὶ παῖδων τεκνώσει, Πλούτ.
Σπουδᾶ, ἄωρ. ἀντὶ Σπουδῆ, Θεόφρ.
Σπουδάξω, μ. ἄσω (σπουδῆ), κάμνω τι κατὰ ἀλήθειαν, ὁμιλῶ ἀληθῶς, μετὰ σωστά μου κ. ἀντίθ. παίζειν, ἀστίζεισθαι, χωρατεύειν, Πλάτ. Γοργ. § 81. 2) εἶμαι ἐπιμελής, ἐνεργητικός, κάμνω τι μετὰ ἐπιμέλειαν, καὶ δραστηριότητα, μετὰ τοῦ περὶ τι 3) σπουδάζειν τινά, δείχνω ἐνέργειαν καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τινά, τὸν τιμῶ, τὸν ἀγαπῶ· ὅθεν, καὶ ἀντὶ ζητῶ, ὡς περιτπουδάξω. 4) Παθ. σπουδάζομαι, μετὰ προσέχουν, μετὰ φροντίζον, μετὰ ἀγαπῶν, μετὰ τιμῶν ἐξαιρέτως. Ἀτπατίαν ὑπὸ Περικλέους σπουδασθῆναι, Πλούτ. Περικλ. 24. ἔσπουδατμένος, γενόμενος μετὰ ἐπιμέλειαν, κατασκευασμένος μετὰ φροντίδα καὶ προτοχήν.

Σπουδαιολογέω, ὦ, μ. ἤτω, κ. Σπουδαιολογέομαι, ὁμιλῶ μετὰ σωστά μου, ἢ περὶ ἀξιολόγων πραγμάτων, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 9. Παθητ. γίνεται, ἢ λαλεῖται τι σπουδαῖον· οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη, ἔλαβεν ἄξιον καὶ σπουδαῖον τέλος, Ξενοφ. Συμπ. 4, 50.
Σπουδαιομόμος, ὁ, ἡ, ὁ ὁμιλῶν μετὰ σωστά του, ἢ περὶ ἀξιολόγων, Δημοκρ. Γνώμ. σ. 631.
Σπουδαῖος, αἶα, αἶον (σπουδῆ), σοβαρός, σεμνός, ἐμβριθής, ἐπὶ ελῆς, ἐνεργητικός, Κύρ. 1, 3, 9. Καθ. τίμιος, ἀγαθός, χρηστός. Ἐπὶ πραγμάτων, ἀγαθόν, χρησίμον, μέγα κττ. σπουδαῖα ῥόδα, ἀξιόλογα· περὶ σπουδαίων γὰρ τινῶν γεγράφθαι, περὶ ἀξιολόγων πραγμάτων· πότερον σπουδαιότερον ἐστὶ ταῖς πόλεσιν ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοί, ἢ ἄνδρες ἀγαθοί; Αἰσχίν. Διάλ. 1, 12. δηλ. περιττότερον πρέπει νὰ φροντίζωσι περὶ ἵππων κτ. ἢ χρησιμώτερον εἶναι ἵπποι κτλ. Ἐπίρ. σπουδαίως, ἐπιμελῶς, ἐπ' ἀληθείας, μετὰ σωστά, μετὰ ἐνάρετον τρόπον· σπουδαιότερον κ. ταχύτερα· γρηγορώτερα, σπουδαιότερος, σπουδαιότατα, μετὰ γάλην ἀκρίβειαν, ἢ λίαν, κατὰ πολλὰ.
Σπουδαιότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ σπουδαῖος καθ' ὅλας του τὰς σημασίας.
Σπουδαρχαίρεσις, ἡ, φιλαρχία, τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ συννοεῖσθαι εἰς ἀποκτήσιν ἀξιοματίων καὶ ἀρχῶν.
Σπουδαρχέω, ὦ, μ. ἤτω (σπουδῆ, ἀρχή), ἐπιμελοῦμαι ν. ἀποκτήσω ἀξίωμα, ἀρχοντίαν· εἶμαι ἀρχὼν μετὰ ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν, Συνέσ. Ἐπιστ. 101. προσπαθῶ νὰ λάβω τιμὰς καὶ ἀξίας· ὡς σπουδαρχαῖω, κ. διασπουδάξω, Δ. Κάστ. Ἀριστοτ. Πολ. 5, 5.
Σπουδαρχής, ὁ, συναθροόμενος εἰς τὰς αὐλὰς τῶν ἀρχόντων, καὶ ζητῶν νὰ γείνη ἀρχὼν, Γαλλ. intrigant, Ξενοφ. Συμπ. 1, 4.
Σπουδαρχία, ἡ, ταυτὸς. σπουδαρχαίρεσις, Δι. Κάστ. Φιλ. Πλούτ. Αἰμίλ. 38.
Σπουδαρχεῖω, ὦ, ταυτ. σπουδαρχέω, Ἀριστοτ. Πολιτ. 5, 5.
Σπουδαρχίδης, ὁ, ἀντὶ σπουδαρχῆς, Κωμ. κύρ. ὄνομα πλαστον, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 595.
Σπουδασμα, τό (σπουδάξω), ἐπιμελῶς γινόμενον πρᾶγμα, πᾶν ἔργον, καὶ πόνος· μέγα ἔργον καὶ ἐπιμελείας δεόμενον, Ἀρρίαν. Ἀναβ. 7, 7, 13.
Σπουδασματρεῖον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.
Σπουδαστής, οὗ, ὁ (σπουδάξω), ὅστις θέλει τινός τὸ καλόν, εἶναι ὁπαδός του, ἢ φατριαστής του, Πλούτ. Ἀρτοξ. 26.
Σπουδαστικός, ἡ, ὄν, ἐνεργητικός, δραστήσιος, ἐπιμελής, Ἀριστοτ. ῥήτορ.
Σπουδῆ, ἡ (σπεύδω), ὁρμή, βία, ταχύτης μετὰ ζήλου, καὶ ἀληθείας· ἐπιμέλεια, ἐνέργεια· κόπος· ἄτερ σπουδῆς, Ὀδυσ. φ. 409. χωρὶς πολὺν κόπον. κλίσσις καὶ ἀγάπη πρὸς τινά, φατριασμός· διὰ τὴν ἐμὴν σπουδῆν, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ κλίσιν· ζήλος καὶ κλίσσις εἰς τί.
Σπουδῆ, ἡς Ἐτίρ. ἐπιμελῶς, μετὰ ζήλου, ἀληθινῶς, λίαν, Πλάτ. Ἀπολ. 11. 2) δυσκόλως, ἐπιπόνως, μόλις, ὡς λαμβάνεται καὶ τὸ σχολῇ, Γαλην. Θεουκλ. 8, 27. ὅπου κεῖται ψευδῶς Πού δη. εἶναι δοτικ. ἐλλειπτικῶς τῆς συν. Ζ. τάχα.
Σπουδογέλοιος, ὁ, ἡ, ὅστις εἰς τὰ σπουδαῖα ἀναμιγνύει καὶ γελοῖον τι, Στράβ. 16. Διογ. 9, 17.
Σπυραδίς, ἡ, κ. }
Σπυραδίον, τό, κ. } - ταυτ. Σπυράς.
Σπυράδος, ὁ, ἡ, ἡ. }
Σπυραδῶδης, ὁ, ἡ, ὁμοίοσχημος σπυράδω, ἢ σπυραδίᾳ.
Σπυράς, ἀττ. Σφυράς, κ. Σπυράδων, τό, Πελοδ. 5, 91. (Ζ. σπείρα) κυρίως στρυμμένον, ἢ τυλιγμένον τι, καὶ ἡ σφαιρικὴ κόπρος αἰγῶν καὶ προβάτων (κακαράντσα χυδ.)
Σπυράχιον, τό, ταυτ. σπυρίχιον.
Σπυράδων, τό, ταυτ. Σπυραδίᾳ.
Σπυράξω, ἐκ τοῦ πυθαρίζω, κ. ταυτ.
Σπυρίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σπυρίς.
Σπυρίδων, Ἐπίρ. ὡς τὸ σπυρίς· ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἀνέγ. φενδ. Σπειρηδόν.
Σπυριδῶδης, ὁ, ἡ, ὡς τὸ σπυρίς.
Σπυρίδων, ὠνος, κ. -ρίχιον, τό (ἐκ τοῦ σπύριξ, ἰχος), καὶ σπυρίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ
Σπυρίς, ἴδος, ἡ, πλεγμένον καλάδι, ἢ ζεμπίλι. Ἀρρίαν. Ἐπίκ. 4, 10. Ἀθήν. 8, σ. 365. ἐκ τοῦ σπείρα, τὸ ὅπ. Ζ.

Σπυρός, ὁ, Συρακουτ. ἀντί πυρός, ὁ.
 Σταβαύς, ὁ, κ. } ταυτόστ. κωπεών, Ἡτύχ. Ζ. σταμίν.
 Σταβατίνης, ὁ, }
 Στάγην, Ἐπίρ. (στάζω), κατὰ σταλαγμούς, μετὰ σταλαγματίας.
 Σταγέτος, ὁ, σταλαγματία, (ὡς ὑετός, σχημα. κτ.).
 Σταγίς, αἰ, ταυτ. σταγόνες, ἐκ τοῦ στάξ, γός, ἡ, Ἀπολλ.
 Ροδ.
 Στάγμα, τό (στάζω), ὑγρόν, τὸ ὁποῖον στάζει, Αἰτχὺλ. Πέρτ. 611.
 Σταγονίας, ου, ὁ (σταγών), ῥέων μετὰ σταλαματίας, κατ' ὀλίγον, Διοσκ. 1, 81.
 Σταγρός, Ζ. στάζω.
 Σταγών, ὄνος, ἡ, (στάζω), σταλαγματία : φόνου, Σοφοκ. Οἰδ.
 2) καθαρός σίδηρος, ὡς ἐξηγεῖ ὁ Ἡτύχ.
 Σταδαῖος, αἶα, αἶον, ὄρθιος. Ζεὺς σταδαῖος, ταυτ. μαχητής, Αἰτχ. Ἐπτ. 515. μέλος σταδ. ἰλαρόν καὶ γλυκὺ, Ἡτύχ.
 Σταδὴν, Ἐπίρ. (στάω, ἵσταμαι), ὄρθως, εὐθέως. Ζ. κ. στήδην.
 Σταδιαῖος, αἶα, αἶον, ἴσος μετὰ στάδιον κατὰ τὸ μέτρον, Ἀπολλοδ. 3, 9, 1. 2) ἀντὶ σταδαῖος, μετὰ τοῦ χιτών, μάχη κτ. Ζ. στάδιος.
 Σταδία, Ἄνάλ. 2, σ. 320. ἡ Σταδία, ου, ὁ, ταυτ. σταδισύς.
 Σταδιασμός, ὁ (σταδίαζω), τὸ μετρεῖν μετὰ τὸ στάδιον.
 Σταδισύς, ὁ, κ. } ἵππος, ταυτ. σταδιοδρόμος, Νικ. Χρον. 9, 9.
 Σταδισυτής, ὁ, } τὸ δεύτερον ἐκ τοῦ σταδισύ (Ζ. κ. προβατεύς).
 Σταδισύω, τρέχω εἰς τὸ στάδιον, Σέξτ. Ἐμπ. 9, 20. Καθ. τρέχω.
 Σταδίη, ἡ. Ζ. στάδιος.
 Σταδιοδρομοῦμαι, Εὐρ. Ἡρακλ. μιν. 863. ἀντὶ τοῦ ἐφ. Ζ. ἀρματοδρομεῖν κ. δὺς, εὖ.
 Σταδιοδρομέω, ὦ, μ. ἤσω, τρέχω ἐν τῷ σταδίῳ διὰ νὰ παρέλθω τὸν ἀνταγωνιστήν μου.
 Σταδιοδρόμης, ου, ὁ, κ. } ὁ τρέχων κτ.
 Σταδιοδρόμος, ὁ, ἡ, }
 Σταδίων, τό, κ. } (στάω, ἵσταμαι), μικρός 125 βημάτων.
 Σταδίοις, ὁ } 45 στάδια κίμνουν ἐν γερμανικόν μίλιον.
 2) ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἐτρέχαν οἱ ἀγωνισταὶ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ.
 Σταδίοις, ἱα, ἰον, ἵσταμενος, ἡ ἐπιτήδειος νὰ ἵσταται· μάχη σταδία, ἱη, εἰς τὸν Ὀμ. ὑσμίνῃ, καὶ σταδία, ἡ - ἱη μόνον, ἐν σταδίῳ, Ἰλ. η, 240. μάχη μετὰ τὰς χεῖρας, συμπλεγμένη. 2) χιτὼν σταδ. ταυτ. ὀρθοσταδίας : θώρηξ, ὅς τις δὲν ἔχει ἄρθρα, ἀλλ' ἵσταται ὀρθός. 3) τὸ στάδιον, ἡ σταδερότης, ἀκίνητος. 4) ζυγισμένος μετὰ βάρη, μετὰ σταθμά, ἄλλως, σταθμηδὼν κ. στήδην, Νίκαν. Ἀλεξ. 402.
 Σταδισμός, ὁ, ταυτ. σταδιασμός, Πτολεμ. 6, 7.
 Στάζω, κ. Στάσσω. μ. ξω, Ἑνερ. κ. Οὐδ. στάζω καὶ Κ. καρποί-ματα στάζοντα, Αἰτχὺλ. Ἰκέτ. 1008. καρποὶ, ὁπώραι ὠριμόταται. ὅθεν, σταγρός, ἀντὶ σταγρός, ὁπώρα ὠρίμη, ἥτις στάζει, πίπτει ἀπὸ τοῦ δένδρου, καὶ σταγών· καὶ στακτὴ, στακτός.
 Σταζεν, Αἰολ. Ἀορ. Παθητ. ἀντὶ ἐσταθήσαν.
 Σταζερός, ἡρός, α, ὄν, στερεὸν ἵσταμενος : ἡῶν, στερεός, γηρός λιμὴν ἡ αἰγιαλός, Ἀνάλ. 3, σ. 243. σταζερά, ἡ, δηλ. μεσημβρία. ὅταν ὁ ἥλιος ἐρχεται κατὰ κορυφὴν, καὶ φαίνεται ὅτι ἤρμεν, Πλάτ. Φαιδρ. ὅθεν σταζερόν ἡμαρ, τὸ, Σταζερόν τῆς ἡμέρας, τὸ μνησήμεριον, ἡ μεγίστη θερμότης τῆς ἡμέρας· νυκτός τὸ σταζερώτατον, τὸ μεσονύκτιον. ὅθεν
 Σταζερότης, ἡ, μονιμότης, τὸ ἀμετάβλητον ἥθος, Γλωσσ. Στεφ.
 Στάζευσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ σταζεύω.
 Σταζευτός, ἡ, ὄν, θερμαμένος, καμένος. ἐκ τοῦ
 Σταζεύω, θερμαίνω, ξηραίνω, ψήνω, Αἰσχ. Πέρτ. κ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1041. Ἐκ τοῦ σταζερόν, ἡ μεσημβρινὴ θερμότης, ἀντὶ σταζερεύω.
 Σταζηρός, κ. } ἀντὶ σταζερός κ. στ. Ἀλκίφ. Ἐγυμ. Μ.
 Σταζηρότης, }
 Στάζει, Δωρ. προστ. ἀντὶ στήζει.
 Σταθμάω, ὦ, μ. ἤσω, (στάθμη), ἔξαιρ. εἰς Μίτ. κρίνω. 2) (σταθμός), ζυγίζω, ἐκτιμῶ, ἐκμετρῶ, εἰκάζω· ἀντὶ τοῦ ὁποῖου, Ἡρόδ. 7, 237, κ. σταθμώσασθαι, μετὰ Δοτ. ὡς τεκμαίρομαι· πλεῖστον σταθμῆσας μήκος, Εὐρ. Ἰων. 1137. κ. σταθμᾶτο ἄλσος πατρί, Πίνδ. Ὀλυμπ. 10, 53, ἀντὶ μετρεῖν.
 Σταθμεύω (σταθμός), καταλύω (κονεύω, κάμνω κονάκι Κ.)
 Στάθμη, ἡ, ἡ τεκτονικὴ κλίση, μετὰ τὴν ὁποίαν ἰσάζουσι τὴν οἰκοδομήν τῶν τοίχων οἱ κτίται. 2) ἡ μόλυβδος, ἥτις τείνει πρὸς ὀρθὰς τὸ τεκτονικόν, ἡ γεωμετρικὴν σχοινίον. 3) τὸ βαμ-

μὲνον σχοινίον, μετὰ τὸ ὁποῖον οἱ τέκτονες γραφουσιν εὐθείας γραμ-μὰς εἰς τὴν σανίδα, διὰ νὰ τὴν πελεκήσωσιν· ὅθεν, ἐπὶ, κατὰ, πρὸς, παρὰ στάθμην, δηλ. εὐθέως, τὸ τελευτ. στρεβλῶς, δηλ. δίκαιως, ἀδίκως. λευκὴ στάθμη, σχοινίον λευκόν, τὸ ὁποῖον δὲν βίπτει γραμμὴν, παροιμ. ἐπὶ τῶν μὴ ἀποφασίζοντων περὶ τοῦ προκειμένου, Πλάτ. Χαρμ. 3. Πλούτ. 4) σχοινίον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐδαιροῦντο καὶ ἐκλείοντο οἱ τόποι τῶν θεωρῶν εἰς τὸ θέατρον. 5) βίου στάθμη, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς· δοράτων σταθμαί, τὰ κάτω ἄκρα, ὡς ὑποτάθμη Κ. στάφνη.
 Σταθμηδὼν, Ἐπίρ. ταυτ. στήδην, κατὰ τὸ βάρος, Γλωσσ. χει-ρόγ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 327.
 Στάθμησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ σταθμάω, Γλωσσ. Στεφ.
 Σταθμητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σταθμᾶν, Σέξτ. Ἐμπ. 7, 442.
 Σταθμητός, ἡ, ὄν, (σταθμάω), ἵσταμενος (ἐκ τοῦ στάθμη). 2) ζυγισμένος, μετρημένος· οὐ σταθμητός, ἀμέτρητος, Ἀρρίαν. παρὰ Σουῖδ.
 Σταθμίδες, αἰ· Ζ. σταμίν.
 Σταθμίδιον, τό, ταυτ. σταθμίον.
 Σταθμίζω, κ. Σταθμιστής, ζυγίζω, κ. ζυγιστής, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Σταθμίον, τό, ὑποκ. τοῦ σταθμός, ζυγαρία, πλάσπιγξ, βάρος εἰς τὸ ζυγίζειν.
 Σταθμῖς, ἱδος, ἡ, ταυτ. σταθμός ἀριθ. 4.
 Σταθμοδότης, ὁ (σταθμός, δίδωμι), ὅς τις δίδει κονάκια, κονα-κιστὴς τουρ.
 Σταθμόνδε, Ἐπίρ. εἰς τὸν σταῦλον, ἡ εἰς τὸ κονάκι.
 Σταθμός, ὁ (ἵσταμαι), πληθ. σταθμά, τὰ, τόπος, ὅπου ἵστα-ται. εὐρίσκειται, οἰκεῖται, σταῦλος, Ἑνερ. Ἰππ. 4, 4. 2) κατάλυμα (κονάκι) ὁδοιπόρων, ἡ στρατιωτῶν. 3) εἰς τὴν Περσ. σταθμοί, οἱ τόποι ὅπου κατέλυνε ὁ βασιλεὺς ἐνῶ ὁδοιπόρει· καὶ ὡς μέτρον ἐξελαμβάνετο ὁ τοιοῦτος σταθμός μεγαλύτερος παρὰ ὁ παρατάγης. 4) ζυγαρία, Ἰλ. μ, 451. 5) τὸ βάρος τοῦ σώματος, Ἡρόδ. 1, 50, ἵτον σταθμόν ἄγειν, ἵτον βάρος ζυγί-ζειν· 6) αἱ παρατάξεις τῆς θύρας· σταθμά κοῖλα θυράων, ἀντὶ κοίλων θυρῶν, Θεόφρ. κ. Ὀδυσ. δ, 838.
 Σταθμοῦχος, ὁ (ἐχω), ξενοδόχος, Πολύαιν. 7, 40, 1.
 Σταθμός, ὦ, φέρω εἰς τὸν σταθμόν, ἀρθ. 2. Μέσ. ὑπάγω εἰς τὸ κατάλυμα. κατοικῶ εἰς αὐτό. Ζ. σταθμάω.
 Σταθμώδης, ὁ, ἡ (στάθμη), πλήρης ὑποστάθμης, θολός, ἀκάθαρτος, Ἰπποκρ.
 Σταθμών, ὄνος, ἡ, ταυτ. σταθμός, ἀριθ. 6, Ἡτύχ.
 Σταῖμεν, ἀντὶ σταίημεν.
 Σταίρος, ταυτ. σταγρός, Ἡτύχ.
 Σταίς, ἡ Σταίς, ἀττ. Στάς, γεν. σταίος, τό, κ. Στέαρ, ἑα-τος, ἄλευρον ἀνακατωμένον μετὰ νερόν, ζυμαρί, Ἡρόδ. 2, 41. ὅθεν
 Σταίτηξ, ἱα, ἰον, κ. } ἡ, ὁ, ἡ, κ. Σταίτης, κ. Στατίας,
 Σταίτινος, νη, νον, } ἀπὸ σίτου ἄλευριον, Ἡρόδ. 2, 41.
 2) ὡς οὐσιαστ. - ἱνῇ, κ. - ἱτης, πλακουντίου εἶδος.
 Σταίωδης, ὁ, ἡ, ὡς τὸ ζυμαρί.
 Στακτὴ, ἡ· Ζ. στακτός κ. στάζω.
 Στακτικός, ἡ, ὄν, ταυτ. στακτός, ἡ ἀνήκων εἰς στακ. Παῦλ. Αἰγ.
 Στακτός, ἡ, ὄν (στάζω), ὅ, τι στάζει, ῥέει κατὰ σταλαγμούς, ὡς κόμπος· στακτά, τὰ, Πλάτ. Κριτ. 8, 52. ἡ ῥητίνη, τὸ κόμμι, τὸ βάλταμον· στακτὴ, ἡ, βάλταμον· ἡ μύρον ἐκ μυρῶος καὶ κινναμώμου σκευαζόμενον· στακτὴ ἄλμη, ἄλμυρα στραγγισμένη· στακτὴ κονία, διάλυμα τέφρας εἰς τὸ νερόν, στραγγισμένον. Ἐκ τούτου ἴσως ὠνομάσθη ἡ τέφρα Κ. στάκτη καὶ στάκτη· ἔλαιον στακτόν, τὸ ὁποῖον ῥέει αὐτόματον χωρὶς θλίψιν τῆς ἐλαίας, Γεωπον. Πρβ. πρόχυμα.
 Σταλά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ στήλη.
 Σταλάγγω, ὦ, ταυτ. σταλαῶ, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 565.
 Σταλάγμα, τό (σταλάζω), τὸ σταλάζον, ὁ σταλαγμός.
 Σταλαγμαῖος, αἶα, αἶον, κυρίως, ἔχων σχῆμα καὶ μέγε-θος σταλαγμοῦ· ὡς τὸν σταλαγμός.
 Σταλαγμίας, ὁ (ἐκ τοῦ σταλαγμός), σταλάζων, στάζων, Πλίν. 34, 13.
 Σταλαγμός, ὁ, τὸ σταλάζειν, σταλαγματία, κόμπος ὑγροῦ.

Γνώμη : θέλω τύχης σταλαγμόν, ἢ φρενῶν πίθον. ἐκ τοῦ
 Σταλάζω, μ. ἄξω, ταυτ. στάζω.
 Σταλακτεχός, ἡ, ὄν, συνήθως στάζων, σταλάζων, Διοσκ. 5, 114.
 Σταλακτὶς, ἰδος, ἡ, σταλαγματία, Διοσκ. 5, 114.
 Σταλακτός, ἡ, ὄν, ταυτ. στακτός.
 Σταλάσσω, ττω, μ. ἄξω, ταυτ. σταλάζω, σταλάω, κ. στάζω, ἄσσω.
 Σταλαίτις, ἰδος, ἡ, ὄν, ἀτί στηλήτις.
 Στάλη, ἡ, κ. Σταύλη, κ. Σταῦλος, Στάβλος; οἶκημα κτηνῶν· ὅθεν τὸ Κ. σταλίξω, ἐπὶ προβάτων καὶ κτηνῶν, τὰ ὅποια ἀναπαύονται τὸ μεσημέρι εἰς σκεπασμένον τόπον.
 Σταληδών, ὄνος, ἡ, σταλαγματία, κ. Σταλεθδών, εἰς τὸν Ἡσύχ.
 Σταληναι, Ἀόρ. 2, παθ. τοῦ στέλλω.
 Σταλίδωμα, τὸ (σταλιδόω), ἀντὶ σταλίδος.
 Σταλῖξ, ἰκος, ἡ, ὄν, ἄλλως.
 Σταλῖς, ἰδος, ἡ (ἴστημι), ῥάβδος, δι' ἧς ἀνορθοῦσι τι. Συγγενὲς τοῦ σχαλῖς, ἀλλ' ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς. 2) Σταλῖς, Δωρ. ἀντὶ στηλῖς, μικρὰ στηλῆ, πᾶσσαλος.
 Στάλλω, ἄχρ. α τύπος τοῦ στέλλω, εἰς τὸ ὅποιον δίδει χρέοντες, Παρακ. ἐσταλκα, Ἀόρ. ἐστάλην, κ. σταλτέον, ὅθεν στάσις (ὡς κ. Κ.) εἰς τὸ ἀποσταλῖς κτ.
 Σταλουργός, ὁ, ἡ, : γάφος (στάλα, ἀντὶ στηλῆ, ἔργον), μὲ στηλῆν, Ἀνάλ. 2, σ. 31.
 Σταλτέον, κ. } δετ. τοῦ στέλλω, στάλλω· ὅθεν
 Σταλτέος, }
 Σταλτεχός, ἡ, ὄν, ὅ, τι σφίγγει, στύπτει, συνθλίβει - ικά, τὰ, τὰ ὅποια τρώγῃσι τὸ ἄγριον κρέας τῆς πληγῆς.
 Σταλύξω, ἄλλος τύπος ἀντὶ σταλάζω, στάζω, δακρύω· ὅθεν ἀσταλύξω, κ. νεοστάλυξ, (νεοστάλυξ), ταυτ. νεοδακρυτοί.
 Σταλύξ, υγος· Ζ. πρ.
 Σταμεγορίς, ἡ, τὸ συγκλῶζειν πολλὰ στημόνια εἰς τὸ ὑφαίνειν, Ἡσύχ.
 Σταμέν, Ἰων. ἀπαρέμ. ἀντὶ στάναι, στηναι.
 Σταμίν, ἡ } (ἰστάω, ἴστημι), τὰ χεῖλη τοῦ πλοίου,
 Σταμῖς, ἰνος, ἡ } ἄλλως, ἐπηγεῖς, ἰδος, Ὀδυσ. ε, 252.
 Ζ. κ. ὄρυχος, κ. ἐπιστατήρ· Φωτ. Λεξ. κ. Ἡσύχ. ἐξηγοῦσι : τὰ ἐν ταῖς σχεδίαις ὄρθα πεπηγότα ξύλα. Εἰς τὸν Πολυδ. 1, 95. ἔκειτο ἄλλοτε σταθμῖς (ἐκ τοῦ σταθμός, ἀριστ. 6), τὸ ὅποιον ἐδιώρθωσαν δὲν ἐξεύρω μὲ τίνα λόγον. Ἐδῶ ἀνήκει, κ. σταβεύς, τροπὴ τοῦ μ εἰς β, ὡς στόβος ἀντὶ στόμος.
 Σταμναερίον, τὸ, }
 Σταμνεῖον, τὸ, } ὑπεκορ. τοῦ
 Σταμνέον, τὸ, }
 Σταμνίσκος, ὁ, }
 Στάμνος, ὁ, κ. ἡ, πῆλινον σκεῦος, μὲ τὸ ὅποιον ἐλάμβαναν ἀπὸ τοῦ πίθου τὸν οἶνον· τοῦτο δὲ ἐλέγετο κατασταμνίζειν, Ἀθήν. 1, σ. 29. Ἀριστοφ. Πλούτ. 245. Κ. στάμνα, ἡ, πῆλινον ὑδροφόρον σκεῦος 10 - 12. λίτρων περιεκτικόν.
 Στάν, ἀντὶ ἔσταν, ἔστησαν.
 Στανύω, οἱ Κρήτες, ἀντὶ ἴστημι, Μάρμ. Ὁξων. σ. 120.
 Στάξ, ἀγός, ἡ (στάζω), σταλαγμός, Ἀπολλών. 4, 626.
 Στάξις, ἡ, τὸ στάζειν.
 Στартός, ὁ, μεταθ. ἀντὶ στρατός, ὡς κάρτος ἀντὶ κράτος κττ.
 Στάξ, ἀττ. ἀντὶ-σταῖς, Φώτιος.
 Στασάνη, ἡ, ἐνέχυρον (στάω, ἴστημι), Ἡσύχ.
 Στασιάζω, μ. ἄσω, σηκώνω εἰς ἀποστασίαν, ἡ ἀποστατῶ, Ἡρόδ. 1, 59, 92.
 Στασιασμός, ὁ; κίνησις, διέγερσις ἀποστασίας.
 Στασιαστής, οὐ, ὁ, ὁ κινῶν τὴν ἀποστασίαν.
 Στασιαστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - ιώς, ἀνέκων, ἡ κλίμων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς ἀποστασίαν.
 Στασιάρχης, κ. } ἀρχηγός φατρίας, ἡ ἀποστασίας, Αἰσχύλ.
 Στασιάρχος, ὁ, } Ἰκέτ.
 Στάσιμος, ὁ, ἡ (ἴστημι, στηῖω), Ἐπίρ. - σίμως, κυρίως, φέρων εἰς στάσιν, αἵματος στ. πανστικὸς αἵματος, Ἰπποκρ. σ. 638. ἐπιτήδειος νὰ στέκη· ὅ, τι δύναται νὰ στέκη, ἰστάμενος : ὕδωρ, ἰστάμενον νερόν· σταθερός, ἀκίνητος, παντοειδής, ἡσυχος, ἀδιάκοπος. στασιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων, Ἀριστοτ. ποιητ. 15. : μέλος, ἔχον ἀδιάκοπον σειρὰν συλλαβῶν τοῦ αὐ-

τοῦμέτρου. 2) ζυγισμένος. δυνάμενος νὰ ζυγισθῇ. 3) ἀργύριον στασίμον, δομένον μὲ τόκον, Δυστ. κ. Ἡσύχ.
 Στασίνος, ὁ, κύρ. Ὄνομα.
 Στασιοκοπέω, ὦ, διεγείρω ἀποστασίαν, Νικ. Χρον. 9, 8.
 Στασιοποιέω, ὦ, ταυτ. πρ.
 Στασίς, εως, Ἰων. ιος, ἡ, τὸ στέκεσθαι, Ἡρόδ. 9, 21, ἡ τὸ στηναι, θέτειν· ἡ ὑπὲρ πυρός στάσις, ὡς σκεῦος τινός· θέσις, τὴν ὁποίαν ἔχει, ἡ λαμβάνει τις· τόπος, ὅπου τις ἵσταται· συνάθροισις πολλῶν βιαζόντων δια' νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν τῶν ἀποστασίας, φατρία, Θεογν. 40. στάσις μελῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ 1314, ταυτ. μέλος στασίμον.
 Στασιώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. στασιαστικός.
 Στασιωτεία, ἡ, ἐπιθυμία ἀνθρώπου νὰ κάμῃ φατρίαν ἡ ἀποστασίαν, Ἀνδοκίδ. σ. 114. Πλάτ. Νόμ. 4. σ. 715. Β.
 Στασιώτης, ὁ, εἰς ἐκ τῆς φατρίας, ἡ συνωμοσίας, Δ. Κατ.
 Στασιωτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - ωτικῶς, ἀνέκων, κλίμων, ἐπιτήδειος εἰς φατρίαν.
 Στασίωρον, Εὐρ. Κύκλ. 53. Νομ. ὁρεῖνός σταθμός. Κατ' ἄλλους στασιωρός ἀντὶ κλητικ. στασιωρῆς, φύλαξ τοῦ σταύλου.
 Στάσκε, Ἰων. ποιητ. παρατ. ἐκ τοῦ ἴστημι, Ὀμ. Ἰλ. 7, 217.
 Στάσσω, ταυτ. στάζω, Ἐτυμ. Μ. κ. Ἡσύχ.
 Στατέον, δετ. τοῦ ἴστημι, πρέπει νὰ στηθῶμεν.
 Στατενσις, ἡ, κ. Στατεύω· ταυτ. σταδεύω κτ.
 Στατήρ, ὁ (ἴστημι), τὸ φέρον τὴν ζυγαρίαν εἰς ἰσοσταθμίαν· ἀρα βάρος τι, Πολυδ. 9, 59. 2) νόμισμα (ἐπειδὴ πᾶν νόμισμα ζυγίζεται) ἀργυρεῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστ. χρυσοῦν, Ἀριστοφ. Πλούτ. 817. ὁ Ἀττικὸς ἦτο ἴσος ἀργυρᾷ μναί· ὁ περσικὸς πλέον· Ζ. ἐαρεικός. 3) Δωρ. ἀντὶ χρεώστης· Παροιμ. πολλοὶ στατήρες, ἀποδοτήρες· οὐδ' ἂν εἰς, Ἐπίρ. Ἡρβ. στασάνη, στάσιμος.
 Στατηριαῖος, αἶα, αἶον, } ἄξιος στατήρος. Πολυδ. 9, 59.
 Στατηρίδιος, ἰα, ἰον, }
 Στατηρός, ἂ, ὄν, ταυτ. σταθρός, ἂ, ὄν.
 Στατίδιος, ταυτ. } στατηρίδιος κτλ. ἐκ τοῦ στάτος, ταυτ.
 Στατιαῖος, ἡ } πέντε μναί, Ἡσύχ.
 Στατίας, ὁ, ἀντὶ σταίτις, ταυτ. στατίτης.
 Στατίξω, κυρίως, ταυτ. ἴστημι. Εὐρ. Ἠλ. 3 6. κ. Ἀλκ. ἀντίσταμαι.
 Στατικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - ιώς (ἴστημι), ζυγίζων. 2) ἡ φέρουσα, στάσιν, ἡσυχίαν· ἡ στατική, βοτάνη τις στυπτική. Ἡ στατική (θεωρία, ἡ ἐπιστήμη), διδασκαλία περὶ ζυγίων καὶ ἰσοσταθμίας.
 Στάτινος, ἡ, ἰον, κ. } Ἀττ. ταυτ. σταίτινος, ἐκ τοῦ σταῖς,
 Στάτίτης, οὐ, ὁ } ταυτ. σταῖς.
 Στατός, ἡ, ὄν (ἴστημι), στεκόμενος : ἵππος, ὅστις στέκει εἰς τὸν σταῦλον, Ὀμ. : ὕδωρ, τὸ ἀκίνητον· στατός χιτῶν, κ. στατός μόνον, μακρὸν ἱμάτιον, τὸ ὅποιον δὲν ζώννυται· Πλούτ. Ἀλκιβ. 37. Ζ. στάδιος.
 Στατός, ταυτ. πέντε μναί, Ἡσύχ.
 Σταῦλος, ὁ, Κ. ἀχούρι· Ζ. στάλη.
 Σταυρηδόν, Ἐπίρ. ὡσάν σταυρῖς, εἰς σχῆμα σταυροῦ.
 Σταυροειδής, εως, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ειδῶς, ἔχων σχῆμα πασσάλου, ἡ σταυροῦ.
 Σταυρός, ὁ (στάω, σταῖω), πᾶσσαλος, ἡ σταυρός.
 Σταυρότυπος, ὁ, ἡ, - τύπως, Ἐπίρ. μὲ τὸ σημεῖον τὸν σταυροῦ, Ἐκκ. Συγγ.
 Σταυροφάνεια, ἡ, ἡ φανέρωσις τοῦ σταυροῦ, Ἐκκ. Συγγ.
 Σταυροφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων σταυρόν.
 Σταυρόω, ὦ (σταυρός), παλουκόνω. 2) σταυρόνω, Ἐκκ. Συγγ.
 Σταύρωμα, τὸ, περίφραγμα μὲ πασσάλους.
 Σταύρωσις, ἡ, κάρφωσις, ἐμπηξίς πασσάλων. 2) ἡ σταύρωσις, Ἐκκ. Συγγ. - ρωτήρ, ἦρος, κ. - τῆς, οὐ, ὅστις ἐμπηξίς πασσάλους. 2) ὁ σταυρωτής, Ἐκκ. Συγγ. - ρώσιμος, ὁ, ἡ, ἀνέκων εἰς σταύρωσιν : ἡμέρα, ἡ τῆς σταυρώσεως, Ἐκκ. Συγγ.
 Σταύω, αἰολ. ἀντὶ στάω, ὡς στεῦω ἀντὶ στέω.
 Σταφιδευταῖος, αἶα, αἶον. τρύξ στεμφυλίτις σταφ. τρυγία ξηραίνων σταφυλῶν, Ἰπποκρ. σ. 467.
 Σταφίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σταφίς.
 Σταφίδιος, κ. } (σταφίς), : οἶνος, ἀπὸ σταφίδας.
 Σταφιδίτης, οὐ, ὁ }
 Σταφιδοποιία, ἡ, τὸ ξηραίνειν σταφυλάς, καὶ κάμνειν σταφίδας, Γεωπον. 5, 32.
 Σταφιδόω, ὦ, παφιδόω, δηλ. κάμνω τὰς σταφυλάς στα-

*φίδα. Κ. σταφιδόνω, ταυτ. ξηραίνω.

Σταφίς, (δος, ή, σταφίδα Κ.

Σταφυλάγρα, ή, λαβίς, με την οποίαν πιάνουντι τον σταφυλίτην τουλαιμού, Παύλ. Αίγ. 6, 31.

Σταφυλή, ή, κυρίως, τό κλήμα, συνήθ. τό σταφύλι. ιδίως, τό μολύβιον της τεκτονικής καδέτου (ιώς, διότι είχε σχήμα βώγας σταφυλίου). 2) ή μυλυβδίνη τεκτονική καδέτος. Πρβ. στάθμη. ὅθεν σταφυλή επί νῶτον εἴσας, δηλ. ὡς νά ἐμετρήθησαν με τήν στάθμην, Ἰλ. β, 765. 3) ὁ ἐν τῷ στόματι σταφυλίτης Κ. [Ἐκ τοῦ στάφους ὡς ὑποκ. Τό δὲ στάφους ταυτ. στάχες, Καθ. βλαστάρη, κλάδος, ῥάβδος· ὅθεν καί ή σημασία στάθμη, ταυτ. κανών· εἶναι δὲ συγγεν. καί τοῦ Στέμφυλον· Ζ. στέβω, κ. στάω.]

Σταφυλήκομος, ὁ, ή, ὁ φροντίζων, καί ἐπιμελούμενος τὰς σταφυλάς, Νόνν. Διον. 9, 29.

Σταφυλητομία, ή, τό κόπτειν τὰς σταφυλάς, ή τήν σταφυλήν ἀρίζ. 3. ἔκ τοῦ -ητόμος, ὁ, ή, κόπτων σταφυλάς.

Σταφυλίξω, ἰτάξω διά τῆς σταφυλῆς, ἀρίζ. 2.

Σταφυλικός, ὁ, ταυτόστ. σταφυλίνος.

Σταφυλίνος, νη, νον, ἀπό σταφύλια, Γλωσσ.

Σταφυλῖνος, ὁ, κ. ή, λέξ. ξενική, ῥίζα τις φυτοῦ. 2) ἔντομον ἴσον σπονδύλῃ, ή σφονδύλῃ, Σχολ. Νικανδ. Ἀλεξ. 335. [τονισκατά τό καρκίνος.]

Σταφυλῖον, τό, ὑποκ. τοῦ σταφυλή, Μάρκ. Ἀντ. 5, 13. Κ. ἀντί σταφυλή ἀρίζ. 1.

Σταφυλῖς, ή, σταφύλι. 2) σταφίδα. 3) ὁ κλάδος, ἔκ τοῦ ὁποίου κρέματα.

Σταφυλοβολεῖον, ή } τόπος, ὅπου συναζονται σταφύλια,
Σταφυλοβόλειον, τό, } διά νά τὰ πατήσωσι· Πολυδ. Πρβ. σιτοβόλειον κτλ.

Σταφυλόδενδρον, τό, ὄνομα δένδρου, Πλίν. 16, 16. Staphylea pinnata Δαν.

Σταφυλοδρόμοι, οἱ, εἰς τοὺς Λακεδ. ἐν τῇ ἑορτῇ Καρνεῖα, μνηστικά τινά πρόσωπα, Ἀνέκδ. Βεκκ. 1, σ. 305. Πρβ. Πανστ. Λακων. 20.

Σταφυλοκαύστης, ὁ, ἐργαλεῖον, διά τοῦ ὁποίου ἔκαιαν τὸν πρησμένον σταφυλίτην, Παύλ. Αίγ. 6, 31.

Σταφυλοκλοπέτης, ὁ, κλέπτης σταφυλῶν, Ἀνάλ. 2, σ. 199.

Σταφυλόμορφος, ὁ, ή, σταφυλῆς μορφήν ἔχων, Ἀριστοτ. Ζ. ἰστ. α', 11. „ἔσω δ' ἄλλο μόριον σταφυλοφόρον, γρ. σταφυλόμορφον. Διόρθ. Κορ. Ἰδ. Α. Ερμ. 1821. σελ. 46.

Σταφυλος, ὁ, ὄνομα κύρ.

Σταφυλοτομέω, ὦ, κόπτω σταφύλια. 2) κόπτω τήν σταφυλήν τοῦ στόματος.

Σταφυλοτομία, ή, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Σταφυλοτόμος, ὁ, ή, κόπτων σταφύλια. 2) κόπτων τὸν σταφυλίτην ὅταν πάσχη ἀνίατα. τό -τόμον, ή εἰς τοῦτο ἐπιτηδεῖα μάχαιρα.

Σταφυλοφόρος, ὁ, ή, φέρων σταφύλια. 2) Ζ. Σταφυλόμορφος.

Σταφυλώμα, τό, σφάλμα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐντὸς τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος, Παύλ. Αίγ. 3, 22.

Σταχεύη, ή (ἴστημι, ἔστακα), ή ζυγαρία δωρ. Ζ. στατάνη.

Σταχυηκόμα, κ. -κομέω, ποιητ. κομῶ στάχυσι, φέρω στάχους, Ὀπ. Κυνηγ. 2, 150. Ζ. κομέω κ. δός.

Σταχυηκόμος, ὁ, ή, στολισμένος τήν κεφαλὴν με στάχους, Νόνν. Διον. 1, 104.

Σταχυηλόγος, ὁ, ή, συνάξων στάχους.

Σταχυηρός, α, ὄν (στάχες), ἔχων στάχους· τὰ σταχ. δηλ. φυτὰ, τὰ ὁποῖα κάμνουνσι στάχους (σχημ. ὡς καρυτῶν, βαλανηρός κτλ.) Θεόφρ.

Σταχυητόμος, ὁ, ή, κόπτων στάχους, Ἀνάλ.

Στραχυητρόφος, ὁ, ή -αύλαξ, τρέφων στάχους, Ἀνάλ.

Σταχυηφόρος, ὁ, ή, φέρων στάχους.

Σταχυῖνος, νη, νον, ἀπό στάχους, Γλωσσ. Στεφ.

Σταχυμήτωρ, ορος, ή, Ἐπίθ. τῆς Ἰσίδος, μήτηρ τῶν σταχυῶν, Ἀνάλ. 3, σ. 206.

Σταχυοβολέω, ὦ, μ. ἤσω (βάλλω), βάλλω, ῥίπτω στάχ. ή ἐκφύω, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 24.

Σταχυόβριξ, τριχός, ὁ, ή, Ἐπίθ. τῆς νάρδου, τῆς ὁποίας τὰ ἀνδρ. σχηματίζονται στάχους, Μελέαγρ. 1, 43.

Σταχυολογέω, ὦ, συνάξω στάχους.

Σταχυολογία, ή, τό οὐσιαστ. τοῦ

Σταχυολόγος, ὁ, ή, συνάξων στάχους.

Σταχυοπλόκαμος, ὁ, ή, πλεγμένον με στάχους Ἰστέφανον ἔχων εἰς τήν κόμην του, ὡς σταχυηκόμος, Ὀρφ.

Σταχυοστέφανος, ὁ, ή, στεφανωμένος με στάχους, Ἀνάλ.

Σταχυοτρόφος, ὁ, ή, τρέφων στάχους.

Σταχυοφόρος, ταυτ. σταχυηφόρος.

Σταχυόω, ὦ, κάμνω στάχυν· Παθ. γίνομαι στάχες· σπέρμα ἐσταχυωμένον, σπέρμα καθήμενον εἰς τοὺς στάχους, Διοσκ. 4, 1.

Στάχυς, -υος, ὁ, κ. Ἀσταχύς, υος, ὁ, στάχιον κ. ἀστάχιον Κ. ἐπὶ σίτου καὶ κριθῆς. 2) καὶ ἄλλων φυτῶν. 3) Καθ. φυτόν. 4) γέννημα, Ὀρφ. Ἀργον. 216. καὶ νεανίσκος, Ἀνάλ. 5) το αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός· στάχυν ἤβης ἀμήσαντες, οἱ συνουχισθέντες, Νόνν. 6) λέξις ναυπηγική, τό ἐπὶ τῆς φάλαγγος μεριζόμενον. 7) χειρουργικόντι δέμα.

Σταχυώδης, εος, ὁ, ή, ὡσάν στάχες, γεμάτος στάχους.

Στάω, θεματικόν τοῦ στήμι, ἔστημι, ἴστημι, ἰστάω, ἰστάνω κτ. Ἐνεργ. καὶ Οὐδέτ. κατὰ διαφόρους χρόνους· δηλ. ἴστημι, ἴστην, στήτω, κ. ἔστητα, ἐνερ. ἔστηκα, ἔστηκειν, ἔσταα ποιητ. ἔστην, οὐδ. Παθ. καὶ Μέσ. ἴσταμαι· Κ. ἐνερ. στήνω, ἔστηνα, θέλω στήσειν, ἔστησα· Οὐδ. στέκω, ἔττεκα, ἔσταδην· Παθ. στήνομαι κτ. Ἐκ τοῦ ἰων. τύπου στέω εἶναι τό ποιητ. ὑποκτ. στέω, στείω, στήω ἀντί στῶ. Ἐκ τοῦ Αἰολ. στεύω, στεύομαι εἶναι στείται, στείτο, Ὀμ. Ἐκ τοῦ στέω εἶναι στέλλω. Ἐκ τοῦ Στύω (Ζ. στύω) εἶναι στάβω, ὅθεν σταφυλή, στέβω, στείβω, στίβω, στέμβω, στέφω. Καθὼς δὲ εἰς τό γάω, γέω ἀνήκει τό γέμω, οὕτως ἐνταῦθα τό στέμω, στένω· Ζ. στόμα.

Στέαρ, τό, γεν. στέατος (κ. στήτος), συναίρ. στήρ (ὡς κέαρ κήρ) (στάω, στέω, ἴστημι), στάδερόντι καί μενον, πάγιον, πηκτόν· τό λίπος (ἀξήγητον) τῶν ἀναμνησκόμενων ζώων, στέατος τροχός, ἐν κομμάτι ἀξήγητι, Ὀμ. πιμελή δὲ, τό ὑγρόν καὶ ῥευστόν λίπος, ἀλλ' εἰς Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 4. 28. ἀντί πιμελή. 2) ταυτ. σταίς, ζυμαρί, Μ. Ἐτυμ. Ἠσύχ.

Στεῖς, νη; νον, ἀπό ἀξήγητι. 2) ταυτ. σταίτινος, ἀπό ζυμαρί, Αἰτωπ. μῦθ. 13, 2.

Στεῖον, τό, ὑποκ. τοῦ στέαρ, ἀρίζ. 2, Παύλ. Αίγ. 3) παχύ τι πρῆσμα, ταυτ. στεῖαωμα.

Στεῖω, ὦ, μ. ὥσω, κάμνω στέαρ, μεταβάλλω εἰς σέαρ· Παθ. γίνεσθαι στέαρ, καὶ ἰδίως, παχύ τι πρῆσμα, Ἰπποκρ.

Στεῖωδης, εος, ὁ, ή, πλήρης στέατος· ζῶν, Ἀριστοτ.

Στεῖωμα, τό, λίπος, πῆχος. 2) παχύ πρῆσμα, ὡς ζύμωσις ἥπατος, πρῆσμα τοῦ ἥπατος.

Στέβω, θεματικόν τοῦ στείβω, στίβω, στίπω, στέφω, στέμβω, στέμφω, τέμβω, καὶ προσλ. α, ἀτέμβω. Ἐκ τοῦ παρακ. ἔστοβα, ἔστοβα εἶναι στοιβή, στοιμβάζω. Ἐκ τοῦ στίβω, στίβη, στιβάς, στιβαρός, συγκοπ. στιφρός, στίφος. Ἐκ τοῦ στέμβω, στέμφω, στόμβος, στόμος κ. στόμπος· ὡσαύτως, ἀστεμβής κ. ἀστεμφής, κ. στέμφυλον, ὅπου ἀνάγονται καὶ στάχες, στάφους· Ζ. καὶ στάω.

Στεγάζω, μ. ἄτω (στέγω), σκεπάζω· ὕπνον, κοιμῶμαι ἤσυχα, κυρίως, σκεπατμένος, Σοφοκ. Ἠλ. 781.

Στεγάνη, ή (πτέγω), τό σκέπασμα, Φανίου Ἐπίγρ. 2.

Στεγανογραφία, ή, ή τέχνη τοῦ

Στεγανογράφος, ὁ, ὅς τις γράφει με χωριστοὺς, μυστικούς, κεκρυμμένους (στεγανούς) χαρακτήρας.

Στεγανόμενον, τό, τό ἐνοίκιον· Φώτ. κ. Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 302. Ἀθήν. σ. 8. ἐκ τοῦ

Στεγανόμορος, ὁ, ή, ὁ οἰκοδεσπότης, ξενοδόχος, Λυκόφρ. 1095.

Στεγανόπους, οδος, ὁ, ή, ὅθεν στεγανόποδες, ζῶα, τῶν ὁποίων οἱ πόδες ἔχουσι δέσμα, ή ὑμένα ἐπιτηδεῖον διά κολύμβημα, ὡς τὰ πτερὰ τῶν κυκεριδῶν, ὡς αἱ νῆτται, οἱ χῆνες κτλ. ἀντίθ. σχιζόπους. 2) ὅς τις σκεπάζεται με τοὺς πόδας του, Στράβ. 7, σ. 458.

Στεγανός, ή, ὄν, συγκοπ. στεγνός (πτέγω, ἄω, ἄζω), σκεπατμένος, καὶ σκεπάζων, ὡς δοξός, Εὐρ. Λείψ. 2) Μεταφ. ὅς τις σιωπᾷ, καὶ δὲν ἐκφέρει τό μυστικόν, Μέμνων 6. 3) πυκνός, γη-

ρός, τὸν ὁποῖον δὲν διαπερᾶ ἡ βροχή, ἡ ἄλλη ὑγρασία, Πλάτ. Γοργ. 4) συνειλκυσμένος, στουμπωμένος, συνελκύν· στεγανὸν δίκτυον, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. Ζ. κ. στεγανόπουε.

Στέγανώματα, τὰ (στεγανόω), εἰς τοὺς τοίχους οἱ σύνδεσμοι, τὰ ζωνάρια κ. ἄλλως, ἱμάντωμα κ. ἐνδεσμος, Ἡσύχ. Μ. Ἐτυμ.

Στέγαρχος, ὁ, κ. } (στέγη, ἄρχων), ταυτ. στεγανόμος, στεγάρχων, ὁ, } Ἡρόδ. 1, 133.

Στέγασις, ἡ, τὸ σκεπάζειν, ἀσφαλίζειν κ. φυλάττειν, τὸ συνέλκειν, τὸ ἐπιδέτειν τὴν σκεπαστήν.

Στέγασμα, τὸ, σκεπαστή, πᾶν ὃ, τι σκεπάζει καὶ ἀποβάλλει τὴν ὑγρασίαν, ὡς στεγανός, Πλάτ. Πολιτικ. 21. κ. 22.

Στεγαστήρ, ὁ, ξύλινα σκεπάσματα τοῦ οἴκου. Κυρίως, σκεπάζων, ὡς στεγαστής, Γλωσσ. Στεφ.

Στεγαστής, ὁ, ταυτ. πρ.

Στεγαστός, ἡ, ὄν, σκεπασμένος, φυλαγμένος.

Στεγαστρίς, στρίδος, ἡ· Ζ. στέγαστρον.

Στέγαστρον, τὸ (στεγάω), σκέπασμα δερμάτινον, Πλουτ. Κράστ. 3. κατὰ τὸν Κορ. ἄμαξα σκεπασμένη· καὶ στεγαστρίς διφθέρα, Ἡρόδ. 1, 194. πᾶν σκέπασμα, Αἰσχ. Χοηφ. 973. τόπος, διὰ τὴν φυλάττης τε εἰς αὐτόν, Ἀθην. σ. 449.

Στέγη, κ. Τέγη, ἡ (στέγω), ἡ σκεπαστή τοῦ οἴκου. 2) σκεπασμένος τόπος, οἶκος, οἶκημα· ὅθεν

Στεγήρης, ὁ, ἡ, κ. Στεγνός, ἡ, ὄν, ἀντὶ στεγανός (τὸ πρῶτον ὡς τεγίρης, πυγίρης κτλ)· ὅθεν τὸ στεγνόν, συκοπ. ἐκ τοῦ στεγανόν, ἀντὶστέγος, σκέπασμα, σκεπασμένος τόπος, σκηνή· στεγνά πτερὰ, δερμάτινοι πτέρυγες (ὡς οἱ τῆς νυκτερίδος), ὡς στεγανόπουε.

Στεγητή, ἡ, ταυτ. πόρνη, Ἡσύχ. κ. Πολυδ. ἡ στέκουσα εἰς τὸν οἶκον, καὶ δεχομένη τοὺς φίλους της.

Στεγήτης, ὁ, -γίτις, ἡ, (στέγη), ἀνήκων εἰς στέγην, οἶκον, θάλαμον· εὐρισκόμενος αὐτοῦ. ἰδίως, στεγίτης, ἡ πόρνη, τῆς ὁποίας ἡ κατοικία ὠνομάζετο στέγος κ. τέγος.

Στεγνός, ἡ, ὄν· Ζ. στεγήρης.

Στεγνότης, ἡ, ξηρότης· γαστρός, ἡ ἐμφραξίς τῆς κοιλίας.

Στεγνοφυής, ὁ, ἡ, παχύς, σωματώδης, ταυτ. στεγνός, Ἀνθολ.

Στεγνώω, (στεγνός), πυκνώνω, στύψω, ἐμφράσσω, ὡς τὴν κοιλίαν 2) κολλῶ, κολῶ με κόλλαν, ἡ με μέταλλον· ὅθεν, συστεγνῶω, συγκολλῶ.

Στέγνωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Στεγνώτεχος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ στεγνοῦν· Στεγνόν κ. λέγεται τὸ νοτίδος ἄμοιρον, καὶ στεγνόνω ἐνερ. κ. οὐδ. ἀφαιρῶτι τὴν νοτίδα, ὡς ἱμάτια ἡλιαζόμενα.

Στέγος, τὸ, ταυτ. στέγη. 2) ἰδίως, πόρνης οἶκημα· Ζ. κ. τέγος.

Στεγονόμιον, τό· ταυτ. στεγανόμιον.

Στέγω, μ. ξω, στεγάω, κρύπτω, φυλάττω, περιέχω, πιάνω, με Αἰτ. 2) ἐμποδίζω, μετὰ Γεν. καὶ μετὰ Αἰτ. παρδαλεὰ στέγε-τό ὄμβρους, Πίνδ. Πύθ. 4, 144. ἐμποδίζειν, ἐδίωκε τὴν βροχήν· δόμος ἅλα στέγων, ποιητ. περιγραφή τοῦ πλοίου, Αἰσχ. Ἰκ. μὴ στέγον, πλοῖον παλαιόν, μὴ ἐμποδίζον τὰ ὕδατα, Πλουτ. 3) βασιτάω, ὑπομένω, ὑποφέρω.

Στεία, ἡ· Ζ. στία.

Στειβεύς, ὁ, ταυτ. στιβεύς, Ἡσύχ.

Στειβεῖα, ἡ, ταυτ. στιβεῖα, κ. Στιβία, Διόδ. Σικ.

Στείβω, Στίβω (στέβω, στεύω, στέω, στάω), πατῶ με τοὺς πόδας· ὅθεν, στειβόμενοι ὁδοί, οἱ περιπατούμενοι ὁδοί· εἴματα, τὰ ὁποία ἐπλυναν πατοῦντες τα με τοὺς πόδας, Ὀδυσ. ζ, 93. Πρβ. δάπτω. 2) Μέσ. ἀντὶ ἰχνεύω, πατῶ τὰ διαβήματα ἐνός ἄλλου· ὑπάγω εἰς ζήτητίν του, Εὐρ. Ἰππ. 218. Θεόφρ. 17. 122. Ζ. στιβεύω κ. στέβω.

Στείλα, ἀντὶ ἐστειλῶ, Ἀόρ. 1 τοῦ στέλλω.

Στειλαιός, ὁ, κ. } Ὀδυσ. φ, 422, ἡ τοῦ πελέκεως τρύ-Στειλαιά, ἡ, } πα, διὰ τῆς ὁποίας ἐμβαίνει τὸ στειλαιάρι.

Στειλσιόν, -εόν, τό, Ὀδυσ. ε, 236. τὸ ξύλον τοῦ πελέκεως, στειλαιάρι κ.

Στειναύχην, } ποιητ. ἀντὶ στεναύχην· κτ.

Στεινόπορος, ὁ, ἡ, }

Στεινός, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ στενός.

Στείνος, τό, στενότης, στενός τόπος, Ἰλ. ε, 376. Μεταφ. στενοχωρία, ἀμνηχανία, Ἰων. Ἀπόλ. 533. Ζ. στένος.

Στεινώ, κ. } ταυτ. στενίω, κ. στένω.

Στείνω,

Στείνωμα, τό, ταυτ. στένωμα.

Στεινωπός, ταυτ. στενωπός, Ἀπολλών.

Στείομεν, Ἰων. ποιητ. ὑποτ. ἀντὶ στέωμεν, στῶμεν, Ἰλ. ο, 297. ὡς βείομεν κτ.

Στειπτός (στείβω), ταυτ. στιπτός.

Στείρα, ἡ, Ἰων. Στείρη (στερρός), ἡ κ. καρίνα (carina) τοῦ καραβίου, ἡ βάσις, τὸ μέγα ὑποκείμενον ξύλον, Ἰλ. α, 482. Ὀδυσ. β, 428. Ὀνομάζεται κ. στερέωμα, στείρωμα, στήριγμα. Ζ. κ. στερίφη.

Στειρεύω, εἶμαι στείρος.

Στειρία, ἡ, ὁ ἄνθρωπος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς.

Στειριαχός, ἡ, ὄν· ὁδός, Πλάτ. Ἰππ. κ. Ἀλκιβ. 2, ἡ φέρονσα εἰς τὴν Στειρίαν. Ζ. πρ.

Στειριεύς, ὁ, ἐκ τῆς Στειρίας. Ζ. στείρια.

Στείρος, Στείρα (στερός, στερρός, στερεός), κυρίως, σκληρός, ἀλύγιστος. Τροπ. σκληρός, ἀνεπίδεκτος, ἀνίκανος καὶ γεννήτης (ἄνθρωπος ἡ κτήνος), κ. στέριφος. Λατιν. sterilis. ὅθεν

Στειρόω, ὦ, κάμνω ἄκαρπον· Στειροῦμαι, γίνομαι στείρος, δὲν γεννῶ τέκνα, Χρυσόστ.

Στειρώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν στείρος, ἄκαρπος, Ἰαμβλ. Πυθαγ. ζ. 75. κ. Μανέθ. 1, 49.

Στείρωμα, τό· Ζ. στείρα.

Στείρωσις, ἡ, τὸ μὴ καρποφορεῖν, μὴ γεννᾶν, Βασίλειος.

Στειφρός, ὁ, ὄν, μεταγεν. γραφή ἀντὶ στιφρός.

Στείχω (στέχω), κ. Στίχω, κυρίως, βαίνω, πατῶ, ὑπάγω, πορεύομαι, ταξιδεύω· ἡ εἰερ. σημασία τοῦ στάω, στέω (πατῶ, ἵταμαι) ἐκφράζεται διὰ τοῦ τύπου τούτου, ὅστις μεταλλαγὴ τῶν δατέων γίνεταί στείβω, στέβω. στέψω· ὅθεν, στόχος, ὁ πᾶς· σαλός· στοῖχος, στίχος, ἡ σειρά, ἀράδα· καὶ ὁ σκοπός, ὅθεν καὶ τὸ στοχαζομαι· προσέτι, στίζω, μ. ξω, ὅθεν στίξ, ἡ, ταυτ. στίχος κ. στίξις.

Στεκτεχός, ἡ, ὄν (στέγω), σκεπάζων, προφυλάττων, μαλ. ἀπὸ ὑγρασίαν· Ζ. στέγασμα.

Στελγελόληκτος, Ζ. ἐυστρολήκτος.

Στελγίζω, κ. Στλεγγίζω, τρίβω με τὴν στλεγγίδα -γγίζομαι, τρίβομαι εἰς τὸ λουτρόν, ἡ εἰς τὴν παλαίστραν.

Στελγίς, ἡ, ὄν, Συνηθ. Στλεγγίς, ἡ, κ. Στέλεγγις, κ. Τλεγγίς, πλατὺ ὄργανον, με τὸ ὁποῖον ἐτρίβοντο εἰς τὸ λουτρον καὶ εἰς τὴν παλαίστραν. 2) μέταλλον κόσμιον, ἡ χρυσωμένον λωρίον, τὸ ὁποῖον περιέβαλλαν εἰς τὴν κεφαλὴν αἱ γυναῖκες, καὶ οἱ στελλόμενοι καὶ ἐρωπῆσσαι τὸν χρυσμόν. 3) σίφων, δι' οὗ ἤντλουν οἶνον, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 556. [Στελγίς εἶναι ταυτ. στεργίς (τέργω, στέργω), ταυτ. στέργιον· ὑπάγεται δὲ εἰς τὸ τέρω, τρέω, προσλ. σ.]

Στελγισμα, κ. Στλέγγισμα, τό (στελγίζω), ταυτ. ἀποστλέγγισμα, Λυκόφ. 874.

Στελγιστρον, κ. Στλέγγιστρον, τό, ταυτ. στελγίς, Λεξικ. Στεφ.

Στελεή, ἡ, Νίκανδρ. κ. Στελειά, ἡ, κ. Στελεόν, τό, ῥάβδος. στειλαιάρι· Ἀπολλών. 4, 957. καὶ στέλεχος, στέλεφος [φ καὶ, χ ἀλλάζονται, ὡς στάφυς, στάχυς· ἐχίς καὶ ὄφις· ἰσχύς κ. ὄσφυς, τὸ δὲ ἐχος εἶναι κατάληξις, ὡς τὸ ἀχος· οχος, κ. κατὰ διάλυσιν ἀντὶ ἐφος, αφος· Ταύτης συγγενεῖς εἶναι αἱ καταλήξεις, εφ ωφ, οφ, εφ, αφ, οφ· Πρβ. ὀρύακες, ὀρύοχος, ξύλοχος· κ. Ζ. στόμαχος.]

Στελεόω, κ. -λειόω, στειλειαρόνω, βάλλω στειλαιάρι, Ἀνάλ. 1, σ. 221.

Στελεφούρος, ὁ, φυτόν, φέρον στάχυν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 7.

Στελεχηδόν, Ἐπίρ. (στέλεχος), ῥιζηδόν, ἀπὸ κλάδον εἰς κλάδον, ἡ στοιχηδόν, ὡς τὸ ἐξηγουσιν, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 1004.

Στελεχητόμος, ὁ, ἡ, ὅστις κόπτει στελέχη, κορμούς δένδρων, Ἀνάλ.

Στελεχιαῖος, αἶα, αἶον, ὅτι ἀνήκει εἰς στέλεχος, ἔχει σχῆμα, μεγέθος στελέχους, φλέψ, ἡ λεγομένη vena portae.

Στελεχόκαρπος, ὁ, ἡ, φέρων καρπούς ἐν τῷ στελέχει.

Στέλεχος, τό, τὸ πρὸς τὴν ρίζαν τέλος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, Ἡρόδ. 8, 55. 2) ξύλον ἐκ τοῦ στελέχους, κουτσόρον κ.

Στελεχόω, ὦ, κάμνω στέλεχος. Μεταφ. ἀρετάς, Ἀνάλ.

Στελεχωδής, ὁ, ἡ, ταυτ. στελεχιαῖος.
 Στελέω, Ἴων. ἀντί στελῶ, ἐκ τοῦ στέλλω.
 Στελίδιον, τό, ταυτ. στελλίδιον.
 Στελίζω, κ. Ἀστυλίζω, φυτόν τι ἀναβαῖνον εἰς τὰ δένδρα, Ἡσύχ. Θεόφρ. Αἰτ. φ, 2, 23. *Loranthus Europraeus* Δινν.
 Στελλάνδρα, ἡ, ταυτ. ἡ κόρη, Ἡσύχ. λέξις κωμική.
 Στελλίδιον, τό, στειλιάρι, Αἰσ. μύθ. 21.
 Στέλλω, μ. ὦ, Ἀόρ. ἐστειλα, Παρακ. ἐσταλκα, Παθ. ἐσταλμαι, Ἀόρ. ἐστάλην, σταλείς, ἐκ τοῦ ἀρχαίου στάλλω· στήνω, διορίζω νά στέκη μέ ταύτην ἡ ἐκείνην τήν ποιότητα, Ἰλ. δ, 204. οὓς ἐτάρους στέλλοντα, τό ὅποιον ἐπεῖτα εἶπε Στήσεν· ὀπλίζω, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω· στέλλεσθαι, ἐπὶ ῥήτορος, ἐτοιμάζειν λόγον, Ἀνάλ. στρατὸν στέλλειν, βάλλειν στρατεύματα εἰς τὸν κάμπον, ὡς ἵτασθαι πόλεμον, ὑπάγειν εἰς τὸν κάμπον, Ἰλ. φ, 285. ὅθεν, στόλος, ὁ ὀπλισμός κ. ἐκστράτευσις. 2) στέλλω, πέμπω, Ἀόρ. ἐστάλην· Μέστ. πορεύομαι, ὑπάγω, ταξιδεύω· καὶ ἀντί τοῦ μεταστέλλομαι, στέλλω καὶ φέρω τινά πρὸς ἑμαυτὸν, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 543. 3) στέλλομαι, συνέλκω ἑμαυτὸν ἐκ φόβου, συττελλομαι· ὅθεν σταλτός, συνελκυσμένος, κ. σταλτικός, ἡ, ὄν, συτπτικός· καὶ λόγον στελλόμεθα, συμμαζόνμεν τὸν λόγον, ὁμιλοῦμεν μετρίως· ἰστία στελλαι, συμμαζώνω, καταβαίνω τὰ πανία τοῦ πλοίου· ὅθεν στολίζω, ἡ, πτυχή, διπλωματία, ῥυτίς.
 Στέλμα, τό, ταυτ. ζῶμα, Ἡσύχ.
 Στελμόνεια, τὰ, ἡ } πλατύ, λωρίον, ἡ ζώνη. Ζ. τελα-
 Στελμόνεια, αἱ, } μών.
 Στεμβάζω, κ. } (στέβω, στείβω), κυρίως, πατῶ κ. κλονίζω. 2)
 Στέμβω } Τροπλοιδόρῳ· ὅθεν ἀστεμβής κ. ἀστεμφής, ἀκλόνη-
 τος, κ. ἀστέμβαχτος (ὡς κ. ἀστοβος), ἀλοιδόρητος, Ἡσύχ. κ. ἀτέμβω. Ζ. στέβω.
 Στέμμα, τό (στέφω), κυρίως, ταυτ. πύκαγμα, στέφανος· ὅ, τι χρησιμεύει εἰς στεφάνωσιν, ὡς δεσμός ἐξ ἐρίων· καὶ τὰ ἔρια, Εὐρ. Ὀρ. 2) ἡ εἰς τοὺς Ῥωμαίους τῶν εὐπατριδῶν γενεαλογία, τὴν ὁποίαν ἐφάνεροναν εἰόντες τῶν προγόνων στεφανωμένοι, Πλούτ. Νουμ. §. 1, ὅπου Ἰδε τὰς τοῦ Κορ. σημειώσεις. -ματότω, περικυκλόνω, στεφανόνω, Εὐρ. Ἡρακλ. 530.
 Στεμματίζω, Ἡσύχ. εἰδωλὸν στέμματι στολισμένον.
 Στεμματίζω, ὁ (στέμμα), Πανσ. 5, 20, ἀδήλου σημασίας, ἴσως, ἰκέτης.
 Στεμματίον, τό, ὑποκ. τοῦ στέμμα.
 Στεμματόω, ὦ· Ζ. στέμμα.
 Στεμφυλίτες, αἱ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντί στεμφυλίτιδες· ἀλλ' ἐκεῖνο εἶναι χρησιμὸν, ὡς πυραλλίδες, κολυμβάδες, βασιλίδες κτλ. Ἀθήν. 2, σ. 59.
 Στεμφυλίτης, ὁ : οἶνος, ἀπὸ στίπουρα· Κ. (εἰς τὴν Θεσσαλίαν) λάγγυρον.
 Στεμφυλίτης, ἡ, : ἐλαία, ταυτ. θλαστή, δηλ. συνθλασμένη κ. αἰατισμένη· τρύγες στεμφυλίτιδες, μούστος ἀπὸ τσίπουρα, δηλ. ἀφ' οὗ λάβωσι τὸν πρῶτον, ἐπιχύνοντες ὕδωρ ἐκβάλλον τοῦτον.
 Στέμφυλον, τό, πληθ. στέμφυλα, τὰ τσίπουρα τῶν σταφυλῶν, κ. ὁ στεμφυλίτης οἶνος, Ἀλκίφρ. 3, 20. 2) τῶν ἐλαιῶν. Ζ. στέβω.
 Στέμφω, ταυτ. στέμβω. Ζ. στέβω.
 Στέναγμα, τό } (στενάζω), κ. ἀναπτεγμός Κ. καὶ σφοδρά
 Στεναγμός, ὁ, } κ. ἐπιτεταμένη λύπη.
 Στεναγός, μεταθ. ἀντί στεγανός, Ἡσύχ.
 Στενάζω, μ. ἄξω, ταυτ. στένω.
 Στενακτικός, ἡ, ὄν, πάντοτε ἀναστενάζων.
 Σκενακτός, ἡ, ὄν, στενάζων. Παθ. ἀξιοστένακτος.
 Στένασμα, τό, ταυτ. στέναγμα, Ἀριστοφ. Θεσμφ. 205.
 Στεναύχην, ὁ, ἡ, ἔχων στενὸν λαιμόν.
 Στεναχέω, ὦ, }
 Στεναχίζω, κ. } Στεναχέω (στένω στενάζω), ἀναπτενάξω Κ. Ὀμ.
 Στεναχίω, κ. }
 Στένιον, κ. Στήμιον, τό, ταυτ. στήθος, Ἡσύχ. Ζ. στένος.
 Στενόβουλος, ὁ, ἡ, ἔχων στενὴν βουλήν, Ζέλητιν, Χρητ. Σιβυλλ. 5. σ. 597.
 Στενόβροχος, ὁ, ἡ (βρόχος), στενόλαιμος : ἀγγεῖα, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 3, 9.

(B.)

Στενόεις, εἶσα, εν, ταυτ. στονόεις, Ἡσύχ.
 Στενοεπιμήκης, ὁ, ἡ, μακρὸς καὶ στενός, Σχολ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1235.
 Στενοθώραξ, ἄκος, ὁ, ἡ, ἔχων στενὸν στήθος, Γαλην.
 Στενοκοίλιος, ὁ, ἔχων στενὴν κοιλίαν. ἀντίθ. εὐρυκοίλιος.
 Στενοκορίσσις, ἡ, συστολή. καὶ στένωσις τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.
 Στενοκύμων, ὁ, ἡ (κύμα), στενός καὶ πλήρης κυμάτων, Ἀθήν. σ. 313.
 Στενοκύριος, ὁ, ἡ : τρήξας, τὰς ὁποίας μαδῶν ἀναστενάζειτις, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. ὡς στένε κ. δακνάζου, Αἰσχ. Πέρσ.
 Στενολεσχέω, ὦ, κ. } ὁμιλῶ ὀλίγα. 2) ἀστέίζομαι μέ ὀξύ-
 Στενολογέω, ὦ, } νοιαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 320.
 Στενολέσχης, ου, ὁ, κ. } ὅστις ὁμιλεῖ ὀλίγα, ἡ μέ ὀξύ-
 Στενολόγος, ὁ, ἡ, } νοιαν.
 Στενολεσχία, ἡ, ἡ τοιαύτη ὁμιλία.
 Στενόμακρος, ὁ, ἡ, ταυτ. στενοεπιμήκης, Σχολ. Σοφοκλ. Τρ. 101.
 Στενοπαθές, ὦ· οἱ στενοπαθοῦντες, Κάσπ. Προβλ. 70. εἰ πάσχοιτες στενοχωρίαν, ἴσως δύσπνοιαν.
 Στενόπορθμος, ὁ, ἡ, κ. } ὁ παρὰ πορθμὸν θαλάσσης, Ἀθήν.
 Στενοπορθμῆς, ἔδος, ἡ, } σ. 90.
 Στενοπορία, ἡ, στενὴ πορία, ἡ ὁδός, Δ. Κάσπ.
 Στενόπορος, ὁ, ἡ, ἔχων στενοὺς ὁδούς· τὰ στενόπορα, στενὴ διάβασις.
 Στενόπος· Ζ. Στενωπός.
 Στενόπους, ὁδός, ὁ, ἡ, μέ στενοὺς πόδας, Πτολεμ. Φυσιογν. 2, 27. σ. 309.
 Στενοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ἔχων στενὸν πρόσωπον, Ἀριστοτ. Φυσιογν. σ. 76.
 Στενόπρωκτος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἄπυγος, Φώτιος.
 Στενόρρινος, ὁ, ἡ, στενομύτης, Θεοφ. Πρωτοσπ. 4, 13.
 Στένος, κ. Στείνος, εἰς, τό, στενότης, στενός τόπος. 2) Μεταφ. στενοχωρία· ἐμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει, Αἰσχ. Εὐμ. 512. ὅπου Στένει εἶναι κακὴ διορθωσις. 3) στενοχωρία τῆς καρδίας, Κ. λέγομεν στένος καὶ στένωσις, Τρ. Ἀπόλλ. 4) φαίνεται ὅτι σημαίνει καὶ στήθος, ὡς ἡ στενὴ διάβασις τῆς ἀναπνοῆς· ὅθεν, στένιον, ταυτ. στήθος, Ἡσύχ. καὶ Στένωρ, ὁ μεγαλόφωνος· Ζ. κ. στόμα.
 Στενός, κ. Στεινός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -νῶς· στενός· τὰ στενά, ἡ στενὴ διάβασις· Μεταφ. τὰ στενά, ἡ στενοχωρία τῆς καρδίας· Λέγομεν καὶ Κ. Εὐρέθη εἰς τὰ στενά.
 Στενόσημος, ὁ, ἡ, : ἐσθῆς ἡ ἔχουσα στενά περβάξια, ἀντίθ. πλατύσημος, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 1, 24.
 Στενόστομος, ὁ, ἡ, ἔχων στενὸν στόμα : ποτήριον, Ἀρτεμιδ. 1, 66.
 Στενότης, τητος, ἡ, οὐσιασ. τοῦ στενός· καὶ πτωχεία, φειδωλεία, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 19, 7, 5.
 Στενοτραχήλος, ὁ, ἡ, ἔχων στενὸν τραχήλον.
 Στενοτυπέω, ὦ, ταυτ. στεροτυπέω, ὡς στένιον ἀντί στήθος, Ἡσύχ. Ζ. στένος.
 Στενοφλεβοτόμος, ὁ, στενόν τι φλεβοτομίας μαχαιρίδιον (νυστέριον χυδ.), Παῦλ. Αἰγ. 6, 8.
 Στενοφυής, εἰς, ὁ, ἡ, ἐκ φύσεως στενός, Ἀλέξιδος λείψ.
 Στενοφυλλία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Θεόφρ. Αἰτ. φ, 6, 27.
 Στενόφυλλος, ὁ, ἡ, μέ στενά φύλλα.
 Στενόφωνος, ὁ, ἡ, ἀσθενὴ φωνὴν ἔχων, Πολυδ.
 Στενοχωρέω, ὦ, εἶμαι, ἡ γίνομαι στενός, εὐρίσκομαι εἰς τὰ στενά, ἡ εἰς ἀμνηχανίαν, ἀπορίαν, μετὰ Δοτ.
 Στενοχωρία, ἡ, στενός τόπος : βίου, βραχύτης ζωῆς. Μεταφ. ἀνάγκη, ἐνδεῖα, στενοχωρία τῆς καρδίας, μικροφυχία.
 Στενοχωρής, κ. }
 Στενόχωρος, ὁ, ἡ, } ἔχων στενὸν, ὀλίγον τόπον.
 Στενώω, ὦ, μ. ὥσω, κάμνω στενόν, στενεύω Κ. Λιβάν. 4 205.
 Στεντόρειος, εἰς, εἰον, ἀνήκων εἰς τὸν Στένωρα.
 Στένωρ, ὁρος, ὁ, ὄν, κύριον, ἐκ τοῦ στένω, στενός· ὡς Κέντωρ, ἐκ τοῦ κέντω, κεντός, Ζ. στένος.
 Στενωγρός, ρά, ὄν, Ἴων. ταυτ. στενός· Ζ. στενωγρός.
 Στενωροχωρία, ἡ, Ἴων. ταυτ. στενοχωρία.

Στενυγρόω, ὦ, στενόνω, στενεύω Κ. -υγροχωρή, ταυτ. στενοχωρία· καὶ στενύρη, ἡ, νοητ. ὁδός, στενή διάβασις, Εὐσέβ. Προπαρτ. 5, 20· Ἀπολλοδ. 2, 8, 2. Ἐκ τοῦ στενύω, ὤω, ὤτω, στενυγρός ἀντί στενυγρός (ὡς θαλυγρός, πενιγρός κτ.) γ, κ, χ λαμβάνονται ἀνωμάλως.

Στένω, Ἰων. Στείνω, 1) στενεύω, θλίβω, στουμπώνω. 2) στενοχωροῦμαι, ἀναστενάζω· με Αἰτ. ἀναστενάζω διὰ τί. Οἱ ποιητ. τὸ Μέσ.

Στενωδής, ὁ, ἡ, εἰς σχῆμα στενοῦ, ἰσθμοῦ· ἐξήγητις τοῦ εἰς τὸν Σκύμνον Ἰσθμοειδής.

Στένωμα, τὸ, στενὸν πρᾶγμα.

Στενωπαρχος, ὁ, ἐπιστάτης στενωποῦ. ἐκ τοῦ

Στενωπῖον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ἐφ. Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 336.

Στενωπός, ὁ, ἡ (στενός), στενός, ἐγκλεισμένος. 2) ὁδός, ἡ καὶ χωρίς· στενή ὁδός, στενή αἰγία· θαλάσσιος, ἡ αἰός, ποιητ. στενωπός, Ὀδυσ. μ, 234. Ἰλ. ψ, 427. ἀντί πορθμός· στενωπή, ἡ, ταυτ. λαύρα· ὡς εἶναι κατάληξις, ἀντί ὅπως, ὅψ, ταυτ. αἶ, ἀλλ' ὅχι ἀπὸ τὸ ὦψ.

Στένωσις, ἡ, στένωσις Κ. στενός τόπος.

Στεπτήριος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸ στέφειν· τὰ -ρια, ταυτ. στέμματα, Ἡσύχ.

Στεπτός, ἡ, ὄν (στέφω), στεφανωμένος, Ἀνάλ. 1, 225.]

Στέργανος, ὁ, ταυτ. κόπρος, Ἡσύχ.

Στέργηθρον, τὸ, Αἰσχύλ. Προμ. 402. κ.

Στέργημα, τὸ, Σοφοκ. Τρ. 1138. (στέργω, ἄω, ἔω), ταυτ. φίλτρον, καὶ στοργή, ἀγάπη. 2) χόρτον τι.

Στεργόξυνενος, ὁ, ἡ (στέργω, σύνενος), ἀγαπῶν τὴν γυναῖκα του, ἡ τὸν ἀνδρατὸς ἀγαπῶντα, Λυκόφ. 935.

Στέργω, μ. ξω, ἀγαπῶ, ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης γονέων κ. τέκνων. 2) ἀγαπῶ, εὐρίσκω χάριν εἰς τί. 3) μετὰ Δοτ. εἶμαι εὐχαριστημένος· καὶ με Αἰτ. : ταύτην τὴν τιμὴν ἀνέχεσθαι καὶ στεργεῖν, Πλούτ. Ἀλέξ. 49. 4) ἀντί εὐχομαι, ἱκετεύω, Σοφοκλ. Οἶδ. Τύρ. 11, Κολ. 1094. ὅθεν, στέργον, ἀντί κάμεμον τὴν χάριν· ἐκ τοῦ σπέργω, ὡς στολή, σπολή.]

Στέρεμνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. μνῖως, ποιητ. καὶ εἰς τὸν Ἐπίκουρ. ἀντί στερεός, Διογ. Λαέρ. 10, 46. 50. Καὶ στέρεμνος, κ. τέρεμνος.

Στερεμνέω, ὦ, στερεόνω. Μέτ. γίνομαι στερεός.

Στερεμνέωδης, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν στερεῶν, ἡγουν στερεός.

Στερεογνώμων, ὁ, ἡ (γνώμη), ἔχων στερεὰ φρονήματα.

Στερεοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία).

Στερεομέτρης, ου, ὁ, ὅστις μετρεῖ στερεὰ σώματα.

Στερεομετρέω, τὸ ῥήμα.

Στερεομετρία, ἡ, ἡ τέχνη ἡ ἐπιτήρησις.

Στερεοποιέω, ὦ, κάμνω στερεόν, στερεόνω.

Στερεός, ἄ, ὄν, συναλ. στερρός. στερεός, σκληρός, Ἡρόδ. 1, 52. ἀμετάβλητος, ἀποφατιστικός· στερεῶς ἀπόειπεν, Ὀμ. Ζ. στερρός.

Στερεόσαρκος, ὁ, ἡ, ἔχων σάρκα στερεά, σκληρά, Ἰπποκρ.

Στερεότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ στερεός.

Στερεόφρων, ὁ, ἡ (φρήν), ταυτ. στερεογνώμων.

Στερεόω, ὦ, (στερεός), στερεόνω, σκληρύνω. Μέτ. εἶμαι ἡ γίνομαι στερεός· ὅθεν ἡ ἐστερεωμένη, ταυτ. ἡ ξηρά, ἡ πειρος· ἀντίθ. ὑγρᾶ.

Στερέω, κ. Στέρω, ταυτ. στερίζω, στερίσκω. Ζ. στέρω.

Στερεώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. στερεός, Ἀλέξαν. Τραλλ. 8, σ. 436.

Στερέωμα, τὸ (στερέω), τὸ στερεωμένον, ἡ στερεὰ βάσις· τὰ στερεώματα τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τὰ εὐθύγραμμα στερεά, ὡς κύβος, ὀκτάεδρον κτλ.

Στερέωσις, ἡ, τὸ στερεόνειν.

Στέρημα, τὸ (στερέω), ἡρπαγμένον, ἀφηρεμένον πρᾶγμα.

Στέρησις, ἡ (στερέω), ἀρπαγή, ἀφαίρεσις. 2) εἰς τὸν λόγον, ἀρνήσις.

Στερητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀρπακτικός, ἀρνητικός.

Στερίζω, κ. } ταυτ. στερέω. Ζ. τὸ δεύτ. στέρω.

Στερίσκω, }

Στεριφύομαι, ταυτ. παρθελεύομαι. Ζ. τὸ ἐφ.

Στέρειφος, ἴψη, φον, σκληρός, τραχύς, πετρώδης. 2) στερίφη, ἡ, ταυτ. στείρα, ἀκαρπός, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 9, 4. 3) ἐπὶ πλοίου, ταυτ. στείρα, Σουῖδ.

Στεριφύω, ὦ, ταυτ. στερεώω.

Στερίφωμα, τὸ (στεριφύω), ταυτ. στερεωμα, Ἀππιαν.

Στερκτικός, ἡ, ὄν, ἀγαπῶν, ἀγαπητικός· τὸ -ικόν, ἀντί ἡ στοργή. ἐκ τοῦ

Στερκτός, ἡ, ὄν (στέργω), ἀγαπητός. 2) ἀξιαγάπητος.

Στερνίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ στέρνον.

Στέρνιξ, ἴκος, ἡ, ταυτ. ἐντεριώνη, Ἡσύχ.

Στέρνιον, τὸ, φαγητόν τι, ἴσως ἀπὸ κρέας τοῦ στήθους, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 134.

Στερνίτης, ου, ὁ, } ἀνήκων εἰς τὸ στήθος.

Στερνίτις, ἡ, }

Στερνοβριθής, ὁ, ἡ. Ζ. σθενοβριθής.

Στερνοκοπέομαι, οὔμαι (κόπτω), ταυτόσ. στερνοτυπέομαι, Σχολ. Ἀράτ. Φαιν. 195.

Στερνοκτύπέω, ὦ, ταυτ. στερνοτυπέω.

Στερνόμαντις, εως, ὁ, ταυτ. ἐγγαστρίμυθος, Σοφ. Λεῖψ.

Στέρνον, τὸ, τὸ πλατὺ μέρος τοῦ στήθους· στήθος δέ, ὅλον τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ. 2) Μετων. αἰτήτης, νοῦς· στοχασμός, λόγος· στέρνα γῆς, ποιητ. αἱ πεδιάδες. Ζ. στερρός.

Στερνοσώματος, ὁ, ἡ, στήθος ἐντάμα καὶ σῶμα, Ἀθήν. σ. 64. Νομ. Ἐσφ. ἀντί στεροσώματος.

Στέρνοτυπέομαι, οὔμαι, κτυπῶ ἐκ λύπης τὸ στήθος μου.

Στερνοτυπής, ὁ, ἡ, : ἰάλεμος, θρήνος καὶ ἐν ταυτῷ κτύπημα τοῦ στήθους. Εὐρ. Ἰκέτ. 604. Οἱ τύποι στερνοτύτης, ὁ, κ. -τύπη, ἡ, τοῦ Ἡσύχ. Ἀναμφ.

Στερνοτυπία, ἡ, τὸ τύπτειν τὸ στήθος.

Στερνούχος, ὁ, ἡ, : γῆ, ταυτ. εὐρύστερνος, Σοφοκλ.

Στερνόφθαλμος, ὁ, ἡ, με τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸ στήθος.

Στέρνω, τὸ Λατ. sterno. Ζ. στέρω.

Στερνώδης, ὁ, ἡ, ἔχων στερεόν στήθος.

Στέρξις, εως, ἡ (στέργω), ταυτ. στοργή.

Στέρομαι, ἐκ τοῦ στέρω, θεματικὸν τοῦ στερέω, στερίζω, σκω, μετὰ Γεν. Ἡσιόδ.

Στεροπέυς, εως, ὁ. Ζ. στέροψ.

Στερόπη, ἡ, Κύρ. ὄνομα. ἐκ τοῦ

Στεροπή, ἡ (ἐπειθ. ε ἀντί στροπή), προτλ. α, ἀπτεροπή κ. ἀστραπή Κ. ἀστραπή. Καθ. φῶς, λίμψις, : χαλκοῦ, Ἰλ. τ, 363. ἀκτίς· λαμπρὰ στεροπὴ φλεγέδων, Σοφοκ. Τρ. 99. Πρβ. Εὐρ. Ἐκ. 68. καθὼς καὶ ἀκτίς ἀντί στροπή. Ζ. στράπτω.

Στεροπηγερῆτα, Αἰολ. ἀντί -ρῆτης, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὅστις ἐγείρει, ἀνάπτει, στέλλει τὸν κεραυνὸν (ἐγέρω, ἐγείρω ὡς νεφεληγερέτης, ἡ ἀγύρω, ἀγείρω), Κοίντ. Σμ. 2, 164. Ὀμ. Ζ. στράπτω.

Στερόπης, ὁ, ὄνομα κύρ. Ζ. στέροψ.

Στερός, Ζ. στερρός.

Στέροψ, Νομ. εἰς τὸν Σοφ. ἀντί στροπή. Εἰς Ἀντιγ. 1127. κεῖται στέροψ λιγνύς, ἡ ἀπτεροπύρα φλόξ. Ζ. λιγνύς. Τὸ στεροπῆς ὄνειρος (ἐκ τοῦ στεροπέυς) εἰς Πλούτ. θέλουν νὰ μεταβάλλουν εἰς ἡπεροπῆας· ἀλλ' ἡ κατὰ. εὐς κ. τῆς εἶναι ἡ αὐτή, ὡς ἔλεγον κατὰ διὰλ. Ὀρφεύς κ. Ὀρφῆς κτ. καὶ κατ' ὀλίγον ἐμμενεν ὁ πρῶτος εἰς τὰ Οὐσιαστ. καὶ διὰ τί οἱ ὄνειροι μόνον ἀπατηλοὶ νὰ εἶναι, καὶ ὅχι μίαν φοράν καὶ ταχεῖς, ὡς ἡ ἀστραπή; Ζ. στράπτω. Στερρόβαρης, ταυτ. στερεοβαρής, στερρός καὶ βαρὺς, Ἡσύχ. Στερρόβόας, ὁ, ταυτόσ. χαλκοβόας, Σχολ. Σοφοκλ. Οἶδ. Κ. 1100.

Σταρρόγυις, ὁ, ἡ (γυῖον), ἔχων στερρὰ μέλη.

Στερρόποιεω, ὦ, μ. ἤτω, κάμνω στερεόν, στερεόνω.

Στερρός, ἄ, ὄν, Ἐπίρ. -ρῶς, ταυτ. στερεός· ἐν τῇ στερρῇ τῆς Χερσονήτου, εἰς τὴν στερρὰν (στεργίαν Κ.), Στρίβ. 13, σ. 589. Πρβ. χέρτος. 2) σκληρά, πετρώδης, καὶ ἀκαρπός χωρά. 3) Μεταφ. ἐπὶ γυναικός, ἀγόνος, μὴ συλλαμβάνουσα. Ἐκ τοῦ στερός· ἡ στείρος εἶναι στείρα ἡ τρόπις τοῦ πλοίου· καὶ καὶ στέρνον, τὸ ὅσπου τοῦ στήθους. Ἐκ τοῦ στήθος ἡ στήρος γίνεται στήριζω· ἀντί στερός· ἔλεγον κ. στερεός· κ. μετὰ Αἰολ. δίγαμμα στέρεβος, ὅθεν στερεβεννός (ὡς ἔρεβος ἐρεβεννός). συγκοπ. στέρεμνος, στερμένιος· ἀποβ. τοῦ σ. τέρεμνος, τερέμνι-

ος κτ. Το τελευταῖον τούτων στοιχεῖον εἶναι σταῶ, σταερός· στεῶ, στεερός, στεῖρος, στηρός, στερρός.
 Στερρότης, τητος, ή, ταυτ. στερεότης.
 Στερρόω, ὦ, ταυτ. στερεῶ.
 Στέρφινος, η, νον, κ. } δερμάτινος· ή στερεός, Ζ. στερρός,
 Στέρφινος, ὁ, ή, } κ. στέρφος.
 Στερφόπεπλος, ὁ, ή, ἐνδυμένος με δέρματα, Λυκόφρ. 652.
 Στέρφος, εος, τό (στέριφος), δέρμα, κυρίως, σπερσόν. 2) τό λέ-
 πυρον τῶν ὀσπρίων, Σχολ. Λυκόφ. 650. 3) ἀντί σέρφος, ἐντο-
 μον ὡς ὁ κῶναψ, ή πτερωτός μύρμηξ· καί ἔρφος χωρίς σ ή τ.
 [λέξεις ἀπό διάφορα πρωτότυπα, σύμφωνοι κατ' ἐννοίαν. εἶναι δὲ
 προσοχῆς χρεια μή τὰς ἀνάξητις εἰς μίαν ἀρχήν.]
 Στερφώω, ὦ, στεπάζω με δέρμα.
 Στέρφωσις, ή, τό σκεπάζειν με δέρμα.
 Στέρχων, τὰ, ταυτ. περιδερνόν, Ἡσύχ. [Ἐκ τοῦ στέρχος κα-
 τὰ διάλεκτ. ἀντί στέρφος, ὡς τάρχος, τάρφος.]
 Στέρω, χαμένον πρωτότυπον τοῦ στέρνω, sterno, στορέω,
 στόρνυμι στρώννυμι. Ἐκ τοῦ στέρω, Παρακ. ἔστορα, γίνε-
 ται στορέννυμι, καί α) στορέω, μ. ἔσω, Ἀόρ. ἐστόρεσα
 Παρακ. ἐστόρημαι καί ἐστόρεμαι εἰς τό στορέννυμι. β) στορέω
 συγχοπ. στρώω, Ἰων. στρώω, μ. στρώσω, Παρακ. ἐστρώμαι
 κτλ. εἰς τό στρώννυμι. γ) στοράω, στραώ, στρατός, ή, ὄν·
 καί ή τῆς συνυθ. Στράτα ἀντί ὁδός κτλ.
 Στέρω, θεματικόν τοῦ στέρομαι, στερέω, στέρημι, Ἀόρ. στε-
 ρεῖς ἀντί στερηθεῖς κτ. [Συγγεν. τοῦ στερός· κυρίως, ἐρημόνωτό-
 ποντινα καί τόν κάμνον ἀκαρπον.]
 Στέρωψ, ὁ, ἀντί στέροψ.
 Στεῦομαι, ὅθεν στεῦται, στεῦνται, στεῦτο, στεῦντο, Ἰων. ἀν-
 τί ἴσταμαι, Ὀδυσ. μ, 583. 2) τό ἐξηγοῦν, ὑπόσχομαι, βεβαι-
 ὶνω, καυχῶμαι, φοβερίζω, κυρίως ὁμως σημαίνει, ἐδῶ στέκο-
 μαι, καί ἐπομένως φοβερίζω κτ. Τό ἐξηγοῦν καί Ἑοικε. Πρβ. βή
 ὁ εἶναι. Ζ. στάω.
 Στεφῆν, ή, (στέφω), Συνήθ. τό τριχωτόν μέρος τῆς κεφαλῆς,
 ὅπου περιβάλλεται ὁ στέφανος· ἀντί στέφανος, Ἡρόδ. 8, 118.
 ὅθεν στεφάνη τριχῶν, εἶδος περούκας, Πολυδ. 5, 144. 145. 2)
 Ἰλ. σ, 592, πλεχταί στεφάναι, τό ἐξήγησαν εἶδος γυναικείου πί-
 λου, ή διαδήματος, ὡς εἰς Ἀριστφ. Ἑκκλ. 1026. Ἰππ. 968.
 Αἰλ. Ἰδ. ζ. 1, 18. ἀλλά σημαίνει στέφανον. Ἡ ἀπάτη ἐνυπάρ-
 χει εἰς τήν προῦπόθεσιν, ὅτι ἐπὶ Ὀμήρου δὲν ἐγνωρίζοντο στέ-
 φανοι, καί στεφανώσεις· ἀλλά ταῦτα δὲν ἐφευρέθησαν εἰς τόν
 καιρόν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος· μόνον ἐμεταρρύθμισαν, καί
 ἐβελτιώθησαν· διότι τὰ τοιαῦτα γίνονται ἐκ φύσεως· διὰ τοῦ-
 το εὐρίσκεται ὅχι μόνον εὐστέφανος Κελαδείη, Κυθέρεια, Ἀ-
 φροδίτη, Σελήνη, Δημήτηρ. εἰς Ὀμ. κ. Ἡσίοδ. ἀλλά κ. ἰοστέ-
 φανος Ἀφροδίτη· καί εἰς πλοῖον εὐρίσκονται στεφανωμένοι καί
 αἱ καδέδραι τῶν κωπηλατῶν, Ὀμ. Τμν. 6, 42. ἀρα καί εἰς Ἰλ.
 σ, 592, εὐλόγως εἶναι καί μένουσι Στέφανοι. 3) Κκθ. τό ἀνώ-
 τατον μέρος παντός σώματος. 4) χαλκίνη στεφάνη, Ἰλ. κ, 30.
 Νομ. εἶδος περικεφαλαίας, ἀλλά μόνον τό ὑπὲρ τό μέτωπον μέ-
 ρος τῆς περικεφ. καί συνεκθ. ὅλη. 5) στεφάνη ὄρους, Ἰλ. ν, 138.
 ταυτ. κρημνός.
 Στεφανηδόν, Ἐπίρ. ὡσάν στέφανος, Νόνν. 2, σ. 56.
 Στεφανηπλοκέω, ὦ, ῥήμα τοῦ ἐφεξ. Ἀριστοφ. Θεσ. 44.
 Στεφανηπλοκία, ή, τό πλέκειν στεφάνους.
 Στεφανηπλόκειον, τό, τόπος ὅπου πλέκονται καί πωλοῦνται
 στέφανοι.
 Στεφανηπλόκος, ὁ, ή, πλέκων στεφάνους, Θεοφρ. Αἰτ. φ.
 6, 7.
 Στεφανηφορέω, ὦ, ῥήμα.
 Στεφανηφορία, ή, τό οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Εὐρ. Ἠλ. 862.
 Στεφανηφόρος, ὁ, ή, βασιτάων στέφανον, στεφανωμένος.
 2) ἀρχωντις ἐκ τοῦ ἱερατείου, ὑπηρετῶν εἰς ἓνα μόνον θεόν,
 ὡς ὁ τῶν Ῥωμαίων Flamen, Διον. Ἀρχ. 2, 74.
 Στεφανηλαῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς στέφανον, ή ὡσάν στέφανος.
 Στεφανίξω, στεφανόνω, Ἀριστοφ.
 Στεφανίχος, ή, ὄν, ἀνήκων εἰς στέφανον.
 Στεφανιον, τό, κ. } ὑποκ. τοῦ στέφανος. Κ. Πᾶν κυλικόν, ἐξ-
 Στεφανίσκος, ὁ, } αἰρέτως τὰ στεφάνια τῶν καδδίων.
 Στεφανίτης, ου, ὁ, } ἀνήκων εἰς στέφανον, ή λαμβάνων στέ-
 Στεφανίτης, ή, } φανον· : ἀγών, ὅπου ὁ νικητής ἐστε-

φανόνετο, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 7, 1. : ῥαφή, ή στεφανοειδῆς ῥα-
 φή τοῦ κρανίου, ἄλλως, στεφάνη. 3) εἰς τοὺς Ἑκκ. Συγγ. ο νι-
 κητής.

Στεφανίων, ὁ, εἶδος κολοιοῦ, Ἡσύχ.
 Στεφανοπλοκέω, κ. }
 Στεφανοπλοκία, κ. } ταυτ. στεφανηπλ. κτλ.
 Στεφανοπλόκος, }
 Στεφανοποιός, ὁ, ή, ὁ ποιῶν στεφάνους.
 Στεφανοπώλης, ου, κ. -πωλῆς, κ. } ὅς τις, ήτις πωλεῖ
 Στεφανοπωλήτρια, ή, } στεφ. Πολυδ. 7, 199.
 Στέφανος, ὁ (στέφω), τό βραβεῖον τῶν νικητῶν, περιβαλ-
 λόμενος εἰς τήν κεφαλὴν, Σοφοκ. Φιλοκτ. 841. 2) Τροπ. τιμή,
 βασιλεία, στολισμός. Κ. λέγονται ἀπὸ τοὺς Θεττ. Οὐδ. Στέφα-
 νον, τό, κ. Στέφανα, τὰ.
 Στεφανοῦχος, ὁ, ή, στεφανωμένος, Διογ. Λαέρτ.
 Στεφανοφορέω, κ. }
 Στεφανοφορία, κ. } ταυτ. στεφανηφορέω. κτλ.
 Στεφανοφόρος, }
 Στεφανόω, ὦ (στέφανος), στεφανόνω καί περικυκλόνω. 2) τιμῶ,
 : αἵματι χλωρῷ τύμβον, Εὐρ. Ἑκ. 124. ἐστεφάνωσαν δέκα μναῖς,
 Πλούτ. Τιμ. 16. Στεφανόνομαι Κ. ἀντί λαμβάνω γυναῖκα δι'
 εὐλογίας ἱερέως, ἐπειδὴ οἱ συζευγνύμενοι στεφανόνονται με στέ-
 φανα εἰς τήν κεφαλὴν.
 Στεφανώδης, ὁ, ή, ὡς εἰς καί στεφανώδης. ὡσάν στέφανος, Εὐρ.
 Ἰφ. Αὐλ. 1058.
 Στεφάνωμα, τό, ὅτι χρησιμεύει εἰς στεφάνωσιν· στέφανος,
 τιμή, ἀμοιβή. Εὐρ. Ἡρακ. 355. Κ. στεφάνωμα, ή τοῦ γάμου
 εὐλογία. Γαλλ. Benediction.
 Στεφανωματικός, ή, ὄν, ἀνήκων ή ἐπιτήδειος εἰς στεφάνωμα.
 Στεφάνωσις, ή.
 Στεφανωτής, ου, ὁ, στεφανωμένος.
 Στεφανωτικός, ή, ὄν, στεφανόνων.
 Στεφανωτής, ἰδος, ή, κ. } ἀνήκουσα εἰς στεφάνωσιν : μυρ-
 Στεφανωτρίς, ἰδος, ή, } ρίνη, Πολυδ. 1, 27.
 Στεφηπλόκος, ταυτ. στεφανηπ. κ. στεφανοπ.
 Στεφηφορέω, ὦ, ταυτ. στεφανηπ.
 Στέφος, εος, τό, ταυτ. στέφανος, κ. στέμμα.
 Στέφω, μ. ψω, στεφανόνω, περικυκλόνω, τιμῶ, στολίζω : μορ-
 φήν ἐπεσεν, Ὀδυσ. ε, 170. Εἰς Νόνν. 5, 282. ἀντί γεμίζω.
 Εἰς τό ἐπιστέφω, ἐπιστεφής, Ὀμ. ἐνυπάρχει ή ἐννοια τῆς πλη-
 ρώσεως ἕως τοῦ χείλους συμφώνως με τήν πρώτην ἐννοίαν τοῦ
 στέβω, στείβω, στέφω, στέμβω, ὥστε τό στέφω εἶναι ταυτ-
 πυκάζω· στέφος, ταυτ. στίφος, ταυτ. πύκασμα. Οἱ παλαιοὶ στέ-
 φανοι ἦσαν συνθλιμμένοι καί στερωμένοι.
 Στεφών, ὠνος, ὁ, Ὀν. κύριον τόπου, Πλούτ. Κεφαλαίων κκ-
 ταγραφ. Ἑλλην. 77.
 Στέχω. Ζ. στείχω.
 Στέψις, ή (στέφω), στεφάνωσις.
 Στέωμεν, Ἰων. υποκ. ἀντί στέωμεν, ἐκ τοῦ ἴστημι.
 Στή, Ἰων. ἀντί ἔσθῃ. Στή, δὲ ἀντί στή (ὑποτακτ.).
 Στήδην, Ἐπίρ. (στάω), ταυτ. στάδην. 2) ζυγισμένως, Νίκανδρ.
 Ἀλ. Ζ. σταδμηδόν.
 Στήη, Ἰων. ποιητ. ἀντί στήη, στή· κ. Στήωτιν, ἀντί στέωτι,
 στώτιν, ὑποτακ. τοῦ ἴστημι.
 Στήθαιον, τό, τό ἐκ τοῦ στήθους.
 Στήθηνιον, κ. Στήθινιον, Νομ. Ἑσφ. ἀνάγ. ἀντί στήθινιον·
 τό πρῶτον εἰς τόν Πολυδ. Ἡσύχ. κ. Μ. Ἑτυμ. τό δεῦτερον εἰς
 Ο'. ταυτ. μέροςτι τοῦ στήθους.
 Στήθαῖος, αἶα, αἶον, ἐκ τοῦ στήθους, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ.
 765. τό στήθαῖος φαίνεται εἰς τό στήθαῖον. Πρβ. σκοταῖος, σκο-
 τιαῖος.
 Στήθιας, ὁ (στήθος), εἶδος ὄρνέου, Ἡσύχ. Πρβ. ξιφίας.
 Στήθιδιον, τό, υποκ. τοῦ στήθους.
 Στήθικός, ή, ὄν, ἀνήκων εἰς τό στήθος.
 Στήθοδεσμός, ἰδος, ή, }
 Στήθοδεσμον, τό, κ. } δεσμός ὑποκάτω τῶν μαστῶν.
 Στήθοδεσμος, ὁ, }
 Στήθοειδής, ὁ, ή, ὡσάν στήθος.
 Στήθολαβέω, ὦ, ταυτ. βλιμάζω, Ἑτυμ. Μ.
 Στήθομελής, ὁ, ή, ἔχων μελωδικόν στήθος, ή τό στήθος

πλήρες ὡδῶν. Ἐπίθ. τοῦ τέττιγος.
Στήθος, εὐς, τὸ (στέω), τὸ στήθος· ἐξαιρέτως, ὅλον τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμίου· ὅθεν στήθιον ἀντὶ προτομή. 2) ἡ παλάμη τῆς χειρός, καὶ τὸ πέλμα τοῦ ποδός. 3) σωρὸς χώματος σχηματιζόμενος ἀπὸ πλημμύραν ποταμοῦ, ἢ θαλάσσης, ἄλλως, ταινία, Πολύβ. 4, 41.
Στηθύνειον, τό. Ζ. στηθύνιον.
Στήκω· στήκοντες ἀντὶ ἐστηκότες, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρόβλ. 1, 49.
Στήλη, ἡ, (στάω, σιᾶλλω, ἔστηλα), στήλη, κολώνα Κ. διὰ διαφόρους σκοποὺς στηνομένη, ἐπὶ τάφου, Ἰλ. λ, 372· τιμητική, ἢ κατατιχυντική ἢ προστακτική, ἢ συμμαχική (ἐγράφοντο ταῦτα δηλ. ἐπὶ στήλης). 2) πετρώδες ἀκρωτήριο. Γράφεται κ. σπῖλη. Ζ. σπῖλος.
Στήληξ, ἡκος, ἡ, ταυτ. στήλη.
Στηλήτης, ὁ, ταυτ. -ίτης· ὅθεν σταλάτιδι πέτρα, Ἀνάλ. 2, σ. 50. Πρβ. χελωνάτας, χελωνίτης.
Στηλίδιον, τό, κ. } ὑποκ. τοῦ στήλη.
Στήλις, ἑδος, ἡ, }
Στηλίτευμα, τό, ἔργον στηλιτευμένον, Χρυσόστ. ὁμ. εἰς ψαλμ.
Στηλίτευσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ στηλιτεύω.
Στηλιτευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς στηλιτεύειν.
Στηλιτεύω, γράφω ἐπὶ στήλης, καὶ φανερόν· εἰς ὅλους τὰς κακίας τινός, Πλούτ. 9, σ. 111. Η.
Στηλίτης, ου, ὁ, κ. } ἀνήκων εἰς στήλην. 2) τοῦ ὁποίου τὸ
Στηλίτης, ἑδος, ἡ. } ὄνομα εἶναι γραμμένον ἐπὶ στήλης πρὸς
κατασχύνειν. 3) ὅς τις κατοικεῖ ἐπὶ στήλης, ὡς ἀσκηταὶ τινές·
Στηλογράφω, ὡ, γράφω ἐπὶ στήλης. 2) ταυτ. στηλιτεύω.
Στηλογραφία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Στηλοειδής, εὐς, ὁ, ἡ (στήλη), ἔχων σχῆμα στήλης.
Στηλοκοπέω, ὡ (κόπτω, στήλη), ταυτ. στηλογραφίω, ταυτ. στηλιτεύω, Δ. Κάτ. 2) τσακίζω τὴν στήλην.
Στηλοκόπης, ὁ, κ. } ὅς τις ἀντιγράφει καὶ συνάγει τὰ ἐπὶ τῶν
Στηλοκόπος, ὁ, } στήλων ἐπιγράμματα, Ἀθήν. σ. 234.
Στηλουργός, ὁ, ἡ. Ζ. σταλουργός.
Στηλώω, ὡ, μ. ὥσω (στήλη), κάμνω στήλην, στήνω ὡς στήλην, Ἀνάλ. 2, σ. 233. Μέστ. ἵσταμαι ἀκλόνητος ὡς στήλη, Γρηγ. Ναζ.
Στήμα, τό (ἵστημι), ταυτ. στήμων. 2) τὸ ἐμπροσθινόν καὶ ἐξέχον μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου. Τὸ δὲ ὑποκάτω τούτου λέγεται ὑπόστημα, Πολυδ. 2, 171. Πρβ. στάχυς. 3) ὡς ναυτική λέξις ταυτ. σταμίν, ἢ ἐπιστατήρ, Ἡσύχ. 4) αἱ πλησίον τῆς μεσαιοτήτος φλέβας τοῦ φύλλου φλέβες, ἢ νημάτια, τὰ ὁποῖα λέγονται κ. στημόνιοι, καὶ συγχοπ. στήμνιοι διαλήψεις· Θεόφρ. Ἰστ. φ 3, 18 Ζ.κ. στήμων.
Στήμι (στάω), στέχω· ὅθεν Ἀδρ. ἔστην, εἰς τὸ ἵστημι κτ.
Στήμιος, συγχοπ. ἐκ τοῦ στημόνιος.
Στημονητικός, ἡ, ὄν (στήμων, ονος, -έω, -ήτης)· τέχνη, ἢ τοῦ κλῶσειν, ἢ γνέσειν καὶ νήματα τοῦ στημονίου, Πλάτ. Πολιτικ. 23. Ζ. στημονικός.
Στημονίς, ὁ, ταυτ. στημόνιος.
Στημονίζομαι, μ. ἴσομαι (στήμων), κάμνω τὸ στημόνιον τοῦ ὑφάσματος.
Στημονικός, ἡ, ὄν. ταυτ. στημονητικός (στήμων, ονος).
Στημόνιον, τό, ὑποκ. τοῦ στήμων, ἰδίως, ἀριθ. 3. Κ. ταυτ. στήμων. ἀριθ. 1.
Στημόνιος, ὁ, ἡ, κ. **Στημονίς**, ου, ὁ, ὅ, τι εἶναι ἐκ τοῦ στήμονος, ἢ ἴσον μετὰ τὸν στήμονα.
Στημονοφυής, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους καὶ τῆς φύσεως τοῦ στήμονος, Πλάτ. Πολιτικ. §. 46.
Στημονώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὅμοιος μετὰ στήμονα.
Στημορράγιω, ὡ (στήμων, στήμα, ῥήσσω), ξεσχίζω, κόπτω, διαλύω τὸ στημόνιον τοῦ ὑφάσματος, Αἰσχύλ. Προμ. 833.
Στήμων, οιος, ὁ (ἵστάω), τὸ στημόνιον, στημόνι Κ. 2) τὸ ἱστάμενον καθέτως στημόνιον εἰς τὸ ὄρθον ἐργαλεῖον, ὅπου ἱστάμενος (ὄχι καθήμενος) ὑφαίνει ὁ τεχνίτης. Τὸ ὑφάδιον ὀνομάζεται κρόκη. 3) ἐκ τῆς ὁμοιότητος, ῥάβδαι, περὶ τὰς ὁποίας πλέκονται ἄλλαι λεπτότεραι, Παλ. Μαθημ. σ. 30. Ἡ πρώτη σημασία εἶναι εἰς τὸ ἀρ. 2.
Στήνεια, τὰ, ἑορτή, ὅποτε αἱ γυναῖκες ἐώρταζαν νυκτός τὴν ἀπὸ τοῦ ἄδου ἐπιστροφήν τῆς Δήμητρος, καὶ ἐλοιδοροῦν ἀλλήλας,

ὅθεν στηνιῶται, λοιδορῶται, Ἡσύχ. 2) τόπος πλησίον εἰς Ἀθήνας, Ἀλκίφρ. 2, 3. Πρβ. σκίρα, τὰ, ὅπου τοιοῦτο τι συνέβαινε, ὡς ὁ Σουίδ. συνάπτει Στήνια κ. σκίρα, ἑορταὶ γυναικῶν.
Στηνίον, τό, κ. -Στενίον, τό, ταυτ. στήθος, Ἡσύχ. Ζ. στένος.
Στηνιῶσαι· Ζ. στήνια ἀριθ. 1.
Στήρ, ταυτ. στέαρ, ὡς κέαρ, κῆρ.
Στήριγμα, τό, (στηρίζω), τὸ στηριγμένον, θεμέλιον, τὸ ὑποβαλλόμενον καὶ βαπτίζηται ἄλλο, ὡς στύλος· Ζ. στερέωμα, κ. στείρα.
Στηριγμός, ὁ, τὸ στηρίζειν, τὸ ἵστασθαι στερεῶς καὶ ἡσυχῶς· αἱ στάσεις τῶν πλανητῶν, Γεμιν. 1, 2. Πλούτ. 6, σ. 284. Ἰδ. στηρίζω.
Στήριγξ, ἰγγος, ἡ, στήριγμα, ξύλον ὑποβαλλόμενον εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἀμάξης, ἐνῶ εἶναι ἀξενεχτα τὰ ζῶα, φούρκα (furca Λατ.) Πλούτ. Κεφαλ. καταγρ. Ῥωμαῖν. 70.
Στηρίζω, μ. ξω, στερεώνω, στυλῶν, βάλλω τι ὑποκάτω διὰ καὶ βαπτίζηται ἄλλο τι· Μεταφ. ἐνδυναμώνω, βεβαιώνω· Οὐδ. στέχομαι στερεῶς, καὶ ἀκλόνητος. Τροπ. τοὺς πλανήτας οἱ Μαθηματικοὶ στηρίζουν λέγουσι, Πλούτ. ποτὶν ἐμποδὸν στηρίζαι, Ὀδυσ. μ, 434 ἀντὶ τοῦ ὁποίου, Ἰλ. φ, 242. λέγει Στηρίζασθαι· ὅθεν ἔχω τὸ θάρρος, τὰς ἐλπίδας· θεῶν στηρίζαι, Γρηγ. Ναζιαν· Πρβ. Θεοστήρικτος· ὅθεν ἀντὶ τοῦ ἀκουμβῶ Κ. ἢ συναρμαδιάζω, ὡς κακὸν κακῶ, ἱριδας ἐνέφει, Ἰλ. λ, 28. οὐρανῷ κάρη ἐστήριξεν, ἀκούμβητε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰ σύνεφα. Ἰλ. δ, 443. Πρβ. σκήπτω, ἐρείδω, κ. κύρω Μέστ.
Στησίηνωρ, ορος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
Στήσιος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ ἱστῶν, ὁ φέρων εἰς ἡτυχίαν κ. στάσιν, Πλούτ. Κικ. 16.
Στησίχορος, ὁ, ὄνομα Κυρ. λυρικοῦ ποιητοῦ. 2) βολή εἰς τὴν παιδίαν τῶν ἀστραγάλων σημαίνουσα 8.
Στήτη, Στήτα, ἡ, Δωσιάδ. Βωμ. 2, ἀντὶ γυνή, ἐκ ψευδοῦς ἐξηγήσεως τοῦ Ἰλ. α, 6. διὰ στήτην, τὸ ὁποῖον κακῶς ἡρμήνευσαν διὰ γυναῖκα (δηλ. τὴν Βριτηίδα).
Στητώδης, εὐς, ὁ, ἡ (στήρ), ταυτ. στεατώδης.
Στήωσιν, Ἰων. ποιητ. ἀντὶ στέωσι, στώσιν, ὑποτακ. τοῦ ἵστημι.
Στὶ ὀνομάζεται τὸ σημεῖον ζ. Ἰδε Σ.
Στία, ἡ, κ. Στίον, τό, κ. Στεία, κ. Στεῖον, τό, ταυτ. ψῆφος, πέτρα, χαλκή. Στία Κ. εἰς πολλὰς νήτους τῆς Ἑλλάδος ταυτ. πῦρ, ἐκ τοῦ ἐστία. [Στία ἔχει πρὸς τὸ Στοά, Στοιά τὴν σχέσιν, τὴν ὁποῖαν ἔχει τὸ σκιά πρὸς τὸ Σκοά, Σκοιά, καὶ διὰ τοῦτο ἐπρεπε καὶ γράφεται Στία· ἀρα εἶναι Στεά, Στεία, Στήα, Στία, Ἡσύχ. ὡς κ. Στοά, Στοιά, πρᾶγμα ἱστάμενον, ἀκίνητον, πέτρα, καὶ κατὰ διαλεκτὸν, ἥτις θέλει ψ ἀντὶ στ, σπ (ψ) ψία, κ. προτλ. ε, ἐψία.]
Στιάζω, (στία) ταυτ. ψιάζω, ἢ λίθοις βάλλω, Ἡσύχ.
Στιβαδύω (στιβάς), μεταχειρίζομαι στιβάδα, Διοσκ. 3, 29.
Στιβαδύον, τό, ὑποκ. τοῦ στιβάς· Κ. οἱ Σμυρν. ἀντὶ ὑπόδημα.
Στιβαδοκοιτέω, ὡ (στιβάς, κοιτή), κείτομαι, ἢ κοιμῶμαι εἰς στρώμα ἀπὸ ἄχυρα ἢ φύλλα, Πολύβ.
Στιβαδοποιέω, ὡ, μ. ἵτω, κάμνω τοιοῦτον στρώμα· Ζ. πρ.
Στιβάζω, ταυτ. στιβέω. 2) δραπετεύω, διαφεύγω. 3) ἀντὶ στιβίζω, Ο. Κ. λέγομεν στιβαζὼ βαμβάκι, δηλ. τὸ τινάσσω καὶ τὸ ἀραιώνω.
Στιβαρός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. -ρως (στίβω, στίβω), συμπυκνωμένος, συνελκυσμένος, στερεός, σκληρός, βαρὺς, ἰσχυρός, Ὁμ. καὶ συναρ. στιβρός. 2) παχύς καὶ ῥωμαλαῖος, ἐπὶ σώματος, ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται, Ἀριστοφ. Θεσμ. 645.
Στιβάς, ἑδος, ἡ (στίβω, στίβω), στρώμα γεμάτον ἄχυρα, καλαμίας, φύλλα κττ. ἄλλως, στιπτὴ φυλλία.
Στιβεΐα, ἡ (στιβεύω), τὸ περιπατεῖν, ὑπάγειν. 2) τὸ ὑπάγειν κατ' ἴχνος, καὶ κυνηγᾶν.
Στιβεύς, εὐς, ὁ, κ. } (στιβεύω), περιπατητής, ὁδοιπόρος.
Στιβευτής, ου, ὁ } 2) ἀνιχνευτής, κυνηγός. 3) γναφεύς, ὅς τις πατεῖ καὶ καθαρίζει τὰ ἱμάτια μετὰ τοὺς πόδας.
Στιβεύω, κ. } ταυτ. στείβω, πατώ. 2) ὑπάγω κατ' ἴχνος, **Στιβέω**, } καὶ ζητῶ τὰ θηρία. 3) Μεταφ. ἐξετάζω, ἐρευνῶ.
Στίβη, ἡ, ἡ πάχνη, Καλλιμ. Ὀδυσ. ρ, 24. (ἐκ τοῦ στίβω, στίβω, ταυτ. στύφω, ὡς ἡ συνώνυμ. πάχνη, πηγυλὶς, κ. πάχος ἐκ τοῦ πηγνυμι), ὅθεν
Στιβεΐα, ὡ, αἰσθάνομαι τὴν ψύχραν τῆς πάχνης, Ἡσύχ.
Στιβήεις, ὁ, : ἀήρ. ψυχρὸς ἐκ πάχνης.
Στίβι, τό, κ. Στίμι, τό, κ. Στίμις, ἡ, Δοτ. στίβει, Αἰτ.

στίμιν, κ. στίμιν, μεταλλική τις ὕλη (μαῦρον ὀξείδιον ἀντιμονίου τὴν σήμερον), μετὴν ὁποῖαν ἐβαψαν οἱ Ἀσιανοὶ (Ἰερσμ. 4, 30. Ξενοφ. Κυρ. 1, 3, 2) καὶ ἔπειτα οἱ Ἕλληνες, καὶ τῶρα αἱ Τούρκισσαι τὰ τσίνουρα τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὰς ὀφρὺς ὅθεν, στίμμις ὀφθαλμογράφος κ. στίβίζω, στίμμιζω, βάψω με στίμμι. Μέσθ. βάψω τοὺς ὀφθ. καὶ τὰς ὀφρὺς μου με στίμμι. Τὸ βάψιμον τοῦτο λέγεται ὑπογραφή ὀφθαλμῶν, ὑπόγραμμα ὀφθ. κ. στίμμισμα. Λέξις Αἰγυπτιακὴ κατὰ τὸν Εὐστάδιον.

Στιβίς, ἡ, ταυτ. στίβεις, Ὀππ. Κυνηγ.

Στιβίς, ὦ, Ζ. στίβη.

Στιβίζω, κ. Στιμμιζω· Ζ. στίβι.

Στίβος, ὁ (στίβω), τετριμμένη, πατημένη στράτα. 2) πάτημα, ἶχνος, πατημασία Κ., Λίσχυλ. Χοηφ. 203, 3) ταυτ. στίβας, Αἰσχ. Ἀγαμ. 422.

Στιβρός, ἔκετο ποτὲ εἰς Ξενοφ. Κυνηγ. 4, 1, ἀντὶ στίβαρος, τὸ ὅπ. Ζ.

Στίβυς, ἡ, ἀντὶ στίβους, ὡς πρέσβυς, πρεσβεύς.

Στίβω, ταυτ. στίβω· Ζ. στίβω.

Στίβων, ὁ, ὄνομα κυνέας, Ξενοφ. Πρβ. σπέρχων κ. στίχων.

Στιγυεύς, ἑως, ὁ (στίζω), ὁ ἀνδρωπός, ἡ τὸ ὄργανον (καυτήριον), τὸ ὁποῖον κάμνει στίγματα, Ἡρόδ. 7, 35.

Στίγμα, τὸ (στίζω), τὸ δι' ὀξέος ἐργαλεῖον γινόμενον κέντημα, σημεῖον, τρύπα, κηλὶς, στιγμή, σημάδιον, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 166.

Στιγμαῖος, αἶα, αἶον (στιγμή), ἴσος με μίαν στιγμὴν, καὶ ἐπὶ χρόνον, ἴσος με ῥοπήν ὀφθαλμοῦ, με ἀκαρέας πρὸς τὸν ἀπειρον αἰῶνα, Πλούτ. Ζ. στιγμὴ, κ. στιγμαῖος (τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναμφ. Πρβ. δραχμαῖος, μιᾶς, σπιδαμαῖος, μιᾶς κτλ.)

Στιγμαετηφορέω, ὦ, φέρω, ἔχω στίγματα ἐπὶ τοῦ σώματος μου.

Στιγμαετίς, ου, ὁ (στίγμα), σῶμα παρδαλὸν ἀπὸ στίγματα· δούλος με ἐγκαυμένα στίγματα εἰς τὸ πρόσωπον, ποιήν τῆς κακίας του. Ζ. στίζω, κ. ἀστικός, κ. στιγών. 2) ὅς τις μεταχειρίζεται στιγμάς εἰς τὸ γράφειν, Ἐπίθ. τοῦ γραμματικοῦ Νικάνωρος, Σουῖδ. με ὀξύνοιαν εἰρημένον, ὡς τὸ ἐναντίαν γραμματίας ἐλήφθη ἀστέως ἀντὶ στιγματίας.

Στιγμαετίζω (στίγμα), ταυτ. στίζω.

Στιγμή, ἡ, κέντημα, πληγὴ γινόμενη με ὀξύ ἐργαλεῖον (ὡς βελόνη) καὶ μένουσα σημάδι. 2) ἡ στιγμή, Γραμμ. τελεία στιγμὴ· μέση στιγμὴ, τὸ κῶλον, κ. ὑποστιγμή, τὸ κόμμα· κ. κριτικόν τι σημεῖον, ταυτ. ὀβελός. 3) τὸ ἐλάχιστον μέρος τοῦ χρόνου· στιγμὴ χρόνου πᾶς ὁ βίος ἐστὶ· Καθ. ἐλάχιστόν τι πράγμα· εἴγ' εἶχε στιγμὴν, ἡ σκιά τούτων, Δημόστ. σ. 552. ὅθεν

Στιγμιαῖος, αἶα, αἶον, ταυτ. στιγμαῖος, Πλούτ. 10, σ. 461.

Στίγων, κ. Στιγών, ὦνος, ὁ, ταυτ. στιγματίας, Πολυδ. 3, 79.

Στίζω (στίγω), μ. ξω, με ὀξύ ἐργαλεῖον κεντῶ, τρυπῶ, σουγλίζω, σηματοῦω. στίξει ἵππον, ταυτ. ἐγκαῖται, Φώτ. 2) παρδαλίζω με κεντήματα τὸ σῶμα, ὡς ἔκαμναν πολλὰ βάρβαρα ἔθνη, Ἡρόδ. 5, 6. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 4, 32. Διόδ. 14, 30. καὶ ὡς κάμνονσι τὴν σήμερον πολλοὶ βάρβαροι τῆς Ἀσίας. Τροπ. βακτηρίᾳ στίζειν, παρδαλίζειν τὸ σῶμα τινὸς με ῥαβδισμούς, Ἀριστοφ. Σφ. 1287. 3) βάλλω στιγμὴν εἰς τὸ γράφειν, Γραμμ. 4)· χωρίον, ἐνέχυρον δεδομένον, καὶ σηματοῦμενον με πατσάλους· ὅθεν τοῦ Κρατίνου τὸ ἀττεῖον Στιγματίας καὶ ἀστικός περὶ τοῦ κατὰ χρεω Καλλίου, Σχολ. Λουκιαν. Ζεὺς τραχυδ. 48.

Στίζω, ταυτ. σίζω Ζ. σίττω.

Στικτέον, ζετικ. τοῦ στίζω, βάλλω στιγμὴν· κυρίως, Οὐδ. τοῦ

Στικτέος, ἑα, ἑόν, ἄξιος νὰ στιχθῇ.

Στικτόπους, ὁ, ἡ, παρδαλοπόδαρος, Ὀππ. Κυνηγ.

Στικτός, ἡ, ὄν, κεντημένος, παρδαλημένος, σηματοῦμενος με στίγματα· ἔχων στιγμὴν, Γραμμ.

Στίλβη, ἡ, λάμψις ὑαλιμένου σώματος· 2) λύχνος· στίλβη πότις, δηλ. λύχνος πότης, ὅς τις χρειάζεται πολὺ ἐλαιον, Πλάτ. εἰς Πολυδ.

Στιλβηδόν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ στίλβω. ἀκτινηδόν, με λάμψιν, Σουῖδ.

Στιλβηδών, ὄνος, ἡ, λάμψις, Πλούτ. Ἀρέσ. Φίλοσ.

Στιλβοποιέω, ὦ, λαμπρύνω.

Στιλβός, ἡ, ὄν, ταυτ. στίλβος, λαμπρός.

Στιλβότης, ἡ, ταυτ. στίλβότης. Πλούτ. Ἀλέξ. 57.

Στιλβόω, ὦ, λαμπρύνω, στίλβωνω. 2) Κ. ταρασσώ τι καὶ δείχνω τὴν λάμψιν του· τὴν ῥομφαίαν, Ο'.

Στίλβω, μ. ψω, λάμπω, ἀστράττω. Νομ. ἐκ τοῦ στέλω, στέλλω, στέλλω, στέλλω, στέλλω. στίλβω, ἐπειδὴ στέλλω σημαίνει στολίζω, ἀλλ' ἡ σημασία του αὕτη εἶναι μεταγενεστέρα. ἴσως ἐκ τοῦ ἰλλω, ἰλπω, προσλ. στ. σπινθηροβολῶ, ἐνερ. κ. οὐδεν.

Στίλβωμα, τὸ (στίλβω), τὸ λαμπρὸν γινόμενον. 2) ταυτ. στίλβωτρον, Διόδ. 1, 93.

Στίλβων, ὁ, ὁ πλανήτης Ἑρμῆς, Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. 2, 8. 2) νάνιος· Ζ. σκωπαῖος.

Στίλβωσις, ἡ (στίλβω), τὸ στίλβονεῖν.

Στιλβωτής, οὐ, ὁ, ὁ στίλβωνων.

Στίλβωτρον, τὸ, ἐργαλεῖον, δι' οὗ στίλβονοῦσι.

Στίλβη, ἡ, σταλαγματία, κόμπος. Τροπ. τὸ ἐλάχιστον, ὡς πασπάλη, φακίς, ψαῖς. Ἀριστοφ. Σφ. 213.

Στιλπνός, ἡ, ὄν, λαμπρός, ἀκτινοβόλος, Ἰλ. ξ, 351.

Στιλπνότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. ἐκ τοῦ πρ.

Στιλπνόω, ὦ, ταυτ. στίλβω, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 2, 8.

Στίλπω, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι συνηθέστερον τὸ στίλβω.

Στίλπων, ὁ, ταυτ. στίλβων ἀριθ. 2.

Στίλψις, ἡ, λάμψις, Σχολ. Λυκόφρ. 249.

Στίμμι, Στίμμις, Στιμμιζομαι, Στίμμισμα· Ζ. στίβι.

Στίξ, ἑχός, ἡ, ταυτ. στίχος (στίξω, στίχω), σειρά, ἀράδα, τάξις, μέρος· στιχός εἰμι διαμπερές, Ἰλ. υ, 362.

Στίξις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ στίζω.

Στίον, τὸ· Ζ. στία.

Στιπτός, ἡ, ὄν (στίπω), πατημένος, πυκνωμένος, στερόος· στιπτή φυλλὰς, ταυτ. στίβας· στιπτοὶ ἄνδρακες, εἶδος ἄνδρακων, Θεόφρ. περὶ πυρός· καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἀχαρνεῖς ὀνομάζονται στιπτοὶ ἀπὸ τὸν Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 180, ὡς ἄνδρακες.

Στίφος, εὐς, τὸ (στέβω, στίβω, στίφω), πᾶν πεπυκνωμένον, ὅθεν στίφος στρατιωτῶν, οἱ πολλοὶ ὁμοῦ, τὸ σύτρεμμα, Ὀππ. Ἀλ. 2, 569. Πρβ. στέφος.

Στιφρῶ, κ. Στιφρῶ, ὦ, πυκνώνω, στερεώνω, σκληρύνω. Ὁ δευτερός τύπος εἶναι νόθος· Ἰδ. Α. Ἑρμῆν 1821. σελ. 46. ἐκ τοῦ

Στιφρός, ἂ, ὄν (στίβω, στίβω, στίβαρος, στίβρος, στίφρος) συμπεπυκνωμένος, πυκνός, στερεός· Πρβ. στριφνός, κ. στρυφνός, στρυφνός· ὅθεν

Στιφρότης, ἡ, πυκνότης, στερεότης, σκληρότης, Ἀθήν. σ. 570.

Στιχαδικός, κ. } (στιχάς, φυτόν τι) Ζ. στοιχαδικός κτλ.

Στιχαδότης, ὁ } (στιχάς, φυτόν τι) Ζ. στοιχαδότης κτλ.

Στιχαιοδός, ὁ (στίξ), ψάλτης στίχων, ποιητής, Ἀνάλ.

Στιχαῖον, τὸ, ὑποκ. τοῦ στίχου· Κ. τὸ ἱερὸν ἐνδύμα τοῦ ἱεροδικόνου.

Στιχάς, ἑδος, ἡ, ταυτ. στίχος, σειρά. 2) φυτόν τι, ὀρθότερον, στοιχάς.

Στίχας, τάς, Αἰγ. πληθυντ. τοῦ στίξ.

Στιχάω, ὦ, ὑπάγω κατὰ σειράν, Ὀμ. Καθ. ταυτ. στείχω, ὑπάγω.

Στίχες, αἱ, ὄνομ. πληθ. τοῦ στίξ.

Στίχη, ἡ, ταυτ. στίξ, ὡς κρόκη κρόξ, φλόγη φλόξ κτ.

Στιχηδόν, Ἐπίρ. (στιχάω), κατὰ σειράν, ἀραδικῶς, με στίχους.

Στιχήρης, εὐς, ὁ, ἡ, κ. } Ἐπίρ. - ῥως, κατασκευασμένος με στίχους, ἡ κατὰ σειράν.

Στιχίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ στίχου.

Στιχίζω, μ. ἴτω, ἀραδικάζω, βάλλω εἰς στίχους.

Στίχινος, ἡ, νον, με στίχους, ἡ σειράς, ἡ θάνατος, Ἀνάλ.

Στιχίος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, Ὀμ.

Στιχιστής, οὐ, ὁ (στίξω), στιχουργός Κ. ποιητής, Σχολ. Λυκόφ. 425.

Στιχογράφος, ὁ, ἡ, γράφων στίχους.

Στιχομυθεῖω, ὦ, ὁμιλῶ με στίχους, ἀποκρίνομαι με στίχον εἰς στίχον. 2) ἀντὶ στοιχομυθεῖω, Ἡτύχ. Τροπ. ἀντὶ φλυαρῶ, ἀδολεσχῶ, Ἡτύχ.

Στιχομυθεῖα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Στιχοποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν στίχους, Πλούτ. Ἀκ. 8. 2) στίχος. καταφρον. ἀντὶ ποιήσεως. 3) ὅλοι ὁμοῦ οἱ στίχοι ἡρσιμῆμένοι εἰς τὸ τέλος ποιήματος τινος. Ἐκ τοῦ

Στιχοποιός, ὁ, ἡ, κάμνων στίχους. 2) καταφρ. ἀντὶ ποιητῆς.

Στιχός, τῆς, γενικ. τοῦ στίξε.

Στίχος, ὁ, σειρά, ἀράδα δένδρων, Ξενοφ. Οἰκ. 4, 21. τοῦ ἀριθμοῦ, Πλάτ. Φαίδ. §. 21. γραμμὴ τόπου, ἀράδα εἰς τὸ βιβλίον, καὶ μάλ. εἰς ποίημα: στίχον οὐ φαυλοτάτον γράφω, Πλούτ. περὶ τοῦ Πῶς δεῖ διακρ. τὸν κόλακα, §. 14. 2) ἀντὶ περιπάτου, ἀντὶ στοίχου, ἐκ τοῦ στείχω. Πρβ. στίβος, διότι στίβω εἶναι ταυτ. στίχῳ. [Ἐκ τοῦ στείχω, ὡς κ. στόχος, στοίχος].

Στιχουργέω, ὦ.

Στιχουργήμα, τὸ, } κάμνω στίχους κτ. Σχολ.

Στιχουργία, ἡ, }

Στιχουργός, ὁ, ἡ, ταυτ. στιχοποιός.

Στίχῳ, ὅθεν ἔστιχον, Ἀδρ. τοῦ στείχω, μ. ξω, Ὅμ. κ. στίχουσι, ταυτ. βαδίζουσι, πορεύονται, Ἡσύχ. Πρβ. στίβω.

Στιχφός, ὁ, ταυτ. στιχαφός, Σχολ. Πινδ. Νέμ. 2, 1.

Στίχων, ὁ, ὄνομα κυνός, Ξενοφ. Πρβ. Στίβων.

Στιώδης, εὐς, ὁ, ἡ, πετρώδης, σκληρός. Ζ. στία.

Στλεγγίδιον, τὸ, }

Στλεγγίξω, } καὶ τὰ ἐκ τούτων παράγωγα. Ζ. στελγί-

Στλεγγίς, κ. } διον, κ. στελγίς.

Στλέγγος, τὸ, }

Στοά, ἡ, κ. Στοιά, ὅθεν περίστοιον, συναίρ. περίστων, κυρίως, στήλη, ὅθεν περίστοιον ἀντὶ περίστυλον, ἔξαιρ. οἰκοδομῇ μακρὰ μὲ στύλους ἀφ' ἐνὸς μέρους, ἔξαιρ. ἡ ποικίλη διὰ τὰς ζωγραφίας τῆς, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων, καὶ οἱ ὁπαδοί του. ὅθεν οἱ ἐκ τοῖς στοῶς φιλόσοφοι, καὶ Στωϊκοὶ οἱ αὐτοί. 2) στοαὶ ταυτ. ταμεία, Ἀριστοφ. Εἰρ. 14. Ὁ Φώτιος ἐξηγεῖ ταμεία παραμύθη, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1, 23. 3) τὰ κελλάρια τῶν οἴνων εἰς τὴν Ῥώμην, Πολύβ. 1, 48.

Στοάξ, ἄχος, ὁ, κωμικῶς ἀντὶ στωϊκός, Ἀθήν. 13, σ. 563.

Στοβάξω, Στόβασμα, τὸ, Στοβέεσκον, Στοβέω, Στόβος. Ζ. στόμος.

Στοιβάξω, μ. ἄσω (στοιβή), ἐπιστρεφύω, βάλλω ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου κατὰ τάξιν· στοιβάξω ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ.

Στοιβάσις, ἡ, ἐπιστρεφύσις. 2) ταυτ. στοίβη ἢ στοιβή, Ἑτυμ. Μ.

Στοιβάσιμος, ὁ, ἡ, ἐπιστρεφύμενος, Γλωσσ. Στεφ.

Στοιβασμός, ὁ, ταυτ. στοιβασία, ἀριθ. 1, Νικητ. Χρον. 6, 3.

Στοιβαστής, ὁ, ὁ στοιβάων, Γλωσσ. Στεφ.

Στοιβή, κ. Στοίβη, ἡ, τὸ στουμπόνειν, παραγεμίζειν. 2) φυτάντι, τοῦ ὁποῖου τὰ φύλλα ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὸ νὰ στουμπόνουσι, Διοσκ. 4, 22. 3) Τροπ. Ἀριστοφ. στούπωμα τοῦ πρωκτοῦ ὅθεν

Στοιβοειδής, ὁ, ἡ, ἀραιός, σπογγώδης, Ἀλέξ. Ἀφρ.

Στοιβός, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Στοιδίων, τὸ, ὑποκ. τοῦ στοά.

Στοιχεδέχος, ἡ, ὁ, κ. } κατασκευασμένος ἀπὸ τοῦ φυτῶν

Στοιχεδίτης, ὁ, } στοιχάδα· ἐμπεποιημένος μὲ στοι-

χάδα: οἶνος, ὅξος κτ. Διοσκ. 5, 52. 53.

Στοιχεῖον, τὸ, ὑποκ. τοῦ στοίχος.

Στοιχεῖς, ἄθος, ἡ, βαλμένη εἰς τὴν ἀράδα, Ἀπολλ. Ῥόδ. ἐλάαι στοιχάδες, ἐλαῖαι (τὰ δένδρα) ἰστάμεναι κατὰ σειράν, Σόλων. 2) φυτάντι. Γράφεται ὡς Νομ. ψευδῶς καὶ στιχάς, Διοσκ. 3, 31.

Στοιχειακός, ἡ, ὁ, ἡ, ἔπρ. -κός, ταυτ. στοιχειώδης.

Στοιχεῖον, τὸ, Νομ. ὑποκ. τοῦ στοίχος (ταυτ. στίχος, κ. στόχος, δηλ. ἐμπητής, καρφωτής, ῥάβδος, πᾶσσαλος, πᾶν, ὅ, τι, ἐμπορεῖ νὰ ἐμπηθῇ εἰς τὴν γῆν). στοιχεῖον, ὁ ὠροδείκτης τοῦ ἡλιακοῦ ὠρολογίου· δεκάπουν στοιχεῖον, ὁ καιρός τοῦ δεῖπνου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 652. Φιλήμ. Λείψ. ἀντὶ σκιά. 2) στοιχεῖα, τὰ πρῶτα συστατικά μέρη τοῦ λόγου, ἐνῶ ἐκφωνοῦνται, Πλάτ. Θεαίτ. §. 141. τὰ αὐτὰ κ. γράμματα, ἐνῶ γράφονται. 3) Τροπ. κ. Μεταφ. τὰ πρῶτα συστατικά μέρη τῶν σωμάτων, στοιχεῖα τοῦ κόσμου. 4) τὰ σημεῖα, αἱ γραμμαὶ, καὶ αἱ ἐπιφάνειαι εἰς τὴν Γεωμετρίαν. 5) στοιχεῖα ἐνδυμμάτων, οἱ τόποι τῶν συλλογισμῶν. 6) αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῶν ἐπιστημῶν· ταῦτα στοιχεῖα πρῶτα κ. μέγιστα χρηστῆς πολιτείας, Ἰσοκρ. Πρὸς Νικοκλ. 7) εἰς τοὺς Ἀλεξανδρ. στοιχεῖον, εἰκὼν, σχῆμα, ζῳδιον, Διογ. Λαέρτ. 6,

102. Κατὰ στοιχεῖον ὁδεύειν, κατὰ τὴν τάξιν τοῦ αλφαβήτου, Ἀνάλ. 2, σ. 380. Κ. στοιχεῖον, κ. στείχιον, φάσμα, δαίμων, διάβολος.

Στοιχειόω, ὦ, μ. ὥσω, διδάσκω τὰς πρῶτας ἀρχὰς ἐπιστήμης τινός· Παθ. διδάσχομαι αὐτάς.

Στοιχειώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὰ στοιχεῖα ἀριθ. 6.

Στοιχειώμα, τὸ, στοιχεῖον, πρῶτον συστατικὸν μέρος ὕλης. 2) εἰς τὴν Ἀστρολογ. ζῳδιον.

Στοιχειωματικός, ἡ, ὁ, ὁ, ταυτ. στοιχειώδης. 2) ὁ προλέγων ἐκ τῶν ζῳδίων.

Στοιχειώσεις, εὐς, ἡ, τὸ διδάσκειν τὰς ἀρχάς.

Στοιχειωτής, οὐ, ὁ, ὁ διδάσκων τὰς ἀρχάς. Ἐξαιρ. ὁ Εὐκλείδης.

Στοιχειωτικός, ἡ, ὁ, ἀνήκων εἰς στοιχειωτήν, ἡ στοιχειώσιν.

Στοιχεῖω, ὦ, μ. ἴσω (στοίχος), τὸ στέκειν, ἡ ὑπάγειν κατὰ σειράν, εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἡ μετὰ τὸν ἄλλον, ἐπὶ στρατιωτῶν· μὴδ' ἐγκαταλιπεῖν τὸν παραστάτην, ὃ στοιχείη, ὅρκος τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, Πρβ. Ξενοφ. Κύρου 6, 4, 14. Μετὰ Δοτ. συμφωνῶν: τῷ Σωκράτους λόγῳ, ταῖς πλείοσι γνώμαις· στοιχεῖν μὴ γυναικί, τὸ νὰ εὐχαριστῇται μετ' ἑμὴν γυναικα.

Στοιχηγορέω, ὦ, κ. -χομυδέω, κ. Στοιχίζομαι, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι μετὰ τὴν σειράν, ἀραδικῶς, Αἰσχ. Προμ. 428.

Στοιχηδόν, Ἐπίρ. κατὰ σειράν, εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, Διονύς. Περιηγ. 63.

Στοιχημα, τὸ, συνθήκη, ἐνέχυρον, μισθός, τιμὴ, Σχολ. Θεοκρ. Κ. στοίχημα, τὸ.

Στοιχίζω, ἐμπήγω παλούκια κατὰ σειράν εἰς τὰ δίκτυα. Ζ. περιστοιχίζω. 2) Καθ. στήνω κατὰ τάξιν, Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 8, κ. 10. Ζ. κ. στοιχηγορέω, καὶ διαστοιχίζω. Κ. ἀντὶ μισθόνω.

Στοιχισμός, ὁ, τὸ περικυκλόνειν τόπον τινὰ μετ' ἑμὴν δίκτυα.

Στοιχομυδέω. Ζ. στοιχηγορέω.

Στοιχός, ὁ, σειρά, γραμμὴ, ἀράδα· στρατιωτῶν, Ξενοφ. Κύρου 8, 3. μάχης διατάξεις, σειρά πασσάλων μετ' ἑμὴν δίκτυα (ἐκ τοῦ στείχω).

Στοιχώδης, ὁ, ἡ, ὅς τι στέκει κατὰ σειράν, ἀραδικῶς, ὡς οἱ κόκκοι τῆς κριθῆς, ἥτις διὰ τοῦτο λέγεται ἐξάστιχος, τρίστιχος κτλ.

Στολαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφεξ., Νικητ. Χρον. 9, 10.

Στολαρχής, κ. } (στόλος), ἀρχηγός στόλου (Admiral).

Στόλαρχος, ὁ }

Στολάς, ἄθος, ἡ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 20, Νομ. ταυτ. στολίδω-τός χιτῶν· ἄλλοι ἀνέγ. σπολάς, δηλ. δέρος, γούνα, δέρμα, δερμάτινος θώραξ, ἄλλοι, πιλὰς, δηλ. θώραξ ἀπὸ πύλου· ὁ Θουκυδ. τοὺς ὀνομάζει πύλους. Ἰσως εἶναι κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ σπολάς.

Στολή, ἡ (στέλλω), ὀπλισμός, ἐτοιμασία, στολίδι· μαλ. ἱμάτιον. 2) ἀντὶ στολάς, θώραξ, Ξενοφ. Κύρ. 3, 3, 42, ὡς καὶ τὸ ὑποκ. στολίδιον, Αἰν. Τακτ. 29. 3) ἀντὶ στόλος, ναυτικὴ δύναμις, Αἰσχ. Πέρ. 1007.

Στολίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ στολή, ἀριθ. 2. Κ. στολίδιον κ. στολίδι, ἀντὶ κόσμημα, στολισμός.

Στολιδόω, ὦ (στολίζω), ἐνδύω, φορέω· διπλόνω, ρυτιδόνω, Εὐρ. Φοινιστ. 1743.

Στολιδώδης, ὁ, ἡ, διπλωμένος, ρυτιδωμένος, ξαρωμένος, Ἰπποκρ. σ. 825.

Στολιδώμα, τὸ, ἀντὶ στολίζω, διπλωματία, Ἀνάλ. 2, σ. 266.

Στολιδωτός, ἡ, ὁ, στολισμένος, ἡ ρυτιδωμένος, ἡ διπλω-μένος: χιτῶν, Κύρου Π. 6, 2, 2. Ζ. στολάς.

Στολίζω, ἐνδύω, ὀπλίζω· ἐστολισμένος δορί, Εὐρ. Ἰκέτ. 659. 2) συστέλλω, συμμαζόνω: νηὶς πτερὰ, τὰ πανία, Ἡσιόδ. Ἐργ. 625. Κ. ἐνδύω καλὰ φορέματα, κ. καλλωπίζω.

Στόλιον, τὸ (στολή), μικρὰ στολή, ἱμάτιον τῶν φιλοσόφων, Ἀνάλ. 2, σ. 388.

Στολίζω, ἡ, ὑποκ. τοῦ στολή, κ. ταυτ. στολή. 2) διπλωματία εἰς τὸ ἱμάτιον ἐγγίζουσα τοὺς πόδας, Εὐρ. Βακχ. 924. 925. 3) ρυτίς, ἔξαιρ. τοῦ μετώπου. 4) στολὶς ἀκρα, ἀντὶ ἀχροστόλιον, Ἐρατοστρ. Καταστερ. 35. νηὶν δὲ στολίδες, τὰ πανία· Πρβ. στόλος ἀριθ. 3.

Στόλισμα, τὸ, } (στολίζω), τὸ στολίζεσθαι· ἱμάτιον, Εὐρ.

Στολισμός, ὁ } Ἐκὰβ. 1156.

Στολιστήριον, τό, τόπος, ὅπου ἐνέδυντο οἱ ἱερεῖς, ἢ ἐνέδυν
τὰ εἰδωλα τῶν θεῶν, Πλούτ. Περὶ Ἰσιδ. 20. Πρβ. ἱερόστολος.
Στολιστής, ὁ (στολίζω), ὁ στολίζων.
Στολμός κ. **Στόλμος**, ὁ (στέλλω), ταυτ. στολισμός κ. στολή,
Εὐρ. Μανέξ.
Στολοδρομέω, ὦ· νῆες στολοδρομοῦσαι, αἱ πλέουσai ὁμοῦ ὡς
στόλος. Ἡρων Αὐτομ. 2.
Στολοκρατήρ, ὁ, μέτωπον τῆς Ἰνύς, Ἡσύχ.
Στόλοκρος, κατά τὸν Ἡσύχ. κ. Φώτ. ὁ παρασκευασμένος τὰς
κόμας καὶ γεγωνὸς φίλος. Καθ' Ἡσύχ. καὶ τὸ ἀναιδὲς καὶ
σκληρόν.
Στόλος, ου, ὁ (στέλλω, ομαι), ἐκστράτευσις, ἐδοικασία διὰ
ξηρᾶς, ἐξαιρ. διὰ θαλάσσης, Ἡροδ. 5, 63. ὁ πεμπόμενος στρα-
τός· ἐν μόνον καράβιον, ὡς ἀπόστολος· ἐκστράτευσις διὰ θαλάσ-
σης· παράταξις ἀνδρῶν Καθ' ὡς στρατός, Αἰσχ. Ἰκέτ. 2)
ταυτ. στολή, στολισμός, ἐνδυμασία. 3) καυλός, βλαστός· κέρ-
κος μικρὸν στόλον ἔχουσα, οὐρά μὲ μικρὸν καυλόν, Ἀριστοτ. μορ-
ζ. 2, 14. ὅθεν ἀντὶ ἐμβολός· ἢ μεταλλίνη μύτη τοῦ καραβίου,
Αἰσχ. Ἰκέτ. 406. Εἰς τὸ πλοῖον, ἐξέχοντι μέρος. τοῦ ὁποῖου τὸ
ἄκρον ὀνομάζεται ἀκροστόλιον, Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. 1, 1089.
[Συγγεν. τοῦ στελεός, στείλεος, στέλεχος, στέλεχος, στήλη,
στύλος, καθυπαγόμενα πάντα εἰς τὸ Στάω].
Στόμα, τό, στόμα· τρύπα· ἐμπροσθεν μέρος· μέτωπον· στό-
μα πολέμοιο, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ στρατοῦ, Ἰλ. στόμα
λαύρης, εἴσοδος σπηλαιῶν, Ὀδυσ. 2) Τροπ. ἢ κόψις τοῦ ξίφους,
τοῦ βέλους, ὅπλου· Πρβ. γνάθος. 3) Τροπ. λόγος, πᾶν ῥήμα,
πᾶν ὅ, τι λαλεῖται, Σοφ. Οἰδ. Τ. 426. Κ. 131. Εὐρ. Ὀρέστ.
535. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, τὸ νὰ εἴπη τις στοματικῶς, ἀντίθ.
τοῦ ἐγγράφως· Διὰ στόματος, ἢ ἀνὰ στόμα ἔχειν, τὸ νὰ λέγῃ
τις πάντοτε περὶ τοῦ αὐτοῦ καλὰ ἢ κακὰ· Ὁ, τι ἔλθῃ ἐπὶ
στόμα εἰπεῖν, νὰ λέγῃ τις ὅσα φθάσῃ, ὅσα τοῦ ἔλθουν. [Ἐκ τοῦ
στέβω, στείβω, τρόπον τινὰ στουπώμα].
Στομαχάκη, ἡ, ἀρρώστια τοῦ στόματος, ὅποτε πίπτουσιν οἱ
ὀδόντες, Στραβ. 16, σ. 1127.
Στομαλγής, ὁ, κ. } ταυτ. στόμαργος, κ. -αργία.
Στομαλγία, ἡ }
Στομαλίζομαι, ἔχω στόμα, δηλ. ὑβρίζω· Συνήθ. διαπτομα-
λίζομαι.
Στομαλίμνη, ἡ, λίμνη γινομένη ἀπὸ πλημμύραν θαλάσσης,
ἄλλως, λιμνοθάλασσα· Καὶ Στομάλιμνον, τό, Θεοκρ. 4, 23.
Στομαργέω, ὦ, ῥήμα.
Στομαργία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
Στόμαργος, ὁ, ἡ, ταυτ. γλωσσταλγία, -αλγής, γλωσσταργος,
ὅστις δὲν κρατεῖ τὸ στόμα του, ὁμιλεῖ ἐλευθέρως, αὐθαδῶς,
μεγαλορρήμονως κ. κομπαστικῶς, Αἰσχ. Ἐπτ. [ρ τίσεται ἀντὶ λ,
καὶ στόμαργος εἶναι ἐκ τοῦ ἀργός, ταυτ. μαργός, ταχύς· ἀρα
πολύλογος, φλύαρος.]
Στοματεχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ στόμα· ἀρρώστιας εἰς τὸ
στόμα.
Στοματουργός, ὁ, ἡ, ὅστις ἐργάζεται καὶ πορίζεται τὰ πρὸς
τὸ ζῆν μὲ τὸ στόμα του. 2) ταυτ. στωμύλος, Ἀριστοφ. Βάτρ.
826.
Στομαυλέω, ὦ, παίζω τὸν αὐλὸν μὲ ἴδιον τινὰ τρόπον, Πλάτ.
Κρατ. 31.
Στομαχικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -μαχικῶς, Γαλην. Τ. 2, σ. 21.
Ald. ἀνήκων, ἢ χρησιμεύων, ἢ πάσχων εἰς τὸν στόμαχον.
Στόμαχος, ὁ, στόμιον, τρύπα. 2) ὁ φάρυγξ. 3) ὁ λαιμός
τῆς οὐροδόχου κίστιδος, Ἰπποκρ. ἀέρ. κ. τόπ. §. 53. 4) ὁ στόμα-
χος ὅπου χωνεῖνται τὰ φαγητά· Ἡ. στομάχι. Ἐκ τοῦ στόμα,
στόμος, ὡς μόναχος ἐκ τοῦ μόνος, στόναχος ἐκ τοῦ στόνος, διὰ
μεταξὺ ῥηματικῶν τύπων εἰς ἀζω.
Στομβάζω· Ζ. στομφάζω
Στόμβος, η, ὄν, ταυτ. βαρύηχος, βαρύφθογγος, Γαλην. Γλωσσ.
Ζ. στόμος, στόμβος.
Στομήρης, ὁ, ἡ· Ζ. στομώδης.
Στομία, ὁ· ἵππος, βαρυκέφαλος, ἀπειθής εἰς τὸν χαλινόν,
Ἡσύχ. Φώτ.
Στόμιον, τό, μικρὸν στόμα· στόμα σκεῖνους· στόμια, τὰ,
λάκκοι εἰς τὴν μεταλλείαν. 2) τὸ δάγκμα τοῦ χαλινοῦ, Αἰσχ.
Πέρ. 287. Σοφ. Τρ. 1261. Αἰλ. Ἰδιότ. ζ, 8, 29.

Στόμιος, ὁ, Κύρ. ὄνομα. Πρβ. Στρίφιος.

Στομίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. στόμιον ἀριθ. 2. 2) τὸ στόμα τοῦ αὐ-
λοῦ, χειλωτήρ ἄλλως κ. φορβεία· ὅθεν ἐπιτομίζω, κάμνω τινὰ
νὰ σιωπήσῃ.

Στόμις, ὁ, ἀντὶ στομίας, Εὐστάθ. ἐξ Αἰσχύλ. Πρέπει νὰ εἶναι
ἄλλου παρὰ εἰς Προμ. 287, ὅπου εἶναι Στομίον, ἐκ τοῦ στόμιον.
Τὸ Στομίς εἰς τὸ στομίς ἔχει σχέσιν ὡς στρόμφις εἰς τὸ στρομφίς κ.
κόπις εἰς τὸ κοπίς, Ἀναμβ.

Στομοδόκος, ὁ, ἡ, ταυτὸς. στωμύλος, Ἡσύχ. κ. Πολυδ. 2,
101.

Στομοκακή, ἡ, ταυτ. στομακάκη.

Στόμος, ὁ, ἀντὶ στόβος, στόμβος, ἢ στόμφος, ἐπειδὴ κατὰ
διάλ. μ καὶ β, ἀλλάσσονται· οὕτως ἔχουσι τὰ χειρόγ. Ἀπολλ.
Ροδ. ἐπιστομέεσκον ἀντὶ ἐπιστοβέεσκον. Ζ. στόμφος.

Στομόω, ὦ, μ. ὠτώ, ἀνοίγω εἰς τὴν στόμα· τρύπαν. 2) περι-
βάλλω τι εἰς τὸ στόμα· φιμοῖς ἐστομωμέναι, ἔχουσι καπίστρια.
Εἰς τὸν Ἡροδ. 4, 69 ἀντὶ ἐπιστομίζω, ἐμφράσσω τὸ στόμα. 3)
Ἐπὶ σιδήρου· τὸν ὀξύνη, τὸν κάμνω κοπτερόν· ἢ σκληρύνω, τὸν
κάμνω τσελῆν· καὶ Τροπ.· κινδύνους τὸν νοῦν. 4) Καθ' σκληρύνω,
ἐνδυναμόω, Πλούτ. Λυκούργ. 16. καὶ διευδύνω, διδάσκω· πρὸς
μουσουργίαν, Νικήτ. Χρον. 17, 4.

Στομύλλω, Συνήθ. στωμύλλω, Δωρ. ἢ Ἰων.

Στομύλος, ἀντὶ στωμύλος, Ἡσύχ.

Στομφάζω (στόμφος), φουσκῶνω τὸ στόμα εἰς τὴν ὁμιλίαν μου,
ὡς πλατειάζω. 2) κομπορρήμονῶ, καυχῶμαι.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ στόμφος, ὡς πλούταξ ἐκ τοῦ
πλούτος). Ἀριστοφ. Νεφ. 1367. ὀνομάζει τὸν Αἰσχύλον στόμφακα
διὰ τὰς φράσεις του, αἱ ὁποῖαι γεμίζουν τὸ στόμα, ἢ ὡς ἐρ-
μηνεύει ὁ Σχολ. κομπαστήν. Ζ. λογιότης· ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦσι,
μεγαλορρήμονῃ, καυχηματίας. Ζ. κ. στόμφος.

Στομφασμός, ὁ, κομπορρήμοτύνη, μεγαλειότης, Νικήτ. Χρον.
9, 15.

Στομφαστικός, ἡ, ὄν (στομφάζω, -αστής), μὲ γεμάτον στό-
μα, κομπορρήμων.

Στόμφος, ὁ, ἡ, Ἰων. καὶ Στόμβος, ταυτ. βαρύηχος, βαρύφθογ-
γος, μεγαλόφωνος· καὶ κομπαστής καὶ ὑβριστής, λοιδορός· τὸ
στόμφον, τὸ ὑψηλόν, ἢ ὑψηγορία. Λογγίν. κεφ. 37. περὶ τραγωδίας
λέγει ὅτι ἐπιδέχεται τὸ στόμφον· καὶ στόμφος ἀλληγορικῶς, δηλ. ἀλ-
ληγορία μὲ ὑψηλὴν φράσιν. Εὐρίσκειται ἐξηγημένον κ. λοιδορία, ἀ-
λαζονεία, καὶ γραμμένον κ. στόβος, στόμος, τὸ δεύτερον ἀντὶ βα-
ρύηχος, βαρύφθογγος. Ἐκ τοῦ στέβω, -στείβω, στέφω, στέμφω.
Ζ. κ. στέβω.

Στομώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. εὐστομος, εὐφημος, κ. στομήρης,
Πολυδ. 2, 101. Ζ. στομωτικός.

Στόμωμα, ατος, τὸ (στομώω), σκληρυμένον σίδηρος, τσελῆν.
στομαμάτων γένη, τὰ εἶδη, οἱ τρόποι τῆς σκευατίας τοῦ χα-
λυβος, Στεφ. Βυζ. εἰς Λακεδαιμόνων. 2) ἀντὶ στόμα, Αἰσχ. Πέρ.
3) κτύπημα τοῦ ἄκμονος. Ζ. γνάθος, γένυς.

Στόμωσις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν κόψιν, ὀξύτητα, ὡς εἰς ξίφος. 2)
τὸ σκληρύνειν, τὸ κατατιενάζειν τσελῆν. 3) Τροπ. τὸ νὰ ἔχη
τις ἐπιτρίδιον στόμα· εὐγλωττία, ἢ φλυαρία, Σοφοκ. Οἰδ. Κ.
795.

Στομωτήρ, ὁ, καὶ } δηλ. ὁ στομόνων, ὅστις στομόνει. Ζ. στομόω.

Στομωτής, οὗ, ὁ, }

Στοναχέω, ὦ, κ. }

Στοναχίζω, ομαι, }

Στοναχή, ἡ, κ. }

Στόναχος, ὁ, }

Στονώεις, εττα, εν, στεναζών· Ἀνάλ. ἐκ τοῦ

Στόνος, ὁ (στένω), στεναγμός.

Στόνυξ, υχος, ὁ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἢ ὀξύτης τοῦ ὄνυχος, Ὁππ.
Κυνηγ. 3. Καθ' πᾶσα ὀξύτης, ἐξοχή, : πετραίου λίθου, Εὐρ. Κύκλ.
Ἀπολλ. Ροδ. ἀντὶ ἀκρωτήριον, Λυκόφρ. ἡ ὀξύ, κοπτερόν ἐργα-
λεῖον, Λυκόφρ. σολόνυχες στόνυχες, μάχαιρα ἢ φαλίδι, μὲ τὰ
ὁποῖα κόπτουν τοὺς ὄνυχας. Ἐκ τοῦ ὄνυξ προσλ. στ, ὡς εἰς τὸ
στορδυξ, στοργή, στορχάζω.

Στονυχία, ἡ, μία τῶν πλειάδων, Σχολ. Θεοκρ.

Στονυχώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν στόνυξ, ἢ πλήρη· στονυχών.

Στοργέω, ὦ, ταυτ. στέργω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Στοργή, ἡ (στέργω), ἀγάπη, ἐξαιρ. πατρική ἢ υἱική. Ζ. σπορ-

γή, σπαργή.
Στορέν νυμι, **Στορεννύω**, ταυτ. **στορέω** κ. **στρωννύω**. Ζ. **στέρω**.
Στορεύς, έως, ὁ (στορέω), ὅστις ἐξαπλώνει, καταβάλλει, ἢ σκεπάζει. 2) ὄργανον, δι' οὗ ἀναπτάν φωτίαν, Ἀπολ. Ῥόδ. 1, 1184, Σχολ. Ζ. ἐσχαρά, ἀριθ. 5.
Στορέω, μ. ἔσω, δίδει χρόνους εἰς τὸ στορεννύω.
Στόρθη, κ. **Στόρθυξ**, ἡ, κ. } ὀξύτης, ταυτ. **στύραξ**. Ζ. **στύω**.
Στόρθυξ, υἱός, ἡ, } τροπὴ τοῦ στ εἰς πτ. εἶναι πτόρ-
 θος, κλών, κλάδος κ. **στορύνη** (σχημ. ὡς κορύνη), ὀξύτι ἐργαλεῖον.
 καὶ **στύραξ**.
Στόρνη, ἡ, ταυτ. **ζώνη**, Καλλιμ. Λυκόφ. 1330. συγγεν. τοῦ **στέρνον**.
Στόρνυμι, -νυμαι, ταυτ. **στορέννυμι**, -νύω κ. **στορέω**, Αἰλιαί. Ἰδιότ. ζ. 12, 44. 14, 28.
Στορύνη, ἡ, ὄργανον χειρουργικόν, πιθανῶς ὀξύ, συγγενές τοῦ **στόρθυξ**, κ. **στύραξ**.
Στορχάζω, ἐγκλείω εἰς τὴν μάνδραν, ὡς κτήνη, καθὼς κ. **ση-
 κάζω**, Ἡσύχ. [Ἐκ τοῦ ὄρκος, ὄρχος, δηλ. ἔρκος, προσλ. τι ὡς
 στόνυξ ἀντὶ ὄνυξ κτλ.]
Στοχάζομαι, μ. ἄσομαι (στόχος), μετὰ γεν. νυστανίζω, ἔχω
 σκοπὸν, νυστάνι, προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω, νὰ κτυπήσω, νὰ κατα-
 λάβω, Πλάτ. Λάχ. ἐπιτυχάνω· εἰκάζω, συμπεραίνω, κρίνω, βα-
 πανίζω, ἐξετάζω. στόχασαι κατὰ σαυτὸν τὸ βιωτικόν.
Στοχάς, ἡ· οἰωνοὶ στοχάδες, Εὐρ. Ἑλέν. 1496. Νομίξ. στο-
 χαστικά· Πρέπει νὰ εἶναι Στιχάδες, δηλ. ἱπτάμεναι κατὰ σειρὰς
 ὡς τὸ Γεράνων μακράι στίχες, Ἀρατ. 1032. Ἄλλοι ἀνέχ. στολά-
 δες, ἐλαφραί, με ὠραίαν παιδίαν εἰς εἰσοδὸν στόλου.
Στόχασις, ἡ, ταυτ. **στοχατμός**, Πλάτ. Φιλ. 62.
Στόχασμα, τό· τόξον, ἢ βέλος, δηλ. μετὰ τὸ ὁποῖον τις βάλλει
 τὸν σκοπὸν, Εὐρ. Βάκχ. 1194. 2) ὁ κτυπημένος σκοπός.
Στοχασμός, ὁ, μετὰ γεν. τὸ νυστανίζειν, τὸ ἔχειν σκοπὸν,
 τὸ ἐπιτυχάνειν· εἰκασία, συμπερασμός Κ. σκέψις, συλλο-
 γισμός.
Στοχαστής, οὗ, ὁ, ὅστις στοχάζεται, Φίλης.
Στοχαστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -στικός, ἀνήκων, ἢ ἐπιτή-
 δειος ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ στοχάζεσθαι, ἐπιτυχάνειν τοῦ σκοποῦ.
 κρίνειν, συλλογίζεσθαι εἰκάζω. συμπερασματικός.
Στόχος, ὁ, ὅθεν στοχάζω, ταυτ. **στοίχος** κ. **στάλιξ** (ἐκ τοῦ
 στέχω, στείχω), τὸ στημένον νυστάνι, ὁ σκοπός, Ξενοφ. Ἀγησ. 1,
 25. τὸ ἐπιτυχάνειν τὸν σκοπὸν· εἰκατία, Αἰσχ. Ἰκέτ.
Στραβῆαι, αἱ (στρέφω, στράβω), θηλυαί, δεσμά· εἰς τὰ σύνδ.
 ποδοστράβη.
Στραβάξ, ακος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
Στραβαλοκομάω, ὦ, ἔχω ἐλικοειδῆ κόμην. Εἰς τὸν Πολυδ. 2,
 23. **στραμβαλ**. ἐκ τοῦ
Στραβαλοκόμης, ου, ὁ, κ. **Στραμβαλοκόμης** (παρενθ. μ.),
 στραβομάλλης. κατσαρομάλλης.
Στραβαλλός, ὁ, ἡ, ταυτ. **στρεβλός** (ἐκ τοῦ στράβω, ὡς στρε-
 βλός ἐκ τοῦ στρέφω), **στρεμμένος**, **τυλιγμένος**, **στραβός**. 2) τε-
 τράγωνος, Ἡσύχ.
Στραβίζω, βλέπω στραβά, Εὐστ. Ἰλ. β, 217.
Στραβήλος, ὁ (στράβω), κοχλίας, Ἡσύχ. 2) ἀντὶ **στράβαλος**,
 ταυτ. **στρόβιλος**, κ. **στρομβός**, **στρεμμένος**, **τυλιγμένος** σῶμα.
Στραβισμός, ὁ (-βίζω), τὸ βλέπειν στραβά, **στραβοὶ** ὀφθαλ-
 μοί, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβ. 2, 11.
Στραβός, ἡ, ὄν. ταυτ. **στρεβλός**, **στρυμμένος**, **πλάγιος**, ἀντίθ.
 τοῦ εὐθύς, κ. ὀρθός· Ἐξαιρ. ἔχων στραβά ὀμμάτια, ἀλλήθωρος.
 Τοῦτο λέγουσι Κ. καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰς νήσους τῆς Ἑλλ. καὶ
 εἰς τὴν Ἰωνίαν, καὶ Κωνσταντ. Οἱ δὲ Θεττ. **στραβός**, ταυτ.
χωλός, ἢ **πάσχω** τοὺς πόδας· κ. **Καθ. ἀντίθ.** τοῦ εὐθύς, ἴσος.
Στράβω· Ζ. **στράγγω**, κ. **στράψω**, **στρέφω**.
Στραβών, ὠνος, ὁ, **στραβός**, ἀλλήθωρος. Πολυδ. 2, 31. 2)
Στραβών, ὠνος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.
Στραγγαλιάω, ὦ, ταυτ. **στραγγαλίζω**, Διόδ. Σικ.
Στραγγαλή, ἡ (στράγγε), θηλυαί, **σχοινίον**. Ζ. **στράγγω**.
Στραγγαλίς, ἡ, κ. -ία κ. **Στραγγαλῖς**, ἡ (στράγγος), **σχοι-
 νίον**, θηλυαί, **βρόχος**. 2) δόλια, καὶ ἀπατηλὰ ἐρωτήματα· ἀνα-
 δημαϊκῶν **στραγγαλίδων** κοπίς, Πλούτ. πρὸς τοὺς Στωϊκ. 3) δόλος, ἀ-
 πάτη, ἐνέδρα. Καὶ τὰ -γάλια, Ἐκ τοῦ πρώτου εἶναι

Στραγγαλιάω, ὦ, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 1, 2. **στραγγαλιώντας** καὶ
φιλολοιδόρους, ἐπὶ τῶν σοφιστικῶς φιλονεικούντων. ἐκ τοῦ δευτέρου.
Στραγγαλίζω, μ. ἴσω, ἄγχω, πνίγω μετὰ τὸ **σχοινίον** ἀπὸ τὸν
λαιμόν, Ἀλκίφρ. 3, 49.
Στραγγαλῖς, ἡ, ὄν. Ζ. **στραγγαλιά**.
Στραγγαλισμός, ὁ, τὸ στρέφειν, **καμπυλόνειν**, τὸ πνίγειν
 μετὰ τὸ **σχοινίον**.
Στραγγαλιώδης, ὁ, ἡ, **στρυμμένος**, **πλεγμένος**, **τυλιγμένος**
 μετὰ **σχοινίον**, **πνιγμένος**. 2) δόλιος, ἀπατηλός, Σουίδ. ἐκ τῶν Ο'.
Στραγγαλόω, ὦ (στραγγαλή), **στρέφω**, **στρίψω**, **τυλίγω**, **καμπυ-
 λῶ** (Παθ. **στραβόνομαι**, **καμπυλόνομαι**), **δένω** ὁμοῦ. 2) **πνίγω** μετὰ
 τὸ **σχοινίον** ἀπὸ τὸν **λαιμόν**, Ο'.
Σπαγγαλωτός, ἡ, ὄν, **στρυμμένος**, **τυλιγμένος**.
Στραγγεία, ἡ -γγία, ἡ, ἐνδιατριβή που, ἀργοπορία, Πολυδ.
 9, 137.
Στραγγεῖον, τό, ἐργαλεῖον χειρουργικόν, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐξείλκυον
 αἷμα, ὡς ἡ **βεντούσα**.
Στράγγευμα, τό, ταυτ. **στραγγεία**. Εἰς Πλούτ. Ἀλέξ. 68, ἀν-
 τίστράτειμα κατὰ τὴν τοῦ Σεφέρου διόρθωσιν. Κατὰ δὲ Κορ. Τραῦμα.
Στραγγεύω, ταυτ. **στρέφω**. Μέσ. **στρέφομαι**, ἀργοπορῶ, ἐν-
 διατριβῶ· Ζ. **στράγγω**.
Στραγγίς πυρός, εἶδος τίτου, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3.
Στραγγίζω, (στραγγός), ἐκθλίβω, κ. **στραγγίζω** Κ. ἡγουν διηθῶ.
Στραγγίς, ἡ, ταυτ. **στράγγε**, Φώτιος.
Στραγγός, ἡ, ὄν, ἀντὶ **στραγός**.
Στραγγουρία, ἡ (στράγγε, οὖρον), ὅταν τὸ οὖρον ἐκβαίῃ με-
 βίαν, καὶ κατὰ σταλαγμούς.
Στραγγουρία, πάσχω **στραγγουρίαν**.
Στραγγουρικός, ἡ, ὄν, **πάσχω** ἢ **κλίνω** εἰς **στραγγουρίαν**.
 τὰ -κά, ταυτ. **στραγγουρία**, ἡ.
Στράγγω, μ. ξω, ἡ **Στράζω**, τὸ Λατ. stringo, θεματικόν κ. α
 τύπος τοῦ **στρίζω**, **στρίγγω**, ταυτ. **στράψω**, **στρέψω**· ὅθεν **στράγγε**,
 κ. **στραγός**, **στραγγός**, ταυτ. **στρεβλός**. Ἐκ τοῦ **στραγός** εἶναι
ἀστράγαλος, ταυτ. **στροφεύς** (χυδ. κότσι τοῦ ποδός). Ἐκ τοῦ
στραγγίς, **στράγγαλος**, κ. **στραγγαλή**, **στραγγαλῖς**, **στρυμμένος**
σχοινίον, κ. **στραγγίζω**, **στραγγεύω**, ταυτ. **πιέζω**. Μέσ. **στραγ-
 γεύομαι**, **στρέφομαι**, **δέν** ὑπάγω, ἀργοπορῶ. Ἐκ τοῦ **στρέγγω**
 (στρίγγω) εἶναι **στρογγός**, **στρογγύς**, **στρογγύλος**. Τὸ δὲ **στρίγγε** ἀνή-
 κει εἰς τὸ **στρίζω**. Μετὰ τὸ **στράγγω** εἶναι ταυτ. **στρεύγω**. καὶ τὰ
 δύο συγγεν. τοῦ **στρέφω**, **στράψω**. Ζ. κ. **ράζω**.
Στράγγε, αγγός, ἡ, (στράγγω), **σταλαγμός**, **ράνις** ὑγροῦ, ἥτις
 εἶναι **στρυμμένη**, καὶ **σχηματισμένη** **στρογγύλη**. 2) **Stillicidi-
 um**, **λιβάς**, **σταλαγμός**.
Στραγός, ἡ, ὄν, κ. **Στραγγός**, **στρεμμένος**, **στρογγύλος**. Ζ.
στράγγω.
Στράπτω, ταυτ. **ἀστράπτω**, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1515. Ἀπολλών.
 1, 544. ἐκ τοῦ **στρέφω**, **στράψω**, **στράπτω** (ὡς **βάψω**, **βάπτω**
 κτλ). **στρέψω** δὲ ταυτ. **τρέπω** προσλ. σ. ἀρα **ἀστραπή**, ταυτ.
στροφή, **στροφή**, κ. ἔπειθ. ε. **στεροπή**· ἀρα ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ
στερεῖν ὅπα, ἢ ὀπήν, εἶναι ἀτοπος. Ζ. **στρέφω**.
Στραταρχέω, ὦ, μ. ἴσω, ὀδηγῶ, διοικῶ τὸν στρατὸν.
Στραταρχής, ου, ὁ, κ. -αρχος. ὁ, Πίνδ. ἡγεμὼν στρατοῦ,
ἀρχιστρατήγος.
Στραταρχίς, ἡ, τὸ αξίωμα τοῦ **στρατάρχου**.
Στρατάω, Μέσ. -άομαι· ὅθεν **στρατόωντο** (στρατός), **στέκο-
 μαι** εἰς τὸ **στρατόπεδον**, Ὁμ. ἄλλως, **στρατεύομαι**.
Στρατεία, Ἰων. -νή, ἡ (στρατεύω), ἐκστράτευσις, **πολεμικὸν**
ἐπιχείρημα, **πολεμικὴ ὑπηρεσία**. Συγχέεται μετὰ τὸ **στρατιά**, ὁ
στρατός, συμπίπτουν ὁμοῦς πολλάκις αἱ λέξεις εἰς τὴν αὐτὴν
 εἰναιαν.
Στρατεία, ἡ, Ἐπειθ. τῆς Ἀθηναίς, ἡ **πολεμικὴ**· κυρίως, **θη-
 λυκ.** τοῦ **Στρατεῖος**, εἰς, εἶον.
Στρατεύμα, τό (στρατεύω), ταυτ. **στρατεία** κ. **στρατός**. Ἡροδ.
 7, 5. Συνηθέστερον τὴν σήμερον εἶναι τὸ πρῶτον.
Στρατευματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ **στράτευμα**, ἡ ταυτ.
 -τευτικός.
Στρατευσεῖω, ἐφετικὸν ῥήμα, ἐπιδυμῶ νὰ **στρατεύσω**, Δ. Κάσσ.
Στρατεύσιμος, ὁ, ἡ, ἀνήκων, ἐπιτηδῆσις, **χρήσιμος** εἰς **πολε-
 μικὴν ὑπηρεσίαν**.
Στρατεύσεις, ἡ, κίνησις τοῦ στρατοῦ **πολεμικὴ ὑπηρεσία**.

Στρατευτικός, η, ὄν, πολεμικός, ἀνέκων, ἢ ἐπιτήδεις εἰς πόλεμον.
 Στρατεύω, μ. εὐτώ, κ. -ομαι (στρατός), εἶμαι στρατιώτης, κάμνω ἐκστρατεῖαν. 2) λαμβάνω εἰς τὸν στρατὸν, Ἡρώδ. 2, 14. 6. κ. Ἀππιαν.
 Στρατηγεῖον, τό, κ. -τήγιον, τό, εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ τόπος ὅπου ἐκατοίκει ὁ στρατηγός. 2) ἡ ἵσκηρ' τοῦ στρατηγοῦ, praetorium. 3) ἀντὶ στρατόπεδον, Σοφοκ. Αἴας 721.
 Στρατηγέτης, ου, ὁ, ταυτ. στρατηγός· ἐκ τοῦ
 Στρατηγέω, ὦ, μ. ἤσω, εἶμαι στρατηγός. 2) Μετὰ δοτ. διοικῶ τὸν στρατὸν, Ἡρώδ. 6, 72. 3) ταυτ. καταστρατηγέω, Πλούτ. Καῖσ. 103.
 Στρατήγημα, τό, ἔργον τοῦ στρατηγοῦ. ἰδίως, πολεμική τις ἀπάτη, δόλος.
 Στρατηγητικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων, ἢ ἐπιτήδεις εἰς τὸ στρατηγεῖν, Πλάτ. Φίληβ. 56.
 Στρατηγία, ἡ, ἀξία, τιμή, φρόνησις στρατηγοῦ.
 Στρατηγία, ὦ, ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι στρατηγός, Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 1, 35. κ. Ἡσυχ.
 Στρατηγικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀνέκων, πρέπων εἰς στρατηγόν, ἐμπειρος τῇσι πολεμικῇ καὶ στρατηγικῇ ἐπιστήμῃ, ἔχων ἀρετὰς καὶ προτερήματα στρατηγοῦ ἐκ φύσεως.
 Στρατήγιον, τό, ταυτ. στρατηγεῖον.
 Στρατηγίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. στρατηγική· Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 385 : ναὺς, ἡ τοῦ στρατηγοῦ, ἡ ναυάρχου· πύλαι, θύραι αἰτῆς σκηνῆς τοῦ στρατηγοῦ, Σοφοκ. Αἴας. 40.
 Στρατηγός, ὁ, ἡ (ἄγω, στρατός), ὁ ὁδηγῶν τὸν στρατὸν· ἀπείκως τὸ θηλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 491. ὡς γραμματεὺς, ἡ· 2) εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τῶν ἀρχόντων φροντιστὴν τὰ τοῦ πολέμου, ὡς τὴν σήμερον ὁ μίνιστρος τοῦ πολέμου. 3) εἰς ἄλλας δημοκρατ. ὁ πρῶτος ἀρχων.
 Στρατηλασία, ἡ, ταυτ. στρατεία, Πλούτ. ἐκ τοῦ
 Στρατηλατέω, ὦ, ταυτ. στρατηγέω, Εὐρ. Ἠλ. 321.
 Στρατηλατής, ου, ὁ (ἐλάω, στρατός), ταυτ. στρατηγός.
 Στρατηλατικός, ἡ, ὄν, ταυτ. στρατηγητικός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 4, 5, σ. 247.
 Στρατηλάτης, τό, στράτευμα φερμένον, ὠδηγημένον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 710.
 Στρατιά, ἡ (στράτις), στράτευμα· στρατιάς μετέχειν, συνεργεῖν εἰς ἐκστρατεῖαν τινά. Ζ. στρατεία.
 Στρατιάρχης, ὁ, κ. } ταυτ. στρατηγός· καὶ ἡγεμὼν διωρι-
 Στρατιάρχος, ὁ, ἡ, } σμένου τινὸς πληθους στρατιωτῶν.
 Στρατίη, ἡ, ὄνομα πόλεως, Ὀμ.
 Στρατίος, ὁ, ἡ, πολεμικός, Ἐπίρ. τοῦ Ἄρεος, καὶ τοῦ Διός, Πλούτ. Εὐμ. 17. 2) κύρ. ὄνομα.
 Στρατιώτης, ου, ὁ (στρατιά), πολίτης ὑπηρετῶν εἰς τὰ πολεμικά. 2) ξένος μὲ μισθὸν πολεμῶν, μισθοφόρος, σολδάτος Κ. Ἀριστοτ. Νικομ. 3, 2. 3) ποτάμιος στρατιώτης (ἴσως. - ὦτις), κ. στρατιωτὴς, ἐνυδρὸν τι φυτὸν θεραπεύον πληγὰς, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα, Διόσκ. 4, 102.
 Στρατίχης, ὁ, ὄν, κύριον. Ζ. Δόλιχος.
 Στρατιωτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -ωτικῶς, ἀνέκων εἰς στρατιωτὴν, ἐκδοτός εἰς τὸν πόλεμον, ἢ ἐμπειρος· τὸ στρατιωτικόν (πληθος). οἱ στρατιῶται τὰ στρατιωτικά (ἔργα, πράγματα), ὅσα ἀναφέρονται εἰς τοὺς στρατιώτας, καὶ εἰς τὸν πόλεμον.
 Στρατιωτής, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ στρατιώτης, στρατιώτισσα· ναὺς, φέρουσα στρατιώτας. Πρβ. στρατηγός. 2) ταυτ. στρατιώτης ἀρεθ. 3.
 Στρατοβέτης, ὁ, πολεμιστής (τὸ βαίνω δὲν παρατηρεῖται). 2) ὄνομα Κύρ. Ἀπολλόδ. σ. 103.
 Στρατοκήρυξ, υκός, ὁ, κήρυξ εἰς τὸ στράτευμα, Ἰώσηπ.
 Στρατολογέω, ὦ, μ. ἤσω, συνάζω στρατιώτας.
 Στρατολογία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. κ. τοῦ
 Στρατολόγος, ὁ, ἡ (στρατός, λέγω), ὁ συνάζων στρατιώτας, καὶ συνιστῶν, ὀπλίζων στράτευμα.
 Στρατόμαντις, εως, ὁ, μάντις εἰς τὸ στράτευμα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 124.
 Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, ἀρχων, ἐφορος τοῦ στρατοπέδου, Διον. Ἀλ.
 Στρατοπεδάρχια, ἡ, ἡ ἀξία τοῦ πρ.
 Στρατοπεδεία, ἡ (-δεύω), τὸ στρατοπεδεύειν.

(B.)

Στρατοπέδευμα, τό, ταυτ. στρατόπεδον, Διόδ. σ. 501.
 Στρατοπεδευτικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων, ἐπιτήδεις εἰς τὸ στρατοπεδεύειν.
 Στρατοπέδυστις, ἡ, ταυτ. στρατοπεδεία.
 Στρατοπεδεύω, κ. -ομαι, κάμνω τὸ στρατόπεδόν μου, ἐν τῷ ἢ ἐκτὸς πόλεως, Πλούτ. Τιμοκ. 27. ἐκ τοῦ
 Στρατόπεδον, τό, (στρατός, πέδον), τόπος ὅπου στέκει τὸ στράτευμα. καὶ ναυτικός στόλος, Θουκυδ. 1, 117.
 Στρατόπλωτος, ὁ, ἡ, : ῥῆται, τὸ διαβιβάζειν τὸν στρατὸν εἰς τὴν θάλασσαν, Λυκοφ. 1037.
 Στρατός, ὁ (Ζ. στέρω), στρατόπεδον, στράτευμα κατασκευαζόμενον. 2) πληθος, ὁμήγουρς : Ἀμφικτυόνων. Πίνδ. Ὀλύμπ. 5, 29. 3) δῆμος, λαός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 558. Εἶναι τὸ ἄρσεν. τοῦ ῥήματ. στρατός, ἡ, ὄν, ἐννοουμ. λαός, ὡς στρατή, ταυτ. πόρνη. Πρβ. χαμαιτύπη.
 Στρατόφι, -τόφιν, ποιητ. ἀντὶ στρατοῦ.
 Στρατοφύλαξ, ὁ, φρουρός, ἐφορος, ἐπιστάτης τοῦ στρατοπέδου, Στράβ. 15, σ. 101.
 Στράτις, ἰδος, ὁ, ὄν, κύριον.
 Στρατύλλαξ, ὁ, Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. ἵσως ταυτὸς imperatorculus, καταφρον. μικρός καὶ ἀνάξιος στρατηγός· ἡ διορθ. στρατοφύλαξ εἶναι ἀδήχη.
 Στρατυλλίς, ἰδος, ἡ, ὄν, κύριον, Ἀριστοφ. Δυσκ. 365.
 Στράτων, ωνός, ὁ, ὄν, κύριον.
 Στρατωνίδης, ὁ, ἀντὶ τοῦ πρ. Ζ. σπουδαρχίδης.
 Στρεφείς, ἦναι· Ζ. τὸ ἐφ.
 Στράφω, ἄχρ. τύπ. ἀντὶ στρέφω (ὡς τράφω. τρέφω), εἰς τὸ ὁποῖον δίδει Παρακ. ἐστραμμαι, Ἀδρ. ἐστράφην. Ὅτι εἶπαν εἰς διάλεκτον τινά καὶ στράβω, στρέβω, μᾶς διάτκουσι τὰ παραγ. στραβός, στράβαλος, στρόβος κτλ. Ζ. κ. στράγγω.
 Στραχύς, ταυτ. τραχύς, προσλ. σ.
 Στρεβάξω, ταυτ. στροβίξω· ὡς στεναίω κ. στοναίω.
 Στρέβλευμα, τό (-εῖω), στρέμμα, στράβωμα, στραβωμάτια Κ. Ο'.
 Στρέβλη, ἡ (στρεβλός), ἐργαλεῖον βατανιστικόν, τιμωρητικόν, Ἡρώδ. ὅθεν, στρεβλώω. 2) τροχός, Ἀριστοτ. ζ. πορείας. 17. 3) εἰς τὸν Αἰσχ. Ἰκετ. 450. πιθανῶς ἀντὶ κοχλίας, βίδα. 4) πιστήριον, Πλούτ. 5) στρέβλαν λέγουσι τὴν σήμερον οἱ ὑφανταὶ τῆς Θετταλίας. πολλὰ τυλίγματα νήματος, δεμένα μὲ ξυλάρια πρὸς ἄλληλα, καὶ στρυμμένα οὕτως, ὥστε ἀπατελεῖται ἐν σώμα τυλιγμένον ὀνομαζόμενον στρέβλα.
 Στρεβλοκαρδός, ὁ, ἡ, στραβοκαρδός, Ο'. ἀχρεῖς, κακός.
 Στρεβλόκερος, ὁ, ἡ, στραβοκέρατος.
 Στρεβλόπους, ὁ, ὁ, ἡ, στραβοπόδης, Εὐστάθ.
 Στρεβλός, ἡ, ὄν (στρέφω), στρεμμένος· στραβὸν λέγομεν εἰς τὴν Θετταλίαν τὸν στρεβλόποδα, καὶ Καθ. τὸ ἀντίθ. τοῦ εὐθούς. 2) εἰς τοὺς ἐφθαλ. στραβός, ἀλλήθωρος. 3) : ὀφρύς, ῥυτίδωμένη, συμμαζωμένη χυδ. Ἀνάλ. 1, σ. 242. 4) κατὰ τὸν νοῦν, στραβός ἄνθρωπος, δόλιος, κακοῦργος, Μανέθ. 4, 198.
 Στρεβλότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Στρεβλόχειλος, ὁ, ἡ, στραβοχείλης, ἡ δόλιος εἰς τοὺς λόγους του, Νικήτ. Χρ. 16. 3.
 Στρεβλώω, ὦ, στρεβλῶνω, τεντώνω, δένω μὲ τὴν στρέβλην, τεντώνω τὰς χορδὰς μὲ τὴν βίδα (κόλλοπα), Πλάτ. Πολιτεῖ. 7. 2) βατανίζω μὲ τὴν μηχανήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξαρθρόνεται, καὶ τεντώνεται τὰ μέλη· ὅθεν, ῥίς στρεβλουμένη, μύτη μακρά, ὁ-ξεῖα, καθὼς γίνεται εἰς τὸν νεκρὸν, Νίκανδ. Ἀλεξ. 442. 3) στρέφω, δένω εἰς τὰ νῦα· τὰς χεῖρας εἰς τοὺς πόδας, Ἀλκίφ. 5. καὶ Μεταφ. εἰς τοὺς Ο'. ὡς στρεβλοκαρδός.
 Στρέβλωσις, ἡ. τὸ στρεβλόνειν, βατανίζειν εἰς τὴν στρέβλην. Ἰώσηπ.
 Στρεβλωτήριον, τό, βατανιστικὸν ἐργαλεῖον, Οὐδ. τοῦ -τήριος, ἐκ τοῦ
 Στρεβλωτήρ, ὁ, ταυτ.
 Στρεβλωτής, ου, ὁ, βατανιστής. 2) τὸ βατανιστήριον. Πρβ. στρέβλη.
 Στρέμμα, τό (στρέφω), τὸ στρεμμένον, στραβωμένον. 2) τὸ στρομβούλιμα μέλους τινός. Δημοσθ. Ὀλυνθ. 3) ταυτ. στρεπτός, κ. στρεβλότης. Κ. μέτρον γῆς ἰδυναμοῦν τῷ πλέθρῳ.
 Στρέπτειγλος, ὁ, ἡ, (αἶγλη, στρεπτός) : ὁρμή, μὲ περιστρεφόμενην ἀστραπήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 335.

Στρεπτήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. στρεφύς, 'Ανάλ. 3, σ. 56.
 Στρεπτήνδα, 'Επίρ. παιγνίδιον τῶν παιδίων, εἰς τὸ ὅποιον μὲ
 ἐν κομμάτι ξύλου ῥιπτόμενον περιέστρεφαν ξύλον ἄλλο κείμενον.
 Πρβ. κόντακx παίζειν, Πολυδ. 9, 117.
 Στρεπτός, ἡ, ὄν (στρέφω), στρεμμένος, πλεγμένος, τυλιγμέ-
 νος, ὅ,τι ἐμπορεῖ νὰ στρεφῇ κτ. εὐκίνητος, εὐστροφος : γλῶσ-
 σα, 'Ιλ. υ, 248. : χιτῶν, 'Ιλ. ε, 114. θύραx πλεγμένος
 ἢ ἀλυσιδωτός : κατ' ἄλλους, ὑποδύτης, κ. στολὴς, ἐνδυμα ὑποκά-
 τω του θώρακος. 'Ο 'Αριστάρ. ἐξηγήστε λεπιδωτός, μὲ μεταλλίνας
 λεπίδας. 2) στρεπτός κύκλος, λαιμοδαίτης, ἡ περιδέραϊον πλεκ-
 τόν, καὶ ἀπλῶς ὁ στρεπτός, καὶ στρεπτά, τὰ, μετὰ τοῦ χρυσῆ,
 χρυσαὶ ἀλύσεις : ὅθεν στρεπτοφόρος, ὁ φορῶν χρυσὴν ἀλυσιν. 3)
 στρεπτός, ὁ, εἶδος στοργύλου ἄρτου, Δημοσθ. 314.
 Στρεπτοφόρος, ὁ, ἡ, Ζ. πρ.
 Στρεσυγηδών, ὄνος, ἡ, βάσανος, τιμωρία, Νίκανδ. (ἐκ τοῦ
 στρεύω, ταυτ. στρέφω).
 Στρεύω, 'Ομ. Μῆστ. ἀργοπορῶ, ἐνδιατρίβω. Παθ. Νίκαν. 'Αλεξ.
 201. βατανίζομαι, τιμωροῦμαι, πάσχω. Ζ. στράγγω, κ. στρέφω.
 Στρέφανον, τὸ, κ. Στρέφανον, ταυτὸς. ἀξίνη, πέλεκυς, 'Η-
 σύχ. ἡ ἐκ τοῦ στέφαννον μεταθ. ἡ ἢ ἐξηγήσας ψευδής, καὶ ἡ λέ-
 ξις ταυτ. στρέβλη, ἀρ. 3.
 Στρεφενδινέω, ὦ, μ. ἦτω (στρέφω, δινέω), ἀντὶ στροφοδινέω,
 ἡ στροφοδινέω, Κ. στροφογυρίζω : ὅσπε, τοὺς ὀφθαλμούς, 'Ομ.
 'Ιλ. π, 792. 2) Οὐδεν. περιστρέφω ἑμαυτὸν, Κοϊντ. Καλ.
 13, 7.
 Στρέφος, εὐς, τὸ, ταυτ. στρέμμα, 'Ησύχ.
 Στρέφος, εὐς, τὸ, μεταθ. ἐκ τοῦ στέρφος, ἄλλη λέξις παρὰ τὴν
 πρ. ὅθεν
 Στρεφόω, ὦ, Στρέφωτις, σκεπάζω μὲ δέρμα, 'Ησύχ.
 Στρέφω, μ. ψω, Παρακ. ἐτροφα, Παθ. ἐστρεμμαι κ. ἐστραμ-
 μαι, 'Αόρ. ἐστρεφθῆν κ. ἐστράφην. Οἱ διὰ τοῦ α χρόνοι εἶναι ἐκ
 τοῦ στράφω, ὡς τρέφω, τράφω, τρέπω, τράπω. Εἶναι ταυτ.
 τοῦ τρέπω προστλ. σ. διὰ τοῦτο στρέφειν κ. τρέπειν ἐξηγοῦνται δι'
 ἀλλήλων. Ζ. 'Ησύχ. εἰς ἀναστρέφειν κ. ἀνατρέπειν. 1) 'Ενεργ.
 γυρίζω ἀπὸ τῆς ἄλλης ὀφιν, λυγίζω, πλαγιαζώ. 2) στρέφω Κ.
 ὡς τὸ νῆμα εἰς τὸ γνέθειν : στρομβουλίζω, ὡς ἐστράφη τὸν πό-
 δα, 'Ηρόδ. καὶ κάμπω, λυγίζω, ὡς ξύλον ἐν ταῖς ἐργατείαις στρε-
 φόμενον, ὅθεν ἀστραβής, ὁ μὴ χαμπτόμενος : καὶ βατανίζω διὰ
 τροχῶν, κυρίως κ. τροπ. Πλάτ. Πολιτ. 1, 5. ὅθεν στρέβλη. 3)
 Μεταφ. περιφέρειν εἰς τὸν νοῦν μου : κατ' ἑμαυτὸν ἐστρεφον. 4)
 Οὐδ. κ. Μῆστ. γυρίζω εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ὡς ἐμελλε στρέφεται
 ἐκ χώρης, κ. στραφέντες ἔφευγον. 5) τὸ παθ. ἔχει ὅλας τὰς ἰση-
 σίας παθητικῶς. 6) τὸ Μῆστ. ἐγχρονίζω. 7) στροφᾶς στρέφεται,
 πλέκειν, χαλκεύειν πανουργίας. 8) στρέφεται τινός, ἀντί ἐπιστρέ-
 φεται, Σοφοκ. Αἶας, 1117. Ζ. στράφω κ. στράγγω, 9) στρέφε-
 σθαι, ἐπανίναμι, ἐπανέρχεσθαι, Μυθ. Αἴσ. Συναγ. σ. 235. Κορ.
 Στρέφα, Στρέφη. ἡ, ὄνομα πόλεως Μακεδονικῆς.
 Στρεφάϊος, αἶα, αἶον, τὸ ἐδικόν. τοῦ πρ.
 Στρέφανον, τὸ, Ζ. σιρέφανον.
 Στρέφασκεν, 'Ιων. ποιητ. παρκτ. ἐκ τοῦ 'Αορ, 1, ἐστρεφεν,
 ἐκ τοῦ στρέφω.
 Στραφάυχην, εὐς, ὁ, ἡ, στραβολαίμης, 'Αθην. σ. 484.
 Στρεφιδάτης, ὁ 'Ον. κύριον, Πίνδ. κυρίως, πατρωνυμ. τοῦ Στρε-
 φιάς. Μὲ κωμικὴν σημασίαν εἰς τὸν 'Αριστοφ., Ζ. στρεφιδάκω, κ.
 Πρβ. Μηριόνης, Παιωνίης, Κινησίας.
 Στρεφίμαλλος, ὁ, ἡ (στρέφω, μαλλός), κατσαρομάλλης Κ.
 2) Μεταφ. πανουργός, ψεύστης. Κατὰ δὲ τὸν Μ. 'Ετυμ. ταλαίπω-
 ρος, κακοπαθής.
 Στρεφίμελος τὴν τέχνην, ὁ Εὐριπ. εἰς Σχολ. 'Αριστοφ. Βάτρ.
 787. ὅστις μετέβαλε τὴν μελωδίαν εἰς τοὺς χορούς.
 Στρέφω, εὐς, ἡ, τὸ στρέφειν.
 Στρεφονδέω, ὦ (στρέφω, δέω), διαττρέφω τὸ δίκαιον, παρνο-
 μασία εἰς τὸ ὄνομα Στρεφιδάτης (ἀντὶ Στρεφιδάκω), 'Αριστοφ.
 Νεφ. 453.
 Στρεφονδοχοπανουργία, ἡ, δολιότης εἰς τὰ διαστρέφειν τὸ
 δίκαιον, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1463.
 Στρεφονδινέω, ταυτ. στρεφενδινέω. 'Αμφιβ. ἀλλά Πρβ. Στρε-
 φονδέω.
 Στρηνής, εὐς, ὁ, ἡ, κ. Στρηνός, ταυτ. τραχὺς τὴν φωνήν,
 'Απολλ. 'Ροδ. 323, κ. στρηνές ἀείφωεν ὅσα θάλασσα, 'Ανάλ. στρη-

νές φθεγγαμένη σάλπιγγι, 'Ανάλ. Στρηνές βοαν κ. στρηνύζω, ὦ,
 ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἐλεφάντων, 'Αναλ. Πολυδ. κ. στρηνόφωνος.
 στρηνός, ὁ, ταυτ. ὄργασμός, σφαδασμός, κ. Μεταφ. ὕβρις,
 Ν. Δ. καὶ στρηνός, εὐς, τὸ αὐτό, 'Ανάλ.
 Στρηνιάω, ὦ, μ. ἄσω, ζῶ πολυτελῶς, κ. ἡδοναζῶς. 2) εὐ-
 φραίνομαι ἐπὶ τινι, 'Αθην.
 Στρηνός, ὁ, Λυκόφρ. 458. κ. τὸ, κ.
 Στρηνόφωνος, κ. } Ζ. στρηνής.
 Στρηνύζω. }
 Στρεβελιχέγξ, 'Αριστοφ. 'Αχαρ, 1954. τὸ οὐδέν, γρύ. Κωμ. ἐκ
 τοῦ στρίβω.
 Στρεβλίτης, ὁ, : ἄρτος. Πρβ. στρέμμα κ. στρεπτός.
 Στρίβος, ὁ, ἡ ἀττηνής καὶ λεπτὴ φωνὴ πτηνοῦ τινός, Σχολ.
 'Αριστοφ. 'Αχ. 1034, 'Εκ τοῦ στρίζω, στρίβω. Ζ. στρίζω κ. Πρβ.
 στράγγω.
 Στρίγγος, ἡ } ταυτ. στρίγξ, ἀριθ. 1, 'Ησύχ. Κ. στρίγγαν λέγο-
 Στρίγλος, ὁ, } μεν γυναῖκα κακοήθη, καὶ ἀσελγῆ.
 Στριγμός, ὁ, ἀντὶ τριγμός, προστλ. σ. 'Αδίστακ. 'Αριστοφ. 'Ιττ.
 5, 4, 9.
 Στρίγξ, γγός, ἡ, ταυτ. κερκηνίς, εἶδος ὀρνέου. 2) σχοινίον, σι-
 γρά, στίχος, ἐκ τοῦ τριγ ἀντὶ τριγ προστλ. σ. ἐκ τούτου τὸ Λατ.
 striga. ὅθεν ἐστριγξ, ἀντὶ ἐστριγξ, ὅλη. ἐξάστιχος, ὡς κριση.
 Στριγός, ἀντὶ τριγός (προστ. σ), ἀντὶ τριγός, 'Ησύχ.
 Στρίζω, ταυτ. τρίζω προσ. σ. 2) ἀντὶ στρίγγω. Ζ. στράγγω.
 ὅθεν στριγμός.
 Στριφνός, ἡ, ὄν, ἀντὶ στιφρός, ταυτ. στιβρός, στιβαρός, πυ-
 κνός, στερεός, 'Ανάλ. 2, σ. 310, ὅπου πρότερον ἔκειτο Στρυφνός.
 2) ταυτ. τραχύς. 3) ταυτ. στρυφνός, μὲ τὸ ὅποιον συγγέεται.
 Στροβάξω, ταυτ. στροβέω.
 Στροβαλοκομάω, ὦ, ταυτ. ὕλοκομάω, 'Ησύχ. Ζ. τὸ ἐφ.
 Στροβαλός, α τύπος ἀντὶ στροβελός (ὡς ὕαλος, ὕελος) ἀπαν-
 τάται εἰς τὸ στροβαλοκομάω, 'Ησύχ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου διορθόνο-
 σι στροβελοκομάω. Εὐρίσκεται καὶ στραβαλοκομάω, κ. στραμβ.
 ὡς ἡδύνατο νὰ εἶναι καὶ στροβολοκ. χωρὶς νὰ διορθόνται τὸ ἐν
 ἀντὶ τοῦ ἄλλου.
 Στροβάνικος, ἡ ἐν τῷ στροβεῖν νικῶτα, 'Ησύχ.
 Στροβανίσκος, ὁ, ταυτ. τρίπους, 'Ησύχ.
 Στρόβελός, ἡ, ὄν, ταυτ. στροβιλός.
 Στροβεύς, εὐς, ὁ, ὄργανον περιτρεπτικόν, ὡς στρεφύς, Σχολ. 'Α-
 ριστοφ. 'Ιππ. 385.
 Στροβέω, ὦ, Στρομβέω, κ. Στρομβόω, γυρίζω ὡς στρόμβον,
 στρόβον, περιστρέφω κυκλικῶς, Φίλοστρ. Εἰκ. 2, 4. Καθ. κινῶ
 βιαίως κ. σφοδρῶς, ταράττω. Πλούτ. Νουμ. 13.
 Στρόβηλος, ταυτ. Στρόβιλος, ταυτ. ἡ συστροφὴ καὶ ὁ λαίλαψ,
 Φωτ. Δεξ.
 Στροβητός, ἡ, ὄν, στρυφογυρισμένος, μὲ βίαν κινημένος, Λου-
 κίαν. Τραγοποδ. 199.
 Στροβιλέα, ἡ, ταυτ. στρόβιλος : ὁ καρπὸς τῆς πέτυος, Γλωσσ.
 Φιλοξ.
 Στροβιλέω, ὦ, κ. -βιλίζω, Κ. στρυφογυρίζω, στρέφω ἐδῶ
 κ' ἐκεῖ.
 Στροβιλέων, ὁ, δάτος στροβίλων, Γλωσσ. Στεφ.
 Στροβίλη, ἡ. Ζ. στρόβιλος.
 Στροβιλίζω, ταυτ. στροβιλέω.
 Στροβίλιος, νη, ιον, κατασκευασμ. ἀπὸ στρόβιλον.
 Στροβίλειον, τὸ, ἐνώτιον εἰς σχῆμα στροβίλου, Πολυδ.
 Στροβιλίτης, ου, ὁ : οἶνος, ἐμπεποιημένος μὲ στρόβιλον.
 Στροβιλοβλέφαρος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἐλικοβλέψ, 'Ορφ. Λιθ.
 18, 31.
 Στροβιλοειδής, εὐς, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ στρόβιλον.
 Στρόβιλος, ὁ, σῶμα στρεφόμενον περὶ ἑαυτὸ, στρογγύλον,
 τροχός : συστροφὴ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος Κ. 'Αριστοφ. περὶ
 Κόσμ. 4, 15. καὶ εἶδος ὀρχήσεως. 2) ὁ καρπὸς τῆς κοκκωναρίας,
 τὸ κοκκωνάριον, καὶ τὸ δένδρον αὐτοῦ, Πλούτ. 11, 117. Η. Πεύ-
 κας, καὶ στροβίλους. ὅθεν καὶ ἐνώτια ἔχοντα τὸ σχῆμα τοῦτο κ.
 Στροβίλιον κ. Στροβίλη, εἶδος λεπτοῦ χορταρίου. ξανθοὶ μυελοὶ ἐκ
 στροβίλων, οἱ κόκκοι, τὰ σπειρία τοῦ κοκκωναρίου, 'Ανάλ.
 ὅθεν
 Στροβιλός, ἡ, ὄν. ταυτ. στροβελός, στράβαλος, στρεβλός
 κτλ.

Στρουβιλώω, ω, στρουβουρίζω, στρέφω κυκλικάς, Πλούτ. 8, σ. 244.
 Στροβιλώδης, εος, ό, ή, σχήμα στροβίλου, κοκκωναρίου έχων· κωνοειδής, Πλούτ. Σύλλ. 17.
 Στρόβος, ό, κ. Στροιβός, ή Στροίβος, κ. παρενθ. ν, στρόμβος (στρέβω, ταυτ. στρέφω), δίνη, συστροφή, τροχός, Αίσχ. Άγαμ. 654. Ζ. κ. στρόφος.
 Στρογγυλαίνω, Στρογγυλεύω, Στρογγυλίζω κ. Στρογγύλλω, κάμνω στρογγύλον. Ζ. στρογγύλος.
 Στρογγύλευμα, τό, } ταυτ. στρογγύλωμα.
 Στρογγύλωμα, τό, }
 Στρογγυλόγλυφος, ό, ή (γλυφή), στρόγγυλα γλυμμένος, Μαθημ. Παλ. σ. 269.
 Στρογγυλοδίνητος, ό, ή (δινέω), στρογγυλοστρεμμένος, Άδην. σ. 112.
 Στρογγυλοειδής, ό, ή, έχων σχήμα στρογγύλον, Σχολ. Λυκοφρ. 88.
 Στρογγυλοναύτης, ό, ό ταξειδεύων εις στρόγγυλον πλοΐον, Άριστοφ. παρά Πολυδ. 7, 190.
 Στρογγυλόπλευρος, ό, ή, στρόγγυλος εις τας πλευράς, Άδην. σ. 327.
 Στρογγυλοπρόσωπος, ό, ή, Άριστ. Ιστ. ζ.
 Στρογγύλος, ή, ύλον, Έπίθ. ύλως, (ύποκορ. του στρογγύς, ως μικύλος του μικύς. Ζ. στράγγω). Κ. στρόγγυλος· στρογγύλα πλοΐα, τά φορητά, Δημοσθ. Λεπ. 141. στρογγύλον στόμα, Άριστοφ. περί τής Ευριπίδου ευκινήσιας τής γλώσσης και πολυλογίας· στρογγύλη λέξις, ή εκλεκτή και καθαρά. στρογγύλως εκφέρειν, Διον. Άλικ. όθεν στρογγύλοι, κ. βραχυλόγοι, Πλούτ. 2) γεμάτος, φουσκωμένος· ιστίοις στρογγύλοις· στρογγύλως βιουσθαι, στενωός κ. λιτωός ζήν, Πλούτ. Συμπ. 14.
 Στρογγυλότης, τητος, ή, ούσιαστ. του πρ.
 Στρογγύλωφ, ό, ή, ταυτ. στρογγυλοπρόσαςτος, Φάττ. Άλέξ. παρ Άλεμάνω εις Πλοκόπ. σ. 28.
 Στρογγυλώω, ω, ταυτ. στρογγυλεύω.
 Στρογγύλω, άλλη γραφή αντί στρογγύλλω.
 Στρογγύλωμα, τό, (στρογγυλόω), τό στρογγυλημένον σώμα, Ο.
 Στρογγύλωσις, ή, ταυτ. στρογγυλότης, Έπκοκ. σ. 827.
 Στροιβάω, κ. Στροιβός, ή Στροίβος, ταυτ. στροβέω κ. στρόβος.
 Στροίβηλος, ταυτ. στρόβελος, -ίλος, πρήγμα τής κεφαλής από πληγής, Ησύχ.
 Στροιβός, ό, ταυτ. στρόβος, Ησύχ. Ζ. στροιβάω.
 Στρομβείον, τό, ύποκ. του στρόμβος, Νικανδ. Θηρ. 628.
 Στρομβέω, ω, ταυτ. στροβέω, Φιλόστρ. Εικ. 2, 4, σ. 815.
 Στρομβηδόν, Έπίθ. ώσαν στρόμβος, κωνος, έλιξ, ανεμοστροβίλος, τροχός.
 Στρόμβιλος, ταυτ. στρόβελος, -ίλος, Σχολ. Πινδ. Ολύμ. 13, 134.
 Στρομβίον, τό, ταυτ. στρομβείον.
 Στρομβοειδής, ό, ή, επί έλικοειδών κογχυλίων, και όστρέων, Ξενοφρ. Ένυδρ. τροφ. κεφ. 22.
 Στρόμβος, ταυτ. Στρόβος παρενθ. μ, κ. Στρόβιλος· δίνη, συστροφή, έλικοειδές σώμα, ως κοχλίας, τροχός, κωνος, κοκκωναρίον, ανεμοστόβιλος, αντί στροφάλιγξ, Αίσχ. Πέρσ.
 Στρομβόω, ω, κάμνω ώσαν στρόμβον. 2) περιστρέφω, ταυτ. στροβέω.
 Στρομβώδης, εος, ό, ή, έχων σχήμα στρόμβου.
 Στροπή, ή, κ. Στροφή, ταυτ. άστραπή, Ησύχ. Ζ. στράπτω.
 Στρουαίριον, τό, ύποκ. του σπρουδός, Μάρκ. Άντ. ε, 1, 5. 51.
 Στρούθειος, εία, ειον, κ. } ανήκων εις σπρουδόν, όμοιος με
 Στρουθιαχός, ή, όν, } σπρουδόν· φιλήματα, τά γινόμενα με άνοιχτόν στόμα, φιλήδονα, ήδονικά. Ζ. σπρουθίον.
 Στρουθίζω, κρώζω ώσαν σπρουδός, φλυαρώ. 2) καθαρίζω με τό σπρουθίον άριθ. 2, Διοσκ. 2, 84.
 Στρουθέον, τό, ύποκ. του σπρουδός. 2) Νοητ. ρίζιον, φυτόν, του οποίου ή ρίζα χρησιμεύει εις πλύσιν έρίων, Θεόφ. Ιστ. φ. 6, 3. 3) Νοητ. μήλον, είδος κυδωνίου, Διοσκ. 1, 160.
 Στρούθιος, ία, ιον, ταυτ. σπρούθειος.

Στρουθίων, ό, ό αυτός και
 Στρουθοκάμηλας, ό, κ. ή, Γρηγ. Ναξ. τό μέγα και μακρόλαιμον πτηνόν· διά τουτο έλαβε τό όνομα, έπειδή όμοιάζει τήν κάμηλον.
 Στρουθοκέφαλος, ό, ή, έχων κεφαλήν σπρουδοϋ, όξειαν, Πλούτ. Πολυπρ. 10.
 Στρουθόπους, οδος, ό, ή, πόδας σπρουδοϋ έχων, Σχολ. Άριστοφ. Όρν. 874.
 Στρουθός, ό, Καθ. πάν μικρόν πτηνόν· ιδίως, ό σπουργίτης, εις τόν Αίσχ. Άγαμ. αέτος· 2) ή μεγάλη σπρουδός, ή σπρουθοκάμηλας, Ηρόδ. 4, 175, 192. Άριστοφ. Όρν. 874. Ξενοφ. Άνάβ. 1, 5. 3) τό φυτόν, τό και σπρουθίον, Θεόφρ. Ιστ. φ. 9, 13. Έπίθ. φιλήδονος, άσεληγής κ. αγαπημένος ως σπρουδός, Ησύχ. Πρβ. σπρουθιαχός. Πινδ. εκ του ρέω, ρέω, προσ. στ. δηλ. κάμνω ήχον, τσιρίζω.
 Στρουθοφάγος, ό, ή, ό τρώγων σπρουδούς.
 Στρουθώ. όθεν Σπρουθωτά έλίγματα, έχων ζωγραφημένους, ή κεντημένους σπρουδούς, ως ζωώδες. Άδην. 2, σ. 184. Schw.
 Στροφαΐος, ό, Έπίθ. του Έρμου, ός τις έστήνατο εις τόν στροφέα τής θύρας φύλαξ του οικου. 2) εκ του στροφή, πανούργος, δόλιος, Άριστοφ. Πλούτ. 1153.
 Στροφάλιγξ, ιγος, ή (στρέφω), στροφή, γύρισμα· κονίης, ανεμοστροβίλος, ή συστροφή κοινορτου, Ίλ. π, 775. ταυτ. συστροφή· γάλακτος ξηρου, στρόγγυλος τυρός. Καθ. καμπύλωμα, λύγισμα, Διον. Περιηγ. 162, 584. 648. Όππιν. Κυνηγ. 2, 236. 3) στροφεύς θύρας. 4) άξων άμάξης.
 Στροφαλίζω, μ. ίτω, ταυτ. στρέφω. Ίλ. σ, 314. σχημ. ως ροπαλίζω, τροχαλίζω κτ.
 Στρόφαλος, ό, μέρος μηχανής πετροβόλου, Νικητ. Χρον. 5, 5, 10. 2) στροφάλος Έκατικός, τροχίσκος τις των μάγων, περιγραφόμενος από τόν Ψελλόν εις Σχολ. εις τούς Χαλδ. χρησμ. κ. Νικηφ. Γρηγ. εις Συνεστ. περί ένυπνίου.
 Στροφείς, εδος, ή· άρκτου κέλευδος στροφάς, δηλ. ή περί έαυτήν άεί στροφομένη άρκτος εις τόν ουρανόν, Σοφοκλ. Τρ. 132. : άελλα, ό ανεμοστροβίλος, Όρφ. Άργον. 675. 2) στροφάδες, αί, νητοιτινές, αί όποιαι περιστρέφονται πάντοτε (ίτως εξ όπτικής τιнос άπάτης)· στροφάδες, οι επιστρέφοντες γερανοί, Άρατ. 1032. 3) ταυτ. στροφάλιγξ, Διον. Περιηγ. 594.
 Στροφάω, ω, ταυτ. στρέφω, κ. στροφάω, Αίσχύλ. Άγ. 1253.
 Στροφεΐον, τό (στρέφω), όργανον, δι ου στρέφουσιτι εις τό θέατρον, ταυτ. είσκυκλημα, Πολυδ. 4, 131. 2) ξύλινος κύλινδρος, διά του οποίου σύρεται τό τής άγκύρας σχοινίον, ή γούμενα Κ. Λουκιαν. Πλοΐον ή εύχ. 5. 3) σχοινίον, Ξενοφ. Κυνηγ. 2, Ζ.
 Στροφεύς, εως, ό, οι σπόνδυλοι του τραχήλου, Πολυδ. 2, 171. 2) τό σιδήριον, περί τό όποιον στρέφεται ή θύρα, προσηρμοσμένον εις τρύπαν, ήτις όνομάζεται στρόφιγξ. Λουκιαν. Έταιρ. διάλ. Έκ του στρέφω.
 Στροφέω, ω, ταυτ. στρέφω· Ουδ. στρέφομαι, Άριστοφ. Είρ. 175. 2) πάσχω πόνους τής κοιλίας, Άλέξ. Τραλλ. 8, σ. 447. Πρβ. στρόφος άριθ. 2.
 Στροφή, ή (στρέφω), τό στρέφειν· τραχήλου. Πρβ. στροφεύς· και τροπή. 2) εις τά λυρικά δράματα, ώδή του χορου προς τούς θεατάς, ως αντιστροφή, ή άντρωδή. 3) Μεταφ. πανουργία, δόλος.
 Στροφιγγοειδής, ό, ή, ώσαν στρόφιγξ, Παλ. Μαθημ. σ. 44.
 Στρόφιγξ, ιγος, ή, ταυτ. στροφεύς, σπόνδυλος του τραχήλου, Πλάτ. Τιμ. Πολυδ. 2, 130. ρίζες θύρας, όπου έμβαίνει ό στροφεύς, άριθ. 2. 2) ή βίδα, τήν όποιαν στρέφουσι, Σχολ. Άριστφ. Νεφ. 450.
 Στροφικός, ή, όν, ανήκων ή χρήσιμος εις τό στρέφεσθαι. 2) ανήκων εις στροφήν άριθ. 2.
 Στραφείον, τό, ύποκ. του στροφίς, ίδος, ή, δέμα τής κεφαλής και του στήθους γυναικών και κορασίων άνέχον τούς μαπτούς, διάφορον τής ζώνης, Κλήμ. Άλεξ. 245. 2) στολισμός τις ιερών, Πλούτ. Άρατ. 53.
 Στρόφις, ό, Όν. κύριον.
 Στρόφεις, εος, ό (στρέφω), δόλιος, πανούργος, πολύπλοκος άνθρωπος, Άριστοφ. Νεφ. 451.

Στροφέις, ἴδος, ἡ, ταυτ. στροφή, Εὐρ. Ἀνδρ. 719.
 Στροφοδίνεω, ὦ, ταυτ. στρεφodινέω, Αἰσχ. Ἀγ. 51.
 Στροφοόμαι, οὐμαι, μ. ὠσμαι (στροφή), πᾶσχω κοφίματα
 τῆς κοιλίας.
 Στρόφος, ὁ κ. Στρόβος (στρέφω), ἀπὸ δέρμα, ἡ ἀπὸ ἑρία
 στρυμμένον δέμα, σχοινίον, ζώνη, ὡς στρόφιον, Ὁμ. Τρυν.
 Ἀπόλ. 123. καὶ ἐλικώδη μαλλία. Εἰς Αἰσχ. Ἰκέτ. 876. κείται
 στρόβος. 2) κήφιμον τῆς κοιλίας. Ἀριστοφ. Θεσμ. 491.
 Στροφώδης, ὁ, ἡ, ὁμοίος μὲ τὸν στρόφον· οὐρεα στρωφώδεα,
 οὐρα μὲ πόνον, Ἰπποκρ. Πρβ. στραγγαλῆς.
 Στρόφωμα, τό (στρωφώω), ὅθεν
 Στροφωμάτιον, τό, ταυτόστ. στροφεύς, κ. στρόφιγξ, Ἡρ.
 Πινυμ. σ. 166.
 Στρόω, ἀντί τοῦ ὁποῦ ἐνετ. στρωννύω, μ. στρώτω κτλ.
 Στρώω, ταυτ. τρώω προσλ. σ, ὡς στρίζω ἀντί τρίζω.
 Στρώμη, ἡ, πόλις Θράκης.
 Στρώμνος, ἡ, ὄν, ταυτ. σκληρός, Ἀρχιδ. σ. 62. ἐκ τοῦ στύφω,
 Στρώμονις, ὁ, κ. } μετὰ τοῦ, καὶ χωρὶς τοῦ ἀνέμος, ταυτ.
 Στρώμονις, ἰα, ἰον, } Θράκιος, ἐρχόμενος ἀπὸ τὸν ποταμὸν
 Στρώμονα ἀνεμος, Ἡρόδ. 8, 118. Ἀνάλ. 2, σ. 417.
 Στρώμονις, ἴδος, ἡ, ταυτ. στρωμονία.
 Στρώμων, ὄνος, ὁ, ποταμός τῆς Θράκης.
 Στρώνυζω, Νομ. Ἐτφ. ἀνάγν. ἀντί στρηνύζω. Ζ. στρηνής.
 Στρυφνός, ὁ, (στύφω), στρυφνός, καὶ παρενδ. ρ περιττώ.
 Πρβ. στρυφνός· ἔχων γεῦσιν ξινήν καὶ στρυφήν· ὀμφακίας κ.
 στρυφνός, Πλούτ. 7, 43. κ. τὸν κυδωνίων μήλων τὰ μείζω
 τε καὶ ἡδύω κ. ἤττον στρυφνά, Γαλην. 2) ἐπὶ ἡθους Μεταφ.
 τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἡθος, Ἀριστοφ. Σφ. 872. ὅθεν
 ἄνθρωπος ὑποχονδριακὸς καὶ δυσάρετος, Ἀριστοτ. Προβλ. 51, 7.
 Στρυφνότης, τῆτος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Στρυφνόω, ὦ, κάμνω στρυφνόν, ἡ ταυτ. στύφω, Πλούτ. Συμπ.
 Προβ. 1, 6.
 Στρύχνη, ἡ, } Τρύχιος (ἀποβολὴ τοῦ σ), εἶδος φυτοῦ, τοῦ
 Στρύχνον, τό, } ὁποῦ ἐλάνου τρία εἶδη· τὸ πρῶτον κά-
 Στρύχνος, ὁ, κ. } μνει καρπὸν πολλὰ γλυκύν, μὲ τὸν ὁποῖον
 ποιμήντις εἰς τὸν Θεόκρ. 10. 37. παραβάλλει τὴν φωνὴν τῆς
 ἐρωμένης του· ἂ φωνὰ δὲ τρύχνα. Ἀλλ' ἴσως τρύχνα εἶναι τύπος
 ἄλλος ἀντὶ τρύφνα, ἐκ τοῦ τρυφάνη, τρυφάω, τρυφή· ἄρα ταυτ.
 τρυφερός· τὸ δὲ στρύχνος εἶναι ταυτόστ. στρυφνός, τροπὴ τῶν
 δατέων, καὶ τὸ ρ παρενπ. πλεοναστικῶς ἀντὶ στυχνός, στρυφνός·
 διότι στύβω, στύφω, κ. στύγω, στύζω, ταυτόσημα ὅντα δίδουσι
 στυβανός, στυγανός, στυφανός, συγκοπ. στυβνός, στρυφνός, στυγνός,
 στυχνός, μὲ τὸ ρ, στρυφνός, στρυχνός. Περιττόν εἶναι τὸ ρ καὶ
 εἰς τὸ στρυφνός ἀριθ. 1. στρυχνὸν σίκηπι ἔχει ὁ Νίκαν. Θηρ. ἀντὶ
 δηκτικὸν τῆς γεύσεως, ἀφ' ἧ.
 Στρώμα, τό (στρώω, στρωννύω), ὅ, τι βάζεται ὑποκάτω διὰ
 νὰ καθήτη τις ἐπάνω ἢ διὰ νὰ κοιμηθῇ, Κ. στρώμα. 2) Τροπ.
 βίβλος παντοδαπῆς ὕλης περιεκτικὴ, Θεογν. 1193. 3) στρώματα
 γεφυράς, πᾶσταλοι ὑποκάτω γεφ. ὀρθότερον, ταυτόστ. στρωτῆρ
 ἀριθ. 2, Πολύαιν. 8, 23, 9.
 Στρωματεύς, ὁ (στρώμα), ταυτ. στρωματοδότης. 2) ταυτ.
 στρώματα, ἐπὶ τῶν ὁποῖων ἐκείντο παρὰ τὰς τραπεζὰς. 3) βί-
 βλος συμμίκτου ὑποθέσεως. Ζ. στρώμα ἀριθ. 2, καὶ ὁ συγγρη-
 φεύς τούτων, ὡς Κλήμης ὁ Στρωματεύς. 4) παρδαλός καὶ πλα-
 τὺς ἰχθύς τῆς ἐρυθρᾶς θαλάττης, Ἀθήν. 7, 322. Ἀρτεμ. 2, 14.
 Στρωματίξω, μ. ἴσω (στρώμα, ατος), ταυτ. στρωννύω, ἡ
 ἐπισάττω, Ἡσύχ.
 Στρωμάτιον, τό, ὑποκρ. τοῦ Στρώμα, Μάρκ. Ἀντ. ε', ι.
 Στρωματίτης, ὁ, συνεστώς ἐν στρώματι· ἔρανος, νὰ δίδῃ
 εἰς εἰς τὸν μὴ ἔχοντα στρώματα, Φώτ. κ. Ἡσύχ.
 Στρωματοδότης, τό, κ. } Ἀνέκδ. Βεακ. σ. 113. δερμάτιον, ἡ
 Στρωματοδότης, ὁ, } μάλλινον σακίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐ-
 βύλλαν καὶ περιέκλειαν τὰ ἀναγκαῖα τῆς κλίνης, δηλ. στρώμα,
 σκέπαγμα, προσκέφαλον κτ. ὡς ὁ τουρκοβαρ. σάϊσανας· στρω-
 ματόδεσμον δῆται, συσκευάζεσθαι, ἰμάντι συνδῆται, ἦσαν ἔργα
 διωρισμένου δούλου, Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. 17, 7.
 Στρωματοθήκη, ἡ, θήκη, τόπος στρωμάτων, Νικήτ. Χρον.
 10, 6.
 Στρωματοφυλάξ, ατος, ὁ, ἡ, δηλ. στρωμάτων φύλαξ.
 Στρωμνὴ, ἡ, στρώμα, εἰς τὸ ὁποῖον κοιμῶνται· κρεβάτι ὕπνου

ἐκ τοῦ

Στρώωνυμι, ἡ Στρώωνύω, μ. στρώσω, (στρώω, στρώω), Η.
 στρώνω, ἐξαπλόνω, καταβάλλω· Ζ. στέρω.
 Στρώωνύς, ὁ, ὁ λαγός· κυρίως, εὐναίος, ὁ ἐκ φόβου καθεήμενος
 εἰς τὴν φωλεάν του. Πρβ. πτώξ.
 Στρώσις, ἡ, τὸ στρωννύειν.
 Στρωτῆρ, ἡρος, ὁ, ταυτ. στρώτης. 2) τὰ ξύλα τῆς σκεπαστῆς,
 τὰ ὁποῖα ἐμπόρει νὰ βλέπηται καὶ νὰ ἀριθμῇ· ὅθεν παροιμ.
 ἐπὶ μεθύσου, ὅταν μὴ δύνηται τις τοὺς στρωτῆρας ἀριθμεῖν.
 Θεόφρ. σ. 463. 2) τὰ ξύλα τῆς σκεπαστῆς, ἐπάνω τῶν ὁποῖων
 ἐβάλλοντο αἱ κεραμίδες, ἡ αἱ πλάκες, Φιλ. Μαθ. ἄλλως, κά-
 μαξ, κ. χόραξ, Λιβαν.
 Στρωτηρίδιον, τό, ὑποκρ. τοῦ πρ.
 Στρώτης, ὁ (στορέω, στρώω), ταυτ. στρωτῆρ ἀριθ. 1. δηλ.
 ὅστις στρώνει, κ. κυρίως, ὅστις βάλλει τὰ στρώματα, ἐπάνω
 τῶν ὁποῖων ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν, Πλούτ. Πελοπ. 30.
 Στρωτός, ἡ, ὄν, στρωμένος, σκεπασμένος, ἐξηπλωμένος.
 Στρωφάω, ὦ, ποιητ. ἀντὶ στρέφω, Ὁμ. Θεογ. ὡς τρωπάω
 αἰτὶ τρέπω.
 Στυβανὰ, συγκοπ. στυμνὰ, ὡς στυγανὰ, συγκοπ. στυγνὰ, Ἡσύχ.
 Στύβω, ταυτ. στύφω, στύζω, στύγω· ὅθεν Παρακ. ἐστυβα, ας, ε,
 ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ σκυθρωπάω· Ζ. στύω.
 Στυγανός, ταυτ. στυγνός, Αἰσχίν. Ῥήτ. σ. 21.
 Στυγάνωρ, ἡ (στυγέω, ἀνήρ.), ἡ μιτουσα τοὺς ἀνδράς, Αἰσχ.
 Πέρ. 724.
 Στυγάς, ατος, ὁ (στύγω, ἄζω), μισητός· ὑποχονδριακός, πα-
 ράξενος.
 Στυγαρός, ταυτ. στυγερός· Πρβ. στυγανός· τύπος ἀνάλογος
 τοῦ στιβαρός, στιβερός.
 Στυγερός, α, ὄν, Ἐπίρ. -ερός (στυγέω), μισητός, ἀποτρό-
 παιος, Ἰλ. γ, 404, φοβερός, λυπηρός, ἐχθρικός· στυγερός δὲ
 αἰ ἐπλέτο θυμῷ, Ἰλ. ξ, 158.
 Στυγερότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Στυγερώπης, εος, ὁ, ἡ, κ. } σκοτεινός, λυπημένος κατὰ τὸ
 Στυγερώπης, ὁ (ὥψ), } βλέμμα. 2) τοῦ ὁποῖου τὸ
 βλέμμα εἶναι μισητόν, φοβερόν. Ἡσίοδ. Ἐργ. 193.
 Στυγέω, ὦ, μ. ἴσω, μισῶ, φοβοῦμαι, Ἰλ. α, 186. δὲν πι-
 πτεύομαι, δὲν εὐαγγέλιζομαι, Ἀπολλων. 2, 268. Ὁ Μέλ. στύξω, κ.
 Ἀόρ. ἐστυγον εἶναι ἐκ τοῦ στύγω, ἡ στύζω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Στύγημα, τό, μῖσος, φόβος.
 Στυγητός, ἡ, ὄν, μισητός, ἄξιος μίσους, Αἰσχύλ. Προμ. 596.
 Στύγιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ (στύξ), ἀνήκων εἰς τὴν στύγα, φο-
 βερὸς, μισητός· ἡμέρα ἀποφράς κ. στύγιος, Πλούτ. 9, σ. 292.
 Ζ. στύξ.
 Στυγνάξω, μ. ἄτω (στυγνός), λυποῦμαι· ἰδίως, φαίνομαι λυπη-
 μένος, Ν. Δ. Ζ. στύγω κ. στύφω.
 Στυγνοποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν στυγνόν, Σχολ. Σοφοκλ. Τρ. 1066.
 Στυγνός, ἡ, ὄν (στύζω), συγκοπ. ἐκ τοῦ στυγανός, λυπημένος,
 μελαγχολικός, σκοτεινός· ὄμμα, σκυθρωπὸν, περίλυπον. 2) ὅ, τι
 προξενεῖ λύπην, μισητός, ἐχθρικός, κακός, θλιβερός, Σοφοκλ.
 Οἶδ. Κ. 1390.
 Στυγνότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Στυγνόχροις, ὁ, ἡ, ἔχων λυπηρὸν ἢ μαῦρον χρῶμα, Νικήτ.
 Χρον. 17, 10.
 Στυγνόω, ὦ, κάμνω μελαγχολικόν, λυπημένον, Ἀνάλ. 2, σ. 380.
 Στυγοδέμενος, ὁ, ἡ, κ. } (στυγέω, δέμνω), μισῶν τὴν
 Στυγοδέμενος, ὁ, ἡ } κλίνην τοῦ γάμου, μισῶν τὸν γά-
 μόν, τὸν ἄνδρα, τὴν γυναῖκα, Ἀνάλ. 3, σ. 33.
 Στύγος, τό, μῖσος, μισητόν πρᾶγμα, Ἀπολλων. 4, 445. Ζ.
 στύξ. 2) λύπη, πόνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1, 569.
 Στύγω, ἡ } ἀρχ. τύπος τοῦ στυγέω· μ. στύξω, Ἀόρ. ἐττυξα,
 Στύζω, } 2, ἐστυγον· ἀπορῶ, καὶ κυττάζομαι, βλέπω κα-
 ταφρονητικῶς· μισῶ· καὶ ἐπειδὴ τοῦτο γίνεται μὲ σύστασιν καὶ
 συστροφὴν προσώπου· διὰ τοῦτο, ἀντὶ εἶμαι σοβαρός, κατηφής,
 ἡ σπουδαῖος· κατέστυγον αὐτήν, Ὀδυσ. κ, 113. στυγέη, Ἰλ.
 α, 186. νὰ μισῇ, νὰ φοβῇται· στύξας ἄξια καὶ γελάσας, ἐπὶ
 τῆς σοβαρότητος τοῦ σατυρικοῦ τιμωροῦ Ὀδυσ. λ. 501, στύξαι-
 μι, ἦθελαι τοὺς κάμει νὰ ἐκπλαγῶσι. Τὸ στύζω εἶναι συγγεν. καὶ
 τοῦ στύφω. Τὸ στύβω ἀντὶ σκυθρωπάω ἀνήκει εἰς ταῦτα· ὅθεν,
 στύψαι, στυγνάσαι, Ἡσύχ. Ζ. στύω.

Στύλαξ, ὁ, σιδηροῦντι ἐργαλεῖον, Πολυδ. 10. 167.
 Στυλῆς, ἡ, κ. } ὑποκ. τοῦ στύλου. 2) μέροστί τοῦ καρα-
 Στυλίσκος, ὁ, } βίου, Πλούτ. Πομπ. 24.
 Στυλίτης, ὁ (στύλος), ἀνήκων εἰς στύλον, ὅμοιος μέ στύλον.
 Στυλλάγειον, τό, ὄνομα πόλεως, Πολύβ.
 Στυλοβάτης, ὁ (στύλος, βαίνω), πους στύλου.
 Στυλοσιδής, εἶς, ὁ, ἡ, ὅμοιος μέ στύλον.
 Στυλοπενάκειον, τό, Νομ. στύλος μέ εἰδωλόν· ὀρθότερον,
 ταμῖον προτομῶν.
 Στύλος, ὁ, κ. } (Ζ. στύω, κ. Πρβ. στήλη κ. στόλος), ταυτ.
 Στύλος, ὁ, } στήλη, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 50. στύλος λέγεται κοι-
 νῶς τήν σήμερον· ὅθεν περίστυλος. 2) μυτηρόντι σῶμα, ἡ γρα-
 φῆς, τό κονδύλιον (ἐκ τοῦ στόλος αἰολ. ὡς νόσος, νύσος.)
 Στυλόω, ὦ, Κ. στυλόω, στερρόω μέ στύλους· Μεταφ. ὡς
 μέ στύλους· ζῶν διὰ τῶν τέκνων, τὰ ὅποια εἶναι στύλος ταν
 γονέων. κ. οἰκογένεια χωρίς τέκνα εἶναι οἶκος ἄστυλος, Ἀνάλ.
 Κ. στυλόω τὰ ὁμμάτιά μου εἰς τί, ἀντί προσηλόω.
 Στύμα, τό, Αἰολ. ἀντί στόμα, Θεόφρ. 29, 25.
 Στύμα, τό (στύω), ἡ ὀρθή στάσις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, Ἀθήν.
 2, σ. 20.
 Στύμμα, τό, Αἰολ. στοῦμμα, πᾶν ὅ, τι στύψει, πυκνώνει, στε-
 ρεώνει· Ζ. στύψις, κ. στύψω.
 Στυμνά, συγκοπ. ἀντί στυβανά, ταυτ. σκληρά· Ζ. στύβω.
 Στύμος, ὁ, Ζ. στύπος.
 Στυμφαλῆς, ἔδος, ἡ· στυμφαλίδες ὄρνιθες· ἐκ τοῦ
 Στύμφαλος, -ψηλος, ἡ, πόλις Ἀρκαδίας.
 Στυμφή, ἡ, ταυτ. Χαλκίς. Τό αὐτό καί Τυμβή.
 Στύξ, ὑγρός, ἡ (στύγω, στύζω, στυγή), ποταμός τῆς Ἀρκαδίας
 ψυχρός καί θανατόνων, Πανσ. 8, 18. 2) ποταμός τοῦ ἄδου, εἰς
 τόν ὅποιον ὠρρίζοντο οἱ Θεοί, Ἰλ. ξ, 36. 3) πυρετός μέ ῥίγος,
 Θεόφρ. Αἰτ. φ. 5, 20. 4) ἀντί στύγος, τό, Αἰσχ. Χομφ. 528.
 καί Ἀλκίφρ. 3, 34. τήν Ἀθημαῖον στύγα, ἀντί μῖσος. 5) μία
 τῶν ὠκεανίδων, Ὁμ. Τμν. εἰς Δήμητ. κ. Ἀπολλοδ. [Στύξ ἔχει
 λόγον πρὸς τὸ στυγή, ὃν ἔχει τρύξ πρὸς τὸ τρυγή· κρόξ,
 κροκή· πύξ, πυγή· προσέτι στάξ ἀντί σταγών, στίξ ἀντί
 στίχος κτλ].
 Στυπάξω, κτυπῶ μέ τὸ ξύλον (στύπος)· ὅθεν ἀποστυπάξω·
 φοφέω, βροντῶ, Ἡτύχ., ἐπειδὴ τὸ πρωτότυπον εἶναι τύπος
 (κτύπος).
 Στύπαξ, Στύπαξ, ἄκος, ὁ (στύπη), χλευαστικόν ὄνομα τοῦ
 τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῦ Εὐκράτους, Ἐτυμ. Μ. Σχολ. Ἀριστοφ.
 Ἰπκ. 129. Νομ. ταυτ. στυπειοπώλης· ἄλλος κωμικός τὸν ὠνό-
 μασεν ὀνοστήππακα· Ζ. στύπαξ.
 Στυπεῖον, Στυπεῖον, Στυπῖον, τό, τὸ Κ. στουπί, λινάρι
 ἀκατέργαστον· ἄλλοι τὸ εἶπαν κ. στίππουν, Ἡρόδ. 8, 52. Ζ.
 στύπη. 2) πίτυρα τοῦ αἰεύρου· καί τσίπουρα ἐλαίων. ταυτ.
 σκύβαλον, τὸ ὅποιον ἴσως εἶναι ἀντί στύπαλον, στύβαλον, ὡς
 καί Ἡτύχ. ἔχει στυφαλμεῖν ἀντί σκυβαλίζειν· στ. κ. σκ. ἀλλά-
 ζονται.
 Στυπειοπώλης, Στυπιοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν στουπί, κ. σχοινία,
 Ἀριστοφ. Ἰπκ. 129.
 Στύπειος, κ. Στύππειος, εἶα, εἰον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ
 Στύπη, κ. Στύππη, ἡ, κυρίως, ταυτ. στύπος, στέλεχος, κορμός·
 καί τὸ χοιρόν μέρος τοῦ λιναρίου. Ἐκ τοῦ στύπος πληθ. στύπη,
 τὰ, γίνεται στύπη, ἡ, ὡς σκάφη, τὰ, σκάφη, ἡ, κτλ.
 Στύπινος, νη, νον, κ. Στύππινος, ἀπὸ στουπί κατασκευασμ.
 Διόδ. Σικελ. 1, 35.
 Στυπιοποιός, ὁ, ἡ, ὁ ποιῶν στύπινα πράγματα.
 Στυπιοπώλης, ου, ὁ, ταυτ. στυπειοπώλης.
 Στυπογλύφος, ὁ, ἡ, ὅστις γλύφει, ἐργάζεται ξύλα, (στύπη,
 τὰ), Ἡτύχ.
 Στύπος, τό, κορμός δένδρου, στέλεχος, ξύλον, ῥάβδος, Σχολ.
 Ἀπολλων. 1, 1117. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει κ. στύμος αἰολ. τροπῇ τῶν
 β, π, μ. Ἐκ τούτου τὸ Λατ. stipes.
 Στύπαξ, Στυπεῖον, Στύππειος, Στύππη, Στύππινος. Ζ. Στύ-
 παξ, Στυπεῖον, κτλ.
 Στυπτηρία, ἡ, ἡ, νοητ. γῆ, ἡ χαλκίτις, Ἰπποκρ. Ἡρόδ. 2,
 180. Διόδ. Σ. 5, 10. Διοσκ. 5, 12. Κ. στύψις, ἡ στύψη.
 Στυπτήριος, ἰα, ἰον, (στύψω), Κ. στυφός, ὅποια εἶναι
 εἰς τήν γεῦσιν τὰ ἄγωρα ὀπωρικά.

Στυπτηριώδης, εἶς, ὁ, ἡ, ὡς ἂν στυπτηρία.
 Στυπτικός, ἡ, ὄν, (στύψω), προξενῶν στυφήν γεῦσιν· Κ.
 στυπτικά, τὰ πάντα τήν διάρροϊαν.
 Στύρα, τὰ, ὄνομα πόλεως, Ὁμ.
 Στυραχίζω· Ζ. στύραξ.
 Στυράχινος, ἡ, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ στύρακα ἀριθ. 2.
 : ἀκόντιον, Στράβ.
 Στυράχιν, τό, ὑποκ. τοῦ στύραξ.
 Στύραξ, ἄκος, ἡ, ταυτ. σαυρωτήρ· Ζ. στύω. 2) ἡ, κ. ὁ, φυ-
 τὸν ἀκανθῶδες, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκβαίνει τὸ στύραξ, ἄκος, τό,
 κόμμι χρήσιμον εἰς θυμιάσιν· ὅθεν, -ραχίζω, μ. ἴσω, τρυπῶ
 μέ τὸν στύρακα.
 Στύραξ, ὁ, ὄνομα κυνός, Ξενοφ.
 Στυρβάξω, ἀντί τυρβάξω, στυρβάξω.
 Στύσις, ἡ, ὀρθότερον, Στύσις, (στύω), ταυτ. στύμα, Ἀνάλ.
 2, σ. 204.
 Στυτικός, ἡ, ὄν, διεγείρων τήν στύσιν, Ἀθήν. σ. 18.
 Στυφεδανός, ταυτ. τυφεδανός.
 Στυφελίζω, μ. ξω, Δωρ. σπρώγγω, ὠθῶ, κτυπῶ, διώκω μέ
 ὀρμήν κ. βίαν, Ὁμ. κακομεταχειρίζομαι τινά μέ λόγους καί μέ
 ἔργα, Ἰλ. φ, 380.
 Στυφελισμός, ὁ, ὕβρις, καταφρόνησις μέ δαρμόν, Ἀριστοφ.
 [Ἐκ τοῦ στυφελός, ἀλλὰ τὸ στυφελός τοῦτο δὲν πρέπει νὰ εἶναι
 τὸ ἐφεξῆς. ἀλλ' ἄλλο γινόμενον ἐκ τοῦ στύπος, ταυτ. τύπος, ὅθεν κ.
 στυφῶν ἀντί τύπτειν, Ἡτύχ. Ζ. στυπάξω, ἡ· πρέπει νὰ τὸ ἐκλά-
 βωμεν ἐκ τοῦ στύψω ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ στέβω, στείβω,
 ὡς ἐσχημ. καί τὸ στέμφυλον.]
 Στυφελός, ἡ, ὄν, συγκοπ. στυφλός (ἐκ τοῦ στύψω), στυφός
 ὡς ἄωρος ὀπώρα, σκληρός, τραχύς, : πέτρα, γῆ. 2) τραχύς τὸ
 ἦθος, αὐστηρός· στυφελός ἐφέταις, Αἰσχ. Πέρ. 80.
 Στυφελώδης, ὁ, ἡ, : πέτρα, ταυτ. στυφελός, Κοῖντ. 12,
 449.
 Στυφλός, ἡ, ὄν, ταυτ. στυφελός.
 Στυφνός, ἡ, ὄν, ταυτ. στρυφνός, ἐκ τοῦ στύψω· Ζ. στρυ-
 χνός.
 Στυφόεις, εἶσα, εν, ποιητ. ἀντί στυπτικός, στρυφνός, Νί-
 κανδ. Ἀλ. 375.
 Στυφοκόπος, ὁ, κ. Στυφοκόμπος, ὅστις εἰς τὸ παιγνίδιον
 κτυπᾷ μέ τήν ῥάβδον τοὺς ὀρτυγας (στύπος, στύπος, κόπτω),
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 1299. Ζ. ὀρτυγοκόπος. Περὶ τοῦ στυφοκόμπος· Ζ.
 δοξοκομπέω, κ. ὑπέροκοπος.
 Στυφός, ἡ, ὄν (τοῦτο συνηθίζομεν τήν σήμερον), ταυτ. στρυ-
 φνός, Βασίλ. Ὁμ. 5 εἰς ἐξαήμε.
 Στυφότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) πυκνότης, στερεότης,
 Πλούτ. 6, σ. 365.
 Στύψω, (στύβω), παρακ. ἔστουβα, ἔχω στυφήν γεῦσιν, ὡς τὰ
 ἄωρα ὀπωρικά. 2) συσφίγγω, πυκνῶν, Ἀνάλ. 3, σ. 232. 3) Με-
 ταφ. στυγνάξω, Ἡτύχ.
 Στύψις, ἡ, ἡ στυφή γεῦσις. 2) εἰς τήν βαπτικὴν προπαρασκευῇ
 τῆς βαφῆς μέ στυπτικά μέσα, διὰ νὰ γείνη τὸ χρῶμα ἀνεξάλει-
 πτον· Ζ. προστύψω, προυποστυφή. 3) εἰς τήν σκευασίαν τῶν μύ-
 ρων· στύψειν λέγεται τὸ διὰ ὑλικῶν τινῶν μέσων προστιθεμένων
 εἰς τήν κυρίως ὕλην τοῦ μύρου ποιεῖν τὸ μύρον σταθερόν, καί
 πολυχρόνιον εὐωδίαν ἔχειν· τοιοῦτο τι ὑλικόν μέσον ὀνομάζεται
 στύμμα· Κ. ταυτ. στυπτηρία. 2) ταυτ. δυσκοιλότης.
 Στύω, ἄλλος τύπος τοῦ στάω, εἰς ἐνεργ. σημασίαν, ἴσημι,
 στήνω. Κυρίως, στύω, ὀρθῶν, σηκώνω τὸ ἀνδρικόν μέλος, τήν
 ψυχλὴν· ἔστυκος πέος, τὸ ὀρθῶς ἰστάμενον, κ. Μέσ. στύομαι,
 δηλ. σηκώνεται ὀρθῶν τὸ μέλος μου. Ἐκ τούτου οἱ Κωμικ. τὸ
 Ἀστυάναξ, καί Ἀστυάγης εἶπαν παικτικῶς ἀντί τοῦ, ὅστις οὐ
 στύεται· Ζ. μηριόνης. Καί Ἀστν, ἡ πόλις, ἐκ τοῦ στύω, μέ τὸ
 α εὐφών, ἀντί ἡ ἰσταμένη. Οἱ τύποι στύβω, στύψω, στύζω,
 στύγω, στυγέω εἶναι τροπικοί· ἀλλὰ τὸ στύψω κεῖται καί ἀντί
 στίω· ὅθεν ἀναστίψω, ἀντί ἀναστύω, ἀναφλάω· κ. ἀστυφίη,
 ἀντί ἀστυσίη, ἀκινήσια τοῦ μέλους. Εἰς τὸ στύψω ἀνήκει στύ-
 πος, κ. στύπη, κ. στύλος, στόλος, στήλη, στύραξ, σταυ-
 ρός.
 Στωά, ἡ, Ἰων. Δωρ. ἀντί Στοά, Στοά· ὅθεν
 Στωδῖον, τό, ὑποκ. τοῦ στοά, Ἐτυμ. Μ.
 Στωικός, ἡ, ὄν· Ζ. στοά.

Στωίς, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ Στωϊκός.
 Στωλός, ὁ, ὄνομα Θρακικῆς πόλεως.
 Στωμοδόκος, ταυτ. στομοδόκος, ταυτ. στωμύλος.
 Στωμυλέω, ὦ, κ. } -εύομαι, κ. στωμύλλω, ομαι, Ἀριστοφ.
 Στωμυλεύω, κ. } Νεφ. 1001. φλυαῶ, πολυλογῶ, ὁμιλῶ ὡραία,
 καὶ ἀστεία, καὶ χαρίεντα· Ζ. στωμύλος.
 Στωμυλήθηρος, ὁ, Ἀθήν. σ. 381. καὶ
 Στωμυλήθρος, ὁ, ἡ, Ἀριστ. 1, ἐπιστ. 1. πολύλογος, φλύα-
 ρος· Ζ. ῥωποπερπερήθρα.
 Στωμυλία, ἡ (στωμύλος), πολυλογία, εὐφράδεια, Ἀνάλ.
 Στωμυλιοσυλλεκτήθης, ὁ, ὅστις συλλέγει, συνδέει
 φλυαρίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 841.
 Στωμύλλω· Ζ. στωμυλέω· ὅθεν
 Στωμύλλμα, ταυτ. στωμυλία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 92.
 Στωμύλος, ὁ, ἡ (στόμα, στόμος), ὅστις ἔχει ἀγαθὸν στόμα,
 εὐλωττός, εὐφράδης, ἀστία καὶ τερπνὰ ὁμιλῶν, ἐλαφιστικός
 εἰς τὸ λέγειν, Πλάτ. ἐπίρ. 32. Ἀνάλ. 3, σ. 268. καταπειττι-
 κός· πολύλογος, φλύαρος (Ἰων. Δωρ. ἀντί στομύλος.)
 Σὺ, Ἀττ. σύγε, Δωρ. τὺ, (Λατ. lu), τύνη, τούνη, τύγα, Γεν.
 σοῦ, σοῦγε, σέο, ποιητ. σείο, Αἰολ. σεῦ, Ἀττ. σέοθεν, σέθεν,
 (ἐξ ἐναντίας δέ τευ, τέου, τείο, τεῦς, τεοῦ, ἐκ τοῦ ἀρχαίου Τός,
 καὶ κείνται ἀντί τινός ἢ τίνος)· Δοτ. σοί, Δωρ. τοί, τίν,
 ποιητ. τείν. Αἰτ. σέ, Δωρ. τέ κ. τὺ. Τά δυῖα κ. πληθ. Ζ. εἰς
 σφῶϊ κ. ὑμεῖς· Ἐκ τοῦ σύ, γεν. σέο εἶναι ἡ κτητική αὐτῶν. σός,
 σή, σόν, συναίρ. ἐκ τοῦ σέος, σέη, σεόν, ὡς ἐκ τοῦ εός, ἐή,
 εόν συναίρ. ὅς, ἡ, ὄν.
 Σὺαγρεα, ἡ, ὄνομα πόλεως τῆς Κιλικίας.
 Σὺαγρεῖος (ἀντί Σὺαγρεος), κ. Σὺαγριος, ὁ, ἡ (σὺαγρος),
 ἀνήκων εἰς ἀγριοχοίρον.
 Σὺαγρεσῖα, ἡ, (σὺών ἄγρα), κυνήγι, θήρευμα ἀγριοχοίρων, Ἀνάλ.
 Σὺαγρίε, ἡ, ἴδος, ἡ, ἰχθυετικὴ θαλάσσιος.
 Σὺαγρος, ὁ, (σὺς, ἀγριοί), ἀγριοχοῖρος. 2) (σὺς, ἄγρα), κυνη-
 γός ἀγριοχοίρων. 3) ὄν. κυρίον. Αἰλ. Π. Ἰστ. 14, 21.
 Σὺαγρώθης, ὁ, ἡ, ὁμοῖος μὲ σὺαγρον.
 Σὺαγχος, ὁ, ἡ (ἄγχω), πύγων τοὺς χοίρους· ὄνομα ρίζης τινός·
 Πρβ. παρδαλίαγchon, κ. ὀροβάγχη.
 Σὺαῖνα, ἡ, ἡ σιρόφα Κ. 2) ἰχθύς τις τῆς θαλάσσης, Ὀππιαν.
 Σὺανία, ἡ, Δωρ. ἀντί σὺνηία, Λακων. θουαία κ. ὑνηία, τὸ ὅπ· Ζ.
 Σὺαῖς, ἡ, ἴδος, ἡ, χοιρίδιον. 2) ἀντί θουαῖς, ἴδος, ἡ. 3) ἀντί ὑαῖς,
 ἴδος, ἡ.
 Σὺασσος, ὁ, ὄνομα τόπου τῆς Φρυγίας.
 Σὺβαξ, ὁ, ἡ, κ. Σὺβαῖς, ὁ, ἡ, Σὺβαλῆς, ὁ, ἡ, κυρίως, ἀτελ-
 γῆς, φιλήδονος. 2) ῥυπαρός· [Ἐκ τοῦ σὺς, σὺάω, σὺβάω· Ζ. θῦω.]
 Σὺβαρίζω, ἀτελγαίνω· ἐκ τοῦ
 Σὺβαρις, ἡ, ἀτέλγεια· Σὺβαρίτης, ὁ, ἀτελγῆς, Σὺβαριτικός,
 ἐκδοτός εἰς τὴν ἀσωτίαν· ἐκ τοῦ Σὺβαρις, ἡ, πόλις τῆς Ἰταλίας,
 ὅπου ἐπεκράτει τρυφή κ. ἀτέλγεια· Ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις ἔλαβε τὸ ὄνομα
 ἐκ τοῦ σὺβαρός, δηλ. σοβαρός, πολυτελής, μεγαλοπρεπής· καὶ ἐκ τοῦ
 τοῦ εἶπαν καὶ Σὺβριάζω, σὺβριατμός, σὺβριακός· Ἀρα ἐκ τοῦ
 σόομαι, σύομαι, σοβαρός, σὺβαρός (σοβρός), Σὺβαρίς, σὺβα-
 ρίζω, μεταθ. σὺβριάζω κτλ.
 Σὺβαρίτης, ὁ, -βαρίτις, ἡ, ἐθνικὸν ἐκ τῆς πόλεως Σὺβαρίας·
 Μεταφ. φιλήδονος. Ἰδε τὸ πρ.
 Σὺβαρίτις, ὁ, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς Σὺβαρίτην· Μεταφ. φιλή-
 δονος. Γράφεται καὶ Σὺβαριτικός ὡς κ. Σὺβαρίτης.
 Σὺβάριτας, -α, ὁ, ὄν. κύριον.
 Σὺβήνη, ἡ, ἡ Σὺβίνη, θήκη αὐλῶν· Πολυδ. 10, 153. ταυτ.
 σιβύνη· Ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ σὺβήνη κατὰ διάλεκ.
 Σὺβόσιον, τὸ (σὺς, βόσις), ἀγέλη χοίρων. 2) σταῦλος χοί-
 ρων, Ὀμ. ὅπου διὰ τὸ μέτρον ἀνεγ. σὺβόσεια.
 Σὺβότα, τὰ, ὄνομα λιμένας τῆς Θεσπρωτίας καὶ τριανησίδια πλη-
 σίον Κερκύρας, χοίρους ἔχοντα πολλούς, Σχολ. Θουκυδ. κ. Στράβ.
 Σὺβότης, κ. Σὺβώτης, ὁ, ποιμὴν χοίρων.
 Σὺβρα, μεταθ. ἐκ τοῦ σὺρβα, ἀντί τὺρβα.
 Σὺβριάζω, Σὺβριακός, Σὺβριασμός, ὁ, ταυτ. σὺβαρίζω κτ. Ζ.
 σὺβαρις.
 Σὺβωτέω, ὦ, εἶμαι χοιροσβοτικός· ἐκ τοῦ
 Σὺβώτης, κ. Σὺβότης, ὁ, (σὺς, βώω), χοιροβοτικός.
 Σὺβωτικός, ὁ, ὄν, ἀνήκων εἰς σὺβώτην, ἐπιτήδεως νὰ εἶναι
 σὺβώτης.

Σὺβώτρια, ἡ, ἐκ τοῦ σὺβωτήρ, ταυτ. -βώτης.
 Σὺγγαλακτός, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμογάλακτος. Θεοφάνης.
 Σὺγγαμβρος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὁμογάμβρος κ. συγγαμβρής, κ. Κ.
 Σὺγγαμέω, ὦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινα νυμ-
 φεῖομαι, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 10, 99.
 Σὺγγαμος, ὁ, ἡ, ἡνωμένος διὰ γάμου, νυμφευμένος, ὑπαν-
 δρευμένη - γαμήλια, ἡ, γάμος, συνοικέσιον, Γλωσσ. Στεφ.
 Σὺγγανύσχω· εὐ πράττοντι συγγανύσκεσθαι, συγχαίρειν, Θεμιστ.
 σ. 58.
 Σὺγγελάω, ὦ, γελῶ ὁμοῦ.
 Σὺγγενεολογέω, ὦ, μ. ἦσω, εἰς τὴν σειράν τῶν προγόνων
 καταλέγω ὁμοῦ, συναριθμῶ.
 Σὺγγένεια, ἡ (συγγενής), ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. 2) ταυτ.
 συνουσία σαρκινή, Ἐρατοστ. Καταστ. 1, σ. 99. Γαλην. Γλωσσ.
 3) σχέσις τῆς ἀποικίας πρὸς τὴν μητρόπολιν. 4) ἀντί συγγενής,
 ἀφηρημ. ἀντί συγχευμένου, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 85.
 Σὺγγενέτειρα, ἡ, κοινὴ μήτηρ. 2) κοινὴ ἀδελφή, Εὐρ. Ἥλ.
 746. Ζ. ὁμοσπóρος.
 Σὺγγενέτις, ἡ, ταυτ. πρ. ἀρίθ. 1.
 Σὺγγενής, ἴδος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -γενῶς, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους,
 τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, συγγενής καὶ Κ. καὶ Τροπ. : πράγματος,
 Πλάτ.
 Σὺγγένησις, ἡ, συνέλευσις, ἀντί συνουσία, Πλάτ.
 Νόμ. 12.
 Σὺγγενικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀνήκων, πρέπων εἰς συγ-
 γενεῖς.
 Σὺγγενίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. ἡ συγγενής, Πλούτ. 7, σ. 76.
 Σὺγγεννάω, ὦ, γεννῶ ὁμοῦ.
 Σὺγγεννήτωρ, ὅς, ὁ, γεννῶν ὁμοῦ.
 Σὺγγεύομαι, γεύομαι ὁμοῦ, ἡ συντρώγω, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ.
 1115.
 Σὺγγεωργός, ὁ, βοηθός, σύντροφος εἰς τὴν γεωργίαν.
 Σὺγγηθέω, κ. } συγχαίρω.
 Σὺγγήθω, }
 Σὺγγηράσχω, -γηράω, -γήρημι, μ. ἄσω, περὶ τὸ γῆρας
 εἰς πραγματ. ἡ ὁμοῦ μὲ τί· μέχρι γῆρας συζῶ μὲ τινά.
 Σὺγγηρος, ὁ, ἡ (γῆρας), ὁμοῦ γηράσκων, ἡ γηρασας, Ἀνάλ.
 Σὺγγίνομαι, ταυτ. συγγίνομαι.
 Σὺγγινώσχω, κ. Σὺγγινώσκω· (Ζ. γινώσκω), μετὰ Δοτ.
 ὁμογνῶμῶ, συμφωνῶ· Μέτ. δίδω, δέχομαι δηλ. Ἡρόδ. 3,
 94. 2) ἐξεύρω ὁμοῦ μὲ τινα τί· : ἐμοί, ἐξεύρω κατὰ συνεί-
 δησιν τί, (τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς μετοχήν) : ποιήσαντι ὁρῶς (ἡ
 διομαστ.) : εἶναι δυνατός, Ἡρόδ. 3) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, καὶ
 ὡς συναέω. 4) συγχωρῶ, : τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τῆς ἀμαρτίας·
 Παθ. συγγινώσχομαι, κ. συγγινώσκεταί μοι, συγχωροῦμαι, συγ-
 χωρεῖται τὸ σφάλμα μου.
 Σὺγγίνομαι, σύνειμι, συναναστρέφομαι, ἔρχομαι πρὸς τινα·
 : γυναικί, συζῶ μὲ γυναῖκα, καὶ εὐφημότερον ἀντί συνουσιάζομαι.
 2) γίνομαι, λαμβάνω ὑπαρξίν ὁμοῦ.
 Σὺγγνοῖα, ἡ, συγχώρησις, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 63.
 Σὺγγνώω, Σὺγγνώμι, δίδει χρόνους εἰς τὸ συγγινώσκω.
 Σὺγγνώματεῦω τοὺς ἐπαξίους, ἐλεῶ, εὐνοῶ, Θεμιστ.
 σ. 235.
 Σὺγγνώμη, ἡ, ταυτ. σύγγνοια.
 Σὺγγνωμονέω, ὦ, συγχωρῶ, Ἀπολλόδ. 2, 7, 6.
 Σὺγγνωμονικός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, κλίνων, πρῶτος εἰς
 τὸ συγχωρεῖν. Παθητ. τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖ τις νὰ συγχωρήσῃ. Ἀρι-
 στοτ. Εὐδήμ. 4, 6.
 Σὺγγνωμοσύνη, ἡ, ταυτ. συγγνώμη, Σοφοκλ. Τραχ. 1265.
 Σὺγγνώμων, ὁ, ἡ (συγγινώσκω), συγχωρητικός, συγκαταβα-
 τικός, παραβλέπων, μακρόθυμος. 2) Παθ. συγχωρούμενος, ἄξιός
 νὰ συγχωρηθῇ· ἐγγινώμεν ἐστὶ τὸ ἀκούσιον· κ. : Πάν τὸ πολέ-
 μῳ κατεργόμενον, Θουκυδ. 4, 98. 3) συνεπιστάμενος, συνεξέ-
 ρων, μάρτυς, Θουκυδ. 2, 74. 4) ὁμόγνωμος, σύμφωνος, Ἀππ.
 Πλούτ. Κλεομ. 10.
 Σὺγγνώσις, ἡ, συγχώρησις. 2) γνώσις, γνωρισμός.
 Σὺγγνωστός, ἡ, ὄν, συγχωρημένος· ἄξιός συγχωρήσεως.
 Σὺγγογγυλίξω, συστρέφω στρογγύλως, Ἀριστοφ. Λυ-
 σιστ. 975.
 Σὺγγομφόω, ὦ, συναρμόζω μὲ καρφία, κ. παλούκια, Διόδ.

Σικ. Πλούτ.
 Συγγονεύς, ὁ, κ. } συγγενής ἐξ αἵματος, ἀδελφός, ἀδελ-
 Σύγγονος, ὁ, ἡ, } φή εἰς τοὺς τραγικ. Π. χ. Εὐρ. Ῥήτ.
 891. Αἰσχύλ. Ἀγ. 893. Ζ. γονεύς.
 Σύγγραμμα, τὸ (συγγράφω), τὸ συγγεγραμμένον, βιβλίον,
 ἱστορία, πᾶν πόνημα συγγραφῆς. 2) εἰκὼν : μέγας, Πλούτ.
 Σύγγραμμά τιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Συγγραμματοφύλαξ, ὁ, ὁ φυλάττων τὰ συγγράμματα,
 ταυτ. ῥήτροφύλαξ, Σουίδ.
 Συγγραφεύς, ὁ, ὁ γράφων, ποιῶν σύγγραμμα τι. Ἰδίως, ἱστο-
 ρικός, ὃς τις συνάγει ἐκ πολλῶν δεδομένων τὴν ὕλην τῆς ἱστορίας
 του. 2) εἰς τὸ πληθ. ἄρχοντες, οἱ τινες ἐπρόβαλλαν εἰς τὸν λαόν
 μεταβολὴν τινὰ τῆς πολιτείας, Θουκυδ. 8, 67.
 Συγγραφή, κ. } γεγραμμένον βιβλίον. 2) ἔγγραφος συνθήκη,
 Συγγραφίς, ἡ, } κ. ὁμολογία, Ἀνδοκίδ. σ. 120. 3) παραγ-
 γελμένον ἔργον ζωγράφου.
 Σύγγραφικός, ἡ, ἐν, ἀνήκων εἰς συγγραφὴν ἀριθ. 1, 2.
 Συγγραφικῶς εἶρεῖν, ἀκριβῶς, καὶ κατὰ τὴν συνθήκην λαλῆσαι,
 Πλάτ. Φαίδ. 50.
 Σύγγραφος, ἡ, ταυτ. συγγραφή, ὡς παράγραφος κτ. ἀδίκως
 Ἄμφ.
 Συγγράφω, συνδέτω βιβλίον, κ. μάλ. ἱστορίαν, Πλάτ. Γοργ.
 13. Θουκυδ. 2) γράφω εἰς τὸν χάρτην. 3) Ἐνερ. κ. Μέσ. κά-
 μνω ἔγγραφον συνθήκην. 4) προβάλλω τινεὶ τὸν δῆμον : τὴν ἀγρῶν
 κατάλειψιν, τὸ νὰ μείνουν οἱ ἀγροὶ ἀγεώρητοι κ. ἀσπαρτοί.
 5) : γάμον, ἐκτελῶ γάμον διὰ συνθήκης, Πλούτ. 7, σ. 340.
 6) ζωγραφῶ : εἰς ἐντέλειαν, εἰς κάλλος, δηλ. ἐντελῶς, ἡ
 ὠραίως, Ἀριστοφ. Ὀρν. 806.
 Συγγυμνάζω, μ. ἄσω, γυμνάζω ὁμοῦ.
 Συγγυμνασία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πλούτ. 8, σ. 558. Συγγυμνα-
 σίαν τῶν αἰσθητέων ὠνόμαζεν ὁ Ἀσκληπιάδης τὴν ψυχὴν.
 Συγγυμναστής, οὗ, ὁ, ὁ συγγυμνάζων, καὶ ὁ συγγυμναζό-
 μενος.
 Συγκαθεγίξω, συνδυσιάζω κ. συγκαίω.
 Συγκαθαίρειν, ὦ, ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἡ ἐν ταυτῷ καθαιρῶ,
 καταβάλλω, κρημνίζω.
 Συγκαθαρεύω, ἡγούν καθαρῶς σὺν τινί, Εὐστάθ. Ἰλ. α,
 σ. 108, 8.
 Συγκαταρμόζω, ὁμοῦ προσαρμόζω. 3) συνάπτω, συνενταφιάζω,
 Σοφ. Αἰας. 922.
 Συγκαθεδρος, ὁ, ταυτ. πάρεδρος, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Συγκαθεζομαι, κάθημαι ὁμοῦ.
 Συγκαθείμαρμαι, ἔχω τὴν αὐτὴν τύχην, Ἀντών. Φιλόσ.
 Συγκαθείργω, συμφυλαχόνω.
 Συγκαθελκύνω, κ. } συγκατασύρω.
 Συγκαθέλω, }
 Συγκαθέσεις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ συγκαθήμι, Πλούτ. Ἀν-
 τών. 51.
 Συγκαθεύδῃσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἔφ. Σχολ. Ὀδυσ. ψ, 346.
 Συγκαθεύδω, συγκοιμῶμαι, συνουσιάζομαι.
 Συγκαθεψέω, ὦ, συμφήνω, συμμαγχεύω, Διοσκ. 2, 129.
 Συγκαθέημαι, κάθομαι ὁμοῦ.
 Συγκαθίδρυμι, -δρύνω, ἐν ταυτῷ οἰκοδομῶ, ἡ ἀφιερόνω.
 Συγκαθερόω, ὦ, συναγιάζω.
 Συγκαθείζω, μ. ἴσω, καθίζω τινὰ ὁμοῦ. Μέσ. κάθημαι ὁμοῦ,
 πλησίον. 2) συμβυθίζω, ἡ πίπτω ὁμοῦ, Πλούταρχ.
 Συγκαθέλημι, μ. ἴσω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ, ἀπολύω, ρίπτω. Οὐδ.
 πίπτω κάτω· συγχωρῶ, ἐνδίδω : εἰς τινὰ τόπον, κρύπτομαι,
 Πολύβ. 8, 26. Μεταφ. συγχωρῶ εἰς ἑμαυτόν τι, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ.
 3, 16. Πρβ. συγκαταβαίνω.
 Συγκαθέιστημι, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ καταττήνω, βάλλω εἰς
 τάξιν, συγκατασκευάζω, συμβοηθῶ. Μέσ. μετὰ Δοτ. ἀντί παρα-
 τάσσομαι κατὰ τινος· Συγκατάστατις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Πολύβ.
 Συγκαθορμίζω, ὁμοῦ φέρω εἰς τὸν λιμένα, Πολύβ.
 Συγκαθοσιέω, ὦ, ταυτ. συγκαθερόω, Ἰώσηπ.
 Συγκαθυφαίνω, ὁμοῦ ὑφαίνω, Ἡστιάς 3, 22.
 Σύγκαιρος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς ἀρμόδιον καιρὸν γινόμενος, Ἀλκίφρ. 5.
 Ἐπ. 16.
 Συγκαίω, -άω, -άω, μ. αἴσω, ὁμοῦ καίω. 2) ἐμφράτ-
 σω, Ἰππ. Ἀέρ. κ. Τόπ. §. 40. Σύγκαισις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. καὶ

εἰς τὰ δάω.

Συγκακοπαθέω, ὦ, μ. ἴσω, συμπάσχω, συνδυστυχῶ. 2) συμ-
 ποιῶ, εἶμαι συμπαθητικός.
 Συγκακουργέω, ὦ, μ. ἴσω, ὁμοῦ κακουργῶ.
 Συγκακούρημα, τὸ, κ. } κακὴ πράξις, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν
 Συγκακουργία, ἡ, } πολλοὶ κοινῶς.
 Συγκακουχέομαι, οὔμαι, πάσχω μὲ ταλαιπωρίαν.
 Συγκακύνω, ὦ, ταυτ. συγκακύνω, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 4, 9,
 σ. 281.
 Συγκακύνω, διαφθείρω, κάμνω κακὸν ὁμοῦ, Θεόφρ. περὶ ὄσμ.
 Συγκαλέω, ὦ, συγκαλῶ, συναθροίζω. Μέσ. συγκαλῶ εἰς ἑμαυ-
 τόν.
 Συγκαλινδέομαι, οὔμαι, συγκυλίομαι.
 Συγκαλλύνω, καθαρίζω, ὠραίζω ὁμοῦ, Ἀριστοτ. Πρόβλ. 24, 9.
 Συγκαλύμμα, τὸ, κίλυμμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
 Συγκαλυμμός, ὁ, τὸ συγκαλύπτειν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1496.
 Συγκαλυπτός, ἡ, ἐν, συγκαλυμμένος, Αἰσχύλ. Προμ.
 495. ἐκ τοῦ
 Συγκαλύπτω, μ. ψω, σκεπάζω ἀκριβῶς, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
 Συγκαλύψις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συγκάμνω, συγκοπιάζω, συνεργάζομαι. 2) συμπάσχω, συναλ-
 γῶ, Εὐρ. Ἀλκ. 617.
 Συγκάμπῃ, ἡ, καμπή, κλίσις, λύγισις, Ξενοφ. Ἰππ. 1, 8.
 Συγκάμπτος, ἡ, ἐν, συγκεκλιμένος, καμπυλωμένος. ἐκ τοῦ
 Συγκάμπω, μ. ψω, λυγίζω, καμπυλόνω.
 Σύγκამψις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συγκανηφορεω, ὦ, ὁμοῦ μὲ ἄλλους εἶμαι κανηφόρος.
 Συγκαπηλεύομαι, συννοθεύω, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἰστ. 3, 10.
 Συγκαρκύνω, νόομαι, οὔμαι, πιάνω ῥίξας : τὰ λήϊα. Ἀρ-
 ποκρ. Πρβ. σύνταρρος.
 Συγκασιγνήτη, ἡ, συναδελφή, Εὐρ.
 Σύγκασις, εὐς, ὁ, ἡ (τὴν, κάσις), ταυτ. συναδελφός, -φή,
 Εὐρ. Ἀλκ. 410.
 Συγκαταβαίνω, -βάω, -βῆμι, μ. ἡτομαι, ὁμοῦ ἡ ἐν ταυ-
 τῷ καταβαίνω· συγχωρῶ τι ἑμαυτῷ· ἐνδίδω, ἀφίνω τι ἀπὸ τὰ
 ζητημάτων μου, καὶ δέχομαι τὰ προβλήματα· τοιμῶ τι : τὸν ὑπὲρ
 τῶν ὅλων κίνδυνον, Πολύβ. : ἐπὶ τὸν αὐτόν καιρὸν, συναπαντῶ,
 Ἀριστοτ. Πολιτ. Πρβ. συγκαθήμι.
 Συγκαταβάλλω, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ ρίπτω κάτω, καταθέτω
 πληρόν, : τὰ χρήματα, Δ. Κάστ.
 Συγκατάβασις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ συγκαταβαίνω εἰς ὅλας τὰς
 σημασίας. καὶ ἐπὶ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, ὃ τι συνεχώρησεν
 εἰς ἑαυτὸν ὁ θεὸς νὰ γίνῃ ἄνθρωπος.
 Συγκαταβατικός, ἡ, ἐν, Ἐπίρ. -βατικῶς, συγκαταβαί-
 νων· Ζ. τὸ ῥῆμα.
 Συγκαταβεβάζω, μεταβατικὸν τοῦ συγκαταβαίνω, Πολύβ.
 Συγκαταβέω, ὦ, ὁμοῦ περνῶ τὴν ζωὴν, Ἀλκίφρ. 1, 32.
 Συγκαταγῆράσχω, ταυτ. συγγῆράσχω, Πλάτ. Νόμ. 2.
 Συγκαταγῆρσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συγκαταγινώσκω, ὁμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ καταδικάζω.
 Συγκαταγομφόω, ὦ, συναρμόζω μὲ καρφία, Πλούτ. 7,
 σ. 680.
 Συγκαταγράφω, ταυτ. συγγράφω, Ἀθην. σ. 112.
 Συγκαταγῶ, ὁμοῦ φέρω ὀπίσω, ἡ καταβιβάζω.
 Συγκαταδάξομαι, Ἐτφ. ἀνάγ. ἀντί συγκατασκευάζω, Ξενοφ.
 Ἀνάβ. 7, 3, 32.
 Συγκαταζαρόδεῖν, συγκοιμηθῆναι, Ἀριστοφ.
 Συγκαταδικάζω, συγκατακρίνω, Ψευδοριγ. κατὰ Μαρκ. 2,
 σ. 53.
 Συγκαταδουλόω, ὦ, ὁμοῦ καταδουλόνω.
 Συγκαταδύομαι, κ. -δύνομαι, ὁμοῦ καταβυθίζομαι, ἡ κρύ-
 πτομαι ὑποκάτω, Πλούτ.
 Συγκαταδύσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Στράβ. σ. 24.
 Συγκαταζάω, ὦ, μ. ἴσω, περνῶ τὴν ζωὴν μὲν μετὰ τινος,
 Πλούτ.
 Συγκαταζεύγνυμι, -ζεύγω, μ. ξω, ζευγαρόνω, συνάπτω,
 ὑπανδρεύω : τινὰ τινί, Πλούτ.
 Συγκαταζάπτω, συνενταφιάζω.
 Συγκαταζέσις, ἡ, συναίνεσις, συμφώνησις· Ζ. συγκατατίθημι.
 Συγκαταζετικός, ἡ, ἐν, Ἐπίρ. -ζετικῶς, συναίνων, συμ-

φωνῶν.
 Συγκετρεῖω, ὁμοῦ τρέχω κάτω.
 Συγκεταθλάω, ὦ, ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ καταθλάω, Ἀθήν. σ. 348.
 Συγκεταθνήσκω, συναποθνήσκω, Ἀνάλ.
 Συγκεταίρω, συγκατακαίω.
 Συγκεταίνεσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Συγκεταίνεω, ὦ, μετὰ Δοτ. εὐρίσκω εὐλογον, συμφωνῶ, βεβαιόων.
 Συγκεταίνορος, ὁ, ἡ (αἴνος), ὅστις συμφωνεῖ, συναποφασίζετι ὡς δίκαιον, Δημοσθ. Στεφ.
 Συγκεταίρω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ φθάνω, ἔρχομαι, Πολύβ.
 Συγκεταίτιόμαι, ὦμαι, συγκατηγορῶ.
 Συγκετακάνω, ταυτ., -κτείνω, Ἀππιαν.
 Συγκετακαίω, κατακαίω ὁμοῦ. 2) ἀναφλέγω.
 Συγκετακαλύπτω, ταυτ. κατακαλύπτω, Ο', κ. Διόδ. Σικελ. σ. 652. 23.
 Συγκετακείμαι, ὁμοῦ κατάκειμαι.
 Συγκετακλάω, ὦ, συγκατασκαίω.
 Συγκετακλείω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ κατακλείω.
 Συγκετακληρονομέω, ὦ, ὁμοῦ κληρονομῶ, ἢ κέκτημαι, Ο'.
 Συγκετακλίνω, ὁμοῦ, ἢ πλησίον κατακλίνω καὶ Μεσ.
 Συγκετακλίσσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πλούτ. 9, σ. 77. Ζ. τὰ ἀπλά.
 Συγκετακοιμάω, ὦ, ἀφίνω νά συγκοιμηθῶσι. Μέσ. ἀντίσυνουσιάζομαι. Ἰωσήφ.
 Συγκετακολουθέω, ὦ, ὁμοῦ ἀκολουθῶ, Στράβ. σ. 1162.
 Συγκετακομίζω, ὁμοῦ κατακομίζω. Ζ. κατακομίζω.
 Συγκετακόπτω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ κατακόπτω, Πλούτ. 9, σ. 249.
 Συγκετακοσμέω, ὦ, ὁμοῦ κατακοσμῶ, Πλούτ. 9, σ. 703.
 Συγκετακρημνίζω, ὁμοῦ κατακρημνίζω, Ἰωσήφ.
 Συγκετακτάομαι, ὦμαι, ὁμοῦ κατακτάομαι.
 Συγκετακτείνω, κ. -κτῆμι, Ἀόρ. -κατακτάς, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ κατακτείνω, Σοφοκλ. Αἰ. 230.
 Συγκετακυλίω, ὁμοῦ κατακυλίω.
 Συγκεταλαμβάνω, ὁμοῦ καταλαμβάνω, Πλούτ.
 Συγκεταλέγω, μ. ξω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ καταλέγω, Πλούτ.
 Συγκεταλλάττω, -σσω, μ. ξω, συμφιλιόων, Διον. Ἀλικ.
 Συγκεταλογίζομαι, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ στοχάζομαι, Ἰωσήφ.
 Συγκεταλύνω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ ἀφανίζω. 2) κονεύω Κ. Πλούτ. 6, σ. 351.
 Συγκεταμίγνυμι, κ. -μιγνύω, συτρίγω τὸ ἐν μέ τὸ ἄλλο. Τροπ. κάμνω μέτοχον, κοινωνόν, Ξενοφ. Ἰέρ. 6, 2.
 Συγκεταμύνω, παντελῶς κατακλείω, Ἀνάλ. 2, σ. 221.
 Συγκεταναυμαχεῖω, ὦ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ νικῶ εἰς τὴν ναυμαχίαν.
 Συγκετανέμω, συμμοιράζω, συναριθμῶ. 2) Μεσ. μοιράζομαι τι μετὰ τινος, Θουκυδ. 4, 6.
 Συγκετανευσίφαρος, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. παρασίτου, ὅστις ἐξ ἀπὸ τὸ Ναι λέγειν πάντοτε, Στοβ. λόγ. 14.
 Συγκετανεύω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ στέργω, δέχομαι, Πολύβ.
 Συγκεταπατέω, ὦ, ἀφανίζω καταπαταῶν, ἢ καταπατῶ ὁμοῦ με ἄλλους.
 Συγκεταπαύω, ἐν ταυτῷ καταπαύω.
 Συγκεταπίμπλημι, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ γεμίζω, ἢ βρέχω, ῥυπώνω, Ἀντιφών λόγ. 2.
 Συγκεταπίπτω, ὁμοῦ καταπίπτω.
 Συγκεταπλέκω, ὁμοῦ καταπλέκω, Διονύσ. Ἀλ. 6, σ. 152.
 Συγκεταπολεμέω, ὦ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ καταπολεμῶ, νικῶ.
 Συγκεταποντόω, ὦ, ὁμοῦ βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 5, 92.
 Συγκεταπράσσω, συνενεργῶ, ἢ ἐν ταυτῷ πράττω, ἢ συμβοηθῶ.
 Συγκεταπρήθω, συγκατακαίω.
 Συγκεταριθμέω, ὦ.
 Συγκεταρρέω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ καταρρέω.
 Συγκεταρρίπτω, ὁμοῦ καταρρίπτω.
 Συγκετάρχω, συνεξουσιάζω, Κύριλλ. Ἀλ. Τ. 2, σ. 145.
 Συγκετασβέννυμι, μ. σβέννω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ σβύνω, ἢ ἐξολοθρεύω.

Συγκεταστήπω, ὁμοῦ κατασταπίζω (ἐνεργ.).
 Συγκετασκάπτω, μ. φω, ὁμοῦ κατασκάπτω, Εὐρ. Ὀρ. 733.
 Συγκετασκάπτῃς, ὁ, συναφαιστής. Λυκόφρ. 222.
 Συγκετασκεδάζω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ χύνω ἐπάνω τινος, Ξενοφ. Ἀνάβ.
 Συγκετασκευάζω, μ. ἄσω, ὁμοῦ κατασκευάζω· ὅπῃ τὸν ἀνθρώπινον βίον συγκατασκευάζει, ὅσα ἀποτελοῦν ὁμοῦ τὴν εὐτακτον ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, Πλάτ. Πολιτ. 16.
 Συγκετασκηνώω, ὦ, φέρω εἰς τὴν αὐτὴν σκηνήν, εἰς τὴν κατοικίαν, συνοικίζω, Ξενοφ. Κύρ. 5, 4, 17.
 Συγκετασκήπτω, μ. φω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ κατασκήπτω.
 Συγκετασπάω, ὦ, μ. ἄσω, συγκαθέλω, συνεκρίζω.
 Συγκετασπείρω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ κατασκορπίζω, Ἠλιόδ. σ. 148.
 Συγκετασσεύω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κινῶ εἰς ἀποστασίαν, Πλούτ. Φιλοπ.
 Συγκεταστάσις, ἡ (καθίστημι), τὸ στήναι ὁμοῦ, π. χ. θηρίων. ἢ θηριομαχία, Πολύβ. 4, 8. Ποβ. σύλληξις.
 Συγκεταστρέφομαι, συγκαταδουλόων, συγκαθυποτάσσω Ἑνερ. τὸν βίον, συναποθνήσκω, Πλούτ.
 Συγκετασχηματίζω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ κατασχηματίζω, Ηλιόδ. 7, σ. 740.
 Συγκετατάρσσω, -τάττω, μ. ξω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ κατατάρσσω.
 Συγκετατείνω, συνεκτείνω, Ἰπποκρ.
 Συγκετατήκω, ὁμοῦ κατατήκω. Παθ. εἶμαι ὅλος ἐκδοτός τοῖς κατὰ τὰς τέχνας ἐργοῖς ἄλουτοι κ. ἄσιτοι, Μάρκ. Ἀντων. 5, 1. Πρβ. πρόσκλημι.
 Συγκετατίθῃμι, ὁμοῦ καταθέτω, στήνω· Μέσ. ὁμογνωμῶ, συναινῶ, τὴν αὐτὴν δόξαν ἡμῖν περὶ τούτων συγκατατίθεμαι (συν-ἡθ. ἐλλείπει τὸ δόξαν), Πλάτ. Γοργ. 56. -τάσεις, ἡ, τὸ οὐς.
 Συγκετατρέχω, συνέρχομαι, συνενόομαι, Διογ. Λαέρτ. 9, 31.
 Συγκετατρώγω, ὁμοῦ κατατρώγω, Πλούτ.
 Συγκεταφάγειν, ὁμοῦ καταφαγεῖν, Πλούτ.
 Συγκεταφέρομαι, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ φέρω κάτω, καταβιβάζω· Μέσ. συγκατέρχομαι, συνενόομαι, Πολύβ. μετὰ Δοτ. ταυτ. συγκατατίθεμαι. Πρβ. συγκαθήμι.
 Συγκεταφεύγω, ὁμοῦ καταφεύγω.
 Συγκεταφθείρω, ὁμοῦ καταφθείρω, Πολύβ.
 Συγκεταφλέγω, συγκατακαίω.
 Συγκεταφρονέω, Πολύβ. 8, 71.
 Συγκεταφρονέω, ὦ, ὁμοῦ καταφρονῶ.
 Συγκεταφύρτος, ὁ, ἡ, συμμιγμένος, ἢ συζυμωμένος, Ἀθήν. σ. 643.
 Συγκεταχράομαι, ὦμαι, ὁμοῦ κακομεταχειρίζομαι, Κλήμ. Ἀλ.
 Συγκεταχώννυμι, μ. χῶσω, ὁμοῦ καταχώνω, παραχώνω, Γεωπον. 1, 6, 3.
 Συγκεταψεύδομαι, μ. εὔτομαι, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ ψεύδομαι κατὰ τινος, Αἰσχίν. ὁ ρήτ.
 Συγκεταψηφίζω, μ. ἴσω, ὁμοῦ καταψηφίζω.
 Συγκετεδέω, ὦ, συγκατατρώγω.
 Συγκεττειμι, συγκατέρχομαι.
 Συγκετείργω, Ἀττ. συγκατείργω, συγκατακλείω.
 Συγκετεπείγω, ὁμοῦ κατεπείγω, Μέσ. ὁμοῦ κατεπείγομαι.
 Συγκετεργάζομαι, ὁμοῦ κατεργάζομαι.
 Συγκετέρχομαι, ὁμοῦ ἔρχομαι ὅπισθεν.
 Συγκετεσθίω, συγκατατρώγω.
 Συγκετεύχομαι, συνεπικαλούμαι εἰς τὴν προστυχὴν, Πλούτ. 7, σ. 617. καλῶ, δέομαι ὁμοῦ, Σοφοκλ. Ἀντίγ. 1136.
 Συγκετέχω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ κατέχω, Πλάτ. Κρατυλ.
 Συγκετηγορέω, ὦ, μ. ἤσω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ κατηγορῶ ἐπὶ κριτηρίου. 2) ὁμοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγω, ἀγορεύω τι κατὰ τινος, ἀποδίδω τι εἰς τί, μεταχειρίζομαι κατηγορούμενόν τι.
 Συγκετηγόρημα, τὸ, ὅ, τι ἐμπορεῖ νά κατηγορηθῇ κοινῶς εἰς πολλὰ πράγματα, ἢ ὑποκείμενα, ὡς ἄπας, οὐδεὶς, τίς. Πρβ. τίς.
 Συγκετηγορηματικὸς, ἡ, ὄν, τοιοῦτον τι ὄνομα, λέξις. Πρβ. συμβαμα.

Συγκετηγ'όρησις, ἡ, κοινή κατηγορησις, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 820.
 Συγκετηρεφής, ἡ, ἡ, πάντη σκεπασμένος, Λυκόφρ. 279.
 Συγκατοικέω, συγκατοικῶ.
 Συγκατοικίζω, μ. ἴσω, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ φέρω, ὁδηγῶ, μετατοπίζω εἰς κατοικίαν, ἡ χώραν.
 Συγκατοικτίζω, μ. ἴσω, Μέστ. συγκαίω, συνελεῶ, συμπονώ, Σοφοκλ. Τρ. 544.
 Συγκατολισθαίνω, ὁμοῦ κατολισθ. Διόδ. Σικελ.
 Συγκατορθόω, ὦ, ὁμοῦ κατορθόω.
 Συγκατορύσσω, -ττω, μ. ξω, ὁμοῦ κατορύσσω.
 Συγκάττυσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. 2) Τροπ. : βρωμάτων. Κλημ. Στρωμ. 7, σ. 720.
 Συγκαττῶ, συρρῶπτω.
 Σύγκαισις, ἡ (-καίω), κατάκαυσις· καῦσις ὑπερβολική : κεράμου, Ἀριστοφ.
 Σύγκειμαι, εἶμαι σύνδετος· συμφορᾷ ταῖς ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκεϊμέναις, δηλ. συντεθειμέναις, ἐπινενοημέναις, Ἰσοκρ. Πανηγ. 44. τὰ συγκεϊμένα, αἱ μετὰ τινος συμφωνίαι· ὅθεν, συνέκειτο αὐτοῖς, ἦσαν περὶ τούτου συμφωνοί. Ζ. κ. σύνδετος.
 Συγκεϊμένως, Ἐπίρ. κατὰ τὰς συνδήκας, συμφώνως, Γλωσσ. Στεφ.
 Συγκελεύω, ὁμοῦ κελεύω, κράζω, προτίζω.
 Συγκεκραμένως, Ἐπίρ. (-κεράω), συγκερατμένως, μετριάσμενως, σμικτῶς.
 Συγκεκροτημένως (συγκροτέω), συγκολλημένως, συγκαλκευμένως, πυκνῶς, ἰσχυρῶς, ἀνδρείως.
 Συγκενόω, ὦ, ὁμοῦ κενόω, ἀδειάζω, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 102.
 Συγκευτέω, ὦ, συγκεντρίζω, σουγλίζω, φονεύω, Ἀθήν. σ. 579.
 Συγκεράννυμι, κ. Συγκεραυνῶ, (ἐκ τοῦ κεράω, τὸ ὅπ. Ζ.) σμίγω, ἐνόω, φέρω εἰς κοινωνίαν, πρᾶννω διὰ μίξεως, μετριάζω τὴν δύναμιν ἐνός μὲ τὴν μίξιν ἄλλου.
 Συγκεράσμα, κ. -κραμα, τὸ, σμίγμα, μετριάσις τῆς δυνάμεως τινός, καταπράυνσις· σύνδεσις.
 Συγκερασμός, ὁ, κ. -κρασις, ἡ, σύμμιξις, temperatura.
 Συγκεραστός, ἡ, ὄν, κ. -κρατος, ὁ, ἡ, σμιγμένος, ἡνωμένος, μετριάσμενος διὰ μίξεως (συγκερασμένος Κ.).
 Συγκερατίζομαι, κτυποῦμαι μὲ τὰ κέρατα, μάχομαι (ὡς κριός, ταῦρος κτ.) Ὁ.
 Συγκεραυνῶ, ὦ, ὁμοῦ κεραυνῶ, ἡ συγχωνεύω τὴν ὡς ὁ κεραυνός, Ἀθήν. σ. 494.
 Συγκερκίζω (κερκίς), συνυφαίνω.
 Συγκεφαλαίόω, ὦ, συμπεριλαμβάνω, ἡ ἐπαναλαμβάνω τὰ κεφάλαια, τὰ ἀθροίσματα, τὰ κυριώτερα πράγματα εἰς ἓν γενικὸν ἀθροίσμα, ἡ περίληψιν· συντέμνω λαμβάνων μόνον τὰ κυριώτερα, Ξενοφ. Κύρ. 8, 1, 15.
 Συγκεφαλαίωμα, τὸ, συνάθροισμα ἀριθμῶν, Ἰαμβλ. Ἀριθμ. σ. 90.
 Συγκεφαλαίωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ συγκεφαλαίω.
 Συγκεφαλαιωτικός, συμπεριέχων εἰς ἀθροίσμα, ἡ ἀπόσπασμα τῶν κυριωτέρων.
 Συγκεχυμένως, Ἐπίρ. (συγχύω), σμιγμένως, ἀνακατωμένα, ἐμπερδευμένα.
 Συγκέω, ταυτ. συγκαίω, ὅθεν συγκέας, Μετοχ. Ἀορ. 1. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1113.
 Συγκηδεστής, οὗ, ὁ, σύγαμβρος Κ. 2) συμπενθερός, ἡ συμπεθερός, Κ. Διόδ. Σ. καὶ ταυτ. κηδεστής.
 Συγκηδεύω, συμφροντίζω, συνενταφιάζω, Ἀθήν. σ. 606.
 Συγκινδυνεύω, κινδυνεύω ὁμοῦ.
 Συγκινέω, ὦ, κινῶ ὁμοῦ. 2) κινῶ, ταρασσώ, Πολύβ. 15, 17.
 Συγκίνημα, τὸ κ.
 Συγκίνησις, ἡ.
 Συγκιρνάω, ὦ, κ. } ταυτ. συγκεράννυμι.
 Συγκίρνημι,
 Συγκλαίω, μ. αἴσω.
 Συγκλάζω, μ. ἀγξω, συνηγῶ, ὁμοῦ κλάζω.
 Σύγκλασις, εως, ἡ, κ. } τσάκισμα : τῆς φάλαγγος, συναπάντη-
 Συγκλασμός, ὁ, } σις, ὡς σύρραξις, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Σουίδ.
 Συγκλάω, ὦ, τσακίζω, Ἀθήν. σ. 608.

(B.)

Σύγκλεισις, ἡ (συγκλείω), τὸ κατακλείειν, ἐγκλείειν· συγκλείσεις, στενοὶ ὁδοί, κ. κοιλάδες μεταξύ βουνῶν, Πολύβ. 14, 4. ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς Πλούτ. Κημ. 41. ἐτέθη ψευδῶς Συγκλίσεις ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ συγκλινῆναι.
 Σύγκλεισμα, τὸ, ἔνωσις, σύναψις, δεσμός, Ὁ.
 Σύγκλεισμός, ὁ, ταυτ. Σύγκλεισις, ἡ Κ φυλακή (εἰρκτή), Ὁ.
 Σύγκλειστός, ἡ, ὄν, συγκλεισμένος, φυλακωμένος, δεμένος, Ὁ.
 Σύγκλείω, μ. εἴσω, ἐγκλείω, φυλακίζω, στενοχωρῶ· συγκλειούσης τῆς ὥρας ἤδη, Πολύβ. 17, 1. ταυτ. ἐπειγούσης, ὀλίγης οὔσης· ἄλλως, συναπτούσης. Κημ. ἀναγκάζω. 2) θέατρον συγκλείουσιν αὐτῷ, σχηματίζουσιν ὁλόγυρά του θέατρον, Φιλόστρ. σ. 870.
 Συγκλέπτῃς, οὐ, ὁ, ὁμοῦ κλέπτων.
 Συγκληρίζω, κ. } ἀντὶ (συγκλείω) συγκλείω.
 Συγκλητῶ Ἰων.
 Συγκληρία, ἡ, ταυτ. συγκυρία, τυχαία συνέντενξις, Ἰπποκρ.
 Συγκληρονόμειω, ὦ,
 Συγκληρονόμος, ὁ, ἡ.
 Σύγκληρος, ὁ, ἡ, ὁμόκληρος, κατὰ κλῆρον λαμβάνων μέρος, μερισμένος μὲ κλῆρον, Πλούτ. Παραμυθ. σ. 321. Η. 2) συνορεύων μὲ τὸν κλῆρον, ἡγουν κληρονομικὸν μέρος, χωράφιον κτλ.
 Συγκληρώ, ὦ, διὰ κλήρου ἐνόω, φέρω εἰς κοινωνίαν, ἡ δῖω μέρος : δικαστήριον, διὰ κλήρων ἐκλέγω κριτάς, Πλούτ. Ἀλκιβ. 19.
 Συγκληρώσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συγκλητικός, ἡ, ὄν, συγκαλῶν, συναθροίζων ὁμήγυριν. 2) εἰς ἐκ τοῦ βουλευτηρίου.
 Σύγκλητος, ὁ, ἡ, συγκαλεσμένος· ἡ, νοητ. βουλή, τὸ συναθροισμένον βουλευτήριον, ἡ γερουσία.
 Συγκληνής, ὁ, ἡ (κλίνη), ὁμόκοιτος, ἀνὴρ, γυνή. 2) ἐκ τοῦ κλίνω, συγκλινεῖς, κλίνοντες πρὸς ἀλλήλους, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1294. ὅθεν
 Συγκληνέαι, αἱ : τῶν τόπων, κατήφοροι, τόποι κλίνοντες πρὸς ἀλλήλους εἰς τὰ ὄρη· ἄρα συγκλινεῖς ἀντὶ σύγκλιτις. Πλούτ. Πομπ. 32. Πύρρ. 28.
 Συγκλίνω, μ. ἰνῶ, κλίνω ὁμοῦ, ἡ συμπλαγιάζω. Μέστ. ἀκουμβῶ, ἡ συγκάσθαι παρὰ τὴν τράπεζαν.
 Σύγκλισις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ζ. σύγκλεισις.
 Συγκλίτης, οὐ, ὁ, ὁμοτράπεζος, Πλούτ. 6, σ. 565.
 Συγκλονέω, ὦ, κατακλονίζω, κατασειώ.
 Συγκλόνησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συγκλυδάζω, Ἰαμβλ. Πυθ. §. 65. ταρασσώ διὰ κλύδωνος.
 Σύγκλυδος, ὁ, ἡ, ταυτ. σύγκλυς, Κλημ. Στρωμ. 6, σ. 756.
 Συγκλυδωνίζομαι, ταυτ. συγκλυδάζω.
 Συγκλύζω, μ. ὕσω, καταβυθίζω, πλημμυρῶ, ἐπὶ θαλάσσο. καὶ Μεταφ. Πλούτ. 6, σ. 218. Η.
 Σύγκλυς, ὕδος, ὁ, ἡ, κυρίως, συμπλημμυρηθεῖς, δηλ. ὑπὸ κυμάτων κατὰ τύχην φερθεῖς μετ' ἄλλων ὁμοῦ· ἄνθρωποι σύγκλυδες, οἱ ἀπὸ διάφορα μέρη κατὰ τύχην συναθροισμένοι.
 Σύγκλυσμα, τὸ, τὸ συναπερριμμένον ὑπὸ τῶν κυμάτων.
 Συγκλυσμός, ὁ (συγκλύζω), συνάντησις, συμβολή κυμάτων.
 Σηγκλύω, συνακούω, ὁμογνωμῶ, Σοφοκλ. Αἴας.
 Συγκλώθομαι, Παθ. τοῦ ἐφ. Μάρκ. Ἀντ. γ', 16.
 Συγκλώθω, μ. ὥσω, κυρίως. κ. Μεταφ.
 Σύγκλωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συγκνισάω, (κνίσω ἀντὶ κνίστα), ζωμῶ κρίατα συγκεκνισμένα, Κ. τσίγαρισμένα μὲ ζωμὸν κ. πάχος, Ἀθήν. σ. 395.
 Συγκοιλαινῶ, μ. ανῶ, ὁμοῦ κοιλαίνω.
 Συγκοιμάομαι, συκοιμῶμαι.
 Συγκοίμημα, τὸ, συκοιμώμενος ἀνὴρ, ἡ συκοιμώμενη γυνή, Εὐρ. Ἀνδρομ. 1272.
 Συγκοίμησις, ἡ.
 Συγκοιμητής, οὗ, ὁ, ἐπὶ συνουσίας.
 Σύγκοινος, ὁ, ἡ, κοινός εἰς πολλούς, Αἰσχύλ. παρὰ Πλούτ. 7, σ. 528.
 Συγκοινοῦμαι, μεταδίδω. καὶ διὰ λόγου, Θουκυδ. 8, 75.
 Συγκοινωνέω, ὦ, μ. ἤτω, συμμετέχω.
 Συγκοινωνός, ἡ, ἴδν, συμμετοχός, ἐταῖρος, σύντροφος, Ν. Δ.

Συγκοιτάδεις, ταυτ. σύγκοιτος, Ἡσύχ.
 Συγκοιτάζομαι (κοίτη), συγκοιμῶμαι.
 Συγκοίτριον, τό, μισθός πόρνης. Ἡσύχ.
 Σύγκοιτος, ὁ, ἡ, κ. Συγκοιτίς, ἰδος, ἡ. Γλωσσ. Φιλοξ. ὁμόκοιτος
 ἀνὴρ, ἡ γυνή, ἐπὶ παρικῆς συνουσίᾳ νομίμου, ἡ αἰόμου, Ἀνάλ.
 Συγκολάζω, μ. ὄσω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῇ τιμωρῶ, μετριάζω.
 Συγκολλάω, ὦ, μ. ἤσω, συγκολῶ. Καθ. συνάπτω, ἐνώνω,
 ἐνταμόνω.
 Συγκόλλησις, εως, ἡ, τό οὐσιαστ. } τοῦ πρ.
 Συγκόλλητης, οὔ, ὁ, προσηγ.
 Σύγκολλος, ὁ, ἡ (κόλλα), Ἐπίρ. - ὅλλως, συνηρμοσμένος με
 κόλλαν. Μεταφ. προσφυής, ἀρμόδιος, σύμφωνος. Αἰσχύλ. Χοηφ.
 538. Ζ. ἀρτίκολλος.
 Συγκολυμβάω, ὦ, κολυμβῶ ὁμοῦ.
 Συγκομεδὴ, ἡ, τό συνάζειν, φέρειν ὁμοῦ: σίτου, καρποῦ, ὁ
 ἀρισμός. 2) ἐνταφιασμός. Πρβ. ἐκκομιδὴ.
 Συγκομίζω, μ. ἴσω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ κομίζω, συνάζω, εἰτά-
 γω. 2) ἐνταφιάζω τὸν νεκρὸν τοῖν χεροῖν συγκομίζειν, ἀντὶ συ-
 στέλλειν, ἢ ἐκκομίζειν, ἀπτεῖν, Σοφοκλ. Αἰ. 1048. κ. Παθ.
 ἐνταυθά μοι κείνα συγκομίζεται, δηλ. συνενταφιάζεται, Σοφ.
 Οἰδ. Κολ.
 Συγκομιστήρ, ὁ, ὁ συγκομίζων. ὅθεν
 Συγκομιστήριον, τό, : ἱερὰ, ἐορτὴ τῶν συναγομένων καρπῶν,
 ἡ τοῦ ἀέρου. Ἡσύχ.
 Συγκομιστός, ἡ, ὄν, διὰ συνεισφοράς γινόμενος: δεῖπνον·
 : ἄρτος, ταυτ. αἰτόπυρος, Ἀθην. σ. 109. : ἄλευρον, ἀκοκύνιστον.
 Συγκομμάτριον, τό (συγκόπτω), ταυτ. περίκομμα, Ἡσύχ.
 Συγκονέομαι, οὔμαι, μ. ὥτομαι, συγκυλίομαι εἰς τὴν κόνιν.
 2) συναγωνίζομαι, Πλούτ. 6, σ. 16. ἀντὶ συγκονέομαι.
 Συγκοπή, ἡ, τό κομματιάειν· τό σμικρύνειν δι' ἀποκοπῆς τινῶν
 μερῶν· συντομία, Λογγίν. 41. σύγκρουσις, : τῶν ἤχων, Διονύστ.
 Ἀλ. 2) ἐξαφνος ἀδυνατίσας τοῦ σώματος. ὅθεν
 Συγκοπιᾶω, ὦ, συγκοπιᾶζω, Ἰγνατ. ἐπιστ. συγκεκοπιμένος,
 ταυτ. συγκεκομμένος. Ἡσύχ.
 Σύγκοπος, ὁ, ἡ, ἄνθρωπος, ὅς τις ἐξαφνα ἀδυνατίσας, ἐκόπη-
 σαν αἱ δυνάμεις του.
 Συγκοπτέος, ἡ, ὄν, ὅ, τι χρησιμεύει εἰς κομματίαν, ἡ συν-
 τομίαν. 2) ὅ, τι φέρει συγκοπήν ἀριθ. 2.
 Σύγκοπτος, ὁ, ἡ, κομματιασμένος, συντετμημένος, Ἀθην. σ. 373.
 Συγκόπτω, κόπτω ὁμοῦ, κτυπῶ, φονεύω, ταραττώ, κουρά-
 ζω, ὡς ὁ ἵππος τὸν ἐπιβάτην, Ξενοφ. ὅθεν συγκεκόφθαι, τό ἵα
 εἶναι τις κουρασμένος (κομμένος λέγομεν κ.), Θεόφρ. σ. 464.
 κομματιάω· συντέμνω, τιμωρῶ, βατανίζω.
 Συγκορδύλέω, ὦ, Φώτ. κ. } ταυτ. συναδρούω.
 Συγκορδύλιζω, Ἡσύχ.
 Συγκορυβαντιᾶν, ὁμοῦ κορυβαντιᾶν.
 Συγκόρυφος, ὁ, ἡ, ἡνωμένος κατὰ κορυφὴν: κῶνος, Ἀριστοτ.
 Προβ. 15, 10.
 Συγκορυφόω, ὦ, ταυτ. συγκεφαλαίω, τελειώνω, Διονύστ. Ἀλ.
 6, σ. 827.
 Συγκοσμέω, ὦ, μ. ἤτω, ὁμοῦ κοσμῶ, Κύρ. Π. 2, 2, 26.
 διατάσσω, Ἀριστοτ. Οὐρ. 2, 13. διοικῶ, Μάρ. Ἀντ. 5, 1.
 Συγκοτταβίζω, συμπαίζω τὸν κότταβον, Ἐτυμ. Μ.
 Συγκουφίζω, συνελαφύνω.
 Συγκραδίνω, συνταράσσω, συσείω, Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. 4, 27.
 Συγκράμα, κ. Σύγκρατις, ταυτ. - κέρασμα - σμός.
 Σύγκραματικός, ἡ, ὄν, : ὄνειροι, γεννώμενοι ἐκ τῶν ἐπικρα-
 τούντων παθῶν, Πλούτ. Ἀρέστ. Φιλοσ. ἄλλοι ἔχουσι συγκριμα-
 τικοὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.
 Συγκρατέω, ὦ, μ. ἤσω, διατηρῶ στερεόν· ἡ ψυχὴ συγκρατεῖ
 ἡμᾶς, δηλ. συντηρεῖ τὸ σῶμα, Πλούτ. Ἀρέστ. Φιλοσ. 2) ἐξου-
 σιάζω, διοικῶ.
 Σύγκρατος, ὁ, ἡ, ταυτ. συγκεραστός, Λουκιαν.
 Συγκρατύνω, διόλου ἐνδυναμόνω, Πλούτ. 8, σ. 606. 2) ὁ-
 μοῦ ἐνδυναμόνω, Ἰπποκρ.
 Συγκρέω, συνυφαίνω, συμπλέκω.
 Συγκρημνίζω, ὁμοῦ κρημνίζω, Πολύβ.
 Συγκρητίζω, ὅθεν Συγκρητισμός, ἐνωσις δύο ἐχθρῶν κατὰ
 τρίτου κοινοῦ ἐχθροῦ των, Πλούτ. 7, σ. 910.
 Συγκριμα, τό (συγκρίνω), σύνδεσάν τι· ἀντίθ. ἀπλοῦν.

Συγκριματιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ. Μάρκ. Ἀντ. ἡ, 25.
 Συγκριματικός, Ζ. συγκριματικός.
 Συγκρίνομαι, Παθ. τοῦ ἐφ.
 Συγκρίνω, συνδέτω· κρατῶ δύο ὁμοῦ, καὶ κρίνω ποῖον εἶναι
 μεγαλῆτερον, ἢ καλῆτερον, συγκρίνω καὶ Κ. Μέσ. παραβάλλω
 τὸν ἑαυτοῦ μου, ἢ μάχομαι.
 Σύγκρισις, ἡ, σύνδεσις. 2) παράθεσις· σύγκρισις, κ. Κ.
 Συγκριτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, συνδετικός· παραβάλ-
 λων, Γραμμ.
 Σύγκριτος, ὁ, ἡ, σύνδετος, ἡ παραβεβλημένος. συγκριμέ-
 νος. 2) σύγκριτος ἰχθύς, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. τροφ. §. 38. πυκνός,
 στερεός τὰ κρέατα, ὅπου σημειώνει ὁ Κορ. ὅτι τὸ πρῶτον πρέ-
 πει νὰ γράφεται συγκριτός.
 Συγκροτέω, ὦ, μ. ἤτω, κροτῶ τὰς χεῖρας, συγκτυπῶ· σφυ-
 ρίζω, συγκαλκεύω, συγκολῶ με μέταλλον· ἐνώνω, συνάπτω,
 Δημοσθ. σ. 520. ὀπλίζω, ἐτοιμάζω, γυμνάζω· συγκροτεῖν κ. δι-
 δάσκειν τὸν χορὸν· στερεώνω, κυρίως, πυκνώνω διὰ κτυπήσεως.
 Τροπ. : πότους, παννυχίδα, φίλους, γυναῖκας, συναδρούω, συγ-
 καλῶ· στρατεύμα, δύναμις, ἐτοιμάζω. Πρβ. συγκρούω.
 Συγκρότημα, τό, πᾶν ἡνωμένον ὡς ἀνωτ. Τροπ. ὁλός, πα-
 νουργία.
 Συγκρότησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ συγκροτέω.
 Σύγκροτος, ὁ, ἡ, συγκαλκευμένος, συγκολλημένος. Τροπ. σύμ-
 φωνος, Εὐρ. Ἀνδρομ. 494.
 Συγκροτούσιος, ἡ Συγκρούσιος, ὁ, ἡ· : γέλως, κατὰ τὸν ὁποῖον
 κτυπᾶται χεῖρας καὶ πόδας, Ζηνόβ. τό πρῶτον, εἰς τὸν Σουῖδ.
 Σύγκρουμα, τό, δάνειον, ὀφλημα, Ἡσύχ. 2) „σύμμικτος λο-
 πάς“ Ἡσύχ. κατὰ τινος.
 Σύγκρουσις, ἡ, κ. } Πλούτ. Μάρκ. 16. (συγκρούω), τό κτυ-
 Συγκρούσμός, ὁ, } πᾶν ἐν μέ τοῦ ἄλλο, τό συναντᾶν, σκον-
 δάπτειν, συμβάλλειν τό ἐν μέ τοῦ ἄλλο εἰς τὴν μάχην· ὅθεν καὶ
 ἀντὶ μάχης. 2) διχόνοια, ἐχθρα. 3) τὰ πλήττειν, ἢ ψαύειν δύο
 χορδὰς μίαν μετὰ τὴν ἄλλην κατ' ἐπανάληψιν, Πτολεμ. ἄρμον.
 2, 12. Πρβ. πέττεία, πύκνωμα.
 Συγκρουστός, ἡ, ὄν, συγκτυπημένος· ἱμάτιον, ταυτ. ἀνὰτρι-
 πτον, Διοσκ. 3, 40. Πρβ. σπαθητός.
 Συγκρούω, μ. οὔτω, συγκτυπῶ, κρούω τό ἐν μέ τοῦ ἄλλο,
 Ἐνερ. Οὐδέτ. ἐρεθίζω κατ' ἀλλήλων, ἐχθρεύω· πόλεμον, κινῶ,
 προξενῶ, Διοδ. Σικ.
 Συγκρύπτω, μ. φω, κρύπτω. ταυτ. συγκαλύπτω.
 Σύγκρυψις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συγκτάομαι, ὦμαι, μ. ἤτομα, ὁμοῦ κτῶμαι.
 Συγκτερεῖζω, μ. ξω, συνενταφιάζω, Ἀπολλ. Ῥόδ.
 Συγκτησεῖδρον, -σίδριον, τό, κοινόν, συντροφικόν κτῆμα,
 Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 46.
 Σύγκτησις, ἡ, κοινὴ κτῆσις, Γλωσσ. Στεφ.
 Συγκτίζω, μ. κτίσω, ὁμοῦ κτίζω, Ο'. κ. Ἡρόδ.
 Σύγκτισις, ἡ, Νικόμ. Ἀριθμ. 1, 3, σ. 71, κτίσις, θεμελίωσις
 πόλεως.
 Συγκτίστης, οὐ, ὁ, Πολυδ.
 Συγκυβευτής, οὔ, ὁ, συμπαίτωρ εἰς τοὺς κύβους.
 Συγκυβεύω, παίζω ὁμοῦ τοὺς κύβους. 2) Μεταφ. συγκινδυνεύω.
 Συγκυκάω, ὦ, συγκινῶ, ἀνακατόνω.
 Συγκυκλέω, κ. } περικυκλώνω, περιθένω, περιστρέφω, Πλάτ.
 Συγκυκλόω, ὦ, } Πολιτεία. 2.
 Συγκυλινδέω, ὦ, κ. } περικυλίνομαι ὁμοῦ με τινά, ἢ με τί (ἐλάτ-
 Συγκυλίω, μ. ἴσω, } τωμαι), π. χ. ἀκρατία, Ξενοφ. Συμπ. 8, 32.
 Συγκυνήγέω, κ. } ὑπάγω ὁμοῦ εἰς τὸ κυνήγιον.
 Συγκυνήγετέω, ὦ, } } σύντροφος, ἐταῖρος εἰς τὸ
 Συγκυνήγέτης, κ. } } κυνήγι.
 Συγκυνηγός, δωρ. - ναγός, ὁ, }
 Συγκύπτῃς, ὁ, στήριγμα τι, ἡ στύλος εἰς τὴν μηχανικὴν, Οὐί-
 τρούβ. 4, 2.
 Συγκύπτω, μ. φω, (τύν, κύπτω), κυρίως, σκύπτω εἰς ἐργα-
 σίαν τινά ὁμοῦ με ἄλλους, ὡς εἰς τὸ κωπηλατεῖν κτλ. τὰ κέρα-
 τα συγκυπεῖ, συνέρχονται, συμπέπτωσι, πλησιάζουσιν, Ξεν. Ἀ-
 νάβ. 2) Μεταφ. εἶμαι συναγροικημένος, σύμφωνος· οἱ γὰρ κα-
 κῶντες τὰ κοινὰ συγκυψάντες ποιοῦσι, δηλ. συμφωνοῦν καὶ τὸ
 κάμνουσι κοινῶς Ἡρόδ. 3, 82. συγκοπιᾶζω ὁμοῦ με ἄλλον· φιλοσο-
 φίαν, περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, Συνέστ. σ. 272. τοῦτο δ' εἰς ἐν ἔστι

συγκεχυτός, δηλ. είναι ὅλον σύμφωνον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 854.
 Πρβ. συμπνέω, συμψυτάω.
 Συγκυρῶ, ὦ, μ. ἦσω, ταυτ. συντυγχάνω.
 Συγκυρήμα, τό, γινόμενον κατά τύχην, καί συμβεβηκός. 2)
 συναπάντημα, Διονύστ. ἐπιτομ. 12, 22.
 Συγκυρήσεις, ἡ, κ. } συναπάντησις, συμβεβηκός, τύχη.
 Συγκυρία, ἡ, }
 Συγκυρκενάω, ὦ, ταυτ. συγκιρνάω, Ἀθήν. σ. 432.
 Σύγκυρσις, ἡ (συγκύρω), ταυτ. συγκύρησις, Συνέστ. σ. 134.
 Συγκυρῶ, μ. ὕρω. Ζ. πρ. κ. κύρω.
 Σύγκυφος, ὁ, ταυτ. κυφός, Ο΄.
 Συγκωθωνίζομαι, κυρίως, συμποτηριάζω, συμπίνω, Ἀθήν.
 σ. 19.
 Σύγκωλος, ὁ, ἡ, ὅ, τι συνέχει τὰ κῶλα· σκέλη σύγκωλα, τὰ
 ὅποια ὀλίγον ἀπέχουσιν ἀλλήλων, Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 30.
 Συγκωμάζω, μ. ἄσω, ὁμοῦ κωμάζω, τό ὅπ. Ζ.
 Σύγκωμος, ὁ, ἡ, συμμετέχων τοῦ κώμου.
 Συγκωμωδέω, ὦ, σύντινι κωμωδῶ.
 Συγξαίνω, ξαίνω διόλου, φέρω εἰς ἓν καί συναπτῶ.
 Συγξέω, διά ξύσεως ὁμαλίζω, στιλπνώνω. Μεταφ. ἐπὶ καλλωπι-
 σμοῦ λόγου, Διονύστ. Ἀλ. κ. Πλούτ. συγξρ. Μενάνδρον.
 Συγξηραίνω, ὁμοῦ ξηραίνω, Γαλήν.
 Συγχαίω, ἡ Συγχαῶ, ταυτ. συγχαίρω, Ἡσύχ.
 Συγχαίρω, μετά Δοτ. συγχαίρομαι Κ. συγχαρησόμενος τῇ συγ-
 κλήτῳ ἐπὶ τοῖς γεγονόσι, Πολύβ. 30, 10. Πρβ. συνήδομαι.
 Καί ἐπὶ κακοῦ, Ῥοδίοις συγχαίρω τῶν γεγενημένων, Δημοσθέν.
 σ. 194.
 Συγχαλάω, ὦ, ἀμοιβαίως, ἡ ἐν ταυτῷ ἀπολύω, ἀσθενίζω,
 διαλύω.
 Συγχαλαεύω, χαλαεύω ὁμοῦ. συγκολλῶ μὲ μέταλλον. Ἀθήν.
 σ. 488.
 Συγχαρητικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων εἰς τὸ συγχαίρειν.
 Συγχαρίζομαι, ὁμοῦ μὲ ἄλλους χαρίζομαι· τὸ συγχαρισμέ-
 νον καὶ προσφιλές, ἡ μεγάλη χάρις, Πλούτ. 6, σ. 161.
 Συγχαρτικός, ἡ, ὅν, ταυτ. συγχαρητικός.
 Συγχειρίζαι, αἱ (χειρὶς), τὸ κλείσσειν τῶν χειλέων, Ἀριστοτ.
 Φυσιογν. 6. Πρβ. πρόχειλον.
 Συγχειμάζω, μ. ἄσω, ἐν ταυτῷ, ἡ ὁμοῦ περνώ τὸν χειμῶνα.
 Παθ. ὑπόκειμαι εἰς τὸν αὐτὸν χειμῶνα, ὑποφέρω τὸ αὐτὸ ψύχος.
 Συγχειρίζω, συμμεταχειρίζομαι, ἡ συνδιδάσκω, Πολύβ.
 Συγχειρουργέω, ὦ, ὁμοῦ πράττω μὲ τὴν χεῖρα, ἐκτελῶ· τὰ
 ἱερὰ, Λουκιαν. Λεξιφ. 2.
 Συγχεύω, -χεύω, μ. εὐσω, Ἀόρ. -χευα, χύνω ὁμοῦ, σμίγω,
 συγχύζω, Ἡρόδ. 7, 142. ταπεινώνω, κρημνίζω, π. χ. θυμὸν,
 λυπῶ, Ἡρόδ. 8, 99, ἀνδρα συγχεύει, Ὀδυσ. 9, 139. : ἰούς, ἐξ-
 ασθενίζω, ματαιόνομ· πόλεμον, προξενῶ πόλεμον. 2) συγχωνεύω,
 συντήκω, Πλούταρχ.
 Συγχιλίάρχης, ὁ, ὁμοῦ μὲ ἄλλον χιλιάρχος, Ἰώσηπ.
 Συγχις, ἰδος, ἡ, ταυτ. συγχίς.
 Συγχιόνδρωσις, ἡ (χόνδρος), σύμφυσις εἰς ἓν χόνδρον.
 Συγχορδία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐφεξ. Ἀθήν. 4, σ. 283.
 Σύγχορδος, ὁ, ἡ (χορδή), σύμφωνος.
 Συγχορευτής, οὗ, ὁ, } ὁ συγχορεύων, ἡ συγχορεύουσα.
 Συγχορευτρία, ἡ, }
 Συγχορεύω, χορεύω ὁμοῦ· χορεύται συγχορεύοντες, ψάλλται
 τοῦ αὐτοῦ χοροῦ, Πλούταρχ. 6, σ. 353.
 Συγχορηγέω, ὦ, ὁμοῦ ἐξοδεύω, ἐκ τοῦ
 Συγχορηγός, ὁ, ὁ συγχορηγῶν.
 Σύγχορος, ὁ, ἡ, ὅστις μετὰ τινος ἡ τινῶν εἶναι εἰς χορὸν· νυμ-
 φῶν, Ὀρφ. Ἦμν. 10.
 Σύγχορτος, ὁ, ἡ, συνορεύων, γείτων, Εὐρ. Ἀνδρ. 17, Ἡ-
 ρακλ. μαιν. 371.
 Συγχοῶ, μ. ὠσω, σιαπάζω, ἡ γεμίζω μὲ χῶμα, Ἡρόδ. 4, 120.
 Συγχράομαι, ὦμαι, συμμεταχειρίζομαι. 2) συναναστρέφομαι,
 Ν, Δ. 3) δανείζομαι ὁμοῦ, Πολύβ. 1, 20.
 Σύγχρησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Κλήμ. Στρωμ. 1, σ. 318.
 Συγχρηστηριάζομαι, ὁμοῦ ἐρωτῶ τὸν χρηστὸν.
 Συγχρίμπτω, ταυτ. συγκρούω, συμφέρω, Ἡσύχ.
 Σύγχρισμα, τό, χρίσμα, ἀλειμμα. ἐκ τοῦ
 Συγχρίω, χρίω, ἀλείφω, μυρόνω.

Συγχρονώ, κ. } συζῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μὲ, Ἀθ. ἡν. σ. 599.
 Συγχρορίζω, }
 Συγχρορισμός, ὁ, συμφωνία τοῦ χρόνου, ὁμοχρονία. ἐκ τοῦ
 Σύγχρονος, ὁ, ἡ, ὁμόχρονος.
 Σύγχροος, συναίρ. Σύγχρους, ὁ, ἡ (χρῶς), ταυτόστ. ὁμόχροος,
 Πολύβ. 3, 46. 2) ταυτόστ. συγχρωτιζόμενος, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5,
 16, 28.
 Συγχρώζω, μ. ὠσω, βάψω, μεταδίδω τὴν βεφήν, Πλούτ. 9,
 σ. 690. 2) συνδιαλύω τὰ χρώματα ἐν τῇ ζωγραφίᾳ, Διον. Ἀλ.
 Πρβ. ἀπόχρωσις, καὶ σκιαγράφος.
 Συγχρώτα, Αἰτ. τοῦ Σύγχρους, ὁ, ἡ, καὶ πρὸς χρώτα, θέσις
 συνουσίας γινομένης μὲ τὸ ἐμπροσθινόν μέρος τοῦ σώματος πρὸς τὸ
 ἐμπροσθινόν· ἀντίθ. ἀπεστραμμένην, Ἀρτεμ. 1, 79. Θεόκρ. 2,
 140.
 Συγχρωτίζω, ταυτ. χρωτίζω κ. χροίζω· Μεστ. συνανατρί-
 φομαι· τοῖς νεκροῖς, Διογ. Λαέρτ. 7, 2.
 Συγχύνω, -χύνω, ταυτ. συγχέω· ὁδεῖν
 Συγχύνεις, ἡ, κ. }
 Συγχύντις, ἡ, ὅν, }
 Σύγχωμα, τό· λίθων, σωρός λίθων, Χρησμ. Σιβυλλ. 1, σ. 32.
 Συγχωνεύω, ὁμοῦ χωνεύω.
 Συγχώννυμι, κ. } ταυτ. συγχόω, Γεώπον.
 Συγχωνύω, }
 Συγχωρέω, ὦ, μ. ἦσω, ὑπάγω ὁμοῦ. 2) καὶ συστέλλομαι,
 Πλούτ. Συμπ. Προβ. 8, 5. 3) καὶ τὸ Κ. συγχωρῶ. χαρίζω, : εἰρή-
 νην, ἡμέραν, Λουκιαν. Ἀλ. 8, Διόδ. Σικ. χαμνω εἰρήνην· διορίζω
 ἡμέραν.
 Συγχώρημα, τό, τὸ συγχεωρημένον, ἡ συγχώρησις· ἀποδοχή,
 στέρεσις.
 Συγχώρησις, ἡ, κ. } Ἰπποκρ. συγχώρησις, παράβλεψις, συμ-
 Συγχωρίζω, ἡ, } φωνήσις.
 Συγχωρητικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων ἡ κλίνων εἰς τὸ συγχωρεῖν.
 Σύγχωρος, ὁ, ἡ, ταυτ. σύγχορτος, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Σύγχωσμα, τό (συγχώω), συσπρεσμένον χῶμα, τόπος γεμισμέ-
 νος μὲ τοιοῦτον χῶμα.
 Συῶδην, Ἐπίρ. (σύω, σύομαι), σφοδρῶς, ὀρμητικῶς, βιαίως,
 Αἰσχύλ. Περσ. 480.
 Συῶσις, εἶα, εἰον (σύς), χοίριος.
 Συῶω, ὦ, μ. ἦσω, συζῶ, Ἀνάλ.
 Συῶνυμι - ζευγνύω, - ζεύγω, μ. ζεύξω, βάλλω ὁμοῦ ὑπο-
 κάτω εἰς τὸν ζυγόν· συναπτῶ, ἐνώνω, ἐξαιρ. διὰ γάμου, Ξενοφ.
 Οἰκ. 7, 30.
 Σύζευξις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συζέω, ἀφίνω τι νά βράσῃ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, Διοσκ.
 Συζητέω, ὦ, μ. ἦσω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ζητῶ, ἐξετάζω.
 Συζητήσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. }
 Συζητητής, οὗ, ὁ, τὸ προσηγ. } τοῦ πρ.
 Συζοφάω, ω (ζόφος), ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ, διόλου σκοτίζω, Ἀνάλ.
 Συζυγέω, ὦ, φέρω, σύρω εἰς κοινὸν ζυγόν, ἀντίθ. ἐτεροζυγεῖν·
 ἐπὶ στρατιωτῶν, τὸ ἰστασθαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σειρᾶς· Καθ. εἶμαι
 ἴνωμενος.
 Συζυγής, ὁ, ἡ, ὁμοῦ ζευγμένος, ἡνωμένος· Καθ. ταυτ. σύζυ-
 γος, Εὐριπ. Ἀλκ. 315.
 Συζυγία, ἡ, ταυτ. σύζευξις. 2) ἡ συζυγία, Γραμμ.
 Συζυγίος, ἰα, ἰον, ἑφορος, προττάτης τῆς συζυγίας τοῦ γάμου.
 Συζυγίτης, ὁ, } ταυτ. σύζυγος· Νικήτ. Χρον. 17, 7.
 Συζυγίτης, ἰδος, ἡ, } 2) συγγενής.
 Σύζυγος, ὁ, ἡ, κ. } συνεζευγμένος, Κ. ζευγνυμένος, ἐξαιρέ-
 Σύζυξ, υγος, ὁ, ἡ, } τως, ἀνὴρ, ἡ γυνή.
 Συζυμός, ω (ζυμός), φέρω εἰς ζύμωσιν, βράσιν.
 Σύζωμα, τό, ὁ δεσμός, κόμπος σχοινίων, δεμάτων, Αἰσχύλ.
 Ἰκέτ. 478. Ἀριστοφ. Θεσμ. 255 - 663. Λυσιστ. 536.
 Συζώννυμι, Συζώω, μ. ζώσω, ζώνω ὁμοῦ, ἡ ἐνδύω.
 Συζωποιέω, ὦ, ζωοποιῶ ὁμοῦ.
 Συηβόλος, ὁ, ἡ, βάλλον, φονεύων χοίρους, Ὀππ. Κυ-
 νηγ. 2, 27.
 Συήλαι, αἱ (σύς), κατοικία χοίρου· τὸ ἡλός εἶναι κατάληξις.
 Συηνέω, ὦ, κ. Ἰνέω, τὸ προτφέρεισθαι ὡς χοῖρος (ὡς τοῦ παπᾶ
 τὸ γουροῦν λεγόμενον Κ.), Πλάτ.
 Συήνη, ἡ, ὄνομα πόλεως εἰς τὴν ἀνω Αἴγυπτον.

Συηνίς, κ. Συανίς, ἡ, Τηνία, ἡ, κ. Θυηνία, χοίρου κατάστασις, Πλούτ. Γρύλ. 2) χωριάτικη καὶ ῥυπαρά ζωή, Ἐμπειδ.

Συηνός, ἡ, νόν, ταυτ. ὑνός, χοίρινος. 2) Τροπ. χωριάτης, μωρός.

Σύδας, Δωρ. ἀντί Σύθης, ὁ, ποταμός παρὰ τὴν Σικυόνα. Ὀνομάζεται κ. Σύς, νός.

Σύθεν, Αἰολ. ἀντί ἐτύθησαν, ἐκ τοῦ σύομαι.

Σύσι, προστ. τοῦ σύμι, ἀντί σύομαι, ταυτ. ἐλθῆ· ὡς κλύσι, πίσι κτλ.

Συῖδιον, τό, χοιρίδιον, γουρουνάκι.

Συκάζω, μ. ἄτω, κόπτω σῦκα. 2) ἀντί συκοφαντῶ, Ἀριστοφ.

3) ἀντί κνίζω, ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὠνομάζετο καὶ σῦκον, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1349. ὅθεν ἡ διπλῆ εἰννοία, ὡς εἰς τὸ βλεμάζω.

Συκαλῆς, κ. Συκαλλῆς, ἴδος, ἡ, πτηνὸν μικρόν, ὁ συκοφάγος Κ.

Συκαμινέα, κ. } τὸ δένδρον ἢ συκαμινία· Συκαμινόν, τό, Συκάμινος, ἡ, } ὁ καρπός [Ἐκ τοῦ σῦκαμος, ταυτ. σῦκον, ὡς πυράμιμος ἐκ τοῦ πύραμος, ταυτ. πυρός.]

Συκαμινώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὁμοῖος μὲ συκαμινόν.

Συκαρίον, τό, μικρόν σῦκον.

Συκάς, ἄδος, ἡ, μικρὰ συκῆ.

Συκάσιος, ὁ, Ζεὺς, κωμικῶς, ὁ ἐφορος τῶν συκοφαντῶν.

Συκαστής, οὐ, ὁ, κ. Συκάστρια, ἡ, κόπτων, κόπτουσα σῦκα. 2) ἀντί συκοφάντης.

Συκέα, ἐη, ἡ, κ. -κία, ἡ, τὸ δένδρον ἢ συκία. 2) ἐξάνθημα τι τοῦ σώματος· Ζ. σῦκον. 3) ἀντί συκόμορος, ἡ.

Συκηγορία, κ. } ταυτ. συκοφαντία κ. -φάντης, Ἡτύχ. Συκηγόρος, }

Συκίς, ἡ· Ζ. συκέα.

Συκιδάφορος, ὁ, ἡ, ταυτ. συκίς ἀριθ. 2. 2) ἀντί συκοφάντης.

Συκίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σῦκον.

Συκίζω, τρέφω μὲ σῦκα.

Συκίνορ, νη, νόν, ἀνήκων εἰς συκὴν· ξύλον συκῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι μαλακόν καὶ ἀτθενές· ὅθεν, σῦκινος ἀνὴρ, καὶ συκίνη γνώμη, ἀτθενής καὶ οὐδαμινός· συκίνη ἐπικουρία, παροιμ. ἀτθενής βοήθεια, ἀντί τοῦ ὁποῖον τρόπον τινὰ τραυλίζων εἶπεν ὁ Ἀριστοφ. Λυσιστ. 110. σκυτίνη ἐπικουρία, ὑποσημαίνων τὸν σκυτίνον ὀλιτβον. σῦκινον πόμα, κ. συκίον, τό, ποτὸν ἀπὸ βρασμένα σῦκα, Πλούτ. Ἐρωτ.

Συκινόφυλλον, τό, φύλλον συκῆς, Γλωσσ. Στεφ.

Συκίον, τό, ταυτ. σῦκινον πόμα· Ζ. σῦκινος.

Συκίς, ἴδος, ἡ, κλωνάρι συκῆς. Ἀριστοφ. Ἀχ. 996. 2) ἥτις ἔχει συκὴν ἀριθ. 2. Ἡτύχ.

Συκίτης, οὐ, ὁ, κ. } ὡς ἂν σῦκον· οἶνος, ταυτ. σῦκινον. 2) Συκίτης, ἴδος, ἡ, } ἐπίθ. τοῦ Βάκχου· κ. συκατῆς κατὰ τὸ τεγεάτης.

Συκοβασίλεια, τὰ, εἶδος τι ἐξαίρετων σῦκων, τὰ ὁποῖα ξηραίνοντα ὠνομάζοντο βασιλίδες, Ἀθήν. 3, σ. 77.

Συκόβιος, ὁ, ἡ, ὁ ζῶν μὲ σῦκα. 2) ὁ τρεφόμενος μὲ τὴν συκοφαντίαν, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 874.

Συκολογέω, ῥῆμα τοῦ ἐφεξ. τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐπὶ διπλῆς, καὶ τριπλῆς εἰννοίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1347.

Συκολόγος, ὁ, ἡ (λέγω), ὅς τις συναΐσει σῦκα. 2) ὁμιλῶν περὶ σῦκων.

Συκομάμας, ὁ, κ. } Ζ. βλιτομάμας. Συκομάμης, }

Συκομοραία, ἡ, κ. } ταυτ. συκόμορος, Ν. Δ. Συκομορέα, ἡ, }

Συκομορίτης, ὁ, : οἶνος, κατασκευασμένος ἀπὸ συκόμορα.

Συκόμορον, τό, καρπός τοῦ ἐφ.

Συκόμορος, ἡ, ἡ Αἰγυπτιακὴ συκῆ, ἥτις ἐκβλαστάνει τὸν καρπὸν εἰς τὸν κορμόν. 2) ἀντί συκάμιμος, ἡ, Θεόφρ. Ἰστ. φυτ. 4, 2.

Σῦκον, τό, σῦκον. 2) ἐξάνθημά τι, ἐξαιρ. εἰς τὰ βλέφαρα. 3) Ζ. συκάζω ἀριθ. 3.

Συκοπέδιλος, ὁ, ἡ, κωμικῶς κατὰ τὸ χρυτοπέδιλος, συκοφάντης, Ἀριστοφ. Ἰππ. 526.

Συκόπρωκτος, ὁ, ἡ, ταυτ. συκίς, ἀριθ. 2. κ. συκιδάφορος, Ἡτύχ.

Συκοσπῆς, ἄδος, ὁ, κ. } κωμ. κατὰ τὸ λυκοσπῆς ἀντί συκο- Συκοσπαδίας, ὁ, } φάντης, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 874, ὅπου χεῖται ψευδῶς Συκοπαίδες· Ζ. συκοφαντίας.

Συκοτραγέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ

Συκότραγος, ὁ, ἡ, τρώγων σῦκα.

Συκουρός, κ. Συκωρός, φύλαξ τῶν σῦκων· καὶ ἀντί συκοφάντης.

Συκοφαντέω, ὦ, μ. ἦτω, συκοφαντῶ καὶ Κ. κατηγορῶ, ἐγκλῶ ψευδῶς, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 17, 31.

Συκοφάντημα, τό, ψευδῆς κατηγορία, καὶ ἐπὶ ἀδίκου κρίσεως τῶν κριτικῶν τῆς φιλολογίας· ἐκ τοῦ

Συκοφάντης, οὐ, ὁ, κυρίως, ὁ φαίνων σῦκα, ἰδίως, ὁ ἐγκαλῶν ἐπὶ κριτηρίου τοῦς ἐξάγοντας σῦκα ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν ἐναντίον τοῦ νόμου, Πλούτ. περὶ πολυπρ. § 16. 2) ψευδοκατήγορος.

Συκοφαντήτης, ἡ, ὄν, συκοφαντημένος.

Συκοφαντία, ἡ, χαρακτήρ συκοφάντου· ψευδῆς κατηγορία.

Συκοφαντίας, ὁ, κωμ. κατὰ τὸ καικίας, ὀρνυθίας, ὡς νὰ ἦτο ἄνεμος· ἐκ τοῦ συκοφάντια, τρόπον τινὰ πνεῦμα συκοφαντίας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 437.

Συκοφαντεχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, πρέπων εἰς συκοφάντην.

Συκοφάντρις, ἡ, θηλ. τοῦ συκοφάντης.

Συκοφαντώδης, εὐς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ωδῶς, μὲ τρόπον συκοφάντου.

Συκόφασις, ἡ, ταυτ. συκοφαντία, Διογ. Λαέρτ. εἰς Ἀριστοτ. Ἀδύτ. Πρβ. ξηράλειψις.

Συκοφορεῖον, τό, καλάθι σῦκων, Γλωσσ. Στεφ.

Συκοφορέω, ὦ, φέρω σῦκα.

Συκοφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων σῦκα.

Συκόω, ὦ, κάμνω σῦκον, Παθ. γίνομαι σῦκον. 2) τρέφω μὲ σῦκα, ὡς συκίζω· ὅθεν συκαθεῖς, καλοθρεμμένος (ὡς χοῖρος), Ἀνάλ. 2, σ. 412. Πρβ. συκωτός. 3) ἐκφύω συκὴν ἀριθ. 2.

Συκχῆς, ἄδος, κ.

Συκχίς, ἴδος, ἡ, κ. } εἶδος ὑποδημάτων, Ἡτύχ.

Συκχός, ὁ,

Συκώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὡστὰν σῦκον, πλήρης σῦκων.

Συκώμα, τό, (συκώ), συκῶδες ἐξάνθημα.

Συκῶν, ὠός, ὁ, κῆπος συκίων.

Συκωρέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφεξ, Πολυδ. Φώτ.

Συκωρός, ὁ, ταυτ. συκουρός.

Συκώσις, ἡ, ταυτ. σῦκωμα κ. σῦκον.

Συκωτός, ἡ, ὄν (συκώ), θρεμμένον μὲ σῦκα· ἦπαρ, ζῶον θρεμμένον μὲ σῦκα, Πλούτ. Ἰτωρ ἐκ τούτου λέγομεν Κ. συκώτι τὸ ἦπαρ.

Σύλα, ἡ, ταυτ. σῦλη.

Σύλαγωγέω, ὦ, μ. ἦτω (σῦλον), λαμβάνω ὡς λάφυρα, ἀρπάζω, γυμνῶν, Ἡρόδ. 10, σ. 512.

Σύλαττις, Ἰων. παρατ. τοῦ ἐφ

Σύλαω, εὐ, μ. ἦτω, κ. } ἀρπάζω, γυμνῶν· ἐκδύω τὸν φονευθέντα Σύλεύω, } ἐχθρόν, καὶ λαμβάνω ἐνδύματα, ὅπλα κτ.

λαμβάνω κρυφίως, κλέπτω· ἀπατῶ τινὰ καὶ λαμβάνω τὰ ἰδικά του· συληθεῖς, Ἰσοκρ. Ἀρχ. 2) λαμβάνω τὰ πλοῖα διὰ πληρωμὴν· Ζ. σῦλη. 3) Κεῖ. ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω· ἐσύλα τόξα, τὰ κατεβίβασε, Ἰλ. δ, 105. : πῶμα φαρέτρης, Ἰλιάδ. δ, 116. 4) δίδω πάλιν τὴν ἐλευθερίαν, Χανδλ. ἐπιγ. 5) Τροπ. λαμβάνομεν ἀπ' ἀλλήλων, συλοῦσιν ἀλλήλους ῥήματα οὐκ ὀλίγα, Διον. Ἀλ. 1, 28.

Σύλη, ἡ, κ. Σύλα, εἰς τὴν φράτιν Σύλαν ἔχειν κατὰ τινος, Σύλην δίδουσι τινὶ κατὰ τινος, ἡ ἐξουσία (τὸ δίκαιον) τοῦ πραγματευτοῦ καὶ λαμβάνει τὰς πραγματείας ἐκ τοῦ πλοίου, ἡ τὸ πλοῖον αὐτὸ ὅταν ὁ караβοκύριος χρεωτῶν δὲν ἔχη νὰ τὸν πληρώσῃ· ἡ πρᾶξις ἐλέγστο συλᾶν, κ. σῦλα ποιεῖσθαι, Δυστ. Ἐκ τοῦ σῦλον· Ζ. ρύτιον.

Σύλημα, τό, λάφυρον, ἀρπᾶγμα.

Σύλησις, ὁ, ἡ, κλεμμένος, Μάξιμ. στ. 853. ἐκ τοῦ

Σύλησις, ἡ, ἀρπαγή, γυμνωσις.

Σύληττις, κ. -ττις, ἡ, ἐκ τοῦ

Σύλητης, οὐ, ὁ, } (συλέω), κλέπτης, ἀρπαξ.

Σύλητωρ, ορος, ὁ, }

Σύλλαβῆ, ἡ (συλλάβω), τὸ λαμβάνειν, πιάνειν ομοῦ· πέ-

τλων συλλαβαί, δηλ. τὰ μέρη, ὅπου εἶναι δεμένοι οἱ πέπλοι, Δίσχ. Ίκστ. 466. 2) συλλαβή, ἔνωσις γραμμάτων, Γραμμ. 3) ἀντί συλλήψις, ἐγγάστρωσις. 4) ἡ τετάρτη εἰς τὴν μουσικὴν, Φιλόλαος παρὰ Boeckhii σ. 68.

Συλλαβίζω, μ. ἴτω, Γραμμ.

Συλλαβικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - βικῶς, ὡς ἀν συλλαβή, κατὰ συλλαβὴν, Ψελλ. Χαλδ. χρητμ. σ. 106.

Συλλαβομαχέω, ὦ, μάχομαι περὶ συλλαβῶν, Φίλων 4, σ. 164.

Σύλλαβος, ὁ, τίτλος βιβλίου, Κικερ. πρὸς Ἀττ. ἀλλ' εἶναι ἡμαρτημ. ἴτως καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Κικ. ἀντί σίλλυβος, ἡ σίττυβος, τὸ ὅπ. Ζ.

Συλλαγνέω, ταυτ. συμπορνεύω, Πλούτ.

Συλλαγχέω, τὸ διανέμεσθαι διὰ κλήρου· ψυχὴν ἄλλω δαίμονι συλλαχούσαν, Πλούτ. περὶ τοῦ Σωκρ. Δαιμ.

Συλλαλέω, ὦ, συνομιλῶ, Ν. Δ.

Συλλαμβάνω, μ. συλλήφομαι, λαμβάνω ὁμοῦ, συναίξω ἑμαυτὸν, σπεύδω, ἐτοιμάζομαι νὰ φύγω· σεαυτὸν συλλαβὼν ἐκ τῆς δεξιᾶς ἐκπλεῖ, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 77. πιάνω, ἡ εὐρίβω ὁμοῦ, ἡ στομβώνω· τὸ στόματε καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, Πλάτ. περιδένω, συνάπτω. 2) λαμβάνω, δέχομαι· τινὰ σύμμαχον, Ἡρόδ. 3) κρατῶ στερεῶς, φυλακίζω. 4) συλλαμβάνω τινί τινας, βοηθῶ τινὰ εἰς πράγματι· γνώμ. τὸλμη δικαίᾳ καὶ θεός συλλαμβάνει, Μένηνδ. 5) λαμβάνω ἐν γαστρὶ, ἐγγαστρώνομαι· Πρβ. συλλαβή, ἀριστ. 2. 6) πιάνω μὲ τὸν νοῦν, νοῶ, καταλαμβάνω. Καὶ τὸ Μέστ. ἔχει τὰς περισσοτέρας ἐκ τῶν σημασιῶν τούτων.

Συλλαμπω, ὅλος διόλου λάμπω· ὅθεν

Σύλλαμψις, εἰς, ἡ, φωτισίς, λάμψις. 2) μετὰ τοῦ συναυγασμός, ἡ λάμψις τῶν ἀνθρώπων, καὶ λαμπάδων, τὰ ὅποια λάμπουσι διόλου· ἑλλαμψις δὲ, λάμψις ἐπιπόλαιος μόνον, Πλούτ. περὶ τοῦ προσώπ. τῆς σελήν. σ. 671. 5) ἔνωσις φωτός, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 1, 8.

Συλλανθάνω, - λάνω, - λήθω, ὁμοῦ εἶμαι, μένω κρυμμένος.

Συλλανίου Διός, κ. Συλλανίας Ἀθηναίς, Πλούτ. Λυκούρ. 6. ἀτκῆπτως τὸ διορθ. Ἑλλανίου κ. ἑλλανίας· πιθανῶς εἶναι ἀντί Συλήτιος, συλητία· ἄρα ταυτ. σκυλοφόρος, ὁ, ἡ.

Συλλατρεύω, συνυπηριτῶ, Πλούτ. 9, σ. 713.

Συλλαφύσσω, συναναλίττω, συναφανίζω.

Συλλεαίνω, ὁμοῦ ξύω, τρίβω, ὑαλίζω. 2) συντρίβω, στουμβίζω. καὶ Τροπ. ἐπὶ λόγου· διὰ τὸ μὴ συλλεαίνεσθαι τῷ ἐξῆς, δηλ. ἡ σύνταξις εἶναι σκληρὰ, ἐπειδὴ δὲν μαλακίνεται μὲ τὰς ἐφεξῆς λέξεις, Διον. Ἀλι. 6, σ. 1090. Πρβ. συγξέω.

Συλλέγω, μ. ξω, συναθροίζω - φιλείας, κάμνω πολλοὺς φίλους, Πλούτ. 2) Παθητ. συγκοιμῶμαι, Πλάτ. Τιμ. 283. ὅπου ἀνέγ. Συλληξω καὶ σύλληξις.

Συλλείβω μ. ψω, χύνω ὁμοῦ, κάμνω νὰ χυθῇ, νὰ στάξῃ, σμίγω· Μέστ. συρρέω.

Συλλειόω, ὦ, ὁμοῦ λειόνω, τρίβω, ὁμαλίζω.

Συλλειτουργέω, ὦ, ῥῆμα του

Συλλειτουργός, ὁ, ἔστις ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ ὑπουργεῖ εἰς τὰ δημόσια πράγματα· Πρβ. συγχορηγός, κ. συντριηραρχός.

Σύλλεκτος, ὁ, ἡ, συναθροισμένος, Ἡτύχ. εἰς Συγλυθών.

Σύλλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον), ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης κοιμώμενος, σύζυγος. ὅστις μετέχει τῆς αὐτῆς γαμικῆς κλίνης μὲ ἄλλον, Εὐρ. Ἡρακλ. 2.

Σύλλεξις, εἰς, ἡ (συλλέγω), συναθροίσις, ὁμήγουρις· τὸ συνάγειν, τὸ συγκοιμᾶσθαι.

Συλλήβδην, Ἐπίρ. (συλλήβω, συλλαμβάνω), κεφαλαιωδῶς, ὅλως· μίαν φορὰν διὰ πάντα· ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ, Πλάτ. Πολίται· 1, σ. 344.

Συλλήγω, συμπαύω, Ἀνάλ. 2, σ. 504.

Σύλληξις, ἡ (συλλαγχάνω)· πυκτῶν, ἡ σύζευξις, συνδυασμός, τὸν ὁποῖον λαμβάνουσιν οἱ πυκταὶ διὰ κλήρου, δηλ. τίς μὲ τίνα τὰ ἀγωνιστῇ. Ἰάμβλ. Μυστηρ. 5, 20. 2) Τροπ.· τῶν στοιχείων κατὰ τὰ μέτρα, ἔνωσις τῶν στοιχείων μὲ μέτρον τι. Πλάτ. Νόμ. 7, σ. 384. 3) ταυτ. σύννησις, σύγκλωσις, Μάρκ. Ἀντ. γ', 11.

Συλληπτεῖρα, ἡ, κ. Συλληπτριά, ἡ,

Συλληπτῆρ, ὁ, Συλληπτῶρ, οὐκ, ὁ (συλλαμβάνω), ὁ πιάνων ὁμοῦ, βοηθός.

Συλληπτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, συμπαριλαμβάνων, καθολικός.

Συλληρέω, ὦ, ὁμοῦ εἶμαι τρελλός, κάμνω ἀστεϊσμούς.

Συλληστεύω, ληττεύω ὁμοῦ.

Συλληστήρ, Συλληττής, ὁ, κ. - λήστρια, ἡ, ὁμοῦ ληστεύων, συγκλέπτῃς, Ξενοφ. Ἐφεσ. κ. Χαρίτων.

Σύλληψις, ἡ (συλλαμβάνω), τὸ λαμβάνειν ὁμοῦ, τὸ πιάνειν ὁμοῦ. βοηθία, συνέρχεται· τὸ πιάνειν καὶ κρατεῖν, τὸ φυλακίζειν, τὸ ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. ἐγγάστρωσις, σύλληψις καὶ Κ.

Συλληάζω, Συλληίζομαι· Ζ. τὸ ἀπλοῦν.

Συλληπαίνω, τήκω, χωνεύω ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι, Πλούτ. 10, σ. 201.

Συλλίς, ἰδος, ἡ, Ὀν. κύριον.

Συλλογεύς, εἰς, ὁ, ὅστις συλλέγει, συναίξει, Πολυαιν. 2, 34.

Συλλογευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ συλλέγειν, εἰσπράττειν, συναίξιν. τὸ συλλ. νοητ. ἀργύριον.

Συλλογή, ἡ, ταυτ. σύλλεξις, συναθροίσις. 2) στρατολόγησις· Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 1, 6.

Συλλογίζω, ταυτ. συλλέγω, Δίων. Χρυσοστ. λόγ. 35, σ. 72. 2) Μέστ. συλλογίζομαι, συμπεριλαμβάνω τὴν ὁμιλίαν (τὸν λόγον) ἢ τὸν λογαριασμόν, ἢ τὰς αἰτίας (τοὺς λόγους)· ἐπαναλαμβάνω, ἀνακεφαλαιώνω· ἐκ δεδομένων συμπεραίνω τι ἄλλο.

Συλλογιμαῖος, αἶα, αἶον, ὁ, τι συνηθίζειν ἀντιέρχεται εἰς ἐν· ἀνθρώποι, οἵτινες κατὰ τύχην ἐνταμόνονται, Λουκιαν. 6, σ. 79. Πρβ. σύγκλις· ὕδατα, συρρέοντα, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 2, 1.

Συλλογισμός, ὁ (συλλογίζομαι), συλλογαριασμός· τὸ συμπέρασμα ἀπὸ δεδομένης προτάσεως, ἢ ἄλλας περιπτώσεως· σκέψις, κρίσις· σχῆμα συλλογιστικόν. 2) μισθός στρατιώτου, Διόδ. Σικελ. 17, 94.

Συλλογισταί, οἱ, οἱ λογαριασταί· Γλωσσ. Στεφ. ἡ οἱ κάμνοντες συλλογισμούς.

Συλλογιστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - στικῶς, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τὸ συλλογίζεσθαι.

Σύλλογος, ὁ, ταυτ. συλλογή, συναθροίσις, ὁμήγουρις· Μεταφ. στερεὰ κατάστασις· ψυχῆς, Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 626.

Συλλοιδόρῶ, ὦ, ὁμοῦ λοιδορῶ, Ἰερσμ. 29, 27.

Συλλοῦ, μ. οὔτω, λούω ὁμοῦ· Μέστ. λουομαι ὁμοῦ.

Συλλοχία, ἡ, συναίξις καὶ διαίρεσις τῶν λόγων. 2) ταυτ. ἄθροισμα, Ἰατρ. Πρβ. συστροφή κ. σύστρεμμα.

Συλλοχίζω, ὁμοῦ μὲ ἄλλους διαιρῶ εἰς λόγους, Πλούτ. 1, σ. 72.

Συλλοχισμός, ὁ, ταυτ. συλλοχία, Αἰν. τακτ.

Συλλοχίτης, ου, ὁ, στρατιώτης ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Συλλυπέω, ὦ, λυπῶ ὁμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ, ἡ πειράζω· Μέστ. συλλυπούμαι. ἀντίθ. συγχαίρω.

Σύλλυσις, ἡ, λύσις, χωρισμός. 2) φιλιώτις, εἰρήνευσις· ἐκ τῶν

Συλλύω, μ. ἴτω, λύω ὁμοῦ, ἡ ἀπ' ἄλλου· διαλύω, Σοφοκλ. Αἶ. 1317. Μέστ. συλλύεσθαι πρὸς τινα, φιλιόνεσθαι, κάμνειν εἰρήνην.

Σύλον, τὸ, λάφυρον. 2) ἐνέχυρον, Εὐττάθ. Ζ. σύλη.

Συλόνηξ, ὄνυχος, ἡ, ἡ ἀφαιρούσα τοὺς ὄνυχας, ἡ ψαλὶς, Ἀνάλ.

Συλωπίς, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀναγ. ἀντίτυλοπία, κλοπὴ ἱματίων· ἐμπορεῖ νὰ εἶναι συγχοπ. ὡς μωνύξ, ἀντί μονώνυξ.

Σύμαιορος, ὁ, Κύρ. ὄνομα.

Συμβαδὴν, Ἐπίρ. μὲ πόδας πλησίον ἀλλήλων κειμένους· ἀντίθ. περιβάδην, Νικητ. Χρον. 2, 4.

Συμβαδίξω, συνοδοιπορῶ.

Συμβαίνω, - βάω, - βῆμι, Ἀττ. συμβαίνω, μ. βήτομαι, συνέχω τὰ σκέλη τῶν ποδῶν· διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες, Ξενοφ. Ἰππικ. 1, 14. δηλ. μὲ σκέλη ἀνοικτά, ἀφεστῶτα ἀλλήλων, κ. ἀντίθ. διαβαίνειν. ὅθεν ἀνδριάς συμβεβηκῶς, μὲ σκέλη συνημμένα, ὅχι χωρισμένα καὶ ἀνοικτά. 2) συνέρχομαι, ὑπάγω εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ὅπου εἶναι ἄλλος, διὰ νὰ τὸν ὁμιλήσω, νὰ ἐνωθῶ μετ' αὐτοῦ, νὰ φιλιωθῶ, νὰ κάμω συμμachiάν· Καθ. συμβιβάζομαι, συμφωνῶ, Π. Χ. ἡ γνώμη τῇ γλώσσῃ. 3) συναπαντῶ, συμπίπτω, ἐπὶ χρόνου· καὶ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου εἰς τὸν λογαριασμόν, ὅθεν συνέβη, συμβαίνει, ἡγουν

ἀκολουθεῖ, γίνεται κατὰ τύχην. καὶ μετὰ Δοτ. καὶ ἀπαρεμφ. Π. Χ. συνέβη μοι πορεύεσθαι, με ἐσυνέβη νὰ κάμνω ὁδοπορίαν· τὸ συμβεβηκός, τὸ κατὰ τύχην συναντήσαν, συμπεσόν, γενόμενον φυσικῶς ἢ ἡθικῶς· Π. χ. ῥινόκερος ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ συμβεβηκός, κατὰ τύχην. Ἀριστοτ. πόλεμος κακῶς συμβάς, δυστυχές τέλος λαβών. 4) εἰς τὴν Διαλεχ. συμβαίνει τὸ συμπέρασμα, ἐξάγεται, πορίζεται ἐκ τῶν ἡγουμένων, Πλάτ. Ἀλκιβ. 1, 52. Πρβ. συμπεραίνεται.

Συμβαχεύω, ῥῆμα ἐκ τοῦ

Συμβάχην, ἡ, κ. } ὁμοῦ βαχεύων κτ.

Σύμβαχος, ὁ, }

Συμβαλλεόμενος, Ἴων. ἀντὶ συμβαλλόμενος, Ἡρόδ.

Συμβάλλω, μ. αλῶ, : τί τινί, βάλλω, ῥίπτω, φέρω ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ : ἐλκάζω τινί, δίδω ὁμοῦ, Ἡρόδ. 3, 135. 2) συνάπτω. α) : δεξιὰς, τὰς χεῖρας : τὸ ὕδωρ, ἐπὶ ποταμῶν, οἱ ἐποιοὶ ἐνταμόνται : σχοινία, πλέκω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 37. ὅθεν συμβολή κ. συμβολεύς. Μέσ. συμβάλλομαι τινί, συναπαντῶ τινά· ὅθεν συμβεβλημένος, συμβλημένος, σύμβλητο. β) συνερίζω, ἐρεθίζω εἰς μάχην : ἀλεκτρονίαι, ἄνδρας, δυνάμεις· ὅθεν ὡς Οὐδ. συμβάλλειν τινί, ἢ πρὸς τινά, κυρίως, νοητ. μάχην ἢ ἀγῶνα, κάμνω μάχην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ξενοφ. Λακεδ. 4, 6. ὡς, συν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς, Ὀμ. γ) συμ. λόγους τινί (ἢ καὶ χωρὶς λόγους), συνομιλῶ, Ξενοφ. Κύρ. 2, 2, 21. Ἀνάβ. 4, 64, 14. γνώμην συμβάλλεσθαι, Ἡρόδ. συμφωνεῖν. δ) κάμνω συνθήκην· ὅθεν συμβάλλοντες, οἱ δανεισταὶ (creditori). Διον. Ἀρχ. 4, 9. τὰ συμβόλαια, τὰ χρῆμα : χρήματα συμβάλλειν τινί, χρημάτων ἐμπορίαν ἔχειν, ὡς οἱ τραπεζίται. ε) συγκρίνω τὴν γνώμην μου μετὰ τὴν γνώμην ἄλλου τινός κ. συμβουλευώ. 3) συγκρίνω τὴν γνώμην μου μετὰ τὰς περιστάσεις, καὶ συμπεραίνω, ἰδίως, εἰς Μέσ. ὅθεν, εἰκάω, συμπεραίνω· ταύτη τὴν ὅψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι, ἐσυμπέρανεν, ὅτι ἐπληρώθη ὁ ὄνειρος, Ἡρόδ. 6, 108. 4) συνεισφέρω, ὠφελῶ, χρησιμεύω.

Σύμβαμα, τό, συμβάν, γενόμενον. 2) λέξεις τῶν στωϊκῶν, ἄλλως κατηγορήματα· Ζ. παρασύμβαμα.

Συμβαμέν, κ. } ποιητ. ἀπαρέμ. ἀντὶ συμβάναι, -βῆναι.

Συμβαμέναι, }

Συμβαπτίζω· τῷ πάθει συμβαπτίζεσθαι, Ἡλιόδ. 4, 20, εἰς τὸ πάθος συμβυθίζεσθαι.

Συμβαρβαρίζω, ὁμοῦ βαρβαρίζω, Εὐστάθ. Ἰλ. δ. σ. 376. 40.

Συμβαριτικός, ἀντὶ συμβαριτικός, Ἡσύχ.

Συμβαρύνω, ὁμοῦ βαρύνω.

Συμβασεύω, (συμβάω, μ. άσω), ἐπιθυμῶ νὰ κάμω συνθήκην, Θεουκ.

Συμβασιλεύω, μ. εὐσω, ὁμοῦ βασιλεύω.

Σύμβασις, ἡ, ἔνωσις τῶν δύο ποδῶν· ἀντίθ. διάβασις, Ἰπποκρ. σ. 824. Φοέσ. συνθήκη, συμβιβασμός, εἰρήνευσις. 2) ἀντί σύμβαμα.

Συμβαστάζω, βαστάζω ὁμοῦ.

Συμβατεύω, ὑπάγω ὁμοῦ, συνδυάζομαι, Παλαίφ. 40, 3.

Συμβατήριος, ὁ, ἡ, κ. } Ἐπίρ. - τικῶς (συμβάτης, κ. σύμ-

Συμβατικός, ἡ, ὄν, } βασις), ἀνήκων, ἐπιτήδειος, φέρων εἰς ἔνωσιν, εἰρήνευσιν, φιλίωσιν.

Συμβατὸν ἔστι, ταυτ. συμβαίνει, Πολύβ. 9, 2, 4.

Συμβεβαιόω, ὦ, συμβεβαιόω.

Συμβεβηκός, Ἐπίρ. κατὰ συμβεβηκός, κατὰ τύχην.

Συμβεβηλόω, ὦ, ἐν τούτῳ, μετὰ τοῦτο βεβηλόω.

Συμβελής, ὁ, ἡ (βέλος), ἄλλως, καταβελής, κτυπημένος ἀπὸ πολλὰ βέλη, Πολύβ. 1, 40. Πρβ. συνακοντίζω.

Σύμβημι, ταυτ. συμβαίνω.

Συμβιάζω, μ. άσω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ βιάζω.

Συμβιβάζω, μ. άσω, κ. συμβιβῶ, κυρίως, φέρω εἰς ἓν, ἢ συναρώ· ὅθεν, συμβ. τινά τινί, φιλιῶ, συνάπτω εἰς συμμαχίαν, Θεουκ. 2, 29. συνεβιβάσθησαν κ. συμβιβάσθαι ἐπὶ τούτοις, δηλ. μετὰ ταύτας τὰς συμφωνίας, τὰ ἄρθρα ἐξισάσθησαν, εἰρήνευσαν, ἐφιλιώθησαν, ἢ συνεμάχησαν· Κ. συμβιβάζονται δύο διαφερόμενοι, ἀντὶ ἐξισάζονται. 3) συγκρίνω τινά, καὶ ἐκ τούτων συμπεραίνω, ἀποδεικνύω· ὅθεν, ἀντὶ διδάσκω, Ο'. ὡς συμβίβασις ἀντὶ διδάχη· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἔλεγον Προσβιβάζειν· ἡ δὲ παλαιὰ τῶν ποιητῶν γλῶσσα, Ἐπιβαίνειν, μετὰ Δοτ. τοῦ πράγματος· ὅθεν

Συμβίβασις, ἡ, κ. } ἐξίστασις, φιλίωσις· Ζ. πρ.

Συμβιβασμός, ὁ, }

Συμβιβαστής, ὁ, ἐξιστατής, Φίλοξ. Γλωσσ. 2) διδάσκαλος. Συμβιβαστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβιβάζειν τὸ· -στικόν, ταυτ. συμβίβασις, ἡ, Πλούτ. Ἀλκιβ.

Συμβίχη, ἀντὶ συμβύκη, Ζαμβίχη, Ἡσύχ.

Συμβίνη, ἀντὶ συμβίνη, σιβύνη, Ἡσύχ.

Συμβιοτεύω, ταυτ. συμβιόω, Συνέσ. ἐπιστ. 32.

Σύμβιος, ὁ, ἡ, συζῶν, ἀνὴρ, ἡ γυνή.

Συμβιόω, ὦ, συζῶ.

Συμβίωσις, ἡ, τὸ συζῆν, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Συμβιωτής, οὗ, ὁ, ὅστις συζῇ μετὰ ἄλλους.

Συμβιωτός, ἡ, τὸν, καμωμένος διὰ τὸν κοινωνικὸν βίον· μετὰ τοῦ προσφίλης, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 23.

Συμβλαστῶν, -βλαστῶ, -βλάστω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ βλαστάνω.

Συμβλαστής, ὁ, ἐν ταυτῷ βλαστάνων, ἡ ὠφελῶν τὴν βλάστησιν, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 4.

Συμβλήδην, Ἐπίρ. κατ' ἐννοίαν ταυτ. συλλήβδην.

Σύμβλημα, τό, κ. Σύμβλητις, ἡ, ἔνωσις, σύναψις, Ο'.

Σύμβλημι, Παθ. σύμβλημαι, ταυτ. συμβάλλω, ὁμαι· ὅθεν, συμβλημένος, Ὀδυσ. ο, 440. σύμβλητο, κ. σύμβληντο.

Συμβλής, ἡτος, ὁ, ἡ, συμβλημένος, κτυπημένος, ἡ κτυπῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 683.

Σύμβλησις, ἡ, ταυτ. σύμβλημα. 2) σύγκρισις, παραβολή, Σεξτ. Ἐμπ. πρὸς τοὺς Λογικ. σ. 464. 3) ἐξήγησις, ἐρμηνεία, Ἀρρίαν. Αναβ. 1.

Συμβλήτομαι, μ. παθητ. τοῦ συμβάλλω, Ἰλ. υ, 335.

Συμβλητέον, 3ετ. τοῦ συμβάλλω.

Συμβλητός, ἡ, ὄν, συμβιβασμένος, δυνάμενος νὰ συμβιβασθῇ, Θεόφρ. 5, 92.

Συμβλύζω, συμπηγάζω.

Συμβοάω, ὦ, βοῶ ὁμοῦ· ἡ βοῶσι πολλοὶ ὁμοῦ, Ξενοφ. Κύρ. 7, 5, 26. Ἀνάβ. 6, 3, 6.

Συμβοηδέω, ὦ, }

Συμβοηδεῖα, ἡ, } οὕτω καὶ Κ.

Συμβοηθός, ὁ, ἡ }

Συμβολαιογράφος, ὁ, ὅστις γράφει συνθήκας, ὁμολογίας, Ἡσύχ.

Συμβόλαιον, τό (συμβάλλω), συναλλαγμα εἰς τὴν ληψοδοσίαν, καὶ αἱ ἐκ ταύτης γινόμεναι ἐνώσεις, συνθήκαι, ὁμολογίαι, Πλάτ. Πολ. καὶ δάνειον ἀργύριον, χρέος· χρημάτων ὅποσα δανεισμῷ ἐμβάλλεσθαι, δίδει μετὰ τὸ διάφορον λαμβάνων ὁμολογίαν, Διον. Ἀρχ. 5, 66. συμβολαίων ἀποστρεφῖν, τὸ μὴ πληρόναι τὰ δανεικά. Συμβόλαια διαλύειν, ἀποδοῖναι τὰ χρέη, τὰ δάνεια, Ἀριστ. Πολ. Γ, α, 10, Κορ. 2) ἀντὶ σύμβολον, Σοφοκλ. Φίλοκλ. 884. κυρίως, οὐδέτ. τοῦ

Συμβόλαιος, ἡ -λαῖος, αἶα, αἶον, ὅ, τι ἀνήκει εἰς σύμβολον (ἐγγραφὸν συνθήκην) : δίκη.

Συμβολατεύω, Νομ. ταυτ. ἀπὸ συμβολῶν δειπνῶ, Ἐπίχαρ. παρ' Ἀθην. σ. 374. πιθάν. ἐκ τοῦδωρ. συμβολατής, συμβολητής. 2) ταυτ. συναλλατεύω, Ἡσύχ.

Συμβολεύς, ὁ (συμβάλλω) : σχοινίον, ὅστις καταπνεύζει σχοινία. 2) τὸ ξύλον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου πλέκουσι τὰ δίκτυα, Ἡσύχ. ἄλλως, χηλή.

Συμβολεύω, ταυτ. συγκρούω : φίλους, Φρύνιχ.

Συμβολέω, ὦ, μ. ήτω, μετὰ Δοτ. συνακτῶ, εὐταμόναμαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 358. 2) μετὰ Αἰτιατ. ἐνόνω, ἡ συγκρούω, Φρύνιχ.

Συμβολή, ἡ, συνάντησις, συνέντευξις· κατὰ συμβεβηκός γινόμενόν τι. 2) τὸ φέρειν τι ὁμοῦ, ὁμοῦ καταθέτειν, ἡ ὁμοῦ τοξεύειν. 3) συνεισφορά· συμβολὰς φέρειν, βοηθεῖν ἐκ συνεισφορᾶς, Πλούτ. 4) ἀρμογή, συρράφή. 5) σύνθεσις, ἡ σύμπλεξις. 6) μάχη, κτύπημα στρατῶν· Ζ. συμβάλλω.

Συμβόλησις, ἡ, ταυτ. συμβολή.

Συμβολικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων εἰς συμβολήν ἢ σύμβολον, δηλ. εἰς συνεισφοράν ἢ Τρόπ. παριπτάνων, δηλῶν διὰ σημείων. 2) ἀνήκων εἰς τὸ συμπεραίνειν ἐκ συμβόλων.

Συμβολημαῖος, αἶα, αἶον, ὅ, τι ἀνήκει ἢ ἀναφέρεται εἰς συνθήκας (συμβόλιμα)· Πρβ. συμβόλαιος.

Συμβολοκοπέω, ὦ, ῥῆμα ἐκ τοῦ

Συμβολοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω), ὅστις εἶναι ἐκδοτός εἰς τὰς ἐκ συν-

εὐφορᾶς εὐωχίας, συμπόσια (μέρεφενέν χυδ.) Ο'.

Συμβολόν, τό, σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεται τι, ὡς εἶναι οἱ οἰωνοί· σύμβολον ἢ παράσημον, σημεῖον βασιλέως. ἢ ἀξίας. ὡς μάρα. 2) συμφωνημένον σημεῖον, τύπος εἰς τὰ μυστήρια, σύνθημα, γραμματίον ἀδείας τῶν κριτῶν διὰ τοῦς εἰς Ἀθήνας ἐμβαίνοντας ξένους, ἀντὶ τοῦ ὁποίου Ἀριστοφ. Ὀρν. 1214. λέγει καὶ σφραγίς. Καὶ ὁ μέτοχος συμβολῆς (τραπέζης ἐκ συνεισφοράς) εἶδε σφραγίδα, ἢ χάρτην (ἀπόδειξιν) εἰς τὸν παρασκευαστὴν τοῦ δείπνου, καὶ ἐπλήρωσε μετὰ παραστάτιν τοῦ συμβόλου τούτου τὸ ἐπιβάλλον μέρος τοῦ· ὅθεν σύμβολον καὶ σφραγίς ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης εἶναι τὸ αὐτό. 2) προπληρωμή, ἀργύριον διδόμενον εἰς σημεῖον φυλάξεως συνθήκης τινός. 4) τὰ σημεῖα τῆς φιλοξενίας μεταξὺ δύο ξένων. 5) σύμβολα μεταξὺ δύο ἐθνῶν, συνθήκη ἐμπορίας· αἱ ἐντεῦθεν γινόμεναι διαφοραὶ ὀνομάζονται Αἱ ἀπὸ συμβόλων δίκαι, καὶ ἀπὸ συμβόλων δικάζειν, καὶ ἡ συμφωνία αὕτη, ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία, Ἀριστ. Πολ. Γ, α', 3, Κορ.

Σύμβολος, ὁ, ἢ (συμβάλλω), ὅστις συναντᾶται μετὰ τινά, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 511. ὅθεν σύμβολον, ταυτ. κύρμα, ἔρμαιον. Ἰρμ. 30. ὅστις συναναστρέφεται μετὰ τινος. 2) ταυτ. τὸ σύμβολον, Αἰσχ. Ἀγαμ.

Συμβόσχω, Σύμβοτος, ὁ (σύν, βόσχω), ὁμοῦ βόσχω.

Συμβότης, ὁ, ὅστις μετ' ἄλλους ὁμοῦ, ἢ εἰς κοινὴν πεδιάδα βόσκει. 2) ἀντὶ συννομότης, ἢ ὡς σύννομος ταυτ. συνήτης, Ἡσύχ.

Συμβούλευμα, τό (συμβουλεύω), ἢ δοδεῖτα συμβουλή.

Συμβουλευτέος, ἑα, ἑόν, περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γείνη βουλή· ἄξιός νὰ συμβουλευθῇ, χρήζων συμβουλῆς.

Συμβουλευτής, οὗ, ὁ, δίδων συμβουλήν, ἢ βουλευόμενος ὁμοῦ.

Συμβουλευτικός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, κλίνων εἰς τὸ συμβουλεύειν.

Συμβουλεύω τινι, δίδω εἰς τινά συμβουλήν, τὸν συμβουλεύω. Μέσ. συμβουλεύω τὸν ἑαυτὸν μου, ζητῶ τινός τὴν συμβουλήν· τινί, συμβουλεύομαι μετὰ τινος, Πλάτ.

Συμβούλιον, τό, συμβουλή· συνέδριον· συνέλευσις κοινοβουλευτική.

Συμβουλῆ, κ. } Ἡρόδ. 8, 101. σκέψις κοινὴ περὶ τῶν πα-

Συμβουλῆ, ἢ, } ρόντων, συμβουλή.

Συμβούλομαι, συνδῶ, δῶ καὶ ἐγώ. Εὐρ. Ἐκ. 377.

Σύμβουλος, ὁ, ἢ, ὁ δίδων συμβουλήν.

Συμβραβεύω, συνδικάζω, ἢ συνδικοῦ, Ο'.

Συμβράζω, κ. Συμβράσσω, -ττω, μετ' ἄλλων, ἢ ὅλα ὁμοῦ ταρασσω, ῥίπτω εἰς τὰ ἄνω κινούμενος ἀπὸ τοῦ πῦρ. Τροπ. καχασμῶ ἀτάκτῳ συνεβράσσαντο, Νικητ. Χρον. 10, 9. γελῶντες ἐτάρασσαν τὰς κοιλίας. Ζ. βρατμώδης.

Συμβρέμω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ βρέμω, Δ. Κάστ.

Συμβρυῶ, συνδαγκάνω, Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 194.

Συμβύω, συγχλεύω, στουμπόνω, Ἀριστοφ. Σφ. 1105.

Σύμβωμος, ὁ, ἢ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ τιμημένος.

Σῦμι, ἄχρ. ὅθεν σῦμι. Ζ. σύω.

Συμμάθητις, οὗ, ὁ.

Συμμαθητιάω, ὡ, ἐπισυμῶ νὰ εἶμαι συμμαθητής.

Συμμαίνομαι, ὅθεν συνεμμήναι ὑπερσ. ὁμοῦ μαίνομαι, Λουκιαν.

Συμμελάσσω, ττω, μ. ξω, συμμαλακύνω, συναπαλύνω.

Συμμανθά'νω, μανθάνω ὁμοῦ μετὰ τινος. 2) διδάσκω, Σοφ. Αἴας 869.

Συμμαραίνομαι, ὁμοῦ μαίνομαι· συγγοράσσω, συναστθενῶ· μαραινομένου χρόνου συμμεράνται καὶ τὰ μεγέθη τῶν φύσεων, Φλεγέδ.

Συμμάρπτω, μ. φω, πιάνω. 2) τσακίζω. Ἰλ. κ, 467.

Συμμάρτυρ, υρος, ὁ, ἢ, κ. } Μανέθ. 6, 393. ὁ μετὰ τινος

Συμμάρτυρος, ὁ, ἢ, } μαρτυρῶν.

Συμμαρτυρέω, ὡ, ῥῆμα. τοῦ πρ.

Συμμαστιγόνω, ὡ, ἐν ταυτῷ, ὁμοῦ μαστιγόνω.

Συμμασκέω, ὡ, μ. ἥσω, βοηθῶ τινά εἰς τὸν πόλεμον· Κεῖ. βοηθῶ, ὠφελῶ, Ἡρόδ. 1, 98.

Συμμαχία, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Συμμαχικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων, πρέπων εἰς συμμαχίαν.

Συμμαχίς, ἡ, ἢ, ἐκ τοῦ σύμμαχος, ἢ, ταυτ. σύμμαχος, ἢ, Ἀναλ.

Συμμαχομαι, ἐν ταυτῷ ἢ ὁμοῦ μάχομαι· εἶμαι σύμμαχος· Κεῖ. βοηθῶ, Αἴλιαν. Ἰδιότ. ζ· 4, 17.

Σύμμαχος, ὁ, ἢ (μάχη), βοηθός εἰς τὸν πόλεμον, σύμμαχος· καὶ Κ. Τροπ. συνεργός, βοηθός, χρήσιμος.

Συμμεθαρμόζω, ὁμοῦ μεθάρμ. Διον. Ἀλ.

Συμμεθεξίς, ἢ (μετέχω), τὸ μετέχει μετὰ τινος, ἢ τινῶν, Ἀριστοφ. Ἡῖ. 8, 12.

Συμμεδέπω σκῆπτρα, συνδικοῦ, Ἀνθολ. Βατικ. 2, σ. 601, ἀριθ. 15.

Συμμεδίστημι, συμμεταδέτω, συμμετατοπίζω· Μέσ. ὁμοῦ μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον· ὁμοῦ ἀναχωρῶ.

Συμμεδύσκομαι, κ. } ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ μεδύσκομαι.

Συμμεδύω, } ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ μεδύσκομαι.

Συμμειδώ, ὡ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ μικρύνω, ὀλιγοστεύω.

Συμμειρακιώδης, ὁ, ἢ, ἐν ταυτῷ ἢ πάντη μειρακιώδης, Γέλλιος, 18, 8.

Συμμελαίνω, ὁμοῦ ἢ διόλου μυρίζω, Πλούτ.

Συμμελαυνέμονέω, ὡ, ὁμοῦ μαυροφορῶ, Βασίλ.

Συμμελετάω, ὡ, Στράτ. Ἐπίγρ. 48.

Συμμελής, ὁ, ἢ (μέλος), συμφάλλον, συμφωνῶν, Αἴλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 29. Κεῖ. ἀρμόδιος.

Συμμεμετρημένως, Ἐπίρ. (συμμετρέω), μετ' ἀναλογίαν.

Συμμένω, μ. νῶ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ μένω, Στράβ. 11, σ. 561. 2) διαρκῶς, βαστάζω.

Συμμερίζω, ὁμοῦ μερίζω. Μέσ. μετ' ἄλλων λαμβάνω κ' ἐγώ μέρος.

Συμμεριστής, οὗ, ὁ, κ. -στήρ, ἦρος, ὁ, -ρίστρια, ἢ, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 705. ὁ συμμερίζων κτλ.

Συμμεσουρᾶνέω, ὡ, ἵτταμαι κατὰ τὸ αὐτὸ σημεῖον εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 2, 8, σ. 116.

Συμμεσουράνησις, ἢ, (-νέω), ἵστησθαι εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ. ἵστη μεσημβρινὴ γραμμὴ, Στράβ. σ. 24.

Συμμεσουράνεος, ἑα, ἑόν, ἐν ταυτῷ εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ φαινόμενος, ἵτταμένος, Πτολεμ.

Συμμεταβαίνω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ μεταβαίνω·

Συμμεταβάλλω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ μεταβάλλω· Μέσ. συμμεταβάλλομαι, ὁμοῦ μεταβάλλω ἑαυτὸν, ἢ ἀλλάζω γνώμην μετὰ τινος.

Συμμεταδέδωμι, μεταδίδω, Πολύβ.

Συμμετακινέω, ὡ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ μετατοπίζω, Εὐστάθ.

Συμμετακχοσμέω, ὡ, ὁμοῦ μεταβάλλω διάταξιν, διατάσσω ἄλλως.

Συμμεταλαμβάνω, ὁμοῦ μετέχω, λαμβάνω μέρος.

Συμμεταπίπτω, ὁμοῦ μεταπίπτω, μεταβάλλομαι.

Συμμεταποιέω, ὡ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ ποιῶ ἄλλως, μεταβάλλω.

Συμμετασχηματίζω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἀλλάσσω σχῆμα· Μέσ. τὸ σχῆμα μου.

Συμμετατίθημι, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ μετατίθημι, Πολύβ.

Συμμεταφέρω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ μεταφέρω.

Συμμεταχειρίζομαι, ἐν ταυτῷ πιάνω εἰς χεῖρας, διοικῶ, ἐτοιμάζω, Ἰσαίος.

Συμμετέρχομαι, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ μετέρχ. Βασίλειος.

Συμμετέχω, Ἰων. -ίχω, ὁμοῦ μετέχω.

Συμμετεωρίζω, ὁμοῦ μετεωρίζω.

Συμμετεωροπολέω, ὡ, ὁμοῦ μετεωροπ.

Συμμετοικέω, ὡ, ὁμοῦ ὑπάγω που νὰ κατοικήτω ὡς ἄποικος.

Συμμετοικίζω, ὁμοῦ μετοικίζω ὡς ἄποικον.

Συμμέτοχος, ὁ, ἢ (μετέχω), ὅστις ἔχει ὁμοῦ μετοχήν, συγκαινωνός.

Συμμετρέω, ὡ, μετρώ τι μετ' ἄλλο, φέρω τὸ ἐν εἰς ἀναλογίαν μετ' ἄλλο. τὸ κάμνω ἐπιτήδειον πρὸς τοῦτο. 2) Μέσ. συμμετροῦμαι, συμπαράβάλλομαι, συγχρίνομαι· λογαριάζω· ἀκριβῶς· ὡραν ὁρόμου. Παθ. συμμετρούμενος, μετρούμενος συμφώνως μετ' ἄρμόδιος.

Συμμέτρησις, ἢ, μέτρησις μετ' ἄλλο, ἀναλογία, Θουκυδ.

Συμμετρητής, οὐ, ὁ, ὁ καταμετρίων, ἡ ἐκμετρίων, Χρυσόστ. Ὁμ. εἰς ψαλ. 6.
 Συμμετρίαι, ἡ, κοινότης μέτρου, σχέσις, ἀναλογία.
 Συμμετρίαι, κρατῶ εἰς συμμετρίαν, κάμνω ἀνάλογον, Διονύσι. Συνδ. 12.
 Σύμμετρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μέτρω, (μέτρον, σύν), μετὰ τὸ αὐτὸ μέτρον μετρημένος, ἀνάλογος, ἀρμόδιος, ἀκριβὴς οὕτως, ὡς νὰ ἦτο μετρημένος. συμμετρίως ἀφίκετο, ἤλθεν εἰς ἀρμόδιον καιρὸν, Εὐρ. Ἀλκ. 36. ταυτ. μέτριος, Ἀρτεμ. 2, 27.
 Συμμετρότης, ἡ, ταυτ. συμμετρία.
 Συμμηκίζω, ὁμοῦ μακρύνω, Νικήτ. Χρον. 17, 9.
 Συμμηνίαι, ἡ, (μήν), ὁ καιρὸς, ὅποτε δὲν φαίνεται ἡ σελήνη οὕσα πολλὰ μικρά, Ἀρρίαν. περίπλ. ἐρυσρ. θαλ.
 Σύμμηρος, ὁ, ἡ, ἔχων τὰ μέρη πλησίον ἀλλήλων κείμενα. Ἰπποκρ. σ. 837. Πρβ. σύγκωλος.
 Συμμηρύομαι, συγκλῶ, γινέω ὁμοῦ.
 Συμμήρυσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Μάρκ. Ἀντ. ἡ, 23. δ', 40.
 Συμμήστωρ, ὁρος, ὁ (σύν, μήδω), ταυτ. συμβουλευτής, ποιητ. Ἀπολ. Ῥοδ.
 Συμμητιάζομαι, ὦμαι, ὁμοῦ ἐν ταυτῷ βουλευομαι, ἡ συμβουλευομαι, Ἰλ. κ, 197.
 Συμμηχάνομαι, ὦμαι, ὁμοῦ μηχανῶμαι, Ξενοφ. Κύρ. 1, 6, 11. Πλούτ. Ἀλέξ. 72. Ζ. μηχανάομαι.
 Συμμιάνω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ μιάνω, Ἰώσηπ.
 Σύμμιγξα, Ἐπίρ. Ἡρόδ. κ. Συμμίγη, Νίκαιδ. (μίγω), σμικτός, ἀνακατωμένα, κ. κατὰ τμήσιν, σύν -μίγα, Ὀρφ. Ἀργον. 789.
 Συμμίγη, Ἐπίρ. ταυτ. σύμμιγα.
 Συμμιγής, ἑός, ὁ, ἡ, συσμιγμένος, σμικτός, σύνδετος· εἰς κοινωνίαν ἔλθων.
 Συμμιγίαι, ἡ, ταυτ. σύμμιξις (ὡς εὐπραγία κ. εὐπραξία).
 Σύμμιγμα, τὸ, τὸ σμιγμένον, σμίξις, σύνδεσις, σῶμα σύνδετον ἐκ πολλῶν ἄλλων. Πρβ. σύγκραμα, κ. σύγκριμα.
 Συμμίγνυμι, -μιγνύω, μ. ξω, σμίγω, ἐνόνω, ἀνακατένω· 2) Μέσ, συχνάκις δὲ καὶ ἐνεργ. ἐνταμόνομαι, συνέρχομαι, ἰδίως διὰ νὰ συνομιλήσω, ἢ νὰ συμβουλευθῶ· γνώμας, κοινόν τι πρῆγμα, Ἡρόδ. : μῆδ' ὅτι οὐκ σπουδαῖον, Θεογν. ἡ διὰ νὰ κτυπηθῶ, πολεμήσω· συμμίγνυμαι πολεμίας· γυναικί, συνομιλῶμαι· καὶ συμ. λέχος τινί, Ἀριστοφ. Θεσμ. 801.
 Σύμμιχτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μίχτως, σμιγμένος, ἀνακατωμένος Κ.
 Συμμιμέομαι, οὔμαι, ὁμοῦ μιμοῦμαι.
 Συμμιμητής, οὐ, ὁ.
 Συμμιμνήσκομαι, ἐν ταυτῷ ἐνθυμοῦμαι.
 Συμμιγνύω, συνελαττοῦμαι, Φιλόστρ. Ἀπολλών. 5, 2.
 Σύμμιξις, ἑως, ἡ, σμίξις. ἀνακατάσσις Κ.
 Συμμίσχω, ποιητ. ταυτ. συμμίγνυμι, κ. -μιγνύω.
 Συμμισέω, ὦ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ, καὶ ἐγὼ μισῶ.
 Συμμισοπονηρέω, ὦ, τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακοὺς συμμισῶ· συνοργίζομαι, συγχολοῦμαι, Ο'.
 Συμμιναομαι, κ. } συνενθυμοῦμαι, Μάρκ. Ἀντ. ε', 31.
 Συμμινημονεύω, }
 Συμμινημόνευσις, ἡ, ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μνημόνευσις, ἐνθύμησις, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 7, 279.
 Συμμογέω, ὦ, ταυτ. συμμοχθέω.
 Συμμοιράω, συμμοιράζω διὰ κλήρων, Ἀντών.
 Σύμμολπος, ὁ, ἡ, ταυτ. συνφάδς, Εὐρ. Ἰων. 164.
 Συμμολύνω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ μιάνω, μολύνω.
 Συμμοναρχέω, ὦ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ μοναρχῶ.
 Συμμονή, ἡ (συμμένω), τὸ μένειν ὁμοῦ, συζῆν, Πλούτ. 10, σ. 357.
 Συμμοноῦμαι, εἶμαι μόνος παρὰ τινί, Ἰωσήπ. Ἀρχ.
 Συμμορίαι, ἡ (σύν, μέρος, μορία)· Συμμορίαί ἦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ 20 κλάσεις τῶν πολιτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων πᾶσα μία εἶχε 60 πολίτας· ἐκάστη τῶν δύο φυλῶν εἶχε 2 συμμορίας· οὗτοι ἦσαν οἱ πλουσιώτεροι πολῖται, οἵτινες εἰσέφεραν ἀργύρια εἰς τοὺς πολέμους, καὶ εἰς τὰς τριηραρχίας· οἱ πρῶτοι ὠνομάζοντο ἡγεμόνες συμμοριῶν· οἱ προσετώτες, ἐπιμεληταί· τὰ μέλη ταύτων, συμμορίται. ὅθεν, συμμορία, πᾶσα κοινωνία καὶ ἐταιρία

εἰς συνεισφοράς καὶ λειτουργίας, ταυτ. συντέλεια· ὁ Διον. Ἀλ. παραβάλλει τὰς τῶν Ῥωμαίων classes τοῦ Σεργίου Τυλλίου μετὰ τὰς συμμορίας.

Συμμοριάρχης, ου, κ. } ὁ προσετώς, ἡ ὁ πρῶτος τῆς συμμορίας.
 Συμμορίαι, οὐ, ὁ, εἰς ἐκ τῆς συμμορίας.
 Σύμμορος, ὁ, ἡ (μόρος, μοῖρα), ταυτ. συντελών, ἡ συντελής, Θεοκλ. 4. 93.
 Συμμορφή, ἡ, ἰσότης τῆς μορφῆς, Ἀρετ. Χρον. 1, ὅπου κατὰ τὸν Κορ. εἰς Ἰπποκ. ἀέρ. σ. 34. πρέπει νὰ εἶναι συμφορη.
 Συμμορφίζω, κάμνω ὁμοῖον κατὰ τὴν μορφήν.
 Σύμμορφος, ὁ, ἡ (μορφή), μετὰ γεν. τῆς αὐτῆς μορφῆς, ὁμοῖος κατὰ τὴν μορφήν, Νίκαιδ. Θηρ. 321.
 Συμμορφόω, ὦ, ταυτ. συμμορφίζω.
 Συμμοχθέω, ὦ, κ. Συμμογέω, συγκοπιᾶζω.
 Συμμιγέω, ὦ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ μιάνω, Πλούτ. Ἀλέξ.
 Συμμιολόγος, ὁ, ὅστις κλείει, διακρίνει τοὺς λόγους του, σιωπηλός, Ἡτύχ.
 Σύμμισις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ συμμύω.
 Συμμιύστης, ου, ὁ, ὁ ὁμοῦ μεμνημένος.
 Συμμιύω, μ. ὑύω, Ἐνερ. κ. Οὐδ. συγκλείω· ὀφθαλμούς, χεῖλη, στόμα· ὅθεν σιωπῶ.
 Συμπαγής, ὁ, ἡ (συμπήγνυμι), συνδεμένος, συνηρμοσμένος Κλήμ. Παιδ. 3, σ. 272. ὅθεν
 Συμπαγίαι, ἡ, ταυτ. σύμπηξις, Στοβ. φυσ. σ. 1100.
 Συμπαγῶ· Ζ. συμπήσσω.
 Συμπαθία, ἡ -θία, ἡ, ἡ αὐτὴ αἰσθησις, τὸ αὐτὸ πάθος, συμπόνησις, μέθεξις τῶν παθῶν, καὶ δυστυχιῶν.
 Συμπαθέω, ὦ, μ. ἤτω, συμπάττω, συναισθάνομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸ αὐτὸ πάθος, εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν· ἐκ τοῦ
 Συμπαθής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -θῶς, ἔχων τὰ αὐτὰ πάθη, συμπάσχω, κινούμενος ἐπίσης ἀπὸ τὰ πάθη.
 Συμπαθησις, ἡ, ταυτ. συμπάθεια, Ἰπποκρ.
 Συμπαθητιάζω, μετὰ Δοτ. ταυτ. συμπαθῶ, Νικήτ. Χρον. 11, 9.
 Συμπαθία, ἡ, ταυτ. συμπάθεια, Ἀνδολ.
 Συμπαλαιίζω, μ. ἴσω, κ. -παιωνίζω, ὁμοῦ παλαιῶ.
 Συμπαίγμων, ὁ, ἡ, ταυτ. συμπαίστωρ, Νικήτ. Χρον. 9, 1.
 Συμπαίδαγωγέω, ὦ, συνανατρέφω, Θεμίστ. λόγ. 18.
 Συμπαίδέω, μ. εὔσω, ταυτ. πρ.
 Συμπαίζω, Δωρ. Συμπαίττω, μ. αἴτω, συνήθ. -αἴξω.
 Συμπαικτήρ, -κτης, κτωρ, ὁ, }
 Συμπαιστήρ, -στης, στωρ, ὁ, } ὁ συμπαίζων, ἡ συμπαίζουσα
 Συμπαίκτης, -στρια, ἡ, }
 Συμπαίω, συγκατῶ, Σοφοκλ. Ἠλ. 730. 2) ταυτ. συμπίπτω, συμβαίνω, Εὐρ. Ἐκάβ. 114.
 Συμπαλαινίζω, ταυτ. συμπαιανίζω.
 Συμπαλαίω, παλαιῶ ὁμοῦ καὶ ἐγὼ.
 Συμπαλαμάομαι, ὦμαι, συμβοηθῶ· κυνηγετοῦντι μηχανάς, Συνέτ. σ. 150. βοηθῶ με συμβουλὴν καὶ συνεργίαν εἰς τὸ κυνήγιον.
 Σύμπαν, τὸ ὅλον, τὸ ἄθροισμα. οὐδ. τοῦ σύμπα.
 Συμπανηγυρίζω, μ. ἴσω, ὁμοῦ πανηγυρίζω, Ἡρωδιαν. 2, 7.
 Συμπανηγυρισταί, οἱ, οἱ συμπανηγυρίζοντες, Πολυδ.
 Συμπανουργέω, ὦ, ὁμοῦ πανουργῶ, Πλούτ. Πρβ. συμποιηρεῦομαι.
 Συμπαρβαδίζω, ὁμοῦ παραβαδίζω, Θεμίστ. σ. 272.
 Συμπαρβάλλω, ὁμοῦ συγκρίνω, Ἰουστίν. μάρ.
 Συμπαρβαύω, μεταξὺ στουμπένω, Λουκιαν.
 Συμπαργγέλλω τινί, βοηθῶ τινά νὰ λάβῃ ἀξίωματι, ἔργον, Πλούτ. Κράσσ. 7. Ζ. παραγγέλλω.
 Συμπαργγίνομαι, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ ἔρχομαι, φθάνω.
 Συμπαργῶ, ὁμοῦ παργῶ· Μέσ. ὁμοῦ ἔρχομαι, φθάνω.
 Συμπαρδελῶ, ὦ, ἐν ταυτῷ παραδελῶ, Στράβ. σ. 179.
 Συμπαράδωμι, } συγκρίπτομαι, Θεμιστ. σ. 55.
 Συμπαρδύω, }
 Συμπαρθέω, μ. εὔτω, ὁμοῦ πλησίον τρέχω.
 Συμπαραινέω, ὦ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ παραινῶ, Ἀριστοφ.
 Συμπαρκαθεζομαι, ὁμοῦ, παρακαθεζομαι.
 Συμπαρκαθίζω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ παρακιδίζω.

Συμπαρεκαλέω, ὦ, ὁμοῦ παρακαλῶ.
 Συμπαρεκατακλίνω, ὁμοῦ παρακατακλ. Δ. Καστ.
 Συμπαρεκείμαι, ὁμοῦ παρ᾿εἰμαι. Εἰστάθ.
 Συμπαρεκολουθέω, ὦ, ὁμοῦ παρακολουθῶ.
 Συμπαρεκομίζω, ὁμοῦ παρακομ. -ζομαι.
 Συμπαρεκρύπτω, ὁμοῦ παρακ. Λουκιαν.
 Συμπαρελαμβάνω, ὁμοῦ, προσέτι παραλαμβάν.
 Συμπαρεμένω, μ. ενῶ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῇ παραμ.
 Συμπαρεμίγνυμι, κ. -μίγγω, μ. ξω, συσμίγω.
 Συμπαρεναλίσκω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ ἀναλίσκω, ἀφανίζω, Δ. Καστ.
 Συμπαρενεύω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ, νεύω, κατανεύω, εὐχαριστοῦμαι.
 Συμπαρενήχομαι, ὁμοῦ, πλησίον κολυμβῶ.
 Συμπαρενομέω, ὦ, μ. ἤτω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ παρανομέω.
 Συμπαρεπέμψω, ὁμοῦ παραπέμψω.
 Συμπαρεπλέκω, ὁμοῦ παραπλ. Πλούτ. Καῖστ.
 Συμπαρεπλέω, εὖω, μ. εὖσω, ὁμοῦ παραπλέω.
 Συμπαρεπληρώματις, ἢ, ὁν, ταυτ. παραπλ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1.
 Συμπαρεπόλλυμαι, ὁμοῦ ἐν ταύτῃ τῇ περιτάσει ἀπόλλυμαι.
 Συμπαρεσκευάζω, μ. ἀζω, συμπαρ. ἐτοιμάζω.
 Συμπαρεσπονδέω, ὦ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ παρασποιδῶ.
 Συμπαρεστατής, ὁν, ὁ, σύμβουτος.
 Συμπαρεστατέω, ὦ, συμβουθῶ.
 Συμπαρετάξις, ἢ, οὐσ. τοῦ
 Συμπαρετάσσομαι, -ττομαι, ὁμοῦ παρατ.
 Συμπαρετείνω, ὁμοῦ παρατ. -νομαι, Ζωσιμ. 3, 16.
 Συμπαρετηρέω, ὦ, ὁμοῦ παρατηρ.
 Συμπαρετήρησις, ἢ, σύγχρονος παρατήρησις, Σέξτ. Μαθ. 8, 154.
 Συμπαρετίθημι, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῇ παρατίθ.
 Συμπαρετρέφω, ὁμοῦ παρατρ.
 Συμπαρετρέχω, κ. } ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῇ παρατρ. Ξενοφ.
 Συμπαρετροχάζω, } Κυνηγ. 4, 10.
 Συμπαρεφέρω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῇ παραφ.
 Συμπαρεφύομαι, ὁμοῦ παραφ.
 Συμπαρεδρεύω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ παρεδρ. Λουκιαν.
 Συμπαρείμι, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ εἶμαι παρών, Ξενοφ.
 Συμπαρεισέρχομαι, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ παρῆστ. Λουκιαν.
 Συμπαρεισφθείρομαι, ὁμοῦ (διὰ δυστυχίαν μου, ἢ δυστυχίαν ἄλλων) εἰσέρχομαι, ἢ καταντῶ, Ἰωσήφ.
 Συμπαρεκτασις, ἢ, οὐσιαστ. τοῦ
 Συμπαρεκτείνω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ παρεκτείνω.
 Συμπαρεμφέρω, ὁμοῦ παρεμφέρω.
 Συμπαρενέγκω, ταυτ. πρ. Θεμιστ. λόγ. 22.
 Συμπαρέπομαι, ὁμοῦ παρέπ.
 Συμπαρέχω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ παρέχω.
 Συμπαρήκω, εἶμαι παρών ὁμοῦ, Πλούτ. 10, σ. 247.
 Συμπαρθεός, ἢ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 12, 1.
 Συμπαρίπτῃ, Ἀδρ. 2, κ. Μέστ. ὁμοῦ πλησίον ἵπταμαι.
 Συμπαρίστημι, ὁμοῦ παραστήνω.
 Συμπαροικός, ὁ, ἢ, συγκατοικός, ἢ γείτων, Πολυδ.
 Συμπαροίχομαι, συμπαρέρχομαι, Σέξτ. Ἐμπ. 10, 201.
 202.
 Συμπαρολισθαίνω, ὁμοῦ πλησίον ὀλισθαίνω, Πλούτ.
 Συμπαρομαρτέω, ὦ, ὁμοῦ παρῆμ.
 Συμπαροξύνω, ὁμοῦ παροξ.
 Συμπαρορμάω, ὦ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτ. παρορμ.
 Συμπαροτρύνω, ταυτ. πρ. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 301.
 Σύμπαρ, ἀτα, ἀν (πᾶς, σύν). ὅλοι ὁμοῦ· σύμπαντες, ὅλοι ὁμοῦ· τὸ σύμπαν, τὸ πᾶν, ὁ κόσμος ὅλος.
 Σύμπαρμα, ταυτ. διάπασμα, Καῖλ. Αὐρήλ. Χρον. 3, 5.
 Συμπάσσω, μ. ἀσσω, πασπαλλίζω.
 Συμπάσχω, ὁμοῦ πάσχω, ἔχω συμπάθειαν· βάλλω ἑμαυτὸν εἰς τὰ αὐτὰ πάθη, εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, μετὰ Δοτ. Πρβ. -παδέω.
 Συμπατάγέω, ὦ, κ. } ὁμοῦ πατάσσω, κτυπῶ. Πρβ. συμπλα-
 Συμπατάττω, } ταγέω· Εὐρ. Ἰκετ. 699.

(B.)

Συμπατέω, ὦ, πατῶ ὁμοῦ, συνθλίβω, πατῶ στερεῶς.
 Συμπαχύνω, ὁμοῦ παχύνω.
 Συμπεδάω, ὦ, δεσμεύω ὁμοῦ, Λουκιαν.
 Συμπείδω, μ. εἶσω, ὁμοῦ πείθω, κ. Μέστ. -ομαι. 2) Καθ. ταυτ. πείθω.
 Σύμπειρος, ὁ, ἢ, ὁ ὁμοῦ πειραθεῖς, μαθὼν, Πίνδ. Νέμ. 7, 15.
 Συμπείρω, συντρύπῳ, Ὀππ. Ἀλ. 4, 230.
 Συμπελτάζω· τῷ πελταστῇ συμπελτατίζεται, Συνέστ. σ. 12, θέλει συμπαλαίσειν μὲ τὸν πελταστὴν.
 Συμπεμπω, μ. ψω, ὁμοῦ πέμπω.
 Συμπεινθέω, ὦ, ὁμοῦ πεινθῶ.
 Συμπένομαι, ὁμοῦ πέν. Πλάτ. Μείων.
 Σύμπεντε, ἀπὸ πέντε τὴν φορὰν. Ζ. σύν.
 Συμπεπλεγμένως, Ἐπίρ. (συμπλέκω), ἐμπερδευμένως, ἡνωμένως.
 Συμπεπτειχός, ἢ, ὁν, ἀνήκων, ἢ χρησιμεύων εἰς χώνευσιν στομάχου.
 Συμπέπτω, μ. ψω. ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ, διόλου ψήνω, μαγειρεύω, χωνεύω.
 Συμπεραίνω, μ. ανῶ, Ἀδρ. -επέρηνα, Παθ. -επεράνθην· συνεκτελῶ· βοηθῶ· συγκαλέω· κληῖρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς, Εὐρ. Ὀρ. 1577. 2) εἰς τὴν Λογ. συμπεραίνεται, ἀκολουθεῖ ἐκ τούτων, ἔπεται.
 Συμπεράσμα, τὸ, ἐκτελεστικ, τελειώσις, ὡς συμπερασμός· τί ἐστίν· εὐρεσις; ζητήσεως συμπεράσμα, ἡγουν τελειώσις, τέλος. 2) τὸ συμπεράσμα εἰς τὴν Λογ.
 Συμπερασματικὸς, ἢ, ὁν, τελειόνων· ἀνήκων εἰς συμπεράσμα.
 Συμπεραστικὸς, ἢ, ὁν, Ἐπίρ. -στικῶς, συμπεραίνων.
 Συμπερασμός, ὁ, ταυτ. συμπεράσμα ἀριθ. 1.
 Συμπεραιόω, ὦ, ὁμοῦ τελειόω.
 Συμπεραιώσις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συμπεριάγω, μ. ξω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ περιάγω.
 Συμπεριεγωγός, ὁ, ἢ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῇ περιάγων, Πλάτ. Πίται. 7.
 Συμπεριαιρέω, ὦ, ὁμοῦ περιαιρῶ.
 Συμπεριβομβέω, ὦ, ὁμοῦ περιβ.
 Συμπεριγίνομαι, ὁμοῦ περιγ.
 Συμπεριγράφω, ὁμοῦ περιγ.
 Συμπεριδινέω, ὦ, ὁμοῦ περιδ.
 Συμπερίειμι, συμπεριέρχομαι.
 Συμπεριενέγκω, ταυτ. -φέρω.
 Συμπεριέρχομαι, ὁμοῦ περιέρχ. Ἀππιαν.
 Συμπεριέχω, ὁμοῦ περιέχω.
 Συμπεριζώννυμι, ὁμοῦ περιζ., Ἀθῆν. σ. 551.
 Συμπεριζέω, ὁμοῦ περιζ.
 Συμπεριίπτω, ὁμοῦ περιίπτω. Ζωσιμ. 1, 57.
 Συμπεριλαμβάνω, ὁμοῦ περιλ.
 Συμπερινόω, ὦ, ὁμοῦ περιν. Ἀντων.
 Συμπερινοστέω, ὦ, ὁμοῦ περιν. Μάρκ. Ἀντ. ἢ, 39.
 Συμπεριόδεύω, ὁμοῦ περιόδ. Στράβ.
 Συμπεριπατέω, ὦ, ὁμοῦ περιπ.
 Συμπεριπλέκω, Θεμιστ. σ. 233. ὅθεν
 Συμπεριπλοκή, ἢ, συμπερίληψις, Λουκιαν.
 Συμπεριποιέω, ὦ, ὁμοῦ περιπ.
 Συμπερίπολος, ὁ, ἢ, Διὸς συμπερίπολοι οἱ φιλόσοφοι, Θεμιστ. σ. 168; συνανατρεφόμενος, ἢ βοηθός.
 Συμπεριπολέω, ὦ, ὁμοῦ περιπ.
 Συμπεριστέλλω, ὁμοῦ περιστ.
 Συμπεριστρέφω, ὁμοῦ περιστρ.
 Συμπεριτειχίζω, ὁμοῦ περιτ. Πλούτ. Τιμολ.
 Συμπεριτίθημι, ὁμοῦ περιτ. Πλούτ.
 Συμπεριτρέπω, ὁμοῦ περιτρ.
 Συμπεριτρέχω, ὁμοῦ περιτ. Λουκιαν.
 Συμπεριτυγχάνω, ὁμοῦ περιτυγ. 2) συναντῶ, Αἰλ. Π. Ἰστ. Γ, μδ. Κορ.
 Συμπεριφαντάζομαι, συνεξετάζω, ἢ συμπαρηγοῶ, Ἀντων. 10, 38.
 Συμπεριφέρω, ὁμοῦ περιφ.

Συμπεριφέρομαι, ὁμοῦ περιφέρομαι, ἀκολουθῶ, συναναστρέφομαι, συνοικεῖομαι· κολακεύω· ἐπὶ πραγμάτων, κατανοῶ, καὶ ἀκολουθῶ, κάμνω, Πολύβ. 10, 21. Συμπεριφορά, ἡ, κοινωνία, συναναστραφή, χάρις· συγκατάβασις· κολακεία εἰς τὴν συναναστραφήν· οἰῶσιν, καὶ συμπεριφορὴν (τὸ νὰ συμπίνωσιν, καὶ νὰ συμπεριφέρωνται εἰς τοὺς οἴκους), Διόδ. Σικ. 139. Πλούτ. Τγίειν. 2) συνουσία σαρκική. 3) ἐμπειρία, ἐπιτηδεύτης.

Συμπεριφθεύρομαι, ὁμοῦ περιφ. Ζ. περιφθεύρομαι.

Συμπεριφορά· Ζ. συμπεριφέρομαι.

Συμπεριφράσσω, μ. ξω, ὁμοῦ περιφ.

Συμπερονάω, ὦ, περονάω με ἄλλοτι, Πλούτ. 3, σ. 472.

Συπετάννυμι, -πετάω, μ. ἄσω, ὁμοῦ πετάννυμι.

Συμπέτομαι, ὁμοῦ πέτομαι.

Συμπέττω, ταυτ. συπέπτω.

Σύμπεψις, ἡ, χώνευτικ φαγητῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 4, σ. 222.

Συμπήγνυμι, -γνύω, -πῆγνυμι (Ζ. πῆγνυμι), ὁμοῦ πῆγνυμι, συνάπτω, συνδέτω· συγκατίζω. ἡ πηγνύω, πῆγνυμι : γάλα, Ὁμ. Παρ. Ἀέρ. συνεπάγην· μετοχ. συμπαγείς.

Συμπηδάω, ὦ, ὁμοῦ πηδάω.

Συμπήδημα, τό, ταυτ. σύνκλημα, Ἡσύχ.

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ, συμπηγμένος, σύνδετος.

Σύμπηξις, ἡ, συνάρμοσις, ἔνωσις, στερέωσις· ἐκ τοῦ

Συμπήσσω, ταυτ. -πῆγνυμι.

Συμπιέξω, μ. ἔσω, ὁμοῦ πιέξω, Πλάτ.

Συμπίεστις, ἡ, σύνθλιψις, Πλάτ. Κρατύλ.

Συμπιεσμός, ὁ, ταυτ. τοῦ πρ. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 9, 82.

Συμπιλέω, ὦ, μ. ἦσω, συστρύφω, συγχλώθω· Δουκιαν. 6, σ. 92. Μεταφ. πυκνόνω.

Συμπίλησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Συμπίλητης, οὗ, ὁ, τὸ προσηγ. } τοῦ πρ.

Συμπιλόω, ὦ, συνθλίβω, ὅθεν

Συμπιλωτικός, ἡ, ὄν, συνθλίβων, πυκνόνων ὡς πῖλον, Πλάτ. Τιμ.

Συμπίνω, ὁμοῦ πίνω, συνευαχούμαι· συμπίειν δεινός, ταυτ. συμποτικός, ἀγαθός συντροφος εἰς τὴν εὐωχίαν· ἄξιος συμπότης,

2) ῥοφῶ, Ἀθήν. 1, 16.

Συμπιπράσχω, μ. ἄσω, συμπωλῶ.

Συμπίπτω, μ. πετοῦμαι, συντυγχάνω· γινώμαι, ψῆφοι, Ἡρόδ. 2) συνεντυγχάνω, ἡ συγχρούω· εἰς τὸν πόλεμ. μετὰ Δοτ. προτβάλλω. 3) εἰς τρίτον πρὸς. συμβαίνει, Ἡρόδ. 1, 82 4) ἀμεταβ,

ἐμβαίνω· τινί, ἡ εἰς τί, εἰς κατάστασιν, ἔστιν κτ. Ἡρόδ. Ὁ παρακ. ἐκ τοῦ συμπτώω. Ζ. πίπτω.

Συμπιστεύω, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ πιστεύω.

Συμπιτνέω, ὦ, ποιητ. ταυτ. συμπίπτω.

Συμπλάζομαι, κ. } ὁμοῦ πλάζομαι.

Συμπλαυάομαι, } ὁμοῦ πλάζομαι.

Σύμπλαυος, ὁ, ἡ, ὁ συμπεριπλανώμενος, Μελέαγρ. 102.

Σύμπλαςτις, εὖς, ἡ, ἐπινόητις, μύθευσις.

Συμπλάσσω, μ. σω, πλάσσω, μυθεύω, Αἰσχίν. Δημοσθ.

Συμπλασταγέω, ὦ, ὁμοῦ πλαταγῶ, Ἰλ. ψ, 102. ἄλλοι ἀναγ. συμπαταγέω. Ζ. τὸ ἀπλ.

Συμπλεῖσθην, Ἐπίρ. με συμπολήν, συμπλεγμένως, Νόνν. 10, σ. 158.

Σύμπλεγμα, τό (συμπλέκω), τὸ συμπεπλεγμένον, ἡ λεγομένη Οὔρπη. π. χ. ζωγραφία, ἡ λιθογλυφία δύο παλαιστῶν πιασμένων εἰς πάλην, Πλίν. 36, 4. διὰ τοῦτο με πολλὴν ἀγχίνουαν λέγει ὁ Πλούτ. περὶ τοῦ κόλακος, ὅτι εἶναι διὰ πολλῶν ὁμοιοτήτων τῷ φίλῳ συμπεπλεγμένος.

Συμπλεῖονες, ὄνων, οἱ, αἱ, περιστότεροι ὁμοῦ. Πρβ. σύμπολυς, σύμπαρ.

Συμπλεχτής, ἑός, ὁ, ἡ, συμπλεγμένος, συνδεδεμένος, Νόνν.

Συμπλέκτειρα, ἡ, ἡ συμπλέκουσα : ὠρῶν, ἓνα καιρὸν τοῦ εἰναυτοῦ μετὸν ἄλλον, Ὀρφ. Τμν. 28, 19. ἔπου μᾶς προσταξοῦν νᾶ ἀναγ. συμπαίκτηρα, ἡ Συμπέκτηρα.

Συμπλεχτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κτικῶς, συμπλέκων ἐν με-ἄλλο.

Σύμπλεχτος, ὁ, ἡ, συμπλεγμένος, Μελέαγρ. Ἐπίρ. 1, 18. ὅθεν ἀσύμπλετος.

Συμπλέκω, μ. ξω, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ πλέκω, περιπλέκω, συνάπτω ἡ ἐμπερδεύω : τὰς χεῖρας, ἡ συμπλέκεσθαι πολεμικοῖς,

πρὸς τινά, τὸ πιάσθαι εἰς χεῖρας μετὸν ἐχθρόν, προσβάλλειν. Πολύβ. Μέστ. ἐπὶ συνουσίας, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 8, 15. κ. 63.

ὅθεν.

Σύμπλεξις, ἡ, τὸ συμπλέκειν, ἐμπερδεύειν, συνάπτειν.

Σύμπλευρος, ὁ, ἡ, πλευρὰν πρὸς πλευρὰν ἔχων, ὡς σύμμηρος, συμποῦς.

Συμπλέω, μ. εὔσω, ὁμοῦ πλέω.

Συμπληγάς, ἡ, ἡ (συμπλήττω), τὸ συμπλήττειν, συγκατυπεῖν, Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 2, 10. Ἐπίρ. συμπληγάδες, κινούμενοι καὶ συντρέχοντες καὶ συγκατυπῶντες βράχοι.

Συμπληγῶν, Ἐπίρ. (συμπλήσσω), συγκρουστικῶς, Θεόκρ. 24, 55.

Συμπληθύνω, κ. } συμπληρώω, συμπεριττεύω, Ἡρόδ. 4, 48.

Συμπληθύνω, } συμπληρώω, συμπεριττεύω, Ἡρόδ. 4, 48.

Σύμπληξις, ἡ (συμπλήττω), ταυτ. σύγκρουσις.

Συμπλήρης, εὖς, ὁ, ἡ, πάντη γεμάτος.

Συμπληρώω, ὦ, ἐντελῶς γεμίζω, τελειόνω, Ξενοφ. Ἑλλην. ὅθεν

Συμπλήρωμα, τό, ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ νᾶ πληρωθῆ, νᾶ γεμισθῆ, νᾶ τελειωθῆτι.

Συμπλήρωσις, ἡ, πὸ τελειόν, πλήρες ποιεῖν.

Συμπληρωτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, ἐπιτηδεύς, ἀνηκῶν εἰς τὸ συμπληρῶναι, γεμίζειν ἐντελῶς, ἡ τελειόν ποιεῖν.

Συμπλητιάξω, ὁμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ πλητ. Ἀθήν. σ. 329.

Συμπλήσσω, ττω. μ. ξω, συγχρούω.

Σύμπλοια, ἡ, συνταξείδευσις διὰ θαλάσσης.

Συμπλοχικός, ἡ, ὄν, συμπλέων : φιλία, ἡ τῶν συμπελοῦντων, Ἀριστοτ.

Συμπλοκή, ἡ (συμπλέκω), συγκαμβόδησις, σύμπλεξις, σύναψις· ἀγὼν διὰ χειρῶν καὶ πάλῃ· σαρκική συνουσία.

Σύμπλοκος, ὁ, ἡ, συμπλεγμένος, Ἀνάλ. 3, σ. 73.

Σύμπλοος, τυναρ. -πλους, ὁ, ἡ, συμπλέων, συνταξείδευων διὰ θαλάσσης.

Συμπλώμι, Συμπλώω, Ἀόρ. συνέπλω, Ἀντιφίλ. Ἐπίρ. ἐντὶ συνέπλωσεν, Ἰων. ταυτ. συμπλέω.

Συμπνευσμός, ὁ, ταυτ. σύμπνοια.

Συμπνέω, εὔω, μ. εὔτω, συμφυσῶ. 2) Τροπ. ὁμοφρονῶ, Αἰλ. Ἰδιότ. 5, 3, 4.

Συμπνιγής, ὁ, ἡ, πνίγων, Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Συμπνίγω, συνθλίβω, στενοχωρῶ, πνίγω ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Σύμπνοια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Σύμπνοος, συναρ. -πνοος, ὁ, ἡ, συμφυσῶν. 2) σύμφωνος, ὁμόγνωμος, Πλούτ. 8, σ. 270.

Συμποδοδεσμέω. Ζ. σύμπους.

Συμποδέω, ὦ, κ. } δεσμεύω τοὺς πόδας ὁμοῦ.

Συμποδίζω, } δεσμεύω τοὺς πόδας ὁμοῦ.

Συμποδηγέω, ὦ, συνοδηγῶ, Πλάτ. Πολιτ. 5, 13, Δημήτρ. Φαληρ. 5, 5.

Συμποιέω, ὦ, ὁμοῦ ποιῶ, συνεργῶ.

Συμποικίλλω, ὁμοῦ ποικίλλω, Ἰώσηπ.

Συμποιμαίνομαι, ὁμοῦ ποιμαίνομαι, Εὐρ. Ἀλκ. 578.

Συμπολεμέω, ὦ, κ. } συμπολεμῶ, βοηθῶ εἰς τὸν πόλεμον.

Συμπολεμίζω, } συμπολεμῶ, βοηθῶ εἰς τὸν πόλεμον.

Συμπολίζω, μ. ἴσω, μετὰ Δοτ. σχηματίζω πόλιν. 2) ἐνόνομαι με πόλιν. 3) ὑπάγω εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆς πόλεως. Διον. Ἀλ. Ἀρχ. 1, 32.

Συμπολεορκέω, ὦ, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ πολιορκῶ.

Συμπολετσία, ἡ, πολιτικὴ ἔνωσις πολλῶν πόλεων, Πολύβ.

Συμπολιτεύω, ομαι, εἶμαι συμπολίτης. 2) ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ διοικῶ τὴν πόλιν. 3) ἀποτελῶ μίαν πόλιν, μίαν ἐπικράτειαν, Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 2, 12.

Συμπολίτης, ου, ὁ, κ. -πολίτης, ἡ.

Σύμπολυς, -όλλη, -πολυ, παλῦς, ὁμοῦ με ἄλλους, Πλάτ. Πολιτ. 5.

Συμπομπεύω, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταυτῷ πομπ.

Συμπονέω, ὦ, μ. ἦτω, συγκαπιᾶω, συμβοηθῶ.

Συμπονηρεύομαι, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ποιῶ.

Συμπορεύομαι, ὁμοῦ πορ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 405.

Συμπορδέω, ὦ, ὁμοῦ πορδῶ.

Συμπορίζω, μ. ἴσω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ περιποιῶ, προξενῶ, δίδω, 2) συναθροίζω, καὶ δίδω.

Συμπορισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Συμπορνεύω, ὁμοῦ πορνεύω.

Συμπορπατός, ἡ -ητός, ἡ -ωτός, ἡ Σύμπορος, θηλυκωμένος με πόρπας, μετάλλινα κομβία, ὡς ὁ τῶν Δωριέων σχιστός χιτῶν. ὅθεν
 Συμπορπάω, ὦ, τυνάπτω με πόρπας, θηλυκῶν.
 Συμπορσύνω, , συνετοιμάζω, συνεργῶ, Ἰπποκρ. σ. 792.
 Συμποσίᾱ, ἡ, ταυτ. τῆς ποτικῆς, Πίνδ. Πύθ. 4, 524. ὅθεν
 Συμποσιᾶζω, μ. ἄσω, συμπίνω, συνευωχούμαι.
 Συμποσιαχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ εὐρισκόμενος, ἡ συνήθης εἰς τὸ συμπόσιον.
 Συμποσιάρχῃς, ὦ, εἶμαι
 Συμποσιάρχης, οὐ, κ. Συμποτίρχος, ὁ (συμποσίου ἀρχὸν), ὅστις διατάττει τὰ πάντα εἰς τὸ συμπόσιον πρὸς χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν εὐωχουμένων, Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 1, 30.
 Συμποσιαρχία, ἡ, ἡ ἀξία, καὶ τὸ ἔργον τούτου, Πλούτ. 8, σ. 452. Πρβ. ἐπίσταθμος κ. μνάμων.
 Συμποσιαστής, οὗ, ὁ (-σιάζω), ὅστις συντρῶγει, ὁ συνευωχούμενος.
 Συμπόσιον, τό, κ. -ποτις, ἡ (πότις), τὸ συμπίνειν, συνευωχία. 2) τὸ πρῶτον καὶ ἀντί οἶκημα, θάλαμος, ὅπου τρώγουσι καὶ συμποσιάζουσι, Λουκιαν. κ. Ἡσύχ.
 Σύμποσις, ἡ. Ζ. Πρ.
 Συμπάτης, οὐ, ὁ, κ. -πότις, ἡ, συμπίνων, συντρῶγων εἰς εὐωχίαν τινά.
 Συμποτικός, ἡ, οὐ, ἀνήκων, πρέπων, κλίνων. ἀρμόδιος εἰς συμπόσιον. 2) ἐπιτήδειος συμπότης, Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. 63.
 Συμποτίς, ἰδος, ἡ. κ. } τοῦ συμπότης.
 Συμπότρια, ἡ, θηλυκ. }
 Σύμπους, ὁδος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ τοὺς πόδας ἔχων, ὡς σύμμηρος κτ. σύμποδα δεσμεῖ, ἀντί συμποδίζει, Στραβ. 15, σ. 89. S. Νά ἀναγν. συμποδοδεσμεῖ, εἶναι περιττόν. Ποβ. πλεῖστον ἐνέδητε, σπειράδην δῆτας κτλ.
 Συμπραγματεύομαι, ταυτ. πραγματεύομαι.
 Συμπράκτωρ, ὁ, βοηθός, συνεργός : ὁδοῦ, συνοδοιπόρος. Πρβ. συνέμπορος.
 Σύμπραξις, ἡ, κοινή ἐνέργεια, συμβοήθεια, Πλούτ. 7, σ. 869. ἐκ τοῦ
 Συμπράσσω, ττω, μ. ξω, : τινί, πράττω τι ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ, συνεργῶ, βοηθῶ. 2) συμπράττομαι, ὡς πράττομαι, ἀπαιτῶ ἀπὸ τινά, λαμβάνω χρῆος, ἡ τιμωρίαν. : Μεσέλας τὰς Ἑλένης ἀρπαγὰς, συνεκδικεῖν ὁμοῦ μετ' ὁν Μεσέλα. τὴν ἀρπαγὴν, ἡ τὸν ἐβοήθουν νά ἐκδικήτῃ, Ἡρόδ. 5, 94. Πρβ. συνεκπράσσω.
 Συμπράτης, ὁ, συμπωλητής.
 Συμπρέπης, ὁ, ἡ, ἀρμόδιος, πρέπων, μετὰ Δοτ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 13.
 Συμπρέπω, ἀρμόδιως συμφωνῶ μετ' ἑ, Ἀριστ. Ἐπιτ. 1, 12.
 Συμπρεσβευτής, οὗ, ὁ, κ. } συναπεσταλμένος πρέσβυς.
 Συμπρέσβυς, εως, ὁ, }
 Συμπρεσβεύομαι, τὸ ῥῆμα, ἐκ τοῦ πρ.
 Συμπρεσβύτερος, ὁ, ὁμοῦ μετ' ἄλλων πρεσβ.
 Συμπρέζωμαι, συναγοράζω.
 Συμπροάγω, μ. ξω. ὁμοῦ προάγω.
 Συμπροαυξάνομαι, ὁμοῦ αὐξάνομαι, Ἰπποκρ.
 Συμπρογινάσκω, ὁμοῦ προγινώσκω, Ἰάμβλ.
 Συμπρόεδρος, ὁ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἡ μετ' ἄλλων πρόεδρος.
 Συμπρόειμι, κ. } ὁμοῦ ἡ ἐν ταυτῷ ἐξέρχομαι.
 Συμπρόερχομαι, }
 Συμπροθυμάομαι, οὔμαι, ὁμοῦ προθυμοῦμαι, Ἡλίουδ. σ. 140. (Κορ. 118).
 Συμπροκόπτω, προχωρῶ αὐξάνων, ἐπὶ ἀριθμῶν οἵτινες κατὰ λόγον τινά αὐξάνουσι, Νικόμ. ἀριθμ. 1, 19, σ. 97.
 Συμπροκύπτω, ὁμοῦ προκύπτω Σύνεστ. σ. 17.
 Συμπρονομεύω, ὁμοῦ λεηλατῶ.
 Συμπροξενέω, ὦ, συνεπιτροπεύω, συμβοηθῶ, Εὐρ. Ἑλ. 145.
 Συμπροπέμπω, μ. ψω, ὁμοῦ προπέμ.
 Συμπροπίπτω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἐκπίπτω, ἐξέρχομαι, Πολύβ. 31, 22.
 Συμπροπορεύομαι, ὁμοῦ προπορ. Ὁ.
 Συμπροσάγω, ὁμοῦ προτάγω. Οὐδ. ἡ νοητ. στρατὸν, συμ-προβαίνω.
 Συμπρότειμι, (εἶμι), ὁμοῦ προτέρχομαι. 2) (εἶμι), συμπάρι-εμι, εἶμαι ὁμοῦ πλησίον.
 Συμπροσέρχομαι, ὁμοῦ προσέρχομαι, Πράκλ. Παράφρ. Πτολ.

4, 5, σ. 260.
 Συμπροσέχω, κ. -ίσχω, νοητ. τὴν ψυχὴν, ὁμοῦ προτίχω, δίδω προτοχήν. Μέστ. ὁμοῦ κρατοῦμαι, πιάνομαι, Πλούτ. 7, σ. 279.
 Συμπροσχενέω, ὦ, ὁμοῦ προσκυνῶ.
 Συμπροσμίγνυμι, μ. -προσμίξω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ σμίγω. Οὐδέτ. συνομιλῶ, συναναστρέφομαι, Πλάτ. Θεαίτ.
 Συμπροσπίπτω, ὁμοῦ προσπίπτω, Μήρχ. Ἀντ. 1, 31.
 Συμπροσπλέω, ὁμοῦ προπλ.
 Συμπροσψάω, ὁμοῦ προψ.
 Συμπροτρεῖω, ὦ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ προλαμβάνω, προφθάνω, Σουίδ.
 Συμπροτρέπω, ὁμοῦ προτρέπω.
 Συμπροφητεύω, ὁμοῦ προφ.
 Συμπροχέω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ προχ. Ὁρφ. Ἀργ. 573.
 Συμπροχωρέω, ὦ, ὁμοῦ προχωρῶ, Πολυδ.
 Συμπρύττανις, ὁ, ὁ μετ' ἄλλου, ἡ ἄλλων πρύτανις.
 Συμπτερύσσομαι, ὁμοῦ πτερύσσω. Νικήτ. Χρον. 10, 11.
 Συμπτερόω, ὦ, συμπτερόνω, συνυφόνω, Δογγίν. σ. 64. Ὁξον.
 Συμπτόω, δίδω παρακείμεν. εἰς τὸ συμπίπτω, ὅθεν σύμπτωμα.
 Συμπτυκτικός, ἡ, ὄν (συμπτύσσω), συμπτύσσω, διπλόνων, τυλίγων, κλείων, Διον. Ἀρσεν.
 Συμπτυκός, ἡ, ὄν, συνδιπλωμένος, συντυλιγμένος.
 Σύμπτυξις, ἡ, ἀντίθ. ἀνάπτυξις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Συμπτύσσω, μ. ξω. συνδιπλόνω, συντυλίγω, συγκλείω, ἀντίθ. ἀνάπτω, ἐξδιπλόνω, ἀνοίγω.
 Σύμπτυστος, ὁ, ἡ (συμπτύω), πτυσμένος. Τρόπ. βδελυκτός, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 563.
 Σύμπτωμα, ατος, τό, συμβεβηκός, σύμβαμα, συνάντημα.
 Συμπτωματικός, ἡ, ὄν, ἐρχόμενος κατὰ συμβεβηκός, ἡ ἐποκείμενος εἰς τὸ σύμπτωμα.
 Συμπτωσίᾱ, ἡ, ταυτ. τοῦ
 Σύμπτωσις, ἡ, τὸ συμπίπτειν, συναπαντᾶσθαι : τῶν ποταμῶν, ὁρῶν κτλ. συναψίς, συνέλευσις, προσβολή. Ζ. συμπίπτω.
 Σύπτωχος, ὁ, ἡ, ὁμόπτωχος, συμπένης, μέτοχος τῆς πτωχείας, Σύνεστ. σ. 214.
 Συμπυκάζω, μ. ἄσω, σχεπάζω πυκνά, Διόδ. Σικ.
 Σύμπυκνος, ὁ, ἡ, λίαν πυκνός, Ξενοφ. Ἰππικ. 10, 10.
 Συμπυκνῶ, ὦ, πυκνῶ κατὰ πολλὰ.
 Συμπυκνάζομαι, συνερωτῶ, Εὐρ. Ἑλ. 334.
 Συμπυρόω, ὦ, ὁμοῦ πυρόνω, καίω, Εὐρ. Ῥῆτ. 960.
 Συμπωλέω, ὦ, ὁμοῦ πωλῶ.
 Συμπωρόω, ὦ, ἐνόνω διὰ πώρου. Ζ. πῶρος.
 Συμφαγεῖν, ὁμοῦ φαγεῖν.
 Συμφαίνομαι, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ φαίνομαι.
 Συμφανής, εως, ὁ, ἡ, διόλου φανερός, σαφής. Πρβ. σύνδηλος.
 Συμφανέζω (συμφανής), εὐκρινίζω, ἐξηγῶ.
 Συμφαντάζομαι, ὁμοῦ φαντάζομαι, Πλούτ. 7, σ. 542.
 Σύμφασις, ἡ, φάτις σύγχρονος, ἐπιφάνεια ἐν ταυτῷ χρόνῳ, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1, 6.
 Συμφέρει, χρησιμεύει, ὠφελεῖ.
 Συμφέρον, οντος. τό (Οὐδ. μετοχ. τοῦ συμφέρων), τὸ ὄφελος, τὸ ἰντερέστον χυδ.
 Συμφερόντως, Ἐπίρ. ὠφελίμως.
 Συμφερτός, ἡ, ὄν (τυμφέρω), φερμένος ὁμοῦ, ἡνωμένος, συνδεμένος. Καθ. ταυτ. ἀδρός, ἀολλής· καὶ ἐπὶ δύο.
 Συμφερόμαι· ἴδε τὸ ἐφ.
 Συμφέρω, μ. οἴτω, : τινί τί, βαστάζω, ὑποφέρω τι ὁμοῦ μετ' ἄλλων τινά. 2) φέρω ὁμοῦ μετ' ἄλλων. 3) ὠφελῶ, χρησιμεύω· ὅθεν τὸ συμφέρον, τὸ ὄφελος. 4) συμφερόμαι τινί, συνοδεύω τινά. 5) συμφωνῶ, γίνομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, Ἡρόδ. 6) στέργω, δέχομαι. 7) συζῶ εἰρηνικῶς· ἐάν ἀνὴρ καὶ γυνή μὴ συμφέρωνται, Πλάτ. Νόμ. 11, σ. 156. 8) συναναστρέφομαι, καὶ συγκαίνομαι, Σοφοκλ. Φίλοκ. 1085. 9) τυμπίπτω, κτυποῦμαι εἰς μάχην. 10) συμφέρει, χρησιμεύει, 11) συμφέρει, συμβαίνει, γίνεται· ὅθεν τὰ συμφερόμενα, τὰ συμβαίνοντα· καὶ Συνηνέχθη, συνήνεγκε, συνήνεγκε, δηλ. συνέβη, ἐγένετο, Ἡρόδ.
 Συμφεύω, ὁμοῦ ψεύγω, ἡ ἐξορίζομαι.
 Σύμφημι, λέγω καὶ ἐγὼ καὶ, συμφωνῶ. ὅθεν
 Συμφήτωρ, ορος, ὁ, μίρτυς. 2) μάντις, Ἡσύχ.
 Σύμφθαρσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ συμφθεῖρω.

Συμφεγγόμαι, συνηῶ, συμφωνῶ, συνομιλῶ.
 Συμφεῖρω, ὁμοῦ, ἢ ὅλως φθείρω, Εὐρ. Ἀνδρ. 947. Μέστ.: εἰς τὸ αὐτό, κατὰ δυστυχίαν φθάνω, καταντῶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Πλούτ. 8, σ. 830. 2) ἐπὶ χρωμάτων, συγκιρνῶ διὰ μίξεως· Ζ. ἀποχραίνω κ. σκιαγράφος.
 Συμφεῖνω, συνεξοδεύω, συνολιγοστεύω· Οὐδ. συνελαττοῦμαι, φθείρομαι κατ' ὀλίγον.
 Σύμφθογγος, ὁ, ἢ, σύνηχος, σύμφωνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1196.
 Συμφιλέω, ὦ, ὁμοῦ (τὸ αὐτὸ πρᾶγμα) φιλῶ· καὶ ἀμοιβαίως φιλῶ, ἀντίθ. συνεχθεῖω, Σοφοκλ.
 Συμφιλία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ σύμφιλος.
 Συμφιλοδοξέω, ὦ, ὁμοῦ φιλοδοξῶ, εἶμαι ἀντίζηλος, Κικέρ. Ἀττ. 5, 17.
 Συμφιλοκαλέω, ὦ, ὁμοῦ προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω τιμὴν, ὁμοῦ ἐκ φιλοτιμίας ἀμιλλῶμαι.
 Συμφιλολογέω, ὦ, ὁμοῦ φιλολ.
 Συμφιλονεικέω, ὦ, ὁμοῦ φιλον.
 Σύμφιλος, ὁ, ἢ, ὁμοῦ μετ' ἄλλον φίλος τινός· Εἰς Πλούτ. 13, σ. 222. πιθανῶς πρέπει νὰ γράφηται σύμφυλος, καθὼς σ. 239. κεῖται Ἀσύμφυλος κ. ἀλλότριος.
 Συμφιλοσοφέω, ὦ, ὁμοῦ φιλοσ.
 Συμφιλοτιμέομαι, οὔμαι, κάμνω ὁμοῦ κ' ἐγώ τι ἐκ φιλοτιμίας, Διόδ. Σικ.
 Συμφλάω, ὦ, συνθλίβω, συμπίεζω, συμπατῶ, Ἰπποκρ.
 Συμφλέγω, μ. ξω, κ. } καίω ὁμοῦ, φλέγω ὁμοῦ, Ἀνάλ.
 Συμφλογίζω, }
 Συμφλυαρέω, ὦ, φλυαρῶ ὁμοῦ, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 442.
 Συμφοβέω, ὦ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ φοβίζω.
 Συμφοιτάω, ὦ, μ. ἤτω, ὁμοῦ φοιτάω· ἐξαιρέτως, ὁμοῦ μετ' ἄλλον ὑπάγω εἰς τὴν σχολήν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 984.
 Συμφοίτησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πο.
 Συμφοιτητής, οὗ, ὁ, ἐξαιρ. ὁ συμμαθητής, Πλάτ.
 Συμφονεύω, ὁμοῦ φων.
 Συμφορά, ἡ (συμφέρω), τὸ φέρειν ὁμοῦ, συνάγειν. 2) συμβεβηκός, συνάντημα· ἐπὶ καλοῦ· ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖτιν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 655. 3) ἐξαιρ. ἐπὶ κακοῦ, δυστυχία, ἀρρώστια κτλ. συμφορὴν ποιεῖσθαι, Ἡρόδ. 1, 82. κάμνω θόρυβον, ταραχὴν, ὅπου τὸ συμφορὴ σημαίνει τὰ σχήματα τῶν τραγικῶν ὑποκριτῶν. 4) ἀφηρημ. ἀντὶ συγκεκρ. εἰς μόνος ὀνομάζεται συμφορά, ἀντὶ δυστυχίας, ὡς τὸ κλέος, μέγα κλέος κτ. Ζ. παρορχέομαι κ. τὸ ἐφ.
 Συμφοράζω, κ. } κλαίω τὴν δυστυχίαν μου, Ἡρόδ. Βιοτ. Ὀμ.
 Συμφοραίνω, } Ζ. πρ.
 Συμφορεῖς, οἱ, Λακεδ. συνοδοί, σύντροφοι, Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 4, 14. Πρβ. σύμφορος, ἀριθ. 2.
 Συμφορέω, ὦ (συμφορά), ταυτ. συμφέρω, συναθροίζω, συσσωρεύω.
 Συμφόρημα, τὸ, τὸ συναγμένον, σωρός.
 Συμφόρησις, ἡ, συνάθροισις, συσώρευσις, σωρός, πλήθος. 2) ἀντὶ συμφορά.
 Συμφορητός, ἡ, ὄν, συμπερμένος, συναθροισμένος· δεῖπνον συμφορητόν, ὅπου δίδει καθεὶς τὴν συνεισφοράν του.
 Σύμφορος, ὁ, ἢ (συμφέρω), ἀρμόδιος, ὠφελίμος, χρήσιμος. 2) ἀχώριστος ἀκύλουτος· λιμός αεργῶ σύμφορος ἀνδρὶ, Ἡρόδ. Ἑργ. 302. Πρβ. συμφορεῖς. 3) ἀντὶ συμπερτός, κ. -φορητός (Ἀναμφ.), Ἐπίρ. -φόρος, ὠφελίμος.
 Συμφράδμων, ὁ, ἢ, σύμβουλος· σύμφωνος, συνεργός, Ὀμ. ἐκ τοῦ
 Συμφράζομαι, μ. ἀτομαι, συμβουλεύομαι μετὰ τινος· συμφράστατο βουλὰς, Ἰλ. α, 537. 2) στοχάζομαι, συλλογίζομαι, μανθάνω, Ἀπολλών. 3, 87. 3) Ἑνεργ. λέγω ὁμοῦ, ἐκφράζω ὁμοῦ, Πλούτ.
 Σύμφρασις, ἡ, συνέχεια λόγου, Φωτ.
 Συμφράσσω, ττω, μ. ξω, ἐγκλείω, ἐμφράσσω, στουμπώνω, Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 9. Ἀπολλόδ. 2, 5, 12.
 Συμφρονέω, ὦ, μετὰ Δοτ. ἔχω τὰ αὐτὰ φρονήματα, τὴν αὐτὴν γνώμην, συμφωνῶ· στέργω, συγχωρῶ. 2) καταλαμβάνω, νοῶ, μετ' Αἰτ. ἢ μετ' ἀπαρέμφ. Πλούτ. Θεμιστ. 28. Πομπ. 73. 3) ἐκινεῖμαι εἰς τὸν αὐτόν μου, Κάτ. Νεώτ. 70.
 Συμφρόνησις, κ. } (σύμφρων), ταυτότης φρονημάτων, ὁμο-
 Συμφροσύνη, ἡ } νοία.

Συμφρονίζω, ταυτ. -φρονέω, ἀρθ. 2, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 1, 4, 3. ὅθεν ἐξηγεῖται Σωφρονίζω, καὶ εἶναι Ἀδίττ.
 Συμφροντίζω, ὁμοῦ φροντ.
 Σύμφρουρος, ὁ, ἢ, ὁμοῦ φρουρός ὦν· καὶ ἀντὶ φρουρός, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1488.
 Συμφρύγω, μ. ξω, ὁμοῦ φρύγω, Θεόφρ. περὶ πυρός.
 Σύμφρων, ονος, ὁ, ἢ, ὁμόφρων, Πλάτ.
 Συμφυαῖς, ἀδος, ἡ, ταυτ. συμφυή κ. σύμφυσις.
 Συμφυγθεύω, ὁμοῦ ἐξορίζω ἀπὸ τὴν χώραν, Ἰάμβλ. Πυθ. 35.
 Συμφυγᾶς, ἀδος, ἡ, συνεξοριτμένη.
 Συμφυή, ἡ, ταυτ. σύμφυσις, Πλάτ. Νόμ. 5, σ. 22. Αἰλιαν. Ἰδ. 5, 14, 16.
 Συμφυής, ἑός, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. -φυώς, συμφωτρωμένος, συνηυξημένος, καὶ συνηνωμένος ἐκ φύσεως· ὅθεν
 Συμφυῖα, ἡ, ταυτ. σύμφυσις, Πλούτ. Ἀρατ. 24.
 Συμφυλάξ, αχος, ὁ, ὁμοῦ ὦν φύλ.
 Συμφυλάσσω, -ττω, ὁμοῦ φυλάσσω.
 Συμφυλέτης, ου, ὁ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς· εἰς τὴν Ν. Δ. ταυτ. ὁμοεθνής.
 Σύμφυλος, ὁ, ἢ (φύλον), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λαοῦ, συγγενής· Μεταφ. συνήθης, φίλος, σύννομος· Γνώμη: ἡ ψυχὴ ποθεῖ τὸν σύμφυλον αἰθέρα.
 Συμφυράω, ὦ, ταυτ. συμφύρω.
 Συμφύρδην, Ἐπίρ. (συμφύρω), σμιγμένως, ἀνακατωμένως, Νίκανδρ.
 Σύμφυρτος, ὁ, ἢ, σμιγμένος, συγχυσμένος, Εὐρ. Ἰππόλ. 1234.
 Συμφύρω, συσμίγω, ζυμώνω, ἐνώνω, ἀνακατόνω, ἐμπερδεύω, συγχύζω· ὅθεν, μολύνω καὶ μιαίνω, Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. 248. 10. Θεόκρ. 22, 120.
 Συμφυσάω, ὦ, μ. ἤτω, ὁμοῦ φυτῶ, πνέω, Πλάτ. Νόμ. 9, σ. 170. ἐξ ὑγρῶν πεδίων, καὶ νιφοβόλων ὄρων συμφυσώμενος, δηλ. γινόμενος καὶ πνέων, Πλούτ. Σεργάρ. 17. 2) Τροπ. εἰς ταυτὸν ζυμφυσῆται, δηλ. συμφωνῆται, συμπανουργῆται, Ἀριστοφ. Ἰππ. 468. Πρβ. συμπνέω, κ. συγκύπτω.
 Σύμφυσις, εως, ἡ (-φύω), συμφύτρωσις, συναύξησις, συναψις, ἐνωσις, συνέχεια.
 Συμφυτεύω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ φυτεύω, ποιητ. συνεργῶ, Σοφοκλ. Οἶδ. Τύρ. 347. Ζ. φυτεύω.
 Συμφυτερός, ἡ, ὄν, βοηθῶν τὴν σύμφυσιν, ἢ τὴν ἰστίην πληγῆς.
 Σύμφυτος, ὁ, ἢ, συμφωτρωμένος, συναυξάνων, ἐμφυτος. 2) ἰχωρίον, κατὰφυτον μετ' ὀνύχων. 3) τὸ σύμφυτον, βοτάνη, ἣτις ἰατρεῦσι τὰς πληγὰς, Διοσκ. 4, 9 κ. 10.
 Συμφύω, μ. ὕσω, παρακ. -πέφυκα, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ φυτρώνω, γίνομαι ἢ εἶμαι. 2) συνεχόμαι, εἶμαι φυσικῶς ἠνωμένος, καὶ ἀχώριστος. Γνώμη: τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀνταρὰ συμπεφύκεν.
 Συμφυῶς, Ἐπίρ. συμφωτρωμένος, στερεῶς· Ζ. συμφυής.
 Συμφωνέω, ὦ (φωνή), κάμνω κοινὴν μελωδίαν· οἱ κιθαρίσται συνεφωνοῦν. 2) μετὰ Δοτ. ὁμογενῶς μετὰ τινά· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ σημαίνουσιν, ὡς συμφαίνω, κ. σύνδηλος. 3) συμβιβάζομαι, κάμνω συνήκας· τὸ συμπεφωνημένον, ἢ συνθήκη, ὁ συμβιβασμός· Ζ. συμφωνία.
 Συμφώνησις, ἡ, τὸ συμφωνεῖν, συγκατάθεσις, ἐνωσις.
 Συμφωνία, ἡ, ταυτ. συμφώνησις, συνημία, ὁμοφωνία· καὶ Μεταφ. ὁμογενεῖα, ἀντίθ. διάφωνία. 2) εἰς τὴν παλαιὰν μουσικὴν ἢ τετάρτη, πέμπτη, κ. ὀγδοὴ διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, διὰ πατῶν (δηλ. χορδῶν)· τὰ λοιπὰ διαστήματα δὲν ὀνομάζοντο συμφωνία, ἀλλ' ἐμμέλεια. 3) μελωδία σύνθετος ἐκ πολλῶν ὀργάνων κ. φωνῶν, ἢ μίξις ἐξ ἀμφοτέρων.
 Σύμφωνος, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. -φώνως, ὁμόφρωνος, σύνηχος· σχηματίζων συμφωνίαν· Ζ. συμφωνία. 2) τὸ σύμφων. ἐγγράφος συνθήκη, συμβιβασμός, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. 1, 19.
 Συμφωτίζω, μ. ἴσω, ὁμοῦ φωτίζω, λάμπω, Πλούτ.
 Σύμφαλμα, τὸ, συμφωνία χορδῶν. 2) τὸ ψάλλειν μετ' ἐγχορδον ὄργανον, Σχολ. Πινδ. Ὀλυμ. 3, 11.
 Σύμφαυσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Συμφαύω, πιάνω, συναίπομαι, ἐνόνομαι· πλητιάζω, μετὰ γενικῆς.

Συμψάω, ὦ, μ. ἤτω (ψάω), συγξύω, ἀνακατόνω : τὴν ψάμ-
μον, Ἀριστοφ. Νεφ. 975. καὶ σκεπάζω μ' αὐτὴν τὰ ἰχνη· σκε-
πάω με τὴν ἄμμου. 2) ἀντὶ συμψήχω, Ἡτύχ.

Συμψελλίζω, ὁμοῦ ψελλίζω.

Συμψεύδομαι, ὁμοῦ, ἐντάμα ψεύδ.

Συμψηράω, (ψαίρω Ἀόρ. ἔψηρα), ταυτ. συμψηλαφάω.

Συμψηφίζω, μ. ἴσω, συναριθμῶ, Πράξ. 19, 19.

Συμψηφιστής, οὐ, ὁ, συλλογαριστής, Γλωσσ. Στ.

Σύμψηφος, ὁ, ἡ (ψηφος), ὁμόφωνος, σύμφωνος.

Συμψήχω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ τρίβω, ξύω. 2) συντρίβω.

Συμψεύριζω, ὁμοῦ, ἐντάμα ψεύριζω.

Συμψοφέω, ὦ, μ. ἤτω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἡχῷ, κάμνω θόρυβον,
Πολύβ.

Συμψυχέω, ὦ, εἶμαι ὁμόψυχος, ὁμόφρων.

Συμψυχία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Γρηγ. Ναζ.

Σύμψυχος, ὁ, ἡ, ὁμόψυχος. Ν. Δ.

Συμψύχω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ψυχραίνω, Ἰποκρ.

Σύν, Δωρ. Ἰων. κ. Ἀττ. ξύν, κ. κύν, ὅθεν τὸ Λατ. con, eun,
πρόθ. με μόνον Δωρικ. σημαίνοντα τὸ ὁμοῦ, πλητίον, βοηθεῖαν,
μέσον· σύν τεύχεσι περᾶσθαι, σύν πτεροῖς πωτᾶσθαι· σύν Θεῷ,
με τὴν βοηθεῖαν τοῦ Θεοῦ· Καὶ ὡς Ἐπίρ. σύν κόσμῳ, ἀντὶ κατὰ
κόσμον, κοσμίως· σύν τιμῇ, ἀντίθ. ἀτίμως· σύν φιλοφροσύνῃ,
ἀντίθ. ὑπερηφάνως. 2) πολλάκις παραλείπεται, καὶ μάλ. εἰς τὴν
ἀντων· αὐτός, Π. χ. αὐτῆκεν γαίῃ, αὐτῇ τε θαλάσσῃ, αὐτοῖς
ὀπλοῖς ἔλαβεν, αὐτῷ τῷ ἵππῳ κτ. δηλ. σύν αὐτῇ κτλ. 3) Ἐπίρ.
ταυτ. ἅμα, δηλ. ἐντάμα, ὁμοῦ· καὶ συνάμα, ἐπίρ. καὶ πρόθ.
μετά δοτ. συνάμα τῷ Κινήμωνι, Ἡλιδόθ. 4) εἰς τὰ σύνδεστα εἶναι
ἢ σύν κ. πρόθεσις καὶ ἐπίρρημα, καὶ σημαίνει ὁμοῦ, ἐντάμα,
δηλ. α) βοηθεῖαν· β) ἔνωσιν. γ) συμπλήρωσιν, συναίτιον· Π.
χ. συγγενήτωρ, συνύπατος· πολλάκις ἀναφέρεται ἡ σύν εἰς τὴν δο-
τικὴν, καὶ τὸ ῥῆμα φυλάττει τὴν σημασίαν του. Εἰς τοὺς ποιητ.
εἶναι χωρισμένη ἀπὸ τοῦ ῥήματος ὡς ἐπίρρημα, Π. χ. σύν ῥ' ἔβα-
λον ῥινοὺς· τὰ πλείστα τῶν ἐκ τῆς σύν συνδέτων ἀφίονται ὡς
εὐκατάληπτα, ἢ ἐρμηνεύονται συντόμως καὶ ἐπιπολαιῶς. Τὸ ν
τῆς σύν πρό θ, π, φ, ψ, μ γίνεται μ. πρό γ, κ, χ. ξ γίνε-
ται γ. πρό λ, λ. πρό ρ, ρ. πρό ξ ἢ σ, εἰ ἀποβάλλεται.

Συναγάλλομαι, ὁμοῦ ἀγάλλ.

Συναγνακτέω, ὦ, ὁμοῦ ἀγ.

Συναγανᾶκτησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Συναγαπάω, ὦ, ὁμοῦ ἀγαπ. ἢ εἶμαι εὐχαριστημένος, Πολύβ.

Συναγγέλλω, ὁμοῦ ἀγγέλλω.

Συναγγελοῦ, ὁ, ἡ, μετ' ἄλλου τινός ἀγγ. ἢ ἐν ταυτῷ ἀγγέλλων.

Συναγεῖρω, μ. ἐρῶ, συναθροίζω· Μετ. ἐρχομαι πάλιν εἰς τὸν
ἐαυτόν μου, λαμβάνω τὰς δυνάμεις μου.

Συναγελάζω, μ. ἄσω (ἀγέλη), φέρω εἰς τὴν αὐτὴν ἀγέλην,
δέχομαι εἰς τὴν ἀγέλην· Μετ. τὸ εἶναι συναγμένους, ἢ συζῆν
εἰς ἀγέλην, μετὰ Δοτ.

Συναγελασμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Συναγελαστικός, ἡ, ὁν, συναθροίζων εἰς ἀγέλας· Οὐδ' ὑπάγων
εἰς ἀγέλην.

Συναγέννητος, ἡ, Συναγέννητος, ὁμοῦ ἀγέννητος, αἰώνιος,
Ἐκκ. Συγγ.

Συναγασία, ἡ, ταυτ. μισγάγεια, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 6.
Ἀνάλ. 1, σ. 228.

Συναγλαίζω, κοτμῶ, στολίζω ὅλως, Εὐστάθ.

Σύναγμα, τὸ (συνάγω), συναγμένον, αὐξημένον, κατακάθισμα,
πάτος Κ. Ἰποκρ.

Συναγνοέω, ὦ, ὁμοῦ ἀγνοέω.

Συναγνύμι, ταυτ. συνάγω, τσακίζω.

Συναγοράζω, ὁμοῦ ἀγ.

Συναγορεύσεις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Συναγορεύω, κ. } ὁμοῦ ὁμιλῶ, ἢ καθὼς ὁμιλεῖ καὶ ἄλλος,
Συνηγορέω, } Διονύστ. Ἀρχ. 7, 47. 2) ὁμιλῶ περὶ τινός,
τὸν προστατεύω, ὁμιλῶ περὶ τῆς ὑποδέσεώς του. 3) διὰ τινός
ἄλλου προσώπου ὁμιλῶ (Π. χ. ἐν τῷ Σισύφου προσώπῳ.)

Συναγραυλέω, ὦ, ὁμοῦ ἀγραυλ. Διον. Ἀλικ.

Συναγρεύω, ὁμοῦ ἀγρ., Ἀνάλ. 1, σ. 224.

Συναγρίδα, ἡ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, Κ. συναγρίδα, ἡ, Ἀριστοτ.

Συναγρόμενος· Ζ. συνάγρω.

Συναγρυπνέω, ὦ, ὁμοῦ ἀγρυπ. ἐκ τοῦ

Συναγρυπνος, ὁ, ἡ, Νόιν. 9, 226.

Συνάγρω, ἄχρ. ὅθεν συναγρόμενος. Νομ. Μέτ. Ἀόρ. 2. τοῦ
συναγεῖρω· Ζ. εἰς τὸ ἄγρω.

Συναγρώσσω, ταυτ. συναγρεύω, Ποιητ.

Συναγυρμός, ὁ, συναθροίσις.

Συνάγυρτος, ὁ, ἡ, συναθροισμένος, συρρέουσας· ὕδωρ, Πλατ. Νόμ. 2.

Συνάγχη, ἡ, φλόγωσις τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ λαιμοῦ μυῶνων·
Κ. συνάχι, τό. [Ἐκ τοῦ σῆς ἀντὶ συνάγχῃ, ὡς κυνάγχῃ ἐκ τοῦ
κύων, εἶναι καὶ τὰ δύο ἀνόητα. Πρβ. σύαγχος.]

Συναγχικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς συνάγχην.

Συναγῶ, μ. ξω, ὁμοῦ ἄγω, φέρω, : Ἀρνα, ὡς συμβάλλω κα-
συνάπτω. 2) συναθροίζω. 3) συνάπτω εἰς ἓν, φιλιόω. 4) συμ-
περαίνω. 5) φέρω εἰς στενοχωρίαν. 6) συμποτιάζω, συμπίνω,
Ἡτύχ. ὅστις λέγει κατωτέρω, Συνάγουσι, συνεληλυθότες πίνου-
σιν, ὅπου ἐγράφετο ἔσφ. Σπείρουσα, ἡ διόρ. Κορ. Ἰδ. Α. Ἑρμῆν,
1821, σελ. 47. ὅθεν - αἰώνιον, τὸ, κ. Συναγῶμιμον δεῖπνον,
ταυτ. συμπόσιον ἀπὸ συμβολῶν συνάγσειν, ἀντὶ συμποτιάζειν ἐκ
συνεισφορῆς, φιλοξενεῖν, Ο' καὶ Ν. Δ. κ. Ἀθῆν. 8, 16.

Συναγῶ, μ. ξω, ταυτ. συνάγνυμι, τσακίζω.

Συναγωγέως, ἡ, ὁ, ὁ συνάγων, Λυσίας κ. Ἰποκρ.

Συναγωγή, ἡ (συνάγω), συναθροίσις, ἀμύγηρις, τόπος ὁμηγύ-
ρεως, προπαρασκευῇ, ὀπλισμός· συστολή, στενοχωρία· κλίμα-
κες ἀνω συναγωγὴν λαμβάνουσιν, αἱ ὁποῖαι εἶναι στεναὶ ἐπάνω.
2) Τροπ. προσώπου συναγωγὴ, ὡς σύστασις, συστολή τοῦ με-
τώπου, Ἰσοκρ. Εὐαγ. §. 16. 3) συμπλοκή, συνδυασμός, Ἀριστ.
Πολ. 5, α', 2. Κορ.

Συναγωγία, ἡ, τὸ συναγεῖν, ἐνόνειν (καὶ ἡμαστροπεύειν, Πλούτ.
Συμ. Προβλ. 2, 1, 6. Ἀναμφ.)

Συναγωγίμας, ἡ, ὁν, : δεῖπνον, κ.

Συναγωγίον, τὸ· Ζ. συνάγω, εἰς τὸ τέλος.

Συναγωγός, ὁ, ἡ, συναθροίζων, ἐνόνων (μαστροπός)· Οὐδ.
ἐνούμενος, συναπτόμενος.

Συναγωνιάω, ὦ. ὁμοῦ ἀγωνιῶ, Πλούτ. κ. Πολύβ.

Συναγωνίζομαι, μ. ἴσομαι, ὁμοῦ ἀγ. βοηθῶ εἰς τὸν ἀγῶνα·
Καθ. βοηθῶ, συνεισφέρω.

Συναγωνίσμα, τὸ, ὅ, τι συντελεῖ εἰς τὸν ἀγῶνα, Καθ. βοη-
θητικόν μέσον.

Συναγωνιστής, οὐ, ὁ, ὅστις συναγωνίζεται.

Συναδελφος, ὁ, ὅστις ἔχει ἀδελφούς, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 3, 4.

Συναδηλόομαι, οὐμαι, ὁμοῦ γίνομαι ἀδελός, ἀγνωστος, Σεξτ.
Ἐμπ. πρός Μαθημ. 8, 2.

Συναδικέω, ὦ, ὁμοῦ ἀδικῶ.

Συναδόντως, (συνάδω), συμφώνως, Ἐπιφάν.

Συναδοξέω, ὦ, ὁμοῦ ἀδοξῶ.

Συναδῶ, μ. ἄσω, ὁμοῦ ἄδω, συμφάλλω, Μεταφ. συμφρονῶ,

Συναδέσλος, ὁ, ἡ, συναίρ. - ἀδελός, ὁ, ἡ, ταυτ. συναγωνι-
στής.

Συναείδω, ποιητ. ταυτ. συνάδω, Ἀρατ. 752.

Συναείρω, ταυτ. συναίρω. 2) ταυτ. συναίρω.

Συναεστέω, ὦ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ ἀεστέω, Σχολ. Ἀριστοφ.
Βάτρ. 1500.

Συναελέω, ὦ, ταυτ. συναγωνίζομαι, Διόδ. 3, 4.

Συναελος, ὁ, ἡ, ταυτ. συναεσλος.

Συναθροίζω, μ. οἶσω,

Συναθροίσις, ἡ,

Συναθροίσμα, τὸ

Συναθροισμός, ὁ,

Συναθύρω, συμπαίζω.

Συναίγδην, Ἐπίρ. ταυτ. αἰγδην, Ἡσίοθ. Ἀσπ. 189. κατὰ διόρ-
θωτον, ἀντὶ τοῦ ὁποῖον ἦτο συναίκτην, κατὰ τὸ ἀπριάτην.

Συναίδιος, ὁ, συναιώνιος, Ἐκκ. Συγγ.

Συναιδρεάζω, μ. ἄσω, ὁμοῦ κατατκήνῃ εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Συναιδύσσω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ αἰδύσσω.

Συναικλεία, ἡ, Λακων. ταυτ. σύνδεσπον· Ζ. τὸ ἀπλ.

Συναιμός, κ.

Συναιμών, ονος, ὁ, ἡ, } ἐξ αἵματος συγγενής, ἀδελφός, ἀ-

Συναινέσεις, ἡ, συγκατάθεσις, ἀποδοχή.

Συναινέτης, ου, ὁ, ὅστις συναινεί.

Συναινέω, ὦ, μ. ἔσω, μετὰ Δοτ. στέργω, συμφωνῶ, δέχο-
μαι· Μετὰ αἰτ. συνεπαίνω, συνευφημῶ, δικαίονω, Ξενοφ.

Σύναινος, ὁ, ἡ (αἶνος), ὁμόφωνον, ὁμόγενος, Ἡσύχ.
 Συναίνυμαι, συλλαμβάνω, συναθροίζω, Ἰλ. φ, 502.
 Συναίρεμα, τό, Γραμ. κ.
 Συναίρεσις, ἡ, τό οὐσιαστ. Γραμ. ἐκ τοῦ
 Συναίρεω, ὦ, λαμβάνω, ἡ πιάνω ὁμοῦ. 2) συντέμνω, συν-
 τέλλω. 3) ἐξαιρῶ, ἀφανίζω, Ἰλ. π, 740. καταπαύω, Πλούτ.
 2, σ. 402. Ζ. κ. συνέλω.
 Συναίρω, μ. ἀρῶ, ὁμοῦ αἶρω (σηκώνω, βοηθῶ). 2) συναίρε-
 σθαι τινί, ὡς συλλαμβάνεσθαι, βοηθεῖν, καί με Αἰτ. τοῦ πράγ-
 ματος· συναίρεσθαι τινί τὸν κίνδυνον, μετὰ τινος μερίζεσθαι τὸν
 κίνδ. Καί σὺν τινί τοῦ κινδύνου. 3) συναίρεσθαι ἡύπριν, Αἰσχ.
 Προμ. 650. ἐνοῦσθαι ἐρωτικῶς διὰ γάμου, ἡ μίξεως· Ἀδρ. 1.
 συνάραι· Μέστ. συνάρασθαι.
 Συναίσθηνομαι, ὁμοῦ αἰσθ. Ζ. αἰσθάνομαι.
 Συναίσθησις, ἡ, οὐσ. τοῦ πρ.
 Συναίσσω, μ. αἶξω, ὁμοῦ αἰσσω.
 Συναίσχυνω, συνεντροπιάζω, Μάξιμ. Τύρ. 18, 9.
 Συναίτ(α, κ. } συνεργούσα αἰτία. Δημοσθ. περὶ στεφ. §. 40.
 Συναίτιον, τό, } ὅθεν
 Συναίτιόμααι, ὦμαι, ὁμοῦ αἰτιόμααι, Πλούτ. Φάβ. Μάξ. 8.
 Συναίτιος, ὁ, ἡ, ὁ μετὰ τινος αἰτίας, συνεργός, Πλάτ. Πολι-
 τικ. §. 2. συνένοχος, Ἰάμβλ. μυστηρ. 3, 21.
 Συναίχμαζω, συμμάχομαι, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 322.
 Συναίχμαλωτίζω, ὁμοῦ αἰχμ. Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 1,
 205.
 Συναίχμελωτής, ἰδος, ἡ, ἐκ τοῦ
 Συναίχμελωτος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ πιασθεῖς εἰς τὸν πόλεμον.
 Συναίχμος, ὁ, ἡ (αἰχμή), ἔχων τὴν αὐτὴν αἰχμήν, συναγω-
 νιστής, σύμμαχος.
 Συναίωρέω, ὦ, ὁμοῦ αἰωρέω· Μέστ. ὁμοῦ αἰωροῦμαι.
 Συναίωρησις, ἡ, οὐσ. τοῦ πρ.
 Συνακαταληπτέω, ὦ, ὁμοῦ δὲν καταλαμβάνω, Σέξτ. Ἐμπ.
 Μαθημ. 11, 38.
 Συνακμάζω, μ. άσσω, ὁμοῦ άκμάζω, κυρ. καί μεταφ. 2) Τροπ.
 ἐπιμένω, ἀντέχω με ἰσὺν δύναμιν καὶ ζῆλον· συνακμάσαι ταῖς
 ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὐξησιν, Πολύβ.
 Συνακλασταινῶ, ὁμοῦ άκλασθ. Πλούτ.
 Συνακολουθέω, ὦ, μ. ήσσω.
 Συνακόλουθος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ άκολουθῶν.
 Συνακοντίζω, ὁμοῦ άκοντ. Πολύβ.
 Συνακρος, ὁ, ἡ, συνακροατής, συμμαθητής, Θεμιστ. λόγ. 33,
 σ. 366.
 Συνακούω, ὁμοῦ άκούω, Πλούτ. Πύρρ. 5.
 Συνακρατίζομαι, ὁμοῦ άκρατ. Ἀθην. σ. 11.
 Συνακροάομαι, ὦμαι, ὁμοῦ άκρ.
 Συνακτέον, 3ετ. τοῦ συνάγω.
 Συνακτήρ, ἦρος, ὁ, ὁ συνάξων. 2) διάζωσμα περὶ τὰ
 αἰδοῖα.
 Συνακτῆριον, τό, τόπος συνάξεως, πρᾶγμα συναγμένον. σω-
 ρός, Ἡσύχ.
 Συνακτικός, ἡ, ὄν, συνάξων, συσπρεύων· τό συνακτικόν,
 Λουκιαν. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 31, ἐπὶ ῥήτορος, τό συμπερασματι-
 κόν, καὶ ἡ ἀλληλουχία τῶν ἀποδείξεων.
 Συναλαλαγμα, τό, κοινός ἀλαλαγμός, κραυγή, Ο΄.
 Συναλαλάζω, ὁμοῦ ἀλαλάζω.
 Συναλάομαι, ὦμαι, συμπλανῶμαι, Μανέθ. 4, 29c.
 Συναλγέω, ὦ, συμπονῶ, συναισθάνομαι πόνον, συμπαθῶ.
 Συναλγηδών, ὄνος, ἡ, συμπόνησις. 2) Ἐπίθ. συναλγηδόνες
 κάμοι, ἀντὶ συναλγοῦντες, Εὐρ. Ἰκετ. 74.
 Συναλδής, ἑός, ὁ, ἡ, ὡς εὐαλδής, Νέκ. Ἀλεξ.
 Συναλεαίνω, συνδερμαίνω.
 Συναλέγω, συμφροντίζω· Ζ. ἀλέγω.
 Συναλειπτέρος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, συναλείφω, συγχω-
 νεύω, Γραμμ.
 Συναλείφω, μ. ψω, ὁμοῦ ἀλείφω. 2) ἐπὶ δύο φωνηέντων,
 τὰ ὁποῖα γίνονται ἐν· λέγεται δὲ τοῦτο συναλοιφή, Διονυσ. Ὁ,
 σ. 1091.
 Συναλέω, κ. } ὁμοῦ ἀλέω. 2) ἀλέω φίλον, λεπτὸν ἀλευ-
 Συναλήθω, } ρον.
 Συναληθεύω, ὁμοῦ ἀληθ.

Συναλιτεύω, συμπεριπλανῶμαι, Ἡλιόδ. σ. 233.
 Συναλθαίνω, κ. } συνατρεύω· Μέστ. ἀναλαμβάνω τὴν ὑγίειαν
 Συναλθάσσω, } μου, Ἰπποκρ.
 Συναλθέω, }
 Συναλιάζω, φέρω εἰς μίαν ἀλιάν· Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 93.
 Συναλίξω, μ. ἴσω, συναθροίζω.
 Συναλισγέω, ὦ, συμμολύνω, Ἀριστ. Φιλοκράτει σ. 277.
 Συναλίσκω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἀλίσκω.
 Συναλλαγή, ἡ, ληφοδοσία, πραγματεία· συνθήκη· συνανα-
 στροφή· ἔνωσις, φιλίωσις, μεστίτευσις· συναλλαγή, Ἐπίρ. Σοφοκ.
 Οἶδ. Τυρ. 960
 Συναλλάγμα, τό, ἀλλαγή, δοσοληψία, πραγματεία, συν-
 θήκη ἐγγράφου. 2) εἰς τὸν Ἀριστ. Ἡθικ. Νικ. Ε, β. Κορ. Συναλ-
 λάγματα πλατύτερον ἐκλαμβάνονται αἱ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων
 πρὸς ἀλλήλους σχέσεις, Γαλλ. relations.
 Συναλλάγματιχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, ἀνήκων εἰς τό συν-
 ἀλλάγμα.
 Συναλλακτής, οὗ, ὁ, φιλιωτής.
 Συναλλακτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φιλιώτιν, ἡ εἰς συναλ-
 λαγμα, ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.
 Συναλλάξις, εἰς, ἡ, ταυτ. συναλλαγή.
 Συναλλάσσω, ττω, Συναλλάττω, μ. ξω, ἀλλάξω τί με ἄλλο.
 συνάπτω· δίκαιον δυσεβεστάτοις, Αἰσχ. Θήβ. 582. 2) φιλιόνω·
 Μέστ. συναλλάττεσθαι τινί, φιλιόνεσθαι με τινά, ἐνόνεσθαι,
 συμπραγματεῦσθαι· εὐνήν τινί, μεταδίδω εὐνήν, συνουσίαν, Σο-
 φοκ. Αἰας. 495.
 Συναλλοιόω, ὦ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἀλλοιόω.
 Συναλλομαι, ὁμοῦ ἄλ. 2) συμπορεύομαι.
 Συναλλος, ὁ, ὄν, κύριον.
 Συναλμα, τό, κοινόν πήδημα, Ἡσύχ.
 Συναλμος, ὁ, ἡ, πολλά ἀλμυρός, Ἀθην. σ. 580.
 Συναλοιάω, -αλοάω, ὦ, συναλωνίζω. 2) ὁμοῦ ραβδίζω, Θεόκρ.
 22, 128.
 Συναλοιφή, ἡ· Ζ. συναλείφω.
 Συναλος, ὁ, ἡ (ἄλς), συντροῦγων τό ἄλς, δηλ. συζήτας
 ὁμοῦ, Γλωσσ. Στεφ. Ζ. συγκατεδέω.
 Συναλόω, ταυτ. συναλοῖα· Ἀμφιβ.
 Συναλῶ, μ. ὕσω, συμπεριπλανῶμαι, ἡ συζημηχανῶ, συλλυ-
 πούμαι.
 Συναλωνιάζω, συνεορτάζω τό θέρος (ἄλων, λωνος, ἄλωνία),
 Σουίδ.
 Συναμα, κυρίως, σὺν ἄμα, ἐντάμα Κ. ἡ ἀντάμα· Ζ. σὺν.
 Συναμαθύνω, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ, ἡ διόλου ἐρημόνω, ἀφανίζω,
 Ἀπολλών. 3, 204.
 Συναμάομαι, ὦμαι, λαμβάνω ὁμοῦ, συνάξω, Ἀπολλών. 3, 154.
 Συναμαρτάνω, ὁμοῦ ἄμαρ.
 Συναμιλλάομαι, ὦμαι, ὁμοῦ ἄμιλ. καὶ ἀντὶ ἄμιλ. Εὐρ. Ἡρακλ.
 1205.
 Συναμμα, τό (συνάπτω), ἔνωσις πολλῶν πραγμάτων, δεσμός.
 Συναμμορος, Ἐσφ. γραφή ἀντὶ σινάμορος, Ἡρόδ. 5. ὡς συνά-
 μορος, ὡρέω, αἰτὶ σιναμορέω κτλ.
 Συναμπέχω, κ. } ἐν ταυτῷ ἡ ὅλως ἐνδύω, σκεπάζω, κρύ-
 Συναμπίσχω, } πτω, Αἰσχύλ. Προμ. 520. Εὐρ. Ἡρακλ. 1111.
 Συναμπρεύω, συνέλω, συμβοηθῶ, Ἀριστοφ. Ἰστορ. 5, 6, 25.
 Συναμύνω, συμβοηθῶ, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 62.
 Συναμφιάζω, ταυτ. συναμπέχω, Ἀθην. σ. 256.
 Συναμφιβάλλω, ὁμοῦ περιβάλλω, ἐνδύω, ἡ ἀμφιβ. Εὐστάθ.
 Συναμφότεροι, α, ὄν, δύο λογῶν, ἐκ αὐῶ τύνδετος.
 Συναμφω, οἱ, αἱ, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, Ἀπολλών. 4, 134. ἐξ
 ἀμφοῖν συμμιχθεῖς, Πλάτ. Φίληβ. §. 11.
 Συναμωρος, -ρέω· Ζ. σινάμορος.
 Συναναβαίνω, ὁμοῦ ἀναβ.
 Συναναβλαστάνω, ὁμοῦ ἀναβ. Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 6.
 Συναναβοάω, ὦ, ὁμοῦ ἀναβ. Ξενοφ.
 Συναναβόσχομαι, ὁμοῦ ἀναβ. Πλούτ. 7, σ. 610.
 Συναναγινώσκω, ὁμοῦ ἀναγ. Πλούτ. 9, σ. 68. Συναναγνώσις,
 ἡ, τό οὐσιαστ.
 Συναναγκάζω, ὁμοῦ ἀναγκ. 2) καταναγκάζω, Ἰσοκ. Πανηγ.
 §. 25.
 Συναναγκασμός, ὁ, ἀναγκαστικὴ ἀπόδειξις.

Συναναγράφω, ὁμοῦ ἀναγρ.
 Συναναγυμνῶ, ὦ, ὁμοῦ ἀναγυμ. Πλούτ. 1, σ. 307.
 Συναναγῶ, ὁμοῦ ἀναγ.
 Συναναδείκνυμι, μ. εἶξω, ὁμοῦ ἀναδείκνω. Ζωσιμ. 1, 24.
 Συναναδέχομαι, ὁμοῦ ἀναδ.
 Συναναδίδωμι, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἀναδ. Ἀλέξ. Ἀφρ.
 Συναναδίπλωσις, ἡ, διπλασιασμός, Γλωσσ.
 Συναναζεύγνυμι, ὁμοῦ ἀναχωρῶ, Πλούτ. Εὐμ.
 Συναναζέω, ὁμοῦ κάμνω ἢ βράσσω, Διοσκ.
 Συναναζητέω, ὦ, ὁμοῦ ἀναζητῶ, Ἡλιδ. σ. 234.
 Συναναζηρνέω, ὦ, ὁμοῦ ἀναζ. Ξενοφ. Ἐφεστ.
 Συναναίρεσις, ἡ, σύγχρονος ἀναίρεσις, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 10, 267.
 Συναναίρεω, ὦ, ὁμοῦ ἀναίρεω.
 Συνανακάμπτω, ὁμοῦ ἀνακ.
 Συνανακείμαι, ὁμοῦ ἀνακ. Ν. Δ.
 Συνανακεράννυμι, -κεράω, ὁμοῦ ἀνακ.
 Συνανακεφαλαίω, ὦ, φέρω ὁμοῦ εἰς ἓν κεφάλαιον, Διον. Ἀλ.
 Συνανακινέω, ὁμοῦ ἀνακ.
 Συνανακίρηνμι, ποιητ. ταυτ. -κεράννυμι.
 Συνανακλίνομαι, ὁμοῦ ἀνακλ.
 Συνανακοινολογούμαι, κοινολογῶ πρὸς τινά, ἢ τινάς διὰ τὴν συμβουλευθῶ, Δείναρχ.
 Συνανακομίζω, ὁμοῦ ἀνακ. Πολύβ.
 Συνανακίπτω, ὁμοῦ ἀνακ. Θεμιστ. σ. 223.
 Συναναλαμβάνω, ὁμοῦ ἀναλ. Πλούτ.
 Συναναλίσκω, ὁμοῦ ἀναλ.
 Συναναμέλω, συμφάλλω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 11, 1.
 Συναναμιμνήσκω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ ἀναμιμν.
 Συνανάμιξις, ἡ, κοινή σμίξις, Ο.
 Συναναμνάομαι, ὦμαι, ὁμοῦ ἀναμν.
 Συναναπαύομαι.
 Συναναπείδω, ὁμοῦ ἀναπ.
 Συναναπέμπω, ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ ἀναπέμ. Πλούτ.
 Συναναπηθάω, ὦ, ὁμοῦ ἀναπηθῶ, Ἀριστοτ. Θουμ. 139.
 Συναναπίπλημι, συμπληρόνω, συγχωρῶ, Ἰωσήφ.
 Συναναπίπτω, ταυτ. συνανάκειμαι, Φίλων.
 Συναναπλάττω, ὁμοῦ ἀναπλ. Μάξιμ. Τύρ. 24, 5.
 Συναναπλέκω, ὁμοῦ ἀναπλ. Λουκιαν.
 Συναναπληρόω, ὦ, συμπληρόνω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ, ἢ ἐν-
 τελῶς γεμίζω.
 Συναναπράττω, : τί παράτινος, ζητῶ παράτινος τί ὁμοῦ με-
 ἄλλον, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 7, 14.
 Συναναρρίπτω, ὦ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταυτῷ ἀναρ.
 Συναναρχος, ὁ, ἡ, ταυτ. συναγένητος, συναΐδιος, Ἐκ. Συγγ.
 Συνανασκάπτω, ὁμοῦ ἀνασκα. Στράβ. σ. 585.
 Συνανασκευάζω, συναναίρεω, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 7, 214.
 Συναναστομόομαι, οὔμαι, συνεκχύνω (διὰ τινος στόματος)·
 καὶ τὸ ἐνερ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἀρρίαν. Περίπλ.
 Συναναστρέφω, μ. φω, ὁμοῦ στρέφω ὀπίτω, Ἐνεργ. κ. Οὐδ.
 Εἰς τὸ Μέστ. τὸ κ. Η. συναναστρέφομαι, Πλούτ. Λυκ. 17. ὅθεν
 Συναναστροφή, ἡ. 2) πληθ. συνεκχύνω, Διόδ. 4, 4.
 Συνανασώζω, μ. σω, ὁμοῦ ἀνασώζω (τὸ ὀπ. Ζ.). Πολύβ.
 Συνανατέλλω, Αἰλιαν. 13, 1. κ.
 Συνανατέλλομαι, ὁμοῦ ἀνατέλλω, ἀναφαίνομαι.
 Συνανατήκω, συγχωρῶ, Πλούτ. Πομπ.
 Συνανατίθημι, ὁμοῦ ἀνατ.
 Συνανατολή, ἡ, κοινή ἀνατολή, Στράβ. σ. 24.
 Συνανατρέφω, ὁμοῦ ἀνατρ.
 Συνανατρέχω, ὁμοῦ ἀνατρ.
 Συνανατρίβω, μ. φω, ὁμοῦ τρίβω ἐν τινι. Μέστ. συνανατρί-
 φομαι τινί, καὶ λαμβάνω τι ἀπ' αὐτοῦ. Πρβ. συναναφύρω, συνανα-
 χρώζω.
 Συναναφαίνω, ὁμοῦ ἀναφ. Μέστ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ ἀναφαίνομαι·
 Ζ. ἀναφαίνω.
 Συναναφέρω, ὁμοῦ ἀναφ. 2) Οὐδ. ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἔρχομαι εἰς
 ἑμαυτόν.
 Συναναφθέγγομαι, ὁμοῦ ἀναφθ.
 Συναναφλέγω, ὁμοῦ ἀναφλ.
 Συναναφορά, ἡ, οὐσ. τοῦ συναναφέρω, Μάρκ. Ἀντ. γ', 13.

Συναναφύμι τινί, συμφυτρόνομαι, συναναίνομαι, Κλήμ. δ,
 σ. 648.
 Συναναφύρω, ὁμοῦ ἀναφ. 2) Μέστ. συμπερικυλίνομαι. 3) Τροπ.
 : παιτίν ἢ γυναίξιν, ἔχω ἀχρεΐαν συνανατροφὴν με γυναῖκας καὶ
 με παιδία, Λουκιαν. κ. Ἀθήν. σ. 567. Πρβ. συμπεριφορά.
 Συναναχορεύω, συγχωρῶ, Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 2.
 Συναναχρέμπτομαι, συνεκπτύω, Λουκιαν.
 Συναναχέω τῷ πότῳ λόγων ἡδυσμα, συγκιρνώ, ἐνόνω, Ἡλιδ. σ.
 194. Κορ.
 Συναναχρώζω, } (σύν, ἀνά, χρώζω, χρωονύω, νυνμι)
 Συναναχρῶννυμι } μεταδίδω τὸ χρῶμα, βάφω : ὁσμὴν,
 μεταδίδω τὴν ὁσμὴν. Καθ. μεταδίδω.
 Συναναχρῶσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συναναχωρῶ, ὦ, συναναχωρῶ, ὁμοῦ ἐπιστρέφω, Πλάτ.
 Συναναδραγαθῶ, ὦ, ὁμοῦ ἀνδραγ.
 Συναναδρόομαι, οὔμαι, ὁμοῦ ἀνδρ.
 Συνανείμι, (εἶμι)· συνανιόντι τὴν ἡλικίαν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6,
 63. ἀναβρίνω, αὐξάνω κατὰ τὴν ἡλ.
 Συνανελέχω, κ. } ὁμοῦ ἀνέλω.
 Συνανέλω, }
 Συνανένεγκω, ταυτ. συναναφέρω.
 Συνανέρχομαι, ὁμοῦ ἀνέρχομαι.
 Συνανέχω, συνυφῶ. Οὐδ. ταυτ. συναναφαίνομαι.
 Συνανθῶ, ὦ, ὁμοῦ ἀνθῶ· συνακμάζω.
 Συνανηθάω, ὦ, συνανανεοῦμαι, Θεμιστ. σ. 223.
 Συνανοίγω, ὁμοῦ ἀνοίγω, Θεμιστ. σ. 235.
 Συνανθρωπεύω, -εἶομαι, κ. -πέω, κ. -ίζω, ζῶ, πράττω ὡς ἀν-
 θρωπος ὁμοῦ με ἄλλους ἀνθρώπους· ζῶα συνανθρωπεύομενα, κ.
 -θροπίζοντα, τὰ οἰκιακά ζῶα· ὁμοθημεῖν, κ. συνανθρωπεῖν τοῖς
 πολλοῖς, ζῆν ὁμοίως με τὸν δῆμον, καὶ τοὺς πολλοὺς, Πλούτ.
 Συνανθρωπιστικός, ἡ, ὅν, ὅς τις ἀσμένως ζῇ καὶ συνανα-
 στρέφεται τοὺς ἀνθρώπους, Βασίλ. εἰς Ἐξαήμε. 8, σ. 73.
 Συνανίσω, ὦ, συλλυπῶ.
 Συνανίημι, συναφίνω, συναπολύω· ἐνδίδω.
 Συνανίπτω, συναπείτω.
 Συνανίστημι, ἀνίστημι σύν κτ.
 Συνανίσχω, ταυτ. συνανέχω.
 Συνανανιχνεύω, ὁμοῦ ἀνιχν. Αἰλ. Ἰδ. ζ. 10, 45.
 Συνανοηταίνω, ὁμοῦ ἀνοητ. Σχολ. Σοφ. Εὐρ. Φοίν. 397.
 Συνανοιμῶζω, μ. ὦξω, ὁμοῦ ἀνοιμῶζω.
 Συνανταγωνίζομαι, ὁμοῦ ἀνταγ. Πλάτ.
 Συναντάω, ὦ, κ. -αντέω, μ. ἤτω.
 Συναντιάζω, κ. -άντω, -άντομαι, ἔρχομαι ἔμπροσθεν τινός,
 συναπαντῶ. 2) ὑποφέρω.
 Συναντήμα, τὸ, συμβαβηκός.
 Συναντήσις, ἡ, συναπάντησις· συμβεβηκός.
 Συναντιβάλλω, ὁμοῦ ἀντιθέτω κ. συγκρίνω.
 Συναντιλαμβάνομαι, μ. λήψομαι, συμπάσσω κ. βοηθῶ, με-
 γεν. τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ βοήθεια.
 Συναντλέω, ὦ, ὁμοῦ ἀντλῶ· : πόνοις, ἐπιπόνως ἐκτελῶ,
 Εὐρ. Ἰων. 199.
 Συναντώ, κ. Συναντόμαι, ταυτ. συναντάω.
 Συνανυτέω, -ανύω, -ανύτω, ὁμοῦ τελειόνω, συνεκ-
 τελῶ.
 Συναξίω, ὦ, ὁμοῦ κρίνω ἄξιον. 2) ὁμοῦ θέλω, ἐπιθυμῶ, παρα-
 καλῶ.
 Συναξίς, ἡ (συναγωγή), τὸ συναΐζειν, συναθροίζειν. 2) συνέλ-
 σις, σύνοδος Ἰκκ. Συγγ.
 Συναοιδί(α), ἡ, ταυτ. συνωδία, καί.
 Συναοιδός, ὁ, ἡ, ταυτ. συνωδός.
 Συναορέω, ὦ, μετὰ Δοτ. σύνοιμι τινί, συνοδεύω τινά, Πίνδ.
 ἐκ τοῦ
 Συναόρος, ὁ, ἡ, (σύν, ἄρω), συνεζευγμένοι (βοῦς, ἵπποι κτ.).
 Τροπ. ὑπανδρευμένοι· σύντροφος, συμβοηθός. 2) Καθ. ἡνωμένοι,
 συνδεσμένοι : Συγγεν. τοῦ συνωρίς· Ζ. συνήγορος.
 Συναπάγω, ὁμοῦ ἀπάγω.
 Συναπαίρω, ὁμοῦ σηκώνω, ἀφαιρῶ· Οὐδ. συναναχωρῶ.
 Συναπαντάω, συναπαντῶ, Ἀριστοτ. Θουμ. 57.
 Συναπαρτίζω, ὁμοῦ κάμνω ἄρτιον, τέλειον· Οὐδ. συμφωνῶ,
 συνανταποκρίνομαι, Στράβ. 13, σ. 917. S.

Συναπαρτισμός, ὁ, τελείωσις, Γλωσσ. Φιλολ.
 Συναπαρ, ασα, άπαν, ταυτ. σύμπαρ.
 Συναπαυγάζομαι, συναπτινοβολώ, Βασίλειος.
 Συναπειλέω, ὦ, συμφοβερίζω.
 Συναπειμι (εἶμι), συναπέρχομαι. 2) (εἶμι), εἶμαι ὁμοῦ άπών.
 Συναπειπεῖν· Ζ. Ἀπόφημι.
 Συναπελαύνω, -πελάω, ὁμοῦ άπελ.
 Συναπελεύθερος, ὁ, ὁ ματ' άλλου, ἡ άλλων άπελεύθερος,
 Γλωσσ. Στεφ.
 Συναπεργάζομαι, μ. άσονται, ὁμοῦ άπεργ. ἡ συμβοηδῶ.
 Συναπερείδω, συναποστηρίζω· λόγῳ ύπόνοιαν, τήν ύποφίαν
 μέ λόγον, Πλούταρ. Κικέρ. 21.
 Συναπερεῖν, ὁμοῦ άποκαμεῖν· αὐτῷ ἵπῳ, ὁμοῦ μέ τόν ἵππον
 άπέκαμεν, έκουράσθη, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 14, 11.
 Συναπέρχομαι, ὁμοῦ άπέρχομαι.
 Συναπενδυῖν, ὁμοῦ, ένταυτῷ, πάλιν ισάζω, διορδώνω.
 Συναπογράφομαι, αντί συνυπογράφομαι, Σέξτ. Ἐμπ. 10,
 45. Πρβ. Πλούτ. Αἰμίλ. 3.
 Συναπεχθάνομαι, συνεχθρεύομαι.
 Συναπλόω, ὦ, συνεξαπλόω.
 Συναποβαίνω, κ. Συναπόβημι, ὁμοῦ άποβ. (τό όπ.
 Ἰδε.)
 Συναποβάλλω, ὁμοῦ άποβ.
 Συναποδείκνυμι, κ. } ὁμοῦ άποδεικνύω.
 Συναποδείκνυω, }
 Συναποδημέω, ὦ, αντίθ. τοῦ συναιδρωπέω κ. συμπάρεμι.
 Συναπόδημος, ὁ, ἡ, συνταξειδεύσας, ὁμοῦ άπάν.
 Συναποδίδωμι, ὁμοῦ άποδ.
 Συναποδοκιμάζω, ὁμοῦ άποδοκιμάζω.
 Συναποδράω, ὦ, συναποφεύγω, ἡ συναποτρέχω.
 Συναποδύρομαι, ὁμοῦ άποδ.
 Συναποδνήσκω.
 Συναποικίζω, ὁμοῦ άποικίζω (τό όπ. Ζ.)
 Συναποίχομαι, συναναχωρῶ.
 Συναποκαθαίρω, ὁμοῦ άποκαθ.
 Συναποκάμνω, ὁμοῦ άποσταίνω Κ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1371.
 Συναποκατάστασις, ἡ, σύγχρονος άποκατάστασις εἰς τό
 πρότερον, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 1, 2, σ. 10.
 Συναποκείρω, ὁμοῦ άποκείρω, Φιλόστορ. Ἐκκ. Ἰστ. 9, 17.
 Συναπόκειμαι, ὁμοῦ κείμαι κρυμμένος, φυλαγμένος, θαμ-
 μένος, Σοφοκ. Οἰδ. Κολ. 1835.
 Συναποκινδυνεύω, συγκινδυνέω, Ἠλιδ. σ. 235. Κορ.
 Συναποκλίνω, ὁμοῦ άποκλίνω, άποδιώκω, άποφεύγω.
 Συναποκλύζω, μ. σω, ὁμοῦ, ἡ έν ταυτῷ άποπλύνω.
 Συναποκομίζω, ὁμοῦ άποκομ.
 Συναποκόπτω, ὁμοῦ άποκόπτω.
 Συναποκρίνομαι, ὁμοῦ άποκρίνομαι.
 Συναποκρύπτω, ὁμοῦ άποκρ.
 Συναποκτείνω, κ. } ὁμοῦ άποκτείνω.
 Συναπτίννυμι, }
 Συναπολαμβάνω, ὁμοῦ άπολαμβάνω. τό όπ. Ζ.
 Συναπολάμπω, μ. φω, συνεκλάμπω, Λουκιαν.
 Συναπολαύω, ὁμοῦ άπολαύω.
 Συναπολείπω, ὁμοῦ άπολείπω.
 Συναπολήγω, ὁμοῦ έως τέλους (άπό) έκτείνομαι· τούς πόδας
 τῷ άκρωτηρίῳ, έκτείνειν τούς πόδας έως τέλους τοῦ άκρωτ. Φι-
 λόστρ. Ἠρωϊκ. 2.
 Συναπολέω, κ. -λλυμι, συναφανίζω.
 Συναπολογέομαι, οὔμαι, ὁμοῦ άπολογ.
 Συναπομαλάσσω, ὁμοῦ, έν ταυτῷ μαλακύνω, Ἀριτταίν.
 1, έπιστ. 1.
 Συναπομαραίνω, ὁμοῦ άπομαρ. (τό όπ. Ζ.), Ξενοφ. Συμπ.
 8, 14.
 Συναπονεύω, ὁμοῦ άπον. (τό όπ. Ζ.), Πλούτ. 9, σ. 119.
 Συναπονοέομαι τινί, έξ άπελπισίας κρατῶ τό μέρος τινός,
 ἡ συναπελπίζομαι, Διόδ. Ζ. άπονοέομαι.
 Συναποξύω· τό γήρας -ξυεται, Θεμιστ. σ. 223.
 Συναποπέμπω, ὁμοῦ άποπέμπω.
 Συναποπλέω, ὁμοῦ άποπλ.
 Συναπορέω, ὦ, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 11, 236.

Συναπορρίπτω, ὁμοῦ άπορ. Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 307.
 Συναπορρήγνυμι, ὁμοῦ άπορρήγν.
 Συναποσβεινύω, -υμι, ὁμοῦ άποσβ.
 Συναποσεμνύνω, ὁμοῦ άποσεμν. (τό όπ. Ζ.), Διόδ. Σικ.
 Συναποστατήρ, ου, ὁ, ὁ μετά τινος άλλου άποστατήρ, Ἐκκ.
 Συγγ.
 Συναποστέλλω, ὁμοῦ άποστέλ.
 Συναποστερέω, ὦ, ὁμοῦ άποστ.
 Συναποτελέω, ὦ.
 Συναποτερματίζω, ὁμοῦ άποτερμ, Σχολ. Ὀδυσσ. τ, 342.
 Συναποτίθημι· εἰς τό Μέσ. ὁμοῦ άποτίθεμαι.
 Συναποτίκτω, ὁμοῦ άποτίκτω.
 Συναποτίλλω, ὁμοῦ άποτίλλω.
 Συναποτροχάζω, κ. } ὁμοῦ άποτρέχω.
 Συναποτρέχω, }
 Συναποφαίνω, Μέσ. ὁμοῦ λέγω τήν γνώμην μου, συμβεβαίειν,
 συμφωνῶ· τῷ λόγῳ, Στράβ. 15, σ. 8. Sieb.
 Συναπόφασσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ συναπόφημι.
 Συναποφέρω, κ. Συναποφέρομαι. Ζ. άποφέρω μετά τῆς σημα-
 τῆς σύν.
 Συναπόφημι (-αποφάω, -φάσκω), λέγω ὅχι ὁμοῦ, συναρ-
 νοῦμαι.
 Συναποχράομαι, ὦμαι, ταυτ. άποχρ. σύν.
 Συναποχωρέω, ὦ, ὁμοῦ άποχωρῶ.
 Συναπτικός, ἡ, ὁν, συνάπτων, συνδέων. Ἐπίρ. -πτικως,
 ταυτ. ευδέως, ευδύς, Σχολ. Ὀδυσσ. β, 169. Πρβ. συνεχῶς.
 Συναπτός, ἡ, ὁν, συνημμένος, συνδεμένος, συνειλκυσμένος,
 Ἀριστοφ.
 Συναπτω, μ. φω, συνδέω, ένώνω. 2)· πόλεμον, συνδέω τήν
 τάξιν τῆς μάχης, κάμνω μάχην. Πρβ. συνάπτειν Ἀρεα· νεῖκος
 συνηπτομοί πρόσ, δηλ. είχα νεῖκος, Ἠρόδ. 7, 158. 3) Οὐδ. πλησια-
 ζω, συνορεύω· εἰς λόγους τινί, συνομιλῶ μετά τινος, Ἀριστοφ.
 Λυσιστ. 469. τῆς ὥρας συναπτούσης, Πολύβ. 10, 40. άλλως,
 συγκλειούσης, ἡ συντεμνούσης, Πίνδ. Πυθ. 4, 440. αντί έ-
 πειγούσης· εάν τοῦτο συνάπτης, δηλ. συνεχίχης, συνεχῶς ποιῆς,
 ὡς συναπτικῶς, συνεχῶς, Ἠρόδ. 5, 75.
 Συναπωθέω, ὦ, ὁμοῦ άπωθῶ.
 Συναράσσω, ττω, μ. ξω, κτυπῶ ὁμοῦ, συνωθῶ, ἡ άμοιβαίως
 συνδραύω. 2) ταυτ. συνάρω, συναρμόζω, Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 616.
 Ἐκ τοῦ ἄρω, άω, άζω (ὅθεν άράχνη), άράσσω. [Εἶναι δῖω λε-
 ξεις διάφοροι, χωρίς νά παράγεται ἡ μία άπό τήν άλλην].
 Συναρέσχω, -αρέω, μ. αρέσω· εἶμαι συναρέσσετε τήνδε με-
 νοινήν, αν σας αρέσῃ ἡ γνώμη μου αὕτη, Ἀπολλών. 3, 901.
 Ἐξαιρ. εἰς τρίτον πρόσ. συναρέσκει μοι, καί εἰγῶ οὕτω κρίνω. Πρβ.
 συνδοκέω.
 Συναρήγω, μ. ξω, συμβοηδῶ, συμπαραστέκω.
 Συναρθμέω (άρθμός), συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι, Ἀπελ.
 Ῥόδ. 4, 418.
 Συναρθμίζω, κ. -θμέω, συναρμόζω, συγκλείω.
 Συναρθμῖος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἄρθμιος, Ὀππ. Ἀλ. 5, 424.
 Συναρθμός, ὦ, συναρμόζω, συγκλείω.
 Συναρθρος, ὁ, ἡ, συνδεμένος δι ἄρθρων, Λίτχγύλ. Ἀγαμ. 261.
 2) έχων τό ἄρθρον συγκολλημένον, Γραμμ.
 Συναρθρόω, ὦ, ρῆμα. } τοῦ πρ.
 Συναρθρῶσις, ἡ, οὐσιαστ. }
 Συναριθμέω, ὦ, ὁμοῦ αριθμῶ.
 Συναριθμῆσις, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συναριθμός, ὁ, ἡ, συνηριθμημένος.
 Συναριστάω, ὦ, ὁμοῦ αριστ.
 Συναριστεύω, ὁμοῦ αριστ. Μάξ. Τύρ.
 Συναρχέομαι, οὔμαι τινί, ευχαριστοῦμαι εἰς τίς, ύποφέρω,
 στέργω, Θεόφρ. χαρακ. 3.
 Συναρμίζω, ταυτ. συναρθμέω, μόω.
 Συναρμογή, ἡ, συνάρμοσις, συναψις. 2) ἄρμονία, επί μου-
 σικῆς, καί γάμου, Ὤκελλ. 1, 8.
 Συναρμόζω, μ. ὅσω, ἡ -μόττω, συνάπτω, ένώνω· καί επί
 γαμικῆς ένώσεως· αντί τοῦ νέαν κ. ὡραίαν συναρμόζεσθαι συνηρ-
 μόσαντο αν τήν ύπερῆλικεστέραν, Ὤκελλ. Λουκιαν. 2) συνδέτω,
 επί τεχνιτῶν, ζωγράφων κτ. οἵτινες άπό πολλά μερικά κάλλη
 συνθέτουσιν έν ὅλον. 3) Οὐδ. συναρμόζομαι.

Συναρμοολογέω, ὦ, ταυτ. συναρμόζω, Ν. Δ.
 Συναρμοονέω, ὦ, συμφωνῶ, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 461.
 Συναρμος, ὁ, ἡ (ἄρμος), συνηρμοσμένος, Φίλων 7 θεσμ.
 Συναρμοστέω, ὦ, ταυτ. συναρμόζω, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 146.
 Συναρμοστής, οὔ, ὁ (-αρμόζω), ὅστις συναρμόζει. 2) : πολιτείας, συνδιοικητής, Λουκιαν. Ζ. ἀρμοστής.
 Συναρμοστιχός, ἡ, ὄν, επιτήδειος εἰς τὸ συναρμόζειν, Ἰαμβλ. Μυστ. 4, 12.
 Συναρμοττόντως, Ἐπίρ. προσφυῶς, ἀρμοδίως.
 Συναρμόττω, ταυτ. -μόζω.
 Συναρπαγή, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Συναρπάζω, μ. σῶ, Δωρ. ξῶ, ὁμοῦ ἀρπάζω. 2) ἀφαιρῶ, κλέπτω. 3) πιάνω ταχέως, καὶ λαμβάνω. Μεταφ. ἔφρενι, εὐκόλως νοῶ· τὴν δ' ἀρτυρίαν συνήρπατε, τὴν μαγειρικὴν ἔμαθεν εὐθύς, Ἀλεξιδ. Δείψ. Πρβ. κτάσμαι, τὸ ζητούμενον συνήρπ. ἐδέχθη ὁμο-λογούμενον τὸ ἀμφισβητούμενον· καταπίδω· πληροφορῶ, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 531.
 Συναρρῶστέω, ὦ, ὁμοῦ ἀρρῶστώ.
 Συναρσις, ἡ (συνάρω), συνάρμοσις, σύναψις, Ἡσύχ.
 Συναρτάω, ὦ, μ. ἤτω, ὁμοῦ σηκῶ, κρεμῶ, συνδένω. 2) Μέστ. συναρτῶμαι, Μεταφ. ἀντὶ πολέμου, ὡς τὸ συμπλέκομαι, ἡ συνάπτω τοῖς πολεμίοις. Πλούτ. Πομπ. 51, Κορ.
 Συναρτήσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συναρτίζω, μ. ἴσω, τελειῶν, κάμνω τέλειον, Διον. Ἀλ. Συνθ. 22.
 Συναρτῶ, κ. } συναρμόζω· ἀσπίτι συναρτύναντες νῆα ἔρεψαν,
 Συναρτύνω, } ἐσκέπαταν μετὰ τὰς ἀσπίδας, τὰς ὁποίας ἔβαλ-
 λαν τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης κατὰ τρεῖς, Ἀπολ. Ρόδ.
 Συναρχαιρεσιάζω, μ. ἄσω, συνεργῶ τινά νά λάβῃ ἀρχήν, Πλούτ. Πρβ. συμπαραγγέλλω.
 Συναρχία, ἡ, κυρίως, συνδιοίκησις, Γαλλ. college, Ἀριστοτ. Πολιτικ. 4, 11, 3, Κορ. συναρχίαι, συνάξεις ὅλων τῶν ἀρχόντων.
 Συναρχος, ὁ, ταυτ. συνάρχων.
 Συναρχω, μ. ξῶ, εἶμαι ὁμοῦ ἀρχων, διοικητής.
 Συναρχων, ὄντος, ὁ, συνδιοικητής, Πλούτ.
 Συναρῶ, συναρμόζω, Παρακ. συνάρηρα, συναρῶς. Ζ. τὸ ἀπλ.
 Συναρωγός, ὁ, συμβοηθός, Φιλίππ. ἐπιγρ. 21.
 Συνασεβέω, ὦ, ὁμοῦ ἀσεβῶ.
 Συνασκεῶ, ὦ, συνετοιμάζω, συγγυμνάζω, συνοπλίζω, συστολίζω
 2) διόλου γυμνάζω.
 Συνασκησις, ἡ, συγγύμνασις· καὶ ἀντὶ ἀσκήσεως. Κλημ. Στρωμ. 1, σ. 270.
 Συνασμενίζω, ταυτ. συνευφραίνομαι, Μ. Ἐτυμ.
 Συνασοφέω, ὦ, : τοῖς ἀσόφοις, εἶμαι ἀσοφος (ὑποκρίνομαι τὸν ἀμαθῆ) ὁμοῦ με τοὺς ἀσόφους.
 Συνασπάζομαι, ὁμοῦ ἀσπάζομαι, συγχιρετῶ.
 Συνασπιδέω· Ζ. τὸ ἐφ.
 Συνασπιδόω, ἐν τῷ πολέμῳ συμβοηθῶ, ἡ μάχομαι· τὸ δὲ συνασπιδόοντες (συνασπιδέω), ἀντίθ. τοῦ ἐπὶ κέρας, εἰς τὸ μέτω-πον τοῦ τάγματος ἰστάμενοι, Ξενοφ. Ἑλλην. 7, 4, 13.
 Συνασπίζω, μ. ἴσω (ἀσπίς), μετὰ πικρὰς ἀσπίδας, καὶ πλη-σίον ἄλλου ἰστάμενος μετὰ πόδας κλεισμένους εἰς ἀλλήλους στέκω καὶ μάχομαι.
 Συνασπισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) Αἰθιαν. Τακτ. 11. τὸ τῶν Ῥωμ. testudo.
 Συνασπιστής, οὔ, ὁ, συναγωνιστής, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 379.
 Συνασταχύνω· ἀρουραὶ συνασταχύοισιν, τὰ χωράφια γεμίζονται μετὰ στάχεις, ἀμετάβ. ὡς πληθύνω, Ἀρατ. Διοσημ. 318.
 Συναστραγαλίζω, μ. ἴσω, συμπαίζω ἀστραγάλους.
 Συναστράπτω, ὁμοῦ ἀστρ.
 Συναστρία, ἡ, μικρὰ διχόνοια φίλων, Πρόκλ. Παράφ. Ητολ. σ. 267.
 Συνασχημονέω, ὦ, ὁμοῦ ἀσχημ.
 Συνασχολεῶ, ὦ, ὁμοῦ ἀσχολ.
 Συναστενίζω, βλέπω ἀτενῶς, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Συνατιμάζω, ὁμοῦ ἀτιμ.
 Συνατμίζω, συνεκατμίζω, Διογ. Λαέρτ. 6, 6.
 Συνατυχέω, ὦ, συνδυαζέω.
 Συναυαίνω, συζηταίνω, Εὐρ. Κόλ. 462.

(B.)

Συναυγασμός, ὁ, κ. } συμβολή, σύμπτωσις τῶν ἀκτίνων
 Συναύγεια, ἡ, } τοῦ φωτός. 2) εἰς τὸν Πλάτ. κ. τοὺς
 Πλατωνικοὺς, ἡ συνάντησις τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀν-θρώπου, Πλάτ. Τιμ.
 Συναυδάω, ὦ, μ. ἤτω, ταυτ. σύμφημι, ὁμολογῶ, Σοφοκλ.
 Συναυλέω, ὦ, ὁμοῦ λαλῶ τὸν αὐλόν.
 Συναυλία, ἡ (αὐλέω, αὐλός), συμφωνησις δύο αὐλητῶν λα-λούντων ἐν ταυτῷ. Μεταφ. πάντα ἑνωσις καὶ συμφωνία· καὶ εἰς τὸ χλαῖσιν κ. θρήνεῖν, Συνέστ. ἐπιστ. 4. Καθ. κοινωνία, συμφωνία. Ἀθην. 2, σ. 48. 2) εἰς τοῦ αὐλίσ, ἴδος, κ. αὐλίζομαι, συγκατοι-κία, γάμος κτ. ὅθεν συναυλία, ὁ γαμικὸς βίος, Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 16. κ. μοναυλία, ὁ ἀγάμος, Πλάτ. Νομ. 4, σ. 196. ὁδός ξυναυλία, μονομαχία, Αἰσχ. Ἐπτ. 841.
 Συναυλιασμός, ὁ, ἀντὶ συναυλισμῶς, δηλ. συναυλία, Ζ. ση-ριακός, κ. Πρβ. γυναικισμός.
 Συναυλίζω, συγκατοικίζω. Μέστ. συναυλίζομαι, συγκατοικῶ.
 Συναυλισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Σύνανλος, ὁ, ἡ (αὐλός), κυρίως, ἐπὶ αὐλοῦ, σύμφωνος· Τροπ. ὁ-μόγνωμος. 2) (αὐλή), συγκατοικος, συνορειῶν, γείτων, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1126. ταυτ. σύνοικος, συνών, π. χ. μανία. Πρβ. σύν-οικος κ. περί, ἀριθ. 3.
 Συναυξάνω, κ. -αύξω, μ. ἤσω, ὁμοῦ αὐξάνω. Μέστ. ὁμοῦ αὐξάνομαι.
 Συναύξησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συναφαιρέω, ὦ, ὁμοῦ ἀφ.
 Συναφενίζω, ὁμοῦ ἀφ.
 Συναφεία, κ. Ξυναφεία, ἡ, ταυτ. συνέχεια (συναφής), σύνα-ψις. Τροπ. ἐπὶ μουσικῆς καὶ γάμου, συναφεία μέλους, Δ. Χρυτ. κ. συναφείας ἑνομον συνάλλαγμα, περί τοῦ γάμου, Ἡλιόδ. 4, σ. 181. Ζ. συναφή.
 Συναφείαις, εἰς, ἡ (συναφήμι), τὸ ὁμοῦ ἀφίνειν. Παθ. τὸ ὁ-μοῦ φεύγειν.
 Συναφή, ἡ, κ. Ξυναφή, ταυτ. συναφεία, σύναψις, ἑνωσις· ὅ-θεν καὶ ἐπὶ γάμου, καὶ σαρκικῆς μίξεως· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς μουσικῆς· ψόγγου οὐ συναφὴν ποιοῦσι· Ζ. συναφεία. Ἐκ τοῦ
 Συναφής, εἰς, ὁ, ἡ, κ. Ξυναφής (συνάπτω), συνημμένος, ἡνωμένος.
 Συναφίημι, μ. ἤσω, ὁμοῦ ἀφίνω, ἀπολύω. Μέστ. ἀνα-χωρῶ.
 Συναφικνέσμαι, ὁμοῦ ἀφικ.
 Συναφιστάνω, ὁμοῦ ἀφιστ. Μέστ. ὁμοῦ ἀφιστάνομαι.
 Συναφομοιόω, ὦ, συνομοιόω, κάμνω τι ὁμοῖον μετὰ ἄλλο.
 Συναφορίζω, συναποχωρίζω, συνυπογράφω.
 Συναχθῶμαι, ὁμοῦ ἄχθ.
 Συναχυνύμαι, συλλυπούμαι, Κεῖντ. Σμυρ.
 Σύναψις, εἰς, ἡ (συνάπτω). σύνδεσις, ἑνωσις.
 Συνδέειζω, συμφωνεῶ, Σοφοκλ.
 Συνδαίνυμαι, συντρώγω.
 Συνδαιτάλεις, οἱ, συνευωχούμενοι.
 Σύνδαιτις, ἴδος, ἡ, 3ηλ. τοῦ
 Συνδαίτωρ, ὁ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 351. ὁμοτράπεζος, συνε-σθίων.
 Συνδαίω, ἐξεύρω ὁμοῦ, ἡ μανθάνω. 2) μερίζω. 3) συναπολαύω, συνευωχούμαι, : γάμου, Εὐριπ. Ἑλ. 1455.
 Συνδάκνω, μ. δῆξομαι, συνδαγκάνω.
 Συνδακρύω, ὁμοῦ δακρύω.
 Συνδάμνημι, Νίκανδρ. ταυτ. δάμνημι, μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ πολλὰ.
 Συνδανείζω, μ. εἶτω, Μέστ. ὁμοῦ δανείζομαι.
 Συνδαπανέω, ὦ, ὁμοῦ δαπ.
 Συνδείδω, Παρακ. συνδέδια, συμφοβοῦμαι.
 Συνδεπνέω, ὦ, ὁμοῦ δεπ.
 Συνδεῖπνον, τὸ, κ. } συμπόσιον, Πλούτ. Κατ. Νεώτ. 68.
 Σύνδεπνος, ὁ, ἡ, ὁμοτράπεζος, συνεσθίων, Ἀνάκ.
 Συνδεῖω, ταυτ. συνδείδω.
 Συνδεκάζω τὰ δικαστήρια, τοὺς δικαστάς, διαφθερίζω μετὰ ὀ-ρα. ἐπὶ ἐνός λέγεται μόνον δεκάζω.
 Συνδεκατρεύω· Ζ. ἐνδεκάζω.

Σύνδεσμος, ὁ, ἡ, γεμάτος δένδρα· τὸ σύνδεσμον, τὸ δάσος.
Συνδέομαι, ὁμοῦ χρειαζομαι, ἐπιθυμῶ, παρακαλῶ, Πλάτ.
Ἐπιστ.

Σύνδεσις, ἡ (συνδέω), σύναψις, σύσφιξις.

Συνδεσμέω, ὦ, κ. -μεύω, δένω στερεῶς.

Συνδέσμιος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ δεμένος, συναιχμαλώτης, Γλωσσ.
Στεφ.

Σύνδεσμος, ὁ, δεσμός δένων πολλά ὁμοῦ, σύναψις. 2) σύνδεσμ.
μέρος λόγου, Γραμμ.

Συνδεσμώτης, ου, ὁ, ταυτ. συνδέσμιος, Δ. Κάστ.

Συνδέτης, ὁ, ταυτὸς. συνδέσμιος. 2) Ἐνερ. συνδένων ὅθεν

Συνδετικὸς, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς τὸ συνδένειν.

Σύνδετον, τὸ, ταυτ. σύνδεσμος, Εὐρ. Ἰων. 1390. ἐκ τοῦ

Σύνδετος, ὁ, ἡ, συνδεδεμένος.

Συνδέω, συνδένω, συναπτῶ.

Σύνδηλος, ὁ, ἡ, ὅλως δῆλος, φανερός, Πλούτ. Πρβ. συμ-
φανής.

Συνδημαγωγέω, ὦ, ὁμοῦ προτπαδῶ νὰ ἀποκτήσω τὴν εὐνοίαν
τοῦ δήμου. Πρβ. συναρχαιρεσιάζω.

Συνδημιουργέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ

Συνδημιουργός, ὁ, ἡ, συγκιτήτης, συναίτιος.

Συνδιεβαίνω, ὁμοῦ διαβ.

Συνδιεβάλλω, συνδιαβιβάζω. 2) ὁμοῦ διαβ. συκοφαντῶ, ἐρε-
δίζω, ἐχθρεύω.

Συνδιαβαπτίζω· Ζ. βαπτίζω.

Συνδιαβαπτίζω, ὁμοῦ διαβ.

Συνδιαβιβάζω, ὁμοῦ διαβιβ.

Συνδιαγινώσκω, συναποφατίζω κριτῆς ὦν, Δ. Κάστ. 43,
25.

Συνδιεγώ, μ. ξω, ὁμοῦ διαγ. Ζ. διάγω.

Συνδιεγωγὴ, ἡ, συνευφροσύνη.

Συνδιαδίδωμι, ὁμοῦ διαδίδωμι, Γαλην.

Συνδιαθερμαίνω, ὁμοῦ διαθερμ. τὸ ὅπ. Ζ.

Συνδιαθέω, συνδιατρέχω.

Συνδιαίρῃ, ὦ, ὁμοῦ διαίρῃ.

Συνδιαίττομαι, ὦμαι, συγκατοικῶ, ἡ συζῶ.

Συνδιαίτης, ου, ὁ, ταυτ. πρ. Δουκιαν. Ἐπιστ. Κρονικ. 36.

Συνδιαίτησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. 4, 7.

Συνδιαίτητης, οὔ, ὁ, συγκατοικῶν, συζῶν, συντρώγων,
Δουκιαν. Ἐπ. Κρ. 36.

Συνδιαίωνίζω, ὁμοῦ διαίων. Ἡσύχ. κ. Φίλων.

Συνδιακαίω, μ. αὐσω, συνθερμαίνω, ἐρεδίζω.

Συνδιακινδυνεύω, ὁμοῦ διακινδ.

Συνδιακομίζω, ὁμοῦ διακομ.

Συνδιακονος, ὁ, συνυπηρέτης, συμβοηθός, Ἀθῆν. σ. 376,

Συνδιακοσμέω, ὦ, ὁμοῦ διακοσμ.

Συνδιακρίνω, ὁμοῦ διακρίνω.

Συνδιακτορος, ὁ, σύν ἄλλω διάκτορος, Δουκιαν. 3, σ. 30.

Συνδιακυβερνάω, ὦ.

Συνδιελαμβάνω, -λάβω, -λήβω, ὁμοῦ διαλαμβάνω, τὸ
ὅπ. Ζ.

Συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ.

Συνδιάληψις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ συνδιαλαμβ. Ἀντών.
10, 1.

Συνδιαλλαγή, ἡ, Διονύστ. Ἀλικ. οὐσιαστ. τοῦ

Συνδιαλλάσσω, -ττω, συμφιλιώνω.

Συνδιαλυμαίνομαι, συνδιαφθείρω, Διον. Ἀλικ.

Συνδιελεύω, ὁμοῦ διαλύω, κ. φιλιώνω. Μέστ. πληρόνω, μετρῶ,
Δουκιαν. 9, σ. 173.

Συνδιαμένω, ὁμοῦ διαμ.

Συνδιαμνημονεύω, ὁμοῦ διαμν.

Συνδιανέμω, συνδιαμοιράζω.

Συνδιανεύω, ὁμοῦ διανεύω (τὸ ὅπ. Ζ.), Πολύβ.

Συνδιανοεομαι, οὔμαι, ὁμοῦ διανοοῦμαι, Πολύβ.

Συνδιαπεραίνω, ὁμοῦ διατερ.

Συνδιαπλέω, ὁμοῦ διαπλέω.

Συνδιαπονέω, ὦ, ὁμοῦ διαπονέω, Πλάτ.

Συνδιαπορέω, ὦ, ὁμοῦ διαπορέω, τὸ ὅπ. Ζ.

Συνδιαπράττω, -σσω, ὁμοῦ διαπράσσω.

Συνδιαρθρόω, ὦ, ὁμοῦ διαρθρόνω, ἡ εὐκρινῶς ἐκφράζω, Ἀ-

ριστοτ. Μεταφ. 2.

Συνδιαρκέω, ὦ, ὁμοῦ διαρκέω.

Συνδιάρρῃ, ὁμοῦ διαρρ. τὸ ὅπ. Ζ.

Συνδιασκέπτομαι, ὁμοῦ διασκέπτ.

Συνδιαστρέφω, ὁμοῦ διαστρέφω.

Συνδιασώζω, ὁμοῦ διασώζω, τὸ ὅπ. Ζ.

Συνδιαταλαιπωρέω, ὦ, ὁμοῦ διαταλαιπωρέω, τὸ ὅπ. Ζ.

Συνδιαταράσσω, ὁμοῦ διαταράσσω.

Συνδιετρίνω, ὁμοῦ τεντόνω, ἐξαπλόνω, : τὴν ὁδόν, ὁμοῦ
τρέχω, συνανιχνεύω.

Συνδιατρέφω, Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ συνδιατρέφω, Πλούτ.

Συνδιαπέτομαι, ὁμοῦ διαπέτομαι, Πλάτ. Θεαίτ. 109.

Συνδιάρρῃσσω, συνδραύω, Φιλόστορ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7, 10.

Συνδιατελέω, ὦ, συντελειώνω.

Συνδιατηρέω, ὦ, ὁμοῦ διατηρῶ, Πολύβ.

Συνδιατίθημι, συνδιαθέτω.

Συνδιατρέπω, ὁμοῦ διατρέπω.

Συνδιατρίβω, ὁμοῦ διατρίβω.

Συνδιεφέρω, ὁμοῦ βαπτάζω, ὑπομένω. 2) τὸν πόλεμον, βα-
στάζω, βοηθῶ. 3) σκορπίζω.

Συνδιαφεύγω, ὁμοῦ διαφεύγω.

Συνδιαφθείρω.

Συνδιαφορέω, ὦ, ταυτ. συνδιαφέρω.

Συνδιαφυλλάσσω, -ττω.

Συνδιαχειμάζω, ὁμοῦ διαχειμάζω, τὸ ὅπ. Ζ.

Συνδιαχειρίζω, ὁμοῦ διαχ. (τὸ ὅπ. Ζ.), Ἡρόδ.

Συνδιαχέω, ὁμοῦ διαχέω.

Συνδιδάσκω, ὁμοῦ διδ. τὸ ὅπ. Ζ.

Συνδίδωμι, μ. δάσω, ὁμοῦ δίδω, συναθροίζω, Μέστ. ἐνδίδω,
ἐλαττοῦμαι, Ἰπποκρ.

Συνδιεκκύπτω, ὁμοῦ διεκκύπτω, διαφεύγω, διολισθαίνω, Εὐ-
στάθ. Ἰλ. ρ, σ. 1153, 43.

Συνδιεκπίπτω, ὁμοῦ διαπίπτω, ἐκφεύγω, Πλούτ. Ποπλ. 19.

Συνδιενέγκω, -ενείκω, ταυτ. συνδιαφέρω.

Συνδιέξειμι, συνδιεβαίνω.

Συνδιεξίημι, ὁμοῦ διεξίημι, τὸ ὅπ. Ζ.

Συνδιέρχομαι, ὁμοῦ διέρχομαι.

Συνδιηθέω, ὦ, ὁμοῦ στραγγίζω.

Συνδιημέρευσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Συνδιημερεύω, ὁμοῦ περνῶ τὴν ἡμέραν, ἡ ὅλας τὰς ἡ-
μέρας, συζῶ.

Συνδιεκάω, ὁμοῦ κρίνω. 2) συμφωνῶ μὲ τὸν κατηγορον, ἡ
κατηγορούμενον· συνδικάται πολὺ ἥττον δικαίως δικάζειν, Ξενοφ.
Πολ. Ἀθῆν. 3, 7. Πρβ. συνδύαζω.

Συνδιεκασίω, ταυτ. -δικία. Ζ. συνδίκη.

Συνδιεκαστής, οὔ, ὁ, ὁμοῦ δικάζων.

Συνδιεκέω, ὦ, μετὰ Δοτ. βοηθῶ τινὰ πρὸ τοῦ κριτηρίου,
ταυτ. συνηγορέω, Ξενοφ. Ἀπομν.

Συνδιέκη, ἡ, κοινὴ κριτολογία, Πολυδ. 8, 24. ὅπου τώρα κεῖ-
ται συνδικασία. 2) ἀντὶ συνδικία, τὸ κάμνειν κριτολογίαν, ἡ βο-
ηθεῖν εἰς αὐτήν, Πλάτ. Νόμ. 2, σ. 174.

Συνδιεκέω, ἡ, ταυτ. συνδίκη, ἀριστ. 2.

Συνδιέκος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -δίκως, ταυτ. συνηγορος, advocat,
Αἰσχύλ. Εὐμ. 748. 2) ὁ λαμβάνων, συναζων τὰ δημευόμενα.

3) εἰς τοὺς ποιητ. βοηθός, σύμφωνος, ἀρμόδιος, π. χ. κτέανον,
Πίνδ. Ὀλύμ. 9, 149.

Συνδιοικέω, ὦ.

Συνδιολλυμι, συνεξολοθρεύω.

Συνδιορθόω, ὦ, ὁμοῦ διορθόω (τὸ ὅπ. Ζ.), Ἰππ.

Συνδιορίζω, ὁμοῦ διορίζω, Στράβ. σ. 153.

Συνδιοσκεύω, συμπαίζω τὸν δίσκον.

Συνδιεκομένως, κ. τροχαλῶς ὁμιλεῖν, ταχέως καὶ τρεχάτα
λαλεῖν, Κλήμ. σ. 205.

Συνδιώκω, μ. ξω, ὁμοῦ διώκω.

Συνδιώξις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Συνδοιάζω, ὅθεν

Συνδοιασμός, ταυτ. συνδυάζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 633.

Συνδοκέω, ὦ, κ. Συνδόκω, μ. ξω. Οὐδ. ἀπρὸτ. συνδοκέοι,
καὶ εἰς ἐμέ οὕτω φαίνεται, ὡς συναρέσκει.

Συνδοκιμάζω, ὁμοῦ δοκιμ.

Συνδονέω, ὦ, συστρέφω, συγκινῶ, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1289.
 Συνδοξάζω, ὁμοῦ δοξ. συντιμῶ, Γρηγ. Ναζ.
 Συνδόξαν, Αἰτ. ἀπόλ. μετοχ. Ἀόρ. τοῦ συνδόχω : τῷ πατρὶ,
 Ξενοφ. Κύρ. με συγκατάδεσιν τοῦ πατρὸς· συνδόξαν πᾶσι, με κο-
 νήν ὅλων γνώμην.
 Σύνδορπος, ὁ, ἡ, ταυτ. σύνδοσιπος, Λυκοφ. 135.
 Σύνδοσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ συνδιδῶμι.
 Συνδοτήρ, ἡρως, ὁ, ὁ συνδιδούς.
 Σύνδουλος, ὁ, ἡ.
 Συνδουλεύω, τὸ ῥῆμα.
 Συνδράσσω, μ. ξω, συμπιάνω, συμβοηθῶ, Κοῖντ. 13, 185. 2)
 συνεννοῶ.
 Συνδράω, ὦ, μ. ἀ'σω, συμπράττω, συνεργῶ. ἔθεν
 Συνδρηστήρ, ὁ, Συνδρηστειρα, ἡ, ταυτ. συνεργός. Ζ. ὀρηστήρ.
 Συνδρομαῖδες, ἄδων, αἱ, αἱ συντρέχουσιν, ἐξαιρ. πέτραι, αἱ
 καὶ συμπληγάδες.
 Συνδρομή, ἡ, τὸ συντρέχειν, ἔνωσις πολλῶν.
 Σύνδρομος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μως, συντρέχων, συναπαντῶν, συμ-
 φωνῶν, ἀρμόδιος, συνοδοιπόρος. Πρβ. σύμφορος. 2) ὁ σύνδ. οὐ-
 σιαστ. ὅπου συναπαντῶνται οἱ δρόμοι, Στράβ. 15, σ. σ. 95.
 Sieh.
 Συνδυάζω, συνάπτω δύο (πρόσωπα, ἢ πράγματα), συνάπτω
 εἰς γάμον, ζευγαρόνω Κ. 2) Οὐδ. μετὰ Δοτ. συνάπτομαι με τι-
 νὰ πρὸς τέλος τι. -δυατμός ὁ, τὸ οὐσιαστ. σαρκική μίξις.
 Συνδυαίνω, ταυτ. πρ. ἡ συνδιπλόνω, Γαλην. Γλωττ.
 Συνδυαίς, ἄδος ἡ, συζυγία, ζευγάρη, δύο ὁμοῦ, Εὐρ. Ἀλκ.
 476.
 Συνδυασμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ συνδυάζω.
 Συνδυαστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς συνδυασμόν.
 Συνδυαστεύω, συνεξουσιάζω.
 Σύνδυο, οἱ, αἱ, τὰ. ἀπὸ δύο δύνω, δύο ὁμοῦ.
 Συνδύομαι, ὅθεν συνδυομένη ψυχὴ, συνεθλιμένη, συνεσταλμέ-
 νη. Μαρκ. Ἀντων. ἡ, 45.
 Συνδυστυχέω, ὦ.
 Συνδῶδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, ἀπὸ δώδεκα πᾶσαν φοράν· δώδεκα
 ὁμοῦ πάντοτε.
 Συνεαρίζω, μ. ἴσω, περνῶ ὁμοῦ τὸ ἄρ. Τροπ. : τοῖς με-
 ραῖσι, ταυτ. συνηθῶ, Πλούτ. 10, σ. 2.
 Συνεγγίζω, μ. ἴσω, προτέρχομαι, πλητιάζω.
 Συνεγγισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συνεγγράφω, ὁμοῦ ἐγγράφω, συγκαταλέγω· τὸν ἔρωτα συνεγ-
 γράφουσι εἰς θεοὺς ποιητῶν οἱ ἀριστοί, Πλούταρχ.
 Συνεγγυάω, ὦ, ὁμοῦ ἐγγυάω, υπόσχομαι, ἢ ἀρραβωνίζομαι,
 Πλούτ. 4, σ. 404.
 Σύνεγγυς, Ἐπίρ. πλητῖον, μετὰ Γεν. κ. Δοτ. Πολύβ.
 Συνεγείρω, ὁμοῦ ἐγείρω.
 Συνεγχαλέω, ὦ, ὁμοῦ ἐγχα.
 Συνεγκλίνω, ὁμοῦ ἐγκλ. 2) γράφω ὡς συνεγκλιτικόν, Γραμμ.
 Σύνεδρα, κ. -εδρία, ἡ, statio, κατάλυμα προσωρινόν.
 Συνεδρεῖα, κ. -εδρία, ἡ, τὸ συγκαθίστασθαι, συνέλευσις, συμβού-
 λιον. 2) ἡ φίλια τῶν συνεδρῶν ζώων, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 1.
 Συνεδρευτής, οὗ, ὁ, συγκαθέδρος τῆς βουλῆς, Ἰγνατ. ἐπιστ.
 2, σ. 22.
 Συνεδρεύω, συγκαθίσταμαι. 2) προβάλλω γνώμην εἰς τὴν συνέλευ-
 σιν· ὅθεν οἱ συνεδρεύοντες, ταυτ. συνέδροι, βουλευφόροι -συνε-
 δρεύειν εἰς τὸ Ἀχαϊκόν, Παιστ. 7, 12. δηλ. τοῦ συνεδρίου τοῦ
 Ἀχαϊκοῦ μετέχειν, βραχυλογία, περὶ ἧς. Ζ. ἐς. -Τὰ συνεδρεύ-
 μενα, τὰ ἀποφατισθέντα εἰς τὴν συνέλευσιν. Διον. Ἀλ.
 Συνεδρεῖα, ἡ. Ζ. συνεδρεῖα.
 Συνεδρεῖάζω, ταυτ. συνεδρεύω, Ο'.
 Συνεδρεῖακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ συνέδριον, Πολύβ.
 Συνεδρεῖομαι, ὦμαι, ταυτ. Συνεδρεῖάζω, Ἀπολλ. Ῥόδ.
 Σύνεδριον, τὸ, συμβούλιον, συνέλευσις, τόπος συνελεύσεως
 τῶν βουλευτῶν καὶ κριτῶν· οἱ συγκαθήμενοι βουλευταὶ καὶ κρι-
 ταί. ἐκ τοῦ
 Σύνεδρος, ὁ, ἡ (ἔδρα), συγκαθέδρος, κυρίως, συνελεύσεως βουλευ-
 τικῆς· ὡς Ἐπίθ. συγκατοικος, κοινωνικός Ζ. συνεδρεῖα, ἀριστ. 2.
 Συνεῖκοσι, ἀντὶ συνεῖκοσι, 20 ὁμοῦ, ἀπὸ 20, 20.
 Συνεργάζω, ποιητ. ἀντὶ συνεργάσω, ταυτ. συνεέργω, συνέρ-

γω, συνείργω, συγκλείω, φυλακίζω ὁμοῦ, Ἰλ. ξ, 36. Ὀδυσ. β,
 427.
 Συνεξευγμένως, Ἐπίρ. (συζεύγω), συνημμένως, συνδυασμέ-
 νως.
 Συνέηκα, Ἰων. ἀντὶ συνῆκα, ἐκ τοῦ συνήμι.
 Συνεέλω, καὶ ἐγὼ θέλω, Αἰνεί. κεφ. 11.
 Συνεθίζω, μ. ἴσω, κάμνω τινα νὰ συνηθίσῃ.
 Συνεθισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συνεῖδῃμι, ὡς συνήθως ὑποθέτουν, ὀρθότερον ὁμῶς Συνεῖδω
 (Ζ. εἶδω), Παρακ. σύνειδα, Ἀττ. σύνειδα, ἀπαρέμ. συνειδέναι,
 Μετοχ. συνειδώς, υἷα, ὅς, Πληθ. σύνιπμεν, εὐκτ. συνείην, με
 σημασίαν ἐνεστώτος· ἐξεύρω με τὸν ἐαυτόν μου· τὸ ἀντικείμε-
 νον τῆς γνώσεως τίθεται εἰς Ὀνομαστ. ἢ Δοτικ. π. χ. Σύνιπμεν
 ἡμῖν αὐτοῖς ἀπὸ παιδῶν ἀρεῖαμένοι ἀσκηταὶ ὄντες. Σύνειδεν ἐαυ-
 τῷ δυναμένῳ φράσαι, Σύνειδά σοι κακὸν ἐργαζομένῳ κττ. τὸ Συ-
 νειδός, καὶ
 Συνεῖδῃσις, ἡ (ὡς ἐκ τοῦ συνειδέω), τὸ συνεξεύρειν, μαρτυ-
 ρία, τὸ συνειδός τῆς ψυχῆς· βροτοῖς ἀπασιν ἡ συνεῖδῃσις θεός,
 Γνώμ.
 Συνεικάζω, ὁμοῦ συγκρίνω, κάμνω ὁμοιον, ἢ μιμοῦμαι, Ἀ-
 θήν. σ. 391.
 Συνεῖκοσι. Ζ. συνεῖκοσι.
 Συνείκω, ὅλως ὑποχωρῶ, Πολύβ. κ. Διον. Ἀλ.
 Συνειλέομαι, οὐμαι, Παθ. τοῦ ἐξ. Μάρκ. Ἀντ. ζ, 28.
 Συνειλέω, ὦ, μ. ἴτω, κ. -είλω, μ. εἴλω, συντυλίγω, στενο-
 χωρῶ.
 Συνεῖλησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Σχολ. Ἀράτ. 156.
 Συνεῖληχώς, ἐκ τοῦ συλλαγχάνω.
 Συνειλοχώς, ἐκ τοῦ συλλέγω.
 Συνειμαρμένα, τὰ, ὁμοῦ ὑπὸ τῆς τύχης διορισμένα, Πλούτ.
 Σύνειμι, (εἰμί), συνυπάρχω, συζῶ, συνανατρέφομαι, συνομι-
 λῶ· ὅθεν συνουσία, ἡ συνομιλία· καὶ εὐσχημονος ἀντὶ συκοι-
 μῶμαι γαμικῶς· εἶμαι ἐκ τῆς πατρὸς τινός· ἐλπῖτι, κόπῳ, ἐ-
 χω ἐλπίδας, ὑποφέρω κόπον· βίῳ ἀρίτῳ, περνῶ ἀρίστην ζω-
 ῆν· βιβλίῳ, ἀναγινώσκω· νόσῳ, λιμῷ, ὄνείρῳ, ἀρρώστῳ, πει-
 νῷ, ὀνειρεύομαι. Ζ. περὶ ἀρίθ. 3, καὶ Πρβ. τὸ συνώνυμ. χράομαι.
 Σύνειμι (εἰμί), συνέρχομαι.
 Συνειπεῖν τινί, Ἀόρ. 2, τοῦ συνέπω, -εἶπω, συμφωνεῖν,
 ὡς τὸ ὁμολογεῖν. 2) ταυτ. συνηγορεῖν. 3) συνεῖπασθαι, συμ-
 φωνῆται, Διονύσι, Ἀρχ. 5, 51.
 Συνειργάζω, κ. } ταυτ. συνεργάσω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνειργνυμι, }
 Συνείργω, μ. ξω, ταυτ. πρ.
 Συνειρηκώς, Παρακ. τοῦ συνερεῖν.
 Συνειρμός, ὁ, συναρμογή, σύναψις, Δημήτρ. Φαληρ. ἐκ τοῦ
 Συνείρω, Ἀττ. ξυνείρω, συνδένω, συνάπτω κατὰ σειράν· λόγον,
 ὁμιλῶ λόγον με συνέχειαν· ὁδόν, ὑπάγω ὁμοῦ συνεχῶς, τα-
 χέως, Ξενοφ. Κύρ. 7, 5, 6. Κυνηγ. 6, 21.
 Συνεῖσαίω, μ. ξω, ὁμοῦ εἰσάγω, εἰσφέρω.
 Συνεῖσακτος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ εἰσάχθεις, εἰσφερθεῖς.
 Συνεῖσβαίνω, ὁμοῦ ἐμβαίνω.
 Συνεῖσβάλλω, ὁμοῦ εἰσβ.
 Συνεῖσβολή, ἡ, κοινὴ εἰσβολή, προσβολή, ἐφοδος, Εὐσταθ.
 Ἰλ. α, σ. 57.
 Συνεῖσδυμι, -δύνω, -δύω, ὁμοῦ εἰσδύω κτλ. Ἀριστοτ.
 Θαυμ. 103.
 Συνεῖσειμι, ταυτ. τοῦ εἰφ.
 Συνεῖσελαύνω, ὁμοῦ εἰσελαύνω, Ἐνερ. κ. Οὐδ. Πλούτ. Ζ. τὸ
 ἀπλοῦν.
 Συνεῖσενέγγω, ταυτ. συνεῖσφέρω.
 Συνεῖσέρχομαι, ὁμοῦ εἰσέρχ.
 Συνεῖσεμπορέω, ὦ, ὁμοῦ περιποιῶ, προξενῶ, βοηθῶ, Ἀθήν. σ.
 367. S. Ζ. συνεῖσεμπορίζω.
 Συνεῖσηγέομαι, ὁμοῦ εἰσηγ.
 Συνεῖσθόρω, κ. -θόρω, συνεῖσπηθῶ.
 Συνεῖσκατοικέω, ὦ, ὁμοῦ εἰσκατ. Ἰπποκ. Ἐπιστ.
 Συνεῖσχομίζω, ὁμοῦ εἰσχομ.
 Συνεῖσκρίνω, ὁμοῦ εἰσφέρω, ἢ συνάζω. Πλούτ.
 Συνεῖσπέμπω, ὁμοῦ εἰσπέμπω, Αἰλιαν. 12., 45.
 Συνεῖσπηδάω, ὦ, ὁμοῦ πηδῶ εἰς τὰ ἐντός.

Συνεισπίπτω, ὁμοῦ εἰσπίπτω.
 Συνεισπλέω, ὁμοῦ εἰσπλέω.
 Συνεισποιέω, ὦ, μ. ἦτω, Πλούτ. 7, σ. 884. 9, σ. 223.
 καρδαίνω εἰς τὴν ἀγάπην μου, κάμνω φίλον· κυρίως, : ταῖς φιλίαις, τὸν δέχομαι εἰς τὴν φιλίαν μου, Πλούτ. 7, σ. 890. Πρβ, συνοικισίω.
 Συνεισπορεύομαι, ὁμοῦ εἰσπορ.
 Συνεισπράττω, μ. ξω, ὁμοῦ ἀπαιτῶ, συνάξω ἀργύρια, Διονύστ. Ἀλ.
 Συνεισρέω, -ρύω, -ρύημι, ὁμοῦ εἰσρ.
 Συνειστρέχω, ὁμοῦ εἰστρέχω.
 Συνεισφέρω, ὁμοῦ εἰσφέρ.
 Συνεισφορά, ἡ, κοινὴ εἰσφορά, δόσις, βοήθεια.
 Συνεισφορέω, ὦ, ταυτ. συνεισφέρω.
 Συνεισφρέω, ὁμοῦ εἰσφρέω, εἰτέρχομαι.
 Συνεκβαίνω, -βάω, -βήμι, ὁμοῦ ἐκβ.
 Συνεκβάλλω, ὁμοῦ ἐκβ.
 Συνεκβιβάζω, ὁμοῦ ἐκβιβάζω.
 Συνεκβοάω, ὦ.
 Συνεκβοηθεύω, ὦ, ὁμοῦ τρέχω εἰς βοήθειαν.
 Συνεκβράσσω, ἐκρίπτω μὲ ἡχοντινά, ὡς τὸ βράζον ὕδωρ.
 Συνεκδέχομαι, ὁμοῦ ἐκδέχομαι, ἡ κατανοῶ.
 Συνεκδημέω, ὦ, τὸ ῥήμα. } τοῦ
 Συνεκδημία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. }
 Συνεκδημός, ὁ, ἡ, ὁ συνταξιδεύων.
 Συνεκδίδωμι, Συνεκδίδομαι, ὁμοῦ ἐκδίδω κτ. Ζ. ἐκδίδωμι.
 Συνεκδοχή, ἡ, εἰς τοὺς Γραμμ. συνεκνόησις, ὅταν νοῆται εἰς αὐτὴ πολλῶν, εἶδος ἀντὶ γένους, μέρος ἀντὶ ὅλου, καὶ τὸ ἐναντίον. ὅθεν
 Συνεκδοχικός, ἡ, κόν, Ἐπίρ. -δοχικῶς, ἀνήκων εἰς συνεκδοχὴν.
 Συνεκδρομή, ἡ, κοινὴ ἐκδρομή.
 Συνεκδρομικῶς εἰπεῖν, γενικῶς, καθόλου, Σχολ. Θουκυδ. 1.
 Συνέκδυμι, -δύνω, -δύω, ὁμοῦ ἐκδύω, Πολύαιν. 2, 31.
 Συνεκθειάζω, ὁμοῦ ἐκθειάζω, Πλούτ. 7, σ. 918.
 Συνεκθερμαίνω, ὁμοῦ ἐκθερ. τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεκθηλύνω, ὁμοῦ ἐκθηλύνω.
 Συνεκθλίβω, ὁμοῦ ἐκθλίβω.
 Συνεκθνήσκω, ὁμοῦ ἀποθνήσκω, Εὐρ. Κύκλ. 568.
 Συνεκκαίδεσκα, 16 ὁμοῦ, ἀπὸ 16, 16.
 Συνεκκαίω, ὁμοῦ ἐκκαίω, Αἰλιαν. 13, 1.
 Συνεκκαλέω, ὦ, ὁμοῦ ἐκκ. Μέστ. ἐρεθίζω νὰ ἐκβῇ, Πλούτ. 9, σ. 631.
 Συνέκκειμαι, ὁμοῦ ἐκκειμαι, Λόγγ. 4, 18.
 Συνεκκεντέω, ὦ, ὁμοῦ ἐκκεντῶ, Ο΄.
 Συνεκκλέπτω, ὁμοῦ ἐκκλέπτω, Εὐρ.
 Συνεκκλησιάζω, ὁμοῦ παρευρίσκομαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
 Συνεκκλίνω, ὁμοῦ ἐκκλίνω.
 Συνεκκλύζω, ὁμοῦ ἐκκλύζω.
 Συνεκκομίζω, συνυποφέρω, ὑπομένω· : κακὰ, Εὐρ. Ὀρ. 678.
 Συνεκκόπτω, ὁμοῦ ἐκκόπτω.
 Συνεκκρίνω, ὁμοῦ ἐκκρ.
 Συνεκκἀλέω, ὦ, ὁμοῦ ἐκκἀλῶ, Εὐττάθ. Ἰλ. 9, σ. 621.
 Συνεκκλίμπω, ὁμοῦ ἐκκλίμπω.
 Συνεκκλαίνω, ὁμοῦ ἐκκλαίνω.
 Συνεκλέγω, -γομαι, ὁμοῦ ἐκλέγω. Μέστ. διὰ τὸν ἑαυτὸν μου.
 Συνεκλειόω, ὦ, ταυτ. συνεκλείνω, συντρίβω, Γαλην.
 Συνεκλείπω, ὁμοῦ ἐκλείπω, Πλούτ.
 Συνεκλεκτός, ἡ, ὄν, ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἐκλεκτοί, Ν. Δ.
 Συνεκλύω, ὁμοῦ ἐκλύω.
 Συνεκμαχέω, ὦ, ὁμοῦ μάχομαι· ἐκτός τῆς χώρας, Ἀριστοφ. Λυσ. 1154.
 Συνεκμοχλεύω, ὁμοῦ ἐκμοχλ. (τὸ ὅπ. Ζ.) Ἀριστοφ. Λυσ. 436.
 Συνεκνήχομαι, συνεκκολυμβῶ, Βασίλειος.
 Συνεκπέμπω, συνεκπέλλω,
 Συνεκπεπαίνω, ὁμοῦ ἐκπεπ. (τὸ ὅπ. Ζ.).
 Συνεκπέπτω, κ. -ττω, ὁμοῦ μαγειρεύω, κάμνω ὠριμον, κκ-
 ταπράυνω, μετριάζω, Πλούτ. 8, σ. 567.
 Συνεκπεράω, ὦ, ὁμοῦ ἐκπερῶ.
 Συνεκπιέζω, ταυτ. συνεκθλίβω.

Συνεκπικραίνω, ὁμοῦ ἐκπικραίνω, ἡ παροργίζω, Πλούτ. 7, σ. 832.
 Συνεκπίνω, ὁμοῦ ἐκπίνω.
 Συνεκπίπτω, ὁμοῦ ἐκπίπτω.
 Συνεκπλέω, ὁμοῦ ἐκπλέω.
 Συνεκπληρόω, ὦ, ὁμοῦ ἐκπληρ.
 Συνεκπλήσσω, ὁμοῦ ἐκπλήσσω.
 Συνεκπνέω, ὁμοῦ ἐκπνέω, συναποθνήσκω.
 Συνεκποιέομαι, οὔμαι, μετὰ Δοτ. τοῦ πράγματος, ἱκανῶς ἐκτίθεμαι, ὑπόκειμαι εἰς τί, ἡ εὐχαριστοῦμαι εἰς τί, Πολύβ. 6, 46.
 Συνεκπολεμέω, ὦ, ὁμοῦ ἐκπολεμῶ, κυριεύω διὰ πολέμου, Διόδ. Σικ.
 Συνεκπολεμόω, ὦ, ὁμοῦ ἐκπολεμόω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεκπονέω, ὦ, ὁμοῦ ἐκπον. Εὐρ. Ἰων. 740.
 Συνεκπορεύομαι, συνεξέρχομαι, ὁμοῦ ἐκπορ.
 Συνεκπορίζω, ὁμοῦ ἐκπ. Πλούτ. 6, σ. 272.
 Συνεκποτέα, 3στ. τοῦ Συνεκπίνω, ὁμοῦ πίνω ὅλον, Ἀριστοφ. Πλούτ.
 Συνεκπράττω, -σσω, ὁμοῦ ἀπαιτῶ, συνάξω (χρέος, τιμωρίαν). Μέστ. λαμβάνω ἐκδίκητιν, ἐκδικούμαι, Ἡρόδ. 2. συμπράττω.
 Συνεκπυρόω, ὦ, ὁμοῦ ἐκπ. Πλούτ.
 Συνεκρέω, ὁμοῦ ἐκρέω.
 Συνεκροφέω, ὦ, ὁμοῦ ἐκροφῶ.
 Συνεκστρατεύω, ομαι, ὁμοῦ ἐκστρ. Ἰώσηφ.
 Συνεκτώζω, ὁμοῦ ἐκτώζω, ἐλευθερώνω ἀπὸ κίνδυνον, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 593.
 Συνεκταπεινέω, ὦ, συνταπεινόνω πολὺ, Πλούτ. 8, σ. 99.
 Συνεκτάσσω, -ττω, ὁμοῦ βάλλω εἰς τάξιν μάχης, Ξενοφ.
 Συνεκτείνω, ὁμοῦ ἐκτείνω.
 Συνεκτελέω, ὦ.
 Συνεκτέμνω, ὁμοῦ ἐκτέμνω.
 Συνεκτέον, 3στ. τοῦ συνέχω.
 Συνεκτίθηναι, συνεκτέτω.
 Συνεκτίθηνέω, ὦ, ὁμοῦ τρέφω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, Πλούτ. 7, σ. 274.
 Συνεκτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κτικῶς (συνέχω), συντηρῶν, κρατῶν καὶ φυλάττων συνημμένον τι καὶ στερεόν, διατηρῶν, Πλούτ. 14, 192. αἰτία συνεκτικὰ, αἰτίαι τὰ ὅποια συντηροῦν καὶ συνοδεύουν τὸ ἀποτέλεσμα, ἀντίθ. προκαταρκτικὰ, Ἐπίρ. -εκκικῶς, κ. -εκτικῶτατα, συντέμνω, ἡ συντετμημένως. Πρβ. συν-
 ακτικός.
 Συνεκτίκτω, ὁμοῦ ἐκτίκτω· : ὡς.
 Συνεκτίνυμι, κ. } Συνεκτίνω, Συνεκτίω, μ. ἴσω, ὁμοῦ πλη-
 Συνεκτινύνω, } ρόνω, βοηθῶ εἰς τὴν πληρωμὴν.
 Συνεκτραχηλίζομαι, Παθ. σύρομαι ὁμοῦ ἀπὸ τὸν λαιμόν, ὡς ἀδίματτος ἵππος, Πλούταρχ. 9, σ. 201.
 Συνεκτραχύνω, Πλούτ. 3, σ. 110, ὁμοῦ ἐκτραχύνω, κίμνω δι' ὅλου τραχύ.
 Συνεκτρέφω, ὁμοῦ ἐκτρέφω.
 Συνεκτρέχω, ὁμοῦ ἐκτρέχω, π. χ. εἰς τὴν μάχην. 2) ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ. 3) Τροπ. τὸ δὲ σπανίως συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον· εἰς ὀλίγους συνέβη τὸ τοιοῦτον, Πολύβ. 5, 33.
 Συνεκτρίβω, ὁμοῦ ἐκτρίβω, Ο΄.
 Συνεκφαίνω, ὁμοῦ ἐκφ.
 Συνεκφέρω, ὁμοῦ ἐκφέρω, ἐνταφιάζω, συνοδεύω νεκρὸν φερόμενον εἰς ταφὴν. 2) Μέστ. συνεξέρχομαι.
 Συνεκφορέω, ὦ, ταυτ. συνεκφέρω, Ἠλιόδωρ. 4, 17.
 Συνεκφορά, ἡ, κοινὴ ἐκφορά, ἐνταφιασμὸς. 2) προφορά, ἐκφώνησις, Διονύστ. Ἀλ.
 Συνεκφωνέω, ὦ, ὁμοῦ ἐκφ.
 Συνεκφώνησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) ἀντὶ συνήθητις, Γραμμ.
 Συνεκφωτίζω, ὁμοῦ ἐκφ. Πλούτ. 9, σ. 214.
 Συνεκχέω, -εύω κ. Συνεκχύω, ὁμοῦ ἐκχύω. Μέστ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, οἵτινες ἐξέρχονται πολλοὶ ὁμοῦ.
 Συνεκχυμόω, ὦ, συνεκκνῶ τοὺς χυμούς, Ἰατρ.
 Συνεκλαύνω, -ελάω, μ. λίσσω, συνωθῶ, τενέλλω· : ἐριθί, συνε-
 ρεθίζω εἰς ἐριθί, Οὐδ. ἐρχομαι, κκταντῶ εἰς μάχην· ὡς κκ-
 λάσσομεν, Ὀδυσ. σ, 39.

Συνελέγχω, ταυτ. ἐλέγχω.
 Συνελευθερόω, ὦ, συνελευθερόω.
 Συνελεύθω, -λύθω, ταυτ. συνέρχομαι, Παρακ. συνήλυθα, Ἀττ. συνελήλυθα κτ. Ζ. ἐλεύθω· ὅθεν
 Συνέλευσις, ἡ, ἐντάμωσις, συναναστροφή.
 Συνελευστικός, ἡ, ὄν, τὸ -στικός, ἡ φυσικὴ κλίσις εἰς συναναστροφήν καὶ κοινωνίαν, Πλούτ. 9, σ. 34.
 Συνέλιξις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Συνελίσσω, -ττω, μ. ἴξω, συνδιπλόνω, συνάπτω.
 Συνέλκομαι, Παθ. τοῦ ἐφεξ. Μάρκ. Ἀντ. ἡ, 51.
 Συνελκῶ, κ. } συστέλλω, συμμαζῶ.
 Συνέλκω, }
 Συνέλω, Ἀόρ. συνεῖλον, μετοχ. συνελών, οὔσα, ὄν, ταυτ. συναιρέω· ὅθεν, ἵνα συνελών εἶπω, κ. συνελόντι εἰπεῖν, νά εἶπω μέ ολίγα λόγια.
 Συνεμβάινω, ὁμοῦ ἐμβ.
 Συνεμβάλλω, ὁμοῦ ἐμβ.
 Συνεμβολή, ἡ, κοινὴ ἐμβολή : κόπης, συγκωπηλασία, Αἰσχύλ. Πέρσ. 394.
 Συνέμεν, ἀπαρεμ. Ἀόρ. 2, ἀντὶ συνεῖναι, ἐκ τοῦ συνίημι, Πίνδ. Πύθ. 3, 141.
 Συνεμπάσσω, ὁμοῦ ἐμπάσσω, πασπαλίζω εἰς τί.
 Συνεμπίπρημι, συνεγαίω.
 Συνεμπίπτω, ὁμοῦ ἐμπίπτω.
 Συνεμπλέκω, ὁμοῦ ἐμπλέκω.
 Συνεμπνέω, ὁμοῦ ἐμπνέω, Λογγίν.
 Συνέμπορος, ὁ, συνοδοιπόρος, Αἰσχ. Χοηφ. 2) συμπραγματευτής, Σοφ. Τρ. 318.
 Συνεμπρήθω, ταυτ. συνεμπίπρημι.
 Συνέμπτωσις, ἡ, τὸ συμπίπτειν, συγκρούειν, ἡ συναντᾶν, Εὐστάθ.
 Συνέμφαίνω, ὁμοῦ ἐμφαίνω (τὸ ὅπ. Ζ.), Ἀθήν. σ. 665.
 Συνεμφασίς, ἡ, τὸ σημαίνειν ὁμοῦ τι, Ἀθήν. σ. 326. παιγνίδιον εἰς ἄλλην τινὰ σημασίαν, π. χ. Φάλαρις εἰς τὸ ψαλλός.
 Συνεμφέρομαι, Παθ. τοῦ
 Συνεμφέρω, ὁμοῦ ἐμφ. Μάρκ. Ἀντ. γ', 4, ἡγουν φέρω ἐν-τός.
 Συνεναντίον, Ἐπίρ. ἐπ' εὐθείας ἐναντίον, ἀντικρύ.
 Συνενδεκάζω, κ. Συνενδεκατίζω, Ζ. ἐνδεκάζω.
 Συνενδίδωμι, ταυτ. ἐνδίδω. Διόδ. Σκ.
 Συνένδοσις, ἡ, ταυτ. ἐνδ.
 Συνενδείκνυμαι, ὁμοῦ ἐνδ. Γαλήν.
 Συνένδωμι, -ενδύω, ὁμοῦ ἐνδ. Ἀρρίαν.
 Συνενέγκω, -νέκω, -νέχω, Ἡτιόδ. Ἀσπ. 440. ταυτ. συμ-φέρω, εἰς τὸ ὅποιον δίδει χρόνους.
 Συνενθουσιάζω, ὦ, ὁμοῦ ἐνθ. Πλούτ.
 Συνεννοέω, ὦ, ὁμοῦ ἐννοῶ.
 Συνένω, ὦ, συνένω, ἐνταμόνω.
 Συνέντασις, ἡ, κοινὴ ἐντασις, τέτρωσις, Πλούτ.
 Συνεντάσσω, συνενέτω, βιάλλω μεταξὺ, Φωτ. Κωδ. 155.
 Συνεξάγω, ὁμοῦ ἐξάγω, Ἀνάλ. 3, σ. 221.
 Συνεξαίθερόω, ὦ, μετεβάλλω εἰς αἰθέρα, Συνέσ. σ. 143.
 Συνεξαίθριαζω, ὁμοῦ ἐκθέτω· εἰς τὸν αἶρα, Διοσκ.
 Συνεξαίρῶ, ὦ, ὁμοῦ ἐξαιρῶ, ἐκβάλλω, ἡ λυτρώνω, Πολύβ. 5, 11. 2) φθείρω, ἀφανίζω.
 Συνεξαίρω, μ. ἀρῶ, ὁμοῦ ἐξαίρω, ἐξυφώνω. 2) Οὐδ. ἀναχωρῶ Πολύβ.
 Συνεξαχολουθῶ, ὦ, ὁμοῦ ἐξαχ. Πολύβ.
 Συνεξακούω, μ. οὔτω, ὁμοῦ ἀκούω ἐξωθεν, Σοφοκ. Τρ. 375.
 Συνεξαλείφω, ὁμοῦ ἐξαλ.
 Συνεξάλλομαι, συνεκηδῶ.
 Συνεξαμαρτάνω, ὁμοῦ ἐξαμαρ.
 Συνεξαμιλλάομαι, ὦμαι, ὁμοῦ ἐξαμ. Πλάτ.
 Συνεξανάλισκω, ὁμοῦ ἐξανάλ. Διον. Ἀλ.
 Συνεξαναπληρόω, ὦ, ὁμοῦ ἐξαναπλ. Ἱπποκρ.
 Συνεξανθῶ, ὦ, ὁμοῦ ἐξανθ. τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεξανίστημι, ὁμοῦ ἐξανιστῶ, ἐκδιώκω, φέρω εἰς ἀποστατίαν. Παρακ. Ἀόρ. 2, κ. Μέσ. ὁμοῦ σηκόνομαι καὶ ἀναχωρῶ, ὁμοῦ σηκόνομαι εἰς ἐπανάστασιν, Πολύβ.
 Συνεξαντλέω, ὦ, ὁμοῦ ἐξαντ.

Συνεξανύτω, κ. -νύω, ὁμοῦ τελεσιόνω, ἐκτελῶ· οὐ συνεξανύ-των, νοητ. τὸν δρόμον, δὲν τὸν ἐφθانون εἰς τὸν δρόμον, Πλούτ. 7, σ. 172.
 Συνεξαπατάω, ὦ.
 Συνεξαποστέλλω.
 Συνεξάπτω, ὁμοῦ ἀνάπτω. 2) προσάπτω, συνδέω.
 Συνεξαριθμέω, ὦ, ὁμοῦ ἀριθμῶ.
 Συνεξαρκέω, ὦ, ὁμοῦ ἐξαρκῶ, εὐχαριστῶ, ἀναναπαύω. Στρίβ. σ. 959. Ἰδε καὶ τὸ ἐφ.
 Συνεξάρχω (σύν, ἐξάρχω), ὁμοῦ ἀρχίζω, κάμνω ὁμοῦ τὴν ἀρχήν. Εἰς μόνον τὸν ψευδῶς ἀναφερόμενον εἰς Πλάτωνα διάλογον Ἀξίλοχον. §. 12. εὐρίσκειται, Μαινομένῳ δῆμῳ Συνεξάρχειν. Οἱ κριτικοὶ ὑποπτεύθησαν τὴν λέξιν καὶ ἐπεχείρησαν ἄλλος ἄλλην διόρ-θωσιν· ὁ Κορ. προβάλλει Συνεξαρκεῖν
 Συνεξατμίζω, ὁμοῦ ἐξατμίζω.
 Συνεξατονέω, ὦ, συνεξατνεῶ, Πλούτ.
 Συνεξαυαίνω, συνεξηραίνω.
 Συνεξεγείρω, ὁμοῦ ἐξεγείρω.
 Συνέξιμι, συνεξέρχομαι.
 Συνεξελαύνω, -ελάω, μ. ἄσω, ὁμοῦ ἐξελ.
 Συνεξελεύθερος, ταυτ. συναπελεύθερος, Ἀππιαν.
 Συνεξελίσσω, -ττω, ὁμοῦ ἐκτυλίγω, Καλλίστρ. εἰκ. 11.
 Συνεξεμέω, ὦ, ὁμοῦ ἐξεμέω.
 Συνεξενέγκω, -εξεναίγω, -έκω, ταυτ. συνεκφέρω.
 Συνεξερεύθω, συγκακινίζω, συνεκφλογόνω, Ἱπποκρ. Προ-γνωστ. 15.
 Συνεξερευνάω, ὦ, ὁμοῦ ἐξερευνῶ.
 Συνεξερύω, συνεξελαύνω.
 Συνεξέρχομαι.
 Συνεξετάζω, μ. ἄσω, ὁμοῦ δοκιμάζω, Παθ. συναριθμοῦμαι, εἶμαι εἰς ἐκ τῶν ---, Ἀλκίφρ. 3. 54.
 Συνεξευπορέω, κ. -ίζω, ὁμοῦ ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, Ζ. εὐ.
 Συνεξευρίσκω, ὁμοῦ ἐφευρίσκω.
 Συνεξημεροῦμαι, ταυτ. συνημεροῦμαι.
 Συνεξιδρόω, ὦ, ὁμοῦ ἐξιδρόω, ιδρόνω.
 Συνεξιστόω, ὦ, ὁμοῦ ἐξιστάζω.
 Συνεξίσταμαι, ὁμοῦ ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ, ἡ ὁρμῶ. Εἰς τὸν Πολύβ. 3, 34, γίνομαι ἐκτατικός, κυριεύομαι ἀπὸ ἐνθουσιασμόν.
 Συνεξιχνεύω, συνανιχνεύω.
 Συνεξοδεύω, συνεξέρχομαι, Ἀθήν. σ. 248.
 Συνεξόζω, τὴν αὐτὴν ὁσμὴν ἐκπέμπω, Θεόφρ. περὶ ὁσμ. σ. 453.
 Συνεξακέλλω, Πλούτ. 10, σ. 93. ἐξακέλλω ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῇ.
 Συνεξολισθαίνω, ὁμοῦ ἐξολισθαίνω, Μανέθ. 5, 27.
 Συνεξομοιόω, ὦ, ὁμοῦ κάμνω ὁμοιον.
 Συνεξομοίωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συνεξορδιάζω, μ. ἄσω, διεγείρω, διερεθίζω, Πλούτ. Ἀμφ.
 Συνεξορμάω, ὦ, ὁμοῦ ἐξορμ.
 Συνεξορούω, ὁμοῦ ἐξορούω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεξορύττω, στω, ὁμοῦ ἐξορ.
 Συνεξοστρακίζω, ὁμοῦ ἐξοστρ.
 Συνεξουρέω, ὦ, ὁμοῦ ἐκβάλλω μὲ τὸ οὖρον.
 Συνεξυγράινω, ὁμοῦ ἐξυγρ.
 Συνεξωθῶ, ὦ, ὁμοῦ ἐξωθῶ.
 Συνεξωραίζω, ὁμοῦ στολίζω, Εὐστάθ. Ὀδυσ. 9, σ. 211.
 Συνέορσις, ἡ, Πλούτ. Ἡθικ. ἀρετ. Ἀμφ.
 Συνεορτάζω, μ. ἄτω, ὁμοῦ ἐορ. Ἀλκ. 1, 4.
 Συνέορταστής, οὐ, ὁ, τὸ προσηγ. τοῦ πρ. Πλάτ. Νομ. 2.
 Συνεοχμός, ὁ, ἀντὶ συνοχμός, ταυτ. συνοχή (συνέχω), συν-αρμογή, σύναψις, Ἰλ. ξ, 405. Ζ. ὄχμα.
 Συνεπαγείρω, ὁμοῦ κατὰ τινος διεγείρω, Χρησμ. Σιβυλλ. 1, σ. 145.
 Συνεπαίγω, ὁμοῦ ἐπ.
 Συνεπαγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι δεύτερον ἀγῶνα, Πολύβ.
 Συνεπαίδω, κ. -αείδω, ὁμοῦ ἐπάδ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1491.
 Συνεπαινέω, ὦ.
 Συνέπαινος, ὁ, ἡ, ὁ συνεπαινῶν, συμφωνῶν, συγκατατιθέ-μενος.
 Συνεπαίρω, συνυφώνω, συγκινῶ.

Συνεπαισθάνομαι, συναισθάνομαι, Γρηγ. Ναζ.
 Συνεπαιτιάομαι, ὦμαι. συγκατηγορῶ.
 Συνεπαιωρέομαι, οὔμαι. ὁμοῦ αἰωροῦμαι.
 Συνεπακολουθεῶ, ὦ, συνακολουθῶ.
 Συνεπακτῆρ, ἦρος, ὁ, συγκυνηγός.
 Συνεπαλαλάζω, ὁμοῦ ἀλαλάζω κατὰ τινός.
 Συνεπαμύνω, συμβοηθῶ, συμπαραστέχω.
 Συνεπανίστημι, ὁμοῦ ἐπαν.
 Συνεπάνορθόω, ὦ, ὁμοῦ ἐπανορθ. τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεπαπερείδω, ὁμοῦ ἐπαπ.
 Συνεπαρήγω, συμβοηθῶ.
 Συνεπαυξάνω, συναυξάνω, Ήνερ. κ. Οὐδ.
 Συνεπαφίημι, ὁμοῦ ἐπαφίημι, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνέπεια, ἡ (ἔπος), συνέχεια τῶν στίχων, ἡ λέξεων. Διονύς.
 Συνδ. 25. Πρβ. σύμφρατις.
 Συνεπείγω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 14, 15. εἰς Μέσ. συναυξάνομαι,
 συμμεγεθύνομαι.
 Συνέπειμι, συνεπέρχομαι, συνεφορμῶ, Θουκυδ.
 Συνεπείσειμι, συνεπείσβαινω, Ἀθην. σ. 615.
 Συνεπεισφέρομαι, ὁμοῦ ἐπεισφ. (Ζ. ἐπεισφέρομαι. κ. εἰσφέ-
 ρομαι), Ξενοφ. Ἑλλ.
 Συνεπεκπίνω, ὁμοῦ ἐπειτα ἐκπίνω, καταπίνω, Ἀνάλ. 1, σ.
 483.
 Συνεπεκτείνω, συνεξαπλόνω, Ἀριτταίν. 2, 15.
 Συνεπελαφρύνω, ὁμοῦ ἐπελαφρ. βοηθῶ τινά νά βαστάσῃ τι,
 : πόλεμον, Ἡρόδ. 1, 18.
 Συνεπεμβαίνω, ὁμοῦ ἐπεμβ. Πολύβ. 30, 9. 20, 11.
 Συνεπεμφαίνω, ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δεικνύω.
 Συνεπερείδω, ὁμοῦ ἐπερείδω, ἐπιστηρίζω· καὶ ἀντὶ τοῦ Μέσ.
 συνεπερείτας τῇ ῥύμῃ τοῦ ἵππου, δηλ. ὁμοῦ μὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ
 ἵππου στήριχθαι καὶ αὐτὸς μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ ὥρμησε
 κατ' αὐτοῦ, Πλούτ. Μάρκ. 7.
 Συνεπερίζω, συναμιλλῶμαι.
 Συνεπευδύνω, ὁμοῦ διευδύνω, κυβερνῶ, Πλούτ. Ῥωμ. 7.
 Συνεπευφημέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπευφημῶ, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεπεύχομαι, ὁμοῦ ἐπέυχ. τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεπηχέω, ὦ, μ. ἦτω, ὁμοῦ ἐπηχῶ, Ξενοφ. Δ. Κάιστ.
 Συνεπιβαίνω, -βάω, -βῆμι, ὁμοῦ ἐπιβ. Μεταφ. στέργω
 νά κάμω τι, μὴ συνεπιβάντας τῇ τούτων ἐπιθέσει, Ἀντιφῶν.
 Συνεπιβάλλω, ὁμοῦ ἐπιβ. Μάρκ. Ἀντ. γ', 11.
 Συνεπιβλάπτω, ὁμοῦ βλάπτω.
 Συνεπιβουλεύω, ὁμοῦ ἐπιβ.
 Συνεπιγαυρόω, ὦ, συγκαρδιῶν, Πλούτ. 9, σ. 177.
 Συνεπιγνώμων, ὁ, ἡ, συμμάρτυς, Ἰουστίν. Ἀπολογ.
 Συνεπιγραφεύς, ὁ, ὅστις ὑπογράφει ὁμοῦ.
 Συνεπιγραφέω, μ. ψω, ὁμοῦ ἐπιγράφω. δαίμονα καὶ τύχην τοῖς
 κατορθώμασιν, ἀποδίδω τὰ ἔργα εἰς τὴν τύχην (λέγω ὅτι ἡ τύχη τὰ
 ἔκαμε), Πλούτ. 9, σ. 251.
 Συνεπιδείκνυμι, ὁμοῦ ἐπιδείκν.
 Συνεπιδένω, συνδένω.
 Συνεπιδημέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιδημῶ, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεπιδίδωμι, ὁμοῦ δίδω ἐξελουσίως. 2) ὁμοῦ αὐξάνω, με-
 γαλύνωμαι.
 Συνεπιδράττομαι, συνεφέλομαι : ψεύδον, Πολύβ. 9, 10.
 Συνεπιζητέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιζητῶ, Ἀριτταίν. ἐπιστ. 2, 2.
 Συνεπιζεύγνυμι, συζεύγω, συνδέω, Ἀθην. σ. 533.
 Συνεπιθειάζω, : τὰ πραττόμενα, τὰ ἀποδίδω εἰς τὴν θεῖαν
 βοήθειαν, Πλούτ. Σύλλ. 6.
 Συνεπιθεωρέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιθ. Σέξτ. Ἑμπ.
 Συνεπιθήγω, ὁμοῦ ἐπιθήγω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεπιθορυβέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιθορ. Πλούτ.
 Συνεπιθρηνέω, ὦ, συνθρηνῶ.
 Συνεπίθρυψις, ἡ, τὸ συνευφραίνεσθαι, συμφιληθῆναι, Πλούτ.
 10, σ. 495.
 Συνεπιθυμέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιθ.
 Συνεπιθυμητής, οὗ, τὸ προσηγ., τοῦ πρ. Πλάτ.
 Συνεπιθωύσσω, ὁμοῦ (τόν κύνα) καλῶ, ἐρεθίζω, Πλούτ. 9,
 σ. 35.
 Συνεπιχεῖσθαι, ὁμοῦ ἐπικάθηναι.

Συνεπιχειρῶ, ὁμοῦ ἐπικ. Ἀρίστοφ. Ἰππ. 266.
 Συνεπικεράννυμι, συτρίγω, συνάπτω, Φιλόστοργ. Ἑκκλ. Ἰππ.
 4, 9.
 Συνεπικλάω, ὦ, ὁμοῦ τσακίζω, κινῶ εἰς συμπάθειαν.
 Συνεπικοσμέω, ὦ, ὁμοῦ κοσμῶ, στολίζω.
 Συνεπικουρέω, ὦ, συμβοηθῶ, συμπαραστέχω.
 Συνεπικουφίζω, συνελαφρύνω, συμβοηθῶ.
 Συνεπικραδαίνω, συνεπιτείνω σφοδρῶς, συνταράσσω, Ξενοφ.
 Κυνηγ. 6, 16.
 Συνεπικρίνω.
 Συνεπικροτέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπικρ.
 Συνεπικρύπτω, συγκρύπτω, συσχεπάζω, συγκαλύπτω.
 Συνεπικυρόω, ὦ, συνεπιβεβαιώνω.
 Συνεπικωμάζω, ὁμοῦ ἐπικωμ. (Ζ. κωμάζω), Ἀθην. σ. 531.
 Συνεπιλαμβάνω, -ομαι, -λάβω, -λήβω, μ. λήψομαι ὁμοῦ
 πιάνω, ἐπιχειρῶ, κρατῶ στερεῶς, βοηθῶ. Συνήθ. Μέσ. καὶ
 μέ Δοτ. τοῦ προτ. βοηθῶ τινά, καὶ μέ Γεν. τοῦ πράγματος· θεός
 αὐτοῖς συνεπελάβετο τῆς σωτηρίας, Πολύβ. συνεπιλαμβάνεσθαι
 τῶν Ἑλλήνων, συνεμποδίζειν, Πλούτ. Θεμιστ. 12. Πρβ. συλλαμ-
 βάνω κ. συσπεύδω.
 Συνεπιλαμπρύνω, ὁμοῦ λαμπρύνω, ποιῶ περίφημον, Πλούτ.
 9, σ. 175.
 Συνεπιλέγομαι, ὁμοῦ ἀναγινώσκω ἐπιπολαίως, Ἡλιόδ. 10, 13.
 Συνεπιλείπω, ὁμοῦ ἐπιλείπω (τὸ ὅπ. Ζ.), Οὐδ. Ἰαμβλ. Πνθ.
 §. 35.
 Συνεπιλεκτέον, δετ. τοῦ ἐπιλέγω μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς συν,
 Εὐστάθ.
 Συνεπιλογίζομαι, συλλογαριάζω, συναριθμῶ, Εὐστάθ. Ἰλ. β, σ.
 277. 32.
 Συνεπιμαρτυρέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιμαρ. ἡ ἐπαινῶ, Πλούτ. 8,
 σ. 135.
 Συνεπιμαρτήρησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἀντων. 1, 10.
 Συνεπιμειδία, ὦ, ὁμοῦ χαμογελῶ εἰς τί.
 Συνεπιμελέομαι, οὔμαι.
 Συνεπιμελητής, οὗ, ὁ, τὸ προσηγ. τοῦ πρ.
 Συνεπιμερίζω, ὁμοῦ ἐπιμερζω, Εὐστάθ.
 Συνεπιμετρέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιμετρέω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνεπιμίγνυμι, συμμίγω, Ἀριτταίν. ἐπιστ.
 Συνεπινεύω, ὁμοῦ ἐπιν. Πλούτ. 7, σ. 752.
 Συνεπινήχομαι, συνεπικολυμβῶ.
 Συνεπινυέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπινυῶ.
 Συνεπιονυέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιον.
 Συνεπιπάσχω, ἐν τούτῳ συμπάσχω, Πλούτ. 10, σ. 291.
 Συνεπιπλέκω, συμπλέκω, Ἀνάλ. 2, σ. 211.
 Συνεπιπλέω, ὁμοῦ ἐπιπλέω.
 Συνεπιπονέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιπ. τὸ ὅπ. Ζ. Ξενοφ. Κύρ. 5, 4, 17.
 Συνεπιρρέπω, ὁμοῦ ἐπιρρ. Πλούτ. 4, σ. 298.
 Συνεπιρρέω, ὁμοῦ ἐπιρ. Πλούτ. 8, σ. 781.
 Συνεπιρρῶννυμι, ὁμοῦ ἐπιρ. κ. συμβοηθῶ, Πλούτ. Ἀλέξ.
 Συνεπισημαίνομαι, ὁμοῦ δίδω σημεῖον εὐαρεστῆτος ἡ
 δυσαρεστ.
 Συνεπισκευάζω, συγκατασκευάζω, Προκλ. Παραφρ. 1, 2,
 σ. 14.
 Συνεπισκέπτομαι, κ. } ὁμοῦ ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω.
 Συνεπισκοπέω, ὦ, }
 Συνεπισκοπος, ὁ, συνέφορος.
 Συνεπισκυθρωπάζω, ὁμοῦ σκυθρωπ. Πλούτ.
 Συνεπισπάω, ὦ, συνεφέλω, συνεπισύρω.
 Συνεπισπεύδω, ὁμοῦ ἐπισπ.
 Συνεπίσπομαι, ταυτότ. συνεπακολουθεῶ, Ξενοφ. Κύρ.
 1, 32.
 Συνεπίσταμαι, ταυτ. συνείδω, σύννοια.
 Συνεπιστάτέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιστ. Εὐστάθ. Ἰλ. κ, σ. 714.
 Συνεπισητέλλω, ὁμοῦ ἐπ. Λουκιαν.
 Συνεπιστενάζω, κ. } ὁμοῦ στενάζω ἐπὶ τινί.
 Συνεπιστένω, }
 Συνεπιστρατεύω, ὁμοῦ ἐπιστρατ.
 Συνεπιστρέφω, ὁμοῦ ἐπιστρ. 2) κῆμνω προτεκτικόν, Πλούτ.
 Νουμ. 14.

Συνεπίστροφος, ὁ, ἡ, στρογγυλημένος, συνδεμένος, σφικτός, Φιλόστρ. Σοφιστ. 1, σ. 505.

Συνεπισχῶ, κυρίως. συνάπτω τὰς δυνάμεις μου μετὰ τινά, καὶ τὸν βοηθῶ εἰς ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινός, Ξενοφ. Ἀπομ. 2, 4, 6.

Συνεπίτασις, εὖ, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Συνεπιτείνω, -τάω, ὁμοῦ τευτόνω, μεγαλύνω, αὐξάνω, Πολύβ.

Συνεπιτελέω, συνεκτελέω, Ξενοφ. Ἀγητ. 2, 17.

Συνεπιτέμνω, ὁμοῦ ἐπιτέμνω, Εὐστάθ.

Συνεπιτίθημι, συνεπιθέτω. Μέτ. συναφορμῶ, συμπροσβάλλω, τοῖς καιροῖς, τῇ ἀγνοίᾳ τινός συνεπιτίθεμαι, ὥφελούμαι ἀπὸ τούτων καιρῶν, ἢ ἀπὸ τῆν ἀγνοίαν τινός εἰς τὸ νὰ ὁρμήτω ἐπάνω του, Πολύβ.

Συνεπιτιμάω, ὦ, ὁμοῦ ἐπιτι.

Συνεπιτρέπω, ὁμοῦ ἐπιτρ.

Συνεπιτρίβω, συναφανίζω, Ξενοφ. Ἀνάβ.

Συνεπίτροπος, ὁ.

Συνεπιτροχάζω, ταυτ. συνεπιτρέχω, Εὐστάθ.

Συνεπιτυφώω, ὦ, ὁμοῦ φουσκόνω μετὰ μωρὰν ὑπερηφάνειαν, Ζ. τυφώω.

Συνεπιφαίνομαι, ὁμοῦ ἐπιφαίνομαι, τὸ ὅπ. Ζ.

Συνεπιφάσκω, συγκαταφάσκω, Πλούτ.

Συνεπιφέρω, ὁμοῦ ἐπιφ. Πλούτ. Πομπ. 2.

Συνεπίφημι, ταυτ. συνεπιφάσκω.

Συνεπιφθέγγομαι, ὁμοῦ ἐπιφθ. Πλάτ.

Συνεπιφορτίζω, ὁμοῦ ἐπιφ. Πλούτ. 8, σ. 906.

Συνεπιχειρέω, συνεπιχειρῶ.

Συνεπιχειρονομέω, ὦ, ταυτ. συνεπιψηφίζω.

Συνεπιψεύδομαι, ὁμοῦ ἐπιψ. Καλλιμ.

Συνεπιψηφίζω, βάλλω ψήφους ὁμοῦ μετὰ ἄλλους, ἢ ἐπιβεβαιώνω ὁμοῦ μετὰ ἄλλους τὸ προβληθέν, Ἀριστοτ. Πολιτ. 2, 8. Πολύβ. 22, 15.

Συνεποκέλλω, ὁμοῦ σύρω εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω.

Συνέπομαι, συνακολουθῶ.

Συνεπόμενυμι, -υμαι, συνορρίζομαι, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 6, 19.

Συνεποτρύνω, ὁμοῦ ἐποτρ. τὸ ὅπ. Ζ.

Συνεπούλωσις, ἡ, ταυτ. Συνούλωσις. (Ζ. τὰ ἀπλά), Ἀριστοτ. Πρόβλ. 1, 49.

Συνεπουρίζω, βοηθῶ εἰς τὰ ἐμπροσθεν, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5, 8, 13. Ζ. ἐπουρίζω.

Συνεπτυγμένως, Ἐπίρ. (συμπτύσσω), συνδιπλωμένως. Ἐκκ. Συγγ.

Συνέπω, Ζ. συνεπιπείν.

Συνεπωάζω, ὁμοῦ ἐπωάζω, τὸ ὅπ. Ζ.

Συνεπωθέω, ὦ, ὁμοῦ ἐπωθῶ.

Συνεργανίζω (ἐρανός), συνάξω συνεισφοράς, ἢ δίδω τὴν συνεισφορὰν μου. Καθ' συνάξω, ἢ συνεισφέρω. τὰς χρεῖας ἀλλήλοις συνηράνουν, Ἀππιαν. συνεβοηθοῦντο εἰς τὰς χρεῖας τῶν πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνερανισθέντων, δηλ. συναχθέντων. σώματα κόσμοις ἐπιθέτοις συνερανιζόμενα, ξένους στολισμούς περιβαλλόμενα.

Συνεργανισμός, ὁ, σύναξις, συνάθροισις πολλῶν πραγμάτων, Πλούτ. 10, σ. 123.

Συνεργανιστής, οὗ, ὁ, ὁ συνεισφέρων, συμπληρόνων.

Συνεραστής, οὗ, ὁ, συναγαπητικός, ἀντίζηλος, Ξενοφ.

Συνεράω, ὦ, ὁμοῦ, ἢ μετὰ τινος ἄλλου ἀγαπῶ. συνεράομαι τινί, ἀγαπῶ τινά ἀμοιβαίως, ἐπειδὴ μετὰ ἀγαπᾷ καὶ αὐτός.

Συνεράω, ὦ, συρρέω, συνεισφέρω.

Συνεργάζομαι, ἐργάζομαι μετὰ ἄλλον ὁμοῦ. 2) ἐπεξεργάζομαι. π. χ. λίθος συνειργατμένος, στιλπνωμένος, ἐξεσμένος, Θουκυδ. 1, 93. ὅθεν

Συνεργασίᾳ, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι ὁμοῦ. 2) τόπος, ὅπου ἐργάζονται πολλοὶ ὁμοῦ δούλοι, Διόδ. 20, 13,

Συνεργαστής, ὁ,

Συνεργατής, ἡ, } συνεργαζόμενος, συνεργός, συμβοη-
Συνεργατίνης, ὁ, } θός.

Συνεργατής, ἡ, ἡ, }
Συνέργεια, κ. -γία, ἡ, ταυτ. συνεργασία ἀριθ. 1, βοήθεια.

Συνέργειαν, κ. -γίον, τὸ, τόπος, ὅπου ἐργάζονται πολλοί. Γλωσσ. Γαλλ. Fabrique, ἢ Manufacture.

Συνεργέτης, κ. -γότης, ταυτόσ. συνεργάτης, Ἀνάλ. (ὡς εὐεργέτης κτ)

Συνεργέω, ὦ, συνεργάζομαι, συμβοηθῶ εἰς τὸ ἔργον. βοηθῶ Καθ.

π. χ. τὸν δρατμόν τοῖς Πέρσαις. Παθ. συνεργούμενος, βοηθούμενος, Διονύσι. Ἀρχ. 9, 23.

Συνέργημα, τὸ, βοήθημα.

Συνεργήτης, ὁ, ταυτ. συνεργάτης.

Συνεργητικός, ἡ, ὁν (συνεργῶ), ὁ συνεργαζόμενος, συμπράττων, Μάρκ. Ἀντ. 5, 42. 2. 42.

Συνεργία, ἡ, ταυτ. συνέργεια, Δημοσθ. σ. 1285.

Συνεργολάβος, ὁ, συνεργάτης.

Συνεργοπυνέω, ὦ, βοηθῶ εἰς τὴν ἐργασίαν, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 9, 41.

Συνεργός, ὁ, ἡ, συνεργάτης, βοηθός. 2) ὁμότεχνος, συντεχνίτης.

Συνέργω, μ. ξω, ταυτ. συνείργω. συνείργνυμι, Ὀδυσ. μ, 424, συνεργμένα, συνηνωμένα.

Συνέρδω, συμπράττω, βοηθῶ, Σοφοκλ. Ἡλέκτ. 352.

Συνερίδω, μ. σω, συνελίβω, ἢ συνωδῶ. Οὐδ. συναπαντῶ, συνενόνομαι, συνορμῶ. Ζ. συρρήγνυμι.

Συνερίπω, διόλου κρημνίζω.

Συνερίσεις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ συνερίδω.

Συνεριστικός, ἡ, ὁν, συνελίβων, συνέχων, συντηρῶν, στηρίζων, Πλούτ. 9, σ. 728.

Συνερέσσω, συγκωπηλατῶ.

Συνερέω, συνομιλῶ, μετὰ Δοτ. ταυτ. συνηγορέω.

Συνερίζω, μ. ἴτω, συναμιλλῶμαι. 2) ἀντὶ συνερίδω. Κ. συνερίζομαι, λαμβάνω τοὺς λόγους τινός ἐπὶ κακοῦ, καὶ ὀργίζομαι.

Συνερίδος, ὁ, ἡ, συνεργός, μάλ. ἔργου οἰκιακοῦ, ἢ μετὰ μισθόν, ὡς ῥάπτειν, γνέθειν κτλ. Ζ. ἐρίδος. Καθ. βοηθός.

Συνεριστικός, ὁ (συνέργω), ῥήτωρ, ὅστις συνάπτει ἀκριβῶς τὰς ἀποδείξεις του, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1378, ὅπου ὁ Σχολ. ἀνέγν. συνεριστικός, ἐκ τοῦ συνείργω. Πρβ. συνακτικός, κ. συνεκτικός.

Συνερίξις, ἡ (συνέργω, συνείργω), συντήρησις, συγκατάθεσις, γαμικὴ σύναψις.

Συνέρομαι, συνερωτῶ, Ἡτύχ.

Συνερούζω, καὶ ὁμοῦ ἔρω, Γλωσσ. Στεφ.

Συνέρπω,

Συνέρχομαι, ἔρχομαι ὁμοῦ, κ. ἐπὶ μάχης. ὅθεν Θουκυδ. 5, μάχη ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθούσα, ἀντὶ γενομένη ὑπὸ πόλεων ξυνελθουσῶν.

Συνερωτάω, ὦ, μ. ἴτω, συνερωτῶ. 2) ἀναιρῶ διὰ συλλογισμοῦ ἐρωτηματικοῦ. ὅθεν 3) λόγον ἐρωτᾷν, συνερωτᾷν, μεταχειρίζομαι ἐρωτηματικὸν συλλογισμόν. τὰ ἐγκώμια συνηρωτημένα, Λουκιαν. Ἰστορ. 38. δηλ. εἰς εἶδος, ἐρωτηματικοῦ συλλογισμοῦ.

Συνεργώγησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. ἀριθ. 3. Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 8, 434.

Σύνες, Ἀγτ. Εὔνες, προττακ. Ἀόρ. τοῦ συνήμι, ξυνήμι, κατάλαβε, παρατήρησε.

Συνεσθίω, συντρώγω.

Συνέσιος, ὁ, ὄν. κύριον. [ἐκ τοῦ σύνεσις, ὡς Ἰκέσιος ἐκ τοῦ ἰκέσις].

Σύνεσις, εὖ, ἡ, κ. Ἀγτ. Εὔνεσις, ἐκ τοῦ συνήμι, πρῶτον καὶ κυρίως, συμβολή, σύμβλητις, συνάντησις, π. χ. δύο ποταμῶν, Ὀδ. κ, 515. 2) Συνηθ. Μεταφ. κρίσις, νοῦς, κατανόησις, διάφορ. τοῦ φρόνητις. Ἀριστοτ. Νικομ. 6, 11. 3) γνῶσις τινός, Διόδ. Σικελ. 1, 1. 4) ἀντὶ συνείδησις.

Συνεσκευασμένος, Ἐπίρ. Ζ. συσκευαζώ.

Συνεσκιασμένος, Ἐπίρ. (συσκιάζω), σκεπασμένος, σκοτεινός, Χρυτόστ.

Συνεσπίπτω, ταυτ. συνεισπίπτω.

Συνέσπομαι, ταυτ. συνέπομαι.

Συνεσταλμένος, Ἐπίρ. (συστέλλω), συντόμως, βραχέως, συμπεριελημμένος. ὦν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται, συμπεριεληφθῇ.

Συνεστηκός, τό. Ζ. Συνίστημι.

Συνεστηκότης, Ἐπίρ. (συνίστημι), σταθερῶς, ἀδιακόπως, Ἀριστοτ. Πολιτ. 8, 5, 8.

Συνεστέον, δεῖ συνεῖναι, πρέπει νὰ συνυπάρχω, 3ετ. τοῦ σύνεμι, Πλάτ. Πρωταγ. 11.

Συνεστίασις, ἡ, τὸ συζῆν, συνευχεῖσθαι.

Συνεστίαω, ὦ, φιλοξενῶ τινά εἰς τὸν οἶκόν μου (ἐστία). Μέτ. συνευχοῦμαι μετὰ ἄλλους ὁμοῦ.

Συνεστή, ἡ, ταυτ. συνεστίασις, Ἡρόδ. 6, 128, ὅπου χειρόγρ. τινά ἔχουσι Συνεστοί, ἀπὸ τὸ Συνεστώ, ταυτ. συνουσία.

Συνέστριος, ὁ, ἡ, ὅστις συζῇ εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, συντρώγει, σύνοικος, ἡ ὁμοτράπεζος· Ζεύς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 713, ταυτ. ξένιος. Συνεστραμμένως, Ἐπίρ. (συστρέφω), μετ' τρυφουργισμένον τρόπον, μετ' ἐπιτεταμένας δυνάμεις, μετ' λέξεις σταθεράς καὶ συνεκτικάς.

Συνεστῶ, ἡ, Ἰων. κ. Δωρ. ταυτ. συνουσία· Ζ. συνεστῆ. Πρβ. ἐστῶ, εὐεστῶ.

Συνεσταιρέω, ὦ, ἔχω ἐταιρικὴν, φιλικὴν συναναστροφὴν.

Συνέταιρος, ὁ, } σύντροφος, συναναστρεφόμενος.

Συνεταίρις, ἰδος, ἡ, }

Συνετέω, ὦ, ταυτ. συνίημι κ. ξυνίημι.

Συνετίζω, κάμνω συνετόν, Ψαλμ. 51, 8.

Συνετός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τῶς (συνίημι), Ἐνεργ. νοητικός, καταληπτικός, φρόνιμος. 2) Παθητ. νοητός, εὐκρινής, σαφής. 3) ἀντί συμβλητός, συναντητός, Ἡτύχ. Ἀναμφ. 3) Σύνετος, Συνέτη, Ὀν. κύριον.

Συνεύαδε, ταυτ. εὐαδε, Ἀπολλών. Ῥόδ. 3, 30.

Συνευαστήρ, ὁ (εὐάζω), ταυτ. σύμβακχος, Ὀρφ. Ῥμν. 1, 34.

Συνευδαιμονέω, ὦ, συνευτυχῶ.

Συνευδοκέω, ὦ, συναποδέχομαι, συμφωνῶ, μετὰ Δοτ. τοῦ πράγμ.

Συνευδοκητής, ὁ, ὁ συνευδοκῶν, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 4, σ. 250.

Συνεύδω, συγκοιμῶμαι.

Συνευημερέω, ὦ, ὁμοῦ περνῶ εὐτυχεῖς ἡμέρας, Πλούταρχ. Κοριολ. 4.

Συνευνάζω, κ. } (εὐνή), βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην, συγ-
Συνευνάω, ὦ, } κοιμίζω, ὑπανδρεύω, Βασίλειος. 2) Μέρ-
συνευνάζομαι, συγκοιμῶμαι.

Συνευνέτης, ου, ὁ, κ. } ταυτ. σύνευνος, ὁ, ἡ.

Συνευνέτις, ἰδος, ἡ, }

Συνεύνη, ἡ, ἰδιαίτερον θηλ. τοῦ σύνευνος.

Συνευνομέομαι, οὔμαι, συζῶ εἰς ἀγαθὴν πολιτείαν· ἀναγ. Πλούτ. 14, σελ. 21, πρὸς Στωϊκ. ἀντί συννομέομαι.

Σύνευνος, κ. } (εὐνή), ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης κοιμώμε-
Συνεύνηρος, ὁ, ἡ } νος ἀνὴρ, γυνή· καὶ ἐταῖρα.

Συνευπάσχω, συνευεργετοῦμαι, Δημοσθ.

Συνευπορέω, ὦ, : τινί, βοηθῶ τινά μετ' τὴν περιουσίαν μου· : ἐκ τῶν ἰδίων, δίδω ἀπὸ τῆς περιουσίας μου, Ἀντιφών. Καθ. βοηθῶ. Πλούτ. Λυκ. 15.

Συνευρίσκω, ὁμοῦ εὐρίσκω· Μέσ. αἰτί συνουσιάζομαι σαρκικῶς· κ. κ.

Συνευσχήμενός, ὦ, ὁμοῦ εὐσχημ. Πλούτ. 7, σ. 741.

Συνευτυχέω, ὦ.

Συνευφημέω, ὦ, ὁμοῦ εὐφημῶ.

Συνευφράζομαι, δίδω καλὴν συμβουλὴν, Ἀπολλών. 3, 918· Ζ. εὐ.

Συνευφραίνομαι.

Συνεύχομαι, ὁμοῦ εὐχ.

Συνευωχέω, ὦ, μ. ἤσω, ὁμοῦ φιλεύω τινά· Μέσ. ὁμοῦ εὐω-
χοῦμαι.

Συνεφάπτομαι, μ. φομαι, ὁμοῦ πιάνω, βοηθῶ, παραστέχω.

Συνεφαρμόζω, ὁμοῦ ἐφαρμόζω.

Συνεφεδρεύω, προσμένω ὁμοῦ ὡς ἐφεδρος διὰ νά ἐμβῶ εἰς ἀγῶνα, Πολύβ.

Συνεφελεχῶ, κ. } ὁμοῦ ἐφέλ.

Συνεφέλω, }

Συνεφέπομαι, κ. -εφέσπομαι, ταυτ. συνεπακολουθεῖω.

Συνεφηβεύω, ὁμοῦ ἐφηβεύω, συνδιαγῶ τὸν καιρὸν τῆς νεότητος.

Συνέφηβος, ὁ, ἡ, συνηλικιώτης εἰς τὴν ἡβὴν ἡλικίαν.

Συνεφιστῆναι, κ. } ὁμοῦ στήναι ἐπάνω. 2) νοητ. ψυχὴν, συμ-

Συνεφίστημι, } προσέχω, συμπαρατηρῶ· συνεφιστάνειν τοὺς ἀναγινώσκοντας, κάμνειν προσεκτικὸς τοὺς ἀναγνώσττας, Πολύβ. 10, 41. 3) Οὐδ. παρατηρῶ, γνωρίζω.

Συνέχεις, ἡ, σειρά πραγμάτων, τὰ ὅποια κρατοῦνται τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου· διάρχεια. 2) ἐπιμονή, κόπος μετ' ἐπιμονήν, Δημοσθ. σ. 301. ἐκ τοῦ

Συνεχῆς, ἑός, ὁ, ἡ (συνέχω), μετὰ Δοτ. πιανόμενος ἀπ' ἄλλο τι γείτων· τάς συνεχῆ καὶ πλησίον· πυκνός, ἱσχυόμενος εἰς πλη-

σίον τοῦ ἄλλου· Καθ. συμπυκνωμένος, συσπρευμένος, συχνός. Τὸ συνεχές, ταυτ. συνέχεια· Πρβ. συχνός. Τὸ οὐδ. συνεχές ταυτ. συνεχῶς, Ἰων. συνεχέως, κ. συνεχέως, ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου, δηλ. μετ' ἀσυνέχαιαν χρονικὴν ἢ τοπικὴν, Πολύβ. 2, 14.

Συνεχθαίρω, -εχθαίρω, Πλούτ. 7, σ. 912. κ.

Συνεχθῶ, κ. -έχθω, ὁμοῦ μισῶ, ἐχθρεύω· οὗτοι συνέχθαι ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν, Σοφ. Ἀντιγ. 529.

Συνεχίζω (συνεχής), συνάπτω, ἐνόνω, φιλόπονος εἰς Ἀριστοτ.

Συνέχω, μ. ξω, συγκρατῶ, κρατῶ σφικτὰ, στερεώνω, Ἰλ. υ, 478, ἀναχαιτίζω· στενοχωρῶ, βασανίζω· συνάπτω, ἐνόνω· διατηρῶ, προστατεύω, φυλάττω· περιέχω, περιλαμβάνω· μετὰ Δοτ. : φόβω, λιμῶ, ἀθυμία, ὀργαίς, χάρισι κτ. κυριεύομαι, πάσχω ἀπὸ φόβου κτλ. τὸ συνεχόν, τὸ ἀποτελοῦν τὴν κυριωτέραν ὑπόθεσιν, Πολύβ. ὅς καὶ μάλιστα συνέχει τὰ ἡθικά, ὅπου ἔξαιρ. ἐπιτηρηζέται ἡ ἡθική, Σέξτ. Ἐμπειρ. 2) ἀντί ἐπίγειν, ὡς συνέχειν τοὺς γάμους, Ἡλιόδ. 4, σ. 187. καὶ τῷ συνεχόντι καιρῷ, σ. 507. Πρβ. συντέμνω.

Συνεψέω, ὦ, ταυτ. συνέψω.

Συνεψιάζω, (ἐψία) συμπαίζω, Ἀνάλ. 3, σ. 77.

Συνέψω, συμφηνώ.

Συνέω Ζ. συνίημι.

Συνηβάω, ὦ, ὁμοῦ ἡβάω, Ἀνακρ. κ. Ὀππ. 5, 472.

Συνήβιος, ὁ, ταυτ. σύνηβος, συνηλιξ. Μεταφ. συμπότης, Ἡτύχ.

Συνηβολέω, ὦ, ταυτ. συμβάλλω, συναντῶ.

Συνηβολίη, ἡ, ταυτ. συμβολή, συναπάντατις.

Συνήβολος, ὁ, ἡ, συναπαντῶν.

Συνήβος, ὁ, ἡ (ἡβη), συνηλικιώτης νέος, Εὐρ. Ἡρακλ. 458.

Συνηγέομαι, οὔμαι, ὁμοῦ ἡγ. Διόδ. Σικ.

Συνηγορέω, ὦ, ταυτ. συναγορεύω, προστατεύω, μετὰ Δοτ. Σο-
φοκ. Τρ. 817.

Συνηγόρημα, τό, } ταυτ. συναγόρευσις.

Συνηγορία, ἡ, }

Συνηγορικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων εἰς συνηγορίαν· τὸ σ. μιτῶς συνηγόρου, Ἀριστοφ. Σφ. 691.

Συνήγορος, ὁ, ἡ (ἀγορά), συνομιλῶν, δικολόγος.

Συνήδομαι, συνευφραίνομαι, καὶ συγχαίρω.

Συνηδύνω, Παρακ. συνήδυσμαι, ἀρτύνω, νοστιμίζω· τὸν ἄρτον ὁ ἄλλος συνηδύνει, Πλούτ. 8, σ. 625. Μεταφ. εὐφραίνω, τέρπω.

Συνήθεια, ἡ, συγκατοικία, συντροφία, συναναστροφή, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 36. σαρκική μίξις, Κύρου Π. 6, 1, 31. κοινωνία, συμπόσιον, Πολύβ. 31, 21. 2) καὶ ἡ κ. συνηθία. 3) αἱ συν-
ῆθαι, ταυτ. καταμήνια, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 6, 21. κ. λέγομεν οἱ Θεττ. τὰ συνηθία, Οὐδ. ἀντί καταμήνια.

Συνήθης, ἑός, ὁ, ἡ (ἥθος), συγκατοικος. 2) ἔχων τὰ αὐτὰ ἥ-
θη, καὶ ἐπομένως φίλος· Πρβ. σύννομος. 3) συνηθισμένος, κοι-
νός, γνωστός, Ἐπίρ. -ῆθως, μετ' ἀσυνήθιστον τρόπον, κοινῶς.

Συνήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή), συνακούων, μετὰ Γεν. Πλάτ. Νόμ. 4.

Συνήκω, συνυπάζω, ἔρχομαι ὁμοῦ, συμμαζώνομαι, συστέλλομαι Ἀριστοτ.

Συνηλικιότης, ου, ὁ, εἰς τὴν Ν. Δ.

Συνήλικος, } ὁ, ἡ (ἡλικία), ὅστις ἔχει τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, καὶ Συν-

Συνήλιξ, } ἡθ. συμπαίρων, συνευφραίνόμενος, ἡ συνιδιαικόμενος.

Συνηλόω, ὦ, (ἡλόω), συγκαρφώνω, Πολύβ. Στρατηγ. ζ', 21. ζ. 3.

Συνηλυσ, υδος, ὁ, ἡ, συνερχόμενος, συναναχωρῶν· Νόνν. Ζ. σύγκλυς.

Συνηλυσίη, κ. } ἡ, συνέλευσις, σύναξις, Ἀνάλ.

Συνήλυστις, }

Συνήλωσις, ἡ (-ηλόω), συγκαρφώσις.

Συνημερευσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ

Συνημερευτής, ὁ, τὸ προσηγ. }

Συνημερεύω, περνῶ τὴν ἡμέραν μετὰ τινος, συναναστρέφο-
μαι καθημερινῶς.

Συνημερόω, ὦ, συνημερόω.

Συνημμέναν, τό (συνάπτω) ὠνόμαζαν οἱ Στωϊκοὶ τὴν ὑπεθετι-
κὴν πρότασιν.

Συνημμένως· Ἐπίρ. (συνάπτω). συνδεδεμένως, ἡνωμένως Ἰλ. χ, 261.

Συνημοσύνη, ἡ (συνίημι), σύναλις, ἔνωσις, συγγένεια, Ἀπολλ. 3, 1105. ὑπόσχεσις. μήτ' ὄρκω πίσυνος, μήτε συνημοσύνη. Θεογ.

278. δηλ. ὑποσχεῖται· Ζ. συνώμεθα.
 Συνήμων, ὁ, ἡ (συνῆμαι, συγκαθῆμαι, συνοικῶ), ταυτ. συν-
 οίκος, Ἀπολλών. Ρόδ. 4, 1211.
 Συνημιόχῳ, ὦ, ὁμοῦ διοικῶ τοὺς ἵππους. 2) συνῆμιχῳ.
 Συνήορος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντί συνάορος, ταυτ. συνήρης, σύν-
 τροφος· συνηνωμένος, συνοδεύων, ὁμοῦ ὦν : φόρμιγξ δαίτι, Ὀδυσ.
 9, 99.
 Συνηπεροπεύω, συναπατῶ, Ἀριστοφ.
 Συνηρέτης, ὁ, συγκωπηλάτης· συνυπουργός· συμβουλεύς.
 Συνηρετμέω, ὦ, συγκωπηλατῶ, καὶ συνεργῶ : ταῖς τύχαις, Εὐρ.
 λείψ, ἀρμόζομαι εἰς τὰς περιστάσεις, ὡς ὑπηρετῶ καὶ δουλεύω.
 Συνηρέφει, ἡ, κ. } πυκνὴ σκέπασις, σκίασις κττ. Ἀππιαν.
 Συνηρεφί, ἡ, }
 Συνηρεφέω, ὦ, σκιάζω, σκεπάζω μὲ δένδρα κττ. Θεόφρ. Ἰστ.
 φ. 3, 2.
 Συνηρεφής, ὁ, ἡ (ἐρέφω), σκεπασμένος, σκιασμένος, ἔχων
 πυκνὰ δένδρα, πυκνός· Εὐρ. Ὀρ. 955.
 Συνηρημένως, Ἐπίρ. (συναίρῳ), συνεσταλμένως.
 Συνήρης, ὁ, ἡ (συνάρω)· δαίτα συνήρεα, δηλ. συνημμένην,
 συνηρμοσμένην, Νίκαιδ. Ἀλεξ. 512. 2) ἀντί σύσκιος (ὡς κατ-
 ἥρης ἀντί κατηρεφής).
 Συνήριθμος, ὁ, ἡ, ταυτ. συναρίθμος, συναριθμημένος. 2) ἀν-
 τὶ ἰσάριθμος, Ἀνάλ. 2, σ. 159.
 Συνηρμοσμένως, Ἐπίρ. (συναρμόζω), ἀρμόδιως, προσφυῶς.
 Συνήσθησις, ἡ (συνήδομαι, μ. παθ. συνησθήσομαι), συνευ-
 φροσύνη, τὸ συγχαίρειν, Ἀππιαν.
 Συνησκήμένως, Ἐπίρ. (συνασκέω), στολισμένως, εὐπρε-
 πῶς.
 Συνησάομαι, -ττάομαι, ὦμαι, ὁμοῦ ἡττώμαι.
 Συνησάω, -ττάω, ὦ, ὁμοῦ ἡττώ, νικῶ.
 Συνηχέω, ὦ, ἡχῶ ὁμοῦ· καὶ ἐνδυναμόνω τὴν φωνήν· καὶ ἀντ-
 ηχῶ.
 Συνήχησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συνήωρ, ορος, ὁ, ἡ, ταυτ. συνήορος.
 Συνδακέω, ὦ, μ. ἴσω, συγκαθῆμαι· ἐκ τοῦ
 Σύνδακος, ὁ, ἡ, συγκαθέδρος, συγκαθήμενος.
 Συνδαλπω, μ. φω, συνδερμαίνω.
 Συνδαμβέω, ὦ, ὁμοῦ θαμβῶ, ἢ πολλοὶ ὁμοῦ θαμβοῦσι.
 Συνδαπτω, μ. φω, συνενταφιάζω.
 Συνδαυμάζω, ὁμοῦ μὲ τινά, ἢ μὲ πολλοὺς θαυμ.
 Συνδεάζω, κ. Συνδειάζω, εἶμαι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἐνδυσιασμέ-
 νος, Διόδ.
 Συνδεάομαι, ὦμαι, παρατηρῶ ὁμοῦ μὲ πολλούς. 2) κυττάζω
 ὁμοῦ.
 Συνδεατής, ὁ, ὁ ὁμοῦ θεώμενος.
 Συνδεατρία, ἡ, ἡτικὴ ζῇ ὁμοῦ μὲ ἄλλους εἰς τὸ θέατρον,
 Ἀριστοφ. κ. Προκοπ. Ἀνέκδ. 9.
 Συνδεῖα, ἡ, ὁμοθεῖα, ἡ αὐτὴ θεότης, Ἐκκ. Συγγ.
 Συνδέλω, ὁμοῦ δέλω, συμφωνῶ, σθεβεύρω, μετὰ Δοτ. Αἰνεί·
 Τακτ. 11.
 Σύνδεμα, τὸ, ταυτ. σύνδημα, Ἀνάλ. 1, σ. 484. 2) ἀντί
 σύμβλημα, ἀρμογή. 3) ταυτ. δραματούργημα, Ἡσύχ.
 Σύνδεο, προπ. Ἀόρ. 2, ἀντί σύνδετο, σύνδου, ἐκ τοῦ συντίθημι.
 Συνδεολογέω, ὦ, μ. ἴσω, συναριθμῶ μὲ τοὺς θεούς. 2) ὁμι-
 λῶ μετὰ τινος περὶ θεοῦ.
 Συνδεραπεύω, συνιατρεύω, ἡ συντίμω, Ἰάμβλ.
 Συνδερίζω, δερίζω τοὺς καρπούς μετὰ τινός.
 Συνδερμαίνω, δερμαίνω διόλου.
 Συνδεσῆ, ἡ, ταυτ. σύνδεσις, συνδήκη, ἐξίστασις, συμμαχία,
 συμφωνία, παραγγελία, Ἰλ. ε, 319.
 Σύνδεσις, ἡ, ἡ ὁμοῦ κατὰ τάξιν θέσις, ἡ ἔνωσις. α) τῶν λέ-
 ξων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς. β) σύνδεσις εἰς τὴν Λο-
 γικὴν, ἀντίθ. ἀνάλυσις. γ) λέξεων σύνδεσις, ὡς ἐκ τῆς πρὸς κ.
 τάσσω, προστάσσω. δ) σύνδεσις τῶν μερῶν τοῦ λόγου, δηλ.
 σύνταξις. ε) σύνδεσις φαρμάκων. ς) εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἐπαλωφύ-
 ριόν τι. ζ) συνδήκη, ἐξίσωσις, συμφωνία, Διόδ. 19, 100.
 Συνδετέον, δετ. τοῦ συνδέω, συντίθημι.
 Συνδέτης, ου, ὁ, ὁ συνδέτων : ὀνομάτων, ὁ ῥήτωρ. Διονύς.
 : λόγων, ὁ περὶ καταλογάδην γράφων, Πανυσ. 10, 26.
 Συνδετίζω, συνδέτω.

(B)

Συνδετικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς τὸ συνδέειν, διατάσσειν,
 κοσμεῖν.
 Σύνδετος, ὁ, ἡ, κ. } Ἐπίρ. -δέτως, συγκαίμενος ἐκ πολλῶν·
 Συνδετός, ἡ, ὁν, } πεποιημένος, πλαστός, ψευδής, Αἰσχ.
 Πραμ. 691. ὅ, τι δύναται νὰ συντεθῇ. 2) συμφωνημένος, κατὰ
 συνδήκην, Π. χ. ὄνομα ἐστὶ φωνὴ συνδετή, Ἀριστοτ. ποιητ.
 Συνδέω, -δέω, ταυτ. συντρέχω. 2) συνδέυσεται ἡ βουλή, Ὀδυσ.
 υ, 245. θέλει λάβειν εὐτυχὴ ἐκβασιν. 3) Τροπ. ἐπὶ ἡρμοσμένου
 καὶ συνηρμωμένου ὁρόμου μηχανῆς· τὰ τοῦ χαλινοῦ χαλεπῶς
 διατρέχει κ. συνδέει, ἡγουν τὰ μέρη τοῦ χαλινοῦ δυσκόλως
 ἐκβαίνουν ἀπὸ τὰς συναρμογὰς τῶν κ. συνεργούσι, Ξενοφ. Ἰππ. 10, 11.
 Συνδεωρέω, ὦ, ὁμοῦ δεωρῶ.
 Συνδέωρος, ὁ, συμπρεσβευτής, Πολυδ. 2, 55.
 Συνδήγω, ἀκονῶ, ἐρεδίζω, ἐνδαρρύνω ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ.
 Συνδήκη, ἡ, σύνδεσις. 2) ἐγγραφὸς, ἡ στοματικὴ συμφωνία,
 ὁμολογία. 3) ἀντί σύνδεσις ῥητορικὴ, ἐρμηνεία, Διον. Ἀλ.
 Συνδηκοποιούμαι, κάμνω συνδήκην ἀρ. 2, Μ. Ἐτυμ.
 Συνδηκοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τῆς συνδήκης, ἡ τῶν συμ-
 φωνιῶν, Γλωσσ. Στρεφ.
 Σύνδημα, τὸ (συντίθημι), συμφωνημένον, σημεῖον, λέξις, ἡ
 λεγομένη parole, Ξενοφ. Κύρ. 3, 3, 58. 7, 1, 20. προσταγή·
 ἀφ' ἐνός συνδήματος, ὡς ἀπὸ συμφωνημένου σημείου· χαρα-
 κτήρες γραμμάτων συμφωνημένοι μετὰ δύο· καθ' συμφωνία,
 καὶ πᾶσα κοινωνία· ὅθεν, τί γὰρ ἀσπίδι ξύνδημα καὶ βακτηρία;
 ἀντί τί κοινόν, Πολύβ. Ἀθήν. 5, σ. 215.
 Συνδηματῆϊος, αἶα, αἶον (σύνδημα), παραγγελμένος (παζα-
 ρευμένος χυδ.) : στέφανος, παραγγελμένος εἰς τὴν τεχνίτιν μὲ
 διωρισμένην τιμὴν, Ἀριστοφ. Θεσμ. φ.
 Συνδηματίζω (σύνδημα), δίδω τὸ συμφωνημένον σύνδημα·
 Νικητ. Χρ. 6, 3. Μέστ. συμφωνῶ, 4, 3.
 Συνδηματῆχος, ἡ, ὁν, μὲ χαρακτῆρας συμφωνημένους : ἐπι-
 στολαί, γραμμέναι μὲ συνδήματα, στίφρας χυδ. γράψειν - τικῶς,
 μὲ στίφρας, Πολύβ. 8, 19.
 Συνδηματίων, τὸ, ὑποκ. τοῦ σύνδημα.
 Συνδηρατής, Ξενοφ. κ. Συνδηρευτής, ὁ, ταυτ. σύνδης.
 Συνδηράω, } συγκαυηγῶ. 2) : τῷ χεῖρι, δένω τὰς χεῖρας,
 Συνδηρεύω, } Σοφ. Φιλοκ. 1005.
 Σύνδηρος, ὁ, ἡ (θήρα), συγκαυηγός, Ξενοφ. Ἀπορν·
 Συνδεατεύω, συνεορτάζω τὸν διάστον.
 Συνδεατώτης, ου, ὁ, εταῖρος εἰς τὸν διάστον. 2) : Τροπ. τοῦ
 ληρεῖν, σύντροφος εἰς τὴν φιλομαρίαν, Ἀριστοφ.
 Συνδλάω, ὦ, τσακίζω, συμπιέζω.
 Συνδλίβω, μ. φω, ταυτ. πρ.
 Σύνδλιψις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Σχολ. Ἰλ. ο, 624.
 Συνδνήσχω, συναποδνήσχω.
 Συνδοιναίτωρ, Δωρ. Συνδοινήτωρ, ὁ, ταυτ. σύνδειπνος.
 Συνδοίνιος, κ. } (δοῖνη), ταυτ. σύνδειπνος.
 Σύνδοινος, ὁ, ἡ }
 Συνδορυβέω, ὦ, ὁμοῦ δορυβῶ, ἡ συγκατίδεμαι.
 Συνδορνόω, ὦ, συντρίβω, Εὐρ. Βάκχ. 623.
 Συνδορηνέω, ὦ, ὁμοῦ δορηνῶ, ἐκ τοῦ
 Σύνδορηνος, ὁ, ἡ.
 Συνδρίζω, ταυτ. συντέμνω, συγγ. τοῦ συνδραύω· Ζ. τὸ ἀπλ.
 Συνδρόησις, ἡ (συνδρέω), ἀνητυχία, ἀμηχανία, Σέξτ. Ἐμπ.
 Σύνδρονος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ, πλησίον ἔχων τὸν δρόνον του. 2) συμ-
 βασιλεύς, Ἀνάλ.
 Σύνδρος, ὁ, ἡ, σύνηχος, σύμφωνος, Ἀνάλ.
 Συνδρύπτω, μ. φω, τσακίζω, ἡ μαλακύνω· Μεταφ. κάμνω
 γυναικῶδη.
 Συνδυμέω, ὦ (δυμός), ὁμοφρονῶ.
 Συνδυμόω, οὔμαι, ταυτ. συνοργίζομαι.
 Συνδυτής, ου, ὁ, συνδυσιαστής.
 Συνδυῶ, συνδυσιάζω.
 Συνδυκέω, } ταυτ. συνδακέω, σύνδακος.
 Σύνδυκος, }
 Συνδαίνω, συνευφραίνω· συνδερμαίνω.
 Συνδεδιάζω, ὁμοῦ κάμνω ἴδιον.
 Συνεδρύω, ὁμοῦ ἰδρύω.
 Συναυαίνω, συγξηραίνω· Ὀππιαν. Κυνηγ. 3, 167. συγχαίρω.

Σύνις, Ἀττ. ἔνις. } Ζ. συνίημι εἰς τὸ τέλος.
 Συνίειν.
 Συνιέμεν Ἴων, ἀντίσυνιέναι, Ἡρόδ. Θεογ.
 Συνιεράω, -άομαι, εἶμαι ὁμοῦ με ἄλλους ἱερεῖς, Πλούτ. 7, σ. 118.
 Συνιερεῦς, ἑως, ὁ, ὁ ὁμοῦ με ἄλλους ἱερεῖς ὢν.
 Συνιεροποιός, ὁ, ὁ ὁμοῦ με ἄλλους ἱεροποιός, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνιέρος, ὁ, ἡ, ὅς τις ὁμοῦ με τινά ἔχει ἱερόν, ἡ τιμάται με κοινά ἱερὰ, θυσίας καὶ λειτουργίας, Πλούτ. 9, σ. 21.
 Συνιερουργέω, ὦ, ὁμοῦ ἱερουργῶ.
 Συνιέω, θεματικὸν τοῦ συνίημι.
 Συνιζάνω, συγκαθίζω. Οὐδ', ὡς Συνίζω, κ. Συνιζέω, συγκαθίμαι, συμπίπτω, συμπατοῦμαι, καὶ συνθλίβομαι, συγχωνεύομαι, γίνομαι ἐν, Θεοφρ. 22, 112. ἐκ τοῦ συνιζέω εἶναι.
 Συνιζήτις, ἡ, τὸ συγκαθιζέσθαι, συμπίπτειν· κατακάθισμα, πάτος θοῆδος ὕγρου τινός. 2) ἡ συνεκφώνητις δύο φωνηέντων ἀνδ' ἐνός ὡς μίας συλλαβῆς, Γραμμ.
 Συνίζω, ταυτ. συνιζάνω.
 Συνίημι, ἡ ἔνιημι, μ. ἔσω, ἦτω, Συνήθ. -έσομαι, -ήτομαι, Παρχ. -ήκα, ποιητ. -έηκα, συνάπτω· συναρθεζέω· ἐρίδι ξυνέηκε μάχεσθαι. 2) Μεταφ. αἰσθάνομαι ἐσωτερικῶς παρατηρῶ, συμπεραίνω, μανθάνω, καταλαμβάνω, νοῶ· με Γεν. κ. Αἰτιατ. καὶ με Μεταφ. ὡς ὅλα τὰ γνωστικά ῥήματα, Π. χ. συνίημι καταγελωμένος· Ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται καὶ τὸ Μέστον, Π. χ. ξύνετο, Ὁδυστ. δ, 76. καὶ μεταξὺ τοῦ λόγου παρεμπίπτει· ξυνίης; ὡς καὶ Κ. καταλαμβάνεις; ἐκατάλαβες; Πρβ. μανθάνω, συμβάλλω, συντίθεμαι θυμῷ, προσέχω. 3) Μέστ. ταυτ. συντίθεσθαι, συμφωνεῖν περὶ τινος, κάμνειν συνθήκας· ὅφρα συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ, Ἰλ. ν, 381. ὅθεν συνημοσύνη, ταυτ. συνθήκη. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου συνίω εἶναι συνίειν κ. συνίμεν ἀπαρέμφ. ἀντίσυνιέναι, κ. συνιέμεν, εἰς Θεογ. κ. ἄλλους, καὶ τὸ 3. πληθ. παρατ. σύνοιον, ἡ ξύνιον, Ἰλ. α, 273, ἀντί ξύνιεν, δηλ. ξυνίεσαν, ὡς ἀνέγ. τινές· Πρβ. Θουκυδ. 1, 3.
 Συνικμάζω, μ. ἄσω, διόλου ἱκμάζω, νοτίζω, βρέχω, Θεοφρ. Αἰτ. φ. 4, 15.
 Συνικνέομαι, οὔμαι, ὁμοῦ ἱκνοῦμαι, Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικομ. 1, 11.
 Συνίμεν, κ.
 Σύνιον, Ἀττ. ἔνιον. } Ζ. συνίημι εἰς τὸ τέλος.
 Συνιπάζομαι, κ. -ιπεύω, ὁμοῦ ἱπ.
 Συνίπαρχος, ὁ, συνηγημένων τοῦ ἱππικοῦ.
 Συνιπεύς, ἑως, ὁ, ἡ, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἱππεύς.
 Συνιπία, ἡ, πολλοὶ ὁμοῦ ἱπποὶ, Γλωσσ. Στεφ.
 Συνίπταμαι, συμπέτομαι, Κλημ. Ἀλεξ.
 Σύνισαν, ὑπήγαγαν ὁμοῦ, Ἀόρ. τοῦ συνίω ἀντί σύνειμι. 2) ἀντί συνείδεσαν, ἤξευραν περὶ τούτου· Ζ. εἶδω κ. ἴσαν.
 Συνισθμίζω (ἰσθμός), συνάπτω, ἐνώνω δι' ἰσθμοῦ, Σκύμν. σ. 370.
 Συνίσταμαι· Ζ. τὸ ἐφ.
 Συνιστάνω, (συνιστάω), καὶ
 Συνίστημι (ἔνιστ. Παρατ. Ἀόρ. κ. Μέλ. ἔχουσι ἐνεργ. σημασίαν· ὁ Παρακ. Ὑπερτον· Ἀόρ. 2. καὶ τὸ Μέστ. εἶναι ἀμετάβ. Ζ. ἰσθημι καὶ ἰσθάνω). 1) στήνω, συνάζω πολλοὺς ὁμοῦ, φέρω εἰς ἐν, Π. χ. τοὺς σχεδασθέντας· εἰς τὸ Μέστ. καὶ τοὺς προεξηρημ. χρόνους, συναζέσθαι, φέρεσθαι εἰς ἐν· ὅθεν καὶ συγκρατεῖσθαι, συντηρεῖσθαι· ἐργαστήρια μοχθηρῶν ἀνθρώπων συνεττηκῶτων· συνενοοῦμαι, συναγορεύομαι· συνίσταται μετὰ τοῦ Λάμπιδος, συναγορεύεται, εἶναι σύμφωνος με τὸν Λ. Συνιστάναι τινά τινι, ἐνταμένω τινά μετὰ τινός, φέρω αὐτὸν πρὸς τινά, παρουσιάζω, συσταίνω, ὡς φίλον, μαθητὴν κτλ. Εἰς τὸ Μέστ. καὶ τοὺς εἰρημένους χρόνους, συσταίνομαι, εἶμαι συστημένος· λαμβάνω φιλικὴν ὑποδοχὴν, φιλοφρονοῦμαι· ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστάρχου συσταθῆναι· συστήται τινά, Δημοτ. σελ. 1029, 1032, συστήται ἑαυτῷ· τὸ πρῶτον, καταπεῖται· τὸ δεύτερον, ὑποτάξει, Π. χ. Ἀσίαν πάνταν· συστήσας αὐτῷ στρατιώτας, δούς στρ. 2) συνδέτω, κατασκευάζω, διεγείρω, γεννῶ, Π. χ. πόλεμον, ἀγῶνας· εἰς τὸ Μέστ. καὶ τοὺς εἰρημ. χρόνους, γίνομαι, διεγείρομαι - ἐρεθίζω, παροργίζω εἰς μέτος, ἀγῶνα κτ. ὅθεν συνίστασθαι τινί, ἀνακατόνομαι με τινά, συνανατρεφόμαι - διορίζω εἰς τόπον, ἡ ἐξίαν, : πιστοῦς ἀνδρας - δικτάσσω, κατασκευάζω, παριτάνω καὶ ἀποδεικνύω, Πολύβ. κ. Διόδ. 2, 55. - συνιστάς τὰς τιμὰς, ὑφ' ὧν, μεγαλύνων

τὰς τιμὰς, ἄλλως, συντιμᾶν, Δημοτ. - ὑποφέρω ἡ ἐπιχειρῶ, : πόλεμον, κίνδυνον, πολιορκίαν, πρᾶξιν, δικαιολογίαν. 3) συστέλλω, συμμαζώνω· συνιττᾶν τὸ πρόσωπον, κτυδρωπάζειν, Πλούτ. Συμ. κεφ. 7. ὅθεν κ. Τροπ. συνεστώς φρένων, σταθερός εἰς τὴν γνώμην· πυκνόνω, πήγω, ἡ πήζω, Π. χ. γάλα. 4) εἰς τὸ Μέστ. καὶ τοὺς εἰρημ. χρόνους, εἶμαι σταθερός, σφικτός, πυκνός, Κασ. διαρκῶς, ἐπιμένω, Ἡρόδ. 7, 225. εἶμαι στερεός, Π. χ. τὰ πράγματα συνίσταται· δυνάμεις συνεστηκυῖα, στρατός διωρισμένος, πληρωμένος· τοὺς ἐδάδας κ. συνεστηκῶτας ῥήτορας. δηλ. διωρισμένους, ὄντας γνωστούς, βαλμένους εἰς τοῦτο τὸ ἔργον, 5) Εἰς τὸν Ἡρόδ. (Δ. 132), Συνεστήκες δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω, σημαίνει Διέστηκε, διέφερεν, ἦτο ἐναντία.
 Συνιστορέω, ὦ, γινώσκω, ἐξεύρω ὁμοῦ, Στοβ. λόγ. 24.
 Συνίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, τὸ, ὅς τις ὁμοῦ (με ἄλλο πρόστ.) ἐξεύρει. συνίστορα σώματα, δοῦλοι συνένοχοι εἰς ἀμαρτήματα· με Γεν. ἡ καὶ αἰτ. τοῦ πράγμ. συνίτ. πολλά κακά, Αἰσχύλ. Ἀγ. Συνισχαίνω, } μ. ἀνώ, ὁμοῦ ξηραίνω, μικρύνω, στεγνόνω, Συνισχναίνω, } ὀλιγοστεύω· Τροπ. ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνιτχανεῖ, ἡ συνήθεια καὶ ὁ καιρὸς θέλουν μικρύνειν τὸν πόνον, Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 694.
 Συνισχυρίζω, μ. ἴσω, συνενδυναμόνω, Ξενοφ.
 Συνισχύω, εἶμαι ὁμοῦ ἰσχυρός.
 Συνιχνεύω, ὁμοῦ ἀνιχνεύω.
 Συνίσχω, ταυτ. συνέχω.
 Συνίω· Ζ. συνίημι εἰς τὸ τέλος.
 Συνναίω, συγκατοικῶ.
 Σύνναος, ὁ, ἡ, κ. } (ναός), συγκαταίκος εἰς τὸν αὐτὸν ναόν, Σύνναιος, ὁ, ἡ } Ἡτύχ.
 Συννάσσω, ἄξω, συμπυκνῶ, συστουμπῶν, Ἡρόδ. 7, 60, ὅπου κεῖται Συνάξαντες.
 Συνναυβάτης, ὁ, ταυτ. συνναύτης, Σοφοκλ. Φιλοκλ. 565.
 Συνναύκληρος, ὁ, σύντροφος τοῦ καραβίου, δηλ. μετὰ τινος ἄλλου κτήτωρ, Λουκιαν. 10, σ. 22.
 Συνναυμαχέω, ὦ, ὁμοῦ ναυμαχῶ.
 Συνναυσθλόω, ὦ, συμπλέω, συνταξιδεύω, Ἡτύχ.
 Συνναύτης, ὁ, ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ ναύτης.
 Συννεάζω, συνδιατρίβω τὴν νεότητά μου με ἄλλους. 2) ἀντί τοῦ ἐφ. Φιλόστρ. Σοφιστ. 2, 10.
 Συννεανιεύομαι, ὁμοῦ με ἄλλους ξῶ νεανικῶς, δηλ. παίζω, εὐφραίνομαι κτλ. Πρβ. συνωριάζω, συνωρικευομαι.
 Συννέμω, συμβόσκω· Μέστ. συμβόσκομαι.
 Συννενέσται, Παρακ. παθητ. Ἴων. ἀντί συννένηται, ἐκ τοῦ συννέω. Ἡρόδ. 2, 135.
 Συννεύρωσις, ἡ, ἡ διὰ τῶν νεύρων καὶ δεσμῶν σύμφυσις.
 Σύννευτις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Σύννεύω, ὁμοῦ ἡ κατ' ἀλλήλων νεύειν· κάμνω νεῦμα με τὸν ὀφθαλμόν· δείχνω τὴν εὐχαρίστητίν μου· συμφωνῶ. 2) συστέλλω· τὰς ὀφρὺς συννένευκας, (κατέβατες τὰ ὀφρύδια Κ.). Λουκιαν. Φιλοφ. 1. Πρβ. σύνοφρος.
 Συννέφει, κ. } (συννεφής), συννεφιασμένος οὐρανός, Ἀρι-
 Συννεφίς, ἡ } στοτ. Πρόβλ. 26, 41. Κ. συννεφία.
 Συννέφελος, ὁ, ἡ, ταυτ. συννεφής, Ἀλκιφρ. 1, 20.
 Συννεφέω, ὁ, συννεφιάζω Κ. Τροπ. : ὁμματα, κάμνω πρόσωπον λυπημένον, Εὐρ. Ἠλ. 1078. Ζ. συννέφω.
 Συννεφής, ὁ, ἡ (σύν, νέφος); συννεφιασμένος· Μεταφ. λυπη-
 μένος, Μελέαγγρ.
 Συννεφίς, ἡ ταυτ. συννέφεια.
 Συννεωτρίζω, ὁμοῦ νεωτ. Στρίβ. σ. 439.
 Συννεφώ, ὦ, ταυτ. συννεφέω.
 Συννέφω, Παρακ. συννένοφα : ξυνέννοφε κ. χειμέρια βραυτᾶ, εἶναι συννεφιασμένος ὁ οὐρανός καὶ βρον. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1502. 2) Τροπ. φαίνομαι κτυδρωπός, σκοτεινός, λυπημένος, Στοβ. Φυσ. σ. 218.
 Σύννεχός, Οὐδ. τοῦ συννεχῆς, ταυτ. συνεχός, Ἴων. ποιητ. συνεχεῖος.
 Συννέω, -νέω, -νήω, -νήω, μ. κήτω, συμζῶ, συσσε-
 ρεύω, Ἡρόδ. 1, 34. 2) γνέω ὁμοῦ, ἡ συγκαλώω - νητις, ἡ, συγκαλώσις.
 Συννήθω· Ζ. Συννέω.
 Συννηπέζω, μ. ἄτω, ὁμοῦ νηπ. Κύριλλ. Ἀλ.

Συννησις· Ζ. Συννέω.
Συννηστεύω, ὁμοῦ νηστ.
Συννήχομαι, συγκολυμβῶ.
Συννικάω, ὦ, ὁμοῦ νικάω.
Συννοέω, ὦ, μ. ἤσω, ὁμοῦ νοῶ, δηλ. κατέχω μὲ τὸν νοῦν, καταλαμβάνω, σκέπτομαι.
Συννοητός, ἡ, τὸν, μὲ τὸν νοῦν καταληπτός· Ἰουστίν. διαλ. σ. 152.
Σύννοια, ἡ, σκέψις, στοχασμός· ἐπὶ συννοίᾳ βαδίζειν, ὑπάγει συλλογισμένος, Λουκιαν. 3, σ. 150. ἡ διάνοια μετὰ λύπης ἀνευ λόγου, Εὐρ. Ὀρ. 631. Ζ. σύννους.
Συννομέομαι, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ συνευνομέομαι, Πλούτ. πρὸς Στωϊκ. 14, σ. 21. Ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ταυτ. συννέμομαι, αἷς εἶπε Σύννομος, Πλούτ. Λυκ. Πρβ. συνομοιοπαθῶ.
Συννομεύς, ἑως, ὁ, συμποιμήν, συμβοτικός, Γλωσσ. Στεφ.
Συννομή, ἡ, σύνταξις, διάταξις, Πλάτ. Νόμ. 5, σ. 735.
Συννομίξω, ὁμοῦ νομ. Πλάτ.
Συννομικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σύννομον· ἡ - κή, ἡ τέχνη τοῦ συμβοτικῆν, Πλάτ. Πολιτικ. §. 11.
Συννομοθετέω, ὦ, ὁμοῦ νομοθ.
Σύννομος, ὁ, ἡ (νομή), συμβόσκιον, ὑπάγων ὁμοῦ εἰς βοσκήν, συναναδρεμμένος, Πλούτ. Λυκούρ. Καθ. συντροφευμένος, συζευγμένος, ἐνταμώμενος, σύντροφος, συμβοηθός, Αἰσχ. Θήβ. ἀνὴρ, γυνή, Σοφ. Οἰδ. Κολ. καὶ ἐπίκτητων, Πλούτ. Περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι. 2) ὁ σύννομος, αἷς οὐσιαστ. συνοδοιπορία, σύζευξις. 3) συννόμος, ὁ, ἡ, συμβοτικός, συμποιμήν. 4) σύννομος λίθος κ. ξεστός, πελεκημένος, ὠμαλιτμένος, Πολύβ. Στράβ. Ἡλιοδ.
Σύννοος· Ζ. σύννους.
Συννοστέω, ὦ, ὁμοῦ νοσῶ, πάσχω τὴν αὐτὴν νόσον.
Σύννους, ὁ, ἡ, συναίρ. ἐκ τοῦ σύννοος, σκεπτικός, βυθισμένος εἰς στοχασμούς· σοβαρός, ὑποχονδριακός, σκυθρωπός, ἐρχόμενος εἰς ἑαυτὸν, Πλούτ. 8, σ. 172. τίς ἀντίς συννοοῖτο; τίνας στοχασμούς ἤθελεν ἔχειν; τὴν μεγίστην σύννοιαν, ἀξιολογώτατην καὶ περὶ ἀξιολογωτάτων πραγμάτων σκέψιν.
Συννυκτερεύω, περνῶ ὁμοῦ τὴν νύκτα.
Συννυμφόχομος, ὁ, ὅς τις συννυηρετεῖ τὴν νύμφην, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 48.
Σύννυμφος, ἡ, ταυτ. εὐνάτειρα, Ἐτυμ. Μ. Γλωσσ. Στεφ. Ο' Ρούθ. 1, 15.
Συννοδεύω, συνοδοιπορῶ.
Συννοδία, ἡ, συνοδοιπορία (καρβαίνι), Στράβ. 4, σ. 314. κ. 11, σ. 800. 2) εἰς Κικέρ. Ἀττ. 10, 7, συνομιλία, διάλογος· Πρβ. περίπατος.
Συννοδικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σύννοδον, : μήνη, νύξ· Ζ. τὸ ἐφ.
Συννόδιον, τὸ, Νομ. ὑποκ. τοῦ σύννοδος, ὁρθέτερον Οὐδ. τοῦ συνόδιος, κυρίως, συνάντησις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον· ὅθεν, νύξ συνοδική, Συνεστ. ἐπιστ. 4. ὁπότε δὲν φαίνεται ἡ σελήνη, καὶ μήνη συνοδική.
Συννοδίτης, ου, ὁ, συνταξιδιώτης. 2) μυθώδης τις λίθος, Δαμάσκ. παρὰ Φωτίω. σ. 1066.
Συννοδοιπορέω, ὦ, ῥῆμα τεῦ
Συννοδοιπόρος, ὁ, ἡ, συμπορευόμενος, συνταξιδιώτης, Λουκιαν.
Συννοδοντὶς, ἡ (συνόδους), ἰχθύς τις τοῦ Νεῖλου, Ἀθῆν. σ. 312.
Σύννοδος, ἡ (ὁδός, σὺν), συνέλευσις, συνουσία, ἐντάμωσις (εἰς τὸ συμβούλιον, ἡ σαρκική μίξις, ἡ συμπόσιον, ἡ συμβολὴ μάχης κττ)· Χρημάτων σύννοδ. συνάφροισις, συσάφρυνσις, Ἡρόδ. 1, 64. 2) αἷς Ἐπίθ. ὁ, ἡ, συνοδοιπόρος, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 2, 14.
Συνόδους, οντοί, ὁ, ἡ (σὺν, ὁδούς), μὲ πυκνά ὁδόντια, ὅχι ὁμῶς συγκολλημένα, αἷς καρχαρόδους. 2) ἰχθύς τις μὲ τοιούτους ὁδόντας, Ἀρτεμίδ. 2, 14. Ἀθῆν. 7, σ. 328. C.
Συννοδυνάω, ὦ, ὁμοῦ προξενῶ πόνον, λυπῶ· Παθ. συναισθάνομαι πόνον. 2) συλλυπούμαι· Πρβ. συνήδομαι, συγκαίρω.
Συννοδύρομαι, συνδρηνῶ.
Συνόξω, ὁμοῦ ὄξω, τὴν αὐτὴν ὁσμὴν ἐκπέμπω.
Σύννοιδά· Ζ. συνείδω.
Συννοιδάω, ὦ, κ.
Συννοιδέω, ὦ, μ. ἤσω, } ὁμοῦ πρήτκομαι, φουσκύνω.

Συννοικισίω, ὦ, μ. ὠσω (οἰκίζω), ὁμοῦ κάμνω τινὰ οἰκεῖν, : τινὰ τινί, τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ οἱ συννοικισιῶντες, Πλούτ. Νουμ. 8. οἱ κάμνοντες τὸν ἄνδρα φίλον, ἡ μαθητὴν τοῦ ἀνδρός· Μέσ· γίνεσθαι οἰκεῖος. 2) Μεταφ. ἐπὶ παντοδαπῶν ἐνώσεων· συννοικισιῶντο τῷ ζήλῳ τῶν καλῶν, ἐφιλιούντο, συνελάμβαναν τὸν ζ. Πλούτ. Λυκούρ. 4. τὴν θέξαν τινὸς ἑαυτῷ συννοικισιῶν, ἰδιοποιεῖσθαι. Πλούτ. Πυρρ. 7. συναφομοιοῦν καὶ συννοικισιῶν ἑαυτὸν ἄπασι, μὲ ὅλους συμπεριφέρεισθαι· συννοικισιῶν τὸν ἀκροατὴν, φίλον ποιεῖσθαι, Πλούτ. 6, σ. 102. τὰ ὀγνωσμένα τοῖς γνωριζομένοις συννοικ. παραβάλλειν τὸ ἄγνωστον μὲ τὸ γνωστόν, καὶ οὕτως ἐξηγεῖν· ἐκ Πλούτ. ὅλα τὰ χωρία· ὅθεν
Συννοικισίωσις, ἡ, σχῆμα ῥητορικόν, ὅταν δύο ἀντίθετα πράγματα ἀποδίδωνται εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, Κυντιλ.
Συννοικισία, ἡ, ταυτ. συννοικήτις, Γρηγ. Ναζ. ἐπίγρ. 208.
Συννοικισίς, τὰ· Ζ. συννοικία, τὰ.
Συννοικέτιον, τὸ (συννοικισίς), συγκατοικήσις, ὑπανδρεία· Φωτ. Εὐσταθ.
Συννοικέτης, ου, ὁ, συγκατοικός· σύζυγος, ἀνὴρ. ἐκ τοῦ
Συννοικέω, ὦ, μετὰ Δοτ. συγκατοικῶ, συζῶ, αἷς ἀνὴρ καὶ γυνή.
 5) Ἐτερ. συννοικίζω, οἰκίζω μὲ ἀνδράποδες· χύραν· ὅθεν
Συννοικήμα, τὸ, ταυτ. συννοικία· οἶκος, δαλμας, Πλούτ. 2) συνάφροισις, διοικήσις συζώντων ἀνδρῶν, αἷς δημοκρατία, Ἡρόδ. 7, 156.
Συννοικήσις, ἡ, τὸ συννοικεῖν, συναισθηστροφὴ, ὑπανδρεία. 2) ἀντὶ συννοικήμα.
Συννοικήτηρ, -τής, } ὅστις συγκατοικεῖ, συζῇ αἷς ἀνὴρ καὶ
Συννοικήτωρ, ὁ, ἡ, } γυνή.
Συννοικία, ἡ, ἀττ. συννοικία, συγκατοικία, οἶκος, ἀγρός, πόλις, ὅπου συγκατοικοῦσι πολλοί. 2) ἀντὶ συννοικήτις. 3) ξυνοικίαι, ἐργαστήρια τεχνιτῶν περισχόμενα εἰς μίαν οἰκοδομήν. 4) συννοικία, ἡ, καὶ ὁ τουρ. μαχαλὰς.
Συννοικίξω, τὰ, νοητ. ἰσρά, ἐορτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ Θητέως γενομένης εἰς μίαν πόλιν συγκατοικήσεως· ὀνομάζεται κ. μετοίμα, Πλούτ. Θησ. 23. Θεουκλ. 2, 15. κ. συννοικίσια, Σχολ. Ἀιστοφ. Εἰρ. 1028.
Συννοικίζω, φέρω εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον· : θυγατέρα τινί, ὑπανδρεύω μὲ τινὰ τὴν θυγατέρα μου. 2) : τόπον, πόλιν, βάλλω κατοίκους εἰς πόλιν, ἡ τόπον· εἰς ἣν τὰς ἐκ τῆς Χερσονήσου πόλεις συνόικισεν, ὅπου τὰς μετατόπισεν αἷς ἀποίκους.
Συννοικισίς, ἡ, τὸ κατοικίζειν μὲ ξένους κατοίκους, Θουκ. 3, 3.
Συννοικισμός, ὁ, ταυτ. πρ. 2) κοινωνία, γάμος, αἷς συννοικισιον, Διόδ. 18, 23.
Συννοικονομέω, ὦ, ὁμοῦ οἰκονομῶ, Μάξιμ. Τύρ. 22.
Συννοικιστήρ, ὁ, } ὁ συννοικίζων, Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 8.
Συννοικιστής, ὁ, }
Συννοικοδομέω, ὦ, ὁμοῦ οἰκοδομῶ.
Σύννοικος, ὁ, ἡ (οἶκος), συγκατοικός, ἀνὴρ, γυνή.
Συννοικουρέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
Συννοικουρός, ὁ, ἡ, ὁ ζῶν μετὰ τινος ἡσυχος, ἰδιώτης εἰς τὸν οἶκον, Πλούτ.
Συννοικτίξω, συμπονῶ, συλλυπούμαι, μετὰ Αἰτιατ. Ξενοφ. Κύρου Π. 4, 6, 5.
Συννοίμιος, ὁ, ἡ (τὸν, οἶμη)· ὕμνος φόρμιγγι, ταυτ. σύμφωνος, ποιητ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 161.
Συννοίσομαι, ὁμοῦ οἰσομαι, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης· Πρβ. συννομίζω, συνδοκέω κττ.
Σύννοισις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
Συννοίω, ἡ - οἶζω, ὅθεν συννοίσω μέλ. εἰς τὸ συμφέρω· ὅθεν, τὸ συννοῖστον, κ. - οἷσις, ἡ, τὸ συμφέρον, ἡ μέλλουσα ὠφέλεια, ὅ, τι μέλλει νὰ ὠφελήτῃ. 2) ὀργὰς ξυνοίσω τινί, θέλω συγχωρήσει τὸν θυμόν του, Αἰσχ. Εὐμ. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
Συννοκλάξω, μ. ἄσω, κάσθμαι διπλοπόδι, ἡ εἰς τὰ γόνατα· Βασιλείος.
Συννοκωχή, ταυτ. συνοχή· Ζ. συνοχέω.
Συννολισθαίνω, ὁμοῦ ὀλισθ.
Συννολή, ἡ (συνέλκω), συστολή, συμμάζωσις.
Συνόλλυμι, κ. } συνδιαφθείρω, συναφανίζω, φονεύω.
Συνόλλυω, }
Συνολολύξω, ὁμοῦ ὀλολ.
Σύνολος, ὁ, ἡ, ἐξαιρ. οὐδ. τὸ σύνολον, τὸ ὅλον ὁμοῦ. 2) αἷς

Ἐπίρ. καὶ Συνόλως, καθολικῶς, γενικῶς.
 Συνολοφύρομαι, ὁμοῦ ὀλοφ.
 Συνόμαιμος, κ. } ταυτ. ὁμαιμος κ. ὁμαίμων.
 Συνομαίμων, ὁ, ἡ, }
 Συνομαίλιξ, ικος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντί συνομηλιξ.
 Συνομαλύνω, ὁμοῦ, ἡ διόλου ὁμαλύνω.
 Συνομαρτέω, ὦ, συνακολουθῶ, Πλούτ.
 Συνομβρίζω, μ. ἴσω, βρέχειν πολὺ ὁμοῦ, ἡ κατὰ συνέχειαν.
 Πλούτ. Δείψ.
 Συνομβρος, ὁ, ἡ, ἡνωμένος μετ' ὁμβρον : πνοή, ἄνεμος,
 Ἑτυμ. Μ.
 Συνόμενος, ὁ, ἡ, συγκοιμώμενος, νομίμως, ἡ ἀνόμως,
 Ἀνάλ.
 Συνομήθης, ταυτ. συνήθης, Ἀνάλ. 2, σ. 181.
 Συνομήλιξ, ὁ, ἡ, ταυτ. συνήλιξ κ' ὁμήλιξ. Κ. λεγόμεν
 συνομήλικος, ὁ, ἡ.
 Συνομηρεύω, εἶμαι ὁμοῦ ὁμηρος, Πολύβ.
 Συνομήρης, ὁ, ἡ (ὁμήρης), συναθροισμένος, Νίκανδ. Ἀλεξ.
 449.
 Συνομιλέω, ὦ, συνανατρεφόμαι, ταυτ. ὁμιλῶ.
 Συνόμελος, ὁ, ἡ, μετὰ τινος ὁμιλῶν, συνανατρεφόμενος.
 Συνόμενυμι, -ομνύω, -ομώω, ὁμοῦ ὁμνύω, κάμνω ὄρκον,
 ἡ-συνάπτω δι' ὄρκου, Πλούτ. Σερτίωρ. 27. Πρβ. σύνορκος.
 Συνομοιοπαθέω, ὦ, κ. -ομοπαθέω, ὦ, αἰσθάνομαι τὸ αὐ-
 τὸ πάθος, τὴν αὐτὴν ψυχικὴν κατάστασιν, Πλούτ. Ἀλκιβ. 23.
 ἐμβαίνω εἰς τὴν αὐτὴν ψυχ. κατάστασιν.
 Συνομοιόω, ὦ, ὁμοῦ, ἡ ὅλως ὁμοιον κάμνω, Διονύστ. Ἀλ.
 Συνομολογέω, ὦ, ὁμοῦ ὁμολογῶ, ταυτ. ὁμολογέω. 2) κάμνω
 συνθήκας μετὰ τινος, συμμαχῶ, ἡ ἄλλως συνάπτομαι. 3) ὑπό-
 σχομαι, ἐγγυῶμαι κττ. ὅθεν
 Συνομολογία, ἡ, συμφωνία, συνθήκη, μαρτυρία.
 Συνομολόγος, ὁ, ἡ, συμφωνῶν· ὁμόγνημος.
 Συνομοπαθέω, Ζ. συνομοιοπαθέω.
 Συνομορέω, ὁ, ῥήμα τοῦ
 Συνόμορος, ὁ, ἡ (ὁμορος), συνορεύων, γείτων.
 Συνόμωνυμέω, ὦ, ῥήμα τοῦ
 Συνομωνυμος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα.
 Συνοξύνω, ὁμοῦ ὁξύνω,
 Συνοξυς, υος, ὁ, ἡ, μυτερός, σουγληρός.
 Συνοπαδός, ὁ, ἡ, κ. Συνοπάων, ονος, ὁ, ἡ, κ. Σύνοπος,
 ἀκόλουθος, σύντροφος, ποιητ.
 Συνοπάζομαι, συνακολουθῶ, ποιητ.
 Συνοπλίζω, -ομαι, Πολύδ. 1, 152. ὅθεν συνοπλιζόμενοι,
 συστρατιῶται.
 Σύνοπλος, ὁ, ὁ ὁμοῦ ὠπλισμένος, συστρατιῶτης.
 Συνοπλοφορέω, ὦ, ὁμοῦ ὀπλοφορῶ.
 Συνοπτάω, ὦ, συμφύνω.
 Συνοπτεικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς (συνόπτομαι), βλέπων εὐθύς
 ὅλα, ὁξυδερκής. Τὸ συνοπ. ὁξυδερκεία, ὁξύνουα : ὄρος, γενι-
 κός, σύντομος προσηγορισμός.
 Συνόπτομαι, ταυτ. συνορίω, βλέπω εὐθύς ὅλα, βλέπω καθα-
 ρῶς, Πολύβ.
 Σύνοπτος, ὁ, ἡ, ὁρατός, γνωστός, καταληπτός.
 Συνόρασις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Συνοράω, ὦ, γνωρίζω, παρατηρῶ, βλέπω καθαρῶς, βλέπω
 πανταχόσε εἰς τὰ περίεξ.
 Συνοργιάζω, συνεορτάζω τὰ ὄργια.
 Συνοργίζομαι, ὁμοῦ ὄργ.
 Συνόργιος, ὁ, συνεορταστής τῶν ὀργίων, Πολύδ. 6, 115.
 Συνορέω, ὦ (σύνορος), συνορεύω, μετὰ Δοτ. ταυτ. συνορίζω,
 Πολύβ.
 Συνορθιάζω, ὁμοῦ ὀρθώνω, ἡ κρατῶ ὀρθιον· Μέτ. κρατοῦμαι
 ὀρθός, τὸ πού μετὰ Δοτ. καὶ τὸ πῶς μετ' ἄγαθός.
 ἐπερσιδόμενος, Φίλ. 3, σ. 36.
 Συνορθόω, ὦ, ὁμοῦ ὀρθώνω, ἡ βάλλω εἰς τάξιν.
 Συνορίζω, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ σύνορος, συνορεύων, γείτων,
 Σουτῶ.
 Συνοριγνάομαι, ὦμαι, ὁμοῦ ὀριγν.
 Συνορίζω, μ. ἴσω, βάλλω εἰς τὰ αὐτὰ ὄρια, καὶ συνάπτω.
 2) Οὐδ. συνορεύω, μετὰ Δοτ. Ἀντιγον. 84.

Συνορίνω, (ὀρίνω), διεγείρω, ἐρεθίζω, Ἰλ. ω, 417.
 Σύνορκος, ὁ, ἡ (ὄρκος), συνωρκωμένος, Ξενοφ. Κυνηγ.
 5, 9.
 Συνορμάδες, αἱ, ταυτ. συμπληγάδες κ. συνδρομάδες· Σιμωνίδ.
 παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. Μηδ. ἐκ τοῦ
 Συνορμάω, ὦ, μ. ἴσω, συγκινῶ· Οὐδ. καὶ εἰς Μέτ. συγκινού-
 μαι, ὁρμῶ ὁμοῦ, προσβάλλω.
 Συνόρμενος, συγκοπ. ἐκ τοῦ συνορόμενος ὁμοῦ ἀνιπτάμενος,
 Αἰσχ. Ἀγ. 441.
 Συνορμέω, ὦ, ὁμοῦ κέμαι εἰς τὸν λιμένα, Πολύβ.
 Συνορμίζω, μ. ἴσω, ὁμοῦ φέρω εἰς τὸν λιμένα· Ξενοφ. Ἑλλην.
 Τροπ. θέτω ὁμοῦ, Δίων Κασ. 48, 47.
 Σύνορος, ὁ, ἡ (ὄρος), συνορεύων, γείτων.
 Σύνορούω, συσπείδω, συμπροσβάλλω, συνεπιπηδῶ κττ. Ἀπολ-
 λῶν. Ροδ.
 Συνοροφόω, ὦ, σκεπάζω, ἐπιτιμιάζω ὡτάν με σκεπαστήν,
 Λουκιαν. 5. τ. 268.
 Συνορχέομαι, οὔμαι, ὁμοῦ ὄρχ.
 Συνουλόω, ὦ (οὐλό), ἱατρεύω τὴν πληγὴν.
 Συνούλωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συνουλατρεχός, ἡ, ὄν, ἱατρεύων τὴν πληγὴν.
 Συνουρίζω, ταυτ. συνορέω, Ἀθήν.
 Σύνουρος, ὁ, ἡ, ταυτ. σύνορος, συνορεύων, Αἰσχ. Ἀγαμ.
 492.
 Συνουσία, ἡ (σύνειμι, μετοχ. συνών, συνοῦσα), τὸ συνεῖναι,
 συνέλευσις, ἐντάμωσις εἰς τὸ συμφαγεῖν, συτομιλεῖν, ἡ συγ-
 κοιμάσθαι· συντροφία, συναναστροφή (εὐσχημόνως αἰτὶ σαρκι-
 κῆμιν)· ἡ τοιαύτη ἐμπιστοσύνη καὶ χωρὶς νόμιμον γάμον.
 2) ταυτ. συνοικία, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 63, καὶ τὸ ἀφηρ. ἀντὶ
 συγχεῖρ. οἱ συνόντες, Αἰσχ. Εὐμ. 698. Σοφοκ. Φιλόκλ. 1152.
 ἔφαρ. γαμικὴ συναναστροφή. Εἰς τὸν Θεόφρ. Ἰστ. φ. 1, 5.
 ταυτ. σύστασις, ἡ οὐσία· ὅθεν
 Συνουσιάζω, μ. ἄσω, συνέρχομαι, ἐνταμόνομαι. 2) ὑπαν-
 δρεύομαι. 3) Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρόβλ. 1, 121. συνευρίσχομαι σαρ-
 κικῶς. Κ. λεγεται εἰς Μέτ. συνουσιάζομαι.
 Συνουσιασμός, ὁ, κ. } ταυτ. συνουσία, σαρκικὴ μίξις.
 Συνουσίασις, ἡ, }
 Συνουσιαστής, οὐ, ὁ, σύντροφος, μαθητής.
 Συνουσιαστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς συναναστροφήν, ἡ σαρ-
 κικὴν μίξιν, Ἀριστοφ.
 Συνουσιόω, ὦ (οὐσία), οὐσιωδῶς ἐνόνω, Ἀλεξ. Ἀφρ. Πρόβλ.
 1, 121.
 Συνουσίωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συνοφρυόομαι, οὔμαι, συστέλλω τὰς ὀφρῦς κ. ζαρόνω τὸ μέ-
 τωπον.
 Σύνοφρυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ συστέλλων τὰς ὀφρῦς· λυπημένος,
 ὑποχονδριακός, ὑπερήφανος. 2) ὁ ἔχων πυκνά, καὶ ἐνταμωμένα
 τὰ δύο ὀφρύδια.
 Συνοφρύωμα, τό, σύμπτωσις τῶν ὀφρύων, ἀντὶ ἐπισκύνιον·
 ἀντίθετ. μετόφρυον.
 Συνοχεύς, ὁ, ὁ συνέχων, Ἰουλ. λόγ. 5, σ. 165.
 Συνοχέω, ὦ, ὁμοῦ φέρω, φέρω ἐπὶ ἀμύξης, βαττάζω.
 Συνοχή, ἡ, κ. Συνοχή (συνέχω), συγκράτησις, συνάψις, Ἀ-
 πολλων. 1, 744. συνέχεια, ὀχυρωσις. 2) συμβολὴ μάχης.
 Κοῖντ. Σμ. 4, 343. συνοχή ὁδοῦ, συναπάντησις ὁδῶν. 3) στε-
 νοχωρία, στενεύσις. 4) συνοχαὶ δεσμά, Μανέθ.
 Συνοχηδόν ὥχμας, ταυτ. συνώχμας, Ἀνάλ. 2, σ. 98.
 Πρβ. σύμπους.
 Συνοχμάζω, συνέχω, συνάπτω, Λουκιαν. Τραγοπ.
 Συνοχμός, ὁ, ταυτ. συνοχή. Ζ. συνεοχμός.
 Σύνοχος, ὁ, ταυτ. συνεχής, ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου : πυρετός,
 ὁ ἀδιάκοπος· ἰσχυρὰ παίγματα σύνοχα φοιτᾶν, ἀντὶ συνωδά, σύμ-
 φωνα, Εὐρ. Βάκχ. 162.
 Συνοχόω, ἐκ τοῦ ὁποίου παράγουσιν, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ἐμνη-
 κὸν συνοχωκός, Ἰλ. β, 218. δηλ. συμπεπτωκός, συνηγμέ-
 νοι, ὡς καὶ ἄχρι στήθεος συνοχωχῆς, ἔως οὐ συνάπτηται τὸ
 τοῦ στήθεος ὀστέον, Ἰαπ. Πολύ πλέον εἶναι καὶ τὰ δύο Συνοχω-
 κός κ. συνοχωχῆ, ἐκ τῆς συν κ. ἐκω, ἔχω, παρὰ. ὄχα, ὄχα,
 ἄψ. ὡκα, ὡκα, διπλ. ὡκακα, ὡκακα, Ἰων. μεταθ. τῶν συμφ.
 ὡκακα, συνώκακα, Μετοχ. συνοχωκῶς, ὅτος κτλ. ἐκ τοῦ ὡκακα

γίνεται ἀνοχωρή, διοχωρή, συνοχωρή, ὁχωρεύω κτλ. Ζ. ὁχωρεύω. Κοιντ. Συμφ. 7. 502. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν εἰς τὸ Τείχεος ὡς ἡδὴ συνοχωκότος ἐν κινήσει, κινήσεις ἐκ μόνον τοῦ συμπεπτωκώς.

Σύνοψις, ἡ ἐπιθεωρία, ἐπίβλεψις, βλέψις ὅλων· ἐν συνόψει ἀλλήλων τοῖς Καρχηδονίοις, ὥστε ἐβλεπαν ἀλλήλους· ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, ὑποκάτω εἰς ἐν ὁρατικὸν σημεῖον, Πολύβ. 2) σχεδιάσμα, παράδειγμα. Modellum.

Συνοψοφάγος, ὁ, συντρώγω τὰ φαγητά.

Συνρέζω, Νομ. ἐσφ. γρ. ἀντί συρρέζω. Ἰδε. τὸ ἐφ.

Συνσάπτω, κ. } Συντάττην, Συνταγματεύω, Συντεφανηφορέω, Συνσπειράω, } Συντραπεύω, Συντύβω, Συνσχολλάζω, Συνσωφρονέω, ὅλα Νομ. Ἐσφ. γρ. ἀντί συστ. συστ. συτχ. κτ. ἀλλ' ἀπαντῶνται εἰς τοὺς κώδικας, καὶ δύνανται νὰ παραλληλισθῶσι μετὰ τὰ Πανστρατί Πανστρατιά, Παντυδεῖ - δι, κτλ.

Συνσταθεύω, διόλου φήνω, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 844. Ζ. συνσάττω.

Συνστεφανηφορέω, ὁ, ὁμοῦ στεφανηφ. Ζ. συνσάττω.

Συνστύβω, κ. Συντύβω. Ζ. στύβω, Ζ. συντάττω.

Συνσχολλάζω τινί, εἶμαι τινὸς μαθητῆς ὁμοῦ μετ' ἄλλους, Πλούτ. Ἀλέξ. 65. Ζ. συνσάττω.

Συνσωφρονέω, Ζ. συσσωφρονέω. κ. συνσάττω.

Συνταγή, ἡ (συντάσσω), σύνταξις, διάταξις. 2) συνταγαί, ταυτ. συνθήκαι, Ἰάμβλ. Πυθ. §. 185. 3) προσταγή ἱατροῦ, Ἀρτεμίδ. 4, 22.

Σύνταγμα, τὸ (συντάττω), τὸ συντεταγμένον, διατεταγμένον, πολιτικὴ διάταξις (constitution), Πολύβ. 6, 50. : ἱππέων, ὀπλιτῶν, σῶμα, τάγμα. 2) σύγγραμμα, βιβλίον. Ἰδίως, συνάθροισμα ἐξ ἄλλων συγγραμμάτων.

Συνταγματάρχης, ου, ὁ, ἡγεμὼν συντάγματος στρατιωτικοῦ, Σουίδ.

Συνταγματικὸς, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς σύνταγμα· τὰ - τικά, καλῶς διατεταγμένα καὶ ἐκτεθειμένα συγγράματα, ἀντίθ. ὑπομνηματικά, Ἀμμων.

Συνταγματέιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σύνταγμα.

Συνταχῆς, ὁ, ἡ (συντήκω), φθιτικός· συνταχῆς γενόμενος ἐτελεύτα, ἀπὸ φθίσιν, Φιλόστρα. 2, 1, 15.

Συντακτέον, δετ. τοῦ συντάσσω.

Συντακτῆριος, ὁ, ἡ, κ. } συντάττων, ἡ διατάσσω. 2) ἐκ Συντακτικὸς, ἡ, ὁν, } τοῦ Μέστ. ἀνήκων εἰς ἀποχωρισμὸν : λόγος, ἀποχωρισμοῦ.

Συνταλαιπωρέω, ὦ, ὁμοῦ ταλαιπωρῶ, κακοπαθῶ.

Συνταλῆσιουργέω, ὦ, ὁμοῦ γνέσω, κλώσω, Ἀθήν. σ. 516.

Συνταμίαις, κ. } ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ταμίαις. Δ. Καττ.

Συνταμείας, ὁ, } ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ταμίαις. Δ. Καττ.

Συντάμνω, Ἰων. ἀντί συντέμνω.

Συντανώω, (τανύω), ταυτὸς. συντείνω, συντενόνω.

Σύνταξις, ἡ, σύστασις, διάταξις, κατάστασις, σχέσις πρὸς ἄλλο· τὴν τῶν ἀνθρώπων σύνταξιν πρὸς τὸ ὅλον, Ὁκελλ. Λευκ. 2) διάταξις τοῦ παντός, ὁ κόσμος ὅλος· ἐν τῇ περιφορᾷ τῆς ὅλης συνταξεως, Σωσίπατ. Κορ. 5) θέσις στρατεύματος, διάταξις μάχης, Πλούτ. Ἀριστείδ. 21. 4) Σύνταξις πολιτείας, Γαλλ. constitution, Ἀριστοτ. Πολ. Ζ, β. 9, Κορ. 5) σύνθεσις συγγράματος. ὅθεν σύγγραμμα, διήγησις. 6) συμβιβασμός, ἐξίτασις, συνθήκη. 7) ἀντί φόρος, κατ' εὐφημισμὸν, τὸν ὅποιον εἰτήγαγεν ὁ Καλλίπτρατος, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἐφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα, Ἀρποκρ. Ἰσοκρ. Πανηγ. Ἰδε Ξενοφ. Ἀθήν. Πολ. 3, 5. 8) εἰς τοὺς μεταγ. μισθός, πληρωμή. 9) σύνταξις λόγου, Γραμμ. Ζ. συντάττω.

Συνταπεινός, ὦ, ὁμοῦ ταπ. Σράβ.

Συντάραξις, ἡ, σύγχυσις. ἐκ τοῦ

Συντράσσω, ττω, μ. ξω, ὁμοῦ ἡ διόλου συγχίζω, φέρω ἀταξίαν, ἀμνηχανίαν. 2) διόλου φθείρω, ἀφανίζω. 5) διεγείρω : πόλεμον, Πλούτ. Ἀριστείδ. 20. Πολύβ. 4, 14.

Συνταργεζνόνω, ὦ, (ταργάνη), τυλίγω, Λυκόφρ. 1101. Ζ. προτ. ταργανόνω.

Σύνταρρός, ὁ, ἡ (ταρρός), δένδρον τοῦ ὁποῦ αἱ ῥίζαι συμπλέκονται καὶ συμφύονται μετ' ῥίζας ἄλλου δένδρου, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3, 8. Πρβ. συγκαρκεῖν.

Συνταρρόω, ὦ. Συνταρρόομαι, οὔμαι, ῥῆμα ἐκ τοῦ πρ.

Σύντασις, ἡ (συντείνω), τέντωσις, στενοχωρήσις, πολλὴ τάσις.

Συντάσσω, ττω, μ. ξω, στήνω ὁμοῦ, διατάσσω· ἐξαιρ. τὸν στρατὸν, Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 2 15. συστέλλω καὶ στήνω· συνδέτω, κατασκευάζω, Μέστ. λόγους, τέχναις, ἔργα, Διονύσι. Ἀλ. 2) Μέστ. μετὰ Δοτ. συμφωνῶ, συμβιβάζομαι· καὶ πρὸς τινά· τὸ συνταχθῆν, ἡ συντεταγμένον, ἡ συμφωνία. 3) Μεταγ. συντάσσομαι τινί, ἀποχαιρετῶ, καὶ ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοῦ, Παλλιάδ. Ἐπίγρ. 43.

Συντατέον, δετ. τοῦ συντείνω· ὅθεν καὶ

Συντατικὸς, ἡ, ὁν, τεντόνων, ἐφέλων, συστέλλων, καταπέδων.

Σύνταφος, ὁ, ἡ, συνενταφιασμένος, Πλάτ.

Συνταχύνω, ὁμοῦ ταχ.

Συντάω, Συνήθως,

Συντείνω, τεντόνω, ἐφέλω. Οὐδ. νοητ. ὁδόν, τρέχω. εἰς ἄστν συνέτινε δρόμω, ἐδραμε ταχέως, Πλούτ. 8, σ. 26. αὐξάνομαι. συντείνοντος τοῦ κακοῦ, Πλούτ. Δίων. 45. φέρω εἰς σκοπὸν τινα, ὅθεν ὠφέλω, Ξενοφ. Ἀγητ. 7, 1. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.

Συντεχιζέω, ὁμοῦ τεχ.

Συντεκμαίρομαι, ἐκ πολλῶν διδομένων συμπεραίνω.

Συντέχνισσα, ἡ, κυρά κουμπάρα, Αἰσ. Μυθ. λέξις τῆς συνηθείας.

Συντεκνοποιέω, κ. Συντεκνός, ὁμοῦ γεννῶ τέκνα.

Σύντεκνος, ὁ, ἡ, σύντεκνοι, οἱ, οἱ ὁμοῦ γεννήσαντες τέκνα, πατήρ, κ. μήτηρ, καὶ οἱ Κ. κουμπάροι, μεταγεν.

Συντεκταίνομαι, ὁμοῦ τεκτ. Ἀπολλων. Ρόδ. 1, 1205.

Συντελέθω, ταυτ. συντελέω. 2) ὡς Οὐδ. ἀνήκω ἐν τούτοις, Πίνδ. Πυθ. 9, 100.

Συντέλεια, ἡ (συντελέω), ὅλον ὁμοῦ τὸ συνεισφερόμενον ἀργύριον, ὅλα ὁμοῦ τὰ δόσιμα. 2) ὀπλισμός πολεμικοῦ καραβίου, τὸ ὅποιον ὠπλίζαν ἐξ ἰδίων τῶν 60 πολῖται τῶν Ἀθηῶν (συμμορία ὀνομαζόμενοι)· οἱ 60 οὗτοι ὠνομάζοντο καὶ συντελεῖς. 3) εἰς τὸν Αἰτχ. Ἐπτ. 253. συντέλεια θεῶν, τέλειαι καὶ τέλειαι θεοί, ὅλοι ὁμοῦ οἱ προττάται θεοί· πανήγυρις θεῶν, λέγει ἐφεξῆς· τὴν περιοικίδα συντέλειαν, τὴν ὑποτελῆ καὶ φόρον πληρόνουνσαν γειτονίαν· ὅθεν εἰς Διόδ. Σικ. ἡ συγγένεια, καὶ ὁμοφυλία. 4) τελείωσις, ἐκτέλεσις· ὅθεν α) εἰς τοὺς Γραμμ. ὁ παρακείμενος χρόνος, Αἰμῆτρ. Φαληρ. 214. β) ταυτ. ἐντελέχεια, πραγματικότης, Ὁκελ. Λευκ. Ζ. ἐντελέχεια, κ. ἐντελής.

Συντελείωσις, ἡ (συντελείω), τελείωσις. 2) ὁ παρακ. χρόνος, Γραμμ.

Συντέλεσμα, τὸ, κοινὸς φόρος· Οἱ. Ἐτδρ. 4, 13.

Συντελεστής, ὁ, τελειωτής. 2) ὅς τις πληρόνει δόσιμον, tributarius, Γλωσσ. Στεφ.

Συντελεστικός, ἡ, ὁν, Ἐπίρ. - στικῶς, τέλειος, τελειωμένος, ὁ παρακείμενος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημα. 10-91. 92. 97, τὸ ἐπίρρ. 10, 101.

Συντελεστρία, ἡ πληρόνουςα πόλις φόρους, Πρβ. συντελής.

Συντελευτάω, ὦ, ὁμοῦ τελειόνω· συναποθνήσκω.

Συντελέω, ὦ, μ. έτω (τέλος, σκοπός, πέρας), συντελειόνω, συνεκτελῶ, συγκατορθόνω· ἀγῶνα, ἐορτάζω ἀγῶνα, Πλούτ. 1, σ. 36. : ἐκφορᾶν, ἐνταφιασμένον· νοητ. ὁδόν, Πολύβ. ἐρχομαι, φθάνω ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ. 2) (τέλος, δόσιμον), δίδω ὁμοῦ μετ' ἄλλους τὴν δαπάνην, ἡ πληρόνω φόρους. Εἰς τὰς Ἀθήνας πολίτης ἀνήκων εἰς συμμορίας καὶ πληρόνων ἐλέγετο, ὅτι συντελεῖ· ὅθεν συντελής, ὅς τις ὁμοῦ μετ' ἄλλους ἀνήκει εἰς μίαν συμμορίαν, καὶ πλημύνει συνεισφοράς διὰ τὸν πόλεμον· συντελεῖν εἰς τοὺς νόθους, δηλ. ἀνήκειν εἰς τοὺς νόθους· ὅθεν ἐπὶ πόλει, αἰτνες ὑπόκεινται εἰς ἐξήν διοίκητιν, εἰς Ὁρχομένον συντελεῖ, Θεουκδ. 4, 76. ἀντὶ τοῦ ὁποῦ οἱ Ῥωμαῖοι ἐλεγαν. contribui, contribui. καὶ μετὰ Δοτ. Μάγνητας, κ. Φθιώτας Θετταλοῖς συντελεῖν, Πανστ. ὡς κ. Πλούτ. Ἀρχτ. 34. 3) ἐκ τούτων ἔπονται αἱ σημασίαι, ἀνήκω εἰς τί, χρησιμεύω, συνεισφέρω, ὠφελεῖ, συντείνω· περὶ τῶν συντελῶν μορίων, ἡγουν τῶν ἐνταῦθα ἀνηκόντων, ἀναφερομένων μερῶν, Ἀριστοτ. μορ. ζ. 3, 14.

Συντελής, ὁ, ἡ, ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας· ἡ ὑποτελής, ὑποκείμενος. Ζ. πρ. ἀριθ. 2.

Συντελεχός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς συντελεῖ· τὸ συντελικόν, ὅλοι ὁμοῦ οἱ πληρόνοντες κοινόν φόρον. 2) : χρόνος, ῥῆμα, Γραμ. Πρβ. συντέλεια, κ. συντελείωσις.

Συντέμνω, μ. ερω, Ἰων. Συντάμνω, μ. αμω (Ζ. τὸ ἀπλοῦν), κόπτω, διαιρῶ εἰς μέρη, Πλάτ. Πολιτικ. 5. 2) σμικρύνω, περιορίζω, π. χ. τὰς δαπάνας. 3) κάμνω τί ταχέως, ἢ ἔρχομαι ταχέως, π. χ. τοῦ χρόνου συντάμνοντος, ἐπειδὴ ἐφθάνει ὁ καιρὸς κ. ἀντί ἀναγκάζει, Ἡρόδ. 7, 123. Ζ. συνέχω. - συντάμνων ἀπ' Ἀμπέλου ἐπὶ Καναστραίων ἀκρην, νοητ. ὁδόν, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1103. συντέμνουσι θεῶν βλάβαι τοὺς κακόφρονες, ἀντί συντόμως κατέχουσι· συντεμὼν φράσω, ἀντί συντόμως φράσω.
 Συντερμονέω, ὦ, συνορεύω, μετὰ Δοτ. Πολύβ. ἐκ τοῦ
 Συντέρμων, ονος, ὁ, ἡ (τέρμα), συνορεύων, γείτων, Ἀνάλ.
 Συντέρπω, ὁμοῦ τέρπω.
 Συντεταγμένως, Ἐπίρ. (συντάττω), τακτικῶς, ἡσύχως.
 Συντεταγμένως, Ἐπίρ. (συντείνω), τεινωμένως, σφοδρῶς, ταχέως.
 Συντεταμμένως, Ἐπίρ. (συντέμνω), ταυτ. συντόμως.
 Συντετραίνω. Ζ. συντιτραίνω.
 Σύντευξις, ἡ (συντεύχω), ταυτ. συντυχία, συνάντησις, συν-
 ἔλευσις, συνομιλία, Σουίδ.
 Συντεχνάω, -άζω, ὁμοῦ τεχνικῶς πράττω, συγκαλεῖω (ἀπά-
 την). 2) ἐργάζομαι ὁμοῦ με τοὺς τεχνίτας, Πλούτ. Τιμολ. 10.
 Συντεχνίτης, ὁ, κ. } τὴν αὐτὴν τέχνην μεταχειριζόμενος. Κ.
 Σύντεχνος, } τὸ πρῶτον μόνον χρησίμων.
 Σύντηγμα, τό, τὸ συγχωνευμένον, συγχολημένον. 2) ταυτ.
 σύντηξις.
 Συντηκτικός, ἡ, ὄν, συγχωνεύων, ἐνώνων. 2) διαλύων, ἀ-
 φανίζων.
 Συντήκω, μ. ξω, Ἀόρ. -έτακον, Παθ. -ετάνην, -τακίς, συγχωνεύω, διὰ χωνεύσεως ἐνώνω. Τροπ. : τρέπεται, μία ψυχὴ καὶ μία καρδία γίνονται, Εὐρ. Ὀρ. 793. 2) διαλύω, ἀφανίζω, σμικρύνω, φθείρω διὰ φθίσεως, ὁ Παρακ. ἐχει σημασίαν παθητ. κα-
 κὸς κακῶ συντέθηκε. Τροπ. γυνὴ ἦτις ἀνδρὶ συντέθηκεν, Εὐρ. Λεΐψ.
 Σύντηξις, ἡ, συγχωνεύσις, Θεόφρ. περὶ πυρός. 2) φθορὰ τοῦ σώματος διὰ φθίσεως, ἡ δὲ ἐπιθυμία, Φίλων. 2, σ. 334. Ρ.
 Συντηρέω, ὦ, φυλάττω, κρατῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου. 2) παρατη-
 ρῶ, σκοπεύω, Πλούτ. Μάρκ. 12.
 Συντήρησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Εὐστάθ. Ἐρωτ.
 Συντηρητικός, ἡ, ὄν. ὁ συντηρῶν, ἐπιτήδειος καὶ συντηρῆ.
 Γρηγ. Ναξ.
 Συντίθημι, συνδέτα συγγράματα, σχέδια, δόλους· βάλλω εἰς τὰξιν· ὁμοῦ δίδω, ἢ δίδω εἰς τὴν φροντίδα τινός, Πολύβ. 5, 10. 8, 19. 27. 6, 28, 18. 2) Μέσ. συντίθεμαι, συμφωνῶ, ἀποφασίζω· νοητ. ψῆφον, ὁμοφρονῶ, δίδω καὶ ἐγὼ τὴν ψῆφον μου· συντίθεσθαι θυμῷ, ἢ καὶ χωρὶς τοῦ θυμῷ, Ὀμ. προσέχω, παρατηρῶ, σημειῶ. 3) εἰς τὸν Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 1, 18. συν-
 τίθημι, ταυτ. συμβάλλω, συμπεραίνω, κρίνω. 4) Εἰς Πλούτ.
 Ἀλκιβ. 8, συνδέμενος πρὸς τοὺς ἐταίρους, ἐβαλε στοίχημα Κ. ὡς καὶ τὸ συνδεσις.
 Συντίκτω, ὁμοῦ τίκτω.
 Συντίλλω, μαδῶ, ξερρίζονω, Στρατ. Ἐπίγρ. 13.
 Συντιμάω, ὦ, ὁμοῦ με ἄλλους ἐκτιμῶ· συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ ταύτην τὴν εἰσφορὰν εἰς τὴν συμμορίαν, ταυτ. συνετάξαντο, ἐδιώρι-
 σαν τὸ δόσιμόν μου κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας μου, Δημοσθ. 5) συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σίτον, δηλ. ἀνέβη ἡ τιμὴ του, ἀκρίβαιεν, ὁ Αὐτ. 1285.
 Συντίμησις, ἡ, ἐκτίμησις, τιμὴ, ἀξία, Ο'.
 Συντιμωρέω, ὦ, ὁμοῦ τιμ. συμβοηθῶ. Μέσ. συνεκδικούμαι.
 Συντινάσσω, μ. ξω, ταυτ. συγκαθαίρω, συσσεῖω, Θεόκρ. 22, 90.
 Συντιταίνω, ταυτ. συντείνω, Ἰπποκρ.
 Συντιτραίνω, κ. } (τετραῶ, τράω), τρυτῶ δὲ ὅλον· εἰς τὴν
 Συντετραίνω, } γλῶσσαν ἢ ἀκοὴν συντέτρηται, ἀντί ἡ
 Συντιτράω, μ. ἦσω } τρύπα τῆς ἀκοῆς φθάνει εἰς τὴν γλῶσ-
 σαν, Πλούτ. περὶ ἀδολεσχ. σ. 2.
 Συντιτρώσκω, πληγόνω πολλὰς πληγὰς, ἡ ὁμοῦ πολλοὶ πλη-
 γόνουσι.
 Συντολυτεύω, Νικ. Χρον. προσιμ. ὁμοῦ τολυτεύω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συντομή, ἡ (συντέμνω), ἀποκοπή, ἐλάττωσις, μί· ρυσμός, Δ. Κάσσ.
 Συντομίς, ἡ (συντέμνω), βραχύτης, ὀλιγολογία.
 Συντόμια, τὰ, εἰς τοὺς μεταγ. ὁμοῦ με τὸ καλάμια, ἀποδεί-

ξεις σίτου, Σαλμάς.

Συντομίζω, ταυτ. συντέμνω, Σουίδ.

Σύντομος, ὁ, ἡ (συντέμνω), κομμένος, βραχύς, ὀλίγος -τό-
 μως, Ἐπίρ. Ἀθην. σ. 349.

Συντονέω, ὦ, ἐνδυναμώνω, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 498.

Συντονίς, ἡ, τέντωσις, ἰσχύς, δύναμις, Ἰπποκρ.

Συντονολυδυστί· ἀρμονία, σύμμικτος ἐκ τῆς συντόνου καὶ τῆς
 λυδικῆς, Πλάτ. Πολιτεῖ. 3, 286.

Σύντονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -τόνως, τεινωμένος, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς,
 ταχύς· πορεία, δρόμος κτ. 2) ὁμότονος, ὁμόφωνος, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 118.

Συντονόω, ὦ, σημαίνω, γράφω με τὸν αὐτὸν τόνον, ὀξεῖαν,
 ἢ βαρεῖαν κτ. Ἀπολλων. περὶ συντάξ. σ. 342. Bekk.

Συντορμόω, ὦ, συνάπτω διὰ τόρμων, πασσάλων, Φίλων. Μα-
 θημ. σ. 75.

Συντορυνάω, ὦ, συγχυκῶ με τὴν τορύνην, Ὀριβατ. σ. 223.
 Matthaei.

Συντραγωδέω, ὦ, :τῇ δόξῃ τοῦ πάθους, κατὰ τὴν κοινὴν γνώ-
 μην τῆς δυστυχίας παριστάνω τραγικῶς, Πλούτ.

Συντραπέζος, ὁ, ἡ, ὁμετραπέζος.

Συντραυλίζω, ὁμοῦ τραυλ.

Συντράω· Ζ. συντιτράω.

Σύντρεϊς, οἱ, αἱ, Σύντρια, τὰ. πάντοτε τρεῖς, ἀπὸ τρεῖς τρεῖς,
 τρεῖς ὁμοῦ.

Σύντρέπω, ὁμοῦ τρ. Ἰάμβλ. Μυστηρ. 6. 4, Μέσ. συννικῶ,
 Διόδ. 15, 17.

Σύντρέφω, μ. -τρέφω, ὁμοῦ τρέφω, ἀνατρέφω· ὅθεν σύντρο-
 φος, συνδρεμμένος, ἢ συναναδρεμμένος, συνήθης, φίλος. 2)
 συμπήγη, συνίστημι. 3) γεννῶ, αὐξάνω ζωικὸν σῶμα, Πλάτ.
 Φαίδ. 45.

Συντρέχω, μ. συντρέξω, κ. συνδραμοῦμαι, Ἀόρ. συνέδραμον.
 τρέχω ὁμοῦ με πολλοὺς τόσους τρέφεσθαι, ὡς αἱ τρίχες ἀπὸ τοῦ
 πύρ, Ξενοφ. Κυν. 10, 17. 2) συνέρχομαι, συναπαντῶ, προταρ-
 μόζομαι, μετὰ Δοτ. ἢ πρὸς τι. 3) συμβιβάζομαι, συμφωνῶ, ἐ-
 νόνομαι· εἰς τωῦτό αἱ γινώμαι, Ἡρόδ. οὐ συντρέχει τοῖς ἐγκαλουμέ-
 νοις, ἀλλ' ἀρνείται παντάπασι, δὲν ὁμολογεῖ, Λιβάν· συντρέ-
 χειν τοῖς κριταῖς, ἐπὶ τῶν διαφορομένων, οἵτινες ἐκλέγουσι τοὺς
 κριτὰς τῶν, καὶ ἐνόνονται μ' αὐτούς.

Σύντρησις, ἡ (συντράω), τὸ τρυπᾶν καὶ συνάπτειν διὰ κοινῆς
 τρύπας, δίοδος· τῶν μυκτῆρων εἰς τὸ στόμα, Ἀριστοτ.

Σύντρητος, ὁ, ἡ, διατρυπημένος, καὶ διὰ τῆς τρύπας συν-
 ημμένος.

Συντριαινόω, ὦ, συνταράσσω, κομματιάζω με τὴν τρίαιναν,
 Εὐρ. Ἡρακλ. 946.

Συντριβή, ἡ, ταυτ. σύντριψις, Ο'.

Συντριβής, ὁ, ἡ, ταυτ. σύντριψ, Ἡσύχ.

Συντρίβω, μ. ψω, τρίβω ὁμοῦ, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ πυρεῖα,
 διὰ τὰ ἐκβάλλω πῦρ· κομματιάζω με τριβὴν ἢ κοπάνισμα, κο-
 πανίζω, στουμπῶ, Πλούτ. Ἀλέξ. 81. ὀέρω, ἐυλίξω. Παθ. συν-
 τριβεσθαι, ἐπὶ στενοχωρίας καὶ λύπης τῆς ψυχῆς. συγκρούομαι,
 ἐπὶ ἐχθρῶν· ποῦ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα, καὶ ποῦ δυσχεραίνεται;
 ποῦ συγκρούεται τὸ πρᾶγμα, καὶ ποῦ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἐχθρας;
 Κ. συντρίβω, θραύω εἰς μικρὰ μέρη.

Συντριηραρχέω, ὦ, ῥῆμα. τοῦ

Συντριηραρχος, ὁ ὁμοῦ, μετ' ἄλλου τριηραρχος.

Σύντριμμα, τό, τὸ συντριμμένον, τσακισμένον, τρίμμα, μι-
 κρότατον κομματί· ἀμάρτημα· λύπη ψυχῆς.

Συντριμμός, ὁ, κ. Σύντριψις, ἡ (συντρίβω), οὐσιαστ. τοῦ
 συντρίβω.

Σύντριψ, ἱβος, ὁ, ὁ συντρίβων, κοπανίζων, Ὀμ. Ἐπίγ.

Συντροφία, ἡ, ἡ ὁμοῦ με ἄλλον θρέψις, ἢ ἀνάθρεψις· συνα-
 νατροφή· Κ. ἡ, ἐμπορικὴ κοινωνία ἢ ἐταιρία.

Σύντροφος, ὁ, ἡ (συντρέφω), συνδρεμμένος, συναναδρεμμένος·
 συναναστρεφόμενος. συνδεμένος διὰ συνηθείας· τῇ Ἑλλάδι σύν-
 τροφος πενήν, Ἡρόδ. 7, 102. καὶ ἐπομ. συνήθης καὶ φ'λος, Σοφ.
 Φιλ. 171. Περβ. σύννομος· Κ. ἐταῖρος εἰς τὸ ἐμπόριον.

Συντροχάζω. κ. } μ. ἀσῶ, ταυτ. συντρέχω. Μελέαγρ.

Συντροχάω,

Συντρογάω, ὦ, ὁμοῦ τρυγῶ, Γεωπ.

Συντροφάω, ὦ, ὁμοῦ τρυφῶ.

Συντρῶσχω· Ζ. συντιτρώσκω.
 Συντυγχάνω, -τύχω, -τεύχω, μ. τεύξω, ομαι, συναπαντῶ, ἐνταμόνῳ, ὁμιλῶ, συνομιλῶ· ὁ συντυχῶν, ὡς τυχῶν, ὅστις ἀν τύχη, πᾶσις χωρὶς ἐξαίρετιν· κοινός, ποταπός, οὐδαμινός.
 Συντυμβωρύχέω, ὦ, ὁμοῦ τυμβ. Λουκιαν.
 Συντυπόω, οὔμαι, π. χ. τὰς ψυχὰς τοῖς παροῦσι, κάμνω τὴν ἐντύπωσιν τῶν παρόντων πραγμάτων εἰς ἑμαυτὸν, Συμπλίκιος εἰς Ἐπίκτ. σ. 263. Πρβ. προτυπόω.
 Συντυραννέω, ὦ, ὁμοῦ τυρανν.
 Συντυραννοκτονέω, ὦ, ὁμοῦ τυρανν. Λουκιαν.
 Συντύραννος, ὁ, ἡ, ὁμοῦ τυραννῶν.
 Συντυρόω, ὦ, Τροπ. ταυτ. συγκακάω.
 Συντυχήα, ἡ, (συντυχέω), συνέντευξις, ἐντάμωσις, Σόλων ἐλεγ. 5, 2) συμβεβηκός, περιττατικός, Πλούτ. Ἀλέξ. 20, 3) εἰς τοὺς μεταγ. συνέλευσις· γνωριμία, συνομιλία· ὅθεν εἰς τοὺς Ἑκκλ. Συγγ. Συντυχικός, κ. Ἐπίρ. κῶς, ταυτ. τυχηρός, καὶ Κατὰ τύχην. Κ. συντυχία, χυδ. συντυχία ἀντὶ συνδιαλέξεως, συνομιλία, καὶ ῥῆμα Συντυχαίνω, ταυτ. λέγω, καὶ συνδιαλέγομαι.
 Συντυχήος, Ἰδ. τὸ πρ.
 Συνυγραίνομαι, συμβρέχομαι, Γαλην.
 Συνυθλέω, ὦ, συμφλυαῶ, Λουκιαν. Λεξιφ. 14.
 Συνυλακτέω, ὦ, ὁμοῦ ὑλακτῶ.
 Συνυμεναϊόω, ὦ, συμφάλλω τὸν ὑμέναιον, Πλούτ. Γαμικ. παρχ.
 Συνυμένω, ὦ, συμφάλλω. 2) ἐπάδω.
 Συνυπαίγω, συνυποτάσσω. Σχολ. Σοφοκ. Ἡλ. 147.
 Συνυπακούω, ὁμοῦ ὑπακ. ἡ ἀπλῶς ὑπακ. Πολύβ. 2) συνυπονοῶ, Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 178.
 Συνυπαρκτός, ὁ, ἡ, συνυπάρχων.
 Συνυπαρξίς, ἡ, οὗσ. τοῦ πρ. Ἑκκ. Συγγ.
 Συνυπαρχός, ὁ, ὁ ὁμοῦ ὑπαρχος· Καθ. συνδιοικητής, εἰς τοὺς Ῥώμ.
 Συνυπαρχός, ὁμοῦ ὑπάρχω.
 Συνυπατεύω, εἶμαι συνυπατος.
 Συνυπεκφαίνω, (σύν, ὑπό, ἐκφαίνω)· Πλούτ. Ἀντων. 8. 83. συνυπεξεφαίνετο τοῖς κινήματι, δηλ. ὁμοῦ μετὰ τὰ κινήματα ἐφανερύνετο ἡρέμα κττ.
 Συνυπειμι, εἶμαι μεταξὺ ἄλλων παρῶν.
 Συνυπερβάλλω, ὁμοῦ ὑπερβ.
 Συνυπηρετέω, ὦ, ὁποῦ ὑπηρετ.
 Συνυποβάλλω, ὁμοῦ ὑποβ.
 Συνυποδείκνυμι, κ. -δείκνυω, ὁμοῦ ὑποδ.
 Συνυποδύομαι, συμβυθίζομαι· Τροπ. συνεπιχειρῶ.
 Συνυπήχεω, ὦ, συνηχῶ, συνθορυβῶ, Ἱμέρ. λόγ. 18, 4.
 Συνυποζεύγνυμι, συνυποτάσσω εἰς τὸν ζυγόν, Ἀθήν.
 Συνυποκορίζομαι, ὁμοῦ ὑποκορίζομαι, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συνυποκρίνομαι, ὁμοῦ ὑποκρ.
 Συνυπολαμβάνω, συνυποδέχομαι, συνυπεραπτόμαι.
 Συνυπονοέω, ὦ, ὁμοῦ νοῶ ὑποκάτω, εἰς τί· ἡ εἰκάζω, συμπεριχίνω.
 Συνυποπίπτω, ὁμοῦ ὑποπίπτω.
 Συνυποπτέω, ταυτ. ὑποπτέω, Πολύβ. 14. 4.
 Συνυπόπτωσις, ἡ, τὸ συνυπονεῖσθαι, συνυπεξακούεσθαι, Σέξτ. Ἑμπ. πρὸς, Μαθημ. 8, 174.
 Συνυπόσταστας, ὁ, ἡ, Ἑκκ. Συγγ.
 Συνυποστέλλω, ὅθεν συνυποσταλῆς ὑπὸ τειχίον, Μάξιμ. Τύρ. 21, 10. ἀντὶ τοῦ Πλατωνικοῦ, Ἐπὶ τειχίον ὑποστῆς· 2) συντέμνω, συμβραχύνω, Σέξτ. Ἑμπειρ. πρὸς Μαθημ. 9, 262.
 Συνυποτίθεμαι, συνυποθέτω.
 Συνυπουργέω, ὦ, σενυπηρετῶ, Λουκιαν.
 Συνυποφέρω, συνυποτάττω, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1.
 Συνυποφύομαι, ὁμοῦ ὑποφύομαι, γίνομαι ὑποκάτωθεν, Πλούτ. 8, σ. 191.
 Συνυποχωρέω, ὁμοῦ ὑποχ.
 Συνυφαίνω, -υφάω, ὑφαίνω εἰς ἓν. Μεταφ. συνάπτω, κατορθώνω κτλ.
 Συνύφανσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συνύφασμα, τὸ, ὕφασμα.
 Συνύφειαι, αἱ (συνυφής), τὰ συνημμένα μέρη τοῦ κηρίου τῶν μελισσῶν, τὰ ὅποια ὀνομάζονται καὶ ἱστοὶ συνυφείς, Ἀριστοτ. Ἰστ. 8, 9, 40.
 Συνύφη, ἡ, ταυτ. συνύφασμα. 2) ἀντὶ ἐφυφή, κρόκη, στημόνιον, Πλάτ. Νόμ.

Συνυφής, ἑός, ὁ, συνυφασμένος, ἡνωμένος διὰ ὑφάντεως.
 Συνυφίσταμαι, συνυπάρχω. 2) συνεπιχειρῶ, Πολύβ. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
 Συνωδέω, ὦ, ῥῆμα. τοῦ
 Συνωδῆ, ἡ, κ. } ὁμοφωνία, τὸ συμφάλλειν, συνάδειν.
 Συνωδέα, ἡ, }
 Συνωδίνω, ὁμοῦ ὠδίνω· Καθ. συλλυποῦμαι, Εὐρ. Ἑλέν. 732.
 Συνωδός, ὁ, ἡ, συνάδων. Μεταφ. ὁμόγνωμος.
 Συνωθέω, κ. -άθω, ὁμοῦ ὠθ.
 Συνώθησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συνώμεθα· ὅφρα σ. ἀμφὶ γάμῳ, Ἰλ. ν, 381. διὰ νὰ κάμωμεν συνθήκας περὶ γάμου. Ζ. συνήμι.
 Συνωμία, ἡ (ὥμος), ἡ συναρμογή τῶν ὥμων· ὁ τόπος, ὅπου γίνεσθαι, Ἱππιατρ. σ. 262. Εἰς τὸν Ξενοφ. Ἱππικ. 1, 11. καὶ ἀκρωμία. 2) εἰς τοὺς ἵππους, ἡ ἐξάρθρωσις τῶν ὥμων· κ. συνωμίας, Ἱππιατρ.
 Συνωμοσία, ἡ (συνόμνημι), ἔνωσις διὰ ὅρκου, συμμαχία κατατινός δι' ὅρκου βεβαιωμένη.
 Συνωμόσιον, τὸ, ὁ εἰς τὴν συνωμοσ. γινόμενος λόγος, Διονύσ. Ἀλικαρν. Ἀρχ. 1, 31.
 Συνωμότης, ὁ, -ωμότις, ἡ, ὅστις ἐσυμφώνησε μετ' ἄλλους ἐνόρκως.
 Συνωμοτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -μοτικῶς, ἀνήκων εἰς συνωμότητα.
 Συνωμοτός, ὁ, ἡ, ἡνωμένος δι' ὅρκου. τὸ ξυνώμοτον ἐκλιπεῖν, ἀντὶ τὴν συνωμοσίαν παραβῆναι.
 Συνωνέομαι, οὔμαι, ὁμοῦ ἀγοράζω, συναγοράζω.
 Συνωνυμία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Συνώνυμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -νύμως (ὄνομα, αἰολ. ὄνυμα), τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων. 2) τὴν αὐτὴν σημασίαν.
 Συνωριστής, οὗ, ὁ (συνωρίς, -ρίζω), ὅστις ὑπάγει ἐπὶ ἀμάξης μετ' ὄνα ζῶα ἐξευγμένης. Λουκιαν. 4, σ. 133.
 Συνωρίζω (συνωρίς), ζευγνύω ὁμοῦ ἵππους, Αἴλιαν. Ἰδιότ. 8. 15 24, ξυνωρίζου χεῖρα, δός μοι τὴν χεῖρα σου, Εὐρ. Βάκχ. 108.
 Συνωριεύομαι, κ. Συνωρίζω, -ομαι, ὑπάγω ἐφ' ἀμάξης μετ' ὄνα ἵππους ζευγμένης, Ἀριστοφ. Νεφ. 15. ἐκ τῶν
 Συνωρίς, ἱδός, ἡ, (σύν, ἄρω), ζεύγος ἵππων, βοῶν κτλ. 2) Μεταφ. δυνάς τέκνων, φίλων κτ. ζευγὰρι Κ. ποδῶν ξυνωρίς, δεσμῶν. ταυτ. τοῦ συνάρορος, ὡς τετράρορος, τέτρωρος, ὅχι ἐκ τοῦ αἰέρω· Ζ. παρήρορος,
 Συνώσις, ἡ (συνώσω), σύνθλιψις, στρίμωξις Κ.
 Συνωφέλω, ὦ.
 Συνωχάδον, Ἐπίρ. ταυτ. συνεχές κ. συνεχῶς, Ἡσιόδ. Θεογ. 690.
 Συνέω· Ζ. συνέω.
 Συοβαύβαλος, ὁ, κ. } σταῦλος χοίρων, Ἡσύχ. Φώτ.
 Συόβαυρος, }
 Συοβοιωτικός, ἡ, ὄν, τρέφων χοίρους, μετὰ παιδιὰν εἰς τὸ Βειωτία ὦς, Κρατ. Λεῖψ.
 Συοδὴλητος, ὁ, ἡ (δηλέω, σῶς), βλαμμένος, φονευμένος ἀπὸ χοίρων, Ἀγλαῖος Βυζάντ.
 Συοθήρας, ὁ, χοιροκυνήγος, Φιλοστρ. εἰκόν. 2, 17.
 Συοκτασία, Μελέαγρ. κ.
 Συοκτονία, ἡ, Διονύτ. Περικλ. 853. φόνος τῶν χοίρων. ἐκ τῶν
 Συοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω), φονεὺς χοίρων, Καλλίμ.
 Σύομαι· Ζ. σύω.
 Συοτρόφος, ὁ, ἡ, τρέφων χοίρους.
 Συοφόντης, ὁ, κ. -φόντις, ἡ (φένω), φονεὺς χοίρων, Ἀνδολ.
 Συοφορβέω, ὦ, τρέφω, βόσκω χοίρους.
 Συοφόρβιον, τὸ, ἀγέλη χοίρων.
 Συοφορβός, ὁ (φορβή), εἰς τὸν Ὀμ. συφορβός, χοιροβοσκός.
 Σύρα, ἡ, ταυτ. σιτύρα.
 Σύρα, ἡ, ταυτ. Σύρος, ὁ, μία τῶν κυκλάδων νήσων.
 Σύρα, δηλ. τοῦ Σύρος, ὁ, ἀντὶ Συρία, γυνή ἐκ τῆς Συρίας, Θεόκρ. 2) Ὀν. κύριον.
 Σύρα, ἡ Σύρη, ἡ, ταυτ. πληθός, ταυτ. σύρβη· ὅθεν πανσυρεῖ, ἡ Πανσυρεῖ.
 Συράχοσαι, οὔται, οὐται, αἱ, πόλεις τῆς Σικελίας· καὶ ἐνικ. Συράκοστα.

Συρακόσιος, κ. Συρηκόσιος, ἰα, ἰον, ὁ ἐκ τῶν Συρακουσῶν
 Σύρβα, Ἐπίρ. Ζ. τύρβα, καὶ τὸ ἐφ.
 Σύρβη, ταυτ. τύρβη, σωρός, θόρυβος. Ἐπίρ. σύρβα κ. τύρβα,
 μεταθ. σύβρα, συγκεχυμένως, ἀνακατωμένα. Ἐκ τοῦ σύρω, ταυτ.
 σύρμα, συρμός, κ. σύρην, σύρφαξ.

Συρβηνεύς, κ. } (σύρβη), θορυβώδης, συγκεχυμένος.
 Συρβηνός, ὁ, }

Σύργαστρος, κ. } Ἀλκίφρ. 3, ἐπιστ. 19. ἀντί συρόγαστρος, ὁ
 Σύργαστρωρ, ὁ, } τὴν κοιλίαν κατὰ γῆς σύρων, ὡς σκώληξ,
 ἢ ὄφις. ὅθεν, ὄφης Δωσιᾶδ. βωμ. 2. 2) Τροπ. κοινὸς ἀνδρῶν.
 ἐργάτης, μισθοφόρος. γράφεται κ. συογαστρωρ. δηλ. χεῖρου κοι-
 λίαν ἔχων, σχημ. κατὰ τὸ χειρογαστρωρ.

Σύρδην, Ἐπίρ. (σύρω), συρτά, βιαίως. 2) μὲ μακρὰ ἐνδύματα,
 Αἰσχύλ.

Συρία, ἰη, ἦ. ἡ χώρα τῶν Σύρων. κυρίως, δηλ. τοῦ Σύριος,
 ἰα, ἰον.

Συριγγίαις, ὁ (σύριγξ) : κάλαμος, διόλου κοῖλος.

Συριγγιον, τό, ὑποκ. τοῦ σύριγξ ἀριθ. 2, καὶ 3, δ.

Συριγγοτόμος, ὁ, ἦ, : σπαθίον, μάχαιρα διὰ τῆς ὁποίας ἐτε-
 μναν τὴν σύριγγα ἀριθ. 3, δ. Παυλ. Αἰγιν, 6, 78.

Συριγγόω, ὦ, κάμνω σύριγγα. δηλ. κοῖλον διατρυπημένον. Πα-
 θητ. γίνεσθαι σύριγξ (φίστουλα). Οὐδ. διὰ τοῦ ὁπτιέου σετυρίγ-
 κωκε, διαβαίνει ὡς διὰ σύριγγος δι' ὅλου, Ἰπποκρ.

Συριγγώδης, ὁ, ἦ, ἔχων σύριγγας. κοιλώματα. ἢ φίστουλαν.

Σύριγμα, τό (συρίζω), τόνος, ἦχος σύριγγος. κ. σούρις-
 μα Η.

Συριγματώδης ἦχος, Κασσ. Ποβλ. 82, ἦχος μὲ συριγμόν.

Συριγμός, ὁ, τὸ συρίζειν : κάλων, ὁ ἦχος τῶν ξετυλιγομένων
 σχοινίων ἀπὸ τοῦ τροχού. ἦχος τῆς σύριγγος. τὸ διὰ τοῦ στό-
 ματος σύρισμα, Η. σούρισμα. 2) τὸ βόύσμα τῶν αὐτίων, Ἀ-
 λέξ. Τραλλ. 3, σ. 171.

Σύριγξ, ἰγος, ἦ (συρίσσω), Συνήθ. αὐλός (φλοῦρα) τῶν βο-
 σκῶν, Ὀμ. 2) πᾶς αὐλός, ἰδίως. τὸ στόμιον τοῦ αὐλοῦ. καὶ συν-
 εκδ. ἀντί-συριγμός, Πλάτ. Νόμ. 3, σ. 700, 3) πᾶν κοῖλον, καὶ δια-
 τρυπημένον σῶμα. α) φλέψ, κ. ἡ ἐκρυστικ τοῦ αἵματος, ὡς αὐ-
 λός, Σοφοκ. Αἴας. β) ἄξων τροχοῦ, Αἰσχ. Ἰκ. γ) διόρυξ τῆς γῆς. δ)
 κοῖλον πρῆγμα, φίστουλα χυδ. ε) σκεπασμένη γαλλερία μεταξὺ
 δύο οἰκοδομημάτων. 5) ἀντί θορακοθήκη, Ἰλ. τ, 387. 5) οἱ ὑ-
 πόγειοι τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰς Θήβας. Αἰλιαν.
 Ἰδιότ. ζ, 6, 43. Μάρκελλ. 22, 15.

Συρίζω, μ. ξω, ταυτ. συρίττω.

Συρίζω, ὁμιλῶ, καὶ προτφέρωμαι ὡς ἂν Σύρος.

Συρίη, ἦ, Ἰων. ἀντί Συρία, Σύρα, Σύρος, Ὀδυσ. ο, 402.

Συριηγενής, ἑός, ὁ, ἦ, γεννημένος εἰς τὴν Συρίαν.

Συρίκος, ἦ, ὄν, ἀνήκων εἰς Σύρον.

Συρικτής, ὄν, ἀντί συριττής, Θεοκρ.

Σύριος, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τὴν νῆτον Σύρον.

Σύριος, ἰα, ἰον (Σύρος) ταυτ. συρικός, ἐκ τῆς Συρίας. ὁ γλῶ-
 σσος σύριον, ταυτ. Σύρου, Αἰσχύλ. Ἀγαμ.

Συρίσσω, Δωρ. ἀντί συρίζω, συρίττω.

Σύρισμα, τό, ταυτ. σύριγμα, συριγμός.

Συρισμός, ὁ, ταυτ. συριγμός.

Συρίσσω, ταυτ. συρίττω.

Συριστής, οὗ, ὁ, ὅστις συρίζει, αὐλεῖ. 1) ὁ ἄρρην γερνός
 διὰ τὴν φωνὴν του, Ἡσύχ. Πρβ. σάλπιγξ.

Συριστή, Ἐπίρ. μὲ συριακὴν γλῶσσαν, ἢ ὡς ἂν οἱ Σύροι.

Συρίττω, μ. ξω, Η. σσυρίζω μὲ τὸ στόμα, λαλῶ τὴν σύριγγα,
 τὸν αὐλόν. [Ἐκ τοῦ σύρω, ἐπειδὴ τὸ συρίζειν συνίσταται ἀπὸ μα-
 κρόν τινα καὶ συρμένον τόνον].

Συρίχος, ὁ, ταυτ. ὑρρίσχος, Ἀθήν. 3, σ. 76. ἐξ Ἀλέξιδος.

Συρχάξω, ἢ Συρκίω, Αἰολ. ἀντί σαρχάξω, ὡς σύρξ ἀντί σάρξ.

Σύρμα, τό (σύρω), τὸ συρόμενον, ὡς μακρὸν γυναικεῖον ἢ
 θραυκὸν φόρεμα. πλοκάμων, μακρὰ καὶ συρομένη κόμη, Ἀνάλ.
 2, σ. 87. 2) ὁ, τι συστρέφεται, σύρεται, ρίπτεται, σπρεύεται,
 ὡς σύρτις, σωρευμένος ἄμμος, ἀκαθαρσία, κοινοτός, λάσπη,
 κόπρος. ἄχυρα, ὡς σύρφοι, κ. συρφετός, Ἡράκλειτ. παρ' Ἀρι-
 στοτ. Ἠθικ. 10, 5. 2) ἀντί συρμός, Μουσ. τὸ στρυφνοῦρισμα
 τῶν τόνων, Πτολεμ. ἄρμεν. 2, 12. Η. πᾶν μεταλλικὸν νῆμα,
 ἐξαιρέτως, χρυσοῦ, ἢ ἀργύρου.

Συρμαία, -αῖη, ἦ, δηλ. τοῦ συρμαῖος (ἐκ τοῦ συρμός), ἐμετός,
 Νίκανδρ. Ἀλεξ. 256. κυρίως, καθαρτικὸν τῆς κοιλίας ἱατρικόν.
 οἱ Αἰγύπτιοι ἐμεταχειρίζοντο τὸν ζωμόν τῶν ῥαφανίδων μὲ ἀλμύ-
 ραν, καὶ τοῦτο ὀνομάζει ὁ Ἡρόδ. συρμαῖην, 2, 72, 88, 125.
 καὶ ὁ Ἀριστοφ. Θεσμ. 864. ὀνομάζει ἐκ τούτου τοὺς Αἰγυ-
 πτίους μελανοσυρμαῖον λαόν. ὅθεν συρμαῖαν βλέπειν, Ἀριστοφ.
 ὅστις φαίνεται, ὅτι ἔχει κλίσιν εἰς ἐμετόν. 2) ποτόν τι ἢ φαγη-
 τόν, βραβεῖον ὁμωνύμου ἀγῶνος εἰς τοὺς Λακεδαιμ. Ἡσύχ. ὅθεν

Συρμαίξω, μεταχειρίζομαι καθάρσιον.

Συρμαῖσμός, ὁ, ἡ τούτου χρῆσις.

Συρμαῖοπώλης, ὁ, ὁ πωλὼν βοτάνας, ἢ λάχανα, Πολυδ.

Συρματίς, ἰδος, ἦ (σύρμα), σάρωτρον. φουκάλιον. Η. Ἡσύχ.

Συρμαίς, ἄδος, ἦ, ταυτ. σύρμα, ἢ συρφετός, Ἀνάλ.

Συρματίτης, ὁ, -τίτης, ἦ, : κόπρος, ἢ ἐκ τῶν σκοπιδίων,
 Θεοφρ.

Συρμεύομαι, (συρμός), ἀδιακρίτως λαλεῖν καὶ κυχᾶσθαι,
 Ἡσύχ.

Συρμιστής, ὁ, ξυλοπώλης, Ἡσύχ.

Συρμός, ὁ (σύρω), : ἀνέμων, χαλάξης, πνοή ἀνέμου σύρουσα
 καὶ στρέφουσα τὴν χάλαξαν, τὰ κύματα κτ. Ἀνάλ. Αἰσχίν. διὰλ.
 3, 17. 2) ἔλξις, σύρτις, βιασμός, Διόδ. 14, 28. 3) τὸ σύ-
 ρεσθαι ἐπὶ κοιλίαν, ὡς οἱ σκώληκες, Νίκανδρ. Ἀλ. 256. 4) εἰς
 τὴν Μουσ. ταυτ. σύρμα ἀριθ. 3. 5) Ζ. συρμαία.

Σύρξ, ἦ, Αἰολ. ταυτ. σάρξ.

Σύρια, ἦ, Ὀν. κύριον.

Συρομένως, Ἐπίρ. (σύρω), ταυτ. σύρην.

Συροπέρδιξ, κοκ, ὁ, πέρδιξ Συρίας, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ.

Σύρος, ὁ, ἀντί Σύρα, ἦ, μία τῶν κυκλάδων νήσων. κ. Συρίη,
 Ὀδυσ.

Σύρος, ὁ, ὁ ἐκ τῆς Συρίας, Σύρα, ἦ, τὸ δηλ.

Συροφονίει, ὁ, -φονίστα, ἦ, κάτοικος τῆς Συροφονίης.

Σύρράγω, δίδει χρ. εἰς τὸ συρρήνυμι.

Συρράδιουργέω, ὦ, ὁμοῦ μετατίνος ῥαδιουργ.

Συρράδαγέω, ὦ, μετὰ θορύβου τσακίζω, καὶ τρώω, Νίκανδρ.
 Θηρ. 94.

Σύρραξις, ἦ, ταυτ. συρρήξις.

Συρράπτω, μ. φω, ῥάπτω τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο, ἐμβαλόω.
 Τροπ. κάμνω δόλους καὶ παιουργίας. : τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων,
 ἐμφράσσω, Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 72. Πρβ. ὁλόσχοις κ. ἀπορ-
 ῥάπτω.

Συρράσσω, -άττω, μ. ξω, ταυτ. συρρήνυμι.

Συρράφεις, ὁ, ὅστις συρράπτει. Τροπ. συνδέεται, ἐφευρίσκει
 δόλους, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 942.

Συρράφη, ἦ, τὸ συρράπτειν, ἐξαιρ. ἐπὶ δόλου καὶ ἀπάτης.

Συρρέμβομαι, ὁμοῦ ρέμβομαι, τὸ ἐπ. Ζ.

Συρρέπω, ὁμοῦ ρέπω, τὸ ἐπ. Ζ.

Συρρέυσσις, ἦ, τὸ συρρέειν.

Συρρέω, -ρεύω, μ. εἰσω, ὁμοῦ ρέω.

Συρρήγμα, τό, σύγκρουσμα. Ζ. τὸ ἐφ.

Συρρήγνυμι, Συρρήγνυω, Συνήθ. ἐνεστώς ἀντί συρρήγω,
 -ρήσσω, ἐκ τοῦ ὁποίου Μέλ. συρρήξω, Παρακ. συνέρρωγα (ἐκ
 τοῦ συρρώσσω, -ρώγω), Ἀορ. παθ. συνέρρωγα (ἐκ τοῦ συρράττω,
 ῥάγω). Καθ. συγκρούω, συνωδῶ, συμβάλλω, Ἐνεργ. καὶ Οὐδέτ.
 τὸ δεύτερον μάλ. εἰς τὸν παρακείμενον κ. ὑπερτυνελικόν τοῦ
 Ἐνεργ. καὶ εἰς τὸ Παθητ. 2) μετὰ Δοτ. συνέρχομαι, συγκροτῶ
 μάχην, Πλούτ. Γαλλ. 6. ἀντί τοῦ ὁποίου ὁ Πολύβ. λέγει καὶ
 συνερθεῖν τι, ἢ πρὸς τινα. ὅθεν τὰ οὐσιαστ. συρρήγμα,
 συρρήξις, συρράξις (καὶ μετὰ τοῦ ὅπλων, φάλαγγος κτλ.), συμ-
 βολή, προσβολή, κτύπημα, ἐπὶ μάχης. 3) πόλεμος συνέρροη,
 συνερράγη, Δίων. Κάσ. ἐξέσπαται, ἔγειναι πόλ. καὶ Ἐνεργ. προ-
 ξενεῖ, φέρει, κάμνει. π. χ. τὸν πόλεμον φιληδονία, τὸν δὲ
 πλεονεξία συρρήγνυσι, Πλούτ. 10, σ. 338. 4) ἐπὶ βιαιάς συν-
 αντήσεως μεγάλων ρευμάτων, π. χ. εἰς ἓνα τόπον συρράτ-
 τόντων. 5) ἐπὶ θορύβου, καὶ κραυγῆς, π. χ. κραυγὴ συνερρή-
 γνυτο πανταχόθεν ἄσχημος, Πλούτ. Ἀρατ. 21. ὡς καὶ εἰς τὸ σ-
 πλοῦν, Φωνήν, κλαυθμόν ῥήσσει κτλ.

Συρρήξις, ἦ, κ. Συρράξις. Ζ. πρ.

Συρρίξομαι, οὐμαι, ὁμοῦ ρίξιομαι, Λουκιαν. Ἀληθ. Ἰστ.
 § 8.

Συρρίξος, ὁ, ἡ (ρίξα), συμπλεγμένος κατὰ τὰς ρίξας.

Συρρίπτω, ὁμοῦ ρίπτω.
 Συρρίον, κ. } (συρρέω), τὸ συρρέειν, Στράβ. κ. Ἀιλιαν.
 Συρρίοια, ἡ } Ἰδιότ. ζ.
 Συρρίοις, συναιρ. συρρίους, ὁ, ἡ, συρρίων, Πολύβ. 10, 10.
 Συρρίουσιν, ἡ, ταυτ. συρρίουσιν, κ. συρρίον.
 Συρρίωννυμι, -ρίωννύω· -ρίώω, Νομ. ταυτ. συρρίώσω, εἰς
 Ἡράκλ. Ἀλληγορ. 52, ὅπου κεῖται Συνέρριωγεν.
 Συρρίώσω, -ρίώω, ταυτ. συρρίήσω, συρρίήνυμι κτλ.
 Σύρσις, ἡ (σύρω), ταυτ. συρμός, Γλωσσ. Στεφ.
 Σύρτης, ὁ (σύρω), σχοινίον, μετὰ τὸ ὅποιον σύρουσι. Πρβ. ρυ-
 τήρ. 2) εἰς τὴν Μηχανικ. τροχὰς τις, εἰς τὸν ὅποιον τρέχει σχοι-
 νίον, Μαθημ. Παλ. σ. 47. Κ. α) ὁ ξύλινος μοχλός, ὅστις
 συρόμενος ἀσφαλίζει τὰ δύο κανάτια τῆς θύρας. β) τὸ σίδηρον
 τῆς κλειδαῖας, τὸ ὅποιον κλείει τὴν θύραν.
 Σύρτις, ἡ (σύρω), ἄμμος συσπρεσμένη εἰς τὴν θάλασ-
 σαν· καὶ εἰς τὴν ξηράν, τὸν ὅποιον συσπρείνει ὁ ἄνεμος.
 Συρτός, ἡ, ὄν, συρμένος· φουκαλεμένος· Κ. συρτός χορός,
 ἡ μόνον συρτός, εἰς τὸν ὅποιον χορεύουσι πολλοὶ πιανόμενοι τὰς
 χεῖρας ἀλλήλων· ὅταν χορεύωσι καθεὶς χωριστὰ, λέγεται συγ-
 καδιστός· Ζ. σύρω.
 Σύρφαξ, ὁ (σύρω), ταυτ. συρφετός, Ἀριστοφ. 2) Ἐπίθ. ταυτ.
 συρφετώδης. Δουκιαν. 5. σ. 182.
 Συρφετός, ὁ (σύρω), ὁ, τι σύρει ὁ ἄνεμος, κονιορτός, κόπρος,
 ἄχυρα, Ἡσιόδ. Ἔργ. 606. πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀτάκτως συσπρεσμένον.
 2) τὸ κοινὸν πλῆθος τῶν ἀνθρώπων· Πρβ. σύγκλητος· καὶ ἀνθρω-
 πος κοινός καὶ ἀχρεῖος· οὐ κομψός, ἀλλὰ συρφετός, Πλάτ.
 Ζ. σύρβη.
 Συρφετώδης, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸν συρφετὸν ἀρίθ. 1. κ. 2.
 Σύρφος, τὸ, ταυτ. σύρματα κ. συρφετός, Ἡσύχ. 2) Σύρφος, ἡ, ἀντὶ
 σέρφος.
 Σύρω, Κ. σύρνω, μετὰ βίαν μεταχειρίζομαι τινά· φιλοκαλῶ,
 σκουπίζω· αὐξέσθαι κ. ἐκτείνεσθαι· ὁ χρυσὸς σύρεται· Στράβ.
 3, σ. 390. Σ. συρτή βῶλος ἀργυρίτις, Στράβ. 3. θεῖον συρτόν,
 συρμένον ἀπὸ τὰ ὕδατα, Στράβ. 5, σ. 377.
 Σύς, σὺς, ὁ, κ. ἡ, χοῖρος, χοίρα, σιρόφα· Ἐκ τοῦ σύομαι,
 ὡς δὴ ἐκ τοῦ σύομαι, ἐκ τῆς ὀρμητικῆς κινήσεως τοῦ κτήνους. [Ἐκ
 τοῦ σὺς, γεν. σὺς, μετὰ τὸ αἰολ. δίγαμμα συήος, Νομ. ὅτι
 εἶναι σὺφος, εὖς, εὖν, τὸ χοιροστάσιον· σύφαξ, ἡ σύβαξ
 (ὡς μόνον τὸ δεύτερον)· συβήνη, κ. συβίνη, ἡ (Πρβ. Πυ-
 ρήνη κ. Πυρίνη), κυρίως, δηλ. τοῦ συήος, σὺνός, κ. μετὰ
 τοῦ πνεύματος, Συβήνός, ἡ, ὄν. συβήνη, ἰσητ. δῆκη, ἀπὸ
 χοίρινον δέρμα (ὡς νομίζουσι)· Ὡσαύτως, σιβήνη, ἡς, σίβυ-
 ρος, ἰον. χοιρίνη ὀξύτης· κ. σιγίνη, κτλ. Ἀλλ' ἡ παραγωγὴ
 αὕτη τοῦ συβός, συβήνη, συβίνη, σιβήνη, σιγίνη ἀπὸ τοῦ σὺς,
 σὺς, εἶναι καθαρῶς ψευδῆς συνέμφασις· Τὸ σὺφος, ὡς καὶ
 τὸ σύφαρ (κοινῶς σύφαρ τοιζόμενον, ἀντὶ σύφαρ, ὡς σκύφος
 ἀντὶ σκύφος ἐκ τοῦ σκύφος), εἶναι συγγενές τοῦ σιγίνης, σιγύς,
 καὶ σημαίνει (κοίλοντι, ταυτ. κίτος, κύφος, κύβος, σκύφος)
 ἀγγεῖοντι, ἀπὸ ὁποῖαν ὕλην ἤθελεν εἶσθαι· δεδόσθαι καὶ ἀπὸ
 χοιρίνην· Σύβηνη, συβήνη εἶναι σκεῦος, δῆκη, δοχεῖον· κ. Σιβήνη,
 σιγίνη εἶναι σκεῦος ὡς τὸ ἔγχος, τὸ ὅπ. Ζ.]
 Συσβέννυμι, ὁμοῦ σβύνω, βοηθῶ νὰ σβυσθῇ ἡ φωτιά.
 Συσκάπτω, ὁμοῦ σκάπτω. 2) διὰ σκάψεως ἐπισπρεῖω, Θεόφρ.
 Αἰτ. φ. 3, 18.
 Συσκεδάω, μ. ἄσω, Συσκεδάννυμι, -δανύω, ἡ -σκεδάω,
 ὁμοῦ μετὰ ἄλλους σκορπίζω, ἡ διόλου σκορπίζω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 934.
 Σύσκεμμα, τὸ, κοινὴ σκέψις, Εὐστάθ. Ὀδυσ. α, σελ. 38. 48.
 Συσκέπτομαι, ὁμοῦ σκέπτ. Ἡρωδιαν. 1, 17.
 Συσκευάω, μ. ἄσω (σκευάζω, σύν), συναίγω καὶ δένω τὰ
 πράγματα, καὶ ἐτοιμάζω διὰ ταξείδιον, καὶ ἔξαιρ. εἰς Μέσ.
 ὀπλίζω· πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζει, Δημοσθ. ὡ-
 σαύτως, ὅπλα, στρατιάν, δύναμιν. 2) Μεταφ. συνδέτω, ἐτοι-
 μάζω, προετοιμάζω, συναθροίζω, ὀπλίζω· ἐπινῶ, ἔξαιρ. τέχνην κ.
 ἀπάτην, Μέσ. ὀπλίζομαι, ἐτοιμάζομαι μετὰ τοιαῦτα· συσκευά-
 ζοντας αὐτῶ τὴν βασιλείαν, Διονύσιος. Ἀλ. δηλ. μεταχειρίζονται πάν-
 τα τρόπον, διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν βασιλείαν - διὰ πανουργίας καὶ δό-
 λου ἀπατῶ, καὶ κυριεύω· συσκευαζόμενος γὰρ εἰς ἑαυτὸν τὴν πό-
 λιν, δηλ. δέλων νὰ ἐλκύσῃ δολίως τὴν πόλιν, Πλούταρχ. Φωκ. 32.
 Συσκευασίς, ἡ, ἐτοιμασία, ὀπλισμός, Ξενοφ. Κύρου Π. 4,

(B.)

2, 35.
 Συσκευαστής, ὁ, ταυτ. συσκευάζων.
 Συσκευή, ἡ, ἐτοιμασία, πανουργία, ἀγυρτία, ἀπάτη τῶν ὁφ-
 θαλμῶν, ὡς εἰς τὸ θέατρον, μετὰ τοῦ δράμα κ. σκηνῆς, Ἡρω-
 διαν. 3, 12.
 Συσκευοφόρεω, ὡ, φέρω ὁμοῦ τὰ σκεύη.
 Συσκευωρέω, ὡ, ὁμοῦ σκευωρέω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συσκηνάω, νέω, ὡ, εἶμαι εἰς τὴν αὐτὴν σκηνήν, ζῶ εἰς τὸν
 αὐτὸν οἶκον· ἄλλως, ὁμοσκηνέω. 2) ἔξαιρ. συντρώγω μετὰ τινος,
 Ξενοφ.
 Συσκηνήτρια, ἡ, ἐκ τοῦ
 Συσκηνήτης, ὁ, συγκαταίκοις, ὁμοτράπεζος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 631.
 Συσκηνή, ἡ, τὸ κατοικεῖν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνήν, εἰς τὸν αὐ-
 τὸν οἶκον. 2) ἔξαιρ. τὸ συντρώγειν, ὡς
 Συσκηνίον, τὸ, ταυτ. συσσίτιον, Ξενοφ. Λακεδ. ἐκ τοῦ
 Σύσκηρος, ὁ, ἡ, κατοικῶν εἰς μίαν σκηνήν ὁμοῦ. 2) Ἰδίως, ὁμό-
 σιτος, ὁμοτράπεζος. 3) συγυποκρίτης εἰς τὸ θέατρον.
 Συσκηνόω, ὡ, ταυτ. συσκηναῶ.
 Συσκιάζω, περισκιάζω, σκεπάζω.
 Συσκιάσις, ἡ, κ. } τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συσκιάσμος, ὁ, }
 Συσκιάσμα, τὸ, τόπος σκιασμένος.
 Σύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά), σκεπατμένος ἀπὸ σκιάς, Ὀρφ. Ἀλκίφρ.
 Συσκιρτάω, ὡ, ὁμοῦ σκιρ.
 Συσκοπέω, ὡ, ταυτ. συσκέπτομαι, Πλάτ. Φαῖδ.
 Συσκατάζω, μ. ἄσω (σύν, σκότος), κάμνω σκότος ὁλόγυρα·
 ἐπεὶ δᾶττον συνεσκότασεν, εὐθὺς ἀπὸ ἐνύκτωσεν (ἐνύκτωσε Κ.)
 Συσκυρῶπάζω, ὁμοῦ σκυρῶ. Εὐρ. Λείψ.
 Συσκυλόω, ὡ, ταυτ. συγκαλύπτω· Ζ. σκύλον.
 Συσμηρίζω· Ζ. σμύρις.
 Συσπείρασσω, ττω, ὁμοῦ σπαρ.
 Σύσπασις, ἡ σύνελξις, συστολή· σύρραψις, ἐμπάλωσις.
 Σύσπαστος, ὁ, ἡ, συνελκυσμένος, ὁ, τι δύναται νὰ συν-
 ελκυσθῇ.
 Συσπᾶω, ὡ, μ. ἄσω, συνέλκω· συρράπτω, ἐμβαλόνω, Ξενοφ.
 Ἀνάβ. 1, 3, 10.
 Συσπειράω, ὡ, συστρέφω, συνελίττω, Κύρ. Παιδ. 7, 5, 6.
 Συσπείρω, ὁμοῦ σπ.
 Συσπένδω, ὁμοῦ σπένδω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συσπεύδω, ὁμοῦ κάμνωτι, κρατῶ τὸ μέρος τινός, καὶ τὸν
 βοηθῶ· Γνώμη· φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός, Εὐρ. παρὰ
 Πausan. 4, 5, 2.
 Συσπλαγχνεύω, ὁμοῦ μετὰ ἄλλους τρώγω τὰ σπλάγχνα,
 Ἀριστοφ. Εἰρ. 1115.
 Συσποδέω, ὡ, κομματίζω· Ζ. σποδέω.
 Σύσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή, σύν), ὅς τις ὁμοῦ κάμνει, χύνει τὴν
 σπονδήν. 2) ὅς τις κάμνει συνθήκας. 3) σύμμαχος.
 Συσπουδάξω, μ. ἄσω, ὁμοῦ σπουδάξω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συσπουδαστικός, ὁ, ὄν, ὁμοῦ μετὰ σπουδῆς καὶ ζήλου
 πράττειν. Μάρκ. Ἀντ. 1, 16.
 Συσσαίνω, ὁμοῦ σαίνω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συσσαρκία, ἡ, ταυτ. εὐσαρκία. Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 9, εἰς τὰς
 παλαιὰς ἐκδ. 2) ἔνωσις μετὰ σαρκός, ἡ διὰ σαρκ. Γρηγ. Ν.
 Τ. 2, σ. 175. α.
 Συσσαρκόω, ὡ, κάμνω νὰ αὐξήτῃ τὸ κρέας.
 Συσσάρκωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συσσάσσω, ττω, μ. ξω (σάττω), διόλου γεμίζω, Ἀριστοφ.
 Πρόβλ. 25.
 Συσσεισμός, ὁ, σεισμός τῆς γῆς· ἡ ἀνεμοστρόβιλος, Οἰ.
 Πρβ. σεισμάτις.
 Συσσεῖω, } ὁμοῦ σείω, κλονίζω, Ἀθήν. σ. 693. 2) τὸ δαύτ.
 Συσσεύω, } καὶ ἀντὶ διερεθίζω, παρακινῶ, Ὑμ. Ἐρ. 96.
 Συσσημαίνω, Μέσ. συνυπογράφομαι, ἡ συσφραγίζω· τὰ
 γραμματεῖα, τὸ γράμμα. 2) ἀντὶ κατασφραγίζομαι, βου-
 λόνω Κ.
 Σύσσημος, ὁ, ἡ (σύν, σῆμα), ὁμοῦ σημαδευμένος· Τὸ σύσ-
 σημον, συμφωνημένον σημεῖον (μάρκα), σύμβολον, Διόδ. Σ.
 11. 21. ἀπὸ συστήμου πωλοῖντο, δηλ. μετὰ μέτρον, ἡ βάρος
 σημαδευμένον ὡς γνήσιον, Στράβ. 15, σ. 105. Σ.
 Συσσήπω, μ. ψω (σύν, σήπω), φέρω ὁμοῦ εἰς σαπισμόν,

ὁμοῦ κάμνω νά σαπίτη. 2) συστήνομαι, σαπίζομαι.
 Σύσσηψις, ἡ, οὐστ. τοῦ πρ. Γεωπ.
 Συσσιτέω, ὦ, μ. ἤσω, συντρώγω.
 Συσσιτήσις, ἡ, Πλούτ. Λυχ. 12. κ.
 Συσιτία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Συσσιτικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοῦτο.
 Συσσίτιον, τό, κοινὸν φαγητὸν, κοινὴ τράπεζα, Ἡρόδ. 1, 64, τόπος, ὅπου συντρώγουσι.
 Σύσσιτος, ὁ, ἡ, συντρώγων, ὁμοτράπεζος, Θέογ. 303.
 Συσσοή, κ. } συνδρομή, Δημόκρ. παρ' Ἡτίχ. οὐσιαστ. τοῦ
 Σύσσοια, ἡ, } σύσσοος, ἐκ τοῦ
 Συσσόω, -σόομαι, -οῦμαι, συντρέχω, Δημόκρ. εἰς Ἡτίχ.
 Συσσφάλλω, Συσσάλλομαι, ὁμοῦ σκονδάπτω, κ. πίπτω, Μί-
 ξιμ. Τύρ. 13, 4.
 Συσσυρῶ, -σύρνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ταχίτω, πειράζω.
 Συσσωίω, μ. ὠτώ, ὁμοῦ σώω. 2) κρατῶ, παρατηρῶ, Πολύβ.
 Συσσωματοποιέω ὦ, ὁμοῦ κάμνω ἐν σώμα ἐκ δύω, ἡ πολ-
 λῶν. Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4, 30.
 Σύσσωμος, ὁ, ἡ, εἰς ἐν σώμα ἡνωμένος, Ν. Δ.
 Συσσωρεύω, ἐπισωρεύω.
 Συσσωφρονέω, ὦ, ὁμοῦ σωφρ. : σώφρονι, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 407. Πρβ. συνασοφέω.
 Συστειδέην, Ἐπίρ. ἡ
 Συσταδόν, πλητὶον ἱστάμενος· συσταδὸν μάχεσθαι, Ἡρωδιαν. 4, 15. ἡ συσταδὸν μάχη, ἐγγύθεν μάχ. Ἡρωδ. 6, 7. 7, 12.
 Συσταθμέομαι, οὔμαι, Ἰάμβλ. Ἀριθ. 171. συσταθμήτασθαι τὰ βάρη, ταυτ. συμμετρήσθαι.
 Σύσταθμίς, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφεξ. Διοσκ.
 Σύσταθμος, ὁ, ἡ, ἱσοβαρής, Γαλην. Γλωσσ.
 Συσταλτικὸς, ἡ, ὄν (συστέλλω), συσφίγγων, σύρων εἰς τὰ ὀπίσω.
 Συσταμνίζω, ἀδειάζω, μεταγγίζω, ἡ ἐγγέω ὁμοῦ εἰς μίαν στύμνον, Νίκανδρ.
 Συσταγίς, ἡ (συνίσταμαι), ὁ, τι ἱσταται πλησίον ἄλλου. 2) : ἀμπέλων, κλήματα κατὰ σειρὰς συσταυρουμένας, Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 11. ἡ αἱ λεγόμεναι κρεβαταρίαι. 5) θαλάσσης καὶ ὁμβρίων ὑδάτων συστάδες, λίμναι ὑδάτων τῆς θαλ. ἡ ὁμβρίων, Στράβ. 16, σ. 1118.
 Συστασιάζω, μ. ἄσω, ὁμοῦ κινῶ εἰς ἀποστασίαν· ἡ συναποστατῶ. 2) συμπατριάζω.
 Συστασιαστής, οὗ, ὁ, συνεπαναστήτης.
 Σύστασις, ἡ (συνιστάω, ἡμι), συνάθροισις, ἔνωσις, κατασκευή : ἐπιβουλῆς, σχέδιον, μηχανουργία ἐπιβουλῆς. Πολύβ. 6, 7. διάταξις· παράστασις τινὸς εἰς τινά· σύστασις (σύστησις) εἰς καὶ συσταίνω συστήνω τινά, Σχολ. Σοφοκ. Οἶδ. Τ. 19. 2) ἐκ τοῦ Μέτ. συνίσταμαι, γένεσις, ἀρχή, πηγή· ἔνωσις, σύναψις : ἐθνικαὶ συστάσεις· φιλικὰ καὶ ἔνωσις διὰ συνθηκῶν, Πολύβ. Τὸ μένον καὶ ἱστάμενον, ἡ οὐσία, ἡ οὐσιώδης κατάστασις. 3) ἐπαναστάσις, Πλούτ. 2, σ. 772. 4) σύστασις, ἡ, συμπλοκή μάχης, Ἡρόδ. 6, 117. ὅταν μάλιστα σύσταται ὁ ἀγὼν ἔχη, δηλ. γίνεται μὲ σφοδρότητα. 5) σύστασις πρωτοῦ ἀδρυκτοῦ εἰς γέλωτα, πρόσωπον σοβαρὸν καὶ ἀγέλαστον, Πλούτ. Περικλ. 5. 6) πῆξις, τὸ πῆγυσθαι, Πλούτ.
 Συστασιώτης, οὗ, ὁ, συμπατριωτῆς, Στράβ. 14, σ. 706.
 Συστατής, ὁ, ὅστις ἱσταται ὁμοῦ μὲ ἄλλους· Πληθ. αἱ δοκοὶ γρενδιαὶ τῆς σκεπατῆς.
 Συστατικὸς, ἡ, ὄν (συνίστημι), στήνων, φέρων ὁμοῦ, παραταίνων, συσταίνων, π. χ. τὸ κάλλος πάτης συστατικώτερον ἐπιστολῆς, Διογ. Λαερτ. 5, 18. 2) ἐπὶ τῶν ἄλλων σημασιῶν τοῦ συνίστημι, τὸ ὅπ. Ζ.
 Συσταυρόω, ὦ, ὁμοῦ σταυρόω, τὸ ὅπ. Ζ. 2) σταυρόν ἐπὶ ξύλου ὁμοῦ.
 Συστεγάζω, μ. ἄσω, ὁμοῦ, ἡ διόλου σκεπάζω, Ξενοφ.
 Συστεγνόω, Ζ. στεγνόω ἀριθ. 2.
 Συστέλλω, μ. εἰλῶ, Ἀόρ. -έστειλα, Παρ. -έσταλκα, συνέλ-
 λω, συμμαζόνω, σμικρύνω. 2) σκεπάζω, κρύπτω, Πλούτ. 5, σ. 628. 3) σύρω ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ταπεινώνω, κρημνίζω.
 Συστενάζω, μ. ἀέω, ὁμοῦ στενάζω, Ν. Δ.
 Σύστενος, ὁ, ἡ, στενός, στενευόμενος, τελειόνων εἰς στενόν, ὡς σύνθετος, σύπτομος· σύπτυλος· Πρβ. ἐπὶ κ. διά.
 Συστενοχωρέω, ὦ, ὁμοῦ στενοχ. Πλούτ. 8, σ. 373.

Συστεφανηφορέω, ὦ, ὁμοῦ στεφ. Ἀνάλ.
 Συστεφανόω, ὦ, ὁμοῦ στεφ.
 Σύστημα, τό (συνίσταμαι), τό ἐκ πολλῶν μερῶν, μελῶν, προ-
 σώπων συγκείμενον ὅλον, σῶμα, συνάθροισμα· ἀγέλη, πλήθος. π. χ. ζώων, ἱπποτροφείων κτλ. στρατός, τάγμα, σύνταγμα : μι-
 σθοφόρων, ἱππέων, κ. τὸ τῆς φάλαγγος σύστημα, τὸ εἰς μίαν φάλαγγα διατεταγμένον στρατεύμα. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ζῶ-
 σιν εἰς μίαν πολιτικὴν σύνταξιν· τὸ τῶν Ἀχαιῶν σύστημα, δηλ. ἡ συμμαχία τῶν Ἀχ. Πολύβ. σύστ. πολιτεία, δημοκρατίας κτλ. πολιτικὴ διάταξις· ἱερέων σύστ. τὸ συνέδριον τῶν ἱερέων. 3) Μεταγεν. κατ' ἐξοχὴν, ὅλον τι τέχνης ἡ ἐπιστήμης συνδεμένον ἀπὸ πολλὰς πείρας καὶ προτάσεις, ὡς τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ πολλῶν καταλήψεων. 4) εἰς τὴν Μουσ. συμφωνία τεσσάρων τό-
 νων. Εὐκλείδ. ἁρμον. σ. 2. 5) εἰς τοὺς μεταγ. ἱατρ. ταυτ. ἄθροισμα, συσώρευμα.
 Συστηματικὸς, ἡ, ὄν, διατεταγμένος εἰς ἐν ὅλον, εἰς μίαν τέχνην, εἰς μίαν ἐπιστήμην. 2) συσσωρευμένος, ἐπὶ σφυγμοῦ, εἰς τοὺς μεταγ. ἱατρ. Ζ. πρ.
 Συστοιχέω, ὦ, μ. ἤσω, ὁμοῦ στέχω εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν, εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, μετὰ Δοτ. 2) ἀνέχω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος. Ζ. σύστοιχος· ὅθεν
 Συστοιχία, ἡ, συγγένεια, σύναψις διὰ τοῦ αὐτοῦ γένους· συμ-
 φωνία.
 Σύστοιχος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -στοίχως, ἱστάμενος ὁμοῦ μὲ ἄλλον εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν, τάξιν, βαθμόν, μέλος (στοίχον)· ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἡ ἄλλους ἀποτελῶν ἐν ὅλον· ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἡ εἶδος· ἀντίθ. ἀντίστοιχος, ἱστάμενος εἰς τὴν ἀντίθετον τάξιν, σειρὰν, Καθ. ἀντίθετος· οὕτω (κατ' Ἀριστοτέλην) ἀήρ καὶ ὕδωρ εἶναι σύστοιχα τοῦ πυρός καὶ τῆς γῆς, δηλ. ἀήρ πυρός, καὶ ὕδωρ γῆς· ὕδωρ δὲ καὶ πῦρ ἀντίστοιχα· οὕτως ἐκ τῶν γραμμάτων κ τῷ χ, καὶ θ τῷ τ εἶναι ἀντίστοιχα, καὶ π τῷ φ, καὶ ἡ ἰδιότης τῶν ὀνομαζέται ἀντίστοιχία· ἐξ ἐναντίας δὲ κ, π, τ, πρὸς ἀλλη-
 λα, καὶ, χ, φ, θ εἶναι ἀλλήλων σύστοιχα, ἐπεὶ τὰ πρῶτα εἶ-
 ναι ψιλὰ, καὶ τὰ δευτέρω δασέα κτλ.
 Συστολέω, ὦ, ταυτ. συττολίζω.
 Συστολή, ἡ (συστέλλω), συνέλκυσις, βραχύτης, σμικρυσμός, βραχεῖα ἐκφώνησις συλλαβῆς· ἐλάττωσις τῶν ἐξόδων. οἰκονομία, ἀκρίβεια, Πολύβ.
 Συστολίζω, ταυτ. συττέλλω, ἀγάλματα λίθω συττολίσαι σκύ-
 λων, Εὐρ. Ὀρ. 1441. 2) Μούσας Χάριτι. συζεύγειν, ἐνόνειν, ἡ συνοδεύειν, Μελέαγ. 126.
 Σύστομος, ὁ, ἡ (στόμα, σύν), ἔχων στόμα συμμαζωκτόν κ. μυτηρόν.
 Συστομόω, ὦ, κάμνω τι μὲ στενὸν στόμα. 2) ἐμφράσσω τὸ στόμα, Στράβ. 7, σ. 473.
 Συστοναχέω, ὦ, συναναστενάζω, Κοῖντ. 1, 296.
 Συστορέννυμι, κ. -στορέω, συγκαλύτω, συσχεπάζω, Δίφιλ. παρὰ Πολυδ. 10, 38.
 Συστοχάζομαι, ὁμοῦ (πολλοὶς ἄμα) στοχάζομαι.
 Συστρατεία, ἡ, κοινὴ ἐκστρατεία, Δ. Κασ.
 Συστρατεύω, ομαι, κάμνω κοινὴν ἐκστρατείαν, ἡ κοινὸν πό-
 λεμον.
 Συστρατηγέω, ὦ, μ. ἤσω, εἶμαι
 Συστρατηγός, ὁ, ὁμοῦ μὲ ἄλλον στρατηγός.
 Συστρατιώτης, οὗ, ὁ, } Συνέσι σ. 7. ὁμοῦ μὲ ἄλλον στρατ.
 Συστρατιώτης, ἡ, }
 Συστρατοπεδεύομαι, ὁμοῦ στρατοπ. Ξενοφ.
 Σύστρεμμα, τό (συστρέφω), τὸ συνεστραμμένον, ἡ στρογγυ-
 λότης : ρανίδος. Πρβ. στράγγ. 2) συνάθροισις, σωρός. 3) δόλος, ἐπιβουλὴ. Πρβ. στρόφη. 4) πῆγμα, ἀπόστημα, ἱατρ. Πρβ. σύστημα. 5) Ἴδε τὸ ἐφεξ.
 Συστρεμματάρχης, οὗ, ὁ. ἡγεμὼν συστρέμματος. 2000 ἀνδρῶν. Ἀρρίαν. Τακτ.
 Συστρεμμετρίον, τό, ὑποκ. τοῦ σύστρεμμα, π. χ. ὕδατος, δίνη.
 Συστρεπτικὸς, ἡ, ὄν, συστρέφων, ἐνόνων, πυκνόνων, συνέλ-
 κων, ἱπποκρ. ἐκ τοῦ
 Συστρέφω, μ. ψω (σύν, στρέφω), στρυφογυρίζω ὁμοῦ, ὡς ὁ ἀνεμὸς τὰ νέφη· συναθροίζω καὶ ρίπτω οὕτω συμμαζωμένα, συστα-
 ρεύω, φέρω εἰς σχῆμα τί· συττρέφας τὸν ἵππον, συττείλας, συμ-

μαζώξας, Πλούτ. Πύρρ. 16. Τροπ. τὴν : σύνθεσιν, λέξιν, τὰ ὀνόματα, δηλ. στρογγυλεύειν, συμπυκνώνειν· ὅθεν συνεστραμμένη λέξις, στρογγυλευμένη, καὶ περιοδικὴ ἔκφρασις· τὸ συνεστραμμένον, τὸ πυκνὸν καὶ βραχὺ, Πλάτ. Πρωταγ. σ. 153. 2) ἡλίου συνέτρεψε κόμας, ἔκαμνεν ἐλικοειδεῖς, ἑκατόσρωνε Κ. Θεοδέκτ. παρὰ Στράβ. 15. σ. 49. Sieb. ὅθεν εἰς Ἀριστ. κ. Θεόφρ. συνεστραμμένος, ταυτ. οὖλος, 3) Μέσ. συμμαζώνομαι, κάθηναι συμμαζωμένους : τοῖς ποσὶ, με συμμαζωμένους πόδας, ὡς κάθηνται οἱ λέοντες, καὶ αἱ γάται.

Συττρογγυλίζω, μ. ἴσω, κ. -ύλλω (στρογγύλος), κάμνω δι' ὅλου στρογγύλον : τὴν οὐσίαν, κάμνω στρογγύλην τὴν περιουσίαν, δηλ. τὴν ὀλιγοστεύω, Ἀλέξιδ. λείψ.

Συστροφὴ, ἡ : ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος : ὄμβρου, Πολυβ. πυκνὴ, καὶ ῥαγραφα βροχὴ : ὕδατος, δίνη, στρυφογύρισμα ὕδατων· πληθὺς συναθροισμένων ἀνθρώπων διὰ σκοπὸν τινα, π. χ. ἐπαγίασταιν, μάχην· καὶ συσφύεσσι χυμῶν, πρῆσμα, Ἰπποκρ. Πρβ. σύστημα. 2) Μεταφ. : τὴς λέξεως, πυκνότης, ἀκρίβεια, καὶ βραχύτης, Διονύσ. Ἀλ.

Συστροφία, ἡ. συστροφίαι, καὶ ποικιλίαι, δολιότητες, πανουργίαι, Πολύβ. 24, 2. 2) κατήχησις, κ. συστροφία, διδασκαλία, καὶ συνανατροφή. Διονύσ. περὶ Δεινάρχ. 7.

Σύστροφος, ὁ, ἡ, (συστρέφω), συνεστραμμένος, συντυλιγμένος, συνηθροισμένος, συνηνωμένος. 2) στρέφων τὸν ἑαυτὸν του. 3) Μεταφ. ἐπιτήδεως, γυμνασμένος, δόλιος.

Συστυγνάξω, συλλυπούμαι, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 356.

Σύστυλος, ὁ, ἡ, ἔχων στύλους ἱσταμένους πλησίον ἀλλήλων, διάφορον τοῦ πυκνόστου, Vitruvius, 3, 2. Ζ. σύστενος.

Συστύψω, Ζ. συνστήψω.

Συσφάζω, ττω, ὁμοῦ σφάζω.

Συσφαιρίζω, ὁμοῦ παίζω τὴν σφαῖραν.

Συσφαιριστής, ὁ, ὁ συμπαίζων, Ἀθήν. σ. 19.

Συσφαιρόω, ὦ, δι' ὅλου κάμνω σφαῖραν, στρογγυλεύω.

Συσφάττω, ὁμοῦ σφάζω, συμφωνεύω.

Συσφηκόω, ὦ, συσφίγγω, συνδέω, Τίμων Φλιάστ. ἀριθ. 9.

Συσφηνόω, ὦ, ὁμοῦ σφηνόω, θλίβω με σφηνάς (Ζ. σφήν), Ἡρόδ.

Συσφίγγω, μ. ξω, (σφίγγω) σφίγγω ὁμοῦ.

Συσφιγκτῆρ, ὁ, ἐνδύμα, τὸ ὁποῖον σφίγγει στενῶς τὸ σῶμα, ὡς σφιγκτῆρ.

Σύσφιγκτος, ὁ, ἡ, συσφιγμένος. τὸ -κτος, εἶδος ἀγκίστρου, Ο'.

Σύσφιγμα, τὸ συσφιγμένον· Πληθ. ἡ ἀλυσίς, Ο'.

Σύσφιγξις, ἡ, τὸ σφίγγειν στενῶς. 2) ταυτ. πρ. Ο'.

Συσφραγίζω, ὁμοῦ σφραγ. ἐπισφραγ. βουλόνω, Ο'.

Συσχετῆριον, τὸ (συνέχω, σχέω), τόπος ἐγκλειστικῶς, κλωβίον.

Συσχηματίζω, μ. ἴσω, ὁμοῦ σχηματίζω κατ' ἄλλο τι· Μέσ. σχηματίζομαι, καθὼς εἶναι ἄλλος σχηματισμένος. 2) ἐπὶ ἀστερισμοῦ, λαμβάνειν θέσιν ἀντίθετον πρὸς ἄλλον, Σέξτ. Ἐμπειρ. πρὸς Μαθημ. 5, 33. Πρόκλ. Παραφ. 1.

Συσχηματισμός, ὁ, θέσις ἀστερισμοῦ ὡς πρὸς ἄλλον, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 5, 30, 94. Προκλ. Παραφρ. Πτολ. σ. 1, 6. 7.

Συσχολάζω, μ. ἄσω, ὁμοῦ ἀπολαύω σχολήν, ἀργίαν, ἢ τὴν μεταχειρίζομαι εἰς τί. 2) εἶμαι συμμαθητής, Πλούτ. 8, σ. 695.

Συσχολαστής, ὁ, συνσολαστής, Διονύσ. Ἀλ. 2) ὁμοῦ ἀργός ὢν, 3) συμμαθητής, Πλούτ. 6, σ. 193.

Σύσχολος, ὁ, ἡ (σχολή)· τὴν ψυχὴν συσχόλοιγενομένης, Ἰερουλ. παρὰ Στοβ. λόγ. 65. ὅταν λάβωσιν ἡσυχίαν εἰς τὴν ψυχὴν.

Σύφαξ, ὁ, ὄν. κύριον γράφεται κ. Σόφαξ, ἴσως ἐπειδὴ συφός Αἰολ. ταυτ. σοφός.

Σύφαξ, ὁ, ταυτ. γλεῦκος. Συφακίζω, ταυτ. ὀπωρίζω, Ἡσύχ.

Σύφαρ, ἡ Σύφαρ, τὸ, τὸ παλαιὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον ἀποτίθεται ὀφεις καὶ ἔντομα, Λουκιαν. 4, σ. 106. συγγεν. τοῦ κύτος, κύφος, σκύφος, κοῖλον τι, σκεῦος. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος δέρμα, ὡς γραῦς. 3) τὸ ῥυτιδωμένον δέρμα. σύφαρ θαναῖται, ἀντὶ γηράσκας, Αὐκόφρ. 793. Ζ. σῦς.

Συφειός, ὁ, Ὀδυσ. κ. 389. κ. Συφείος, θ'. κ. Συφείων, Ἀγαθίας κ. Συφείος εἰς τὸν Πολυδ. 9, 17. ταυτ. συφός, σταῦλος χοίρων· συφείονδε, εἰς τὸν σταῦλον τῶν χοίρων· Ὁμ. Ζ. σῦς.

Συφόρβιον, τὸ. κ. } (φορβή) ἀντὶ συφορβός, ταυτ. συβό-
Συφορβός, ὁ. } σιον, κ. συβώτης.

Συφός, ὁ, ταυτ. συφείος, Αὐκόφρ. 676, Ζ. σῦς.

Συχνάξω, μ. ἄσω (συχνός), εἶμαι, κάμνω, ἔρχομαι συνεχῶς, πολλάκις ὡς θαμίζω. Κ. ἀντὶ ἔρχομαι συχναίς.

Συχνάξις, Ἐπίρ.

Σύχνασμα, τὸ, τὸ συχναίς γινόμενον, Πολυδ.

Συχνός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. συχινός (ἐκ τοῦ συνεχῆς, σύνεχος κατὰ μετάθ.), συνεχῆς, διαρκής. συχινός λόγος, ταυτ. μακρός ἢ συνεχῆς· ἐντίθ. διάλογος ὅστις διακόπτεται ἀπὸ ἐρωτήσεων καὶ ἀποκρίσεων. συσφρευμένος, πολὺς, πλούσιος. τὸ πολύχινον συχνὸν ποιοῦσι, κάμνουν τὴν μικρὰν πόλιν πολυάνθρωπον, Πλάτ. Πολιτεί. 2, 11. σ. ἡμέραι, πολλαί, σ. χρόνος, πολὺς καιρός. νεώτερον ὄντα ἐμεῦ καὶ συχινῶ, ἀντὶ πολὺ νεώτερόν μου.

Συφέλια, τὰ, τὸ Λατ. subsellia, ἡγουν βάζα, Ἀνάλ. Πρβ. ὀμακοεῖον.

Σύω, Συνήθ. σύομαι, ὅθεν ἔσσυμαι, ἔσσυμην, ἔσσυμένος, ἔσσυθην, σιδεῖς, ὁ τελευταῖος τύπος τοῦ σώω, σέω, σείω, σέωω, σώω, σώομαι, σοῦμαι, τὰ ὁποῖα ὅλα σημαίνουν σφοδρὰν κίνησιν, ἢ τὴν προσδιορίζεται ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ὑποκειμένου, περὶ οὗ ὁ λόγος γίνεται. Εἰς τὸν Ὁμ. σύομαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνει προπαθῶ, ἐπιθυμῶ, Ἰλ. ν. 315. 787. Ζ. ἄω, αῶω, θάω, θύω, σαῶω. Σημειώομεν ἀκόμη τινα περὶ τῆς συγγενείας τοῦ σώω, σαῶω, σέω, σέωω, σύω, σώω με τὰ θάω, θαῶω, θέω, θεύω, θύω, θόω· Ἡ ἐνεργητικὴ καὶ οὐδέτερα σημασία συμπίπτουν, καὶ μόνον μετὰ τὴν πρόσθετον τῆς γλῶσσης χωρίζονται χωρὶς σταθερὸν κανόνα διὰ σχηματισμοῦ νέων ἐνεστώτων, καὶ τῆς χρήσεως τῶν μέσων· Ἡ ἐνεργητικὴ σημασία τούτων τῶν ῥημάτων εἶναι ἡ τῆς κινήσεως, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, διώκω τινα φοβίζων αὐτόν· ὅθεν ἡ οὐδέτ. ἀντὶ φοβοῦμαι, καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τούτου ἄλλοτε μὲν ἐκπλήττομαι, τρομάζω· ἄλλοτε δὲ, φεύγω. α) σέωω, διεγείρω, διερεδίζω· σέομαι, θεύομαι, τρέχω, σέβω, φοβίζω, σέβομαι, φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι. Κατ' ἄλλας διαλέκτους, φέβω, φοβίζω, τρομάζω, φέβομαι, φοβοῦμαι, τρέμω, καὶ ἀναχωρῶ, καθῶς καὶ τὰ συγγενήτων φεύγω, φύγω. Πρβ. ταρβέω. β) ἀντὶ σώω διάλεκτός τις λέγει θάω, θαῶω, θάβω, θάπω, θήπω, φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι· ὅθεν τὸ παράγωγον θαῶομαι, θαυμάζω, καὶ ἐπομένως, κυττάζω με προσοχὴν, παρατηρῶ· ὅθεν τὰ οὐσιαστ. ὀνόματα θάβος, θάμβος, θάπη, θάπα, τάφος. θαῦμα. γ) Αἰολικῶς. ἔλεγον φάβα ἀντὶ θάπα, τὸ ὁποῖον εὐλόγως ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος Φόβος· ἄρα φέβω, ταυτ. σέβω, σέωω. ὅθεν φόβη ταυτ. σόβη, ὅτι κινεῖται, οὐρά μακρὰ ἢ χαίτη, σοβέω ταυτ. φοβέω, φουκαλῶ, καθαρίζω. σοβαρός, ταυτ. καθάριος, κ. Ἑνεργ. καθαριστικός, Μεταφ. ὑπερήφανα περιπατῶν εἰς τοὺς δρόμους. ὅθεν σοφάς, ἡ ἐνδουσιωδῶς κινουμένη μαινάς· ἡ ἢ τὰς ἀγυῖας σκοπίζουσα ἐταῖρα, δηλ. περιφερομένη παντοῦ, διὰ τοῦτο κ. σποδῆσιλαῦρα ἡ αὐτῆς. Ὡσαύτως, φοβάς, φοιβάς, ἡ ἐνδουσιασμένη. δ) θυάς, ἡ ἐνδουσιασμένη μαινάς, κ. θύς ἡ ὀργῶσα πρὸς συνουσίαν σφόδρα, ἐκ τοῦ θύω, σύω, διὰ τὴν σφοδρὰν κίνησιν. Θύω, ὅταν σημαίνῃ καίω, φανερόναι τὴν κίνησιν τοῦ πυρός. ε) ὁ τύπος σώω, σώομαι κ. θάω, ὅθεν θοός, θοάζω, φανερόναι ἐπίσης ταχεῖαν κίνησιν. Οἱ τύποι θάω, θάζω, θάσσω, θέω, θέζω, θέσσω, θόη, θόζω, θώσσω, σώω, σώζω, σώσσω. σέω, sedeo, ἔζω, φανερόναι τὴν κίνησιν εἰς τὸ ὠθημα (σπρώξιμον), καὶ εἰς τὸ πῆδημα. ζ) ἐπὶ τῆς σημασίας, τρώγω, βιβρώσκω εἶναι θάζω, θάσσω, κ. θάζω, τύπος μετὰ πνευμάτων ἀντὶ αἶω, ἄζω (ἄδω, ἄδα, ἡδω), ἔδω, καθῶς καὶ ἀντὶ αῶω, σαῶω, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ καίω, φλέγω. η) ἐκ τοῦ σῖω εἶναι σίζω, ὅθεν σιγμός, καὶ σίγμα. Ζ. ζέω κ. σβέω· διὰ τοῦ ἡχου στ. προσταζῶ σιωπὴν· ὅθεν σιγῇ, ἡ σιωπῇ, κυρίως τὸ κάμνειν εἰς ἄλλους σιωπὴν. θ) ἐκ τοῦ θῖω. παρεκτός τοῦ θιμβρός, θιβρός, ὁλίγα ἄλλα εἶναι γνωστά. Προσέτι, τὸ σύω, Λατ. suo, sulum, suegre, ἡγουν κατσύω, καττύω, ἀντὶ κατατύω, συσπάω, διετηρήθη ὡς ἔκφρασις τῆς κινήσεως, ὡς εἰς τὸ ῥάπτω, κ. νήθω.

Συώδης, βορ, ὁ, ἡ (σῦς), χοιρώδης.

Σφ', ἀντὶ σφί, Ἰλ. γ. 300. δ. 4, 412. λ. 806. κτλ. 2) ἀντὶ σφέ, Ἰλ. λ. 115. τ. 265. Ἡσίод. Ἀσπ. 61. Θεόφρ. 15, 85. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 44. Εὐρ. Ἀλκ. 20, κτλ.

Σφαγγανόν, τὸ, μεταθ. ἐκ τοῦ φάσσανον, Γραμμ.

Σφαγεῖον, τὸ, κ. Σφαγγίον, λεκάνη, εἰς τὴν ὁποῖαν δέχονται τὸ αἷμα τοῦ θυσιαζομένου ζώου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 754. 2) τὸ

θυόμενον ζῶον, Εὐρ. Τρωάδ. 742.
Σφαγεύς, ἑως, ὁ (σφάζω), φονεύς. 2) σπαθίον, μέ το ὁποῖον σφάζουσι, Σοφοκλ.
Σφαγή, ἡ (σφάγω, -ττω), τὸ σφάζειν, θυσιάζειν· πυρὸς σφαγὴν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1029, δηλ. σφαγμένον τι διὰ τὴν κατὰ τὸ φονεῦσιν, ὁ φόνος, ἡ θανατηφόρος πληγή, τὸ τοῦ φόνου αἷμα· ἐκφυσιῶν αἵματος σφαγὴν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1363. εἶναι ποιητικὴ μεταθεσις τῶν πτώσεων, ἀντὶ φυσικῶν ἐκσφαγῆς αἷμα, καὶ οὕτε ἀμφιβολίαν, οὕτε διόρθωσιν χρειάζεται· 2) ὁ λάρυγξ, λαιμός, ὅπου συνήθως σφάζουσι τὰ ζῶα· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, Πλούτ. Λούκ. 18, διὰ τῆς σφαγῆς. Πρβ. ἐπισφαγεύς.
Σφαγίς, ἡ (θῆλ. τοῦ σφάγιος), ἡμέρα σφαγῆς, ἡ θυσίας.
Σφαγιάζω, μ. ἄσω (σφάγιον), σφάζω ζῶον καὶ τὸ θυσιάζω.
Σφαγιασμός, ὁ, τὸ οὐτιαστ. τοῦ πρ. Εὐρ. Ἠλ. 198.
Σφαγίδιον, τὸ, ὑποκ. καὶ ταυτ. τοῦ σφαγίς.
Σφαγίζω, ταυτ. σφαιγιάζω· Πρβ. τὴν σημ. εἰς τὸ σφαιρικός.
Σφαγίσον, τὸ (σφάττω), ζῶον διὰ θυσίαν σφαζόμενον. 2) ταυτ. σφαγεῖον.
Σφαγίτης, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ὁ σφάζων, φογεύων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1100. Ζ. σφαγία.
Σφαγίς, ἡ, μάχαιρα, μέ τὴν ὁποίαν σφάζουσι θύματα· Εὐρ. Ἠλ. 811. ὅθεν
Σφαγιστήριον, τὸ, ταυτ. σφαγεῖον.
Σφαγίτης, ὁ, -γίτης, ἑδος, ἡ, : φλέψ, ἡ εἰς τὸν λαιμὸν.
Σφάγνος, ὁ, ταυτ. σφάκος, κ. φάσκον, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 9. μακρὸν καὶ κρεμνόμενον ἐκ δένδρων, βουβῶν βρύον, τὸ λεγόμενον καὶ φάσκον, μεταθ. ἐκ τοῦ σφάκον, καὶ συγκοπ. σφάγνον, ἄς φάσκον μεταθ. ἐκ τοῦ σφάκος· φύκος τι πιθανῶς, μέ το ὁποῖον ἐβαφαν κόκκινα, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ χρώματος τοῦ αἵματος.
Σφαδάζω, μ. ἄσω, ταράττωμαι εἰς τὸ σῶμα ὑπὸ πόνου, ἡ ἐπιθυμία, πάθος· διὰ τοῦτο τὸ ἐξηγοῦν, δυσχεραίνω, ὀργίζομαι, κινούμαι σφοδρῶς, κινούμαι χεῖρας καὶ πόδας, ὡς οἱ ἀποδητήκοντες· σφαδάζων πρὸς δόξαν, Πλούτ. 10, σ. 524. Κ. λέγομεν λαχταρῶν διὰ τὴν δόξαν, δηλ. δείχνει μέ τὰ κινήματά του τὴν ἐπιθυμίαν τῆς δόξης. 2) ταυτ. σπαράζω, ἀλαζονεύομαι· μέ το παιφάσσω ταυτ. καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. Ζ. σφάζω.
Σφαδανός, ἡ, ὄν. Ζ. σφεδανός.
Σφαδασμός, ὁ, ταραγμός, ἡ σπασμός τοῦ σώματος.
Σφάζω, Δωρ. σφάδω, ὅθεν -δάζω, ἄζω, ταυτ. σφύω, σφυδάω, ἐπὶ ἐσωτερικοῦ πόνου, καὶ ἐξωτερικῶς δεικνυμένου διὰ σπασμῶν, καὶ κινήσεων τοῦ σώματος. Τοῦτο καὶ τὸ ἐφ. ἔγεινε κατὰ διάλεκτον, ἥτις θέτει φ ἀντὶ π, ἐκ τοῦ σπᾶω· σπάζω, σφᾶω, σφάζω· ὅθεν 1) σφάζω, ἄσσω, ττω, ταυτ. τοῦ ἐκ τοῦ σπᾶω γινόμενου σπαράω, ἄζω, ἄσσω, κ. σπαλάω, ἄζω, ἄσσω, κ. σφαλάω, καὶ ταυτ. κεντέω, τέμνω, εἰς τὸν Ἠσύχ. 2) σφάζω, σφαδάω, ἄζω, ταυτ. τοῦ ἀπὸ τοῦ σπᾶω γινόμενου (σπαράω), σπαίρω, ἀσπαίρω, σπαρίζω· Ἐκ τοῦ σφᾶω, φᾶω, μέ διπλαστ. καὶ ἀποβολὴν τοῦ σ εἶναι κ. παιφᾶω, ἄσσω (ὡς μαιμάω, ἄζω, ἄσσω), ταυτ. σφαδάζω. Ζ. τὸ ἐφ.
Σφάζω, ἄσσω, ττω, κυρίως, σφάγω, ἐξ οὗ μέλ. σφάξω, Ἀόρ. ἐσφαξα, Παρακ. ἐσφαχα, Παθ. ἐσφαγμαί, Ἀόρ. ἐσφάγην, σφαγεῖς, σφαγῆναι κτλ. φονεύω, πνίγω ἀπὸ τὸν λαιμόν· ἐπὶ θυμάτων, ἀνατέμνω· ἐπὶ ἀνθρώπων κόπτω τὸν λαιμόν καὶ θανατόνω· Καθ. φονεύω, σκοτόνω. [Ἐκ τοῦ σπᾶω, σπάζω, σχίζω, κατὰ διάλεκτον, ἥτις θέτει φ ἀντὶ π, σφᾶω, σφάζω· ὅθεν σφῆν. Ἐκ τοῦ σπᾶω εἶναι σπῆρος, σπήλαιον, σπήλυγξ. Ἐκ τοῦ σφᾶω, σφαλός, κ. σφέλας, καὶ σφῆξ, ταυτ. διασφᾶξ, λεπτόν τι κατὰ τὸ μέτρον, ὡς ἐντομόν· καὶ σφίγω, σφίγγω, καὶ σφηκῶ, ταυτ. σφίγγω·]
Σφαῖρα, ἡ (Ζ. σπᾶω), πᾶν ἀκριβῶς στρογγύλον σῶμα. 2) πᾶλλα, μέ τὴν ὁποίαν παίζουσι. 3) ἐργαλεῖον τῶν πυκτῶν· Ζ. σφαιρομαχία. Ἰδὲ Ἀπολλών. Ρόδ. 7, 107.
Σφαιρεύς, ὁ, ὄνομα τῶν μεγαλητέρων νεανίσκων εἰς τὴν Σπύρτην, ἴσως ἀπὸ τοῦ σφαιρομαχία ἀριθ. 2. Βουτμάν.
Σφαιρηδόν, Ἐπίρ. ὡς ἀν σφαῖρα, Ἀρατ. 531.
Σφαιρίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σφαῖρα.
Σφαιρίζω, μ. ἴσω, παίζω τὴν σφαῖραν.
Σφαιρικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - ὡς, στρογγύλος ὡς ἀν σφαῖρα, ἡ ἀνήκων εἰς τὴν σφαῖραν.
Σφαιρίον, ταυτ. σφαιρίδιον. 2) σφαιρικόν ἐπίσημον, μέ ἐπιγρα-

φὴν τοῦ πεμπομένου δώρου, Δίων Κάτ.
Σφαιρίστις, ἡ, κ. } (σφαιρίζω), τὸ παίζειν τὴν σφαῖραν.
Σφαιρισμός, ὁ }
Σφαιρίσμα, τὸ, ἐν κτύπημα εἰς τὸ παιγνίδι τῆς σφαῖρας.
Σφαιριστήριον, τὸ, οἶκος, τόπος σφαιρισμοῦ. Οὐδ. τοῦ σφαιριτήριος. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σφαιριστήρ.
Σφαιριστής, ὁ, παίζων τὴν σφαῖραν, Μελέαγρ.
Σφαιριστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ σφαιρίζειν, ἐπιτήδειος σφαιροπαίκτης· σφαιριστική, ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν σφαῖραν.
Σφαιρίστρα, ἡ, ταυτ. σφαιριστήριον, Πλούτ. 9, σ. 338. (ὡς ποτίστρα, ποτιτήριον), εἶναι Ἀναμφ.
Σφαιρίτης, ὁ, Σφαιρίτης, ἑδος, ἡ, ὁμοῖος μέ σφαῖραν· κυπάριστος, φέρουσα τοιοῦτους καρπούς.
Σφαιροειδής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - εἰδώς, ἔχων σχῆμα σφαῖρας.
Σφαιρομαχέω, ω, μ. ἥτω, παίζω τὴν σφαῖραν. 2) μέ τὴν σφαῖραν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ πύκται. 3) μονομαχῶ μέ μάχαιραν ἔχουσιν εἰς τὴν μύτην σφαῖραν διὰ τὴν μὴ τρυπᾶ· μαχαιρομαχεῖν ξυλῖναι ἐκτυτωμένως μετ' ἐπισφαιρῶν μαχαίραις, Πολύβ. 10, 20. Ζ. τὸ ἐφ.
Σφαιρομαχία, ἡ, τὸ παίζειν τὴν σφαῖραν, 2) εἶδος μάχης, τὴν ὁποίαν ἐκαμνεν οἱ πύκται πρὸς ἀτηγνιν, περιτένοντες σφαῖρας εἰς τὴν χεῖρα, Πλάτ. Νόμ. 8, σελ. 400. καὶ ἐπὶ τῆς σφαῖρας ἐπίσφαιρον, Πλούτ. Πολιτ. παρηγγέλμ. διὰ τὴν μὴ βλάπτωνται. 3) ἐκ τῆς ὁμοιότητος, καὶ τὸ μαχαιρομαχεῖν μέ ξίφη ἔχοντα κατὰ τὴν μύτην σφαῖρας, Πολύβ. 10, 20. Ζ. πρ. ἀριθ. 3, κ. ῥαβδομαχία.
Σφαιροπαίκτης, ὁ (παίζω, σφαῖρα), ὁ παίζων σφαῖραν.
Σφαιροπαίκτης, ὁ (παίζω, σφαῖρα), ὁ παίζων σφαῖραν.
Σφαιροπαίκτης, ὁ (παίζω, σφαῖρα), ὁ παίζων σφαῖραν.
Σφαιροποιέω, ω, ρῆμα τοῦ
Σφαιροποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων σφαῖρας.
Σφαῖρος, ὁ, ἡ (σφαῖρα), στρογγύλος ὡς ἀν σφαῖρα, Ἐμπεδ. εἰς Ἀντων. 8, 41.
Σφαῖρος, ὁ, ὄν. κύριον.
Σφαιρώ, ω, κᾶμνω στρογγύλον ὡς ἀν σφαῖραν. Μέτ. εἶμαι στρογγ. ὡς ἀν σφαῖρα, Θεόκρ. 2) περιβάλλω σφαῖραν, ἡ στρογγύλοντι· ἀκόντια ἐσφαιρωμένα, δηλ. ἔχοντα εἰς τὴν μύτην σφαῖραν. Ζ. σφαιρομαχία, ἀριθ. 3. Πολύβ. 10, 20.
Σφαιρώμα, τὸ, στρογγυλόντι σῶμα· τὰ σφαιρώματα, τὰ κωλομηρία, Σέξτ. Ἐμπ. Ἰποτυπ. 2, 16. τὰ στρογγύλα βάρη, διὰ τῶν ὁποίων ζυγίζονται τὰ ὄνια, Ἀριστοτ.
Σφαιρών, ὁ (σφαῖρα), εἶδος δικτύου τῶν ἀλιέων, Ὀππ. Ἀλ. 3, 83.
Σφαιρώσεις, ἡ, οὐτιαστ. τοῦ σφαιρώ.
Σφαιρωτήρ, ἥρος, ὁ, Νομ. λωρίον, μέ το ὁποῖον δένουσι τὰ παπούτσια, Οἱ. Γεν. 14, 23. ἄλλοι ἀνέγ. σφυρωτήρ, ἐπεὶ δὲ ἐφθάνεν ἑως εἰς τὰ σφυρά· σημαίνει κάποιον στολιτμόν ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς.
Σφαιρωτός, ἡ, ὄν (σφαιρώ), στρογγυλημένος ὡς ἀν σφαῖρα, ἔχων εἰς τὴν μύτην σφαῖραν, ὡς ἐσφαιρωμένος, Ξενοφ. Ἰππ. Ζ. σφαιρώ.
Σφακελίας, ὁ, ὅς τις πάσχει σφακέλον.
Σφακελίζω, κ. ομαι, Καθ. ταυτ. σφαδάζω, ἀλλά Ζ. σφάκελος.
Σφακελισμός, ὁ. Ζ. τὸ ἐφ.
Σφακελος, ὁ, Νομ. ταυτ. σφαδατμός· ἀνυπομονησία, καὶ ταραχὴ ἀπὸ πόνου· σφακέλοι καὶ μανίαι, πόνοι κ. μανίαι, Αἰσχ. καὶ ἡ αἰτία, φλόγῳσις τῶν σαρκωδῶν μερῶν, σῆψις τῶν ὀστέων, Ἡρόδ. 6, 136, καὶ ἐπὶ δένδρων. Ἰσως εἶναι σφακέλος προτλ. σ, δηλ. δεσμός, καὶ δεμάτι ξύλων διὰ φωτίαν (Ἰδ. τὸ ἐφεξ)· καὶ ἐπομένως πῦρ, καὶ Τροπ. στένωσις, καὶ Μεταφ. ἐπὶ τῶν εἰρημένων σημάτων. Τούλιχίτρον διὰ τοὺς πόνους ἐλάμβανεν οἱ παλαιοὶ μεταφορᾶς ἀπὸ τοῦ πῦρ. ὅθεν πέδαιτε καὶ σφακέλοι καὶ ζημία, Ἐπίχ. Δειφ. καὶ ἡ Εἰλεῖθουα παρὶττάνεται μέ δᾶδας εἰς τὰς χεῖρας, ὅτι γυναιξὶν ἐν ἴσῳ καὶ πῦρ εἰσὶν αἱ ὠδίνες, Παυσ. 7, 23. Εἰς τὸν Αἰσχ. Προμ. 1053. σφακέλω ἀγρίων ἀνέμων, ἀντί πρηστήρ. Κατὰ τὸν Σουῖταν ὀνομάζεται καὶ τὸ βέλος καὶ ὁ μέσος δακτύλος. Ἰδὲ σημειώτ. Κορ. εἰς Ἰπποκρ. Ἀέρ. κ. Τόπ. §. 65.
Σφακελος, ἄλλος, ὁ, ταυτ. σφακέλος, σφακέλος, δεσμός, Ὀπ-

πικν. Ἄλ. 4, 419. τὸ ὁποῖον ἀνοήτως ἐδιωρθ. καὶ ὁ Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 1055 λέγει σφακέλος, ἢ συλλογὴ τῶν ξύλων. Ζ. σφάλλω. Εἶναι ἢ αὐτὴ λέξις μετὰ τὴν πρ.

Σφακός, ὁ, κ. Φάκος, ἢ κοινῶς ἀλιφακία, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 6, 2.

Σφακτῆρ, ὁ, ταυτ. σφακτής.

Σφακτής, ὁ, φονεύς, τσιλάτης χυδαῖστί, Γλωσσ. Φιλοξ.

Σφακτός, ἢ, ὄν, σφαγμένος, φονευμένος.

Σφακτρία, ἢ (σφακτῆρ, -ης), ἢ συστίζουσα ἰέρεια, Σουίδ.

Σφακτρον, τὸ, μισθός, σφαγῆς, Πολυδ. 10, 97.

Σφακώδης, ὁ, ἢ, ὡσάν ἀλιφακία, 2) μακρόμαλλόν τι βρύον. Ζ. σφάγνος.

Σφαλάξ, ακος, ὁ, παλιούρος, Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Σφαλάσσω, μ. ξω, (σφάω, σφαλός, ἀζω), ταυτ. τέμνω, κεντέω, σουγλίζω, Ἠτύχ.

Σφαλερόνηκτος, ὁ, ἢ, ἐπικινδύνως πλεόμενος: ποταμός, Πολυδ. 5. 103.

Σφαλερός, ἂ, ὄν, Ἐπίρ. -ρῶς, (σφάλλω), ὅ, τι εὐκόλως φέρεται εἰς σφάλμα, σκόνδαμμα, ὀλισθηρός. Μεταφ. διαφθεύων τὰ ἡθῆ, ἀπατηλός, ἐπικίνδυνος.

Σφαλίξω. Ἰδὲ τὸ ἐφεξῆς.

Σφαλλός, κ. Σφαλός, ὁ, ξύλον (κούτσορον), εἰς τὸ ὁποῖον ἐκλείαν τούς πόδας· ὅθεν -λίξω, δεσμεύω· καὶ τὸ Κ. σφαλίξω ἀντὶ κλείω, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷται καὶ εἰς Θεοφάν. παρ' Ἀλεμάν. εἰς Προκόπ. σ. 107. ὥστε σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρά, δηλ. κλεισθῆναι. Πρβ. σφέλας.

Σφάλλω, μ. αλῶ, Ἀόριστ. ἐσφῆλα, Ἀόρ. Παθ. ἐσφάλην, σφάλλεις, Fallo Λατίν. κάμνω νὰ πέσῃ, κρημνίζω, φονεύω, ὅς ἔκτορ ἐσφῆλε, Πίνδ. Ὀλύμ. 2. κλονίζω, ταράττω· ἀτφάλεια, τὸ μὴ πίπτειν. Μεταφ. κάμνω νὰ ἀμφιβάλλῃ, νὰ ἀμνηχνῇ, Ἡρόδ. 7, 142. πλανῶ Κ. φέρω εἰς ἀπάτην, ἀπατῶ. 2) Μέτ. κλονοῦμαι, πίπτω. Μεταφ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω, ἐσφάλη τῆς ἐλπίδος, ἀπέτυχε τὴν ἐλπίδα. [Σφάλλω, εἶναι ἐκ τοῦ Φάλλω, Λατ. Fallo, προσλ. σ. τὸ δὲ φάλλω ταυτ. πάλλω, βάλλω.]

Σφάλμα, τὸ (σφάλλω), σκόνδαμμα· ἀμάρτημα, ζημία, Ἡρόδ. 1, 207. 8, 6. ὅθεν

Σφαλμάω, κ. μέω, ταυτ. -σφάλλομαι καὶ σκιρτάω, σφαδάζω, Ἠτύχ. [Πρέπει νὰ ὑποθέτωμεν πρωτότυπον τοῦτου τὸ Σφάλμη κ. σφαλμός. Πρβ. πλευμαίω, πωμάω κτλ.]

Σφαλός, ὁ. Ζ. σφαλλός.

Σφάλτης, ου, ὁ, (σφάλλω), κρημνίζων, ῥίπτων, Λυκόφ. 207.

Σφάνιον, τὸ, ταυτ. κλινίδιον, Ἠτύχ. Πρβ. σφηνόω.

Σφάξ, ακός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ σφήξ, Θεόκριτ.

Σφάξ, εἶδος, ὁ, μόνον εἰς τὰ σύνθετα ἀποτφάξ, διατφάξ κτ.

Σφαργέω. ὦ, ταυτ. σμαραγέω, ταράττω, φοφέω, βροντάω, κατὰ τὸν Ἠτύχ. Μέτ. σφαργέομαι, Ὀδυσ. ι, 390, συρίζω. Ζ. σφάραγος ἀριθ. 1, 2) ἀντὶ σπαργάω, συμπυκνῶμαι, συνωθῶμαι. Ὀδυσ. ι, 440. Ζ. σφάραγος, ἀριθ. 2.

Σφαργίζω. ταυτ. σφαρχέω. Μεταβ. διεγείρω ταραχήν, σηκώνω κοινορτόν, Ἠτιόδ. Θεογ. 706.

Σφαργός, ὁ, ταυτ. σμάραγος· ἐκ τοῦ ῥάττω, ἀράττω, μαράττω, σμαράσσω, ὡς εἶπαν κ. βρίστω, φράττω· δόρυβος, ἢ χος κάμνων σφάρ σφάρ· ὅθεν σφαργέω, ταυτ. σμαρχέω, ὅχι ἐκ τοῦ σφάραγος, ἀριθ. 3. -2) ταυτ. σπάρχος, ἀτπάρχος, κ. ἀσφάραγος, πᾶν παχὺ βλαττάρι, καὶ ἔξαιρ. τὸ σπαρίγγιον· ὅθεν σφαργέω, ἔχω ὀρμὴν εἰς τὰς ἡδονάς· τὸ αὐτὸ καὶ σπαργάω, τὸ ὁποῖον ψευδῶς παράγουσιν ἀπὸ τὸ σπᾶω· προτέτι σφριγᾶω. καὶ τὰ δύο ἀνήκουσιν εἰς τὸ ῥάττω, ῥίχω, ῥίγω, φράττω, φρίζω, φρίττω· ἢ πρώτη ἐννοια εἶναι ἵταμαι ἀκίνητος· ἢ τοῦ ψύχους, καὶ φρίκης εἶναι δεύτεραι. 3) ἀντὶ λαιμός, λάρυγξ, ἐκ τοῦ φάραγξ, φάραξ, γεν. φάραγος, προσλ. σ. Εἶναι λοιπὸν δύο διάφοροι λέξεις, εἰάν καὶ συγγεν. μετὰ τὰς ἀριθ. 1, 2, αἱ μὲν ἡχοῦ ἐκφραττικαί, αἱ δὲ πράγματος τοῦ τραχέος, καὶ στερεοῦ.

Σφᾶς, Αἰτιατ. πληθ. θηλυκ. τοῦ σφός, ἢ, ὄν, Ὀδυσ. β, 237.

Σφᾶς, ἐγκλ. ἀντὶ σφέας, Ἰλ. ε, 567. Ὀδυσ. ε, 372. Ζ. σφέ κ. σφέες.

Σφᾶσσω, ττω, μ. ξω, ταυτ. σφάζω.

Σφέ, κ. Σφέε, Ἀντων. ἀντὶ ἔ, ἔε, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, Σοφοκ. Οἰδ. Τ, 761, Τραχ. 778. 2) ταυτ. σφέας, ἐγκλ. σφᾶς, σφᾶς, αὐτοῦς, αὐτάς· τὸν τύπον Σφέα. Ζ. σφέες κ. σφός. Ἐκ τοῦ

ἔ, καὶ τοῦ πνεύματ. φε, καὶ προσλ. σ. σφέ.

Σφέα. Ζ. σφέες.

Σφέας. Ζ. σφέες.

Σφεδανός, ἢ, ὄν, ταυτ. σφαδανός, σφοδρός, ὀρμητικός, τρομέρος· ἀνήκει εἰς τὸ σφάζω, σφύζω, σημαῖνον τὴν σφοδρὰν κίνησιν χειρῶν καὶ ποδῶν. 2) εἰς τὸν Ὀμ. τὸ κλεεύων σφεδανόν, Ἰλ. λ, 165. κ. ἐφεπε σφεδανόν, Ἰλ, π, 372. ἀνέγ. τινὲς σφέ δανῶν ὡς δύο λέξεις, δηλ. σφέ κτείνων, Ἄλλοι ὡς μετοχ. σφεδανῶν, κτείνων· ἄλλοι σφαδανόν, ἐκ τοῦ σφαδάω. 3) εἰς τὸν Νίκανδ. Θηρ. 642. σφεδανόν κάρηνον, ταυτ. τραχὺ, σκληρόν, ἢ σφικτόν, ἐκ τοῦ σφεδάω, σφαδάω, δηλ. σφάζω, σφίζω, γγω.

Σφέε, ἀντὶ σφέ.

Σφέες, συναίρ. σφεῖς, Γενικ. σφέων, σφείων, σφῶν, Δοτ. σφίτιν, σφίν, σφέ. Αἰτ. σφέας, σφᾶς, σφέ· Ὁ Ἡρόδ. ἔχει καὶ σφέα, αἰτ. πληθ. οὐδέτ. Ζ. σφέ.

Σφέλας, εἶδος, τὸ, Δοτ. σφέλαϊ, σφέλα, θρονίον, βάγχα τοῦ κωπηλάτου, Ὀδυσ. ρ, 251. ὅθεν, ἐπισφαλίτης, ταυτ. θρανίτης, Ἠτύχ. 2) εἰς τὸν Νίκανδ. Θηριακ. 644 κοῖλοντι ὡς ὄλμος, συγγενὲς τοῦ σφαλός (ποδοκᾶκη) καὶ τοῦ σφέλμα, σπέος, σπήλαιον, ἀνάγεται εἰς τὸ σπᾶω.

Σφέλμα, τὸ, τὸ ἄνθος τοῦ πρίνου.

Σφενδάμνινος, νη, νον, σκληρός, στερεός, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 181.

Σφένδαμνος, ἢ, δένδρον μετὰ στερεόν ξύλον, Θεοφρ. Ἱστ. φ. 3, 4.

Σφενδιλίξω, ἀντὶ σφενδονίζω, Λουκιαν.

Σφενδονάω, ὦ, Ἰων. -νέω, μ. ἤτω· καὶ Σφενδονίζω, τὸ ὅπ. εἶναι Κ.

Σφενδόνη, ἢ (Ζ. σφάζω), σφενδόνα Κ. πλεγμένοντι ἐξ ἐρίων εἰς τὸ μέσον πλατὺ, τὰ ἄκρα στενόν, μετὰ τὸ ὁποῖον πετροβολοῦσι, Ἰλ. ν, 599. 2) ἐκ τοῦ σχήματος, δεσμός τις εἰς πληγωμένον μέλος. 3) τὸ μέρος τοῦ δακτυλιδίου, ὅπου προσαλλάσσεται ἡ λίθος. Ζ. καίαρ. 4) γυναικείος τις κεφαλῶδεσμος. 5) γυναικῶν περίθεμα εἰς τὰ κρύφια μέλη, ἄλλως, φυλακτεῖον, κ. χοιροκομῖον. 6) σχῆμα τι ἐλλειψοειδές. 7) ἀντὶ σφενδονήτης, Αἰτχ. Ἀγαμ. 1003. 8) τὸ ἐκτρεφονόμενον σῶμα. Ξενοφ. Ἀνάβ. Σφενδονηδόν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον, ἢ τὸ σχῆμα τῆς σφενδόνης.

Σφενδόνησις, ἢ, τὸ σφενδονᾶν.

Σφενδονήτης, ὁ, ὁ σφενδονίζων.

Σφενδονητικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ σφενδονᾶν, ἐπιτήδειος σφενδονήτης· ἢ -κή, ἢ τέχνη τοῦ σφενδονᾶν.

Σφενδονίζω, } ταυτ. σφενδονάω, -νήτης.

Σφενδονιστής, }

Σφενδονίτης, }

Σφενδονοειδής, εἶδος, ὁ, ἢ, σχῆμα ἔχων σφενδόνης.

Σφέος, Σφία, Σφέον, ἰδικός του, ἰδική του, Ἰδικόν του· ὅθεν σφός, κ. σφέτερος· ἐπὶ σφέα, νοητ. δώματα, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 872.

Σφέες, Αἰολ. κ. Δωρ. ἀντὶ σφέες, σφεῖς.

Σφετερίζω, μ. ἴτω, Δωρ. ἴξω, Μέτ. σμαι, οἰκισιοποιῶμαι, ἰδιοποιῶμαι, μεταχειρίζομαι τὰ κοινὰ ὡς ἰδικά μου.

Σφετερισμός, ὁ, ἢ ἰδιοποίησις αὐτῆ.

Σφετεριστής, ὁ, ὅς τις κοινὰ πράγματα ἰδιοποιεῖται καὶ μεταχειρίζεται ὡς ἰδικά του.

Σφέτερος, εἶδος, ὄν, κτητικὴ αὐτωνυμ. 3 προσώπου, ἰδικός των, Θεοὶ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον, Θεογν. 2) καὶ ἰδικός σας, δηλ. ὑμέτερος, Ἠτιόδ. Ἔργ. 2. Θεόκ. 22, 67. 3) ἀντὶ εἶδος, ἰδικός των, καὶ ἀντὶ ἐμός, Θεόκρ. 23, 163. κ. ἀντὶ σός, Θεόκρ. 22, 67. ἐκ τοῦ σφέες, ἢ σφεῖς. Ζ. ἑαυτοῦ, κ. σφέ.

Σφέων, Ποιητ. Ἰων. γεν. ἀντὶ σφῶν, ἐκ τοῦ σφεῖς.

Σφῆ, Σφῆτι, δοτ. θηλ. ἐνική, πληθ. ἐκ τοῦ σφός, ἢ, ὄν.

Σφήκειος, εἶα, εἶον, ἀνήκων εἰς σφήκας, ὅμοιος μετὰ σφήκα. 2) Σφήκεια, παλαιὸν ὄνομα τῆς νήσου Κύπρου, Λυκόφρ. Στέφ. Βυζαν. 3) τὸ σφηκεῖον, εἶδος ἀράχνης διὰ τὴν ὁμοιότητα, Νίκανδ. Θηρ. 733.

Σφηκεῖα, ἢ, (σφήξ), φωλεὰ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Αἰλιαν. Ἰδιογ. 5, 15, 31.

Σφηκεῖον, τὸ (σφήξ), ἢ κατοικία τῶν σφηκῶν, Ἀριστοτ. Ἱστ. 5, 9, 41.

Σφηκίσκος, ὁ, μακρὺ καὶ σουγληρόν ξύλον, ταυτ. σκόλοψ, πᾶσσα-

- λος, Ἀριστοφ. Πλ. 301. Εἰς τὸν Πολύβ. 5, 49. ἀγνωστός τις οἰκοδομική ὕλη. Ζ. κ. σφηκώδης.
- Σφηκισμός (σφηκέω, -ίζω), παιγνίδιον τι τοῦ αὐλοῦ ὅμοιον μὲ τὸν βόμβον τῶν σφηκῶν, Ἡσύχ. Πρβ. βομβαῦλιος.
- Σφηκοειδής, εὖρος, ὁ, ἡ. Ζ. σφηκώδης.
- Σφηκός, ὁ (σφήξ), ταυτ. σφηκώδης, ἡ ἐσφιγμένος. Ζ. σφηκώδης εἰς τὸ τέλος.
- Σφηκόω, ὦ, μ. ὥσω, ταυτ. σφίγω, στενύνω· δειρὴν ἐσφήκωται ἄλλος, ἔχει πολλὰ στενὸν λαιμόν, Νίκανδ. Θηρ. 289. 2) στερεύνω, δένω σφικτά, Ἰλ. ρ, 52. 3) κλείω, σφαλίζω, π. χ. αἱ θυρίδες ἐσφηκωμέναι ἐνδοθεν καὶ ἐξωθεν, Διβαν. Ἀριστοειδ. Τ. 1, σ. 348.
- Σφηκώδης, εὖρος, ὁ, ἡ, ταυτ. σφηκοειδής, (εἶδος, σφήξ), ὡσάν σφήξ· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἰσχνός τὴν ὀσφύν, Ἀριστοφ. Πλουτ. 561. ἀντὶ τούτου ἔλεγαν καὶ σφηκός· ὅθεν σφηκοὺς καὶ σφηκίσκους τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ οὐ προσιλοῦς.
- Σφήκωμα, τό (σφηκώ), τὸ σφικτοδεμένον, Παυλ. Αἰγ. 6. 25, 2) ὁ δεσμός, ἄλλως σπαρτίον, Ἡσύχ. 3) τόπος τῆς περιεσφαλαίας, ὅπου ἐνέσταν τὸν πτερωτὸν λόφον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1216. ὅθεν, εὐλοφον σφήκωμα, Σχολ. Ἀπολλων. 3, 1371. ἐκ Σοφοκλ. Ζ. τετραφάλῃρος.
- Σφηκῶν, ὠνος, ὁ, φωλεὰ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Ἰστ. ζ. 4, 41. ὅπου ψευδ. κεῖται σφηκωκτεῖς ἀντὶ σφηκῶν.
- Σφηλός, ἡ, ὄν, Ἀριστοφ. Εἰρ. κ. Σφαλός, Σοφοκλ. Λεῖψ. ἐκ τοῦ σφάλλω, σφέλλω, (δηλ. πάλλω, πέλλω προσλ. σ, κ. τροπὴ τοῦ π εἰς φ), Ἀορ. ἐσφηλα, ἐσφειλα, ταυτ. εὐκίνητος· χρήσ. εἰς τὸ ἐρίσφηλος κ. εἰς τὸ Σφήλος, ὁ, ὄν. κύριον, Ὁμ. Σφήν, ἴος, ὁ (Ζ. σφάζω), Κ. σφήνα. 2) πᾶν σφηκοειδὲς σῶμα. 3) βασιανιστήριον ἐργαλεῖον. Ζ. σφήνῳ· σφήνα ψωμίον λέγομεν οἱ Θετ. μέρος ἄρτου παραβαλλόμενον εἰς καδένα ἐπὶ τῆς τραπέζης.
- Σφηναρίον, τό, κ. } ὑποκ. τοῦ πρ.
- Σφηνίσκος, ὁ, } ὑποκ. τοῦ πρ.
- Σφηνεύς, ὁ (σφήν), εἶδος ἰχθύος. Πρβ. κεστρεύς.
- Σφηνοειδής, ὁ, ἡ, σχῆμα σφηνός ἔχων.
- Σφηνακέφαλος, ὁ, ἡ, Στράβ. σ. 121.
- Σφηνοπώγων, ὁ, ἡ, σφηνογενής, Δουκιαν. 9, σ. 29. 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀρτεμ. 2, 42, Ζ. σάκος.
- Σφηνώω, ὦ, σχίζω μὲ τὴν σφήνα, ἡ κλείω. 2) βατανίζω μὲ τὸ ἐργαλεῖον σφήνα, Πλουτ. 7, σ. 940. Ζ. καὶ σφηκώω. 3) στολίζω μὲ καρφία ὡς ξύλον· κλίνη χρυσῇ ἐσφηνωμένη, Δουκιαν. 6, σ. 105. τὸ διορδόνουν ἐσφηνωμένη, ἀλλ' ἡδύατο νὰ εἶναι μᾶλλον ἐσφιγγωμένη, δηλ. σφιγγόπους.
- Σφήνωμα, τό, κ. } οὐσιαστ. τοῦ πρ.
- Σφήνωσις, ἡ, } οὐσιαστ. τοῦ πρ.
- Σφήξ, σφηκός, ἡ, Κ. Σφήκα, ἔντομον ὅμοιον μελίττης· σφήκας εἰσοδίους, αἱ ἐμφωλευντο εἰς τὰς ὁδοὺς. [Ἐκ τοῦ σφάττω, σφάξ, Ἰων. σφήξ, ταυτ. ἔντομον· ἡ ἐκ τοῦ σφάζω, σφάττω, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Σφιγμένον κατὰ τὸ μέσον πρᾶγμα. Ζ. σφηκώδης. κ. σφάζω.]
- Σφί, κ. Σφίν, ἀντὶ σφίσι, σφίσιν, ἀρχ. κ. ποιητ. 2) ἀντὶ ἐνικῆς δοτ. Ὁμ. Ἦμ. 31, 9, καὶ ἀντὶ σφῶν, αὐτοῖς τοῖς δυσίν, Ὁμ. Ἦμ. 18, 19. Πρβ. Αἰσχ. Περσ. 756. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1490. 3) καθ. ἀντὶ ἐμαντόν, σεαυτόν, ἑαυτόν· μετὰ σφίσιν, ἀντὶ μεθ' ὑμῖν, Ἰλ. κ, 398. σφίν αὐτοῖς, αὐτὶ ὑμῖν αὐτοῖς, Ἡσιόδ. Ἑργ. 56. ἡμῖν σφίσι, ἀντὶ ἡμῖν αὐτοῖς, Ἀπολλων. Ῥόδ. 2, 1280. Ζ. ἑαυτοῦ. 4) σφίν, ἀντὶ ἡμᾶς καὶ ἡμῖν, Ὁρφ. Ἀργον. 1250. Προσέτι τὸ σφί ἀποστρέφεται. Ζ. σφ.
- Σφιγγά, ἡ, φιλαργυρία, Ὁ. Σεράχ 11, 17. [Μὲ φαίνεται ὅτι ἐγίνετο ἐκ τοῦ σκνιφός σκνιφία, μεταθ. σφικνία, σφιγκία, σφιγγία, Πρβ. σκιπναῖος.]
- Σφίγγιον, τό (σφίγω), περιδέραιον, ἡ βραχιόλιον, Ὁ.
- Σφιγγίον, τό, τὸ ὅρος ὅπου ἐκατοίχει ἡ σφίγξ. Τὸ αὐτὸ κ. Φίκσιον, κ. Φίκιον, κ. Σφίγσιον. Τὸ τελευταῖον μετὰ τοῦ τέρας. ταυτ. σφίγξ, Δουκέρ.
- Σφιγγόπους, ὁ, ἡ, μὲ πόδας ἔχοντας σχῆμα σφιγγός· κλίνη, Ἀθήν. σ. 107. Ζ. ἡλεκτρον. κ. σφηνώ.
- Σφίγγω, μ. γξω, καὶ Κ. σφίγω, συμπίεζω, θλίβω, δένω στερεῶς. 2) Ἀμεταβ. ὡς τεμὴ σφίγγειν, μήτε λίκνι εὐλυτον εἶναι, νὰ μὴ εἶναι σφιγμένον, αὐτε εὐκολόλυτον. [ὁ εἰς τύπος τοῦ σφάζω, σχάζω.]
- Σφικκπῆρ, ὁ (σφίγω), ὅ, τι σφίγγει, σνιδένει· σφιγκτήρ δε-
- σμός, ἀντὶ ἀγκύνη, Νόνν. ἔξαιρ. στρόγγυλος μῦς περὶ τὸν πρωκτόν, ὅστις συσφίγγει καὶ κλείει τὴν τρίπαν. 2) εἰς τοὺς Ταραντ. εἶδος χιτῶνος, ἵσως ἐπειδὴ συνεσφίγγετο μὲ δεσμόντινα. 3) σφίγκτης, κίναδος, ἀπαλός, Ἡσύχ.
- Σφιγκτός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. σφιγκτῶς, σφιγμένοι· θάνατος, εἰ δὲ ἀγκύνης προξενούμενος, Εὐστάθ. εἰς Διονύσιον. Περιηγ. 369. Πρβ. πισσωτός.
- Σφίγκτωρ, ὁ, ταυτ. Σφιγκτήρ.
- Σφίγμα, τό, τὸ σφιγμένον· θλίψις, καὶ τριβὴ εἰς τὰς μηχανάς, Παλ. Μαθημ.
- Σφιγμός, ὁ, ταυτ. σφίγξ· τὸ σφιμός ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ σφίζω, ὅθεν φιδός, Παλ. Μαθημ. σ. 25. ἀποβ. τοῦ σ.
- Σφίγξ, γγός, κ. Βοιωτ. Φίξ, γός, ἡ, τὸ τέρας τῶν Θηβῶν, ἵσως ἐπειδὴ ἐπνιγε. 2) Τροπ. κ. κωμικῶς, Σφίγγα ἄρρενα, περὶ μαγεῖρου λαλοῦντος πάντοτε μὲ αἰνίγματα, Ἀθήν. 9, σ. 382. 3) εἶδος πιθήκου, Ἀγαθαρχ. κ. Διόδ. Σικ. 3, 34.
- Σφίγξις, ἡ, τὸ σφίγγειν.
- Σφίδη, ἡ, Λατ. fides, ταυτ. χορδή.
- Σφίδω, Σφίζω, ἄλλοι τύποι ἀντὶ σφάζω (ὡς σχίζω, σχάζω). Ζ. σφίγω, κ. σφάζω.
- Σφικάω, ὦ, ὁ ἦχος, τοῦ κώνωπος, ὅστις σφικᾷ.
- Σφίκσιον, τό· Ζ. σφίγγιον.
- Σφιμός· Ζ. σφιγμός.
- Σφίν· Ζ. σφί.
- Σφίσι, κ. } Ζ. σφί.
- Σφίσιν· } Ζ. σφί.
- Σφόγγος, ὁ, κ. Σφογγία, ἡ, ἀττ. ἀντὶ σπόγγος, κ. σπογγία.
- Σφόδρα, Ἐπίρ. λίαν, ὀρμητικῶς· ἐκ τοῦ σφοδρός.
- Σφοδρίζας, ὁ, ὄν. κύριον.
- Σφόδρις, ὁ, ὄν. κύριον.
- Σφοδρός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. σφοδρῶς, ὀρμητικῶς, ἀκράτητος. Νομ. συγγ. τοῦ σφαδανός, σφεδανός· κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ σπεύδω· Ζ. σποδέω.
- Σφοδρότης, ἡ, ὀρμητικότης εἰς τὸ λέγειν καὶ πράττειν, ἡ τρέχων.
- Σφοδρύνω, κ. } κάμνω σφοδρόν· Μέσ. γίνομαι σφοδρός, Σφοδρύνω, } Αἰσχ. Πρ. 1019.
- Σφονδύλειον, ταυτ. σφονδύλιον ἀριθ. 2. Νίκανδρ.
- Σφονδύλη, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ σπονδύλη, βρωμερὸν ἔντομον, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 14.
- Σφονδύλιον, τό, ὑποκ. τοῦ σφόνδυλος. 2) φυτόντι, καὶ σφονδύλειον τὸ αὐτ. Νίκανδρ. Θηρ. 948.
- Σφονδύλιος, ὁ, ταυτ. σφόνδυλος, Διοσκ. 3, 90. ὅπου ἄλλοι ἐνόησαν σφονδύλιον μυελὸν τὸν ῥαχίτην μυελόν.
- Σφονδύλοδίνητος, ὁ, ἡ, στρυμμένος μὲ τὸν σφόνδυλον, μὲ τὴν ῥάκαν.
- Σφονδύλοεις, ὁ, σύνθετος ἀπὸ σφονδύλους, ὡς ὁ λαιμός, Μανέθ. 1, 319.
- Σφόνδυλος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ σπόνδυλος. 1) τὸ σφονδύλι τοῦ ἀδραχτίου τῆς ῥάκας, κανοειδὲς τι σῶμα. 2) τὰ κόκαλα τοῦ λαιμοῦ, καὶ τῆς ῥάχews, Ἰλ. υ, 483. 3) σφόνδυλοι μεγάλοι, πέτραι στρόγγυλαι, Παλ. Μαθημ. σ. 11. Πλουτ. Πυρρ. 34. 4) τὰ σφαιροειδῆ λιθάρια, μὲ τὰ ὅποια ἐψηφίζοντο οἱ κριταί, Ἡσύχ. 5) ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκινάρας. Εἶναι ἀντὶ σπόνδυλος, σφόνδυλος, δηλ. σφοδρός, σκροδρός, εὐκίνητος, ἡ αὐτοκίνητος.
- Σφός, σφή, σφόν, ἀντὶ σφέος, σφέα, σφέον, Ἰλ. σ, 231. Ὀδυσ. β, 237. ἰδικός του, ἰδικός των.
- Σφραγίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σφραγίς. 2) αἰντὸν νυμφῶν εἰς τὸν Κυθαίρωνα, Πaus. 9, 3, αἵτινες ἐκ τούτου ὀνομάζονται σφραγίδες, Πλουτάρ. Ἀριστειδ. 11, 19.
- Σφραγιδονυχαρχοκομήται, Ἀριστοφ. Νεφ. κωμ. ἐπίθ. τῶν αὐλητῶν, οἵτινες ἕως τῶν ὀνύχων εἶχαν γεμάτους τοὺς δακτύλους μὲ δακτυλίδια, καὶ περιφέροντο ἀργοί.
- Σφραγιδόφυλαξ, τό, τόπος, ὅπου φυλάττονται σφραγίδες, καὶ ταυτ. πυαλὶς, Ἀρποκρ.
- Σφραγιδόφυλαξ, ὁ, φύλαξ σφραγίδος.
- Σφραγίζω, μ. ἴσω, βάλλω τὴν σφραγίδα, βουλόνω Κ. Μεταφ. τελειώνω, βάλλω ὅρια. 2) σημειώνω· Τροπ. πληρόνω, αἱματόνω, Εὐρύ. Ἰφίγ. Ταυρ. 1372. Ἀνάλ. 2, σ. 221. ἐκ τοῦ
- Σφραγίς, ἴδος, ἡ ἴδος, ἡ (ἀντὶ φραγίς, ἐκ τοῦ φράζω, φράσσω),

δι' οὐ ράσσεται καὶ κλείεται· σφραγίς δακτυλίου, σφραγιστῆρι.
 2) τὸ ἐκσφράγισμα. Ὁ Σόλων ἐπρόσταξε νὰ μὴ κρατῇ τις ἐκσφρά-
 γισμα πωλουμένης σφραγίδος· μὴ εἶναι σφραγιδαφυλάττειν τοῦ
 πραξέντος δακτυλίου, Διογ. Λαέρτ. 1, §. 57. 3) ἀντὶ σύμ-
 βολον, ἀδείας γράμμα, ἡ πατταπόρτιον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1213.
 4) αἱ κηλίδες, τὰ ποικίλματα τοῦ τῆς παρδάλεως δέρματος,
 Ὀππιδαν. 5) εἰς τοὺς μεταγ. ἐκκλ. ἀντὶ σημείον σταυροῦ, εὐλο-
 γίας, κτλ.
 Σφραγίσμα, τὸ, τὸ ὑπὸ τῆς σφραγίδος τυπωμένον, Ξενοφ.
 Ἑλλην. 1, 4, 3.
 Σφραγιστήρ, ἦρος, ὁ κ. } ὁ σφραγίζων καὶ ἡ σφραγίς, ἀριθ.
 Σφραγιστής, οὐ, ὁ, } 1. 2) σφρ. ἱερέων, ταυτ. ἱμο-
 σχοσφραγιστήρ.
 Σφραγιστήριον, τὸ, σφραγιτῆρι, σφραγίς, ἀριθ. 1.
 Σφραγιστικὸς, ἡ, ὄν, σφραγίζων.
 Σφραγιστός, ἡ, ὄν, σφραγισμένος.
 Σφραγιτίς, ἡ, ὄν, σφραγιτῆρι.
 Σφρηγίζω, κ. } Ἰων. ἀντὶ σφραγίζω, κ. σφραγίς.
 Σφρηγίς, }
 Σφριγανός, ἡ, ὄν (σφριγάν), ταυτ. σφριγάνης, Πολυδ.
 4, 137.
 Σφριγάνω, κ. } κατὰ διὰλ. ἀντὶ σπαργάνω, σπαργάνω,
 Σφριγάνω, ὦ, μ. ἤσω, } μεταθ. σφραγάνω, καὶ διὰ τοῦ ι τύπου
 σφριγάνω, σφρίγω, φρίγω, εἶμαι γεμάτος ὡς τὰ βυζία· ἐπὶ
 ἀνθρώπων, κτηνῶν, δένδρων, τὰ ὅποια εἶναι γεμάτα ὑγρῶν, καὶ
 ζωηρά, ἰσχυρά· καὶ εἶναι πλήρης φιληθονίας· αἰσθάνομαι βί-
 αϊαν ὁρμὴν εἰς τὴν σαρκικὴν ἡδονήν, ὡς σφαργάνω· Ζ. σφά-
 ραγος, καὶ τὸ ἐφ.
 Σφρίγος, τὸ, ὁρμή, πλήρης ὑγείας, ὁρμητικὴ αὐξήσις [ῥίγος,
 μετὰ τὸ πνεῦμα φ, φρίγος, σφρίγος, παγιότης, σφικτότης, ἡ ἀπὸ
 φύχος, ἡ ἀπὸ πλήρωσιν.]
 Σφριγώδης, ὁ, ἡ, πλήρης ὑγείας, δυνάμεως, ἡ ἐπιθυμίας· Ζ.
 σφάραγος.
 Σφύγμα, τὸ (σφύζω), ταυτ. σφυγμή.
 Σφυγματώδης, κ. Σφυγμώδης, εὐς, ὁ, ἡ (σφύγμα), ἔχων
 σφοδρὸν σφυγμὸν, βιάαν κίνησιν αἵματος· ἡ προξενῶν σφυγμὸν
 τοιοῦτον· χαρά, Πλούτ. 10, σ. 478.
 Σφυγμή, ἡ, ταυτ. σφυγμός, Γαλην. περὶ σφυγμῶν.
 Σφυγμικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν σφυγμὸν.
 Σφυγμός, ὁ (Ζ. σφύζω), καὶ Κ. σφυγμός.
 Σφυγμώδης, ὁ, ἡ, ἑπίρ. -ωδῶς, ἀντὶ σφυγματώδης (Πρβ.
 σπαργμώδης, σπασμώδης).
 Σφύζω, μ. ξω, ὁ ὑτόπος τοῦ σφάζω, ταυτ. σφαδάνω, ἀζω, κ.
 σφυδάνω· Καθ. ἐπὶ σφοδρᾷ κινήσει τοῦ σώματος· ἰδίως, κινεῖται
 μετὰ σπασμούς. 2) Συνήθ. ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ αἵματος εἰς τὰς
 φλέβας· ὅθεν, σφύζει τὸ αἷμα ἐν ταῖς φλεβί. Ἀριστοτ. καὶ σφυγ-
 μός, ὁ, τὸ κτύπημα τῆς φλεβός (pulsus)· Οἱ παλαιότεροι ἔλεγον
 Πάλλω καὶ παλμός, τὸ δὲ σφύζω καὶ σφυγμός ἐμεταχειρίζοντο
 εἰς σφοδρὰν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος ἐπὶ τῶν πυρετῶν· ὅθεν,
 σφύζω καὶ ταυτ. σφακελίζομαι, φλεγμαίνω.
 Σφύξις, ἡ, ταυτ. σφυγμός.
 Σφύρα, κ. Σφύρα, Κ. σφυρίον, Ὀδυσ. γ, 433.
 Σφύραϊνα, ἡ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ἀττ. κέστρα, Ἀθην.
 σ. 323.
 Σφυράω, ὦ, κ. } ταυτ. σφυρόω· ὅθεν σφυρατός εἰς
 Σφυρέω, μ. ἄσω, κ. ἤσω, } τὸ ὀλοσφυράτος κ. σφύρημα.
 Σφυράς, ἄδος, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ σφυράς, κόπρος αἰγῶν, Ἀρι-
 στοφ. Εἰρ.
 Σφυρηλατέω, ὦ, σφυρίζω, κτυπῶ, ἐργάζομαι μετὰ τὴν σφύραν,
 Φίλων 2, σ. 310. Ρ. ἐκ τοῦ
 Σφυρηλάτος, ὁ, ἡ (σφύρα, ἐλαύνω), λεπτυμμένος, συρμέ-
 νος, κτυπημένος μετὰ τὴν σφύραν, χαλκευμένος· Πλάτ. Φαῖδρ.
 26. Στράβ. 8.: πέδαι, Αἰσχ. Πέρ. ἐπὶ μετάλλ. ἀντίθ. τοῦ χυ-
 τός, χωνευμένος· ὅθεν, ἀντὶ πυκνός, στερεός· Τροπ. : φιλία,
 νοῦς, στερεός, ἀκλόνητος : ἀνάγκαι, δηλ. ἀμετάτρεπτοι ἀνάγκαι,
 Πινδ. λείψ. 28.
 Σφύρημα, τὸ, ταυτ. σφυροδέτης, Ἡσύχ.
 Σφύριον, } ὑποκ. τοῦ σφύρα, Χειροῦργ. Παλ. σ. 94. Κ.
 Σφύριον, τὸ, } ταυτ. σφύρα.

Σφυρίς, ἡ, ταυτ. σφυρίς, Γεωπον. 7, 26, 4. Πρβ
 σφυράς.
 Σφυροδέτης, ὁ, δεσμός περὶ τὰ σφυρά (ὡς ζυγοδέτης, ἱπο-
 δέτης, ἀσκοδέτης, οὐλοδέτης), Ἡσύχ.
 Σφυροκόπνον, τὸ, ταυτ. σφύρα κ. κόπανον, καθὲν χωριστὰ,
 Γλῶσσ. Φιλοξ.
 Σφυροκόπεω, τὸ ῥῆμα }
 Σφύκοπία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ
 Σφυροκόπος, ὁ, ἡ, ὁ κτυπῶν μετὰ τὴν σφύραν·
 Σφυροκτυπέω, ὦ, ταυτ. σφυροκοπῶ.
 Σφύρον, τὸ, Κ. κότσει τοῦ ποδός· Καθ. ποῦς· Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ.
 226. Μεταφ. τὸ κατώτατον μέρος : ὄρους· ἡ τὸ ἐξώτατον :
 νήσου.
 Σφυροπρησιπύρα, ἡ (πρήσω, πῦρ, σφυρόν) : ποδάγρα, ἡ τις
 μετὰ πῦρ καίει πόδας, Λουκιαν. Τραγοποδάγρ. 199.
 Σφύρω, ὦ (σφυρόν)· Ζ. τὸ ἐφεξῆς ἀριθ. 2.
 Σφύρω, ὦ (σφύρα), σφυρίζω, κτυπῶ μετὰ τὴν σφύραν. 2) (σφυρόν)
 σηκώνω τοὺς πόδας, καὶ μίγνυμαι, Ἀθην. 14, σελ. 622.
 Σφύρωσις, ἡ· Ζ. ὑποσφύρεω.
 Σφύρωτήρ, ἦρος, ὁ· Ζ. σφαιρωτήρ.
 Σφύρωτός, ἡ, ὄν, σφυρισμένος, Γλῶσσ. Στεφ.
 Σφύσσω, ὄωρ. ἀντὶ σφύζω.
 Σφῶ, Νομ. κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ σφῶϊ Ἀττ. Ὀνομαστ. κ. Αἰτιατ.
 δὴκ. ἀριθ. 2. προσώπ. πρωτοτύπου ἡ προσωπικῆς Ἀντωνυμ.
 ἐσεῖς οἱ δύο, Ἰλ. α, 574. ο, 146. 2) Νομ. κατ' ἀποκ. ἀντὶ
 Σφῶς, Ὀνομαστ. κ. Αἰτ. 3. προσώπ. αὐτοὶ οἱ δύο, αὐτοὺς
 τοὺς δύο, Ἰλ. ρ, 531, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ τὴν γράφεται σφῶ
 ἀλλ' ἡ διαφορὰ τοῦ ε καὶ ι δὲν εἶναι ἀσφαλής· καὶ καθὼς ἀντὶ
 Νῶϊ ἔλεγον καὶ Νῶς, οὕτω Σφῶϊ καὶ Σφῶς, Ἀπολλων. περὶ
 ἀντωνυμ. σ. 373. 374. Τὸ Σφῶϊ ἡ Σφῶς γίνεται ἀπὸ τὸ Σφῆ,
 ἡγουν ε (αὐτὸν) τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ γείνη κοινὸν ὅλων τῶν
 προσώπων· Τὴν γραφὴν Σφῶ ἡ Σφῶ νομίζουν ψευδῆ.
 Σφῶς, Ὀνομ. κ. Αἰτιατ. δὴκ. 3. προσώπ. πρωτοτύπ. Ἀντωνυμ.
 εἰς τὸν Ὀμ. μόνον αἰτιατ. καὶ πάντοτε ἐγκλινομένη· Γενικ. κ.
 δοτ. σφῶϊν, εἰς τὸν Ὀμ. μόνον, δοτ. κ. πάντοτε ἐγκλινομ. Τὴν
 δοτ. Σφῖν, κ. αἰτιατ. Σφῆς ἐκλαμβ. ἀποκοπὴν· εἶναι ὁμοῦς πρω-
 τότυπος οὕτω, καὶ ἀνήκει εἰς τὸ Σφῆ. Ἡ διαφορὰ τοῦ Σφῶς κ.
 Σφῶϊ δὲν εἶναι βεβαία, ἀλλ' ὑποτίθεται. Ζ. πρ. διὰ τοῦτο Σφῶς
 ἐμπορεῖ νὰ κείται καὶ ἀντὶ σφῶϊ.
 Σφῶϊ, Ὀνομ. κ. Αἰτ. δὴκ. 2. προσώπ. πρωτοτύπ. Ἀντωνυμ.
 ἐσεῖς οἱ δύο, ἐσᾶς τοὺς δύο· Γεν. κ. δοτ. τφῶϊν· ὅθεν Νομ.
 κατ' ἀποκ. Σφῶ, ὅχι Σφῶ (τὸ ὁποῖον ἠθέλην εἰσθαι φυσιώ-
 τερον), οὐδὲ σφῶ· Γενικ. σφῶν, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ γράφεται
 σφῶν· Τὸ σφῶϊ ἀντὶ σφῶϊν, Ἰλ. δ, 286, ἀμφιβάλλεται καὶ
 ἐκλαμβάνεται ὡς αἰτιατικὴ· ὡσαύτως, σφῶϊν, ἀντὶ σφῶϊ, Ὀδυσ.
 ψ. 52 ἐκλαμβάνεται δοτικὴ· Ὅτι δὲ λαμβάνεται καὶ ἐπὶ δευτέ-
 ρου προσώπου, προέρχεται ἀπὸ τὴν παραγωγὴν τῆς ἐκ τοῦ
 σφῆ, τὸ ὁποῖον εἶναι κοινόν· Ζ. Σφῶ.
 Σφῶϊτερος, α, ὄν, αὐτῶν τῶν δύο ἰδίοις· ἑπὶ σφῶϊτερον, Ἰλ.
 α, 216. ὡμῶν τῶν δύο, Ἀθηνᾶς καὶ Ἡρας. 2) ἐπὶ ἐνός προσ.
 ἀντὶ ἰδίοις του. 3) ἀντὶ σός. 4) ἀντὶ ὑμέτερος· Ζ. ἐαυτοῦ, κ.
 σφῆτερος.
 Σφῶν, ἀντὶ σφῶϊν· Ζ. σφῶϊ.
 Σφῶν, Γενικ. τοῦ σφῆς, ἀντίσφῶν, σφῆων.
 Σφῶν, Γενικ. πληθ. τοῦ σφῆς, ἡ, ὄν.
 Σχᾶδων, ὄνος, ἡ (σχάζω, σχάδω), ἡ νύμφη τῶν μελισσῶν· κ.
 σφηκῶν, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 40. 5, 22. 2) κηρίον τῶν μελισ-
 σῶν ἐνθα οἱ σκώληκες, Ἡσύχ. 3) κηρήθρα πλήρης μέλιτος, Θεόφρ.
 1, 147.
 Σχάζω, κ. } ταυτ. χάω, χάω προσ. σ. 1) Ἐνεργ. ἀνοίγω,
 Σχάω, μ. ἄσω, } Ἀριστοφ. Νεφ. 409. 2) Ἀμεταβ. ἀνοίγομαι,
 ἀποχωρίζομαι. 3) κρατῶ, συντηρῶ, Πίνδ. Πύθ. 10, 79. ὡς
 τὸ ἐκ τοῦ χάω, χάω γινόμενον σχῆω, σχέω, σχῆδω, σχῆσω.
 4) σχίζω· ὅθεν ἀπὸ τοῦ ἱατρ. ἀντὶ ἀνοίγω τὴν φλέβα (καποτε
 τίθεται καὶ τὸ φλέβα), καὶ σχαττήριον, τὸ ἐργαλεῖον, Κ. νυ-
 στέρι. 5) ἀναχωρῶ· καὶ ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ἀπολύω, ἀφίνω·
 ῥίπτω, Ἀριστοφ. Νεφ. 108. : ἀγκυραν· ἀπολύω τὰ σχοινία τοῦ
 τροχοῦ· ἀφίνω τὸ σχοινίον εἰς τὸ στάδιον, ὡς σημείον ἀρχῆς

τοῦ δρόμου· ὅθεν, σχαστηρία, ταυτ. βαλβίς· σχάσαι βαλβίδα, ἀνοίξαι, ἀρχίσαι τοὺς ἀγῶνας τοῦ δρόμου· Μεταφ. : στόμα, ἀνοίγω· παραδίδω, : λύκοις. 6) ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω : κώπην, ἀκμήν ὀδόντων, γήρυν κτλ. Εἰς τὸν Πίνδ. ἀνασχάζω, ἀντὶ τοῦ ἀνασχέσω, ἀναχαιτίζω· Σχάζω Κ. ἢ σκάζω οὐδ. ἀντὶ τοῦ σχίζομαι, ῥήγνυμαι, ἀποδιήκω.

Σχαλιζόω, ὦ, ὑποστηρίζω τὸ δίκτυον με σχαλίδας.

Σχαλίδωμα, τό, τὸ τοιοῦτον ὑποστήριγμα· ἐκ τοῦ

Σχαλίζε, ἴδος, ἦ. 1) Σνιήθ. ξύλον περικοιθεὶς ὑποκάτω εἰς τὰ δίκτυα, ἄλλως, σταλὶς ἐκ τοῦ στάω, στάλλω, στέλλω. 2) κυρίως, σχαλὶς, ταυτ. σκαλὶς, δικέλλιον· ἀνήκει εἰς τὸ κάω, κέω, χάω, χέω, προστ. σ. σκάω, σκέω κτλ. Ζ. Χάω.

Σχάσις, ἦ, κ. } σχίσσις, ἐντομή, χόραξις, 2) ταυτ. Σχάσμα, Σχασμός, ὅ, } τό, τόπος χαραγμένος μετὰ τὸ νυστέρι.

Σχαστήρ, ἦρος, ὅ, παγίς, Γλωσσ.

Σχαστηρία, ἦ, κ. Σχητηρία, τὸ σχοινίον τῆς βαλβίδος· Ζ. βαλβίς. 2) τὸ σχοινίον τῆς τροχίλαιας, μετὰ τὸ ὅποιον ἀναβοκαταβάζουσιν εὐκόλως τι· Ζ. σχάζω.

Σχαστήριον, τό, ἐργαλεῖον διὰ τὸ φλεβοτομεῖν, νυστέρι Κ. Ἰταλ. lanzetta· Ζ. σχάζω.

Σχαῦδαι, οἱ, ἀντὶ ἰσχαῦδαι, ταυτ. ἰσχύφωνοι ἢ ἰσχνόφωνοι, Ἡσύχ. Ἐκ τούτου εἰκάσει ὁ Κορ. ὅ, τι ἐγεννήθη τὸ τῆς συνηθ. Τσευδός· Ζ. Πλουτ. Μέρ. Δ. σ. 395.

Σχάω, μ. ἄσω· Ζ. σχάζω.

Σχέ· Ζ. σχέε.

Σχεδανή· Ζ. σχεδύλη.

Σχεδάρειον, τό, ὑποκ. τοῦ

Σχέδην, ἦ, πῖναξ, φύλλον, χάρτης, ἐπάνω τοῦ ὁποῦ γράφουσιν, ἢ λογαριάζουσι, ἐκ τοῦ σχέδω, σχίζω· λέξις μεταγεν. εἰς τοὺς Ἑλληνας, εἰς δὲ τοὺς Ῥωμαίους παλαιά, schedā, Cicer.

Σχέδην, Ἐπίρ. (σχέω, ταυτ. ἰσχω), βραδέως, ἀργοπορινῶς, Ἀθήν. σ. 519, ἡσύχως, μετὰ ἀνάπαυσιν· ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχέδιως, ἐξ ἀπροόπτου, Ἀθήν. σ. 622.

Σχεδίαι, ἦ, Ὀδυσ. ε, καράβιον πλεγμαμένον με ξύλα· πλοῖον, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 4, 28. καὶ τοιαύτη ξυλόπλεκτος γέφυρα, Ἡρόδ. 4, 88, σχεδία ὑπότροχος, σανίδα μετὰ τροχούς, διὰ τὰ μεταφέρωσιν ἐπ' αὐτῶν πράγματα. 2) δεσμός, δοκός, σχεδίαι σιδηραῖ, Φιλ. περί τῶν 7. Θεσμ. σελ. 12. ἐκ τοῦ ἔχω, ἰσχω, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ συνέχω.

Σχεδιάζω, μ. ἄσω, ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἐπιπολῆς κατασκευάζω τι· ἄρα ἀμελῶς, καὶ μὴ ἀκριβῶς, Πολύβ. 25, 9. 2) ταυτ. ἐγγίζω, ἐκ τοῦ σχεδόν, Ὁ.

Σχεδιάς, ἴδος, ἦ, : μεγάλη, κ. μικρά, φυτόν τι, ἰσχυρῶς χοιροσπέλεδος.

Σχεδίασμα, τό, κ. } ὅ, τι κάμνει, ἢ λέγει τις ἐκ τοῦ προ.

Σχεδιασμός, ὅ, } χείρου καὶ ἀπρομελετήτως, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 15, 19.

Σχεδιαστικῶς, Ἐπίρ. ἀμελῶς, Εὐστάθ. Ἰλ. ν, σελ. 771. 3.

Σχεδίην, Ἐπίρ. χρόνου, καὶ τόπου, εὐδὶς, πλησίον, Ἰλ. ε, 830.

Σχεδικός, ἦ, ὄν (σχέδος, τό), ταυτ. σχεδογράφος, ὅ, Εὐστάθ.

Σχέδιος, ἴα, ἰον, κ. ὅ, ἢ (σχεδόν), πλησίον ὦν. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀπροσδόκητος, εὐδὺς ἐρχόμενος· ἐπὶ σχεδίου, νοητ. χρόνου, Ἀρετ. Χρον. 1, 6. ὅθεν, ταχέως, ἀπρομελετήτως γινόμενος· καὶ ἀντὶ τοῦ μάταιος· ὅθεν, σχεδίως, ταυτ. μάτην. 3) ἐπὶ τόπου, σχεδίη μάχη, γειτονική· σχέδια βέλη, ὅπλα διὰ προσβολῆν ἐκ τοῦ συνέγγους, Αἰσχύλ. Χοηφ. 161.

Σχεδιουργός, ὅ (σχεδία), ὁ κατασκευάζων σχεδίας ἀριθ. 1. Θεμίστ. σ. 316.

Σχεδισμός, ὅ, εἶδος γυναικείου χοροῦ, Σχολ. Vict. Ἰλ. χ, 391.

Σχεδογραφέω, ὦ, ῥῆμα ἐκ τοῦ σχεδογράφος.

Σχεδογραφία, ἦ, γραφή ἐπὶ πῖνακος, ἢ χάρτου, σχέδης, ὡς αἱ καθ' ἡμᾶς ἐπιπεδογραφούμεναι σφαῖραι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, Σχολ. Ἀράτ. 2) ταυτ. σχεδουργία, Βυζαν.

Σχεδογράφος, ὅ· Ζ. σχέδος.

Σχεδόθεν, Ἐπίρ. ἐγγύθεν, πλησίον, μετὰ Γεν. κ. Δοτ. Ἀρατ. 877.

Σχεδόν, Ἐπίρ. (ἔχω, σχῶ, σχεῖν), πλησίον, μετὰ Δοτ. κ. Γεν. Ἰλ. ν, 817. Νίκανδρ. Θηρ. 561. 2) σχεδόν, δηλ. παρ' ὀλίγον.

Σχέδος, εὐς, οὐς, τό, τεχνικὴ λέξις τῶν μεταγενεστέρων ἐξηγουμένη, τὸ διαχωρίζοντάς λέξεις, ἡγουν διαιροῦν καὶ ἀναλύον τὰ ὁριζώμενα μέρη τοῦ λόγου, ὡς ἡ λεγομένη εἰς τὰ σχολεῖα μας τεχνολογία καὶ σύνταξις· Σχεδογράφος, ὅ, ὁ γράφων περὶ τῆς μεθόδου ταύτης· Σχεδικός, ὁ ἀνήκων, ἢ γυμνασμένος εἰς τοῦτο· Σχεδογραφία, ἦ, κ. Σχεδουργία, ἡ μέθοδος αὕτη. Ἰδε Μανουήλου τοῦ Μοσχόπουλου περὶ σχεδίων. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης εἶναι καὶ Σχεδιάζω, ταυτ. τὰ σχέδια λέγω, ἢ τὰ ἐξ ἐτοίμου λέγω.

Σχεδρός, Ἀττ. ἀντὶ σκεδρός, τλήμων, καρτερικός· σκεδρός δὲ, α, ὄν, Ἐπίρ. - ῥῶς, ἀκριβής, ἐπιμελής, ἐπίμονος (καὶ τὰ δύο ἐκ τοῦ σχέω, σχέσω).

Σχεδουργία, ἦ· Ζ. σχέδος.

Σχεδύνη, ἦ· Ζ. σχεδύλη.

Σχέσω, (σχέω), ταυτ. ἔχω, κρατῶ, ἐμποδίζω, μετὰ Γεν. Ὁμ. κ. Αἰσχύλ. 2) ἔχω, Πίνδ.

Σχελίς, ἴδος, ἦ, Ἀττ. ἀντὶ σκελὶς.

Σχελυνάζω· Ζ. χελυνάζω.

Σχέμα, τό, ταυτ. σχῆμα, Ἡσύχ.

Σχέμεν, κ. } Ἰων. ἀντὶ σχεῖν.

Σχέμεναι, } Ἰων. ἀντὶ σχεῖν.

Σχένδυλα, ἦ, κ. } ἐργαλεῖον τι τῶν χαλκίων, ἵσως λαβὶς κατὰ τὸν

Σχένδύλη, ἦ, } Ἡσύχ. Ἀνάλ. 3, 165. ἐργαλεῖον τῶν ναυπηγῶν· ὅθεν σχενδύλας, κ. σχενδύλοληπτος. [Ἐκ τοῦ σχῶ, σχέσω, σχέδω, σχέδωλος, παρενθ. ν, σχενδύλος. Ὡσαύτως κ. Σχεδύνος (ἐπειδὴ λ καὶ ν ὀλλάζονται)· ὅθεν σχεδύνῃ φιλότητα, ὡς ὀνομάζει τὸ ὕδωρ ὁ Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλούτ. περὶ τοῦ πρώτου ψυχροῦ, §. 15. ὅπου πρέπει νὰ τοισθῇ Σχεδύνῃ· δύναται δὲ νὰ εἰκάσθῃ καὶ τὸ Σχεδανῇ· τὸ σχεδύνῃν τὸ ὅποιον ἐπροβλήθη, εἶναι ἀνάρμοστον].

Σχέο, προστακ. ἀντὶ σχέσο, σχοῦ, Μέσ. Ἀόρ. 2.

Σχέραφος, ταυτ. σιέραφος, ταυτ. κέραφος, δηλ. λοιδορία, βλασφημία.

Σχερίαι, ἦ, ἦ, ἢ μετὰ ταῦτα Κέρκυρα, Κέρκυρα· ἐκ τοῦ

Σχερός, ὅ, διαλύσει τοῦ ξ εἰς σχ. ξερός, ξηρός, ἢ ξηρά, ἢ στερεά γῆ· ὅθεν ἐνσχερῶ, Ἀπολλών. 1, 912. ἐπισχερῶ (κυρίως Δοτ. ἐν σχερῶ, ἐπὶ σχερῶ, ἐπὶ ξηρῶ, ἀντὶ στερρόως, πυκνῶς, συνεχῶς.)

Σχέρις, προστ. ἀντὶ σχέ, Σοφοκ. Ἠλέκτ. 1007.

Σχέσις, ἦ, κ. Σχησις (σχέω), ταυτ. ἔξις, ἐκ τοῦ ἔχω, κράτησις, ιδιότης, θέσις, σχέσις (ἀναφορά), ἐξαιρ. ἀσθένεια, ἢ σθένος τοῦ σώματος. Εἰς τοὺς ἰατρ. ἀσθένειαι ἐν ἔξει, αἱ ἐπίμονοι, καὶ ἀνεξάλειπτοι· ἐν σχέσει δὲ, αἱ παρερχόμεναι· 2) τὸ ἐπιμένειν.

Σχέσυνος· Ζ. σχεδύνῃ.

Σχεταῖος, αἶα, αἶον· Ἰπποκρ. σχεταῖα δρᾶν. Ἀμφ. ἵσως Σχέτλια.

Σχετήριον, τό (σχετήριος, ταυτ. σχετικός), ἐμποδιστικόν, Εὐρ. Κύνκλ. 135.

Σχετικός, ἦ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς (σχέω, σχετός), συνέχων, συντηρῶν, συνδέων. 2) εἰς τὴν Λογ. ἀναφορικός.

Σχετλιάζω, μ. ἄσω· Ζ. σχέτλιος.

Σχετλιασμός, ὅ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ προ.

Σχετλιαστικός, ἦ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ σχετλιάζειν, Γραμμ.

Σχέτλιος, ἴα, ἰον, Ἐπίρ. - τλίως (ἐκ τοῦ ἔχω, σχέω, σχέσω), ταυτ. τλήμων, τάλας· Ἐνερ. ἐπιχειρηματικός, τολμηρός, κακός, βίαιος, σκληρός· Παθ. πάσχων, ἀθλιός, ταλαίπωρός· ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Ἰλ. κ. Ὀδυσ. πολλαχῶς. Ἰλ. γ, 414, „Σχετλίη“, Ἀφρων, μωρά· Πρβ. Ἰλ. ε. 360. Εἰς Πλάτ. Πρωταγ. 22. σχετλία λέγεις καὶ ὑπερφύη, δηλ. μωρά καὶ παρά φύσιν, ἴδε Ἰλ. γ, Βολιστ. ἐκδ. σελ. 62. Σχέτλια πέπονθα, Ἀριστοφ. Πλουτ. 856. πάτχω ἀδίκως· ἐκ τούτου ἐξηγεῖται σχέτλιος, ἀναίδης, ἀνομος· ὁ Ἰταῖος τὸ μεταχειρίζεται αὐτὴ ἀναίσχυντος, κακούργος· ὅθεν σχετλιάζω, παραπονέομαι διὰ ἀδικὰ πράγματα, θρηνηῶ, ὀργίζομαι.

Σχέω, μ. ἦτω, Παρακ. ἐσχηκα, Ἀόρ. ἐσχον, σχῶν, ἄλλος τύπος ἀντὶ ἔχω, εἰς τὸ ὅποιον δίδει χρόνους· ἐκ τοῦ χάω, χέω προστ. σ.

Σχῆμα, τό, ἐνδυμα, μορφή· σχῆμα ἐστὶν ἐπιφάνεια καὶ περιγραφὴ, καίπερας σώματος, Πλούτ. 2) ιδιότης. 3) κατάστασις, εὐπρέπεια ἐνδυμάτων, τρόπος ζωῆς, κ. διαίτα. 4) πρόφασις, ἢ ἐξωτερικὸν φαινόμενον. Παραδείγ. σχῆμα ὀρχουμένου, τὸ σχῆμα τοῦ χορευόντος· σχήματος ἀρχή, ἀρχὴ χοροῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 1525. τὸ σχῆμα σω-

φροσύνη κεκοσμημένον, εὐπρεπὴ ἐνδύματα μέσσω. Ἐκ τῆς ση-
μασίας ἐνδύμα προέρχεται 5) σκέπασμα, τάγισμα τῶν καμήλων,
Ξενοφ. Κύρ. 7, 1, 49. 6) εἰς τὴν ῥήτορ. σχῆμα λόγου. 7) σχῆμα
ἀπλουν, ἢ συνδέστων, Γραμμ. 8) ἰχνογραφία· διαγράφειν τὸ
σχῆμα τῆς πόλεως.

Σχηματίζω, μ. ἴσω, δίδω σχῆμα, μορφώνω, στολίζω· σχη-
ματίζεσθαι, λαμβάνω σχηματισμὸν τινὰ εἰς τὸ σῶμα μου· ὅθεν,
καὶ ἀντὶ χορεύω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 324. στολίζομαι, φαίνομαι λαμ-
πρός· ὑποκρίνομαι, προσποιούμαι· καὶ λόγος ἐσχηματισμένος,
ὁ μὴ γνήσιος καὶ καθαρός.

Σχημάτιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σχῆμα.

Σχημάτισις, ἡ, κ. } θέσις, σχῆμα. 2) ὑπόκρισις, προσποι-
Σχηματισμός, ὁ, } ησις.

Σχηματογραφέω, ὦ, γράφω σχήματα, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ.
812.

Σχηματογραφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Συμπλ. εἰς Ἐπίκτ.
σ. 47.

Σχηματοθήκη, ἡ, ἀποθήκη σχημάτων, Ἀθήν. σ. 258.

Σχηματοποιέω, ὦ, μ. ἦτω, ταυτ. σχηματίζω.

Σχηματοποιΐα, ἡ, τέχνη τοῦ νὰ κάμνηται διάφορα σχήματα καὶ
κινήματα τοῦ σώματος, ὡς εἰς τὸν χορόν, ἢ εἰς τὴν ὑπόκρισιν·
σχηματισμός· θέσις, Ἐρατοστρ. καταττερ.

Σχηματότης, ἡ, ταυτ. σχῆμα, Στοβ. Φυσικ. σ. 103.

Σχησις, ἡ, ἀντὶ σχέσις, Ἡσύχ.

Σχητηρία, ἡ· Ζ. σχατηρία, Ἡσύχ.

Σχίδα, τὴν, ἀντὶ σχίδην, ὡς κνίδα ἀντὶ κνίδην, Ἡσύχ.

Σχιδεκηδόν, ἡ } Ἐπίρ. (σχίδαξ), ἐσχισμένως κατὰ μῆκος,
Σχιδεκεδόν, } Παῦλ. Αἰγίν. 6, 89.

Σχιδεκάωδης, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ σχίδακα, Διοσκ.

Σχιδεγόπους, ὁ, ἡ, ταυτ. σχιδόπους, Ἀθήν. 9, σ. 397.

Σχίδαξ, ὁ, Σχίδη, ἡ, Σχίδιον, τὸ, κ. Σχίδος, τὸ (σχίζω),
ταυτ. σχίξα, ξύλου τμήμα κατὰ μῆκος κομμένον. 2) σχίδια, τὰ,
ταυτ. ὠμόλινα, ξύσματα λίνου, Ἡσύχ.

Σχιδώνυχος, ὁ, ἡ, ταυτ. σχιδόπους.

Σχίξα, κ. Σχίξη, ἡ, κ. Σχίζιον, τὸ, ταυτ. σχίδαξ, καὶ σχίδη,
2) ταυτ. σχίσις, ἀποχωρισμός, Συνέσ. σ. 91. Σχίξα λέγεται
ἕως τὴν σήμερον, καὶ σχίξα.

Σχίζαξ, ὁ, Νομ. ὁ τετανός, κ. ἰσχυρός, Κρατίν. εἰς Κλήμ. Ἀλ.
προτρ. σ. 26, κ. Φωτ. Δεξ.

Σχίζοποδία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Σχίζόπους, ὁ, ἡ, ἔχων σχισμένους πόδας, ἢ ὄνυχας·
ἀντίθ. στεγανόπους, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 50.

Σχίζόπτερος, ὁ, ἡ, ἔχων σχισμένας πτέρυγας· ἀντίθ. τοῦ
νυκτερίδες, αἵτινες ἔχουσι στεγανά πτερά.

Σχίζω, μ. ἴσω, ὁ εἰς τύπος τοῦ σχάζω, καὶ Κ. σχίζω. 2) πῆζω·
γάλα, ὅπου σχίζεται, ἀποχωρίζεται ὁ ὀρρός ἀπὸ τὸν τυρόν·
καὶ γάλα σχιστόν, τὸ πεπηγός, καὶ χωρισθέν ἀπὸ τὸν ὀρρόν·
Ἀπὸ τοῦ Δωρ. σχίδω γίνεται σχίδη, ὡς ἐκ τοῦ σχέω, σχέδη·
ἐκ τοῦ σχίνδω, κ. σκίνδω, σχινδάλαμος κ. σκινδάλαμος.

Σχινδάλαμος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ σκινδάλαμος, συγκοπ. σχινδαλμός,
ὁ, κ. σκινδαλμός (Ζ. σχίζω), τμήμα ξύλου, πάσσαλος, κτ.
ὡς σχίδαξ. 2) Τροπ. Ἀριστοφ.· λόγων, αἱ ἀνόητοι λεπτολο-
γίαι τῆς ῥητορικῆς καὶ διαλεκτικῆς· ὡσαύτως, σχινδαλμῶν παραξόνια,
ἀντὶ παραξύσματα, ἀντὶ τοῦ ὁποῦ Ἀριστοφ. Βατρ. 835. λέγει Σμι-
λεύματα, κ. Πλάτ. Ἰππίας. Κνίσματα, κ. περιτμήματα, καὶ οἱ δύο
περὶ τῶν περιττῶν λεπτολογιῶν τῆς διαλεκτικῆς· Ζ. κ. σκα-
ριψισμός.

Σχινδύλεω, ἀντὶ σχινδαλέω, σχίζω.

Σχινδύλῃσις, ἡ, διαίρεσις εἰς μικρὰ μέρη, Ἰπποκρ.

Σχινέλαιον, τὸ, ἔλαιον ἀπὸ τοῦς κόκκους τοῦ σχίνου, Διο-
σκορ. 1, 50.

Σχινίζομαι, μαστῶ μαστίχην, ἢ κάμνω ἐκ σχίνου ὀδοντοξύ-
στην· Ζ. σχίνος· τὸ ἐνερ. σχινίζω, καθαρίζω τοὺς ὀδόντας μὲ
ξύστην ἐκ σχίνου, Ἰάμβ. Πυθ. §. 154. 2) εἰς τὸν Ἀθήν. σ.
621. κεῖται σχινίζεται ἀντὶ σκινδίζεται, δηλ. κινεῖται, ἰδίως,
λακνίζομαι, ἐπὶ τῶν τοῦ χοροῦ κινήματων.

Σχινίνος, νη, νον, ὁ, τι εἶναι ἀπὸ μαστίχην, ἢ ξύλον σχίνου.

Σχινίς, ἴδος, ἡ (σχίνος), Ἐπίδ. τῆς Ἀφροδίτης, Δυκόφρ. 832.
2) σταφυλὰ τοῦ σχίνου, Θεόφρ. Ἱστορ. φ. 9, 4.

(B.)

Σχινοκέφαλος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κεφαλὴν μεγάλην καὶ ὀξεῖαν
ὡς ὁ ἰχθύς σχίνος, Πλούτ. Περιτ. Ζ. κεφαλογερέτης.

Σχίνος, ὁ, τὸ δένδρον ἢ μαστιχίς, Ἡσιόδ. Ἔργ. 325. Θεόφρ.
26, 11. Ἀρατ. 1045. 2) ἰχθύς τις τῆς θαλάσσης· [Ἐκ τοῦ
σχίζω, σχίνω, ἐπειδὴ σχίζουσι τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου, διὰ τὸ
ἐκρεῦσθαι τὴν μαστίχην· καὶ ἀπὸ τοῦ ξύλου αὐτοῦ ἐκατασκευάζεται ξύστης
τῶν ὀδόντων· ὅθεν -νίζομαι, μαστῶ μαστίχην.]

Σχिनотρώκτης, κ. } (τρώγω), ὁ μαστῶν τὴν μαστίχην,
Σχινотρώξ, ὁ } Λουκιαν. Λεξιφ.

Σχίνω, ταυτ. σχίζω, εἰς τὸ διασχίνω. Σχολ. Λουκιαν. Περβ.
Χύνω.

Σχινώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὡς ἂν σχίνος, πλήρης σχίνων.

Σχίσις, ἡ, τὸ σχίζειν.

Σχίσμα, τὸ (σχίζω), τὸ ἀπεσχισμένον. 2) χώρισμα, διαίρεσις.

Σχισματικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ σχίσμα.

Σχισμή, ἡ, κ. } (σχίζω). τὸ σχίζειν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1160.

Σχισμός, ὁ }

Σχιστός, ἡ, ὄν (σχίζω), σχισμένος, ἀποχωρισμένος, : γάλα,
πηγμένον καὶ ἀποχωρισμένον ἀπὸ τὸν ὀρρόν. 2) ὅ, τι δύναται νὰ
σχισθῇ· σχιστόν, νοητ. ἱμάτιον· Περβ. ῥωγαλέος· Ζ. δωριάζω,
σχισταί, αἱ, εἶδος παπουτσιῶν· Ζ. κ. κρηπίς κ. σφαιρωτήρ, κ.
πρόσχισμα, κ. ὑπόσχισμα.

Σχοίετο, Ἰλ. β, 98. ἀντὶ σχοῖντο, ταυτ. ἀπέχοιντο, παύ-
σαιτο· κ.

Σχοῖν, Ἀττ. ἀντὶ σχοῖμι, εὐκτ. τοῦ σχῶ, σχέω, Ἀόρ. 2, ἐκ
τοῦ ἔχω.

Σχοινεύς, ἦος, ὁ, ὄν. κύριον ποταμοῦ.

Σχοινία, ἡ, σωρὸς συμφυομένων σχοίνων, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 4,
13. 2) σύναψις διὰ σχοίνων. 3) σχοινία βοτρυῶν εἰς κύκλον
περιηγμένη, στέφανος ἐκ σταφυλῶν, Ἰώσηπ. 4) ἀντὶ περίμετρος,
Στράβ. 8, σ. 265. Sieb. ἀρα ταυτ. σχοῖνος ἀρ. 3, 4.

Σχοινίζω, μ. ἴσω, μετρῶ χώραν τινὰ μὲ τὸν σχοῖνον, καὶ τὴν
μερίζω εἰς τοὺς ἀποίκους, ἢ τὴν παραδίδω εἰς τοὺς δούλους διὰ
τὴν γεωργίαν. 2) σχοινίζεσθαι, τὸ ἐξηγοῦν ἐπὶ ἡδονικῷ
χορῷ, καὶ τὸ ἀναγ. οὕτως ἀντὶ σχινίζομαι Ἀθήν. 14, σ.
621, ὡς σχοινίων, ὁ, μελωδία τις, Πλούτ. Μουσικ. §. 5, κ.
σχοινή φωνή, Ἡσύχ. σαδρά, διερέωγυῖα· τὰ χειρογ. ἔχουσι
σχινίζεσθαι, τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ μὲν νὰ εἶναι ταυτ. σχοινίζεσθαι
(ἐπειδὴ σχοῖνος κ. σχίνος εἶναι συγγενῆ, ὡς στοῖχος κ. στίχος),
ἀλλὰ πιθανῶς κεῖται ἀντὶ σκινίζεσθαι ἢ σκινδίζεσθαι, Καθ. ταυτ.
κινεῖσθαι.

Σχοίνικλος, ὁ, ἐνυδρὸν ὄρνειον, Ἀριστοτ. Ἱστ. ζ. 8, 3. Ἐν
χειρογ. ἔχει σχοίνικλος· ὁ Ἡσύχ. σχοίνικος· ἀλλοῦ δὲ, 9, 1,
ὀνομάζει τὸ αὐτὸ ὄρνειον Σχοινίων, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι συγγ.
τοῦ κίχλος.

Σχοινικός, ἐκ, ὄν, κ. } κατασκευασμένος ἀπὸ σχοῖνον. 2) μα-
Σχοινίνος, ἴνη, ἴνον, κ. } κρός, καὶ λιγνός, ἰσχνός ὡς σχοῖνος,
Σχοίνιος, ἴα, ἴη, ἴον, } αὐξήσας ὡς ἂν σχοῖνος· τὸ σχοῖνιος
καὶ ἐπὶ φωνῆς, ἀντὶ λεπτός, ἰσχνός.

Σχοινίον, τὸ, τὸ ἐκ σχοίνων κατασκευασμένον σχοινί· τὸ μέ-
τρον, ταυτ. σχοῖνος· Περβ. κανών· ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκειν,
παροιμ. ἐπὶ ἀδυνάτων.

Σχοινιοπλόκος, ὁ, κ. Σχοινοπλόκος, ταυτ. σχοινοσυμβολεύς.

Σχοίνιος, ταυτ. σχοῖνιος.

Σχοινοστροφός, ὁ, ἡ (στρέφω), ὅστις στρέφει σχοινία.
2) ὅστις ἀνέλκει τὸ σχοινίον τοῦ πηγαδίου, καὶ ἀντλῇ ὕδωρ,
ἄλλως, ἰμοιοστροφός, Σχολ. Ἀριστ. Βατρ. 1332.

Σχοινοσυμβολεύς, ὁ, κ. } ταυτ. σχοινίων συμβολεύς, ἢ-
Σχοινοσυμβόλος, ὁ, ἡ, } γουν πλέκων σχοινία, Ἀνεκδ.
Βεγκέρ. σ. 302.

Σχοινίς, ἴδος, ἡ, ὡς ἐπίδ. ταυτ. σχοῖνιος, ἴα, ἴον· κύρτη,
Νίκανδρ. Ἀλεξ. 546. 2) οὐσιαστ. σκευὸς τι πλεγμένον ἀπὸ
σχοῖνον ὡς κόσκινον. 3) ὁ καρπὸς τοῦ σχοίνου, Θεόφρ. Ἱστ.
φ. 6, 4. 4) Σχοινίς, ἴδος, ἡ, Ἐπίδ. τῆς Ἀφροδίτης, Δυκόφρ.
γράφεται κ. Σχινίς, ἴδος.

Σχοίνισμα, τὸ· Ζ. σχοῖνος. 2) καὶ ὄρια.

Σχοινισμός, ὁ, τὸ ἐκμετρεῖν τὴν χώραν διὰ σχοίνου· Ζ.
σχοινίζω. 2) εἶδος βασάνου, τιμωρία· σχοινισμός, κιγκλίδες κ.
ἵπποι, Πλούτ. Δούκ. 20. ἴσως τῶν Ἰταλῶν la Corda.

Σχοινίτης, ὁ, -νίτης, ἑδος, ἡ, ἐκ σχοίνου κατασκευασμένος : καλύβη, Ἀνάλ. 1, σ. 244.

Σχοινίω, ὁ, Ζ. σχοινίζω, κ. σχοινίλος.

Σχοινοβατέω, ὦ, χορεύω εἰς τὸ σχοινίον.

Σχοινοβάτης, ὁ (σχοῖνος, βῆμι), ὁ χορεύων εἰς τὸ σχοινίον, ὃν ὁ πόρος μόρος ἐστίν, ἐπὶ εἰς σφάλματα νεύσῃ, Μανέστ. 4, 289, Πρβ. καλοβάμων.

Σχοινοβατία, ἡ, τὸ οὖσ. τοῦ πρ.

Σχοινοβατικός, ἡ, ὄν, ἡ -τική, ἡ τέχνη τοῦ σχοινοβάτου.

Σχοινοβολίνδα, Ζ. Σχοινοφιλίνδα.

Σχοινόδεσμος, ὁ, δεσμός ἐκ σχοίνου, σχοινίον, Νικήτ. Χρον. 20, 5.

Σχοινόδετος, ὁ, ἡ, δεμένος, δεσμευμένος μετὰ σχοινίον, Νικήτ. Χρον. 5, 2.

Σχοινοδρομία, ἡ, ταυτ. -βατία.

Σχοινοδρόμος, ὁ, ἡ, ταυτ. σχοινοβάτης, καὶ ὁ ναύτης εἰς τὸ πλοῖον, Ἡσύχ.

Σχοινοειδής, ὁ, ἡ, κ. Σχοινώδης, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σχοίνου, ἡ ὡσάν σχοινίον.

Σχοινόεις, εἶσα, εν, συναίρ. σχοινοῦς, σχοίνινος, ἡ γεμάτος σχοίνους.

Σχοινόπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω), πλεγμένος ἐκ σχοίνου.

Σχοινοπλοικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σχοινοπλόκον.

Σχοινοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω), ὅστις ἐκ σχοίνων πλέκει σχοινία, καλὰδία, ἡ ψάδας, Ἰπποκρ. σ. 1120.

Σχοινοπώλης, ὁ, ὅστις πωλεῖ σχοινία.

Σχοῖνος, ὁ, κ. ἡ, Ἀνάλ. 3, σ. 198. (ἐκ τοῦ σχίζω, σχίνω, σχείνω, ἔσχοινα, σχοῖνος), φυτὸν μετὰ μακρὰ καὶ λεπτὰ κλωνάρια (ὡς τὸ βούρλον), μετὰ τὰ ὅποια ἐπλέκον σχοινία, καλὰδία, ψάδας κτ. Διακρίνονται τούτου εἶδη πολλὰ, ὡς ὀξύσχοιμος, ὀλόσχοιμος, μελαγκρανὶς, μυρσική, κ. ἀρωματική. 2) σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐμέτρου. Πρβ. κανών. 3) ὅθεν, μέτρον γῆς, 60 σταδίων, Ἡρόδ. 2, 6. κατ' ἄλλους, 30 σταδίων. δι' αὐτοῦ ἐμέριζαν τὴν γῆν εἰς τοὺς ἀποίκους, ἡ τὴν παρέδιδαν εἰς τοὺς δούλους νὰ τὴν γεωργῶσιν. Ἐδῶ ἐπισημαίνεται καὶ ἡ τοῦ χρησμοῦ διπληθέννοια, Ἡρόδ. 1, 66. ὅθεν σχοινίζω, κ. σχοίνισμα, μέρος κυριευμένης γῆς, ἀποικία, ἡ χώρα δοδεῖστα μετὰ μέτρον εἰς γεωργίαν.

Σχοῖνος, ἡ, πόλις Βοιωτική, Ὁμ.

Σχοινοστρόφος, ὁ, ταυτ. σχοινοστρόφος.

Σχοινοσυμβολεύς, ὁ, ταυτ. σχοινοσυμβολεύς.

Σχοινοτένεια, ἡ, ἰδιαίτερον θηλ. τοῦ ἑφ.

Σχοινοτένης, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -τενός, (σχοῖνος, τείνω), τενωμένος ὡσάν σχοινίον, ἡ μέτρον -τενός ποιησάμενοι, γράψαντες, συστήσαντες γραμμὴν, Ἡρόδ. 7, 23. 2) ὄρθιος, ὄρθος, εὐθύς, ὁ Αὐτ. 1, 189. 3) μακρός, διεξοδικός, ἐπὶ λόγων, περιόδων, καὶ ᾠδῶν. 4) πλεγμένος ἐκ σχοίνου, Π. χ. σπυρίς, Ἀνάλ. 2, σ. 218.

Σχοινοτονία, ἡ, ἡ φορά, διεύθυνσις τὸ μακρὸς.

Σχοινότονος, ὁ, ἡ (σχοῖνος, τείνω) : δίφρος, μετὰ κάθισμα πλεγμένον ἐκ σχοίνου, ὡς τὰ σημερινὰ τῆς Ἰταλίας θρόνα.

Σχοινοῦς, οὐντος, ὁ, τόπος, ὅπου φυτρώνει σχοῖνος.

Σχοινοφυλίνδα, ἡ -φολίνδα, ἡ -βολίνδα, εἶδος παιγνιδίου, Πολυδ. 9, 115.

Σχοινοφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων σχοινία.

Σχοινοχαλῖνος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει χαλινὸν ἐκ σχοίνου, Στράβ. 17, σ. 1184. Ἀμφίβ.

Σχοινώδης, ὁ, ἡ (εἶδος, σχοῖνος), ὡσάν σχοῖνος, ἡ πλήρης σχοίνων : ὄχθη, Νίκανδρ.

Σχοινωτός, ἡ, ὄν (σχοινώω), στρυμμένος ὡσάν σχοινίον.

Σχολάζω, μ. ἄσω (σχολή), ἔχω ἀργίαν, ἡσυχίαν, καιρόν : ἀπότινος, δὲν καταγίνομαι πλέον εἰς τί, Ξενοφ. Κύρ. 7, 1, 52. Πῶς ἐσχόλασεν ἀνὴρ ἀποδανεῖν ἐν τοιοῦτοις πράγματι; Πλούτ. 7, σ. 407. δὲν εὗρηκε καιρόν νὰ ἀποδάνῃ, λόγος ἀστειῶς οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιαῦτοις ὑπακούειν, δὲν εἶχε καιρόν νὰ ὑπ. 2) μετὰ Δοτ. χαρίζω τὸν καιρόν μου εἰς τινά, δηλ. καταγίνομαι εἰς αὐτόν. ὅθεν, σχολάζω πρὸς τί, σκέπτομαι, ἐξετάζω μετὰ τὸν νοῦν μου. 3) τινὶ σχολάζω, εἶμαι μαθητὴς τινός· σχολάζω δὲ ἀπλῶς, εἶμαι διδάσκαλος, διδάσκω. Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος, Πλούτ. Δημοστ. 5. 4) Καθ. κάθημαι ἀργός, ἀργοπορῶ, Αἰσχ. Ἰκέτ.

210. 883. καθέδρα σχολάζουσα, δηλ. χηρεύουσα, Ἰουλ. Καίτ. Σχολαῖος, αἶα, αἶον, Ἐπίρ. -αἶος (σχολή), ἡσυχος, ἀργός, ἀναπαυμένος. Τὸ σχολαῖον τοῦ βαδίσματος, ἀργοπορινὸν περιπάτημα, Πλούτ. Συγκρ. σχολαίτερος, ὑπερθ. σχολαίτατος. ὅθεν Σχολαϊότης, τητος, ἡ, ἀργοπορία, ἀναβολή, βραδύτης, Θουκυδ.

Σχολαρχέω, ὦ, εἶμαι σχολάρχης, Διογ. Λαέρτ.

Σχολάρχης, ὁ, σχολῆς, ἡ αἰρέσεως προστώς.

Σχολαστήριον, τὸ, τόπος σχολῆς· ἡσυχος τόπος πλησίον βιβλιοθήκης, Πλούτ. Λούκ. 42. σχολαστήριον πεντάκλινον βιβλιοθήκην ἔχον ἐν αὐτῷ, Ἀθήν. 5, κεφ. 11, σ. 207. Ζ. σχολή, ἀριθ. 7.

Σχολαστής, οὗ, ὁ, ὡς ἐπίθ. ταυτ. σχολαστικός, : βίος, ζωὴ ἀργή, καὶ ἀνενέργητος, Πλούτ. 6, σ. 512. : ὄχλος, Ζ. τὸ ἑφ.

Σχολαστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κός, ἀργός, μηδὲν πράττων, σύλλογοι -στικοί, συναθροίσεις ἀργῶν ἀνθρώπων· τὸ σχολαστικόν, ἡ ἀργία. 2) ὅστις ἐνατχολεῖται εἰς τὰς ἐπιστήμας. 3) μεταγ. ὡς εἰς τὸν Ἱεροκλ. ὅστις ἐξεύρει τῆς σχολῆς τὴν σοφίαν, καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν εἶναι ἀχρηστος, Γαλλ. pedant.

Σχολεῖον, τὸ, ταυτ. σχολή, ἀριθ. 6.

Σχολή, ἡ (σχέω, σχίω), ταυτ. ἀνστις, παῦλα· ἐορτή, ἀργία, ἡσυχία· καιρὸς ἀναγκαῖος πρὸς τί, ἀφ' οὗ τις ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς δημοσίων ἀσχολίας· σχολή πόνων, Εὐρ. Ἡρακλ. 714. 2) προσοχή, καὶ φροντίς περὶ τι· σχολὴν ἔχειν ἀμφί τι, ταυτ. σχολάζειν τινί. 3) πᾶσα πράξις, συνομιλία, ἔργον, τὸ ὅποιαν κάμνει τις μετ' ἀνστιν. 4) τὸ νὰ λαμβάνῃ τις καιρόν πρὸς σκέψιν, ἡ θεωρίαν· ἀναβολή, ἀργοπορία, ἀντὶ σχολαϊότης, Θουκυδ. 5) σχολή, Ἐπίρ. ἀντὶ κατὰ σχολὴν, μετὰ ἀναβολήν, ἀργοπορῶς· μόλις· δυσκόλως· οὐδαμῶς· ἐπεὶ σχολῇ σ' ἂν ἐστείλαμην, Σοφοκ. ἀντὶ δυσκόλως· εἰδὲ μὴ τούτων, σχολῇ γε ἄλλων, πολὺ ὀλιγώτερον. Πρβ. τάχα. 6) σχολή, τόπος, ὅπου διατρίβει ὁ διδάσκαλος μετὰ τῶν μαθητῶν του, ἀντὶ σχολεῖον· καὶ τὸ μῆθημα, καὶ τὸ γραμμένον μᾶθημα, Πλούτ. Ἡσυχ. 6, σ. 119. Η. 7) εἶδος οἰκοδομῆς, ὅπου ἐμπορεῖ νὰ ἀναπαύεται τις, ἡ καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ, ὡς σχολαστήριον.

Σχολῇ, Ζ. σχολή, ἀριθ. 5.

Σχολαστής, ὁ (σχολιάζω), ἐρμηνευτής, ἐξηγητής, εἰς τοὺς μεταγεν.

Σχολικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σχολὴν, συνήθης εἰς τὰς σχολάς, Ἐπίρ. -λικός, ὡς πρέπει εἰς τὰς σχολάς.

Σχολιογράφω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἑφ. Γραμμ.

Σχολιογράφος, ὁ, ὁ γράφων σχολία.

Σχόλιον, τὸ, ἐρμηνεία, ἐξηγησις, Κικερ. Ἀττ. 16, 7. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 3, 21. Λουκιαν. βίων, πρ. 25. Κατὰ τὰν Ἡσύχ. καὶ ἀντὶ σεμνολόγημα [κυρίως, γραμμένον τι ἡ ἐξηγημένον εἰς τὴν σχολὴν ἦγον τὸ σχολεῖον· σημειωμένον ἀπὸ τοῦ μαθητῆς εἰς τὸ περιθώριον τοῦ χάρτου· Κατ' ἄλλους, ἐξηγημένον τι κατὰ σχολὴν, ἦγον μετ' ἀνστιν εἰς ἱκανὸν διάστημα χρόνου.]

Σχολύριον, τὸ, ταυτ. σχόλιον, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1407.

Σχόμενος, μένη, μενον, Μετοχ. Ἀόρ. 2. Μεσ. τοῦ ἔχω, σχεῖν, κατεχόμενος, κρατούμενος, : περὶ δουρί, Ἰλ. ε, 570, ὅπου τῶρα κεῖται Ἑσπόμενος· Ζ. ἔσπον· καὶ σχομένη, Ὀδυσ. λ, 278. Τροπ. σχόμενος πόθῳ, κυριευμένος ἀπὸ πόθου : ὑπ' ἀμνηχανίας, Καλλίμ.

Σχοῦ, ἀντὶ σχέω, Μέσ. προττ. τοῦ ἔχω, σχεῖν.

Σχῦρος, ὁ, ὁ ἀκανθόχαιρος· [ἐκ τοῦ χοῖρος, προττ. σ. κ. τροπῇ τοῦ οἱ εἰς υ]

Σχῶ, ὑποτακ. Ἀόρ. 2, τοῦ ἔχω, σχεῖν.

Σῶ, ἀντὶ σᾶω, εἰω, σῆθω· Ζ. σῆθω, κ. σῶσι.

Σῶ, ἀντὶ σῶσι, Θουκυδ. Ζ. σῶς.

Σωδάριον, τὸ, ἀντὶ σουδάριον, ἐκ τοῦ Λατ, sudarium, Μοῖρικ, σ. 348.

Σωδες, αἱ, εἶδος κελαδητιῶν ὀρνέων, Ὀππιαν. Ἰξεντ. 3, 2.

Σώεσθον, Ἰων. ποιητ. παρατ. τοῦ σῶω, σῶζω, Ἰλ. ε, 363.

Σωζόπολις, ὁ, ἡ, ἀντὶ σωσίπολις, Σχολ. Πινδ. Ὀλύμπ. 2, 14.

Σώζω, Ἰων. κ. ποιητ. Σῶω, μ. σῶσω, Παρακ. σέσωκα, σέσωμαι, Ἀόρ. ἑσώθην, σωθήσομαι, κυρίως, διατηρῶ ὑγίαν, Θεογν. 68. Παθ. διατηρῶν ζωὴν καὶ σῶμα διαφύγω τι· μόλις ἐσώθην, Θεοκρ. 15,

4, Μεταφ. ἐν σοὶ πασ' ἐγώ γε σώζομαι, [ὅλημον ἢ εὐτυχία κρέμεται ἀπὸ σέ, Σοφοκλ. Αἴας. 2) Καθ. διατηρῶ, λυτρόνω, ἐλευθερόνω, φέρω εὐτυχώς· σώζεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ πατρίδα, ἐπιστρέφειν εὐτυχώς εἰς τὴν πατρίδα. Ζ. εἰς. Παθητ. διατηρούμαι, εἶμαι, μένω· ἵνα καὶ τὸ διάφορον ἐκατέρων σώζεται, διὰ τὰ μένη ἢ διαφορά. 3) Τροπ. διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην· τὸν μῦθον ἀνασώζοντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Πλούτ. Παραλλ. ὡς οὐκ ἀπώλετο ὁ μῦθος, δὲν ἐλησμονήθη, Εὐρ. Βάκχ. 782. Ἰπ. πόλ. 391. Σοφοκ. Τραχ. 682, Οἶδ. Τύρ. 318. Θεματικόν εἶναι τὸ σῶς, σῶος, σῶος, σῶς, ἐκ τοῦ σῶω, σῶω, κατὰ διάλεκ. ταυτ. ἄω, ζῶω, ὅπου ἐνυπάρχει πρώτη ἐννοια ἢ τῆς ζωῆς.

Σώθης, Αἰτιατ. σώθην, Αἰγυπ. ὄνομα τοῦ Σειρίου, ἢ Κυνός, Πλούτ. Πότερα τῶν ζ. φρονιμ. §. 21.

Σωθί, αἰτιατ. σώθιν, ὁ, αἰγυπτιακὸν ὄνομα τῆς αὐλοῦ φυσικῆς δυνάμεως, Πλούτ. Ἰσιδ. §. 49.

Σωκάριον, τὸ, ταυτὸς. σχοινίον. 2) μέτρον μακρὺς ἴσον μὲ 10 ὀργυίας, Ἡρών. Γεωμετρ.

Σωκέω, ὦ, ἰσχύω, δύναμαι, Σοφοκλ.

Σωκλῆς, ἀντί Σωτικλῆς, Ὀν. κύριον.

Σωκος, ὁ, ταυτ. σχοῖνος, σχοινίον ἢ βρόχος ἰσχυρός· ὅθεν Σωκάριον, Βυζαντ.

Σωκός, ἡ, ὄν, ἰσχυρός. 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκ τοῦ σῶος, σωκός, Ὀμ.

Σωκρατέα, ἡ, Ὀν. κύριον.

Σωκρατέω, ὦ, ὑποκρίνομαι τὸν Σωκράτην, ὡς κλίμαξ εἰς τὸ κομᾶν, πεινᾶν, ῥυπαῖν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1282. περίγελως εἰς τὸν ἱματισμὸν τῶν τότε φιλοσόφ.

Σωκράτης, ὁ, Ὀν. κύριον.

Σωκρατίδων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ πρ.

Σωκρατίδης, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν Σωκράτην.

Σωλήν, ἡ, ὄν, σωληνάρη. Κ. σῶμα αὐλοειδές, ὡς ὁ κάλαμος, διπλωματία τοιαύτη εἰς τὰ ἐνδύματα. 2) ὀστρεον θαλάσσης, σωλήνα, ἡ, Κ. 3) τὸ τοῦ ἀνδρός μόριον, τὸ πῆος, Ἡσύχ. Λέξ. Σωλήνες, ἐκ τοῦ αὐλός προστλ. σ. σαυλός, σωλός, σωλήν.

Σωληνάριον, κ. -ληνίτιος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ πρ.

Σωληνεύω, ταυτ. συμπεριφέρω, Ἡσύχ. Μ. Ἐτυμ.

Σωληνιστής, ὁ (σωληνίζω), ὅς τις πιάνει σωλήνας ἀριθ. 2.

Σωληνοειδής, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα σωλήνος.

Σωληνοειδής, ὁ, ταυτ. σωληνιστής, Ἀθήν. 3, 41.

Σωληνώω, ὦ, σχηματίζω, κάμνω ὡς τὴν σωλήνα, Παυλ. Αἰγ. 6, 106.

Σωληνωτός, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος εἰς σχῆμα σωλήνος.

Σῶμα, τὸ, τὸ κορμίον τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τὸν Ὀμ. ὁ νεκρός, καὶ δέμας τὸ ζωντανόν σῶμα. 2), πρόσωπον, Πλούτ. Σύλλ. 34. 3) ὁ ἄνθρωπος, κ. ἔξαιρ. ὁ δούλος, Μάρκ. Ἀντ. α, 16. 4) ὁ ἄλγος, μάλα. 5) τὸ παιδογόνον μόριον, Αἰλ. Ἰδιότ. ζ, 17, 61. Ἐκ τοῦ σῶω, ὅτι σώζεται ὑγιές.

Σωμάλειπτεω, ὦ, Διόδ. 2, 513. ταυτ. τοῦ

Σωμασκέω, ὦ, γυμνάζω, τὸ σῶμα εἰς πάλην καὶ ἄλλους ἀγῶνας, Πλούτ. Αἰμίλ. 8.

Σωμασκητής, ὁ, παλαιότης, Διογ. Λαέρτ. 8, 46.

Σῶμασκία, ἡ, οὐσ. τοῦ πρ.

Σωματεῖον, τὸ, ταυτ. σωματίον.

Σωματεμπορέω, ὦ, πωλῶ δούλους, Στράβ. 14, σ. 985.

Σωματεμπορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Σωματέμπορος, ὁ, ἡ, ὁ σῶματα, δούλους πωλῶν. Ζ. κ. ψυχέμπορος.

Σωματηγέω, ὦ, φέρω, ὁδηγῶ σῶμα ἀριθ. 3, Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. α, σελ. 350.

Σωματηγός, ὁ, ἡ, φορηγός, Μ. Ἐτυμ.

Σωματίξω, ταυτ. ἐνσωματίζω, Στοβ. Φυσ. σ. 984.

Σωματικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, κ. } Γλωσσ. Στεφ. ἀνή-

Σωματίνο, ἰνῆ, νον } κων εἰς σῶμα. Πρβ. ἀνθρώπινος, ἀνθρωπικός.

Σωμῆτιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ σῶμα, μικρὸν σῶμα, καταφρονητικῶς. 2) συλλογή, συναθροίσις. 3) βιβλίον, τόμος. 4) ἐνδύματα τῶν ὑποκριτῶν, Πολυβ.

Σωματοβλάβη, ἡ, βλάβη τοῦ σώματος, Πρὸκλ. Παράφρ. 209.

Σωματοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), ὅμοιος μὲ σῶμα, ἀποτελῶν ἐν ὅλῳ: ἱστορία, συνεχής, καὶ ἐντελής, Ἀριστοτ. Ῥητορ. πρὸς

Ἀλέξαν. 31.

Σωματοκῆπηλος, ὁ, ταυτ. σωματέμπορος, Χρυσόστ.

Σωματοποιέω, ὦ, μ. ἤτω, κάμνω σῶμα, ὅλον τι· ἐνισχύω, μεγεθύνω. 2) ἀντί προσωποποιέω, Σχολ. Εὐρ. Φοῖν. 739.

Σωματοποιῆς, ἡ, σχηματισμός, οἰκοδομή σώματος, Ὡκελλ.

Σωματοπρεπής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -πρεπῶς, πρέπων εἰς τὸ σῶμα, Διονύστ. Ἀρσπαγ. Σείων ὄνομ. σ. 477.

Σωματοτότης, ἡ, ἀφηρ. τοῦ σῶμα, Σέξτ. Ἐμπειρ. Μαθημ. 3, 85.

Σωματοτροφεῖον, τὸ, τόπος, ὅπου τρέφονται δούλοι, Διόδ.

Σωματοσυργίς, ἡ, ταυτ. σωματοποιία, Στοβ. Φυσικ. σ. 1188.

Σωματοφθορέω, ὦ, φθείρω τὸ σῶμα, Δισχύλ. Ἀγ. 958. Ζ. κ. σωματοφθορέω.

Σωματοφορβός, ὁ, ἡ, ὁ ἐπιμελούμενος τὸ σῶμα, Μανέθ. 4, 232.

Σωματοφρουρητής, ὁ, ταυτὸς. σωματοφύλαξ, Μανέθ. 4, 232.

Σωματοφυλάκεω, ὦ, μ. ἤτω, φυλάττω τὸ σῶμα.

Σωματοφυλάκις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Σωματοφυλάκιον, τὸ, τόπος ὅπου φυλάττεται τὸ σῶμα, τάφος, Λουκιαν. 3, σ. 61.

Σωματοφύλαξ, ἀκος, ὁ, φύλαξ, δορυφόρος τοῦ σώματος. 2) εἰς τὸν Μ. Ἀλέξ. καὶ τοὺς διαδόχους του, θαλαμηπόλος.

Σωματούω, ὦ, σωματώνω, κάμνω σῶμα πυκνόν· κάμνω τι ὅλον· κάμνω τι πηκτόν· ὅποι σωματωθέντες, δηλ. πηχθέντες, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 6, 17.

Σωματώδης, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ωδῶς, ὡς τὸ σῶμα, πυκνός, στερεός.

Σωματούσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ σωματώω.

Σῶμις, ὁ, Ὀν. κύριον.

Σωννύω (σῶω, σῶω), ταυτ. σῶω, Ἀνέκδ. Βακέρ. σ. 114.

Σώομαι, Ἰων. ταυτ. σῶμαι, οὔμαι, τρέχω βιαίως, Ἀπολλών. 2, 1012. Ζ. σῶω.

Σωοναύτης, ὁ, λυτρωτής, σωτήρ νηῶν, καραβίων, ὄνομα λιμένος ἢ ποταμοῦ παρὰ τὸν Πόντον, Ἀπολλών. Ῥόδ. 2, 748.

Σῶος, κυρίως, Ἰων. ἀντί σῶς, εἰς τὸ ὅποιον δίδει πτώσεις, π. χ. σῶους, σῶοι, σῶα, ταυτ. σῶος, σοῦς, κ. σῶος, ὑγιής, εὐ ἔχων τοῦ σώματος, ἐλευθερός· κυρίως, ζωντανός. Ζ. σῶω.

Σωπάω, κ. } Ἡσύχ. ἐκ Ξενοφώντος, ἀντί σιωπάω, Πίνδ. Ἰσθ. 1,

Σωπαίνω, } 88. Κ. λέγουσι πολλοὶ τὸ δεύτερον ἀντί σιωπῶ.

Σώπολις, ἡ, Ὀν. κύριον.

Σωρακίς, ἡ, τμήμα σακίου, μὲ τὸ ὅποιον τρίβουσι τὸν ἵππον, ἀφ' οὗ τὸν ἐστρίψωσι, Πολυδ. 1, 186.

Σώρακος, ὁ (σωρός, σῶραξ, ἀκος), ταυτ. Σήκη, ἔξαιρ. ὅπου ἐφυλάττοντο τὰ ξηρά σῦκα. 2) κόφινος, διὰ τοῦ ὅποιου ἔφεραν ξύλα, ἄλλως, ξυλοκανθήλιον, κ. ἀστράβη.

Σωρεῖα, ἡ (σωρός), τὸ σωρεύειν, ὁ σωρός.

Σωρεΐτης, κ. -ρίτης, ὁ (σωρός), σωρευμένος, ὡς τὸ σωρός. ἔξαιρ. συλλογισμός σωρεΐτης, Διαλεκτ.

Σωρεός, ὁ, Ἰων. τύπος, ἀντί σωρός, Σουῖδ.

Σώρευσις, ἡ, τὸ σωρεύειν.

Σώρευμα, τὸ, τὸ σετρωρευμένον, ὁ σωρός.

Σωρευτός, ἡ, τὸν, σωρευμένος.

Σωρεύω, μ. εὐσω, σωρεύω, γεμίζω: τοὺς βωμούς λιβάνω, Ἡρῶδ. 4, 3.

Σωρηδόν, Ἐπίρ. (σωρῶ), κατὰ σωρούς, ὡς τὸ σωρός, Ἀνάλ.

Σωρεῖς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς σωρόν· σωρικὴ ἀπορία, δηλ. σωρίτης, συμπέρασμα σωρεΐτου, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 1, 68.

Σωρίτης, οὐ, ὁ (σωρός), ὅμοιος μὲ σωρόν. Ζ. σωρεΐτης.

Σωρίτικῶς, Ἐπίρ. ὡς ἐκ τοῦ σωριτικός, εἰς σχῆμα σωρίτου (συλλογισμοῦ), Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 9, 182.

Σωρίτις, εἶδος, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις χαρίζει σωρούς γεννημάτων.

Σωρός, ὁ, ἐκ τοῦ σῶω, σῶω, σῶω, σαυρός, συναίρ. σωρός.

Σῶς, ὁ, κ. ἡ, ἀντί σῶος, σῶος. 2) Μεταφ. ἀσφαλής, βέβαιος.

Σῶς, ὡδός, ὁ, πτηνόν τι, Ὀππ. Ἰευστ.

Σῶσανδρος, ὁ, Ὀν. κύριον.

Σωσάνδρων, ὡνος, ὁ, ταυτ. μοναστήριον, Βυζαντ.

Σῶσις, ἀντί σήσουσιν, ὡς νῶσι ἀντί νήσουσιν, Ἡρόδ.

Σωσιεῖδης, ὁ, πατρωνυμ. ἐκ τοῦ

Σωσία, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀριστοφ. Σφ. 78, 136.

Σωσίβιος, ὁ, ἡ, Σωτίσμος, Σωτίσιος, Σωτίπολις, ὁ, ἡ, σώων τὴν ζωὴν, τὸν κόσμον, τὴν πόλιν. 2) τινὰ ἐξ αὐτῶν κ. Κύρ. ὀνόματα.

Σῶσος, ὁ, Κύρ. ὄνομα, ὡς Σωτῶ, ἡ, εἰς τὸ χαρίεν ἐπίγραμ. τοῦ Σιμωνίδου: Σῶτος καὶ Σωτῶ Σωτεῖρη τὸν δ' ἀνέστηκαν, Σῶτος μὲν σωθεῖη, Σωτῶ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

Σώστης, ὁ, ταυτ. σωτήρ.

Σωστιχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - στικῶς, ὁ δυνάμενος σῶσαι.

Σωστός, ἡ, ὄν, ῥηματ. τοῦ σῶζω, σετωσμένος· ἐνυπάρχει κ. εἰς τὸ Θεόσωπος, ὁ, ὄν. κύριον. Κ. σωστός, οἱ Θεοτ. ἀντὶ τέλει-ος, ἀνελλιπής.

Σώστρευμα, τό. Ζ. σῶτρον.

Σῶστρον, τό, κ. Σῶτρον (σῶζω), μιθός σωτηρίας, διατηρή-σεως ζωῆς, υἱεῖας. 2) ἀντὶ σῶτρον.

Σώσυλος, ὁ, ὄν. κύριον.

Σωσώ, ῥ, ὄν. κύριον. Ζ. Σῶσος.

Σώτειρα, ἡ, Σηλ. τοῦ σωτήρ.

Σωτέος, ὁ, Σετ. τοῦ σῶζω.

Σωτήρ, ἦρος, ὁ, κλητ. σῶτερ (σῶζω), λυτρωτής, ἐλευθερωτής, εὐτυχιστής. Ἰδίως, Ἐπίρ. τοῦ Διός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιναν τὸ τρίτον ποτήριον εἰς τὰς εὐχάσι· ὅθεν, παροιμ. τὸ τρίτον τῷ σω-τήρι. 2) Ἐπίρ. τῶν Διοσκουρῶν, Θεόκρ. 22, 6.

Σωτηρία, ἡ, λυτρώσις, διατήρησις, εὐτυχὴς ἐπιστροφή, μετὰ τοῦ εἰς· εὐτυχιστής, εὐτυχία, Γνώμη: σωτηρίας σημεῖον ἡμερῶν τρόπος. 2) ἡ σέλλα τοῦ ἵππου, Βυζαντ.

Σωτήρια, τὰ. Ζ. σωτήριος.

Σωτηριακόν, τό, ἀργύριον διδόμενον εἰς ἐνταφιασμόν, Ἡτύχ.

Σωτηρίδης, ὁ, ὄν. κύριον.

Σωτηριχός, ἡ, ὄν, ταυτ. σωτήριος. Ἰδίως, ὡς σῶζω, διαφυλάττων εἰς τὴν μνήμην, ὅπου διορθόονται συντηρητικός.

Σωτήριος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - τηρίως, λυτρώων, ἐλευθερόων, εὐ-τυχίζων· τὸ σωτήριον, ταυτ. σωτηρία, εὐτυχία· νοητ. ἱερὸν, εὐ-χαριστήριος θυσία διὰ τὴν σωτηρίαν. 2) Νομ. εἰς τὴν Σμύρνην, ὁ δημόσιος ἀπόπατος· ἀλλ' ὅχι μόνον εἰς τὴν Σμύρνην, οὐδὲ μόνον ὁ δημόσιος. Ἰδ. Ἀνάλ. 3, σ. 51. Σουίδ. Φαβωρίν.

Σωτήριχος, ὁ, ταυτ. σωτήρ, ὄν. κύριον. Ζ. δολιχός.

Σωτηριώδης, εὐς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ὡδῶς, προξενῶν σωτηρίαν.

Σώτρευμα, τό, ταυτ. σῶτρον.

Σῶτρον, κ. Σῶστρον, Σώτρευμα, κ. Σώστρευμα, Ἡτύχ. ἡ πε-ριφέρεια τοῦ ξυλίνου τροχοῦ· τὸ σιδηροῦν ἐπίθεμα τοῦ τροχοῦ ὀνομάζεται ἐπίστρον· ὅθεν εὐστροφος ἀπήνη· ἐκ τοῦ σῶς, σό-ος, ὅλος, ἐπειδὴ συνέκειτο ἀπὸ ἐν ξύλον.

Σώτων, ὁ, ὄν. κύριον.

Σωφάνης, εὐς, ὁ, ὄν. κύριον.

Σωφρόνέω, ὦ, μ. ἤσω (σῶος, φρήν), ἔχω ὑγιᾶ τὸν νοῦν, ἐλευθερον ἀπὸ πάθη· εἶμαι φρόνιμος· ἔξαιρ. εἶμαι σεμνός, ἐγκρα-τής τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, καὶ ταπεινόφρων.

Σωφρόνημα, τό, ἔργον σωφρονος ἀνθρώπου, Ξενοφ. Ἀγιστ.

Σωφρονητικός, ἡ, ὄν, ὅστις εἶναι μετὰ χαρᾶς σῶφρων, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 5, 10.

Σωφρονίζω, μ. ἴσω (σῶφρων), καίμνω σῶφρονα, φρόνιμον διὰ συμβουλῆς, ἡ ἐγγίξεως, ἡ τιμωρίας.

Σωφρονιχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - νικῶς, ἐκ φύσεως σῶφρων.

Σωφρόνισις, ἡ,

Σωφρόνισμα, τό, κ. } συμβουλή, παραινισις, τιμωρία μετρία.

Σωφρονισμός, ὁ,

Σωφρονιστήρ, ἦρος, κ. } ὅστις σωφρονίζει, διδάσκει, διορ-

Σωφρονιστής, οὐ, ὁ, } θάψει, τιμωρεῖ, ταυτ. νοουστῆτης.

2) οἱ σωφρονιστῆρες, κ. κρανητῆρες, οἱ ὀδόντες οἱ ἀναφυόμενοι περὶ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, Ἡτύχ.

Σωφρονιστικός, ἡ, ὄν, σωφρονίζων.

Σωφρονιστὺς, υῖος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ - ὄνισις, Πλάτ. Νόμ. 2.

Σωφρόνως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σῶφρων.

Σωφροσύνη, ἡ, χαρακτήρ τοῦ σῶφρονος· νοῦς, φρόνησις, με-τρίαις τῶν ἐπιθυμιῶν· σωφροσύνη ἀρετὴ, δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν, ὡς ὁ νόμος κελεύει, Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 9.

Σώφρων, ὄνος, ὁ, ἡ (τόος, σῶος, φρήν), ἀνθρώπος μετ' ὑγιᾶ

νοῦν· τοῦ ὁποῖου αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις εἶναι εἰς ἰσορροπίαν, φρό-νιμος, Πλάτ. Πολιτεῖ. 1, 6. ἔξαιρέτως, ἐγκρατὴς τῶν ἐπιθυ-μιῶν. 2) Σώφρων, ὄνος, ὁ, ὄν. κύριον.

Σωχέω, κ. } ταυτ. ψάχω, τρίβω, συντρίβω.

Σώχω, } ταυτ. σῶζω, Ὀδυσ. ι, 430. 2) Ζ. σῶομαι.

Τ.

Τ, ταῦ, ὡς ἀριθμ. σημαίνει 300, μὲ ὑπογραφὴν τ. 300.000, Ἡ Δωρικὴ καὶ Αἰολ. διάλεκτος ἐμεταχειρίζοντο τ, ὅπου αἱ ἄλλαι ἔδεισαν σ, ἡ ζ, π. χ. τυ, ἀντὶ σύ, τύκον ἀντὶ σύκον, πράττω ἀντὶ πράττω, νίττω (νίπτω, νίψω), νίζω. Συνάπτεται 1) μὲ τὸ κ καὶ π· ὅθεν τίκτω, τύπτω, πτόλις, πτόλεμος· καὶ ὡς θ, χθές, ὄχθος, ἄχθος· καὶ εἰς τὸ σχῆμα τοῦ δ, ἀνδρός, συνδρός. Ζ. κ. Ἰβδη. 2) προσλαμβάνεται, ἡ ἀφαιρεῖται, τιβήν, ἰβήν. Ζ. ἱμάς· κ. τημελέω, ἀντὶ ἡμελέω, ἀμελέω. 3) ἐκ τοῦ στ ἐλ-λείπει κατὰ διαλέκτους τὸ σ. στέγος, τέγος· ἡ τρέπεται εἰς π Αἰολικ. σπολάς ἀντὶ στολάς· σπαλεῖς ἀντὶ σταλεῖς. 4) εἰς τὴν Κ. γλωσσάνμας προτίθεται τοῦ ζ εἰς χυδαῖκας τινὰς λέξεις ὡς τζάκωμα, τὸ ὁποῖον τῶρα, καθὼς ἐπρόβαλεν ὁ Κορκῆς, γράφο-μεν κάλλιον τζάκωμα. 5) Κυρίως τὸ ζ εἶναι τ ἡ δ, μὲ πνεῦ-μα· ὅθεν ἡ μεταβάσις εἰς τὰ ῥήματα, ὡς φράδω, φράδδω, φράζω, φράσσω, φράττω. Τὰ εἰς ζῶν καὶ ἀντὶ τῶν εἰς γω κατὰ διάλεκτον, π. χ. φράσσω, φράζω, φράγω· ὅθεν μ. φράζω· ἐξ ἐναντίας δὲ φράσσω, φράζω, φράδω, μ. φράσω. 6) τὸ τ εὐρί-σκειται ἀρκτικῶν τῶν ἀνταποδοτικῶν, ἐν ᾧ ἡ δατεῖα προτάττεται εἰς τὰ ἀντίστοιχα ἀναφορικά· τηλίκος, ἡλίκος, τόσος, ὅσος, τῶς, ὡς· τότε, ὅτε κτλ.

Τ', κατ' ἀποστροφὴν ἀντὶ Τέ. 2) ἀντὶ Τοι πρὸ τοῦ ἀν κ. ἄρα. π. χ. τ' ἀν· τ' ἄρα, μὲν τ' ἀν κτ. τὰ ὁποῖα ἄλλοι διὰ κράσεως συν-άπτουν εἰς ἐν, τᾶν, τᾶρα, μεντᾶν. 3) ὡσαύτως καὶ ἀντὶ ἄρ-θρου, τ' ἀδελφῶ, τ' ἀγκίστρω, τ' ἀγαθᾶ κτ. ἡ, ὡς προσῆπα, τὰδελφῶ κτλ.

Τα', Ἀρθ. Οὐδ. πληθ. 2) ἀντὶ ταῦτα. 3) ἀντὶ α', κ. αἵτινα.

Ταβαίτας, ὁ, ξυλινόντι ποτήριον, περσικὴ λέξις, Ἀθήν. σ. 502.

Ταβάλα, τὰ, κ. Ταβήλα, περτ. τύμπανον· ὅθεν τὸ τουρκικὸν ταβούλι, ἡ ταούλι.

Τάβλα, ἡ, κ. Ταῦλα, ἡ, τὸ Λατ. tabula, ὁ πίναξ, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου παίζουσι τοὺς κύβους, τάβλι Κ. - βλίζω, κυβεύω, -βλιστής, ὁ, κυβευτής, -βλιόπη, ἡ, ἡ κυβεία, Ἀνάλ. 2, σ. 418. κ. 53. κατὰ τὸ Καλλιόπη περιπαικτικῶς.

Ταβλίον, τό, Πληθ. ταβλία· πορφοῦ, χρυσᾶ, τὰ ἐνδύματα τῶν Ῥωμαίων.

Ταγαῖος, αἶα, αἶον, προσταγμένος (ἐκ τοῦ ταγή), Ἡτύχ.

Τάγγη, ἡ, κ. Τάγγος, τό, ταγγίασμα. 2) εἶδος πρήσματος, Ἰπποκρ. Ἐπίδ. 2, σ. 1004.

Ταγγιάσις, ἡ, ταυτ. προτ.

Ταγγίζω, μ. ἴσω. ταυτ. ταγγιάζω, - γιάω, Γεωπον.

Τάγγος, τό, ταυτ. τάγγη.

Ταγγός, ἡ, ὄν, Κ. ταγγιασμένος, ὡς ἔλαιον, βούτυρον, τὰ ὁποῖα φθείρονται, ὀξυδόνονται, Γεωπον.

Τάγγω, ταυτ. ταγγίζω.

Ταγεία, ἡ, ἀξία τοῦ ὅστις εἶναι ταγός, τὸ ὅπ. Ζ.

Ταγεῖς, Μετοχ. Ἀόρ. 2, Παθ. τοῦ τάσσω.

Ταγεύω, κ. } εἶμαι ταγός, τὸ ὅπ. Ζ. Αἰσχ. Περ. 765.

Ταγέω,

Ταγή, ἡ (τάγω, τάττω), ταυτ. τάξις, Αἰσχ. Ἀγαμ. 111, Ἀρι-στοφ. Λυσιστρ. 105.

Ταγηνάριον, ὑποκ. τοῦ ἀτταγῆν, εἰς τοὺς μεταγεν.

Ταγηνείας, κ. Ταγηνίτης, ταυτ. τηγανίας, κ. τηγανίτης, Ἀ-θήν. σ. 270.

Ταγηνίζω, ταυτ. τηγανίζω.

Ταγηνιστός, ἡ, ὄν, ταυτ. πηγανιστός.

Ταγηνοκνισσοθήρης, ὁ, ὁ θηρεύων τὴν ὄσμήν τοῦ τηγανίου, παρσίτιος.

Ταγηνον, τό, ταυτ. τηγανον. τηγάνιον.

Ταγηνοστροφίον, κ. } κουτάλι, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνακατόνου-

Ταγηνοστρόφον, τό, } σιν εἰς τὸ τηγάνιον, Ἡτύχ. Φωτ.

Πολύδ.

Τάγιος, ὁ, ἐπίθ. ἐκ τοῦ ταγός. Ἡσύχ.

Τάγμα, τὸ (τάττω), τὸ τεταγμένον. 2) τὸ διωρισμένον πλῆθος στρατιωτῶν, εἰς τὸν Πολύδ. ταυτ. σημαία, σπεῖρα, στρέμμα κ. ἰδίως, Legion ἢ Brigade. 3) προπταγμένον, προπταγή. 4) εὐχή, τάξιμον χυδ. Ἡσύχ. κ. Ἀριστοτ. Οἰκονομ. Ζ. Πρόδρ. Σελ. 366, Κορ.

Ταγματάρχης, οὐ, ὁ, ὁ διοικῶν τάγμα.

Ταγματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τάγμα.

Ταγός, ὁ (τάσσω), ὁδηγός, ἡγεμὼν, ἄρχων, προπτάζων, ἐξαιρ. εἰς τὴν Θεσταλίαν, Ξενοφ. Ἑλλ. Πρβ. ἀγός, βαγός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ Τάγης.

Ταγουῖχος, ὁ, ταγὴν ἔχων, ταυτότ. πρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 291.

Ταγύριον, τὸ, κ. Πληθ. Ταγύρια, κ. Τάγυρι, ἀκλ. ταυτ. τὸ εὐλαχιστον. ὡσαύτως, σαγύριον, Ἡσύχ.

Τάγω, κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ τάζω, τάσσω, τάττω, εἰς τὰ ὅποια ἐνασπῶντα μόνον ἔχοντα δίδει μ. τάζω, Παρακ. τέταγμα, Ἀόρ. ἐτάγη, ταγείς· καὶ ἐκ τοῦ ὁποῖου εἶναι ταγός, ὁ, ταγή, ἡ· 2) κατὰ διάλ. ἀντὶ τάζω, ἐκ τοῦ τάω, ἐξ οὗ τάω, ταίνω, τιταίνω, τανύω. Ἐκ τοῦ τάγω τούτου, ταυτ. ὀρέγομαι εἶναι ὁ Ἀόριπ. τεταγών, Ἰλ. α, 591. ἀντὶ ταγών, δηλ. λαβών, μετ' Ὀμηρ. διπλασιασμένον, ὡς ἀγαγών, λελαβών, λελαθών κτλ. παρηνθ. γ, γίνεται τάγγω, τὸ Λατιν. tango. 3) ἐκ τοῦ τάγω, τέγω, εἶναι τάχω, τήχω, ταυτ. τάγγω, τέγγω, δηλ. βρέχω, βάψω· ἐκ τοῦ τάγγω ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ἔμεινε τὸ ταγγός, τὸ ὁποῖον συμπίπτει μετ' ὁ τακερός· ὡς τε στάζω, σταγών ἀνήκουσιν ἐνταῦθα μετ' ὁ πρόσλ. τοῦ σ.

Τάδε, ἀντὶ ταύτη, Δοτ. τοῦ αὐτῆ, Θεόκρ. 15, 118. 2) ἀντὶ ἐνταῦθα, ἐδῶ, Θεοκρ. 2, 101,

Τάζω· Ζ. τάγω.

Ταθεῖς, Ταθεῖσα, Ταθεῖσιν, Ἀόρ. 1, παθ. μετοχ. κ. ὑποτακ. τοῦ τείνω, ἐκ τοῦ τάω.

Ταί, Δωρ. ἀντὶ αἰ. 2) ἀντὶ αἰ.

Ταινάριος, ἰα, ἰον, ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Ταίναρον, τὸ, κ. } ἀκρωτήριον τι ἐν Λακεδαιμονίᾳ.

Ταίναρος, ὁ,

Ταινία, ἡ (τάω, ταίνω, τείνω), δεσμός, ταυτ. τελαμῶν, ἰδίως. δέμας περὶ τὴν κόμην. βαντλία χυδ. 2) ἰδίως περιβόλαιον περὶ τὰ στήθεα τῶν κορασιῶν· διαφορὸν τοῦ ζώνης. 3) λωρίδα κατὰ μήκος, ἄμμος κατὰ μήκος συσσωρευμένος· στενὸν μέρος γῆς. 4) ὁ μακρὸς σκώληξ τῶν ἐντέρων, ἔλμινς. 5) εἶδος ἰχθύος. 6) ὁ εἰς τὰ πλοῖα ἀνεμοδείκτης, Δ. Χρυσόστομ. 74, σ. 397.

Ταινιάζω, ταυτ. ταινίω.

Ταινίδιον, τὸ, κ. } ὑποκ. τοῦ ταινία.

Ταινίον, τὸ,

Ταινιόπωλις, ἡ, ἡ πωλοῦσα βαντλίας, Ἀθῆν. σ. 326.

Ταινιόω, ὦ, κ. Ταινιάζω (ταινία), στολίζω, περιβάλλω μετ' ὁ ταινίαν, Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 1, 3.

Ταινιωδής, ὁ, ἡ, σχῆμα ἔχων ταινίας.

Τακερός, ὁ, ὄν (τήνω, τάχω), χωνευμένος, ῥευστός, μαλακός· ἐπὶ βλεμματος, τρυφερόν, γλυκύ, καὶ ἐπὶ ἄτματος, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 38. 2) Ἐνερ. χρησιμεύων εἰς τὸ τήκειν, Ἰπποκρ. ὕδατα τακερά.

Τακεροχρῶς, ὤτος, ὁ, ἡ. ταυτ. ἀπαλόσαρξ, Ἀντιφ. Κωμ. παρ' Ἀθῆν. σ. 449.

Τακερόω, ὦ, κάμνω μαλακόν, τρυφερόν διὰ ψήσεως κττ. Διοσκ. 4, 184.

Τάκος, ὁ, ὄν. κύριον.

Τακτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίθ. - κτικῶς (τάσσω), ἐπιτήδειος εἰς τὸ διατάσσειν τακτικῇ, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ διατάσσειν τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν μάχην· τακτικὸν σύγγραμμα, διδάστιον περὶ τακτικῆς.

Τακτός, ἡ, ὄν (τάσσω), τεταγμένος, διωρισμένος, προπταγμένος.

Τάκω, Δωρ. ἀντὶ τήκω, Θεόκρ. 28, 2, ὅθεν ἔτακον, ἐτάκην, τακεί, Ζ. τάγω, ἀρίθ. 3.

Ταλαεργός, ὁ, ἡ, (ταλαός, ἔργον), διαρκῶν, ὑπομένων τοὺς κόπους τῆς ἐργασίας, Ἰλ. ψ, 654. Ὀδυσ. δ, 636.

Ταλαῖνα, ἡ, θηλ. τοῦ τάλας, τὸ ὅπ. Ζ.

Ταλαῖονίδης, ὁ, κ. Ταλαῖων, ὄνος, ὁ, πατρωνυμ. κύρ. Ὀμ. ὡς ἐκ τοῦ Ταλαῖος, Ταλαῖος.

Ταλαῖός, ὁ, Κρητ. ἀντὶ ταλαός (ὡς παλαιός ἀντὶ παλαός), Ἐπίθ. τοῦ Διός. Γράφεται κ. Ταλλαῖος, ἡ Ταλλαῖος.

Ταλαίπωρόω, ὦ, μ. ἦσω, εἶμαι ταλαίπωρος, ὑποφέρω κόπους,

κάμνω ἐπιπόνους ἐργασίας· ὅθεν ἀντὶ τοῦ πάσχω δυστυχίας. ταλαίπωρόμενον σῶμα, θλιβόμενον, κακοπαθοῦν, Πλούτ. Βρουτ. 37. 2) Ἐνερ. κουράζω.

Ταλαίπωρημα, τὸ, ἀθλιότης, δυστυχία.

Ταλαίπωρος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Ταλαίπωρος, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. - πώρως, ὑποφέρων παλλὰς κακοπαθείας (πῶρος, ταλαῖω, τλάω. τλήμι). 2) δυστυχὴς ἄνθρωπος.

Ταλαίφρων, ὄνος, ὁ, ἡ. ἀντὶ ταλαφρών. κ. ταλασίφρων, Ποιητ. ἐκ Σοφοκλ.

Ταλακάρδεις, ὁ, ἡ (καρδία), ὑπομένων, πάσχων, δυστυχῆς, Ἡσίοδ.

Ταλανίζω, μ. ἴσω (τάλας), δείχνω καὶ ὀνομάζω ἑμαυτὸν δυστυχῇ, θρηνηῶ, κλαίω· ὡς σχετλιάζω.

Ταλανταῖος, αἰα, αἰον, ταυτ. ταλαντιαῖος· Πρβ. στιγμαῖος.

Ταλάντης, ὄνος, ὁ, ἡ. ἀντὶ τάλαντος, δυστυχεστάτος.

Ταλαντάω, ὦ, ταυτ. ταλαντεύω.

Ταλάντερος, συγκρ. τοῦ τάλαντος, δυστυχεστότερος.

Ταλαντεύω, εἰν, ζυγίζω, κινῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡς τὴν ζυγαρίαν· Παθ. εἶμαι ἀβέβαιος τί ν' ἀποφασίσω ἀπὸ δύο τινά· τὴν γνώμην. τῆς νίκης, μάχης κτ. δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης, Διόδ. Σ. 11, 22. Πλούτ. Συμπ. 5, 7. 2) Μεταφ. διορίζω, ἀποφασίζω· νῦν ταλαντεύει τὰ καθ' ἡμᾶς ἡ μοῖρα, Ἡλίοδ. 10, σ. 132. 3) κλίνω εἰς ἐν ἀπὸ τὰ δύο μέρη. ῥέπει, κ. ταλαντεύει πρὸς τὸν ἀντικείμενον, Πλούτ.

Ταλαντιαῖος, αἰα. αἰον, βαρὺς ἐν τάλαντον, ἡ ἄξιος ἐνός τάλαντου. 2) ἔχων ἐνός τάλαντου περιουσίαν· ἐγγυοὶ ταλαντιαῖοι, οἱ δυνάμενοι νὰ δώσωσιν ἐγγύησιν δι' ἐν τάλαντον.

Ταλαντίζω, ταυτ. ταλαντόω, κ. παλαντεύω. Ζ. κ. τανταλίζω· κ. τὸ ἐφ.

Τάλαντον, τὸ (ταλαῖω, τλήμι). ζυγαρία, πλάστιγξ. 2) τὸ ζυγισόμενον· καθ' ὃς βάρος. α) 53 λίτραι Γερμ. κ. 22 λόδια, κ. 2 κουέντ. 56, ἄστα. Εἰς δὲ τοὺς Ἀλεξανδρ. 125 λίτραι· ἄρα τὸ σημερινόν καντάριον. β) ὡς ἀργύριον ἴσον μετ' 5400 γαλλικὰς λίτρας. ἡ 2000 φλωρίνια ἀργυρα. 3) δῶρον τῆς τύχης, ἡ τῆς φύσεως, προτέρημα, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἐληψθη ἐκ τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς, καθ' ἣν ὁ μὲν ἔλαβε πέντε τάλαντα, ὁ δὲ δύο, ὁ δὲ ἐν. οἱ Εὐρωπαῖοι λέγουσι talenta τὰ δῶρα τοῦ πνεύματος.

Τάλαντος, ὁ, ῥηματ. ἀντὶ τάλαντος, Ἡσύχ. ταυτ. τάλαντος, ταλαίπωρος.

Ταλαντοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω, τάλαντον), ὅστις κρατεῖ τὴν ζυγαρίαν, καὶ ζυγίζει, ὅστις ἀποφασίζει τὴν τύχην τῆς μάχης, Αἰσχ. Ἀγαμ. 450.

Ταλαντόω, ὦ (τάλαντον), ταυτ. ταλαντεύω.

Ταλάντως, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Ταλαός, ἡ, ὄν (ταλαῖω), κυρίως. ταυτ. ἰσχυρός, βίαιος, Ἡσύχ. Σύνῃθ. ταυτ. τλήμων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 687.

Ταλαός, ὁ, ὄν. κυριον. Πρβ. ταλαῖος.

Ταλαπείθεος, ὁ, ἡ, ταυτ. τληπαθής, τλαιπαθής, ταλαπενθής.

Ταλαπερίος, ὁ, ἡ (πεῖρα, ταλαῖω), ταυτ. τλήμων, ὁ πολὺ ὑπομείνας, Ὀδυσ. τ, 879. Αἰν. ταυτ. 10 ἀντὶ ἀλήτης καὶ ψωμοζήτητος, καθὼς καὶ εἰς Μανεδ. Πρβ. Ἀνάλ.

Ταλαπενθής, ὄνος, ὁ, ἡ (πένθος, ταλαῖω), ὑποφέρων πάθη, δυστυχῆς, Ὀδυσ. ε, 222.

Ταλαρήιος, Ἰων. ἀντὶ ταλαρείος, ὡς ταλαστήιος, τὸ ὅπ. Ζ.

Ταλαρίς, ἡ, κυρίως. ὑποκ. τοῦ τάλαντος. 2) ἀντὶ φιμὸς, Ἡσύχ.

Ταλαρος, ἡ, πλεγεμένος κάλαδος, Ὀμ. Ζ. ταλαστήιος. ὅθεν

Ταλαρίον, τὸ, Ταλαρίς, ἡ, κ. Ταλαρίσχος, ὁ, ὑποκ. τοῦ πρ.

Ταλάς, ὄνος, ὁ, τάλαινα, ἡ, ὑπερθ. ταλάντατος (ταλαῖω, τλάω), πάσχων, ὑποφέρων κακὰ, δυστυχῆς, ταυτ. τλήμων.

Ταλάστεις, εἰα, εἰον. Ἰδε τὸ ἐφεξῆς.

Ταλαστήιος, Ἰων. ἀντὶ ταλάστεις (τάλαῖω, ὡς τελέσιος ἐκ τοῦ τελέω), ταλαστήια ἔργα, Ἀπολλων. Ῥόδ. ταυτ. ταλασία, ἡ, τὸ γνέθειν, κλώθειν ἔργα, Πλάτ. Πολιτικ. 23. ἐκ τοῦ τάλαντος, ἀντὶ τάλαντος, ἐργαλείον, κάλαδος ὅπου ζυγίζοντες ἐνέθεταν τὰ εἰς κλώσιν ἑτοιμα ἔργα· ὅθεν ταλάστια, τὰ, ταυτ. ἔργα, Ἡσύχ. ἄρα τάλαντος, κ. τάλαντος εἶναι συγγενὲς τοῦ τάλαντον, καὶ σημαίνει βαρὺ τι καὶ ζυγισμένον, ἡ σκεῦος περιεκτικὸν τοῦ ζυγισθέντος.

Ταλασίς, ἡ, ταυτ. ταλασιουργία, ἡ, τὸ γνέθειν, ἡ κλώθειν

ἔρια.

Ταλασιουργέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.

Ταλασιουργία, ταυτ. ταλασία.

Ταλασιουργός, ὁ, ἡ, ὁ γνέσων ἔρια.

Τάλασες, ἡ, ταυτ. τλήσις.

Τελασίφρων, ὁ, ἡ, ταυτ. τλαισίφρων, 'Ιλ. δ, 421.

Τελαύρινος, ὁ (ταλάω, ῥινός· τὸ υ εἶναι Αἰολ. πνεῦμα, ὡς κ. β), εἰς τὸν 'Ομ. 'Επίθ. τοῦ 'Αρεος, ὅστις μετὰ τὸ δέρμα, δερματίνην ἀσπίδα ἀνθίσταται, ἄλλως, ῥινοτόρος, τρυπητῆς τῶν ἀσπίδων, 'Ιλ. η, 239. βῶν ἀζαλέην, τὸ μοι ἐστὶ ταλαύρινον (δηλ. ὄπλον) (ὥστε) πολεμίζειν. 'Ο Σχολ. ἐξηγεῖ πληκτικῶς καὶ ὑπομονητικῶς πολεμίζειν. Εἰς 15. 'Επίθ. Ἀνύτ. ταχαυρίνου διὰ χρωτὸς, διὰ τοῦ πυκνοῦ (χονδρῶ) δέρματος τοῦ ἵππου.

Τελάφρων, οἶος, ὁ, ἡ, ταυτ. ταλασίφρων κ. τλασίφρων.

Τελάω, μ. ἄσω, συγκοπ. τλάω, τλώ, κ. τλήμι, ὑποφέρω, βα. στάζω, λαμβάνω ἐπάνω μου. ἄρα. α) ὑποφέρω κακὰ, δυστυχίας. β) καὶ ἐπιχειρῶ, τολμῶ καὶ κάμω τι ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. ὅθεν γ) καὶ ἀντὶ τοῦ θέλω, κρίνω εὐλογον, ἄξιον, π. χ. οὐδέτι πώμοι πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος· κ. εἴμοι πλαίης μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι, 'Ομ. Περὶ τῆς σηματίας ἀρίθ. α. Πρβ. 'Ιλ. ε, 382. καὶ τὸ ἐφεξῆς.

Τλῆ μὲν Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτός 'Αμφιγυήεις.

Τλῆ δὲ Πόσειδάων, Τλῆ δ' ἀργυρότοξος 'Απόλλων.

'Ανδρὶ παρά θεητῶ, θετευτέμεν εἰς ἐνιαυτόν.

Τλῆ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος 'Αρης ὑπὸ πατρός ἀνάγκης.

'Αόρ. ἐτάλασσε, ταλάσση ἀντιέτάλασε, ταλάσση. Διάλεκτός τις ἔλεγεν ὀτλέω, ὀτλέω, κ. παρενθ. ν, ἀντλέω ὀθενάτλας, ἀντὶ ἀντλος, ἀντλη, ἀντλον. Μετὰ σκοτεινόν α, ταλάω, ἐω, ὅθεν τὸ Λατ. tolero, tolerare, κ. τόλμα, τολμάω· τελευταῖον, τελίω, ἐω, ὅθεν τελαμών, ἀντὶ ταλαμών, ἢ τλήμων· ὅλοι πάλιν οὗτοι οἱ τύποι ὑπάρχοντες εἰς τὸ τάλλω, τάλω, τέλω, τέλλω.

Ταλετόν, τὸ, ἡ κορυφὴ τοῦ Ταυγέτου, Πανυσ.

Ταλαθύβιος, 'Ον. κυριον. [κυρίως ταυτ. ταλαίβιος, τρυσιβιος κτ.].

Ταλεκαύτη, ἀντὶ τηλικαύτη, θηλ. τοῦ τηλικούτος.

Ταλίχη, ἡ, ἀντὶ τηλίκη, θηλ. τοῦ τηλίκος.

Τάλις, ἡ, ὁ, κ. Τάλιξ, κόρη ὠραία γάμου, Σοφοκλ. 'Αντιγ. 645. Ζ. τηλίκος.

Τάλλα, ἀντὶ τὰ ἄλλα, κατὰ τὰ ἄλλα.

Τάλος, ὁ, κ.

Τάλως, ὁ, Ἄττ. } 'Ον. κύριον. α) τοῦ χαλκοῦ γίγαντος τῆς Κρήτης, 'Απολλών. 'Ρόδ. 4, 1638. β) τοῦ μαθητοῦ τοῦ Δαιδάλου ἐφευρετοῦ τοῦ πρίονος κτ. Διάδ. 4, 76. γ) ἄλλων πολλῶν.

Τάμασος, ἡ } 'Ον. πόλεως τῆς Κύπρου, Νόνν. Στράβ. κτ.
Τάμασσός, ἡ } Πρβ. Τεμέσα.

Ταμαλίστα, 'Επίθ. ἀντὶ τὰ μάλιστα. Ζ. μάλιστα.

Ταμέσα, ἡ - ἔση. Ζ. τεμέσα.

Ταμέειν, ποιητ. ἀντὶ ταμεῖν, ἐκ τοῦ τέμνω.

Ταμεῖας, ου, ὁ, ταυτ. ταμίας.

Ταμεῖον, τὸ, ταυτ. ταμειῖον.

Ταμεσίχρος, οἶος, ὁ, ἡ (τάμω, τάμνω, χρώς), τέμνων, σχίζων, πληγόνων τὸ δέρμα· τὸ σῶμα, 'Ιλ. δ, 511. ν, 340. Νόνν. Ταμέια, ἡ, 'Ιων. - μίη, γυνή οἰκονομοῦσα τὰ τῆς τραπέζης, καὶ τὰ ἄλλα οἰκιακά πράγματα, Πίνδ. 'Ολύμ. 13. 9. Ξενοφ. Οἶκ. 9, 10, 11.

Ταμέιας, ου, ὁ, 'Ιων. Ταμίης, συνάζων, κ. ἐξοδεύων, θησαυροφύλαξ. Εἰς τὴν 'Ρώμ. Quaestor. Κ. μεριστής, διατάσσων, διοικῶν οἰκονομῶν, 'Ιλ. δ, 84. 2) Τροπ. ὡς δεσπότης. κύριος, ὁ ἔχων τι εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ταμίας πολέμοιο, 'Ομ.

Ταμεῖα, ἡ, διανομή, δαπάνη. 2) διοίκησις τῶν συναζομένων πρὸς τροφὴν χρεωδῶν. 3) ἀξία καὶ ἔργον τοῦ ταμίου, καὶ τῆς ταμίας.

Ταμεῖας, ου, ὁ, ταυτ. ταμίας.

Ταμεῖον, τὸ, κ. Ταμειῖον, κελλάριον, ὅπου βάλλονται τροφαὶ ἀποθήκη, θησαυροφυλάκιον. Τὴν Νομ. διαφορὰν, ὅτι ταμειῖον τὸ ἰδιωτικόν, κ. ταμειῖον τὸ δημόσιον, δὲν φυλάττουσι τὰ χειρόγ.

Ταμεῖσμα, τὸ (ταμειῖον), δαπάνη, διανομή τῶν χρεωδῶν· ἡ φροντίς τοῦ δαπανᾶν μετ' οἰκονομίας· τὰ ἐν τῷ ταμείῳ φυλαττόμενα πράγματα, Διάδ. Σικ. σ. 107.

Ταμεῖσας, ἡ, ταυτ. ταμεία.

Ταμευτήριον, τὸ, ταυτ. ταμειῖον.

Ταμευτήριος, ἡ, ὁ, 'Επίθ. - τικῶς, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οἰκονομεῖν, καὶ διοικεῖν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ. 2) ἀνήκων εἰς τὸν ταμίαν, θησαυροφύλακα.

Ταμεύτωρ, ὁ, ταυτ. ταμίας, Μανέθ. 4, 508.

Ταμεύω, κ. Ταμειύομαι, εἶμαι ταμίας, ἐξοδευτής, καὶ ἐπιστάτης τῶν σιτίων. εἶμαι θησαυροφύλαξ. Μέστ. συναίω, καὶ φυλάττω εἰς τὸ ταμειῖον· διοικῶ, ἐξοδεύω οἰκονομικῶς. μετριάω· ἐταμειεύαντο πρὸς τὸ ἀνδρώπειον τὴν φορὰν. Πρβ. οἰκονομέω.

Ταμίη, ἡ, κ. } 'Ιων. ἀντὶ ταμία, κ. ταμίας, Κοῖντ. Σμ. 4,
Ταμίης, ὁ, } 278.

Ταμιούχης, ὡ, } Νικήτ. Χρον. 10, 3, ταυτ. ταμίας, κ. τα-

Ταμιούχος, ὁ, ἡ, } μιεύω.

Ταμισίνης, ου, ὁ· τυρός, πιτυατμένον τυρίον.

Τάμισος, ἡ, ταυτ. πιτύα, ἢ πυτία, πυτιά, Θεοκ. 7, 15.

Τάμνω, 'Εταμον, Ταμών, 'Ιων. ἀντὶ τέμνω, ἔτμων, ἑτερόμην.

Τάμος, Δωρ. ἀντὶ τήμος.

Τάν, Δωρ. ἀντὶ τήν. 2) ἀντὶ ἤν. 3) ἀντὶ ταύτην, Θεοκρ.

Τάν, Δωρ. ἀντὶ τῶν. 2) ἀντὶ ὧν.

Τάν, ἀντὶ ὧ τάν 'Ενικ. κ. Πληθ. Νομ. ἐκ τοῦ Τάνος, Δωρ. ἀντὶ τήνος, ταυτ. ἐκείνος, ἀντὶ ὧ οὗτος· ἀλλ' οἱ παλαιοὶ γράφουσιν ὧ τάν, ἐκ τοῦ ἔτης, ἀνώμαλος κλητικ.

Τανάγρα, ἡ, 'Ητύχ. κ. Ταναγρίς, ἡ, Πολυδ. 10, 165. ἀγγεῖον χαλκινόν. 2) 'Ον. πόλεως.

Ταναηκῆς, ἑός, ὁ, ἡ, (ταναός, ἀκή), μετὰ μακρὰν μύτην, μνηρός, ὅθεν, 'Ομ. 2) εἰς μάκρος τευτωμένος. Ζ. ταννηκῆς.

Ταναηχέτα, Αἰολ. ἀντὶ - χέτης, 'Οππιαν Κυνηγ. 2, 144. ταυτὸς. ταννηχέτα, - χέτης, πολύηχος, εἰς μάκρος, πολὺ ἀκουόμενος.

Ταναίμυκῆς, ὁ, ἡ, κ.

Ταναίμυκος, } ταυτ. ἐρμίμυκος, 'Ανδολ.

Ταναῖς, ἡ, ὁ, ὄνομα 'Ελληνος ἥρωος, ὅστις ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ὀνομάζετο Σίλις.

Ταναῖτης, ὁ· Ταναῖτις, ἰδος, ἡ, 'Επίθ. ἐκ τοῦ πρ.

Ταναῖς, ἡ, ἀντὶ ταναηκῆς, ταυτὸς. ταναηκῆς, ἡ, ὡς τανάχαλος.

Ταναόδεϊρος, ὁ, ἡ (δεῖρη), μακρόλαιμος. ἐκ τοῦ

Ταναός, ἡ, ὁ, κ. ὁ, ἡ (τάω, τείνω), ἐκτεταμένος, μακρός, ὑψηλός, μέγας· ἐπὶ ἀνδρῶν, λεπτόν, τρυφερόν· καὶ ταύς, εἰα, ὡ, κ. ταύς, τὸ ὅπ. Ζ.

Ταναῦποις, ποδός, ὁ, ἡ, ἀντὶ ταναόπους, ταυτ. τανύπους, ὅστις ἐκτείνει τοὺς πόδας, ταχύπους, 'Οδυσ. ε, 464· Σοφ. Αἶας, 837.

Ταναῦφης, ὁ, ἡ, κ. Τανούφης (ὑφή), λεπτὰ ὑφασμένος, Σουιδ. κ. Φώτ.

Ταναχάλκος, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύχαλος, 'Ανάλ.

Ταναωπείας, ἡ, ὁ, ἡ μακρὰν βλέπουσα, 'Εμπεδ. παρὰ Πλουτ 7, σ. 854.

Τανείαι, αἱ, Θεοφ. Φυτ. 'Ιστ. 4, 1, μακραὶ δοκαί, ἱκρία.

Τανηλεγῆς, ἑός, ὁ, ἡ, (λέγω, λέχοι, τανός - νας), θάνατος, ὅστις τευτῶναι τοὺς ἀνδράποους εἰς τὴν κλίνην, 'Ομ.

Τανηλόφος, ὁ, μακρόλαιμος, ἡ μακρὸν λόφον ἔχων.

Τανηλεγῆς, ὁ, ἡ, φέρων μακρὸν σκότος, θάνατος· καλητέρα ἀνάγνωσις ἀντὶ τανηλεγῆς.

Τανθαλύξω· 'Ιδε τὸ ἐφ.

Τανθαλύξω, κ. Τονθαλύξω, ὕσσω, κ. Κανθαλύξω, κ. Παμφαλύξω (τροπὴ τῶν πνευμάτων, οἷς πεμφρηδῶν ἀντὶ τευθρηδῶν), ἐξηγοῦνται Τρέμω, [στείρομαι· ὅλοι οἱ τύποι γράφονται καὶ διὰ τοῦ τανθαλύξω, κτλ. τονθαλύξω κ. τανθαλύξω εἶναι διάφοροι λέξεις, ἀλλὰ συνήφθησαν εἰς ἓν ἀπὸ τοὺς γραμματικὰς μετὰ τὴν σημασίαν τοῦ τρέμω, δονοῦμαι, καὶ ἀποτελῶ ἤχον, ἐπὶ χορδῶν μουσικοῦ ὄργανου.

Τανίκα, Δωρ. ἀντὶ τήνικα.

Τανίσφυρος, κ. Τανύσφυρος, ταυτ. ταναῦπος.

Τανίφυλλος, ἀντὶ τανύφυλλος.

Τάνος, Δωρ. ἀντὶ τήνος.

Τανταλέια, ἡ, τὸ κρεμᾶν, καὶ δονεῖν, Πλάτ. Κρατ. ἐκ τοῦ

Τανταλέιος, εἰα, εἰον, } ἀνήκων εἰς τὸν Τάνταλον.

Ταντάλεος, εἰα, εἰον, }

Τανύσις, ἡ, κούσ. τοῦ τανύω, ταυτ. τάσις. Πρβ. τανυστός.
 Τανύσχιος, μακρόσχιος, Ὀππ. Κυνηγ. 4, 356.
 Τανυσχοπέλος, ἔχων μακροὺς σκοπέλους, βράχους.
 Τανύσχω, ταυτός. τανύω, Δαμάτκ. παρὰ Φωτίω, σ. 1065.
 Τανύστροφος, ὁ, ἡ, μακρὰν στρυμμένος, ἡ ἰσχυρά στρυμ.
 :σφενδόνη, Εὐσέβ. προπαρασ. 5. 23.
 Τανυστῦς, ὅς, ἡ (τανύω, τάνυσσι), τέντωσις, τάσις, Ὀδυσ.
 φ, 112.
 Τανύσφυρος, ὁ, ἡ, μακρόσφυρος : νύμφαι, ταυτ. εὔσφυροι,
 κ. καλλίσφυροι, Ἡσιόδ.
 Τανύτριχος, ὁ, ἡ, ταυτ. τανύτριξ, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 186.
 Τανύφθογγος, ὁ, ἡ, μακρόφωνος, πολύηχος, Νόνν. 22
 Κοϊντ. Σμυρ. 11, 110.
 Τανύφλοιος, ὁ, ἡ, μέ μακρὰν, ἡ χονδρὴν φλούδαν : κρανεία,
 Ἰλ. π, 769.
 Τανύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον), μέ μακρὰ φύλλα, πολυδενδρός :
 ὅρος, Ὀδυσ. ν, 102. Θεόκρ. 23. 221.
 Τανύχειλης, ὁ, ἡ, μακροχείλης, Κοϊντ. 3, 221.
 Τανύω, μ. ὑσώ, Παθ. τανύσμαι κ. τάνυμαι, Ἀόρ. ἐτανύσθην,
 τανυσθεῖς, τεντόνω, ταυτ. τείνω· οὕτω καὶ τὴν σήμερον λέγομεν
 τανύω, καὶ τεντόνω ἀντὶ τείνω· λέγομεν κ. τανύζω.
 Τάνω, θεματικὸν τοῦ τανύω, ὑζώ. ὑσχω, υμι, κ. ταίνω, τιταί-
 νω, ὅθεν Ἀόρ. 2, ἔτανον, τανών, εἰς τὸ τείνω, ἐκ τοῦ τένω,
 τοῦ ὁποῖου θεματικὸν εἶναι τάω κ. τέω.
 Ταξειδέιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τάξις (ὡς λεξειδέιον κτ.). 2) εἰς τοὺς
 μεταγ. κ. Κ. ἀντὶ ὁδοιπορία διὰ ξηρᾶς, ἡ διὰ θαλάσσης· καὶ
 ῥῆμα ταξειδεύω.
 Ταξεώτης, ὁ, ὑπηρέτης ἀρχόντων κ. κριτῶν εἰς τοὺς
 Μεταγ.
 Ταξεωτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ταξεώτην.
 Ταξιάρχῳ, ὦ, εἶμαι
 Ταξιάρχης, ἡ } (τάξεως ἀρχων). Ζ. τάξις εἰς τὸ τέλος. 2)
 Ταξιάρχος, ὁ } ἀρχιστράτηγος, Ἡροδ. 7, 99.
 Ταξιαρχία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τάξιλα, τά, ὄνομα πόλεως Ἰνδικῆς, Στράβ. 15. Ἀρρίαν.
 Ἀνάβ. 5.
 Τάξιλος, ὁ, ὄν. κύριον, Πaus.
 Ταξιλόχος, ὁ (τάξις, λόχος), ὅστις διατάσσει κ. κυβερνᾷ τὸ
 στράτευμα, Ἀνάλ. 1, σ. 178.
 Ταξιόω, ὦ (τάξις), ἀντὶ τάσσω. Πίνδ. Ὀλύμπ. 9, 218.
 Τάξις, ἡ (τάσσω, τάττω), τάξις, τὸ νὰ βάλλῃ τις εἰς σειρὰν,
 εἰς εὐταξίαν· διάταξις μάχης. 2) βαθμός, ὅξια, καθήκον· λεί-
 πειν τὴν τάξιν, ἐκβαίνειν τῆς σειρᾶς, καταντᾶν εἰς ἀταξίαν.
 τάξιν λαμβάνειν, εὐρίσκειν τὸν τόπον του· τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν
 ἐν τοῖς δεινοῖς οὐκ ἔλιπον, Δημοσθ. δὲν παρέβην τὰ καθήκοντα
 τῆς φιλίας· τὸ μέλλον τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ, δηλ.
 τὸ καθήκον, τὸ ἔργον. οἰκέτου τάξιν, οὐκ ἐλευθέρου
 παιδὸς ἔχων, δηλ. κατὰστασιν. ἐν χάριτος τάξει, δηλ. ὡς χάριν,
 Πρβ. ἐν μέρει, εἰς μέρος. 3) πληρωμὴ ἀργυρίου μέ διορίας· Ζ.
 τάττω, ἀρίθ. 3. 4) εἰς τὰς Ἀθῆνας σύστημα στρατιωτικῶν πεζῶν
 (Bataillon Infanterie), τὸ ὁποῖον εἰδὼς πᾶσα φυλὴ, καὶ κατέ-
 γραψε μὲν ὁ ταξιάρχος, ἐκυβέρνα δὲ ὁ στρατηγός· Ἰδ. Ξενοφ.
 Ἑλλην. 4, 2, 19. Λυσ. ἀπολ. σ. 162.
 Ταξιώτης, ου, ὁ, κ. }
 Ταξιωτικός, ἡ, ὄν, } γραφὴ ἄλλη ἀντὶ ταξεώτης κτλ.
 Τάξος, ὁ, δένδρον τι, ἄλλως, σμίλαξ, κ. σμίλος, Γαλην.
 Ταπεινολογία, ἡ, κ. } ὁμιλία ταπεινῇ, Πολυδ. κ. Χρυ-
 Ταπεινοῦ ῥήματος ὕνη, ἡ, } σόστ.
 Ταπεινός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - νῶς, χαμηλός, μικρός, ὀλίγος· Με-
 ταφ. μικρόψυχος, δειλός, μικροπρεπής· καὶ κόσμιος, σεμνός·
 ταπεινὰ πράττειν, εἰς κακὰς περιπτώσεις εὐρίσκεισθαι, Πλούτ. Κυρίως.
 ταυτ. πεδαινός (πέδον), χαμηλός· ἐκ τοῦ τάπος, Δοτ. τάπει,
 ταυτ. δάπος, δάπεδον· ὅθεν
 Ταπεινότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. εἰς ὅλας τὰς σημ.
 Ταπεινοφρονέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. }
 Ταπεινοφροσύνη, ἡ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ
 Ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, ὅστις φρονεῖ ταπεινὰ, μικρὰ· δει-
 λός, μικρόψυχος.
 Ταπεινόω, ὦ, ταπεινόνω Κ., εἰς ὅλας τὰς σημ. τοῦ ταπεινός.

τὸ ὄπ. Ζ.
Ταπεινώμα, ματος, τὸ, χαμηλῶμα· ὑφώματα καὶ ταπεινώμα-
 τα, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Κλεομήδ. κ. Πλούτ.
Ταπεινώσεις, ἡ, οὐσιασ. τοῦ πρ. μέ ὅλας τὰς σημ. τοῦ τα-
 πεινός.
Ταπεινωτικός, ἡ, ὄν, ταπεινόνων.
Τάπης, ἰδος, ἡ. Ζ. Τάπης.
Τάπης, ἡτος, ὁ, κ. Τάπης, ἰδος, ἡ, τὸ Κ. κυλί, κ.
 κυλίμιον, τὸ πολλὰ μικρόν, πεῦκι (τὸ ὅποιον ὑπὸ τινων ἐξελ-
 ληνίσθη εἰς τὸ ἐπεύχιον), κ. σετσαδές, χυδ. "Ομ. 'Ιλ. κ. Εἶπαν
 καὶ δάπης, κ. δάπης, Γεν. δάπιστος (Πρβ. χάρις), κ. δάπεδον·
 θεματικὸν εἶναι τούτου τὸ τάπος. δάπος, δάπεδον (τὸ ἔδαφος), συγγε-
 νές τοῦ τόπος, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἀλλοδαπός, ἡ ποταπός, ἡ πο-
 दाпός κτλ. Ζ. δάπτω, δάω, δοῦπος, ποδαπός.
Ταπήτιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.
Ταπροβάνη, ἡ, ἡ νῆσος Σειλάν. ἡ Ceylan.
Τάρ, Σύνδεσμ. εἰς τὸ εἶταρ, οὐταρ. κατὰ τοὺς παλαιούς. ἀλλ' εἶναι
 τὸ ὀρδάν εἶτ' ἄρ', οὐτ' ἄρ'.
Τάραγμα, τὸ, κ. } ταυτ. τάραξις, ἀνησυχασίς, σύγχυσις,
Ταραγμός, ὁ, } Εὐρ. 'Ηρακλ. 907. 1001.
Ταράκτης, ου, ὁ (ταράσσω), ὅστις ταρασσει, συγχύζει, Λυ-
 κόφρ. 43.
Ταρακτικός, ἡ, ὄν, ἀνακατόνων, συγχύζων· : τῆς γαστρος, προ-
 ξενῶν διάρροϊαν.
Ταρακτός, ἡ, ὄν, τεταραγμένος, συγχυσμένος.
Ταρακτρον, τὸ, κουτάλα, 'Αριστοφ. Εἰρ. 654.
Ταράκτωρ, ορος, ὁ, ταυτ. ταράκτης, Αἰσχύλ.
Ταρανδος, ὁ, μυθῶδες ζῶον τῆς Σκυθίας, 'Αριστοτ. Αἰλ. Π. 'Ισ.
 2, 16.
Ταραντινίδιον, τὸ, λεπτὸν γυναικεῖον ἱμάτιον τῶν Ταραν-
 τίνων κ.
Ταραντίνιον, τὸ, νοητ. ἱμάτιον, τὸ αὐτό.
Ταραντίνον, ου, τὸ, νοητ. ἱμάτιον, ταυτ. τοῦ ἀνωτ. Πολυαίν.
 Στρατηγ. Ε', γ, 3, ἐκδ. Κορ..
Ταράντινος, ἰνη, νον, κτητικ. ἐκ τοῦ Τάρας.
Ταραξία, ου, ὁ, ταυτ. παραχώδης, Σουίδ.
Ταραξιχαρδίοις, ὁ, ἡ (τάραξις, καρδία), ταρασσῶν τὴν καρ-
 δίαν, 'Αριστοτ.
Ταραξίπολις, εως, κ. ἰδος, ὁ, ἡ, ταρασσῶν. ἡ συγχύζων
 τὴν πόλιν.
Ταράξιππος, ὁ (τάραξις, ἵππος), ὁ συγχύζων τὸν ἵππον, τόπος
 τις εἰς τὸ στάδιον τῆς Ὀλυμπίας, Πaus. 6, 20.
Ταραξιππόστρατος, ὁ, ὁ τοὺς ἵππους καὶ τὸν στρατὸν φο-
 βίζων, 'Αριστοφ. 'Ιππ. περὶ Κλέωνος.
Τεράξις, ἡ· Ζ. τάραγμα.
Τεράς, ατος, ὁ, ὄνομα ἥρωος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν Τά-
 ρας, ὁ, ποταμός, κ. Τάρας, ἡ, ἡ πόλις, εἰς τὴν κάτω 'Ιτα-
 λίαν.
Τεράσσω, κ. Ταράττω, μ. ξω, ἀνακατόνω, συγχύζω, Θεοφρ.
 Λίβ. διεγείρω, κινῶ : στάσεις κ. πολέμους· φοβίζω, τρομάζω· :
 τὴν κοιλίαν, προξενῶ διάρροϊαν· συγχοπ. τράσσω, θράττω. θέμα
 εἶναι τὸ τάρω, ἄσω, ἄζω, ἄσσω· ὁ α τύπος τοῦ τέρω· ὅθεν με-
 τὰ τοῦ πνεύματος τάραβος, συγχοπ. τάρβος. ὅθεν ταρβέω, εὖω,
 ὑώ, ὑζώ, ὑσσω· τροπή μ, β, ταρμύζω, ὑσσω. 'Εκ τοῦ ταρά-
 ζω, ἄσσω εἶναι παραγή κ. παραχῆ, συγχοπ. τάρχη, ὅθεν ταργαίνω,
 κ. ταρχαίνω, ταυτ. ταρασσω, 'Ησύχ. ὡς αὐτως τάργανον, τὸ,
 δηλ. τεταραγμένον κ. παρακτόν, ὑγρόν βολερόν καὶ συγχυσμένον.
 τὸ δὲ τάριχος; τάρχος, ταριχεύω, ταρχύω εἶναι ἐκ τοῦ στέρφος,
 στέρχος, ἀντὶ στέριφος, στέριχος. ὅθεν στερχανά, ταυτ. τάρχανον.
 τραχύτης κ. σκληρότης εἶναι οἱ χαρακτήρες τοῦ ταρίχους· Ζ. κ.
 ταρίφη εἰς τὸ ταρτός.
Τεραχή, ἡ, κ. } ἀνησυχία, ἀταξία, φόρυβος, Μεταφ. φόβος,
Τεραχος, ὁ, } τρόμος, Θεουκλ. Ξενοφ. : τῆς κοιλίης, διάρ-
 ροία, συναίρ. τάρχη· ὅθεν ἀταρχος, ἀντὶ ἀτάραχος· κ. ταρ-
 χαίνω, ἀντὶ ταρασσω.
Τεραχώδης, εως, ὁ, ἡ, 'Επίρ. -ωδῶς, πλήρης παραχῆς,
 ἡ προξενῶν παραχῆν.
Ταρβαλέος, ἑα, ἑόν (τάρβος), τρομασμένος.
Ταρβέω, ὦ, μ. ἤτω (τάρβος), φοβοῦμαι. 2) 'Ενεργ. τιμῶ, σέ-
 βομαι.

Ταρβή, ἡ, κ. } (ταράσσω), τρόμος, φόβος, τέρας, Σουίδ.
Τάρβος, τὸ, }
Ταρβής, ὁ, ταυτ. ταρβαλέος.
Ταρβοσύνη, ἡ, ταυτ. τάρβος· Δηλ. τοῦ
Ταρβόσυνος, ὁ, ἡ, τρομασμένος. δειλός, Αἰσχύλ. Θήβ. 242.
Ταρβύζω, κ. Ταρμύζω· Ζ. ταρασσω.
Ταργαίνω, ταυτ. ταρασσω.
Ταργάνη, ἡ, ἄλλως, σαργάνη, δετμός, σχοινίον· Ζ. κ. ταρ-
 πάνη.
Τάργανον, τὸ, 'Ιων. ὄξος, ἡ δεύτερος οἶνος, λάγγυρον, 'Αθήν.
 σ. 495. Ζ. ταρασσω, κ. τὸ ἐφ.
Ταργανώ, ὦ (ταργάνη), δένω. 2) (τάργανον), σμίγω, φέρω εἰς
 ἀταξίαν· οἶνος τεταργανωμένος, παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ, νε-
 ρωμένος, ἡ ξινός, ὡς τάργανον.
Ταρίφη, ἡ· Ζ. ταρπάνη.
Ταριχεία, ἡ, ἀλατιστὶς κρεάτων, ἀλμύρισις, ἡ ἐμβαλσάμωσις.
 2) ἀντὶ ταριχεύειν, 'Ηρόδ. 2, 15.
Ταριχεῖον, τὸ, 'Ιων. -χήιον, τόπος, ὅπου ταριχεύουσιν,
 'Ηρόδ. 3.
Ταριχέμπορος, ὁ (τάριχος), ὁ πωλῶν παττά, ἐξαιρ. ὀφάρια,
 Σουίδ.
Ταρίχευσις, ἡ, ταυτ. ταριχεία.
Ταριχευτής, οὐ, ὁ, ὅστις ταριχεύει.
Ταριχευτός, ἡ, ὄν, ἀλατισμένος, ἐμβαλσάμωμένος.
Ταριχεύω, μ. εὖσω, σκληρύνω· Ζ. ταρασσω. 2) ἐμβαλτα-
 μῶν νεκρῶν. 3) ἀλατίζω, κάμνω παστὸν με ἄλας, ὄξος,
 ἀλμύραν, με τὸν καπνόν· ὅθεν, κρέα τεταριχευμένα, παττά,
 παστουρμας Κ. καὶ ξύλα, τὰ ὅποια ἐβάλλοντο εἰς τὴν θάλατταν
 διὰ νὰ γείνωσι διαρκῆ. 4) ξηραίνω, καὶ φυλάττω τι ξηρόν· τετα-
 ριχευμένον χρόμμον. 5) Μεταφ. ἰχναίνω, ξηραίνω δι' ἡλικίαν,
 πείναν, φροντίδας κτ. 6) ἐπὶ ἀρίθ. 2. εὐρίσκεται κ. ταρχεύω,
 Συνήθ. ταρχύω.
Ταρίχη, τὰ, (τάριχος, τὸ), ὀνομάζονται ἐξαιρέτως τὰ ἐφεξῆς
 τρία μέρη τοῦ ἀλατισμένου θύννου. α) αὐχὴν, ὅστις εἶναι ὠμο-
 τάριχος. β) κοιλία. γ) μελάνθρυα ἡ τὰ λοιπά μέρη· 'Εκτός τού-
 των ἐταριχεύαν ποτάμια καὶ λιμναῖα ὀφάρια· τὸν κεστρέα· ὀνομά-
 ζεται δὲ μενδήσιος, ἀλυκάτος, ἀκρόπαστος· τὸν κορακῖον,
 τοῦ ὁποίου τὰ ταρίχη λέγονται ἡμίνηροι· καὶ ἐκ τῶν ἐντοσθίων,
 ἐλάχιστα τινὰ ταρίχια, Π. χ. κορακίδια, βωρίδια, ἀβρομίδια,
 κολίδια, τυφληνίδια κτλ. 'Ιδε Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρ.
 τροφῆς.
Ταριχηγός, ὁ, ἡ, ὁ φέρων παττά ὀφάρια, 'Αθήν. 3, σ.
 120.
Ταριχηρός, α, ὄν, ἀλατιστός, καπνιστός, ξηρός, ἀλμυρι-
 σμένος. 2) ἀνήκων εἰς τάριχον· ἀγγεῖον ταρ. ὅπου ἐβαλαν
 παστὰ.
Ταρίχιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τάριχος, 'Αθήν. σ. 119.
Ταριχοπλεως, ὁ, ἡ, γεμάτος παστὰ, 'Αθήν. 3, σ. 116.
Ταριχοπώλης, ὁ, ὁ πωλῶν παττά.
Ταριχοπωλεῖον, τὸ, ὁ τόπος, ὅπου πωλοῦνται παττά, Θεοφρ.
 Χαρακτ. 6.
Ταριχοπωλέω, ὦ, τὸ ρ. τοῦ πρ.
Τάριχος, ὁ, ἡ, ἐπίθ. καὶ Τάριχος, ὁ, Τάριχος, ους, τὸ,
 οὐσιαστ. παστουρμας, Κ. ἡ παστὸν ὀφάριον· νεκρὸς τάριχος
 εἰσέρων Αἰγύπτιος, Σοφοκ. Λεῖψ. Ζ. ταρασσω, ταριχεύω, ταρ-
 τάνη, κ. ταρτός.
Ταρμύζω, -σσω, ταυτ. ταρβύζω· Ζ. ταρασσω.
Ταρπάνη, ἡ, } πλεκτόντι, σχοινίον ἡ καλάδιον· Τὸ αὐτὸ κ.
Τάρπη, ἡ, κ. } ταργάνη (ἀντὶ ταρχάνη), κ. σαργάνη, συγγενές
Ταρπός, ὁ, } τοῦ ταρτός, ταρρός· ὁ 'Ησύχ. ἔχει καὶ δάρπη,
 τροπὴ τῶν δ, τ, καὶ τροπ. τῶν π, φ. ταρίφη, ἀντὶ ταρίχη,
 συγγενές τοῦ τάριχος, ταυτ. στέριφος, τραχύς, σκληρός.
Τάρπω, 'Ιων. ἀντὶ τέρπω. 2) ταυτ. τάρφω, ἀντὶ τρέφω.
Τάρρῖον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ταρρός.
Τάρρῖος, ὁ, ταυτ. ἐπιτάρρῖος, Λυκόφ. 360. 400.
Τάρρός, ταυτ. ταρρός.
Τάρρόω, κ. Ταρσόω, ὦ, κάμνω ταρρόν· ξηραίνω ἐπὶ τοῦ ταρρόου· Μίστ.
 ἡ Παθ. γίνομαι ταρρός, Π. χ. αἱ ἐμπεπλεγμέναι ρίζαι τοῦ δέν-
 δρου ταρρόονται· φλέψ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσονται,
 εἶ.αι ἐξηλωμένη ὡσάν ὑφασμα, δίκτυον, 'Ιπποκρ. καὶ ἐπὶ φυ-

των, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3. Πρβ. καρτινοῦμαι.
 Ταρρῶδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ταρσῶδης.
 Ταρσεῖα, κ. Τερτιά, τὸ μεταθ. τρασιά, Ἑτυμ. Μ. Ζ. ταρσός.
 Ταρσός, ὁ, κ. Ταρρός, Πληθ. τὰ ταρτὰ, πλέγματι, ἐπαίνω
 τοῦ ὁποίου ἐξήραινεν ὀπωρικά, τυρίον, καὶ ἄλλα, Ἡρόδ. 2) τὸ
 πλατὺ ἄκρον τῆς κώπης, καὶ ὅλη ἡ κώπη, καὶ ὅλη ἡ σειρά
 τῶν κωπίων. Μεταφ. τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων πτηνῶν κ. ἐντόμων.
 ἡ σειρά τῶν ὀδόντων τοῦ πριονίου, Ὀππ. Ἀλ. 5, 207. 3) πο-
 δὸς, ἡ πατούνα, ὁ ποὺς, κυρίως τὸ μεταξὺ πατούνας καὶ σφυ-
 ροῦ, Ἰλ. λ, 377. [Τὸ πρωτότυπον εἶναι τάρχος, τάρφος, τέρ-
 φος, στέρφος· ἐδῶ ἀντὶ καὶ τὸ Ταρσία· Ζ. ταράσσω.]
 Ταρσῶω, ὦ, ταυτ. ταρρῶω.
 Τάρσωμα, τὸ, ταυτ. ταρσός, ταρρός· κ. ταυτ. κωπηλασία.
 Ταρσῶδης, κ. Ταρρῶδης, ὁ, ἡ, πλεγμένος ὡς ταρσός.
 Ταρταρείος κ. Ταρταρίος, α, ἡ, ὦν, ἐκ τοῦ ταρτάρου, ἀνι-
 κῶν, ἡ εὐρισκόμενος εἰς τὸν τάρταρον.
 Ταρταρίζω, τρέμω ἀπὸ τοῦ ψύχους, Πλούτ. περὶ τοῦ πρώτου
 ψυχροῦ, §. 9. κ. Εὐστάθ. Ζ. τάρταρος.
 Ταρταρίος, ἰα, ἰον, ταυτ. ταρταρείος.
 Ταρταρίτης, ὁ, κάτοικος τοῦ ταρτάρου, κωμικ.
 Τάρταρον, τὸ, ταυτ. τάρταρος. 2) ἡ τρυγία τοῦ οἴου, τὸ
 cremor tartari, Μυρεψός περὶ ἀντιδ.
 Ταρταρόπαις, ὁ, ἡ, παῖς τοῦ ταρτάρου, Ὀρφ. Ἀργον. 975.
 Τάρταρος, ὁ, κ. ἡ, Πίνδ· κ. Νίκανδ. Πληθ. τάρταρα, τὰ, ὁ
 βαθεὺς κ. σκοτεινὸς ἄδης, ἡ φυλακὴ τῶν Τιτάνων, Ὀμ. ὅθεν,
 τιτανικός τόπος, ἀντὶ τάρταρος, Πλούτ. καὶ κρυερὸς τόπος, Ἡ-
 σίοδ. Ἀσπ. 255. ὅθεν ταρταρίζω, τρέμω ἀπὸ τοῦ ψύχους, Πλούτ.
 9, σ. 137. [Τάρταρος εἶναι ὀνοματοπεποισμένη φωνή, ὡς βόρβο-
 ρος, εἶρερος, μόρμος, κάρκαρος κτλ.· Ζ. κάρκαρος. Κατὰ τὸν
 Στράβωνα, ἐκ τοῦ Ταρτησσός· Πιθανῶς, ἐπειδὴ ἡ εἰσόδος τοῦ
 Ταρτάρου ἐμυθενέτο εἰς τὰ περίεξ τῆς Ταρτησσού]
 Ταρταρόω, ὦ, ῥίπτω, σπρώχνω εἰς τὸν τάρταρον.
 Ταρφεῖος, α, ὦν, Ἰλ. μ, 158. κ.
 Ταρφής, ὁ, ἡ, κ. } ἰσοπαχὴς τριχί, Αἰσχ. Ἰκέτ. 335. καὶ συ-
 Ταρφύς, ὁ, ἡ, } χνός· τάρψα, Ἐπίρ. συχναίς, Ὀμ. ἐκ
 τοῦ τάρψος.
 Ταρφεύμεναι, ποιητ. ἀντὶ ταρφεῖναι, Ἀόρ. 1, ἐκ τοῦ
 τέρπω.
 Τάρφος, τὸ, πυκνότης, θαύτης, Μεταθ. ἀντὶ τράφος, Ὀμ.
 [Νομ. ἐκ τοῦ τάρψω, ἡγουν τράψω, τρέψω· ἡδύνατο μ' ὅλον
 τοῦτο α) νὰ εἶναι κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ τάρχος, ἡγουν τράχος,
 συγγεν. τοῦ ῥάχος· Πρβ. Τέρχνος κ. τέρψος. β) τάρφος ἀντὶ τάρ-
 ριος, ἡγουν τάριχος, συγχοπ. τάρχος, σκληρός· διότι ὁ Ἡσύχ.
 ἔχει τάριχη, ταυτ. τάριχη· τὸ τελευταῖον εἶναι ταυτ. τοῦ στέρ-
 φος, ὡς στέρχανα ἀντὶ τάρχανα· καὶ οὕτως ἀντὶ καὶ ἐνταῦθα καὶ
 τέρφος, στέρφος, ὡς ἐκ τοῦ στέρφους· Ζ. ταράσσω, κ. ταρ-
 σός.]
 Ταρφύς, εἰα, ὦ, ταυτ. Ταρφής.
 Τάρψω, (τάρπω, τέρπω) τράψω, τρέψω· Ζ. τέρπω, κ. τρέψω.
 Τάρχαι, αἱ, Τάρχεα, τὰ, Ταρχεύω, -χέω, Ταρχήματα· Ζ.
 ταρχύω.
 Τάρχη, ἀντὶ ταρχή, κ. Ταρχαίνω· Ζ. ταρχή. 2) ἀντὶ ταρχή-
 Ζ. ταρχύω.
 Τάρχος, εὐς, τὸ, ὅθεν τάρχεα, τὰ· Ζ. ταρχύω.
 Ταρχύω, Ταρχεύω, ἀντὶ ταρχύω, ταρχεύω· κυρίως, ἐνταφιάζω
 νεκρὸν (χωρὶς βαλσίματος), Ἰλ. π, 456. ὅθεν, ἀτάρχευτος,
 ἀταρχυτος, ταυτ. ἀθαπτος. Ἐκ τοῦ τάριχος, εὐς, τὸ, εἶπαν κατὰ
 συγχοπ. τάρχος, πληθ. τάρχεα, ἀντὶ ἐνταφιασμός. Ὁ σχολ. Ὀμ.
 Ἰλ. η, 68. ἔχει κ. τάρχαι, αἱ, ὡς ἐκ τοῦ ταρχή, τάρχη·
 κ. τάρχανον, τὸ, ταυτ. πένθος, κῆδος, κ. ταρχάνιος, ἐντάφιος,
 Ἡσύχ. κ. τέρχεα, κ. στέρχανα, τὸ αὐτό· ὅθεν φαίνεται, ὅτι
 τὸ ἔτυμον εἶναι, στερρός, στέρφος, στέρφος τροπῇ τῶν φ, χ,
 κατὰ διάλεκτ. Ζ. ταράσσω, κ. ταρσός.
 Τὰς, Δωρ. ἀντὶ τῆς, ὡς τὰςδε, ἀντὶ τῆςδε.
 Τάσις, ἡ (τάω, τείνω), τέντωσις, ἔκτασις· ὀφρύων, τὸ νὰ
 ὑφάνηται τὰ ὀφρύδια, καὶ νὰ συστέλλη τὸ μέτωπον.
 Τάσσω, Τάττω, (Ζ. τάγω), μ. ξω, στήνω, βάλλω εἰς τάξιν,
 προστάζω· τάττω φόρον τινί, ῥίπτω δόσιμον εἰς τινά (λέγομεν
 Κ.)· τάξαντο φόρον, ἔρριψαν δόσιμον εἰς ἑαυτούς, Ἡρόδ.
 3, 15. 2) βάλλω κατὰ σειράν, εἰς τάξιν μάχης· τάττειν ἑαυτόν,

(B.)

τὸ λαμβάνειν τόπον τινά. 3) τάττεσθαι, συμφωνεῖν μετὰ τινος
 τοὺς καιροὺς τῆς πληρωμῆς· ὅπως ταξάμενοι ἀποδώσι, δηλ. με-
 διορίας, Θουκυδ. 5, 70. κ. 1, 117. ὅθεν κ. τάξις ἐπὶ τῆς αὐτῆς
 σημασίας· περὶ ἀφ᾽ ἑσέως τοῦ ὀφλήματος ἡ τάξεως, Δημοσθ. σ.
 715. 4) Καθ. ἀποφασίζω τι συμφώνως μετὰ τινά· ἡμέραν ταξάμε-
 νοι, πρὸς, κ. αὐτῷ ταξάμενοι κτ. Πολύβ. Πρβ. συντάσσω.
 Τάτα, ἀντὶ Τέττα, Ἀνάλ. 2, σ. 108. Ζ. ἀπφά.
 Τατάω, Δωρ. ἀντὶ τητάω.
 Ταττεῖς, ἡ, ὦν (τάω, τείνω), ἐκτείνων, τεντώνων.
 Ταττά, καὶ Τατταταί, κατὰ Θεόδοτ. Γραμμ. σ. 79, τραγικόν τι
 ἐπιφώνημα, πιθανῶς συγγενὲς τοῦ τάτα· Ζ. παπαί.
 Τάττω, Δωρ. αἰτ. ἀντὶ τάσσω.
 Τατύρας, ὁ, κ. } τὸ Ἀσιανόν ὄνομα τοῦ φασιανοῦ, Ἀθήν.
 Τάτυρος, ὁ, } σ. 387.
 Ταύγεται, ἡ, Ἰων. Τηύγεται, ὄνομα νύμφης, ὅθεν
 Ταύγετον, Ἰων. Τηύγετον, τὸ, νοητ. ὄρος, κ. Ταύγετος, Ἰων.
 Τηύγετος, ὁ, ὄρος πλησίον τῆς Σπάρτης, Ὀμ. Ἡρόδ. Στράβ.
 Πανστ.
 Ταύλα, ἡ· Ζ. τάβλα.
 Ταυλίον, τὸ, Ζ. Τάβλα.
 Ταύρα, ἡ, στείρα βοῦς.
 Ταυράω, ὦ, κ. Ταυριάω, ὁρμῶ ὡς ὁ ταῦρος εἰς τὰ σαρκικά.
 Ταυρέας, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Ταυρέα, ἡ, κ. } (δορά), δέρμα βοός. 2) μά-
 Ταυρέη, συναίρ. -ρή, κ. } στίξ κατασκευασμένη ἀπὸ δέρμα
 Ταυρεῖα } ταύρου· κατ' ἄλλους, τύμπα-
 νον, Γεωπον. 14, 25.
 Ταύρειος, εἰα, εἰον, κ. } ἀνήκων εἰς ταῦρον· ταύρεος ἐννο-
 Ταύρεος, εἰα, εἰον, κ. ὁ, ἡ, } σίγαιος, Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος,
 θεοῦ τῶν ποταμῶν καὶ τοῦ ὠκεανοῦ, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζαν με-
 κέρατα βοός, καὶ ἀπέδιδαν εἰς αὐτὰ τὸ μυκᾶν καὶ τὸν μυκηθμόν,
 Ἡσίοδ. Ἀσπ. 104.
 Ταυρεῖων, ὠνος, ὁ, μηνὸς ὄνομα εἰς τὴν Κύζικον· Πρβ. Ταυ-
 ρία, ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος κ. Ταύρειος, ἀπάνυμον αὐτοῦ τοῦ Πο-
 σειδῶνος.
 Ταυρελάτης, ὁ (ἐλαύνω, ταῦρος), οἱ Θεσσαλοὶ, οἵτινες ἀπὸ
 τῶν ἵππων ἐπήδων εἰς τὸν ταῦρον, καὶ πιάνοντες τὸν ἀπὸ τὰ κέ-
 ρατα τὸν ἐβαλλαν κατὰ γῆς· διὰ τοῦτο ὀνομάζονται καὶ κερασελ-
 κεῖς, κερατετσεῖς, ἄλλως, ταυροκαθάπται, Ἡλίοδ. Αἰθ. 101. σ.
 501. 2) ὡς ἐπίθ. : χορὸς ἀνδρῶν, Ἀνάλ.
 Ταυρελάφος, ὁ, φορτηγὸν τι ζῶον τῶν Ἰνδιῶν, Κοσμ. 11,
 κsf. 2.
 Ταυρελέφας, αὐτος, ὁ, ἰνδικὸν ζῶον, χρῶμα μὲν καὶ μέγε-
 θος ἐλέφαντος ἔχον, ὁμοίον δὲ τὰλλα ταύρῳ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ.
 Ταύρεος, εἰα, εἰον, κ. ὁ, ἡ· Ζ. Ταύρειος.
 Ταυρή, ἡ, ἀντὶ ταυρέη.
 Ταυρηδόν, Ἐπίρ. ὡσάν ταῦρος.
 Ταυρία, ἡ, νοητ. ἑορτὴ, εἰς τιμὴν Ποσειδῶνος Ταυρέου.
 Ταυρεῖος, ἡ, ὦν, γεννημένος ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ ταύρου· Ζ.
 κριανός.
 Ταυρεῖος, Ζ. ταυροκαθαφία.
 Ταυρεῖω, ταυτ. ταυράω, Χειρόγρ.
 Ταυρίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ταῦρος.
 Ταυρεῖος, ἡ, ὦν, ἀνήκων εἰς ταῦρον. 2) ἀνήκων εἰς τοὺς Ταύ-
 ρους, σκυδικὸν λαὸν παρὰ τὴν Μαιώτιν· ὅθεν Ταυρικὴ, ἡ, νοητ.
 χερσίνης, ἡ νῦν Κριμαία.
 Ταυρίος, ἰα, ἰον, ταυτ. Ταύρειος.
 Ταυροβόας, ὁ, ἡ (βοή), βοῶν ὡσάν ταῦρος, Ὀρφ.
 Ταυροβόλος, ὁ, ἡ, βάλλων, τοξεύων ταύρους· τελετὴ ταυ-
 ροβόλος κ. κριαβόλος Ἀνάλ. 3, σ. 189. θυσιά, ταύρων κ.
 κριῶν εἰς τὴν Ῥεάν· Πρβ. Πλούταρχ. περὶ Δεισιδ. 2) Ἀρτεμὶς
 ταυροβόλος, ταυτ. ταυροπόλος, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1459.
 Ταυροβόρος, ὁ, ἡ, τρώγων ταύρους, Ἀνάλ.
 Ταυρογάστωρ, ὁρος, ὁ, ἔχων κοιλίαν ταύρου, Ἀνάλ. 2, σ.
 224.
 Ταυροδέτης, ὁ, -δέτης, ἡ, δένων τὸν ταῦρον, Ἀνάλ. 3,
 σ. 44.
 Ταυρόδετος, ὁ, ἡ, κολλημένος μετὰ ταυροκόλλαν, Εὐρ. Λεῖψ.
 Ταυροειδής, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα ταύρου.
 Ταυρόδροος, ὁ, ἡ, ταυτ. ταυρόδρογος.

Ταυρόθυτος, ὁ, ἡ (θύω), εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρθη θυσιά ταύρος, Ὁρφ. Ἀργ. 612.
 Ταυροκαθάπτῃς, ὁ, ταυτ. ταυρελάτης, κ. ταυριάριος, εἰδῶλον διῶκον τοὺς ταύρους, φοβίζον αὐτούς.
 Ταυροκαθάψια, τὰ, ἐορτή, ὅπου ἐγίνοντο ἀγῶνες ταύρων, Μαρμαρ. Ὁξωνικ. 130. Ζ. ταυρελάτης.
 Ταυρόκερως, αὐτός, Αἰτ. -ων, ὁ, ἡ, ταύρου κέρατα ἔχων, Πανσ.
 Ταυροκέφαλος, βουδοκέφαλος, Ἀνάλ.
 Ταυροκόλλα, κόλλα ἀπὸ βρασμένα αὐτὰ βοός.
 Ταυροκόλλωδης, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ ταυροκόλλαν.
 Ταυρόκρανος, ὁ, ἡ, ταυτ. ταυροκέφαλος, Ἀνάλ.
 Ταυροκτονέω, ὦ, ῥῆμα. τοῦ
 Ταυροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω), φονευτὴς ταύρων· Ταυρόκτονος, φονευμένος ἀπὸ ταῦρον.
 Ταυρομαχία, ἡ, κ. } μάχη ταύρων.
 Ταυρομαχίον, τό, }
 Ταυρομέτωπος, ὁ, ἡ, ἔχων μέτωπον, πρόσωπον ταύρου, Ὁρφ.
 Ταυρόμορφος, ὁ, ἡ, ἔχων μορφήν ταύρου, Λυκόφρ. 1200.
 Ταυροπάρεστος, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Εὐρώπης, Λυκόφρ. 1202.
 Ταυροπάτωρ, ὁ, ἡ (πατήρ), ὅστις ἔχει πατέρα ταῦρον, Θεοκρ.
 Ταυροπόλα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ταυροπόλη, Σοφοκλ. Αἰ. Ἡσύχ.
 Σουίδ.
 Ταυροπόλιον, τό, ναὸς Ἀρτέμιδος Ταυροπόλου.
 Ταυρόπολις, ἡ, ἀντὶ ταυροπόλος, ἡ. 2) Ταυρόπολις, ὁ, ὄν. κύριον, Σχολ. Ἀπολλων. Ροδ. 3, 996.
 Ταυροπόλος, ὁ, κ. } ταυτ. ταυροβόλος. Τὸ ἀρτενικὸν ἐπίθε-
 Ταυροπόλη, ἡ, } ταν τοῦ Ἀπόλλωνος, Διον. Περιηγ. 610.
 Εὐστάθ. Ἡσύχ. τὸ θηλυκὸν κυρίως, τιμωμένη μὲ ταύρους, ἡ ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ Ἐκάτης, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1457.
 Ταυρόπους, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας ταύρου, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 275.
 Ταυροπρόσωπος, ὁ, ἡ, ταυτ. ταυροκέφαλος, Σχολ. Ἀπολλων. 2, 168.
 Ταῦρος, ὁ, ὁ βοῦς. 2) τὸ ζῷδιον τοῦ ταύρου. 3) τὸ μεταξὺ ὀρ-
 χεων καὶ πρωκτοῦ διάστημα· ὅθεν λάσταυρος, δηλ. δατύπυγος, κίναϊδος, ἡ παιδιὰ μὲ τὸν κένταυρον, Ἀριστοφ. Νεφ. 349.
 4) ποταμὸς τῆς Τροϊκῆς, καὶ ὅρος τῆς Ἀρμενίας.
 Ταυροσφάγέω, ὦ, Αἰσχύλ. ῥῆμα ἐκ τοῦ
 Ταυροσφάγος, ὁ, ἡ, σφάζων ταύρους, Σοφοκλ.
 Ταυροσφάγος, ὁ, ἡ, τρώγων ταύρους, Σχολ. Λυκόφρ. 47.
 Ταυροσφηνής, ὁ, ἡ, ὅμοιος ταύρῳ, Διονύσιος. περιηγ.
 Ταυρόσφογγος, ὁ, ἡ, φωνάζων ὡσάν ταύρος, Αἰσχύλ. Δείψ.
 Ταυροφόνος, ὁ, ἡ, φονεύων ταύρους.
 Ταυρόφορος, ὁ, ἡ, ὑπὸ ταύρων φερόμενος.
 Ταυροφυής, ὁ, ἡ, ταυτ. ταυροειδής, Νόνν. Διονύσιος.
 Ταυροχόλεια, τὰ, ταυτ. ταυροπόλια, κ. ταυροβόλια.
 Ταυρόω, ὦ, κάμνω ταῦρον. 2) Μέστ. ταυροῦμαι τινὶ κ. ἀπο-
 ταυροῦμαι, ταυτ. ταυρηδὸν ὑποβλέπειν, βλέπω μὲ μεγάλα ὄμματα, μὲ θυμόν. 3) ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, μόνον εἰς τὸ ἀταύρωτος χρησίμων.
 Ταυρῶ, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ Ἡσύχ. ἡ ἐν Ταύροις, ὀρῶτερον ἀντὶ ταυροπόλος, ἡ μὲ παιδιὰν εἰς τὰ τῆς σελήνης κέρατα.
 Ταυρῶδης, ὁ, ἡ, ὡσάν ταῦρος, Νικανόρ.
 Ταυρῶπις, εἶδος, ἡ, κ. } (ὦψ), μὲ πρόσωπον, βλέμμα ταύρου,
 Ταυρῶπος, ὁ, ἡ } Ἀνάλ. κ. Νόνν.
 Ταῦς, ἡ Ταῦς, Ἰων. τῆς, κ. τεῦς, τύπος ἄλλος ἀντὶ ταῦς, τανός, τανός, ἐκτεταμένος, μακρός· ὅθεν, ἐξηγεῖ Ἡσύχ. ταῦς, μέγας, πολὺς, κτλ. Ζ. Τανύς· καὶ ἐκ τοῦ ῥηματικοῦ ταυτός ταυτάζω, τευτός τευτάζω, ταυτ. λογγάζω (μακρύνω), Ἡσύχ. Αἰ. λέξεις αὗται ψευδῶς ἡτυμολογοῦντο ἀρχήτερα ἐκ τοῦ ταῦτα.
 Ταύσιμος, κ. } Ζ. τηύσιος, κ. τὸ πρ.
 Ταύσιος, ἰα, ἰον· }
 Ταῦτά, ἀντὶ τὰ αὐτά.
 Ταῦτα, Οὐδ. Πληθ. τοῦ οὗτος· ταῦτ' ἄρα, ἀντὶ διὰ ταῦτα λοι-

πόν - ταῦτ' ὦ δέσποτα, ἀπεκρίνετο ὁ ὑπηρέτης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 275. ναί, αὐθέντα, ὀρισμός σου· καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Ἀριστοφ. Πλούτ. 8. μεταβατικὴ ῥῆσις· ἀς ἀφήσωμεν αὐτά, καὶ ἀς εἰπώμεν τὰ ἐφεξῆς, ἡ ἱκανά εἶναι ταῦτα.
 Ταυτάζω, ταυτ. τευτάζω, Ἀναμφ.
 Ταύτασος, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, Ἡσύχ.
 Ταύτη, Ἐπίρ. οὕτως, ἄρα, λοιπόν· εἰς τοῦτον τὸν τόπον, εἰδῶ· διὰ τοῦτο· οὐ ταῦτ' ἐστὶν ταύτη, ὅλα ταῦτα δὲν εἶναι οὕτως, ἔχουσιν ἄλλως, Ἀριστοφ. Ἰππ. 843. Τὸ δὲ, οὐτε ταῦτα ταύτη, ἀκόμη δὲν εἶναι αὐτὰ ὅλα, Εὐρ. Μηδ. 367.
 Ταυτί, ἀντὶ ταῦτα, Ἀττικ. δεικτικῶς.
 Ταυτίξω (ταυτό), κάμνω τὸ αὐτό, ταυτολογῶ. 2) Μέστ. ταυτ. ἰδιοποιῶμαι, Σουίδ. Περβ. τευτάζω, κ. τωθάζω.
 Ταυτό, αἰτ. Ταυτόν, ἀντὶ τὸ αὐτό, τὸ αὐτόν.
 Ταυτόαιμος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενής, Νικήτ. Χρον. 2, 1.
 Ταυτόβουλλα, ἡ, ἡ αὐτὴ θέλησις, ὁμογνωμία.
 Ταυτόγενής, ὁ, ἡ (γένος), ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, Νικήτ. Χρον. 10, 7.
 Ταυτόγραφῶ, ὦ, γράφω τὰ αὐτά, ἡ ὡσαύτως.
 Ταυτόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα), τὴν αὐτὴν γνώμην, ὑπόληψιν ἔχων.
 Ταυτόδυναμῶ, ὦ, ῥῆμα. τοῦ
 Ταυτόδυναμος, ὁ, ἡ (δύναμις), τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἐξουσίαν, ἰσχύιν. 2) τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχων.
 Ταύτοειδής, εἶδος, ὁ, ἡ (εἶδος), τοῦ αὐτοῦ σχήματος, μορφῆς, ἡ εἶδους.
 Ταύτοεπεία, ἡ, κ. } (ἐπος), ταυτ. ταυτολογέω, κ. -λο-
 Ταύτοεπέω, ὦ } γία.
 Ταύτοεργέω, ὦ, κάμνω τὸ αὐτό.
 Ταύτοεργία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ταύτοζηλος, ὁ, ἡ, τὸ αὐτὸ πράττων μὲ ζῆλον, τὸν αὐτὸν ζῆλον ἔχων, Νικήτ. Χρον. 11, 11.
 Ταύτοσελής, εἶδος, ὁ, ἡ (τὸ αὐτὸ θέλων)· Τὸ ταυτοσελές, ἡ αὐτὴ θέλησις.
 Ταύτοκλινής, εἶδος, ὁ, ἡ, (ταυτόν, κλίνω), τὴν αὐτὴν κλί-
 σιν ἔχων. 2) ὑποκάτω εἰς τὸ αὐτὸ κλίμα, Στράβ. 17, σ. 655. Sieb.
 Ταύτολογέω, ὦ, μ. ἤσω, λέγω τὸ αὐτό, ἐπαναλαμβάνω τὸ εἰρημένον.
 Ταύτολογία, ἡ, ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἤδη εἰρημέ-
 νου.
 Ταυτολογικῶς, Ἐπίρ. μὲ ταυτολογίαν, Εὐστάθ.
 Ταύτολόγος, ὁ, ἡ, τὸ αὐτὸ λέγων, τὸ εἰρημένον ἐξανα-
 λέγων.
 Ταυτόματον, ἡ Ταυτόματον, δηλ. τὸ αὐτόματον, ἡ τύχη, τὸ συμβεβηκός· ἀπὸ ταυτομάτου, κατὰ τύχην.
 Ταυτόμηκης, ὁ, ἡ, τὸ αὐτὸ μακρὸς ἔχων, Νικόμαχ. Ἀριθμ. 2, σ. 132.
 Ταύτοπαθεῖα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Ταύτοπαθής, ὁ, ἡ (τὸ αὐτὸ πάσχων), ὅστις ἐπάθε ταῦτα.
 Ταύτοποδία, ἡ, ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ποδός εἰς τὸν στίχον, Γραμμ.
 Ταύτοσημαντος, κ. } τὸ αὐτὸ σημειῖων (σημα, εἰς τὸ δεῦτ.),
 Ταυτόσημος, ὁ, ἡ, } Γραμμ.
 Ταυτόσπορος, ὁ, ἡ, ἐκ τῆς αὐτῆς γενεᾶς, ἡ γεννήτειρας, Νικήτ. Χρον. 12, 4.
 Ταύτοσυλλαβέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. } τοῦ
 Ταύτοσυλλαβία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. }
 Ταύτοσύλλαβος, ὁ, ἡ, τὴν αὐτὴν, τὰς αὐτάς, ἡ ἴσας συλλα-
 βὰς ἔχων.
 Ταυτότης, τητος, ἡ (ταυτό), ταυτότης, ἡ ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ.
 Ταύτοφωνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Ταυτόφωνος, ὁ, ἡ, τὴν αὐτὴν φωνὴν ἔχων.
 Ταύτωνυμία, ἡ, ὁμωνυμία.
 Ταύτωνυμος, ὁ, ἡ, ὁμώνυμος, συνονόματος Κ.
 Τάψε, ἀντὶ ἐταψε, Ἀόρ. 2. τοῦ θήπω· Ζ. τάφω.
 Τάφεις, εἶν, εἶον, ταυτ. ταφήναι.

Ταφεύς, ὁ, ὁ θάπτων τοὺς νεκροὺς, Ἀνέκτ. Βεκκέρ. 308.

Ταφή, ἡ (θάπτω), ἐνταφιασμός.

Ταφήϊος, Ἰων. ταυτ. ταφείος, ἡ τάφιος, ἀνέκτων εἰς ταφήν· ταφήϊα δῶρα, Νόνν.

Ταφίος, ἰα, ον, ταυτ. ταφείος, κ. ταφήϊος.

Ταφροειδής, ὁ, ἡ, ὁμοίος μετὰ τάφον.

Τάφος, ὁ, τάφος, μνήμα, ἐνταφιασμός. 2) Τροπ. γέροντος καὶ παιδαριώδους. Ἐκ τοῦ θάπτω· Ζ. τάφω, ἀρίθ. 2.

Τάφος, τό, ταυτ. θάμβος· Ζ. τάφω.

Ταφρεΐα, ἡ, τό ταφρεύειν.

Ταφρευμα, τό, λάκκος· ἐκ τοῦ

Ταφρεύω (τάφρος), σκάπτω, κάμνω λάκκον, Πολύαιν. 8, 49.

Τάφρη, ἡ, Ἡρόδ. 4, 28. κ.

Τάφρος, ἡ (τάφος), λάκκος· Ζ. τάφω.

Ταφροβολέω, ὦ, κ. -ποιέω, ὦ, κάμνω τάφρον, Γλωσσ. Στεφ.

Ταφροειδής, ὡς ἀντὶ τάφρος.

Τάφρος, μεταθ. ἀντὶ τράφος, Εὐστάθ. Ἰλ. ι, 631. Τράφος κ. λέγεται.

Ταφρώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ταφροειδής.

Ταφρωρύχος, ὅστις ὀρύττει, σκάπτει λάκκον, Διογ. Λαέρ. 4, 13.

Τάφω, ἀντὶ θάφω, θάπτω, ὅθεν, στήθε τάφων, ἐστάθη ἐκθαμβος, Ἰλ. ι, 103. καὶ ἡ τοῦ βίου ὑγρότης μετὰ τέταψε τοῦ σοῦ, μ' ἔκαμιν ἐκτατακόν, Ἀθήν. ὅθεν, τάφος ἀντὶ θάμβος, θάπη, θάυμα· ἐκ τοῦ θάω, θάω, θάβω, θάφω, τάφω, θάπω, θήπω, ὅθεν τέθηκα, εἶμαι ἐκτατακός, ἐκθαμβος. 2) καθὼς δὲ τὸ θάω συμπίπτει μετὰ τὸ θύω κατὰ τὴν λέξιν, συμπίπτουσι καὶ τὰ παράγωγά των τάφος θάμβος μετὰ τὰ τάφος, τύμβος ἐκ τοῦ τέταφα Παρακ. τοῦ τάφω, θάφω, θάπτω, ταυτ. τύφω, θύω, καίω· ὅθεν, τάφος, ὁ ἐνταφιασμός· Ζ. τύφω, θύω, σύω.

Τάχα, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ταχέα (ὡς σάφα ἐκ τοῦ σαφέα κτ), ταχέως, εὐθύς· τάχ' ἐπειδὴν, ἀντὶ ἐπειδὴν τάχιστα. 2) εὐκόλως. 3) ἴτως, Σοφοκλ. Φιλοκλ. 205.

Ταχέως, Ἐπίρ. (ταχύ), κ. Ταχινά. (οὐδ. τοῦ ταχινός), ταυτ. τάχα, γλήγορα.

Ταχειλός, ἄλλος τύπος ἀντὶ ταχινός, Χειρόγ. Μανέθ. Ζ. παχυλός.

Ταχίνας, Ἰων. -χίνης, ὁ, ταυτ. ταχινός, ἐπίθ. τοῦ λαγοῦ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 7, 47.

Ταχενός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. χινώς, ταυτ. ταχύς, γρήγορος, Ἀνάλ.

Ταχεόν, ὡς Ἐπίρ. ταχύτερα, ταυτ. θάττον· κυρίως, οὐδέτ. τοῦ ταχίων.

Ταχίστος, ἡ, στον, ὑπερθ. τοῦ ταχύς, ταχύτατος, γρηγορώτατος· τάχιστα, Ἐπίρ. καὶ μετὰ τοῦ ἐπεί· Ζ. θάττον κ. τάχα· τὴν ταχίστην, ἰσητ. ὁδόν, Ἐπίρ. ταχύτατα.

Ταχίων, ονος, ὁ, ἡ, συγκρ. τοῦ ταχύς, ἄλλως, θάττων, ταχύτερος, γρηγορώτερος.

Τάχος, τό (Ζ. ταχύς), ταχύτης, ὀλιγωράδα· τάχος ψυχῆς, ὁξύτης εἰς τὸ νοεῖν καὶ κρίνειν, Πλάτ. Νόμ. 3, π. 132. ὡς Ἐπίρ. ταχέως· καὶ σὺν τάχει ἀντὶ ταχέως κ. ἀπὸ τάχους, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 5, 7.

Ταχεύ, Οὐδ. τοῦ ταχύς, ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ τάχα, καὶ ἀντὶ τοῦ μόλις, δυσκόλως, οὐδαμῶς· ὅς γὰρ ὑπὲρ τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος οὐκ ἐβοήθησε, ταχύς γὰρ ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κίνδυνον τινὰ ὑπομείνειν, ἀντὶ δυσκόλως, ἡ οὐδαμῶς· Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας λέγομεν καὶ κ. ταχύ, κ. χυδ. ταχιά. 2) ταυτ. πρῶτ.

Ταχεύλωτος, ὁ, ἡ (αἰλώω), ταχέως κυριεύει ἡ δυνάμενος κυριεύειν.

Ταχυβάδιστος, ὁ, Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 2, 42. κ.

Ταχυβάμων, ονος, ὁ, ἡ, κ. } ταχέως βαδίζων, ὑπάγων.

Ταχυβάτης, ὁ, } ταυτ. τάχος· Ζ. βραδύτης.

Ταχυβλαστία, ἡ, ταχέα βλάστησις, ἡ αὐξησις, Θεόφρ.

Ταχυβούλος, ὁ, ἡ, εὐματάβλητος εἰς τὴν γνώμην, Ἀριστοφ.

Ταχυγῆρος, ὁ, ἡ (γῆραι), ταχέως γηράσκων, Ἰπποκρ.

Ταχυγλωσσος, ὁ, ἡ (γλωττα), ταχέως καὶ ἀσκέπτως ὁμιλῶν, Ἰπποκρ.

Ταχυγονία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ

Ταχυγόνος, ὁ, ἡ, ταχέως γεννῶν, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 4, 3.

Ταχυγούνος, ὁ, ἡ (γόνυ, γούνον), ταχύπους, Νόνν.

Ταχυγράφος, ὁ, ἡ.

Ταχυδάκρυς, υος, ὁ, ἡ (δάκρυ), εὐκόλα κλαίων, Δουκιαν. 8, σ. 157.

Ταχυδίνης, εος, ὁ, ἡ (δίνη), ταχέως στρεφόμενος.

Ταχυδρομέω, ὦ, ῥῆμα } τοῦ

Ταχυδρομία, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ

Ταχυδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος), ταχέως τρέχων.

Ταχυεργής, εος, ἡ -εργός, ὁ, ἡ (εργον), ταχέως ἐργαζόμενος. 2) ταυτ. ταχύβουλος.

Ταχυεργία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Ταχυήρης, (ἐρέστω), ταχέως κωπηλατῶν, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 33.

Ταχυθάλατος, ὁ, ἡ, ταχέως ἀποθνήσκων. 2) ἔξαφνα φθινέων.

Ταχυῖππος, ὁ, ταχύς ἵππεύς, ταυτ. αἰολόπιπλος, Γραμμ.

Ταχυκίνητος, ὁ, ἡ, ταχέως κινούμενος.

Ταχυμάθης, εος, ὁ, ἡ (μάθω), ταχέως, εὐκόλως μανθάνων.

Ταχυμήνης, εως, ὁ, ἡ (μήνις), ταυτ. ὀξύθυμος, Ἀνάλ.

Ταχυμήτης, ου, } ταυτ. ταχύβουλος, Νόνν.

Ταχυμήτης, εως, ὁ, ἡ, } ταυτ. ταχύβουλος, Νόνν.

Ταχυμήτωρ, ορος, ἡ, συχναίς μήτηρ, Ἀνάλ. 3, σ. 202.

Ταχυμόρος, ὁ, ἡ, ὁ βραχεῖαν μοῖραν ἔχων, ὀλιγόζωος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 496.

Ταχυμόρος, ὁ, ἡ, ταχέως ὁμιλῶν, Νόνν. 2, 272.

Ταχυναυτέω, ὦ (ναύτης), ταυτ. ταχυπλοέω, Δουκιαν. 5, σ. 262.

Ταχυνοία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Ταχυνοός, συναίρ. -νους, ὁ, ἡ, ὅστις ταχέως νοεῖ.

Ταχυνώ (ταχύς), κάμνω ταχύ, γρήγορον. 2) Οὐδ. εἶμαι ταχύς.

Ταχυπειθής, εος, ὁ, ἡ (πείθομαι), εὐκόλως ὑπακούων, ἡ πιστεύων, Θεόφρ.

Ταχυπέτης, ὁ, ἡ, ταυτ. ταχύπτερος.

Ταχύπλοέω, τό ῥῆμα, } τοῦ

Ταχυπλοία, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ

Ταχύπλοος, ους, ὁ, ἡ, ταχέως πλέων.

Ταχύπνοια, ἡ, ταχέα ἀναπνοή.

Ταχύπομπος, ὁ, ἡ, ταχέως στέλλων, φέρων, συνοδεύων· Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1053.

Ταχύποπτος, ὁ, ἡ Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ καχύπεπτος.

Ταχύπόρος, ὁ, ἡ, ταχέως πορευόμενος, ὑπάγων, Ἰπποκρ. Αἰσχύλ.

Ταχύποτος, ὁ, ἡ, ταυτ. ταχύμορος, Νόνν.

Ταχύπους, οδος, ὁ, ἡ, κ. } (πτέρνα), ταχύς τοὺς πόδας,

Ταχύπτερος, ὁ, ἡ, } ταχέως περιπατῶν, Μελέαγρ.

Ταχυπτερορρύεω, ὦ, ῥίπτω, καταβιβάζω ταχέως τὰς πτέρυγας.

Ταχύπτερος, ὁ, ἡ (πτερὸν), ταχέως ἱπτάμενος, Θεόγ. 563.

Ταχύπωλος, ὁ, ἡ, ταχέως ὑπάγων καβαλάρης, Ἰλ. η, 161. ψ, 6.

Ταχύρροθος, ὁ, ἡ, ταχέως ὑπάγων, ἡ ἐπιταχύνων, Αἰσχ. Θήβ. 287.

Ταχύρρόστος, ὁ, ἡ (ρώω), ταχέως ὑπάγων, ἡ ἱπτάμενος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1081.

Ταχύς, εἰς, ὦ, γρήγορος, ἡ γλήγορος κ. συγκρ. ταχύτερος, ὑπερθ. ταχύτατος· καὶ ταχίων, τάχιστος· ταχύτερον, τάχιστα,

ταχύ, κ. τάχα, τάχιον, Ἐπίρ. Ζ. Ταχύ, κ. θάττων.

Ταχύσκαρθμος, ὁ, ἡ, ταυτ. εὐσκαρθμος, ἡ πολὺσκαρθμος, ταχύπους.

Ταχύσπερμος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει ταχύ σπέρμα, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 10, 3.

Ταχύτης, τητος, κ. } ταυτ. τάχος· Ζ. βραδύτης.

Ταχετής, τητος, ἡ, } ταυτ. τάχος· Ζ. βραδύτης.

Ταχυτόκος, ἡ, ταχέως καὶ εὐκόλως τίκτουσα, Ἀριστοτ.

Ταχυφωνος, ὁ, ἡ, ταχέως ὁμιλῶν, Ἀδαμάντ. Φυσιογν.

Ταχυχειλής, ὁ, ἡ: αὐλός, φυσώμενος ταχέως μετὰ χεῖλη, Ἀνάλ. 1, σ. 220.

Ταχυχειρ, εἰρος, ὁ, ἡ, ταχέως ἐργαζόμενος μετὰ χεῖρας.

Ταχυχειρία, ἡ, οὐσ. τοῦ πρ.

Τάω, θεματικὸν τοῦ τάνω, τετάνω, ὅθεν τετανός· ταίνω, τιταίνω· τανύω, τάνυμι· τάω, τάνω, ὅθεν τεταγών, Ἀδρ. 2. κ. τάνω, ταυτ. ὀρέγομαι, τεντόνομαι, ἐπιθυμῶ· Μεταφ. προσαιήκω· ἐκ τοῦ τέω εἶναι τένω, τείνω κτ. ἐκ τοῦ τάω Νομ. εἶναι

προστ. τὰς, συναίρ. τῇ· τῇ δὲ τὸ δεκρήθημιον, Ὀδυσ. λ' βς.
 Τάων, Δωρ. κ. Αἰολ. γεν. ἀντὶ τῶν, ὡς Μουσάων ἀντὶ Μουσῶν.
 Τᾶων, ὠνος, ὁ, ταυτ. ταῶς, ὅθεν
 Τᾶωνιος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς ταῶ.
 Τᾶως, ὦ, κ. Ταῶς, ὦ, κ. Ταῶν, ὄνος, κ. - ὠνος, ὁ, τὸ Κ.
 παχόνι, Ἀθήν. σ. 397. κ. 655.
 Τέ, Δωρ. ἀντὶ σέ, αἰτ. τοῦ σύ.
 Τέ, Σύνδ. ἔχων ἀκόλουθον τὸν καὶ, ἡ πάλιν τὸν τέ· τε . . καὶ,
 τόσον . . ὅσον· ἡ ὁμοῦτε καὶ, Ὀμ. φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἀγον-
 τα, Ἰλ. φ, 262. μετὰ ὅς, ὅλος, ὅσος, εἵδα, ἵνα, εἶναι τρόπον
 τινὰ πλεοναστικός.
 Τέ, κατ' ἀποστroph. ἀντὶ Τέα, Οὐδ. Πληθ. τοῦ τεός, τεή, τεόν,
 Ἰλ. ε, 257.
 Τέβερις, ὁ, ἀντὶ Τίβερις. ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.
 Τέβρος, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Τέγγω, μ. ξω, βρέχω, ὑγραίνω, μαλακύνω. Μεταφ. κινῶ εἰς συμ-
 πᾶσαιαν. 2) τήκω, χωνεύω. 3) βάφω, ρυπαρόνω, Πίνδ. Ὀλ. 4,
 28. Ζ. τάγω.
 Τεγέα, ἡ, Ἰων. Τεγέη, πόλις Ἀρχαδίας.
 Τεγεάτης, ὁ, γεννημένος ἐν Τεγέα τῇ πόλει, 2) κωμ. γεννη-
 μένος ἐν τέγει (πορνοστατίῳ), Διόγ. Λαέρτ. 6, 61.
 Τέγος, ὁ, θάλαμος, ἡ ὑπερφῶς οἶκος, γυναικῶν εἰς τὸ ἐπάνω πᾶ-
 τωμα τοῦ οἴκου (τέγος), Ἰλ. ζ, 248.
 Τέγεστρα, τὰ, } κ. Τέργεστρον, τὸ, Τεργέστη, ἡ, Τέργι-
 Τέγεστρον, τὸ } στον, τὸ, τὸ τὴν σήμερον ὀνομαζόμενον
 Τρίεστι, πόλις εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδρίου, ὅθεν, Τεργεσταῖος,
 αἶα, αἶον, τὸ Ἐπίθ.
 Τέγη, ἡ, ταυτ. στέγη, ἀποβολ. τοῦ σ. Ἡτύχ.
 Τεγκτός, ἡ, ὄν (τέγγω), βρεγμένος, μαλακός, κινούμενος εἰς
 συμπᾶσαιαν.
 Τέγξις, ἡ, τὸ βρέχειν, ὑγραίνειν, Ἰπποκρ.
 Τέγος, εὐς, τὸ, ἀντὶ στέγος, ὡς στέγη, τέγη, σκεπαστή, ὁ-
 ροπή. 2) σκεπασμένος τόπος, οἶκος, θάλαμος, Ὀμ. Ὀδυσ. δ,
 383. Ἰων. Δημήτρ. 186. 3) πορνοστάσιον.
 Τέγυρα, ἡ, πόλις Βοιωτίας.
 Τεῆς, ἀντὶ ἧς τινος, Νίκανδ. Ζ. τός.
 Τεθαλώς, υἷα, λός, ποιητ. ἀντὶ τεθλωός, Παρακ. τοῦ θάλλω.
 Τεθαρόρηκός τις, Ἐπίρ. (θαρρέω), τολμηρῶς, ἀσφαλῶς.
 Τεθαφεται, Ἰων. Παρακ. ἀντὶ τεθαμμένοι, αἱ, α, εἰσὶ, ἐκ τοῦ
 θάπτω.
 Τέθαψε, 3 Παρακ. τοῦ τάφω.
 Τέθεικα, Βοιωτ. ἀντὶ τέθηκα.
 Τέθηλα, Παρακ. τοῦ θάλλω.
 Τέθηπα, Παρακ. τοῦ θάπω.
 Τέθηχα, Παρ. τοῦ θήγω.
 Τέθειχα, Παρακ. τοῦ θίγω, θιγγάνω.
 Τέθμιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, νόμιμος, ἀναγκαῖος· τὸ τέθμιον,
 ταυτ. θεσμός, Πίνδ. Ἰσθ. 6.
 Τέθμός, ὁ, ταυτ. θεσμός· αἰεθλων, τὸ τιθέναι ἄλλα· ἐκτιμη-
 σις· καὶ ταυτ. νόμος, Πίνδ.
 Τέθναα, Τέθνασι, Τέθναίνην, Τέθνάσαι, Τέθνασι. Ζ. θάνω.
 Τέθνακην, Αἰολ. ἀπαρέμ. ἀντὶ τεθνακέναι, Σαπφ.
 Τέθναμεν, Ἀττ. ἀντὶ τεθνήκαμεν. Τέθναμεν ἀντὶ τεθνάσαι. Ζ.
 θάνω.
 Τέθνεικα, Βοιωτ. ἀντὶ τέθνηκα. Ζ. θάνω.
 Τέθνεικώς, Βοιωτ. ἀντὶ τεθνηκώς, Γραμμ.
 Τέθνεϊός, Βοιωτ. ἀντὶ τεθνηκώς.
 Τέθνεως, ὠτος, ὁ, } Μετοχ. Παρακ. Ἰων. Ποιητ.
 Τέθνεῶσα, ἡ, Ὀδυσ. τ, 331. } ἀντὶ τεθνηκώς, τεθνηκώς· κτ.
 Τέθνεός, τὸ, Ἡρόδ. 1, 112.
 Τέθνηκα, Σύνθ. Παρακ. τοῦ θνήσκω.
 Τέθνηκώς, ὁ, }
 Τέθνηκυῖα, ἡ, } Σύνθ. Μετοχ. Παρακ. τοῦ θνήσκω.
 Τέθνηκός, τὸ, }
 Τέθνηκός, ὠτος, κ. ὁτος, ὁ, κ. τὸ, Ἰων. Ποιητ. ἀντὶ Τέθνηκώς.
 Τέθνημι, Τέθνηξω, -ομαι, τεθνήξεται. Ζ. θάνω.
 Τέθνως, συναίρ. ἐκ τοῦ τεθνεώς, εἰώς, ποιητ. ἀντὶ τεθνηκώς.
 Ζ. θάνω.
 Τεθορεῖν, Ἀόρ. 2, διπλ. ἀντὶ θορεῖν, Ἡτύχ.
 Τεθορυβημένως, Ἐπίρ. (θυρυβέω), μέ θόρυβον, ἀταξίαν.

Τεθρήμερον, τὸ, τέσσαρες ἡμέραι, Ἀνάλ.
 Τεθριππηλάτης, ου, ὁ, ὑπάγων ἐπὶ τεθρίππου, Γλωσσ. Στεφ.
 Τεθριπποβᾶμων, κ. } ὀχούμενος εἰς ἄμαξαν τεσσάρων ἵπ-
 Τεθριπποβᾶτης, ὁ, } πων, Ἡρόδ. 4, 170, Εὐρ. Ὀρ. 990.
 Τέθριππος, ὁ, ἡ, ἔχων τέσσαρας ἵππους· τὸ τέθριππον (ἄρ-
 μα), ἄμαξα ἐλχομένη ἀπὸ τέσσαρας ἵππων· καὶ ἵππων τέθριπ-
 πον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1407.
 Τεθριπποτροφέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Τεθριπποτρόφος, ὁ, τρέφων τέσσαρας ἵππους διὰ τὴν ἄμαξαν.
 Τεθρυλλημένως, Ἐπίρ. (θρυλλέω), γνωστῶς, φανερώς.
 Τεθρυμμένως, Ἐπίρ. (θρύπτω), μαλακῶς, θηλυπρεπῶς, ἀ-
 σῶτως, Πλούτ. 9, σ. 195.
 Τεῖ. Ἰδὲ τὸ ἐφεξῆς.
 Τεῖν, Δωρ. ἀντὶ σοί, τοί, Ὀδυσ. λ, 559. Τεῖ δὲ Δωρ. ἀντὶ
 σέ, Ἀπολλων. Δύτκ. ἀντων. σ. 366.
 Τεῖνδε, ἀντὶ τῆδε, ἐνταῦθα, Θεόκρ.
 Τεινεσμός, ὁ, κ. Τηνεσμός, τανυσμός, βία κ. δυσκολία εἰς
 τὸ χέειν, Νίκανδρ. Ἀλ. 352. ὅθεν.
 Τεινεσμώδης, ὁ, ἡ, πάτχων τεινεσμόν, ἡ οἰτάν τεινεσμόν.
 Τεῖνω, μ. ενῶ, Παρακ. τέτακα, Παθ. τέταμαι, Ἀόρ. ἐτάσθην· ἐκ
 τοῦ τάω, τὸ ὀπ. Ζ. τεντόνω, βιάζω, ὀρθόνω, διεσυνῶ· τέτα-
 κεν ἐπὶ σέ τὸν νοῦν, Διον. Ἀλ. Ἐπιτομ. 18, 3, ἐξ ἀντιγῶς ἡ-
 νία τεῖναι, δῆσας, προσαρτήτας, Ὀδυσ. ε, 262. 2) Οὐδ. τεν-
 τόνομαι· ὁδὸν νοητ. ὑπάγω, ταξιδεύω· βίον τεῖναι, μακροβι-
 οῦν. 3) Μεταφ. συντείνω, ἀνήκω, ἀποβλέπω, Εὐρ. Ἐκ. 267. τὰ
 τεῖνόντα πρὸς ἀρετήν.
 Τειρεστίας, ὁ, Ὀν. κύριον· σημαντικόν· ἐκ τοῦ τεῖρας, τέ-
 ρας, ταυτ. τερασκόπος.
 Τεῖρος, τὸ, ἀντὶ τέρας κ. τέρος. Πληθ. τεῖρα, τὰ ἄστρα, Ἰλ.
 σ, 485. Ζ. τέρας.
 Τεῖρω, ἐκ τοῦ τέρω, τρίβω, συντρίβω, θλίβω, Ἰλ. λ, 236. βαρύ-
 νω, ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ, ἀδυνατίζω. Ζ. τρίβω, κ. τέρω.
 Τειχεσιβλήτης, ὁ, ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Τειχεσιπλήτης, ὁ, Ἰλ. ε, 31. τεῖχεσι προσπελάζων, ἐκ τοῦ
 πλήμι ἀντὶ πελάζω. Ἄλλοι ἀνέγ. τειχεσιβλήτης, τεῖχη καταβα-
 λων· ἄλλοι, τειχεσιπλήτης, πλήστων, προσβάλλων τεῖχεσι. Ζ.
 πελάζω, κ. πλάω.
 Τειχέω, κτίζω τεῖχη, Ἡρόδ. 1, 40.
 Τειχήεις, εἶσα, εν, ταυτ. τειχίεις, Στράβ. χειρόγ. 10, σ.
 255. S.
 Τειχήρης, ου, ὁ (ἄρω), στερεὸς ὡς τεῖχος, ἐγκλειπτος εἰς τὸ
 τεῖχος, Ἡρόδ. 1, 162. πολιορκημένος· ὡσαύτως, πυργήρης,
 πετρήρης, κτ.
 Τειχίζω, μ. ἴσω. (τεῖχος), περιβάλλω, κτίζω ὁλόγυρῳ τεῖχος·
 ὅθεν προστατεύω, ὑπερασπίζω. Αἰγυπτον τῷ Νεῖλῳ τετειχισμέ-
 νην, Ἰσοκρ. Βούσ.
 Τειχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ τεῖχος, Γλωσσ. Στεφ.
 Τειχιόεις, εἶσα, εν (τεῖχος), περικυκλωμένος μὲ τεῖχος, Ἰλ.
 β, 559.
 Τειχιόν, κ. Τειχίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τεῖχος.
 Τειχίσαις, ἡ, κ. } (τειχίζω), τὸ τειχίζειν.
 Τειχισμός, ὁ, }
 Τειχισμα, τὸ (τειχίζω), ὀχύρωμα, κατασκευασμένον τεῖχος.
 Τειχιστής, ου, ὁ, ταυτ. τειχίζων.
 Τειχοδομέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. } τοῦ
 Τειχοδομία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. }
 Τειχοδόμος, ὁ (τεῖχος, δέμω), κτίτης τεῖχους.
 Τειχοκαταλύτης, ου, ὁ, κρημιττής τευχῶν, Κτησίας παρὰ Φωτ.
 Τειχοκρατέω, ὦ, ἐξουσιάζω τὰ τεῖχη, ἡ τὸ τεῖχος, Πο-
 λυαίν. 4, 2, 18.
 Τειχομαχεῖον, κ. } μηχανὴ ἀφανίζουσα τὰ τεῖχη, Νικήτ. Χρον.
 Τειχομάχιον, τὸ, } 10, 1. 21, 6.
 Τειχομαχέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Τειχομάχης, ου, κ. } (μάχη), μαχόμενος περὶ τὸ τεῖχος,
 Τειχομάχος, ὁ, ἡ } πολιορκῶν τὸ τεῖχος.
 Τειχομαχία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τειχομαχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τειχομάχον.
 Τειχομελής, ὁ, ἡ (μέλος), διὰ τῶν μελῶν, ὧδων κατασκευάζων
 τεῖχη· κισπρή, ἡ τοῦ Ἀμφιάνορος, Ἀνάλ. 2, σ. 290.
 Τειχοποιέω, ὦ, ῥῆμα, κ.

Τειχοποιεία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Τειχοποιός, ὁ, ὁ κτίζων τείχη.
 Τειχοπύργος, ὁ, πύργος ἐπὶ τοῦ τείχους, Μ. Ἐτ.
 Τείχος, εὐρ., τὸ, ἡ περιχὴ πόλεως τινὸς κτισμένη με' λίθους,
 ἡ κεραμίδας, Ξενοφ. Ἑλλην. 7, 5, 8. Κ. κάστρον. 2) Τροπ.
 προστασία. ὑπεράσπισις.
 Τειχοσκοπέα, ἡ, τὸ κυττάζειν, καὶ θεωρεῖν ἀπὸ τοῦ τείχους,
 Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 88.
 Τειχοφυλακείω, ὠ, Πολυαιν. 7, 11, 5. κ.
 Τειχοφυλακτέω, ὠ, Πλούτ. Καίτ. 27. ἐκ τοῦ
 Τειχοφυλάξ, ἄκος, ὁ, φύλαξ τοῦ τείχους.
 Τειχύδριον, τό, ὑποκ. τοῦ τείχους, Ξενοφ. Ἑλλην.
 Τείχωμα, τό, ταυτ. τείχος.
 Τείως, Ἐπίρ. ταυτ. τέως, Ἀπολλων. 4, 821.
 Τέκε, ποιητ. Ἀόρ. 2, ἀντί εἰσε.
 Τεκεκτόνος, ὁ, ἡ, ἀντί τεκέκτονος, ταυτ. τεκνοκτόνος, Ὀρφ.
 Λίθ. 10, 9.
 Τεκμαίρω, μ. αὐτ., Ἀόρ. ἐτέκμηρα, Ἑνερ. βάλλω, εἴπω ση-
 μεῖον, περιορίζω, τελειώνω, Ὀμ. σημειώνω, Πίνδ. Ὀλύμ. 6,
 103. διακρίνω, Νέμ. 6, 14. δίδω σημείον, ἀποδείξειν, προλέγω,
 προσηγορίζω: κακὰ. Μέστ. εἰς τὸν Ὀμ. φανερώνω τεκμαίρει χρημ.
 ἕκαστον, δηλ. ἕκαστον ἄνθρωπον ἢ πράξιν δεικνύει. 2) τεκμαί-
 ρομαι, λαμβάνω τί σημεῖον, ἐκ τοῦ οὐοίου συμπεραίνω· ὅθεν
 εἰκάω, συμπεραίνω, στοχάζομαι, κρίνω. Τμ. Ἀπόλ. 285. Ἡ-
 σίοδ. Ἑργ. 227, ἀντί ἐπιβουλεύεται· διευδύνομαι εἰς τί, μετὰ Δοτ.
 Ἡρόδ. 7, 254, ἡ ἐκ, ἀπὸ, ἡ με' Αἰτιατ. ἡ πρός, περὶ, ὅτι·
 π, χ. τεκμαίρομαι τῇ εἰσῳγῇ, τοῖς γεγενημένοις, περὶ τῶν μελ-
 λόντων, πρὸς τὸν τρόπον, κτλ.
 Τέκμαρ, τό, κ. Τέκμων, τό, καὶ τὰ δύο ἄκλιτα, ποιητ. ταυτ.
 τεκμήριον, κυρίως, ταυτ. τέρας, τέρμα, κ. δεῖγμα (τὸ τέκ-
 μαρ καὶ τέρας ταυτ. ἐστὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν σημασίαν, Ἀριστοτ.
 Ῥητορ.). 1) σκοπός, ὄριον, τέλος, ἐκβασίς· τέκμαρ Ἰλίου. Ἰλ.
 η, 30. τέλος, ἀφανισμός· τοῖο μὲν Αὐτομέδων εὖρετο τέκμαρ,
 Ἰλ. π, 472, μέσον ἀποφυγῆς κακοῦ· τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν μέ-
 γιστον τέκμαρ, Ἰλ. α, 526. δηλ. σημείον, βεβαίως τοῦ λόγου·
 τέκμαρ σαφές, ἀντί σύμβολον· ἀντί τέρας, ζώδιον, Ἀπολ. Ῥοδ.
 Ἀρατ. Ζ. τέκω.
 Τέκμαρσις, ἡ, (τεκμαίρομαι), τὸ τεκμαίρεσθαι, συμπεραίνειν
 ἀπὸ σημείων.
 Τεκμαρτός, ἡ, ὄν (τεκμαίρομαι), ἐξ οὗ δύναται τις νὰ συμπε-
 ράνῃτι.
 Τεκμήριον, τό, σημεῖον, γνώρισμα, ἀποδείξις ἐκ βεβαίων ση-
 μεῖων· τεκμήριον δὲ· χρήματα μὲν γὰρ κτ. τὸ ὅλον εἶναι τοῦτο.
 τεκμήριον δὲ τούτων τὸδε ἐστίν· ἀκολουθεῖ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
 στον ὁ γὰρ.
 Τεκμηριόω, ὠ, (τεκμήριον), δίδω σημεῖον ἀποδείξεως, ἀποδει-
 κνύω. Μέστ. ἐκ σημείων συμπεραίνω, Φίλων. σ. 18.
 Τεκμηριώδης, εὐρ., ὁ, ἡ, ὅς τις ἔχει ἢ δίδει τεκμήριον.
 Τεκμερίωσις, ἡ, ἀποδείξις διὰ τεκμηρίων.
 Τέκμων, τό, ταυτ. τέκμαρ.
 Τεκνέδιον, κ. } ὑποκ. τοῦ τέκνον.
 Τεκνέον, τό, }
 Τεκνογονέω, ὠ, τὸ ῥῆμα. } τοῦ
 Τεκνογονία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. }
 Τεκνογόνος, ὁ, ἡ, τέκνα γεννῶν, Αἰσχύλ.
 Τεκνοδαίτης, ὁ, τεκνοφάγος, Πανστ. Ἀρκ. 42.
 Τεκνοκτονέω, ὠ, τὸ ῥῆμα. } τοῦ
 Τεκνοκτονία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. }
 Τεκνοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω), φονεὺς τῶν τέκνων του.
 Τεκνολέτειρα, ἡ, κ' } ταυτ. τεκνοκτόνος. 2) ἡ τις ἔχατε τὰ
 Τεκνολετήρ, ὁ, } τέκνα της, Σοφοκ. Ἡλεκτ. 107.
 Τέκνον, τό (τέκω, τίκτω, τεκινός), γεννημένον, παιδίον· νέον,
 ταυτ. τέκος.
 Τεκνοποιέω, ὠ, γεννῶ τέκνα, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 5.
 Τεκνοποιητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τεκνοποιόν.
 Τεκνοποιία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ τεκνοποιός.
 Τεκνόποιος, ὁ, ἡ (ποιή), ἐκδικῶν τὰ τέκνα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 161.
 Τεκνοποιός, ὁ, ἡ, τεκνογόνος, καρποφόρος.
 Τεκνορραίστης, οὐ, ὁ (ραίω), τεκνοφόνος, Λυκόφ. 38.
 Τεκνοσπορέα, Ἰων. -ίη, ἡ (σπορά), γέννητις τέκνων, Ἀ-

νάλ. 3, σ. 68. Ζ. σπορά.
 Τεκνοσπόρος, ὁ, ἡ, τεκνογόνος, Μανέθ. 6, 540.
 Τεκνοσφαγία, ἡ, τὸ σφάζειν τὰ τέκνα.
 Τεκνοστροφία, ἡ, τὸ ῥῆμα. } τοῦ
 Τεκνοστροφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. }
 Τεκνοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω), τρέφων, ἀνατρέφων τέκνα - νό-
 τρος, ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τῶν τέκνων του.
 Τεκνοῦς, οὐττα, οὖν, ἀντί τεκνός, ἔχων τέκνα, ὡς τὸ Παιδοῦς.
 Τεκνοφάγος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ
 Τεκνοφάγος, ὁ, ἡ.
 Τεκνοφθορέω, ὠ, ῥῆμα τοῦ
 Τεκνοφθορία, ἡ, (τεκνοφθόρος), ταυτ. κεκνοκτονία.
 Τεκνοφθόρος, ὁ, ἡ, φθορεὺς, φονεὺς τῶν τέκνων του.
 Τεκνόφι, ἀντί Τέκνου, ποιητ.
 Τεκνοφονέω, ὠ, ῥῆμα τοῦ
 Τεκνοφόνος, ὁ, ἡ, φονεὺς τῶν τέκνων του.
 Τεκνόω, ὠ, (τέκνον), κάμνω τινὰ νὰ γεννήσῃ τέκνα· πόλιν παίδων
 παισί τεκν. Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 7, Συνήθ. ταυτ. τεκνοποιέομαι, γεν-
 νῶ τέκνα, ἐπὶ ἀνδρὸς, κατ' Ἀριστοτ. τεκνοῦμαι, τίκτω τέκνα,
 ἐπὶ γυναικός. Παθ. Λάϊος ἐτεκνώθη, ἀπέκτησε τέκνα, Εὐρ. Φοιν.
 879. τεκνοῦσα δὲ, ἡ τις ἔχει τέκνα, Σοφοκ. Τραχ. 2) υἱοδετῶ,
 Διόδ. Σικελ.
 Τέκνωμα, τό, ταυτ. τέκνον.
 Τέκνωσις, ἡ, τὸ γεννᾶν τέκνα. 2) υἱοδέτησις, Διόδ. Σικελ.
 Τεκνοκτόνος, Ζ. τεκεκτόνος,
 Τέκος, εὐρ., τὸ (τέκω, τίκτω), ταυτ. τέκνον.
 Τέκταινα, ἡ, δηλ. τοῦ τέκτων.
 Τεκταίνω, κ. Τεκταίνομαι, Ἀόρ. ἐτέκτηνα, κ' ἐτεκτηνάμην
 (τέκτων), κτίζω, οἰκοδομῶ, Πλάτ. Εὐθύδ. 23. Καθ. συνδέτω,
 ἐτοιμάζω, κάμνω, γεννῶ. Μεταφ. κάμνω πανουργίας, κακὰ, Εὐρ.
 Τέκταφος, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Τεκτόναρχος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀρχιτέκτων, Σοφοκ. Λείψ.
 Τεκτονεία, ἡ, Ζ. τεκτονία.
 Τεκτονεῖον, τό, ἐργαστήριον τέκτονος, Αἰσχίν. ὁ ῥήτωρ.
 Τεκτονεῖω, εἶμαι τέκτων, ἡ τεκτονέομαι, Ἀρτεμ. 1, 51.
 ὅθεν
 Τεκτονίεα, εἶα, ἰη, ἡ, ἡ τεκτονική ἐργασία, Θεόφρ. Ἰστ. φ.
 5, 8.
 Τεκτονικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - νικῶς, ἀνήκων εἰς τέκτονα, γυ-
 μνασμένος, ἐμπειρος εἰς τὸ τεκταίνειν.
 Τεκτονουργός, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφ. Ἡσύχ.
 Τεκτονόχειρ, χειρὸς, ὁ, ἡ, ἔχων χεῖρα τέκτονος, ἡ ταυτ.
 τέκτων, Ὀρφ. Λείψ. 8, 44.
 Τεκτοσύνη, ἡ, οἰκοδομή, τέχνη τοῦ οἰκοδόμου, τὸ κτίζειν, κα-
 τασκευάζειν, Ἀνάλ. 2, σ. 358. γεννᾶν, κυρίως, δηλ. τοῦ
 Τεκτόσυνος, ὕνη, υνον, εἰδείμων τῆς τεκτονικῆς.
 Τέκτων, οὐος, ὁ (τέκω), γεννητὴρ, Αἰσχ. Ἰκέτ. 609. 2) Συν-
 ήθ. πᾶς τεχνίτης. 5) ἐξαιρ. κτίστης οἴκου. 4) Τροπ. ὀργάνων
 κ. ἐργαλείων.
 Τέκω, θεματικὸν τοῦ τίκτω, ἀντί τέκτω, μ. τέξω, ρμαι, Ἀόρ.
 ἐτεκον, ἐτεκόμην, Παρακ. τέτακα, Ἀόρ. Παθ. ἐτέχθη, ἄλλος
 τύπος ἀντί τίκω, τύχω, τεύχω· γεννῶ παιδιά.
 Τελαμών, ὠνος, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Τεταμών, ὠνος, ὁ, κυρίως, ὁ φέρων, ὡς τλάμων, τλήμων·
 ἐξαιρ. ὁ βαρτᾶζειν τὸ ξίφος, καὶ τὴν ἀσπίδα· ζώνη, λωρίον,
 σχοινίον, δεσμός, Θεόφρ. 24, 44. 2) δεσμός πληγῆς, ἡ εἰς τὸν
 ὁποῖον ἐτύλιγαν νεκρούς. 3) εἰς τὴν τεκτονικὴν τελαμώνες, καὶ
 ἀτλαντες, στήλαι βαρτᾶζοῦσαι τὴν οἰκοδομήν· εἰς εὐρίσκειται
 στελμονίαι, ἀντί τελαμωνίαι, τὸ σ εἶναι κατὰ πρόσληψιν.
 Τελαμωνίεω, (τελαμών), ζωννύω, δένω πληγὴν, Ἀθήν. σ.
 248.
 Τελαμώνιος, ἰα, ἰον, ὅ, τι ἀνήκει εἰς ζώνην, δεσμόν, λωρίον.
 Τελαμωνίαι, αἱ. Ζ. τελαμών.
 Τελαρχίης, οὐ, ὁ, ἀρχων, ἡγεμὼν τέλους, μέρους στρατοῦ.
 Τελαρχία, ἡ, ἡ ἀξία, τὸ ἔργον τοῦ τελαρχου.
 Τέλβω, ρμαι. Ζ. ἀτέμβω.
 Τελεαρχία, ἡ, ἔργον τοῦ
 Τελεαρχος, ὁ, εἰς τὰς Θήβας εἶδος ἀστυνόμου. κ. τελεσι-
 αρχία, Χειρόγ.
 Τελέθριον, τό, ὅρος Εὐβοίας.

Τελέεις, εντος, ο, ταυτόσ. τελήεις, Τυρτ. παρὰ Πλουτ. Λυκούργ. 6.
 Τελέω, Ἰων. κ. ποιητ. ἐκ τοῦ τέλλω, τέλω (τελέω), Ἀμετάβ. ἀντί τέλλομαι, γίνομαι, εἶμαι. 2) ἀντί τελοῦμαι, Ὀδυσ. η, 52.
 Τέλει, Ἐπίρ. ἀντί ἐν τέλει, τελευταῖον.
 Τελειογονέομαι, οὔμαι, κ. Τελεογονέομαι, τέλειος γεννᾶμαι· τέλεια γεννᾶ.
 Τελειογονία, ἡ, τὸ γεννᾶν τέλεια τέκνα, ἡ τελείους καρπούς. Ἀριστοτ.
 Τελειογόνοος, ο, ἡ, γεννῶν τέλεια τέκνα, ἡ τελείους καρπούς.
 Τελειογόνοος, ο, τέλειος γεννημένος, Ἀριστοτ.
 Τελειοδρόμος, κ. Τελεόδρομος, ο, ἡ, τελειόνων τὸν δρόμον.
 Τελειοκαρπέω, ὦ, κ. Τελεσκ. φέρω εἰς ὠρίμασιν τοὺς καρπούς, ἔχω ὠρίμους παρπούς ἐπὶ φυτῶν κ. ζώων.
 Τελειοποιέω, ὦ, ἐκ τοῦ
 Τελειοποιός, ο, ἡ, ο ποιῶν τέλειον. ἐκ τοῦ
 Τέλειος, ο, ἡ, κ. Τέλειος, εἶα, εἰον, Ἐπίρ. - λαιῶς (τέλος), τελειωμένος, πληρωμένος, πεπαιγμένος· ἐντελής, ὁλοκληρὸς, ἀνελλιπής, ὠριμὸς, ἀνδρωδής, φυσικῶς κ. ἡδ. Καλλιμ. 1, 57. τέλειος ἵππος, ἀντίθ. πῶλος· ἄρμα τέλειον, ἀντίθ. πωλικόν, ἐξευγμένον μὲ ἵππους τελείους τὴν ἡλικίαν. Ζ. τέλος ἀριθ. 8. - ἱερά τέλεια, βῶν αἰγῶν τε τελείων, κ. τελήεσσαι ἐκατόμβαι, θυσίαι ζώων τελείων τὴν ἡλικίαν· τέλειοι θεοί· τέλειαι θεαί, Αἰσχ. Θήβ. 152. συντελεῖς ἄλλως, καὶ συντέλεια, πανήγυρις θεῶν, ὁ Αὐτ. Ζεὺς δὲ καὶ Ἥρα τέλειοι αἰς ἔφοροι τοῦ γάμου. Ζ. τέλος.
 Τελειοστιγμή, ἡ, ἀντί τελεία στιγμή, Γραμμ. Νομ. Ἀμφίβ.
 Τελειοστιχίς, ἴδος, ἡ, στίχος, τοῦ ὁποῖου ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία συλλαβὴ συναπτόμεναι ἀποτελοῦσι λέξιν. π. χ. Ἀργυρόπεξα Θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος, Ἰλ. α, 538. ὅπου Ἀρ. κ. τος ἀποτελοῦσι τὴν λέξιν Ἄρτος. ἄρα τὸ ἐναντίον τοῦ ἀχροστιχίς· Ἦτο ὁμῶς γραμματικῶν ἀστεισμός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκαν καν προτοχήν οἱ σχολαστικοί· οἱ παλαιοὶ εἶχαν πολλὰ τοιαῦτα. Ἰδ. τὸν Ἀθήναιον.
 Τελειοτής, τητος, ἡ (τέλειος), ἀφῆρ. τοῦ τέλειος, Ο'.
 Τελειοπακῶ, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Τελειοτομία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ
 Τελειοτόκος, ο, ἡ, γεννῶν τέλεια, ἀνελλιπῆ τέκνα.
 Τελειοურγέω, ὦ, ταυτ. τελειογονέω, Θεόφρ. Αἰγ. φ. 2, 12.
 Τελειώω, ὦ (τέλειος), τελειόνω· κάμνω ἐντελές.
 Τελείω, ἀντί τελέω· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, Ἰλ. α, 5.
 Τελείωμα, τὸ, κ. } τὸ τελειόνειν, Ο'.
 Τελείωσις, ἡ, }
 Τελειωτής, οὔ, ο, ὅστις τελειώνει, ἐκτελεῖ, Γρηγ. Ναζιαν.
 Τελειωτικός, ἡ, ὄν, τελειόνων.
 Τελεικικίζω, εἶμαι τελένικος, ἡ κάμνω τελένικον· πτωχὸς τις οὕτω καλούμενος· Τροπ. εὐκαιρόνω, ἀδειαζώ· Τελένικος, ἐπίθ.· ἰήχῳ, ἡ ἀντήχησις, Ἠσύχ. Σουίδ. Φωτ. Ἐτυμ. Μ. Πρβ. ἀκκίζω.
 Τελένικος, ο, ἡ, Ἰδ. τὸ πρ.
 Τελεογονέομαι, ταυτ. τελειογ. Πλούτ. 10, σ. 225.
 Τελεογονία, ταυτ. τελειογ.
 Τελεόγονος, ο, ἡ, ταυτ. τελειογ. Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 7, 4.
 Τελεοδρομάζω, ἡ - ἄω, Δωρ. ἀντί τελεοδρομέω, Ἀρχύτ. παρ' Ἰαμβλ. Προτρ. 4.
 Τελεοδρομέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. τοῦ
 Τελεόδρομος, ο, ἡ, ταυτ. τελεοδρόμος, Ἀνάλ. 1, σ. 217.
 Τελεοκαρπέω, ταυτ. τελειοκαρ., Θεόφρ. Ἰστ. φ.
 Τελεόκαρπος, ο, ἡ, ταυτ. τελεοκαρπος.
 Τελεόμηνος, ο, ἡ (μήν)· τέκνα, τὰ ὅποια γεννῶνται εἰς τελείους ἐννέα μῆνας, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 7, 4.
 Τέλεον, Ἐπίρ. ἀντί τελέως, εἰως, ὁλοκληρώας, ἐντελῶς· ἐκ τοῦ
 Τέλεος, εἶα, εἰον, ταυτ. τέλειος.
 Τελεόω, ὦ (τέλεος), ταυτ. τελειώω, Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 158.
 Τελεσθῶ, οὐς, ἡ, ὄν. κύριον, Ἠσίοδ.
 Τελεσιάζω (τελέσιος), ταυτ. τελέω, κ. Ζῦν. Ἐτυμ. Μ.
 Τελεσιάρχῃ, ταυτ. τελεαρχία, χειρόγ.
 Τελεσιδρόμος, ο, ἡ, τελειόνων τὸν δρόμον, ἀρετῇ, τελεία. Στοβ. Φυσ. σ. 274.
 Τελεσιέρος, ο, ἡ, τελειόνων, συμπεραίνων τὰ ἱερά, τὴν θυσίαν· παῖδαν, Ἠσύχ.
 Τελεσιχαρπέω, ὦ, ἀντί τελεοκαρ., ἐκ τοῦ

Τελεσιχαρπος. ο, ἡ (τέλεσις), ἀντί τελεοκαρπος, Στράβ. 15, σ. 1008.
 Τελεσίλλα, ἡ } ὄν. κύριον. γράφεται ποιητ. κ. με σσ.
 Τελεσίλλα, ἡ, }
 Τελεσίνοος, συναίρ. - νους, ο, ἡ, ταυτ. τελεσίφρων.
 Τελέσιος, ἰα, ἰον (τέλεσις), τελειόνων· ἡμέρα, ταυτόσ. ἐσχάτη.
 Τελεσιουργέω, ὦ, κάμνω τέλειον τὸ ἔργον· τελειόνω, ἐκτελῶ.
 Τελεσιούργημα, τὸ, τέλειον ἔργον, ἐκτέλεσις τοῦ σκοποῦ, Πολυβ.
 Τελεσιουργία, ἡ, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου.
 Τελεσιουργικός, ἡ, ὄν, τελειόνων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκτελεῖν, ἰσχυρὸς, ἐνεργός.
 Τελεσιουργός, ο, ἡ, τελειόνων, κάμνων ἐντελές τὸ ἔργον.
 Τέλεσις, ἡ, τὸ τελεῖν.
 Τέλεσις, ο, ὄν. κύριον, Ἀθην.
 Τελεσιφάστης, ο, ἀντί - φάτης, - φάντης, ταυτ. τελεσιουργός, ἡ τελεστής, Ἠσύχ.
 Τελεσίφρων, ο, ἡ (φρήν), τελειόνων τὴν γνώμην του· ταυτ. τελετίνοος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 708.
 Τελέσχω, ταυτ. τελέω, Νίκανδ. λείφ. 2, 10.
 Τέλεσμα, τὸ (τελέω), ταυτ. τέλος, φόρος, δόσιμον· ἐξοδόν, δαπάνη· Λουκιαν. Κρονικ. 35. 2) τὸ διὰ μαγίων τελεῖν, ἀγιάζειν, καθαρίζειν κτλ. 3) τὸ καθαρῶς γραμμένον· ἀντίθετ. σχιδάριον.
 Τελεσμός, ο, τελειώσις, συμπερασμός, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Τελεσσίγαμος, ο, ἡ, ἀντί τελεσίγ. ἐκτελῶν τὸν γάμον· αἰνος, δίδων εἰς αὐτὸν τὸ ἀληθινὸν τέλος, Νόνν.
 Τελεσσίγονος, ο, ἡ, ἀντί τελεσίγ. ἐκτελῶν τὴν γέννησιν, ὠριμάζων τὸν καρπὸν, Νόνν.
 Τελεσσίδωτειρα, ἡ, ἡ διδοῦσα τὸ τέλος, τὴν ἐκτέλεσιν, Εὐρ. Ἠρακλ. 899.
 Τελεσσίνος, ο, ἡ, ποιητ. ἀντί τελετίνοος, ταυτ. τελεσίφρων. Ὀρφ. Ἀργον. 1308.
 Τελεστήριον, τὸ, τόπος τελέσεως, μνήσεως, Πλούτ. Θεμ. 1. Περικλ. 13. 2) τὰ τελεστήρια (ἱερεῖα), θυσίαι εὐχαριστήριος διὰ εὐτυχῆ ἐκτέλεσιν, Ξενοφ. Κύρ. 8, 7, 3. Οἰδ. τοῦ
 Τελεστήριος, α, ἰον, τελῶν, ἡ μυῶν, ἐκ τοῦ
 Τελεστής, οὔ, ο (τελέω), ὅστις τελειώνει· ὅστις τελεῖ, μυθ.
 Τελεστικός, ἡ, ὄν. Ἐπίρ. - στικῶς, τελειόνων, μυῶν, ἀνήκων εἰς τοὺς μεμνημένους· σοφία, ἡ τῶν μυστηρίων, Πλούτ. 1, σ. 363.
 Τελεστής, ο, κ. Τελεστής, Δωρ. Τελέστας, κ. Τελεστάς. ὄν. κύριον.
 Τελεστός, ἡ, ὄν, ῥηματ. τοῦ τελέω, μεμνημένος.
 Τελέστωρ, ορος, ο, ταυτ. τελεστής, Ἀνάλ. 2, σ. 518.
 Τελεσφορέω, ὦ, φέρω εἰς τέλος (ἐπὶ ἐγγαπτημένων γυναικῶν). 2) πληροῖω φέρουσι. Ξενοφ. Κυνηγ. 3, 5. 3) ὠφελέω.
 Τελεσφόρησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τελεσφορέα, ἡ, ταυτ. πρ. 2) μύησις, εἰσαγωγή εἰς τὰ μυστήρια. 3) ἱετήριος, ἐπιτήδειος, ἐτήσιος θυσία.
 Τελεσφόρος, ο, ἡ (τέλος, φέρω), τελειόνων, ἐκτελῶν, Παθ. τελειωμένος, ἐκτελεσμένος. τελεσφ. εἰς ἐνιαυτὸν, ἐν ὁλοκληρῶν ἔτος, Ἰλ. τ, 32. φέρων καρπούς, φέρων εἰσόδημα, ὠφέλιμος· τελ. ὁματάων γυνή, ἡ οἰκοκυρία, Αἰσχύλ. Χοηφ. 659. τελεσφ. οἶκος, τέλειος, δηλ. ὅπου εἶναι ἀνὴρ γυνή καὶ τέκνα. δένδρα τελεσφάρα, τὰ ὅποια ὠριμάζουσι τοὺς καρπούς των, Πλούτ. 6, σ. 6.
 Τελεσῶ, οὐς, ὄν. κύριον, Ἠσίοδ.
 Τελέσων, ωνος, ο, ὄν. κύριον.
 Τελεταρχέω, ὦ, διδάσκω τὰ μυστήρια, Νικήτ. Χρον 9, 18. Ὀρφ. Τμν.
 Τελετάρχης, ου, ο, ὁ πρῶτος, ὁ εἰρηγητής τῶν μυστηρίων.
 Τελεταρχία, ἡ, ἔργον τοῦ τελετάρχου. 2) ἡ ἀγία τριάς, Ἐκκ. Συγγ.
 Τελετή, ἡ, τελειώσις. τέλος. 2) διδασκαλία, εἰσαγωγή εἰς τὰ μυστήρια, μύησις. 3) τὰ μυστήρια αὐτά. 4) θρησκευτικὰ ἔθνη, καὶ τάξεις. 5) ἐορτή, ἐορτάσιμος ἡμέρα, Πίνδ. Ὀλυμ. 10, 62.
 Τελετίας, ο, ὄν. κύριον, Πλούτ.

Τελετουργία, ὦ, ἀγιάζω, ἀγνίζω.
 Τελετουργία, ἡ, ἀγιασμός, μύησις.
 Τελετουργός, ὁ, ὁ ἀγιάζων, μυῶν· ἐργάζων διὰ τελετῆς, κ. ἀγιασμών, Διονύσιος. Ἀρσεν.
 Τελευταῖον, Ἐπίρ. κυρίως. οὐδ. τοῦ
 Τελευταῖος, αἶα, αἶον, τελειόνων, συμπεραίνων· ὑστερινός, εἰς τὸ τέλος ὢν.
 Τελευτάω, ὦ, μ. ἤσω, τελειόνω. μετὰ τοῦ βίον, ἡ νοουμ. ἀποθνήσκω, Κύριος Π. 8, 7, 17. 2) τελευτῶν εἶπε, ἔπραξε κτ. ἀντὶ τελευταῖον. 3) Ἀμεταβ. ἀντὶ ἀποβαίνω, γίνομαι, ἐκπληροῦμαι.
 Τελευτή, ἡ, τέλος. 2) θάνατος, δηλ. τέλος τῆς ζωῆς.
 Τελευτία, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τελέω, ὦ, μ. ἔσω, Ποιητ. ἔσσω, φέρω εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὸ τέλος, τελειόνω, κάμνω τί εἰς τέλος. Μέστ. κ. Παθ. τελειῖται, πληροῦσθαι, γίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Σοφοκ. κατὰ τὴν συνήθειάν του μεταχειρίζεται οὐδ. τελοῦσιν ἀρχί, δηλ. ἐκπληρόνεται, συμβαίνουν, γίνονται. Νοουμέν. βίον, ἀποθνήσκω, Ἀπολλων. Ῥόδ. 1, 252. τελεῖν εἰς τόπον, βραχυλ. ἀντὶ τελεῖν, ὁδόν, πλοῦν εἰς τόπον, ὡς ἀνύτω, φθάνω, ὑπάγω. 2) ἀγιάζω, εἰτάγω εἰς τὰ μυστήρια. Μέστ. τελεῖσθαι, μυεῖσθαι, Ἀριστοφ. Νεφ. 257. 3) πληρόνω, δίδω φόρους· ἐξοτεύω, δαπανῶ· ὅθεν εὐτελής ὁ εὐθηνός, κ. πολυτελής, ἀκριβής, πολῦτιμος. 4) ἐκ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἦταν εἰς, Ἀθήνας διηρημένοι οἱ πολῖται εἰς συμμορίας, καὶ κατὰ τὴν περιουσίαν των ἐπλήρωναν, προῆλθεν ἡ φράσις Τελεῖν εἰς ἱππάδα, πληρόνουν εἰς τὸ ἱππικόν, καὶ ἀνήκειν εἰς αὐτό, Καθ. τελεῖν εἰς ἀνδρας, ἀνήκειν εἰς τοὺς ἀνδρας, εἶναι ἀνὴρ· εἰς Βοιωτοὺς, ἀνήκειν εἰς Βοιωτ. Ἡρόδ. 6, 108. τὸ θητικόν, τὸ ξενικόν τελεῖν, πληρόνουν τὸ δόσιμον τοῦ θητός, τοῦ ξένου. 5) Παθ. τελεῖσθαι, πληρόνεσθαι, λαμβάνειν πληρωμὴν. χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι, δηλ. λαμβάνοντες μισθὸν αὐτοί, δὲν πληροῦνται τίποτε διὰ τὴν χώραν των Δημοσθ. σ. 1461. 6) ἐκ τοῦ τέλους, ἀξίωμα, τελεσθῆναι στρατηγός, λαβεῖν τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ.
 Τελέως, Ἐπίρ. (τέλεος), ἐντελώς, ὁλοκληρως, διόλου.
 Τελεωτικός, ἀντὶ τελειωτικός.
 Τελέσις, (τελέσις) εἴσα, εν, (τελέω), τελειόνων εἰς αὐτόν, ἐπιτρέφω εἰς τὸν αὐτόν του· ὠκεανός, Ἡρόδ. Θεογ. 242. τέλειος, ἀνελλιπής, ἐξαιρέτος· ἑκατόμβη, Ὁμ. τὸ ἐξηγουσὶ τελειόνοῦσα, γεμίζουσα τὸν ἀριθμόν, ἐπειδὴ τὸ ἑκατοστὸν ζῶν ἦτο βοῦς· οἰωνοί, οἱ ἀληθῶς προλέγοντες· ἀντίθ. μαφλόγοι, μάψυροι· ὡταύτως κ. ἔπεα, ὡς καὶ Ὁμ. Τὸ δὲ τελεσμένον ἔσται λέγει ἐπὶ προρρήτῳ.
 Τελητία, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τέλος, τὸ (τέλλω, τελέω), ἀντὶ τέλεος, ταυτ. τέλος, φόρος, δόσιμον, χρεός, μισθός· Πρβ. τέλτον ἐκ τοῦ τέλλω, μ. τέλσω.
 Τελέτω· Ζ. τέλισμα.
 Τελέω, ὦ, μ. ἤσω, ἀνήκων εἰς τὸ τέλος, κατ' ὅλας του τὰς σημασίας. τελικά ἀγαθά, Στωϊκ. Διογ. Λαέρτ. 7, 69. τὰ φέροντα εἰς τὸ ἔξοχον ἀγαθόν, καὶ περιέχοντα αὐτό. τελικά κεφάλαια, αἱ κυριώτεραι ἀποδείξεις λαμβανόμεναι ἀπὸ τοῦ δίκαιου, κ. συμφέρον, ῥητορ.
 Τελέσχω, ἀντὶ τελέσχω, ταυτ. τελέω, Νίκανδρ.
 Τέλισμα, τὸ, ταυτ. τέλεσμα, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1201. ἐκ τοῦ τελίξω ἀντὶ τελέω.
 Τέλλη, ἡ· Ζ. Τελλίνη.
 Τέλλη, ἡ, ὄν. κύριον, Ἀνάλ.
 Τέλλη, ὁ, ὄν. κύριον κ. Τέλλης κ. Τέλλος.
 Τέλλας, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τέλλιν, ἡ, κ. Τέλλη, ἡ (καὶ δι' ἐνός λ), εἶδος ὀστρέου θαλατσης καὶ ποταμῶν ὀνομαζόμενον ἐκ τοῦ σχήματος καὶ ξιφύδριον. Ξενοκρ. κεφ. 30.
 Τέλλης, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τέλλος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τέλλω, πρῶτον τέλλω, μ. τελῶ, Ἀόρ, ἔτσιλα, Αἰολ. τέλλω (ὡς κέλλω, κέλλω, κελῶ, κέλλω). Καθ. Ἐνερ. φέρω εἰς τὸν σκοπὸν, τελειόνω. Οὐδ. εἶμαι τελειωμένος· εἶμαι, ὑπάρχω· ἡ οὐδ. σημασία ἔχει ἰδίως τύπους τελέω κ. τελέσθαι. Τέλλω εἶναι ἐκ τοῦ στέλλω ἀποβ. τοῦ σ. ἐτοιμάζω, καθοπλίζω, στήνω· τελειόνω. Συνήθιστα εἶναι τὰ σύνθετα, ἀνατέλλω, ταυτ. ἀνίσταμαι, ἡ Ἐνεργ.

ἀνατίθωμι (Ζ. ἀνατέλλω)· ὅθεν τέμμα, τὸ ἀνατιθέμενον ἐκ τῆς γῆς ὕδωρ, καὶ συναγόμενον εἰς λάκκους. Ζ. ἐπιτέλλω, περιτέλλω κτλ. καὶ τὰ ἐκ τούτων παράγωγα.

Τέμμα, τὸ (τέλλω, ταυτ. στέλλω), ταυτ. συστάς ὑδάτων, ἰστάμενα καὶ θολὰ, λατπώδη νερά. 2) ἡ λάσπη τοιούτων τόπων· ἄλλως, τελμῖς, ἵνος, ὁ· κόλλα ἐκ τοιούτων τόπων· τέλματι χρῶμενοι ἀσφάλτω, ἐμσταχειρίζοντο λάσπην εἰς τοὺς τοίχους τῆν ἀσφαλτον, Ἡρόδ. 1, 179. 3) ὁ τῆς τῶν λίθων ἀρμογῆς τόπος, ὅπου ἐμβάλλουσι τὴν κόλλαν. 4) ἡ πατούνα τοῦ ποδός, ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῆς ἵτταται ὁ ἄνθρωπος. Τελματόω, ὦ, μοταβάλλω εἰς τέμμα, ἀριθ. 1 – ματοῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς τέμμα.

Τελματειαῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τὸ τέμμα, ἀρ. 1 : ὕδωρ, βάρβαρος.

Τελματόω· Ζ. τέμμα.

Τελματώδης, ὁ, ἡ, ὡτάν τέμμα ἀριθ. 1.

Τελμῖς, ἵνος, ὁ· Ζ. τέμμα ἀριθ. 2.

Τελμισός, ἡ, πόλις Καρίας, περίφημος διὰ τοὺς Τελμιστοὺς.

Τελτιστός, ἡ, μάντις τῆς.

Τελοδορμέω, ὦ, ταυτ. τελεσιδορμέω.

Τέλος, τὸ (τέλλω, τέλλω), ὁ σκοπός, τὸ τέλος, Ἰλ. π, 83. τὸ τελευταῖον ὄριον, ἡ τελείωσις· ὁ θάνατος· τέλος θανάτου, Ὁμ. ἀντὶ θανάτου. τὰ τέλη, τὸ τέλος συγγραμματος τινός. 2) τελειότης, ἐντέλεια. 3) ὁ σκοπός διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι ἡ γίνεται τι, ἡ πρὸς τὸν ὁποῖον συντρέχει καὶ ἀποβλέπει τι. Κατὰ τούτον τὸν τρόπον α) τέλος ἡ τὰ τέλη, τὰ ἀξιώματα (ὡς τελευταῖος σκοπός πολιτικῆς τιμῆς· ἀλλὰ Ζ. κ. ἀριθ. γ)· καὶ τὰ πρόσωπα αὐτὰ, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν τέλει, καὶ οἱ ἐν πράγματι ὀνομαζόμενοι ἄλλως (ὅθεν ἐντελής κυρίως, ὅστις εἶναι ἐν ἀξιώματι, ἐν ἐνεργείᾳ. β) φόρος, δόσιμον, τὸ τῶν ἱερῶν τέλος, Δημοσθ. Λεπτ. ἔξοδον, δαπάνη· ὅθεν τελεῖν, πληρόνουν φόρον, ἡ δαπανᾶν. γ) ἡ ἐκτίμησις τῆς περιουσίας τοῦ πολίτου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλήρουν φόρους, καὶ ἐλάμβανεν ἀξιώματα· κατὰ τέλος ζημιούσθαι, κατὰ τὴν περιουσίαν του. ὅθεν εἰς ἱππάδα τελεῖν, κ. Μεταφ. Ζ. τελέω ἀριθ. 4. Ἐδὼ συμπίπτει καὶ ἡ σημασία τοῦ τέλους ἀντὶ τελεία κατάστασις. Ζ. τέλειος. 3) εἰς τὸν Πλάτ. οἱ τὸ τέλος ἔχοντες, ἀντὶ οἱ ἀποθανόντες. 4) ἀντὶ τελετῆς, δηλ. μυστήριον, καὶ εἰσαγωγή εἰς τέλος, δηλ. τελείαν ζωὴν. 5) ἡ εἰσαγωγή εἰς τὸν γαμικὸν βίον· ὅθεν τέλος γάμου, κ. τέλος γαμήλιον, ἀντὶ γάμος· τελειοῦσθαι, νυμφευθῆναι· τέλειος θεός, οἱ προστατὰι τοῦ γάμου, Ζεὺς καὶ Ἥρα. 6) τάγμα στρατιωτικόν, Ἰλ. κ, 56. Ἡρόδ. 7, 221. 7) Ἐπίρ. τέλος, εἰς τέλος, ἐπὶ τέλει, διὰ τέλους, τελευταῖον, μέχρι τέλους· ὅθεν τὸ ῥῆμα διατέλλω, κάμνω τί ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Τέλσον, τὸ (τέλλω, μ. Αἰολ. τέλσω), ταυτ. τέλθος, τέλος, κ. πέρας· τέλτον ἀρούρης, διωρισμένον μέρος χωραφίου, Ὁμ. ὅθεν, τέλστα Ἰταλίας, ἀλωῆς, Ἀνάλ. Νίκανδρ. Θηρ. 546. σχεδὸν ὡς τέμενος.

Τελχίν, ἵνος, ὁ, κ. Θελγίν, ὁ, Νομ. κακοῦργος καὶ φθονερός ἄνθρωπος ἡμάτος κ. γόης. 2) Τροπ. οἱ γραχηματικοί, οἵτινες κατακρίνουσι τοὺς συγγραφεῖς, καὶ τοὺς μικρύνουσι διὰ νὰ φανῶσιν αὐτοὶ μεγάλοι. 3) Τελχίνες ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης, ἡτις ὀνομαζέτο κ. τελχινία· τελχίνες, ἀλλὰ φθονεροὶ ἄνθρωποι, Διόδ. 5, 55. ὅθεν τελχिताίνω, σκληροτραχηλέω, κ. τελχινώδης, τραχηλιώδης (σκληροτραχήλος), Ἐτυμ. Μ.

Τηλχίνιος, ἰα, ἰον, ἐκ τοῦ πρ. ἐπώνυμον πολλῶν θεῶν, Ἀπόλλωνιος, Ἥρας, καὶ τῶν Νυμφῶν, Διόδ. Πaus.

Τελχिताίνω, κ. Τελχινώδης· Ζ. τελχίν, εἰς τὸ τέλος.

Τελωνάρχης, ὁ, (τελώνης, ἄρχων), ἄρχων τῶν τελωνίων, ἀρχιτελώνης.

Τελωνεία, ἡ – νεία, ἡ, ἡ ἀγόρασις, μίσθωσις τῶν τελῶν (κουμέριον). 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ τελωνίου.

Τελωνεῖον, τὸ, οἶκος τελῶν, κουμέριον Κ.

Τελωνέω, ὦ, μ. ἤσω, ἀγοράζω ἀπὸ τὴν διοίκησιν τὰ τέλη (κουμέρια) καὶ τὰ συναῶ ἀπὸ τοὺς εἰσάγοντας πραγματείας· Τροπ. : τοὺς λόγους, λαμβάνω δόσιμον ἀπὸ τὴν παιδείαν, διδάσκω μέ μισθόν, Βατίλ. Στράβ. 9, σ. 641. ἐκ τοῦ

Τελώνης, ὁ, κ. ποιητ. (τέλος, ὠνέομαι), κυρίως ὁ ἀγοράσας

Τελωνητής, ὁ, τέλη (κουμέρια). 2) φορολόγος, συναῶν τὰ τέλη (κουμέρια, ἡ ἄλλα δόσιματα), κ. ἐξιστατῆς τῶν εἰσαγομένων, ὁκληρὸς καὶ τὸ πάλαι ὡς καὶ νῦν· καὶ γὰρ τοὺς τελώ-

νας βαρυνόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν τὰ κεκρυμμένα ζητοῦντες ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀναστρέφονται, Πλούτ. Περί Πολυπραγμ. §. 7.

Τελωνία, ταυτ. τελωνεία.

Τελωνία, ἡ, : μάζα, καλὴ πληρωμὴ, καὶ τροφή τελώνου, Φανίου ἐπίγρ. 3.

Τελωνιόεις, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τελώνην.

Τελώνιον, τό, ταυτ. τελωνεῖον. 2) τὸ διδόμενον ἀργύριον (κουμέρι).

Τεμαχίζω, μ. ἴσω (τέμαχος), κομματιάζω καὶ ἀλατίζω, ἐξαιρ. ὀφάρια, Ξενοκρ. §. 8. Μεταφ. κατακομματιάζω, διαιρῶ εἰς μέρη, μερίζω, Πλούτ. 9, σ. 331.

Τεμαχίον, τό, ὑποκ. τοῦ τέμαχος.

Τεμαχιστός, ἡ, ὄν, κομματιασμένος, κ. ἀλατισμένος, Ἀθην. 6, σ. 244.

Τεμαχίτης, ου, ὁ, : ἰχθύς, μέγας, ὅστις κομματιάζεται καὶ ἀλατίζεται, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 283.

Τέμαχος, εος, τό (τέμνω, τόμος), κομμάτι Κ. 2) κομμάτι ἀλατισμένου ὀφαρίου, ἡ χοίρου, Φρυγ. κ. Ἀνάλ.

Τεμαχοπώλης, ὁ, ὁ πωλῶν τοιαῦτα τεμάχη, Ἀθην. σ. 120.

Τέμβρος, ἡ, πόλις Κύπρου.

Τεμενίζω, μ. ἴσω (τέμενος), κάμνω ναόν, ἀγιάζω, ἀφιερόνω ἄλλος, ἡ τόπον τινα, Πλάτ. Διονύσ. Δ. Κάσ. - ἐνίσμα, τό, ἱερός τόπος, ναός, ἄλλος.

Τεμενίς, ἡ, ἰον, } ἀνήκων εἰς ἱερόν ἄλλος, ἡ ναόν :
Τεμενίτης, ὁ, } φυλλάς, ἡ, φύλλα ἀπὸ ἱερόν ἄλλος,
Τεμενίτης, ἡ, } Σοφοκ. Τρ. 757.

Τέμενος, εος, τό (τέμνω), μέρος τόπου ἀποχωριτμένον, καὶ ἀφιερωμένον εἰς θεούς, ἡ ἱερεῖς, ἡ ἀξίους πολίτας, ἄλλος, ναός : τεμένη κοινὰ καὶ βασιλικὰ, Στράβ. 17, σ. 503. Σ, τέρψεως κήποι, καὶ περιπατοὶ κατάφυτοι. 2) Ποιητ. πᾶν μέρος : ἀνέμων, θαλάσσης κτ. ὅθεν Νεῖλοιο τέμενος, μέρος τόπου περὶ τὸν Νεῖλον, Πίνδ. Πυθ. 4, 99. Καφισίδος (λίμνης) ἐν τεμένει, εἰς τὰ πέριξ τῆς Καφ. πλατεῖα, ἀγορὰ (πιάτσα)· ἐν Ῥώμῃ πρὸ τοῦ τεμένους, ὃ καλοῦσιν Ἕλληνες ἀγοράν.

Τεμενοῦχος, ὁ, ὅστις κατοικεῖ τέμενος, Πίνδ. παρ' Ἀπολλωνίῳ περὶ συνταξ. σ. 138.

Τεμέσα, Τεμέσσα, Ἰων. Τεμέση, ἡ κοινῶς Τέμψα, πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας.

Τεμενωρός, ὁ, φύλαξ τεμένους, Ἡσύχ.

Τεμμάχιον, τό, ἀντὶ τεμάχιον.

Τεμμίκεος, εἶα, εἰον, ταυτ. Τεμμίκος.

Τεμμιχία, ἡ, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Βοιωτίας, Λυκόφρ. 784-
ἐκ τοῦ

Τεμμίκεος, ἡ, ἰον, } ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Τεμμίχης, ἡ, ἰδός, ἡ,

Τέμμιχος, ὁ, ὄρος Βοιωτίας, Λυκόφρ. 642.

Τέμμιξ, ἡ, ὁ, Πληθ. Τέμμιξ, οἱ, ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Τέμμα, τό, ἀντὶ στέμμα, Ἡσύχ. ἀποβολ. τοῦ σ. ὡς τέλλω, ἀντὶ στέλλω κτ.

Τέμνω, Ἰων. τάμνω, Παρατ. ἔτεμνον, κ. ἔταμνον, Μετοχ. τέμνων, τάμνων, Ἀόρ. ἔτεμον, κ. ἔταμον κτ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου τέμω, τάμω, ὅθεν μ. τεμῶ, κ. ταμῶ, Γραμμ. συνήθ. τμήσω κ. τμήξω, Παρακ. τέτμηκα, τέτμημαι, Ἀόρ. παθ. ἐτμάην, ἐκ τοῦ τεμάω, ταμάω, συγκαπ. τμάω, τμάω, τμήγω, τμήστω· κόπτω, σχίζω, κατακόπτω, σφάζω, χωρίζω, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, διακρίνω. Ἐκ τῆς Μεταφ. τέμνειν θάλασσαν, πέλαγος, ὅταν τὸ πλοῖον τρέχον χωρίζῃ τὰ νερά, προέρχεται ἡ φράσις Τέμνειν πλοῖον, κέλευθον, ὁδόν, ἡ τέμνεσθαι, ἀνοίγειν, καμνειν δρόμον· μέσον τέμνειν, κρατεῖν τὸ μέσον μέρος. Εἰς τὴν ποιητ. φράσιν Τέμνειν τέλος μαχάν, Πίνδ. Ὀλύμ. 13, 80. ἡ κίνδυνον σιδήρῳ, Εὐρ. Ἡρακλ. 761. ἐνυπάρχει καὶ ἡ ἐννοια τοῦ τελεῖν, συντέμνειν. 2) ἀπὸ τοῦ τέμνειν (τρυγᾶν) τοὺς καρπούς, καὶ τέμνειν (κλαδεύειν) τὰ δένδρα, προέρχεται Τέμνειν χώραν, ἀντὶ λεηλατεῖν, ἐρημόνειν· Ζ. καὶ τὰ συνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ, περὶ, κ. ἀμφὶ κτ. 3) ἀπὸ τοῦ κόπτειν ρίζας κ. χόρτα, εἶναι φάρμακον τέμνειν, ἀντὶ κατασκευάζειν φάρμακον, ἱατρικόν.

ὅθεν ἄκος τομαῖον, Ποιητ. ἀντὶ φάρμακον. 4) ἀπὸ τοῦ τέμνειν (σφάζειν) τὸ θῦμα, Ἰλ. τ. 107. εἶναι τὸ τέμνειν ὄρνια, σπονδάς· Ζ. κ. τόμιος. 3) τέμνω σημαίνει, συντόμως τί κάμνω, νέον δέμα, ἐκ τοῦ τέτομα.

Τέμπεα, συναίρ. Τέμπεη, τὰ, ἡ χαρίεσσα κοιλάς μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης. 2) Τροπ. πᾶς τοιοῦτος τόπος, Ὀππιδαν. Κυνηγ. 2, 107. Διανύσ. Περιηγ. 916.

Τεμπίς, ἡ, ἰδός, ἡ, ποιητ. θηλυκ. ἀντὶ τεμπική.

Τεμπώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν τέμπεη.

Τέμω, θηματικόν τοῦ τέμνω, Ἰλ. ν, 707.

Τεναγίτης, ὁ, κ. } ἔχων τεναγή.

Τεναγίτης, ἡ, ἰδός, ἡ, }

Τεναγίζειν, τὸν ῥοῦν τεναγίζοντα ἐπ' αὐταῖς, δηλ. λιμνάζοντα, καὶ πλημμυροῦντα, Στράβ. 1, σ. 86. ἐκ τοῦ

Τέναγος, εος, τό, ὕδατα ἐκτεινόμενα κατὰ γῆς κατ' ἐπιφάνειαν, καὶ ὅχι εἰς βάθος.

Τεναγώω, ὦ, (τέναγος), ταυτ. τεναγίζω, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ. Α, §. λ'. διόρθ. Κορ. ἀντί τοῦ Στεναγούμενος.

Τεναγώδης, εος, ὁ, ἡ, τόπος μετὰ τοιαῦτα ὕδατα.

Τένδω, κ. τρώω, γεύομαι, δοκιμάζω τὴν γεύσιν.

Τενέδιος, ἡ, ἰον, ὁ ἐκ τῆς Τενέδου. Γράφεται κ. με νν.

Τένεδος, ὁ, Ὀν. νήσου.

Τενδεία, ἡ, λαιμαργία, ἐκ τοῦ

Τενδεύω, ομαι, εἶμαι λαιμαργός, Νικ. Χρον. 16, 1.

Τένθης, ὁ, λαιμαργός.

Τενθιδώδης, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς λαίμ.

Τενθρηδρών, ὄνος, ὁ, Ὀν. κύριον. Ὀμ.

Τενθρηδρών, ὄνος, ἡ, ἄλλως, πεμφρηδών, κ. Τενθρήνη, ἡ, (τένδω, τένδω), Κορ. εἶδος σφηκός, καὶ βόμβυξ ὀνομαξ. Σχολ. Νικ. Ἀλεξ. 547.

Τενθρήνιον, τό, ἡ φωλεὰ τῆς τενθρήνης.

Τενθρηνώδης, κ. } πολυτρύπητος, ὡς ἡ φωλεὰ

Τενθρηνώδης, εος, ὁ, ἡ, } αὐτὴ· κ. τενθρηνώδης, ταυτ. σφραγγωδής, ἡ πολύκενον, κ. σαθρόν, Πλούτ. Συμπ. 8, 3.

Τένθω, ἀττ. ἀντὶ τένδω.

Τενία, ἡ, κ. } ταυτ. ταινία, κ. ταινίδιον, Ἡσύχ. Σουίδ.

Τενίδιον, τό, }

Τενοντάγρα, ἡ, σκληρότης καὶ παραλυσία τῶν μυῶν τοῦ τραχήλου.

Τενος, κ. } τό (τένω, τείνω), ταυτ. τένων κ. τόνος, πᾶν λε-
Τέννος, } πτόν κ. μακρὸν, ὡς τενία, ταινία· κ. τένος, στέφανος

ἐλαίνος ἐρίω πεπλεγμένος, Ἡσύχ.

Τέντυρα, τὰ } πόλις Αἰγύπτου.

Τεντυρίς, ἡ, }

Τεντυρίτης, ὁ, κάτοικος τῶν Τεντύρων : νομός, ἡ ἐπαρχία τῶν Τεντύρων.

Τένων, ὄντος, ὁ (τεῖνω), ἐκτεταμένος, δεσμός νεύρων, ἐξαιρ. ὀπισθεν τοῦ τραχήλου· ὅθεν, λαιμός, τράχηλος. 2) ὡς αὐχὴν, στενὸν μέρος γῆς : Καυκάσιος, Πωρικὸς, Αἰτναῖος κτ. Ἀνάλ. Νόνν.

Τεξεῖσθε, ἀντὶ τεξεῖσθε, Μέλ. εἰς τὸν Ἀρατ.

Τέξις, εως, ἡ (τέχω, τίκτω), τό τίκτειν, γενεάν.

Τέο, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, Ἀλαμ.

Τέο, ἐγκλινομ. Τεο, Γενικ. τοῦ Τέος, ταυτ. Τις καὶ Τίς.

Τεοῖο, Δωρ. ποιητ. ἀντὶ σοῦ πρωτότ. κ. κτητικ. ἀντων. Ἰλ. 3, 37.

Τεός, ἡ, ὄν, ἀντὶ σός, σή, σόν, Ἰλ. 3, 238. Ζ. σὺ κ. τός.

Τέος, Ἰων. ἀντὶ τίς, κ. τίς, Ἀχρηστ. Χρήστ. δὲ ἡ γενικ. Τέο, ἐγκλινομ. Τεο, δοτικ. τέω, ἐγκλινομέν· τω· Πληθ. τέων, δοτ. τέοισι· Ζ. τός.

Τεοῦ, Δωρ. ἀντὶ τέο, σοῦ· καὶ τεοῦς· Ζ. σός.

Τεπτά, ἀντὶ ἐπτά, Ἡσύχ.

Τέπω, τέπτω· Ζ. τύφω.

Τεράζω (τέρας), σημαίνω, προλέγω, Αἰτχ. Ἀγαμ. 2) ταυτ. τερατεύομαι.

Τέραμνον, τό, κ. } Ζ. τέρσμος.

Τέραμνος, ὁ, ἡ, }

Τεραμνότης, ἡ, ταυτ. τοῦ ἔφ.

Τεραμότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Τέραμος, ἀχρηστ. ἀντὶ τεράμων.

Τερεμνον, οος, ο, η, εύκολόβρατος, ως όσπρια, και ύδωρ.
Ζ. τέρην.

Τέρας, τό, Γεν. τέρατος, κ. τέραος· Πληθ. τέρατα, Ποιητ. τεράτα, συναιρ. τέραα, τέρα, Απολλων. 4, 1410. Γεν. τεράτων, κ. τεράων, Δοτ. τέρασι, τεράτεσσι, κ. τεράεσσι, κυρίως, ταυτ. τέρμα, σήμα, σημείον, Ήλ. λ, 4. έξαιρ. δέ και συνήθ. σημείον του μέλλοντος από φυσικού τινός φαινομένου, Ήρόδ. 6. 98. θαυμαστόν τι πράγμα· παρά φύσιν γεννημένον ζών, άλλόκοτον ζών, Όμ. Ήμ. Απόλ. 302. θαύμα, θαμβωμα των όφθαλμών, άγυρτία· ου τέρας, δέν είναι θαύμα, Άριστοφ. Έκ του τέρος (ως δέρας δέρος, λόφος λόφος κττ) είναι τείρας, Πληθ. τείραα, οι άστερισμοί.

Τερασκόπος, αντί τερατοσκόπος, Αίσχύλ. Χσηφ. 547. Ζ. τερατοκίω.

Τεραστεία, ή, ταυτ. τερατσία, Σχολ. Σοφ. Ήλέκ. 149. Νομ. έσφ. ανάγν.

Τεραστειος, εία, ειον, κ. } (τέρας), θαυμαστός, παρά

Τεραστιος, ία, ιον, κ. ο, η, } φύσιν, κακά προσημαίνων.

Τερατσία, ή, κ. } (τερατεύομαι), άγυρτία, άπάτη, Αίλιαν.

Τερατεύμα, τό } Ήδ. ζ. 16, 18.

Τερατεύω, Συνήθ. -εύομαι, διηγούμαι, όμιλῶ περί τεράτων, θαυμάτων, άπίστων πραγμάτων· κάμνω άγυρτίας· κομπορήμονῶ, καυχῶμαι, άπατῶ· έξαιρέτ. επί δημηγόρων, ως ό Κλέων, Άριστοφ. Ήππ. 614.

Τερατσία, ο, ταυτ. τερατουργός, Διόδ. Σικελ.

Τερατίζω, Ζ. τερατίζω.

Τερατικός, ή, όν, Ήπίρ. -τικός, ταυτ. τεράτειος, κ. τεράστιος.

Τερατογονία, ή, γέννησις τεράτων, Πολυδ.

Τερατογραφία, ω, γράφω περί τεράτων, Στράβ.

Τερατοκία, κ. } Νομ. έσφ. ανάγ. αλλά σφάλουσιν οι νομίζον-

Τερατοκία, ή, } τες! είναι κατά συκοπ., ως τερασκόπος, αίμο-

Τερατολογία, ω, τό ρήμ. } του

Τερατολογία, ή, ούτ. } του

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

Τερατολόγος, ο, η (τέρας, λόγος), ός τις διηγείται, ή εξη-

τέρεμνον· κ. τέραμνον, Νομ. κιβώτιον, σκηνή, οίκος· τέρεμνα οίκων, πατριάων, ταυτ. τα στήγη, Εύρ. Όρ. 1373. Είς τον Άρτεμίδ. τέρεμνα, κ. υπέρδωρα, ίσως πάσσαλοι. Έκ του στεροί, στερεός, στερεβός, στερεφός (όθεν στάρφος, κ. στεριφός, στριφός), στερεβενός, στέρεμνος, κ. Μεταθ. των ε, α, στέραμνος, τέραμνος.

Τέρενα, Λατ. tenera, ούδ. πληθ. του τέρην· Πρβ. τερείη.

Τερένη, Άνάλ. 2, σ. 146. Ήλ. του τέρενος, όνομαστ. εκ του τέρην, τέρενης, Άνάλ.

Τερενοπλόκαμος, ο, η, έχων μαλακούς, τρυφερούς πλο-

Τέρενος, ο· Ζ. Τερένη.

Τερενόχρους, συναιρ. -χρους, ο, η, κ.

Τερενόχρους, ωτος, ο, η, έχων δέρμα, ή χρώμα σώματος

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερετίζω, επί της φωής τέττιγος, χελιδόνος, κιθάρας, και επί

Τερμέριον κακόν, μέγα κακόν· Νομ. ἀπό ληττήν Τέρμερον, Πλούτ. Θεμιστ. 11. Κατ' ἄλλους, ἀπό τὴν πόλιν τῆς Λυδίας Τέρμεραν, ἢ Τέρμερον ἢ Τερμέριον, Στέφ. Βυζ. Στράβ. 14, σ. 9. Σουίδ. Ἡτύχ.

Τερμειός, ὁ, : Ζεὺς, ταυτ. ὄριος, ἐκ τοῦ τέρμις, ὡς ἐπιτέρμιος Ἑρμῆς.

Τερμίνθινος, κ. } ταυτ. τερεβίνθινος, κ. τερέβινθος· Τερμιν-
Τερμινθίς, ἡ, } θίς ῥητίνη, ταυτ. τερμινθίνη, Νίκανδρ.
Τέρμινθος, ὁ, }

Τερμιόεις, εσσα, εν (τέρμα), ὁ λαμβάνων τέλος· : χιτών, ἀσπίς, τὰ ὁποῖα σκεπάζουσιν ὅλον τὸ σῶμα, ὡς ποδήρης, Ἰλ. π, 803. Ὀδυστ. τ. 242.

Τέρμιος, ἰα, ιον : χώρα, ἡμέρα, ὁ τελευταῖος τόπος, ἢ τελευταία ἡμέρα, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 89.

Τέρμις, ἰος, ὁ, ταυτ. τέρμα, ὁ πούς, Ἡτύχ.

Τερμοδρομέω, ὦ, τρέχω εἰς τὸ τέλος, Μανέξ. 4, 520.

Τερμόνιος, ἰα, ιον, ταυτ. τέρμιος κ. ἔσχατος (ἐκ τοῦ τέρμων), Δισχύλ.

Τερμόριον, τὸ, Ἀνάλ. 2, σ. 86. ἀβεβαίου σημασίας. Ἡ ἐξηγήσις τὸ τοῦ τέρματος μετόριον, εἶναι ψευδής, καὶ ἰδιόρρυθ-
σις κακή· ἴσως εἶναι τερμέριον, καὶ σημαίνει Πέος ἀπὸ συγρί-
σεως τοῦ θρίου.

Τέρμων, ὁ, ταυτ. τέρμα, κ. terminus, Πλούτ. Νουμ. 16.

Τερπικέραυνος, ὁ Ζεὺς, ὅστις τέρπεται κεραυνῷ.

Τερπνίστατος, ἡ, ον, ὑπερθ. τοῦ

Τερπνός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. τερπνῶς (τέρπω), εὐφραίνων, ἡδύς, νόστιμος.

Τερπνότης, ἡ, εὐφροσύνη, χαρά, νοστιμότης.

Τέρπω, Ἰων. τάρπω (ὡς τρέπω, τράπω, τέμνω τέμνω κττ.) ἄλλος τύπος ἀντὶ τρέφω, τράφω· πρῶτον ἄρα ταυτ. τρέφω, χορταίνω, παχύνω, μετὰ Γεν· : ἡδύτης, γόοιο, Ἰλ. ω, 513. φ, 10. Ὀδυστ. λ, 211. 2) Μεταφ. ἐπὶ χορτασμοῦ τῆς καρδίας : θυμόν, φρένα (καὶ χωρὶς τούτων), εὐφραίνω, ἡδύνω· Μέσ. τέρπομαι, εὐφραίνομαι, μετὰ Δοτ· : φόρμιγγι, πεσσοῖτι, δίσκοιτι κττ. Ἐκ τοῦ τέρπω εἶναι μέλ. τέρφω, Παρατ. ἔτερπον, Μέσ. ἔτερπόμεν, Ἀόρ. παθ. ἐτέρφην· κ. ἐκ τοῦ τάρπω (Ἀόρ. ἔταρπον), ἔταρπόμεν, ὑποτ. τάρπωμαι, Ἀόρ. ἐτάρφην, τάρφθεν ἀντὶ ἐτάρφθησαν, Ὀδυστ. ζ, 99, Συνήθ. ἐτάρπην, ἀπαρέμ. ταρπῆναι, ταρπήμεναι. Ὁ Ὅμ. ἔχει κ. τετάρπετο, τεταρπώμεθα, Νομ. Ἀόρ. 2, με διπλασ. Κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ Παρακ. τέταρπα νέον θέμα ὀρικῶς σχηματισθὲν τετάρπω, ομαι, Παρατ. τεταρπόμεν.

Τερπωλή, ἡ, Ποιητ. ταυτ. τέρψις, εὐφροσύνη· καὶ ἀντὶ ἡδονῆς, ἀπόλαυσις ἐρωτικῆς, Ἀνάλ. [κατὰ τὸ Πανσωλὴ κττ.]

Τερπώ, ἡ, κ.

Τερπών, ὄνος, ἡ, } ταυτ. τοῦ πρ. ὡς γοργών κ. γοργώ.

Τερσαίνω, Ἀόρ. τέρσηνα, ἀπαρέμ. τερτῆναι, κ. τέρτῆμεναι, ἐκ τοῦ τέρτω, μ. τοῦ τέρω· Οὐδ. κ. Ἑνερ. ἀποσπογγίζω, ἀπο-
τρίβω· ξηραίνω (στεγνόνω)· καὶ Οὐδ. ξηραίνομαι, Ἰλ. π, 529.
ἄλλος τύπος ἀντὶ θέρω, θέρτω· Ζ. κ. Τέρω.

Τερσήεις, εσσα, ἦεν, ταυτ. σκληρός, Ὀπικαν. Ἀλ. 1, 317. Χειρογρ.

Τερσιᾶ, ἡ, Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24. κ. Ταρτιά, ταυτ. τρασιά, Ζ. ταρτός.
Τέρσω· Ζ. τερταίνω.

Τέρυ, τὸ, κ. } ἄλλος τύπος ἀντὶ τέρην, ταυτ. ἀτθενής,
Τερύνης, ὁ, } λεπτός, ἀδύνατος· γέρων (ἐκ τοῦ τέρω)·

Τέρυς, υος, ὁ, ἡ, } : ἵππος, ὄνος.

Τερύσκω, ομαι, ταυτ. τείρω, τείρομαι, Ἡτύχ.

Τέρφος, τὸ, Νίκανδρ. Ἀλ. 268. κ. Στέρφος, κ. Ἐρφος, τὸ
τραχύ δέρμα, πετσί, φλούδα σκληρά.

Τέρχνος, εος, τὸ, Μεταθ. τέρχνος, κλών, κλάδος, βλαπτός.

Τερψίβροτος, κ.

Τερψίμβροτος, ὁ, ἡ, εὐφραίνων τοὺς ἀνθρώπους : ἡώς, Ὀρφ.

Τερψίνοος, ὁ, εὐφραίνων τὴν καρδίαν, Ἀνάλ.

Τέρψις, ἡ (τέρπω), χορτασμός· χορστμός· ἐπεὶ πόθου ἐς τέρ-
ψιν ἦλθε, ἐπειδὴ ἐχόρτασες τὴν ἐπιθυμίαν σου, Εὐρ. Φοίν. 202.
2) εὐφροσύνη, χαρά, κλίσις εἰς τί, Σοφοκ. Οἰδ. Κ.

Τερψιχόρη, ἡ, ὄνομα μιᾶς τῶν 9 Μουσῶν, Ἡσιόδ. Θεογ.
79. Μεταγενετ. ἡ θεὰ τῆς ὀρχήσεως· ἐκ τοῦ

Τερψιχορος, ὁ, ἡ, χαίρων αὐτός, ἢ τέρπων ἄλλους με τὸν χορόν.

Τέρω, θεματικόν τοῦ τείρω, στρέφω, τρίβω, τρυπᾶ· Γίνεται.
1) ἐκ τοῦ τέρω, τέρω, τέτορα, τόρω, τορέω, στρύφω, τρυπᾶ·
καὶ τεράω, συγχοπ. τράω, τραίνω, τιτράω, τιτραίνω, τετραίνω,
διατρύπᾶ· τραύω, κ. θραύω· τρώω, τιτρώσκω, πληγῆναι. Ἐκ τοῦ τε-
ρύω, τερύσκω, ομαι, συγχοπ. τρύω, τρύζω· Τρύπω, θρύπτω, τρύχω,
τρύσκω, ἐκτρίβω· ἔπου ἀνήκουσι καὶ τρύγω, τρυγᾶω, τρίγω,
τράγω, κ. δέρω, δαίρω, κ. τερῖω, τρίω, τρίβω. 2) ἐκ τοῦ
τέρω κ. θέρω εἶναι τέρτω, τερταίνω, θέρτω· στέργω (στέργα-
κον), σπογγίζω, ξηραίνω, στεγνόνω· ὅθεν τάρρός, κ. ταρτός·
τὰ ὀπ. Ζ. θέρρος κ. θέρτος, ἢ ξηρατρία, θελμότης· θάρρος,
καὶ θάρτος, ἢ θερμότης τῆς καρδίας· τρέφω, τράφω, ἀντὶ τέρφω,
τάρφω· ὅθεν τέρφος κ. τάρφος, τὰ ὀπ. Ζ. 3) ἐκ τοῦ τέρω εἶναι
τρέω, τρεῖω, τρέμω, τρεμαίνω, τετρεμαίνω· κ. τρέπω, τράπω.
κ. δρέμω, τρέχω, τράχω, καὶ τὰ ἐκ τούτων. 4) ἡ σημασία τοῦ
κινεῖν καὶ ἀνακυκλᾶν φαίνεται εἰς τὸ ταράσσω κτ. 5) ὡς ἡχου
δηλωτικόν φαίνεται εἰς τὸ τρέω, θρέσμαι, θρός, θρήνος, θόρυ-
βος κτλ.

Τεσμέριος, ὁ, Ὀν. κύριον, Νόνν. 13, 398.

Τεσσαράβιοις, ὁ, ἡ, ἀπὸ τέσσαρα δέρματα βοῶς κατασκευ-
ατμένους· τέσσαρας βοὺς ἀξίζων, Ἰλ. φ, 705.

Τεσσαρκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, δεκατέσσαρα.

Τεσσαρακαίδεκαδῶρος, πλατύς, ἢ μακρὺς 14 δῶρα, πα-
λαιττάς.

Τεσσαρκαίδεκαταῖος, αἶα, αἶον, κατὰ τὴν 14τὴν
ἡμέραν.

Τεσσαρκαίδεκαέτης, ὁ -έτις, ἡ, 14 ἐτῶν.

Τεσσαρκαονδήμερος, ὁ, ἡ, 40 ἡμερῶν· ἐκ τοῦ

Τεσσαράκοντα, Τετταράκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, Κ. σαράντα.

Τεσσαράκονταδύο, 42.

Τεσσαρκαονταέτης, ου, ἡ Τεττακονταετής, εος, ὁ, ἡ, 40
ἐτῶν.

Τεσσαρκαονταετία, ἡ, 40ετη.

Τεσσαρκαονταῖος, αἶα, αἶον, 40 ἐτῶν, ἢ τὴν 40στὴν
ἡμέραν.

Τεσσαρκαονταῖκις, Ἐπίρ. τετταράκοντα φοραῖς.

Τεσσαρκαονταοκτώ, οἱ, αἱ, τὰ, 48.

Τεσσαρκαοντάπηχες, εος, ὁ, ἡ, 40 πήχεις μακροί.

Τεσσαρκαονταῖς, εδος, ἡ, χρόνος 40 ἡμερῶν.

Τεσσαρκαοντατρεῖς, οἱ, αἱ, -τατρία, τὰ, 43.

Τεσσαρκαοντήρης, εος, ὁ, ἡ, Ἀθήν. σ. 203. Ζ. τρι-
ήρης.

Τεσσαρακόσιοι, αι, α, ἀντὶ τετρακόσιοι, Πρόδρ. Ἑλλεν.
Βιβλιοθ. σ. 323. Κορ.

Τεσσαρκαοντόργυις, ὁ, ἡ, 40 ὀργυῖας μακροί.

Τεσσαρκαοντούτης, ου, ὁ, ταυτ. Τετταρακονταετής.

Τεσσαρακοσταῖος, αἶα, αἶον, κατὰ τὴν 40τὴν ἡμέραν· ἐκ τοῦ
Τεσσαρακοστός, ἡ, ὄν (τετταράκοντα), ὁ μετὰ τοὺς 39.

2) τεσσαρακοσταί, νόμισμα τῆς Χίου.

Τέσσαρες, οἱ, αἱ, κ. } Τέτταρες, Τέτταρα, Ἰων. Τέσσερες,
Τέσσαρα, τὰ, κ. } Τέσσερα. Ταρυν. τέτορες, τέτο-
ρα, Αἰολ. Πέσσυρες, Πέσσυρα, κ. Πέσυρες, Πέσυρα·

Ζ. κ. πέσσυρα. [Ἐκ τοῦ Πέσσυρα θέλουν ὅτι ἔγεινε Πεσσός,
ἢ Πεττός, ὁ τετράγωνος λίθος τοῦ παιγνιδίου, κ. τὸ Λατ. tes-
sera, tessela, tesserulla. Καὶ κατὰ μὲν τὸ σχῆμα (μετ' ὅλον ὅτι
τὸ παιγνίδιον τῶν πεσσῶν, ἢ τῆς πεττείας εἶναι διάφορον ἀπὸ
τῶν κύβων, τῆς κυβείας· ἐν ἡ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρί-
πτουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινεῖται,
ἢ γουν ἡτο εἶδος damas, ἢ Τοκκατεγλῆ) πεσσός καὶ κύβος,
ἦσαν ταῦτά· καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἡτύχ. ἐν γένει ἐξηγεῖ Πεσσοίς,
πεσσοῖτι διὰ τοῦ κύβου. Πεσσεύουσι διὰ τοῦ κυβεύουσι· Πεττεία,
διὰ τοῦ Ἡ διὰ κύβων παιδιὰ· ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐντεῦθεν, ὅτι
ἐκ τοῦ τετραγώνου σχήματος τῶν ἀνωμαλίσθησαν Πεσσοί ἐκ τοῦ
Πέσσυρες· ἀπὸ σχηματισμὸν τοιοῦτον ἐλλείπει καὶ ἡ ἀναλογία,
καὶ παραδείγματα· Πιθανώτατα, ὡς ἐκ τῆς ὕλης τῆς λέξεως,
πεσσός (τὸ ὀπ. Ζ.) εἶναι συγγενὲς τοῦ ψιά· διότι πρὶν κάμωσι
τετραγώνους λίθους, τοὺς ἐμεταχειρίσθησαν ἐξ ἀπαντος ὡς ἦσαν
ἐκ φύσεως].

Τεσσαρεσκαίδεκα, οί, αἱ, δεκατέσσαρες.

Τεσσαρεσκαίδεκαταῖος, αἶα, αἶον, τὴν 14ην ἡμέραν.

Τεσσαρεσκαίδεκαέτης, ὁ, 14 ἐτῶν.

Τεσσαρεσκαίδεκατίται, οἱ, οἱ ἐορτάζοντες κατὰ τὴν 14ην ἡμέραν τῆς σελήνης, δηλ. συμπασχάζοντες μετὰ τῶν Ἰουδαίων, Ἑκκ. Συγγ.

Τεσσαρεσκαίδεκάτος, η, τον, ὁ μετὰ τοὺς 13.

Τέσσερες, οἱ, αἱ, Ἴων. ἀντὶ τέσσαρες.

Τεσσερήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, Ἴων. ἀντὶ τεσσαρ.

Τεταγμένως, Ἐπίρ. (τάσσω), τακτικῶς, κανονικῶς, εἰς ἀρμόδιον καιρὸν.

Τεταγών· Ζ. τάγω.

Τέταχα, Παρακ. τοῦ τάω, εἰς τὸ τεῖνω.

Τέταλμαι, Παθ. Παρακ. εἰς τὸ τέλλω.

Τέταμαι, Παθ. Παρακ. εἰς τὸ τεῖνω.

Τεταμεινμένως, Ἐπίρ. (ταμειύομαι), ψευδῶς, οἰκονομικῶς, Διονύσ. Ἀλ.

Τετανιχός, ἡ, ὄν, πᾶσων τέτανον.

Τετανοειδής, ἑος, ὁ, ἡ, ὡσάν τέτανος.

Τετανόφριξ, ὁ, ἡ, μακρομέλλης.

Τετανός, ἡ, ὄν (τάνω, τανύω, τεῖνω), τεντωμένος, μακρὺς, πλατὺς, Νίκανδρ. Ἀλ. 343. Ἀνάλ. 2, σ. 306. 2) οὐσιασ. τέτανος, ὁ, τέντωσις, σπασμός, καὶ διαστροφή τοῦ σώματος, ἡ μέρους τινός μετ' ἀκινήσιας· Πρβ. ἐμπροσθέντος, κ. ὀπισθέντος.

Τετανόω, ὦ, τεντόνω, ἰσάζω, Διοσκ. Πρβ. τανύω.

Τετανώθρον, τὸ, ἱατρικόν, μέσσην, δι' οὗ ὁμαλίζονται τὰ ῥυτιδωμένα μέρη τοῦ σώματος.

Τετανώμα, τὸ, ταυτ. πρ.

Τεταραγμένως, Ἐπίρ. (ταράττω), μετὰ ταραχὴν, σύγχυσιν.

Τετάρπετο, Τεταρπόμενος, Τεταρπόμεθα· Ζ. τέρπω.

Τεταρταῖζω (τεταρταῖος), ἔχω τεταρταῖον πυρετόν, Πλούτ. 10, σ. 789.

Τεταρταῖος, αἶα, αἶον, κατὰ τῆς 4τῆς ἡμέραν.

Τεταρτημοριαῖος, αἶα, αἶον, ἄξιος τιμῆς ἐνός τεταρτημορίου ὀβολοῦ.

Τεταρτημόριον, τὸ, τὸ τέταρτον μέρος. 2) νόμισμά τι, τὸ τέταρτον μέρος ἐνός ὀβολοῦ, ἡ δύω χαλκοί, Ἀριστοτ. Πολ. Ζ. α, 2, κ. σελ. 309, Κορ.

Τεταρτίζω, ὅθεν τεταρτίζων, ὁ λαμβάνων τὸ τέταρτον μέρος, Γλωσσ.

Τεταρτολογέω, ὦ, δηλ. τέταρτον λέγω, ἐκλέγω, κ. χειροτονῶ τὸν τέταρτον, Φιλοξ. Γλωσσ.

Τέταρτος, η, ὄν, ὁ μετὰ τοὺς 3, ἐκ τοῦ τέτορες· Ζ. τέσσαρες, 2) μέτρον τι· τετάρτη λακωνικὴ οἶνου, Ἡρόδ. 6, 57.

Τέτατο, Ποιητ. ἀντὶ ἐτέτατο, Ἐπερτυν. Παθ.

Τετάσθην, Ἰλ. δ, 536. ἀντὶ ἐτετάσθην, Δυϊκ. Ἐπερτυν. Παθ. τοῦ τεῖνω.

Τεταχάται, Παρακ. Παθ. Ἴων. ἀντὶ τεταγμένοι εἰσὶ.

Τέτελα, ἀντὶ τετέλαδι, ταυτ. τέτλα, τέτλαδι.

Τετευγμένος, Τετεύχεται, Τετεύχστον· Ζ. τεύχω.

Τετεχνημένως, Ἐπίρ. (τεχνάω), μετὰ τεχνικὸν τρόπον.

Τετηρημένως, Ἐπίρ. (τηρέω), ἀκριβῶς, προσεκτικῶς, Σχολ. Ἀπολλων. 1, 296.

Τετιηότι, ἀντὶ τετιηότι, Μετοχ. Παρακ. τοῦ τίω.

Τέτλα, Τέτλαδι, Τετλάμεν· Ζ. τὸ ἐφ.

Τέτλημι, κ. Τλήμι, ἀπαρέμ. τετλάναι, ποιητ. τετλάμεν, τετλάμεναι, κ. τλήναι, τλήμεν, Παρακ. ἐτέτλην, Ἀίρ. ἐτλην· Μετοχ. τλάς, Εὐκτ. τετλαῖν, κ. τλαῖν· κ. Προστ. τέτλα, τέτλαδι, τλάδι, τλήδι, τετλάτω, τλήτω, τλήτε· Μέλ. τλήσομαι, Παρακ. τέτληκα, Μετ. τετληκώς, ἀρχ. κ. ποιητ. τετληώς· Ἐκ τοῦ τλάω, συγχοπ. ἐκ τοῦ ταλάω, ἀρχ. Παρακ. τέτλαα, Ἐπερτυν. πληθ. ἐτέτλαμεν, Ὀρφ. Ἀργ. 850· Ζ. Ταλάω. Τετμηότι, ἀντὶ τετμηότι, ἐκ τοῦ τέμνω, Μετοχ. Παρακ. με παθ. σημ. κεκομμένω, Ἀπολλων. 4, 156.

Τέτμω, ἀχρηστ. ἐνεπτ. τοῦ ἐτετμον, τέτμον (ἐκ τοῦ τέτομα, τέτμω), κυρίως, ἀποκόπτω τινα· διὰ τυντοματέρου δρόμου,

φθάνω, συναντῶ, εὐρίσκω, μετὰ Αἰτιατ. Ὀμ. Μέστ. μετὰ Γενικ. Καθόλ. λαμβάνω μετοχὴν ἀπὸ πράγματος τινός, Ἡσιόδ. 2) ἐτέμμετο δὲ, ἀντὶ ἐτέμμετο, Ὀρφ. Ἀργον. 862. Ζ. τέμνω εἰς τὸ τέλος.

Τετολμηκότως, Ἐπίρ. (τολμάω), μετὰ τόλμην, αἰετῶς.

Τέτορα, Παρακ. τοῦ τέρω, τείρω.

Τέτορες, οἱ, αἱ, Τέτορα, τὰ, τέσσαρες, τέσσαρα, τὸ ὅπ. Ζ.

Τέτρα, εἰς τὰ σύνθ. ταυτ. τέτορα, τέσσαρα. π. χ.

Τετραβάμων, ὄνος, ὁ, ἡ (βάω), τετράπους· ἄρμα, ἀντὶ τέτριππον.

Τετραβάρης, ὁ, ἡ, τέσσαραις φοραῖς βαρὺς.

Τετραβιβλος, ὁ, ἡ, συγκείμενος ἐκ τεσσάρων βίβλων.

Τετραβόειος, ὁ, ἡ, κ. } ταυτ. τεσσαράβειος.

Τετραβείος, }

Τετραβραχὺς, ὁ, πούς ἐκ τεσσάρων βραχέων, ἄλλως, προκελευσματικός.

Τετραγῆρυς, ὁ (γῆρυς), τετράφωνος, τετράχορδος, Στράβ. 13.

Τετραγλωσσος, ὁ, ἡ, ἔχων, γινώσκων τέσσαρας γλώσσας, διαλέκτους.

Τετραγλώχιν, ἡ, ὄν, ἡ, ἔχων τέσσαρας ὀξύτητας, ἡ γωνίας, Ἀνάλ. 1, σ. 229.

Τετραγνώθος, ὁ, ἡ, ἔχων τέσσαρας γνώθους· τὸ τετρ. φερμακρόν τι φαλάγγιον, Ἀετ.

Τετραγράμματος, ὁ, ἡ, μετὰ τέσσαρα γράμματα, ὡς τὸ ὄνομα Ἀδάμ, ὅπου φθίνονται καὶ τὰ τέσσαρα ἀρκτικά γράμματα τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ κόσμου, δηλ. Ἀνατολή, Δύσις, Ἄρκτος, Μεσημβρία, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 318.

Τετραγράμμος, ὁ, ἡ (γραμμή), μετὰ τέσσαρας γραμμάς.

Τετραγύος, ὁ, ἡ, ὅτι εἶναι ἴσον μετὰ 4 γύας. Τετραγύον, τὸ, μέτρον γῆς, τὴν ὁποίαν ἐμπορεῖ τις νὰ γεωργήσῃ μίαν ἡμέραν, Ὀμ. Ὀρφ. Ἀππιαν.

Τετραγωνέω, ὦ· ὁ Ἄρης τετραγωνεῖ τὸν Δία, ἴσταται κατὰ τετραγωνισμόν πρὸς τὸν Δία, Ἀστρολογ. Λουκιαν.

Τετραγωνίξ, ἡ, φυτὸν δύναμιν κινητικὴν τῆς κοιλίας ἔχον, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 6.

Τετραγωνίαῖος, αἶα, αἶον, ταυτ. τετράγωνος, Γεωπον. 2, 2.

Τετραγωνίζω, μ. ἴσω, κάμνω τετράγωνον. Οὐδ. εἶμαι τετράγωνος, Πλάτ. Θεαίτ. σ. 148.

Τετραγωνισμός, ὁ, τὸ οὐσιασ. τὸ κάμνειν τετράγωνον· τοῦ μνησίκου· κ. Ἀρχιμήδης μόνος τὸ συνεγγὺς ἀνεύρε τοῦ κύκλου τετραγωνισμοῦ, Ἀρμῶν. εἰς Ἀριστοτ. Κατηγορ.

Τετραγώνιον, τὸ, ταυτ. τετράγωνος, ἀριθ. 5.

Τετραγωνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, μετὰ πλατὺ καὶ μέγα, τετράγωνον πρόσωπον, Ἡρόδ. 4, 109.

Τετραγώνος, ὁ, ἡ (γωνία), ἔχων τέσσαρας γωνίας, ὡς αἱ στήλαι Ἑρμαῖ. 2) ἀγαλμὰ παραλληλεπίπεδον σχῆμα ἔχον, ὡς πολλὰ τῆς Ἀθηνᾶς. 3) Μεταφ. ἄνθρωπος στερεὸς τὴν γνώμην, κ. ἀκλόνητος, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 5, 11. Ἠθικ. Νικομ. 10. Πλάτ. Πρωταγ. 3. 4) ὁ τετράγωνος ἀριθμός. Ζ. κύβος, 5) ἰμάτιον κ. σχῆμα τετράγωνον, ὁ ἐλληνικὸς μανδύας πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, ὅς τις ἐσχηνάτιζεν ἡμικύκλιον, τὸ ὅπ. Ζ. 6) εἰς τὴν ἀστρολογίαν, τὸ τέταρτον μέρος τοῦ δρόμου πλανήτου τινός ὡς πρὸς ἄλλον παραβαλλομένον.

Τετραδακτυλίαῖος, αἶα, αἶον, τέσσαρας δακτύλους μακρὺς, ἡ πλατὺς.

Τετραδάκτυλος, ὁ, ἡ, ἔχων 4 δακτύλους.

Τετραδαρχία, ἡ, βραχύτερον τετραρχία, ἀξίωμα, ἡ ἐπικράτεια τετράρχου, Ἀππιαν.

Τετραρχοῦμαι, ζῶ εἰς τετραρχίαν, ὅπου ἄρχουσι τέσσαρες ὁμοῦ ἡγεμόνες. Ζ. δωδεκάθεος.

Τετραδέειον, } ἀριθμός 4, τί συνιστάμενον ἐκ 4 τὴν στή-

Τετραδέιον, τὸ, } μερὸν, χάρτης διπλασμένος εἰς τέσσαρα μέρη.

Τετραδισταί, οἱ, νέοι τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ μηνός συνερχόμενοι κ. συμποσιάζοντες, Ἀθην. σ. 287. 2) ἥρωες κοπιᾶζοντες ὡς ὁ Ἡρακλῆς, ὅς τις ἐγεννήθη τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ μηνός, διὰ νὰ κακοπαθῇ (κατ' ἀστρολογικὴν ἐρμηνείαν), Ἀνέκ. Βακχέρ. 309.

Τετραδραχμαῖος, αἶα, αἶον, ταυτότ. τετράδραχμος, Ἀλεξ. Τραλλ. 8, σ. 452.

Τετραδραχμον, τὸ, νόμισμα τεσσάρων δραχμῶν ἄξιον. Οὐδ. τοῦ

Τετραδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή), ἀξίον τέσσαρας δραχμῶν.

Τετραδύμοι, ὁ, ἡ, ἀντί τετραδίδυμοι, τετραπλάσιοι, Ὀπ-
πιαν. Κυνήγ. 2, 181.

Τετραδών, ὁ. Ζ. τετράων.

Τετραδέρας, ὁ, ἡ (δῶρον), τέσσαρες παλάμας πλατὺς ἡ μα-
κρὺς.

Τετραέλικοι, ὁ, ἡ, κ. } (ἐλίξ, ἐλίσσω), τετράκις περι-

Τετραέλιξ, ικος, ὁ, ἡ, } τυλιγμένος : ὄφις, Ἀνάλ. 2) φυ-
τόντι, κ. τετράλιξ κατὰ συγκοπ. Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 4, 4.

Τετραένης, κ.

Τετραένος, ὁ, ἡ } (ένος), τετραετής, Καλλίμ. κ. Θεόφρ.

Τετραετηρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν

Τετραετηρία, ἡ, ταυτ. τετραετία.

Τετραετηρίς, ἡ, ἔδος, ἡ, ἐορτή, κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος τε-
λουμένη. 2) διάστημα 4 ἐτῶν.

Τετραέτηρος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ

Τετραετής, ἡ. Τετραετής, 4 ἐτῶν.

Τετραετία, ἡ, χρονικὸν διάστημα 4 ἐτῶν, ὡς τετραετηρία, κ.
-ρίς, Πλούτ.

Τετραέζυγοι, ὁ, ἡ, κ. } με τέσσαρες ζυγούς, τετραπλάσιοι.

Τετραέζυξ, υγός, ὁ, ἡ, } 2) ἄρμα - γον, καὶ χωρὶς τοῦ ἄρ-
μα, ἅμαξα με τέσσαρες ἵππους ἐξευγμένη.

Τετραέζω, κακαρίζω, ἡ κακαριῶμαι, ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, ὀλίγον
πρὶν, ἡ ἀφ' οὗ γεννήσῃσι τὰ ὠά, Ἀθήν. σ. 398.

Τετραήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα), τέσσαρες ἡμέρας διαρκῶν.

Τετραδέλυμοι, ὁ, ἡ (ἑτέλυμνον), τετράπτυχοι, τετραπλοῦς,
Ὀμ.

Τετραθύρος, ὁ, ἡ (θύρα), με τέσσαρες θύρας.

Τετραίνω, ἰων. μέλ. τετρανέω, ἀντί τετρανῶ, ταυτ. τιτράω,
τίτρημι, τιτράινω, τρυπῶ, Ἰλ. φ. 396. Ὀδυσ. ε. 247.

Τετραίππον, τό, ἀντί τέτριππον, Γλωσσ. Στεφ.

Τετρακαίδεκαέτης, ου, ὁ, κ. Τετρακαίδεκαετής, ἑός, ὁ,
ἡ, 14 ἐτῶν.

Τετρακέρωι, ὁ, ἡ, με τέσσαρα κέρατα : ἐλάφος, Ἀνάλ.
3, σ. 333.

Τετρακέφαλος, ὁ, ἡ, με τέσσαρες κεφαλὰς.

Τετρακίνη, ἡ, ταυτ. τετρακίνη, Ἰππώναξ.

Τετρακέι, Ἐπίρ. τέσσαραις φοραῖς.

Τετρακισμύριοι, ιαι, ια, τεσσαράκοντα χιλιάδες, δηλ.
40000.

Τετρακισχιλίοι, ιαι, ια, 4000.

Τετρακίων, ονος, ὁ, ἡ, με 4 κίονας.

Τετρακλίμος, ὁ, ἡ (κλίμα), : γῆ, κατὰ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ
κόσμου, δηλ. ἀνατολόν, δύσιν, ἄρκτον, μεσημβρίαν, Νικήτ.
Χρον. 20, 1.

Τετρακλίνος, ὁ, ἡ (κλίνη), με τέσσαρες κλίνας, ἡ θρονία
τῆς τραπέζης.

Τετρακνάμοι, ὁ, ἡ, κ. } (κνήμη), με τέσσαρες κνήμας, ἁ-

Τετρακνάμων, ὁ, ἡ, } κτῖνας τοῦ τροχοῦ, Πίνδ. Πύθ. 4,
382.

Τετρακόρυμβος, ὁ, ἡ, : κιστός, με τέσσαρες σταφυλὰς. Ζ.
κόρυμβος.

Τετρακόσιοι, ιαι, ια, 400.

Τετρακοσιοστός, ἡ, ὄν, ὁ 400στός.

Τετρακοστός, ἡ, ὄν, ταυτ. τετρακοστός.

Τετρακοτυλιαῖος, περιέχων τέσσαρες κοτύλας.

Τετρακότυλος, ὁ, ἡ, τεσσάρων κοτυλῶν.

Τετρακτύς, υγός, ἡ, ταυτ. τετράς, ὁ ἀριθμός 4.

Τετρακύκλος, ὁ, ἡ, με 4 κύκλους, ἡ τροχούς, : ἅμαξα,
Ὀμ. Ὀδυσ. ι. 242.

Τετρακύλος, ὁ, ἡ (κύλων), με τέσσαρες πόδας ἡ κύλα.

Τετρακωμία, ἡ, αἱ 4 κῶμαι, Στράβ. 9, σ. 662. ὅπου τώ-
ρα κεῖται Τετρακώμη.

Τετρακώμοι, ὁ, : ὠδή, εἰς Ἡρακλῆν μετὰ χοροῦ, Ἀθήν. σ.
618.

Τετραλίονον, τό, τετραπλῆ σείρα.

Τετραλίξ, ἡ, ἀντί τετραέλιξ.

Τετραλογία, ἡ, τὰ τέσσαρα δράματα, τρεῖς τραγωδίαί,
καὶ ἓν σατυρικόν, μετὰ τὰ ὅποια ἡμιλλάτο πᾶς τραγικός ποιητής
εἰς τὰς 4 Βακχικάς ἐορτάς, δηλ. τὰ παρίστανεν ἀμιλλώμενος μετὰ
ἄλλους ποιητάς, Διογ. Λαέρ. 3. 55. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ.

1155. Τριλογία δὲ, αἱ τρεῖς τραγωδίαί χωρὶς τοῦ σατυρικοῦ,
Σχολ. Αὐτ.

Τετραμερής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ρῶς, ἐκ τεσσάρων μερῶν συγ-
κείμενος.

Τετραμέτρος, ὁ, ἡ. Ζ. τρίμετρος.

Τετραμηναιός, Νομ. ἔσφ. ἀνάγ. ἀντί τοῦ

Τετραμηνιαῖος, αἶα, αἶον, 4 μῆνας διαρκῶν, 4 μηνῶν ἡλι-
κίαν ἔχων, Διόδ. Σικ. 11, 80.

Τετραμήνηος, ὁ, ἡ, 4 μηνῶν, Θουκυδ. 5, 63.

Τετραμμάτ, Παθητ. Παρακ. τοῦ τρέπω.

Τετραμναῖος, αἶα, αἶον, Διόδ. Σικ. 3, 25, καὶ

Τετράμνοος, ὁ, ἡ (μνά), 4 μνάς βαρὺς, ἡ ἀξίζων.

Τετραμοιρία, ἡ, τετραπλῆ μερίς, Ξενοφ. Ἑλλην. 2) τετρα-
πλότης. ἐκ τοῦ

Τετραμοίρος, ὁ, ἡ, κ. } εἰς τέσσαρα διηρημένος, ἐν τέταρτον

Τετραμορος, ὁ, ἡ, } μέρος, : νυκτὸς φρουρά, ἐν τέταρτον
τῆς νυκτός, Εὐρ. Ῥήτ. 5.

Τετραμόρφος, ὁ, ἡ (μορφή), τετραπλῆν ἔχων μορφήν, Εὐρ.

Τετρανταῖος, αἶα, αἶον (τετράς), ἀξίζων, ἡ ἀποτελῶν ἐν
τέταρτον. Πρβ. τεταρτημοριαῖος.

Τετρανυκτία, ἡ, χρόνος τεσσάρων νυκτῶν, Γλωσσ. Στεφ.

Τετραξ, εγός, κ. εγός, ἡ (Ζ. τετράξω), εἶδος ὀρνέου, Ἀρι-
στοφ. Ὀρν. 884.

Τετράξοος, ὁ, ἡ (ξέω), εἰς τέσσαρα σχισμένος : ξύλον.

Τετραξός, ἡ, ὄν ταυτ. τετραπλοῦς, Ἀριστοτ. Μεταφ. Μ. σ.
215. Sylb. ὡς διξός, ἀντί διστός.

Τετραοδία, ἡ, } Πανστ. Ἀρχ. 9. σταυροδρόμιον τεσσάρων
Τετραοδον, τό, κ. } δρόμων, Γλωσσ. Στεφ.

Τετραοδος, ἡ, }

Τετραοίδιος, ὁ, : νόμος, μελωδία ἐκ τεσσάρων φωνῶν, Πλούτ.
10, σ. 653.

Τετραόργυιος, ὁ, ἡ (όργυια), τεσσάρων όργυιῶν.

Τετραορία, ἡ, τέτριπος. ἐκ τοῦ

Τετραόρος, ὁ, ἡ, συγκοπ. τέτρωρος, κ. τετράορον, τῆ, κ. τέ-
τρωρον, νοητ. ὄχημα. 2) Τροπ. τετράορον φάσμα ταύρου, Σοφοκ.
Τραχ. 509, τετρασκέλες, κατὰ τὸν Σχολ.

Τετραπέλαι, Ἐπίρ. πρό πολλοῦ χρόνου, Καλλίμ. Πρβ. δεκά-
παλαι.

Τετραπαλαιστιαῖος, αἶα, αἶον, κ. } 4 παλαιστῶν.

Τετραπάλαιστος, ὁ, ἡ,

Τετραπέδος, ὁ, ἡ (πέδον), κυρίως, τετράπλευρος, τετράγω-
νος, : λίθος, Ἀνάλ. 2, σ. 356. 2) τετράπεδον μέγεθος, δηλ. 4
ποδῶν, Πλούτ. Αἰμίλ. 15.

Τετραπέζος, ὁ, ἡ (πέζα), τετράπους, Ὀρφ.

Τετραπηχυαῖος, αἶα, αἶον, Ἀπολλοδ. 2, 4, 10, καὶ

Τετραπηχυς, εος, ὁ, ἡ, 4 πήχεις μακρὺς.

Τετραπλασιάζω, κάμνω, λαμβάνω τέσσαραις φοραῖς ἐκ τοῦ

Τετραπλασίος, ια, ιον, κ. }

Τετραπλασίον, ονος, ὁ, ἡ, } 4 φορές περισσότερος.

Τετραπλεθρία, ἡ, χώρα 4 πλέθρων.

Τετράπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον), 4 πλέθρων μακρὺς, ἡ μέγας.

Τετράπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά), ἔχων τέσσαρες πλευράς.

Τετραπλῆ, Ἐπίρ. κατὰ τέσσαρες τρόπους.

Τετραπλόος, όη, όον, συναίρ. - πλοῦς, ἡ, οὔν, Ἐπίρ.
- πλῶς.

Τετραπνή, ἡ, Ποιητ. θηλ. τοῦ

Τετραπνοος, ους, ὁ, ἡ (πνοή), ἔχων τέσσαρες τρύπας εἰς τὴν
μύτην, Λυκόφρ. 1313.

Τετραποδηδόν, Ἐπίρ. κ. } με τέσσαρες πόδας, ὡτάν τε-
Τετραποδητί, } τράπου.

Τετραπόδης, ὁ, 4 πόδας μακρὺς, ἡ βαθύς, Ἐτυμ. Μ. Ἀρ-
ριαν. Ἀνάβ. 6. 29.

Τετραποδίζω, περιπατῶ ὡς τετράπου, ἡ ὡς τὰ μικρά παιδία
βουσιλῶ κ. ἡ βουσλῶ.

Τετραποδισμός, ὁ, ὁ τοιοῦτος περίπατος.

Τετραποδιστής, ὁ, ὁ τοῦτο ποιῶν.

Τετραποδιστί, Ἐπίρ. ταυτ. - ποδητί.

Τετραπόδος, ὁ, ἡ, ταυτ. τετράπους, Πολύβ. 1, 29.

Τετραπόλις, εως, ἡ, ἐκ τεσσάρων πόλεων.

Τετραπόλος, ὁ, ἡ (πολέω), τετράκις ἐστρεμμένος, ἡ γεωρ-

γημένους.

Τετράπορος, ὁ, ἡ, μετέσσαρες ὁρόμους, ἢ ἐξόδους.

Τετράπος, ὁ, ἡ, Ἀρατ. 214. ἀντί - ἄπους - ἀποδοί, ὁ, ἡ, Οὐδ. τετράπου, τό, ἔχον τέσσαρες πόδας.

Τετράπους, ἀντίθ. τοῦ τρίπου. Ζ. κ. πρ.

Τετραπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον), ἔχων τέσσαρα πρόσωπα.

Τετράπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν), μετέσσαρες πτερὰ, ἢ πτέρυγας.

Τετραπτερυλλίς, ἴδος. ἡ (πτερόν), μετέσσαρες πτέρυγας, ἀκριβ. μετέσσαρες πτέρυγας, Βοιωτ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 871.

Τετράπτιλος, ὁ, ἡ (πτίλον), ἔχων τέσσαρα πτερὰ, Ἀριστοφ. Ἀχ.

Τετράπτυχος, ὁ, ἡ, ἔχων 4 πτυχάς, διπλώμενα, φύλλα.

Τετράπυλος, ὁ, ἡ, μετέσσαρες πύλεις, Γλωσσ. Στεφ.

Τετραπυργία, ἡ, τόπος μετέσσαρες πύργους.

Τετραπυλίσ, ἡ (πύλος), τετραπύλεια.

Τετραράβδος, ὁ, ἡ, μετέσσαρες ῥάβδους, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 2, 73.

Τετράρρυθμος, ὁ, ἡ, συγκεείμενος ἐκ 4 ῥυθμῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 665.

Τετραρχέω, εἶμαι τετράρχης.

Τετράρχης, οὐ, ὁ, ἄρχων 4 λόγων. 2) εἰς ἐκ τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου διοικεῖται ἐπικράτειά τις, καθὼς ἦσαν εἰς τὴν Γαλατίαν τῆς Ἀσίας.

Τετραρχία, ἡ, ἐξουσία τετράρχου. Εὐρ. Ἀλκ. 1164. : ἱππική, δηλ. τεσσάρων ἱππικῶν ταγμάτων.

Τετραρχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τετράρχην.

Τετράς, ἄδος. ἡ, ὁ ἀριθμός 4. 2) ἡ τετάρτη ἡμέρα τῆς ἐβδομ.

Τετράς, αἶτος, ὁ, νόμισμα ἀξίζον 4 χαλκοῦς. 2) Καθ. τὸ τέταρτον μέρος.

Τετράσημος, ὁ, ἡ, μετέσσαρες σημεῖα, ἢ χρόνους· ἄλλως, τετράχρονος.

Τετράσκαλμος, ὁ, ἡ, ἔχων 4 σκαλμούς, δηλ. 4 κωπία.

Τετρασκελής, ἑός, ὁ, ἡ (σκελός), τετράπους, Εὐρ.

Τετράσσερον, τό, νόμισμα 4 ἀσσαρίων, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. 4, 5.

Τετρασταδίοις, ὁ, ἡ, 4 στάδια μακρὺς.

Τετραστατήρος, ὁ, ἡ, ἀξίζων 4 στατήρας, ἢ 16 δραχμάς, Ἀριστοφ.

Τετράστεγος, ὁ, ἡ (στίγη), μετέσσαρες πατώματα.

Τετράστιχος, ὁ, ἡ, ἡ - στοιχος, ὁ, ἡ, μετέσσαρες σειρας, ἀράδας, ἢ στίχους.

Τετραστοιχία, ἡ, τετραπλὴ σειρά ἢ γραμμὴ. 2) ὄχημα μετέσσαρες ἵππους, Διόδ. Σικελ. 18, 27.

Τετράστοον, τό (στοά), προδωμάτιον, ἀντικάμαρα, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Τετράστοος, ὁ, ἡ, ἔχων τέσσαρες στοάς, Ζώσιμ. Ἰστ. 2, 31, 2.

Τετράστυλος, ὁ, ἡ, μετέσσαρες στύλους.

Τετρασυλλαβία, ἡ, τό ἔχειν 4 συλλαβάς.

Τετρασύλλαβος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - λάβως, ἔχων τέσσαρες συλλαβάς.

Τετράσχιστος, ὁ, ἡ, σχισμένος, διηρημένος εἰς 4 μέρη, Γλωσσ. Στεφ.

Τετράσχοινος, ὁ, ἡ, μακρὺς 4 σχοίνους.

Τετρασώματος, ὁ, ἡ, ἔχων τέσσαρα σώματα, Συγκέλλ. Χρονογρ. σ. 28.

Τετράτονος, ὁ, ἡ, μετέσσαρες τόνους, Μουσ.

Τέτρατος, ἡ, τον, Μεταθ. ἐκ τοῦ τέτατος.

Τετράτρυφος, ὁ, ἡ (τρυπτή), ἄρτος, ὅς τις δύναται νὰ τσακισθῇ εἰς 4 ἴσα μέρη, Ἡσίοδ.

Τέτρυφα, τέτρυφε, τέτρυφός, ἀντί τέτροφα κτ. Ζ. τράφω. Εἰς τοὺς ποιητ. τέτροφε, ταυτ. ἐστί. Ζ. τέτροφα, ἀριθ. 2.

Τετραφαλαγγαρχία, ἡ, διοίκησις τῆς

Τετραφαλαγγείας, ἡ, φάλαγγς (στρατιωτικὸν τάγμα) εἰς 4 μέρη διηρημένη, Σουίδ.

Τετραφάληρος, ἡ } : κόρυς, κ. κυνέη, περιεφελαία ἔχουσα

Τετραφάλος, ὁ, ἡ, } εἰς τὸ μέτωπον τέσσαρες φαλούς, δηλ. λαμπρούς ἡλούς πρὸς στολισμόν.

Τετραφάρμακος, ἡ, ἱατρικὸν τι φάρμακον, Γαλην. Τ. 2, σ. 187. 54. Βασ. Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 29.

Τετραφέσται, Ἰλ. β, 23. Ἴων, Παρακ. ἀντί τετραμμένοι, ναι,

να εἰσὶν, ἐκ τοῦ τρέπω.

Τέτραχα, Ἐπίρ. κ. Τετραχά, εἰς τέσσαρα μέρη.

Τετραχειρ, εἶρος, ὁ, ἡ, μετέσσαρες χεῖρας.

Τετραχίζω, διαίρω εἰς 4. 2) κάμνω τι μετέσσαρον μέρος τοῦ μιθοῦ. Πολυδ. Ἡσυχ. Φωτ. Μ. Ἐτυμ.

Τέτραχμον, τό, ἀντί τετραδραχμον. Ζ. τερατοκέω, κ. κωμωδίδ.

Τετραχοίνιξ, ἑκος, ὁ, ἡ, περιέχων 4 χοίνας.

Τετραχόος, συναίρ. - χους, ὁ, ἡ, περιέχων 3 χοῖς, Γεωπον. 9, 12.

Τετραχορδός, ὁ, ἡ (χορδή), ἔχων 4 χορδάς. 2) τὸ τετράχορδον, ὄργανον μετέσσαρες χορδάς.

Τετραχρονία, ἡ, οὐσιαστ. τεῦ

Τετραχρόνιος, κ. } μετέσσαρες χρόνους, 2 ἐκ τῶν ὁποῖων κάμνον

Τετραχρονος, ὁ, ἡ, } μίαν μακρὰν συλλαβὴν, Γραμμ.

Τετραχύτρος, ὁ, ἡ, περιέχων, χωρὶν τέσσαρες χύτρας, Βατραχομυομ.

Τετραχώς, Ἐπίρ. κατὰ 4 τρόπους.

Τετράφομαι, Παθ. Μέλ. τοῦ τρέπω, Ἡσυχ.

Τετράων, ὠνος, ὁ, κ. Τετράδων, κ. Τετράων, τό, πτηνόν τι.

Τετράωτος, ὁ, ἡ, ἔχων τέσσαρα αὐτιά, ἢ λαβάς, Ἀθην. σ. 483.

Τετραμαίνω, ποιητ. ταυτ, τρέμω, Ἀριστοφ.

Τετρήγει, ἀνέγ. ἀντί τετρήχει, Ἰλ. β, 93.

Τέτρημαι, Παρακ. παθ. τοῦ τετραίνω, τετράω, τράω.

Τετρήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα), 4 ἡμερῶν. Ζ. κακήμερος.

Τέτρηνε. Ζ. τετραίνω.

Τετρήρης, εὐς, ὁ, ἡ, μετέσσαρες κωπία. ὅθεν

Τετρήριος, ἡ, ὄν : πλοῖον. Ζ. τρήρης.

Τέτρηται, ἐκ τοῦ τράω, τρέω, ταυτ, τωρέω.

Τετρήχα, Τετρήχει. Τετρήχως, υἷα, ὅς, κ. Τετρήχων. Ζ. τρήχω.

Τετρήγει, Τετρήγυιαι, Τετρήγυιαι, Ἰλ. β, 314. Παρακ. τοῦ τρήγω.

Τέτριξ, ἡ, πτηνόν τι, ταυτ. τέτραξ.

Τέτρομος, ὁ, ταυτ. τρόμος, Ἀπολλων. δύσκολ.

Τετρόργυιος, ὁ, ἡ, 4 ὀργυῖαν.

Τέτροφα, ἀντί τέτροπα, ἀρχ. Παρακ. τοῦ τρέπω, Ἀριστοφ. Νεφ. 858. 2) Παρακ. τοῦ τρέπω· ὅθεν τέτροφε, ταυτ. πέπηγε, Ὀδυσ. ψ, 237. κ. ταυτ. πέφυκε, Σοφοκ. Οἶδ. Κολ. 186.

Τετρωβολίαῖος, αἷα, αἷον, ταυτ. τετρωβόλος.

Τετρωβόλις, λαμβάνω

Τετρωβόλον, τό, νόμισμα, τεσσάρων ὀβολῶν, Πολυδ. 9, 64.

Τετρωβόλος, ὁ, ἡ, ἀξίζων 4 ὀβόλους.

Τετρώκοντα, Δωρ. ἀντί τεσσαράκοντα, Πίναξ Ἡρακλ.

Τετρωκοστομόριον, τό, ταυτ. τεσσαρακοστημόριον.

Τετρωκοστός, ὁσση, Δωρ. ἀντί τεσσαρακοστός.

Τετρωμένος, Μετοχ. παθητ. Παρακ. τοῦ τιτρώσκω.

Τετρωρία, ἡ, συναίρ. ἀντί τετραορία.

Τετρωρίζω, ὡς συνωρίζω. ὅθεν

Τετρωρίστος, διφρος, ταυτ. τέτριπος, Σοφοκ. εἰς Στράβ.

Τετρωρίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. πρ.

Τετρωρός, ὁ, ἡ, Ζ. τετράρορος. 2) ὁ ἀστράγαλος ὡς τετραπλευρός, ἢ ἐν μέρος τούτων τῶν τεσσάρων.

Τετρώροφος, ὁ, ἡ (ὀροφῇ), ἔχων τέσσαρα πατώματα.

Τέττα, ταυτ. πατήρ. Ζ. ἀπφύς.

Τετταρακονταετία, ἡ, χρόνος ἐτῶν 40.

Τέτταρες, Ἀπ. ἀντί τέσσαρες.

Τεττιγομήτρα, ἡ, μήτρα τοῦ τέττιγος, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 5, 30.

Τεττιγόνη, τά, εἶδος μικρῶν τεττίγων, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 5, 30.

Τεττιγοφόρος, ὁ, ἡ· οἱ Ἀθηναῖοι ὠνομάζοντο τεττιγοφόροι, ἐπειδὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐφόρου εἰς τὴν κόμην των χρυσῶν τι στολίδιον ὁμοῖον μετέσσαρες τεττίγας, Θεουκλ. Ζ. κ. κόρυμβος.

Τεττιγώδης, ὁ, ἡ, ὡσαντέττιξ.

Τεττιζω, Ζ. τιτίζω.

Τέττιξ, ἑγος, ὁ, ὁ Κ. τσίντισιρας γνωστός εἰς ὅλους μας. 2)

στολισμός τις τῆς κόμης. Ζ. κόρυμβος. 5) εἶδος καραβίδος.
 Τέτυγμαί, Παθ. Παρακ. τοῦ τεύχω.
 Τετύχω· Ζ. τύχω.
 Τέτυξαι, 2 Παρακ. Παθ. κ.
 Τέτυξω, ἀντί ἐτέτυξο, Παθ. Τ. Περσυντ. τοῦ τεύχω.
 Τετυφωμένος, Ἐπίρ. (τυφώω), μωρῶς, ἀνοήτως.
 Τετύχηκα, Παρακ. τοῦ τεύχω, τύχω, τυγχάνω.
 Τετύχησιν, Ἰων. ποιητ. ὑποτ. ἀντί τύχη.
 Τετύχθαι, Ἀπαρεμφ. Παθ. τοῦ τεύχω, τύχω, τυγχάνω.
 Τεῦ, Δωρ. ἀντί τέο, ἐπὶ σοῦ. Ζ. τός.
 Τεῦ, Ἰων. κ. Δωρ. ἀντί τίνος, ἐκ τοῦ τίς. Ζ. τός.
 Τεῦ, ἐγκλινομ. ἀντί τινός, ἐκ τοῦ τίς. Ζ. τός.
 Τεῦγμα, τό (τεύχω), τό κατασκευασμένον, γενόμενον, ἔργον.
 Τεῦξιδέον, τό, ὑποκ. τοῦ τευξίς.
 Τεῦξιδώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν.
 Τεῦξίς, ἰδός, ἡ, Τεῦξος, ἡ Τεῦξός, ὁ, εἶδος σπηπίας.
 Τεῦξίς, ὁ, ὄν. κύριον ἥρωος.
 Τεῦξίς, ἡ, ὄνομα πόλεως, Παντ. 8, 28.
 Τεῦξρας, αντος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τεῦξρώνη, ἡ, ὄνομα Λακωνικῶς πόλεως.
 Τεῦξώδης, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ τεύξου. Ζ. τευξίς.
 Τευκρέα, ἡ, ἡ χώρα τῶν Τεύκρων, ἡγοῦν ἡ Δαρδανία. Ζ. Τεύκρος.
 Τεύκριον, τό, φυτόν τι. 2) ἀντί τευκρία.
 Τευκρίς, ἰδός, ἡ, νοητ. γῆ, ταυτ. τευκρία. μετὰ τοῦ γυνή, ἡ ἐκ τῆς Τευκρίας.
 Τεῦκρος, ὁ, βασιλεὺς ἀρχαῖος τῆς Τροίας· ὅθεν Τεῦκροι, ἡ Τευκροί, εἰς τοὺς Ποιητ. οἱ Τρῶες. 2) ἀδελφός τοῦ Αἴαντος, Ὁμ.
 Τευκτῆρ, ἥρος, ὁ, ὁ τεύχων, κατασκευάζων.
 Τευκτελός, ἡ, ὄν (τύχω, τυγχάνω), ἐπιτυγχάνων, ἀπολαύων, μετὰ Γεν.
 Τευκτός, ἡ, ὄν (τεύχω); κατασκευασμένος.
 Τεύκτωρ, ὁ, ταυτ. τευκτῆρ. ποιητ. Μανέθ. 4 423.
 Τευμάω, Τευμάομαι, μ. ἤσω. ομαι, ταυτ. τεύχω, ομαι, Ἀντίμαχ. καὶ Ἡσύχ. ταυτ. τεχνάζω· ἐκ τοῦ τεύγμα, ἀποβολῇ τοῦ γ.
 Τευμήσιος, ἡ -σσιος, ἰα, ἰον· ἐκ τοῦ
 Τευμησός, ἡ -σσός, ὁ, ὅρος καὶ ἡ πόλις Βοιωτίας, Ὁμ. Ὀδ. εἰς Ἀπόλλ. κ. Ἀντίμαχ. παρὰ Στεφ. Βυζ.
 Τεῦξις, ἡ (τεύχω), ταυτ. τεῦξις, κατασκευασίς. 2) (τύχω, τυγχάνω), ταυτ. ἐπιτυχία, ἀπόλαυσις, Συνέστ. ἐπιστ. 140.
 Τεῦς, Δωρ. ἀντί τέο, σοῦ, Ἀπολλών. δύσχ. Ἀντων. σ. 356.
 Τευτάζω, ευτάω, ταυτ. διατρίβω, σπουδάζω, πραγματεύομαι περὶ τι· Κατὰ τοὺς Γραμμ. ἐκ τοῦ ταυτά, ταυτάζω, κάμνω τό αὐτό. Ἀλλ' εἶναι ἐκ τοῦ ταῦς, Ἰων. τῆς, τεῦς (ὡς πρῶτος, πρῆς, πρῆς) καὶ σημαίνει λογγάζω, μεγαλύνω, πλεονάζω, ὡς καὶ ταυζώ, Ἡσυχ.
 Τευταμίδης, ὁ, πατρων. ἐκ τοῦ
 Τεύταμος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τεύταρος, ὁ, ὄν. κύριον. Σχολ. Θεοκρ.
 Τευτασμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ τευτάζω, Ἡσύχ.
 Τεῦτλον, τό, } Σεῦτλον, τό, εἶδος λαχάνου, Θεόφρ.
 Τεῦτλῆς, ἰδός, ἡ, κ. } Ἰστ. φ. 7, 7.
 Τεῦτλον, κ.
 Τεῦτλουσσα, ἡ, ὄνομα νήσου, ἡγοῦν πλουσία εἰς τεῦτλα.
 Τευτλοφάκη, ἡ, φαγητόν ἐκ τεῦτλων καὶ φακῆς.
 Τευχεσφόρος, ὁ, ἡ (τεύχος), ὀπλοφόρος.
 Ταυχέω, ἀχρ. ὅθεν τετευχῆσθαι, ἀπλίσθαι, Ὁμ. Ὀδ. σ. 104. Ζ. τεύχος.
 Τευχήεις, εσσα, εν, κ. } ὀπλισμένος (ἐκ τοῦ τεύχος), Ὁπ-
 Τευχήρης, ὁ, ἡ, } πιαν. Κυνηγ. 3, 4. Ὁρφ. Ἀργ. 526.
 Τευχηστήρ, ὁ, }
 Τευχηστής, ὁ } (τευχέω), ἐνοπλος, πολεμιστής, στρατιώτης,
 Τευχήνης, ὁ κ. } Αἰσχ. Πέρστ. 903. Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 415.
 Τευχήτωρ, ὁ, }
 Τευχοπλάστης, ὁ, -πλάστις, ἡ (πλάσσω), ὅστις σχηματίζει, κατασκευάζει σκευή, Λυκόφρ. 1379.
 Τεῦχος, τό (τύχω, τύχω, τεύχω), κτίσμα, πρᾶγμα, σκεῦος, λακάνη, κιβώτιον τῶν λαχμών, Αἰσχ. Ἀγαμ. ὄργανον, ὄπλον. 2) εἰς τοὺς Ὁ' ἀντί βιβλίον· ὅθεν πεντάτευχος, ὀκτάτευχος.
 Τευχοφόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. τευχεσφόρος, Εὐρ. Ῥήσ. 3.

Τεύχω, τύπος τοῦ τύχω, τύχω, συγγεν. τοῦ τέχω. α) γεννῶ, ἀνατρέφω, κάμνω· κατασκευάζω. β) τοξεύω, ἐπιτυχαίνω, κτυπῶ· μέλ. τεύξω, Ἀόρ. ἐτευξα, Παρακ. τέτευχα, Παθ. τέτυγμαί, Ἀόρ. ἐτύχθην. ῥηματ. τυκτός, δηλ. γενόμενος, καὶ τὰ λοιπὰ, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἕκαστον ἐν οἰκείῳ τόπῳ.
 Τέφρα, ἡ (Ζ. τάφω), στάκτη.
 Τεφραῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τέφραν, ἔχων χρῶμα τέφρας, Αἴλιαν. Ἰδ. ζ. 6, 38.
 Τεφραῖς, εἶδος, ὁ, ἔχων τέφρας χρῶμα, Αἴλιαν. Ἰδιοτ. ζ. 10, 14.
 Τεφρήεις, εσσα, εν, ταυτ. τεφρός.
 Τεφρίζω, ἔχω ὄψιν τέφρας. 2) ταυτ. τεφρώω.
 Τεφρινός, νη, νον, ταυτ. τεφρός, Ἰπποκρ. Τ. 1, σ. 287. Lind.
 Τεφρινόν, τό, χρίσμα τι τεφροειδές, ἄλλως, τεφρικόν κολλύριον, κ. σποδιακόν.
 Τεφροειδής, ὁ, ἡ, ταυτ. τεφρώδης.
 Τεφρός, ὁ, ὄν, στακτοειδής· στακτόμορφος.
 Τεφρώω, ὦ, μ. ὠτώ, καίω τι καὶ τό κάμνω στάκτην.
 Τεφρώδης, εος, ὁ, ἡ, ὡσάν στάκτη.
 Τέφρωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ τεφρώω.
 Τέχνα, ἡ, Δωρ. ἀντί τέχνη.
 Τεχνάεις, Δωρ. ἀντί τεχνήεις.
 Τεχνάζω, μ. ἄσω, Τεχνάζομαι, ταυτ. τεχνάω.
 Τέχνασμα, τό, ταυτ. τέχνη, πᾶν τεχνικόν πρᾶγμα, καὶ πανουργία, δόλος, θάυμα. Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 4, 7.
 Τεχνασμός, ὁ, δόλος, ἐπιβουλὴ, Μανέθ. 4, 332.
 Τεχναστῆον, εστ. τοῦ
 Τεχναστής, ὁ, ταυτ. τεχνίτης, ἰδίως. ὅστις πανουργεῖται τι.
 Τεχναστός, ἡ, ὄν, δι' ἀπάτης καὶ δόλου κατασκευατμένος.
 Τεχνάω, ομαι, κ. Τεχνάζω, κάμνω τι, κατασκευάζω μετέχνην, ἡ πανουργίαν. ἐπινοῶ, εφευρίσκω. μεταχειρίζομαι πανουργίαν· Ἡρόδ. 2, 121.
 Τέχνη, ἡ (τέχω, τίκτω, τεχνῶ, τεχνῶ, τέχνη, τέχνη Κ. ἡ ἐπιστήμη. ἰδίως, ἡ ῥητορικὴ καὶ ἡ γραμματικὴ, Πλάτ. Νόμ. 6, 20. 7, 13. ἐπιτηδεύτης. 2) πανουργία, ἀπάτη. 3) ἔργον τεχνικόν. 4) τέχνην κακὴν ἔχει, δηλ. συνήθειαν, ἡθῆ, τρόπον, Ἡσιόδ. Θεογ. 770.
 Τεχνήδριον, κ. } ὑποκ. τοῦ τέχνη· Νομ. ἔσφ. ἀνάγ. ἀντί τεχνύ-
 Τεχνήδριον, } δριον κ. τεχνίδριον. ἀλλὰ Πρβ. ξυλήφιον ἀντί ξυλῶφιον. Ζ. κ. ὀρύφιον.
 Τεχνήεις, εσσα, εν, Ἐπίρ. τεχνήεντως Κοῖντ. Σμυρ. 5, 97. τεχνικός, πλήρης τέχνης.
 Τέχνημα, τό, ἔργον τέχνης, ἐπιβουλὴ μετέχνην, πανουργία.
 Τεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, ταυτόσ. τεχνήεις, Ὁππ. Κυνηγ. 1, 326.
 Τεχνητικός, ἡ, ὄν, μετέχνην κάμνων τι, Ἀθήν. σ. 440.
 Τεχνητός, ἡ, ὄν. (τεχνάω) μετέχνην, ἡ ἀπάτην κατασκευατμένος.
 Τεχνικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς (τέχνη), ἀνήκων εἰς τὴν τέχνην, ἔχων, ἐξεύρων τέχνην -κῶς ἔχειν, συμφωνεῖν μετὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (ῥητορικῆς, ἡ γραμματικῆς.) 2) ὁ τεχνικός, ταυτ. τεχνογράφος.
 Τέχνηον, τό, ὑποκ. τοῦ τέχνη, Ἀθήν. σ. 55.
 Τεχνιτεία, ἡ, τεχνικὴ ἐργασία, τέχνη, Ἀθήν. σ. 130. δόλος. ἀπάτη, Ἐπικ. παρὰ Διογ. 93.
 Τεχνίτευμα, τό, τὸ τεχνικῶς γενόμενον· ἐκ τοῦ
 Τεχνιτεύω, Ἐνερ. κάμνω τι τεχνικῶς, ἡ ἀπατηλῶς. Οὐδ. μεταχειρίζομαι τέχνην, ἡ ἀπάτην. Ἰωσηφ. Ἀρχ. 5, 8, 11. ἐκ τοῦ
 Τεχνίτης, ὁ (τέχνη), ὁ τέχνην ἐξεύρων τεχνίτης, δημιουργός, κατασκευαστής· ἡλ. τεχνίτις, ἡ, τεχνίτρια (ἐταίρα), Ἀνάλ. 2) Διονυσιακοὶ τεχνίται, οἱ σκηνηκοὶ ὑποκριταί, κ. ἑξαιρ. μουσικοί.
 Τεχνογραφικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τεχνογράφον.
 Τεχνογράφος, ὁ, διὰ συγγραφῆς διδασκαλὸς τέχνης, ἰδίως, τῆς ῥητορικῆς, κ. γραμματικῆς.
 Τεχνοδίαίτος, ὁ (δίαίτα), τεχνίτης, Ὁρφ. Ὀδ. 65. 3.
 Τεχνολογέω, ὦ, μ. ἤτω, τὸ ῥημα.

Τεχνολογία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Τεχνολόγος, ὁ, ἡ (τέχνη, λόγος), ὅστις λέγει, διδάσκει
 περὶ τέχνης τινός, πραγματεύεται περὶ αὐτῆς κανονικῶς, ἐξαιρ.
 ῥητορικῆς, κ. γραμματικῆς.
 Τεχνοπαιγνέον, τὸ, παίγνιον τῆς τέχνης, κατασκευασμένον
 τεχνικῶς παιγνίδι. 2) ποιητικὸν παιγνίδι.
 Τεχνοποιέω, ὦ, ποιῶ τέχνας, ἐφευρίσκω, Κύριλ. Ἀλ. Τ. 2,
 σ. 621.
 Τεχνοπωλεχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν τεχνοπώλην, πωλῶν
 (διδάσκων μὲ ἀργύριον) τὴν τέχνην, ἐξαιρ. ῥητορικῆν, κ. γραμμα-
 τικῆν. Πλάτ. Σοφιστ. 12.
 Τεχνοσύνη, ἡ, ταυτ. τέχνη, Ἀνάλ. 1, σ. 226.
 Τεχνουργέω, ὦ, ταυτ. τεχνοποιέω, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 2, σ.
 609. Εὐστάθ. ἐρωτ. σ. 13.
 Τεχνουργήμα, τὸ (τεχνουργέω), ταυτ. τέχνημα, Κύριλλ. Ἀ-
 λεξ. Τ. 2, σ. 629. Εὐστάθ. ἐρωτ. σ. 54.
 Τεχνουργία, ἡ, τέχνη, τεχνητὸν ἔργον.
 Τεχνόφρον, τὸ, λέξις τοῦ Καίταρος Αὐγούτου· οὔτε εἰς κανό-
 νας ἀνάγεται, οὔτε διόρθωσιν δέχεται. ἐσήμαινε μὲ τοῦτο τὰ ἰδιαί-
 τερα ἔργα του, Σουετ. Αὐγ. 72.
 Τεχνόω, ὦ, μ. ὥσω, διδάσκω τινὰ τέχνην, ἡ τέχνας, Γαλην.
 Τεχνύδριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τέχνη, Πλάτ. Πολιτεῖ. 5, 19.
 Τέω, Ἰων. κ. Ἀττ. ἀντὶ τινί· Ζ. τός.
 Τέων, ἀντὶ ὧν, Νίκανδ. ὡς τεῆς ἀντὶ ἧς.
 Τέων, ἀντὶ τίνων, Ὁδυσ. ζ, 119.
 Τέως, ποιητ. Τεῖως, Ἐπίρ. ἕως τότε, ἐφ' ὅσον, ἐν ὅσω, χρό-
 νον τινὰ, κατ' ἀρχάς, πρότερον· τέως μὲν οὖν ἀλλ' ἡμικακῶς
 ἐβοσκόμην, κατ' ἀρχὰς κακῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἐτρεφόμεν· ἀκολου-
 θεῖ δὲ τὸ ἐναντίον Νῦν δὲ... Ἡρόδ. 6, 112. Ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ
 ἕως, εἰως, ἀντὶ τοῦ ὁποίου κεῖται κάποτε, Τμν. Δήμ. 138.
 Τέως, ὦ, ἡ, πόλις Ἰωνικῆ, πατρίς τοῦ Ἀνακρέοντος· Τήιος, ἰα,
 Ἰων, τὸ ἔθνικόν.
 Τῆ, δοτ. ἄρθρου τοῦ ἡ, καὶ ἀντὶ ταύτῃ, οὕτως, Ἐπίρ.
 Τῆ, Νομ. λάβε. Ζ. τάω.
 Τήβεννα, ἡ, } ἡ τῶν Ῥωμαίων toga, trabea, καὶ χλαμύς
 Τηβεννίς, ἡ, } (κυρίως, ἑλληνικὸν ἐνδυμα, πέπλος τῶν πλουσίων
 Τήβεννος, ἡ, } τῆς Τημένου πόλεως, τημενίς, κ. τροπ. τῶν
 μ, β. τηβενίς)· ὅθεν
 Τηβέννειος, κ. } : ἐσθῆς, ἡ τήβεννα, Στραβ. 3, σ. 446.
 Τηβεννιχός, }
 Τηβεννοφορέω, ὦ, ἐκ τοῦ
 Τηβεννοφόρος, ὁ, ἡ, φορῶν τὴν τήβενναν.
 Τηγανίζω, μ. ἴσω, ψήνω εἰς τὸ τηγάνι, κ. Κ. τηγανίζω.
 Τηγανισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τηγανιστός, ἡ, ὄν, λέξεις γνωστόταται.
 Τηγανέον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τηγανον.
 Τηγανίτης, ου, ὁ: ἄρτος, Κ. τηγανίτα, ἡ.
 Τηγανον, τὸ (τήκω), Κ. τηγάνι. Ζ. τάγω.
 Τῆδε, Ἐπίρ. ἐδῶ, κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον.
 Τῆδες, Ζ. τῆτες.
 Τηθέλης, Τηθαλλαδύς, Τηθαλλαδοῦς, κ. Τηθαλλωδοῦς, ὁ, διά-
 φοροι γραφαί τῆς αὐτῆς λέξεως· τρέφιμος τῆς μάμμης, υἱὸς τῆς
 προμήτορος. ἄνθρωπος ἀτακτος, ἡ μωρός, Φρυιχ.
 Τηθεύω, ταυτ. τιθεύω. Ἀριστοτ. Γενέσ. ζ. 3, 2.
 Τήθη, ἡ; ταυτ. τίτθη· Μαρχελ. Σιδ. 68. 2) ἡ προμήτωρ. Ζ.
 τηθία.
 Τηθηνός, ὁ, ἡ (τήθη), ταυτ. τιθηνός (τίθη), Ἡσύχ.
 Τηθία, ἡ, ταυτ. τηθίς. 2) Καθ. οὕτω προτρωνεῖται πᾶσα γε-
 ρόντισσα. Πρβ. τέττα, κ. μαῖα.
 Τηθίβλος, ἡ, ταυτ. τηθία. ἀριθ. 2.
 Τηθίς, ἑδος, ἡ, θσία, ἀδελφὴ πατρός ἡ μητρός· Ζ. θείος.
 Τῆθος, εὐς, τὸ, ὅθεν τῆθρα διφῶν, Ἰλ. π. 247. ὅπου ἐξηγου-
 σιν Ὀστρεα· ὁ Ἡσύχ. ἀνέγ. τήθρα, καὶ ἐξηγεῖ τενάγη, ἃ προσ-
 χέουσιν οἱ ποταμοί.
 Τῆθρα, τά· Ζ. τῆθος.
 Τηθυνάκιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ (τηθύναξ) τηθύον, Ἀθην. 3, σ.
 85.
 Τηθύς, ὅς, ἡ (τήθη), ἡ Γῆ, σύζυγος τοῦ Ὀκεανῶ, ὅς γαῖαν
 δίνῃσιν πέριξ ἔχει ἀμφελλίξας, ἡ ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα
 Τηθύν ὀπιεν, Ὁρφ. τὴν ὁποίαν ὁ Ὀμ. ὀνομάζει καὶ μητέρα, Ἰλ.

ξ, 201. ὁ Ὁρφ. Ἀργ. καὶ λαίψ, καὶ ἄλλοι μεταγεν. μεταχειρί-
 ζονται τὸ τηθύς ἀντὶ θαλάσσης.
 Τηθεδανός, ἡ, ὄν (τηθεδών), χωνεύων, χωνευμένος, εὐκολο-
 χώνευτος, Γρηγ. Ναζιαν. ποιημ. 11, 160.
 Τηθεδονιχός, ἡ, ὄν, καταναλίσκων, κατατρώγων, φθείρων.
 Φιλοξ. Γλωσσ.
 Τηθεδών, ὄνος, ἡ (τήκω), τῆξις, λύσις, χώνευσις, : χιόνος,
 Διόδ. Σικ. 2) ἡ φθίσις, ἐκτικὸς πυρετός, ὄχτικας Χυδ. Ὁδυσ. λ,
 200. 3) μέσον ψαρτικόν.
 Τηθόλιθος, ὁ, λίθος διαλύων τὴν ἐν τῇ κίστει πέτραν, Πλίν.
 Ἰδε. Θησαυρ. Στεφ. Tom. II. pag. 708.
 Τητικός, τήκων, χωνεύων, διαλύων.
 Τηκτός, ἡ, ὄν, χωνευμένος, λυμένος, δυνάμενος χωνεῖσθαι.
 Τήκω, μ. ξω. χωνεύω, μαλακύνω, λύω· Μεταφ. μικρύνω, φθείρω,
 μαραινώ, Ὁδυσ. τ, 208. Παρὰκ. τέττηκα, φθείρομαι, φθίνω,
 χάνομαι· φθόνω· ὁ Ἀδρ. 2 ἐτάκην εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου τάκω,
 Ἰων. τήκω· ἐκ τοῦ μαλακωτέρου τύπου τάγω εἶναι ταγγός, κ.
 Τάκηνον, τήγανον. Ζ. τάγω.
 Τηλανδρία, ἡ }
 Τηλανδρον, τὸ } πόλις Καρίας.
 Τηλανδρος, ἡ, }
 Τηλαυγέω, ὦ, λάμπω εἰς μακρός.
 Τηλαύγημα, τὸ, κ. Τηλαύγησις, ἡ, λάμψις.
 Τηλαυγής, εὐς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - αὐγῶς (τήλε, αὐγή), μακρὰν
 λάμπων, φωτίζων· ἀστράπτων· Μεταφ. : φήμη, Πίνδ. ὄρᾱν τη-
 λαυγέστερον βλέπω καλῆτερα τὰ μακρὰν, Διόδ. Σικελ.
 Τήλε, ταυτ. τηλοῦ, μακρὰν, εἰς μακρός, πόρρω. Ἐκ τοῦ τάω
 (τείνω) τασλός, τηλός, ἐκτεταμένος. ἐκ δὲ τούτου ἔγενναν τὰ ἐπίρ.
 τηλοῦ, τηλόσε, τηλόσι καὶ τήλε (κατὰ συγκ. τοῦ τηλόσε). τὸ τη-
 λός εἶναι εἰς τὸ τηλύγετος, τηλύδρεος, Ἡσύχ. κ. τηλυ.
 Τηλεβαθής, ὁ, ἡ, ἀντίθ. ἀγχιβαθής, πολλὰ βαθύς, Ὁππ.
 Ἀλ. 1, 633.
 Τηλεβόας, Δωρ. ἀντὶ - βόης, ὁ, ὁ βοῶν μακρὰν (ἀκουόμενος
 μακρὰν).
 Τηλεβολέω, ῥῆμα. τοῦ ἐφ. Νικ. χρ. 9, 9.
 Τηλεβόλος, ὁ, ἡ, βάλλων, κτυπὼν μακρὰν.
 Τηλεγόνοος, ὁ, ἡ, ταυτόσ. τηλύγετος, κ. Κύρ. ὄνομα. Φιλοξ.
 Γλωσσ.
 Τηθεδανός, Νομ. διόρθωσις ἀντὶ Τηθεδανός, Σιβύλλ. 14, 99,
 ἐξηγεῖται Πολυχρόνιος, βραδύς, ἀηδής· ἐκ τοῦ τηλός, τηθεδών
 (ὡς κηλός, κηλεδών κττ.)
 Τηθεδαπός, ἡ, ὄν, (τήλε), ἐκ ξένης γῆς, ὡς ἡμεδαπός, Ὁμ.
 Τηθεδαῶ, ὦ, ταυτ. (θάλλω, θαλέω), θαλέω, Τηλέω, αὐ-
 ξω, πρατινίζω, ἀκμάζω· τρίχα τηθεδαύσαν. μακρὰν καὶ καλὴν
 κόμην, Ἰλ. ψ, 142.
 Τηλέδρεος, Ζ. τηλύδρεος.
 Τηλεκλητός, Τηλέκλητος, } (τήλε, κλείω, καλέω, κλύω), ὄνο-
 Τηλέκλυτος, ὁ, ἡ } μαστός, ἀκουστός εἰς πλάτος καὶ
 μακρός. 2) τηλέκλητος ἐπίκουρος, μακρόθεν προσκαλεσμένος βοηθός,
 Τηλεκλος, Τηλεκλής, κύριον. ὄν.
 Τηλεμάχος, ὁ, ἡ (μάχη), μακρόθεν μαχόμενος μὲ βέλη, ἀ-
 κόντια κτ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Δουκιαν. Δεξιφ.
 Τηλέμαχος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τηλέμβροτος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τηλέμναστος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τηλέμος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τηλέπλαγκτος, ὁ, ἡ, μακρὰν περιπλανώμενος, Αἰτχ. Προμ.
 578.
 Τηλέπομος, ὁ, ἡ (πέμπω), μακρὰν σταλμένος, ἡ ἐρρῖμένος,
 Αἰτχὺλ. Ἀγ. 308.
 Τηλέπορος, ὁ, ἡ, μακρὰν ὑπάγων, ἀπομακρυνόμενος, ποιητ.
 Τηλέπυλος, ὁ, ἡ (πύλη), ἔχων θύρας μακρὰν ἀπεχούσας ἀλ-
 λήλων, Ὁδυσ. κ, 82.
 Τηλεσίφαντος, ταυτ. τηλεφανής, Ὁρφ. Ἀργον. 339. Πρβ.
 πρωτεσίλαος, τελεσιταρχία. κτ.
 Τηλεσκόπος, ὁ, ἡ, μακρὰν βλέπων, Ἀριστοφ. Νεφ. 289. Τηλε-
 σκοπος, βλέπόμενος, ἡ φαινόμενος μακρόθεν· πυρός αὐγὴν τηλε-
 σκοπον, Ἡσιόδ. Θεογ. 566.
 Τηλεφθής, ὁ, ῥ, ταυτ. τηλεφανής.
 Τηλεφθής, εὐς, ὁ, ἡ, μακρόθεν φαινόμενος· καὶ ἐπὶ ἤχου,

: οἰμωγή, μακρόθεν ἀκουσμένη, Σοφκ. Φιλοκτ. ὡς κτύπος ἐσ-
δορᾶς.

Τηλέφαντος, ὁ, ἡ, ταυτ. τηλεφανής.

Τηλέφη, ἡ, ὄν. κύριον.

Τηλέφιλον, τὸ, Ζ. τὸ ἐφ.

Τηλέφιλον, τὸ, Νομ. αἰζῶν ἄγριον, ἀνδράχην ἀγρία. τὸ αὐ-
τόφυτον λέγεται ὑπὸ Θεόκρ. 3, 20. τηλεφίλον, τοῦ ὁποίου τὰ
φύλλα ἐπλατάγουν οἱ ἐρασταί. Ζ. πλαταγέω, κ. πλαταγώνιον.

Τηλέχθων, ὁ, ἡ, μακρὰν ἀπέχουσα χώρα: γαῖα, Ὀππιαν. Ἀλ.
4, 336.

Τηλία, ἡ, κ. Σηλία (σάα, σήσω), κόσκινον. Ζ. τὸ ἐφ. ἀ-
ριθ. 3.

Τηλία, ἡ, τετράγωνος σανίς, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐβαλλαν καὶ
ἐπώλουν ἀλεύρι καὶ ἄλλα σιτία, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 6, 24. 2)
ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐμάχοντο οἱ πετεινοί. 3) ἡ σανίς, εἰς τὴν
ὁποίαν ἐπαίξαν τοὺς κύβους. 4) τὸ ξύλινον στεφάνιον, χεῖλος
τοῦ κοσκίνου, Πλούτ. 5) ὁ Ἡσύχ. ἔχει κ. Ἐν ᾗ διαμάττεται
(δηλ. ζυμώνονται) τὰ ἀλευρα, ἡγουν σκάφη, ὅπου ζυμώνεται ὁ
ἄρτος. Ἀλλ' ἐάν ὁ Ἡσύχ. εἴπε Διαττάται (δηλ. κοσκινίζεται),
ἡ σημασία αὕτη εἶναι ἄκυρος. Ἰδε Λόγ. Ἑρμ. 1821. σ. 39.

Τηλίκος, ἡ, ὄν, Δωρ. Ταλίκος, Συνηθ.

Τηλικός δε, Τηλικήδε, Τηλικόνδε, κ.

Τηλικούτος, αὕτη, -ούτο· ἐπὶ μήκους (μεγέθους, ἀναστήμα-
τος), καὶ ἐπὶ ἡλικίας (χρονικῆς)· ἐπὶ γερόντων κ. παίδων· το-
σοῦτον σύ ἐμοῦ σοφώτερος εἰς τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὢν, δηλ.
τοιαύτην ἡλικίαν ἔχων εἶσαι σοφώτερος ἀπ' ἐμὲ ὄντα εἰς τὴν αὐ-
τὴν ἡλικίαν, Πλάτ. Ἀπολ. Εὐρ. Ἀλκ. 646. Καὶ ὑπερθ. τηλικά-
τατος ἀντίπρεσβυτατος· Ἀντοποδοτικά δὲ καὶ σύστοιχα εἶναι τη-
λίκος, ὀπηλίκος, ἡλίκος, Δωρικῶς ἀλίκος. Θεματικὸν εἶναι τηλός
ταυτ. μακρός ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου. Ὡσαύτως καὶ τασσηνός ἀντί
τοσοῦτος, τυνηνός· ἐκ τοῦ τηνός, ταυτ. τηλός, δηλ. μακρός·
τὰ δὲ τοῖος, ποῖος, οἷος ἀναφέρονται εἰς τὸν ἀριθμὸν, ὡς καὶ
τὰ ὅσος, τόσος, πόσος, κόσος. Ζ. τὸς κ. τήνος. Ἐπὶ τηλικού
τον, τόσον πολλά.

Τήλινος, ἰνη, ἰνόν· Ζ. τὸ δεύτερον Τήλις, ἡ.

Τήλις, ἡ· Ζ. τάλις.

Τήλις, ἡ, φυτὸν τι εὐώδες -ινος, νη, νον: μύρον, κατασκευα-
σμένον ἀπὸ τήλιν, Ἀθήν. -ίτης, ὁ, :οῖνος, ἐμπεποιημένος μὲ
τήλιν.

Τήλιστα, Ὀρφ. Ἀργ. 179. Ἐπὶ (τῆλε) ὑπερθ. μακρότατα,
πορρωτάτω.

Τήλιστος, ἡ, ὄν, μακρήτατα ὢν, μάλιστα ἀφαστῶς (σχημ. ὡς
ὀλβιστος) καὶ τηλότης, ὁ, Στεφ. Βυζαντ. εἰς Βεληδόνοι, ὅπου
ἀσκέπτως ἐδιώρθ. τηλίστων, ἐνῶ ἄλλως ἡδύνατο νὰ εἶναι τηλυ-
γέτων.

Τηλίτης, ὁ· Ζ. τὸ δεύτερον τηλὶς, ἡ, καὶ τὸ Τήλιστος.

Τηλοδίκη, ἡ, ὄν. κύριον.

Τηλοδόμος, ὁ, ἡ, μακρὰν πέμπων τὴν ὁδὸν: στέφανος,
Πίνδ.

Τηλόθεν, Ἐπὶ. μακρόθεν, Ἀνάλ. Ζ. τῆλε χρονικῶς. κ. το-
πικῶς.

Τηλόθι, Ἐπὶ. μακρὰν. Ἀπολλών. περὶ Ἐπὶ. σ. 610. Ζ.
τῆλε.

Τηλοῖ, Ἐπὶ. ταυτ. τηλοῦ, τηλόθι. Ζ. τῆλε.

Τηλοπέτης (πέτομαι), μακρὰν ἱπτάμενος, Ἀνάλ. 2, σ. 133.

Τηλορός. Ζ. τηλουργός.

Τηλος, ἡ Τηλός, πρωτότυπον τοῦ τῆλε, τηλοῦ, τηλοῖ.

Τηλος, ἡ, ὄνομα μιᾶς τῶν Κυκλάδων νήσων.

Τηλόσε, Ἐπὶ. εἰς τὰ μακρὰν, εἰς τὰ πόρρω, Ἀνάλ. Ζ.
τῆλε.

Τηλοτάτω, πορρωτάτω, μακρήτατα, Ἀνάλ. Ζ. τῆλε.

Τηλοτέρω, πορρωτέρω· Ζ. τῆλε.

Τηλοῦ, μακρὰν, Ἀπολλ. Ρόδ. Ζ. τῆλε.

Τηλουργός, ἡ Τηλουργός, ὁ, ἡ (ὄρος, τῆλε), μακρὰν ἀπέχων,
Δίσχ. Πέρ. 1. Σοφκ. Αἴας, 564. Εὐρ. Ἠλ. 251. καίτοι τελορός,
πολλὰ ὀρθῶς, ὡς σύνορος, ὁμορος· ἀλλὰ πρέπει νὰ τοκισθῇ
τήλορος, τήλουργος.

Τηλυγέτος, ἔτη, στον, κυρίως. μακρὰν γεννημένος, ἐπὶ τόπου,
κ. χρόνου· ὅθεν, ὅψις γεννημένος, ταυτ. ὀψίγονος (γερόντων πε-

ρίπου ὄντων τῶν γενέων). 2) ἀγαπητός. 3) μοναχός, μοναγενής.
Ὀδυσ. δ, 11. ἡνωμένον καὶ μὲ τὸ μῦνος, Ἰλ. ι, 482. ἀλλὰ
τηλυγέτος παῖς, ι, 143, κ. τηλυγέτη παῖς, γ, 175. καίτοι
ἀντὶ μοναχός υἱός, μοναχὴ κόρη (ἐάν καὶ ἔχωσιν ἀδελφούς),
ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θυῶ, Ἰλ. ε, 183. Καὶ ἐπὶ ἡλικίας πατρός,
Ἰλ. ν, 470. τελῦγέτον ὡς, ὅπου ἐρμενεύουσιν ὀρθῶς Ἰερόντα,
ἄλλοι δὲ ἐξ ἐναντίας, παῖδα. 4) εἰς τοὺς μεταγ. ἀντὶ ἀπέχων,
μακρὰν ὢν (χωρὶς σημασίαν τοῦ γεννημένου), Ἀνάλ. 2, σ.
525. Εὐρ. Ἰφ. Τ, 828. [Ἐκ τοῦ γάω, γέω, ταυτ. γίνομαι, κ.
τῆλυ ἀντὶ τῆλε (ὡς νήγέτος, νήγατος κττ.)]

Τηλῦς, ὁ, ἡ, Οὐδ. τηλῦ, ταυτ. τηλός.

Τῆλῦς, υἱός, Αἰτιατ. υν, ὁ, ὄν. κύριον, Ἡρόδ.

Τηλωπός, ὁ, Τηλωπὶς, ἡ, μακρὰν βλέπων, μακρόθεν βλέπο-
μενος, ἡ δυνάμενος ὁραθῆναι. 2) Καθ. μακρυνός, Σοφκλ. Αἴας,
ὅπου πρότερον ἀνεγ. τηλουργός, ἐνῶ παρεκτός τοῦ μακρὰν ἐνυ-
πάρχει καὶ τὸ ἔργον, δυσμενῶν θήραν ἔχων· τὸ δὲ τηλουργός,
ὡς διορδοίνεται τώρα, δὲν ἔχει σχεδὸν διαφορὰν ἀπὸ τοῦ τη-
λωπός.

Τημέλεια, ἡ, φροντίς, θεραπεία, ἐπιμέλεια.

Τημελέω, ὦ, φροντίζω, θαρπεύω, ὑπηρετῶ.

Τημέλη, ἡ, ταυτ. τημέλεια.

Τημελής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐπιμελητής, φροντιστής, ὑπηρετής,
ἐκ τοῦ ἀμελέω, Ἰων. ἡμελέω, προτλ. τ, ὡς ἱβανός, τίβηνος.

Τημελή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τημέλεια.

Τημελούχημα, τό· ταυτ. τημέλεια· ἐκ τοῦ

Τημελούχησις, ἡ, ταυτ. τημέλεια· ἐκ τοῦ

Τημελουχέω, κ. ταυτ. τημελής, Νικ. Χρον. 9, 12.

Τημελούχος, ταυτ. τημελής, Νικ. Χρον. 9, 12.

Τημένιον, τό, τόπος Μεσσηνίας.

Τήμενος, ἡ· Ζ. τήβεννα.

Τημενίς, ἡ, Ζ. τήβεννα.

Τήμερα, κ. Ἐπὶ. κ. σήμερα κ. σήμερον, ὡς τῆτες καὶ

Τήμερον, σῆτες· ἡ ἐτυμολογία τῇ ἡμέρᾳ, δηλ. ταύτῃ
τῇ ἡμέρᾳ, φαίνεται ἄτοπος· Πρβ. τήμος ἀριθ. 2, τήνος, κ.
τῆτες.

Τῆμος, ἡ, ὄνομα πόλεως αἰολικῆς.

Τῆμος, ἡ, Ἐπὶ. τότε, ἀναφέρεται εἰς τὸ, ἡμος, ἡμός

Τῆμοςδὲ, κ. δὲ· κάποτε δὲ καὶ εἰς τὸ ὅτε, Καλλίμ. 1,

Τημούτος, 21. Ζ. ἡμος. 2) εἰς τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. α,
252, ἀντὶ σήμερον· Ζ. τηνίκα.

Τηνάλλως, Ἐπὶ. τοῦτ' ἐστὶ τὴν ἄλλως (ἀγούσαν) ὁδόν,
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ ματαίως.

Τηνεῖ, ἐκ τοῦ τηνός, Δωρ. ταυτ. ἐκεῖ, Θεόκρ.

Τηνελλα, τόνος τις τῆς κιθάρας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρχίλοχος ἐμα-
ταχειρίσθη εἰς τὰς ᾠδὰς του ἀπομιμητικῶς· Χαῖρε ὦ καλλίνικε,
τηνελλα, Σχολ. Πίνδ. Ὀλύμ. 9. διὰ τοῦτο ὁ Ἀριστοφ. Ἰππ.
276. νικητὴν τινὰ ἐν τῷ βῶθρῳ ὀνομάζει ἀστειῶς τηνελλον.

Τηνεσμός, ὁ, ταυτ. διάτασις ἡ βιασμός· ἄλλη γρ. ἀντὶ τεινε-
σμός, Νικανόρ. Ἀλεξ. 382.

Τηνεσμώδης, ὁ, ἡ, ἀντὶ τεινεσμώδης.

Τηνίκα, κυρίως, καὶ εἰς τοὺς Ἀττ. διωρισμένην τινὰ ὥραν

Τηνικάδε, κ. (πρωτῇ, βραδύ, μεσημέρι)· τί τηνικάδε ἀφίξει; πῶς

Τηνικάυτα, ἡλθες τόσον πρωτῇ; Πλάτ. Εἰς τοὺς μεταγεν· πάντα
χρόνον, τότε, τώρα· τὸ τηνικάυτα, καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. 1, 63,

17, κ. Δημοσθ. Λεπτ. 55, ἀπροσδιόριστως· ἀναφέρεται δὲ εἰς
τὸ τηνίκα, ὀπηνίκα.

Τηνόθι, Δωρ. ἀντὶ τηνοῦ ἡ τηνεῖ, δηλ. ἐκεῖ

Τήνος, Δωρ. ἀντὶ ἐκείνος, κεῖνος, κ. κῆνος, Ἰων. ὡς τοῖος, κοῖος
κττ. Ἐκ τοῦ κῆ, κεῖ, δηλ. τῇ, ἐκεῖ, ὁ ἐκεῖ, ἐκείνος. 2) τήνος

εἶναι θεματικὸν τοῦ τηνίκα (ὡς αὐτός αὐτίκα), καὶ τὰ συγγενῇ του
τήνικα, ὀπηνίκα, πηνίκα. Τὸ ἀναφορ. ἦνος δὲν εὐρίσκεται, ἀλλὰ
ἦνις, ἐνιαύσιος, νέος, σημαίνει τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἄνος,
ἔνος, ἔνιος, ἐκ τοῦ ἄς, δηλ. εἰς. 3) φαίνεται τήνος ὅτι ἦτο
τύπος ὡς τὸ τηλός ἐκ τοῦ ταῖω, ταίνω, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐμποροῦν
ἄλλοι νὰ παράξωσιν ἴσως τὸ τήνος ἀντὶ ἐκείνος.

Τήνος, ἡ, ὄνομα νήσου τῶν Κυκλάδων, καὶ ἄλλων πόλεων.

Τηνῶδε, ἡ· Ἐπὶ. Δωρ. ἀντὶ ἐκεῖθεν, Θεόκρ. 3, 10.

Τηνῶθι, ἡ· Ἐπὶ. Δωρ. ἀντὶ ἐκεῖθεν, Θεόκρ. 3, 10.

Τηξεμελής, ἑός, ὁ, ἡ (τῆξ, μέλος), τήκων, χωνεύων,
διαλύων τὰ μέλη, ποιητ.

Τηξέπορος, ὁ, ἡ, διὰ τοῦ πόρου τήκων, ἀναλίσκων, ψείρων: ἔρω, παρὰ Κλήμ. Στρωμ. 2, σ. 402.
 Τηξίς, ἡ (τήκω), χώνευσις, διάλυσις, ἀνάλωσις, ἀφανισμός, φθίσις.
 Τῆπερ, Ἐπίρ. ἀναφερόμενον εἰς προηγούμενον ἤπερ, συχνάκις καὶ ἀντὶ τούτου.
 Τηρέω, ὦ, μ. ἤσω (τηρός), παρατηρῶ, Σοφ. Οἶδ. Τυρ. παραφυλάττω, παραμονεύω, φυλάττω, προσέχω, στέχομαι φρουρός· Ὁμ. Τμ. Δημ. 142, σηκώνω, λαμβάνω. 2) Μέσ. τηρέομαι, ὡς φυλάττομαι, δηλ. φυλάττω τὸν ἑαυτὸν μου, Ἀριστοφ. Σφ. 391.
 Τηρήμων, ὄνος, ὁ, ἡ, τηρῶν, φυλάττων, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 673.
 Τήρησις, ἡ, παρατήρησις, φύλαξις· υπεράσπισις.
 Τηρητήης, οὐ, ὁ, παρατηρητής, φύλαξ.
 Τηρητήχος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. τικῶς (Σέξτ. Ἐμπ. 5, 70), παρατηρῶν, προσέχων, φυλάττων.
 Τηρήτρια, ἡ, ἡ προσέχουσα εἰς τὰς ὥρας, Ἡσύχ.
 Τηρός, ὁ, φύλαξ: ἱεροῦ ῥάβδου, ταυτ. βραβευτής, ῥαβδονόμος, Ἰων. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 263. ἐκ τοῦτέραι, τέρος, τηρός (ὡς γέρας, γῆρας κτ). ἐπειδὴ τέρος σημαίνει σκοπός, ἀρα καὶ τηρός ἐπιθετικῶς σημαίνει τὸν σκοποῦντα, φυλάττοντα.
 Τῆς, Τῆσιν, Ἰων. ἀντίταις.
 Τητάνειος, ἀντὶ σπητάνειος· Ζ. τῆτες.
 Τητάω, ὦ, Νομ. ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ: τινὰ τινός· Μέσ. τητᾶσθαι, στερεῖσθαι, Εὐρ. Ὀρ. 1082. πτωχεύειν, ἐνδεῖαν πάσχειν, Ἡσιόδ. Ἐρ. 408, ὅπου ἄλλα χειρόγ. ἔχουσι τιτᾶσθαι, ὡς Ἡσύχ. Ὁ Πίνδ. Νέμ. ἔχει τὸ Δωρ. τατᾶσθαι· Τὸ Ἀπολ. λεξικόν Ὁμ. ἐξηγεῖ Τητᾶν, ζητεῖν, καὶ ὁ Μ. Ἐτυμ.
 Τήτειος, ὁ· Ζ. Τήτινος κ. τὸ ἔφεξ.
 Τῆτες, Κ. ἐφέτος· ἡ τῆτες ἡμέρα, ἀντὶ ἡ σημερινή, ἐπιρρήμ. ἐκ τοῦ τὸ ἔτος, ἀντὶ τοῦτο τὸ ἔτος· Δωρ. σῆτες κ. σᾶτες, σπητάνειος, τητάνειος, σπητάνιος κ. σῆτινος, τήτινος, τήτειος, Κ. ἐφετινός. 2) ἔλθαν δὲ καὶ Τῆδες, ὅθεν ἐπιτηδῆς, ἐπιτηδῆς, τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὸ ἔτος, ἐνιαύσια χρειώδη, τροφαὶ κτ. 3) τήτος, τὸ, κ. τήτη, ἡ, χρεία, ἐνδεῖα· ὅθεν τητάω, τητάομαι, δέομαι, ἐπιδέομαι· Ἐδῶ μὲ φαίνεται ἀνήκει καὶ θῆς, θητός, ὁ ἐργάτης, ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος.
 Τήτη, ἡ, ταυτ. σπάνις· Ζ. τῆτες.
 Τήτινος, νη, νον, ἡ Τητινός· ἐφετινός, ἡ σημερινός, Λουκιαν. Λεξιφ. Ζ. τῆτες.
 Τῆτος, τὸ· Ζ. τῆτες.
 Τήτυμος, ἀντὶ ἐτήτυμος, Ἡσύχ. ἀποβολὴ τοῦ σ.
 Τηύγετος, ἔτη, Ὁμ. Τμν. εἰς Διοσκ. ἀντὶ τῶν ὁποίων συνηδέστερα εἶναι Ταύγετος, Ταυγέτη, κύρ. ὄνομα ὄρους, καὶ νύμφης τινός.
 Τηύσιος, ἰα, ἰον, Ἐπίρ. -σίως, διάκνος, μάταιος, Ὁδ. γ. 316. Ἰων. ἀντὶ ταύσιος, ταυτ. αὐσιος· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ταύσιμον, μάταιον· ἐκ τοῦ ταῦς, τηύς, ὡς ἐκ τοῦ περύς, περύσιος κτ.
 Τιάρα, ἡ, κ. } Ἡρόδ. κ. τιάρις, ἡ, λέξις περτικὴ προφερομένη
 Τίαρας, ὁ, } τάρα, ἄλλως, κυρβασία, κίδαρις, χίταρις, πῖλος, εἶδος καβουκίου (τουρ.) ὅχι μόνον τοῦ τῶν Περτῶν βασιλέως, ἀλλὰ ἐθνικὸς στολισμός τῆς κεφαλῆς τῶν Περσῶν ὅλων μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὴν ἐφοροῦσαν πλαγίως, ὁ βασιλεὺς τὴν ἐφόρει ὀρθῶν· ἀλλὰ τοῦτο πρέπει νὰ νοηθῇ περὶ τοῦ εἰς αὐτὴν ἐπιτιθεμένου λόφου (τσελέγκι βαρβ.), ὅς τις πιθανῶς ὠνομάζετο κίταρις. Διὰ τοῦτο ὁ Πλούτ. Ἀντ. 54, διακρίνει τιάραν κ. κίταριν.
 Τιαρόδεσμος, κ. } ὁ δεσμός, μὲ τὸν ὁποῖον δένουσιν ὀπίσω
 Τιαρίδεσμος, ὁ, } τὴν τιάραν, Πολύαιν. 7, 11. ἔως τὴν περιτυλίγουν, ὡς τὸ τουλπάνι τοῦ καβουκίου.
 Τιαροειδής, (εἶδος), ὡσάν τιάρα.
 Τιαροφόρος, ὁ, ἡ, φορῶν τιάραν, Μάξιμ. Τύρ. 2, σ. 25.
 Τιβερηνία, ἡ, } ἡ χώρῳ τῶν
 Τιβερηνίς, ἔδος, ἡ, }
 Τιβερηνοί, οἱ, ἐξνάριον παρὰ τὸν Πόντον, γειτονεῦον μὲ τοὺς Χάλυβας κ. Μοσσυνόικους, ἔχοντες ἄκρον ἀγαθὸν τὸ παίζειν, κ. γελᾶν.
 Τίβερεϊς, ἔδος, ἡ, πόλις Ἰουδαίας, κτισθεῖσα παρὰ τὴν λίμνην Γενεταρέτ ὑπὸ τοῦ Ἡρόδου εἰς τιμὴν τοῦ Καίταρος Τίβε-

(B.)

ρίου.
 Τίβερες, ἔδος, ὁ, κ. Τέβερεις, κ. Θύβρις, κ. Θύμβρις, ἔδος, ὁ, ὁ διὰ τῆς Ῥώμης διαβαίνων ποταμός.
 Τιβήν, ἦνος, ὁ, Λυκόφρ. 1104. κ. Τίβηνος, ὁ, ταυτ. λέβης τρίπους· ἡ αὐτὴ λέξις εἶναι κ. ἰβάνη, ἡ, ἰβανός, ὁ, ἰβηνός, ὁ, ταυτ. σορός, θήκη· Καθ. κοῖλον τι σῶμα, ἐνῶ τίθεται τι· Ζ. ἰμάς.
 Τιβία, ἡ, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Φρυγίας· ὅθεν
 Τίβιος, ὁ, κ. } φρύξ. μόνον ὡς δουρικᾶ ὀνόματα, Ἀριστοφ.
 Τίβης, ὁ, } Λουκιαν.
 Τίβυρα, κ. Τίβουρα, κ. Τίβυρες, ἡ, πόλις Ἰταλίας, Τὸ Tivoli.
 Τιγγάβαρι, τὸ, Ἀττ. ἀντὶ κιννάβαρι.
 Τιγγαβαρινός, ἡ, νὸν, ἔχων χρῶμα κινναβάρεως, Δαμάστ. παρὰ Φωτ. 1065.
 Τίγρις, ἔδος, ἡ, Αἰτιατ. τίγριν, τὸ θηρίον, Ἀριστοφ. Ἰστ. 5, 8, 27, 8. Τίγρις κ. Τίγρης, Γεν. τίγρητος, ὁ, Αἰτιατ. τίγρητις κ. τίγριν, ὁ ποταμός, Ἀρρίαν. Ἰνδικ. 15.
 Τιγροειδής, ὁ, ἡ, ὡσάν τίγρις.
 Τίσεως, Ἰων. Παρατ. τοῦ τίω, Ὁμ.
 Τίεω, ἀντὶ τίω, ταυτ. τιμωρέω, βασανίζω, λυπῶ· τετιμημένος ἦτορ, κ. τετιότης, κ. τετίησθον, Οὐδ. ἔμφροντις, ἄδυμος, περίλυπος, Ὁμ. κ. Ἡσιόδ.
 Τίζω, ἐρωτῶ πάντοτε τί, Ἀριστοφ. Φώτιος.
 Τίη, Ἰων. τί, καὶ προσχημ. τοῦ η, ἀντὶ τοῦ Διὰ τί;
 Τίην εἶναι, μετὰ τοῦ τὸ ὡς οὐσιαστικόν, Ἀριστοφ. ἡ νοητὴ ὑπαρξίς, τὸ ἰδανικόν χωρὶς ἐφαρμογὴν εἰς τὸ πρᾶγμα.
 Τιδαιβώσσω, Ὁμ. ἐπὶ μελισσῶν, αἱ ὁποῖαι κτίζουσι τὰς φωλεάς των. Εἰς τὸν Νίκανδ. Θηρ. 199. ἐπὶ ὀρνίθων, τέχνα τιδαιβώσπουσι θέρουσαι, ταυτ. φυλάττουσαι· Ἐκ τοῦ θάω, τιθάω, τιθαίω, τιθαίβω, τιδαιβώσσω, ταυτ. τιθηνέω.
 Τιδᾶς, ἔδος, ἡ, ταυτ. τιθῆ κ. τιθός, ἡμέρος, Ἀνάλ. 2, σ. 131.
 Τιθασεύτωρ, ὁ, ταυτ. τίθασσευτήρ, Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 543.
 Τίθασος, ἡ Τίθασός, -σός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. τιθασσῶς, ἡμέρος, ἡμερωμένος, κυρίως, ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα τρέφονται κατ' οἶκον (θάω, τιθάω, τιθός, τιθῆ, τιθῆνη).
 Τιθασοτρόφος, ὁ, ἡ, τρέφων ἡμερα ζῶα, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 354.
 Τιθασσεΐα, ἡ, τὸ ἡμερόνειν.
 Τιθάσσευμα, τὸ, τὸ ἡμερωμένον· μέσον ἡμερώσεως.
 Τιθασσευτής, ὁ -τήρ, ὁ, ὁ ἡμερόνων.
 Τιθασσευτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἡμερόνειν.
 Τιθασσευτός, ἡ, ὄν, ἡμερωμένος, δυνάμενος νὰ ἡμερωθῇ.
 Τιθασσεύω, Τιθαττεύω, κ. } (τιθαστός, κ. τιθός), ἡμερόνω,
 Τιθάσσω, κ. Τιθεύω, } δαμάζω, πρᾶυνω· κάμνω φιλον, φιλιόνω, Πλούτ. Δημοστ. 17.
 Τιθέαμεν, ἀντὶ τίθεμεν· τιθέατιν, Ἰων. κ. Ἀττ. ἀντὶ τιθεῖσι· τιθέαται ἀντὶ τίθενται· τιθέησιν ἀντὶ τιθῆ· τιθεῖμεν ἀντὶ τιθεῖμεν.
 Τιθέμεν, ἀντὶ τίθεναί· Τίθεμι Αἰολ. ἀντὶ τίθημι· τίθεν ἀντὶ ἐτίθησαν· τίθεσκον, Ἰων. Παρατ. ἀντὶ ἐτίθει· ὅλα εἰς τὸ τίθημι.
 Τιθευτήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. τιθηνός· ἐκ τοῦ
 Τιθεύω, Τιθεύω, τρέφω, ἡμερόνω.
 Τιθέω, ὦ (θέω), ὅθεν τίθημι· χρήσιμον εἰς χρόνους τινὰς καὶ πρόσωπα.
 Τιθή, ἡ, Τίτη, Τιθήνη, τροφός, βυζάστρα, παραμάν· ἐκ τοῦ θάω, θάζω, θήται, θήσασθαι, ταυτ. θηλάσαι, ἐπὶ τιθός, κ. τιθασός· Ζ. καὶ τήθη.
 Τιθήμεναι, Δωρ. ἀπαρέμ. ἀντὶ τιθῆναι;
 Τιθήμενος, ἀντὶ τιθέμενος, Ἰλ. κ. 34.
 Τίθημι, ὁ συνήθης ἐνεστώς ἀντὶ τίθω, κατὰ διπλ. ἐκ τοῦ θέω, τὸ ὁποῖον δίδει τοὺς ἄλλους χρόνους· θέτω, στήνω, καταθέτω, κάμνω. 1) ποιῶ, κάμνω: πόνον τι, κάμνω εἰς τινὰ πόνον· τίθεσθαι πόνον, ποιεῖν ἑαυτῷ πόνον: εὐδαίμονα, νεκρόν κτ. κάμνω εὐδ. κτ. τίθεσθαι μάχην, λόγον, σπουδὴν κτλ. ποιητ. ἀντὶ μάχεσθαι, σπουδάζειν κτλ. 2) λέγουσιν οἱ ποιηταὶ Τιθέναι ἐν, ἐνί, ἐπὶ φρεσὶ, ἄλλως, βαλεῖν, βαλέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐνθυμίζειν, συμβουλεύειν· Μέσ. ἀντὶ ἐνθυμίσθαι, βουλευέσθαι,

57

σκέπτεσθαι· αἰδῶ θέσθαι ἐνὶ θυμῷ, βάλετε εἰς τὴν ψυχὴν σας τὸ αἰσθημα τῆς τιμῆς. 3) ἀντὶ διατάττειν, τάττειν, ἀποφασίζεῖν λέγει· Ὁμ. Θεός, θεοί, ἔδεκε, ἔδεχεν, θέτο, θέντο· ὅθεν κ. τεθμός, θεσμός· τιθέναι νόμον, ἐπὶ νομοθέτου· τίθεσθαι νόμον, ἐπὶ τοῦ λαοῦ, δέχεσθαι τὸν νόμον· ὡς τιθέναι πρόφασιν, Μέσ. δέχεσθαι τὴν πρόφασιν, Θεογ. 534. Μετὰ τοῦ καλῶς, εὖ, ἢ κοινῇ, Π. χ. : τὰ πράγματα πρὸς τὸ συμφέρον, διατάσσειν, διοικεῖν. 4) δαπανῶ, δίδω. 5) πληρόνω, καταδέτω : τόκον, εἰσφοράς, μετοίκιον. 6) τιθέναι ἐνέχυρον, ἐπὶ τοῦ δανείζοντος μὲ ἐνέχυρον· δέμενος παρὰ τινί, λαβὼν παράτινος. 7) τιθέναι τὴν ψῆφον, βάλλειν τὸν ἀριθμὸν, λογαριάζειν· τίθεσθαι τὴν ψῆφον, δίδειν τὴν ψῆφον· ὅθεν τ. γνώμην, λέγειν τὴν γνώμην του· καὶ ἀπλῶς, τίθεσθαι, νομίζειν, ὑπολαμβάνειν· εἰς τὴν τύχην τίθεσθαι, ἀποδίδειν· οἷς ἐγώ γε μάλιστα τίθεμαι, συμφωνῶ· εἰς μεγάλην χάριν τίθ. νομίζειν μεγάλην χάριν· ποῦ τουτοῦ ἤτομον, ποῦ θέλομεν τὸν συγκαταριθμήτην; τιθέναι εἰς ἀνθρώπους, εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν, ἐν τοῖς φίλοις, ἐν μέρει, εἰς μέρος, ἐς μερίδα, μετὰ Γεν. ἀντὶ συγκατατάττειν· : Παρὰ πολὺ, μέγα, παρ' οὐδέν, σμικρὸν, δεύτερον, ὕστερον, ἐν ὑστέρω, ἐν καλῷ, πρὸς καλῷ, ἐν αἰσχυρῷ, ἐν σπουδῇ, ἀδικήματι, ἐν ἐπαίνῳ, εἰς ὄνειδος κτ. ἀντὶ ἐκλαμβάνειν, νομίζειν, δοκιμάζειν, ἀποδοκιμάζειν κτλ. 8) Καθ. νομίζειν, ὑποδέχεται· ὅθεν θετέον, ὑποθετέον. 9) ἢ φράσις τίθεσθαι τὰ ὅπλα σημαίνει. α) ἐνδύεσθαι, λαμβάνειν τὰ ὅπλα· εὖ ἀσπίδα θέσθω, Ὁμ. β) : ἐν τάξει, εἰς τάξιν, δηλ. ὠπλισμένος στέκειν εἰς τὴν τάξιν του. γ) στρατοπεδεύω, καὶ φυλάττω τὸ κατάλυμά μου· τὰ ὅπλα εὐτίθεσθε, Κύρ. Π. 4, 5, 3. φυλάττετε καλῶς τὸ κατάλυμά σας, ἢ ὑπάγετε εἰς ἀσφαλὲς κατάλυμα, ὡς καὶ ὅπλα σημαίνει στρατοπέδον. δ) τίθεσθαι ὅπλα πρὸς πόλιν, περὶ τείχος, ἀντὶ πολιορκεῖν. ε) τίθ. τὰ ὅπλα ἀντία, ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦσθαι. πόλεμον δὲ θέσθαι, ἀντὶ καταπαῦσαι, ὡς καὶ ἀσπίδας θέσθαι, Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 4, 12, ἀντὶ καταθέσθαι, ἀποθέσθαι· Προτέτι, τίθεσθαι ὄνομα εἰς μέσον, ἐν μέσῳ, ἀντὶ φανερόν, γνωστὸν ποιεῖν· τιθέναι, ἐνταφιάζειν· ὅθεν, θήκη, θῆμα, Λακ. σῆμα, ὁ τάφος, τὸ μνήμα.

Τιθηνεύω } (τιθηνός), θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι.
Τιθηνέω, ὦ, μ. ἤσω, κ. } και, ἀνατρέφω, ὑπηρετῶ· ὑπομένω, Ξενοφ. Κύρ. 8, 5, 19, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1049.

Τιθηνεία, ἡ, ταυτ. τιθηνία.

Τιθηνή, ἡ, κυρίως, θηλ. τοῦ τιθηνός, τροφός, ἀνατροφός, ὑπηρετρία. 2) καὶ Τροπ. ἕρις πολέμοιο τιθηνή, Νόν.

Τιθηνήμα, τό, τρέφω, ἄθην. σ. 608.

Τιθηνήσεις, ἡ, τροφή, ἀνατροφή, θεραπεία.

Τιθηνήσειρα, ἡ, Ἀνάλ. ἐκ τοῦ

Τιθηνητήρ, ἥρος, ὁ, ταυτ. τιθηνή, τιθηνός - κ.

Τιθηνητήριος, ἰα, ἰον, θεραπεύων, τρέφων, ὑπηρετῶν.

Τιθηνία, ἡ, θεραπεία, ἀνατροφή, ὑπηρεσία, Ὁππ' Ἀλ. 1, 665.

Τιθηνός, ὁ, ἡ, ἀνατροφός, ὑπηρετής, θεράπων· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1230. Πρβ. τιθός.

Τιθησθῆ, Ὁδυσ. α, 414. ἀντὶ τίθης, μετὰ προτχ. τοῦ θᾶ, τὸ ὅπ. Ζ.

Τιθωραία, κ. } ὄνομα νύμφης, καὶ πόλεως Βοιωτίας.

Τιθωρέα, ἡ, }

Τιθός, ἡ, ὄν, ταυτ. τιθασός, ἐκ τοῦ θᾶω, τιθάω· ὅθεν, τιθῆ, τιτῆ, κ. τιθηνός.

Τιθράς, αντος, ὁ, ὄν. κύριον.

Τιθρώνιον, κ. Τεθρώνιον, τό, πόλις Φωκίδος.

Τιθύμαλῆς, ἡ, κ. } Διοσκ. 4, 165. φυτόντι· διάφορον τὰ

Τιθύμαλλος, ὁ, κ. } εἶδη, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁπός ἐλαμβάνετο ὡς

Τιθύμαλος, ὁ, } κινητικὸν τῆς κοιλίας. Εὐρίσκειται κ. θυμαλῆς ἀντὶ τιθυμαλῆς, ὥστε ἔτις θυμαλός ἦτο ὁ πρῶτος τύπος, ὡς ὑποκορ. τοῦ θυμός, διὰ τὴν μὲ τὸν θυμόν ὁμοιότητα τοῦ καρπού.

Τιθωνός, ὁ, ἀνὴρ τῆς Ἡοῦς, Ὁδυσ. ε, 1. Ἰλ. λ, 1. Ἡσίοδ. Θεογ. 984. 2) Τροπ. ἐσχατόγηρος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 688.

Τίχιμος, ὁ, κ. ἡ, ποταμός καὶ πόλις τῆς ἀνω Ἰταλίας· τὴν σήμερον Tessino κ. Pavia.

Τικτεκός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, χρησιμεύων, ὠφελῶν εἰς τὸ τίκτειν, π. χ. φάρμακον, Ἀριστοφ. παρὰ Φωτίῳ.

Τίκτω, μ. τέξομαι, ἔτεκον Ἀδρ. 2, γεννῶ, ἐπὶ πατρός, Ἰλ. β, 628. καὶ ἐπὶ μητρός. καὶ Μεταφ. ποιῶ, κάμνω. Ζ. τέκω.

Τίλαι, αἱ (τίλλω, τίλος), τμήματα κοινωδῆ περιήπταμένα εἰς τὸν αέρα, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 8, 3.

Τιλάω, ὦ, μ. ἤσω, (τίλος), χέζω ὑγρὰν κόπρον· Κ. τσίρλω.

Τίλημα, τό, ἡ τοιαύτη κόπρος, τσίρλημα. χυδ.

Τίλλάρια, τὰ, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. 3, 22, 74. Νομ. γραφικοὶ κάλαμοι, κονδύλια· ἄλλοι ἀνέγ. τιτάρια, γραφικοὶ πίνακες.

Τίλλοπώγων, ωνος, ὁ, ὁ ἐκμαδῶν τὰ ἑαυτοῦ γένεια.

Τίλλω, μ. λῶ, Ἀδρ. ἔτιλα· μαδῶ, ξεπατόνω, ἀνατῶ, Ἰλ. χ, 78. 2) Μεταφ. λοιδορῶ, κακολογῶ. Μέσ. τίλλομαι, Ἀδρ. Παθ. ἐτίλθην, μαδῶμαι, ἐκβάλω τὰς τρίχας μου. Τίλλω εἶναι μάλα-κώτερος τύπος τοῦ πτίλλω, καὶ τοῦτο αἰτὶ ψίλλω, ὅπου ἀνήκει τὸ ψίλος· ὅπου ἀνήκει καὶ σίλλος, ἀντὶ τίλος· τὸ δὲ ψίλλω, ὁ ἰ τύπος τοῦ ψάλλω, τὸ ὅπ. Ζ.

Τίλλων, ἡ Τίλων, ωνος, ὁ, ἰχθὺς λίμνης, Ἡρόδ. 5, 16. κ. τύλων κ. φύλων. Νομ. Ἐσφ. ἀνάγ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 6, 14. 8, 20. ἔτις ἐπειδὴ δὲν ἔχει λεπίδας. Ζ. τιλτός.

Τίλμα, τό (τίλλω), τὸ μαδημένον, ἐσχισμένον, ξαντόν. Ζ. τιλτός. 2) ταυτ. τίλσις. 3) ὅ, τι μαδᾶται· κύνης τὰ τίλματα τίλλοντες, δηλ. μαδῶντες τὰ ἔρια τοῦ δέρματος, Πλούτ. 6, σ. 175. 4) σπᾶσμα, εἰς τοὺς νεωτέρ. Ἰατρ.

Τίλματτον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.

Τίλμός, ὁ (τίλλω), μάδηςσις. 2) Μεταφ. λοιδορία.

Τίλος, ὁ (τίλλω), φλόκος, λεπτόν καὶ μικρὸν σωματίον· καὶ λεπίς. ὅθεν τίλοι αἱ βλεφαρίδες· καὶ τὰ πτίλα, μικρὰ πτερὰ· πούπολα Κ. Μαλακώτερος τύπος τοῦ πτίλος, ἀντὶ ψίλος, ὅθεν πτίλος, καὶ πτιλώσκω, ἢ ἀρρώστια, τὴν ὁποῖαν πάσχει ὁ πτίλος ὅταν πέσωσι αἱ βλεφαρίδες· ψευδῶς παράγεται ἐκ τοῦ ὀπτίλος, ὁ ὀφθαλμός. 2) ὕγρὰ διαχώρησις, Κ. τσίρλα. Πρβ. σπατίλη.

Τίλσις, εως, ἡ (τίλλω), τὸ τίλλειν, μαδᾶν.

Τιλτός, ἡ, ὄν, μαδημένος· τιλτός μοτός, κ. τιλτόν, τό, αἷς τίλμα, ξαντόν, ἐσχισμένον πανίον καὶ μαδημένον, ἢ βαμβάκιον διὰ τὰς πληγὰς. 2) τιλτόν τάριχος, Νομ. λεπιδώτον· φαίνεται ὁμως ὀρθότερον ἀλεπιδώτον, ἢ ἐκβαλμένον τὰς λεπίδας, ἐπειδὴ τίλλω σημαίνει μαδῶ κ. ξεφλουδίζω, Ἀλλ' Ἰδ. Κορ. εἰς Ξενοκρ. σ. 177.

Τίλφη, ἡ, ταυτ. σίλφη, Λουκιαν. 8, σ. 18.

Τίλων, ωνος, ὁ. Ζ. Τίλλων.

Τιμά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τιμῆ.

Τιμάγητος, ὁ, ὄν. κύριον.

Τιμάγώρας, ὁ, ὄν. κύριον.

Τιμάεσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τιμήεσσα.

Τιμάζω, μ. ξω, Δωρ. ταυτ. τιμάω, Πίναξ. Ἡρακλεωτ.

Τιμαίω, οὐς, ἡ, ὄν. κύριον.

Τιμαίω γράφειν, γράφειν τὸν Τιμαίον (διάλογον τοῦ Πλάτωνος), Πρόκλ.

Τιμαίος, ὁ, ὄν. κύριον.

Τιμαλφέω, ὦ, μ. ἤσω, τιμῶ, σέβομαι, ἐορτάζω· : θεούς, Αἰσχ. Εὐμεν.

Τιμαλφής, εὐς, ὁ, ἡ (ἄλφω), εὐρίσκειν τιμὴν, πωλούμενος. Μεταφ. τίμιος, πολύτιμος, Λουκιαν. Ἐπίγρ. 17.

Τιμάντα, Δωρ. ἀντὶ τιμῆντα.

Τιμάνωρ, ορος, ὁ, Ἰων. Τιμῆνωρ, ὄν. κύριον.

Τιμαόρος, Τιμηόρος, ὁ, ἡ, κ. Τιμωρός (τιμῆ, ἄω), ὅστις τιμᾶ, δίδει τιμὴν. 2) βοηθός, ἐκδικητής. Αἰσχ. Ἀγαμ. 525. 3) φυλαξ, Ἀνάλ.

Τιμαρέτη, ἡ, } ὄν. κύρια.

Τιμαρέτεια, ἡ, }

Τιμαρής, εὐς, ὁ, ὄν. κύριον

Τιμαρίον, ἡ, ὄνομα ἐταίρας.

Τιμαίς, εὐς, ὁ, ἡ,

Τιμασίων, ωνος, ὁ, } ὄν. κύρια.

Τιμαχίδας, ὁ, }

Τιμάσχος, ὁ, ἡ, ταυτ. τιμοῦχος, Ἰμ. Δήμητρ. 258.

Τιμαρχία, ἡ (τιμῆ, ἀρχή), ταυτ. τιμοκρατία, Πλούτ. 2) ἡ ἀξία τοῦ των Ῥωμαίων κήνσωρος, Δ. Καστ.

Τιμάω, ὦ, μ. ἤτω (τιμή), τιμῶ, κρίνω τίμιον, ἄξιον· ὅθεν ἀνταμείβω, πληρόνω. 2) καταδικάζω, τιμωρῶ· ὅταν λέγεται ὑπὸ τῶν κριτῶν, οἱ ὅποιοι διορίζουσι τὴν ποινὴν. ἄπασι τιμῶν τὴν μακράν, Ἀριστοφ. Σφ. 106. καταδικάζει ὅλους τοὺς ἐγκαλουμένους μετὰ τὴν μακράν γραμμὴν ἐπάνω εἰς τὸν πίνακα, κ. 847, ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω, τὰ ὁμμάτιά μου βλέπουσιν εἰς τὸν πίνακα, καὶ εἰς τὴν μακράν γραμμὴν τῆς καταδίκης· κ. πινάκιον τιμητικόν, ὁ πίναξ, ὅπου ἐνεχαράσσοντο αἱ ψῆφοι τῆς καταδίκης· τὴν ποινὴν σημαίνει Γεν. ἐάνδ' ἀργυρίου τιμηθῇ, τῆς ὕβρεως, Δημοστ. σ. 529. ἐάν καταδικασθῇ νὰ πληρώσῃ ἀργύρια διὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὕβριν. 3) τὸ Μέσ. ὅταν ὁ κατηγορὸς ἀποφασίσῃ τὴν ποινὴν τοῦ κατηγορουμένου, π. χ. τιμᾶσθαι τινὶ τὴν δίκην δεσμοῦ, ἀργυρίου, θανάτου, κττ. Ἡδύνατο δὲ καὶ ὁ κατηγορούμενος νὰ διορίσῃ τὴν ποινὴν τοῦ, καὶ τοῦτο ὠνομάζετο Ἵποτιμᾶσθαι, Ξενοφ. Ἀπολ. 23.

Τίμελος, ὁ, ὄν. κύριον.

Τιμή, ἡ (τίω, ἐκτιμῶ), ἡ τιμὴ τοῦ πράγματος. Τίς ἡ τιμή; τί ἀξίζει τὸ πρᾶγμα; ὅθεν, τιμή, δόξα, μισθός, ἀμοιβή, προτέρημα, προνόμιον, ἱκανοποίησις, τιμωρία εἰς ἀργύριον, ἡ ἄλλο τι. 2) Τιμαί, αἱ ἀρχαί, τὰ ἀξιώματα, Ἀριστ. Πολ. Γ', γ', 6. Δ', 3, 9, 1, 9. Ε', 5, 7. 5, β', 1, Κορ. Ζ. τιμάω. ὅθεν

Τιμήεις, συναίρ. τιμῆς, Γεν. τίμηεντος, ἦντος, ἦεσσα, εν, τιμημένος, ἔχων τὴν τιμὴν τοῦ, ὡς χρυσός, Ὁμ.

Τίμημα, τὸ (τιμάω), τὸ διωριζόμενον ἀργύριον, ἡ ἐκτιμηθεῖσα περιουσία, Γαλλ. le cens, Ἀριστ. Πολ. Γ', γ', δ', 5, 11. Δ', 3, Κορ. ἡ τιμωρία, ποινὴ χρηματικὴ, ἡ τιμή, καὶ ἀξία.

Τίμην, καταφατικόν τι μόριον εἰς τοὺς διαλόγους.

Τιμήντα, συναίρ. ἐκ τοῦ τιμήντα, ἐκ τοῦ τιμήεις.

Τιμηνορέδης, ὁ, πατρωνυμ. ἐκ τοῦ

Τιμήνωρ, ὁ, ὄν. κύριον, Δωρ. Τιμάνωρ.

Τιμήορος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τιμάορος, ταυτ. τιμωρός.

Τιμηουλήω, ἡ Τιμιουλήω, Ὁ. Παροιμ. Σολομ. 11, 26. ἀναβιβάζω τὴν τιμὴν, πωλῶ ἀκριβά· ὡσαύτως τιμηρῶ, Ἡσύχ. κ. τιμοπωλέω. Πολυδ. Ζ. τίω.

Τιμήεις ἔσσαι, Ἰλ. ε, 601, κατὰ Οὐδῶφιον ἀντὶ τιμήεις, συναίρ. κατ' ἄλλους ἀντὶ Διὰ τιμῆς.

Τιμήσσα, ποιητ. ἀντὶ τιμήεσσα.

Τιμήσεος, ὁ, ἡ, ταυτ. τιμητός, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 11, 7.

Τιμήσις, εὖ, ἡ (τιμάω), τὸ τιμᾶν, ἐκτιμᾶν, καὶ σέβειν.

Τιμητεία, -τεία, ἡ, ἐκ τοῦ

Τιμητεύω, εἰμαλ τιμητής.

Τιμητήρεος, ὁ, ἡ (τιμητήρ), τιμῶν, Ἰουλιαν. Λόγ. 5, σ. 176.

Τιμητής, ὁ (τιμάω), ὁ τιμῶν, ἐξαιρ. ὁ διορίζων τὴν ποινὴν εἰς κριτολογίαν. 2) ὁ τῶν Ῥωμαίων Κήνσωρ.

Τιμητιχός, ἡ, ὄν, τιμῶν, πλήρης τιμῆς, ὅστις δείχνει, δίδει τιμὴν· πολιτικός, αὐλικός, Πλούτ. Παραμυθ. πρὸς Ἀπολλων. 2) ὁ προὑπάρχων Κήνσωρ. (τιμητής, censor), ἡ τιμητικὴ ἀρχή, censura, Ζ. κ. τιμάω.

Τιμητός, ἡ, ὄν, τιμημένος, ἀξιοτίμητος· ἀγών, δίκη, τῆς ὁποίας ἡ τιμωρία ἀφίσταται εἰς τοὺς κριτὰς νὰ τὴν διορίσωσι· ἀντίθ. ἀτίμητος. Κατὰ τὸν Ἀρποκρ. τιμητός ἀγών, κριτολογία, ὅπου διορίζουσιν οἱ νόμοι τὴν τιμωρίαν· ἀτίμητος δὲ, ὅπου τὴν ἀφίνουσιν εἰς τοὺς κριτὰς.

Τιμοπωλέω. Ζ. τιμηουλήω.

Τιμοπωλής, ου, ὁ, πωλῶν ἀκριβά, Πολυδ. 7, 195.

Τίμιος, ἰα, ἰον (τιμή), τιμημένος. 2) ἀξιοτίμητος. 3) πολύτεμος, ἀκριβός. 4) τιμῶν, τιμητικός· τὸ τίμιον, ἀντὶ ἡ τιμή, Διόδ. Σικελ. 3, 9.

Τιμιότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. κατ' ὅλας τὰς σημασίας.

Τιμογραφέω, ὦ, ἐκτιμῶ, Κ. ἔστιμῶ, δηλ. διορίζω τὴν τιμὴν, Ὁ.

Τιμόθεος, ὁ, ὁ τιμῶν τὸν θεόν, Κύρ. ὄν.

Τιμοκρατία, ἡ (κρατέω, τιμή), εἰς τὸν Πλάτ. (Πολιτ. Η, σελ. 545-551), ταυτ. τιμαρχία, πολιτεία, τῆς ὁποίας βᾶσις εἶναι ἡ τιμή τοῦ πλούτου. Κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτ. Ἡθ. Η, ε, Κορ. ὅπου δίδονται αἱ ἀρχαί καὶ τὰ ἀξιώματα κατὰ τὴν ἐκτίμησιν οὐ μόνον τῆς περιουσίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς ἐκάστου, καὶ εἶναι ἡ αὕτη μετὰ τὴν ἀπ' αὐτὸν ὀνομαζομένην Πολιτείαν, Ἀριστ. Πολ. Β', γ', 11. Γ, ε, 2, Δ', 5, 1-6. Ἰδε Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. Κορ.

σελ. 308.

Τιμοκρατικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἐκ τοιαύτης πολιτείας· Τιμοκρατικὴ Πολιτεία, Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. Η, ε, Κορ. ταυτ. Τιμοκρατία.

Τιμόπολις, εὖ, ὁ, ἡ, τιμημένος ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐνερ. τιμῶν τὴν πόλιν, Εὐρ. Ἰκ. 589.

Τίμος, ἡ Τιμός, ὁ, ταυτ. τιμή, Αἰσχ. Χοηφ. 916.

Τιμουλήω, ταυτ. τιμηουλήω.

Τιμούχος, ὁ, ἡ (τιμὴν ἔχων), τιμημένος. 2) ὁ ἀρχὼν τῆς Μασσαλίας.

Τίμυχα, ἡ, ὄν. κύριον.

Τιμῶ, οὖς, ἡ, ὄν. κύριον.

Τίμων, ωνος, ὁ, ὄν. κύριον.

Τιμώνας, ακτος, ὁ, ὄν. κύριον.

Τιμώνιον, τὸ, οἶκος μοναξίας, ἐρημικός, ἀπὸ τοῦ μισανθρώπου Τίμωνος, Στραβ. 17, σ. 1144.

Τιμωρέω, ὦ, μ. ἤτω (τιμωρός), ὡς τινὶ, βοηθῶ, παραστέχω, κυρίως, ἐρχομαι βοηθός διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τινά, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 136. Μέσ. τιμωροῦμαι τινά, λαμβάνω ἐκδίκησιν ἀπὸ τινά· ἐκδικούμαι· ὅθεν τιμωρῶ τινά, ταυτ. κολάζω. Εἰς τὸν Λευκιαν. 2, σ. 131. τί τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς; ἀντὶ τί παιδεύεσθε, τί βασανίζεσθε; ὅθεν, ἑαυτὸν τιμωρούμενος, Μένανδ. κ. Τερέντ.

Τιμώρημα, τὸ, ἐκδίκησις, ποινὴ, κόλασις, βοήθεια, ἐπικουρία, Ἡρόδ. 7, 169.

Τιμώρησις, ἡ, τὸ τιμωρεῖν.

Τιμωρητήρ, ἡρος, ὁ, κ. } ταυτ. τιμωρός, ἐκδικητής, ἡ βο-
Τιμωρητής, ὁ, } ηθός, Ἡρόδ. 5, 80.

Τιμωρητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ τιμωρεῖν.

Τιμωρία, ἡ, βοήθεια, Ἡρόδ. 3, 148. 2) ἐκδίκησις, ποινὴ, Ἡρόδ. 8, 44. 3) βάσανος, στενοχωρία, πόνος· μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾷ, Διόδ. Σ. Τιμωρία λέγεται ἡ ἐκδίκησις ἀπὸ μέρος τοῦ ἐνεργούντος, κόλασις δὲ, ἀπὸ τοῦ πάσχοντος· τὸ πρῶτον Γαλλ. λέγεται vengeance· τὸ δεύτερον châiment. Ἰδε Ἡθ. Νικ. σ. 252, ἐκδ. Κορ.

Τιμωρός, ὁ, ἡ, συναίρ. ἐκ τοῦ τιμάορος, τιμῶν, ἐκτιμῶν, βοηθός, ὑπερασπιστής· ἐκδικητής· κολάζων τὸ ἀδίκον, παρακινῶν εἰς ἐκδίκησιν· λόγος, Ἡρόδ. 7, 5, Δισβόναξ, σ. 187, Διβύης τιμητοί, ἀντὶ ἐφοροί, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 1309.

Τίν, Τεῖν, Δωρ. ἀντὶ σοί, Ἀπολλων. δύσκ. κ. ἐγκλιτικ. Θεόκρ. 21, 28. 2) καὶ ἀντὶ σὺ, σέ, ὀρδοτονοῦμ. Θεόκρ. 11, 39, 55, 68, Ἡρβ. τὰς ὁμοίας ἀντωνυμ. εἶν, εἶν, μὲν, νῖν, σφίν· καὶ Ζ. τός.

Τίναγμα, τὸ (τινάσσω), τὸ τινάχμενον, τεταραγμένον.

Τιναγμός, ὁ, τὸ τινάσσειν.

Τινάκτειρα, ῖ, ἐκ τοῦ

Τινακτήρ, ὁ, ταυτ.

Τινάκτης, ὁ, κ. Τινάκτωρ, ορος, ὁ, ὁ τινάστων, σείων· γαί-
ας, ταυτ. ἐνοσίγαιος, Σοφοκλ.

Τινακτοπήληξ, ὁ, ταυτ. κορυθαίολος, Ἡσύχ.

Τινάκτρια, ἡ, ταυτ. Τινάκτειρα.

Τινάσσω, μ. ξω, καὶ Κ. τινάσσω, κλονίζω, ἔξοχος, πτερὰ, πῆ-
ληκα, γαῖαν, σείω, κινῶ· διὰ τοῦτο ὁ Ποσειδῶν ὀνομάζεται τι-
νάκτωρ γαίας· δεσμὰ τινάξει ἀντὶ ἀποτίν· ἀπορρίπτει. Ἐκ τοῦ
τείνω, τίνω. Ζ. τίω.

Τίνεσκε, Ἰων. ποιητ. παρατ. τοῦ τίνω.

Τίνη, δοτ. ἀντὶ σοί, ἐκ τοῦ τίν προσχ. τοῦ η, Ἀπολλων. ἀντω-
νυμ. σ. 329.

Τινθαλέος, έα, έον, βράζων, ζεστός, θερμός, Νίκανδρ. ἐκ
τοῦ

Τινθός, βράζων, θερμός· εἰς τὸν Ἡσύχ. τιντόν, ἐφθόν. Ἐκ τοῦ
θίω, θίπω, ταυτ. θάπω, θύπω, θάπτω, θύπτω. Ζ. θύω κ. σύω·
ὅθεν τινός, παρενθ. ν τινθός, ὡς εἰς τὸ ἄνθος κτλ. 2) ὡς
οὐσιαστ. τινθῶν λέβητος, ἡ κοιλία, τὸ κοίλωμα τοῦ λ. Δυκόφρ. 36.
Τίνυμι, κ. } κ. Μέσ. ποιητ. ἐκ τοῦ τίνω, κ. ταυτ. τίνω, Οὐδ.
Τίννυμι, } τιμωροῦμαι, πάσχω τινά τιμωρίαν, κ. μετ' Αἰτιατ. τοῦ
πράγμ. ὡς βλην· ὅθεν ἐκδικῶ· ὄρκον, Ὁμ. κ. Ἡσιόδ.

Τίνω· ἄλλος τύπος ἐνεστώτος τοῦ τίω. Οὐδ. τιμωροῦμαι· πά-
σχω ποινὴν· κ. ἐπὶ μισθοῦ· ζωάγρια, Ὁμ. 2) Μέσ. τιμῶ τινά·
τίνος, ἐνεκα τινός· κ. ὡς τί, ἡγουν διὰ τι ἔργον, ἡ ἀδίκημα.

Τίος, ἡ, πόλις Παφλαγονίας κ. Τίον, τὸ, εἰς τὸν Πτολεμ.

Τίος, Τίως, Τίω, Τέως, Δωρ. ἀντὶ σοῦ, 2) τίος Βοιωτ. ἀντὶ
τεός, σός, 3) τίος, Αἰολ. ἀντὶ τίσι. Ἰδε περὶ πάντων Ἀπολλων.

δύσκολ. ἀντωνυμ. σ. 355, 356, 395. Ζ. κ. τός.
Τίποτε, κ. συγχοπ. Τίπτε, τί ποτέ; τί; διά τί;
Τιρύνειος, ἰα, ἰον, ἐπίθ. ἐκ τοῦ
Τίρυνθος, ἡ, κ. } "Ον. κύριον πόλεως, πατρίδος τοῦ Ἡρακλέους.
Τίρυνς, υνθος, ἡ, } 2) νύμφης.
Τίς, τίνος, τί, ἐρωτηματικόν· τί δέ; συνδετικόν καὶ ἐξηγητικόν τῶν
 προειρημένων. 2) εἰς τί; ἀντί μέχρι τίνος; ἕως πότε; "Ομ. Ἰλ.
 ε, 405. Πρβ. εἰς τε.
Τίς, τί, γεν. τινός, "Αόρ. ἕνας τις, ἄποιοις· τινές, μερικοί Η.
 2) πᾶς τις· ἕκαστός τις, πολὺς τις· ὀλίγοι τινες· μικρός τις κτ.
 μένει ἀνεξηγήτητον, καὶ μόνον παρίστανει τὸ ὑποκείμενον, κατὰ
 τοῦ ὁποῦ κατηγορεῖται τὸ ἄλλο ὄνομα. 3) μετὰ τῶν ἀριθμ.
 τρεῖς τινες, ἀντί περίπου· καὶ εἰς τὰ οὐδέτ. Ἀττ. ἅττα· ὀλίγ.
 ἅττα, σημαίνει ὀλίγα, δὲν ἐξεύρω πόσα. 4) ἀντί τοῦ ἕκαστος·
 διὰ τοῦτο ἀκολουθεῖ ἄποτε πληθ. μετοχή· χρή ποιήσασθαι τινα
 ἡμῶν πρόνοιαν εἰδότας, Δημοσθ. 5) οἱ μεταγ. Καλλιμ. κ. Ἀνθολ.
 τὸ μεταχειρίζονται καὶ ἀντί τοῦ ὅς τις.
Τισαίετο, Ἰων. ἀντί τίσαιντο.
Τισιγίτης, ὁ (λέξεις Περσ.), σκεῦος τι, Ἀθην. σ. 784.
Τίσις, εως, ἡ (τίω), τίμητις, ἀνταμοιβή, ἱκανοποίησις, Θεογν.
 327. τιμωρία, ἐκδίκησις.
Τισεφόνη, ἡ, κ. } "Ονόμ. κύρια· τὸ θυλук. ἐριννύς.
Τισέφονος, ὁ, }
Τιταίνω, ταυτ. τείνω, τεντάνω, : τόξον ἔλκω, σύρω, : τάλαντα,
 Ἰλ. ψ, 404. ἄρμα τιταίνων, ἵππος ἔλκων τὴν ἄμαξαν, "Ομ. Ἰλ.
 β, 390. 2) ἐκτείνωμαι, ἐξαπλώνωμαι, : τῇ κ. τῇ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ·
 καὶ ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ· φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶ, ἐξ-
 απλώνων τὰς χεῖρας εἰς τὰς χορδὰς· τιταίνωμαι, ἐκτείνωμαι,
 τρέχω, σπεύδω, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 229. : πεδίον, διὰ τοῦ πεδίου,
 "Ομ. 3) ἐκ τοῦ τίω, τιτάω, τιταίνω, ταυτ. τίωμαι, τιμωρῶ,
 καλᾶζω, Ἡσιόδ. Θεογν. 209, ἀρχαία παρωνομασία. (Ζ. πρόχυν
 εἰς τὸ τέλος) εἰς τὸ ὄνομα τῶν τιτάνων, ἡ ὁποία δὲν εἶναι πολ-
 λά βεβαία. Ζ. τιτάν.
Τιτακίδαι, οἱ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ἡ Αἰαντίδος φυλῆς. [ἐκ
 τοῦ
Τίτακός, ὁ, "Ον. κύριον, Ἡρόδ. 9, 72.
Τιτάν, ἄνος, ὁ, Τιτάνες, οἱ, Ἰων. Τιτῆν, ἡνος, υἱοὶ τοῦ Οὐ-
 ρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἰς Ἰλ. ε, 898, οὐρανῶνες ὀνομαζόμενοι.
 καὶ κατοικοῦντες εἰς τὸν τάρταρον, Ἰλ. θ, 481, ὅς τις διὰ τοῦ-
 το ὀνομάζεται τιτανικός τόπος, Πλούτ. 13, σ. 178. Η. Οἱ ποιη-
 ταὶ τὸν Ἥλιον καὶ ἄλλους υἱοὺς καὶ θυγατέρας, ἢ ἀπογόνους τοῦ
 Οὐρανοῦ, ὀνομάζουσι Τιτάνας, Ἰων. Τιτῆνας. κ. Τιτανίδας, Ἰων.
 Τιτηνίδας. Θέτις, π. χ. Τιτανίς, κ. Ἀρτεμις Τιτανίς. Τὴν ἀρ-
 χὴν τῆς σημασίας τοῦ ὀνόματος δίδει Ἡσιόδ. Θεογ. 207, ὅπου
 ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ τὸ ὄνομα Ἐνερ. τιταίνοντας, τίσιν λαμβάνειν,
 τιμωρεῖν, κ. Παθητ. τίσιν παρέχοντας, μωραίνοντας. Καὶ ὁ Ἡ-
 σὺχ. ἔχει Τιτάνες, τιμωροὶ ἀπὸ τοῦ τιταίνειν, κ. πάλιν, Τιταίνειν
 τίσιν λαμβάνειν, τιμωρεῖν. Καὶ ὁ Αἰσχ. Χοηφ. 94, μεταχειρίζε-
 ται τιτὰς ἀντί τιμωρός. Ὁ Ἡσὺχ. ἐξηγεῖ Ἀγριοὶ θεοὶ οἱ τιτάνες.
 Ἀγριοὶ δέ, ἀντί παιδερᾶται, Ἀριστοφ. Νεφ. 347· καὶ ὁ Ἡσὺχ.
 ἐξηγεῖ ἄλλου που Τιτάν, παιδερᾶστης, ἴσως ἀπὸ κωμικὸν τινα
 ποιητὴν, ὅς τις ἐπαίξε τὸ ὄνομα εἰς τὴν σημασίαν ταύτην, κα-
 θὼς καὶ τὸ κένταυρος. Ὁ Σουίδας εἰς Τιτανίδα προσθέτει εἰς τὸ
 τέλος, Ἐνομίζοντο δὲ τῶν Πριαπιδῶν θεῶν εἶναι. Ἐλαβε δὲ τὸ
 ὄνομα τιτὰς, ἡ τιτάν, ἡ Τίταξ, τιτηνός, τιτήνη, ἡ, τὴν σημα-
 σίαν βασιλεὺς, ἄρχων. Ἰσως αὕτη ἐνυπάρχει εἰς τὴν ἀρχαίαν
 γλῶσσαν τῶν Θεσσαλῶν, ἡ εἰς τὰ τοῦ Διόδ. 3, 57, ὅπου τι-
 τάνες ὀνομάζονται οἱ υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Τιταίας, Πρβ.
 5, 66.
Τιτανῆ, ἡ, ὄνομα πόλεως. 2) γυναικός.
Τιτανιδεύς, ἄδος, ἡ, ἰδιαιτέρον θυλук.
Τιτανίος, ἰα, ἰον, Ἰων. Τιτηνίος, τιτανικός, ἀνήκων εἰς τι-
 τάνας.
Τιτανίς, ἰδος, ἡ, Ἰων. Τιτηνίς. Ζ. Τιτάν.
Τίτανες, εως, ἡ, ταυτ. τίτανος, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 471.
 12, σ. 715.
Τιτανογραφία, ἡ, ἡ τῶν τιτάνων ἱστορία, Σχολ. Ἀπολλων.
 3, 1173.
Τιτανοκράτωρ, ὁρος, ὁ, ὁ νικητὴς τῶν Τιτάνων, Λουκιαν.
Τιτανοκτόνος, ὁ, ἡ, φονεὺς τῶν Τιτάνων.

Τιτανομαχία, ἡ, πόλεμος, μάχη τῶν Τιτάνων, ἡ πρὸς
 τοὺς Τιτάνας, Διόδ. Σικελ. (Ζ. τὸ διπλοῦν τῆς ἐννοίας εἰς τὸ πυρ-
 γομαχεῖν.)
Τίτανος, ἡ, πέτρα, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται ἡ ἀσβέστη. Ἡσιόδ.
 Ἀσπ. 141. κ. ἀντί γύψος, καὶ ἀντί μαλακῇ γῇ, ἀκαυστος ἀσβέ-
 στη καὶ καμμένη, δηλ. ἡ ἀσβέστη. 2) Εἰς τὴν Θεσσαλίαν
 ὄρος τι, Ἰλ. β, 735. Στράβ. 9, 671.
Τιτανόω, ὦ, ἀλείφω με ἀσβέστην ἢ γύψον.
Τιτανώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν τίτανος, ἡ τιτάν· βλέπειν τιτανῶδες,
 Λουκιαν. ῥίπτειν φοβερὰ βλέμματα.
Τιτανωτός, ἡ, τὸν (τιτανόω), ταυτ. γυφωτός, λευκός τὸ χρῶ-
 μα. Ὁ Ἡσὺχ. ἔχει καὶ τέτανος ἀντί τίτανος.
Τίταξ, ἄχος, ὁ, κ. Τιτήνη, ἡ (τίω), βασιλεὺς, βασίλισσα Ζ. τιτάν.
Τιταρπίσιος, ὁ, ποταμός Θεσσαλίας, Ἰλ. β, 751.
Τίταρος, ὁ, ὄρος Θεσσαλίας. 2) ταυτ. τοῦ
Τιταρών, ὠνος, ἡ, πόλις Θεσσαλίας.
Τίταρς, ὁ, Δωρ. ἀντί τίτης, ὁ (τίω), ταυτ. τιμωρός, Αἰσχ. Χοηφ.
 64. Ζ. τιτάν.
Τιτάω. Ζ. τητάω.
Τιταγενής, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ τιτάνος.
Τιτηνές, οἱ, Ἰων. ἀντί Τιτάνες κ. Ποιητ.
Τιτήνη, ἡ. Ζ. τίταξ.
Τιτθεία, ἡ, τὸ βυζάνειν, θηλάζειν, τὸ ἔργον τῆς τιτηνοῦ, Δη-
 μοσθ. σ. 1312.
Τιτθεύω, εἶμαι βυζάστρα· βυζάνω· τὸν Κλεινίαν τιτθεῦσαι, ἐβύζαξες
 τὸν Κλ. Δημοσθ. σ. 1311.
Τίτην, κ. } (Ζ. τιτήνη), ἡ ῥῶγα τοῦ βυζίου, βυζιον. 2) βυζά-
Τιτην, ἡ } στρα, τιτθὰς βατκάνους, Ἀντιφ. Κωμ. Πλάτ. Πο-
 λιται 1, 16. 3) τιτθίς, ταυτ. τητθ· θεῖοι καὶ τιτθίδες, ἀντί
 θεῖαι, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. λόγ. 82. πάπποι καὶ τίτθαι, Λιβαν.
 προμήτορες· Ζ. τηθία.
Τιτθιβύς· Ζ. τιτυβίζω.
Τιτθίζω, Ἐνεργ. κ. Οὐδ. βυζάνω, Γλωσσ. Σταφ.
Τιτθίον, τὸ
Τιτθίς, ἰδος, ἡ, } ὑποκορ. τοῦ τιτθός.
Τιτθολαβέω, ὦ, πιάνω τὰ βυζία, Ἀριστ. 2, ἐπιστ. 16.
Τιτθός, ὁ, ταυτ. τίτην, ῥῶγα τοῦ βυζίου, βυζιον· καὶ τὸ
 πλαστὸν στήθος τῶν ὑποκριτῶν ὅταν παρίσταναν γυναικεῖα πρό-
 σωπα, Ἀλεξιδ. λείψ. Πρβ. τωμάτιον. 2) βυζάστρα. 3) θεῖα, Ζ.
 τίτην, ἀριθ. 3.
Τιτίξω, κράξω τί τί, ὡς τὰ μικρὰ πουλί, Ἰλ. β, 314, ὅπου
 ὁ Ἀριστοφ. ἀνέγ. τεττίξω, ἐξ οὗ τέττιξ, ὡς τέτραξ ἐκ τοῦ τε-
 τράξω. Ὁ διπλασ. γίνεται καὶ διεκαὶ 1· ὅθεν τετραίνω κ. τιτραί-
 νω κτλ.
Τιτίς, ἰδος, ἡ, μικρὸν πουλίον ἀπὸ τὴν φωνὴν τί τί, ὡς πίπος
 κ. πιπώ.
Τιτλάρια, τὰ· Ζ. τιλλάρια.
Τίτλος, ὁ, ἐκ τοῦ Λατ. titulus, ταυτ. πτυχίον ἐπίγραμμα ἔχον,
 Ἡσὺχ. κ. Εὐαγγελ. Ἰωανν. 19, 19. Κ. ἀντί ἐντιμος προσφώνητις.
Τίτορμος, ὁ, "Ον. κύριον.
Τίτος, ὁ, "Ον. κύριον, τὸ Λατ. Titus.
Τιτράω, Τίτρημι, Τιτραίνω, ἄλλοι τύποι ἐνεστ. ἀντί τράω,
 μελ. τρήσω, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 2, 8. Παρακ. τέτρηκα, τετρημένος,
 τρυπῶ, διορύσσω· Ζ. τετραίνω κ. τράω.
Τιτρώσκω, συνηθ. ἐνεστ. ἀντί τοῦ Ἰων. τρώω, μελ. τρώσω,
 Παρακ. τέτρωμαι, Ἀόρ. 1, παθ. ἐτρώθην· πληγόνω, κυρίως, τρυ-
 πῶ, διατρυπῶ· ὦν, Ἀριστοφ. ὅς τις ἀντί τούτου μεταχειρίζεται
 καὶ τὸ κολάπτω· Ζ. τέρω, κ. τράω, κ. τρώω· ὅθεν
Τιτρωσμός, ὁ, πλήγωσις· ἀπόβαλμα ἐμβρύου, Ἰπποκρ. σ. 601.
Τιτυβίζω, Τιττιβύζω, κ. Τιτθιβύζω, ἐπὶ κραυγῆς τῶν ὀρνιθαρίων,
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 681.
Τιτυοκτόνος, ὁ, ἡ, φονεὺς τοῦ Τιτυοῦ.
Τιτυός, ὁ, "Ον. κύριον γίγαντος· Ἰδ. Ὀδυσ. λ, 576.
Τιτυρέινος, ὁ, αὐλός, κ. } Ζ. τὸ ἐφ.
Τιτυριστής, οὗ, ὁ· }
Τίτυρος, ὁ, λέξις δωρικῇ. 1) τράχος, Σχολ. Θεοκρ. 3, 7.
 2) πάτυρος, Εὐστάθ. Ἰλ. σελ. 1214. 3) πίσηκος μετὰ μικρὰν οὐράν,
 Σχολ. Ἰλ. γ. 4) κάλαμος· ὅθεν τιτύρινος αὐλός, ἀντί καλά-
 μινος· κ. τιτυρίζω, τιτυριστής, οὗ, ὁ, ὁ παίζων τὸν αὐλόν
 τούτον, ὡς οἱ τῆς κάτω Ἰταλίας κάτοικοι, Ἀθην. σ. 176. Πι-

θανώτατα κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ σίτυρος, γούνα. Ἡ σημ. 3, εἶναι ἀπὸ καποῖαν ὁμοιότητα· ἡ δὲ σημ. 4, εἶναι φευδὴς ὑπόθεσις τοῦ σχολιαστοῦ εἰς τὸν Θεόκρ. διότι τιτυρινὸς αὐλὸς εἶναι αὐλὸς σατύρου ἢ πανός, βέβαια ἀπὸ κάλαμον.

Τιτύσκω, (Ζ. τύκω, τεύχω) ταυτ. τεύχω, κάμνω, κατασκευάζω· πῦρ, πάγην ὀρνισι· Μεταφ. φόβον, μῆνιν, Ὅμ. 2) μετὰ Γεν. ὡς τυγχάνω, νυστανίζω, Θεόκρ. 22, 88. κτυπῶ, ἐπιτυγχάνω· τῷ δ' ἐπιτοξάζοντο ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσίν τε βάλλον· καὶ ἐπὶ ὅπλων, Ἐγγεῖν δ' αὐτοῖο τιτύσκετο· Μεταφ. τιτύσκομαι φρεσὶ, σκοπῶ με τὸν νοῦν μου, ἔχω τι κατὰ νοῦν· Ζ. τεύχω.

Τιτώ, ἡ, ἡμέρα, Καλλιμ.

Τίφη, ἡ, γέννημα, τὸ ὁποῖον τινὲς συγχρίνου καὶ συγχέου μετὰ τὴν ἑλῦραν· λεπτὸν τι εἶδος σίτου, Πλούτ. Αἰτίαι Φυσικ. Β. ἡ εἶδος ὀρύξης· Ζ. βρίζα. 2) ἐντομόντι· Πρβ. τίφος, ἡ ἀντὶ τίλφης.

Τίφθ', ἀντὶ τίπτει κατ' ἀποστροφῆν.

Τίφιος, ἰα, ἰον, ἐλώδης, λιμνώδης, ἀπὸ τὴν λίμνην.

Τίφος, ἡ Τίφος, τὸ, ἰστάμενα νηρά, ἔλος, λίμνη, Θεόκρ. 25, 15. καὶ ἐντομόντι ἐπὶ τῶν ἰσταμένων ὑδάτων. 2) τίφη, τὰ, δάση, Λυκόφρ. 268.

Τίφυον, τὸ, κ. Ἴφυον, ἄνθος διὰ πλοκήν στεφάνων, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 7, 10. Αἰτ. φυτ. 1, 16.

Τίφυς, ἡ Τίφυς, ὁ, ταυτ. ἐφιάλης. 2) Τίφυς, ὁ, Ὀν. κύριον.

Τιφώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. τίφιος, Στράβ. 8, σ. 533.

Τίω, κ. Τίω, μ. τίω, ἐκτιμῶ, διατιμῶ, διορίζω τί ἀξίζει τὸ πρᾶγμα, τίον δὲ εἰς τεσσαράβοιον, Ἰλ. ψ, 705. Μεταφ. τιμῶ· ἴτα φίλοιτι τοκεῦσιν ἐτίομεν· καὶ θεός δ' ὡς τίετο δῆμῳ, ἐτίματο ὡς θεός· τίειν τόπον, τιμᾶν τὸν τόπον μετὰ τὴν παρουσίαν. 2) πληρόνω, καταβάλλω τὴν τιμὴν· δίκην, πληρόνω ποιήν, τιμωροῦμαι· φόνον, δάκρυα, πληρόνω τὸν φ. τὰ δ. δηλ. τιμωροῦμαι διὰ τὰ δάκρυα· καὶ ἐπὶ τῶν ἀναίτιως πασχόντων· Παρακ. τετιηώς, τετιημένος, πονῶν, ἀλγῶν. 3) Μέστ. τίομαι, λαμβάνω πληρωμὴν· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τιτόμεθα, Ὅδυσ. ν, 15. τίτομαίτε δίκην, θέλω λάβει ἀπὸ σέ ἐκδίκητιν, θέλω σέ τιμωρήσει. 4) ταυτ. ἐκδικεῖμαι, κολάζω, τιμωρῶ, με Αἰτ. τοῦ ἀδικήματος· τίσασθαι πατρός φόνον, λαβεῖν ἐκδίκητιν διὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός· καὶ με Αἰτ. προσώπ. ἐτίσαστο πατροφονῆα· καὶ με δύω Αἰτ. τίσαστο ἔργον Νηλέα· Τίω, τίνω εἶναι τύπος ἄλλος τοῦ τάω, ταίνω, τέω, τείνω, τῶν ὁποῖων τῆς αἰτῆτης σημασίας ἔμειναν ἔχνη εἰς τὰ συγγενῆ τινάω, ἀσσω, ἄζω.

Τίω, κ. Δωρ. ἀντὶ σοῦ· Ζ. τός.

Τίως, Δωρ. ἀντὶ τλήθωμος.

Τλαΐθυμος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τλήθωμος.

Τλαΐπαθής, ὁ, ἡ, ἀντὶ τληπαθής.

Τλαισίφρων, ὁ, ἡ (φρήν), ταυτ. τλασίφρων, κ. τλαΐφ.

Τλαΐμι, Δωρ. ἀντὶ τλήμων.

Τλαπαθής, Δωρ. ἀντὶ τληπαθής.

Τλάω, συναίρ. τλώ, παρεκτός εἰς τοὺς Γραμμ. ἄχρηστ. [ἀντὶ ταλάω.

Τλασίφρων, ταυτ. τλησίφρων.

Τλήθυμος, ὁ, ἡ (τλάω), πάσχων, ὑπομένων, ὑποφέρων. 2) τολμηρός, αὐθάδης, ὡς τλήμων, Ἀνάλ.

Τλήμεν, ἀντὶ ἐτλήμεν.

Τλήμι, ταυτ. τλάω· Ζ. ταλάω.

Τλημόνως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τλήμων.

Τλημοσύνη, ἡ, ὑπομονὴ εἰς τὰ πάθη, εἰς τοὺς κόπους· ἀθλιότης, τάλαιπωρία· Ἀνάλ. 1, σ. 40. Ἀπολλών. 7, 28. Πλούτ. Κράστ. ἐκ τοῦ

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μόνως (τλάω), ὅς τις ὑποφέρει τι, πάσχει, ἡ ἔχει νὰ πάθῃ, Θεόγν. 108, ἄθλιος, δυστυχής. 2) τολμηρός, ἐπιχειρηματικός, Ἰλ. φ, 430. φρεσὶ τλημόνων, Αἰσχ. Χοηφ. 595. καὶ αὐθάδης, Σοφοκλ. Οἶδ. Τύρ. 1168.

Τληπαθεία, ἡ, ταυτ. τάλαιπωρία, Ζώσιμ. Ἰστ. Ἐκκλ. 1, 13.

Τληπαθέω, ω, πάσχω, ὑποφέρω κακὰ, εἶμαι δυστυχής, ὡς τάλαιπωρέω, Ἡσύχ.

Τληπαθής, ὁ, ἡ (τλάω, πάθος), ταυτ. τάλαιπωρος, Βασίλ. κ. Ζώσιμ.

Τληπόλεμος, ὁ, Ὀν. κύριον καὶ ἄλλων, ἐξαιρέτος δὲ τοῦ Σεμελιωτοῦ τῆς Ρόδου, Ὅμ. Πίνδ. Ἀπολλοδ. Διόδ.

Τλησεκάρδεος, ὁ, ἡ, ταυτ. ταλακάρδιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 442.

Τλησίμοχος, ὁ, ἡ, κ. κόπους, καὶ πάθη ὑποφέρων, **Τλησίπνοος**, ὁ, ἡ, -καὶ γενναίως δεχόμενος, ἀναλαμβάνων.

Τλησις, εως, ἡ, τὸ πάσχειν, δοκιμάζειν κακὰ. 2) τόλμη, εὐρὺς, τὸ τολμᾶν, Ἡσύχ.

Τλητιχός, ὁ, Ἐπίρ. -τιχῶς, ἀνήκων εἰς τὸ φέρειν κακὰ, ὑπομονητικός.

Τλητός, ἡ, ὄν (τλάω), ὑποφερτός, ἡ δυνάμενος ὑπομεῖναι, παθεῖν. 2) πάσχων, ὑποφέρων, ὡς πολὺτλητος, Ἰλ. υ, 46.

Τλῶς, ἡ, πόλις Λυκίας, Στέφ. Βυζ.

Τμάγω· Ζ. τμήγω.

Τμάω, ὅθεν τμώμενος, ἄχρ. ἐκ τοῦ τέμω, τεμάω, ταυτ. τέμνω, μέλ. τμήσω, Παρακ. τέτμηκα κτλ.

Τμήγας, Δωρ. ἀντὶ

Τμήγης, ου, ὁ, δηλ. τμήγων, ἀντὶ ἀροτήρ, Ἡσύχ.

Τμήγος, εως, τὸ, : ἀρότρου, βούτμημα, ἀροτριωμένον χωράφι, Ἡσύχ.

Τμήγω, ἀντὶ τμήτσω, μ. ξω, Ἀόρ. ἔτμηξα, τμήξαι, ἐτμηξάμην. Παθ. ἐτμάγην, κ. ἐτμήγην, (ὡς ἐπλάγην κ. ἐπλήγην) ταυτ. τέμνω.

Τμήδην, Ἐπίρ. (τμάω), κοπτικῶς, Ἰλ. η, 262.

Τμήλος, ὁ, Ὀν. κύριον, Ττέτσης εἰς Λυκόφρ.

Τμήμα, ατος, τὸ (τμάω), τὸ ἀποκεκομμένον, κομμάτι, μέρος, μερίς.

Τμηματώδης, ὁ, ἡ, κυρίως, ὡς ἀν τμήμα. 2) ἀντὶ τμητικός, τέμνων, χωρίζων, Ἰπποκρ. σ. 422.

Τμήξας, εσα, αν· Ζ. Τμήγω.

Τμήσις, εως, ἡ (τμάω), τὸ τέμνειν· γῆς, τὸ ἀφανίζειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν ἐν καιρῷ πολέμου, Πλάτ. Πολιτεῖ. 5, 16. Ζ. τέμνω.

Τμήσσω, ταυτ. τμήγω.

Τμητέον (τμάω), 3ετ. τοῦ τέμνω.

Τμητήρ, ἦρος, ὁ, κ. (τμάω), ὁ τέμνων, κόπτων.

Τμητής, ου, ὁ

Τμητικός, ἡ, ὄν, κόπτων, μερίζων, χωρίζων.

Τμητός, ἡ, ὄν (τμάω), τετμημένος, ἡ δυνάμενος τμηθῆναι.

Τμητοσίδηρος, ὁ, ἡ, κομμένος μετὰ τὸν σίδηρον, Ἀνάλ. 3, 324.

Τμώμενος, μετοχ. παθ. τοῦ τμάω, Σουῖδ.

Τὸ καὶ Τὸ, ὡς καὶ τὴν σήμερον λέγομεν, ὅταν διηγούμενοι δὲν θέλομεν νὰ διορίσωμεν, ἢ διὰ συντομίαν παρατρέχομεν τὸ πρᾶγμα. 2) τόκεν, δηλ. διὰ τοῦτο, Ἰλ. ψ, 547, Ὅδυσ. 3, 332.

Τοάκης, ὁ, χιτῶν σχιστός, Ἡσύχ. ἴτως ἦτο Τονάκης· πιθανόν δὲ, ὅτι ἐκ τούτου ἐγεννήθη τὸ τῶν Ῥωμ. Tunica.

Τοαρχαῖον, Ἐπίρ. πρό πολλοῦ, εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους, κυρίως, οὐδ. τοῦ ἀρχαῖος· Ζ. ὁ, ἡ, τό.

Τόδε, οὐδ. τοῦ ὅδε, καὶ Ἐπίρ. μετὰ τοῦ δεῦρο, ἀντὶ ἐδῶ, δεῦρο κατ' Ὀλύμπου τόδ' ἱκάνω, Ὅδυσ. ι, 409. Πρβ. Ὅδε.

Τοδεύτερον, οὐδ. τοῦ ὁ δευτέρως, ὡς Ἐπίρ. πάλιν, δευτέραν φοράν· Ζ. ὁ, ἡ, τό.

Τοεπίπαν (ἐπίπαν), Ἐπίρ. καθόλου, κοινῶς· Ζ. ὁ, ἡ, τό.

Τόθεν, Ἐπίρ. ἐντεῦθεν, ἐδῶθεν· Αἰσχύλ. Πέρστ. 99. 2) ἀντὶ ἐκ τούτου, διὰ τοῦτο· Ἀπολλών. 4, 990. Ζ. τός.

Τόδε, Ἐπίρ. ἐκεῖ· Ζ. τός. 2) ὅπου, Ὅρφ. Ἀργον. 627.

Τοί, ἐγκλιτικὸν μόριον, ἡνωμένον μετὰ ἄλλα· καίτοι, μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως· οὗτοι, οὐδαμῶς· τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν, διὰ τοῦτο, ἄρα, λοιπὸν, ἐπομένως· κυρίως, ἀρχαία Δοτ. ταυτ. τοῦ τῶ, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται ἀντὶ τοίνυν· τῷ μήτις πρὶν ἐπεγείσθω, Ἰλ. β, 354. προσέτι λέγει ὁ Ὅμ. καὶ τῶν, ἀντὶ τοίνυν. 2) μόνον σπανίως εὐρίσκεται εἰς τοὺς λογογράφους· εἰς τοὺς ποιητ. σημαίνει βέβαια, ναί, ἐπ' ἀληθείας, τοῦτο δέτοι ἐρέουσα· δωδεκάτῃ δέτοι αὖτις ἐλεύσεται· οἶδα τοι, ἐξεύρω βέβαια· ἐγὼ τοί σοι λέγω· Καὶ μετὰ τοῦ ἡ, ἡ δὴ, δηλ. ἦτοι, δήτοι, βέβαια· σέτοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαχωτιδος

- λέγω, ναί ἐσέ τόν υἱόν τῆς δούλης λέγω, Σοφ. Αἴας· Τό ἦτοι εἰς Πίνδ. καί εἰς τοὺς μεταγεν· κεῖται ἀντί ἢ· εἰς τόν Ὅμ. εἶναι βεβαιωτικόν· ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο, βέβαια ἐμπορεῖ νά μένη κατοικημένη ἢ π. κάποτε εἶναι ἀντί τοῦ καὶ, τοῦλάχιστον, ὡς Ἰλ. δ, 22. Ζ. γέτοι· στέφανον γέτοι ἔχων, Ἀριστοφ. Πλούτ.
- Τοί, Δωρ. ἀντί σοί. 2) ἀντί οὗτοι, Ἡρόδ. 8, 68.
- Τοιγάρ, } συνδετικά μόρια, ταυτ. τοῦ ἀπλοῦ Τοί (διὰ
Τοιγαροῦν, } τοῦτο), ἐπιτείνόμενα διὰ τοῦ γάρ. σημαίνουν
Τοιγάρτοι, } δὲ καὶ τὸ Διὰ τοῦτο· λοιπόν, ἄρα· Τοιγάρ
ἐγὼν ἐρέω, Ἰλ. α, 76.
- Τοῖνυν, λοιπόν, διὰ τοῦτο, ἔνεκα τούτου· Ζ. νυ· τοῖνυν ἤδη, εὐδὺς λοιπόν, Δημοσθ. Στεφ.
- Τοῖο, Ἰων. γεν. ἀντί τοῦ ἐκ τοῦ ὁ.
- Τοῖος, οἶα, οἶον, κ. Τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε· κ. Ἀττ. Τοιόςδε, τοιαδὶ, κ. τοιοῦτος, (τοῖος, οὗτος) τοιαύτη, τοιοῦτο, Ἀττ. τοιοῦτον, κ. Τοιουτοσί· τοιοῦτος, τέτοιος· ἀνταποδίδεται εἰς τὸ οἶος. 2) μέ Δοτ. τοιοῦτοςτινί, ὁμοῖος μέ τούτον, Εὐρ. Ὀρ. 3) μέ τὸ τίς, τοιόςδετις, τοιοῦτοςτις· Οὐδ. πληθ. τοιαῦτ' ἅττα, Ἀττ. ἀντί τοιαῦτα τινά, ἕνας τοιοῦτος κ. 4) πολλάκις ἐμπορεῖ νά ἐρμηνευθῇ ὡς ἐπὶ ῥήμα, Π. χ. ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτητις, δηλ. κατὰ τοιοῦτον τινά τρόπον.
- Τοιόσδε, τοιάδε, Ἰων. τοιήδε, τοιόνδε, ταυτ. τοῖος, τὸ ὅπ. Ζ.
- Τοιόςδε, τοιαδὶ, τοιονδὶ, Ἀττ. ταυτ. τοῦ πρ.
- Τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, ταυτ. τοῖος, τὸ ὅπ. Ζ.
- Τοιουτόσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα), τοιοῦτος κατὰ τὸ σχῆμα, Σέξτ. Ἐμπ.
- Τοιουτοσχήμων, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. στ. 175.
- Τοιουτότροπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - πῶς, τοιοῦτος, παρόμοιος, Ἡρόδ. 7, 226. Θουκυδ. 2, 13.
- Τοιουτόχρους, συναίρ. - χροῖς, ὁ, ἡ, τοιοῦτος κατὰ τὸ χρῶμα, Εὐστάθ.
- Τοιουτώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. τοιουτότροπος, Λουκιαν. 3, σ. 137.
- Τοῖςδεσι, ἡ Τοῖςδεσσιν, Ὀδυσ. κ, 268, ἀντί τοῖσι δέ, ἡ τοῖσιν δέ.
- Τοίχαρχος, ὁ, ἔφορος τῶν τοίχων, ὑπηρετὴς τῶν κωπηλατῶν, ἡ πρῶτος μετὰ τὸν ναύτην, Λουκιαν. ἐταιρ. διάλογ. 14. Ἀρτεμίδ. 1, 37.
- Τοίχιζω, ταυτ. ἀνατοιχῶ, διατοιχῶ, ὅταν τὸ πλοῖον εἰς καιρὸν σφοδροῦ ἀνέμου κλίνη εἰς τὴν μίαν πλευράν, δεξιάν, ἢ ἀριστεράν, Ἀχιλ. Τάτ. 13, σ. 155.
- Τοιχογραφία, ἡ, τὸ γράφειν, ἡ ζωγραφίζειν τοὺς τοίχους. 2) τὰ χρονικά τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως, τὰ ὅποια ἐγράφοντο ἐπὶ τοίχου, διὰ νά τὰ ἀναγινώσκωσιν ὅλοι, Πολύβ.
- Τοιχογράφος, ὁ, ἡ, ζωγράφος τοίχων, Ψευδοριγ. κατὰ Μαρκ.
- Τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὅστις ζητεῖ (διφᾷ) τρύπαντινα εἰς τὸν τοῖχον, ἡ κάμνει, εἰς δὲν εὐρίσκη, ταυτ. τοιχορύκτης· Ἡσύχ.
- Τοιχοκράνον, τὸ, κεφαλὴ τοῦ τοίχου, Παλ. Μαθημ. σ. 83.
- Τοιχορύκτης, ου, ὁ, ταυτ. τοιχωρύχος.
- Τοῖχος, ὁ, ὁ τοῖχος τοῦ οἴκου, τοβάρι χυδ. Ἰλ. ι, 209. 2) αἱ πλευραὶ τοῦ πλοίου. Ὀδυσ. μ, 420. Πρβ. στοῖχος, κ. στίχος· συγγεν. τοῦ τεῖχος.
- Τοιχόω, ὡ· Ζ. ἱππόω.
- Τοιχωρύχέω, ὡ, μ. ἥσω (τοιχωρύχος), τρυπῶ τὸν τοῖχον, ὡς ὁ κλέπτης, εἶμαι κλέπτης, πατῶ οἶκους. Καθ. κάμνω κακουργίας (κατεργαρίαις κ.). Τροπ. οἶα ἐτοιχωρύχθησαν περὶ τὸ δάνειον; ποίας κατεργαρίαις ἔκαμαν εἰς τὸ δάνειον, Δημοσθ. σ. 925.
- Τοιχωρύχημα, τὸ, τρύπα εἰς τὸν τοῖχον.
- Τοιχωρύχία, ἡ, τρύπησις τοῦ τοίχου· κακουργία.
- Τοιχωρύχηκῆ, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἐφεξ. Σέξτ. Ἐμπ.
- Τοιχωρύχος, ὁ (τοῖχος, ὀρύσσω), ὅστις τρυπᾷ τοὺς τοίχους, κλέπτης. Τροπ. ἀπατεῶν, κατεργάρης.
- Τοῖως, Ἐπίρ. τοῦ τοῖος· τοιουτοτρόπως, οὕτως, Ἀπελ. Ῥόδ. Θεόκρ.
- Τοιῶσδε, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τοιόσδε, ταυτ. πρ.
- Τόκα, Δωρ. ἀντί τότε, ὡς πόκα ἀντί πότε.
- Τοκαρίδιον, τὸ, Γλωσσ. Στεφ. ὑποκ. τοῦ τοκάριον, τοῦτο δὲ ὑποκ. τοῦ τόκος, ὡς παιδαρίδιον τοῦ παιδάριον, Ἀναμφ. Τοκαρίδιον εἶναι ψευδὴς γραφή· ἡδύνατο νά εἶναι τοκυδρίον, ὡς ἑλκυδρίον ἐκ τοῦ ἔλκος, τεχνυδρίον ἐκ τοῦ τέχνη κττ.
- Τοκάς, ἄδος, ἡ, γεννήσασα, γεννώσα· Καθ. καρποφόρος, Στράβ. 4, σ. 6. S.
- Τοκάω, ὡ, θέλω νά γεννήσω, ἡ πληττάζω εἰς τὸ νά γεννήτω, Πολυδ. 2, 7. ἄλλως, ἐπὶ τεξ γενέσθαι, Ἡρόδ.
- Τοκετός, ὁ, ταυτ. τόκος, γέννητις. 2) γεννημένος, Ἀνθολ. Βατικ. 1, σ. 75.
- Τοκεύς, ἑως, ὁ, ταυτ. τίκτων, πατήρ· ἡ, μήτηρ, Αἰσχ. Εὐμ. τοκῆϊ, δοτ. Ἰων. ἀντί τοκεῖ.
- Τοκήεσσα, ἡ (τοκήεις), ταυτ. τοκάς, Ἰπποκρ. σ. 564.
- Τοκίξω (τόκος), δανείζω μέ διάφορον, Ἀνάλ.
- Τοκισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ πρ.
Τοκιστής, ὁ, τὸ προσηγ. }
- Τοκογλυφία, ὡ, ῥῆμα τοῦ
- Τοκογλύφος, ὁ (τόκος, γλύφω), γλύφων τὸν τόκον, ὅστις λογαριάζει ἀκριβῶς τὰ διάφορα.
- Τοκοληψία, ἡ, τὸ λαμβάνειν τόκον, Ἐπιφάν.
- Τοκοπρακτωρ, ορος, ὁ, ὅστις συναῖζει τοὺς τόκους, αὐστηρός καὶ ἀσπλαγχνος δανειστής, Φρόνιχ. Βεκκ. σ. 64.
- Τόκος, ὁ (τέκω), τὸ γεννᾶν, ἡ γέννητις, Εὐρ. Ἀλκ. 320. Καλλίμ. 1, 16. τὸ γεννημένον, τέκνον, νεογνόν. 2) διάφορον δανεισμένου ἀργυρίου, Ἀντιφάν. ἐπίγρ. 4.
- Τοκοφορέω, ὡ, φέρω, δίδω διάφορον, Δημοσθ. σ. 1362.
- Τόλμα, ἡ, τόλλω, ἄχρ. Λατ. tollo, καὶ tolero, Παρὰκ. τέτολα, τέτολμαι, τόλμη, τόλμα, ἡ, κυρίως, τὸ βαστάζειν τι, ὑπομονή, ἐπιχειρήσις, ἀφοβία, θάρρος, αὐθάδεια.
- Τολμάω, ὡ, μ. ἥσω (τόλμα), ὑποφέρω, βαστάζω, ἐπιχειρῶ τι· ἔχω θάρρος, καρδίαν, προθυμίαν, αὐθάδειαν· ἀναλαμβάνω τι, ἀποφασίζω· τολμῶ, Σοφοκ. Ἠλέκ. 1031, ὡς ἀξιόω, Ἰσάκρ. Πανηγ. Πρβ. Θεόγ. 369, 437. Ἰλ. ω, 35. α, 228, Ἰων. Ἀπόλ. 79.
- Τόλμη, ἡ, Δωρ. τόλμα, ταυτ. τόλμα.
- Τολμήεις, εἴσα, εν, τολμηρός, θάρραλέος, ἐπιχειρηματίας· αὐθάδης· Παθητ. πάσχων, δοκιμάζων δεινά, Ὀδυσ. ρ, 284.
- Τόλμημα, τὸ (τολμάω), τολμηρὸν ἔργον, μέγα, ἐπικίνδυνον, ὅ, τι τις ἐπιχειρεῖ νά κάμῃ μέγα, ὡς τεχνίτηςτις, Λουκιαν. Ζεῦξ.
- Τολμηρία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
- Τολμηρός, αἰ, ὄν (τολμάω), ταυτ. τολμήεις.
- Τολμήεις, ἡσσα, ἡν, ἀντί τολμήεις κτλ.
- Τόλμησις, ἡ (τολμάω), τὸ τολμᾶν.
- Τολμητής, οὐ, ὁ, Θουκυδ. κ.
- Τολμητής, ὁ, Ἀγαθίας (τολμάω), τολμηρὸς ἄνθρωπος.
- Τολμητός, ῥηματικόν τοῦ τολμάω, μέ τολμὴν ἐπιχειρημένος, γενόμενος, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 634.
- Τολμίδης, ὁ, πατρωνυμ. ἐκ τοῦ
- Τόλμος, ὁ, ὄν. κύριον, Αἰσχύλ.
- Τολμίστατος, ὡς ὑπερθ. μάλιστα τολμηρός, τολμηρότατος, Σοφοκλ. Φιλοκ. 984. [ὡς χαλίστατος ἐκ τοῦ κάλος· οὕτω τολμίστατος ἐκ τοῦ τόλμος, τὸ ὅποιον σώζεται ὡς κύριον ὀνομα.]
- Τολοιπόν, Ἐπίρ. κυρίως, τὸ λοιπόν, κατὰ τὰ ἄλλα, κατὰ τὰ ἐπίλοιπα. 2) εἰς τὸ ἐξῆς, εἰς τὸ μέλλον. 3) ἄρα, λοιπόν.
- Τόλοφος, ὁ, ὄν. κύριον, Θουκ.
- Τολοφών, ὄνος, ἡ, πόλις Λοκρῶν.
- Τολοφώνιος, ἰα, ἰον, ἐθνικόν ἐκ τοῦ πρ.
- Τολυπεία, τὸ (τολυτεύω), ταυτ. τολύπη.
- Τολυπειτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τελειοῦν, ἐκτελεῖν.
- Τολυπείω, τυλίγω (ἐξαιρ. τὰ λαναρισμένα, καὶ εἰς τὸ κλωσθῆναι ἐτοιμασμένα μαλλία εἰς ἕνα δεμάτι, τὸ ὅποιον κ. λέγεται τολούπα· κ. κάμνω τολούπαν· Πρβ. κλωθοπέω.) 2) ἐκτελῶ, τελειόω, κατορθώνω, Ἰλ. ξ, 86. 3) δόλους, ταυτ. πλέκω, ἐπινόω· πένθος τ. προξενῶ πόνον, Εὐρ. Ῥῆσ. 744. κ.

751. ἐξ ἐναντίας δέ. 4) ἄλγεα τολυπεύειν, ὑπομένειν, δοκιμάζειν, Ἡσιόδ. Πρβ. ταλάω κ.
Τολυπή, ἡ, δεμάτιον μαλλίων λαναρισμένων, καὶ ἐτοίμων νά γινεσθῶσι· τὸ τοιοῦτο δεμάτι λέγεται τώρα Κ. τολούπα, Ἀνάλ. 2) νῆμα, κλωστή. 3) εἶδος πλακοντίου, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος, Οἶ. 4 Βασιλ. 4, 39. 4) εἶδος στραγγύλης κολοκύνθης, ἐκ τοῦ τολάω (ἀντί ταλάω), τολύω, τολύπω, τολύπη (ὡς κολάω, κλύω, κλύπτω).
Τομά, ἡ, Δωρ. ἀντί τομή, Θεόκρ. 10, 46.
Τομαῖος, αἶα, αἶον, κ. ὁ, ἡ (τομή), τέμνων, ἡ τετμημένος, ἀποκομμένος, : χαίτα, Εὐρ. Ἀλκ. 101. ἄκος τομαῖον, ὡς τέμνειν ἄκος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 535. Ζ. τέμνω.
Τομαρεῖς, ἄδος, ἡ : φηγός, ταυτ. Δωδωνίς φηγός, Ὀρφ. Ἀργον. κ. Ἀπολλ. Ῥόδ. ἰδιαίτερον Ξηλ. Ποιητ. τοῦ τομαῖος.
Τομαῖον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τόμος· τομαῖο Κ. ἡ δορά τοῦ ζώου.
Τομαῖος, ὁ, ἡ : φηγός, ταυτ. Δωδωναῖος, Ὀρφ. Ἀργ. ἐκ τοῦ
Τόμαρος, ὁ, κ. συγχοπ. Τμᾶρος, ταυτ. τόμουρος· ἱσρεῖς εἰς τὴν Δωδώνην, ἀντί τομαῖουροι. Εἰς Ὀδυσ. π, 403. ἀνέγν. οἱ παλαιοὶ κριτικοὶ Διὸς μεγάλοιο τόμαροι, ἡ τομουροί, ἐπειδὴ θέμιστες (τὸ ὁποῖον κεῖται τώρα ἀντ' ἐκείνου) δὲν εἶπεν ὁ Ὀμ. ποτὲ ἀντί χρησμοί, αἶς κεῖται εἰς Τμν. Ἀπολλ. 394. Πρβ. τόμος.
Τομάω, ὦ (τομή), χρειάζομαι τομήν, κόψιμον, ὡς μέλος τι σπημένον, Σοφοκ. Αἶας, 582.
Τομεῖον, τὸ (τομή), λαβὶς ἡλων, Γλωσσ. Γαλην. Πρβ. τομῖς.
Τομεύς, ὁ (τομή), ὅστις τέμνει, κόπτει· Πλούτ. 9, σ. 244. ὅθεν, τομεῖς οἱ τμητικοὶ ὀδόντες, οἱ ἐμπροσθῖνοί. 2) ἡ μάχαιρα τῶν παπουτσίδων, Πλάτ. Ἀλκ. 1, 52, ὅπου τομῇ Νομ. σφάλμα ἀντί τομεῖ· ἀλλὰ τομή εἶναι ταυτ. τομῖς, καὶ τοῦτο ταυτ. τομεῖον, τὸ ὁποῖον σημαίνει εἰς τὸν εἰρημ. τόπον τοῦ Πλάτωνος. 3) μέρος σφαίρας, Μαθημ.
Τομέχρι, Ἐπίρ. ἀντί μέχρι· Ζ. ὁ, ἡ, τό.
Τομή, ἡ, τὸ τέμνειν, κόπτειν, κόψιμον, πληγή. 2) ἀποκεκομμένον μέρος, καὶ τὸ ἐξ οὗ ἀπεκόπη, Ἰλ. α, 235. 2) : σφαίρας, κώνου· Ζ. τοὺς Μαθημ. 3) διαφορὰ, διάκρισις, ἀποχωρισμός, Πλάτ.
Τομίς, ὁ, κομμένος, καὶ ὁ εὐνουχισμένος, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 19.
Τομικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τέμνειν.
Τόμιος, ὁ, ἡ (τομή)· τὰ τόμια, ταυτ. ἔντομα, θυσία γινόμενῃ εἰς ὄρκους· ὅθεν στάς ἐπὶ τομίον κάπρου κ. ριοῦ κ. ταύρου, Δημοσθ. σ. 642. κ. στάντες ἐπὶ τῶν τομίον ὤμοσαν, Διονύσι. Ἀλκ. κτ. ὄρκος, τὸν ὁποῖον ἔκαμναν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πανστ. 5, 24. — Τὸ πρῶτον ὠνομάζετο Ὀμόσαι κατ' ἱερῶν τελείων, Δημοσθ. σ. 1365. καὶ ἡ Ὀμηρ. φράσις εἶναι Ὀρμία τέμνειν, δηλ. κάμνειν ὄρκον μετὰ θυσίας.
Τομῖς, ἡ, ταυτ. τομεῖον, κ. τομεύς, Γλωσσ. Στρωφ.
Τομῖς, ἰδος, ἡ, κ. Τομαῖα, ἡ, κ. Τόμοι, οἱ, πόλις εἰς τὸν Πόντον πλησίον Ὀδησσοῦ, ὅπου ἐξεώρισθη ὁ Ὀβίδιος.
Τομίτης, ὁ, κ. } τοῦ πρ.
Τομίτις, ἡ, τὸ ἐθνικ. }
Τομός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — μῶς, συγκρ. τομώτερος, Φωκυλ. 116. Λουκιαν. Τοξάρ. 11. Ἐπερθ. τομώτατος, Σοφοκλ. Αἶ. 826. κόπτων, ὅξυς, διαπεραστικός, μερίζων.
Τόμος, ὁ, τομή, ἀποτετμημένον μέρος· κομμάτι, μέρος βιβλίου γραμμένον εἰς περγαμηνὴν, κ. τυλιγμένον.
Τόμουρος, ὁ· Ζ. τόμαρος.
Τόν, Αἰτιατ. τοῦ ὁ ἀρῶν. 2) ἀντί αὐτόν ἡ τοῦτον, Ὀδυσ. ψ, 116. Πρβ. Ἰλ. α, 11. 3) ἀντί ὄν, ἡ ὄν τινα, Ἰλ. α, 36. ω, 151. 4) τόν, ἡ τόν δε, νοητ. προκτὸν, κ. μάλιστα δεκτικῶς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 442. Εἰς ὁμοίαν ἀποσιώπησιν ἐπιστηρίζεται Τὸ καὶ τὸ, ἐκεῖνα κτλ.
Τοναῖος, αἶα, αἶον (τόνος), τετνωμένος, τανυσμένος· δρόμος, ταυτ. ἰσχυρός, Σουῖδ. — τοναῖα, νοητ. φωνή, φωνή μεγάλη, ἡ κραυγή, Ἀλεξ. παρὰ Φωτ. λέξις.
Τοναῖον, τὸ, φωνητικὸν ὄργανον, ὃ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζ-

ζουσι, Πλούτ. Γράκχ. ἄλλως, ἐπιτόνιον, μετὰ τὸ ὁποῖον εἰδοῖται εἰς τινὰ τὸ ὕψος τῆς φωνῆς διὰ τὰ ψάλλη, ἡ διὰ τὰ ὁμιλήσῃ.
Τόν δε· Ζ. τόν, ἀριθ. 4.
Τονέω, κ. Τονίζω, ταυτ. τονόω ἀριθ. 2, Εὐσταθ.
Τονθολυγέω, κ. Τονθορυγέω, ταυτ.
Τονθορίζω, κ. — θορύζω, συγχοπ. — θρίζω, καὶ
Τονθρύζω, ταυτ. γογγύζω, μουρμουρίζω, λαλῶ συγκεχυμένα, καὶ ἐπὶ φωνῆς ζώων· ὅθεν τονθρύς, ἡ, κ. τονθρυστής, ἀντί γογγυστής. Ἀντί τονθορυγέω (ὡς κορκορυζω, κ. κορκορυγέω) εἶπαν κ. τονθολυγέω τροπῇ τῶν λ, ρ, κατὰ τὸ πομφολυγέω κτ. Ζ. τρίζω, τρύζω.
Τονταῖος, αἶα, αἶον, ἐπὶ τοῦ μήκους ἐνός τόνου : διάστημα, σύστημα, Πλούτ. περὶ Μουσ.
Τονίζω, βάλλω τόνον εἰς συλλαβὴν, Γραμμ. Κ. τονίζω λέγουσιν οἱ ψάλλται μας ὅταν συνθεῖται τὸ μέλος κειμένου τινός.
Τονικός, ἡ, ὄν (τόνος), συγκαίμενος ἐκ τόνων, ἀνήκων εἰς τόνον.
Τόνος, ὁ (τένω, τείνω), πρῶτ. νεῦρον, σχοινίον, μετὰ τὸ ἑποῖον δένεται καὶ τεντώνεται τί, ὡς τένων· εἰς τὰς Μηχ. τόνοι καὶ ἀντίτονοι· καὶ ἐν ἐκ τῶν μερῶν τοῦ σχοινίου· ἄρχυς — ἐκ τριῶν τόνων, δίκτυον μετὰ τριπλοῦν σχοινίον πλεγμένον. 2) τέντωσις, τάνυσις· ἡ τετνωμένη χορδὴ δίδει φωνήν· ὅθεν 3) ἡ ἀνθρωπίνη φωνή. 4) ὁ τόνος ὁ τιθέμενος ἐπάνω συλλαβῆς, Γραμμ. ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ, μετὰ ἐξαμέτρους στίχους, Ἡρόδ. 5) δύναμις, ἰσχύς, μετὰ τὴν ὁποίαν τεντώνεται, ἡ τεντώνεται, σχοινίον, χορδὴ, νεῦρον.
Τονόω, ὦ, δίδω τόνον, ἰσχύν· τεντόνω, δυναμόνω. 2) θέτω τὸν τόνον, Γραμμ.
Τονώδης, ὁ, ἡ, ὅμοιος μετὰ τόνον, ὡς τὸν τόνος.
Τόνωσις, ἡ (τονόω), τὸ τεντώνειν, ἐνισχύειν. 2) τὸ θέτειν τὸν τόνον, Γραμμ.
Τονωτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τὸ τεντώνειν, ἐνισχύων.
Τοξάζω, κ. Τοξάζομαι, ρίπτω τὸ βέλος μετὰ τὸ τόξον, κτυπῶ.
Τοξαλκῆτης, ὁ, κ. } (ἀλκῆω, ἀλκή), ἰσχυρὸς τοξότης, Αἰ-
Τοξαλκή, ὁ, ἡ } λιαν. Ἰδιότ. ζ. 11. 40.
Τοξάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τόξου.
Τοξάρχης, ου, ὁ, κ. } ἄρχων, ἡγεμὼν τῶν τοξοτῶν, Αἰ-
Τόξαρχος, ὁ, } σχύλ. Περσ. 554.
Τοξασμός, ὁ (τοξάζω), ταυτ. τοξεία, Νικήτ. Χρον. 2, 12, 6.
Τοξεῖα, ἡ, τὸ κτυπᾶν μετὰ τὸ βέλος διὰ τοῦ τόξου· ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. 2) ἀντί τοξόται, Φιλόστρ. Ἀπολ. 1, 1 ὡς ὅπλα ἀντί ὀπλίται, καὶ ὡς τόξευμα ἀριθ. 4.
Τοξελητής, ὁ, ἐντείνων τὸ τόξον· τοξευτής, Μανέθ. 4, 244.
Τόξευμα, τὸ, τὸ διὰ τοῦ τόξου ἐκρηφθέν βέλος. 2) τὸ ρίπτειν τὸ βέλος· ἔξω τοξεύματος, ἐντός γενέσθαι, εἰς τόξευμα ἀφικνεῖσθαι, τὸ διάστημα, μακρός, εἰς ὅσον φθάνει τὸ ριπτόμενον βέλος· Πρβ. ῥύμα, κ. ῥίμμα. 3) ἀντί τόξον, Λουκιαν. 2, σ. 54. 4) ἀντί τοξεία, ἡ τοξόται, τὸ τάγμα τῶν τοξοτῶν, Ἡρόδ.
Τοξεύς, ὁ, ταυτ. τοξότης, μόνον ὡς κύρ. Ὀν.
Τόξευσσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ τοξεύειν.
Τοξεύτειρα, ἡ } (τοξεύω), ὁ ρίπτων, ἡ ρίπτουσα,
Τοξευτήρ, ἡρος, ὁ, } βάλλων, οὐτα τόξον· μεταχειρίζομα.
Τοξευτής, ὁ, } νος, ἡ τὸ τόξον.
Τοξευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν.
Τοξευτός, ἡ, τόν, τοξευμένος· ἐκ τοῦ
Τοξεύω, (τόξον), κτυπῶ μετὰ τὸ τόξον· εἰς, ἐπὶ τινά· ἢς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν, ἀντί κατατοξεύειν. 2) μετὰ Αἰτιατ. νυστανίζω, καὶ πληγόνω μετὰ τὸ τόξον : θηρία. 3) Μεταφ. σκοπεύω, ζητῶ, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω· ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοτε τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν, Εὐρ. καὶ ὁ νοὺς ἐτόξευσε μάτην. 4) τοξεύειν ἔπη, ὕμνους κτ. ὡς τὸ ἀκοντίζω, ρίπτω, σφενδονῶ, Πίνδ. Ἀνάλ. ἐπειδὴ οἱ ποιηταὶ ἐσύγκριναν τὰς ἐννοίας καὶ λέξεις τῶν μετὰ βέλη· Πρβ. ἐκτοξεύω, κ. τόξον.
Τοξήρης, ὁ, ἡ (τόξον, ἄρω), ἔχων, σηκώνων τόξον.
Τοξικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ τόξον, βέλος, εἰς τὸ τοξεύειν. 2) ἀντί τοξευτικός. 3) τὸ τοξικόν (πληθὸς), ἀντί οἱ τοξόται. 4) : ἐγχείριμα, φαρμάκι, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀλειφαν τὸ βέλος, Διοσκ. 6, 20.

Τοξίκρατος, ὁ, -κράτης, ἡ, ἰσχυρὸς τοξευτής. 2) κύρ. ὄν.
 Τοξίτις, ἡ, φυτόν τι, ἀρτεμισία.
 Τοξοβέλεμος, ὁ, ταυτ. τοῦ
 Τοξοβέλος, ὁ, ἡ, ῥίπτων, τοξεύων βέλη. Ὀρφ. Ὑμν.
 Τοξοδάμας, αντος, ὁ κ. } (δαμάω), ὅς τις δαμάζει, φανεύει
 Τοξόδαμνος, ὁ, ἡ } διὰ τοῦ τόξου, Αἰσχ. Πέρσ. 27.
 31. 81. Εὐρ. Ἰππόλ. 1451.
 Τοξοειδής, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα τόξου.
 Τοξοθήκη, ἡ, θήκη τόξων, ἡ βελῶν, Ἀριστοφ.
 Τόξον, τό, Πληθ. τὰ τόξα, ἀντί τοῦ τόξου, εἰς τοὺς ποιητ. δο-
 ξάρι Κ. κυρίως τοξάρι. 2) τὸ διὰ τοῦ τόξου ῥιπτόμενον βέλος·
 καὶ Τροπ. λύπη, μέριμνα, 3) ἡ τέχνη τῶν τοξοτῶν, Ὀμ. 3)
 τὸ οὐράνιον τόξον ἐν ὧρα βροχῆς, Ἡσυχ. 5) ἡ καμάρα τῶν οἰκο-
 δομημάτων, ὁ δόλος. Ἐκ τοῦ τέκω, τοξός, τόξον, γέννημα,
 πρᾶγμα· λέξις γενική, προσδιορισμένη ἐδῶ.
 Τοξοποιέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Τοξοποιία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ
 Τοξοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), ὁ κατασκευάζων τόξα.
 Τοξοσύνη, ἡ, ταυτ. τοξική, ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, Ἰλ. ν, 314.
 Τοξοτευχής, ὁ, ἡ (τεύχω). ὠπλισμένος μετ' τόξον, Αἰσχύλ,
 Ἰκ. 303.
 Τοξότης, ὁ, (τόξον), φέρων, καὶ μεταχειριζόμενος τόξον. 2) ἀ-
 στερισμός τις εἰς τὸν ζωδιακὸν κύκλον. 3) εἰς τὰς Ἀθήνας οὐπηρε-
 τῆς τοῦ κρητιρίου, καὶ τῆς ἀστυνομίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Σκυ-
 θῆς· διὰ τοῦτο καὶ Σκύθης ὀνομαζόμενος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 143.
 4) ἡ τοξότης, ἐπὶ τῆς Ἀρτεμιδος. Τὸ δὲ τοξότης χεῖρ, ταυτ.
 τοξήρης, καὶ εἶδος μηχανῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐτόξευαν ἀπὸ τῶν
 τειχῶν, Πολύβ. 8, 9.
 Τοξότις, ἰδος, ἡ· Ζ. πρ.
 Τοξούλκος, κ. -ουλκός, ὁ, ἡ (τόξον, ἔλκων), ἔλκων τὸ τό-
 ξον, τοξευτής· αἰχμή, τὸ βέλος, Αἰσχ. Πέρσ. 238.
 Τοξοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), φέρων τόξον, τοξότης.
 Τοξόω, ὦ, ταυτ. τοξεύω. 2) καμπυλόνω ὡσάν τόξον, Ἀρατ.
 Τοπάξειον, τό, } Διονύσι. Περιηγ. 1121. λίθος πολυτίμος, χρυ-
 Τοπάξιος, κ. } σόχρους.
 Τόπαξος, ὁ, }
 Τοπάζω, μ. ἄσω (τόπος), βάλλω τι εἰς τόπον, στήνω, θέτω.
 2) νομίζω, ὑπολαμβάνω, εἰκάζω, συμπεραίνω· εἰς τὰ σύνθ. κ.
 τοπέομαι, π. χ. καδυπετοπέομαι.
 Τοπάλαι, Ἐπίρ. ταυτ. πάλαι, πρό πολλοῦ, τὸν παλαιὸν και-
 ρόν, ἀρχήτερα.
 Τοπαλαῖον, Οὐδ. τοῦ παλαιός, ὡς Ἐπίρ. τὸν παλαιὸν
 καιρὸν.
 Τοπάν, κ. } Ἐπίρ. οὐδ. ἐκ τοῦ ὁ πᾶς διόλου, παντελῶς.
 Τοπαράπεν, }
 Τοπαυτίξια, Ἐπίρ. ταυτ. αὐτίκα, ὡς τονῶν, ἀντί νῦν.
 Τοπαροισθε, -σθεν, κ.
 Τοπάρος, Ἐπίρ. πρότερον, ἀρχήτερα.
 Τοπάρχης, ου, ὁ, κ. } ἀρχῶν τοῦ τόπου, διοικητῆς τοῦ τό-
 Τόπαρχος, ὁ, ἡ, } που -αρχία, ἡ ἀξία τοῦ τοπάρχου.
 Τοπεῖον, τό. Ζ. τοπήιον.
 Τοπηγορία, ἡ, χρήσις, μεταχειρίσις κοινοῦ τόπου ἀπὸ τοὺς κοι-
 νούς τῆς ῥητορικῆς τόπους, Λογγίν. 11.
 Τοπήιον, τό, Ἰων. ἀντί τοπεῖον, σχοινίον. 2) ἀποκεκομμένον τι.
 3) εἰς τὸν Καλλίμ. τοπήια νηός. Ζ. τυπήιον.
 Τοπικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀνήκων εἰς τόπον. ἡ τοπική,
 τέχνη τοῦ εὐρίσκειν τοὺς κοινούς τόπους τῆς ῥητορικῆς.
 Τόπιον, τό, ὑπεκ. τοῦ τόπος.
 Τοπίτης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς τόπον, Ἐτυμ. Μ.
 Τοπλέον, Ἐπίρ. Ἀττ. ἀντί πλέον, περισσώτερον, συχνέ-
 τερα. Ζ. ὁ, ἡ, τό.
 Τοπογραφέω, ὦ, περιγράφω τόπον, χώραν· σημειῶν, διορί-
 ζω τὰ ὅρια καὶ τὴν θέσιν χώρας τινός, Στράβ. 13, σ. 873.
 Τοπογραφία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. καὶ τοῦ ἐφ.
 Τοπογράφος, ὁ, ἡ, ὁ γράφων, σχεδιάζων τὴν θέσιν χώρας
 τινός.
 Τοποθεσία, ἡ, θέσις τόπου, Διόδ. Σικ.
 Τοποθετέω, ὦ, ταυτ. τοπογραφέω, Στράβ. 2, σ. 169.
 Τοποκλισία. Ἐσφ. ἀνάγ. εἰς Πλούτ. 6, σ. 565. ἀντί τόπω-
 κλισίας.

Τοποκρατέω, ὦ, ἐξουσιάζω τὸν τόπον.
 Τοποκρατωρ, ορος, ὁ, ταυτ. τοπάρχης, Παῦλ. Ἀλεξανδ. Μ. 3.
 Τοπογραμμάτης, ὁ, ἀξίωμα τι εἰς τὴν Αἴγυπτον, Inscr.
 Mus. Brit.
 Τοπομαχέω, ὦ, διὰ καλῶν τοποθεσιῶν, καὶ στερεῶν μερῶν
 ἐμποδίζω τὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸν πολεμῶ, Πλούτ. Κλεομ. 20. Πρβ.
 ὕλομαχέω. 2) περὶ τῆς στάσεως τοπ. μάχεσθαι περὶ τῆς τοπο-
 θεσίας, Διόδ.
 Τόπος, ὁ, τόπος ὅπου στέκει τὸ πρᾶγμα, θέσις. στάσις·
 χώρα, πόλις, ἀγορά, διάστημα· τὸν τόπον τὸν ἐλληνικὸν εἶα-
 σε, δηλ. τὰς χώρας ὅπου ἐκατοίκουν Ἕλληνες, Ἰσοκ. πρὸς Φί-
 λιπ. §. 45. 2) κοινὸς τόπος εἰς τὴν ῥητορικὴν, Ἰσοκ. πρὸς
 Φίλιπ. §. 46. 3) εὐκαιρία, Χυδ. ὁκαζιόν. 4) βαθμός, ἀξία, Ἡρόδ.
 2, 14. παρὰ τόπον, ἀντί ἄτοπον. [Συγγεν. τοῦ τάπος, δάπος. κυρίως,
 ταυτ. τύπος, σχηματισμός, ἡ ἐντύπωσις πράγματος· Ζ. δά-
 πτω, δάπης, τύπος.]
 Τοποτηρητής, ου, ὁ (τηρέω), τὸν τόπον ἐπέχων, ἐπίτροπος,
 Βυζαντ.
 Τοπρίν, Ἐπίρ. ἀντί πρίν. Ζ. ὁ, ἡ, τό.
 Τοπρόσθεν, ὡς Ἐπίρ. πρότερον, ἀρχήτερα. Ζ. πρόσθε, κ. ὁ,
 ἡ, τό.
 Τοπρότερον, Ἐπίρ. ταυτ. πρότερον.
 Τοπρωτον, οὐδ. τοῦ ὁ πρῶτος, ὡς Ἐπίρ. κατὰ πρῶτον. Ζ.
 ὁ, ἡ, τό.
 Τόργος, ὁ, ὁ γύψ, τὸ ὄρνεον, Καλλίμ. κ. Λυκόφ. 2) τόργος
 ὑγρόφοιτος, ὁ κύκνος, Λυκόφρ. 88.
 Τορδύλιον, κ. } φυτόν τι, Διοσκ. 3, 63.
 Τόρδυλον, τό }
 Τορεΐα, ἡ, -εσμα, τὸ -ευσίς, ἡ, -εὺς, ὁ, -ευτής, οὐ, ὁ, -εν-
 τικός, κή, ὄν, -ευστός, ἡ, ὄν· Ζ. τὸ ἐφ.
 Τορεύω, κ. } (ἐκ τοῦ τέρω, τέτορα) τέρω, ὅθεν ἔτορην, Ἰλ. λ.
 Τορέω, } 236. Ἀόρ. ταυτ. ἔτρησεν, ἐτρήπησε, ὡς καὶ εἰς τὸ
 τορέω, μ. ἦτω, Ἀόρ. ἐτόρησα, Ὑμ. Ἐρμ. 119. 2) τορεύω (το-
 ρός), ὁμιλῶ μεγάλως καὶ καθαῶς (κυρίως, διαπεραστικῶς)· τέρω
 πᾶσαν ὥδην, Ἀριστοφ. ὅστις ἔχει καὶ τὸν Ἀττ. μέλ. τετορήσω,
 ἐκ τοῦ Παρακ. τέτορα, τετόρω, τετορέω, (ὡς τεθνήξω ἐκ τοῦ τεθνήκω,
 ἐκ τοῦ τέθνηκα) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. 3) ἐκ τοῦ τέρω ἡ τέτορα γί-
 νεται τόρος, κ. τορεύς, ὁ, Νομ. ἐργαλεῖον τῶν λιθοξόων, καὶ ἐρ-
 γαλεῖον τῶν ὀρυσσόντων τὰ φρέατα, ὁμοιον μετ' τὸ σκαφεῖον. 4)
 εἰς τὸ τορεύω ἐνυπάρχει ἡ ἐννοία τοῦ στρογγυλεύω, καὶ κάμνω
 ἐξέχοντα σχήματα· ὅθεν τορεύματα ἀργυράτε καὶ χρυσᾶ παντοδα-
 πῶν ἐκπομάτων, Διόδ. Σικελ. 3, 47. καὶ σκευὴ κεράμεια εἰργασμέ-
 να γλυφαῖς τισὶ καὶ τορεΐαις, Πλούτ. 6, σ. 666, δηλ. μετ' σχη-
 ματισμοὺς ἐξέχοντας, πρὸς τὰ ἐξω βλέποντας (ἐναντ. τοῦ γλυ-
 φῆ, εἰσοχῆ)· αἱ ἄλλαι ὑποθέσεις καὶ ἐξηγήσεις τοῦ τορεύω εἶ-
 ναι περιτταί, καὶ ἄστοχοι.
 Τορητός, ὁ (τορέω), τρυπημένος, πληγωμένος, Λυκόφρ. 456.
 Τόρμη, ἡ, ταυτ. τέρμη. Πρβ. τόλμα.
 Τορμάρχης, ὁ· Ἰδε. τὸ ἐφ.
 Τόρμη, ἡ, κ. } ταυτ. τέρμα, ἡ ἀντί καμπῆ, Λυκόφ. 2) τὸ πέρας
 Τόρμος, ὁ, } τοῦ ἄξονος, ταυτ. πλήμνη· ὅθεν ἐκτορμεῖν. 3)
 τρύπα, ὅπου ἐμβάλλεται πάσσαλος, Ἡρόδ. 4, 72. 4) εἶδος
 διαβήτου εἰς καταγραπὴν κύκλου τεκτονικοῦ. Cardines, κατὰ Βι-
 τρούβ. 10. 15. 5) οἱ Κρήτες ὀνόμαζαν τέρμαν τὸτάγμα τῶν ἱππέ-
 ων, καὶ τὸν ἡγεμόνα τῶν Τορμάρχην, Εὐστάθ. Ἰλ. ε, σελ. 598.
 Τορνεία, ἡ, τὸ τορνέειν, στρογγυλίζειν. 2) στρογγυλὸν ξύλον,
 Θεοφρ. Ἰστ. φ. 5, 8.
 Τόρνεσμα, τό, τὸ τορνευσμένον, στρογγυλισμένον. Διοσκ. 1,
 109.
 Τορνευτήριον, τό, τὸ σίδηρον μετ' τὸ ὅποιον τορνέουσι τὰ
 ξύλα, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 5, 8.
 Τορνευτής, ου, ὁ, ὁ τορνεύων.
 Τορνευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τορνευτήν.
 Τορνευτολυσασπιδόπηγος, ὁ, ὅστις τορνέει λύρας, καὶ
 κατασκευάζει ἀσπίδας, Ἀριστοφ. Ὀρν. 491.
 Τορνευτός, ἡ, ὄν, τορνευσμένος. Ζ. τρητός.
 Τορνεύω, κάμνω κυκλοειδῆς, στρογγυλεύω. 2) στρογγυλεύω διὰ τοῦ
 τέρνου. 3) Μεταφ. κ. Τροπ. ἐπὶ λόγου, στογγυλύνω, καθαρίζω. μάλι-
 στα ἀποτορνέω· ὀνόματα, λόγον, περιόδους. Ζ. τορέω, κ. τορεύω.
 Τορνοειδής, ὁ, ἡ, ταυτ. τέρνος, ὁμοιος μετ' τέρνον. στρογγυ-

Το τρίτον, ως Ἐπίρ. τὴν τρίτην φοράν. Ζ. ὁ, ἡ, τό.

Του, Ἀττ. ἀντί Τινός. Ζ. τός.

Τού, Γεν. ἀντί Τίνος.

Τού, Τού, Τούγα. Βοιωτ. ἀντί σύ, σύγε, Ἀπολλών. ἀντωνυμ. σ. 329.

Τούναντιον, συναίρ. ἀντί τὸ ἐναντίον.

Τούνεκα, κ. } ἀντί ἔνεκα, οὐνεκα· τὸ τ εἶναι ὡς εἰς τὸ τηνί-
Τούνεκεν, } κα, τότε, κτλ.

Τούνωμα, συναίρ. ἀντί τὸ ὄνομα.

Τουταίε, κ. } Ἐπίρ. ὡς τοσάκι κ. τοσάκις. Δωρ. ταυτ. τότε,

Τουταίε, } Πίνδ. Πύθ. 4, Λυκόφρ. 801.

Τουτεῖ, Ἐπίρ. ταυτ. ταύτη, Θεοκρ. 5. 103. Καλλίμ. 1, 44.

Τούτερον, συναίρ. Ἰων. ἀντί τὸ ἕτερον.

Τουτέων, Ἰων. ἀντί τούτων.

Τουτί, Ἀττ. ἀντί τούτο. ἑρωτ. τουτί τί ἦν τουτί; ἀντί τί ἦτο
τούτο;

Τουτογί, Ἀττ. ἀντί τούτογε.

Τουτόδε (ν), ἐκείθεν, Θεοκρ. 3, 10.

Τουτώ, κ. } Δωρ. ἀντί ἐδῶ, Ἀπολλων. ἐπίρρ. σ. 605.

Τουτώθεν, } Δωρ. ἀντί ἐδῶ, Ἀπολλων. ἐπίρρ. σ. 605.

Τοφίων, ὠνος, ὁ, λατομεῖον τόφων, Πίναξ Ἡρακλ.

Τόφος, ὁ, λίθος τις πορώδης. [φαίνεται κατὰ διάλεκτ. ἐκ τοῦ
κόφος, κούφος, κῶφος, κούφιος].

Τόφρα, Ἐπίρ. ἐφ' ὅσον χρόνον, Ὀδυσ. γ, 303. 2) τότε- 3) διὰ
νά, ὡς τὸ ὄφρα. Κατὰ τοὺς Γραμμ. ταυτ. εὐθέως, ἕως· ἡνίκα,
ὄφρα· ἐν τοσούτῳ.

Τραγαῖνα, ἡ (τράγος), στεῖρα αἰξ, Ἀριστοτ.

Τραγεῖκανθα, ἡ, ἀκανθῶδες φυτόν, τὸ ὁποῖον δίδει τὰ κόμμι
τραγακάνθη, Διοσκ. 2, 65.

Τραγαλίξω, ἀντί τραγαλίξω. Ζ. λαγαρίξω.

Τραγεῖνον, τὸ, χονδρῶδες μέρος τοῦ ζώου, καὶ Κ. τραγανόν,
Ἀθήν. σ. 347.

Τράγενο, ὁ, ταυτ. τράγος, ἀριθ. 5. ἀμφιβ. σημασίας, Σχολ.
Ὀπτιαν. Ἀλυστ. 1.

Τραγασαῖος, ὁ, κυρίως· κάτοικος τῆ πόλεως, Τραγασή, ἡ Τρα-
γασαί, ἡ αἰ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 808. παρονομαστικῶς πρὸς τὸ
πραγεῖν, κ. τράγος.

Τραγάω, ὦ (τράγος), ἐπὶ ἀνθρώπων, ταυτ. τραγίζω. 2) ἐπὶ φυ-
τῶν, ἔξαιρ. ἀμπέλων, εἶμαι ἀκαρπός, ἡ ὅταν ἔχῃ πολλὰ φύλ-
λα καὶ κλάδους (φυλλομανοῦσι) καὶ καρπὸν ὄχι, ἡ ὅταν φθεί-
ρῃται ἀπὸ ἡλιοκαΐαν ἢ χάλασαν, ψύχος κτλ.

Τραγέα, μία τῶν κυκλάδων νήσων, Εὐπολ. ὀνομαζομένη ἀπὸ
τὸν Θουκυδ. Τραγία.

Τραγεῖν, Ἀπαρσμ. Ἀορ. τοῦ Τρώγω.

Τραγεῖος, εἰς, εἰον, κ. Τράγεος, κ. Τράγιος, ἀνήκων εἰς
τράγον.

Τραγέλαρος, ὁ (τράγος, ἔλαφος), ζῶον τῆς φαντασίας, ἀνύ-
παρκτον, Πλάτ. Πολιτ. 6, σ. 77. κ. Ἀριστοτ. Φυσ. ἀνρ. 4, 1. κ.
Ποιητ. καὶ εἶδος ποτηρίου με γλυμμένον τοιοῦτον τι ζῶον. 2) Με-
ταγ. ἔλεγον ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἀραβίαν, ἡ πα-
ρὰ τὸν Φάσιν. 3) ταυτ. ζῳμβρός, τὸ ὅπ. Ζ.

Τραγεός, εἰς, εἰον, ταυτ. τράγεος. τραγέα, - γῆ, νοητ. δορά.

Τραγήμα, τὸ (τραγέω, ταυτ. τρώγω), τὸ μετὰ τὴν τράπεζαν
ἐσθιόμενον· δευτέρα τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσθίωναν τὰ ὀπωρι-
κά, ἀμύγδαλα, καρύδια, κτλ. 2) τραγήματα, οἱ τηγανιστοὶ ἐ-
ρέβινθοι, Στραγάλια Κ. καὶ εἰς τὴν Θετταλίαν βιβίλια, ἡ μπι-
μπίλια λεγόμενοι.

Τραγήματιζω, ὀμαι, τρώγω (μετὰ τὰ φαγητά) ὀπωρικά, μάλ.
ἀμύγδαλα, καρύδια, κτ. ἡ ἀπλῶς ἐσθίω τραγήματα (μπιμπίλια):
ἐν τοῖς θεατροῖς τραγήματιζόντες, ὅταν φαῖλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι
ᾧσιν, Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. I. ε', Κορ. ὅπου (σελ. 332.) Ζ. τὰς
σημειώσεις.

Τραγιματισμός, ὁ, τὸ τρώγειν τραγήματα, Ἀθήν. σ. 641.

Τραγιάμβρος, ὁ, τραγικός ἱάμβρος.

Τραγία, ἡ Ζ. τραγέα, κ. τράγεος.

Τραγίζω, μ. ἴσω, ταυτ. τραγάω. 1) ἐκπέμπω ὁσμὴν τράγου,
μυρίζω ὡτὰν τράγος, ὡς καὶ φυτὰ τινά. 2) αἰσθάνομαι ἰσχυρῶς
τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ὁρμήν. 3) γίνομαι τραχὺς κατὰ τὴν φωνήν,
ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς νέους μεταβαίνοντας εἰς τὴν ἡβην ἡλικίαν.

Τραγικεύομαι, κάμνω ἢ λαλῶ τραγικῶς, Σχολ. Ἀριστοφ.

Τραγικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς. 1) ταυτ. τράγεος, εὖς, : δυσω-
δία, Λογγ. ποιμεν. σ. 123.: πώγων, Λουκιαν. 2) ἀνήκων, ἡ πρέ-
πων εἰς τραγωδίαν, ἡ ὁμοίος με τραγωδίαν, ἐμπαθής, παθητικός.
ἀντίθ. πρῶς, Πλούτ. περὶ προσώπ. Σελ. ὅθεν, ὑπερβολικός, τε-
ρατώδης, ὅ, τι ὑπερβάλλει τὴν συνήθειον, ὡς καὶ τραγικώδης, ὁ
ὁ, ἡ· [κεῖται ἀντί τραγωδικός, ὡς κωμικός ἀντί κωμωδικός. Ζ. κ.
τραγοδιωδίσκαλος.]

Τραγικώδης, ταυτ. πρ.: μῦθος. Παλαίφ. 41.

Τραγίλος, ἡ, Ἑλληνική πόλις εἰς τὴν Θράκην.

Τραγίλος, νη, νον, ταυτ. τράγεος.

Τραγίον, τὸ, κ. Τραγίον, φυτὸν τι ἐκπέμπον τράγου· δυσωδίαν,
Διοσκ. 4, 49. 50.

Τραγίσκος, ὁ, μικρὸς τράγος. 2) ἰχθὺς τις, Μάρκελλ. Σιδ. 25.

Τραγοβαμων, ὁ (βάω, βῆμι), ἔχων πόδας τράγου, Ἀριστοφ.

Τραγοειδής, εὖς, ὁ, ἡ, ὡτὰν τράγος, Πλάτ. Κρατ. 408.

Τραγοέριος, ὁ, ἡ, ἔχων κέρατα τράγου.

Τραγοκουρετός, ἡ, ὄν (κουρά): μάχαιρα, ψαλίδα, μετὰ τὴν ὁ-
ποῖαν κουρεύουσι τοὺς τράγους, Λουκιαν. 3, σ. 164.

Τραγοκτόνος, ὁ, ἡ, (κτείνω), φονεύων τράγου, Εὐρ.

Τραγομάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη), ταυτ. γράστων. τοῦ ὁποι-
ου αἱ μασχάλαι βρομῶσιν ὡτὰν τράγος, Ἀριστοφ.

Τραγοπούς, ὁδος, ὁ, ἔχων πόδας τράγου.

Τραγοπισσάνη, ἡ, πιστάνη ἀπὸ τράγου, ἀριθ. 5.

Τραγοπώγων, ὠνος, ὁ, ἔχων πώγωνα τράγου, εἶδος φυτοῦ,
Θεοφρ. Ἱστ. φ. 7, 7.

Τραγορίχων, τὸ, ἀκανθῶδες τι φυτόν, Διοσκ. 3, 35.

Τράγος, ὁ, (τρώγω, τράγω, ὅστις τρώγει, ἐκ τοῦ ἡχου τὸν ὁ-
ποῖον κάμνει ὅταν τρώγῃ), τὸ ζῶον ὁ τράγος, καὶ Κ. τραγί. 2)
βρώμα τῶν μασχάλων, ὁμοία μετὰ τὴν τῶν τράγων. 3) ὁ καιρὸς
τοῦ τραγῆν Ζ. τραγάω, ἀριθ. 3. 4) ἡ εἰς τὰ ἀφροδίσια ὁρμή,
Λουκιαν. Ἐπιτ. Κρον. 28. 5) εἶδος πιστάνης ἀπὸ σίτον ἢ ὄλυναν.
6) φυτόν τι, Διοσκ. 4, 51.

Τραγοσκελής, εὖς, ὁ, ἡ, ἔχων σκέλη, ἡ πόδας τράγου.

Τραγοφαγέω, ὦ, τρώγω κρέατα τράγου.

Τραγῶ, Δωρ. ἀντί τρώγω, ὡς πρῶτος ἀντί πρῶτος κτλ.

Τραγωδᾶριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ τραγωδία.

Τραγωδέω, ὦ, παριστάνω τραγωδίαν· κυρίως, ἀπαγγέλλω· ὅθεν
φάλλω τι, λέγω, ἢ διηγούμεναι μετὰ τὸν ὑψηλόν, μεγαλοπρεπῆ τό-
νον τῆς τραγωδίας. Καθ. παριστάνω τι ὑπερβολικῶς μετὰ φωνὴν καὶ
τρόπον τραγικόν. τελευταῖον, φάλλω, ἄδω, καὶ ἀπαγγέλλω, Σχολ.
Θεοκρ. 1, 19. ὅθεν, τραγωδούμενος βίος, ζωὴ μεγαλοπρεπής,
μετὰ λαμπρότητα, καὶ πολυτέλειαν. Κ. ταυτ. ἄδω.

Τραγώδημα, τὸ, τραγωδία. 2) τραγική, μεγαλοπρεπής, καὶ
μετὰ ὑπερβολῆς γινομένη παράστασις δι' ἀπαγγελίας.

Τραγωδητής, οὗ, ὁ, ταυτ. τραγωδός, Σχολ. Θεοκρ. 4, 5. Κ.
τραγουδιστής, ὁ αἰοδός.

Τραγωδία, ἡ (τραγωδός), ἡ τραγωδία, ὄραμα θεατρικόν, δηλ.
ὑψηλὴ καὶ τρομερὰ διήγησις, ἡ παράστασις πράγματος, ἡ ἱστο-
ρίας· Ὁ Πλάτ. Θεαιτ. 8, ὀνομάζει οὕτω τὰ Ὀμηρ. ποιήματα.
2) Τροπ. κ. Μεταφ. οἱ πομπώδεις λόγοι, καὶ τὰ δόγματα τῶν φι-
λόφων, καὶ μάλιστα τῶν Στωϊκῶν, Πλούταρχ. 9, σ. 208.
290. Η.

Τραγωδιδίσκαλος, Ζ. τραγοδιωδίσκαλος.

Τραγωδεικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων, πρέπων,
σύμφωνος εἰς ποιητὴν τραγωδίας, ἡ εἰς τραγωδίαν· συνηθέστερον
λέγουσι Τραγικός.

Τραγωδιογράφος, ὁ, συγγραφεὺς τραγωδιῶν.

Τραγωδιοδιδάσκαλος, ὁ, ποιητὴς τραγωδίας, ὅστις τὸ πρῶτον

Τραγωδοδιδάσκαλος, ὁ, ἐδίδασκε, καὶ ἐγύμναζεν αὐτὸς τοὺς ὑ-
ποκριτὰς πῶς νὰ παραστήσωσι τὴν τραγωδίαν τοῦ· συνηθέστερον
ἔλεγον κατὰ συγκοπὴν Τραγωδιδίσκαλος, κ. κωμωδιδίσκαλος. Ζ.
Ἀριστοφ. Πλούτ. 290.

Τραγωδοποιία, ἡ, τραγικὴ ποιησις, Σίξτ. Ἐμπ.

Τραγωδοποιός, κ. } ποιητὴς τραγωδιῶν, Ζ. τὸ ἐφ.

Τραγωδοποιός, κ. }

Τραγωδός, ὁ, (τράγος, ὠδή) αἰοδός (φάλη), λαμβανὼν μι-
σθὸν τράγον, ποιητὴς καὶ ὑποκριτὴς τραγωδίας ὁ αὐτός. Ζ. τραγω-
δός· Ἀφ' οὗ ἐχωρίσθησαν τὰ πρόσωπα, ὁμὲν ὀνομάζετο τραγωδι-
ῶν ποιητὴς, τραγωδοποιός, ποιητὴς (καινῆς) τραγωδίας, ὁ δὲ,
ὑποκριτὴς (καινῆς) τραγωδίας· Ὁ Ἀμμώνιος λέγει, τραγωδοὶ κ.

ὑποκριταί· τραγωδοποιοί δὲ καὶ κωμωδοποιοί, οἰκοιῦνται.
Τραίνω, Ζ. τιτραίνω.
Τρακταίζω, ἀσπρίζω ὡς τὸ κηρίον, Ἐτυμ. Μ.
Τρακτόν, τὸ, τρακτός κηρός, τὸ ἀσπρισμένον κηρίον, Παυλ.
 Αἰγ. 4, 21. ὅθεν
Τράκτωμα, τὸ, ἐμπλαστρον ἀπὸ ἀπρισμένου κηρίου, Ἰππιατρ.
Τράλλεις, οἱ, οἱ Θράκες, ὡς ὑποτελεῖς τοῦ βασιλέως, Ἡσύχ.
 ὅθεν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως
Τράλλεις, αἱ, κ. Τράλλις, ἡ, Αἰτιατ. - ιν. Στράβ. 14, σ. 578. Sieb.
Τραλλισανός, τὸ ἐν. τοῦ πρ.
Τράμβηλος, ὁ, ὄν. κύριον, τὸ αὐτὸ κ. Στράμβηλος.
Τράμη, κ. } (τράω), κυρίως, ταυτ. τρήμη, τρήμα ὅθεν ἀντιὸ ὁρρός
Τράμις, ἡ } κ. περίβαινον, δηλ. τὸ μεταξὺ πρῶκτοῦ κ. ὄρχεων διά-
 στημα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 246. Ρουφ. Ἐφέσ. 12. ὅθεν διατρά-
 μις, ὁ, ἡ, ταυτ. λισποπυγος.
Τράμπη, ἡ, πόλις Ἰωνίας.
Τράμπις, εἶδος, κ. ιος, ἡ, τὸ πλοῖον, Λυκόφ. (ταυτ. τράπις.
 τρόπις, μ. παρὲνθ.)
Τραμπύα, κ. -ύη, ἡ, πόλις τῆς Ἡλίδος.
Τρανέω, ὦ, ταυτ. τρανέω· ἐκ τοῦ
Τρανής, εἶδος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νῶς (τράω, τραίνω, τιτραίνω),
 ταυτ. τορός, διαπεραστικός, ὅξυς, καθαρός, ἐνεργής· ἐπὶ ὄψεως,
 ἀκοῆς, καὶ λόγου· Μεταφ. ἐπὶ νοός, καὶ αἰσθησεως, Σοφοκ.
 Αἴας, 23. κ.
Τρανός, ἡ, νόν· ταυτ. πρ. καὶ ἀντιπολυθρύλλητος, π. χ. ἡν τρανός αἰ-
 νος ὅδε, ὡς τὸν πέλας μὲν νοθετεῖν βραχὺς πόνος, Στοβ. ἦτο γνωστὴ
 παροιμία κτλ. Κ. εἰς τοὺς Θεστ. τρανός ἀντί μέγας, ὑψηλός.
Τρανότης, τητος, ἡ, εὐκρίνεια.
Τρανόω, ὦ, κάμνω εὐκρινές, ἀκουστόν· σαφηνίζω, ἐξηγῶ· ὅθεν
Τρανώμα, τὸ· γλώσσης τρανώματα ὀνομάζει ὁ Ἐμπεδοκλ. ὅσα
 ἡ γλῶττα μᾶς δίδει νὰ αἰσθανώμεν διὰ τῆς γεύσεως.
Τρανώσις, ἡ, σαφήνις, ἐξηγήσις, Βασίλ. ἐπιστ. 203.
Τρανωτέχος, ἡ, ὄν. ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαφηνίζειν, ἐξηγεῖν.
Τράπεζα, ἡ, κυρίως. τετράπεζα, κατ' ἄλλους ἀντί τρίπεζα, τε-
 τράπους σανίς, τραπέζι Κ. εἰς τὸ ὅποιον ἔτρωγαν, καὶ τρώγομεν.
 αὐτὸ τὸ τρώγειν· καὶ ἡ ὥρα τοῦ τρώγειν· τράπεζα μετίτις φιλίας,
 Λουκιαν. Ἐρωτ. 2) τράπεζα, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἤλλαξαν τὰ
 νομίσματα στήνομένη εἰς τὴν ἀγοράν· τὴν ἐργασίαν τὴν τῆς τραπέ-
 ζης, τὸ ἔργον, τὴν ληφοδοσίαν τοιαύτης τραπέζης (βάγκου), Δη-
 μοσθ. σ. 946. τὴν καταλλαγὴν τῶν νομισμάτων ἀπέδοτο μὲν
 τραπέζῃ, Ἀριστοτ. Οἰκ. 4) πᾶν πλατὺ σῶμα, ἐπάνω τοῦ ὁποῦ
 τίθεται τι, βάγκη, θρονίον, ὅπου ἐναρμόζεται τὸ κάτω μέρος τοῦ
 καταρτίου· καὶ ὁ τόπος ὅπου ἔστεκαν οἱ δούλοι, διὰ νὰ πωληθῶ-
 σι. 5) πίναξ· με τορεύματα, καὶ σκαλισμάτα, Παυσ. 8, 31. 6)
 μέρος τοῦ ἥπατος, Πολύαιν. 4, 29.
Τραπεζεύς, εἶδος, ὁ, : κύων, Ὁμ. Ἰλ. χ, 69. σκύλος τοῦ οἴκου,
 ἡ τῆς τραπέζης. παράσιτος, Πλούτ. 6, σ. 187. κ. Δ. Κασ.
Τραπεζήεις, εἶσα, ἐν, ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν, Νικάνδρ.
Τραπεζίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ τράπεζα. 2) γεωμετρικὸν σχῆμα μὲ
 4 ἀνίσους πλευράς.
Τραπεζίτεύω, εἶμαι
Τραπεζίτης, ου, ὁ, Κ. Βαγκιέρης, Τουρκ. σαφάρης, δηλ. ὅστις
 ἀλλάζει νομίσματα, ἡ δανίζει. Ζ. τράπεζα ἀριθ. 2.
Τραπεζίτης, ὁ, ὄν. ἀνήκων εἰς τραπεζίτην.
Τραπεζοειδής, εἶδος, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα τραπέζης, ἡ τραπέζου,
 ὡς ἀφαντάζετο ὁ Ἀναξιμένης τὴν γῆν, Πλούτ.
Τραπεζοκόμος, ὁ, ὁ στήνων, παρασκευάζων τὴν τράπεζαν,
 καὶ ὑπηρετῶν εἰς αὐτήν, Ἀθήν. 4, σ. 170. Κ. Τραπεζάρης.
Τραπεζοκόρος, ὁ, ἡ, Φωκυλ. 85. (κόρος) : κόλαξ, ὁ παράσι-
 τος, ὅστις χορταίνει τὴν κοιλίαν τοῦ εἰς ξένα τραπέζια, καὶ σκο-
 πίζει τὴν τράπεζαν (κωμικῶς) κατὰ τὸ νεωκόρος. Πρβ. μικρότρωγος.
Τραπεζολοιχός, ὁ, ἡ, (λείχω), ὁ γλείφων, τὰ τραπέζια,
 παράσιτος.
Τραπεζοποιέω, ὦ, ὑπηρετῶ εἰς τὴν τράπεζαν.
Τραπεζοποιῶ, ἡ, τὸ κατασκευάζειν τρ. ἡ ὑπηρετεῖν εἰς τὴν
 τράπεζαν.
Τραπεζοποιός, ὁ, ἡ, ὁ κατασκευάζων τραπέζας. 2) ὁ δίδων
 τράπεζαν καὶ φιλεύων ἄλλους. 3) ὑπηρετής τῆς τραπέζης.
Τραπεζορήτωρ, ὁ, ὁ ῥητορεύων εἰς τὴν τράπεζαν, Ἀθήν. σ. 22.
Τραπεζότης, τητος, ἡ, τὸ ἀφῆρ. τοῦ τράπεζα, ὡς ἀνδρικό-

της τοῦ ἀνδρικός, Διογ. Λαέρτ.
Τραπεζοῦς, οὔντος, ἡ, πόλις Πόντου, ἀποικία Σινώπης. 2) τῆς
 Ἀρκαδίας, Παυσ.
Τραπεζοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, βαπτάζων τράπεζαν. 2) ἡ τρ.
 ἱερεὶα τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀνέκδ. Βεγκέρ, 307. 3) τὸ
 τραπ. πίστις (credit), Ἀρτεμ. 1, 76.
Τραπεζοχάρων, οὔτος, ὁ, κ. -ωνος, ὁ, φίλος τῆς τραπέ-
 ζης. Ἐπίθ. παρασίτου, Ἀλκίφ. Πρβ. οἰνοχάρων.
Τραπεζόω, ὦ, τραπεζόνω Κ. βάλλω ἐπὶ τῆς τραπέζης βρώ-
 ματα : τοῖς θεοῖς, Δημήτρ. Φαληρ. 114. 2) τρώω εἰς τὴν
 τράπεζαν.
Τραπεζώδης, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα τραπέζης, τετράπλευρος,
 ταυτ. τραπεζοειδής.
Τραπεζώμα, τὸ (τραπεζόω), ὅ, τι τίθεται ἐπὶ τῆς τραπέζης,
 βρώμα καὶ πόμα.
Τραπεζώσις, ἡ, τὸ τραπεζόνειν.
Τραπεζόμεν, Ἰλ. γ, 441. Πληθ. ὑποτακ. ἀντί τραπῶμεν, με-
 ταθ. ἀντί ταρπῶμεν, ἡ ταρψῶμεν, ἐκ τοῦ τάρπω, ταυτ. τέρπω.
Τραπελίω, ταυτ. τροπαλίω.
Τραπελός, ἡ, ὄν (τρέπω, τράπω), ὅ, τι τρέπεται, μεταβάλλ-
 εται εὐκόλως· ὅθεν δυστράπελος, κ. εὐτράπελος.
Τραπέμπαλιν, Ἐπίρ. (ἐμπαλιν, τρέπω), ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀ-
 πίσω, Φερεκρ. παρὰ Φωτ.
Τραπέσδα, ἡ, Δωρ. ἀντί τράπεζα.
Τραπέω, ὦ, (τράπω, τρέπω), πατῶ σταφυλίαν, Ὀδυσ. η,
 125.
Τραπῆναι, ταυτ. στραφῆναι, ἐκ τοῦ τρέπω, ταυτ. στρέφω.
Τραπήξ, ηκος, ὁ, Καθ. ταυτ. δόρυ. Εἰς τὸν Λυκόφ. 941, κ.
 1001. εὐρίσκεται τράφηξ, τὸ ὅποιον ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ Χάραξ,
 σκύλοψ, εἶναι δὲ τὸ δόρυ, ἄλλοι τὸ τῆς νεῶς χεῖλος, ἡ ἐνῶ οἱ
 σκαλῆμοι τίθενται. Ἀντί τούτου ἔχει ὁ αὐτός Τρόφηξ, κ. τρῶ-
 πηξ, λαβὴ τῆς κώπης, καὶ κώπη. Τὸ Μ. Ἐτυμ. ἐξηγεῖ Τράφηξ,
 ξύλον, ἐνθα τιθέασιν τὸν ἄρτον, ἡγουν, κατὰ τὸν Τσέτσην ἡ
 ὑπόπλαστος (ἀνάγν. ὑπόπλατος) σανίς ἐν ἡ τοὺς ἄρτους πρὸς
 τοὺς κλισβάνους ἀπάγουσι· ἄλλως, ῥῆμος, καὶ πλάτη, τὸ τὴν
 σήμερον ὀνομαζόμενον πνακωτὸν ἡ πλακωτὸν. Εἰς τοὺς Παλ. Μαθη-
 ματ. ἀπαντᾷται Τράφηξ, δοχός, καὶ εἰς τὸν Ἀθῆν. πολλάκις Τροποί
 ἀντί δοχοί. Πρβ. τράμπις. κ. τρόπις.
Τραπητέον, δετικόν τοῦ τράπω, τρέπω.
Τραπητής, ὁ (τραπέω), πατητής σταφυλίων.
Τραπητός, ἡ, ὄν, πατημένος : οἶνος, ὁ ἐκ τῶν πατημένων
 σταφυλίων.
Τράπω, ομαι, Ἰων. ἀντί τρέπω, ομαι, μὲλ. τραπέω, Ἀττ.
 συναίρ. τραπῶ, ἀντί τραπέσω, τράψω, Ἀόρ. ἐτραφα, Παρὰ.
 ἐτραπὼν ὡς Ἀόρ. Παθητ. ἐτράπην· Παρακ. τέτραφα, τέτραμμαι.
 3. πληθ. τετράφαται Ἰων. ἀντί τετραμμένοι εἰσίν· Οἱ τύποι
 συνέρχονται μὲ τὸ τράψω, τρέψω, καθὼς καὶ τῶν δύο τὸ δε-
 ματικὸν εἶναι ἐν. Ζ. τρέπω.
Τραρός, Δωρ. ἀντί τρηρός, Ἡσύχ.
Τρασιᾶ, ἡ, μεταθ. ἀντί ταρσιᾶ, ἐκ τοῦ καὶ ταυτ. ταρτός,
 τάρρος.
Τραυλίω, Τραυλίζομαι, μ. ἴσω, ὁμιλῶ τραυλά, δὲν ἐμπορῶ νὰ
 προφέρω τὸ ρ, ἡ τὸ λ, Πλούτ. Ἀλκιβ. Α. κλασσαυχενεύεται τε
 καὶ τραυλίζεται· Ζ. τραυλός.
Τραυλισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
Τραυλός, ἡ, ὄν, ὅς τις δὲν ἐμπορεῖ νὰ προφέρῃ ὀρθῶς ἐν γράμμα.
 Ζ. ψελλός, κ. ἰσχνόφωνος· ἐκ τοῦ τράω, τραύω, ὡς ἐκ τοῦ θραύω,
 θραυλός· Ὁ Πλούτ. ἀντιθέτει τοῦτο εἰς τὸ τορός, ὡς ἰσχνόφω-
 νος εἰς τὸ εὐφωγος. 2) φλύαρος, Ἀνάλ. Κ. Τρευλός.
Τραῦμα, τὸ (τράω, τραύω, τιτραύω), πληγὴ (λαβωματία),
 ἐπὶ στρατοῦ, ἦττα, κτύπημα, Ἡρόδ.
Τραυματίας, ου, ὁ, πληγώμενος. Ζ. ξυφίας.
Τραυματίζω, μ. ἴσω, πληγόνω.
Τραυματέχος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πληγὴν, ἡ ἰατρὴν αὐτήν.
Τραυματοποιός, ὁ, ἡ, πληγόνων, Γλωσσ. Στ.
Τραύξανος, κ. Τραύσανος. Ζ. τρώξανος, κ. τρώγω.
Τραῦος, ὁ, ποταμός Θράκης, Ἡρόδ. 7, 109.
Τραυοί, οἱ, Θρακικόν τι ἐνδύριον, Ἡρόδ. 5, 3.
Τραφαλῆς, Τραφαλλῆς, Τραφαλός. Ζ. τροφαλῆς.
Τραψαῖς, ἡ, πόλις Βοιωτίας.

Τράφη, ἡ, πόλις εἰς τὸν Πόντον.
 Τραφέμεν, Ἰων. ἀντί τραφῆναι, Ὀδυσ. γ, 28.
 Τράφεν, Ἰλ. α, 231. Αἰολ. ἀντί ἐτραφῆσαν.
 Τραφερός, ἄ, ὄν (τρέφω, τράφω), Παθ. θρεμμένος, παχύς, ἄδρος, π. χ. ἰχθύς, Θεόφρ. 21, 44. Ἑνερ. τρέφων : νομός, Ἀρατ. 2) ἐπειδὴ εἰς τὸ τρέφω, ἐνυπαρχει τὸ πηγνυμι, πῆζω κ. διὰ τοῦτο, Ἰλ. ξ, 308. κ. Τμ. Δημ. 45. ὀνομάζεται τραφερὴ ἡ ξηρά, ἡ γῆ, ἡ ἡπειρος. 3) εἰς τοὺς μεταγεν. ἀντὶ χέρτος, ξηρά, ὅθεν, κέλευδος τραφερή, ὁδὸς διὰ ξηρᾶς.
 Τραφῆξ, ὁ. Ζ. τράπηξ.
 Τραφθεῖς, ἀντὶ τραπείς. Ζ. τράπω, Ἡρόδ. 4, 12.
 Τράφος, τό, ταυτ. τάρφος· ὅθεν τραφώδης μετὰ τοῦ ξηρός.
 Τράφος, Δωρ. (κ. κ.) μεταθ. ἀντὶ τάρφος, Πίναξ Ἡρακλεωτ. σ. 222.
 Τράφω, Ἰων. ἀντὶ τρέφω· ὅθεν, ἐτραφα, ἐτραφήτην, τραφέμεν, τράφον.
 Τραχαλάς, ἄντος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, παχύς τὸν αὐχένα, Κεδρην.
 Τράχαιος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τράχηλος. 2) ταυτ. στρεπτός, ὄρμος, κλοιός, Εὐστάθ.
 Τραχέα, Οὐδ. Πληθ. τοῦ τραχύς.
 Τραχέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τραχύς.
 Τραχηλάγχι, ἡ (ἀγχι), σχοινίον, θηλυκὸ τοῦ τραχήλου, Εὐνάπ.
 Τραχηλῆς, τὰ (τράχηλος), κομμάτι κρέατος τοῦ τραχήλου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐτρώγαν, ἀλλὰ τὸ ἐρίπταν, Ἀριστοφ. Σφ. 968.
 Τραχηλαῖος, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τὸν τράχηλον· καὶ Τραχηλιμαῖος (ὡς ἐπιτολιμαῖος), Στράβ. 2, σ. 333. 16, σ. 410.
 Τραχηλίστης, οὐ, ὁ, μεγαλαύχην, ἀλαζών; σατάν, Θεόφρ. Ἐπιστ.
 Τραχηλιάς, ἄν, σηκώνω ὑψηλὰ μὲ ὑπερψάνειαν τὸν τράχηλον, ὡς ὁ ἵππος· περιπατῶ ὑπερψάνως· εἶμαι αὐθάδης, Ο.
 Τραχηλίζω, εἰν, στρέφω τὸν τράχηλον διὰ νὰ ὁμιλήσω τινα, Πλούτ. ἡ στρέφω πρὸς τὰ ἄνω τὸν τράχηλον, ὡς τὸν τοῦ σφαζομένου ζώου· αἰοίγω, φανερόν. 3) πιάνω ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ πνίγω. 4) ῥίπτω κάτω ἐπάνω ἀπὸ τὸν τράχηλον. ἐπὶ ἵππου, ὅστις κρημνίζει τὸν ἀναβάτην ἀπὸ τὴν κεφαλὴν· σπρώχνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν. 5) Μεταφ. σπρώχνω μὲ βίαν, ῥίπτω κατὰ γῆς τὸν ἀντικαλαίστην, Πλάτ. Ἐρωτ. σ. 30. Θεμιστ. λόγ. 23.
 Τραχηλιμαῖος, αἶα, αἶον. Ζ. τραχηλιαῖος.
 Τραχηλισμός, ὁ, οὗτ. τοῦ τραχηλίζειν εἰς ὅλας τοὺς σηματίας.
 Τραχηλοδεσμόςτης, ὁ, : κλοιός, ὁ δεσμεύων τὸν τράχηλον, Ἀνάλ. 2, σ. 213.
 Τραχηλοακκή, ἡ, κρικκέλα τοῦ λαιμοῦ, δεσμός, ὡς ποδοακκή, Νικητ. Χρον. 26, 6.
 Τραχηλοκοπέω, ὦ (κόπτω), κόπτω τὸν τράχηλον, ἀποκεφαλίζω. Ἀρτεμίδ. 1, 2.
 Τραχηλοκοπία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τραχηλος, ὁ, Πληθ. τὰ τράχηλα, λαιμός, αὐχὴν, σφῆρκος χυδ. (ἐκ τοῦ ῥάχος). 2) τὸ ἔμπροσθινόν καὶ ἀνώτατον μέρος τοῦ κογχυλίου τῆς πορφύρας. 3) τὸ μέσον μέρος τοῦ πανίου τοῦ πλοίου, Μακρόβ. 5, 21. Πρβ. ῥάκελος.
 Τραχηλόσιμος, ὁ, ἡ, Φρύνιχ. Βεκκ. σ. 65. Νομίζ. βραχυτράχηλος· ἐπειδὴ εἶναι ἐκ τοῦ τραχηλώ, ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ πιανόμενος εὐκολὰ ἀπὸ τὸν τράχηλον, καὶ ἐπομ. μεγαλοτράχηλος· ἡ ἐκ τοῦ σιμός, καμπύλον τράχηλον ἔχων.
 Τραχηλώδης, ἀντὶ τραχηλοειδής.
 Τραχίην, ἱνος, ἡ, } χώρᾳ καὶ πόλιν Θεσσαλ.
 Τραχίην, ἱνος, ἡ, }
 Τραχίηνος, ἱα, ἱον, Ἰων. τρηχίνος, Ἐπίθ. κ. ἐθνικὸν ἐκ τοῦ πρ.
 Τραχουρός, ἡ Τραχοῦρος, ἡ Τράχουρος, τραχύς τὴν οὐράν, ἰχθύς τις. Πρβ. πάχουρος.
 Τραχώω, ὦ, ταυτ. τραχύνω, Ἰώσηπ.
 Τραχυβάτεω, ὦ, περιπατῶ εἰς τραχεῖαν καὶ πετρώδη γῆν, Ἰπποκρ. Ἐπιστ. σ. 1283.
 Τραχυδερμός, ὁ, ἡ, κ. } ἔχων τραχὺ δέρμα, Ἀθήν.
 Τραχυδέρμων. ονος, ὁ, ἡ, } σ. 286.
 Τραχυῖς, ὦ, ἄχρ. ὅθεν τράχυσμα, κ. -χυσμός, εἰς τὸ τραχύνω.
 Τραχυλόγος, ὁ, ἡ, ταυτ. τραχύστομος.
 Τραχυντικός, ἡ, ὄν, τραχύνων, ἀνομαλίζων, ὀργίζων.
 Τραχύνω (τραχύς), κάμνω τραχὺ κ. ἀνώμαλον παροργίζω, θυμόν. Τραχυόστρακος, ὁ, ἡ (ὀστρακον), ἔχων τραχὺ ὀστρακον.

Τραχύπους, ποδός, ὁ, ἡ, ἔχων τραχεῖς πόδας.
 Τραχύς, εἶα, ὦ, ἀνώμαλος, ἔχων ἑξοχὰς καὶ εἰσοχὰς, ἀκανθωτός, σκληρός. Μεταφ. ἄγριος, σφοδρός, φιλόστρ. σ. 529. Ὀππ. Κυνηγ. 187. Ἰων. τρηχύς. Ἐκ τοῦ ῥάπτω, ῥήπτω, ῥήξω, ὅθεν ῥάχος, ῥαχία, ῥαχώδης, Ἰων. ῥήχος, ῥηχία, ῥηχώδης· προσλ. τ. τραχύς, τραχώδης, κ. τράχηλος. Ζ. ῥάχος.
 Τραχύσμα, τό (τραχύνω), τραχύτης, ἀνωμαλία, σκληρότης, Ἀθήν. σ. 475.
 Τραχυσμός, ὁ, τὸ τραχύνειν, Ἰπποκρ.
 Τραχυστομέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. } τοῦ ἔφ. Στράβ. 14, σ. 646.
 Τραχυστομία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. } Sieb.
 Τραχύστομος, ὁ, ἡ (στόμα), ἔχων τραχὺ στόμα. 2) τραχεῖαν προφορὰν.
 Τραχύτης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ τραχύς.
 Τραχύφλοιος, ὁ, ἡ, μὲ τραχεῖαν φλούδα.
 Τραχυφώνια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Τραχυφώνος, ὁ, ἡ, μὲ τραχεῖαν φωνήν, ἡ προφορὰν, Διόδ. Σ. 5, 51.
 Τράχω, Δωρ. ἀντὶ (τρήχω), τρέχω, Ἡσύχ. Μ. Ἐτ. Ζ. τρέω.
 Τραχώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ταυτ. τραχύς.
 Τράχωμα, τό (τραχώω), ἀντὶ τράχυσμα, τριχύτης.
 Τραχωματιχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν τριχύτητα, Γαλην.
 Κ. οἱ νυν Βυζάντιοι Τράχωμα ὀνομάζουσι τὴν προΐκα.
 Τραχών, ὠνος, ὁ, τραχύς καὶ πετρώδης τόπος, Διον. Ἀλ. Ἐπιτομ. 17. 5. Λουκιαν. 4, σ. 289. Πρβ. τρηχῶ. ὅθεν
 Τραχωνίτης, ὁ, κ. } ταυτ. τραχύς, εἶα.
 Τραχωνίτης, ἡ, }
 Τράω, Ἰων. συγχοπ. ἐκ τοῦ τράω, τρέω· εἰς τὸν ἐνεστ. ἄχρηστ. Μέλ. τρήτω, Ἀόρ. ἔτρητα, Παρακ. τέτρηκα, τέτρημαι· κ. τίτρώ, (τίτρημι) τιτραίνω, Ἀόρ. τίτρηνα, κ. τετραίνω, Ἀόρ. τέτρηνα, τρυπῶ, πληγόνω, κομματίζω. Ζ. τρέω.
 Τρεῖς, οἱ, αἱ, Τρία, τὰ, γεν. τριῶν, δοτ. τριτί κ. τριοῖτι, Ἰων.
 Τρεῖω, ποιητ. ἀντὶ τρέω.
 Τρέμετος, ἡ. Ζ. τρίμιτος.
 Τρεμίλη, ἡ, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας.
 Τρέμελος, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Τρέμω, (τρέω), τρέμω, φοβοῦμαι. 2) τρέμω κινούμενος, ὡς πρᾶγμα τι περιπίπταμενον εἰς τὸν αἶρα, Ἰλ. φ, 507. Ζ. τρέω.
 Τρεπτός, ἡ, ὄν (τρέπω), στρυμμένος, γυριμένος, μεταβλημένος.
 Τρεπτότης, ἡ, ταυτ. τροπή, Ἡσύχ.
 Τρέπω, μ. ψω, ἀρχ. Παρακ. τέτροπα, καὶ τυνηθ. τέτραφα, καὶ τέτραμαι. 3 πλ. τετράφαται, Θεόφρ. 42. Ἀόρ. ἐτράπην, τραπείς, ἐκ τοῦ Ἰων. τράπω· ἀλλὰ καὶ ἐτρέφθην, τρεφθεῖς, Θεόφρ. 301. (προσλ. σ. στρεφθεῖς. Ζ. στρέφω), κυρίως, στρύφω, γυρίζω. 2) ἐξαίρ. κάμνω τινα νὰ φύγῃ, τρέπω εἰς φυγὴν, νικῶ. Ζ. τέρω, κ. τρέω.
 Τρέσας, ἡ Τρέσσας. Ζ. τρέω.
 Τρέστης, ου, ὁ (τρέω), τρέμων, δειλός, Ἡσύχ.
 Τρέφος, εὐς, τό, ἀντὶ θρέμμα, Σοφοκλ. παρ' Ἀθήν. 9, σ. 484. Σ. ἐκ τοῦ
 Τρέφω, μ. θρέφω, Ἰων. τράφω. Παρακ. ἔτρεφον κ. ἐτραφον, Παρακ. τέτροφα, κ. τέτραφα· τέθρεμμαι (ἀντὶ τέτρεμμαι), ὅθεν θρέμμα, συνήθ. τέθραμμαι, Ἀόρ. ἐτρέφθην, κ. ἐτράφην, κτ. Κυρίως, πηγῶ, στερεῶν, ὡς γάλα θρέψας· περιτρέφετο κρύσταλλος· ὅθεν, θρόμβοι (κόμποι ὑγροῦ πηκτοῦ), τροφαῖς, τραφαῖς, τραφερός. 2) παχύνω, τρέφω, ἀνατρέφω, περιποιουμαι· ὅθεν καὶ ταυτ. ἔχω, ὡς εἰς Σοφοκλ. ὅτι πόλις τέτρεφεν ἀφίλον. Ἐκ τοῦ τρέφω, τράφω, μεταθ. καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς π, εἶναι τὸ μεταφ' τέρπω, τάρπω.
 Τρεχεῖς πνέω, ὦ, Νικητ. Χρον. 8, 1, ἐκ τοῦ
 Τρεχεῖς πνός, ὁ, ἡ (τρέχω, δαίπνον), ὅστις τρέχει εἰς τὰ δαίπνα (τυμπότια). Πρβ. στρεφεδινέω, καὶ τὰ σύνδετα ἐκ τοῦ ἀγς- κ. ἄγσι- ἀρχε- ἀρχετι-, τέλε- τέλετι. κτλ.
 Τρέχνος, εὐς, τό, μεταθ. ἀντὶ τέρχνος, Δωτιαδ. Ἀνάλ.
 Τρέχω, μέλ. θρέξομαι, Ἀόρ. ἐθρέξα, ἀμην· κ. τράχω, μ. θράξομαι· θρεκτικός, κ. θρακτικός· ἀπὸ δὲ τοῦ δράω, δράμω, δρέω, δρέμω, μ. δραμουμαι, ἐδραμον (δέδρομα), δρόμος. Ζ. τέριο, τρέω· καὶ κ. τρέχω· τὸν περὶ ψυχῆς, σωτηρίας κτ. τρέχειν νοητ. ἀγῶνα· ἀγῶνα θανάτιμον, ἡ δρόμον, κίνδυνον· καὶ χωρὶς ἀρθρου· περὶ ψυχῆς, περὶ ἐαυτοῦ, κτ. τρέχειν, Ἡρόδ. 7, 57. 9,

36. Ἡ μεταφ. ἀπὸ τοῦ λαγοῦ, ὅστις ὅταν διώκεται, τρέχει τὸν περὶ κρεῶν, δηλ. νὰ γλυτώσῃ τὸ κρέας τοῦ, τὴν ζωὴν τοῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 103. σημαίνουντι δὲ αἱ φράσεις Τρέχω τὸν περιζωῆς, κινδυνεύω νὰ χάσω τὴν ζωὴν κτ. Εἰς τὸν Ἡρόδ. 9 33, παρὰ ἐν παλαισμα ἔδραμε κτλ. Ζ. παρὰ.

Τρεψίχρως, ὠτος, ὁ. ἢ, ὅστις ἀλλάζει τὸ δέρμα, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ.

Τρέω, Ποιητ. Τρεῖω, Ἀπαρέμ. τρεῖν, μ. τρέσω, Ἀόρ. ἔτρωσα, ποιητ. -στα, τρέμω· φοβούμαι· φεύγω ἐκ φόβου· τοῖς ἐν τῇ μάχῃ ἀποδειλιάσασιν, οὓς αὐτοὶ τρέπαντες ὀνομάζουσι, Πλούτ. Ἀγῆς. 2) μετὰ Αἰτ. φοβούμαι τινά, Αἰσχ. Ἐπτ. ὅθεν τρέσσης, τρηρός, δειλός. ἀτρεστος, ἀφοβος, καὶ τρέμω, τρεμαίνω, τετριμαίνω. Ἐκ τοῦ τέρω, ὅθεν ἑτερπεν, ἀφόβησεν, Ἡτύχ. ὡς Ἐ. νεργ. Ἐνυπάρχει ἐνταῦθα βᾶτις ἢ κίνησις σώματος στρυφογυρισμένου.

Τρέω, μ. τρήτω, Ἀόρ. ἔτρησα, Παρακ. τέτρηκα, τέτρημαι, τετρημένος, τρητός, Ἰων. ἐκ τοῦ τράω, τετράω, τρυπῶ, Ζ. τέρω.

Τρηγᾶλέος, ἐκ, ἐόν, Ἡτύχ. ταυτ. τραγᾶλέος, ἴσως ἀντὶ ῥωγᾶλέος, ἢ ῥαγᾶλέος, ξεστισμένος, ἢ τρυπημένος. Εἶπαν λοιπὸν κ. τράγω, τρήγω, κ. τρώγω, ὡς ῥάγω, ῥήγω κ. ῥύγω· προσλ. τοῦ τ ὡς τράχηλος ἐκ τοῦ ῥάκος, ῥάχος, ῥάχηλος.

Τρηῖμα, τό, κ. Τρήμη, ἢ, τρυπημένον, τρύπα. 2) πλευρὰ τοῦ κύβου. Πρβ. τρύμη.

Τρηματίξω, μ. ἴτω, κ. ἱξω Δωρ. διορίζω τὸ ἀργύριον εἰς τὴν κυβείαν. ὅθεν

Τρηματίκτης, ου, ὁ, Δωρ. ταυτ. κυβευτής· ὅστις εἰς τὴν τρύπαν τοῦ κύβου (τρήμα) θάτει ἀργύριον διὰ τὸ παγνίδι, καὶ προκαλεῖται τὸν συμπαίζοντα νὰ καταβάλῃ τὸ ἴσον, Πολυδ. 9, 96. Εἰς τὸν Εὐστάθ. τρημαλιστής, ἴσως ἔσφ. ἀντὶ τρηματιστής, ὡς σαλπικτής κ. σαλπιττής, πυθαγορίκτης κ. πυθαγοριστής.

Τρηματόεις, εσσα, εν (τρήμα), ἢ

Τρηματώδης, ὁ, ἢ, τρυπημένος, ἔχων πολλὰς τρύπας.

Τρήμη, ἢ, τρύπα, Ἐτυμ. Μ.

Τρηρός, ἢ, χωρίον τι τῆς Θράκης.

Τρηρός, ἂ, ὄν, δειλός, ἐκ τοῦ τρέω.

Τρήρων, ὁ, ἢ (τρηρός), δειλός· εἰς τὸν Ὅμ. Ἐπίθ. τῶν ἀγρίων περιττερῶν, Ὀδυσ. μ, 63. 2) Μεταγ. οὐσιαστ. ἀντὶ περιττερά, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1067. ἄλλως, φάβες κ. πτωκάδες.

Τρησίς, ἢ (τρέω), τό τρυπῶν, ἢ τρύπα, Ἀριστοφ. Ἰστ. ζ, 1, 16.

Τρητός, ἢ, τὸν (τρέω), τρυπημένος, ὡς τὸ εὐτρητός, ἐπὶ τῶν τρυπημένων αὐτίων, διὰ τῶν ὁποίων διέρχονται τὰ ἐνώτια. : λίθοι, πέτραι, βράχοι εἰς τὸν αἰγιαλὸν τρυπημένοι, διὰ τῶν ὁποίων ἔδεναν τὰ ἀπόγαια σχοινία τῶν πλοίων, Ὀδυσ. ν, 77. Πρβ. δακτύλιος· γρώνη χερμαῖς, εἰς Λυκόφρ. 21. 2) μετὰ τοῦ λεχέεσσι, κατὰ τινες, κρεβάτια τρυπημένα, διὰ τῶν ὁποίων διέβαιναν τὰ κρατοῦντα σχοινία· ἐξηγητὶς κακῇ κατ' ἄλλους ὀρθότερον, ταυτ. δινωτός, ἐξειργασμένος μετὰ διάφορα τρυπήματα, καὶ τορεύματα.

Τρηχαλέος, ἐκ, ἐόν, Ἰων. ἀντὶ τραχαλέος ἐκ τοῦ τρηχός, ἀντὶ τραχύς.

Τρήχις, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τράχιν.

Τρηχίς, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τράχιν.

Τρηχυβάτew, Τρήχυσμα κτ. Ἰων. ἀντὶ τραχυβατέω κτλ.

Τρηχύων, ταυτ. τραχύων, Νίκανδ. Ἀρατ. Ὀππιαν.

Τρηχύς, ἢ, Ζ. τρηχῶ.

Τρήχω, Νομ. ἀπὸ τὸν Παρακ. τέτρηκα, Ὅμ. εἶμαι τραχύς, ἐπὶ αἰσθήσεως καὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ἀκοῆς. π. χ. τετρηχῶς βῶλος, νῶτος, κλήματα· καὶ ἔρω, ἀνία, ἀλγέα. Τὸ Ὅμ. τετρήχει ἀγογῇ, θορυβώδης ἦν, παράγουσιν οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τὸ ταρατσω, συγχοπ. θράτσω. Τὸ μεταγ. τρήχω ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἐκ τοῦ τραχύς, τρηχύς. Ζ. τρύξω.

Τρηχῶ, ἢ, κ. Τρηχύς, ἢ, ταυτ. τραχύτης. 2) ἀντὶ τραχῶν, ὄνομα τόπου, Λουκιαν. 6, σ. 112.

Τρεῖ, ἐκ τοῦ τρεῖς Ἐπίρ. εἰς τὰ σύνθ. σημαίνει τρία, τρεῖς φοραίς, καὶ τριπλασιότητα. 2) ἐπιτρέπει μόνον τὴν σημασίαν, Π. χ. τριδύστηνος, τριβάρβαρος.

Τριαγμός, ὁ, νίκη· ἐκ τοῦ τριάξω.

Τριάδελφαι, αἱ, αἱ τρεῖς Μοῖραι, Χρησμ. Σιβυλλ. 5, σ. 592.

Τριάξω, κ. Τριάσσω, ὅθεν τριάσαι, κ. τριάξαι, ταυτ. ἀποτριάσαι καὶ ἀποτριάξαι· ἀντὶ νικῶ, ἐκ τῶν παλαιστών, οἱ τινες ἐβεβαίουν τὴν νίκην ἕως τῆς τρίτης πάλης· ὅθεν τριακτός, ἀτριάκτος, τριακτῆρ, Αἰσχ. Χοηφ. διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι, εἶμαι παντάπασι χαμένος, Εὐρ. Ὀρ. 436.

Τρίαινα, ἢ (τρεῖς, τρίς), δῶρυ τρίλογχον, καμᾶκι μετὰ τρεῖς μύτας.

Τρίαινατήρ, ἦρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τριαινωτήρ, Ἡτύχ.

Τρίαινοειδής, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. -ειδῶς, σχῆμα τριαινῆς ἔχων.

Τρίαινόω, ὦ (τρίαινα), : τὴν γῆν διέλλῃ, σκάπτω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 570. 2) κινῶ μετὰ τὴν τρίαιναν.

Τριαινωτήρ, ὁ, ταυτ. ἀροτήρ, Ἡτύχ.

Τρεῖ καὶ δεκά, οἱ, αἱ, τὰ, δεκατρεῖς.

Τρεῖ καὶ δεκάτης, ὁ, -έτης, ἢ, δεκατριῶν ἐτών.

Τριακᾶς, ἄδος, ἢ, τριακοντάς, δηλ. ὁ ἀριθμὸς 30. 2) νοητ. ἡμέρα, ἢ τριακοτῇ τοῦ μηνός. 3) πολιτικὴ διαίρεσις τῆς φυλῆς, ἢ τις ἦτο διηρημένη εἰς 30 γένη ὀνομαζόμενα τριακάδες· οὕτω καὶ εἰς τὸν σπικριατικὸν στρατὸν, Ἡρόδ. 1, 65. ὅθεν τριακόσιοι, ταυτ. ἔφηβοι.

Τριακᾶτιοι, ιαι, Δωρ. ἀντὶ τριακόσιοι. 2) ταυτ. ἔφηβοι· Ζ. πρ. ἀριθ. 3. Ἡτύχ.

Τρεῖς, Ἐπίρ. Λακων. τρίς, τρεῖς φοραίς, Ἀνέκδ. Βεκκέρ. σ. 942.

Τρεῖ κονθᾶμματος, ὁ, ἢ, ἔχων τριάκοντα ἄμματα, κόμβους.

Τρεῖ κονθῆμερος, ὁ, ἢ, 36 ἡμερῶν χρόνον ἔχων.

Τριάκοντα, Ἰων. τριήκοντα, γεν. ἀκλιτ. ἀλλὰ καὶ Τριακόντων, οἱ, αἱ, τὰ, κ. τριάντα. 2) ὡς οὐσιαστ. α) εἰς τὴν Σπάρτην, οἱ τριάκοντα ἄνδρες οἵτινες ἐδίδοντο εἰς τὸν βασιλέα βοηθοὶ καὶ σύμβουλοι του, β) εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ τριάκοντα τύραννοι.

Τρεῖ κονταετηρίς, ἔδος, ἢ, ἑορτὴ μετὰ 30 ἔτη ἐπανερχομένη, τελουμένη.

Τρεῖ κονταέτης, ου, ὁ, κ. -ταέτης, ἔδος, ἢ (ἔτος), συγχοπ. τριακοντούτης, πληθ. -τούτης, Ἀττ. τριάκονταετών.

Τρεῖ κονταετία, ἢ, χρονικὸν διάστημα 30 ἐτών.

Τρεῖ κοντάζυγος, ὁ, ἢ (ζυγόν), ἔχων τριάκοντα καδέδρας κωπηλατῶν, Θεόκρ.

Τρεῖ κοντάκις, Ἐπίρ. τριάκοντα φοραίς.

Τρεῖ κοντάκλινος, ὁ, ἢ, ἔχων 30 κρεβάτια, ἢ 30 καθέδρας τραπέζης.

Τρεῖ κοντάκωπος, ὁ, ἢ, ἔχων 30 κωπία.

Τρεῖ κοντάμηνος, ὁ, ἢ (μῆν), 30 μηνῶν.

Τρεῖ κονταμναῖος, ὁ (μνα), τριάκοντα μνῶν, Πολύβ. 9, 41.

Τρεῖ κοντάπηχυς, εος, ὁ, ἢ, 30 πήχεις μακρὺς.

Τρεῖ κονταπλάσιος, ὁ, ἢ, κ. } Ἀρχιμ.

Τρεῖ κονταπλάσιων, ὁ, ἢ, }

Τρεῖ κοντάπους, ὁ, ἢ, 30 πόδες μακρὺς, ἢ ὕψηλός.

Τρεῖ κονταρχία, ἢ, ἢ ἐξουσία τῶν 30 τυράνων, Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 3, 5.

Τρεῖ κοντήρης, εος, ὁ, ἢ (ἐρέτω), ἔχων τριάκοντα κωπία· Ζ. τριήρης.

Τρεῖ κοντόκωπος, ὁ, ἢ (κώπη), ταυτ. πρ.

Τρεῖ κοντόργυιος, ὁ, ἢ (ὀργυία), 30 ὀργυίων.

Τρεῖ κοντόρορος, ἢ, ταυτ. -τήρης.

Τρεῖ κοντούτης, ου, κ. εος, ὁ, -τούτης, ἢ (ἔτος), Πληθ. -τούτης, -τούτιδες, 30 ἐτών.

Τρεῖ κόσιοι, αἱ, α.

Τρεῖ κοσιόμεδεμνος, ὁ, ἢ, 300 μεδέμνων, Συνέσ. σ. 146. ἐτήτιον εἰσόδημα ἱππέως εἰς τὰς Ἀθήνας· ὅθεν ταυτ. ἱππεύς.

Τρεῖ κοσιόχοος, συναίρ. ους, ὁ, ἢ, τριακόσιαις φοραίς χύων, ἢ γουν τριακοσιοπλάτια καρποφορῶν.

Τρεῖ κοσταῖος, αἶα, αἶον, κατὰ τὴν 30 στήν ἡμέραν, 30 ἡμέρας ἔχων, Ἀθήν. σ. 606.

Τρεῖ κοστημόριον, τό, τὸ τριακοστὸν μέρος.

Τρεῖ κοστόδεμος, ὁ, ἢ, ὁ τριακοστός δευτερός, Νικόμαχ. Ἀριθμ. 1, σ. 77.

Τρεῖ κοστός, ἢ, ὄν, ὁ μετὰ τοὺς 29.

Τρεῖ κτήρ, ὁ, νικητής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 180.

Τριακτός, ὁ, ἡ, νικημένος· ὅθεν, ἀτρίακτος· Ζ. τριάζω.
 Τριάνωρ, ὁρος, ἡ (αἰθήρ)· κόρη, ταυτ. πολυάνδρος, Λυκόφρ. 851.
 Τριάρμενος, ὁ, ἡ (ἄρμενον), μέ τρία πανία, Πλούτ. κ. Λουκιαν.
 Τριαρχία, ἡ, ἐξουσία τῶν τριῶν ἀνδρῶν, Δ. Κάσπ.
 Τριὰς, ἡ, ὁ ἀριθμός 3.
 Τριὰς, αἶτος, ὁ (τριάεις), νόμισμα ἀξίζον 3 χαλκοῦς, Ἡσύχ.
 Τριασμός, ὁ, ταυτ. τριαγμός.
 Τριάσσω, μ. ξω· Ζ. τριάζω.
 Τριάυλαξ, ἀκος, ὁ, ἡ, ἔχων τρία αὐλάκια, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Τριάυχην, ὁ, ἡ, μέ τρεῖς λαιμούς, τρικέφαλος, Λυκόφρ. 1186.
 Τριαχθῆναι, ἀπαρέμ. Ἀόρ. παθ. τοῦ τριάζω.
 Τριβακός, ἡ, ὄν (τρίβαξ, τρίβω), μετά τοῦ χλαμύς, ἡ καί χωρίς τοῦτου, τριμμένον, φορεμένον, παλαιόν ἐπανωφόρι· κ. τριβακόν, τὸ, νοητ. ἱμάτιον, τριμμένον, παλαιόν· καί λεπτόν τι καί ὁμαλόν θερινόν ἱμάτιον πρὸς ἀντίθ. τοῦ μαλλωτοῦ καί φλοκωτοῦ τοῦ χειμῶνος. 2) ὑποκριτής, δόλιος, πανουργός, ὡς τρίβων κ. τρίμμα. 3) τρίβακος πιάσταλος, ταυτ. ὀλισβος, Ἀνάλ. 2, 208. ὅθεν ἀσέλγεια τριβακή, ἡ τῶν τριβάδων γυναικῶν.
 Τριβαλλός, κ. Τριβαλλός, ὁ, -λλοί, οἱ (τρίβω, τριβαλός), ἀνθρώποι ἀνάγωγοι, διατρίβοντες εἰς τὰ βαλανεῖα, διὰ κολακείας καὶ χαμερπείας ζῶντες, Δημοσθ. κατὰ Κόνων. Ἡσύχ. Μ. Ἐτυμ. 2) Ἀριστοφ. Ὀρν. 1528, 1532, 1626, θεοίτινες, παικτικῶς πρὸς τοὺς τριβαλλοὺς, ἔθνος τῆς Μυσίας.
 Τριβαλός, ἀντί τριβακός, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. Σχολ. Θεόφρ. 7, 17. ἀλλ' ὡς πιάσταλος καὶ πιάστακος, οὕτως ἐμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τριβαλός, τριβακός.
 Τριβαμῶν, ὄνος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριτοβάμων.
 Τριβανον, τὸ, ἀναγιν. τινές ἀντί τρύπανον, Θεόφρ. Ἰσ. φυτ. 5, 10, ταυτ. λήκυθος, Ἡσύχ.
 Τρίβαξ, ἀκος, ὁ· Ζ. τριβακός.
 Τριβάρβαρος· Ζ. τρι.
 Τριβας, ἡ, ὁ (τρίβω), γυνὴ ἀσελγαίνουσα εἰς ἑαυτὴν (μαλακισμένη) ἢ μέ γυναῖκα ἄλλην διὰ ὀλισβου συνοῦσα (ἐν-τριβάσει)· διεταρίστρια.
 Τριβελής, ἑός, ὁ, ἡ (βέλος), δόρυ τριβελές, ἀντί τρίαίνα, Ἀνάλ. 2, σ. 227.
 Τριβεύς, ἑως, ὁ (τρίβω), ὅς τις τρίβει. 2) μετάλλινον ἐπίθεμα τῆς ὀπῆς, περὶ τὸ ὁποῖον στρεφόμενοι οἱ ἄξονες τρίβονται, Μαζημ.
 Τριβή, ἡ (τρίβω), τὸ τρίβειν· Μεταφ. γύμνασις, ἀσχολία· χροιοτριβή, ἀναβολή, ἀργοπερία, Σοφοκ. Ἀντιγ. 577. φροντίς· ἐμῆς ψυχῆς τριβήν, Αἰσχ. Χερσ. 745. συναναστρεφή, Αἰσχ. Προμ. 638. διασκεδάσις τοῦ καιροῦ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 156. ἕξις ἀποκτημένη δι' ἀσκήσεως, Πλάτ. Φαῖδρ. §. 95.
 Τριβίχιον, τὸ, ταυτ. χροῦτων.
 Τριβικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων εἰς τὴν τριβήν· ἐπιστηριζόμενος εἰς τὴν ἐμπειρίαν.
 Τριβίαν, τὸ, Λόγγ. 3, 30, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί τριβόλιον.
 Τριβολεκτράπελα· Ζ. τριβόλος, ἀριθ. 5.
 Τριβόλιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ἐφ.
 Τριβόλος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριβελής, ἔχων τρία κράνα, τρεῖς ἀκμάς, Ἡσύχ. 2) σιδήρια τρίκρανα ῥιμμένα εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ βλάπτωσι τοὺς πόδας τῶν περιπατούντων, Πολύαιν. 1, 56. Προκ. Γοτθ. πολ. 3, 24. ἡ εἰς τὸν χαλινόν τοῦ ἵππου. 3) ἐκ τῆς ὁμοιότητος ἀκαιοῦδε τι ἐνυδρον φυτόν· καὶ ἄλλο, ἐπὶ ξηρᾷ, Ο'. Ν. Δ. Ἐπιστολ. πρὸς Ἑβρ. 6. Ἀνάλ. 2, σ. 280. 4) Μεταφ. ἐπὶ λόγου, οἰζύτης, κέντρον δικαϊκόν· περὶ Γοργίου, ὅς τις πρῶτος ἐμεταχειρίσθη τὸ εἶδος τοῦ λόγου τοῦτο, Φιλόστρ. Σοφιστ. ὅθεν τριβολεκτράπελα, Ἀριστοφ. Νεφ. περὶ τῆς φλυαρίας ταύτης· καὶ εἰς τὸν Ἡσύχ. τριβόλα, στρεπτά, στωμύλα· ἀρα ἐκ τοῦ τρίβω. 5) τριβόλα, τὰ, ἡ εἰς τὰ ἀλώγια τῆς Θεσσαλίας ἀλοκάνη, κ. λοκάνη, σάνις μὲς μυτηρὰς πέτρας εἰς μίαν τῆς ὄψιν, ἥτις συρομένη εἰς τοὺς ἀστάχεις, τοὺς τρίβει. 6) εἰς τὸν Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 576. τριβόλους ἀπολέξει, καθαρῶσαι τὰ μαλλία τοῦ προβάτου ἀπὸ τὰ προσκολλημένα σπορδύγγια, ἀντί τοῦ ὁποίου ὁ Ἡσύχ. ἔχει τρίβηλα, τριβλία, τὰς κ. κολητσίδας.

Τρίβος, ἡ, κ. ὁ, Πλούτ. Ἀρατ. 22. (τρίβω) κυρίως, ταυτ. τρίψις, τὸ τρίβειν. 2) τὸ ἐνδιατρίβειν που, χρονοτριβεῖν, ἀργοπορεῖν, καὶ ἀναβάλλειν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 107. 3) τὸ διὰ τριβῆς ἀποτελούμενον, τριμμένον, τρύπα. 4) ὁδὸς πατημένη, καὶ τετριμμένη. 5) Μεταφ. σωματικὴ ἀσκήσις, γύμνασις, ἰσχυρὰ κίνησις, Νίκαιδρ. 6) συνήθεια, ἕξις, Ἱπποκρ.
 Τρίβραχυς, ὁ, πούς ἐκ τριῶν βραχυῶν () συνιστέμενος.
 Τρίβροχος· Ζ. δίβροχος.
 Τρίβω, μ. ψω, Ἀόρ. παθ. ἐτρίβην· τρίβω· : βατάνω, εἰς τὴν λυδίαν λίθον. 2) συντρίβω, κομματιάζω. 3) Μεταφ. ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω, Ἡρόδ. 2, 37. 4) διεγείρω κατ' ἀλλήλων, ἐρεθίζω. 5) ἐπὶ αἰέτου, ζυμόνω. 6) ἐπὶ ἀσταχύων, αἰωνίζω· καὶ Μεταφ. δέρω, ῥαβδίζω. 7) ὁδὸν, πατῶ, περιπατῶ· ὁδὸς τετριμμένη, ἡ πατημένη· : βίον, περιπατῶ δρόμον ζωῆς, περὶ ζῶν τινά. 8) κάμνω τι συχνάκις, γυμνάζω· : τὰς ὁράσεις περὶ τὰς τέχνας· ὅθεν παιδοτρίβης, ὁ τοὺς παῖδας γυμνάζων· Ἐκ τοῦ τέρω (διὰ τοῦ τερῖω), τρίω, τρίβω· Ζ. τέρω.
 Τρίβωμος, ὁ, ἡ, τριπλοῦς βωμός.
 Τρίβων, ὄνος, ὁ, κυρίως, φόρημα τριμμένον, παλαιόν· ἐξαίρ. μανδύας, ἰδίως, τῶν Σπαρτιατῶν· ἔπειτα τῶν φιλοσόφων, διὲ ταπεινοφροσύνην· ὅθεν, καὶ ἀντί μελέτη τῆς φιλοσοφίας εἰς τοὺς μεταγ. Φιλόστρ. Ἀπολλων. 5, 58. καὶ τελευταῖον, μοναχική, καλογηρικὴ ζωὴ, Συνέσ. Ἐπιστ. 147. 150. 2) δόλιος ἀνθρωπος, Ἀριστοφ. 3) γυμνασμένος, ἐμπειρός· λόγων, Εὐρ. Βακχ. 706· : ἱππικῆς, Ἀριστοφ. καὶ μέ Αἰτ. : τὰ τοιαῦτα, Εὐρ. Μήδ. 691. Ῥήσ. 625.
 Τριβωνάριον, τὸ, μικρόν ἐνδυμα, ἡ μικρὸς μανδύας.
 Τριβωνεύομαι, ἀναβάλλω, ἀργοπορῶ· κακουργῶ· Ἀλκίφ.
 Τριβωνικῶς, Ἐπίρ. ὡτάν μανδύας, τρίβων, Ἀριστοφ. Σφ. 1132. λέξεις κλίνουσα εἰς ὅλας τὰς σημασίας τοῦ τρίβων.
 Τριβώνιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τρίβων, μανδύας. 2) εἰρήνης φόρεμα· ὅθεν τὸ τοῦ Θεμιστ. σ. 156. τῶν χλαμύδων οὐκ ἀπεσκήνου πολὺ τὸ τριβώνιον.
 Τριβωνιώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. τριβωνιώδης.
 Τριβωνότερος, συγκρ. τοῦ τρίβων ἀριθ. 2.
 Τριβωνοφορέω, ὦ, φορῶ τρίβωνα, ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ φιλοσόφων.
 Τριβωνοφορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. ὡς σημεῖον παλαιοῦ μαθητοῦ, ἡ φιλοσόφου.
 Τριβωνοφόρος, ὁ, φέρων μανδύαν, φορῶν μανδ.
 Τριβωνιώδης, ὁ, ἡ, ὁμοῖος μὲ τρίβωνα, μανδύαν.
 Τριγὰμεία, ἡ, τρεῖς φοαῖς γενόμενος γάμος, ἡ τρίτος γάμος.
 Τρίγας, ὁ, ἡ, τρεῖς γαμήτας.
 Τριγγίον, τὸ, ταυτ. θριγγίον· Ζ. Τριγγός.
 Τριγγός, ταυτ. τριγγός, τριγγός, κατὰ διαφόρους διαλέκτους.
 Τριγένεια, Τριγενία, ἡ (γένος), τρία γένη, Σέξτ. Ἐμπ. 3) τρίτη γέννησις, ἡ τρίτη γενεά. ἄλλως, τριγονία· ἐκ τοῦ Τριγενής, ἑός, ὁ, ἡ (γένος), ὁ εἰς τὴν τρίτην γέννησιν, ἡ γένος· ἡ μέ τρία γένη, Γραμμ.
 Τριγέννητος, ὁ, ἡ, τρεῖς φοαῖς γεννημένος, Λυκόφρ. 519.
 Τριγερήνηρος, ὁ, τρεῖς τόσον γέρων, ὅσον ὁ γερήνιος Νέστωρ. Ὀδυσ. γ, 68. Πρβ. Τριγόρωνοι.
 Τριγέρων, ὄνος, ὁ, πολλὰ γέρων, Νόνν. κ. Ἀνάλ.
 Τριγίγας, ἀντος, ὁ, μέγας γίγας, Ὀρφ. Ἀργον. 1348.
 Τριγκός, } ἄλλη γραφή ἀντί θριγκός, θριγκώ· Ζ. τριτχός.
 Τριγκάω, }
 Τρίγλα, Τρίγλη, ἡ, ἰχθὺς θαλάσσιος, Κ. τριγλί.
 Τρίγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη), ἔχων τρεῖς ὀφθαλμούς, Ἀθήν. 7, σ. 325. 2) εἰς τὸν Ὀμ. Ἰλ. ξ, 183. ἐνώπιόν τι (σκουλαρίκι)· ἄλλως, τριόπης· Ζ. τριωπής· ὁ Ἀππίων τὸ ἐξηγεῖ Πολύγληνος, ἡ θεὰς ἄξιον, χωρὶς φιλήν τινά ἐνοίαν.
 Τριγλίξω, ὡς κιχλίξω, γελῶ σιγανά.
 Τριγλίς, ἑδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ τρίγλα.
 Τριγλοβόλος, ὁ, ὅς τις κτυπᾷ μέ τὴν κάμακα τὰ τριγλία, Πλούταρχ.
 Τριγλοφόρος, ὁ, ἡ, : χιτῶν, τὲ δίκτυον, ὅπου πιάνονται τὰ τριγλία, Ἀνάλ. 2, σ. 276.
 Τρίγλυφον, τὸ, ταυτ. τρίγλυφος ἀριθ. 2.
 Τρίγλυφος, ὁ, ἡ (γλύφω), τρεῖς γλυμμένος, τρεῖς σχισμένος, Ἀριστοφ.

Νικομ. 10. αἰχμή τρίγλυφος, τρίλογχος. 2) τὸ τρίγλυφον, Ὀπ-
 πιαν. Ἀλ. 5, 377. εἰς τὴν ἀρχιτεκτ. στολισμὸς τις τῆς κορωνί-
 δος τοῦ στύλου· τὰς θωρικὰς τρίγλυφους, Εὐρ. Ὀρ. 1374. ἐπει-
 δὴ ἡ κατασκευὴ αὕτη ἦτο τῶν Δωριέων.
 Τρίγλωχιν, ἑνος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς ἀκμὰς (μύτας, σουγλία),
 Ὀμ.
 Τρίγμος, ὁ, ταυτ. κριγμός, τὸ τρίζειν, ὡς κάμνει ἡ φωνὴ τῶν
 ποινικῶν, τῶν νυκτερίδων κτ. Ζ. τρίζω, κ. τρύζω.
 Τρίγναθος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς γνάθους, ποιητ.
 Τρίγονέω, ῥήμα. } τοῦ
 Τρίγονία, ἡ, οὐσιαστ. }
 Τρίγονος, ὁ, ἡ, τρεῖς φορὰς γεννῶν, ἡ γεννήτας. 2) Τρίγονος,
 ὁ, ἡ, : τέκνα, κόραι, ἀντὶ τρεῖς, Εὐρ. Ἡρακ. μαιν. 1023.
 Τρίγραμμος, ὁ, ἡ, μετὰ τρία γράμματα (στοιχεῖα τοῦ ἀλ-
 φαβήτου).
 Τρίγχορ, κ. Στριγχός, ἀντὶ θριγχός, θριγχός· ὄψεν, τριγχώω,
 τριγχώω, ταυτ. θριγχώω, Τιμαίου Λεξικ. σ. 231.
 Τρίγωνίζω (τρίγωνος)· κάμνω τρίγωνον. 2) παίζω τὸ τρίγωνον
 ἀριθ. 2. 3) σχηματίζω τρίγωνον, ἀμειβ. ἡγουν στένω ὡς τρίγω-
 νον. 4) ἀντὶ τριπλασιάζω, πολυπλασιάζω μετὰ τρία, Πλούτ. 9,
 σ. 318.
 Τρίγωνιχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τρίγωνον, Ἰάμβλ. Ἀριθ.
 σ. 82.
 Τρίγωνιστί, Ἐπίρ. ὡτάν τρίγωνον, Νικομ. Ἀριθ. 2.
 Τρίγωνιστρία, ἡ, ἡ παίζουσα τρίγωνον ἀριθ. 2, Λουκιαν. Λεξιφ.
 Τρίγωνοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ειδώς, ἔχων σχῆμα τρι-
 γώνου· ἐκ τοῦ
 Τρίγωνον, τὸ (γῶνος), σχῆμα μετὰ τρεῖς γωνίας Μαθημ.
 2) μουσικὸν ὄργανον μετὰ τρεῖς πλευράς, καὶ μετὰ πολλὰς χορ-
 δὰς, Πλάτ. Πολιτεῖα ὁ, σ. 288.
 Τρίγωνος, ὁ, ἡ (γῶνος), ἔχων τρεῖς γωνίας.
 Τριδακτυλῆαιος, αἶα, αἶον, τρεῖς δακτύλους μακρὺς ἢ πλα-
 τυς, Σέξτ. Ἐμπ. σ. 660.
 Τριδάκτυλος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς δακτύλους.
 Τρίδεσρος, ὁ, ἡ (δεσρή), μετὰ τρεῖς λαιμούς, μετὰ τρεῖς κεφαλὰς,
 Λυκόφρ. 966.
 Τριδέσποτος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει τρεῖς δεσπότης, Σχολ. Λυ-
 κόφρ. 328.
 Τρίδουλος, ὁ, ἡ, τριπλοῦς δοῦλος, ἡ ἐκ τρίτης γενεᾶς δοῦ-
 λος, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1063.
 Τρίδραχμος, ὁ, ἡ, τρεῖς δραχμὰς βα ὕς, ἡ ἀξίος· τὸ τρίδ.
 τρεῖς δραχμαί.
 Τρίδυμος, ὁ, ἡ, κυρίως, ταυτ. τριπλοῦς· τρίδυμοι παῖδες,
 τρεῖς ὁμοῦ γεννώμενοι παῖδες, ὡς δίδυμοι· Πρβ. τετράδυμος.
 Τριδύστηνος, ὁ, ἡ, τριπλῶς, ἡ λίαν δυστυχής, Ἀνθολ.
 Τριέλκτος, ὁ, ἡ (ἐλίτσω), τρεῖς φορὰς τυλιγμένος. 2) : ἰχ-
 νοπέδη, τριπλῇ θηλυὰ εἰς τοὺς πόδας. 3) : θώραξ, ὁ κόφινος
 τοῦ καταρτίου τυλιγμένος μετὰ σχοινία, Ἀνάλ. 2, 64. ἄλλοι
 ἐξέλαβαν ψευδῶς κοιλίαν τοῦ πλοίου.
 Τριέμβολος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρία ἔμβολα· στύομαι τριέμβο-
 λον, αἰσθάνομαι πολλὴν ὀρμὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια, Ἀριστοφ. Ὀρν.
 1256. Πρβ. τριδρχης.
 Τρίενος, ὁ, ἡ, τριετής, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 12.
 Τριέσπερος, ὁ, ἡ, τριῶν ἐσπερῶν, νυκτῶν· λέων, ὁ εἰς τρεῖς
 νύκτας γεννηθεὶς Ἡρακλῆς, Λυκόφρ. 35. Πρβ. τριτέλης.
 Τριετήρ, ἦρος, ὁ, Ὀρφ. Ἦμν. 52, 4. ταυτ. τριετής.
 Τριετηρέας, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τριετηρίδα.
 Τριετηρίς, ἰδος, ἡ, ἐπίθ. ταυτ. τριετήρος, ἡ, νοητ. ἐορτή,
 ἡ εἰς πᾶν τρίτον ἔτος τελούμενη, ἔξαιρ. ἡ τοῦ Βάκχου. 2) εἰς
 τοὺς μεταγ. χρονικὸν διάστημα τριῶν ἐτῶν.
 Τριετήρος, ὁ, ἡ, Καλλίμ. 3, 72. κ.
 Τριετής, ἑός, κ. } (ἔτος), τριῶν ἐτῶν· οὐδ. τριετές, ε-
 Τριετής, ου, ὁ, ἡ } πίθ. τριετές, οὐσ. Ζ. διετής, κ. ἐνναετής.
 Τριετία, ἡ, χρόνος τριῶν ἐτῶν.
 Τριετίξω, περὶ τρία ἔτη, ἡ εἶμαι ἡλικίας τριῶν ἐτῶν.
 Τριζυγής, ὁ, ἡ, κ. } Ἀνάλ. 3, σ. 120. μετὰ τρεῖς ζυγούς, μετὰ
 Τριζυγος, ὁ, ἡ, κ. } τρία ζῶα ἐξευγμένα· τριζυγοὶ θεαί, αἱ
 Τριζυξ, υγος, ὁ, ἡ, } τρεῖς ὁμοῦ θεαί, ὡς σύμπλεγμα, Εὐρ.
 Ἑλ. 362.

Τρίζω, ἴσω, τέτριγα, ἐκφράζει τὴν φωνὴν τῶν ποινικῶν, νυ-
 κτερίδων, τὸν ἦχον τοῦ ῥιιζομένου σιδήρου, τῶν τριβομένων ἀλ-
 λήλοις ὀδόντων, καὶ πάντα ἦχον, ὅπου κοινῶς λέγομεν Τρίζει· Ζ.
 κ. κρίζω· ἄλλος τύπος εἶναι τρύζω, ταυτ. γόγγυζω· ἀλλὰ καὶ
 χωρὶς τούτου οἱ τύποι υζώ, ιζώ ἀλλάζονται.
 Τριζωδία, ἡ, ἀριθμός, σύναψις τριῶν ζωδίων τοῦ οὐρανοῦ,
 Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ.
 Τριηκῆς, ἑός, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τριακῆς.
 Τριηκονθήμερος, Ἰων. ἀντὶ τριακονθ.
 Τριηκοντα, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνδετα, Ἰων. ἀντὶ τριάκοντα,
 κτλ.
 Τριηκόσιοι, ιαι, ια, Ἰων. ἀντὶ τριακόσιοι κτλ.
 Τριηκοστημόριον, τὸ, τριακοστὸν μέρος, Ἰπποκρ. Τ, 1, σ.
 178. Lind
 Τριημερόνυχτος, ὁ, ἡ, εἰς διάστημα τριῶν ἡμερῶν καὶ τριῶν
 νυκτῶν, Διον. Ἀρεοπ.
 Τριημερία, ἡ, διάστημα τριῶν ἡμερῶν, Ὀ.
 Τριήμερος, ὁ, ἡ, τρεῖς ἡμέρας μακρὺς, ἡ διαρκῶν.
 Τριήμεριον, τὸ, ἐν καὶ ἡμισυ μέρος ἐκτέως.
 Τριήμεριον, Ζ. τριημεριονία.
 Τριημιόδιον, τὸ, εἰς καὶ ἡμισυ πούς.
 Τριημιόδιον, εἰς καὶ ἡμισυ τόπος, εἰς τὴν Μουσ.
 Τριημιχοίνιξ, ἑός, ἡ, μία καὶ ἡμισυ χοίνιξ, Θεόφρ. Ἰστ.
 φ. 8, 4.
 Τριημιβολιμαῖος, αἶα, αἶον, ἀξίον τριημιβολίον.
 Τριημιβόλιον, τὸ, εἰς καὶ ἡμισυ βολός.
 Τριηραρχέω, ὦ, μ. ἡτώ, κυβερνῶ τριήρη.
 Τριηράρχημα, τὸ, ἡ εἰς τριηραρχίαν γινομένη δαπάνη, Ἀρποκ.
 ἐκ Δημοσθ. σ. 1220.
 Τριηράρχης, ου, ὁ, κ. } κυβερνήτης τριήρους. 2) εἰς τὰς
 Τριήραρχος, ὁ, ἡ, } Ἀθήνας, ὅστις μόνος, ἡ μετ' ἄλλων
 ὥπλις διὰ δαπάνης του μίαν τριήρη.
 Τριηραρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ τριηράρχου.
 Τριηραρχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τριηραρχον, ἡ τριηραρ-
 χίαν.
 Τριηραύλης, ὁ, αὐλητὴς ἐπὶ τριήρους, Πολυδ. Δημοσθ. περὶ
 στεφ. §. 40.
 Τριηρείτης· Ζ. Τριηρίτης.
 Τριηρέτης, ου, ὁ, κωπηλάτης εἰς τριήρη.
 Τριηρετεύω, εἶμαι τριηρέτης, δηλ. κωπηλάτης εἰς τριήρη,
 Πολυδ. 1, 95. κ. 98.
 Τριηρετικός, ἡ, ὄν, ταυτ. τριηρικός.
 Τριηρημιολία, ἡ, πλοῖον μικρότερον τετραήρους, Ἀθῆν. σ.
 203. Νομ. ταυτ. τριημιολία, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡτύχ. ἐξηγεῖ Ναῦς
 μικρὰ ἀνευ καταστρώματος· τὸ Φωτίου λεξ. ἔχει Ἡμιολία ληττρι-
 κὸν πλοῖον οὐ τὸ ἡμιόλιον μέρος φιλον ἐρετῶν ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπ'
 αὐτοῦ μάχεσθαι, τριημιολία δὲ οὐ τριπλασία ταύτης, ἀλλὰ
 τριήρης - ὁ Ἡτύχ. ἔχει Ἡμιολία ἡ δίχροτος ναῦς· ἡμιόλιον, πλοῖον
 μικρόν, κ. ἡμιόλιος δίχροτος.
 Τριηρήρημα, τὸ, ἡ εἰς τὴν τριηραρχίαν γινομένη δα-
 πάνη.
 Τριήρης, ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ ἄρω), τριπλοῦς· μετὰ τρία πατώματα.
 Ἰδε Θουκυδ. 1, 14. 2) νοητ. ναὺς, ἔχουσα τρεῖς σειρὰς κωπη-
 λατῶν εἰς πᾶσαν πλευράν· αἱ δὲ σειραὶ ἦσαν εἰς τρία πατώματα,
 τὸ ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου· τεστακοντήρης δὲ, καὶ πεντηκοντήρης,
 σημαίνει ἀπλῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν κωπηλατῶν.
 Τριηρέας, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τριήρη.
 Τριηρίτης, -ρείτης, ὁ, πλείων, ἡ κωπηλατῶν ἐπὶ τριήρους,
 Θουκυδ. 6, 46. Δ. Κάσ.
 Τριηρονίμος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριηράρχης, Ἡτύχ.
 Τριθάλασσος, ττος, ὁ, ἡ, περικυκλούμενος ἀπὸ τρεῖς θα-
 λάσσης.
 Τριθαλής, ἑός, ὁ, ἡ (θάλλω), καταπράσινος, γεμάτος ἀνθη.
 Τριθεῖα, ἡ, τρεῖς θεοί, τριπλοῦς θεός, ἡ πίστις εἰς τοιοῦτον
 θεόν, Ἑκκλ. Συγγ.
 Τριθεῖται, -τῶν, οἱ, οἱ πιστεύοντες τριπλοῦν θεόν, Ἑκκλ. Συγγ.
 Τριθημερινός, ἡ, νὸν (ἡμέρα), τρεῖς ἡμέρας διαρκῶν, εἰς τρεῖς
 ἡμέρας γενόμενος, Γλωσσ. Στεφ.

Τρίθρονος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς θρόνους, ἢ τριπλοῦς θρόνος, Ἐκκ. Συγγ.

Τρίππον, τό, ἀμάξιον μέ τρεῖς ἵππους ἐξευγμένον, Γλωσσ. Στεφ.

Τριχαλίνδητος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριχύλιστος.

Τριχαρηνος, ὁ, ἡ (κάρη), ταυτ. τρικέφαλος.

Τρίκαρπος, ὁ, ἡ, τρίς τοῦ ἐνιαυτοῦ φέρων καρπούς.

Τρίκερως, ὁ, ἡ (κέρας), ἔχων τρία κέρατα, Γλωσσ.

Τρικέφαλος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς κεφαλὰς.

Τρίκκη, ἡ, ἀρχαία πόλις Θεσσαλίας, περίφημος διὰ τὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ λατρείαν, Ἰλ. β. 729. δ, 402. κ. Τρίκκαλα.

Τρίκκος, ὁ, πτηνόντι, Ἡσύχ.

Τρίκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη), ἔχων τρία κρεβάτια τοῦ ὕπνου, ἢ τρία θρόνα τῆς τραπέζης, Ἀνέκδ. Βεκκέρ. σ. 114.

Τρίκλυστος, ὁ, ἡ, πολλὰ βρεγμένος, πλυμένος, Πολυδ.

Τρίκλωνος, ὁ, ἡ, ἔχων τρία κλωνάρια, Σχολ. Θεοκρ. 3, 29.

Τρίκλωστος, ὁ, ἡ (κλώσω), τρεῖς φορὰς κλωσμένος, στρυμμένος ἢ ἐκ τριῶν σχοινίων, νημάτων κτ. συγκλωσμένος, στρυμμένος.

Τρίκοκκος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς κόκκους (κοκούσια).

Τρίκόλλυβον, τό, νόμισμα περιέχον τρεῖς κολλύβους, Πολυδ. κ. Ἡσύχ.

Τρίκόλλουρος, ὁ, ἡ, τρίς φορὰς ἀποκομμένος, κολοβωμένος.

Τρίκόλωνος, ὁ, ἡ, μέ τρεῖς βουνούς, λόφους.

Τρίκορος, ὁ, ἡ (κόρη), ταυτ. τρίγληνος, Γραμμ.

Τρίκορυθος, ὁ, ἡ, Εὐρ. Ὀρ. 1480. καί

Τρίκορυς, ὁ, ἡ, ἔχων περικεφαλαίαν μέ τριπλοῦν λόφον, Εὐρ. Βάκχ. 123.

Τρίκορυμβος ἀλκή, ἡ δύναμις τῆς ἀγίας τριάδος, Συνέσ. σ. 114.

Τρίκορυφος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς κορυφάς, Γεωπον.

Τρίκορώνος, ὁ, ἡ, Ζ. τετρακόρωνος.

Τρίκότυλος, ὁ, ἡ, τρεῖς κοτύλας περιέχων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 743.

Τρίκουρος, ὁ, ἡ (κουρά), τρίς κουρευμένος, κουρευόμενος εἰς πᾶν τρίτον ἔτος : χρίος, Ἡσύχ.

Τρικρανῆς, ἑός, ὁ, ἡ, κ. } (κράνον), ταυτ. τρικέφαλος.

Τρίκρανος, ὁ, ἡ

Τρικτύς, ἡ (κατὰ τὸ τετρακτύς), ταυτ. τριτύς, τριάς. Καί τρικτύα, ἡ (ὡς τριττύα ἐκ τοῦ τριττύς), ὡς ἐκ τοῦ ἰχθύς, ἰχθύα, ἰγνύς, ἰγνύα κτ. καί τρίκτερα, Ἡσύχ. Ἀδίστ.

Τριχύαθος, ὁ, ἡ, περιέχων τρεῖς κυάθους, Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. σ. 475.

Τριχυλίνδητος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριχαλίνδητος, ὁ, ἡ, Ἐτυμ. Μ.

Τριχύλιστος, ταυτ. τοῦ πρ. τὸ ἐπιτεταμένον κυλιστῆς, Διογ. Λαέρτ. 10, 5.

Τριχυμία, ἡ (κῦμα), τριπλοῦν κῦμα, μέγα κῦμα, Εὐρ. Ἰππόλ. Τρωάδ. κυρίως, τὸ τρίτον κῦμα, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι εἶναι τὸ μέγιστον, καὶ ἐπικινδυνώτατον. Τροπ. : τοῦ λόγου, Πλάτ. Εὐθύδ. : κακῶν, Αἰσχ. Πέρσ. ὁ Δουκιαν. περιπαίζων τὴν λέξιν κάμνει πενταχυμία, κ. δεκαχυμία.

Τρίκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον), ἔχων τρία κῶλα : τὸ τρίκωλ. περιόδος μέ τρία κῶλα, Γραμμ.

Τριγλήνηνος, κ.

Τριγλήνιος, ὁ, ἡ, } χωρῶν τρεῖς λαγύνους. Ἀθην. σ. 49.

Τριγλήνιος, ὁ, ἡ, } τριπλῶς, ἢ λίαν λάμπων, Ἐκκ. Συγγ.

Τρίλιθον, τό, ὁ ναὸς τοῦ Βάλβεκ, συγκείμενος ἀπὸ τρεῖς μεγάλους λίθους, Ἰωαν. Μαλάλα.

Τρίλιθος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς πολυτίμους λίθους, Γλωσσ. Στεφ.

Τρίλινον, τό, περιδέραιον μέ τρεῖς σειράς μαργαριταρίων, Γλωσσ. Στεφ.

Τρίλιτρον, τό, βαρὺ τρεῖς λίτρας, Γλωσσ. Στεφ.

Τρίλλιστος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τρίλιστος (λίσσομαι), τρίς, ἢ συχναίς παρακαλούμενος, Ἰλ. 9, 408.

Τρίλοβος, ὁ, ἡ, τρεῖς λοβούς ἔχων : καρδία, Ἀθην. σ. 392,

Τριλογία, ἡ, Ζ. τετραλογία.

Τριλοφία, ἡ, τριπλοῦς λόφος : κράνους, Ἀλκιφρ. 3, 16.

2) ὡς τριχυμία, ἀντὶ μέγας λόφος τῆς κόρυθος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 94. 3) ὁ τριπλοῦς λόφος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ταῶ, Αἰλιαν.

Ἰδιότ. ζ. 5, 21.

Τριμάκαιρα, ἡ, τρισευτυχής, Ἀνάλ.

Τρίμαμμα, ἡ, προμήτωρ τετάρτης γενεᾶς.

Τριμελής, ὁ, ἡ, μέ τρία μέλη, ἢ ἄτματα, Πλούτ. 10, σ. 655.

Τριμέρεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Τριμερῆς, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - μερῶς, ἔχων τρία μέρη, τριπλοῦς.

Τριμερίζω, μερίζω εἰς τρία.

Τριμετρία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Τριμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον), περιέχων τρία μέτρα, Γραμμ.

Τριμηνιαῖος, αἶα, αἶον, τριῶν μηνῶν. 2) : πυρὸς, σίτος ἑαρινός, ὅστις ὠριμάζει εἰς τρεῖς μῆνας.

Τρίμηνος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. ἀριθ. 1.

Τρίμιθος, ἡ, Νίκανδ. Θηρ. 844, ὅπου τὰ χειρὶ γρ. ἔχονσι τρέμιθος, ὅτλ. τέρμιθος.

Τριμίτινος, ἡ, νον, ταυτ. τοῦ ἔφ.

Τρίμιτος, ὁ, ἡ (μίτος), κατασκευασμένος μέ τρεῖς μίτους, τρία νήματα ὑφάδιον· ὅθεν, τριμίτινος, ὑφασμα μέ τρία νήματα ὑφάδιον. 2) ὑφασμα τριμίτινον, Αἰσχύλ. ταυτ. τρίμιτον, τὸ (ἱμάτιον), ἢ τρίμιτος, ὁ (χιτὼν), ὑποκ. τριμίτιον, τοιοῦτον τι φόρεμα· πόδεια τριμίτινα, ἢ τρίμιτοι πῖλοι πλεκτοί, ἄλλως, οὐδῶνες, πλεκτά παπούτσια.

Τρίμμα, τό (τρίβω), τὸ τετριμμένον, ὠμαλισμένον. 2) πανούργος κ. δόλιος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Νεφ. 260. Ὀρν. 430. 3) ποτὲν ἐκ τριμμένων ἀρωμάτων· ἄλλως, Συσσος· Ζ. Συσία· ὅθεν, τριμμάτιον, τό, τὸ αὐτό, Ἀθην. 1, σ. 31, 6, 231. 4) τρίμμα ἄνδρινον, παντοδαπὸν, εἶδος ἀρτύματος, Ἀθην. 7, σ. 310, 295. 5) ζυμαρικόν τι.

Τριμμός, ὁ (τρίβω), ταυτ. τρίβος, τὸ τρίβειν, ἢ τρίψις. 2) δρόμος Ξενοφ. Κυνηγ. 4, 9. διάφορον τοῦ ὁδοῦ, κ. τρίβος. 3) τριμμούτης ἀνόδου, Αἰλιαν. λείψ. ταυτ. ἀποτριβάς τῶν γεωδῶν, Πλούτ. Καμῖλ. 26.

Τριμναῖος, αἶα, αἶον (μνα), τρεῖς μνάς βαρὺς, ἢ ἄξιος.

Τριμοιρία, ἡ, τριπλοῦν μέρος, ἢ μερίς.

Τριμοιρίτης, ου, ὁ, τρεῖς μοίρας, μέρη ἔχων, περιέχων.

Τρίμοιρος, ὁ, ἡ } (μοῖρα). τριμερῆς, τριπλοῦς, Αἰσχύλ. Ἀγ.

Τριμορος, ὁ, ἡ, } 881. διτταῖς ἐν τριμόροιτι, νοητ. ἡμέραις, εἰς δύο τριτημόρια ἡμέρας, Ὀρφ. Ἀργον. 1054.

Τρίμορφος, ὁ, ἡ (μορφή), τρεῖς μορφάς ἔχων.

Τρίμυξος, ὁ, ἡ, λύχνος μέ τρία φετίλια.

Τρινακρία, -η, ἡ, κ. } ταυτ. τρινακρία, Στράβ.

Τρινακίς, ἰδος, ἡ, }

Τρινακρία, -η, ἡ, Ποιητ. ἐπώνυμον τῆς Σικελίας, ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει· ἐπεὶ αὐτὴν τοῦτο τὴν ὀνόμασαν Τρινακία, -η, ἡ (ἀκὴ), κ. Θρινακρία, ἡ, ὡς Θρίναξ, ἀντὶ τρίναξ.

Τρινακρία, ἰα, ἰον, ἐπίθ. κ. ἐθνικ. ἐκ τοῦ πρ.

Τρίνακρος, ὁ, Ὀν. κύριον. Νομ. ὁ πρῶτος ἄρχας Σικελίας, Σιβυλλ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τρίναξ, ἄκος, ἡ, ταυτόθ. θρίναξ, Φιλίππ. ἐπίθρ. 14. Ζ. παλιουρόφορος.

Τρίνυκτον, κ. }

Τρίνυκτιον, τό, } διάστημα τριῶν νυκτῶν, Γλωσσ. Στεφ.

Τριξᾶς, ἄντος, ὁ, νόμισμα Σικελικὸν 3 χαλκοῦς περιέχον, Πολυδ. 9, 81.

Τριξός, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ τριττός, ὡς διξός ἀντὶ διττός κτλ.

Τριξώλης, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριτεξώλης κατὰ συνηθ. Εὐστάθ.

Τριοβολιαῖος, κ. }

Τριοβολιμαῖος κ. } τρεῖς ὀβολοὺς ἀξίζων Ζ. τριαβ.

Τριοβολον, τό, }

Τριοδέω, ὦ, κάμνω τί τρίς.

Τριοδέα, ἡ, τρεῖς ὁδοὶ συναντῶμεναι.

Τριοδέτης, ὁ, πληθ. τριοδεῖται, οἱ ὑβριζόμενοι εἰς τοὺς ὁδόνους, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 309.

Τριοδίτης, ἰδος, ἡ (τρίοδος) ἐπίθ. τῆς ἑκάτης τιμωμένης εἰς τὰς τριόδους.

Τριοδοντία, ἡ, Πλάτ. Σοφιστ. 6. κ.

Τριοδοντική, ἡ (τέχνη), Πολυδ. 7, 139. τὸ πιάνειν ὀφάρια μετὰ τὴν κόμμακα.
 Τριοδόντιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τριόδου.
 Τριόδος, ἡ, ταυτ. τριοδία· παροιμ. ἐκ τριόδου, τὰ τετριμμένα, τὰ κοινά.
 Τριοδούς, οὗτος, ὁ, ἡ, μετὰ τρεῖς ὀδόντας. 2) ὁ, τρίαίνα, καμάκι.
 Τριόζος, ὁ, ἡ, μετὰ τρεῖς κλώνας, κλάδους, Θεοφρ.
 Τριοῖσι, Δοτ. πληθ. ἀντὶ τρισί, Ἰππώναξ παρὰ τῷ Σχολ. Δυκόφρ. 579.
 Τριόπας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τριόπης, Ὀν. κύριον.
 Τριόπης, κ. Τριοπίς. Ζ. τριωπίς.
 Τριοπίς, ἡ, πόλις, κ. }
 Τριόπιον, τὸ, ἀκρωτήριον } Χαρίας.
 Τριοπίχης, ἡ, ὄν, ἐπίθ. κ. ἐν. ἐκ τοῦ πρ.
 Τριόπιος, ἰα, ἰον, ταυτ. τριόπης.
 Τριόργυιος, ὁ, ἡ, μακρὺς τρεῖς ὀργυιάς.
 Τριορία, ἡ, σύμπτωσις τριῶν ὀρίων.
 Τριορόφος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριώροφος.
 Τριορῆς, ὁ (ὄρχης), ἔχων τρία ὀρχίδια. 2) εἶδος ἱέρακος, Δυκόφρ. 148.3) Τίμαιος εἰς Πολυβ. 12,6 ὀνομάζει ἐμπαθῆ παιδαγωγὴν Κολοῖον, κ. τριορῆν, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ τριεμβόλου ἢ τριπόρου. 4) μυθώδες τι φυτὸν, ἄλλως, κενταυρίς.
 Τριοττιον, }
 Τριοττις, ἰδος. } Ζ. τριώπης.
 Τριοφθαλμος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς ὀφθαλμούς.
 Τριοφυλλον, τὸ, ταυτ. τρισφυλλον, τριφυλλον, Νικανδρ. Θηρ. 520.
 Τριοψ, οπος, ὁ, Ὀν. κύριον, Στεφ. Βυζ. ὅθεν τριοπία, ἡ. 2) ὀνομασία τοῦ Πυθαγορικοῦ τρίποδος εἰς τοὺς Δελφοὺς, Ἡσύχ. κ. Ἀθην. 14, σ. 638.
 Τρίπαις, αἶδος, ὁ, ἡ, ἔχων τρία παῖδια.
 Τρίπαλαι, Ἐπίρ. πρὸ πολλοτάτου χρόνου. Πρβ. δεκάπαλαι.
 Τρίπαλαιος, ὁ, ἡ, παμπάλαιος, Φρύνη. κ. Ἀνάλ.
 Τρίπαλαιστος, ὁ, ἡ (παλαιστή), τρεῖς παλαιστάς, πλατύς. Ἰων.
 Τρίπαλαστος, Ἡρόδ. 1, 50. ταυτ. πρ.
 Τρίπαλτος, ὁ, ἡ (πάλλω), περιδινόμενος τρεῖς φοραῖς, δηλ. σφοδρῶς, Αἰτχ. Θηβ. 988.
 Τρίπανουργος, ὁ, ἡ, λίαν πανουργος, Μελέαγρ. ἐπιγρ. 12.
 Τρίπαππος, ὁ, ἡ, πάππος τῆς τετάρτης γενεᾶς.
 Τρίπαρθενός, ὁ, ἡ, συνιστάμενος ἀπὸ τρεῖς παρθένους, Εὐρ. Ἠλ. 125.
 Τρίπαροδος, ὁ, ἡ, ἔχων τριπλὴν διάβασιν, παρέλευσιν, Ἀθην. σ. 207.
 Τρίπατορες, οἱ, ταυτ. τρίπαπποι, ἡ οἱ πρῶτοι ἀρχηγέται, Ἀνέκδ. Βεκερ. σ. 307. Ζ. τὸ ἐφ.
 Τρίπατρος, ὁ, ἡ, κ. -πάτωρ, ορος, κ. Τριπάτορος, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ τρεῖς πατέρας, ὡς ἡ Ἀθηνᾶ· διὰ τοῦτο καὶ τριτογένεια· Πληθ. τριπάτρεϊς, ἐπίθ. Δυκόφρ. 328.
 Τρίπαχυντός, Δωρ. ἀντὶ τριπήχυντος.
 Τρίπεδος, ὁ, ἡ, τρεῖς πόδας μακρὺς, Πολύβ. 6, 22.
 Τρίπεδων, ὁ, ἡ, κακός, δοῦλος, ὅστις πολλάκις ἐφόρσσε τὰ δεσμά, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. 9, σελ. 616.
 Τρίπεμπελος, ὁ, ἡ, γέρων καλὶμπαίς. Ζ. πέμπελος.
 Τρίπερυσε, Ἐπίρ. πολὺν χρόνον ἀρχήτερα.
 Τρίπετήλος, ὁ, ἡ, τριφυλλος.
 Τρίπετης, ὁ, ἡ (πέτω, πίπτω), τριπλοῦς· τριπετὴ πόσις σύκων, ποιητ. ἀντὶ τριπετῶν σύκων πόσιν, Νικανδρ. Ἀλεξ. 347. τῶν εἰς τρία μέρη σχισμένων σύκων· κατὰ τὸν Σχολ. τρισχιστος, ὅτι τὰ φύλλα τῆς συκῆς εἰς τρία ἐσχίσται.
 Τρίπηδος· Ζ. τριποδίω.
 Τρίπηχης, εος, ὁ, ἡ, ἡ } τρεῖς πήχεις μακρὺς. 2) πολλὰ
 Τριπήχυντος, } μακρὺς, Αἰσχ. Ἀγ. 1487.
 Τριπεθήκενος, νη, νον, τρίς, ἡ λίαν πιθήκινος (μαίμου ὁμοιος), Ἀνάλ. 2, σ. 324.
 Τρίπλαξ, εκος, ὁ, ἡ, τριπλοῦς, Ὀμ.
 Τριπλαγής, οὗς, ὁ, ἡ, λίαν πλανώμενος, Δυκόφρ. 846.
 Τριπλασιάξω, μ. ἄσω, κάμνω τριπλοῦν, τὸ λαμβάνω τρεῖς φοραῖς.
 Τριπλασίσεος, ἰα, ἰον, Ἐπίρ. -σίως, κ.
 Τριπλασίων, ὁ, ἡ, τριπλοῦς.
 Τρίπλεθρος, ὁ, ἡ, 3 πλέθρα μακρὺς.
 Τριπλεκτής, εος, ὁ, ἡ (πλέκω), τρεῖς φοραῖς πλεγμένος, τριπλοῦς, Γρηγ. Ναζ.

Τρίπλευρος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς πλευράς.
 Τριπλῆ, Ἐπίρ. κατὰ τρεῖς τρόπους· κυρίως δοτ. δηλ. τοῦ τριπλόος.
 Τρίπλοκος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριπλεκτής, Γλωσσ. Στεφ.
 Τριπλόος, συναίρ. -οὗς, ἡ, οὖν, Ἐπίρ. -πλῶς κ. τριπλῆ, τριπλάσιος.
 Τριπόδειος, ὁ, ἡ, }
 Τριποδήτης, Ἰων. } ταυτ. τριπόδης.
 Τριποδῆς, ἰδος, ἡ, }
 Τριποδήλαλος, ὁ, ἡ, ὅστις λαλεῖ ἐκ τοῦ προφητικοῦ τρίποδος, Ἀνάλ. 2, σ. 459.
 Τριπόδης, ὁ, ἔχων τρεῖς πόδας, Ἡσύχ.
 Τριποδοφορέω, ὁ, ἡ Τριποδοφορέω, ὡ, φέρω βαστάζω τρίποδα.
 Τριποδίξω, Γλωσσ. Στεφ. ταυτ. καλπάω, ἐπὶ ἵππου ὡς ὁ τρίπηδος (τρίποδος) ὁρόμος, ταυτ. ὁ διὰ γάλης, Ἰππιατρ.
 Τριπόδιον, τὸ, ἡ, }
 Τριποδίσκος, ὁ, } ὑποκ. τοῦ τρίπου.
 Τριποδίσκιον, τὸ, }
 Τριποδοειδής, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα τρίποδος.
 Τριπόδητος, ὁ, ἡ, λίαν ποδητός, Μόσχος 3, 52.
 Τρίποκος, ὁ, ἡ (πόκος), ἔχων πολλὰ καὶ πυκνὰ μαλλῆ, Δικαίαρχ.
 Τριπόλιον, τὸ, φυτὸν τι, Διασκ. 4, 135.
 Τρίπολις, εως, ἡ, τρεῖς πόλεις ὁμοῦ. 2) χώρα τριῶν πόλεων.
 Τριπόλιστος, ὁ, ἡ (πολέω, ἴζω), περιβόητος. Σοφοκ. Ἀντ. 359. ἀναγινώσκειται οἶκος τριπόλιστος, ἡ οἶκος, ἡ οἶκος· εἰάν ὑποτεθῇ τὸ τρίτον, σημαίνει (ἐκ τοῦ πολίξω) τρίς κτισμένος· εἰάν τὸ δεύτερον καὶ πρῶτον, ἐπανελημμένος (πολέω, πολίξω· πολέομαι), ἀναπεπολημένος, πανταχοῦ ἀκουόμενος.
 Τρίπολος, ὁ, ἡ (πολέω), τρίς γυρισμένος, ἡ καλλιεργημένος, Ὀμ.
 Τρίπονητος, ὁ, ἡ, τρεῖς φοραῖς εἰργασμένος, Ἀνάλ.
 Τριπόρητος, κ. }
 Τρίπορης, ὁ, ἡ, } τρίς πορημένος, Ἀνάλ.
 Τριπορνεία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Ἀθην. σ. 587.
 Τρίπορνος, ὁ, ἡ, μέγας πόρνος, Ἀθην. σ. 595. Πρβ. τριόρχης.
 Τρίπος, ου, ὁ, ἀντὶ τρίπου, ποιητ. Πρβ. πόλυπος.
 Τρίπους, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς πόδας. νοητ. (λέβης, τρίπους λέβης βαλλόμενος ἐπὶ τῆς φωτίας· καὶ διὰ τὰ συγκρινώσιν εἰς αὐτὸν τὸν οἶνον, ταυτ. κρητὴρ, ἡ τράπεζα, Ἀθην. 1, σ. 40. Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 3, 21. 2) οἱ ἀναθηματικοὶ τρίποδες, ἀφιερούμενοι εἰς τοὺς Δελφοὺς, ὡς σημεῖα νίκης ἢ εὐγνωμοσύνης εἶχαν τὸ αὐτὸ σχῆμα, ὅχι δὲ καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. 3) ἀπὸ τὸν Δελφικὸν τρίποδα, ὡς καθέδραν τῆς προφητείας προήλθαν αἱ παροιμιώδεις φράσεις, ὡς ἐκ τρίποδος, δηλ. ἀπταιστῶς· καὶ ὁ περὶ τῷ στέρνῳ τρίπους, δηλ. ἡ ἐσωτερικὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, Φιλόστρ. βίβ. Ἀπολλ.
 Τρίπρατος, ὁ, ἡ (πιπράσκω), τρίς πωλημένος, Σχολ. Σοφοκλ. κ. Εὐστάθ.
 Τριπρόσωπος, ὁ, ἡ, μετὰ 3 πρόσωπα· Ἐκάτη, Ἀθην. σ. 325. 2) 3 πρόσ. Γραμμ.
 Τριπτῆρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. τρίπτης (τρίβω), ὁ τρίβων. κυρίως, ἡ σάνις, ἥτις ἐλβεῖται τὰς ἐλαίας, ἡ σταφυλὰς, καὶ ἐκβάλλει τὸ ὑγρὸν. 2) τὸ σκεῦος, ὅπου χύνεται τὸ ἐκτεθλιμμένον ἔλαιον, ἡ τὸ γλεῦκος· Πρβ. τραπητής.
 Τριπτῆριον, τὸ, ὄργανον δι' οὗ τρίβουσι.
 Τρίπττης, ου, ὁ, ὅστις τρίβει, Πλούτ. Ἀλέξ. 30. μάλιστα εἰς τὸ λουτρόν. ἢ, τρίπτης, μαγειρικὸν ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποῦ τριβουσιν εἰς μικρὰ μόρια τυρίον καὶ ἄλλα.
 Τριπτός, ἡ, ὄν, τριμμένος, συντριμμένος· δυνάμενος νὰ τριφθῇ.
 Τρίπτυχος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς πτυχάς, τριπλοῦς.
 Τρίπωλος, ὁ, ἡ, ἔχων 3 ἵππους.
 Τρίρρυθμος, ὁ, ἡ, μετὰ τρεῖς ῥυθμούς ἢ πόδας.
 Τρίρρυθμος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς ῥυθμούς, κ. ὁ ἵππος· τέλη, ταυτ. ἄρματα, Αἰσχ. Πέρσ. 47.
 Τρίς, Ἐπίρ. τρεῖς φοραῖς.
 Τρισάγιος, ἰα, ἰον, τρεῖς φοραῖς ἅγιος, κ. ὁ, ἡ.
 Τρισάεννας, ὁ, ἡ, ἀπὸ τρεῖς πηγῶν ἐκρέων.
 Τρισάθλιος, ἰα, ἰον, λίαν ἁθλιος.
 Τρισάλαστος, ὁ, ἡ, λίαν ἁλαστος, Ἀνάλ. 3, σ. 206.
 Τρισαλιτήριος, ὁ, ἡ, καθ' ὑπερβολὴν ἀλιτήριος, Ὀ.
 Τρισάλῃπος, ὁ, ἡ, πολλὰ ὀλίγον ἀηδής, κασόλου ἀβλαβής,

Θεόφρ. Ἰστ. φυτ. 2, 5. Ζ. δὺς, κ. εὐασθενεῖν.
 Τρισάνθρωπος, ὁ, ἡ, ἡστέϊκετο ὁ Διογ. ἀντί τρισάθλιος,
 Διογ. Λαερ. 6, 47.
 Τρισάποτμος, ὁ, ἡ, ταυτ. τρισάθλιος.
 Τρισαραιοπαγίτης, ὁ, πολλά σοβαρός, κ. αὐστηρός, Κικέρ.
 πρὸς Ἀττ. 4, 15.
 Τρισάριθμος, ὁ, ἡ, τρίς ἡριθμημένος, Λουκιαν. Ἀλεξανδ.
 §. 11.
 Τρισαρριστεύς, ἑως, ὁ, τρίς λαβὼν τὸ ἀριπτεῖον,
 Ἑρμογ.
 Τρισάσμενος, νη, νον, πολλά εὐφρόσυτος, πρόθυμος,
 Ξενοφ.
 Τρισάγουστος, ὁ, τρεῖς φορές Αὐγουστος, μέγας Αὐγου-
 στος, Θεοφάνης.
 Τρισάωρος, ὁ, ἡ, πολλά ἄωρος, Ἀνάλ.
 Τρισδεύλειος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφ. Ἀνάλ. 3, σ. 288.
 Τρισδύστηνος, ὁ, ἡ, πολλά δυστυχής, Ἀνάλ. 3, σ. 290.
 Τρισεῖνας, ἑδος, ἡ, ἡ τρίτη ἐννεάς, δηλ. 29. ἡμέρα τοῦ μη-
 νός, Ἡσίοδ. Ἑργ. 814. (ὅχι ἡ 27. τοῦτο εἶναι ψευδές).
 Τρισελήνης, ὁ, ἡ (σελήνη), τριῶν μηνῶν, ἡ νυκτῶν, ὡς τριε-
 σπερος, Ἀνάλ. 2, σ. 435.
 Τρισελίκτος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριελίκτος.
 Τρίς ἐξ βάλλειν, 18 ῥίπτειν εἰς τὴν κυβείαν, καὶ νικᾷν. ὅθεν
 ἡ Μεταφ. εἰς Αἰσχ. Ἀγαμ. 32. τρίς ἐξ βαλλούσης τῆς δέμης φρυ-
 κτωρίας.
 Τρισεξώλης, ὁ, ὁ τριτοκατάρατος, Εὐστάθ.
 Τρισεπαρχος, ὁ, τρεῖς φορές ἐπαρχος, Ἀνάλ.
 Τρισεφθός, ὁ, ἡ, τρίς βρατμένος, ψημένος, Ἀλέξ. Τραλλ.
 7, σ. 322.
 Τρισευδαίμων, ὄνος, ὁ, ἡ, εὐτυχέστατος.
 Τρισευτυχής, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 Τρισεχθιστος, ὁ, λίαν μισητός.
 Τρισεώλος, ὁ, ἡ, λίαν ἑώλος.
 Τρισηλίας, ὁ, ἡ, λίαν φωτεινός, λαμπρός, Φρύνιχ.
 Τρίσημος, ὁ, ἡ (σῆμα), ταυτ. τρίχρονος.
 Τρισθενής, ὁ, ἡ, τρίς ἀποθανών, ἡ τριῶν θανάτων ἄξιος,
 Γρηγ. Ναζ. Ἐπίρ. 170.
 Τρισκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, δεκατρεῖς. ὅθεν
 Τρισκαίδεκαέτης, ου, ο, ἡ - δεκάτης, 3ηλ. - δεκάτης, ἡ,
 13 ἐτῶν.
 Τρισκαίδεκαμήνος, ὁ, ἡ, 13 μηνῶν.
 Τρισκαίδεκαπήχυς, εὐς, ὁ, ἡ, 13 πήχεις μακρὺς, Θεόφρ.
 15, 17.
 Τρισκαίδεκαστάσιος, ὁ, ἡ, 13 βάρη ἔλκων, ἡ 13 πλὴν
 τιμὴν ἀξίμων, Ἡρόδ.
 Τρισκαίδεκαταῖος, κατὰ τὴν 13την ἡμέραν.
 Τρισκαδέκατος, ἀτή, ατον, ὁ μετὰ τοὺς 12.
 Τρισκαίδεκαφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), 13 φορές καρποφορῶν,
 Λουκιαν.
 Τρισκαίδεκέτης, ὁ, } 13 ἐτῶν.
 Τρισκαίδεκέτης, ἰδος, ἡ, }
 Τρισκαίδεκήρης, εὐς, ἡ Ζ. τριήρης.
 Τρισκακοδαίμων, ὄνος, ὁ, ἡ, καθ' ὑπερβολὴν δυστυχής,
 Ἀριστοφ.
 Τρίσκαλμος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριήρης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 681.
 Τρισκατάπτυστος, ὁ, ἡ, καθ' ὑπερβολὴν κατάπτυστος,
 βδελυρός.
 Τρισκατάρατος, ὁ, ἡ.
 Τρισκελής, εὐς, ὁ, ἡ, ἔχων τρία σκέλη, ἡ πόδας, Θεόφρ.
 Τρισκοπάνιστος, ὁ, ἡ (κοπανίζω), τρίς κοπανισμένος, Βατρα-
 χομουσ.
 Τρίσλοπος, ὁ, ἡ, : δένδρον, τὸ ὁποῖον τρίς τοῦ ἐναντιοῦ βλα-
 στάνει, καὶ ἀλλάζει τὴν φλούδαν του, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 3, 6.
 Τρισμάκαιρα, ἡ, 3ηλ. τοῦ
 Τρισμάκαρ, αρος, ὁ, ἡ, }
 Τρισμακάριος, ὁ, ἡ, } Ἀθήν. σ. 108. λίαν εὐτυ-
 Τρισμακάριστος, ὁ, ἡ, κ. } χης.
 Τρισμακαρίτης, ου, ὁ, }
 Τρισμέγιστος, η, ον, καθ' ὑπερβολὴν μέγιστος.

Τρισμός, ὁ, οὗτος τοῦ τρίω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Τρισμύριοι, ιαι, ια, 30,000. κ. ἐνικῶς, Τρισμύριος, ια, ιον,
 περιληπτικῶς, ἵππος τρισμυρία, ἀντί ἵππεϊς τρισμύριοι, Αἰσχύλ.
 Πέρσ. 315. ὅθεν
 Τρισμυριόπαιλαι, Ἐπίρ. ἐξ ἀπείρως πολλοῦ χρόνου, Ἀριστοφ.
 Ζ. δεκάπαιλαι.
 Τρισμυριοπλασίον, ὁ, ἡ, 30χιλιάκις μεγαλήτερος, Ἀρ-
 χιμ. σ. 123. 31.
 Τρισμύριος, ια, ιον. Ζ. Τρισμύριοι.
 Τρισοῖζυρος, ὁ, ἡ, ταυτ. τρισάθλιος.
 Τρισόλβιος, ὁ, ἡ, τρισευτυχής.
 Τρισολυμπιονίκης, ου, ὁ, τρίς νικήτας εἰς τὰ δλύμπεα,
 Πίνδ.
 Τρισπίθαμος, ὁ, ἡ, τρεῖς σπιθαμὰς μακρὺς, Ἡσίοδ.
 Τρίσπονδος, ὁ, ἡ, : χοαί, Σοφοκ. Ἀντιγ. 431. ἡ προτφερο-
 μένη εἰς τοὺς νεκροὺς θυσία ἐκ μέλιτος, γάλακτος, καὶ οἴνου. Εἰς
 Αἰσχ. Ἀγαμ. 225. πατὴρ τρισπνδον εὐποτμον αἰῶνα· εὐτυχὴς
 ζωὴ, εἰς πολλὰ συμπόσια εὐφρανθεῖσα, ὅπου ἄλλοι ἔχουσι Τρι-
 τόσπονδον.
 Τρίσπορος. Ζ. τριτόσπορος.
 Τρισσάκις, Ἐπίρ. ἀντί τρίς.
 Τρισσάτιος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριττός, ποιητ.
 Τρισσαχῆ, Ἐπίρ. εἰς τρεῖς τόπους.
 Τρισσεύω, τρεῖς φορές κάμνω, Ο.
 Τρισσόζωος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς ζωας.
 Τρισσόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τρία μέρη, Ἀνθολ.
 Τρισσοθύης, ὁ, ἡ } ὅστις κάμνει τριπλὴν θυσίαν, Θεόφρ. 4,
 Τρισσοθύτης, ὁ, } 16.
 Τρισσοκαρηνος, ὁ, ἡ, ταυτ. τρικέφαλος, Ὀρφ. Ἀργ. 979.
 Τρισσοκέφαλος, ὁ, ἡ, τρικέφαλος, Ὀρφ. Ἀργον. 974.
 Τρισσός, Τριττός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - σσώς κ. τριξός, Τριπλά-
 σιος.
 Τρισσοφής, ὁ, ἡ, : θεότης, ταυτ. τριτόφωτος.
 Τρισσοφανής, ὁ, ἡ, τρεῖς φορές φαινόμενος.
 Τρισσόφωτος, ὁ, ἡ (φῶς), ἡ ἀγία τριάς, Ἀναλ.
 Τρισσώω, ὦ, ταυτ. τριτσεύω. Ο.
 Τριστάδιος, ὁ, ἡ, 3 στάδια μακρὺς.
 Τριστάσιος, ὁ, ἡ, τρεῖς φορές ἀξίμων τὴν τιμὴν, Ἀρρίαν.
 Ἰνδ. 8.
 Τριστάτης, ου, ὁ, ταυτ. τριτοστάτης. 2) μεγιστάν, πρῶτος
 τοῦ βασιλείου ματὰ τὸν βασιλέα, Ο'.
 Τρίστεγος, ὁ, ἡ (στέγη), ἔχων τρία πατώματα· τὸ στίτ.
 νοητ. οἶκημα· κ. τριττέγη, ἡ, οἶκος μὲ τρία πατώματα, Ἀρ-
 τεμίδ. 4, 46.
 Τρίστιχος, ὁ, ἡ, μὲ τρεῖς σειράς, ἀράδας, ἡ στίχους.
 Τριστοιχεί, ἡ } Ἐπίρ. (τριτοίχος), εἰς τρεῖς σειράς, ἡ μέ-
 Τριστοιχί, } ρη, Ἡσίοδ. Θεογ. 725.
 Τρίστοιχος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς σειράς, τρεῖς διαιρέσεις· ἐπὶ
 τῶν ὀδόντων τοῦ κήτους.
 Τρίστομος, ὁ, ἡ (στόμα), μὲ τρία στόματα· μὲ τρεῖς κόψεις
 (ξίφος), μὲ τρεῖς ἀκίδας (αἰχμή), Ἀνάλ.
 Τρισυλλαβία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ
 Τρισυλλαβέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. }
 Τρισύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή), μὲ τρεῖς συλλαβας.
 Τρισύνθετος, ὁ, ἡ, τριπλῶς συνθεμένος, Εὐστάθ.
 Τρισυπάτος, ὁ, ἡ, τρεῖς φορές ὑπάτος.
 Τρισυπόστατος, ὁ, ἡ, μὲ τρεῖς ὑποστάσεις, προσώπα, Ἑκκλ.
 Συγγ.
 Τρίσφυλλον, τὸ, ἀντί τρίφυλλον, Νίκανδρ.
 Τρισχίλιοι, ιαι, ια, τρεῖς χιλιάδες, κ. ἐνικ. τριτχίλιος ἀσπίς,
 ἀντί τρισχίλιοι ὀπλῖται, Δόγγ.
 Τρισχιλιοφόρος, ὁ, ἡ, τρεῖς χιλιάδας φέρων ἡ χωρῶν.
 Τρίσχιςτος, ὁ, ἡ, εἰς τρία σχισμένος, Γλωσσ. Στεφ.
 Τρίσχοινος, ὁ, ἡ, τρεῖς σχοίνους μακρὺς ἡ πλατὺς.
 Τρισώματος, κ. } (σῶμα), μὲ τρία σώματα. : Κέρβερος, Εὐρ.
 Τρίσωμος, ὁ, ἡ } Ἡρακλ. 24.
 Τριταγωνιστέω, ὦ, εἶμαι
 Τριταγωνιστής, ὁ, ὅστις ἀγωνίζεται (ὀφείνεται) τὸ τρί-
 τον πρόσωπον εἰς τὸ θέατρον, Δημοτθ. περὶ Στεφ.

Τριταΐζω (τριταῖος), πάσχω τριταῖον πυρετόν.

Τριταΐχος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνέκων εἰς τριταῖον (πυρετόν).

Τριταιογενής, Ἐπίρ. - γενῶς, (γένος, τριταῖος), ταυτ. τριταῖοφυής, Ἰπποκρ.

Τριταῖος, αἶα, αἶον, κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν. 2) τριῶν ἡμερῶν, Πολύβ. 3, 86. 3) ὁ τριταῖος, μετὰ τοῦ πυρετοῦ ἡ κ. χωρὶς τούτου, ὁ κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν περιοδικῶς ἐρχόμενος πυρετός. 4) Καθ. ἀντὶ τρίτος, τριττός. Ζ. τριτταῖος.

Τριταιοφυής, (φυή), : πυρετός, ταυτ. τριταῖος πυρετός, Ἰπποκρ.

Τριταλανταῖος, αἶα, αἶον, τρία τάλαντα βαρὺς, ἡ ἀξίζων, Παύλ. Αἰμίλ. 30. Φίλων μηχαν. σ. 51.

Τριταλάντος, ὁ, ἡ, τριῶν τάλαντων ἀξιος.

Τριταλάας, αἶα, αν, ταυτ. τριτάλλιος, Εὐρ. Ἰππολυτ. 730.

Τριταῖνυστος, ὁ, ἡ, (τανύω), πολλά τανυσμένος, μακρὺς, Ἀνάλ.

Τριτάτος, ἀτη, ατον, ποιητ. ἀντὶ τρίτος (ὡς μέσος, μέστος κττ.)

Τριτάω. Ζ. τριτώω.

Τριτέγγονος, ὁ, - ἐγγόνη, ἡ, τρίτος ἐγγονός, διτεγγόνου υἱός.

Τριτεῖος, εἶα, εἶον· ὅθεν, τὰ τριτεῖα (ὡς πρωτεῖα, δευτερεῖα), τρίτος βαθμός, τόπος· τρίτον βραβεῖον. Πρβ. τὰ τρίτα.

Τριτεύς, εἶα, ὁ, ἐν τρίτον μέρος τοῦ μεδίου, Πολύδ. 4, 168.

Τριτεύω, (τρίτος), εἶμαι ὁ τρίτος. 2) εἶμαι τὴν τρίτην φοράν· τριτευτὴς γραμματεὺς, ὁ τρίτην φοράν γενόμενος γραμματεὺς.

Τριτημοῖριος, ἰα, ἰον (μοῖρα), λαμβάνων, ἡ ἀποτελῶν τὸ τρίτον μέρος· τὸ αὐτὸ κ. Τριτημόριος, Ἡρόδ. 1, 192. ὅθεν

Τριτημορίζω, διαιρῶ εἰς τρία μέρη, Γλωσσ. Στεφ.

Τριτημόριον, τό, ἀντὶ τρίτον μόριον, τὸ τρίτον μέρος. 2) νόμισμα ἀξίζον ἑξ χαλκοῦς, Σουῖδ. Πολύδ. 9, 7.

Τριτημόριος. Ζ. Τριτημοῖριος.

Τριτημορίζ, ἰδος, ἡ, τὸ τρίτον μέρος, Ἡρόδ.

Τριτήμορον, τό, ταυτ. τριτημόριον.

Τριτοβαμων, ὁ, ἡ, : βακτρον, Εὐρ. Τρωάδ. 275. ἡ βακτηρία, ἥτις εἶναι τρόπον τινὰ ὁ τρίτος πους τοῦ πρεσβύτου, ἀνέγ. κ. Πιστοβάμων, δηλ. ἀσφαλιστὴς τοῦ βήματος.

Τριτογένεια, ἡ, θηλ. τοῦ τριτογενούς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. τῆς Ἀθηναίας, καὶ ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ Ἀθηναῖα. Οἱ μὲν τὸ παράγουσι ἀπὸ τὸ Τριτώ (κεφαλή), ἐπεὶ μὴ μυθεύεται, ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός· οἱ δὲ ἀπὸ τὸ Τριτωνίς, λίμνη τῆς Λιβύης. Διόδ. Σ. 1, 10. 3, 70. 5, 72. Σχόλ. Ἀριστοφ. Νέφ. 985. οἱ δὲ τὸ ἐξηγοῦσι ἀπὸ τοῦ τρίτη, γεννημένη τὴν τρίτην ἡμέραν, ὡς ὠνομάζετο ὁ Ἀπόλλων Ἐβδομογενής. 2) ὁ Πυθαγόρας ὠνομάζειν οὕτω τὰ τρία, καὶ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον.

Τριτογενής, ἡ, ταυτ. τριτογένεια, Ὅμ.

Τριτοκέω, ὦ, τρίς, ἡ τρία τίκτω, Ἀνάλ. 2, σ. 146.

Τριτόμηνες, ἰδος, ἡ, ἡ τρίτη τοῦ μηνὸς ἡμέρα, Ἀρποκρ.

Τριτόμος, ὁ, ἡ, (τέμνω)· τὸ τρίτομον, μέρος ἀλατισμένης παλαμύδος τρίγωνον· διὰ τοῦτο καὶ τρίγωνον ὠνομάζετο εἰς τὸν Πλίν.

Τρίτνος, ὁ, ἡ, μετὰ τρεῖς τόνους, εἰς τὴν Μουσικ.

Τριτοπάτωρ, ορος, ὁ, τρίτος πατήρ, πατήρ εἰς τὴν τρίτην γενεάν. 2) εἰς τὰς Ἀθήνας ἐτιμῶντο τριτοπάτορες, κ. τριτοπάτρες, οἱ ὅποιοι ἐρμηνεύονται διαφόρως, Πρβ. Κικέρ. Ν. Δ. 3, 21.

Τρίτος, ἡ, ὄν· τρίτος αὐτὸς ἦλθε, δηλ. μετὰ δύο ἄλλους. Ζ. σύν· κ. αὐτός. 2) τὰ τρίτα, νοητ. ἰσρά. Ζ. ἑννατος. 4) τὰ τρίτα νοητ. ἀλλά, ἀντὶ τριτεῖα· τὰ τρίτα λέγειν τινί, ταυτ. τριταγωνιστεῖν τινί, δηλ. ὑποκρίνεσθαι ματὰ τινὰ τὸ τρίτον πρόσωπον.

Τριτόσπανδος. Ζ. τριόσπονδος.

Τριτόσπορος, ὁ, ἡ, : γονή, ἡ τρίτη γενεά, ἡ ἐγγόνη, Αἰσχ. Πέρσ. 815. ἡ τριόσπορος, τὸ αὐτ.

Τριτοστάτης, ου, ὁ, ὁ τρίτος ἐν τῇ σειρᾷ ἰστάμενος ἀπὸ τοῦ κορυφαίου, Ἀριστοτ. Πρβ. τριστάτης, ἀρίθ. 1.

Τριτώω, ὦ (τρίτος), κάμνω τρίτον, διαιρῶ εἰς τρία μέρη· τὸ δὲ τοῦ Ἀράτ. Διοσημ. 64. Τριτώσαν, κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, εἶναι ἀπὸ τὸ τριτάω.

Τριταῖος, αἶα, αἶον (τριττός), ταυτ. τριταῖος· χεῖλεσι τριταῖοις, Ἀνάλ. 2, σ. 415. μετὰ τριπλᾷ χεῖλῃ, συναριθμουμένης καὶ τῆς ῥινός, διορθοῦνσι χωρὶς λόγον Λιτραῖος.

Τριττός, ταυτ. τριστός.

Τριττύα, ἡ, Τριττύς, ὕος, ἡ, ταυτ. τριάς, ὁ ἀριθμὸς 3. 2) συστά τριῶν ζώων κριοῦ καὶ τράγου καὶ χοίρου ἐπὶ ὄρχων, Καλλιμ. Δείψ. 403. 3) ἐν τρίτον μέρος τῆς φυλῆς εἰς Ἀθήνας· τὰ λοιπὰ μέρη ὠνομάζοντο ἔθνη· κ. φρατρία· πᾶν ἔθνος περιεῖχε 30 γένη ὠνομάζετο καὶ τριακάδας. Τὰ κατὰ τὸν Πολύδ. 8, 111. ἔθνη ἦσαν τρία· εὐπατρίδαι, γεωμόροι, δημιουργοί. Τὰ 30 γένη πάντες ἔθλους περιεῖχαν τὰς συγγενείας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐτησίως διὰ κλήρου ἐγίνοντο ἱερεῖς, κ. ἱέρειαι. Διὰ τοῦτο εἶναι γεννηταὶ κ. συγγενικῶν ὀργίων, ἡ δεῶν μετέχοντες, κ. ὠνομάζονται ὀργεῶνες, Ἐτυμ. Μ.

Τριττύαρχεω, ὦ, Πλάτ. Πολιτεῖ. 5, σ. 55. εἶμαι

Τριττύαρχης, ἡ, } ἀρχων, προστώως τριττύς.

Τριττύαρχος, ὁ, }

Τριττύς, Τριττύς, ὕος, ἡ, Ἀριστοφ. Πλούτ. 821. ταυτ. τριττύα, Αἰολ. τριπύς. Ζ. τὰ πρ.

Τριτῶ, ταυτόσ. τριτωνίς, τριτωνία, τριτογενής, τριτογένεια, Ἀνάλ.

Τρίτων, ὠνος, ὁ· θεός τις θαλάσσιος, υἱὸς Ποσειδῶνος κ. Ἀμφιτρίτης. Πληθ. Τρίτωνες, θεοὶ θαλάσσιοι παριστανόμενοι ἀπὸ τοὺς τεχνίτας, καὶ ποιητὰς μετὰ πόδας ἵππου καὶ οὐρανὸν ὀφάρειον. 2) Λιβυκὸς ποταμός, ὅς τις διὰ τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐκβάλλει εἰς τὴν θαλάσσαν· καὶ ὁ θεὸς τοῦ ποταμοῦ τούτου. 3) ῥύαξ τῆς Βοιωτίας, ὅς τις εἰς τὰ περίεξ τῶν Ἀλαλκαμενῶν χύνεται εἰς τὴν Κωπαῖδα λίμνην, καὶ συγγενεῖται μετὰ τὴν Ἀθηναίαν.

Τριτωνιάς, ἀδος, ἡ, ἐπώνυμ. τῆς Ἀθηναίας· μετὰ τοῦ λίμνη, ταυτ. τριτωνίς.

Τριτωνίος, ἰα, ἰον, ἀνέκων εἰς τὸν Τρίτωνα.

Τριτωνίς, ἰδος, ἡ, λίμνη τις τῆς Λιβύης. 2) Ἐπίρ. τῆς Ἀθηναίας. Ζ. Τρίτων, κ. Τριτογένεια.

Τριτωνομένοητες, οἱ, ἐπίπλαστος λαὸς εἰς τὸν Λονικίαν Ἀλφειῶ. Ἰστ. 36. ἐκ τοῦ Τρίτων καὶ Μένδης.

Τρίτως, Ἐπίρ. τὸ τρίτον, τρίτην φοράν.

Τρίτωσις, ἡ (τριτώω), ἡ διὰ βράσεως ἐλάττωσις ἕως νὰ μείνῃ τὸ τρίτον μέρος τοῦ ὅλου, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 427. 446.

Τριφάης, ὁ, ἡ, : μορφή, τριπλὴ φαινομένη, Συνέστ. σ. 316.

Τριφαλαγγία, ἡ, τριπλὴ φάλαγξ, Αἰλιαν. Τακτ. Πρβ. τετραφαλαγγία.

Τριφαλῆς, ητος, ὁ, ὄνομα ἀπολεσθείσης κωμῆδος τοῦ Ἀριστοφ.

Τριφασίος, ἰα, ἰον, κ. } τριπλάσιος, Νίκανδ. Ζ. διφασίος.

Τρίφατος, ἀτη, ατον, }

Τριφίλητος, ὁ, ἡ, τρίς ἡ λίαν φιλημένος, ἀγαπητός, Θεόκρ.

Τριφορέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ

Τρίφορος, ὁ, ἡ, τρίς τοῦ ἐνεαυτοῦ καρποφορῶν.

Τριφυής, ὁ, ἡ (φυή), τριπλῆς φύσεως, εἶδους, τριποῦς.

Τρίφυιος, ὁ, ἡ, ταυτ. τριφυής.

Τριφύλλον, τό, ὑποκορ. τοῦ

Τρίφυλλον, τό, εἶδος πόας, τριφύλλι Κ. Ἡρόδ. 1, 192. Οὐδ.

Τρίφυλλος, ὁ, ἡ, ἔχων τρία φύλλα.

Τρίφυλος, ὁ, (φυλή) τρεῖς φυλάς περιέχων.

Τρίφωνος, ὁ, ἡ, μετὰ τρεῖς φωνάς. 2) ἀντὶ τριφασίος, τρίφατος, Γραμμ.

Τρίχα, Ἐπίρ. τριπλῶς, εἰς τρία μέρη· : διακοσμηθέντες, Ὅμ. τρίχα νυκτός ἐην, ἦτο τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός, Ὅμ. Ζ. κ. τριχά.

Τρίχαίχες, οἱ, τριπλῶς δηρημένοι, Ὅδυσ. τ, 177.

Τρίχακτον, τό, ταυτ. κτένιον, Σουῖδ.

Τρίχαλεπτος, ὁ, ἡ (χαλέπτω), κατὰ πολλὰ θυμωμένος, Ἀνάλ. 2, σ. 375, ἀρίθ. 71.

Τρίχαλκος, ὁ, νόμισμα τρεῖς χαλκοῦς ἀξίζον.

Τρίχαλος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τρίχην (χηλή), : κύμα, Αἰσχ. Ἰκετ. 761. ταυτ. τριχυμία, κυρίως, ταυτ. τρίχνης, τρεῖς φοραίς χόσκων· ἐπὶ κύματος, τὸ ὅποιον τρόπον τινὰ ἀνοίγει τὸ στόμα τοῦ νὰ καταπίῃ.

Τρίχαπτον, τό, νοητ. ἱμάτιον, ὕφασμα, ἡ φόρημα βαμβακην.

ρὸν, κατὰ τὸν Ἡσύχ. κατὰ τὸν Πολυδ. τρίχινον· ἄρα τρίχαπτος, ἐκ τριχῶν ἡμμένος, ὑφατμένος.
Τριχᾶς, ἄδος, ἡ, πτηνόν τι.
Τριχη, Ἐπίρ. κατὰ τρεῖς τρόπους.
Τριχηλαβὸν, τό, ἡ τὸν, ταυτ. τριχολάβιον, Μάρκελλ. Σιδ. 72.
Τρίχηλος, ταυτ. τρίχαλος, ὡς δίχηλος κ. δίχαλος.
Τρίχηνος, ὁ, ἡ (χαίνω), τρίλαιμος, τρικέφαλος, Ἡσύχ. Πρβ. τρίχαλος.
Τρίχθα, Ἐπίρ. ταυτ. τρίχα. Τὸ θ μετὰ τὸ χ παρενετέθη, ὡς εἰς πολλά, Π. Χ. χθές, ἄχθος, ὄχθος κτλ.
Τριχθῆδος, ἰα, ἰον, τριμερής, τριπλοῦς, Ἀνάλ.
Τριχέαιω, ἡ **Τριχέαιω**, κυρίως, γεννῶ τρίχας. Ζ. τριχίαις.
Τριχέας, ου, ὁ, ἔχων τρίχας, μαλλιαρός, Πολυδ. 4, 148.
Τριχέας, ὁ, ἡ **Τριχέας**, ἡ, κ. **Τριχᾶς**, κ. **Τριχίς**, ἡ, εἶδος ἰχθύος με τρίχας τινάς. 2) εἶδος πτηνοῦ. 3) Ζ. ὑστρίξ.
Τριχέαις, ἡ (τριχίαι), ἀσθένεια τῶν βλεφαρίδων, ὅταν στρέφονται ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ τὸν κεντῶσι. 2) ὅταν τὸ οὖρον δείχνῃ ὡς ἂν λευκὰς τρίχας. 3) ἀσθένεια τῶν βυζίων τῶν γυναικῶν, ὅταν πῆξῃ τὸ γάλα εἰς αὐτά.
Τριχίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ τριχίς, Ἀθήν. σ. 303.
Τρίχινος, ιη, νον, ἀπὸ τρίχας, Ἀλκίφρ. 3, 42. 2) Μεταφ. μαυρός, ὡς αἱ τρίχες τῶν μεσημβρινῶν ἀνθρώπων, Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 320. Ν. Δ. Ἀποκάλυψ. 6, 2. ὅθεν πολύτριχον νῶτον, ταυτ. μαῦρον, Ὀρφ. Λίβ. 183.
Τρίχιον, τό, μικρὰ τρίχα, Μάρκ. Ἀντ. 6, 13. 2) τρίχες τῆς κεφαλῆς, Ἀριστοτ. Πρὸβλ. 33, 18.
Τριχίς, ἡ, ταυτ. τριχίαις, τριχίαις.
Τριχισμός, ὁ (τριχίξω), ὅ, τι φαίνεται ὡς ἂν τρίχα· λεπτόν τι σχῆμα εἰς τὸ κρανίον, ἡ εἰς τὸν τοῖχον ὡς ἂν τρίχα κττ. Παῦλ. Αἰγ. 6, 90.
Τριχοβάπτης, ὁ, ὁ βάπτων τὰς τρίχας, Συνέστ. σ. 86.
Τριχοβόρος, ὁ, ἡ, ὁ τρώγων τὰς τρίχας.
Τριχοβόστρυχες, αἱ, βόστρυχοι τριχῶν, Χειράγ. Πλουτ. Σύγκ. Μενάνδ.
Τριχοβρώτες, ων, οἱ, σκώληκες τρώγοντες τὰς τρίχας, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1111.
Τριχοειδής, ἑος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ειδῶς, ὡς ἂν τρίχα.
Τριχοθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τρεῖς τόπους, τρία μέρη.
Τριχοίνεχος, ὁ, ἡ, τρεῖς χρίνικας περιέχων, Ἀριστοφ. Σφ. 181.
Τριχοκόμος, ὁ, ἡ, κ. } ἐπιμελούμενος τὰς τρίχας.
Τριχοκοσμητής, ου, ὁ, }
Τριχοκουράς, ἄδος, ὁ, ἡ, με κούρευμένας τρίχας.
Τριχοκουρία, ἡ, κούρευσις τῶς τριχῶν.
Τριχολάβιον, τό, κ. } λαβίς (τσιμπιδί), με τὴν ὁποίαν ἐκ-
Τριχολαβίς, ἡ, } βάλλουν τὰς τρίχας.
Τριχολογέω, ὦ, ἐκλέγω, καὶ ἐκρίζω τὰς τρίχας (δηλ. λευκάς!).
Τριχόλωτος, ὁ, ἡ, : ἀνάγκη, τριπλῶς μισημένη ἀνάγκη.
Τριχόμαλλος, ὁ, ἡ, : οἷς, μαλλιαρός, Ἀνάλ.
Τριχομανέας, τό, φυτόν τι, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 7, 13.
Τριχομανία, ἡ, Συνέστ. Φαλάκ. σ. 80. ἴσως τριχομαχία, μάχη τριχῶν, ἡ γενεῶν.
Τριχομαχία, ἡ. Ἰδ. πρ.
Τριχοπλάστης, ὁ, ταυτ. τριχοκοσμητής, Συνέστ. Φαλάκ. σ. 85.
Τριχοποιέω, ὦ, κάμνω, γεννῶ, φῶ τριχάς, Κασσ. Πρβ. 50.
Τρίχορδος, ὁ, ἡ (χορδή), ἔχων τρεῖς χορδὰς· τὸ τρίχ' ὄργανον τι μουσικόν με 3 χορδὰς.
Τριχορία, ἡ, τριπλοῦς χορδός, Πολυδ.
Τριχορροέω, ὦ, μ. ἥσω, ἡ, } χάνω τὰ μαλλία μου, πίπτουσι
Τριχορροέω, }
Τριχορροής, ὁ, ἡ, χάνων τὰς τρίχας, Αἰσχύλ. Δείψ. Συνέστ. σ. 48.
Τριχοτομέω, ὦ (θρίξ, τομή), κόπτω τὰς τρίχας, Διονύτ. Ἀλ.
Τριχοτρώπαι, οἱ, ταυτ. τριχοβρώτες.
Τριχοῦ, Ἐπίρ. εἰς τρεῖς τόπους, ἄλλως, τριχη, Ἡρόδ. 7, 36.
Τρίχουλος, ταυτ. οὐλότριχος. Ἀρχίλοχ. παρὰ Πολυδ. 2, 23.
Τριχουνεῖος, αἶα, αἶον, τρεῖς χοᾶς περιέχων, ἡ χωρῶν.

Τρίχους, ὁ, τρεῖς χοᾶς περιέχων, ταυτ. λάγυνος, Ἀθήν. σ. 409.
Τριχοφύοιτος, ὁ, ἡ, : ἰούλος, εἰς τὸν ὅποιον φοιτῶσι τρίχες, πλήρης τριχῶν Ἀνάλ. 2, σ. 361, ἀριθ. 9. ὀρθότερον ἴσως χάνων τὰς τρίχας.
Τριχοφυέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
Τριχοφύης, ἑος, ὁ, ἡ (φύω), φύων, γεννῶν τρίχας.
Τριχοφύειν, ἡ, αὖξησις τριχῶν.
Τριχοφύλλος, ὁ, ἡ, ἔχων φύλλα ὡς ἂν τρίχας ἡ φύλλα με τρίχας, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 4, 7.
Τριχόω, ὦ, τριχόνω, περιβάλλω, ἡ κολλῶ τρίχας.
Τρίχρανος, ὁ, ἡ, με τρεῖς χρόνους (εἰς τὴν Μουσ. κ. Μετρ.)
Τριχρώματος, ὁ, ἡ, Ἀπολλοδ. 3, 3, 1. κ.
Τρίχρωμος, ὁ, ἡ (χρᾶμα), κ.
Τρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, ἔχων τριπλοῦν χρῶμα.
Τρίχυφος, ὁ, ἡ (ὑφαίνω, θρίξ), ταυτ. τρίχαπτος, Ἀθήν. σ. 269.
Τριχώδης, ἑος, ὁ, ἡ (εἶδος, θρίξ), τριχωμένος, γεμάτος τρίχας, ὁμοίος με τρίχα· φωνή, λεπτή φωνή, ὡς εἶναι λεπταὶ αἱ τρίχες, Ἀριστοτ.
Τρίχωμα, τό (τριχόω), σκέπασμα ἐκ τριχῶν· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Ἡρόδ. 7, 70.
Τριχωμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ. Ἀθήν. σ. 257.
Τρίχωρος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς τόπους, ἡ τρεῖς σειράς.
Τριχῶς, Ἐπίρ. κατὰ τρεῖς τρόπους.
Τρίχωσις, εως, ἡ (τριχόω), τὸ τριχόνειν, ἡ τριχόνεσθαι, εἶναι μαλλιαρός, ἡ γίνεσθαι. 2) τρίχες τῆς κεφαλῆς, κομη.
Τριχωτός, ἡ, ὄν (τριχόω), τριχωμένος, ἔχων τρίχας.
Τριφεργία, ἡ (τρίβω, ἔργον), χρονοτριβή εἰς τὸ ἔργον, βραδεία ἐκτέλεσις του.
Τριψημερέω, ὦ (τρίβω, ἡμέρα), τρίβω, περὶ ἄνωφελῶς τὴν ἡμέραν.
Τρίψις, εως, ἡ (τρίβω), τὸ τρίβειν, ἡ τριβή. 2) Ἡρόδ. 4, 183, ἐς παχύτητάς καὶ τρίψιν, ἡ ἀφή, αἰσθησις τῆς παχύτητος καὶ σκληρότητος. 3) τρίψεις, ταυτ. ὑποτρίμματα, τεχνικῶς σμιγμένα φαγητά, Ἀνάλ.
Τρίψυχος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς ψυχάς, ἡ τρεῖς ζωάς.
Τριωβολαῖος, ἡ κάλλιον, Τριωβολιαῖος, τρεῖς ὀβολοὺς βαρὺς, Ἀλέξανδρ. Τραλλ. 8, σ. 445.
Τριωβολεμαῖος, α, ου, τρεῖς ὀβολοὺς περιέχων, ἡ ἀξίζων.
Τριωβολοκρέισκον, τό, κομμάτι κρέατος τριῶν ὀβολῶν, Ἀλέξ. Δείψ.
Τριώβολον, τό, κ. } νόμισμα 3 ὀβολῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. 5.
Τριώβολος, ὁ, } 2, 21.
Τριώνυμια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
Τριώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα), ἔχων τρία ὀνόματα.
Τριώνυχος, ὁ, ἡ, ἔχων τρεῖς ὀνυχας, Λυκόφρ. 392.
Τριώπης, ὁ, κ. } (ὦψ), ταυτ. τριόφθαλμος. Οἱ παλαιοὶ τὸ
Τριωπίς, ἰδος, ἡ } ἔγραφαν τριόπης, τριόπις κατὰ τῆς ἀνα-
Τριώροφος, ὁ, ἡ (ὄροψ), ἔχων τρία πατώματα.
Τροία, Τροία, Τροίη, ἡ, ἡ πόλις τὸ Ἴλιον, καὶ ἡ ἐπικράτειά της.
Τροίαν, Τροίην, Τροίης, Ἐπίρ. τόπον, ἀπὸ τὴν Τροίαν, Ὀμ.
Τροίανδε, Τροίηνδε, εἰς τὴν Τροίαν, Ὀμ.
Τρομοεῖστο Ἴων. ἀντὶ τρομέσιντο.
Τρομερός, ἄ, ὄν, τρέμων, δειλός· Πρβ. τρέσας εἰς τὸ τρέω.
Τρομέω (τρόμος), τρέμω· Μετ. Ἰλ. κ, 10. καὶ εἰς Σόλωνος Λείψ. 24. τρομευμένους Ἴων. ἀντὶ τρομομένους. 2) τινὰ τρομοῦμαι, Ἰων. Ἀπόλ.
Τρόμης, ητος, ὁ, ὄν. κύριον, Δημοστ. περὶ Στεφ. ὅθεν, Ἀτρόμητος, καὶ ὡς ἀπτεζόμενος τὸν παρονομάζει ὁ Δημοστ.
Τρομητός, ἄ, ὄν, ταυτ. τρομερός, Γλωσσ. Στεφ.
Τρομικός, ἡ, ὄν, ταυτ. τρομερός.
Τρόμος, ὁ (τρέμω), τὸ τρέμειν, καὶ φοβεῖσθαι.
Τρομώδης, ὁ, ἡ, τρέμων, τρομαγμένος, Γλωσσ. Στεφ.
Τροπαία, ἡ, Αἰσχ. Χοηφ. 771. ἀντὶ τροπή. 2) νοητ. πλοή, ἄνεμος πνέων ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηράν· τούναντιον δέ,

ἀποκαία. Ἀριστοτ. καὶ Θεόφρ. λέγουσι καὶ τροπαί, κ. τροπαί ἀνέμου, Πλούτ. Γάλλβ. 26.

Τρόπαιον, ἡ Τροπαῖον, τό, σημεῖον τροπῆς ἢ νίκης τῶν ἐχθρῶν: ἐγείρει, στήται, στήτασθαι, κατασκευάσθαι, κτίσθαι, μετὰ Γεν. τῆς μάχης, Π. χ. ἵππομαχίας, ἢ κατὰ, ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἐπειδὴ ἐγίνοντο ἀπὸ πράγματα τῶν ἐχθρῶν, περιεφαιλάς, ἀσπίδας κτ. κρεμώμενα εἰς ξύλον, ἢ δένδρον. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ἀντὶ νίκης. 3) παροιμ. τρόπαια καὶ μάχας καὶ παλαιὰ ἔργα λέγειν, ἀντὶ θαυμαστὰ πράγματα διηγέσθαι, μεγαλορρήμονεῖν κτλ. εἶναι τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. 4) στεφανοειδῆς στολισμός τῆς κεφαλῆς τῶν Γραικορωμαίων αυτοκρατόρων, Βυζ. **Τροπαῖος**, αἶα, αἶον, ἀνήκων εἰς τροπήν, φυγὴν ἢ εἰς μεταβολήν. 2) ἐπὶ τῶν Θεῶν, αἰτίων τῆς νίκης, Εὐρ. Σοφκ. 3) ἀντὶ ἀποτρόπαιος, Σοφκ. Τραχ. 303, κ. Πλούτ. 4) Εὐρ. Ἠλ. 469. ὁμματι τρόπαιοι, ἀποστρέφοντες τοὺς ὀφθαλμούς, μετὰ Γεν. τοῦ πράγμ.

Τροπαιοῦχία, ἡ, νίκη.

Τροπαιοῦχος, ὁ (τρόπαιον, ἔχω), ὅστις ἔχει, λαμβάνει τρόπαια. 2) εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιερόνουν τρόπαια, Πολυδ. 1, 24.

Τροπαιοφορία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Τροπαιοφόρος, ὁ, ἡ (τρόπαιον, φέρων), φέρων σημεῖον νίκης.

Τροπαλίζω, κ. } (τροπάω, - αλός), ταυτ. τρέπω, κ.

Τροπαλισμός, ὁ, } τροπή, Ἠσύχ.

Τροπαλλίς, ἡ, : σκορόδιον, ταυτ. δέσμη, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 813.

Τροπάω, ὦ, κ. } Ἰλ. ο, 665. ταυτ. τρωπάω, ὡς στροφάω κ.

Τροπέω, } στρωφ.

Τροπεῖον, τό, ταυτ. τροπήιον, ληνός (καρούτα χυδ.)

Τροπή, ἡ (τρέπω), τό γυρίζειν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος: τῶν πολεμίων, φυγάδευσιν, νίκη· καὶ αὕτη ἡ φυγή· μάχης τροπή, Αἰσχ. Ἀγ. 1229. καὶ Καθ. οὐδ. ἐπιστροφή. 2) ἡλίοιο τροπῆς, Ὀδυσ. α, 403, οἰμέν ἐξηγουτέι δὴ τρεῖς: οἱ δὲ, τροπῆς, ὅταν ὁ ἥλιος τρέπεται ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον ἢ τὸ ἐναντίον· προσδιωρ. χειμερινᾶ τροπαί, καὶ θερινᾶ τροπαί. Ἄλλοι νομίζοντι μεσημέριον, ὅταν ὁ ἥλιος τρέπεται πρὸς δυσμᾶς· ἢ σημεῖον τοπικόν, δι' οὗ ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐφαίνεται ἡ μεσημβρινή ὥρα. 3) μεταβολή, περὶ τὸν αἶρα· μεταμόρφωσις τοῦ χαμαιλέοντος. 4) τροπή λέξεως, μεταβολή τοῦ λόγου διὰ τῶν λεγομένων τρόπων, ἢ μεταφορῶν· Ζ. τροπικός. 5) τροπαί, οἱ μεταβαλλόμενοι ἀνεμοί· Ζ. τροπαία. 6) ἀντὶ θέσης, τοποθεσίας, λέξεις τοῦ Δημόκριτου, ὡς ῥυθμός ἀντὶ σχῆμα, καὶ διαθήκη ἀντὶ τάξις, Σουίδ.

Τροπήιον, τό, ταυτ. τροπεῖον, ληνός (καρούτα), Πολυδ. 10, 75. οὐδέτ. τοῦ

Τροπήιος, Ἰων. ἀντὶ τροπεῖος, αἶος: σάκος, στραγγιστήριον, Ἰππώναξ παρὰ Πολυδ.

Τροπηλῆς, ἡ, ταυτ. τροπαλλίς.

Τρόπηξ, ηκος, ὁ, ἡ, λαβὴ τοῦ κιοπίου.

Τροπέας, ου, ὁ, οἶνος, δηλ. τετραμμένος, διεφθαρμένος, κομμένος Κ, Ἀριστοφ.

Τροπέδεος, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τὴν τροπίν, Πολυδ.

Τροπέζω, μ. ἴσω (τρόπις)· ναὺς ἱκανῶς τετροπισμένη, ἔχουσα καλὴν, δυνατὴν τροπίν, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1276. Ζ. τρόπις.

Τροπικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς (τροπαί), : κύκλος, ὁ τροπικός κύκλος, : σημεῖα, τὰ τροπικά σημεῖα, Ἀστρονομ. Γεωγρ. Ζ. τροπή, ἀριστ. 2. 2) (τρόπος), : λέξις, οὐχὶ ἡ κυρία, ἀλλὰ ἡ μεταφορικὴ, τρεπομένη, δηλ. μεταφερομένη ἀπὸ μιᾶς σημασίας εἰς ἄλλην. Οἱ δὲ Στωϊκοί, ὠνόμαζαν τροπικὴν λέξιν τὸ τῶν Περιπατητικῶν συνημμένον.

Τρόπις, ἰδος, κ. ἰος, ἡ, ἢ βάσις τοῦ πλοίου, τὸ μέγα ξύλον, ἐπάνω τοῦ ὁποῖον ἐμπήγονται πλαγίως αἱ πλευραὶ, Κ. καρίνα· Συνεκδ. ἀντὶ τὸ πλοῖον ὅλον· τὰς μὲν ἐν Πειραιεὶ τρόπις ἔδετο, τὰς δ' ἐν Κόρινθῳ, ἔκτισε καράβια τινὰ εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἄλλα εἰς τὴν Κόρινθον, Πλούτ. Δημητρ. 2) Τροπ. βάσις καὶ ἀρχὴ παντός πράγματος· Ζ. τράμπις· Πρβ. ἐγκοίλια, ἐντεριώνη.

Τροπολογέω, ὦ, ὁμιλῶ μεταφορικῶς. 2) ἐξηγῶ ἀλληγορικῶς.

Τροπολογέα, ἡ, μεταφορικὸς λόγος, Σουίδ.

Τροπομάσθλης, ητος, ὁ (τρόπος, μάσθλης), Λουκιαν. Πευδοσοφ. 24. χαρκτηρ ταπεινός, ὡς μαστιγίας· περιγελά τὴν λέξιν, ὡς μὴ γνησίαν ἐλληνικὴν.

Τρόπος, ὁ, τροπή, καὶ θέσις· τρόπος κ. Κ., κατὰ τὸν ὁποῖον γίνεται τι· τίνι τρόπῳ; μετὰ τίνι τρόπῳ; Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. Χαρακτήρ, ἡθός, ἔθος· ψυχῆς τρόπος καὶ ἡθῆ, Πλάτ. Νόμ. 10, σ. 90. 2) τροπή, μεταφορὰ λέξεως, ἢ σχῆμα λόγου, κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς. 3) ἀπὸ τρόπου λέγειν, ἡγοῦν ἀσυμφώνως μετὰ τὸ πρᾶγμα, ἀναρμόστως· ἀντιθ. πρὸς τρόπον, ἢ κατὰ τρόπον λέγειν. 4) Νομ. ἀντὶ τροπή, δίωξις, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 99. ἀλλὰ ψευδῶς· διότι ἐδῶ σημαίνει, τὸν τρόπον τοῦ εἶναι, ποιότητα πράγματος, ἀληθινὴν κατάστασιν, σχέσιν αὐτοῦ.

Τρόπος, ὁ, λωρίον, μετὰ τὸ ὁποῖον δένουσι τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαρτῆρον, Ὀμ. Ὀδυσ. Ὀππικαν. Ἀλ. 5, 359. 2) ἀντὶ τράφηξ.

Τροποφορέω, αἰ, ὑποφέρω τὰ τοῦ ἀνθρώπου ἡθῆ.

Τρόπω, ὦ, ταυτ. τρέπω, γυρίζω εἰς φυγὴν, νικῶ· τροπωσάμενοι, νικῆσαντες, Διον. Ἀλ. Ἀρχ. 2, 50. 2) δένω τὴν κώπην μετὰ τὸν τρόπον, Αἰσχ. Πέρσ.

Τροπωτήρ, ἡρος, ὁ, ταυτ. τρόπος, Θουκυδ. 12, 93. 2) ἀντὶ τρωφωτήρ, Π. χ. πολύπους τροπωτήρ φλεβός, ἐνδυναμωτής τοῦ πῆους, Ἀθήν. 2, σ. 64.

Τρουλλίον, τό, τὸ Λατ. trulla, trullus, τεῖχος, ἡ φρούριον, Ἡρων. Πνευματ. Πρβ. Τρυήλης, ὁ.

Τροφαλεῖον, τό, Ἀθήν. σ. 516. Ζ. τὸ ἐφ.

Τροφαλῆς, ἡ (τυροῦ), κωπὸν τυρίον, ἐκ τοῦ τρέφειν γάλα, ταυτ. πηγυῖνα· Εὐρίσκειται κ. τροφαλλίς, τρυφαλῆς, κ. τραφαλῆς, τραφαλλίς, τραφαλός τυρός κ. τροφάλιον, τό, ἐκ τοῦ Ἰων. τράφω ἀντὶ τρέφω.

Τροφεῖον, τό, μισθός τροφείας, ἡ τιμὴν τῆς βίου τροφῆς, διατριβῆς, καὶ διαίτα τοῦ βίου, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 341. Πρβ. θρεπτήρια νηδύος, Εὐρ. Φοῖνισ.

Τροφεύς, έως, ὁ, ὁ τρέφων, ἀνατρέφων.

Τροφεύω, ταυτ. τρέφω, Σχολ. Πινδ. Νέμ. 1, σ. 659. Εὐστ. Προπαρ. 9. Φίλ. βίβ. Μωσ.

Τροφέω, ταυτ. τρέφω, ὡς ἀνέγ. Ἀρίτταρ. Ὀδυσ. γ, 290.

Τροφή, ἡ (τρέφω), θρέψις· τροφή, φαγητόν καὶ πιτόν. 2) ἀνατροφή· ὀρθὴ τροφή, Πλάτ. Νόμ. 1, σ. 643. 3) ἀντὶ τρώφιος, ἢ θρέμματα, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 1· Εὐρ. Κύκλ. 189. 4) ἀντὶ τρώφος, ἡ τρόπος ζωῆς καὶ διαίτα, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 328, 338.

Τρόφημα, τό, τροφή, φαγητόν, Ἰπποκρ.

Τρόφι, τό· Ζ. Τρόφις.

Τρόφις, ἰα, ἰον (τρόφις, ιος), ταυτ. τρώφιος.

Τροφίαις, ὁ, : ἵππος, Ἀριστοτ. ὁ τρεφόμενος κατ' οἶκον, ἄλογον τοῦ παχύνου Κ. ἀντὶθ. φερβάς κ. ἀγελαῖος.

Τρόφιμος, μη, μον, κ. ὁ, ἡ, ὁ, τι δίδει τροφήν, ἀντὶθ. ἀτροφος· τὰ τρώφιμα, τὰ πρὸς τροφήν χρειώδη· γῆ τρώφιος τέκνων, ἀντὶ τρέφουσα τέκνα, Εὐρ. Τρ. 1302. 2) ὁ οἰκοδεσπότης· τρώφιμη, ἡ οἰκοδεσποῖνα. 3) ξένον παιδίον, τὸ ὁποῖον τρέφω ὡς ἰδικόν μου, Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 3, 9. : κύνας, τοὺς ὁποῖους τρέφεις· ὅθεν

Τροφιμότης, ἡ, τὸ δίδειν τροφήν, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. β, σελ. 638. 42.

Τροφιοῦχος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὀρφ. Τμ. 27, 5. ὅπον ἄλλοι ἀνέγ. πολιοῦχος ἢ ὀφιοῦχος.

Τροφιόω, ὦ, Παθ. οὔμαι, ταυτ. παχύνω, ομαι, Ἠσύχ.

Τρόφις, ἰος, ὁ, ἡ, Τρόφι, τό, παχύς, καλοθρεμμένος, ἰσχυρός, μεγαλόσωμος· ἐπεὶ γένωνται τρώφιος οἱ παῖδες, Ἠρόδ. 4, 9. 2) Ὁ Ὀππ. Ἀλ. 2, 634. ὀνομάζει τὸν δελφῖνα ἱερὸν τρώφιν ἐνοστιγαίου, ἀντὶ τρώφιον ἀριστ. 3. Ἄλλα χειρόγ. ἔχουσι τρώχιν, ἀντὶ θεράποντα, ὑπηρετήν. 3) Ὁ Ὀμ. Ἰλ. λ, 507. ὀνομάζει τὸ μέγα κύμα τρώφι κύμα· ἄλλως τροφοῦντα κύματα, Ἰλ. ο, 621. ὅπου ὁ Ἀρίσταρ. ἀνέγ. τροφοῦντα, κ. πηγόν, Ὀδυσσ. 235. ἐπειδὴ τρέφω, ταυτ. πηγνυμι.

Τροφιώδης, εος, ὁ, ἡ, πυκνός, πηκτός, ἔχων ὑποστάθμην, Ἰπποκρ.

Τροφός, εντος, καλοθρεμμένος, μεγαλόσωμος, Σχολ. Νικ. Ἀλεξ. Ζ. τρώφιος, ἀριστ. 3.

Τροφοποιός, ὁ, : ὀρνίθων, ὁ τρέφων ὀρνίθας, Μανέθ. 4, 244.

Τροφός, ὁ, ταυτ. τροφεύς· τρώφος, ἡ, τρέφουσα, βυζάστρα.

τροφός Παθ. ἀντί τροφίμος ἀριθ. 3. τὸ τροφόν, Πλάτ. Πολιτικ. 28, τὸ τρέφον.
 Τροφοφορέω, ὦ, ἀνατρέφω, Ν. Δ. κ. Ἐκκ. Συγγ.
 Τροφωφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, δίδων τροφήν, Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. α, σελ. 34.
 Τροφωδής, ὁ, ἡ, τρέφων, καλῶς τρέφων, δίδων τροφήν, Ξενοκρ. ἐνυδρ. τρ. κεφ. 1, §. 35. 2) ἀντί τροφωδής, Ἀριστοτ. Πρὸβλ. Νομ. Ἀμφ. Πρβ. τροφώεις.
 Τροχέδην, Ἐπίρ. τρεχάτα, Κ. Ἀπολλών. περὶ Ἐπίρ. σ. 611.
 Τροχάξω, μ. ἄσω (ἄω), ταυτ. τρέχω.
 Τροχεῖκος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -ικῶς, συγκείμενος ἐκ τροχαίων (_ _).
 Τροχαῖος, αἶα, αἶα (τρέχος), τρέχων, ταχύς. 2) ποῦς τρ. ἐν τῇ Μετρικῇ ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας συγκείμενος (_ _), κ. χόριος ὁ αὐτός· διὰ τοῦτο ὅταν τὸν γειτονεὺν ἱαμβος, λέγεται Χορίαμβος (_ _ _)· καὶ εἰς τὴν Μουσ. ἐπὶ ῥυθμοῦ· οἱ δὲ σαλπικταὶ τροχαῖον τι συμβόησαντες, δηλ. βᾶδισμα μὲ ταχὺν ῥυθμόν, Σουίδ. Πρβ. σπονδεῖος.
 Τροχαλεῖον, τὸ (τροχαλός), κύκλος, σφαῖρα, Ἀρατ. 530.
 Τροχαλέα, ἡ (τροχαλός, στρόγγυλος, ἡ τρέχων), εἰς τὴν μηχανικὴν, τροχός· ἡ κύλινδρος στηριγμένος εἰς δύο σημεῖα, καὶ κινούμενος περὶ τὸν ἀξονά του, καὶ διὰ σχοινίου ἀνέλκων βάρος· Κ. καρούλι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ πηγάδιά μας, ὡς καὶ ἡ τροχαλία τὸ πάλαι· Ἰδ. Πολύδ. 10, 31.
 Τροχαλίξω, περιστρέφω, γυρίζω· Παθ. περιστρέφομαι, εἶμαι
 Τροχαλιώδης, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ τροχαλίαν, Ἰπποκρ.
 Τρόχαλος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -λῶς (τρέχω, τροχός)· τρέχων, ταχύς, Ἡσίοδ. Ἔργ. 518. ὅθεν, εὐτρόχαλος, εὐκόλα τρέχων· : φωνή, διηρθρωμένη καὶ καθαρά· : χεῖρ, εὐκίνητος ἐπὶ τῶν τοῦ χοροῦ σχημάτων, Νόνν. 19. 2) στρόγγυλος· λίθος ὡς τρόχματος.
 Τροχαντήρ, ἦρος, ὁ (τροχάω, ἄξω, αἰνώ), ὁ τρέχων· 2) στρόγγυλη τις ἐξοχή τῆς κεφαλῆς τοῦ ὀστέου τοῦ μηροῦ πρὸς κίνησιν, καὶ διάρθρωσιν. 3) μέρος τοῦ πλοίου εἰς τὴν πρύμναν, Ἡσύχ. 4) βασανιστικόν τι ἐργαλεῖον, ὡς τροχός, Ἰώσηπ. Μακκαβ. 3.
 Τροχᾶς, ἄδος, ἡ, ταυτ. ἐνδρομῆς.
 Τροχάω, ποιητ. ταυτ. τροχάω, τρέχω. 2) εἶμαι στρόγγυλος· Κ. τροχῶ, κ. τροχίζω, ἀντί ἀκονῶ, δῆγω.
 Τροχεός, εἰ, ὄν, κ. } (τροχός), στρόγγυλος ὡς ἂν τροχός,
 Τροχερός, ἄ, ὄν } ἡ ταχύς, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 8.
 Τροχή, ἡ, ταυτ. τρέχος, δρόμος, ὁδός. 2) προσαυρίζουσα χερσαία τροχὴ νοτίς, μὲ φαίνεται ταυτ. τροχοὶ γῆς· Ζ. τροχός, ἀριθ. 6.
 Τροχηλασίξω, ἰη, ἡ (τροχός, ἔλασις), τὸ ὑπάγειν ἐφ' ἀμάξης· παντοίη τροχ. παντοδαπὴ κίνησις, Ἰπποκρ. Ἐπιστ. σ. 1283.
 Τροχηλατέω, ὦ, ἀμαξεύω, ὑπάγω ἐφ' ἀμάξης. 2) βασανίζω εἰς τὸν τροχόν, Εὐρ.
 Τροχηλατής, ου, ὁ, ἀμαξᾶς.
 Τροχηλατός, ὁ, ἡ (τροχός, ἐλαύνω), συρόμενος ἀπὸ τροχοῦ. 2) : λοπάς, Ἀριστοφ. Ἐκκ. 1, κεράμιον σκεῦος ἀπὸ τὸν κεραμικὸν τροχόν γινόμενον.
 Τροχηλιά, ἡ, ταυτ. τροχαλία.
 Τροχιᾶ, ἡ (τροχός), δρόμος, ὁδός, κύκλος· περιφέρεια τροχοῦ, Ἀνάλ. 2, σ. 119. ἄξονι κ. τροχιᾶ, ἀντί τοῦ μόνου τροχῶ, Ἀνάλ. 1, σ. 238.
 Τροχίσμα, τὸ, Νομ. ταυτ. τροχός, Μαθημ. Παλ. σ. 113. εἰκάζεται τρέχισμα· ἀλλά· Ζ. σφαιρικός.
 Τροχίζω (τροχός, ἀριθ. 3), στρέφω εἰς τὸν τροχόν, καὶ βασανίζω, Ἀριστ. Ἡθ. Νικομ. Ζ', ιγ, Κορ. 2) Οὐδ. περιστρέφομαι· 3) ἔχω τροχοῦς· ἄξονες τετροχισμένοι, Μαθημ. Παλ. 4) Παθ. βλάπτομαι, πατοῦμαι ἀπὸ τροχόν· Κ. τροχίζω, κ. τροχῶ, ἀκονῶ μάχαιραν διὰ τοῦ τροχοῦ.
 Τροχιλία, ἡ, ταυτ. τροχαλία. 2) εὐκίνησις τῆς γλώσσης, Ἀθήν. 13, σ. 588.
 Τρόχιλος, ὁ, Τροχίλος, Τροχίλος, ὁ, Ἡρόδ. 2, 68, πτηνὸν ἐν τοῖς ὕδασι ζῶν, καὶ καθαῖρον τὸ στόμα τοῦ κροκοδείλου ἀπὸ τᾶς βδέλλας· ὀνομάζεται οὗτος καὶ κλαδαρόρυγχος. 2) Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 12. τροχίλος εἶναι τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἄλλως

ὀνομάζεται πρέσβυς κ. βασιλεύς. 3) εἰς τὴν βάσιν τῆς στήλης τροχίλος, ὁ περισφίγγων κύκλος.
 Τρόχιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τροχός· μικρὸς τροχός, σφαιρίδιον κτλ.
 Τροχιός, ια, ἰόν, ταυτ. τροχεύς, στρόγγυλος, Ἀνάλ. 2, σ. 241.
 Τρόχις, ιος, κ. εὖς, ὁ (τρέχω), δρομεύς, ἄγγελος, ὑπηρέτης· Ζ. τρώφης.
 Τροχίσκιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τροχίσκος· κ. ταυτ. ῥυμβίον, μαγικός τροχός τῶν ἀγυρτῶν, Σχολ. Ἀπολλων. Ροδ. 4, 144.
 Τροχίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ τροχός.
 Τρόχμαλος, ὁ, νοητ. λίθος, στρόγγυλος λίθος, καθὼς τοὺς στρόγγυλίζει ὁ ποταμός ἡ ἡ θάλασσα, ταυτ. τροχαλός, ἐκ τοῦ τρέχω, τροχμή. 2) Πληθ. τρέχματα, Νίκανδ. Θηρ. 143, σωρὸς τοιούτων λίθων, ἡ τεῖχος κατασκευασμένον ἀπὸ τοιούτους λίθους.
 Τροχοδινέω, ὦ, μ. ἦσω, Αἰσχ. Πέρ. 888. ταυτ. στροφοδινέω, Κ. στρυφογυρίζω.
 Τροχοειδής, εὖς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὁὖς (τροχός), ἔχων σχῆμα τροχοῦ, κύκλου, Θέογν.
 Τροχόεις, εσσα, εν, στρόγγυλος, ἡ εὐστροφος ὡς ἂν τροχός, Ἀνάλ.
 Τροχοκουράς, ἄδος, ἡ }
 Τροχοκουρίς, ἰδος, ἡ, } στρόγγυλος κουρευμένη.
 Τροχοπαικτέω, ὦ (παίκτης, τροχός), μὲ τροχοῦς κάμνω παιγνίδια ἀγυρτικά, Ξενοφ. Συμπ. 2, 22.
 Τροχοπέδη, ἡ, ταυτ. ἐποχεύς, ὄργανον, δι' οὗ ἐμποδίζεται ἡ τοῦ τροχοῦ κίνησις πρὸς τὰ κατηφορικά μέρη, Ἀθήν. 3, σ. 99.
 Τροχοποιέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφ. Ἀριστοφ.
 Τροχοποιός, ὁ, κατασκευαστὴς τροχῶν.
 Τρόχος, ὁ (τρέχω), δρόμος, μάλιστα κυκλικός· ὅθεν, ἀντί ἡλιακός δρόμος, δηλ. μία ἡμέρα, Σοφοκ. Ἀντιγ. 1052. 2) τὸ στάδιον τοῦ δρόμου. 3) δρομεύς. 4) θηρίοντι, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 3, 6. Ζ. κ. τὸ ἐφ. κ. τρέχωμα.
 Τροχός, ο (τρέχω), τροχός κ. Κ. Π. χ. τροχός τῆς ἀμάξης· καὶ πᾶν τοιοῦτο κυκλικὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον τρέχει κυλιόμενον εὐκόλως, καὶ ἡ κρικέλα, τὴν ὁποίαν περνῶσιν εἰς τὸν λαιμόν τῶν σκυλίων· καὶ τὸ στεφάνιον, τὸ ὁποῖον ἐστυραν οἱ παῖδες εἰς τοὺς δρόμους μὲ ὄργανόν τι ὀνομαζόμενον ἐλατήρ, ἡ ὁποία παιδιὰ ὀνομάζοντο καὶ κρικηλατία. 2) πᾶν στρόγγυλον σῶμα, ἡ δίσκος· κρηοὶ μέγαν τροχόν, Ὀδυσ. ὅθεν τροχίσκος. 3) τὸ βασανιστικὸν ἐργαλεῖον (rota), Κικέρ. Τουσκ. 5, 19. ἐκ τοῦ ὁποῖου γίνεταί τρολίξω ἀριθ. 3. 4) ὁ τροχός τῶν κεραμῶν. 5) εἰς τὸν Πλάτ. Κριτ. σελ. 53, τροχοὶ γῆς, μέρη γῆς, τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται ὡς γλῶσσαι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τροχοὶ θαλάσσης, μέρη θαλάσσης, τὰ ὁποῖα τρέχουσιν, ἐκτείνονται εἰς τὴν ξηράν· Ζ. κ. τρέχωμα. 6) ἀντί τεῖχος, Σοφοκ. εἰς Ἡσύχ. Ζ. τρέχωμα· [ἡ διάκρισις τροχός κ. τρέχος εἶναι γραμματικὴν ἐφεύρημα· ἀν' ἣν το ἀληθινὴν, ἐπρεπε νὰ ἀκολουθῶσι καὶ ἄλλα ὅμοια τὸν κανόνα, Π. χ. τρώφης, σκοπός, τὰ ὅπ. Ζ.]
 Τροχορυσμασίτευκτος, ὁ, ἡ, διὰ τῆς ὀρμητικῆς περιφορᾶς (ῥύμης) τοῦ τροχοῦ (τῶν κεραμῶν) κατασκευασθεὶς (τεύχω)· κωμικὴ περιγραφή τῆς χύτρας, Ἀντιφ.
 Τροχώδης, ὁ, ἡ, ὡς ἂν τροχός.
 Τρόχωμα, τὸ, Μ. Ἐτυμ. ὡς ἐξήγησις τοῦ θριγκός, ἐπειδὴ τροχός εἶναι καθ. ταυτ. κύκλος, καὶ ὁ θριγκός περικυκλώνει τι· ὡσαύτως ἐξηγοῦσιν οἱ Σχολ. τοῦ Πλάτωνος Αἰμασιαί, τροχὸς ἡκανθωμένος· σύγκειται δὲ πολλάκις ὁ θριγκός ἀπὸ ἄχερδόν· ἄρα θριγκός, τροχός, καὶ τεῖχος σημαίνουσι πολλάκις τὸ αὐτό· καὶ τινες ἀνέγν. Ὀδυσ. π, 165, θριγκίον ἀντί τευχίον.
 Τρώω· Ζ. τρώω.
 Τρυβλίον, τὸ, πιάτον, ταλλέρι, δίσκος· κ. ποτήριον· ὑποκ. τοῦ τρύψ, τρυβός, τὸ ποτήριον.
 Τρυγᾶβόλιον, κ. Τρυγηβέλιον, τὸ, τόπος, ὅπου φυλάττονται αἱ συναθροισθεῖσαι, τρυγηθεῖσαι, ξηραὶ ὀπωραὶ, Ἡσύχ.
 Τρυγᾶεις, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀριστοφ. Εἰρήν.
 Τρυγᾶω, ὦ, μ. ἦσω (τρυγῆ), τρυγῶ, κόπτω, θερίζω καρποὺς δένδρων ἡ χωραφίων, ἡ ἀνθη ἡ ὑγρόντι, ὡς ὀπὸν, Πλούτ.

Συμποσ. Προβλ. 3, 1. ἀντί βλίττω· Καθ. συνάζω. 2) Μεταφ. : τινά, ἀπολαύω, ἀργυρολογῶ ἀπὸ τινά, ὡς ἀπὸ ὑποστατικόν μου, Μόσχ. 3, 35. Πρβ. καρπῶ, ὁμαί.

Τρύγγας, ὁ, πτηνόν τι, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 8, 3. Πρέπει ὁμοίως νὰ λέγεται Πυγαρμος.

Τρυγερὸς, ὁ, ὄν (τρυξ), ταυτ. τρυγῶδης κ. ὅξυς, Ἡσύχ.

Τρυγετὸς, ὁ, ταυτ. τρυγητὸς, Νικηφ. Βλεμμ.

Τρυγέω, ὦ· Ζ. τρύγω.

Τρύγη, ἡ, ξηρότης, ἀνικμότης· Ζ. τρύγω. 2) οἱ ξηροὶ κ. ὠριμοὶ καρποί, οἱ τρυγῶμενοι, καὶ συναζόμενοι, Π. χ. γεννήματα, σταφυλαί, κτ. 3) ὁ τρύγος τῶν σταφυλῶν, κ. ἀμπέλων τρύγη. Εἰς τοὺς ποιητ. ἀντί κλημα ἀμπέλου, ἡ οἶνος· ὅθεν, τρύγην φέρειν, κ. τρυγηφόρος, ἀντί οἶνον φέρειν, καὶ οἰνοφόρος, Τμν. Ἀπόλλ. 55. 4) ἀντί τοῦ τσίπουρα· ὅνος ὁ τρυγηφάγος, ὁ τρώγων τὰ τσίπουρα.

Τρυγηβόλιον· Ζ. τρυγαβόλιον.

Τρυγησίμος, ὁ, ἡ (τρύγησις), ὠριμος διὰ νὰ τρυγηθῇ, Ἐτυμ. Μ.

Τρυγητήρ, ὁ,

Τρυγητής, ὁ, } καὶ Κ. τρυγητής.

Τρυγητήριον, τὸ, κελλάριον οἶνου, Γλωσσ. Στεφ.

Τρυγητικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδεος εἰς τὸ τρυγᾶν.

Τρυγητὸς, ὁ, τὸ τρυγᾶν, συνάζειν τοὺς καρπούς. 2) καὶ ὁ καιρὸς τοῦ τρύγου· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας γράφουσι τινὲς τρύγητος· Ζ. δειπνητός.

Τρυγήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ τρυγητήρ.

Τρυγηφάγος, ὁ, ἡ (φάγω), κυρίως, τρώγων σταφυλάς, ἡ ἄλλους καρπούς, βλαπτῶν τοὺς καρπ. ἐπὶ θηρίων, Πλούταρχ. Συμποσ. Προβλ. 8, 8, 3. 2) Καθ. ἀντί σιτοφάγος, καὶ ἰδίως, κριθοφάγος· Ζ. τρύγη ἀριθ. 3. Καὶ μετὰ τοῦ α, κ ο, ὁ τρυγοφάγος, ἀτρυγοφάγος· Πρβ. ὀτρύρας, τρηρός.

Τρυγηφάγιος, ὁ, ἡ, : οἶνος, ἡ τὸ -φάνιον, ταυτ. στεμφυλίτης οἶνος, Κ. λάγγυρον.

Τρυγηφόρος, ὁ, ἡ (τρύγη), οἶνον, σταφυλάς, ἡ καρπούς φερων, Τμν. εἰς Ἀπόλλ. 529.

Τρυγία, ἡ, ταυτ. τρύξ. ὅθεν Κ. τρυγία, τὸ αὐτό.

Τρυγία οἶνος, ὁ θολός, ὁ πάτος τοῦ οἶνου, Ἀθην. 1, σ. 31.

Τρυγίξω (τρυξ), γίνεσθαι τρυγίας, ἡ καθαρίζεσθαι, καὶ ἐκβάλλειν ὑποστάθμη.

Τρυγίη, ἡ, ὄν. κύριον, Νόνν.

Τρυγέκος, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος ἀπὸ τρυγίαν.

Τρυγέκος, ἡ, ὄν, ἔχων τρυγίαν, πλήρης τρυγίας. 2) : χορὸς, ἀντί τρυγῶδης, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 628. Ζ. τρυγῶδης.

Τρυγίς, ἡ, Νομ. ὄλυρα καὶ τράγος, Ἰπποκρ.

Τρυγλητήριον, τὸ, μετὰ τοῦ τρύπανον, Ἰπποκρ. ἴσως ἀντί τρωγλητήριον, ἄλλως, ἀβάπτιστον.

Τρυγόβιος, ὁ, ἡ, Πολυδ. 6, 27. Νομ. ἔσφ. ἀνάγ. ἀντί τρυσίβιος· ἀλλὰ τὸ πρῶτον περιέχει τὸ δεύτερον· ὅστις πίνει, περὶ τὴν ζωὴν τοῦ εἰς τὸν οἶνον, εἶναι βέβαια τρυσίβιος καὶ τρυγοδαίμων· κ. κακοδαίμων διὰ τοῦτο εἰς τὸν Ἀριστοφ. Νεφ. 410. τὸ τρυγόβιος εἶναι προσφύεστερον μετὰ τοῦ θυμωρεπίδειπνος.

Τρυγοδαίμων, ὁ, ὁ, ὁ Ἀριστοφ. Νεφ. 420, ὀνομάζει οὕτω τοὺς κωμικούς· ἄλλως τρυγῶδης, κατὰ τὸ κακοδαίμων· Πρβ. τρυγῶδης.

Τρυγοδιφάω, ὦ, ζητῶ, ἐρευνῶ τὴν τρυγίαν.

Τρυγοδιφῆσις, ἡ, παιγνίδιον, ὅπου τις ἔχων εἰς πιάτον τρυγίαν ζητεῖτε εἰς αὐτήν, καὶ τὸ ἐκβάλλει μετὰ τὰ χεῖλη, Πολυδ. 9, 124.

Τρυγοίπεω, ὦ, καθαρίζω τὸν οἶνον ἀπὸ τὴν τρυγίαν διὰ ὀνόσιου, στραγγίζω, καὶ λαγαρίζω· ἐκ τοῦ

Τρυγοίπος, ὁ (τρυξ, γός, ἵπος), τὸ στραγγητήριον, ὀνόσιον, δι' οὗ στραγγίζουσι.

Τρυγονάω· Ζ. θρυγανάω.

Τρυγόνιος, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τρυγόνια, Ὀππιαν. Ἀλ. 2, 480. τὸ τρυγ. ταυτ. περιστρεφόν, φυτόν τι.

Τρύγος, ὁ, κ. τὸ, ταυτ. τρύγη, Νικηφ. Βλεμμίδ. κ. Γεωπον. Κ. ταυτ. τρυγητός.

Τρυγοῦεν, ποιητ. εὐκτ. ἀντί τρυγῶεν, δηλ. τρυγαίεν.

Τρύγω, κ. Τρυγέω, Ἀδρ. παθ. ἐτρύγην, Νομ. ταυτ. τέρτω, θέρτω, δηλ. ξηραίνω· ὅθεν, τρύγη, ἡ, ἡ ξηρότης, τὸ θέρρος· καὶ συνευδοχ. οἱ ξηροὶ καὶ ὠριμοὶ καρποί, ἐκ τοῦ φρύγω, ὅ, τι ἐξηραίνθη καὶ ὠριμάσθη ἀπὸ τὸν ἥλιον. 2) Σεματικόν τοῦ τρύξω, ὕσσω, τρύχω, τρύσκω, εἰς τὸ ὅποιον δίδει τὸν μέλλ. τρύξω. 3) Σεματικόν τοῦ τρύξω, σημαίνοντος ἤχον· ὅθεν, τρυγῶν (Κ. τουρτούρα).

Τρυγῶδέω, ὦ, -ωδία, ἡ -ωδικός· Ζ. τρυγῶδης.

Τρυγῶδης, ὁ, ἡ (τρυξ, τρυγός), ὡσάν τρυξ, πλήρης τρυγίας.

Τρυγῶδός, ὁ (τρυξ, ὠδή)· οὕτως ὀνομάζεται κατ' ἀρχαίαν ὁ κωμῶδης, ἡ δὲ οἱ νικητῆς ἐλάμβανε τρύγα (μοῦστον), ἡ δὲ οἱ ἡλειφάν τὸ πρόσωπον μετὰ τρύγα, ἡ δὲ οἱ ἐφαλλαν εἰς καιρὸν τρύγου (τρύγης), Ἡσύχ. Ὁ Ἀριστοφ. μεταχειρίζεται τὸ τρυγῶδός ἀντί κωμῶδός· καὶ τρυγῶδικός χορὸς, ὡς καὶ τρυγικός, ἀντί κωμικός· κ. τρυγῶδία ἀντί κωμῶδία, κ. τρυγοδαίμονες ἀντί κωμῶδοι· Ἐξηγήθη ἀπὸ τινος καὶ ἀντί τραγῶδός, ἀλλὰ χωρὶς λόγον καὶ ἀπόδειξιν. Ὁ Ἀριστοφάνης ἐμεταχειρίσθη μὲν τὴν λέξιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἀλλ' ἀστέως καὶ κωμικῶς ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, Ἀχαρν. 399.

Τρυγῶν, ὄνος, ἡ (τρύξω), τρυγόνια, τουρτούρα. 2) : θαλασσία (καὶ ἀπλῶς χωρὶς τοῦ θ.), ἰχθύς μετὰ ἀκανθώδη οὐράν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Τηλέγονος ἐφόνευσε τὸν πατέρα του· ὅθεν Ὀδυσσεύς ἀκανθοπλήξ, δρᾶματι τοῦ Σοφοκλέους.

Τρύξω (ἐκ τοῦ τρύω, δηλ. τέρω, τείρω, ταρύω, συγχοπ. τρύω), τρυπῶ, Μεταφ. βατανίζω, παιδεύω, Ἰλ. ι, 311, ὡς τρύχω. 2) κράζω ὡς ἡ τρυγῶν, τουρτουρίζω· καὶ ἀντί μουρμουρίζω, γογγύζω, ψιθυρίζω· καὶ ἐπὶ ταραχῆς τῆς κοιλίας (Κ. γουργουρίζει ἡ κοιλία), ὡς κορκορύζω, ὕσσω, υγέω, βορβορύζω, ὕσσω, υγέω· Ἐλεφαν δὲ καὶ τρώζω κ. τρίζω.

Τρυήλα, ἡ, κ. } (τρύω), κουτάλα, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀνακατόνει
Τρυήλης, ὁ, } ὁ μάγειρος τὰ φαγητά· καὶ ζωμύρησις, Ἡσύχ.
Τρυήλις, ἡ, } ἡ κόπανον τοῦ ἰχθύος, Λουκιαν. 5, σ. 186.
Τρυλίξω, κ. } (τρύξω), ταυτ. θρυλλίζω, ἐξηγεῖ τὴν φωνὴν
Τρυλλίζω } τῶν ὀρτύγων.

Τρύμα, τὸ, κ. τρύμη, ἡ (τρύω), τρύπα, 2) Τροπ. ἀντί τρυπαλώπηξ, πανούργος ἄνθρωπος, καὶ πραγμάτων ἐμπειρος, ὡς τρίμμα, Ἀριστοφ. Νεφ. 948.

Τρυμάτιον, τὸ, ὑποκ. μικρὰ τρύπα.

Τρυμαλίξω, ἡ (τρύμη), τρύπα, Σωτάδης παρὰ Πλουτ. παῖδ. ἀγωγ. §. 14. [Ἐκ τοῦ τρύμη, τρυμαλός, ὅθεν τρυμαλίζω, ὡς ἐκ τοῦ τρημη, τρημαλός, τρημαλίζω.]

Τρύξ, γός, ἡ (τρύγω), νέος οἶνος, ἡ μοῦστος· τρύγα ἀπὸ ληνῶν, Ἀιλιαν. ἐπιστ. 7. ἡ νέος οἶνος, καὶ γλευκός ἀδιηθητός· τρύγες στεμφυλίτιδες δὲ, ἡ ἡ ἀπὸ στεμφύλων τρύξ, ἡ τρυγηφάνιος, ὁ δεύτερος οἶνος, τὸ Κ. λάγγυρον. 2) ἡ ὑποστάθμη, ὁ πάτος τοῦ οἶνου, ἐλαίου κτ. 3) Τροπ. ἐπὶ σιδήρου, ἀντί σκωρία, Νίκανδ. Ἀλ. 4) τρύξ οἶνου ὀπτῆ, ἡ πεφρυγμένη, ἄλλως, φέκλη, τὸ χυδ. κρεμοτάρταρον.

Τρυξώδης, ὁ, ἡ, ἀντί τρυγῶδης, εἰς τοὺς μεταγενεστ.

Τρύος, τὸ (τρύω), πόνος, μόχθος, Ἐτυμ. Μ. 2) ἐπίπονον, κοπιαστικόν τι.

Τρύπα, κ. Τρύπη, ἡ (τρύω).

Τρύπαλώπηξ, ὁ, ἀλωπού, ἡ ὁποία πανταχοῦ εὕρισκε τρυπαν, Φρύνιχ.

Τρύπανη, ἡ (τρύω, τρύπω, ἄω), Κ. ἀρίδα. Ἡσύχ.

Τρύπανία, ἡ· Ζ. τρύπανον.

Τρύπανίζω, μ. ἴτω, τρυπῶ μετὰ τὴν ἀρίδα.

Τρύπανιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τρύπανον.

Τρύπανον, τὸ, ἀρίδα Κ. Ὀδυσ. ι, 385, ἐργαλεῖον διὰ τὸ ξύου καὶ λωρίου στρεφόμενον, Πρβ. Εὐρ. Κύκλ. 460. τὸ λωρίον τοῦτο ὀνομάζεται ἄρτις, ὁ, κ. ἀρίς, ἴδος, ἡ (ὅθεν ἀρίδα Κ. τὸ τρύπανον), κ. τρυπανία, Πολυδ. 2) χειρουργικὸν ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτρύπων τὸ κρανίον· ἄλλως, εὐθύ καὶ ἀβάπτιστον. 3) τὸ τριβόμενον ξύλον εἰς ἀναφιν φωτίας· Ζ. πυρεῖα.

Τρύπανούχος, ὁ, ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου.

Τρύπάω, ὦ, μ. ἴτω (τρύπω), κ. Κ. τρυπῶ, 2) ἐπὶ ἀσέλγους σημασι. συνουσιάζομαι.

Τρύπημα, τὸ, τὸ τρυπημένον.

Τρύπησις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ τρυπάω.

Τρυπητήρ, ὁ, : κεραμοῦς, ἢ χαλκοῦς, ἀγγεῖον τετρυπημένον, Πολύβ. 20, 44. Κ. τρυπωτή.

Τρυπητής, οὗ, ὁ, ὁ τρυπών.

Τρύπω, ὅθεν τρύπη, τρύπα, τρύπανον, τρυπάω· κ. τρύφω, τρύπτω, συνήθ. θρύπτω· καὶ τετρυμμένα, Πολύβ. ματαίως διορθ. εἰς τὸ τετρυμένα, ἢ τεθρυμμένα· Ζ. τρύω.

Τρυσάνωρ, ὁ, ἢ (τρύω, ἀνήρ), ὅστις βασανίζει τοὺς ἀνθρώπους : αὐδᾶ, ἀντί τριτάνορος, δυστυχούς, βασανισμένου ἀνθρώπου, Σοφ. Φιλοκτ. 209.

Τρυσίβλος, ὁ, ἢ (τρύσις, βίος), ὅ, τι βασανίζει καὶ κάμνει δυστυχῆ τὴν ζωὴν : γαστήρ, Ἀριστοφ. Νεφ. 421. 2) δυστυχῶς ζῶν· Ζ. τρυγόβιος.

Τρυσίππιον, τὸ, σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐνεκαίετο εἰς τὴν σιαγόνα ἵππου χρησιμεύσαντος εἰς τὴν πολιτείαν, Ἡσύχ. Γράφεται κ. τρισίπιον.

Τρύσις, ἢ (τρύω), τὸ βασανίζειν, κουράζειν, καταπαλαίειν.

Τρύσκω, ταυτ. τρύω, τρύζω, τρύχω, μ. ξω, δηλ. α) ταυτ. τέρω, τείρω. β) ταυτ. τέρσω, τερταίνω, ξηραίνω. Ἀντί τρύζω, ἢ τρύχω εἶπαν καὶ τρύγω, τὸ ὅπ. Ζ. [ἐκ τοῦ θεματικοῦ τέρω γίνεται τερύω, τερύσκω, κ. σηγοπή, τρύω, τρύσκω, ὡς τρώω, τρώσκω, τιτρώσκω, θόρω, θορίσκω, θρώσκω].

Τρυσμός, ὁ, τὸ τρύζειν, ἢ τρίζειν, Γρηγ. Ναζ. ποιημ. 5, 3.

Τρυσσός, ἢ, ὄν (τρύω, τρύσκω), νοσερός, ἀσθενής, λεπτός, Ἡσύχ.

Τρυτανεύω, ζυγίζω.

Τρυτάνη, ἢ, ζυγαρία, Λυκόφρ. 270. κυρίως, ἢ γλωσσοτῆς ζυγαρίας· καὶ ζυγοτρυτάνη, ὡς σφυροκόπανον, καὶ ἄλλοι ὅμοιοι πλεονασμοί.

Τρυφάλεια, ἢ, τὸ ἐκλαμβάνουν ἀντί τριφάλεια, περικεφαλαία μετ' ἑξὶ φαλούς· Ζ. τετραφάληρος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει κ. τρυφάλη, τὸ ὅπ. Ἀμφ. ἀλόγως.

Τρυφάλης, ἴδος, ἢ, : τυροῦ, Λουκιαν. 5, σ. 191. τμήμα νωποῦ τυρίου· ἄλλοι ἀνέγ. τροφάλης· τὸ πρῶτον εἶναι Αἰολ. ὡς ὕσδος ἀντί ὀσδος, ὅξος· ὄνυμα, ἀντί ὄνομα· Εὐρίσκειται καὶ τρυφάμις, ὡς πυράμις, σήσαμις κτλ.

Τρυφάξ, ἄκος, ὁ (τρυφάω, ἄζω), ζῶν μετ' τρυφήν, Στοβ. λογ. 141.

Τρυφάω, ὦ, μ. ἦτω (τρυφή), ζῶ πολυτελῶς, θηλυπρεπῶς, εὐφροσύνως, ζῶ μετ' πολυτέλειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν. 2) μετὰ Γεν. ταυτ. ἀπολαύω.

Τρυφεραίνομαι, κ. } (τρυφερός), ταυτ. τρυφάω, Ἀριστοφ. Σφ.

Τρυφερεύομαι } 708. Ἡσύχ.

Τρυφεραμπέχονος, ὁ, ἢ (αμπεχόνη), ἔχων μαλακά ἐνδύματα, Ἀθήν. σ. 526.

Τρυφερύα, ἢ, ταυτ. τρυφερότης.

Τρυφερόβιος, ὁ, ἢ, ταυτ. ἀβροδίατος, Σουῖδ.

Τρυφερός, ἄ, ὄν (τρυφή), εὐδραυστος, εὐτριπτος, Θεόκρ. 21, 18, μαλακός, delicat. 2) ἀσθενής, ἀδύνατος, Πλούτ. Φωκ. 2.

Τρυφερόσαρκος, ὁ, ἢ, ἔχων τρυφερά κρέατα, Ξενοκρ. ἐνύδρ. Α', §. 30. ὅπου πρὸ τῆς τοῦ Κορ. ἐκδ. ἦτο Τρυφερός ἄρκος.

Τρυφεροστήμων, ὄνος, ὁ, ἢ, ταυτ. ἀβροστήμων, Σχολ. Λυκόφρ. 863.

Τρυφερότης, τῆτος, ἢ, μαλακότης, ἡδυνάθεια, ταυτ. ἀβρότης, Ἀθήν. σ. 544.

Τρυφεροχρῶς, ὠτος, ἢ - ὄχρως, ὄχρωτος, ο, ἢ, ἔχων ὀερμα τρυφερόν.

Τρυφερώδης, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. - ὠδῶς, πλήρης τρυφῆς, ἀνέκων εἰς τρυφήν.

Τρυφή, ἢ (θρύπτω), κυρίως, εὐδραυσία, τὸ εὐκολότριπτον· Μεταφ. 1) μαλακότης, πολυτέλεια. 2) ἡδυνάθεια, ἀσωτία, ὑπερφάνεια.

Τρυφηλός, Ἐπίρ. - ἡλῶς, ἀντί τρυφηρός, ταυτ. τρυφερός, μαλακός ἀπὸ σῆψιν, Ἀνάλ. 3, σ. 295.

Τρυφήμα, τὸ (τρυφάω), ἀντικείμενον τρυφῆς, ἡδονῆς, χαρᾶς, μεγαλαυχίας, καυχήσεως : λέκτρων, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1050.

Τρυφητής, ὁ, ὁ τρυφών.

Τρυφητιάς, οὗ, ὁ, τρυφηλός, τρυφών, Ἡρωδιαν. ἐπιμ. σ. 137.

Τρυφητιάω, ὦ, ἐπιθυμῶ νὰ τρυφῶ, Κλήμ. Ἀλ. σ. 325.

Τρυφητικός, ἢ, ὄν, ὅστις ἀσμένως τρυφᾷ, Κλήμ. σ. 296.

Τρυφοκαλάσιρις, ἢ, μαλακόν τι καὶ ἀκριβὸν γυναικεῖον ἐνδύμα, Πολυδ. Ἡσύχ. Κλήμ. σ. 245.

Τρύφους, εὐς, τὸ (θρύπτω), θραύσμα, τμήμα, κομμάτι, Ἀνάλ.

Τρύφω, θεματικὸν τοῦ τρύπτω, Συνήθ. θρύπτω, ὅθεν Παρακ. τετρυμμένος, Ἀόρ. ἐτρυφήν· τρυφεῖς, εἶσα, ἐν, τρυφή κτ. Ζ. τρύω· μεταβολὴ τῶν φ, χ, εἶναι τρύφω ταυτ. τρυχω, ἢ τρύβω, ταυτ. τρύγω, τρύζω.

Τρύφων, ὠνος, ὁ, ὄν. κύριον.

Τρύχη, τὰ, Πληθ. τοῦ τρύχος, ἢ τρύχος.

Τρύχηλός, ταυτ. τρυχηρός, Εὐρ. Τρωάδ. 496.

Τρύχηρός, ἄ, ὄν (τρύχος), ξεσχισμένος, τριμμένος, μεταχειρισμένος.

Τρύχιος, νη, νον (τρύχος), ἀπὸ παλαιοξεσχίσματα κατασκευασμένος, Ἡσύχ.

Τρύχιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τρύχος, ξεσχίσμα, παλαιοπάλωμα.

Τρύχνος, τὸ, κ. τρύχνα· Ζ. στρύχνος.

Τρύχος, ἢ Τρύχος, τὸ, κυρίως ταυτ. τρύσις· Συνήθ. φορημένον, μεταχειρισμένον, παλαιὸν ἱμάτιον, πένδιμον, ἐπειδὴ εἰς πένθος ἐφόρου παλαιὰ ἱμάτια· ὅθεν τρύχη πέπλων, Εὐρ. Ἥλ. 185. 501, ἢ τρύχη, ἢ πένδιμα τρύχη, τὰ πένδιμα ἐνδύματα. Καθ. παλαιὸν τι ἐμπάλωμα.

Τρύχώω, κ. } (τρύω, τρύσσω), ταυτ. τρύω· ὡς ἐπὶ τὸ Τρύχω, μ. ξω, } πλείστον Μεταφ. βασανίζω, καταλυπῶ, κατακουράζω, ἀσθενίζω, Ὀδυσ. ρ, 387. Θεογν. 730.

Τρύχωσις, ἢ, οὗς. τοῦ πρ.

Τρύω, ὁ τελευταῖος συγγενῆς τύπος τοῦ τράω, τρέω, τρίω, τρώω, τὰ ὁποῖα ὅλα γίνονται ἐκ τοῦ τέρω· τρίζω, στρίψω, τρυπῶ. 2) ἐκτρίβω, κουράζω, βασανίζω, ἀσθενίζω. [Ἐκ τοῦ τέρω· τερύω. πρύω· Ζ. τρύσκω.]

Τρωαί, αἱ, αἱ Τρωαδίτισσαι γυναῖκες· Ζ. τρώς.

Τρωαίς, ἄδος, ἢ, κ. Τρωαίς, ἄδος, ὡς ἐπὶ τὰ ταυτ. τρωαίος, ἢ τρωίος.

Τρωγάλεια, τὰ, κ. Τρωκτά, τὰ (τρώγω), ὅσα τρώγονται ὡμαί, καρποὶ κτ. 2) ἰδίως, τὰ ψημένα ῥεβίνδια, στραγάλια Κ. Πίνδ. παρ' Ἀθήν. σ. 641.

Τρωγάλιος, ὁ, ἢ, ταυτ. τρωκτός· τρωγάλια, τὰ, Ζ. πρ.

Τρώγιλος, ὁ, ὄν. κύριον.

Τρώγλη, ἢ, (τρώγω), τρύπα.

Τρωγλήτης, καὶ Τρωγλίτης, ὁ, ταυτ. τρωγλοδύτης.

Τρωγλίτις, ἴδος, ἢ, εἶδος μύρτου· ἢ αὐτὴ κ. τρωγλοδύτης.

Τρωγλοδυτέω, κ. Τρωγλοδύω, τρυπῶν· κ. κρύπτομαι εἰς τὰς τρύπας.

Τρωγλοδυτής, ὁ, ὁ κατοικῶν εἰς τρύπας καὶ σπήλαια. 2) πτηνόντι, ἄλλως, τρώχλος.

Τρωγλοδυτικός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, ἀνέκων εἰς τρωγλοδύτην.

Τρωγλοδυτής, ἢ· Ζ. τρωγλίτις, ἢ.

Τρωγλόδυτος, ὁ, ἢ, ταυτ. - δύτης, Ἀριστοτ.

Τρωγλοδύω, ταυτ. τρωγλοδυτέω.

Τρωγλοειδής, ὁ, ἢ, ὡσάν τρώγλη, ὡσάν σπήλαιον.

Τρώγω, μ. τρώξομαι, κυρίως, τρίζω, ἀλέθω με τοὺς ὀδόντας· ἰδίως, ἐσθίω ἀνέφητα καὶ ξηρά, ὡς ἀμύγδαλα, κουκία, κτ. τὰ ὁποῖα λέγονται καὶ τρωκτά, κ. τρωγάλια ἐκ τούτου. Ἡ διαφορά τοῦ τρώγειν ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν φαίνεται εἰς Ἡρόδ. 2, 37. οὐτε τρώγουσιν, οὐτε ἐφοντες πατέονται, ἡγουν οὐτε ὡμαί τὰ τρώγουσιν, οὐτε ψημένα τὰ ἐσθίουσι (τὰ κουκία δηλ.). Πρβ. νώγαλα. 2) εἰς τὸν Πλούτ. (Συμποσ. Προβλ. γ. προοίμ.) ἀντί τοῦ Ἐσθίω ἀπλῶς ὁποιοῦνδήποτε φαγητόν· τοῦτο ἐπεκράτησεν εἰς τὴν συνήθ. ἀντὶ τοῦ Ἐσθίω· ἐκ τοῦ τέρω, τεράω, τρώω, τρύω, τρώγω.

Τρώζω· Ζ. τρύζω, κ. τρώγω.

Τρωϊαίς, ἄδος, ἢ, ταυτ. Τρωαίς, ἰη. Ζ. Τρωαίς.

Τρωϊκός, ἢ, ὄν, ταυτ. τοῦ

Τρώξος, ἰα, ἰον, ποιητ. ταυτ. τρωός· Ζ. Τρώς.

Τρωκταίξω, ταυτ. κακουργέω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Τρώκτης, οὗ, ὁ, κ. ἢ (τρώγω)· Ὀδυσ. ξ, 289. κ. ο, 415. Φοίνικες τρώκται, τὸ ὁποῖον ἐξηγήσαν παροῦργοι· ἀπατεῶν, κακούργος, ὁ ἐκ παντός κερδαίνων, οἷον ἀποτρώγων. Σουῖδ. 2) ὁ Αἰλ. Ἰδίος.

ζ, 1, 5. ὀνομάζει ἰχθύνηνα [θαλάσσιον τρώκτην, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζ. 9, 37. καὶ Ὀππ. Ἀλ. 3, 144. ὀνομάζουσιν Ἀμίαν.
Τρωκτός, ἡ, ὄν, ὅ, τι τρώγεται ὠμόν. Ζ. τρωγάλια.
Τρώμα, ἡ, Δωρ. ἀντί τρώμη.
Τρώμα, τό, κ. Τρώμη, ἡ, Πίνδ. Πύθ. 4, (τρώω), Ἴων. ταυτ. τραύμα. ὅθεν
Τρώματις, ου, ὁ, ταυτ. τραυματίας,
Τρώματιζω, Ἴων. ἀντί τραυματίζω.
Τρωμάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ Τρώμα. Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. γ, Τμημ. γ, σ. 722.
Τρώννυμι, } ταυτ. τιτρώσκω.
Τρώννυω, }
Τρώξ, τρωγός, ὁ (τρώγω), ὁ τρώγων, ὁ σκόληξ, ὅστις τρώγει τὰ ὀσπρία. 2) ἀντί τρώγλη, Ἡσύχ.
Τρωξαλλίς, ἰδος, ἡ, ζωῦσιον τρώγον τὰ φυτὰ, κάμπη, Ἀθήν. σ. 118.
Τρωξάνει, τὰ, κ. Τραύσανει, κ. Τραύξανει, εὐθριπτα, ξηρά· ἰδίως. τα ξηρὰ κλαδιά, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3, 2. 2) τὰ πίπτοντα ἀπὸ τὴν φύσιν, ἐνῶ τρώγουσι τὰ κτήνη· ὅλα· ἐκ τοῦ τρώω, τραύω, τρώγω.
Τρωξάρτης, ου, ὁ (τρώγω, ἄρτος), τρώγων τὸν ἄρτον, Βατραχομ.
Τρώξιμος, ὁ, ἡ, δυνάμενος νὰ φαγωθῇ ὠμός, Θεόφρ. ἐκ τοῦ τρώγω, ὅθεν καὶ
Τρώξις, εως, ἡ, τὸ τρώγειν ὠμούς καρπούς.
Τρώμη, ἡ, ταυτ. τρώμα, τραύμα.
Τρώος, ἡ, ὄν, συναίρ. ἀντί Τρώϊος (τρώϊς, ὅς) τρωϊκός, : ἵπποι, κύνες, Ὀμ. Τὸ δὲ Τρωαί, χωρὶς ὑπογεγραμμένον ἰῶτα, ἀμέσως ἀπὸ τοῦ Τρώϊς, ὡς, αἱ Τρωαδίτισσαι γυναῖκες, ὡς Τρώϊς, οἱ ἄνδρες.
Τρωοφθόρος, ὁ, ἡ, φθείρων, φονεύων τοὺς Τρώας : δούρατα, Ἀνάλ. 1. σ. 166.
Τρωπάσκειτο, Ἴων. ποιητ. παρατ. ἐκ τοῦ
Τρωπάω, ὦ, Ἴων. ἀντί τροπάω, (τροπή), ταυτ. τρέπω. Πρβ. στρωπάω, τρωχάω κτλ.
Τρώς, ὡς, ὁ, Νομ. θεμελιωτὴς τοῦ τρωϊκοῦ βασιλείου. ὅθεν Τρώες, οἱ, οἱ Τρωαδίται, Τρωαί, αἱ, αἱ Τρωαδίτισσαι· Τρωάς κ. Τρωϊάς, μετὰ τοῦ γῆ, ἡ καὶ χωρὶς, ἡ Τρωϊκὴ γῆ, ἡ Τρωάδα κ.
Τρώσις, εως, ἡ (τρώω), τὸ τιτρώσκειν, πληγόνειν.
Τρώσκομαι, ταυτ. τιτρώσκω, ομαι. 2) ἀντί ἐκτιτρώσκω, Γαλ. Γλωσσ. ὅθεν
Τρωσμός, ὁ, πλήγωσις, πληγή. 2) ἀντί ἐκτρωσμός, ἀπέβαλσις ἐμβρύου, Ἱπποκρ.
Τρωτός, ἡ, ὄν, πληγώμενος, δυνάμενος νὰ πληγωθῇ.
Τρώυμα, τό, Ἴων. ἀντί τραῦμα, τρώμα· ὡς θάυμα ἀντί θαῦμα.
Τρωχάω, ὦ, Ἴων. ἀντί τρέχω, ποιητ. ὡς τρωπάω ἀντί τρέπω. Ἀπολλών. 3, 874.
Τρώω, Ἴων. ἀντί τρώω, Συνήθ. τιτρώσκω, μ. τρώσω, Ἀόρ. ἐ-τρώσα, Παθ. ἐτρώσθην, τρώμα, τρωτός κτ. Ἐκ τοῦ τέρω, γίνε-ται τρώω, συγκ. τρώω, τιτρώω, τιτρώω κ. τέρω, συγκ. τρώω Ἴων. τρώω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει Τρώει, δαπανᾷ· ἄρα Μεταφ. ἀντί τρώω, τρώω, ἐξασθενίζω.
Τυ, Δωρ. ἀντί σύ, κ. σέ.
Τύβρις, ὁ, σέλινα μὲ ὀξίδι, εἶδος σαλάτας, Πολυδ. 6, 76. [Ἐκ τοῦ σύβαρις, ὑπολασβάνει ὁ Γαίμερος, ἐπειδὴ Δωρ. τ-σ]
Τύβριον· Ζ. ἡμιτύβιον.
Τύβος, ὁ, λέξις πρωτότυπος τοῦ τύμβος, Διανύσ. Θράξ. ὡς θά-βος ἀντί θάμβος κτλ.
Τυχάων, Παρατ. ἐτύγχανον, Ἀόρ. ἐτυχον (τύχω), μ. τεύχο-μαι (τεύχω), κ. τυχήσω, (ἐκ τοῦ τυχέω, ὡς ἐκ τοῦ τυχάω, ἄζω, ἄνω, γχάνω), Παρακ. τέτευχα, Παθ. τέτευγμαι (τέτυγ-μαι δὲ, ἀναφέρεται εἰς τὸ τύχω, γεννῶ, ποιῶ)· ἐπιτυχαίνω, κτυπῶ, ἀπολαύω· Πρβ. στοχάζω, τοξάζω κτλ. 2) Οὐδ. τυχαίνω, συμβαίνω, γίνομαι. 3) μετὰ μετοχ. σημαίνει τὸ κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηχός· ἐτυχε θνύμενος· τὸ δὲ οὐδὲ γὰρ ὦν ἐτυχεν ἦν, δὲν ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν καὶ οὐδαμινῶν ἀνθρώπων· οἱ τυχόντες, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι· ὁ τυχών, ὅστις ἂν τύχη, τὰ τυχόντα, κοι-

(B.)

νὰ καὶ συνήθη πράγματα.

Τυδάς, ὁ, Δωρ. ἀντί Τυδῆς, ταυτ. Τυδεύς.
Τυδαρος, ὁ· Ζ. Τύνδαρος.
Τυδεΐδης, ὁ, υἱὸς Τυδεώς, ὁ Διομήδης.
Τυδεύς, εως, Ἴων. κ. ποιητ. εως, ἡγεμὼν Αἰολικός· εἰς ἀπὸ τοὺς κατὰ Θηβῶν ἐκστρατεύσαντας ἑπτὰ ἥρωας.
Τυδηΐς, ἰδος, ἡ, Σηλ. τοῦ Τυδεΐος, Ἴων. Τυδηΐος, ἀνήκων εἰς τὸν Τυδεά.
Τυί, Αἰολ. δετ. ἀντί τῶ, τοι· ὅθεν, τυί δ' ἐλθῆ, ταυτ. δεῦρο, ἐδῶ, Σαπφ.
Τύιον, τό· Ζ. Τύιος.
Τυχάνη, ἡ, Εὐστάθ. ἡ Τυτάνη, Ἡσύχ. κ. Τρικάνη, Γλωσσ. ἀν-τί τριβάνη· ὄργανον τῶν τορευόντων.
Τυχίζω, κόπτω τὴν πέτραν μὲ τὸν τύκον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1138. ὅθεν
Τυκίσμα, τό, Ζ. τὸ ἐφ.
Τυκός, ὁ, κ. Τύχος, ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον κόπτουσιν οἱ λατόμοι τὰς πέτρας. 2) ταυτ. σφην· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τύφος ἀντί τούτου. 3) πέλεκυς, Ἡρόδ. 7, 89. Εἰς τὸν Εὐρ. Ἡρακλ. 945. κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα βάθρα, τεῖχη κατασκευασμένα μὲ πελέκει καὶ κανονικῶς, τὸ ὁποῖον ἄλλως ὁ αὐτὸς λέγει Κανό-νων τυκίσματα,
Τυκτός, ἡ, ὄν, ὅθεν εὐτυχός· ποιητός. κατασκευασμένος. 2) Ἡδ. αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ κατασκευασμένος. Ἀρης, τυκτόν κα-κόν, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐπέφεραν εἰς ἑαυτὸν χωρὶς αἰτίαν ἄλλου.
Τύκω, ταυτ. τύχω, καὶ τεύχω (γεννῶ, ποιῶ), κατασκευάζω, ἐ-τοιμάζω, κάμνω· ὅθεν, ἐτύχθην, τέτυγμαι, τέτυκται, τυκτός, Ἐκ τοῦ τύκω, τύχομαι, διπλ. τετύκω, τετύχομαι· ὡς τετύκοντο δαῖτα κτλ. τὸ τέτυγμαι, τέτυξαι, τέτυκται καὶ ἀντί εἰμί, ὑπάρ-χω, Ἰλ. π, 589. μ, 163. Εἶναι καὶ τιτύσκω, -σκομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. ὑπ' ὀχσεπι τιτύσκετο ἵππῳ, ταυτ. ἡτοιμάζετο, παρεσκευάζετο. τὸ δὲ τιτύσκομαι καὶ ταυτ. τυγχάνω, στοχα-ζομαι.
Τύλα, ἡ, ταυτ. τύλη, Σουῖδ.
Τύλαρος, ὁ, ἐκ τοῦ τύλος, ταυτ. μάνδαλος, καὶ
Τυλαρόω, ὦ, ταυτ. μανδαλόω, μανδαλόνω· καὶ ἐπὶ αἰσχροῖς ση-μασίαις, Ἡσύχ.
Τυλάς, ἡ, εως, ἡ, ταυτ. ἱλλάς. Ζ. τύλω.
Τυλεΐα, ἡ, εως, ἡ, κ. } ταυτ. τοῦ ἐφ. Πολυδ. 10, 9, 8.
Τυλεΐον, τό
Τύλη, ἡ, στρώμα, ματράτσον, ἡ σιλτὲς Τουρκ. Διόδ. Σ. 13, 82. 2) τὸ ἐξέχον μέρος τῆς ράχως τῆς καμήλου, Ἡσύχ. 3) ταυτ. τέλος. 4) ὠμος, πλάτη, ράχης· ἕκαμον τὰν τύλαν κακῶς· κ. ὑ-πόκλυπε τὰν τύλαν, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 860, 955.
Τυλησσός, ἡ, πόλις, κ. ὄρος Ἰταλίας.
Τυλιγμα, τό, ταυτ. ἑλιξ, ἐκ τοῦ τυλίσσω.
Τύλις, εως, ἡ, πόλις Θράκης, ἡ αὐτὴ κ. Τύλη, Πολύβ.
Τυλίσσω, -ττω, κ. τυλίγω. 2) ἀντί λυγίζω, Θεόφρ. 23, 54. Ζ. τὸ ἐφ.
Τύλλω, ἄχρ. συγγενὲς τοῦ τέλλω, τάλλω, τίλλω, σηκόνω ὑψη-λά. ὅθεν, τύλος, τύλη· ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ στέλλω, τέλλω, οὕτω φαίνεται ἐκ τοῦ στύλος, στύλη, τύλος, τύλη· Τὸ δὲ τυ-λίσσω δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, ἀλλὰ Ζ. ἐλίσσω, εἰλίσσω.
Τυλόεις, εως, ἡ, κ. } ταυτὸς. τυλώδης. Νίκανδρ.
Τυλοειδής, ὁ, ἡ,
Τύλος, ὁ, ταυτ. τύλη, σκληρυμένον δέρμα, ἡ κρέας εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ράχιν τῶν φορητῶν κτηνῶν, εἰς τοὺς δακτύλους τῶν τοῦ ἀνθρώπου ποδῶν· καὶ κ. τύλος. 2) ξύλινος πάσσαλος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 553. ὅθεν, ὁ ἐξέχων ἦλος περὶ ὃν δεσμεύεται ὁ τροπότηρ, Φωτ. 3) ἄτρακτος, τὸ ἀδράχτι. 4) κωμ. τὸ παι-δογόνον μέλος τοῦ ἀνδρός. 5) ἡ ράχης τῆς καμήλου. 6) πᾶν σκληρόν καὶ ἐξέχον. ῥόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους, Διόδ. Σικελ. Ζ. τυλώω. Συνηθέστερα τύλον λέγομεν σήμερον σωλῆνα με-τάλλινον ἢ ξύλινον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκβάλλεται καὶ ἐκρέει κρουνη-δὸν οἶνος ἀπὸ τὴν βαρέλλαν, ἢ ἄλλο ὑγρόν.
Τυλοτρίτης, ὁ, ταυτ. ἀμφιτρίτης, Εὐσέβ. εἰς ψαλμούς σ. 25.
Τυλώ, ὦ, σκληρύνω, Παθητ. τηλοῦται, σκληρύνεται τι μέ-λος καὶ γίνεταί ἀναίσθητον· Μεταφ. κορύνει σιδήρῳ τετυλωμέ-νας, δηλ. μὲ καρφία σιδήρᾳ. Ζ. τύλος.
Τυλυφάντης, ὁ, ὁ ὑφαίνων στρώμα (τύλην ἀριθ. 1). Πολυδ.

60

Τυλώδης, ὁ, ἡ, ὡς τὸν τύλος σκληρός.
 Τυλώμα, τὸ (τυλῶ), σκληρύνει. 2) ἡ πατοῖνα, καὶ ἡ παλάμη.
 Τυλώσις, ἡ, τὸ τυλῶμα, τύλος, ἀριθ. 1.
 Τυλωτός, ἡ, ὄν, ταυτ. τετυλωμένος. Ζ. τυλῶ.
 Τυμβᾶς, ἄδος, ἡ, μάγισσα, ἥτις ἐλάμβανεν ὅσα ἐκ τῶν τάφων καὶ ἔκαμνε τὰς μαγίας της.
 Τυμβάλης, ου, ὁ, ὁ εἰς τοὺς ἐνταφιασμοὺς αὐλῶν.
 Τυμβεία, ἡ, ἐνταφιατμός.
 Τυμβεῖος, εἰα, εἶον, κ. Τύμβιος, ἀνήκων εἰς ἐνταφιασμόν, εἰς τάφον.
 Τύμβευμα, τὸ, νεκρὸς διὰ ἐνταφιασμόν, Εὐρ. Ἰων. 932. 2) ἀντὶ τύμβος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1220.
 Τυμβεύω, (τύμβος), Σοφοκ. σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ, ἐνταφιάσαι· πατρὶ τυμβεύσαι· χῶς χῶς προσενηγνῆσθαι τῷ τάφῳ τοῦ πατρὸς. ἀλλ' Ἀντιγ. 879. ἐν τοιαύτῃ ζωσά τυμβεύσει στέγη, Οὐδ. θέλει εἰσθαι ἐνταφιασμένη.
 Τυμβήρης, εἰα, ὁ, ἡ, ἐνταφιασμένος. 2) : ἔδρα, θάλαμος, ταυτ. τύμβος, Σοφοκ. Ἀντιγ. 255.
 Τυμβεῖς, ἡ, ταυτ. Τυμβιδία, Νόνν. ἐκ τοῦ
 Τυμβίδιος, ια, ιον. κ. τυμβίτης, ὁ, ἀνήκων εἰς τὸν τάφον· : λῆας, λῆος τάφου.
 Τύμβιον, τὸ, ἀντὶ τύβιον, ὑποκ. τοῦ τύμβος, τύβος· Περβ. ἡ-μιτύβιον.
 Τυμβίτης, ὁ, κ. } ταυτ. τυμβίδιος.
 Τυμβίτης, ἰδος, ἡ, }
 Τυμβογέρων, ὄντος, ὁ, γέρων πλησίον τοῦ τάφου, θανάτου, Φρύνιχ. Βεκέρ. σ. 66. Ζ. τύμβος.
 Τυμβολέτης, ὁ, -έτης, ἰδος, ἡ, ταυτ. τυμβωρύχος, Γρηγ. Ναζ. ἐπίγρ. 172.
 Τυμβονόμος, ὁ, ἡ (νέμω), ὅστις βόσκειται, διατρίβει εἰς τοὺς τάφους.
 Τύμβος, ὁ, κυρίως, ὁ τόπος, ὅπου καίεται τὸ νεκρὸν σῶμα (τύφω)· καὶ ἐκ τούτου, τάφος, μνημεῖον· γέρων τύμβος, Εὐρ. Ἡρακλ. 168. Μηδ. 1209. ταυτ. τυμβογέρων, Τροπ. ἀντὶ ὁ πλησίον τοῦ θανάτου· τύβος ἀντὶ τύφος, ἐκ τοῦ δύω, τύφω εἶναι ἡ πρώτη ἐννοια τῆς λέξεως.
 Τυμβοσύνη, ἡ, ὡς ἐκ τοῦ τυμβόσυνος, τεῖχος, τὸ ὁποῖον ἐπεσκευάσθη ἀπὸ τὰς πέτρας τῶν τάφων, Ἡσύχ.
 Τυμβοῦχος, ὁ, ἡ, ἐν τῷ τάφῳ, ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου εὐρισκόμενος.
 Τυμβοχεύω, κ. } (τύμβου χεῖν, ἡ χῶσαι), γεμίζω τὸν
 Τυμβοχοεῶ, ὦ, } τάφον με χῶματα, καὶ οὕτω σκεπάζω τὸν νεκρὸν. Ζ. τὸ ἐφ.
 Τυμβοχόη, ἡ, ἐνταφιασμός, ἡ συσώρευσις χωμάτων ἐπάνω εἰς τὸν τάφον. Ἰλιάδ. φ. 322. ἀνέγν. ὁ Ἀριστάρ. τυμβοχοῆς, ἀντὶ τυμβοχοῆται. Ψευδῶς καὶ ματαίως. ἀνέγ. ἄλλοι Τυμβοχοή.
 Τυμβοχόος, ὁ, ἡ, (χέω, τύμβος), χύνων, ἡ χυμένος ἐπὶ τοῦ τάφου· : χειρώματα, Αἰσχ. Θύβ. 1024. δηλ. λοιπὰς ἐπιταφίους, αἱ ὁποῖαι ἐχύνοντο ἐπὶ τοῦ τάφου.
 Τυμβόχωστος, ὁ, ἡ (χῶω) : ἔργμα τάφου, Σοφ. Ἀντιγ. 848. κυρίως, λόφος (βουνός) τάφου ἀπὸ συσσωρευμένου χῶμα.
 Τυμβωρυχέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. }
 Τυμβωρυχία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ
 Τυμβωρυχος, ὁ, ἡ, (τύμβον ὀρύσσω) ὅστις σκάπτει, καὶ τρυπᾷ τοὺς τάφους, διὰ νὰ γυμνώσῃ τοὺς νεκροὺς· Κκδ. κακούργος, ἀχρεῖος.
 Τύμης, ητος, ἡ, πόλις Λιβύης.
 Τυμήσιος, ὁ, τὸ ἐν. τοῦ πρ.
 Τύμμα, τὸ, κ. } (τύπτω), κτύπημα, πλήγωμα, πληγή.
 Τυμμή, ἡ, }
 Τυμνισσός, ἡ, } πόλις Καρίας.
 Τύμνος, ἡ, }
 Τυμπανίας, ου, ὁ, ταυτ. τυμπανίτης, τυμπανόεις, κ. τυμπανοειδής, ὡς τὸν τύμπανον, ἀριθ. 1. τὸ ὅπ. Ζ.
 Τυμπανίζω, μ. ἰσώ (τύμπανον), κτυπῶ με τὸ ξύλον, ῥαβδίξω, δέρω. 2) κτυπῶ τὸν τύμπανον, μάλιστα εἰς τὰς θυσίας τῆς Κυβέλης, ἡ τὰ μητρῶα ἱερά. Παρ. τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους, Στράβ. 15, σ. 120. μετὰ τύμπανων ἡχούντων περιέρχεσθαι, ὡς καὶ τὸ αὐλεῖσθαι. -νισμός, ὁ ὁαρμός, ξυλισμός. 2) τὸ κτυπεῖν τὸν τύμπανον, τὸ ὁποῖον ἔκαμναν οἱ Γάλλοι ἡ εὐνοῦ-

χοι· ὅθεν Τροπ. τυμπανισμοὺς ἐν ἀνδρογύνουσι, τὸ ζῆν μεταξὺ εὐνούχων, Ἀριστοφ. Λυσ. 388. Πλούτ. 9, σ. 64.
 Τυμπανέον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τύμπανον.
 Τυμπανισμός, ὁ· Ζ. τυμπανίζω.
 Τυμπανιστής, ου, ὁ, } ὅστις, ἡτις κτυπᾷ τὸν τύμπανον.
 Τυμπανίστρια, ἡ, }
 Τυμπανίτης, ου, ὁ, ταυτ. τυμπανίας.
 Τυμπανόδουπος, ὁ, ἡ, κτυπῶν τὰ τύμπανα, ἡ περιηχόμενος ἀπὸ τύμπ. Ὀρφ.
 Τυμπανοειδής, ὁ, ἡ, ὡς τὸν τύμπανον.
 Τυμπανόεις, ταυτ. πρ. Νίκανδρ.
 Τύμπανον, τὸ, κ. } (τύπτω), ἀντὶ τύπανον, τοῦ τυμπανὸν Κ. βαρβα-
 Τύμπανος, ὁ } ροτουρ. ταούλι. 2) ξύλον, μετὰ ὁποῖον δέρου-
 σι, Πλούτ. περὶ σαρκωφ. 1, 5. 3) ὄργανον, μετὰ ὁποῖον ἀ-
 ποκεφαλίζουσι. 4) τροχὸς ἀμάξης μονόξυλος. 5) τρίγωνόν τι σχῆ-
 μα ἐπὶ τῶν οἰκοδομημάτων.
 Τυμπανοτερπής, ὁ, ἡ (τέρπομαι), χαίρων, ἀγαπῶν τὰ τύμ-
 πανα, Ὀρφ. Τμν. 26, 21.
 Τυμπανοτρέβης, ὁ, ἀντὶ μαλακός, κίμαιδος (ἐκ τῶν Γάλλων).
 Τυμπανοφοροῦμαι, ταυτ. τύμπανον φέρω, Ἀθήν. 11.
 Τυμπανώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. -ειδής.
 Τύμφη, κ. Στύμφη, ἡ, ὄρος Θεσπρωτίας, ἡ Ἡπείρου. ὅθεν Τυμ-
 φαῖος, κ. Στυμφαῖος, αἶα, αἶον, τὸ κτητικ. ἡ ἐδνικ.
 Τυμφρηστός, κ. Τυφρηστός, ὁ, ὄρος Τραχίνος, Στράβ. Στεφ. Βυζ.
 Τυνδαρεῖος, εἰα, εἶον, κ. ὁ, ἡ, καὶ
 Τυνδαρεός, κ. Τυνδαρίος, Ἐπίδ. ἐκ τοῦ
 Τυνδαρεός, ὁ, ταυτ. Τυνδαρεως, Ὀμ.
 Τυνδαρεώνη, ἡ, Ἀνάλ. 2, σ. 462. θυγάτηρ τοῦ
 Τυνδαρεως, ὁ, ὄν. κύριον. Ζ. Τύνδαρος.
 Τυνδαρέδης, ὁ, υἱὸς τοῦ Τυνδαρίου. Πληθ. ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.
 Τυνδαρίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. Τυνδαρεώνη. 2) Πληθ. νῆσοι τινές, κ. σκόπελοι Τυνδαρεῖοι. εἰα, ιοι.
 Τύνδαρος, ὁ, ὄν. κύριον. ὅθεν Τυνδαρεὺς, Τυνδαρεως, ἀρεως. εἶναι Τύνδαρος παρενθ. ν. Τούτο δὲ συγγενές τοῦ Τύδας, Τύδης· Τυδεύς, ἄρα ἐκ τοῦτύδω Δωρ. ἀντὶ τύζω, ταυτ. τύπω, τύπτω.
 Τύνη, Δωρ. ἀντὶ σὺ, Ἀπολλών. περὶ ἀντωνυμ. σ. 320.
 Τύνης, ητος, ἡ, κ. Τύνις, ἰδος, ἡ, πόλις τῆς Καρχηδόνας. Τού-
 νεσι ἡ τοῖνεξι τὴν σήμερον.
 Τύννιχος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Τυννός, Δωρ. ἀντὶ μικρός· ἐκ τυννῶν, ἐκ παίδων. Σουίδ. Νομ. ταυτ. τοῦ τυτθός· δυσκόλως!
 Τυννοῦτος, ἡ Τοννουτοσί, τόσον μικρός, (ἐκ τοῦ τυννός κ. οὔ-
 τος), Ἀριστοφ. Νεφ. 878.
 Τυντλάζω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1148, σκεπάζω με χῶμα τὰ κλήματα. ἄλλως Νομ. πατῶ εἰς τὴν λάσπην· Εἰς τὸν Ἀθήν. 9, σ. 378. ἀντὶ προπηλακίζομαι· ταῖ ταυτ. ταρασσῶ, ἐκ τοῦ τυντλός, ταυτ. τάραχος.
 Τυντλός, ὁ, λάσπη. 2) τάραχος, Ἡσύχ. Φώτ. Ἰδ. πρ.
 Τυντλώδης, ὁ, ἡ, λασπωμένος, Ἡσύχ.
 Τύξις, ἡ, ταυτ. τεύξις, Ἡσύχ.
 Τυπάζω, (τύπω, ἄω), ταυτ. τύπτω. 2) κ. τυπόω. Ἡσύχ. Ὀπ. Κυνηγ. 458.
 Τύπαιον, τὸ, ὄρος Ἡλίδος.
 Τυπαναία, ἡ, ἡ } πόλις Ἡλίδος.
 Τυπανέα, ἡ, κ. -εἰα, αἰ, }
 Τύπανον, τὸ, ταυτ. τύμπανον ἀριθ. 2, Ἀπολλών.
 Τυπαῖς, ἄδος, ἡ, (τύπτω), ῥάβδος, σφύρα, Πλούτ. 9, σ. 200.
 Τυπετός, ὁ, τὸ κτυπᾶν. 2) ταυτόσ. κοπετός, Διονύσ. Ἀρχ. 4, 67.
 Τυπή, ἡ, κτύπημα, πληγή, Νίκανδρ. Ἀπολλών.
 Τυπήιον, τὸ, ἀντὶ τυπεῖον. τυπήια νηός, Καλλιμ. Δηλ. 315, ταυτ. τύπος, μνημεῖον ἡγουν εἰκῶν, ἐνδύμητις.
 Τυπέας, ὁ, : χαλκός, σφυροκτυπημένος, Πολυδ. 7, 305.
 Τυπικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, κατασκευασμένος κατὰ τύπον τι-
 νά. τροπικός, μεταφορικός, Ἐκκ. Συγγ. Κ. τυπικόν, τὸ βιβλίον πε-
 ριέχον τοὺς τύπους, ἡγουν τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἀναγι-

νώσκονται αἱ ἐκκλησιαστικαὶ τελεταί.

Τυπίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. τυπὰς, Ἀπολλών. 4. 762. Διόδ. Σικ. Τυποπλαστία, ἡ, πλατὺς τύπου (μοδέλλου).

Τύπος, τὸ, ταυτ. τύμμα. 2) εἰς τὸν Πολύβ. 1, 48. ἐξηγοῦν τὰ τύπη, ὁξύτητα, ἀκίδα. πρέπει ὅμως νὰ εἶναι τὸ ὁρδόν Στύπη.

Τύπος, ὁ (τύπτω), κτύπος καὶ ἦχος καθὼς εἶναι ὁ τῶν ποδῶν τοῦ περιπατοῦντος ἵππου. 2) ἡ ἐντύπωσις τοῦ κτυπήματος. τοὺς τύπους τῶν πληγῶν, Ἀθην. 13. : χύτρας. Πλούτ. Συμπ. 8, ἡ ἐντύπωσις, τὸ ἶχνος ὅπου ἐστάθη ἡ χύτρα (εἰς τὴν ὁποῖαν σημασίαν ἔμεινε τὸ τόπος). 3) τύπος. καὶ ἀντίτυπος, σφύρα καὶ αἷμων, Ἡρόδ. 1, 67. 4) : νομίσματος, Λουκιαν. τὸ χάραγμα, τὸ σφράγισμα : χαρακτηρῶν, τὰ εἰς λίθον ἐγχαραγμένα γράμματα. 5) σχῆμα, μορφή, εἰκών. 6) παράδειγμα, μοδέλλον χυδ. ὅθεν Ἐπίρ. μολίβου τύπον, τύπον εὐνῆς, Νόνν. ὡσάν μολίβος, ὡσάν εὐνή, νοητ. κατά. 7) σχέδιον, ἰχνογραφία, σύντομος περιγραφή. τύκω καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγειν : ἐν τύπῳ καὶ ἀπλῶς λέγειν, ὡς τύπῳ λαβεῖν, περιλαβεῖν δηλ. εἰπεῖν τι γενικῶς καὶ καθόλου χωρὶς προσδιορισμὸν καὶ λεπτομέρειαν, ἡ συντόμως. τύποι καὶ ὑπογραφαὶ καὶ ὑπόνοιαι : τρόποι, μεταφοραὶ τοῦ λέγειν. 8) τάξις τις, κατὰ τὴν ὁποῖαν πυρετοὶ καὶ ἄλλαι ἀρρώστιαί γίνονται σφοδρότεροι, ἢ ἡττωχότεροι. ὅθεν τὰ πάθη τυποῦνται, δέχονται τοιοῦτον τινὰ τύπον. 9) κατηγορία κατὰ τοῦ μὴ πληρώσαντος ἐν καιρῷ τὸ χρέος του. 10) Πaus. κ. Ἡρόδ. 1, 67. ἐργασία. γλυφὴ ἐξεχούσα, ὑψηλή, εἰς τὰ ἔξω φαινομένη, καὶ ψηλαφημένη.

Τυπόω, ὦ (τύπος), κάμνω ἐντύπωσιν, ἐγχαρατίζω, σφραγίζω : τυπόω Κ. μορφόω, σχηματίζω : σφραγίδι, Φίλων. βουλόω με τὴν σφραγίδα. Παθ. λαμβάνω ἐντύπωσιν, τυπόνομαι, Μελέαγρ. επ. 11.

Τυπτέω, ἄχρ. τοῦ ὁποίου χρόνοι τινὲς εἶναι χρήσιμοι εἰς τὸ τύπτω.

Τυπτητέος, ἑα, ἐόν, 3ετικ. τοῦ τύπτω.

Τύπτω, μ. ψω, Ἀττ. τυπτήτω, ὡς καὶ τετυπτημένος, τετυπτήσθαι, κ. τυπτητέος (ἐκ τοῦ ἄχρ. τυπτέω), κτυπῶ, καὶ κεντρώω, δαγκάω, ἐπὶ μαλιστῶν, κ. σκορπίων. καὶ ὅφις μ' ἐτυψεν, Ἀνακρ. 2) Καθ. πληγόνω με τὸ ξίφος, με τὸ κοντάρι κτλ. 3) Μεσ. τύπτομαι, κτυπῶ ἑμαυτόν, ἡ τὸ στήθος μου, ἐπὶ λύπης : Παθ. τύπτομαι πολλάς, νοητ. πληγὰς, Ἀριστοφ. Νεφ. Θεματικὸν εἶναι τύπω, Ἀόρ. 2, ἐτυπον, ἐτύπην, τυπεῖς. ὅθεν, τύπος.

Τυπώδης, εὖς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — ὡδῶς (τύπος, εἶδος), ὅμοιος με τύπον : ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, διὰ μίαν καθολικὴν καὶ ἐπιπόλαιον γνῶσιν. ὡς τύπῳ εἰπεῖν. κ. τυπωδῶς, Στράβ. 5, σ. 101. Sieb. Ζ. τύπος ἀριθ. 5.

Τύπωμα, τὸ (τυπόω), ταυτ. τύπος.

Τύπωτις, ἡ, τὸ τυπόνειν.

Τυπώτης, ὁ, κ. Τυπῶτις, ἡ, ὅστις τυπώνει, Ὅρφ. Τμν. 34, 26.

Τυπωτικός, ἡ, ὄν, τυπόνων, Ἀθην. σ. 392.

Τυπωτός, ἡ, ὄν (τυπόω), τυπωμένος, μορφομένος κτ. Δυκόφρ. 262.

Τυραννεῖον, τὸ, οἶκος τῶν τυράννων, Πλούτ. Δίων.

Τυρενεύω, ὦ, μετὰ γεν. καὶ Αἰτ. βασιλεύω, ἐξουσιάζω. πό- Τυρενέω, ὦ, ὦ, λεις τυραννόμεναι, διοικούμεναι ἀπὸ βασιλέα : ἔξαιρ. ἀπὸ δεσπότην.

Τυραννήσειω, ἐπυθμῶ νὰ τυραννήσω.

Τυραννία, ἡ, ταυτ. τυραννίς. ὅθεν

Τυραννιάω : οἱ λόγοι σου τυραννῶσι, φαίνονται ὅμοιοι λόγων τυράννου, Διογ. Λαέρτ.

Τυραννίζω, κρατῶ τὸ μέρος τῶν τυράννων, Δημοσθ. Κ. ἀντὶ βασιανίζω.

Τυραννικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. — νικῶς, ἀνέχων, πρέπει εἰς τύραννον, δεσπότην, βασιλέα εἰς τοὺς τραγικ.

Τυραννίς, ἴδος, ἡ, ἀπεριόριστος ἐξουσία, φέρσιμον τραχὺ καὶ καταφρονητικόν : Καθ. ἐξουσία, διοίκησις. 2) ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου, Ο'.

Τυραννοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τῶν τυράννων, Πλάτ. κ. Δ. Κασσ.

Τυραννοκτονέω, ὦ, μ. ἤτω, κτείνω τύραννον.

Τυραννοκτονία, ἡ, φόνος τυράννων.

Τυραννοκτονικός, ἡ, ὄν, ἀνέχων εἰς τοῦτο.

Τυραννοκτόνος, ὁ, ἡ, κτείνων τύραννον.

Τυραννοποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν τυράννους, Πλάτ.

Τύραννος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ κοίρανος, κάρανος, τὰ ὅπ. Ζ. συγγ. τοῦ κύριος, ἐξουσιαστής, ἰδίως, ἀπεριόριστος μονάρχης πόλεως πρότερον ἐλευθέρας, Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 6, 12. 2) ὅ,τι ἀνήκει εἰς οἰκογένειαν τυράννου.

Τυραννοφόνος, ὁ, ἡ (φένω), φονεύων τύραννον.

Τυραννόφρων, ὁ, ἡ, ἔχων τυραννικά φρονήματα, Χρυστόστ. Τ. 6, σ. 533. Παριτίων.

Τύρας, α, Αἰτ. αν, Ἰων. Τύρης, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ, ὁ Δανίσ- στερος.

Τύρβα, ἄλλως, Σύρβα, κ. μεταθ. Σύβρα, κ. Τόρβᾶ, ὡς Ἐπίρ. συγκεχυμένως, ἀνακατωμένα, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. 375. Ζ. τύρβη.

Τυρβάζω, ταυτ. ταράσσω, Ἀριστοφ. Σφ. 257. Μεσ. τυρβάζομαι, συμμύγνυμαι, ἀνακατόνομαι, Ἀριστοφ. Εἰρήν, 1007.

Τύρβας, ὁ, ὄνομα κυνός, Ξενοφ.

Τυρβάσις, ἡ, ταυτ. τύρβη, ἀριθ. 2, Πολυδ.

Τύρβη, ἡ, κ. Σύρβη, Σόρυβος, ἀταξία, Ἰππ. 766. Φαστ. Λατ. turba.

2) βακχικός χορὸς καὶ ἐορτή, ἄλλως, τυρβασία, Πaus. Κορινθ. 24. [Ὡς ἐκ τοῦ τάρω (ταράω, ἄζω, ἄσσω) τάρβος : οὕτως ἐκ τοῦ τώρω, τωρύω, τωρύβω, Σόρυβος, καὶ (Σορύζω) τονθορύζω, τονθορύσσω κ. τρύζω : ἐκ τοῦ τύρω (τυρός, τυρβός) τύρβη, ὡς ἐκ τοῦ σύρω, σύρφος, σύρβη. Ἀλλὰ δὲ διάλεκτοι εἶχαν ἄλλα πνεύματα, π. χ. ὕρᾶξ, ὕρῶξ, ὑρᾶξ, ὑρῶξ, Ἐπίρ. ἀντὶ τύρβα. Εἰς τὸ ὕρᾶξ ἀνήκει τὸ Λατινικὸν sussurus, με ἐπιτάσεως ἀναδιπλασιασμὸν καὶ τὸς ἀντὶ πνεύματος : ὅθεν κ. σύρω, συρίζω, ἰττω, ἰσσω, σύριγξ. Ὅλαι αἱ λέξεις αὗται ἐκφράζουσι τὴν κίνησιν ἢ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, καὶ ἀνήκουσι εἰς τὸ θεματικὸν Τέρω μετὰ τῶν συνακολουθῶν τύπων του].

Τυρβηνός, ὁ, Ἐπίρ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡτύχ. ἀντὶ τυρβηνός.

Τυρεία, ἡ, τὸ κατασκευάζειν τυρόν. 2) ταυτ. κύκητις. Ζ. τυρόω, κ. τυρεύω. ὅθεν καὶ

Τυρέυμα, τὸ, ταυτ. τυρός, Εὐρ.

Τυρευσίς, ἡ, ταυτ. τυρεία.

Τυρευτήρ, κ. } Ἐπίρ. τοῦ Ἑρμοῦ, ἐφόρου τῶν αἰπόλων, καὶ

Τυρευτής, ὁ, } δοτήρ τοῦ τυροῦ, Ἀνάλ. ἐκ τοῦ

Τυρεύω, κ. Τυρέω, ταυτ. τυρόω, κάμνω τυρίον, Ἀθην. 11, σ.

499. 2) Μεταφ. κυκᾶω, τυρβάζω ὁ δ' ἐνδον ἐτύρρευς πάντα, Δημοσθ. σ. 436. 3) Τροπ. τυρεύειν κατασκευάζειν, ἐπιβούλως καὶ δολίως

πράττειν, ἐτοιμάζειν, Λουκιαν. 8, σ. 168. Νικήτ. Χρον. 4, 2.

Τυρίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ τυρός.

Τύριος, ἰα, ἰον, ἐθνικ. ἐκ τοῦ Τύρος, ἡ.

Τυρίσδω, Δωρ. ἀντὶ τυρίσδω, Θεοκρ. 9, Χειρόγ.

Τυρίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ τυρός, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 8, 5.

Τυροβόλιον, τὸ, καλάσιον τυρίου.

Τυρογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω), τυροφάγος, Βατραχομ.

Τυρόεις, εἶσα, εν, τυρωμένος, ἀπὸ τυρὶ κττ. : πλακοῦς, ἡ ἄρτος, τυρόπιτα, τυρόφωμα, Ἀθην. 2, σ. 110. τυρόεντα μέγαν λευκοῦ γάλακτος, κατὰ ποιητικὴν περιγραφὴν, ὁ τυρός αὐτός.

Τυρόκηστις, ἡ — κνήστις, ἡ (κνάω), μάχαιρα, με τὴν ὁποῖαν κόπτουσιν, ἡ τρίβουσι τυρίον, Ἀθην. σ. 169.

Τυροκομεῖον, τὸ, ταυτ. ταρτός, τόπος ὅπου ἐπιμελοῦνται τὸν τυρόν, Πολυδ. 1, 251.

Τυροκομέω, ὦ, ἐπιμελοῦμαι, κατασκευάζω τυρίον, καὶ τυροκοπέω.

Τυροκοπέω, ὦ, κόπτω τυρίον.

Τυροκόσκινον, τὸ, κόσκινον τυρίου, Ἀθην. σ. 647. 2) εἶδος τυροπίτας.

Τυρόμαντις, ὁ, ἡ, μαντεύων καὶ προλέγων διὰ τοῦ τυρίου, Ἀρτεμ. 2, 74. Αἰλιαν. Ἰδιότ. 8, 5.

Τυρόνωτος, ὁ, ἡ, ἔχων νῶτα ἐκ τυροῦ, : πλακοῦς, ἔχων πεσπαλισμένον ἐπάνω του τυρόν, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1125. Εἰς τὸν Πλούτ. σύγκρ. Μενάνδ. κείται γυρόνωτος, με κυρτὰ νῶτα : ἀλλ' ἐκεῖνο εἶναι ἀστεία παρωδία με τὸ Γοργόνωτος.

Τυροποιέω, ὦ, κατασκευάζω τυρίον. ὅθεν

Τυροποιία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Τυροπωλέω, ὦ, πωλῶ τυρί.

Τυροπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν τυρί.

Τυρός, ὁ (τύρω), τυρίον : οἱ τυροί, ἡ ἀγροῦ τοῦ τυρίου, Παρβ. μύρον.

Τύρος, ἡ, ἡ περίφημος εἰς ὅλον τὸν κόσμον πόλις τῶν Φοινίκων· εὐρέτρια τῆς πορφύρας· εἰς τὴν παλαιὰν γραφὴν, Σώρ.
 Τυροτόμος, ὁ, ἡ, τέμνων, κόπτων τυρίον, Εὐσταθ.
 Τυροφορεῖον, τό, σκεῦος, ὅπου φέρουσι τυρόν, Πολυδ.
 Τυροφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων, περιέχων τυρίον, Ἀνάλ. 2, σ. 42.
 Τυροφύκτης, ὁ, ταυτ. Τυροκομῆιον, Φιλῆμ. Λεξ. σ. 90.
 Τυρόω, ὦ, : γάλα, κάμνω τὸ γάλα τυρί· τοῦτο γίνεται διὰ κυκλήσεως· ὅθεν ἀντὶ κυκλῶ. Παθ. τυροῦται, γίνεσθαι τυρός, ταράσσεσθαι ὡς γάλα, Σχολ. Νικάνδ. Ἀλεξ. 361.
 Τυρρήνην, ἡ, ἀντὶ Τυρτηνία, ἐπαρχία Ἰταλίας, ἡ Ἐτρουρία, καὶ νῦν Τοσκάνα. ὅθεν
 Τυρρήνην, ἡ, ὄν, κ. Τυρτ. } Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Τυρρήνους.
 Τυρρήνην, ἡ, ὄν, κ. Τυρτ. }
 Τυρρήνολέτης, ου, ὁ φρονεῖς τῶν Τυρρήνων, Ἀνάλ.
 Τυρρήνους, ἡ, ὄν, κ. Τυρτηνός· ἐθνικ. τοῦ Τυρρήνιαι, Ὁμ. ὡς οὐσιαστικ. ἡ Ὁμ. κύριον, ὁ ἀρχηγός, καὶ θεμελιωτής αὐτῆς. Νομ. Λίβυς τις, υἱὸς Ἀττυός.
 Τυρρήνουργής, ὁ, ἡ, εἰργατμένος, κατασκευατμένος ἀπὸ Τυρρήνων, Πολυδ. Πρβ. Λυκουργής.
 Τυρρήνιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τυρρήνι.
 Τύρρις, ἡ, } Λατ. turris, ὁ πύργος, Πίνδ. Ὀλύμ. 2. 2) ἰδί-
 Τύρτις, ἡ, κ. } ως, μέρος ὁχυρώσεως τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. 3)
 Τύρσις, ὁ, } ἡ πόλις, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 2. τυρτίς, ταυτ. εὐτε-
 χιοὶ καὶ στεγανὰ οἰκῆσεις, Διον. Ἀλ. Ἀρχαιολ. 1. Ζ. τυρῶ.
 Τύρρη, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ὕρρη.
 Τυρώ, οὐς, ἡ, Ὁμ. κύριον, Ὁμ.
 Τύρω, συγγ. τοῦ τάρω, τέρω, τόρω. Ἐκ τοῦ τάρω, ταράω, ἄσσω. Ζ. τέρω, καὶ τόρω. Ἐκ τοῦ τέρω, ταυτ. τέρω, κ. ταράττω, εἶναι τυρός, ρῶω, εὔω, ἔω, κ. τύρβη, κ. θύρα, τύρα, δηλ. τρύπα· τύρτος, τύρτις, τυρτίς ἀνήκουσιν ἐνταῦθα.
 Τυρώδης, εὐς, ὁ, ἡ, (τυρός), ἐκ τυροῦ, ὡς τὸν τυρός.
 Τυρωτός, ἡ, ὄν (τυρῶ), τυρωμένος, τεταραγμένος ὡς τυρίον, ἡ ἀναμιγμένος με τυρίον.
 Τυττός, ἡ, ὄν, ἡ ὁ, ἡ, νέος, μικρός· τυττόν, ὡς Ἐπίρ. ὀλίγον, Ἰλ. α, 354. τυττά, ταυτ. παρὰ μικρόν, σχεδόν, μόλις, Αἰσχ. Πέρτ. 563. Ὀδυσ. μ, 387. Κατὰ διάλεκτον, ἥτις μεταχειρίζεται ὑ ἀντί, ἀντὶ τυττός, ἡ, ὄν, τυττός, ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ζώων, ὅ,τι βυζάνεται ἀκόμη, ταυτ. νήπιος.
 Τυτώ, ἡ, γλαυξ, κουκουβάγια κ. ἐκ τῆς κραυγῆς τῆς Τού, τοῦ.
 Τυφάονιος, ἰα, ἰον, ἀντὶ Τυφώνιος, ποιητ. 2) Τυφάονιον, τό, ὅρος μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, Ἡσιόδ.
 Τυφάονις, ἰδος, ἡ, Ποιητ. θηλ. τοῦ Τυφώνιος.
 Τυφάων, ὠνος, Ποιητ. ἀντὶ Τυφῶν, ὁ. Εἰς τὸν Ὀππικ. ἡ Γενικ. καὶ Τυφάωνος. Ζ. Τύφος.
 Τυφεδανός, ὁ, ταυτ. τυφογέρων, Ἀριστοφ. Σφ. 1364, γέρων ἐρωτόληπτος.
 Τυφεδών, ἡ (τύφω), καῦσις, ἀναψις, φλόγωσις. 2) ὄψ, λαμπάς, Οἰνόμ. παρ. Εὐσ. 5, 36.
 Τύφη, ἡ, χόρτον τι, ὡς ἀνθήλη, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐγέμιζαν προτεφάλας, καὶ στρώματα, Διοσκ. 3, 133. Θεόφρ. Ἰστ. φ, 11.
 Τυφήρης, ὁ, ἡ (τύφω)· : λύχνος, καίων λύχνος, Ἀνάλ. 2, σ. 112.
 Τυφθεῖμεν, ἀντὶ τυφθεῖμεν, εὐκτ. Ἀόφ. Παθητ. τοῦ τυπῶ.
 Τυφλάγκιστρον, τό, Παῦλ. Αἰγ. 6, 5, χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον.
 Τυφληνίδιον, τό, }
 Τυφλίνη, ἡ, κ. } Ζ. Τύφλιος.
 Τυφληνίδιον, τό, }
 Τύφλιος, ἡ } ταυτὸς. τύφλωψ, εἶδος ὄψεως, Μαρκελ. Σιδ.
 Τυφλίνος, ὁ, } 25. 2) λιμναῖος τις, ἡ ποτάμιος ἰχθύς! ἐξαιρ.
 τοῦ Νεῖλου· διὰ τοῦτο τὰ ταριχευμένα Τυφληνίδια ὀρθότερον ὀνομάζονται Τυφληνίδια, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ.
 Τυφλογενής, εὐς, ὁ, ἡ, τυφλὸς γεννημένος.
 Τυφλοπλαστῆς, ὦ, Παθ. τυφλοπλαττεῖται, γεννᾶται τυφλός, ἐπὶ ἀρκτου, Σουῖδ. Πρβ. σαρκοτοκῶς.
 Τυφλόπους, ὁδος, ὁ, ἡ, με τυφλούς, πλανωμένους πόδας, Εὐρ. Φοιν. 1565.
 Τυφλός, ῥ, ὄν, ὁ μὴ βλέπων, καὶ ὁ μὴ βλέπόμενος, σκοτεινός, κεκρυμμένος· σπιλάδες· ἐπὶ δυνάμεων, καὶ ἐνεργειῶν, ἀπαράτρητος, ἄγνωτος· ἐπὶ στομάτων ποταμοῦ, στουπωμένος, κλεισμένος, ἡ προσχωμένος, ῥήχός, ὡς χωρία δύστορμα καὶ

τυφλά· ἐπὶ τοίχων, ὅσοι δὲν ἔχουσι παράθυρα· καὶ τὰ ὀπισθινὰ μέρη, ἡ ῥάχαις, τὰ νῶτα. ὁ πρωκτός κτλ. Ξενοφ. Κύρ. 3, 3, 33. [Ἐκ τοῦ τυφῶ τυφέλος, συγχοπ. τυφλός, σκοτεινός.]
 Τυφλόστομος, ὁ, ἡ, ἔχων στόματα (ὁ ποταμός) τυφλά, προσχωμένα, στουπωμένα, ὡς τὰ τοῦ Νεῖλου τυφλά στόματα, Εὐστάθ.
 Τυφλότης, τητος, ἡ.
 Τυφλοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων τυφλόν. Τυφλόφορος, ὑπὸ τυφλοῦ φερόμενος, Θεόκρ.
 Τυφλόω, ὦ, τυφλῶν κ. Μεταφ. παύω, : οὐρα, ἡ γάλα τυφλοῦται, δηλ. παύει, δὲν ἐκρέει. 2) ἀντὶ τυφλώττω.
 Τυφλώδης, ὁ, ἡ, τυφλός. Μεταφ. ἀναίσθητος, ἡλίθιος· διὰ τοῦτο βλάξ ἐξηγεῖται τυφλώδης, καὶ διορθῶν· εἰς μάτην τυφλώδης.
 Τυφλῶν, ὠνος, ὁ, εἶδος ὄψεως, Ἡτύχ. Ζ. Τυφλωψ.
 Τύφλωσις, ἡ. οὐσιαστικ. τοῦ τυφλώω. 2) ταυτ. τυφλότης.
 Τυφλώττω, εἶμαι τυφλός. [ἐκ τοῦ τυφλός, ὡς λιμώττω ἐκ τοῦ λιμός.]
 Τυφλώψ, ὦπος, ὁ, (ὦψ), τυφλός. 2) εἶδος ὄψεως, Νικάνδρ. Θηρ. 492.
 Τυφογέρων, ὄντος, ὁ, εἰς τὸν Ἀριστοφ. ταυτ. τυφεδανός γέρων, ἀνόητος καὶ μωρός διὰ γῆρας. Ζ. τυφός.
 Τυφομένης, ὁ, ἡ, τρελός ἀπὸ τὴν ὑπερφηφάνειάν του, Νικήτ. Χρον. 17, 4.
 Τυφομένης, ἡ, τὸ οὐσιαστικ. τοῦ πρ. 2) ἀρρώστια της, τρέλα με φιλοπνίαν ἠνωμένη (λήθαργον), Ἰπποκ.
 Τυφοπλαστῆς, ὦ, ἐξ ὑπερφηφάνειας προφασίζομαι.
 Τύφος, ἡ Τύφος, ὁ (θύω), ἀτμός, καπνός, κνίσσα. 2) Μεταφ. φαντασία, ματαιότης, ἀλαζονεία, τὰ ὅποια κάμνουν τὸν ἀνθρώπον νὰ μὴ γνωρίζῃ ἑαυτόν· διὰ τοῦτο λέγει ὁ Πλούτ. τὸν δὲ τύφον ὥσπερ καπνὸν τινὰ φιλοσοφίας εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀπεσκέδασε. 3) ἡ μετὰ τὴν ὑπερφηφάνειαν ἠνωμένη ἀνοητία, τρελοπεριφάνεια χυδ. 4) Ἰατρ. εἶδος τι ἀναισθησίας, 5) εἶδος ἀρρώστιας, εἰς τὸν Ἰπποκρ. Ζ. τυφῶ.
 Τυφός, ὁ, ταυτ. τυφῶς, Ἀριστοφάν. Λυσιστρ. 973.
 Τυφῶ, ὦ, ἀτμίζω, κάμνω θυμιάσιν· τυφόμεθα ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, Ἰουλ. Καῖρ. 2) σκοτίζω τὴν ψυχὴν με ἀλαζονείαν καὶ φαντασίαν· εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσεν, Ἡρώδ. 6, 5. Τρελαίνω, κάμνω ἀναίσθητον καὶ μωρόν. Ζ. τύφος. Παθ. γίνομαι ἀναίσθητος καὶ μωρός· ὡς τετυφωμένος σὺ, Πλάτ. Ἰππ. Μ. 22. τετυφῶσθαι τὸν ταῦτα λέγοντα ἔφη, ὅτι εἶναι τρελός, Δημοσθ. σ. 749. Κατὰ τὸν Ἀρποκρ. ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ τυφῶνος κ. ταυτ. ἐμβρόντητος, ὡς ἐκ κεραυνοῦ κωφωμένος ἡ παραπλήξ· ὁ Ἀλκαῖος λέγει Τυφῶς ἐξέλετο φρένας, δηλ. ἡ τρέλα τοῦ ἐπῆρε τὰ μυελά.
 Τυφρηστός, Ζ. Τυμφρητός.
 Τύφω, μ. θύφω, Ἀόφ. ἔθυφα, Παθ. ἐτύφην, τυφίς, εἴτα, Ἀπαρέμ. τυφῆναι· ἐκ τοῦ θεματικοῦ θύω, ἀντὶ θύπω, θύφω· ἀνάπτω, φλέγω, καίω. Ἐνερ. καπνίζω· ὅθεν τύφειν καπνῶ, γεμίζειν με καπνόν· : τὰς μελίττας, διώκειν τὰς μελ. μετὰ τὸν καπνόν· τύφειν καπνόν, εἰς τὸν Ἡρώδ. κάμνειν καπνόν· τύφεσθαι, καίεσθαι· καὶ Τροπ. τυφόμενος, Πλούτ. ὑποτυφόμενος πόλεμος, Πλούτ. Περικλ. 32. ὑποκαίόμενος. Ἐκ τοῦ Παρὰκ. τέθυμαι εἶναι θυμός, Αἰολ. θυμός, ὅθεν τὸ Λατ. Fumus. Ζ. θύω, θύω, κ. σύω.
 Τυφώδης, εὐς, ὁ, ἡ (τύφος, εἶδος), ταυτ. τυφεδανός. 2) μωρός, ἀναίσθητος, Ἰπποκρ.
 Τυφωεύς, ὁ, ταυτ. τυφῶς.
 Τυφῶν, ὠνος, ὁ, εἶδος ἀνεμοστροβίλου, ὅστις μετὰ βίαν κρημνίζει ἔξωφρα οἴκους, καὶ σηκώνει ὕδωρ ἀπὸ τὴν θάλατταν· καὶ σίφων, κ. οὐρανία. Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1. περὶ Κότμ. 4, 16. 6, 22. Λουκιαν. 4, σ. 227. 2) εἰς τοὺς μεταχ. ἀντὶ κεραυνός, Ἡλιόδ. Αἰθ. σ. 22. Ἀχιλ. Τατ. 1, 12. Πρβ. πρηπτήρ.
 Τυφωνεύς, ταυτ. Τυφωεύς, κ. Τυφῶν [σχημ. ὡς Ἀἰδωνεύς κ. Αἰδῶν].
 Τυφωνικός, ἀνήκων εἰς τυφῶνα.
 Τυφώνιος, ἰα, ἰον, ἀντὶ τοῦ πρ. 2) ἀντὶ τυφώδης, τρελός, Στοβ. φυσ. σ. 1076.
 Τυφωνοσιδής, ὁ, ἡ, ὁμοίος μετὰ τυφῶνα ἀριθ. 1.
 Τυφῶς, ὁ, κ. Τυφωεύς, κ. Τυφωνεύς. εἰς τῶν γιγάντων. 2) ἀντὶ τυφῶν, ἀνεμοστρόβιλος, ὅστις φέρει κονιορτόν, Σοφοκ. Ἀντ. 418. Αἰσχ. Ἀγ. 653.
 Τυχάζομαι κ. Τυχάζομαι (τύχω, ἄω), ταυτῶς. στοχάζομαι,

Ἡτύχ.

Τύχαιον, τὸ, ναὸς τῆς Τύχης.

Τύχαιος, αἶα, αἶον (τύχη), Ἐπίρ. -αῖος, ἐρχόμενος, γινόμενος ἐκ τύχης, κατὰ συμβεβηκός.

Τυχέειν, Ἰων. ἀπαρέμ. ἀντί τυχεῖν.

Τυχεῖον, τὸ, ναὸς τῆς τύχης, Βυζαντ.

Τυχέω, δίδει χρόνους εἰς τὸ τυγχάνω, ὡς τυχήσω· τετύχηκα, Ἰλ. ρ, 748.

Τύχη, ἡ (τύχω, τυγχάνω), τύχη, συμβεβηκός, μοῖρα· τύχαι, αἱ εὐτυχεῖς περιπτώσεις, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. αἱ δυστυχίαι. 3) Ὀν. κύριον. 3) ἀγαθὴ τύχη, ἔγραψαν εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν δημοσίων πραγμάτων, ὡς ἡμεῖς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ· ἀπὸ τύχης, κατὰ συμβεβηκός.

Τυχηρός, ἄ, ὄν, Ἐπίρ. -χηρὸς (τύχη), ταυτ. τυχαῖος· ὅθεν μεταβλητός, εὐμετάτρεπτος· ἀγαθὰ τυχηρά, ὅσα δίδει μᾶλλον ἢ τύχη παρὰ ἡ βουλή καὶ ἡ προαίρεσις.

Τυχθεῖς, εἶσα, ἐν, Παθ. Ἀόρ. 1, τοῦ τύχω, τεύχω.

Τυχίζω, Τύχος. Ζ. τυκίζω, τύκος.

Τυχικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κός, ἐκ τύχης ἐρχόμενος, γινόμενος κτ. Διόδ. Σικ.

Τυχίος, ὁ, Ὀν. κύριον. Ζ. Τύχω.

Τυχόν, Οὐδ. Μετοχ. τοῦ τυχῶν αἰτ. ἀπόλυτ. ὡς Ἐπίρ. ἀντί ἰσως, ἐνδεχομένως. 2) ἀντί τοῦ

Τυχόντως, Ἐπίρ. ἀντί τοῦ ὡς εὐτυχε.

Τύχω, κ. Τύκω, θεματικὸν τοῦ τεύχω· ὅθεν Τύχισ, ὁ κατασκευάσας τὴν ἀσπίδα τοῦ Αἰάντος, Ἰλ. η, 224.

Τύχων, ὄνος, ὁ, θεός τις, ὡς ἡ τύχη, Στράβ. 13, σ. 879.

2) Ἐπίρ. τοῦ Πριάπου, ἰσως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τέκτων, Ἡτύχ. Διόδ. Σικ. 4, 6.

Τύψις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ τύπτω, Νίκανδρ.

Τῶ, Δοτ. τοῦ τός, Ἐπίρ. ἀντί τοῦ διό, διὰ τοῦτο.

Τῶδε, Δωρ. ἀντί τοῦδε, Θεόκρ.

Τωδάξω, μ. ἄσω, Δωρ. τωδάσσω, χλευάζω, περιγελῶ, καταφρονῶ μὲ γέλιον, Ἡρόδ. 2, 60. Πλάτ. Θεόκρ. 16, 9. Δογγίν. Σωκράτην καὶ τωδάξει Ἀριστοφάνης. Παράδειγμα φέρει ὁ Σουΐδ. τὸ ἐφεξῆς μετὰ παρηχήσεως ἐπίγραμμα. : Ἄκρον ἱατρὸν Ἄκρων Ἀκραγαντῖνον πατρός Ἀκρου κρύπτει κρημνός ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης. [Εἶναι Ἰων. ἀντί ταυτάξω, ἡγουν κάμνω τὸ αὐτὸ, τὸ ὁποῖον κάμνει κ. ἄλλος· ἄλλα μιμοῦμαι περιγελαστικῶς]

Τωδασμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ.

Τωδαστής, οὐ, ὁ, τὸ προσηγ. } τοῦ πρ.

Τωδαστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κός, ἀνήκων εἰς τοῦτο.

Τωδαστί, Ἐπίρ. περιγελαστικῶς.

Τωδεία, ἡ, ταυτ. τωδατμός.

Τῶλγεος, ποιητ. ἀντί τοῦ ἄλγεος.

Τῶμῶ, ἀντί τοῦ ἐμοῦ

Τῶργεῖω, ἀντί τοῦ Ἀργεῖου.

Τῶρρά, ἀντί τῶ ἄρχ, ἡ τῶ ῥα, τοίνυν, λοιπόν, Καλλιμ. ἐπ. 49.

Τῶς, Δωρ. ἀντί ὡς, οὕτως, Αἰσχ. Ἰκ. Σοφ. Αἴας, 84, 2) Τῶς, Δωρ. ἀντί ὅτι, ὅπου, Θεόκρ. 4, 2. 3) Τῶς, Δωρ. ἀντί τοῦς, αἰτ. Πληθ. τοῦ ὁ ἄρθρου· Ζ. τός.

Τῶυτό, Γεν. τῶυτέο, Ἰων. ἀντί τὸ αὐτό, τοῦ αὐτοῦ.

Υ.

Υ

Υ, υ, ὕψιλον, τὸ, (υ ὡς γράμμα θεωρούμενον εἶναι μακρόν, Ἀνάλ. 3, σ. 264.) ὀνομάζεται φωνὴν ὄν. ὅταν δὲ εἶναι σύμφωνον πνεῦμα, ὀνομάζεται μόνον υ χωρὶς τοῦ ἐπιθέτου ἐκείνου, μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦσιν ἄλλως. Τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμὸς σημαίνει 400, καὶ μὲ ὑπογεγραμμένην κεραίαν υ, 400,000. Ἡμεῖς κατὰ τὸ παρὸν τὸ προφερόμεν ὡς τὸ ι· ἀλλ' οἱ παλαιοὶ δὲν τὸ ἐπρόφεραν οὔτε ὡς ι, οὔτε ὡς τὸ τῶν Εὐρωπαίων ὀνομαζόμενον γραικικὸν γ [τὸ ὁποῖον οὔτε ὁ ἑλληνικός φθόγγος τοῦ υ εἶναι, οὐτ' ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ, ἀλλ' ἐκ διπλοῦ τινὸς φθόγγου ij ἢ ii σχηματισθέν ἐλαβεν μορφήν τινὰ παραπλησίαν τῆς τοῦ ἑλληνικοῦ· διὰ τοῦτο οἱ Ὀλλανδοὶ τὸ Υ ὀνομάζουσι καὶ ey. Μ' ὅλον τοῦτο Διάλεκτοι τινὲς ἐμεταχειρίζοντο ι ἀντί υ, καὶ ἄλλαι, ὡς ἡ Αἰολική, οἱ Ζ.

μιστύλλω], ἀλλὰ κατὰ τὴν ἤδη ἐπικρατούσαν γενικὴν γνώμην ὡς τὸ Γαλλικὸν υ, ἢ ὡς τὸ Γερμανικὸν ü· ἐπιβεβαιώνει δὲ τὴν γνώμην καὶ Διονύστ. ὁ Ἀλικ. περὶ Συνθέσ. ὄνομ. 14, λέγων περὶ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦτου, ὅτι „περὶ τὰ χεῖλη συστολῆς ἀξιολόγου γινόμενης πνίγεται καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος.“ Ἀλλ' εἶναι δύσκολον νὰ διοριθῇ ἡ ἀληθινὴ προφορὰ τοῦ εἰς πάντα χρόνον, καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν. Ἐκ τῆς τοῦ υ ταχέως ἐκφωνήσεως, διὰ τῆς ὁποίας γεννᾶται ὁ φθόγγος τοῦ Ἀγγλικοῦ **U**, μεταβαίνει τὸ υ καὶ τὸ λατινικὸν υ εἰς φθόγγον τινὰ ὅμοιον μὲ τὸν τοῦ β, ἢ τοῦ Γερμανικοῦ **W**. ὅθεν ἡ ἐκφωνήσις τοῦ **vulgus**, **vinum** κτλ. Ὡς τοιοῦτον σύμφωνον ἦτο μάλιστα ἴδιον τῆς Αἰολικῆς διαλέκτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπέρασεν εἰς τὴν Λατινικὴν. Ἐκ τοῦ **T** ἐγένετο τὸ **Y**, τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο καὶ ὡς φωνὴν υ, καὶ ὡς σύμφωνον υ· διὰ τοῦτο ἔγραψαν **absumentum**, **senatus**, κτ. καὶ **vinum**, κτλ. [Ἐάν τις θέλῃ νὰ δακρύνῃ τοὺς χαρακτήρας **Y** κ. **U**, πρέπει νὰ ἐκλάβῃ σύμφωνον μὲν τὸ **Y**, φωνῇ δὲ τὸ **U**, ἐπειδὴ καὶ ἐκ τοῦ σχήματος φαίνεται ὅτι τὸ μὲν **U** ἐκφέρεται διὰ στρογγύλου στόματος ὡς ου, τὸ δὲ **Y** διὰ κεκλεισμένων χειλέων ὡς τὸ β]. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες εἰς λατινικὰς λέξεις ἐκφράζουσι τὸ Λατινικὸν υ ὄχι διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ υ, οὐδὲ διὰ τοῦ Αἰολικοῦ διαγράμματος **E**, ἀλλὰ διὰ τοῦ ου ἢ διὰ τοῦ β, π. χ. Οὐάλης, **Valens**. Βαλέριος, **Valerius**. ὅθεν φαίνεται ὅτι τὸ σημεῖον **V** ἐμπορεῖ νὰ ἐκφραστῇ μᾶλλον διὰ τοῦ υ ὁμοίου τῶ ου παρὰ διὰ τοῦ Γαλλικοῦ υ. Τὸ δὲ λατινικὸν υ ἐξεφράζετο καὶ διὰ τοῦ ου καὶ διὰ τοῦ υ, π. χ. αὐγουρα, **augurem**. αὐγουρας, **augures**. Ἰουγούρθα, **jugurtha**. Τίβουρις καὶ Τίβουρις, **Tibur**. Περουσία, καὶ Περουσία, **perusia**. φίγουλος ἀντί **figulus**. Νουμάς, **Numa** κτλ. Ὅθεν γίνεται φανερόν ὅτι καὶ τὸ υ εἰς τὴν λατινικὴν γλώσσαν ἦχει πάντοτε ὡς Γερμανικὸν υ βραχὺ ἢ μακρόν. **Namque est ipsis (Graecis) statim sonus dulcior, quando jucundissimas ex Graecis literis, υ καὶ ζ non habemus, vocalem alteram, alteram consonantem, quibus nullae apud eos dulcius spirant, quas mutuari solemus, quoties illorum nominibus utimur, ἡγουν, διότι ἔχουσιν (οἱ Ἕλληνες) ἡχον γλυκύτερον, ἐνῶ ἀπὸ ἡμᾶς ἐλλείπουν τὰ τερπνότερα τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων υ καὶ ζ, τὸ μὲν φωνῇ, τὸ δὲ σύμφωνον, ἡδιστον πνεῦμα ἀποτελοῦντα· διὰ τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ τὰ μεταβάλωμεν, ὅσας μεταχειριζόμενα ἑλληνικὰ ὀνόματα, λέγει ὁ Quintilian. Τὸ βραχὺ υ τῶν Λατίνων εἶχεν ἡ Αἰολικὴ διάλεκτος· διὰ τοῦτο παρατηρεῖ ὁ Πριττανός ὅτι οἱ Αἰολεῖς εἰς τὸ θυγάτηρ ἔγραψαν υ, ἄλλοι δὲ ου, ἀλλὰ τὸ ἐπρόφεραν ὡς βραχὺ υ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξεφωνοῦντο βέβαια τὰ αἰολικὰ Ὄνομα, πύα, μῦμαρ, εἰλήλυθα κτλ. τὰ ὁποῖα προέφεραν ἄλλαι διαλέκτοι διὰ τοῦ ο, υ, π. χ. ὄνομα, πόα, πούα, μῶμαρ, εἰλήλυθα κτλ. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν γραφὴν π. χ. φούνος ἀντί φόνος, ποῦνος ἀντί πόνος, στοῦνος ἀντί στόνος, κοῦνς ἀντί κύνς, κοῦμα ἀντί κύμα, κουτάλη ἀντί σκυτάλη, τὸ ου δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ υ βραχὺ ἢ μακρόν· Μ' ὅλον τοῦτο ἐκλαμβάνεται ἀντί διφθόγγου, καὶ τοιοῦτον ἐξεληφθῇ καὶ ἀπὸ Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσεα, ὅς τις περὶ τοῦ συμφώνου ἢ πνεύματος υ ὁμιλῶν λέγει „τὴν ου συλλαβὴν ἐνὶ στοιχείῳ (**E** ἢ **F**) γραφομένην.“ Ἀλλ' ἐγγένει τὰ ο, υ, ω, ου χρειαζόμεναι ἀκόμη πολλὴν ἐρευναν εἰς τὴν ἀπὸ διαλέκτου εἰς διάλεκτον μετάβατίν των, καὶ εἰς τὴν ἀλλήλων ἀντικατάστασιν. Ὡς λείψανα τοῦ Αἰολισμοῦ, τὸν ὁποῖον εἶπαμεν κατ' ἀρχάς, εἶναι εἰς τὸν Ὀμ. Αὐίαχος, ταλαύριος, ἀντί τῶν ὁποίων ἡδυνάτο τις νὰ γράψῃ Ἀλίαχος καὶ ταλακρινος, ἢ καὶ Ἀβίαχος, ταλάβρινος, ὡς ῥόδον, βρόδον· ἱς, **vis**, βία. Διὰ τοῦτο εἶναι σύνηχα καὶ ὁμόφθογγα Αὐρα καὶ ἄβρα· καὶ εἰς τοῦτο θεμελιόουν τινὲς τὴν περίεργον ἐξηγήσιν, ὅτι ὁ Ἰξίων ἀντί τῆς Ἡρας ἐνηγκαλίσθη τὴν αὐράν, ἡγουν τὴν ἄβραν, δηλ. τὴν θαλαμηπόλον. Ἀδίκως ὅμως ἀνάγονται ἐνταῦθα αὐκά ἀντί ἀλκά, αὐκύων ἀντί ἀλκύων, αὐμα ἀντί ἄλμα, αὐσος ἀντί ἄλσος, θεύγειν ἀντί θέλγειν, εὐθεῖν ἀντί ἐλθεῖν· διότι εἰς τὰς λέξεις ταύτας δὲν παρσεντίζεται πνεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον τάχα ἐπρεπε νὰ παραχωρήτῃ τὸ λ, ἀλλ' εἶναι φυσιολογικόν τι τῆς γλώσσης φαινόμενον νὰ μεταβάλλῃ τὸ ἀλ καὶ ελ εἰς ἀμαυρόν τινὰ φθόγγον αὐ καὶ ευ (ο καὶ υ), ὅς τις ὁμοιάζει τὸν τοῦ λ προφερομένον μὲ πυκνὴν γλώσσαν, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας, π. χ. εἰς τὴν Γαλλικὴν, καὶ Ὀλλανδικὴν· ὅθεν **halten**, **houten**.**

Hut, Hüten. Τὸ πνεῦμα τοῦτο εἰς διαλέκτους ἄλλας ἔμεινεν εἰς τὰ ῥήματα, π. χ. καὶ καύω, πνέω πνεύω, τῶν ὁποίων ἔμειναν οἱ μέλλοντες καὶ ἄλλοι χρόνοι (ἐκ παραδόσεως ἀρχαίας τίθεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὁ τόπος εἰς τὸ υ· ἐλλὰ ψευδῶς, καθὼς πολλοὶ τοῦ τονισμοῦ κανόνες ἔμειναν ἀντιφατικοὶ καὶ ἄτοποι). Συνεπικνωσθὲν δὲ πολλάκις ἔως οὐ ἔγεινε φιλὸν καὶ δασὺ σύμφωνον· ἐκ πολλῶν παραδειγμάτων ἀρκεῖ νὰ φέρω τὸ λάω, τὸ ὅποιον ἔγεινε λαύω, λάβω, λάποι, λάφω· μετέβη δὲ καὶ εἰς τὸ λάξω, λάσδω κτλ. ὡσαύτως, τρύω, τρύβω, τρύπω, τρύφω, τρύχω κτ. Ἡμεῖς τὴν σήμερον εἰς τὰς διφθόγγους αὐ, κ. ευ, προφερόμεν τὸ υ ἄλλοτε μὲν ὡς φ, π. χ. αὐτός, εὐδύς κτλ. ἄλλοτε δὲ ὡς β, π. χ. εὐλογῶ, Παῦλος, ὅπου οἱ Ἱταλοὶ ἀντικατέστησαν τὸ ο, ράολο.

Υ, ἡ ὕ, Ἄριστοφ. Πλούτ. 396, τόνος μιμητικὸς τῆς ὀσφρήσεως, δηλ. ὅταν συστέλλωμεν τὴν μύτην διὰ νὰ μυρίζωμεν, διὰ τὸ μέτρον ἐγράφη ὕ ὕ ἱαμβικῶς.

Υαγνίς, ἴδος, ἡ, ὄν. κύριον.

Υάγχη, ἡ, ἀρρώστια τῶν χοίρων, Ἄριστοφ. Ἰστ. ζ. 8, 21. ἐπὶ τῶν κυνῶν, κυνάγχη· ἐπὶ ἀνθρώπων, συνάγχη· Ζ. κυνάγχη.

Υαγών, ἡ, ἔλεγον τινὲς ἀντὶ σιαγών, Ἀθην. 3, σ. 94.

Υάδες, ὡν, αἱ, οἱ ἐπτά ἀστέρες εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ταύρου, αἵτινες συνανατέλλονται μὲ τὸν ἥλιον ἐμήνουν ὑετόν· ὅθεν, ὑὰς ἀπὸ τοῦ ὕω, Ἀρατ. 2) νύμφαι ἀνατραφεῖται ἀπὸ τὸν Βάκχον· Ζ. ὕης.

Υαῖνα, ἡ, κυρίως καὶ κατὰ πρῶτον χοῖρα, σκρόφα. 2) ἰχθύς τις θαλάσσιος, κ. ὑαίνης, Μαρκελ. Σιδ. 3) ἄγριον θηρίον, ὁμοιον μὲ τὸν λύκον, καὶ μὲ τὸν κύνα, μὲ μεγάλην χαίτην περὶ τὸν τράχηλον· ὀνομάζεται καὶ γλάνος, ἡ γάνος διὰ τὴν λαμπρὴν τῶν ὀφθαλμῶν του. 4) αἱ τοῦ Μίσρα ἱερεῖς αἰνομαζόντο ὕαῖναι· οἱ δὲ ἱερεῖς λέοντες, Πορφ.

Υακίζω (ὕαξ), ταυτ. ὑετίζω, Ἡσύχ. Ζ. ὑάδες. 2) ταυτ. Οἰακίζω, Ἡσύχ. Ζ. ὕαξ.

Υακίνθις, τὰ (ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ὑακίνθου ἐν Λακεδαιμόνι.

Υακινθίζω, εἶμαι ὁμοιος ὑακίνθω κατὰ τὸ χρῶμα, Πλίν. 37, 5.

Υακινθινοβαφής, ἑός, ὁ, ἡ (βαφή), ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, Ξενοφ. Κύρ. 6, 4, 2.

Υακίνθινος, ἡ, ὡν, ἀπὸ ὑακίνθου· ἄνθος ὑακίνθ. ὁ ὑακίνθος, Ὁμ. Ὀδυσ. ζ, 231. ψ, 158.

Υακίνθιος, ἰα, ἰον, κτητικ. ἐκ τοῦ ὑακίνθου· καὶ Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Νόνν.

Υακινθίς, ἴδος, ἡ, Πληθ. μετὰ τοῦ κόραι, αἱ θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθίδος, Δημοστ. Νομ. ἐκ τοῦ δήμου Ὑακίνθου, ὅπου ἐδυσιάζοντο.

Υακίνθος, ὁ, νεανίσκος ἐκ Λακεδαιμόνιος ἐρώμενος Ἀπόλλωνος, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ κατὰ συμβεβηκὸς μὲ τὸν δίσκον· ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ὁποίου ἐφύτρωσε τὸ φυτὸν ὁ ὑακίνθος· εἰς τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους τούτου ἀνέγν. οἱ παλαιοὶ τὸ ὄνομα Αἴας, ἄλλοι, τὸ Ὑακίνθος, καὶ ἄλλοι, θρηνητικὸν τι ἐπιφώνημα· καὶ τῶ ὄντι φαίνονται γραμμαὶ τινὲς εἰς τὸν ὑακίνθον (Κ. σπαδόχορτον, καὶ μόρικος λαλὲς χυδ.) ΙΔΙ, τὰς ὁποίας ἀνέγινωσκε διαφόρως ἡ ποιητικὴ φαντασία. Ὁ Θεόκρ. εἰδ. 10. ὀνομάζει τὸ ἄνθος μέλαν, καὶ γραμμένον· ὁ Μόσχ. εἰδ. 3, Ὑακίνθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἶ, αἶ· ὁ Μελέαγ. ἐπίγρ. 105, πορφυρὴν· ὅθεν, -κίνθινος, μελαγχρινός, μελανοκόκκινος, μόρικος χυδ. καὶ -θίζω, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦτο (ἴδε τὴν σημείωσιν εἰς τὸ καλάνος.) 2) πολυτίμος τις λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθους τούτου.

Υακινθώδης, ἑός, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ὑακίνθου.

Υάλεις, ἑα, εον, συναρ. οὐς, ἡ, οὖν, ὑάλινος, διαφανὴς ὡς ὕαλος, Ἀνάλ. κ. Κλημ. Παιδαγ. 2, σ. 291.

Υάλη, ἡ, ἀντὶ ὕαλος, Ἡσύχ. κ. Σουίδ.

Υαλίξω, εἶμαι ὁμοιος μὲ τὴν ὕαλον· Κ. ὑαλίζει ἡ γυαλίζει ἀντὶ εἶναι ὡραῖος.

Υάλλινος, ἡ, ὡν, ἐξ ὕελου· ἔκπωμα, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 74.

Υαλίτης, ἴδος, ἡ, ἐκ τοῦ ὑαλίτης, ὁ· γῆ, ἄμμος, ἀνήκων εἰς τὴν ὕαλον, Στράβ. 16, σ. 1099. καὶ ὑελῖς, ἴδος, ἡ, Θεόφρ. σ. 598.

Υαλοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, (εἶδος), ὡσάν ὕαλος. 2) λίθος τις ὁμοιος ὕελο.

Υαλόεις, εσσα, εν, ὁμοιος μέγυαλον. 2)· ὄφεις, ἡτις γυαλίζει, εἶναι ὡραῖα, Πρβ. Ὑαλίξω.

Υαλος, ἡ, ἀττ. κ. Ἰων. καὶ Ὑελος, ἡ, Νομ. εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἤλεκτρον (-ποῦ κεῖται;) καὶ ἄλλα διαφανῆ σώματα· μεταγ. τὸ Κ. γυαλίον, καὶ γυαλί. 2) εἰς τὸν Ἀριστοφ. Νεφ. 766, καυστικὸς τις ὕαλος ἀπὸ κρύσταλλον ἢ ἤλεκτρον (;). 3) ὀρυκτόν τι ἄλλας εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, Ἡρόδ. 3, 24. Τὴν ἡμετέραν ὕαλον ὀνομάζει ὁ Ἡρόδ. ἀρτήματα λίθινα χυτὰ κ. χρύσεια, 2, 69, αἷς καὶ σκύφον χυτῆς λίθου, Ἀθην. 10, σ. 432. καὶ τὸ περὶ τὴν ὕαλον γένος ὅσατε λίθων χυτὰ εἶδη καλεῖται, Πλάτ. Τίμ. φαίνεται ἄρα ὅτι ἔως τοῦ Ἡροδότου τῶν χρόνων ἦτο ἀγνωστον τὸ ὄνομα ὕαλος· τὸ παράγουσιν ἀπὸ τὸ ὕα ἀντὶ χύω· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀνομασθῆν διὰ τὴν πρὸς τὸ ὕδωρ ὁμοιότητά του.

Υαλοτέχνης, ου, ὁ, τεχνίτης, κατασκευαστὴς ὕαλου.

Υαλουργεῖον, τὸ, ἐργαστήριον τοῦ ὕαλουργοῦ.

Υαλουργική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ὕαλουργοῦ.

Υαλουργός, ὁ, (ἐργον) ταυτ. πρ. ὑαλοτέχνης, Στράβ.

Υαλοῦς, ὁ· Ζ. ὑαλέος.

Υαλόχρους, ὁ, ἡ, ἔχων χρῶμα ὕαλου, Ἀνάλ. 2, σ. 141.

Υαλοχρώδης, ὁ, ἡ, Ἀμφιβ.

Υαλόω, ὦ, ὑαλόνω, κάμνω ὑαλίον.

Υαλώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑαλοειδής, διαφανὴς ὡς ὕαλος.

Υαλώμα, τὸ, ἀρρώστια τις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἱππιατρ.

Υαλώπις, ἴδος, ἡ (ὡψ), φαινόμενη ὡσάν ὕαλος, : ἱατρικ, Ὁρφ. Λίδ.

Υαμεία, ἡ, κ. } τόπος Μεσσηνίας.

Υαμία, ἡ

Υαμος, ὁ, ὄν. κύριον.

Υαμπολῖς, ἡ, πόλις Φωκίδος, Νομ. Ὑάντων πόλις· Κατ' ἄλλους ἀντὶ Ὑα πόλις.

Υαξ, ταυτ. οἰαξ, Ἡσύχ.

Υας, ὕαντος, ὁ, ὅθεν Ὑαντες, ἔθνος βάρβαρον, κατοικήσαντες τὴν Βοιωτίαν.

Υας, ἑός, ἡ· Ζ. ὑάδες.

Υασίς, ἡ, ταυτ. Αὐασίς, Ὑασίς, τὰ ὅπ. Ζ.

Υβάζω, μ. ἴσω· Ζ. ὑβόω.

Υββάλλω, συγχοπ. ἀντὶ ὑποβάλλω, ἀποκρίνομαι, λέγω, Ἰλ. τ, 80.

Υβλα, ἡ, } ὄνομα πόλεων Σικελίας.

Υβλαι, αἱ

Υβός, ἡ, ὄν, καμπύλος πρὸς τὰ ἔξω, καμπύρης· ἀντίθ. λορδός, Θεόκρ. 5, 43.

Υβος, ὁ, ἡ πρὸς τὰ ἔξω κάμψις, καμπυλότης, γυρτότης, Ἀριστοφ. Ἰστ. ζ. 2, 1. ἐκ τοῦ κύβα, κύβη· ὅπου ἀνήκουσι κύβω καὶ κύπτω.

Υβόω, ὦ, κ. Ὑβάζω, καμπυλόνω, γυρτόνω. 2) τὸ δευτερον καίπτω, ἐμέω, ἐπειδὴ εἰς ταῦτα σκύπτει ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος. 3) καὶ σχήματα ἐπὶ συνουσίας, ὡς λορδῶ· ὅθεν, ὕβωσις.

Υβρίγελως, ὡτος, ὁ, ὅστις γελά ὕβριστικῶς, Μανέθ. 4, 446.

Υβρίζω, μ. ἴσω (ὕβρις), Οὐδ. εἶμαι, πράττω ὑπερήφανα, αὐθάδη, ἀσώτα, ἀσελγῆ ἔργα· ἀντίθ. σωφρονέω· Ἰδίως, ἐπὶ παιδεραστῶν· καὶ ἐπὶ πάσης καταφρονήσεως διὰ λόγου ἢ δι' ἔργου· λέγουσιν ὑβρίζειν τινά, καὶ εἰς, ἡ πρὸς τινά, Π. χ. εἰς τοὺς θεοὺς, Ἀριστοφ. Νεφ. 1506. καταφρονητικῶς φέρεσθαι εἰς τοὺς θεοὺς, δηλ. εἰς τὴν θρησκείαν· ὑβρισμένα τὰς γνάθους, ἀτιμασθέντα, ἡ δαρδέντα εἰς τὰς παρειάς· οἷαν ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὕβρι-κεν ἐκ τῶν ἡμετέρων ὑβρίζουσιν, ἡτις ἀσωτεύει ἀπὸ τὴν ἡμετέραν περιουσίαν, Δημοστ. σ. 1182. Ἐπὶ ὑπερβολικῆς λαμπρότητος, ἡ ἀσωτίας, ὡς στολὴ ὑβρισμένη, Ξενοφ. Κύρ. 2, 4, 5. Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 1, 31. ὑβρίζουσι δὲ καὶ βόες οἱ κερατίζοντες, καὶ ἵπποι οἱ κλωτσωντες, καὶ γάδοι οἱ εὐτραφεῖς· καὶ ἄνθρωποι καὶ φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἀκμάζουσι· καὶ ὅταν βράζων ὁ οἶνος ἐκρήθ ἀπὸ τὸ γεῦος.

Υβριοπάθεω, ὦ, ταυτ. ὕβριν πάσχω.

Υβρίς, ἴδος, ἡ, ὄνομα νυκτερινοῦ ἀρπακτικοῦ ὀρίσου.

Υβρις, εως, ἡ (Νομ. ἀπὸ τῆς ὑτέρ.), ὑπερβολικὴ βία, ἀτιμία· καταφρονήσις, ὑπερηφάνεια· ἀντὶ τόλμημα, Σοφοκλ. Τρ. 886.

αυθάδεια, ασωτία, πολυτέλεια, τρυφή, Πίνδ. Πύθ. 10, 55. Ξενοφ. Ανάβ. 5, 8, 3. καὶ τὸ νὰ δείξηται ὅλα ταῦτα εἰς ἄλλον. [Γίνεται ἐκ τοῦ ἀχρ. ὑβερός, συγχοπ. ὑβρός, ἐκ τοῦ ὕβριος οὐσ. ἐπίθ. ὑβρός· κύψις, σκύψις, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὕβριος· κυρίως, ἐπὶ ἀσελγούς συνουσίας· διὰ τοῦτο ἀντιτάσσεται πολλάκις εἰς τὸ Κύπρις, Π. χ. μοιχεῖται ἐν αἷς ὕβρις οὐ Κύπρις ἀρχεῖ.] 2) εἰς τὰς Ἀθήνας ὕβρεως νόμος, ἡ δίκη, ἡ γραφή, κατὰ τοῦ ἀτιμάσαντος, ὑβρίσαντος πολίτην· τὴν δίκην ἐκρίναν οἱ δεσμοζέται.

Τ'βρίσδω, Δωρ. ἀντὶ ὑβρίζω.

Τ'βρισμα, τὸ, κ. } τὸ ὑβρίζειν, καταισχύνειν, ἀτιμάζειν, ἀντὶ

Τ'βρισμός, ὁ, } ὕβρις. 2) ἀφηρημένον ἀντὶ συγκεκριμένου

Μαινόμ. } οὐνομάζει τοὺς Κενταύρους ὕβρισμα τετρασκελές ὁ Εὐρίπ. Ἡρακλ.

Τ'βριστήρ, ἦρος, ὁ, κ. } ὁ ὑβρίζων, κατ' ὅλας τὰς σημασίας

Τ'βριστής, οὐ, κ. } τοῦ ὑβρίζω, τὸ ὅπ. Ζ.

Τ'βριστίς, ἡ, }

Τ'βριστιάω, ὦ, ἐπιθυμῶ νὰ ὑβρίξω, ἐκ τοῦ ὑβριστής, ὡς σοφιστιάω ἐκ τοῦ σοφιστής, Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. σ. 427.

Τ'βριστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ κλίνων εἰς τὸ ὑβρίζειν.

Τ'βριστοδίκαι, οἱ καταφρονούντες τὸ δίκαιον, καὶ κρύπτοντες τοὺς κακούργους, Πολυδ. Φωτ. κ. Ἡσύχ.

Τ'βριστός, ἡ, ὄν, ὑβρισμένος, συγκρ. κ. ὑπερβ. Ξενοφ. ἐνεργητικῶς, Κύρου Π. 5, 5, 41. κ. ἀλλαχοῦ.

Τ'βρίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ ὑβριστήρ, -στής.

Τ'βωμα, τὸ, κ. } ταυτ. ὕβρις, κ. καμπούρα, τὸ κάμνειν καμπού-

Τ'βωσις, εὐς, ἡ, } ραν· καὶ ἐπὶ τῆς σηματ. τοῦ ὕβριος, ἀριθ. 3.

Τ'γεία, εἴη, κ. Τ'γία, ἀντὶ τοῦ ἀττ. ὑγεία, Ἀνάλ. Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλοσ. 5, 30. Πανσ. 1, 31. 8, 31.

Τ'γεινός, κ. Τ'γεινός, ταυτ. ὑγεινός. 2) τὸ πρῶτον καὶ κύρ. ὄν.

Τ'γιάζω, κάμνω ὑγιᾶ, ἱατρεύω· οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἱατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἡ κατὰ συμβεβηκός, Ἀριστοτ. Μεταφ. 1. - Παθ. γίνομαι ὑγιής, ἱατρεύομαι, Ἀριστοτ. Φυσικ. 5, 5.

Τ'γιάίνω, μ. ἀνῶ, εἶμαι ὑγιής· Μεταφ. ἔχω τὸν νοῦν μου. 2) ἀποχαιρετιστικὴ προσφώνησις τῆς ἐσπέρας, ὑγιάινε, Ἀριστοφ. Βατρ. 105. ἡ δὲ τῆς πρωΐας, χαῖρε. 3) ὑγιάινειν, εὐχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν· ὅθεν

Τ'γίανσις, κ. Τ'γίασις, ἡ, ἱατρευσις, Ἀριστοτ. Φυσ. 5, 5.

Τ'γίαντός, καὶ -αττός, ἡ, ὄν, δυνάμενος νὰ θεραπευθῇ, Ἀριστοτ. Φυσικ. 5, 1. 9, 5.

Τ'γίασις, ἡ, ταυτ. ὑγίανσις.

Τ'γίασμα, τὸ (ὑγιάζω), ἱατρικὸν μέσον, ὡς τὸ ἀκυσμα.

Τ'γίαστικός, ἡ, ὄν, ἱατρεύων.

Τ'γίαστός, ταυτ. ὑγίαντός.

Τ'γιάτης, ὁ, Μνησιθ. Κωμ. λείψ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ἱατρός.

Τ'γιάω, θεματικὸν τοῦ ὑγιάζω.

Τ'γίεια, κ. } ἡ, Ἀττ. κ. Ἰων. ταυτ. ὑγεία, (ὑγιής), καὶ κ.

Τ'γίεια, κ. } ὑγεία· νοός, φρενῶν, Αἰτχὺλ. Εὐμ. 524. ἡ γινώ-

Τ'γίειν, } σις. 2) θεὰ τῆς ὑγείας.

Τ'γίεινός, ἡ, ὄν, ὑγιής, ἢ πρόξενος ὑγείας· ἀήρ, χώρα· Συγκρ. ὑγεινότερος.

Τ'γίεις, εἶσα, ἐν, Βοιωτ. ἀντὶ ὑγιής· ὅθεν ὑγίεντα ὄλβον.

Τ'γίηρης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑγιηρός.

Τ'γιηρός, ὁ, ὄν, ταυτ. τοῦ πρ. κ. τοῦ ἐφ. κ. γηρός, γερός.

Τ'γιής, εὐς, ὁ, ἡ (καὶ ὑγιός), ὑγιής, γηρός· Μεταφ. ὁλόκληρος, ἀβλαπτος, γηρός, ὀρθός, ἀληθής, γνήσιος, ὠφέλιμος· ἐπὶ νοός, ὀρθὰ κρίνων. Εἶπαν καὶ ὑγελός καὶ ὑκελός· Ζ. ὕμν. ὑγρός.

Τ'γιοζυγία, ἡ, μετὰ τὴν λέξιν ταύτην ἐξηγεῖ ὁ Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 540. τὸ ἀρτιζυγία πολλά ὀρθῶς.

Τ'γιοποιέω, ὦ, ὑγιᾶ ποιῶ, ἱατρεύω, Διόδ. Σικ.

Τ'γιόω, ὦ, ταυτ. ὑγιάζω, Ἡσύχ. Ἰπποκρ.

Τ'γιῶς, Ἐπίρ. τοῦ ὑγιής.

Τ'γιώτερος (ὑγιός), ἀντὶ ὑγιέστερος, Ἐτυμ. Μ.

Τ'γρά, ἡ, ταυτ. θάλαττα, Ἀριστοφ. Σφ. 678.

Τ'γράζω, εἶμαι ὑγρὸς, Ἰπποκρ. σ. 517.

Τ'γραίνω, μ. ἀνῶ, κάμνω ὑγρὸν, νοτίζω, βρέχω - ανσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Τ'γραντικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος νὰ ὑγραίνῃ, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 1, 4, σ. 26. - ασία, ἡ, καὶ κ. οὕτω - ασμα, το, τὸ ὑγρὸν, καὶ ἡ ὑγρασία.

Τ'γράω, θεματικὸν τοῦ ὑγραζω, ὑγραίνω, Ἰων. ὑγρέω.

Τ'γρηδών, ὄνος, ἡ, ταυτ. ὑγρασία, ἐκ τοῦ ὑγρέω, ταυτ. ὑγράω, Ἰπποκρ. σ. 508.

Τ'γροβᾶτέω, ὦ, πατῶ εἰς τὰ ὑγρά, περιπατῶ εἰς τὰ νερά.

Τ'γροβᾶτής, οὐ, ὁ (βαίνω), περιπατῶν, ζῶν εἰς τὴν ὑγρασίαν.

Τ'γροβᾶτικός, ἡ, ὄν, : ζῶα, τὰ ζῶντα εἰς τὸ ὕδωρ, Ἀθην. ἐκ Πλάτωνος.

Τ'γροβᾶφής, εὐς, ὁ, ἡ, βουτιζόμενος εἰς τὸ νερόν, Νόνν. σ. 142.

Τ'γρόβιος, ὁ, ἡ, ζῶν εἰς τὸ ὕδωρ, Νόνν.

Τ'γροβόλος, ὁ, ἡ, ὑγραίνων, ρίπτων ὑγρασίαν· σταγόνες, αἱ ψευκαλίδες τῆς βροχῆς, Εὐρ. Λεῖψ.

Τ'γρόγελως, ὁ, ἡ, γελῶν μετὰ χαρὰν καὶ διάχυσιν, Φρύνιχ· Βακχέρ. σ. 67.

Τ'γρόγονος, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ τοῦ ὕδωρ, Νόνν. 14, σ. 145.

Τ'γροθρηκῆ, ἡ, νοητ. τέχνη, τὸ θηρεύειν εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλιευτική.

Τ'γροκέλευθος, ὁ, ἡ, περιπατῶν, ζῶν εἰς τὸ ὕδωρ, Ἀθην. σ. 63.

Τ'γροκέφαλος, ὁ, ἡ, Ἀλέξ. Ἀφροδ. κ. Πρόκλ. Παράφρ. σ. 237. ἰσως ὁ πάσχων τὴν ἀρρώστιαν ὑδροκέφαλον.

Τ'γροκοίλιος, ὁ, ἡ, τὸ ἀντίθ. δυσκοίλιος.

Τ'γροκόμος, ὁ, ἡ, πλούσιος εἰς νερά· Φᾶσις, Σιβυλλ. 14, 139.

Τ'γρολάξευτος, ὁ, ἡ, ἀπὸ ὕδωρ λαξευμένος, κεκοιλωμένος, Φιλῆς.

Τ'γρομέδων, ταυτ. ποντομέδων, Νόνν. 37, 163.

Τ'γρομέλεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Τ'γρομελής, εὐς, ὁ, ἡ, ἔχων μέλη μαλακὰ, τρυφερά, εὐκαμπτα, Ξενοφ.

Τ'γρόμοθος, ὁ, ἡ, εἰς τὰ ὑγρά, ἡ μετὰ τὰ ὕδατα πολεμῶν, Νόνν.

Τ'γρόμορφος, ὁ, ἡ, Νόνν. Διονύσ. 36, 87, ἔχων ὑγραίν μορφήν.

Τ'γρόμυρον, τὸ, ὑγρὸν μύρον, Ἀέτ. 16, 114.

Τ'γρονόμος, ὁ, ἡ, νεμόμενος, ἡ περιφερόμενος εἰς τὸ ὕδωρ.

Τ'γρόνοος, οὐς, ὁ, ἡ, μαλακόνους, εὐκαταφορος, κίναϊδος, Πολυδ. 6, 128.

Τ'γροπαγής, ὁ, ἡ, ἔχων παγωμένον ὕδωρ, Νόνν. 8, 92.

Τ'γρόπισσον, τὸ, ἀντὶ ὑγρά πίσσα, Σχολ. Νικανδρ. Ἀλέξ. 116.

Τ'γροποιός, ὁ, ἡ, κάμνων ὑγρὸν, Πλούτ. 7, σ. 436.

Τ'γροπόρευτος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑδροκέλευθος, Ὀρφ.

Τ'γροπορέω, ὦ - εὐώ, περιπατῶ διὰ τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ ὑγρασίας.

Τ'γροπόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. - πόρευτος.

Τ'γρορρόεω, ὦ, ῥέω ὑγρά, Ἀριστοτ. Πρόβλ. 1, 31.

Τ'γρός, ὁ, ὄν, ὑγρός, νοτισμένος, βρεγμένος· ῥευστός· ὀλισθηρός, γλισθηρός· ὑγρ. ἔλαιον, ἀντίθ. στέαρ· ἐλαστικός, ἀντίθ. σκληρός· λιπαρός, παχύς, ὡς φύλλα κιστοῦ, Πλούτ. Συμπ. 3, 2. εὐλύγιτος, ὡς τόξον· εὐστροφος, εὐκίνητος, ὡς ὀφθαλμός· καὶ εὐμετάβλητος. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, κόλαξ, ὅς τις εἶναι ὑγρός καὶ πιθανός, Πλούταρχ. 3) εὐκατάφορος εἰς τὰς ἡδονάς. 4) οὐσιαστ. ὑγρά, Ἰων. ὑγρή, ἡ θάλαττα· καὶ ὑγρά κέλευθος, Ὀμ. ἡ θαλασσοπορία· τὸ ὑγρὸν καὶ τὰ ὑγρά ἀντὶ τῆς ὑγρασίας· συγγεν. τοῦ ὑγιής, εὐρισκόμενος εἰς τὰ ὑγρά (ὀπούς, ἡ χυμούς)· Ζ. ὕμν.

Τ'γρόταρκος, ὁ, ἡ (σάρξ), ἔχων μαλακὸν κρέας.

Τ'γρότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑγρός εἰς ὅλας τοὺς τὰς σημασίας - ὑγρότης βίου, καὶ βίος ὑγρός, ταυτ. ασωτία.

Τ'γρότοκος, ὁ, ἡ, ὑγρός γεννημένος· ὑγρότοκοι ὠδῖνες, ταυτ. κύματα, Νόνν. 22. - τόκος, ὁ, ἡ, γεννῶν ὕδωρ, Νόνν.

Τ'γροτραχῆλος, ὁ, ἡ, ἔχων εὐλίγυστον τραχῆλον.

Τ'γροτροφικός, ἡ, ὄν, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ὑγροτρόφων, τῶν τρεφομένων εἰς τὴν ὑγρασίαν.

Τ'γρότροφος, ὁ, ἡ, τρεφόμενος εἰς τὴν ὑγρασίαν, ἢ εἰς τὸ ὕδωρ· Περβ. Τ'γροβατικός.

Τ'γρόφθαλμος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει ὀφθαλμὸν ὑγρὸν, μαλα-

εὐστροφον, φιλήδονον, ἐρωτικόν.

Υγρόφθογος, ὁ, ἡ, : λάγυνος, ἡ φεγγαμένη (ὡς στενόστομος) ἐνῶ κινᾷ τὸν οἶνον, ἡ ἀλλὰ ὑγρόν, Ἀνάλ. 2, σ. 271. ταυτ. ὑγρῷ φεγγαμένη στέματι, Ἀνάλ.

Υγρόφλοιος, ὁ, ἡ, ἔχων φλούδαν ὑγρὰν, μαλακὴν.

Υγροφοβία, ἡ, ταυτ. ὑδροφοβία.

Υγρόφοιτος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑδροφόρος, Λυκόφ. 88.

Υγροφόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑδροφόρος.

Υγροφυής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φυῶς (φύω), ὑγρὸς τὴν φύσιν, ταυτ. ὑγρός.

Υγροχίτων, ὡνος, ὁ, ἡ, ὑγρὰ ἐνδυμένος· τοῦ ὁποῦ τα ἐνδύματα εἶναι ὕδωρ· βυθός, Νόνν. 23.

Υγρόχυτος, ὁ, ἡ, ὑγρὸς χυνόμενος, : ὄμβρος, Νόνν. 8.

Υγρύνω, ταυτ. ὑγραίνω.

Υγρώσσω, εἶμαι ὑγρός, γεμάτος ὕδατος· σπώγγος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1340. 2) Ἐνερ. ταυτ. ὑγραίνω.

Υδαλέος, ἑα, ἐόν (ὑδάς), νερωμένος Κ. 2) ὑδρωπικός, Ἰπποκρ. σ. 84.

Υδαποτέω, ὦ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί ὑδατοποτέω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ στοχασθῶμεν. α) ὅτι ἡδύνατο νὰ εἶναι ὕδατοποτέω, ὡς τὸ ὑδογενής, καὶ ἄλλοι ὅμοιοι τύποι. β) ὅτι ἡδύνατο νὰ εἶναι α ἀντί η κατὰ πλατεiasmόν, ὡς νεαγενής, θραγενής κτλ. ἄρα ἀντί ὑδογενής, κατὰ τὸ ὑληγενής, ταυτ. ὑλογενής. γ) ὅτι ἐλεγαν καὶ αἱμαποσία ἀντί αἱματοποσία, μὲ τὴν συνήθη συγκοπὴν, ὡς κυμάκτυπος ἀντί κυματοκτύπος ἢ κυμόκτυπος· τερατοκόπος ἀντί τερατοσκόπος κτλ.) ἢ ἀντί ὑδασιποτέω, ὡς τὸ ὑδασιστεγής κτλ. Ἡ διόρθωσις τύπων φαινομένων παρὰ κανόνας εἶναι πολυμῆρὰ καὶ ἐπισφαλής.

Υδαρ, κ. Υδαρ, τό, Γεν. ὕδατος, Λακων. ταυτ. ὕδωρ. Ἐκ δὲ τούτου τὰ

Υδαρής, ἑος, ὁ, κ. } νερωμένος, ἀδύνατος, Αἰσχ. Ἀγ. 808. Υδαρός,

Υδαρότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Κλήμ. Παιδ. 2, σ. 169.

Υδαρώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. Ἀλεξ. Τραλλ. 8, σ. 429.

Υδασιστεγής, ὁ, ἡ (στέγω), : πῖλος, ὅς τις δὲν πίνει ὕδωρ, δίδωκε τὴν ὑγρασίαν, ὡς ὑδατοστεγής, Φιλίππ. ἐπίγρ. 5.

Υδαταίνω, ομαι, ἔχω ὕδωρ, εἶμαι ὑδρωπικός, Ἰπποκρ.

Υδατεινος, ταυτ. ὑδάτινος.

Υδατηγός, ὁ, φέρων, ὀδηγῶν, ὀχετεύων ὕδωρ.

Υδατηρός, ἄ, ὄν, ἐκ τοῦ ὕδατος, ὡς ἂν ὕδωρ, νερωμένος· δια ὕδωρ, : σκευός, δοχεῖον, Πολυδ. 6, 23.

Υδατινος, νη, νον, κ. ὁ, ἡ, ἐξ ὕδατος κατασκευασμένος· περιέχων ὕδωρ, νερωμένος. 2) ὑδάτινα βράκη, λεπτά, καὶ διαφανῆ γυναικεῖα ἐνδύματα, Θεόφρ. 28, 11. 3) ἀντί ὑγρός· μετὰ τοῦ βραχίον, εὐκαμπτος, εὐστροφος· καὶ ὑδατεινός.

Υδατιον, τό, ὑποκ. τοῦ ὕδωρ· μικρὰ βροχή, Θεόφρ.

Υδατίς, ἡ, ὑδατοῦχος φυσαλὶς, ὑποκάτω τοῦ ἐπάνω βλεφάρου.

Υδατισμός, ὁ, φόφος, κτύπος τοῦ ὕδατος, ὅμοιος μὲ τὸν εἰς ἀσκούς περιέχοντας ὑγρὰ κινούμενα, γενόμενος εἰς σῶμα ὑδρωπικοῦ.

Υδατόεις, εσσα, εν, ταυτ. ὑδατώδης· : ὕελος, πορφυρᾷ, ἐπειδὴ ἡ ὕελος τῶν παλαιῶν εἶχε χροῖμα πορφυροῦν. 2) : κρηδεμνον, διαφανές· Πρβ. ὑδάτινος.

Υδατοθρέμμων, ὡνος, ὁ, ἡ (τρέφω), θρεμμένος, ἡ ζῶν εἰς τὸ ὕδωρ· ἰχθύς.

Υδατόκλυστος, ὁ, ἡ (κλύζω), βρεγμένος, ἡ πλυμένος μὲ ὕδωρ· : ἱμάτια, Πλούτ.

Υδατοπληγής, ὁ, ἡ, κ. } ὅπου κτυποῦσι τὰ νερά· ἄκρα, Υδατοπληγής, ἡγος, ὁ, ἡ, } Ὀππιαν. 2, 142.

Υδατοποτέω, ὦ, πίνω ὕδωρ· γράφεται καὶ ὑδατωποτέω, ἐσφαλ.

Υδατοπότης, ὁ, τὸ προσηγ. τοῦ πρ.

Υδατοποσία, ἡ (πόσις), τὸ πίνειν ὕδωρ.

Υδατοστεγής, ὁ, ἡ, βαστάζων, κωλύων τὸ ὕδωρ, Ἀνάλ. 2, σ. 212. Πρβ. ὑδασιστεγής.

Υδατοστεφής, ὁ, ἡ, στεφανωμένος, περικυκλωμένος ἀπὸ ὕδατα, Ἀθήν. σ. 302.

Υδατοσύδνη, ἡ· Ζ. ὕδνης.

Υδατοτραφής, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑδατοθρέμμων, Ὀδυσ.

Υδατόχλωρος, ὁ, ἡ (χλόη), ταυτ.

Υδατόχλωρος, προτινὸς ὑδατώδης, Ἰπποκ. Εἰς τὰ χειρόγρ. συγ-

χέεται συχνάκις μὲ τὰ

Υδατόχολος, ὁ, ἡ (χολή), ἔχων χολὴν ὑγρὰν· κ.

Υδατόχρως, ὁ, ἡ (χρῶα), ἔχων ὕδατος χροῖμα.

Υδατόω, ὦ, κάμνω ὕδωρ, ἡ μινύω μὲ ὕδωρ (νερόνω Κ.), ἡ κάμνω ὑδρωπικόν· Παθ. αὐτὰ γίνονται, ἡ εἶμαι.

Υδατώδης, εος, ὁ, ἡ, νερωμένος· φαινόμενος ὡς ἂν νερόν· ὑδρωπικός, Ἰπποκρ.

Υδαίω, ποιητ. ἀντί ὑδέω, Κελλίμ.

Υδραίνω, κ. } (ὑδερὸς), ἔχω, πάσχω τὴν ἐφ. Ἰππ. σ. 563.

Υδερία, ὦ } (ὑδερὸς), ἔχω, πάσχω τὴν ἐφ. Ἰππ. σ. 563.

Υδερίασις, ἡ, ὑδρωπικία, ὑδρωπικας, Κ.

Υδερικός, ἡ, ὄν, ὑδρωπικός· ἀρρώστημα, ὑδρωπικία, Πλούταρχ.

Υδερὸς, ὁ, κ. } ταυτ. ὑδρωψ, ὑδρωπικία (ἐκ τοῦ ὕδω), Ἰπποκρ.

Υδερῶς, ομαι, ταυτ. ὑδραίνω, ἡ ὑδατόω, Ἰπποκρ.

Υδερῶδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑδερικός.

Υδέω, ὦ, κ. ὕδω, ἄδω, ψάλλω, ἐπαινῶ· λέγω, Νίκανδ. Ζ. ὕδω.

Υδης, ου, ὁ· Ζ. ὕδω.

Υδῆ, ἡ, πόλις Λυδίας, ἡ ἐφεξῆς Σάρδεις ὀνομασθεῖσα, Ἰλ. υ, 385.

Υδισσός, ἡ, πόλις Κερίας.

Υδνέω, ὦ· Ζ. τὸ ἐφ.

Υδνης, ὁ, κ. ὕδνός, ἡ, νόν, ταυτ. ἐγγονος, σύντροφος,

Ἡσύχ. ὅθεν ἀλοσύδνη, ὡς ἐπίθ. ἱσως ταυτ. ἀλιοτρεφής, Ἰλ. υ, 207. ὡς οὐσιαστ· καὶ κύρ. ὄνομα, Ὀδυσ. δ, θεάτις τῆς θαλάσσης. 2) ὡς ἐπίθ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 1599, κατὰ τὸν Σχολ.

ταυτ. θαλάσσιος· Ἐκ τοῦ ὕω, ὕδω, ὕζω· Ζ. ὕω· Ἐκ τοῦ οὐδ. ὕδνόν εἶναι καὶ τὸ ὕδνον, το ὁποῖον τινὲς παράγουσιν ἀπὸ τοῦ οἴδνον (ἐκ τοῦ οἴδανον)· ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι τροπὴ τοῦ υ εἰς οι· διότι κατὰ τοὺς παλαιούς τὰ ὕδνα φαίνονται μετὰ βροντὰς καὶ ὑετούς· ἄρα ἐκ τοῦ ὕω, ὕδω, ὑδανόν, ὕδνον· Ὁ Ἡσύχ.

ἔχει καὶ ὕδνειν, τρέφειν, αὔξειν, κρύπτειν· τὸ τελευταῖον ὅμως ἀνάγεται εἰς τὸ ἰδνῶν· Ἐχει δὲ ὁ αὐτός καὶ ὕδνης ἀντί ὕδης· Ζ. ὕδω.

Υδνον, τό, Ἀθήν. σ. 62. κ. Οἴδνον, βολβός τις ἐξορυσσόμενος ἀπὸ τὴν γῆν· ἱσως ταυτ. ἀρτσιβοῦρι χυδ. Ζ. τὸ πρ.

Υδνός, ἡ, ὄν, Ζ. ὕδνης.

Υδογενής, ὁ, ἡ, ἀπὸ τὰ ὕδατα γεννημένος, Ὀρφ. Πρβ. ὑδαποτέω.

Υδνόφυλλον, τό, λαχάνου εἶδος φυόμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὕδνα.

Υδος, εος, Δοτ. εἴ, ει, τό, ὕδωρ, νερόν· ἐκ τοῦ ὕδος, ὕδωρ, ἔγινε κατ' ἐκτασιν ὕδωρ· Ζ. ὕω.

Υδρα, Ἰων. Ὑδρη, ἡ, κ. Ὑδρος, ὁ, ὅφιν ἐνυδρὸς, νεροφίδι· ἐξαιρέτως, ἡ Λερναία ἐπτακέφαλος ὕδρα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἡρακλέους· ὅθεν Παροιμ. ὕδραν τέμνειν, ἐπὶ δυσκολίᾳ, αἱ ὁποῖαι πολλαπλασιάζονται· ὡσαύτως καὶ, Λέρνα κακίων. 2) νῆτος πλησίον τῆς Καρχηδόνας. 3) Κ. ἡ περίφημος καὶ λαμπρὰ μας νῆτος Ὑδρα· Ζ. Ὑδρεά.

Υδραγωγεῖον, τό, αὐλάκι, ἡ ὑπόγειον αὐλάκι, δι' οὗ φέρεται τὸ νερόν, Στράβ.

Υδραγωγέω, ὦ, φέρω ὕδωρ, Στράβ. 13, σ. 914.

Υδραγωγία, ἡ, τὸ ἀγεῖν ὕδωρ δι' ὀχετῶν.

Υδραγωγίον, τό, ταυτ. ὑδραγωγεῖον.

Υδραγωγός, ὁ, ἡ, ἄγων, φέρων ὕδωρ· ὁ ἐπιστάτης τῶν ὑδραγωγείων, ἡ ὁ γράφας περὶ αὐτῶν, Πλούτ. 2) ἀντί ὑδραγωγείων - γωγίον, τό, Ο.

Υδραίνω, βρέχω, νοτίζω, νερόνω, πλύνω, λούω· σπένδω, ἐπὶ χύνω· χοῆς ὑδραίνειν τινί, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 162. 2) Μέσ. λούομαι, Ὀδυσ. δ. 750.

Υδραῖος, κ. Χερσαῖος, διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς, Νικητ. Χρον. 1, 5.

Υδράκης, ὁ, Ὀν. κύριον.

Υδραλεσία, κ. - τίς, ἡ, ταυτ.

Υδραλέτης, ου, ὁ, ταυτ. ὑδρόμυλος, νερόμυλος, Στράβ. 12, σ. 834.

Υδράλμη, ἡ, ἀλμύρα, ἀρμύρα Κ.

Υδραμία, ἡ, πόλις Κρήτης.

Υδρανός, ὁ, ὁ προραντίζων τοὺς μουμένους τὰ μικρὰ μυστήρια, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ὑδραίνω.

Τ'δρ'ἀργυρος, ὁ, ὁ τεχνικῶς ἀπὸ τὴν κιννάβαριν ἐμβαλλόμενος
υδράργυρος· ὁ φυσικὸς λέγεται ἄργυρος χυτὸς· ὡς ὅμοιος κατὰ
τὸ χρῶμα μὲ τὸν ἄργυρον. Πλίν. 36, 6, 32.
Τ'δρ'ἀρπαξ, ἄγος, ὁ, ταυτ. κλεψύδρα, Σιμπλίχ. εἰς Ἀριστοτ.
περὶ Οὐρ. σ. 127.
Τ'δραύλης, ου, ὁ, ὁ παίζων, λαλῶν τὴν ὑδραυλιν.
Τ'δραύλησις, ἡ, ταυτ. ὑδραυλις.
Τ'δραυλικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς ὑδραυλιν, ἡ - λιν.
Τ'δραυλις, εως, ἡ, ὄργανον μουσικόν κινούμενον ὑπὸ ὑδάτων.
Τ'δραυλος, ὁ, ταυτ. ὑδραύλης.
Τ'δρεῖα, ἡ, νῆσος παρὰ τὴν Τροϊζήνα· ἴσως ἡ νῦν Τόρα.
Τ'δρεῖα, ἡ, τὸ ἀντλεῖν, λαμβάνειν ὕδωρ, καὶ τὸ ὕδωρ αὐτὸ. 2)
εὐρηταὶ καταχρ. ἐπὶ τῆς παρακμῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἀντὶ Τ-
δερος, Τ'δρωψ, Μυθ. Αἰσ. Συναγ. σ. 302, ἐκδ. Κορ.
Τ'δρεῖον, ἰων. Τ'δρήιον, τὸ, κ. Τ'δρίον (ὕδρευω), στάμνα, κου-
βάς. 2) τόπος. ὅθεν λαμβάνει τις ὕδωρ, φρέαρ, ἡ πηγή.
Τ'δρέλαιον, τὸ, ἐλαίον σμιγμένον μὲ ὕδωρ.
Τ'δρευμα, τὸ, τόπος, ὅπου ὑδρεύουσι, λαμβάνουσιν ὕδωρ.
Τ'δρεύς, ὁ, ταυτ. ὑδρευτής, Μανέθ. 4, 251.
Τ'δρευσις, ἡ, τὸ ὑδρεύειν.
Τ'δρευτής, ου, ὁ, ὁ ὑδρεύων.
Τ'δρεύω, μ. εὐσω, αἰτλῶ ὕδωρ, λαμβάνω ἀπὸ πηγῆν ὕδωρ.
Τ'δρηγός, ὁ, ταυτ. ὑδραγωγός, ὀχετός, κανάλιον, Ἡσύχ.
Τ'δρηῖον, τὸ, ἰων. αἰτί ὑδρεῖον.
Τ'δρηλα, τὰ, πόλις Χαρίας.
Τ'δρηλός, ἡ, ὁν (ὕδρα), ὕγρος, νερωμένος· λιβάσιν ὑδρηλαῖς
παρθένον πηγαῖς, μὲ τὰς καθύγρους ρανίδας τῆς καθαρᾶς πηγῆς,
Αἰσχ. Πέρ. ὡς ὑδατηρός· πίσις.
Τ'δρηρός, ρά, ὁν, ταυτ. ὑδρηλός, Αἰσχ.
Τ'δρηχός, ταυτ. ὑδροχός· πόμα, πιστόν, ὕδωρ, Πλούτ. ἐξ Εὐριπ.
Τ'δρία, ἡ, στάμνα, λαγύνη. 2) καὶ τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἐβαλλαν
τὰ ὅστια, ἡ τὴν τέφραν τῶν ἀποθαμμένων, Πλούτ. Μάρκελλ.
Τ'δριαχός, ὁ, ὄνομ. ποταμοῦ.
Τ'δριας, ἄδος, ἡ· νύμφη, τῶν ὑδάτων, Νόνν. νηραΐδα Κ.
Τ'δριαφόρος, ὁ, ἡ (ὕδρια, φέρω), φέρων τὴν ὑδρίαν, Ἀρι-
στοφ. Ἐκκ. 738.
Τ'δρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὕδωρ. ὀλίγον ὕδωρ. 2) ἀντὶ ὑδρεῖον.
Τ'δρίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. ὑδρίς, Ἡσύχ.
Τ'δρίσκη, ἡ, ὑποκ. τοῦ ὑδρία, Ἀθήν. σ. 438.
Τ'δροβατικός, ἡ, ὁν, ταυτ. ὑδροβατικός, Ἀθήν. σ. 99.
Τ'δροβαφής, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑδροβαφής, Πολυδ. 7, 56.
Τ'δρόγαρον, τὸ, γάρως μὲ ὕδωρ.
Τ'δρογάστωρ, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει ὑδρωπικίαν τῆς κοιλίας, Μα-
νέθ. 1, 153.
Τ'δρογνώμων, ὅστις σκάπτων εὐρίσκει πηγὰς ὑδάτων, Γεωπον.
Τ'δρογονικός, ἡ, ὁν (-γόνος), ὕδωρ γεννῶν· σημεῖα, σημεῖα
τόπου ὅτι ἔχει νερόν, Γεωπον. 2, 5, 16.
Τ'δροδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι), ὕδωρ δεχόμενος, περιέχων.
Τ'δροδόμος, ὁ, ἡ, ὕδωρ, βρύσεις δηλ. κτίζων, Ὀρφ. Τμν.
23, 7.
Τ'δροδρόμος, ὁ, ἡ, τρέχων, κολυμβῶν εἰς τὰ ὕδατα.
Τ'δροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), ὡσάν ὕδωρ, εἰς σχῆμα ὑδατος, Εὐρ.
Ῥήτ. 355.
Τ'δρόσις, εσσα, εν, περιέχων ὕδωρ, ἐνυδρός· δόναξ, Εὐρ.
Ἐλ. 355.
Τ'δροθήκη, ἡ, δοχεῖον ὑδατος, Ἀθήν. 5.
Τ'δροθήρας, ου, ὁ, ἀλιεύς, ψαράς, Αἰλιαν. Ἰδ. ζ. 1, 19. ὅθεν
Τ'δροθηρία, ἡ, κυνήγι εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλιευτική.
Τ'δροθηρικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς τὴν ὑδροθηρίαν, Αἰλιαν.
Ἰδιότ. ζ. 8, 28.
Τ'δροκέλευθος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑδροκέλευθος.
Τ'δροκέφαλος, ὁ, ὁ πάσχων ὑδροκέφαλον. 2) τὸ ὑδροκ. ἡ ἀρρώ-
στία, δηλ. ὑδρωπικία τῆς κεφαλῆς.
Τ'δροκῆλη, ἡ, ὑδρωπικία μερικὴ τῶν ὀρχεων.
Τ'δροκηλικός, ἡ, ὁν, κυριευμένος ἀπὸ ὑδροκῆλην, θεραπεύων
τὴν ὑδροκῆλην.
Τ'δρολόγιον, τὸ, υἱολόγιον δὲ ὕδατος, Κλεομηδ. 2, 1, σ. 75.
Τ'δρομαντις, εως, ὁ, ἡ, ὅστις μαντεύει μὲ τὸ ὕδωρ, Στράβ.
Τ'δρομαστειτήρ, ὁ, (μαστεύω), ὅστις ζητεῖ καὶ εὐρίσκει τὰ
ὕδατα· ἡ δὲ τέχνη, ὑδρομαστειτική, ταυτ. ὑδροφαντική, Γεω-

(B.)

πον. Πρβ. ὑδρογνώμων.
Τ'δρομέδουσα, ἡ (μέδων), βατίλισσα τῶν ὑδάτων, Βατραχο-
μουμ. 19. Ζ. δύε.
Τ'δρομέλεθρος, ὁ, ἡ, ἰχθύς,· κάτοικος τῶν ὑδάτων, Ποιητ.
Τ'δρομέλι, ἴτος, τὸ, νερομέλι εἶδος μέθους.
Τ'δρομέτριον, τὸ, σκεῦος πλήρες ὑδατος πρὸς καταμέτρησιν,
Θέων εἰς Πτολεμ. 5.
Τ'δρόμηλον, τὸ, ποτόν ἐκ μηλομέλιτος καὶ ὑδατος, Διοσκ.
5, 30.
Τ'δρομεγής, εὐς, ὁ, ἡ (μίγνυμι), σμιγμένος μὲ ὕδωρ.
Τ'δρόμυλος, κ. Τ'δρομίλη, ἡ, νηρόμυλος, Γλωσσ. Στεφ. Ζ.
υδραλέτης.
Τ'δρονόμεομαι, οὔμαι, νίεομαι, λαμβάνω μέρος ὑδατος, Δου-
κιαν. Λεξιφ.
Τ'δροπαρσάται, οἱ, Λατιν. aquarii, αἰρετικοὶ
ἱερουργούντες μὲ μόνον ὕδωρ. Ἰδ. τὸν Ἐκκληστ. Θησαυρ. τοῦ
Σουικῆρου.
Τ'δροπάω, ἄλλη γραφή ἀντὶ ὑδρωπάω.
Τ'δροπέπερι, εως, τὸ, φυτόντι, Διοσκ. 1, 191.
Τ'δρόπορος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑγρόπορος, Νόνν. σ. 66.
Τ'δροποσία, ἡ, (πόσις), τὸ πίνειν ὕδωρ.
Τ'δροποτέ, ὦ, μ. ἴσω, πίνω ὕδωρ.
Τ'δροπότη, ου, ὁ, τὸ προσηγ. τοῦ πρ. 2) Τροπ. νηφαλίας,
φρόνιμος, ἐγκρατής.
Τ'δροπωτέω, ὦ, ταυτ. ὑδροποτέω.
Τ'δρορόδενον, τὸ, τριανταφυλλέλαιον μιγμένον μὲ ὕδωρ.
Τ'δρορόρα, ἡ, κ. - ῥροια, κ. Τ'δρορόα, - ῥρή (ῥρή, ὕδωρ),
ῥρή ὑδατος, σωλὴν ὑδατος· ὀχετός· κανάλιοι. 2) ταυτ. ὑδρωψ.
Τ'δρορόρος, ὁ, κανάλος ὑδατος. Ἀλκίφρ. 3, ἐπ. 47.
Τ'δρορόρα, - ῥρή, ἡ, ταυτ. ὑδρορόρα.
Τ'δρος, ὁ, ταυτ. ὕδρα. Ἀρτεμίδ. 4, 56. 2) μικρὸν τι θηρίον,
ὀνομασθέν μετα' τοῦ φαλαγγία, κ. σαῦρος.
Τ'δροςεληνίτης, ὁ, λίθος τις, ὅστις ἐν τῷ ὕδατι γίνεται δια-
φανής, Δαμάσκ. παρὰ Φωτίω, σ. 1066.
Τ'δροςκόπιον, τὸ, σημείον πηγῆς· καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἀνευρίττειν
ὕδωρ. 2) σωλὴν ὑδατος, ὄργανον ἐξεταστικόν τῆς βαρύτητος τοῦ
ὑδατος, Συνέσ.
Τ'δρόσκονδα, τὰ, θυσία, ὅπου αἱ σπονδαὶ γίνονται μὲ ὕδωρ.
Τ'δροςτάσιμος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰστάμενα ὕδατα, Διοσκορ.
Τ'δροςτάσιον, τὸ, ἰστάμενον ὕδωρ, λίμνη, ἔλος.
Τ'δροςτάτω, εἰμαι, οὔμαι, ἔχω ἰστάμενα ὕδατα· τόπος, χώρα.
Τ'δροςτάτης, ὁ, ἡ (ἴστημι), ὑδάτων ζυγιστής, ὑδάτων ζυγα-
ρία εἰς τὸ χωροσταθεῖν (Γαλλ. niveler), Πρόκλ. εἰς Ἡσιόδ.
σ. 133.
Τ'δροςφάντης, ὁ, ὁσφραίνόμενος, μυρίζων τὸ ὕδωρ, Ἀλκίφρ.
3, ἐπ. 61.
Τ'δρότόκος, ὁ, ἡ (τίκτω), ὕδωρ γεννῶν, ἐκδίδων, ἐπίθ.
πηγῆς.
Τ'δροῦς, οὔτος, ὁ, ἀντὶ ὑδρόεις, πόλις κ. λιμὴν τῆς κατὰ Ἰ-
ταλίας.
Τ'δροφάντης, ου, ὁ (φαίνω), ὅστις ἀναζητεῖ, καὶ φανερόναι
κρυμμένα εἰς τὴν γῆν ὕδατα.
Τ'δροφαντική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ πρ.
Τ'δροφόβας, ου, ὁ, ταυτ. ὑδροφόβος.
Τ'δροφοβία, ἡ, φόβος ἀπὸ τοῦ ὕδωρ, τὸν ὁποῖον πάσχουσιν οἱ
λυσσόδηκτοι.
Τ'δροφοβία, πάσχω ὑδροφοβίαν.
Τ'δροφοβικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς ὑδροφοβίαν.· πάθος, ταυτ.
ὑδροφοβία.
Τ'δρόφοβοι, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑδροφοβία, καὶ ὁ πάσχων αὐτήν.
Τ'δροφορέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. } τοῦ
Τ'δροφορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. }
Τ'δροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), φέρων ὕδωρ (τακτοῦς χυδαίστουρ.)
Τ'δροφορία, τὰ, ἐορτήτις εἰς τὴν Αἰγίαν.
Τ'δροχαρής, εὐς, ὁ, ἡ, χαίρων εἰς τὸ ὕδωρ, ἀγαπῶν καὶ ζῇ
εἰς τὰ ὕδατα.
Τ'δρόχαρις, ὁ, ὄν. κύρ. Βατραχομουμ. 225.
Τ'δροχά, ἡ, (χέω), ταυτ. ὑδροχά, Ἡσύχ.
Τ'δροχεῖον, τὸ, κ. Τ'δροχεῖον (κατὰ συγκαπ.) βρύσις, κρουνοὶ χυ-
νων ὕδωρ.

61

Τ'δροχοεύς, έως, ό, ό χυνων ύδωρ. 2) άσπερισμός τις.
 Τ'δροχόη, ή, χύτις, διόρυξις ύδατος, ή όχστος.
 Τ'δροχός, ό, ή, ταυτ. ύδροχοεύς, 'Αρατ. 2) ό άσπερισμός ύδροχός.
 Τ'δροχύτες, ό, ή, βρεγμένοι με ύδωρ, έχυνόμενοι, ή έχύνων : κόλπος, κρήνη. Πρβ. νήχυτας.
 Τ'δρώδης, εος, ό, ή, βρεγμένοι, νερωμένοι. Θεόφρ. 'Ιστ. φ. 5, 16.
 Τ'δρωπιάω, ώ, πάσχω ύδρωπα.
 Τ'δρωπικός, ή, όν, πάσχων τόν ύδρωπα ή ανήκων εις ύδρ.
 Τ'δρωπιώδης, κ. } ταυτ. ύδρωπικός, ή εκ του είδους του ύδρωπος.
 Τ'δρωπιδής, ό, ή, } ύδρωπος.
 Τ'δρωψ, γεν. ωπος, κ. -οπος, ό, ή, ύδρωπικία Κ. 2) ό ύδρωπικός. 3) άκάθαρτος ύγρασία, ταυτ. ίχθυρ, 'Ιπποκρ. κ. 'Αριστοτ. 'Ιστ. ζ. 7, 9. σχημ. ως αιμάλωψ κττ. όπου τό ωψ δέν σημαίνει τίποτε.
 Τ'δυσσεύς, ό, Αϊολ. αντί 'Οδυσεύς.
 Τ'δω, Συνηθ. ύδew, ύδew, εις 'Απολλών. Καλλιμ. 'Αρατ. Νίκανδρ. άδω, ύμνω, διηγούμαι. όθεν, ύμνος. ύδης, ό, ταυτ. ποιητής, είδώς, έμπειρος, 'Ητύχ. Είναι Αϊολ. αντί αυδω, αέδω, αείδω. Ζ. ύω.
 Τ'δωρ, τό (ύω, ύξω), Κ. νερόν. πών ύγρόν. 2) ύδωρ εξ ουρανου, και ύδωρ, απλώς, ύετός, βροχή. ό θεός ύδωρ ποιεί, 'Αριστοφ. Σφ. 261. αντί βρέχει. ύδατα άστράπαια, βροχή με άστράπας. 3) τό κατά χειρός ύδωρ, άλλως χέρνιψ, ή, τό νερόν, με τό όποϊον νίπτομεν τάς χείρας πρό της τραπέζης. 3) πρός ύδωρ μικρόν, τό διωρισμένον νερόν της κλεψύδρας. Αί πτώσεις ύδατος. ύδατι και ττ. εκ του άχρ. ύδας, τό όπ. Ζ.
 Τ'εικός, ή, όν, } κ. 'Τικός, χοίρινος, Διοδ. Σ. 5, 17.
 Τ'ειος, εία, ειον, κ. }
 Τ'έλεος, έα, εον, συναιρ. ους, ή, ούν, αντί υάλεος.
 Τ'ελέφης, ό, όστις φήνει, χύνει υάλια, 'Ητύχ.
 Τ'έλη, ή, όνομα πόλεως, 'Ηρόδ. 1, 167.
 Τ'ελίζω, αντί υαλίζω.
 Τ'ελινός, ινη, ιον, αντί υάλινος.
 Τ'ελίς, κ. 'Τελίτις, ταυτ. υαλίτις.
 Τ'ελίτης, ό, κ. 'Τελίτις, ή, αντί 'Ταλίτης.
 Τ'ελος, ό, αντί υαλος.
 Τ'ελουργεΐον, τό, ταυτ. υαλουργεΐον, Διοσκ. 5, 182.
 Τ'ελουργικός, ή, όν, ταυτ. υαλουργικός.
 Τ'ελοφος, ό, ταυτ. υελέφης, 'Ηρωδιαν. έπιμ. σ. 138.
 Τ'ετίξω, βρέχω, κάμνω ύετόν, Ο. έχύνω, Νικήτ. Χρον. 2, 5.
 Τ'ετίς, ίδος, ή, πηγή τις πλητίον Μιλήτου.
 Τ'έτιος, ό, : Ζεύς, όστις κάμνει τούς ύετούς : άνεμος, όστις φέρει ύετούς. συγκρ. ύετιώτερος, Θεόφρ. περ. άνέμ. §. 7.
 Τ'ετόεις, εστα, εν, ταυτ. ύέτιος, ή ανήκων εις ύετόν, 'Ανάλ. 2, σ. 518.
 Τ'ετόμαντις, ό, ή, όστις προλέγει, προφητεύει τούς ύετούς.
 Τ'ετός, ό (ύω), βροχή. Τροπ. : διαχύων. άνεμοι ύετώτατοι, 'Ηρόδ. οι φέροντες πολλάς βροχές. Ζ. κ. όμβρος.
 Τ'ετώδης, ό, ή, βροχερός Κ.
 Τ'ζω, Ζ. ύω.
 Τ'η, ή, Ζ. ύης.
 Τ'ηνεύς, έως, ό, μωρός και χαμένος άνθρωπος (ώσαν γουρουνι).
 Τ'ηνέω, αντί συνηέω, είμαι χοίρος τροπ., προσφέρομαι ως χοίρος δηλ. μωρός, άπολίτιστος, χωριάτης, Πλάτ. Θεαιτ. 20.
 Τ'ηνία, ή, τό φέρσιμον ανθρώπου χοιρώδους, μωρού και χωριάτου. Ζ. συνηία, κ. ύωδία.
 Τ'ηνός, ή, νόν, ταυτ. συνηός, ανήκων εις χοίρον. θρέμματα ύηνά, Πλάτ. Νόμ. 7. Ζ. σύς.
 Τ'ης, ου, ό, ή 'Της, κ. 'Τεύς (ύω), 'Επίθ. του Διός, ταυτ. ύέτιος. 2) 'Επίθ. του Σαβαζίου, ή Βάκχου, ως 'Τη αντί Σεμέλη, κ. υάς. όθεν υάδες, αί Διονύσου σύντροφοι, Φερεικ. Δείψ. Ζ. κ. υιάς.
 Τ'ηττός, ό, όνομα 'Ηρώς. 2) ή, Βοιωτικής κώμης, Πανστ. και Στέφ. Βυζ.
 Τ'ηλέω, ώ, μ. ήτω, φλυαρώ.
 Τ'ηλήματα, τά, μάταια φλυαρία, Γλωσσ.
 Τ'ηλος, ό, κ. 'Τηλος, κ. 'Τηλος, φλυαρία : γραών, φλυαρία.

Ζ. ύω. κ. Πρβ. ύσθλός.
 Τία, Αιτ. ως εκ του υίς και υιεύς.
 Τίαρχία, ή, αντί υιού αρχή, 'Εκκ. Συγγ.
 Τιάσιν, αντί υέσι, δηλ. υιόις, 'Ιλ. ε, 403.
 Τιάφιον, τό, ύποκ. του Τιδός, Γλωσσ. Πρβ. θειάφιον, θηράφιον, μυράφιον κττ.
 Τιδεύς, ό, κ. Τιδή, ή. Ζ. υιδούς.
 Τιδέον, τό, ύποκ. του υιός. μικρός υιός, 'Αριστοφ. Σφ. 2) ύποκ. του υς, χοιρίδιον, Ξενοφ. 'Απομν. 1, 2, 3. Ζ. υιεύς.
 Τιδούς, ου, ό, κ. 'Τδεύς, υιός υιού, έγγονος, κ. υιδή, ή, υιού θυγάτηρ.
 Τιδεύς, ό, υιός, άχρ. όνομαστ. έχουσα πτώσεις χρησίμους τάς έφεξής. Γεν. υιέος, 'Αττ. υιέως, 'Ιων. υιήος. Δοτ. υιεί, 'Αττ. υιεί, 'Ιων. υιήι. Αιτιατ. υιέα, 'Ιων. υιήα. Πληθ. υιέες, 'Ιων. υιήες, συναιρ. υιείς. Γεν. υιέων. Δοτ. υιέσι. Αιτ. υιέας, 'Ιων. υιήας, συναιρ. υιείς. 2) ύποθέτουν και τύπον άλλων υίς, ή υίς, ή υίς, ή υίς διά τάς πτώσεις, υίος, υίς, υία, υίας, υίς. 'Η Δοτ. υιάσιν, αντί υιέσιν, ή υιεύσιν, έσχηματίσθη κατά τό πατράσι. Κλίνεται δε και όμαλώτατα υιός, υιού, υιή, υιόν κτ. 3) 'Ο 'Ησύχ. έχσι και εκ του υίς την Αιτιατ. υιήν, αντί υιέα, υία, υιόν. Είναι δε εως κ. της διαφοράς μόνον διαλέκτων. Πρβ. προμηθεύς. 'Η σημασία είναι γνωστή. υιός, Κ. γυός Χυδ. υίς 'Αχαιών, αντί 'Αχαιοί.
 Τίξω, τό κράζειν ως χοίρος, ύσμός, ό, ή τοιαύτη κραυγή. Πολυδ. 5, 87.
 Τί, Δοτ. Ποιητ. του υίς. Ζ. υιεύς.
 Τίχός, ή, όν, ή υίχός (υιός), 'Επίρ. -κώς, ώσαν υιός, πρόσπων εις υιόν. Γίνεται άμφιβ. ή σημασία του συμπλήτουσα με την του υίχός.
 Τίξ, Ζ. υιεύς.
 Τίχός, ή, όν, κ. } χοίρινος, ανήκων, ή είλημμένος από χοί-
 Τίνος, η, νον, κ. } ρον. 2) εις την ζωήν του, βάρβαρος, χωρι-
 Τ'ειος, εία, ειον, } ατης, ώσαν χοίρος, Ξενοφ. 'Απομ. 1, 2, 50.
 Τίοθεσία, ή (θέσις), τό αναλαβεΐν, αναδεχθηναι παΐδα τινα εις τόπον υιού.
 Τίοθετώ, ώ.
 Τίοθετος, ό, ή (τίθημι, θετός).
 Τίοποιέομαι, ουμαι, }
 Τίοποιήσεις, ή, } ταυτ. προτ.
 Τίοποιητός, ό, ή, }
 Τίος. Ζ. υιεύς.
 Τιδός, ου, ό. Ζ. υιεύς.
 Τιότης, τητος, ή, τό άφηρημενον του υιός.
 Τιδώ, ώ, κάμνω υιόν. Μίστ. αναδέχομαι ως υιόν, Αίλιαν. παρα Σουΐδ. κ. Φωτίω.
 Τίς ή 'Τίς. Ζ. υιεύς.
 Τίσμός, ό. Ζ. υίξω.
 Τίμνεύς, έως, ό. ή
 Τίμωνός, ό, 'Οδυσ. 24, 514. } ταυτ. υιδούς, υιδή, τά όπ. Ζ.
 Τίμωνή, ή, }
 Τίωσις, ή (υιδώ), υιοθέτησις, Αίλιαν. παρα Σουΐδ. κ. Φωτίω.
 Τ'κης, κ. }
 Τ'κης, ό, κ. } ό θαλάσσιος ίχθύς, όστις άλλως όνομάζεται ε-
 Τ'κος, ό, κ. } ρυθρίνος.
 Τ'κχη, ή, }
 Τ'καρα, τά, πόλις Σικελίας, πατρίς της Λαίδος.
 Τ'λαγμα, τό, γαύγισμα Κ.
 Τ'λαγμός, ό, τό γαυρίζειν, Θεόκρ. 25, 75. 'Εκ του υλάω, άζω, άσσω.
 Τ'λαγωγέω, ώ, φέρω ξύλα.
 Τ'λαγωγία, ή, τό ούσιαστ. του πρ. Πολυδ. 7, 101.
 Τ'λαγωγός, ό, ή (ύλην, άγων), όστις φέρει ξύλα, ξυλοφόρος.
 Τ'λάζω, ομαι. Ζ. υλάω.
 Τ'λαίη, ή. κ. 'Τλέα, χωρίζοντι εις τόν Πόντον.
 Τ'λαϊός, αία, αϊον (ύλην), δασώδης, δεινρώδης. υλαϊός την διαίταν. ήθη υλαϊα, Αίλιαν. 'Ιδιότ. ζ. 16, 10. ζωή, γέννησις, και διατριβή εις τό δάσος. υλαϊός θήρ, θηρίον του δάσους, Θεόκρ. 2) υλικός, σωματικός. 3) γήϊνος, 'Εκκ. Συγγ.
 Τ'λακάω, ώ, ταυτ. υλακτέω. εκ του
 Τ'λακή, ή (υλάσσω), τό γαυρίζειν.
 Τ'λακίδης, ό, υιός 'Τλάκου.
 Τ'λακός, εστα, εν : χόλος, θυμός του γαυρίζοντος σκύλον,

Ὁππιαν. Ἀλ. 1, 721.

Τ'λακόμεωρος, ὁ, ἡ, πάντοτε γαυρίζων, Ὀδυσσ. ξ, 29. Ζ. σινόμεωρος.

Τ'λακός, ὁ, ὄν. κύριον.

Τ'λακτέω, ὦ, μ. ἴσω, Κρητ. ἀλκτέω κατὰ μετάθ. γαυρίζω : τινά, κατὰ τινος. 2) Μεταφ. ὑβρίζω, φωνάζω κατὰ τινος ὡσάν σκύλος. 3) γαυρίζει ὁ πεινῶν στόμαχος, Ἀνάλ. καὶ ὁ θυμωμένος ἀν-θρῶπος, Ὁμ. καὶ ἐπὶ μεγαλοφρονούντος, Σοφοκ. Ζ. Τ'λάω κ. ὁλολύω.

Τ'λάκτης, ὁ, κ. } ὁ γαυγιστής, σκύλος, ἡ ὅστις γαυρίζει
Τ'λακτητής, ὁ, } ὡσάν σκύλος.

Τ'λακτιάω, ταυτ. ὑλακτέω, ἡ ὑλακάω· ὅθεν, ὑλακτιῶντες, Κοϊντ. Σμ.

Τ'λακτιχός, ἡ, ὄν, (ὕλακτης), γαυρίζων, ἀγαπῶν νὰ γαυρίξῃ, Ἀριστοτ. Φυλιον. σ, 33.

Τ'λαμοί, οἱ, πόλις Λυκίας. Γράφεται κ. ὑλαβοί.

Τ'λαξ, ἄκος, ὁ, ταυτ. ὑλακτής.

Τ'λάρχιος θεός, ὁ τὴν ὕλην μορφώσας, Συνέσ. σ. 142.

Τ'λάς, α, ὁ, ὄν. κύριον, ὁ ἐρωμένος τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ὄνομα ἄλλων πολλῶν.

Τ'λαστής, ὁ, κ. } (ὕλαω, ἄζω), ξυλοφόρος, ὅστις κόπτει ξύλα,

Τ'λάστριά, ἡ } καὶ τὰ φέρει εἰς τὴν πόλιν.

Τ'λάω, ἄζω, } μ. ξω, γαυρίζω· ἐκ τοῦ Παρακ. εἶναι ὑλακῆ, ὑλαγ-

Τ'λάσσω, κ. } μα, ὑλαγμός, κ. ὑλάκτης. ὅθεν, ὑλακάω, -κτέ-

Τ'λάσχω, } ω, -κτιάω, κ. -κτίζω· τὸ τελευταῖον καὶ ἀν-

τί φλυαρῶ, ὡς τὸ συγγ. ὕθλος. Ζ. ὕω.

Τ'λάω, κ. Τ'λάζω (ὕλη), φύομαι ξύλον, ἡ εἰς τὰ δάση. 2) ὑλάζομαι, κόπτω ξύλα, καὶ τὰ φέρω.

Τ'λεύς, ὁ, ὄνομα κυνός, Ξενοφ.

Τ'λη, ἡ, τὸ δάσος, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ· ξύλα, δένδρα, θάμνοι, χόρτα, καρποί. ὕλη ἀγρία, ἀγρίκι τροφαί, καθὼς τὰς δίδει τὸ δάτος. 2) ξύλα διὰ οἰκοδομῆν (κεραττές τουρκ.), καὶ τὰ στοιχεῖα,

ἐκ τῶν ὁποίων τυχκεῖται τι· ἐν ὕλῃ, κατὰ τὴν ὕλην, ὅθεν ὕλη καὶ τεχνίτης ἀναφέρονται πρὸς ἀλληλα· καὶ ἐπὶ μετάλλων· ἐκά-

στῶ δὲ τῶν ἀττέρων ὕλη τις ἀνάγεται, ἡλίω μὲν ἰ χρυσός, σε-λῆνι δὲ ὁ ἀργυρός κτλ. Σχολ. Πινδ. Ἰσθ. 3. 3) ἐπὶ χημικῆς ση-

ματίας· ὅ, τι τὴν σήμερον λέγουσι βάσιν, π. χ. εἶλαιον εἶναι ὕ-λη τοῦ μύρου, Πλούταρχ. Ἰσθ. 58. Πρβ. στύψις. Ἐκ τοῦ ὕω,

ταυτ. φύω. Ζ. ξύλον.

Τ'λη, ἡ, πολλῶν πόλεων ὄνομα, καὶ μιᾶς Βοιωτικῆς.

Τ'ληβάτης, ὁ (ὕλη, βαίνω), ὁ περιπατῶν εἰς τὰ δάση. Ἐπίθ. τοῦ Πανός. Καὶ ὑληβάτης κ. ὑλοβάτης, ὁχι ἀπορρίπτει τύποι.

Τ'λήβιος, ἡ Τ'λῆβιος, Τ'λόβιος, ὁ, ἡ, ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση.

Τ'ληγενής, ὁ, ἡ, γεννημένος εἰς τὴν ὕλην, ἡ κατασκευασμέ-νος ἀπὸ ξύλα (γίνομαι)· συγκείμενος ἀπὸ ὕλην· σωματικός. καὶ ὑληγενής, καὶ ὑλογενής. Ζ. ὑληβάτης.

Τ'λήεις, εἶσα, ἦεν, δασώδης, πλήρης δένδρων, ἡ ξύλων, ταυτ. ὑλωδής, Ἀνάλ.

Τ'ληκοίτης, ὁ (κοίτη), κάτοικος τῶν δασῶν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 529.

Τ'λημα, τὸ (ὕλαω), ταυτ. φρύγανον, μικρὸν φυτὸν μεταξὺ θάμνου καὶ πόας· ὅθεν ὑλήματα καὶ φυτά, Πλούτ. 13, σ. 2. 2)

Καθ. ὕλη, σῶμα, συναφομεῖται τοῖς υποκειμένοις ὑλήμασι καὶ χωρίοις, Πλούταρχ. 7, σ. 166. Μεταφ. ἐκ τοῦ πολύποδος, ὅς πο-τί πέτρῃ τῇ περ ἐμιλήτῃ τοῖς ἰδεῖν ἐφάνη.

Τ'λημανέω, ὦ, ταυτ. ὑλομανέω.

Τ'ληνόμος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑλονόμος.

Τ'ληουργός, ὁ, ξυλοουργός, τέκτων.

Τ'ληουργία, ἡ, τεκτονική.

Τ'λησκόπος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Πανός, ὅστις σκοπεύει, καὶ παραμο-νεύει εἰς τὰ δάση, Ἀνάλ. 2, σ. 213. καὶ ὑλίσκοπος, κ. ὑλό-σκοπος, Ζ. ὑληβάτης.

Τ'λητόμος, ὁ, ξυλοτόμος, ξυλοκόπος.

Τ'ληφόρος, ὁ, ἡ, ξυλοφόρος.

Τ'ληώρης, ὁ, ἡ, Νίκανδρ. καὶ

Τ'λήωρος, Δεωνίδ. Ταρ. ἐπ. 17. κ. (ῶρος), φύλαξ. ἡ ἐφορος τῶν δασῶν.

Τ'λ(αι, αἱ, Αἰολ. αἱ πατοῦναι τῶν παπουτσίων (ἐκ ξύλ. κατα-σκευασμέναι).

Τ'λεβάτης, ὁ, ταυτ. ὑλοβάτης, Ἀνάλ. 2, σ. 5.

Τ'λεγενής, ὁ, ἡ, ἀντί ὑληγενής, Ἀνάλ.

Τ'λίζω, μ. ἴσω, καθαρίζω ἀπὸ ἀκαθαρτίαν, λάσπην, στραγγίζω.

ὕλιζεν τὰς ρίνας, καθαρίζειν τὴν μύτην. Ἐκ τοῦ Αἰολ. ὕλις· ἀν-τί ἰλύς, ὡς τυλίσσω, ἀντί ἰλύσσω - λισμός, ὁ, στραγγισμός. Τ'λιστήρ, ἦρος, ὁ, Τ'λιστήριον, συναίρ. Τ'λίστριον, τὸ, πανίον ἢ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου στραγγίζουσιν ὑγρὰ.

Τ'λιχός, ἡ, ὄν, σωματικός. 2) κοσμικός, Ἐκκ. Συγγ.

Τ'λισκόπος, Ζ. Τ'λησκόπος.

Τ'λισμός, ὁ,

Τ'λιστήρ, ὁ,

Τ'λιστήριον, τὸ,

Τ'λίστριον, τὸ.

Τ'λλεύς, ὁ, ἔσθ. τοῦ

Τ'λλη, ἡ, πόλις Ἰλλυρίας. ὅθεν

Τ'λληίς, ἡ, πόλις, ἡ,

Τ'λλίς, ἡ, πόλις, ἡ,

Τ'λλίχος, ὁ ὄν. κύριον.

Τ'λλος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ὕδρος, ἐπίθ. τοῦ ἰχθυόμονος. 2) κύριον ὄνομα.

Τ'λοβάτης, ὁ, ταυτ. ὑληβάτης, Ἀνάλ. 2, σ. 265.

Τ'λόβιος, ὁ, ἡ, Ζ. Τ'λήβιος.

Τ'λογενής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑληγενής, Ἀθήν. 2, σ. 242.

Schw.

Τ'λογράφος, ὁ, ἡ, ὅστις ζωγραφεῖ ἢ γράφει ἐπάνω εἰς τὸ ξύ-λον, Μανέθ. 4, 342.

Τ'λοδίαίτος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὰ ὑλικά διατρώμενος, Συνέσ.

Τ'λοδρόμος, ὁ, ἡ, ὁ τρέχων εἰς τὸ δάσος, Ἀριστοφ.

Τ'λοκάτοικος, ὁ, ἡ, κάτοικος δάσους, Γλωσσ. Στεφ.

Τ'λόκομος, ὁ, ἡ, (κόμη), δασώδης, κατάφυτος μὲ δένδρα, Εὐρ.

Τ'λοκόμος, ὁ, ἡ, δηλ. ἐπιμελούμενος, ἀγαπῶν τὰ δάση.

Τ'λοκοπεῖν, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 14. κόπτειν ξύλα.

Τ'λοκουρός, ὁ (κεῖρω, κουρά), ταυτ. ὑλοτόμος, Δυκόφρ. 1111.

Τ'λομανέω, ὦ, μ. ἴσω, φύω, βλαστάνω ξύλα κατ' ὑπερβολὴν.

καὶ ἐπὶ ἀμπέλου, ἄλλως, τραγάω· τὰ πεδία ὑλομανεῖ, Στράβ.

14, σ. 1003. οἱ κάμποι φυτρώνουσι ξύλα κατ' ὑπερβολὴν. Καὶ

ξυλομανέω.

Τ'λομενής, ἑός, ὁ, ἡ, ἐρωτόληπτος εἰς τὰ δάση, ζῶν μετὰ

χαρᾶς εἰς τὰ δάση. 2) ἐπὶ δένδρων, φύον πολὺ ξύλον.

Τ'λομαχέω, ὦ, μ. ἴσω, μάχομαι εἰς τὰ δάση, Ἀπικαν. Μι-

θριδ. 103. Πρβ. τοπομαχέω.

Τ'λομήτρα, ἡ, ταυτ. μήτηρ ὕλης, σκολήξ τις, Ἡσύχ.

Τ'λονόμος, ὁ, ἡ (νέμομαι), βοσκόμενος, ζῶν εἰς τὰ δάση,

Ἀνάλ.

Τ'λόσκοπος, ὁ, ἡ, Ζ. Τ'λήσκοπος.

Τ'λοτόμειω, ὦ, τὸ ῥῆμα.

Τ'λοτομία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Τ'λοτόμιον, τὸ, τόπος, ὅπου κόπτουσιν, ἡ πωλοῦσι ξύλα,

Στράβ. σ. 904.

Τ'λοτόμος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑλητόμος, ξυλοτόμος, ξυλοκόπος.

Τ'λοτραγέω, ὦ, τρώγω ἀγρίους καρπούς καὶ ρίζας, Αἰλιαν. Ἰδ. ζ.

16, 21. Ζ. ὕλη.

Τ'λοτραφής, ἑός, θρεμμένος ἀπὸ ὕλην, Ἀνάλ. 2, σ. 443.

Τ'λουργία, ἡ, ταυτ. ὑληουργία.

Τ'λουργός, ταυτ. ὑληουργός.

Τ'λοφάγος, ὁ, ἡ (φάγω), ξυλοφάγος. 2) ἀντί τοῦ ἐφ.

Τ'λοφορβός, ὁ (φέρβω), βόσκων, ζῶν εἰς τὸ δάσος, Εὐρ. Ἰφ.

Ταυρ. 260.

Τ'λοφορέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ

Τ'λοφόρος, ὁ, ξυλοφόρος.

Τ'λωδής, ἑός, ὁ, ἡ, δασώδης, δασώδης. 2) ἀντί ἰλυώδης.

Πρλ. ὑλίζω.

Τ'λωρός, ἀντί ὑλήωρος, ταυτ. ἀγρονόμος, Ἀριστ. Πολιτ. 6, 8.

Τ'μα, τὸ, ἀντί ὕσματος (ὕω), νοτισμένον, βρεγμένον.

Τ'μεδαπός, ἡ, ὄν, ὑμέτερος· ὑμεδαποὶ Ἀθηναῖοι, οἱ συμπα-

τριῶται σὰς Ἀθηναῖοι, Ἀθήν. 9, σ. 366. Ζ. ἡμεδαπός.

Τ'μεῖς, ἐσεῖς Κ. Ἰων. ὑμεῖς, Αἰολ. ὑμεῖς, ὕμμες, Γεν. ὑμείων,

ποιητ. ἀντί ὑμέων, ὕμω. Δοτ. ὑμῖν, Αἰολ. ὕμμι, ὕμμι, κ.

ὕμιν ἐγκλινομ. ὕμιν, κ. ὕμιν. Αἰτιατ. ὕμας, Ἰων. ὕμας, Αἰολ.

ὕμμε, Δωρ. ὕμμε, κ. ὕμας, κ. ὕμας.

Τ'μέν, παλαιὰ γραφή ἀντί ὕμην, Δωρ. ὕμάν.

Τ'μέναιος, ὁ, Ὁμ. κ. Ἡσιόδ. φθὴ γαμική, τὴν ὁποίαν ἐψάλλαν

οἱ φέροντες τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου. 2) εἰς τοὺς

μεταχ. θεούς τοῦ γάμου, ὅς τις ἐπιφωνεῖται εἰς τὴν γαμικὴν ᾠδὴν,

Τμήν, ὡς Τμέναις, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1742. Θεόκρ. 18, 3) κατὰ τὸν Πολύδ. 3, 38. καὶ ὑμὴν ταυτ. ὑμέναιος, ἐκ τῆς γεν. ὑμένος ἐγένετο Ἐπίθ. ὑμέναιος, καὶ ἐλήφθη ὡς οὐσιαστικόν. Μετὰ τὸ ὑμὴν συγγ. τὸ ὕμνος, ἐκ τοῦ ὑμένος συγκαπ. Ἄλλοι τὸ παράγουσι ἀπὸ τὴν μετοχ. ὑμένος. Ζ. ὤω.

Τμεναϊόω, ὡς, συνάπτω εἰς γάμον, συζεύγω, ὑπανδρεύω Κ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1076. Θεόκρ. 22, 2) λόγον συνυμεναίουντα, συνάπτοντα διὰ γάμου, Πλούτ. γαμικ. παραγγ. 3) ἄδω τὸν ὑμέναιον, Αἰσχ. Προμ. 557. Μ. Ἐτυμ.

Τμενηξός, Ἰων. ποιητ. ταυτ. ὑμενέος, ἀντὶ ὑμεναῖος, Ἀνάλ. 2, σ. 517. ὁ Βάχχος.

Τμενεύς, νη, νον, δερμάτινος, συγκαίμενος ἐκ δερμάτων, Ἀθήν. σ. 61. Ζ. ὤμην.

Τμενέον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὑμὴν.

Τμενοειδής, εὖς, ὁ, ἡ, δερμάτινος, ὡς τὸν δερμα, λεπτὸς ὡς λεπτὸν δερμα.

Τμενόπτερος, ὁ, ἡ (ὑμὴν, πτερόν), ἔχων πτέρυγας δερματίνους ὡς ἡ νυκτερίς, Περβ. στεφανόπους, καὶ ἐπὶ μυίας, Λουκ. Μυίας ἐγκ.

Τμενόστραχος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀστρακὸν δερμάτινον : ποτήριον, Λουκιαν. Δεξιφ.

Τμενώω, ὡς, κάμνω ὑμένα, δερμα. Παθ. γίνομαι δερμα.

Τμενώδης, εὖς, ὁ, ἡ, συναίρ. ἐκ τοῦ ὑμενοειδούς.

Τμέες, Δωρ. ἀντὶ ὑμεῖς.

Τμέτερος, α, ον (ὑμεῖς), ἰδιώσας. 2) ἀντὶ σός. Ζ. ὑμός κ. σφέτερος.

Τμήν, ἑνός, ὁ, ταυτ. ὑμέναιος, κ. συχνάκις ἐπρωταλειτο μετὰ τὸ Τμήν ὡς Τμέναις· ὅθεν ὑμὴν ἀντὶ γαμικῆς ᾠδῆς, ὡς καὶ τὸ ὑμέναιος· καὶ τὰ δύο ὁμοῦ, Τμήν ὑμέναιον αἰείδων, Ὀππικαν. Κυνηγ. 1, 3, 41. ὡς βακχεβόχων εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ἰππ. 408. 2) ἐκ τοῦ ὕψω, ὑφαίνω, πᾶν ὕψωμα. δερμα, λεπτὸν δερμα, Διόδ. Σ. 1, 7 : περιχάρδιος, τὸ σακούλιον τῆς καρδίας : περιτόναιος, ἡ σκέπη τῶν ἐντέρων. 3) κάλυμμα, σκέπασμα, ἐνδυμα, λεπτονήτους ὑμένας, λεπτῶς ὑφατμένα ἱμάτια, Ἡτύχ· κ. Εὐβ. εἰς Ἀθήν. σ. 568. ὅθεν ὑμένιον, ὑμνίον, ταυτ. ἁμνίον. Ζ. ὤω.

Τμητήτιος, ἰα, ἰον, ἰδιός τοῦ Τμηττοῦ.

Τμηττής, ἰδος, ἡ, ἰδιαιτέρον θυλικὸν τοῦ πρ. : μέλισσα, Νικανδ. Ἀλ.

Τμηττός, ὁ, ὅρος τῆς Ἀττικῆς, περίφημόν διὰ τὸ μέλι καὶ τὰ μάρμαρα του.

Τμμάς, Αἰολ. ἀντὶ ὑμᾶς, Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 4, 10.

Τμμε, Λακ. κ. Αἰολ. ἀντὶ ὑμᾶς.

Τμμες, Αἰολ. ἀντὶ, ὑμεῖς.

Τμμι, Τμμιν, Αἰολ. ἀντὶ ὑμῖν.

Τμμος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ ὑμός, ὑμέτερος.

Τμνγόρας, ου, ὁ, ὁ ψάλλον ὕμνος, Ἀνάλ. 2, σ. 518.

Τμνέω, ὡς, ποιητ. Τμνέω, μ. ἤτω (ὕμνος), ἄδω, ψάλλω. τιμῶ, ἐπαινώ, φημιζω· ὑμνηται, Ἀδρ. 1, Μέστ. ἐπαινέσθαι ὑπὲρ μου, Θεόκρ. 21, 135. διηγούμαι, καὶ φανερόν· καὶ ἀντὶ δυσφημιζω, καὶ κατηγορῶ. Περβ. κῦδος, αἶνος, ὕβλος, τὰ ὁποῖα λαμβάνονται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ζ. ὤω.

Τμνηπολέω, ὡς, ῥῆμα τοῦ

Τμνηπόλος, ὁ, ἡ, ποιητῆς ὕμνων.

Τμνησιός, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑμνητός, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 12, 5. ἐκ τοῦ

Τμνησις, εὖς, ἡ (ὑμένω), τὸ ἄδειν, ἐπαινεῖν, φημιζεῖν.

Τμνητήρ, ἦρος, ὁ, κ. } - τρίς, ἡ (ὑμένω), ψάλτης ἐπαινῶν,

Τμνητής, οὔ, ὁ, } ἐπαινέτης.

Τμνητικός, ἡ, ὄν, κ. Τμνητήριος, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

Τμνητός, ἡ, ὄν, φημισμένος, ἐπαινεμένος, ἀξιέπαινος.

Τμνητρία, ἡ, } θηλ. τοῦ ὑμνητήρος.

Τμνητρίς, ἡ, }

Τμνέω, ὡς, Δωρ. ἀντὶ ὑμένω, Ἀριστοφ. Λυσ. 1305.

Τμνέον, τὸ, συγκαπ. ἀντὶ, ὑμένιον, ὑποκορ. τοῦ ὑμὴν, ταυτ. ἁμνίον.

Τμνογράφος, ὁ, ὁ γράφων ὕμνους.

Τμνοδότειρα, ἡ, δίδουσα ὕμνους, Ὀρφ.

Τμνοδέτης, ὁ, ποιητῆς ὕμνων. Μελέαρ. 1, 2, 2) δικολόγος, advocat.

Τμνόθετος, ὁ, ἡ, συνθεμένος ἀπὸ ὕμνων.

Τμνολογέω, ὡς, κ. - γίζω, τὸ ῥῆμ. } τοῦ

Τμνολογία, ἡ, τὸ οὗς. Χρυσόστ. }

Τμνολόγος, ὁ, ἡ, ψάλτης ὕμνων.

Τμνοποιός, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑμνοδέτης, Εὐρ.

Τμνοπολέω, τὸ, ῥῆμα, τοῦ ἐφ. Συνέστ. Τμν. 8, 5.

Τμνοπόλος, ὁ, ἀντὶ ὑμνηπόλος, ποιητῆς.

Τμνος, ὁ (ὑμὴν, γεν. ὑμένος, συγκαπ. ὕμνος), Καθ. ᾠδή (τραγοῦδι Κ.), ἐπαινετικὴ ᾠδή, Ὀδυσ. 9, 429. Πλάτ. Πολιτ. 10, 7, χρησμός· θρήνος. Ζ. ὤω.

Τμνωδέω, ὡς, ψάλλω ὕμνον (τραγοῦδι).

Τμνωδέα, ἡ, ᾠδή ἐπαινετικὴ.

Τμνωδογράφος, ὁ, ἀντὶ ὑμνογράφος, Ο'.

Τμνωδός, ὁ, ψάλτης ὕμνων. 2) εἰς τῶν Αἰγυπτίων ἱερῶν, Πορφ.

Τμοῖος, Αἰολ. ἀντὶ ὁμοῖος· ὡς ὑμφαλός ἀντὶ ὁμφαλός, Ἰδυσσέως ἀντὶ Ὀδυσ. κτ.

Τμός, ἡ, ὄν, ταυτὸς. ὑμέτερος, Ὀδυσ. α, 284. Περβ. ἁμός κ. τός.

Τνίς, ἡ, Τνίς, εὖς, ἡ, ὑνίον Κ. διὰ τοῦ ὁποῖου γεωργοῦσι [Συγγεν. τοῦ γῆρας· ἄλλη ἐτυμ. εἶναι σχολαστικὴ]

Τνιάς, κ. Τννη, μετὰ τοῦ αἰξ, δηλ. αἰξ ἀγρία. 2) ὕνη, καὶ ἐργασίον σκαπτικόν, τσαπίον, Μυθ. Αἰσ. Συναγ. σ. 292, ἐκδ. Κορ.

Τννιμαχός, ὁ, ἡ, μαχόμενος μετὰ τὸ ὑννίον, Μάξ. Τύρ. 2, σ. 96.

Τννος, ὁ, Αἰολ. ἴνιος. Ζ. γίννος.

Τβοσκόος, ὁ, κ. } (βόσκω), χοιροβοσκός.

Τβοότης, ὁ, }

Τσειδής, ὁ, ἡ (ῥς), ὁμοῖος μετὰ χοῖρον.

Τμουσίς, ἡ, (μουσα, ῥς), χοίρων μουσική, Ἀριστοφ. Ἰππ. 986.

Τπόλος, ὁ (πολέω), χοιροβοσκός.

Τπρωρός, ὁ, ἡ. Ζ. ὑπέπρωρος.

Τός, γενικὴ τοῦ ῥς.

Τοσχυμάω, ὡς, μαίνομαι ἐκ τοῦ

Τοσχυμός, ὁ (δηλ. ὡς κύμας), βοτάνητις, τὴν ὁποῖαν οἱ τρώγοντες καλῶνται καὶ τρελαίνονται, Ξενοφ. Οἰκ. 1, 13.

Τφορβεῖον, τὸ, ἀχούρι τῶν χοίρων, Γλωσσ. Στρεφ.

Τφορβεῖον, τὸ, ἀγέλη χοίρων.

Τφορβός, ὁ, χοιροβοσκός.

Τπαγανασκός, ὡς, ἐν τούτῳ, ἡ ὀλίγον ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι.

Τπαγαπάω, ὡς, ὀλίγον, ἡ κρυφίως ἀγαπῶ.

Τπαγγέλλω, κρυφίως ἀγγέλλω, προδίδω, παραδίδω.

Τπάγγελος, ὁ, ἡ, μηνυμένος, κραγμένος δι' ἀγγέλου, Αἰσχύλ. Χορη. 839.

Τπάγγελτος, ὁ, ἡ, ἀγγελμένος κρυφίως, καταδόμενος, Σουῖδ.

Τπαγαλίξω, μ. ἴσω, λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας, Εὐρ. Κῦκλ. 496. κυρίως, Ξενοφ. δίδω εἰς τὰς ἀγκάλας.

Τπαγαλῖος, κ. } βαπταζόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας, Διονύσιος.

Τπάγαλος, ὁ, ἡ, } Ἀρχ. 7, 67. Περβ. ὑπωλένιος.

Τπαγαλίσμα, τὸ, ὅ, τι λαμβάνεσθαι εἰς τὰς ἀγκάλας, ὅ, τι ἐνακαλίζεται, γυνή, ἡ παλλακή, Σόφοκ. Τρ. 540 Εὐρ. Ἑλ.

Τπαγώνιον, τὸ (ἀγκών), στήριγμα, προσηκόντων ὑποκάτω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός.

Τπάγνυμι, τσακίζω ὑποκάτω, Ὀππ. Ἀλ. 655.

Τπαγόρευσις, ἡ, ὑποθήκη, συμβουλή.

Τπαγορευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπαγορεύειν, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 8, 201.

Τπαγορεύω, λέγω τι εἰς ἄλλον νὰ γράψω, παραγγέλλω, προσηκόντων. 2) ἀποκρίνομαι, 3) λέγω μετέπειτα. 4) : ἐλπίζω, πρόφασις, δεικνύω, κάμνω, προξενῶ, Στράβ. 1, σ. 67, 77.

Τπαγορέα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ὑπηγορία, ταυτ. ὑπαγόρευσις.

Τπαγορικός, ὁ, ἡ, ὀλίγον χωριότης.

Τπάγρυπνος, ὁ, ἡ, ὀλίγον ἀγρυπνός, Ἰπποκρ. σ. 146.

Τπάγω, μ. ἀξω, ὑποκάτω, πρὸς τὰ κάτω φέρω, ὑποκάτωθεν ἐξάγω. : κοιλιάν, καθαρίζω μετὰ ἱατρικόν· καὶ Οὐδ. κοιλιὰ ὑπάγουσα, Ἰπποκρ. ἀνοικτὴ κοιλία, εὐκοιλιότης· φέρω που, μετὰ δολιότητα παρκαίνω εἰς τί, δίδω ἀφορμὴν εἰς τί, ἀπατῶ, παρεκτρέπω. 2) : εἰς δικαστήριον, καὶ ἀπλῶς, κατηγορῶ· τῇ τέχνῃ ὑπήχθησαν, ἐκατηγορήθησαν διὰ τὴν τέχνην· θανάτου τινὰ ὑπ. κατηγορεῖν κατὰ τινος ἀδικήμα θανάτου ποινῆς ἀξίον, Ξενοφ. Ἑλλην. 2, 3. 3) ἀναχωρῶ κρυφίως, παραιτοῦμαι ἀπὸ δημόσια πράγματα, διὰ νὰ χαρῶ τὴν ζωὴν. ὑπάγω φρενα τέρψας, Θεογν. 901. 4) ὑπάγω Κ. καὶ πηγαίνω, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 2, 16. Τπαγε νῦν καὶ Ἀλεξανδρὸν μοι λέγε, Ἀντων. 9, 29.

Τπαγωγυς, ὁ, σκάφη πηλοῦ τῶν τοιχοποιῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν.
1149. ἐργαλεῖον, μέ το ὁποῖον ἰσάζουσι τὰ πλινθία οἱ κτίσται. Ζ.
ἐυστόν. 2) τιμωρητικὸν ἐργαλεῖον. 3) τὸ ξύλινον ὑποστήριγμα,
ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τείνονται αἱ χορδαί, ἄλλως, ὑποβολεύς.

Τπαγωγή, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑπάγω· κοιλίας, τὸ καθαρίζειν τὴν
κοιλίαν.

Τπαγωγίδιον, τὸ, κ. } ταυτ. ὑπαγωγυς.

Τπαγωγίον, τὸ, }

Τπαγωγικός, ἡ, ὄν, περίοδος ὑπαγ. καὶ πλατεῖα, μακρά, ἐκ-
τεταμένη, Διονύσ. Ἀλ. 6, σ. 964.

Τπαγωγός, ὁ, ἡ, κινῶν ὑποκάτω· κοιλίας, κινῶν τὴν κοιλίαν.
Τπαῖδος, πρὸς τι, συμφωνῶς μετ' αὐτοῦ, φάλλω.

Τπαίδω, ποιητ. ἀντὶ ὑπάδω.

Τπαίριος, ὁ, ἡ, εὐρισκόμενος, ἡ ζῶν εἰς τὸν αἴρα, Αἰλιαν.
Ἰδιότ. ζ. 8. 26.

Τπαῖ, ποιητ. ἀντὶ, ὑπό.

Τπαῖάξω, πρὸς τοῦτο, ἡ ὀλίγον ἀναστενάξω, Ἀνάλ.

Τπαῖδέομαι, οὐμαι, ὀλίγον ἐντρέπομαι, τρόπον τινὰ ἐντρέπομαι
· τινὰ, Ξενοφ.

Τπαῖδα, (ὑπό, ὑπαί, καὶ προσχ. ὑπαῖδα), ταυτ. ὑπό, Ἰλ. σ. 421.

Τπαῖδριάξω, εἶμαι εἰς ἀσκέπατον τόπον, ὑποκάτω τοῦ οὐ-
ρανοῦ, Σύνεσ. σ. 361.

Τπαῖδριος, ὁ, ἡ, Κορ. εἰς Πλούτ. 6, σ. 438. ταυτ. τοῦ

Τπαῖδρος, ὁ, ἡ (αἶδρα), τόπος ἀσκέπατος, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ
τὰ ὑπαῖδρα, Πολυβ. οἱ ἀνοικτοὶ τόποι, οἱ ἐκτὸς τῶν τειχῶν.

Τπαῖδω, ποιητ. ταυτ. ὑποκαίω, Σοφοκλ. Τραχιν. 1210.

Τπαῖκάλλω, Δωρ. ταυτ. ὑποσάινω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 4, 45.

Τπαῖνισσομαι, μ. ἴξομαι, σημαίνω σκοτεινῶς καὶ κρυφίως. Πρβ.
ὑπερφαίνω.

Τπαῖρέω, ὦ, Ἰων. ἀντὶ ὑπαίρέω.

Τπαῖρω, σηκώνω ὑψηλὰ κατ' ὀλίγον.

Τπαῖσθάνομαι, αἰτάνομαι ὀλίγοντι, Ἀρισταίν. Ἐπιστ. 2, 5.

Τπαῖσσω, μ. ξω, μετὰ Γεν. πηδῶ, ὁρμῶ κάτω.

Τπαῖσχος, ὁ, ἡ, ὀλίγον αἰσχρός, Γλωσσ. Στεφ.

Τπαῖσχύνομαι, ταυτ. ὑπαῖδεομαι, Γλωσσ. Στεφ.

Τπαῖτις, ὁ, ἡ (ὑπ' αἰτίαν ὦν), πταίστης· εἶναι τινί, τὸ νά
χδεωσθῇ τι νά ἀποκριθῇ, νά ἀπολογηθῇ. 2) φιλάσθενος, ἀρ-
ρώστιαρης, Γλωσσ.

Τπαῖφοινίσσω, ποιητ. ἀντὶ ὑποφοῖν. Νίκανδρ.

Τπαῖωρέω, ὦ, κρεμνῶ ὑποκάτω.

Τπαῖμάξω· δάδες ὑπαῖμαξουσai τῷ πυρί, καίουσai ἀμχαίως ὑ-
πό τὸ πῦρ, Αἰλιαν. παρὰ Σουίδ.

Τπαῖχοή, ἡ, Ν. Δ.

Τπαῖκουος, ὁ, ὁ ἀπό τινος ἀκούσας τι, Ἀπολ. Ρόδ. 4, 381.
Ζ. κ. ὑπήκοος.

Τπαῖκουσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑπακούω.

Τπαῖκουστέω, ὦ, ὑπακούω. Πρβ. ὠτακουστέω, ἀνηκουστέω.

Τπαῖκούω, -οῦμαι, εὐθὺς ἀκούω καὶ ἀποκρίνομαι, Ὀδυσ. σ.
283. ἔξαιρ. οἱ ἐπὶ τῶν θυρῶν, οἵτινες ἀκούουσι τὸν κτύπον καὶ ἀ-
ναίγουσι τὴν θύραν, Δημοσ. σ. 1149. ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες κα-
λούμενοι ἀποκρίνονται· ἐπὶ παλαίστων, οἵτινες καλοῦνται εἰς τὴν
ἀμμον· ἐπὶ μαθητῶν, οἵτινες ἀκούουσι τὴν διδασκαλίαν. Πρβ.
ὑπήκοος· πείθομαι, ἀκολουθῶ, κάμνω τὰ προσταζόμενα, μετὰ Γεν.
ἡ Δοτ. Μεταφ. ῥᾶστα αὐτῷ τὰ τράγματα ὑπακούουσai, ἤθελαν
ἀκολουθεῖν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, Ἡρώδ. 2, 7, 6. οὐκέτι
εἶχεν ὑπακούειν τοῖς προδιδούσι, Δημοσ. σ. 426. δὲν ἤξευρε
ποῖον ἀπὸ τούτων προδότης νά ἀκούσῃ.

Τπαῖκρος, ὁ, σχεδὸν ἄκρος, τέλειος, Πλάτ. 2, σ. 36.

Τπαῖκτικός, ἡ, ὄν, ταυτ. ὑπαγωγός.

Τπαῖλάξω, ὑποθερμαίνω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 15. 12.

Τπαῖλειμμα, τὸ, ἀλειμμένον μύρον, ἡ χρησίμον διὰ νά ἀ-
λειφθῇ.

Τπαῖλειπτος, ὁ, ἡ, προταλειμμένος, χρισμένος, Ἰπποκρ. τὸ
ὑπ. ἀντὶ τοῦ πρ.

Τπαῖλειπτρίς, ἰδος, ἡ, κ. } μῆλη, ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου

Τπαῖλειπτρον, τὸ, } ἀλείφουσι μύρον, ἡ ἔλαιον ἡ ἄλ-
λην ἀλοιφήν, Ἰπποκρ.

Τπαῖλείφω, μ. φω, ἀλείφω μετ' ὀλίγον. 2) ἀμοιβαίως ἀλείφω,
ἡγουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Τπαῖλειφεις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Τπαῖλεύομαι, ταυτ. ὑπαλύσκω.

Τπαῖλλαγή, ἡ, ἀλλαγὴ II. καὶ ἀλλαξία.

Τπαῖλλαγμα, τὸ, τὸ ἀλλαγμένον· νόμισμα ἐστὶν ὑπαῖλλαγμα
τῆς χρείας, διὰ τοῦ ὁποῖου λαμβάνει τις τὰ χρεωδῆ, Ἀριστοτ.
Νικομ. 5, 8. 2) ἀντὶ ἐνέχυρον ὁ Φρύν. τὸ κατηγορεῖ· ἦτο μ'
ὅλον τοῦτο εἰς χρῆσιν.

Τπαῖλλακτικός, ἡ, ὄν, ἀνέχων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς ἀλλαγὴν.

Τπαῖλλάσσω, ττω, μ. ξω, ἀλλάζω, δίδωμι καὶ λαμβάνω ἄλλο.

Τπαῖλληλος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς ὑποκάτω τοῦ ἄλλου, Ἀριστοτ.

Τπαῖλυξίς, εως, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Τπαῖλύσκω, μ. ὑξω, μετὰ Αἰτ. διαφεύγω, ἀποφεύγω, Ἰλ.
φ. 126.

Τπαῖμαῖω, ὦ, κόπτω, θερρίζω, ἡ συνάγω κάτωθεν, Νίκανδρ.
Θηρ. 901.

Τπαῖμβλύνω, ὀλίγον ἀμβλύνω.

Τπαῖμβλύς, εἰς, ὦ, ὀλίγον ἀμβλύς· οὐδ. κ. ὑπαμβλές· Ζ.
εὐδής.

Τπαῖμείβω, -ομαι· πόντον, ὑπάγω εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀππ.
Ἀλ. 1, 651.

Τπαῖμμος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑφαιμμος, Ἀθήν. σ. 62.

Τπαῖμπέχω, κρύπτω ὑποκάτω εἰς σκέπαγμα, ἡ φόρημα, Πλούτ.
8, σ. 225.

Τπαῖναβλέπω, κατ' ὀλίγον βλέπω· ὀλίγοντι βλέπω· Αἰλιαν.
Ἰδιότ. ζ. 3, 25.

Τπαῖναγινώσκω, ἀναγινώσκω ἐμπροσθεν ἄλλων.

Τπαῖναγινώσκεις, ὁ, ὁ ἐμπροσθεν ἄλλων ἀναγινώσκων.

Τπαῖναῖω, φέρω εἰς τὰ ἐμπροσθεν· τὴν δύναμιν· ὁρμῶ εἰς τὰ
ἐμπ. Ἰώστη. Ἀρχ. 4.

Τπαῖναδύω, ἀνέρχομαι· Μίσ. τολμῶτι· ἡ κρυφίως ἀναχωρῶ.

Τπαῖναθλίβω, κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω θλίβω, Πλούτ. 9, σ. 577.

Τπαῖνακινέω, ὦ, ἴτταμαι καὶ κινεῖσθαι ἐμπροσθεν, ἀναχωρῶ,
Ἀριστοφ. Ἐκκ. 1165.

Τπαῖνακλίνω, κάμπτομαι κάτω, πίπτω κάτω, Γλωσσ. Στεφ.

Τπαῖναλίσκω, κ. } κατ' ὀλίγον ἐξοδεύω, φθείρω, ὀλιγοστεύω.

Τπαῖναλόω, ὦ, }

Τπαῖναμέλω, ἐν τούτῳ ψάλλω τινὰ ᾠδὴν, Αἰλιαν. Ἰδιότ.
ζ. 14, 5.

Τπαῖναπίμπλημι, κ. } γεμίζω κατ' ὀλίγον.

Τπαῖναπλήδω, Ποιητ. }

Τπαῖνάπτω, ἀνάπτω ὑποκάτωθεν.

Τπαῖναρόω, ὦ, ὀλίγον ὀργόνω, σχίζω μετ' ὀλίγον.

Τπαῖνάστασις, ἡ (ὑπανίσταμαι), τὸ σηκόνεσθαι, καὶ δίδειν
τὸν τόπον εἰς ἄλλον.

Τπαῖναστατέον, ἑστ. τοῦ ὑπανίσταμαι.

Τπαῖναστρέφω, ἐπιστρέφω ὀπίσω, Ἰπποκρ. σ. 464.

Τπαῖνατέλλω, κάτωθεν ἀνατέλλω, ἐκβρύω· πηγὴ, Αἰλιαν. Ἰδιότ.
ζ. 15, 4.

Τπαῖναφλέγω, ὑποκάτωθεν ἀναφλέγω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ.
14, 41.

Τπαῖναφύομαι, κάτωθεν φύομαι, ἡ γίνομαι, Αἰλιαν. Ἰδιότ.
ζ. 14, 4.

Τπαῖναχωρέω, ὦ, κατ' ὀλίγον ἡ κρυφίως ἀναχωρῶ.

Τπαῖναχάρησις, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ πρ.

Τπαῖανδρία, ἡ, Κ. ἀντὶ γάμος· ἐκ τοῦ

Τπαῖανδρος, ὁ, ἡ (ὑπ' ἀνδρὶ)· γυνή, ὑπανδρευμένη, Πολύβ. κ. Ν.
Δ. κ. Ο'· γυναικα ὑπ. ἄστωι καὶ μοιχαλίδες, Πλούτ. Πελοπ.
9. ἀγωγή ὑπ. κ. οἰκουρὸς, ζωὴ οἰκουρίας, Διόδωρ. Σικ.

Τπαῖνεμάω, ὦ, ἔω, κ. ὥω, ὀλίγον ἀνεμίζω, φυσῶ· τὰς πα-
ρειάς ἐρωτῶ, Λιβαν. 4, σ. 1072.

Τπαῖνερπύζω, μ. ὕσω, κάτωθεν ἀνερπύζω, ἡ μυστικῶς,
Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 3.

Τπαῖνέχω, κάτωθεν ἀνέχω, Εὐστάθ.

Τπαῖνέω, ὦ, ἐξ ἐναντίας ἀνθῶ, ἡ κάμνω ἀρχὴν νά ἀνθῶ, Φι-
λόστρ. σ. 809.

Τπαῖνθηρός, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι παρδαλός, Ἰπποκρ. σ. 1012.

Τπαῖνιῶω, ὦ, ὀλίγον ἀνιῶ.

Τπαῖνέημι, ὀλίγον ἀνιῆμι, Πλούτ. 5, σ. 268.

Τπαῖνίσταμαι τῆς ἐδρας τινί, ἡ τινί, σηκόνεσθαι, καὶ δίδω
τὸν τόπον μου εἰς ἄλλον τινὰ διὰ τιμὴν, Ξενοφ. Λακεδαιμ. 15, 6.

Τπαῖνίσχω, ταυτ. ὑπανατέλλω, Σουίδ.

Τ'πανοίγνυμι, κ. } κάτωθεν, κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἀνοίγω.
 Τ'πανοίγω, μ. ξω, }
 Τ'παντάξ, Ἐπίρ. ταυτ. ἀντικρὺ, Ἀριστοφ. παρ' Εὐσταθ.
 σελ. 1419.
 Τ'πανταῖω, ὦ, Ἰων. -τέω, μ. ήσω, κ.
 Τ'παντιάω, -αντιάω, προὔπαντῶ, ὑπάγω καὶ συναντῶ τινά.
 Τ'πάντησις, ή, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τ'παντλέω, ὦ, ἀντλῶ κάτωθεν, Φιλόστρ. σ. 830. ὅθεν
 Τ'παντλησις, ή, τὸ ἀναβιβάζειν τὸ ὕδωρ κάτωθεν διὰ τῆς
 ἀντλίας.
 Τ'παντομαί, Ποιητ. ἀντί ὑπαντάω.
 Τ'παντρος, ὁ, ή (άντρον), ἔχων άντρον: πέτρα, οἶκος, εἰς άν-
 τρον· Αἰλιαν.
 Τ'πανυῶ, -ομαι, ταυτ. ὑπουργέω, Ἡσύχ.
 Τ'παξόνιος, ὁ, ή (άξων), ὁ ὑποκάτω τοῦ άξονος τῆς άμάξης,
 Καλλιμ.
 Τ'παπαίδευτος, ὁ, ή, ὁχι πάντη ἀπαίδευτος· Φρυνιχ.
 Ζ. δύς.
 Τ'παπειλέω, ὦ, κρυφίως φοβερίζω, Ξενοφ. Ἑλλην.
 Τ'παπειμι, κ. } ὑπαπελθεῖν· κρυφίως ἀναχωρῶ, Αἰλιαν.
 Τ'παπέρχομαι, } Ἰδιότ. ζ. 11, 33.
 Τ'παποκινέω, ὦ, Οὐδ. κρυφίως φεύγω, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 924.
 Τ'παποκινητέον, Ζετ. τοῦ πρ.
 Τ'παποκρύπτω, μετά Δοτ., κρύπτω ὑπό τινι, Αἰλιαν. Ἰδιότ.
 ζ. 5, 40.
 Τ'παποτρέχω, φεύγω εἰς τὰ ἐπίσω, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 284.
 Τ'παποφήχω, κατ' ὀλίγον ἀποκόπτω, ή ἀποτρίβω, Αἰλιαν.
 Ἰδιότ. ζ. 3, 24.
 Τ'πάπτω Ἰων. ἀντί ὑπάπτω.
 Τ'παρ, τὸ, ἀλλιτ. ἀπόλυτος πτώσις, καὶ Ἐπίρ. ἀντίθ. τοῦ ὄναρ.
 ἐξυπνητά, φανερὰ, πραγματικῶς, Ὀδυσ. τ, 547. κατὰ τὸν
 Σχολ. ὕπαρ τὸ κατ' ἡμέραν φαινόμενον ἐνύπνιον· Παροιμ. ὕπαρτε
 κ. ὄναρ, ἡμέραν καὶ νύκτα, πάντοτε.
 Τ'παράσσω, μ. ξω, κτυπῶ ὑποκάτω, Σουίδ. ἐξ Ἀνωϊύμ.
 Τ'παργήεις, ὁ, ταυτ. ὑπόλευκος, Νίκανδρ. Θηρ. 603.
 Τ'πάργιλος, ὁ, ή, περιέχων ὀλίγην ἀργίλον.
 Τ'παργμα, τὸ (ὑπάρχω), Πληθ. ταυτ. ὑπαρξις, περιουσία,
 Παρθέν. κεφ. 1.
 Τ'παργυρευσίς, ή, χρέωσις, τὸ εἶναι χρεώστης· ἐκ τοῦ
 Τ'παργυρεύω, εἶμαι κατάχρεως. 2) εἰς τὸν Πλούτ. φαίνεται
 ὅτι σημαίνει λαμβάνω κρυφίως ἀργύριον.
 Τ'πάργυρος, ὁ, ή, ἔχων ἀργυρον· ή περιέχων: λόφος, Ξε-
 νοφ. 3) πωλημένος με ἀργυρον, Πίνδ. Πύθ. 11, 65. 4) ἀξι-
 ζων ἀργυρον.
 Τ'παρίσμησις, ή, συγκαταρίσμησις, ή συνδιήγησις, Γρηγόρ. Ναξ.
 Τ'πάρκιος, ὁ, ή, ταυτ. ἐπάρκιος, Τρυφιδ. 272.
 Τ'παρκετός, ή, ὄν (ὑπάρχω), αὐδύπαρκτος: ῥήμα, σημαί-
 νον ὑπαρξιν, Γραμ.
 Τ'πάρκτιος, ὁ, ή, πρὸς βορρᾶν βλέπων, ή κείμενος, Πλούτ.
 Σεργάωρ. 17.
 Τ'παρκετός, ή, ὄν, ὑπάρχων, ὦν.
 Τ'παρνος, ή, ἔχουσα ὑποκάτωτης ἀρνίον, δηλ. βυζάνουσα, Εὐρ.
 Ἀνδρ. 557.
 Τ'παρξις, ή, τὸ ὑπάρχειν, εἶναι. 2) περιουσία, τὰ ὑπάρχοντα,
 Ἀρτεμ. 3, 23.
 Τ'παρόω, ὦ, ὑποκάτω ἀρόω, Θεόφρ.
 Τ'παρπάξω, Ἰων. ἀντί ὑπαρπάξω.
 Τ'παρτάω, ὦ, κρεμῶ κάτωθεν, συνάπτω, δένω, Αἰλιαν. Ἰδιότ.
 ζ. 5, 7.
 Τ'παρχή, ή, ταυτ. ἀρχή· ἐξ ὑπαρχῆς, ἀντί ἐξ ἀρχῆς, πάλιν·
 καὶ ἐκ τῶν προτέρων, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 6, 4.
 Τ'παρχία, ή, ἀξίωμα τοῦ
 Τ'παρχος, ὁ, δεύτερος ἄρχων, Ἡρόδ. 2) ἐπίτροπος τοῦ διοι-
 κητοῦ εἰς τὴν Ῥώμην, ή πρέσβυς, legatus εἰς τὸν στρατόν.
 2) ὑπήκοος, Σοφοκ. Ὑπαρχος Καρχηδονίων, Πολύβ. 7, 9, 5.
 Τ'πάρχω, μ. ξω, Κ. ἀρχίζω, ή ἀρχηνῶ, κάμνω ἀρχήν. 2) εἶ-
 μαι παρών· εἶμαι σύγχωρημένος· γίνομαι τὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς ὑπάρ-
 χαντα, τὰ συμβάντα αὐτῶ, Ἰσοκρ. Πανηγ. §. 6. -στέκομαι
 καὶ δύναμαι· καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει, Θεόκρ. 22. - ὑπάρ-
 χειν, ἐξεῖναι, εἶναι δυνατόν· οὐ δὲ γενέσθαι τὸ παράπαν ὑπῆρ-

αὐτοῖς, Ἰσοκ. πρὸς Φίλ. 31. τὰ ὑπάρχοντα, τὰ κτήματα (τὸ
 λέγομαι καὶ τῶρα)· ὑπάρχον, ἀπόλυτ. ὡς ἐξόν, ἐνόν. 3) ὑπάρ-
 χομαι, εἰς τοὺς μεταγεν· ἀντί ἀρχομαι, κάμνω ἀρχήν. 4) ἀντί
 ὕπαρχος εἰμί. 5) εἰς τοὺς Ἀττ. μετά Δοτ. ἀντί εὐνοῶ· ή μήτηρ
 ὑπῆρχε τῷ Κῦρῳ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 1, 4. 6) γίνομαι· τὴν
 ὑπάρχουσαν αἰσχύνην, Δημοστ. σ. 408.
 Τ'παρωματίζω, τὸ ἔχειν ὀλίγον τι γεῖσιν ή ὁσμῇν ἀρώματος.
 Τ'πασθενέω, ὦ, ἀρχίζω νά ἁσθενῶ, Φρυνιχ. Βεκκέρ. σ. 69.
 Τ'πασπίδιος, ὁ, ή, ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος, σκεπασμένος με
 τὴν ἀσπίδα, Σοφ. Αἴας ὑπασπίδια, Ἐπίρ. εἰς τὸν Ὀμ.: κόσμος,
 ὅλος ὁ ὀπλισμός, τὸν ὁποῖον σκεπάζει ή ἀσπίς.
 Τ'πασπίξω τινί, ὑπηρετῶ τινά ὡν ὑπασπιστής, Πίνδ.
 Τ'πασπιστήρ, ηρος, ὁ, κ. } ἀσπίδοφόρος, ὀπλοφόρος, Ἡρόδ. 5,
 Τ'πασπιστής, ου, ὁ, } 111. σωματοφύλαξ: ὄχλος, στρα-
 τευμα ἀσπίδοφόρων, Αἰσχ. Ἰκετ. 197.
 Τ'παστρος, ὁ, ή (άστρον), ὁ ὑποκάτω τῶν άστρον· ὕπα-
 στρον μῆχαρ ὀρίζομαι γάμον φυγᾶ, Αἰσχ. Ἰκετ. 309. δηλ. φεύ-
 γω τὸν γάμον, καὶ περιορίζομαι ἕως οὗ φθάνουν τὰ άστρα, δηλ.
 ὅσον δύναμαι.
 Τ'πασώδης, ὁ, ή, ὀλίγον τι ασώδης, Ἰπποκρ.
 Τ'πατεία, ή, ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου.
 Τ'πατεύω, εἶμαι ὑπάτος.
 Τ'πατεχός, ή, ὄν, ἀνήκων εἰς ὑπάτον, ή ὁ πρώην ὑπάτος.
 Τ'πατηξίς, ἰδος, ή: ῥάβδος, σημεῖον τῆς ὑπάτικῆς ἐξουσίας.
 Τ'πατης, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Τ'πατιος, ἰα, ἰον, ταυτ. ὑπατικός. 2) Ὀν. κύριον· κ. Τπα-
 τία, ή.
 Τ'πατμίζω, } ὁ Ἰδε τὸ ἐφεξ.
 Τ'πατμισμός, }
 Τ'πατμός, ὁ· χρῆσθαι ὑπατμοῖς ἐν χύτρᾳ, Παῦλ. Αἰγ. 6, 75,
 τὸ νά μεταχειρίζεσθαι τὸν άχρόν ὑποκάτωθεν· ὅθεν -ατμίζω,
 ατμίζω, άχνίζω Κ. ὑποκάτωθεν, Διοσκ. 3, 30. -ατμισμός, ὁ,
 τὸ οὐσιαστ. Διοσκ. 3, 26.
 Τ'πατοπος, ὁ, ή, ὀλίγον ατοπος.
 Τ'πατος, η, ου, ἀντί ὑπέρτατος: Ζεὺς· κ. μετά τοῦ θεῶν,
 κρείοντων, Ὀμ. καὶ ἀνθρώπων με τὸ μέγιστον ἀξίωμα, Ὀ· κ.
 Ἡσύχ. 2) ὁ τῶν Ῥωμαίων Consul. 3) ὑπάτη, νοητ. χορδή,
 ή τελευταία, καὶ κατωτάτη χορδή με τὸν βαθυτάτον τόνον.
 Τ'παττικίζω, μ. ἰσῶ, θέλω νά ὀμιλῶ ἀττικῶς.
 Τ'παττικός, ή, ὄν, ὀλίγον τι ἀττικός.
 Τ'πατύφος, ὁ, ή, χωρὶς μέταν τύφον.
 Τ'παυγάζω, μ. άσῶ, ὀλίγον αὐγάζω, Ἀπολλών. 3, 1378.
 μετά Δοτ. ὑποκάτω, ή μεταξὺ αὐγάζω, Φιλόστρ. σ. 564.
 Τ'παυγής, ή } ὁ πρὸς τὸ φῶς, ὥστε δηλ. νά προβάλλη
 Τ'παυγος, ὁ, ή, } εἰς αὐτὸν τὸ φῶς, Στοβ. λογ. 3, σ. 85.
 Τ'παυθαδίζομαι, ὀλίγον τι αὐθαδ.
 Τ'παυλέω, ὦ, μ. ήτω, ταυτ. αὐλέω, Ἀθην. 6, σ. 252.
 Τ'παυλος, ὁ, ή (αὐλή), ὑποκάτω τῆς αὐλῆς, ή τῆς σκηνῆς,
 Σοφ. Αἴας 796.
 Τ'παυστηρός, ὁ, ὄν, ὀλίγον τι αὐστηρός.
 Τ'παυχένιον, τὸ (οὐδ. τοῦ ὑπαυχένιος), προτεφάλαιον· τιθέ-
 μενον ὑποκάτω τοῦ αὐχένος, Γαλην.
 Τ'παυχένιος, ἰα, ἰον, ὁ ὑποκάτω τοῦ αὐχένος.
 Τ'παυχένον, τὸ, λαιμός, ή λάρυγξ, Ἀρατ. 487. 324.
 Τ'παυχμήεις, εἴσα, ήεν, ὀλίγον τι ξηρός, Νίκανδρ.
 Τ'παφίσταμαι, ὑπάγω μακρὰν· ἀποχωρίζομαι, Πολυδ.
 Τ'παφρίζω, ὑποκάτωθεν ἀφρίζω· ἀρχίζω νά ἀφρίζω· Εὐσταθ.
 ὀλίγον τι ἀφρίζω.
 Τ'παφρος, ὁ, ή, ὀλίγον ἀφρώδης: ὄμμα, ὅθεν ἐπεσαν δά-
 κρυα, Εὐρ. Παρβ. ὑπόφορος.
 Τ'παφωνος, ὁ, ή, ὀλίγον τι ἀφωνος, μοῦτος.
 Τ'παχλύω, -ύω, ὀλίγον άχλύω, Κοῖντ. Σμυρ. 1, 67.
 Τ'πεας, τό· Ζ. ὄπας, κ. χηλώτιον, Αἰολ. Ζ. Ο. κ. Τ.
 Τ'πέασιν, Ἰων. ἀντί ὕπεισι.
 Τ'πέγγυος, ὁ, ή (ὑπὸ ἐγγύη), Ἐπίρ. -γγύως, ἐγγυημένος,
 ἀσφαλισμένος· ὑπεύθυνος, υποκείμενος εἰς ἀπολογίαν, καὶ ποι-
 νήν: πλην θανάτου, Ἡρόδ. 5, 71. υποκείμενος εἰς ὅλας τὰς ποι-
 νὰς παρεκτός τοῦ θανάτου.
 Τ'πεγκλίνω, ὀλίγον ἐγκλίνω, Ὀρφ. Ἀργον. 1210.

Τ'πεγχεώ, κινῶ οἶνον νά πῆγῃς, Πλούτ. Ἀντών. 76.

Τ'πέδδειςαν, ποιητ. ἀντί ὑπέδδισαν.

Τ'πέδδετο, Ἰων. ἀντί ὑπέδδετο, -χετο.

Τ'πείδομαι, ὑποκάτωθεν βλέπω, καὶ παρατηρῶ. 2) νομίζω τινά ὑποπτον.

Τ'πεικάζω, κ. } ταυτ. ὑπείκω, Ὀππ. 5, 500. κ. Πλάτ.

Τ'πεικάζω, κ. } ταυτ. ὑπείκω, Ὀππ. 5, 500. κ. Πλάτ.

Τ'πεικτιχός, ἡ, ὄν, ὑπείκων, ὑποχωρῶν, ἐνδιδούς· ἐκ τοῦ

Τ'πέικω, μ. εἶξω, σηκόνομαι καὶ ἀναχωρῶ· ἡ ἐνδίδω· τινί,

ἡ τινός τοις λόγοις, ἐνδίδω, ἀκολουθῶ, ὑπακούω. 2) μετὰ Γεν.

τοῦ πράγματος· τινί τινός, πρὸς χάριν τινός ἀφείναι τι, παραδου-

ναί εἰς αὐτόν· ἔδρας, Ὀδυσ. π, 42. νά δώσῃ τις εἰς ἄλλον

τόν τόπον του· λόγων, νά ἀφήσῃ τις ἄλλον νά ὁμιλήσῃ πρῶτος,

Ξενοφ. Κύρ. 8, 7, 10. Ἀπομν. 2, 5, 36. εἴτινα τομὴν ἐπὶ

ἔχομεν ὑπείκουσαν ἐν τούτῳ, εἰν ἔχωμεν δυνατὴν (ἐνδεχομένην)

ἀλλήν διαίρσιν, Πλάτ. Πολιτικ. 5, 3) μετὰ Ἀπαρεμ. ὑποεἶξε

πολεμίζειν, ἀφίστασθαι τοῦ πολέμου, Ἀπολ. Ρόδ. 4, 408.

Τ'πειλέω, Μέσ. -εἰλούμαι, ὑφέρπω, ὑποδύομαι, Αἰλιαν. Ἰδιότ.

ζ. 9, 57. Ζ. ὑπῆλλω.

Τ'πειλίσσω, -ττω, ὑποκάτωθεν τυλίγω, Ἀχιλλ. Τάτ. 1, 6.

Τ'πειμι (εἶμι), ταυτ. ὑπάρχω· μένω ὑπόλοιπος, Θουκυδ. 8, 36.

εἶμαι πλησίον, ἡ ἀκολουθῶ· τὸ τιμωρητόμενον οὐχ ὑπῆσται,

Δημοστ. σ. 801. πᾶσιν ἀνθρώποις ζῶσιν ὑπῆσται πλείων ἢ ἐλάτ-

των φθόνος, ἀντί πάρεστιν, ἀκολουθεῖ, Δημοστ. σ. 330. ὑπό-

καίμαι, εἶμαι ὑποτελής.

Τ'πειμι (εἶμι), ταυτ. ὑπέρχομαι· Δ. Χρυσόστ. 1, σ. 146. ὑπά-

γω ὑποκάτω τινός. 2) Μεταφ. εἰσχωρῶ εἰς τὰ φρονήματα τινός, τὸν

κυριεύω, τὸν ἀπατῶ. 3) μυστικῶς, ἡ κατ' ὀλίγον καὶ σιγὰ ἔρχομαι.

Τ'πειξις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑπείκειν, Πλάτ. Νομ. 5, σ. 203.

Τ'πειπεῖν, εἰπεῖν προσέτι· προσιπεῖν· προφασίστασθαι. 2) κρυ-

φίως εἰπεῖν.

Τ'πεῖρ, ποιητ. ἀντί ὑπέρ.

Τ'πειράλιος, ἀντί ὑπεράλιος, Διονύσι. Περιηγ. 1085.

Τ'πειρεσία, ἡ, ταυτ. εἰρεσία, κωπηλασία, Ὀρφ. Ἀργ. 670.

Τ'πειρέχω, Τ'πειροχος, ἀντί ὑπερέχω, ὑπέροχος.

Τ'πειροπλος, ἀντί ὑπέροπλος.

Τ'πεῖρω, ὑποσυνάπτω, Φιλόστρ. β. Ἀπολλ. 8, 25, ὅπου κει-

ται ἐσφαλμένως Τ'φείρας.

Τ'πείσαντες, Ἰων. ἀντί ὑψήσαντες, ἐκ τοῦ ὑπέω Ἰων. ἀντί

ὑφέω, ὑψήμι.

Τ'πεῖσδύμι, κ. } τρυπόνω (λέγομεν Κ.), κρυφίως ἐμβαίνω,

Τ'πεῖσδύω, } Ἡρόδ. 1, 12.

Τ'πεῖσειμι, κ. } μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὑποκάτω, κρυφίως,

Τ'πεισέρχομαι, } εἰσέρχομαι.

Τ'πεισρέω, ὑποκάτωθεν, ἡ μυστικῶς εἰσρέω, Λογγ. 1, 1.

Τ'πέκ, πρόθ. (ὑπό, ἐκ), ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω, Θεόκρ. 23.

Τ'πεκβαίνω, ὑποκάτωθεν ἐκβαίνω.

Τ'πεκβάλλω, ὑποκάτωθεν ἐκβάλλω.

Τ'πεκδέχομαι, μ. ξομαι, προσμένω· ματτῶ, δέχομαι ὑποκάτω

εἰς τὸ στήθος μου, εἰς τὸ βυζίον μου, Ἀνάλ. 3, σ. 195.

Τ'πεκδιδράσκω, κρυφίως ἐκδιδράσκω, Δ. Κάστ. 36, 7.

Τ'πεκδύνω, κ. } κρυφίως ἐκδύνω· Μέσ. κρυφίως ἐκδύνομαι,

Τ'πεκδύω, μ. ὑσώ, } ἡ ἀναχωρῶ, Εὐρ. Κύκλ. 346.

Τ'πέκδυσις, ἡ, διαφυγή, ἀναχωρήσις ἀπ' ἄλλον δρόμον,

Ὀππ. Ἀλ. 3, 395.

Τ'πέκθεσις, ἡ, κρυφία ἐκθεσις, Ἡσύχ.

Τ'πεκκαθαίρω, ὑποκάτωθεν καθαρίζω· διὰ κινητικοῦ τῆς κοι-

λίας, Ἰπποκρ. σ. 612.

Τ'πεκκαίω, μ. αἴσσω, ὑποκάτωθεν, ἡ κατ' ὀλίγον καίω.

Τ'πεκαλύπτω, κάτωθεν, ἡ ὀλίγον ἐκκαλ. Ἀνάλ. 1, σ. 238.

Τ'πέκκαυμα, τὸ (-καίω), τὸ δι' οὗ ἀνάπτει τις φωτῖαν,

ἴσκα κτ. 2) Μεταφ. ἐρεθισμός, παρακίνησις εἰς τί· πολλὰς

ὑπέκκαυμι· ἐστ' ἔρωτος μουσική, Πλούτ.

Τ'πεκαύστης, ὁ, -καύστρεα, ἡ, Πλούτ. Κεφαλαίων καταγρ.

Ἑλλήν. §. 33 ὅστις, ἡ τις ἀνάπτει τὸ πῦρ τῆς θυσίας.

Τ'πέκκειμαι, Παθ. ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων, τὰ ὅποια

ἐκφέρονται κρυφίως διὰ νά ἀσφαλίσωσιν, ὡς τὸ ἔνερ. ὑπεκ-

τίσθμι.

Τ'πεκκενέω, ὦ, ὑποκάτωθεν ἐκκενέω· Δ. Κάστ.

Τ'πεκκλέπτω, κατ' ὀλίγον, ἡ κρυφίως ἐκκλέπτω.

Τ'πεκκλίνω, ἀποφεύγω, ἀποχωρῶ· καὶ μετ' Αἰτ. Πλούτ. 1, σ. 533.

Τ'πεκκομίζω, κρυφίως ἐκκομίζω.

Τ'πεκκρίνω, ὑποκάτωθεν, ἡ διὰ τῆς ἀποδεδύσεως (χέσεως) ἀπο-

χωρίζω, Διογ. Λαέρτ.

Τ'πεκκλᾶμβάνω, κρυφίως ἐκλ. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 996.

Τ'πεκκλύω, κάτωθεν ἡ κρυφίως λύω, ἀπολύω. 2) ὀλίγον ἀσθενίζω, Ἰππ.

Τ'πεκπέμπω, κρυφίως ἐκπ.

Τ'πεκπεράω, ὦ, μ. ἦσω, ἐκβαίνω, Ὀρφ. Ἀργ. 68.

Τ'πεκπηδάω, ὦ, κρυφίως ἐκπηδάω.

Τ'πεκπλέω, κρυφίως ἐκπλ. Πλούτ. 3, σ. 21.

Τ'πεκπνέω, κατ' ὀλίγον ἐκπνέω, Αἰσχίν. διαλ. 3.

Τ'πεκπονέω, ὦ, μετ' ὑπὸ τὴν τινός ἐκπονῶ, Πολυδ.

Τ'πεκπροθέω, ἐκτρέχω, προτρέχω, φεύγω, Ἀπολλών.

Τ'πεκπροσθαρεῖν, ἀπαρεμ. Ἀδρ. 2. τοῦ

Τ'πεκπροσθαρῶσκα κάτωθεν ἐκπηδῶ εἰς τὰ ἔξω, Ὀππ. Κν-

νηγ. 4, 160.

Τ'πεκπρολύω τοὺς ἡμίονους τῆς ἀπῆνης, ξεξεύγω Κ. Ὀδυσ. ζ, 88.

Τ'πεκπρορέω, ὑποκάτωθεν ἐκρέω, Ὀδυσ. ζ, 87.

Τ'πεκπρο- μινω, : ναῦς, τρέχει ἀπὸ τὸν πόντον καὶ τέμνει τὰ

ρεῖθρα θαλάσσης, Ἀπολλ. Ρόδ. 4, 225.

Τ'πεκπρ-εύγω, κρυφίως φεύγω, Ἀνάλ.

Τ'πεκπρ-χέω, Μέσ. ὑποκάτωθεν ἐκρέω.

Τ'πέκπυρος, ὁ, ταυτ. ἐκπυρος, Ὀρφ.

Τ'πεκρ-έω, ὑποκάτωθεν, ἡ κατ' ὀλίγον ἐκρέω· Ζ. ὑπορέω.

Τ'πεκρήγνυμι, -ρήγω, μ. ξω, κατ' ὀλίγον, ἡ κρυφίως

ἐκρήγνυμι, Πλούτ. 1, σ. 507.

Τ'πεκρίπτω, ταυτ. ἐκρίπτω, Πλούτ. 3, σ. 872.

Τ'πεκρούσω, Ἀγτ. ἀντί ὑπεκρούσας, Μέσ. Ἀδρ. 1. τοῦ ὑπο-

κρούω, Ἀριτοφ.

Τ'πεκρύομαι, ὑποκάτωθεν, ἡ κρυφίως ἐξέλκω, καὶ ἐλευθερό-

νω· φόνος.

Τ'πεκσαόω, κ. -σώζω, ταυτ. ἐκσώζω.

Τ'πεκτανύω, ὑποκάτωθεν ἐκταν.

Τ'πεκτελέω, ὦ, ταυτ. ἐκτελέω, Κοῖντ. 1, 205.

Τ'πεκτήκω, κατ' ὀλίγον ἐκτῆκω, Ἰπποκρ. σ. 299.

Τ'πεκτίθῃμι, μάλιστα. Μέσ. ὑπεκτίθεμαι, φέρω που κρυφίως τι,

καὶ τὸ ἀσφαλίζω, ὡς οἱ πολιορκούμενοι τὰ πτήματά των.

Τ'πεκτρέπω, Μέσ. : τινά, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀποκλίνω,

ἀποφεύγω.

Τ'πεκτρέχω, μ. θρέξω κτ. κρυφίως ἐκτρέχω.

Τ'πεκτροφῇ, ἡ, κατ' ὀλίγον γινομένη τροφή, ἀνατροφή.

Τ'πεκφαίνομαι, ὑποκάτωθεν, ἡ ὀλίγον τι ἐκφαίνομαι.

Τ'πεκφέρω, κρυφίως ἐκφέρω, Ἰλ. ε, 318. ο, 628. : σάκος,

ἐκφέρω ὀλίγον, στρέφω πρὸς τὰ ἔξω, Ἰλ. ε, 268. : κῆρας θανάτοιο,

ἀναβάλλειν, βραδύνειν· ὑπεκφέρονται ἡμέρας ὁδῶ, εἶναι ἐμ-

προσθήτερα μιᾶς ἡμέρας δρόμον, Ἡρόδ. 4, 125.

Τ'πεκφεύγω, κ. } ἐκφεύγω κρυφίως.

Τ'πεκφυγγάνω, } ἐκφεύγω κρυφίως.

Τ'πεκχέω, -χεύω, -χύω, ὑποκάτωθεν ἐκχύνω, Ἀπολλών.

Τ'πεκχωρέω, ὦ, ὑποκάτωθεν ἐκχωρῶ.

Τ'πεκχωρήσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Τ'πεκχωρητιχός, ἡ, ὄν, ὑποκάτωθεν ἐκχωρῶν, ἀποδεδυμένος.

Τ'πέλαιον, τὸ, ὑποστάθμη (πάτος) ἐλαίου, Ἡσύχ.

Τ'πελαύνω, πρὸς τὰ κάτω ἐλαύνω.

Τ'πελαφρός, ὀλίγοντι ἐλαφρός, ἀσημος, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 1, 63.

Τ'πελαφρύνω, ὀλίγον ἐλαφ.

Τ'πεμβάλλω, εἰς τὰ κάτω ἐμβ.

Τ'πέμβρυον, Ὀδυσ. α, 245, ὅπου πρέπει νά ἀναγιν. ὑπ' ἐμ-

βρυον ἦκεν, ἀντί ὑψηλῆς· Ζ. ἐμβρυον· Πρβ. ἐξέτι κ. ἐπίηρος.

Τ'πεμβρυόω, ἐγγαστρίων, Σοφοκλ. παρὰ Κλήμεντι, σ. 716

Τ'πεμμήμυκε, κ. } Ζ. ὑπημύω.

Τ'πεμνήμυκε, } Ζ. ὑπημύω.

Τ'πεμπέμπρημι, ταυτ. ὑποκαίω, Ἰώσηφ.

Τ'πεμφαίνω, ἐξ ἡμισείας, ἀμυδρῶς ἐμφαίνω.

Τ'πεναντιόομαι, οὔμαι, ὀλίγοντι ἐναντιοῦμαι, Πλούτ.

Τ'πεναντιός, ἰα, ἰον, ταυτ. ἐναντίος. 2) ἐχθρός.

Τ'πεναντιότης, ἡ, } ὀλίγη ἀντίστασις, ἀσυμφωνία, Στράβ.

Τ'πεναντίωμα, τὸ, } 8, σ. 530.

Τ'πεναντίωσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑπεναντιοῦμαι.

Τ'πενδίδωμι, ὀλίγον, ἡ κατ' ὀλίγον ἐνδίδωμι.

Υπένδοθεν, Ἐπίρ. ἀπό τὰ ἐντός πρὸς τὰ ἔξω, Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Υπένδυμα, τό, κ. } τὸ ὑποκάτω ἐνδυμα, ὑποκάμιστον.
Υπένδυτης, ὁ, }
Υπενέγκω, κ. } ταυτ. ὑποφέρω, εἰς τὸ ὅποιον δίδει χρό-
Υπενέχω, } νους.

Υπένερθε, θεν, ὑποκάτωθεν.

Υπεννοέω, ὦ, κρύπτωτι εἰς τὸν νοῦν μου, Αἴλιαν.

Υπεξαίγω, κρυφίως, ἢ ὑποκάτω ἐξαίγω.

Υπεξαγωγὴ, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Υπεξαίρεσις, ἡ, μεθ' ὑπεξαίρεσεως, κατ' ὀλίγον. 2) Υπεξαί-
ρεσις τοῦ ἀλγοῦντος κατ' Ἐπίκουρον (Διογ. Λαέρ. 1, 136 - 136)
εἶναι ἡ ἐκ παύσεως κακοῦ ἡδονή· ἐκ τοῦ

Υπεξαίρεω, ὦ, ἐξαιρῶ κρυφίως· τι δὲ ἄλλον· Μίστ. δι' ἐμαυτὸν·
ἀφαιρῶ, κλέπτω· δὲν συναριθμῶ· ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸν λογαρι-
ασμὸν.

Υπεξαίρω, ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ὑφώνω, σηκώνω.

Υπεξακρίζω, ταυτ. ὑπερακρίζω, εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τὸ ὄρος ἐκ-
φέρω, Εὐρ. Βάκχ. 667.

Υπεξαλέομαι, κ. } κρυφίως ψεύγω, ἀποδιδράσκω.

Υπεξαλύσκω, μ. ξω, } κρυφίως ἀναβαίνω ἔξω, Θεόκρ. 22, 197.

Υπεξαναβαίνω, κρυφίως ἀναβαίνω ἔξω, Θεόκρ. 22, 197.

Υπεξαναγομαι, κρυφίως ἔξω, Θουκυδ.

Υπεξαναδύομαι, κ. } κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως ἀνέρχομαι,

Υπεξανάδυμι, } Θεόκρ. 22, 125.

Υπεξανίσταμαι, ταυτ. ὑπανίστ.

Υπεξαντλέω, ὦ, ἐξαντλῶ τὸ ἐμβάν εἰς τὸ πλοῖον θαλάσσιον ὕδωρ·
Ζ. ἐξαντλῶ.

Υπεξάπτω, ὑποκάτωθεν, κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνάπτω.

Υπεξαφύω, Παθ. ἐπὶ τῶν ρυάκων, αἵτινες κατ' ὀλίγον ραφῶν-
ται ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ χάνονται, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 985.

Υπέξειμι, κρυφίως ἐκβαίνω, Ἡρόδ. 4, 120. 2) ὑπάγω ἐναν-
τίον τινός, Ἡρόδ. 2, 276.

Υπεξελαύνω, -ελάω, ταυτ. ἐξελαύνω.

Υπεξέλευσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑπεξέρχομαι. 2) ἀντὶ ἀπεξ-
τιμωρία.

Υπεξενέγκω, δίδει χρόνους εἰς τὸ ὑπεκφέρειν.

Υπεξερεύγω, ταυτ. ἐξερεύγω, Νίκανδρ.

Υπεξερύω, εἰς τὰ κάτω ἐξέλκω· φόνειο, λυτρόνω ἀπὸ θά-
νατον, Ἀπολλών. 2, 1183. Ζ. ρύομαι.

Υπεξέρχομαι, κρυφίως ἐξέρχομαι.

Υπεξέχω (νοητ. ἐμαυτὸν), σηκώνομαι κρυφίως καὶ ἀναχωρῶ,
Ἡρόδ. κ. Δ. Κάσπ.

Υπεξηγητικός, ἡ, ὃν, ὀλίγοντι, τρόπον τινὰ ἐξηγῶν, Εὐστάθ.

Υπεξίστημι, κατ' ὀλίγον ἐκφέρω, ἀπομακρύνω, Καλλίστρ.
σ. 892.

Υπεξίσταμαι, ἐξαφνα σηκώνομαι καὶ ἀναχωρῶ, Πλάτ. Φίληθ.
26. 2) παραχωρῶ, : τῷ λοιδοροῦτι τὸν λόγον, Πλούτ. 9, σ. 230.

Πρβ. ὑπεῖχω.

Υπέξοδος, ἡ, τὸ ἐκβαίνειν, ἢ ἐκφέρειν ὑποκάτωθεν, Ἰπποκρ.
σ. 106.

Υπεξούσιος, ὁ, ἡ (ὑπ' ἐξουσίᾳ ὢν), ὑπήκοος εἰς ἐξουσίαν
ἄλλου· ἀντίθ. αὐτεξούσιος· ὅθεν

Υπεξουσιότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πανδέκτ.

Υπεπιμερής, ὁ, ἡ, κ. } ἡ Υπεπιμέριος λόγος, εἰς τὴν ἀριθ-

Υπεπιμορος, ὁ, ἡ, } μητικήν ἐπὶ ἀφαιρέσεως, ἐπὶ δὲ
προσθέσεως, ἐπιμερής· Ζ. ἐπίτριτος.

Υπεπιφάσκω, ὑποκάτωθεν ψέγω, φωτίζω, Ἀριστοτ. Πρόβλ.
8, 17.

Υπέρ, ποιητ. Υπεῖρ, πρόθεσις μετὰ Γεν. καὶ Αἰτιατ. 1) μετὰ
Γεν. τόπον, ὑπεράνω, ἐπέκεινα· Αἰθιοπία ἢ ὑπὲρ Αἰγύπτου (οὐσα,
κειμένη)· 2) Μεταφ. ἕνεκα, διὰ χάριν, εἰς τόπον, ἢ εἰς ὄνομα τι-
νός· στρατηγῶν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑπὲρ σοῦ, εἰς τὸ σὸν ὄνομα· ὑπὲρ
πατρός κ. μητέρας, ὑπὲρ Διός, διὰ τὸν π. κ. μ. ἢ τὸν Δία·
εἶναι ὑπὲρ τινός, βοηθεῖν, συνεργεῖν τινὰ· Μετ' ἀπαρέμ. ὑπὲρ
τοῦ μὴ παραπλήσιόν τι παθεῖν, διὰ τὰ μὴ πάθῃ, ἕνεκα τοῦ μὴ
παθεῖν. 3) μετ' Αἰτ. τοπικῶς καὶ χρονικῶς, τὸ ἐπέκεινα, ὑπεράνω·
ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη· Μεταφ. ὑπὲρ λόγον, ἀξίαν, ἀνεκφραστός,
μὴ κατ' ἀξίαν· ὑπὲρ ἡμᾶς, ἐκτός τῆς δυνάμεώς μας· ὑπὲρ Πρω-
τέα, ἀντὶ μᾶλλον ἢ Πρωτεύς, Λουκιαν. 4) ἀπτότως ὡς Ἐπίρ.

ἐπέκεινα, ὑπεράνω, ἐκτός, περισσώτερον. 5) εἰς τὰ σύνδετα
ἔχει τὰς εἰρημένους σημασίας, καὶ προσέτι τὸ λίαν, καθ' ὑπερ-
βολήν, Π. χ. ὑπεράγαμαι, ὑπεράγαδος κτ. τὸ ἐναντίον τῆς
ὑπὲρ ἐκφράζει ἢ ὑπό.

Υπέρα, ἡ, σχοινίον, μετὰ τὸ ὅποιον δένουν τὸ κέρα (τὴν ἀντέ-
ναν) μετὰ τὸ κατάρτι, Ὀδυσ. ε, 260. 2) εἰς τὸ πληθ. ὑπέραι,
σκοληκός, ἢ κάμπαι τινές, Ἡσύχ.

Υπεραβέλτερος, α, ὢν, καθ' ὑπερβολήν ἀβέλτερος, Δημοσθ.
σ. 1178.

Υπεραγάθος, ὁ, ἡ, καθ' ὑπερβολήν ἀγαθός.

Υπεραγαθότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Υπεραγάζομαι (ὑπὲρ, ἀγάζομαι), λίαν ἀγάζομαι· Κορ. Αἴλ.
Π. Ἰστ. 12, 31.

Υπεραγάλλομαι, λίαν ἀγάλλ. Ἰγνάτ. ἐπιστ. 6.

Υπεραγάμαι, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαμαι.

Υπεράγαυ, ὑπέρμετρα πολὺ, λίαν.

Υπεραγανακτεω, ὦ, ὑπέρμετρα ἀγανακ.

Υπεραγαπάω, ὦ, λίαν, ὑπέρμετρα ἀγαπῶ.

Υπεραγόντως, Ἐπίρ. (ὑπεραγω), ἐκτάκτως, ἐξαιρέτως.

Υπεραγορεύω, ἀγορεύω ὑπὲρ τινός.

Υπεραγρυπνέω, ὦ τινός, ἀγρυπνῶ ὑπὲρ τινός, Αἴλιαν. Ἰδιότ.
5, 8, 25.

Υπεράγω, μετὰ Γεν. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, Πολύβ. 11, 13.
ὅθεν, ὑπεραγόντως, Ἐπίρ.

Υπεραγωνιάω, ὦ, μετὰ Γεν. ἀγωνιῶ ὑπὲρ τινός, ἕνεκα τινός· κ. μετ'
αἰτιατ. Ἡλιόδ. σ. 429. Κορ.

Υπεραγωνίζομαι τινός, ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τινός.

Υπεραείρω, ποιητ. ἀντὶ ὑπεραίνω.

Υπεραής, ἑός, ὁ, ἡ (ἀήμι), ἀνώθεν πνέων, Ἰλ. λ, 297.

Υπεραθλέω, ὦ, ταυτ. ὑπεραγωνίζομαι.

Υπεραιδέομαι, λίαν αἰδ., Ἀπολλων. 3, 977.

Υπεραιμῶ, ὦ, εἶμαι πλήρης αἵματος.

Υπεραιμωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πολυδ. 1, 209.

Υπεραίρω, ὑπερυψώνω· Οὐδ. ὑπερυψόνομαι· : τὸ ὄρος, τὸ πάλ-
ατος, περὶ, ὑπερβαίνω· ὑπερέχω Καθ.

Υπεραισις, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρος, Ἡσύχ.

Υπεραισχυρός, ὁ, ἡ, λίαν αἰσχυρός.

Υπεραισχύνομαι, ὑπέρμετρα αἰσχύνομαι.

Υπεραιωρέω, ὦ, μ. ἤσω, κρεμῶ ἐπάνωτι, καὶ τὸ ἀφίνω να·
κρέμαται· Μέστ. κρέμαμαι, ἢ εἶμαι ἐπάνω· τῇσι νηυσὶν ὑπερ-
αωρηθέντες Φαλήρου, ὑπερβάτες, ἐκβάτες, Ἡρόδ.

Υπεραιώρησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἰπποκρ.

Υπερακμάζω, ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ἀκμὴν.

Υπερακμός, ὁ, ἡ (ἀκμή), ὑπερβαίνει τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος.

Υπερακοντίζω, μ. ἴσω, ὑπὲρ τὸν σκοπὸν, ἐπέκεινα τοῦ
σκοποῦ ἀκοντ. Μεταφ. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, Ἀριστοφ.

Υπερακούω· ὑπερακήκοα, ταυτ. ἀκρώς ἀκήκοα, Φρύνιχ. Βακχ.
σ. 69.

Υπερακράτως, λίαν ἀκράτως, Δημοσθ.

Υπερακριβής, ὁ, ἡ, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀκριβής.

Υπερακρίζω, ταυτ. ὑπερβαίνω, ὑπεραίρω, Ν. Δ.

Υπεράκριος, ὁ, ἡ, ἐπάνω τοῦ ὕψους, τοῦ ὄρους κείμενος, ἢ
κατοικῶν, Διον. Ἀλ. 2) τὰ ὑπεράκ. τὰ ὑπεράνω κείμενα ὕψη, ὄρη,
Ἡρόδ. 1, 59. 3) ἀντὶ διακρίσεως.

Υπεράκρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ἀκρως, ὑπερβολικῶς, Δημοσθ.
σ. 1425.

Υπεραλγέω, ὦ, λίαν ἀλγ. : τινός, ὑπὲρ τινός· α τινὰ, διὰ τινὰ,
Ἡλιόδ. 167.

Υπεραλγής, ἑός, ὁ, ἡ, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀλγῶν, Σοφοκλ.
Ἠλ. 176.

Υπεραλγίος, ὁ, ἡ, πέραν τῆς θαλάσσης, ἢ παραθαλάσσιος.

Υπεραλκής, ὁ, ἡ (ἀλκή), λίαν ἰσχυρός, Πλούτ. Πομπ. 65.

Υπεράλλομαι, ἐπέκεινα ἄλλομαι.

Υπεράλμα, τό, ὑπερπήδημα.

Υπεράλλος, ὁ, ἡ, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ὑπερβαίνων τοὺς ἄλ-
λους, Πίνδ. Νέμ. 3.

Υπεράλπειος, ὁ, ἡ, ὁ ἐπέκεινα τῶν Ἀλπεων, Στράβ.

Υπεραμφισβητέω, ὦ, ἀμέτρως, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀμ-
φισβητῶ.

Υπεραναβαίνω, ἀναβαίνω ἐπάνω· ἢ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω.

Υπερανναβλύζω, ὑπεράνω τινός ἀναβλύζω, Θεοφυλακτ. ἐπιστ.
 Υπεραναιδέομαι, κ. } ὑπερβαίνω κατά τὴν ἀδιαντροπίαν.
 Υπεραναιδεύομαι, }
 Υπεραναιδίζομαι, }
 Υπεραναισχύοντος, ὁ, ἡ, καὶ ὑπερβολὴν ἀναίσχυντος, Δημοσθ.
 Υπερανάκειμαι, ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἀνάκειμαι, Διογ. Λαέρτ.
 Υπεραναιτίνω, ἐπίνω, ὑπεράνω ἀνατίνω, Λουκιαν.
 Υπεραναιτέλλω, ὑπεράνω ἀνατέλλω, Ἀπολλών. 1, 776.
 Υπερανέχω, ὑπεράνω ὑφόνομαι, ἡ ἐξέχω, Στράβ. 9, σ. 614.
 Υπερανέω, ὦ, καὶ ὑπερβολὴν ἀνέω, Πολυδ.
 Υπεράνθρωπος, ὁ, ἡ, ὑπερβαίνων τὸν ἄνθρωπον, πλεόν παρὰ ἄνθρωπος.
 Υπερανίσταμαι, μετὰ Γεν. ἵσταμαι ὑπεράνω, ἡ ἐξέχω, Διονύστ. Ἀλ.
 Υπερανίσχω, ταυτ. ὑπερανέχω.
 Υπεραντλέομαι, οὔμαι, εἶμαι ὑπεραντλος, Λουκιαν. 3, σ. 215.
 Υπεραντλος, ὁ, ἡ (ἀντλος), κυρίως, : ναῦς, ἥτις ἐπῆρε τόσον πολὺ θαλάσσιον νερόν, ὥστε δὲν μένει ἐλπίς σωτηρίας, Πλούτ. Ἰγνίν. 2) Μεταφ. καταβαρυμένος, καταθλιμμένος ἀπὸ τὰς δυστυχίας.
 Υπεράνω, Ἐπίρ. γίνεσθαι ὑπεράνω, γίνεσθαι ὑπέρτερον, λαμβάνειν τὴν ὑπεροχήν.
 Υπεραπατάω, ὦ, λίαν ἀπατώ, Ἀνάλ.
 Υπεραποδνήσκω τινός, ἀποθ. ὑπὲρ τινός.
 Υπεραποκρίνομαι τινός, ἀποκρ. ὑπὲρ τινός, Ἀριστοφ.
 Υπεραπόλλυμαι τινός, ἀπόλ. ὑπὲρ τινός.
 Υπεραπολογέομαι, οὔμαι τινός, ἀπολ. ὑπὲρ τινός.
 Υπεραποφαντικὸς, ἡ, ὄν, ἀκόμη ἀπαξ, ἡ ὑπὲρ τούτου καταφάσκων.
 Υπεραποφατικὸς, ἀκόμη ἀπαξ, ἡ ὑπὲρ τούτου ἀποφάσκων, Διογ. Λαέρτ. 7, 69.
 Υπεραποχράω, εἶμαι πλεόν παρὰ ἱκανός.
 Υπεραποχρώντως, Ἐπίρ. ὑπερικάνως.
 Υπεραρέσκω, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀρέσκω.
 Υπεράριθμος, ὁ, ἡ, ὑπερβαίνων τὸν ἀριθμόν, πολὺς.
 Υπεράρρητος, ὁ, ἡ, λίαν ἀρρήτος, Διονύστ. Ἀρεοπ.
 Υπεράρρωδέω, ὦ, μ. ἤτω, ὑπέρμετρα φοβοῦμαι, Ἡρόδ.
 Υπεράρσις, εὖ, ἡ (ὑπεραίρω), ὑπερύψωσις· Οὐδ. ὑπεροχή.
 Υπεράρχιος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀναρχος, Ἐκκλ. Συγγρ.
 Υπεράρχω, ἀρχω ὑπεράνω τινῶν, Ο.
 Υπερασθενής, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα ἀσθενής.
 Υπερασθμαίνω, καὶ ὑπερβολὴν ἀσθμαίνω, Ἀρρίαν. Κυνηγ. 14, 3.
 Υπερασθμος, ὁ, ἡ (ἀσθμα), ὑπέρμετρα ἀσθμαίνων, Ξενοφ.
 Υπεράσσιος, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀπολλ. Ῥόδ.
 Υπερασμένίζω, μετὰ Δοτ. ἔχω ὑπέρμετρον ἡδονήν, εὐχαρίστησιν εἰς τί, Πλούτ.
 Υπερασπάζομαι, ὑπέρμετρα ἀσπ. Ξενοφ. Συμπόσ.
 Υπερασπίζω, μ. ἴσω, Ἀττ. -ῶ, σκεπάζω μὲ τὴν ἀσπίδα, φυλάττω, προστατεύω, μετὰ Αἰτιατ. εἰς δὲ τὸν Ἀρρίαν. Ἀλεξ. 6, 18. μετὰ γενικ. ἀπαξ.
 Υπερασπισμός, ὁ, τὸ οὗτ. }
 Υπερασπίτρια, ἡ, } τὰ προσηγ. τοῦ πρ.
 Υπεραπιστήρ, -στής, ὁ, }
 Υπεράστειος, ὁ, ἡ, καὶ ὑπερβολὴν ἀστέιος.
 Υπεραστράπτω, λίαν ἀστράπτω, Ἀρρίαν. Κυνηγ.
 Υπερασχημονέω, ὦ, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσχη.
 Υπεραστοπος, ὁ, ἡ, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀτοπος, Δημοσθ.
 Υπεραττικίζω, τὸ ῥῆμα. }
 Υπεραττικισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. } τοῦ
 Υπεραττικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. κῶς, ὅς τις μιμεῖται τὴν αἰττικὴν διάλεκτον, καὶ τὴν ἐπιτηδεύεται ὑπερβολικῶς, Φώτ. Κωδῆξ.
 LX. Λουκιαν. Δημοσθ.
 Υπεραυγάζω, μ. ἄσω, μετὰ Γεν. ὑπεράνω, ἡ καὶ ὑπερβολὴν αὐγ.
 Υπεραυγής, εὖ, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα λάμπων.
 Υπεραυγος, ὁ, ἡ, ἀστήρ, ὀνομάζεται ὅταν εὐρίσκεται ἐντὸς 15. μοιρῶν τοῦ ἡλίου, Stella combusta. Παῦλ. Ἀποτελεσμ.

(B.)

Υπεραυξάνω, μ. ξήσω, κ. } ὑπέρμετρα πληθύνω, ἡ μεγα-
 Υπεραύξω, } λύνω.
 Υπεραύξησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Υπεραυχέω, ὦ, μ. ἤτω, λίαν καυχώμαι.
 Υπεραυχής, ὁ, ἡ, ἡ } Ξενοφ. Ἀγησιλ. 11, 11. καυχηματίας,
 Υπεραυχος, ὁ, ἡ, } ἀλαζών, ὑπερήφανος, Φρύνιχ. κ. Πολυδ.
 Υπεραφρίζω, ἀφρίζω ἐπάνω, ὡς ὁ οἶνος ἐπάνω εἰς τὸ ποτήριον, Ἀθῆν. σ. 471.
 Υπεραχθής, ὁ, ἡ, ὑπερβαρής, καταφορτωμένος, Νίκανδρ.
 Υπεράχθομαι, μετὰ Δοτ. ὀργίζομαι, ἡ λυπούμαι περί τινος.
 Υπερβάθμιος, ὁ, ἡ (βαθμός), ὑπερβαίνων τὸ κατώφλιον· Τροπ. ὅ, τι ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ ὅρια του, εἰς τοὺς μεταγ.
 Υπερβαίνω, (ὑπέρ, βαίνω), Ξενοφ. ὑπεράνω τινός μεταβιβάζω, μεταφέρω, σηκώνω, : τὴν κινήμην ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευράς, Ξενοφ. 2) ὡς Οὐδ. ὑπάγω ἐπέκεινα, εἰς τὸ πέραν μέρος. 3) ὑπερέχω. νικῶ. 4) παρατρέχω, ἀποσιωπῶ. 5) παραβαίνω, : ἰόμους, συνδήκας. 6) ἀμαρτάνω, σφάλλω· ὅθεν, ὑπερβασία.
 Υπερβαχχεύω τὰς ἐννοίας, ἐκφράζω μὲ ὄγκον, μὲ βακχικὰς καὶ τραγικὰς, καὶ διδυραμβικὰς ἐκφράσεις, Φιλόστρ. Σοφιστ. 2, 28.
 Υπερβαλλόντως, Ἐπίρ. ὑπερβολικῶς, ἐξαιρέτως· ἐκ τοῦ
 Υπερβάλλω, ῥίπτω ὑπεράνω, ὑπεράνω τοῦ σκοποῦ, μακρύτερα παρὰ ὁ ἐναντίας. 2) ὑπερβαίνω· ὑπερβάλλεσθαι τινά, νικᾶν, Ἡρόδ. καὶ μετὰ Γεν. Πλάτ. Γοργ. 68. 3) ἀναβαίνω εἰς τὸ ὄρος, ἡ ἄλλο ὕψος, Ἀπολλών. 4, 1693. 4) ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, τὰ μέτρα· ὑπερβάλλουσα ἀδικία, ὑπερβολικὴ, μεγάλη· ὑπερβέβλημένη γυνή, ἐξαιρετικὴ γυνή, Εὐρ. Ἀλκ. 151. 5) ἀναβάλλω, ὑπερδέτω, ὑπερβάλλομαι τι, Πλούτ. Αἰμίλ. 22. 6) μὴ μὲ ὑπερβάλῃ γῆρας, μὲ πλακώσῃ, μὲ προφθασῇ.
 Υπερβαρέω, ὦ, ὑπερφορτίζω, Σουίδ.
 Υπερβαρής, ὁ, ἡ, κ. } (βαρὺς), πολλὰ βαρὺς Μεταφ. πολλὰ
 Υπερβαρύς, ὁ, ἡ, } μέγας.
 Υπερβασίς, Ἰων. -ίη, ἡ, ταυτ. ὑπέρβασις, ὑπερβολή· ἀμαρτία, ἀδικία, Ἰλ. π, 18.
 Υπερβασίος, Ὀρφ. Ἀργ. 348. θέλουν ὅτι εἶναι ὑπερβασία· ἄλλως ὁ τύπος εἶναι ὁμαλὸς καὶ κανονικός.
 Υπέρβασις, εὖ, ἡ, ταυτ. ὑπερβασία. 2) ἀντὶ ὑπερβίβασις, Πολύβ. 4, 19.
 Υπερβατέον, 3ετ. τοῦ ὑπερβάω, -βαίνω.
 Υπερβατήρ, ὁ, ταυτ. ὑπερβάτης.
 Υπερβατήριος, ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ ὑπερβατήρ), ἀνήκον εἰς τὸ ὑπερβαίνειν, περὶ ἐπέκεινα· ὑπερβατήρια θύειν, νοητ. ἰσρά· Πολύβ. 1, 10, 1.
 Υπερβάτης, ὁ, ὁ, ὁ ὑπερβαίνων.
 Υπερβατός, ἡ, ὄν (-βαίνω), τὸν ὁποῖον ὑπερβαίνει, ἡ δύναται τις ἐκ ὑπερβῆ, Θουκυδ. 3, 25. 2) ταυτ. ὑπερβάλλον, ἐξαιρετικὸς, κάλλιστος· συγκριτ. ὑπερβατώτερα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 440. καὶ ἐκτακτός, ἀσυνήθιστος· ἐνύπνια, ἄλλως ὑπερόρια ἢ τοῖς χρόνοις ἢ τοῖς τόποις ἢ τοῖς μεγέθεσιν, Ἀριστοτ. περὶ ἐνυπν. 3) μετατεθειμένος, μετατοπισμένος· λέξις ὑπερβατή, κ. ὑπερτωρὶς δηλοῦν, ὅταν αἱ λέξεις εἶναι ἐκτὸς τῆς φυσικῆς τῶν δέσεως· ὑπερβατῶς δέξασθαι τὸ τοῦ ποιητοῦ, νοῆσαι δὲ ὑπερβατοῦ· τὴν τοιαύτην μεταθέσιν ὀνομάζουσιν οἱ Γραμματικοὶ ὑπερβατόν, τὸ, Κυντ. 8, 6, 66. -νοήσεις ὑπερβ. ἐννοιαὶ ἐκφρασμέναι διὰ τοιαύτης μεταθέσεως, Διον. Ἀλ.
 Υπερβεβλημένως, Ἐπίρ. (ὑπερβάλλω), ὑπερβολικῶς, ὑπέρμετρα.
 Υπερβερεταῖος, ὁ, μὲν τις τῶν Μακεδόνων.
 Υπερβήη, ποιητ. ὑποτακ. ἀντὶ ὑπερβῆ.
 Υπερβιάζομαι, καταδυναστεύω, Θουκυδ.
 Υπερβιβάζω, φέρω παρεπίνω, ἡ ἐπέκεινα. 2) μεταδέτω, ὡς κράτιστος ἀντὶ κάρτιστος κτλ.
 Υπερβίβασις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ζ. ὑπέρβασις.
 Υπερβιβασμός, ὁ, μεταθέσις : τοῦ τόνου, Σχολ. Θεοκρ. 1, 101.
 Υπερβίη, ἡ, βία, ἀδικία, Σουίδ.
 Υπερβιον, Ἐπίρ. οὐδ. τοῦ
 Υπερβίος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλην βίαν, ἰσχύν, ὡς ὁ Ἡρακλῆς. 2) βίαιος, δυναστικός, καταφρονητικός.
 Υπερβλαστάνω, καὶ ὑπερβολὴν βλαστάνω, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 25.
 Υπερβλαστής, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα βλαστάνων.

Υπερβλήδην, Ἐπίρ. ὑπερβολικῶς, ὑπέρμετρα, Ὀρφ. Ἀργον, 255.

Υπερβλήμα, τό, ἡ εἰς τὸ σχῆμα ὑπὲρ τὴν γραμμὴν ἐκβαίνοντα ἐπιφάνεια, Ἀρχιμ. σ. 70, 4. 5. 45. 47.

Υπερβλύω, μ. ὑσω, ἀναβλύω καὶ ὑπερβολὴν. Μεταφ. ὑπερβαίνω, Κλημ. Παιδ. 2, σ. 197.

Υπερβοάω, βοῶ καὶ ὑπερβολὴν.

Υπερβολῆδην, Ἐπίρ. ταυτ. ὑπερβλήδην, Θεογν. 484.

Υπερβολαῖος, αἶα, αἶον· εἰς τὴν ἐκ 4 ἢ 5 τετραχόρδων συγχευμένην κλίμακα τῆς μουσικῆς ὠνομάζοντο ὑπερβολαῖοι οἱ ἀνώτατοι τόνοι, Πλούτ. περὶ Μουσ.

Υπερβολῆ, ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ ὑπερβλήδην· ἐκ τοῦ

Υπερβολῆ, ἡ (ὑπερβάλλω), τὸ ῥίπτειν ὑπεράνω, μεταφέρειν ἐπέκεινα. Οὐδ. τὸ ὑπερβαίνειν. 2) πανό, τι πρέπει τινα ὑπερβῆ, ὕψος, ὅρος κττ. Πολύβ. 3) ἀναβολή, ὑπερθετις, Ἡρόδ. 8, 112. 4) πέραν τοῦ σκοποῦ βάλλειν· ὅθεν ὑπερβολή, τὸ γίνεσθαι τι ἔξω τοῦ μέτρου, Δημοσθ. 5) εἰς τὴν Μαθημ. μία τῶν πέντε τομῶν τοῦ χώρου· 6) πᾶν ὑπέρμετρον καὶ ἀσυνήθιστον· ὑπερβολὴν ποιῆτομαι, θέλω ὑπερθετεῖν τὸ μέγιστον, Δημοσθ. σ. 447.

Υπερβολία, ἡ, ταυτ. ὑπερβολή, Ἡσύχ.

Υπερβολικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. —ως, ὑπέρμετρος.

Υπερβόλιμος, ὁ, ἡ· δίκη, ἀναβεβλημένη, ὑπερθεσιμένη κρίσις, Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Σφ. 592.

Υπερβόρειος, ὁ, ἡ, κ. } ἐπέκεινα τοῦ βορέου ὡς ἡ κατοικία
Υπερβόρεος, } καὶ· κόρη ὑπερβορίε, Διονύστ. Ἀλκι.

2) τύχης ὑπερβορείου, Αἰσχ. Χοηφ. 370, ἐξηγεῖ ὁ Σχολιαστ. Ὑπερορίου, ὁμέτρου.

Υπερβορίς, ἴδος, ἡ, ἰδιαίτερ. θηλ. τοῦ ὑπερβόρειος, τὸ ὄπ. Ζ.

Υπερβράζω, βράζω καὶ ὑπερβολὴν.

Υπερβριτής, ἴος, ὁ, ἡ (βρίθω), ταυτ. ὑπερβαρής.

Υπερβρυχάομαι, ὑπέρμετρα βρυχάομαι, Τρυφιδ. 310.

Υπερβρύω, ὑπερρέω, εἶμαι γεμάτος, Λουκιαν.

Υπερβύθιος, ὁ, ἡ· ἀκάτου, ὑπάγοντα ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλατταν, Ἀνάλ. 2, σ. 156.

Υπεργάζομαι, μ. ἀσομαι (ὑπὸ, ἐργ.) κρυφίως πράττω τι. 2) ὑποτάσσω, κάμνω ὑπήκοον. 3) ἄρουραν εἰς σποράν, Διονύστ. Ἀλ. ἡ νεὸν τῷ σπόρῳ, Ξενοφ. Οἶκον, ὀργόνω, γεωργῶ. 4) ὑπηρετῶ, Εὐρ. Μήδ. 870. Ζ. προσυπεργάζομαι.

Υπεργαμία, ἡ, ὄψιμος γάμος, Σουίδ. κ. Φώτ.

Υπεργαργαλίζω, ὑπέρμετρα γαργ.

Υπεργεῖος, ὁ, ἡ (γέα, γῆ), ὁ ἐπάνω τῆς γῆς.

Υπεργέλοιος, ὁ, ἡ, ὑπὲρ τὸ μέτρον γελοῖος.

Υπεργεμίζω, γεμίζω λίαν, Ξενοφ.

Υπεργέμων, εἶμαι πλήρης λίαν, Ἀθην. σ. 419.

Υπεργήριος, Σχολ. Λυκόφρ. 18. κ.

Υπεργηρος, κ.

Υπεργηρως, ὡ, ὁ, ἡ, } (γῆρας).

Υπεργόμος, ὁ, ἡ, ὑπερφορτωμένος, Στράβ. 17, σ. 1173.

Υπεργράφω, ἐπάνω ζωγραφῶ, ἡ γράφω.

Υπεργυῖος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπερμήκης, Ἡσύχ.

Υπερδάσους, σος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα δατύς, τραχύς, τριχώδης, πυκνός, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 7, 6.

Υπερδεής, ἴος, ὁ, ἡ (δέος, ὑπέρ), ἀνώτερος φόβου, ἀφοβός· ὑπερδέα δῆμον, ἀντὶ ὑπερδέα, ὑπερδεᾶ (ὡς ἀκλέα ἀντὶ ἀκλεᾶ), Ὀμ. Ἰλ. ρ, 330.

Υπερδείδω, μ. εἶσω, μετὰ Γεν. φοβοῦμαι ὑπὲρ τινος, ἡ ἔνεκα τινός.

Υπερδεινός, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα δεινός εἰς ὅλας τοῦ τὰς σημασίας.

Υπερδειπνέω, ὦ, ὑπέρμετρα δειπνῶ, Ἡσύχ.

Υπερδέξιον, τό, χωρίον τι τῆς Δέσβου· ὅθεν Ὑπερδέσιος, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Διός· καὶ Ὑπερδέξια, ἡ, ἡ Ἀθηνᾶ.

Υπερδέξιος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. —ξίως, συνήθ. ὑπέρτερος, ἀνώτερος, Πολύβ. μετὰ Γεν. ταυτ. κρείσσω, τῷ πολέμῳ, τοῖς διακαίοις, Πολύβ. κ. Πλούτ. Νουμ. 20.

Υπερδέω, μ. ἤτω, δένω ἐπάνω, Ἀνάλ.

Υπερδέαττεινομαι, τεντόνομαι ὑπέρμετρα, λέγων, κράζων κττ. Λουκιαν.

Υπερδέδωμι, δίδω ὑπὲρ τινός, ἀντὶ τινός, Εὐριπ.

Υπερδικάζω, μ. ἄτω, μετὰ Γεν. ἐκδικῶ, προστατεύω, ὡς

Υπερδικέω, ὦ, μ. ἤτω, μετὰ Γεν. ἐν τῷ κριτηρίῳ ὁμιλῶ ὑπέρτινος, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 86. Ο'.

Υπερδίκος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. —δίκως, κατὰ πολλὰ δίκαιος, Πίνδ. Αἰσχ. Σοφοκ. 2) ἄδικος, Ἡσύχ.

Υπερδισκεύω, ὑπερβαίνω εἰς τὸν δίσκον· Καθ. ὑπερέχω, ὡς ὑπερκαύω.

Υπερδισύλλαβος, ὁ, ἡ, ἔχων πλεόν παρὰ δύο συλλαβάς, Στεφ. Βιζαντ.

Υπερδοκέω, ὦ· ταῦτα μοι ὑπερδοκεῖ, αὕτη εἶναι κατὰ πάντα καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη· Πρβ. συνδοκέω, συναρέσκω.

Υπερδοξάζω, λίαν δοξάζω, τιμῶ, Ἰγνάτ. ἐπιστ. 8, σ. 176.

Υπερδράμω, Ὑπερδρέμω, δίδουσι χρόνους εἰς τὸ ὑπερτρέχω.

Υπερδύναμος, ὁ, ἡ, Θεμίστ. σ. 8.

Υπερδυναμόω, ὦ, ταυτ. καταδυναστεύω, Ο'.

Υπερέζομαι, κάθημαι ὑπεράνω.

Υπερεξίζω, ὀλίγον τι ἐρεξίζω.

Υπέρεξ, ἡ, ὄνομα πηγῆς εἰς τὸ Ἀργος, Ἰλ. 5, 457. κ. ἄλλης εἰς τὴν Βοιωτίαν, Εὐστάθ. Ἰλ. β, 734. 2) πόλεως, ὅπου πρότερον ἐκατοίκουν οἱ Φαίακες, Ὀδυσ. 5, 4. κατὰ τινος εἰς τὴν Σικελίαν· κατ' ἄλλους, εἰς τὴν Μάλταν· Ὑπέρεξ εἶναι παράγωγος ἐκ τοῦ ὑπέρα· καὶ τὰ δύο ἔχει ὁ Πλούτ. ὡς ἀρχαῖα ὀνόματα τῆς νήσου Καλαυρίας.

Υπερείδω, Ἀόρ. ὑπερεῖδον, —ιδεῖν, ταυτ. ὑπεροράω.

Υπερείδω (ὑπὸ, ἐρεῖδω), ἐρεῖδω ὑποκάτωθεν.

Υπέρεικον, τό· Ζ. ὑπέρικον.

Υπερεπειντινός, ὁμιλῆται ὑπὲρ τινός.

Υπερείπω (ὑπὸ, ἐρεῖπω), ὑποσκάπτωτι δια' νὰ πέσῃ· ὀλιγοστεύω· Πλούτ. Πομπ. 74.

Υπέρεστις, ἡ (ὑπερείδω), ὑποστήριξις.

Υπέρεσμα, τό, ὑποστήριγμα.

Υπερεστιχός, ἡ, ὄν, ὑποστηρίζων, ἀνήκων, χρήσιμος εἰς τὸ ὑποστηρίζειν.

Υπερεκβάλλω, ὑπεράνω ἐκβάλλω.

Υπερέκεινα, ταυτ. ἐπέκεινα.

Υπερεκθεραπεύω, καὶ ὑπερβολὴν θεραπεύω.

Υπερέκειμαι, ἐπέκεινα, ἡ ἐπάνω ἐκείμαι, Πλούτ.

Υπερεκκρεμάννυμι, κ.

Υπερεκκρεμάω, ὦ, ὑπεράνω κρεμῶ, Ἀνάλ.

Υπερέκκρισις, ἡ, ὑπερβολικὴ κένωσις, Ἀλέξ. Τραλλ. 3, σ. 204.

Υπερεκπαίω, ὑπερβαίνω, ὡς ὑπερεκπίπτω, Κλημ. Ἀλ. σ. 239.

Υπερεκπέμπω, ἐπέκεινα ἐκπ.

Υπερεκπερισσοῦ, Ἐπίρ. ὑπέρμετρα, πλεόν παρὰ περισσῶς, Ν. Δ.

Υπερεκπίπτω, ἐπέκεινα ἐκπίπτω, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον, ὑπερβαίνω· Ὑπερεκπτώσις, ἡ, τὸ πέρα τοῦ μέτρου, ὑπερβολή· Λογγίν. 15, 16.

Υπερεκπλήττω, ὑπέρμετρα ἐκπλήττω.

Υπερέκτασις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Υπερεκτείνω, ἐπέκεινα, ὑπέρμετρα ἐκτείνω.

Υπερεκτίνω, μ. τίτω, μετὰ Γεν. πληρόνω (δίδω ποινήν) ὑπέρτινος, Λουκιαν. 2, σ. 210.

Υπερέκτεστις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Υπερεκτρέπομαι, ὑπέρμετρα ἐκτρ.

Υπερεκφεύγω, ἐπέκεινα ἐκφεύγω.

Υπερεκχέω, —χεύω, —χύω, ὑπεράνω ἐκχύνω, Αἰλιαν. Ἰδ. 5, 12, 41. Μέσ. ῥέω ὑπεράνω.

Υπερέκχυστις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.· τοῦ Νεῖλου, Ἡλιοδ. σ. 9. Κορ.

Υπερέλασις, ἡ, ταυτ. ὑπερβολή, Ἡσύχ.

Υπερέλαφος, ὁ, ἡ, καὶ ὑπερβολὴν ἐλαφρός.

Υπερεμβάλλω, ἐπάνω ἐμβ.

Υπερεμέω, ὦ, ὑπέρμετρα ἐμ.

Υπερεμπίπλημι, } ὑπέρμετρα ἐμπ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 14,
Υπερεμπλήθω } 25.

Υπερεμφορέομαι, οὔμαι, λίαν ἐμφ.

Υπερενδοξός, ὁ, ἡ, λίαν ἐνδ. περίφημος.

Ὑπερενταυτίξω, διαρκῶς ὑπὲρ ἓνα ἐνιαυτὸν, Ἰουλιαν. ἐπ. 24.
 Ὑπερεντελής, ὁ, ἡ, πλεονεχὴς ἐντελής, Δ. Κάστ.
 Ὑπερεντευξίς, ἡ, οὐστ. τοῦ ὑπερεντυγχάνω.
 Ὑπερεντυφάω, ὦ, ὑπέρμετρα ἐντ. Ἀλκίφρ. 1, 37.
 Ὑπερεντυγχάνω τινός, ὁμιλῶ, μετιτεύω ὑπὲρ τινός, Γρηγ. Ναξ.
 Ὑπερεξαίρω, ὑπέρμετρα ἐξαίρω, Εὐστάθ.
 Ὑπερεξανθέω, ὦ, ὑπεράνω ἐξανθ. Πολυδ.
 Ὑπερεξαπτάω, ὦ, ὑπέρμετρα ἀπ.
 Ὑπερεξερύω, ἐσφ. ἀνάγ. εἰς τὸν Ἡρόδ. 7, 225, ἀντὶ ὑπεξε-
 ρύω.
 Ὑπερεξηκοντούτης, ὁ, ἡ, ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη ἡλικίαν
 ἔχων, Ἀριστοφ.
 Ὑπέρεξις, ἡ (ὑπερέχω), ὑπέρμετρος ἔξις, ἰδιότης, Πλάτ. Τίμ.
 σ. 406.
 Ὑπερεξίστημι, ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ὑπεξίστημι, Ἰώσηπ. Ἀρχ.
 20, 2, 3.
 Ὑπερεπαίνεω, ὦ, ὑπέρμετρα ἐπ.
 Ὑπερεπαίρω, ὑπερυψώνω, ὑπερεπαίνω, Ἀππιαν.
 Ὑπερεπείγω, Μέστ. λίαν σπεύδω, τρέχω, Ἀππιαν.
 Ὑπερεπιθυμέω, ὦ, ὑπέρμετρα ἐπιθ.
 Ὑπερεπιτείνω, ἀκόμη περιττότερον τεντώνω, Ἀρτεμ. 5, 50.
 Ὑπερέπτω, (ὑπὸ), ὑποκάτωθεν ἐρέπτω, τρώγω, ἀφαιρῶ, ὑψ-
 ἔλκω, Ὁμ. Μεταφ. : ἀνίαι, τρώγουσι ἐσωτερικῶς, Κοϊντ. Σμυρ.
 9, 376.
 Ὑπερεράω, ἀομαι, ὑπέρμετρα ἐρῶ, ἀγαπῶ.
 Ὑπερέρχομαι, ὑπερβαίνω, περνῶ καὶ ψεύγω, Ξενοφ. Ἀνάβ.
 4, 4, 3.
 Ὑπερεσθίω, ὑπέρμετρα ἐσθ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 4.
 Ὑπερεσθέω, ταυτ. ὑπερέχω, Ἰλ. λ, 735.
 Ὑπέρεσθ (ὑπὲρ εὖ), ὑπέρκαλα, ἐξαίρετα, Ξενοφ.
 Ὑπέρεσθ, Ἐπίρ. λίαν εὖ, Δουκιαν.
 Ὑπερεύχομαι, ταυτ. ἀπερεύχομαι.
 Ὑπερευδαιμονέω, ὦ, ὑπέρμετρα εὐδ. Δουκιαν.
 Ὑπερευδοκίμέω, ἡ } ὑπέρμετρα εὐδ. Δουκιαν.
 Ὑπερευδοκέω, ὦ, }
 Ὑπέρευσθ, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπέρευσθ, Ὁππιαν. Ἀλ. 3, 167.
 Ὑπερευκαιρέω, ὦ, ἔχω εὐκαιρίαν, ὄφελος· ἐπὶ πραγμάτων,
 εἶναι ὠφέλιμα.
 Ὑπερευπρεπῶς, Ἐπίρ. λίαν εὐπρ. Σχολ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 707.
 Ὑπερευτυχία, -ία, ἡ, ὑπέρμετρος εὐτυχία, Ἀνάλ. 2, σ. 391.
 Ὑπεευφραίνω, ὁμαι, ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐφ.
 Ὑπεεύχομαι τινός, εὐχομαι ὑπὲρ τινός, Κλήμ. Ἀλεξ.
 Ὑπεεύθυνος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα εὐθύνος, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ.
 Ὑπερεχθαίρω, ὑπέρμετρα μιτῶ, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 129.
 Ὑπερεχόντως, Ἐπίρ. ὑπερβαλλόντως, ἐξαιρετικῶς, Εὐστάθ.
 ἐκ τοῦ
 Ὑπερέχω, Ἀόρ. ὑπερτῶν, κρατῶ ὑπεράνω : χαίρω τινός, προ-
 στατεύω, Ἰλ. β, 416. καὶ μετὰ Δοτ. Ἰλ. δ, 249. 2) εἶμαι
 ἀνώτερος, ὑψηλότερος. 3) ὑπερβαίνω, νικῶ.
 Ὑπερέψω, ὑπέρμετρα ψήνω.
 Ὑπερέω, (ἐρέω, ἐρέσσω), ταυτ. μεταινέω, Ἐρωτιαν. Γλωσσ.
 Ὑπερέω, ταυτ. ὑπέπω, ὑπειπεῖν.
 Ὑπέρεσσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ -ξέω.
 Ὑπέρεστος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα ζεστός· βράζων ἀμέτρως. ἐκ τοῦ
 Ὑπερξέω, μ. ἐσθω, ὑπέρμετρα ξέω, βράζω.
 Ὑπέρη, ἡ, Ἰων. Δωρ. ὑπέρα, ἡ. Ζ. ὑπέρεια.
 Ὑπερηγορέω, ταυτ. ὑπεραγορεύω.
 Ὑπερηγορία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ὑπερηδέω, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ
 Ὑπέρηδους, ὁ, ἡ, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδύς. Ὑπερδ. ὑπερήδιστος,
 Ἐπίρ. ὑπερήδιστα.
 Ὑπερήδω, μ. σθω, ὑπέρμετρα εὐφραίνω, καὶ Μέστ.
 Ὑπερηλικέστερος, α, ον, : γυνή, ἥτις ἐπέρασε τὴν ἡλι-
 κίαν τοῦ γάμου, Ωκελ. Λευκ.
 Ὑπερηλικίς, ἡ, ὁ, ἡ, ἐπέκεινα τῆς ἡλικίας, ἡ τοῦ ἀναστήματος.
 Ὑπέρημα (ἡμαί), ὑπερκάθημαι, μετὰ Γενικ.
 Ὑπερημερία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Ὑπερήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα), ὅστις δὲν ἐφύλαξε τὴν διωρισμέ-
 νην ἡμέραν τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους του, καὶ διὰ τοῦτο καταδι-
 κάζεται νὰ πωληθῶν τὰ πράγματά του διὰ πληρωμῆν.

Ὑπερήμις, ὁ, ἡ, πλεονεχὴς παρὰ ὁ ἡμισυς.
 Ὑπέρημος, ὁ, ἡ (ὑπὸ), σχεδὸν ἔρημος.
 Ὑπερήνεμος, ὁ, ἡ (ἀνεμος), ὁ ὑπεράνω τοῦ ἀνέμου κείμενος,
 Ἰωάνν. Φιλόπ.
 Ὑπερηνορέα, ἡ, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, Ἀπολλών. 3, 65.
 Ὑπερηγορέω, εἶμαι ὑπερήνωρ.
 Ὑπερήνωρ, ὁρος, ὁ, ἡ (ἄνωρ, ἡνωρ, εἰς τὰ σύνθ. ἀντὶ ἀνήρ),
 ταυτ. ἀγῆνωρ, ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ.
 Ὑπερηφάνεια, νεία, -νεία, ἡ.
 Ὑπερηφανεύομαι, κ. -εύω, κ.
 Ὑπερηφάνεω, ὦ, μ. ἤτω, ὑφόνομαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διὰ
 τὰ φαίνωμαι ἀπ' ὅλους· καὶ Κ. ὑπεριφανεύομαι· καταφρονῶ τοὺς
 ἄλλους· μετὰ Αἰτ. ἡ Γεν.
 Ὑπερηφάνης, ὁ, ἡ, κ. } Ἐπίρ. φάνως, ὅστις εἶναι ὑψωμένος
 Ὑπέρηφενος, ὁ, ἡ, } ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ φαίνεται : δό-
 ρατα, ὑψωμένα, καὶ φαίνοντα ὀπίσθεν· ἄλλως, ὑπερφανής,
 Ξενοφ. 2) μεγαλοπρεπής, ἀνώτερος τῶν ἄλλων κατ' ἀλήθειαν,
 ἡ κατὰ τὴν φαντασίαν του.
 Ὑπερηφερής, ὁ, ἡ, ἀντὶ ὑπερφερός, Ἡσύχ.
 Ὑπερηχέω, ὦ, κατ' ὑπερβολὴν ἡχῶ.
 Ὑπερθε, Αἰολ. ἀντὶ ὑπερθε.
 Ὑπερθελασσίδιος, ὁ, ἡ, κ. } Ἡρόδ. ἐπέκεινα τῆς θαλάσ-
 Ὑπερθελάσσιος, } σης κείμενος.
 Ὑπερθεαρέω, ὦ, λίαν θαρ. Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ. 778.
 Ὑπερθεαυμάζω, λίαν θ.
 Ὑπερθε, (ν) (ὑπὲρ), ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω, ἡ ὑπεράνω· μό-
 χων οὐκ ἄλλος ὑπερθε ἡ, Εὐρ. Μηδ. 653. κανεὶς πόνοσ δὲν εἶ-
 ναι μεγαλότερος κατὰ κτ.
 Ὑπέρθεμα, τὸ (ὑπερτίθημι), ἀνέβασμα τῆς τιμῆς τῶν ὠνίων. ὅθεν
 Ὑπερθεματίζω, Κ. Ἀκριβαίνω (Ζ. Ἐπιβάλλω, κ. Πλειστηρι-
 αζω). -ισμός, ὁ, -ιστής, ὁ.
 Ὑπερθεμιστοκλής, } σύνθετα τῶν μεταγενεστέρων· πλεον
 Ὑπερπερικλής, } παρὰ θεμ. ὁ ὑπὲρ τὸν Σωκρ. κτλ.
 Ὑπερσωκράτης, κτ.
 Ὑπέρθεος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπερβαίνων τοὺς θεούς.
 Ὑπερθεραπέω, ὑπέρμετρα θερ.
 Ὑπερθερμαίνω, ὑπέρμετρα θερμ.
 Ὑπερθερμασία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ὑπέρθερμος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα θερ.
 Ὑπερθέσιμος, ὁ, ἡ, νοητ. ἡμέρα, ἡ νήστιμος, ἐπειδὴ ὑπερ-
 τίθεται ἐν αὐτῇ τὸ φαγητόν, Ἐκκ. Συγγ.
 Ὑπέρθεσις, ἡ, τὸ νὰ ὑπερθέσθαι τι, καὶ ὁ τόπος· μετατό-
 πις, Ἐρμού. 2) ὑπερβολή, ὑπερύψωσις· ὅθεν, εἰς τοὺς Γραμμ.
 ἡ ἰδιότης τῶν ὑπερθετικῶν ὀνομάτων. 3) ἀναβολὴ χρόνου, Πολύβ.
 4) ἐξορία, καὶ Παθ. τὸ νὰ ἐξορισθῇ τις, Πολύβ. 23, 9.
 Ὑπερθετικός, ἡ, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -τικῶς, Γραμμ.
 Ὑπερθέω, ταυτ. ὑπερτρέχω· ὑπερβαίνω, Εὐρ. Ἀνδρομ. 194.
 Ὑπερθεγής, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπερήφανος, Σουίδ.
 Ὑπερθεήσκω τινός, ἀποδνήσκω ὑπὲρ τινός.
 Ὑπερθεορέω, κ. -θόρω, Μέστ. ὑπερπηδῶ.
 Ὑπερθεορυβέω, ὦ, ὑπέρμετρα θεορυβῶ.
 Ὑπερθερασύννομαι, ὑπέρμετρα θρασ. Δ. Κάστ.
 Ὑπερθερώσκω, ὑπερπηδῶ.
 Ὑπερθευόμεμαι, οὐμαι, παλαιῶ μετὰ μεγάλην καρδίαν· Δ. Κάστ.
 43. 37. ἐκ τοῦ
 Ὑπέρθευμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὕμνος, μεγαλόκαρδος, τολμηρὸς, ὑ-
 περήφανος. 2) ἐπὶ ἵππου, ἀγριός, Ξενοφ. 3) πολλὰ θυμωμένος,
 Αἰτχ. Εὐμ. 4) πάντη ἀγαθός, Ὀδυσ. η, 90.
 Ὑπερθεύριον, τὸ, (θεύρα, ὑπέρ), νοητ. ξύλον, τὸ ἀνώφλιον
 τῆς θεύρας, ἀντὶ οὐδός (κατώφλιον), Ὀδυσ. η, 90. 2) ὑπερ-
 θυρίσις ἀραρυῖαι πύλαι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 271, κατὰ τὸν Σχολ. τῇ
 φιλίᾳ, ἡ ταῖς κλεισίαν.
 Ὑπερθευρίς, ἡ, ἡ, } ταυτ. ὑπερθεύριον.
 Ὑπέρθευρον, τὸ, }
 Ὑπερεχέω, ὑπερηχῶ, ὑπερχαίρω, Ἀνάλ.
 Ὑπεριζέω, κάθημαι ἐπάνω.
 Ὑπερίημι, (ἡμι), μ. ἤτω, ῥίπτω πέραν τοῦ σκοποῦ, σφενδονί-
 ζω, Ὀδυσ. δ, 198.
 Ὑπέρικον, τὸ, χόρτοντι, ἀντὶ ὑπέρικον, ἐκ τοῦ ἐρείκη. Διοσκ.
 3, 171.

Τ'περικταίνομαι· πόδες υπερίκταίνοντο, 'Οδυσ. φ, 3. ἐκινούντο ταχύτερον παρά ἄλλοις, καὶ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις των· ἄλλοι ἀνέγ. ὑποκταίνοντο, κ. ἐξήγησαν ὑποκατεκλῶντο· ἄλλοι, ὑπερικταίνοντο. Ζ. ἀκταίνω.

Τ'περινέω, ὦ, ὑπερκενώνω.

Τ'περίνησις, ἡ, ὑπέρμετρος κένωσις, κάθαρσις.

Τ'πέρινος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα καθαρισμένος, κενώσις (διὰ διαρροίας), : ὀρνίθες, ἀδυνατήσασαι διὰ τὰ πολλὰ αὐγά, τὰ ὅποια ἐγέννησαν, Θεόφρ. Ἱστ. φ, 9, 14. Ζ. ἰνίω. ἐω.

Τ'περιονέδης, ὁ, Τ'περίονος υἱός, ὁ ἥλιος.

Τ'περιονίς, ἰδος, ἡ, θυγάτηρ Τ'περίονος, ἡ Σελήνη, οἱ Πυθαγόρικ. παρά Μαξίμου. περὶ καταρχ.

Τ'περίπτειναι, ὑπέρνω ἵσταμαι.

Τ'περίπτω, Ἰλ. φ, 271. ἀνέγ. τινὲς ὑπέρπτει, ἀντὶ ὑπέρπτει, καὶ ἐξήγησαν Κατέστειν, ἐκ τοῦ ἐρίπω, ἐρείπω.

Τ'περισθμῶ, κ. } Πολύβ. 4, 19. φέρω ἐπέκεινα τοῦ ἰσθμοῦ.

Τ'περισθμίζω, } }

Τ'περίσταμαι τινός, ἵσταμαι, καὶ μάχομαι ὑπὲρ τινός, τὸν προστατεύω, Σοφοκ. Ἠλ. 830.

Τ'περίστωρ, ορος, ὁ, ὁ γινώσκων πρὸς πολὺ, Σοφκ. Ἠλ. 850.

Τ'περίσχυος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα ἰσχυρός.

Τ'περίσχυρός, ὁ, ὡν, λίαν ἰσχυρός.

Τ'περίσχυω, λίαν ἰσχύω.

Τ'περίσχω, ταυτ. ὑπερέχω.

Τ'περίων, ονος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ ἡλίου, 'Οδυσ. α, 8, καὶ ὡς οὐσιαστ. αὐτός ὁ ἥλιος, 'Οδυσ. α, 14. Καθ' Ἠσίοδ. ὁ Τ'περίων εἶναι πατήρ τοῦ ἡλίου, ταχά δὲ τὸν 'Ομ. Τμν. 29, 4. ὁ ἥλιος εἶναι υἱός τοῦ Τ'περίονος. Ἡ λέξις ἄρα εἶναι πατρωνυμική, ὡς, Κρονίων, Οὐρανίων κ. ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ Τ'περίων, ὑπὲρ ἡμᾶς πορευόμενος, δὲν εἶναι ἀληθινή· τοῦλάχιστον πρέπει ὁ φρόνιμος νὰ ἐπέχη περὶ αὐτῆς.

Τ'περικαγχάζω, ὑπέρμετρα καγχ. Διογ. Λαέρ. 7, 185.

Τ'περικαθαίρω, ὑπέρμετρα καθαίρω - κάθαρσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Τ'περικαθεύδω τινός, κοιμώμενος φροντίζω περὶ τινός, Φιλόστορ.

Τ'περικαθῆμαι, κάθηναι ἐπάνω.

Τ'πέρικαιρος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπερβάς τὸν καιρόν, παράκαιρος, 'Αθην. σ. 613.

Τ'περικακέω, ὦ, εἶμαι καθόλου δυστυχής, Ἠσύχ.

Τ'περικαλλής, κ.

Τ'πέρικαλος, ὁ, ἡ, } ὑπέρμετρα καλός, ὠραίος, εὐγενής.

Τ'περικάμνω, λίαν κάμνω. 2) ὑπὲρ τινός κοπιᾶζω.

Τ'περικαταβαίνω, -βάω, -βημι, ἐπέκεινα, ὑπεράνω καταβαίνω, Ἰλ. ν, 50.

Τ'περικαταγέλαστος, ὁ, ἡ, καθ' ὑπερβολὴν ἀξιογέλαστος.

Τ'περικατακείμαι, ἐπάνω κατάκειμαι.

Τ'περικαταλήκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω), ἔχων περιττὴν τὴν λέγουσαν συλλαβὴν, στίχος τις.

Τ'περικατηφής, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα κατηφής.

Τ'περικαχλάζω, ἐπέκεινα, ὑπεράνω τινός καχλάζω, Φιλόστορ. Λουκιαν.

Τ'πέρικειμαι, ὑπεράνω κεῖμαι, Πλούτ. Ζ. ὑπερτίθεμαι.

Τ'πεκέραισις, ἡ, οὐσ. τοῦ

Τ'πεκεράω, ὦ (κέραι), μετὰ τὸ κέραι (στρατεύματος μέρος) πλάκω, ἡ περικυκλῶν τὸν ἐχθρόν.

Τ'πέπεκρος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑπέρμετρα κέρατα, Πολυδ. 5, 76.

Τ'πεπεκρώσις, ἡ, ταυτ. ὑπεπέκραισις.

Τ'πεπεκλήω, ὦ, ὑπέρμετρα κηλέω, Λουκιαν.

Τ'πεπεκινδυνεύω τινός, κινδυνεύω ὑπὲρ τινός.

Τ'πέπεκλις, ἐσφ. ἀνάγ. Ζ. Τ'πέπεκλις.

Τ'πεπεκλονέω, ἐπὶ πλημμυροῦντος ὕδατος ἐν σεισμῷ γῆς, Χρησμ. Σίβυλλ. 4, σ. 524.

Τ'πεπεκλύω, πλημμυρῶ, Σράβ. Μέρ. Β. σ. 223. ἐκδ. Κορ. ὅθεν

Τ'πέπεκλυσις, ἐως, ἡ, πλημμύρησις, ἐκχυσις, Εὐνάπ. Ἰάμβ. σ. 26, ὅπου ἐσφ. ἦτο Τ'πέπεκλις· διόρθ. Κορ.

Τ'πεπεκολεῖναι, ὑπέρμετρα κολ. Δ. Κάσπ.

Τ'πεπεκομίζω, ἐπέκεινα φέρω, Στράβ. 2, σ. 126.

Τ'πέπεκομπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μπως, ταυτ. ὑπερήφανος, Ἠσύχ. 2) Καθ' ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, πολὺς : νῆες τάχει. Εἰς Αἰσχύλ. Ἐπτά 455. δορὶ ὑπερήφανος, ὅπου τῶρα ἀναγιν. ὑπερήφανος. Ζ. ὅμως Ἀργυροκομπος κ. δοξοκομῶ.

Τ'πέπεκοπος, ὁ, ἡ, κουρασμένος. 2) ἀντὶ ὑπερήφανος. δηλ. ὑπερήφανος. Σοφ. Αἴας 127. Αἰσχ. Χοηφ. 133. Ζ. τὸ πρ.

Τ'πεπεκοπτω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω.

Τ'πεπεκορέω, ὑπερκορταίνω (ἐνεργ.), Θεογν. 1114.

Τ'πεπεκορήσις, ὁ, ἡ, κ. } Ἐπίρ. -κόρως, ὑπερκορτάτος Κ.

Τ'πέπεκορος.

Τ'πεπεκορύφωσις, ἡ, ὑπεριτταμένη κορυφή, Ἰπποκ. σ. 915.

Τ'πεπεκοσμῶ, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -σμίως, ὁ ὑπὲρ τὸν κόσμον, οὐράνιος.

Τ'πέπεκοτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -κότως, λίαν θυμωμένος. Εἰς Αἰσχ. Ἀγαμ. 438. κ. 831, ὑπέρμετρος.

Τ'πεπεκρατέω, ὦ, λαμβάνω ὑπεροχὴν, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 6, 10, 2. νικῶ, Ο'.

Τ'πεπεκρεμάννυμι. } -μαννύω, ἐπάνω κρεμῶ, Ἀνάλ.

Τ'πεπεκρεμάω, }

Τ'πεπεκρίνω, Παθ. -κρίνομαι, ὑπερβαίνω, ὑπερέχομαι, Φρύνη. Βεχ. σ. 69.

Τ'πεπεκτάομαι πολὺτε κακῶν, ἀντὶ ὑπέρπολύτε κακῶν κτάομαι, Σοφοκ. Ἠλ. 217.

Τ'πεπεκύνεος, ὁ, ἡ, καθ' ὑπερβολὴν κυανούς.

Τ'πεπεκυβιστάω, ὦ, ἐμβαίνω, εἰς κίνδυνον, τολμῶ, Πολύβ. 28. 6.

Τ'πεπεκυδάντα Μενοίτιον, Ἠσίοδ. Θεογ. 81. κ. ὑπερκυδάντας

Ἀχαιοὺς, 'Ομ. Νομ. ταυτ. ὑπερκυδέοντας, δηλ. λίαν ἐνδοξούς·

ὁ τύπος ὑπερκυδής, μέχρι τοῦδε χωρὶς παράδειγμα, μ' ὅλον τοῦτο εἶναι ἀνάλογος, ἐάν γραφῇ ὑπερκυδής, μετὰ τὸ ἀργήεις, ἀργῆς, Δωρ. ἀργᾶς, εἰς τὸ ἀργᾶντα ταῦρον. ὡσαύτως, φωνήεντα φωνᾶντα, τιμῆεντα τιμᾶντα, τολμήεντα τολμᾶντα· οὕτω κ. ὑπερκυδής, ὑπερκυδής, ὑπερκυδάντα, ἐκ τοῦ κυδός. Ἡ μεταβολὴ τοῦ τόνου δὲν ἔχει κανένα λόγον, ἐπειδὴ οἱ Γραμμ. τὸν μετέβαλαν ὡς ἡξέλησαν.

Τ'πεπεκύνεος, ὁ, ἡ, ὑπερβαίνων τὸν κύκλον : μέλη, Θεοφυλατ. ἐπιττ. 44. κ. 82.

Τ'πεπεκύντω, μ. φω, βλέπω ἔξω, μετὰ Γεν. Ἠσίοδ. σ. 4.

Κορ. Συνέστ. σ. 3. 2) μετὰ Αἰτ. ὑπερβαίνω, Ἠράκλ. Ἀλληγ. 61.

Τ'πεπελαλέω τινός, λαλῶ ὑπὲρ τινός, Εὐστάθ.

Τ'πέπελαμπος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα λαμπρός. Μεταφ. ἐνδοξος, ὀνομαστικός.

Τ'πεπελαμπρύνομαι, ὑπέρμετρα λαμπρύνομαι, Ξενοφ. Κυνηγ. 3, 7.

Τ'πεπελάμπω, ὑπέρμετρα λάμπω.

Τ'πέπελεπτος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα λεπτός.

Τ'πέπελευκος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα λευκός.

Τ'πεπελῖαν, ὑπέρμετρα λίαν.

Τ'πεπελῦπew, ὦ, ὑπέρμετρα λυπῶ.

Τ'πεπεμαζάω, εἶμαι πλήρης, ἀλαζών, Λουκιαν. Ἀλκίφρ. Ἐπίττ. 18. Ζ. μαζάω. 2) ἔχω μεγάλα βυζία, ὡς ἀσυμμέτρως ἔχειν τῶν στέρνων, Συνέστ. ἐπ. 4.

Τ'πεπεμαίνομαι, ὑπέρμετρα μαίν. Ἀριττοφ.

Τ'πεπεμαντεύομαι, ὑπὲρ τινός μαντ'.

Τ'πέπεμαργος, ὁ, ἡ, καθ' ὑπερβολὴν τρελλός.

Τ'πεπεμαχέω, ὦ, προστατεύω.

Τ'πεπεμαχησις, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ πρ.

Τ'πεπεμαχητικός, ὁ, ὡν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπερμαχεῖν.

Τ'πεπεμαχόμαι τινός, μάχομαι ὑπὲρ τινός, τὸν προστατεύω.

Τ'πέπεμαχος, ὁ, ἡ (μάχη), ὑπερμαχών, προστατῆς, ὑπεραπισταῖς, χρήσιμος εἰς ὑπεράσπισιν : ἀσπίς.

Τ'πεπεμεγάλης, εος, ὁ, ἡ, Ἰων. ταυτ. τοῦ

Τ'πεπεμέγας, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα μέγας.

Τ'πεπεμεγεθέω, ὦ, τὸ ῥήμα. τοῦ

Τ'πεπεμεγέθης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπερμέγας.

Τ'πεπεμεθύσκομαι, ὑπέρμετρα πίνω κρασί καὶ μεθῶ.

Τ'πεπεμενέτης, ὁ, ταυτ. ὑπερμενής, 'Ομ. Τμ. 8, 1.

Τ'πεπεμενέω, ὦ, ἀνδρες ὑπερμενεόντες, 'Οδυσ. τ, 612. ὑπερέχω κατὰ τὸ μένος, εἶμαι ἰσχυρότατος, καὶ ἐκ τούτου ὑπερήφανος, καὶ δυναστικός. ἐκ τοῦ

Τ'πεπεμενής, εος, ὁ, ἡ (μένος), ὑπερέχων τῇ ἰσχύϊ, παρὰ ἰσχυρός, βίαιος, δυναστικός, 'Οδυσ. ν, 205.

Τ'πέπεμετρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μέτρως, ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, παρὰ μέγας ἢ παρὰ πολὺς.

Τ'πεπεμήκης, εος, ὁ, ἡ (μήκος), ὑπέρμετρα μακρὺς, Ο'.

Τ'πεπεμιξολύδιος, ὁ, ἡ, ὑψηλότερος τοῦ μιξολυδίου νόμου, Ἀθην. σ. 625.

Υπερμωρος, ὁ, ἡ, ὅθεν ὑπερμωρα, Ὁμ. πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ τὴν μοῖραν, ὑπὲρ τὴν φύσιν, ὑπὲρ τὸν συνήθη ὁρόμον τῶν πραγμάτων. ἀρα καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἐλπίδα· καὶ ἐπομένως ἐναντίον τούτων ὄλων, Ἰλ. β, 155. ἄλλως κεῖται χωριστὰ Ὑπερ μωρον, ἡ μοῖραν.

Υπερνεολέω, κ. -νεωλέω, σύρω τὸ πλοῖον ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν, Στράβ. 6, σ. 426.

Υπερνεφέλος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπεράνω τῶν νεφελῶν, Λουκιαν. Ἰκαρομενι.

Υπερνεφής, ἑός, ὁ, ἡ, (νέφος), ὑψηλός ὑπεράνω ἀπὸ τὰ σύννεφα· ἀρα ἀσυνεφής, Πλούτ.

Υπερνήχομαι, ἐπέκεινα, ἡ ἐπάνω κολυμβῶ.

Υπερνεκάω, ὦ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, Ν. Δ.

Υπερνεόω, ὦ, νοῶ ὑπὲρ τινος, στοχάζομαι περὶ τινος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1741.

Υπερνότιος, ἰα, ἰη, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ἐπέκεινα τοῦ νότου κείμενος, Διονύστ. Περιηγ. 151.

Υπερξανθίζω, ὑπέριμετρα ξανθίζω, Εὐστάθ.

Υπερξηραίνω, ὑπέριμετρα ξηραίνω.

Υπερξηρασίᾳ, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Υπερξηρος, ὁ, ἡ, ὑπέριμετρα ξηρός.

Υπερογκος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑπέριμετρον ὄγκον, μέγεθος, σῶμα. ὅθεν ὑπερβολικός, ὑπέριμετρος, παρὰ ὑψηλός κττ.

Υπερογκόω, ὦ, ὑπέριμετρα μεγαλύνω, Πολυδ. 4, 178.

Υπεροειδής, ὁ, ἡ (ὑπερον), ὡσάν ὑπερον, κόπανον τοῦ ἰγδίου.

Υπεροιδαίνω, κ. } ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν φουσκώνω, πρήσκω,

Υπεροιδέω, ὦ, } Ἀνάλ.

Υπεροικέω, ὦ, κατοικῶ ἐπέκεινα, Διόδ. Σικ.

Υπεροικός, ὁ, ἡ, οἰκῶν ὑπεράνω.

Υπεροίνοος, ὁ, ἡ, φιλοπότης, κρατοπατέρας, Πολύβιν. 8, 25.

Υπεροίομαι, μ. οἰήτομαι, εἶμαι φαντασμένος Κ. Σουίδ. Φωτ. Ἦτυχ. ταυτ. ὑπερηφανεύομαι.

Υπεροῖστέω, ταυτ. ὑπεροξέω, Εὐστάθ.

Υπερολβος, ὁ, ἡ, ὑπέριπλουτος.

Υπερομβρέᾳ, ἡ, ὑπερβολικὴ βροχή, Θεοφρ. Αἰτ. φ. 5, 3.

Υπερον, τὸ, κ. Ὑπερος, ὁ, ὁ κόπανος τοῦ ἰγδίου (γουδοχέρι Κ.). ὅθεν ὑπέρου περιστροφὴ, ὡς τρυπάνου περιστροφὴ, Πλάτ. Θεαίτ. §. 156. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τί, καὶ μὴ τελειούντων, ὡς στρέφεται πάντοτε τὸ ὑπερον, ἡ τὸ τρύπανον. 2) τὸ πληκτρον τῆς θύρας, ὁ κόραξ. ὑπέρου φαλακρώτερος, Σινέστ. σ. 73. ἐπειδὴ τὸ γουδοχέρι δὲν ἔχει τρίχας. κ. γυμνώτερος ὑπέρου, εἰς τὰς παροιμ. τοῦ Σολομώντος.

Υπεροξέω, ὁ, ἡ, ὑπέριμετρα ὀξέω.

Υπεροπεύς, ὁ, κ. Ὑπερόπτης, ὁ, Ὑπεροπεύω. ταυτ. ψεύστης· ψεύδομαι, Ἦτυχ. κατὰ διάλεκτον ἀντὶ ὑπεροπεύς.

Υπεροπλήεις, ὁ, ταυτ. ὑπέροπλος, Ἀπολλών. Ῥόδ. 2, 4.

Υπεροπλία, ἡ, ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, αὐθάδεια, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθύντ. Ἐπὶ καλοῦ θάρρους, τόλμη, Θεοφρ. 25, 139. Πρβ. ὑπερφίαλος.

Υπεροπλίζομαι, εἶμαι ὑπέροπλος, αὐθάδης, ἀλαζών· ὑπερνεκάω, καταβιάζω, πορῶ, Ὀδυσ. ρ, 268. Πρβ. ὑπερφίαλος.

Υπέροπλος, ὁ, ἡ, ὑπέριμετρος, αὐθάδης, ὑπερήφανος· αἴτην ὑπέροπ. παρὰ μεγάλην δυστυχίαν, Πίνδ. Ὀλυμ. 1, 90. ἡβη ὑπέροπ. ὑπερήφανος, Πύθ. 6, 48. ὅθεν, ὑπεροπλία, φαντασία, θρασυτής, κ. ὑπεροπλίζομαι, Ὀδυσ. ρ, 268. ἀντὶ τοῦ με ὑπερηφάνειαν καταφρονῶ. Ψευδῶς τὸ παράγουν ἐκ τοῦ ὄπλου καὶ ὑπὲρ. εἶναι ἐκ τοῦ ὄπλου, νεανικός· ἀρα ὑπέροπλος, ταυτ. ὑπερήνωρ. τὸν τύπον ὑπεροπληστάτος ἔχει ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 4.

Υπεροπτιάω, ὦ, ὑπέριμετὰ ψήνω, ξηραίνω· κέραμος, ὑπέριμετρα καμένος, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρόβλ. 1, 104.

Υπερόπτης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Υπερόπτης, ου, ὁ, καταφρονητής, ἀλαζών, αὐλικός.

Υπεροπτία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 130, Νομ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ὑπεροπλία.

Υπεροπτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ὅστις ἀγαπᾷ ἡ συνηθίζει νὰ καταφρονῇ ἄλλους.

Υπερόπτιος, ἰα, ἰον, ταυτ. ὑπέροπλος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 130.

Υπερόπτομαι, ταυτ. ὑπεροράω, Διονύστ. Ἀρχ. 5, 52.

Υπέροπτος, ὁ, ἡ, καταφρονημένος. 2) Ἐνερ. ἀντὶ ὑπερόπτης, Στράτ. Ἐπίγρ. 35.

Υπερόρασις, εἰς, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑπεροράω. Ο'.

Υπερορατικός, ἡ, ὄν, ταυτ. ὑπεροπτικός, Πολυδ. 9, 147.

Υπεροράω, ᾧ, βλέπω ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, Ἡρόδ. 7, 36. βλέπω ἐπάνω· κάμνω πῶς δὲν βλέπω, ἡ βλέπω με ὑπερηφάνειαν ὡς ἀνώτερος τοὺς κάτω, καταφρονῶ, ὡς ὑπερόπτομαι.

Υπεροργίζομαι, ὑπέριμετρα ὀργ. Δ. Κᾶσ.

Υπερορέγομαι, ὑπέριμετρα ὀρέγ. Πολυδ.

Υπερορίζω, ἡ, νοητ. γῆ (ὑπερόριος), ξένη γῆ, ἡ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος, Ξενοφ. 1152.

Υπερορίζω, μ. ἴσω, φέρω. διώκω πέραν τῶν συνόρων.

Υπερόριος, ὁ, ἡ, κ. Ὑπέρορος, ὁ, ἡ (ὄρος, ὑπὲρ), κείμενος ἐπέκεινα τῶν ὁρίων, ἀλλοδοπός, ξένος. λαλιά ὑπερορ. διήγησις. ξένων πραγμάτων. 2) ὑπέρορος, ὁ, ἡ, κακὸς πληρωτής, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1152.

Υπερορισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ ὑπερορίζω, Πολυδ. 9, 158.

Υπερορμαίνω, ταυτ. ὑπερέρχομαι. Μανέθ. 4, 131.

Υπέρορος, ὁ, ἡ· Ζ. ὑπερόριος.

Υπερορόφιος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπεράνω τῆς ὀροφῆς.

Υπερορρώδεω, ὦ, ταυτ. ὑπεραρρώδεω.

Υπερος, ὁ· Ζ. ὑπερον.

Υπερουράνιος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ ὢν.

Υπερούριος, ποιητ. ἀντὶ ὑπερόριος, Θεοφρ. 24, 93.

Υπερούσιος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ουσίως, ὁ ὑπεράνω πάσης οὐσίας ὢν.

Υπερουσιότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἐκκ. Συγγ.

Υπερόφρων, τὸ, λέξις ἐξηγητικὴ τοῦ ἐπισκύνιον, Εὐτεχν. εἰς Ὀππ. Κυνηγ. 1, 181.

Υπεροφρύομαι, οὔμαι, σηκώνω ὑψηλὰ τὰ ὀφρύδια, ὑπερηφανεύομαι, Θεοφύλ. ἐπιστ. 60.

Υπέροφρυς, υῖος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὰ τὰ ὀφρύδια, ὑπερήφανος, αὐλικός, Γρηγ. Ναξ. ποιημ. 9, 7.

Υπεροχέω, ὦ, ὑπερέχω, υπεραιωροῦμαι, Ἰωτηπ. Ἀρχ. 1, 3.

Υπεροχή, ἡ, τὸ ἔξεχειν, ἵστασθαι πρὸς τὰ ἔξω· ἔξεχον μέρος, ἔξανθημα, πρήγμα. 2) τὸ πέρα τοῦ μέτρου· ὑπερβολή. 3) προτέρημα, πρωτεῖον, μεγαλότερος βαθμός.

Υπεροχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ἐφ.

Υπέροχος, ὁ, ἡ (ὑπερέχω), ὑπερέχων, ἔξεχων. ἐξαίρετος, ἔξοχος· ἀγαθός· ἀνώτερος τῶν ἄλλων. Σοφοκλ. Τραχ. 1108. 2) Ὑπέροχος, κ. Ὑπέροχος, ὁ, Ὁν. κύριον ὅθεν Ὑπεροχίδης, ὁ, πατρωνυμ. Ὁμ. κ. Πaus.

Υπεροχυρόω, ὦ, ὑπέριμετρα ὄχυρ. Κλήμ. Ἀλ.

Υπεροψία, ἡ, ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, καταφρόνησις.

Υπεροψίς, ἡ, ταυτ. τοῦ πρ.

Υπεροψωνέω, ὦ, πληρόνω τὰ ἐδωδία περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, Φρυγιν.

Υπερπαγής, ἑός, ὁ, ἡ (πάγος), ὑπέριμετρα παγώμενος, τὸ ὑπερπ. τὸ ὑπέριμετρον ψύχος, Ξενοφ. Κυνηγ. 8, 2.

Υπερπαθέω, ὦ, τὸ ῥῆμα. τοῦ

Υπερπαθής, ἑός, ὁ, ἡ, (πάθος), πολλὰ τεταραγμένος, λυπημένος, εἰς πάθος ἐμβάς.

Υπερπαίω, κ. } Ἀθην. σ. 538. Εὐσέβ. προπαρ. 15, 2.

Υπερπαλαίω, } ὑπερβαίνω, νικῶ εἰς τὴν πάλην. Καθ. ὑπερέχω·

Υπερπαλύνω, ἐπαλείφω, Ἀνάλ. 3, σ. 184.

Υπερπαυλάζω, ὑπέριμετρα παφ. Λουκιαν. Λεξιφ.

Υπερπαχύνω, ὑπέριμετρα παχ.

Υπέρπαχυν, ἑός, ὁ, ἡ, ὑπέριμετρα παχύς.

Υπερπεῖθω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πείθω, Πολυδ. 5, 152.

Υπερπέλομαι, μετὰ Γεν. εἶμαι ἡ κείμαι ὑπεράνω, Ἀπολλών. 4, 1636.

Υπερπενθέω, ὦ, ὑπέριμετρα πενθ. Φιλόστρ. σ. 556.

Υπερπέπτω, ταυτ. -πέσσω, -ττω.

Υπερπερισσεύω, εἶμαι ὑπερπ. Παθ. : τῇ χαρᾷ, ταυτ. ὑπερχαίρω, Ν. Δ.

Υπερπερισσός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -σσω, πλέον παρὰ περιττός, ὑπέριμετρος.

Υπερπερκαίω, εἶμαι ὑπερώριμος.

Υπερπετάομαι, -πέταμαι. ταυτ. -πέτομαι, Ἀνάλ.

Υπερπετής, ἑός, ὁ, ἡ, ὁ ὑπεράνω, ἔξω ἱπτάμενος, Πολύβ. ὑψηλὰ ἱπτάμενος, ὑψηλὰ πνέων (ἄνεμος), Στράβ. ὑψηλὰ κείμενος (ὄρος). 2) ἀντὶ ὑπερτενής, ὑπεράνω, πρὸς τὰ ἔξω ἐκτενόμενος, Διονύστ. Ἀρχ. 9, 11.

Υπερπέτομαι, ταυτ. ὑπερίπταμαι, μετὰ Αἰτιατ. Ἀνάλ.

Υπερπέττω, -σσω, ὑπέριμετρα χωνεύω τὸ φαγητόν.

Υπερπηγνύω, υπεράνω πηγνύω, στερεώνω, Ἰπποκρ. Ἐπιδήμ. 6. Τ. 1, σ. 804.
 Υπερπηδάω, ὠ, πηδῶ ἐπάνω, υπεράνω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6, 25.
 Υπερπιδάινω, υπέρμετρα πιδάινω.
 Υπερπικρός, ὁ, ἡ, υπέρμετρα πικρός.
 Υπερπίμπλημι, κ. -πίπλημι, υπεργεμίζω.
 Υπερπίνω, παρά πίνω, Ξενοφ.
 Υπερπίπτω, πίπτω ἐπάνω, ἡ ἐπέκεινα, ἡ ἔξω, ἐπὶ βέλους ἡ λόγχης. υπερβαίνω, υπέρτερον. 2) τὴν υπερέσχη τῆς νῦν ἡμέρας, δηλ. παρέλθω, περάσῃ, Ἡρόδ. 3, 71.
 Υπερπλεονάζω, εἶμαι πολλά περιττός, Πανδέκτ.
 Υπερπλέω, ἐπέκεινα, ἐπάνω πλέω.
 Υπερπλήθω, υπεργεμίζω.
 Υπερπλημμυρέω, ὠ, καταπλημμυρῶ.
 Υπερπληρόω, ὠ, υπεργεμίζομαι.
 Υπερπλούσιος, κ.
 Υπερπλουτέω, ὠ.
 Υπερπλουτος, ὁ, ἡ, κ.
 Υπερπνέω, μ. εἴσω, υπερβαίνω κατὰ τὴν υπερηφάνειαν, Φιλόστ. σ. 587.
 Υπερπνιγής, ὁ, ἡ, ἵππος, ταυτ. υπερασμός, Σουίδ.
 Υπερποδέω, ὠ, λῖαν ποδῶ, Ἀριστοίδ. 1, σ. 36.
 Υπερπολύς, Υπερπόλλη, Υπερπολύ, υπέρμετρα πολὺς.
 Υπερπονέω, ὠ, υπέρμετρα πονῶ. 2) : τινός, ἀγωνίζομαι υπέρ τινός, τὸν προστατεύω, Σοφοκλ. Αἰ. 1310.
 Υπερπονός, ὁ, ἡ, Πλούτ. διὰ πολλῶν πόνων κουρασμένος, υπέρμετρα κοπιάσας.
 Υπερπόντιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ἐπέκεινα τῆς θαλάσσης καί-μενος ἡ κατοικῶν, ἐπάνω τῆς θαλάσσης υπάγων, ἡ φερόμενος φορτία.
 Υπερποτάομαι, ταυτ. υπερίπτωμαι.
 Υπερπροθύμειομαι, οὐμαι, εἶμαι καθ' υπεβολὴν πρόθυμος, Γλωσσ. Στεφ.
 Υπερπυκνός, ὁ, ἡ, υπέρμετρα πυκνός, Γλωσσ. Στεφ.
 Υπερπυπιάζω, μ. ἄσω, καθ' υπεβολὴν, πολλάκις πυπιάζω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Υπερπυρός, ὁ, ἡ, ἀναμμένος, καμένος εἰς τὴν φωτίαν, Διονύσιος. Ἀρχ. 2, 31. ἄλλως ἔμπυρος.
 Υπερπυρρίάω, ὠ, γίνομαι πυρρίας, κόκκινος περισσότερον ἀπ' ἄλλον, ἡ ἔνεκα ἄλλου, Ἀριστοφ. Βατρ. 308. Πρβ. υπερχτάομαι.
 Υπερπωλός, ὁ, ἡ, ταυτ. πολύῖππος, παλαιὰ ἀνάγ. εἰς τὸν Αἰσχ. Περ. 791. τὴν ὁποίαν ἐξηγοῦν ἐπιπολαίως διὰ τοῦ υπέρπολως.
 Υπερπώρωσις, ἡ, ἐπίφωσις, ἐπαύξησις πώρου, τύλου, Παῦλ. Αἰγ.
 Υπερπωτάομαι, ποιητ. ἀντὶ υπερποτ. δηλ. υπερίπτωμαι.
 Υπερρήγη Ζ. ὑπορρήγνυμι.
 Υπερρῶος, ὁ, ἡ, ῥέων ἐπέκεινα, Σουίδ.
 Υπερσαρκέω, ὠ, ἀποκτῶ, ἔχω υπέρμετρα κρέατα, εἶμαι πα-χὺς, Ἀθήν.
 Υπερσαρκόω, ὠ, φυτρώνω, γεμίζω σάρκας.
 Υπερσάρκωμα, τό, τὸ ἐπιφύομενον κρέας.
 Υπερσάρκωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Υπερσεμένος, ὁ, ἡ, υπέρμετρα σεμένος εἰς ὅλας τοὺς τὰς σημασίας.
 Υπερσεμνύνω, ομαι, υπέρμετρα σεμν.
 Υπερσεύω, -συμι, -συμαι, ἐπέκεινα, ἔξω ἀναχωρῶ, τρέχω. ὅθεν, υπερέσονται, κινεῖται εἰς τὰ ἔξω, Κοῖντ. Σμυρ. 2, 183.
 Υπερσκελής, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλα σκέλη, Πλάτ. Τιμ.
 Υπερσκληρός, ὁ, ἡ, υπέρμετρα σκληρός.
 Υπερσοφιστεῖν, υπερβαίνω κατὰ τὴν σοφιστικὴν, Φιλόστρ. σ. 567.
 Υπερσοφιστής, ὁ, υπέρμετρα σοφιστής, Ἀθήν. σ. 44.
 Υπερσοφός, ὁ, ἡ, υπέρμετρα σοφός.
 Υπερσπουδάξω, υπέρμετρα σπουδ. : περίτ. Λουκιαν.
 Υπερσπουδός, ὁ, ἡ, παρά πολὺ σπουδαῖος, Πολυδ. 6, 29.
 Υπερσταθμίζομαι, υπερχυγίζω, Δαμάσκ.
 Υπερστατέω, ταυτ. υπερίσταμαι, Αἰσχ. Ἰκέτ. 347.
 Υπερστένω τιτός, στεναίω υπέρ τινός, Αἰσχ. Προμ. 60.
 Υπερστέργω, υπέρμ. στέργω, Πολυδ.
 Υπερστιλβώ, υπέρμετρα στιλβώ, Πολυδ.
 Υπερστρωννύω, -ννυμι, μ. στρώσω, ἐπάνω στράνω,
 Υπερσυντελεχὸς χρόνος, Γραμμ.
 Υπερσχεδῶ, ποιητ. ταυτ. υπερέχω.

Υπερταλαντάω, ὠ, ταυτ. υπερβαρέω, Μ. Ἐτυμ.
 Υπερτάσις, εως, ἡ (υπερτείνω), ἡ υπεράνω γινομένη τάσις. Μάρκ. Ἀντ. 1, 8.
 Υπερτατός, τη, ὄν, υπέρ. ἐκ τῆς υπέρ. ταυτ. ὑπατος,
 Υπερτείνω, υπεράνω τεντόνω, παρατεντόνω. 2) ἔνεκα τινός, μετὰ Γεν. σκιάν υπερτείνουσα σείριον, Αἰσχ. Ἀγαμ.
 Υπερτέλειος, (τέλος, υπέρ), υπέρ τὸ μέτρον, υπέρ τὸν
 Υπερτέλεος, κ. ἀριθμὸν ἄλλων υπερτελής, Σοφοκλ. Τραχ.
 Υπερτελής, ὁ, ἡ 36. ὅστις ἐτελείωσεν τοὺς ἀγῶνας τοῦ. 2) ἐπέκεινα υπάγων, Αἰσχ. Ἀγαμ. 3) ἀντὶ υπερτέλλων, Εὐρ. Ἴων. 1549. ὅθεν
 Υπερτελέω γάγγαμον, πηδῶ πέραν τοῦ δικτύου, Αἰσχ. Ἀγαμ.
 Υπερτέλλω, μ. λῶ, εἶμαι ἐπάνω, ἀνατέλλω, Εὐρ. Ὀρ. 92.
 Υπερτενής, εός, ὁ, ἡ, ἐπέκεινα, εἰς τὰ ἔξω ἐκτεινόμενος, ἔξέχων, ὑψηλός.
 Υπερτερέω, ὠ, μ. ἦτω, εἶμαι υπέρτερος, υπερβαίνω, μετὰ Γεν. 2) ἀντὶ δεσπόζω, Ἡσύχ. κ. Σουίδ.
 Υπερτερής, ἡ, τὸ εἶναι υπέρτερος. 2) υπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, Θεογν. 410. 3) τὸ μέρος τῆς ἀμάξης, ὅπου τίθενται τὰ φορτία. Ὀδυσ. ζ, 70. Πλάτ. Θεαίτ. Ὀππ. Κριτ. 1, 531. ἐκ τοῦ
 Υπερτερος, α, ὄν (υπέρ), ἀνώτερος, ὑψηλότερος, ἰσχυρότε-ρος, καλῆτερος. κρέα υπέρτερα, Ὀμ. κατὰ τὸν Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 5, 8, 3. τὰ ἔξω τοῦ ἱερείου. γαστέρι τὰ υπέρτερα, τὰ ἀνω τῆς κοιλίας, Ἀρατ. 576, ἐκ τούτου ἐγένεον νέα συγκριτ. κ. υπέρ. υπερτερύστερος, υπερτερώτατος.
 Υπερτεχνός, ὁ, ἡ, υπέρμετρα τεχνικός, Ἡσύχ.
 Υπερτήχω, υπέρμετρα τήκω. Στράβ. 3, σ. 391. Sieb.
 Υπερτίθωμι, υπερέτω, σηκώνω ὑψηλά. Μεταφ. προτιμῶ. υπε-ρτίθεντες τὸ ἀροτρον, σηκώνοντες ὑψηλά τὸ ἀλέτρι. υπερτίθεμαι, ἀναβάλλω, βραδύνω, δηλ. ἀψίω τί κατὰ τὸ παρόν, καὶ τὸ διο-ρίζω εἰς τὸ ἔξης. 2) υπερτίθεσθαι τινί τι, ἐμπιστεύομαι τι εἰς τι-νά, καὶ ζητῶ τὴν συμβουλήν του, Ἡρόδ. κ. Πολύβ. 3) υπε-ρβαίνω, Διόδ. 4) περὶ ἐπέκεινα : τὸν ταῦρον, περὶ πέραν τοῦ ὄρους Ταύρου, Στράβ. 14, σ. 673. Sieb. ὡς υπέρβητις, διάβασις ἀπὸ ποταμοῦ, ἡ ὁρος, Στράβ.
 Υπερτιμάω, ὠ, υπέρμετρα τιμῶ.
 Υπερτιμέω, ὁ, ἡ, υπέρμετ. τίμ. Ἀριστοτ. Οἰκ.
 Υπερτολμός, ὁ, ἡ, λῖαν τολμηρός, Αἰσχ. Χοηφ. 500.
 Υπερτονός, ὁ, ἡ, παρατεντωμένος : βοά, Ἀριστοφ. 2) Υπερτονον, τό, μέσον τῆς στέγης ξύλον, Εὐστ. Ἰλ. β. σελ. 249.
 Υπερτοξεύσιμος, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ υπερτοξεύσῃ, Αἰ-σχ. Ἰκέτ. 480.
 Υπερτραγίζω, υπέρμετρα τραγ. Διοσκ. 1, 6.
 Υπερτραφής, εός, ὁ, ἡ, καθ' υπεβολὴν θρεμμένος, Φιλόστορ. Ἑκκλ. Ἱστορ. 1, 4.
 Υπερτρέχω, μ. θρέξω, τρέχω ἐπέκεινα, προτρέχω. υπερβαίνω, Εὐρ. Τρωάδ. 913.
 Υπερτρισύλλαβος, ὁ, ἡ, ἔχων υπέρ τὰς τρεῖς συλλαβάς.
 Υπερρυφάω, ὠ, υπέρμετρα τρυφῶ.
 Υπερυβρίζω, υπέρμετρα ὑβρίζω, Πολυδ.
 Υπερυγρύνω, υπέρμετρα ὑγρ.
 Υπερυδρός, ὁ, ἡ, υπέρμετρα νερωμένος, Ἰπποκρ. σ. 522.
 Υπερυδρῶ, ὀλίγον τι ἐρυθ. Ἀριστοφ. Πλ. 702.
 Υπερυδρός, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ἐρυθρός.
 Υπερῦμνητος, ὁ, ἡ, κ. λῖαν ὑμνημένος, ἡ ἀξίος ὕμνων.
 Υπερῦμνος, ὁ, ἡ, ἔκ. Συγγ.
 Υπερύψηλος, ὁ, ἡ, υπέρμετρα ὑψηλός.
 Υπερυψόω, ὠ, υπερυψόω, Ὀ.
 Υπερφάγος, ὁ, ἡ (φάος), πολλὰ φανερός.
 Υπερφαινομαι, μετὰ Γεν. υπεράνω φαίνομαι.
 Υπερφάλαγγέω, ἡ -γγιάω, -όω, περικυκλῶ τὸν ἐχθρὸν μετὰ τὴν φάλαγγα.
 Υπερφάλαγγας, κ. -γγίωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πρβ. υπερχεράω.
 Υπερφανής, ταυτ. υπερφανής. 2) ἐπάνω ἡ ἐπέκεινα φαινόμενος, Πολυδ.
 Υπερφασίς, ἡ, ταυτ. υπερηφάνεια, Ἡσύχ.
 Υπερφάτος, ταυτ. υπερφυής, Πίνδ. Ὀλύμ. 9, 98.
 Υπερφέγγεις, ἡ, τὸ υπερμέτρως φέγγειν, Ἰάμβελιχ. Πυθαγ. §. 67.

Υπερφέρεια, ἡ (-φερός), ὑπερφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, Ο'.
 Υπερφερέτης, ου, ο, ὁ ὑπερέχων, καὶ ἐξουσιάζων ὅλους (Ζεὺς), Διον. Ἀλικ. 2, 34. ἄρα ταυτόν τοῦ ἐφ.
 Υπερφερέης, ἐος, ὁ, ἡ (ὑπερφέρω), ἐξοχος, ἐξαίρετος, Ἡσύχ. Εὐστάθ. Σουίδ. 2) ἀντί ὑπερφανής.
 Υπερφέρω, φέρω ἐπέκεινα. 2) Οὐδ. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, Ἡρόδ. 8, 138.
 Υπερφεν, Επέρ. ὑπερφυῶς, λίαν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 386. Πέρ. 818. Εὐρ. Φοίν.
 Υπερφεύγω, ταυτ. ὑπερσφεύγω, Ἰπποκρ.
 Υπερφεγγομαί, ὑπέρμετρα φεύγ. Πλούτ.
 Υπερφίελος, ὁ, ἡ, Επέρ. ἄλως, "Ομ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἀντί ὑπερήνωρ, ὑπέροπλος, ἀλαζών, καταφρονητής: ἔπος, μῦθος, ἀντί ὑπερήφανος, αὐθάδης· τὸ Επέρ. - ἄλως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀντί ὑπέρμετρα, παραπολύ, κ. ταυτ. ὑπερφυῶς, Ἰλ. ν, 293. σ, 300 κτ. Αἱ παλαιαὶ παραγωγαὶ δὲν εἶναι ἀποχρωσαί. Υπερφίελος εἶναι ἀντί ὑπερπύαλος Αἰόλ. (ὡς φίω ἀντί φύω) καὶ ταυτ. ὑπερφυῶς· ἡ λέξις σημαίνει μόνον τὸ ὑπερβολικὸς, βίαιος, ὀρμητικὸς· τὸ δὲ κακόν, ἡ καλὸν προσδιορίζεται ἐκ τῆς ἐννοίας.
 Υπερφιλέω, ὦ, ὑπέρμετρα φιλῶ.
 Υπερφίλος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα φίλος τινός, Πλούτ. 8, σ. 910.
 Υπερφιλοσοφῶ, ὦ, ὑπέρμετρα, ἡ κατὰ πάντα φιλοσοφῶ, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1279.
 Υπερφιλότιμος, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα φιλότιμος.
 Υπερφλεγμαίνω, ὑπέρμετρα φλεγ. τὸ ὅπ. Ζ. Ἰπποκρ.
 Υπερφλοῖος, ὁ, ἡ, : μῆλα, δηλ. ἀκμάζοντα, χλωρά· κατ' ἄλλους, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἐντός μὲν τὸν φλοῖον, ἐκτός δὲ τὸ κρέας, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 5, 3, 8. Πρβ. ὑπέρτερος.
 Υπερφλύζω, ὑπέρμετρα φλύζω, τὸ ὅπ. Ζ. Ἡσύχ.
 Υπερφοβέομαι, οὔμαι, ῥῆμα τοῦ
 Υπερφοβός, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα δειλός.
 Υπερφορέω, ὦ, ὑπεράνω φέρω.
 Υπερφρίσσω, ὑπέρμετρα φρίσσω: τινά, φοβοῦμαι ἀπὸ τι-
 Υπερφρίττω, ὑπέρμετρα φρίττω: τινά, φοβοῦμαι ἀπὸ τι-
 Υπερφρονέω, ὦ, μ. ἤτω, (ὑπερφρων), ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ Γεν. φρονῶ, στοχάζομαι καλλήτερα παρὰ τινά· τὸν καταφρονῶ ἐξ ὑπερηφανείας: τινά τινί, ὑπερβαίνω τινά κατὰ τί. Αἰσχίν. σ. 148. πάντα ὑπερφ. κατὰ πάντα φρόνιμος εἶναι.
 Υπερφρόνησις, ἡ, κ. - φροσύνη, ἡ, καταφρόνησις, ὑπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, Πλούτ. 6, σ. 168.
 Υπερφροντίξω, εἶμαι ὑπέρμετρα ἐμφροντίς, Ἡλίοδ. σ. 413. Κορ.
 Υπερφροσύνη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Υπερφρων, ονος, ὁ, ἡ, Επέρ. - φρόνως, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, μεγαλόφρων, Σοφοκλ. Αἰ. 1236.
 Υπερφυῆς, ὁ, ἡ, Επέρ. - φυῶς, ὑπερβλαστήτας, ἐξέχων, Διογ. Λαέρ. 1, 100. 2) ὅτι ὑπερβαίνει τὴν (συνήθη) φύσιν· ὑπέρμετρος· λίαν μέγας· λίαν καλός, λίαν ἰσχυρός κτ.: ἔργον, ἔκτακτον, ἀσυνήθιστον, Ἡρόδ. πῶς οὐχ ὑπερφυῆς; πῶς δὲν εἶναι θαυμαστόν; Δημοτθ. 848. Πρβ. ὑπερβολή.
 Υπερφύμι, ταυτ. - φύομαι, ὑπεράνω φύομαι, ἡ γίνομαι· ὑπερβαίνω, ὑπερέχω· πάντας ἀνθρώπους πολυανθρωπία ὑπερέφυσε, Δ. Κάσ.
 Υπερφυσάω, ὦ, ὑπέρμετρα φυσ.
 Υπερφωνέω, ὦ, ὑπέρμετρα φων. Ἰουλιαν. λόγ. 6. κ. Ἰώσηπ.
 Υπερχαίρω, ὑπέρμετρα χαίρ.
 Υπερχαλάω, ὦ, ὑπεράνω χαλάω, ἀπολύω.
 Υπερχαίρης, ἐος, ὁ, ἡ (χαίρω), ὑπέρμετρα χαρούμενος, Πολύβ.
 Υπερχεῖλης, ἐος, ὁ, ἡ, ἡ
 Υπερχεῖλος, ὁ, ἡ (χεῖλος), ὥς εἰς τὸ χεῖλος γεμάτος, ὡς ποτήριον.
 Υπερχεῖρίς, ἡ, ἐπὶ τῆς Ἡρας, Παυσ.
 Υπερχέω, εὔω, χέω, ἐπάνω χύνω, πλημμυρῶ, Παθ. ὑπερχύνομαι, ῥέω με πλημμύραν.
 Υπερχλιδάω, ὦ, μ. ἤτω, ὑπέρμετρα χλ. Σοφοκ. Τρ. 281.
 Υπερχολάω, ὦ, ἔχω ὑπέρμετρον χολήν, εἶμαι πολλὰ ὠργισμένος. 2) Ἐνερ. γεμίζω με χολήν.
 Υπερχολός, ὁ, ἡ (χολή), ὑπέρμετρα χολάδης, ἡ ὠργισμέ-

νος, Ἀντιφ. παρὰ Φωτίω.
 Υπερχομαί, ὑποκάτω, κρυφίως ἔρχομαι: μέλαθρα· δῶμα· θάμνους κτλ. 2) ἔρχομαι μυστικῶς, ἡ ἀνεπαίσθητως· καὶ ἐξαίρετως ἐπὶ παθῶν: φόβος· δέος· τρόμος· οἶκτος κτ. μετὰ Αἰτιατ. "Ομ. 3) : τινά, κολακεύω τινά, καὶ προπαθῶ νά ἀποκτήσω τὴν εὐνοίαν τοῦ· μεγαλήτερον, ἡ ἰσχυρότερον φοβοῦμαι, τιμῶ, Ξενοφ. Λακεδ. 18, 2. Ἀθην. 2, 14. 4) ἀπατῶ, δολοῦμαι, Σοφ. Οἶδ. Τύρ. 5) : τί· τυραννίδα ὑπ. προπαθῶ νά λάβω τὴν ἐξουσίαν, Πλούτ. Δίων. 7. ἡ δὲ δόλω τὸν δεσπότην ὑπῆλθε, τὸν ἐμσταχειρίσθη (τὸν ἠνάγκατε) με δόλον, Πλούτ. 7, σ. 236. Ζ. ὑποτρέχω, ὑπάγω, ὑποπίπτω.
 Υπερχρεῶς, ὁ, ἡ, ὑπὲρ τὴν περιουσίαν τοῦ καταχρεωμένος, Δημοσθ.
 Υπερχρήματος, ὁ, ἡ, ὑπέρπλουτος, Ὠκελ. 4.
 Υπερχρονίζω, εἶμαι ὑπὲρ τὸν χρόνον, διαβαίνω τὸν χρόνον, Ἡσύχ.
 Υπερχρόνιος, κ. } ταυτ. αἰώνιος, Ἐκκ. Συγγ.
 Υπερχρονός, ὁ, ἡ, }
 Υπερχύω, ταυτ. ὑπερχέω - χυσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Υπερχωρῶ, ὦ, ὑπάγω ἐπέκεινα τῆς χώρας, φεύγω, Θουκυδ. 4, 43.
 Υπερψυχρός, ὁ, ἡ, ὑπέρμετρα ψυχρός, Λουκιαν.
 Υπερψύχω, ὑπερψυχραίνω, Ἰπποκρ.
 Υπερφύα, -ώη, ἡ, ὁ οὐρανίσκος τοῦ στόματος· Ζ. ὑπερώϊος.
 Υπερωδύνει, ἡ, ὑπέρμετρος ὀδύνη, Σουίδ.
 Υπερωέω (ἐρωέω), ἐπιστρέφω ὀπίσω, Ἰλ. 9, 122.
 Υπερωξόθεν, Επέρ. ἀντί ἐκ τοῦ ὑπερώου, ἀπὸ τοῦ ἀνώγειον, "Ομ.
 Υπερώϊον, κ. Υπερῶν, τὸ, ἀνώγειον Κ. τὸ ἐπάνω πάτωμα· οἶκημα εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.
 Υπερώϊος, κυρίως, ἐπὶ τῆς ἐκ τῆς ὑπὲρ, ὕπερος, ὑπερώϊος, ὑπερῶος (ὡς ἐκ τοῦ πατρός, πατρώϊος, πατρῶος)· ὑπερώϊος ἡ ὑπερῶος, νοητ. οἶκος, θάλαμος, Πλούτ. Πελοπ. 35. ὑπερώϊον, νοητ. οἶκημα· ὑπερῶα (ὁ οὐρανίσκος), νοητ. ἱστος ὑπήνη.
 Υπερωχεῖνος, ὁ, ἡ, ἐπέκεινα τοῦ ὠκεανοῦ κείμενος.
 Υπερωμία, ἡ (ὠμος), τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὑπεράνω τῶ ὠμων, Ο'.
 Υπερωνέομαι, οὔμαι, ἀγοράζω ἀκριβὰ, Θεμιστ. σ. 261.
 Υπερωνύμιος, ὁ, ἡ, ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνέκφραστος.
 Υπερῶν, τό· Ζ. ὑπερώϊον.
 Υπερῶρος, ὁ, ἡ (ὑπὲρ, ὦρα), περάσας τὸν καιρὸν τοῦ, παρὰ ὥριμος.
 Υπερώσιος, ὁ, ἡ, ταυτ. περιώσιος.
 Υπερώτατος· Ζ. ὑπέρτατος, Πίνδ. Νέμ. 8, 79.
 Υπερωτάω, ὦ, ἐρωτῶ ἐξ ἐναντίας, Πλάτ. Γοργ. 38.
 Υπεσθίω, ὑποκάτω τρώγω. 2) κατ' ὀλίγον, ἡ κρυφίως τρώγω, ἀναλίσκω.
 Υπεσσεῖται, μέλ. Δωρ. ἀντί ὑπέσσεται, ὑπέσσται, ἐκ τοῦ ὑπειμι.
 Υπεσταλμένως, Επέρ. με συστολήν, κρυφίως, Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 82.
 Υπέσχημαι, Παρακ. τοῦ ὑπέχομαι, ὑπισχνέομαι.
 Υπεύδιος, ὁ, ἡ (εὐδία), ὀλίγον τι εὐδίας· τὸ ὑπ. τῆς θαλάσσης, ταυτ. γαλήνη, Πλούτ. Θεμιστ. 32. 2) ἀντί εὐδίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. κ. Ἀρατ. ὑπεύδια πάντα εἶναι, Ξενοφ. Κύρ. 6, 1, 16, ὅπου συνήθως ἀνέγ. ὑπ' εὐδίας, ὡς ἐν εὐδία, Ἀνάβ. 5, 8, 19. Ζ. ὑποβρύχιος κ. ὑπόβρυχα.
 Υπεύθυνος, ὁ, ἡ (εὐθύνη), χρεωστῶν νά δώτῃ λογαριασμὸν τῶν ἔργων τοῦ εἰς τοὺς ἄλλους, ἡ εἰς τὴν πόλιν, Αἰσχ. Πέρ. 212. Ἡρόδ. 3, 80· ὑπεύθυνον γράφασθαι, ζητεῖν ἀπὸ τινος λογαριασμὸν διὰ τοῦ κριτηρίου. 2) Καθ. περιορισμένος, ὅχι αὐτεξούσιος, ἀλλ' ὑποτεταγμένος εἰς ἄλλον· ἀντίθ. ἀνεύθυνος. 3) χρεώστης, ἡ πταίστης, Λουκιαν. 5, σ. 140. Πρβ. ὑπαίτιος.
 Υπευθύνομαι, ἀντί τιμωρῶ, μόνον ὁ Σχολ. Σοφοκ. Οἶδ. Τύρ. 104. καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ Βαρίνος.
 Υπευνάομαι· ὅθεν ὑπευνηθεῖσα, ὑποκάτω τοῦ ἀνδρός εὐνηθεῖσα, μιγεῖσα, Ἡτίοδ. Θεογν. 374. 2) Παθ. νεοσσοῖς ὑπευνηθεῖσα, δηλ. οἱ νεοσσοὶ ἐκοιτάσθησαν ὑποκάτω τῆς, ὡς ὑπόπορτις, ὑπόπυλος κτ. Νίκαν. Ἀλ. 294.

Τ'πέχω, μ. ὑφέξω, κρατῶ ὑποκάτω, βαστάζω, κρατῶ ἐμπροσθεν τινός, ὀρέγω, δίδω· ὑπερασπίζω, ὡς ὑποφέρειν· ἑαυτὸν τινί, δίδω ἑμαυτὸν τινί, Ξενοφ. Κυρ. 7, 5, 44.· δίκην τινί, δίδω, Ἀνάβ. 5, 8, 18.· λόγον, Ἀπομν. 4, 4, 9. δίδω λογαριασμόν, ἐρωτῶ καὶ ἀποκρίνομαι· ὑπόσχεσι Σωκράτει ἐξελέγξαι ὅπως ἀνβούληται, ἄφες τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τὸν Σ. νὰ σέ ἐξ. Πλάτ. Γοργ. 51. Μέσ. αἰτί ὑπόσχομαι· καὶ ὡς ὑφίσταμαι, ἐπιχειρῶτι, ὡς ὑποδύομαι, Ὅμ. μετὰ τοῦ τῶδε ἔργον, Ἰλ. κ. 39.

Τ'πήβολος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπόβολος· ὡς ἐπίβολος κ. ἐπύβλος, δὲν ἔχουν καμμίαν διαφορὰν, διότι ἡ καὶ ο, καὶ ἡ ἀλλάσσονται εἰς τὰ σύνθετα, ὡς ὑληγενής, ὑλογενής, ὑλιγενής, ὑψήλοφος κ. ὑψήλοφος.

Τ'πηέριος, ὁ, ἡ (ἀήρ, ἡήρ) ὑποκάτω, ἡ εἰς τὸν αἆρα, Ἀπολλων., 4, 1577.

Τ'πήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή), εὐδὲς ἀκούων, εὐπειθής, ὑποτελής· καὶ ἀκροατής, μαθητής, Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 121.

Τ'πήλατος, ὁ, ἡ (ὑπό, ἐλάω), σύρων πρὸς τὰ κάτω, κινῶν τὴν κοιλίαν· φάρμακα, Ἰπποκρ.

Τ'πηλεφής, ὁ, ἡ (ὑπαλεῖφω), ἀλειμμένος μὲ πίσσαν· ναῦς, Ἑτυμ. Μ.

Τ'πηματίος, ἴη, ἰον, πρωϊνός, περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας, ὡς ὑπηφός, Ὀππιαν. Ἀλ. 4, 640.

Τ'πημύω· Ζ. ὑπομνημύω.

Τ'πήνεικαν, 3. πληθ. Ἀορ. τοῦ ὑποφέρω, ἐκ τοῦ ὑπενέγκω, ὑπενείκω, -έκω.

Τ'πηνέμιος, ὁ, ἡ, ἀνεμώδης, ὑποκάτω, ἡ εἰς τὸν ἀνεμον γινόμενος· λόχεια, Πλούτ. περὶ τοῦ ἀκ. 3.· ὠόν, τὸ ὅποιον δὲν περιέχει σπέρμα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 694. γεννημένον ἀπὸ ὄρνιθα διχα συνουσίας κ. μίξεως ἀλεκτορος· οὕτω καὶ Παῖς, Λουκιαν. περὶ Θουσιῶν §. 5. ὅθεν Καθ. κενός, μάταιος· λόγος, ὁνειράτα κττ. 2) ταχύς· ποῦς, Νόνν.· ἀνθρωπος, Πλούτ. Σερτώρ. 12. ἀκατάστατος, ὡς ὁ ἀνεμος· ἔχθροί, αἵτινες ἀπροόπτως νῦν μὲν ἐδῶ, νῦν δὲ ἀλλοῦ τρέχουσιν, ὡς ὁ ἀνεμος.

Τ'πήμενος, ὁ, ἡ, ὑποκάτω τοῦ ἀνέμου, δηλ. μὴ ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸν ἀνεμον, Σαφοκλ. Ἀντ. 411. Ξενοφ. Οἰκ. 18. ἀντίθ, προσήνεμος. 2) ταχύς, ὡς τὸ πρ. Ἀνάλ. 3, σ. 21, 8. Ἀλκιβ. 2, 2.

Τ'πήμεν, ἡ, τὸ ὑποκάτω τῆς ῥινόεος μέρος, τὸ ἐπάνω χεῖλος, Διόδ. 5, 28. ταυτ. μύσταξ. κατ' ἄλλους, ἡ σιαγὼν, καὶ ὅλον τὸ μέρος τοῦ προσώπου, ὅπου φυτρώνουσι τὰ γένεια, καὶ ὁ μύσταξ· ὅθεν καὶ αἰτί πώγων, γένειον, Φιλαστρ. σ. 807. [ἐκ τῆς ὑπό, καὶ ἡν, ἐξοῦ ἡνίον, τὸ τοῦ χαλινοῦ μέρος τὸ ἐμβαῖνον εἰς τὸ στόμα)· ὅθεν

Τ'πηνήτης, ὁ, ὁ ἔχων γένεια,· τράγος, Ἀνάλ.

Τ'πηοῖος, κ. Τ'πηφός, ὁ, ἡ (ἡώς), ὁ περὶ τὴν πρωϊαν ὥραν, Ὀδυσ. ρ, 25.

Τ'πήρεμος, ὁ, ἡ· ὑπέρημα, ὡς Ἐπίρ. κατ' ὀλίγον, ὀλίγον.

Τ'πηρεσία, ἡ (ἐρεσίε, ὑπό). α) κυρίως, πᾶσα ὑπουργία, βοήθεια, παράστασις καὶ ἀντί τοῦ ὑπουργοῦ, θεράποντες (δοῦλοι). β) ἰδίως, κωπηλασία· καὶ οἱ κωπηλάται· ὑπηρεσίαι ταῖς ναυσί, κωπηλάται, ναῦται, Θουκυδ. 6, 31. χρώμενοι δὲ ταῖς ὑπηρεσίαις ταῖς παρ' ἡμῶν, μεταχειριζόμενοι τοὺς ναύτας μας, Ἰσοκρ. Πανηγ. 39. Ὁ Δημοστ. διακρίνει ὑπηρετάς, ἐπιβάτας καὶ ναύτας· Πλοῖον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων ὑπηρετεῖται, δυνάμενον, δηλ. κωπηλατεῖσθαι κ. διοικεῖσθαι. γ) ὑπηρεσία, βαρεῖα ἐργασία μὲ τὰς χεῖρας, Ἀριστοφ. Σφ. Ζ. ὑπηρεσία.

Τ'πηρεσίον, τὸ, δερμάτινον προσκέφαλον, ἐπάνω τοῦ ὀπίου ἐκάθητο ὁ κωπηλάτης, Θουκυδ. 2. 2) ἐπίππειον, σκέπασμα τοῦ ἵππου, Ἰσοκ. Συμμ. 16. 3) πλοῖον μὲ μόνον κωπία κινούμενον, Διόδ. 20, 4. 41. καὶ Στράβ. Μέγ. Α, σελ. 102, ἐκδ. Κορ. ἀντί Τ'πηρετικὸν πλοῖον. 4) ὁ μισθός τοῦ ὑπηρετοῦ, Φώτιος.

Τ'πηρετέω, ὦ, κυρίως, κωπηλατῶ, Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 13, 2. Ζ. ὑπηρεσία· Καθ. καὶ Μέσ. ὑπουργῶ, δουλεύω μὲ μισθόν, βοηθῶ· ζῶ καὶ πράττω διὰ νὰ ἀρέσω, ὡς ὑπουργέω.

Τ'πηρετήμα, τὸ, ὑπουργήμα, βοήθημα, Πλούτ. 3, σ. 229.

Τ'πηρετής, ὁ, κυρίως, κωπηλάτης· Ζ. ὑπηρεσία. 2) Καθ. ὑπουργός, θεράπων, καὶ ἐν γένει, ὑποδεδεμένος, ὑποτασσόμενος· οὕτως εἶναι ὁ γραμματεὺς ὑπηρετῆς τοῦ πηδαλιούχου, Πλούτ.

Ἀλκιβ. 35. 38. 3) Ξενοφ. Κυρ. 2, 1, 18. τάγματι εἰς τὸν στρατὸν, οἵτινες ὑπουργοῦν προχείρως εἰς πᾶσαν χρεῖαν τοῦ στρατεύματος.

Τ'πηρετήσις, ἡ, τὸ ὑπηρετεῖν.

Τ'πηρετικός, ὁ, ὁ, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπηρετεῖν· ἔπλα, στρατιῶται μισθωτοί, Ξενοφ. Κυρ.· πλοῖον, μικρὸν πρὸς ὑπηρεσίαν ἄλλου μεγαλητέρου.

Τ'πηρετής, ἴδος, ἡ, δηλ. τοῦ -ρέτης, Συνεστ. σ. 103.

Τ'πήσω, Ἰων. μ. ἀντί ὑψίσω τοῦ ὑψήμι.

Τ'πήτριον, τὸ, τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ ἥτρον, Ἀθήν.

Τ'πηχέω, ὦ, πρὸς τοῦτο, ἡ ὀλίγοντι ἡχῶ· τὴν λύραν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπίπτόντων ταῖς χορδαῖς, Λουκιαν.

Τ'πηφός, ὦα, ὦν, ταυτ. ὑπηφός.

Τ'πίλλω, ταυτ. ὑπειλῶ (Ζ. εἰλῶ, ἔλλω), οὐρανὸν ὑπειλάτα, ἀνάγ. ὑπύλασσα, Εὐρ. Αἰλ. 12, 7, κινῶ τὴν οὐρανὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ὁ κολακεύων κῶν· στόμα, ὑποτάσσω τὸ στομα μου εἰς τινά, δηλ. λαλῶ, ἡ σιωπῶ, καθὼς ἀρέσκει εἰς ἐκεῖνον, Σοφοκ. Ἀντιγ. 509. ὅθεν, ἐνδίδω, ὑποτάσσομαι.

Τ'πιλλωπέω, ὦ, ὀλίγοντι ἔλλω, τὸ ὅπ. Ζ.

Τ'πινέω, ὑποκάτωθεν, ἡ ὀλίγοντι κεινόνω.

Τ'πιός, ὁ, κ. ἡ, ὄνομα ποταμοῦ καὶ πόλεως εἰς τὸν Πόντον, τὸ αὐτὸ καὶ Τ'ππιός, Ἀρρίαν. Περίπλ. Εὐξείν.

Τ'πισθα, κ. Ἐξύπισθα, Αἰολ. ἀντί ὀπισθε, ἐξόπισθε.

Τ'πισχνέομαι, κ. Τ'πίσχομαι, Ὀδυσ. β, 91. ἄλλος τύπος τοῦ ὑπέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑπόσχομαι Κ. ὁμολογῶ, βεβαιόω· προφασίζομαι, Δημοστ. σ. 790.

Τ'πισχνός, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι ἰσχνός.

Τ'πίνιος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑποπόδιος.

Τ'πιωγή, ἡ, Ὀδυσ. ε, 404, ἀνέγ. τινὲς ὑπωγαί, ἀντί ἐπιωγαί, τὸ ὅπ. Ζ.

Τ'πυαλέος, ἑα, ἑόν, ὑπνώδης, κοιμώμενος, Νόνν. φέρων ὕπνον, Νόνν.

Τ'πυαπάτης, ου, ὁ, ἀπατῶν, εὐφραίνων ἐν τῷ ὕπνῳ, Ἀνάλ.

Τ'πυάω, Ἰων. -νέω, καὶ Μέλ. Μέσ. κοιμῶμαι, ὅθεν

Τ'πυηλός, ἡ, ὦν, ταυτ. ὑπυαλέος, Νίκαιδ. Θηριακ. Ἀθήν. 15

Τ'πυηρός, ὁ, ὦν, ταυτ. ἀνωτ. Ἰπποκρ. περὶ ἄερ. ὑδ. τέπ. σελ. 362. Κορ. Πρβ. νοσηρός, νοσηλός κτ.

Τ'πυητερός, ἡ, ὦν (ὑπνάω), ἀνήκων ἡ κλίνων εἰς ὕπνον, ταυτ. ὑπνωτικός.

Τ'πυνίδιος, ἰα, ἰον, Συνήθ. ἐφυπνίδιος, φέρων ὕπνον, Ἀνάλ.

Τ'πυνίζω, κοιμίζω, Φρύνιχ. Βεκκέρ. σ. 68.

Τ'πυνικός, ἡ, ὦν, ἀνήκων εἰς ὕπνον, φέρων ὕπνον, Ἰπποκρ. σ. 424.

Τ'πυνιον, τὸ, ὀλίγος ὕπνος, Ἀριστοφ. Σφ. 7.

Τ'πυνοδότεια, ἡ -δοτήρ, ὁ, ταυτ. -δότης, ὁ, -δότικ, ἡ, κ. -δότηρ, -δότης, -δωτικ, δίδων ὕπνον.

Τ'πυνομαχέω, ὦ, μάχομαι μὲ τὸν ὕπνον, ἐναντιοῦμαι εἰς τὸν ὕπνον, ἀποφεύγω τὸν ὕπνον, Ξενοφ. Κυρ. 2, 4, 26. Δ. Κατ.

Τ'πυνον, τὸ, ταυτ. σφάγνον.

Τ'πυνοποιέω, ὦ, ποιῶ, προξενῶ ὕπνον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 37.

Τ'πυνοποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν, φέρων ὕπνον· φάρμακα, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 27.

Τ'πυός, ὁ· εἰ ὕπνοι, αἱ νύκτες, Πλούτ. Παῦλ. Αἰμ. 57. περὶ πρῶτον ὕπνον, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πρώτου ὕπνου· ἐκ τοῦ ὕπνος, συνήθ. ὕπτιος, τὸ κεῖσθαι ὑπτίως.

Τ'πυοφανής, ὁ, ἡ, φαινόμενος εἰς τὸν ὕπνον, εἰς τὸ ὄνειρον, Μανέθ. 4, 364.

Τ'πυοφόβης, ου, ὁ, εἰς τὸν ὕπνον τοῦ φοβούμενος, Ἀνάλ. 2, σ. 517.

Τ'πυοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων ὕπνον.

Τ'πυνόω, ὦ, μ. ὥσω (ὑπνός), κοιμίζω· Οὐδ. κοιμῶμαι· καὶ ἐπὶ αἵματος, καὶ κυμάτων, τὸ καταπαύεσθαι.

Τ'πυνώδης, εος, ὁ, ἡ, κλίνων εἰς ὕπνον, νυστάζων· ἡ φίλυπνος, Εὐρ. Ἡρακ. μαιν. 1050.

Τ'πυνωδέα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Τ'πυνών, Δωρ. κ. Ἀττ. ἀντί ὑπνοῦν, ὡς ῥιγῶν ἀντί ῥιγοῦν, Ἀριστοφ. Λυσ. 43.

Τ'πυνώσσω, ττω, ταυτ. ὑπνώω, ὑπνάω, ἔχω κλίσιν νὰ κοιμηθῶ,

ἢ εἶμαι μεθυμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον· Πρβ. ὄνειρώσω.
 Τ'πνωτικὸς, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς (ὕπνώ), φέρων ὕπνον·
 Θεοφρ. Ἰστ. φ. 9, 20. Οὐδ. κλίων εἰς ὕπνον, νυσταγμένος.
 Τ'πνώω, ταυτ. ὑπνώσω, Νόν. 20. Μανέβ. 1, 82. Νίκανδ.
 Τ'πό, Ποιητ. ὑπαί, μετὰ Γεν. Δοτ. Αἰτ. σημαίνει τὸ ὑποκάτω,
 1) ὑπὸ τῆς γῆς, ὑπὸ τῇ γῇ, ὑπὸ τὴν γῆν, ὑποκάτω· ὑπὸ μα-
 στίγων, καὶ ὑπὸ μαστίξεϊ, δηλ. ὑποκάτω εἰς τὰς μαστίγας.
 Ὡσαύτως, ὑφ' ὀρκίων, ὑποκάτω εἰς τὰς θυσίας καὶ τὸν ὄρκον
 (Πρβ. ἐπί)· ὑπὸ μάρτυσιν, ὑποκάτω εἰς τὰ ὀμμάτια τῶν μαρ-
 τύρων· ὑπὸ κήρυκι, ὑποκάτω εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κήρ. ὑπὸ φωτός,
 φωτὶ, δαδί, λαμπάδι· ὑπὸ σάλπιγγος, σάλπιγγι. αὐλοῖς, κι-
 θάρῃ, μέλει, ὑποκάτω δηλ. Ὡσαύτως, ἀποδνησκῶ ὑπὸτινος,
 τύπτομαι ὑπὸτινος, ὑποκάτω εἰς τὰς χεῖρας τινός, διότι εἰς τοι-
 αύτας περιστάσεις τὸ ἐν νοεῖται ὡσάν ὑποκάτω τοῦ ἄλλου·
 καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων παθητικῶν ὡσαύτως, Π. χ. Μαυρούσιοι μὲν
 ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενοι, Μαῦροι δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων· καὶ ὑπὸ
 δέους, ὑφ' ἡδονῆς, διότι τὸ αἶγιον νοεῖται πάντοτε αἰς αἰώτερον
 τοῦ ἀποτελέσματος· ὑφ' ἑαυτῶ ἔχειν, ὑποκάτω εἰς τὸν ἑαυτὸν
 του, εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Τ'π' Ἀγχίσῃ τέκε· ἢ ὑπεγείνατο Θη-
 σεῖ· Πρβ. ὕπανδρος, δηλ. ἢ ἀνδρὶ ὑπόκειται· ὑπὸ τὴν ἔω,
 ὑποκάτω τῆς πρωΐας, δηλ. ἀρχομένης πρωΐας· ὑπὸ τὴν νύκτα,
 ὑπὸ τὸν κύνα (τὸν σείριον ἀστέρα)· ὑπὸ τοὺς χρόνους, ὑπὸ
 τὴν εἰρήνην κτ. παντοῦ ἐπικρατεῖ ἡ ἐννοία τοῦ ὑποκάτω. 2) Εἰς
 τὴν σύνθεσιν σημαίνει πάλιν τὸ ὑποκάτω· καὶ προσέτι τὸ ἡρέμα,
 κατ' ὀλίγον, ἀνεπαίσθητως, κρυφίως· καὶ μῆξιν, ὡς ὑπόχαλκος,
 ὑπάργυρος, δηλ. ὅπου εἶναι μίγμένος χαλκός, ἢ ἀργυρός.
 Τ'ποακταίνω· Ζ. ὑπερικταίνω.
 Τ'ποαμουσος, ὁ, ἢ, ἀπὸ τὰς μούσας, ἤγεν τὰς μουσικὰς
 τέχνας ὀλίγον τι ἀπεξευωμένος, Πλάτ.
 Τ'πόβαθμος, ὁ, κ. } (ὕποβαίνω), ὁ, τι τίθεται ὑποκάτω,
 Τ'ποβάθρα, ἢ, κ. } στηρίγμα, πούς, βάσις, θεμέλιον, ὑπο-
 Τ'πόβαθρον, τὸ, } πόδιον, περσικὸς τάπης κτλ. Ξενοφ. Ἀ-
 πομν. 2, 1, 30.
 Τ'ποβαίνω, -βάω -βημι, καταβαίνω, ἢ ὑπάγω ὀπίσω. 2) ἐλατ-
 τόνω, σμικρύνω· ὅθεν, εἶμαι ταπεινότερος, κατώτερος· καὶ ἐπὶ
 ἀριθμῶν, τὸ ἐλαττοῦσθαι, Πλάτ. Νόμ. 6. σ. 298. 3) εἶμαι
 δεύτερος κατὰ τὸν βαθμόν. 4) ὑπόκειμαι ὡς βάσις, στηρίγμα,
 θεμέλιον κτ.
 Τ'ποβάχχειος, ὁ, πούς στίχου (υ - -), ἄλλως, ἀντιβάχ-
 χειος, Διονύσ. Ἀλικ.
 Τ'πόβακχος, ὁ, ἢ, Φιλόστρ. Σοφιστ. 1, 19. τρόπον τινὰ Βάκ-
 χος, ἔχων τόνον, φωνὴν Βάκχου.
 Τ'ποβάλλω, βάλλω ὑποκάτω, ὑποτάσσω, βάλλω νόσον εἰς τό-
 πον γνητίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 509. 2) βάλλω ὑποκάτω εἰς
 τὸν νοῦν, ἐνθυμίζω. 3) ῥίπτω ἔμπροσθεν τινός· : τοῖς θηρίοις.
 4) ἀποκρίνομαι, ἢ κόπτω τὸν λόγον τινός, καὶ ὁμιλῶ ἐγώ.
 5) Μέστ. βάλλω ἑμαυτὸν ὑποκάτω τινός, : πορφυρίδας, πορ-
 φυρὰ σκεπάσματα λαμβάνω ἐπάνω μου. 6) ὑποβάλλομαι τὰ ἄλ-
 λότρια, οἰκισιοποιῶμαι τὰ ξένα.
 Τ'ποβαρβαρίζω, ὁμιλῶ ὀλίγον τι ἐπταισμένως.
 Τ'πεβαρβαρος, ὀλίγον τι βάρβαρος.
 Τ'πόβασις, ἢ, τὸ ὀπισθοπορεῖν· Μεταφ. χειροτέρευσις, ὀλι-
 γόστεισις. 2) ἢ βάσις, ὁ πούς, τὸ ὑποπόδιον τῶν ἀγαλμάτων.
 3) τὸ κάθησθαι εἰς τὰ γόνατα, ἐπὶ καμῆλων. 4) περὶζωμα, ἢ
 ὁ ἐνδύτατος χιτῶν, Ἡσύχ. Ζ. ζῶμα.
 Τ'ποβάσκανος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι βάσκανος, Μανέβ. 5, 45.
 Τ'ποβασμός, ὁ, ταυτ. ὑποβαθμός, Πανσ. 10, 126.
 Τ'ποβαστάζω, βαστάζω τι ἐπάνω μου.
 Τ'ποβαστής, ου, ὁ, ταυτ. ὑπόβαθρον, Ἡσύχ.
 Τ'ποβδύλλω, κρυφίως πέρδω, Λουκιαν. 5, σ. 190.
 Τ'ποβένθρος, ὁ, ἢ, ταυτ. ὑποβύδιος, Ἀνάλ. 2, σ. 151.
 Τ'ποβήττω, -σσω, μ. ἤξω, ὀλίγον τι βήχω, Λουκιαν. 9,
 σ. 258.
 Τ'ποβιβάζω, ἔλκω πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω : τὰ χολώδη,
 ἐκβάλλω διὰ τῆς ἀφουδεύσεως τὴν χολήν· Μέστ. κάθημαι, γο-
 νατίζω. Τ'ποβιβάζεται ἵππος, χαμηλοῖται ὀλίγον διὰ νὰ δεχθῇ
 τὸν ἀναβάτην, Ξενοφ. Ἰππ. 6. Ζ. ὑπόβασις.
 Τ'ποβιβασμός, ὁ, εἰς τὸν Ξενοκρ. ἐνύδρ. τρ. 31. : κοιλίας,
 ἀντὶ κένωσης, κάθαρσις.
 Τ'ποβιβρώσκω, ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι βιβ.

(B.)

Τ'ποβινητιάω, ὦ, τονίζω, ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὅποια ἐρεθίζουν
 τὴν εἰς τὸ συνουσιάζεσθαι ὁρμήν, Ἀθήν. σ. 517.
 Τ'πόβλαισος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι βλαισός.
 Τ'ποβλαστάνω, μ. ἤσω, ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον βλ.
 Τ'πόβλεμμα, τό· Ζ. ὑποβλέπω.
 Τ'ποβλεπτικός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. κῶς, κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω
 βλέπων, ἢ δολίως κ. ὀργίλως κυττάων· ἐκ τοῦ
 Τ'ποβλέπω, καὶ Μέστ. βλέπω μὲ ἡμιανοιγμένα ὄμματα, ἢ ὑπο-
 κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω, δι' αἰσχύνην, φόβον, ἔρωτα, θυμόν, καὶ
 διὰ ὑποψίαν. 2) μετὰ Αἰτ. βλέπω τινὰ μὲ αἰσχύνην, μὲ θυμόν,
 μὲ φόβον, μὲ ἔρωτα, μὲ ὑποψίαν, ἢ μὲ καταφρόνησιν - βλεμ-
 μα, τό, κ.
 Τ'πόβλεψις, ἢ, τὸ τοιοῦτο κύταγμα.
 Τ'ποβλήδην, κ. } (ὕποβállω), Ἐπίρ. πρὸς ἀπόκρισιν, μὲ δια-
 Τ'ποβλήδον } κοπήν τοῦ λόγου, Ἀπολλών. 1, 699. Μα-
 νέβ. 6, 292. 2) κλεπτικὰ βλέπων, Ὀμ. Τμν. Ἑρμ. 415, ὡς
 τὸ παραβλήδην καὶ παραβολάδην.
 Τ'πόβλημα, τό, τὸ ὑποβεβλημένον, ὑποτεθειμένον.
 Τ'ποβλητικῶς, Ἐπίρ. ταυτ. ὑποβλήδην.
 Τ'πόβλητος, ὁ, ἢ, Ἐπίρ. -βλήτως, ὑποβεβλημένος, ὑποτεθειμέ-
 νος, νόθος, ὑποκεκριμένος, ψευδής, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 794.
 Τ'ποβλίττω, κρυφίως βλίττω, θηλάζω, Φιλόστρ. Ἀπολλων.
 6, 36.
 Τ'ποβλεῦς, ἑως, ὁ (ὕποβάλλω), ὅστις ἐνθυμίζει, νοθεύει·
 Πλούτ. 9, σ. 241. ὁ souffleur τοῦ θεάτρου, ἢ ὁ καινοάρχης μας.
 2) ἀντὶ ὑπαγωγῆς, ἀριθ. 4.
 Τ'ποβολή, ἢ, τὸ βάλλειν, θέτειν ὑποκάτω, ἢ ὑπορρίπτειν.
 2) βάσις, ὕλη, ἄλλως, ὑπόθεσις : λόγου, Λουκιαν. ἐγκώμ. Δη-
 μοστ. καὶ ἡ φυσικὴ πρὸς τι ὁρμή, καὶ διάθεσις. 3) ὑποβολή
 τέκνων, τὸ κάμνειν ὑποβολιμαῖα τέκνα, δηλ. νόθα, ξένα ὑπο-
 βάλλειν τῇ τικτούσῃ μητρὶ, καὶ τὸ γνήσιον ἀναιρεῖν· ὅθεν ὑπο-
 βολῆς γράφεσθαι τινὰ, κατηγορεῖν τινὰ ὡς ὑποβολιμαῖον : κλει-
 δῶν, μίμησις κλειδίων, τὰ ὅποια Κ. λέγομεν ἀντικλειδία, Πλούτ.
 1, σ. 127. 4) τόπος βαδύς, λάκκος, ὅπου ἐνεδρεύουσιν· ὅθεν
 ἀντὶ ἐνέδρα, Πολύβ. 5) ὑπόμνησις, ἐνθύμισις, συμβουλή, ἐξ
 ὑποβολῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι, Ξενοφ. Κύρ. 3, 3, 37. 6) τὸ
 διακόπτειν τὸν λόγον τινός, καὶ ὁμιλεῖν, ἢ τὸ ἀποκρίνεσθαι.
 7) συνέχεια, δηλ. παῦσις ἐνός, καὶ ἀρχὴ ἄλλου· Σόλων τὰ
 Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαφωθεῖσθαι, Διογ. Λαέρτ. 1,
 57, τὸ ὅποιον ὁ Πλάτ. εἶπεν Ἐξ ὑπολήψεως.
 Τ'ποβολιμαῖος, αἶα αἶον (ὕποβολή, -όλιμος), βαλλόμε-
 νος κρυφίως ἀντὶ ἄλλου, νόθος.
 Τ'πόβολος, ὁ, ἢ, κ. Τ'πήβολος, (ὕποβάλλω) ἐνεχυριασμένος,
 Πολυδ. 3, 45.
 Τ'ποβορβόριος, κ. } ἔχων πᾶτον λασπώδη.
 Τ'ποβορβορός, ὁ, ἢ, }
 Τ'ποβορβορύζω, ταυτ. βορβ.
 Τ'ποβουλεύω, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ἐπιβουλεύω.
 Τ'πόβραγχος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι βραχνός, Ἰπποκρ.
 Τ'πόβραχυ ὑποχωρεῖν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 4, 34, ἀντὶ κατὰ
 βραχύ, κατ' ὀλίγον.
 Τ'ποβράχω, πρὸς τὰ κάτω, ἢ ὑποκάτω βράχω, ἢ χῶ (βρά
 βρά), Κοίντ. Σμυρ. 10, 72.
 Τ'ποβρέμω, ταυτ. ὑπηξέω, Αἰσχύλ. Προμ. 432.
 Τ'πόβρέχω, ὀλίγον τι βρ. Μεταφ. ὑποβεβεργμένος, ὀλίγον τι
 μεθυμένος, Ἀθήν. σ. 23.
 Τ'ποβορέμω, ὦ, ταυτ. ὑποβρέμω, Νίκανδρ.
 Τ'πόβρυχα, ὡς Ἐπίρ. Ζ. ὑπόβρυχος.
 Τ'ποβρυχάομαι, ὡμαι, ὀλίγον τι βρυχ.
 Τ'ποβρυχίος, ἑα, ἰον, ὀλίγον τι βρυχώμενος (μουγκρίζων),
 Ὀμ. Τμ. Ἑρ. 116. 2) ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος,
 ἢ τῆς γῆς· τὰ μὲν ὑποβρύχια φωλεῦματα ἐν μυχῇ τῆς ψάμ-
 μου, Λουκιαν, ὡς ἐν βένδεσσιν ὑπόβρυχα μιμνάζουσι φωλεοῖς,
 Ὀππ. Ἀλ. 1, 145.
 Τ'πόβρυχος, ὁ, ἢ, ταυτ. πρ. ἀριθ. 2. ὑπόβρυχα, Ἐπίρ. Θεσ-
 σαλίην γενέσθαι ὑπ. ὑποκάτω τῶν ὑδάτων, Ἡρόδ. 7, 130.
 καὶ ἄλλοι.
 Τ'πογαλίδιος, κ. } ταυτ. ὑπόγειος.
 Τ'πόγαιος, ὁ, ἢ, }
 Τ'πογαμεῖν, ἐπειτα, εὐδύς γαμεῖν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 7, 25.

Υπογαστρίζομαι (γαστήρ), βάλλω εις τὴν κοιλίαν μου, τρώω, Αἰσ. Μύθ. 248.
 Υπογαστρίον, τὸ (γαστήρ), τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλῶ καὶ κάτω μέρος τῆς κοιλίας. 2) φαγητόν τι ἀπὸ τὰ κάτω μέρη τῶν μεγάλων θαλασσιῶν ἰχθύων, Ἀριστοφ. Σφ. 195. οὐδ. τοῦ
 Υπογαστρίος, ὁ, ἡ, καὶ } εὐρισκόμενος εἰς τὸ ὑπογαστρίον
 Υπόγαστρος, ὁ, ἡ, } : τρέχων οἶστρος, Φίλων 1, σ. 128.
 Ρ. καὶ πάθη, Ἀνδρόνικ. παθ. σ. 755. ἐπιθυμῶ καὶ πάθη τῆς κοιλίας, καὶ τοῦ τρίτου τῆς ψυχῆς μέρους, τὸ ὅποιον ἐνοικεῖ εἰς τὴν κάτω κοιλίαν κατὰ τὸν Πλάτωνα.
 Υπογεινόμεαι, ὅθεν ὑπεγείνατο Θησεῖ, ἐγέννησεν ἀπὸ τὸν Θησεῖα, Μ. Ἐτ.
 Υπόγειος, ὁ, ἡ (γέα, γεῖα, γαῖα), ὑποκάτω τῆς γῆς εὐρισκόμενος.
 Υπόγεισος, ὁ, ἡ (γεῖτον), ἔχων γεῖτον. 2) ὅ, τι φύεται εἰς τὰ γεῖτα.
 Υπογελῶ, ὀλίγον γελῶ, χαμογελῶ Η.
 Υπογέμω, εἶμαι πλήρης, Ἀθήν. σ. 244.
 Υπογενειάζω, μ. ἄσω, πᾶνω ἀπὸ τὰ γενεῖα, ἡ τὴν σιαγόνα, καὶ παρακαλῶ, Αἰσχίν. ὁ ῥήτωρ.
 Υπογενειάσχω, ἀρχινῶ νὰ ἐκβάλλω (φυτρώνω) γενεῖα, Ἡρώδιαν.
 Υπόγεως, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπόγειος, Ἡρώδιαν. ἐπιμερ. σ. 208.
 Υπογηράσχω, κ. } ὀλίγον γηρ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 7, 17.
 Υπογηράω, ὦ, }
 Υπογίγνομαι, κ. } κατ' ὀλίγον γίνομαι· ἀπαντῶ· ἔρχομαι
 Υπογίνομαι, } παρών.
 Υπογκόω, ὦ, ὀλίγον τι ὀγκόω, Πολυδ. 4, 187.
 Υπογλαύεσσε, Μόσχ. 2, 86, διορθ. τινὲς ὑπογλαύεσσε, ἐκ τοῦ ὑπογλαύσσω, μ. ἄσω· ἄλλοι ὑπογλαύεσσε· ἄλλοι, ὑπόγλαυκ' ἔσκε· ἀλλ' ἐμπόρει νὰ εἶναι ἐκ τοῦ ὑπογλαυκέω.
 Υπογλαυκίζω, φαίνομαι ὀλίγον τι γλαυκός, Χρηστομαθ. Στραβ. σελ. 339, ἐκδ. Κορ.
 Υπόγλαυκος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι γλαυκός.
 Υπογλαύσσω, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἔξω λάμπω, ἀστράπτω, βλέπω, κυττάζω, Καλλιμ. 3, 54.
 Υπόγλισσχος, ὁ, ἡ, ὀλίγον γλίσσχος.
 Υπογλουτίς, ἔδος, ἡ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἰσχίου καὶ τῆς λεκάνης μέρος τοῦ σώματος, Ἀριστοφ. Ἰστ. ζ. 1, 14.
 Υπογλυκαίνω, ὀλίγον γλυκαίνω, ἡ κολακεύω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 216.
 Υπόγλυκος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι γλυκός.
 Υπογλώσσιος, Υπογλώττιος, ὁ, ἡ, ὅ, τι εἶναι ὑποκάτω τῆς γλώσσης.
 Υπογλωσσίς, ττίς, ἔδος, ἡ, πρῆγμα τι ὑποκάτω τῆς γλώσσης, Ἰπποκρ. 2) εἶδος στεφάνου, Ἀθήν. 15, σ. 677.
 Υπόγλωσσον, τὸ, ἀκανθώδες τι φυτὸν, Διοσκ. 4, 132.
 Υπογνάμπτω, μ. ψω, πρὸς τὰ κάτω κάμπτω.
 Υπογογγύζω, κρυφίως γογ. Γλωσσ. Στεφ.
 Υπογογγυστής, οὐ, ὁ, ὁ κρυφ. γογγύζων, Στεφ. Γλωσσ.
 Υπογονάτιον, τὸ, προσκεφάλαιον ὑποκάτω εἰς τὰ γόνατα, Χρυσόστ. λειτουρ.
 Υπογουνίς, γραφή ἀντὶ ἐπιγονίς, Χειρόγρ. Ἀρ. 254.
 Υπόγραμμα, τὸ, τὸ ὑπογραμμένον, ὑπογραφή εἰς ἐπιστολὴν κτ. 2) τὸ φυκισιδωμένον, τὸ βάφειν τὰς βλεφαρίδας, καὶ ἡ πρὸς τοῦτο βαφή, Φρύνιχ. Βεκέρ. σ. 68. Ζ. ὑπογραφή, κ. στίμμι.
 Υπογραμματοεῖα, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφ. Πλούτ. 9, σ. 344.
 Υπογραμματοεὺς, ἔως, ὁ, δεύτερος γραμματεὺς.
 Υπογραμματοεὺς, εἶμαι δεύτερος γραμ.
 Υπογραμμός, ὁ, παράδειγμα· ὑπογραμμοὶ παιδικοί, παραδείγματα τοῦ γράφειν διὰ τοὺς παῖδας. 2) παράδειγμα ἀπλως, Ν. Δ.
 Υπογραφεύς, ἔως, ὁ, ὁ ὑπογράφων, ὁ γράφων τὰ ὑπαγορευόμενα· ὁ γράφων τὰ πρακτικὰ εἰς τὴν τοῦ δήμου ὁμήτυριν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1253.
 Υπογραφή, ἡ, τὸ γράφειν ὑποκάτω τὸ ὄνομα. 2) τὸ γράφειν, ζωγραφεῖν τὰ πρῶτα μέρη τῆς εἰκότος, σκιάς κτ. σχεδίασμα. 3) τὸ βάφειν τοὺς ὀφθαλμούς, Λουκιαν. Ξενοφ. Κύρ. 1, 3, 2· Ζ. στίμμι, ὑπόγραμμα, ὑπογράφω. 4) ἀντὶ ὑπόμνημα, ὡς

καὶ ὑπογράφεται ἑαυτῷ εἰς μνήμην, Ἀππ. Εἰς τὸν Ἡρώδ. 8, 9, μετὰ τοῦ παιδία, χλευαστικὸν παιγνίδιον.
 Υπογράφος, ὁ, ἡ, : χρημάτων (τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεδανεισμένων), ὅς τις δανειζόμενος δίδει ἐνέχυρον (ἡ ἐγγυητὴν) τὸ σῶμα του, Ἡσύχ.
 Υπογραφίς, ἡ, εἰς τὸν Πολυδ. ἴσως γραφίς, μετὰ τὴν ὁποίαν σχεδιάζουσι τὴν ζωγραφίαν.
 Υπογραφῶ, γράφω ὑποκάτω, ἀντιγράφω, γράφω ἀπλῶς, σχεδιάζω· διδάσκω τινὰ νὰ γράφῃ· ὅθεν, ὑπογραμμοὶ παιδικοί. Μετ. ὑπογράφομαι, ὑπογρ. ὡς κατήγορος· εἴ τι κακὸν ὑπογράφῃ τῷ ἐμῷ βίῳ, εἰς κατηγορήσει τὴν ζωὴν μου· ἐνεχυριάξω· ὑπογράφειν τινὲ ἐλπίδα, δίδειν ἐλπίδα εἰς τινὰ. 2) ὑπογράφω, ἀντὶ ἐπιγράφω, γράφω τὸν τίτλον· πῶς βουκολικά ὑπεγράψαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν. 3) ὑπογράφω, σχεδιάζω τὰς πρῶτας γραμμάς, ἐπάνω τῶν ὁποίων ἐμβάλλω ἔπειτα τὰ χρώματα. 4) ὑπογράφειν βλέφαρα, βάφω τὰς κάτω βλεφαρίδας μετὰ στίμμι· Η. λέγομεν βάφει τὰ ὀμμάτιά της.
 Υπόγρυπος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι γρ.
 Υπόγυον, Ἐπίρ. ταυτ. ὑπογύως, ἡ - γύως, οὐδ. τοῦ
 Υπόγυιος, κ. } (γυῖον), ἐκ χειρᾶς, ἀνὰ χειρᾶς, πλησίον ὧν,
 Υπόγυος, ὁ, ἡ } ἔτοιμος, νωπός, νέος, νεωστὶ γενόμενος, αἰφνιδίως ἐπερχόμενος, Ἀριστ. Ἡθ. Νικομ. Γ, ζ', Κορ. ἐξ ὑπογυίου, νωπῶς, ἐκ τοῦ προχείρου, εὐθὺς γενόμενος, Ἰσοκρ. Παιηγ. ὑπογυιότατον, τὸ ἐτοιμώτατον, προχειρότατον μέσον, Ἀριστοφ. Πολ. 5, ε', 2, Κορ. ὑπογυιότατα, οὐδ. πληθ. ὑπερβ., προχειρότατα, νεωτάτως.
 Υπογυμνῶ, ὦ, γυμνῶ ὀλίγον.
 Υπογυρόω, ὦ, ὀλίγον τι κυρτόνω, Νικήτ. Χρον. 4, 3.
 Υπόδακρυς, ὁ, ἡ, ἔχων τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, Ἡσύχ.
 Υπόδακρυῶ, ὀλίγον τι, ἡ ἀρχινῶ νὰ δακρύω, Ἀνάλ.
 Υπόδαμάω, συγκοπ. - δαμάω, κ. - δάμνημι, ἀναγκάζω καὶ ὑποτάσσω, Μόσχος.
 Υπόδαμνυς, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι δασ.
 Υπόδδεισας, ἀντὶ ὑποδείσας, Ἀόρ. τοῦ ὑποδείδω.
 Υπόδεης, ἔος, ὁ, ἡ (ὑπό, δέω), ἐλλειπής, μικρότερος, ὀλιγώτερος, κατώτερος. 2) (δέος), ὀλίγον τι δειλός, Ἡσύχ.
 Υπόδειγμα, τὸ, δειγμα, σημεῖον, ἐνδύμισις. 2) ταυτ. παράδειγμα· Ξενοφ. Πολύβ. Διογ. Λαέρτ. Ζ. καὶ ὑπόδειξις.
 Υπόδειγματικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, μετὰ παράδειγμα, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 4, 3. 11, 47.
 Υπόδειδιζω, κ. } ὀλίγον τι φοβοῦμαι· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ.
 Υπόδειδω, }
 Υπόδειελος, ὁ, ἡ (δειλη), ὁ περὶ τὴν ἐσπέραν, Ἀρατ. Διοσμ. 94.
 Υπόδεικνυμι, - ὦ, - δεικνῶ, μ. ξω, δεικνύω, παριστάνω, δεικνῶ διὰ παραδειγμάτων, σημαίνω. δίδω τινός νὰ καταλάβῃ. 2) Οὐδ. δεικνύομαι, Πολύβ. 2, 39.
 Υπόδεικτης, ου, ὁ, ὁ δεικνύων.
 Υπόδειλιάω, ὦ, ταυτ. ἀποδειλιάω, Πολύβ. 35, 3.
 Υπόδειμαίνω, ταυτ. ὑποδείδω.
 Υπόδειξις, ἡ, ὁφειν, Πλούτ. Δημήτρ. 38, τὸ προδοτικὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς εἰς τὸν ἔρωτα· οὕτως ὑπόδειγμα, ἀντὶ ἰχνος, σημάδι, Ἀντων. κερ. 41. Περβ. ὑποφαίνω.
 Υπόδειπνέω, ὦ, ἀντὶ ἄλλου τινός δειπ., Λουκιαν. 6, σ. 303.
 Υπόδεχομαι, Ἰων. ἀντὶ ὑποδέχομαι.
 Υπόδεκτηρίον, τὸ, δοχεῖον, καταψύγιον, Στράβ. 18, σ. 988.
 Υπόδεκτης, ου, ὁ (- δέχομαι), ὅς τις ὑποδέχεται.
 Υπόδεκτηός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ κλίνων εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι.
 Υπόδελεάζω, Νομ. κολυμβῶ ὑποκάτω· ἴσως μόνον Μεταφ. ἀπατῶ δολίως.
 Υπόδεμω· ὑποδείμας τὸν πρῶτον δόμον λίθου, Ἡρώδ. 2, 127. ἐνῷ ἔβαλε τὴν πρῶτην βάσιν τοῦ οἰκοδομήματος μετὰ λίθου.
 Υπόδενδρόομαι, οὔμαι, ἀντὶ ἀποδ.
 Υπόδενδρύαζω, ὑφέρπω, κρύπτομαι ὑποκάτω τῶν δένδρων, Σουῖδ. Φώτ. 2) φαίνομαι ἑξαφνα, Ἡσύχ.
 Υπόδεξις, ἡ, ταυτ. ὑποδοχή, Ὁμ. Ἀριστοφ. Λουκιαν.
 Υπόδεξιος, ἰα, ἰον, ὑποδέχομενος, ἀντὶ ὑποδοχέως, Ἡρώδ. 7, 49.
 Υπόδεξις, ἡ, ταυτ. - δεξιή, - δοχή, Ἰπποκρ. κ. Ἡσύχ.

Υποδέομαι, ἰκετεύω, Γρηγ. Ναζ.
 Υποδέραιον, τὸ, στολίδιον τοῦ λαιμοῦ (κιουρτάνι, Τουρκ.), οὐδέτ. τοῦ
 Υποδέραιος, αἶα, αἶον (δέρη), ὁ περὶ τὴν δέρην ὦν.
 Υποδερὶς, ἡ, δέμα τοῦ λαιμοῦ, λαιμομάνδηλον.
 Υποδέρκομαι, ταυτ. ὑποβλέπω, Κοίντ. Σμυρ. 3, 252.
 Υποδέρω, ὀλίγοντι ἐκδέρω, -δωρά, ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Υπόδεσις, ἡ, ταυτ. ὑπόδησις.
 Υπόδεσμα, τὸ, κ. Υπόδεσμός, ὁ, ταυτ. ὑπόδημα· τὸ πρῶτον καὶ ἀντὶ ἐνεχυρον· κ. -δέσμιος, ἐνεχυριασμένος, κ. -δῆσαι, ἐνεχυριάσαι· ἐκ τοῦ δευτέρου εἶναι
 Υπόδεσμεύω, κ. } ταυτ. -δέω, Σχολ. Ἀριστοφ. κ. Ἀπολ.
 Υπόδεσμέω, ὦ, } λων. Ροδ. 4, 1515.
 Υποδέσμιος, ὁ, ἡ· Ζ. ὑπόδεσμα.
 Υπόδεσμις, ἑδός, ἡ, ὑποκάτω δεσμός· Πρβ. ἐπίδεσμις.
 Υπόδεσμός, ὁ· Ζ. ὑπόδεσμα.
 Υποδέχνημα, κ. } μ. δέχομαι, δέχομαι τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου,
 Υποδέχομαι, } καὶ τὸν φιλεύω. 2) δέχομαι, δικαιοῦναι, πιστεύω. 3) ἀναλαμβάνω, ὑπόσχομαι. 4) ὑπομένω τὴν προσβολὴν θηρίου ἢ ἐχθροῦ, καὶ τὴν ἀπαντῶ. 6) Παθητ. ἐπὶ τοῦ παρακμάσαντος ἐλληνισμοῦ, ὡς Ἡλιόδ. Αἰθ. 1, 26. Κορ. 5) κρυφίως ἀποσπῶ, λαμβάνω, Ἡρόδ. 1, 32. Ξενοφ. Κύρ. 2, 4, 20. 16, 35.
 Υπόδεω, ὑποκάτω δένω· Μέστ. δένω τὰ παπούτσιά μου, Πλούτ. ὅθεν -δήμα, τὸ δεδεμένον ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας, παπούτσι· Ζ. κ. ὑπόδεσμα.
 Υπόδεως, Ἐπίρ. τοῦ -δεής.
 Υπόδηλος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι, ἡ ἱκανῶς δῆλος, Ἰώσηπ.
 Υπόδηλώω, ὦ, φανερόναι, δείχνω, ἐξηγῶ.
 Υπόδηλωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Υπόδημα, τὸ· Ζ. ὑπόδεω. 2) ὑπόδημα κοῖλον, ὁ τῶν Ῥωμαίων Calceus, ὅστις ἐσκέπαζε τὸν πόδα ὅλον, ὡς τὰ σημερινὰ μικρὰ ὑποδήματα· ὅθεν
 Υπόδηματίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ πρ. κ.
 Υπόδηματορρέαφος, ὁ, ἡ (ράπτω), κ. παπουτση. Συνέσ. σ. 117.
 Υπόδηώω, ὦ, ταυτ. δηώω, Κοίντ. Σμυρ. 2, 260.
 Υπόδησις, κ. Υπόδεσις, ἡ (δέω), τὸ δένειν ὑποκάτω. 2) ἀντὶ ὑπόδημα, παπούτσι. 3) ἀντὶ ὑπόδεσμις, ἱπποκρ.
 Υποδιαβάλλω, κρυφίως διαβ. Ἀρτεμίδ. 5, 53.
 Υποδιαβιβρώσκω, ὀλίγοντι διαβιβρώσκω.
 Υποδιαξευκτικὸς, ἡ, ὄν, ὀλίγοντι διαξευκτ.
 Υποδιαίρεσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Υποδιαίρῶ, ὦ, τὰ μέρη τοῦ διαιρεθέντος διαιρῶ εἰς ἄλλα μικρότερα μέρη.
 Υποδιακονέομαι, οὔμαι, μετὰ Δοτ. εἶμαι δεύτερος ὑπουργός.
 Υποδιακονος, ὁ, ὁ ὑπὸ τὸν διάκονον, Ἐκκλ. Συγγ.
 Υποδιασπάω, ὦ, ὀλίγοντι διασπῶ, Ἱπποκρ.
 Υποδιαστολή, ἡ, μικρὸν κόμμα, χωρίζον μέρη λόγου μικρὰ· τὸ ὁποῖον λέγεται ὑποστιγμή, ὅταν εἶναι κῶλον περιόδου τελειον. 2) σημειῖον τι τῶν Γραμματικῶν διὰ νὰ διακρίνωσι Π. Χ. ὅ, τι ἀπὸ τοῦ ὅτι.
 Υποδιαφέρω, κρυφίως φέρω διχόνοιαν, Δ. Κάστ.
 Υποδιαφθείρω, μ. ερῶ, κρυφίως, κατ' ὀλίγον διαφθείρω. 2) ἀρχινῶ νὰ διαφθείρω.
 Υποδιδάτκαλος, ὁ, δεύτερος διδάσκ. ἑξαίρ. τοῦ χοροῦ.
 Υποδιδάσκω, ταυτ. διδάσκω, Ο.
 Υποδιδράσκω, κρυφίως φεύγω.
 Υποδίδωμι, μ. δῶσω, ἐλαττοῦμαι, καταντῶ εἰς πτώσιν (ἀντίθ. ἐπιδίδωμι)· ἐπεὶ δὴ τὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπεδίδου, Δ. Κάστ. τὰ ὑποδεδωκότα τῶν δημίων ἔργα, τὰ εἰς πτώσιν καταντήσαντα δημόσια οἰκοδομήματα, Φιλόστρ.
 Υποδιήγησις, ἡ, δευτέρα διήγησις. Πρβ. παράφορος.
 Υποδικάζω, μ. ἄσω, καταδικάζω, Νικητ. Χρον. 2, 5.
 Υπόδικος, ὁ, ἡ (δίκη), ὑπὸ δίκην ὦν, ἐνοχος, κατηγοριμένος.
 Υποδινέω, ὦ, ὀλίγοντι διν. Καλλιμ. Δηλ. 79.
 Υποδιπλόω, ὦ, διπλασιάζω, Γλωσσ. Στεφ.
 Υποδίπλωσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Σχολ. Λυκόφ. 771.
 Υποδίφθερος, ὁ, ἡ, σκεπασμένος, ἡ ἐνδυμένος μετὰ διφθέραν, Στράβ. 12, σ. 822. Λουκιαν. 2, σ. 77.
 Υποδίφλιος, ὁ, ἡ, προξενῶν δίφαν, Μανέθ. 5, 188.
 Υπόδιψος, ὁ, ἡ, διψασμένος, Πλούτ. 10, σ. 747.

Υποδμάω, συγκαπ. ἐκ τοῦ ὑπο· ἀμάω, ὅθεν
 Υποδμῶς, ὡς, ὁ, ὑποσταγμένος, δοῦλος, ὑπηρέτης, ὡς δμῶς, ποιητ. Ἀθην. σ. 135.
 Υποδρά, ἡ· Ζ. ὑποδέρω.
 Υπόδοσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑποδίδωμι, τὸ ὅπ. Ζ.
 Υπόδουλος, ὑποτελής, δοῦλος, ὑπηρέτης, Ἀδριαν. ἐπιστ.
 Υπόδοχεῖον, τὸ (ὑποδοχή), τόπος ὑποδοχῆς, ξενοδοχεῖον.
 Υπόδοχεύς, ἑως, ὁ, ξενοδόχος· 2) ἐπιχειρητής, ἐκ τοῦ
 Υποδοχή, ἡ (ὑποδέχομαι), οὐσιαστ. τοῦ ὑποδέχομαι. ἀριθ. 1, 2, 3. 2) τὸ λαμβάνειν βαφὴν τινα, ὅταν εἶναι τὸ βαφόμενον προητοιμασμένον, Λουκιαν. δις κατηγ. 3) καλὴ ὑποδοχή, εὐνοία, παθητ. εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα καὶ λέγειν καὶ πράττειν. Δισχίν· ῥήτ. σ. 451. 4) στήριγμα, υπερασπιστής, βοήθεια, Πολύβ. 32, 12.
 Υπόδρα, Ὁμ. Υποδράξ, μεταγ. Νικανδρ. Θηρ. 705. Ἐπίρ. με βλέμμα ὑποπτον καὶ ἀγριον. Εὐρίσκειται ὑποδρῆς, ὑποπτος, ἐχθρός· καὶ ὑποδραστία, υπαιδράσεια, ὑποψία, ἐχθρα· καὶ ὑποδράω, ἀντὶ ὑποδράκω, ὑποπτέω· τούτων εἶναι λείψανον τὸ ὑπόδρα.
 Υποδραχεῖν, }
 Υποδράξ, κ. } Ζ. πρ.
 Υποδράσεια, -ία.
 Υποδραματουργέω, ὦ, ταυτ. ὑποτραγωδέω, Λουκιαν.
 Υποδρασσομαι, -ττομαι, κρυφίως προσπαθῶ νὰ κυριεύω, Πλούτ. Καῖσ. 24.
 Υποδράω, ὦ, μ. ἄσω κ. } ποιητ. ἀντὶ -δρῶω, ὑπηρετῶ, βοηθῶ,
 Υποδρήσσω, } μετὰ Δοτ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 33.
 Υποδρήσσειρα, ἡ, κ. } : κυπέλλων, ἡ τις δίδει τὸ ποτήριον,
 Υποδρηστήρ, ἦρος, ὁ, } ὑπηρέτης, ὑπηρέτρια, : ὁμεναίων,
 ἡ ἀκόλουθος εἰς τὸν γάμον, Νόνν.
 Υποδρῆς, Ζ. ὑπόδρα.
 Υπόδριμυς, υος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι δριμύς, Γαλην.
 Υπόδρομή, ἡ, τὸ πρὸς τὰ κάτω, ἡ εἰς τὰ ὀπίσθεν τρέχειν· καταφυγίον, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 14, 16. καταφυγή, λύτρωσις. 2) μετὰ τοῦ κολακεία, Αἰλιαν. Π. Ἰστ. 14, 49. Ζ. ὑποτρέχω.
 Υπόδρομος, ὁ, ἡ, τρέχων πρὸς τὰ κάτω, Ὁρφ. Ἀργον. 803.
 Υπόδρομος, ὁ, τόπος συνδρομῆς, καταφυγῆς· ταυτ. στόμιον. Τροπ. πρώτη ἀρχή, εἰσοδος. 2) εἶδος ἀράχνης. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6, 25.
 Υπόδροσος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι δροσισμένος, Θεόκρ. 25, 16.
 Υπόδρῶω, Ἰων. ἀντὶ ὑποδράω, Ὀδυσ. σ, 332.
 Υπόδυμι, ταυτ. ὑποδύνω κ. -δύω, Ἀριστοφ. Σφ. 1159.
 Υπόδυσις, εως, ἡ (-δύω), τὸ ὑποβυθίζειν· ὑφέρπειν· καταφυγή, λύτρωσις, Δισχύν. Εὐμ. 496. τρύπα, Διόδ. Σικελ.
 Υπόδυσκολος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι δύσκολος.
 Υπόδυσφορέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Υπόδύσφορος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι δύσ.
 Υπόδυσχεραίνω, ταυτ. πρ. Πλούτ.
 Υπόδυσώδης, ὀλίγοντι δύσ.
 Υπόδυσωπέω, ὦ, ὀλίγοντι δυσωπῶ.
 Υπόδυτης, ου, ὁ, τὸ ὑποκάτω τοῦ θώρακος ἐνδυμα, Πλούτ. Φιλοπ. 12. Δ. Σικ. 17, 44.
 Υπόδυω, Οὐδ. ταυτ. ὑπόδυμι, πίπτω κάτω, Ξενοφ. Ἱππ. 8, 7. Παθ. ὑπόκειμαι, ὡς ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ὑποδύεται. 2) σκύπτω, καθὼς ὅταν τις ἐμβαίνει εἰς χαμηλὴν θύραν· ἐμβαίνω κρυφίως ἔρπω· κρύπτομαι που· μετὰ Γεν. καὶ Αἰτ. τάφον, θάμνους ὑπέδν, ὑπόδυσι τὰς λακωνικάς· βάλε εἰς τοὺς πόδας σου, τὰς λ. ἐμβάδας, ἡ ὕπαγε μετὰ τὰς λ. Ἀριστοφ. Σφ. 1159. 3) Ἐνερ. ταυτ. ὑποδύνω, ἔλκω εἰς τὰ κάτω. ὑποδύναι, κ. ὑποδύεσθαι προσωπεῖν, ἀναλαμβάνειν προσ. μεταχειρίζεσθαι πρόφασιν τινός· ὑπέδυνε τὴν ἡγεμονίην τῶν Ἰωνῶν τοῦ πρὸς Δαρεῖον πολέμου, δηλ. ἐπροφασίζετο τὸν πόλεμον διὰ νὰ ἡγεμονεύσῃ κτ. πόρους ὑποδύεσθαι, ἀναδέχεσθαι πόρους. 5) ὑποδύεσθαι τινὰ, κολακεύειν, ὡς ὑποτρέχω, 6) ἐκβαίνω κάτωθεν, : θάμνων ὑπεδύετο, Ὀδυσσ. 7) ἐπιστρέφω ὀπίσω· ὑποχωρῶ, δειλιάζω.
 Υποδωρίζω, ὁμιλῶ ὀλίγοντι δωρικῶς, Συνέσ. σ. 279.
 Υποείκω, μ. εἴκω, εἴχομαι, ταυτ. τοῦ
 Υποεικάω, ὑπείκω, Ἰλ. σ, 227.
 Υπεπιτέρτατος, } κτ. Ζ. ἡφημιόλιος.
 Υπεπίτρετος, }
 Υποεργός, ὁ, ταυτ. ὑπουργός.
 Υποζαχορεύω, ῥῆμα. τοῦ
 Υποζαχορος, ὁ, ἡ, ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, Ἡρόδ. 6, 94.

Τ'ποζεύγνυμι, κ. } -ζεύγω, μ. ξω, βάλλω εις τὸν ζυγόν,
 Τ'ποζευνύω, } υποτάττω.
 Τ'πόζευξις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τ'ποζέω, ὀλίγοντι, ζ. Νίκανδρ. Θηρ. 337.
 Τ'ποζοφάω, ὦ, ὀλίγοντι ζ. Γεωπον.
 Τ'ποζυγίον, τὸ, ζῶν τοῦ ζυγοῦ, φορτηγόν. Οὐδ. τοῦ
 Τ'ποζυγίος, ἰα, ἰον, κ. -ζυγος, ὁ, ἡ, ὁ υποκάτω τοῦ ζυγοῦ
 ὑπάγων ἢ ἐλκων.
 Τ'ποζυγιώδης, ὁ, ἡ, ὅμοιος μετ' υποζύγιον.
 Τ'ποζυγώω, ὦ, ταυτ. -ζευνύω, Λουκιαν.
 Τ'πόζω, ὀλίγοντι ὀζω.
 Τ'ποζωγραφέω, ὦ, ἀμυδρῶς ζωγραφῶ, ἰχνογραφῶ.
 Τ'πόζωμα, τὸ, κ. -ζωσμα, τὸ, ταυτ. διάζωμα. 2) ὑπόζ. τῶν
 τριήρων, ταυτ. ξύνδεσμος, Πλάτων Πολιτεῖ. 10, σ. 327. 5) τὸ
 μέσον μέρος τῆς κώπης. 4) εἶδος πάχνης, Πλούτ. Ρωμυλ. 7.
 Τ'ποζώνιον, τὸ, τὸ υποκάτω τῆς ζώνης, Γλωσσ. Στεφ.
 Τ'ποζώννυμι, -ζωννύω, κ. -ζώω, μ. ζώσω, ζώνω υποκάτω,
 συναπτω, συνδέω. Ζ. ὑπόζωμα.
 Τ'πόζωσμα, τό. Ζ. ὑπόζωμα.
 Τ'ποθάλλω, θάλλω υποκάτω : πῦρ τέφρῃ. Τροπ. : τέχνη τινα,
 Φιλόστρ. σ. 245.
 Τ'ποθειάζω, ὀλίγοντι, θειάζω, Φιλόστρ. σ. 245.
 Τ'πόθεμα, τὸ, τὸ υποταθειμένον, στήριγμα, βάσις, Πλούτ.
 10, σ. 202.
 Τ'πόθεναρ, τὸ (θέναρ), ἡ παλάμη, Πολυδ.
 Τ'ποθερμαίνω, ὀλίγον, καὶ ἀνεπαίσθητος θερμ.
 Τ'πόθερμος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι θερμός, δηλ. σφοδρὸς, τρελλού-
 τισκος.
 Τ'πόθεσις, εως, ἡ (ὑποτίθημι), τὸ θέτειν τι υποκάτω· βά-
 σις, θεμέλιον, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 14, 18. ἀξίωμα, Ἀριστοτ.
 Ἠθικ. Νικ. 7, 8, Κορ. κανών. 2) ὑπόθεσις, δηλ. εἰς τὸ
 γέννηται κτλ. 3) διδασκαλία, συμβουλή. 4) σκοπός, ἐπι-
 χεῖρημα. 5) γνώμη, τὴν ὁποίαν δέχομαι ὡς ἀληθινήν. 6) ἡ
 ὑληστορία, ἡ ὁ μῦθος δράματος, ἡ ἡ δραματικὴ περιπέτεια·
 καὶ τῆς ζωγραφικῆς· τὴν ὑπόθεσιν μέρος εἶναι τῆς ζωγραφικῆς
 τέχνης ὥσπερ τοὺς μῦθους τῶν ποιητῶν, Δημήτρ. Φαληρ. Πλούτ.
 11, σ. 706. 7) πλατμένη περίστασις εἰς τοὺς ῥήτορας. 8) ὑπό-
 θεσις, Μαθημ. καὶ Φιλοσ. Πρβ. ὑπόστασις.
 Τ'ποθετέον, θετ. τοῦ -θέω, ταυτ. ὑποτίθημι.
 Τ'ποθέτης, ου, ὁ, ὁ ὑποθέτων, ὑποβάλλον· σύμβουλος.
 Τ'ποθετικός, ἡ, ὄν, συμβουλευτικός. 2) μετ' ὑπόθεσιν ἀρ. 2,
 λαμβανόμενος.
 Τ'πόθετος, ὁ, ἡ (ὑποτίθημι), υποκάτω βαλμένος· τὸ ὑπόθετον,
 ἱατρικὸν ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν πρηντὸν ὡς κλυστήριον.
 Τ'ποθέω, εὔω, μ. εὔσω. ταυτ. ὑποτρέχω.
 Τ'ποθεωρέω, ὦ, υποκάτωθεν θεωρῶ, παρατηρῶ, Πλούτ. 6, σ.
 153.
 Τ'ποθήγω, ταυτ. θήγω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ.
 Τ'ποθήκη, ἡ (ὑποτίθημι), ὑποβλημῇ, βάσις. 2) ἐνέχυρον. 3)
 συμβουλή· τὰ διδασκτικὰ ποιήματα λέγονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 ὑποθήκαι.
 Τ'ποθηκίμαϊος, ὁ, ἐνέχυρισμένος, Γλωσσ. Στεφ.
 Τ'πόθημα, τό, ταυτ. ὑπόθεμα.
 Τ'ποθημοσύνη, ἡ, συμβουλή, Ἰλ. α, 412. Ξενοφ. Ἀπομν. 1,
 3, 7.
 Τ'ποθήμων, ὁ, ἡ, σύμβουλος, Ἠτύχ.
 Τ'ποθήριον, τὸ, ὄνομα ἐμπλάστρου, Ἀλεξ. Τραλλ. 8, σ. 504.
 Τ'ποθλίβω, υποκάτωθεν, καὶ κατ' ὀλίγον θλίβω, Νίκανδρ. Θηρ.
 296.
 Τ'ποθολόω, ὦ, ὀλίγοντι θολόω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 4, 31.
 Τ'ποθόρνυμι, Παθ. ἐπὶ ὀχθείας τῶν κτηνῶν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ.
 17, 46.
 Τ'ποθορυβέω, ὦ, ὀλίγοντι θορυβ. Θουκυδ.
 Τ'ποθράττω, υποταράσσω, υποσυγχύζω, Πλαύτ.
 Τ'ποθραύω, ὀλίγοντι, ἡ ἡρέμα θρ.
 Τ'ποθρηνέω, ὦ, ὀλίγοντι θρ.
 Τ'ποθρόνιον, τὸ, ὑποπόδιον, Ἐτυμ. Μ.
 Τ'ποθρύπτω, ἡ -θρύπτομαι, μ. φομαι, εἶμαι ὀλίγον χαῦνος,
 μαλακός, καὶ πράττω οὕτως· ὑπετρυφθῆν προτάω, ἐμαλακύνθην

εἰς τὸ βλέμμα της, Ἀγαθ. ἐπ. 8, Ἀνάλ.
 Τ'ποθρώσκω, υποπηδῶ, Ὀρφ.
 Τ'ποθυμέαμα, τὸ, ἀναμμένον θυμίαμα, καὶ ἡ ἐκ τούτου εὐω-
 δία, Ἰπποκρ.
 Τ'ποθυμέας, εἶδος, ἡ, στέφανος περὶ τὸν λαιμόν εὐώδης ἐξ
 ἀνθῶν, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 3, 1. ὅπου κεῖται ὑποθυμῆς (ὡς
 πλωῖας, πλωῖς, καὶ ἐπιθυμῆς).
 Τ'ποθυμέαις, ἡ, οὗς. τοῦ
 Τ'ποθυμέω, ὦ, μ. άσω, καίω, θυμίαμα, ἡ ἄλλα ἀρώματα.
 Τ'ποθυμῆς, εἶδος, ἡ, πτηνόντι, Ἀριστοφ. Ὀρ. 303. Ζ. κ. ὑ-
 ποθυμῆς.
 Τ'ποθυρίς, εἶδος, ἡ, κ. } ἡ υποκάτω θύρα.
 Τ'πόθυρον, τὸ, }
 Τ'πόθυψις, Ζ. ὑποτύπτω, κ. ὑποτύφω.
 Τ'ποθωπέω, ὀλίγοντι θωπ. Φιλόστρ. σ. 517.
 Τ'ποθωρήττω, ὑπομεθύω.
 Τ'ποθωύσσω, ταυτ. θωύττω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 8, 2.
 Τ'ποθῶχω, ὑπηχῶ, Ἀνάλ. 1, σ. 199.
 Τ'ποίγνυμι, -οίγω, κρυφίως ἀνοίγω.
 Τ'ποιδάινω, κ. -οιδέω, πρήττω ὀλίγοντι, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ.
 14, 7.
 Τ'ποιδάλεος, εἶα, εἶον, ὀλίγοντι πρητμένους.
 Τ'ποικέω, ὦ, οἰκῶ υποκάτω.
 Τ'ποικίζομαι, μετὰ Αἰτιατ. κάμνω που τὸν οἶκον μου, Ἀνάλ. 2,
 σ. 163.
 Τ'ποικοδομέω, ὦ, υποκάτω οἰκ. Λουκιαν.
 Τ'ποικουρέω, ὦ, ταυτ. οἰκουρέω. Μεθορ. λεληθός τι μῖτος κ.
 ὑποικουρῶν, κρυφόν μῖτος. Εἰς τὸν Πολύβ. κ. Μέσ. 2) μετὰ
 Αἰτ. νόσος ὑποικουρήτην αὐτοῦς, Πλούτ. Καμ. ἐνεκλείσθη εἰς
 αὐτοὺς νόσος τι. 3) ἐνεργῶς μετ' ὅλον· ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε τοῖς
 ἀνδράσιν ὑμῶν διαβάλλω, κ. διαφθεῖρειν καὶ χρημάτων ὑποικουρεῖν,
 Πλούτ. Πομπ. 58. κ. ὑποικουρεῖ τὴν Φιμβρίου στρατιάν, καὶ
 παρώξυνε κατὰ τοῦ Λευκούλλου, Πλούτ. Ὀδων. 3.
 Τ'ποιμώζω, ὀλίγοντι οἰμ. Λουκιαν.
 Τ'ποῖνος, ὁ, ἡ (οἶνος), ὀλίγοντι μεθυσμένος, Φρύνιχ. Βεκκ. σ.
 68. 2) βότρυς ὑποῖνος, πλήρης οἶνου, Φιλόστρ. σ. 810.
 Τ'ποῖομαι, ταυτ. ὑπονοέω, Ἠτύχ.
 Τ'ποιστός, ἡ, ὄν (ὑποῖω), ὑποφερτός, Ἠτύχ.
 Τ'ποῖσχεῖνω, κ. } ταυτ. ὑπέχω, κ. ὑπισχνέομαι, Ἀπολλών. 4,
 Τ'ποῖσχομαι, } 169.
 Τ'ποῖω, ταυτ. ὑποφέρω.
 Τ'ποκαθαίρω, υποκάτωθεν καθαρίζω, κινῶ τὴν κοιλίαν.
 Τ'ποκαθαρίσας, ἡ, οὗς. τοῦ πρ.
 Τ'ποκαθέζομαι, κ. } κάθημαι υποκάτω. 2) κάθημαι εἰς ὄχμ-
 Τ'ποκαθέμαι } ρά χωρία, καὶ φυλάττομαι. 3) κάθημαι
 ἀργός. 4) υποκαθημένους τὸν βάρβαρον, ἀντιπαρατασσομένους
 κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ἠρόδ. 8, 40. Πρβ. ὑπέρχομαι.
 Τ'ποκαθεύδω, ὀλίγοντι κοιμῶμαι, Φιλόστρ. σ. 568.
 Τ'ποκαθίζω, μ. ἴτω, κρυφίως καθίζω, βάλλω εἰς ἐνδραν.
 Μετ. κάθημαι κρυφίως.
 Τ'ποκαθίζημι, κρυφίως, ἡ ἡρέμα καθήμι. 2) : τὰς ὀφρῦς, κίτς-
 βάζω κατ' ὀλίγον τὰ ὀφρύδια, καὶ βλέπω πάλιν φυλικῶς, Φρύ-
 νιχ. Βεκκ. σ. 69.
 Τ'ποκαθίστημι, μ. ἦτω, βάλλω εἰς τόπον ἄλλου.
 Τ'ποκαίω, βάλλω υποκάτω πῦρ καὶ καίω.
 Τ'ποκακοήθης, ὁ, ἡ, κρυφὸς κακοήθης, Φίλων.
 Τ'ποκακχέω, συκοπ. ἀντὶ υποκαταχέω, ἐκχύνω, Δημήτ. Φαλ.
 §. 142.
 Τ'ποκαλύπτω, σκεπάζω ὑποκάτω.
 Τ'ποκάμνω, ὀλίγοντι ἀρρώστῳ.
 Τ'ποκάμπτω, ὑποστρέφω, ὑπάγω ὀπίσω, Ξενοφ. Κυνηγ. 3, 16.
 Εἰς τὸν Ὀμ. Ἰλ. ω, 271. ὅπου ἄλλοι ἀνέγν. Ἰπογνάμπτειν, ὑ-
 ποκάτω ἀναχωρεῖν, ἐκφεύγειν : καιρὸν χάριτος, ἡ περικυκλοῦν,
 Αἰσχυλ. Ἀγαμ.
 Τ'ποκάπηλος, ὁ δεύτερος κἀπηλος, Φιλόστρ. Ἀπολλων. 8, 11.
 Τ'ποκαπνίζω, καπνίζω υποκάτω.
 Τ'ποκαπνισμα, τὸ, κάπνισμα υποκάτω εἰς σκέπασμα (εἰς
 τοὺς ἱατρ.).
 Τ'ποκαπνισμός, ὁ, ἡ τοιαύτη πράξις.
 Τ'ποκαττώ, χάφτω κρυφίως, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 129.

Τ'ποκάρδιος, ὁ, ἡ, ὁ ὑποκάτω τῆς καρδίας, ἡ ἐγκάρδιος.
 Τ'ποκαρώω, ὦ, ὀλίγον τι χαλίζω, Διοσκ. 1.
 Τ'ποκαρπίος, ὁ, ἡ, ὁ ὑποκάτω τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς : ἀρτηρία, Ἀριστ. 1. Ἐπ. 13.
 Τ'ποκάρφω, ταυτ. ὑποξηραίνω, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 80.
 Τ'ποκαρώδης, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι καρ. Ἱπποκρ.
 Τ'ποκαταβαίνω, -βάω, κατ' ὀλίγον καταβαίνω.
 Τ'ποκαταβάσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τ'ποκατακλίνομαι, Παθ. τοῦ
 Τ'ποκατακλίνω, ὑποκάτω κατακλ. Μέστ. ὑποκάτω κατακλίνω ἑμαυτόν. Ζ. κατακλίνω. Μεταφ. ταυτ. ὑπεύω, μετὰ Δοτ. καὶ Ρεν. τοῦ πράγματος, ὑποκατακλίνεσθαι τινὶ τῆς ἀξιώσεως, γνώμης κτ. διαίονειν, σιέργειν τινός τὴν θέλησιν, Διον. Ἀλ.
 Τ'ποκατάκλισις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τ'ποκαταλείπω, ἀφίνω κατόπιν ὑπόλοιπον, ἡ ὑπολύω, Ἱπποκρ. σ. 102.
 Τ'ποκαταμένω, μένω ὀπίσω, προσμένω, Ξενοφ. Κύρου Παιδ.
 Τ'ποκαταπίπτω, πίπτω ὑποκάτω, Κοϊντ. 1, 588.
 Τ'ποκατατασκευάζω, ὑποκάτω, ἡ κρυφίως κατασκευάζ. Δημήτρ. Φαληρ. 224.
 Τ'ποκατασκευή, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τ'ποκατάστασις, ἡ, οὐσ. τοῦ ὑποκαδίστημι, Πανδέκτ.
 Τ'ποκατάστατος, ὁ, ἡ, βαλμένοισι ἀντὶ ἄλλου. Ζ. ὑποκαδίστημι.
 Τ'ποκαταφρονέω, ὦ, ὀλίγον τι καταφ. Ἱπποκρ. σ. 1133.
 Τ'ποκαταχέω, μ. εὐσω, ὑποκάτω καταχύνω.
 Τ'ποκατεσθίω, κρυφίως ἐσθίω.
 Τ'ποκατηψή, εὐς, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι κατ.
 Τ'ποκατορύσσω, ττω, μ. ξω, ὑποκάτωθεν σκάπτω.
 Τ'ποκαίτω, Ἐπιρ. ὅθεν
 Τ'ποκαίτωθεν, Ἐπιρ.
 Τ'ποκατῶρχος, ὁ, ἡ, παραχωμένος μέσα εἰς τὴν γῆν, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 5, 12.
 Τ'ποκαυμα, τὸ, τὸ δι' οὗ ἀνάπτεται καὶ καίεται.
 Τ'ποκαυσις, ἡ, τὸ καίειν ὑποκάτωθεν. 2) ἀντὶ τοῦ ἐφ.
 Τ'ποκαυστον, τὸ (ὑπόκαυστος, ὑποκαίω) οἰκοδόμημα ὑπόγειον, ὅπου ἀναπτομένου πυρός θερμαίνονται τὰ ἐπάνω οἰκήματα, Πλίν.
 Τ'ποκαύστρα, ἡ, πυρεστίαν χρησιμεύουσα ὡς αἱ κάμινοι τῶν νεωτέρων διὰ θερμανσίν.
 Τ'πόκειμαι, ὑποκάτω κεῖμαι· ὑπόκειμαι δεόμενος, πίπτω εἰς τοὺς πόδας καὶ παρακαλῶ. 2) ὑποτίθεσθαι ὡς βάσις, ὡς αἰτία, ἐλαμβάνεσθαι ὡς ἀληθές. 3) ἐνεχυριάζεσθαι. 4) προκείσθαι, παρῆναι, Πίνδ. Ὀλύμ. 1, 135. τιμωρία. κίνδυνος ὑπόκειται, ἀντὶ πρόκειται, Λυκούργ. κ. Δημοσθ. μία ἐλπίς εἰς σωτηρίαν ὑπόκειται, ἀντὶ ὑπολείπεται, Διόδ. Σικελ. τὸν ὑποκείμενον χρόνον, τὸν παρόντα· τὸ ὑποκείμενον, ἀντὶ ὑπόθεσις, ὕλη, μῦθος. Εἰς τοὺς Γραμμ. τὸ οὐσιαστικόν, ὡς ὑπόστασις.
 Τ'ποκείρω, ὑποκάτωθεν κόπτω· Πλούτ. 9, σ. 295. 2) κατ' ὀλίγον τρώω, ξεσχίζω τὴν σάρκα, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6, 41.
 Τ'ποκελεύομαι, κρυφίως προστάζω· Ἀμφ. 2) ὑποκελεύω, κάμνω τὸ ἔργον τοῦ κελευστοῦ, Λουκιαν. 3, σ. 199. Πρβ. ὑπνυβερνάω.
 Τ'ποκέλλω, κατ' ὀλίγον ἐκέλλω· Μεταφ. καταντῶ : εἰς ῥωπικόν καὶ κακόζηλον, Δογγίν. σ. 12. Ὁξον.
 Τ'πόκενος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι κεῖος, μάταιος.
 Τ'ποκενόω, ὦ, ὑποκάτωθεν κεν. Ἱπποκρ.
 Τ'ποκεντέω, ὦ, ὑποκάτωθεν τρυπῶ. 2) ὀλίγον τι κεντρίζω, Δ. Ηέστ.
 Τ'πόκερας, εὐς, ὁ, ἡ, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι κέρας, φονευμένος μετὰ τὸ κέρας, ὡς ὑπόξυλος, κτλ.
 Τ'ποκερχαλέος, κ. } εἰς, ὀλίγον τι τραχύς, ἡ βραχνός.
 Τ'ποκερχναλέος, }
 Τ'ποκευθής, ὁ, ἡ· κρυμμένος, Ἡσύχ. 2) ὑποκάτωθεν κοῖλος.
 Τ'ποκεύθω, κρύπτω ὑποκάτω.
 Τ'ποκεφαλαίον, τὸ, προκεφαλαίον, ὡς ὑπαγκώνιον.
 Τ'πόκηρος, ὁ, ἡ, ἀντίθ. τοῦ ἀγνός· προήλθεν ἰσως ἀπὸ τοῦ μέλι, τὸ ὁποῖον εἶναι μιγμένον μετὰ κηρόν. Ζ. ὑπὸ ἀρίθ. 3.
 Τ'ποκηρύττω, μ. ξω, ἐξαίρ. Μέστ. διὰ τοῦ κήρυκος φανερόν, Πολυδ. 4, 14. ἡ συγκαλῶ.
 Τ'ποκευαρίζω, προσέτι κιδρίζω : τινὶ, παίζω τὴν κιδάραν εἰς τιμὴν τινός, Σχολ. Ἰλ. σ, 570. Πρβ. ὑποκρέω.
 Τ'ποκινδυνεύω, τρόπον τινὰ, ὀλίγον τι κινδ. Πλούτ.

Τ'ποκινδυνός, ὁ, ἡ, ὑποκείμενος εἰς κίνδυνον, Πολυδ. 8, 141.
 Τ'ποκινέω, ὦ, ὀλίγον τι, ἐλαφρῶς κινῶ, ὀλίγον τι ἀνακατόνω.
 2) Οὐδ. ἀνακατόνομαι, τεράττομαι. 3) εἶμαι ὀλίγον ἐκφρων, τρελλός. μαινόμενος, καὶ ὑποκινηκώς, Πλάτ. Πολιτεῖ. 9.
 Τ'ποκινύμαι, κινῶμαι ὑποκάτω.
 Τ'ποκινύρομαι, προτέτι, ἡ ἡρέμα ἄδω, ψάλλω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 21.
 Τ'ποκινύω, κινῶ ὑποκάτω.
 Τ'πόκιρρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον κίτριος.
 Τ'ποκιστής, ἔδος, ἡ, παρασιτικόν τι φυτόν, φυόμενον εἰς τὰς ρίζας τοῦ κίστου, Διοσκ. 1, 127.
 Τ'ποκλαδόν, ταυτ. ὀκλαδόν, Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 205.
 Τ'ποκλαζώ, ὀλίγον τι ὀκλαζώ, τὸ ὅπ, Ζ. Ἀνάλ. 3, σ. 79.
 Τ'ποκλάζω, μ. ξω, κ. } ὑποκάτω, κρυφίως, ἡ κατ' ὀλίγον
 Τ'ποκλάω, ὦ, μ. ἄσω, } τσακίζω.
 Τ'ποκλαίω, μ. αὐτομαι, πρὸς τι, ἡ ὀλίγον κλαίω, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 6, ὅπου ἀναγ. κ. Τ'ποκλείω.
 Τ'ποκλείω, πίπτω εἰς τοὺς πόδας ἐπικαλοῦμαι, Αἰσχ. Ἀγαμ. 69. ὅπου τῶρα κεῖται ἐπικλείω· τὸ πρῶτον εἶναι σημαντικώτερον.
 Τ'ποκλέπτω, μ. ψω, ὑποκάτωθεν, ἡ κρυφίως κλέπτω· Τροπ. ἐπὶ μοιχείας, ὡς κλέπτειν γάμον, Ἀνάλ. 2) κρύπτω, σκεπάζω, Μουσαῖος.
 Τ'ποκληίζω, μ. ἴτω, Σοφοκ. Αἰ. 225. ἀγγελίαν Δαναῶν ὑποκληζόμεναν, ἀντὶ Τ'πό Δαναῶν κληζ. Πρβ. ὑποκλύω, κ. ὑποκλονέω.
 Τ'πόκληνης, εὐς, ὁ, ἡ, ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, Σχολ. Αἰσχ. Πέρστ. 21.
 Τ'ποκλίνω, κλίνω, λιγύζω, κάμπτω εἰς τὰ κάτω, ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω. Μέστ. κατακλίνομαι ὑποκάτω, ὑποτάσσομαι, ἐνδίδω, Ὀρφ. Ἀργον. 851. Παθ. κεῖμαι ὑποκάτω, Ζ. ὑποκατακλίνω.
 Τ'ποκλονέομαι, Ὀμ. Ἰλ. φ, 556. ἀντὶ κλονέσθαι ὑπ' Ἀχιλλῆ· Ζ. τὸ ἀπλοῦν. καὶ Πρβ. ὑποκληίζω.
 Τ'ποκλοπείω, ταυτ. ὑποκλέπτω, Ὀδυσ. χ, 382.
 Τ'πόκλοπος, ὁ, ἡ, ὑποκρυμμένος, Κλήμ. σ. 310.
 Τ'ποκλύζω, μ. ὕτω, ὑποκάτωθεν βρέχω· τὸ σῶμα, καθαρίζω διὰ κλυστηρίου, Πλούτ. 6, σ. 484.
 Τ'πόκλυσις, ἡ, κ. } τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Τ'ποκλυσμός, ὁ, }
 Τ'ποκλύω· ὑπέκλυες ἐμοῖο, ἀντὶ ἐκλυες ἐξ ἐμοῦ, Ἀπολλών. 5, 477. 2) κρυφίως ἀκούω.
 Τ'ποκνίζω, μ. ἴτω, ὀλίγον τι, ἡ κρυφίως κνίζω. Μεταφ. προξενῶ φθόνον, ζηλοτυπίαν κτ. Ζ. κνίζω.
 Τ'ποκοιλαίνω, ὀλίγον τι, ἡ κατ' ὀλίγον κοιλαίνω. Παθ. γίνομαι κοῖλος, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 3, 7, 6.
 Τ'ποκοιλίς, ἡ, Ἀρατ. τὸ ὑποκάτω βλέφαρον· ἄλλως τὸ ὑπόκοilon κ. ὑπόκυλον, ἡ ὑποφθάλμιον. Ζ. κυλοιδάω.
 Τ'πόκοιλος, ὁ, ἡ, ὀλίγον κοῖλος· τὸ ὑπόκοilon τοῦ ὁφ. Ζ. πρ.
 Τ'ποκολακεύω, ὀλίγον τι κολ.
 Τ'ποκόλοβος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι κολοβός.
 Τ'ποκολπίδης, } (κόλπος) κείμενος εἰς τὸν κόλπον, ἀγκά-
 Τ'ποκόλπιος, } λην, ἡ στῆθος. ὅθεν α) ἐκ ταρδίας ἀγα-
 Τ'πόκολπος, ὁ, ἡ } πητός, ὡς ἐραττής. β) κεκρυμμένος, Καλ-
 λίμ. Δῆλ. 86.
 Τ'ποκολυμβάω, ὦ, Γαλην. κ. Ἐρωτιαν.
 Τ'πόκομμα, τὸ, ταυτ. ὑπόζωμα, εἰς τὰ ἐντομα.
 Τ'ποκομπέω, ὦ, μ. ἦτω, ὑποδορυβῶ, ὑπηγῶ, Πλούτ. 8, σ. 622.
 Τ'ποκομφίαις, ου, ταυτ. τοῦ
 Τ'πόκομφος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι κομφός.
 Τ'ποκονεάω, -ιέω, κ. -ιῶ, ἀντὶ τοῦ ἐφ.
 Τ'ποκόνεσις, ἡ, τὸ πατπαλόνειν μετὰ κονιορτόν.
 Τ'ποκονίω, μ. ἴτω (κόνις), εἰς τὸ Μέστ. ἐπὶ παλαιστῶν, ἐτοιμάζομαι μετὰ τὴν κόνιν διὰ τὴν πάλην. Ζ. κονίομαι. 2) ἀντὶ ὑποσκάπτω τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου, Θεοφρ. Ἰστ. φ, 2, 8. Αἰτ. φ. 3, 22.
 Τ'πόκοπος, ὁ, ἡ (κόπος), ὀλίγον τι κουρατμένος.
 Τ'πόκοπος, ὁ, ἡ, σμιγμένος μετὰ κόπρον, Ἱπποκρ. Ζ. ὑπὸ ἀρίθ. 3.
 Τ'ποκορίζομαι, μ. ἴτομαι (κορίζομαι), ὑποκρίνομαι τὸ νῆπιον, δηλ. ὁμιλῶ ὡς ἀν' μικρόν παιδίον, παίζων μετ' αὐτό, καὶ προσφέρων τὰς λέξεις ὡς τὰς προσφέρει αὐτό. Ἐνέργ. μεταχειρίζομαι ὑποκοριστικὰ ὀνόματα παίζων, ἡ κολακεύων· νητάριον καὶ βᾶτιον ὑποκορίζετο, Ἀριστοφ.

Πλούτ. Καθ. ἀντίκολλα. 2) κακὸν πρῶμα τὸ ὀνομάζω με ὄνομα μέτριον ἢ καλόν· ἀστειῶς υποκορίζεσθαι τὰ πόρνοι ἐταίρας. Πλούτ. 3) ἐξ ἐναντίας καλὸν πρᾶγμα ὀνομάζω με κακὸν ὄνομα· οἱ δὲ μισοῦντες υποκορίζομενοι ὀνομάζουσιν με κακίαν, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 26. 4) εἰς τὸν Φιλόστρ. Σοφιστ. 2, 10, 2, μιμούμαι· υποκορίζομενος τοὺς μὲν τὸ φθῆγμα, τοὺς δὲ τὸ βάδισμα.

Υποκορίζομαι, τὸ, κ. } ὄνομα μέτριον ἢ καλόν πρᾶγματος κα-
 Υποκορίζομαι, τὸ, κ. } κοῦ, καὶ ἡ κολλάεσις κακοῦ με καλὸν
 ὄνομα. Ζ. πρ. ἀριζ. 2. Εἰς τὸν Πλούτ. Γαλβ. 20. μετὰ τοῦ παρα-
 κάλυμμα, τὸ νὰ περιβάλλῃ τις εἰς τὸ πρᾶγμα σκέπασμα καὶ ἐν-
 δομα.

Υποκοριστικὸς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -στικῶς, ὁ υποκορίζομενος,
 ἀριζ. 2. 2) ὄνομα υποκοριστικόν, Γραμμ.

Υποκουρίζομαι, ταυτ. υποκορίζομαι, ὡς κορίζω, κουρίζω. 2) εἰς τὸν
 Πίνδ. Πυθ. 3, 30, ἐσπερίαις υποκουρίζεσθαι αἰοδαίς, ἐπὶ τῶν ἀ-
 σμάτων, τὰ ὅποια αἱ χάραι ψάλλουσι εἰς τὸν γάμον τῆς φιλινα-
 δας των, ὡς Ἡσύχ. ἐξηγεῖ κουριζομέναις, ὑμεναιουμέναις.

Υποκουφίζω, ὀλίγον τι ἐλαφρύνω, Γλωσσ. Στεφ.

Υποκουφός, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ἐλαφρὸς, ἡ εὐήθης.

Υποκρατήριον, τὸ. Ζ. υποκρητήριον.

Υποκρέω, ἡχῶ ὡς τὸ ἐγχόρδιον ὄργανον. Μεταφ. κολακεύω Καθ.
 συμφωνῶ με τὸν ἄλλον εἰς ὅλα, Πίνδ. Ὀλυμ. 9, ὅπου ὁ Σχολ. ἐξη-
 γεῖ δοκιμάζειν τὰς χορδὰς, προανακρούειν. Πρβ. ὑποβάλλω·
 ἄρα τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισιν ὑποκρέει, εἶναι προανά-
 κρουσμα, προσίμιον τρέλας.

Υποκρεμάειν, ταυτ. ἐπικρεμάω, Ὁμ. Ἕμ. 1,
 284.

Υποκρήνη, ἡ, ὀλίγον τι κρημνώδης.

Υποκρήνη, ἡ, βρύσις μία πλησίον ἄλλης. Εὐνάπ. εἰς Ἰάμβλιχ.

Υποκρήνος, ὁ, ἡ (κρήνη), ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς, Σουίδ.

Υποκρητήριον, τὸ, κ. } τὸ τρίπον ὑποπόδιον τοῦ κρατῆ-
 Υποκρητήριον, τὸ, } ρος, Ἡρόδ. 1, 25. Ἰων. ἀντὶ ὑπο-
 κρατηρίου, νέον ὑποκ. τοῦ ὑποκρατήριον, Ἰων. ὑποκρητήριον· καὶ
 τὰ δύο εἶναι υποκοριστικά τὸ σχῆμα, καὶ ὅχι τὴν σημασίαν.

Υποκρίω, ὀλίγον τι κρίω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6. 19.

Υποκρίνομαι, Ὁμ. Θουκυδ. Ἡρόδ. ἀντὶ ἀποκρίνομαι. 2) ἐξη-
 γῶ, ἐρμηνεύω τὴν ἐννοίαν· τὸ ὄναρ. Ὀδυσ. τ, 555. 3) εἰς διά-
 λογον λαμβάνω τὸ πρόσωπον τινός, καὶ ὁμιλῶ ὡς ἐκεῖνος· ὅθεν
 ἐπὶ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου. πρόσωπον, σχῆμα, Ὀδυσσεύς, κω-
 μωδίαν, τραγωδίαν, κτλ. ὑπεκρίθησαν τραγωδοί, ἐπαράστησαν
 τραγωδίαν, κτλ. Ἀθην. σ. 539. 4) καμόνομαι, μιμούμαι ἄλλον διὰ
 ἀστείτην, ἡ δὲ ἀπάτην. [Ἐπειδὴ κρίνεσθαι σημαίνει ὅχι μόνον
 ἐρίκειν ἀλλήλοισι, καὶ δι' ἀγῶνος τελειοῦσιν τὴν ἐριν. ἀλλὰ κρίνε-
 σθαι εἰς διαφορὰν δικαίων, καὶ διὰ συνομιλίας ἐξετάζειν τὴν δια-
 φορὰν· π. χ. κρίνωμεθ' Ἀρηί, Ἰλ. β, 385. καὶ τὸ διαφέρεσθαι
 εἰς τὸν οἶκον μετὰ τῶν οἰκείων, Ἀριστοφ. Νεφ. 66. τέως μὲν
 οὖν ἐκρινόμεθα· καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει κρίνομαι, ταυτ. διαλέγομαι (ὡς
 τὸ λέγομεν καὶ Κ.) κ. διαλέγομαι, Εὐρ. Μηδ. 612. ὡς οὐ κρι-
 νοῦμεν τῶν δε σοι τὰ πλείονα· διὰ τοῦτο, ὡς τὰ ὑποβάλλω,
 ὑπολαμβάνω, ὑποκρούω σημαίνει καὶ τὸ ὑποκρίνομαι, ἀμυβαίως
 διαλέγομαι, ἀποκρίνομαι εἰς τὴν συνομιλίαν κτλ.]

Υποκρισία, Ἰων. -ίη, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφ.

Υποκριτής, εὖς, ἡ, (κρίνω) κρίσις, ἀπόκρισις, ἀπόφασις τοῦ
 χρησμοῦ, Ἡρόδ. 1, 90, 116. 9, 9. Ζ. ὑποκρίνομαι. 2) ἡ ὑπό-
 κρισις, ἡ πρᾶξις τοῦ ὑποκριτοῦ τοῦ θεάτρου. καὶ τοῦ ῥήτορος.
 διὰ σχημάτων, καὶ δι' ἐκφράσεως. 3) ὑπόκρισις, ψευδής· μίμη-
 σις ἀρετῆς πρὸς ἀπάτην τῶν ἀπλουστέρων.

Υποκρίτης, ἡρος, ὁ, κ. } (ὑποκρίνομαι), ὁ ἀποκρινόμενος, κ.
 Υποκριτής, οὐ, ὁ } ἐξαιρετικῶς ἐξηγητῆς χρησμοῦ. 2) ὁ
 εἰς θεάτρον ὑποκρινόμενος. 3) ὁ ψευδῶς μιμούμενος τὸν ἐνάρε-
 τον. 4) ἐξηγητῆς· ὁ νεύων.

Υποκριτικός, ἡ, ἐν, Ἐπίρ. -τικῶς, ἀνέκων εἰς ὑποκριτὴν,
 ἐπιτήδειος, ἔμπειρος ὑποκριτής.

Υποκρούω, ὑποκάτωθεν, ἡ σιγανὰ κρούω, ἡ κτυπῶ. 2) ταυτ.
 ὑποκρέω, μετὰ Δοτ. ἀποκρίνομαι. μετὰ Αἰτ. διακρίνω τὸν
 λόγον· ὑποκρούω μετὰ καὶ διαφθερίων μου τὸν λόγον. 3) ἀπα-
 ντῶ, προφθάνω, Λογγ. 40. 4) ὑποκτυπῶ, ἐπὶ αἰτχρῆς σημα-
 σίας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.

Υποκρύπτω, μ. ψω, κρύπτω ὑποκάτω, Μέσ. κρύπτομαι· τινὰ

ἀπὸ τινά, κρατῶ μυστικόν, σιωπῶ.

Υποκρύπτω, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Υποκρύω, ἀντικρύω, Λουκιαν. 2, σ. 144.

Υποκτείνω, κρυφίως κτείνω.

Υποκυβερνάω, ὡ, εἶμαι δεύτερος κυβερνήτης, πρωράτης· Πο-
 λυδ. Πρβ. ὑποκτείνω.

Υποκυδής, ὁ, ἡ, ὑποβρεγμένος, ὑγρός, Ἡσύχ. κ. Ἀρποκρ.

Υποκυκλόν, τὸ, Ἰλ. σ, 375. ἀνέγ. τινὲς χρυσὰ δὲ σφ' ὑπό-
 κυκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν, κ. ἐνόησαν τὰ λεγόμενα ὑποστήμα-
 τα, ἡ βάσεις, ἡ ὑπόστατα τῶν θρονίων· ὁρῶτερον ὅμως εἶναι
 ὑπέθηκεν ἐκάστω πυθ. κύκλα, τροχούς, ὡς εἶναι τὰ ἀμαξία τῶν
 παιδίων, ἡ τῶν ποταγῶν καὶ χωλῶν.

Υποκυκλος, ὁ, ἡ, Ὀδυσ. δ, 131. τάλαιον ὑπόκυκλον, ἐξη-
 γοῦσι τινὲς ὑπότροχον, με τροχούς, ὡς Ἰλ. σ, 375. ἄλλοι δὲ
 κάτωθεν σπεῖραν ἔχοντα.

Υποκυμαίνω, κ. } ὑποκάτω κυματίζω, ὀλίγον καὶ ἡρέμα κυ-
 Υποκυματίζω, } ματίζω, ἡ κινεῖται ἐλαφρῶς, Φιλόστρ. εἰκ.
 2, 17. καὶ ἐπὶ τῆς πορείας τῶν ὄψεων, ὁ αὐτ. σ. 106.

Υποκύομαι, (κύω), ἐγγαστρένομαι· ὑπὸ τινί, ἀπὸ τινά· ὅθεν,
 ὑποκυσταμένη· Ζ. ὑπό, καὶ ὑπανδρός.

Υποκύπτω, μ. ψω, σκύπτω παρακαλῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 555.
 2) σκύπτω διὰ νὰ φορτωθῶ· Μεταφ. ὑποτάσσομαι, ὑποδουλόνομαι.
 Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρσῃτιν, Ἡρόδ. ὅθεν εἶμαι ὑπήκοος· κύνες
 τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύπτοντες, Αἰσώπ. μυθ. 254. 3) εἰς τὸν Ἀρι-
 στοφ. Ἀχαρν. 954. ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, σκύψε τὴν χαμπύραν,
 διὰ νὰ σὲ φορτώσω.

Υποκυρόω, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ, ἀντὶ ἐπικυρόω, Διονύσ. Ἀρχ.
 2, 22.

Υποκυρτός, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι κυρτός.

Υποκυρτός, ὡ, ὀλίγον τι κυρτῶς, Γλωσσ.

Υποκύφος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι κυφός.

Υποκυφώνισον, τὸ, μέρος τι τῆς ζυγαρίας. Πολυδ.

Υποκύλλω, τὸ, τὸ κύκαλον τοῦ μηρίου, Ξενοφ. Κυνηγ. 4, 1.

Υποκυμώδης, ὡ, ὀλίγον, ἡ ἐκ τοῦ πλαγίου κωμῶδ. Λουκιαν.
 Τόξ.

Υποκύφος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι κωφός, Πλάτ. Πρωταγ. σ. 334.

Υπολαΐς, -ής, ἴδος, ἡ, ἡ -λαΐς, -ής, -ἴδος, κ. ὑπο-
 λωΐς, καὶ ἐπιλαΐς, κ. ἀπολαΐς, εἶδος ὀρνέου.

Υπολαλέω, ὡ, ταυτ. ψιθυρίζω, Ἡσύχ.

Υπολαμβάνω, μ. λήφωμαι (ἐκ τοῦ λάβω, λήβω), λαμβάνω ἐπ-
 ἄνω μου, δέχομαι· τὸν λόγον, λαμβάνω τὸν λόγον, καὶ ἀπο-
 κρίνομαι. 2) νομίζω, πιστεύω, κρατῶ ὡς ἀληθινόν· ἀντὶ τοῦ
 οἵου ὁ Πολύβ. καὶ οἱ σύγχρονοί του μεταχειρίζονται τὸ διαλαμ-
 βάνω νοητ. τῇ διανοίᾳ. 3) στοχάζομαι, σκέπτομαι, καλῶς ὑπο-
 λαμβανόμενος, εἰάν τις τὸ στοχάζεται καλὰ, Ἀριστοτ. ῥήτορ.
 3, 1. 4) ἐννοῶ καλῶς ἢ κακῶς τὸν λόγον τοῦ ἄλλου, Ἰσοκρ.
 Πανηγ. 36. 5) ἀναχαιτίζω, κρατῶ εἰς τὰ ὀπίσω· ἵππον. 6) κρυ-
 φῶς ἐξαίρω, ἐξέλκω· μισθῶ τινά, ἄλλως ἀναλαμβάνω· 7) βοη-
 θῶ, ἡ ὠφελοῦ (Γαλλ. Soutenir), Στράβ. Μεσ. Γ, σελ. 32. ἐκδ.
 Κορ.

Υπολαμπής, εὖς, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι λαμπρός, Ἡρόδ. Ἀπ. 142.

Υπολάμπω, ὑποκάτωθεν, ἡ ὀλίγον λάμπω. τοῦ ἑαρος ὑπολάμ-
 ποντος, ἀντὶ ὑποφαίνοντος, Ἡρόδ.

Υπολαμψίς, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἰπποκρ. σ. 1133.

Υπολανθάνω, ὑποκάτω, μετὰ λανθάνω, κρύπτομαι.

Υπολαπάξω, -άσσω, -άττω, κάτω, ἡ ὑποκάτωθεν ἐκκενῶς,
 Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 14. 14.

Υπολαΐς, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι μαλακός, ἡ ἀραιός, Ἰππ.

Υπολεαίνω, ὀλίγον τι λεαίνω, τὸ ὀπ. Ζ.

Υπολέγω, προσέτι λέγω, ὀνομάζω, Δ. Κασ. ἀναγινώσκω ἐμ-
 προσθεν τινός, ἐπὶ ποιητῶν.

Υπολέθριος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ὀλέθριος, Ἰππ.

Υπολεῖβω, μ. φομαι, ὑποστάζω, ὑπορρέω, Νικανδρ. Ἀλεξ.
 24. 2) Ἐνεργ. προσέτι ἐπιχύνω σπονδάς, Αἰσχ. Ἀγαμ. 69. Ζ,
 ὑποκλείω.

Υπολεῖμμα, τὸ, λείψανον, ἀπομεινόν. Θεόφρ. Αἰτ. φ, 5, 1.

Υπολεῖπω, ἀφίνω ὑπόλοιπον, ἀφίνω ὀπίσω. Παθητ. μένω ὀπί-
 σω, μένω ὑπόλοιπος, εἶμαι κατώτερος κυρίως. ἐπὶ δρόμου. Με-
 ταφ. ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, κατὰ τὰ ὅποια εἶναι τις κατώτε-
 ρος, ἀσθενέστερος· ὑπότινος ἄλλου· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρὶς τὴν

ὑπό, μόνον με γεν. Παθ. ὑπολείπομαι, μένει εἰς ἐμέ ὑπόλοιπον, κρατῶ· ναὺν μίαν κττ. Ἡρόδ. 2, 86. 4, 121. 6, 7. Ζ. καὶ τὸ ἀπλοῦν.

ὑπολεπτολόγος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι λεπτολόγος.

ὑπολείψεις, ἡ, τὸ μένειν ὀπίσω, Θεόφρ. Αἰτ. φ, 5, 1. 2) ταυτ. ἐκλείψεις ἡλίου, Ἰάμβλ. Πυθ. §. 31.

ὑπολεπρός, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι λεπρός.

ὑπολευκαίνω, ὑποκάτω, ἡ ὀλίγον τι λευκ. Παθητ. Ἀρατ. Διοσημ. 195.

ὑπολευκος, ὁ, ἡ, ὑποκάτωθεν λευκ. ἡ ὀλίγον τι λευκ.

ὑπολευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι λευκόχρ.

ὑπολήβω, κ. - λάβω, κ. - λαμβάνω, ὅθεν μέλ. - λήψω κτλ.

ὑπολήγω, ὑποκαύω, ὑπελαττούμαι, μετά Γεν. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 44.

ὑπολήκω, ταυτ. ὑποκρούω, Ἡσύχ.

ὑπόλημμα, τὸ (ὑπελαμβάνω), τὸ ὁποῖον ἐλαβέ τις. σύλληψις, ἐγγάστρωμα, Πλούτ. περὶ τοῦ Ἀκουσίην.

ὑπολήνιον, τὸ, σκεῦος τιθέμενον ὑποκάτω τοῦ ληνοῦ διὰ νὰ τρέχη εἰς αὐτὸ ὁ οἶνος ἡ τὸ ἐλαιον, Γεωπον. 1, 6. Οὐδ. τοῦ

ὑπολήνιος, ὁ, ἡ (ληνός), τεθειμένος ὑποκάτω τοῦ ληνοῦ.

ὑποληνίς, ἡ, ὁ, κυρίως. ταυτ. ὑπολήνιον. Τροπ. ἀντὶ πύε-
λος, Καλλιμ.

ὑποληξίς, ἡ (ὑπολήγω), ἡ ἀρχὴ τῆς παύσεως, τοῦ τέλους, Ἀθήν. σ. 491.

ὑποληπτέον, ζετ. τοῦ ὑπολήβω.

ὑποληπτικός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς· δύναμις, ἡ τοῦ νομίζειν, συλλογίζεσθαι, Ἀντων. 3. 9.

ὑποληπτός, ὁ, ἡ, ὑπολαμβάνόμενος, νομιζόμενος, Ἀλέξανδ. Ἀφρ.

ὑποληρέω, ὦ, ὀλίγον τι ληρ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 3, 37.

ὑπολήψεις, εἰς, ἡ (ὑπολήβω, - λαμβάνω), τὸ νὰ κάμνη τις ἀρχὴν τοῦ λόγου ἐκεῖ, ὅπου ἄλλος ἐτελείωσθε. εἰς ὑπολήψεως διε-
ξιέναι, δηλ. εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. 2) ἀπόκρισις, καὶ ἀπολογία
εἰς ἐπίκλησιν, Ἰσοκρ. Βούτ. 443. 3) ἐκ τοῦ ὑπολαμβάνω τῇ δια-
νοίᾳ, εἰκασία. ὁδὸς, στοχασμός· καὶ ἡ καλὴ ἢ κακὴ περὶ τινος
γνώμη εἰς τὴν Κ. συνήθειαν.

ὑπολιγαίνω, ταυτὸς. ὑποκρούω, ὑποκρέω, ὑποψάλλω, Ἀ-
χιλλ. Τάτ. 1, 5.

ὑπολίζων, ονος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ὀλιγώτερος, μικρότερος, Ἰλ.
σ. 519.

ὑπολίθος, ὁ, ἡ (λίθος), πετρώδης.

ὑπολιμπάνω, ταυτ. ὑπολείπω.

ὑπολιμώδης, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι πεινασμένος· λιτός, πτωχικός,
δείπνον, Πλούτ.

ὑπολιπαίνω, ὀλίγον τι λιπ. Ἰπποκρ. σ. 426.

ὑπολίπαρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι λιπ.

ὑπολιπάω, ὦ, εἶμαι ὑπολίπαρος.

ὑπολιπής, ὁ, ἡ (ὑπολείπω), μένων ὑπόλοιπος.

ὑπολισθαίνω, μ. σθήσω, ἀνεπαισθήτως, κατ' ὀλίγον ὀλισθ.
Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 9.

ὑπολισπός, κ. } ἀντὶ λίσπος.

ὑπολισφός, Ἀττ. }

ὑπολιτός, ὁ, ὀλίγον τι λιτ. Γλωσσ.

ὑπολίχνος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι λ. Λουκιαν.

ὑπολογέω, ὦ, Πολυδ. 2, 122. κ.

ὑπολογίζομαι, λογαριάζω· Μεταφ. τιμῶ, προσέχω τι.

ὑπολογισμός, ὁ, λογαριασμός, παρατήρησις, Ἰωσηπ. Ἀρχ.
5. ταυτ. τοῦ

ὑπόλογος, ὁ, παρατήρησις, σχέσις πρὸς τι λογαριασμός· τὰ σι-
τία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, δηλ. λογαρι-
ζονται ὡς μισθός, Ἀθήν. 4, σ. 146. 2) σχέσις τις τῶν ἀριθ-
μῶν. Ζ. ἐπιμόριος. 3) ἀντὶ τοῦ ὑπεύθυνος, ὑπὸ λόγον, Πλάτ.
Πρωταγ. 95.

ὑπόλοιπος, ὁ, ἡ, μένων ὀπίσω, ὅ, τι μένει λείψανον, ὡς
ὑπολειπής.

ὑπόλοξος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι λ. Εὐστάθ.

ὑπολοπάω, ὦ, ὀλίγον τι λοπ.

ὑπολοχαγός, ὁ, δεύτερος λοχαγός, τὸ ὅπ. Ζ.

ὑπολύξω, ὀλίγον τι, ἡ κρυφίως λύξω, Γλωσσ. Γαλην.

ὑπολύριος, ὁ, ἡ, (λύρα), : δόναξ, κάλαμος, τὸν ὁποῖον ὑπέ-
βαλλαν τὸ πάλαι ὑποκάτω τῶν χορδῶν διὰ ἀντήχητιν, Ἀριστοφ.
Βάτρ. 253, Σχολ. Ὀμ. Ἦμν. Ἐρ. 47, ὅπου δόνακες ὀνομάζον-
ται τὰ τμήματα τοῦ καλάμου· ἄλλοι τὸ ἐξήγησαν μεγάδιον, τὸ
ὅπ. Ζ.

ὑπόλυσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

ὑπολύω, λύω ὑποκάτω, : γυῖα· μένος καὶ γυῖα· τὰ γόνατα,
ὡς εἰς ἀθλητῆς τὸν ἕτερον, ὅταν τὸν ἐπλήγῃς θανασίμως· εἰς
παλαιστῆς τὸν ἄλλον, ὅταν τὸν ὑπεσκέλῃς καὶ τὸν ἐρρήχνῃς·
Μέσ. ὅταν τινὸς σκονδάπτουσιν οἱ πόδες καὶ πίπτει, Ὀμ. 2) κρυ-
φίως καὶ ἀνεπαισθήτως λύω· τινὰ δεσμῶν, Ὀμ. 3) ἀπολύω, : ἵπ-
πους ζυγοῦ, Ἰλ. 9, 543. Μέσ. λύω τὰ παπούτσιά μου, τὰ ἐκ-
βάλλω ἀπὸ τοῦ πόδας· Ζ. ὑποδέω.

ὑπολωίς· Ζ. ὑπολαίς.

ὑπολωπάω, Ἡράκλ. Ἀλληγ. 70. Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ὑπὶλ-
λωπάω, ἡ ὑποκλωπάω.

ὑπολωφάω, ὦ, ἡρέμα, κατ' ὀλίγον παύω.

ὑπομάζιος, ὁ, ἡ, κ. } ὑποκάτω τοῦ στήθους (δεμένος, ἡ

ὑπομάζος, ὁ, ἡ, } κείμενος), Ἀριστίν. 1, Ἐπιστ. 25.

εἰς τὸ στήθος (κείμενος, ἡ θηλάζων). 2) τὸ δεύτερον, Βίων,
εἰδ. 1, 26, ὀρθότερον χωρισμένως, οἱ δ' ὑπὸ μ.

ὑπομαίνεσθαι, ὀλίγον τι μαίνεισθαι. Ἰπποκρ.

ὑπόμακρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι μακρ. Ἀριστοφ.

ὑπομαλακίζομαι, κατ' ὀλίγον μαλακ.

ὑπομαλάσσω, ττω, ὀλίγον τι μαλ.

ὑπομαραίνομαι, κατ' ὀλίγον μαρ.

ὑπόμαργος, ὁ, ἡ, λουλούτσικος, Ἡρόδ. 6, 75.

ὑπομασθίδιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφεξῆς.

ὑπομάσθιος, κ. } ταυτ. - μάθιος.

ὑπομάστω, ἀλείφω ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω. 2) ὀλίγον τι
ζυμώνω.

ὑπομάσχαλος, ὁ, ἡ, ὁ ὑποκάτω τῆς μασχάλης, Γλωσσ.
Στεφ.

ὑπόμαυρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι μαῦρος, Γλωσσ. Στεφ.

ὑπομβρός, ὁ, ἡ, διαβρεγμένος, ὕγρος, Ἰπποκρ. Πλούτ.

ὑπομειδιέω, ὦ, ἀρχινῶ νὰ γελῶ, ἡ χαμογελῶ.

ὑπομείων, ονος, ὁ, ἡ, κατὰ τι ὀλιγώτερος ἢ μικρότερος. Εἰς
τοὺς Σπαρτιάτας τάξις τις πολιτῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 3, 6.

ὑπομείονες, ὅλοι οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ στρατοῦ, Δίων Κ.

ὑπομελαίνω, κ. } εἶμαι ὀλίγον τι μαῦρος.

ὑπομελανίζω, } εἶμαι ὀλίγον τι μαῦρος.

ὑπόμελας, αἶνα, αν, μαυρούτσικος.

ὑπομέμφομαι, ὀλίγον τι μέμφομαι.

ὑπομεμφίμοιρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι μεμφί, Κικέρ. πρὸς Ἀτ-
τιχ.

ὑπομενετέον, ζετ. τοῦ ὑπομένω, Σέξτ. Ἐμπ. σ. 335.

ὑπομενετικός, ὁ, ὄν, Ἀριστοτ. Ἠθ. 3, 6. κ.

ὑπομενητικός, ὁ, ὄν, διαρκῶν, βασιτῶν, ὑπομένων.

ὑπομενητός, ὁ, ἡ (-μενέω), ὑποφερτός.

ὑπομένω, μ. ἐνῶ, στέχω ὀπίσω, καὶ προσμένω· ὅθεν, προσ-
μένω. 2) ὑποφέρω. 3) τολμῶ, ἐπιχειρῶ τι.

ὑπομερίζω, μ. ἴσω, τὰ μέρη μερίζω, διαιρῶ εἰς ἄλλα μικρό-
τερα μέρη.

ὑπομερισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἑρμογ.

ὑπομηκάομαι, ὦμαι, μηκῶμαι κατὰ τινος, ὀλίγον τι μηκῶμ.
Αἰσχύλ.

ὑπομήκης, εος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι μακρός, μακρουλός, Λαέρτ.
1, 7.

ὑπομηλέφω, ὦ, πλαγίως ψηλαφῶ τὴν πληγὴν μετὰ τὴν μήλην,
Ἡσύχ. Φωτ.

ὑπομηλίξω, εἶμαι } ὀλίγον τι κίτρινος.

ὑπομήλινος, ὁ, ἡ, }

ὑπομήτρεος, ὁ, ἐν τῇ μήτρᾳ, κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ὦν, Μάξιμ.
στ. 186.

ὑπομίγνυμι, -μίγω, μ. ἴξω, συμμίγω, κατ' ὀλίγον σμίγω.

2) Οὐδ. ἐνόνομαι κρυφίως ἢ ἀνεπαισθήτως.

ὑπομιμνήσκω (ἐκ τοῦ -μνάω), ὑπενθυμίζω.

ὑπομισέω, ὦ, ὀλίγον τι μισ.

ὑπομισθός, ὁ, ἡ, μισθωμένος, Λουκιαν.

Υπομνάομαι, ὦμαι, κρυφίως λαμβάνω γυναῖκα, ἢ ζῶντος ἐτι τοῦ ἀνδρός της προσπαθῶ νὰ τὴν ἀπατήσω, Ὁδυσ. χ, 38.
 Υπομνάω, δεματικὸν τοῦ υπομνήσκω· ὅθεν
 Υπομνήμα, τὸ (-μνάω), ἐνδύμῃσις, σημεῖον ἐνδύμῃσεως· γράμμα τι διὰ ἐνδύμῃσιν. 2) βιβλίον, ὅπου γράφει τις ὅσα θέλει νὰ ἐνδυμῇται. 3) μεταγεν. ἀντὶ βιβλίου ἐξηγήσεων, σχολίων. 4) κατάστιχον τῶν τραπεζιτῶν, ὅπου εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν δανειστῶν καὶ ὀφειλετῶν, Δημοσθ. 5) σχέδιον· ἀντίγραφον, Πλάτ. Ἐπιστ. 13.
 Υπομνηματίζω, μ. ἴσω, γράφω τι πρὸς ἀνάμνησιν· Μέσ. γράφω πρὸς ἐμὴν χρῆσιν καὶ ἀνάμνησιν· οἱ υπομνηματιστάμενοι, οἱ σχολιάσαντες, ἐξηγήσαντες, Ἀπολλ. περὶ συντάξ. σ. 156.
 Υπομνηματισμοί, οἱ, κ. } ἐξηγήσεις εἰς βιβλίον τι, Διο-
 Υπομνηματισμός, ὁ, } νύσ. Ἀλ.
 Υπομνηματογράφω, ὦ, ταυτ. -μνηματίζω.
 Υπομνηματογράφος, ὁ (-μνήματα γράφων), ὅς τις γράφει τι διὰ νὰ φυλαχθῇ εἰς τὴν ἐνδύμῃσιν τῶν μεταγενεστέρων. 2) εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ. ὁ δεῦτερος ἄρχων, Στράβ. 17, σ. 519.
 Υπομνημονεύω, εἰν· τινὶ τι, δεῖκνύειν τι εἰς τινὰ δι' υπομνήματος, Ἀδίν. σ. 693.
 Υπομνημύω, τὸ ὑπαδέτουν διὰ νὰ παραξέσωτὸ ὑπεμνήμην, Ἰλ. χ, 491. ἀλλὰ τὸ ῥῆμα εἶναι ὑπημύω, κλείω τὰ ὀμμάτια. Παρακ. ὑπημύην, διπλ. ὑπεμνήμην, διὰ τὸ μέτρον ὑπεμνήμην, καὶ τροπῇ τοῦ μμ εἰς μν, ὑπεμνήμην. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγεννήθη καὶ τὸ περιφνημον νῶνυμνος ἀντὶ νῶνυμος.
 Υπόμνησις, ἡ, (-μνάω), ἐνδύμῃσις, διήγησις, Πολύβ. 3, 31.
 Υπομνήσκω, ἐνδυμίζω, Ὀρφ.
 Υπομνηστεύω, Μέσ. τὴν θυγατέρα, ἀρράβωνίζω πρότερον ὃ ὑπομνηστευεῖς, προἀρράβωνισθεῖς, Ἀριστοτ. Πολ. 5, 4. Πρβ. ὑπομνάομαι.
 Υπομνηστικός, ἡ, ὄν, φέρων εἰς τὴν μνήμην, παρακινῶν τὴν μνήμην, Σέξτ. Ἐμπ. 8, 200. 289. τὸ οὐδ. ταυτ. -μνημα, τὸ, Βασίλ.
 Υπομνήστριαι, δηλ. αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὸν ἱέρειαι, Ἀνέκδ. Βεκκέρ. σ. 312. Πρβ. μνάομαι ἀριθ. 2.
 Υπόμνυμι, -ομῶ, ἐξαιρ. Μέσ. ζητῶ ἀναβολὴν τῆς διορίας ἀπὸ τοῦ κριτήριον ὀριζόμενος ὅτι ἐμποδίσθην ἀπὸ ἀληθοῦς αἰτίας· ὑπομῶσατό τις τὸν Δημοσθένη ὡς νοσοῦντα, ἀδῶσέ τις τὸν Δ. ὡς ἀρρώστον, καὶ ἐζήτησε ἀναβολὴν τῆς διορίας.
 Υπομονή, ἡ (ὑπομένω), τὸ μένειν ὀπίσω, ἢ εἰς τὸν οἶκον. 2) ἡ Κ. ὑπομονή. 3) συγχώρησις εἰς κακὰς πράξεις, Θεόφρ. Χαρακ. 6.
 Υπομονητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός.
 Υπομονητός, ταυτ. ὑπομενητός.
 Υπομορφάζω, ταυτ. ἐπιμορφάζω· Ζ. ἐπί.
 Υπομοσίζω, ἡ, εὐσιαστ. τοῦ ὑπόμνυμι, τὸ ὅπ. Ζ. Γράφεται κ. ὑπομοσία.
 Υπομοσχέω, μεταφτεύω. Τροπ. : τὸν πόλεμον κττ. Εὐνάπ.
 Υπομόχθηρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι μοχλ. Λουκιαν. 6, σ. 270.
 Υπομόχλειον, τὸ (μοχλός), τὸ ὑποκάτω τοῦ μοχλοῦ στήριγμα, Μηχαν.
 Υπομύζω, ὀλίγον τι μύζω.
 Υπομυθέομαι, οὔμαι, προλέγω, Ἀπολλών. 2, 462.
 Υπομυκάομαι, ὦμαι, πρέσ τι, ἢ ὀλίγον τι μυκ.
 Υπόμυξος, ὁ, ἡ, πλήρης μύξης, Ἰπποκρ.
 Υπομύσαρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον δυσώδης, Ἰπποκρ.
 Υπομύω· ὑπομεμνῶσιν ὀμμασι, μέ ἡμῖνοιγμένα ὀμματα, Ἀλκίφρ. 3, 55. Ζ. ὑπομνημύω.
 Υπόμωρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι μ. Σουίδ.
 Υπονέδω, γίνομαι νεώτερος· Πρβ. ὑποσωματόω.
 Υπονέω, ὦ, ὀργάνω ὀλίγον τὴν νέαν (χέρσον γῆν), Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 2.
 Υπονείομαι, Παιητ. ἀντὶ ὑπονέομαι.
 Υπονεμεσάω, ὦ, ὀργίζομαι, Σχολ. Λουκιαν. ψευδ. 5, 30.
 Υπονέομαι, μετὰ Αἰτ. βόσχομαι· καὶ ἐπὶ πυρός, τὸ ὅποιον ὑποκαίει. 2) ὑπάγω ὑποκάτω, ὑποσκάπτω· Ζ. ὑπόνομος. 3) ἀπατῶ, Πολυδ. 9, 82. ὑφαρπάζω.
 Υπονέομαι, ἡ -νέομαι, ὅθεν Ὑπνεσίατο, Νίκαιδρ. Ἀλεξ. 190. κ. ὑπανησαμένη, ὑπελθοῦσα, ὑποκολυμβήσασα· Ζ. ὑπονέω.

Υπονενρίζω, ὑποκάτω νενρίζω, Γλωσσ.
 Υπονενύω, κατανενύω, Ὀρφ.
 Υπονέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη), συννεφιασμένος.
 Υπονέω, κ. Ὑπονέχομαι, ὑποκάτω κολυμβῶ.
 Υπονήξος, ὁ, ἡ, : Ἰθάκη, ἡ κειμένη ὑπὸ τὸ ὄρος νήϊον, Ὁδυσ. α, 186. γ, 81. Πρβ. ὑποπλάκιος· ἄλλοι ἀνέγ. ὑπὸ νηΐω, Νομ. τόπος κατάδεγδρος, ὅπου ἔδειαν τὰ ἀράζοντα πλοῖα.
 Υπονήφω, ταυτ. ἐκνήφω, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Π. 5, 6, 1.
 Υπονήχομαι, μ. ξομαι, ταυτ. ὑπονέω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 2, 6. 2) εἶμαι τινὲς κατώτερος εἰς τὸ κολυμβῶν.
 Υπονίπτω, ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι νίπτω, Ἀδίν. 13.
 Υπονίσκος, ὁ, ὑποκ. κ. ταυτ. τοῦ ὑπονος.
 Υπονιτρώδης, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι νιτρώδης, Ἀδίν. σ. 79.
 Υπονίφομαι· νύξ ὑπονιφομένη, ὁπότε πίπτει ὀλίγη χιών, Θουκυδ.
 Υπονόεω, ὦ, μ. ἴσω, ὑποπτεύω, εἰκάω· μὴδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτο, μὴ ὑποπτεύης κτ. Ἀριστοφ. Πλ. 36.
 Υπονόημα, τὸ, ὑποψία, εἰκασία, στοχασμός.
 Υπονοητής, οὗ, ὁ, ὁ ὑποπτεύων, Γλωσσ. Στεφ. Πολέμων Φυσιογ. 1, 6.
 Υπονοθεύω, -ευσικ, ἡ -ευτής, ὁ, ὀλίγον νοθεύω, υποφθεύω, ἀπατῶ, ξεμαυλίζω, εἰς τοὺς μεταγ.
 Υπόνοισ, ἡ, ὑποψία· φαντασία, Πλούτ. Σόλ. 28. 2) στοχασμός, γνώμη, ὑπόληψις. 3) ἀντὶ τοῦ ἀλληγορία, Θουκυδ. 2, 4. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. Δ, ἡ, Κορ. εἰς τὸν Εὐρ. Φοῖν. 1144, παράδειγμα.
 Υπονομεύω (ὑπόνομος), ὑποσκάπτω, κάμνω λαγούμια· Τροπ. παρασκευάζω διὰ μυστικῶν δρόμων, καὶ πανουργιῶν : πόλεμον τινί, Διονύσ. Ἀρχ. 3, 23.
 Υπονομή, ἡ, ταυτ. ὀχετός κ. κλοπή· Διόδ. 20, 94. Ζ. ὑπόνομος.
 Υπονομηδόν, Ἐπίρ. δι' ὑπονόμων, Θουκυδ. 6, 100.
 Υπονόμερος, ὁ, ἡ (-νόμος), ὑποκείμενος εἰς τοὺς νόμους, Ἀππιαν.
 Υπόνομος, ὁ, ἡ (-νέμω), ὡς εὐσιαστ. κανάλι ὑπόγειον, ἢ λαγούμι, Πολυαν. 8, 21. 2) ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, ὑποκάτω τῆς γῆς χωρῶν, ὑπάγων· ὑπόνομον τὴν ἀποφορὰν ἔχουσα λίμνη, δηλ. ῥέουσα ὑποκάτω τῆς γῆς διὰ καναλίων· Μεταφ. ἔλκη ὑπόνομα, χώρα ὑπ. δηλ. ὑποκάτω τοῦ δέρματος κείμενα, ὑποκάτω ἔχουσα ὕδωρ, ἢ πῦρ. κτ. αἵτρον ὑπόνομον, Στράβ. 13, σ. 913. ὡς καὶ ὑπονομή, ὑπόγειον κανάλι· Πρβ. ὑπόφορος, κ. ὑποφορά.
 Υπόνομος, κ. -νίσκος, ὁ, ὁ ὑποτιθέμενος ὑποκάτω ὄνος (μηχανή), Ἰπποκρ. σ. 803.
 Υπονοσέω, ὦ, ὀλίγον τι νοσ.
 Υπόνοσος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ἀρρώστος, Στράβ. Μεσ. Β. σελ. 434, ἐκδ. Κορ. ἐκ διορ. αὐτοῦ ἀντὶ Ὑπόνομος.
 Υπόνοστέω, ὦ, μ. ἴσω, ἐπιστρέφω ὀπίσω· καὶ ἐπὶ ποταμοῦ, τοῦ ὁποῦ ἐλαττόνεται τὰ νερά, Ἡρόδ. 1, 191.
 Υπόνοστησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Υπονοτίζω, ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι νοτίζω, Γρηγ. Ναζ.
 Υπονουμφής, ἰδος, ἡ, συνοδεύουσα τὴν νύμφην, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 647. Πρβ. ὑποκορίζομαι.
 Υπονούσσω, μ. ξω, ὀλίγον τι νύσσω, τὸ ὅπ. Ζ.
 Υπονουστάζω, ὀλίγον τι νύστ. Πλάτ. Συμποσ.
 Υπόνωθρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι νωθ.
 Υπόξανθος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ξανθός.
 Υποξενίζω, μ. ἴσω, ὀλίγον τι ξεν. ἔχω ἡθῆ, ἢ γλῶσσαν ξένα, Λουκιαν. Ἰκαρόμ.
 Υποξέω, ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι ξ.
 Υποξηραίνω, ὀλίγον τι ξ.
 Υποξηρασία, ἡ, ὀλίγη ξηρασία.
 Υπόξηρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ξ. Ζ. κ. ὑπόξηρος.
 Υποξίζω ὑποξίζει, εἶναι ξινούτσικος, Ἀδίν. σ. 114.
 Υπόξυλος, ὁ, ἡ, ὑποκάτωθεν ἐκ ξύλου· ἔχων ὀλίγον μέρος ξύλων, ἐπὶ θροῖων, τραπεζῶν καὶ ἄλλων ἐπίπλων, τὰ ὅποια εἶναι ἐλαφρά καὶ λεπτά· Τροπ. ἐπὶ μὴ γνησίων πολιτῶν· καὶ ἐπὶ τῶν ἡμικαίδευστων· παρὰ δὲ τοῖς ὑποξύλοις τοῖς σοφισταῖς, Ἐρμογ. περὶ Ἰδεῶν Α, κεφ. 6. Πρβ. ὑπόχυτος.

Τ'ποξευρέω, ὦ, ὀλίγον τι ξυρίζω, κόπτω τὰς τρίχας.
 Τ'ποξεύριος, ἰα, ἰον, ὑποκάτω εἰς τὸ ξυράφιον, Φανίου ἐπίγρ. 6.
 Τ'πόξευρος, ὁ, ἡ, ἐξ Ἴπποκρ. τὸ ἐξήγησαν Ὀλίγον ὀξύς, ὡς ὑπόξυς· ἀλλὰ τὸ ἀνέγν. καὶ ὑπόξηρος. Ἡ αὐτὴ σύγχυσις εὐρίσκειται καὶ εἰς τὸ ἀπόξευρος, κ. ἀπόξηρος.
 Τ'ποξεύς, εὐς, ὁ, ἡ, ὀλίγον ὀξύς, μυτηρὸς, ἡ ξινός, Διοσκορ. 2, 98.
 Τ'ποξύνω, ὀλίγον τι ξύνω, Ἀνάλ. 2, σ. 512. ὀλίγον τι ἐγγίζω· ποταμὸς πέζαν νάπης ὑποξύνων, ἤγουν ἐγγίζων, ξύνων ὀλίγον· Πρβ. ὑποτρώγω, ὑπονέμομαι, ὑποκλύζω.
 Τ'ποπαίζω, ὀλίγον τι π. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 2.
 Τ'ποπαλαίω, μ. αἰσώ, νικῶμαι θάλων εἰς τὸ παλαίειν, Λουκιαν. Πλούτ.
 Τ'ποπαρὰβορρός, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι κλίνων πρὸς βορρᾶν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 2.
 Τ'ποπαρὰληρέω, ὦ, ὑποπαρὰφρονῶ, Ἴπποκρ.
 Τ'ποπαρενθυμέομαι, οὔμαι, λησμονῶ ὀλίγον, Ἀρρίαν. Ἐπ. 4, 3.
 Τ'ποπαρθενοίς, ὁ, ἡ, μετοπαρθενοίς, γεροντοκορίτισον, Ἀθήν. σ. 133.
 Τ'ποπαρωθέω, ὦ, μ. ἤσω, κ. } κρυφίως παρωθ.
 Τ'ποπαρώθω, μ. ὠσω,
 Τ'ποπάσσω, μ. σω, ταυτ. ἐπιπάσσω, ἡ ὑποκάτω πάσσω· Ζ. ὑπὸ, ἀριθ. 3.
 Τ'πόπασσον, τὸ, ματράττον, ὡς ὑποπέτασμα, Πλούτ. 9, σ. 337.
 Τ'ποπαταγέω, ὦ, ταυτ. ὑποφοφέω.
 Τ'πόπαχυς, εὐς, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι παχύς.
 Τ'ποπείθω, κατ' ὀλίγον καταπείθω.
 Τ'ποπεινάω, ὦ, ὀλίγον τι πείνω, Ἀριστοφ.
 Τ'πόπειρα, ἡ, ταυτ. ἀπόπειρα, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 5, 1, 26.
 Τ'ποπειράω, ὦ, ζητῶ κρυφίως νὰ ἀπατήσω, νὰ ξεμαυλίσω (κόρη), Ἀλκίφρ. 3, 52.
 Τ'ποπελανίζω, εἶμαι ὀλίγον τι ὡς πέλανος, ἤγουν πορωδῆς· Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ὑπομελανίζω, εἶμαι μελαγχρεῖς, Γεωπ.
 Τ'ποπελιάζω, εἶμαι ὑποπέλιος.
 Τ'ποπέλιδος, κ. } ὀλίγον μολυβδόχρους, μελανός.
 Τ'ποπέλιος, ὁ, ἡ, }
 Τ'ποπεμπτός, ὁ, κρυφίως σταλμένος, κατάσκοπος, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 3, 4.
 Τ'ποπέμπω, μ. ψω, στέλλω κάτω, ἡ κρυφίως, εἰς ἐνεδραν.
 Τ'ποπεπτῶτας, Ἰλ. β, 312. μετοχ. παρακ. ποιητ. τοῦ ὑποπτῆτος.
 Τ'ποπεπτωκότως, Ἐπίρ. ὑποτεταγμένως, ταπεινῶς, ἐκ τοῦ ὑποπίπτω.
 Τ'ποπέρδομαι, πρὸς τινά, ἡ ἡρέμα ἐκβάλλω πορδὴν, Ἀριστοφ.
 Τ'ποπερικλάω, ὦ, ὀλίγον τι, ἡ ἡρέμα περιλυγίζω, ἡ τσακίζω.
 Τ'ποπεριπλύνομαι, πάσχω μικράν διάρροϊαν, Ἴπποκρ. σ. 75.
 Τ'ποπεριψύχω, ἔχω εἰς τὸ σῶμα μου ἐλαφρὸν ψύχος, Ἴπποκρ. σ. 75.
 Τ'ποπερκάζω, κατ' ὀλίγον παρδαλίζομαι, ἡ ἀρχινῶ νὰ γίνωμαι ὠρμος, Ὀδυσ. η, 126.
 Τ'ποπετάζω, } ὑποκάτωθεν ἐξαπλόνω, ὑποστρόνω.
 Τ'ποπετάννυμι, }
 Τ'ποπέτασμα, τὸ, τὸ ὑποκάτωθεν στρωννύμενον, Πλάτ. Πολιτ. ζ. 21.
 Τ'πόπετρος, ὁ, ἡ, πετρώδης, Ἡρόδ. 2.
 Τ'ποπέττευμα, τὸ, Πλούτ. Γρύλ. Νομ. ἀμφ. σηματίας· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι σημαίνει παίγνιον τι πεττείας· ἡ ὅτι πρέπει νὰ ἀναγ. ὑποπίσσευμα, -ττευμα, ἀγγεῖον μὲ πίσσαν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπίαναν τὰ θηρία.
 Τ'ποπήγνυμι, ὀλίγον τι πήγνυμι, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 3, 30.
 Τ'ποπηδάω, πηδῶ ἐπάνω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 15.
 Τ'πόπηλος, ὁ, ἡ, ὑποκάτωθεν, ἡ ὀλίγον τι λασπωμένος, Λουκιαν.
 Τ'ποπιάζω, μ. αἰσώ, κ. } ὀλίγον τι θλίβω, Πλούτ.
 Τ'ποπιέζω, μ. ἰέσω,
 Τ'ποπιζω, ὑπέπιθα, ταυτ. ἐπότιθα.
 Τ'πεπιζηκίζω, ὀλίγον τι μιμοῦμαι τὸν πίθηκον, Ἀριστοφ. Σφ. 1290.
 Τ'πόπικρος, ὁ, ἡ, πικρούτσικος.

(B.)

Τ'ποπίμελος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι παχύς, λιπαρός.
 Τ'ποπίμπλάω, κ. } ταυτ. ὑποπλήθω.
 Τ'ποπίμπλημι, }
 Τ'ποπίμπρημι, ὑποκάτωθεν, κατ' ὀλίγον καίω, Ἀριστοφ.
 Τ'ποπίνω, ὀλίγον πίνω· πάντοτε πίνω, καὶ μεθύω, Ξενοφ. Ἀριστοφ.
 Τ'ποπιπίσχω, μ. ἰσω, ταυτ. ὑποπίζω.
 Τ'ποπίπτω, ὑποκάτω πίπτω, ἡ ἐμπροσθεν τινός· ταπεινόνομαι ἐμπροσθέντου, καὶ τὸν παρακαλῶ, Διοδώρ. 13, 21. 2) πίπτω ἐναντίον τινός· κείμαι ἀντικρὺ, Στράβ. 6, 2, S. τὸν σπρώχνω· κείμαι ὑποκάτω τινός· εἶμαι εἰς τὴν ὑποκείμενον· ὑποτάσσομαι. Μεταφ. κολακεύω.
 Τ'ποπισσόω, ττόω, μ. ὠσω, ὀλίγον τι πιστόνω, αἰείφω μὲ πίσταν. 2) ἀντὶ βινέω, Ἀριστοφ. Πλούτ. 1093.
 Τ'ποπίω, ταυτ. ὑποπίζω, Ἡσύχ. Σουῖδ.
 Τ'ποπλάγιος, ἰα, ἰον, ὀλίγον τι πλάγιος, Ἴπποκρ. Τ. 1, σ. 295. Lind.
 Τ'ποπλαγίος, ὁ, ἡ, Ἰλ. ζ, 396, ὅ, τι κείται ὑπὸ τὸ ὄρος, (πλάκος, ἡ πλάκιν)· Ἀνάγ. ἄλλως ὑποπλάκω ὑληέσση Θήβη, κ. ἐξήγησαν Τ'ποπέδος κ. λείος, κειμένη εἰς πεδιάδα. 2) Ἐτυμ. Μ. ἐξηγεῖ Τράφηξ, ηκος, ἡ, ὑπόπλακος βάσις, Λυκόφρ.
 Τ'πόπλακος, ὁ, ἡ· Ζ. τὸ πρ.
 Τ'ποπλάσσω, ὑποκάτωθεν πλάσσω, Ἀριστοφ.
 Τ'ποπλαταγέω, ὦ, κτυπῶ ὑποκάτωθεν, Κοῖντ. Σμυρ. 3, 178.
 Τ'πόπλατος, ὁ, ἡ, } ὀλίγον τι πλατύνω, ἐπίπεδος. 2) ὀλίγον τι
 Τ'πόπλατυς, ὁ, ἡ, } ἀλμυρός· Ζ. πλατύνω.
 Τ'ποπλέκω, ὑποκτιζώ· καλίας, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 17, 21.
 Τ'πόπλεος, ὁ, ἡ, ἱκανῶς πλήρης.
 Τ'ποπλέω, ὑποκάτωθεν πλέω, Ἀπολλωνίδ. ἐπίγρ. 16.
 Τ'πόπλεως, ὦ, ὁ, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ὑπόπλεος.
 Τ'ποπλήθω, κ. } κατ' ὀλίγον γεμίζω· Μεταφ. ἐγγαστρώνω,
 Τ'ποπληρόω, ὦ, } Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 21.
 Τ'ποπλήσσω, ὑποκάτω, ἡ σιγανὰ κτυπῶ.
 Τ'πόπλους, ὁ, ὁ ὑποκάτωθεν γινόμενος πλοῦς, Πλάτ. Κριτ. σ. 54.
 Τ'πόπλουτος, ὁ, ἡ, ὑποκάτω ἑαυτοῦ, ἡ ὑποκάτω τῆς γῆς (εἰς μέταλλα) πλουσιος, Στράβ. 5, σ. 392. S.
 Τ'ποπλώω, Ἰων. ταυτ. ὑποπλέω, Ἀνάλ.
 Τ'ποπνέω, ὑποκάτω, πρὸς τὴν, ἡ ὀλίγον τι πνέω.
 Τ'ποποδίζω, ταυτ. ἀναποδίζω, Ἡσύχ. κ. Παῦλ. Ἀλεξανδρ.
 Τ'ποπόδιον, τὸ, θρονίον, ἡ σανίς, ἡ ἄλλο τι, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου, πατεῖ τις· οὐδέτ. τοῦ
 Τ'ποπόδιος, ἰα, ἰον, ὑποκάτω τῶν ποδῶν εὐρισκόμενος.
 Τ'πόποδος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπόπους· Ἀριστοφ. Ἰστ. ζ. Ζ. περιπόδιος.
 Τ'ποποιέω, ὦ, κρυφίως καὶ κατ' ὀλίγον κάμνω ἡ προξενῶ· Μέτ. προσπαθῶ νὰ οἰκιστοποιηθῶ, διὰ πανουργίας καὶ δόλου νὰ φέρω εἰς τὸ μέρος μου· τὸν δῆμον, τοὺς Φωκαεῖς, Πλούτ. Περικλ. μιμοῦμαι, : τὴν Κἀτωνος παρρησίαν, Πλούταρχ. Καῖς.
 Τ'ποποιήτος, ὁ, ἡ· μιμημένος, ἀνειλημένος, ὑποκρυμμένος.
 Τ'ποποιήκιλος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ποικίλος.
 Τ'πόποκος, ὁ, ἡ, μαλλιαρός, Φίλων.
 Τ'ποπόλιος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι πολίος.
 Τ'ποπολιτεύομαι τοῖς ἐχθροῖς, πολιτεύομαι πρὸς καλὸν τῶν ἐχθρῶν, Πολυδ. 4, 36.
 Τ'ποπομπή, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ὑπὸ πομπαῖς, Αἰσχ. Πέρ. 58. ἀλλ' ἡδιόρθωσις εἶναι πεζὴ καὶ ψυχρά.
 Τ'ποπόνηρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι πονηρός, Πρόκλ. Παράφρ. 2, 4, σ. 97.
 Τ'ποπορεύομαι, κρυφίως πορεύομαι, Πλούτ. Τιμ. 18.
 Τ'ποπόρευσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ | πρ. Πλούτ. 7, σ. 160.
 Τ'πόπορτες, ἰος, ἡ, δάμαλις, ἡ τις ἔχει ὑφ' ἑαυτὴν καὶ βυζάνει μοσχάρι· ἐριδος, ἡ τις ἔχει εἰς τὸ στήθος, καὶ βυζάνει παιδίον, Ἡσιόδ. Ἔργ. 603. Ζ. πόρτις.
 Τ'ποπορφυρίζω, εἶμαι ὀλίγον τι πορφυροῦς.
 Τ'ποπορφύρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι πορφυροῦς, Ἀνάλ.
 Τ'πόπους, ὁδος, ὁ, ἡ, ἰστάμενος εἰς πόδας, ἔχων πόδας, Ἀριστοφ.
 Τ'ποπραύνω, -πρηύνω, ὀλίγον τι πραύνω, Ἀνάλ.
 Τ'πόπρεμνος, ὁ, ἡ (πρέμιον), ἔχων ὑποκάτω πρέμιον, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 8. 2) ὡν ὑποκάτω τοῦ πρέμιου, τῆς ρίζης.

64

Ὑποπρεσβύτερος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι γέρων.
 Ὑποπρήθω, ὑποκάτωθεν πρήθω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 43.
 Ὑποπρηύνω, ταυτ. -πραύνω.
 Ὑποπρίμα, ἀγοράζω παρὰ τιμὴν, πολλά εὐθηνά, Θεόφρ. Χα-
 ρακτ. 11, 5.
 Ὑποπρίω, μ. ἴσω, κρυφίως τρύζω τοὺς ὀδόντας, Λουκιαν. 2,
 σ. 145. ὑπὸ συχνάκις εἶναι ταυτ. ἐπί.
 Ὑποπροδέω, μ. εὔσομαι, ὑποκάτωθεν προτρέχω.
 Ὑποπρορρέω, μ. εὔσομαι, ὑποκάτωθεν ἐκρέω.
 Ὑποπροχέω, μ. εὔσω, ὑποκάτωθεν ἐκχύνω.
 Ὑπόπρωρος, ὁ, ἡ (πρώρα), Πλούτ. Περικ. 26, εἶδος πλοίου,
 ναὺς σάμαινα, ἐκ τῆς Σάμου· τὸ ἀληθές εἶναι ὑόπρωρος· νηῶν
 καπρίους ἔχουσιν τὰς πρώρας, λέγει ὁ Ἡρόδ. 3, 59.
 Ὑποπτάω, ὦ, ὀλίγοντι ψήνω, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 10.
 Ὑποπτερνίζω, ἔδος, ἡ, τρύπα, ὅπου ἐμβαίνει ἡ πτέρνα τοῦ
 καταρτίου, Παλ. Μαθημ. σ. 66.
 Ὑπόπτερος, ὁ, ἡ, πτερωτός, ταχύς, Μελέαγρ.
 Ὑποπτεύησι, Δωρ. ἀντὶ ὑποπτέυει, ὡς ῥῆμα εἰς με κλινόμε-
 νον, Θεόκρ. 23, 10.
 Ὑποπτευτής, οὗ, ὁ, ὁ ὑποπτέων, Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 2, 25,
 σ. 417.
 Ὑποπτεύω, εἶμαι ὑποπτος· ὑποπτέω τινά, τὸν παρατηρῶ κρυ-
 φίως.
 Ὑπόπτῃς, ου, ὁ, ὑποπτος, δειλός· ἵππος, Σοφοκ. Φιλοκτ.
 156.
 Ὑποπτήσσω, μ. ξω, κυρίως, ἐκ φόβου πίπτω κατὰ γῆς, κρύ-
 πτομαι, ὡς ὁ λαγός, καὶ οἱ πέροδις κτ. ὅθεν. 2) ἐκ φόβου ἡ
 αἰσχύνῃς ὑποτάσσομαι· φοβούμαι, Κύρου Π. 1, 3, 8. ἄλλος
 τύπος ἀντὶ ὑποπτώσσω.
 Ὑπόπτομαι, ταυτ. ὑποπτέω, Πλούτ. Ἀρτοξ. 23.
 Ὑποπτος, ὁ, ἡ, ὁ ὑποπτέων, μετὰ Γεν. Εὐρ. Ἐκάβ. 1135.
 2) καὶ Παθητ. ὁ ὑποπτέομενος· ὅταν ὑποπτος ἡ ἡ πάχνη.
 Ὑποπτύσσω, μ. ξω, ὑποκάτω, ἡ ὀλίγοντι διπλώνω.
 Ὑποπτύχης, ἔδος, ἡ (πτύχη)· θώρακος, διπλωματία, συναρ-
 μογή, Πλούτ. Ἀλέξανδρ. 16.
 Ὑπόπτωσις, εως, ἡ, τὸ ὑποπίπτειν· μικροψυχία, Δημοσθ. Ζ.
 ὑποπίπτω.
 Ὑποπτώσσω, ταυτ. ὑποπτήσσω.
 Ὑπόπτωτος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑποπίπτων, Ἡσύχ.
 Ὑποπυθμένος, ἰα, ἰον, } Ἀθήν. 11, σ. 492. Ἀνάλ. 1,
 σ. 223. ὁ ὑποκάτω τοῦ πυθμέ-
 νος, τοῦ πάτου.
 Ὑποπυθμῆν, ὁ, ἡ, }
 Ὑποπυθμίδης, ὁ, ἡ, }
 Ὑποπυθικός, προξενῶ, κάμνω ἔμπυον, Ἀλεξ. Τραλλ. 8, σ. 498.
 Ὑποπυθισκομαι, ὑποσαπίζομαι, κάμνω ἔμπυον, Ἱπποκρ.
 Ὑπόπυκνος, ὁ, ἡ, ὀλίγον π. 2) ὀλίγοντι συχνός, πολὺς· Ζ.
 τὸ ἀπλοῦν.
 Ὑποπυκνάζω, : εὐζωροτέρῳ ἡδίων ἂν ὑποπυκνάζομαι, ἐπεθύ-
 μουν νὰ πῶ περισσότερον ἔκρατον οἶνον, Λουκιαν. Λεξιφ. 14.
 Πρβ. ὑποψεκάζω.
 Ὑποπυριάω, ὦ, ὀλίγοντι κάμνω τινά νὰ ἰδρώσῃ, Ἀλεξ. Τραλλ.
 8, σ. 486.
 Ὑπόπυρος, ὁ, ἡ (πύον), ὀλίγοντι ἐμπυασμένος.
 Ὑποπυρρίζω, εἶμαι ὀλίγοντι πυρρός.
 Ὑπόπυρρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον κόκκινος.
 Ὑπόπωλος, ὁ, ἡ : ἵππος, ἔχοντα πωλάρη, ὡς ὑπόπορτις,
 Στράβ. 8, σ. 540.
 Ὑποραίζω, ἀρχινῶ νὰ ὑγιαίνω, Φιλόστοργ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7, 17.
 Ὑποράπτω, ταυτ. ὑπορράπτω.
 Ὑποραφή, ἡ, ἐμπάλωμα, ἡ ἀστάρωμα, Γλωσσ. Στεφ.
 Ὑποργάζω, ταυτ. ὑποδέφω, δηλ. ὑποχρίω, Ἐρωτιαν. κ. Ἡσύχ.
 Ζ. ὀργάζω.
 Ὑποργίζομαι, ὀλίγοντι ὀρ.
 Ὑπορέγχω, ὀλίγοντι ῥέγχω.
 Ὑπόρειος, ὁ, ἡ, κ. Ὑπώρειος, ὁ ὑποκάτω τοῦ ὄρους, Καλ-
 λίστρ. σ. 906.
 Ὑπορθόω, ὦ, ἀνορθώνω, Σχολ. Ὀδυσ. 2. 66. ὅθεν
 Ὑπόρθωμα, τὸ, ἀνόρθωμα· πάσσαλος, Γλωσσ. Στεφ.
 Ὑπόρρῃος, ὁ, ἡ, ὁ περὶ τὸν ὄρθρον : φωναί, πρωῒναι,
 Ἀνακρ.
 Ὑποριπίζω, ταυτ. ὑπορρίπ. Ἀνάλ.

Ὑπόρρυμι, μ. ὑπόρσσω, ὑποκάτωθεν, ἡ κατ' ὀλίγον διεγείρω.
 ἐρεθίζω· Μετ. ἀμεταβ. κατ' ὀλίγον διεγείρομαι, γίνομαι· ὁ
 Παρακ. εἶναι ὑπόρρωρα.
 Ὑπόροφος, ὁ, ἡ, κ. Ὑπώροφος, Εὐρ. Ὀρεσ. 147. ὑπ. βοά·
 Ζ. Ὑπώροφος.
 Ὑπορράιζω, ὀλίγοντι ῥῆον ἔχειν, καλλιτερεῖν, Φιλόστοργ.
 Ἐκκλ. Ἰστ. 7, 10.
 Ὑπορράπιζω, ὑποκάτωθεν ῥάπ. Διονύστ. Ἀλ. περὶ συνδ. σ. 168.
 ὅπου ἀνέγ. -ρίπιζω.
 Ὑπορράπτω, ὑποκάτωθεν ῥάπτω, ῥάπτω τὸ ἐντὸς τοῦ ἱματίου,
 τὸ Κ. ἀστάρη, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 17, 5, 7. Μεταφ.: λόγον, συναρ-
 μόζω, προθέτω, Εὐρ. Ἀλκ. 537.
 Ὑπορράφη, ἡ, ταυτ. ὑποραφή.
 Ὑπορράχης, ἔδος, ἡ, τὸ πρὸ τοῦ μηροῦ κοίλωμα, Πολυδ.
 Ὑπορρέω, ῥέω ὑποκάτωθεν. 2) ἐρχομαι, ἡ ὑπάγω ἀνεπαίτη-
 τως. 3) Δημοσθέν. Λεπτ. 39, ὑποσκάπτω τὴν γῆν. 4) κατ'
 ὀλίγον πίπτω, χάνομαι· ὑπερρέον αὐτῇ αἱ τρίχες, κατ' ὀλίγον
 τῆς ἐπιπταν αἱ τρ. Λουκιαν. ἑταιρ. διαλ. 12.
 Ὑπορρήγνυμι, } -ρήγω, -ρήτσω, μ. ξω, Ἰλ. π, 300.
 Ὑπορρήγνυμι, } οὐρανόνθεν ὑπερράγη αἰθήρ, διετρίσθη, καὶ
 ἠνοίχθη ὑποκάτωθεν, ἐφάνη.
 Ὑπόρρηνος, ὁ, ἡ (ῥήν, ἄρην), βυζάνων ἄρνιον, Ἰλ. κ, 216.
 Πρβ. ὑπόπορτις, ὑπαρνος.
 Ὑπόρριζος, ὁ, ἡ (ρίζα), ὑποκάτω τῆς ρίζης, ἔχων ρίζαν,
 Θεόφρ. Αἰτ. φ. 1, 8.
 Ὑπορρίζω, ὦ, ἔχω ρίζας· Μεταφ. εἶμαι θεμελιωμένος, βέ-
 βαιος.
 Ὑπορρίνειον, τὸ (ρίν), ὁ ὑποκάτω τῆς ῥίνος τόπος· τὰ ὑπορ-
 ρίνα, τὸ μυστάκι, ὡς ὑπήνη, Κτηστ. Περτ. 53.
 Ὑπορρίνιος, ἰα, ἰον, κ. } ὁμιλῶν μετὰ τὴν μύτην, Ἡσύχ.
 Ὑπόρρινος, ὁ, ἡ, }
 Ὑπορρίπιζω, μ. ἴσω, ὑποκάτωθεν φυσῶ καὶ ἀνάπτω· Μεταφ.
 ἐρεθίζω, Ἀπκιαν.
 Ὑπορρίπτω, κ. } ὑποκάτω ῥίπτω.
 Ὑπορρίπτω, }
 Ὑπορροίζω, ὦ, ἡρέμα, ὀλίγοντι ῥοιζ. Πλούτ.
 Ὑπορρύεω, -ύω, -ύημι, ταυτ. ὑπορρέω.
 Ὑπόρρυσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. ἀντὶ ὑπόγειος ὄχετος,
 Στράβ. 14, σ. 564. S.
 Ὑπορρώδεω, ὦ, ταυτ. ὑπαρρώδ.
 Ὑπορρώξ, ὦχος, ὁ, ταυτ. ἀπορρώξ, Σχολ. Ἀριστοφ.
 Ὑπόρυγμα, τὸ, τὸ ὑποσκαμμένον, Αἰνεί. κσφ. 32.
 Ὑπόρυθμος, ὁ, ἡ, ἐπίθ. τοῦ ἐξαμέτρου, ὅταν ἑκαττος ποῦς
 σύγκειται ἀπὸ μίαν λέξιν· Πλούτ. περὶ μέτρων· ὡς Ἰλ. α,
 214.
 Ὑπορύσσω, ὑποσκάπτω.
 Ὑπορχέομαι, οὔμαι, μ. ἡσομαι, εἰς τὴν Μουσ. ψάλλω χο-
 ρεύων ἐν ταυτῷ ἐν ἡμέρᾳ εορτῆς. 2) παριστάνω πρόσωπόν τι
 μετὰ τὰ σχήματα (παντομιμικῶς). 3) Τροπ. Αἰτχ. Χοηφ. 1015.
 Ὑπόρχημα, τὸ, ὡδὴ φαλλομένη ἐν τῷ χορεύειν. 2) δρᾶμα
 παριστανόμενον μετὰ παντομιμίαν.
 Ὑπορχηματικός, ἡ, ὄν, ὅ, τι ἀνήκει εἰς ὑπόρχησιν, ἡ εἰς
 ὑπόρχημα· ποιήτης - τική, ἡ καταγινομένη εἰς τοιαῦτα ποι-
 ῆματα.
 Ὑπορχησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ὑπόρω (ὄρω), διεγείρω, ἐρεθίζω, Ἰλ. ψ, 108. ω, 507.
 Ὑποσαγής, ὁ, ἡ (σάγη), σαμαρωμένος : ὄνος.
 Ὑπόσαθρος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σαθρός, Λουκιαν. 8, σ. 352.
 Ὑποσαίνω, ὀλίγοντι σ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 9, 1.
 Ὑποσαίρω, ὀλίγοντι σ. Ὀππ. Ζ. σαίρω.
 Ὑποσακκίζω, ἡ -σακίζω (σάκος), στραγγίζω. 2) ἀντὶ καλ-
 πάζω, Ἡσύχ. 3) Νομ. ὑφαιρούμαι, ὑπαναλίσκομαι, τὸ ὁποῖον
 θέλει νὰ εἴπῃ ἐμβάλλω κρυφίως εἰς τὸ σακκίον μου, Φρύνιχ.
 Βεακέρ. σ. 68.
 Ὑποσαλεύω, ὀλίγον σ. 2) Οὐδ. ὡς ἐπιταλεύω, σαλεύω, ἀπο-
 σαλεύω.
 Ὑπόσαλος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἐπίσαλος. 2) ταυτ. ὑποβρύχιος.
 Ὑπόσαπρος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σαπρός.
 Ὑποσαρκίδης, κ. }
 Ὑποσάρκεος, ὁ, ἡ, } ὑποκάτω τῆς σαρκός.

Ὑποσειράιος, ὁ, ἡ, Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 446, μετὰ τοῦ ποτίν
 ἔλκουσα, φέρουσα εἰς εἰαυτήν, ὅπου συνήθ. ἀναγ. ὑπὸ σ.
 Ὑπόσεισμα, τό, ὅ, τι πίπτει ἀπὸ τοῦ κοσκίνου σειομένου, Γα-
 λην. Μεθόδ. ἱατρ. 13, σ. 177- Βασίλ.
 Ὑποσεισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ
 Ὑποσεῖω, ὑποκάτωθεν, ἡ σιγανὰ σεῖω.
 Ὑποσελήνης, ὁ, ἡ, ὁ ὑποκάτω τῆς σελήνης, Ὀλυμπιόδ. εἰς
 Πλάτ. Φαίδωνα.
 Ὑπόσεμνος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σεμ. Φιλόστρ. σ. 810.
 Ὑποσεύομαι, ὑποκάτωθεν κινεῖμαι σφοδρῶς· σπεύδω· ὁρμῶ·
 ἀλλ' εἰς Ἡσίοδ. Ἀσπ. 373. πρέπει νὰ ἀναγιν. χωριστὰ, τῶν
 ὑπὸ σ. ποσσί.
 Ὑποσημαίνω, ὑποκεκρυμμένως, ἡ μακρόθεν δίδω σημεῖον· ἐπι-
 κροτῶ τὰς χεῖρας. 2)· χρῶν ἀποκοπὰς, Πλάτ. Πολιτικ. 8, προ-
 μνηνεῖν, ἀρχεσθαι.
 Ὑποσημασία, ἡ, ταυτ. ὑποσημαίνω, Ζωναρ.
 Ὑποσημειῶ, ὦ, σημειῶν ὑποκάτω, ἡ ἐπειτα· καὶ Μέσ.
 δι' ἐμαυτὸν, Λαέρτ. 2, 48.
 Ὑποσημειώσεις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἰάμβλ. Πυθαγ. σ.
 87.
 Ὑποσήπω, ὑποκάτωθεν σπίζω.
 Ὑποσιγάω, ὦ, πρὸς τοῦτο σιγῶ.
 Ὑποσίδηρος, ὁ, ἡ, σμιγμένος μετ' σίδηρον, Πλάτ. Πολιτικ.
 2, σ. 310. Ζ. ὑπόχρυσος.
 Ὑπόσιμος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σιμός, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 27.
 Ὑπόσιμόω, ὦ, κινῶ πλαγίως, ἡ κυρτῶς ὀλίγον, Ἀλκίφρ. 1,
 39.
 Ὑποσιωπάω, ὦ, μ. ἤτομαι, περνῶ μετ' σιωπῇ.
 Ὑποσιώπησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ὑποσκάζω, ὀλίγοντι κουτσαίνω, Πλούτ. Π. ἀγ. ζ. 6.
 Ὑποσκαίρω, σκιρτῶ, Νικήτ. Χρον. 4, 3.
 Ὑποσκαλέω, ἀνακατόνω· πύρ, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1013.
 Ὑποσκαλμῖς, ἰδος, ἡ, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ σκαλμοῦ.
 Ὑπόσκαμβος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι καμπούρης, Σχολ. Λυκόφρ. 96.
 Ὑποσκάπτω, σκάπτω ὑποκάτωθεν· Ζ. ὑποκύνω· ὅθεν
 Ὑποσκαφή, ἡ, τὸ ὑποσκάπτειν, ὑποσκαμμένος τόπος, Διοσκ.
 5, 156.
 Ὑποσκαφεόκαρτος, ὁ, ἡ, κουρευμένος ὡς ἀν σκάφιον, Ἀθήν.
 2, σ. 47.
 Ὑποσκαφισμός, ὁ (σκάφη, ἰζω), τὸ ταρασσῆναι εἰς τὴν σκά-
 φην τὸν σῖτον, καὶ οὕτω καθαρίζειν, Πλούτ. Συμπ. Προβ. 6,
 7. ὅπου ἄλλοι ἀναγ. ὑποσκαφισμός, δηλ. καθαρισμός, ὡς κα-
 θαρίζομεν τὴν φακὴν ἀπὸ ἀχυρά, καὶ ἄλλα σωμάτια.
 Ὑποσκελίζω, περδουκλόνω Κ. Μέσ. ὑποσκελίζω ἐμαυτὸν, πί-
 πτω ὡς ὁ μεθυσμένος· Μεταφ. ἀπατῶ, Λιβαν.
 Ὑποσκέλισμα, τό, περδουκλωμα· Μεταφ. ἀπάτη.
 Ὑποσκελισμός, ὁ, τὸ ὑποσκελίζειν.
 Ὑποσκέπτομαι, συμπεραίω, ἐλπίζω, Ἰπποκρ.
 Ὑποσκευή, ἡ, ἡ ὑποκάτω οἰκοδομή, Γλωσσ. Στεφ.
 Ὑποσκήνη, τό (σκηνή), εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῦ θεάτρου τὸ
 πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστεράν τοῦ λογείου πρὸ τῆς σκηνῆς ἡμικύκλιον· κ.
 Πληθ. τὰ ὑποσκήνια· Ἐσθίμηναι δὲ καὶ πρὸς καὶ τὸ λογεῖον αὐτὸ
 στολισμένον μετ' στήλας, κ. ἀνδριάντας. Ἰδ. Cenelli περὶ τοῦτων
 Ἀθηναίων θεάτρ. σ. 47.
 Ὑποσκέλιζω· τῆς ὥρας ὑποσκηλεύουσης, ὅταν ἔρχηται νὰ σκοτι-
 διάζη, Ἀθήν. 4, σ. 130.
 Ὑποσκέσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Ὑποσκέω, ὦ, ἐπισκιάζω, Ἀπολλών. 1, 641.
 Ὑποσκέσεις, Ἐτφ. ἀναγ. ἀντὶ ὑπὸ σκιάσιν, Νίκανδ. Θηρ.
 96.
 Ὑπόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά), ὑποκάτω τῆς σκιάς.
 Ὑποσκιρτάω, ὦ, σκιρτῶ κάτωθεν.
 Ὑπόσκληρος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σκληρ.
 Ὑποσκόλιος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σχολιός.
 Ὑποσκότεινος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σκοτ.
 Ὑποσμερραγέω, ὦ, ἀντιμ. ἀντηγῶ, Κοῖντ. Σμ. 12, 97.
 Ὑποσμήχω, ὀλίγοντι σμ. Θεμίστ. σ. 230.
 Ὑποσμος, ὁ, ἡ, ὅς τις δύναται νὰ ὀσφρανθῇ, Ἀριστοτ. περὶ
 ψυχ. 2, 9. Μεταφ. παρατηρῶν, Φάτ.
 Ὑποσμύχω, διὰ ἡσύχου καὶ ὀλίγου πυρός καίω καὶ Μεταφ. Ζ.

σμύχω.
 Ὑποσοβέω, ὦ, ὀλίγοντι σοβῶ, Ἡλιδ. σ. 433.
 Ὑποσόλοικος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σ.
 Ὑπότομος, ὁ, ἡ, σπογγώδης.
 Ὑπότοφος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σ. Φιλόστρ. Ἀπολλων. σ. 331.
 Ὑποσταδισμός, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι σ. Παῦλ. Αἰγ. 6, 54.
 Ὑποσπαθισμός, ὁ, χειρουργικὴ πράξις· τὸ ἀνοίγειν τὸ δέρμα
 τοῦ κρανίου δι' ὀργάνου ὀνομαζομένου σπαθίου, ἡ ὑποσπαθιττήρ,
 διὰ τοῦ ὁποῦ χωρίζουσι τὸ δέρμα ἀπὸ τοῦ κρανίου, Παῦλ. Αἰγ.
 6, 6.
 Ὑποσπαίρω, ὀλίγοντι σπαίρω, ἐπὶ ἀπονησκόντων, Σουίδ.
 Ὑποσπανίζω, μ. ἴσω, μετὰ Γεν. πάσχω ὀλίγοντι ἑλλείψιν,
 Αἰσχύλ. Πέρσ. 488.
 Ὑποσπάω, ὦ, ὑφέλω, κατέλω· ἡ ἐξαιρῶ.
 Ὑποσπειρίζω, τό, ἡ βάσις τῆς σπείρας, Ἡρων πνευμ.
 σ. 164.
 Ὑπόσπειρος, ὁ, ἡ, πλεγμένος, Πολυδ. 2, 31.
 Ὑποσπείρω, μετασπείρω, ἡ κρυφίως σπείρω.
 Ὑποσπληνίζομαι, διαρίζω νὰ μοῦ βάλλουν ἐμπλαστρον εἰς τὴν
 πληγὴν, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1083. Ζ. σπληνιόν.
 Ὑπόσπληνος, ὁ, ἡ (σπλήν), πάσχω εἰς τὴν σπλήνα, σπλη-
 νίτης Κ. Ἰπποκρ.
 Ὑποσπογγίζω, σπογγίζω μετ' τι, Γεωπον.
 Ὑπόσποδίζω, ἔχω τὸ χρῶμα σποδαῦ, στάκτης, Διοσκ. 5, 92.
 Ὑπόσπονδος, ὁ, ἡ, ὁ γινόμενος μετ' συνθήκας, μετ' ἀναχωρῆν
 κτ. τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους αἰτεῖσθαι, κομίζεσθαι, ἀνελεῖσθαι,
 ἀποδιδόναι, δηλ. μετ' συνθήκας ἀναχωρῆς θάπτειν τοὺς πετόντας,
 τὸ ὁποῖον ἐτήμηναι τὴν ἥτταν, διότι οἱ νικηταὶ κρατοῦντες τὸ
 πεδίον τῆς μάχης ἐθαπταν τοὺς ἰδικούς των καὶ χωρὶς σπονδῶν.
 Ὑποσπουδάξω τινά, ἔχω τρόπον τινὰ κλίσιν πρὸς τινά, κρατῶ
 τὸ μέρος του, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 10, 2, 5.
 Ὑποστάζω, ὀλίγοντι, ἡ κατ' ὀλίγον στάζω.
 Ὑποστάζμη, ἡ (στάζμη, -ίτταμαι), τὸ ὑποκάτω τῶν ὑγρῶν
 ἰστάμενον, πάτος, λάσπη, Πλούταρχ. ὁρρός τοῦ γάλακτος, τσί-
 ρος, Σχολ. Ὀδυσ. ρ, 225. βάσις, θεμέλιον· καὶ
 Ὑποσταζμῖς, ἡ· Ζ. τὸ ἀπλοῦν.
 Ὑπόστασις, εως, ἡ (ὑφίστημι), τὸ στήναι ὑποκάτω, ὑπό-
 δεμα, βάσις· κατάστασις· Διοδ. 13, 82. ἀρχή, 1, 66. ὕλη,
 Πολύβ.: τῆς ἐπιβολῆς, ὑπόθεσις, ἀντικείμενον. 2) ἐκ τοῦ ὑφί-
 σταμαι, ταυτ. ὑποστάζμη, πάτος, κατακάδισμα· ὡς εἰς τις λέ-
 γοι τὴν ἐν τῷ πύθω τοῦ οἴνου τρύγα ὑπόστασιν· παχύς, πη-
 κτός ζωμός, παρὰ τῷ Μενάνδρῳ τὰ καρνεύματα, Σωκρ. Ἰστορ.
 Ἑκκλ.: τῆς κοιλίας καὶ τῆς κύστεως, ταυτ. ὑποχωρήματα, κό-
 προς κ. οὖρον. 3) ἐκ τοῦ ὑφίσταμαι κίνδυνον, σταθερότης, ἀν-
 δρία, Πολύβ. ὑπόστασις ψυχῆς, λέγει Διοδ. ὁ Σ. 1, 3. ὅθεν,
 ὑποστατικῶς, σταθερῶς, ἀνδρείως, τολμηρῶς, Πολύβ. 4) βου-
 λή, σκοπός, ἀπόφασις κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν, Διοδ. 5) ταυτ.
 ὑπαρξίς, οὐσία, πραγματικότης· τῶν ἐν αἰερί φαντασμάτων τὰ
 μὲν εἰσὶ κατ' ἐμφασιν, τὰ δὲ κατ' ὑπόστασιν, Ἀριστοτ. 6) περι-
 ουσία, κτήματα, Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. δ', 17. ὅθεν Ὑποστατικά
 Κ. τὰ κτήματα, καὶ μάλιστα τὰ ἀκίνητα.
 Ὑποστατής, ου, ὁ, -άτις, ἡ (ὑπό, ἰστάω), στύλος, στή-
 ρημα, ἄλλως, σταλῖς. 2) ὅς τις δίδει ὑπόστασιν, ὑπαρξίς, δη-
 μιουργός, γεννήτωρ.
 Ὑποστατικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός (ὑφίσταμαι): δεινῶν,
 ὅς τις ὑποφέρει τὰ δεινὰ· ὅθεν τὸ Ἐπίρ. εἰς τὸν Πολύβ. ἀντὶ τολ-
 μηρῶς. 2) ὅ, τι ἀνήκει εἰς ὑπόστασιν (ὑπαρξίς), ἡ εἰς ὑποστά-
 την ἀριθ. 2. 3) Ὑποστατικά Κ. τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ἀκίνητα κτή-
 ματα· Ζ. Ὑποστατικὴ ἀριθ. 6.
 Ὑπόστατος, ὁ, ἡ (ὑφίσταμαι), ὑποφερτός, Εὐρ. Ἀντ. 8. 2) τὸ
 ὑπόστατον, τὸ ὑπόδεμα, βάσις, ὑποπόδιον κτ.
 Ὑποστατήρ, ἡ (ὑποστατήρ), ὑπηρετρία τῶν ναυῶν (ἐπιγρ.
 Walpole)· Περβ. ὑποστάτορας.
 Ὑποσταχύς, -σταχύωτὸ βοῶν γένος, Ὀμ. ἡ κατ' ἄλλους
 -χύσιτο, αὔξεται, ἡ πῆχυνεται· Περβ. στάχυς. 2) εἰς τὸν
 Ἀπολλών. 1, 972. ἀνέγν. τινές -σταχυεσκον ἰουλοὶ, ηὔξαναν,
 ἐφύτρωναν.
 Ὑποστειγάζω· ὑποστηρίζω, Κραταῖον οὐράνιον τε Πόλον νώτοις
 ὑποστειγάζει, Αἰσχύλ. Περμ. 430. ὅπου γράφεται ἐσφαλμένως
 ὑποστενάζει· διόρθ. Κορ.

Τ'ποστέγασμα, τό, υπόστρωμα, Πολυδ.
 Τ'πόστεγος, ό, ή (στέγη), ό υπό στέγην, ένοικος, κάτοικος, Σοφοκλ.
 Τ'ποστέγω, σκεπαζώ, κρύπτω.
 Τ'ποστέλλω, μ. λώ, σύρω κάτω, κατεβαζώ, : ιστία, τὰ πανία τοῦ πλοίου, εἰς Ένερ. κ. Μέσ. μικρύνω, ὀλιγοστένω· Μέσ. συμ- μαζώνομαι, ὑποχωρῶ, μικροψυχῶ· ἐνδίδω, αἰδοῦμαι, ταπεινού- μαι. ὑπεστέλλοντο, καί ἐμετρίαζον, Δίων Ηέσ. 2) μετά Αἰτ. φοβοῦμαι, Αἰσχ. Ζ. καί τό ἀπλ.
 Τ'ποστενάζω, μ. ἀζω, κ. Τ'ποστένω, κρυφαναστενάζω, Άλκίφ. 1, 39. Ζ. ὑποστεγάζω.
 Τ'πόστενος, ό, ή, ὀλίγοντι στενός.
 Τ'ποστερέω, ὦ, κ. } ὀλίγοντι ή κρυφίως στερῶ.
 Τ'ποστερίσχω, }
 Τ'ποστερνίζω, βάλλω ὑποκάτω τοῦ στήθους. Μέσ. τοῦ στή- θους μου, Πλούτ. 7, σ. 237.
 Τ'πόστερνος, ό, ή (στέρνον), ό υπό τό στήθος.
 Τ'ποστήλωμα, τό, ταυτ. ὑποστήλωμα.
 Τ'πόστημα, τό (ὑφίσταμαι), κατακάθισμα, ταυτ. ὑπόστασις, καί ὑποτάξις. 2) ἀνδρία, τόλμη. Ζ. ὑφίστασθαι. 3) ταυτ. περί- ναιον. Ζ. στήμα. 4) κατάλυμα, κονάκι τῶν στρατιωτῶν, Ο'. Ησύχ. 3) ὑπαρξίς. Πρβ. ὑπόστασις.
 Τ'ποστήριγμα, τό, ό ὑποκάτω βαλλόμενος στύλος Ο'. (ντα- γιάκι τουρκοβ).
 Τ'ποστηρίζω, στηρίζω, βαπτάζω, δυναμόνω ὑποκάτωθεν.
 Τ'ποστιγμή, ή, Γραμ. μέση στιγμή. Ζ. στιγμή.
 Τ'ποστιζώ, ὀλίγοντι παρδαλίζω μέ στίγματα. 2) θέτω ὑποστιγ- μήν, Γραμμ.
 Τ'ποστίλβω, ὀλίγοντι στίλ.
 Τ'ποστολή, ή (-στέλλω), ὕψις, κατάπτωσις, κατάπαυσις, καταπράυνσις· ήτυχία, μετά τοῦ σιωπῆ· μικροψυχία, λύπη· φό- βος· ἀμνηχανία. 2) ή κατ' ὀλίγον ἐλάττωσις τῆς τροφῆς, Ίατρ.
 Τ'ποστολίζω, ταυτ. ὑποστέλλω· : λαῖφος, τὰ πανία, Πλούτ. 8, σ. 72. Η.
 Τ'ποστόμει, τὰ, τό μέρος τοῦ χαλινου, τό ὁποῖον δαγκά- νει ό ἵππος. 2) τό ὑποκάτω τοῦ στόματος τοῦ πῖδου μέρος, Γεωππον.
 Τ'ποστόμιος, ό, ή, ό ὦν ὑποκάτω τοῦ στόματος, ή τοῦ στομίου.
 Τ'ποστοναχίζω, ταυτ. ὑποστένω.
 Τ'ποστορέω, -ρεννύω, -ρεννύμι, μέλ. ὑποστρώσω, στρόνω ὑ- ποκάτω, στρόνω τό κρεβάτι : τινί, τόν ἔχω ἀνδρα, Εὐρ. Έλ. 59. Πρβ. πορτύνειν λέχος.
 Τ'ποστορνύμι, ταυτ. ὑποπορρέννυμι.
 Τ'ποστρετεύω, Μέσ. : τινί, ὑποκάτω τινος δουλεύω εἰς τὰ πολε- μικά, Άππιαν..
 Τ'ποστρετηγέω, ὦ, εἶμαι
 Τ'ποστράτηγος, δεύτερος στρατηγός, Ξενοφ. εἰς τούς Έρωμ. le- gatus.
 Τ'ποστρετοφυλάξ, ταυτ. πρ. Στράβ. 12, σ. 851.
 Τ'ποστρέφω, μ. ψω, γυρίζω ἀνάποδα, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ὡς Οὐδ. ή Μέσ. ὑπάγω, ἀναχωρῶ ὀπίσω, γυρίζω ὀπίσω.
 Τ'ποστρόγγυλος, η, ον, ὀλίγοντι στρόγ.
 Τ'ποστροφή, ή (-στρέφω), τό γυρίζειν ἀπό τό ἄλλο μέρος· ὑποστροφή, ἐπάνοδος εἰς τὰ ἴδια, ἐπανέλευσις.
 Τ'πόστρφος, ό, ή, ἐλθῶν ὀπίτω, ἐπιστρέψας.
 Τ'ποστρφώδης, ό, ή, προξενῶν τήν ἐπανέλευσιν, Ίπποκρ.
 Τ'πόστρυφνος, ό, ή, ὀλίγοντι στ.
 Τ'πόστομα, τό, ὑπόδεμα, ὑπόβαλμα· στρώμα ὑποκάτω βαλ- λόμενον, Ξενοφ. Ίππ.
 Τ'ποστρώμνιος, ό, ή, ό κείμενος εἰς τήν κλίνην, κρεβίτι, Φώτιος.
 Τ'ποστρώννυμι, -ννύω, -στρώω, μ. ὦσω, ἄλλος τύπος ἀν- τί ὑποστροφῶ.
 Τ'πόστυλος, ό, ή, ἐπιστηριζόμενος εἰς στύλους, Διόδ. Σικ. τό -στυλον, στοά, σκεπασμένος τόπος μέ στύλους, Φίλων περί τῶν 7 θεαμ. σ. 5.
 Τ'πόστυλώω, ὦ, ὑποκάτωθεν στυλόνω, Πιλ. Μαθημ. σ. 22.
 Τ'ποστύλωμα, τό, τό ὑποκάτωθεν στυλωμένον, Παλ. Μαθημ. σ. 108.

Τ'πόστυφος, ό, ή, ὀλίγοντι στυφ. Πλούτ. 5, σ. 141.
 Τ'ποστύφω, ὀλίγοντι στ. Διοσκ. 1, 171. Ζ. στύφω.
 Τ'ποσυγχέω, ταυτ. τοῦ ἔφ. Σχολ. Πίνδ. Όλυμ. 1, 28.
 Τ'ποσυγχύνω, -ίω, ὀλίγοντι συγχύζω, τό ὅπ. Ζ.
 Τ'ποσυγχύτως, Έπίρ. ὀλίγοντι συγχυσμένως, Σουίδ.
 Τ'ποσυλάω, ὦ, ήρέμα συλ. ὑπαφαιρῶ, Άλέξ. Τραλλ. 4, σ. 231.
 Τ'ποσυμβολος, ό, ή, τρόπον τινά συμβολικός, Πλούτ. 8, σ. 676, Νομ. ἀμφ.
 Τ'ποσύνθημα, τό, δεύτερον σύνθημα, Παλ. Μαθημ. σ. 93. Ζ. τό ἀπλουν κ. παρασύνθημα.
 Τ'ποσυρίζω, πρὸς τοῦτο, ή ήσυχα καί ήρέμα συρ. Αἰσχύλ. Προμ. 175.
 Τ'ποσυρίττω, ταυτ. πρ. Άρισταιν. Έπιστ. 2, 4.
 Τ'ποσυρῶ, σύρω πρὸς τὰ κάτω· κινῶ τήν κοιλίαν μέ καθάρτιον, Νίκινδρ. Άλεξ. 367. Ζ. συρμαία· κρυφίως ἔλκω, σύρω, Σέξτ. Έμπ. 8, 241.
 Τ'ποσυστολή. Ζ. ὑποδιστολή.
 Τ'πόσυχνος, ό, ή, ὀλίγοντι συχνός, Ίπποκρ. σ. 979.
 Τ'ποσφάγιον, τό, ό τόπος ὅπου σφάζεται τό ζῶον, ε' λαιμός.
 Τ'πόσφαγμα, τό (ὑπόσφάττω), τό ἐξ ἐσφαγμένου ζῴου χυνό- μενον αἷμα, γινόμενον φαγητόν μέ ἄλλα ὁμοῦ καρυεύματα, Άθήν. σ. 324. Πρβ. μίμικρις. 2) ή μελάνη τῆς σηπίας, τήν ὁποίαν χύνει ἐκ φόβου, εἰς τόν Αἴλιαν. ἀπόσφαγμα. 3) αἱματώ- δης πληγή εἰς τόν ὀφθαλμόν, πᾶσα ὕφαιμος πληγή.
 Τ'ποσφάζω, μ. ξω, ταυτ. ὑποσφάττω.
 Τ'ποσφάξ, ή, κοιλάς, ὡς διασφάξ, Όπικαν. Άλ. 1, 744.
 Τ'ποσφάττω, σφάζω ὑποκάτωθεν τοῦ λαιμοῦ.
 Τ'ποσφίγγω, ὑποκάτωθεν, ή ὀλίγοντι σφ. Άνάλ.
 Τ'ποσφραγίζομαι, σφραγίζω ὑποκάτω μέ τήν σφραγίδα μου, Φαλαρ. Έπιστ.
 Τ'ποσφραίνομαι, ὀλίγοντι ὀσφ. Σουίδ.
 Τ'ποσφυρίζομαι, ὀργόνω, Πολυδ. τό Λατ. imprecare.
 Τ'ποσχαζώ, ταυτ. ὑποσκελίζω.
 Τ'ποσχεζώ, ταυτ. ὑπέχω.
 Τ'πόσχεο, ἀντί ὑπόσχου.
 Τ'ποσχεσέη, ή, Ίλ. ν, 369 κ. -σχέστρον, τό, Άνάλ. 2, σ. 102. ποιητ. ταυτ. του
 Τ'πόσχεσις, εως, ή (ὑποσχεόμαι).
 Τ'ποσχετικός, ή, ὄν, ἀνήκων εἰς ὑπόσχεσιν, ἀγαπῶν νά ὑ- πόσχεται.
 Τ'ποσχηματίζομαι, ταυτ. τοῦ ἀπλοῦ.
 Τ'ποσχίζω, σχίζω ὀλίγον, ή ὑποκάτω.
 Τ'πόσχισμα, τό. 2) εἶδος ἀνδρικών παπουττίων, Πολυβ. 7, 91. Πρβ. πρόσχισμα.
 Τ'ποσώζω, ἱκανῶς, ή τρόπον τινά σώζω, Στράβ. 2, σ. 131.
 Τ'ποσωμετόω, ὦ, ταυτ. τό σώμα νεοποιῶ, Στοβ. φυσ. σ. 746. Πρβ. ὑπενεάζω.
 Τ'ποσωρεύω. Ζ. ἀποσωρεύω.
 Τ'ποσωφρονιστής, ό, δεύτερος σωφρονιστής. Ζ. σωφρονιστής.
 Τ'ποταγή, ή (ὑποτάσσω), Ν. Δ.
 Τ'ποταγής, εως, ό, ή (ὑποτάστω), ὑπήκοος, εὑπειθής. Κορ. διορθόνων πιθανῶς τό εἰς τόν Πλούτ. (Νικ Δ) τοῦ Φρονίχου, Κουχ' ὑποταγεῖς ἐβάδιζεν, εἰς τό ὑποταγής.
 Τ'ποταίνιος, ό, ή, : χώρα, ήτις ἔχει ταινίαν, στενόντι, γλωτ- σαν, Φίλων.
 Τ'ποτακτικός, ή, ὄν, ό ὑποτάστων. 2) ὑποτακτικός, Γραμμ. Η. ἀντί ὑποταγής, ή ὑπηρετής.
 Τ'πόταμον, τό, Όμ. Έμν. Δημ. 228, εἶδος βοτάνης.
 Τ'ποτάμνω, Ίων. ἀντί ὑποτέμνω.
 Τ'ποτανύω, ἀντί -τείνω.
 Τ'πόταξις, εως, ή, τό ὑποτάσσειν· καί ἀντί ὑποταγή, Διονύστ. Άλ.
 Τ'ποταράσσω, ττω. ὀλίγοντι ταρ.
 Τ'ποταρβέω, ὦ, μ. ήσω, ὀλίγοντι ταρβ. Ίλ. ρ, 533.
 Τ'ποταρτάριος, ό, ή, ευριτόκμενος ὑποκάτω εἰς τόν τάρταρον.
 Τ'πότασις, ή (ὑποτείνω), ὑποκάτω γινόμενη τέντωσις, ἐξάπλω- σις· πεδίων ὑποτάσεις, ἀντί πεδία ὑπογεταμένα, ἐξαπλωμένα, Εὐρ. Βάκχ. 738.
 Τ'ποτάσσω, ττω, μ. ξω, ὑποκάτω στήνω, διατάσσω, ἀναγκά- ζω, ικῶ, καί ὑποδουλόνω. Μέσ. ὑποτάττω ἑμαυτόν εἰς τινά, ή πείδομαι, Πολύβ.

Τ'ποταύριον, τό. Ζ. ταῦρος ἀριθ. 2, ὁ ὀπισθεν τοῦ σακχυλίου τῶν ὄρχων τόπος τοῦ πρωκτοῦ.

Τ'ποταφρεύω, ὑπορύσσω, κάμνω λαγοῦμι, Ἀππιαν. 1, σ. 323.

Τ'ποτείνω, μ. ενῶ, τεντόνω ὑποκάτω, τεντόνομαι ὑποκάτω· αἱ ὑπὸ τὰς γωνίας ὑποτείνονται πλευραὶ, αἱ τεντωμέναι ὑποκάτω μιᾶς γωνίας μεταξὺ δύο πλευρῶν, Μαθημ. 2) ἀντὶ προτείνω, Δ. Κασ. Θουκυδ. Πλάτ. Γεργ.

Τ'ποτειχίζω, ὑποκάτω τειχίζω.

Τ'ποτειχίσις, ἡ, -χρισμός, ὁ, -χισμα, τό.

Τ'ποτεκμαίρομαι, τρόπον τινὰ τεκμ. Πολυδ.

Τ'ποτελέω, ὦ, πληρόνω : φόρον.

Τ'ποτελής, ἑός, ὁ, ἡ, : φόρου, πληρόνων φόρον, ὑπήκοος, Θουκυδ. 2) Παθ. ὁ λαμβάνων φόρον ἢ μισθόν κτ. Λουκιαν.

Τ'ποτελής, ἑδος, ἡ, Διογ. Λαέρ. 7, 165, ὅ,τι νομίζει τίμιον ὁ σοφὸς παρεκτός τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ (τοῦ τέλους)· ἄλλως, τὸ ὑποτελής, ὅ,τι ἐλάβεν ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος χρήσιμον εἰς ἐπίτευξιν τοῦ τέλους, καὶ τὸ ὁποῖον (ὑποτελεῖ) χρησιμεύει εἰς τοῦτο.

Τ'ποτέλλομαι, γίνομαι ὑποκάτωθεν, ἐξέρχομαι, Ἀπολλών 2, 83.

Τ'ποτέμνω, μ. τεμῶ, ὑποκάτωθεν, ἐμπροσθεν, ἢ κρυφίως τέμνω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 316. 2) κόπτω ὀλίγοντι, μικρύνω· ἢ ἀφαιρῶ, στήκνω : ἐλπίδα, ὁδόν, ὑποτεμνύνται ἡμᾶς, θέλουν μᾶς κόψει τὸν ὁδόν, θέλουν μᾶς προφθάσει, Ξενοφ. Κύρ. 1, 4. ἐξ ἐναντίας δὲ, τὴν ἀκόντισιν ὁδὸν ὑποτεμνόντο, ἔτρεχαν ἐμπροσθὰ, καὶ δὲν τοὺς ἐφθάναν τὰ ἀκόντια, ὁ αὐτ. 5) εἰς τοὺς μεταγεν. ὑποτεμνόμεναι, ἀντὶ ἐμποδίζω, καὶ ἀφαιρῶ, Μάξιμ. Τύρ. Συνέσ. κτ.

Τ'ποτέταρτος, ὁ, εἶναι εἰς τὴν ἀφαίρεσιν, ὅ,τι εἰς τὴν πρόσθεσιν ὁ ἐπιτέταρτος, π. χ. εἰς τὸν 5 ὁ ἐπιτέταρτος περιέχει τὸν 4 καὶ ἐπὶ τούτῳ τὸ τέταρτον τοῦ 4 μέρος τὸν 1· ὁ δὲ ὑπὸ τέταρτος ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ 5 ἀφαιρεῖ 4, καὶ 1. Ζ. ἐπίτριτος, κ. ὑψημιόλιος.

Τ'ποτετραγώνος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι τετράγ. Ἀδαμ. Φυσιογ. 2, 17, σ. 367.

Τ'ποτετραίνω, ταυτ. ὑποτιτράω.

Τ'πότεφρος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι τεφροειδής.

Τ'ποτεχνάομαι, ὠμαι, διὰ τέχνης κάμνω, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 114.

Τ'ποτηρέω, ὦ, κρυφίως φυλάττω, ἢ παρατηρῶ, Σχολ. Ἀπολλών. 2, 321.

Τ'ποτίθῃμι, μ. ὑποθήσω (ὑποθέω), ὑποστήνω, ὑποβάλλω : ἐλπίδα, δείχνω, δίδω· ὑποθέτω ὡς ἀρχὴν καὶ βάσιν. Μέσ. δέχομαι ὡς ἀρχὴν καὶ ἀξίωμα· ὑπεθέμην εἶναι, ἢ διαλεξόμενος, Ἰσοκρ. ἐβαλα σκοπόν. 2) ἐνεχυρίαζω, : τὴν οὐσίαν. Μέσ. λαμβάνω ὡς ἐνέχυρον. Πρβ. ἀποτιμάω. 3) προβάλλω, προτείνω : σκοπόν. 4) φυλάττω· ὑποθέντας τοῦτο τῇ μνήμῃ ἀκούετε, Δημοσθ. 5) Μέσ. Ὁμ. Ἡρόδ. συμβουλεύω, διδάσκω· ὅθεν ὑποθήκη, συμβουλή, διδασκαλία.

Τ'ποτίλλω, μαδίω.

Τ'ποτιμάω, ὦ, ἐκτιμῶ ἐναντίον τοῦ ἄλλου (τοῦ κατηγοροῦ). Μέσ. ἐκτιμῶ κατ' ἐμαυτοῦ τὴν ποινὴν καὶ ζημίαν. Ζ. προφατίζομαι, Ἰάμβ. Πλούτ. Ἰώσηπ. Διόδ.

Τ'ποτίμησις, ἡ, ἐκτίμησις τῆς ποινῆς ἑαυτοῦ. 2) πρόφατις. Ζ. πρ.

Τ'ποτιμητής, οὗ, ὁ. Ζ. ὑποτιμῶ ἀριθ. 1. 2) ὁ τῶν Ῥωμαίων δεύτερος κήνωρ.

Τ'ποτίτθις, ὁ, ἡ, κ. } ταυτ. ὑπομάζιος.

Τ'πότιτθος, ὁ, ἡ, } ταυτ. ὑπομάζιος.

Τ'ποτλάω, } ὑποφέρω, ὑπομένω.

Τ'πότλημι, } ὑποφέρω, ὑπομένω.

Τ'ποτιτράίνω, κ. } ὑποκάτωθεν τρυπῶ.

Τ'ποτιτράω, ὦ, } ὑποκάτωθεν τρυπῶ.

Τ'ποτμήγω, κ. } ταυτ. ὑποτέμνω, Ἀπολλών. Ῥόδ.

Τ'ποτμήσσω, } ταυτ. ὑποτέμνω, Ἀπολλών. Ῥόδ.

Τ'ποτομεύς, ἑός, ὁ, ἐργαλείον, δι' οὗ τέμνουσιν, Ο'. Τ'ποτομή, ἡ, τὸ τέμνειν ὑποκάτωθεν, ἢ ἐμπροσθεν, ἢ κατ' ὀλίγον. Μεταφ. ἀφαίρεσις, ἐλάττωσις· ἢ στήρησις, Πλούτ. 7, σ. 192. Η. Ζ. ὑποτέμνω.

Τ'ποτονδορύζω, κ. } σιγανὰ τονῶ, Λουκιαν. Διβάν.

Τ'ποτονδορίζω, } σιγανὰ τονῶ, Λουκιαν. Διβάν.

Τ'πότονος, ὁ, ὁ τὴν σκεπαστὴν βαττάζων στύλος, Lobeck εἰς Σοφοκ. Αἰ. 108.

Τ'ποτοξεύω, ὑποκάτωθεν εἰς τὰ ἄνω τοξεύω, Αἰνεί. κερ. 36.

Τ'ποτοπάζω, μ. ἄσω, κ. -τοπέω, Σουίδ. -πέομαι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 496. ὑπολαμβάνω, νομίζω, συμπεραίνω, ὑποπτεύω.

Τ'ποτοπασμός, ὁ, εἰκατία, ὑποψία, Ἰώσηπ.

Τ'πότοπος, ὁ, ἡ, ὑποπτος· ὅθεν, καθυπότοπος, καὶ καχυπότοπος· τὸ δεύτερον εἶναι ἐξηγητικὸν ὄνομα τοῦ πρώτου· ἡ διόρθωσις τοῦ εἶναι τολμηρὰ καὶ ἀνοήσιος εἰς ἡμᾶς.

Τ'ποτορεύω, ὑποκάτωθεν τορεύω, Αἰλ. Ἰδιот. 10. 22.

Τ'ποτραγῶδῶς τινί, Φιλόστρ. Σοφ. 1, 18. ταυτ. τριταγωνιστέω, ὑποκρίνομαι δεύτερον προσωπείον εἰς τὴν τραγωδίαν. 2) ἀποκρίνομαι εἰς τινὰ μὲ τραγικὸν τόνον, Λουκιαν. ὅπου τώρα κείται ὑποδραματούργεω.

Τ'ποτραυλίζω, ὀλίγοντι τραυλίζω.

Τ'πότραυλος, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι τραυλ. Ἰπποκρ. σ. 1207.

Τ'ποτραχήλειον, τό, Οὐδ. τοῦ

Τ'ποτραχήλιος, ὁ, ἡ, ὁ ὑποκάτω τοῦ τραχήλου. 2) τὸ ὑπὸ τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ τραχ. 3) τὸ ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς τοῦ στύλου μέρος, Οὐιτρούβ.

Τ'ποτραχύνω, ὀλίγοντι τραχύνω.

Τ'πότρεχες, εὐός, ὁ, ἡ, ὀλίγοντι τραχύς. Μεταφ. θυμώδης, ἀηδής.

Τ'ποτρεῖω, ποιητ. ἀντὶ ὑποτρέω.

Τ'ποτρέμω, ὀλίγοντι τρ.

Τ'ποτρέπομαι, φεύγω εἰς τὰ ὀπίσω, Ὁπ. Ἀλ. 3, 516. ὅθεν ὑποτροπάδην κ. ὑποτροπή.

Τ'ποτρέφω, κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως τρέφω. Μεταφ. ἔχω ἐλπίδας.

Τ'ποτρέχω, τρέχω ὑποκάτω, : τοῖς δένδροισιν, ὑποκάτω εἰς τὰ δένδρα· εἰτρέχω, προτρέχω, τρέχω κατόπιν, τρέχω ἐναντίον· ὑποκάτω τοῦ τοῦ τινὸς τρέχω, εἰς κοιλάδα, ἢ ἄλλο κοίλωμα· : τοὺς ληττάς, τοὺς καταδιώκω, Ξενοφ. Κύρ. 1, 2, 12. 2) κολλαεύω, προπαθῶ νὰ οικειωθῶ, ὡς ὑπέρχομαι καὶ ὑποπίπτω. 3) μετὰ Δοτ. ἐφορμῶ, ἐπέρχομαι. 4) εἰτέρχομαι, κυριεύω κρυφίως· : ἔλεος αὐτὸν ὑποτρέχει, Πολύβ.

Τ'ποτρέω, μ. ἔσω, ὑποφοβοῦμαι, Πλούτ. 2, σ. 812.

Τ'πότρητος, ὁ, ἡ, ὑποκάτω τρυπημένος, Ἀθήν. 4, σ. 176.

Τ'ποτρηχύνω, Ἰαν. ταυτ. ὑποτραχύνω.

Τ'πότρηχες, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπότρεχες, Ἀθήν. 7, σ. 215.

Τ'ποτριβή. Ζ. τὸ ἐφ.

Τ'ποτρίβω, μ. ψω, ὑποκάτω τρίβω, κατ' ὀλίγον τρίβω· ὑποτρίβω τῶν ἵππων τὰς ὀπλάς, Διόδ. 17, 94. τρίβοντα αἱ ὀπλά τῶν ἵππων, ὅταν δὲν ἔχωσι πέταλα· ὅθεν, ἵπποι χωλεύοντες ἐξ ὑποτριβῆς, ἐπειδὴ τοὺς ἐπείσαν τὰ πέταλα.

Τ'ποτρίζω, ἡρέμα, ἡσυχά τρ. Ἠλιδ. 6, 15. Ζ. τὸ ἀπλοῦν.

Τ'πότριμμα, τό, ὑποκ. -μάτιον, τὸ (ὑποτρίβω), ζωμός τις σύνθετος ἐκ πολλῶν τριμμένων χόρτων, ὁπωρικῶν, ἀρωμάτων κτ. Ἠσυχ., ὅτι ἐμβαιναν καὶ δριμέα πράγματα, γίνεται φανερόν ἐκ τοῦ, βλέπων ὑπότριμμα, βλέπων ὡς νὰ ἔφαγε σινάπι καὶ ἄλλα δριμέα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291.

Τ'ποτρίορχει, οἱ, εἶδος πτηνῶν ὑπαγόμενον εἰς τὸ γένος τῶν τριορχῶν, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5.

Τ'πότρετος, ὁ, ἡ, ἐν τῇ ἀφαιρέσει ὁ ἐπίτριτος ἐν τῇ προσθέσει. Ζ. ὑποτέταρτος.

Τ'πότρεψις, ἡ (ὑποτρίβω), τὸ ἐν τῷ ἢ ἐπὶ τινός, ἢ πρὸς ἄλληλα τρίβειν· τριπόδων ὑποτρίψεις, Παλ. Μαθημ. σ. 74. τὰ ὑπὸ τὴν τράπεζαν ξύλα, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζετις τοὺς πόδας τοῦ καὶ τρίβει. Πρβ. θράνος, κ. θρόνος.

Τ'ποτρομέω, ταυτ. ὑποτρέμω.

Τ'πότρομος, ὁ, ἡ, τρέμων, δειλός.

Τ'ποτροπέδην, Ἐπίρ. ὀπιτροπρεπτικά, Ὁπικιν. Ἀλ. 3, 274.

Τ'ποτροπάζω, ταυτ. ὑποτροπιάζω.

Τ'ποτροπή, ἡ (ὑποτρέπω), ἐπιστροφή τῆς ἀρρώστιας, ξανακλίσις εἰς τὴν ἀρρώστιαν, Πλούτ. Λούκουλ. 7.

Τ'ποτροπία, ἡ, ταυτ. ὑποτροπή.

Τ'ποτροπιάζω, κ. -ροπάζω, ἐξαναγυρίζω, ἐξαναέρχομαι, ἐπὶ ἀρρώστιας, ὅταν ἐξαναέρχομαι.

Τ'ποτροπιασμός, ὁ, ταυτ. ὑποτροπή, Ἰπποκρ.

Υποτροπικός, ἡ, ὄν, ἐπιστρέφων, ἐπανερχόμενος κατὰ περιόδους, Ἰπποκρ.

Υποτρόπιος, ἰα, ἰον, εὐρισκόμενος ὑποκάτω εἰς τὴν τροπὴν, Ὀρφ. Ἀργον. 265.

Υπότροπος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑποτροπικός, Ἀναλ. Ἀπολλών.

Υποτροφέω, ὦ, ὀλίγον τρέφω, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 1, σ. 123.

Υποτροφή, ἡ, : γῆς, φυτῶμα, φυτὸν, Μαξιμ. Τυρ. 2, σ. 42. 56. 72.

Υποτρόχαλος, ὁ, ἡ, ὀλίγον στρογγύλος, Ἡρόδ. 3, 8, Νομ. ἐσφ. ἀντί περιτρόχαλος, ἡ περιτρόχαλα.

Υποτροχάω, ὦ, ταυτ. ὑποτρέχω, μετὰ Αἰτιατ. Μόσχ. 7, 4.

Υποτροχίζω, φέρω ὑποκάτω εἰς τὸν τροχόν, Σουίδ.

Υπότροχος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑποκάτω τροχούς, Διόδ. Σικ. κ. Πολύβ. Πρβ. ὑποκυκλος.

Υπότρογος, ὁ, ἡ (τρογῆ), πλήρης τρογίας, Ἰπποκρ. σ. 1120.

Υποτρούξω, κ. - τρίζω, κρυφομυρμυρίζω, Νόνν. 17.

Υποτρούω, ἀντί ὑποτρέχω, κουράζω, : ὑπὸ τοῖς καμάτοις, Νικανδρ. Ἀλεξ. 83.

Υποτρώγω, κρυφίως ἢ πρότερον τρώγω, ἡ ὑποκάτωθεν, Ξενοφ. Συμπ. 4, 9.

Υποττοβέω, πρὸς τί ὅττ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 577.

Υποτυγχάνω, -τύχω, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι· διακόπτω τὸν λόγον, ὡς ὑπολαμβάνω, Πλούτ.

Υποτυπώω, ὦ, μορφόω, σχηματίζω, παριστάνω. Μέστ. παριστάνω εἰς τὸν νοῦν μου· κυρίως, ταυτ. ὑπογράφω· ὅθεν, σκιάν ὑποτ. ἀντί σκιαγράφω, σχεδιάζω σκιάν. Ζ. ὑπογραφή.

Υποτύπτω, κτυπῶ ὑποκάτω, εἰσβάλλω· ὑποτύπας δὲ τοῦτω ἀντλέει, τοῦτο τὸ σκεῦος εἰσβάλλει εἰς τὸ ὕδωρ. καὶ ἀντλεῖ, Ἡρόδ. 6, 110. 2) ὑποκυλμβῶ, ὑφέρπω : χέρτω ὑπέτυψε κορώνη, ἀντί ὑπῆλθε, Ἀρατ. 3. 3) Νομ. ταυτ. ὑποτυπώω, Πολύβ. ὡς ὑπότυψις, ἡ, ταυτ. ὑποτύπωσις. Ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι κακογραμμένη, καὶ ἴσως πρέπει νὰ γράφηται Ὑποδύψας, κ. Ὑπόδυσις, ἐκ τοῦ ὑποτύψω.

Υποτυπώσεις, εως, ἡ (ὑποτυπώω), προτύπωσις, σχεδίασις, σκιαγράφησις· παράστασις βραχεῖα, ἡ ὡς ἐν τύπῳ· διὰ τοῦτο συχναίς εἶναι συγγραμμάτων ἐπιγραφή, ὡς Σέξτ. τοῦ Ἐμπ. Κλημ. Ἀλεξ. Γαλην. κτ.

Υποτυρίς, ἰδος, ἡ, πλακούντιον μετὰ τυρί καὶ μέλι, Ἀθήν. 14, σ. 647.

Υπότυφος, ὁ, ἡ, μεσότυφος.

Υπότυφος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τί ἀλαζών, Πλούτ. Περικλ. 5, Τίμων, ἄλλοι ἀναγ. ὑπάτυφος.

Υποτύρω, ἀνάπτω, ὥστε νὰ μὴ φέγγῃ ἡ φωτιά, ὅθεν, Παθητ. κ. Μέστ. καίωμα χωρὶς φλόγα. 2) Μεταφ. κατ' ὀλίγον ἀνάπτω, κινῶ εἰς πάθος : τοὺς ἀκούονται.

Υπότυψις, ἡ, ὑπάναμμα ἵσκα, Πολύβ. 6, 59.

Υπουάτιος, ὁ, ἡ (οὔας, ὑπό), ὑποκάτω τοῦ αὐτίου· ἄλλοι ἀνέγ. ἐπουάτιος· ἡδύνατο νὰ εἶναι καὶ χωρισμένον, Ὀρφ. Ἀργον. 219.

Υπουδαῖος, αἰα, αἰή, αἰὼν (οὔδας), ὑπόγειος, Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 487.

Υπουδαδίας, ἡ
Υπουδατίας, ου, ὁ, κ. } ὁ ὑποκάτω τοῦ ἐμπύου, ἐμπυα-
Υπουδατίος, ἰα, ἰον, } σμένος.

Υπουλος, ὁ, ἡ (οὔλη), ἔλκος ὑπουλον, τὸ ὁποῖον φαίνεται μὲν σαρκωμένον κατ' ἐπιφάνειον, ὑποκάτω ὅμως δουλεύει. 2) Μεταφ. κρύφιος, μυστικός, δόλιος, ἀπατεῶν, Πλούτ. περὶ τῆς τύχης Ἀλεξ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων· κάλλος κακῶν ὑπουλον, Σαφ. Οἶδ. Τύρ. 1306.

Υπουλότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. μάλιττα ἀριθ. 2, Κύριλλος.

Υπουραῖος, ὁ, ὑποκάτω τῆς οὐραῖς.

Υπουράνεις, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ὁ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ, Ἀρατ. 134.

Υπουργέω, ὦ (ὑπουργός), ταυτ. ὑπηρετῶ.

Υπουργημα, τό,

Υπουργησις, ἡ, κ. } ταυτ. ὑπηρεσία, Πλούτ. Θησ. 30.

Υπουργία, ἡ,

Υπουργικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - γιγῶς, ἀνέκων εἰς ὑπουργόν, πρό-
θυμος νὰ ὑπουργῇ. ἐκ τοῦ

Υπουργός, ὁ, ἡ, συναίρ. ἐκ τοῦ ὑποεργός (ἐργον, ὑπό), βοη-

θός, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 8, 15. 2) ὑπηρετής, θεράπων, Διονύσ. Περιηγ. 342.

Υπουρίς, ἰδος, ἡ, τὸ λωρίον τὸ ὑποκάτω τῆς οὐραῖς τῶν ἀχθωφόρων ζώων, κουτσοῦνι χυδαίουτορ. Γλωσσ. Στεφ.

Υποφαιδρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι φ. Πολυδ. 4, 143.

Υποφαίνω, κρυφίως φανερόω. 2) Οὐδ. ὡς τὸ ὑποφαίνομαι : ἡ φαίνομαι κατ' ὀλίγον, ἡ ἀρχομαι νὰ φαίνομαι : ἡμέρα, ἔαρ κτλ.

Υποφαιος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι φαιός.

Υποφακώδης, ὁ, ἡ, ἔχων χρῶμα φακῆς, Ἰπποκρ.

Υποφαρμάσσω, ττω, μ. ξω, σμίγω ὀλίγον ἱατρικόν, ἄρωμα, ἡ φαρμάκι, Πλούτ.

Υποφασίς, ἡ (ὑποφαίνομαι), τὸ κρυφίως, ἡ ἐξ ἡμισείας φανερόναι : ὀφθαλμῶν, Ἰπποκρ. Ζ. ὑπεβλέπω.

Υποφᾶτις, ἡ, Δωρ. ἀντί ὑπεφῆτις, Τροπ. ἐπὶ σάλπιγγος, ἥτις ἀναγγέλλει πόλεμον, ἡ εἰρήνην, Ἀναλ. 2, σ. 8. ὑποφάτις (αἰ), ἀντί διαβολῶν ψίδυροι, Πίνδ. Πυθ. 2, 140.

Υποφαιλος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι φ. Ἰπποκρ.

Υποφαισις, ἡ, ὁ ὀλίγος φωτισμός διὰ τρύπας ἢ παραθυρίου, Ἡρόδ. 7, 36.

Υποφάσχω, δείχνω ὀλίγον τι φῶς.

Υποφείδομαι, ὀλίγον τι φείδ. - φειδομένως καὶ μετρίως, Πλούτ. Ἀλεξ. 28.

Υποφέρω, μ. ὑποίσω, βαστάζω ἐπάνω μου : ἄχθος, ὅπλα κτ. Κύρου. Π. 4, 5, 57. 2) φέρω, θέτω ὑποκάτω. 3) ταυτ. προφέρω, προτείνω, ἐπιπλήττω, ἀντιλέγω, Πολύβ. 4, 205. ὅθεν, υποφορά ἢ ἀντιλογία, καὶ ἀνυφορά ἢ εἰς τὴν ἀντιλογίαν ἀποκρίσις· καὶ προφασίζομαι. Ζ. ὑπέχω· αὐτῷ καὶ υποφορά. 4) κρημνίζω. ὁ δ' ἀνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιποροῦντας· χωρία ὑποφέροντα, κατηφορικά καὶ ὀλισθηρά· Παθητ. ὑποφέρεσθαι, πίπτειν, παρακμάζειν· ἀδυμεῖν· καὶ ἐλαττωσθαι.

Υποφύγω, κρυφίως φ.

Υποφητεύω, εἶμαι - φήτης, ου, ὁ, κ. - φήτωρ, θηλ. - φήτις, ἡ (ὑπό, φημί), ἐξηγητὴς τοῦ θεοῦ θελήματος, ἱερεὺς, ὅστις ἐκφράζει διὰ στίχων τὸν χρησμόν· διὰ τοῦτο οἱ ποιηταὶ ὀνομάζονται μουσῶν ὑποφῆται, Θεόκρ. 22, 116.

Υποφήτης, ου, ὁ· Ζ. πρ.

Υποφητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, ἀνέκων, ἀρμόζων εἰς τὸν ὑποφήτην.

Υποφήτις, ἰδος, ἡ· Ζ. ὑποφητεύω.

Υποφήτωρ, ορος, ὁ, ταυτ. ὑποφήτης : κιθάρας, ὁ κιθαρωδός, Μανέσ. 2, 332. Ζ. ὑποφητεύω.

Υποφθαδόν, Ἐπίρ. (ὑποφθᾶω), προφαστικῶς, Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 145.

Υποφθαλμιος, ὁ, ἡ, ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν· τὰ - μια, ταυτ. ὑποκυλίσ, Ἰπποκρ. Ζ. κυλοιδία.

Υποφθάνω, μ. ἄσσω, Ἀδρ. ὑποφθᾶς, Μέστ. - φθήμενος, ταυτ. προφθάνω.

Υποφθεγγομαι, πρὸς τοῦτο, ἡ σιγανὰ φθ. ἐκβάλλω ἤχον, τόνον, Αἰλ. Ἰδιότ. ζ, 7. Καὶ Χαρίτ. κ. Λογγ.

Υποφθεῖρω, κατ' ὀλίγον φθεῖρω· Παθ. κατ' ὀλίγον φθειρόμαι.

Υποφθονέω, ὦ, ὀλίγον τι, ἡ κρυφίως φθ.

Υποφθόνως, ὀλίγον τι φθονερῶς, Ξενοφ. Ἑλλην.

Υποφθορεύς, εως, ὁ, ἀπατεῶν, διαφθεῖρων κρυφίως, Γλωσσ. Στεφ.

Υποφλεγέσω, κ. - φλέγω, ὑποκάτωθεν φλ. Νικανδρ.

Υποφλεγμαίνω, ὀλίγον τι φλ.

Υποφλέγω, ταυτ. ὑποφλεγέσω.

Υπόφλοισβος, ὁ, ἡ, κάμων φλοῖσβον. : θαλάσσια, Ὀρφ.

Υποφοινικίζω, μ. ἴσω, φαίνομαι ὀλίγον τι φοινικοῦς.

Υποφοινίσσω, ὀλίγον τι φ. Νικανδρ.

Υποφόνεια, τὰ (φόνος), τὸ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον πληροῖται ὁ φονεὺς εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν ἐκδίκησίν των, Ἀρποκρ. Φιλόστρ. Εἰχ. σ. 877. Εἰς τὸν Ὀμ. ποιητὴ εἰς τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος ἀποινα.

Υποφορᾶ, ἡ, ἐπιπλήξις, ἀντιλογία, 2) τὸ φέρειν κάτω, καταβιβάζειν· ἡ κατάπτωσις. 3) κατηφορικὸς τόπος· καὶ τὸ κοῖλον, ὡς εἶναι ἡ ψίστουλα· Παῦλ. Αἰγ. 6, 78. Ὁ Στράβ. 5, σ. 201. Sieb. ὀνομάζει ὑποφοράς ὅ,τι πρότερον εἶχεν ὀνομάσθαι σεισμὸς γῆς κ. ἀναφυσθήματα πυρρῆς κ. θαλάσσης. Ζ. ὑπόφορος, κ. ὑποφέρω.

Υπόφορος, ὁ, ἡ, (ὑπό, φόρος), ὅστις πληροῖται φόρον. 2) ἐκ τοῦ ὑποφορά, ἀριθ. 3, τὸ νὰ ὑπάγῃ τις ὑποκάτω· ἡ τόπος

κατηφορικός· ἢ κοῖλος· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας λέγεται καὶ ὑποφρον, τὸ ὁποῖον συγχέεται μὲ τὸ ὑπαφρον.
 Ὑποφραδοσύνη, ἢ, κατάπεισις, συμβουλή, Ἡσιόδ. Θεογ. 638.
 Ὑποφράζομαι, Ἄδρ. - φρασθεῖς, ταυτ. ὑπονοοέω, Ἀπολλών. 1, 462.
 Ὑποφράσσω, ττω, ἐγκλείω, στουμπώνω, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 351.
 Ὑποφρίσσω, ὀλίγον τι φρ. 2) κρυφίως φοβοῦμαι, Ἀθήν. σ. 263.
 Ὑποφρος, ὁ. ἢ. Ζ. ὑπόφορος.
 Ὑποψαῖς, εἶδος, ἢ. Ζ. μόλσον.
 Ὑποψυγή, ἢ (ψεύγω): ζέροντες, τὸ νὰ ὑπάγῃ τίς που εἰς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης θερμότητος τοῦ καλοκαιρίου, Ἰωσηπ. Ἀρχ. 8.
 Ὑποψύομαι, μ. νήτομαι, ψύομαι ἐπειτα, προσψύομαι, ἀναψύομαι.
 Ὑποψυτάω, ὦ, ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι ψυτῶ, Μ. Ἐτυμ.
 Ὑπόψυσις, ἢ, τὸ μετέπειτα φύεσθαι, ἀναβλάστησις.
 Ὑποψυτεύω, ὑποκάτω φυτεύω, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3, 10, 5.
 Ὑποψυλέω, -εύω, ὑποκάτω φυτεύω, Ἀνάλ. 2, σ. 180.
 Ὑποψυνέω, ὦ, προσψυνῶ. ἀντιψυνῶ, Μόσχ. 3, 49.
 Ὑποψώνησις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ὑποψωνητής, οὗ, ὁ, προσψωνητής, Ἰγνατ. ἐπιστ. 6, σ. 130.
 Ὑποψώσκω, κατ' ὀλίγον γίνεσθαι φωτισμός, φωτίζεσθαι: ἡμέρα, Διόδ. 13, 18.
 Ὑποχάζομαι, μ. σομαι, ποιητ. ταυτ. ὑποχωρέω.
 Ὑποχαίνω, ταυτ. ὑποχάσκω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 15, 1.
 Ὑποχαίρω, ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως χαίρω.
 Ὑποχαλάω, ὦ, μ. άσω, κρυφίως ὑψήμι, ἀπολύω, ἐνδίδω, μετὰ Γεν. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 12, 46.
 Ὑποχαλεπαίνω, ὀλίγον τι χαλεπαίνω.
 Ὑποχαλινίδιος, α, ον, ὑποκάτω τοῦ χαλινοῦ, Ξενοφ. Ἰππ. 7, 1.
 Ὑποχαλκίζω, ἀλλάζω μὲ χαλκινόν νόμισμα. 2) φαίνομαι χαλκόμορφος, Ἐτυμ. Μ.
 Ὑπόχαλκος, ὁ, ἢ, μιγμένος μὲ χαλκόν.
 Ὑποχαλκώω, ὦ, σμίγω μὲ χαλκόν, Γλωσσ. Στεφ.
 Ὑποχεράσσω, ὑπογλύφω, ὑποσκάπτω, ὑπογράφω. Πλούτ. Ἀλέξ. 69.
 Ὑποχάρτης, ὁ, ταυτ. φάτνωμα.
 Ὑποχερώπορ, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι χαρώπορ, Ξενοφ.
 Ὑποχάσκω, ὀλίγον τι χάσκω.
 Ὑπόχαυνος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι χαῦνος, Ἀθήν. σ. 24.
 Ὑποχαυνώω, ὦ, ὀλίγον τι χαυνώνω.
 Ὑποχείριος, ἰα, ἰον, ὦν ὑποκάτω εἰς τὸ ἔργον, τὸν ὁποῖον ἐργάζεται τις ἀκόμη. 2) ὑπεξούσιος, αἰχμάλωτος.
 Ὑπόχευμα, τὸ, τὸ προτεχευμένον, Πίνδ. Πύθ. 5, 134.
 Ὑποχέω, ἐκχύνω, ἐγχύνω, ἐπιχύνω, πάντοτε ἐγγέω, δηλ. κινῶ οἶνον νὰ πῇ τις. Παθ. ἐγχύνωμαι. φύλλα ὑποχευμένα ὑπὸ τοῖς ποσὶ, φύλλα πεσμένα ὑποκάτω τῶν ποδῶν, Ἡρόδ. ἀπιστή μεγάλη ὑποχέχυτο αὐτῷ, Ἡρόδ. 2, 152, τὸν ἐκυρίευσε μεγάλη ἀμφιβολία· ὑποχέυτο σπλάγχνοις, ἀντὶ ὑπεδέξατο, Ὀππιαν. Ἄλ. 1, 740.
 Ὑποχή, ἢ, στρόγγυλον τι δίκτυον, Κ. πόχα, καὶ οὐδ. ἀπόχι. καὶ πόχι χυδ. Μάρκ. Ἀντ. ι, 10.
 Ὑπόχληα, τὰ (χηλή), τὰ ἐξέχοντα ὅστέα τῶν κλειδώσεων εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρός, ὅπου ἀρχονται οἱ δάκτυλοι, Πολυδ. 21, 144.
 Ὑποχθόνιος, ὁ, ἢ, κ. } ὑπόγειος, Ἀνάλ. 1, σ. 183.
 Ὑπόχθων, ὠνος, ὁ, ἢ, }
 Ὑποχίτων, ὠνος, ὁ, ἢ, ὁ ὑποκάτω τοῦ χιτῶνος. 2) οὐσιαστ. κατασάρκιον, Κ. Γλωσσ. Στεφ.
 Ὑποχλιάινω, ὀλίγον τι χ.
 Ὑποχλίξω, σηκώνω τὸν μοχλόν (σύρτην) τῆς θύρας.
 Ὑπόχλωρος, ὁ, ἢ, κ. - χλωρός, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι πράσινος, πρασινοκίτρινος, Καλλιμ.
 Ὑποχλωρόμελας, ὁ, ἢ, κηρινόμαυρος. Ἰπποκρ.
 Ὑποχειρίς, ἢ, φυτόν τι, Θεοφρ. Ἰστ. φ. 7, 7.
 Ὑπόχολος, ὁ, ἢ, ὑποκάτω τῆς χολῆς, ὑποκείμενος εἰς χολήν, εἰς θυμόν. 2) ὀλίγον τι χολικός.

Ὑποχονδρίαχός, ἢ, ὁν, πάσχων κατὰ τὸ ὑποχόνδριον.
 Ὑποχόνδριος, ὁ, ἢ, ὁ ὑποκότω τοῦ χόνδρου· τὸ ὑποχόνδριον, τὰ ὑποχόνδρια, τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ἀπὸ τοῦ θώρακος (ὅπου τελειώνει ὁ θώραξ) ἕως τῶν αἰδοίων, δηλ. τὸ ὑπογάστριον ὅλον μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ, λέγω σπλάγχνα, ἥπαρ, χολή, ἐντερα κτ.
 Ὑποχορηγέω, ὦ, παρέχω, δίδω, βοηθῶ, συμβοηθῶ.
 Ὑποχορηγία, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Στράβ. 5, σ. 359.
 Ὑπόχορος, ὁ, ἢ, (ἔχω, ὄχος), ὑπεξούσιος· καὶ ἀντὶ ὑπαρχος, διότι οὗτοι εἶναι ὑπεξούσιοι ἄλλου ἀνωτέρου, Εὐρ. Ἐπιστ. 5. 2) ἀντὶ ἐνοχος, ὑπεύθυνος.
 Ὑποχραίνω, ὑπομολύνω, μαιίνω ὀλίγον τι, Κολοῦθ. ἀρπ. Ἐλέν. 232.
 Ὑποχρεμετίξω, ἀντιχρεμετίξω, Κοίντ. 8, 57.
 Ὑποχρέμπτομαι, ἡρέμα, κατ' ὀλίγον, κρυφίως χρεμ. Ἰπποκρ.
 Ὑπόχρεως, ὦ, ὁ, ἢ (χρέος), κατάχρεως· ὑποχρεωμένος: φιλίας, χάριτος (νοητ. εἰσεκα), Πλούτ. Πομπ. 76. καὶ χάρισι. Πολύβ. 9, 29. Πληθ. ὑπόχρεοι κατὰ μεταπλασμ. Πρβ. προχρή.
 Ὑποχρίω, ὑποκάτω, ἢ πρὸς τί χρίω.
 Ὑπόχρυςος, ὁ, ἢ, περιέχων χρυσόν. 2) ἔμπορος, Ἡλιόδ. 2, σ. 72. ὅστις κάθηται ὑποκάτω τοῦ χρυσοῦ του, ὡς ὑπόπλουτος, τὸ ὁποῖον ὁ Κορ. διορθ. ἐπίχρυσος. 3) χρυσωμένος ἐπάνωθεν (μαλαμοκαπνισμένος Κ.)· τὸ τοιοῦτον ὀρθότερον εἶναι ἐπίχρυσος.
 Ὑποχρωματίξω, ὑπογράφω, ζωγραφῶ, Εὐστάθ. ἐρωτ.
 Ὑπόχυμα, τὸ, τὸ ὑποκάτω χυμένον, τὸ σκοτεινόν ὄμμα. Ζ. τὸ ἐφ.
 Ὑπόχυσις, εως, ἢ (-χύω), τὸ χύνειν ὑποκάτωθεν, ἢ ἐπιχύνειν. 2) σκοτισμός ὀφθαλμοῦ, ὅταν παρεγχυθῇ ὑγρὸν μετὰ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος καὶ τῆς κόρης, καὶ ἐμποδίσῃ τὴν ὄρασιν.
 Ὑποχυτήρ, ἦρος, ὁ (-χύω), σκεῦος, μὲ τὸ ὁποῖον χύνομεν ἐλαιὸν εἰς τὸν λύχνον. Ἐτυμ. Μ. Φωτ.
 Ὑπόχυτος, ὁ, ἢ (ὑποχέω), οἶνος ὑπόχυτος, γλυκὺς τις οἶνος, ἴσως διὰ τοῦ ἐπιχυνόμενου ἐφήματος, δηλ. μὲ τὸν ὁποῖον σμίγουσι βρατμένον μούστον. 2) Τροπ. εἰς τοὺς κωμικ. ἐπὶ νόθον πολίτου, ὡς ὑπόχυλος, ὑπουλος κτλ.
 Ὑπόχυω, ταυτ. ὑποχέω.
 Ὑποχωλεύω, εἶμαι ὀλίγον τι χωλός.
 Ὑποχωρέω, ὦ, ὑπάγω ὀπίσω, σύρομαι εἰς τὰ ὀπίσω, ἀναχωρῶ, ὑποκάτωθεν χωρῶ, ὡς ἡ γαστήρ ὑπ. ἔχει ἐξοδόν (δι' ἀφοδεύσεως).
 Ὑποχώρημα, τὸ, τὸ ἐμβαῖνον ἐκ τῆς κοιλίας· κόπρος.
 Ὑποχώρησις, ἢ, τὸ χωρεῖν εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφή· τῆς γαστρος. εὐκοιλιότης ἢ συνήθης ἀφοδεύσις, κόπρος.
 Ὑποψαύρος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι ψαυρός.
 Ὑποψαλάσσω, μ. ξω, ταυτ. ὑποψηλαφέω, Ἀριστοφ. Λυσ. 84.
 Ὑποψάλλω, κυρίως, ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι, ἢ σιγανὰ ἐγγίζω ὡς τὰς χορδὰς, ὅταν τὰς δοκιμάζωσι. Τροπ. ὑποψαλλούσης αὐτοῦ τῆς ὥρας, ἐνῶ ὁ καιρὸς, ἢ ἡ ὥρα τοὺς ἐφερν εἰς συμφωνίαν, Φιλόστρ. Ἀπολλων. 7, 11. 2) Οὐδ. ὑποψάλλει τὴν Ἀτθίδα ἢ γλῶσσαν, ἡγεῖ κατὰ τὴν ἀττικὴν διάλεκτον. Πρβ. ὑποχρέω.
 Ὑπόψαμμος, ὁ, ἢ, ταυτ. ὑφαμμος.
 Ὑποψάσμαι, ὦμαι, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω ἀλείφω, τρίβω, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 1055. ὅπου προβάλλουσι τὰ σύνθετα μὲ τὴν ἀνά, ἀπὸ, καὶ ἐπὶ· ἀλλὰ τὸ ὑποψ. εἶναι τὸ προσψέστερον· Ζ. ὑπαλείφω, καὶ ὑπό.
 Ὑπόψαρος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι παρδαλός, Στράβ. 5, σ. 248.
 Ὑποψαύω, ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς ψ.
 Ὑποψάφαρος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι ψαφαρός, Ἰπποκρ. 1
 Ὑποψάω, ὦ, ὑποκάτωθεν τρίβω (χαδεύω): ποστίν, μὲ τοὺς πόδας, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 14, 5.
 Ὑποψεκάξω πυκνόν, ταυτ. ὑποπίνω, Ξενοφ. Συμπ. 2, 26. Πρβ. ὑποβρέχω, ὑποπυκνάξω.
 Ὑποψελλίξω, ὀλίγον τι ψελ. Χρυσόστ.
 Ὑπόψελλος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι τραυλός, Ψελλ. περὶ ἑαυτοῦ, ὅπου τονίζεται Ὑποψελός.
 Ὑποψεύδομαι, ὀλίγον τι ψεύδομαι, ἀπατῶ, Εὐστάθ.
 Ὑποψηλαφέω, ὦ, ὑποκάτω, ἢ ἐλαφρὰ ψηλ. Ἐτυμ. Μ.
 Ὑποψηνίξω, κάτωθεν, ἢ ἡτύχως ψηνίξω, μολύνω. 2) Τροπ. εἰς τοὺς κωμ. μυστικῶς ἐγγαστροῦ, ὑποπίμπλημι.
 Ὑποψηφίος, ὁ, ἢ (ψηφός), κρυφίως ἢ σιωπηλῶς ψηφισμένος, ἐκλελεγεμένος, Σωζόμεν. Ἐκκλ. Ἰστ. 2, 20. Κ. νῦν ὀνομάζεται, ὁ ψηφισθεὶς ἀρχιερεὺς πρὶν λάβῃ τὴν χειροθεσίαν.
 Ὑποψηφισίς, ἢ, λογαριασμός, Γλωσσ. Στεφ.
 Ὑποψηφιστής, ὁ, λογαριαστής.

Τ'πόψηφος, ὁ, ἡ: τῇ βασιλείᾳ, Συνέσ. σ. 91, εἰς ἐκ τῶν δυναμένων νὰ ἐκλεχθῇ βασιλεὺς.
 Τ'ποψία, ἡ (ὕποπτος). 2) κατηγορημένη παρατήρησις, Θουκυδ. 2, 37.
 Τ'ποψιαστικός, ἡ, ὄν, 'Επίρ. -κῶς, ὑποπτος. Ζηνοβίου παρ-οιμ. 6, 2.
 Τ'ποψιζυρίζω, κρυφίως, ἡ μεταξύ τινῶν ψιζ.
 Τ'πόψιος, ὁ, ἡ, (ὕποψις, ὑπόπτος), ὑποπτος, ἄξιός νὰ βλέπεται με ὑποψίαν, 'Ιλ. γ, 45.
 Τ'ποψοφῶ, ὦ, ὑποκάτω, ἡ εἰς τί, ἡ ὀλίγον τι ψοφ. Νικανδρ. Θηρ. 297.
 Τ'πόψυχρος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ψυχρός.
 Τ'ποψύχω, ὀλίγον τι ψυχραίνω.
 Τ'ποψωνέω, ὦ, ἀπατῶ ἀγοράζων ἐδώδιμα, 'Αριστοφ. 'Αχαρ. 842.
 Τ'ποψωρώδης, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ψωριασμένος, 'Ιπποκρ. 'Επίδημ. 3. Τ. 1, σ. 250. Lind.
 Τ'πτῶ, ταυτ. ὑπτίῳ· ὅθεν ὑπτώμεναι, Χαιρήμ. παρ' 'Αθην. 13, σ. 608. πολῦτιμον λείψανον, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ἱκανῶς τὴν μεταβολὴν τῶν τύπων αὐ, ἰῶ, καὶ τὸ ὁποῖον διεφθεῖρεν ἡ ἀκρι-δία εἰς τὸ 'Τπνωμέναι.
 Τ'πτιάζω, -ιάω, 'Αρατ. 789. μ. ἄσω (ὑπτίος), καίμαι ὑπτίος, πλαγιαζῶ ἀνάσκειν Κ. εἶμαι ἀμελής, 'Ηρωδιαν. 2, 8, 9. 2) 'Ενερ. ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ἀπορρίπτω, Ξενοφ. 'Ιππ. 8, 8.
 Τ'πτίασις, ἡ, ταυτ. ὑπτιασμός.
 Τ'πτίασμα, τὸ, τὸ εἰς τὰ ὀπίσω κεκλιμένον. 2) : χειρῶν, τὸ παρακαλεῖν με ἐξηπλωμένας, ἡ ὑψωμένας χεῖρας, Αἰσχ. 3) τὸ ἀμελημένον, Αἰσχ. 'Αγαμ. 1225.
 Τ'πτιασμός, ὁ, τὸ κλίνειν ὀπίσω, τὸ θέτειν ὀπίσω. 2) ἀποστροφή, μῖτος.
 Τ'πτιάω, Ζ. ὑπτιάζω, καὶ ὑπτίῳ.
 Τ'πτίος, ἰα, ἰον, εἰς τὰ ὀπίσω κλιμένος, ὀπιθότεθεσμένος, γυρισμένος· ἀνάσκειν πλαγιασμένος. ὑπτία μέρη, τὰ ἀντίθετα τῆς ῥάχews· δηλ. ἡ κοιλία, τὸ στήθος, τὸ πρόσωπον. ὑπτία χεῖρ, ἡ παλόμε· ὑπτία χωρία, αἱ πεδιάδες, Αἰλιαν. 'Ιδιότ. ζ. 16, 15. 2) Μεταφ. ἀφροντίς, ἀμελής, μᾶλλον δέ, ἀλαζών, ὑπερήφανος.
 Τ'πτιτιότης, τίτης, ἡ, οὗς. τοῦ πρ. κατὰ τὰς δύο σημασίας του.
 Τ'πτιόω, ὦ, ταυτ. ὑπτιάζω· ὑπτώμεναι, ἀντὶ ὑπταόμεναι, ἐκ τοῦ ὑπτάω ἀντὶ -τιάω, 'Αθην. 13, σ. 608. τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνουν ὡς διεφθαρμένον, καὶ ἀληθῶς τὸ διαφθεῖρουν διὰ τοῦ ὑπνωμέναι, ὡς νὰ μὴ ἡδύνατο ἐκεῖνο νὰ σημαίνῃ Κοιμῶμαι.
 Τ'πωαδῖος, ὁ, ἡ, εἰς τὸ αὐτὸν ἐμπεριεχόμενος, ἀκόμη μὴ ἐκκλωσμένος, ἀντίθ. ἐπωάδιος.
 Τ'πώβολος, ὁ, ἡ. Ζ. ὑπήβολος. Δέν εἶναι ἐκ τοῦ ὀβολός κ. ὑπό· ἀλλὰ ὡς μᾶς διδάσκει ἡ μεταγενεστ. σημασία, ἐκ τοῦ ὑποβαλλῶ. 'Τὸ ἐπὶ τῇ ποσότητι τῆς προικὸς ὑποβαλλόμενον παρὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ εἰς πλεόν ἀναβιβαζόμενον τῆς προικὸς' Γλωσσ. Βασιλ.
 Τ'πωλένιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ (ὠλένη), ὑποκάτω εἰς τοὺς βραχίονας (κείμενος, ὦν, κρεμάμενος): φαρέτρα, Θεόκρ. ὡς ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη, Πινδ. 'Ολυμ. 2.
 Τ'πωμαῖος, αἶα, αἶον (ὦμος), ὁ ὑποκάτω τῶν ὦμων: ποὺς, ὁ ἐμπροσθενὸς ποὺς τῶν τετραπόδων. 'Αρατ.
 Τ'πωμία, ἡ, τὸ ὑποκάτω τῶν ὦμων μέρος, Γαλην. Γλωσσ.
 Τ'πωμοσία, ἡ. Ζ. ὑπομοσία.
 Τ'πωπιέζω, μ. ἄτω, ῥαπίζω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον, ὥστε τοῦ κάμνω ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μαῦρα ἡ μελαγχρινὰ σημεῖα.
 Τ'πωπιασμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ζ. τὸ ἐφ.
 Τ'πώπειον, τὸ (ὑπό, ὀψ), τὸ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος τοῦ προσώπου· νυκτὶ ἀτάλαντος ὑπώπια, 'Ιλ. μ. 463. ὁμοῖος μετὰ τὴν νύκτα κατὰ τὸ πρόσωπον, δηλ. σκοτεινός. 2) ῥάπισμα εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἡ ἐκ τούτου γινόμενη ὑφαιμος πληγὴ. 3) ταυτ. τύλος, ὁ, σκληρότης τῶν χειρῶν γεννημένη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. Κατὰ τὸν 'Ησύχ. τὸ χόρτον θαφία αἰνομάζετο καὶ ὑπώπης, ἐπειδὴ αἱ ρίζαι του ἐπετίθεντο εἰς τὴν ἐκ τοῦ ὑπώπιου πληγὴν.
 Τ'πωπίς, ἰδος, ἡ. Ζ. τὸ πρ.
 Τ'πώρεια, ἡ, κ. -ρέα, κυρίως, δηλ. τοῦ ὑπάρσιος (χώρα), ἡ ὑποκάτω ὄρους τινὸς χώρα, ὁ ποὺς τοῦ ὄρους, 'Ηρόδ. 1, 150.
 Τ'πώρειος, εἶα, εἰον, κ. } ὑποκάτω τοῦ ὄρους.
 Τ'πώρεος, ἡ, ὄν, }
 Τ'πωρόφιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ἡ

Τ'πώροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος), ὁ ὑποκάτω τῆς σκεπατῆς ὦν, εὐριτκόμενος. 2) ἀντὶ ὑπερῶν, Μόσχ. 3) ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, π. χ. γυναῖκες.
 Τ'πωρυχία, ἡ, τὸ ὑπορύσσειν. 2) τὸ ὑπωρυγμένον μέρος, 'Αππιαν.
 Τ'πωχρός, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ψυχρός.
 Τ'ραξ, ακος, ὁ, ὁ ποντικός, Νικανδρ. 'Αλ. 57. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, 'Αριστοφ. Λυσ. 1000.
 Τ'ράξ, 'Επίρ. ἀντὶ συράξ, φυράξ, μίγδην. Σουίδ. 'Ησύχ.
 Τ'ρεατόμος, ὁ, ἡ, ἔστις κόπτει. ἀνοίγει τὸ κηρία τῶν μελιστῶν, 'Ησύχ.
 Τ'ρεύς, ἑως, ὁ, 'Ον. κύριον, πατὴρ τοῦ 'Ωρίωνος.
 Τ'ρίη, ἡ. κ. 'Τρίη, ἡ, πόλις καὶ χωρίον πλησίον τῆς Αὐλίδος εἰς τὴν Βοιωτίαν.
 Τ'ρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὕρον. Ζ. Τ'ρίης.
 Τ'ρμίνη, ἡ, κ. Τρμήνη, πόλις τῆς 'Ηλίδος.
 Τ'ρνηθῶν, κ. -θῶν, τὸ, χωρίον παρὰ τὴν 'Επίδαυρον.
 Τ'ρνηθῶ, κ. Τρνηθῶ, οὗς, ἡ, 'Ον. κύριον.
 Τ'ρον, τὸ, μελιστῶν κάλαθος. Ζ. ὕρρις.
 Τ'ρπαξ, ὁ, 'Ον. κύριον.
 Τ'ρπηξ, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ ὄρπηξ. Λατ. utrex.
 Τ'ρρᾶδῖος, ὁ, 'Ον. κύριον.
 Τ'ρρᾶς, α, ὁ, 'Ον. κύριον, Διονύσ. Θράξ.
 Τ'ρρῖς, ἡ, κ. } ὕρριςτος, ὕρριςτος, καλᾶδιόν τι. Εὐρίσκειται
 Τ'ρρῖσκος, ὁ, } δὲ καὶ συρῖσκος, ἄρριχος, ἄρτιχος, βρῖσχος, καὶ
 ρῖσκος ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, 'Ησύχ. κ. Φρύν.
 Τ'ρρώπτω. Ζ. ὕρω.
 Τ'ρταχίδης, ὁ, υἱὸς Τρτάκου.
 Τ'ρτακίνη, ἡ } πόλις Κρήτης κ. Τρτακίνη.
 Τ'ρτακῖνος, ὁ, }
 Τ'ρτακός, ὁ, 'Ον. κύριον.
 Τ'ρτανη, ἡ, τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας, 'Ησύχ.
 Τ'ρταξ, ακος, ὁ, 'Ον. κύριον.
 Τ'ρτήρ, ὁ. Ζ. ὕρω.
 Τ'ρτιος, ὁ, 'Ον. κύριον.
 Τ'ρχη, ἡ, σκεῦος ὅπου ἐβαλλαν ἀλατιτμένα ὀψάρια. 'Αριστοφ. Σφ. 676. [Αἰολ. ἐγράφετο ὕρχη· καὶ εἶναι προφανῶς ἀντὶ ὄρχη, ὀρχάνη, ὀρχάνη, ταυτ. ἄρκος, ἔρκος, ὄρκος· σκεῦος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς διαφορὰς ὑπηρεσίας τοῦ λαμβάνει διάφορα ὀνόματα].
 Τ'ρω, θεματικὸν τοῦ ὕρον κ. ὕρρον, σμήνος μελιστῶν· καὶ τοῦ ὕρῳ, -ῳ, -ῳσσω, -ῳπτω, καὶ τοῦ ὕρτηρ, ὁ, ταυτ. πλυνεὺς.
 Τ'ς, ὕς, ὁ, ἡ, ταυτ. σὺς. ὁ ἡμέτερος χεῖρας. Κατὰ τὸν Σουίδ. ὕς, ἡ, Πληθ. ὕς, αἱ, ἡ χοῖρα· καὶ σὺς, ὁ, ὁ χοῖρος. Εἶναι κ. σύμβολον ἀμαθείας· ὅθεν ὕς Βοιωτία, παλαιὰ παροιμ. Πινδ. 'Ολυμ. 6. Προσέτι, ὕς ποτ' 'Αθηναίων ἐριν ἤρισε, Θεόκρ. ἡ ἐλλειπτ. ἔς πρὸς 'Αθηναίαν, ἡ ἡ ὕς τὴν 'Αθηναίαν, νοητ. βούλεται διορθοῦν· τὸ αὐτὸν νὰ συμβουλευέσθαι τὴν κότταν, λέγουσιν οἱ Θεττ.
 Τ'σβη, ἡ, ὄνομα πόλεως τῆς Λυδίας.
 Τ'σγη, ἡ. Ζ. ὕσγιον.
 Τ'σγυνοβαφής, ὁ, ἡ, 'Αθην. σ. 255. κ.
 Τ'σγινόεις, Νικανδρ. Θηρ. 870. βαμμένος με ὕσγιον, τέ ἐπ. Ζ.
 Τ'σγινον, τὸ, Νικανδρ. Θηρ. 511. φυτικὴ βαφὴ μεταξὺ πορφύρας καὶ κοκκίνου· ἐκ τοῦ ὕσγη, ἡ, γαλακτικὸν ὄνομα θάμιου τινός, ἴσως ταυτὸν πρίνω, τὸ ὁποῖον γεννᾷ τὸ ὕσγιον, Πανσ. 10, 36.
 Τ'σδος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ ὄσδος, ὄζος, κλαῖν, 'Ερμού. κ. 'Ησύχ.
 Τ'σθην, ὕσθηναι, 'Αορ. 1, παθ. τοῦ ὕω.
 Τ'σθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. Ζ. ὕστριξ.
 Τ'στιάι, αἱ, } ὄνομα πόλεως.
 Τ'στίη, ἡ, }
 Τ'σῖρις, ὁ, ταυτ. 'Οστρίς, Πλούτ. περὶ 'Ισίδος.
 Τ'σῖς, ἡ (ὕω), τὸ βρέχειν, Σουίδ.
 Τ'σκη, ἡ, ἡ. ὕσκα. Γράφ. κ. ἴσκη. Νομ. ξενικὸν ὄνομα. Περβ. ὕσγη. 2) ἰχθὺς τις μυξώδης τὴν σάρκα, Σουίδ. κ. Μιχαήλ ψελλός.
 Τ'σχλος, 'Τσχλος, ὁ, κ. 'Ισχλος, κ. 'Ιτχλος, ὁ, τὰ ἀκρα μέρη, τὰ χεῖλη τῶν παπουτσίων, διὰ τῶν ὁποίων ἐδέοντο με λωρία· ὅθεν ὑποδήματα ὑσκλητά, καὶ ἐπτυσχλοι, ἐννήυσχλοι, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὕσχλων.
 Τ'σκεθᾶ, ἡ (ὕς, σκύτος, δηλ. σκατός), κόπρος τοῦ χοίρου· 'Ησύχ. Περβ. ὑσπέλεθος.

Τ'σμα, τὸ (ὤω), βροχή, ὑετός, Ἰπποκρ.
 Τ'σμῖνῃ, ἡ (ὤω ἀντί ἔω), μάχη. ἀρα ταυτ. ἔσμός, σμῆνος.
 Τ'σπέλεθος, ὁ, ταυτ. ὕκυθα.
 Τ'σπλᾱγίς, ἡ, Ἀριστοφ. Λυσ. 1000. ὑποκορ. τοῦ
 Τ'σπλᾱγξ, κ. - πλαξ, Δωρ. ἀντί
 Τ'σπλῆγξ, Γεν. γγος, κ.
 Τ'σπληξ, ἡ, μᾶστιξ (καμτσῆκι). 2) τὸ σχοινίον τοῦ σταδίου,
 ἄλλως, ἀφστηρία 3) τὸ σκάνδαλον τῆς παγίδος διὰ τοῦ ὁποίου
 πίπτει καὶ κλείεται. Ἡ λέξις εἶναι συγγενῆς τῶν ἀστλιγξ, ἀστριγξ,
 ἀστριξ, ὄστλιγξ, ὄστρυγξ, ὄστρυξ, Ζ. ὕστριξ.
 Τ'σπολέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Τ'σπόλος, ὁ, χοιροβοσκός.
 Τ'σσεκος, ὁ, κ. } (ὑς), Ἀριστοφ. Λυσ. 1001. τὸ γυναικεῖον
 Τ'σσεξ, ακος, ὁ } αἰδ οἶον. Ζ. χοιροκομεῖον ἀριθ. 2, κ. πύσσαχος.
 Τ'σσορ, ὁ, ποταμός καὶ λιμὴν τοῦ Πόντου.
 Τ'σσορ, ὁ, (ὤω, ἀντί ἔω), λόγχη, Πολύβ.
 Τ'σσωπίτης οἶνος, ὁ μὲ ὕσσωπον ἐμπεποιημένος.
 Τ'σσωπος, ἡ, βοτάνη τις, Διοσκ. 3, 30.
 Τ'στᾱτίος, ἰα, ἰον, ἀνήκων εἰς τὸν ὕστατον. 2) ἀντί ὕστατος·
 τὸ οὐδ. καὶ ἐπιρῥηματικῶς.
 Τ'στᾱτος, ἡ, τὸν, ὀλοῦστερινός, ἔσχατος ὕστατον, κ. ὕστα-
 τα, Ἐπίρ.
 Τ'στέρα, ἡ, μήτρα τῆς γυναικός· ἐκ τοῦ ὕστρος, ὁ, γαστήρ. Λα-
 τιν. uterus.
 Τ'στραλγής, ὁ, ἡ, ἔχων ἡ προξενῶν πόνο.us εἰς τὴν μήτραν,
 Ἰπποκρ.
 Τ'στραγωνιστής, οὔ, ὁ, ταυτ. ὑστερολόγος.
 Τ'στραῖος, αἶα, αἶον (ὕστερος), τὴν ἐφεξῆς, τὴν δευτέραν
 ἡμέραν (ἐλθῶν ἢ τοιοῦτο τι)· τῇ ὕστραίᾳ (ἡμέρᾳ), τὴν δευτέ-
 ραν, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν.
 Τ'στραῖω, ἀντί - ρέω, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, δὲν θίλω νά
 κάμω τι, Ἰπποκρ. Ἀμφ.
 Τ'στρεῦω, κ. } (ὕστερος), μετὰ Γεν. ἔρχομαι ὕστερα, ἔρ-
 Τ'στρέω, μ. ἴσω } γομαι ἀργά. καὶ ἐπὶ τόπου, στέχω κατόπιν·
 καὶ Μεταφ. εἶμαι κατώτερος, ἀσθενέστερος, δὲν φθάνω· παραμε-
 λῶ· : καιρῶν· σφάλλω, ἀποτυγχάνω· ὑστερήσαντος οἶνου. Ν. Δ.
 ἐπειδὴ ἔλσιψε· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἶναι καὶ Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ.
 1202. παιδὸς ὑστερήτομαι· Ζ. ὑστερίζω.
 Τ'στέρημα, τὸ, ἀντίθ. προτέρημα· τὸ νά μένη τις ὀπίσω· ταυτ.
 ἦττα· ἑλλειψις, εἵδεια, πτωχεία, Ν. Δ.
 Τ'στέρησις, ἡ, τὸ νά ἔρχεται τις πολλὰ ἀργά, ἡ πολλὰ συν-
 τόμως. 2) πτωχεία, Ν. Δ.
 Τ'στρητιχός, ἡ, ὄν, μένων κατόπιν· τύπος, ἐπὶ πυρστού,
 ὅστις εἰσβάλλει πάντοτε ὑστερώτερα παρὰ τὴν πρὶν φοράν.
 Τ'στρίζω, μ. ἴσω, (ὕστερος), ἔρχομαι ὕστερον, κατόπιν, ἀργά·
 : τῶν καιρῶν, τὸν ἀρμόδιον καιρὸν ἀναβάλλω· : τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυ-
 τοῦ, δὲν ἔχω πλέον τὰς πρώτας νεανικὰς δυνάμεις μου, Ἰσοκρ.
 Κηθ. ἐλαττοῦμαι, ὑποτάσσομαι, : τῶν ἀντιπαλῶν, Ξενοφ. Ζ.
 ὕστερεω.
 Τ'στρηχός, ἡ, ὄν (ὑστέρα), ἀνήκων εἰς τὴν ὑστέρα.
 Τ'σττεροβουλέω, ὦ, ἔπειτα, μετὰ τὴν πράξιν βουλευόμεαι.
 Τ'σττεροβουλία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Τ'ττερόβουλος, ὁ, ἡ, ὁ μετὰ τὴν πράξιν συμβουλευόμενος.
 Τ'σττερογενής, ἑός, ὁ, ἡ (γένος), μετὰ τὴν γέννησιν φανείς·
 θρίξ κτ.
 Τ'σττερογονία, ἡ, οἱ μεταγενέστεροι. Γλωσσ. Στεφ.
 Τ'σττερολογέω, ὦ, ὁμιλῶ ὕστερον.
 Τ'σττερολογία, ἡ, ὁ λόγος τοῦ ἐσχάτου· τὸ προσωπεῖον τοῦ
 τελευταίου ὑποκριτοῦ.
 Τ'σττερολόγος, ὁ, ἡ, ὅστις ὁμιλεῖ ἐσχατος· ὅστις ὑποκρίνεται
 τὸ τελευταίου προσωπεῖον. Ζ. δευτερολόγος.
 Τ'σττερόμητις, ὁ, ταυτ. ὑστερόβουλος, Νόνν.
 Τ'σστερον, Ἐπίρ. ὕστερα, κυρίως. Οὐδ. τοῦ ὕστερος.
 Τ'σστεροπαθέω, ὦ, ὕστερα πάσχω, Γαλην.
 Τ'σττερόποινος, ὁ, ἡ (ποινή), ἔπειτα (μετὰ τὴν πράξιν) τι-
 μωρῶν, Αἰσχ. Ἀγ.
 Τ'σττερόποτμος, ὁ, ἡ, ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐνόμισαν ὅτι
 ἀπέθανε, καὶ ὁ ὁποῖος φαίνεται· ἔπειτα ζωντανός. Πλούτ. 7, σ. 75.
 Πρβ. δευτερόποτμος.

(B.)

Ὑστέρω, ὅπου, ὅς, ἡ, ὕστερα ἐρχόμενος, ἡ ὑπάρχων, Ἀνάλ.
 κ. Ὀρφ.
 Ὑστέρω, πρῶτον, ταυτ. πρῶτον.
 Ὑστέρω, α, ὄν, Ἐπίρ. ὕστερος, ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου, ὕστερον
 Κ. μὴν ὕστερα παρῆσμεν, Ἀριστοφ. Δυσ. 69. ἤλασμεν ἀργά;
 ὕστερα δεκάτῃ, ταυτ. ἡ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα, ἡ πρώτη μετὰ τὴν
 δευτέραν δεκάδα, ἡγουν ἡ εἰκοστή πρώτη τοῦ μηνός, Ἐτυμ. Μ.
 Μεταφ. γυναικός ὕστερος, ὑποκείμενος εἰς γυναῖκα, Σοφοκ. τὸ
 ὕστερον, ἡ τὰ ὕστερα, Ἱπποκ. ταυτ. τὸ χορίον· Ζ. ὕψος.
 Ὑστέρω φημί, ἡ (φήμη), ὕστερινή φήμη, Μάρ. Ἀντ.
 Ὑστέρω φθόρος, ὅς, ἡ, ὕστερα φθειρών, ἡ βλάπτων, Σοφοκ.
 Ἀντ. 1061.
 Ὑστέρω φωνός, ὅς, ἡ (φωνή), ὕστερα φωνῶν, ἀντηχῶν : ἡχώ
 Νόν.
 Ὑστέρω χρόνος, ὦ (χρόνος), εἴμοι ὕστερος κατὰ τὸν χρόνον,
 Κλήμ. Ἀλεξ.
 Ὑστέρω χρόνιος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ὑστέρω χρόνιος, τὰ, ἔσθι, εἰς τὴν ὁποίαν συστιάσονται χοῖροι, Ἀθήν.
 5, σ. 378. Sch.
 Ὑστέρω χρόνιος, ὅς, εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. σ. 500.
 Ὑστέρω, ἔχως, κ. Ὑστέρω, Νομ. ἀκανθόχοιρος, Καλλιμ.
 2) ζῶντι τῆς Ἀσίας, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 3) ταυτ. ὕστριχος
 καὶ ὕστριχίς, μάστιξ ὑπὸ τρίχας· Εἶναι Αἰολ. ἀντὶ ὄστριξ,
 ὄστρυξ, βόστρυξ· ὡταύτως, ἀστριξ, καὶ τροπῇ τῶν α, ο, λ, ρ,
 ὄστλυξ, ἀστλυξ. Τὸ δεματικὸν εἶναι θρίξ (θρίξ) ἡ στρίξ, καὶ
 α, ο διὰ εὐφωνίαν.
 Ὑστέρω, ἔδος, ἡ, μάστιξ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔδωκεν τοὺς δοῦ-
 λους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 646. κ. Πλούτ. Καὶ ὕστριχος· Ζ. ὕστριξ.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ γαστήρ· τὸ Λατ. uterus, ἐκ τοῦ ὕστερος κατὰ
 συκοπ. ὡς ὕστερα.
 Ὑστέρω, Δωρ. ἀντὶ ὕψους.
 Ὑστέρω, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὕψους· Κ. τὸ νῆμα τὸ ὑφανόμενον με-
 ταξὺ τῶν στημονίων.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ, ὀλίγοντι ἀδρός, Πολυδ. 7, 57.
 Ὑστέρω, ταυτ. ὑψώ· ὅθεν ὕψωμα, Μ. Ἐτυμ.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ (αἷμα), ἔχων ὑποκάτωθεν αἷμα, αἱματοῦδης.
 Ὑστέρω, (ὑψώ, ἄζω, αἶνω), μ. ανῶ, Ἀόρ. ὕψινα, Παρὰ.
 ὕψινα (Διον. Ἀλικ. καὶ Ἀρτεμ.), Παθητ. ὑψάνθη· Ζ. ὕψι-
 ὕψινα Κ. 2) Μεταφ. ἐνεργῶ κρυφίως, ἐπὶ δολίῳ πράξαν· ὅθεν,
 δόλον κ. μῆτιν ὑφαίνειν, Ὀμ. Ὀδυσ. δ, 739. ν, 303. ἐπὶ
 ἐπινοήτους κακῶν καὶ καλῶν σχεδίων καὶ μέσων. 3) εἰς τοὺς με-
 τὰ. ἀντὶ συγγραφῆς ἱστορίας. 4) Καθ. κατασκευάζω, ἐτοιμάζω,
 κάμνω, Καλλιμ. Ζ. ὕψι.
 Ὑστέρω, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑφαίρεω.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ, ὀλίγοντι ἀδρός, Πολυδ. 7, 57.
 Ὑστέρω, ταυτ. ὑψώ· ὅθεν ὕψωμα, Μ. Ἐτυμ.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ (αἷμα), ἔχων ὑποκάτωθεν αἷμα, αἱματοῦδης.
 Ὑστέρω, (ὑψώ, ἄζω, αἶνω), μ. ανῶ, Ἀόρ. ὕψινα, Παρὰ.
 ὕψινα (Διον. Ἀλικ. καὶ Ἀρτεμ.), Παθητ. ὑψάνθη· Ζ. ὕψι-
 ὕψινα Κ. 2) Μεταφ. ἐνεργῶ κρυφίως, ἐπὶ δολίῳ πράξαν· ὅθεν,
 δόλον κ. μῆτιν ὑφαίνειν, Ὀμ. Ὀδυσ. δ, 739. ν, 303. ἐπὶ
 ἐπινοήτους κακῶν καὶ καλῶν σχεδίων καὶ μέσων. 3) εἰς τοὺς με-
 τὰ. ἀντὶ συγγραφῆς ἱστορίας. 4) Καθ. κατασκευάζω, ἐτοιμάζω,
 κάμνω, Καλλιμ. Ζ. ὕψι.
 Ὑστέρω, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑφαίρεω.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ, ὀλίγοντι ἀδρός, Πολυδ. 7, 57.
 Ὑστέρω, ταυτ. ὑψώ· ὅθεν ὕψωμα, Μ. Ἐτυμ.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ (αἷμα), ἔχων ὑποκάτωθεν αἷμα, αἱματοῦδης.
 Ὑστέρω, (ὑψώ, ἄζω, αἶνω), μ. ανῶ, Ἀόρ. ὕψινα, Παρὰ.
 ὕψινα (Διον. Ἀλικ. καὶ Ἀρτεμ.), Παθητ. ὑψάνθη· Ζ. ὕψι-
 ὕψινα Κ. 2) Μεταφ. ἐνεργῶ κρυφίως, ἐπὶ δολίῳ πράξαν· ὅθεν,
 δόλον κ. μῆτιν ὑφαίνειν, Ὀμ. Ὀδυσ. δ, 739. ν, 303. ἐπὶ
 ἐπινοήτους κακῶν καὶ καλῶν σχεδίων καὶ μέσων. 3) εἰς τοὺς με-
 τὰ. ἀντὶ συγγραφῆς ἱστορίας. 4) Καθ. κατασκευάζω, ἐτοιμάζω,
 κάμνω, Καλλιμ. Ζ. ὕψι.
 Ὑστέρω, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑφαίρεω.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ, ὀλίγοντι ἀδρός, Πολυδ. 7, 57.
 Ὑστέρω, ταυτ. ὑψώ· ὅθεν ὕψωμα, Μ. Ἐτυμ.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ (αἷμα), ἔχων ὑποκάτωθεν αἷμα, αἱματοῦδης.
 Ὑστέρω, (ὑψώ, ἄζω, αἶνω), μ. ανῶ, Ἀόρ. ὕψινα, Παρὰ.
 ὕψινα (Διον. Ἀλικ. καὶ Ἀρτεμ.), Παθητ. ὑψάνθη· Ζ. ὕψι-
 ὕψινα Κ. 2) Μεταφ. ἐνεργῶ κρυφίως, ἐπὶ δολίῳ πράξαν· ὅθεν,
 δόλον κ. μῆτιν ὑφαίνειν, Ὀμ. Ὀδυσ. δ, 739. ν, 303. ἐπὶ
 ἐπινοήτους κακῶν καὶ καλῶν σχεδίων καὶ μέσων. 3) εἰς τοὺς με-
 τὰ. ἀντὶ συγγραφῆς ἱστορίας. 4) Καθ. κατασκευάζω, ἐτοιμάζω,
 κάμνω, Καλλιμ. Ζ. ὕψι.
 Ὑστέρω, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑφαίρεω.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ, ὀλίγοντι ἀδρός, Πολυδ. 7, 57.
 Ὑστέρω, ταυτ. ὑψώ· ὅθεν ὕψωμα, Μ. Ἐτυμ.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ (αἷμα), ἔχων ὑποκάτωθεν αἷμα, αἱματοῦδης.
 Ὑστέρω, (ὑψώ, ἄζω, αἶνω), μ. ανῶ, Ἀόρ. ὕψινα, Παρὰ.
 ὕψινα (Διον. Ἀλικ. καὶ Ἀρτεμ.), Παθητ. ὑψάνθη· Ζ. ὕψι-
 ὕψινα Κ. 2) Μεταφ. ἐνεργῶ κρυφίως, ἐπὶ δολίῳ πράξαν· ὅθεν,
 δόλον κ. μῆτιν ὑφαίνειν, Ὀμ. Ὀδυσ. δ, 739. ν, 303. ἐπὶ
 ἐπινοήτους κακῶν καὶ καλῶν σχεδίων καὶ μέσων. 3) εἰς τοὺς με-
 τὰ. ἀντὶ συγγραφῆς ἱστορίας. 4) Καθ. κατασκευάζω, ἐτοιμάζω,
 κάμνω, Καλλιμ. Ζ. ὕψι.
 Ὑστέρω, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑφαίρεω.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ, ὀλίγοντι ἀδρός, Πολυδ. 7, 57.
 Ὑστέρω, ταυτ. ὑψώ· ὅθεν ὕψωμα, Μ. Ἐτυμ.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ (αἷμα), ἔχων ὑποκάτωθεν αἷμα, αἱματοῦδης.
 Ὑστέρω, (ὑψώ, ἄζω, αἶνω), μ. ανῶ, Ἀόρ. ὕψινα, Παρὰ.
 ὕψινα (Διον. Ἀλικ. καὶ Ἀρτεμ.), Παθητ. ὑψάνθη· Ζ. ὕψι-
 ὕψινα Κ. 2) Μεταφ. ἐνεργῶ κρυφίως, ἐπὶ δολίῳ πράξαν· ὅθεν,
 δόλον κ. μῆτιν ὑφαίνειν, Ὀμ. Ὀδυσ. δ, 739. ν, 303. ἐπὶ
 ἐπινοήτους κακῶν καὶ καλῶν σχεδίων καὶ μέσων. 3) εἰς τοὺς με-
 τὰ. ἀντὶ συγγραφῆς ἱστορίας. 4) Καθ. κατασκευάζω, ἐτοιμάζω,
 κάμνω, Καλλιμ. Ζ. ὕψι.
 Ὑστέρω, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ὑφαίρεω.
 Ὑστέρω, ὅς, ἡ,

2) Μέσ. : δειρήν, βάλλω υποκάτω τοῦ λαιμοῦ τὸ σχοινίον, καὶ κρεμῶμαι.
 Ὑφαρπάζω, μ. ἄσω, ἄξω, υποκάτωθεν, ἢ κρυφίως ἀρπάζω : τὸν λόγον, διακόπτω τὸν λόγον, ὡς υπολαμβάνω, Ἡρόδ. 9, 91.
 Ὑφάρπασις, εἰς, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Γλωσσ. Στεφ.
 Ὑφασίς, κ. } ταυτ. ὑφαντις.
 Ὑφασίς, ἢ. }
 Ὑφασμα, τὸ (ὑφάσω), τὸ ὑφασμένον, πανίον, καὶ πᾶν ὑφασμένον, Ἀθήν. σ. 305.
 Ὑφαστός, ἢ, ὄν, ἀντιὑφαντός, ἐκ τοῦ ὑφάω, Σοφοκλ. Τρ. 1052.
 Ὑφάω, ὦ (ὑφω), ταυτ. ὑφαίνω· ὅθεν ὑφώστιν ἀντιὑφῶτι, ἢ ὑφάουσι, κατὰ ποιητικὴν ἐπέκτασιν.
 Ὑφασρ, αρος, τὸ, ὁ ἕξος τῆς πεύκης, ἢ ἐλάτης, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 23.
 Ὑφασρεύω, υποκάτω κάθημαι, ἐνδρεύω, παραμονεύω, Ἀπικαν.
 Ὑφεδρία, ἢ, ἢ κατωτέρα καθέδρα, Σουίδ.
 Ὑφέζομαι, κάθημαι υποκάτω τινός, Ὀπίαν. Ἀλ. 2, 302.
 Ὑφειμένως, Ἐπίρ. (-νος· Ζ. ὑφίμη), ὁπολεμμένως, χανῶς, ὀλίγον σφοδρῶς, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 7, 10.
 Ὑφεκτέον, ζετ. τοῦ ὑπέχω.
 Ὑφελκυσμός, ὁ, Γλωσσ. Στεφ. οὐσιαστ. τοῦ
 Ὑφελκύω, ἢ } ἥρεμα ἢ κρυφίως ἔλκω, υποκάτωθεν ἔλκω,
 Ὑφέλκω, } λαμβάνω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 319.
 Ὑφέν, ἢ Ὑφ'έν, συνημμένως εἰς ἐν. 2) σημείον τῶν Γραμμ.
 Ὑφέρπω, κ. } ἔρπω υποκάτω, ἢ κρυφίως, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ.
 Ὑφερπύζω, } 786.
 Ὑφεςις, εἰς, ἢ (ὑφίμη), τὸ ἀπολύειν, ἐνδίδειν, ὑπείκειν.
 2) ἐξαίρεσις, Γραμμ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 149.
 Ὑφеспέρειος, ταυτ. τοῦ ἔφ. Εὐστάθ. εἰς Διονύστ. στ. 450.
 Ὑφеспερος, (ὑπό, ἐσπέρα), ὅθεν ὑφеспера, οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρ. περὶ τὴν ἐσπέραν.
 Ὑφέω (ὑπό, ἔω), θεματικόν τοῦ ὑφίμη.
 Ὑφή, ἢ, (ὑφω) τὸ ὑφαίνειν, τὸ ὑφασμα· Πλούτ. Νικ. 18. Πρβ. ἐφυφή.
 Ὑφηγεσμών, ὁ, δεύτερος ἡγεμών. 2) ἀντὶ ἡγεμών, Μελεαγρ. ἐπιγρ. 11.
 Ὑφηγέομαι, οὔμαι, μ. ἡτομαι, μετὰ Δοτ. προσώπου, ὑπάγω ἐμπροσθεν, ὁδηγῶ, συμβουλεύω, διδάσκω.
 Ὑφήγησις, εἰς, ἢ, ὁδηγία· συμβουλή, διδακταλία.
 Ὑφηγητήρ, ἥρος, ὁ, ἢ } ἡγεμών, ὁδηγός, Σοφ. Οἰδ. Τύρ.
 Ὑφηγητής, οὐ, ὁ, } 1260. σύμβουλος, διδάκταλος.
 Ὑφηγητικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς εἰταγωγὴν, προϊμιον.
 Ὑφημιόλιος λόγος εἰς τὴν ἀριθμ. ὡς ὁ τοῦ 3 : 2 λέγεται ἡμιόλιος, ἐπειδὴ ὁ 3 περιέχει ὅλον τὸν 2 καὶ τὸ ἥμιον αὐτοῦ, οὕτως ὁ 2 : 5 λέγεται ὑφημιόλιος. Ἐνγένει ὁλόγος αὗτος ὀνομάζεται ὑπεπιμόριος· Ζ. ἐπιμόριος, κ. ὑποτέταρτος.
 Ὑφηνιόχέω, ὦ, μ. ἡτώ, εἶμαι ὑπὲρ τῆς τοῦ ἡνιόχου. 2) ἡνιόχέω ὑστερον, κατοπιν, Δημοσθ. σ. 1409.
 Ὑφηνιόχος, ὁ, ἢ, ὑπὲρ τῆς τοῦ ἡνιόχου. 2) ἀντὶ ἡνιόχος, Μελεαγρ. ἐπιγρ. 86.
 Ὑφίσσων, ονος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι ἡττων, νεώτερος, μικρότερος, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 258.
 Ὑφίσσασμαι, Ἀττ. ἀντὶ ὑφασμαι.
 Ὑφίσζανω, μ. ζήτω, κ. Ὑφίζω, κάθημαι κάτω, κατακάθομαι, βυθίζομαι, ἐπὶ γῆς κττ.
 Ὑφίζησις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ὑφίζομαι, ταυτ. ὑφίζανω, Ὀππ. Ἀλ. 4, 246.
 Ὑφίζημι (ὑπό κ. ἔω, ἴσω, ἴημι), βállω, ρίπτω, θέτω κάτω· Μέσ. ὑφίεμαι ματτοῖς, βάλλω εἰς τὸ στῆθος μου, Εὐρ. Φοιν. 30. 2) Συνήθ. ὑφίημι, καὶ ὑφίεμαι, ἀπολύω, κατεβάζω : ἰστία, Ξενοφ. Οἰκ. 12, 14. ὅθεν Μεταφ. ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ, κ. καθολικώτερον ὑφίεμαι, ἢ ὑφίσταμαι τοῦ φρονήματος, Πλούτ. τῆς τόλμης, τῆς ὀργῆς, δηλ. σμικρύνειν, ἐλαττώνειν κττ. : τῶν ἑαυτοῦ δικαίων, ὑποχωρῶ ἀπὸ τὰ δικαία μου, παραβλέπω ὀλίγον τὰ δ. : οὐδενὶ ἀνθρώπων, ἐνδίδωμι, συγχωρῶ. 3) τὸ παθητ. ὑφίεμαι, ὑποβάλλομαι· μετοχ. ὑφειμένος, ὑποβεβλημένος, ἀφειμένος, συγχωρημένος, ἀπολυμένος, ἡλαττωμένος· καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυγχωρήθητι.
 Ὑφίστημι, μ. ὑποστήσω, στήνω υποκάτω ἢ παριστάνω. 2) Οὐδ.

εἰς τὸν Ἀδρ. 2, καὶ Μέσ. ὑφίσταμαι, στήνομαι, θέτομαι υποκάτω τινός, δηλ. ἀναδέχομαι, : τὸν πόλεμον, τὸν κίνδυνον.
 3) κατακάθομαι, βυθίζομαι. 4) υπολαμβάνω, νομίζω, Διόδ. 1, 6. κ. 12. 5) ὑπόσχωμαι, Ἰλ. ι, 160. 6) ὑποφέρω, βαττάζω· ὑποστῆναι βέλος, ὑφίστασθαι σωματικαῖς, Εὐρ. Ἡρακλ. 1350.
 7) βάλλω υποκάτω εἰς τὰ ὀμμάτια τινός : ὑπεττήτατο τὸν τρόπον τῇ τοῦ Πέρτου ἀλαζονείᾳ, ἀντὶ ἀντέταξεν, Ξενοφ. Ἀγ. 9, 1. 8) ἐμφράσσω, στουμπόνω κάτωθεν, ὡς ὑφισταμένης κοιλίας, Πλούταρχ. 7, 407.
 Ὑφολέμιον, τὸ, ὑποστήριγμα τοῦ ὄλμου. 2) μέρος τοῦ αὐλοῦ, Ἡτύχ. Πολυδ.
 Ὑφώρασις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἔφ. Διογ. Λαέρτ. 2. 99.
 Ὑφοράω, ἀομαι, (ὄραω, ὑπό), υποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπω τινί· ἀρα με ἀκρίβειαν, καὶ με ὑποφίαν· Καθ' παρατηρῶ, ὑποπτύω, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 4, 10.
 Ὑφορβός, ὁ, ἀντὶ ὑφορβός· Γέλλιος 13, 9. τύπος ἀξιοσημειώτος, ὡς ὀρυτόμος κττ.
 Ὑφορμέω, ὦ, καταπλέω εἰς τὸν ὄρμον· μένω αὐτοῦ κρυμμένος ἐκ φόβου, ἢ ἐνδρεύων, Πολύβ. 3, 19, 8. κ. Θουκυδ.
 Ὑφορμίον, τὸ, ταυτ. ὄρμος, λαιμοδέτης, Ἡτύχ. κ. Εὐστάθ.
 Ὑφορμίζω, ὁμοῦ φέρω, ἔρχομαι εἰς τὸν ὄρμον, Θουκυδ.
 Ὑφορμισις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Ὑφορμιστήρ, ὁ, ὁ υποκάτωθεν σφικτὰ κρατῶν, Ὀπίαν. Ἀλ. 4, 421.
 Ὑφορμος, ὁ, τόπος ἐπιτήδεος νᾶ ἀράζωσι πλοῖα, Στράβ.
 Ὑφος, εος, τὸ (ὑφω), ταυτ. ὑφή καὶ ὑφασμα. 2) χαρακτηρ λόγου Κ. καὶ εἰς τὸν μεταγέν. 3) τὸ κείμενον τῆς συγγραφῆς, Κλήμ. Ἀλ.
 Ὑφυγρος, ὁ, ἢ, ὀλίγον τι ὑγρός· Ἀριστοτ. Πρόβλ. 2, 17. 2) ἀντὶ κάθυγρος, γεμάτος ὑγρασίαν, Πολυδ.
 Ὑφυδρος, ὁ, ἢ (ὑδωρ), υποκάτω τοῦ ὕδατος. 2) πλήρης ὕδατος, Πολυδ. 3) ὑδρωπικός.
 Ὑφω, ὅθεν ὑφάω, ἄξω, ὑφαίνω· Ζ. ὦ.
 Ὑφωγόρας, κ. } ταυτ. ὑψηγός κ. ὑψηγ. Ὀδυσ. α, 385.
 Ὑφωγορέω, }
 Ὑφάντυξ, υγος, ὁ, ἢ, ἔχων ὑψηλὸν τόξον, ἢ καμάραν, Θόλον.
 Ὑφαυχενέω, ὦ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 4, 20. κ.
 Ὑφαυχενίζω, κ. } περιπατῶ με ὑψηλὸν αὐχένα, ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, Πλούτ. 2) Ἐνερ. κάμνω ὑπερήφανον.
 Ὑφαύχην, ενος, ὁ, ἢ (ὑφος, αὐχὴν), ἔχων ὑψηλὸν τὸν αὐχένα· Μεταφ. ὑπερήφανος, ἀλαζών· ὑφαύχην Ῥώμη, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 679.
 Ὑφερεφής, εος, ὁ, ἢ (ὑφι, ἐρέφω), ἔχων ὑψηλὴν σκεπαστήν, ὑψηλός, Ὀμ. καὶ ὑφιρεφής, Ἀριστοφ.
 Ὑφεύς, εως, Ἰων. ἦος, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Ὑφηγός, ου, ὁ, ὑψηλὰ ὀμιλῶν, καυχώμενος.
 Ὑφηγορέω, ὦ, μεγαλορρήμονῳ, καυχῶμαι.
 Ὑφηγορέα, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Σωκρ. Ἐκκλ. Ἰττ. 1, 1, 5.
 Ὑφήεις, εττα, εν, ταυτ. ὑψηλός, Νίκανδρ.
 Ὑφήης, ἢ, Ὀν. κύριον.
 Ὑφηλαυχενεία, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἔφ. Ξενοφ.
 Ὑφηλαύχην, ενος, ὁ, ἢ, ταυτ. ὑφαύχην.
 Ὑφηλοβαστέω, ὦ, περιπατῶ ὑψηλὰ, Κοσμ. Ἰνδία.
 Ὑφηλογνώμων, ὁ, ἢ, ταυτ. ὑψηλόφρων, Θεμίστ. σ. 190.
 Ὑφηλοκάρδεος, ὁ, ἢ, μεγαλόφρων, ὑπερήφανος, Ὀ.
 Ὑφηλόκληρμος, ὁ, ἢ (κρημνός), ἔχων ὑψηλὸν αἰγιαλόν, κτηροφορικός, Αἰσχύλ.
 Ὑφηλολογέω, ὦ, κ. } ταυτ. ὑψηγορέω, Πλάτ. Πολιτ.
 Ὑφηλολογέομαι, οὔμαι, } τει. 8, 2.
 Ὑφηλόλογος, ὁ, ἢ, ταυτ. ὑψηγός, Θεμίστ. λόγ. 15.
 Ὑφηλόλοφος, ὁ, ἢ, ταυτ. ὑψηλόφος.
 Ὑφηλόνοος, ους, ὁ, ἢ, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος.
 Ὑφηλόνωτος, ἔχων ὑψηλὰ νῶτα, Σχολ. Αἰσχύλ. Πραμ. 829.
 Ὑφηλοπέτης, ου, ὁ (πέτωμαι), ὑψηλὰ ἱπτάμενος.
 Ὑφηλοποιός, ὁ, ἢ, ποιῶν, διεγείρων ὕψος, Λογγίν. σ. 102, κ. 115. Ὁξον.
 Ὑφηλόπορος, ὁ, ἢ, ταυτ. ὑψίπορος.
 Ὑφηλόπους, ὁ, ἢ, ἔχων ὑψηλοὺς πόδας.

ΤΨηλός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - ἡλῶς (ὑψος).
 ΤΨηλότης, τητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 ΤΨηλοτραχήλος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὸν τραχήλον, Ἡσύχ.
 ΤΨηλόφορος, ὁ, ἡ, κ. ΤΨήλοφος, ἔχων ὑψηλὴν κορυφὴν: Αἶτνα·
 ὑψηλόφορος λόγος, ὑψηλός· ὑψηλόφοι βοτάναι, αἱ ἀφ' ὑψηλῶν
 ὀρέων συναζόμεναι.
 ΤΨηλοφρονέω, ὦ, ῥῆμα.
 ΤΨηλοφρονία, ἡ, κ. } τοῦ
 ΤΨηλοφροσύνη, ἡ, οὐσιτιστ. }
 ΤΨηλόφρων, ὄνος, ὁ, ἡ, ὑψηλὰ φρονῶν, ὑπερήφανος.
 ΤΨηλοφύης, ὁ, ἡ, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ἡ ὑψηλῆς φύσεως.
 ΤΨηλόφωνος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὴν φωνήν.
 ΤΨήνωρ, ὄρος, ὁ, ἡ (ὑψος, ἀνὴρ), ὑψώνων, σεμνύνων, θαρ-
 ρύνων τοὺς ἀνδράς: μίτρα, Νόνν. 2) Ὀν, κύριον.
 ΤΨηρεφής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπερεφής καὶ ὑφιεφής.
 ΤΨηρός, ταυτ. ὑψηλός, Ἐτυμ. Μ.
 ΤΨηχέω, ὦ, εἰς ὑψος ἡχῶ, ταυτ. κραίνω.
 ΤΨηχῆς, ἑός, ὁ, ἡ (ἡχος), ὑψηλὰ ἡχῶν: ἵπποι, χρεμετίζον-
 τες μεγάλως, ἡ κτυποῦντες τοὺς πόδας, Ἰλ. ε, 772. ψ, 27.
 : ὄχος, ὑψηλὸς λόφος, Ὀρφ.
 ΤΨε, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Δοτ. ὑφεῖ, ὑψηλῶς. 2) εἰς ὑψος.
 ΤΨεαίετος, ὁ, εἶδος αἰετοῦ· ἄλλως, πύγαρος.
 ΤΨεβαθύς, εἶς, ὁ, Νομ. ἑσφ. ἀνάγ. εἰς Ὀππ. Κυνηγ. 3, 26, καὶ
 ὅτι πρέπει νὰ ἀναγιν. ὑψιβαθύς.
 ΤΨεβάμων, ὁ, ἡ, κ. } ὑψηλὰ πατῶν, ἡ περιπατῶν· ὑψηλὰ
 ΤΨεβατός, ὁ, ἡ, } ἱστάμενος: τρίπους· ὑψηλὰ θεμένος,
 Σοφοκ. Αἶδα. 1404.
 ΤΨεβίας, ὁ· οὐψιβίας, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, ἀντὶ ὑπερβίας,
 Κορίννα.
 ΤΨεβόας, ου, ὁ, ὑψηλὰ, μεγάλως βοῶν, Βατραχομ. 202.
 ΤΨεβρεμέτης, ου, ὁ, Λουκιαν. 7, σ. 13. κ.
 ΤΨεβρομος, ὁ, ἡ, Ὀρφ. Ἐτυμ. 18, 2. (βρέμω), ὑψηλὰ βροντῶν.
 ΤΨεγένεθλος, ὁ, ἡ, ἀπὸ ὑψηλῶν γένος καταγόμενος.
 ΤΨεγέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω), αὐξήσας εἰς ὑψος, ἡ ηὔξημέ-
 νος εἰς ὑψος, Αἰσχ. Εὐμ. 44.
 ΤΨίγυις, ὁ, ἡ (γυῖον), κυρίως, ἔχων ὑψηλὰ σκέλη, ἔχων ὑψηλὰ
 πατάματα· ὑψηλὰ κτισμένος, Πίνδ. Ὀλύμπ. 5, 31.
 ΤΨίδμητος· Ζ. ὑψίμητος.
 ΤΨίδομος, ὁ, ἡ, ὑψηλόκτιστος.
 ΤΨίδρομος, ὁ, ἡ, ὑψηλὰ τρέχων, ὑψηλός, Νόνν. Ὀρφ.
 ΤΨίζυγος, ὁ, ἡ, εἰς τὸν Ὀμ. Ἰλ. δ, 168. σ, 185. : Ζεὺς, ὁ
 ἐπὶ ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, καὶ διοικῶν, Μεταφ. ἀπὸ τοῦ
 ζυγόν, ἡ καδέδρα τοῦ κοπηλάτου.
 ΤΨίζωνος, ὁ, ἡ, ὑψηλὰ ζωσμένος, Καλλιμ. Λείψ. 19.
 ΤΨεθέμεθλος, ὁ, ἡ (θέμεθλον), βαθέως θεμελιωμένος.
 ΤΨεθέων, ὄνος, ὁ, ἡ, ὑψηλὰ τρέχων, ὑψηλός, Γρηγ. Ναξ.
 ἐπίγρ. 183.
 ΤΨέθρονος, ὁ, ἡ, ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, Πίνδ.
 ΤΨέθωκος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. Συνέτ. Ἐτυμ. 1, σ. 314.
 ΤΨεχάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον), ἔχων ὑψηλὴν κεφαλὴν, κορυ-
 φήν, Σουίδ.
 ΤΨιχέλευθος, ὁ, ἡ, εἰς τὰ ὑψηλὰ πορευόμενος, Ἀνδολ.
 ΤΨίκερας, ὁ, ἡ, κ. } ἔχων ὑψηλὰ κέρατα: πέτραν
 ΤΨίκερατος, ὁ, ἡ, κ. } ὑψικέρατα, ἥτις ἐξέχει εἰς ὑψος,
 ΤΨίκερως, ὦ, ὁ, ἡ, } Ἀριστοφ. Νεφ. 597.
 ΤΨικέραυνος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὰ ὑψηλὰ κεραυνοβολῶν.
 ΤΨίκερως, ὦ, ὁ, ἡ, Ὀδυσ. κ, 158. Ζ. ὑψίκερας.
 ΤΨικόλωνος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὸν λόφον, ὑψηλός, Ὀππιαν.
 Κυνηγ. 4, 87.
 ΤΨίκομος, ὁ, ἡ (κόμη), ἔχων ὑψηλὴν κορυφὴν, Ὀδυσ. μ, 357.
 Πανσ.
 ΤΨικόμπως, Ἐπίρ. με ὑψηγορίαν, καύχησιν, Σοφοκλ. Αἶ. 766.
 ΤΨεκορυσσομένη, ἡ, εἰς τὸ ὑψος (εἰς τὸν οὐρανόν) ὀπι-
 ζομένη, Νόνν. ταυτ. οὐρανόθεν κεκέρυστο.
 ΤΨεκρατέω, ὦ, ἐξουσιάζω εἰς τὸ ὑψος.
 ΤΨεκράτης, ὁ ὑψηλῶς κρατῶν. 2) Ὀν. κύρ. Λουκιαν.
 ΤΨεκρεμής, ὁ, ἡ, ἀπὸ ὑψος κρεμάμενος καὶ αἰωρούμενος, Ὀππ.
 Κυνηγ. 4, 93.
 ΤΨίκρημος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑψηλόκρημος, Αἰσχύλ. Προμ. 421.
 ΤΨιλοσιδής, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα ὑψίλου Τ.

ΤΨίλοφος, ταυτ. ὑψηλόφος.
 ΤΨίλυχνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀπὸ ὑψους φωτίζων, φέγγων: αὐγή,
 Ἀθήν. 4, σ. 147.
 ΤΨιμέδων, ὄνος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸ ὑψος βασιλεύων, Ἀριστοφ.
 Νεφ. 559. Ὀμ. Ἐτυμ.
 ΤΨιμέλαθρος, ὁ, ἡ, ὑψηλὰ κτισμένος, ὑψηλός, Ὀμ. Ἐτυμ.
 2, 103. 2) ὑψηλὰ οἰκῶν, Ὀρφ. Ἐτυμ. 4, 1.
 ΤΨινεφής, ἑός, ὁ, ἡ (νέφος), ὑψηλὰ εἰς τὰ νέφη κατοικῶν,
 Πίνδ. Ὀλύμπ. 5, 39.
 ΤΨίνομος, ὁ, ἡ, βόσκων, ἡ κατοικῶν εἰς τὰ ὑψηλὰ.
 ΤΨίνοος, ους, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑψηλόνοος, Νόνν. Διον. 8, σ. 376.
 ΤΨιπαγής, ἑός, ὁ, ἡ (πήγνυμι), ὑψηλὰ κτισμένος, Ἀνάλ.
 2, σ. 47.
 ΤΨίπεδος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὸν ἑδαιον, ὑψηλὰ κείμενος, Πίνδ.
 ΤΨίπέταλος, κ. } Ἰλ. ν, 437. (πέταλον), ταυτ. ὑψί-
 ΤΨίπέτηλος, ὁ, ἡ, } κομος, Ἀθήν. σ. 370.
 ΤΨίπέτης, ου, κ. } Ὀδυσ. ω, 537. (πέτομαι), ὑψηλὰ
 ΤΨίπετῆς, εἶσα, εν, } ἱπτάμενος. Τινὲς ἔγραψαν τὸ δεύτερον
 ὑψιπετῆς, Ὀμ.
 ΤΨίπετης, ἑός, ὁ, ἡ (πέτω, δηλ. πίπτω), ἐκ τοῦ ὑψους (ἐκ
 τοῦ οὐρανοῦ) πεσών.
 ΤΨιπόδης, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλοὺς πόδας, Νόνν. 20, 81.
 ΤΨίπολις, ὁ, ἡ, ὑψηλῶς ἱστάμενος ἐν τῇ πόλει, ἡ ὑψώνων
 τὴν πόλιν, Σοφ. Ἀντιγ. 370.
 ΤΨιπόλος, ὁ, ἡ, ὑψηλὰ στρεφόμενος, ἡ περιπλανώμενος, Ὀππ.
 Κυνηγ. 3, 121.
 ΤΨίπορος, ὁ, ἡ, ὑψηλὰ, ἡ εἰς τὸ ὑψος πορευόμενος, Ὀππιαν.
 Κυνηγ. 3, 497.
 ΤΨιπόστητος, ὁ, ἡ, εἰς τὰ ὑψηλὰ ἱπτάμενος, Νόνν. 5, 295.
 ΤΨίπους, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλοὺς πόδας, ὑψηλὰ πορευόμενος,
 Σοφοκ. Οἶδ. Τύρ. 866.
 ΤΨίπρυμνος, ὁ, ἡ (πρύμνα), ἔχων ὑψηλὴν πρύμναν.
 ΤΨίπρωρος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὴν πρῶραν.
 ΤΨίπυλη, ἡ, Ὀν. κύριον.
 ΤΨίπυλος, ὁ, ἡ (πύλη), ἔχων ὑψηλὰς πύλας, Ὀμ.
 ΤΨίπυργος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλοὺς πύργους, ἡ ἀκροπόλεις, Ἀνάλ.
 1, σ. 143.
 ΤΨιρεφής, κ. } ταυτ. ὑπερεφής.
 ΤΨίροφος, ὁ, ἡ, }
 ΤΨίστολος, ὁ, ἡ, ἔχων ἐσταλμένα ὑψηλὰ τὰ ἐνδύματα, ση-
 κωμένα ἐπάνω, Ἡσύχ.
 ΤΨίστος, ἡ, ὄν, ὑπερβ. ἐκ τοῦ ὑψους, ὑψηλόστατος.
 ΤΨίτενης, ἑός, ὁ, ἡ (τείνω), τενωμένος ὑψηλὰ, εἰς ὑψος.
 ΤΨίτένων, ὄνος, ὁ (τένων), ταυτ. ὑψηλαύχην, Φωκυλ. 190.
 ΤΨίτερος, ἑρά, ἐρον, συγκρ. ἐκ τοῦ ὑψους, ὑψηλότερος, ἀντὶ
 ὑψίων, Θεόκρ. 8, 46.
 ΤΨίτμητος, ὁ, ἡ, : Ἰδῶμη, πρέπει νὰ εἶναι ΤΨίδμητος, ὁ, ἡ,
 ὑψηλῶς οἰκοδομημένη, Χρητ. Σιβυλλ. 14, 210.
 ΤΨίτυχος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὴν τύχην, Παῦλ. Ἀλεξ.
 ΤΨεφαινος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ ἑφ. Εὐσέβ. προπαραστ. 9, 37.
 ΤΨεφαῖς, ὁ, ἡ, κ. } (φάω), ἐκ τοῦ ὑψους, ἡ καὶ μα-
 ΤΨεφανής, ἑός, ὁ, ἡ } κρὸν φαίνων, φαινόμενος, ὁρατός.
 ΤΨεφερής, ἑός, ὁ, ἡ, Συνηθ. } ὑψηλὰ φερόμενος, βασταζό-
 ΤΨεφόρητος, ὁ, ἡ, } μενος, μετεωριζόμενος, Ἀνάλ.
 2, σ. 444.
 ΤΨεφοίτης, ου, ὁ, ταυτ. ὑψηλόφορος.
 ΤΨίφρων, ὄνος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑψηλόφρων, Πίνδ. Πύθ. 2, 95.
 ΤΨιχαίτης, ου, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὴν χαίτην.
 ΤΨίφων, οἶος, ὁ, ἡ, Οὐδ. ὑψιον, ὑψηλότερος, συγκρ. ἐκ τοῦ
 ὑψους.
 ΤΨόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὑψους. 2) ἀντὶ ὑψοῦ, μετὰ Γενικ.
 ΤΨόθι, Ἐπίρ. ὑψηλὰ, ἐπάνω, ὑπέρ, μετὰ Γεν.
 ΤΨόλοφος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑψηλόφος, κ. ὑψίλοφος.
 ΤΨοπόλος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑψιπόλος, Χρησμ.
 ΤΨόπρυμνος, κ. } ἀντὶ ὑψίπρυμνος, ὑψίπρωρος. Τὸ δεύτ. εἰς
 ΤΨόπρωρος, } Στράβ. σ. 297. Σ.
 ΤΨόροφος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑπερεφής, Ἰλ. γ, 423. Ὀδυσ. δ,
 121.
 ΤΨός, ἑός, τὸ, ὑψος, κορυφή, κεφαλὴ· Ἐκ τοῦ ὑψός, ὑπτός,
 ὑπτιός (ὑπτω, ὡς κυβός, κύβω, κύπτω) ὑψός, καὶ οἷς οὐσιαστ.

ὑψος· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ὕστερος.
 Ὑψόσε, Ἐπίρ. εἰς τὸ ὑψος.
 Ὑψοτάτω, Ἐπίρ. ὑψηλότερα.
 Ὑψοῦ, Ἐπίρ. ἐπὶ τοῦ ὑψους, ὑψηλά, Ἀπολλών. 3, 368.
 Ὑψόφθαλμος, ὁ, ἡ, ἔχων ὀφθαλμούς ὑψηλοῦς, ἐξέχοντας,
 Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 230.
 Ὑψόφωνος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὴν φωνήν, Ἰπποκρ. σ. 965.
 Ὑψόω, ὦ (ὑψος), ὑψόω.
 Ὑψωμα, τό, τὸ ὑψωμένον. 2) τὸ ἀπόστημα ἀστέρος ἀπὸ τὸν
 ὀρίζοντα, Ἀστρονομ.
 Ὑψόροφος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑψόροφος.
 Ὑψοσις, εως, ἡ, τὸ ὑψόνειν.
 Ὑω, μ. ὕσω, βρέχω, ῥίχνω βροχήν ἀπὸ τὸν οὐρανόν· ὕει ὁ
 Ζεὺς, ἡ ὁ θεός, ἡ ἀπρόσ. ὕει. 2) Παθητ. ὕομαι α) ὑετίσκομαι,
 βρέχομαι· ἡ γῆ τῶν Ἀστυρίων ὕεται ὀλίγω, Ἡρόδ. 1, 193.
 β) πίπτω ὡσάν βροχή ἀπὸ τὸν οὐρανόν· ἄρτος ὕομενος ἐν ἐρή-
 μω. 3) Καθ. βρέχω, ὑγραίνω. Ὅτι εἶπαν κ. ὕω, μᾶς διδάσκει
 ὕσμα ἀντὶ ὕμα, καὶ τὰ ἐφεξῆς παράγωγα. Εἰς τὸ ὕω εὐρίσκον-
 ται καὶ οἱ τύποι ὕγω, καὶ ὕδω (ὡς εἰς τὸ ῥέζω, ἔρδω κ. ἔργω)·
 ἐκ τοῦ πρώτου εἶναι ὕγερός, συγκοπ. ὕγρος (ὕγιος), ὕγις· ἐκ
 τοῦ δευτέρου εἶναι ὕδας, ὕδαρ, ὕδος, ὕδωρ, ὕδωρ· καὶ ὕδερός,
 συγκοπ. ὕδρός, ἂ, ὄν, ὅθεν τὸ οὐσιαστ. ὕδρος, ὕδρα· προστέτι ὕδα-
 νός, συγκοπ. ὕδνός, ἡ, ὄν, κ. ὕδνης ἐκ τοῦ ὕδω, ἔω, εἰω.
 Ἐκ τοῦ τύπου ἰδω ἡ ἰδω, εἶναι ἰδίω, ἰδίω, κ. ἰδρός, ἰδρώς. Ἐκ
 τοῦ ὕδω, ὕω, ὕδω γίνεται καὶ ὕδλος Ἰων. ἀντὶ ὕτλος,
 Λακων. ὕσλος· Ἐξ αὐτοῦ γίνεται καὶ ὕρω, ὅθεν ὕρον ἡ
 ὕρρος· καὶ ὕλλω, ὅθεν ὕλάω, ἄζω, ἄσσω, προστέτι ὕδω,
 ὕδω τὸ ἄδω, τὸ ὁποῖον εἶναι συγγ. ἐκείνου Αἰολ. ὡς καὶ ὕδῃ
 Αἰολ. ἀντὶ ὕδῃ. Τὸ ὕμνος δὲν παράγεται, ὡς ἐνόμισαν τινές,
 ἀπὸ τοῦ ὕω· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ὕμην· τοῦτο δὲ σημαίνει ὕψωμα,
 δεσμός, καὶ Μεταφ. (ὡς ζυγόν), γάμος· καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ
 ὕω, δηλ. ὕψω· διότι ἐκ τοῦ ὕω ἔγιναν ὕψω, ὕψω, ὕψω. Ἡ
 ἐννοια ὑπάρχει εἰς τὴν κυματώδη κίνησιν, ἥτις φαίνεται εἰς τὸ
 ὑψαίνειν, ὡς εἰς τὰ κινούμενα ὕδατα. Τελευταῖον τὸ ὕω ἀναφέρε-
 ται καὶ εἰς τὴν αὐξησιν καὶ φύτρωσιν, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ὕδνός,
 ὕδνης, καὶ ὕδνον, καὶ ὕλη, ξύλον, υἷος, δηλ. φυτόν, φῆτυ,
 φῆτυμα, φύτευμα κτ. Ἐκ τοῦ ὕω, ὕω ἐπὶ τῆς σημασίας
 τοῦ χύνειν εἶναι ὕαλος, ὕελος. Ἐκ τοῦ ὕάω εἶναι (ὕαξ, κορ)
 ὕακίζω, ταυτ. ὑετίζω, κ. ὕακινθος, ὕδατος χρώμα ἔχων. Οἱ τύ-
 ποι φύω, χύω, ἀνάγονται ἐνταῦθα· καὶ ὕω. Καθ. ἐμπορεῖ νὰ
 ἐκληφθῇ ὡς ὡς τύπος τοῦ αῶ, αῶω.
 Ὑώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ὑρεϊδής, ἡ συνώδης.
 Ὑωδία, ἡ, χοιρωδία· χοίρου φέρσιμον, βαρβαρότης, Σχόλ. Ἀρι-
 στοφ. Νεφ. 997.

Φ.

Φ, φῖ, τὸ εἰκοστόν πρῶτον γράμμα τοῦ αλφαβήτου· ὡς ἀριθ. 500, καὶ φ, 500,000. 2) οἱ Αἰολεῖς μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ θ τὸ φ, φῆρ ἀντὶ θῆρ, φλῶν ἀντὶ θλῶν κτ. 3) Ἄλλαι διαλέκτοι ἐπρόφεραν ἀντ' αὐτοῦ τὸ π, ἡ τὸ β. Π. χ. Βίλιππος, ἡ Πί-
 λιππος, Βερσνίκη, κεβλή, βατεῖν, ἀντὶ Φίλιππος, Φερσνίκη, κε-
 φαλή, πατεῖν. κ. ὀρφός, orbus· ἄλφος, albus. Οἱ δὲ Ἀττι-
 κοὶ ἡγάπων τὸ φ, προσθέτοντες καὶ σ, Π. χ. φάω, σφάω, ἀντὶ
 πᾶω, σπᾶω, σφόνδυλος ἀντὶ σπόνδυλος, σφύγγος, ἀντὶ σπόγ-
 γος. fungus. Ἰδίως, ἐλάμβαναν φ ἀντὶ β ἡ π εἰς τοὺς παρα-
 κειμένους βαρυτόνων ῥημάτων, Π. χ. κέχυφα, τέτυφα. ἀντὶ
 κέχυβα, τέτυπα. 4) ἀλλάζεται φθ μετὰ τὸ ψ. Π. χ. φθύω, πτύω,
 φύω· καὶ σφέ, Δωρ. φέ, ὡς καὶ τὸ ψτ εἰς τοὺς μέλλοντας
 καὶ ἀλλάχου εὐδὺς μεταβαίνει εἰς ψ. 5) Ἄλλοι πάλιν ἐμε-
 ταχειρίζοντο χ ἀντὶ φ, οἶον, φύω, ταυτ. χύω· ὅθεν χύ-
 σις ἀντὶ φύσις. 6) Ἄλλοι προσελάμβαναν τὸ φ μόνον ἀντὶ
 πνεύματος· Ζ. ὕω, φύω, καὶ χύω. Διὰ τοῦτο ὅξος κ. φόξος, ἀσκή-
 λια κ. φατκῶλια εἶναι συγγενῆ· ὡσαύτως, ἡμί κ. φημί, ἡ καὶ
 φῆ, ἀντὶ ἔφη. [Ἰπέθεσαν τινές, ὅτι τὸ φ, καὶ τὸ χ, κάποτε
 λαμβάνονταν ὡς διπλᾶ· καὶ εἰς τὸ μέσον λέξεως ἀποδεικνύουσι
 θέσει μακρὰν τὴν προηγουμένην βραχεῖαν συλλαβὴν· Ἀλλὰ πᾶν
 σύμφωνον ἐμπορεῖ νὰ νοηθῇ διπλασιαζόμενον· ἄρα καὶ τὸ φ, καὶ
 τὸ χ. Ἀλλ' οἱ γραμματικοί, καθὼς καὶ περὶ τοῦ διπλασιασμοῦ

τῶν ἄλλων συμφώνων, εἶναι ἀσύμφωνοι καὶ εἰς τοῦτο. Διὰ τοῦτο
 ὁ μὲν μᾶς προστάζει νὰ γράφωμεν ὀψις, σκύψος, βρόγχος,
 ἰακχή καὶ ἰάκχω· ἄλλος θέλει τὴν γραφὴν ἀπλῆν, καὶ ἐπινεῖ
 εἰς τὰ ἀπλᾶ τὴν δύναμιν τῶν διπλῶν. Μετὰ τὸν αὐτὸν τρόπον,
 ἡδυνάντο νὰ πλάσωσι τὴν δύναμιν ταύτην καὶ εἰς τὰ ἀπλᾶ λ,
 μ, ν, ρ, σ, τ, δ, θ, κ. Ἀλλὰ διδακταλῆαι τοιαῦται καταν-
 τῶσιν εἰς ἀλογίαν!]

Φᾶ, Ἰων. κ. Δωρ. ἀντὶ ἔφα, ἔφη, ἐκ τοῦ φημί.
 Φᾶνθεν, Αἰολ. ἀντὶ φαίνθησαν, δηλ. ἐφάνθησαν· Φαάνθη ἀντὶ
 ἐφάνθη, ἐφάνη, ἐκ τοῦ (φάω) φαίνω, μὲ ποιητ. ἐπέκτασιν.
 Φᾶντατος, ἡ, τον, Ἀνάλ. κ. } Ὁμ. ὑπερθ. κ. συγχρ. ἐκ τοῦ
 Φᾶντρεος, α, ον, } φάω, φαίνω, φανός, φανώ-
 τας, συγχρ. φάντατος, ἐπεκτ. φαίντατος κτ. λαμπρότατος,
 φωτεινόςτατος.
 Φᾶβοκτόνος, ὁ, ἡ, κ. } (φάψ, φαβός, κτείνω, τύπω), ὁ
 Φᾶβοτύπος, ὁ, ἡ } φονεύων, ἡ κτυπῶν τὰς περιστράς,
 Ἀριστοτ.
 Φᾶγαίνα, ἡ, πσίνα, ἐπιθυμία μεγάλη τοῦ φαγεῖν. 2) κακὸν τι
 ἔλκος, ὡς ὁ καρκίνος, Κ. φάγουσα.
 Φᾶγάνθρωπος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀνθρωποφάγος, Ἡσύχ. κ. Φώτ.
 Φᾶγᾶς, ἡ Φαγᾶς, ἄλλως, καταφαγᾶς, Αἰσχ. οὕτω καὶ Κ.
 Φᾶγέδαινα, ἡ, (φαγεδών, ἡ), ταυτ. φάγαινα.
 Φᾶγεδαινάω, ὦ, ταυτ. φαγεδαινόομαι, Ο'.
 Φᾶγαιδαινικός, ἡ, ὄν, ὡσάν φαγέδαινα, ἡ φάγαινα ἀριθ. 2.
 Φᾶγεδαινόομαι, οὔμαι, πάτχω φαγέδαιναν, Ἰπποκρ. κ. Ο'.
 Φᾶγέειν, συναμρ. φαγεῖν, ἀπαρέμφ. Ἀερ. τοῦ φάγω.
 Φᾶγέσωρος, ὁ, ἡ, φαγᾶς, εἰς τοὺς Κωμικ. Ἡσύχ. κ. Πολυδ. 6, 42.
 Φᾶγηλός· Ζ. φάγιλος.
 Φᾶγημα, τό, φαγητόν, Σουῖδ.
 Φᾶγήσιε, ἰων, τὰ, κ. } (Κ. φαγοπότια), ἡμέρα, κατὰ τὴν
 Φᾶγησιπόσιε } ὁποῖαν τρώγουσι καὶ πίνουσιν, Ἀθήν.
 7, σ. 275.
 Φᾶγησις, ἡ, τὸ φαγεῖν.
 Φᾶγῆλος, ὁ, ἡ Φαγηλός, κ. Φαγλαός, ἀρνίον ἡ ἐρίφιον, ὅταν ἀρχεται
 νὰ τρώγεται, ἡ νὰ τρώγῃ μόνον, Πλούταρχ. 7, σ. 180. καὶ Ἡσύχ.
 Φᾶγομαι, τρώγω, καὶ θέλω φάγειν, ὡς ἐνεστ. καὶ ὡς μέλλ. ἀντὶ
 φαγοῦμαι. 2) Τροπ. ἀναλίσκω, διαφθείρω, φθείρω, Ζ. φάγω.
 Φᾶγος, ὁ, πολυφάγος, φαγᾶς, Ν. Δ.
 Φᾶγρης, ἡτος, ὁ, ὄν. κύριον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη ἡ
 πόλις Φάγρης, ἡτος, ἡ, Θουκυδ. 2, 99.
 Φᾶγρος, ὁ, (φαγεῖν, φαγερός) Κρητ. ἡ ἀκόνη· Ἀθήν. 6, 2) εἰ-
 δος ἰχθύος, φαγκρί Κ.
 Φᾶγύλιον, ἡ
 Φᾶγύλλιον, τό, κ. } ταυτ. μαρσίπιον, σακκίον ὅπον βάλλον-
 Φᾶγύλλος, ὁ, } σι φαγητά.
 Φᾶγω, Ἰων. φήγω, εἰς τὸν Ἑνεστ. ἄχρ. Ἀόρ. ἐφαγον, ἐφαγόμεν,
 καὶ φάγομαι, φάγεται, φάγη, ὡς μέλ. ἀντὶ φαγοῦμαι· [ἡ ἐκ
 τοῦ φάω, φάζω, σφάω, σφάζω, σφάσσω, ττω (ἡ πρώτη ἐννοια,
 ὡς εἰς τὸ δάπτω, δαρδάπτω· δαίνω, δαίνυμι)· ἡ ὀρθότερον, ἐκ
 τοῦ πάομαι (πάζομαι, πάσσομαι· Ζ. πάω) τρώγω· καὶ ἀντὶ
 π, φ, φάζω, φάσσω· κ. καθὼς ἐκ τοῦ τάζω, τάσσω, ἔταγον,
 ταγός· οὕτως ἐκ τοῦ φάσσω, ἔφαγον κ. φαγός· κ. ἐπειδὴ πά-
 σμαι εἶναι ταυτ. pascor, ταυτ. βόσκω· ἄρα κ. φασκᾶς, ταυτ.
 βοσκᾶς ἐκ τῆς παντοτεινῆς βοσκῆσεως τοῦ ζώου τούτου· Ο' Ἡσύχ.
 ἔχει κ. φάμμη, ταυτ. ἀλφίτα· ἄρα φάμμη ἀντὶ πάμμη· καθὼς
 εἶναι καὶ φάτνη ἀντὶ πάτνη ἐκ τοῦ πατέομαι].
 Φᾶγών, ὁ, ἡ σιαγών, ἄλλως γναθών, Ἡσύχ.
 Φᾶγωρος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὡς φάγρος ἀριθ. 2, Ἡσύχ. κ. Στράβ.
 17, σ. 1179.
 Φᾶς, Παρατ. ἡ Ἀόρ. τοῦ φάω, Ὀδυσ. ε, 502. Ζ. φάω.
 Φᾶθοντις, ἡ, } : αἶγλη, ἡ λάμψις ὡς θυγάτηρ τοῦ ἡλίου
 Φᾶθοντις, ἡ } (φαέθων)· Ὀππιδ. Κυνηγ. 1, 219. 2) ἐ-
 πίθ. ἐπιφανής.
 Φᾶέθω (φάω, φαέω), ταυτ. φαίνω, ποιητ. ὅθεν
 Φᾶέθων, οντος, ὁ, ὁ ἡλιος, ἡ ἡμέρα· Σοφοκλ. Αἰ. 930. 2) Ἐπίθ.
 ἀντὶ ἐπιφανής.
 Φᾶεινός, ἡ, νόν, λαμπρός. 2) Ὁν. κύριον. ἐκ τοῦ
 Φᾶείνω, Ὀδυσ. μ, 383. ταυτ. φαίνω, Ἡσύχ.
 Φᾶεννα, ἂς, ἡ, κ. } Ὀνόμ. κύρια.
 Φᾶεννίς, ἰδος, ἡ, }

Φαεννός, ἡ, ὄν, κ, } ταυτ. φαεννός, Γρηγ. Ναζ.
 Φαενός, ἡ, ὄν,
 Φαεσίμβροτος, ὁ, ἡ (φάω, βροτός), φωτίζων τοὺς ἀνθρώ-
 πους, ποιητ.
 Φαεσφορέα, ἡ, τὸ φέρειν φῶς, φωτισμός.
 Φαεσφόρος, ὁ, ἡ, ἄλλως, φωσφόρος, φῶς, ἡμέραν φέρων,
 φωτίζων, λαμπρός, Ἀνάλ.
 Φάζω· Ζ. φάω κ. σφάζω.
 Φάξει, λέγε, ἐκ τοῦ φημί, Ἀριστοφ. Ἰππ. 23.
 Φαίαξ, ὁ, Διόδ. Σικ. 11, 25, ὄνομα ἀρχιτέκτονος, ἐκ τοῦ ὁποίου
 ὠνομάσθησαν φαίακες ἢ φαιακοὶ τὰ ὑδραγωγεία. 2) Φαίαξ,
 ἡξ, ὁ, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Σχερίας, τῆς μετέπειτα Κερκύρας,
 καὶ νῦν Κορυφού.
 Φαίδιμοίσι, εσσα, εν, κ. } (φαίω, φαίνω), λαμπρός· Με-
 Φαίδιμος, ὁ, ἡ } ταφ. περίφημος.
 Φαίδιμος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φαίδρα, ἡ, ὄν. κύριον, Ἰων. Φαίδρη.
 Φαίδρανδρος, ὁ, ἡ, λαμπρύνων τοὺς ἀνδρας· εἰς τὸν Ἀθῆν.
 σ. 449. κεῖται φαίδανδρος, ἴσως διὰ εὐφωνίαν.
 Φαίδροσίμων, ὁ, ἡ, λαμπροενδυμένος· Ἀγαθίας.
 Φαίδριάς, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φαίδρόνους, ὁ, ἡ, φαίδρος τὸν νοῦν, εὐδυμος, χαρούμενος,
 Αἰσχύλ. Ἀγ. 1240.
 Φαίδρος, ὁ, ὄν· (Ζ. φαίδω), λαμπρός, καθαρός· ἐπὶ σκεύους,
 καθαρισμένον, πλυμένον· εὐδυμος, χαρούμενος· ὠτα φαίdra,
 καθαρά, Ἀριστοφ. Εἰρ. 156.
 Φαίδρος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φαίδρότης, τητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ φαίδρος.
 Φαίδρόω, ὦ (φαδρός), λαμπρύνω, καθαρίζω· εὐφραίνω, χα-
 ροποιῶ.
 Φαίδρυντής, οὔ, ὁ, } ὅστις, ἡ τις λαμπρύνει, καθαρίζει, πλύ-
 Φαίδρύντρια, ἡ, } νει, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 314. Πολυδ. 7,
 40. Αἰσχύλ. Χοηφ. 735.
 Φαίδρυνω (φαίδρος), ταυτ. φαίδρόω.
 Φαίδρυσμα, τό, καθαρισμός, κυρίως, ὁ, τι λαμπρύνει, Κλήμ.
 Ἀλεξ.
 Φαίδρωπος, ὁ, ἡ (ὦψ, φαίδρος), ἔχων πρόσωπον λαμπρόν,
 εὐφρόσυτον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 720.
 Φαίδω, ὅθεν φαίδει, ἀντὶ ὅφει, Ἡσύχ. καὶ τὰ παράγωγα φαι-
 δρός, φαίδων κτ.
 Φαίκα, ὁ, ἡ, κ. } εἶδος ἐμβάδων λευκῶν, Πλούτ. Ἀντ.
 Φαικάσιον, τό, } 33.
 Φαίκελος, ὁ, ταυτ. φακέλος, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
 Φαίκος, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. κῶς (φάω, φαίω, φάζω, φαίζω), ταυτ.
 λαμπρός. 2) Μεταφ. ἐλαφρὸς, κοῦφος, ἰταμός, ἐνεργός, ἀκμάζων.
 Φαιλόνης· Ζ. φελόνης.
 Φαῖμεν, συγχοπ. ἀντὶ φαίμεν, εὐκτ.
 Φαίνακίζω· } Ζ. φέναξ, φενακίζω.
 Φαίναξ,
 Φαίνεμεν, ποιτ. ἀπαρέμ. ἀντὶ φαίνειν·
 Φαίνεσκετο, Ἰων. ἀντὶ ἐφαίνετο.
 Φαίνεστρα, ἡ, τὸ Λατ. Fenestra, ἡγουν θυρίς, Πλούτ.
 Φαίνινδα, παιδιὰ τις μετὰ τὴν σφαῖραν· ὠνομάζετο δὲ καὶ ἐφε-
 τίνδα, κ. ἀρπαττόν, Ἀθῆν. 1, σ. 14. Γράφεται καὶ φεννίδα καὶ
 φεννίς, Ἡσύχ. Ζ. φαινόλης καὶ φέναξ.
 Φαίνις, ἴδος ἡ, Λατ. ταυτ. ἀνεμώνη, Σχολ. Θεοκρ. 5, 62.
 Φαίνισκω, χρησιμὸν εἰς τὸ ἐπιφαινίσκω.
 Φαινόλα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φαινόλη, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφεξῆς.
 Φαινόλης, ου, ὁ, ταυτ. ἐφεστρίς, Λατ. raenula· Γράφεται
 καὶ φενόλης εἰς τοὺς μεταγ. Πολυδ. 7, 61. Ἡσύχ. Ἐτυμ. Μ.
 Φαινόλις, ἴδος, ἡ (φαίνω), ἡ φέρουσα τὸ φῶς· ἡώς, ποιητ.
 ἀντὶ ἡμέρα, Σοφοκ. Αἶας, 930. Ζ. φάος.
 Φαινόλοζήκη, ἡ, ζήκη τῶν φαινολῶν, Γλωσσ. Βουλκ.
 Φαίνομένηφι, ποιητ. ἀντὶ φαίνομένη· Ζ. φει. φιν.
 Φαίνομηρίς, ἴδος, ἡ, ἡ Φαίνομηρίς, (φαίνω, μηρός), ὀνο-
 μάζει ὁ Ἴβυκος τὰς λακωνικὰς κόρας, αἵτινες ἔχουσαι κατὰ πλευ-
 ρὰς σχιστόν τὸ ἱμάτιον ἐδείχναν γυμνὰ τὰ μηρία των· Πλούτ.
 συγκρ. Λυκούργ. 4. Εὐρίσκειται καὶ Φανόμηρίς, Πολυδ.
 Φαίνοπροσωπέω, ὦ, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7, 21. δείχνω τὸ πρόσω-
 πόν μου, δὲν φοβοῦμαι τινά.

Φαίνος, ἡ, ὄν, ταυτ. φανός, φαεννός, φαεννός, ὡσαύτ. φωτει-
 νός, Ἡσύχ.
 Φαίνοψ, ὁ, ταυτ. φαίνωψ, Μανέθ. 4, 239.
 Φαίνύλιος, ὁ, ὄν. κύριον, Ἡσύχ. Πρβ. φαῦλος.
 Φαίνω, μ. φανῶ, φέρω εἰς τὸ φῶς, φανερόν· λύχνα φαίνειν, καίω
 φῶπα, λυχνάρια, Παρθεν. 17. δεικνύω, κατηγορῶ κατὰ νόμους· ἀ-
 πόδεικνύω, Ἡρόδ. 3, 127. 2) φαίνομαι, φανερόνομαι, δείχνομαι,
 βλέπομαι, ἐφευρίσκομαι· τὰ φαινόμενα, οἱ ἀνατέλλοντες καὶ δυ-
 όμενοι ἀστέρες, οἵτινες φαίνονται ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντός μας·
 πολυπραγμονῆσαι τὰ φ. ἐξετάσαι τὴν κίνησιν τῶν ἀστέρων,
 Πολύβ. 9, 15. τὸ φαινόμενον, τὸ δοκοῦν, γινώμη· καὶ ἀντὶ
 τοῦ φανερόν· ἐρωτᾷς πρᾶγμα φαινόμενον, δηλ. φανερόν· καὶ λο-
 γος ἀπλούς καὶ φαινόμενος, Πολύβ. Ἐκ τοῦ φάω γίνεται φάνω,
 φαίνω. Παρατ. ἡ Ἀόρ. ἐφανον, Ἰλ. 9, 557, ἀντὶ ἐφάνησαν.
 Ἀόρ. Παθ. ἐφάνην, φανείς, φανῆναι. Ἀόρ. ἐφηναι, Παρακ.
 πέφηναι· ὁ Παρακ. πέφαγκα μόνον εἰς τοὺς Ο'. Ἐκ τοῦ Παθ.
 ἀπαντῶνται πέφαμαι, πέφανται, πέφαντο πέφασθαι, πεφατμένοι,
 οἵτινες ἐγιναν ἀπὸ τοῦ φάω, φάζω· πεφήτεται, μετ' ὀλίγ. μ. ἀντὶ
 μελ. δηλ. ἀντὶ φανερωθήσεται· ἐντεῦθεν, καὶ φήμη, φήμις. Ζ.
 φάω.
 Φαίνων, νοντος, ὁ, ὁ πλανήτης Κρόνος. Πρβ. στίλπων.
 Φαινῶπις, ἡ, κ. } φανερὸς, ὁρατός, Μανέθ. 4, 239. κ.
 Φαίνωψ, ωπος, ὁ, } 177.
 Φαίος, ὁ, ὄν, (φάω, φαίνω), κυρίως, ὁ ἔχων τὸ χρώμα τὸ
 μεταξὺ φωτός καὶ σκότους, ἀσπρόμαυρος, ποιντικισδής, σιντ-
 σαπῆς χυδ. ἐπὶ φωνῆς, ἀμβλύς, βαρύτονος. Πρβ. σομφός.
 Φαιουρός, ὁ, ἡ (φαίω, οὐρά), ἀντὶ λάμπουρος, Λυκούργ. 354.
 Φαιοχίτων, ὁ, ἡ, μελανεῖμων, μαυροφορεμένος, Αἰσχ. Χοηφ.
 1030. καὶ διὰ τὸ μέτρον φαιοχίτων, κ. φαιοχίτων.
 Φαιστός, ἡ, ὄν, κ. Φαῖστος, ἡ, ὄν (φαίω), λαμπρός. 2) ὄν. κύ-
 ριον, Ἰλ. 8, 43. ἡ Φαιστός, ἡ, πόλις καὶ λιμὴν Κρήτης· ὅθεν
 προσλ. ἡ, Ἡφαιστός.
 Φαίσυλη, ἡ, κ. } μία τῶν ὑάδων, Ἡτίοδ. λείψ. παρὰ
 Φαίω, ἡ, } Σχολ. Ἀράτ. 255.
 Φακάς, ὁ, χλευαστικὸν ὄνομα ἐκ τοῦ φακός, Σουῖδ.
 Φάκελλος, Φάκελος, ὁ, δεσμός, δεμάτι· ὕλης, Θουκυδ. :
 ξύλων, Εὐρ. Κῆκλ. Ζ. φακός· κ. σφάκελος. ὅθεν
 Φακελώω, μ. ὥσω, κάμνω φακέλον, δεμάτι. Τροπ. : τὴν ἱστορί-
 αν εἰς τὸ πολὺστιχον, Νικήτ. Χρον. 10, 9.
 Φακεώλιον, Φακεώλιον, Φακεωλὶς. Ζ. φακίολος.
 Φακεύς, ὁ, ἀντὶ φακῆ, Ἀθῆν. σ. 503.
 Φακῆ, ἡς, ἡ, ἀντὶ φακέα, Ἀθῆν. σ. 158. κ. Φακεύς τὸ ὄσπρι-
 ον ἢ φακῆ· καὶ ἡ μαγειρευμένη φακῆ.
 Φακῆς, ὁ, ὄν. κύριον, ταυτ. φακάς.
 Φάκινος, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος ἀπὸ φακῆν.
 Φακίολιον, τό, ὑποκ. τοῦ
 Φακίολος, ὁ, ἀντὶ φακέλος, Διον. Ἀλ. 10, 16. τὸ Λατ.
 fasciculus, fasciola. Καὶ τὸ Φακίολος, ὁ, κ. φακίολιον, τό,
 φακεώλιον, φακεώλιον, φακίωλιον ἀπαντῶνται ἀντὶ κάλυμμα κε-
 φαλῆς εἰς ἐξήγησιν τοῦ Θερίστρον, ἡμιτύβιον, σουδάριον, ἐκ-
 μαγεῖον κτ. ἐφεξῆς, ὡς κεφαλόδεσμον, ἡ σάρικι Περσῶν, Σαρα-
 κηνῶν, Τούρκων. ἀρα εἶναι συγγενές τοῦ fascies, fascia, fa-
 ces (δετή), κ. fazzoletto. ὅθεν Κ. φακίολι, δέμα τῆς κεφαλῆς.
 Φάκλιον, τό, ὁ ζωμός τῆς φακῆς, Ἰπποκρ. 2) ὄνομα πόλεως.
 Θουκυδ. 4. Εἰς τὸν Πολύβ. φακός.
 Φάκεις, ὁφθαλμοί. Ἡσύχ. ἀρα ἐξ ὀνομαστ. φάξ· τὸ Λατ. facies.
 Φακοειδής, εὐς, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα φακῆς.
 Φακός, ὁ, τὸ φυτὸν καὶ τὸ ὄσπριον ἢ φακῆ, Διοσκ. 2. φαγητὸν ἐπιτά-
 φιον. 2) φακοειδὲς σκεῦος, Ἰπποκρ. ἡ καυστικὸς φακός ἐξ ὑέλου.
 3) μελανία, ἡ ἄλλη κηλὶς φακοειδὲς εἰς τὸ σῶμα, Πλούτ. 7,
 σ. 172. Η. κ. 12, σ. 143. Η. Φάκοφίς, ὁ, ὅστις ἔχει τοι-
 οῦτους φακούς. [Ἐκ τοῦ φάω, φάζω, σπάω, σπάζω, σφάω,
 σφάζω, εἶναι φακός, ὁ ἀποκεκομμένος, καὶ στρογγυλημένος·
 ὅθεν, παροιμ. φακὸν κόπτειν, ἀντὶ πράττειν τὸ πεπραγμένον.
 τὸ ὑποκορ. φακέλλος, ἢ φακέλος, σημαίνει δέσμην πολλῶν κομ-
 μένων, ὡς ξύλων, καὶ πᾶν ὅ, τι δένεται, ἡγουν δέμα· ὅθεν κ.
 φακίολος, (ἄλλοι παράγουσι τὸ φακέλλος ἐκ τοῦ φακ, φάξ, ἢ
 λαμπάς, ἢ ἐκ τοῦ φακός, καὶ ὡς ἔχει ὁ Ἡσύχ. φαίκελος ἀντὶ φά-
 κελος.]
 Φακοῦσσα, ἡ, ἐκ τοῦ φακόεσσα, δηλ. τοῦ φακοίς, ὄνομα

κώμης, εἰς τὸν ἐρυθραῖον κόλπον. Γράφεται καὶ φακυσσα, φακυσσα, φακυσσα.
 Φακός, ὁ, ἡ, Γλωσσ. Φιλοξ. Ζ. φακός.
 Φακώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ὡς ἂν φακός, ἡ γεμάτος φακούς ἀριθ. 3, Ἰπποκρ.
 Φακωτός, ἡ, ὄν (φακώ), σχηματισμένος ὡς ἂν φακός.
 Φαλάγγαι, αἱ, ταυτ. φαλαγγες, αἱ, ἐκ τοῦ φαλάγγη, ἡ.
 Φαλαγγάρχης, ου, ὁ, ἄρχων, ἡγεμὼν φαλαγγος.
 Φαλαγγαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ πρ.
 Φαλαγγάω, Ζ. Φαλαγγιάω.
 Φαλάγγη, ἡ, Ζ. φαλαγγε.
 Φαλαγγηδόν, Ἐπίρ. (φαλάγγε), ὡς ἂν φαλαγγες.
 Φαλαγγισμός, ὦ, εἶμαι φαλαγγιστής ὡς ἂν τὸ φαλάγγιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ φαλαγγάω, ἐπειδὴ πολλάκις εἶναι ἀδιάφοροι οἱ τύποι αὐτῶν.
 Φαλαγγιστής, ὁ, ἡ (δῆκω, δάκω), δαγκαμένος ἀπὸ φαλάγγιον.
 Φαλαγγίνδην, Ἐπίρ. ταυτ. φαλαγγιδόν. Σουίδ. Κορ. Πλούτ. 3, σ. 399.
 Φαλάγγιον, τὸ, ἀράχνη φαλαγγερά. Ζ. φαλάγγε. 2) φυτόν τι, καὶ φαλαγγίτης τὸ αὐτό, ἐπειδὴ ἱατρικῶς τὸ δάγκωμα τῶν φαλαγγίων, Διοσκ. 3, 22.
 Φαλαγγιστής, ὁ, ἡ, δαγκαμένος ἀπὸ φαλάγγιον, Γαλην.
 Φαλαγγίτης, ου, ὁ, στρατιώτης ἐκ τῆς φαλαγγος. 2) φυτόν, τὸ αὐτό καὶ φαλάγγιον.
 Φαλαγγίτης, ὁ, ὄν, ἀνήκων εἰς φαλαγγίτην.
 Φαλαγγισμός, ὦ, μετὰ τῆς φαλαγγος, ἡ κατὰ τῆς φαλαγγος μάχη.
 Φαλαγγιστής, ου, ὁ, μετὰ, ἡ κατὰ τῆς φαλ. μαχ.
 Φαλαγγόω, ὦ, (φαλάγγε)· ὁδοποιῶν καὶ φαλαγγιστὴς τὰς προσαγωγὰς τοῖς μηχανήμασι, ἐτοιμάζων τοὺς δρόμους, καὶ βαλὼν φαλαγγας, διὰ τὴν κυλίαν ἐπ' αὐτῶν τὰς μηχανάς, Μαθημ. Παλ. σ. 98.
 Φαλάγγωμα, τὸ, ταυτ. φαλάγγε.
 Φαλάγγωσις, ἡ, σφάλμα τῶν βλεφαρίδων, ὅταν εἶναι γυρισμένα ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν, Παῦλ. Αἰγ.
 Φάλαγγε, ἀγῶς, ὁ, κ. Φαλάγγη, ἡ (ἐκ τοῦ φαλός, φαλάγε, παρενθ. ν, φαλάγγε), ξύλον μακρόν καὶ κυλινδρικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ κυλίσουσιν μηχανάς, ἡ βάρη ὁποιαδήποτε· ὅθεν Κ. φαλαγγας, τὸ γνωστὸν τιμωρητικὸν τῶν ποδῶν ὄργανον. 2) μέλος, σκέλος, χειρὶν, ἡ ποδῶν μέλος. 3) ἡ ἀράχνη, διὰ τὰ μακρὰ σκέλη τῶν ποδῶν τῆς καὶ ὑποκ. φαλάγγιον, τὸ, εἶδος αὐτῆς ἰσοβόλον. 4) εἰς τὸν Ὁμ. αἱ σφαῖραι τῶν μαχομένων στρατιωτῶν, ὡς πύργος, καὶ πλίνθος καὶ κίων. 5) εἰς τοὺς Μακεδ. καὶ Ῥωμ. διάταξις τῆς μάχης ἐκ 16 μελῶν ἢ σειρῶν συγκεκλιμένη.
 Φάλαϊκος, ὁ, ὄνομα παλαιοῦ τυράννου τῆς Ἀμβρακίας, Διόδ. Σικ. Πανστ. 2) ὄνομα ποιητοῦ, ἐκ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη μέτρον φαλαίκειον, φαλαίκειον κ. φαλαίκεον. Ἀλλὰ τὸ ἔγραψαν καὶ φαλλαικίον καὶ φαλλαικον, καὶ τὸ ἐξηγήσαν Ποίημα αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ φαλλῷ ἀδόκον, Σουίδ. Ἐτυμ. Μ. Τοιαῦτα αὐτοσχέδια εἶναι τὰ τῶν Γραμματικῶν ἐτυμολογήματα.
 Φάλαϊν, ἡ (φάλη), εἶδος κήτους τῆς θαλάσσης, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, Τροπ. ζῶον, τὸ ὁποῖον καταπίνει ὅλα, Ἀριστοφ. Σφ. 35. 2) ζωῦφιον ἱπτάμενον περὶ τὸν λύχνον, ἄλλως ἢ πετομένη ψυχὴ. Ἡσύχ.
 Φαλαίσια, ἡ, πόλις Ἀρκαδίας, Παυσ.
 Φαλάκρα, ἡ (φαλακρός), καὶ Κ. φαλάκρα, ἡ γυνὴ ἡ ἀτριχία κεφαλῆς. Μεταφ. τῆς κορυφῆς τῶν βουνῶν· κ. ἰδίως, μιᾶς τῶν κορυφῶν τῆς Ἰδης· κ. Ὀν. κύριον πολλῶν πόλεων.
 Φαλακράω, ὦ, εἶμαι φαλακρός, Γλωσσ.
 Φαλακρός, ρά, ρόν, φαλακρός καὶ Κ. [ἐκ τοῦ φαλός, ἄσπερος, ὑλιστήρως, ὅθεν φαλάω, ἄζω, ἄστω, Πρβ. διὰ τὸν σχημ. θαλακρός, πενιχρός].
 Φαλακρότης, τῆτος, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. ταυτ. φαλάκρα.
 Φαλακρόω, ὦ, κάμνω φαλακρόν.
 Φαλάκρωμα, τὸ, τὸ φαλακρόν γενόμενον, φαλακρά κεφαλὴ.
 Φαλάκρωσις, ἡ, τὸ κάμνειν φαλακρόν, ἢ γίνεσθαι φαλακρός, Πλούτ.
 Φαλανθία, κ. Φαλανθία, ὁ, ταυτ. τοῦ
 Φάλανθος, κ. Φάλαντος, ὁ, ἡ, ταυτ. φαλακρός· τὸ αὐτὸ κ. ἀναφάλαντος κ. ἀναφαλαντίας. [φαίνεται ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ φα-

λᾶς, ἄνθος (ὡς ἀργᾶς, ἄνθος, συναιρ. ἐκ τοῦ -ᾶς, ἄνθος), νέα ὀνομαστ. φαλάντος, ἡ εἶναι ῥηματικὸν φαλάντος, ἐκ τοῦ φαλαίνω (φαλάω, αἶνω κτ. ὡς ἀργαίνω)· ἀλλ' ἐπίστευσαν ὅτι ἴδαν εἰς αὐτὸ τὸ ἄνθος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἔγραψαν μὲν θ. Προσέτι εἶπαν φαλάντος μὲν ὁ ὀπισθεν, ἀναφάλαντος δὲ ὁ ἔμπροσθεν φαλακρός· τὸ δεῦτερον διὰ τὴν ἀνὰ ἔχει κάποιαν πιθανότητα· τὸ πρῶτον εἶναι εὐρεσιλογία.]

Φάλανθον, τὸ, ὄρος. } Ἀρκαδίας.
 Φάλανθος, ἡ, πόλις }
 Φάλαννα, ἡ, }
 Φάλανναία, ἡ, } πόλις Περγαμῆς, Στράβ. Λίβιος. Στέφ. Λν.
 Φάλλανος, ἡ, } κόψρ. 904.
 Φάλλανον, τὸ, }
 Φάλλας, τὰ, ῥί στολισμοὶ τοῦ ἵππου. Ζ. φαλαρός.
 Φάλλας, Ζ. φαλαρισμός.
 Φάλλας, ἰδος, ἡ, ὀριστικ. ἐνδαιτωμένη τοῖς ὕδασι. Ζ. φαλαρός. 2) φυτόν τι.
 Φάλλας, ἰδος, ὁ, ὁ σκληρὸς τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων.
 Φάλλασμος, ὁ (φαλαρίζω, μιμούμαι τὸν τύραννον Φάλαριν), φαλαρινὴ ἀπανθρωπία, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 7, 22.
 Φάλλας, τὸ, Ζ. φαλαρός.
 Φάλλας, ἡ, ὄν, Ἰων. Φαληρός, λαμπρός, φωτεινός, λευκός. 2) ὄνομα τράγου, Θεόκρ. 5, 106. ὅθεν φαληρία, ἀντὶ φαλαρία, λαμπρὸν, εἶμαι λευκός· καὶ ἀφρίζω· ἐκ τοῦ φάω, φάλος· ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ φαλός, οὐσιαστ. φάλος, ὁ, οὕτως ἐκ τοῦ φαλαρός, φαλαρον, τὸ, ὁ λαμπρὸς στολισμός· βασιλεῖον τιάρης φαλαρον, Αἰσχ. Περτ. 661. τὸ φαλάρα μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. π, 106. καὶ ἀντὶ φάλοι, οἱ, ὅθεν τρίφαλος κτ. ἀντὶ τριφάλλης κτ. Φάληρα μεταφ. εἰμίνεν ἐπὶ μόνον τῶν τῆς κεφαλῆς στολισμῶν τοῦ ἵππου, Ἡρόδ. 1, 215. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1063. ἡγουν αἱ προμετωπίδες, καὶ τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα, Σουίδ. κ. Γρηγ. ὅθεν τὸ κωδωνοφαλαροπῶλος τοῦ Ἀριστοφ. Βάτρ. 994.
 Φάλλας, τὰ, πόλις Κρήτης.
 Φάλλας, Ζ. φαλός.
 Φάλλας, ὁ, ὠνομάζετο ὁ ἵππος τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείτου, Θεοφάν. Ὁ Προκίπ. τὸν ὠνομάζει φάλιον, κ. τὸν ἐξηγεῖ φαίον· ἄρα συγγενὲς τοῦ galbus, flavus (fianus), Γαλκ. fauve, falb. Πρβ. Βαλίας, ξάνθος. κ. φαῦλος.
 Φάλη, ἡ, ταυτ. φαλαίνα, Λυκόφρ. 564.
 Φάλην, ὁ, ὄν. κύριον, Νέιν.
 Φάληρα, τὰ, κ. Φάληρον, τὸ, ὁ ἀρχαιότατος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν. δεῦτερος τῇ τάξει μετὰ τὸν Πειραιᾶ· ὅθεν, φαληρόθεν, φαληροῖ, φαληρόνδε, τὰ ἐπιρρήματα. Φαληρεὺς, ὁ, ὁ κάτοικος· Φαληραῖος, αἰα, αἶον, θηλ. κ. Φαληρίς, ἡ, κ. Φαληρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ Φάληρον. Νομ. ἐκ τοῦ Φάληρος.
 Φάληρις, ἡ, Ἰλ. ν, 799. Ζ. φαλαρός.
 Φάληρος, ὁ, ὄνομα παλαιοῦ ἥρωος καὶ πολλῶν ἄλλων.
 Φάληρος, ὁ, ὄν. Ζ. φαλαρός.
 Φάλης, ἡτος, ὁ, Θεόκρ. ἐπίγρ. 4, ταυτ. φαλλός. Γρίφεται καὶ φάλης, τὸ τοῦ ἀνδρός μόριον (τεχνητόν, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 259. 262. ἡ φυσικόν, Λυσιστρ. 772.)
 Φάλερος, ὁ, ὁ, ἡ, λευκόπους, Ἡσύχ.
 Φάλερος, ἰα, ἰον, λευκός, λαμπρός. Ζ. φαλός.
 Φάλης, ἰδος, ἡ, λευχειμονούσα, ἡ ἰέρεια τῆς Ἥρας εἰς τὸ Ἄργος, Εὐσέβ. Χρον. 11, σ. 112.
 Φάλης, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φάλης, ὁ, κ. Φάλης, κ. Φόλης, κατὰ τοῦ Πολυδ. 1, 85, 86. τὴν ἀδιόριστον ἐξηγήσιν, τὸ τῇ στείρᾳ προσηλούμενον.
 Φάλης, ὡνος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ, Σουίδ.
 Φάλλας, τὰ (φαλλός, ἀγωγή), ἡ ἐορτὴ τοῦ Πριάπου, Κορν. 2, 30.
 Φάλλας, τὰ, ἐορτὴ, ὅποτε ἐφόρουν τοὺς φαλλούς, Πλούτ.
 Φάλλας, ταυτ. φαλλοφόρος.
 Φάλλας, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φαλλόν, καὶ εἰς ἐορτήν τῶν φαλλῶν.
 Φάλλας, ὦ, ἀναβαίνω εἰς στήλην ὁμοίαν φαλλοῦ, Λουκιαν. Συρ. 3.
 Φάλλας, ου, ὁ, ἀναβαίνων εἰς τὸν φαλλόν, ὁ ἱερεὺς, Λουκιαν.
 Φάλλας, ὁ, τὸ τοῦ ἀνδρός παιδογόνον μόριον· κυρίως, φαλός.

ὅθεν φαλῆς, ἥτος, ὁ, ἔξαιρ. τὸ τεχνητὸν μῦρον, τὸ ὁποῖον ἐφε-
ραν εἰς τὴν λιτανείαν τῆς τοῦ Βάκχου ἑορτῆς ὡς εἰκόνα τῆς ἐν
τῇ φύσει γεννητικῆς δυνάμεως. Ἐκατασκευάζετο δὲ ἀπὸ ξύλου συ-
κῆς. ὅθεν, συκίνη ἐπικουρία εἰς τοὺς Κωμ. ἀντὶ ὀλισβος.

Φαλλοφορέω, ὦ, φέρω τὸν φαλλόν. Ζ. πρ.

Φαλλοφόρος, ὁ, ἡ,

Φαλόρ, ἡ, ὄν (φαίω), λαμπρός, φωτεινός, φανερός, λευκός·
καὶ φαλός. ὅθεν φαλίξω, ἴσσω, ταυτ. λευκαίνω, ἀφρίζω· καὶ
φαλύνω, ταυτ. λαμπρύνω κ. φαλος, ὁ, λευκόν τι σῶμα· φαλός,
φαλλός, μακρὺ, καὶ κολινδρικόν σῶμα, ὡς πᾶσταλος καὶ ὡς φα-
λαγξ. Ἐκ τοῦ φαλός γίνεται φαλάω, παφαλάω, παμφαλάω,
παπταλάω κτλ. καὶ φαῦλος, τὸ ὅπ. Ζ.

Φάμα, Δωρ. ἀντὶ φήμη, ἡ, Λατ. fama.

Φάμεν, Ἰων. ἀντὶ ἐφημεν 1. πληθ. Παρατ. τοῦ φημί.

Φάμις, ὁ, ὄν. κύριον.

Φάιν, Αἰολ. ἀντὶ ἐφίταν.

Φαναί, ἡ φάναι, ἀκρωτήριον, κ. λιμὴν τῆς Χίου, Θουκυδ. 8,
24. Στράβ. σ. 955. 2) Εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1693, πλαστὸν
ὄνομα τόπου μετὰ παιδιάν εἰς τὸ φαίνειν, πόλις συκοφαντῶν. Πρβ.
φάσις, φασιανός, φανός, κ. Ζ. φανή.

Φαναῖος, ὁ (φάνη), : Ζεὺς, καὶ Ἀπόλλων, ὁ φανερός, καὶ ὁ
διδούς φῶς, Εὐρ. Ῥήτ. 355. Ἡσύχ.

Φανάρειον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φανός· φανάριον Κ. ὁ φανός.

Φανείμεν, Ἀττ. εὐκτ. ἀντὶ φανείμεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 784.

Φάνειν, Αἰολ. ἀντὶ ἐφάνησαν.

Φανερολογίαι, ἡ, φανερὰ ὁμιλία.

Φανερολόγος, ὁ, ἡ, φανερὰ ὁμιλῶν.

Φανερόμιστος, ὁ, ἡ, ἔχων φανερόν τὸ μῖσος. Πρβ. φανερό-
φίλος, Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. Δ, γ', Κορ.

Φανεροποιέω, ὦ, φανερόν, ἐξηγῶ.

Φανεροποίησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φανερός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. - ῥως (φαίνω, φανός), φανερός καὶ Κ.
Μεταφ. γνωστός, περίφημος, Ξενοφ. Κύρ. 7, 5, 58.

Φανερόφιλος, ὁ, ἡ, φανερός φίλος, ἀντιθ. φανερόμιστος, Ἀριστ.
Ἡθ. Νικ. Δ, γ', Κορ.

Φανερῶ, ὦ, φανερόν· δείχνω, ἐξηγῶ· φημίξω.

Φανέρωσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φανέσκεν, Ἰων. παρατ. ἀντὶ ἐφανε.

Φανή, ἡ (φαίνω), ταυτ. ἔκλαμψις, φαναὶ Βακχίου, τὰ ὄργια
τοῦ Βάκχου ἑορταζόμενα μετὰ λαμπράδας, Εὐρ. Ἰων. 550. 2) φα-
ναί, τὸ ὅπ. Ζ.

Φανήη, ποιητ. ὑποκτ. ἀντὶ φανήη, φανῆ.

Φανήμεναι, ποιητ. ἀντὶ φανῆναι.

Φάνης, ἥτος, ὁ, εἰς τὰ ὀρφικὰ μυστήρια θεός τις, ἡ πρόσω-
πον, παριττανῶν τὴν πρώτην ὕλην τοῦ κόσμου· κ. φανητής. Ζ.
προτρύγης.

Φανητιάω, ὦ, ἐπιθυμῶ νὰ φαίνωμαι.

Φανητίξω, ταυτ. φανερώω, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1.

Φανηφόρος, ὁ, ὁ φροντίζων τὰ τοῦ θεοῦ Φάνητος ἱερεὺς, Ἀνάλ.
3, σ. 189.

Φανίας, ὁ, ὄν. κύριον.

Φανίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φανός.

Φανομηρίς. Ζ. φαινομήρις, Σχολ. Λυκόφ. 98.

Φανοπείς, ὁ, Ἐτφ. ἀνάγ. ἀντὶ φανοτεὺς ἀριθ. 2.

Φανόπτης, οὐ, ὁ, παραθύριον, οἰκίσκος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 997.

Φανός, ὁ, λύνος, φῶς, λαμπάς, φανάρι, τὸ αὐτὸ καὶ πανός, ὁ.

Φανός, ἡ, ὄν (φαίνω), φανερός, λαμπρός, καθαρός. Μεταφ.
μετὰ τοῦ ἐλλόγιμος, Πλούτ. Συμπ. 19, 2) Φανός, ὁ, ὄν.
κύριον, Ἀριστφ. Ἰππ. 1253. Σφ. 1215.

Φανότεις, } πόλις Φωκίδος, κ. Χαονίας. 2) φανοτεὺς, ὁ,

Φανοτεὺς, ἡ, } τὸ ἐδικ. Θεόκρ. 14, 114.

Φανότης, ἡ,

Φανότης, ἡ, οὐστ. τοῦ φανός.

Φανόω, ὦ, ταυτ. φαίνω, φανερόω.

Φαντάζω, μ. ἄσω (φαίνω, φαντός), ῥῆμα θαμπτικόν, φανερόν, ὡς
δείχνω, καταδίδω· φαντάζομαι, φαίνομαι καὶ συκοφαντούμαι,
Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 823. καὶ ἀντὶ εἰκόνα, φανταζόμενος γυναικί,
ἀντὶ εἰκῆς, Αἰσχύλ. - φαντάζων τὴν αἰτῆτην, ἔκκαμνεν εἰς τὴν
αἰτῆτην προτβολήν, ἐντύπωσιν. 2) Μέστ. δείχνω εἰς ἑμαυτόν,
παριστάνω εἰς ἑμαυτόν· καὶ καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι· καὶ ἀντὶ

οἶομαι· φαντάζονται ἀποκρίπταιν· Πολέμ. Φυσιογ. 1, 15. Ζ. φαν-
τασία. Κ. ἀντὶ ἀλαζονεύομαι κ. φαντασία, ἀντὶ ἀλαζονείας.

Φαντασίαι, ἡ (φαντάζω), δειξίς, παράστασις, ἐπίδειξις διὰ
καύχημα· τὸ φέρειν τι ἐμπροσθεν διὰ νὰ τὸ ἴδωσιν ἄλλοι· Οὐδ.
τὸ φαίνεσθαι· ἡ φαντασία τῶν νεῶν, ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ἡ θέα τῶν
καρabiών· ἀληθινοῦ θηρίου, εἶδος, πρόσωπον· ὑπηρετοῦ φαντα-
σίαν ἔχων, Διόδ. Τὸ καυχᾶσθαι· φαντασίας ἔνεκα. 2) ἡ ἐσωτε-
ρικὴ τῆς ψυχῆς αἰσθητικὴ, μετὰ τὴν ὁποίαν παριττανεῖ εἰς τὸν ἑαυ-
τόν τῆς τὰς τῆς ἐξωτερικῆς αἰσθητικῆς προτβολάς· ἡ δύναμις
αὕτη ὀνομάζεται τὸ φανταστικόν· τὸ ἀντικείμενόν τῆς, τὸ φαν-
ταστὸν· φάντασμα, ψευδὲς τι καὶ ἀνύπαρκτον φαινόμενον. Οἱ
Στωϊκοὶ ἔλεγαν φανταστικὸν τὴν διάκενον ἐννοίαν· καὶ φάντα-
σμα, τὸ ἀντικείμενόν τῆς, Νεμέστ. σ. 171. 3) ἡ δύναμις τῆς
ψυχῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν παριττανεῖ ὡς παρόντα καὶ ἀληθινὰ τὰ
ἀπόντα καὶ ἀνύπαρκτα. 4) φάντασμα Κ. ὡς αἰσκαὶ τῶν νεκρῶν
κττ. Δουκιαν. Φιλοφυσθ. 5) ἐπιθυμία ἀπόντων, Πλούτ. ὕγειν

Φαντασιαστικός, Ζ. φανταστικός.

Φαντασιοδοκῆτης, οὐ, ὁ, ὄνομα αἰρετικῶν, οἵτινες ἀπέδι-
δαν εἰς τὸν χριττὸν σῶμα φανταστὸν καὶ ὄχι πραγματικόν.

Φαντασιοκοπέω, ὦ, ὄν. ῥῆμα ἐκ τοῦ

Φαντασιοκόπος, ὁ, ἡ, ὅστις ἐχει φαντασίας, καὶ ματαίας ἐλπί-
δας, Εὐστάθ.

Φαντασιόπληκτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - πλήκτως (πλήσσω),
Μάρκ. Ἀντ. α, 7. ὅ, τι πίπτει εἰς τὰς αἰσθητικὰς καὶ ἐκπλήττει.

Φαντασιώ, ὦ· φαντασιωδεῖς δαιμόνιον τι, Πλούτ. 8, σ.
246. Η. φανταστῆς τι θεῖον (φαντασία, ἀριθ. 3). 2) Παθ. ἔχω
φανταστικὴν δύναμιν, ὁ Αὐτ. 10, σ. 9.

Φαντασιώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὅμοιος μετὰ φαντασίαν ἀριθ. 4. πλή-
ρης φαντασιῶν. Εὐστάθ.

Φάντασμα, τὸ (φαντάζω), ὑποκ. - σμάτιον, φαινόμενον· ὄνειρος.
Ζ. καὶ φαντασία ἀριθ. 2. 2) ὁ τρόπος τοῦ φαίνεσθαι, ἡ θεωρία,
καὶ ὁφει τοῦ πράγματος τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ζω-
γράφος, Πλάτ. Πολιτεῖ. 10, σ. 598.

Φανταστής, ὁ, Πολέμ. φυσιογ. 1, 6, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἔχει
ὁ Ἀδαμάντ. ἀβρυντής. Πρβ. φαντασία, ἀριθ. 5.

Φανταστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - στικῶς, (φαντάζομαι), ἀνή-
κων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὰ φαντάζεσθαι· τοῦ μέλλοντος, ὅστις φαν-
τάζεται τὸ μέλλον, Πλούτ. 7, σ. 702. ὅπου κεῖται καὶ φαντα-
σιαστικός, Νομ. ἐσφ. ἀν. ἀλλὰ χρεῖα σκέψεως.

Φανταστός, ἡ, ὄν· Πλούταρχ. Ζ. φαντασία ἀριθ. 2.

Φάντης, ὁ, (φαίνω). ὄν. κύριον.

Φαντί, Δωρ. ἀντὶ φασί.

Φανώ, οὐς, ἡ, ὄν. κύριον, Ἀθήν. 15, σ. 594. Πρβ. φαινῶ, ἡ.

Φά'ο, ἀντὶ φάτο, 2. Παρατ. ἐκ τοῦ φάμαι, φημί· Ὀδυσ. π, 168.

Φαόβιος, ὁ, ἡ, λαμπρότερος, Εὐστάθ.

Φαολικός, ἀντὶ φαλός, μόνον Γραμματ. ἐπίνοια.

Φάος, εὐς, τὸ, συναίρ. φῶς (φαίω), φῶς· καὶ πῦρ, Καλλίμ. 3,
117. ταυτ. ἡῶς, ἡμέρᾳ, ἡ λυκαυγές, Πλούταρχ. Καμ. 34. -
2) φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμοί, εἰς τοὺς ποιητ. 2) χαρὰ, σω-
τηρία, ζωὴ, Ἰλ. φ, 588.

Φαπίη, ἡ, κατὰ μετὰθ. ἀντὶ Παφίη, Ἡσύχ.

Φάρ, φάρος, ὁ, τὸ Λατ. far, farris. ἡ ξεία· ὅθεν τὸ Κ. φά-
ρος, Γερμ. gerste, κριθὴ ξεφλουδισμένη, χρήσιμος εἰς σκευασίαν
ζωμοῦ ἢ σούπας.

Φάραγγιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φάραγξ.

Φαραγγίω, Ἐτφ. ἀνάγ. ἀντὶ φαλαγγίω, Πολύβ. 5, 7, 6.

Φάραγγώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ἔχων φάραγγα, ἡ ὅμοιος μετὰ φάραγγα.

Φάραγμα, τὸ, ταυτ. φράγμα, Ἡσύχ.

Φάραγξ, γῆος, ἡ, σχισμένον ὄρος, ἡ βράχος, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ.
277. κοιλάς, χάσμα, σπήλαιον, Κύκλ. 664. ὅθεν, σφάραγος, ὁ,
ὁ λάρυγγας. Ζ. φάρω.

Φαραί, αἱ, ὄνομα πόλεως.

Φάραξ, ακος, ὁ, ὄν. κύριον, Παυσ.

Φάργγυμι, μετὰθ. ἐκ τοῦ φράγγυμι, ταυτ. φράσσω, Ἡσύχ. Ἐτ.
Μ. ἐκ τοῦ

Φάργω, Ζ. φράγω, φράσσω, φαρκτός.

Φαρέτρα, Ἰων. Φαρέτρη, ἡ, (φάρω, ταυτ. φέρω), βελοθήνη,
Ἡρόδ. 1, 216.

Φαρετρών, ὁ, ταυτ. πρ.

Φαρέτριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φαρέτρα, Μόσχον 1, 20.

Φαρετροφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων φαρέτραν, Ἀνάλ.
 Φάρης, ἡτος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φαρίαν, τὸ, ταυτ. φαρίον, Ἀθήν.
 Φαρίζω· Ζ. ἰσοφαρίζω.
 Φαρίον, τὸ, ἀδιόριστόν τι φάρμακον, Νίκ. Ἀλεξ. 397. Ἡσύχ.
 Φαρίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φάρος.
 Φάριος, ἰα, ἰον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ φάρος, ἡ.
 Φάρις, εως, εἰ, ἰν, ὁ, ὄν. κύριον, Πανστ. ὅθεν
 Φάρις, αἰτ. ἰν. ἡ, πόλις Μεσσηνίας, Ἰλ. β, 582. μετέπειτα,
 ὠνομάσθη Φαράϊ, αἰ.
 Φαρκαδῶν, { -δόνος, ἡ, πόλις Θεσσαλίας. ἡ αὐτὴ κ. φαρκιδῶν.
 Φαρκηδῶν, {
 Φάρκεις, νεοσσοί, Ἡσύχ.
 Φαρκιδόω, ὦ, ῥυτιδῶν· φαρκιδούμενος, ταυτόσ. στυγνάζων,
 Ἡσύχ.
 Φαρκιδώδης, εως, ὁ, ἡ, Κ. ξαρωμένος.
 Φαρκίς, ἰδος, ἡ, ῥυτίς, πτυχή. Ζ. φάρω.
 Φαρκτός, μετὰθ. ἐκ τοῦ φρακτός· ὅθεν ἀφαρκτος ἀντὶ ἀφρακτος.
 φαρκτός ἀντὶ φρακτός· οὕτως ἔλεγον πεφαργμένοι κ. ἐφάρξατο
 ἀντὶ πεφαργμένοι, κ. ἐφάρξατο, Ἡσύχ. Ζ. φράσσω.
 Φαρμακάω, ὦ, εἰς τὸν Δημοστ. σ. 1133. εἶμαι ἄρρωστος καὶ
 παράφρων ἀπὸ φαρμάκων. 2) ἐπιδυμῶ φάρμακον, Δουκιαν. Λεξιφ.
 ὅπου ἄλλοι ἀνέγ. φαρμακιάω.
 Φαρμακεία, ἡ, (φαρμακεύω), δόσις ἢ χρῆσις φαρμάκου, δηλ.
 ἱατρικῶν, ἢ δηλητηρίου φαρμάκου (φαρμακίου), ἢ μαγικοῦ μέσου.
 2) φαρμακεία δὲ ἀντὶ φαρμακίς, Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζ. 9, 16, 4.
 Ζ. φαρμάσσω.
 Φαρμακείον, τὸ, τόπος, ὅπου πωλοῦνται τὰ ἱατρικά, Πλάτ.
 Φαῖδρ. 116.
 Φαρμακεύμα, τὸ, ταυτ. φάρμακον, Νικήτ. Χρον. 11, 3.
 Φαρμακεύς, εως, ὁ, κ. { (φαρμακεύω), ὁ κατασκευάζων ἱα-
 Φαρμακευτής, οὐ, ὁ { τρικά, ἢ φαρμάκων, ἢ μαγικά μέ-
 σα, Σοφοκ. Τρ. 1140. φαρμακευτρία, κ. -μακίστρια, ἡ κατα-
 σκευάζουσα φαρμάκων, ἢ μάγισσα.
 Φαρμακευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν φαρμακευτὴν, ἡ -τι-
 τική, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἱατρικά.
 Φαρμακεύω, μ. εὐσω, μεταχειρίζομαι, ἡ δίδω εἰς ἄλλον ἱατρι-
 κά, φάρμακον, ἢ μαγικά μέσα, Ἡρόδ. 7, 114. Μέσ. λαμβάνω
 ἐγὼ τοιαῦτα φάρμακα.
 Φαρμακῆ, ἡ, ἡ χύτρα ἣν ἐτοίμαζον τοῖς καθαίρουσι τὰς πόλεις,
 Ἡσύχ. Ζ. χύτρα καὶ φαρμακός.
 Φαρμακίη, ἡ, ἰων. ταυτ. φαρμακεία, Ἀνάλ.
 Φαρμακικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φάρμακον, Σχολ. Λυκόφρ.
 1138.
 Φαρμακίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φάρμακον· φαρμάκι Κ. μόνον τὸ δη-
 λητήριο.
 Φαρμακίς, ἰδος, ἡ, { Ζ. φαρμακεύς.
 Φαρμακίστρια, ἡ, {
 Φαρμακίτης, οὐ, ὁ (οἶνος), οἶνος πινόμενος ὡς ἱατρικόν, καὶ
 πρόξενον ὀρέξεως· ὅθεν, ἀντὶ ἀδδηφάγος, Ἡσύχ. κ. Πολυδ.
 6, 40.
 Φαρμακός, εσσα, εν, πλούσιος εἰς φάρμακα, : Πρωτεύς. 2)
 ἀντὶ φαρμακώδης, Νίκανδρ.
 Φαρμακόμαντις, ὁ, ὅστις εἶναι ἐν ταυτῷ φαρμακεύς καὶ
 μάντις.
 Φάρμακον, τὸ (φαρμάσσω). τριμμένον τι, καὶ βρασμένον καὶ
 ἀναμιγμένον μετὰ ἄλλα. α) ἱατρικόν ἢ ἐξωτερικόν ἢ ἐσωτερικόν·
 π. χ. φάρμακα χρυσά, πατὰ, ἐπίπαστα, πλαστά, βρώσιμα,
 πότιμα, πιστά. β) φαρμάκων, δηλητηρίου μέσον. γ) μαγικόν πο-
 τόν, ἢ μαγικὴ ἀλοιφή. καὶ οἱ ἐξορκισμοὶ καὶ αἱ γοητεῖαι. δ) βα-
 πτική ὕλη· φυκασίδι. ε) ἀρώματα. 2) Μεταφ. πᾶν μέσον τοῦ ἐκ-
 τελεῖν καὶ ἐνεργεῖν τι· μέσον ὑπεραπαιστικόν. βοήθεια· φαρ.
 αὐρὰν ψυχρὰν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 483. ὡς ὁ Πίνδ. περιγράφει τὴν
 χλανίδα, τὴν ὅποιαν ὁ Ὄμ. ὀνομάζει ἀνεμοσκηπὴ. κ. φ. ἀρετὰς
 ἐπὶ θανάτῳ, Πίνδ. ἡ ἀρετὴ γλυκύνει καὶ τὸν θάνατον· καὶ ἐκ
 μεταφορᾶς τῶν μαγικῶν μέσων ὀνομάζει ὁ Ἀνάχαρσις (παρὰ Διογ.
 Λαερτ. 1, 104) τὸ τῶν παλαιστῶν ἐλαίον φάρμακον μαλίας, καὶ
 τὸν οἶνον φάρμακον ἀφροσύνης.
 Φαρμακοποιέω, ὦ, ποιῶ φάρμακα ἀρίθ. 1, 2.
 Φαρμακοποιία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φαρμακοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων φάρμακα.
 Φαρμακοποιός, ἡ, τὸ πίνειν ἱατρικόν ἢ φάρμακον.
 Φαρμακοποιέω, ὦ, πίνω ἱατρικόν, ἢ φάρμακον, Θεόφρ. Ἱστ.
 φ, 9, 15.
 Φαρμακοπώλῃς, ὦ, ῥῆμα ἐκ τοῦ
 Φαρμακοπώλης, οὐ, ὁ, ὁ πωλῶν φάρμακον ἀρίθ. 1, 2.
 Φαρμακός, ὁ, ὑπερθ-κίστατος, κατασκευαστὴς φαρμάκων (δηλη-
 τηρίου), μάγος. 2) κάρμα, ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος
 χρησιμεύει εἰς λύσιν ἀμαρτίας καὶ καθαρισμόν. Ἀρποκρ. κ. Ἀρι-
 στοφ. Βάτρ. 733. 3) ὑβριστικὸν ὄνομα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1405.
 Φαρμακοτρίβης, οὐ, ὁ { (τρίβω), ὅστις τρίβει καὶ κατα-
 Φαρμακοτρίπτης, {
 Φαρμακότριψ, τριβός, ὁ { σκευάζει φάρμακα.
 Φαρμακουργός, ὁ, ἡ, ταυτ. -κοποιός, Λυκόφρ. 61.
 Φαρμακοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), : γῆ, ἡ φύουσα τὰς βοτάνας,
 Εὐστάθ.
 Φαρμακόω, ὦ, ταυτ. φαρμάσσω, κ. φαρμακεύω, Πίνδ. Πυθ. 4,
 393. ὅθεν μελίκρατον πεφαρμακωμένον, μέδω παριέχον φάρμακον,
 Πλούτ.
 Φαρμακτήρ, ἡρος, ὁ, κ. { Ὀππιαν. Ἀλ. 4, 648. ταυτ. φαρ-
 Φαρμάκτης, ὁ, { μακεύς· ὅθεν
 Φαρμακευτήριος, ταυτ. φαρμακευτικός, Λυκόφρ. 1138.
 Φαρμακτός, ἡ, ὄν, ῥηματικόν τοῦ φαρμάσσω· δόλος, διὰ φαρ-
 μακίου, Μανέθ. 4, 52. Ζ. κ. Στράβ. Μέτρ. Δ'. σ. 237. ἐκδ.
 Κορ.
 Φαρμακώδης, εως, ὁ, ἡ, ὁμοίος μετὰ φάρμακον, ἀρίθ. 1, 2.
 Φαρμακῶν, ὠνος, ὁ, ἐργατήριον βαφέως, ταυτόσ. βαφεῖον,
 Ἡσύχ.
 Φάρμαξις, ἡ, ταυτ. φαρμακεία ἀρίθ. 1, Πλάτ. Φιληβ. σ, 279.
 Ζ. τὸ ἐφ.
 Φαρμάσσω, -ττω, μ. ξω (ὅθεν φάρμακον), Συνήθ. ταυτ. φαρ-
 μακεύω, βίβω, ἱατρεύω, φαρμακῶν, μαγεύω· ἡ συνέχεια διορί-
 ζει τὴν σημασίαν. Ὀδυσ. ι, 393. σιληρυνωτόν σιδήρον ἐν τῷ ὕδατι.
 Καὶ Πλούτ. 7, σ. 535. ἐπὶ τοιαύτης τινὸς σιληρυνώσεως τοῦ χαλ-
 κοῦ, κράσις τις ἦν καὶ φάρμαξις περὶ τὸν χαλκόν. Ὁ Πλάτ. Νόμ.
 11, σ. 162. ἐκλαμβάνει Φαρμακεία, καὶ Φαρμάσσω, τὴν διὰ
 φαρμακίου, καὶ μαγικῶν ποτῶν, καὶ αἰοφῶν βλάβην· διτταί
 γὰρ φαρμακείαι κατὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος κτ. φαρμάττειν βού-
 λουμε, ἵνα θορυβηθῶ, θέλεις νὰ με μαγεύσης μετὰ τὰς κολακείας σου,
 Πλάτ. Συμπ. 17. διὰ τοῦτο ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ τὴν λέξιν βλάβη, ὅ-
 ξύνω, αἰείφω, στομόω, θεραπεύω, ἀπατάω, κολακεύω. Ζ.
 φάρω.
 Φαρνάκη, ἡ -νική, ἡ, ὄν. κύριον, Ἀπολλοδ. Ἡσύχ. Σουῖδ.
 Φαρνάκης, ὁ, ὄν. κύριον. Σουῖδ. 2) ὄνομα γνωστὸν βασιλέων.
 Φάρος, Φάρος, εως, τὸ, κυρίως. ταυτ. ῥάκος, μπάλωμα, ἐξ-
 σχισμα. 2) ἱμάτιον. καὶ κάλυμμα τοῦ προσώπου, Εὐρ. Ἰκ.
 286. 3) πανίον πλοίου, Εὐρ. Ἐκάβ. 1081.
 Φάρος, ὁ, ταυτ. φάρυγξ, Καλλιμ. κ. Λυκόφρ. 154. Κ. φάρος,
 Ζ. φάρ.
 Φάρος, ἡ, ἡτος τὸ πάλαι πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας, Ὀδυσ. δ,
 355. ὅθεν Φάριος ἀντὶ Αἰγύπτου. 2) Φάρος, ὁ, ὁ ἐπ' αὐτῆς
 περίφημος πύργος μετὰ τὸν λύχον πρὸς ὁδηγίαν τῶν εἰσπλεόντων.
 3) ἐκ τοιούτου πᾶς τοιοῦτος πύργος.
 Φαρόω, σχίζω τὴν γῆν μετὰ τὸ ἄροτρον, Καλλιμ. ὅθεν ἀφαρος,
 κ. ἀφάρωτος. Ζ. φάρω.
 Φάρσαλος, ὁ, ὄνομα ἥρωος.
 Φάρσαλος, ἡ, πόλις Θεσσαλίας. τὴν σήμερον Κ. Φέρταλα, τὰ
 Φαρσαλῆες, ἰα, ἰον, κ. Φαρταλῆς, ἡ, τὸ ἐπίθ. ἢ ἐθνικόν.
 Φάρσος, εως, τὸ, τμήμα, κλάσμα, μέρος· Νίκανδρ. Θηρ. 664.
 Ἡρόδ. 1, 179. ὅθεν, διάφοροι χιτῶνες, δηλ. οἱ εἰς δύο μέρη
 κηρωιτμένοι. Ζ. φάρω.
 Φάρτη, ἡ, ὄν. κύριον. Ἀπολλοδ.
 Φαρυγγίζω, ταυτ. λαρυγγίζω, Πολυδ. 2, 207.
 Φαρυγάρων, τὸ, κ. { φάρυγξ, δηλ. λάρυγξ. Πολυδ. κ. Ἡσύχ.
 Φαρύγεθρον, ταυτ. {
 Φαρύγαι, αἰ, κόμη Φωκίδος. Πλούτ. Φωκ.
 Φαρύγινδην, Ἐπίρ. ὡς φάρυγξ.
 Φαρύγειον, τὸ, ἀρωγὴν ὅχι μακρὰν Ἀντικίβρας, Στράβ.
 Φαρύγξ, υγος, κ. { ἡ ἐν τῷ διανοῖξαι τὸ στόμα, καὶ πλῆ-
 Φάρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ· { σαι τὴν γλῶσσαν κάτω, φαινομένη εὐ-

ρυχωρία, ἐν ᾗ τὰ δύο στόματά ἐστι, τὸ τε τοῦ στομάχου καὶ τὸ τοῦ λάρυγγος, Γαλην. παρὰ Φορστ. Οἶκον. λέξι. Φάρυγξ, δηλ. ὁ ἐντὸς τοῦ στόματος τόπος, ὅπου ἀρχίζουσιν ὁ στόμαχος καὶ ὁ λάρυγξ. 2) Κ. λάρυγγας, τὸ στόμα τοῦ στομάχου. ὁ δρόμος, διὰ τοῦ ὁποίου χυταβαίνουσι τὰ φαγητά καὶ πιότα εἰς τὸν στόμαχον. 2) καποτε ἀντὶ τοῦ λάρυγξ. ἐκ τοῦ φάρος, ὁ, συγγ. τοῦ φάραγξ. Ζ. φάρος καὶ Πρβ. φάρω.

Φάρυμος, ὁ, κ. ταυτ. τολμηρός ἢ θαρράλεος, Αἰολ. ἐκ τοῦ Φαρυμός, φάρος, ἀντὶ θάρρος, θάρρος, ὡς ἀφάρυμος, ταυτ. ἀτολμος, Ἡσύχ.

Φάρω, ὁ δαυτὲς τύπος τοῦ πάρω, πέρω, πείρω. Ἡ κοινὴ αὐτῶν ἀρχὴ εἶναι φάω, πάω, καὶ προσλήψ. σ. σφάω, σπάω, τῶν ὁποίων ἡ γενικὴ ἐννοία εἶναι ἀνοίγω, σχίζω, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. 1) ἐκ τοῦ φάρω γίνεται φάρος, ὁ, χάσμα, σχίσμα, καὶ φάρσος, ταυτ. ῥάξ, κλάσμα, τρύφος, καὶ φάρος, τὸ, ταυτ. ῥάκος. Ἐκ τοῦ Παρακ. πέφαρκα εἶναι φαρκίς, ἢ προσέτι φαρόω, κ. φαρέω, σχίζω, ἀνοίγω (ἐξαιρ. τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον). Ἐκ τοῦ φαράω, ἀζω, ἀσσω, κ. φαρύω, ὕζω, ὕσσω εἶναι φάραξ, φάραγξ, φάρυξ, φάρυγξ, καὶ σφάραγος. 2) ὡς πέρω ταυτ. φέρω, οὕτω καὶ πάρω ταυτ. φάρω ὅθεν, φαρέτρα ἀντὶ φερέτρα. ἐκ δὲ τοῦ τύπου βάρω εἶναι βάρος, τὸ φορτίον. 3) ἐκ τοῦ φάρω αὐτοῦ τοῦ φύρω, εἶναι φάρμα, ταυτ. φύρμα, ἀναμιγμένοντι ὅθεν γίνεται φαρμάω, ἀζω, ἀσσω, σμίγω, καὶ ἀνακατόνω. Ζ. φαρμάσσω.

Φάσαξ, ακος, ὁ (φάω, φαίνω), ταυτ. συκοφαντής, ὡς καὶ τὸ φασιανός, ἴσως ἐκ κωμικῶν ποιητῶν, Ἡσύχ.

Φασγανίς, ἡ, ὑποκ. τοῦ

Φασγάνων, τὸ, κοπτικὸν ἐργαλεῖον, μάχαιρα, σπαθίον. 2) φυτὸν μὲ ξιφοειδῆ φύλλα. Ζ. ξιφίον. Ἐκ τοῦ φάω, φάζω, σφάζω, σφάγανον, μεταθ. φάσγανον.

Φασγανουργός, ὁ (ἐργον), κατασκευαστής, τεχνίτης φασγάνων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 645.

Φασγάνω, (φάσγανον), φονεύω μὲ τὸ φάσγανον. Εἰς τὸν Ἡσύχ. Παθῆτ.

Φασηλίας, ἴδος, ἡ, πόλις Παμφυλίας.

Φασηλος, -ήλος, -ήλος, Ἀθῆν. σ. 56. τὸ φυτόν, καὶ ὁ καρπὸς τὸ φασούλι Κ. ἄλλως δολιχός. 2) πλοιάριόν τι.

Φάσσαι, ἀπαρέμ. ἐκ τοῦ φάσμαι, ἀντὶ φαίνομαι. 2) ἡ ἐκ τοῦ φάμαι, φημί, Ἰλ. α, 187. Τὸ πρῶτον πρέπει νὰ τονίζεται φάσσαι.

Φασσιανικός, ἡ, ὄν, ταυτ. τοῦ

Φασσιανός, ὁ, νοητὶ ὄρνις, ἀπὸ τὸν ἐν πόντῳ ποταμόν [Φάσιν. φασάνι Κ. α] εἰς τὸν Ἀρσίοφ. Ἀχαρ. 726. ἀνὴρ φασιαν. παικτικῶς πρὸς τὸ φάσις, ἀντὶ συκοφαντής. Πρβ. φάσαξ.

Φασίμηλος, ὁ, ὄν. κύριον.

Φάσιμος, ἰμη, ἰμον, (φάσις), : κύλιξ, σχεῦος τι, Ἑτυμ. Μ.

Φάσις, ἡ (φάω, φαίνω), ἀγγελία ἐπὶ κριτηρίου, κατάδοσις τοῦ ἐξάγοντος ἐμποδισμένα πράγματα. 2) ἐμφάνεια, ὄνειρος. 3) φαίνόμενον, Ἀριστοτ. Μετεωρ.

Φάσις, ἡ (φάω, φημί), ὁμιλία, λόγος, πρότασις ἢ γνώμη ἢ ἀντίκατάφασις, Πλατ. Σοφιστ. 263.

Φάσις, ἴδος, Αἰτ. φάσιν, ὁ, ὁ ποταμός Φάσις εἰς τὴν Κολχίδα, Ἡσιόδ.

Φασκαίνω, ταυτ. βασκαίνω, Ἑτυμ. Μ.

Φασκάς, ἄδος, ἡ, εἶδος νήτης (πάπιας), κ. Βασκάς, κ. Βοσκάς, Ἀθῆν. σ. 395. Ζ. φάγω.

Φάσκον, τὸ, μακρὺ τι καὶ τριχῶδες βρῦον, Θεόφρ. Ἰστ. φ, 3, 9. Ζ. φάκος, κ. σφάγιος.

Φάσκω, καὶ διπλ. πιφάσκω, ἐκ τοῦ φάω, ταυτ. φημί, εἰς τὸ ὁποῖον δίδει τὴν μετοχ. φάσκων. 2) ἐκ τοῦ φάω, φαύω, φαύσκω, πιφάσκω, πιφαύσκω, φάσκω, κ. φάσκω Ἰων. φωτίζω. 2) ἐκ τοῦ φάσκω γίνεται καὶ φασκαίνω, ὡς ἐκ τοῦ βάσκω, βασκαίνω. Ζ. φάω, κ. ΑΩ.

Φασκώλιον, τὸ, κ. } δερματίνος τουρβάς, ὅπου βάλλουσι ἐν-
Φάσκωλον, τὸ, κ. } δύματα, καὶ ἀργύριον κτλ. Εἶπαν δὲ καὶ
Φάσχωλος, ὁ, } φασκαλός. Μὲ φαίνεται ἡ λέξις συγγε-
νὴς τοῦ ἀσχός, ἀσκήλια προσλήψει τοῦ πνεύματος φ, ὡς ὁξός
φοξός.

Φάσμα, τὸ (φάω), φάντασμα Κ. ἢ εἰκὼν πράγματος ὅφισ, Θεω-
ρία, Σοφοκ. Τραχ. 508. καὶ φαινόμενόν τι φυσικόν. ἡ ὑπερφυ-

σικόν· οἰωνός, Θαῦμα, μάγευμα, Νόνν. 21. ὄνειρος, Ἀλκίφρ.
ὡς φάσις. Πρβ. ὄμμα.

Φασματώδης, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ φάσμα.

Φάσσα, Φάττα, ἡ, ταυτ. φάψ. ὅθεν

Φασσηφ· ἡ Φαστοφόνος, ὁ, ἡ, κ. } φονεύων φάσσας, εἶδος
Φαστοφόντης, ὁ, } ἱέρακος, κ. φαστοφόρος,

Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ.

Φάσσος, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀπολλοδ.

Φασύλεια, ἡ, ὄν. κύρ. Νόνν.

Φατειός, ἁ, εἶον, ποιητ. κ. Ἰων. ἀντὶ φατός, ἐκ τοῦ φατεός Ἰων.

Φατέος, ἑα, ἑόν· ἐκ τοῦ φημί, φατός· ὁ, τι δύναται καὶ
πρέπει τις νὰ εἴπῃ.

Φατής, ου, ὁ (φάω, φημί), ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν.

Φατί, Δωρ. ἀντὶ φησί.

Φατίζω, λαλῶ, ὁμιλῶ· ἐπαινώ· βεβαιώνω, ὑπόσχομαι· ἐγγυώ·
ἀρραβανίζω, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 154. Ἀπολλών. 4, 656. Ὀππιαν.
Ἀλ. 1, 638. ἐκ τοῦ

Φατίς, εως, ἡ (φάω, φημί), λόγος, ὁμιλία, ἀγγελία· φήμη·
χρησμός. 2) ἀντὶ φάσις, φάσμα, Θαῦμα, Σοφοκ. Τρ. 693.

Φατίσις, ἡ, ἡ Φατίξις, ἡ, ταυτ. φάτις, Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ.
706.

Φατνεύω, τρέφω εἰς τὸ παχύν· ἐκ τοῦ

Φάτνη, ἡ, κ. Πάτνη, Παθῆν (ὡς κιθῶν, χιτῶν), ἐκ τοῦ πάω,
πάσμαι· κούλος τόπος, ὅπου τρώγουσιν οἱ ἵπποι τὸ χορτάρι· παχύν
Κ. 2) ἐκ τῆς ὁμοιότητος, τὸ κούλωμα, ὅπου εἶναι φυτρωμένον
τὸ ὀδόντιον· καὶ σκεπάσμα διὰ τὸν δρόμον, ὡς φάτνωμα· ὅθεν
Φατνίζω, (φάτνη)· ἵππος φατνιζόμενος, ἥτις τρέφεται εἰς τὸ πα-
χύν, Ἡλιόδ. 7, σ. 361.

Φατνώω, ὦ, κοιλαίνω, σκάπτω, βαδύνω. 2) σκαλίζω, γλύφω.

Φατνώματτα, τὰ, σκεπάσματα. 2) τὰ οὐλα, ἡ τὰ κοῖλα τῶν
ὀδόντων. 3) τὰ ἐπὶ τῶν καταρτίων τοῦ καραβίου κοφίνια, ἐπὶ
τῶν ὁποίων κἀθηνται, καὶ φυλάττουσι, Ἀθῆν. 5, σ. 208.

Φατνωματτικός, ἡ, ὄν, σκεπατμένος μὲ σάνδια· Πλούτ. Λυκ. 16.

Φατνωτός, ἡ, τὸν, τατός. πρ.

Φατός, ἡ, ὄν (φάω, φημί), εἰρημένος, ὠμιλημένος, ὠνομα-
σμένος· ὡς εἴπ. δυνάμενος νὰ ῥηθῇ, νὰ ἐκφρασθῇ· οὐ φατόν,
ἀνέκφραστον. 2) ἐκ τοῦ φάω, φάζω, σφάζω, φονευμένος, νε-
κρός, Ἡσύχ.

Φάτρη, ἡ, ταυτ. φράτρη, κ.

Φατρία, ταυτ. φρατρία· ὅθεν φατριακός, ταυτ. φρατριακός. Οἱ πα-
λαιοὶ Γραμμ. ἐπαρτήρησαν, ὅτι οἱ Ἴωνες εἶπαν ἀντὶ τούτου
πατρία· τοῦτο ἀληθεύει εἰς τὸ πάτρα, Πίνδ. Πύθ. 8, 58, Νέμ.
4, 125. 7, 103. 11, 25. Ἰσθμ. 6, 93. ὅπου πάτρα σημαί-
νει ἡ πατρία, ἡ γένος, συγγένεια, (φамилия). Εἰς Ἡρόδ. 1,
125. αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις ἔχουσι φήτρη, αἱ δὲ νεώτεραι φρήτρη,
ἐπὶ τοῦ τῶν Ἀχαιμενιδῶν γένους· Τὸ πατρίη κεῖται ἀντὶ ἀρχὴ
γένους, ὡς Πίνδ. μεταχειρίζεται τὸ πάτρα· Ζ. κ. φράτρα· Εἰς τοὺς
μεταγ. πατρία λέγεται τὸ τουρκοβαρβ. ταραφι.

Φατριάζω, κάμνω πατρίαν.

Φατριακός, ἡ, ὄν· Ζ. πατρία.

Φατριάρχης, ου, ὁ, ἀρχηγός πατρίας, Ἰδ. Κορ. εἰς Ἡλιόδ.
10, 3, σ. 392.

Φάττα, Φάσσα, ἡ, ταυτ. φάψ, ἀγρία περιστέρα.

Φαττάγης, ὁ, ζῶον λεπιδωτόν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 6.

Φάττιον, τὸ, ὑποκ. καὶ κολακευτικὸν ὄνομα, Ἀριστοφ. ὅπου
πρότερον ἔκειτο βάττιον· Ζ. νιττάριον.

Φαύζω, ἡ Φαύζω (φάω, φαύω), ταυτ. φώζω, καὶ φώγω, φήνω·
ὅθεν, φαύσιγξ, φουσαλὶς γεννωμένη ἀπὸ καυσίν.

Φαυλεπίφαυλος, ὁ, ἡ, φαῦλος ἐπὶ φαῦλον, δηλ. διόλου
φαῦλος, ἀχρεῖος, Ἀνάλ. 2, σ. 36.

Φαυλίζω, μ. ἴσω (φαῦλος), κρίνω τι φαῦλον, ποταπὸν, κατε-
φρονῶ.

Φαυλισμα, τὸ, κ. } καταφρόνησις.

Φαυλισμός, ὁ, }

Φαυλίστρια, ἡ, χλευάστρια, καταφρονήτρια.

Φαύλιος, ἰα, ἰον, ταυτ. φαῦλος· φ. εἰλαία, εἶδος εἰλαίας, μεγά-
λης κ. σαρκώδους, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 2, 3.

Φαῦλλος, ἡ Φαῦλλος, ὁ, ὄν. κύρ. [ἐκ τοῦ φάω, φαύω, φαῦ-
λος].

Φαυλόβιος, ὁ, ἡ, κακόβιος, κακόζωος, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 425.

Φαυλοκόλαξ, ὁ, οὐδαμινός κόλαξ, Νικήτ. Χρον. 9, 18.

Φαυλορρήμωνας, Ἐπίρ. (ἐκ τοῦ φαυλορρήμων), μέ φαύλους, κακούς λόγους, Πολυδ.

Φαῦλος, ἡ, ὄν, κακός, ἀχρεῖος, εὐθηνός, ποταπός. 2) ἀχρηστος, ἀνωφελής. 3) ἀσχημος. 4) κακός, πονηρός· δειλός, ἀνάξιος· Ἐπίρ. φαύλως φέρειν, ἀντί κούφως, μέ ἀδιαφορίαν, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 850. Τροπή τῶν λ, ρ, ἔλεγαν φαῦρος, παῦλος, κ. παῦρος· ἐκ τοῦ φαῦρος κατ' εὐφών· ἀφαυρός· ὁ Ἡτύχ. ἔχει φαῦλος, ἀραιός, εὐτελής, ἀπλοῦς· Τό φαῦλος εἶναι συγγ. τοῦ φαλός, ἐπειδή τὸ λευκὸν χρώμα εἶναι ἀσθενείας σημεῖον· ὅθεν καὶ λευκός, ἀντί ἀσθενής, καὶ δειλός· ὁ Ἡτύχ. ἔχει καὶ φαῦλος, καλός, εὐσιδής· Ζ. φλαῦρος.

Φαυλότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. κατ' ὅλας τὰς σημασίας· ἡ ἐμὴ φαυλότης, ἡ ὀλίγη μου γνῶσις, καὶ μικρά μου κρίσις, Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2, 39.

Φαυλοὐργός, ὁ, ἡ, κακός, ἀχρεῖος ἐργάτης, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 35.

Φαῦρος, α, ὄν, ταυτ. φαῦλος, τὸ ὅπ. Ζ.

Φαυσιβολέω, ὦ, βάλλω, ρίπτω φῶς, Νικήτ. Χρ. 12, 6. 21, 6. Πρβ. φεγγοβολέω.

Φαυσίβροτος, ὁ, ἡ (φαύω, φάω), ταυτ. φαστίμβροτος, Πίνδ. Ὀλύμ. 7, 71.

Φαῦσιγξ, γγος, ἡ (φαύω, φαύζω), φυσάλις γινομένη ἀπὸ καύσιμον, Ἀριστοφ. πᾶσα φυσάλις τοῦ δερμάτος.

Φαῦσις, εως, ἡ (φαύω), φῶς, λάμψις. 2) σύνθημα διὰ φωτός καὶ πυρός διδόμενον, Ὁ.

Φαῦσχω, ταυτ. φαύω, φάω, φάσχω.

Φαυστήριος, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Βάγχου, διὰ τὰς καιομένας λαμπάδας εἰς τὴν ἐορτὴν του, Λυκόφρ.

Φαῦστις, ὁ, (φαύω) ταυτ. φαῖστις ἢ φαιστός. 2) Ὁν. κύριον.

Φαύω, χρήτ. εἰς τὸ ἐπιφαύω· Ζ. φάω, κ. φαῦζω.

Φάψ, αβός, ἡ, ταυτ. φάσσα (ὡς ὁφ. ταυτ. ὄσσα)· Ζ. φέβω.

Φάω, φάζω, θεματικὸν τοῦ σφάω, σφάζω· ἐκ τοῦ ὁποίου εἶναι χρήσιμα πέφαται, πέφανται, πεφασμένοι, πεφάσθαι, πεφήσται, ἐπὶ τοῦ φονεύειν, σκοτοῖεν· καὶ παφῶν ἀντί πεφῶν ἀπὸ τοῦ Ἰων. φέω, φένω, ὅθεν πέφονα, φόνος, πέφνω, κ. φονέω. 2) θεματικὸν τοῦ φαύω, φάω, φάσχω, φαῦζω, φαῦσχω, φάζω, φάσχω, φημί, καὶ φαίνω· προτέτι πέφαται ἀντί πεφανέρωνται· πεφασμένος, δηλ. πεφανερωμένος· καὶ πεφήσται, φανερωθήσεται, Ἰλ. ρ, 155. καὶ φατός, ὁ, φάτης, ὁ. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εἶναι κατὰ διάλεκτον ταυτ. ἄω, αῦω, ἀάσχω, αὔζω, αὔδῶ· δηλ. καὶ λαλῶ ὁμιλῶ· καὶ πνέω, θερμαίνω, ὅπου ἀνήκουσι καὶ φαῦζω, φάζω (φάγω)· Ζ. ΑΩ.

Φέα, ἡ· εἰς τὸν Ὁμ. Φεῖα· τὸ αὐτὸ κ. Φία, πόλις Ἡλίδος.

Φέβω, ἐκ τοῦ φέω, φεύω, ὅθεν καὶ φεύγω· δηλ. φοβοῦμαι, καὶ φεύγω, μάλιστα Μέσ. Ἐκ τοῦ φέβω εἶναι πέφοβα, φέβος, φοβέω· ἐκ τοῦ φάω, φαύω εἶναι φάβω Αἰολ. ὅθεν φάβη, ταυτ. φόβος· καὶ φάψ, φαβός, φάστα, ἡ δειλὴ περιστρεφί· Πρβ. πτώξ, κ. τρήρων· Τὸ αὐτὸ εἶναι θάω, θάύω, θάβω, ὅθεν θάβος, κ. σέω, σέυω, σέβω· Ζ. φάω, κ. σῶω.

Φεγγαῖος, αἶα, αἶον, φωτίζων, ἡ συγκαίμενος ἀπὸ φῶς, Αἰνεί. κερ. 10.

Φεγγέτης, ου, ὁ, λίθος διαφανής ὡς ὕαλος, τὸν ὁποῖον ἐβαλάν εἰς τὰ παράθυρα, ὡς τὴν σήμερον τὴν ὕαλον, Σχολ. Λυκόφρ. 98. Κ. ἀνοικτὸν μέρος τῆς στέγης ἢ μέ ὕαλον σκεπατμένον διὰ τὸ εἰσέρχεται φῶς εἰς τὸ οἶκον.

Φεγγοβολέω, ὦ, φωτίζω, λάμπω, Μανεδ.

Φέγγος, εως, τὸ, φῶς, λάμψις, ἡμέρα· ταυτ. τοῦ φῶς, ὡς φέγγω ταυτ. φαίνω, δηλ. ἐκ τοῦ φέω, φένω, καὶ ἀντί νν, τὰ δύω γγ. Ὅτι φῶς μὲν εἶναι τοῦ ἡλίου, φέγγος δὲ ἡ λάμψις τῆς σελήνης, δὲν εἶναι καθολικόν· μ' ὅλον τοῦτο κεῖται οὕτως εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 454, Πλάτ. Πολιτεῖα. 6. καὶ Κ. λέγομεν φεγγάρι τὴν σελήνην, καὶ τὸ φῶς τῆς.

Φέγγω, ταυτ. φαίνω (Ζ. πρ.), φωτίζω, Αἰνεί. κερ. 26. 2) Ἀμεταβ. φωτίζω, Ἀπολλών. 4, 1714. [Ὡς ἐκ τοῦ κτάω, κτάνω, κταίνω· κ. ἐκ τοῦ κτέω, κτένω, κτένω, κτείνω· οὕτως ἐκ τοῦ φάω, φάνω, φαίνω, κ. ἐκ τοῦ φέω, φένω, φείνω, κ. φέννω·

καὶ μέ τὴν τῆς ῥίνος προφορὰν φέγγω· ὅθεν παρσιθ. τοῦ θ, φέγγομαι· Ζ. Φάω.]

Φεγγώδης, εως, ὁ, ἡ, λαμπρός, φωτεινός.

Φειδάλφιστος, } ῥῆμα τοῦ
Φειδάλφιστος, ὦ, }

Φειδάλφιστος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φέτω, δηλ. φειδόμενος ἀλφίτου· Καθ. φειδῶλος, φιλάργυρος, Σουῖδ. Φρύνιχ. Βεγκέρ. σ. 69.

Φειδᾶς, κτος, ὁ, Ὁν. κύριον, Ὁμ.

Φειδᾶσμος, ὁ, ταυτ. φειδῶ, κ. φειδῶλια, Λιβάν. 4, σ. 833.

Φειδέας, κ. Φιδίας, ὁ, Ὁν. κύριον.

Φειδίτιον, Φειδίτιον, Φιδίτιον, Φιλύτιον, τό· Εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι φειδίτια ὁ δημόσιος τόπος, καὶ αἱ συνευωχίαι, συσσίτια, ὅπου συνέτρωγαν ὅλοι οἱ πολῖται, καὶ συνέζων κατὰ τινὰς διαταγὰς· Εἰς τὴν Κρήτην, ὅθεν τὰ παρέλαβαν, ὠνομάζοντο ἀνδρεία· εἰς τῶν συνετρίοντων ὠνομάζετο φειδίτης, Ἀθήν. 4, σ. 140, 141. Ἡ ἡμέρα, ὅποτε εἰς φειδίτης ἔλειπεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἡ θῶν, ἡ κυνηγῶν, ὠνομάζετο ἀφιδίτης ἡμέρα, Πλούτ. Λυκ. 12· Ὅτι αἱ τράπεζαι αὐταὶ ἦσαν λιταί, μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία, καὶ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ φειδῶ· ἡ γραφὴ Φιλύτιον εἶναι διαφθορά ἐκ τοῦ κοινοῦ λαοῦ, καὶ δὲν χρειάζεται διόρθωσιν.

Φειδόλας, α, ὁ, κύρ. ὄνομα.

Φειδομαι, μ. φείτομαι, κ. φειδήτομαι, Παρρι. πέφειτμαι· εἰς τὸν Ὁμ. Ἀόρ. πεφιδόμην, εὐκτ. πεφιδόμην, ἀπαρέμ. πεφιδέσθαι, μέλ. πεφιδήτομαι, μετὰ Γεν. ἀκριβεύομαι, δὲν ἐξοδεύω ἐλευθέρως, δὲν ἐξοδεύω ὅλον διὰ μιᾶς, φυλάττω καὶ δὲν χαλνῶτι· οἰκονομῶ· ἀπέχομαι, ἀποφεύγω, τοῦ λέγειν, Κύρου Π. 1, 6, 19. τὸ δὲ, μὴ φειδῶ, εἴτι ἔχεις διδάσκειν, ταυτ. μὴ φθόνει. Φειδός, ἡ, ὄν, κ. Φιδός, ἀκριβός, οἰκονόμος, φιλάργυρος, Καλλ. Δεῖψ. 460.

Φειδύλος, ταυτ. φειδῶλος, Μ. Ἐτ. 2) Φειδύλος, ὁ, Ὁν. κύριον.

Φειδῶ, ὄος, οὐς, ἡ, κ. }

Φειδῶλη, ἡ, κ. }

Φειδῶλια, ἡ, } ἀκριβευσίς, φιλαργυρία, οἰκονομία.

Φειδῶλος, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - λῶς (φειδῶ), ταυτ. φειδός, ἀκριβός, ἡ οἰκονόμος· ὑπερθ. - λῶτατος χρημάτων, Ἀρριαν. Ἀνάβ. 7, 28, 8.

Φειδῶν, ωνος, ὁ, ταυτ. πρ. 2) εἶδος ἐλαιοφόρου σκεύους, Πολυδ. 10, 179. ἴσως διὰ τὸ σχῆμα, ἐπειδὴ δὲν ἔχυνε πολὺ. 3) Ὁν. κύριον.

Φεισμονή, ἡ (φειδῶ, μ. σῶ) ταυτ. φειδῶ, τὸ νὰ μὴ δίδῃ τις ἀσμένους· Ἀνάλ. 2, σ. 52, ἀριθ. 1.

Φειστής, εως, τοῦ φειδῶ, ομαι.

Φέκλη, ἡ, τὸ Λατ. faecula, κεκαυμένος τρυγίας, κεκαυμένος cremor tartari· Ζ. κόνικλος, κ. καλίσιον.

Φέλα, κ. }

Φέλλα, ἡ, } ἀντί Πέλλα, Πέλα, ἡ· Ζ. φελλός.

Φελλάτας, λίθος· Ζ. φελλός.

Φελλεύς, εως· Ζ. φελλός.

Φελλεύω, ἐπικολυμβῶ ὡτάν φελλός, Ἡτύχ.

Φελλεών, ὁ, ταυτ. φελλεύς, Ἀρριαν. Κυνηγ.

Φελλίνας, ου, ὁ, ἐλαφρὸς ὡτάν φελλίς. 2) ὄρνισόν τι Ὀππιαν Ἰεσπ. 3, 25

Φέλλενος, νη, νον, κατασκευασμένος ἐκ φελλοῦ, Λουκιαν. Ἀληθ. Ἰστ.

Φέλλιον, τό, ταυτ. φελλεύς· Ζ. φελλός.

Φελλίς, ἡ, κ. - ἐλλίτης, ὁ, ἴτις, ἡ· Ζ. φελλός.

Φέλλοδρυς, υος, ὁ, ἡ, Ἀρριανῶς, δρύς τις, Αἰολ. ἀρία, Θεόφρ.

Ἰστ. φ. 3, 116

Φελλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας ἐκ φελλοῦ, Λουκιαν. Ἀληθ. Ἰστ.

Φελλός, ὁ, δένδροντι, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον εἶναι ἐλαφρότατον· καὶ ἡ τούτου φλούδα, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 16. 2) φελλός, φελλός· καὶ πέλα, πέλλα, πέτρα, λίθος· ὅθεν φελλεύς, φελλεών, φελλίον, φελλίς (γῆ), πετρώδης τόπος (ὅθεν ἀφελής, τόπος χωρὶς λίθους· καὶ χαφελής, ὁ σκληρός· ἀλλ' εἶναι ψευδὲς αἱ παραγωγαὶ αὗται!)· Ἐξαρ. ὠνομάζετο εἰς τὴν Ἀττ. ὀρεινός τις τόπος φελλεύς· καὶ Ἀλκίφ. καὶ Αἰλιαν. ἐμεταχειρίστησαν τὴν λέξιν Καθ. ἀντί πετρώδης τόπος, Ὁ λίθος φελλάτας, κ. φελλός.

τας, κ. φελλάντας γραμμένους, ἤτο πορώδης.
 Φελόνης, ὁ, καὶ Φαιλόνης, ὁ, μεταθ. ἐκ τοῦ φαινόλης, τὸ ὅπ. Ζ.
 Φελόνιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ. Κ. τὸ γνωστὸν ἱερὸν ἄμφιον τῶν ἱερῶν, ἀχειρίδωτός τις χιτῶν.
 Φέναγμα, τὸ, (φενάσσω), ταυτ. φενάκισμα· Ζ. φέναξ.
 Φενάκη, ἡ, κυρίως, θηλ. τοῦ φέναξ, ἡ ἀπατωσα, ἀπατηλή.
 2) ψευδής, πρόσθετος κόμη· ἄλλως, πηνίκη, τὸ ὅπ. Ζ.
 Φενάκ(α), ἡ, ταυτ. φενάκισμός.
 Φενάκίζω, μ. ἴσω (φέναξ, γεν. φένακος)· ἀπατῶ, νοθεύω, Θεόπομπ, Κωμ. λείψ.
 Φενάκχος, ἡ, ὄν, (φέναξ), ἀπατητικός, δόλιος.
 Φενάκισμός, ὁ, ἀπάτη, γέλασμα, Πλούταρχ. περὶ Ἰσίδ. 23.
 Φενάκισμα, τὸ, ταυτ. φέναγμα· Ζ. φέναξ.
 Φενάκιστής, ὁ, ταυτ. φέναξ.
 Φενάκιστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -στικός, φενάκων, ἀπατεῶν, Πολυδ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ Φενάκικός, Ἐτυμ. Μ.
 Φενάκωμαντις, ὁ, ἡ, ψευδομάντις, ψευδοπροφήτης, Νικήτ. Χρον. 11, 9.
 Φέναξ, ἀκος, ὁ, ἀπατεῶν· Ζ. τὸ ἐφεξῆς.
 Φενάσσω, μ. ἄξω, ἀπατῶ, ἐκ τούτου δὲ φέναξ, ὡς ἐκ τοῦ δραξω ἢ δραξ, καὶ ἐκ τοῦ χαράγω ἢ χάραξ, Κορ.
 Φένος, Φένειος, Φέναιος, ὄν. πόλεως, Ἰλ. β, 605, Καλλίμ.
 Φέννος, ὁ, ταυτ. ἐναιτός, Ἡσύχ. ἀρα τὸ πνευματώμενον ἐν-
 νος, ἐνος, annus· τὸ πρωτότυπον τοῦ ἄφενος, μετὰ τῆς εὐ-
 φωνίας α, ὅχι ἐκ τῆς ἀπό, κ. ἐνός· Ἀλλὰ πόθεν τὸ φέννος;
 πιθανῶς ἐκ τοῦ φέγγος, ἡγουν ὁ ἥλιος, διὰ τοῦ ὁποίου μετρεῖ-
 ται τὸ ἔτος, κ. Μετων. ὁ ἐναιτός.
 Φέννος, ὁ, ταυτ. θάνατος· ἀρα ταυτ. φόνος, ἐκ τοῦ φένω,
 Ἡσύχ. Ἄλλοι ὑποθέτουσιν ἀναπόδεικτόν τι ἐνω, ἐννω, ἐνύω,
 ὅθεν θέλουν ὅτι γίνεσθαι τὸ ἐντης εἰς τὸ αὐθέντης, κ. Ἐννωί,
 ἐνῶ καὶ ταῦτα δύνανται νὰ παραχθῶν ἀπὸ τοῦ φένω μετὰ μαλα-
 κώτερον πνεῦμα.
 Φενόλης· Ζ. φαινόλης.
 Φένω, ἄχρ. Παρακ. πέφονα, ὅθεν φόνος, καὶ ὁ νέος ἐνεστ. πέ-
 φνω, ὡς τέτρω ἐκ τοῦ τέτομα· Ζ. φάω.
 Φερανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος, φέρω), φέρων ἄνθη, Ἀνάλ.
 Φέραςπεις, ἔδος, ὁ, ἡ, ταυτ. φερτσάκης, ἀσπιδόφορος, Ὁμ.
 Τμ.
 Φεραυγής, ὁ, ἡ (αὐγή), φέρων φῶς, ἀκτινοβόλος, λαμπρός,
 ποιητ.
 Φερβᾶ, τὰ, οὐδ. πληθ. τοῦ φερβόν, τὸ, ἀντὶ φερβή, Ὁρφ.
 Ἄργον. ἐκ τοῦ φέρβω· τὸ Λατ. herba· ἐκ τοῦ
 Φέρβω, βόσκω, τρέφω· μετὰ Γεν. τρώγω, Ὁμ. Τμν. Ἐρμ. 105.
 Ἐκ τοῦ Αἰολ. φέρβα, φέρβη, φορβή εἶναι τὸ Λατ. herba.
 Φέρε, προττακ. τοῦ φέρω· Ἐπίρ. ὡς τὸ ἄγε, ἔλα, ἀε· τοῖσι
 φέρε δῶ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 969. ἀντὶ ἀε δῶσω· φέρε γάρ, κεῖται
 εἰς ἀπόδειξιν, ἢ εἰς χρήσιν παραδείγματος, ἀντὶ τοῦ Παραδείγ-
 ματος χάριν· φέρε γάρ, εἰς νόμον ἔνα εἰς τὸ Μητρώον ἐλθὼν
 ἐξαλείψειν· Οἱ μεταγ. λέγουσι, φέρε εἰπεῖν, Γρηγ. Ναξ. κ.
 φέρ' εἰπεῖν, καὶ ἀπλῶς, φέρε· Πλούτ. περὶ τῆς τύχ. Ἀλεξ.
 §. 3.
 Φερσαυγής, ὁ, ἡ, ταυτ. φερσαυγής, Ἀνάλ. 3, σ. 222.
 Φερέγγυος, ὁ, ἡ (φέρω, ἐγγύη), δίδων ἐγγύησιν, ἐγγυητής·
 ἀσφαλής, βέβαιος, δυνάμενος νὰ πληρώσῃ· ἱκανός, δυνατός νὰ
 κάμῃ τι, μετὰ Ἀπαρεμφ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 402. : προττατεῖν, δύνα-
 μιν τοιαύτην παρασχέειν· λιμὴν φ. διατῶσαι τὰς νῆας, ἀσφαλής,
 δυνάμενος νὰ διατῶτῃ τὰ καράβια· τίγάρ κελεύεις ὦν ἐγὼ φερέγ-
 γυος; Σοφοκ. Ἠλέκτρ. 942. Πρβ. καὶ ἐχέγγυος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς
 σημασίας.
 Φερέβοτρυς, υς, ὁ, ἡ, φέρων σταφυλὰς, σταφυλοφόρος.
 Φερεγλαγής, ὁ, ἡ (γλάγος), φέρων, ἔχων γάλα, Ὁρφ.
 Φερέδειπνος, ὁ, ἡ, φέρων, δίδων δεῖπνον, ποιητ.
 Φερέζυγος, ὁ, ἡ : ἵππος, ζευγμένος, δεμένος εἰς τὸν ζυγόν,
 Ἰβύκου λείψ.
 Φερέζωος, ὁ, ἡ, δίδων ζωὴν, ποιητ.
 Φερέχκος, ὁ, ἡ, φέρων κακὰ, δυστυχίαν, κόπον, ἡ ὑπο-
 φέρων.
 Φερέκαρπος, ὁ, ἡ, καρποφόρος, : αὐλαξ, Ὁρφ.
 Φερσχυδής, κύρ. ὄνομα.

Φερσμελίας, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ φερμελίας, ἀντὶ φέρων
 μελίαν, δόρυ, Μίμναρ. Ἀνάλ. 2, σ. 512.
 Φερένικος, ὁ, ἡ (νίκη), φέρων νίκην, νικητής, ποιητ.
 2) ὄνομα ἵππου τοῦ βασιλέως τῶν Συρακουσῶν Ἰέρωνος. [τὸ
 Βερνίκη, κ. Βερνίκη εἶναι Μακεδ. ἀντὶ φερνίκη· ὡς Βίλιππος
 ἀντὶ Φίλιππος].
 Φερέοικος, Φέροικος, ὁ, ἡ, βαστάζων τὸν οἶκον, ἡ χελώνη·
 Ἡσίοδ. Ἐργ. 571. 2) φέρων προῖκα, : ἀνὴρ, συζυγία κττ. Νόνν.
 Φερέπολις, ιος, ὁ, ἡ, βαστάζων, διατηρῶν τὴν πόλιν, Πίνδ.
 παρὰ Πλούτ. 7, σ. 277.
 Φερεπονία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Φερέπονος, ὁ, ἡ (πόνος), φέρων, ἡ ὑπομένον κόπον, δυστυ-
 χίαν, ὀδύνην, Πίνδ. Πύθ. 2, 54.
 Φερέπτερος, ὁ, ἡ, Μάξιμ. καταρχ. 609. κ.
 Φερεπτερυγος, ὁ, ἡ, { φέρων, ἔχων πτέρυγας, ἡ πτερὰ,
 Φερεπτερυξ, υγος, ὁ, ἡ, : οἷστοι, Ὁππιαν. Ἀλ. 2, 482.
 Φερέπτολις, ὁ, ἡ, Ποιητ. ἀντὶ φερέπολις.
 Φερστανθής, ὁ, ἡ, ταυτ. φερανθής, εἰκάξει ὁ Ἐρνεστίος ὅχι
 ἀπιστῶνς ἀντὶ περστανθής, εἰς Ὁμ. Τμν. 30, 14. ἀντὶ τοῦ ὁποί-
 ου εἰς κώδῃς ἔχει εὐανθής. Εὐθύς λοιπὸν ἐκείνο ὠνόμασαν Ἐσφ.
 ἀνάγ. ὡς νὰ ἦτο ἡ τοῦ ἐνός κώδῃς ἡ ἀσφαλτος.
 Φερέσβιος, ὁ, ἡ (βίος), ζωὴν, τροφήν φέρων, διδούς, Αἰ-
 σχύλ. Ὁρφ.
 Φέρεσχος, Ἰων. ποιητ. Παρατ. τοῦ φέρω.
 Φερέσπονδος, ὁ, ὄν. κύριον. Νόνν.
 Φερσσταχής, ἔος, ὁ, ἡ, ἀσπιδόφορος, Ἡσίοδ. Ἀσπ. 13.
 Φερσσταφυλος, ὁ, ἡ, φέρων, φύων σταφυλὰς, Μαλέαγρ.
 Φερέσταχυς, ὁ, ἡ, φέρων στάχυν, Νόνν.
 Φερέστρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ φέρτερος.
 Φερστρεύω, (φέρστρον) ἐν παρατάξει φέρω, Πλούτ. 2, σ. 416.
 Φερέτριος, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Διός. Διονύσ. Ἀλ. 2, 34. Λατ. fe-
 retrius. ἐκ τοῦ
 Φέρετρον, τὸ, συγχοπ. φέρτρον (φέρω), φορεῖον, νεκροκράβατος,
 Ἰλ. σ, 236.
 Φερίας, ὁ, ὄν. κύριον, Παυσ.
 Φέριστος, ἡ, ὄν. ἀντὶ φέρτατος.
 Φέρμα, τὸ (φέρω), ὅ τι φέρεται· καρπὸς κοιλίας (τέκνον)· Αἰσχύλ.
 Ἀγ. 121. καρπὸς Κασ. φέρμα πάνωρον, καρπὸς πάσης ὥρας τοῦ
 ἔτους.
 Φέρμιον, τὸ, ταυτ. φέρμιον. Ζ. φορμός.
 Φερνή, ἡ (φέρω), ἡ προῖκα Κ. θεραπευτικὴ φερνή, ἡ δούλη ἡ
 διδομένη εἰς τὴν νύμφην, Αἰσχύλ. : πολέμοιο, τὰ λάφυρα, Εὐρ.
 Ἰων. 298.
 Φερνίζω, μ. ἴσω, προκίζω. Ὁ.
 Φέρνιξ, ικος, ἡ, ταυτ. φερνή, Ἐτυμ. Μ.
 Φερνίον, κ. Φέρνιον, τὸ, ταυτ. φέρμιον, καλάθιον ἰχθύων,
 Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 17, 18.
 Φερνοφόρος, ὁ, ἡ, προικοφόρος.
 Φέρνω, ἀντὶ φέρω· Σωζεται εἰς τὴν συνήθειαν, ἐπειδὴ Κ. φέρνω
 λέγομεν.
 Φεροίη, ἀντὶ φέροι, ὡς λεγοίη ἀντὶ λέγοι, ἰωνικός σχηματισμός,
 ὅστις ἀπαντάται καὶ εἰς τοὺς Ἀττ.
 Φέροικος, ὁ, ἡ, ταυτ. φερέοικος.
 Φερόλβιος, ὁ, ἡ, φέρων ὄλβον, εὐτυχίαν, Ὁρφ.
 Φέρον, τὸ, κυρίως. οὐδ. τῆς μετοχ. φέρων, ἐκ τοῦ φέρω· τύχη,
 ἀνάγκη ἡ φέρουσα τὰς περιστάσεις, Σοφοκ. Οἶδ. Κολ. 1694.
 Φέροπλος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὀπλοφόρος.
 Φέρουσα, ἡ, ὄν. κύριον, Ὁμ. Ἡσίοδ.
 Φερσέφασσα, Φερσέφαττα. } Συνήθ. Περσέφαττα, Περσεφό-
 Φερέφασσα, Φερέφφαττα. } νεια. ἡ θεὰ Περσεφόνη· ὁ ἰαδὸς
 Φερσεφόνη, Φερσεφόνεια, } τῆς ὠνομάζετο φερσεφάττιον. Ἡ
 λέξις εἶναι ξενική καὶ αἱ τῶν παλαιῶν ἐτυμολογίαι αλογοί.
 Φερτάζω, ταυτ. φέρω· ἐκ τοῦ φερτός, Ἡσύχ.
 Φέρτατος, ἡ, τον, ταυτ. φέριστος, ἰσχυρότατος, ἀνδρείοτατος,
 ἀριστος.
 Φέρτερος, α, ὄν. ταυτ. φερέστερος, ἰσχυρότερος, ἀνδρείοτερος,
 καλῆτερος, ὠφελιμώτερος, ὑποφερτότερος.
 Φερτός, ἡ, ὄν (φέρω), Κ. ταυτ. φερμένος· ὑποφερμένος, ὑποφερ-
 τός, Εὐρ.
 Φέρτρον, συγχοπ. ἐκ τοῦ φέρετρον, τὸ ὅπ. Ζ.

Φέρω, μόνον ενεστ. οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἀπ' ἄλλων ῥημάτων. Ζ. εἰς τὸ τέλος· φέρνω Κ. Αἱ σημασίαι του εἶναι πολυειδέσταται, ὡς καὶ αἱ τοῦ ἔχω, τίθημι, ἵστημι, καὶ ποιέω· λέγομεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας· Φέρνω· ἵπποι ἔφερον ἄρμα· δίδω, π. χ. φέρω τιμὴν, μισθόν· ἀλλὰ μισθόν φέρω, ὡς τὸ μισθοφορεῖν σημαίνει καὶ λαμβάνω μισθόν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 3, 11. Οἶκον. 1, 16. ἀλλὰ Συνήθ. τότε ἔλεγον Μεστ. φέρομαι π. χ. μισθόν, ἀδελόν, δόξαν, δῶρα, ἥρα, Ὁμ. κ. ἴτα, πρῶτα, δεύτερα, ἔσχατα, ἡγουν τὸν ἴσον, ἡ πρῶτον, ἡ δεύτερον, ἡ ἔσχατον βαθμόν, ἡ τιμὴν λαμβάνειν. πλέον φέρεσθαι, ἐλαττον φέρεσθαι ἀντὶ λαμβάνειν πλειότερον, ὀλιγώτερον. 2) φέρειν καὶ ἄγειν, ἀντὶ ληλατσεῖν, γυμνάζειν, ἀρπάζειν τὰ τῶν ἔχθρων, μετὰ Αἰτ.· τὰ τῶν πολέμιων, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 6, 5. 3) ὑποφέρω, πάσχω· μετὰ τοῦ βαρέως, χαλεπῶς, δεινῶς, βαρέως ὑποφέρω, δυσανατχέτω, πάσχω μὲ ἀνυπομονησίαν κτ. ἡ ἐξ ἐναντίας, κούφως, πρῶως, ῥαδίως. φέρεσθαι δὲ εὖ, καλῶς, μέγα, πολὺ, κακῶς κτ. ἐπὶ πρῶτωπ. ἀντὶ ἐπαινεῖσθαι, φημιζεσθαι, ἡ κατηγορεῖσθαι κτ. ἐπὶ δὲ πραγμάτων π. χ. εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἀντὶ εὐτυχούσης κτ. 4) ἡ γῆ φέρει καρπούς· αἱ ἀμπελοὶ φέρουσι, δηλ. φύουσι, γεννῶσι· ἡ ὁδὸς φέρει, δηλ. φέρει τὸν περιπατοῦντα εἰς τέλος τί· ὅθεν Μεταφ. ἐπὶ παντός, τὸ ὅποιον φέρει, ἡ ἀποβλέπει εἰς τι. π. χ. ἔχνη τῆς ὑποψίας φέρει εἰς τινά· τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα· τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κήπον φέρουσαν· χωρία πρὸς νότον φέροντα, δηλ. κείμενα, ἐκτεινόμενα, διεσπύοντα κτ. τῶν ἱερῶν νίκην φερόντων, δηλ. ἐπροσήμεναι, Δ. Κάστ. τέρατα εἰς τοῦτο αὐτῷ φέροντα, δηλ. ἐσήμεναι εἰς αὐτόν. ὁ νόμος ἔφερε καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν βουλὴν, δηλ. ἀνεφέρετο, ἀπ. ἐβλεπε· τιμὴν αὐτῷ ἔφερε, ἐχρησίμευσεν εἰς τιμὴν του· ἡ γνώμη φέρει, δηλ. ἀποβλέπει· φῆγον φέρειν ἀντὶ δίδειν· φέρειν τινά, προβάλλειν, ἀναγορεύειν· μάρτυρα φ. ἡ αἰτίας, φέρω εἰς τὸ μέσον. 5) τὸ φέρον. Ζ. τοῦτο ἰδίως. 6) φέρομαι, κινεῖμαι πανταχόσε, κυρ. καὶ μεταφ. ἦκα πόδας καὶ χεῖρας φέρεσθαι, ἀφῆκα πόδ. καὶ χ. καὶ τρέχωσιν· ὅθεν, φορὰ, κίνησις, ὁρόμος, ὁδός· ὁμοίως τινὶ φ. ὁρμῶ κατὰ τινος. φέρεσθαι καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια εἶναι εἰς κυκλοφορίαν, π. χ. συγγράμματα, τὰ ὅποια ἔχουσιν ὅλοι εἰς χεῖρας. 7) αἱ μετοχαὶ φέρων, κ. φερόμενος πολλάκις εὐρίσκονται μὲ ἄλλα ῥήματα κατὰ διαφόρους σημασίας, π. χ. δὸς τῷ ξένῳ πάντα φέρων. δηλ. φέρει καὶ δός, Ὁδυσ. ρ. — Σῆμα βοσίων φέρων, ἔφερε καὶ κατέθετε τὴν ἀσπίδα, Ὁδυσ. τ. ἀδικήτας δὲ Φίλιππον, καχεῖδεν ἀποδράς ὑπέβαλλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίους, δηλ. ὑπῆγε καὶ ὑπετάχθη εἰς τοὺς Θ. Θέλουσι τινές, ὅτι εἰς τὰς τοιαύτας συντάξεις σημαίνει ἡ μετοχὴ φέρων τὸ ἐδελοῦσιν, τὸ ἐπὶ τῆς, καὶ τὸ ἀσχεπτόν. 8) Τοὺς χρόνους λαμβάνει ἀπὸ διάφορα ῥήματα. 1) ἐκ τοῦ οἶω, οἶζω, μ. οἶτω, οἶτομαι· εἶναι δὲ καὶ τοῦ φέρω μ. αἰολ. φέρτω· καὶ ἐκ τοῦ πέφομαι, πέφορται γίνεται φόρτος, τὸ φορτίον. 2) ἐκ τοῦ ἔχω Ἰων. ἀντὶ ἔχω, κ. ἔγχω εἶναι ἡνεκα Ἰων. συνήθ. ἡνεκα, κυρίως. Παρακ. καὶ χρήσιμος ὡς Ἀόρ. ὡς καὶ τὸ ἔθηκα. παρακείμενος δὲ εἶναι ἡνοχα, Ἀττ. ἐνήνοχα· Παθ. ἐνήνεγκαι, Ἰων. ἐνήνεγκαι. Ἀόρ. ἡνέχθη, Ἰων. ἡνέχθη· καὶ δευτερος Ἀόρ. ἐνερ. ἡνεγκον· Ἀντὶ φέρω ἔλεγον κ. φάρω, φύρω μὲ κάποιαν μικρὰν μεταβολὴν τῆς σημασίας. Ὅτι ἦτο καὶ βάρω μᾶς διδάσκει βάρως, ταυτ. φόρημα, φόρτος· καὶ βάρεθρον, βερέθρον, ὑποφορά δηλ. κ. κατωφερές, τὰ ὅποια οἱ παλαιοὶ παρήγον ἐκ τοῦ βάρων.

Φερωνυμέω, ὦ, ῥήμα. τοῦ

Φερωνυμέα, ἡ, τὸ φέρειν ὄνομα· ἔργων, ἀπὸ τὰ ἔργα του.

Φερώννυμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — νύμως (φέρω, ὄνομα), ἀντὶ ἐπώνυμος, φέρων ἔχων ἐκ τινος τὸ ὄνομα, π. χ. Λύχνις — λύχνοιο φερώνυμος, Νόιν. 8. φέρων τὸ ὄνομα ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς.

Φεῦ, ἐπιφωνήμα λύπης· φεῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου μηδίζουσιν ἡμῖν οἱ Λάκωνες, Πλούτ. Ἀργ. 22. 2) θαυμασμοῦ· φεῦ τοῦ ἀνδρός, Ξενοφ. Κύρ. 3, 1, 33. Πρβ. φεύζω, κ. φῦ.

Φεύγυδρος, ὁ, ταυτ. ὑδροφόρος.

Φεύγω, μ. φεύξομαι, Δωρ. φεύξομαι, Παρακ. πέφευγα, Παθ. πέφυγκαι· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους λαμβάνει ἀπὸ τοῦ φύγω· φεύγω τὴν πατρίδα, Κύρου Π. 3, 1, 24. ἡ χωρὶς τοῦ πατ. φεύγω, ἀναχωρῶ. 2) ἐπὶ κριτηρίου, ἀντὶ ἐγκαλούμαι, κατηγοροῦμαι, ὡς διώκω, κατηγορῶ ἐπὶ κριτηρίου, φεύγει ὑπ' ἐμοῦ ταύτην τὴν δίκην, Δημοστ. τὸν κατηγορῶ τοῦτο πρὸ τοῦ κριτηρίου· ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδέποτε δὲ ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν, δηλ. πολλάκις κατηγορηθεὶς, ὁ

Αὐτ. σ. 311. φεύγω φόνου, νοητ. δίκην. Ἐκ τοῦ φέω, φεύω, φεύγω. Ζ. φέω.

Φεύζω, μ. ξω, κράζω φεῦ, ὡς οἰμῶζω, κράζω οἶμοι, μετὰ Αἰτ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1516.

Φευκταῖος, ὁ, ταυτ. ἀποτρόπαιος· ἴσως ἀντὶ φευκτεῖος, δηλ. φευκτέος.

Φευκτέον, 3στ. τοῦ φεύγω.

Φευκτιάω, ὦ (φευκτης), ἐπιθυμῶ νὰ φύγω, ὡς καὶ φευξείω.

Φευκτιχός, ἡ, ὄν, εὐκόλως φεύγων.

Φευκτός, ἡ, ὄν (φεύγω), τὸν ὅποιον φεύγει, μισεῖ τις ἀπὸ τὸν ὅποιον πρέπει τις νὰ φεύγῃ· ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐμπορεῖ τις νὰ φύγῃ.

Φευξείω, κ.

Φευξείω, ᾧ, } ταυτ. φευκτιάω.

Φεύξιμος, ὁ, ἡ, κ. } ταυτ. φύξιμος, ὁ, κ. φύξις, ἡ.

Φεύξις, ἡ,

Φεψάλος, Ἰων. Φεφέλος, ὁ, κ. Φεψάλυξ, υκος, ὁ, καπνός, αἶμος, σπινθήρες φεύγοντες ἀπὸ τὸ πῦρ, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ πρώτη του σημασία· Ἀριστοτ. Μετεωρ. 2. Μεταφ. οὐδὲ τὸ παραμικρόν, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 107.

Φεψάλω, ὦ, καίω, καὶ μεταβάλλω εἰς καπνόν, Αἰσχ. Προμ. 362. ἐκ τοῦ ψεφαρός, ψαφαρός, τροπὴ τῶν λ, ρ, καὶ μεταθ. ἀντὶ ψεφαλος. Ζ. ψεφος.

Φεψάλυξ, υκος, ὁ, ταυτ. ψεφαλος.

Φέως, ὦ, ὁ, ἀκαυθῶδες τι φυτόν, τὸ ὅποιον λέγεται καὶ στοίβη, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 1. κ. 5.

Φῆ, ὡς, οὕτως, Ἀντιμαχ. κ. Καλλίμαχ. Κατὰ τὸν Ζηνοδόρον, Ἰλ. β, 144, κ. ξ, 499, εἶναι τὸ δατύ ἡ, ἡ πῆ (ὡς ἡ ἀντὶ φῆ, ἔφη).

Φῆ, ἀντὶ ἔφη, καὶ ἀντὶ φησί, Ἀπολλ. περὶ ἐπὶ ῥ. σ. 583.

Φήγεια, κ. Φηγία, ἡ, πόλις Ἀρκαδίας.

Φηγεύς, ὁ (φηγός), Ὁν. κύριον.

Φηγινέος, ἑα, ἑόν, συναίρ. — οὐς, ἡ, νοῦν, κ.

Φήγενος, νη, ὄν, ἐκ φηγῶ κατασκευασμένος· Ζ. τὸ ἔφ.

Φηγός, ἡ, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 9. (φήγω, φάγω), δένδρον φέρον στρογγύλας βαλάνους ἐδωδέμους, ὅθεν ὠνομάσθη φηγός, φαγός.

Φηγότσευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω), κατασκευασμένος ἀπὸ φηγόν.

Φήγω, Ζ. φάγω.

Φηγών, ὠνος, ὁ, δάσος, ὅπου φυτρώνουσι πολλαὶ φηγοί, Λυκόφρ. 1432.

Φῆη, Ἰων. ποιητ. ἀντὶ φῆη, φῆ, ὑποτακ. Ἀόρ. τοῦ φημί.

Φηλέω, κ.

Φηληκίζω, } ταυτ. φηλέω. Ζ. τὸ ἔφ.

Φήληξ, ηκος, ὁ, ἄγριον σῦκον, καὶ ἄωρον, φαινόμενον ὡς ὄριμον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1165 ὅθεν φηληκίζω, ταυτ. φηλέω, ἀπατῶ, ἐκ τοῦ φηλός, ἀπατηλός· ὅθεν, φηλέω, ἀπατῶ. ἐκ τοῦ φηλέω γίνεται φηλήτης κ. φηλητής, ταυτ. κλέπτης, ληττής· ἄλλοι ἔγραψαν φιλήτης, κ. φιλάω, τάχα κατ' εὐφημισμὸν, ἡ ὑποκορισμὸν· ἀλόγως! Μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς εἰρημένης σημασίας, Ἠσίοδ. Ἔργ. 373. Ὁμ. Ἦρ. 67. 445. Αἰσχ. Χοηφ. 1001, Εὐριπ. Ῥῆσ. Ἀντὶ φηλοῦν εὐρίσκεται καὶ σφηλοῦν. Ἐκ τοῦ φάλλω, Ἀόρ. ἔφηλα, γίνεται φηλός· καὶ προσλ. σ. φάλλω, σφηλός. Ἐκ τοῦ τύπου φέλλω Ἀόρ. ἔφειλα εἶναι ὑπόλοιπον σφειλός.

Φηλητεύω, κλέπτω. ἐκ τοῦ

Φηλήτης, ου, ὁ, κ. Φηλήτης, ὁ, κλέπτης. ληττής, Ἀνάλ. Ζ. Φήληξ.

Φήλος, ὁ, ἡ, ἡ Φηλός ἀπατῶν, ἀπατηλός. Ζ. φήληξ.

Φηλόω, ἀπατῶ, Αἰσχ. Ἀγαμ.

Φήλωμα, τὸ, κ.

Φήλωσις, ἡ, } ἀπάτη, τὸ ἀπατᾶν.

Φῆμα, τὸ (φάω, φημί), τὸ εἰρημένον, ἡ λέξις, Ἠτύχ.

Φῆμη, ἡ, (φάω, φημί), Δωρ. φάμη, λόγος, ἀγγελία, εἰδησις. 2) ἡ κοινὴ γνώμη, καὶ ὑπόληψις, τὴν ὅποιαν ἔχουσι περὶ τινός οἱ πολλοί. 3) θεία φωνή, χρητμός, Ὁδυσ. υ, 100. θεία πρόρρητις φανερὰ γινωμένη διὰ θυμάτων, καὶ οἰωνῶν, καὶ ὀνείρων, κττ. Φιλόττρ. Ἀπολλων. 8, 5. Ζ. ὅσσα, κ. ὄρνις.

Φημί, μ. φῆτω, φανερόνω, δεικνύω, λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, καταφάσκω, λέγω τὸ ναί, ὑπόσχομαι, βεβαιῶνω, ἀσφαλίζω, κν.

ρόνω, καὶ λέγω τὴν γνώμην μου. Εἰς τὸν Ὅμ. σημαίνει, ὁμι-
λῶ ἐκ καρδίας, στοχαζομαι· ἢ φῆς ὡς, Ἰλ. ξ, 265· ὡσαύτως,
τί λέγεις, τί στοχαζέσαι, τί φρονεῖς; ὡσαύτως καὶ Μέστ. φάμαι·
ἴτον ἐμοὶ φάσθαι, νὰ ἐξισωθῇ με ἐμέ (κατὰ τὰ φρονήματα),
ἄλλως, ἰσοφαρίζω (ἀντὶ ἰσοφασίζω). Ἰλ. α, 187. ὡς φασί,
καθὼς λέγουν. Τὸ θεματικὸν εἶναι φάω, τὸ δατὺ ἄω, αὖω. Κατὰ
διάλεκτον φημί. Δωρ. φάμι. Παθ. φάμαι, ἀπαρέμ. φάναι κ. φάσθαι,
Παρατ. καὶ Ἀορ. χρήσ. ἔφην, Δωρ. ἔφαν, καὶ ἀναυξήτως φῆν,
φῆτθα, φῆ, Δωρ. φᾶ, 3 πληθ. φᾶν ἀντὶ ἔφησαν, ἢ ἔφασαν,
ὑποτακτ. φῶ, φῆς, φῆη ἀντὶ φῆ, φῶσι, φῶμεν· εὐκτ. φαίην,
κτ. Μετοχ. φᾶς, φάντες. Ἀπαρέμ. φῆναι, φάναι. Μέστ. ἐφά-
μην, φάμενος, φάμενη, προστακ. φάθι κ. φάο. Μέλ. φῆτω·
Δωρ. φάσω, ἢ φασῶ, Ἀορ. ἔφησα, Δωρ. ἔφασα· εὐκτ. φῆται-
μι, κ. ὑποτακτ. φῆτω, ῆς, ῆ, κτλ. Ἐκ τοῦ Παθητ. Παρακ.
πέφασμαι, ἢ πέφαμαι ἐμειναν ὑπόλοιπα μόνον πέφαται, πεφα-
σμένος, πεψητάται, φάτος, περὶ ὧν ἐν τῷ φάω. Ἐλεγε γὰρ ἀντὶ
φημί καὶ ἡμί, ὅθεν εἰς τοὺς ποιητὰς ἐμειναν ἦν, ῆς, ῆ, καὶ
ἦν δ' ἐγὼ κτλ. δὲν ἀφῆρέθη ὅμως τὸ φ, ἀλλ' ἐλείπετο ἀρχι-
κῶς, διότι ἀντὶ φάω, φαύω, διάλεκτός τις ἔλεγεν ἄω, αὖω,
ὅθεν ἐμεινε καὶ αὐόνη, αὐτέω, ἀντὶ κράζω, φωνάζω.
Φημίζω, μ. ἴσω, Δωρ. ἴξω. (φῆμη), λέγω, ὁμιλῶ, διαδίδω
τὴν ἀγγελίαν εἰς πολλοὺς, Ἡσιόδ. Ἐργ. 705. φημίζεται, ὀνομά-
ζεται· ὄνομα φημίζειν, δίδειν ὄνομα, ὀνομάζειν· ἐκφράζω, λέγω·
μακρὸν πῆμα συντόμως ἐφημίσω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 626.
Φήμις, ὁ (φῆμη, φῆμις), ὄνομα αἰοῦ, Ὀδυσσ.
Φῆμις, ἡ, κ. Φημιτμός, ὁ, ταυτ. φῆμη, κ. φάτις· Ὀδυσσ. ο,
467, Νομ. συνέλευσις, ὁμήγουρ· ὁρῶτερον, λόγος τοῦ δήμου,
δηλ. τὸ νὰ εἰπωσι τὴν γνώμην των· ὅθεν ἀγορά πολὺφημος· ἀλ-
λά, π, 75, ἀντὶ λόγοι τοῦ λαοῦ, ὡς καὶ Ἰλ. ι, 207.
Φημισμός, ὁ (φημίς), ταυτ. φῆμη. Σουῖδ.
Φημονόη, ἡ, Ὀν. κύριον ἀρχαίας Σιβυλλῆς.
Φῆν, Ἰων. Παρατ. ἀντὶ ἔφην, ἐκ τοῦ φημί.
Φῆναι, Ἀορ. ἀπαρέμ. τοῦ φαίω.
Φῆνεις, 3. εὐκτ. Ἀορ. τοῦ φαίω.
Φῆνη, ἡ, κ. Φήνις, εἶδος ἀετοῦ, Ὀδυσσ. γ, 372, π, 217. Ἀ-
ριστοτ. Ἰστ. ζ, 8, 3, κ. 9, 43. ἐκ τοῦ φένω. Ζ. φάω.
Φηνός, ὁ, ταυτ. φανός, λαμπρός, Ἀρχαδ. Γράφ. κ. φινός.
Φηνώ, οὐς, ἡ, Ὀν. κύριον κ. Φαινώ, κ. Φανώ.
Φῆρ, φηρός, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ θῆρ. Καὶ οἱ Κένταυροι, καὶ οἱ Σά-
τυροι ὀνομάζοντο φῆρες· ἐκείνοι εἰς Ἰλ. α, 268. β, 743. οἱ
δεύτεροι, Μελαμπ. παρ' Ἀθην. 14, σ. 612.
Φηρά, ἄς, ἡ, Ἰων. Φηρή κ. Φηραί, ὧν, αἱ, πόλις Μεσση-
νίης, Ὅμ.
Φήρεα, τὰ, τὰ μακρουλά πρήσματα τῶν ἀδένων τῶν αὐτίων, ὁ-
μοία μετὰ κέρατα τῶν Σατύρων, ἢ φηρῶν, Ἰπποκ. Ζ. φῆρ.
Φηρεὺς, ὁ, Ὀν. κύριον.
Φηρομάνης, ἄς, ὁ, ἡ (φῆρ, μαίνομαι), ἀγαπῶν μέχρι μα-
νίας τὰ θηρία, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἀνάλ. 2, σ. 517.
Φῆρος, ἡ τῶν ἀρχαίων θεῶν τροφή· Ἡσύχ. φῆρον, βρῶμα θεῶν,
Ἀρχαδ. σ. 122.
Φῆς, 2. ἐνικ. ἐνεστ. τοῦ φημί. Γράφεται καὶ φῆς.
Φῆς, ἀντὶ ἔφης, ἐκ τοῦ φημί.
Φῆσθα, Αἰολ. ἀντὶ ἔφης, ἐκ τοῦ φημί.
Φῆτρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ φάτρα, φάτρη.
Φθαίρω, ἀντὶ φθεῖρω, ὡς σπαίρω, σπείρω, κταίρω, κτείνω κτλ.
Φθαῖν, Αἰολ. ἀντὶ ἔφθησαν, ἐκ τοῦ φθᾶω, φθῆμι, φθάνω.
Φθαῖνω, μ. φθᾶσω, κ. φθῆτω, ομαι, Δωρ. φθᾶξω· ἢ φθαξῶ.
Ἀορ. ἐφθατα, Δωρ. ἐφθαξα, κ. ἔφθην, Μέστ. ἐφθᾶμην (ἐκ τοῦ
φθᾶω, φθαῖω, φθῆμι), δαυτ. τύπος ἀντὶ πτάω, πτῆμι· πετῶ,
τρέχω ταχέως, σπεύδω, ὑπάγω ταχύτερα, ἢ κάμνω ταχύτερα.
π. χ. φθάνει δὲ τ' αἰεὶ τὸν ἀγόντα, τρέχει ταχύτερα ἀπὸ τὸν
ὁδηγόν, Ἰλ. φ, 262. φθάνει βλάπτουσι· ἀνθρώπους, τοὺς βλά-
πτει ἀρχήτερα, ταχύτερα, Ἰλ. ε, 506. φθῆσονται τοῦτοισι πό-
δες καὶ γόνα καμόντα ἢ ὑμῖν, θέλουν κουρασθῆν οἱ πόδες καὶ τὰ
γόνατα τούτων ταχύτερα παρὰ τὰ ἰδικά σας, Ἰλ. ψ, 444. ὁρῆ
φθατάς τὸν λογισμὸν, μετὰ τὸν θυμὸν ἐπρόλαβε τὸν στοχασμὸν·
ἵνα φθᾶσωμεν αὐτοὺς ἀφαιρέσει, νὰ ὑπάγωμεν ταχύτερα ἀπὸ
αὐτοὺς· φθάνει ἡμέρα γενόμενῃ αὐτὸν πορευόμενον, ἐγείνεν ἡμέ-
ρα πρὶν αὐτὸς φθᾶσθαι. Τίθεται δὲ καὶ κατὰ μετοχὴν τὸ φθάνω·
φθάνοντες δηλοῦμεν, πρῶτοι ἡμεῖς ἐρημόνομεν· φθᾶσας ἀσθενώ-

σω κτλ. 2) μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐ, εἶναι ἀντὶ τοῦ ἄμα π. χ.
οὐ γὰρ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ τύχη, καὶ εὐδύς κτ. ἀντὶ, ἄμα
γὰρ συνέβη μοι ἡ ἀτυχία καὶ εὐδύς κτ. καὶ ἀντὶ τοῦ πρὶν τελει-
ώσθαι ἐντελῶς τὸ ἐν ἔρχεται τὸ δεύτερον, π. χ. οὐ φθάνω τα-
τρία διελθεῖν καὶ εἰς τὸ ἐν ἀναφέρομαι. 3) Ἐρωτηματικῶς εἰς
τοὺς διαλόγους με εὐκτικῇ, τρόπος ἀστείας καὶ πλάγιος ἀντὶ
προστακτικοῦ, π. χ. οὐκ ἂν φθάνοις λέγων; εἰπέ το εὐδύς — καὶ
χωρὶς ἐρωτήσεως, π. χ. εἰ γὰρ ἀρσένων φόρος ἐστὶ γυναιξὶν
ὅστις, οὐ φθάνοιτ' ἐτ' ἂν θνήσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεῶν.
Εὐρ. Ὀρ. 930, ἀντὶ τοῦ, εἴν εἶναι συγχωρημένος ὁ φόρος τῶν
ἀνδρῶν εἰς τὰς γυναῖκας, δὲν ἐμπορεῖτε νὰ ἀποφύγετε τὸν θά-
νατον, ἢ πρέπει νὰ γίνεσθε δούλοι, θέλετε ἀποθνήσκεν εὐδύς ὁ
εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, πρὶν ὁ εἰς ἐντελῶς φονευθῇ θέλει φονεύε-
σθαι ἄλλος κτλ.

Φθαίρω, τὸ (φθαίρω)· νόθα τοῦ ἐθνους φθαίρωμα, ἐκτρώματα,
σκύβαλα, Ἰωσήφ. Πολ. Ἰουδ. 5, 10, 5.

Φθαρτικός, ὁ, ὄν (φθεῖρω), φθεῖρων, διαφθεῖρων, βλάπτων,
φονεύων.

Φθαρτός, ὁ, ὄν, φθαρμένος, φονευμένος, θνητός.

Φθατάω, κ. — τῶ, μ. ἦτω (φθατός), ταυτ. φθάνω, Ἡσύχ.

Φθαῖω, φθέω (φθεῖω), φθῖω, θεματικὸν τοῦ φθάνω, φθῆμι, φθί-
νω, φθίμι, φθινύω, ὕθω, φθαίρω, φθεῖρω, ἀφανίζω, διαφθεῖρω.

2) Οὐδ. ἀφανίζομαι, φθεῖρομαι· ὁ πρῶτος τύπος φθαῖω κ. φθέω
εἶναι τῆς αὐτῆς σημασίας μετὰ τὸ φθᾶω, τὸ ὁπ. Ζ.

Φθέγγομαι, μ. γῆγομαι, ἐκφράζει τὸν ἦχον καὶ τόνον ἀνθρώπων
καὶ θηρίων· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμιλῶ, λαλῶ· ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀ-
λαλάζω ἐν ἀρχῇ τῆς μάχης κτλ. [Ἐκ τοῦ φέγγω παρενθ. τοῦ θ,
(ὡς εἰς τὸ χθές, κτ.), εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ φάνω, φαίνω καὶ
φημί.]

Φθέγμα, τὸ, ὁμιλία, τρόπος τοῦ λαλεῖν, ἐκ τοῦ ὁποίου τις γι-
νώσκεται ὅτι εἶναι ἀνὴρ ἢ γυνή, Ἀριστοφ. Θεσμ. 274.

Φθεγμαστικός, ὁ, ὄν, : μαντεῖον, Μαξιμ. Τύρ. 2, σ. 274.
μαντεῖον, τὸ ὁποῖον φθεγγεται, ὁμιλεῖ.

Φθεγκτός, ὁ, ὄν (φθεγγομαι), λαλητός, ἐκφωνητός.

Φθεῖομεν, ποιητ. ὑποτακ. ἀντὶ φθεώμεν, φθώμεν, ἐκ τοῦ φθαῖω.

Φθεῖρ, ρός, ὁ, ἡ, φείρα· ὅθεν φθειράρις, ὁ φειριασμένος. 2)
ἰχθύς τις τῆς θαλάσσης. 3) ὁ μικρὸς καρπὸς δένδρου τινός, τὸ
ὁποῖον ἐκ τούτου ὀνομάζεται πίτυς φθειροφόρος. Ζ. φθῖρ.

Φθειριάζω, ταυτ. φθειριᾶω, Ἀμφ.

Φθειρίζεις, ἡ, ἀρρώστιας. Ἰδε τὸ ἐφ.

Φθειριᾶω, ὦ (φθεῖρ), ἔχω φείρας· τὴν ἀρρώστιαν, κατὰ τὴν
ὁποίαν γεννῶνται εἰς τὸ σῶμα φεῖραι.

Φθειρίζω, Λουκιαν. 9, σ. 32. κ.

Φθειρίζω, ομαι, φειρίζομαι Κ. δηλ. πιάνω καὶ σκοτόνω, ἢ ἀλ-
λως πως ἐξολοθρεύω τὰς φείρας.

Φθειρίζος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φείρας.

Φθειριστικός, ὁ, ὄν (φθειρίζω), ὁ κυνηγῶν καὶ κτείνων τὰς
φείρας. 2) φθειριστική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ φειρίζειν, Πλάτ. Σοφ. 14.

Φθειροκομίδης, ὁ, περιποιούμενος τὰς φείρας, Ἡσύχ.

Φθειροκτονέω, ὦ, σκοτόνω φείρας, Φρύνιχ. Βακχέρ. 71.

Φθειροποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν, γεννῶν φείρας, Πλούτ. περὶ Ἰσιδ.
4, : πίτυς Θεόφρ. Ἰστ. φ, 2, 2. Ζ. φθῖρ ἀρίθ. 3.

Φθειροτραγέω, ὦ, κ. } τρώγω φείρας, ἢ τὸν καρπὸν φθεί-
φθειροτρωκτέω, } ρα ἀρίθ. 3, Ἡρόδ. 4, 109. Οἱ πα-

λαιοὶ τὸ ἐξελάμβαναν κυρίως „φείρας τρώγειν“ Ἀρρίαν. Περιπ.
Εὐξ. Πόντ. σ. 18. Μόνων τῶν νεωτέρων ἡ ἀπιστία ἀντικατέστη-
σε τὴν σημασίαν ἐκείνην. Ἡ ῥυπαρία βαρβάρων λαῶν εἶναι με-
γαλή. καὶ εἰάν τὸ πρᾶγμα εἶναι υπερβολή, ἢ ἐπανωμία ὅμως
προῆλθεν ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου, ὡς ἐπαρτήρησεν ὁ
Στράβων· ἄλλως πρέπει νὰ ἐξορίσωμεν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ὅλα
τὰ βδέλυρα ἔργα τῶν λαῶν, ἐπειδὴ ἀντιφέρονται εἰς νόμους,
ἡθῆ, καὶ πολιτισμὸν.

Φθειροφάγος, ὁ, ἡ, τρώγων φείρας.

Φθειροφόρος, ὁ, ἡ, : πίτυς. Ζ. φθῖρ, ἀρίθ. 3.

Φθεῖρω, ἐκ τοῦ φθῆρω, Αἰολ. φθεῖρῶ (ἐκ τοῦ φθᾶω), μ. φθε-
ρῶ, ἀρχαῖος Παρακ. ἐφθῶρα, ἐφθορώς, υἷα, Πλούτ. ἐξ ἐνκντίας δὲ
ἐφθῶρα, ἐφθάρμαι, Ἀορ. ἐφθάρην, ῥηματ. φθαρός, ἐκ τοῦ
φθαίρω (φθαῖω, φθαῖω), ἀφανίζω, βλάπτω, ἀσθενίζω, ἐρημόνω. 2)
σκοτόνω, φονεύω, 3) : κόρη, φθεῖρῶ τὰ ἡθῆ της, αἰμαίνω, τὴν
κάμνω αἰτμον. 4) φθειρομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι· φθεῖρου,

χάνει, ἔπαγε εἰς τὰνάθεμα· δεινοὶ τινες εἰσὶ φθεῖρεσθαι πρός πλουτίους, Δημοσθ. 560. προσηλόνεσθαι, κολακεύειν τοὺς πλουτίους (ἐπὶ φθορᾷ αὐτῶν καὶ δυστυχίᾳ). 5) σμίγω χρώματα, ἐπειδὴ ἐκ τῆς μίξεως φθείρεται τὸ ἐκάστου ἴδιον ἄνθος, Αἰσχ. Ὀψ. 1002.

Φθειρώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ὡσάν φείρα, γεμάτος φείρας· φειριάρης.

Φθειροφάγος, ἀντί φθειροφάγος, Στέφ. Βυζ.

Φθειρσίβροτος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἀνθρωποκτόνος, Πανσ. 3, 8, 5.

Φθειρσιγενής, ὁ, ἡ (φθείρω, γένος), φθείρων τὸ γένος, Αἰσχ. Ἐπτ. 1057.

Φθέω, Ἰων. τύπος τοῦ φθᾶω· καὶ ἐκ τῶν δὺω ἔγεινε φθῆμι. Ἐκ τοῦ φθέω εἶναι φθεῖ, δηλ. ἀποθνήσκει, εἰς τὸν Ἡσύχ. Προστακ. φθείσθω, Ἀπολλων. Ῥόδ. πρὶν τὸν διαφθεῖρη ὁ Βρούγκ. Εἰς τὸ φθῆμι ὑποτακ. φθέω, φθῶ, φθῆς, φθῆς, φθῆς, φθῆ, φθῆ, φθῆμεν, φθῶμεν· εὐκτ. φθῆν, φθῆς, δηλ. φθαρείς, κ. Μέστ. φθοῖτο, δηλ. ἐπιλίποι· τὸ δὲ εὐκτ. τοῦ φθᾶνω εἶναι φθαῖν, φθαίης. Μέστ. φθῆσω. Προτέτι ἐκ τοῦ φθέω, φθῶ, ταυτ. φθίσις, κ. φθένω, ὅθεν φθόνος· προστέτι φθέρω, φθέρω, τὸ ὅπ. Ζ.

Φθέωμεν, Ἰων. ἀντί φθῶμεν, ὑποτακ. τοῦ φθῆμι.

Φθῆη, Ἰων. ποιητ. ὑποτακ. ἀντί φθῆη, φθῆ.

Φθῆμι, ἄλλος τύπος ἀντί φθᾶω, ὅς τις δίδει εἰς τὸν συνήθη τύπον φθᾶνω προστακ. φθῆτι, Ἀόρ. ἔφθην, εὐκτ. φθαῖν, ἀπαρέμ. φθῆναι, Μετοχ. φθᾶς. Μέστ. ἔφθᾶμην, φθαμένοις κτ. τὸ ὑποτ. φθέω, φθῶ, εἶναι κυρίως ἐκ τοῦ φθέω, τὸ ὅπ. Ζ.

Φθία, Φθίη, ἡ, πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως, εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Φθιώτης, ὁ, κ. Φθιώτις, ἡ, τὸ ἐθν. κ. Φθίος, ἰα, ἰον, τὸ Ἐπίθ. ὅθεν καὶ

Φθίᾶς, ἄδος, ἡ, Νοητ. γῆ, ἡ γυνή.

Φθίδιος, ἰα, ἰον, ὀλιγοχρόνιος, ἐν τάχει ἀφανιζόμενος.

Φθίμενος, Ζ. Φθίω.

Φθίνα, ἡ, πᾶχνη, ἐρυσίβη. 2) εἶδος ἐλαίας, ἴσως φθινοπωρίς. 2) φθίνης νόσος, ταυτ. φθῶ, ἡ φθινάς, Πολυδ. 4, 187.

Φθινάς, ἄδος, ἡ, ταυτ. φθίνουσα· σελήνη, ἡμέρα, ὥρα, ἡ οὐσα εἰς τὸ τέλος. Ἐνερ. φθέρουσα, ἀφανίζουσα· νόσος, ἡ φθίσις, Πλούτ. 7, σ. 61. κ. Ἰπποκρ.

Φθίναςμα, τὸ, ἡ φθίσις. Μεταφ. : ἡλίου, ἡ δύσις, Αἰσχ. Πέρτ. 232.

Φθινάξω, ἄω, κ. -νέω, ἀποθνήσκω ἀπὸ φθίσις, Λουκιαν.

Φθινόκαρπος, ὁ, ἡ (φθίνω), ἄκαρπος, Πίνδ. Πύθ. 4, 471.

Φθινόκωλος, ὁ, ἡ, μέ φθίνοντα σκέλη, μέλη, Μανέθ. 4, 500.

Φθινοπωρινός, ἡ, ὄν, ἀνῆκων εἰς τὸ φθινόπωρον.

Φθινοπωρίς, ἰδος, ἡ, ταυτὸς. φθινοπωρινή, π. χ. ἐλαία, Καλλιμ. Λεῖψ. 50.

Φθινοπωρισμός, ὁ, ταυτ. φθινόπωρον, Ἀθήν. σ. 282.

Φθινόπωρον, τὸ (φθίνω, ὄπωρα), κ. Μετόπωρον, τὸ μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅποτε φθίνουσιν αἱ ὄπωραι, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἀρκτούρου ἕως τῆς δύσεως τῶν Πλειάδων.

Φθινύθεςκεν, Ἰων. Παρατ. τοῦ

Φθινύθω, ταυτ. φθίνω. Ἐνερ. φθινύθει πόνον· χάνει τὸν κόπον του, λέγομεν κ. Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 186.

Φθινύλλα, ἡ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 972. χλευαστικὸν ἐπίθετον γυναικός, σημαίνειν μεῦποκορισμὸν τὸ κ. χτικιασμένη, δηλ. φθινώδης· ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα ἐμπορεῖ νὰ τὸ ἐκφράσῃ Tisicuzza. Ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ξαρωμένου ὀπωρικοῦ.

Φθίνω, συνήθης ἐνεστ. ἀντί φθῖω, τὸ ὅπ. Ζ.

Φθινώδης, εὖς, ὁ, ἡ (φθινάς), ὑποκείμενος εἰς φθίσις, ἔχων φθίσις, σημαίνων φθίσις· ἐκ τοῦ εἶδους τῆς φθίσεως.

Φθῖος, ἰα, ἰον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Φθία.

Φθίρ, ἰρός, ὄνομα ὄρους τῆς Καρίας, τοῦ ὁποῦ οἱ κάτοικοι ὀνομάζονται φθίρες. Κακὰ τὸν Ἐκαταῖον ταυτὸν τοῦ Λάτμος· ὁ Ὀμηρ. Ἰλ. β, 375. τὸ ὀνόμασε φθειρῶν ὄρος. Ἄλλοι ἀνέγν. φθιρῶν, καὶ τὸ ὄνομα φθέρων, ὠνος, ὁ, υἱὸς Ἐνθυμῖωνος, τὸ ἔγραψεν ὁ Ἡρωδιαν. Φθέρων, καὶ τὸ παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ ὄρος φθίρ. Πρβ. Στράβ. 14. Στέφ. Βυζ. Ἡσύχ. Ἐτυμ. Μ. Σχολ. Ὀμ. Εὐστάθ. 2.

Φθίσσα, ἡ, ταυτ. φθινύλλα, Ἡσύχ.

Φθισήνωρ, ὀρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ), φθέρων, βλάπτων, φονεύων ἀνθρώπους, Ὀμ.

Φθισιέω, ὦ, (φθίσις), πᾶσχω φθίσις, Ἀριστοτ. Πρόβλ. 5, 31.

Φθισίβροτος, κ. } (φθίω, βροτός), ταυτ. φθισήνωρ, φθισίμβροτος, ὁ, ἡ } Ὀμ.

Φθισικός, ἡ, ὄν, πᾶσχων φθίσις, ἡ κλίνων εἰς φθίσις· Ἐνερ. φθέρων.

Φθίσις, εὖς, ἡ (φθίνω), φθορά, ἐλάττωσις. 2) ὁ κ. ὅχι-κας, ἐκ τοῦ ἐχτικός πυρετός βέβαια.

Φθισίφρων, κ. } φθέρων τὸν νοῦν, Ὀππ. Κυνηγ. 2, φθισόφρων, ὁ, ἡ, } 423.

Φθισχεύομαι, ἔχω φθινώδη διάθεσιν τοῦ σώματος, Γαλην. Συνδέσ. φαρμ.

Φθιτός, ἡ, ὄν (φθίω), φθαρμένος, ἀφανισμένος· ἀποθαμμένος, θνητός, φθαρτός· ὅθεν

Φθιτόω, ταυτ. φθίω, Λυκόφρ. 1159.

Φθίω, ἀντί τοῦ ὁποῦ ἐνεστ. χρήσιμος εἶναι φθίνω, φθίμι, κ. φθινύω, μ. φθίσω, ὁμαι· Ἀόρ. ἔφθισα, Παρκ. ἔφθισα, Παθητ. ἔφθισαι, ἀπαρέμ. ἔφθισθαι, φθίσθαι. Ἐνερ. ἔφθισθην· ἡ μετοχ. φθίμενος ἐπρεπε νὰ εἶναι φθιμένος, ἐπειδὴ εἶναι μετοχ. παρκαίμ. καὶ ὅχι ἐνεστώτος. Ἐνερ. φθέρω, καταναλίσκω, ἐλαττόνω, διαφθείρω, φονεύω. 2) Οὐδ. καὶ Παθ. φθέρομαι, ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω· φθιμένης νυκτός, καὶ φθίνοντος μηνός, εἰς τὸ τέλος τῆς νυκτός, τοῦ μηνός.

Φθιώτης, ὁ, κ. } ἐθνικὸν τοῦ Φθία.

Φθιώτις, ἡ, }

Φθογγάζομαι, ταυτ. φθέγγομαι, ἐκ τοῦ φθογγή, παρὰ Φίλων. 2, σ. 466.

Φθογγεῖον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φθογγή, αὐλός, σφυρίστρα, Ἡρών Πνευματ. σ. 227.

Φθογγή, ἡ, κ. } (φθέγγω), ἦχος, τόνος, φωνή ἀνθρώπων καὶ φθόγγος, ὁ } κτηνῶν, Ὀδυσ. ι, 167. Πλάτ. Πολίτ. 3, σ. 307. Α. 2) φωνῆς, γράμμα, εἰς τοὺς Γραμμ. 3) πρόκλητις, προσφώνησις.

Φθῶ, ἡ, (φθῶ), ταυτ. φθίσις ἀριστ. 2, Φρυγ. Βεκερ. 71.

Φθῶς, ὅτος, ὁ, Πληθ. φθῶδες κ. φθῶεις· ἐνίκως καὶ φθῶς, εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος καὶ τυρίου κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἴσως στρόγγυλος· διὰ τοῦτο εἰς ἐπίγρ. τροχίαν ἐν κανέω φθῶδα· καὶ εἰς τὸν Ἰπποκ. φθῶεις καὶ φθῶσχοι, καταπότια, χάπια· Ζ. πολυφθῶς. 2) καὶ πλατεῖα τις ψιάλη ὀμφαλωτή, Εὐπολ. Ἀθην. 2, σ. 592.

Φθῶσχος, ὁ, ὑποκ. τοῦ φθῶς, τὸ ὅπ. Ζ.

Φθονερία, ἡ, χαρακτήρ τοῦ φθονεροῦ, Ἀριττοτ. Μεγαλ. Ἡθικ. 1, 28.

Φθονερός, ρά, ὄν, Ἐπίθ. φθονερός (φθονέω), ὁ φθονῶν. 2) Παθ. φθονούμενος, διεγείρων φθόνον· πλοῦτος, Πίνδ. Πύθ. 2.

Φθονέω, ὦ, μ. ἦτω, φθονῶ κ. 2) δὲν κάμνω τι ὑπὸ φθόνου ἐφθόνουν οἱ παλαιοὶ διδάσκειν νεωτέρους· οὐτε φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος, Αἰσχ. Ἐπτ. 236, ἀντί δὲν σὲ ἐμποδίζω ὑπὸ φθόνου κινούμενος.

Φθόνησις, εὖς, ἡ, ταυτ. φθόνος, Σοφοκλ.

Φθονητικός, ἡ, ὄν, Ἐπίθ. -τικός, φιλόσοφος, φιλοκατήγορος· ἔξικ, ἡ εἰς τὸ φθονεῖν, καὶ φέγειν κλίσις.

Φθόνος, ὁ, φθόνος κ. φθῶς ἐκ φθόνου, Σοφοκ. Τρ. 250. -οὐδεὶς φθόνος, ἀντί ἐστὼ, γενέσθω, μετὰ χαρᾶς· Ἐκ τοῦ φθέω, φθένω, ὅτι φθείρει καὶ κατατρέπει τὸν φθονερόν, ἡ ὅτι μικρύνει καὶ φέγει τὰ τῶν φθονουμένων· Ζ. φθέω.

Φθορά, ἡ (φθέρω, φθέρω), ἀφανισμός, χαλασμός· λιμός, πανούκλα. 2) διαφθορά τῆς παρθεσίας κόρης τινός, ἐντροπίασις κ. 3) μίξις τῶν χρωμάτων, ὅποτε φθείρονται τὰ ἴδια ἐκάστου ἀνθ, Πλούτ. 7, σ. 362.

Φθορεύς, εὖς, ὁ, φθέρων, ἀφανίζων· διαφθέρων, ἐντροπιζών· παρθενικῶν, Ἀνάλ.

Φθορεχός, ἡ, ὄν, φθαρτικός, μετὰ Γεν.

Φθορεμαῖος, αἶα, ὄν, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φθορίμου, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 4, 22.

Φθόριμος, ἡ, ὄν, δυνάμενος νὰ φθαρῇ, φθαρτός, Στοβ. Φυσικ. σ. 980. 2) Ἐνερ. φθαρτικός. Μανέθ. 2, 346.

Φθόριος, ὁ, ἡ (φθόρος), ἐπιτήδειος νὰ φθέρῃ· φάρμακον, δι' οὗ ἀποβάλλονται αἱ ἐγγατρωμέναι, ὡς τὸ ἐκβέλιον, Πλούτ. 7, σ. 402.

Φθοροεργός, ὁ, ἡ, Διμάσκη, παρὰ Φωτ. σ. 1065 κ.

Φθοροποιός, ὁ, ἡ, Φίλων παρὰ Σουΐδ. δηλ. φθορὰν ποιῶν, φθείρων, βλάπτων, φονεύων — ποιέω, ὦ, τὸ ῥῆμα, Διοσκ.

Φθορόοικος, ὁ, ἡ, ταυτ. οἰκοφθόρος.

Φθόρος, ὁ, ταυτ. φθορά· ἀπαγ' εἰς τὸν φθόρον, Ἀθην. σ. 63.

2) Τροπ. κακὸς ἄνθρωπος, ὡς λιμὸς, πανούκλα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1151.

Φθορώδης, ὁ, ἡ (φθορά)· τοῦ ἀέρος τὸ φθορώδες, ἀντὶ τοῦ δι-
εσπαρμένου αἵθρ, Ἡρώδ. 1, 12, 2.

Φθύζω, κ. } ἀντὶ πτύω, Σχ.λ. Θεοκρ. 7, 127. Ζ. ἐπιφθύσδω.

Φθύω,

Φι, κ. Φιν, προσχηματισμὸς τῶν Ἰωνίων κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ
Ὀμήρου, εἰς τὴν Γεν. ὀττεύειν, ἀντὶ ὀττεύου, καὶ εἰς τὴν Δοτ.
δεξιτερῇφι κτ. Παρὰ τὸν Ἀπολλ. περὶ Ἑπίρ. σ. 574. καὶ εἰς τὴν
Αἴτ. καὶ Κλητ.

Φιά, ἡ· Ζ. ψέα, ψεῖα.

Φιαλεῖς· Ζ. φιαλούμεν.

Φιαλεύς, ὁ, ἡ· Ὀν. κύριον, Ἀνάλ.

Φιάλη, ἡ, κ. Φιέλη (ὡς ὕαλος, ὕελος), σκεῦος μὲ πλατεῖαν
βύσιν. Ἰλ. ψ, 243. ὀνομάζεται φ. χρυσῇ, τὸ εἰς στίχ.
91. 92. σορὶς κ. χρύστεος ἀμφιφορεύς· κ. 270. ἀμφίθετος
κ. ἀπύρωτος· Πρβ. Ἡρώδ. 3, 150. 2) τὸ καμαρωτὸν μέρος τῆς
σκεπαστῆς, ἡ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας, ἄλλως, φάτνωμα, Διόδ.
3, 47. 3) φιάλη χρυσῇ, ταυτ. ἀσπίς, Πausan. 5, 8, καὶ
ποιητῆς τις ὀνομάζει φιάλην τὴν ἀσπίδα, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3,
11, Ἄρεος φιάλη. Φιάλη ἀντὶ πιάλη γίνεται ἐκ τοῦ πῖω· ἄρα
ποτήριον, Ξενοφ. Κ. 1, 3, 8.

Φιαληφόρος, ὁ, ἡ, ὀφείρων τὴν φιάλην.

Φιαλίς, ἡ· Ὀν. κύριον.

Φιαλίον, τό, κ. } μικρὰ φιάλη.

Φιαλὶς, ἡ,

Φιαλίτης, ὁ, καὶ Μηλίτης ἀριθμὸς, ἀριθμητικόν τι πρόβλη-
μα στρεφόμενον εἰς πρόβατα καὶ φιάλας, Πρόκλ. εἰς Εὐκλ. σ. 12,
Σχολ. Πλάτ. σ. 90.

Φιαλοειδής, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ φιάλην.

Φιάλος, ὁ, ἡ· Ὀν. κύριον.

Φιαλούμεν, κ. Φιαλεῖς, Ἀριστοφ. Σφ. 1339. Εἰρ. 431, ἀντὶ
ἐφιαλούμεν, ἐφιαλεῖς, μέλ. τοῦ ἐφιάλλω, νοητ. χεῖρας ἔργω.
Πρέπει νὰ γράφεται· φιαλούμεν, φιαλεῖς.

Φιαλόω, ὦ (φιάλη), κοιλόνω, βαθύνων, κάμνω κοῖλον ὡς φιάλην,
Γεωπον.

Φιαλώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. φιαλοειδής.

Φιάλων, ἡ, πόλις Ἀφρικῆς, Σκύλ.

Φιαλωτός, ἡ, ὄν. (φιαλόω)· θρίδακες φιαλωταί, μαρούλλια
πλατέα, καὶ ὄχι μικρά.

Φιαρός, ὁ, ὄν. Ἰων. φιερός, λαμπρός, φωτεινός, καθαρός·
σώφρων, ἄγνος· ὅθεν, φιαρύνω, κ. φιαρώω, λαμπρύνω· φιαρὴν
γρηῦν, τὴν λαμπρὰν ἐπιδερμίδα τοῦ γάλακτος, Νίκανδ. Πρβ.
Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 31. Εἶναι ἀντὶ πιαρός, πιερός, λιπαρός, λαμ-
πρός· ὅθεν καὶ πιερός, εἰς τὸν Ἡσύχ. ταυτ. παράλευκος, διότι
τὸ λίπος εἶναι λευκόν· εἰς τὸ φιαρός ἐνυπάρχει καὶ ἡ ἐννοια τοῦ
στιγφός· φιαρωτέρα ὁμφακος ὡμῶς, Θεόκριτ. 11.

Φίβαλις, εὖως, ἡ, πρῶτόν τι σῦκον, Ἀνάλ. 2, σ. 91. Νομ.
ἐκ τοῦ Φίβαλις, ἡ Φιβάλεις, τόπος τῆς Μεγαρίδος, ἡ τῆς Ἀτ-
τικῆς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ φιβαλέα συκῆ, κ. φιβαλέον σῦκον,
Πρβ. Ἀθην. 8, σ. 75. Εὐσέβ. Χρον. I, σ. 53, Κλήμ.
Ἀλεξ. Παιδ. 11, σ. 164. κτλ.

Φίβλα, ἡ, τὸ Λατ. Fibula· ταυτ. πόρπη· Πρβ. φέκλη.

Φίγα, Φίκα, Βοιωτ. ἀντὶ σφίγγα· Ζ. φίξ.

Φιγαλεύς, ὁ, ἡ· ὄν. τοῦ

Φιγαλῆς, ἡ· Ὀν. πόλεως τῆς Ἀρκαδίας.

Φιγαλός, ὁ, ἡ· Ὀν. κύριον, Πaus.

Φιγαμοῦς, οὖντος, ὁ, ἀντὶ — μόεις, ὅεντος, ποταμὸς εἰς τὸν
Πόντον, Ἀρρίαν.

Φίγιον, τό, ἀντὶ φίκιον.

Φιδάκνη, ἡ· Ζ. πιδάκνη.

Φιδάλεια, ἡ, Ὀν. κύριον, Ἀνάλ. κ. Νόνν.

Φιδέας, ὁ, ἀντὶ φειδίας· Ζ. φιδός.

Φιδίς, ἡ, Ὀν. κύριον, Ἀνάλ.

Φιδίτιον, τό· Ζ. φειδίτιον.

Φιδόμαι· Ζ. φειδόμαι· ὅθεν, περιδημένα, Νόνν. 12, 350.

Φιδός, ὁ, ἀντὶ φειδός· ἐπεκράτησε διὰ τοῦ γράφεσθαι, Ἐτυμ. Μ.

Φιέλη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ φιάλη.

Φιερός, ὁ, ὄν. Ἰων. ἀντὶ φιαρός.

Φίζω, ταυτ. σφίζω, σφάζω, Ἐτυμ. Μ. ὅθεν φίξ, κ. σφίγξ.

Φίκα, Φίκας· Ζ. φίξ.

Φίκειον, κ. } Ζ. σφίγγιον κ. φίξ.

Φίκειον, τό· }

Φίλα, οὐδ. πληθ. τοῦ φίλος, ὡς Ἐπίρ. φίλα φρονέων.

Φιλάβουλος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀβουλίας, Μελέαγρ. ἐπ. 55.

Φιλαβρός, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀβρότητας, Ἠλ. Αἰθ. 7. 12.

Κορ.

Φιλαγγαθής, ὁ, ἡ, Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ φιλογαθής, ταυτ. φιλό-
γελως, Αἰσχ. Ἐπτ.

Φιλαγγαθῆς, ἡ, ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ, Κλήμ. Ἀλεξ.

Φιλαγγαθός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — θως, φίλος τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς ἀρε-
τῆς, Πλούτ.

Φιλάγλας, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλόκαλος, Πίνδ. Πύθ. 21, 1.

Φιλάγρυλος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τοὺς ἀγρούς, τὴν ἐξοχὴν

Πάν. Ἀνάλ. 3, σ. 118.

Φιλαγρέτης, ὁ, κ. } φιλοκυνηγός, Ἀνάλ. 3, σ. 93.

Φιλαγρέτις, ἡ, }

Φιλάγριον, τό, ὄνομα ἐμπλάστρου, ἡ ἱατρικοῦ ἐπιθέματος,

Ἀλεξ. Τραλλ. 1, σ. 59.

Φίλαγρος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ ἀγροῦ, Λουκιαν. 5, σ. 181.

2) Ὀν. κύριον, Πaus.

Φιλαγρότης, ἡ, ταυτ. φιλαγρέτις, Ὀρφ. Ἑμν. 35, 6.

Φιλάγρυπνος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀγρυπνίας, ἀσμένως ἀγρυ-
πνῶν, Ἀνάλ.

Φιλαγών, ὠνος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἀγώνων, ἐπίθ. τοῦ κισσοῦ,
Ἀνάλ. 1, σ. 501.

Φιλαδέλφεια, ἡ } οὐσιαστ. τοῦ

Φιλαδέλφια, ἡ, }

Φιλαδέλφος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. Φιλαδέλφως, ἀγαπῶν τοὺς ἀδελ-
φούς του, ἡ ἀδελφός του. 2) Ἐπίθ. Πτολεμαίου τοῦ Β, ὅς τις
ἔγημε τὰς ἀδελφάς του. 3) ἀκανθώδης θάμνος μὲ εὐώδη ἄνθη,
ὁ κοινός Τασμίνος, Ἀθην. σ. 682.

Φιλαδύνεμος, ὁ, ἡ, ἀδυνατίζων, ἀσθενίζων, Ἰπποκρ. σ. 394.

Φιλάεσλος, κ. Φίλαεσλος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τοὺς ἄελους· τὸ
αὐτὸ καὶ φιλαελητής, Πλούτ.

Φιλαεθνήαιος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν Ἀθηνῶν, ἡ τῶν Ἀθηναίων.

Φιλαεθναϊότης, ἡ, ὅς τις, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φιλαελητής, οὐ, ὁ, κ. } Ζ. φιλάεσλος.

Φίλαεσλος, ὁ, ἡ,

Φιλαίακτος, ὁ, ἡ (αἰάξω), ἀγαπῶν τοὺς θρήνους, θρηνητικός,
Αἰσχ. Ἰκέτ. 816.

Φιλαιδήμων, ὁ, ἡ, φίλος τῆς αἰδοῦς, ἐντροπαλός, Ἀνάλ. 1,
σ. 500.

Φιλαίματος, ὁ, ἡ, κ. } (αἷμα), ἀγαπῶν τὸ αἷμα, Ἀνακρ.

Φιλαίμος, ὁ, ἡ, κ. } 81. Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 3, 18,

Φιλαίμων, ὠνος, ὁ, ἡ } σ. 230.

Φιλαίνιον, ἡ, κ. }

Φιλαίνιος, ἰδός, ἡ, } Ὀν. κύριον.

Φιλαίτης, ὁ, ἡ, ἀνὴρ. ὑπερθετικὸν τοῦ φίλος, ταυτ.
φιλιτατος.

Φιλαίτιος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — αἰτίως (αἰτία, φίλος), ὅς τις ἀγαπᾷ
νὰ ἐπιπλήτῃ, νὰ κατηγορῇ· δυσάρεστος· Ξενοφ. Ἀπομν. 2,
8, 6. Πρβ. μικραΐτιος.

Φιλακίζομαι, (φιλαξ), ταυτ. χαριεντίζομαι, Μ. Ἐτυμ. Φαίτ.

Φιλακόλαστος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀκολασίας, ἀσελγείας.

Φιλακόλουθος, ὁ, ἡ, ὅς τις ἀκολουθεῖ, ὑποτάσσεται ἀσμένως,
Ἀριστοφ. Βάτρ. 4, 4. Κ. ὁ ἀγαπῶν νὰ συχναῖε εἰς τὰς ἀκο-
λουθίας τῆς ἐκκλησίας.

Φιλάκρατος, κ. } ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄκρατον οἶνον, Σιμω-

Φιλάκρητος, ὁ, ἡ, } νίδ.

Φιλακρεβόω, ὦ, ἀγαπῶ τὴν ἀκρίβειαν, ἀγαπῶ τὸ τέλειον καὶ

λεπτομερές, Ἡσύχ.

Φιλακροάμων, ὠνος, ὁ, ἡ (ἀκρόαμα), ἀγαπῶν τὴν ἡδονὴν

τοῦ αὐτίου, δηλ. μουσικὴν, ποιητικὴν, ῥητορικὴν κττ.

Φιλαλειπτέω, ὦ, ἀλείφωμαι ἀσμένως ὡς ἀθλητής, Ἐτυμ. Μ.

Φιλαλέξανδρος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Φιλαλήθης, εος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - θως, φίλος τῆς ἀληθείας, Λουκιαν.

Φιλαλληλία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Φιλάλληλος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - αλληλως, φιλῶν τὸν ἄλλον καὶ φιλοῦμενος ὑπὸ τοῦ ἄλλου ἐν ταυτῷ, Φαβρ. μυθ. 9.

Φιλαλλογενής, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἀλλογενῶν, Κύριλλ.

Φιλαλύπος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀλυπίας, τοῦ ἀλύπου βίου.

Φιλαλυστής, οὗ, ὁ (ἀλύω), ὁ εὐκόλως ἀλύων, λυπούμενος, στενοχωρούμενος, Ἰπποκρ.

Φιλαμαρτήμων, ονος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀμαρτίας, Ο', Παρ-οιμ. 17, 19.

Φιλάμμων, ὁ, ἡ, ὄν. κύριον.

Φιλάμπελος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἀμπέλων, Ἀριστοφ. πλούσιος εἰς ἀμπέλους, Διονύστ. Ἀλ.

Φιλαναγνωστής, ὁ, ἡ, ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν.

Φιλαναγνώστης, ου, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀναγνώσεως, Πλούτ.

Φιλαναλωτής, ου, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν ἐξοδευή, ἄτατος, Δ.

Φιλαναλωτής, ὁ, ἡ, ἡσασ. Ἀλκίφρ. 3, 43.

Φιλανδρία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Φιλανδρός, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν ἄνδρα. 2) μοιχεύτρια καὶ φιλ. ἐκδοτός εἰς τοὺς ἄνδρας, Πλάτ. Συμπ. καὶ Πλούτ. Θητ. 25.

Φιλανδρής, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ ἄνδρα, Ἀθήν. σ. 465.

Φιλανδρεύς, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ ἀνδρακῆος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 336.

Φιλανθρώπειμα, τὸ, φιλάνθρωπον ἔργον, Πλούτ. Σόλ. 15.

Φιλανθρώπεύω, καὶ. } καὶ. Μέστ. ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ

Φιλανθρώπέω, ὡ, } πράττω ἡμέρα, καλὰ, εὐεργετικὰ πράγ-ματα εἰς αὐτοὺς, Διόδ. 18, 18. Ἡλιόδ. σ. 349. Κορ.

Φιλανθρωπία, ἡ, ἀγάπη τῆς ἀνθρωπότητος, ἡμερότης, πα-ράβλεψις.

Φιλανθρωπικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φιλάνθρωπον.

Φιλανθρωπικός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νος, ταυτ. πρ.

Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - θρώπως, ἔχων φιλανθρωπίαν, ἡμερότητα ἀγαθότητα, παράβλεψιν· καὶ φερόμενος μετὰ πολυ-κόν, ὡς λέγομεν· Πλούτ. 10, σ. 10. 2) Μεταφ. ἐπὶ κτηνῶν,

καὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἀγαπῶσι τὸν ἄνθρωπον· οἶνος, Πλούτ. Ὑγιειν. καὶ ἵππος φιλάνθρωπος· τὸ φ - πον, ταυτ. φιλανθρω-πία.

Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, ταυτ. φίλανδρος, ποιητ. 2) ὄν. κύριον.

Φιλάξ, ἡ, ταυτ. δρῦς. Ἡσύχ. ἀρα ἀντί (ἰληξ, ἰλαξ) ἰλεξ· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ φῖναξ, ὅπου τὸ δύναται νὰ εἶναι Ἀττ. ἀντί λ.

Φιλάξ, ακος, ὁ, ἀρα ταυτ. φίλος; Ζ. φιλακίζομαι.

Φιλαοιδός, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ αἰδοῦ, ἡ τῆς αἰδοῦς, Ἀνάλ.

Φιλαπέπτος, ὁ, ἡ, ὅστις συνήθως δὲν χωνεύει καλὰ.

Φιλαπεχθήμων, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ φιλαπεχθῆμων.

Φιλαπεχθήμων, ἡ, Δημοσθ. σ. 1268. οὐσιαστ. τοῦ

Φιλαπεχθῆμων, ονος, ὁ, ἡ, καὶ. } ὅστις εὐκόλως ἐχθρεύεται

Φιλαπεχθής, ὁ, ἡ, } μετὰ τοὺς ἄλλους· ἀρα σκλη-ρός, τραχὺς, αὐθάδης· ὅθεν, φιλαπεχθῆμωνος κατηγορεῖν τι-νός, Λουκιαν. καὶ κατηγορίαι καὶ λοιδορίαι φιλαπεχθεῖς, Πολύβ.

σκληραί, τραχεῖαι κακολογίαι, χωρὶς νὰ τοῦ μέλλῃ, ὅτι ἐκ τού-των ἀκολουθεῖ ἔχθρα.

Φιλαπλοχός, ἡ, ὄν, Λουκιαν. 3, σ. 137. κα.

Φιλάπλος, συναίρ. - ονος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀπλότητος, εἰλικρινείας.

Φιλαπόδημος, ὁ, ἡ, ἀσμένως ἀποδημῶν, ξενιτευόμενος, Ξε-νοφ. Ἑλλήν.

Φιλάργυρος, ὁ, ἡ, ὄν. } τοῦ

Φιλάργυρία, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ

Φιλάργυρος, ὁ, ἡ.

Φιλάργυρος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀρετῆς.

Φιλαρυστός, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ Ἀριστείδου καὶ ζηλωτῆς αὐτοῦ, Ἀνάλ. 3, σ. 125.

Φιλαριστοτέλης, ὁ, φίλος καὶ ζηλωτῆς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Φιλάρματος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἀρμάτων, ἀμαξίων, Πίνδ. Εὐρ.

Φιλάρχαιος, ἡ - αρχαῖος, ὁ, φίλος τῶν ἀρχαίων πραγμάτων, Πορφ.

Φιλαρχέω, ὡ, ἀγαπῶ τὴν ἐξουσίαν.

Φιλαρχία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φιλαρχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φίλαρχον.

Φίλαρχος, ὁ, ἡ (φίλος, ἀρχή), ἀγαπῶν καὶ προσπαθῶν νὰ λάβῃ, ἡ νὰ κρατήσῃ διὰ πάντα τὴν ἐξουσίαν.

Φιλαστράγαλος, ἡ, ον, καὶ ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τοὺς ἀττραγά-λους, Ἀνάλ. 2, σ. 38.

Φιλαστός, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἀστωτίας, Ἀνάλ.

Φιλαυδομαίμος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλάδελφος, Λυκόφρ. 566.

Φίλαυλος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ αὐλοῦ, Ἀριστ. Ἡθ. Νικημ. I, ε, Κορ. 2) κύριον. ὄν.

Φιλαυτέω, ὡ, ῥῆμα τοῦ ἐφ. Κύριλλ. Ἀλ. T. 4, σ. 646.

Φιλαυτία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Φίλαυτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - αὐτως, (φίλος, αὐτός), ἀγαπῶν τὸν ἑαυτόν του, καὶ τὸ ὄφελός του· τὸ - αὐτον, ταυτ. φιλαυτία.

Φιλάω, ὡ· Ζ. φήληξ.

Φιλέας, ὁ, ἡ, ὄν. κύριον.

Φιλέγγυος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γίνεταί ἐγγυητής, Στράβ. 5, σ. 329.

Φιλεγκλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - μόνως, ταυτ. φιλαίτιος, Πολυδ.

Φιλέεσκεν, Ἰων. ποιητ. παρατ. τοῦ φιλέω.

Φιλέειρος, ὁ, ἡ, (ἔθειρα), ἀγαπῶν τὰς τρίχας, τὴν κόμην, Ἀνάλ.

Φιλεϊδήμων, ονος, ὁ, ἡ, φιλομαθής.

Φιλέκδημος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλαπόδημος.

Φιλέλαιος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἐλαίων.

Φιλελετήμων, ονος, ὁ, ἡ, Τωβίας 14, 10. ἡ

Φιλέλεις, ὁ, ἡ, εὐσπλαγχνος, συμπονητικός, συμπαθής, Κύριλλ. T. 3, σ. 219.

Φιλελευθέριος, ταυτ. ἐλευθέριος, Διονύστ. Ἀλ.

Φιλελεύθερος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἐλευθερίας.

Φιλέλληνη, ηνος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν Ἑλλήνων.

Φιλέλπις, ἐδος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἐλπίδων, Φρύνιχ. Βεκ-κέρ. 70.

Φιλέμπορος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἐμπορίας, Ἡλιόδ. σ. 252. Νόνν. Διον. 9, 88.

Φιλενδεκτέω, ὡ, ἀγαπῶ νὰ προδίδω, νὰ καταδίδω, Νικητ. Χρ. 13, 6.

Φιλενδείκτης, ὁ, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ δεικνύται· ὑπερήφανος· με-γάλαυχος, Νεῖλος.

Φιλένδοξος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλόδοξος, Κικέρ. πρὸς Ἀττ.

Φιλένδοτος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ ἐνδίδῃ, εὐπλαγχνος· ἀντίθ. ἀνένδοτος, Ἡσύχ.

Φιλένθεος, ὁ, ἡ, ἀσμένως ἡ πάντοτε ἐνθεος, Ὀρφ.

Φιλένυχος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς νυκτός, Ἀνάλ.

Φιλέξοδος, ὁ, ἡ, γυνή, ἡ ἐκβαίνουσα ἀσμένως ἀπὸ τὸν οἰ-κουμένης, Ἐπίχαρμ.

Φιλεορταστής, οὗ, ὁ, Πολυδ. 1, 20. κα.

Φιλέορτος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἐορτῶν.

Φιλεπιστήμων, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἐπιστημῶν, Φίλων.

Φιλεπιτιμητής, οὗ, ὁ, ἀγαπῶν νὰ ἐπιπλήττῃ, ὀνειδίζει, Ἀθήν. σ. 385.

Φιλεραστέω, ὡ, ῥῆμα. } τοῦ

Φιλεραστία, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ

Φιλεραστής, οὗ, ὁ, } ἐρωτόληπτος, ἀσμένως ἐρῶν· εἰς τὸν

Φιλεραστρία, ἡ, καὶ. } ἐρωτα ἐκδοτός· φίλος τῶν ἐρώντων.

Φιλέραστος, ὁ, ἡ, } τοῦ

Φιλεργέω, ὡ, ῥῆμα. } τοῦ

Φιλεργία, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ

Φιλεργός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - γῶς (φίλος, ἔργον), ἀγαπῶν τὸ ἐρ-γον, ἐπιμελῶς ἐργαζόμενος, ἐπιμελής.

Φιλέρημος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἐρημίας, Ἀνάλ.

Φιλέριδος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ κλώθῃ, ἡ καὶ νὰ ἐργάζεται, Ἀνάλ. Θεόκρ.

Φιλεριστέω, ὡ, ῥῆμα. τοῦ

Φιλερίς, ἐδος, ὁ, ἡ.

Φιλεριστής, οὗ, ὁ, } φίλος τῶν ἐρίδων καὶ φιλονεικιῶν.

Φιλεριστικός, ἡ, ὄν, } φίλος τῶν ἐρίδων καὶ φιλονεικιῶν.

Φιλεριστός, ὁ, ἡ, καὶ. }

Φιλερως, ωρος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ ἐρωτος, ἐκδοτός εἰς τὸν ἐρωτα, Λουκιαν.

Φιλέσπερος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ἐσπέρας, Ἀνάλ. 1, σ. 499.

Φιλστειρία, -ρία, ή, τό ἀγαπᾶν τὴν ἐταιρείαν, τὴν φι-
λίαν.
Φιλέταιρος, ὁ, ή, κ. } ἀγαπῶν τοὺς ἐταίρους καὶ φίλους
Φιλστειρίς, ή, } του.
Φιλετνος, ὁ, ή, ἀγαπῶν τὸ ἔθνος, Φρυγ. Βεκέρ. 70.
Φιλεύξος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάχου, ὅς τις ἀγαπᾷ τὸ ἐπιφώνημα
εὐα, εὐάν. Ἀνάλ. 2, σ. 517.
Φιλευλαβής, ὁ, ή, ἀγαπῶν νὰ εἶναι προστακτικός.
Φιλεύλειχος, Ζ. φιλεύχειλος.
Φίλευνος, ὁ, ή (εὐνή), φίλος τῆς εὐνῆς, ή τῆς σαρκικῆς συν-
ουσίας, Ἀνακρ. 69, 7.
Φιλευποιία, Ζ. φιλοποιία.
Φιλευπρόσωπος, ὁ, ή, ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ ὠραία πρόσωπα, Βατίλ.
Φιλεύτακτος, ὁ, ή, φίλος τῆς εὐταξίας.
Φιλευτραπέλος, ὁ, ή, φίλος τῶν ἀστεισμῶν.
Φιλεύχειλος, ὁ, ή, φίλος τῶν ἡδέων εἰς τὰ χεῖλη, εἰς τὸ
στόμα, Ἀνάλ. 1, σ. 224, ἀριστ. 14, ὅπου ἐδιωρθώθη Φιλεύ-
λειχος, φίλος τῆς εὐλειχίας, τῆς ἡδυφαγίας, εὐκρίνεστερα, ἀλλ'
ὄχι ἀναγκάτως.
Φιλέφηβος, ὁ, ή, φίλος τῶν ἐφήβων, Ἀνάλ. 1, σ. 213.
Φιλεχθής, ὁ, ή, ταυτ. φιλεχθρος, Θεόκρ. 5, 137.
Φιλεχθρέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
Φιλεχθρος, ὁ, ή, ταυτ. ἐξέλεχθρος, Διογ. Λαέρτ.
Φιλέφιος, ὁ, ή (ἐφία), φιλοπαίγμων, Ἡσύχ. Νόνν.
Φιλέω, ὦ, μ. ἥσω· ἀγαπῶ· ὑποδέχομαι μέ ἀγάπην· φιλοφρο-
νῶ· χρή ξείνον παρόντα φιλέειν. 2) : τῷ στόματι, ή μόνον, φι-
λῶ Κ. ὅθεν, φίλημα. 3) μετὰ ἀπαρσμφ. ἀντὶ συνηθίζω· σιγᾶν
φιλῶ· οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ· ὅθεν καὶ ἐλλειπτικῶς·
οἷα, ὡς φιλεῖ, νοητ. γίνεσθαι, δηλ. καθὼς συνηθίζεται, κατὰ
τὴν συνηθίαν.
Φίλη, ή, φιλιάδα. 2) ἀγαπητή. 3) ἐταίρα, παλλακή.
Φίληβος, ὁ, ή (ἡβή), φίλος τῆς νεότητος. 2) Ὀν. κύριον.
Φίληδῶ, ὦ, μ. ἥσω, ἀγαπῶ, ζητῶ, ή εὐρίσκω τὸ ἡδὺ, τὴν
ἡδονήν· : μάχαις, εἰς τὰς μάχας· χώρα, εἰς χώραν τινά.
Φίληδής, ἑός, ὁ, ή (ἡδύς, φίλος), ὅς τις ἀγαπᾷ τὸ ἡδὺ,
τὴν εὐφροσύνην, Ἀριστοτ.
Φίληδῆα, ή, κλίσις καὶ ἀγάπη εἰς τὰς ἡδονάς, Ἀριστοφ.
Φίληδονέω, ὦ, ἀγαπῶ τὰς ἡδονάς, Κλημ. Στρωμ. 3, σ. 466.
Φίληδονία, ή, ταυτ. φιληδία, Πλούτ.
Φίληδονος, ὁ, ή, φίλος τῆς ἡδονῆς, ταυτ. φιληδής.
Φίληκοέω, ὦ, ῥῆμα.
Φίληκοῖα, ή, οὐσιαστ. } τοῦ
Φίληκοος, ὁ, ή, Ἐπίρ. -κόως (φίλος, ἀκοή), ἀγαπῶν νὰ ἀκούη,
ή νὰ ἀναγινώσκη.
Φίληλακάτος, ὁ, ή (ἡλακάτη), φίλος τῆς ῥόκας, Θεόκρ.
Φίληλιαστῆς, οὐ, ὁ (ἡλιαστής), ταυτ. φιλοδικαστῆς, ὅς τις
μετὰ χαρᾶς εἶναι δικαστῆς εἰς τὴν ἡλιαίαν, Ἀριστοφ. Σφ. 88.
λέξις ἀμφίβολος, ἐπειδὴ ἐμπορεῖ καὶ νὰ σημαίνῃ ὅς τις ἀσμένως
ἡλιαίζεται, θερμαίνεται εἰς τὸν ἥλιον.
Φίλημα, τό, καὶ ὑποκορ.
Φίληματίον, τό (φιλέω), φίλημα Κ. καὶ χυδ. φιλί.
Φιλήμεναι, ἀντὶ φιληται· Φίληται, Αἰολ. ἀντὶ φιλεῖς· Παθ.
φίλαμαι, φίλαντο.
Φίλημι, ταυτ. φιλέω· ὅθεν· Ἀόρ. 1, Μεσ. ἐφιλάμην, κ. φίλαι,
Ἰλ. ε, 117. καὶ κ, 280. κ. φίληται ἀντὶ φιλεῖς.
Φίλημοσύνη, ή· Ζ. τὸ ἐφ.
Φιλήμων, ονος, ὁ, μόνον κύρ. ὄνομα· ἄλλως, ταυτ. φίλος,
ή φιλόφρων· ὅθεν, φιλημοσύνη, ή, Θεόκρ. 284, ταυτ. φιλο-
φροσύνη, ὅπου ὁ Βρούγκ μετὰ τὴν συνήθη αὐθαδείαν τοῦ ἐδιώρ-
θωσε Συνημοσύνη.
Φιλήνεμος, ὁ, ή (ἄνεμος), φίλος τοῦ ἀνέμου, κτυπούμενος
ἀπὸ τὸν ἄνεμον, Ἀνάλ. 2, σ. 216.
Φιλήνιος, ἰα, ἰον (ἡνία), εὐπειθής εἰς τὸν χαλινόν, Αἰσχύλ.
Πρ. 464.
Φιλήνωρ, ὁ, ή, ταυτ. Φιλάνωρ, κ. Φιλανδρος, Αἰσχύλ.
Πέρσ. 134.
Φιλήρετος, ὁ, ή (ἐρετός), ἀγαπῶν τὸ κωπῖον, ή τὴν θα-
λασσοπορίαν, Ὀδυσ. ε, 386.
Φιλησία, ή (φιλάω), κλεψία· Ζ. φήληξ, Ἡσύχ.

(B.)

Φιλησίμολπος, ὁ, ή, Πίνδ. Ὀλύμ. 14, 19, ταυτ. φιλό-
μολπος.
Φιλήσιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Μακρόβ. 1, 17.
Φιλησιστεφανος, ὁ, ή, ταυτ. φιλοστέφανος.
Φιλήσις, εως, ή, τὸ φιλεῖν.
Φιλήστη, ή, Ὀν. κύριον· Ἀριστοφ.
Φιλήσυχος, ὁ, ή (ἡσυχία), φίλος τῆς ἡσυχίας, εἰρηνικός.
Φιλητάς, ὁ, κ. Φιλήτας, κῶος ποιητῆς ἐλεγείων τῆς Ἀλε-
ξανδρινῆς σχολῆς, Θεόκρ. 7, 40.
Φιλητέος, α, ον, Ζετ. τοῦ φιλῶ· ἄξιος καὶ δίκαιος νὰ ἀγαπᾶ-
ται· ἴδε Φιλητός.
Φιλητεύω· Ζ. τὸ ἐφ.
Φιλητής, οὐ, ὁ (φιλέω), ἐραστής, ή φιλῶν μέ τὸ στόμα.
2) φιλήτης, ληστής, κλέπτης, ἀπατεων· ἄνδρες φιλήται, καὶ
φιλητεύειν, Ἡσιόδ. Ὀμ. Ἰμν. Ἐρ. 67. Ζ. φήληξ.
Φιλητερός, ή, ὄν, ἀνέκων, κλίνων εἰς τὸ ἀγαπᾶν ή φιλεῖν.
Φιλητής, ἰδος, ή, Ὀν. κύριον, Ἀνάλ.
Φιλητορίζης, ὁ, Ὀν. κύριον, Ὀμ.
Φιλητός, ή, ὄν (φιλέω), ἡγαπημένος, ἀξιαγάπητος· ὁ Ἀρι-
στοτ. (Ἡθ. μεγάλ. 2, 51) λέγει, „φιλητόν τὸ ἀπλῶς ἀγαθόν,
φιλητέον δὲ τὸ αὐτῷ (μερικῶ τινι δηλ.) ἀγαθόν.“
Φιλητρον, ἀντὶ φιλετρον, συγκοπ. φίλτρον. Εἰς τὸ αἰσχρὸν ἐπί-
γραμ. τοῦ Κράτητος, Ἀνάλ. 2, 3, σημαίνει φιλητρα, φιλή-
ματα, μαγεύματα, καὶ κλέμματα, ἴσως καὶ ἄλλο τι.
Φιλήτωρ, ορος, ὁ, κ. ή, ταυτ. φιλητῆς ἀριστ. 1, Αἰσχ. Ἀγ.
1457. Στράβ. 10, σ. 302. ἐραστής εἰς τοὺς Κρήτας.
Φιλέα, ή (φίλος), φίλια, ἀγάπη.
Φιλιᾶζω τινί, εἶμαι, ή γίνομαι φίλος, Ὀ.
Φιλιᾶδης, ὁ, Ὀν. κύριον.
Φιλιᾶτρέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφ. Πλούταρχ. ὕγ. κ. Ἀλέξ. 8.
Φιλιᾶτρος, ὁ, ή, φίλος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης.
Φιλιχός, ή, ὄν, Ἐπίρ. -ικῶς, ἀνέκων εἰς φίλον, προξενῶν,
ή αὐξάνων τὴν φιλίαν· ἐπιτήδεος νὰ εἶναι φίλος, Ξενοφ. Ἀπομν.
2, 6, 21. 3, 10, 3.
Φίλιννα, ή, Φιλινίς, ἰδος, ή, Φιλίνιον, ή, Ὀν. κύρια.
Φιλῖνος, ὁ, Ὀν. κύρ.
Φίλιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ή, Ἐπίρ. -λίως. α) ταυτ. φιλικός.
β) ταυτ. φίλος. γ) Παθ. ἀγαπητός· Ζεὺς φίλιος, ὁ ἑφορος τῆς
φιλίας· φιλία χώρα, ή τοῦ φίλου, ὡς πολεμία, ή τοῦ
ἐχθροῦ.
Φιλιόω, ὦ· Ζ. φιλόω.
Φιλίππειος, εἰα, εἰον, ἀνέκων εἰς τὸν Φίλιππον νοητ. χρυ-
σοῦς, ή στατήρ, νόμισμα χρυσοῦν τοῦ Φιλίππου, Διόδ. 16, 8.
Φιλίππια, ή, ή ἀγάπη τῶν ἵππων, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις ἵππους,
Στοβ. Ἐκλ. Ἡθ. σ. 120.
Φιλίππιδος, ὦ, Παθ. πεφιλιπιδῶσθαι, εἶμαι λεπτός, ἰσχνός,
ὡσάν ὁ Φιλίππιδης, Ἀθήν. σ. 552.
Φιλιππισμός, ὁ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
Φιλιππίζω, εἶμαι ἐκ τῆς πατρίας τοῦ Φιλίππου.
Φίλιππος, ὁ, ή, φίλος τῶν ἵππων, ἵππεύς, ἵππότης. 2) Ὀν.
κύριον, ὡς δηλ. Φιλίππη, ή.
Φιλιπποτρόφος, ὁ, ή, ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ τρέφῃ ἵππους, Φά-
λαρ. ἐπ. 68.
Φιλίσκος, ὁ, Ὀν. κύριον.
Φιλιστρίδης, ὁ, Ὀν. κύριον.
Φιλιστρίδιον, τό, νόμισμά τι, Ἡσύχ.
Φιλίστιον, τό, ταυτ. ἀπαρίνη, Ἰπποκρ.
Φιλιστής, ἰδος, ή, βασίλισσα τῶν Συρακουσῶν, τῆς ὁποίας
τὸ ὄνομα μόνον εἰς νομίσματα διεσάθη.
Φιλιστίων, ὠνος, ὁ, Ὀν. κύριον.
Φιλιστορέω, ὦ, ἀγαπῶ νὰ μανθάνω· ἐρωτῶ, ἐξετάζω.
Φιλίστωρ, ορος, ὁ, ταυτ. φιλειδήμων, φιλομαθής.
Φίλιστος, ὑπερθ. τοῦ φιλίων, 2) κύριον ὄνομα.
Φιλίτιον, τό· Ζ. φειδίτιον.
Φιλίωσις, ή, οὐσιαστ. τοῦ φιλιόω.
Φίλιχθες, ὁ, ή, φίλος τῶν ἰχθύων.
Φιλίων, ονος, ὁ, ή, συγκρ. ταυτ. φίλτερος, φιλότερος, ἐκ τοῦ
φίλος, Ὀδυσ. τ, 351. ὦ, 272.
Φιλίως, Ἐπίρ. τοῦ φίλιος.

67

Φελιωτής, ὁ, ὅστις φιλιώνει (ἄλλους), ταυτ. διαλλακτής, Σουίδ.
 Φιλλεύς, κ. } ὀνόμ. κύρια.
 Φίλλις, ἡ, }
 Φιλλυρέα, κ. Φιλυρέα, ἡ, εἶδος δένδρου, Διοσκ. 1, 125.
 Φιλόβακχος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν Βάκχον, τὸν οἶνον, Ἀνάλ. 3, σ. 91.
 Φιλοβάρβαρος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν βαρβάρων.
 Φιλοβάρβιτος, ὁ, ἡ, φιλῶν βάρβιτον, Ἀθήν. σ. 600.
 Φιλοβασίλειος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ
 Φιλοβασίλειος, ὁ, ἀγαπῶν τὸν βασιλέα. Εἰς τὸν Πλούτ. Αἰμ. 24, φιλοβασιλείοι, ἴτως ἀντί - σιλείς, κατὰ μεταπλασ-
 μόν.
 Φιλοβάσκαρος, ὁ, ἡ, φθονερός.
 Φιλόβιβλος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν βιβλίων, Στράβ. 19, σ. 906.
 Φιλόβορος, ὁ, ἡ, κ. - βρως, φαγᾶς ὑπερβ. - βρώτατος, Στοβ. Φυσ. τ. 960.
 Φιλόβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν σταφυλίων.
 Φιλόβουπαις, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ παῖδας ἐφήβους, Ἀνάλ.
 Φιλόβρως, ωτος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλόβορος.
 Φιλογαθής, Ζ. φιλαγαθής.
 Φιλόγαίος, ὁ, ἡ, (γαῖα), φίλος τῆς γῆς, Ἀνάλ. 2, σ. 215.
 Φιλόγαμος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ γάμου, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 391.
 Φιλογαστρορέθης, ὁ, κ. } φίλος τῆς κοιλίας του, Γρηγόρ.
 Φιλογαστριδέας, ὁ, } Ναξ. ἐπίγρ. 169.
 Φιλογελόιαστῆς, ὁ, φίλος τῶν γελοιαστῶν, ἀστεϊστῶν, Πολυδ.
 Φιλογέλοιος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν γελοίων, Ἀριστοτ. Ῥητ. 1.
 Φιλόγελος, ωτος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ γέλωτος.
 Φιλογενναῖος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς γενναϊότητος· ἀγαπῶν τὴν εὐγένειαν, καὶ τὸ πρέπον,
 Φιλογεωμέτρης, ὁ, φίλος τῆς γεωμετρίας, Πτολεμ. Τσ-
 τραβιβλ.
 Φιλογεωργέω, ὦ, ῥῆμα. }
 Φιλογεωργία, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ
 Φιλογεωργός, ὁ, ἡ, φίλος τῆς γεωργίας.
 Φιλογηθής, ταυτ. φιλογαθής.
 Φιλόγλυκος, κ. } ἀγαπῶν τὸν γλυκὸν οἶνον, Ἀρι-
 Φιλόγλυκος, εος, ὁ, ἡ, } στοφ. Πλούτ.
 Φιλογονία, ἡ, ταυτ. φιλοτεχνία.
 Φιλόγονος, ὁ, ἡ (γόνο), φιλότεχνος, Ἰώσηπ.
 Φιλόγοργος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εἶναι γοργός, Ἐτυμ. Μ.
 Φιλογραμματέω, ὦ, ῥῆμα. Πλούτ. Αἰμίλ. 28. } τοῦ
 Φιλογραμματίας, ἡ, οὐσιαστ. }
 Φιλογράμματος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν γραμμάτων, τῆς προκο-
 πῆς, φιλολογίας.
 Φιλογραφέω, ὦ, ἀγαπῶ τὴν ζωγραφίαν, Πλούτ.
 Φιλογρήγορος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλάγρυπος, Ο. Κύριλλ. Ἀλ. Τ. 2, σ. 796.
 Φιλογυμνασία, ἡ, ἡ } ἀγάπη τῆς γυμνάσεως τοῦ σώματος,
 Φιλογυμναστία, ἡ, } Πλάτ.
 Φιλογυμναστέω, ὦ, τὸ ῥῆμα, Πλούτ. Δουκουργ. 20.
 Φιλογυμναστής, οὔ, ἐ, κ. } φίλος τῶν σωματικῶν γυ-
 Φιλογύμναστος, ὁ, ἡ, } μνάσεων.
 Φιλογυμναστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν φιλογυμναστήν·
 καὶ ἀντί τούτου, Πλάτ. Πολιτεῖ. 5, σ. 16.
 Φιλογύμναστος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλογυμναστής.
 Φιλογύναιος, ὁ, ἡ, κ. - γύναιε, αἰκος, ὁ, ἡ, - γύνης, ου,
 ὁ - γυνος, ὁ, ἡ (γυνή, γύναιε), φίλος τῶν γυναικῶν. - γυνία,
 ἡ, τὸ οὐσιαστ.
 Φιλοδαίμων, ονος, ὁ, φίλος τῶν δαιμόνων, τῶν θεῶν, τῶν εἰδώ-
 λων, Γρηγ. Ναξ.
 Φιλοδάκρυς, ὁ, ἡ, κ. } φίλος τῶν δακρύων, συνήθως,
 Φιλόδακρυς, υος, ὁ, ἡ, } ἀσμένως δακρύων.
 Φιλοδαμούσα, Μετοχ. τοῦ φιλοδαμέω, Δωρ. ἀντί φιλοδημέω,
 ταυτ. φιλοχωρεῖω, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 9, 14, 5.
 Φιλόδαφνος, ὁ, ἡ (δάφνη), φίλος τῶν δαφνῶν, Εὐρ.
 Φιλοδαιπνιστής, ὁ, κ. } (δαιπνιστής), ἀγαπῶν τὰ δαιπνα,
 Φιλόδαιπνος, ὁ, ἡ } τὰς εὐωχίας, Πλούτ. 2) τὸ πρῶ-
 τον, καὶ γὰρ ἀνὰ δαιπνίῃ ἄλλους, Διογ. Λαέρ. 3, 98.

Φιλοδέμνιος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν κλίνην, τὸν γαμικὸν κράβα-
 τον, τὸν γάμον, Ἀνάλ. Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 162.
 Φιλόδενδρος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν δένδρων, ἡ τοῦ δάτους,
 Ἀνάλ. 2, σ. 515. ἀριθ. 5.
 Φιλοδεπαστής, ὁ, φίλος τῶν ποτηρίων, τοῦ οἴνου, Εὐστάθ.
 εἰς Ἰλ. λ. σελ. 815. 36.
 Φιλοδέσποινος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν δέσποιναν, τὴν οἰκου-
 ρίν, Χρυσόστ.
 Φιλοδεσποτεύομαι, ἀγαπῶ τὴν ἐξουσίαν δεσπότης, Ἀναξίλ.
 παρὰ Φωτ. κ. Ἐτυμ. Μ.
 Φιλοδέσποτος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν αὐθέντην του : κύων, Πλούτ.
 Φιλοδημία, ἡ, ἡ πρὸς τὸν δῆμον ἀγάπη, popularité, Πολυδ.
 Φιλόδημος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - δῆμως, ἀγαπῶν τὸν δῆμον, δη-
 μοτικός, populaire. 2) ὄν. κύριον.
 Φιλοδημότης, ου, ὁ, ταυτ. πρ. Διονύσ. Ἀλ.
 Φιλοδημοτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν πρ.
 Φιλοδημώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 Φιλοδέχαιος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς δικαιοσύνης.
 Φιλοδέκαστής, ὁ, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εἶναι δικατῆς, Ἀθήν.
 σ. 179.
 Φιλοδικέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ εἶναι.
 Φιλοδικία, ἡ, οὐσιαστ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 374.
 Φιλόδικος, ὁ, ἡ (δίκη), ἀγαπῶν κριστολογίας, καὶ ἐρίδας.
 Φιλοδίτης, ου, ὁ, φίλος τῶν ὁδοποιῶν, Ἀνάλ. 2, σ. 217.
 Φιλόδοξέω, ὦ, ἀγαπῶ τὴν φήμην, τὴν τιμὴν, Διόδ. 19, 54.
 Φιλόδοξία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Φιλόδοξος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - δόξως (δόξα, φίλος), ὅστις ἀγαπᾷ
 τὴν δόξαν, τὴν φήμην, τὴν κοινὴν ὑπόληψιν. 2) ὅστις ἀγαπᾷ
 τὴν γνώμην του, τὴν ιδέαν του.
 Φιλόδοσία, ἡ, ἐλευθεριότης εἰς τὸ δίδόναι.
 Φιλόδουλος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τοὺς δούλους, Ἰώσηπ.
 Φιλόδουπος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν κτύπον, κτυπῶν, Ἀνάλ. 2,
 σ. 53.
 Φιλόδρομος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ τρέχη, Ὀρφ.
 Φιλόδροσος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν δρόσαν, Νόνν. 1, 357.
 Φιλόδυρμος, ὁ, ἡ, Πολυδ. κ.
 Φιλόδυρτος, ὁ, ἡ, συνήθως, ἡ ἀσμένως ὀδυρόμενος, Αἰτχ.
 Ἰκέτ. 71.
 Φιλοδωρέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Φιλόδωρία, ἡ, κ. } ἐλευθεριότης εἰς τὸ δίδόναι.
 Φιλοδωρήμα, τὸ, }
 Φιλοδωρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ως (δῶρον, φίλος), φίλος τῶν δῶρων·
 ἐλευθέριος· μετὰ χαρᾶς δίδων δῶρα.
 Φιλόεργος, ἡ Φιλοεργός, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ ἐργάζεται, ἐπι-
 μελής.
 Φιλοζέφυρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν ζέφυρον, ἡ τὴν δύσιν, Ἀνάλ.
 2, σ. 167.
 Φιλοζητητής, ὁ, φίλος τῶν ζητήσεων, καὶ ἐξετάσεων, Κύ-
 ριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλ.
 Φιλοζωέω, ὦ, ταυτ. - ψυχέω.
 Φιλοζωία, ἡ, ταυτ. - ψυχία, ἡ.
 Φιλόζωος, ὁ, ἡ (ζωή), ἀγαπῶν νὰ ζῇ, δειλός, μικρόψυχος·
 ταυτ. φιλόψυχος.
 Φιλόθακος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ κάθεται, ἀμελής, Ἠτύχ.
 Φιλοθεαμοσύνη, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Φιλοθεάμων, ονος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν θεαμάτων, ἡ τῶν θεα-
 τρικῶν δραμάτων· ἀγαπῶν νὰ βλέπῃ ὁράσια, ἀξιόλογα, καὶ σπά-
 νια πράγματα.
 Φιλοθεία, ἡ, ταυτ. φιλοθεότης, Κύριλλ. Ἀλ. Τ. σ. 798.
 Φιλόθεος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - θεως, ἀγαπῶν τὸν θεόν, εὐλαβής
 εἰς τὰ θεῖα· Παθητ. ἀγαπώμενος ἀπὸ τὸν θεόν.
 Φιλοθεότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πολυδ.
 Φιλόθερμος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν θερμότητα.
 Φιλοθεωρέω, ὦ, ἀγαπῶ τὴν θεωρίαν, τὰς φιλοσοφικὰς σκέψεις.
 Φιλοθεώρος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλοθεάμων.
 Φιλόθηλυς, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸ θῆλυ, τὰς γυναῖκες, Αἰλιαν.
 Ἰδιότ. ζ. 2, 43.
 Φιλόθηρ, Ἐτφ. ἀνάγ. ἀντί φιλόθερος.
 Φιλοθηράω, ὦ, }
 Φιλοθηρέω, ὦ, } ῥῆμα τοῦ φιλόθερος.

Φιλοθηρεία, ἡ, κ. } ἀγάπη τοῦ κυνηγίου.
 Φιλοθηρία, }
 Φιλόθηρος, ὁ, ἡ (θήρα), ἀγαπῶν τὸ κυνήγιον.
 Φιλόδοινος, ὁ, ἡ (δοίνη), ἀγαπῶν νὰ εὐωχῇται, ἐνασχολούμενος εἰς τὰς εὐωχίας. Πρόδ. Ἑλλ. Βιβ. σελ. 334, Κορ. διορθῶν τὸ ἐν τῷ Κέβ. Θηβ. πίνακι Φιλοτίμως, εἰς τὸ φιλόδοινος.
 Φιλοδόρυβος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν δόρυβον, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ.
 Φιλοδορυδίδης, ὁ, ὅστις ἀγαπᾷ καὶ μελετᾷ τὸν Θουκ.
 Φιλοδρέμων, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν δρέμματα, κτήνη, Μαξ. Τυρ. 1, σ. 117.
 Φιλοδρηνής, ὁ, ἡ, Μόσχου 4, 66. κ.
 Φιλόδρηνος, ὁ, ἡ, φίλος τὸν δρηνών.
 Φιλόδρησκος, ὁ, ἡ, φίλος δρησκευτικῶν τελετῶν, δεισιδαίμων.
 Φιλόδυρος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ δύρου, Ὀρφ.
 Φιλοδυτής, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ δύῃ, εὐλαβής, δεισιδαίμων, Πλούτ. Ρώμ.
 Φιλοῖατρος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἱατρῶν, ἡ τῆς ἱατρικῆς, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 3, 18, σ. 225.
 Φιλοῖχειος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του, ἡ τοὺς ὁμοίους του, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 28. Ἀριστοτ. Ἡ3.
 Φιλοικόδομος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κτίσῃ οἰκοδομᾷ, Πλούτ.
 Φιλοικός, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶκόν του.
 Φιλοικτίρμων, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - μόνως, κ.
 Φιλοῖκτιστος, ὁ, ἡ, καὶ
 Φιλοικτός, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλελεήμων, Σοφοκλ. Αἰ. 580.
 Φιλοινία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ.
 Φίλοινος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ κρασίου, Ἀνάλ.
 Φίλοιστρομανής, ὁ, ἡ, Ὀρφ. Τμν. 13, 2. κ.
 Φίλοιστρος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ οἵτρου, τῆς μανίας τῶν βαχχικῶν καὶ κυβελικῶν τελετῶν.
 Φιλοῖστωρ, ὁ, ἡ, ταυτ. Φιλιστωρ, Ἡσύχ.
 Φιλοῖφης, οὐ, ὁ, κ. } Ἡσύχ. κ. Μέγ. Ἐτυμ. πόρνος, ἀσελ-
 Φίλοιφος, ὁ, } γῆς ἄνθρωπος, Θεόκρ. 4, 62. Ζ. οἰ-
 φάω.
 Φιλοκαθέριος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ ἐφ. Πρόκλ. Παράφρ. Πτο-
 λεμ. 2, 3, σ. 90.
 Φιλοκαθέρος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς καθαριότητος, Πτολεμ. Τε-
 τραβιβλ.
 Φιλόκαινος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ καινὰ καὶ ἀήθη, Διονύσ.
 Ἀλ.
 Φιλόκακος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸ κακὸν καὶ τοὺς κακοὺς, Σχολ.
 Πινδ. Πύθ. 4, 507.
 Φιλοκακοῦργος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ. Κύριλλ. Ἀλ. Τ, 2,
 σ. 371.
 Φιλοκαλέω, ὦ (-καλός), ἀγαπῶ, καὶ τιμῶ τὸ καλόν, τὸ
 εὐγενές· φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας, ἀγαπῶμεν καὶ τιμῶμεν
 τὸ καλὸν χωρὶς πολλὴν δαπάνην, Θουκυδ. 2, 40. 2) ταυτ. φιλο-
 τιμούμαι, τὸ εἶχαι εἰς τιμὴν μου, καὶ ἐνασχολοῦμαι, Πλούτ.
 Ἀλέξανδρ. 35. ὅθεν
 Φιλοκαλέα, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὸ καλόν, καὶ εὐγενές, φιλοτι-
 μία.
 Φιλοκαλλωπιστής, οὐ, ὁ, φίλος τοῦ καλλωπισμοῦ, Πτο-
 λεμ. Τετραβιβλ. Ἰσοκρ. πρὸς Δημόν. § 4.
 Φιλόκαλος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - κάλως, ἀγαπῶν τὰ ἐξω-
 τερικὰ καλὰ (στολίδια, κτ.), μάταιος. Κύριος παῖς ὢν φι-
 λόκαλος· καὶ ὁ Ξενοφῶν αὐτός, ὅστις ἠγάπα καλὰ ἱμάτια,
 καὶ ἵππους κτ. 2) Μεταφ. φίλος τοῦ καλοῦ, καὶ εὐγενούς, φιλο-
 τιμος, ἐνάρετος.
 Φιλοκάματος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλόποιος.
 Φιλοκαμπής, ὁ, ἡ, εὐκολολύγιστος, Ἀνάλ. 2, σ. 52.
 Φιλοκαρποφόρος, ὁ, ἡ, ἀσμένως φέρων καρπὸν, καρποφό-
 ρος, Ἀνάλ. 3, σ. 186.
 Φιλόκενος, ὁ, ἡ, μάταιος, Σουῖδ.
 Φιλοκερδέω, ὦ, τὸ ῥημα.
 Φιλοκερδέα, κ. } τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Φιλοκερδία, ἡ, }
 Φιλοκερδής, ἑός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - κερδῶς, φίλος τοῦ κέρ-
 δους.

Φιλοκέρτομος, ὁ, ἡ, φιλυβριστής, φιλολοῖδορος, Ἀνάλ.
 Φιλοκηδεμών, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του, Ξενοφ.
 Ἀγισ. 11, 15.
 Φιλοκηδής, ἑός, ὁ, ἡ, ταυτ. κηδεμονικός, Ἡσύχ. κ. Πολυδ.
 Φιλόκηπος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τοὺς κήπους, Διογ. Λαέρτ.
 Φιλοκισαριστής, οὐ, ὁ, φίλος τῆς κισάρης, Πλούτ.
 Φιλοκίνδυνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - δύνως, φίλος,
 τῶν κινδύνων, τολμηρός· τὸ φ. - νον, ἀντί ἡ φιλοκινδυνία,
 Πλούταρχ.
 Φιλοκισσοφόρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ βαστάξῃ κισσόν, Εὐρ.
 Κύκλ. 616.
 Φιλόκλαυτος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κλαίῃ, νὰ παραπονῇται,
 Νόνν.
 Φιλοκλέων, ὁ, φίλος καὶ πατριωτῆς τοῦ Κλέωνος· ἀντίβη
 βδελυκλέων, μιτοκλέων, Ἀριστοφ.
 Φιλοκλῆς, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Φιλοκνήμις, ἑός, ὁ, ἡ, ἀσμένως φορῶν ὑποδήματα, ταυτ.
 φίλοπλος, Ἡσύχ.
 Φιλόκνιστος, ὁ, ἡ (κνίξω), ὅστις ἀγαπᾷ τὸν κνισμόν, Ἀνάλ.
 Φιλόκνιστος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν κνίσσαν, Νόνν.
 Φιλόκοιτος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν κοινῶν καλῶν, Ἀντιφιλ. ἐπίγρ. 44.
 Φιλοκόλαξ, ἑός, ὁ, ἡ, φίλος τῶν κολάκων.
 Φιλόκομος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ κ. περιποιεῖται τὴν κόμην του,
 Σουῖδ. σ. 64, κ. 66.
 Φιλοκομπέω, ὦ, ῥημα. } τοῦ
 Φιλοκομπία, ἡ, οὐσιαστ. }
 Φιλόκομπος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ κομπορῇμονῇ.
 Φιλόκοπρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν, ζητῶν κόπρον, Θεόφρ.
 Φιλοκοσμέω, ὦ, ῥημα. } τοῦ
 Φιλοκοσμία, ἡ, οὐστ. }
 Φιλόκοσμος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν στολισμόν.
 Φιλοκρατής, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Φιλόκρημνος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τοὺς κρημούς.
 Φιλοκρινέω, ὦ, μετὰ χαρᾶς, ἡ ἀκριβῶς κρίνω, ἐξετάζω, δια-
 κρίνω· Ζ. κ. φυλοκρινέω.
 Φιλόκριτος, ὁ, Ὀν. κύριον.
 Φιλοκρόταλος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν κροτάλων, Νόνν.
 Φιλόκροτος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν κρότον, νὰ κρατῇ, ἡ νὰ κρο-
 τῇται, Ὀμ. Τμν. 19, 2.
 Φιλοκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον), κ.
 Φιλοκτῆμας, κ. } φίλος τῶν κτημάτων, ἡ τῆς κτῆ-
 Φιλοκτῆμων, ὁ, ἡ, } σεως.
 Φιλοκτημοσύνη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Φιλοκτησία, ἡ, ταυτ. πρ.
 Φιλοκτητής, ὁ, μόνον ὄνομα κύριον.
 Φιλοκτίστης, κ. } ταυτ. φιλοικοδόμος, Νόνν.
 Φιλόκτιστος, ὁ, ἡ, }
 Φιλόκυβος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς παιδείας τῶν κύβων, Ἀριστοφ.
 Φιλοκυδής, ἑός, ὁ, ἡ : ἦβη, Ὀμ. Τμν. 2, 375, φιλόδοξος·
 στίχ. 478. : κῶμος, φιλοδόρυβος, ὡς ἴσως τὸ κύδοιμος· ἄλλως
 ἀνέγν. φιλομηδής πολλά ἀναρμόστως.
 Φιλοκυνηγία, ἡ, οὐστ. τοῦ
 Φιλοκυνηγέτης, οὐ, ὁ, κ. } φίλος τοῦ κυνηγίου.
 Φιλοκύνητος, ὁ, ἡ, }
 Φιλόκυβος, ὁ, ἡ, κ. } φίλος τῶν κυνῶν, Πτολεμ. Φυσιογν.
 Φιλοκύνων, ὁ, ἡ, } 1, 6, σ. 210.
 Φιλοκωθωνιστής, ὁ (κωθωνίζω), φιλοπότηρος, οἰνοπέτης,
 Ἀθήν. 10, σ. 433.
 Φιλόκωμος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν κῶμον, τὸν πάλον, Ἀνάλ.
 Φιλόκωπος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλήρετμος, Γραμμ.
 Φιλόλαγνος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς λαγνίας, τῆς σαρκικῆς μίξεως,
 Ἰπποκρ.
 Φιλολάκων, ὁ, ἡ, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων.
 Φιλόλαλος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ ὁμιλῇ, Διογ. Λαέρτ.
 Φιλόλαος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ λαοῦ, Ἐπίρ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ.
 2) Ὀν. κύριον.
 Φιλολάμπρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸ φῶς τῶν λαμπάδων, Ἡσύχ.
 Φιλολήϊος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν λαφύρων, Τμν. Ὀμ. 2, 335.
 Φιλόλεθος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν πετρῶν, ἡ τῶν πολυτίμων λί-
 θων.

Φιλόλιχνος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς λαιμαργίας, ἀδνηφάγος, Ἀνάλ. 2, σ. 52.

Φιλολογέω, ὦ, ἀγαπῶ τὴν ὁμιλίαν, ὁμιλῶ, πολυλογῶ μετὰ χαρᾶς. 2) Συνήθ. ἀγαπῶ τὰ γράμματα, τὴν προκοπὴν· ὁμιλῶ, ἢ γράφω περὶ παιδείας· ἐπαγγέλλομαι τὴν προκοπὴν· συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι περὶ προκοπῆς· Φιλ. παρὰ δειπνον, Πλούτ. 3) καὶ ἐπὶ τινῶν μερῶν τῆς παιδείας, Π. χ. ὁ Πύρρος ἐφιλολόγει, ἐνῶ μόνον εἰς τὴν τακτικὴν καὶ στρατηγικὴν ἐνητχολεῖτο, Πλούτ. Πύρρ. 8, ὅπου τὸ χειρόγ. ἔχει φιλοσοφεῖν· καὶ, Κάτ. Μ. 22, οἱ φιλολογώτατοι τῶν νεανίσκων, οἱ φιλομαθέστατοι νέοι, ὡς εἰς Τόμ. 6, σ. 191. συνάπτει τὸ φιλολόγος μετὰ τὸ φιλομαθής. — Φιλολόγος ὀνομάσθη πρῶτος ὁ Ἐρατοστράτης, τὸ ὅποιον ἐσήμαινε τὰς πολυειδεῖς γνώσεις του, δηλ. ποιητικὴν, γραμματικὴν, κριτικὴν, μαθηματικὴν, ἱστορίαν, κτ. τὸ ὅποιον ἦτο σχεδὸν τὸ αὐτὸ μετὰ τὴν πολυῖστορίαν· ὅθεν

Φιλολογία, ἡ, ἀγάπη εἰς τὸ ὁμιλεῖν, πολυλογία. 2) ἀγάπη εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὴν προκοπὴν. 3) τὸ γράφειν, ἢ λαλεῖν περὶ πραγμάτων τῆς προκοπῆς.

Φιλόλογος, ὁ, ἡ, ἢ Φιλόλογος, κατὰ τὸν Ἀρχαῖον, πολύλογος, φλύαρος· οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ, Ἀθήν. 2. 2) ἐκ τοῦ λόγου, οἱ, φίλος τῶν λόγων, τῆς παιδείας, γραμματισμένος, Κ. Ζ. φιλολογέω.

Φιλολοισδορέα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Φιλολοισδορος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — δόρως, ἀγαπῶν νὰ κακολογῇ, νὰ ὑβρίζῃ.

Φιλολουτρέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ

Φιλόλουτρος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ λουτροῦ, λουόμενος συχνάκις, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 29.

Φιλόλυρος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς λύρας, Ἐπίχαρμ.

Φιλομαθέω, ὦ, ῥῆμα καὶ

Φιλομάθεια, κ. } τὸ οὐστ. τοῦ

Φιλομαθής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — μαθῶς, ἀγαπῶν τὴν μάθησιν, μανθάνων μετὰ ζήλον, μετὰ χαρὰν.

Φίλομαι, Φίλω· ἐκ τοῦ ὁποίου τοῦ μέλλ. φιλῶ εἶναι φιλέω, κ. φίλημι.

Φιλομαλάκος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν μαλακῶν, Πτολεμ. Τετράβιβλ.

Φιλομαντευτής, ὁ, Πλάτ. Νόμ. 7, σ. 372. κ.

Φιλόμαντις, ὁ, Λουκιαν. φίλος τῶν μάντεων, ἢ τῆς μαντευτικῆς τέχνης.

Φιλόμαστος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ ματτοῦ, βυζάνων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 146.

Φιλομαχέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ

Φιλόμαχος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰς μάχας, ἢ τὰς ἐρίδας.

Φιλόμβριος, ὁ, ἡ, κ. } ἀγαπῶν τὴν βροχὴν, Ἀνάλ. 2, σ.

Φιλόμβρος, ὁ, ἡ, } 170.

Φιλομέδουσας, ἡ, Ὀν. κύριον, Ὀμ.

Φιλομειδής, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ μειδιᾷ, εὐφρόσυνος, φιλικός, ἱλαρός· καὶ φιλομειδής, Ἀνάλ. 2, σ. 517.

Φιλομειράκιος, ὁ, ἡ, Κλήμ. Ἀλ. σ. 346. φίλος τῶν μειρακίων.

Φιλομείραξ, ὁ, Ἀθήν. σ. 603. ταυτ. πρ.

Φιλομέλεις, ἡ, Ὀν. κύριον.

Φιλομεμφής, ὁ, ἡ, φιλόσοφος, δυσάρεστος· ὑπερθ. — μεμφοτάτος, Πλούτ. συγκρ. Κίμ. 1.

Φιλομέριμνος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ μεριμνᾷ, Θεοφυλακ. ἐπιστ. 29.

Φιλομετάβολος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν μεταβολῶν. εὐμετάβλητος, Σέξτ. Ἐμπ.

Φιλομηδής, ὁ, ἡ, Ζ. φιλομμειδής. 2) Φιλομήτης, ὁ, Ὀν. κύριον.

Φιλομηδέαδης, ὁ, Ὀν. κύριον. Ἡτύχ.

Φιλομήλα, ἡ, ἀηδὼν, ἐπειδὴ ἡ Φιλομήλα μυθεύεται, ὅτι μετεβλήθη εἰς τὸ ὄρνειον τοῦτο.

Φιλομήλειος, εἰς, εἰον, ἀνέκων εἰς ἀηδὼνα.

Φιλομηλείδης, ὁ, Ὀν. κύριον· Ζ. Λητοῖδης.

Φιλόμηλος, ὁ, ἡ (μῆλον), ἀγαπῶν τὰ μῆλα, ἢ τὰ ὄπωρκα, Ἀθήν. σ. 276.

Φιλόμηρος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ Ὀμήρου, ἀναγινώσκων αὐτὸν, ἢ μιμούμενος μετὰ πάσης χαρᾶς.

Φιλομήτωρ, ὁ, ἡ (μήτηρ), ἀγαπῶν τὴν μητέρα, Ἀνάλ.

Φιλομίσέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ

Φιλόμιστος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — μίστος, μετὰ χαρᾶς ἢ ἐμπαθῶς μιστῶν.

Φιλομμειδής, ὁ, ἡ, διὰ τὸ μέτρον ἀντὶ φιλομμειδής· ἄλλοι ἔγραψαν φιλομμήτης, ὁ, ἡ, ἢ — μμήτης, καὶ τὸ ἐξηγήσαν, ἀπὸ τὰ αἰδοῖα (μῆδεα) τοῦ Κρόνου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ἡ Ἀφροδίτη, Ἰλ. γ, 424. Ἡτιόδ. Θεογ. 200.

Φιλόμολπος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς μολπῆς, Πίνδ. Νέμ. 7, 13.

Φιλομούσεω, ὦ, ῥῆμα.

Φιλομούσια, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ

Φιλόμουσος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν μουσικὴν· κυρίως, φίλος τῶν Μουσῶν, καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τὰς ὁποίας αὐταὶ προστατεύουσι.

Φιλομόχθηρος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν μοχθηρῶν καὶ κακῶν ἀνθρώπων, Πολυδ.

Φιλόμοχος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλόπονος, Προύκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 3, 18, σ. 222. 2) Κύρ. ὄνομα.

Φιλομυθέω, ὦ, ῥῆμα.

Φιλομυθία, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ

Φιλόμυθος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν μύθων, μυθικῶν διηγήσεων, ἢ φλυαριῶν.

Φιλόμυρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ μύρα, Ἀθήν. σ. 691.

Φιλόμωμος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλόσοφος, Πλάτ.

Φιλονεματός, ὁ, ἡ, φίλος τῶν νεμάτων, Ὀρφ.

Φιλοναύτης, ου, ὁ, ἀγαπῶν τοὺς ναύτας, ἢ τὴν ναυτικὴν, Ἀνθολογ.

Φιλονεικέω, ὦ, μ. ἦτω, εἶμαι φιλόνηκος, ἐρίζω, ἀντιλέγω, μάχομαι μετὰ λόγους· μετὰ Δοτ. : τινί, ἀντὶ ἀμιλλῶμαι.

Φιλονεικία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φιλόνηκος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — νεικός, ἀγαπῶν τὴν ἔριν, λογομαχίαν, νὰ ἀντιφέρεται μετὰ ἄλλους διὰ λόγου. Τὸ φιλονεικέω, φιλονεικία συγγέονται μετὰ — νικέω, — νικία, — νικος· Νομ. οὕτω καὶ εἰς Πλούτ. περὶ Εὐθύμ. 8. 12. φιλοπρώτους καὶ φιλονεικούς, ἀλλὰ

ψευδῶς, ἐπειδὴ ὁ Πλούτ. μεταχειρίζεται πολλάκις τὸ φιλόνηκος ἀντὶ φιλότιμος, Πρβ. Τόμ. 12, 114, 169, 186, ἐκδ. Hull.

Φιλόνηκος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν νέων, Λουκιαν. Ἡλιόδ. 7, σ. 341.

Φιλονικέω, ὦ,

Φιλονικία, } ἀγαπῶ νὰ νικῶ, νὰ ὑπερέχω· Ζ. φιλόνηκος.

Φιλόνηκος, } τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Φιλονοσέω, ὦ, εἶμαι φιλάρρωστος, δηλ. ἀρρωστῶ συχνάκις, Ἀλκίφρ. 2, 2.

Φιλονύμφιος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν νυμφίον, ἢ τὴν νύμφην, Ἀνάλ.

Φιλόξεινος, ὁ, ἡ, Ποιητ. ταυτ. φιλόξενος.

Φιλόξενέω, ὦ, κ. } ἀγαπῶ τὴν ξενίαν, τὴν περιποίησιν τῶν ξένων, ἢ τοὺς ξένους· εἶμαι φιλόξενος.

Φιλόξενία, κ. } τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Φιλόξενος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — νως, ὁ δεχόμενος καὶ περιποιούμενος εἰς τὸν οἶκον τοὺς ξένους.

Φιλόξυτνος, ὁ, ἡ, : ῥήματα, τὰ ὁποῖα τυνηθίζονται νὰ δέχωνται τὴν ὀξείαν εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, Γραμμ.

Φιλόοινος, ὁ, ἡ, ταυτ. φίλοιος, Ἀνθολ.

Φιλοπαθής, ὁ, ἡ, ὅστις ὑποτάσσει τὸν ἑαυτὸν τὸν μετὰ χαρᾶς εἰς τὰ πάθη, Φίλων Ἀλεξανδρ.

Φιλοπαίγματος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Φιλοπαίγμων, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — μόνως, κ.

Φιλοπαίκτης, ου, ὁ, ἀγαπῶν τὰ παίγνια, καὶ τοὺς ἀττισμούς· Ὀδυσ. ψ, 134. : αἰοιδή, μούτα, στωμυλία, νέος κτλ.

Φιλόπαις, αἰδός, ὁ, ἡ, φιλότιμος, ἢ φίλος τῶν παιδίων του.

Φιλοπαίσμων, ὁ, ἡ, κ. } Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 4, 54, 6.

Φιλοπαίστης, ου, ὁ, } ταυτ. — παίγμων, κ. — παίκτης.

Φιλοπάνυχος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰς πανυχίδας, ἀγρυπνίας, ἢ νυκτερινὰς εὐθυμίας, καὶ συμπόσια, Ἀνάλ. Ὀρφ.

Φιλοπαρεβαλος, ὁ, ἡ, φιλοκίνδυνος, Πλούτ. 2, σ. 656.

Φιλοπαρθενος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν παρθενῶν, ἢ τῆς παρθενίας.

Φιλοπατρία, ἡ, ἢ πρὸς τὸν πατέρα, ἢ τὴν πατρίδα ἀγάπη,

Ἀριστοφ. Σφ. 1465.

Φιλόπατρις, ἑδος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς πατρίδος, Ἀνάλ.

Φιλοπάτωρ, ὁρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν πατέρα.

Φιλοπενθής, ἑος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸ πένθος, συνήθως πενθῶν καὶ κλαίων, Πλούτ.

Φιλοπένταθλος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ τὸ πένταθλον, Σχολ. Πινδ. Νέμ. 7, 16.

Φιλοπενθής, ὁ, ἡ, κ. } (πεύδομαι), περίεργος, ἀγαπῶν

Φιλοπεύστης, ου, ὁ, κ. } νὰ ἐρωτᾷ καὶ νὰ ἐξετάζη· φιλο-

Φιλόπευστος, ὁ, ἡ } μαθής· φύσει φιλοπευθής ἐστὶν

ἄνθρωπος, Σέξτ. Ἐμπειρ. - πενστέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.

Φιλοπευστία, ἡ, περιέργεια, πολυπραγμοσύνη, φιλομάθεια,

Πλούτ. 8, σ. 58.

Φιλοπλακούντος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ πλακούντια, Ἀθήν. σ. 644.

Φιλοπλῆτων, ὠνος, ὁ, ἡ, φίλος κ. ζηλωτής τοῦ Πλάτωνος.

Φιλόπλεκτος, ὁ, ἡ, μετὰ χαρᾶς πλεκόμενος, ἢ πλεγμένος, Ἀνάλ. 2, σ. 11.

Φιλόπλοος, ους, ὁ, ἡ, ἀσμένως πλέων, ἀγαπῶν νὰ κολυμβᾷ, ἢ νὰ ταξιδεύῃ, Ἀνάλ. 2, σ. 220.

Φίλοπλος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ὅπλων καὶ τοῦ πολέμου, Ἀνάλ. 1, σ. 497.

Φιλοπλούσιος, ταυτ. φιλόπλουτος.

Φιλοπλουτέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ

Φιλόπλουτος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ πλούτου.

Φιλοποιέω, ὦ, κάμνω φίλον· Μέσ. εἰς ἐμαυτόν.

Φιλοποίησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φιλοποιητής, ου, ὁ, φίλος τῶν ποιητῶν, Πλάτ. Πολιτεῖ. 10, σ. 309.

Φιλοποιία, ἡ (φιλοποιός)· οἱ Στωϊκοὶ ὠρίζον τὴν ἀγάπην ἐπιβολὴν φιλοποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, Διογ. Λαέρτ. 7, 30. συνήθ. κεῖται φιλοποιίας· ἀρα εἶναι ψευδής;

Φιλοποιίμην, ἐνος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ποιμένων. 2) ὄν. κύριον.

Φιλοποιίμνος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν ποιμήνην· κύων, Θεόκρ.

Φιλοποιός, ὁ, ἡ, κάμνων φίλους, συνιστῶν, στηρίζων φίλιαν, Πλούτ. εἰς τὸ προίμ. τῶν Συμπ. Προβ.

Φιλοπόλεμος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ πολέμου. Τὸ φ - ν, ἀγάπη εἰς τὸν πόλεμον.

Φιλόπολις, ὁ, ἡ, Πληθ. - πόλιν, ἀγαπῶν τὴν πόλιν, πατριώτης.

Φιλοπολίτης, ου, ὁ, ἀγαπῶν τοὺς πολίτας, ἢ συμπολίτας τοῦ, Πλούτ.

Φιλοπολύγελος, ὁ, ἡ, Ζ. φιλοπολύγελος.

Φιλοπονέω, ὦ, μ. ἤσω (φιλόπονος), ἀγαπῶ τὸν πόνον, εἶμαι Φιλόπονος, ἐπιμελής, ἐργάζομαι ἐπιμελῶς, μέ Αἰτιατ.

Φιλοπονηρία, ἡ, Θεόφρ. Χαρακτ. 29. οὐσιαστ. τοῦ

Φιλοπόνηρος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν πονηριῶν, ἢ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων.

Φιλοπονία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Φιλόπονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - νῶς. Ζ. φιλοπονέω.

Φιλόπορνος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰς πόρναις, καὶ τὴν πορνείαν, Ἐκκ. Συγγ.

Φιλοπόρυρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν πορφύραν, καὶ τὰ πορφυρὰ ἱμάτια, Κλήμ. Ἀλ.

Φιλοποσία, ἡ, κ. } ἀγάπη, κλίσις εἰς τὸ πίνειν οἶνον.

Φιλοποτία, ἡ, } ἀγάπη, κλίσις εἰς τὸ πίνειν οἶνον.

Φιλοποτέω, ὦ, ἀγαπῶ νὰ πίνω πολὺν οἶνον.

Φιλοπότης, ου, ὁ, κ. } ὅστις πίνει ἀτμένως, ἢ πολὺν οἶνον.

Φιλοπότις, ἡ, } ὅστις πίνει ἀτμένως, ἢ πολὺν οἶνον.

Φιλοπολύγελος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν πολλῶν γελίων καὶ ἀστεϊσμών, Ἀνάλ.

Φιλοπραγμάτης, ου, ὁ, ταυτ. φιλοπράγμων, Δ. Κασσ.

Φιλοπραγμοσύνη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Φιλοπράγμων, ὠνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - μῶνος, ἀγαπῶν νὰ κατὰγίνεται εἰς πράγματα, φιλεργός, ἐπιμελής. 2) ἀνήτυχος, ταρχώδης, φίλερς, σχεδ. ταυτ. πολυπράγμων, Δημοσθ. σ. 559. κ. 994.

Φιλόπρακτος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ πράττῃ νὰ ἐργάζεται, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 225.

Φιλοπρεπής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - πρεπῶς, ἀγαπῶν τὸ πρέπον.

Φιλοπρήμων, ὁ, ἡ, ἰων. ἀντὶ φιλοπράγμων. 2) Κύρ. ὄν. Ἀνάλ.

Φιλοπροσηγορία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Φιλοπροσηγορος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - σηγόρως, ὁμιλῶν ἀσμένως μὲ τοὺς ἀνθρώπους, εὐομήλητος, συναναστρεφόμενος εὐκόλως, εὐπρόσιτος, γλυκύς.

Φιλοπροσηνής, ὁ, ἡ, πάντοτε ἱλαρὸς, καὶ ἀξιεράστος, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 5, 9.

Φιλόπρωτος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ εἶναι ὁ πρῶτος - πρωτέω, - εὖω, τὸ ῥῆμα -, πρωτεία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Φιλόστρ. σ. 276.

Φιλοπτόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φιλοπολ.

Φιλόπτολις, ποιητ. ἀντὶ φιλόπολις.

Φιλόπτορος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ κλωνάρια· μέλιττα. Νόνν. 13, σ. 366.

Φιλοπτωχία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Φιλόπτωχος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν πτωχῶν. Ἐκκ. Συγγ.

Φιλόπυρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τῶν σίτον, Ἀνάλ. 2, σ. 214.

Φιλοπυστέω, κ. } ταυτ. φιλοπεύστης, κ. - πευστέω.

Φιλόπυστος, ὁ, ἡ, } ταυτ. φιλοπεύστης, κ. - πευστέω.

Φιλοπωριστής, ου, ὁ (ὁπώρα), ἀγαπῶν τὰς ὁπώρας, Λεωνίδ. ἐπίγρ. 45.

Φιλοπωτέω, ταυτ. φιλοποτέω, } Ζ. τὰ δευτέρω.

Φιλοπάτης, ταυτ. φιλοπότης, } Ζ. τὰ δευτέρω.

Φιλοργής, ἑος, κ. } εὐόργιτος, εὐκόλως ὀργιζόμενος, Νίκανδρ.

Φιλοργός, ὁ, ἡ, } Ἀλεξ. 175.

Φιλόργιος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ ὄργια· κύπρις, Ἀνάλ.

Φιλορήτωρ, - ῥρήτωρ, ὁρος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης.

Φιλόρθιος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν ἢ κάμνων τὸ ὀρθιον, τὴν ἰσότητα, : κανόνισμα, Ἀνάλ. 2, σ. 52.

Φιλοριστεία, ἡ (ὀρίζω, ὀριττής), κλίσις εἰς τὸ κάμνειν ὀρισμούς (Λογικ.) Γαλην.

Φιλορμίστειρα, ἡ, ἐκ τοῦ - στήρ, ὁ (ὀρμίζω), ὁ ἀσμένως, ἢ συνήθως φέρων, ὀδηγῶν εἰς τὸν λιμένα, Ἀνάλ. 2, σ. 89.

Φιλορνήθεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Φιλορνήτης, ἑος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ὀρνίθου, ἢ τῶν ὀρνίθων, Αἰσχ. Εὐμ. 22. ὅπου ἐξηγεῖται παθητ. ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν ὀρνίθων· ἀλλ' ὅλα τὰ κλίσις καὶ ἀποτροφῆς ὀνόματα οἷς ἀντισχετικὰ σημαίνουσι καὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος, Πλούταρχ. Νουμ.

Φιλόρρυθμος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ ῥυθμοῦ, Πλούτ. περὶ μουσικ.

Φιλορρώθων, ὁ, ἡ (ῥώθων), : κημός, συνήθως καίμενος εἰς τὰ ῥωθῶνια, Ἀνάλ.

Φιλορρώξ, ῥώγος, ὁ, ἡ (ῥώξ), ἀγαπῶν τὰς ῥώγας σταφυλίων, ἢ φέρων : ἀμπέλους, Ἀνάλ. 3, σ. 168. ὀρίθ. 2.

Φιλοτρυγοτροφία, ὦ, μετὰ χαρᾶς τρέφω ὀρτύγια, Ἀρτεμίδ. 3, 5.

Φιλόρτυξ, ὠγος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ὀρτύγων.

Φιλορχήμων, ὠνος, ὁ, ἡ, } Πρύκλ. Παρχφρ. Πτολεμ. 3, 18,

Φιλορχηστής, ου, ὁ, κ. } σ. 230. φίλος τοῦ χοροῦ.

Φιλόρχηστος, ὁ, ἡ, } σ. 230. φίλος τοῦ χοροῦ.

Φιλορωμαῖος, αἶα, αἶον, φίλος τῶν Ῥωμαίων.

Φίλος, ὁ, οὐσιαστ. ὁ φίλος. 2) Ἐπίρ. φίλος, ἡ, ὠν, Ἐπίρ. φίλως, καὶ Παθητ. καὶ Ἐνεργ. α) ἀξιεράστος, ἡδύς, εὐάρεστος, πολυτιμος, ἀκριβός· φίλα ποιῶνται, ἀντὶ φιλίας· ἐνθα φίλ' ὅπτα λέα κρέα ἐδμεναι, Ἰλ. δ, 345. ὅπου εἶναι ἡδονὴ καὶ χαρὰ νὰ πρῶγωμεν κρέατα φητά. β) φιλοφρονητικός, φιλικός, ἡμερος, ἱλαρός. 2) εἰς τοὺς ποιητ. ἀντὶ ἐμός, τός, ἑός : φίλον κήρ κτ.

Ζ. εἶος. Συγκρ. φιλαίτερος, φιλίων, φιλότερος, συγκοπ. φίλτερος, α' ὑπερθ. φιλαίτατος, φιλότατος, συγκοπ. φίλτατος, -τάτη. 3) εἰς τὰ συνθ. ἐξ ὀνόματος κυρίου τῶν τῆς Ῥώμης αυτοκρατόρων εἰς νομίσματα ξένων ἡγεμόνων, τὸ φίλος σημαίνει, ὅτι γνωρίζει τοὺς δευτέρους ὡς εὐεργέτας, φιλορωμαῖος, φιλοκαίσαρ, φιλοσέβαστος, φιλοτιβέριος κτ.

Φιλοσαρκία, ὦ, ῥῆμα. } τοῦ

Φιλοσαρκία, ἡ, οὐσιαστ. Ἐκκ. Συγγ. } τοῦ

Φιλόσαρκος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν σάρκα, δηλ. τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς.

Φιλοσίγματος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ μεταχειρίζεται συχνάκις τὸ σίγμα, Εὐστάθ. Περβ. ἀσιγμος. Ζ. σίγμα.

Φιλόσιτος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν σίτον, Ξενοφ. Οἰκ. τὰ σιτία, τὰ φαγητά, Πλάτ. Ηολιτεῖ. 5, 56.

Φιλόσκαρμος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ σκιρτᾷ, νὰ χορεύῃ, Νόνν.

10, 222.

Φιλόσκεπος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν σκέπην, τὸ σκέπασμα, Θεοφρ. Αἰτ. φ.

Φιλόσκηπρος, ὁ, φίλος τοῦ σκήπτρου, Ἀνθολ.

Φιλοσκήπων, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον: Πάν, Ἀνάλ. 2, σ. 141.

Φιλόσκηρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν ἵσκιον.

Φιλοσκόπελος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν σκοπέλων κ. βράχων, Ἀνάλ. 3, σ. 44.

Φιλοσκυλάξ, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ σκυλάκια, Νόν. 3, σ. 74.

Φιλοσχωμμοσύνη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Φιλοσχωμμων, οὗτος ὁ, ἡ (σχωμμα), Ἡρωδιαν. 4, 9, 4. Λουκιαν. Τίμων. ταυτ. - σχωπτης.

Φιλοσχωπτέω, ὦ, ῥήμα. τοῦ

Φιλοσχωπτῆς, ου, ὁ (σχωπτω), ἀσμένως σκώπτων, περιγελῶν.

Φιλοσμάργος, ὁ, ἡ, φιλοδόρυβος, Νόν. 3, 77.

Φιλόσμηρος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν, Νόν. 5, σ. 154.

Φιλοσοφέω, ὦ, μ. ἦσω, ἀγαπῶ, ἐπαγγέλλομαι τὴν σοφίαν, δηλ. ἐπιστήμης, καὶ τέχνης. Ἀφ' οὗ ἐξηπλώθη ἡ εἰνoια τῆς σοφίας, φιλοσοφῶ σημαίνει Ἀγαπῶ πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται ἔρευναν διὰ τοῦ νοός. Καθ. κάμνω τι μετέχνην καὶ ἐπιτηδειότητά, μετέχων καὶ μεθόδον· οὕτω περὶ Σύλωνος λέγει ὁ Ἡρόδοτος (1, 30.) ὅτι φιλοσοφῶν, γῆν πολλὴν θεωρήσας εἵνεκεν ἐπελήλυθε· καὶ περὶ τῶν Ἀθηναίων λέγει ὁ Θουκυδ. 2, 40, φιλοκαλοῦμεν τε μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφούμεν ἄνευ μαλακίας. Πρὸ τοῦ Σωκράτους (λέγει ὁ Κικέρ. de oratore, 3, 16), ἐλέγετο φιλοσοφία ἡ γνῶσις καὶ χρῆσις παντὸς ἀρίστου πράγματος· καὶ Ἰσοκρ. Πανηγυρ. 1, τὰς ἄλλας τέχνας, καὶ τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν, δηλ. τὴν ῥητορικὴν, ἦγον τὴν ἐντεχνον αὐτῆς μελέτην καὶ χρῆσιν, καὶ Πλούτ. περὶ Ἰσοκρ. ἐπὶ τὸ φιλοσοφεῖν, καὶ γράφειν ἐτράπετο, δηλ. εἰς τὴν μελέτην τῆς ῥητορικῆς, καὶ εἰς τὸ συγγράφειν. Περὶ τοὺς ποιητὰς φιλ. λέγει ὁ Ἰσοκρ. δηλ. μελετᾶν καὶ ἐξηγεῖν τοὺς π. 2) Καθ. ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς θεωρῶ, καὶ πράγματευσμαι· πῶς οὐκ ἔστι σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον; Ἰσοκράτ. κ. Τίς γὰρ ἡ τῶν ποιεῖν δυνάμενων, ἡ τῶν λέγειν ἐπιστάμενων οὐ πονήσῃ καὶ φιλοσοφήσῃ; ὅπου τὸ ποιεῖν ἀντιστοιχεῖ τῷ ποιεῖν, καὶ τὸ φιλοσοφεῖν τῷ λέγειν. Ὁ αὐτὸς Ἰσοκρ. μεταχειρίζεται τὸ φιλοσοφία ἀντὶ γνῶσις, τέχνη· αἱ φιλοσοφαί, καὶ παιδεῖαι τῶν ἄλλων· καὶ οἱ διατρίβοντες περὶ τὴν ἡμετέραν φιλοσοφίαν, ὀνομάζων τοὺς μαθητὰς τοῦ· καὶ ἄλλου, ἡ φιλοσοφία, ἣν προειλόμην, ἦγον ἡ ἐπιστήμη, ἡ σπουδή· καὶ ἐκ φιλοσοφίας τὴν δύναμιν τῶν λόγων εἰλήφαμεν, ἦγον διὰ μελέτης καὶ ἀσκήσεως. Ὁ Θουκυδ. λέγει (ὡς ἤδη εἶπαμεν) φιλοσοφεῖν ἄνευ μαλακίας, εἰνoῶν τὴν μελέτην τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν· καὶ ὁ Ξενοφ. πανταχοῦ εἰνoῖ φιλοσοφεῖν, ἀντὶ τοῦ μελετᾶν καὶ φιλοπονεῖν, Ἀπομν. Εἰς τὸ Συμπ. σκεπτέον Ποῖα ἐπιστάμενος Θεμιστοκλῆς - ποῖα τε εἰδώς Περικλῆς - πῶς ποτε φιλοσοφῆσας Σόλων νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκε, ἦγον διὰ ποίας ἐπιστήμης καὶ τέχνης συγγράφας ἔδωκε τοὺς νόμους εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἐμεταχειρίσθη τὸ φιλοσοφῆσας συνωνύμως μετὰ τὸ ἐπιστάμενος καὶ εἰδώς. Εἰς δὲ τὴν Κύρου Παιδ. λέγει· νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἑρώτος· τοῦτο τὸ χωρὶον μᾶς φέρει εἰς τὴν εἰνoίαν τοῦ Ἑρευνῶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἰς τὴν τοῦ φιλοσοφεῖν σηματοῖαν, ἡ ὅποια ἐφεξῆς ἀνεπτύχθη κατ' ὀλίγον διὰ τῶν φιλοσοφικῶν αἰρέσεων καὶ σχολῶν· καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη ἔρευνα εἶναι ἡ γνησίᾳ μήτηρ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, διὰ τοῦτο τοῦτο τὸ φιλοσοφεῖν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ταύτην ἐνoῖ ὁ Ἰσοκράτης, ὅταν δικαίως ἐπαινῶν τὰς Ἀθήνας ἔλεγεν εἰς τὸν Πανηγυρ. §. 13. σ. 45. ἐκδ. Κορ. φιλοσοφίαν, ἡ πάντα συνεξεῖρε, κ. συγκατεσκεύασε . . . ἡ πόλις ἡμῶν κατέδειξε.

Φιλοσόφημα, τὸ, εξέτασις, θεωρία, γνώμη. 2) ἀντικείμενον ἐρεύνης, καὶ θεωρίας· ζήτημα, Ἀριστοτ. περὶ οὐραν. 2.

Φιλοσοφία, ἡ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ γυμνάζεσθαι τὰς τέχνας, καὶ ἐπιστήμης. πᾶσα γυμνασις κατὰ κανόνας, ιδίως, ἡ τῆς ῥητορικῆς. Ζ. φιλοσοφῶ. Καθ. πᾶσα ἀσχολία μετὰ σκέψεως καὶ μελέτης. 2) ἡ ἐπιστήμη τῆς φιλοσοφίας, ἦγον ἡ γνῶσις θεῶν καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων.

Φιλοσοφοκλῆς, ὁ, φίλος καὶ ζηλωτὴς τοῦ Σοφοκλέους, Διογ. Λαέρ. 4, 20.

Φιλοσοφομειρακίσκος, ὁ, κωμικῶς ἀντὶ παιδεραστῆς, Ἀθήν. σ. 572.

Φιλόσοφος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀγαπᾷ καὶ ἐνασχολεῖται εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμης· ταυτ. φιλομαθῆς, Πλάτ. Πολιτεῖ. 2, 16. οὕτως ὀνομαζόντο κατ' ἀρχὰς οἱ αἰοδοί, μουσικοί, καὶ ποιηταί. Ἀφ' οὗ δὲ ἡ ἰδέα τῆς σοφίας περιέλαβε τὰς δεξιότητάς ὅλας τοῦ πνεύματος, ὁ Πυθαγόρας μετριοφρονῶν ὀνόμασεν ἑαυτὸν ὄχι σοφόν, ἀλλὰ φιλόσοφον. ἐφεξῆς ἐστήμαινεν ἡ λέξις, φίλος τῆς ῥητορικῆς, δηλ. ἐνασχολούμενος εἰς αὐτήν. Ζ. φιλοσοφῶ· τελευταῖον ἐστήμαινεν ἡ λέξις τὸν ἐξετάζοντα τὴν φύσιν, καὶ ἐξαιρέτως τὸν ἀνθρώπον.

Φιλοσπήλυξ, υἱος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ σπήλαια, καὶ κατοικῶν εἰς αὐτά, : Πάν, Ἀνάλ.

Φιλόσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή), ἀγαπῶν τὰς σπ. χρησιμεύων εἰς αὐτάς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 289.

Φιλόσπουδος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς σπουδῆς, τὸ ὅπ. Ζ. Ἀνάλ. 2, σ. 83.

Φιλοστασιώτης, ου, ὁ, ἀγαπῶν τὴν ἐπανάστασιν, Γλωσσ. Βουλκ.

Φιλοσταφυλος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν σταφυλίων, Νόν.

Φιλοστεφανέω, ὦ, ἀγαπῶ, καὶ προσπαθῶ νὰ λάβω τὸν στέφανον, Πολύβ. 7, 10. Πλούτ. 10, σ. 161.

Φιλοστέφανος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν, καὶ προσπαθῶν νὰ λάβῃ στέφανον.

Φιλόστονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ττόνως, συγγῆως, συχνάκις ἀναστενάζων, Αἰσχ. Ἑπτ. 285.

Φιλοστοργέω, ὦ, τὸ ἐπιτετ. στέργω.

Φιλοστοργία, ἡ, ταυτ. στοργή.

Φιλοστοργίος, ὁ, ἡ, Ὀν. κύριον ἐκ τοῦ

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - στοργῶς (στοργή), ἐκ φύσεως ἀγαπῶν, ἐξαιρείτως γονεῖς, τέκνα, ἀδελφοί.

Φιλοστρατιώτης, ου, ὁ, φίλος τῶν στρατιωτῶν, καὶ τῆς στρατιωτικῆς, Δ. Κασσ.

Φιλόστρατος, ὁ, ἡ, Ὀν. κύριον.

Φιλόστροφος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν στροφὴν, τὴν μεταβολὴν, εὐμετάβλητος, Πολυδ. 6, 198.

Φιλοσυγγενής, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ συγγενεῖς, Δ. Χρυσόστ. 1, σ. 136. 138.

Φιλόσυκος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν σύκων.

Φιλοσυμμάχος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν συμμάχων, Ἡσύχ.

Φιλοσυνήθης, εὖς, ὁ, ἡ, φίλος τῆς συναναστροφῆς, Πλούτ. 6, σ. 207.

Φιλοσυνθεσία, ἡ, κλίσις, ἀγάπη εἰς ἐξισασμὸν, συμβιβασμὸν, Σχολ. Λουκιαν.

Φιλοσυνουσιάζω, ἀγαπῶ τὴν συναναστροφὴν, Διογ. Λαέρ. 3, 98.

Φιλοσυνουσιαστής, ὁ, ταυτ. φιλοφῆς, Γραμμ.

Φιλοσύντομος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν (εἰς τὸ ὀμιλεῖν) συντομίαν, Πλούτ. 8, σ. 33.

Φιλοσωματέω, ὦ, ῥήμα } τοῦ

Φιλοσωματίζω, ἡ, οὐσιαστ. }

Φιλοσωματος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - σωμάτως, ὁ ἀγαπῶν, καὶ ἐπιμελούμενος τὸ σῶμα τοῦ, τὸ φ-ν, ταυτ. ἡ φ. τία.

Φιλοσώφρων, οὗτος ὁ, ἡ, φίλος τῆς σωφροσύνης, Ἑτυμ. Μ.

Φιλοταρίον. Ζ. φιλοτάριον.

Φιλοταρίχος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ παστά, ἀλατιτμένα ὀψάρια.

Φιλόταξ, ατος, ἡ, Δωρ. αἰτί φιλότης.

Φιλοτεχνία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὰ τέκνα.

Φιλότεχνος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὰ τέκνα τοῦ· τὸ φιλ. ταυτόστ. φιλοτεχνία.

Φιλοτεχνέω, ὦ, μ. ἦσω (φιλότεχνος), ἀγαπῶ τὴν τέχνην, καὶ ἐργάζομαι ἐπιμελῶς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. 2) μεταχειρίζομαι τέχνην, ἡ ὁλοκλήρη. 2) κάμνω ὀμιλίαν περὶ τέχνης· ὑπερτινος φ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. § 2, 2. ὀμιλῶ περὶ τινός ὡς τεχνίτης· ἐφιλοτεχνήσαν πληθὺς ἰχθύων ἐν αὐτῇ ποιῆσαι, ἐπροσπάθησαν μετέχνην νὰ τρέψωσι πολλὰ ὀψάρια, Διόδ. 13, 82.

Φιλοτέχνημα, τὸ, ἔργον μετέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, Λιβαν. 4, σ. 778.

Φιλοτεχνημων, ὁ, ἡ, τεχνίτης ἐπιτήδειος, ἀγαπῶν τὸ ἔργον του, Κυριλλ. Ἀλ.

Φιλοτέχνης, ὁ Πόλεμ. Φυτιογ. 1, 6, σ. 229. ταυτ. Φιλότεχνος.

Φιλοτέχνησις, ἡ, } ἀγάπη πρὸς τέχνην καὶ χρήσις αὐτῆς.
Φιλοτεχνία, ἡ, } 2) ἐν τέχνῳ ἔργον. 3) δόλος, ἀπάτη πανουργία.

Φιλότεχνος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. - τέχνης, φίλος τῆς τέχνης, ἐπιτήδειος τεχνίτης

Φιλότης, τῆτος, ἡ, φιλία, ἀγάπη. 2) ἐναγκαλισμός, καὶ σαρκική μίξις μετὰ τοῦ εὐνῆ, ὕπνος, τέρπεσθαι, μίσγεσθαι, Ὁμ. Πίνδ. καὶ Πληθύντ. εἰς τὸν Πίνδ. 3) ὡ φιλότης, ταυτ. ὡ φίλε. Τοῦτο τὸ φιλότης ἐγενετο ἐκ τοῦ φίλος, ὡς ἐκ πότης ἐκ τοῦ ἵππος, τοξότης ἐκ ἐκ τοῦ τόξον.

Φιλοτησία, ἡ, νοητ. πόσις, φιλική πόσις· φιλοτησίας (δηλ. ἔνθεα) προπίνειν, πίνειν εἰς τὴν ὑγίαν τινὸς λέγομεν τῶρα· ἡ νοητ. φιλία, τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ ὅποιον χαιρετοῦμεν τὸν φίλον. φιλοτησίας μελετᾶν, Πλάτ. Φαίδ. 31. ὅπου ἄλλοι ἀνέγν. (ἀναρμόστως), φιλοποσίας. μετέρχομαι τὴν πότιν, πίνω 2) πᾶσα πόσις, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 6, 51. ἐκ τοῦ

Φιλοτήσιος, ὁ, ἡ, ἀνήκων, ἡ συντείνων εἰς τὴν φιλίαν. 2) ἡ φιλοτήσιος, νοητ. πόσις, τὸ πρὸς ὑγίαν τινὸς πινόμενον· ἡ μένγαρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται, ὅπου νοεῖται ὀρθότερον κύλιξ, Θεογ. ἔργα φιλοτήσια, ἐρωτικά, συνουσία, Ὁμ. Ὀδυσ. λ, 245. ὡς φιλότης, ἀριστ. 2. : λέχος, Μανέξ. 6, 169.

Φιλοτιμέω (φιλοτίμος), μόνον Μέτ. Φιλοτιμούμαι, ἀγαπῶ τὴν τιμὴν, καὶ προσπαθῶ νὰ τὴν ἀποκτήσω· ἐπὶ τινι, θέτω τὴν τιμὴν μου εἰς τὴν, καυχῶμαι καὶ ἐκινουμαι εἰς τοῦτο. ἡ ἀναπαύω τὴν ματαιοφροσύνην μου· προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι· οἱ πάντες ἀν φιτιμῆσειν φίλῳ σοι χρῆσθαι, Ξενοφ. καὶ φιλοτιμούμενος Ὀργήτιον ὑπερβάλλειν, Πλούτ. Ἀπέπλευσαν φιλοτιμηθέντες ὅτι --- ἐκζηλοτυπίας, ἀπειδὴ --- Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 4, 7. τῆς φύσεως εἰς κάλλος τότε φιλοτιμηταμένης, συνεισενεγκούσης τὸ πᾶν ἐκ φιλοτιμίας καὶ ζήλου διὰ τὴν καλλονὴν, Αἰλ. Π. Ἰστ. καὶ ἐλευθεριότητα καὶ εὐεργεσίαν δεκνύειν εἰς τινά. καὶ καυχᾶσθαι, κομπορήμονεϊν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 281. Καθ. ἀσχολοῦμαι εἰς τί με κλίσιν καὶ ζήλου· περὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων φιλοτιμηθεῖς, Διόδ. Σικ.

Φιλοτιμία, τὸ, ἔργον φιλοτίμου ἀνθρώπου. καὶ Καθ. μερικῶς ὅ,τι εἶναι φιλοτομία ἐν γένει, π. χ. φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν, αἱ εἰς τὴν πόλιν γενόμεναι ἀποδείξεις τῆς φιλοτιμίας του διὰ δαπάνης, καὶ δώρων, Πλούτ. Ἀλκιβ. 16. νομισθέντα φιλοτιμήματα, τὰ συνηθισμένα χαρίσματα, ὁ Αὐτοκ. Πολιτ. παραγγέλ.

Φιλοτιμία, ἡ, ἀγάπη τῆς τιμῆς, φιλοδοξία, καὶ πᾶν γενόμενον ἐκ φιλοτιμίας· ἐλευθεριότης, γενναϊότης, ματαιότης, ὑπερηφάνεια, ἀττολία, φροντίς κτ. 2) ταυτὸς. φιλονεικία, Ἠρόδ. 3, 53.

Φιλότιμος, ὁ, ἡ (φιλέω, τιμῇ), Ἐπίρ. - τίμως, ἀγαπῶν τὴν τιμὴν, ἀρα εὐγενής, γενναῖος, φιλοδόξος· τὸ Ἐπίρ. ἀντὶ ζηλοτύπως, μετὰ ἀμίλλαν, Ἰσοκρ. Παιηγ. 24. πλουτίως, μετὰ ἔκτασιν. 2) Ὁν. κύριον.

Φιλότιμος, ὁ, ἡ (τέμνω)· ἡμέρα, ἡ ὁδὸς μετὰ τὴν γεννησιν, ὅποτε ἐγένετο ἡ περιτομή, Νόνν.

Φιλοτοιοῦτος, ὁ, φίλος τινὸς ἐγγένει, ὡς ὁ ἵππου φίλος λέγεται φίλιππος, ὁ τῶν μουσῶν φιλόμουσος, οὕτω Φιλοτοιοῦτος ὁ ἐν τι ὁποιοῦν ἴσως φιλῶν. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1, 8. 3, 11. 4, 4. Κορ. Πρβ. πολυτοιοῦτος.

Φιλοτραγῆμων, ὁ, ἡ (τράγημα), φίλος τῶν τραγημάτων. Ἀθῆν. σ. 642.

Φιλοτραπέζος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς τραπέζης, τῶν ἐσθλαίων, Ἀθῆν. σ. 113.

Φιλοτραφέης, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὴν τροφήν, Βεγκέρ. ἀνέκδ. σ. 116. ἐξ Εὐριπ.

Φιλοτροφέω, ὡ, ῥῆμα τοῦ ἐφ. Πλούτ.

Φιλοτρόφος, ὁ, ἡ, μετὰ χαρὰς τρέφων.

Φιλότρωξ, ὡγος, ὁ, ἡ, ταυτ. φιλοτραγῆμων, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. σελ. 185.

Φιλοττάρειον, τὸ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 891. ὑποκορ. τοῦ φιλότης. μετὰ τὸ διὰ τὸ μέτρον.

Φιλοτυράννος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ τυράννου, ἡ τῆς τυραννίας.

Φιλότυφος, ὁ, ἡ, ἀλαζών, αὐλικός, φουσκωμένος.

Φιλοτωθάξω, κ. - θάσσω, συνήθως, ἀσμένως τωθάξω, Ἰπ-

ποκρ. Ἐπιστ. σ. 1285.

Φιλοτωθάστος, ὁ, ἡ, ἀσμένως, ἡ συνήθως τωθάξων, Φε-γων, Ἰπποκρ. ἐπιτ. σ. 1285.

Φιλόυπνος, ὁ, ἡ, ταυτ. φίλυπνος.

Φιλοφαίεξ, ἄκος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν Φαιάκων.

Φιλόφθογγος, ὁ, ἡ, πολὺ φωνάζων, θορυβῶν· κύων, πολυγαυγίζων, Ἀνάλ.

Φιλόφθορος, ὁ, ἡ, φθονερός, Πλούτ.

Φιλοφιλία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐφ. Ἀριστοφ. Ἠθ. 8, 1.

Φιλόφελος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τοὺς φίλους του.

Φιλοφθόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ, φίλος τῆς φθόρμιγγος, Αἰσχύλ. Ἰ-κέτ. 711. Ζ. φθόρμιγξ.

Φιλοφρονέομαι, οὔμαι, μ. ἤτομαι (-φρων), ὑποδέχομαι καὶ περιποιῶμαι φιλικῶς, δεκνύω φιλίαν καὶ ἀγάπην· τινά, Ξενοφ. Κυρ. 3, 1, 8. : τινι, πρὸς τινά, Στράβ. 12, σ. 315. Σ. Πλούτ. Δημήτρ. 11. 2) Παθητ. εὐφραίνομαι, χαίρομαι.

Φιλοφρόνστερος, Ἐπίρ. - στέρως. συγκριτ. τοῦ φιλόφρων.

Φιλοφρόνημα, τὸ, φιλική δεξιότης, καὶ περιποίησις, Αἰσχίν. ἐπιτ.

Φιλοφρόνησις, ἡ, τὸ αὐτ. τοῦ πρ.

Φιλοφρόνητικὸς, ἡ, ὄν, φιλικός, περιποιητικός, Σχολ. Ἀριστοφ.

Φιλοφροσύνη, ἡ, φιλικὰ καὶ καλὰ φρονήματα, φιλικὴ δεξιότης καὶ περιποίησις· κλίσις, ἀγάπη, εὐνοία, καὶ εὐμένεια τοῦ βασιλέως, Πλούτ. Ἀρτοξ. 22. χαιρετισμός, ἀπατμός δι' ἐναγκαλίσεως καὶ φιλήσεως, Πλούτ. 2) παιδρότης, εὐφροσύνη, χαρὰ· Κυρίως, Σηλ. τοῦ

Φιλοφρόσυνος, ἡ, ὄν, Ἀνάλ. 3, σ. 183. ταυτ. τοῦ

Φιλόφρων, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - φρόνως, φιλικὰ φρονῶν, καὶ πράττων.

Φιλόφωνος, ὁ, ἡ, (φωνή) πολὺλογος, φλύαρος, Πλούτ.

Φιλόχλαινος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ἐνδυμάτων, Νόνν. Διονύσ. 37, 140.

Φιλόχλος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ ὄχλου, τοῦ λαοῦ, Διογ. Λαέρτ. 4, 6, 17.

Φιλοχορευτής, οὔ, ὁ, ἀγαπῶν νὰ χορεύῃ, Ἀριστοφ.

Φιλόχορος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ χοροῦ.

Φιλοχρηματέω, ὡ, κ. - χρημαίνω, εἶμαι φιλάργυρος, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω χρήματα, πλούτον.

Φιλοχρηματίζω, ἡ, κ. - χρηματούνη, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Φιλοχρηματιστής, οὔ, ὁ (χρηματίζω), ἀγαπῶν νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα, πλούτον, ἐξαίρ. διὰ ἐμπορίας.

Φιλοχρημαστεικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, ἀνήκων εἰς τοῦτον.

Φιλοχρήματος, ὁ, ἡ Ἐπίρ. - μάτως (χρήματα), κ.

Φιλοχρήμων, ὄνος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.

Φιλόχρηστος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν χρητῶν, τίμιος, χρήσιμος, ἐνάρτεος, Ξενοφ. Ἀπομ. 2, 9, 4.

Φιλόχριστος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν χρυσόν, Ἐκκ. Συγγ.

Φιλόχρονος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ χρόνου, Γρηγ. Ναξ.

Φιλοχρυστεία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὸν χρυσόν.

Φιλόχρυσος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν χρυσόν, φιλάργυρος.

Φιλοχωρέω, ὡ, μ. ἤτω, μετὰ Δοτ. : ὄρσι, λόφῳ, ἡ μετὰ τῆς ἐν καίεπι, μετὰ χαρᾶς διατρέβω, καταικῶ εἰς τόπον τινά, Διον. Ἀλ.

Φιλοχωρεῖα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἀριστοφ. Σφ. 834.

Φιλόχωρος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τόπον τινά, Γρηγ. Ναξ.

Φιλοψεύδεια, -ψεύδεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Φιλοψεύδης, ἑός, ὁ, ἡ (ψεύδος), Ἰλ. μ, 163. καὶ

Φιλοψεύστης, οὔ, ὁ (ψεύστης), ἀγαπῶν νὰ ψεύδεται, νὰ ὁμιλῇ ψεύματα.

Φιλοψία, ἡ, Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 257. οὐσιαστ. τοῦ -οφας, ὁ, λαίμαργος, φαγᾶς.

Φιλοψογέω, ὡ, ῥῆμα τοῦ ἐφ. Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλιαν.

Φιλόψογος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ψόγως (φίλος, ψόγος), ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ

Φιλόψος, ὁ, ἡ. Ζ. φιλοψία· ἰδίως ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ ὀψία, Πλούτ. 8, σ. 652.

Φιλόψοφος, ὁ, ἡ, φιλόκτυπος, φιλοτάραχος, Ἰουστίν. Μάρτ.

Φιλοψυχέω, ὡ, μ. ἤτω, ἀγαπῶ τὴν ζωὴν, εἶμαι δειλός.

Φιλοψυχία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Φιλόψυχος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ψύχως (ψυχή), φιλόζωος, δειλός.

τὸ φ-ν, ταυτ. φιλοφυχία.
 Φιλόφυχρος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν φυχρῶν.
 Φιλόω, ὦ, ταυτ. φιλιόω, φιλιόω· φιλοῦμαι, ταυτ. φιλιούμαι, φιλιόομαι, Σουίδ.
 Φιλτάτιον, τὸ, ταυτ. φιλοτάρτιον· ὑποκ. τοῦ οὐδ. τοῦ ἐφ.
 Φίλτατος, τῆ, τον, ὑπερθετ. τοῦ φίλος, ὡς φίλτερος, α, ον, συγκρ. ἀντί φιλότερος· τὰ φίλτατα, οἱ γονεῖς, τὰ τέκνα, αἱ σύζυγοι εἰς τοὺς ποιητ. Πρβ. φίλιος.
 Φιλτέας, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φίλτερος, α, ον· Ζ. φίλτατος.
 Φίλτρον, τὸ (φίλω, φιλέω), ἀντί φίλετρον, φίλητρον· φάρμακον γεννῶν φιλίαν, ἢ ἔρωτα πρὸς τινά, πιστόν πρόξενον ἔρωτος· Θεόφρ. 2, 1. ὁποῖον μεταχειρίζεται τις διὰ νὰ γείνη ἀγαπητός. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 3, 11. Σέλητρον ἔρωτος, μάγευμα· φίλτρον εἰρήνης, τὸ Σέλητρον τῆς εἰρήνης· δευτέρα φίλτρα γάμου, τοῦ δευτέρου γάμου ἔρωτικόν ποτόν, Ἀπολλωνίδ. ἐπίγρ. 14.
 Φιλτροποιός, ὁ, ἡ, ὅστις κατασκευάζει φίλτρα.
 Φιλτρόποτον, τὸ, ποτόν τῆς ἀγάπης, τοῦ ἔρωτος.
 Φίλυβρις, ὁ, ἡ (ὑβρις), Κλήμ. σ. 492. κ.
 Φίλυβριστής, οὗ, ὁ, ὁ μετὰ χαρὰς ὑβριστής ἢ ὑβριστικός ὢν, Ἀνάλ. 2, σ. 106.
 Φίλυγής, ὁ, ἡ, φίλος τῆς ὑγείας.
 Φιλύδρηλος, ὁ, ἡ (ὑδρηλός), φίλος τῆς ὑγρασίας, ἰκῆπος, Ἀνάλ. 3, σ. 185.
 Φιλυδρίας, ον, ὁ, κ. -υδρος, ὁ, ἡ (ὑδωρ), ἀγαπῶν τοὺς ἐνύδρους τόπους· φυτόν, Πλούτ.
 Φιλυδρία, ὦ, ἐπιθυμῶ, ζητῶ πολλὴν ὑγρασίαν, Ἡσύχ.
 Φιλυκή, ἡ, δένδρον τι ἀειθαλές. εἶδος ῥάμνου, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 1, 15. Ζ. κ. φυλίη.
 Φιλύλλος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φίλυμνος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ὕμνων, Ἀνακρ.
 Φιλυπήχοος, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν νὰ ὑπακούῃ. 2) ἀγαπῶν τοὺς ὑπηκόους του, Πλούτ. Ἀρτοξ. 30.
 Φίλυπνος, ὁ, ἡ, φίλος τοῦ ὕπνου.
 Φιλυπόδοχος, ὁ, ἡ, ἀσμένως ὑποδεχόμενος, Διογ. Λαέρτ. Β. §. 133.
 Φιλυπόστροφος, κ. } ὁ, ἡ (ὑποστροφή), ἀσμένως, συνήθως
 Φιλυποστροφώδης, } ἐπιτρέφων ὀπίσω, Ἰπποκρ. σ. 1121.
 Φιλυποψία, ἡ, κλίσις, ἀγάπη εἰς τὴν ὑποψίαν.
 Φιλυρά, ἡ, Ἰων. Φιλύρη, φιλουριά Κ. 2) εἶδος δένδρου ἔχον
 ωλοῖον βύβλω παπύρω ὅμοιον, Σουίδ. 3) ὄν. κύριον· μάλιστα
 ἡ μήτηρ τοῦ Χείρωνος.
 Φιλυρέα, ἡ, δένδρον φέρον καρποὺς ὡσάν σταφυλὴν, Διοσκ. 1, 125. philurea Διν.
 Φιλύριος, ἰα, ἰον. Ζ. φιλύρινος.
 Φιλυρίνος, ἰη, ἰον, ἡ Φιλύριος, κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλον
 φιλύρας· ἐλαφρὸς ὡσάν φιλύρα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1378.
 Φιλύριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φιλύρα, Αἰλιαν. Π. Ἰστ. 14, 12. τρα-
 πεζάκι ἀπὸ φιλύρας ξύλον. Εἰς τὸν Κορινθίου (κεφ. 24) κεῖται
 ψευδῶς Φιλύτρια.
 Φίλω· Ζ. φίλομαι.
 Φιλώ, ἡ, ὄν. κύριον. κ. Φιλλώ.
 Φιλωδός, ὁ, ἡ, φίλος τῶν ὠδῶν.
 Φίλων, ὁ, κ. Φιλωνίς, ἡ, ὄν. κύρια.
 Φιλώνδας, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φιλώνυμος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φιλωνίδης, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φιλωρεΐτης, ὁ, ἀγαπῶν τὰ ὄρη, Ἀνάλ. 2, σ. 295.
 Φίλωρ, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ φίλος, Ὀμ.
 Φιλώτας, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φίλωψ, ὠπος, ὁ, ἡ, ταυτ. φίλος [τὸ ὠψ εἶναι ἀπλῆ κατάλη-
 ξις ἀντί οψ, καὶ τοῦτο ἀντί οψ, ἀξ· διὰ τοῦτο πιθανῶς τὸ φίλαξ
 εἶναι πρωτότυπον τοῦ φιλακίζομαι.]
 Φιμός, ὁ, Πληθ. τὰ ψιμά, πλεγμένον σχοινίον, ἢ καλᾶδιον βαλ-
 λόμενον εἰς τὸ στόμα τῶν θηρίων, διὰ νὰ μὴ δαγκάνωσιν, ἢ νὰ
 μὴ βυζάνωσιν· ἄλλως πύσσαχος. 2) σκεῦος, ὅπου ἐσείοντο οἱ
 παιζόμενοι κύβοι· Ζ. πύργος. 3) εἰς τὸν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 465. μέ-
 ρος τοῦ χαλινοῦ, τὸ τιθέμενον εἰς τὸ στόμα, ἄλλως, πνιγεύς·
 ἢ πρώτη σημασία του εἶναι δεσμός, μετὰ τὸν ὁποῖον δένουσί τι
 σφιχτά, στενά· ὅθεν, φιμόω, ταυτ. δεσμεύω. Ἐκ τοῦ φίω,

φίω, φίσω. πέφιμαι, ταυτ. σφίω, σφίζω, σφίγω· ὅθεν τὸν
 αὐχένα τῷ ξύλῳ φιμοῦν, Ἀριστοφ. Νεφ. 529. καὶ φίμωσις, ἡ,
 στένωσις, ἐμφραξις διόρυγος, δρόμου, ἢ τῆς κοιλίας, τῆς ἐπι-
 δερμίδος κττ. 2) φιμός, ὁ, ταυτ. φίμωσις.
 Φιμόω, (φιμός), σφιχτά, ἢ στενά δένω, ἐγκλείω, ἐμφράττω
 τὸ στόμα, κατασιγάζω· Ζ. φιμός.
 Φιμώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὡσάν φιμός.
 Φίμωσις, εὐς, ἡ· Ζ. φιμός.
 Φίμωτρον, τὸ (φιμόω), ταυτ. φιμός.
 Φίμν, ἀντί σφίν, δηλαδὴ σφίσι.
 Φίνειον, τὸ, ὄνομα ὄρους. τὸ αὐτὸ κ. Φήνειον.
 Φινεύς, εὐς, Ἰων. ἦος, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φινίδα, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φίνις, ἡ, ταυτ. φήνη, Διοσκ. 2, 58.
 Φίντας, α, ὁ, Δωρ. ὄν. κύριον, ἀντί φίντης.
 Φίντατος, Δωρ. ἀντί φίλτατος.
 Φίντερος, Δωρ. ἀντί φίλτερος.
 Φίντης, εὐς, ὁ, ὄν. κύριον.
 Φιντίας, ὁ, ὄν. κυρ. ταυτ. φιλτίας.
 Φίντις, ὁ, ταυτ. ἡνίοχος, Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 37, ὅπου ἐξ Εὐ-
 στατίου, Ὀμ. σελ. 1648. ἀνέγ. φίντης καὶ ἐξήγηται ὁρθότερον
 δωρικῶς ἀντί φίλος· καὶ φίντατος, ὁ, ἀντί φίλτατος.
 Φιντύλος, ὁ, κ. Φιντώ, οὐς, ἡ, Φίντων, ὠνος, ὁ, ὄν. κύρια.
 Φίξ, ἰκός, ἡ· Βοιωτ. ἀντί σφίξ, κ. σφίγξ.
 Φιτροός, ὁ, κ. Φίτρον, τὸ (φίω ἀντί φύω), ταυτ. φύτρον, φυ-
 τόν, κ. κορμός.
 Φίττα, Ἐπίρ. Δωρ. ἀντί φίττα, κ. σίττα. Πρβ. φθύω, ἀντί
 φύω· κ. Ζ. φ.
 Φίττυ, τὸ, κ. } Αἰσχύλ. Ἀγ. βλαττός, κλάδος, κλωνάρι. 2)
 Φίττυμα, τὸ, } Μεταφ. ταυτ. υἱός.
 Φιτυποιμήν, ὁ, ταυτ. φυτοκόμος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 909.
 Φίτυς, υἱός, ὁ, πατήρ, γεννήτωρ, Δουκ. 462. 486.
 Φίττω, μ. ὕσω, ταυτ. φυτεύω, Ἡσιόδ. Θεογ. 985. ἐκ τοῦ φίω,
 ταυτ. φύω.
 Φλάδω, ταυτ. φλάω, Ἡσύχ.
 Φλάδω, Φλάζω, ὅθεν λακίδες ἐφλαδον, ἀντί ἐρράγησαν, Αἰσχ.
 Χοηφ. 26. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει καὶ φλίδω, φλιδάω, φλιδάνω· Ζ. φλάω.
 Φλάζω, κ. } ὁμιλῶ φλά φλά, ἀκατάληπτα, ἀνόητα. Ζ. φλάω.
 Φλαίνω, }
 Φλαμέντας, ὁ, ταυτ. ἱεροφάντης. τὸ Λατίν. Flamea, Ἀππιαν.
 Φλανύσσω· Ζ. φληνέω.
 Φλάσις, εὐς, ἡ, Ἰων. ἀντί θλάσις, Ἰπποκρ.
 Φλασχίον, τὸ, Κ. φλασκή, Σουίδ. Ζ. πυτίνη.
 Φλάσμα, τὸ, Ἰων. ἀντί θλάσμα, Ἰπποκρ.
 Φλασμός, ὁ (φλάζω), ἀντί παφλασμός. 2) ἀλαζονεία, τύφος,
 Ἡτύχ.
 Φλαστός, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντί θλαστός.
 Φλαττόθραττ - φλαττοθραττο - φλαττόθρατ, Ἀριστοφ. Βάτρ.
 μιμητικὴ φωνὴ τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας.
 Φλαυρίζω, μ. ἴσω, Ἀττ. ἀντί φαυρίζω.
 Φλαυρός, α, ον, Ἐπίρ. -ρις, Ἀττ. ταυτ. φαῦλος. Ἐπὶ πο-
 ταμοῦ μὴ ἔχοντος ἰκανὸν ὕδωρ, Ἡρόδ. 7, 196. Κατὰ τὸν Σχολ.
 Λουκιαν. Φιλοφειδ. εἶναι φλαυρον τὸ μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ
 μέγα (δηλ. κακόν).
 Φλαυρότης, ἡ, ταυτ. φαυλότης, Πολυδ. 4, 12.
 Φλαυροῦργός, ὁ, ἡ, ταυτ. φαυλοῦργός, κακά, ἀχρεῖα ἐργα-
 ζόμενος, ὡς τεχνίτης τις, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 35. Καθὼς κ. φλαυ-
 ρως ἔχειν τὴν τέχνην, Ἡρόδ. 3, 30.
 Φλάω, Αἰολ. κ. Δωρ. ἀντί κλάω· ὅθεν, φλασῶ, φλάσαιμι, Θε-
 ὁκρ. 5, 148. 151. Ζ. Φ. καὶ τὸ ἐφ.
 Φλάω, ὦ, ἄλλος τύπος τοῦ φλέω, καὶ οἱ δύο δὲ δασεῖς τύποι
 τοῦ πλάω, πλέω· ἐπὶ ὕγρων, καὶ αἰέρος, εἶμαι γεμάτος. φου-
 σκόνομαι, βράζω, κοχλάζω, ῥέω, ἐκρέω· ῥευστόνομαι· ἐπὶ ταύ-
 τῃ τῆς σημασίας εὐρίσκεται καὶ φλάζω, φλατμός, παφλά-
 ζω, παφλασμός, δηλ. ἀχολογῶ καθὼς τὸ βράζον ὕδωρ· καὶ Με-
 ταφ. φλυαρῶ. Ἀλλὰ φλάζω, φλάδω, ὅθεν ἐφλαδον ἀντί ἐρρά-
 γησαν, ὡς οἱ τύποι φλίω, φλίζω, ἐφλιδον εἶναι ὁρθότερον ἐκ
 τοῦ φλάω, φλίω, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ θλάω, θλίβω· ἢ ἐννοεῖται
 τῆς ἐσωτερικῆς θερμότητος ἐμμενεν εἰς τὴν τύπον φλέγω· 2)
 φλάω, φλάζω, φλάδω, κ. φλίω, φλίζω, φλιδῶ εἶναι κατὰ διά-

λεχτον ἀντί θλάω, θλίω, θλίβω, ὅθεν ἐφλάδον, ταυτ. ἐρράγησαν· καὶ ἀντί μαλάσσειν, κ. συντρίβειν· ὅθεν φλάσσειν, Πίνδ. Νέμ. 10, 128. Δύναται δὲ νὰ σημαίνει κ. ἀρμέγω, βυζάνω, καὶ τὰ δύο εἶναι θλίψις, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται τὸ γάλα· καὶ οὕτω πρέπει νὰ νοήσωμεν τὸ φλᾶν εἰς Ἀριστοφ. Πλουτ. 694, καὶ Εἰρ. 1304. ὅπου τὸ μεταχειρίζεται ἀντί ναπαίνω, καταβιβάζω εἰς τὸν στόμαχον· εἰς δὲ Πλουτ. 719. ἀντί τοῦ συντρίβειν, κ. Πλουτ. 7, σ. 395, καὶ ἐπὶ αἰσχροῦ σημασίας ἀναφλᾶν ταυτ. μαλάσσειν, δέφειν. Συνήθ. παράγουσι τὸ φλάω τοῦτο ἀπὸ τὸ ἐν ἀρχῇ· ἀλλὰ τοῦτο μὲν εἶναι κατὰ διάλεκτον ἀντί θλάω. τὸ δὲ πρῶτον φλάω, ἄζω, εἶναι κατὰ διάλεκτον ἀντί βλάω, βλάζω, φλίω, ἴζω, βλίω, βλίζω· φλύω, φλύζω· βλύω, βλύζω, κ. πλάω, πλέω, πλίω, πλύω κτλ· ὡς εἶπαμεν ἀνωτ. Ζ. φλέω.

Φλεβάζω, ταυτ. φλύω, βρύω. Ἐτυμ. Μ. Φωτ. Σουίδ.

Φλεβικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φλέβα.

Φλέβιον, τό, ὑποκ. τοῦ φλέψ.

Φλεβονευρώδης, ὁ, ἡ, συγκείμενος ἐκ φλεβῶν καὶ νεύρων, Ἀριστοφ. περὶ ἀναπν. 6.

Φλεβοπαλῖα, ἡ (πάλλω), παλμός, ἡ σφυγμός τῆς φλεβός, Δημόκρ. Ζ. παλμός, κ. σφυγμός.

Φλεβορράγεια, ἡ (ῥήγνυω), ῥήξις, τομή τῆς φλεβός.

Φλεβοτομέω, ὦ, τέμνω, ἀνοίγω τὴν φλέβα· χυδ. πέρνω αἷμα. ὅθεν

Φλεβοτομία, ἡ, τό τέμνειν, σχίζειν τὴν φλέβα, καὶ ἐκβάλλειν αἷμα.

Φλεβοτόμος, ἡ, ὄν (φλέψ, τέμνω), τέμνων τὴν φλέβα καὶ ἐκβάλλων αἷμα. τὸ -βοτόμον, τὸ ὄργανον τῆς φλεβ. ὡς εἶναι τὸ νυστέρι.

Φλεβοτονέομαι, οὔμαι, ἔχω τέντωσιν τῶν φλεβῶν, στενοχωροῦμαι, Φρύνιχ. Βεκκ. 70.

Φλεβώδης, εὐς, ὁ, ἡ, πλήρης φλεβῶν.

Φλεγέθω, (φλεγέω) ταυτ. φλέγω, Ὁμ. Ἰλ. ψ, 107.

Φλεγός, ἡ, ὄν, ταυτ. φλογός, ὡς ψέγιος, κ. ψόγιος, Γαλην. Γλωσσ. Ζ. φλεγμός.

Φλέγμα, τό (φλέγω), καῦμα, θερμότης, φλόγῳσις, Ἰλ. χ, 337. Ἡρόδ. 4, 187. ἄρα ταυτ. φλόξ. 2) εἰς τὸν Ἱπποκρ. καὶ τοὺς μεταγεν. ἰατροὺς φλέγμα, χυλός τις λευκός, πηκτός, καὶ μυξώδης καὶ ψυχρὸς εὐρισκόμενος εἰς τὸ σῶμα, καὶ Κ. φλέγμα· ὥτως ἐκ τῆς παρατηρήσεως ὅτι χυμοὶ ψηνόμενοι εἰς τὸ πῦρ γίνονται πηκτοὶ καὶ κολλώδεις. 3) εἰς τοὺς ποιητ. ἀντί χολή, πικρία, κακία, Ἀνάλ. 2, σ. 507. 2, σ. 298.

Φλεγμαίνω (φλέγμα), κάμνω φλόγῳσιν, πρήσσω· πρήττω, φουτκίονω, ἐπὶ φαγητῶν. 2) Οὐδ. φλογόνομαι, φουσκόνομαι, καὶ πρήττομαι. 3) Μεταφορ. ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς ἀναβρασμόν, καὶ ἐπὶ παθῶν, τὰ ὁποῖα φουσκόνονται ὡς τα πρησμένα μέρη· καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου φόνου ἐπὶ φλεγμαίνον, εὐρηκεν ὅτι τὸ μῖσος διὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς τοῦ ἡγο ἀκόμη εἰς ἀκμήν, Δουκίαν. φλεμαίνουσιν ἀρχήν, δηλ. σπαργώσαν καὶ θυμουμένην, Πλάτ. Νόμ. 3. τὸ φλεγμαίνον τοῦ ὕδατος, ἡ κυματιζομένη θάλασσα, Ἀντων. φλεγμαίνουσα πόλις, ὑποκειμένη εἰς τὴν θερμότητα, Πολυδ.

Φλεγμαῖος, αἶα, αἶον, ταυτ. φλεγματικός, κ. φλεγματιῖος.

Φλέγμασις, εὐς, ἡ, κ. } ταυτ. φλεγμονή, Ἱπποκρ. Ἀριστοφ.

Φλεγμασία, ἡ, } ταυτ. φλεγμονή, Ἱπποκρ. Ἀριστοφ.

Φλεγματῆγος, ὁ, ἡ, ἐξάγων, ἐκβάλλων τὸ φλέγμα, Ἀλίσανδρ. Τραλλ. 11, σ. 613.

Φλεγματῆαῖος, αἶα, αἶον, Γεωπ. 11, 22. κ.

Φλεγματίας, ου, ὁ, ἴων. -τής. Ἱπποκρ. ὅστις πάσχει ἀπὸ φλέγματος, εἶναι πλήρης φλέγματος καὶ ὑγρῶν.

Φλεγματιχός, ἡ, ὄν, κ. ποιητ. } ταυτ. πρ.

Φλεγματοείς, εἶσα, εν. } ταυτ. πρ.

Φλεγματώδης, εὐς, ὁ, ἡ, συναίρ. ἐκ τοῦ φλεγματοειδῆς, ὡσάν φλέγμα, γεμάτος φλέγμα, γεννητικός φλέγματος. 2) φλογόμενος, ἡ φλογόνων. πρήσκων, φουτκόνων· θρεπτικός, ἐπὶ φαγητῶν, Ἱπποκρ. ὡς φλεγμαίνειν τὸ σῶμα, ἀντίθ. ἰσχυαίνειν.

Φλεγμονή, ἡ, φλόγῳσις ὑποκάτω τοῦ δέρματος, πρήσσω. 2) Μεταφ. πάθος, θερμότης, πυρότης, ἀτέλεια, Ἀθην. 1, 18. ἐκ τοῦ φλεγμός, φλέγμα, φλέγων· ὅθεν

Φλεγμονώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὡσάν φλεγμονή ἡ πρήσσω· ἡνωμένος μὲ φ. ἡ φέρων, προξενῶν φ.

Φλεγμός, ὁ, τό αἷμα, Ἡσύχ. Εὐρίσκειται καὶ φλογμός, π. χ.

(B.)

Βρομίου αἵθωπα φλογμόν, Κλήμ· Ἀλεξ. Στρωμ. 5, σ. 675, ὡς φλεγός κ. φλογός, ψέγιος κ. ψόγιος.

Φλεγοίατο, ἴων. ἀντί φλέγοιντο.

Φλέγος, τό, ταυτ. φλόξ.

Φλεγυῖα, ἡ, πόλις Βοιωτίας· ὁ κάτοικος Φλεγυῖας, Φλεγυῖης, κ. Φλεγυῖεύς· τὸ χωρίον κ. Φλεγυαντίς, ἴδος, ἡ, ὡς ἐκ τοῦ φλεγυῖας, ἀντος, Στέφ.

Φλεγυῖας, ου, ὁ (φλέγω), ἐπίθ. τοῦ ἀστοῦ, πυροειδῆς, χρωμα φλογός ἔχων, Ἡτίσθ. Ἀσπ. 134.

Φλεγυρός, ἂ, ὄν, καυστικός, θερμός· λαμπρός. 2) γνωστός, ὀνομαστός.

Φλέγω, μ. ξω, Οὐδ. καίω, φωτίζω, Πίνδ. Ὀλ. 2, 131. 2) Ἐνεργ. καίω τι, φωτίζω τι, Αἰσχύλ. Θηβ. 498. 3) Μεταφ. ἐξάπτω εἰς πάθος, ἡ στενοχωρῶ. 4) φημίζω, κάμνω ὀνομαστόν, Πίνδ. Πύθ. 5, 60. Ἐκ τοῦ φλέω, φλέγω· Ζ. φλέω.

Φλεδονεία, ἡ, ἀνωφελής φλυαρία, Ἐτυμ. Μ.

Φλεδονεύω, -έω, κ. Μέσ. ἀνωφελῶς καὶ ματαιῶς φλυαρῶ, Ἡσύχ.

Φλεδονώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. ληρώδης, Ἡσύχ.

Φλέδων, ονος, ἡ, -δών, ὠνος, ὁ, φλύαρος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. Πλουτ. περὶ τῶν ἐκλελ. χρηστ. Ζ. φλέω.

Φλέϊνος, ἰνη, ἰνον, ἀπὸ τὴν βοτάνην φλέω κατασκευασμένος.

Φλειώ, ἡ, ὄν. κύριον.

Φλέξις, ἡ, τό φλέγειν. 2) ἀδιόριστόν τι πτηνόν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 883.

Φλεύω· Ζ. φλέω, ἀρίθ. 6.

Φλέψ, βός, ἡ, κυρίως, πρήσσω μὲ ὑγρῶν. Ζ. φλέω· ὅθεν Κ. φλέβα τοῦ αἵματος· καὶ γονίμη φλεψ ἀπλῶς, τὸ παιδογόνον μόριον, Ἀνάλ. 1. σ. 226. 2) Μεταφ. φλέβανερὺς, φλέβα μετάλλου κτλ.

Φλέω, ἄλλος τύπος ἀντί φλύω, ῥέω. 2) πλημμυρῶ, γέμω, εὐκαρπῶ, πολυκαρπῶ, Ἡσύχ. κ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 387, 1429. Ἀντί τούτου ἐμεταχειρίσθησαν καὶ τοὺς τύπους, φλίω, φλοῖω, φλύω, Πλουτ. Συμπ. Προβλ. 5, 8, Αἰλ. Π. ἰστ. 3, 41. ὅθεν, φλέων, φλεύς, φλοῖος, φλυεύς, Ἐπίθ. τοῦ Βάχχου· Φλειώ, ὄνομα Βάχχης· φλοῖος, ἡ, ἡ τῶν καρπῶν ἐκχυσις, Ἡσύχ. 3) πλημμυρῶ μὲ ἀνοήτους λόγους, φλυαρῶ· ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ἐμείνε τὸ ἐκ τοῦ φλέω (ῥέω), φλέδω γενόμενον φλεδῶν, ὁ, κ. φλεδονέω, εἰώ· οὕτως ἐκ τοῦ τύπου φλάω, φλάζω, φλάδω, παφλάζω, κ. φλαδᾶω, φλαίνω, κ. φλανύω, ὕσσω, ὕζω, ἴων. φληδᾶω, φληνάω, ἔω, εἰώ, ὕω, φληνός, φληναφός, φληναφᾶω· ἐκ τοῦ φλοῖω, φλοῖαω, ἄζω, ἄσσω τὸ Συρακουσιακόν φλοῖαξ· ἐκ τοῦ φλύω, ἄω, ἄσσω, φλύαξ, φλύαρος, φλυαρέω, ἐμείναν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. β) ἐκ τοῦ φλῶ, φλάζω, ἀποφλάσαι, ῥογχάσαι, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ φλοῖω, φλοῖστος, φλύω, βράσσω, ζέω, καὶ πρήττω. Ἐκ τοῦ φλύσσω, φλύζω ἔγεινε φλυκτῖς, φλυκταῖνα. κ. φλυζάχιον ἐκ τοῦ φλύζω. προσέτι φλύω, φλεύω, εἰς τὸ περιφλύει, κ. περιπεφλευσμένων, Ἀριστοφ. Νεφ. 306, κ. Ἡρόδ. 5, 72, ἀντί περικαίειν. Ἐκ τοῦ φλεύω, ἔγεινε φλέβω, καὶ φλέγω· ἐκ τοῦ φλέβω, ἔγεινε φλέψ. γ) φλάω, φλέω, φλίω, φλύω, φλόω εἶναι κατ' ἄλλην προφορὰν ταυτ. βλάω, βλέω, κτ. κ. πλάω, πλέω κτ. αἱ σημασίαι τῶν εἶναι ἡ αἱ αὐταί, ἡ συγγενεῖς. δ) τὴν σημασίαν τοῦ φλέω ἀρίθ. 3. εἶχε καὶ τὸ βλάω, βλάζω. βλάζειν, μωραίνειν, καὶ βλάσκει, λέγει, Ἡσύχ. Τὸ βλύω, βλύζω εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ φλύω, φλύζω, κ. πλύω, πλύζω, ὅθεν πλυσμός, πλύσμα· καὶ ἐνεργητ. πλύνω· πλέω, εἰώ, ὡς σημαίνει ῥέω, κολυμβῶ· πλέω, πλῆζω, πλάω, πιπλάω, πλημμυρῶ, γεμίζω. [Τὸ φλάω, φλίβω ἀντί θλάω, θλίβω, εἶναι συγγενές του θράω, θραύω, τρίβω καὶ δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα.]

Φλέως, ω, ὁ, Φρύνιχ. Βεκκ. 70. ἴων φλους, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 9· κ. 11. ἐνυδρόν τι φυτόν. Ζ. φέως.

Φληδάω, ὦ, μ. ἥσω, φλυαρῶ, Ἡσύχ. Ζ. φλέω.

Φληναφᾶω, -έω, κ. -φεύω, φλυαρά.

Φληναφῆμα, τό, κ. } φλυαρία.

Φληναφῆα, ἡ, } φλυαρία.

Φληναφός, ὁ, ἡ, φλύαρος. 2) οὐσιαστ. φλυαρία, ὡς φλεδῶν.

Φληναφώδης, ὁ, ἡ, φλύαρος.

Φληνάω, -νέω, -νεύω, -νύω, -νύσσω, Δωρ. φλανύσσω, κ. Φλήνω, φλυαρῶ. Ζ. φλέω.

Φλιά, ἡ, Ὁμ. Ὀδυσ. ρ, 221. ὁ παραστάτης τῆς θύρας, εἰς ἐκ δεξιῶν, καὶ ἄλλος ἐξ ἀριστερῶν. ὅθεν ἀνώφλιον, καὶ κατώφλιον. Εἶναι ταυτ. σταθμός εἰς Θεόκρ. 23, 18, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 26.

68

Φλῆας, αντος, ὁ, "Ον. κύριον" τὸ αὐτὸ κ. Φλῆας, ὡς Φλιῶ, κ. Φλῆσι, ἡ.
 Φλῆαςτος, ὁ, ἐθνικὸν τοῦ Φλιού, οὐντος, "Ον. πόλεως.
 Φλίβω, Ἰων. καὶ Αἰολ. ταυτ. θλίβω. Ζ. φλάω.
 Φλῆδᾶω, Φλῆδᾶνω, Φλῆδᾶω, ταυτ. φλυδᾶω, ῥέω (ἐπὶ ὑγρῶν)· μαλακύνομαι (ὑπὸ τῶν ὑγρῶν)· πρήσκομαι (ἀποτέλεσμα τῶν ὑγρῶν)· ὅθεν, σήπομαι, ὡς τὸ μυδᾶν, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 2, 9. Ζ. φλέω.
 Φλίδω· Ζ. φλαδᾶω, καὶ τὸ πρ.
 Φλιδῶν, ἡ· Ζ. φλέω.
 Φλιούς, οὐντος, ἡ, "Ονομα πόλεως.
 Φλίψις, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ θλίψις.
 Φλιῶ, οὐς, ἡ, κ. Φλῆσι, "Ον. κύριον.
 Φλίω, ὅθεν φλίβω. Ζ. φλάω, φλέω.
 Φλόα, Αἰτ. ἀντὶ φλόον, Νίκανδρ.
 Φλογᾶνα, ἡ, ταυτ. φλόξ, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. 10, 119.
 Φλόγρος, ἑα, εον, ταυτ. φλεγρός, Θεοκρ. 22, 211, Ἀριστοφ. Βάτρ. Ἀνάλ.
 Φλογρόος, ἄ, ὄν, ταυτ. φλεγυρόξ, καυστικός, πλωγώδης, κόκκινος ὡστὴν φλόγα, Εὐρ. Ἑλέν. 1136.
 Φλογετός, ὁ, φλέξις, θερμότης, καυσίς, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Φλογέω, ὦ, ταυτ. φλέγω, Χρησμ. Σιβυλλ.
 Φλογεῖα, ἡ, ταυτ. φλόξ, Νίκανδρ.
 Φλογεῖω, ὦ, φλέγω, καίω, γίνομαι κόκκινος ὡστὴν φλόγα, Ἰπποκρ.
 Φλογίδειον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φλογίς.
 Φλογίζω, μ. ἴσω, ταυτ. φλέγω, ἔξαιρ. ψήνω ὑπεράνω τοῦ πυρός κρατῶν τι· φωτίζω· ἄλιος φλογιζόμενος, Σοφοκ. Τρ. 95.
 Φλόγιος, νη, νον (φλόξ), ἀπὸ φλόγα, κόκκινος ὡστὴν φλόγα. 2) φλόγιον κ. φλόγιον ἰόν, λευκὸν καὶ μέλαν. μελαγχρινόν, Θεόφρ. Ἰστ. φυτ. 6, 7.
 Φλόγιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φλόξ. Ζ. καὶ πρ. ἀριθ. 2.
 Φλόγιος, ἰα, ἰον, ταυτ. φλόγιος, Ὀρφ. Λίθ.
 Φλόγιος, ὁ, "Ον. κύριον.
 Φλογίς, ἑδος, ἡ, ψημένον κρέας, Ἀθήν. σ. 056.
 Φλόγιςτις, ἡ, κ. } τὸ ψήνειν, ὁπταίν. 2) ἀντὶ φλογμός.
 Φλογισμός, ὁ, }
 Φλογιστός, ἡ, ὄν (φλογίζω), καμένος, ψημένος εἰς τὴν φλόγα.
 Φλογμός, ὁ, τὸ καίειν, φλόγωσις, ἡ θερμότης. Ἰπποκρ. Ἀπολλων. Λυκόφρ. Ζ. φλεγμός.
 Φλογμοτύραννος, ὁ, κύριος τῶν φλογῶν, Εὐσεβ. προπαρ. 5, 15, σ. 201.
 Φλογογενής, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ τὸ πῦρ, Γλωσσ. Βουλχ.
 Φλογόδερπνος, ὁ, ἡ (δέρπω, δρέπω), φλόγας τρώγων· ἀνδρακίς, Ἡσύχ.
 Φλογοειδής, ἑος, ὁ, ἡ, ὡστὴν φλόγα, πυρώδης, κόκκινος ὡς ἂν φλόγα, ἡ θερμός.
 Φλογόεις, εσσα, εν, ταυτ. φλόγας.
 Φλογόλευκος, ὁ, ἡ, πυρόλευκος, ὡστὴν φλόξ καὶ λευκός, Ἡσύχ.
 Φλογοφαιός, ὁ, ἡ, πυροειδής καὶ φαιός.
 Φλογόω, ὦ, μ. ὡσω (φλόξ, -γός), ταυτ. φλέγω.
 Φλογώδης, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. φλογοειδής, ὡστὴν φλόξ, κόκκινος ὡστὴν πῦρ, ἡ καυστικός, Ἰπποκρ.
 Φλόγωμα, τὸ (φλογόω), τὸ κεκαυμένον, ψημένον· ἄρτου, ἡ καμένη φλούδα τοῦ ἄρτου.
 Φλογωπός, ὁ, ἡ, (ῶψ), πυρόμορφος, πυρώδης, φωτεινός, Αἰσχ.
 Φλογώψ, ὦπος, ὁ, ἡ, ταυτ. φλογωπός.
 Φλόγωσις, εως, ἡ (φλογόω), ἀνάφλεξις, καύσων, θερμότης· βαλανείων, Θεμιστ. σ. 62. 2) τὸ καῖον μέρος τῆς λαμπάδος, Διόδ. 17, 115.
 Φλοῖα, κ. Φλοιή, ἡ, ἀντὶ φλιά, ἡ φλιή, Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 248. 2) ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης, ἡ ἀνθοῦσα, πρασινίζουσα, ὡς φλοῖος, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου μετὰ τοῦ δανδρίτης, Πλούταρχ. Συμπ. Πρ. 5, 8. Ζ. φλέω.
 Φλοῖαξ, ἀκος, ὁ, ἀντὶ φλύαξ. Ζ. χλούνις.
 Φλοῖαρέον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φλοῖος.
 Φλοῖδιάω, } φουσκῶν, κάμνω νὰ βράσῃ· Εἰς τὸν Ἰπποκρ. κεί-
 Φλοῖδᾶω, κ. } ται φλοῖδᾶν, ἀντὶ φλυδᾶν· εἰς τὸν Λυκόφρ. 34.
 Φλοῖδῶω, } φλοιδύμενος ἀντὶ βεβυθισμένος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει
 φλοιδᾶν ἀντὶ τετρησθαι. Ζ. φλέω.

Φλοῖζω, μ. ἴσω (φλόος), ξεφλουδίζω.
 Φλόζνος, νη, νον (φλόος), ἐσθῆτες, κατασκευασμένοι ἀπὸ φλούδας δένδρων. Εἰς τὸν Ἡρόδ. 3, 98. ἀπὸ φλέω, ἐνυδρὸν τι φυτόν.
 Φλοῖνος, ὁ, Ἐσθ. ἀνὰ γν. ἀντὶ τυφλίνος, Γεωπ.
 Φλοιοβαρής, ὁ, ἡ, βαρὺς κατὰ τὴν φλούδαν, Σχολ. Βενετ. εἰς Ἰλ. ψ, 574.
 Φλοῖον, τὸ, ὄνομα χωρίου εἰς τὴν Σάμον, Πλούτ. Κερ. καταγρ. Ἑλλήν. 56.
 Φλοιορράγγω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφ. Διοσκ. 4, 279.
 Φλοιορράγγης, ὁ, ἡ, ἔχων φλούδαν διερρήγμενην, σχισμένην.
 Φλοιορράγξ, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Φλοιορρίζος, ὁ, ἡ, ἔχων ῥίζαν με φλούδαν, Θεόφρ. περὶ Ὀσμ. 453.
 Φλοῖος, ὁ, ἀντὶ φλόος, φλοῦς, φλούδα. 2) ἐπίθ. εὐανθής. Ζ. φλοῖα.
 Φλοῖσβος, ὁ, πεποιημένη φωνή, τὸν ἦχον τῶν κυμάτων σημαίνουσα· καὶ Τροπ. πάντα ἄλλον θόρυβον. Εἰς τὸν Ὀππ. εἶναι φλοῖσβος ἰλυσίς, ἀντὶ ἀφρός. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἀφλοισβός, κ. ἀφλοισμός ἀντὶ ἀφρός. καὶ Ἰλιάδ. ο, 607. ἀνέγν. τινὲς ἀφλοισμός καὶ ἐξήγησαν ἀφρός, ἡ ψόφος.
 Φλοῖσμός, ὁ (φλοῖζω), ξεφλουδισμός.
 Φλοῖστικός, ἡ, ὄν (φλοῖζω), ἀνήκων εἰς τὸ ξεφλουδίζειν· φλοῖστική (τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ πλέκειν διάφορα πράγματα ἀπὸ φλούδας δένδρων, Πλάτ. Πολιτικ. 28.
 Φλοῖω, ταυτ. τέθηλα (θάλλω), καὶ ἀκμάζω, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 5, 8, 3. Ζ. φλέω.
 Φλοῖωδης, ὁ, ἡ, κ. } ὡστὴν φλοῖος, φλούδα· τὸ σοβαρὸν
 Φλοῖωτις, ἡ. } κ. φλοῖωδες ἀποτίθενται, Πλούταρχ.
 ἡγουν τὸ κατ' ἐπιφάνειαν, εὐήθεια· φλοῖωτιν σκέπη, ἀντὶ φλοῖον, Λυκόφρ.
 Φλομῖς, ἑδος, ἡ. Ζ. τὸ ἐφ.
 Φλόμος, ὁ, κ. φλώμος, φλόνος, κ. πλόμος, καὶ εἰς τὸν Πολυδ. 10, 115. φλογμός, φλομμός κ. φλόμος, χόρτον τι τὸ ὁποιον καὶ τὴν σήμερον ὀνομάζεται φλόμος· ἐκ τῶν φύλλων τούτου ἐκμαναν τὸ πάλαι φιλίλια, φλομῖς λυχνίτις, ὀνομαζόμενα. Ζ. κ. λοφνίς.
 Φλονίς, ἑδος, ἡ, ταυτ. λεπνίς. Ζ. φολῖς.
 Φλονίτις, ἡ, τὸ φυτὸν ὄνοσμα, Διοσκ. 3, 147.
 Φλόξ, φλογός, ἡ (φλέγω), ἡ φλόγα.
 Φλόος, φλοῦς, ὁ, Συνήθ. φλοῖος, φλούδα τῶν δένδρων. 2) εἰς τοὺς παλ. ποιητ. τὸ ἄνθος, καὶ ἀκμή τῶν φυτῶν, Λατίν. Flores, τῶν δὲ φλόον ὠλετο πάντα, Ἀράτ. Φαινόμε. 335. 3) ὁ Νίκανδρ. ὀνομάζει τὸ δῆρμα τῶν ἀνθρώπων φλόα, καὶ τῶν ὄψεων, ἐκ τοῦ φλοῦς ὡς χάα, νόα, ἀντὶ χοῦν, νοῦν. 4) ταυτ. φλέω, ἐνυδρὸν τι φυτόν· Περβ. φλοῖνος.
 Φλυαδής, ὁ, "Ον. κύριον.
 Φλυάζω, ταυτ. φλυάσσω.
 Φλυάκιον, τὸ, (φλύαξ) ταυτ. φλυακίον.
 Φλυακογραφέω, ὦ, συγγράφω κωμωδίας, καὶ βωμολοχικά ποιήματα.
 Φλυακογραφία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Φλυακογράφος, ὁ, ἡ, ὅς τις γράφει φλύακας ἀριθ. 2.
 Φλυαξ, ἀκος, ὁ, κ. Φλοῖαξ, φλυαρία. 2) καὶ κωμικόν τι ποίημα· φλύακας τραγικοί, οἱ μεταβιβάζοντες τὸ σπουδαῖον εἰς γελοῖον. 3) καὶ ὁ φλύαρος, γελοιαστής.
 Φλυαρέω, ὦ, μ. ἴτω, φλυαρῶ, πολυλογῶ· καὶ βωμολοχῶ (κάμνω ματχαράλίκια), Ξενοφ. Κύρ. 1, 4, 11.
 Φλυαρήμα, τὸ, φλυαρία, καὶ ποίημα κωμικόν, Ἰώσηπ.
 Φλυαρία, ἡ, ἡ ἀχρηστος πολυλογία· πᾶν περιττὸν καὶ ἀχρηστον πράγμα· Πλάτ. Ἀριστ. σ. 60. Μάξ. Τύρ. σ. 461. Συνέτ. σ. 70. καὶ κωμικόν τι ποίημα.
 Φλυαρογραφέω, ὦ, ταυτ. φλυακογραφέω.
 Φλυαροκοπέω, ὦ, κάμνω φλυαρίας, βωμολοχίας.
 Φλυαρολογέω, ὦ, ταυτ. φλυαρέω.
 Φλυαρολογία, ἡ, ταυτ. φλυαρία.
 Φλυαρολόγος, ὁ, ἡ, ταυτ. φλύαρος.
 Φλύαρος, ὁ, ἡ (φλύω, φλυάω), ὁ λαλῶν πολλὰ καὶ ἀνωφε-
 λῆ· καὶ ὁ βωμολόχος, μασκαρῆς χυδ. 2) καὶ οὐσιαστ. ἀντὶ φλυαρία.
 Φλυαρώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. φλύαρος, Πλούτ. Λυκούρ. 6.

Φλυάσσω, (φλυάζω), Λακων. φλυάσσω, ταυτ. φλυαρέω· Ζ. φλέω.
 Φλυδαρός, ἄ, ὄν, μαλακός δι' υπερβολὴν ὑγρασίας.
 Φλυδάω, ὦ (φλύω, ὑζω, ὑδω), ἔχω ὑπερβολικά ὑγρά· Ζ. φλέω.
 Φλυζάκιον, τό (φλύζω), ταυτ. φλύκταινα.
 Φλυζογράφος, ταυτ. φλυαρογράφος, Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλ. 214.
 Φλύζω, ταυτ. φλύω, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 214.
 Φλυηρέω, Ἰων. ταυτ. φλυαρέω.
 Φλύηρος, Ἰων. ταυτ. φλύαρος.
 Φλύκταινα, ἡ, κ. Φλυκτίς, ἴδος, ἡ (φλύττω, φλύζω, μ. φλύξω), φουσκαλίδα εἰς τὸ δέρμα· ἀπὸ καυσίν, ἢ ἄλλην αἰτίαν.
 Φλυκταίνιδιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Φλυκταίνουσιδης, ὁ, ἡ, ὡσάν φλύκταινα.
 Φλυκταίνομαι, οὔμαι, γίνομαι φλύκταινα, ἡ ἐκφύω εἰς τὸ σῶμα μου φλυκταίνας.
 Φλυκταίνωσις, ἡ, ἡ γένεσις τῶν φλυκταίνων.
 Φλυκταίνωσις, ὁ, ἡ, ταυτ. φλυκταίνουσις.
 Φλυκτίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. φλύκταινα.
 Φλυνδάνω, ἀντί φλυδάω, ἄνω· εἰς τὸ ἐκφλυνδάνω· Ζ. φλέω κ. φλύω.
 Φλύος (φλύω), ταυτ. φλύαρος, κ. φλυαρία, Ἀρχιλ.
 Φλύος, ὁ, ὄν, κύριον, Πανστ.
 Φλύσις, εἰς, ἡ, ἐξάνθημα εἰς τὸ δέρμα ἐκ περισσεύσεως ὑγρῶν, Γαλην. Γλωσσ.
 Φλύω, κ. Φλύζω, ταυτ. φλέω, ἔξαιρ. φλυαρῶ, πολυλογῶ, Αἰσχ. Προμ. 505. ὅθεν, φλύος, φλυάω, φλυάζω, ἄσσω, κ. φλύαρος. 2) ἐπὶ πολλοῦ καὶ ὑψηλὰ πηδῶντος ὕδατος· ταυτ. βλύω, κ. βλύζω, Ἰλ. φ, 361, εἶναι ἡ αὐτὴ λέξις μετ' ὡς πλεονασμῶ· Ζ. ἀναφλύω· Ἡ σημασία αὕτη ἐνυπάρχει καὶ εἰς τὸ φλυδάω, φλυνδάνω, καὶ φλυδαρός· Ζ. κ. φλυδάω· οὕτω καὶ φλύεται, ταυτ. ὑγραίνεται· Ζ. φλέω.
 Φνεί, μιμητικὸν ἀπήχημα τῶν ὀρνίθων, ἐξ Ἀριστοφ. Ὀρν. ὅπου τῶρα δὲν ἀπαντᾷται· ἀπαντᾷται δὲ εἰς τὸν Δουκιαν. 5, σ. 197. μετὰ τοῦ γρύ.
 Φοβάω· Ζ. φόβη.
 Φοβέεσθαι, Ἰων. παρατ. τοῦ φοβέω.
 Φοβερίζω, Ὁ· κ. Η. ἀντί ἀπειλῶ.
 Φοβερισμός, ὁ· ἐκ τοῦ πρ. κ. Η. ἀντί ἀπειλή.
 Φοβεροποιέω, ὦ, φοβερόν ποίω· τὴν ἐφεδρείαν, Ὀνήσανδρ. Στρατηγ. κεφ. 14, §. 1. Κορ. εἰάν δὲν εἶναι ἡμαρτημένη ἡ γραφή.
 Φοβερός, ἄ, ὄν (φοβέω), Ἐπίρ. — ρως, καὶ Η. φοβερός· φοβερόν μὴ στερηθῶσι, Ξενοφ. ἀντί φόβος ἐστὶ, πρέπει τις νὰ φοβῆται. 2) ἀντί δειλός, Ξενοφ. Κυρ. 3, 5, 19. Οἶκον. 7, 25.
 Φοβερότης, τῆτος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Φοβερωτός, ὁ, ἡ, κ. } Ὀρφ. λείψ. 8, 8. (φοβερός, ὦψ). φο-
 Φοβερώψ, ὁ, ἡ, } βερός κατὰ τὴν ὅψιν.
 Φοβεστράτος, ὁ, ἡ, ἀντί φοβεστράτος· ἐντος, ἡ αἰγίς, Ἡσιόδ. λείψ. ὡς φοβεστράτη Ἀθηνᾶ, ἡ τρομάζουσα τοὺς μαχομένους στρατοὺς, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1177.
 Φοβέω, ὦ, μ. ἦτω (φόβος), φοβίζω· Μέσ. φοβοῦμαι, : τινά, διὰ τινά δηλ.,
 Φόβη, ἡ, κατὰ διάλεκτον ἀντί φόβη, ἡ χαίτη τοῦ ἵππου, ἡ τοῦ λέοντος. 2) καὶ τὰ μακρὰ μαλλία. 3) ὡς κόμη, φύλλα, Εὐρ. Ἀλκ. 169. καὶ τὸ αὐτός· εὐπετάλους φόβας, ἀντί ἀμπέλους, Ἀνάλ. 2, σ. 304. ἀριθ. 1. ὅθεν φοβάω, πεφοβῆσθαι, ἀντί κομᾶν, κακοσμηθῆναι, Ἡσύχ. Ζ. φοῖβος.
 Φόβημα, τό, φόβος, τὸ φοβεῖσθαι, Σοφοκ. Οἶδ. Η. 739.
 Φοβητής, οὐ, ὁ, ὁ φοβίζων· ὅθεν
 Φοβητικός, ἡ, ὄν (φοβητής), φοβίζων. 2) Οὐδ. δειλός.
 Φόβητρον, τό (φοβέω), φοβιστικὸν μέσον, φοβερά εἰκῶν, Ἀνάλ. Φοβόδιψος, ὁ, ταυτ. ὑδρόφοβος, Καίλ. Αὐρήλ. Ακρ. 3, 9.
 Φόβος, ὁ (φέβω, πέφοβα), φόβος. 2) φυγή· μήτι φόβον δ' ἀγόρευε, κ. φόβονδε ἔχεν ἵππους, δηλ. ἔτρεφεν εἰς φυγὴν· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας λέγει καὶ ὁ Θεοκυδ. ἐς φόβον καταστῆναι. 3) θεὸς τοῦ φόβου, Ὁμ. κ. Ἡσιόδ.
 Φοιβάζω, κ. } Φοιβάω· Ζ. φοῖβος· φουκαλῶ, καθαρίζω, Καλ-
 Φοιβαίνω, } λίμ. Ἀπολλών. 2) μαντεύομαι, προφητεύω· πά-
 ζος φοιβάζον τοὺς λόγους, δηλ. ἐνδουσιαζόν, Λογγίν. 8.

Φοιβὰς, ἔδος, ἡ, ταυτ. φοιβάζουσα· ὡς ἐπίθ. ἐνδουσιασμένη, μαντεύουσα, μαγεύουσα· φωνή, ἀντί ἐπωδή, Νόνν. 2) ἡ ἱε-
 ρεῖα τοῦ Φοῖβου, ἡ ἐνδουσιασμένη, καὶ προφητεύουσα· Ζ. Φοῖ-
 βος, κ. σοβάς.
 Φοιβαστήρ, } ὁ, ἐνδουσιασμένος· προφήτης (φοιβάζω).
 Φοιβαστής, }
 Φοιβαστικός, ἡ, ὄν, (φοιβαστής), ἀνήκων ἢ κλίνων εἰς ἐν-
 δουσιασμόν, ἐνδουσιασμένος, Λογγίν. 13. προλέγων· φοιβαστι-
 κὴν ἐμμέτρων χρησμάτων, ἡ τις δίδει τοὺς χρησμούς διὰ στίχων,
 Πλούτ. Ῥωμύλ. 20.
 Φοιβάστρια, ἡ, Σηλ. τοῦ φοιβαστήρ, ὁ, ἡ προφήτις, Λυ-
 κόφρ. 1468.
 Φοιβάω, ὦ, ταυτ. φοιβάζω, καθαρίζω.
 Φοιβείος, εἰς, εἰον, Ἰων. — βήιος, κ. Φοιβηίς, ἡ (φοῖβος),
 ἀνήκων εἰς τὸν φοῖβον· δάφνη, Ἀνάλ. ἡ ἐνδουσιασμένος, μαν-
 τευτικός.
 Φοιβή, ἡ, Σηλ. τοῦ Φοῖβος· ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή του. 2) Ὀν.
 κύριον.
 Φοιβητεύω, μαντεύω, προλέγω, Ἡσύχ.
 Φοιβητής, ὁ, ταυτ. φοιβήτωρ.
 Φοιβητός, ἡ, ὄν, ἐνδουσιασμένος, μαντεύων, προλέγων, Μα-
 νέξ. 4, 550.
 Φοιβήτρια, ἡ, Σηλ. τοῦ φοιβητή. 2) ταυτ. καθάρτρια.
 Φοιβήτωρ, ὁρος, ὁ, Ὀρφ. λείψ. 11, 45. Μανέξ. 1, 237. (φοι-
 βῶ), μαντις, προφήτης.
 Φοιβίδα, ὁ, ὄν, κύριον, τὸ αὐτὸ κ. Σοιβίδης.
 Φοιβίς, ἔδος, ὁ, ὄν, κύριον.
 Φοιβίτης, οὐ, ὁ, ἀντί φοιβητής, Φιλόξ. Γλωσσ.
 Φοιβόληπτος, ὁ, ἡ, κ. Ἰων. } Ἡρόδ. 4, 15. κυριευμένος
 Φοιβόλαμπος, ὁ, ἡ, } ἀπὸ τὸν φοῖβον, ἡ ἐνδουσια-
 σμένος, Λυκόφρ. 1460.
 Φοιβοναμέσμαι, οὔμαι, διοικῶμαι ὑπὸ τοῦ φοῖβου. Εἰς τὴν
 Θεσσαλίαν ἐπὶ τῶν ἐν οἴκῳ μενόντων ἱερέων· Πλούτ. 7, σ. 545.
 Φοῖβος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· ὁ Αἰσχ. Εὐμ. 8. τὸ παράγει
 ἀπὸ τὴν μητέρα του Φοιβῆν· ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦν, προλέγων, μαν-
 τεύων· ἄλλοι, φωτίζων, λάμπων, καθαρός, ὡς φοῖβον ὕδωρ τὸ
 διαυγές· καὶ ἡλίου φοιβῆ φλογί, Αἰσχ. Προμ. 22. Οἱ παλαιὶ
 τὸ παραγχεῖν ἀπὸ τοῦ φάω, φαύω, φέω, φαύω, φέβω, φείω,
 φύω, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ φωτίζω· ἀλλὰ φόβη εἶναι ταυτ. φόβη
 καὶ φόβος, φοῖβος, ταυτ. φόβος· φοιβάς, ταυτ. σοβάς· φόβη
 δὲ εἶναι τὴν ὑψηλῶς ἱστάμενον, ὡς χαίτη, καὶ φύλλα, κ. κλω-
 νες· καὶ φόβοι εὐρίσκειται ἀντί σάτυροι, οἵτινες εἶναι ἄγριοι, καὶ
 ἀσελγείς· σοβάς εἶναι ἀγρία τις βάκχη, καὶ ἀσελγής· Κατὰ ταῦτα
 φοῖβος, καὶ φοιβάς εἶναι ἐπὶ καλοῦ ταυτ. μαινάς, ἐνδουσιασμέ-
 νος· καὶ φοιβάω, καθαρίζω προέρχεται ἀπὸ τοῦ φοβῆ, ταυτ.
 σοβῆ, ἡ φρουκαλία ἀπὸ κλάδους δένδρων· Ζ. σύω.
 Φοῖζος, ὁ, ὄν, κύριον, Πανστ.
 Φοῖνη, ἡ, Λακ. ἀντί φοῖνη, ὡς φῆρ ἀντί φῆρ. Ζ. κ. Στράβ. Μέρ.
 Δ, σ. 229, ἐκδ. Κορ.
 Φοινῆεις, εἶσα, ἦεν, Ἰλ. μ, 202. φ. δράκοντα, ταυτὸν τοῦ
 Ἰλ. β, 309, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφνοῖός, ἀντί πυρρός, ἐρυ-
 θρός.
 Φοίνιγμα, τό, κ. } τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Φοινιγμός, ὁ, }
 Φοινίζω, κ. Φοινίσσω, μ. ξω, κοκκινίζω.
 Φοινικάνθεμος, ὁ, ἡ, ἔχων κόκκινα ἄνθη· ἔαρ, Πίνδ. Πύθ.
 4, 114.
 Φοινικάω, ὦ, εἶμαι ἐρυθρός, κόκκινος, Γλωσσ.
 Φοινίκεος, ὁ, ἡ, — κος, συναιρ. — κός, κ. — κήιος, Ἰων. καὶ
 ποιητ. ἐρυθρός, Ἡρόδ. νούτος φοινικῆς, Ἰππ. Προρρ. 2, ταυτ.
 ἐλεφαντίασις, κατὰ τὴν ἐξηγητικὴν τοῦ Γαληνοῦ. 2) κατασκευα-
 σμένος ἀπὸ φοινίκας, καρπὸν ἢ φύλλα.
 Φοινικελίκτης, ὁ, ἀπατεῶν, ἐκ τοῦ φοινίξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰ-
 δώς, Ὁμ. Ὀδυσ. ε, 288. ὡς ἐκ τοῦ φοινικελίζω.
 Φοινίκεος, εἰς, εἰον, ταυτ. φοινίκεος.
 Φοινίκη, ἡ (φοῖνιξ), ἡ χώρα τῶν Φοινίκων.
 Φοινικήϊος· Ζ. φοινίκεος.
 Φοινικήϊς, ἴδος, ἡ· Ζ. φοινίκης.
 Φοινικήϊας, οὐ, ὁ, νοητ. ἄνεμος, ἐκ Φοινίκης πνέων· Περβ. και-
 κίας, ὀρνίθιας.

Φοινικίλειον, τό, ὑποκ. τοῦ φοινίξ· μικρός, ἢ νέος φοινίξ.
 Φοινικίζω, μ. ἴσω, μιμούμαι τοὺς Φοινίκας, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν των, εἶμαι ἐκ τῆς πατρίδας των. 2) εἶμαι κόκκινος. 3) ἀντί λασβιάζω· Λατιν. Fellare.
 Φοινικικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς Φοινίκας (τὸ ἔθνος).
 Φοινικίνος, νη, νον, ταυτ. φοινίκης : οἶνος, ἐκ φοινίκων (κουρμάδων), Πλούτ. Συμπ. Πρβλ. 3, 2, 1.
 Φοινικίον, τό· Ζ. φοινίξ, ἀριθ. 4.
 Φοινικίος, ἰα, ἰον, ταυτ. φοινίκης· καὶ
 Φοινικιοῦς, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 272. ὅθεν, τὸ φοινικιοῦν, κριτήριον εἰς Ἀθήνας, Πaus. 1, 28.
 Φοινικίς, ἰδος, ἡ, ἱμάτιον κόκκινον, Συνέστ. ἐπιττ. 3. καὶ σκέπασμα, στρώμα· καὶ κόκκινον παραπέτασμα. 2) σημαίαι εἰς τὰ πλοῖα, διὰ τῆς ὁποίας ἐδίδετο τὸ σύνθημα τῆς ναυμαχίας. 3) ἐρυθρὸς πίνᾱς ὑποκάτω εἰκόνων, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο γραμμὴν ἢ ἐξηγήτης, Χρυσόστομ. εἰς ν' ψαλ.
 Φοινικιστής, οὔ, ὁ, ταυτ' φοινικίζων, βάρων κόκκινα· Εἰς τὸν Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 2, 20, ἀξιωματικὸς Πέρτης, ὅς τις εἶχε τὴν ἀδείαν νὰ φορῇ ὅλα τα ἱμάτιά του κόκκινα. 2) ταυτ. λασβιαστής, Fellator Ἑτυμ. Μ.
 Φοινικιστὴς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν φοινικικὸν τρόπον, ἢ εἰς τὴν γλῶσσαν των Φοινίκων.
 Φοινικίτης, ὁ, : οἶνος (φοινίξ), κατασκευασμένος ἐκ φοινίκων (κουρμάδων), Διοσκ. 5, 40.
 Φοινικοβαλάνος, ὁ, ὁ καρπὸς τοῦ φοινίκος, κουρμάς χυδ.
 Φοινικόβαπτος, ὁ, ἡ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1031. κ.
 Φοινικοβαφής, ὁ, ἡ, Φιλοστράτ. Ἐπιγρ. 27. (βάπτω), βαμμένος κόκκινος.
 Φοινικογενής, ὁ, ἡ, γεννημένος εἰς τὴν Φοινίκην.
 Φοινικοδάκτυλος, ὁ, ἡ, κοκκινοδάκτυλος.
 Φοινικόδορος, Ἐτφ. ἀνάγ. ἀντί φοινικόδορος.
 Φοινικοσίμων, ὁ, ἡ, κοκκινοσενδόμενος, Ἀθήν. 9. σ. 475. Schw.
 Φοινικόεις, εστα, εν, ταυτ. φοινίκης, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 194.
 Φοινικόκροκος, ὁ, ἡ (κρόκη), ὑφασμένος μὲ κόκκινον ὑφάδι, ἢ μὲ κόκκινα μαλλία, Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 66.
 Φοινικόλεγνος, ὁ, ἡ (λέγνον), ἔχων κοκκίνας γραμμάς, ἢ λωρίδας, ὡς τὸ πτηνὸν ὁ πηνέλοψ.
 Φοινικόλοφος, ὁ, ἡ, ἔχων κόκκινον λόφον τῆς περικεφαλαίας, Εὐρ. Φοίν. 827. Θεόκρ. 22, 72.
 Φοινικοπαρεῖς, Ἰων. - πάρεος, ὁ, ἡ (παρεῖα), ἔχων κοκκίνας παρεῖας, μάγουλα, ἢ πλευράς τοῦ πλοίου, Ὀδυσ. λ, 123.
 Φοινικοπαρυφός, ὁ, ἡ, ἔχων κοκκίνην παρυφήν (ῥάιν, ἢ περβάει).
 Φοινικόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον), ἔχων κόκκινον ἔδαφος, Αἰσχ. Προμηθ.
 Φοινικόπεσς, ἡ, : Δήμητηρ, Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 159. κοκκινόπους, ἀπὸ τὰς ἐρυθρὰς παπαρούνας.
 Φοινικόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν), κοκκινόπτερος.
 Φοινικορόδιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, κ. } μὲ κόκκινα τριαντάφυλλα : λειμῶνες, Πίνδ. κ. Πλούταρχ.
 Φοινικόρυγχος, ὁ, ἡ (ρύγχος), ἔχων κόκκινον ῥύγχος.
 Φοινικός, ἡ, ὄν, ταυτ. φοινίκης, Ξενοφ. Ἀγ. 2, 7. Νομ. ἀμφ.
 Φοινικοσκελής, εος, ὁ, ἡ, ἔχων κόκκινα σκέλη, ἢ πόδας, Εὐρ. Ἰ. 1207.
 Φοινικοστερόπης, Δωρ. - πας, ῥίπτων κοκκίνας ἀστράπας, Πίνδ. Ὀλύμ. 6, 10.
 Φοινικοστόλων ἐγγέων πεῖρα, δηλ. πεῖρα ἐγγέων φοινικέων ἐν ναυσὶ στελλομένων, Πίνδ. Νέμ. 9, 67.
 Φοινικοτρόφος, ὁ, ἡ, τρέφων φοινίκας, Στράβ.
 Φοινίκουρος, ὁ, ἡ, κοκκινούρος, ἔχων κοκκίνην οὐράν.
 Φοινικοῦς, ἀντί φοινίκης. 2) φοινικοῦς, οὐντος (ἀντί φοινικόεις), ταυτ. φοινικῶν, Διόδ. Σικ.
 Φοινικοφής, εος, ὁ, ἡ (φάος), πορφυροκόκκινος, Εὐρ. Ἰ. 162.
 Φοινικόφυτος, ὁ, ἡ (φυτόν), φυτεύμενος μὲ φοινίκας· Διόδ. Σικελ. τό φ. ταυτ. τοῦ φοινίκων.

Φοινικτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - κῶς, πορφυροῦν χρῶμα διεγείρων, κάμνων, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 7, 198.
 Φοινικῶν, ὠνος, ὁ, κῆπος, ἢ δάσος φοινίκων, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 18.

Φοίνιξ, ἰκος, ὁ, θηλ. Φοίνισσα, ἡ. α) ἔθνικ. φοινίξ ἀνὴρ, ὁ ἐκ τῆς Φοινίκης, Ὀδυσ. ξ, 288. μὲ τὴν δευτερεύουσαν ἐννοίαν τοῦ Πολυπαίπαλος κ. τρώκτης, τὰ ὅπ. Ζ. β) ἀντί Καρχηδόνιος, διότι ἡ Καρχηδὼν ἦτο Φοινίκων ἀποικία. γ) κύριον ὄνομα· ὁ πατὴρ τῆς Εὐρώπης, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. ποταμός τις παρὰ τὴν Τραχίνα, Ἡρόδ. κτ. 2) ὡς προσηγορικὸν ὄνομα, ἢ πορφύρα. τὸ πορφυροῦν χρῶμα, Ἰλ. ζ. 219. Εὐρ. Φοίνισ. 1497., ἐπειδὴ οἱ Φοινίκες εὗρηκαν τὴν πορφύραν. β) τὸ δένδρον ὁ φοινίξ, χυδ. κουρμάδι, Ὀδυσ. ζ, 163. Τμν. εἰς Ἀπόλλ. 117. κλάδος ἢ κλωνάριον τούτου. Πολυδ. ὁ καρπὸς τοῦ (χυδ. κουρμάς). καὶ ὁ καρπὸς τοῦ φ. καὶ ἡ τοῦ φ. βάλανος, Ἡρόδ. καὶ ἀπὸ τούτων μεταγεν. φοινικοβάλανος. γ) μουσικόν τι ὄργανον, ἐφευρήμα τῶν Φοινίκων, Ἡρόδ. 4, 192. τὸ αὐτὸ καὶ Φοινίκιον, Ἀριστοτ. Πρόβλ. 13. δ) τὸ μυθώδες πτηνὸν ὁ φοινίξ, Ἡρόδ. 2, 73. ε) εἶδος χλόης, ἣτις ὀνομάζεται κ. βούς καὶ ἀγχιώνψ. 3) ὡς ἐπίθετον, φοινίξ, ἰκος, ὁ, ἡ, κ. φοίνισσα, ἡ, εἰς τὸν Πίνδ. ἀντί πορφυροκόκκινος, βαδύς κόκκινος, καστανοειδής, καὶ πυρρόδης, ἢ πυρρός· ὅθεν ἐπὶ τοῦ καστανοειδοῦς χρώματος ἵππου, Ἰλ. ψ, 454. καὶ ἐπὶ πυρός, Εὐρ. Τρ. ὅθεν φοινίκης, εἰος, ἰος, κ. φοινικόεις, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· καὶ τὸ φοίνιος δὲ κ. φοινός φανερόνουςι κόκκινον· ἀλλὰ γίνονται ἐκ τοῦ φένω, φόνος, φοῖνος. Εὐρίτχεται δὲ γραμμένον καὶ φοῖνιξ, καὶ διακρίνουν τινὲς τὸ περισπώμενον ἀπὸ τοῦ ὀξυνόμενον, θέλοντες τὸ μὲν κύριον, τὸ δὲ προσηγορικὸν ὄνομα· ἀλλ' ἡ διακρίσις δὲν εἶναι εὐλογος.

Φοίνιξις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ φοινίσσω.
 Φοίνιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ (φοινός), φοινικός, κόκκινος ἀπὸ χύσιν αἵματος, ἐπιθυμῶν νὰ φονεύῃ· μακτμένος μὲ αἷμα ἢ φόνον· θανατηφόρος : ἰός, Σοφοκ. Τρ.
 Φοίνισσα, ἡ, θηλ. τοῦ φοινίξ.
 Φοινίσσω, μ. ξω, κοκκινίζω, κάμνω κόκκινον, βάφω κόκκινον· εἰς τὸ Παθητ. καὶ ἀντί ἐρυθρίω, γίνομαι κόκκινος : καλὸν χρῶμα, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 725. 2) κοκκινίζω τὸ δέρμα δι' ὀξέων καὶ ἐρεθιστικῶν ἐπιθεμάτων ὡς εἶναι αἱ κανθαρίδες, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μέσα· ὅθεν φοινικισμός κ. φοινίξις, ἡ τοιαύτη πράξις, εἰς τοὺς ἰατρ.
 Φοινός, ἡ, νόν, ταυτ. φόνιος, κ. φοῖνος, Ὁμ. 2) φόνιος ἀντί φόνος, Νίκανδρ.
 Φοινώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. φοινός, ἀριθ. 1. : σίδη, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 489.
 Φοῖς, ἡ· Ζ. φωῖς, φωῖδος.
 Φοιτάζω, ταυτ. φοιτάω, φοιτίζω.
 Φοιτάλεος, εα, εον, κ. ὁ, ἡ (φοιτάω), περιπλανώμενος ἐδῶ κ' ἐκεῖ. 2) κάμνων νὰ τρέχῃ, : κέντρον, Αἰσχ. Προμ. 598, ὡς μαστίξ, Ὁππ. Ἀλ. 2, 513. 2) Μεταφ. τρελός, μαινόμενος.
 Φοιτάλειος, εως, ὁ, ἡ } Ἀνάλ. 2, σ. 517. ταυτ. πρ.,
 Φοιτάλιώτης, ὁ, } ἐπίθ. τοῦ Βάκχου.
 Φοιτάς, εδος, ἡ, ταυτ. φοιταλέα, περιπλανώμενη, περιερχομένη ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κοινὴ πόρνη. 2) μαινόμενη, ἐνθουσιασμένη, βῆχνη, Λυκάφ. Πρβ. σοβάς, κ. φοιβάς. 3) λυσσώδης : νόσος, Σοφοκ. Τρ. 980. ὡς ἐπίθ. μετὰ τοῦ ἐμπορία, πλάνη κτ.
 Φοιτάω, Ἰων. } (φοῖτος), εἰς τὸν Ὁμ. ὑπάγω, ἢ ἐρχομαι συ-
 Φοιτέω, κ. } χνάκις· καὶ περιερχομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἄνω καὶ κά-
 Φοιτήμι } τῶ· οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοῖτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 Ἡ πρώτη σημασία φαίνεται καὶ εἰς τὸ ἡεροφοῖτις ἐρινύς τοῦ Ὁμ. καὶ εἰς τὸ ὁμόφοιτος τοῦ Πίνδ. Μεταχειρίζονται δὲ καὶ ὁ Ἡρόδ. καὶ ὁ Ξενοφ. φοιτᾷ σῖτος, τὸ ὁποῖον ἄλλοι λέγουσιν ἦκει σῖτος, ἀντί τοῦ συχνάκις ἐρχεται καὶ πωλεῖται, Ἡρόδ. 7, 126. 2) ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, ἢ εἰς τὸν διδασκαλόν· : εἰς διδασκαλίου, νοητ. οἶκον, ἢ διδασκαλεῖον ἢ πρὸς τὸν παιδοτρίβην· διὰ σὲ φοιτᾷν οὐδαίς ἐθέλει τῶν μεσιάνων, Ἀριστοφ. Νεφ. 916. δηλ. νὰ ἐρχεται εἰς τὸ σχολεῖόν μου. 3) μαίνομαι, τρελλαίνομαι (ἐκ τῆς πρώτης σημασίας), Σοφοκ. Αἴας 59. φοιτῶντ' ἄνδρα· ὅθεν φοιταλέος, κ. φοιτάς κτλ. ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν βακχῶν, καὶ ὑπηρετῶν τῆς Κυβέλης· Ζ. φοῖτος.

Φοιτεῖται, Φοιτία, αἱ, ἡ Φοίτεον, Φοίτιον, τό, πόλις Ἀκαρνανίας.

Φοίτησις, εὖς, ἡ (φοιτάω), τό συχνάκις υπάγειν, ἡ ἔρχεσθαι, ἔξαιρ. τό υπάγειν εἰς τό σχολεῖον· ὅθεν, ἐκ φοιτήσεως Περικλείτου, ἀπό τήν σχολήν τοῦ Περικ. Πaus. 5, 17.

Φοιτητήρ, ἦρος, ὁ, ἡ } (φοιτάω), ὁ συχνάκις υπάγων ἡ Φοιτητής, ὁ } ἐρχόμενος· ἔξαιρ. ὁ μαθητής, ὁ τις υπάγει κατ' ἐκάστην εἰς τό σχολεῖον. 2) ἐπίθ. ἀντί φοιταλέος· ταρτός, οἰστρος κτλ. Νόν. Ὁμ. Καλλιμ. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Φοιτίζω, ταυτ. -άω, κ. -άζω, Ὁμ. Ὀμ. Τμν. 26. 8.

Φοῖτος, ὁ, τό περιπλανᾶσθαι, τό τρέχειν ἐπάνω κάτω, τό ἐν-δουσιάζεσθαι· Μεταφ. παραφροσύνη, μανία, τρέλλα, Αἰσχύλ. Θῆβ. 646. Ἐκ τοῦ οἴω (τό ὁποῖον δίδει χρόνους εἰς τό φέρω), οἰστός, κ. οἰτός· Πρβ. οἶτος, οἶτη, οἶτα, ὁ δρόμος, διαβασις· μέ τό δατύ πνεῦμα φοῖτος (ὡς ὁξός φοξός, ὁλκός φολκός κτλ)· ὅθεν τό οὐσιαστ. φοῖτος· ἀρα φοῖτος εἶναι ἡ ὁδοπορία, καί πλάνη· καί φοιτάς, ἡ περιτρέχουσα, καί περιπλανωμένη, ἡ παράφρων· Πρβ. οἰστρος, φοιβάς, σοβάς.

Φολεγάνδριος, ἱα, ἰον, Ἐπίθ. κ. ἐν. ἐκ τοῦ

Φολέγανδρος, ἡ, μία τῶν σποράδων νήσων· Σόλωνος Λεῖψ. κ. Ἀρατ. παρά Στράβ.

Φολιδώδης, ὁ, ἡ, ὡς ἂν φολίς, ὡς ἂν φλούδα κτλ. Εἰς τόν Ἱπποκρ. οἶδημα φολιδώδες, τό ἔχον σκληράν φλούδαν, πέτσαν (λέγομεν Κ.).

Φολιδωτός, ἡ, ὄν (φολιδώω, φολίς), ἔχων ἐπάνω του φολιδάς, ὡς οἱ ὄφεις, αἱ χελώναι, ἡ παρδαλούδια, ὡς τό δέρμα τοῦ πάνθηρος· Σωραξ φ. ὁ ἔχων πεταλίδια μετάλλου προσκολλημένα· Ζ. Ἡλιδό- Αἰδίοπ. 9, σ. 431.

Φολίς, ἱδος, ἡ, ὅ,τι εἶναι εἰς τόν ἰχθύν ἡ λεπίς, τοῦτο εἶναι εἰς τόν ὄφιν, καί εἰς τήν χελώνην ἡ φολίς, καί εἰς τόν κροκόδειλον· ὅσσα τε φύλα ἡ λεπίς πυκινῇτι καλύπτεται, ἡ φολιδέσσει φρακτά, Ὁππιαν. Ἀλ. 1, 640. 2) τὰ στίγματα ἡ παρδαλούδια τοῦ πάνθηρος, ὡς κηλίδες, κ. σπιλάς· καί τῆς ψυχῆς Μεταφ. Πλούταρχ. περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Θ. βραδ. τιμωρ. 3) φολίς λιδοκόλλητος, οἰκήματος ὁροφῇ σφαιροειδής, ἡ ἄλλως πολύπλευρος, Διόδ. 18, 27, διὰ τήν ὁμοιότητα μέ τό καύκαλον τῆς χελώνης. Φαίνεται ἐκ τοῦ φλόος, φλοῖς, μεταθ. φολίς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει φλονίς ἀντί λεπίς· Ζ. κ. λοφνίς. Ἐμπορεῖν εἶναι καί ἐκ τοῦ λοφίς ἀντί λόπος, λέπας, κατὰ μεταθ. Ἐκ τοῦ φολίς εἶναι τό Δωρ. φόλιξ, ὅπου ἀνήκει καί φόλλιξ· ὅθεν φολικώδης, κ. φολιδώδης τό αὐτό.

Φολκίς· Ζ. φάλκης.

Φολκός, ὁ, ἱλ. β, 217. ἐκ τοῦ ὁλκός, ὁ σύρων τοὺς πόδας, στραβοπόδης· Ζ. κ. φοξός, καί Πρβ. φάλκης.

Φολλίς, ἱκος, ἡ, Λατ. Follis· Ζ. φολίς.

Φόλλις, εὖς, ἡ, κ. ὁ, ἐκ τοῦ Λατίν. Follis, κυρίως, ταυτ. βελάντιον, σακκίον· ἐπὶ νομισμάτων· ὅθεν ἡ Κ. φόλλα.

Φολόη, ἡ, ὄνομα νύμφης, ὄρους κ. πόλεως τῆς Ἀρχαδίας· ἐκ τοῦ

Φόλος, ὁ, Ὁν. κύριον κενταύρου.

Φόναξ, ὁ, ὄνομα κυνός, Ξενοφ.

Φονάω, Φονόω, ὦ (φόνος), ἐπιθυμῶ νά φονεύσω· φονᾶ, φονᾶ νόος ἡδῆ, Σοφοκλ. Φίλοκτ. 1205.

Φονεργάτης, ου, ὁ, φόνου ἐργάτης, φονεύς, Αἰσχ. Ἐπτ. 124.

Φόνευμα, τό, τό φονευμένον, ὁ νεκρός, Εὐρ. Ἰ. 1496.

Φονεύς, εὖς, ὁ (φόνος), κ.

Φονευτής, ὁ, } (φονεύω), Αἰσχ. Ἀγαμ.

Φονεύτρια, ἡ } (φονεύω).

Φονεύω, μ. εὐσω (φόνος).

Φονή, ἡ, φόνος· Πληθ. αἱ φοναί, αἱ αἵματομέναι πληγαί τοῦ φονευμένου, ἱλ. κ, 521. 2) τόπος φόνου, ἡ μάχης, Πίνδ.

Φονικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κώς, ἀνήκων εἰς φόνον· τό φ. -ν, ἡ ἐπιθυμία τοῦ φονεύειν.

Φόνιος, ἱα, ἰον, κ. ὁ, ἡ (φόνος), φονεύς, ἡ φονικός.

Φονοκοπέα, ἡ, κ. } κτύπημα φονικόν· αἵματοχυσία.

Φονοκόπειον, τό, }

Φονοκτονέω, ὦ, φονεύω.

Φονοκτονία, ἡ, φόνος, Ὁ.

Φονοκτόνος, ὁ, ἡ (φόνος, κτείνω), φονεύς, Ἡσύχ.

Φονολειβής, ἡ, } στάζων ἀπό φόνον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 159.

Φονολιβής, ὁ, ἡ, } Ἀγαμ. 1438.

Φονόρρυτος, ὁ, ἡ (ρύω), ῥέων ἀπό αἷμα φόνου, Αἰσχύλ.

Θῆβ. 918.

Φόνος, ὁ (φένω, πέφονα), σκοτωμός· αἷμα τοῦ σφαγέντος ζῶον· ταυρείου φόνου, Αἰσχ. Ἐπτ. 44. χύσις αἵματος εἰς τήν μάχην· Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 3, 21. 2) κακία, κακουργία.

Φονόω, ὦ, μολύνω μέ φόνον, ἡ μέ αἷμα· πεφονωμένον ἔγχος, Ὁππ. Κυνηγ. 4, 192.

Φόντης, ὁ, ταυτ. φονεύς, μόνον εἰς τὰ σύνθ. βροτοφόντης, ἀρ-γοφόντης· ἐκ τοῦ φένω, πέφονα, (φόνος), πέφονται, φόντης.

Φονώδης, ὁ, ἡ, συναίρ. τοῦ φονοειδής, ὡς ἂν αἷμα· ὁσμή φ. ἀπό αἷμα, Θεόφρ. βλέπων φ. ἔχων βλέμμα φονέως, Ἀλκίφρ. 3, 21.

Φόξινος, Φοξίνος (φοξός), ὁ, ἰχθύς τις πατάμιος, Ἀριστοτ. Ἰστορ. ζ. 6, 14.

Φοξίχειλος, ταυτ. φοξόχειλος.

Φοξός, ἡ, ὄν, ὁξός, μυτηρός, εἰς ὁξὺ λήγων· κεφαλὴν, ἱλ. β, 219. ὁξυκέφαλος· ἐκ τοῦ ὁξός, ὁξός μέ τό φ πνεῦμα· Ζ. Φ. κ. Πρβ. φολκός - Αἱ ἄλλαι παραγωγαί εἶναι ψευδεῖς.

Φοξότης, τητος, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φοξόχειλος, ὁ, ἡ (φοξός), μέ χεῖλας, στόμα ὁξὺ, μικρόν· φ. ἀργεῖν κύλιξ, Σίμων. Λεῖψ. παρ' Ἀθην. 2, σ. 280.

Φορά, ἡ (φέρω), τό φέρειν, τό φορτίον· μίαν φοράν, ὅ,τι τις δύναται νά βαπτᾷξῃ διὰ μιᾶς· καί ἐπὶ ἱατρικοῦ· ἐκ τοῦ φέρω λέ-γομεν τᾶρα Κ. μίαν φοράν ἀντί ἄπαξ, δύο φορές, ἀντί δις κτλ.

2) πληρωμή, δοσιμον, φόρος· ψήφου, τό δίδειν τήν ψήφον του, Εὐρ. Ἰκέτ. 484. 3) φορά καρποῦ, τό θέρειν, λαμβάνειν καρ-πὸν· καί ἡ πλουσιότης τῶν καρπῶν εἰς ἔντι ἔτος· καί Μεταφ.

φορά γάρ τις ἐστὶ καί ἐν τοῖς γένεσιν ἀνδρῶν ὡς περ ἐν τοῖς κατὰ χωρὰν γιγνομένοις, Ἀριστοτ. ῥητορ. 2, 15. ὅθεν, τρεῖς φορεῖ ῥητορῶν γεγόνασι, Σχολ. Ἀριστείδ. Παναθ. καί ἱκανὴ φορά τοι-ούτος (δηλ. Δημοσθένης) εἰς τις ἡν γενόμενος· ὅθεν, ἀντί πλη-θους πολὺ, : φαλαγγίον, Αἰλ. 4) δρόμος, ὁδός. 5) ταχύτης, μέ

τήν ὁποίαν κινεῖται τὸ σῶμα· φορά γαστροῦ, ἀντί διάρροια.

Φοράδην, Ἐπίρ. (φοράω), φερτῶς, βαστακτῶς ἐπὶ θρονίου.

2) ἐκ τοῦ φορά, ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω, Σοφοκ. Οἶδ. Τύρ. 1310.

Φοράδισον, τό, ταυτ. τοῦ ἐφ. ἀρ. 2.

Φοράς, ἱδος, ἡ, φέρουσα, καρποφόρος, ἐγγαστρομένη. 2) φορ-τηγὸν ζῶον, Ἡσύχ. Κ. φοράδα, ἡ ἵππος.

Φορβα, ἡ Φόρβα, πληθ. τοῦ φόρβον, τό.

Φορβαία, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί φορβεία· Εἶναι Δωρ. τύ-πος.

Φορβαῖος, αἶα, αἶον, κ. } (φορβή), ἀνήκων εἰς βοτάνην, βο-

Φορβαδικός, ἡ, ὄν } σκων. 2) τό δεύτ. ζωώδης, κτηνώ-δης, Πλούταρχ. Συμπ. Προβλ. 7, 8, 4.

Φορβάς, ἱδος, ὁ, ἡ, ἐπίθ. : γῆ, ἡ βοσκὰς, καί τροφὰς διδοῦσα, Σοφοκλ. Φίλοκτ. 700. : ἵππος, ὁ βοσκόμενος εἰς τήν ἀγέλην, ἀν-τίθ. τροφίας· ὡσαύτως καί βους, πῶλος· καποτε φορβάς σημαί-νει ἵππος, φοράδα Κ. μετὰ τοῦ γυνή, ταυτ. τροφός. 3) φορβάς τέχνη, ἡ τέχνη τῶν βοτανῶν, ἡ ἱατρική, Νόν. ἀντί τοῦ ὁποῖου ἀναγ. τινὲς φοιβάς, καθὼς ἔπεται παρνεύς, φοιβάδι φωνῇ.

Φόρβας, αἶτος, ὁ, Ὁν. κύριον.

Φορβασία, ἡ, ταυτ. φορβεία, Σουῖδ.

Φορβεῖα, ἡ, κ. } Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 861. βοσκὴ, τροφή.

Φορβεῖα, κ. } 2) καπίστριον, μέ τό ὁποῖον δένονται τὸν ἵππον διὰ νά μένη εἰς τό παχνί, καί νά

Φόρβισον, τό } τρώγῃ. 3) λωρίον τι, τό ὁποῖον περιέβαλ-λαν εἰς τό στόμιον τοῦ αὐλοῦ, διὰ νά μετριάζωσι τὸν τόνον του· ἄλλως, ἱμάς, στομῖς, χειλωτήρ· ὅθεν, ἄτερ φορβεῖας φυσᾶν· Μεταφ. ἀμέτρως ποιεῖν τι.

Φορβή, ἡ (φέρβω), τροφή.

Φορβεῖα, ἡ· ταυτ. φορβεία.

Φορβόν, τό, ταυτ. φορβή· Ὁρφ. Ἀργ. 1111. Ζ. φορβά.

Φόρβος, ου, ὁ, Ὁν. κύριον.

Φορβαφόρος, ὁ, ἀντί φορβοφ. ἡ φορβειφ. ὁ, βαστάζων τό φο-ρεῖον, Πλούτ. Γαλβ. 25.

Φορβεία, ἡ, ταυτ. βόρβορος, φορυτός.

Φορβείον, τό, (φορά), θρονίον, ἡ κρεβάτι, ἐπάνω τοῦ ὁποῖου φέρουσί τι· Πολύαιν. 8, 55. 2) ὁ μισθός τοῦ φορέως, Πολύδ.

Φόρεμα, τό, ταυτ. φόρημα· Δέν εἶναι μεταγενέστ.
 Φορεσία, ἡ (φορέω), ὅ, τι φέρει τις, ἐνδυμασία, ἐνδυμα·
 κ. κ.
 Φορεσσακής, ὁ, ἡ, ἀντί φορεσιακής, ἡ φορεσакής, ἀσπι-
 δοφόρος, Νόνν. 15, 66.
 Φόρετρον, τό, μισθός τοῦ φορέως, Πολυδ. 7, 133.
 Φορεύς, ἐώς, ὁ (φέρω, πέφορα), βαστάζας, χαμᾶλης κ. Ἰδίως,
 ὁ βαστάζων φορεῖαν, Πλούτ. Ἀρτοξ. 22. : ἵππος, μέ σέλαν τοι-
 αύτην, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐμπορεῖ νά καθίσῃ ἀρρώστως, Πλούτ.
 Αἰμ. 19.
 Φορέω, ὦ, κ. κ. φορῶ· ἤγουν ἐνδύματα, ὅπλα· κ. Μεταφ. ἀγλαί-
 αν· ἡδός· λήμα· νόον κτ. Μέσ. φορεύμενος λευκανίηδε, φέρων
 εἰς τό στόματου, τρώγων, ὡς προσφερόμαι. 2) ταυτ. φέρω,
 βαστάζω· οἱ ποιηταί λέγουσι φορέω καί ἀντί φέρω· ἐκ τοῦ
 Φορή, Ἰων. ἀντί φορά.
 Φορηδόν, Ἐπίρ. ταυτ. φοράδην, βαστακτῶς, φερτῶς.
 Φόρημα, τό, ὅ, τι φέρει τις, φορτίον, ἐνδυμα, δακτυλίδιον.
 Φορήμεναι, ποιητ. αἰτί φορῆναι, ἀπαρέμ. ἐκ τοῦ
 Φόρημι, ταυτ. φορέω· ὅθεν φορῆναι, ἀπαρέμφ. Ἰλ. β, 107.
 Φόρησις, ἡ, τό φέρειν.
 Φορητός, ἡ, ὄν, φερτός, ὑποφερτός.
 Φόριμος, ὁ, ἡ (φέρω, φορά), συμφέρων, ὠφέλιμος· καρποφό-
 ρος : δένδρον, Ἀνάλ. 2, σ. 281. 2) φορίμη, ἡ, εἶδος στυ-
 πτηρίας.
 Φορίνη, ἡ, ἡ πέτσα τοῦ χοιρίνου κρέατος· Πρβ. περιφόρινος.
 2) τό παχύ δέσμα, ἔξαιρ. μωροῦ ἀνθρώπου, ἀναισθησία, Ἀνέκδ.
 Βεκκ. 70. ὅθεν
 Φορινόω, ὦ, Παθ. φορινούμαι, ἐκφύω εἰς τό σῶμα μου χοιρόν τι
 δέσμα· Λυσίας παρ' Ἀρποκρ. φαίνεται συγγενές τοῦ πυρίνη, ἡ
 πυρήνη.
 Φορίς, ἔδος, ἡ, ταυτ. φοράς.
 Φορκίς, ἔδος, ἡ· Ζ. φόρκυν.
 Φορκός, ὁ, Λυκόφρ. 177. λαιμῷ φορκῷ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. λευ-
 κός.
 Φόρκος, ου, ὁ, } Δεός τις θαλάσσιος καί γέρον· πατήρ τῶν
 Φόρκυν, υνος, ὁ, } Γραιῶν κ. Γοργόνων, αἱ ὁποῖαι· ὀνομάζον-
 Φόρκυς, υος, ὁ, } ται Φορκίδες, Φορκυίδες, Φορκυάδες, καί
 Φορκυνίδες.
 Φορμηδόν, Ἐπίρ. (φορμός), ὡσάν δερμάτιον, Θουκυδ. 2) ὡς
 πλεγμένοντι· φορηδόν οἰκοδομεῖν ξύλοις, δηλ. μέ πλοκήν, ὥστε
 ἄλλα μέν ξύλα νά εἶναι ὀρθία, ἄλλα δέ πλάγια· Ζ. φορμός.
 Φορμιγκτής, κ. Φορμικτής, Δωρ. -μικτάς, οὐ, ὁ, ὅς τις
 παίζει τήν φόρμιγγα.
 Φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, τό παλαιότατον ἐγχόρδιον ὄργανον τῶν αἰ-
 δῶν καί βάρδων, Ὁμ. ὅμοιον μέ τήν σημερινήν ἄρφαν (Hafse).
 συγγενές τοῦ ὄρμιξ, βόρμιξ, δηλ. σκώληξ. Πρβ. μέρμις, μέρ-
 μιδος, μήριγξ, μήρινδος, μήρυμα, σκώληξ.
 Φορμίδεον, τό, ὑποκ. τοῦ φορμός.
 Φορμίδω, μ. ἴσω, Δωρ. ἴξω, παίξω τήν φόρμιγγα.
 Φορμικτής· Ζ. φορμιγκτής.
 Φορμικτός, ἡ, ὄν, ψαλμένος, τραγουδημένος μέ τήν φόρμιγγα·
 μέλη πεζά καί φορμικτά, Σοφοκλ. παρὰ Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 448.
 Φορμίδον, τό, κ. } -μίσκιον, τό, -μίσκος, ὁ, ὑποκοριστικά
 Φορμίδς, ἡ, } τοῦ φορμός, τό ὅπ. Ζ. 2) φυτόντι, Νομ.
 ταυτ. ὄρμιον, Γαλην. κ. Παῦλος Αἰγ.
 Φόρμις, ἔδος, ὁ, ὄν. κύριον, Πανστ.
 Φορμίδσιος, ὁ, ὄνομα ποιητοῦ Ἀθηναίου κυρίως ὑποκ. τοῦ φορμός. Εἰς
 τὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 97. τό γυναικεῖον αἰδοῖον, μάλιστα τό παλύτριχον.
 Φορμίδσκιον, τό, } ὑποκ. τοῦ φορμός.
 Φορμίδσκος, ὁ, }
 Φορμοκοίτέω, ὦ, μ. ἤσω, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς φορμόν, Ἀνέκδ.
 Βεκκέρ. 70.
 Φορμοραφέω, ἡ -μοραφέω, ὦ, μ. ἤσω, ῥάπτω, ἡ πλέκω
 φορμούς.
 Φορμοραφίς, ἔδος, ἡ, βελόνη, μέ τήν ὁποίαν ῥάπτουσι φορ-
 μούς, Αἰνεί. ταυτ. 18.
 Φορμός, ὁ, καλᾶσιον, εἰς τό ὅποιον ἔφεραν πράγματα, Ἡσιόδ.
 Ἔργ. 482. 2) πᾶν πλέγμα, καλᾶδι, ψάξ· καί πλεγμένον τι
 στρώμα, ἡ σκέπασμα· ταυτ. τοῦ ὄρμος, δηλ. ὄρμαδος. 3) δε-
 μάτι ξύλων, Διοχ. Δαέρ. 4, 1, 6. ὅθεν, φορμοφόρος, ξυλοφό-

ρος, βαστάζων δερμάτι ξύλων. 4) μέτρον τι σίτου, καί ἄλλων
 γεννημάτων. 5) ναυτικόν τι ἐνδυμα, Πανστ. 10, 29. Ἐκ τοῦ
 ὄρμος, ὄρμαδια, μέ τό δασύ πνεῦμα φ.
 Φορμοφορέω, ὦ· } Ζ. φορμός, ἀριθ. 3.
 Φορμοφόρος, ὁ, ἡ, }
 Φοροαετέω, ὦ, τίθημι φόρους· δόσιματα.
 Φορολογέω, ὦ, λαμβάνω φόρους.
 Φορολόγητος, ὁ, ἡ, ὁ δίδων φόρους.
 Φορολαγία, ἡ, τό λαμβάνειν, συναρίζειν φόρους.
 Φορολόγος, ὁ, ἡ (φόρος, λέγω), ὁ συναρίζειν τοὺς φόρους.
 Φορός, ὁ, ἡ, φέρων, κινῶν εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ὡς ὁ ἄνεμος·
 ὅθεν, εὐτυχίς, αἰτίας· σφοδρός, ὀρμητικός· φύων, γεννῶν,
 φέρων κέρδος· ἐγγυος, ἐγγαστρωμένη, ἐπὶ γυναικός· Κατὰ τοὺς
 Γραμμ. φόρος μέν ἐνερ. ὁ φέρων, φόρος δέ παθ. ὁ φερόμενος·
 ἀλλ' εἰς συνθ. βλέπομεν πολλάκις τό ἐναντίον πρὸς θαυμασμόν
 τῶν Γραμμ.
 Φόρος, ὁ, ταυτ. φόρτος, τό φερμένον· καί δόσιμον, τέλος.
 2) ἀντί Forum, ἐκ τοῦ Λατ. τό πωλητήριον, ὅπου πωλῶνται
 τὰ ὄνια, Σουίδ. κ. Κωνσταντ. Πορφυρογ. Βασ. ἀριθ. 91.
 Φορταγωγέω, ὦ, φέρω, βαστάζω φορτία.
 Φορταγωγός, ὁ, ἡ (φόρτος, ἄγω), ὁ φέρων, βαστάζων φορ-
 τίον : ναῦς, καί ὁ ναύτης.
 Φόρταξ, ακος, ὁ, βαστάζας κ. χαμᾶλης χυδ. Πολυδ. 2) φορτι-
 κός, ὀχληρός, Εὐσέβ.
 Φορτηγέω, ὦ, μ. ἤσω. ταυτ. φορταγωγέω.
 Φορτηγία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) πραγματεία εἰς φορτηγὰ
 καράβια.
 Φορτηγικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φορτηγόν, ἡ εἰς φορτηγίαν.
 Φορτηγός, ὁ, ἡ, ταυτ. φορταγωγός, μετὰ τοῦ ναυβάτης, ἐμ-
 πορος, πραγματαυτής, Αἰσχ. Πολυδ.
 Φορτίζω, μ. ἴσω (φόρτος), φορτόνω, Ἡσιόδ. Ἔργ. 690.
 Φορτικευομαι, προσφέρομαι καί ὁμιλῶ ὡσάν φορτικός, κοι-
 νός, ἀηδής, ἀλαζών ἀνθρώπος, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 13.
 Φορτικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικός (φόρτος), βαστάζας, χαμᾶλης
 χυδ. 2) χανδρός, καί βάρβαρος, ὡσάν χαμᾶλης. 3) ἀηδής, καί
 βαρετός ἀνθρώπος, ἔξαιρ. ἀλαζών, καί πειρακτικός· φορτικός
 συμπότης, ἀνοστος καί βαρετός συντραπεζίτης : τελώνης, σκλη-
 ρός καί ἀσπλαγχνός : φορτικῶς μέν τοῖς ῥήμασιν, ἀληθῶς δέ
 τοῖς πράγμασιν, ὡς ἦτο ὁ Διογένης. 4) ἐπὶ πραγμάτων, ὅ, τι
 ἀρμόζει εἰς φορτικόν, ὑπερήφανον, ἀπαιδευτὸν ἀνθρώπον· Ἀρι-
 στοτ. Εὐδήμ. 1, 4. ὀνομάζει φορτικὰς τέχνας τὰς πρὸς δόξαν
 μόνον πραγματευομένας· φορτικόν καί ναυτικόν ὄργανον, κατέ-
 στασις κοινῷ ναύτου : ῥῆμα, σφοδρόν καί ὑπερήφανον· φορτικώ-
 τερον ἢ φιλοσοφικώτερον διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν, ὡς οἱ
 κοινοὶ καί βάρβαροι ἄνθρωποι, καί ὄχι φιλοσοφικῶς.
 Φορτικότης, τητος, ἡ, ιδιότης τοῦ φορτικοῦ· Ζ. πρ. ἀριθ.
 2, 3.
 Φορτία, τό, ὑποκ. τοῦ φόρτος· φορτία, τὰ, τό φόρτωμα τοῦ
 καραβίου, αἱ πραγματεῖαι.
 Φορτίς, ἔδος, ἡ, νοητ. ναῦς, φορτηγόν καράβιον, Ἀνάλ.
 Φορτοβαστάκτης, ου, ὁ (βαστάζω), ὄχθοφόρος, χαμᾶλης
 χυδ.
 Φόρτος, ὁ (φέρω), φορτίον, τό ὅποιον βαστάζει ναῦς, ἄν-
 θρωπος, ἡ ζῶων· ὅθεν ἀντί ὕλη· πραγματεῖαι διὰ φόρτωμα, ἡ
 φορτομένα. 2) ὀχληρά, βαρετά, μισητά πράγματα, Ἀριστοφ.
 Εἰρ. 748. 3) τό ἀνάρμοστον, καί ἀπρεπον· ὅθεν
 Φορτοστόλος πλοίου ἐμπορικοῦ, ὅς τις ναυλόνει καί στέλλει
 πλοῖον φορτωμένον, Μανέθ. 4, 134.
 Φορτοφορέω, ὦ, φέρω, βαστάζω φορτίον, Πλούτ. Περικλ. 26.
 Κορ. διόρθωσις ἀντί τοῦ ποντοπορεῖν.
 Φορτοφόρος, ὁ, ἡ, βαστάζας, χαμᾶλης χυδ.
 Φορτόω, ὦ, φορτόνω, Ἡσιόδ. σ. 63.
 Φορυκτός, ἡ, ὄν (φορύσσω), σμιγμένους, ἀνακατωμένους· βρεγ-
 μένους, βαμμένους, κηλιδωμένους, Λυκόφρ. 863.
 Φορυνώ, Φορύσσω, μ. ξω, κ. Φορύω, ταυτ. φύρω, ἀνακατόνω,
 ζυμώω. Καθ. βρέχω, μολύνω.
 Φορυτός, ὁ (φορύω. Ζ. πρ.), μίγμα πολλῶν πραγμάτων, ἀκα-
 θαρσία· σκοπίδια, κόπρος. 2) ὅ, τι φέρει ὁ ἄνεμος, κενιοτός,
 ἄχυρα, κττ. 3) εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 927. δός μοι φορυτόν,
 σημαίνει, ἄχυρα, χόρτα κττ. τὰ ὅποια βάλλονται μεταξὺ πη-

λίνων σκευῶν, ὅταν φορτώνωνται διὰ νύκτ' ἢ μὴν συντριβῶσι· τοσού-
τος βρωμάτων φορτός, φορτίον φαγητῶν, Ἀλκίφ.
Φορύω, ἐκ τοῦ φέρω, πέφορα, φόρω, φορύω, ὅθεν φορύνω, ταυτ.
φύρω. Ζ. φάρω, κ. φέρω.

Φοῦ, ἴσως ποιντικὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀγρία νάρδος.
Φοῦ, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ ψεῦ, Ἐπίχαρ. παρ' Ἀθην. Ζ'. σ. 277. Κορ.
Φούλλικλος, ὁ, τὸ Λατ. folliculus, παιδικῆς σφαίρα, Ἀθην. 1,
σ. 14. ὅπου γράφ. Φουάλικλον, τὸ, κ. διορθ. Φούλλικλον.

Φουρνοπλάστης, ου, ὁ, ὅστις κατασκευάζει φούρνους, Τιμαί-
ου Δεξ.

Φοῦρνος, ὁ, ἐκ τοῦ Λατ. furnus. Κ. φούρνος, ὅπου ψήνουνσιν
ἄρτον. ὅθεν κ. φουρνίζω Κ. κ. φουρνάρης, ὁ ψήνων ἄρτους.

Φώω, τὸ, ποιητ. ἀντὶ φῶς· φώως δὲ, εἰς τὸ φῶς, εἰς τὴν ἡ-
μέραν.

Φραγεῖς, ἐίτος, ὁ. Ζ. φράσσω.

Φράγγοι, οἱ, οἱ Γάλλοι, Πλούταρχ. 14, σ. 295. ἐκδ. Hutt. Κ.
ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι.

Φράγδην, Ἐπίρ. (φράσσω), ὠπλισμένως με' ἀσπίδα, Βατραχόμ.

Φραγέλλη, ἡ, κ. } ἐκ τοῦ Λατ. fragelum, μᾶστιξ. ὅθεν
Φραγέλλιον, τὸ, }

Φραγελλίζω, κ. } μαστιγώνω, Ν. Δ.

Φραγελλόω, ᾧ, μ. ὠσω, }

Φράγμα, τὸ (φράττω), τὸ ἐμφραγμένον· σκεπασμένον· σκέπα-
σμα, ὄπλον, ἀσπίς· μετώπων, σκέπασμα τῶν μετ. Ἀνάλ. ὅθεν.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς φραγμόν, αὐξάνων ἢ φυόμενος

εἰς φραγμόν.

Φραγμός, ὁ (φράττω), τὸ ἐμφράσσειν, σκεπάζειν, ὀχυρόνειν.

2) ἀντὶ φράγμα, σκέπασμα, σκεπασμένος ἢ ὠχυρωμένος τόπος.

Φραγμών, ὠνος, ὁ, τόπος με' ἀκάνθας, Γλωσσ. Βουλκ.

Φράγνυμι, ταυτ. φράττω, φράσσω.

Φραδα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φραδῆ, Πίνδ. Φράδα, Ζ. τὸ ἐφ.

Φραδαῖω, μ. ἄσω } (φράζω, πέφραδα), ἐξηγῶ τοὺς στο-

Φραδαῖω, ᾧ, μ. ἤσω } χασμούς μου, λέγω, ὁμιλῶ. ὅθεν φρά-

Φραδεύω, μ. εὔσω } δαττε, Πίνδ. Νέμ. 3, 45, κ. φράδη

Φραδέω, μ. ἤσω } Δωρ. ἀντὶ φράδα, φράζε, λέγε.

Φραδῆ, ἡ (φράζω), νοῦς, φρόνησις, συμβουλή, σημασία, ἐξη-

γησις, Αἰσχ. Εὐμ. 235. Θεόκρ. 25, 52.

Φραδῆς, ἐός, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - ὅως (ὅθεν, ἀφραδῆς), νοήμων,

φρόνιμος, Ἰλ. ω, 52. ἐν ἀπὸ τὰ πρωτότυπα ἐπίδετα, ὡς ἀ-

γῆς, μιγῆς κττ.

Φραδμοσύνη, ἡ, νοῦς, φρόνησις, ἐπιτηδεύτης. ἐκ τοῦ

Φράδμων, ὠνος, ὁ, ἡ (φράζω), νοήμων, φρόνιμος, ἐπιτηδεύς·

εἰδήμων, πιστός, μετὰ Γεν. Ἰλ. π, 638.

Φράζεσθαι, Ἰων. ποιητ. παρατ. ἐκ τοῦ φράζω.

Φράζω, μ. φράσω, Ἀόρ. ἐφρασα, Παρκ. πέφρακα, Παθ. πέ-

φρασμαί, Ἀόρ. ἐφράσθην, φρασθεῖς· ἀρχ. παρκ. πέφραδα, Ἀόρ.

ἐφραδόν, με' διπλ. πέφραδον, ἀπαρέμ. πεφραδέειν, πεφραδέμεν,

εὐκτ. πεφράδοι. Ὁρθότερον ὅμως ἐκλαμβάνουσι τοὺς τύπους τοῦ-

τους ὡς ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ νέου ῥήματος πεφράδω ἐκ τοῦ

πέφραδα· ὅθεν, Παθ. παρακ. πέφραδμαι, ἀντὶ πέφρασμαί, 3 πληθ.

πεφράδαται, Ἱερστ. πεφράδατο. ὅθεν φράδμων ἀντὶ φράσμων, ἐπὶ

Μεταφ. σημασίας - φράζω, κ. φράσσω, φρήττω, εἶμαι τραχυ-

τέρα ἐκφρασις τοῦ ῥάζω, ῥάσσω, ῥήττω· σημαίνει δὲ τὸ ῥάω,

ῥάζω, ῥάσσω, ῥήττω. λέγω, ὁμιλῶ· ἀρα καὶ τὸ φράζω, λέγω,

ἐξηγῶ με' λέξεις, Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιππ. §. 39. Μέντ. λέγω κατ' ἐ-

μαυτόν, στοχάζομαι, νοῶ, κρίνω, διανοοῦμαι, βουλευομαι· ὅλε-

θρον τινί, Ὀμ.

Φρακτῆρ, ἦρος, ὁ, κ. } (φράσσω), ταυτ. φραγμός. 2) θύρα ρεῖ-

Φράκτης, ου, ὁ } ματος· ποταμοῦ, ἄλλως, ἀρίς, Προκ.

Φρακτικός, ἡ, ὄν, ταυτ. κατάφρακτος, Ἀθην. 5, σ. 214.

Φρακτός, ἡ, ὄν, ἐμφραγμένος, σκεπασμένος, ὠχυρωμένος, ὑ-

περασπισμένος.

Φράν, φρανός, ἡ, κ. } Δωρ. ἀντὶ φρήν, φρενώ. Ζ. φρήν κ.

Φρανίζω, } πρᾶξις.

Φρασάειτο, Ἰων. ἀντὶ φράσαιτο.

Φράσδω, Δωρ. ἀντὶ φράζω.

Φρασί, Δωρ. ἀντὶ, φρεσίν, ἐκ τοῦ φράν ἀντὶ φρήν.

Φρέσις, εως, ἡ (φράζω), τὸ ὁμιλεῖν, τὸ λέγειν. 2) τρόπος τοῦ

λέγειν, ἐκφρασις διάφορος τῆς συνήθους· τῶν τοιούτων ποιητῶν,

οἷς ἡ πᾶσα περὶ τὴν φράσιν ἐστὶ σπουδὴ, Στράβ.

Φράσσω, ττω. μ. φράξω, Ἀόρ. ἐφραξα, Παρακ. πέφρακα,
Παθητ. πέφραγμαί, Ἀόρ. ἐφράχθην, Ἰων. φρήσσω, εἶμαι ὁ δα-
σὺς τύπος τοῦ ῥάζω, ῥάσσω, ῥήγω, ῥήττω, εἶμαι τραχύς.
καὶ Ἑνερ. τραχύνω, ἐμποδίζω· κλείω, σφαλίζω, φυλάττω.
Μέντ. ταυτ. φυλάσσομαι· ἀντὶ πέφραγμαί, ἐφράξατο, φρακτός
εὐρίσκεται καὶ πέφραγμαί, ἐφάρξατο, φρακτός, ὅθεν τὸ Λατ.
(farcio), farcio, farctus.

Φραστήρ, ἦρος, ὁ (φράζω), ἐξηγητής, λαλητής, σύμβουλος,

2) φραστήρες ὀδόντες, ταυτ. γνώμονες. Προβ. σωφρονιστήρ·

Φραστικός, ἡ, ὄν (φράστης), ἀνήκων εἰς τὸ φράζειν, Διογ.

Λαέρ. τὸ φ. ἐπιτηδεύτης εἰς τὸ λέγειν.

Φραστύς, ὤος, ἡ, σκέψις, ἐννοια· ἀντίθ. ἀφραστύς, Ἡσύχ.

Φράστωρ, ὀρος, ὁ, ταυτ. φραστήρ, Αἰσχ. Ἰκέτ. 508. 2) Ὀν.

κύριον.

Φρατήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. φράτωρ, Πολυδ. κ. Εὐστάθ.

Φρατορία, ἡ, ταυτ. φρατρία, Σουῖδ.

Φρατορικός, ἡ, ὄν, ἡ } (φράτωρ), ταυτ. φρατρικός, κ. φρά-

Φρατόριος, ὁ, ἡ, } τριος.

Φράτρα, φράτρη, ἡ φρατρία, ἡ, μέρος τῆς φυλῆς διακριμένης εἰς

φράτρας· οἱ δὲ ἀνήκοντες εἰς ἐν τοιοῦτο μέρος ὀνομάζονται φρά-

τορες. Ζ. κ. φάτρη. Ἡ λέξις εἶναι διεφθαρμένη ἐκ τοῦ φάτρη,

φατρία, ἀντὶ πάτρη, πατρία. ὅθεν

Φρατριάζω, μ. ἄτω, μετὰ τινος ἀνήκω εἰς μίαν καὶ τὴν αὐ-

τὴν φρατρίαν.

Φρατρίαχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φρατρίαν, κ. φρατρικός, ἡ, ὄν,

κ. φράτριος. Διονύτ. Ἀλ. Ἀρχ. ὀνομάζει ἐκκλησίαν φρατρικὴν τὴν

comitiam curiatam τῶν Ῥωμαίων.

Φρατρίαρχός, ου, ὁ, κ. } ἀρχων, προετώς τῆς φρατρίας,

Φρατρίαρχος, ὁ, } Πλαῦτος.

Φρατρίαστής, ου, κ. φρατρίστῃς, ὁ, ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν

φρατρίαν.

Φρατρίαστικός, κ. } ταυτ. φρατριακός.

Φρατρίαστικός, ὁ, } ταυτ. φρατριακός.

Φρατρίστῃς, ὁ, ταυτ. φράτωρ. 2) ταυτ. φρατριαστής.

Φρατρίζω, κ. φρατρίζω, ταυτ. φρατριάζω, Σουῖδ. Εὐστάθ. Ἀρ-

ποκρ.

Φρατρικός, ἡ, ὄν, ἡ } ταυτ. φρατριακός.

Φρατρίος, ἰα, ἰον, }

Φράττω, Ἀττ. ἀντὶ φράσσω.

Φράτωρ, ὀρος, ὁ. Ζ. φράτρα.

Φράω, Ζ. φρήμι.

Φρεάντλης, ου, ὁ (φρέαρ, ἀντλεῖν), ὅστις ἀντλεῖ ὕδωρ ἀπὸ

τὸ πηγάδιον, ἐπώνυμ. τοῦ Κλεάνδρου, Διογ. Λαέρτ.

Φρέαρ, ποιτ. φρεῖαρ, ἄτος, τὸ, κ. φρητός, τὸ, πηγάδι Κ. καὶ

δεξαμενὴ· πολλοῦ ἐλαίου, Ἀριστοφ. Πλούτ. 810. Ζ. φρεωρύχος.

Φρέαρος, ἡ φρεάρρος, ὁ, παλαιὸς ἥρω· ὅθεν φρέαροι, ἡ φρέ-

αῖροι, οἱ, ἀττικὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Φρεάρριος, ἰα, ἰον,

ἀνήκων εἰς αὐτόν.

Φρεάτειος, εἰα, εἰον, ταυτ. φρεάτιος.

Φρεατίς, ἡ. Ζ. φρεάτιος.

Φρεατιάιος, αἰα, αἰαν, : ὕδωρ, πηγαδίστιον Κ.

Φρεατίαις, ὁ. Ζ. φρεάτιος.

Φρεατίδιος, ἰα, ἰον, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ φρεατιαῖος, Ἀλ-

λά Ζ. πελάγιος.

Φρεατίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φρέαρ.

Φρεάτιος, ἰα, ἰον, κ. φρεάτειος, ἀνήκων εἰς φρέαρ· φρεατίας

ὑπόνομος, ὑπόγειος διόρυξ, δι' οὗ φέρεται ὕδωρ, Ξενοφ. Ἑλλην.

3, 1, κ. φρεατία, ἡ, κ. φρητία, ἡ, ὕδωρ φρεάτιον, πηγα-

δίστιον Κ.

Φρεατορύκτης, ου, ὁ, ταυτ. φρεατορύχος.

Φρεατοτύπανον, τὸ (φρέαρ, τύπανον), μηχανή, δι' ἧς ἀν-

τλοῦσιν ὕδωρ ἐκ τοῦ φρεάτος, Πολύβ.

Φρεαττός, ἡ, χωρίον τι παρὰ τὸν Πειραιᾶ, Πανσ.

Φρεατώδης, εος, ὁ, ἡ, ὡσάν φρέαρ.

Φρεατωρύχης, ᾧ, κ. } Ζ. φρεωρύχος κ. φρεωρυχέω.

Φρεατωρύχος, ὁ, ἡ, }

Φρεγίλος, ὁ. Ζ. φρυγίλος.

Φρεῖαρ, ἄτος, τὸ, Ἰων. ἀντὶ φρέαρ, Νικανδρ.

Φρεμπάρωσις, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φρενοπήρωσις, ταυτ. φρενοβλα-

βεια.

Φρεναπατάω, ὦ, μ. ἤσω, ἀπατῶ, πλανῶ, τρελλαίνω. Ν. Δ.
 Φρεναπάτης, ου, ὁ (φρήν), πλάνος, ἀπατεῶν, Ν. Δ.
 Φρενετιάω, κ. } ἀντί φρενιτιάω, κ. φρενίτις, ἡ.
 Φρενετίσσις, ἡ, }
 Φρενετίξω, κ. } Ζ. φρηνιτιάω.
 Φρενετισμός, ὁ. }
 Φρενήρης, εος, ὁ, ἡ, νοήμων, φρόνιμος. Ἡ σημασία τοῦ πα-
 ράφρων δὲν εἶναι ἀληθής.
 Φρενητιάω, κ. } ταυτ. φρενιτιάω.
 Φρενητίξω, }
 Φρενητικός, ταυτ. φρενιτικός.
 Φρενιτιαῖος, αῖα, αἶον, παράφρων.
 Φρενιτιάω, κ. } (φρενίτις), πάσχω φρενίτιν, παραφρονῶ. Γρά-
 Φρενιτίξω, } ψεται καὶ φρενητιάω, -τίξω, κ. φρενιτιάω,
 φρενιτιάω.
 Φρενιτικός, ἡ, ὄν, πάσχω φρενίτιδα.
 Φρενίτις, κ. Φρενίτις, εδος, ἡ, παραφροσύνη ἐκ σφοδροῦ πυ-
 ρετοῦ, καὶ παραφροσύνη ἀπλῶς· ἐκ τοῦ φρήν φρενός, φρενί-
 τος, δηλ. φρενίτις, νοητ. νόσος, ἀνήκων εἰς τὰς φρένας, εἰς τὴν
 ψυχὴν. Ζ. φρήν.
 Φρενοβλάβεια, κ. -βλαβία, ἡ, Μανέξ. 6, 599. βλάβη τοῦ
 νοός, παραφροσύνη, τρέλλα.
 Φρενοβλαβής, εος, ὁ, ἡ, κ. } Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 699. Ἐ-
 Φρενόβλαβος, } πῖρ. -βῶς (βλάπτω, φρήν)
 βλαμμένος κατὰ τὸν νοῦν, παράφρων, ἀνέητος.
 Φρενογηθής, ὁ, ἡ (φρήν, γῆθος), εὐφραϊνόμενος, ἡ εὐφραίνων
 τὴν καρδίαν, Ἀνάλ. 2, σ. 518.
 Φρενοδαλῆς, εδος, ἡ (δηλέω), ταυτ. φρενοβλάβεια, Αἰσχ.
 Εὐμ. 526.
 Φρενοσελήης, ὁ, ἡ, κολακεύων, μαγεύων τὴν καρδίαν, Πρόκλ.
 Νόνι.
 Φρενόθεν, Ἐπῖρ. ἐκ φρενός, ἐκ καρδίας.
 Φρενοκηδής, ὁ, ἡ, : μέριμναι, λυποῦσθαι, ταρασσουσὶ τὴν
 ψυχὴν, Συνέσ. σ. 318.
 Φρενοκλοπέω, ὦ, ῥῆμα, τοῦ ἐφ. Ἠσύχ.
 Φρενοκλόπος, ὁ, ἡ (φρένα κλέπτειν), κλέπτων τὸν νοῦν,
 τρελλαίνων : ἔρω, Ἀνάλ.
 Φρενόληπτος (λάβω, λήβω), κυριευμένος τὸν νοῦν, παράφρων,
 Σουῖδ.
 Φρενοληστής, ὁ, ἡ, ταυτ. φρενοκλόπος, Μελέαγρ. ἐπ. 42.
 Φρενολύπη, ἡ, λύπη τῆς καρδίας, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1103.
 Φρενομενής, ὁ, ἡ (φρήν, μανία), παράφρων, ἀνόητος, Αἰσχ.
 Ἀγ. 1132.
 Φρενόμωρος, ὁ, ἡ, μωρός, ἀνόητος, Σοφοκ. Αἰ. 626.
 Φρενοπληγής, ὁ, ἡ, πληγόνων τὴν καρδίαν, Αἰσχ. Προμ. 884.
 Φρενόπληκτος, ὁ, ἡ, κ. } (πλήσσω), κτυπημένος εἰς τὸν
 Φρενοπλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, } νοῦν, παράφρων, τρελλός.
 Φρενοτέκτων, ονος, ὁ, ἡ, ὅστις κάμνει τὴν τέχνην του
 μὲ νοῦν, γνωρίζει ἐντελῶς τὴν τέχνην του, Ἀριστοφ. Βατρ.
 820. περὶ Αἰσχύλου.
 Φρενόω, ὦ, μ. ὥσω, (φρήν, φρενός), συνετίξω, σωφρονίζω,
 διδάσκω, συμβουλεύω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1104. κ. Ξενοφ. Ἀπομν.
 Φρενώλης, ὁ, ἡ (φρήν, φρενός, ὄλλυμι), ταυτ. φρενοβλαβής,
 Αἰσχ. Ἐπτ. 759.
 Φρένωσις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ φρενώ.
 Φρενωτήριον, τό, συνεισθητικὸν μέσον.
 Φρεορυκτέω, ὦ, ἐκ τοῦ } ταυτ. φρεωρυχέω, κ. φρεωρύχος.
 Φρεορύκτης, }
 Φρές, προστάκ. τοῦ φρήμι, εἰς τὸ φρέω.
 Φρέω, μ. φρήσω, καὶ φρήμι· ὅθεν εἰσφρῶ, ἐκφρῶ, χρήσιμον
 ἀντὶ φορέω, φέρω, εἰσφέρω, ἐκφέρω. Ζ. κ. φρήμι.
 Φρεωχυρέω, ῥῆμα } τοῦ πρ. Φιλόστοργ. Ἐκκ. Ἰστ.
 Φρεωρυχέω, ἡ, οὐσιαστ. } 3, 9.
 Φρεωρύχος, ὁ, ἡ (φρέαρ, φρέατος, φρέας, ὀρύσσω), σκάπτων
 πηγάδια. Τροπ. ἐπὶ κεντρίζοντος κώωνος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1033,
 Φρήμι, ὅθεν πίφρημι, ἐμπίφρημι, ἀπαρέμφ. ἐμπιφράναι, ἐκ
 τοῦ φράω, ἀντὶ φρέω.
 Φρήν, εδος, ἡ, Πληθ. φρένες, αἱ, Ὁμ. Ὀδ. ι, 301, καὶ οἱ
 ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, τὸ διάζωμα, ἡ διάφραγμα, τὸ ὁποῖον
 ἀποχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐντό-

σθια. Εὐστοχάστησαν, ὅτι εἶναι καθέδρα τοῦ νοός, δηλ. συνέχε-
 αν τὰς κινήσεις τῆς ἐπιθυμίας, αἵτινες ἔχουσι τὴν καθέδραν εἰς
 τὸ διάφραγμα, μὲ τὰς νοητικὰς δυνάμεις· διὰ τοῦτο, καθὼς λό-
 γος φανερώνει τὸν νοῦν, οὕτω καὶ φρήν, Δωρ. φράν (ἐκ τοῦ
 φράζω), φανερώνει νοῦν. 2) ἡ ψυχὴ, ὡς καθέδρα τοῦ νοός, τῆς
 κρίσεως, τῆς μνήμης, καὶ τῆς ἐσωτερικῆς αἰσθήσεως· ἐπὶ φρεσὶ
 βάλλειν σῆτι, φρεσὶ σῆσιν ἔχε· ἰδμεν ἐν φρεσὶ κττ. Διὸς ἐτρά-
 πετο φρήν, μετεβλήθη ἡ καρδία του· φρένα τερπόμενοι φόρμιγγι.
 ἐς φρένα θυμός ἀγέρθη, τὸ θάρρος ἐσυνάχθη πάλιν εἰς τὴν ψυ-
 χὴν του. 3) εἰς τοὺς λογογρ. φρένες σημαίνει, γινώσκis, φρόνησις·
 νοῦν ἔχει καὶ φρένας· ἔξω φρενῶν, παράφρων, τρελλός, Ζ. ἡτορ.

Φρήταρχος, ὁ, ἀρχων, προεστὴς τῆς φρήτης.

Φρητιά, ἡ, ἀντὶ φρεατία. Ζ. φρεατίος.

Φρήτηρ, ἡ, ταυτ. φρατρία, Ἰλ. β, 362.

Φρήτριος, ἰα, ἰον, ταυτ. φράτριος.

Φρίγος, τό, ταυτ. σφρίγος, κ. ρίγος. Ζ. φρίσσω.

Φρίγω. Ζ. φρίσσω.

Φρίξάω, (φρίκη), αἰσθάνομαι φρίκην.

Φρίκαλέος, εἰα, εἰον, τρομερός, φρικτός, κυρίως καὶ Μεταφ.

Τρυγιδ. 190.

Φρίκασμός, ὁ (φρικῶ, ἀζω), φρίκη, τρομασμός, Ὁ. κ.

Νικήτ. Χρον. 12, 2.

Φρίκη, ταυτ. φρίξ. 2) τὸ ψυχρὸν ρίγος τοῦ πυρετοῦ. 3) σέβας

μιγμένον μὲ φόβον : πρὸς τὸ θεῖον, Ξενοφ. Κύρ. 4, 2, 15.

Φρίξαι, αἱ, κ. } ὁ τρόμος ἐκ πυρετοῦ, Διοσκ. 1, 181. κ. 4,

Φρίξαι, τὰ, } 14, κυρίως. Δηλ. καὶ οὐδ. τοῦ φρίκιο, ἰα, ἰον.

Φρίξιας, ὁ, ὄν. κύριον.

Φρίξιασις, ἡ, κ. } ταυτ. φρικασμός.

Φρίκισμός, ὁ } ταυτ. φρικασμός.

Φρίκιάω, ὦ, ταυτ. φρικῶ.

Φρίκνός, νή, νόν, συγκοπ. ἐκ τοῦ φρικανός, ταυτ. φρικαλέος,

Ἠτύχ.

Φρίκοποιός, ὁ, ἡ, προξενῶν φρίκην, Ἀθήν. σ. 74.

Φρίκος, τό, ταυτ. φρίκη. Πρβ. φρίγος. κ. φρίσσω.

Φρίκός, ὦ, κάμνω φρικτόν, τρομερόν. Παθητ. γίνομαι φρικτός,

Γλωσσ. Βουλκ.

Φρίκτός, ἡ, ὄν, Ἐπῖρ. -κτῶς, φρικτός, τρομερός· μετὰ τοῦ
 εἰπεῖν, Ἰώστη. φρικτός ὕμνος, μαγικὴ ἐξορκιστὶς, Νόνι. ὡς φρι-
 κωδεστάτη ἐπὶ ῥήσις.

Φρίκω. Ζ. φρίσσω.

Φρίκώδης, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. φρικαλέος· πυρετός φρικ. μὲ ἐσω-

τερικὸν ρίγος, καὶ ἐξωτερικὴν θερμότητα· ἀντὶθ. ἡπιάλος, πυ-

ρετός μὲ ἐσωτερικὴν θερμότητα, καὶ ἐξωτερικὸν ρίγος. 2) Μεταφ.

φρίκης καὶ τρόμου πρόξενος : θέαμα, ὄψις κττ. φρικωδεστάτη
 ἐπὶ ῥήσις, ἐπὶ ῥή, ἐξορκισμός τρομερώτατος. 3) τὸ φρ. τὸ
 τραχὺ, καὶ ἐξέχον.

Φρίκωδία, ἡ, τὸ οὐτιαστ. τοῦ πρ. Φωτ. βιβλιοθ. σ. 259.

Φρίκων, ωνος, ὁ, ὄν. κύριον, Ὁμ.

Φρίμαγμός, ὁ, ταυτ. φρυαγμός, ἡ κατὰ τοὺς Γραμμ. διαφορὰ

των εἶναι ψευδής.

Φριμάσσομαι, Ἀττ. -άττομαι, μέλλ. φριμάξομαι· ἐκ τοῦ

-άζω, άσσω, άττω, μ. άξω· κυρίως, φρίσσω, τρέμω. Νομ.

ἰδίως ἐπὶ αἰγῶν καὶ τράγων, ὅταν κινῶνται, καὶ ταράσσων-

ται κατ' ὅλον τὸ σῶμα των. 2) Μεταφ. προσφέρομαι καὶ

ὁμιλῶ ἀλαζονικῶς, καὶ ὑπερηφάνως. Τὸν Ἴων. τύπον φριμέω,

ομαι ἔχει ὁ Ἠσύχ. Ἡ αὐτὴ λέξις εἶναι βριμάω, άζω, άσσω,

άττω, συνήθ. εἰς Μέσ. Προσέτι ὁ συγγεν. τύπος φρυάω, άζω,

άσσω, ττω, συνήθ. εἰς Μέσ. Νομ. ἰδίως. ἐπὶ ἵππων, Ἠρόδ. 3,

87, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κάπρων καὶ πετεινῶν κτ. μὲ τὸν ὁποῖον πάλιν

εἶναι ὁ αὐτός ὁ τύπος βρυάω, βρυάξω· ἀλλὰ καὶ οἱ τύποι φρίσ-

σω, φρύσσω σημαίνουσι τὸ τρέμειν καὶ κινεῖσθαι· προσέτι βρέ-

μω κ. βριμή, ὅθεν βριμάω· κ. χρέμω (ὅθεν χρέμπτω, καὶ χρε-

μετίξω), τὰ ὁποῖα σημαίνουσι τραχὺν τινὰ εἶον, καὶ εἶναι συγ-

γενῆ κατὰ διαφόρους διαλέκτους καὶ προφοράς.

Φριμάσσω, κ. Φριμάω. Ζ. τὸ πρ.

Φρίξ, φρίκος, ἡ (φρίσσω, φρίγω, δηλ. ρίγω, ἄλλος τύπος τοῦ

ρίσσω), τὸ τραχὺ, καὶ ἐξέχον παντός σώματος· τὸ ἀνώμαλον

τῆς ἐπιφανείας, ὡς ὅταν εἶναι τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου πλήρες

ἐκκαυτημάτων· ἡ ὅταν σηκόνῃ πρὸς τὰ ἀνω τὰς τρίχας τῆς κεφα-

λῆς του· ὅταν κυματίζεται ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης· ὅταν κι-

νῶνται ὑπ' ἀνέμου οἱ στάχυες τῶν χωραφίων· ὅταν γεννᾶται ἀφ' ὧν εἰς πηγάζον ὕδωρ κτ.

Φριξάχην, εὖρος, ὃ, ἡ, ἔχων εἰς τὸν αὐχένα χαίτην, τρίχας· κάπρος, Πλούτ. 7, σ. 813.

Φριξότριξ, τρίχος, ὃ, ἡ, ὃ ἔχων ὀρθὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἢ κατσαράς, Παλλάδ.

Φριξοκόμης, ου, ὃ (κόμη), τὸ αὐτὸ τοῦ πρ. Ἀνάλ. 2, σ. 297.

Φρίξος, ὃ, ταυτ. φρίκη, κ. φρίξ. 2) θεοὶ τινές, Ἀνάλ. 3, σ. 157. 3) ὄν. κύριον.

Φριξός, ἡ, ὄν, ὅστις φρίσσει, ἐξαιρέτως, ἐπὶ κόμης, ἢ τριχῶν, Ἀριστοτ. Φυσιογ. 5. Ζ. φρίσσω.

Φρίσσω, ττω, μ. ξω, Παρακ. πέφρικα· ταυτ. ρίγω, ρίγω· σημαίνει τὸ τραχύνεσθαι κατ' ἐπιφάνειαν, καὶ κινεῖσθαι ἀνωμάλως, ὡς τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης κττ. Ζ. φρίξ· τὸ ὀρθοῦσθαι, ὡς τὸ ἔφριξαν ἔδειραι· λέγουσι δὲ συνήθως, φρίσσει ταῖς θρίξιν, ἢ τῇ χαίτῃ, καὶ τὰς τρίχας· καὶ ἡ ἀρουρα, τὸ λήγον φρίσσει ἀσταχύνεσσι, Ἰλ. ψ, 599. 2) τρέμω ὑπὸ φόβου, μετὰ Αἰτ. οἱ σε πεφρίκασι, καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. οὐκ ἔφριξε ποιῆσαι· ἐπὶ χαρᾶς. ἔφριξα ἔρωτι, Σοφ. Αἴας 693. ἐταράχθη ἀπὸ τὸν ἔρωτα· καὶ ἐπὶ φύχους, ρίγους, ὅθεν φρίκη.

Φροίμιάζω, κ. -άζομαι, ταυτ. προσιμιάζω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 20. Φροίμιον, συναίρ. ἐκ τοῦ προοίμιον.

Φρονέω, ὦ, ἔχω κατὰ νοῦν, στοχάζομαι, μελετῶ. τὰ γὰρ φρονέσεις αἵτε ἐγὼ, στοχάζεσθαι καθὼς ἐγὼ. Ὁ Ὀμ. προσθέτει συχνάκις ἀνὰ θυμόν, ἢ ἐπὶ θυμῷ· Μετὰ ἀπαρεμφ. στοχάζομαι, θέλω, ἐλπίζω· φρονέον αὐτὸν ἐρύειν πρὸς αὐτῷ· βουλευομαι, συμβουλευέω· ἀριστοὶ μάχεσθαι τε φρονέειν τε· Ἰλ. ν, 185. οἱ δ' ἰθὺς φρονέον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι· μ, 154, τῇ ρ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχεν· ἀλλ' εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο σημαίνει φρόνιμος, δόλιος. 2) θέλω τὸ καλόν, ἢ τὸ κακόν, κακὰ, ἢ κακῶς, ὅλως, φίλα, εὖ, ἀγαθὰ κτ. φρονεῖν, θέλω τὸ κακόν ὡς ἐχθρὸς, ἢ τὸ ἀγαθόν ὡς φίλος. μέγα φρονῶ, στοχάζομαι μεγάλα πράγματα περὶ ἐμαυτοῦ, ἔχω μεγάλην καρδίαν, θάρρος, ὑπερηφανεύομαι· ἴτα θεοὶ φ· στοχάζονται ἑαυτοὺς ἴτους με τοὺς θεοὺς κτ. Εἰς τοὺς λογογρ. σημαίνει ἔχω τὰς φρένας μου, συλλογίζομαι, στοχάζομαι. τὰ ἐκείνου φρονεῖν, εἶμαι τῆς γνώμης, ἢ τῆς πατρίας ἐκείνου· τὰ πρὸς σὲ φρονεῖν, εἶμαι τῆς μερίδος σου, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 7. 30. μέγα φρονεῖν ἐπὶ τινί, καυχᾶσθαι ἐπὶ τινί· κάποτε καὶ χωρὶς τοῦ μέγα· ὅθεν καὶ φρόνημα, ὑπερηφάνεια. ἀλαζονεία, φαντασία. μικρὸν ἢ μικρὰ φρονεῖν, εἶμαι μικροπρεπής, μικρόφυχος· μέτρια φρονεῖν, καὶ μετριοφρονεῖν, δηλ. μὴ ὑπερηφανεύεσθαι, ἀλλ' οὐδὲ μικρὰ φρονεῖν. κττ. Ἐκ τοῦ φράν, φρήν, φρενός, γίνεται φρενός, κ. φρένω, Παρακ. πέφρονα, φρόνις, ἢ, φροντίς, κ. φρονέω.

Φρόνημα, τὸ (φρονέω), αἰτήτης, νοῦς, σχέψις, στοχασμός· Συνηθ. μέγα καὶ ὑψηλὸν καὶ εὐγενικὸν φρόνημα, ἀγαθὴ θέλησις, γενναϊότης, καὶ ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, ὑπεροπτικὸν ἥθος.

Φρονηματίας, ου, ὃ, θάρραλος, γενναῖος, μεγαλόφυχος. 2) ἀλαζών, ὑπερήφανος, ὑβριστής, Ἀριστ. Πολ. σ. 300, ἐκδ. Κορ.

Φρονηματίζω, μ. ἴσω (φρόνημα), κάμνω φρονηματίαν. Παθ. γίνομαι φρονημ. ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν.

Φρονηματισμός, ὃ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) ἀντί φρόνημα, Σουῖδ. ἐξ Ἀωνοῦμου.

Φρονηματώδης, ὃ, ἡ, ταυτ. φρονηματίας.

Φρόνησις, εως, ἡ (φρονέω), νοῦς, σχέψις, γνώσις· φρενιμάδα. καὶ ἐπὶ θηρίων, Πλούτ. Γρύλλ. Γνώμη· ἰδίαν κατὰ φρονητὴν οὐδεὶς εὐτυχεῖ.

Φρονίμημα, τὸ (φρόνιμος, -μέω), ἔργον ἀνθρώπου φρονίμου, Στοβ. Ἡθικ. Ἑκλ. σ. 194. 2) εἶδος συλλογισμοῦ, Ἀθην. Περβ. ἀργός.

Φρόνιμος, ὃ, ἡ, Ἐπίρ. -νίμως, φρόνιμος, γνωστικός· Σοφοκλ. Αἰ. 259. τὸ φρόνιμον, ἢ φρονιμάδα, γνώσις, Ξενοφ. Ἑλλ.

Φρονιμώδης, ὃ, ἡ, ταυτ. φρόνιμος.

Φρόνιος, ὃ, ὄν. κύριον, Ὀμ.

Φρόνις, εως, ἡ, φρόνησις, σύνεσις, γνώσις, Ὀδυσ. γ, 244. δ, 258. κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε, ἀντί τοῦ κατήγαγεν ἀγγελίαν (τῆς τῶν τρωαδῶν καταπτώσεως)· ἢ ἀντί τοῦ ἰδοῦσαν, ὑπέληψιν τῆς φρονητέως του· Ἄλλοι τὸ ἐξέλαβαν ἀντί τοῦ λεί-

αν, λάφυρα· 2) ἀντί φρόνημα, στοχασμός, ἡθῆ, Ὀππ. Ἀλ. 1, 653.

Φρονούντως (φρονέω), Ἐπίρ. συνετῶς, φρονίμως, Αἰσχύλ.

Φροντιδοκοπέω, Μέσ. -δοκοῦμαι, αἰσθάνομαι φροντίδας· ὑπὲρ τινός, Νικήτ. Χρον. 11, 7.

Φροντίξω, μ. ἴσω, μετὰ Γεν. ἔχω τὴν φροντίδα τινός· φρόντισον ἐμοὶ ἱμάτιον, φρόντισε νὰ μοῦ εὕρῃς, ἢ νὰ μοῦ κάμῃς ἱμάτιον· μελετῶ, κοπιᾶζω νὰ κάμω τι καλόν, ἢ νὰ θεραπεύσω ἀσθενῆ κττ. λόγοις ποικίλοις, κ. πεφροντισμένοις εὖ. 2) Παθητ. φροντιζόμενος μὴ πάθῃ, περὶ τοῦ ὁποῖου φροντίζει τις. ἐκ τοῦ

Φροντίς, ἰδος. ἡ, φροντίς, ἐπιμέλεια, περιποίησις· ἐν φροντίδι πολλῇ εἶχεν αὐτόν, τὸν ἐτίμα κατὰ πολλὰ. μέριμνα, συλλογισμός, καὶ τὰ περὶ οὗ γίνεται ἡ φροντίς, εἰς τὸ Πληθ. Πλούτ. Ἐκ τοῦ φρένω, πέφρονα, πέφρονται. Ζ. φρήν.

Φρόντις, ἰδος, ἰδος, ἰδί, Αἰτ. εν, ὃ, ὄν. κύριον. Ὀδυσ. γ, 282, Ἀπολλων.

Φρόντις, ἰδος, ἡ, ὄν. κύριον, Ἰλ. ρ, 40.

Φρόντισμα, τὸ (φροντίξω), ταυτ. φρόνημα· ἀσχολία, κατῆχον. 2) λόγος με μελέτην καὶ ἀκρίβειαν γενόμενος, Φιλόστρ. σ. 482.

Φροντιστήριον, τὸ, λέξις κωμικὴ τοῦ Ἀριστοφ. καὶ ἄλλων κωμικῶν, τόπος, ὅπου γίνονται μάταιαι φροντίδες. 2) εἰς τοὺς μεταγ. ἐπὶ καλοῦ ἀντὶ ἀκροατήριον, σχολεῖον.

Φροντιστής, οὐ, ὃ (φροντίξω), θεωρητής, ἐξεταστής· τῶν μετεώρων, Ξενοφ. οὕτως ὠνομάζοντο οἱ θεωρητικοὶ φιλόσοφοι ἐπὶ Σωκράτους. 2) ἐπιμελητής, θεραπευτής.

Φροντιστικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -στικῶς, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φροντίζειν. Ζ. φροντίξω.

Φρόντων, ὠνος, ὃ, ὄν. κύριον, Ἀνάλ.

Φρούδος, δῆ, δον, κ. ὃ, ἡ, Ἐπίρ. φρούδος, συναίρ. ἐκ τοῦ ὁ πρό οδοῦ· ἀρὰ ἀντὶ τοῦ ὁ πρό οδοῦ γενόμενος, ὁ προπορευθεὶς, ἢ ὁ φυγὼν. ὅθεν, φρούδος ἐστίν, ἀντὶ τοῦ ἐφυγεν, ἐχάθη· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, φρούδη μὲν αὐθῆ, φρούδα δ' ἄρδρα μου κάτω, ἀντὶ ἐχάθησαν, ἐχάσαν τὴν δύναμίν των, ἐνεκρώθησαν, Εὐρ. Ἀνδρομ. 1075.

Φρουρά, ἡ, φύλαξις, τὴν ὁποῖαν κάμνει στρατιώτης ἐστώς· φυλακή, εἰρκτή. στρατιῶται πολλοὶ φυλάττοντες τεῖχος, ἢ ἄλλο μέρος· τόπος ὅπου ἵσταται ὁ φρουρός· φρουρὰς ἄδων, νοητ. ἕνεκα, δηλ. διὰ νὰ περάσῃ τὸν καιρὸν, ἢ διὰ μὴ νυστάξῃ, Ἀριστοφ. Νεφ. 723. 2) εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους φρουρά, ταυτ. στρατία· φρουρὰν φαίνειν, ἀποφασίζω νὰ ἐκστρατεύσω, καὶ διορίζω πρὸς τοῦτο τὸν στρατὸν, Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ. φρουρός, κ. Περβ. λόχος, κ. φυλή.

Φρουράρχης, κ. } ἀρχὼν, πρῶτος τῆς φρουρᾶς τῶν φρουρούντων

Φρούραρχος, ὃ, ἡ, } στρατιωτῶν, ἢ τῶν σωματοφυλάκων.

Φρουραρχία, τὸ ἀξίωμα τοῦ φρουράρχου, Ξενοφ. Ἀπομ. 2.

Φρουρέω, ὦ, μ. ἴτω, εἶμαι φρουρός, καὶ φυλάττω· Μέσ. φρουροῦμαι, προσέχω τὸν ἑαυτὸν μου, φυλάττομαι, Εὐρ. Ἀνδρομ. 1132.

Φρουρητικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος νὰ φρουρῇ, Ψελλ. σχολ. εἰς χρησμ. μαγικ. σ. 96.

Φρούρημα, τὸ, τὸ φυλαττόμενον· βουκόλων, ἢ ἀγέλη, τὸ κοπάδι, Σοφοκ. Αἴας 54. 2) ἀντὶ φρουρός, Αἰσχ. Ἐπτ. 434.

Φρούρησις, εως, ἡ, τὸ φρουρεῖν.

Φρουρητήρ, ὃ, φρουρῶν, φυλάττων, Μανέθ. 4, 47.

Φρουρητός, ἡ, ὄν, φρουρημένος, φυλαγμένος, Ἀνάλ.

Φρουρητῶρ, ὃ, ταυτ. φρουρητήρ.

Φρουρετός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φρουράν, Δ. Κάστ.

Φρούριον, τὸ (φρουρός), ὀχυρὸς τόπος, πύργος, ἀκρόπολις με φυλάττοντας στρατιώτας. 2) ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ φυλάττεται, Αἰσχ. Προμ. 801.

Φρουρίς, ἰδος, ἡ, : ναῦς, ὅπου φυλάττει φρουρά, Ξενοφ. Ἑλλην.

Φρουροδόμος, ὃ, ἡ, ὃ φρουρῶν τὸν οἶκον· κύων, Ἀνάλ.

Φρουρός, ὃ, φύλαξ στρατιώτης· οἱ φ. οἱ φυλάσσοντες τὴν πόλιν, ἢ τὸ τεῖχος· ἐκ τοῦ προρός, ἢ προῦρος (ὀράω), (ὡς προοίμιον φροίμιον, πρό οδοῦ φρούδος) κατὰ συγκατ.

Φρύαγμα, τὸ (φρυάσσω), τὸ ἐκ τῆς μύτης φύσημα ἀνδρείου καὶ θυμωμένου ἵππου, ἢ ἄλλου ζώου με κίνητιν ὅλου τοῦ σώματός του, Αἰσχ. Ἐπτ. 230. Σοφοκ. Ἡλέκτ. 717. Μεταφ. ἀλαζονεία καὶ ὑπερηφάνεια εἰς κινήματα, καὶ λόγια χωρὶς νοῦν, Ἀνάλ. ὅθεν

Φρυαγματίας, ου, ὁ, ἀνδρείος καὶ ἀγrios ἵππος. Μεταφ. ἀλαζών, ὑπερήφανος: βίος, Πλούτ.

Φρυαγμός, ὁ, ταυτ. φρύαγμα, τὸ, κ. ἀντι φριμαγμός, ὁ, τὸ ὀπ. Ζ.

Φρυγμοσέμναχος, ὁ, Νομ. ἐξ Ἀριστοφ. Σφήκ. 135, ἐκ τοῦ σεμνός καὶ φρύαγμα, ἀντι ὑπερήφανος, ἀλαζών· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι χειροτέρευσις ἐκδότου τινός. Τὸ ὄρθον εἶναι ὁφρυαγμοσεμναχουτίνους, δηλ. τρόπους, ὅπου ἐνυπυπάρχει ὁφρύς, κ. ἀκουστής. ἄρα τρόπος τοῦ ὅστις ἀκούει μὲ ὑπερήφανα, σοβαρά, καὶ ἀνατεταμένως ὁφρύδια.

Φρυακτής, ου, ὁ, ταυτ. φρυαγματίας, Διοδ. Λαέρ.

Φρυάσσομαι· Ἰδ. τὸ ἐφεξ.

Φρυάσσω, ττω, μ. ξω, Ἑνεργ. μόνον εἰς τοὺς Ο'. Συνήθ. φρυάττομαι, κυρίως ἐπὶ ἵππου, ὅστις εἶναι ῥωμαλαῖος, φυσᾷ μετ' ἡχου ἀπὸ τῆς μύτης, τρέμει μὲ ἀνυπομονητίαν κατ' ὅλον τὸ σῶμα. χρεμετίζει, κτυπᾷ τοὺς πόδας, καὶ δείχνει, ὅτι θέλει νὰ τρέξῃ. ἵππος φρυαττόμενος πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Ἀλλὰ λέγεται καὶ ἐπὶ τράγων, κριῶν, καὶ ἀλεκτρούων, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 7, 7. 2) Μεταφ. ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι. 3) ὁ Μένανδ. τὸ μεταχειρίζεται καὶ ἐπὶ τῶν κινήματων τοῦ πεφοβισμένου. ἄλλοι, ἐπὶ χαίροντος· Πρβ. φρίσσω· ταυτ. τοῦ βρυάζω, ἀσσω. Ζ. φριμάω.

Φρυάττομαι· Ἰδε τὸ πρ.

Φρυγανίζομαι, συνάζω φρύγανα.

Φρυγανικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰν φρύγανον, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3.

Φρυγανίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φρύγανον, Διοσκ. 1, 105.

Φρυγανισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ φρυγανίζομαι, Πολύαιν. 1, 18.

Φρυγανιστήρ, ὁ
Φρυγανιστής, ου, ὁ, } ὅστις, ἥτις συνάζει φρύγανα, Πολύ-
Φρυγανίστρις, ἡ, } αιν. 1, 18.

Φρυγανίτης, ὁ, κ. } ταυτ. φρυγανώδης: ὕλη, Ἡλιοδ. 9,
Φρυγανίτις, ἡ, } σ. 422.

Φρυγανόν, τὸ (φρύγω), φρύγανα, εὐκαστος ὕλη, λεπτά καὶ στεγνά κλαδιά, ξυλάρια κουφα καὶ ξηρά, ἀχυρα κτ.

Φρυγανόφορος, ὁ, ἡ, ὅστις φέρει φρύγανα.

Φρυγανώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὡτάν φρύγανον. 2) εἶδος ἀκάνθης, ὁξυμνος, ἡ πόα.

Φρύγετρον, τὸ (φρύγω), ξύλον τι, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνακάτοναν τὰ ψηφόμενα, καὶ σκευὸς, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφηναν κριθάρια ὡς τὰ ἡμέτερα τοῦ καφέ, ἄλλως φρυγεύς· ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχαν εἰς τοὺς οἴκους οἱ παλαιοὶ ὡς ἡμεῖς τὸν τοῦ καφέ μύλον· Ὁ Σόλων ἐπρόσταξεν εἰς τοὺς νόμους τοῦ τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ γάμον φρύγετρον φέρειν σημεῖον αὐτουργίας.

Φρυγεύς, εὐς, ὁ, ταυτ. τοῦ πρ. Πολυδ.

Φρύγης, ητος, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ.

Φρύγῃα, ἡ, ταυτ. φρύγουσα ἢ φρύττουσα, Ἡσύχ. 2) ἐπαρχία τῆς Ἀσίας.

Φρύγιλος, ὁ, πτηνόντι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 763.

Φρυγίνδα, ἡ, παιγνιδίον τι μὲ ψηφόμενα κουκία, Ἡσύχ.

Φρύγιον, τὸ, (φρύγω), ξηρὸν ξύλον, καὶ ἐπιτήθειον διὰ τὴν φωτίαν, Ο'. εἰς τὸ Πληθ. ταυτ. ἀλεσινός τόπος, Ἑτυμ. Μ.

Φρύγιος, ἰα, ἰον, (φρύγω), ξηρός, στεγνός.

Φρύγιος, ἰα, ἰον: μέλος, ἀρμονία, αὐλήμα, τὸ ὁποῖον ἐπενοήθη ἀπὸ τὸν φρύγα Μαρτύαν, καὶ διηγεῖται ἐνδοτυιασμόν· διὰ τοῦτο τὸ ἐματχειρίζοντο εἰς τὰς τελετάς τῆς Κυβέλης, καὶ τὸ ὠνόμαζαν καὶ μητρώον αὐλήμα, Πausan. 10, 30.

Φρύγιστις, Ἑπίρ. καθὼς οἱ Φρύγες, μὲ τὴν γλῶσσαν των, ἡ μὲ τὸ φρύγιον αὐλήμα. Ζ. πρ.

Φρύγμος, ὁ (φρύγω), τὸ φρύγειν. Ἡσύχ. Ζ. τὸ ἐφ.

Φρύγω, φρύσσω, μ. ξω, κυρίως. κάμνω τινὰ φρίσσει, ἰδίως, τραχύ-νω, ξηραίνω, καφαλίζω, ψήνω.

Φρυκτεύω, (φρυκτός) καίω, ἀναφλέγω, Νικήτ. Χρον. 21, 3.

Φρυκτός, ἡ, ὄν (φρύγω), καυσταλισμένος, ψημένος. 2) νοητ. κύαμος, ἀντι ψήφος, ἡ κλήρος, Ἀριστοφ. Σφ. 1331. ἐπειδὴ ψημένα κουκία ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὸ ψηφοφορεῖν, καὶ κληροῦσθαι. Εἰς τοὺς Δελφούς ἐδίδοντο καὶ χρησμοὶ μὲ κλήρους, Πλούτ. 7. σ. 916. ὅθεν εἰς τὸν Ἡσύχ. φρυκτός, μάντις, κλήρος, φρυκτός Δελφοῖς κλήρος, 3) φρυκτοί, μικρὰ τινὰ ὀψήρια διὰ ψήτυ-

μον. 4) πῦρ, ἡ φλόξ ἀναπτομένη τὴν νύκτα ὡς σύνθημα, Αἰσχ. Λαμ. 282.

Φρυκτωρέω, ὦ, μ. ἤσω, διὰ τοῦ φρυκτοῦ ἀριθ. 4 δίδω σύνθημα, Θουκυδ. 3, 80.

Φρυκτωρίζω, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φρυκτωρίζον, τὸ, ὑψηλός τόπος, ὅπου ἐφύλατταν οἱ φρυκτωροί, καὶ ἐδίδαν σύνθημα μὲ τὸν φρυκτόν ἀριθ. 4. 2) πύργος, ὡς ὁ φάρος, τὸ ὀπ. Ζ. Ἡρωδιαν. 4, 2.

Φρυκτωρός, ὁ (φρυκτός, ὠρος, οὔρος), ὁ φυλάττων εἰς τὸ φρυκτώριον, καὶ δίδους σύνθημα διὰ πυρός. Ζ. τὰ πρ. 4 ἄρδρα.

Φρύνη, ἡ, κ. Φρύνος, ὁ, κ. ἡ, εἶδος φαρμακεροῦ βατράχου. 2) φρύνος, καὶ ὁ λίθος, ὅστις καὶ βάτραχος καλεῖται.

Φρύνον, τὸ, φυτόν, ἄλλως βατράχιον.

Φρύνης, ἰδος, αἰτ. ἰν, ὁ, Ὀν. κυρίον μουσικοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. Πλούτ. περὶ Μουσ. §. 30.

Φρύνηχος, ὁ, Ὀν. κύριον.

Φρύνοειδής, εὐς, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ φρύνον.

Φρύνολόχος, ὁ, ἡ, ὅστις ἐνεδρεύει, καὶ πιάνει τοὺς φρύνους, ἐπίθ. ἀρπακτικοῦ ὄρνέου.

Φρύνος, ὁ, κ. ἡ, ταυτ. φρύνη.

Φρυνώνας, ὁ, διαβόητός τις ἀπατεῶν, Ἀνίκδ. Βεκκέρ. 71.

Φρυνώνας, ὁ, ἀνήκων εἰς τὸν Φρυνώναν, ὅμοιος αὐτοῦ.

Φρύξ, φρυγός, ὁ, ὁ ἐκ τῆς Φρυγίας.

Φρύσσω, ττω, ταυτ. φρύγω, Θεόφρ.

Φύ, ἐπιφώνημα πόνου, δυσχεστεύσεως· ἀηδίας. καὶ ἀποστροφῆς, Ἀριστοφ. Αὐτ. 304. Κατ' ἄλλους, μιμητικὸν ἀπήχημα τοῦ φυσῶντος τὴν φωτίαν. Πρβ. φύ κ. ψεῦ. 2) ἀντι ἐφύ, Ἀόρ. τοῦ φύμι.

Φυγγωγός, ὁ, ὅστις λαμβάνει καὶ ὁδηγεῖ τοὺς φυγάδας, Πολύαιν. 8, 16, 6.

Φύγδε, συγκοπ. φύγδα, εἰς τὴν φυγὴν, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω, Επέρ.

Φυγάδεια, ἡ, κ. Φυγάδευτις, ἡ (φυγαδεύω), τὸ διώκειν, καὶ στέλλειν εἰς ἐξορίαν. 2) Οὐδ. φυγή, ἐξορία.

Φυγάδειον, ἡ, } τὸ, τόπος καταφυγῆς, ἀσυλον, Ο'.

Φυγάδευτήριον, } Ζ. φυγαδεῖα.

Φυγάδευσις, ἡ, Ζ. φυγαδεῖα.

Φυγάδευτικός, ἡ, ὄν, φυγαδεύων, Ἡλιοδ. σ. 335. Ἀμφ. χω-ρίς λόγον.

Φυγάδεύω, ἐξορίζω ἀπὸ τὸν τόπον. 2) Οὐδ. εἶμαι φυγάς, ἐξο-ριστος, Γλωσσ. Στεφ.

Φυγάδεύς, ἡ, ὄν, Ἑπίρ. -δικώς, ἀνήκων εἰς φυγάδα. τὸ φυγ. ταυτ. οἱ φυγάδες, Διονύσ. Ἀλ.

Φυγάδοθήρας, ου, ὁ (φυγάς, θήρα), ὅστις κυνηγᾷ τοὺς φυγάδας, Πλούτ. Δημοσθ.

Φυγαίχμης, ου, ὁ, ὁ φεύγων τὴν αἰχμὴν, τὴν λόγχην, τὸν πόλεμον, δειλός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1013.

Φυγανθρωπεύω, εἶμαι φυγανθρωπος, δηλ. φεύγων τὴν τῶν ἀνθρώπων συναναστροφὴν, Ἀρετ. Χρον. 1, 6.

Φυγανθρωπία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Ἀρετ. Χρον. 1, 5.

Φυγανθρωπος, ὁ, ἡ· Ζ. φυγανθρωπεύω.

Φυγαρσενίη, ἡ (φυγή, ἄρτην), ἀποφυγή τῶν ἀνδρῶν, Μανέθ. 4, 64.

Φυγάς, εἶδος, ὁ, ἡ, (φυγή), φευγάτος Κ. ἡ ἐξοριστος.

Φυγγάνω, ταυτ. φεύγω, ἐκ τοῦ φυγω.

Φύγδε, Φύγδην, συγκοπ. ἐκ τοῦ φύγαδε, τὸ ὀπ. Ζ. Αἰσχ. Εὐμ. 251.

Φύγεθλον, τὸ, φλόγασίς τις, πρῆγμα, ἡ σιλήρυσις, Γαλην.

Φύγεργος, ὁ, ἡ, (ἐργον, φυγή), ἀποφεύγων, μισῶν τὴν ἐργασίαν, Ἑτυμ. Μ. ἐξ Ἀριστοφ.

Φύγη, ἡ (φεύγω, φύγω), τὸ νὰ φύγῃ τις· ἐξορία· 2) οἱ ἐξορι-σμένοι, π. χ. κατάγειν τὴν φυγὴν, Θουκυδ. 8. 64. ἡ τὰς φυγάς, Πλούτ. Φλαμ. 12. 2) ὡς Ἑπίθ. φυγάς: φυγῇ ποδί, Εὐρ.

Φυγοδέμνιος, ὁ, ἡ, κ. } Νόνν. Διον. 2, 98. (δέμνιος),

Φυγοδέμνος, ὁ, ἡ, } ἀποφεύγων τὴν γαμικὴν κλίνην, τὸν γάμον, παρθένος, Ἀνάλ.

Φυγοδέχεω, ὦ (φεύγω. δίκη), ζητῶ νὰ ἀποφύγω τὴν κριτο-λογίαν μὴ φαινόμενος εἰς τὸ κριτήριον, Δημοσθ.

Φυγοδικία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Φιλοξ. Γλωσσ.

Φυγόλεκτρος, ὁ, ἡ, κ. Φυγόλεκτος, ἀποφεύγων τὸν γάμον, Ὀρφ. Τμν.

Φυγομαχέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Φυγόμαχος, ὁ, ἡ, ὅστις ἀποφεύγει τὴν μάχην.
 Φυγόξενος, ὁ, ἡ, ὁ ἀποφεύγων τοὺς ξένους, Πίνδ. Ὀλύμ. 11, 16.
 Φυγοπονία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Φυγόπανος, ὁ, ἡ, ἀποφεύγων τοὺς κόπους.
 Φυγοπτόλεμος, ὁ, ἡ, ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός,
 Κοϊντ. Σμυρ.
 Φυγόπτολις, ὁ, ἡ, φεύγων ἀπὸ τὴν πόλιν, Μάξιμ. καταρχ. 349.
 Φυγός, ἡ, ὄν. Ζ. φυγή, ἀριθ. 2.
 Φύγω, δίδει εἰς τὸ φεύγω Παρακ. πέφυγα, Ἀόρ. ἐφυγον. καὶ κατὰ
 προφορὰν τροπῇ τοῦ γ εἰς ζ φύζω, κ. φυζάω, φύζημι. Ἐκ τοῦ
 φεύω, φέβω, φεύγω.
 Φύξα, ἡ, ταυτ. φυγή· ὅθεν
 Φυζακινός, νῆ, νόν, κ. } ταυτ. φυζηλός, φυγάς, καὶ δειλός.
 Φυζαλέος, ἑα, ἐόν,
 Φυζαίαι, ἀντὶ φυγεῖν, δειλιάται.
 Φυζηλός, ταυτ. φυζαλέος, Ἡσύχ.
 Φύζημι, Φυζάω, κ. Φύζω, ταυτ. φεύγω, φύγω· ὅθεν πεφυγότες
 ἀντὶ πεφυγνότες, -ζηότες, ποιητ. εἰς ἄλλα φυζηθέντες ἀντὶ φεύ-
 γοντες· ἄρα φυζάω εἶναι ἐνερ. ἀντὶ φυγαδεύω.
 Φυή, ἡ, Ποιητ. ταυτ. φύσις, Μόσχου 2, 45. Ὀππιαν. Ἀλ. 1,
 639. αὐξησις, ἀνάστημα, μέγεθος τοῦ σώματος· ἡλικία.
 κάλλος· καὶ τὰ ψυχικά προτερήματα, ὡς εὐφυΐα.
 Φύη, εὐκτ. ἀντὶ φύη, Θεόκρ. 15, 94. παρατήρ. Βουτμ.
 Φυκήν, ὁ, κ. } Νομ. τὸ ἀρσενικὸν ὀφάριον λεγόμενον φυκίς,
 Φύκης, ὁ, } Ἀθήν. σ. 355. Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 6, 13. Καὶ
 φύκη, Ἀθήν. 3, σ. 107. κ. φύκος, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Φυκία, ἡ, ταυτ. φύκος, Παλ. Μαθημ. σ. 35.
 Φυκίσεις, ἐσσα, ἐν, γεμάτος φύκη. 2) βαμμένος, Θεόκρ.
 21, 10. ἐκ τοῦ
 Φυκίον, }
 Φυκίον, κ. } τὸ, ταυτ. φύκος.
 Φυκιδεῖον, }
 Φυκιοφόρος, ὁ, ἡ, : ἀκτὴ, φέρουσα, ἔχουσα φύκια, Ξενοκρατ.
 ἐνύδρ. τροφ. 29.
 Φυκίω, ταυτ. φυκώ, Γλωσσ. Στεφ.
 Φυκίς, ἴδος, ἡ, ἰχθύς ἐνδιατρίβων εἰς τὰ φύκη, Ἀριστοτ.
 Ἰστ. ζ. 8, 2.
 Φυκογείτων, ὄνος, ὁ, ἡ, γείτων εἰς τὰ φύκη, Ἀνάλ.
 2, σ. 262.
 Φυκόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, βαμμένος μὲ φύκη, Ἀθήν. 4, σ. 135.
 Φύκος, εὐκτ. τὸ, τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ φυτόμενα χόρτα, τὰ ὁποῖα
 ἐμεταχειρίζοντο καὶ ὡς βαφικὴν ἔλυν. 2) ἀντὶ φδιαπιδίου τοῦ
 προσώπου. ἴσως ἐκ τούτου πρέπει νὰ λέγεται φυκιστίδιον.
 Φυκοφάγος, ὁ, ἡ, τρώγων φύκη.
 Φυκόω, ὦ, κ. Φυκίω (φυκος, φύκιον), φυκιστιδώνω, κοκκινίζω.
 2) γεμίζω μὲ φύκη· διφθεραὶ πεφυκωμένοι, δέρματα γεμάτα μὲ
 φύκη. Διόδ. 17, 45.
 Φυκτός, ἡ, ὄν (φεύγω, φύγω), φευκτός, τὸν ὁποῖον πρέπει,
 ἡ δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ, Ὀμ.
 Φυκώδης, εὐκτ. ὁ, ἡ, ὡσάν φυκος, ἡ γεμάτος φύκη.
 Φύλαγμα, τὸ (φυλάσσω), ταυτ. φυλακή, Ὀ.
 Φυλάζω, μ. ξω· Ζ. φυλάσσω.
 Φυλάκειον, Φυλακεῖον, κ. -λαΐκιον, τὸ (φύλαξ), τόπος, ὅπου
 φυλάσσουν στρατιῶται. 2) πύργος ὅπου εἶναι φρουρά. 3) τεῖχος.
 4) εἰς τοὺς Ἀλεξανδ. τὰ πανία, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκαθάριζαν αἱ γυ-
 ναῖκες τὰ καταμήνια των· Ζ. σφενδόνη, κ. χοιροκομσίον.
 Φυλακεύς, εὐκτ. ὁ, ταυτ. φύλαξ.
 Φυλακή, ἡ (φυλάσσω). 1) ἡ νυκτερινὴ φρουρά, βάρδια χυδ.
 2) τὸ τέταρτον καὶ τελευταῖον μέρος τῆς νυκτός, ὅποτε ἡλλά-
 ζοντο οἱ φύλακες. 3) ἡ μὲ στρατιώτας φύλαξις τόπου τινός. 4)
 οἱ σωματοφύλακες. Πλούτ. Φάβ. Μ. 7. 5) οἱ φυλαττόμενοι ἐγ-
 κλειστοί, ὡς πταῖται, ἡ ὑποπτοί. 6) ὁ τόπος, ὅπου φυλάτ-
 τονται, εἰρηκτὴ, φυλακή Κ. 7) προσοχή, πρόνοια.
 Φυλάκη, ἡ, πόλις Θεσσαλίας· καθέδρα τοῦ Προτεσιλάου, Ὀμ.
 Φυλακίδης, ὁ, ὄν. κύριον. κ. πατρων. ἐκ τοῦ Φύλακος, ὁ,
 ὄν. κύριον.
 Φυλακίζω, μ. ἴσω, Κ. φυλακίζω, Ν. Δ.
 Φυλακικός, ἡ, ὄν (φυλακή), ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυ-
 λάττειν, Πλάτ. Πολιτ. 5, σ. 17.

Φυλάκειον, τὸ, ταυτ. φυλάκειον.
 Φυλακίς, ἴδος, ἡ, } φυλάττουσα, φρουρούσα : ναῦς, Διόδ.
 Φυλακιστὰς, ἡ, Ὀ, } Σικελ. Δ. Κάσσ.
 Φυλακίτης, ὁ, Κ. φυλακωμένος, Νικήτ. Χρον. 11. 11.
 Φύλακος, ὁ, ταυτ. φύλαξ. Ἡρόδ. 2) ὄν. κύριον, Ὀμ.
 Φυλακτέον, δετ. τοῦ φυλάσσω.
 Φυλακτήρ, ἦρος, ὁ, κ. } (φυλάσσω), ταυτ. φύλαξ. Πλούτ.
 Φυλάκτης, οὐ, ὁ } 7. σ. 172.
 Φυλακτήριον, τὸ, ὅχυρὸς τόπος ὅπου φυλάσσουν στρατιῶ-
 ται. 2) πύργος πλησίον τοῦ τεύχους, ὅπου κατεικοῦσιν οἱ φυλακες,
 Ξενοφ. Κύρ. Π. 7. 5, 12. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7. 12. Πολύβ. 8,
 17, 5. 3) μέσον φυλάξεως· κάλλιστον καὶ βεβατότατον εὐτέλεια
 τιμῆς φυλακτήριον, Πλούτ. καὶ περίγραμμα, χαμαίλιον χυδ. Κυρίως
 αὐδ. τοῦ φυλακτῆρος.
 Φυλάκτης, οὐ, ὁ, ταυτ. φυλακτήρ.
 Φυλακτικός, ἡ, ὄν. Ἐπίρ. -κτικός, καλῶς φυλάττων, προ-
 στατεύων· ἐκ τοῦ Μέσ. προσεκτικός, προνοητικός, Ξενοφ. Ἀ-
 πομν. 3, 1, 6.
 Φυλακτρίς, ἴδος, ἡ, ὄνομα χωρίου, Πανσ.
 Φυλάκτωρ, ὁ, κ. ἡ, ταυτ. φύλαξ, Νόν. 2, 176.
 Φύλαξ, ἄχος, ὁ, ἡ, φύλακας Κ. φρουρός· προστατής, ὑπερα-
 σπιστής· φύλακες, οἱ, οἱ φυλάσσοντες στρατιῶται.
 Φυλάξιμος, ἡ, ὄν, ὅ,τι δύναται νὰ φυλαχθῇ.
 Φυλάξις, εὐκτ. ἡ, φρουρησις, παρατήρησις.
 Φυλαρχέω, ὦ, εἶμαι } φυλῆς ἄρχων· ἐν τῷ πολέμῳ ἡγεμῶν
 Φυλαρχης, ἡ } τοῦ πεζικοῦ. Ζ. ταξίαρχος.
 Φυλαρχος, οὐ, ὁ, }
 Φυλαρχία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ πρ.
 Φύλας, ἀντος, ὁ, ὄν. κύριον, Ὀμ.
 Φυλάσιος, ὁ, ἔθνη. τοῦ Φυλή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Ἀρι-
 στου.
 Φυλάσσω, ττω, μ. ἄξω, Κ. φυλάγω, παραμονεύω, Ἰλ. β,
 251. φρουρῶ, παρατηρῶ. προστατεύω, διατηρῶ· καιροφυλακῶ,
 : ὁσόν· ἐνδιατρίβω πού, : ποταμῷ, νύκτα, Ὀδυσ. ε, 466.
 Μέσ. φυλάττομαι, φυλάγομαι, προσέχω ἑμαυτὸν, τινά, ἀπὸ
 τινά· οὕτω καὶ Ἐνερ. Εὐρ. Μῆδ. 320. καὶ ἀντὶ ἀπέχομαι φυλάσ-
 σο σημαίνειν, Ἀνάλ. καὶ μετὰ Γεν. πεφυλαγμένοι ὠκεανοῖο,
 ἀπεχόμενοι, μὴ προσφάουσαι. 2) Πλούτ. Λυκούργ. 6· ἐξ
 φυλῆς φυλάξαντα, σημαίνει διελόντα, μερίταντα εἰς ἐξ φυλῆς·
 ἡ πρώτη σημασία τοῦ φυλάσσω προήλθεν ἀπὸ τὸ φυλή,
 ἡτις ἦτο μέρος στρατοῦ (Πρβ. Ἰλ. β, 362), τὸ ὁποῖον ἐνεδρεῦον
 καὶ παρατηροῦν τὴν νύκτα, ἔδωκε τὴν εἰδικὴν σημασίαν εἰς τὸ
 φυλάσσω.
 Φυλεΐδης, ὁ, πατρωνυμ. ἐκ τοῦ Φυλεύς.
 Φυλετεύω, κάμνω φυλέτην, δέχομαι εἰς τὴν φυλήν, (ἰσνάφι
 χυδ.), Ἀριστοτ. Πολιτ. 3, 2.
 Φυλέτης, οὐ, ὁ (φυλόν, φυλή), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, κ.
 φυλέτης, ἡ.
 Φυλετχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, ἀνήκων εἰς φυλέτην, Ἀριστ.
 Ἡδ. Νικ. 20, 12, Κορ.
 Φυλέτης, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ φυλέτης.
 Φυλεύς, ἦρος, ὁ· ὄν. κύριον, Ὀμ. Θεόκρ.
 Φυλή, ἡ, συγγ. τοῦ φυλόν· γένος, οἰκογένεια, πατρίς. 2) μέ-
 ρος τοῦ δήμου εἰς πολλὰς φυλὰς διαιρουμένου. Πρβ. κατὰ φύλα,
 Ἰλ. β, 362. καὶ Ζ. φράτρα· φυλαί ἦσαν 10 εἰς Ἀθήνας ἐπὶ
 Κλεισθένους. 3) Κασ. μερὶς, κλάσις, τάξις. Ζ. καὶ φυλάσσω.
 Φυλή, ἡ, φρούριον ὄχυρόν, καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Φυλήνδε,
 εἰς τὴν Φ. Φυλήσι, εἰς τὴν Φυλή. Φυλάσιος, ὁ κάτοικος.
 Φυλέα, ἡ, ἀειδαλὴς τις θάμνος, ῥάμνος, ἀγριελαία, κα-
 τὰ τινας.
 Φυλέον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φυλή, Πλάτ. Κωμικ. παρ' Ἀθην.
 σ. 56.
 Φυλλάζω, ταυτ. σ. φυλλιάω, ἐκφύω, ἡ ἔχω φύλλα, Γλωσσ.
 Στεφ.
 Φυλλάκανθος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀκάνθας εἰς τὰ φύλλα, Θεόφρ.
 Ἰστ. φ. 7, 9.
 Φυλλάμπελον, τὸ, φύλλον ἀμπέλου, ἀμπελόφυλλον Κ. Γλωσσ.
 Φιλοξ.
 Φυλλάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φύλλον, Μαρκ. Ἀντ. 1, 34.

Φυλλάς. ἄδος, ἡ, κ. Φυλλίς, κλάδος με φύλλα, ἡ σωρός φύλλων, ἡ σπρώμα φύλλων, Ἀπολλων. 1, 1185. φυλλάδα Κ. τὸ βιβλιάριον, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται τὸ ἀλφαβητάριον διὰ τοὺς ἀρχαρίους παιδας.

Φυλλεῖον, τὸ, φύλλον. ῥαφανίδων φυλλεῖα κ. ἰσχνὰ φυλλεῖα, Ἀριστοφ. Πλουτ. 544. Ἀχαρν. 469. τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων, ὁ Σχολ. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. ὅσα δίδουσι προσθήκην οἱ πωλοῦντες τὰ λάχανα, π. χ. ὀλίγα τινα σέλινα, πήγανον, ἡδύοσμον, κορίανον. Αἰλ. Ποιλ. ἰστ. 13, 16. τὰ χειρ. ἔχουσι φυλλίων, ἀντὶ φύλλον ἀκρα. τὰ ῥιπτόμενα φύλλα εἰς τὸ μαγειρεῖον. Φυλλεύς, ὁ, Φυλλεῖς, οἱ, ἔθνικ. ἐκ τοῦ Φύλλος.

Φυλλεῖα, ὡ (φύλλον), ἐκφύω, ἡ ἔχω φύλλα· ἀναλῶς φυλλεῖωσιν, φύλλα χωρὶς καρπὸν, Ἀρατ. 333.

Φυλλεῖς, ὁ, ταυτ. Φύλλιος.

Φυλλεῖω (φύλλον), κόπτω τὰ φύλλα, Γεωπον.

Φυλλεῖος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φύλλον.

Φυλλεῖνης, ὁ, : ἀγών, ταυτ. φυλλίτης.

Φύλλενος, νη, νον, κατασκευασμένος ἀπὸ φύλλα.

Φύλλειον, τό. Ζ. φυλλεῖον.

Φύλλιος, ὁ, ἔθνικ. τοῦ Φυλλίς. ἀριθ. 3.

Φυλλίς, ἡ, ταυτ. φυλλάς. 2) φαγητόν τι ἐκ διαφόρων χορτῶν, ὡς φυλλάς ἡ ὀριμεία, Ἀθην. 4, σ. 134. 3) Φυλλίς, ἰδος, ἡ, χώρα Θρακικὴ εἰς τὸν Πάγγαιον, Ἡρόδ. Γράφ. καὶ Φιλίς. 4) ποταμός τῆς Βιθυνίας. 5) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σάμου, ἡ χωρίον αὐτῆς, Νίκανδ. Ἀλ. 149. ὠνομάζετο δὲ κ. γεωφάνιον καὶ μελαμφύλλον· ἄλλοι τὸ γράφουσι φυλλάς ἀντὶ φυλλίς.

Φυλλίτης, ου, ὁ, κ. } ταυτὸς. φύλλινος· μετὰ τοῦ ἀγών,

Φυλλίτης, ἡ, } ταυτ. στεφανίτης. 2) εἶδος λαχάνου, Διοσκ. 3, 121.

Φυλλοβολέω, ὡ, μ. ἤσω, ῥίπτω, ἀποβάλλω, ἀφίνω νὰ πίπτωσι τὰ φύλλα. 2) βάλλω, κτυπῶ με φύλλα καὶ ἄνθη, Ἡρωδ. ἔθεν.

Φυλλοβολέα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν του.

Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ (φύλλον, βάλλω), ἀποβάλλων τὰ φύλλα. 2) βάλλων, ῥίπτων φύλλα, καὶ ἄνθη εἰς τιμὴν τινός.

Φυλλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη), με φύλλα κομῶν, ἔχων φύλλα, Ἀριστοφ.

Φυλλοκοπέω, ὡ, κόπτω τὰ φύλλα.

Φυλλοκινέω, ὡ, ταυτ. ἐνφυλλοφορέω. Συγχέεται πολλάκις μετὰ τὸ φιλοκρινέω, κ. φυλοκρινέω.

Φυλλολογέω, ὡ, μ. ἤσω, (φύλλον, λέγω), κόπτω καὶ συνάζω φύλλα.

Φυλλομενέω, ὡ, μ. ἤσω, ἐκφύω πολλὰ φύλλα, χωρὶς καρπὸν. Πρβ. τραγῶ.

Φύλλον, τό (φύω), τὸ φύλλον, καὶ τὸ ἄνθος· ὑακίνθια φύλλα, Θεόφρ. 11, 29. Καθ. φυτόν. 2) ἄρωμά τι, τὸ μαλάβαθρον, Πλούταρχ. Γρύλλ. §. 7. 3) τὸ σπέρμα τοῦ σιλφίου. 4) φυτόν τι. Ζ. κ. πέταλον.

Φυλλορράγγω, ὡ, κ. } σχίζω τὰ φύλλα. Ζ. φλοιορράγγω.

Φυλλορράγγω, ἡ, } ταυτ. σπινθίον. Ζ. φλοιορράγγω.

Φυλλορρόσσω, ὡ, μ. ἤσω, ῥίπτω, ἀποβάλλω τὰ φύλλα.

Φυλλορρόσια, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Φυλλορρόσιος, ὁ, ἡ (ρέω), ῥίπτων, ἀποβάλλων τὰ φύλλα : φθινόπωρον, Ὀρφ.

Φύλλος, ἡ, ὄνομα πόλεως τῆς Θεσσ. Ῥιανός, κ. Στατίος· καὶ, ὁ, Στράβ. κ. Φυλλοῦς, οὖντος, Στέφ. Βυζ.

Φυλλοσενής, ὁ, ἡ (σίνω), βλάπτων τὰ φύλλα, Ἀθην. 15, σ. 494.

Φυλλοστρώς, ὡτος, ὡτι, ὁ, ἡ, ἀντὶ φυλλόστρωτος, Θεόφρ. ἐπὶ 3.

Φυλλόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώω), στρωμένος, ἡ σκεπασμένος με φύλλα.

Φυλλοτόκος, ὁ, ἡ, γεννῶν φύλλα : εἶαρ. Ὀπκιαν. Κυνηγ. 1, 116.

Φυλλοτρώξ, ὡτος, ὁ, ἡ, τρώγων φύλλα, Ἀθην. σ. 130.

Φυλλοφορέω, ὡ, ῥῆμα τοῦ

Φυλλοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων φύλλα.

Φυλλοφύω, ὡ, φύω φύλλα, Γλωσσ. Στεφ.

Φυλλοχοσέω, ὡ, μ. ἤσω, ῥίπτω, ἀποβάλλω τὰ φύλλα, Ἀνάκρ. ἐκ τοῦ

Φυλλοχοσέω, ὁ, ἡ, ὁ ῥίπτων, ἀποβάλλων τὰ φύλλα.

Φυλλόω, ὡ, κάμνωτε φύλλον, Ἰπποκρ.

Φυλλώδης, εὖρος, ὁ, ἡ, ὡσανύλλον, γεμάτος φύλλα.

Φύλλωμα, τό (φυλλόω), ταυτ. φύλλον, Διόδ. Σικ.

Φυλοβασιλεύς, εὖρος, ὁ, ὁ ἀπὸ πάντων φυλῶν ἐκλεχθεὶς βασιλεὺς εἰς ἐκτέλεσιν θυσιῶν, Πολυδ. Ἡσύχ. Φώτ.

Φυλοκρινέω, ὡ, διακρίνω, καὶ κρίνω τὰς φυλάς.

Φυλοκρινήσεις, ἡ, τὸ οὖς. τοῦ πρ.

Φυλοκρινητέος, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὸ φυλοκρινεῖν ἐπιτήδειος, Κλήμ.

Ἄλεξ. Εἰς τὰ Χειρ. συγχέεται συχνάκις μετὰ τὸ φιλοκρινέω, κ. φυλλοκρινέω.

Φύλον, τό (φύω), γένος, εἶδος· φύλον ἄρρεν, τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν· τὸ ἀρσενικὸν γένος· τὸ συμπεριλαμβανόμενον ὅσα φύονται ὁμοῦ, ἡ βλαστάνουσι. Εἰς τὸν Ὀμ. α) γενικῶς φύλα θεῶν, ἀθανάτων, γιγάντων, ἀνθρώπων· καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, : μυίας, κατὰς καὶ ἔθνος· καὶ Τροπ. : αἰοιδῶν, Ὀδυσ. 9, 481. β) εἰδικῶς : φύλα Πελαγίων, Ἰλ. β, 340. : ἐπικούρων, Ἰλ. ρ, 220. κτ. γ) ἀτομικῶς. : Ἑλένης, Ἀκρεσίον, Ὀδυσ. 5, 68, 181. κτ. ἄρα, γένος, ἔθνος, λαός, συγγένεια, γενεά· φύλον ἄρρεν, γένος ἀρσενικόν· φύλον θῆλυ, αἱ γυναῖκες. 2) Ἰλιάδ. β, 362. καὶ ἀντὶ τοῦ μεταγεν. φυλή. [φύλον κ. φυλή, κ. φύλλον εἶναι ἐκ τοῦ φύω. εἰς τὸ τελευταῖον ὁ διπλασιασμός τοῦ λ εἶναι ὡς εἰς τὸ καλός κ. κάλλος].

Φύλοπις, ἰδος, ἡ, κραυγὴ· θόρυβος τῆς μάχης, μάχη· καὶ ὁ εἰς μάχην ἡτοίμασμένος στρατός, Ἰλ. δ, 65. Ἐκ τοῦ φύλον, καὶ ὅφ (κραυγὴ, βοή), ἡ βοή ἡ γινομένη εἰς φύλον, ἡ φυλήν. Πρβ. Ἰλ. β, 363.

Φυλώ, οὖς, ἡ, Ὀν. κύριον, Ὀμ.

Φύμα, τό, ταυτ. φυτόν, γέννημα. 2) ἐξάιδημα εἰς τὸ σῶμα, πρήγμα, σπειρίον. 3) φύμα, Ἡσύχ. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἐγεννήθη ὁ Κ. Ψωροφύτης, σημαίνων τὰ γεννώμενα εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων φύματα, τοὺς Ἀχῶρας τῶν παλαιῶν.

Φυματιάς, ὁ, ὅστις ἔχει φύματα, Ἰπποκρ.

Φυματίον, τό, ὑπόκ. τοῦ φύμα.

Φυματώω, ὡ, γεννῶ φύματα. Παθ. ἐκβάλλω εἰς τὸ σῶμα μου φύματα.

Φυματώδης, ὁ, ἡ, πλήρης φυμάτων, ἀριθ. 2, : σκέλος.

Φύμι, ταυτ. φύομαι, γίνομαι, εἶμαι γεννημένος. Παθ. εἶμαι, ὑπάρχω. Ἀόρ. ἔφυν ἀντὶ ἐφυσαν. Ἀπαρέμφ. φυν ἀντὶ φύναι. Εἰς τοὺς ποιητ. εἶμαι τοιαύτης φύσεως, εἶμαι οὕτω ποιούμενος, δύναμαι, ἡ συνήθίζω, μάλιστα. εἰς τὸν Παρακ. πέφυκα. Ζ. φύω. Φύν, ἀντὶ φύναι. Ζ. φύμι.

Φυξάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (φύξις, ἀνῆρ), ἀποφεύγων τοὺς ἀνδρας, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 9.

Φυξείω, ἐπιθυμῶ νὰ φύγω, ἐκ τοῦ μέλ. φύξω.

Φυξήλεις, ὁ, ἡ, ἀποφεύγων τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ ὑπάγων εἰς τὴν σκιάν, Νίκανδρ. Θηρ. 660.

Φύξηλεις, ὁ, ἡ (φύξις), φεύγων, δειλός, Ἰλ. ρ, 143. Λυκόφ. 943. Νίκανδρ. Νόνν.

Φυξήμηλος, ὁ, ἡ, : δένδρα, τὰ ὑψηλὰ, καὶ διὰ τοῦτο ἀποφεύγοντα τὴν ἀπὸ τῶν προβάτων, καὶ ἄλλων βοσκημάτων (μήλων) βλάβην, Αἰσχύλ. παρὰ Πλουτ. 7, σ. 175.

Φύξιμος, ὁ, ἡ, ταυτ. φεύξιμος, τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖται νὰ ἀποφύγῃ, Σοφοκ. Ἀντιγ. 783. 2) ἡ πρὸς τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖται νὰ καταφύγῃ· Οὐδ. τὸ φύξιμον, ἀντὶ καταφύγιον, Πολύβ. 9, 20.

3) Ἑνερ. φυγαδεύτης, διώκτης, Νίκανδρ. Θηρ. 54. 4) μετὰ τοῦ ἡμαρ, ποιητ. ἀντὶ φυγῆς, ἡ φύξις.

Φύξιον, τό, καταφύγιον, τόπος καταφυγῆς, Πλούτ. Θησ. 35. εἰς τὸν Πολύβ. φύξιμον. Οὐδ. τοῦ

Φύξιος, ὁ, ἡ (φύξις), ἀνήκων εἰς φυγὴν, ἡ βοηθῶν τοὺς φεύγοντας.

Φυξίπολις, ὁ, ἡ, ὅς τις πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλιν, Ὀπκ. Ἀλ. 1, 278.

Φύξις, εὖρος, ἡ, (φύγω), ταυτ. φυγῆς.

Φύομαι. Ζ. φύμι κ. φύω.

Φύραγμα, τό (φυράσσω), Χειρόγ. Πλούτ. Κερ. Ῥωμαῖκ. §. 109.

Φύραδην, Ἐπίρ. ταυτ. φυρδην.

Φύραμα, τό (φυράω), μίγμα, ζύμωμα, ἀλεύρου ζύμωμα, ἀλευριζυμωμένον. 2) πλακούντιον τι, Ἀθην. 9, σ. 402. Πλουτ. 12, σ. 168. Ζ. φύστη.

Φύρασις, εως, ή, τὸ σμίγειν, ἀνακυκλῶν, ζυμόναι·
 Φύρατης, οὐ, ὁ, κ. Φυράτης, ου, ὁ, ὅστις σμίγει, ζυμόναι,
 ή συγχύζει, Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. 7, 1.
 Φύρω, ὦ, μ. ἄσω (φύρω), σμίγω, ἀνακατόνω, ζυμόνω. Με-
 ταφ. φυράσασθαι μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς, ταυτ. μα-
 λάσσειν, Ἀριστοφ. Νεφ. 979.
 Φύρδην, Ἐπίρ. συγκοπ. ἐκ τοῦ φυράδην (φύρω), σμικτῶς, ἀτά-
 κτως, Ἀντιπατρ. Θεσπ. Ἐπίγ. 26.
 Φυρηνλίτης, ὁ, ταυτ. τειχέρης. ἐκ τοῦ
 Φύρκος, τὸ, ταυτ. τείχος, Δωρ. φούρκος, Ἡσύχ. Πρβ. πόρκος.
 Φύρμα, τὸ (φύρω), ἀκαθαρσία, φρόκαλον, κόπρος, Νίκανδρ.
 Ἄλ. 483.
 Φυρμός, ὁ (φύρω), σμίξις, σύγχυσις, ἀταξία.
 Φυρόμαχος, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀνάλ.
 Φύρομαι. Ζ. Φύρω.
 Φύρσιμος, ὁ, ή (φύρω, φύρσις), τριμμένος, σμιγμένος, δυνά-
 μενος νά τριφθῇ, Νικανδρ. Ἀλεξ. 324.
 Φύρσις, ή, οὐσιαστ. τοῦ φύρω. Κ. ἐμμενεν εἰς τοὺς Χριστιανί-
 ους ἀντὶ σύγχυσις τοῦ νοός.
 Φυρτός, ή, ὄν (φύρω), σμιγμένος, ζυμωμένος. κηλιδωμένος·
 Φύρω, Αἰολ. μ. φύρσω (Ζ. φέρω), ἀνακυκλῶ, ἀνακατόνω· σμί-
 γω· ἔξαιρ. σμίγω ἄλευρον με νερόν καὶ τὸ ζυμόνω, διὰ νά κατὰ-
 σκευάσω ἄρτον· πεφυρμένα ἄλφιστα οἶνω καὶ ἐλαίῳ, δηλ. σμιγμέ-
 να με οἶνον κ. ἐλαίον· γαῖαν ὕδει φύρειν, σμίγειν τὴν γῆν με
 τὸ ὕδωρ, Ἡσιόδ. δάκρυσιν εἶματ' ἔφυρον, ἔβρεχον τὰ ἱμάτια με
 τὰ δάκρυα, Ὁμ. στήθεα φύρσω αἵματος, Ὁμ. ἀντὶ διὰ τοῦ αἵ-
 ματος. 2) βρέχω, μολύνω, γεμίζω· δάκρυσιν ὅσσε πεφυρμένα,
 ὄμματα κλαυθμῶ πεφυρμένος, ἀντὶ πλήρης. 3) ταράττω, συγ-
 χύζω, βάλλω εἰς ἀταξίαν· πάντα φύρειν καὶ ταράττειν· πέφυρ-
 ται ή κόμη, Φιλόστρ. σ. 815. εἶναι περιπλεγμένη, καὶ Μεσ. εἶ-
 μαι συγχυσμένος. 4) φύρεσθαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον, συναναστρέφε-
 σθαι, Πλάτ. φυρόμενος φεί περὶ γαστέρος ὀρμήν, Ὁππ. Ἄλ. 5,
 440. κυλιόμενος εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς κοιλίας.
 Φύσα, ή Φύσσα, ης, ή (φύω, ἀντὶ πύω), ἄνεμος, ἄνεμος
 φλογός· φλόξ τηλόσε φύσαν ἰεῖσα πυρός, Ὁμ. Τμ. 2, 114.
 ή φύσησις, τὸ φύσῃν· καὶ ή Κ. φύσα, ή φυσοῦνι, Ἡρόδ. 1,
 68. καὶ ὁ κρατὴρ πυριπιδίου ὄρους, Στράβ. 2) ὄνομα ἰχθύος,
 Στράβ. 17. σ. 823. Κ. λέγεται Φλασκήφαρον
 Φυσάλεος, ἑα, ἑόν, φουσκωμένος, Νόνν. 23.
 Φυσάλης, κ. Φυσάλλης, ἰδος, ή (φυσάω), Κ. φουσκαλήθρα,
 φουσκαλήθρα νεροῦ. 2) ὄργανον φυσητικόν, φύσα, φυσοῦνι, ὡς
 φυσατήριον, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 1245. 3) φυτόν τι με καρπὸν ὠ-
 σάν φυσαλίδα. Πρβ. φύσιγξ.
 Φυσάλλης, ή Φυσάλλης, ὁ, εἶδος βατράχου, ὅστις φυσᾷ καὶ
 ἐκπνέει φαρμακερὴν πνοήν, Λουκιαν. 2) φαρμακερός τις ἰχθύς. 3)
 ἀντὶ φυσητήρ, Ὁππ. Ἀλιευτ. 1, 308.
 Φυσάρεον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φύσα.
 Φύσα, αντος, ὁ. Ζ. φύω.
 Φυσασμός, ὁ, (φυσάω, ἄζω), Ἀριστοτ. Πρόβ. 34, 7. ἄλλος
 τύπος ἀντὶ Φυσιασμός.
 Φυσάτηριον, τὸ, Δωρ. ἀντὶ φυσητήριον, Ἀριστοφ. Λυσιστ.
 Φυσάω, ὦ, μ. ήσω, κ. Φύσημι (φύσω), φυσῶ, ἀναπνέω· αἶ-
 μα φυσῶν, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 838. φουσκῶν τι· φυσῶ τὸν αὐλόν,
 ή ἄλλο ὄργανον, Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. 859. ἐκρέω, ἐκβάλλω· αἶ-
 μα· φυσᾷν τὰς γνάθους, ἐπὶ ὑπερφηφάνων· μέγα φυσᾷν, ἀντὶ
 ὑπερφηφανεύεσθαι· δεινὰ φυσᾷν, ἀντὶ ὀργίζεσθαι, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ.
 2) Μεταφ. φυσᾷν τινά, ἀντὶ τοῦ ὑπερφηφανεύειν, φουσκῶναι διὰ
 χολακείων, καὶ ἐπαίνων, ὡς φυσιᾷ· φυσᾷν δίκτυον, παροιμ.
 ἐπὶ ματαίων ἐργῶν, Ἀνέκδ. Βεκκέρ. 69.
 Φυσεώμενος, Ἰων. ἀντὶ φυσώμενος.
 Φύση, Ἰων. ἀντὶ φύσα, ή.
 Φύσημα, τὸ (φυσάω), τὸ φυσημένον, τὸ φύσημα, ή ἀναπνοή· τὸ
 σύστημα τοῦ ὀφθαλμοῦ· τὸ φουσκωμένον· φούσκα· ή ῥητίνη τῆς πίτυος.
 τὸ ἀναπνέειν, καὶ φυσᾷν με τὴν μύτην· ἀντὶ ὑπερφηφάνει· μέ-
 λανος αἵματος φύσηματα, αἱ σφαγμέναι βόες, αἵτινες ἐκφυτῶ-
 σιν ἀπὸ τὴν πληγὴν μαῦρον αἷμα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. Ζ. φυσάω.
 Φύσημάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ πρ. Γλωσσ. Βουλκ.
 Φύσημι, Δωρ. ταυτ. φυσάω.
 Φύσησις, ή (φυσάω), τὸ φυσᾷν.
 Φυσητήρ, κ. Φυσσητήρ, ἦρος, ὁ (φυσάω), φύτα, φυσοῦνι. 2)

ὁ σίφων τοῦ κήτους, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκφυτᾷ ὕδωρ· καὶ τῆς ση-
 πίας, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀφίνει τὴν μελάνην τῆς, καὶ γεννᾷ τὰ ὠά-
 της. 3) κήτος τι ἀδιόριστον, Ἀριστοτ.
 Φυσητήριον, τὸ (φυσητήριος), ταυτόσ. φυσητήρ ἄριθ. 1. 2)
 τρύπα, διὰ τῆς ὁποίας ἐκβαίνει ἄνεμος. 3) ὄργανον ἐμπνευστι-
 κόν, ὡς αὐλός, Ἀριστοφ.
 Φυσητής, οὐ, ὁ, ταυτ. φυσητήρ, ὅστις φυσᾷ.
 Φυσητικός, ή, ὄν, Ἐπίρ. -τικῶς, ὅστις ἐμπορεῖ, ή συνηθί-
 ζει νά φυσᾷ.
 Φυσητός (φυσάω), φυσημένος, ή φουσκωμένος.
 Φυσήφρων, ονος κ. Φυσίφρων, ὁ, ή (φύτα), εὐήθης, μάται-
 ος, Ἡσύχ.
 Φυσίαμα, τὸ (φυσίαω), τὸ φυσᾷν, ἀναπνέειν, φυσᾷν με τὴν
 μύτην, Αἰσχύλ. Εὐμ. 53.
 Φυσιασμός, ὁ, τὸ φυσᾷν, ή ῥοχαλίζειν.
 Φυσίαω, ὦ, ταυτ. φυσάω, φυσίω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 243.
 Φυσίγγη, ή, ταυτ. φύσιγξ.
 Φυσίγγομαι, οὔμαι, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 527, πεφυσιγγωμένοι
 (οἱ Μεγαρεῖς), ὠργισμένοι, παικτικῶς πρὸς τὰ σκόροδα, τὰ ὁ-
 ποῖα ἐκήπεναν. Ζ. φύσιγξ.
 Φυσίγναθος, ὁ, ή, Ἐπίρ. βατράχου, ὅστις φουσκῶναι τὰς γνά-
 θους, Βατραχομ.
 Φυσίγνώμων, ὁ, ταυτ. φυσιογνώμων, Θεόκριτ. ἐπίγρ. 2, 1.
 Φυσίγξ, γγος, ή (φυσίξω), φούσκα. 1) ή ἐπίδερμις τῆς κεφα-
 λῆς τοῦ σκόροδου· καὶ φυσίγγη. 3) εἶδος σκόροδου. 4) ὁ κορμός
 τοῦ χρομμίου, καὶ τοῦ σκόροδου, Ἰπποκρ.
 Φυσίξος, κ. } (φύω, ζοά): Ζεύς, ὁ γεννῶν, ή δίδων ζω-
 Φυσίξωος, ὁ, ή } ἦν, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 599. ὡς αἶα φυσίξωος
 εἰς τὸν Ὁμ. ταυτ. βιόδωρος κ. ζεῖδωρος. Εἰς τὸν Λουκιαν. Ἐ-
 πίγρ. 12. : γραμματικῇ, ἥτις δίδει φωμί εἰς τοὺς διδασ.
 Φυσικεῦομαι, ὁμιλῶ ὡς φυσικός, Ἀρατ.
 Φυσικίλλος, ὁ, εἶδος ἄρτου. Ἡ λέξις Λακων. Ἀθήν. 4, σ.
 139.
 Φυσικός, ή, ὄν (φύσις), Ἐπίρ. σικῶς, ἔμφυτος, ἐκ φύσεως γεν-
 νημένος, ή ἐνεργημένος· φυσικά αἰτία, αἰτίαι καὶ λόγοι φυσικοί·
 θεωρία φυσική, καὶ ἀπλῶς φυσική, ἐξέτασις τῶν σώματων, καὶ
 τῶν ιδιοτήτων αὐτῶν καὶ τῶν αἰτιῶν των. Οἱ Φυσικοί, οἱ πρῶ-
 τοι Ἰωνικοί, καὶ Ἑλεατικοί φιλόσοφοι, Πλούτ. Μεταγ. ὠνόμα-
 σαν φυσικά φάρμακα, μυστηριώδη τινά καὶ μαγικά, τῶν ὁποί-
 ων δὲν ἤμπορεῖ τις νά ἀπαδῶσθαι τοὺς λόγους, κ. Φυσικούς τοὺς
 μάγους.
 Φυσέμος, ὁ, ή (φύσις), ἐπιτήδειος εἰς τὸ νά φυτρώσῃ, καὶ νά
 γεννήσῃ, π. χ. σπέρμα, Θεόφρ.
 Φυσιογνώμια, ή, ταυτ. φυσιογνωμονία, Στοβ. Ἐκλογ. Φυσικ.
 1, σ. 764. σύντομος τύπος, καθὼς καὶ τὸ ῥῆμα ἡδύνατο νά εἶ-
 ναι Φυσιογνώμει. Ζ. ὁμόγνωμος.
 Φυσιογνώμωνέω, ὦ, μ. ήτω, κρίνω κατὰ τὴν φύσιν, ἰδίως,
 κατὰ τὸν ἐξωτερικὸν σχηματισμὸν τοῦ προσώπου, ἐξ αὐτοῦ κρί-
 νω τὰ ἥθη τοῦ ἀνθρώπου.
 Φυσιογνώμωνία, ή, ή ἐπιστήμη αὕτη.
 Φυσιογνώμονικός, ή, ὄν, Ἐπίρ. -νικῶς, ἀνθήκων, ἐπιτήδει-
 ος εἰς τὴν φυσιογνωμίαν.
 Φυσιογνώμων, οιος, ὁ, ή (φύσις, γνώμων), κριτὴς τῆς φύσε-
 ως τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. ὅστις ἐκ τῆς σωματικῆς κατασκευῆς, καὶ
 τῆς σχηματίσεως τοῦ προσώπου κρίνει τὸν ψυχικὸν χαρακτήρα
 τοῦ ἀνθρώπου.
 Φυσιοειδής, ὁ, ή, κ. Φυσειδής, ἔχων σχῆμα φούσκας, ὡσάν
 φούσκα.
 Φυσιολογέω, ὦ, μ. ήσω, κυρίως, ἐξετάζω τὴν φύσιν, καὶ προτ-
 παθῶ νά μάθω, καὶ νά ἐξηγήσω τὰς ιδιότητες τῶν σωμάτων,
 καὶ τοὺς λόγους των. Καθ. ἐξετάζω καὶ ἐξηγῶ φυσικά ἀντικείμενα.
 Φυσιολογία, ή, τὸ οὐσιαστ.
 Φυσιολόγος, ὁ, ή, ἐξηγητής, καὶ ἐρευνητής τῆς φύσεως.
 Φυσίω, ὦ, ταυτ. φυσάω· καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, φουσκῶ-
 νω. Ἐνερ. ἐμφυσῶ, φουσκῶνω. 2) ἐκ τοῦ φύσις, φυσίω, κάμνω
 φύσιν· Παθ. γίνομαι φύσις· ὀδεν, φυσίωσις.
 Φύσις, εως, ή (φύω), γέννησις, γεννητικὴ δύναμις· γεννητικὸν
 μέλος, Λουκιαν. 9, σ. 241. γένεσις, τὸ γενέσθαι· ή ἐμφυτος
 ιδιότης, μέγεθος, σχῆμα, κάλλος, ὡς φυή· δεξιότης, ή δια-
 δεσις, Génie· τὰ οὐσιώδη προτόντα προσώπου ή πράγματος,

ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε τὰ δράματά του πρὸς τὰς φύσεις τῶν ὑποκριτῶν του· αἱ φύσεις ἡμῶν, τὰ φυσικάμας ἰδιώματα, Πλούτ. περὶ Πολυφ. οὐκ εἶναι φύσιν ἐν ὅλῃ Ἑλλάδι ἀμείνω, Πλούτ. 14. σ. 188. Η. αἱ τοιαῦται φύσεις, οἱ τοιοῦτοι κακοὶ δαίμονες, διάβολοι μὲ ἀνθρωπίνην μορφήν, Ἰσοκρ. Πανηγ. 32. — κατὰ φύσιν, συμφώνως μὲ τὴν φύσιν, κατὰ τὸ φυσικὸν δίκαιον· ὁ κατὰ φύσιν πατήρ, ἀδελφός, υἱός, ἀληθινός, γνήσιος πατήρ κτ. παρὰ φύσιν, ἐναντίον τῆς φύσεως· ὁ φύσιν ἔχει γενέσθαι, καθὼς εἶναι φυσικὸν νὰ γείνη, νὰ συμβῇ· Πρβ. φύμι, κ. πέφυκε.

Φυσίφρων· Ζ. φυσήφρων.

Φυσίωμα, τὸ (φυσίω), φυσικόν τι, ἐμφυτος ἰδιότης, Ἰππαρχ. παρὰ Στοβ.

Φυσίωσις, εὖς, ἡ (φυσίω), τὸ ἐμφυσᾶν, τὸ φουσκόνειν, ἀλαξονεῖα, Ν. Δ. 2) φυσίωσις, τὸ κάμνειν τί φύσιν, τὸ κάμνειν τι φυσικόν, Ν. Δ. κ. Ἀρετ. 7, 1. ὅθεν, ἐμφυσιοῦν, κττ.

Φύσκη, ἡ, κ. Φύσκος, ὁ, Φύσκισ, τὸ, ὑποκ. (φυσάω, φύω), Κ. φύσκα. 2) ὁ πλήρης στόμαχος, ἡ τὸ ἐντερον.

Φυσκόα, ἡ, ὄν. κύριον, Πανστ.

Φύσκος, ὁ, ταυτ. φύσκη. 2) ὄνομα κύριον ἀνθρώπων κ. πόλεων, Θεόκρ. 4, 23. Σχύμν. 589. Στέφ. Βυζ.

Φύσκιον, ὄν, ταυτ. γάστρων, κοιλαρᾶς.

Φυσόβαθρον, τὸ, βάθρον, ὑποστήριγμα τοῦ φυσωνίου.

Φυσοειδής, ὁ, ἡ, ὁμοῖος μὲ φύσαν.

Φυσόω, ὦ, ταυτ. φυσάω· οἷς φυσιάω φυσιόω, φυλλάω φυλλόω κττ.

Φύσσα, ἀντί φύσα· Φυσσητήρ, ἀντί φυσητήρ.

Φυσσαλῖς, ἀντί φυσάλις.

Φύσσαλος, ἀντί φύσχαλος.

Φυσσάω, ἀντί φυσάω.

Φυσσέω, Ἰων. ἀντί φυσέω.

Φύστη, ἡ Φυστή, ἡ, (Ζ. σηπτή), νοητ. μάξα, κ. Φυστίς, ἡ, εἶδος πλακουντίου, ἡ κριθίνου ἄρτου· Ἐγραψαν δὲ καὶ φυστῇ· Ἄλλοι εἶπαν τὸ αὐτὸ φύραμα, ζυμαρικόν τι, ὅπου δὲν ἐξυμνετο καλῶς τὸ ἀλευρι, ἀλλὰ μόνον ἀνακατόνετο· Ἰσως φυστή, εἶναι ἐκ τοῦ φυρτός, ἡ, ὄν, σ ἀντί ρ. Ζ. καὶ φαιστός.

Φυστίς, ἡ, εἶδος, ἡ· Ζ. φύστη.

Φύστις, ἡ, ταυτ. φύσις, φύτιμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 922.

Φυσώδης, εὖς, ὁ, ἡ, φουσκωμένος, πλήρης ἀνέμου.

Φυτᾶγωγέω, ὦ, (ἀγωγή), ἀνατρέφω, αὐξάνω, περιποιῶμαι φυτόν.

Φυτᾶλίξ, ἡ-ἰή, ἡ, κ. -λίξ, -ἰή, (φυτόν), ἡ φύτευσις, Ἀπολλων. 2, 1003. τὸ φυτευμένον· δένδρον, ἡ φυτόν. 2) κήπος δένδρων, ἡ ἀμπέλος. 3) τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ χειμῶνος, ὁπότε φυτεύονται τὰ δένδρα.

Φυτάλιζω, μ. ἴσω; ταυτ. φυτεύω.

Φυτάλιμος, ὁ, ἡ, }· Ζ. τὸ ἐφεξῆς.

Φυτάλιος, ὁ, ἡ, }

Φυτάλιμος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, μεταθ. ἐκ τοῦ φυτάλιμος, κ. φυτάλιος, ἰα, ἰον, ἐπίθ. τῶν θεῶν, γενιῶν, τρέφων, βοηθῶν τὴν καρποφορίαν καὶ γονιμότητα· λέκτροις φυτάλμοις, ἡ γαμικὴ κλίνη, Εὐρ. Ῥῆσ. γέροντες φυτάλμοι, οἱ γηραιοὶ πατέρες, Αἰσχ. Ἀγαμ. 338. φυτάλμιω πατρί, Σοφ. εἰς Μ. Ἐτυμ. Ποσειδῶν φυτάλμιος, ἀντί φυτάλιος· εἶ, εἶ ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ ἡσθα φυτάλμιος, Σοφ. Οἶδ. Κ. 151. δηλ. πατήρ· Ἀπὸ τὴν τοῦ χωρίου τούτου ἐξήγησιν τοῦ Σχολιαστοῦ, Ἀπὸ γενέσεως καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας, παρακινήθεντες ὁ Ζηνειδῆρος καὶ ὁ Ῥεῖμερος ἐξήγησαν καὶ αὐτοὶ συμφώνως „hast du die Blindheit mit auf die Welt gebracht. ἤγουν ἐγεννήθη τυφλός· ὁ δὲ ἡμέτερος Κοραῆς μεταβαλὼν τὴν στίξιν οὕτως· εἶ, εἶ ἀλαῶν ὀμμάτων! ἄρα καὶ ἡσθα φυτάλμιος κτλ. ἐκλαμβάνει τὸ ἄρα ὠριστικῶς, ἡ συμπερασματικόν, καὶ ὅχι ἐρωτηματικόν, καὶ ἐξηγεῖ τὸ χωρίον εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν οὕτως·“ ὦ τῆς τυφλότητος! εἴσαι ἄρα καὶ πατήρ καὶ βαρυμένος ἀπὸ χράχους ἡλικίας μακροῦς καὶ δυστυχεῖς, ὡς εἰκάζομεν ἀπὸ τὴν ὅψιν σου καὶ τὴν ὁδηγοῦσαν σε κόρην·“ Ἰδὲ Δόγ. Ἑρμ. 1821, σ. 51.

Φυτάλην, ἡ, ταυτ. φυταλία, Γαλην. Γλωσσ.

Φυτᾶριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φυτόν, Μάρκ. Ἀντ. 5, 1.

Φυτᾶς, εἶδος, ἡ, μικρὸν φυτόν, φυτάνι Κ.

Φυτάω, μ. ἴτω; Νομ. ἔσφ. Ἀνάγ. ἀντί φυτώ, Ἡσίοδ. Θεογ. 986.

Φυτεία, ἡ, τὸ φυτεῖν, ἡ φύτευσις· καὶ Τρ. ἀνατροφή, καὶ γέννησις· Ζ. πάσσαλος, 2) τὸ φυτόν. 3) ἡ αὐξησις, τὸ αὐξημένον, φυτρωμένον.

Φυτεύειν, Αἰολ. ἀντί ἐφυτεύθησαν.

Φυτεύειν, τὸ, μετοχ. οὐδ. Ἀόρ. 11 τοῦ φυτεύειν.

Φυτεύμα, τὸ (φυτεύω), τὸ πεφυτευμένον, τὸ φυτόν.

Φυτεύσιμος, ὁ, ἡ, ἐπιτήδειος εἰς φύτευσιν, Διόδ. Σικ.

Φυτεύσις, εὖς, ἡ, τὸ φυτεῖν· τὸ γένειν.

Φυτευτήριον, τὸ, μικρὸν φυτόν (φυτάνι Κ.) διὰ μεταφυτεύσιν, Ξενοφ. Οἰκ. 19, 13.

Φυτευτής, οὐ, ὁ, ὁ φυτεύων.

Φυτευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυτεῖν.

Φυτευτός, ἡ, ὄν, φυτευμένος· γεννημένος· ἐμφυτος· ἐμπνευσμένος.

Φυτεύω (φυτόν), φυτεύω δένδρα, φυτὰ, λάχανα· γεννᾷ παιδία, σπείρω τέκνα· Καθ. ἐκτελῶ, κάμνω.

Φυτηχομέω, ὦ, ἐπιμελοῦμαι φυτὰ, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 122.

Φυτηχομία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Φυτηκόμος, ὁ, ἡ, κηπουρός.

Φυτιά, ἡ, Ἰων. —ἰή, ἀντί φυτεία, Μάξιμ. περὶ καταρχ.

Φυτικός, ἡ, ὄν (φυτόν), ἀνήκων εἰς φυτόν.

Φυτίος, ἰα, ἰον (φυτόν), γεννῶν, γεννητικός, Ἐπίθ. τῶν Θεῶν· Ζεὺς, ἥλιος, Ἄρτεμις.

Φύτλη, ἡ, ποιητ. ἀντί φύσις (ἐκ τοῦ φύω, ὡς χύτλον ἐκ τοῦ χύω), Διονύσι. Περιηγ. 1000.

Φυτοεργός, συναίρ. φυτοργός, Ἀνάλ.

Φυτοκόμος, —κομέω, —τοκομία, ταυτ. φυτηκόμος κτλ. Διβάν. 4, σ. 606.

Φυτόν, τὸ, πᾶν τὸ φυτόμενον, δένδρον, θάμνος, λάχανον, πόα κτ. καὶ τέκνον· δημιουργήμα· Θεόκρ. 28, 7. κυρίως, οὐδέτ. τοῦ Φυτός, ἡ, ὄν (φύω), φυτρωμένος, πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ βλαστήσῃ, καρποφόρος.

Φυτοσκαφία, ἡ, ἡ ἐργασία, καὶ θεραπεία τῶν φυτῶν, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ κηπουρός, Ἀνάλ. 3, σ. 202.

Φυτοσκαφός, ὁ, ὁ διὰ σκάφους ἐπιμελούμενος τὰ φυτὰ, Νόνν. φυτόσκαφος (γῆ), Παθ. ἐσκαμμένη γῆ.

Φυτοσπορία, ἡ, τὸ φυτεῖν δένδρα, ἡ ἀμπέλους, Μανέθ. 4, 432.

Φυτοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω), σπείρων, φυτεύων· Μεταφ. ὁ πατήρ, Σοφοκ. Τρ. 359. Νόνν. 21.

Φυτοτροφέω, ὦ, τρέφω, ἐπιμελοῦμαι φυτὰ, Στοβ. λόγ. 141.

Φυτοτροφία, ἡ, ἐπιμέλεια, θεραπεία τῶν φυτῶν.

Φυτοτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ ἐπιμελούμενος τὰ φυτὰ, κηπουρός, Ἀπολλων. Ῥόδ.

Φυτοργέω, ὦ, ἐργάζομαι τὰ φυτὰ, ταυτ. φυτοτροφέω.

Φυτοργήμα, τὸ, } ταυτ. φυτοτροφία· Θεόφρ. Αἰτ. φ. 3, 9.

Φυτοργία, ἡ, }

Φυτοργικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς φυτοργίαν. 2) ἡ φυτοργική, ἡ κηπουρικὴ τέχνη.

Φυτοργίον, τὸ, ταυτ. φυτώριον, Διόδ. 2, 19.

Φυτοργός, ὁ, ἡ (ἐργον, φυτόν), ὅς τις ἐργάζεται, ἐπιμελεῖται τὰ φυτὰ, κηπουρός. 2) ὁ πρῶτος κατὰ φύσιν ἀρχηγός, ὁ φύσει ποιῶν, Πλάτ. Πολιτεῖα, 10, σ. 289.

Φυτοφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων φυτὰ.

Φυτόω, ὦ, κάμνω τι φυτόν· Παθ. γίνομαι φυτόν, Θεολογ. Ἀριζμ. σ. 6.

Φύτρα, ἡ, ταυτ. φύτλη, ἡ φύσις, Ἡσύχ.

Φύτρον, τὸ, ταυτ. φυτήριον· Κ. οἱ Θετταλ. τὸ ἀναβλάστημα χρομυδίων, καὶ ἄλλων καρπῶν κειμένων εἰς ἀποθήκην.

Φυτώ, ἡ, κύριον ὄν. τῆς Σαμίας Σιβύλλης.

Φυτώδης, ὁ, ἡ, ὁμοῖος μὲ φυτόν.

Φυτών, ὄν, ὁ, τόπος μὲ φυτὰ, ἡ ἀμπέλος.

Φυτώνιμος, ὁ, ἡ, ὀνομασμένος ἀπὸ φυτοῦ τινός, Ἀχιλλ. Τατ. 2, 14.

Φύτωρ, ὁρος, ὁ (φύω), γεννήτωρ, πατήρ, Ἡσύχ.

Φυτῶριον, } τὸ, τόπος ὅπου σπείρονται τὰ φυτὰ, καὶ ἐξ

Φυτῶριον, } αὐτοῦ μεταφυτεύονται ἄλλου, Γεωπον.

Φύω, Αιολ. φυώ, ὁ τελευταῖος τύπος τοῦ φάω, δηλ. αῶ, πνέω, φυσῶ. Ἡ σημασία τοῦ πνέειν ἔμεινεν εἰς τὰ παράγωγα φυσῶ, φύσα κτ. ἢ ἰδίᾳ του σημασία εἶναι φυτρώνω, γεννῶ· μ. φύσω, Ἄορ. ἔφυσα, ἐνεργ. Φύομαι δὲ καὶ φύμι, ἔφυν, Παθ. γίνομαι. Παρακ. πέφυκα, καὶ ποιητ. πέφυα, πεφυώς, ἔγεινα, ἢ εἶμαι. κυρίως· εἶμαι κατασκευασμένος ἐκ φύσεως· ἡμεῖς τοιοῦτο ἔφυσεν μῶροι· γονευσί δ' οἱ σ' ἔφυσαν ἔμφροις, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. καὶ ἀντί συνηθίζω· οἱ Αἰολεῖς πεφύκασι πλεονάζειν τὸ β. Ἐκ τοῦ τοῦ ἔγεινεν ἄλλο ῥῆμα πεφύκω, Παρακ. ἐπέφυκον, Ἡσίοδ. ταυτ. τοῦ Ἰπερτυντ. ἐπεφύκεσαν. 2) Τροπ. φρένας φύειν, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 804. δόξαν φύσαι, ἀποκτῆται, κατὰ τὸ φύειν ὁδόντας, φύειν πτερὰ, Ἀριστοφ. ὁ φύσας, ὁ γεννήσας, ὁ πατήρ· Ζ. φώς. Φῶ, ἀντί φωτί, κατὰ συκοπ. ὡς δὲ ἀντί δαδί, Ἐτυμ. Μ. Φῶ, ὑποτακτ. 1 προσώπ. Ἀερ. 2. τοῦ φημί. Φώγανον, τὸ, σκευός, ὅπου φήγουσιν (ἐκ τοῦ φώγω), ὡς τήγανον ἐκ τοῦ τήγω, τήγω, Πολυδ. 10, 109. Φώγνυμι, } κ. φώγω, κ. φώξω, ἐκ τοῦ φώω (ὡς ἐκ τοῦ φάω, Φωγνύω, } φαύω, φαύξω), μ. φώξω, φώσω, Παρακ. πέφωσμαι, πεφωσμένος, ἐφώχθην, φωχθεῖς, φήνω Κ. Ἀθήν. 14, σ. 351. κ. 375. Schw. Ἐκ τούτου εἶναι φώϊς, φῶς, φωκαῖς, κ. φῶκος, κ. φῶκαινα, κ. φῶκη· Ζ. φῶω. Φώϊξ, ἢ Φῶϊξ, ἢ Φῶϊξ, ἀντί φῶϊξ, πτηνόντι εἰς τὰ ὕδατα διαιτώμενον. Φῶϊς, ἴδος, ἢ, κ. φῶς (φῶξω), κ. Φῶϊς, τὸ αὐτό, ταυτ. φαύστιξ, φυσαλὶς ἀπὸ καύσιμον, Ἀνέκδ. Βεκερ. 70. Φωκῆδρον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ φῶκη. Φῶκαια, κ. } πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ὅθεν Φωκαίη, ἢ, } Φωκαεὺς, κ. } ὁ, ὡσαύτως κ. Φωκαίτης, κ. Φωκαίτης· τὸ Φωκαεὺς, } δηλ. Φωκαῖς, ν. Φωκαῖς, ἴδος, ἔθνη. τοῦ πρ. Φωκίς δὲ, ἢ πόλις τῆς Ἑλλάδος, καὶ Φωκεὺς, ὁ, τὸ ἔθνη. Φῶκαινα, ἢ, κ. Φῶκος, ὁ, ἰχθύς τις μέγας· Κ. Φῶκα. Φωκαῖς, ἴδος, ἢ, ταυτ. φῶϊς· Θεόφρ. περὶ πυρ. Φωκαῖς, ἴδος, ἢ· Ζ. τὸ ἔφεξ. Φωκαίτης, κ. } στατήρες φωκαῖται, Θουκυδ. 4, 32. καὶ Φωκαίτης, ὁ, } Στέφ. Βυζ. ὁ δὲ Ἡσύχ. Φωκαῖδες, αἱ, νόμισμα τῶν Φωκαέων. Φωκεὺς, ἴδος, ὁ, ἔθνη. τοῦ Φωκίς· Ζ. Φωκαεὺς. Φῶκη, ἢ, φῶκα, Κ. ἰχθύς διαιτώμενος ἐν λίμναις. Φωκεὺς, ἢ, ὄν, ἀνέκων εἰς τὴν Φωκίδα. Φωκίς, ἢ, εἶδος ἀπιδίων, Ἀθήν· σ. 650, 2) ὄνομα πόλεως εἰς τὸν Παρνασσόν, περίφημος διὰ τὸ αὐτόδε Δελφικόν χρηστήριον, Ζ. Φωκαεὺς. Φωκίων, ὄνος, ὁ, ἀδιόριστόντι πτηνόν, Ἡσύχ. 2) ὄν. κύριον. Φῶκος, ὁ· Ζ. φῶκαινα. 2) ὄν. κύριον, Ἡσίοδ. κ. Παιστ. Φῶκται, Λουκιαν. Δεξ. φαγητόντι, ἐκ τοῦ φώξω, φώγω. Φωκῶλ(ος), ὁ (φῶκῶλος), ὄν. κύριον. Φωλάξω, ταυτ. φωλεύω, Ἡσύχ. Φωλάς, ἄδος, ἢ, ταυτ. φωλεύουσα, κρυπτομένη εἰς τὴν φωλεάντις· ἄρκτος, Θεόφρ. 1, 115. 2) ταυτ. φωλεός, Σουῖδ. 3) εἶδος ὀστρέου, φωλάδες, κ. φωλαῖδες. Φωλάω, ὦ, ταυτ. Φωλεύω. Φωλέα, κ. Φωλέα, ἢ, ταυτ. φωλεός. Φωλέα, ἢ, (φωλεύω), διατριβὴ καὶ ζωὴ εἰς σπήλαιον· χει- Φωλέα, ἢ, } μερινὴ ζωὴ τῶν θηρίων, τὰ ὅποια κρύπτονται εἰς τὰ σπήλαια, Πλούτ. ὡς ἢ τῆς ἀρκτου, ἥτις γενομένη παχυσία κρύπτεται εἰς τὸ σπήλαιόν της, καὶ κοιμάται ὅλον τὸν χειμῶνα κτ. Φωλεός, ὁ, Ποιητ. ταυτ. φωλεός, Νίκανδρ. Φωλείω, Ποιητ. ἀντί φωλέω, φωλεύω, Νίκανδρ. Θηρ. 394. Φωλεός, κ. Φωλεός, ὁ, πληθ. φωλεά, τὰ, ἄντρον, κοῖλον τι, ὅπου κατοικεῖ τὸ θηρίον, καὶ ἔξαιρ. τὸν χειμῶνα. 2) εἰς τοὺς Ἰωνας, τὸ σχολεῖον. 3) πᾶς τόπος συνελεύσεως· ὡς καὶ φωλητήρια, τὰ· [Πρβ. γωλεός, γωλεοί, οἱ· γωλεά, τὰ· κ. κωλεός, κ. Φόλος, φολή, φολίς, Φόλλιξ, Follis· Ὁλατημαῖνοι κοῖ- λοντι· Τὸ εἶναι ἰδίον τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου, ὡς εἰς τὸ Λόπος, Λόφος, Λῶπος, Λῶφος, καὶ τὸ φ εἶναι πνεῦμα, τὸ ὅποιον ἀλλάσσεται μὲ τὰ κ, γ, χ.] Φώλενσις, ἢ, ταυτ. φωλεία, ἢ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 15.

Φωλεύω, μ. εἴσω, κ. } τακτ. - λάω, - λάξω, κρύπτομαι εἰς Φωλέω, ὦ, μ. ἦσω, } τὸ σπήλαιόν μου, εἰς τὴν φωλεάν μου, ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν θηρίων, τὰ ὅποια κρύπτονται εἰς τὰ σπήλαια τὸν χειμῶνα, καὶ κοιμῶνται, ὡς φωλεία, ἢ, τὸ οὐσιαστ. 2) Τροπ. ἐπὶ πλανήτου, ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ· Ζ. οἰκοδεσπο- τέω. 3) Καθ. εἶμαι κεκρυμμένος. Φωλεώδης, εὐς, ὁ, ῥ', ὡσάν φωλεά, Πλούτ. 7, σ. 646. Φωλητήρ, ὁ (φωλέω), ὅστις πάντοτε εἶναι κρυμμένος, Ἡσύχ. Φωλητήριον, τὸ, ταυτ. φωλεός ἀριθ. 3, Ἡσύχ. κ. Πολυδ. 6, 8. Φωλία, ἢ, ταυτ. Φωλεία. Φωλιόν, τὸ, ταυτ. φωλεός, Παιστ. Μηστ. 18. Φωλίς, ἴδος, ἢ, ἰχθύς θαλάσσιος, ὅστις ἐκβάλλει πολλὴν μύξαν, καὶ ἐμφωλεύει εἰς αὐτήν, Ἀριστοτ. Φωνάεις, νάσσα, ἐν, Δωρ. ἀντί φωνήεις· κ. Συναίρ. φωνᾶς, ἄν- τος, Πίνδ. Φωνάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φωνή, Ἀνάλ. Φωνασκίω, ὦ, μ. ἦσω, γυμνάσω τὴν φωνήν μου, μαθαίνω νὰ ψάλλω, ἢ νὰ ἀπαγγέλλω, Δημοστ. Πλάτ. Νόμ. 2. Φωνασκητής, ὁ, ταυτ. φωνασκός· Ζ. πρ. Φωνασκία, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ φωνασκός. Φωνασκικός, ἢ, ὄν, ἀνέκων εἰς φωνασκόν. Φωνασκός, ὁ, (ἀσκέω), ὁ διδάσκαλος τῆς ἀσματικῆς τεχνῆς, καὶ τῆς ἀπαγγελίας, Ἀρρίαν. Ἐπίκ. 11, 3, 19. Φωνέω, ὦ, μ. ἦσω, ἐκβάλλω φωνήν, ἤχω· ὁμιλῶ, λαλῶ· κράζω· ψάλλω· Παθ. καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Ἀθήν. σ. 477. Φωνή, ἢ (φῶω, φῶω, φῶω), τόνος, ἤχος, φωνή· γλωσσαι, διάλεκτος· λόγος, ὁμιλία· φῶδ· θόρυβος. Φωνήεις, εἶσα, ἐν, ὅστις ἔχει φωνήν, ἤχον· ὅστις ἐμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ. 2) φωνήεντα γράμματα, ἀντίθ. ἄφωνα, Γραμμ. Φώνημα, τὸ, τόνος, ἤχος, ὁμιλία. Φώνησις, εὐς, ἢ, τὸ φωνεῖν. Φωνητήριος, ἰα, ἰον, κ. } (φωνητής), ἀνέκων, ἢ ἐπιτήδειος Φωνητικός, ἢ, ὄν } εἰς τὸ φωνεῖν, ἤχων, ὁμιλῶν· φωνητήρια ὄργανα, διὰ τῶν ὁποίων ὁμιλοῦμεν, Π. χ. γλωσσαι κτ. Στράβ. 2) ἀντί φωνήεις. Φωνίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ φωνή, Ἀριστοτ. Φωνοβόλος, ὁ, ταυτ. σαλπικτής, Ἡσύχ. τὸ αὐτό κ. Φωνο- λόγος, ὁ, Κύριλλ. Φωνομαξέω, ὦ, ταυτ. φωνασκῶ, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. εἰς τὸν Φίλ. σ. 537. Πρβ. φυράτασθαι μαλακὴν φωνήν· ὅστις ψάλλει, ζυ- μώνει τὴν φωνήν του. Φωνομαχέω, ὦ, μάχομαι περὶ λέξεων, Σέξτ. Ἐμπ. Φωνομαχία, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Φωνόμενος, ὁ, ἢ, ὁ μιμούμενος τὴν φωνήν, Πτολεμ. παρ' Ἡ- φαιστ. 4. Φῶρ, φῶρος, ὁ, κλέπτης. 2) μέλισσα ἀργή (ἄλλη παρὰ τὸν κηφήνα) κλέπτουσα, καὶ τρώγουσα τὸ μέλι τῶν ἄλλων, Ἀρι- στοτ. Ἰστ. ζ. 9, 40. 3) φῶρων λιμὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐφέροντο ἐμποδισμένοι πραγματεῖαι, Δημοστ. σ. 932. Φωρά, ἄς, ἢ, κλεπτή· Τμν. Ἐρμ. 385. Βίων, 16, 6. Φώρασις, ἢ, οὐσιαστ. τοῦ φῶρα, τὸ ὅπ. Ζ. Φώρατής, οὐ· ὁ· Ζ. τὸ εἶφ. Φωράω, ὦ, μ. ἄσω (φῶρ), ζητῶ καὶ πιάνω τὸν κλέπτην ἐνῶ κλέπτει. 2) Μεταφ. ἀνακαλύπτω τὸ κεκρυμμένον. Καθ. ἐξετάζω, καὶ ἀνακαλύπτω. 3) ἐξετάζω τὸν οἶκον, διὰ νὰ εὕρω ἐν αὐτῷ κλεμμένον τι, Ἀριστοφ. Νεφ. 499. Σχολ. κ. Πλάτ. Νόμ. 12, σ. 202. Φωρεὺς, ὁ, ἀντί φῶρ· μόνον ἢ Δοτ. Φῶρεῖ εὐρίσκεται εἰς Μά- ξιμ. περὶ καταρχ. 438. Φῶρης, οὐ, ὁ, ἀντί φῶρ, ἐλήφθη ἀπὸ μίαν ἀνάγνωσιν του Μοσχ. κώδικος, χωρὶς ἄλλην ἀξιοπιστίαν. Φωριαμοί, οἱ, χωρίζοντι παρὰ τὴν Ἥλιν, ἐπιτήδειον εἰς ἐνέ- δραν ἐν στενῷ κείμενον, Στέφ. Βυζ. Φωριεμός, ὁ, σενδούκι, ἢ κιβώτιον διὰ τὰ ἐνδύματα· Ἀπολ- λῶν. Ρόδ. 4, 25. ἄλλοι ἔγραψαν χωριαμός, ἀλλά φ, καὶ χ ἀλλάσσονται. Φωριάω, ταυτ. φῶρα, Ἡσύχ. Φωρίδεος, ἰα, ἰον, Ποιητ. ταυτ. τοῦ εἶφ, Ἀνάλ.

Φώριον, τό, κλέμμα· οὐδ. τοῦ
 Φώριος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, (φώρ), κλεπτικός· κλεμμένος· κρυ-
 φῶς γενόμενος, ἢ ἀπολελαυμένος κρυφῶς κττ. Ἀνάλ.
 Φώρος, ου, ὁ, ταυτ. φώρ, φωρός, Ἡσύχ.
 Φωρότατος, ὑπερβ. τοῦ φώρ· Ζ. εὐφώρατος.
 Φῶς, φωδός, ἡ, φῶδες, αἱ (φῶω, φῶζω), ἀντί φῶς· φῶδες ἐκ
 βαλανείου, φυσαλίδες εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ καύσιμον,
 Ἀριστοφ. Πλούτ. 535.
 Φῶς, φωτός, ὁ, ταυτ. ἄνθρωπος, ἀνὴρ, Ὁμ. κ. Ποιητ. κ. γυνή,
 Εὐρ. Ἑλ. 1100. Ἐκ τοῦ φῶω, φῶω, φῶω, φημί· Κατ' ἄλλους,
 ἐκ τοῦ φῶω, φῶμι, φύω, φύμι, ἀντί φυτόν· ὁρδότερον ἀντί
 ὁ φύσας· ὁ Ἡσύχ. ἔχει φωτεύει, γεννᾷ, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει
 νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ φυτεῖν. Ἐμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἐκ τοῦ φῶς
 ἀριθ. 2, ἐπὶ ἡρώων, οἵτινες εἶναι φῶς καὶ σωτηρία ἄλλων.
 Φῶς, φωτός, φωτὶ, κ. φῶ. Ἐτυμ. Μ. τὸ, συναίρ. ἐκ τοῦ φῶος·
 φῶς, καὶ πῦρ (τὸ αὐτὸ αἶς, ἡῶς, ἔως, τὰ ὅπ. Ζ.)· εἰς φῶς
 ἐρχεσθαι, γεννᾶσθαι εἰς τὸν κόσμον. 2) Μεταφ. χαρά, σωτηρία.
 3) καίόμενον φῶς, λαμπράς, δάς, φλόξ. 4) παράθυρον, δι' οὗ
 ἐρχεται φῶς· μετατιθέναι φῶτα, Πλούτ. Πολυπραγ. §. 1. 5) τὰ φῶ-
 τα, τὸ φῶς, Στράβ. 5, σ. 197. S.
 Φῶσχω, ταυτ. φαύσχω (φῶω, φαύω, φῶω), φωτίζω.
 Φῶσων, ὠνος, ὁ, ταυτ. φῶσων.
 Φωσσώνιον, τό, ταυτ. φῶσώνιον.
 Φωστήρ, ἥρος, ὁ (φῶς, φῶω, φῶζω), θύρα, ἡ παράθυρον,
 διὰ τοῦ ὁποῖου ἐρχεται φῶς. 2) ὅς τις φωτίζει, Ὁ· ὅθεν, φω-
 στήρες, οἱ ἀστέρες, Ἡλίουδ. 2, σ. 102. Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρόβλ.
 2, 46.
 Φωσφόρεια, τὰ, ταυτ. φωσφόρια.
 Φωσφορέω, ὦ, φέρω φῶς, Μανεύ.
 Φωσφόρια, ἰων, τὰ, ἐορτή, ὁπότε ἐβάσταζαν λαμπάδας· ἡ
 φωσφόρεια, δηλ. ἱερά, ἐορτή εἰς τιμὴν θεοῦ, ὅς τις ἐκωνομά-
 ζετο φωσφόρος, Πλούτ. 10, σ. 604.
 Φωσφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων φῶς· νοητ. ἀστήρ, ὁ Κ. αὐγε-
 ρινός.
 Φῶσων, ἡ Φῶσων, ὠνος, ὁ, πανίον, ἱμάτιον· πανίον καραβίου,
 Πολυδ. 6, 18. Πρβ. φῶρος.
 Φωσώνιον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ.
 Φωταγωγέω, ὦ, ὁδηγῶ μετὰ τὸ φῶς, προπορεύομαι μετὰ φῶς,
 Διονύσ. Ἀρεοπ.
 Φωταγωγία, ἡ, οὐσ. τοῦ πρ. Γρηγ. Ναξ.
 Φωταγωγός, ὁ, ἡ, φέρων φῶς, ἡ ὁδηγῶν μετὰ τὸ φῶς· ἡ
 φ. (θύρα), τὸ παράθυρον, Δουκιαν. Λαπίδ. 20. Πρβ. φῶς,
 ἀριθ. 4.
 Φωταύγει, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Φωταυγής, ἑός, κ. } φῶς αὐγάζων, λαμπρός.
 Φωταυγός, ὁ, ἡ, }
 Φωταψία, ἡ (ἄπτω), τὸ ἀνάπτειν φῶς· Πρβ. λυχνάψια.
 Φωτεινός, ἡ, νόν, κ. } λαμπρός, φωτεινός. 2) Μεταφ. σα-
 Φωτεινοειδής, ὁ, ἡ, } φῆς, εὐληπτος· παραδείγματι φωτει-
 νότερον ποιεῖν τὸν λόγον, Πλούτ.
 Φωτεμβολέω, ὦ, ἐμβάλλω φῶς, Κλήμ. Ἀλ.
 Φωτεύω· Ζ. φῶς, ὁ.
 Φωτίγγιον, τό, Αἰλιαν. Ἰδιωτ. ζ. 8, 31. ὑποκ. τοῦ
 Φωτιγγιστή, ὁ, ὁ λαλῶν τὴν φλογέραν.
 Φώτιγξ, ἡγος, ἡ, αὐλός τις πλάγιος, φλογέρα Κ. Εὐστάθ. Ἰλ.
 σ, 494. Πλούτ. Πότερα τῶν ζ. φρονιμώτ. §. 3. Πρβ. φαύσιγξ.
 Φωτίζω, μ. ἴσω (φῶς), Ἐνερ. καὶ Θούδ. Κ. εἰς τὴν Θετταλ. φωτί-
 ζει ὁ ἱερεὺς, ἀντί ραντίζει μετὰ τὸ ὕδωρ τοῦ ἀγιασμοῦ.
 Φώτισμα, τό, κ. } οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) τὸ βάπτισμα. Ἐκκ.
 Φωτισμός, ὁ, } Συγγ. 3) ταυτ. φωταψία.
 Φωτιστήριον, τό, τόπος φωτισμοῦ. 2) ἀντί βαπτιστήριον,
 Ἐκκ. Συγγ.
 Φωτιστικός, ἡ, ὄν, φωτίζων.
 Φωτοβολέω, ὦ, (βολή), ῥίπτω φῶς.
 Φωτοβολία, ἡ, τὸ οὐσιαστα. τοῦ πρ. Σχολ. Ἀπολλων. 4. 725.
 Φωτογονία, ἡ, γέννησις φωτός, Διονύσ. Ἀρεοπ. ἐπιστ. 9,
 σ. 707.
 Φωτοδοσία, ἡ, τὸ δίδειν φῶς.
 Φωτοδοτής, ου, ὁ, ὁ δίδων φῶς, Ἡσύχ.
 Φωτοσιδής, ἑός, ὁ, ἡ, ὡσάν φῶς, φωτεινός.

Φωτοποιός, ὁ ποιῶν φῶς, Ἰάμβλ.
 Φωτοφάνεια, ἡ, (φῶς, φαίνομαι), φωτισμός· φαινομένη λάμ-
 φος, Σουίδ.
 Φωτοφορέω, κ. } ἀντί φωσφορέω, κ. -φόρος.
 Φωτοφόρος, }
 Φωτοχυσία, ἡ, χύσις φωτός, μέγας φωτισμός, Ἐκκ. Συγγ.
 Φωτωνυμία, ἡ, ὀνομασία ἐκ τοῦ φωτός, Ἐκκ. Συγγ.
 Φωχδεῖς· Ζ. φῶγγυμι.
 Φῶψ, ταυτ. φῶος, Ἡσύχ. φῶς νὰ τὸ διορθώσῃ τις δὲν εἶναι τέ-
 χνη· Ἐπειδὴ ψ = ξ, ἴσως εἶναι ταυτ. φῶξ, καθὼς φῶω,
 φαύω, φαύσχω, φῶσχω, φῶζω, φῶκος, φῶκη, περιλαμβάνουσι
 φῶς κ. πῦρ καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν.
 Φῶω, ἰων. ἀντί φῶω, ὁ τελευταῖος τύπος τοῦ φῶω, αἶω, φέω,
 εἶω, φῶω, φῶω. Αἱ σημασίαι τοῦ φῶω εὐρίσκονται καὶ εἰς τοῦ-
 το. 1) ἐπὶ πυρός, καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ εἰς τὰ φῶς, φῶσχω,
 φῶζω, φῶγω, -νύω, -νυμι. 2) ἐπὶ λόγου, εἰς τὸ φωνῇ. 3) ἡ
 τοῦ ψυτᾶν εἰς τὸ φωτίζει. 4) ἡ τοῦ γεννᾶν εἰς τὸ φωτεύω,
 καὶ φῶς, ὁ ἀνὴρ κτλ.

X.

Χ, χῖ, ἡ χῖ, τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου·
 ὡς ἀριθμὸς 600, καὶ χ 600,000. Εἰς ἄλλαις διαλέκτοις ἀντὶ χ
 τίθεται γ, ἡ κ· οὕτω ῥάγος, ῥάκος, ῥάχος· ἔκω, ἔχω· λέγω,
 λέχω, βρύκω, βρύχω· κίτων, χιτάν. Καὶ φ ἀντὶ χ, αὐφένω,
 αὐχένω· ὅφης ὅφης, ἡ ἔφης· τρύφω, τρύχω, τρύγω. 2) Προστί-
 θεται εἰς τὴν ἀρχὴν λέξεων τὸ χ, καθὼς καὶ τὸ γ, καὶ μάλι-
 στα πρὸ τοῦ λ. π. χ. χλαῖνα, Λατ. laena χλάνος, lana,
 χλιαρός ἀντὶ λιαρός κτλ. 3) οἱ Ἀττικοὶ μετὰ τὸ σ ἔθεταν χ
 ἀντὶ φ ἡ κ· σχάζω, σφάζω· σχελῖς, σκελῖς· σχινδαλμός,
 σκινδαλμός· ὅθεν σχ ἡ χσ κεῖται κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον ἀντὶ
 ξ. Ζήτ. Ξ. 4) Τὸ χ ἦτο καὶ κριτικὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε
 διαφόρους σημασίας, καὶ ἐτίθετο ἀπὸ τοὺς Γραμματικούς εἰς τὸ
 περιθώριον τῶν βιβλίων, Π. χ. Χ, μετὰ δύο στίγματα ὠνο-
 μάζετο περιεττιγμένον· Χ ἐσήμαινε χρηστομάθεια, δηλ. χωρίον
 ἐξαίρετον εἰς χρῆσιν· Ζ. σχολ. εἰς Διογ. Λαέρτ. Πλάτ. §. 65.
 Χαβάξιος, ὁ, ὄνομα λίθου θραπέζοντος τὸ δῆγμα τοῦ σκορ-
 πίου, Ὀρφ. λίθ.
 Χαβός, ὁ, ταυτ. χαμός, κημός, φιμός, καπίστριον, Σχολ.
 Ἀριστοφ. κ. Μοσχπ. 2) ταυτ. χαῖος, ὁ· Ζ. χαμός.
 Χαβρίας, ὁ, περίφημος στρατηγός τῶν Ἀθηναίων· Ἰδὲ Πλούτ.
 Φωκ. 6.
 Χαδέειν, Χαδεῖν, Χαδέ, ἔχδε· Ζ. Χάζω.
 Χαδόν, ἀντὶ χανδόν, Δίων Κασσ.
 Χαζώ, (χάδω), Λακ. χάδω, Δωρ. χάττω, κ. χάζω· Ζ. χῶω.
 1) ὑποχωρῶ, φεύγω, ἔξαιρ. Μέσ. χάζομαι, Ὁμ. εἰς δὲ τὰ συνδ.
 ἐνερ. ἀναχάζονται, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 1, 16, κ. χάζει, Ἡσύχ.
 Χάζετο ὁ ἐκ βελώνων, καὶ χωρὶς τῆς ἐκ, χάζετο δὲ κελεύδου·
 καὶ χάζετο φωτός, Ἰλ. π, 736. 2) ἀντὶ δέχομαι, χωρῶ, ἐμει-
 ναν ὑπόλοιπα εἰς τὸν Ὁμ. χάζε, κέχαδε, χάζεειν, χάζειν, χῶ-
 δών, κ. κεχάνδε, κεχανδῶτα· τέσσαρα μέτρα κεχανδῶτα, Ἡσύχ.
 3) ἀντὶ τοῦ εἶναι κενός, καὶ ἐπομένως χρειάζομαι, εἶναι χάζει,
 προσδεῖται, Ἡσύχ. καὶ τὸ Δωρ. χάττειν, χάτew, χάτεύω, ἴω,
 ἰων. χητεύω, χητέω, ἴω. 4) ἀντὶ τοῦ κενῶν, ἀδειάζω εἶναι
 κεκαδὼν ἀντὶ κεχαδὼν, Ἰλ. λ. 334. κεκαδόντο δὲ, Ἰλ. δ, 498.
 ὑπεχώρου, ἔφευγαν συνεσταλμένως, ἐκ τοῦ χάζομαι ἀριθ. 1.
 Ζ. χῶω.
 Χαίνω, μ. αὐῶ (χῶω, χῶω), ἀνοίγομαι, σχίζομαι· τότε μοι χῶοι
 εὐρεῖα χῶων, τότε νὰ σχισθῇ ἡ γῆ καὶ νὰ με καταπῇ, καὶ ἐπὶ
 ὁπῶρων, ὅταν σχίζονται, ἀνοίγονται, σπάζωσι. 2) ἀνοίγω τὸ στόμα,
 χάσκω Κ. χάσκουσι δὲ οἱ χασμώμενοι, οἱ τρέχοντες, οἱ κοιμώμενοι,
 οἱ θαυμάζοντες, οἱ ἀκούοντες μετὰ προσοχὴν· διὰ τοῦτο κεχηνότες λέ-
 γονται οἱ ἀνόητοι, οἱ νωθροὶ, καὶ οἱ ἀμελεῖς· κεχηνότες πρὸς τι-
 νὰ, χάσκοντες καὶ ἀκούοντες τινὰ μετὰ προσοχὴν. 3) ἀνοίγω τὸ στό-
 μα διὰ νὰ ὁμιλήσω, ὁμιλῶ· τὰ δεινὰ ῥήματα χανεῖν, Σοφοκλ.
 Αἶ. 1227. Ζ. προσχῶω. 4) πρὸς τὰς διανομὰς κεχηνότες πένη-
 τες, οἵτινες προτμένουν μετὰ ἐπιθυμίαν τὰς διανομὰς. 5) πρὸς κῶ-
 μα χανῶν ὑπὸ θυμὸν ὀλέσαι, ἀνοίξας τὸ στόμα εἰς τὸ κῶμα

νά ἀποθάνῃ, νά πνιγῇ. Εὐρίσκειται κ. κεχύνετα, ἀντί κεχύνετα ὡς εἰρηκεῖς ἀντί εἰρηκεῖς. Πρβ. βῆσέτο, δύσέτο. Ζ. χάζω, κ. χάω.
Χάϊος, ἰά, ἰον, Ποιητ. ἀντί χαῖος, χάος· ἀρχαία δωρικὴ κ. λακωνικὴ λέξις, κυρίως, ἐντόπιος, ἢ αὐτόχθων· ὅθεν ἀντί ἀρχαῖος κ. εὐγενής· ὅθεν εὐχαιος, βαθυχαιος, κ. Ἀχαιοί. Ζ. χάος.
Χαῖος, γνήσιος, ἀγαθός, εὐγενής, Ἡσύχ. Ζ. χάος.
Χαῖος, ὁ· Ζ. χαμός κ. χάω.
Χαίρεας, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀριστοφ.
Χαίρεα κέω, ὦ, ῥήμ.
Χαίρεα κέω, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ
Χαίρεα κέω, ὁ, ἡ (χαίρω, κακόν), ὁ χαίρων διὰ τὰς τῶν ἄλλων δυστυχίας, ἄλλως, ἐπιχαίρεακος, ἐπιχαίρεακία, κ. ἐπιχαίρεακίω.
Χαίρεσις, κ. Χαίρησις, ἡ, ἄχρ. οὐσιαστ. τοῦ χαίρω, ἐκ τοῦ ὁποῦ συντίθενται διέφοροι λέξεις, ὡς χαίρησιφονέω.
Χαίρεσκε, Ποιητ. παρατατ. τοῦ Χαίρω.
Χαίρετιζω, μεταγ. Χαίρετέω, λέγω χαίρε, μετὰ αἰτιατ. ὡς τὸ λέγομεν καὶ τὴν σήμερον χαίρετῶ· ὡσαύτως
Χαίρετισμός, ὁ, ὁ ἀσπατμός, τὰ κοιότερον χαίρετῆματα, καὶ τὸ χυδ. βίζιτα, visite.
Χαίρεφυλλον, τό, εἶδος φυτοῦ.
Χαίρεω, ἄχρησ. ἀντί τούτου χαίρω· κάμει μ. χαίρησω, Μέσ. χαίρητομαι, Παρακ. κεχάρηκα, Παθ. κεχάρημαι. Ζ. χαίρω.
Χαίρηδών, ὄνος, ἡ (χαίρῳ), χαρά, Ἀριστοφ. Ἀχαρ.
Χαίρημων, οἶος, ὁ, ὄν. κύριον.
Χαίριδεῖς, οἱ, κωμικ. ὡς νά ἦσαν πουλία, κατὰ τὰ Ἀθηναίους, χελιδονίδεες, πελαργίδεες, χηνίδεες κτ. ἀντί οἱ υἱοὶ τοῦ Χαίριδος, κακοῦ αὐλήτου, τὸν ὁποῖον σκώπτει πολλάκις ὁ Ἀριστοφ.
Χαίρησιφονέω, ὦ, ἔχω χαρὰν νά φονεύω, Νικήτ. Χρον. 5, 7.
Χαίρομυσής, ὁ, ἡ (χαίρω, μύσος), ὁ χαίρων διὰ μυστρά καὶ αἰσχροπράγματα, ἔκτετο ἄλλοτε εἰς Αἰσχ. Χομφ. 76, ἄλλως χείρομυσής.
Χαίροσύνῃ, ἡ (χαίρω), χαρά, Ἡσύχ.
Χαίρω, μ. χαρῶ, Αἰτ. χαίρησω (ὡς τυπῶ, τυπτήσω), Κ. χαίρομαι· χαίρω τινί, ἢ ἐπὶ τινί, εὐφραίνομαι διὰ τί, τὸ ἀγαπῶ καὶ ἐπὶ φυτῶν, χαίρει ὑψάμμοις τόποις, ἀγαπῶν τοὺς ὀλίγον τι ἀμμώδεις τόπους. 2) μετὰ μετοχ. χαίρω ἐπαινούμενος, ἀγαπῶ νά ἐπαινούμαι· καὶ ἀντί ἀπαρεμφ. εἰς αἰτιατ. χαίρω σε ἐληλυθότα, χαίρω ὅτι ἦλθες. 3) οὐ χαίρητες, θέλεις τὸ μετανοήσῃ· οὐδὲ τιν' οἶω Τρώων χαίρητεν, ὅλοι θέλουν μετανοήτεν· εἰ οὗτος χαίρων ἀπαλλάξει, εἴαν φύγῃ, γλυτώσῃ ἀτιμώρητος, Δημοσθ. Πρβ. οἰμῶζω, κ. κλαίω. 4) χαίρε, καλὴν ἡμέραν· ἡ ἔχε ὑγίαν· καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιτολῆς· Ξενοφῶν Γρύλλω χαίρειν, νοητ. λέγει, εὐχεται. Ὁ Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 596. μεταχειρίζεται τὸ χαίρω ἀντί τοῦ με χαίρετᾶ τις, με λέγει χαίρε. 5) κατὰ· χαίρετω ὅς τις τοῖος, Θεόφρ. νά εἶναι κατηραμένος, ἀσχαδῇ, ἀς ὑπάγῃ στανάδεμα· ἄλλως, καὶ ἐρρέτω· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦν μὲν ἄλλοι, αὐτὸς δὲ καταφρονεῖ· χαίρετῶταν δόξαι, τρυφαί κτ. ὅθεν, χαίρειν εἴαν τινά, ἢ τί· χαίρειν φράζειν, εἰπεῖν, λέγειν τινί, ἀντί τοῦ, ἀφίνω νά ἀναχωρήσῃ τινά, παραιτοῦμαι τι, ἢ καταφρονῶ, ἢ ἀφίνω τινά νά ἡτυχάζῃ· πολλὰ χαίρειν εἰπὼν τῷ καλῷ, μὴ φροντίτας, μὴ ἐρωτήτας τι πλέον περὶ αὐτοῦ· εἰ χαίρειν, εἴτε Κριτίας ἐστὶν εἴτε Σωκράτης ὁ ἐλεγχόμενος, Πλάτ. Χαρμ. §. 31 Σοφοκ. Ἡλέκτρ. 1343. Ἰσοκράτ. Ἀρειοπ. 19. 6) Ἀμεταβ, ἀντί τοῦ εὐφραίνομαι, ὡς τὸ Ἰταλ. Codere· Ἰδὲ τὰς εἰς τὴν Ἀράφωδ. τῆς Ἰλιάδ. σημειώσ. τῆς Βολλετίας ἐκδ. σελ. 131. 7) χαίρομαι δὲν ἔλεγον εἰς τὸν ἐνεστ. ὡς παρατηρεῖ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 291. μ' ὅλον τοῦτο εὐρίσκειται εἰς τοὺς μεταγ. χαίρομενος ἀντί χαίρων, κ. κεχάρημαι, κεχαρημένος, κέχαρμαι, κεχαρμένος, ἐχάρην, χαρεῖς συνηθέστατα, κεχαρηκότες, Ἡρόδ. 3, 42. — Οἱ χρόνοι εἶναι ἐκ διαφόρων τύπων· Π. χ. χαρῶ Μέλ. χαρήτω, κεχαρήτω, κ. χαίρητω· Ἀόρ. ἐχηρα, ἐχηράμην, χηράμενος, κ. ἐχάρην, χαρεῖς, κ. ἐχαίρησα, Παρακ. κέχαρκα, Παθ. κέχαρμαι, κ. κεχάρηκα, κεχαρηκώς, Ποιητ. κεχαρηώς, Παθητ. κεχάρημαι, κεχαρημένος· Τὸ εὐκτ. κεχάροιο κ. κεχαροίατο εἶναι ἐκ τοῦ κεχάρω ἐνεττώτος ἀπὸ τοῦ κεχαρα πρκα, ὡς ἐκ τοῦ τέθνηκα τε-

(B.)

θνήκω κτ. Οἱ τύποι λοιπὸν εἶναι χάρω, χαίρω, χαρέω, χαίρεω· Ζ. χάρω εἰς τὸ τέλος.
Χαίρων, ὠνος, ὁ, ὄν. κύριον, ὅθεν
Χαίρωνεῖς, ἡ, πόλις Βοιωτίας, πατρίς τοῦ Πλουτάρχου· Χαίρωνεὺς, ὁ, τὸ ἐθνικ. Χαίρωνικός, ἡ, ὄν, τὸ κτητικόν· Π. χ. ἡ μάχη ἢ χαίρωνική.
Χαίτσεις, Δωρ. ἀντί χαιτήεις.
Χαίτη, ἡ (χάω), λυμένα, ἐλεύθερα, καὶ ἱπτάμενα μαλλία, ἔξαιρ. κόμη, Πίνδ. Ὀλύμ. 14. καὶ ἡ τῶν ἀλόγων χαιτή, ἵππου, λέοντος κτλ.
Χαιτήεις, εἴσα, ἦεν, ἔχων χαιτήν, μακρὰν κόμην· Τὸ χαιτῶσις Ἀμφ. ἀλλ' εἴαν ἔλεγον χαιτῶμα, ἢμποροῦν νά λέγωσι κ. χαιτῶσις· Πρβ. βλαβείεις, κ. ἀβροχαιτῶσις.
Χαῖτος, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀπολλόδ.
Χαίτωμα, τὸ (χαιτῶ), ταυτ. χαιτή, Λισχύλ. Θήβ. 387.
Χαῖλαδρα, ἡ, ταυτ. Χαλαῖτρα, ἡ, πόλις, κ. λίμνη Μακεδονίας· ὅθεν
Χαλαδραῖος, αἶα, αἶον, ταυτ. χαλαστραῖος· ἐν γένει εἰς τοὺς Ποιητ. ἀντί Μακεδονικός· ὅθεν χαλ. λέων, ἀντί ὁ μακεδονικός λέων, ἦγουν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, Δυκόφ. 1441. Γράφ. κ. χαλαδραῖος, κ. χάραδρα.
Χαῖλαδρος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ κωβίου, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 7, σ. 309. ἴσως χαλαρός, μαλακός· Ἀνέγν. δὲ κ. Χαλάνδρος, τὸ ὁπ. Ζ.
Χαῖλαξα, ἡ (χιλιά), χαλάξι Κ. ἐπὶ μάχης, οἱ λίθοι τῶν σφενδονιστῶν, καὶ τὰ βέλη (τὴν σήμερον αἱ πύρινοι σφαίραι). 2) εἰς τὸ χοίρινον κρέας σιληρυνός τις. 3) τὸ μικρὸν ἐξάνθημα τῶν βλεφάρων, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν Κ. κριθαράκι. 4) σιληρὸς τις κόκος εἰς τὰ ἐλεφάντινα ὀστέα, Φιλόστρ. Ἀπολλων. 2, 13, 5) χάλαξαι, δύο δεσμοὶ εἰς τὸ λευκόν τοῦ αὐτοῦ, κρατοῦντες αὐτῶν τὸν κρόκον, ὥστε δύναται νά περιτρεφέται εἰς αὐτοὺς, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 3, 2. 6) ἐκ τῆς ὁμοιότητος, εἶδος μαργαριταρίου, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. χ, 151. ὅθεν
Χαλαξαῖος, αἶα, αἶον, : φησὶ, Ὀρφ. Ἀργ. 764. Νομ. ἥτις ἔχει καρπὸν πολὺν ὡσάν χάλαξαν· ὀρθότερον, ἥτις ῥίπτει βαλάνους πολλὰς, ὡσάν χάλαξαν· ἴσως ἐπὶ ὀρθότερον εἶναι, ἥτις ὑπέφερε, καὶ ὑποφέρει πολλὰς χάλαξας, καὶ χειμονώδεις ὥρας.
Χαλαξάω, ὦ, -ξάν, ῥίπτω χάλαξι. 2) τὸ ἔχειν εἰς τὸ κρέας χάλαξαν, ἀρισθ. 2.
Χαλαξήεις, ὁ, ἡ (ἔπος), τοῦ ὁποῦ οἱ λόγοι πίπτουσιν ὡσάν χάλαξα, ὑβριστής, λοιδορὸς κτ. Ἀνάλ. 2, σ. 235.
Χαλαξήεις, εἴσα, ἦεν, ὡς χάλαξα εἰς τὸ σχῆμα, καὶ εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὴν φθορὰν κ. βίαν : φόνος, Πίνδ. : ὅστις, βέλεμιον, Ἐνυώ, Νόν. Μετὰ τοῦ σκορπίος, Νομ. τοῦ ὁποῦ τὸ δάγκωμα προξενεῖ ῥήγος· ἀλλ' εἰς μάτην! εἶναι ὁ ἀστερισμὸς σκορπίος, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐπιτολή φέρει χάλαξαν, Νικανδρ. Θηρ. 25. Μάξιμ. περὶ καταρχ. 123. Νόν. 15, 297. Πρβ. Ἀρατ. 303. 2) κατὰ τὸν τρόπον τῆς χάλαξης, πλήρης χάλαξης, Σουίδ. Νικανδρ. Νόν.
Χαλαξίον, τό, ὑποκ. τοῦ χάλαξα· Κ. ἀντί χάλαξα.
Χαλαξίτης, ου, ὁ, { ὁμοῖος με χάλαξαν.
Χαλαξίτης, ἡ, {
Χαλαξοβολέω, ὦ, βάλλω χάλαξαν, κτυπῶ με χάλαξαν, Ἀνάλ. ἐκ τοῦ
Χαλαξοβόλος, ὁ, ἡ, ὁ ῥίπτων χ. -ξόβολος, ὁ, ἡ, κτυπημένος ἀπὸ χάλ.
Χαλαξοκοπέω, ὦ (κόπτω, χάλαξα), κτυπῶ με χάλ. τσακίζω με χ.
Χαλαξοκοπέω, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Θεόφρ. Αἰτ. φ. 5, 11.
Χαλαξοφυλάξ, ακος, ὁ, ὅς τις προτέχει εἴαν μέλλῃ νά πέσῃ χ. καὶ μεταχειρίζεται μέσα νά τὴν ἀποδιώξῃ, Πλούταρχ. Συμπ. Προβλ. 7, 2.
Χαλαξόω, ὦ, ταυτ. χαλαξάω· Παθ. κτυποῦμαι ἀπὸ χάλ. πάσχειν χ. ἀρισθ. 2· Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 8, 21.
Χαλαξώδης, ὁ, ἡ, ὡσάν χάλαξα, ἀρισθ. 1. 2) ἔχων χάλαξαν ἀρισθ. 2· Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 8, 21.
Χαλαξώω, ταυτ. χαλαῶ : τείχῃ, κρημνίζω με ἐφοδόν· ὅθεν Χαλασμὸς, ὁ, Χαλαστρά, ἡ, κ. Χαλαστρία, ἡ· κ. Χαλαστήριον, ὄργανον διὰ κρημνισμέν τείχους, Βυζ. κ. Κ. γνωστά.
Χαλαί, αἱ, ταυτ. χηλαί, Σχολ. Θεουκλ. 1, 63.

Χαλαίνω, ταυτ. χαλάω, 'Ητιοδ. 'Ασπ. 308.

Χαλαίπους, οδος, ο, ή (χαλάω, πους), έχων πόδας χαλαρούς, παραλυμένους, χωλός, Νίκανδ. Θηρ. 458. Άλλοι ανέγν. χωλοίπους, κ. κυλι — ή κυλοίπους, δηλ. κυλλοποδίων επί της αὐτῆς ἐννοίας· διότι κυλλός είναι ταυτ. χωλός, κ. χωλός είναι ἐκ τοῦ χαλάω.

Χαλαίρυπος, ο, ἐκπλυμένος ῥύπος· κυρίως νερόν νιτρώδες, καί σαπωνώδες, μέ τὸ ὁποῖον ἐπλύθησαν ἱμάτια, 'Ησύχ. καί Χαλέρυτος, κατὰ μεταγενεστέραν γραφήν· ἐδῶ ἀνήκει κ. χαλέρυτον, εἶδος χόρτου.

Χαλάνδρα, ή, ἀντί καλάνδρα, εἶδος κορυδαλοῦ.

Χαλάνδρος, ο, ταυτ. κάλινδρος. 2) ἀντί κράββατος, ὅχι ὅτι χαλᾷ τὸν ἄνδρα (ἐτυμολογία πρόχειρος, ἀλλ' ἄτεπος), ἀλλ' ἀντί χάλαδρος, ταυτ. χαλαρός, παρενδύεται τοῦ ν, ὡς συνήθως συμβαίνει πρό τοῦ δ καί δρ.

Χαλάρα, ή, ταυτ. χαλαστόν, 'Ησύχ.

Χαλαργός, ο, ή (χαλή, ἀντί χηλή), ταχύπους· κατ' ἄλλους, λευκός, Σοφοκ. 'Ηλ.

Χαλαρός, α, ὄν (χαλάω), 'Επίρ. — ῥως, ξεστενωμένος, ἀπολυμένος, μαλακός· χαλαρώτεραν ἐποίησε, νοητ. τὴν μουσικὴν, μέ διπλὴν ἐννοίαν, ὡς νὰ τὴν παρέλυτε, Φερσερ. παρὰ Πλουτ. ὡς καί ἀρμονίαι χαλαραί, ή λυδιστί καί ἱαστί, Πλάτ. Πολιτεῖ. 3, 10. : ἀρῥα, παραλελυμένα. Τὸ χωλός είναι τούτου συγγ.

Χαλαρότης, τητος, ή, οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Χαλάσις, εις, ή (χαλάω), ἐνδοσις· ἀπόλυσις· ξετέντωσις· ξεκαλεῖσθαι ἀρῥων· πλάτυνσις στενῆς τρύπας, πόρων.

Χαλάσμα, τό, ξετέντωσις· παράλυσις, ξεκαλεῖσθαι : ὁμοπλάτης : τοῦ λίνου, τὸ λυμένον ἄκρον τοῦ νήματος, ή ράμματος.

Χαλασμός, ο, ταυτ. χάλασις· κ. ἀντί διαφθορά, διάλυσις.

Χαλαστήρια, τά, νοητ. σχοινία (χαλάω), διὰ τῶν ὁποίων καταβιβάζουν κλαβανήν· ἀνασπατήρια δέ, διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἀναβιβάζουν· Ζ. σχίζω, ἀριθ. 2.

Χαλαστήριον, τό· Ζ. χαλάζω.

Χαλαστήχος, ή, ὄν, ἀνήκων, ή ἐπιτήδεος εἰς τὸ χαλᾶν.

Χαλαστόν, τό, ἄλυσις, Ο'. ἐκ τοῦ

Χαλαστός, ή, ὄν (χαλάω), ξεστενωμένος, ἀπολυμένος· ὅ, τι δύναται νὰ ἀπολυθῇ, νὰ ξετενωθῇ.

Χαλάστρα, ή· Ζ. Χαλάζω.

Χαλάστρα, ή, } Ζ. τὸ ἐφεξῆς.

Χαλαστραῖον, τό· } Ζ. τὸ ἐφεξῆς.

Χαλαστραῖος, ἐκ τοῦ Χαλάστρα, πόλις Μακεδονίας, ὅπου ἦτο λίμνη γεννωτά νίτρον, μέ τὸ ὁποῖον ἐπλυναν ἔρια καί ἱμάτια· ὠνομάζετο δέ χαλαστραῖον, νοητ. νίτρον· μετὰ τοῦ ῥύμμα, Πλούτ. αρ. 7, 402. Πρβ. χαλαίρυτος, ο.

Χαλαστονέω, ὦ, ἀπολύω τὸν τόνον, ξετενώνω.

Χαλάω, ὦ, μ. ἄσω, (χάω, χάλλω), ἐκχύνω, δηλ. ἀπολύω, ξετενώνω, ἐπὶ χορδῶν, ή σχοινίων. 2) ἀνοίγω· καί Οὔδ. αἱ θυραὶ χαλῶτιν, ἀνοίγονται, Ξενοφ. Κύρου. 7, 5, 20. εἶμαι ἀραιός, πορώδης, ὡς τὸν σπόγγος· πολυπόρων καί χαλῶντων διὰ μακρότητα, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 4, 2, 6. 4) Καθ. ἀπολύω, ἀφίνω, παραβλέπω· διαφθείρω· ὅθεν καί κ. χαλῶν, καί χαλῶ, ἀντί διαφθείρω· ρίπτω κάτω, ὅθεν χάλαξα, ή πίπτουσα ἄνωθεν. 5) ἡμερόνομαι, ὡς χαλᾶν τὴν ὁργὴν, ή τῆς ὁργῆς· χάλα τοῖς τοκεῦσι, μαλακύνου, πείθου, Εὐρ. 'Εκάβ. 401, ὀρθότερον, συγχώρει· Ζ. ἀνέμω. 6) κοιλήν ὑγρὰ χαλᾷ, ή κοιλήν ἐκβάλλει ὑγρασίαν, 'Ιπποκρ. Τὸ θεματικὸν είναι χάω, χάλλω, τά ὅπ. Ζ.

Χαλβάνη, ή, ῥητινώδης ὁπός ἀκανθώδους φυτοῦ τῆς Συρίας, Θεόφρ. 'Ιστ. φ. 9, 7. κ. χαλβανιά· χαλβανίς ῥίζα, ἀντί ῥίζα χαλβάνης.

Χαλβανόεις, εσσα, εν, ἐκ χαλβάνης, κατασκευασμένος ἀπὸ χαλβάνην.

Χαλδαῖοι, οἱ, ὠνομάζοντο καί Βαβυλώνιοι οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἀστρολογίαν, εἴτε ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν Βαβυλωνίων ἦσαν, εἴτε μή.

Χαλεπαίνω, μ. ανῶ, βαρύνω, δυσκολύνω, ὀργίζω, ὑβρίζω, πολεμῶ· ὅτετις πρότερος χαλεπήνη, 'Ομ. 'Ιλ. τ. 83. χαλεπαίνεσθαι τινί, ή πρὸς τινα, ὀργίζεσθαι, δυσπαρεστέλλεσθαι. 2) Οὔδ. ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δυσπαρεστούμαι : τινί, ή πρὸς τινα, Θουκυδ. 2. Πλούτ. Ζ. χαλέπτω.

Χαλεπήρης, ο, ή, ταυτ. χαλεπός, Στράβ. 1, σ. σ. 126. S.

Χαλεπός, ή, ὄν, 'Επίρ. — πῶς, ὀργίλος, κακός, θυμώδης· δύσκολος, δυσάρεστος, βαρύς· ὑπογονδριακός· χαλεπά τὰ καλὰ, δύσκολα, ἐπίποννα· τὰ χαλεπά, ἀνάγκαι, δυστυχίαι· συγγ. τοῦ χόλος· Ζ. χόλιος, κ. χαλέπτω.

Χαλεπότης, τητος, ή, κ. 'Ιων. } τοῦ πρ.

Χαλεπτύς, υῖος, ή, οὐσιαστ. }

Χαλέπτω, μ. ψω, 'Αόρ. παθ. ἐχαλέφθην, ταυτ. χαλεπαίνω, παρρηγίζω, προσβάλλω, 'Απολλών. 'Ρόδ. 4, 1506. ἀντί βλάπτω, 4, 1675. καταδιώκω, κατατρέχω· Μέσ. χαλέπτομαι, ταυτ. χαλεπαίνω, λογογραφ. ὀργίζομαι, δυσπαρεστούμαι, ἀγανακτῶ, μετὰ Δοτ. κ. αἰτιατ. Βίων 17, 2, κ. Νόνν. [Ἐκ τοῦ χάλλω, χαλάω, ὅθεν κ. (σχαλάω) ἀσχαλάω, χύνω χολήν, χολοῦμαι· καί 'Ενερ. ἐρεθίζω τὴν χολήν].

Χαλικάζω, ἀντί χαλιμάζω, Εὐστάθ.

Χαλικραῖος, ο, ή, } καί Χαλικρός, ἐκ τοῦ χάλις, ταυτ.

Χαλικρατός, ο, ή, } ἀκρατος, ἐπὶ οἴνου· συγγρ. χαλικρο-

Χαλικρήτης, ο, ή, } τέρη, ἀντί χαλικρατοτέρη· Πρβ. φωρότατος.

Χαλικώδης, ο, ή· Θεόφρ. περὶ λίθ. Ζ. χάλιξ.

Χαλίωμα, τό· Ζ. χάλιξ.

Χαλίμας, ή, κ. } (Νομ. ἐκ τοῦ χάλις, ἀκρατος οἶνος) κυρίως, με-

Χαλίμη, ή, κ. } θυμμένος· ὅθεν, χαλίμη, κ. χαλίμας, κ.

Χάλιμος, ο, ή } χαλιμία, Αἰτχ. εἰς τὸν Σχολ. 'Απολλ. 'Ρόδ. 1, 473. ή βάκχη· Τροπ. ἄστωτος γυνή, καί πόρνη· Καθ. τρελλός, ή μακρόμηνος· ὅθεν, χαλιμάζειν, εἶναι μεθυμένος, ή πόρνος· ὁ δὲ 'Ητύχ. ἐξηγεῖ χαλιμός, φαρμακός.

Χαλιναγωγέω, ὦ (ἀγωγός), ὀδηγῶ μέ τὸν χαλινόν, κυβερνῶ, Λουκιαν.

Χαλινίτης, ο, — νίτις, ή (χαλινός), ἀνήκων εἰς χαλινόν, ὁμοίος μέ χ.

Χαλινοποιητή, ή, ή τέχνη τοῦ

Χαλινοποιός, ο, ὁ τεχνίτης τῶν χαλινῶν.

Χαλινός, ο, Πληθ. οἱ χαλινοί, κ. τὰ χαλινά, Φιλόστρ. σ. 876. (χαλάω), χαλινάρι κ. γὰρ χυδ. διότι ἀπολύεται, καί συστέλλεται· καί Τροπ. ψυχῆς μέγας χαλινός ἀνθρώποις ὁ νοῦς· καί ἀντί ἀνάγκη, Αἰσχ. Προμ. 677. 2) τὰ ἄκρα, αἱ γωνίαι τῶν χειλέων, κυρίως, ἐπὶ ἵππων, ὅπου ἐπιτηρίζεται ὁ χαλινός· ἀλλὰ καί ἐπὶ ἀνθρώπων εἰς τοὺς ἰατρούς. 3) οἱ τῶν ὀφθῶν φαρμακεροὶ ὀδόντες· εὐρισκόμενοι εἰς τὸ εἰρημένον ἀριθ. 2, μέρος, Νίκανδ.

Χαλινοφάγος, ο, ή (φάγω), τρώγων τὸν χαλινόν, Καλλίμ.

Χαλινόω, ὦ, βάλλω τὸν χαλινόν, διοικῶ μέ τοῖ χαλινόν· καί Μεταφ. : τὰ πάντα.

Χαλίνωσις, ή, οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Χαλινωτήρια νεῶν, ταυτ. χαλινοί, τὰ κ. παλαμάρια, Εὐρ. 'Εκ. 539.

Χάλιξ, εις, ο, ή, μικρός λίθος, χαλίμι κ. καί κτισμένοι λίθοι, Θουκυδ. 1. καί ἀσβεστος τίτανος, Στράβ. 5, σ. 376. ὅθεν χαλικώματα, οἱ λίθοι οἱ κτισμένοι· Πρβ. κάχληξ, κ. κίχληξ κ. κόχληξ.

Χάλις, ιος, ο, ἀκρατος οἶνος, ή Βάκχος· ὅθεν χάλιμος, χαλίκρατος, ἀκροχάλις, ἀντί ἀκροθώραξ· κ. δυτχαλής, ἐγγαλής, ἀκρατος οἶνος, 'Ητύχ. 'Η ἐκ τοῦ χάλις, ἀντί χάλις, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Λατ. calix, ἀντί τοῦ ὁποῖου ἔμεινε τὸ κύλιξ, ποτήριον, κ. ματωνυμ. ὁ οἶνος, ή ἐκ τοῦ χάλλω, χάω, χύνω, ταυτ. χύμα.

Χάλις, ο, ταυτ. χαλίφρων, 'Ησύχ.

Χαλιφρονέω, ὦ, εἶμαι ἀνόητος, τρελλός, μωρός.

Χαλιφροσύνη, ή, ἀνοησία, μωρία.

Χαλίφρων, ο, ή, 'Οδυσ. τ. 530, κ. δ. 371, ἐπὶ παιδίων, νήπιος ἢ δὲ χ. ἀνόητος, εὐήθης. 2) εἰς Μουτ. 117. χαλίφρονα νεύματα κούρης, νεύματα, βλέμματα θυμωμένης κόρης· [τὸ πρωτότυπον εἶναι χάλλω, ἄω, χάλις· ὅθεν χαλίφρων, ὁ κεχαλασμένος καί χαύνος ἔχων τὰς φρένας· ἀντίθ. πυκινόφρων, κ. σώφρων].

Χαλκάνθη, ή, } (ἄνθος, χαλκός), ή χαλκανθές, τὸ (χαλ-

Χάλκανθον, τό, } κινθός, ο, ή) θειικοῦ χαλκοῦ διάλυμα,

Χάλκανθος, τό, } μέ τὸ ὁποῖον ἔβαψαν οἱ ἐμβαδονοοὶ τὰ ὑποδήματα, καλακάνθη κ. καί χυδ. καλακάνη· ἐνούμενον δέ μέ κηρίδας ἐγένετο μελάνη. 2) ἄνθος χαλκοῦ εἶναι παρὰ τὴν χαλκάν-

στην διάφορον, τὸ ὁποῖον ἐγεννᾶτο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ χωνευμένου χαλκοῦ, καὶ μετὰ ψυχρὸν νερόν ἐπιχυνόμενον, καὶ ἐσχηματίζεται ὡς κόκκος κέγχρου. Ἰσως, ὡς τινὲς νομίζουσιν, ἀνήκει ἐνταῦθα κεγχρεῶν (Δημοσθ. σελ. 974), ὁ τόπος ὅπου ἐψύχραιναν τοὺς μεταλλοειδεῖς κόκκους (τὴν ἐκ μεταλλῶν κέγχρον).

Χαλκανθώδης, ὁ, ἡ, ταυτ. χαλκίζων.

Χαλκάρματος, ὁ, ἡ, ὁ ἐπὶ χαλκοῦ ἄρματος, Πίνδ.

Χάλκασπις, ἑδος, ὁ, ἡ, ἔχων χαλκὴν ἀσπίδα, Στράβ. 10, σ. 201. S.

Χαλκέγχης, εὐς, ὁ, ἡ (ἐγχος), ἔχων χαλκοῦν ἐγχος, Εὐρ. Τρωάδ. 143.

Χαλκεῖα, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ χαλκῆος, Πλάτ. Συμπ. σ. 197.

Χαλκεῖνος, ὁ, ἀντί Χαλκίνος, Ὀν. κύριον, Παυσ.

Χαλκεῖον, τό, ἐργαστήριον χαλκῆος. 2) πᾶν χάλκινον σκεῦος, χύτρα, τράπεζα, καθρέπτης κτλ. Θεόφρ. Χαρακτ. 9, 3. Ξενοφ. Συμπ. 7, 4. 3) τὰ χαλκεῖα, εὐρτή εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πυανεψιώνος μηνός.

Χάλκειςος, εἶα, εἶον, (χαλκός), ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένος. 2) ἀκινδυνόσας τι φυτὸν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 6, 3.

Χαλκέλατος, ὁ, ἡ, ταυτ. χαλκήλατος, Πίνδ. Ὀλύμπ. 7, 66. κ. Ἀνάλ. 3, σ. 76.

Χαλκεμβολάς, ἄδος, ἡ, κ. } Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1320. (ἐμβολος),

Χαλκέμβολος, ὁ, ἡ, } ἔχων χαλκοῦν ἐμβολόν.

Χαλκέντερος, ὁ, ἡ (έντερον), ἔχων χάλκινα έντερα. Μεταφ. ὁ ὑπομονητικός, καὶ φιλόπονος. Πρβ. χαλκόφυγος.

Χαλκεντεύς, εὐς, ὁ, κ. } (έντος), ἔχων χάλκινα ὅπλα, Πίνδ.

Χαλκεντής, ὁ, ἡ, } Νέμ. 1, 24. 11, 45.

Χαλκεόγομος, ὁ, ἡ, προσηρμοσμένος μετὰ χάλκινα καρφία, Σιμωνίδ.

Χαλκοθάωρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, ὁπολεμιστής μετὰ χάλκινον θώρακα.

Χαλκεοκάρδιος, ὁ, ἡ, ἔχων χαλκίνην καρδίαν, ὑπομονητικός, ἄφοβος, Θεόφρ. 13, 5.

Χαλκεομίτρας, Δωρ. κ. -μίτρας, ὁ, κ. Χαλκεομίτρως (μίτρα), ἔχων χαλκίνην ζώνην, ὀπλιτμόν, ἡ περικεφαλαίαν, Πίνδ. Νέμ. 10, 170. κ. Εὐρ. Τρωάδ. 271.

Χαλκεόνωτος, ὁ, ἡ, ἔχων χάλκινα νῶτα, : ἀσπίς, Νόνν. 10, 388. καὶ ἐπὶ τῶν κυμβάλων, ὁ Αὐτ. καθὼς ὁ αὐτός τὰ περιγράφει, Περιήροτα δίδυμι χαλκῶ. Πρβ. χαλκόδετος.

Χαλκεόπεζος, ὁ, ἡ (πέζα), ἔχων χαλκίνοὺς πόδας, Ἀνάλ. 2, σ. 447.

Χαλκεόπλος, ὁ, ἡ (ὄπλον), ἔχων χάλκινα ὅπλα, Εὐρ. Ἑλ. 698.

Χάλκεος, ἐη, ον, συναίρ. κοῦς, ἡ, οὖν, κ. Χάλκεος, ὁ, ἡ, ταυτ. χάλκεος, Κ. χάλκινος, ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένος. ἐτι δὲ καὶ τὰ ἐκ σιδήρου κατασκευασμένα. ἴδε χαλκός. Μεταφ. σταθερός, δυνατός : ὅπα, Ἰλ. σ. 202. ἰσχυρά, διαπραγματικὰ. χαλκοῦν ἰστάναι τινα, κατασκευάζειν καὶ στήνειν χάλκινον ἀνδριάντα τινός. Ζ. ἰδρύω.

Χαλκεοτέχνης, ὁ, : ἡφαιστος, ὅς τις εἰργάζεται χαλκόν, Κοίντ. Σμυρ. 2, 440.

Χαλκεόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή), ἔχων χαλκίνην, δηλ. ἰσχυράν καὶ λαμπράν φωνήν, Ὀμ. Ἠσίοδ. Ἀνάλ.

Χάλκευμα, τό, πᾶν χάλκινον, σκεῦος, ἐργαλεῖον, ὅπλον κτ. Αἰτχὺλ. Χρηφ. 572. ὡς χαλκεῖον, κ. χάλκωμα.

Χαλκεύς, εὐς, ὁ (χαλκός), κυρίως, ὁ κατασκευάζων χάλκινα σκεῦη, Κ. χαλκιάς. μεταφ. καὶ ὁ τὰ σιδηρένια κατασκευάζων, Ξενοφ. Ἑλλήν. 3, 4, 17. Πολυδ. 7, 106. καὶ ὁ τὰ ἀργυρὰ, καὶ χρυσὰ, Ὀδυσ. γ, 432. 2) θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ὀππ. Ἀλ. 1, 133.

Χαλκευτήρ, ταυτ. χαλκεύς. Τροπ. : ὕμνων, ὡς τέκτων κτ. ποιητής.

Χαλκευτήριον, τό, ταυτ. χαλκεῖον ἀριθ. 1, Γλωσσ. Στεφ.

Χαλκευτής, ταυτ. χαλκευτήρ. ὅθεν

Χαλκευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χαλκία, ἡ ἐπιτήδειος χαλκεύς.

Χαλκεύω, μ. εὐσω, εἶμαι χαλκεύς, κατασκευάζω χάλκινα σκεῦη.

Χαλκεῶν, ὡς, ὁ, ἀντί χαλκεῖον, ἀριθ. 1. Ὀδυσ. ε, 273.

2) ἀντί χαλκεῖον, ἐν ᾧ τοὺς κοττάβους ἐποιεῖτο, Ἠτύχ.

Χάλκη, ἡ, μεταθ. ἐκ τοῦ κάχλη, κάλχη, ἡ κογχύλη τῆς πορφύρας, Ζ. Χρυσάνθεμον.

Χαλκηθάνη, Ἠτύχ. ταυτ. χαλκίκοις. ἴσως χαλκαθάνη. (ὡς χαλκόμυια, ἐρμαθάνη) ἡ ἀντί χαλκόθρονος, ἐκ τοῦ ἑδος, ἑδανός (ὡς ἐκ τοῦ ἑδος, ἑδανός, συγκοπ. ἑδνός).

Χαλκηθών, ὄνος, ἡ, γράφεται κ. Καλχηθών, ὄνος, ἡ, πόλις παρὰ τὸν Πόντον.

Χαλκήϊον, τό, Ἰων. ἀντί χαλκεῖον, ἐκ τοῦ

Χαλκήϊος, Ἰων. ἀντί χάλκεος, μετὰ τοῦ ὁμοῦ, ταυτ. χαλκεῖον ἀριθ. 1. Ὀδυσ. σ, 327.

Χαλκήλατος, ὁ, ἡ (ἐλάω, χαλκός), ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένος.

Χαλκήρης, εὐς, ὁ, ἡ (ἄρω), προσηρμοσμένος, καρφωμένος, ὀπλισμένος μετὰ χαλκόν. Ζ. ὀκλήρης.

Χαλκήσιον. Ζ. καρχήσιον.

Χαλκιδεύς, ὁ, ἐθνικ. τοῦ χαλκίς. 2) δοῦλος, Ἠτύχ. Διόρθ. Κορ. ἀντί Δελός. ἴδε Χαλκίς ἀριθ. 4.

Χαλκιδίξω, μιμούμαι τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Χαλκίδος. διεβιώντο δὲ οὗτοι ἐπὶ παιδεραιτία κ. φιλαργυρία, Πλούτ. παροιμ. LXXXIV. Χαλκιδίτις, ἡ, ἀστία, χαρίσσσα (πόρνη).

Χαλκιδικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χαλκίδα τὴν πόλιν.

Χαλκίζω (χαλκός), λάμπω, ἡ ἡχῶ ὡς τὸν χαλκός. 2) παίζω μετὰ τὸν χαλκοῦν (νόμισμα). ὅθεν, χαλκισμός, κ. χαλκίνδα, ἡ παιδιὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν περιτρίβοντες νόμισμα χαλκοῦν, πρὶν πέτῃ, ἐπρεπε νὰ τὸ κρατήσῃ μετὰ ὀρθὸν τὸν δάκτυλον.

Χάλκιμον, τό, φυτόντι, Ὀρφ. Ἀργ. 960.

Χαλκίναος, ὁ, ἡ, ταυτ. χαλκίκοις.

Χαλκίνδα, Ἐπίρ. Ζ. Χαλκίζω.

Χαλκίνοος, ὁ. Ζ. Χαλκεῖνος.

Χαλκίκοις, ὁ, ἡ, κατοικῶν εἰς οἶκον ἡ νῆδον χάλκινον. ὠνομάζετο ἐξαιρέτως ἡ Ἀθηναῖα εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν, Παυσ. 3, 17. 10, 5.

Χαλκίον, τό, ὡς χαλκεῖον ἀρ. 2, εἰργασμένος χαλκός, νόμισμα, σκεῦος. πονηρὰ χαλκία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 725. Ξενοφ. Οἶκ. 8, 18. καὶ ἀντὶ τούτου χαλκεῖον, Συμπ. 7, 4.

Χαλκίόπη, ἡ, Ὀν. κύριον, Ὀρφ. Ἀργ.

Χαλκίς, ἑδος, ἡ, ὄνομα πόλεως, μάλιστα τῆς ἐπὶ τῆς νήτου Εὐβοίας. 2) Χαλκίς, ἡ, ἡ κάτοικος τῆς πόλεως. 3) Ζ. τὸ ἐφεξ. ἀριθ. 4.

Χαλκίς, ἑδος, ἡ (χαλκός), ἀδιόριστόντι πτηνόν, τὸ ὁποῖον οἱ Ἴωνες, καὶ ὁ Ὀμ. Ἰλ. ε, 201. ὠνόμαζαν κ. κύμενδς, ὁ, ἡ. 2) χαλκίς, ἡ χαλκιδική, ἰχθύς τις θαλάσσιος. 3) εἶδος σαύρας. 4) ἡ δούλη εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, Ἀθην. Πειθανῶς ὠνόμαζαν οὕτω τοὺς ἀπὸ Χαλκίδος τῆς Θρακικῆς αἰχμαλώτους, ὅπου πολέμους ἐπολέμησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐξαιρέτως ὁ Βραχιδάς. Ζ. Χαλκιδεύς.

Χαλκισμός, ὁ. Ζ. χαλκίζω.

Χαλκίτης, ὁ, κ. }

Χαλκίτης, ἑδος, ἡ, } λιθὸς περιέχων χαλκόν. 2) χαλκίτις

Χαλκοῦρης, εὐς, ὁ, ἡ, ταυτ. χαλκήρης, Πίνδ.

Χαλκοβαρής, }

Χαλκόβαρυς, εὐς, ὁ, ἡ } (βάρος), ἔχων βάρος χαλκοῦ, χάλκινος. 2) ἡλ. - βάρεια, ἡ, Ὀμ. Ἰλ. λ, 96.

Χαλκοβετής, εὐς, ὁ, ἡ (βάτης, βᾶω, βαίνω), πατῶν, ἰστέμνος, θεμελιωμένος ἐπὶ χαλκοῦ. χ. δῶ, ἀντὶ δῶμα, ὁ οἶκος τῶν θεῶν. καὶ ὁ οἶκος τοῦ Ἀντιόου, Τροπ. ἀντὶ στερεός καὶ μεγαλοπρεπής, ὡς τὸ Χαλκόπεδος, ἔχων χαλκοὺς πόδας, θεμέλια, ἡ ἑδαφος. ὁ Ἠτύχ. ἔχει χαλκόβατον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὡς καὶ εἰς τὸν Ὀμ. ἀντὶ αὐτόματα πύλαι ἐγραφαν τινὲς Χαλκόβαται.

Χαλκοβόας, ὁ, ἔχων χαλκίνην φωνήν, Σοφοκ. Οἶδ. Κ. 1046.

Χαλκογένειος, ὁ, ἡ, κ. }

Χαλκόγενος, εὐς, ὁ, ἡ, } (γένειον, γένυς), ἔχων χάλκινον

Χαλκογλώχις, εἶνος, ὁ, ἡ, } πώγων, γένειον : ἄγκυρα, ἐμβολα, Πίνδ. Πύθ. 4, 42. κ. Ἀνάλ.

Χαλκογλώχιν, εἶνος, ὁ, ἡ, ἔχων μύτην, ὁξύτητα χαλκίνην, Ἰλ. χ, 225.

Χαλκογράφος, ὁ, ἡ, καὶ τυπογράφος, ὀνόματα νέα. Τὸ δεύτερον σημαίνει Γράφων μετὰ τύπους. τὸ πρῶτον, γράφων ἐπὶ χαλκίνοις πλάκων, καὶ τυπόνων οὕτω σχήματα, ἡ γράμματα.

Χαλκοδαίδαλος, ὁ, ἡ, : τέχνη, ἡ ἐργαζομένη τὸν χαλκόν, Ἀνάλ.
 Χαλκοδάμας, αντὸς, ὁ, ἡ (δαμία), καταδαμάζων, οἰκνύνων τὸν χαλκόν, : ἀκόνα, Πίνδ. Ἰτθμ. 6, 108.
 Χαλκοδεσμήτωρ, κ. } Ἡσύχ. ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Χαλκοδεσμώτης, ὁ, ἡ, }
 Χαλκοδεσμός, ὁ, ἡ, κ. } δεμένος, καρφωμένος με χαλκόν,
 Χαλκοδέτος, ὁ, ἡ, } Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. σ. 479.
 Χαλκοδρυστάς, -υτάς, κ. Χαλκοκροδυστάς, εἰς τὸν Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 4, 5. διεφθαρμένη ἀνάγ. ἀντὶ χαλκοκρότας, ἡ χαλκοκροστιδάς, ἐπὶ τῶν με χαλκόν ὠπλισμένων τροφῶν τοῦ Βάκχου.
 Χαλκοδούς, ἡ } Ζ. χαλκώδων.
 Χαλκοδών, }
 Χαλκοειδής, εὖς, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ χαλκοῦ.
 Χαλκοθεοὶς κοτύλαις, Αἰσχ. εἰς Στράβ. 10, σ. 720. ἴσως πρέπει νὰ εἶναι χαλκοθέτοις.
 Χαλκοθήκη, ἡ, θήκη χαλκίνων σκευῶν, Ἀθην. σ. 231.
 Χαλκοθροός, ὁ, ἡ, ταυτ. χαλκοθόας, Νόνν. 13, σ. 354.
 Χαλκοθώραξ, ταυτ. χαλκοθ.
 Χαλκοκέραινος, ὁ, ἡ, με χαλκίνον κεραυνόν : λίμνα, Αἰσχ. Στράβ. 1, ἀβεβαίου σημασίας· ἴσως ὅπου ὁ θεὸς Ἥλιος ἀναπαύει τοὺς ἵππους του, καὶ πιθανῶς ὅπου διεγείρει τὸν αὐτὸν βρασμόν, τὸν ὁποῖον κάμνει ἡ δύστικτος εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ὠκεανοῦ· Πρβ. Πυρίβρομος· ἡ διόρθωσις χαλκοκρήνη εἶναι ἀλόγος· ποῖος Γραμμ. δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ποιητικὴν φαντασίαν;
 Χαλκοκνήμιδες, οἱ, ἔχοντες χαλκᾶς κνημίδας· Ζ. κνημῖς.
 Χαλκοκόλλητος, ὁ, ἡ, κολλημένος με χαλκόν, Γλωσσ. Στεφ.
 Χαλκοκορυστής, οὗ, ὁ, κ. } (κορύστω), ὠπλισμένος με
 Χαλκοκορυστός, ὁ } χαλκόν, Ὁμ. κ. Ἡσύχ.
 Χαλκοκράς, ατος, κ. } (κεράω), σμιγμένος με χαλκόν, Φι-
 Χαλκοκράτος, ὁ, ἡ } λήμων σ. 3. Πολύαιν. 10, 2.
 Χαλκοκροδυστάς· Ζ. χαλκοδρυστάς.
 Χαλκοκροτός, ὁ, ἡ, κάμνων ἤχον με χαλκόν, δηλ. με χαλκίνα ὄργανα, ἡ ὅπλα, Πίνδ. Ἰτθμ. 7, 3. 2) κτύπημένος, κατασκευασμένος ἐκ χαλκοῦ. 3) ἵππος χ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 552, ἴσως δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἀπὸ τὸν Ξενοφ. Ἰππ. 1, 3. ὥσπερ κύμβαλον ἤχῃ πρὸς τῶν δαπέδων ἡ κοίτη ὀπλῆ.
 Χαλκοκτύπος, ὁ, ἡ (κτύπος), ταυτ. πρ. Ἀθην. 14, σ. 636.
 Χαλκολίβανον, τό, εἰς τὴν Ἀποκάλ. 1, Νομ. ὀρείχαλκος.
 Χαλκόλοφος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἵπποχαίτης, ἡ μάλλον, τὸ χαλκίνον μέρος, ὅπου στέκει ὁ λόφος, Ἡσύχ.
 Χαλκολογέω, ὦ, κ. } συνίζων ἀργύρια· Ζ. ἀργυρολογέω.
 Χαλκολόγος, ὁ, ἡ, }
 Χαλκομίτρας, ἡ } ταυτ. χαλκομίτρας, Λυκόφρ. 997.
 Χαλκομίτρος, ὁ, ἡ, }
 Χαλκόμυια, ἡ, μυῖα χαλκίνη, δηλ. χαλκοειδής διὰ τὸ χρῶμα, ὡς μέλιτται χαλκοειδεῖς. 2) χαλτμυῖα, διηρημένως, Ἡσύχ. παιγνιδιόντι τῶν παιδίων, κουκλα.
 Χαλκόνωτος, ταυτ. χαλκοόνωτος : ἀσπίς, Εὐρ.
 Χαλκοπαγής, ὁ, ἡ (πάγω, πήγνυμι), : σάλπιγξ, ἀντὶ χαλκίνης, Ἀνάλ.
 Χαλκοπάριος, } Ἀθην. 14, σ. 636. (παρεῖα), ἔχων
 Χαλκοπάριος, κ. Δωρ. } χαλκίνας παρεῖας ἡ πλευράς : ἀκόν-
 Χαλκοπάριος, ὁ, ἡ, } τιον.
 Χαλκόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον), με χαλκίνον ἔδαφος : θεῶν ἔδρα, Πίνδ.
 Χαλκοπέταλος, ὁ, ἡ, με χαλκίνα φύλλα, ἡ πέταλα, Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 115.
 Χαλκοπλάστης, ου, ὁ, ταυτ. χαλκοτύπος, Ο΄.
 Χαλκόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά), με χαλκίνας πλευράς.
 Χαλκοπληθής, εὖς, ὁ, ἡ (πληθός), γεμισμένος, ἡ ὠπλισμένος με χαλκόν, Εὐρ. Ἰκέτ. 1220.
 Χαλκόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήστω), ταυτ. χαλκήλατος, Σοφοκλ. Ἠλ. 484. κτυπημένος, φονευμένος ἀπὸ τὸν χαλκόν.
 Χαλκόπους, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων χαλκίνους πόδας· ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἄλλως, κρατερώνυξ· καὶ τῆς ἐρινύος, ἥτις ἔχει στερεὰ, καὶ ἀκλόνητα βήματα, Σοφοκ. Ἠλέκτ. 491.
 Χαλκοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ἔχων χαλκίνον πρόσωπον, ἀνάσχυντος, Χρυσόστ.
 Χαλκόπρωρος, ὁ, ἡ, με χαλκίνην πρῶραν.

Χαλκόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή), ἔχων χαλκίνον πρῶκτον, δηλ. ἀκόν-
 ρατος εἰς τὸ νὰ κίθῃται· Πρβ. χαλκέντερος.
 Χαλκόπυλος, ὁ, ἡ (πύλη), με χαλκῆς θύρας : θεός, ταυτ. χαλκίσιος Ἀθηνᾶ, Εὐρ. Τρ. 1113.
 Χαλκοπώγων, ωνος, ὁ, κοκκινογένης, Πλούτ.
 Χαλκοπώλης, ὁ, ὁ πωλὼν χαλκόν, Πολυδ. 7, 176.
 Χαλκός, ὁ, ἡ. χαλκῶμα· ὅλα τὰ χαλκίνα σκεύη, ὅπλα, νομίματα, ἐπεὶ κατ' ἀρχὴν ἦσαν χαλκίνα· χαλκῶματα λέγομεν κ. ὅλα τὰ ἐκ χαλκοῦ μαγειρικά σκεύη· χαλκός λευκός Prinzm. metall. χ. ἐρυθρός, ὁ ὀρείχαλκος· χ. μέλας, ὁ κοινός· χ. κεκρυμένος, ὁ κορινθιακός χαλκός, Δ. Χρυσόστ. λόγ. 28. Ἀφ' οὗ ἐμαθάν νὰ χύνωσι καὶ νὰ ἐργάζωνται τὸν σίδηρον, οἱ ποιηταὶ ἔλεγον πολλάκις χαλκός κ. χαλκός ἀντὶ σίδηρος καὶ σιδηρούς. Ὁ πρῶτος χαλκός εὐρέθη εἰς τὴν Κύπρον· ὅθεν, χαλκός κύπριος, κ. cuprum Λατ. κ. Kupfer, γερμανιστί. 2) χαλκός, νόμισμα μικρόν $\frac{1}{4}$ ὀβολοῦ· Χαλκός κατὰ συνηθ. ἐκ τοῦ χαλκίος (χαλῆς), ἐκ τοῦ χάω, χάλλω, χαλάω, χέω, χύω, ὅ, τι χύνεται, χωνεύεται.
 Χαλκοσκελής, ὁ, ἡ, ἔχων σκέλη χαλκίνα, Σοφοκ. Λειψ.
 Χαλκοστέρνος, ὁ, ἡ, ἔχων στήθος χαλκοῦν, δηλ. ὠπλισμένον με χαλκοῦν θώρακα, Φλεγ. Χρητμ.
 Χαλκοστέφανος, ὁ, ἡ, στεφανωμένος, περικυκλωμένος με χαλκόν, Διόδ. 11, 14.
 Χαλκόςτομος, ὁ, ἡ (στόμα), : κώδων, ὅς τις ἔχει στόμα χαλκίνον, Σοφοκ. Αἶα.
 Χαλκότευκτος, ὁ, ἡ (τείχω), κατασκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 99.
 Χαλκοτευχής, ὁ, ἡ (τεύχος), ἔχων χαλκίνον ὀπλισμόν, Εὐρ. Ἰκέτ. 998.
 Χαλκότονον, τό, μηχανή τις τευτομένη με χαλκίνην χορδήν, Παλ. Μαθ.
 Χαλκότοξος, ὁ, ἡ (τόξον), ἔχων χαλκοῦν τόξον, Ποιητ. Πίνδ. Νέμ. 3, 64.
 Χαλκοτόρευτος, ὁ, ἡ (τορεύω), : τρίαινα, τορρυμένη, κατασκευασμένη ἐκ χαλκοῦ, Ὁρφ. Ἰτμ. 16, 2.
 Χαλκοτορέω, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, Ἀνάλ. 3, σ. 238, ἀριθ. 412.
 Χαλκότορος, ὁ, ἡ, κατασκευασμένος ἐκ χαλκοῦ : εἶδος, Πίνδ. Πυθ. 4, 261. τρυπημένος ὑπὸ χαλκοῦ : ὠτειλαί, Ὁππ. 5, 329.
 Χαλκοτυπεῖον, -τύπιον, ταυτ. χαλκεῖον, ἀριθ. 1, Νικόμαχ. Μουσικ.
 Χαλκοτυπέω, ὦ, ἐργάζομαι χ. γλύφω εἰς τὸν χ : τιμάς· Πλούτ.
 Χαλκοτυπέα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ -κότυπος.
 Χαλκοτυπική, ἡ (τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ χαλκοτύπου.
 Χαλκοτυπίον, τό, ταυτ. χαλκοτυπεῖον.
 Χαλκοτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω), ταυτ. χαλκεύς.
 Χαλκότυπος, ὁ, ἡ, κτυπημένος με χαλκίνα ὅπλα, Ἰλ. τ, 25. χ. μανία, ἀντὶ ἡ ἐκ χαλκῶν κυμβάλων, Ἀνάλ. 3, σ. 184.
 Χαλκουργεῖον, τό, μεταλλεῖον χαλκοῦ· ἐργαστήριον χαλκῆος· ἐκ τοῦ
 Χαλκουργέω, ὦ, χωνεύω, καὶ ἐργάζομαι τὸν χαλκόν.
 Χαλκούργημα, τό, ἔργον, σκεῦος χαλκίνον.
 Χαλκουργικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χαλκουργόν· -ετή, ἡ, (τέχνη).
 Χαλκουργός, ὁ, ἡ (χαλκός, ἔργον), ὁ τεχνίτης χαλκίνων σκευῶν.
 Χαλκοῦς· Ζ. χαλκός. 2) ὡς οὐσιαστ. νόμισμα τι χαλκίνον.
 Χαλκοφέλαρος, ὁ, ἡ, : δώματα, λάμποντα ἀπὸ χαλκόν, στολισμένα με χαλκόν, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1072.
 Χαλκοφανής, ὁ, ἡ, φαινόμενος ὡς ἀν χαλκός.
 Χαλκόφει, ποιητ. τοῦ χαλκοῦ, ἡ ἐκ χαλκοῦ.
 Χαλκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), φέρων, γεννῶν χαλκόν.
 Χαλκόφωνος, ταυτ. χαλκοφ.
 Χαλκοχάρμης, ου, ὁ (χάρμη), μαχόμενος με χαλκίνα ὅπλα, Πίνδ.
 Χαλκοχέτων, ωνος, ὁ, ἡ, χαλκοθώραξ, ἐνδεδυμένος χαλκίνα ὅπλα.
 Χαλκόχυτος, ὁ, ἡ, χυμένος ἐκ χαλκοῦ.
 Χαλκῶ, ὦ, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ : πόρπιν· ἐργάζομαι τὸν

χαλκόν· στερρόνω, καρφόνω μέ χαλκόν· Πασ. γίνεσθαι χαλκός.

Χαλκώδης, εος, ὁ, ἡ, χάλκινος.

Χαλκώδους, κ. } διορθόν· ἀντί χαλκῶδων, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούε),
Χαλκῶδων, } ἔχων χάλκινα ὀδόντια, ἀκμάς : στόλος, ταυτ. χαλκέμβολος, Ἡτύχ. Ἡ διορθ. εἶναι περιττή.

Χάλκωμα, τό (χαλκῶ), ταυτ. χαλκούργημα, πᾶν χάλκινον σκεῦος· ὡς καὶ τὴν σήμερον χαλκώματα λέγομεν ὅλα τὰ ἐκ χαλκοῦ μαγειρικὰ σκεύη· Πρβ. χαλκεῖον ἀριθ. 2.

Χαλκωματίον, τό, ὑποκ. τοῦ πρ. Ἡτύχ.

Χαλκώνητος, ὁ, ἡ, ἀγορασμένος μέ χαλκόν (μέ ἄσπρα).

Χαλκώνυξ, χος, ὁ, ἡ, ἔχων χαλκοὺς ὄνυχας, ἡ χηλάς, Σχολ. Ἀπολλων. 3, 253.

Χαλκωρυχείον, κ. Χαλκωρύχιον, τό, μεταλλεῖον χαλκοῦ.

Χαλκωρυχέω, ὦ, ἐξαρίσσω ἀπὸ τὴν γῆν χαλκόν, Λυκόφρ. 484.

Χαλκωρυχία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) ἀντί χαλκωρυχείον.

Χαλκωρυχός, ὁ, ἡ, ὁ ὀρύσσων ἐκ τῆς γῆς χαλκόν.

Χάλλω, (χάω), ἀχρησ. ὅθεν χαλάω, ἀσχάλλω, ἀσχαλάω, χαλέπτω, κ. χαλεπαίνω, τὰ ὅπ. Ζ.

Χαλυβδικός, ἀντί χαλυβικός, ἡ, ὄν (τό δ' ἐνταῦθα, ὡς ἐν τῷ μόλυβδος, μόλυβος), ἐκ χάλυβος, τσελίκινος. 2) ἀντί σιδηροῦς, εἰς τοὺς ποιητ.

Χαλυβηίδα ἀκμήν, Μάξιμ. στ. 301, ἀντί ἀκμήν χαλυβικοῦ σιδήρου· Ζ. σκολοπηίς· ἐκ τοῦ

Χάλυψ, υβος, ὁ, κ. ἀστάλι, κ. τσελίκι, εὐρεθεῖς ἀπὸ Χάλυβας, ἔθνος τοῦ Πόντου· συνεκδοχ. πᾶν ἐκ χάλυβος κατασκευασμένον· Ὁ Αἰσχύλ. Ἐπτ. 730. ἔχει καὶ χάλυβος, ὁ

Χαμαῖδες, Δωρ. ἀντί χαμάδις.

Χαμαῖδι, Ἐπίρ. ἀντί χαμάδις, Εὐστάθ. Ὀδυσ. τ, 599.

Χαμαῖδες, Ἐπίρ. ταυτ. χαμάζε, ὡς οἰκαδὲς ἀντί οἰκαδς, Αἰσχύλ. Ζ. δὲ

Χαμαδυτής, ὁ, ὁ κάτω ἔρπων, ἀντί κοχλίας· Ἡσύχ. Πρβ. ἀμμοδύτης.

Χαμαῖζε, Ἐπίρ. εἰς τὴν γῆν, καὶ Χαμαῖδες, κ. Χαμάδις, τό αὐτό.

Χαμαῖθεν, Χαμαῖζεν, Χαμαῖζεν, Ἡρόδ. 2, 125. ταυτ. χαμῖζεν.

Χαμαί, Ἐπίρ. καὶ Τοχαμαί, κατὰ γῆς· Ἐκ τοῦ χαμός, χαμή, Συγγ. τοῦ χθάν· ὡς ἐκ τοῦ οἶκος, Ἐπίρ. οἶκοι, οὕτως ἐκ τοῦ χαμός, χαμοί· καὶ ἐκ τοῦ χαμή, χαμαί· Ἐκ τοῦ χαμή γίνεται κ. χαμηλός.

Χαμαίακτη, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἡ κουφοξυλεία κ. Διοσκ. 4, 174.

Χαμαιβέλευρος, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἄλλως ἀπιος.

Χαμαιβάμων, ονος, ὁ, ἡ, βαίνων χαμηλά, χαμηλός, Νικήτ. Χρον. 2, 5.

Χαμαίβατος, ὁ, ὁ χαμηλός βάτος, ἀντίθ. ὀρθοφυής, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 18.

Χαμαιγενής, εος, ὁ, ἡ, γεννημένος ἐκ τῆς γῆς, Θεόγν. 876. Πίνδ. Πύθ. 4, 175.

Χαμαιδάφνη, ἡ, ἡ χαμηλὴ δάφνη, Διοσκ. 4, 149.

Χαμαιδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τῶν κοινῶν γραμμάτων, Γλωσσ. Στεφ.

Χαμαιδεχαστής, οὔ, ὁ, δικαστής μικρῶν ὑποθέσεων, Πανδέκτ.

Χαμαιδρυίτης, ὁ, : οἶνος, ἐμπεποιημένος μέ χ. Διοσκ.

Χαμαῖδρυς, ἡ, κ. } Λινόδρυς, ἡ, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 3,

Χαμαῖδρυψ, ὁ, κ. } 112.

Χαμαιευνας, εἶδος, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ

Χαμαιεύνης, ὁ (εὐνή, χαμαί), ὁ κείμενος, ἡ κοιμώμενος κατὰ γῆς : σύες, Ὀδυσ. κ, 243. κ. μοναχοί, Γρηγ. Ναζ. 2) ἀντί τοῦ χαμαίηλος.

Χαμαιεύρετος, ὁ, ἡ, εὐρημένος κατὰ γῆς, Σουῖδ.

Χαμαίχρον, τό, τό χαμηλὸν ἰόν, ἡ ἰόν πορφυροῦν, Νεοφ.

Χαμαίηλος, ὁ, ἡ (χ. ξηλεῖν), Ἐπίρ. -ξηλως, ξηλῶν τὴν γῆν, στρεφόμενος περὶ τὴν γῆν, χαμηλός : δίφρος, θρόνος : τῇ ἡλικίᾳ, Δουκιαν. Εἰκόν. 13. 2) Μεταφ. ἐκδοτος εἰς μικρά καὶ οὐδαμινὰ πράγματα. 3) τό χαμαίηλον, ἡ μέλαινα βρυωνία, Γλωσσ. Στεφ.

Χαμαῖζεν· Ζ. χαμάζεν.

Χαμαίκαυλος, ὁ, ἡ, μέ χαμηλὸν καυλόν, Θεόφρ.

Χαμαικέρασος, ὁ, ἡ χαμηλὴ κεράσια, Πλίν. 15, 25. 2) ἀμνοσις φέρων καρπὸν ὡσάν κεράσια, Διοσκωρ.

Χαμαίκισσος, ὁ, χαμηλός κισσός, Διοσκ. 4, 126.

Χαμαικλήνης, εος, ὁ, ἡ, κεκλιμένος, κατακείμενος ἐπὶ γῆς· χαμηλός. Στράβ. 15, σ. 1057.

Χαμαικοιτέω, ὦ, ῥῥμα. } τοῦ

Χαμαικοιτία, ἡ, οὐσιαστ. } (κοίτη), κείμενος, κοιμώμενος κατὰ

Χαμαικοίτης, κ. } γῆς.

Χαμαίκοιτος, ὁ, ἡ } γῆς.

Χαμαικυπάρισσος, ἡ, χαμηλὴ κυπάριστος, φυτόν τι, Πλίν. 24, 15.

Χαμαίλεος, ἀντί χαμαιλέων, Νίκανδ. Θηρ. 656.

Χαμαιλεύκη, ἡ, φυτόν τι· Γράφεται κ. χαμαιπεύκη, Πλίν. 24, 15.

Χαμαιλέχης, ὁ, ταυτ. χαμαικοίτης, Ἀνάλ.

Χαμαιλέων, οντος, ὁ, σαύρατις ἀλλάσσουσα διάφορα χρώματα. 2) φυτόν μέ ποικιλόχροα φύλλα, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 13.

Χαμαιμήλειον, τό, μίγμα τι ἐκ χαμαιμήλων καὶ ἐλαίου, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 28.

Χαμαιμήλιος, νη, νον, ἀπὸ

Χαμαίμηλον, τό, Διοσκ. 3, 154. ἄλλως, ἀνθεμος· κ. χαμόμηλον· εἰς τὴν Θετταλ. λέγεται ἀρμένιον.

Χαμαιμυρσίνη, ἡ, κ. } καὶ ὀξυμυρτίνη, ἡ χαμηλὴ μύρτος, Χαμαιμύρτη, ἡ, } Πλίν. 15, 7.

Χαμαιπαγής, ὁ, ἡ, ἐμπηγμένος εἰς τὴν γῆν, χαμηλός, Παῦλ. Σιλ.

Χαμαιπέτεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ -πετής, Ἰάμβλ.

Χαμαιπετεῖν, Πίνδ. Νέμ. 4, 66. γνώμαν κενεάν χαμαιπετοῖσαν, ἀντί χαμαιπετῆ, χαμερπῆ, ταπεινῆν.

Χαμαιπετής, εος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -πετῶς, πίπτων κατὰ γῆς, χαμηλός· καὶ χαμένος, μάταιος, Πίνδ. Ὀλύμ. 9, 19. Πύθ. 6, 37.

Χαμαιπεύκη, ἡ· Ζ. χαμαιλεύκη.

Χαμαιπιτύενος οἶνος, ὁ ἐμπεποιημένος μέ τό ἐφ.

Χαμαίπιτρος, υος, ἡ, φυτόν τι ἀπὸ τὰ χαμηλά, Διοσκ. 3, 175.

Χαμαίπους, ὁ, ἡ, περιπατῶν πεζός, Πολυδ.

Χαμαιράφανος, ὁ, ταυτ. χαμαιβάλανος.

Χαμαιρεφής, εος, ὁ, ἡ (ρίπτω, χαμαί), κατὰ γῆς ῥιμμένος. 2) χ. φοίικας, χαμηλοί.

Χαμαιρῥεπής, εος, ὁ, ἡ (χαμαί, ῥέπων), κλίνων εἰς τὴν γῆν, χαμηλός.

Χαμαιστρωσία, ἡ, στρώσις κατὰ γῆς, Σχολ. Σοφοκ. Φιλοκτ. 83.

Χαμαίστρωτος, ὁ, ἡ, κατὰ γῆς στρωμένος.

Χαμαίσυκη, ἡ, χαμηλὴ συκῇ, φυτόν τι, Διοσκ. 4, 170.

Χαμαισχίλης, ὁ, ἡ, σχισμένος εἰς τὴν γῆν, ἡ ἐκ τῆς γῆς, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 11, 15.

Χαμαῖτης, ὁ, κ. } ταυτ. χαμίτης.

Χαμαῖτις, εἶδος, ἡ, }

Χαμαίτυπεῖον, τό, πορνοστάσιον. ἐκ τοῦ

Χαμαίτυπη, ἡ, κοινὴ πόρνη, τοῦ σωμακκίου.

Χαμαίτυπής, ὁ, ἡ, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, ταπεινός, χαμηλός. Μεταφ. ταυτ. χαμαίηλος.

Χαμαίτυπία, ἡ, ζωὴ, καὶ πρᾶξις τῆς χαμαίτυπης, πόρνης.

Χαμαίτυπικός, ἀνηκῶν, πρέπων εἰς πόρνην, Γλωσσ.

Χαμαίτυπος, ὁ, κτυπὼν τὴν γῆν, πίπτων εἰς τὴν γῆν. 2) ἰεραῖς, ὅστις τὸ κυνήγιον σπρώχνει καὶ πιάνει εἰς τὴν γῆν, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 36. 3) ὁ, κ. ἡ, πόρνος, ἡ πόρνη, ὡς χαμαίτυπη, Πολύβ. 8, 11.

Χαμαιφερής, ὁ, ἡ, ταυτ. -ρεπής.

Χαμαλός, ἡ, ὄν, ὅθεν χθαμλός, ταυτόσ. χαμηλός, Στράβ. 10, σ. 76. ὅπου ὁ Κορ. ἔβαλε Χαμηλὴ ἐκ τῶν χειρογρ.

Χαμελαία, ἡ, φυτόν τι αἰεθαλές, Διοσκωρ. 4, 172. -ελαίτης οἶνος, ἐμπεποιημένος μέ αὐτὴν, Διοσκωρ.

Χαμερπής, εος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ερπῶς, ἔρπων ἐπὶ τῆς γῆς. Μεταφ. οὐδαμινός.

Χαμεταίρις, εἶδος, ἡ (χαμαί, ἑταίρα), ταυτόσ. χαμαίτυπη, Ἡσύχ.

Χαμευνέες, ἄδος, ἢ, ἀντί χαμαιευνάς· 2) ὡς οὐσιαστ. ταυτόσ. χαμαιστρωσία, καὶ ματὰ τοῦ εὐνή, Δυκόφ. 3) ἀντί χαμαιτύπη, ὁ Αὐτ.
 Χαμευνέω, ὦ, κείτομαι, κοιμῶμαι κατὰ γῆς, Φιλέστρ. Ἀπολλων. ὁ, 10. ἐκ τοῦ
 Χαμευνή, ταυτ. χαμαιευνή, χαμηλὴ κλίνη· καταγῆς στρωμένη.
 Χαμευνία, ἡ, τὸ κείσθαι, κοιμάσθαι κατὰ γῆς.
 Χαμεύνιον, τὸ, κ. } ὑποκορ. τοῦ χαμευνή.
 Χαμευνίς, ἡ,
 Χαμηλός, ἡ, ὄν. Μεταφ. μικρός, οὐδαμνός. Καὶ χαμαλός, χθαμαλός.
 Χαμίτης, ὁ, Χαμίτης, ἡ, ἄμπελος, ἥτις ἔχει χαμηλά κλήματα· καὶ χαμαίτις, Σουίδ.
 Χαμόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς γῆς, κάτωθεν, Ἀρτεμίδ. 2, 25. Ζ. χαμαί, κ. χαμάθεν.
 Χαμοκοιτέω, ταυτ. χαμαικοιτ.
 Χαμόκοιτος, ὁ, ἡ, ταυτ. χαμαίκοιτ.
 Χαμός, ὁ, Νομ. ταυτ. κημός· Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1147. ἔχει ἀντί τούτου Χαβός. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει χαμός, καμπύλος· καὶ χαβός (ὡς στόβος, ἀντί στόμος), καὶ χαῖος (ἐκ τοῦ χαός, χαυός), ἡ καμπύλη ῥάβδος τῶν ποιμένων.
 Χαμού, Ἐπίρ. καταγῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 869, διόρθ. Κορ. ἀντί τοῦ χαμούς τῶν χειρογρ. ἡ χαμαί. Πρόδ. Ἑλλ. Βιβ. μζ. Πρβ. Χαμαί.
 Χαμουλκός, ὁ (χαμαί, ὀλκός), μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας εἰλκυαν τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆν, Πολυδ. 7, 191. 2) ἔλκηθρον, συρόμενόντι ἀμάξιον, Ἀρμιαν. 17, 4.
 Χαμύνη, ἡ, Ἐπίρ. τῆς Δήμητρος.
 Χάμυνος, ὁ, ἡ, Ὀν. κύριον, Πανστ. Νομ. ἐκ τοῦ πρ. ἡ ἐκ τοῦ χαίνω· ἡ κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ χαμευνή, ὡς εἰς τὰ Θεσμοφύρια ἦσαν χαμαὶ καθήμεναι αἱ γυναῖκες, Πλούτ. περὶ Ἰσιδος §. 69.
 Χάμψαι, οἱ, Αἰγυπτιαστὶ οἱ κροκόδειλοι κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, 2, 69. καὶ νῦν οὕτω τοὺς ἀνομάζουσι οἱ Κόπται.
 Χαν, ἄνός, ἡ, Δωρ. ἀντί χῆν, ἡ χῆνα.
 Χανδάκειον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χανδάξ. Κ. κ. Βυζαντ.
 Χανδανάκη, ἡ, πόλις Περσίας.
 Χανδάνη, ἡ, πόλις Ἀπουλίας.
 Χανδάνω, (χάω, χάω, χέχανδα), πιάω, περιλαμβάνω, περιέχω· ῥόπαλον οἱ ἐχάνδανε χεῖρ, Θεόκρ. 13, 37. Μεταφ. δύναμαι, ἐμποῶ· ὅσπον ἐχ. μητρός ἀνίη, Βίων, 17.
 Χανδάξ, ἄκος, ὁ (χανδός), ταυτ. χάραξ, τάφρος.
 Χανδόθεν, Ἐπίρ. ταυτ. τοῦ ἐφ. Ἰπποκρ.
 Χανδόν, Ἐπίρ. χατῆτά, με ἀνοικτὸν στόμα, ἐπιθυμητικῶς· ἐκπνεῖν, Ἀναλ. Νίκανδ. Θηρ. 341. οὐδ. τοῦ χανδός.
 Χανδοπότης, ου, ὁ, με ἐπιθημίαν πίνων, Ἀνθολογ.
 Χανδός, ἡ, ὄν, χάσων, ἀνοικτός, χωρὼν ἐν ἑαυτῷ· ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος, Ἀθήν. σ. 436. Ἐκ τοῦ χαίνω, χάω, ἀντί χαδός, παρενδύσει τοῦ ν, ὡς εἰς τὸ χέχανδα, χανδάνω.
 Χανη, Χάννη, ἡ, κ. Χάννος, ὁ, ἰχθύς τις τῆς θαλάσσης με ἀνοικτὸν στόμα· ἐκ τοῦ χαίνω. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀκόμη ὀνομάζεται canna.
 Χανός, τὸ (χάω, χαίνω), ταυτ. χάσμα κ. Χάος, Πολυδ. 2, 97.
 Χανύω, κ. Χανύσω, κ. Χανυστέω, ἐκ τοῦ χαίνω. Ζ. χηνυστράω.
 Χανύεις, οἱ, κάτοικοι τῆς
 Χανονία, ἡ, ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου.
 Χανόνιος, ἰα, ἰον,
 Χανονίτης, ὁ, -νίτις, ἡ, } τὸ ἐθνικ. τοῦ πρ.
 Χανός, σος, τὸ (χάω), ταυτ. χάσμα, ἐκτατὶς ἐρημος σωμαίων, ἡ χρόνος ἀπέραντος (Μάρκ. Ἀντ. δ', 3), ἡ ἡ ἀνείδειος ὕλη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐδημιουργήθη ὁ κόσμος. 2) σκότος. Κοῖντ. Σμυρ. 2, 614. 3) ἀτμοσφαῖρα, ἀήρ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 191. 4) ὁ ἄσθης, Ἡσιόδ. Θεογ. 699. Ζ. κ. χθών.
 Χαός, ὁ, Θεόκρ. 7, χαών, Γεν. πληθ. πρόγονος, προπάτωρ· λέξις δωρικὴ· ὅθεν χαῖος, ἡ χαῖος, χαῖος. Εὐρίσκειται καὶ χάσιος, Λακων. χαῖος -χαῖα, Ἀριστοφ. Δυστ. τὸ ἐξηγοῦν εὐγενής· ἀλλὰ παίζει ὁ ποιητής ἐν ταυτῷ μετὰ τὸ χάω, χαίνω, χάσχω, κ. Ἀχαῖα, καὶ σημαίνει τὴν δευτέραν φωνὰν πάντη τι ἄλλο· χαῖα μὲν (λέγει περὶ τινος γυναικός). Κορινθία δ' αὖ, δηλ. εἶναι εὐγενής, καὶ προσέτι Κορινθία. -χαῖα, νῆ Δία, δῆλη ὅστιν οὕσα ταυτα

γί, τάντευθενί· ναί ἐπ' ἀληθείας εἶναι φανερόν ὅτι εἶναι χαῖα (εὐγενής, ἡ χάσιος, πόρις) κατὰ τοῦτο, καὶ ἐδῶ ὡς εἶναι καὶ ἐκεῖ (εἰς τὴν Κόρινθον).
 Χαόω, ὦ (χάος), ταυτόσ. ἀπόλλυμι, εἰς τοὺς μεταγεν. Νίκητ. καὶ Σιμπλί. εἰς Ἐπίκτ. σ. 173. Schn.
 Χαρά, ἡ (χάρω, χαίρω), ἡ χαρά. 2) κατὰ τὸν Ἡτύχ. ἀντί ὀργῆ· ἴσως ἐκ Σοφοκλ. Αἰας, 52. Πρβ. χάρμη.
 Χαράγη, ἡ (χαράσσω), ταυτ. χαραγμή, ἡ μετὰ τὸ κοπίδι γινόμενη γλυφὴ. Κ. ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ ἐρχομένου φωτός τῆς ἡμέρας.
 Χαράγμα, τὸ (χαράσσω), τὸ ἐγχαράγμενον, γλυμμένον, τυπωμένον, σφραγισμένον ὀργύριον, : χειρὸς, τὸ ὑπὸ τῆς χειρὸς γραφόμενον στοιχείον, γράμμα : ἐχίδνης, τὸ δάγκωμα τῆς ἐχ. Σοφοκ. Κ. χαράγματα, χυδ. χαράματα. ταυτ. τοῦ Κ. χαραγή.
 Χαράγμη, ἡ, ταυτ. χαραγή, Γλωσσ. Στεφ.
 Χαράγμός, ὁ (χαράσσω), τὸ ἐγχαράσσειν, γλύψειν κττ. ἐντομή, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 3, 13.
 Χαράδρεύς, ὁ, ταυτ. τοῦ ἐφ.
 Χαράδρα, ἡ (χαράσσω), χάσμα, σχίσμα, ἄντρον, κοῖλον, ἀνοικτὴ γῆ καὶ σχισμένη ὑπὸ σπειγμοῦ, ἡ ἀπὸ ὀρμῆν χειμάρρου, Ἰλ. π, 390. καὶ ὅπου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἴστανται ὕδατα· ὅθεν ἀποτε ἀντί ποταμοῦ ὀρμητικοῦ : ἐπάγησαν αἱ χαράδραι, ἐπάγησαν οἱ ποταμοί. 2) ἐξαιρ. αὐλάκιον διὰ τὴν τρέχον τὸ νερόν. 3) Ὁ Ὀππιαν. τὸ μεταχειρίζεται ἀντί βράχος, λίθος. Κυνηγ. 2, 555. σπηλαιο, Ἀλ. 1, 267. Θεουκλ. 2, 98. Ἡρόδ. 7, 176. Πολύβ. 3, 53.
 Χαράδραϊος, αἶα, αἶον, ἐκ τῆς χαράδρας, ἀνήκων εἰς τὴν χαράδραν, ὑπάρχων ἐν χαράδρᾳ : ῥέεθρον, Νόνν. σ. 68. : τάφρος, Σουίδ. : ἰλὺς, ἀθροισθεῖσα ἀπὸ ὕδατα, Ἀναλ. κτ.
 Χαράδρειον, τὸ, ταυτ. χαράδρα, Νίκανδ. Θηρ. 389.
 Χαράδρεων, ὁ, τόπος, ὅπου ὑπάρχουσι ποταμοὶ χαράδραι, Εὐστάθ. Γρηγόρ. Ναξ. Ἐπιστ. 7.
 Χαράδρηεις, ἦεσσα, ἦεν, ταυτ. χαράδραϊος· μετὰ τοῦ βέλιμνον, ταυτ. χερμαδῖος λίθος, Νόνν. 17, κ. 23.
 Χαράδριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χαράδρα, Στράβ. 16. τ. 415.
 Χαράδρεός, ὁ, πτηνὸν κίτρινον ζῶν εἰς τὰς χαράδρας. Λέγεται πολυφάγον, ὅθεν, παροιμ. χαράδριου βίος. Τὸν ἐνόμιζαν ὡφελίμον εἰς τὸν ἱκτερον καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπώλουν σκαπατμένον. Ζ. ἱκτερος.
 Χαράδρος, ὁ, ταυτ. χαράδρα, Πλούτ. Ἀγί, 8. 3) ὄνομα ποταμοῦ τῆς Φωκίδος, Πανστ. 10, 33.
 Χαράδρώω, ὦ, μεταβίλλω εἰς χαράδραν, ἀνασκάπτω, κοιλύνω· καὶ βυθίζω εἰς τὰ ὕδατα : ὡς ἂν χαράδρωσῇ ὁ χώρος, Ἡρόδ. 7, 176. οἱ πόροι χαράδρουνται, οἱ πόροι τοῦ σώματος πλατύνονται. Ζ. χαράδρα, κ. ἐκχαράδρῶ.
 Χαράδρῶδες, σος, ὁ, ἡ, ὅμοιος μετὰ χαράδραν. ἡ πλήρης χαράδρων.
 Χαράξις, ὁ (χάραξ), ὁ εἰς χάρακα, πᾶσχαλον, ἡ φραγμὴν ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος : κάλαμος, κ. τιθύμαλος, Θεόφρ. Διοσκορ.
 Χαράξις, (χάραξ), με ἐμπηγμένα πέριξ παλούκια περιλείω, περιφράσω, ὀχυρόνω, κτίζω σταυρωτά· ὅθεν, Ἀριστοφ. μορ. ζ, 4, 6. περὶ τῶν ἐντόμων λέγει, τοῖς προσθίοις σκέλεσι χαράξιονται· δηλ. σταυρόνουςι τοὺς ἐμπροσθεν τοὺς πόδας, καὶ τοὺς βάλουσι ἐμπροσθεν τοῦ προσώπου των, ἡ καθρίζονται μετὰ αὐτοὺς, ὡς ἐμπορεῖ τις νὰ ἰδῇ εἰς πᾶσαν μυῖαν.
 Χαράξιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χάραξ, Ἡτύχ. Κ. ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ πρωτόπειροι μαθηταὶ χαράσσουσι εἰς τὸν χάρτην τὴν εὐθύτητα τῶν γραφησμένων.
 Χαράξιμός, ὁ (χαράξις), κλεῖτις ὀλόγυρα μετὰ παλούκια, Ἀθήν. 6, σ. 209.
 Χαράξιτης, ου, ὁ (χαράσσω, χάραξ), : βιβλιακός, βιβλιογράφος, Τίμων Σιλλογρ. εἰς Ἀθήν.
 Χαράκοβολία, ἡ (-κοβόλος), ταυτ. χαράκωσις, Ο'.
 Χαράκοποιεῖσθαι, οὔμαι (χάραξ), ὀχυρόνω διὰ χάρακος, Ἀππιαν.
 Χαράκοποιία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Χαράκω, ὦ (χάραξ), περιγυρίζω, περιφράσω μετὰ ἐμπηγμένα παλούκια : ἄμπελον. Τροπ. : τὸ στόμα ὁδοῦσιν, ὡτὰν μετὰ παλούκια, Στοβ. Φυσικ. σ. 1086.
 Χαράκτηρ, ἦρος, ὁ (χαράσσω), τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐγχαρίτ-

σουσιν, έντυπόνουσι, Στέφ. Βυζ. εις λέξ. Λακεδαιμόνων. 2) έξαιρ. τὸ ἐγχαρημένον, έντυπωμένον· ὅθεν ὁ χαρακτήρ τοῦ νομίσματος, τῆς σφραγίδος, σχῆμα γλυμμένον ἐπὶ μετάλλου, ἢ λίθου, γράμμα, γνώρισμα, σημεῖον. 3) Καθ. τὸ εἶδος καὶ ἡ μορφή καὶ ἡ ἰδίᾳ ἐκάστου ὄντος ἢ προσώπου ἢ πράγματος ὅψις, ὡς τύπος.

Χαρακτηρίζω, μ. ἴσω, σημαδεύω με χαρακτήρα, τύπον, σφραγίδα, με γράμμα. 2) παριστάνω με τὰς ιδιότητάς του, Σχολ. Θεοκρ.

Χαρακτηρίζω, ἢ, ὄν, χρήσιμος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξύῃ, τρίβη· ὁργανόντι, ὡς κηστήρ, Σχολ. Νικάνδ. Ἀλεξ.

Χαρακτήρισμα, τὸ, ταυτόσ. χαρακτήρ, Τσέτσης εἰς Ἡσίοδ. σ. 1.

Χαρακτηρισμός, ὁ, τὸ χαρακτηρίζειν, ἀριστ. 1, 2.

Χαρακτηριστικός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. -ριστικῶς, χαρακτηρίζων, δεικνύων, διακρίνων.

Χαράσσω, ὁ (χαράσσω), ὅς τις χαράσσει, τυπώνει, κάμνει νομίσματα.

Χαρακτός, ἢ, ὄν (χαράσσω), ἐγχαρημένος, ξυσμένος, τριμμένος, ἐγκομμένος· ἀκοημένος, ὡξυμένος· ῥίνοι, Ἀνάλ. 1, σ. 221, ἀριστ. 4. τυπωμένος, σφραγισμένος.

Χαρακώμα, τὸ (χαράκω), περιφραγμένος με παλούκια τόποι· έξαιρ. τὸ με παλούκια ὠχυρωμένον στρατόπεδον. 2) ἀντὶ χάραξ, πᾶσσαλος. Ζ. εἰς τείχος.

Χαρακώσις, ἡ, τὸ περιφράσσειν με παλούκια· τὸ ὠχυρόντιν στρατόπεδον με παλούκια, Πλούτ.

Χαράμος, ὁ, ταυτ. χηραμός. Ζ. χάρω.

Χαράνδρος, ὁ, ὄνομα τόπου, ἀντὶ χάραδρος, Πολύβ. παρενθ. τοῦ ν, ὡς χάλαδρος. κ. χάλανδρος.

Χάραξ, ἄχος, ὁ, κ, ἢ (χαράω, ἄζω, ἄσσω), ὁ φραγμός τῆς ἀμπέλου. 3) πᾶσσαλος, παλούκι. 3) τὸ με παλούκια περιφραγμένον στρατόπεδον. 4) κλωνάρι, ῥάβδος, έξαιρ. ἐλαίας, Θεόφρ. Αἰγ. φ. 5, 1. 5) Ὀν. κύριον. 6) Ζ. χαροπός.

Χάραξος, ὁ, Ὀν. κύριον, Ἀνάλ.

Χάραξις, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ χαράσσειν.

Χαραποιέω, ταυτ. χαροποιέω, Θεοφύλ.

Χαράσσω, ττω, μ. ξω (χάρω, ἄω, ἄσσω, ἄζω), έντέμνω, κάμνω αὐλάκια, κοιλάκια· κόπτω, χωρίζω· τυπώνω, γλύφω, γράφω με τὸ κοπίδι ἐπὶ μετάλλου, ἢ λίθου· σημαδεύω με σημείοντι· τοὺς βελτίστους οἶον ἐξ ἀγέλης χαράξαντες, Πλούτ. 8, σ. 343. 2) τέμνω, κάμνω ὀδόντας εἰς πριόνιον· ὅθεν ὀξύω, ἀκονῶ· ἢ κάμνω τραχύ·· πρίονις, σιδήρια, ἄρπας, ἄλλως, Στήγω. 3) Μεταφ. παροργίζω, ἐχθρεύω· κεχαρημένος τοῖς Ἀθηναίοισι, Ἡρόδ. 7, 1. καὶ ἐπὶ θαλάσσης, ὡς τὸ φρίτσω. [Ἐκ τοῦ χάρω, δηλ. χάρω (κέρω, κείρω, καίρω) εἶναι κάρχαρος, κάρκαρος· ἐκ τοῦ κέρω, εἶναι κέρχω· ὅλα ἔχουν καὶ τὴν σημασίαν τοῦ τραχέος κυρίως, κ. μεταφ. Ἐκ τοῦ χάρω (σχίζω), μαῖς ἐμμενε χάρτης, Μεταθ. χράω, καὶ μαλακώτερον γράω, γράωω, γράφω. Ζ. χάρω.]

Χάρεω, κ. Χάρημι, δίδουσι χρόνους εἰς τὸ χάίρω· Ζ. χαίρω κ. χάρω.

Χάρης, ητος, ὁ, Ὀν. κύριον.

Χαρεῖσθης, ὁ, Ὀν. κύριον, Ἀθήν.

Χαρεδότης, -δότης, ου. ὁ, -δότης, ἢ (χάρμι, δίδωμι), ὁ δίδους χάραν, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Βάχχου, καὶ τοῦ Διὸς, Πλούτ. 7, σ. 210. 8. σ. 423. 10, σ. 334. Εὐρίσκειται δὲ καὶ χαριτοδότης, κ. χαροδότης, -δότης, -δότης· Πρβ. ξενωδότης, κ. ξενιδώτης. καὶ ὑπήβολος, ὑψίλοφος.

Χαρίεις, εσσα, ἰεν, Ἀττ. χαρίεν (χάρις), τερπνός, θελκτικός, χαροποιός, νόστιμος, ἀρεστός, καλόκαρδος, Πλούτ. Πρβ. χαρίεντως· καλός, ὠραίος· πρόσωπον, φᾶρος, εἶμα. πέπλος, δῶρον, ἔργον, ἀμοιβή, αἰδὴ, τέλος, ἡβη, Ὀμ. 2) ἀστειός, εὐφρόσυνος, Ἀριστοτ. Ἡθ. 4, 8, ὡς στοχασμός, ἢ λόγος ὅς τις ἐμφαίνει ὀξύνοιαν· Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 8, 12, καλοῖσθης, καλοναθρεμμένος· καλοδιδαγμένος, ταυτ. πεπαιδευμένος, Ἰσοκρ. Παναθ. 4. τῶν ἱατρῶν οἱ χαρίεντες, Ἀριστοτ. Ἡθικ. 1, 13. ὡς, 1, 4, κ. 5, τοὺς χαρίεντας, ἀντίθ. πολλοὺς, ὡταύτως τοὺς σοφοὺς. Πρβ. Πολ. 2, 5. χαρίεις λοχαγός, ὁ εἰδήμων τοῦ ἔργου τοῦ· χαρίεντες γεωργοί, οἱ ἐμπειροί, καὶ ἐπιτήδειοι κτλ.

Χαριεντίζομαι (χαρίεις), ὁμιλῶ, ἢ πράττω με χάριν, εὐπρέπειαν, με ἀστείότητα, ἀστειζομαι με ὀξύνοιαν· σπουδῇ χα-

ριεντίζεται, με τὰ σωστά του σκώπτει, καὶ ἀστειίζεται, Πλάτ.

Χαριέντισμα, τὸ, ἀστεισμός, χωρατὰς με ὀξύνοιαν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 380.

Χαριεντισμός, ὁ, τὸ ἀστειὸν φέρσιμον, ἢ φιλοφρονητικὴ ὁμιλία· τὸ χλευάζειν, καὶ σκώπτειν μετὰ ἀστείότητος.

Χαριεντότης, ἡ, ταυτ. χάρις, ἢ χαριεντισμός, Πλούτ. 7, σ. 735.

Χαρίεντως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ χαρίεις, με τρόπον ἀστειὸν, πολιτικόν, γλυκύν, ἢ λεπτὸν καὶ πλάγιον. 2) καὶ τὸ ἐναντ. ἀντιφραστικῶς, Ἰσοκρ. Πρὸς Φίλιππ. 3) με καλὴν καὶ καθαρὰν καρδίαν, Ἰσοκρ. Πανηγ. 13. Πρβ. χαρίεις.

Χαριεργός, ὁ, ἢ, Ἀθήνη. ἴτως, ταυτ. ἐργάνη, ἢ προττάτρια τῶν τεχνιτῶν, ἥτις εὐλογεῖ τὰ ἔργα των, καὶ τὰ κάμνει νόστιμα, Ἀνάλ. 1, σ. 221, ἀριστ. 4.

Χαρίζομαι, μ. ἴσομαι (χάρις)· τινί, κάμνω· τινὸς χάραν, λέγω ἢ πράττω εἰς αὐτὸν χαροποιόν τι, τοῦ δεικνύω εὐεργεσίας. εἶμαι εὖνους, φίλος, Ἀπομν. 3, 11, 10. γαστρί, Ξενοφ. περιποιούμαι τὴν κοιλίαν (τρώγω, καὶ πίνω)· τῷ θυμῷ, ὑποτάσσομαι εἰς τὸν θυμόν, Ξενοφ. καὶ χορταίνω τὴν φιλεκδικίαν· τῇ ἡδονῇ, προσηλώνομαι εἰς τὴν ἡδονήν, Ξενοφ. Κύρου Π. χαρίζομαι, εἶμαι ἑκδοτός, δέχων τὴν εὖνοιαν, τὴν ἀγάπην μου· καὶ ἀντὶ τοῦ, χαρίζω, δωροῦμαι, δίδω, ἀποδίδω, φιλοφρονῶ· χαριζομένη παρ-εόντων, Ὀμ. ἐκ τῶν παρόντων. 2) Ἀμεταβ. εὐαρεστῶ, ἀγαπῶμαι, εἶμαι νόστιμος, ἡδύς, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 16. πῶς ἀν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο, ὡς κ. Ὀδυσ. α, 61, χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων· ὅ-θεν, τὰ κεχαρισμένα, τὰ ἡδέα, τὰ ἀρεστά, ἀντίθ. τὰ συμπερόν-τα, τὰ ἀφέλιμα. κεχαρισμέναμοι θεῖς. ἀντὶ χαρίζοιο ἐμοί, Ὀ-δυσ. β, 584. εἰαίρος κεχαρισμένα εἶδός, γλυκύτατος, νοστιμώ-τατος· ἐμψ κεχαρισμένα θυμῷ, νοστιμώτατε, προσηφιλέστατε εἰς τὴν καρδίαν μου κτλ.

Χαρίκλεης, ἡς, ὁ, Ὀν. κύριον.

Χαρίκλῳ, οὗς, ἢ, Ὀν. κύριον.

Χάριλα, ἡ, Ὀν. κύριον. Γράφ. κ. Χαρίλα, ἐκ τοῦ χάριλος.

Χαρίλαος, ὁ, Ὀν. κύριον· ὅθεν

Χαρίλας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ χαρίλαος, Ὀν. κύριον. ὅθεν

Χαρίλλος, ἢ Χαρίλλος, ὁ, Ὀν. κύριον.

Χαρίν, Αἰτιατ. ἀπόλ. ἢ ἔλλειπ. τῆς διὰ, ἢ πρὸς, ὡς Ἐπίρ. ἢ πρὸς. μετὰ Γεν. τούτου χάριν, ἀντὶ τοῦ ἔνεκα τούτου· χάριν ἐμὴν, διὰ νὰ κάμῃ τις χάριν (ἀρέσκειαν, χάραν, χατήρι) εἰς ἐμέ.

Χαρινάδης, ὁ, Ὀν. κύριον, Ἀριστοφ. Σφ. 232.

Χαρινός, ἡ, ὄν, ταυτ. χαρίεις, Χρησμ. Σιβυλλ. 5, σ. 560.

Χαρίνος, ὁ, Ὀν. κύριον.

Χαριένη, ἡ, Χαρίενης, ὁ, Ὀν. κύρια.

Χαριππός, ὁ, Ὀν. κύριον.

Χάρις, ιτος, ἡ, ἀντὶ χάριτος, ἢ χάριστος (διότι εἶπαν καὶ οὕτω) ὅθεν, ὡς ἀδελφίς, ἀδελφιστός, οὕτως ἀχάριστος (ἐκ τοῦ οὐσιαστ. καὶ ὅχι ἐκ τοῦ ῥηματικού), ἐκ τοῦ χάρω, χαίρω· κυρίως. χαρά, εὐφροσύνη· καὶ ὅ, τι προξενεῖ χάραν, κάλλος, φέρ· εἰπεῖν, ἀστεί-ότης. κτ. 2) αἱ θεαὶ χάριτες, αἱ ὁποῖαι κάμνουν εὐφρόσυνα ὅλα τὰ πράγματα· ὁ ἀριθμὸς των εἶναι ἀπροσδιόριστος εἰς τὸν Ὀμ. ἄλλοι τὰς ἀριθμοῦσι τρεῖς, Εὐφροσύνην, Ἀγλαίαν κ. Θάλειαν· ἦταν καὶ πολεμικαὶ χάριτες εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους Φάεινα καὶ Κλητώ· αἱ πρῶται χάριτες ἦταν ὑπηρετρίαι τῆς Ἠρας καὶ Ἀφροδίτης, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, σύμβολον τῆς χαρᾶς, καὶ μαγείας αἰτινες ἐπικρατοῦσιν εἰς τὸν γάμον, καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν, δηλ. εὐφράδειαν, καὶ μουσικὴν. Κατ' ἄλλους ἦσαν χάριτες δύο, ἡ Πειθώ, καὶ ἡ κατ' ἐξοχὴν Χάρις ὀνομαζομένη, ὑπηρετοῦσαι τὴν Ἠραν, σύμβολον τῆς σχέσεως τοῦ ἀρρένους, κ. θήλεος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνὴρ πείθει τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ γυ-νὴ ὑποτάσσεται τῷ ἀνδρὶ· χάρις γάρ ἡ τοῦ θήλεος ὑπεικὶς τῷ ἀρρένι κέλῃται πρὸς των παλαιῶν, Πλούτ. Ἑρωτ. 5. ὅθεν ἰδίως. ἐπὶ γυναικῶν, θέλῃτρον ἀγάπης, ἔρωτος· καὶ ἥτις δὲν ἔχει τὸ θέλῃτρον τοῦτο λέγεται ἀχαρίς· καὶ ἀντὶ ἐρωτικῇ ἀπόλαυστις, σαρκικῇ συνουσίᾳ ἐν γάμῳ, ἢ ἐκτὸς γάμου, εὐπρεπὴς λέξις. ἀρρὴν θελεία κατὰ χάριν καὶ θήλεια ἀρρὴν συνδυασθέντες, Πλάτ. Νόμ. 8, σ. 422. ὅθεν ἀνευ χάριτος, χωρὶς συνουσίαν, ὡς Ἠφαι-στος ἀνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἠρας ἐγεννήθη, Πλούτ. Ἑρωτ. κ. χάρι-τας πράττειν, ἐκτελεῖν τὴν συνουσίαν· Ἡ χάρις εἶναι τῆς νύμφης

ἥτις δίδει τὴν μεγίστην χαρὰν, καὶ ἡ Πειθὴ τοῦ νυμφίου ὅστις πείθει τὴν νύμφην· ὅθεν, χάρις ἀντὶ φίλων, Εὐρ. Ἰππ. 520· 3) χάρις, εὐνοία, φιλία, δωρεὰ δεδομένη ἐκ φιλίας· ἐκ μέρους τοῦ δίδοντος ἢ πράττοντος, εὐεργετία. ἐκ δὲ τοῦ λαμβάνοντος, υποχρέωσις, εὐγνωμοσύνη. α) ἐκ τοῦ λαμβάνοντος ἔλεγον, χάριν ἔχειν, εἰδέναι, ἀποδίδοναι, ἀποτίνειν τινί, ἢ ὀφείλειν. ἀλλὰ τὸ χάριν ἔχειν τινί σημαίνει καὶ ἀρεστέσθαι τινί, Ἀριστοφ. οὐδεμίαν χάριν ἔχω τῷ βίῳ, τοῖς σιτίοις κτ. δὲν εὐχαριττοῦμαι, δὲν εὐρίσκω χαρὰν εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὰ βρώματα κτλ. β) ἐκ τοῦ δίδοντος ἔλεγον, χάριν καταθέσθαι τινί, φέρειν, ποιεῖν, νέμειν κτλ. γ) χάριτι, πρὸς χάριν, κ. χάριν, πρὸς ἀρεσκίαν, διὰ χατῆρι ἢ πρὸς χάριν τινὶ ὁμιλεῖν, ὁμιλεῖν τινά πρὸς εὐχαρίστησίν του· πρὸς χάριν ἀκούειν, ἀκούειν κολακευτικούς λόγους. Τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεῖς, καταπεισθεῖς ἀπὸ τοῦ Μ. διὰ χατῆρι των. 4) ἀντὶ τοῦ ἔνεκα, Σοφοκλ. Φιλοκλ. 1156. Ζ. ἰδίως χάριν.

Χαρίσιος, ἰα, ἰον, (ἐκ τοῦ χάρις), ἀνήκων εἰς τὴν χάριν· τὰ χαρίσια, ἐορτὴ τῶν χαρίτων. 2) χαριστήριος. χ. βετάνη, ἐρωτικὴ βετάνη, Ἀριστοφ. Σκυμν. 174. Πλούτ. περὶ ποταμ.

Χαρίσμα, τὸ (χαρίζομαι), ταυτ. χάρις, δῶρον· εὐνοία, εὐαρεστήτης.

Χαριστήριος, ὁ, ἡ (χαριστήρ), ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἡ κλίνων εἰς τὸ εὐχαριτεῖν, χαρίζειν· τὸ χ. ταυτ. χάρις, δῶρον, εὐαρεστήτης· τὰ χ. νοητ. ἰσρά, ἐορτὴ εὐχαριστίας.

Χαριστικός, ἡ, ὄν (χαρίζομαι), ταυτ. πρ. εὐεργετικός, ἐλευθέριος, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 2, 1, 5.

Χαριστῶν, ὄντος, ὁ, σταθμικόν τι ὄργανον τοῦ Ἀρχιμήδου, Σιμπλίκ. εἰς Φυσικ. Ἀριστοφ. σ. 255.

Χαριτήσια, τὰ, ταυτ. χαρίσια, τὰ Ζ. χαρίσιος.

Χαριτία, ἡ, αἰτεῖτμος, τερπνὸς λόγος, Ξενοφ. Κύρ. 2, 2, 13.

Χαριτοβλέφαρος, ὁ, ἡ, ἔχων χαριτωμένα βλέφαρα, δηλ. ὀμμάτια, Ἀθήν. σ. 685.

Χαριτόβρυτος, ὁ, ἡ, μετὰ τοῦ λειμῶν, βρύων χάριτας· πλήρης χαρίτων. Τροπ. καλὴ νεανίς, Θεόδωρ. Πρόδρ.

Χαριτογλωσσέω, ὦ, ταυτ. γλωσσοχαριτέω, Αἰσχ. Προμ. 292.

Χαριτογλωττίζω, ταυτ. πρ.

Χαριτοδότης, ου, ὁ· Ζ. χαριδότης.

Χαριτόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή), ἔχων χαλιτωμένην, τερπνὴν φωνήν, Ἀθήν. σ. 564.

Χαριτόω, ὦ, χαριτόνω, κάμνω ἀξιεράττον, νόστιμον, Ο'. Ν. Δ. Λιβάν. 4, σ. 171.

Χαριτώ, ους, ἡ, ὄν. κύριον.

Χαρίτων, ὄντος, ὁ, ὄν. κύριον.

Χαριτωπής, ου, ὁ, -ωπης, ἡ (ὦψ), ἔχων χαριτωμένον πρόσωπον, Ἀνάλ. Ὀρφ.

Χάρμα, τὸ (χαίρω), χαρά, εὐφροσύνη· πᾶν ὅ, τι χαροποιεῖ, Τμν. 4, 372· Ἠσίοδ. Ἀσπ. 400. Ζ. ὄναρ. καὶ τὸ ἐφ. 2) ταυτ. χάρμη, νίκη, Πίνδ. Ὀλυμπ. 10, 26. Πρβ. χαρμονή.

Χάρμη, ἡ (ὅχι μάχη, ἀγὼν, ἀλλά) κυρίως. ἀλαλαγμός, χαρά διὰ νίκην, ἔπειτα, ἀντὶ πολέμου (ὡς βοή, αὐτὴ κτλ), μάχη, ἀγὼν Ὀρμ. κ. Λυκάφρ. ὡσαύτως καὶ τὰ σύνθ. ἵπποχάρμης, μενεχάρμης, -χαρμος, ἀντὶ μενεπτόλεμος· καὶ τὸ Μακεδ. ἀγχαρμον. 2) ἀντὶ χαρᾶς, Νομ. εἰς Πίνδ. Ὀλυμπ. 9, 129. δῶν ἐν Κορίνθῳ πύλαις ἐγένοντο χάρμαι, ὅπου κυρίως σημαίνει νίκαι ἀγῶνων· ὡσαύτως, ἵπποχάρμης βασιλεύς, Ὀλύμ. 1, 35, ἔπειθ' ὁ Ἰέρων ἐνίκησεν ἐφίπποις εἰς τὰ Ὀλύμπια· καὶ σιδηροχάρμης, κ. χαλκοχάρμης. 3) ἀντὶ χάρμα, Φωκυλ. 110. Ζ. χάρω.

Χαρμίδης, ὁ, ὄν. κύριον, ἐκ τοῦ χάρμης.

Χαρμῆνος, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀριστοφ.

Χάρμις, ὁ, ὄν. κύριον, Καλλιμ.

Χαρμονή, ἡ, κ. Χαρμοσύνη, χαρὰ, εὐφροσύνη, εὐθυμία, Σοφοκ. Αἴας 559. χαρὰ πολέμου καὶ νίκης, ταυτ. ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη, Ξενοφ. Κύρ. 1, 4, 22. ὡς χάρμη, ἐκ τοῦ χάρμων· ὅθεν καὶ

Χαρμονικός, ἡ, ὄν, ταυτ. χαρμόσυτος,

Χάρμος, ὁ, ὄν. κύριον.

Χαρμοσύνη, ἡ, ταυτ. χαρμονή· ἐκ τοῦ

Χαρμόσυνος, ἡ, νον, χαροποιός, νόστιμος· εὐθυμός· τὰ χαρ. ἐορτὴ τις χαρᾶς, Πλούτ. 9. σ. 141. Η. Ἠρόδ. 3, 27.

Χαρμόφρων, ὄντος, ὁ, ἡ (χάρμη, φρήν) εὐθυμός· καὶ χαροποιός, Ὀρμ. Τμν. 2, 127.

Χαρμύλας, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀθήν.

Χάρμων, ὄντος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Λιδός, Πανστ. 8, 12. ἐκ τοῦ χάρμη, τρόπον τινά νικητής.

Χαροδότης, ὁ, δηλ. -δωτίς, ἡ, ταυτ. χαριδότης.

Χαροδότης, ὁ, δηλ. -δωτίς, ἡ, ταυτ. χαριδότης.

Χαροειδής, Νομ. ἐτφ. ἀνάγ. ἀντὶ χοροειδής, Πολύδ. 2, 70.

Χαροποιέω, ὦ, ῥήμα τοῦ

Χαροποιός, ὁ, ἡ (χαρά), κάμνων, δίδων χαρὰν.

Χαροπός, ἡ, ὄν, κ. ὁ, ἡ, κ. Χάροψ, ὄψος, ὁ, ἡ, κ. Χαρωπός, κ. Χάρωψ, ὄψος, ἔχων χαροποιὰ βλέμματα (χαρά, ὄψ)· ἀλλὰ Ζ. εἰς τὸ τέλος. 2) Νομ. χρώμα τι, σχεδὸν ταυτ. γλαυκός· εἰς τὸν Θεόκρ. ὄμματα χαροπώτερ' Ἀθήνας, ἥτις ἄλλως λέγεται γλαυκώπις· πράσιος, ἡ γαλαξίος ὡς ἡ θάλασσα· θάλασσα, πέλαγος, κύμα, γαλήνη, εἰς τοὺς Ποιητ. ὡς ὁ Πλούτ. ὀνομάζει χαροπότητα ὀφθαλμῶν εἰς τοὺς Γερμανοὺς· καὶ τὸ χρώμα τοῦ οὐρανοῦ λέγει χαροπότητα· ἀλλ' ἐννοεῖ μόνον τὸ διαυγές, καὶ ὅχι τὸ εἰδικὸν χρώμα, καθὼς καὶ εἰς τὸ γλαυκός ἐμφαίνεται τὸ λαμπρὸν, καὶ ὅχι εἰδικῶς τὸ γαλαξίον. Ζ. εἰς τὸ τέλος. 3) Νομ. ξανθός· χαροπὸς λέοντας, διὰ τὸ χρώμα τοῦ δερματός των, ἡ κατ' ἄλλους τῶν ὀφθαλμῶν των. Εἰς Ἀπολλών. 1, 1280, χαροπή ἡ Ἥως. Ὁ Ἀριστοφ. καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. διακρίνουσι τὸ χαροπός ἀπὸ τὸ γλαυκός, ὀνομάζων λαγούς τινὰς υποχαροπούς, καὶ ἄλλους υπογλαυκοὺς τὰ ὄμματα. Ἡ λέξις φαίνεται μέρος μὲν εἶναι ἐτυμολογικὴ μετάθεσις ἀντὶ χροαῶψ, χροαπός, ἐκ τοῦ χροός. μέρος δὲ, χάρωψ κατὰ διάλεκτον ἀντὶ χάρωξ, χάραξ, ἐκ τοῦ χαίρω (ὡς χάσκαξ, ἐκ τοῦ χαίνω), παιδρός, εὐφρόσυνος· καὶ οὕτω πορίζονται αἰσθημασ. 1, 2, χωρὶς νὰ χρειάζομεθα τὸ ὄψ. ὅθεν

Χαροπότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. τὸ ὄπ. Ζ.

Χάροψ, ὁ, ἡ, ταυτ. χαροπός, Ὀππιαν. Κυνηγ. 3, 114.

Χαρτάρειον, τὸ, χαρτίον, γράμμα, βιβλίον, ὡς τὸ ἐφ. Ἀνάλ. 2, σ. 371.

Χάρτης, ου, ὁ (χάρω, χαράττω), φύλλον ἀπὸ παπύρινον χάρτην. Ἦταν δύο χάρται, ἀπλοῦς, καὶ διπλοῦς· ὁ πρῶτος ἐγράφτο μόνον ἀπὸ τὴν μίαν ὀψιν, ὁ δεῦτερος, καὶ ἀπὸ τὰς δύο. 2) χαρτίον, σύγγραμμα, βιβλίον, φιλολογία.

Χαρτίδιον, τὸ, κ. } ὑποκ. τοῦ πρ. Ἀλκιφρ. 1, Ἐπ. 26.

Χαρτίον, τὸ, } ὅστις γράφει εἰς τὸ χαρτίον, Γλωττ. Στεφ.

Χαρτογράφος, ὁ, ὅστις γράφει εἰς τὸ χαρτίον, Γλωττ. Στεφ.

Χαρτοπράτης, κ. } ὁ πωλὼν χαρτίον, Γλωττ. Στεφ.

Χαρτοπώλης, ου, ὁ } ὁ πωλὼν χαρτίον, Γλωττ. Στεφ.

Χαρτός, ἡ, ὄν (χαίρω), διὰ τὸν ὅποιον χάρει τις, ἀγαπητός, παθητός, νόστιμος· τὸ χαρτόν, ἡ χαρὰ, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 4.

Χαρτοφυλάκειον, τὸ, τόπος, ὅπου φυλάττονται τὰ χαρτία, Γλωττ. Στεφ.

Χαρτοφυλάξ, ὁ, ὁ φυλάττων γραμμένα χαρτία, Βυζαν. Γλωττ. Στεφ.

Χαρυβδαίνω, κ. } καταπίνω ὡσάν

Χαρυβδίω, } καταπίνω ὡσάν

Χάρυβδις, Γενικ. Ἰων. ἰοι, Ἀττ. εως, ἡ, θαλάσσης συστροφή, ἡ δίνη, ἥτις καταπίνει τὰ πλητίζοντα πλοῖα εἰς τὸν Σικελικὸν πορ. θρόνον. 2) πᾶν χάρμα γῆς, Εὐρ. Ἰκτ. 516. 3) ἀρπακτικός ἀνθρώπος, Τροπ. Ἐκ τοῦ χάρω, ὡς, ὡς ἐκ τοῦ γάρω, γαρίω· χαρυβδός, παραινδ. τοῦ δ χάρυβδις, ἡ χάρκουςα καὶ καταπίνουσα.

Χάρω, θεματικὸν τοῦ χαίρω, ἐκ τοῦ χάρω, τὸ ὅποιον δίδει διάφορα παράγωγα, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχικὴ ἰδέα εἶναι ἀνοίγω, ἀνοίγομαι. α) χάρω (χάρω), χαράω, ἀσσω, ἀζω, σχίζω, κόπτω, γλύφω. β) χάρω, κατ' ἄλλους τύπους γάρω, ὡς, γήρω, ὡς, κήρω, ὡς, ὕττω, ὅπου ἐμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ καὶ χάρυβδις. γ) χαίρω, καὶ τὰ ἐκ τούτου παράγωγα.

Χάρων, ὄντος, ὁ, ταυτ. χαροπός, Λυκάφ. 260. 455. Ἠσίοχ. κ. Εὐστ. 2) ὁ πορθμευτής τοῦ ἄδου. ὅθεν

Χαρωνεῖον, -ώνειον, τὸ (χάρων), σπήλαιόν τι, τὸ ὅποιον τρόπον τινά εἶναι ἡ θύρα τοῦ ἄδου, Διογ. Λαέρ. 7, 123. βίραθρα χαρώνεια, θύρα, ὅθεν ἐφέροντο εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης οἱ κακούργοι, Γαλην. χαρώνειοι κλίμακες, τὰ ὑπόγεια τοῦ θανάτου, ὅθεν ἀνεφαίνοντο τὰ εἶδωλα τοῦ ἄδου, Πολύδ.

Χερωνίς, ἰδος, ἡ, ταυτ. χαρώνιος, εἰς, εἰς : αὐραὶ, Νόνν.

Χερωνίτης, ὁ (Χέρων), ἀπὸ τὸν, ἄδην φερόμενος ὑπὸ τοῦ Χέρωνος, Πλούτ. Ἀντων. 15.

Χαρωπός, κ. Χάρωψ. Ζ. χαροπός.
 Χάσιος, ταυτ. χάιος. Ζ. χαιός.
 Χάσις, εως, ή (χάσω), χωρισμός, σχίσις. Κ. αντί απώλεια, κ. ή φθίσις της σελήνης, αντίθ, γέμισις.
 Χασκάζω (χάσκω, άω), χάσκω, χαίνω.
 Χάσκαλον, τό, (χασκαίνω), προσωπείον με πολλά ανοικτόν στόμα. 2) ταυτ. ξάνθιον, φυτόν τι, Διοσκ. 4, 138.
 Χάσκαξ, ό (χατκάζω), πύθηός τις έχων πάντοτε ανοικτόν τό στόμα, Ευστάθ. Ζ. στόαξ διά την κατάληξιν. Η. Χάσκαξ.
 Χάσκαω, (τούτο λέγομεν Κ. αντί χαίνω), κ. Χασκαίνω, ανοίγω τό στόμα· ταυτ. χαίνω, εκ του χάω·
 Χασκωρέω, ώ (χασκωρός), χάσκων περιβλέπω έμαυτόν, 'Ησύχ.
 Χάσμα, τό (χάω, χάζω)· χάσμα, άνοιγμα τής γής· και του στόματος.
 Χασμαόμαι, ώμαι, ανοίγω τό στόμα και χασμηρίομαι Κ.
 Χασματίξ, ό, κ. } : σεισμός, όστις προξενεί εις την γην χάσμα·
 Χασματίξός, } τα, 'Αριστοτ. περί κόσμ. 4, 28.
 Χασμή, ή, κ. Χάσμητις, ή (χατμάω), χατμήρυμα, άνοιγμα του στόματος· νυσταγμός· άμέλεια. 2) πράγμα θυμασμού πρόξενον, Στοβ. λόγ. 68.
 Χάσμημα, τό (χασμάω), άνοιγμα του στόματος, 'Αριστοφ. 'Ορν. 61.
 Χασμός, ό, ταυτ. χασμή.
 Χασμωδέω, ώ, είμαι χασμώδης. 3) κάμνω στίχους με χασμωδίαν, Ευστάθ. εις 'Ιλ. α, σελ. 9.
 Χασμώδης, ό, ή, όστις πάντοτε χασμάται, ύπνώδης, άμελής· όθεν
 Χασμωδία, ή, ή μετά χάσσης άμέλεια, σχημ. ως σκυωδία, φρικωδία κτλ. 2) εκ του χάσμη κ. φθί, σφάλμα στίχου, όταν δύο λέξεις συνεχείς ή μόν λήγη εις φωνήν, ή δέ αρχεται από φωνήν, ή όταν είναι επάλληλα πολλά φωνήεντα, π. χ. χαλαῶ δηλοῶμεν.
 Χαστέω, ώ, ταυτ. χωρέω, αναχωρέω, 'Ησύχ. (εκ του χάζω, χαττός).
 Χαστός, ή, όν, όθεν τό Λατ. vastus, ρηματικόν του χάω, χάζω, ως χάος, κ. χάσμα.
 Χατεύω, } μετ. Γεν. δέομαι, χρήζω· πάντες δέ θεῶν χατέ.
 Χατέω, } ουσιν άνθρωποι· χατίζων, ένδεής, πτωχός. 2)
 Χατίζω, } ζητώ, επίθυμω.
 Χατίξ, ή, κ. χετός, τό, ένδεια, χρεία· Ζ. χήτος.
 Χαυλιόδους, ονδός, ό, ή, κ. } έχων τούς οδόντες εξέχον·
 Χαυλιόδων, οντος, ό, ή, } τας. 2) ουσιαστ. δ' εξέχων
 οδούς, 'Ηρόδ. 2, 68. Διόδ. Σικελ. 1, 35. εκ του
 Χαύλιος, ό, ή, κ. } ταυτ. χαῦνος.
 Χαῦλος, η, ον, }
 Χαυνάζω, πλαδῶ, 'Ησύχ. διορ. Κορ. αντί Χαυνιάζω, πλανῶ.
 Χαύναξ, ό, ή (χαυνάζω, μ. χαυνάξω), φουσκωμένος, αλαζών·
 Χαυνοπολίτης, ό, χαῦνος πολίτης, κόψος και αλαζών, 'Αριστοφ. 'Αχαρν. 635.
 Χαυνόπρωκτος, οὔ ό πρωκτός χάσκει, ταυτ. εύρύπρωκτος, πασχητιών, 'Αριστοφ.
 Χαῦνος, η, ον, 'Επίρ. -νωσ, (χάω, χαῦω), ό, τι έχει χάσματα, κ. πόρον, ως σπόγγος, και άλλα αραιά, και εύθραυστα σώματα. 2) Μεταφ. θηλυπρεπής, άμελής, άσωτος· οὐδαμνός, μάταιος, υπερήφανος· φουσκωμένος, άνήτος.
 Χαυνότης, τητος, ή, τό αφηρ. του πρ.
 Χαυνόω, ό, (χαῦνος) χαυνόω, αραιόω, αδυνατίζω, φουσκόω· χαυνόωσα (τό στόμα) τοῖσι στρουθίοις όμοίως, φιλούσα με άνοιχτόν στόμα, 'Αθήν. 8, σ. 363. Πρβ. περιπεταστός. 2) Μεσ. φουσκόνομαι, υπερηφανεύομαι.
 Χαύνωμα, τό, τό χαυνωμένον, ή αραιωμένη (βρεγμένη) γῆ.
 Χαύνωσις, εως, ή, ουσιαστ. του χαυνόω, εις όλας τας σηματίας του.
 Χαυνώνες, 'Εσφ. ανάγ. αντί χαυνῶνες.
 Χαυνωτικός, ή, όν, άνήκων ή επιτήδειος εις τό χαυνόνειν, Πλούτ. 9, σ. 88.
 Χαυνώνες, κρίνους ἄρτος ή πλακούντιον. Ο. Γράφ. κ. χαβῶνες, κ. έπειδή β=μ, χαμῶνες. 'Ελακογραφήθη δέ κ. χαυνῶνες, 'Ησύχ. Σουίδ.
 'Εγμ. Μ. Κυρίλλ. κττ. 'Η λέξις είναι έβραϊκή.
 ΧΑΩ, χάω, Αιολ. χαῦω, γενικόν ῥήμα, τό όποιον έμοῦ με τούς

(B.)

ἀκολουθοῦς του τύπου χέω, εύω, ύω, χίω, χόω, φαίνεται με παντοδαπὰς σημασίας. Αἱ αὐταὶ σημασίαι ως εἶπαμεν εἰς τό φάω, εὐρίσκονται κ. εἰς τὰ παράγωγα ἄλλων πρωτοτύπων ῥημάτων με τὰ συγγενῆ γράμματα γ, χ, φ, κατὰ τό μᾶλλον καί ἥττον. 'Εδῶ ἐμποροῦμεν νά κάμωμεν ὀλίγας συγρίσεις, ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὰς πλησιεστάτας σημασίας, καί ὅχι εἰς πᾶσαν αὐτῶν σχέσιν. Πρβ. κ. ΑΩ. ΔΑΩ. ΚΑΩ. 'Εκ του χάω εἶναι χάζω (χάδω), Λακ. χάζδω. Δωρ. χάττω, αναχωρῶ, υποχωρῶ, ἐνδίδω· εἶμαι ἀνοικτός καί κενός· ὁθεν χωρῶ, περιέχω, κρατῶ· καί ἐλλείπω, δέομαι, χρήζω· Μεταφ. εύκαιρόν, ἀδείαζω, καί ἀρπάζω. Ζ. χάζω. 'Εδῶ ἀνήκουσι χάλλω, χαλάω, σχάω, σχάζω, σχέω, (έζω), σχέδω, ἴσχω, έχω, κατὰ μετάθεσ. αντί χέω, ως έρω αντί ῥέω. Οἱ Μακεδ. ἔλεγον ἀγχίω αντί έχω. 'Εκ του χαῦω εἶναι χωρέω, χατέω, εύω, χητέω, εύω, χηρόω. 'Αντί του σχίζω, διαχωρίζω εἶναι σχάζω, σχίζω, κάω, αῦω, κέω, εἰω, εύω, κεάζω, κεδαζω, σκεδαζω κτλ. — Χάσκω, άω, άζω, και χαίνω, ἦθουν χάσκω, χατμῶμαι, θαυμάζω, επίθυμω, τρώγω· και κάψω (κεκαφητότα) κάπω, αντί λαμβάνω, δέχομαι, εκ του καῦω· χίω, χίω, και μετά του σ, σχίζω. 'Επί της δεκτικότητος του θήλεος, και τής γεννήσεως εἶναι οἱ τύποι γάω, γαίνω, γέω, γένω, γείνω, γίω, κύω· ὁθεν γάνα, γυνή, γόνιη, γούνη. Εἰς τό χάρω ταυτ. κάρω, σκάρω, χαράω, άζω, άσσω περιέχονται χράω, χραῦω, αἶνω, χρίω, κ. γράω, αῦω, αἶνω· εκ του γραῦω γίνεται γράβω, γράψω, γράπτω (καί οἱ τρεῖς τύποι ἦσαν χρήσιμοι), σκαλίζω, γλύφω, ἦθουν χαράσσω. Προσέτι χῆρ, χεῖρ, χειράς, χιράς, χεράς, χέρρος, χέρσος. χῆρος, πράγμα τι σχισμένον και ξεσχησμένον. Μεταφ. χῆρος, χωρισμένος, στερημένος· Του χαιρῶ, μιμητικῶς ἦθου, ως τό γαρῦω, κηρύω, ὕσσω, καρκαίρω, ή παθολογικῆς και μιμητικῆς ἐνδείξεως τής χαρῆς, τήν ὁποίαν οἱ 'Ελληνες ἐξέφραζαν και διά του διαχυῖσθαι και τήν ἐσημνιαν και με τό φῶς ως τό φαῖδρος, αἰθρὸς κτ. συγγενεῖς τύποι εἶναι γάω, γαῖω, γαῦω· άγάω, άγαῖω, άγαῦω· γαῦρω, άγαῦρω· άγάλλω, γαλαῖω, γελαῖω· γανᾶω, έω, ύω, γαγγάζω, καγχάζω, γαγγαῖνω, γαγγαλίζω. 'Ο 'Ητύχ. ἐξηγεῖ τό 'Αγαμαι διά του Χαιρῖν· τό γαῖαομαι, διά του καταμωκᾶσθαι, ως τό χλευάζω (στραβόνω τά χεῖλη, σάίρω)· άγάω, άγαμαι, άγάζω, θαυμάζω, χαίνω· Παν, ταχοῦ εἶναι τό μιμηκόν ή βάσις τής σημασίας. Οἱ τύποι χέω· εύω, ύω, χόω, χῶω, έχουν ἰδιαιτέρως τήν έννοιαν του χωρίζεσθαι και αναχωρεῖν ἀπ' ἀλλήλων τὰ πράγματα, τό πλατύνεσθαι και χύνεσθαι, ῥεῖν, με παντοδαπὰς σχέσεις· Εἶναι δέ και τινά παράγωγα με τήν σημασίαν σχίσεως, κοιλοτήτος, κενότητος, π. χ. χεῖα, χηλή, χέλυς, χύτρα, κύτρα· Ζ. κ. κύω εἰς τό τέλος.
 Χεδρόπώδης, ό, ή, εκ του είδους τῶν ὀσπρίων, ὅμοιος με ὀσπρία.
 Χέδρωψ, κ. Χέδροψ, ὀπος, ό, κ. Χέδροπος, ό, ή, 'Επίθ. ὁθεν, χεδροπα, τά, ὀσπρια· 'Ο 'Ησύχ. έχει και χέδροπα, μεταθ. κέρδοπα, κ. οἰοκέρδοπα. Ζ. χόνδροι.
 Χεία, ή, ταυτ. χεῖα, Νίκανδρ. Θηρ. 79.
 Χεζητιάω, ταυτ. χεστείω.
 Χεζικηνικόν βάμμα, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1176. παρονομασία και παιδια με τό κυζικηνικόν β. τό όποιον ἐκεῖτο ἄλλοτε αντί τούτου, επί του χεζομένου ἀπό τόν φόβον του, και βάφαντος τά βρακία του· Ζ. σποδῶ εἰς τό τέλος. εκ του
 Χέζω (Ζ. χέω), μ. χέσω, Συνήθ. χέσομαι, οὔμαι, Παρακ. κέχαδα· ὁθεν χόδος, ό, τό σκατόν, εἰς τό μυόχοδος, παντικίσκατον· χοδίστω, χέζω· και χόδανος, ό, ό πρωκτός, κ. πολύχεσος ισός, ή διαρροία.
 Χεῖα, ή, 'Ιων. Χεῖη, ή (χάω, χέω, χεῖω), τρύπα, ἐξαιρ. φωλεῖ τῶν ὀφειων.
 Χεῖλ ἄριον, τό μικρόν χεῖλος.
 Χεῖλεύω, ταυτ. χιλεύω.
 Χεῖλοποτέω (χεῖλος, πότης) ἀκρήτου κύλικα, 'Ανάλ. 2, σ. 277. ἀρίθ. 7, Πρβ. 2, 153, ὅπου ἐξηγεῖται διά του Περί χεῖλεσι χεῖ. λεα θεῖται, πίνω, ῥοφῶ ἡδονικῶς κατ' ὀλίγον με τά χεῖλη. Πρβ. διά τόν σχημ. ὑδοποτέω, ὑδαποτέω, τερασχοπέω κττ.
 Χεῖλος, εως, τό, τό χεῖλος του στόματος· επί πτηνῶν, τό ῥύγχος. 2) Μεταφ. περιστόμιον (ποτηρίου κττ.), αἰγιαλός, ὄχθη, και του ἱματίου τά ἄκρα. 3) τό άνοιχτόν μέρος τής πληγῆς· ὁ πρώτος τύπος ἦτο χέλος· εκ του χέω, χάω, άνοίγομαι· ὁθεν, χεῖλῶν, ό, ἔχδῶ, τι. 'Αριστοτ. 'Ιστ. 5, 2, 8, 2, 6, 17. ὅπου

τά χειρόγ. καὶ παλαιὰ ἐκδ. ἔχουσι χελών, κ. χελλών, εἰς Ἀθήν. σ. 306, χελών, εἰς Ἡτύχ. χελμών.
 Χειλόε, ὁ, ἀντὶ χιλόε, κακὴ γραφὴ τῶν γραμματικῶν, οἱ ὁποῖοι νομίζοντες μακρόν τοι ἐνόμιζαν ὅτι πρέπει νὰ γράψωσιν εἰ. Ζ. πίτος.
 Χειλοττόφιον, τό (στρέφω), ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστρεφάν τὰ χεῖλη, Συνέστ. ἐπιττ. 58.
 Χειλόω, ὦ, περιβάλλω χεῖλος ἀριθ. 2. 2) ἀντὶ χιλόω, τρέφω· ὅθεν εὐχεῖλος ἀντὶ εὐχίλος, Λυκόφ. 95, ἐπειδὴ ἔγραφαν κ, χεῖλος ἀντὶ χιλόε.
 Χεῖλωμα, τό, ταυτ. χεῖλος. 2) ἀντὶ χίλωμα· νηθύος, Αἰσχ. λαίρ. εἰς Σχολ. Ὁμ. Ὀδυσ. λ.
 Χεῖλών, ὠνος, ὁ, κ, Χελών, Χελλών, χεῖλαρᾶς Κ. Ζ. χεῖλος.
 Χεῖλων, ὠνος, ὁ, Ὁν. κύριον καὶ ἄλλων, καὶ τοῦ Λακεδαιμονίου ἐνός ἀπὸ τοὺς ἐπὶ σοφοὺς, γραφόμενον κακῶς ἀντὶ Χίλων.
 Χεῖλωπῆρ, ἦρος, ὁ· Ζ. χιλωτήρ.
 Χεῖμα, τό (χέω, χεῖω), ταυτ. χεῖμων καὶ ὅλας τοῦ τὰς σημασίας.
 Χεῖμαδεῖω, Στράβ. 4, σ. 315. κ.
 Χεῖμαδίω, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 18, 5, 3. (χεῖμας), ταυτ. χεῖμα.
 Χεῖμαδῖον, τό, τόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ περάσῃ τις τὸν χεῖμῶνα.
 Χεῖμαδῖος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸν χεῖμῶνα.
 Χεῖμάζω, μ. ἄτω (χεῖμα), Ἑνερ. κάμνω χεῖμῶνα. α) ἐκθέτω εἰς τὸν χεῖμῶνα· Παθ. δένδρα χεῖματθέντα, ὑπομείναντα τὸν χεῖμῶνα, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 2, 2. β) φέρω εἰς τὸ χεῖμαδῖον· Παθ. χεῖμαζέσθαι, διατρίβω τὸν καιρὸν εἰς τὸ χεῖμαδῖον· τὸ αὐτὸ καὶ Οὐδ. χεῖμάζω, Ξενοφ. Οἰκ. 5, 9. 2) χεῖμάζω, ταράττω μὲ χεῖμῶνα, τρικυμῶν, λαίλαπα· Παθ. πάτχω τὸν χεῖμῶνα, βροχὴν, ἄνεμον κτ. Μεταφ. πάτχω νότους, θλίψεις, λύπας, διωγμούς· χεῖμαζόμενοι τε δὲ ἀνάγκην κατηγοροῦσι, Γοργίας· ταῦτα πλουσίους χεῖμαζει καὶ πένητας, ἤγουν ταράττει, πειράζει, Πλούτ. 7, σ. 826.
 Χεῖμαίνω, μ. ἀνῶ (χεῖμα), ταυτ. χεῖμάζω, Οὐδ. κ. Ἑνερ. κυρ. καὶ Μεταφ. Ἡρόδ. 8, 118.
 Χεῖμαλειπτεύω, ὦ, Νομ. ἔτφ. ἀντὶ χειραλειπτεύω· ἀλλὰ Πρβ. χεῖματῆς, καὶ σημειώσαι, ὅτι οἱ παλαιοὶ εἶχαν λουτρά χεῖμῶνος καὶ θερινά.
 Χεῖμαμύνα, ἡ, (ἄμυνα, χεῖμα), ἄμυνα κατὰ τοῦ χεῖμῶνος, ἐνδυμα παχύ, καὶ θερμόν, Αἰγύλ. παρὰ Πολυδ. 7, 15. Σοφοκλ. Ἡτύχ.
 Χεῖμαρος, Χεῖμαρρος, κ. -ρους, ὁ, Κ. ξηροπόταμον· δηλ. τόπος, ὅθεν διαβαίνει νερόν μόνον τὸν χεῖμῶνα, τὸ δὲ θέρος ξηραίνεται· καὶ αὐτὸ τὸ ἐκ βροχῆς, καὶ λυομένης χιόνος ἀπορροῦμενον καὶ ῥέον ὕδωρ. τοὺς ἐκ τῶν οἰκιῶν χεῖμαρρους, τὰ βροχίνα ὕδατα, τὰ ὁποῖα τρέχουν ἀπὸ τοὺς οἴκους διὰ τῶν ὑδραγωγῶν. 2) τὰ συναζόμενα εἰς τὸ πλεῖον ὕδατα, ταυτ. ἀντλος· χεῖμαρον ἐξερύτας, Ἡτιόδ. Ἐργ. 626. Ἐκ τοῦ χεῖμα γίνεται χεῖμαρος κ. χεῖμερος, κ. χίμαρος, δηλ. χεῖμωνώδης. Ζ. καταρρέων.
 Χεῖμαρρώδης, εὐς, ὁ, ἡ, ὡτάν χεῖμαρρος, Στράβ. 15, σ. 916.
 Χεῖμας, ἄδος, ἡ, νοητ. ὥρα, καιρὸς χεῖμῶνος· νοητ. ἐσθῆς χεῖμωνιάτικον ἐνδυμα, Ἡτύχ. ὅθεν χεῖμαδῖος, χεῖμαδεῖω, κ. -μαδίω.
 Χεῖμασία, ἡ, (χεῖμάζω), χεῖμωνιάτικος οἶκος, ἡ κατάλυμα, τὸ διατρίβειν τὸν χεῖμῶνα, Ἡλιοδ. 2, 22. 2) ἀντὶ χεῖμων, χεῖμωνώδης καιρὸς.
 Χεῖμασκέω, ὦ, γυμνάζομαι εἰς καιρὸν χεῖμῶνος, ἐπὶ στρατιωτῶν, Πολύβ. 3, 70.
 Χεῖμαστρον, τό (χεῖμάζω), χεῖμωνιάτικον ἱμάτιον· Πρβ. θέριτρον.
 Χεῖματίω, ταυτ. χεῖμάζω.
 Χεῖμάω, ὦ, ταυτ. χεῖμάζω, Ἡτύχ.
 Χεῖμαθλιάω, κ. } ταυτ. χεῖμαθλιάω, κ. χεῖμαθλον.
 Χεῖμαθλον, }
 Χεῖμαθία, ἡ, κ. Χεῖμαθῆς. Ζ. χυμικός.
 Χεῖμερεῖα, ἡ (χεῖμερεύω, ταυτ. -μερίζω), καιρὸς χεῖμῶνος, Διον. Ἀλ. 6, σ. 827.

Χεῖμερεῖω, κ. } (χεῖμερος), ταυτ. χεῖμαζω, ἀριθ. β.
 Χεῖμερίζω }
 Χεῖμερενός, ἡ, νόν, -μέριος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, Διόδ. Σ. 5, 25, κ.
 Χεῖμερος (ἀντὶ χεῖμαρος), ἐκ τοῦ χεῖμα, χεῖμωνιάτικος, χεῖμωνώδης.
 Χεῖμετλη, ἡ, ταυτ. χεῖμαθλον, Διοσκ. 2, 12, 44.
 Χεῖμαθλιάω, ὦ, ἔχω παγωμένα μέλη.
 Χεῖμαθλον, τό (χεῖμα), πάγωμα ἀπὸ ψυχῆς εἰς τὰ μέλη, ἔξαψ. εἰς τοὺς πόδας· συνήθ. χιμ. γράφεται κ. -θλον.
 Χεῖμέω, ὦ, Ἰων. ταυτ. χεῖμαίω. Ἡτύχ.
 Χεῖμέω, ὦ, ταυτ. χεῖμάω, ὑποφέρω ψυχῆς.
 Χεῖμήη, ἡ, (χεῖμα, χεῖμιος, ἰα, ἰον), νοητ. ὥρα, ταυτ. χεῖμων, ἡ ψυχῆς, Γαλην. Γλωσσ.
 Χεῖμοθνής, ἦτος, ὁ, ἡ (θνήτω), ἀποθανὼν ἀπὸ τὸν χεῖμῶνα, ψυχῆς, Λουκιαν. Λεξιφ.
 Χεῖμοσπορος, ὁ, ἡ, σπαρμένος τὸν χεῖμῶνα.
 Χεῖμοσπόρος, ὁ, ἡ, σπείρων ἐν χεῖμῶνι.
 Χεῖμοφυγέω, ὦ (φυγή), φεύγω τὸν χεῖμῶνα, ἡ τὸ ψυχῆς, Στράβ. 1, σ. 60.
 Χεῖμων, ὠνος, ὁ, ταράχῃ τῆς ἀτμοσφαίρας· ἀνεμοζάλη μὲ βροχήν· 2) ὁ ψυχρὸς καιρὸς, χεῖμωνας. Κ. 3) Τροπ. δυστυχία καὶ γῆρας [ἐκ τοῦ χέω, χεῖω, ὡς καὶ χεῖμα].
 Χεῖμωνόθεν. Ἐπὶ ἀπὸ τὸν χεῖμῶνα.
 Χεῖμωνότυπος, ὁ, ἡ (τύπτω), :λαίλαψ, ὁ πλήττων, ματτίζων ἀνεμοστρόβιλος, Αἰσχ. Ἰκέτ. 35.
 Χεῖρ, ἡ, Γεν. χειρὸς, Ποιητ. χερὸς, χειρὶ, χερὶ· χεῖρα, χεῖρα· χεῖρες, χεῖρες· χερῶν, χερῶν· χερσί, χεῖρεσιν· χεῖρας, χεῖρας (ἐκ τοῦ χέω, χάω, τὸ χωρῶ, ἡ πιάω)· ἡ χεῖρ, Κ. χεῖρι, ὅλος ὁ βραχίον ἀπὸ τοῦ ὤμου ἕως τῶν δακτύλων, Ἡτιόδ. Θεογ. 150. ἐπὶ τετραπόδων, οἱ ἐμπροσθῖνοι πόδες· ἐπὶ ἐλέφαντος, ἡ προβοσκίς. 2) χεῖρ, τὸ χειρόγραφον· ἡ χεῖρ, ἡ ἐργασία, τὸ ἔργον, τέχνη ζωγράφου, ἡ ἀγαλματοποιου· τὰ σχήματα τοῦ χορευτοῦ. 3) χεῖρ, ἡ καθ᾽ ἑαυτὴν τῆς δυνάμεως· δύναμις, ἰσχύς, στρατός, μάχη, συμβολὴ εἰς μάχην, ὡς τὸ εἰς χεῖρας ἔλθειν· συναλθεῖν δὲ εἰς χεῖρας, φιλικῶς ἀψατθαι τῶν χερῶν, Πολύβ. 1, 78, 8. χεῖρὶ μεγάλη, μὲ μέγαν στρατὸν· καὶ χεῖρὶ μεγάλη πλήθους, Ἡρόδ. 7, 20. Ἀντὶ τοῦ ἐν χερῶν νόμου, ἡ δίκη, λέγει ὁ Θουκυδ. ἐν χερτίν (ἀποκτείνειν), μὲ τὰς χεῖρας, μὲ τὸν γρόνθον· μάχη ἐκ χειρὸς, ἡ ἄμεστος συμβολὴ στρατιωτικῶν πρὸς στρατιωτάς. Διον. Ἀλ. εἰς Ἰσοκρ. 2, ἡ ἐκ χειρὸς θεωρία, ἡ ἐγγύς γινόμενη θεωρ. ἐκ χειρὸς, πρόσφατος, νωπός· ὁ ὑπὸ χεῖρε, ὁ δούλος· εἰς χεῖρας ἀγεσθαι τὴν τελετήν, Ἡρόδ. ἀντὶ ποιεῖν· κάμνειν· διὰ χειρὸς ἔχειν, ἔχειν εἰς χεῖρας, διοικεῖν· διὰ χειρὸς πιπράσκειν· ἀγοράζειν ἀπὸ ἐλευθέρων χεῖρα· Ἐκ χειρὸς εἰς χεῖρα ὠνεῖσθαι, Ἀριττ. Ἡθ. Νικ. Η, γγ, ἀγοράζειν μὲ τὰ Μετρητὰ, εὐθὺς δηλ. χωρὶς διορίαν· ἐν χερτίν, ἐγγύς, πλησίον· ὑπὸ χεῖρα, παρευθὺς· χεῖρα ὑπερέχειν τινός, προστατεύειν τινά. Εὐρίσκειται καὶ Γεν. χερρός, κ. χηρός, τὸ πρῶτον Αἰόλ. τὸ δεύτερον Ἰωνικόν.
 Χειράγρα, ἡ, ἀρθρῆτις τῶν χερῶν, ὡς ποδάγρα ἡ τῶν ποδῶν.
 Χειραγωγέω, ὦ, πιάω ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ ὁδηγῶ, Ἀλεξ. Ἀφρ.
 Χειραγωγήμα, τό, }
 Χειραγωγήσεις, ἡ, } οὐσιαστ. τοῦ
 Χειραγωγήα, ἡ, }
 Χειραγωγός, ὁ, ἡ, ὁδηγῶν ἀπὸ τὴν χεῖρα.
 Χείρακρον, τό, Πληθ. χείρακρα, τὰ, ἀντὶ αἱ ἀραι χεῖρες, Πολέμ. Φυσιογ. 2, 15, σ. 388.
 Χειραλειπτεύω, ὦ. ἀλείφω τὰς χεῖρας καὶ γυμνάζομαι εἰς τὴν παλαίτταν. Σουῖδ. Πρβ. χεῖμαλειπτεύω.
 Χειράναξ, ἀντὶ χειρώναξ. Χειρογ. ὡς Ἡλιάναξ ἀντὶ ἡλιώναξ.
 Χειράμαξα, ἡ, ἄμαξα μικρὰ ἐλκομένη ἀπὸ χεῖρα ἀνθρώπου, Ἀντυλλ.
 Χειραμάξιον, τό, ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. Πετρων. Saliric. cap. 28. Ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ οὕτω τὸ Γαλλ. Brouette.
 Χειραπάζω, κ. } (ἄπτω, ἀφή, ἀπάζω ἀντὶ ἀφάζω), πιάω
 Χειραπτάζω } μὲ τὴν χεῖρα, Ἰων. Ἡρόδ. 2. 90.
 Χειράς, ἄδος, ἡ, κ. Χερῆς, ἡ, σχίτις, σχίσιμον, ῥῆξις χερῶν, ἡ ποδῶν. Ζ. χερῆς.
 Χειραψία, ἡ (ἄπτω, χεῖρ), ἡ μὲ τὴν χεῖρα πιάσις -αψίαι καὶ

πεζών κ. ἰππέων, συμβολαί ἄμεσοι, Σουίδ. 2) εἰς τὴν παλαιστραν, ὅταν ὁ εἰς μὲ τὰς δύο χεῖρας πιάνῃ τὸν ἐναντίον του ἀπὸ τὴν μέσσην καὶ τὸν ῥίπτῃ κατὰ γῆς, Πλούτ. 8, σ. 241. ἄλλως λαβὴ καὶ ἄμμα, Πλούταρχ. 8, σ. 117. Ἀλκιβιάδ. 2. 3) τὸ πιάνειν, καὶ τρίβειν ἐλαφρῶς μὲ τὴν χεῖρα, Καίλιος Αἰρήλ.
 Χειράω, ταυτ. χειριάω.
 Χειρεκμαγεῖον, τὸ, ταυτ. ἐκμαγεῖον, Ἀπολλων. Ἱστορ. κεφ. 35. Πρβ. χειρόμακτρον.
 Χειρεπισεία, ἡ, ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, Ἐκκ. Συγγ.
 Χείρεργον, τὸ, ταυτ. ἐργόχειρον Κ.
 Χειρία, ἡ, ἀντὶ ὑποχειρία, Εὐρ. Ἀνδρομ. 412.
 Χειριάω, ὦ, κ. Χειραῶ, πάσχω χειράδας, Πολυδ. 2, 152.
 Ζ. χειράς,
 Χειρίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χειρός, μανίχι χυδ. Γλωσσ. Στεφ.
 Χειριδωτός, ὁ, (χειριδῶ, χειρίς). : χιτών, ἔχων χειρίδας (μανίχια χυδ.).
 Χειρίζω, μ. ἴσω, Δωρ. ἴξω, (χειρ), ἔχω εἰς τὰς χεῖρας, πιάνω μὲ τὰς χεῖρας, πράττω· διοικῶ, κυβερνῶ, Πολύβ. ἱατρειῶν χειρουργικῶς, Ἱπποκρ.
 Χείριξις, ἡ· Ζ. χειρισμός.
 Χείριος, ἰα, ἰον, εἰς τὰς χεῖρας ὦν, ταυτ. ὑποχείριος, Σοφοκ. Αἴ. 496. Εὐρ. Ἀνδρ. 412. 2) χρήσιμος, εὐκολομεταχειρίσιμος, Ἡτύχ. ὡς τὸ Γαλλ. maniable.
 Χειρίς, ἴδος, ἡ, σκέπασμα τῆς χειρός, μανίχι χυδ. καὶ τὸ χειρώτιον, ἡ χυδ. γάντιον, Ὀδυσ. ω, 329. Ξενοφ. Κύρ. 8, 8. Πολυδ. 2, 151. 7, 62. Λουκιαν. Ζεὺς τραγ. 41. Χρυσόττ. Ὀμ. 3. Γαλην. ὑγίειων, 3, σ. 247. προγυμναστής καὶ χειρίδας ῥαπτάς ἐξ ὀδονίων, διὰ τοὺς πόδας.
 Χείρισμα, τὸ (χειρίζω), μέρος κομμένον κ. ἱατρευμένον χειρουργικῶς, Ἱπποκρ. σ. 788. Φοῖσσ.
 Χειρισμός, ὁ, ταυτ. Χείριξις, ἡ, κ. Χείρισις, ἡ (χειρίζω), ἐργασία διὰ τῶν χειρῶν, πράξις, ὡς τὸ τέμνειν πληγὴν τινα (χειρουργ.), ῥάπτειν, γράφειν κτ. κυβερνήσις, διοίκησις, ὁδήγησις : τῶν πραγμάτων, Πολύβ. εἰς Ἀθήν. 5, κ. 10. μεταχειρίσις, πραγμάτευσις ὕλης τινός, Διόδ. Σικ. 5, 1.
 Χειρίσοφος, Ζ. χειρόσοφος. 2) ὄν. κύριον.
 Χειριστή, οὗ, ὁ (χειρίζω), ὅστις ἔχει εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ διοικεῖ· διοικητής, κυβερνήτης, προστώς, Πολύβ.
 Χείριστος, χειρίστη, ον (ὑπερβ. τοῦ χείρων), χειρότατος, ὁ πλεον χειρότερος.
 Χειριστότερος, ὁ· τὸ μοναδικὸν ἴσως τοῦτο συγχερικὸν ἀπὸ ὑπερθετικὸν εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἱπποκρ. περὶ εὐσχημοσ. §. 11.
 Χειροβαλίστρα, ἡ, σφενδόνη, Ἡρων Ἀλεξανδ.
 Χειροβάνυσας, ὁ, ἡ, ταυτ. βάνυσας, Πολυδ. 7, 7.
 Χειροβαρής, ἑός, ὁ, ἡ (βαρὺς), τόσον βαρὺς, ὅσον δύναται τις νὰ τὸν βαττάσῃ μὲ τὴν χεῖρα, Ἀθήν. σ. 418.
 Χειροβίη, ἡ, ὄν. κύριον, ἐκ τοῦ
 Χειρόβιος, ὁ, ἡ, κ. } Ἡρωδιαν. ἐπιμ. σ. 215. ζῶν ἀπὸ τὰ
 Χειροβίωτος, ὁ, ἡ, } ἔργα τῶν χειρῶν του· ἄλλως, ἀποχειροβίωτος.
 Χειρόβλημα, τὸ, -ὀβλητον, τὸ -ὀβολον, τὸ, Τρέττ. εἰς Ἡτιόδ. ταυτ. δράγμα· τὸ ἔσχατον εἶναι σήμερον γνωστὸν· χειροβολία δὲ λέγομεν, ὅσον χωρεῖ ἡ παλάμη τῆς χειρός. κ. χειροβολιάζω, γερμίζω τὴν χεῖρα μου.
 Χειροβλημαζώ, ἀντὶ χειροβλημαζώ, Λουκιαν. Λεξιφ. Ζ. βλημαζώ.
 Χειροβολέω, ὦ, μ. ἦτω (βολή), ῥίπτω μὲ τὴν χεῖρα, σφενδονίζω, Λουκιαν. Λεξιφ.
 Χειροβολία, ἡ· } γνωστὰ ἐκ τῆς Κ. Ζ. χειρόβλημα.
 Χειροβολιάζω· }
 Χειρόβολαν, τὸ· Ζ. Χειρόβλημα.
 Χειροβοσκός, ὁ, ἡ, ταυτ. χειρόβιος, Πολυδ.
 Χειροβρῶς, ὦτος, ὁ, ἡ, ὁ τρώγων τὰς χεῖρας, Ἡσύχ.
 Χειρογαστρωρ, ορος, ὁ, ἡ (χειρ, γαστήρ), ὅστις γερμίζει τὴν κοιλίαν του μὲ τὰς χεῖρας του, ζῇ μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του, ἀποχειροβίωτος· καὶ ἐγχειρογαστρωρ, Σουίδ.
 Χειρογραφέω, ὦ, γράφω μὲ τὴν χεῖρα, δίδω ὁμολογίαν, βεβαιῶν μὲ ἐγγραφὴν ἐγγύητιν.
 Χειρόγραφον, τὸ (οὐδ. τοῦ -γραφος, ὁ, ἡ, γραμμένος μὲ τὴν χεῖρα), χειρόγραφον, ὁμολογία ἐγγραφος.

Χειροδάκτυλος, ὁ, ἡ, μὲ τὴν χεῖρα φονευμένος, σκοτωμένος, Σοφοκ.
 Χειρόδεικτος, ὁ, ἡ (δείκω, -νυμι), τὸν ὁποῖον δείχνει τις μὲ τὴν χεῖρα, Σοφοκ.
 Χειρόδεσμος, ὁ, ἡ, δεσμός τῶν χειρῶν, Γλωσσ. Στεφ.
 Χειρόδετος, ὁ, ἡ, δεμένος τὰς χεῖρας, τοὺς βραχίονας· δένων τὰς χεῖρας· χιτὼν μὲ χειρίδας· ἀντὶ χειριδωτός, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 7, 8.
 Χειροδέκτης, οὗ, ὁ, ὅστις ἔχει τὸ δίκαιόν του εἰς τὰς χεῖρας του, φυλάττει τὰ δίκαιόν του μὲ τὴν δύναμιν τῆς χειρός του, Ἡσιόδ. Ἐργ. 189, (ὡς ἐν χειρῶν δίκη, Εὐρ. Βάκχ.) ἀλλὰ στ. 192, ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἐν χερσὶ τὸ δίκαιον.
 Χειροδόσιον, τὸ, μισθὸς τοῦ κόπου τῶν χειρῶν, ἡμεροκάματον, Φιλοξ. Γλωσσ.
 Χειροδοτέω, ὦ, Φιλ. 5, σ. 60· ἐκ τοῦ
 Χειρόδοτος, ὁ, ἡ, δομένος εἰς τὴν χεῖρα, ἐγχειρισμένος : δάνεισμα, χωρὶς ὁμολογίαν.
 Χειροδράκων, οντος, ὁ, ἡ, ἔχων χεῖρας ὄφεις, Εὐρ. Ἑλ. 1344.
 Χειροδόρος, ὁ, ἡ (χ. δρέπω), ὅστις κόπτει, θερίζει ὄσπρια μὲ τὴν χεῖρα· ἐτυμολογικὴ ἐξήγησις τοῦ χέδροπος, Νίκανδ. Θηρ. 752. Ἀλλὰ Ζ. Χένδρος.
 Χειροήθεια, ἡ, ἡ ἡμερότης, Γεωπον.
 Χειροήθης, εὐς, ὁ, ἡ, ἡμερος, πιανόμενος μὲ τὴν χεῖρα, ὡς ἡμερον ζῶν· καὶ εὐκολομεταχειρίσιμος : τὰ ὅπλα τοῖς σώματι, Πλούτ. Φιλοπ. χειροήθης θεός, τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖ τις νὰ πιᾷσῃ μὲ τὰς χεῖρας, καὶ νὰ τὸν περιφέρῃ μαζήτου, Ἡρόδ. 3, 28.
 Χειροθεσία, ἡ, ἐπίθεσις χειρός, μεταχειρίσις, Ἀθήν. 14, σ. 637.
 Χειροθετέω, ὦ (θέτης, χειρ), βάλλω χεῖρα, ἐπιχειρῶ, πράττω.
 Χειρόκμας, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ
 Χειρόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω), εἰργασμένος, κατασκευασμένος ἀπὸ χεῖρα ἀνθρώπου· ἰδίως ἐπὶ γλυφῆς σφραγίδων. 2) εἰς Δισγ. Λαέρ. 9, 49, περὶ Δημοκρίτου, αὐτοδίδακτος.
 Χειροκοπέω, ὦ (κόπτω), κόπτω τὴν χεῖρα, Στράβ. 15, 2) : τὸ αἰδοῖον, μαλακίζω, ὡς χειρουργέω, ἀριστ. 3. Ἀρτεμ. 1, 78.
 Χειροκρασία, ἡ, (χειρ, κραῶ), συμβολὴ χειρῶν, μάχη εἰς χεῖρας· Ζ. κ.
 Χειροκρατέω, ὦ, κρατῶ μὲ τὴν χεῖρα· μεταχειρίζομαι βίαν.
 Χειροκρατία, ἡ, (χειρ, κρατέω), τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυρωτέρου, βίαιος, καὶ δυναστικὴ διοίκησις· Ἀττ. καὶ χειροκρασία, ὡς ἀκρασία, Πλούτ. 9, σ. 46. Η. Διόδ. Σικ. 26.
 Χειροκρατικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χειροκρατίαν : τρόπος, βίαιος, μὲ τὸν ὁποῖον τις λαμβάνει καὶ δίδει δίκαια διὰ τῶν ὀπλων.
 Χειρόκτυπος, ὁ, ἡ, κτυπημένος μὲ τὴν χεῖρα.
 Χειροκτύπος, ὁ, ἡ, κτυπὼν μὲ τὴν χεῖρα, Ἀθήν. σ. 616.
 Χειρολάβη, ἡ, Συνήθ.
 Χειρολαβίς, ἴδος, ἡ, λαβή, χειρούλιον Κ. Πολυδ. Παλ. Μαθημ. σ. 76.
 Χειρολογιστικός, ἡ, ἐν, ὁ λογαριάζων μὲ τὰ δάκτυλα.
 Χειρολογέω, ὦ, κόπτω, συνάζω μὲ τὴν χεῖρα, Γεωπον.
 Χειρόμακτρον, τὸ, χειραμάνηλον Κ. Λουκιαν. Ξενοφ. Κύρ. 1, 3, 5. 2) δέμα κεφαλῆς γυναικῶν, Ἀθήν. σ. 410.
 Χειρομαντεία, ἡ, μαντεία ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν χειρῶν.
 Χειρόμαντις, ὁ, ἡ, ὁ μαντεύων ἐκ παρατηρήσεως τῶν χ.
 Χειρομαχέω, ὦ, μάχομαι μὲ τὰς χεῖρας. 2) ἀντὶ αὐτουργῶ, χειρουργῶ. 3) ἀντὶ χειροκοπέω ἀριστ. 2, Ἀνάλ. 2, σ. 104.
 Χειρομαχία, ἡ, Καθ. ταυτ. αὐτουργία· κ. χειρουργία· ὁ Εὐκστάθ. εἰς Ὀδυσ. μ, σελ. 407. τὸ μεταχειρίζεται εἰδικῶς ἀντὶ τοῦ φυτεῖα.
 Χειρομαχος, ὁ, ἡ, μαχόμενος μὲ τὴν χεῖρα· Ζ. χειρομαχέω. 2) ὁ αὐτουργός κ. Κ. νῦν λέγεται χειρομάχος, Ἰδ. Κορ. Πρόδρ. Ἑλλην. βιβλιοθ. σ. 332. ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται εἰς Πλούτ. Κεφ. καταγρ. Ἑλλην. 32. τὸ χειρομάχα, ὄνομα φατρίας συνιστάμενης ἀπὸ χειρώναντας.
 Χειρομύλη, ἡ, κ.
 Χειρομύλων, ὁ, κ. } τὸ τελευταῖον εἶναι σῶνθεσις τὴν σήμερον.
 Χειρόμυλον, τὸ, }

Χειρομυστής, ὁ, ἡ (μύς, χεῖρ), : φόνος, μολύνων τὰς χεῖρας, Αἰσχ. Χοηφ. 70.

Χειρόνιβον, τό, κ. } τό ὕδωρ, ἡ λεκαῖνη, ὅπου νίπτομεν
Χειρόνιπτρον, τό, } τὰς χεῖρας· καὶ χέρνιβον, κ. χέρνιψ,
Ἀθ. σ. 408.

Χειρονομέω, ὦ, μ. ἤσω, κινῶ τὰς χεῖρας ἐν ᾧ χορεύω, ἡ παλαίω.
Χειρονομεῖν πρὸς ἀλλήλους, τό διὰ σημείων, καὶ νευμάτων,
καὶ κινήσεως χειρῶν σημαίνειν τὰς βουλὰς καὶ ἐννοίας, ὡς οἱ κω-
φοὶ καὶ ἀλαοί, Αἰλ. Π. Ἰστ. 14, 22. καθὼς καὶ Ἦρετο τῇ χειρὶ
ὅ, τι εἴη τοῦτο, Φιλόστρ. Ἀπολλ. σ. 10. κ. σκέλεσσι χειρονο-
μεῖν, ἀντὶ τοῦ χορεύειν· καὶ τὸ ἐναντίον Χερσὶν ἐρχεῖσθαι, ἀντὶ
χειρονομῶ χορεύων· Ἡρυθμική τῶν χειρῶν κίνησις εἰς τὴν παλαι-
αν ὀρχήσιν ἦτο τόσον οὐσιώδης, ὥστε ἔλεγαν, Ὀρχεῖται ὁ ἀν-
δρως, ἀλλὰ ταῖς χερσὶ, Πλούτ. 14, σ. σ. 258. Η. 2) ταυτ.
σκιμαχέω, Πλάτ. Νόμ. 8, σ. 401.

Χειρονομήσειω, ἐφετικόν τοῦ χειρονομῶ.

Χειρονομία, ἡ, ἡ τῶν χειρῶν κίνησις κατὰ κανόνας τινάς. 2) ταυτ.
σκιμαχία, Ξενοφ. Συμπ. 2, 19. 3) : πυγμῆς, ἡ ἢ κατὰ συστά-
θην χεῖρ, συμβολή εἰς χεῖρας, πάλη.

Χειρονόμος, ὁ, ἡ (χεῖρας, νέμων), κινῶν τὰς χεῖρας εἰς τὸν
χορόν καὶ εἰς τὴν πάλην κατὰ τινὰς κανόνας· Ζ. χειρονομέω.

Χειρόνως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ χείρων, χειρότερα Η.

Χειροπέδη, ἡ, κ. } Ὁ. δεσμά τῶν χειρῶν· Πολυδ. 2, 152.

Χειρόπεδον, τό, } ἐξ Ἠροδ. Πρβ. Χειρόδεσμος.

Χειρόπλαστος, ὁ, ἡ, πλασμένος μὲ τὰς χεῖρας, Θεοφιλ.
Πρωτοσπ. 1, 10.

Χειροπληθής, ὁ, ἡ, (χεῖρ, πλήθω), κ.

Χειροπληθιαῖος, αἶα, αἶον, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 4, 10. γε-
μίζων τὴν χεῖρα· τόσον μέγας, ὅσον ἐμπορεῖ τις νὰ πιάσῃ μὲ
τὴν χεῖρα, Διόδ. Σικελ. 5, 26. Πρβ. χειροβαρής.

Χειροποιέω, ὦ, ποιῶ, κάμνω μὲ τὰς χεῖρας, Σοφοκ. Τρ.
891.

Χειροποίητος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ήτως, κατασκευασμένος ἐκ χει-
ρῶν ἀνθρώπων, μὲ τέχνην, Διονύτ. Ἀλ.

Χειροπόνητος, ὁ, ἡ (πονέω), ταυτ. τοῦ πρ.

Χειροπονία, ἡ, ἡ διὰ χειρῶν ἐργασία.

Χειροπονία, τὰ, ἐορτὴ τῶν χειρωνακτικῶν καὶ τεχνικῶν, Ἠσύχ.

Χειρόπους, κ. Χιρ. ὁ, ἡ, ὅς τις πάσχει χιράδας, ἡ χιράδας
εἰς τοὺς πόδας, Πολυδ. 2, 152. Ζ. χεῖρας.

Χειρορέκτης, ου, ὁ, ταυτ. χειρουργός, Ἠσύχ.

Χειροσίδηριον, τό, ὑποκ. τοῦ

Χειροσίδηρον, τό, ταυτ. σιδηρῇ χεῖρ, Πολυδ.

Χειροσίζωνον, τό (σίφων), σίφων μικρὸς πιαζόμενος εἰς χεῖρας,
Λέων τακτ. 19, 58.

Χειροσκοπέος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χειροσκόπον· ἡ -κή, ἡ
τέχνη τοῦ χειρομάντεως.

Χειροσκόπος, ὁ (χεῖρ, σκοπέω), ὅς τις παρατηρεῖ τὰς τῆς
χειρὸς γραμμὰς καὶ ἐκ τούτων μαντεύει. 2) ὅς τις ἀριθμεῖ τὰς
εἰς τὴν ψηφοφορίαν ὑψωμένας χεῖρας,

Χειρόσοφος, κ. -ίσοφος, ὁ (χεῖρ, σοφός), ὅς τις χορεύων,
ἡ ὑποκρινόμενος, ἡ ἀπαγγέλλων, κινεῖ τὰς χεῖρας καθὼς πρέπει.
παντόμιμος, Λουκιαν. 5, σ. 161.

Χειροστροφίον, τό, τιμωρητικὸν ὄργανον διὰ τοῦ ὁποῦ ἐστρέ-
βλουν τὰς χεῖρας, Ἠρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 150.

Χειροτένων, οντος, ὁ (τένων), ἔχων μακρὰς χεῖρας· ἐπίδ. τῆς
καρβίδος, Βατραχ. 288.

Χειρότερος, α, ον (τοῦτο λέγομεν τὴν σήμερον), ἀντὶ χείρων,
Ὅμ.

Χειρότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω), ταυτ. χειροποίητος.

Χειροτεχνέω, ὦ, εἶμαι χειροτέχνης.

Χειροτέχνημα, τό, ἔργον τοῦ

Χειροτέχνης, ου, ὁ (χεῖρ, τέχνη), ὅς τις ἐργάζεται μὲ τὰς
χεῖρας : ἱστορίας, ὁ χειρουργός, Σοφοκ. Τραχ. 1002.

Χειροτεχνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Χειροτεχνικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -τεχνικῶς, ἀνήκων εἰς τὸν χ.
ἐπιτήδειος χ.

Χειρότεχνος, ὁ, ἡ, ταυτ. χειροτέχνης.

Χειρότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω), κομμένος μὲ τὴν χεῖρα, Στράβ.
1, σ. 102.

Χειροτονέω, ὦ, μ. ἤσω (χειροτόνος), ἐκτείνω τὴν χεῖρα ἐν

τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ δίδω οὕτω τὴν ψῆφον μου· ἐκλέγω, ἀποκ-
σίζω· μὲ Αἰτ. 2) τεντόνω μὲ τὴν χεῖρα : τὸ αἰδοῖν, Σουῖδ.
Η. Χειροτονεῖ ὁ ἀρχιερεὺς κρέα, ἡ διάκονον κτ. ἀντὶ τοῦ Δίδει
εἰς αὐτὸν τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης κτ.

Χειροτονητής, οὔ, ὁ, ὁ χειροτονῶν, Γλωσσ. Στεφ.

Χειροτονητός, ἡ, ὄν, χειροτονημένος, ἐκλεγμένος ἀπὸ τῶν
λαόν.

Χειροτονία, ἡ, τὸ δίδειν ψῆφον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μὲ ἐκτασιν
τῆς χειρὸς· ἐκλογή, Πλάτ. Νόμ. 6, σ. 258. Η. Χειροτονία, ἡ τέ-
λεσις ἱερέως, ἡ ἀρχιερέως· Ζ. Χειροτονέω.

Χειροτόνος, ὁ, ἡ (χεῖρ, τείνω), ἐκτείνων τὰς χεῖρας : λι-
ταί, Αἰσχ. Ἰκ. 179. Χειρότονος, μὲ ἐκτεταμένας χεῖρας· Καθ.
ἐκλέγων.

Χειροτριβέω, ὦ, μ. ἤτω (τρίβω), τρίβω μὲ τὰς χεῖρας.

Χειροτριβία, ἡ, γυμναστικὴ χειρὸς, πρᾶξις, Ἰπποκρ.

Χειροτριπής, ὁ, ἡ, κτυπών, ἡ κτυπούμενος μὲ τὰς χεῖρας,
Μελέαγρ. 60.

Χειρουργέω, ὦ, μ. ἤτω, (χειρουργός), ἐργάζομαι μὲ τὰς
χεῖρας· κόπτω σκεπηδός τι, καὶ ἱατρικῶς πληγὰς· Καθ. γλύφω,
ζωγραφῶ κττ. οἱ χειρουργοὶ περὶ πλαστικὴν τε καὶ γραφικὴν,
Αἰλ. Π. Ἰστ. 15, 11. 2) ἀντὶ χειρονομέω ἀριθ. 1, Δ. Κασ.
λείψ. 3) ἀντὶ χειροκοπέω ἀριθ. 2. τῶν μαλακίζομαι Η. Διογ. Λα-
ερτ. 6, 46.

Χειρούργημα, τό, ἔργον γινόμενον διὰ τῆς χειρὸς.

Χειρουργία, ἡ, ἐργασία διὰ τῶν χειρῶν, ἰδίως, γλυφικὴ, κ. ζω-
γραφικὴ· ἐστὶ τι τὰς χειρουργίας σοφόν, Αἰλ. Π. Ἰστ. 14, 37.
2) ἡ τὰς πληγὰς τοῦ σώματος διὰ χειρὸς ἱατρικῶς καὶ ἐπιμε-
λουμένη τέχνη, Διόδ. Σικελ. 5, 74. Ζ. Χείρων.

Χειρουργικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -γικῶς, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος
εἰς τὸ χειρουργεῖν, τό ὅπ. Ζ.

Χειρουργός, ὁ, ἡ (χεῖρ, ἔργον), ὅς τις χειρουργεῖ· Ζ. χει-
ρουργῶ, 1, 2. καὶ χειρουργία, 1, 2.

Χειρόχρηστος, ὁ, ἡ, μεταχειριζόμενος τὰς χεῖρας του, πρα-
κτικός, Ἰάμβ. Πυθ. 29.

Χειρόχωλος, ὁ, ἡ, χωλὸς τὴν χεῖρα, Πολυδ. Πρβ. κυλλὴ
χεῖρ.

Χειρόω, ὦ, μεταχειρίζομαι βιαίως, δένω, σύρω, Ἀριστοφ. Σφ.
443. 2) Μέσ. νικῶ, ὑποδουλώνω, φέρω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

Χείρωμα, τό (χείρω), ὅ, τι γίνεται μὲ τὴν χεῖρα : τυμβοχόα,
χοή, σποιδὴ χυμένη ἐπὶ τοῦ τύμβου μὲ τὴν χεῖρα, Αἰσχ. Ἰκ.
1024. εὐμαρές χ. ὅ, τι νικᾶται εὐκόλως καὶ ὑποτάσσεται, Αἰσχ.
Ἀγαμ. 1318. χ. θανάσιμον, θάνατος γινόμενος διὰ τῆς χειρὸς
του, Σοφ. Οἶδ. Τ. 561.

Χείρων, ονος, ὁ, ἡ (Ζ. χερσίων), χειρότερος, κακώτερος.

Χείρων, ωνος, ὁ, ὁ κένταυρος Χείρων, σημαντικὸν ὄνομα, περι-
φημος χειρουργός.

Χειρωνάκτης, ὁ, ταυτ. χειρώναξ, Ἰπποκρ.

Χειρωνάκτης, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χειρώνακτα, ἐπιτήδει-
ος χ.

Χειρώναξ, νακτος, ὁ (χειρῶν ἀναξ), ταυτ. χειροτέχνης· ταυτ.
παιδῶναξ, μαῖστωρ πολλῶν μαθητῶν τῆς τέχνης. 2) εἰς τὸν
Ἠρόδ. 1, 9. ταυτ. δημιουργός· ὅθεν, Τροπ. λόγων χειρώνα-
κτες, ἱερεῖς κ. μάντιες, Εὐρ. Δείψ.

Χειρωνάξια, ἡ, χειροτεχνία, ἐργόχειρον· Καθ. ὑπηρεσία, βο-
ήθεια, Αἰσχ. Χοηφ. 755. Προμ. 45.

Χειρωνάξιον, τό, φόρος, δόσιμον τοῦ τεχνίτου.

Χειρώνσιος, ὁ, ἡ, εὐρεθεῖς, ἡ ἐπονομασθεῖς ἀπὸ τῶν Χείρων-
να : χειρώνιον ἔλκος, δυσίατός της πληγῆς.

Χειρώνσις, ἡ : βιβλος, ἱατρικὸν βιβλίον, Ἀνάλ.

Χείρωσις, ἡ, τὸ χειροῦν, ὑποδουλώνει, Δ. Καστ.

Χειρωτέχος, ἡ, ὄν (χειρώ), ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ
χειροῦν, ὑποτάσσειν, πιάνειν, νικᾶν.

Χειρωτός, ἡ, ὄν (χειρώ), νικημένος, ὑποδουλωμένος, ἡ δυνά-
μενος νᾶ χ.

Χείρομαι· Ζ. τὸ ἐφ.

Χείω, Ποιητ. ἀντὶ χωρῶ, περιλαμβάνω· μέλ. χείσομαι, εἰς τὸ
χανθάνω· οὐκέτι μοι στόμα χείσεται ἐξονομῆναι τοῦτο, Ὅμ. Ἰγν.
3, 253. ὅθεν, χεῖά, ἡ, τὸ κοῖλον, ἡ τρύπα.

Χείω, Ποιητ. ἀντὶ χέω, χεύω, χύω, Η. χύνω, Ἠτιόδ. Θε-
ογ. 83.

Χέλειον, τό, ταυτ. Χέλυον, καύκαλον τῆς χελώνης, ἢ τῆς καρ-
βίδος, Ἀράτ. 464.

Χελεύς, ὁ, ταυτ. χέλυς, ἡ, Ἡσύχ.

Χελιδόνειος, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς χ. ὅμοιος μέ χελιδόνα.

Χελιδονίαις, ου, ὁ (χελιδών), εἶδος ἰχθύος. 2) ὁ βόρειος ἰχ-
θύς εἰς τὸν ἀσπερισμὸν ἰχθύος, Σχολ. Ἀράτ. 242. 3) ὁ ἄνεμος
Favonius (ζέφυρος), ὁρχόμενος νὰ πνέῃ, ὅταν ἔρχονται αἱ
χελιδόνες, Πλίν. Πρβ. ὄρνιθας. 4) Ζ. χελιδόνιος, ἀριθ. 3.

Χελιδονιδεύς, ὁ, νοσῶν τῆς χελιδόνος.

Χελιδονίζω, μ. ἴτω, μιμοῦμαι τὴν λαλίαν τῶν χελιδόνων·
ὁμιλῶ ταχέως καὶ ἀδιακρίτως, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1618.
2) περιέρχομαι ἐν ὀνόματι τῶν χελιδόνων, καὶ τραγωδῶν τὸ χελι-
δόνισμα, ἤγουν τὴν τῶν χελιδόνων ὠδήν ζητῶ ἐλεημοσύνην.
Χελιδονιστής, οὗ, ὁ, ὁ πράττων τοῦτο, Ἀθήν. σ. 360. Πρβ.
κορωνίζω.

Χελιδόνιον, τό, εἶδος βοτάνης, Διοσκ. 2, 211.

Χελιδόνιος, ἰα, ἰον, ταυτ. χελιδόνειος. 1) συκαῖ, ἰσχάδες
χ. ἐρυθρομέλαιναί ὡς αἱ χελιδόνες. 2) χ. δασύπους, ὁ κοινός
λαγός. 3) λίθος τις. 4) ὄψις τις.

Χελιδονίς, ἡ, ταυτ. Χαλιδών, ὄνος, ἡ, κ. Χελιδώ, οὗς,
ἡ, τὸ πτηνὸν ἢ χελιδόνα. 2) ἰχθύς τις, ὅμοιος κατὰ τὸ χρω-
μα μέ τὴν χ. 3) τὸ κοῖλον μέρος τῆς πατούνας τοῦ ἵππου.

Χελιδόνισμα, τό, κ. } Ζ. χελιδονίζω.

Χελιδονιστής, οὗ, ὁ, } Ζ. χελιδονίζω.

Χελιδών, ὄνος, ἡ, } Ζ. Χελιδωνίς.

Χελιδώ, οὗς, ἡ, }

Χελᾶρης, ὁ, ἰχθύς τις τῆς θαλάσσης, Ἀθήν. σ. 118. ὁ
αὐτός κ. Μύλλος.

Χελλῶν, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἀθήν. σ. 306.

Χελούω, Λακων. ἀντὶ χελύω.

Χέλυδρος, ὁ, ἡ (χέλυς, ὕδωρ), χελώνη ἐνδαιτωμένη εἰς τὰ
ὔδατα, Σχολ. Λουκῶφ. 320. 2) ὄψις τις ζῶν εἰς τὰ ὔδατα, Νί-
κανδ. Καθ. ὄψις, Σοφοκλ. Κλυταιμ. 51.

Χελύκλονος, ὁ, ἡ (χέλυς ἀριθ. 2, κλόνος), ἡχῶν ὡς λύρα·
φόρμιγξ, κατασκευασμένη ἀπὸ τοῦ καύκαλον τῆς χελώνης, Ὀρφ.
Ἀργ. 381.

Χελυνάξω, κ. Σχελυνάξω (χελύνη), ταυτ. χλευάξω, Ἡσύχ.

Χελύνειον, -ιον, τό, ὑποκορ. τοῦ

Χελύνη, ἡ, χεῖλος, Ἀριστοφ. Σφ. 1083. ὑπερφά χελύνη, τὸ
ἐπάνω χεῖλος. 2) χελύνιον, μέρος τοῦ ζύματος, Ἰώσηπ. χέ-
λυς, εἰς Εὐρ. Ἠλέκτ. 837. Ζ. χεῖλος. 3) χελύνη Ζ. χελώνη.

Χελύνη, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ χελώνη, καὶ ἀντὶ χέλυς ἀριθ. 2.
Ζ. πρ.

Χελύνειον, τό, ὡς κ. Χελύνειον, τό, ὑποκ. τοῦ χελύνη. 2) ταυτ.
χέλυς ἀριθ. 3. μέρος τοῦ ζυομένου ζώου, Ἰώσηπ.

Χελυνοίδης, ου, ὁ (οἰδέω), μέ πρησμένα, φουσκωμένα χεί-
λη, Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. λ, σελ. 454. 40.

Χέλυν, τό, τὸ καύκαλον τῆς χελώνης, ταυτ. χέλειον, Νί-
κανδ.

Χέλυς, υος, ἡ, ἡ χελώνη, ἀπὸ τοῦ καύκαλον τῆς ὁποίας ἐκα-
τασκευάσεν ὁ Ἑρμῆς τὴν πρώτην λύραν, Ὀμ. Τμν. Ἑρ. 2) λύ-
ρα, χελώνη εἰς τὸν Πλούταρχ. 7, σ. 350. Η. 3) τὸ κοῖλον μέ-
ρος τοῦ στήθους, ὅπου ἐνυπάρχουσιν οἱ πνεύμονες, Εὐρ. Ἠλέκ.
857. Ἰπποκ. Σχολ. Νικάνδ. Ἀλεξ. 81.

Χελύσκιον, τό (χελύσκω), μικρὸς βῆχας, Γαλην. Γλωσσ.

Χέλυσμα, τό, (χέλυς, ὕψω), τὸ ὑποκάτωθεν σπινθῶμα τοῦ
καρβίου, τρόπον τινά ὡσάν καύκαλον χελώνης, Πολυδ. 1, 86.
Θεόφρ. Ἰστ. φ. 5, 8.

Χελύσσω, -ύσσομαι, -ύττομαι, μ. ὕτομαι (χέλυς, ὕω, ὕψω),
βήχω βαρέως ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ ἐκπύω, Ἰπποκρ. Νίκανδρ.
Ἀλ. 81.

Χελύτες, εἶδος, ἡ : Ἀρτεμῖς, εἰς τοὺς Σπαρτιάτας, Κλήμ. Ἀλ.
Προτρ. σελ. 11.

Χελύω, κ. Χελούω, Ἰων. καὶ Λακων. ταυτ. χελύσσομαι.

Χελών, ὠνος, ὁ, ταυτ. χελλῶν, χελών· Ζ. χεῖλος.

Χελών, ὠνος, ταυτ. χελώνη, Ἡσύχ. Ἀθήν.

Χελωνάριον, τό, μικρὰ χελώνη. 2) ἀμυντήριόν τι ὄπλον,
ταυτ. κωλυμάτιον, Ἡρων.

Χελώνειον, -νιον, τό, τὸ καύκαλον τῆς χελώνης, ἢ τῆς
καρβίδος, ὡς χέλειον, κ. χέλυον. 2) τὸ κυρτὸν μέρος τοῦ σφαι-

ρικοῦ καθρέπτου. 3) μέρος πολεμικῆς μηχανῆς. 4) χελώνιον,
κ. χελόνιον, τό, νόμισμα τῶν Τηνίων, διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ
χελώνην, Πλούτ. περὶ τοῦ μὴ χρ. ἔμμ. τὴν Πυθίαν 12.

Ὁ Ἡσύχ. ἔχει χελῶναι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, κ. ὁ Πολυδ.

Χελώνη, ἡ (χέλυς, χελύνη), χελώνη Η. τὸ γνωστὸν ζῴδιον.
2) εἰς τὸν πόλεμον, ἡ συνάσπις, δηλ. ὅταν οἱ πολεμισταὶ
συνήρμοζαν τὰς ἀσπίδας τῶν, καὶ ὅπισθεν αὐτῶν ἐπολέμουν.

3) πολιορκητικῆς μηχανῆς. 4) φορεῖν τι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκ-
νοῦντο βαρεὰ σώματα. 5) ἀντὶ χελωνῆς ἀριθ. 3. 6) Ζ. χελώνειον.

Χελωνιάς, ἀδός, ἡ, παραβολὴ κανθαρίς, Ἡσύχ.

Χελώνιον, τό, ταυτ. χελώνειον.

Χελωνίς, εἶδος, ἡ, μουσικόν τι ὄργανον, Ἀθήν. σ. 527. 2) τὸ
κατώφλιον τῆς θύρας, Ἰουδῆς. 14. 3) ἀντὶ ὑποπόδιον, Σεξτ. Ἑμπ.
πρὸς Μαθημ. 1, §. 246.

Χελωνίτης, ου, ὁ, } ἀνήκων εἰς χ. ἢ ὅμοιος μέ χ.

Χελωνίτης, ἡ, }

Χελωνοφάγος, ὁ, ἡ, ὅς τις τρώγει χελώνας.

Χέμμις, εἶδος, ἡ, κόλις Αἰγύπτου, Ἡρόδ. . Καὶ Χέμβις, Ἑκατ.

Χεμμώ, Διόδ. Σ. Πρβ. χημία κ. χάμφαι.

Χεμμίτης, ὁ -μίτις, ἡ, κάτοικος τῆς πρ. πόλεως.

Χεμμώ, οὗς, ἡ, ταυτ. χέμμις, Διόδ. Σικ. 1, 18. Πρβ. κοπτῶ
κ. κόπτος.

Χέννιον, τό, Νομ. εἶδος ὀρτυγίου, Ἀνάλ. 2, σ. 411. ἀριθ.
21, καὶ εἶδος ἰχθύος.

Χέραβος, χάσμα γῆς, Ἡσύχ. ἄρα ταυτ. χέραδος, ἡ ταυτ. χέ-
ραμος, χήραμος.

Χέραδος, τό, Ὀμ. Ἰλ. φ. 519. κ.

Χεράς, ἀδός, ἡ, ἀκαθαρτία λίθων, καὶ ἄμμου, τὴν ὁποίαν σὺ-
ρρυσιν οἱ πλημμυροῦντες ποταμοὶ, καὶ ἀφίνουσιν ὀπίσω· παμφόρῳ
χεράδι τυπόμενος, Πίν. Πύθ. 6. δηλ. τῷ μετὰ ἰλύος καὶ λιθαρίων συρ-
φετῷ. Εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 423. χεράδες εἶναι μερικαὶ πέτραι. Τὸ
αὐτὸ εἶναι χέρμα, κ. χερμάς, ἀδός, ἡ, π. χ. παρηγοῖ τις χ., λι-
θάρια τοῦ αἰγιαλοῦ. ὅθεν, χερμάδιος, ἰα, ὄν, Ὀμ. Νομ. χει-
ροπληθῆς λίθος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀληθινόν· καὶ μολυβδαῖνας
χερμάδιους, μολυβδαῖνας σφαῖρας ἴσας μέ χερμάδας· χερμάζω,
σφενδονίζω πέτρας· χερματτής, ὁ, ὁ σφενδονιστής. Εἰς τὸν
Ἡσύχ. κεῖται ἐχερμάζομεν, εἰργαζόμεθα τὴν γῆν, τὴν ἐκαθαρί-
ζαμεν ἀπὸ πέτρας· ὅθεν, χέρμα, ταυτ. ποίημα, οἰκοδόμημα,
Ἡσύχ. ἀντὶ χεράδες ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ χειράδες, χιράδες, αἱ
σχισμαὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν· καὶ χαράδραι, οἱ ἐσχι-
σμένοι τόποι· τοῦτο γίνεται ἐκ τοῦ χάρω, χαράσσω κτ. ἐκεῖνο
ἐκ τοῦ τύπου χέρω, ὡς καὶ χέρμα, χερμάς, χεράς· Πρβ. μέ
τοῦτο χέρρος κ. χέρτος.

Χεραψός, ἀλιτόν, μηδενὸς σημαντικόν, ὡς βλίτυρι, κ. σκίν-
δαφος, Ἑτυμ. Μ.

Χερσιότερος, α, ὄν, ὡς χειρότερος, συγκρ. ἀνώμαλ. ἐκ
τοῦ ἐφ.

Χερσίων, ονος, ὁ, ἡ, Δοτ. χερσίονι, κ. χέρη, Αἰτ. χερσίονα
κ. χέρηα, κ. χέρεια· Πληθ. χερσίονες, χέρηες, χερσίονας, χέ-
ρηες, Ποιητ. συγκ. ἀντὶ χερῶν, δηλ. κακίων· Ζ. κακός. Ἐμπο-
ρεῖ νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ χεῖρ, χερὸς, χέρμιος, χερίος, δηλ. ὑπο-
χερίος (ὡς καὶ χειρόω, χειροῦμαι).

Χερεσσι, ποιητ. ἀντὶ χερεσι, χερτί, ἐκ τοῦ χεῖρ.

Χερήρης, ὁ, κ. } (ἄρω), χειρῶν τεκτόνων, οἵτινες συναρμό-

Χεριάρης, ὁ, } ζουσι, κτίζουσι μέ τὴν χεῖρα, Πίνδ. Πύθ. 4, 47.

Χειριφυρής, εἶδος, ὁ, ἡ (φύρω), μιγμένος, ἀνακατωμένος,
ζυμωμένος μέ τὴν χ. Ἀνάλ. 2, σ. 214.

Χέρμα, Χερμαδίον, ἡ Χερμαδῖος, Χερμάζω, Χερμάς, ἀδός,
ἡ, Χερματτήρ, ὁ Ζ. χεράς.

Χέρνας, ὀρθότερον Χερνάς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐφ.

Χερνής, ἡτος, ὁ, κ. Χερνήτης, ου, ὁ, Αἰσχ. Προμ. 893, Χερ-
νήτης, ἰδος, ἡ, κ. Χερνήτωρ, ὁ, πτωχός, ἐνδεής. 2) ἐπίθ.
βίον χερνήτα. Ἐκ τοῦ χάρω, Ἰων. χέρω, χερανός, Συγκοπ. χερ-
νός, κ. χερνής (ὡς γυμνός, γυμνής)· χάρω σημαίνει εἶναι
ἀναικτός, κενός, στεροῦμαι· ἄρα χερνής, ὁ ἐνδεής. Ὁ Ἡσύχ.
ἔχει καὶ χέρνα, ταυτ. πενία· Ζ. χάω.

Χερνήσσα, δηλ. τοῦ χερνής, ταυτ. χερνήτης, Ἀρκ. ὡς πέ-
νησσα, δηλ. τοῦ πένης.

Χερνήτης, ὁ, ταυτ. χερνής, Αἰσχύλ.

Χερνητερός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς πτωχόν, καὶ χειροτέχνην· τὸ

χερνητικόν, οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι, οἵτινες ζῶσι μετὰ τὸν κόπον των· Ζ. χερνής.
 Χερνήτις, ἴδος, ἡ, δηλ. τοῦ χερνήτης, ἡ μισθῶ ἐργαζομένη, Ὁμ.
 Χερνήτωρ, ὁ, ταυτ. χερνήτης, Μανέθ.
 Χέρνιβον, τὸ, Ἰλ. ω, 304. συνήθ. - νίβιον, τὸ, κ.
 Χέρνιβος, ὁ, σκεῦος περιέχον ὕδωρ διὰ νίμιμον, ὡς τὸ τουρ. ἱπρίκι· Ζ. κ. χειρόνιβον, κ. χέρνιψ.
 Χέρνιμμα, τὸ, τὸ νίπτειν τὰς χεῖρας, ταυτ. χέρνιπτρον, Πολυδ. ἐκ τοῦ
 Χερνίπτω, μ. - ψω, - νίπτομαι (χεῖρ. νίπτω), νίπτω τὰς χεῖρας μου· καὶ ἔξαιρ. πρὸ τῆς δυσίας, Ἰλ. α. ὅθεν, τὸ ἐνερ. ἀντὶ τοῦ δυσιάζω, εἰς τὸν Λυκόφ. 184. Ὁ σχηματισμὸς εἶναι κατὰ τοῦ κανόνος· Ζ. οὖν· ἀλλ' ὁ κακὸν εἶναι στραβός.
 Χερνίτης, ὁ, λίθος ὅμοιος μετὰ ἐλεφάντινα ὅστια, Θεόφρ.
 Χέρνιψ, ἴβος, ἡ, τὸ ὕδωρ, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐνιπταν τὰς χεῖρας πρὶν καθήσασιν εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγωσι, Ὁδ. 2) πηγαῖον χέρνιβα, Εὐρ. Ἀλκ. 100, τὸ πρὸ τῆς θυρας ὕδωρ, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐκβαίνοντες τοῦ οἴκου ἐνιπταν τὰς χεῖρας οἱ συνοδεύοντες νεκρὸν εἰς ἐνταφιασμὸν. 3) Πληθ. χέρνιβες, αἱ τῶν χειρῶν δι' ὕδατος καθάρσεις, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἀγιαστικὸν πρὶν σφάξωσι τὸ εἰς δυσίαν προκείμενον ζῶον· χερνίβων κοινωνός, ὁμοτράπεζος, ἡ σύνοικος, Αἰσχ. Ἀγ. 1020. χερνίβων εἰργεσθαι τὸν ἀνδροφόνον, Δημοσθ. Λεπτ. §. 137.
 Χεροκένως, Ἐπίρ. μετὰ κενὰς χεῖρας, Ὁ.
 Χερώνησος, ἡ, Πειητ. ἀντὶ χερρόνησος, Ἀπολλ. Ῥόδ.
 Χερώνιπτρον, ἀντὶ χειρόνιπτρον, Ἐπιγρ. Ἀττ. Boeckh. Staats-haush. 2, σ. 262.
 Χεροπληθής, ἀντὶ χειροπληθής, Νίκανδρ.
 Χερόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω), ὑπὸ τῆς χειρὸς κτυπημένος, Σοφ. Αἴας.
 Χερός, Πειητ. ἀντὶ χειρός, Γεν. τοῦ χεῖρ.
 Χερρόνησιάζω, κ. } ἡ Χερσονησ. ἔχω σχῆμα χερσονήσου,
 Χερρόνησιζω, } Πολύβ. Στραβ.
 Χερρόνησιος, ἰα, ἰον, ἀνέχων εἰς χερρόνησον· γῆ χ. ταυτ. χερσόνητος.
 Χερρόνησιτιέω, ταυτ. - νησιζω, Πολύβ. 1, 73. Νομ. ἐσφ. Ἀνάγ. ἀλλὰ διὰ τί;
 Χερρόνησιτις, ου, ὁ, ἡ - νητιώτης, κάτοικος χερσονήσου, Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 8.
 Χερρόνησιώδης, εος, ὁ, ἡ, Στράβ. 14, σ. 743. Sieb. κ. - σοσιδής, ἡ - σωδής, σχηματισμένος ὡς ἀν χερσόνητος. Τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ χερρόνησια, ἡ, ταυτ. χερσόνητος, Ἡσύχ.
 Χερρόνησος, κ. Χερσόνητος, ἡ, κ. ποιητ. Χερώνητος· ἡ παρ' ὀλίγον νήσος, χώρα συνεχόμενη μετὰ μεγάλην ἡπειρον διὰ στενοῦ ἰσθμοῦ, καὶ πανταχόθεν κυκλουμένη ἀπὸ θαλάσσης, ὡς ἡ Πελοπόννησος.
 Χέρρος, Λακων. ἄλλως, Χέρτος, ἡ, κ., ὁ, στερεὰ γῆ, ταυτ. ξερός, ξηρός. σχερός, ἀφ' οὗ ἀναλυθὴ τὸ ξειχσ, καὶ τὸ σ' ἀποβληθῇ. Ἰδ. Ξ. 2) ἄγνωστος, ἔρημος, καὶ λιθώδης τόπος. 3) ὡς Ἐπίθ. χέρτος, ὁ, ἡ, ἄκαρπος· Τροπ. ἐπὶ γυναικῶν, ἀνύπανδρος ὅθεν, χέρτους καὶ ἀγάμους, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 1502. 4) τὰ παλαιὰ γλωσσάρια ἐξηγοῦσι τὸ χέρτος καὶ τόπος λιθώδης· καὶ ὁ Ἰβυκος παρὰ Στράβ. 1, σ. 102. ὠνόμασε χέρτον, τὸν ὁποῖον ὁ αὐτὸς εἶπε λίθον ἐκλεχτόν, ὁ δὲ Θεουκλ. λογάδα λίθον, κ. ὁ Στράβων λογεῖον λ. ἄρα ἓνα μόνον λίθον. Τὸ αὐτὸ ὀνομάζεται καὶ χερμάς, χεράς, δηλ. τὸ ἀπὸ θαλάσσης, καὶ ποταμῶν λιθώδες, ἡ ὁ σωρός τῶν λίθων. 5) ὁ τύπος χῆρος, α, ον εἶναι Μεταφ. ταυτ. χῆρος, ἔρημος ἄκαρπος, ὡς χερσεύω, ομαι, χερσώω, ταυτ. χηρεύω, χηρόω, δηλ. ἔρημος εἰμί, κ. ἐρημόω· ἀλλὰ τὸ χέρτος καὶ χέρρος εἶναι τύπος ἄλλος ἀντὶ ξηρός, καὶ σημαίνει καὶ τὸ ἔρημος, ἄκαρπος. Τὸ θεματικὸν εἶναι ἔρα, ἥρα ἢ γῆ· ὅθεν, ἔραμος, ἔρεμος, κ. ἔρεβος, ἡ γῆ, ὁ ἄδης· καὶ κέραμος, χέραμος, κ. χήμαρος (ὡς ἔρημος, κ. ἥρεμος), κ. χέρως, χέρρος, χέρτος καὶ ξερός, ξηρός.
 Χερσαῖος, αἶα, αἶον, συγγεόμενος ἐκ γῆς, ἡ ζῶν εἰς τὴν ξηράν, ὡς χερσαῖα, τὰ εἰς τὴν γῆν διατρώμενα ζῶα.
 Χερσεῖα, ἡ, τὸ εἶναι, ἡ γίνεσθαι χέρτος, ἔρημος.
 Χερσεύω, Οὐδ. κ. Χερσεύομαι (χέρτος), εἶμαι, μένω ἀκαλλι-

έρητος, ἔρημος· γῆ ἀμεληθεῖσα χερσεύεται, Πλούτ. 7, σ. 7. κ. Γῆν κεχερσωμένην, 7, σ. 39. δηλ. γίνεται ἔρημος καὶ ἄκαρπος. 2) περιπατῶ, ἡ εἶμαι εἰς τὴν ξηράν. 3) ἀρπάζω, ἡ ἐρημόνω· τὴν παῖδα χερσεύει μόρος, Εὐρ. Λεῖψ.
 Χερσεμαχία, ἡ, ἡ διὰ χειρῶν μάχη, Πλάτ. Νόμ. 1, σ. 774.
 Χέρσινος, νη, ἰον, ταυτ. χερσαῖος.
 Χερσόβριος, ὁ, ἡ, ὁ ζῶν εἰς τὴν ξηράν, Ἀέτ. Ἀλεξίφ. 36.
 Χερσοειδής, ὁ, ἡ, ὡς ἀν χέρτος, Διον. Ἀλ.
 Χερσόθεν, ἐκ τῆς ξηρᾶς· Χερσόδι, ἐν τῇ ξηρᾷ· Χερσονδς, εἰς τὴν ξηράν.
 Χερστομανέω, ὦ, εἶμαι ὡς ἀν ἄγριος ἔρημία, Γρηγ. Ναξ.
 Χερστονδς, Ἐπίρ. εἰς τὴν ξηράν.
 Χερστονησιάζω· Χερστονήσιος· Χερστονησιτιέω· Χερστονήτης· Χερστονησιώδης· Χερστονησιώτης· χερστονησιειδής· Χερστονήτος· Χερστονησιώδης, Χερστονησιζω· Ζ. εἰς τοὺς Χερρ. συνηθετέρους τύπους.
 Χέρσος, ὁ· Ζ. χέρρος.
 Χέρσος, ὁ, ἡ, ἐπίθ.· Ζ. χέρρος.
 Χερσώω, ὦ, κ. Χερσύνω, κάμνω χέρτον, ξηράν. 2) κάμνω τὴν γῆν ἔρημον καὶ ἄγριον, Πλούτ. κ. Ηλλήμ. Παιδ. 3, σ. 252.
 Χέρσυνδρος, ὁ, ὅφιστις, ὅστις ζῇ καὶ εἰς τὴν ξηράν, καὶ εἰς τὰ ὕδατα, Νίκανδρ.
 Χερσύνω, ταυτ. χερτῶω.
 Χερσώδης, ὁ, ἡ, ἀκαλλιέρητος, ἔρημος· καὶ ὅμοιος μετὰ χέρσον.
 Χερύδριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χεῖρ, χειρός, χερός, Μόσχου. 1, 15.
 Χερωναξία, ἡ, ταυτ. χειρωναξία.
 Χέσας, ὁ, ἡ Χεσᾶς, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 79, ὁ χέζων, ὡς νὰ ἦτο ὀρεόντι.
 Χεσεῖω (χέζω, χέσω), κ. Χεζητιάω, ἀναγκάζομαι νὰ χέσω, Ἀριστοφ.
 Χεσεφωνέω, ὦ (χέζω, χέσω), αἰσχρολογῶ, Ἡσύχ.
 Χεῦαι, ἀπαρεμ. Ἀορ. Χεῦαν, 3. πληθ. Ἀορ. Χεῦεν, 3, ἐνκ. Ἀορ. τοῦ χεῦω, χέω.
 Χεῦμα, τὸ (χεῦω), πᾶν ἐκχυμένον· ῥεῦμα, ῥεῖθρον, Καλλ. Ἦμν. 1. : κασσιτέριοι, Ἰλ. ψ, 561. δηλ. ἔργον, σκεῦος ἀπὸ χαινευμένον κασσίτερον. 2) χοῆς, σπονδή. 3) σκεῦος διὰ τὴν σπονδὴν, ἀντὶ χεῦς, Ἡρόδ. 1, 51.
 Χεῦω, Αἰολ. ἀντὶ χέω, εἰς τὸ ὁποῖον δίδει χρόνους.
 Χέω, Ποιητ. χέω, Αἰολ. χεῦω κ. χύω, τύπος τοῦ χάω, χωρῶ, εἰς τὴν ὁποίαν σημασίαν ἐμμενε χεῖσεται, Ὁδυσ. σ, 17, καὶ τὰ παράγωγα χεῖα, χεῖλος, χηλός κττ. Ἡ συνήθ. σημασία του εἶναι χύνω· Μετ. χεῦσω, ἡ χύσω, κ. χῶ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 168, ἐπιχῶ· Ἀορ. ἔχευα, κ. ἔχεα, κ. ἐχυσα (εἰς τοὺς μεταγ.), Παρακ. κέχυκα, κέχυμαι, Ἀορ. ἐχύθη, χυθεῖς, κ. ἐχέθη, χεθεῖς (κατὰ τοὺς Γραμμ.)· Περὶ γὰρ θεός ἡέρα χεῦεν, ἔχυνεν, ἐσκόρπιζεν ὀλόγυρα· ἀμφὶ δ' ἐὼν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πῆγες λευκῶ, ἐξήπλωσεν, ἐξέτεινε· ἔξαιρ. χέεσθαι, ἐπὶ σπονδῆς, ὅθεν χοῆ, κ. χόος. 2) χαινεύω· ῥευστίνω· ὅθεν, χόανος, χόανη· καὶ χρυσόχοος. 3) ἀντὶ χόω, χῶω, χώννυμι· σῆμα χεῦσαι, ἀντὶ χύσαι. 4) Τροπ. ἐς τ' ἀφροδίτια κεχυμένος, ἀντὶ ἐκδοτός.
 Χηλαργός, ὁ, ἡ (χηλή, ἀργός), ταχύπους· χαλαργοῖς ἀμίλλαις, αἰτὶ ἀμίλλαις χαλαργῶν ἵππων, Σοφοκ.
 Χηλάς, ὁ, ταυτ. χηλευτής, ὅστις πλέκει, Ἡσύχ.
 Χήλευμα, τὸ, ταυτ. τὸ χηλωτόν, πλεγμένον. 2) ταυτ. χηλή ἀριθ. 4.
 Χήλευσις, ἡ, τὸ αὐτὸ τοῦ πρ. Ἡσύχ.
 Χήλευτος, ἡ, τὸν, πλεγμένος.
 Χήλεύω (χηλή, ἀριθ. 4), πλέκω.
 Χηλή, ἡ (χάω), τὰ σχισμένα ὀνύχια βοῶν, προβάτων κτ. εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τὰ ὀνύχια τῶν ὀρνέων· καὶ ἡ ὀπλή (τῶν ἵππων, Ἀπολλοδ. σ. 46. καὶ ἡ φαλὶς τῶν καραβίδων. 2) χειρουργικόν τι ὄργανον μετὰ δύνω σιελῆ. 3) ἡ σχισμὴ τοῦ βέλους, ἡ τις ἐναρμόζεται εἰς τὴν χορδὴν· Καθ' σχισμὴ· καὶ χηλωμα. 4) τὸ ἐσχισμένον ἐργαλεῖον, μετὰ τὸ ὁποῖον πλέκουσι δίκτυα, φάδας κτ. ὅθεν χηλώω, κ. χηλεύω, χηλωτός, κ. χηλευτός. Ζ. συμβολεύς. 5) τὸ σχίσμα τῶν βλεφάρων, τὸ ὁποῖον κλείεται, ὅταν κοιμώμεθα.

6) τὰ εἰς τὴν θάλατταν εἰσέχοντα μέρη τῆς ξηρᾶς, Ἀνάλ. 7) εἰς τὸν Θεουκῦδ. 1, 65, κ. Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 1, 17. Χηλὴ τείχους, τὸ μέρος τοῦ τείχους, λιδοκτιστον ὄν, καὶ ἐξέχον εἰς τὴν θάλατταν διὰ τὰ δέχεται καὶ τὰ θραύει τὰ κύματα· καὶ χηλὴ ὄρους, δηλ. ἐξοχή.
 Χηλενός, ἡ, ἰόν, ταυτ. χηλευτός, πλεκτός· καλὰδιον, Πολυδ. 7, 172.
 Χηλίων, ἡ Χηλίων, τὸ, ὑποκ. τοῦ χηλός.
 Χηλός, ἡ Χηλός, ἡ (χάω, χέω, χωρῶ), κιβώτιον, ὅπου ἐβαλ-
 λαν ἱμάτια. Ὁμ.
 Χηλώω (χηλή, ἀριθ. 3), ἐντέμνω, κάμνω σχισμὴν (κόχαν Κ.) ὅθεν, ἀχέλωτον βέλος. 2) χωρῶ, περιέχω· ὅθεν
 Χηλώμα, τὸ, ταυτ. χηλή, ἀριθ. 3.
 Χηλώτερον, τὸ, ταυτ. χηλή, ἀρ. 4, Ἡσύχ.
 Χημεία, κ. } Ζ. χυμικός.
 Χημευτική, }
 Χήμη, ἡ (χάω, χαίνω), χάσμημα. 2) ὁστρεόν τι δίδυρον· Ἀρι-
 στοτ. Ἰστ. ζ. 5, 15. Ζ. κόγχη. 3) μέτρον, ἡ μείζων 3 δραχ-
 μῶν, ἡ δὲ μικρά, 2.
 Χημία, ἡ, τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Αἰγυπτιαστὲ, Πλούτ. περὶ
 Ἰσιδ. §. 33. (Τόμ. 9. σ. 147. Η.)
 Χημίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ Χήμη, εἶδος ὁστρέου, Γαλην. Ἐνύδρ.
 Τροφ. σ. 37. Κορ. διόρθωσι τοῦ αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ Χημια.
 Χήμασις, εἰς, ἡ, ἀρρώστια τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν ὁ κερατοει-
 δής χιτὼν πρήσκειται, καὶ κοκκινίῃ, καὶ σκεπάσῃ τὴν κόρην.
 Τὸ παράγουσιν ἐκ τοῦ χήμη. Ζ. χημία. Γράφεται καὶ χύμωσις,
 βέβαια ὁρθέτερον. Πρβ. ὑπόχυσις κ. ὑπόχυμα.
 Χήν, ἡ, κ. χενός, Ἀνάλ. ὁ, ἡ, Δωρ. χάν, ἡ χήνα.
 Χηνάλωπῃς, εἰς, ὁ, εἶδος χηνός, Ἀριστ. Ἰστ. ζ. 8, 3.
 2) Ὁν. κύριον, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 966, ὅπου ὁ Σχολ. ἀνέγν.
 κυναλώπῃς.
 Χήνεις, εἰς, εἰον, κ. Χήνεις, ἀνήκων εἰς χήνα.
 Χηνέλωψ, ὅπος, ὁ, ταυτ. Χηνάλωπῃς.
 Χηνέω, ὡ, ὅθεν χήνημα, περιγελῶ τινὰ μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα
 (χαίνω), Ἡσύχ.
 Χήνημα, τὸ, περιγέλασμα μὲ ἀνοικτὸν στόμα· Ζ. πρ.
 Χηνεδύς, εἰς, ὁ, } χηνόπουλον, Αἰλιαν. Ἰδιότ. §. 7, 47.
 Χηνεδής, ὁ, }
 Χηνίζω, μ. ἴσω (χην), ἐπὶ ἡχου τινός τοῦ αὐλοῦ, ὡσάν τὸ
 φώνημα τῆς χήνας, Ἀθήν. σ. 657.
 Χηνίον, τὸ, (χην), μικρά χήνα.
 Χήνεις, εἰς, εἰον, ταυτ. Χήνεις.
 Χηνίσκος, ὁ, κυρίως, μικρά χήνα. 2) μέρος τῆς πρύμνης τοῦ
 πλοίου, κ. στολισμός αὐτοῦ εἰς σχῆμα χηνός, Λουκιαν. Ἀληθ.
 Ἰστ. 2, 41.
 Χηνοβοσκεῖον, -βόσκιον, τὸ (χην, βόσκω), τόπος, ὅπου
 βόσκονται χήνες, καὶ ἀγέλη χηνῶν.
 Χηνοβοσκία, -βοτία, -βοτία, κ. -βοτία, ἡ, τὸ τρέφειν
 χήνας· ἀγέλη χηνῶν.
 Χηνοβοσκός, ὁ, βοσκός χηνῶν.
 Χηνομεγέθης, ὁ, ἡ, ἴσος μὲ χήνα, Στράβ. 1, σ. 1037.
 Χηνοπλούματον, τὸ (χην, pluma), κλίνη στρωμένη μὲ
 πτερὰ χηνῶν, Χρυσόστ. Ὁμιλ.
 Χηνοτροφεῖον, τὸ, τόπος ὅπου τρέφονται χήνες.
 Χηνοτρόφος, ὁ, ἡ, ταυτ. χηνοβοσκός.
 Χηνύσσω, κ. } (χηνυστής) χατμῶμαι, ἀνοίγω τὸ στόμα, ὁ-
 Χηνυστέω, } μιῶν Τροπ. ἀργεπορῶ, Ἡσύχ.
 Χηνύστρα, ἡ, τὸ χατμάσθαι, χάσμημα, Ἡσύχ.
 Χηνυστράω, ὡ, χατμῶμαι, ἀνοίγω τὸ στόμα· ἀργεπορῶ, Ἡσύχ.
 Ἐκ τοῦ χάω, χαίνω, χανύω, χανύσσω, ταυτὸς βοᾶν, καλεῖν,
 Ἡσύχ. Ἰων. χήνω, χηνύω, χηνύσσω· ὅθεν χηνύστρα, χηνυστράω.
 Χηνύω, Ζ. τὸ πρ.
 Χηνώδης, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς χήνας, ὡσάν χήνα· ἡ ἀνέ-
 κων εἰς χήνα, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 7, 329.
 Χήρ, ρός, ὁ, ὁ ἀκανθόχειρος, ἄλλως σχῆρος συγγ. τοῦ χοῖρος
 (σ. προσλ. κ. οι, υ ἀλλάττονται ὡς κοινός κυνός)· ἀντὶ χήρ
 ἔλεγον καὶ χεῖρ (εἰς τὸ ἀρκτόχειρ), καθὼς ἀντὶ χεῖρ (τὸ χεῖρ)
 ἔλεγον χήρ, χηρός. Ἐκ τοῦ χάρω, χέρω, εἶμαι τραχύς. Ζ.
 Χέρρος.
 Χήρξ, ἡ, θηλ. τοῦ χήρος, χήρα γυνή. 2) Ὁν. κύριον, Πανστ.

Χηράζω, ὅθεν χηράσκω, ταυτ. χηρόω.
 Χηράμβη, ἡ, εἶδος κογχύλης. Ἀθήν. 3, σ. 337. Schw. Ζ.
 χηραμός.
 Χηράμενος, Ἀνάλ. 1, σ. 237. Χήραντο, Ἀπολλων. 4, 1628.
 Ἀόρ. Μέσ. τοῦ χαίρω.
 Χηραμῖς, εἶδος, ἡ, αἶτρον, τρύπα, ὡς χηραμός. 2) μακρά καὶ
 κοίλη κογχύλη χρήσιμος εἰς μέτρησιν ὑγρῶν, ταυτ. χήμη κ. κόγ-
 χη. Γράφεται κ. χηραμύς εἰς τὸν Ἰπποκρ.
 Χηραμοδύτης, ὁ (χηραμός, δύω), ὅστις κρύπτεται εἰς τὴν
 τρύπαν· ἰχθύς. Ἀνδολ.
 Χηραμόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ αἶτρον, τὴν τρύπαν, Ὁρφ. ἐκ τοῦ
 Χηραμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ χαραμός, ὁ (χάω, χέω). σπηλαιον,
 κοίλον γῆς, ἡ ὄρους διὰ φωνῶν θηρίων. Πληθ. τὰ χηραμά. Ὁ
 Ἡτύχ. ἔχει καὶ χέραβος ἀντὶ τοῦτου, κατὰ τὴν συνήθη ἁλλα-
 γὴν τῶν β, μ, ὡς χαβός, χαμός. Ζ. χηραφίς.
 Χηραμύς, ἡ, ταυτ. χηραμῖς.
 Χηραμών, ὁ, ταυτ. χηραμός, Ὁρφ. Ἀργον. 1264.
 Χήραντο. Ζ. Χηράμενος.
 Χηράσκω, (χηράζω), ταυτ. χηρόω, ἐρημόνω.
 Χηραφίς, ἡ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 394. κ. Κηραφίς. κ.
 Χήραψ, αβος, ὁ, κ. Κάραβος, ὁ, Καραβίς, ἡ, θαλάσσιος καρα-
 βίδα· κάραβος, κέραμβος, καράβιος, κηράμβυξ σημαίνουσι καὶ
 εἶδος τι καυθέρου· ὁ τύπος καμαμος, κάμμαρος, εἶδος καραβίδος,
 ἔγεινε μεταθ. ἐκ τῶν εἰρημ. καὶ τροπῇ, μ. β. Ἐξηγοῦν καὶ τὸ
 χηραφίς, χηραμῖς. Ζ. χάω, κ. κάραβος.
 Χηρεία, ἡ, Θεουκῦδ. κ. Χήρευτις, ἡ, ἡ ζωὴ τοῦ χήρου, ἡ τῆς
 χήρας.
 Χήρειος, εἰς, εἰον, κ. ὁ, ἡ, Ἰων. χηρήιος, ἑλλειπής, ὀρφα-
 νός, στερημένος, ἀνήκων εἰς χήρον, ἡ εἰς χήραν· λέκτροις,
 Ἀνάλ.
 Χηρεύω, μ. εὐτώ (χῆρος), ἀποστρεφῶ, ἀρπάζω, ἀποχωρίζω, ἐκ-
 γυμνώνω. Οὐδ. εἶμαι στερημένος, γυμνωμένος ἀπὸ τι, μετὰ Γενικ.
 π. χ. χηρεύει Ὀλυμπος Παφίης, Ἀνάλ. ἀνδρῶν χηρεύουσα πό-
 λις, γυμνή, στερημένη ἀπὸ ἀνδρας, Πλούτ. ὡς Ἀνδρῶν χηρεύ-
 ει, Ὀδυσ. α, 124. 2) εἶδικ. εἶμαι χῆρος, ἡ χήρα, ἔχασα τὸν
 ἀνδρα μου, ἡ τὴν γυναῖκα μου, Πλούτ. Γρύλλ. κ. εἶμαι ὀρφανός
 γονέων.
 Χηρήξος, εἰς, εἰον, Ἰων. ἀντὶ χήρειος, Ἡσύχ.
 Χῆρος, α, ὄν, κυρίως, ταυτ. ἐνδεής (χάω, εἶμαι κενός), ὅθεν,
 ταυτ. ἐρημος, ἐστερημένος, μονωθεῖς, ὀρφανός, ἐνδεής, 2) εἶδικ.
 χῆρος, οὗτινος ἀπέθανεν ἡ γυνή· καὶ χήρα ἡς τινος ἀπέθανεν ὁ
 ἀνὴρ. 3) καὶ ἀντὶ ἀγαμος, ἐλεύθερος τοῦ γάμου. 4) καὶ ἐπὶ
 αἰψύχων· φέρτος ἄμας χῆρον στελεσθῶ, Ἀνάλ.
 Χηροσύνη, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. καθ' ὅλας τὰς σημασίας του,
 Ἀπολλων. 4, 1064.
 Χηρόω, ὡ (χῆρος), ἐρημόνω, ἀδειάζω· ἀγυιάς, Ὁμ.· πόληα,
 Κοῖντ. Σμ. 9, 351. 2) κάμνω χῆρον, ἡ ὀρφανόν. Καθ. στερῶ,
 μετὰ Γεν. π. χ. ἡελίοιο. Ἀνάλ. 3) ἀντὶ χηρεύω, εἶμαι χῆρος,
 Πλούτ. 9, σ. 4.
 Χήρωσις, εἰς, ἡ, στερησις, χωρισμός, ὀρφανισμός (χηρόω),
 Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 308.
 Χηρωσταί, ὡν, οἱ (χηρόω), κυρίως, ὀρφανισταί· ἀλλ' ἐξαιρ.
 πλάγιοι συγγενεῖς καὶ κληρονόμοι ἀποθαμμένων, Ἰλ. ε, 158.
 Ἡτιόθ. Θεογ. 607. Πίνδ. Ὀλύμ. 10. Εὐρίπιδης καὶ χηρωταί,
 ἀπαράλλατα καθὼς ἀγρωσταί κ. ἀγρωταί.
 Χῆσεϊτε, ἀντὶ καὶ ἦσεται ἐκ τοῦ ἦμι, Δωρ. μέλ. μὲ παρωνο-
 μασίαν εἰς τὸ χέσετε, Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 747.
 Χησιέα, ἡ, πόλις Σάμου. ὅθεν
 Χησιέας, εἶδος, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλιμ. κ. Νίκ.
 Χησιεύς, εἰς, ὁ, Πληθ. Χησιεύς, οἱ, οἱ πρῶτοι κάταικοι τῆς
 Σάμου.
 Χῆσιος, ὁ, ὄνομα ποταμοῦ εἰς τὴν Σάμον.
 Χητεία, ἡ (χητεύω), ἐνδεΐα, ἑλλειψις, πτωχεΐα. 2) ἀντὶ χη-
 ρεία, Ἡσύχ.
 Χήτη, ἡ, (χάω, χέω), ταυτ. κενεών. Ζ. χῆτις.
 Χητίζω, ταυτ. χατίζω. Ἐτυμ. Μ. ἐκ τοῦ
 Χῆτις, ἡ, κ. } ἑλλειψις, χρεΐα, ἐνδεΐα, Ἰων. κ. Ἀττ. ἀντὶ
 Χῆτος, τὸ, } χᾶτος, ἐκ τοῦ χάω, χάζω, χᾶτις, χατέω. Δοτικ.
 χῆττι, ὡς Ἐπίρ. ἡ πρόθ. μετὰ Γεν. „δι' ἑλλειψιν, ἡ χρεΐαν“
 Ὀδυσ. π, 35. Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 887.

Χητοσύνη, ἡ, ταυτ. πρ. πτωχεία, ἐνδεia, στέρησις, ἐγκατάλειψις, ἐρημία, ὡς χερτεία, Ἀνάλ. 2, σ. 118. Πρβ. χηροσύνη.
 Χθαμελοπότητης, ὁ (ἵπταμαι), εἰς τὴν γῆν, χαμηλά ἱπτάμενος.
 Χθαμελός, ἡ, ὄν, ταυτ. χαμηλός, παραιν. τοῦ θ, ὡς χές, χθές, ἄχος ἄχθος κτ. Ζ. ὁμπε ἔθεν.
 Χθαμελότης, ητος, ἡ, χαμηλότης, Εὐστάθ.
 Χθαμελοφροσύνη, ἡ, χαμερπὴ καὶ γῆνα φρονήματα, Γρηγ. Ναζ. ποιημ. 16, 40.
 Χθαμελόω, ὦ, χαμηλόω, ἐπιπεδόνω, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. 3, 6, 2.
 Χθές, Ἐπίρ. καὶ ἐχθές· ἀρχαῖα ἔλεγαν χές, κ. χεσί, ὅθεν τὸ ἀρχ. Λατ. hesi, μεταγ. heri, hesiternus· τὸ θ παραιν. ὡς εἰς τὸ χαμαλός χθαμαλός. Διάλεκτός τις πρέπει νὰ εἴπῃ χθίς, ἢ χθίς· ὅθεν, χθιζός, χθιζινός, ταυτότ. χθεσινός. Περὶ τοῦ χθίς τε καὶ πρώην. Ζ. πρώην.
 Χθεσινός, ἡ, ὄν (χθίς).
 Χθιζά, Ἐπίρ. ταυτ. χθίς, κυρίως, Οὐδ. τοῦ χθιζός.
 Χθιζινός, ἡ, ὄν, ταυτ. χθεσινός, Ἀνέκδ. Βεκε. σ. 73.
 Χθιζός, ἡ, ὄν, ταυτ. χθεσινός.
 Χθόα, ἡ, κ. Χθόις (ὡς φθόα, φθόις), ἐκ τοῦ χόος, χοῦς, ταυτ. χθών, Ἡσύχ.
 Χθόινος, ἴνη, νον (χθόα), ταυτ. χθόνιος, Ἡσύχ.
 Χθονήρης, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. χθόνιος, Ἡσύχ.
 Χθονιφόρος, ὁ, ἡ, Αἰσχ. Εὐμ. 481, Νομ. Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί χθονί φφορος, τὸ ὅποιον εἶναι καὶ αὐτὸ ἀμφίβολον.
 Χθόνιος, ἰα, ἴον, κ. ὁ, ἡ, κ. Χθονήρης, εος, ὁ, ἡ (χθών), ἐκ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ὑπὸ τὴν γῆν, γῆϊος, ὑπόγειος· χθόνιοι θεοί, οἱ θεοὶ τοῦ ἄδου, Ἡρόδ. 6, 134. ὅθεν, φοβερός· ἐπὶ σεισμοῦ καὶ βροντῆς ὑπογείου, π. χ. χθονίας βρονταί, Ἀριστοφ. Ὀρν. κ. κτύπησε Ζεὺς χθόνιος, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1654. καὶ ἐντόπιος, ἐγχώριος, αὐτόχθων, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 948.
 Χθονοβριθής, ὁ, ἡ, : δεσμός, βαρύνων, σύρων εἰς τὴν γῆν, Συνέσ. σ. 341.
 Χθονογηθής, ὁ, ἡ, χαίρων διὰ γῆνα πράγματα, Συνέσ. σ. 315.
 Χθονόπαις, αἰδός, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ τὴν γῆν, τέκνον τῆς γῆς, Ἡσύχ.
 Χθονόπλαστος, ὁ, ἡ, πλασμένος ἐκ γῆς, Σουίδ.
 Χθονοστιβής, εος, ὁ, ἡ, ταυτ. πεδοστιβής, Σοφοκ.
 Χθονοτρεφής, εος, ὁ, ἡ (τρέφω), θρεμμένος, καὶ γεννημένος ἀπὸ τὴν γῆν, Αἰσχ. Ἀγαμ.
 Χθονοφυλή, ἡ (φυω), παλαιᾶς τινός θεᾶς ὄνομα, Σχολ. Ἀπολλων. 1, 115.
 Χθύπτης, ὁ, κ. Θύπτης, τυρός, τυρίον.
 Χθών, χθονός, ἡ, γῆ· κυρίως, τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς γῆς· ὅθεν, ἀντί ἄδης, Εὐρ. Ἡρακ. 70. καὶ χθόνιος, ἀντί φοβερός. [Ἡ λέξις ποιητικὴ, καὶ συγγεν. τοῦ χάος, γαῖα, γέα, γῆ, τὸ θ εἶναι παρεντεθ. ἀντί χών. Ζ. χάϊος κ. χάος.]
 Χῖ, ἢ Χί (Ἀνάλ. 3, σ. 264.), τὸ γράμμα Χ. Ζ. χιάζω.
 Χῖ, Ποιητ. προσηγορία, ὡς εἰς τὸ ναίχι, ἡχι, κατὰ διάλεκ. ταυτ. τοῦ ψι, τὸ ὅπ. Ζ.
 Χιᾶ, ἡ, τρίπα, φωλεᾶ, Ζ. χεῖα.
 Χιάζω, μ. ἄτω, πράττω ὡσάν Χίος, Ἀριστοφ. παρὰ Σουίδ. 2) σημαδεύω λέξιν τινὰ μὲ τὸ Χ. Ζ. Χ. εἰς τὸ τέλος. 3) σταυρόνω, θέτω σταυροειδῶς, ἢ γρίφω, ἢ τέμνω σταυροειδῶς, Παλ. Χειρ. σ. 90. κ. 125. Χιέζω κ. Χισμός, ὁ (ὡς πιέζω κ. πιέζω) εὐρίσκεται εἰς παλ. χειρ. Ὁ τύπος χιόω, ὦ, σημαίνει συγκολλῶ, στολίζω σημαίας κτ.
 Χιακός, ἡ, ὄν, ἀντί Χίος, ἐκ τῆς Χίου, ὡς τὸ Ῥοδιακός, Σαμιακός κτ.
 Χιάσμα, τὸ, σημεῖον, ἡ σχῆμα τοῦ Χ. χιάσματα, σταυροειδῶς τεθειμένα ἢ καρφωμένα ξύλα.
 Χιασμός, ὁ, τὸ σημειοῦν μὲ Χ, τὸ θέτειν σταυρωτά, ἢ γράφειν.
 Χιαστός, ἡ, ὄν, σημειωμένος μὲ Χ, σταυρωτά θεμένος· τὸ -στόν, σχῆμα Γραμμ. ἢ ῥητορικόν, ὅπου τὰ μέλη ὡς λόγων ἀντιστοιχοῦσι κατὰ Χ.
 Χιδρίαι, ὁ, : σῖτος, χρήσιμοι νὰ γείνῃ χιδρόν, ἢ χιδρα.
 Χιδρόν, τὸ, χιδρα, τὰ, φαγητόν τι ἐκ σίτου μὴ ὠρίμου ξηραν-

θέντος ἐπὶ πυρός, ἢ ὑπὸ τὸν ἥλιον. Τὴν σήμερον φέρεται ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὀνομάζεται ψίρι. Ζ. χόνδρος.
 Χιέζω, Χισμός. Ζ. χιάζω, χιασμός.
 Χιλεύω, μ. εὐσω (χιλός), τρέφω : στρατόν, Νίκανδ. Θηρ. 635. Ἡσύχ.
 Χιλή, ἡ, ταυτ. χιλός, ὁ, Σουίδ.
 Χιλήγονος, ὁ, ἡ. Ζ. σιτήγονος.
 Χιλιάγωνος, ὁ, ἡ, ἔχων χιλίας γωνίας, Ἀρχιμ. σ. 123. Βασιλ.
 Χιλιέαις, Ἐπίρ. χιλιαίς φοραῖς.
 Χιλιάνδρος, ὁ, ἡ, χιλίους ἀνδρας περιέχων : πόλις, Πλάτ.
 Χιλιάρχος, ὦ, εἶμαι
 Χιλιάρχης, ου, κ. } ἀρχων, ἡγεμὼν χιλίων στρατιωτῶν.
 Χιλιάρχος, ὁ, } 2) εἰς τοὺς Πέρτας, καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς Μακεδόνας χ. ἦτο τὸ πρῶτον πρόσωπον μετὰ τὸν βασιλέα. Αἰλιαν. Ποικ. Ἰστ. 1, 21. Διόδ. 18, 48.
 Χιλιάρχη, ἡ, τὸ ἀξίωμα. τοῦ πρ.
 Χιλιέας, ἄθος, ἡ, χιλιάδα Κ. ὁ ἀριθμὸς 1000. πλήθος χιλίων.
 Χιλιασταί, οἱ (χιλιάζω, χιλιοί), οἱ πιστεύοντες τὸν χιλιασμόν δηλ. τὴν χιλίων ἐτῶν ἐπὶ γῆς βασιλείαν τοῦ χριστοῦ.
 Χιλιέτης, κ. } (ἔτος), χιλίων ἐτῶν.
 Χιλιετής, εος, ὁ, ἡ, }
 Χιλιετηρίς, ἴδος, ἡ, χρονικὸν διάστημα ἐτῶν χιλίων, Γεώργ. Κεδρην. σ. 3.
 Χίλιοι, αἱ, α. Ὁ Ἡρόδ. κ. Ξενοφ. λέγουσι ἵππος χιλία, ἀπὸ τοῦ χίλιοι ἵπποις.
 Χιλιόκωμος, ὁ, ἡ, (κώμη), περιέχων χιλίας κώμας.
 Χιλιόμβη, ἡ, δυοῖα χιλίων βοῶν, κατὰ τὸ ἑκατόμβη, Ἰουλ. λόγ. ζ'.
 Χιλιόναυς, ὁ, κ. } Δωρ. - ναύτας, συγκείμενος ἐκ χιλίων
 Χιλιοναύτης, ὁ, } πλοίων : κώπη, ἐλάτη, στόλος, Εὐρ. Ἰφιγ. Τ. κ. Αἰλ. Αἰσχ. Ἀγ.
 Χιλιονταετηρίς, ἴδος, ἡ, ταυτ. χιλιετηρίς. ἐκ τοῦ
 Χιλιονταίς, ἄθος, ἡ, ταυτ. χιλίας, Νικολ. Δαμασκ.
 Χιλιόπαλαι, Ἐπίρ. πρὸ πολλοτάτου καιροῦ. Πρβ. δεκάπαλαι.
 Χιλιόπλασις, ἰα, ἴον, κ. } Ἐπίρ. - σίως, χιλιαίς με-
 Χιλιόπλασις, ονος, ὁ, ἡ, } γαλήνιος κτ. Ἀρχιμ.
 Χιλιόπος, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων χιλίους πόδας.
 Χίλιος, ἰα, ἴον. Ζ. χίλιοι.
 Χιλιοστή, ἡ, τὸ χιλιοστὸν μέρος (ὡς μυριοστή, ἑκατοστή, πεντηκοστή). ἐκ τοῦ
 Χιλιοστός, ἡ, ὄν, ὁ μετὰ τοὺς 999. Πρβ. μυριοστός.
 Χιλιοστύς, ὅς, ἡ, τὸ χιλιοστὸν μέρος. 2) ἀντί χιλίας.
 Χιλιόσταυρος, ὁ, ἡ, χιλία τάλαντα βαρὺς, ἢ ἀξίον, Πλουτ. Περικλ. 12.
 Χιλιόφορος, ὁ, ἡ, φέρων χιλίους ἀμφορέας, Δ. Κίσσ.
 Χιλιόχρυσος, ὁ, ὄνομα ἱατρικοῦ, Ἀλέξ. Τραλ. 11, σ. 643.
 Χιλιόω, ὦ (χιλίας, νοητ. δραχμαί), ζημιώνω τινὰ χιλίας δραχμὰς, Λυκούργ. παρ' Ἀποκρ.
 Χιλιώρος, ὁ, ἡ (ῥα), ταυτ. χιλιετής, Λυκούργ.
 Χιλός, ὁ, χλόη, πράσινον χορτάρι, τροφή τῶν ἵππων, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 7, 8. κ. τῶν ἀνθρώπων. π. χ. τὸ μητρικὸν γάλα, Εὐφορ. Παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμ. ὅστις παράγει ἐκ τούτου καὶ τὸ ὄνομα Ἀχιλλεύς, (Ἀχιλεύς). Ζ. χιλωτήρ.
 Χιλόω, ὦ, φέρω εἰς τὴν βοσκήν, ἀφίνω νὰ βόσκηται, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 2, 21.
 Χίλωμα, τὸ. Ζ. χεῖλωμα.
 Χιλωτήρ, ἦρος, ὁ, ὁ τουρβάς τῶν ἵππων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει εἰς λέξ. φορβεῖα, χεῖλωτήρ. λέξεις ἐκ διαφόρων θεματικῶν (χεῖλος, κ. χιλός) συνέπεσαν κατὰ συμβεβηκός εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ζ. χεῖλος, χεῖλω, χυλός.
 Χίμαιρα, ἡ, κ. } αἶξ, αἰγίδα, γίδα, χυδ. γίδι, Ἀλκ. Λείψ. 2)
 Χιμαιρίς, ἡ, } μυθώδες τέρας εἰς Ὀδυσ. ζ, 179. Πρβ. π. 328. κ. Ἡσίοδ. Θεογ. 319. ἔχει πολλὰς σημασίας, καὶ ἱστορικὰς ἐξηγήσεις, Πλουτ. 8, σ. 274. Η. Ζ. χίμαρος.
 Χιμαιροβάτης, ου, ὁ (βαω, βαίνω), ὁ ἐπιβαίνων τὰς αἶγας. 2) ἔχων πόδας αἰγός. : Πάν, Ἀνάλ.
 Χιμαιροθύτης, ου, ὁ, θυσιάζων αἶγας, Ἀνάλ. 1, σ. 227.
 Χιμαιροφόνος, ὁ, ἡ, φονεὺς τῶν χιμαῖρων, ἢ αἰγῶν Ἀνάλ.

Χιμέραρχος, ὁ, ἡγεμὼν, ὁδηγὸς τῶν χιμαρῶν : τράγος, Ἀνάλ.

Χίμαρος, ὁ, τράγος, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1. 390. ἡ χίμαρος, γίδα, αἶξ, ταυτ. χίμαιρα, Θεόκρ. Σημειοῦνται ὅτι χίμαρα ἢ νέα γίδα· τὸ δὲ νεογνὸν ἄρρεν ὠνομάζετο ἔριφος· Πρβ. αἶξ, αἶξ, ἐπαιγίζω, καταιγίζω, ἐπικορίσσω, διὰ τὰ καταλάβης τὰς διαφορὰς σηματοῦσιν. Ζ. κ. χίμαρος.

Χίμαρος, ὁ, ἄλλη. γρ. ἀντὶ χίμαρος, 2) ἀντὶ χίμαρος, ταυτ. εὐδαίος, 3) τὸ γενναίσιον αἰδοῖον.

Χιμαροσφακτήρ, ἦρος, ὁ, πνίγων, σκοτόνων αἶγας : λύκος.

Χιμαρῖος, ὁ, Ὀν. κύριον, Πλούτ. 8. σ. 274. Η.

Χιμετλιάω, ὦ, πάσχω χίμετλον (τὸ ὅπ. Ζ.), Διοσκ. 2, 39.

Χιμετλον, τὸ, ταυτ. χίμετλον, Νίκανδρ.

Χιόγενής, ἑός, ὁ, ἡ, γεννημένος ἐν Χίῳ· καὶ γεννημένος εἰς τὴν χιόνα, ψυχρός.

Χίον, τὸ, οἰνηρόν σκεῦος, χωροῦν, 1, ἡ 1½ χοᾶς, Ἀνάλ. 2, σ. 48. ἀριθ. 12. ἐκ τοῦ χέω, χεῖω, χίω· Ζ. Χίος, ἡ.

Χιόνεος, ἑα, εον (χιών), ἀπὸ χιόνα, λευκός, ἡ ψυχρός ὡσάν χιόν, Νόνν.

Χιόνη, ἡ, (χιών, ὄνος), Ὀν. κύριον, Ἀπολλόδ.

Χιονίζω, μ. ἴσω (χιών), χιονίζω· σκεπάζω μὲ χιόνα (ρίπτω χ.), λευκαίνω.

Χιονικός, ἡ, ὄν, κ. } ἀνήκων εἰς χιόνα, ἐκ χιόνος, λευκός
Χιονικός, νη, νον, } ὡσάν χ. Ἀθήν. σ. 375.

Χιόνιος, ια, ιον, }
Χιόνιον, τὸ, ὑποχ. τοῦ χιόν. Κ. ταυτ. χιόν. 2) ἱατρικόν τι τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τρ. 2, σ. 142.

Χιόνις, ἑδος, ὁ, Ὀν. κύριον, Πανσ.

Χιονόβας, αὐτός, ὁ, ἡ, κ. } περιπατῶν εἰς τὴν χιόνα, σκεπα-
Χιονόβατος, ὁ, ἡ, } σμένος ἀπὸ χ. Ἀρρίαν. Ἰνδ. 6.

Χιονοβλέφαρος, ὁ, ἡ, ἔχων βλέφαρα ἀτρυᾶ ὡς τὴν χ. Ἐπίθ. τῆς Ἡούς, Ἀνάλ. 2, σ. 253. ὡς - πεζα. Πρβ. φοινικό-
πεζα.

Χιονόβλητος, ὁ, ἡ, κτυπημένος, ἡ σκεπασμένος μὲ χ. δηλ. χιονισμένος, Ἀριστοφ. Ν.

Χιονοβολέω, ὦ, μ. ἴσω, ρίπτω χιόνα, κτυπῶ μὲ χιόνα, χιονίζω, Διόδ. Σικελ. 5, 39. ἐκ τοῦ

Χιονοβόλος, ὁ, ἡ, βάλλων χιόνα, χιονίζων.

Χιονόβοσκος, ὁ, ἡ (βόσκω), τρέφων τὴν χιόνα, ἡ τρεφόμενος ἀπὸ χιόνα, ὡς ὁ Νεῖλος ἀπὸ τὴν χιόνα τῆς Αἰθιοπίας, Αἰσχ. Ἰκστ. 575.

Χιονοειδής, ἑός, ὁ, ἡ (εἶδος), ὡσάν χιόν, Νίκανδρ. Ἀλ.

Χιονόεις, εσσα, εν (χιών), ἐκ χιόνος, πλήρης χιόνος, Νίκανδρ. Ἀλέξ.

Χιονοφρέμων, μονος, ὁ, ἡ (φρέμμα), φρεμμένος ἀπὸ χιόνα, τρέφων χιόνα, Εὐρ. Ἑλένη. 1339. Πρβ. χιονόβοσκος.

Χιονόμελι, τὸ, Γεωπον. 8, 28. μέλι ἐκ χιόνος.

Χιονόκτυπος, ὁ, ἡ, κτυπημένος, σκεπασμένος μὲ χιόνα, Σοφοκ. Αἶας 696.

Χιονόπεζα, ἡ, λευκόπους, Νόνν. 22. Ἐπίθ. τῆς Ἡούς.

Χιονότροφος, ὁ, ἡ, κ. ἐνεργ. - τρόφος, ταυτ. - φρέμμων.

Χιονόχρως, ωτός, ὁ, ἡ, κ. - χροῦς, σος, ὁ, ἡ, ἔχων σῶμα, ἡ χρώμα λευκόν ὡς ἡ χιόν, Εὐρ. Ἑλ. 216.

Χιονόω, ὦ, ταυτ. χιονίζω, Διογ. Λαέρτ. κ. Ἡτύχ.

Χιονώδης, εος, ὁ, ἡ, ὡσάν χιόν, λευκός ἡ ψυχρός· γεμάτος χιόνα, Ἀπολλων.

Χιονωτός, ἡ, ὄν (χιονόω), ταυτ. πρ. Νόνν.

Χίος, ἡ, ἡ νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Χίος, Χία, Χίον, (ἀντὶ χίος, συναίρ. χίος) πολίτης, ἡ κάτοικος τῆς νήσου Χίου. Χίος αἰοῖδος, ὁ Ὀμηρος. Χίος ἦν ὁ ἀποπατῶν, παροιμ. ἀναφερομένη εἰς ἀνέκδοτον, τὸ ὅποιον ἐμπορεῖ νὰ εὐρητῇ εἰς Πλούτ. Λακων. ἀποφθέγ. Τόμ. 8, σ. 237. Η. ὅθεν κατανοεῖται καλῆτερα ὁ Ἀριστοφ. Εἰρ. 170. κ. Βατρ. 1000, οὐ χίος, ἀλλὰ χίος.

Χίος, ἡ, κ. Χίος· τὸ μέρος τοῦ ἀστράγαλου, ὅπου ἦτο ὁ ἀριεὶς ὁ ὠνομάζετο χίος ἀστράγαλος κ. ἐξέτης κ. Χίος, ἑδος, ἡ· τὸ τοῦ-
του ἀντίθετον, κῶος εἰς· ἀλλὰ κατ' ἄλλους τὸ ἐναντίον· ὁ μὲν γὰρ χίος ἐδύνατο ἐν, ὁ δὲ κῶος, ἐξ, λέγει ὁ Σουῖδ. καὶ χίος καὶ κύων ὁ τὸ ἐν δυνάμενος βόλος, Εὐστάθ. ἀρα μοναί, συγγ. τοῦ εἰς, ἴος, ἱα, ἱον, τὰ ὅπ. Ζ. 2) Τροπ. αἱ δὲ ἐπι-

φαίνεται τοῦ ἀστράγαλου τοῦ ἀνθρωπίνου ποδὸς ὀνομάζονται κῶα κ. χία. Εἰς τὸν Ἱπποκρ. κεῖται τὸ χίον.

Χιουργής, ὁ, ἡ, χίος ἐργασίας, ἡ τρόπου κατασκευῆς· Ζ. Λι-
χιουργής.

Χιραλέος, ἑα, εον, πλήρης χειρᾶδων· Ζ. χειράς.

Χιρας, ἑδος, ἡ· Ζ. χειράς.

Χιροπόδης, ου, ὁ, κ. Χιρόπους, ὁδος, ὁ, ἡ, ὅστις πᾶ-
σχει χειρᾶδας εἰς τὰς χεῖρας, ἡ εἰς τοὺς πόδας.

Χιτών, ὠνος, ὁ, Ἰων. Κιθών (ἐκ τοῦ κύθος, ἀντὶ υ, Αἰολ. ι), Κ. ὑποκάμισον, Ἡρόδ. 5, 85. 2) ἀντὶ χλαμύς, ἐπανωφόρι στρατηγῶν, Πλούτ. 8, σ. 97. Η. 3) Μεταφ. πᾶν κάλυμμα, σκέ-
πασμα, κέλυφος, ὡς τὰ φύλλα τοῦ κρομμύου, ἄλλως ὑμῆν, κ. μῆνιγξ. Ὀμ. ἀντὶ θώραξ. 4) μέρος τῆς ἐμβάδος, ἡ πτέρνα, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 2, 19.

Χιτωνάριον, τὸ, - ὠνιον, τὸ, - νίσκος, ὁ, ὑποχ. τοῦ χιτών.

Χιτώνη, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἔχουσα μικρὸν ὑποκάμισον, Καλλιμ.

Χιτωνία, ἡ, ταυτ. πρ.

Χιτωνίζω, ἐνδύω τινὰ χιτῶνα, Γλωσσ. Οὐολκ.

Χιτωνοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν χιτῶνας, Γλωσσ. Οὐολκ.

Χιῶ, ἀντὶ χιέω, ταυτ. χιάζω, ἀριθ. 3.

Χίω, τύπος τοῦ χάω, εἶμαι ἀνσικτός· ὅθεν σχίζω· ἀντὶ τοῦ χύω, λύω, χωνεύω· ὅθεν, χιών, ὡς ἐκ τοῦ χέω, χεῖω, χεῖμα, χεῖμα.

Χιών, ὄνος, ἡ (χίω, ταυτ. χέω, κ. χύω), Κ. χιόνιον, ἡ χιόν· ἀλλὰ μόνον ἡ κειμένη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ σκεπάζουσα αὐτήν, Ἰλ. κ. 7. Ὀδυσ. τ, 205. ἡ δὲ πίπτουσα ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας ὀνομάζεται νίψ, νιφετός, νιφάς· Μ' ὅλον τοῦτο εἰς Ἰλ. μ, 278, ὡς τε νιφάδες χιόνος πίπτουσι, τὸ χιών εἶναι καθόλου, νιφάδες δὲ, ἡ κατερχομένη χιόν. 2) χιών ποταμεία, χιονόνερον Κ. ἡ πά-
γος ἀπὸ νερὰ παγωμένα τὸν χειμῶνα, Εὐρ. Τρ. 1077. Ἀνδρομ. 214. 3) Μεταφ. αἱ πολιαὶ τρίχες, ἡ τὸ χιονούμενον τοῦ τριχάμα-
τος· Ζ, πάχη.

Χλάζω, Δωρ. ἀντὶ χλήζω, ταυτ. κλάζω, κράζω· Παρακ. κέχλα-
δα, κεχλαδώς, βοῶ, ἀχολογῶ· κεχλαδόντες ἦβα, κλάζοντες (κεχλάζοντες) ἀπὸ νεότητος· τὸ παραδειγμα ἐκ τοῦ οἴνου, ὡς φιάλαν ἀμπέλου κεχλάζουσαν ὀρότω, Πίνδ. ὡς κεκληθῆναι, φο-
φεῖν, προσλαλεῖν, Ἡσύχ. Ἐμπορεῖν παραχθῆναι ἀπὸ τὸ χλήζω ἀριθ. 2. διπλατ. κεχλάζω. 2) ὁ Ἡσύχ. τὸ ἔχει καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ χάω· οὕτω κεχλαδῶν, κ. κεχλαδούσι, ἀντὶ χάσκειν, κ. χά-
σκουσιν· ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ἀνήκει εἰς τὸ χαλάζω, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐγενεῖται κατὰ συνηγορ.

Χλαῖνα, ἡ, ἡ ἀνδρῶν μανδύειδες ἐνδυμα, Ὀμ. διάφορον τοῦ τρίβων (Ἀριστοφ. Σφ. 1132)· ἐπανωφόρι, μὲ τὸ ὅποιον ἐσκε-
πάσθαι καὶ κοιμώμενος, Ὀδυσ. ξ, 500, κ. 521. ἐκρεμάτο μόνον εἰς τοὺς ὤμους· ὅθεν ὁ Τηλέμ. Ὀδυσ. φ, 118, ἀπ' ὤμοι-
ν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν· θηλυκωμένη μὲ περόνην (κεμπί-
ον), Ἰλ. κ, 133, ἀμφὶ χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, δι-
πλὴν, ἐκταδὴν, οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη· εἶχεν ἄρα ἐπιφάνειαν τραχεῖαν, κ. μαλλιάραν· ἀπλοῖδας χ. ὀνομάζει Ἰλ. ω, 230, κ. Ὀδυσ. ω, 275, τὰς ἐλαφράς, καὶ μὴ δασείας· Ἐκ τοῦ χλά-
να, χλαῖνα γίνεται χλανίς, ἴδος, ἡ τις ἦτο ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐπανωφόρι - Ἡ χλαμύς φαίνεται, ὅτι ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ
τὸ χλαῖνα, κ. χλανίς, πλὴν ὅτι τὴν ἐφόρουσιν οἱ ἵπποι, καὶ οἱ
εἰς τὸ ἵππικόν ὑπηρετοῦντες ἐφηβοί. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ χλαμός·
ἀντὶ χλαμύς· καὶ χλαμῖς (ὡς συχνάκις ἀλλάζονται υ καὶ ι)· Πιθα-
νώτατα ἐγενεῖται ἐκ τοῦ χλαῖνος, τρίχωμα, ἑρία. Ἐκ τοῦ χιόν, ἄχνη, προσλ. λ. λάχνη, μεταθ. χλάνη, χλάνα, χλαῖνα, Λατιν.
lana.

Χλαιοθήρας, ου, ὁ, ταυτ. λωποδύτης.

Χλαινουργική, ἡ, Γλωσσ. Οὐολκ. τέχνη τοῦ

Χλαινουργός, ὁ, ὅστις ἐργάζεται χλαῖνας, Γλωσσ. Οὐολκ.

Χλαινόω, ὦ, ἐνδύω χλαῖναν· Καθ. ἐνδύω, Ἀναλ. 2, 228.

Χλαίνωμα, τὸ, ἐνδυμα : λέοντος, ἐκ λεοντίνης ἐοράς, Ἀναλ.

Χλαμυδηφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φορὼν χλαμύδα, Θεόκρ.

Χλαμυδίων, τὸ, ὑποχ. τοῦ χλαμύς.

Χλαμυδοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἔχων σχῆμα χλαμύδος.

Χλαμυδοποιός, ὁ, ἡ, ὁ κατασκευάζων χλαμύδας.

Χλαμυδουργία, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Χλαμυδουργικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χλαμυδουργόν.

Χλαμυδουργός, ὁ, ἡ, ταυτ. Χλαμυδοποιός.

Χλαμυδοφορέω, ὦ, φορῶ χλαμύδα.
 Χλαμυδόω, ὦ, ἐνδύω τινά χλ. Ἀθην. σ. 47.
 Χλαμυδωτός, ἡ, ὄν, ἐνδυμένος χλ.
 Χλαμυρός, ἡ, ὄν, ταυτ. τρυφῶν. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει κ. χλεμερός· φαίνεται ὅτι κείται λαμυρός προσλ. τοῦ λ.
 Χλαμύς, ὕδος, ἡ, ἐπανωφόρι τῶν ἀνδρῶν, ἐξαιρέτως, στρατιωτῶν· καὶ τῶν ἐφήβων, ἐν ὧσιν ὑπηρετοῦν εἰς τὸν πόλεμον ὡς περίπολοι· τὴν ἀπέθεσαν δὲ, ὅταν ἐγίνοντο ἄνδρες· ἔφηβος γενομένος ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι, Στοβ. λογ. 237. Ζ. χλαῖνα.
 Χλανίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ χλανίς.
 Χλανιδόποιος, ὅς τις κάμνει χλανίδα, Χλανιδόποις, ἡ, ἡ τέχνη του Χλανιδουργία, ἡ, τὸ αὐτό.
 Χλανιδόω, ὦ, ἐνδύω τινά χλανίδα.
 Χλανιδωτός, ἡ, ὄν, ἐνδεδυμένος χλαῖναν, ἐκ τοῦ χλανιδόω, ταυτ. χλαῖνώ, Γλωσσ. Οὐολκ.
 Χλανίς, ἔδος, ἡ (Ζ. χλαῖνα), λεπτὸν, ἐριὺν ἐπανωφόρι κοινὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
 Χλανίσκιδιον, τό, Χλανίσκιον, τό, Χλανίσκος, ὁ, τὸ ὑποκ.
 Χλαρός, ἄ, ὄν, Πίνδ. Πύθ. 9, 66, χλαρὸν γελαῖν, Νομ. ἀθρόον γ. ὀρθότερον, χλαρὸν ἀντί λαρόν, δηλ. ἡδύ, ἀπολαυστικόν. Ἀλλὰ χειρόγ. ἔχουσι χλαρόν. Ὁ Ἡτύχ. ἐξηγεῖ τὴν λέξιν διαφόρως· λεπτός, τροχαλέος, ὠχρός· ἄρα ταυτ. λευρός, λειρός, λιρός, χωρὶς νη νομίστη ὅτι χλαρός εἶναι κατὰ διάλεκτ. χλωρός, ὡς πρῶτος, πρῶτος· προτέτι, ῥυπαρός, γλοιός, κ. ἐλαιηφόρος κώθων· τελευταῖον, κόχληξ, κάχληξ· Ζ. λάβρος.
 Χλαῖνῶ, ἀντί χλαῖνῶ, Ἡτύχ.
 Χλεμερός, ἡ, ὄν, ταυτ. χλιαρός, Ἡτύχ. Ζ. χλαμυρός.
 Χλευάζω, μ. ἄσω (χλεύη), περιπαίζω, σκώπτω, περιγελαῶ μὲ ἀλαζονείαν, καὶ καταφρόνησιν, Λουκιαν. Δημ. 14.
 Χλευάζει, ἄκος, ὁ, ταυτ. χλευαττής, Πολυδ. 9, 146.
 Χλευασίς, ἡ, περίπαιξις, περιγέλασμα.
 Χλευασμα, τό, περίπαιγμα, περιγέλασμα.
 Χλευασμός, ὁ, ταυτ. χλευασία.
 Χλευαστής, ὁ, περιγελαστής, περιπαίκτης, σκώπτης.
 Χλευαστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -στικῶς, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδευος εἰς τὸ χλευάζειν, ἰδίως, περιπαίζων μὲ ὑπερβολικὸν ἔπαινον, Λουκ. Εἰκόν.
 Χλεύη, ἡ, πλατὺ, καὶ ἀναστεινόμενον χεῖλος· περιγέλιον, περίπαιγμα, καταφρονητικὸν φέρεσμον· χλεύην ποιεῖν τινά, τὸ νᾶ ἔχη τις τινά ὡς περίπαιγμα· Ἐκ τοῦ χέλυς ἀντί χεῖλος, χελύω, χελεύω, χλεύω, χλεύη, περιγέλασμα μὲ ἀναστεινόμενον χεῖλος, ὡς μυλλαίνω, μοιμύλλω· ὡσαύτως καὶ χελυνάζω ἀντί χλευάζω (φλυαρέω), καὶ προσλ. σ σχελυνάζω, ἐκ τοῦ χελύνη ἀντί χεῖλος.
 Χλήδος, κ. Κληδός, ὁ, κ. Κλῆδος, Χλῆδος, ὁ, κ. Κληδός, Κληδός· σκουπίσμα, φρόκαλον. Τὸ πρῶτον εἰς χειρόγ. τοῦ Δημοσθ. μ᾽ ὄλον τοῦτο χλῆδος ἀντί χλοῖδος (ὡς στίχος, στοῖχος) εἶναι τὸ ὀρθότερον, ἐπεὶ παρὰ γὰρ ἀπὸ τὸ χλοῖη, ἡ, δηλ. χλόη, τὰ πράσινα λείψανα τῶν λαχάνων, τὰ ὅποια ρίπτουσι ἀπὸ τὰ μαγειρεῖα, ὡς διδάσκει τὸ χλοῖδάω.
 Χλήζω, Ἰων. ἀντί χλάζω, τὸ ὅπ. Ζ. 2) σφριγῶ, εἶμαι ὑγιής, δυνατός· κεχλαδόντας ἦβα, ἀντί κεχλαδόντας, Πίνδ. ὡς πεφρίκοντας ἀντί πεφρικόντας, δηλ. τὸ αὐτό, σπαργόντας, σφριγόντας· Ὁ Αἰσχ. ἔχει χληδᾶ, ἀντί τρυφᾶ, Πρβ. κ. χλῆζω.
 Χλαινῶ, μ. ανῶ, Παρκ. κεχλιάγκα, Ἡτύχ. (χλίω), θερμαίνω· καὶ ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὅποια τις ξαναθερμαίνει, Ἀλεξ. Δείψ. μαλακύνω, τήκω, χιονεύω διὰ θερμότητος.
 Χλῆανσις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.
 Χλῆαρός, ἄ, ὄν, εἰς τὸν Ὀμ. λιαρός, Ἰων. χλῆρος (ὡς μικρός, μισρός), θερμός, ὀλίγοντι θερμός, τὸ ὅποιον τὴν σήμερον λέγομεν Χλῆος, χλιά, ὄν· Ζ. χλίω.
 Χλῆρότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Πρὸ κλ. Παράφρ. Πτολεμ. 1, 20.
 Χλῆσμα, τό (χλιάζω, αἰνώ), τὸ θερμασμένον· θερμόν, καὶ μαλακτικὸν ἱατρικόν, ἡ ἔμπλαστρον.
 Χλῆω, -άζω· χλιώνω, ποιητ. ἀντί χλιώνω· εἶμαι· χλιαρός· Ζ. χλιείς.
 Χλῆαίνω, μ. ανῶ, (χλῆδη), μαλακύνω, τρυφεύω· Μέσ.

προσφερόμαι ὡς μαλακός καὶ τρυφερός, : ἀβρίτητι, Ξενοφ. Συμπ. 8, 8.
 Χλῆδανός, ἡ, νόν (χλῆδᾶω), Ἐπίρ. -νῶς, μαλακός, τρυφερός, θηλυπρεπής· Εὐρ. Κύνλ. 498. Πλούτ. Ἀλκιβ. 23.
 Χλῆδανόσφυρος, ὁ, ἡ, (σφυρὸν), μὲ τρυφερά, λεπτά, μαλακά σφυρά, μὲ ὠραίους πόδας, φαινομένους ἐξαιρ. εἰς τὸν χορόν, ἡ εἰς τὸ περιπατεῖν, Ἀνακρ. Πρβ. ἀβρίπους, κ. χλῆδανόπους.
 Χλῆδᾶω, ὦ (χλῆδη), ζῶ μαλακῶς, θηλυπρεπῶς, ἀσώτως· χλῆδῶσα μολπή, μαλακή, τρυφερά, ἡδῆα· πράγμασι χλῆδᾶν, ἀλαζονεύσθαι, Αἰσχ. Προμ. 971.
 Χλῆδεις, εἶα, εἰον, ταυτ. χλῆδανός, Νομ. Ἀμφ.
 Χλῆδη, ἡ (χλίω, χλῆζω), τρυφή, μαλακότης, ἡθονική ζωή, πολυτέλεια. 2) ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν τρυφήν, πολυτιμὰ ἐνδύματα, στολίδια κτ. κεράτομοι χλῆδαί, ἑλικες τῆς κόμης (κατὰ μάλ· λία), Σοφοκ. Ἠλέκτ. 52. περιδέραιον, Εὐρ. Ἰων. ἀρτεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλῆδαί δὲ γυναιξίν, Φωκυλ.
 Χλῆδημα, τό (χλῆδᾶω), ταυτ. χλῆδη.
 Χλῆδος, ὁ· Ζ. χλῆδος.
 Χλῆδῶν, ὁ (χλῆδη), περιδέραιον, ἡ βραχιόλιον, Πλούτ. περὶ τῆς τύχης τῶν Ῥωμ. 4. 2) ὁ τῆς κεφαλῆς στολισμός τῆς ἡμίονου, Πλούτ. Γαμικ. παραγγέλ. Πρβ. παρώτιον· κ. φάλαρα.
 Χλῆδωνόπους, ὁ, ἡ, ὅς τις φέρει εἰς τοὺς πόδας του χλῆδῶν, ἡ χλῆδῶνα, Ἡτύχ.
 Χλῆροθαλήρης, ὁ, ἡ, οὐδ. -πές· ὕδωρ, ὀλίγοντι θερμόν· χλιαρόν Κ. Ἀθην. 9, σ. 409, ὅπου πρότερον ἦτο Χαίροθαλπές.
 Χλῆσεις, εντος, ὁ, χλιόεντι πότῳ, εἰς χλιαρόν ὕδωρ, Νίκανδρ. Ἀλεξ. ἀντί τοῦ ὁποῖου τὰ χειρογ. ἔχουσι Χλιόωντι.
 Χλίω, Κλῆζω, τύπος ἄλλος τοῦ χλάω, χλάζω, χλέω, εἶω, ἦω, χλῆζω, χλῆζω, ἡ χλῆζω, ἀνοίγομαι, σχίζομαι, ἐξαιρ. ὑπὸ θερμότητος· καὶ Μεταφ. τρυφῶ, : πέπλοισι βαρβάρουσιν, Αἰσχ. Ἰκέτ. 239. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, σπαργῶ, σφριγῶ, ἀκμάζω· χλιόωσι μέγα, κ. ἐγγλῆεις ἄγαν, ἀντί τρυφᾶς, Αἰσχ. Κομφ. 185, κ. Ἰκέτ. 920, ὅπου ἐγγλῆεις, ἀντί τοῦ ὑβρίσεις (ἀποτέλεσμα τῆς τρυφῆς)· βαδίζει κεχλῆδῶς, Πλούτ. Ἀλκιβ. 1, δηλ. ὑπὸ τρυφῆς διαρρέων. 1) Ἐκ τοῦ (χλέω, χλῆζω, εἶω, ἦω) χλῆζω εἶναι κέχλοις, διεκλῆτο, Ἡτύχ. κεχλῆδῶτα, ἀνθούντα, ὁ αὐτ. 2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ χλῆδᾶω, χλοῖδᾶω, χληδᾶω (ὁ Ἡτύχ. ἔχει κ. χλυδᾶω), δηλ. τρυφᾶω· κ. χλῆδη ἀντί χλοῖδη, κ. χλῆδη. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει καὶ χλοῖδᾶω, ἄζω, ὡς κέχλοις, ἀντί διεκλῆτο. 3) Ἐκ τοῦ χλέω, εἶω, χλόω γίνεσθαι χλόη, χλοῖη, κ. χλῆδος, χλῆδος ἀντί χλοῖδος· Ζ. χλῆδος. 4) Ἐκ τοῦ χλίω εἶναι χλιάω, εἶω, αἰνώ· καὶ χλιαρός, καὶ λιαρός (ἀποβ. τοῦ χ.)· καὶ τὸ τὴν σήμερον σύνθησις χλῆδος, ἄ, ὄν.
 Χλόα, Χλόη, Χλοῖη, ἡ, τὰ πρῶτα πράσινα βλαστήματα παιτός φυτοῦ· νέα σπαρτά· νέα χόρτα· : ἀνθήων, Πλούτ. περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ βραδ. τιμωροῦν. Εἰς τοὺς ποιητ. τὰ φύλλα, καὶ πᾶν πράσινον μέρος τοῦ φυτοῦ, Ξενοφ. Οἰκ. 17, 10. χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος. 2) ὡς Ἐπίρ. τῆς Δήμητρος, ἐκ τοῦ χλοός, χλοά, χλόα, ἡ πρασινίζουσα· ἄλλως, εὐχλοαί, Πρβ. φλοῖος κ. φλοῖα.
 Χλοάζω, μ. ἄσω (χλόη), πρασινίζω, φύω τὰ νέα πράσινα βλαστήματα, Νίκανδρ. Θηρ. 147. εἶμαι πράσινος ὡς ἂν χλόη·
 Χλοανθέω, ὦ, ῥῆμα, τοῦ ἐφ. Ἡτύχ.
 Χλοανθής, ὁ, ἡ (χλόα), πρασινίζων, βλαστάνων, ἀνθῶν, Νίκανδρ.
 Χλόασμα, τό, ταυτ. χλόη, χλόος.
 Χλοαυγής, εὐς, ὁ, ἡ (χλόα, αὐγή), λάμπων μὲ πρατινάδα, Λουκιαν.
 Χλοάω, ὦ, Ἰων. -έω, ταυτ. χλοάζω, Νίκανδρ.
 Χλοερός, ἄ, ὄν, κ. Χλοηρός, ταυτ. τοῦ συναερ. χλωρός.
 Χλοερότροφος, ὁ, ἡ (χλοερὰ τρέφων), τρέφων, γεννῶν χόρτα, λάχανα· πεδίον, Εὐρ. Φαιν.
 Χλοερῶπις· -ώπιδος ἄνδρα πέτρης, Παύλ. Σιλ. Ἐκφρ. 255. ταυτ. χλοερᾶς, χλωρᾶς.
 Χλοήβαφος, ὁ, ἡ, Νομ. ἐσφ. ἀνέγ. ἀντί χολήβαφος· ἄλλ· ἐμπροσὶ νᾶ εἶναι μετὰθ. καὶ χωρὶς τούτου ἡ ἐννοία εἶναι ἡ αὐτή.
 Χλοηκόμεω, ὦ (κόμη), ἔχω πράσινα φύλλα, Ἀνακρ.
 Χλοηρός, ταυτ. χλοερός, κ. χλωρός.

Χλοητόκος, ὁ, ἡ : πόα, νωπῶς πρασινίζουσα χλόη, Λουκιαν. Τραγοποδάγρ. 45.

Χλοηφορέω, ὦ, μ. ἤσω, φέρω, φύω χλόην. 2) εἶμαι ἐν χλόῃ, πρασινίζω, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 8, 6.

Χλοηφόρος, ὁ, ἡ (χλόη), φέρων χλόην.

Χλοιάω, κ. } ταυτ. χλοάω, κ. -όω· Ζ. χλῖω.

Χλοϊόω,

Χλοϊώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ταυτ. χλωϊδής.

Χλοόκαρπος, ὁ, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος.

Χλοόμορφος, ὁ, ἡ, ἔχων μορφήν χλόης, πρασίην, Ὀρφ.

Χλόος, οὖς, ὁ, κυρίως, ταυτ. χλόα, χλοία, χλοῖη, Νίκανδρ. (ὡς φλόος, φλοία). 2) Συνήθ. τὸ κιτρινοπράσινον χρῶμα : θάψου, πύξου, Ἀπολλων. 3, 297. 4, 1279.

Χλοόω, Ἰων. χλοϊόω, συνήθ. Μέστ. ταυτ. χλοάζω.

Χλουνάζομαι, μ. ἀσμαι, Ἡσύχ. Ζ. τὰ ἐφ.

Χλούνειος, εἶα, εἰον, ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἐφ.

Χλούνης, ου, ὁ, Γεν. πληθ. χλούνων, διὰ τὰ μὴ συμπέσῃ τῶ χλούνων ἐκ τοῦ χλουνός, τὸ ὅπ. Ζ. ἐπίθ. τῶν κάπρων, Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 168. Νομ. ἐκ τοῦ χλόα, κ. εὐνή· ἔξηγεῖται διαφύρως· ἀπὸ τὸν Γραμμ. Ἀριτοφάν. μονίος, μόνιος ζῶν· ἀπὸ τὸν Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 6, 28. ἐκτομίας, ἡ μόνορχης, ὅθεν καὶ μεγαλήτερος, καὶ χαλεπώτερος· διότι οἱ νέοι χοῖροι πάσχοντες νόσηματι τῶν ὀρχεων ζύονται εἰς τὰ δένδρα καὶ πέτρας, καὶ πολλάκις οὕτως εὐνοχίζονται. Οἱ πλεῖστοι ἀπεδέχθησαν τὴν ἐξηγήσιν ταύτην, διότι ἐμεταχειρίσθησαν χλούνης, κ. γύνινι ὡς ἐπίθ. μαλακῶν, καὶ δηλυπρεπῶν ἀνθρώπων· ὅθεν, χλουνάζομαι, μεμφιμοιρῶ, παραπονέομαι· καὶ, Αἰσχ. Εὐμ. 187, παίδων χλουνίς (ἡ) ἀντί ἐκτομή, μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι τὸ ἀποδίδουσιν εἰς τὸ κακοῦ· καὶ Ἡρόδ. 3, 48. Ὁ Ἡσύχ. ἀντί τούτου ἔχει κ. χλήδης, ἴσως ἀντί χλιδῆς, ἡδονικῆ πολυτελείας. Μέστ. φαίνεται (τὸν) ῥέμερον δηλ.) ἡ λέξις συγγ. τοῦ χλουνός, χλόος, χλωρός (σχημ. ὡς ἐριούνης), νέον ζῶον, νεογνόν, ὡς τὴν μεταχειρίζονται καὶ ἐπὶ ἀνρίων· ἀλλ' ἐδῶ σημαίνει νέος κάπρος ἕως τοῦ τρίτου ἔτους. Εἰς τὸν Νίκανδρ. κ. Ὀππ. οὐσιαστ. ἀντί κάπρος.

Χλούνης, ἡ· Ζ. πρ.

Χλουνός, ὁ, ἐπίθ. τοῦ χρυσοῦ, ταυτ. χλωρός. Ἐκ δὲ τούτου ἔγεινε τὸ τῆς συνήθ. χλωμός. Κορ. Ζ. πρ.

Χλωώδης, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ χλόην, πρασίος.

Χλωράζω, κ. Χλωροφαγέω, τρώγω χλόην.

Χλωραίνω (χλωρός), κάμνω πρασινοκίτρινον, ἡ κίτρινον.

Χλώρασμα, τὸ, ταυτ. χλωρότης, ἡ χλόασμα, Ἰπποκρ.

Χλωραύχη, ὁ, ἡ· Ζ. χλωρηῖς.

Χλωράω, -έω, μ. ἤσω, ὅθεν χλωρήσαντα, Ἰουλιαν. Καισ. 24. κ. -ριάζω, -ρίζω, εἶμαι κιτρινοπράσινος, ἢ κίτρινος, ταυτ. χλοάω.

Χλωρεύς, εὖς, ὁ, πτηνόντι πράσινον, ἡ κίτρινον· Ζ. χλωρίων.

Χλωρηῖς, ἔδος, ἡ, ταυτ. χλωρά· κάμνην χ. ἐπὶ νώτῳ, τὴν πρασίην κάμνην, Νίκανδρ. Θηρ. 88. 2) Ὀμ. χλωρηῖς ἀηδῶν· τουτο ἔβαλλεν εἰς ἀμηχανίαν τοὺς Γερμανοὺς ἐξηγητὰς, ἐπεὶ οἱ ἀηδόνες τῆς Γερμανίας εἶναι στακτοεῖδεις. (ἀλλὰ τίς τοὺς εἶπε νὰ ζητῶσι τὰς ἀηδόνες τῆς Γερμανίας εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν;)· καὶ ὁ Ἡσιόδ. Ἐργ. 201, ὀνομάζει τὴν ἀηδόνα ποικιλόδειρον· χλωρηῖς ὅμως ἀηδῶν εἶναι ἡ ἀδούσα εἰς τὰς πρασινάδας τὸ ἔαρ, καὶ ἡ ποικιλόδειρος τοῦ Ἡσιόδ. σημαίνει τὴν ποικιλίαν τῆς φωνῆς τῆς, ἐξερχομένης ἀπὸ τὴν δειρήν τῆς. Ὁ Σιμωνίδης τὴν εἶπε χλωραύχεναν, ἀλλ' ἢ ἐμεταχειρίσθη καὶ αὐτὸς τὴν λέξιν τροπ. ἡ δὲν ἐνόησε καλὰ τὸν Ὀμηρον.

Χλωρεάζω, ταυτ. χλωράω· ὅθεν

Χλωρίαις, εὖς, ἡ, τὸ πρασινοκίτρινον χρῶμα.

Χλωρίάω, ὦ, ταυτ. χλωράω.

Χλωρίζω, εἶμαι πράσινος ἡ κίτρινος.

Χλωρίς, ἔδος, ἡ· Ζ. Χλωρίων.

Χλωρίς, ἴδος, ὁ, Ὀν. κύριον, Ὀμ. κ. Πaus. 2, 21.

Χλωρίτης, ου, ὁ, : λίθος, πράσινος ὡς τὴν χλόην, Πλίν. 37, 10.

Χλωρίων, ωνος, ὁ. Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ. 9, 13. 15. 22.

πτηνόντι ὅλον κίτρινον· ἡ χλωρίς εἶναι μόνον εἰς τὸ στῆθος κίτρινον. Κατὰ τὸν Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 4, 47. χλωρίς εἶναι τὸ θῆλυ τοῦ χλωρίωνος· ἂν ὁ χλωρεὺς εἶναι διάφορος τούτου, ἀγνοεῖται.

Χλωρόκομος, ὁ, ἡ, (κόμη), ἔχων πράσινα φύλλα, Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 750.

Χλωρόμελας, αῖνα, αν, κιτρινομαυρός· διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἐξηγεῖ ὁ Γαλην. Τ. 5, σ. 483. Βασ. τὸ Ἰπποκρ. ὑποχλωρόμελας.

Χλωροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), κάμνων πράσινον, Σχολ. Ὀμ. κ. Πινδ.

Χλωρόπτελος, ὁ, ἡ, ἔχων πράσινα πτερὰ, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 16, 2.

Χλωρός, ἄ, ὄν, συναίρ. ἐκ τοῦ χλοερός, χλοαρός (χλόα, χλόη), πράσινος, εὐδαλῆς· ὅθεν πρόσφατος, νωπός : τυρός, ἡ. χλωρόν, ἡ νωπὸν τυρί. 2) νέος, ζωηρός, ἰσχυρός. 3) γόνυ χλωρόν, Θεόφρ. τρυφερόν, μαλακόν· χλωρόν δάκρυον, Εὐρ. τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Ὀμ. θαλερόν· ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ δύο ἐνυπάρχει ἡ ἐννοία τῆς πληρώσεως, καὶ ἀκμῆς. 4) πρασινοκίτρινος, χλωμός ἡ. καθὼς εἶναι ὅλα τὰ νεωστὶ φυόμενα βλαστήματα· Μεταφ. ἐπὶ τοῦ κιτρινωποῦ χρώματος τῶν ἀνθρώπων.

Χλωρότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. καθ' ὅλας τοὺς τὰς σημασίας.

Χλωροφαγέω, ταυτ. χλωράζω.

Χναύμα, τὸ (Ζ. χναύω), τμήμα, κομμάτι φαγητοῦ, ταυτ. κνίσμα.

Χναυματέιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ.

Χναυνός, ἡ, ὄν, κ.

Χναυρός, ἄ, ὄν, κ. } Ἀθην. σ. 260. 14, σ. 166. (χναύω)

Χναυστικός, ἡ, ὄν, } νόστιμος, ἡδύς· ἐκ τοῦ

Χναύω (κνάω, χνάω), κυρίως, ταυτ. κνάω, κ. κνίζω, τρώγω· Μέστ. τρώγω, περιγλίσσω, ἐσθίω ἐκ λαιμαργίας νόστιμόν τι φαγητόν, ἡ ζυμαρικόν, ἡ ὀπωρικά μετὰ τὴν τράπεζαν.

Χνοάζω, κ. } μ. ἄσω (χνόος), εἶμαι σκεπασμένος μὲ λεπτὰ

Χνοάω, } ἔρια, χνούδια, ἡ τρίχας· ἐκφύω τὸ πρῶτον χνούδι τῶν γενεῶν καὶ τοῦ μύστακος (ἴδρωσε τὸ μυστάκι του, λέγομεν ἡ).· χνοάοντας ἰούλους, τὸ πρῶτον χνούδι τῶν γενεῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 43, 779, καὶ Ἀνάλ. 3, 300.

Χνόη, Ἰων. Χνοίη, ἡ, ταυτ. χοινίης, ὁ κοῖλος κύλινδρος, ἡ τοῦ τροχοῦ τρύπα, ἣτις δέχεται τὸν ἄξονα. 2) ὁ ἄξων, Εὐρ. Ῥῆσ. 118. ὅθεν, Αἰσχ. Ἰκέτ. 356. σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν, κινῶν ταχέως τοὺς ἄξονας τῶν ποδῶν του (ἐκ τοῦ κνάω, κνόω, κνόη). 3) τὸ τρύξιμον τῶν ἄξωνων, Σοφοκ. Ἠλέκτ. 717. Ζ. κνόη.

Χνόξος, ἡ, ὄν, σκεπασμένος μὲ χνούδι, μὲ τὴν πρώτην ἀνάφυσιν τῶν γενεῶν, π. χ. παρειή, Ἀνακρ. 29, 19.

Χνόος, οὖς, ὁ, ταυτ. κνόος, κνούς (ἐκ τοῦ κνάω, κνέω, κνύω), ὅ, τι κεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ἐμπορεῖ νὰ ἀποξεσθῇ· ἄρα, χνούδι, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὀπωρικά τινα, Π. χ. κυδώνιον, περσικόν μῆλον κτ. τὸ πρῶτον ἄνθος τῶν γενεῶν τοῦ μεираίου· τὸ πρῶτον μαλλίον παντός ζώου : ἵππος πωλικόν χνούδι ἀποστειταμένη, Ἀνδρ. ἔρια, μὲ τὰ ὅποια γεμίζουν προσκέφαλα, καὶ στρώματα κτ. 2) Τροπ. ἄλδος χνόος, Ὀδυσ. ζ, 227, αἱ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἀκαθαρσίαι, φρύγανα, ἀφρός, ἄλας (ἀνθεα πικρὰ θαλάσσης), ἄλλως, ἄλδος ἄχνη· Ζ. ἄχνα. 3) τὸ τρύξιμον τῶν τῆς ἀμάξης τροχῶν, ὡς κνόη ἀρίθ. 3. Ζ. κνόος.

Χνοώδης, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ωδώς (εἰς τὸν Γαλην. Τ. 2, σ. 3. 56. Aldin.) ὡτάν χνούς, ἡ πλήρης χνού.

Χοαῖς, αἶα, αἶον, περιεκτικός ἐνός χοῆως.

Χοανεύω, συναίρ. χωνεύω, τήνω, λύω, καὶ ἡ. χωνεύω· ἐκ τοῦ

Χοάνη, ἡ, Χόανον, τὸ, Χόανος, ὁ, συναίρ. χώνη, χῶνον, χῶνος (χέω), Ἰλ. σ, 470, τὸ σκεῦος, ὅπου κεῖται τὸ μέταλλον διὰ νὰ χωνευθῇ μὲ δύναμιν τοῦ πυρός· Πρβ. μύδρος· Κατὰ τὸν Ἡσύχ. κοιλάμασιν, εἰς αὐτὴν ἐγχέεται τὸ χωνεύμενον· καὶ τύποι (καλουπία), εἰς οὓς μεταχέεται τὸ χωνεύμενον· τὸ ὁποῖον ἔπειτα διὰ τῆς λαβίδος καὶ τῆς σφύρας ἐκπονείται ἐπὶ τοῦ ἀκμονος· Ὡσαύτως ἐννοοῦσι καὶ τὸ τοῦ Ἡσιόδ. Θεογ. 863. κατσίτερος ὡς τέχνη ὑπ' αἰζηῶν ὁπότε εὐτρήτου χοάνιο θαλφεῖς· καὶ φυστήρ· τὰ δύο τελευταῖα εἶναι μεταγενέστεραι σημασίαι. 2) Ἰλ. ψ, 826, αὐτοχόωνον σόλον, ἐξηγοῦν τὴν λέξιν διαφύρως, καὶ προσέτι αὐτόχυτος· Ἦτο πυκνὴ καὶ στερεὰ μάζα χωνεμένου σιδήρου, ἣτις ἐχρησίμευεν ὡς δίσκος (νὰ ῥίπτεται δηλ.).

εις δε στ. 834, 835. λέγει, ὅτι ἡ αὐτὴ μάζα ἐπρεπεν εἰς 5 ἐν-
αυτῶν διάστημα νὰ χρησιμεύσῃ εἰς κατασκευὴν ποιμενικῶν καὶ
γεωργικῶν ἐργαλείων· ἐπρεπεν ἄρα νὰ εἶναι μεγάλη, καὶ στερεά,
μὴ κοίλῃ· τὸ αὐτοχόανον, αὐτοχυτον σημαίνει αὐτοσχέδιως κα-
τασκευασθέν, χωρὶς δηλ. πολλὴν ἐπεξεργασίαν· Ζ. μύδρος. 3) πῆ-
λινος τύπος (καλούπι), εἰς τὸ ὁποῖον χύνεται χωνευμένος μέταλ-
λον, καὶ σχηματίζεται κατ' αὐτὸν, Ἀνάλ. 3. σ. 196, ἀριθ. 238.
βοῖδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρωι χαλκωθέν,
κ. τὸν χαλκοῦν ἵππον χωνεύσας. 4) τὸ Κ. χωνίον, Φερει. Πολυδ.
10, 75. κύλικας οἶνου μέλανος ἀνδοσμίου ἡντλουν διὰ χώνης.
5) οἱ ἱατροὶ ὀνομάζουσι κοιλότητα τινὰ τοῦ ἐγκεφάλου χοάνην,
καὶ ληνόν, κ. πύελον· ἄλλοι ὀνόμαζαν χώνην καὶ χωνεῖον τὸν
γαργαρεῶνα, Κ. καταπιῶνα, ἡγουν τὸ στόμα τοῦ φάρυγγος. 6) ὁ
τρυπημένος πῆλινος τύπος περὶ τοῦ ὁποῖου λέγει ὁ Εὐστάθ. ὅτι
ἔχει τρήματα συνεχῇ τῷ Δ παραπλήσια, δι' ὧν χαλκὸς ἡθεῖται,
ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Φωτίος (ἐκλαβὼν τὸ Δ ἀριθμητικῶς = 4),
λέγει· λίγδος, χώνας τρήματα ἔχων συνεχῇ τέσσαρα παραπλή-
σια· τέσσαρες τρύπαι δὲν εἶναι πιθανόν νὰ ἦσαν· ἀλλὰ πᾶσα
τρύπα ἦτο τρίγωνος ἔχουσα τὸ σχῆμα τοῦ Δ. Οἱ τεχνίται ἡνω-
μένοι μὲ τοὺς γραμματισμένους ἤμπορουν νὰ εὗρωσι τὴν ἀλή-
θειαν· εἰς τοῦτον ἐχύνοντο διάφορα σχήματα μετάλλιν· ἀλ-
λως, ἰγδος, κ. λίγδος, μεταθ. γλίδος, τὰ ὅπ. Ζ.
Χόδανος, ὁ, Χοδίτευς, κ. Χόδος, ὁ· Ζ. χέζω.
Χόες, οἱ· Ζ. χέος, χούς.
Χοεύς, ὁ, μέτρον ὑγρῶν περιέχον 12 κοτύλας· χοεὺς εἶναι ταυτ.
χόος, χούς· Ἐλεφαν γεν. χοέως, χοῶς· Αἰτ. χοᾶ, Πληθ. χοᾶς,
χοῆς, ἀντὶ χοεῖς.
Χοή, ἡ (χέω), χύσις, ἐκχυσίς ὑγροῦ, ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν ἐπιταφίων
θυσιῶν· ὅθεν, χοαί, αἱ τοιαῦται θυσίαι.
Χοήρης, εὐς, ὁ, ἡ, ὁ, τι χρησιμεύει εἰς χύσιν ἢ χοήν· ἄγγος
χ. ἀντὶ χούς, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 960.
Χοηφόρος, ὁ, ἡ (χοή), φέρων, βαστάζων τὰς ἐπιταφίους θυ-
σίας.
Χοῦδρον, τὸ, Σουῖδ. κ. Ἀττ. Χοῖδιον, ὑποκ. τοῦ χούς, οἷς βοῖ-
διον τοῦ βούς.
Χοῦδος, ἡ, ὄν (χούς), ταυτ. γήινος, κ. πῆλινος, Ν. Δ. Πρβ.
χούων.
Χοινίχῃ, ἡ, ὁ σιδηροῦς κοῖλος κύλινδρος τοῦ τροχοῦ, ὅπου ἐμ-
βαίνει ὁ ἀξὼν· καὶ ὁμοίος κύλινδρος εἰς ἄλλα ὄργανα. 2) χει-
ρουργικὸν ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον κόπτουσι κοκκαλά· εἰς τὸν
ἵππον καὶ πρίων· τὸ κοῖλον τρύπανον μὲ ὀδοντωτὸν χεῖλος.
5) ταυτ. χοῖνιξ, δεσμά τῶν ποδῶν, Ἀππ. 4) σπῆλαιον εἰς πε-
τρώδη αἰγιαλόν, Στράβ. 12, σ. 821. Πρβ. σύριγξ.
Χοινικεῖος, αἶα, αἶον, περιέχων, χωρῶν ἓνα χοῖνικα.
Χοινίχρον, τὸ, κ. } ὑποκορ. τοῦ χοινίχῃ.
Χοινικίς, ἰδος, ἡ, }
Χοινικομέτρης, ὁ (μετρέω), ὅστις μετρεῖ μὲ τὴν χοῖνικα,
Ἀθην. σ. 272.
Χοῖνιξ, κορ, ἡ, μέτρον χωροῦν 4 κοτύλας· σίτου χοῖνιξ ἦτο
ἱκανὸς διὰ τροφήν μιᾶς ἡμέρας ἑνὸς ἀνθρώπου, Αἰλ. Π. Ἰσ. 1,
26. Θουκυδ. 4, 16. ὅθεν, Ὀδυσ. τ. 28, ὅς κεν ἐμῆς γε χοῖ-
νικος ὀπτήται, ὅστις τρώγῃ τὸ φωμίμου· Τροπ. ὡς τὸ τοῦ Πυ-
θαγόρου, ἐπὶ χοῖνικος καθῆσθαι, τὸ νὰ καθῆται τις ἀργός, καὶ
νὰ τρώγῃ ἀκόπως τὸν ἄρτον. 2) κοῖλον ξύλον, ἢ σιδηρὸς, εἰς τὸ
ὁποῖον ἐκλείαν τοὺς πόδας τῶν κακούργων. 3) ὅθεν, χοινίξ, ὁ
κοῖλος κύλινδρος τοῦ τροχοῦ· Ζ. χοινίχῃ.
Χοιράγχη, ἡ, ταυτ. ὑάγχη, Σωφρ. παρ' Ἀπολλ. περὶ Ἐπιρ.
σελ. 542. κ. Συντ. σελ. 335. Κατ' ἄλλους, χοιράγχις.
Χοιρεδωδης, ὁ, ἡ, ὡστὴν χοιράς, ἡ πλήρης χοιράδων.
Χοιρεῖς, ἄδος, ἡ, οἱ πρητμένοι ἀδένες τοῦ λαιμοῦ. 2) ἡ σκλη-
ρυσις μέλους τινός, σκίρτος ἄλλως. 3) πέτρα ὀλίγον τι ἐξέχου-
σα τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, Θεογ. 590. Πίνδ. Πύθ. 10.
Θεόκρ. 13, 24. χοιρεῖς (ὅχι ἐκ τοῦ χοῖρος) ἐκ τοῦ χερός, χέρ-
ρος, χερὰς, χέρμα, δηλ. πέτρα· ὡς πέτραι φαίνονται καὶ οἱ
πρητμένοι ἀδένες, οἱ τινες Κ. λέγονται χελωνάκια.
Χοίρειος, εἶα, εἶον, κ. }
Χοίρεος, ἔα, εἶον, κ. } τοῦ χοῖρου, ἀνήκων εἰς χ.
Χοίρειος, ἰα, ἰον, }
Χοιρέλαφος, ὁ ἰνδικὸς χοῖρος, Κοσμᾶς Ἰνδοπλ. 11, 7.

Χοιρίδιον, τὸ, γουρουνάκι.
Χοιρίνη, ἡ, κογχύλη τις θαλάσσης, ὅπου ἐφηγητόρουν εἰς τὰς
Ἀθῆνας οἱ δικασταί, Ἀριστοφ.
Χοίρεος, νη, νον, ταυτ. χοίρειος, Γλωσσ. Οὐολκ.
Χοιρίον, τὸ, ταυτ. χοιρίδιον.
Χοίριος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, ταυτ. χοίρειος.
Χοιρίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ χοῖρος, Λουκιαν. ἑταιρ. διάλ. 7.
Χοιροβοσκός, ὁ, βοσκὸς χοίρων.
Χειρογρύλλιος, ὁ, κατὰ τὸν Σουῖδ. ἀκανθόχοιρος. 2) κατὰ
τὸν Ἡτύχ. ἐχῖνος. 3) Εἰς τοὺς Ο'. Παροιμ. 24, 26, ζῶον, τὸ
ὁποῖον κατὰ τὸν Ἰερώνυμον, ὀνομάζεται εἰς τὴν Παλαιστίνην ἀρ-
κυμύς. Κατὰ τὸν Σουῖδαν εἰς λέξ. Γύλιος ὀνομάζεται τὸ αὐτὸ
κ. Γύλιος· ὁ δὲ Μ. Ἐτυμ. ἔχει Γύλιον, χοῖρον ἢ λέοντα. Εἰς
τοῦ Κυρίλ. τὸ λεξικὸν ὀνομάζεται κ. ὕστριξ, εἶδος λαγού.
Χοιρόθλιψ, ὁ (χοῖρος, θλίβω), Ἀριστοφ. λέξις ἀμφίβολος, Πρβ.
Ἀχαρν. 750. κ. Ζ. χοιροφάλας· πιάνων χοῖρον, καὶ πιάνων τὸ
τῆς γυναικὸς αἰδοῖον.
Χοιροκομείον, τὸ (χοῖρος, κομῶ), σταυλὲς τῶν χοίρων. 2)
Ἀριστοφ. Σφ. 844. Λυσιστρ. 1073. πλεγμαῖος οἰκίσκος (κουμά-
σι Κ.) διὰ τοὺς χοίρους· ἡ πάσταλος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδεναν
τοὺς χοίρους· ἡ σκευὴς περιέχον τὴν τροφήν των, ὡς πύσσαχος
κ. χυρῶν· εἰς τὸ δεύτερον ὁ Ἀριστοφ. παίζει μὲ τὴν λέξιν
ὑπονοῶν χοῖρον ἀριθ. 2, καὶ τὴν λέξιν ταυτόσ. τοῦ γυναικείου
βραχίον.
Χοιροκτόνος, ὁ (κτείνω), κτείνων κ. αἷμα χοιροκτόνον, δηλ.
τοῦ φονευθέντος χοῖρου, Αἰσχ. Λείψ.
Χοιρομάνδριον, τὸ, μάνδρα χοίρων, Μ. Ἐτυμ.
Χοιροπέλεθος, ὁ, κόπρος χοῖρου, Παῦλ. Αἰγ. 7, 17.
Χοιροπέθηκος, ὁ, πέθηκος μὲ ρύγχος χοῖρου, Ἀριστοτ. Ἰστ. 5.
Χοιροπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν χοίρους.
Χοιροπαλέω, ὦ (χοῖρος, πωλέω), πωλῶ χοίρους. 2) ἐπὶ πορνῶν,
αἵτινες πωλοῦσι τὸν χοῖρον ἀριθ. 2, Πλούτ. παροιμ. 92. κ. Σουῖδ.
Χοῖρος, ὁ, κ. ἡ (Ζ. χήρ), κυρίως, γουρουνάκι, νεογνὸς χοῖρος,
θύσω δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὕος, Αἰσχ. Λείψ. Ὁ πα-
λαιὸς χοῖρος ὀνομάζεται ὕς, σὺς κ. δέλφαξ, Ὀδυσ. δ, 73.
2) τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. ὅθεν εἰς τοὺς κωμ. τὰ λεκτικὰ παι-
γνίδια χοιροκομείον, χοιροτροφείον, χοιροστάκος, χοιροπώλεω, χοι-
ρόθλιψ, χοιροφάλας. Πρβ. κ. ὕτταξ.
Χοῖρος, ὁ, Ὀν. κύριον, Πανστ. ὡς κ. χοιρίλος.
Χοιροστάκος, ὁ, ταυτόσ. χοιροτροφείον ἀριθ. 2, Ἡτύχ. Πρβ.
στάκος.
Χοιροσφαγείον, τὸ, τόπος, ὅπου σφάζουσι χοίρους, Γλωσσ.
Στεφ.
Χοιροσφάγιος, ὁ, ὁ σφάζων τοὺς χοίρους.
Χοιροτροφείον, τὸ (τρέφω), τόπος ὅπου τρέφονται χοῖροι.
2) δέμα περὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἢ βραχίον. Ζ. χοῖρος ἀριθ. 2.
Χοιροφάλας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ χοιροφάλης (χοῖρος, φάλλω),
Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ταυτ. χοιρόθλιψ. Ὀρφ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. σ.
33. Εὐσέβ. προπ. 2, 3. ἄλλως, ἐπάφιος.
Χοιρωδεία, ἡ, ταυτ. ὑωδεία· φαίνεται κωμικὴ παρονομασία εἰς
τὸ χορῳδία, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 982.
Χοιρώδης, εὐς, ὁ, ἡ (χοῖρος), ὡστὴν χοῖρος. 2) πλούσιος εἰς
χοίρους, ὡς κτηνώδης, πλούσιος εἰς κτήνη, Ἐτυμ. Μ.
Χολαγωγός, ἡ, ὄν, ταυτ. Χοληγός, ἐξάγων τὴν χολὴν διὰ
τῆς ἀφοδεύσεως.
Χολαίνω, ταυτ. χολάω· ἀριθ. 2, εἰς τὴν παρακμὴν τῆς γλώσ-
σης, Μυθ. Αἰσ. Συναγ. σ. 330. ἐκδ. Κορ.
Χολαῖος, αἶα, αἶον, τῆς χολῆς, ἀνήκων εἰς τὴν χ.
Χολαργεύς, εὐς, ὁ, ἐννικ. τοῦ
Χόλαργος, ἡ -οι, δῆμος τις τῆς Ἀττικῆς.
Χολαῖς, ἄδος, ἡ, Πληθ. χολάδες, σπλάχνα, ἢ ἔντερα. Ἰλ. δ,
225. κ. χόλικες· αἱ χολάδες, αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐ-
πιπτύξεις, Φρύνιχ. 2) κοῖλον μέρος μεταξύ τοῦ στέρνου καὶ τῶν
λαγώνων.
Χολάω, ὦ (χολή), ἀντὶ μελαγχολῶ, εἶμαι τρελλὸς διὰ μέλαι-
ναν χολήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 833. 2) θυμῶμαι, θυμόνω. Πολ-
λαχοῦ τῆς Θεσσαλίας λέγουσι τὴν σήμερον Χολιάζω καὶ Κακιάζω,
ἀντὶ τοῦ μανίζω τῶν Σμυρναίων.
Χολέδρα, ἡ, ἀντὶ χολέρα, Ἀμφ. ἄλλ' εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς ἀριθ.
1, σημασ. ἴσως κατὰ ἐτυμολογίαν ἀνόητον ἐκ τοῦ χολή κ. ἔδρα.

Χολεμεσία, ἡ, κ. } ἐκπτύω, ξερνῶ χολήν.
 Χολεμετέω, ὦ, }
 Χολέρα, ἡ, κἀναλος τῆς σκεπαστῆς, ὅθεν ῥέουσι τὰ νερά τῆς βροχῆς. Ἡσύχ. κ. Ὠραπόλλ. 1, 24. 2) ἀρρώστια με διάρροϊαν μεγάλην, ὡτάν κἀναλος βροχῆς· χολέρα ξηρά, ἡ ἐμψραξίς τῆς κόπρου, καὶ τοῦ οὔρου.
 Χολεριάω, ὦ, πάσχω τὴν χολέραν.
 Χολερικός, ἡ, ὁν· πάθος χολερικόν, ἡ χολέρα. 1) ὑποκείμενος εἰς τὸ πάθος τῆς χολέρας.
 Χολερώδης, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς χολέρας.
 Χολή, ἡ, ἡ χολή τοῦ ζώου· χολήν κινεῖν, ἐρεθίζειν τὴν Χ. Ἀριστοφ. Χ. ἐπιθεῖ, βράζει ἡ Χ. πᾶν γὰρ ἐστὶ ἡδὴ χολή, εἶναι πικρὸν καὶ ἀηδὲς ὡτάν χολή, Ἀριστοφ. 2) μῖσος, θυμός, Θεόφρ. 23, 13. Ζ. χόλος.
 Χολήβαφος, Ζ. χολήβαφος.
 Χοληγάγικος, ἡ, ὁν, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ
 Χοληγός, ἡ, ὁν, ἐξάγων ἐκ τῆς κοιλίας τὴν χολήν, Ἰπποκρ.
 Χοληδόχος, ὁ, ἡ, δεχόμενος, περιέχων τὴν Χ.
 Χολημεσία, ἡ, ταυτ. χολεμεσία, Ζ. χολεμετέω.
 Χολημετέω, ὦ, ξερνῶ χολήν, Ἰων. ἀντὶ χολεμετέω.
 Χολίχιον, τό, ὑποκ. τοῦ χολίχ.
 Χολικός, ἡ, ὁν (χολή), ἔχων Χ. πάσχω ἀπὸ Χ. Πλούτ. 6, σ. 584.
 Χόλιξ, ἔκος, ἡ, κ. ὁ, ταυτὸς. χολάς, ἔντερα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 717.
 Χολίον, τό, ὑποκ. τοῦ χολή, Μάρκ. Ἀντ. 5, 57.
 Χόλιος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ (χολή, χόλος), θυμόνων, θυμώδης, Ἀνάλ. 2, σ. 400.
 Χολλίδης, ὁ, ὄν. κύριον· ὡς ἐθνικ. τοῦ Χολλίδαι, δῆμος Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Ὁ Διογ. Λαέρτ. ἔχει Χολλιδεύς· καὶ ἀντὶ τοῦ Χολλίδαι, ὁ Ἀρποκρ. κ. Σουίδ. ἔχουσι Χολεῖδαι κ. Χολλεῖδαι.
 Χολοβαφής, εὖος, ὁ, ἡ, κ. Χολόβαφος, κ. Χολοίβαφος, κ. Χολήβαφος, ὁ, ἡ (βάπτω), βουτηγμένος εἰς τὴν χολήν, βαμμένος με χολήν, χρυσοειδής.
 Χολοβαφίος, νη, νον, ἔχων χρῶμα χρυσοειδές, Ἀριστοτ. Σοφιστ. ἐλέγχ. 1, κ. Πολυδ. 7, 163.
 Χολοειδής, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς χολῆς, Νίκανδρ.
 Χολόεις, εσσα, εν (χόλος), ἀπὸ χολήν, πλήρης χολῆς, Νίκανδρ. Ὀππιαν
 Χολοζύγης, ὁ, ὄν. κύριον, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 308. πλαστὴν ἀντὶ Βουζύγης ὁ χολαργεύς· ἀρα σύνδετον ἐκ τῶν δύο. Ζ. λαίμα.
 Χολοίβαφος, ὁ, ἡ, Ζ. χολοβαφής.
 Χολοιβόρος, ὁ, ἡ, : ἴος, τό φαρμάκιον, τό ὁποῖον τρώγει τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς χολῆς, Νίκανδρ. Θηρ. 593.
 Χολοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), ποιῶν, γεννῶν χολήν.
 Χόλος, ὁ, ταυτ. χολή. 2) θυμός, μῖσος· ἐκ τοῦ χῶω, χῶω, χῶομαι, ὅθεν καὶ κότος. Ζ. χάλλω, χαλάω, κ. χαλέπτω.
 Χολόω, ὦ, διεγείρω τινός τὴν χολήν, παροργίζω, θυμόνω, Σοφοκ. Τρ. 1035. Παθ. θυμόνομαι. Ζ. χολή.
 Χολώδης, εὖος, ὁ, ἡ, πλήρης χολῆς, ἡ θυμοῦ, Φιλόστ. σ. 829.
 Χολωτός, ἡ, ὁν (χολόω), θυμωμένος, θυμώδης.
 Χονδράκανθος, ὁ, ἡ (χόνδρος, ἀκανθα), Ἐπίθ. τοῦ ἰχθύος Σελάχη, ἐπειδὴ ἡ κοκκαλοραχία τοῦ συγκρίνεται ἀπὸ χόνδρους.
 Χονδρεύω, κάμνω χόνδρον, ἡ εἰς σχῆμα χόνδρον, Ἡσύχ.
 Χονδρεῖα, ὦ, ἔχω τὸ σχῆμα τοῦ χόνδρου, εἶμαι σκληρός, Διοσκ. 2, 127.
 Χονδρέλλη, κ. - ἑλλη, ἡ, κ. Χονδρίλλη, φυτὸν ἐκστάζον κόμιν χόνδρου, Διοσκ. 2, 161.
 Χονδρίλος, κ. Χονδρίβος, ὁ, : ἄρτος, ἄλλως κριματίας, σεμιδαλίτης. Πρβ. χονδρίτης.
 Χόνδρινος, ὁ, ταυτ. χονδρίτης.
 Χονδρίον, τό, ὑποκ. τοῦ χόνδρος.
 Χονδρίτης, ὁ, - ἴτις, ἡ, κατασκευασμένος ἀπὸ χόνδρον, ἡ ἴσος με χόνδρον, Ἀθήν. σ. 109.
 Χονδροβολέω, ὦ, } στρώνω τό ἔδαφος με μικρά λιθάρια ὡς
 Χονδροβολία, ἡ, κ. } σάν χόνδρους· ἡ τοιαύτη ἐργασία· ὁ ἐρ-
 Χονδροβόλος, ὁ, } γάτης, Γλωσσ. Φιλοξ.
 Χονδροκοπεῖον, Πολυδ. 7, 19. κ.
 Χονδροκόπιον, τό, μύλλος ὅπου ἀλέθουσιν χόνδρους.

Χονδρονευρώδης, ὁ, ἡ, ἔχων χόνδρους καὶ νεῦρα, Ἰπποκρ.
 Χονδροπτισσάνη, ἡ, πισσάνη χόνδρων διὰ τὰ πίνη ἀρρώστος.
 Χονδρός, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ χόνδρος, ὅμοιος με χόνδρον· λέγομεν Κ. ἀντὶ παχύς· καὶ σωματώδης. κ. Τροπ. ἀγροίκος κ. εὐήθης.
 Χόνδρος, ὁ, εἰς τὸν Ἰπποκρ. τὸ μαλακόν (τραγανόν Κ) ὅσπου, τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους ἕως τῶν μὴ γνησίων πλευρῶν, ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦ μεταγ. χόνδρος ἐπιφοιδή· ὅθεν, ὑποχόνδριον, τό, κ. - χόνδρια, τὰ, ὅλη ἡ κάτω κοιλία, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ στήθους, καὶ τελευτῶσα εἰς τὰ αἰδοῖα· καὶ τὸ τῆς ῥινός τραγανόν· καὶ τὸ τραγανόν τοῦ λάρυγγος· καὶ πᾶν τοιοῦτον ὅσπερ ὡδὲς τοῦ σώματος μέρος. 2) κοπανισμένον σιτάρι ἡ κριθάρι, καὶ ὁ ἐκ τούτου παρασκευαζόμενος χυλός. Τροπ. ἐπὶ γέροντος, χόνδρον λείπειν, Ἀριστοφ. Σφ. 737. 3) ὁ ἀπὸ τὴν ξέαν χυλός. 4) κόκκος, μικρὸν στρογγύλον σῶμα· χόνδρος ἄλλος, λιβάνου κτ. ἄλευρα χονδρώδη, καὶ χονδρότερα, χονδρουαλεσμένον, ἡ χονδροκοπανισμένον ἄλευρι. Πρβ. χέδροφ ἐδῶ εἰς τὸ τέλος. Ἡ 1 σηματο. προήλθεν ἀπὸ τὴν λευκότητά καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῶδες τοῦ χόνδρου, κοπανισμένου καὶ βρασμένου σίτου· ἀρα ἐξῶδες, πηκτὸν, καὶ λευκὸν σῶμα· καὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ λεγόμενα τραγανά. Ἡ αὕτη ἐννοια ἐνυπάρχει καὶ εἰς τὸ χονδρίλη, φυτὸν κομφορόν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὴν μεταφ. σημασίαν παχύς ἡ μωρός (καὶ αἱ δύο εἶναι σηνήθεις καὶ τὴν σήμερον), καὶ τὸ μέγα Ἐτυμ. ἐξηγεῖ ἄδρος, χονδρός. Γίνεται παρενθ. τοῦ ν ἐκ τοῦ χόνδρος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄλλος τύπος τοῦ χέδρος, χιδρός, με φίλον κοδρός, κεδρός· ἐκ δὲ τούτων κ. χέδροξ, κέδροξ, δηλ. χέδροφ, κέδροφ, - ὦψ, δηλ. κόκκοι καφαλισμένοι, ξηραμμένοι διὰ ζωμόν, ἡ χυλόν. Ἐδῶ ἀνήκει κ. κοσταί, ἀκοσταί, κ. κοδομεύς, κοδομή. Θεματικὸν λοιπὸν εἶναι τὸ κέζω, σχίζω, ἡ καίω.
 Χονδρότυπος, ὁ, ἡ (τύπτω), σχηματίζων χόνδρον, ἔχων σχῆμα χόνδρου, Ἀριστοτ. Ἰττ. 5, 9, 22.
 Χονδροψυής, ὁ, ἡ, χονδρώδης, ὅμοιος χόνδρω.
 Χονδρώδης, ὁ, ἡ, ὡτάν χόνδρος κατὰ τὸ σχῆμα, ἡ μέγεθος.
 Χόνος, κ. Χόννος, ὁ, εἰς τοὺς Κρήτας χαλκοῦντι ποτήριον, συγγ. τοῦ κόνος, κόννος, ἐκ τοῦ σχήματος.
 Χοοότης, ου, ὁ, ὅστις πίνει ὀλόκληρον χοέα οἶνον, Ἀθήν. σ. 533.
 Χόος, ὁ, συναίρ. χούς, Γεν. χού κ. χόος, χοί. Αἰτ. χόα, χούν· χόες, χόας· ταυτ. χεύς· χόες τῆς θαλάσσης, Παροιμ. μέτρα τῆς θαλάσσης, Πλάτων Θεαιτ. §. 78. οἱ τὰ πάντα εἰδότες. 2) Χόες, οἱ, ἐορτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας τελουμένη τὴν 12 τοῦ Ἀνθεστηριῶνος, μέρος τῶν Ἀθηναίων, ὅποτε ἐπρόκειτο βραβεῖα εἰς τὸν ὅστις πῆν πλεῖστον οἶνον, Διογ. Λαέρ. 3) ταυτ. χῶμα, γῆ ἐσκαμμένη, Ἡρόδ. 7, 23. καὶ ὁ Στράβ. πολλάκις λέγει χούς, ἡ, ἀντὶ χῶμα, πηλός. 4) Νίκανδρ. Θηριακ. 105. ἡ χούς, ταυτ. σταγὼν, σταλαγματία ῥοδελαίου. 5) οἱ Ἀργεῖοι ἔλεγον Δωρ. χῶν τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον συμβολήν, ἡ γουν συμποσίον ἐκ συνεισφορᾶς.
 Χοράγιον, τό, κ. } Ζ. χορήγιον.
 Χοραγός, ὁ, }
 Χοραυλέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Χοραύλης, ου, ὁ, ὅστις παίζει τὸν αὐλὸν εἰς τὸν χορὸν, Στράβ.
 Χορδάρειον, τό, ὑποκ. τοῦ χορδή, Ἀθήν. σ. 95.
 Χόρδαφος, ὁ, ταυτ. τήνυσμας, εἶδος δυτεντερίας. Κατ' Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 561. ταυτ. εἰλεός. Τὸ ἄφος εἶναι κατάληξις ἀπλῶς, καὶ δὲν σημαίνει τίποτε.
 Χόρδευμα, τό, Κ. λουκάνικον· ἔντερον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 315. ἐκ τοῦ
 Χορδεύω, κάμνω λουκάνικα. Τροπ. χορδεύς τὰ πράγματα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 214. ἀντὶ συγκύα, τάρσας τὴν πολιτείαν κτ.
 Χορδή, ἡ, ἔντερον, Ἀριστοφ. Νεφ. 455. καὶ ἡ τοῦ τόξου χορδή, τὴν ὁποίαν Κ. λέγομεν κόρδαν. Πρβ. ἀκροχορδών. [Νομ. ἐκ τοῦ χόριον. Ἰσως ἐκ τοῦ χολάς, χολίς, ἴσος, χολίδη, συγκοπ. χολδή καὶ ῥ ἀντὶ λ, χορδή· κ. οὕτως ἡδύνατο καὶ τὸ χόριον αὐτὸ νὰ εἶναι ἀντὶ χόλιον]. Ζ. χόριον.
 Χορδολογέω, ὦ (χορδή, λέγω), δοκιμάζω τὰς χορδὰς τοῦ ὄργανου, πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω, Πλούτ. 7, σ. 273. Η.
 Χορδοποιέω, ὦ, ῥῆμα
 Χορδοποιία, ἡ, οὐσιαστ. } τοῦ χορδοποιεῖν.
 Χορδοποιικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς χορδοποιον.

Χορδοποιός, ὁ, ἡ, ὁ ποιοῦν χορδὰς.

Χορδοπώλης, ὁ, πωλὼν χορδὰς.

Χορδοστροφία, ἡ, στροφή, στρύψιμον τῶν ἐντέρων, ἡ τῶν χορδῶν. τῶν ψαλτηρίων χορδοστροφίας, τὰς στρυμμένας χορδὰς τῶν ψ. Λίλιαν. 17, 6.

Χορδοστροφός, ὁ, ἡ, ὁ στρέφων τὰς χορδὰς (μουσικοῦ ὀργάνου). Προκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 4, 4, σ. 250.

Χορδοτονία, ἡ, τέντωσις τῶν χορδῶν.

Χορδοτόνος, ὁ, ἡ (τείνω), ἐντεταμένος με χορδὰς: λύρα, Πλούτ. 7, σ. 787. 2) τὸ χορδοτόνον, ἐργαλεῖον, ὅπου τεντῶνται αἱ χορδαί, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι δεμέναι. Ἀριστοτ. κ. Πολυδ. ἄλλως, βατήρ· καὶ σάνις χορδοτόνος, ἡ ὑπὸ τὰς χορδὰς ὑποκειμένη.

Χορδῶ, ὦ, ταυτ. χορδεύω. Ἀλλ' εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 10, Ἔσφ. ἀνάγ. ἀντὶ λορδῶ.

Χορεία, ἡ, τὸ χορεύειν, πηδᾶν, σκιρτᾶν.

Χόρειον, κ. -ρεῖον, τὸ, ταυτ. χόριον. 2) Ζ. τὸ ἔφ.

Χορεῖος, εἶα, εἶον, ἀνήκων εἰς χορὸν, ὀρχηστὴν: ποῦς (εἰς τὴν Μιστρικ.) ὁ αὐτὸς τροχαῖος κ. τρίβραχος· τὸ χορεῖον, τόπος, σάλα διὰ χορὸν.

Χόρευμα, τὸ (χορεύω), μία ὀρχηστὴς, εἰς χορὸς, Διονύς. Ἀλ. Ἀνάλ.

Χόρευσις, ἡ, τὸ χορεύειν.

Χορευτής, οὗ, ὁ, ὁ χορεύων (χορευτὴς καὶ Κ.), εἰς ἐκ τοῦ χοροῦ, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 5, 6. 21.

Χορευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδεσις εἰς τὸν χορὸν.

Χορεύω, μ. εὐσω (χορὸς), συγχροτῶ σειράν ἀνθρώπων εἰς πανηγυρίν τινα, καὶ χορεύω μετ' αὐτῶν. πανηγυρίζω, εὐρτάζω με χορὸν: τοὺς ἀγῶνας, τὸν ἱακχόν, Σοφοκ. Ἀντιγ. 1151. Καθ. πηδῶ, σκιρτῶ, χορεύω. 2) Ἐνεργ. φέρω εἰς χορὸν, κάμνω νὰ χορεύῃ, Εὐρ. Ἡρακλ. 686. σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, 871.

Χορηγεῖον, τὸ, Χορήγιον, τὸ, τόπος, οἶκος, ὅπου γυμνάζονται οἱ χορευταὶ διὰ νὰ χορεύσῃσι δημοσίως, Ἀθήν. 10, σ. 456. 3) χορήγιον, ταυτ. χορηγία, Δημοσθ. σ. 203. 2) ταμεῖον, θησαυροφυλάκιον, Ἀθήν. σ. 546. Ζ. χορηγία.

Χορηγέτης, ου, ὁ, ταυτ. χορηγός, Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 186. ἐκ τοῦ

Χορηγέω, ὦ, κυρίως, ὀδηγῶ τὸν χορὸν. Μεταφ. ὀδηγῶ· συμβιβάζω, μετὰ Γεν. χορηγοῦσι τοῦ λόγου τούτου, Πλάτ. Θεαιτ. §. 26. Νόμ. 2, σ. 60. Πρβ. προσιμάζομαι. 2) Οὐδ. δίδω τὰ ἔξοδα διὰ ἐτοιμασίαν καὶ ἐκτέλεσιν χοροῦ. Τροπ. δίδω τὰ ἔξοδα ἄλλου τινὸς πράγματος. ὅθεν ἀντὶ ὀπλίζω, ἐτοιμάζω, μετὰ Αἰτ. προσ. καὶ Δοτ. πράγμ. στολίζω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω με ἔξοδα, γνώσεις, ἀρετὰς κτ. ὅθεν

Χορήγημα, τὸ, τὸ δίδειν τὰ ἔξοδα τοῦ χοροῦ πρὸς παράστασιν θεατρικοῦ δράματος, ἡ ἄλλου τινὸς. 2) αὐτὰ τὰ ἔξοδα.

Χορηγία, ἡ, ὀδηγία, ἡ παράστασις χοροῦ· τὸ ἀξίωμα τοῦ χορηγοῦ. 2) τὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα δίδει τις εἰς παράστασιν χοροῦ ἡ ἄλλου θεατρικοῦ δράματος, ἡ ἄλλου δημοσίου καλοῦ. 2) δόσεις, συνεισφοραὶ εἰς τροφὰς στρατιωτῶν, κ. ἄλλων πολεμικῶν μέσων, Πολύβ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου τώρα συχνάκις ἐτέθη τὰ χορηγία. 3) ἐλευθέρως πᾶτα δόσεις καὶ χάρισμα, Ν. Δ. κ. Ἐκκλ. Συγγ.

Χορηγικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν χορηγόν: τρίποδες, οἱ στηνόμενοι εἰς τὰς τριόδους τρίποδες ἀπὸ νικῶντα χορὸν, Πλούτ. 2, σ. 407.

Χορήγιον, τὸ, ταυτ. χορηγεῖον. Πληθ. τὰ χορήγια, ταυτ. χορηγία, ἡ.

Χορηγός, ὁ (ἄγω), ὅστις ὀδηγεῖ, γυμνάζει τὸν χορὸν, ὁποῖος ἦτο καὶ ὁ χοροδιδάσκαλος, Δημοσθ. Μειδ. σ. 32. 2) ὅστις δίδει τὰ ἔξοδα πρὸς παράστασιν χοροῦ, ἡ ἄλλου θεατρικοῦ δράματος. 3) ὅστις δίδει τὰ ἔξοδα εἰς ὁποιοδήποτε πράγμα.

Χορήτης, ὁ, -ῆτις, ἡ, ὅστις, ἡτις ἀνήκει εἰς χορὸν, ἡ κάμνει χορὸν, Καλλ. Ἔμ. Ἀρτ. 18, Δηλ. 306. Νόν. 16. 125. Εὐρίσκειται κ. χορήτης, -ίτις, Νόν. 1, 504. Καὶ χοροῖτις, χορεῖτις, κ. χορευτικός.

Χορικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χορὸν· τὸ -κόν, ἡ τοῦ χοροῦ ὥδη, Ἀριστοτ. ποιητ. 12.

Χόριον, τὸ, κ. Χορίον, τὸ, δέρμα ζώου· χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, Θεόκρ. 10. 11. 2) ἔξαιρ. τὸ περικαλύπτειν τὸ ἐμβρυον δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐκπίπτει τῆς κοιλίας ἀφ' οὗ γεννηθῇ τὸ παιδίον, Ἰπ-

ποκρ. 3) χόρεια, κ. χορία, φαγητόν ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος παρασκευαζόμενον, Ἀθήν. σ. 614, κ. 516. Ζ. Χορδή.

Χόριος, ὁ, ἀντὶ χορείας: ποῦς, Ἀνάλ. 5, σ. 354.

Χορίτης, ὁ, Χορίτις, ἡ. Ζ. χορήτης.

Χοροβάτσω, ὦ, ταυτ. βαίνω εἰς χορὸν, Σουῖδ.

Χοροδέκτης, ὁ. Ζ. χορολέκτης.

Χοροδιδασκαλικός, ἡ, ὄν, -νή, -κή, (τέχνη). ἡ τοῦ

Χοροδιδάσκαλος, ὁ, ὅστις διδάσκει τὸν χορὸν νὰ ὀρχητῇ καὶ νὰ ᾄδῃ, καὶ τὸν γυμνάζει διὰ νὰ παραπταθῇ εἰς τὸ θεάτρον. Ζ. χορός. 2) ἐπειδὴ δὲ οὗτος συνέπαιζε, καὶ ἦτο ἀρχηγός τῆς ὀρχήσεως καὶ τῆς ὥδης, διὰ τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις καὶ ταυτ. κορυφαῖος, Ἀριστοτ. Πολιτ. 3, 9. ἡ πράξις, καὶ τὸ ἔργον τοῦ ὀνομάζεται χοροῦ, ἡ χορῶν διδασκαλία, Ξενοφ. Ἀπομ. 3. 4, Πλάτ. Γοργ. 57.

Χοροειδής, εὖς, ὁ, (χόριον), : χιτῶν, ἄλλως, ῥαγοειδής, ὁ χρώμα ῥώγας σταφυλῆς ἔχων χιτῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Καὶ χαροειδής. Νομ. ἔσφ. ἀνάγ.

Χοροήτης, εὖς, ὁ, ἡ (ἦθος), συνηθισμένος νὰ χορεύῃ, Ὁμ. Ἔμ. 19, 3.

Χοροεισλήτης, ὁ, ἡ (θάλλω), χορεύων, Ἀνάλ. 2, σ. 11.

Χοροίμανής, ὁ, ἡ, ἀγαπῶν τὸν χορὸν μέχρι μανίας.

Χοροίμανία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. 2) ἀντὶ χορός, Ἀνάλ. 3, σ. 225.

Χοροῖτυπέω, ὦ, ὀρχοῦμαι, χορεύω ἐν τῷ χορῷ, Ὁππιαν. Ἀλ. 1, 472.

Χοροῖτυπία, ἡ, οὗσ. τοῦ

Χοροῖτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω, χορός), κτυπῶν τὴν γῆν, τὸ ἔδαφος ἐνῷ χορεύει, χορευτὴς, σκιρτητής, Ὁμ. Ἔμ. εἰς Ἑρμ. 31· καὶ ἡ εἰς τοῦτο ἐρεξίζοντα λύρα.

Χοροκάλη, ἡ, καλῶς χορεύοντα, Ἡσύχ. φαίνεται, ὅτι ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἰλ. π. 180. χορῷ καλῇ Πολυμήλῃ, κ. ἐπλάσθη ἐντεῦθεν ἐπίθετον. Ζ. χορός.

Χοροκισαρίζω, Μακρόβ. κισαρίζω διὰ τὸν χορὸν· Ζ. δός.

Χοροκισαριστής, οὗ, ὁ, παίζων τὴν κισάρην διὰ τὸν χορὸν, Suetonius.

Χοροκτυπία, ἡ (κτύπος), ταυτ. χοροῖτυπία, Σχολ. Ἀριστοφ. Δυσ. 1309.

Χορολέκτης, ὁ, ὅστις διατάσσει τὸν χορὸν, Αἰλιαν. Ἰδιότ. §. 6, 11. 15, 5. καὶ Σουῖδ. ὅστις ἔχει καὶ χοροδέκτης, ἵνα χοροδείκτης.

Χορομανής, ὁ, ἡ, ταυτ. χοροίμανής.

Χορόνιδε, Ἐπίρ. εἰς τὸν χορὸν.

Χοροπαίγμων, ὁ, ἡ, κ. -παίκτης, ου, ὁ (παίζω), ὅστις εὐφραίνεται εἰς τὸν χορὸν, χορευτὴς· ἀντὶ τοῦ πρώτου κεῖται εἰς Ὁρφ. Ἔμ. 23, χαροπαίγμων.

Χοροπλεχής, εὖς, ὁ, ἡ, πλέκων χορούς, Νόν. 20, 338.

Χοροποιία, ἡ, ἡ διάταξις τοῦ χοροῦ.

Χοροποιός, ὁ, ἡ, ταυτ. χορολέκτης· θεῶν χ. ἀναξ. ἐπίθ. τοῦ Πανός, ὁ διδάσκαλος τῆς χορευτικῆς τέχνης, Σοφοκ. Αἴας. 698.

Χορός, ὁ (κυρίως κύκλος, στρόγγυλος· πράγμα, καὶ ὁ τούτου τόπος), Συνήθ. κυκλικὸς χορὸς ἀνθρώπων κύκλον σχηματίζοντων καὶ συνεχόμενων τὰς χεῖρας, συνοδευόμενος με ᾄσματα· χορῷ καλῇ Πολυμήλῃ, Ἰλ. π. 180, καλῇ εἰς τὸν χορὸν, στολίζοντα τὸν χορὸν (τῆς Ἀρτέμιδος), ὅθεν ἐσχηματίσθη τὸ χοροκάλη τοῦ Ἡσυχίου. 2) σύστημα, καὶ ἄθροισμα χορευτῶν καὶ αἰδῶν, οἵτινες ἐχόρευαν· καὶ ἔφαλλον εἰς τιμὴν θεοῦ τινὸς εἰς τὴν εὐρτην του. 3) οἱ χοροὶ οὗτοι, πρώτον τιμῶντες τὸν Βάκχον, εἰσ-ήχθησαν ἔπειτα εἰς τὸ θεάτρον, ὅπου οἱ χορευταὶ φάλλοντες καὶ χορεύοντες κυκλικῶς ἐδιηγούντο τὰ τοῦ δράματος· καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ οὐσιῶδες μέρος τοῦ δράματος ἦτο ὁ χορός· Ὁ ποιητής, ὅστις ἤθελε νὰ παραστήσῃ εἰς τὸ θεάτρον δράμα τι, ἐλάμβανεν (εἰς τὰς Ἀθήνας) πρῶτον τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα, καὶ ἀπὸ πλούσιον τινα πολίτην (ὅστις τις εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ὀνομάζετο χορηγός) τὰ ἔξοδα διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ χρεῖσθαι τοῦ χοροῦ· ἐλέγετο δὲ τοῦτο ἀπὸ μὲν τοῦ ποιητοῦ αἰτεῖσθαι, λαμβάνειν, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀρχοντος, χορὸν δίδοι· ὁ χορὸς οὗτος ἐξέλιπε κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ δράματα. 2) ὁ τόπος ὅπου γίνεται χορός. Χορός κυρίως εἶναι κύκλος καὶ στέφανος· εἶναι ὁ δασύς τύπος τοῦ κόρος, κορός, ὅθεν κορώνη κ. χορώνη, χαμπύλος, κυκλοειδής. Ζ. χορός.

Χοροστὰς, ἄδος, ἡ (χορὸν ἵστημι), ἐορτή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσυνιστῶντο χοροί, Καλλιμ. Δείψ. 280.

Χοροστὰς, ὦ, στήνω, ὁδηγῶ τὸν χορὸν. Κ. ἐπὶ τῶν φαλτῶν τῆς ἐκκλησίας, ἵσταμαι εἰς τὸν δεξιόν, ἡ ἀριστερόν χορὸν καὶ ψάλλω.

Χοροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι χορὸν), ταυτ. χορολέκτης. Καλλιμ. Ἀνάλ. Πρβ. στήσιχορος.

Χοροτερπής, ὁ, ἡ, εὐφραίνόμενος εἰς τὸν χορὸν, Νόνν. 10, 24.

Χορτάζω, μ. ἄσω, τρέφω, Κ. χορταίνω, ἐπὶ κτηνῶν, Ἀθήν. 3, σ. 100. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπ. Κ. εἶναι τὸ χορταίνω καὶ Οὐδ. ἀντὶ κορέννυμαι. Ζ. χόρτος.

Χορταῖος, αἶα, αἶον, ἀπὸ χόρτα, φύλλα. χ. χιτῶν, τὸ ἐνδυμα τῶν Σιληνῶν, τὸ ὁποῖον ἐφόρουσιν εἰς τὸ θεάτρον, ἄλλως ἀμφίμαλλος, κ. μαλλωτός, δηλ. μαλλιαρός, Αἰλ. Π. Ἰστ. 3, 40. Διονύστ. Ἀρχ. 7, 72. Πρβ. σίσυρνα, κ. σίλλος.

Χορταῖον, τὸ ὑποκ. τοῦ χόρτος. Κ. ταυτ. χλόη.

Χορτασίς, ἡ, τὸ τρέφειν, παχύνειν, χορταίνειν, Ἀνάλ. 2, σ. 322.

Χόρατασμα, τὸ, ἡ τροφή τῶν κτηνῶν, Πολύβ.

Χορτασμός, ὁ, ταυτ. χορτασία. Κ. ταυτ. κορεσμός.

Χορταστικός, ἡ, ὄν, αἰγίων, ἡ ἐπιτηδεύς εἰς τὸ τρέφειν. Κ. ταυτ. κορεστικός.

Χόρτινος, νη, νον, ἀπὸ χορτάρη.

Χορτοβόλον, τὸ, } Γλωσσ. Στεφ. τόπος, ὅπου φυλάττεται

Χορτοβολῶν, ὠνος, ὁ, } χορτάρη διὰ τροφήν κτηνῶν.

Χορτόβωλος, ὁ, ἡ, χῶμα, μέρος γῆς σχαμμένον ὁμοῦ μετὰ χόρτα.

Χορτοκοπεῖον, κ. } τόπος ὅπου φυτρώνει χορτάρη, καὶ κόπτε.

Χορτοκόπιον, τὸ, } ται διὰ τροφήν ζώων, Γεωπον.

Χορτοκόπος, ὁ, ὅστις κόπτε χορτάρη, Γλωσσ. Οὐλκ.

Χορτολογέω, ὦ, } οὐσιαστ. τοῦ

Χορτολογία, ἡ, } οὐσιαστ. τοῦ

Χορτολόγος, ὁ, ἡ, ὅστις συνάξει χορτάρη.

Χορτομανέω, ὦ, μ. ἤσω (μαίνομαι), γίνομαι ἔρημος, καὶ ἐκφύω χορτάρη, Οἰ.

Χορτομία, ἡ, τὸ τέμνειν χορτάρη.

Χορτόπλινθον, τὸ, κ. } μέρος γῆς ἀποκεκομμένον ὁμοῦ μετὰ

Χορτόπλινθος, ὁ, } χόρτα του, ταυτ. χορτόβωλος, Γλωσσ. Φιλοξ. κ. Στεφ.

Χόρτος, ὁ, περιφραγμένος τόπος, αὐλή· αὐλῆς ἐν χόρτῳ, Ἰλ. λ, 774. „ἐν τῷ περιφράγματι τῆς αὐλῆς“, λέγει ὁ Σχολ. ἐκ τούτου ἔχειν τὸ Λατ. cors ἡ chors ἡ cohorts, κ. τὸ Ἰταλ. corte, καὶ τὸ Γαλ. cour, τὰ ὁποῖα ὅλα σημαίνουν αὐλήν. καθὼς δὲ ἐκ τοῦ αὐλῆς ἔχειν αὐλαία, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ cors, κ. cour ἔχειν cortina, κ. courline (Γαλλ.) χυδ. χορτίνα, τὰ ὁποῖα σημαίνουν αὐλαίαν, βαρβαροχυδ. μπερδέν. ἀλλὰ Ἰλ. ω, αὐλή, ὅπου ῥίπτεται ἡ τῶν κτηνῶν κόπρος. Πίνδ. Ὀλύμ. 13, 61. ὀνομάζει. χόρτους λέοντες τὸ ἄλσος τῆς Νεμέας, ὅπου διέτριβεν ὁ μυθευόμενος λέων· χόρτος οὐρανοῦ, Ἡτύχ. ἐκ ποιητοῦ τινός, ὁ τόπος τοῦ οὐρανοῦ· ὅθεν σύγχορτος, ὁμορος, γείτων· Καθ. τόπος κατὰφυτος μετὰ δένδρα· χόρτος εὐδένδρος, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 134. τόπος, ὅπου ἐτρέφοντο ζῶα. ἡ εἰς τὸν οἶκον, ἡ εἰς τὰ ὄρη, καὶ πεδιάδας. 2) τροφή· ἔλεγον χορτάζω, τρέφω κτήνη, ὡς τὸ τοῦ Ἡτιόδ. χορτάζειν ἑλικας βόας· ὅθεν χόρτος, ἡ τροφή· Οἱ παλαιοὶ φαίνεται ὅτι ἐνόουν μόνον τὴν ξηρὰν τροφήν τῶν κτηνῶν· ἡμεῖς τῶρα χόρτον, καὶ χορτάρη κυρίως λέγομεν τὴν χλόην. καὶ Καθ. πᾶσαν τροφήν ἐκ χλόης συναζομένην ἢ χλωρὰν ἢ ξηρὰν. 3) καταχρ. καὶ τροφή ἀνθρώπου. δούλιον χόρτον, Ἰπποκρ. φαίνεται, ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ ὄρχος, (ὄρχος, ἔρκος, ἡ γυνὴ φράκτι) μεταθ. χόρος, χόρτος.

Χορτόστρωμα, τὸ, χόρτον, ἄχυρα διὰ τὰ κτήνη, Γλωσσ. Φιλοξ.

Χορτόστρωτος, ὁ, στιβάς, κλίνη στρωμένη μετὰ χόρτα.

Χορτοτομία, ἡ, θερσίς τοῦ χορταρίου.

Χορτοφόρος, ὁ, φέρων χορτάρη, Στράβ. 15, σ. 1031.

Χορτώδης, ὁ, ἡ, ὡς ἂν χορτάρη, ἡ πλήρης χόρτων.

Χορτώδης, ὦ, (χορτώδης), ἄδω εἰς τὸν χορὸν Δ. Κάσσ.

Χορτώδης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Χορτώδης, ὁ, ἡ, ἄδων ἐν τῷ χορῷ· ἀντίθ. μονωδός.

Χορώνη, ἡ, } ἀντὶ κορώνη, κορωνός, στέφανος, Ἀθήν. 15, Χορωνός, ὁ, } σ. 680. Ζ. χορός.

Χορωφελέτης, ου, ὁ· κρότος, ὠφελῶν, καὶ χαροποιῶν τὸν χορὸν τοῦ θεάτρον, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1319.

Χοῦς, ὁ· Ζ. χόος.

Χόω, Ἰων. χῶω, Συνήθ. χωνύω, —υμι, εἰς τὸν ἐνεστ. ταυτ. χέω, χεῖω, δηλ. χύνω, ἐπιτωρεῖω. Ἐκ τοῦ χόω, εὐρίσκ. ἐνεστ. χούσι, κ. παρατ. ἔχου, ἔχουν, Μέστ. προσεχούτο. Μετοχ. χῶν, Οὐδ. χούν, καὶ ἀπαρέμ. πάλιν χούν· οἱ ἄλλοι χρόνοι εἶναι ὅλοι χρήσιμοι, δηλ. μ. χῶσω, ὀμαι, Ἀόρ. ἔχωσα, Παρκ. κέχωκα, Παθ. κέχωσμαι. Ἀόρ. ἔχωσθην, μέλ. χωθήσομαι. 2) Εἰς τὸ Μέστ. κ. ὀργίζομαι, θυμόνομαι, μετὰ Δοτ. ἡ Γεν. καὶ τῆς περὶ, ἡ νοουμ. τοῦ ἐνεκαί 3) ὁ Ἡτύχ. ἔχει κ. χράομαι, χῶωμαι, ὅχι μόνον ἀντὶ τοῦ ὀργίζομαι, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ καυχῶμαι.

Χραίνω, μ. χραυνῶ (χράω, χράνω), ψηλαφῶ, ψάω, τρίβω, Εὐρ. Ὀρ. 915. βάψω, μολύνω, μαιίνω· φόνω· ἀλείφω, χρίω· Σέξτ. Ἐμπ. χραίνεσθαι πρὸς ἥλιον, καίεσθαι ἀπὸ τὸν ἥλ. Νίκαν, Ἀλ. 566. Ζ. χράω.

Χραίσμεω, ὦ, μ. ἤτω, κ. Χραίστω, ὅθεν ὁ Ἀόρ. ἐχραίσμε, χραίσμε, χραίσμη, χραίσμητι, κ. χραίσμωτι, Ὀμ. Ἰλ. α, 242. 589. κ. Προστ. χραίσμετε, Ἀπολλ. Ῥόδ. ὠφελῶ, βοηθῶ, ὑπερασπίζω, Ἰλ. 9, 144.

Χραίσμη, κ. Χραίσμητις, ἡ, Νίκανδρ. Θηρ. 852. (Ζ. χραίστω), βοηθία.

Χραίσμηεις, εσσα, εν, βοηθός, ὠφελίμος, χρήσιμος.

Χραίσμησις, ἡ, ταυτ. χραίσμη.

Χραίσμητωρ, ὁ, βοηθός.

Χραίστω, ταυτ. χραίσμεω, Ἰλ. α, 28. Ἐκ τοῦ χράω, χρήμι, κέχρημι, χρήξω, χρήττω· ὅθεν χρήτμη (καὶ χραίσμη), κ. χρήσμων. ὡς ἔλεγον θναίσκω ἀντὶ θνήσκω.

Χραντός, ἡ, ὄν (χραίνω), ψηλαφημένος. ἡ μολυσμένος, Γλωσσ. Στεφ.

Χράομαι, ὦμαι. Ζ. χράω.

Χραύσις, ἡ, ἄγκυρα μετὰ μίαν λαβὴν, ὀδόντα, Ἡτύχ. ἐκ τοῦ χραύω.

Χραύω· Ζ. τὸ ἐφ.

Χράω, Αἰολ. χραύω (ἐκ τοῦ χάρω, κάρω, χαράω, χράω), τοῦ ὁποῖου τύποι εἶναι χρώω, χρώω, χρίω, ξύω, τρατσουρίζω Κ. πληγόνω ἐλαφρῶς. Ἐπειδὴ τὸ ξύειν ἀπαιτεῖ ἀμεσον ψηλάφητιν, ἐκ τούτου προήλθεν αἱ διάφοροι ἄλλαι σημασίαι του. Μαλακωτέρως ἐξεφράζετο γράω, γραίνω, γραύω· ἐκ τοῦ γραύω, ἔγεινε γράβω, γράψω, γράπτω (τὸ γράψαι εἶναι ξύειν μετὰ τὴν μύτην τοῦ κυνδουλίου)· ἐκ τοῦ ψηλαφῶν καὶ ἐγγίζειν προήλθεν ἡ σημασία τοῦ βάψω ὡς μαιίνω, μᾶσσομαι, μολύνω, φύρω κτλ. κ. χρίω, χρώω, χρωνύω, χραίνω. Ὅτι τὸ γράψω ἐστὶ μαινεῖν, χαράσσειν, φαίνεται ἐξ Ἰλ. 5, 169. ρ. 399. Ὀδυσ. α, 228. Ἰλ. δ, 139. ἀντὶ δὲ τούτου κεῖται χραύω, εἰς Ἰλ. ε, 138. ἄρα τρατσουρίζω, πληγόνω ἐλαφρῶς· Ἀντὶ ψηλαφῶ ἐπιπολαίως, Ἀπέχραον, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 283. Ἀντὶ μολύνω, κερχρημένος σποδῇ, Καλλιμ. Τμν. εἰς Ἀρτεμ. 67. χωρὶς νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ κερχρημένος. Ζ. χραίνω, χρίω, κ. χρώω. (2) ἐκ τῆς σημασίας τοῦ ξύειν προήλθεν ἡ τοῦ ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, προσβάλλω, μετὰ Δοτ. τίς τοι κακὸς ἔχρας δαίμων; ποῖος κακὸς δαίμων σὲ ἐπλάκωσε, Ὀδυσ. κ. στιγερὸς οἱ ἔχρας δαίμων, δηλ. ἐπέκλειτο. οἱ λύκοι ἐπέχραον ὄρνεσιν, Ἰλ. π. ἀνάγκη ἐπέχρας, δηλ. κατελάμβανε. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρῶ, ἔχρας κήδειν, Ἰλ. φ. ἐχράετ' ἐσθιέμεν, Ὀδυσ. φ. καὶ ἐφορμῶ, ἐπιφέρομαι· ἐτήσιας αὐραὶ ἐπέχραον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Τὸ αὐτὸ εἶναι χρίπτω, χρίμπτω, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λαμβάνεται καὶ τὸ σκήπτω, σκίμπτω. Ἐνέχραυε τὸ σκῆπτρον εἰς τὸ πρόσωπον, Ἡρόδ. 6, 75, ἐτρατσουρίζω τὸ πρόσ. ἀντὶ ἐνέχριμψε. 3) ἐκ τῆς σημασίας τοῦ ψαίνειν, προέρχεται ἡ τοῦ πιάνειν τὴν χεῖρα, ἐγχειρίζειν, δίδειν. καὶ ἰδίως, δανείζειν. ὅθεν χράω κ. κίχρημι, μ. χρήσω, παρακ. κέχρηκα, μετὰ Αἰτ. δίδω, δανείζω. χρήτον μοι τὴν χλαμύδα· χρήσον ἡμῖν ξυρόν, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 218, χρήσον σύ μίκτηρ, Βατρ. 1160. Μέστ. ἡ Παθ. χράομαι, καὶ κέχραμαι, μετὰ Αἰτ. δανείζομαι, ἡ ζητῶ νὰ με δανείσῃ τις· ὅθεν χρήστης ὁ δάνεια λαβὼν, καὶ ὁ δάνεια δούς· καὶ χρήμι, χρίξω, χρίξω, μετὰ Γεν. χρειάζομαι, ἔχω χρεῖαν. κερχρημένος τινός, ὅστις ἔχει χρεῖαν πράγματος τινός, Ὀδυσ. α, 13. Καλλιμ. 1, 12. 4)

χράομαι, ὦμαι, μετὰ Δοτ. μεταχειρίζομαι κατὰ διαφόρους τρόπους. α) μεταχειρίζομαι πρᾶγμα τι : χρῶμαι τοῖς ἀγαθοῖς, Λουκιαν. β) μεταχειρίζομαι ἑμαυτὸν, ἢ ἄλλους, ὠφελῶ, ἐνεργῶ τι μὲ τὸ μέσον μου, ἢ μὲ τὸ μέσον ἄλλων· οὐκ ἔχω ὅ,τι χρῆσθαι ἑμαυτῷ, δὲν ἐξεύρω τί νὰ κάμω, πῶ νὰ στραφῶ, πῶς νὰ ζήσω κτλ. ἐφ' ᾧ ἂν χρήταιτο τις τοιοῦτω θηρίῳ; εἰς τί νὰ μεταχειρισθῇ τις τοιοῦτο θηρίον, τί νὰ ἐνεργήσῃ μὲ τὸ μέσον του; Δημοσθ. ὅθεν παρέχειν ἑαυτὸν χρῆσθαι ὅ,τι ἂν τις βούληται, ἤγουν νὰ τὸν κάμῃ ὅ,τι θέλει, νὰ τὸν μεταχειρίζεται ἀπεριόριστως εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν του· καὶ εἰς τὸν πόλεμον, τὸ νὰ ἀφίεται τις εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὅπως θέλῃ, καλῶς ἢ κακῶς. νῦν οὖν χρήσθων ὅ,τι βούλονται, ἀς μὲ κάμουν ὅ,τι θέλουν κτλ. γ) μεταχειρίζομαι, συναναστρέφομαι, προσφέρομαι, (τρατάρω χυδ.) : φίλω, ἐχθρῶ, φιλανθρωπῶς, ἐπισεικῶς κτ. ψεύστη, Ἡρόδ. 7, 209. δ) μεταχειρίζομαι, συνηθίζω, φορῶ, ἔχω· χρῶμαι ἐμβαδίοις, φορῶ. προγόνοις μὲν βασιλευσιν ἐχρήτατο, εἶχε βασιλεῖς προγόνοις· τὸ δὲ ἐχρήτατο ναυαγίῳ, χειμῶνι κτλ. ἀντὶ ἐπαθεν, ὑπέφερε. 5) πάντῃ εἰδικῇ σημασίᾳ τοῦ χρῶμαι εἶναι ἐπὶ τοῦ μεταχειριζομένου τὸν χρησμόν, ζητοῦντος ἀπ' αὐτὸν συμβουλὴν· χρῆται τῷ θεῷ, τῷ μαντεῖϊ, τῷ χρηστηρίῳ, καὶ χωρὶς Δοτ. μετὰ τοῦ ἐν Δελφοῖσιν, Ἡρόδ. 3, 82. Ὁ δὲ θεός, ὁ χρησμός, τὸ μαντεῖον χρᾶ (ἐνεργητ.) ἀποκρίνεται μὲ πρόρρητιν ἢ μαντείαν· ἀνδροφόνους οὐ χρῶ, Ἀπολλ. Ῥόδ. χρήσω, θέλω δῶσθαι χρησμόν, Ὀμ. Ἑκκ. Ἀπόλλ. 132. ἐχρησεν ὁ θεός (ἄλλως, ἀνείλεν, ἔλαβε ποιητ.) ὅθεν, κεχρημένος νοητ. τῷ θεῷ, ὁ ἐρωτήσας· ἐχρήσθη, ἔλαβεν ἀπόκρισιν, Ἡρόδ. 1, 49. Πρβ. 1, 68. χρησμός, μ. χρητθέντα λόγια, αἱ ἀποκρίσεις τοῦ θεοῦ· χρηστής, ὁ ἀποκριόμενος· χρηστήριον, τὸ, ὁ τόπος, ὅπου δίδονται οἱ χρησμοί. Ὁ τύπος Ἰωνικῶς εἶναι χρέω, ποιητ. χρεῖω.

Χρέα, τὰ, Αἰτ. πληθ. τοῦ χρέος.

Χρεωγώος, ὁ (χρέος, ἄγω), ὅστις σύρει τοὺς χρεώστας εἰς τὸ κρητήριο, Ἡσύχ.

Χρεάρπαξ, ὁ, ὅστις ἀρπάζει χρήματα, ἀργύριον, Μανέθ. 4, 330.

Χρέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ χρῆσθαι, Ἡρόδ. 1, 157.

Χρεῖα, Ἰων. Χρεῖη (χρέος), ἐνδεῖα, ἑλλειψίς, ἀνάγκη· χρεῖα ἀνάγκης οὐκ ἀποστατεῖ πολὺ· ἐν χρεῖᾳ εἰμί, ἀντὶ χρήζω. 2) δέησις, ζήτησις, αἰτήσις· τοιήνδε σου χρεῖαν ἔχω, τούτο σε παρακαλῶ, ζητῶ ἀπὸ σέ, Αἰσχ. Χοηφ. 478. 3) χρήσις, μεταχειρίσις· καὶ συναναστροφή· χρεῖα ἐκ τινός, ἀντὶ βοήθεια, Πολύβ. 10, 11. 4) ὄφελος, κέρδος. 5) ταυτ. χρήμα, πρᾶγμα, πρᾶξις· ὅθεν, ἀντὶ μάχη, Πολύβ. εὐπρεπῇ ποιουμένων τῶν χρεῖαν· Πρβ. χρήσιμος, κ. ζαχρηῆς. 6) ἐκδεσις ἱστορίας σύντομος (ὡς χρήσιμος)· οὕτως ὁ Ἀλεξανδρινός Μάχων ἔγραψε πολλὰ ἀνέκδοτα ἐπιγράψας αὐτὰ χρεῖαι, Διογ. Λαέρτ. 2, 85.

Χρεῖακοί, οἱ, Ἀρρ. Περίπ. ἐρυθρ. σ. 10. Νομ. μινίστροι, ἐκ τοῦ χρεῖα.

Χρεῖη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ χρεῖα. 2) Ζ. χρή.

Χρεῖος, ὁ, ἡ, μετὰ Γεν. ἐνδεής, πτωχός· χρεῖος ἢ ξείνη φυγὰς, Αἰσχ. Ἰκέτ. 117. 2) ἀντὶ χρήσιμος, ὠφέλιμος· τὰ χρεῖ' ἐπη, Αἰσχ. Ἰκέτ. 209. Σαφοκ. Οἶδ. Κ. 504.

Χρεῖος, τὸ, Ποιητ. ἀντὶ χρέος.

Χρεῖόω, ὦ, χρησιμεύω, ὠφελῶ, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 6, 31. 7, 436.

Χρεῖω, ἡ, ταυτ. χρεῖα· χρεῖω τινὰ τινός ἐστι, Ὀμ. χρεῖω ταῦτ' ἐδίδαξε, Πλούτ. 2) ἀντὶ χρέος, ἀσχολία. 3) ἀνάγκη, ἀπόφασις τῆς τύχης, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 53.

Χρεῖω, Ἰων. χρέω, δίδω χρησμόν, δίδω ἀπόκρισιν, Ὀδυσ. 9, 79. 2) ἐρωτῶ τὸ χρηστήριον· κ. ταυτ. χράω, κ. χράομαι, Ἀπολλ. 1, 360. 413. Ζ. χράω, ἀριθ. 5.

Χρεῖωδης, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ωδῶς, χρεῖωδης, ἀναγκαῖος, χρήσιμος, ὠφέλιμος.

Χρεῖως, τὸ, Ποιητ. ἀντὶ χρεῖος, ταυτ. χρεῖος, χρέος.

Χρεῖωφελέτης, ὁ, ταυτ. χρεωφελέτης, Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1285.

Χρεμίζω· Ζ. χρεμέζω.

Χρεμέζω, Χρεμετάω, -ίζω, Ὀμ. κ. χρεμίζω, ὅθεν χρεμίσαν, Ἡσιόδ. Ἐκ τοῦ χρέμω, ταυτ. βρέμω· ἐπὶ ἵππου, χρεμετίζει, χλεμετρίζει λέγομεν οἱ Θετταλοί.

Χρεμέτισμα, τὸ, κ. } τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Χρεμετισμός, ὁ, }

Χρεμετιστικός, ἡ, ὄν, χρεμετίζων, ἡ δυνάμενος χρεμετίζειν.

Χρέμης, ητος, ὁ, κωμικὸν μορμολύκιον γέροντος μὲ γενειάδα.

2) θαλάσσιός τις ἰχθύς· καὶ χρόμις, ὁ αὐτ. Ζ. χρέμω.

Χρέμμα, τὸ, ἐκπυσμα σιέλου ἢ φλέγματος.

Χρέμπτομαι, μ. φομαι (χρέμω), ἐπροβηχῶ Κ. χρεμπτεται γὰρ ἡδὴ, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ῥήτορες, Ἀριτοφ. Θεσμοφ. 389.

2) ἐκπτύω μὲ βήχα, ἢ μὲ ἤχοντινᾶ· ὅθεν

Χρεμπτόν, τὸ, ταυτ. χρέμμα.

Χρεμύλος, ὁ, Ὀν. κύριον· Ζ. χρέμω.

Χρέμυς, ὁ, κ. Κρέμυς, ἰχθύς θαλάσσης μὲ σκληρὰν κεφαλὴν ὡς πέτραν· ἄλλως, λιδοκέφαλος· ὅπως ταυτ. χρέμης ἀριθ. 2, κ. χρόμις, ἐκ τοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖον λέγουσιν ὅτι ἐκβάλλει.

Χρέμω, θεματικὸν τοῦ χρεμέζω, χρεμετάω, χρεμετίζω, χρεμίζω, καὶ τοῦ χρέμπτομαι· κάμνω τραχὺν τινὰ ἤχον· ἐκ τοῦ χρεμῶ, κέχρομα εἶναι χρόμη, χρόμος, χρομαδός, τὸ χρεμετίζειν· κ. χρέμης (ἐκ τοῦ χρεμός, ὡς) Χρεμύλος, ὄνομα πρεσβύτου εἰς τὴν κωμῳδίαν· κ. χρέμης, χρόμις, ἰχθύς χρεμετίζων, ὡς λέγεται. Ἡ λέξις εἶναι ἢ αὐτὴ μὲ τὸ βρέμω, φριμάω, φριμάσσω, μὲ ἄλλα πνεύματα, καὶ μὲ κᾶποιαν μικρὰν διαφορὰν τῆς σημασίας.

Χρεοκοπέω, Χρεοκοπία, Χρεοκοπῶς, Χρεοκόπος· Ζ. χρεωκοπέω.

Χρεόμενος, } Ζ. χρεώμενος.

Χρέονται, }

Χρέος, εἶδος, τὸ, ὅ,τι τις μεταχειρίζεται, καὶ χρειάζεται, χρεῖα, ἐνδεῖα, ἀναγκαῖον πρᾶγμα· ὄφελος, χρησιμότης· πρᾶξις, ἀσχολία, ἔργον. 2) εἰσφ. ὅ,τι χρεωστέτις, δάνειον ἀργύριον, ἢ ὑπεσχέθη, Ἡρόδ. 1, 138, ἰδίως, τὰ χρέα· διὰ τὰ χρέα ψεύγοντας, Πολυβ. λείψ. 3) ἡθικὸν χρέος, καθήκον, ὅ,τι χρεωστέτις νὰ πράττῃ· κατὰ χρέος, Ὀμ. Ἑκκ. κ. Ἀρατ. 344. 4) τὸ κοινὸν ὅλων τῶν ἀνθρώπων χρέος, ἡ κοινὴ τύχη, ὁ θάνατος. 5) χρεῖα, ἐπιθυμία, κατὰ χρέος λεγέων, διὰ ἐπιθυμίαν συνουσίας μὲ γυναῖκα, Ὀππ. Ἀλ. 1, 384. 6) αἰτία, ἀντὶ τοῦ ἔνεκα, σὸν οὐκ ἔλαττον ἢ κείνης χρέος, Εὐρ. Ἐκ. 882. ἀντὶ διὰ χάριν σὴν - ἐκείνης. 7) ἀντὶ χρήμα, πρᾶγμα· μέγατι χρέος, ἀντὶ χρήμα, Καλλίμ. Ἀρτεμ.

Χρεοφείλης, ὁ, ταυτ. Χρεωφειλέτης, Ἀπολλων. περὶ αὐτῶν.

Χρέω, Ἰων. Προσταχτ. ἐκ τοῦ χρεῶμαι, ἀντὶ κράομαι, Ἡρόδ. 1, 137.

Χρέω, Ἰων. ἀντὶ χράω, δίδω χρησμόν, Ὀδυσ. 9, 79. 2) χρεῖ ἀντὶ χρή, ταυτ. δεῖ, Ἡσύχ.

Χρεῶ, ἡ, παυτ. χρεῖω, δηλ. χρεῖα, Ὀμ.

Χρεωκοπέω, ὦ, Ἀττ. ἀντὶ χρεοκοπέω (Πρβ. κρεωφαγέω), κόπτω, ὀλιγοστεύω τὰ χρέη, δὲν πληρόνω ὅλα τὰ χρέη μου, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν, καὶ κατὰ τοῦτο ἀπατῶ· δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, δηλ. ἀπαταῖσθαι, Φάλαρ. Ἐπιστ. 65.

Χρεωκοπέα, ἡ, ἀποκοπή τῶν χρεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Σόλων ὠνόμασε σειτάχθειαν, κ. εἰσέγαγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, Πλούτ. Σόλ. 15. διὰ τοῦτο οἱ φίλοι του ὠνόμασθησαν χρεωκοπίδαι.

Χρεωκοπίδης, ὁ, κ. } χυδ. μουφλούζης· Ζ. τὰ πρ.

Χρεωκόπος, ὁ, }

Χρεωλύτew, ὦ, (χρ. λύω) : τὰς πρώτας ὠνάς, Πλούτ. Ἀλκιβ. 5. πληρόνω τὰ χρεωστούμενα· τὸν μισθόν, πληρόνω τὸν χρεωστούμενον μισθόν, Ἰώσηφ. Ἀρχ.

Χρεώμενος, Χρεώνται, Ἰων. ἀντὶ χρώμενος, χρώνται, ὡς ἐχρέωντο, Ἡρόδ. 2, 25, ὅπου ἐδιώρθωσαν ἐχρέοντο, καὶ χρεώμενος, Λουκ. περὶ τῆς Συρίας Θ. ἀντὶ χρεώμενος· καὶ τὰ δύο εἶναι τῶν Ἰωνίων.

Χρεών, τὸ, Γεν. τοῦ χρεῶν, Εὐρ. Ἰππόλ. 1256. Δοτ. τῷ χρεῶν, ταυτ. χρέος, ἀνάγκη, θάνατος. 2) προσταγή, θέλησις, τὸ χρεῶν τοῦ χρησμοῦ περαίνει, Πλούτ. Νικ. κ. Εὐρ. Ἰφιγέν. Ταυρ. 1486. 3) χρεῶν· νοητ. ἐστὶ, χρή, δεῖ, αἰνάκη ἐστίν, Ἡρόδ. 7, 6. οὐ χρεῶν ἄρχετε, ταυτ. οὐ προσήκον, ἢ παρὰ τὸ εἶδος, Θουκυδ. 3, 40, ὡς χρέος, ἀριθ. 3. Χρεῶν εἶναι τύπος ἄλλος ἀντὶ χρεῶ, ὡς ἡ κατάληξις ὡ συχνάκις ἀλλάσσεται εἰς τὴν ὦν, καὶ μεταπλατμός κατὰ γένος.

Χρέως, τὸ, Ἀττ. ἀντὶ χρέος.

Χρεωστεύω, κ. } εἶμαι χρεώστης· χρεωστῶμαι, ἔχω νὰ λαμ-
Χρεωστέω, ὦ, } βάνω, μὲ χρεωστοῦν ἄλλοι, Ἠλιδ. Αἰθ. 5,
σ. 254.

Χρεώστης, ὁ, ὅθεν

Χρεωστικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χρ. - στικῶς, Ἐπίρ. κατὰ
χρέος, ἡ ἔνεκα χρεῶν.

Χρεωφειλέτης, ὁ (χρέος, ὀφείλω), ταυτ. χρεώστης.

Χρεωφέλημα, τό, χρέος, ὀφλημα, Πολυδ. 8, 141.

Χρεωφείλης, ου, ὁ, ταυτ. χρεωφειλέτης.

Χρεωφυλάκιον, τό, ἀρχεῖον, ὅπου κατεγράφοντο, καὶ ἐφυ-
λάττοντο τὰ χρέη τῆς πόλεως. Γράφεται καὶ χρεοφυλ. Μάρμ.
Ὁξ. σ. 274.

Χρεώφια, τὰ, Νομ. ἐνέχυρα πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ χρέους.

Χρή, παρατ. ἐχρῆν κ. χρῆν· Νομ. ὅτι οὐδέποτε ἐχρη, ἐχρην,
μ. χρήσει, εὐκτ. χρεῖη (χράω, χρῆμι)· ἀπρόσ. εἶναι ἀναγ-
καῖον, χρεῖωδες, πρέπει, μετὰ ἀπαρεμφ. τὸ ὁποῖον κάποτε
ἐλλείπει, Αἰσχ. Προμ. 606. Εὐρ. Τρ. 734. καὶ μετὰ Αἰτ. προσ.
καὶ Γεν. πράγ. οὐδέτι σε χρή ταύτης ἀφροσύνης, Ἰλ. η,
109. Ὀδυσ. α, 124. καὶ ὅττι σε χρή· Ζ. χρῆμι. 2) καὶ ἀντί
ἐξεστὶ, δύναται, Θεουκλ. 2, 150. Δημοσθ. Λουκίαν. Θεόφρ.
15, 45. οἰσθαι δὲ χρή· δεκτὴν δὲ χρῆ, Ξενοφ. Κύρ. Πρβ. οἰο-
μαι· Νομ. ἐκ τοῦ χρήσι, ὡς ψῆ ἐκ τοῦ ψησίν· ἐμπορεῖ νὰ εἶναι,
ὡς ζῆ ἀντί ζάει, ψῆ ἀντί ψάει, οὕτω χρή ἀντί χράει· ὁ δὲ
τόνος ἐδιωρίσθη κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῶν Γραμματικῶν.

Χρήσσει, Δοτ. πληθ. τοῦ χρήος, Ἀπολλων. 3, 1198.

Χρήζω, συνήθ. γραφή ἀντὶ χρήζω.

Χρήζω, ἐκ τοῦ ἰων. χρήζω, Δωρ. χρήσσω, Λακων. χρήδω,
(χράω, χρέω, χρῆμι), χρειάζομαι, μεταχειρίζομαι, ἐπιθυμῶ,
Αἰσχ. Προμ. 245, 610. χρήζειν ἀνόμων, ἐπιθυμῶ, ζητεῖ ἀδικα,
Ἡρόδ. 5, 65. ὡς δέομαι, μετὰ Γεν. 2) εἰς τὸν Εὐρ. Ἑλ. 528.
Αἰσχ. Χοηφ. 338, ταυτ. χράω, δίδω χρητμόν, μαιτεύω. 3) ὡς
ἐκ τοῦ χρήμι, χρή, χρῆτθα, Μή· ἐχρηζες θανεῖν, ἀντὶ τοῦ Μή
ὠφελος θανεῖν, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1713.

Χρήϊα, ἡ, ἰων. ἀντὶ χρεῖα.

Χρηίζω, ταυτ. χρήζω, μετὰ Γεν.

Χρηίσχεσθαι τῷ ὕδατι, μεταχειρίζομαι, χρειάζομαι τὸ νερόν,
Ἡρόδ. 3, 117.

Χρήμα, τό (χράω), πρᾶγμα χρήσιμον, καὶ ἀναγκαῖον, καὶ ὠφέ-
λιμον· περιουσία, ἀργύριον, καὶ ἀργυρίου ἄξιον· ἡμεῖς λέγομεν
τοῖα ἄσπρα. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασί. μόνον πληθυν. Ἀλλ' ὁ
Πολυδ. 9, 87. λέγει ὅτι οἱ Ἴωνες τὸ ἐμεταχειρίζοντο καὶ ἐνι-
κῶς. 2) πρᾶξις, ἀσχολία, ἔργον. 3) πρᾶγμα· ὅσον χρήμα νυ-
κτῶν! τί μέγα πρᾶγμα ἡ νύκτα! ἡ πόσον μεγάλη νύκτα· μέγα
ἔργον εἰς τὸν Ὀμ. σὺός μέγα χρήμα, ἀντὶ μέγας κάπρος (ἐδῶ
μένει ἀνεξήγητον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν μας)· καὶ ἐπὶ ἀνθρώ-
που· τὸ χρήμα τῆς ψυχῆς εἶναι Πελοποννήσιον, Πλούτ. Κίμ. 4.
ἐπαινετικῶς, δηλ. γενναῖα ψυχὴ· καὶ τὸ ἐναντίον, τυραννικόν τι
χρήμα, Διον. Ἀλ. 1, 71. (μετ' ὀργὴν καὶ καταφρόνησιν)· θαυμα-
στόν τι χρήμα, Στράβ. περὶ τῆς Σαπφούς· καὶ ἐπὶ πλήθους·
σφαιδονητῶν τι πάμπολυ χρήμα, Ξενοφ. 4) τί χρήμα; ἀντὶ διὰ
τί; Εὐρ. Ἑκ. 907. -χρήματ' ἀνὴρ, Παροιμ. ἄσπρα εἶναι ὁ
ἄνθρωπος, ἄσπρα θέλουσι οἱ ἄνθρωποι· τοῦτοι αἱ ἐπιστῆμαι οὔτε
χρήματα εἰσὶν οὔτε κτήματα, Ξενοφ. Οἰκ. δηλ. οὔτε τὰς ἔχου-
σιν, οὔτε τὰς μεταχειρίζονται.

Χρηματίξαι, ὁ, ὁ ἔχων χρήματα, πλούσιος, Μανέθ. 4,
378.

Χρηματίζω, μ. ἴσω, κάμνω ἔργα, κάμνω ἐμπόριον, συνάξω
ἄσπρα, πρῶτον ἐπὶ ἐμπόρων· ἔπειτα Κασ. ἐπὶ πάσης πράξεως
εἰς διοίκησιν δημοσίου ὑπουργήματος, ἐξαιρ. εἰς συμβουλὰς,
ἀποφάσεις, διαταγὰς· καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῶν πράξεων, πράττω,
πραγματεύομαι, ὁμιλῶ περὶ ὑποθέσεως τινός· δίδω ἀκρόασιν,
πρεσβευταίς, Πλούτ. Συμπ. 6. Μεταφ. καὶ μόλις πάνυ ταῖς
ἀνάγκαις χρηματίζοντες, Πλούτ. Πρὶν ἄλλο τι χρηματίζειν, Ἰσοκρ.
Πανηγ. 42, πρὶν ἐπιχειρήσωμεν ἄλλο τι δημόσιον πρᾶγμα. 2) χρη-
ματίζομαι, μεταχειρίζομαι μέσα διὰ νὰ ἀποκτήσω χρήματα·
ἐμπορεύομαι· κερδαίνω· τρέφομαι καὶ πλουτίζομαι, Ξενοφ.
Ἀπομν. 2, 6, 3. χρηματίζομαι τινὰ, ἀρπάζω τινός τὰ χρήματα,
τὸν γυμνόν, Πολύβ. 32, 22. 3) φέρω τὸ πρόσωπον καὶ τὸ
ὄνομα τινός· τοῖς γε βαρβάροις πρότερον ὡς βασιλεὺς ἐχρημά-

τιζε, Πλούτ. Δημ. βασιλεὺς ἐτόλμητε χρηματίζειν, ἀντὶ ὀνομά-
ζεσθαι.

Χρηματικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - τικῶς, ἀνήκων εἰς χρήματα·
δωρεά, ζημία.

Χρηματισίς, εως, ἡ, κ. } 1) οὐσιαστ. τοῦ χρηματίζω ἀριθ.

Χρηματισμός, ὁ, } 1. 2) τοῦ αὐτοῦ ἀριθ. 2. 3) ἀ-
πόκρισις τοῦ χρητμοῦ, Ὁ. 4) ὄνομα, τίτλος. 5) χρημα-
τισμοί, διαπραγματεύσεις, πρακτικὰ ἐγγραφα, ψηφίσματα κτ.
Διοδ. Σικ. 14, 13. Ζ. χρηματίζω.

Χρηματιστήρ, ὁ, ταυτ. - τιστής, οὗ, ὁ, ὅς τις καταγίνεται
εἰς τί διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα, ἀργύριον· δεινός, Ξεν. Οἰκ.
2, 18. ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· ὡς χρηματίτης, ὁ εὐκατάστατος,
πλούσιος.

Χρηματιστήριον, τό, τόπος, ὅπου γίνονται δημόσια ἔργα·
ἀρα κριτήριον, βουλευτήριον κτ. 2) τόπος, ὅπου ἐκτελοῦνται
ἐμπορικὰ ἔργα, καὶ ἀλλαγὰι χρημάτων· Κ. Βόρσα. 3) ἀντί χρη-
στήριον, Διοδ. 1, 1. 14, 7. κ. Ὁ.

Χρηματιστής, ὁ, ταυτ. χρηματιστήρ.

Χρηματιστικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χρη-
ματίζειν, ἡ χρηματίζεσθαι· πύλων, σκηνή, Πολύβ. σάλα, ἡ
σκηνή, ὅπου δίδουν ἀκρόασιν, κάμνουν συμβουλία κτ. πραιτωρίον.
2) - κή τέχνη, ἡ τοῦ ἀποκτᾶν καὶ κερδίζειν χρήματα.

Χρηματίτης, ὁ, ταυτ. χρηματιστής ἡ χρηματίας, Διοδ. Σι-
κελ. 4, 14. 2)· ἀγών, διὰ τὸν ὁποῖον πρόκειται κέρδος, Σχολ.
Πινδ. Ὀλύμ. 8, 101. ὁ αὐτός κ. χρηματικός.

Χρηματοδαίτης, ου, ὁ (χρήματα, δαίω), ὅς τις διανέμει
τὴν περιουσίαν, Αἰσχ. Ἐπτ. 731.

Χρηματοποιός, ὁ, ἡ (ποιῶ), προξενῶν, δίδων χρήματα,
Ξενοφ.

Χρηματοφορικὸς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ

Χρηματοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), ὅς τις φέρει, ἐξοδεύει,
ὀλιγοστίζει τὰ ἄσπρα.

Χρηματοφυλάκιον, τό, θηταυροφυλάκιον, θηταυρός, Γλωσσ.
Φιλοξ. κ. Στράβ. 12, σ. 25. Sieb. εἰς τὰ χειρογρ. Πρβ. χρεω-
φυλάκιον.

Χρήμη, ἡ, ἀντὶ χρήτμη (Πρβ. πλήμη, κ. πλήσμη), ἐκ τοῦ
χράω, χρέω, ταυτ. χρεῖα, αἵτησις, δέησις, ἐπιθυμία, Ἀρχίλ.
κ. Ἡρόδ. βιοτ. Ὀμ. 13.

Χρήμι, ἐκ τοῦ χράω, ταυτ. χρήζω, χρειάζομαι, θέλω, ἐπιθυμῶ·
οὐ χρήστα σιγῇ, Δωρ. ἀντὶ χρής, δὲν θέλεις νὰ σιωπήσῃς;
Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 778. 2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπροσώπως, ὡς
τὸ χρή, τὸ ὅπ. Ζ. παρατ. ἐχρῆν, χρῆν· ἀπαρέμφ. χρῆναι κτ.
3) τὸ χρῆν, ταυτ. τὸ χρεῶν, ἡ ἀνάγκη, Εὐρ. Ἑκάβ. 260.

Χρημοσύνη, ἡ, ταυτ. χρεῖα, ἐνδεια, πτωχεῖα, Θεογν. 381.
386.

Χρήννυμι, ἔτως τύπος ἀντὶ χράω, Θεόφρ. χαρακ. 5, ἐκ Χει-
ρογρ.

Χρήος, εως, τό, ἰων. ἀντὶ χρέος, Ἀπολλων. 3, 1198.

Χρήσσω, Δωρ. ἀντὶ χρήζω.

Χρήσθα, Ἀριστοφ. Ζ. χρήμι.

Χρησιμεύω, εἶμαι χρήσιμος.

Χρήσιμος, η, ου, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. - σίμως, (χρήσις), τὸν
ὁποῖον δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ, ὠφέλιμος· ἄλλως, χρηστός,
Σοφοκ. Αἴας, 410, Ἀριστοτ. Πολ. Πλατ. κτ. 2) χρησιμώτερος
τοῖς σώματι, Ξενοφ. Λακ. 5, 9. οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται πε-
ρισσότερον τὰ σώματά των. 3) χρήσιμος, ὅς τις ἐρωτᾶται ὡς
χρησμός· βίβλων, Πλούτ. Φαβ. Μίξ. 4. Πρβ. χρήσις.

Χρησιμότης, τητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. ἀριθ. 1, Γλωσσ.
Στεφ.

Χρήσις, εως, ἡ (χράομαι), μεταχειρίσις, ἀπόλαυσις, ὠφέλεια·
γυναικός, ἀντὶ συνουσία σαρκική. 2) ἀπόδειξις πρὸς βεβαίωσιν
χωρίου συγγραφῆς τινός εἰς μεταχειρίσιν λέξεως. 3) Χρήσις
ἀντὶ τοῦ Πρᾶξις πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Θεωρία, Ἀριστ. Πολ.
Γ', α, 9, Κορ. 4) τὸ δανείζειν· Πολύβ. 5) συμβουλή, χρη-
σμός, Πινδ. Ὀλύμ. 23. Πρβ. χρεῖα, καὶ χρήτιμος, ἀριθ. 3.

Χρησμηγόρας, κ. - ογόρας, ου, ὁ (χρησμός, αγορά), ταυτ.
χρησμολόγος, προμάντις, προφήτης.

Χρησμηγορέω, ὦ, εἶμαι χρησμολόγος.

Χρησμηγόρος, ὁ, ταυτ. χρησμολόγος.

Χρήσιμος, διώρθωσαν χωρίς ανάγκης τὸ τοῦ Πλουτ. χρήσιμος, ἀριθ. 3. ὁ Κορ. προκρίνει τὸ Χρητμωδών.
 Χρησμοδοσία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Χρησμοδότης, ου, ὁ, μάντις, προφήτης.
 Χρησμοδοτέω, ὦ, τὸ ῥῆμα.
 Χρησμοδοτήμα, τὸ, ὁ δοθεὶς χρητμός.
 Χρησμολέσχης, ου, ὁ (λέσχη), ταυτ. τοῦ ἐφ. μὲ κάποιαν καταφρόνησιν, Λυκόφρ. 1419.
 Χρησμολογέω, ὦ, μαντεύω, προφητεύω.
 Χρησμολογία, ἡ, μαντεία, προῤῥησις.
 Χρησμολογική, ἡ, ἡ τέχνη, ἡ τὸ δῶρον τοῦ χρησμοδοτεῖν.
 Χρησμολόγιον, τὸ, μάντευμα, προφηταύμα.
 Χρησμολόγος, ὁ, ἡ (χρησμός, λέγω), μάντις, ἐξηγητὴς τοῦ χρητμοῦ, Ἡρόδ. 7, 1, 2.
 Χρησμολύτης, ου, ὁ, ὅς τις λύει, δηλ. ἐξηγεῖ τὸν χρητμόν, Λυκόφρ. 494.
 Χρησμοποιός, ὁ, ἡ (χρησμούς ποιέων), ὁ στιχουργὸν τοὺς χρητμούς, Λουκιαν. Ἀλεξ.
 Χρητμός, ὁ (χράω), ἀπόκρισις τοῦ ἐρωτηθέντος θεοῦ· χρητμός, μαντεία. 2) ἀντί τιμωρία, Ἡσύχ. ὡς χρηστοί, οἱ καταδικασμένοι· Ἀριστοτ. παρὰ Πλουτ. 7, σ. 172. περὶ τῶν συνθηκῶν τῶν Λακεδαιμονίων τὸ χρητμούς ποιεῖν, ἐξηγεῖ ἀποκτινύναι βοηθείας χάριν· Πρβ. διαχράομαι, κ. χρηστήριον ἀριθ. 3. καὶ τὰ συνώνυμ. ἐργάζεται, κατερ. διεργάζεσθαι.
 Χρησμοσύνη, ἡ (χρήζω), χρεία, ἐνδεία, πτωχεία. 2) χρησικ, ἡ αἰτήσις, ἐπιθυμία, Ἡρόδ. 9, 33.
 Χρησμοσύρος, ὁ, ἡ, φέρων χρητμούς, Πανστ.
 Χρησμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, φύλαξ τῶν χρητμῶν, Λουκιαν.
 Χρησμοδέω, ὦ, δίδω χρητμούς διὰ στίχων.
 Χρησμοφῶμα, τὸ, ὁμιλία τοῦ χρητμοῦ· κ.
 Χρησμοφῶς, ἡ, ἀπόκρισις ἐρωτηθέντος χρητμοῦ.
 Χρησμοφῶς, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. —δικῶς, ἀνήκων εἰς τὸν ἐφ.
 Χρησμοφῶς, ὁ, ἡ (φῶς), ὁ δῶν τοὺς χρητμούς, δηλ. δίδων χρητμούς διὰ στίχων· Καθ. μάντις, προφήτης.
 Χρηττέον, δετ. τοῦ χράομαι, πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ.
 Χρηστεύομαι (χρηστός), εἶμαι χρηστός, καλός, χρήτιμος, Ν. Δ.
 Χρηστήρ, ἥρος, ὁ, ταυτ. χρήτης, κ. χρήτωρ· Μ. Ἐτυμ.
 Χρηστηριάζω, μ. ἄνω, Ἐνερ. ταυτ. χράω, δίδω χρητμόν, ὡς ἡ Πυθία. 2) Μέστ. ἐρωτῶ τὸν χρητμόν, ὡς χράομαι, Ἡρόδ. 7, 178. Ξενοφ. Ἑλλ. Διόδ. Σ. 16, 26.
 Χρηστήριον, τὸ, τόπος ὅπου δίδονται χρητμοί. 2) ἀντί χρητμός· δῶρον, ἡ θυσία τοῦ ἐρωτῶντος τὸν χρητμόν, Αἰσχ. Ἰκέτ. 230. 3) σφαγμένον θύμα, ἱερεῖον, Αἰσχ. Ἰκέτ. 446. πᾶν νεκρὸν σῶμα, Σοφοκ. Αἴας, 220. Ζ. χρητμός.
 Χρηστήριος, ἰα, ἰον (χρηστήρ), ταυτ. χρηττικός, δηλ. χρήσιμος· σκεῦη χρηττήρια (καὶ χωρὶς τοῦ σκεῦη), τὰ χρήσιμα ἀγγεῖα. 2) ἀνήκων εἰς χρητμόν· Π. χ. ὀρνίθες, Αἰσχ. Ἰκέτ. 26. Ζ. κ. χρηττήριον.
 Χρήστης, ου, ὁ (χράω), ὅς τις δίδει τὸν χρητμόν. 2) ὅς τις δανείζει· Ἀριστοφ. Νεφ. 242. 3) ὅς τις δανείζεται· ἀρα λέξεις μέση, ὡς ἰκέτης, ξένος κττ. ἐκ τοῦ χρήζω, χρήτης· ἀρα χρειάζεται τὸ ὑπογεγρ. ἰῶτα, ὡς καὶ τὸ ληττής· Ζ. χράω.
 Χρηστικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. —στικῶς, χρήτιμος, ὅς τις ἐξεύρει νὰ μεταχειρίζεται, ἡ δίδει τὸν ἑαυτόν του νὰ τὸν μεταχειρίζωνται, ὠφέλιμος, Μάρκ. Ἀντ. 4, 55.
 Χρηστογραφία, ἡ, ἡ χρηστική, ἡ ὠραία τέχνη τοῦ ζωγράφου· Πλούταρχ. Ἀρατ. 15.
 Χρηστοεπέω, ὦ, ταυτ. χρηττολογέω, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 2, σ. 64, κ. 195.
 Χρηστοθήθεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Χρηστοθήτης, εος, ὁ, ἡ (θήθος), χρηστός, ἀγαθός κατὰ τὰ ἥθη, κατὰ τὰ φρονήματα, καλὸκαρδός.
 Χρηστοινέω, ὦ (χρηστός, οἶνος), ἔχω, ἡ φέρω, φύω χρηττὸν οἶνον, Στράβ. 14, σ. 945.
 Χρηστοκαρπία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Χρηστοκαρπός, ὁ, ἡ, ἔχων, ἡ φέρων, γεννῶν χρηττούς, κηλούς καρπούς, Στράβ.
 Χρηστολογέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφ, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 2, σ. 195.
 Χρηττολογία, ἡ, λόγος ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, Ν. Δ.

Χρηττολόγος, ὁ, ἡ, ὅς τις ὁμιλεῖ χρηττά, ἡ ὡς χρηστός, καλός.
 Χρηττομάθεια, ἡ, ταυτ. φιλομαθία. 2) τὸ μανθάνειν χρήσιμα, καὶ ἀνήκοντα εἰς ἐπιστήμην τινὰ, Λογγίν. 43. ὅθεν, Περὶ χρηττομαθειῶν, ἐπιγραφή πολλῶν βιβλίων. 3) χρηττομάθειαι, ἐπιτομαὶ συγγραφέως, ὅπου εὐρίσκει τις ἐν συντόμῳ ὅλα τὰ χρήσιμα.
 Χρηττομαθέω, ὦ, εἶμαι φιλομαθής, Λογγίν. 2, 8.
 Χρηττομαθής, ὁ, ἡ, φιλομαθής, καὶ ὁ μαθὼν τὰ χρηττά ἐπιστήμης τινός, Κικέρ. Ἀττ. 1, 6.
 Χρηττομουσέω, ὦ, εἶμαι καλὸς μουσικός, φυλάττω τοὺς κανόνας τῆς μ. Ἀθῆν. σ. 633.
 Χρηττός, ἡ, ὄν (χράομαι), μεταχειρισμένος, ἡ τὸν ὅποιον δύναται νὰ μεταχειρισθῇ, Γραμμ. 2) χρήτιμος, ὠφέλιμος· ἐπεὶ οἱ τὰ τόξα οὐδὲν χρηττά ἐγένετο, Ἡρόδ. 3, 78. βοηθητικός, ἱατρευτικός, Αἰλιαν. Ἰδιωτ. 5, 14, 21. 3) ὅς τις δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τι· γυνή, ἡτις ἐμπορεῖ νὰ συνευρεθῇ μὲ ἄνδρα· Πρβ. χρήσις, χρήσθαι, κ. χρήσιμος. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγαθός, τίμιος, χρήτιμος· ἐπὶ πολιτῶν, οἱ ὅποιοι ὠφέλησαν, ἡ ὠφελοῦσι τὴν πατρίδα των· καλὸκαρδός, ἀγαθός, ἀθῶος. 5) ἀπλοῦς, εὐήθης, κοινός, ποταπός, Πλάτ. Πολιτεῖ. 7, σ. 531. 6) φονευμένος, ἡ τὸν ὅποιον ἐμπορεῖ νὰ φονεύσῃ καθεὶς· Ζ. χρητμός· ὅθεν
 Χρηττότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. καθ' ὅλας του τὰς σημασίας.
 Χρηττουργία, ἡ, ταυτ. χρηττὸν ἔργον, Σουῖδ.
 Χρηττοφιλία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ
 Χρηττόφιλος, ὁ, ἡ, φίλος τῶν χρηττῶν (ἀνθρώπων, ἡ ἔργων).
 Χρηττοφωνία, ἡ, χρηττή, ἀγαθὴ φωνή, ἡ γλωσσο.
 Χρήτωρ, ορος, ὁ, ταυτ. χρηστήρ, κ. χρήτης, Ἡσύχ.
 Χρίζω· Ζ. χρίω.
 Χρίμα, ἡ Χρίμα, τὸ, ταυτ. χρίσμα, Καλλ. Αἰσχ. Προμ. Θεόκρ. 25.
 Χρίπτω, μ. ψω, Ἀόρ. παθ. ἐχρίμψην· καὶ χρίπτω· Ζ. χρίω.
 Χρίσιάζω, ἀλείφω μὲ μύρον, ἡ μὲ φυικασίδιον, Κύριλλ. Ἀλεξ.
 Χρίσις, ἡ (χρίω), τὸ χρίειν, τὸ ἀλείφειν μὲ μύρον, ἡ βαφειν.
 Χρίσμα, τὸ (χρίω, ἔχω), τὸ ἐπιχρισμένον, δηλ. μύρον, ἔλαιον, χρώμα, ἀσβέστη, Λουκιαν. 4, σ. 217. 2) ἔξαιρ. εὐώδες μύρον, ἡ τρανταφυλλόλαδον, τὰ ὅποια ἐκατασκευάζαν οἱ μυρεψοί, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 4, 13.
 Χριστέμπορος, ὁ, ὅς τις πωλεῖ τὸν χριττὸν, καὶ τὴν διδασκαλίαν του, Ἐκκ. Συγγ.
 Χριστήριον, τὸ, μύρον, ἡ δοχεῖον μύρου, Σουῖδ.
 Χρίστης, ου, ὁ, ταυτ. κονιατής, ἀσβεττωτής, ὁ ἀσπρίζων τοὺς τοίχους, Γλωσσάρ. Στεφ.
 Χριστιανίζω, μ. ἴτω, κρατῶ τὸ μέρος τῶν χριστιανῶν, δέχομαι τὸν χριστιανισμόν, γίνομαι χριστιανός.
 Χριστιανισμός, ὁ, ἡ πρὸς χριττὸν πίστις, καὶ ἀποδοχὴ τῆς διδασκαλίας του.
 Χριστιανικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. —κῶς, ἀνήκων, πρέπει εἰς χριστιανόν.
 Χριστινα, ἡ, ὄν, κυρίον Σουῖδ.
 Χριστίων, ὠνός, ὁ, ὄν, κύριον, Σουῖδ.
 Χριστοκαπηλός, ὁ, ἡ, ταυτ. χριττέμπορος.
 Χριστόληπτος, ὁ, ἡ, τὸν ὅποιον ἔλαβεν, ἐδέχθη ὁ χριττός, Ἰγνατ. ἐπιστ. 9, σ. 202.
 Χριστιανός, ὁ, —νή, ἡ, ὁ πιστεύων εἰς χριττὸν· [ἡ προσωδία εἶναι ἑλληνική· ἡ δὲ κατάληξις λατινική].
 Χριστόγονος, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπὸ τὸν χριττὸν, Ἐκκ. Συγγ.
 Χριστοειδής, εος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. —ειδῶς, ὅμοιος μὲ τὸν χριττὸν.
 Χριστοκτόνος, ὁ, ἡ, φονεὺς τοῦ χριττοῦ.
 Χριστομάχος, ὁ, ἡ (μάχη), ἐχθρός καὶ ἐναντίος τοῦ χριττοῦ.
 Χριστομύστης, ου, ὁ, ἱερεὺς τοῦ χριττοῦ, μνημένος τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριτοῦ.

Χριστός, ὁ, ὁ κεχρισμένος, ὁ προσδοκώμενος Μεσίας, ὁ σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς, Ν. Δ.

Χριστός, ἡ, ὁν (χρίω), χρισμένος, μυρωμένος· ἡ δυνάμειος νὰ χρίσῃ ἐπίτινος· φάρμακον χριστόν, Αἰσχ. Προμ. 480.

Χριστοτελεστής, οὗ, ὁ, ταυτ. χριστομύστης.

Χριστοτόκος, ἡ, ἡ τεκοῦσα τὸν χριστόν.

Χριστοφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, βασιάζων τὸν χριστόν.

Χριστιάνυμος, ὁ, ἡ, ὁ ἀπὸ χριστοῦ ὀνομαζόμενος, δηλ. χριστιανός.

Χρίω, Χρίζω, μ. ἴσω, χρίπτω, χρίμπω, νύττω, ξύω, γρατ-
σουρίζω, πληγόνω· χρίειν, χρίπτειν μύωπι, κέντρω κτ. χρίει
με οἰστρος, Αἰσχ. Προμ. 676. 2) αἰλείφω, μυρόνω, βάφω κτ.
Σοφοκ. Τρ. 675. Ζ. τὰ σύνθ. ἐγχρίω, ἐγχρίπτω, -μπτω· καὶ
χράω.

Χρόα, ἡ, κ. Χροιά, Ἀττ. χροία, κυρίως, ταυτ. χρόος, χρῶς, κ.
χρῶς, χρωτός, ἡ ἐπιφάνεια σώματος, ἥτις συνήθ. εἶναι βαμ-
μένη, ἡ ἔχειται φυσικὸν χροῶμα· ἐκ τοῦ χρώ. 2) ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον, τὸ χροῶμα. 3) ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἀνθρώπινου σώματος,
τὸ δέρμα, καὶ τὸ σῶμα αὐτό, παραδραδεῖν φιλότῃ ἢ χροῖ, Ἰλ.
ξ, 164. Ζ. χροῖω. 4) εἰς τὸν Πυθαγ. ταυτ. ἐπιφάνεια
καὶ ἐπίπεδον. 5) εἰς τὴν Μουσικ. γένους εἰδικὴ διαίρεσις, ὡς
καὶ χροῶμα, ἥτις διὰ τοῦτο ὀνομάζεται ἡ χρωματικὴ, Εὐκλ. Στοιχ.
μουσ. κ. Πλούτ. περὶ μουσ.

Χροιά, ἡ, Ἀττ. χροία· Ζ. χρόα.

Χροῖω, κ. Χροίζω, κ. Χρώζω, ψηλαφῶ, πιάνω τὴν ἐπιφάνει-
αν, καὶ βάφω· ὅθεν χροῖσθαι τινί, πιάνειν τινά, ἐγγίξαι,
κοιμᾶσθαι πλησίον τινός, Θεοφ. 10, 18. χροῖζει λέχος Ἦβας,
Εὐρ. Ἠρακλ. 915. Ζ. χρώζω κ. κράω· τὸ πρῶτον κυρίως, δίδω
χρόαν ἢ χρόν, σῶμα καὶ μορφήν· τίς πρῶτος χροῖσθε θεοῦ πλά-
σιν; Γρηγόρ. Ναζιανζ.

Χροῖή, ἡ, Ποιητ. κ. Ἰων. ἀντί Χροιά, Ὁμ.

Χροῖζω· Ζ. Χροῖω.

Χροῖζω, ἀντί χροῖζω, βάφω· Νικάνδρ. λείψ. 2, 26. χροῖσθεῖς,
βαμμένοι. 2) Ζ. χροῖω.

Χρόμεδος, ὁ, Ὁμ. Ἰλ. ψ, 688. ἐκ τοῦ

Χρόμη, ἡ, κ. Χρόμος, ὁ, ταυτ. τοῦ πρ. δηλ. χρεμετισμός ἱπ-
που, Ἡσύχ. Ζ. χρέμω.

Χρομέα, ἡ, Ὁν. κύριον.

Χρόμιος, ὁ, Ὁν. κύριον, Ὁμ.

Χρόμις, ἡ Χρόμιος, ὁ, Ἀθην. σ. 282. ταυτ. χρέμης, ἀριθ. 2.
Ζ. χρέμω.

Χρόμις, εὖς, ὁ, Ὁν. κύριον.

Χρόμος, ὁ· Ζ. χρόμη.

Χρονέω, ὦ, κ. Χρονίζω, μ. ἴσω, Ἀττ. -νιῶ (χρόνος), καὶ Μέσ.
διατρίβω τὸν καιρὸν, διαρκῶ· χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ, βραδύνω,
ἀναβάλλω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1377, Χοηφ. 62. Ἐπτ. 54. γηράσχω,
παλαιούμαι, διαρκῶ πολὺ. 2) Ἐνερ. βραδύνω, κρατῶ ὀπίσω,
ἀναβάλλω· χρονίζεται ὁ πόλεμος, ἤθουν μακρύνεται κατὰ τὸν
καιρὸν, διαρκεῖ πολὺν χρόνον· χρονέσκειν, Ἀνάλ. 2, σ. 393,
εἰς μάτην θέλουν τινὲς νὰ ἀναγν. κορέσκειν.

Χρονίεα, ἡ, ταυτ. χρονιότης.

Χρονιεύς, αἶα, αἶον, ἔχων μέγεθος, ἡ σχῆμα χρόνου· ἡ ταυτ.
χρόνιος.

Χρονίζω, ταυτ. Χρονέω· κ. διατρίβω ἕνα ἐνιαυτὸν, χρόνον.

Χρονικός, ἡ, ὁν, Ἐπίρ. -νικῶς, ἀνήκων εἰς τὸν χρόνον· τὰ
χρονικά, ἱστορικὰ βιβλία περιέχοντα τὰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ γινόμενα.

Χρόνος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -ῖος (χρόνος), ἐν χρόνῳ,
ἐκ μακροῦ χρόνου, πολὺν χρόνον διαρκῶν· βραδύνων· χρονοτρι-
βῶν· ἀργά, ὕστερον τοῦ θέοντος ἐρχόμενος· μετὰ πολὺν χρό-
νον, Εὐρ. Ὀρ. 228. ἐκ πολλοῦ χρόνου· χρόνιος ἀπιών.

Χρονιότης, ἡ, πολυκαιρία, μακρὰ διάρκεια.

Χρονισμός, ὁ (χρονίζω), τὸ χρονοτριβεῖν, τὸ διαρκεῖν πολὺ,
Πολύβ. 2) τὸ ὕστερον τοῦ θέοντος ἐρχεσθαι.

Χρονιστός, ἡ, ὁν (χρονίζω), πολὺν καιρὸν ἀργοπορῶν, μέ-
νων ὀπίσω, Αἰλ. Π. Ἰστ. 3, 43.

Χρονογραφία, ἡ, παρατήρησις τῶν γενομένων ἐν τῷ χρόνῳ,
ἐφημερίς, Πολύβ.

Χρονογράφιον, τὸ, ταυτ. τὰ χρονικά, Βυζ. Ζ. χρονικός.

Χρονογράφος, ὁ (γράφω), ὅστις σημειώνει καὶ γράφει τὰ συμ-
βαίνοντα ἐν τῷ χρόνῳ, συγγραφεὺς ἱστορίας, Στράβ.

Χρονοκάριος, ὁ, ἡ, Ἐσφ. ἀνάγ. εἰς Ὀρφ. Τμν. 18. 8, ἀν-
τί κλοιοκάριος, ἡ τε τοιοῦτον.

Χρονοκράτωρ, ὁ, ἐρευνητὴς τῶν χρόνων· ἀστρολογικὴ φρά-
σις, Πρόκλ. Παραφρ. Πτολεμ. σ. 290.

Χρονόληρος, ὁ, ἡ, ταυτ. χρονόληρος.

Χρονολογία, ἡ, λογαριασμός τοῦ χρόνου.

Χρονολογικός, ἡ, ὁν, Ἐπίρ. -κῶς, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς
τὴν χρονολογίαν, ἐκ τοῦ

Χρονολόγος, ὁ, ἡ, ὁ λογαριάζων τὸν χρόνον.

Χρόνος, ὁ, κ. καιρός, ὀλίγος καιρός, Ἰλ. β, 299. Ἡρόδ. 7.
223. 2) ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου· τοσοῦτε τῷ χρόνῳ, Αἰσχίν. διαλ.
3, 3. διὰ χρόνου, μετὰ πολὺν καιρὸν· χρόνῳ ποτέ, Ξενοφ.
Ἑλλην. 4, 1, 34. νῦν χρόνῳ, Εὐρ. Μήδ. 911. ἀντὶ τέλος,
ἡ τέλος πάντων. 3) χρονοτριβή, ἀργοπορία, ἀναβολὴ καιροῦ,
βραδύτης· χρόνον ἐμποιεῖν· συνήθ. λέγομεν χρόνος, τὸ ἔτος,
ὁ ἐνιαυτός.

Χρονοτριβέω, ὦ, μ. ἤτω, (τρίβω), διατρίβω, περνώ τὸν
καιρὸν, ἀργοπορῶ, Ἀριστοτ.

Χρόος, χρῶς, ὁ, Γεν. χρῶς, χρῶς, Δοτ. χρῶ κ. χρῶι, Αἰτιατ.
χρῶν, κ. χρόα· ἡ ἐπιφάνεια, τὸ δέρμα, τὸ ὑποκάτω τούτου
κρέας, τὸ σῶμα· ἐν χρῶ, ἡ εἰς χρόα κείρεσθαι, δηλ. ἔως εἰς
τὸ δέρμα· ἐν χρῶ τῆς γῆς, πλησίον τῆς γῆς· ἐν χρῶ μάχε-
σθαι, ἐκ τοῦ ἐγγύς, ἐγγύθεν· ἡ ἐν χρῶ συνουσία, σιμοτινὴ
γνωριμία καὶ συναναστροφή, Λουκιαν. 8, σ. 4. Ζ. χρόα ἀριθ. 3.
καὶ χροῖω.

Χροτιή, ἡ, τὸ τροσφαίνειν τι σωματικῶς, ἡ σαρκική συνουσία,
Ἀνδολ. Παλατίν. 15, 35, 2.

Χρόω, Ἰων. χροῶ· ὅθεν (χροῖνω), χρωνύω, χρωνύμι, μ. χρώσω,
φαύω, πιάνω, μεταδίδω δι' ἀφῆς, βάφω, μελύνω, κολλῶ, Ζ.
χρώζω, κ. χρόα.

Χρυσέωρος, ὁ, ἡ, φέρων χρυσόν.

Χρυσαιγίς, ἰδος, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν χρυσὴν αἰγίδα, Βακχыл.
Διονύσ. Ἀλ.

Χρυσάιτος, ὁ, χρυσοῦς ἀετός.

Χρυσάιζω, στολίζω με χρυσόν, Ἡσύχ.

Χρυσάκτιν, ἡ -κτις, ἑνος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσᾶς ἀκτῖνας,
Ἀρχαῖδ. σ. 10.

Χρυσάλλις, ἰδος, ἡ, ἡ χρυσοειδὴς πεταλούδα, Ἀριστοτ.
Ἰστ. ζ. 5, 19.

Χρυσάμη, ἡ, Ὁν. κύριον.

Χρυσάμμος, ὁ, ἡ, φέρων χρυσοῦν ἄμμον. 2) χρυσοῦς ἄμμος,
Γλωσσ. Στεφ.

Χρυσάμοιβος, ὁ (χρυσός, ἀμείβω), ὅστις ἀλλάσσει χρυσόν,
Τροπ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 44. Ἀρης σωματῶν χρυσάμ. ὅστις ἀπολύει
τὰ σάματα (τοὺς αἰχμαλώτους) με χρυσόν, λαμβάνων χ.

Χρυσάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσὴν ἄμπυκα.

Χρυσανθέμιον, τὸ, ἀντὶ τοῦ ἐφ.

Χρυσανθεμόν, τὸ, κ. } φυτόντι, τὸ ὁποῖον ἄλλοι ὀνόμασαν-
Χρυσανθές, τὸ, } βούφθαλμον, Διοσκ. 4, 58. τὸ αὐτὸ φαί-
νεται νὰ εἶναι καὶ κάχλα, κάχλη, κάχλη, χαλκός, χαλκίτις, χαλκάν-
θος, χαλκάνθεμος. Ὁ Νικανδ. Ἀλεξ. 395. μεταχειρίζεται κάχλη
ἀντὶ πορφύρα· ὅθεν χαλκαίνεται, καὶ καλχαίνεται ἀντὶ πορφυ-
ρεται.

Χρυσανθής, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσᾶ ἀνθή, Μελέαγρ. 2.

Χρυσανταυγής, ὁ, ἡ, χρυσόν ἀνταυγάζων, ἀντιστράπτων,
Εὐρ. Ἰ. 890.

Χρυσασορεύς, ὁ, Ζ. τὸ ἐφ.

Χρυσάορος, ὁ, ἡ, κ. Χρυσάωρ, ορος, ὁ, ἡ· ποιετικὸν ἐπί-
θετον, τὸ ὁποῖον Συνήθ. ἐξηγουσι Χρυσοῦν ξίφος φέρων, καὶ
τὸ νομίζουσιν ἴδιον τοῦ Ἀπόλλωνος μόνον, ὡς εἰς Ἰλ. ε, 509.
σ, 256. Τμν. εἰς Ἀπόλλ. 123, ὅπου ὁμοῦ ἀναφέρεται μάλλον
εἰς τὴν φάρετραν, ἢ κατ' ἄλλους, εἰς τὴν κιθάραν. Πρβ. Ἡσιόδ.
Ἔργ. 771. Ὀρφ. Ἀργον. 138. Ἄλλ' ἀποδίδεται εἰς ὅλους σχε-
δὸν τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεάς, καὶ προσέτι καὶ εἰς τὸν Ὀρφέα.
Ἐμπορεῖ λοιπὸν νὰ μὴ σημαίνει πάντοτε ξίφος. Καὶ τὸ ἄορ δὲ
εἶναι καθολικὸν καὶ σημαίνει πᾶν κρεμαστὸν σκεῦος, ὅπλον ἐν γέ-
νει, μ' ὅλον ὅτι κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 281. εἶναι ταυτ. ἄρπη·
καὶ ὁ Καλλίμ. εἰς Δηλ. ὀνομάζει τοῦ Πεσσειδῶνος τὴν τρίαιναν
ἄορ. τριγλώχιν. Ἡ Δήμητρα ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ὁμ. Τμν. εἰς
αὐτήν, χρυσάορος, τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὴν χρυ-

χρυσὴν ὄρνιν, ὡς χρυσάωρον Περσῇ, Ὀρφ. Λέξ. 15, 42. Εἰς τὸν Λυκόφρ. ὀνομάζεται ἡ Δήμητρα ξιφηφόρος, εἰς δὲ τὰ νομίσματα τῶν Ἀχαιαντίνων φαίνεται λογιζομένη· κ. δολιχάωρον Ἀθηναίην ὀνομάζει ὁ Φιλήτας. Ἀρτεμις χρυσάωρος ἀπαντᾷ εἰς Ἡρόδ. 8, 77, ἡ αὐτὴ κ. Χρυσηλάκατος καὶ Ζεὺς χρυσάωρ· ἡ χρυσάωρος εἰς Στράβ. 14, σ. 660. τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ τις νὰ ἐκλάβῃ ἀντὶ χρυσαιγίς. Ἄλλοι τὸ ἀναφέρουσι εἰς τὸν κεραυνὸν κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 287. Ὅτι δὲ οἱ Ἕλληνες, οἵτινες ἔχων ὀπλοφόροι πάντοτε ἕως τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκυδ. 1, 5, 6, παρίσταναν καὶ τοὺς θεοὺς τῶν ὀπλισμένων ἄλλον ἄλλως, εἶναι πρᾶγμα φυσικώτατον.

Χρυσαργυρεῖον, τὸ, Νομ. χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ σκεῦη, Γλωσσ. Φιλοξ.

Χρυσάργυρον, τὸ, ὁ φόρος, τὸ δόσιμον ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐκάστου, Ζώσιμ. 18, 6.

Χρυσάρμας, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσοῦν ἄρμα. Πληθ. χρυσάρματες.

Χρυσάσπις, ἰδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσὴν ἀσπίδα, Ἀνάλ.

Χρυσαστραγάλος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοὺς ἀστραγάλους, ἡ πόδας: φιάλη, Σαπφ. παρὰ Πολυδ. 6, 93.

Χρυσασπιδόεις οἶνος, Ἀλέξ. Τρ. 1, σ. 107. κ. συχνάκις οἶνον εἶδος ἀγνώστου.

Χρυσάυγες, ὡ, -αυγίζω, ἔχω χρυσὴν λάμψιν, Οἶ. κ. Λιβαν. 4, σ. 1071.

Χρυσάυγης, ἑος, ὁ, ἡ (χρυσός, αὐγή), ἀτράπτων ἐκ χρυσοῦ.

Χρυσάφειον, τὸ, ὑποκ. τοῦ Χρυτῆ. Πρβ. Θηράφιον κτ. Κ. ἐμεινεν ἀντὶ τοῦ νῆμα ἢ σύρμα Χρυτοῦ.

Χρυσάφρος, ὁ, ταυτ. χρύσοςφρος, Μάρκελ. Σιδ. Δέν εἶναι Ἀμφ. Πρβ. Θήραφος, θύραφος.

Χρυσάωρ, ὁ. Ζ. χρυσάωρος.

Χρυσέγχης, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοῦν ἔγχος, λόγχην, Ὀρφ. Ἑρμ. 51, 21.

Χρυσεῖον, τὸ, μεταλλεῖον χρυτοῦ, ἔξαιρ. εἰς τὸ Πληθ. Πολυδ. ἐργαστήριον χρυσοχόου, Στράβ. 3.

Χρυσεῖος, εἶα, εἶον, ταυτ. χρύσος.

Χρυσελέκτης, ου, ὁ (ἐκλέγω), ὅστις ἐκλέγει, συνάξει ἀπὸ τοὺς ποταμούς τὴν χρυσίτιδα ἄμμον, Φιλοξ. Γλωσσ.

Χρυσελεφαντήλεκτρος, ὁ, ἡ (χρυσός, ἐλέφας, ἤλεκτρον), ἡ ἀσπίς, κοσμημένη με χρυσὸν καὶ ἐλεφάντινα ὀστέα, καὶ ἤλεκτρον, Ἀνάλ. 3, σ. 279. κ. Πλούτ. Τιμολ. 33. Ζ. ἤλεκτρον.

Χρυσελεφάντινος, νη, νον, κατασκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, καὶ ἐλεφαντίνων ὀστέων, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 604.

Χρυσέμβας, ὁ, ἡ, Κ. μαλαμοκαπιτισμένος, Σουῖδ.

Χρυσέμβολος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοῦν ἔμβολον, Ἀππιαν.

Χρυσένδετος, ὁ, ἡ (ἐνδέω), δεμένος, κολλημένος με χρυσόν.

Χρυσοβόστρυχος, ὁ, ἡ, ὁ χρυσοῦς βοστρύχος ἔχων. Εὐρ. Φοίν. 198.

Χρυσόδημος, ὁ, ἡ, ἡ -κμητος (δμέω, δέμω, ἡ κάμνω) κατασκευασμένος ἐκ χρυτοῦ, Αἰτχὺλ. Χρημ. 913.

Χρυσόκαρπος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοὺς καρπούς.

Χρυσόκολλητος, ὁ, ἡ, ταυτ. χρυσοκόλλητος.

Χρυσόκομης, ου, ὁ, ὁ χρυσὴν κόμην (μαλλία τῆς κεφαλῆς) ἔχων, Ἀριστοφ. Ῥητορ. 3, 8.

Χρυσόκροταλος, ὁ, ἡ, ἔχων, κτυπῶν με χρυσοῦν κρόταλον.

Χρυσόκυκλος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοῦν κύκλον, Εὐρ. Φοίν. 181.

Χρυσολόγχης, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσὴν λόγχην, Συνέτ. σ. 18.

Χρυσόμαλλος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσὰ μαλλία, Εὐρ.

Χρυσομίτρης, ου, ὁ, ἔχων χρυσὴν μίτραν (κεφαλόδεσμον, ἡ ζώνην). Ἐπίδ. τοῦ Βάκχου, Ἀνάλ. 2, σ. 517. : πίναξ, με χρυσοῦν χεῖλος, Ἀθήν. 4, σ. 150.

Χρυσόνωτος, ὁ, ἡ, με χρυσὰ νῶτα.

Χρυσοπήληξ, ἡος, ὁ, ἡ, με χρυσὴν περικεφαλαίαν, Καλλίμ. Ὀρμ. Ἑρμ. 1.

Χρυσοπήνητος, ὁ, ἡ, κ. Χρυσόπηνος, Ἡσύχ. φάρσα χρυσόπ. ἱμάτια χρυσόφανα, Εὐρ. Ὀρ. 837. (πήνη εἶναι τὸ ὑφάδιον· ἀρα ὑφασμένα με χρυσάφειον.)

Χρυσός, ἑ, εον, συναίρ. Χρυσούς, ἡ. οὖν, ἐκ χρυτοῦ κατασκευασμένος· ὁ χρυτοῦς, νοητ. στατήρ, φλωρίον Κ. ἡ δούκατον· τὸ χρυσοῦν τοῦ αὐτοῦ, τὸ κιτρινωδὸν τοῦ αὐτοῦ. 2) Ἡδ. ἔχων χρῶμα χρυσοῦ. 2) Μεταφ. πολύτιμος, ἀκριβός· ἔξαιρ. οἱ ποιηταὶ

ἀπέδιδαν τὸ ἐπίθ. εἰς τοὺς θεοὺς, ἐπειδὴ τὰ ἀγάλματα τῶν ἡστραπτῶν ἀπὸ χρυτοῦ.

Χρυσόσανδαλος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσὰ σάνδαλα, παπούττια, Εὐρ. Ὀρ. 1468.

Χρυσοστέφανος, ὁ, ἡ, ἔχων χρ. στέφανον.

Χρυσόστολος, ὁ, ἡ, κ. } (στέλλω), στολισμένος με χρυσόστολος, ὁ, ἡ, } χρυτοῦ, Αἰτχ. Πέρτ. 167, ὅπου ἄλλοι ἔχουσι χρυσόστιλβος, λάμπων ἀπὸ χρ. Εὐρ. Ἡρακ. 414.

Χρυσόταρσος, ὁ, ἡ, με χρ. πόδας ἢ πτέρυγας, Ὀρφ. Ἀργον. 358.

Χρυσότευκτος, ὁ, ἡ, κατασκευασμένος ἐκ χρ. Εὐρ. Φοίν.

Χρυσότυπος, ὁ, ἡ, εἰργατμένος, ἡ σχηματισμένος ἐκ χρ. Εὐρ. Ἡλ. 470.

Χρυσοφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρα), με χρ. στολισμένος, Εὐρ. Τρωάδ. 519.

Χρυσοφειγής, ὁ, ἡ, ἐκπέμπων χρυσὴν λάμψιν, Ὀρφ. Λεξίφ.

Χρυσοπύμνος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ χρυτοῦ ὀνοματμένος.

Χρυσεραστής, ου, ὁ, ἐρατῆς τοῦ χρυτοῦ, Βαβρ. μυθ. 21.

Χρυσεργός (ἐργον), ἐργαζομένος τὸν χρ. Ὀμ.

Χρυσεψητής, ὁ, ὅστις κάμνει τὸν χρ. ἐψών, τὸν καθρίζει (λαγαρίζει, Κ.), Γλωσσ. Φιλοξ. ὅθεν, Χρυτοψητσίον, τὸ, ὁ τόπος, ἡ τὸ σκεῦος, ὅπου λαγαρίζεται ὁ χρ.

Χρυσή, ἡ, ὄνομα νήτου, Ὀμ. κ. πολλῶν γυναικῶν.

Χρυσήεις, εἶσα, εν, ταυτ. χρύσος.

Χρυσήεις, ἰδος, ἡ, Ὀν. κύριον, Ὀμ.

Χρυσηλάκατος, ὁ, ἡ, : Ἀρτεμις, Ὀδυσ. δ, 122. με χρ. βέλος, τόξον, : Ἀμφιτρίτη, με χρυσὴν ῥόκαν· διότι ἡλακάτη λέγεται καὶ τὸ βέλος, καὶ ἡ ῥόκα.

Χρυσήλατος, ὁ, ἡ (ἐλάω), εἰργατμένος ἐκ χρ. Σοφοκ.

Χρυσήλεκτρον, τὸ χρυτοῦν ἤλεκτρον, Πλίν. 37, 3. Ζ. ἤλεκτρον.

Χρυσήνι τριαίνῃ, Ὀρφ. Ἀργ. 1278. Νομ. ἔσφ. ἀντὶ χρυσῆς, ἀλλ' ὁρθότερον ἴσως, χρυσή, καθὼς οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ταιούτους τύπους.

Χρυσήνεος, ὁ, ἡ (ἡνία), με χρυτοῦν χαλκόν, Ὀρφ. Ἀργον.

Χρυσήρης, εος, ὁ, ἡ, κατασκευασμένος, ἡ κολλημένος με χρ. Εὐρ.

Χρυσῆς, ὁ, Ὀν. κύριον, Ὀμ.

Χρυσίαος, αἶα, αἶον, ἀποβλέπων τὸν χρυσόν, στρεφόμενος εἰς χρ. Διογ. Λαέρ. Βίβ. Ἀρεσ.

Χρυσιδάριον, κ. } ταυτ. χρυσίον, μικρὸν νόμισμα χρυτοῦ.

Χρυσίδειον, τὸ, } Ἀριστοφ. παρ' Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2, 15. 2) καταφρονητικῶς, ἡ ὑποκοριστικῶς τὸ ποταπὸν πρᾶγμα ὁ χρ. ὡς εἶπαν πρῶτον οἱ Σοφισταί, Ἰσοκρ. πρὸς τοὺς Σοφιστ. §. 3, κ. ἐπειτα ἐσυνήθισαν οἱ Στωϊκοί. Πρβ. σωματίον.

Χρυσίζω, εἶμαι ὅμοιος χρυτῶ.

Χρυσίνος, νη, νον, κατασκευασμένος ἐκ χρυτοῦ· ταυτ. χρυτοῦς.

Χρυσίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χρυσός. 2) εἰς τὸν Ἱπποκ. σ. 799. ἀντὶ χρυσόλινον, ἡ χρυσόνημα, κατὰ τὴν ὀξήγησιν Παύλ. Αἰγ. 6, 92. διάφορον τοῦ λίνου κ. βύττος· καὶ λεπτὸν σύρμα χρυτοῦ, 3) εἰς τὸν Ἀριστοφ. κολακευτικὸν ὄνομα, μαλαματάκι μου, Κ. Πρβ. φιλοττάριον.

Χρυσιοπλυσίον, τὸ, ἡ Χρυτοπλυσίον (πλύνω), τόπος, ὅπου πλύνοντες τὴν χρυσίτιν ἄμμον ἐκαθάριζαν τοὺς κόκκους τοῦ χρ. Στράβ. 3, σ. 390. 5, σ. 328. Σ.

Χρυσίς, ἰδος, ἡ (χρυσός), χρυτοῦν σκεῦος, ἡ ποτήριον, Πίνδ. Ὀλ. 9, 134, Σχολ. ἀλλὰ καὶ χρυσοῦν ἱμάτιον, Λουκιαν. 1, σ. 30. ἡ χρ. ἔμβας, Λουκιαν. 2, σ. 3.

Χρυσίτης, ου, ὁ, κ. Χρυστίτης, ἡ, ὡς χρυσός, ὅμοιος χρυτῶ, περιέχων χρ. : ψάμμος, Ἡδ. 3, 102. 2) ἡ λυδία λίθος, (μίσγει χρυδαίοντορον.).

Χρυσοβάλανος, ἡ, εἶδος φοίνικος (κουρμᾶς), Γαλην. Νομ. ταυτ. μυροβάλανος.

Χρυσοβαφής, εος, ὁ, ἡ, : ἔμβας, Πλούτ. Δημ. 41. με χρ. βαμμένη, ἡ χρυσοειδής· ἀλλ' εἰάν ἡ ἔμβας ἐκατασκευάζετο ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης (ἐρίων προφυρῶν ὑφασμένων), πῶς ἡδύνατο νὰ εἶναι καὶ χρυσοβαφής; ἀλλὰ σημαίνει χρυσοβαφής, πλεγμένος, κεντημένος, πεπικημένος με χρ. ὡς χρυσοβαφείς ἀνακτες (εἰς τὸν Σιμμίαν), οἱ φοροῦντες χρυσοκέντητα ἱμάτια· κ. στρωμνὴ χρυσ. Πολυδ. 10, 43. Πρβ. χρυσέμβαςος.

Χρυσοβέλεμνος, ὁ, ἡ (βέλεμνον), μέ χρυσᾶ βέλη, Ἀνάλ.
 Χρυσοβόστρυχος, ὁ, ἡ, μέ χρ. βοστρύχους, Ἀθήν. σ. 564.
 Χρυσόβρυτος, ὁ, ἡ, βρύων χρυσόν, περί τοῦ Χρυσοστόμου, Θεόδ. Πρόδρ.
 Χρυτόβωλος, ὁ, ἡ, χρυσῇ γῇ ἔχων, Εὐρ. Ῥῆσ. 921.
 Χρυσόγαιος, } Φιλόστρ. σ. 299. κ.
 Χρυσόγεως, }
 Χρυσογείος, ὁ, ἡ (γαῖα), ἔχων χρυσῇ γῇ.
 Χρυσογένεια, ἡ, ὄν. κύριον, ἐκ τοῦ
 Χρυσογενῆς, ὁ, ἡ, ταυτ. χρυσόγονος.
 Χρυσόγλυφος, ὁ, ἡ (γλύφω), ταυτ. χρυσοτόρευτος, Ἡσύχ.
 Χρυσογνώμων, ὁ, κριτής, βατανιστής χρυσοῦ, Τσέτσ. εἰς Ἡσιόδ. σ. 1.
 Χρυσόγονον, τό, φυτόντι. Διοσκ. 4, 56. *Leontice chrysogonum* Λινναίου.
 Χρυσόγονος, ὁ, ἡ, γεννημένος ἀπό χρυσοῦ· γενεά, οἱ ἀπό Περσέως καὶ Δανάης καταγόμενοι Πέρται, Αἰσχύλ. Πέρσ. 77. Ἄλλοι ἀναγ. χρυσόνομος. 2) ὄν. κύριον.
 Χρυσογράμματος, ὁ, ἡ, γραμμένος μέ χρυσᾶ γράμματα, ὡς εἰς τοὺς μεταγ. εὐαγγέλια ὅλα, ἡ μόνον τὰ κεφαλαῖα γράμματα.
 Χρυσογραμμία, ἡ, ταυτ. χρυσογραφία.
 Χρυσόγραμματος, ὁ, ἡ, ταυτ. τοῦ
 Χρυσογραφῆς, ὁ, ἡ, ποικιλιμένος μέ χρ.
 Χρυσογραφία, ἡ, τό γράφειν μέ χρυσᾶ γράμματα, Ἀριστέας. περί τῶν 70 ἔρμ. σ. 286.
 Χρυσογράφος, ὁ, ἡ, ὅς τις γράφει χρυσᾶ γράμματα.
 Χρυσοδαίδαλος, ὁ, ἡ, κ. } (δαίδαλλω), στολισμένος μέ
 Χρυσοδαίδαλτος, ὁ, ἡ, } χρ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 219. Ἀριστοφ. Ἐκκ. 972.
 Χρυσοδακτύλιος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοῦν δακτυλίδιον, Ἐπιστολ. Ἰακώβ. 2, 2.
 Χρυσόδετος, ὁ, ἡ, δεμένος, κολλημένος μέ χρ. : κέρα, Σοφοκλ. παρά Πλουτ. 7, σ. 787. : στέφανος, Ἀνάλ. κτλ.
 Χρυσόδινος, ὁ, ἡ, ἀποτελῶν χρυσᾶς δίνας.
 Χρυσόειρος, ρος, ὁ, ἡ, } (ἔθειρα), χρυσομαλλοῦσα Κ. Ἡλιόδ.
 Χρυσόειρος, α, ον, } Αἰῶ.
 Χρυσοειδής, εὐος, ὁ, ἡ (εἶδος), ὡς τὸν χρυσόν.
 Χρυσοεφετητῆς, Ζ. χρυσεφετητής.
 Χρυσόζυγος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοῦν ζυγόν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.
 Χρυσόζωνος, ὁ, ἡ, μέ χρυσῇ ζώνῃ, Σοφοκλ.
 Χρυσόηλος, ὁ, ἡ, μέ χρυσᾶ καρφία.
 Χρυσόηρας, κ. } κυνηγός τοῦ χρ. ἡ ἐπὶ χρυσῷ κυνηγῶν, Νε-
 Χρυσόηρης, ὁ } κήτ. Χρον. 17, 5.
 Χρυσότριξ, ὅτριχος, ὁ, ἡ, χρυσόμαλλος.
 Χρυσόθρονος, ὁ, ἡ, ὁ ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου καθήμενος, Ἀνάλ.
 Χρυσόθώραξ, ακος, ὁ, ἔχων χρυσοῦν θώρακα, Ἀδριαν. Ῥήτ. 4.
 Χρυσοκάνθαρος, ὁ, χρυσῇ βουβλήκα Κ.
 Χρυσοκέρηνος, -κάρηνος, ὁ, ἡ, (κάρηνον), χρυσοκέφαλος.
 Χρυσόκαρπος, ὁ, ἡ, φέρων χρυσοῦν καρπόν.
 Χρυσοκέρειος, ὁ, ἡ, κ. } ἔχων χρυσᾶ κέρατα : μήνη,
 Χρυσόκερως, ατος, ὁ, ἡ, } Ἀνάλ.
 Χρυσοκέφαλος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσῇ κεφαλῇ, Ἀθήν. σ. 287.
 Χρυσοκλαύστης, ἡ }
 Χρυσοκλαύτης, ὁ, } κλαίων τὸν χρυσόν, Ἀθήν. σ. 781.
 Χρυσόκλειστος, ὁ, ἡ, περιφραγμένος μέ χρ. Ἀθήν. 11, κεφ. 7. ἴσως ἐγράφετο χρυσοκλύστης. Ζ. τό ἔφ.
 Χρυσόκλυστος, ὁ, ἡ, πλυμένος μέ χρ. δηλ. ἐσωτερικῶς χρυσωμένος : ποτήριον, Φλέγων Τραλλ. κεφ. 1.
 Χρυσόκογχύλιον, τό, κ. Χρυσόκοράλλος, ὁ, βαφήτις τῶν χρυσοχόων ἀπὸ οὐδωμένων χρυσόν, δίδουσα ὡραῖον πορφυροῦν χροῖμα.
 Χρυσόκολλᾶ, ἡ, ὕλη μέ τὴν ὁποίαν ἐκόλλων τὸν χρ. 2) φαγητόν ἐκ λινοσπόρου κ. μέλιτος, Ἀθήν. 3, σ. 111.
 Χρυσόκολλητος, κ. } κολλημένος μέ χρυσόν, Ἀθήν.
 Χρυσόκολλος, ὁ, ἡ, }
 Χρυσόκομῆς, ἡ -κομάω, ἔχω χρ. κόμην, Φιλόστρ. ἐπιστ. 34.

Χρυσόκομης, ὁ, Ἀνακρ. παρ' Ἀθήν. σ. 599. κ.
 Χρυσόκομος, ὁ, ἡ, Ἀνάλ. (κόμη), ἔχων χρυσῇ κόμην· τό δηλ. κ. Χρυσόκομη, φυτόντι, Διοσκ. 4, 55. *chrysocome linosyris*, Λιν.
 Χρυσόκονις, εὐος, κ. εως, ἡ, χρυσῇ κόνει, χρυσοῦς ἄμμος.
 Χρυσόκοράλλος, ὁ. Ζ. χρυσόκογχύλιον.
 Χρυσόκοράλλος, ὁ, ἡ, ἔχων χρ. κρόταλον, ἡχόν. : σπατάλη, Ἀνάλ. 3, σ. 112. 2) στολίδιον τι γυναικῶν περί τὰ ἄκρα τοῦ ἱματίου, τό ὁποῖον ἐτρύζεν, ἔκαμνεν ἡχόν. Πρβ. λῆροι.
 Χρυσόλαβῆς, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσῇ λαβὴν, κώπην : ξίφος.
 Χρυσόλαμπις, εἶδος, ἡ, ταυτ. πυγολαμπίς, Φρύνιχ. Βακχερ. σ. 72.
 Χρυσόλατρης, ὁ, ἡ, λατρεύων τὸν χρυσόν, Θεόδ. Πρόδρ.
 Χρυσόλαχανον, τό, ἄλλως, ἀτράφαξ, Πλίν. 27, 8.
 Χρυσόλιθος, ὁ, διαφανής τις καὶ χρυσοειδὴς λίθος· τό το-
 πάζιον τῶν παλαιῶν.
 Χρυσόλινον, τό. Ζ. χρυσίον.
 Χρυσόλοβος, ὁ, ἡ, : οὐασιν, ὅς τις ἔχει εἰς τὸ λοβίον τοῦ αὐ-
 τίου χρυσ. δηλ. χρυσᾶ ἐνώτια, Ἀθήν. 13, σ. 343, ὅπου ψευ-
 δῶς κεῖται χρυσοβόλος.
 Χρυσολογέω, ὦ, λέγω περί χρυσοῦ. 2) συνάζω χρυσόν : νεκύνω
 κόριν, εἰς τοὺς τάφους, Γρηγόρ. Ναξ. ἐπίγρ. 230. ἐκ τοῦ
 Χρυσολόγος, ὁ, ἡ (λέγω), ὁ ὁμιλῶν περί χρυσοῦ. 2) ὁ συν-
 ἄζων χρ.
 Χρυσόλογος, ὁ, ἡ (λόγῃ), : Παλλάς, ἔχουσα χρ. λόγην,
 Ἀριστοφ. Θεσμ. 325.
 Χρυσόλοπος, ὁ, ἡ, : δράκων, μέ χρυσᾶς λεπίδας, Ἡσύχ.
 Χρυσόλοφα, ἡ, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 344. ἔχουσα χρ. λόφον τῆς
 περικεφαλαίας.
 Χρυσόλοφος, ὁ, ἡ, ταυτ. πρ.
 Χρυσολύρας, Δωρ. κ. -λύρης, ου, ὁ, ὁ χρ. λύραν ἔχων,
 Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ.
 Χρυσόμαλλος, ὁ, ἡ, ταυτ. χρυσεόμαλλος.
 Χρυσομανέω, ὦ, ῥῆμα ἐκ τοῦ
 Χρυσομανῆς, εὐος, ὁ, ἡ, φιλόργητος λυστάζων διὰ τὸν χρ.
 Ἀνάλ.
 Χρυσομηλολόνηθρον, κ. -τιον, τό, χρυσοκάνθαρος, χρυσῇ
 βουβλήκα, Ἀριστοφ. Σφ. 1341.
 Χρυσόμηλον, τό, χρυσοῦν μῆλον. 2) εἶδος κυδωνίων, Πλίν.
 Χρυσομίτρη, ἡ, κ. } ταυτ. χρυσεομίτρης, Ὀππιαν.
 Χρυσομίτρης, ου, ὁ }
 Χρυσόμορφος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσῇ μορφήν : Ζεὺς, Ἀνάλ.
 Χρυσόμφαλος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοῦν ὀμφαλόν, Πολυδ.
 Χρυσόνημα, τό. Ζ. χρυσίον.
 Χρυσόνημος, ὁ, ἡ, (νῆμα), μέ χρυσοῦν νῆμα ὑφασμένος ἡ
 κεντημένος. Πρβ. χρυσεοπήνητος, κ. -όπητος.
 Χρυσόνωτος, ταυτ. χρυσεόνωτος, Σοφοκλ.
 Χρυσόξύλον, τό, ταυτόσ. θάψος, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1402.
 Χρυσόπαρυφος, ὁ, ἡ, μέ χρυσῇ παρυφῇ. Ζ. παρυφή.
 Χρυσόπαστος, ὁ, ἡ, κεντημένος μέ χρ. χρυσωμένος : σκιάς,
 σιηνή, Πλουτ. Αἰτιών. 26.
 Χρυσόπατρος, ὁ, ἡ, γεννηθεὶς ἐκ χρυσοῦ (χρυσῆς βροχῆς). Λυ-
 κόφρ. 837. Ζ. χρυσόγονος.
 Χρυσόπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον), μέ χρυσᾶ πέδιλα, Ἀνάλ.
 Χρυσόπεπλος, ὁ, ἡ, μέ χρ. πέπ. Πίνδ. Ἰσθμ. 6, 110.
 Χρυσόπηληξ, ταυτ. χρυσεοπήληξ, Αἰσχύλ.
 Χρυσόπηλος, νη, νον, ταυτ. Χρυσοπήνητος.
 Χρυσόπλόκαμος, ὁ, ἡ, ἔχων χρ. πλοκ. Ὀμ. Ἦμ.
 Χρυσόπλυστρον, τό, ταυτ. χρυσιοπλ.
 Χρυσόποικιλος, κ. } ταυτ. χρυσοδαίδαλος, -δαίδαλτος. Ἀ-
 Χρυσόποικιλτος, ὁ, ἡ, } Ἀθήν. σ. 198.
 Χρυσόποιεα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Χρυσοποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν χρυσόν· λέξις χημικὴ τῶν μεταγεν.
 2) ἀντὶ χρυσοχόος, Δουκιαν. 3, σ. 49.
 Χρυσόποκος, ὁ, ἡ, ταυτ. χρυσόμαλλος, Νόνν. Διονύσι. 10,
 102.
 Χρυσόπολις, εως, ἡ, φυτόντι, Ἀριστ. 1, ἐπιστ. 14.

Χρυσόπορος, ὁ, ἡ, :μίτοι, χρυσᾶνήματα, Ἀνάλ.
 Χρυσόπους, ὁ, ἡ, ἔχων χρ. πόδας.
 Χρυσόπρασος, ὁ, ἡ, λίθος τις πολύτιμος.
 Χρυσόπρυμνος, ὁ, ἡ, ἔχων χρ. πρύμναν, Ἀππ.
 Χρυσόπρωρος, ὁ, ἡ, ἔχων χρ. πρῶραν, Φιλόστρ. σ. 282.
 Χρυσόπτερος, } ὁ, ἡ, ἔχων χρ. πτερὰ, ἡ πτέρυγας.
 Χρυσόπτερυγος, }
 Χρυσοράνις, ἴδος, ἡ, χρυσοῦν ἱπρίκιον, Ἡσύχ.
 Χρυσόραπες, ποιητ. ἀντί χρυσόρραπες.
 Χρυσορότης, ου, ὁ (ρόη), ῥέων εἰς εἶδος χρυσοῦ : Ζεὺς, Ἀθήν.
 σ. 345. φέρων μεθ' ἑαυτοῦ χρυσόν, : ποταμός.
 Χρυσόροφος, ὁ, ἡ, με χρ. ὀροφὴν, σκεπατήν, Λουκιαν.
 Χρυσορράγης, ἴος, ὁ, ἡ, : ἔρνος, Ἡσύχ. κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ
 ῥέξαι, βάφαι, ἀντί χρυσοβαφής· κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ ῥάσσω·
 ῥήσσω· κλωνάρι χρυσοῦν, κομμένον ἀπὸ τοῦ δένδρον.
 Χρυσόρραπες, ἴος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσὴν ῥάβδον.
 Χρυσορρήμων, ὁ, ἡ, ὁμιλῶν χρυσᾶ λόγια.
 Χρυσορρόας, ου, ὁ } ταυτ. χρυσορόης.
 Χρυσορρόης, ου, ὁ }
 Χρυσορρύτος, ὁ, ἡ (ρύω), ῥέων χρυσόν, Αἰσχύλ. καὶ δι' ἐνός
 ρ, ποιητ.
 Χρυσορύκτης, ου, ὁ, ὁ ὀρύσσων ἐκ τῆς γῆς χρυσόν, Γλωσσ.
 Στεφ.
 Χρυσός, ὁ, μάλαμα κ. κοῖλος χρ. ὁ εἰργασμένος εἰς σκεύη. - λευ-
 κός χρ. ἀντίθ. τοῦ ἀπεψθός Ἡρόδ. 1, 50. Πρβ. Κροῖτος.
 Χρυσόσάπφειρος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Ἀλέξ. Τρ. 2, σ.
 145.
 Χρυσόσημος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσὰ τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων, Διον.
 Ἀλικ.
 Χρυσόσπορος, ὁ, ἡ, σπεύρων χρυσόν, Νούν. 10, 145.
 Χρυσόστειγος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσὴν σκεπατήν.
 Χρυσόστειπτορ, ὁ, ταυτ. τοῦ ἐφ. Μανέθ. 4, 39.
 Χρυσόστειφος, ὁ, ἡ, ταυτ. χρυσεοστέφ.
 Χρυσόστομος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοῦν στόμα, ὁμιλῶν χρυσᾶ λόγια, ἐ-
 πώνυμον Δίωνος τοῦ Προυσαέως, καὶ τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου Ἰωάννου.
 Χρυσόστροφος, ὁ, ἡ, στρυμμένος, πλεγμαμένος με χρ. Σοφ.
 Οἰδ. Τ. 203.
 Χρυσότεκτων, ὄνος, ὁ, ἡ, ταυτ. χρυσοχόος, Ἀνάλ. 2, σ.
 216. ἀριθ. 16.
 Χρυσότερος, ὁ, ἡ, θηλ. κ. - τέρη, συγκρ. τοῦ χρυ-
 σός (ὡς ἐπίθ.), π. χρ. χρυσοῦ χρυσότερος, Σαπφ. παρὰ Δημη-
 τρίω, σ. 163.
 Χρυσότευκτος, ὁ, ἡ, ταυτ. χρυσεότευκτος, Αἰσχύλ.
 Χρυσότευχής, ὁ, ἡ, κ. } ἔχων χρυσὰ τεύχη, ὅπλα· Εὐρ.
 Χρυσότευχος, ὁ, ἡ, } ῥήτ. 340.
 Χρυσότοκος, ὁ, ἡ, γεννῶν χρυσόν, ἡ χρυσὰ αὐγά, Αἰτώπ.
 μυθ. 136.
 Χρυσότοξος, ὁ, ἡ, ἔχων χρ. τόξον, Πίνδ.
 Χρυσοτόρρυτος, ὁ, ἡ (τορεύω), ἐκ χρυσοῦ εἰργασμένος, Ο'.
 Χρυσοτριάνης, ου, ὁ, κ. } ἔχων χρυσὴν τρίαينαν, Ἀρι-
 Χρυσετρίαινος, ὁ, } στοφ. Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 12, 45.
 Χρυσότυπος, ὁ, ἡ, ταυτ. χρυσεότυπος, : ψιᾶλη, Ἀθήν. σ. 28.
 Χρυσούατος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσὰ αὐτιά, ἡ λαβὰς (χερούλια),
 Διονύστ. Ἀλ. περὶ Ὀμηρ. §. 8.
 Χρυσουργέω, ὦ, ῥήμα τοῦ
 Χρυσουργός, ὁ, ἡ, ὁ ἐργαζόμενος χρ.
 Χρυσούς, ἡ, οὖν, συναίρ. ἀντί χρύσεος.
 Χρυσούφαντος, ὁ, ἡ, κ. } (ὕφαίνω, ὕψη), ὕφασμένος με
 Χρυσόϋψής, ὁ, ἡ, } χρυσόν.
 Χρυσοφάεννος, ὁ, ἡ, κ. } (φάω), λάμπων ὡς χρυσός.
 Χρυσοφάης, ὁ, ἡ, } ἡ με χρυσόν : ἥλιος, τὸ χρυσοῦν
 φῶς τοῦ ἡλίου, Εὐρ. Ἐκ. 638. Πλούτ. Φλαμ. 12. Αἰλιαν. Ἰ-
 διότ. 5, 17, 2. Μανέθ. 2, 191.
 Χρυσοφάλαρος, ὁ, ἡ, ταυτ. χρυσεοφάλ.
 Χρυσοφάνης, κ. } (φαίνωμαι, φέγγω), ταυτόσ. χρυσοφάεν-
 Χρυσοφεγγής, ὁ, ἡ, } νος, Αἰσχύλ.
 Χρυσοφορέω, ὦ, μ. ἤσω, χρυσόν ἡ χρυσῆν ἄμμον φέρω,
 ὡς οἱ ποταμοί· φορῶ χρυσὰ στολίδια, Ὀππιαν. Πολ. Μιθρ. δίδω,
 πληρόνω φόρον χρυσόν, Διόδ. Σικελ. 4, 85.
 Χρυσοφόρητος, ὁ, ἡ, : χρήματα, θησαυρός ἀπὸ συναγμένον

χρυσόν, Μανέθ. 5, 308. ὅπου κεῖται χρυσοφύρητος· ἐναντίον
 τοῦ μέτρου.
 Χρυσοφορέα, ἡ, τό φέρειν χρυσόν· τό φορεῖν χρυσὰ ἱμά-
 τια, ἡ στολίδια.
 Χρυσοφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων, φύων χρυσόν, ὡς ποταμός· ὁ
 φορῶν χρυσὰ ἱμάτια, ἡ χρυσὰ στολίδια.
 Χρυσοφρύς, υος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσὰ ὀφρύδια. 2) ἰχθύς τις θαλάσ-
 σιος με χρυσὴν κηλίδα ὑπεράνω τοῦ ὀφθαλμοῦ. Μάτρων παρ' Ἀθην.
 8, σ. 342. χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύον, Καλλιμ. παρ' Ἀ-
 θην. 8, σ. 284. Εὐρίσκειται δὲ καὶ χρύσοφρος, Αἰλιαν. Ἰδιότ.
 5, 13, 28. 16, 2. κ. χρύσαφος. Μαρκ. Σιδ. 12· τὰ ὅποια
 ἀμφιβάλλονται· ἀλλ' εἰς τὰ σύνθετα ἡ υς κατάληξις μεταβάλλ-
 λεται πολλάκις εἰς ος· τὸ δὲ χρύσαφος ἐγείνεν ἐκ τοῦ χρύσαξ.
 οξ, αψ, οψ. Πρβ. λύκαφος. Ζ. χρυσώπης.
 Χρυσοφυλακέω, ὦ, ῥήμα τοῦ
 Χρυσοφυλάξ, ακος, ὁ, ἡ, φύλαξ τοῦ χρυσοῦ.
 Χρυσοφύρητος, ὁ, ἡ. Ζ. χρυσοφόρητος.
 Χρυσοχαίτης, ὁ, (χαίτη), ταυτ. χρυσοκόμης.
 Χρυσοχαλῖνος, ὁ, ἡ, με χρυσοῦν χαλινόν, Ἀνάλ.
 Χρυσόχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσὰς χεῖρας, ῥ' δακτυλίδια εἰς
 τὰς χεῖρας, Λουκιαν. 1, σ. 91.
 Χρυσοχίτων, ὁ, ἡ, ἔχων χρυσοῦν χιτῶνα, ἡ δέρμα· ἐλάη,
 Ἀνάλ.
 Χρυσοχόας, ὁ, ταυτ. χρυσοχόος, Πυθαγορ. λείψ.
 Χρυσοχοεῖον, τό, ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου, Δημοσθ.
 Χρυσοχοεῖω, ὦ, εἶμαι χρυσοχόος, Ξενοφ.
 Χρυσοχοῖα, ἡ, χύσις καὶ ἐργασία τοῦ χρυσοῦ.
 Χρυσοχοῖκος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς χρυσοχόον· - ἱκὴ, ἡ, ἡ.
 τέχνη τοῦ χρυσοχόου.
 Χρυσοχοῖον, τό, ταυτ. χρυσοχοεῖον.
 Χρυσοχόος, ὁ (χέω), χύνων, χωνεύων, καὶ ἐργαζόμενος χρυ-
 σόν, καὶ ἐξ αὐτοῦ χρυσὰ σκεύη. χρυσοχός κ. Εἰς τὸν Ὀμ. Ὀ-
 δυσ. γ, 426, ὅστις χρυτίνει τὰ κέρατα τοῦ εἰς θυσίαν προκει-
 μένου ζώου. 2) ὅστις δοκιμάζει, καὶ ἀλλάζει χρυσὰ νομίσματα,
 ὡς χρυσογνώμων, κ. χρυσαιοβός. 3) ὅστις καθαρίζει τὸν χρυσόν
 ἀπὸ τῆν ὀρυζομένην χρυσῆν γῆν· καθὼς ποτὲ ἠλπίσαν χρυσόν
 νὰ καθαρίζωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὰ ἐν Τμητῶ μεταλλεῖα,
 καὶ ἀπέτυχαν· ὅθεν ἡ παροιμ. σὺδ' ὦν χρυσοχόηται, ἐπὶ τῶν
 ἐλπίζοντων μεγάλα, καὶ ἐπὶ τέλους μὴ εὐρισκόντων τίποτε,
 Πλάτ. Πολιτεῖ. 5. Ξενοφ. Κυνηγ. 4, 15.
 Χρυσόχρους, ὁ, ἡ, οὐδέτ. - χροῦν (χρῶς, χροῦς), ἔχων χρῶμα
 χρυσοῦ, Ἀνάλ. 2, σ. 518.
 Χρυσόω, ὦ (χρυσός), κάμνω χρυσόν, χρυσόνω, Πολυδ. 7, 102.
 Χρυσυποδέκτης, ὁ, ὑποδεχόμενος, συναζών χρυσόν.
 Χρύσωμα, τό, χρυσοῦν ἔργον, χρυσοῦν σκεῦος, Εὐρ. Ἰων.
 1030.
 Χρυσωματοθήκη, ἡ, τόπος, ἡ θήκη τῶν χρυσῶν σκευῶν,
 Ἀθήν. σ. 199.
 Χρυσῶν, ὄνος, ὁ, θησαυρός, Νικήτ. Χρον.
 Χρυσωνέω, ὦ, ἀγοράζω, ἡ ἀλλάσσω χρυσόν, : στατήρη, Ἰ-
 σοκρ. 2) ἀγοράζω διὰ χρυσοῦ.
 Χρυσώνητος, ὁ, ἡ, ἀγορασμένος με χρυσόν.
 Χρυσώπης, ὁ, } (ὦψ, χρυσός), ἔχων χρυσὰ ὄμματα, χρυ-
 Χρυσῶπις, ἡ, } σουν πρόσωπον, χρυσοῦ χρῶμα· 2) ἰχ-
 Χρυσωπός, ὁ, } θύς τις, ἄλλως χρύσοφρος, κ. χρύσαφος, κ.
 ἀνθίας, Πλούτ. πότερα τῶν 5. φρονιμ.
 Χρυσωρυχεῖον, τό - ωρυχίον, τό, μεταλλεῖον χρυσοῦ.
 Χρυσωρυχέω, ὦ, ὀρύττω, μεταλλεῖω χρυσόν.
 Χρυσωρυχία, ἡ, τό οὐτιαστ.
 Χρυσωρυχος, ὁ, ἡ, ὁ ὀρύττων ἐκ τῆς γῆς χρυσόν.
 Χρυσώσις, ἡ (χρυσώ), τό χρυσόνειν.
 Χρυσωτής, ου, ὁ, ὁ χρυσόνων, Πλούτ. Περικλ.
 Χρυσωτός, ἡ, ὄν, χρυσωμένος.
 Χρῶ, ἀντί χράω, προστακ. τοῦ χράομαι, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 44.
 Χρῶξω, μ. ὠσω, φαῖω, πιαῖω : τὰ γόνατα, Εὐρ. Φοιν.
 μεταδίδω διὰ τῆς ἀφῆς, μολύνω, καὶ βάφω, χρωματίζω. Ζ.
 χροῖζω.
 Χρῶμα, τό (χρῶ), κυρίως ἐπιφάνεια, δέρμα, καὶ χρῶμα· διαχρώμα-
 τος. Ἰπποκρ. σ. 377 Φοεστ. 2) βαφή, χρωματική ὕλη (μπογιά τουρκ.).
 φυκιατίδι. 3) Τροπ. : τοῦ λόγου, δηλ. καλλωπισμός. 4) εἰς τὴν μου-

σικ. είδος συνθέσεως· Ζ. χρώα ἀριθ. 4. 5) ρίζα τις ἐκ Συρίας φερομένη, διὰ τῆς ὁποίας ἐβαφαν, Θεοφρ. περὶ ὀσμῶν σ. 447. ἴσως τὸ Κ. ριζάρι.

Χρωματεύω, ταυτ. τοῦ ἐφ. Συνέσ. σ. 8.

Χρωματίζω, μ. ἴσω, βάφω.

Χρωματικός, ἡ, ὄν, κ. } (χρῶμα), βαμμένος. 2) χρωματική.

Χρωματίτης, νη, νον } μουσική· Ζ. χρῶμα, ἀριθ. 4.

Χρωματίον, τὸ, ταυτ. χρῶμα ἀριθ. 2, Ἀνάλ. 2, σ. 438.

Χρωματισμός, ὁ, τὸ χρωματίζειν.

Χρωματογραφία, ὡ, ζωγραφία με χρῶματα.

Χρωματογραφία, ἡ, ἡ με χρῶματα ζωγραφία, Πολύβ. 5, 33.

Χρωματοποιία, ἡ, ἡ κατασκευὴ τῶν χρωμάτων, καὶ ἡ ἐπίθεσις αὐτῶν· φυκιστίδιον.

Χρωματοπώλης, ου, ὁ, ὅστις πωλεῖ χρώματα.

Χρωματοურγία, ὡ, ἐργάζομαι διὰ τῶν χρωμάτων, δηλ. βάφω. ζωγραφῶ κτλ.

Χρωννύω, -ννυμι (χρῶν, Ἰων. χρῶν, χρῶνω), ταυτ. χρῶνω, βάφω· μολύνω· μεταδίδω. Ζ. χρῶν. χραίνω.

Χρώς, ωτός, Αἰτ. χρώτα, ὁ, ἐπιφάνεια, χρῶμα, σῶμα, κρέας, Ζ. χρώα.

Χρώσις, εως, ἡ (χρώζω), τὸ φαίνειν, πιάνειν· βάφειν· μολύνειν· μεταδίδειν.

Χρωστήρ, ἦρος, ὁ (χρώζω), ὅστις βάφει· μολυβός, μολυβοκόνδυλον, Ἀνάλ.

Χρωτίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ Χρώς. Κρατῖνος. ἱπαρὰ τῷ Μ. Ἐνυμ.

Χρωτίξω, (χρώς, χρωτός), ταυτ. χρῶζω, βάφω· τὸν οἶνον ἀλόαις, τὸν δίδω χρῶμα καὶ γεῦσιν, Πλούτ. 8, σ. 768. Τροπ. μετὰ Δοτ. χρωτίζεσθαι τὴν φύσιν πράγμασι νεωτέροις, ἐφαρμόζειν τὴν αὐτοῦ φ. εἰς νεώτερα πρ. Ἀριστοφ.

Χυδαίξω, εἶμαι χυδαῖος· τὸ χυδαῖον στίφος τῆς πόλεως, ὁ κοινὸς λαός, Νικήτ. Χρονικ. 15, 1. Πρβ. σύγκλυσ.

Χυδαίως, Ἐπίρ. κ. -αἰστί (-δαίξω), κοινῶς, εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ πολλοῦ λαοῦ, Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσιστ. 881. Εὐστάθ.

Χυδαιολογία, ἡ, ἡ κακὴ, καὶ διεφθαρμένη γλῶσσα τῶν χυδαίων. ἄλλως, τὸ χυδ. τοῦ λόγου, κ. ἡ χυδαιότης τοῦ λ. Φώτ. Κωδ. 80, κ. 88.

Χυδαῖος, ὁ, ἡ, ὅ, τι εἶναι χυμένον, πολὺ σκορπισμένον, πατημένον, κοινόν, εὐκαταφρόνητον· λαλιὰ χυδαῖος, ἡ τὸ χυδαῖον τοῦ λόγου, χυδαία ὁμιλία, γλῶσσα διεφθαρμένη, τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη οἱ κοινοὶ καὶ πολλοὶ καὶ ἀμαθεῖς ἄνθρωποι, Πολύβ. 14, 7. εἰς τοὺς πολλοὺς κ. χυδαιότερους, κοινούς, ποταπούς, ἀμαθεῖς, Σχολ. Πινδ. Ὀλυμ. 2, 15. ὅθεν

Χυδαιότης, ἡ· Ζ. χυδαιολογία.

Χυδαῖω, ὡ, (χυδαῖος), κάμνω χυδαῖον, καταφρονῶ.

Χυδαῖστί, Ἐπίρ. ταυτ. χυδαῖως.

Χυδην, Ἐπίρ. (χύω), χυμένα, σκορπισμένα· ἀτάκτως. 2) εἰς πολὺ πλῆθος· ἀφθόνως· πάντα χυδην ἔστω, Ἀνάλ. 3) καὶ ἀντὶ τοῦ ὅλως, ἐντελῶς· χυδαν ὁμφακας, σωτταὶ ἀγορίδες, Ἀνάλ. 4) ἀντὶ λογογραφικῶς, ἀντίθ. τοῦ ἐν ποιήμασι, Πλάτ. Νόμ. 7, σ. 811. D.

Χυλάριον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χυλός, Μάρκ. Ἀντ. 6, 13.

Χυλίζω, μ. ἴσω (χυλός), λαμβάνω τὸν χυλὸν φυτοῦ τινός βράζων αὐτὸ εἰς ὕδωρ. 2) κάμνω χυλόν, ὡς χυλόω.

Χυλισμα, τὸ, ὁ εἰς ζεστόν ὕδωρ ἐναπομένειν χυλός φυτοῦ τινός.

Χυλισμός, ὁ, τὸ χυλίζειν.

Χυλοειδής, ὁ, ἡ, ὡς τὸν χυλός, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 7, 119.

Χυλός, ὁ (χύω), ὁπός, ὑγρὸν, ἔξαιρ. ὑγρὸν ἐκβαῖνον ἐξ ὀργανικῆς, ἡ μηχανικῆς ζέσεως· ὁ χυλός ὁ ἐκ τῆς χωνεύσεως τῶν βρωμάτων, ὅστις τρέφει τὸ ζῶον· Νομῆξ. διάφ. τοῦ χυμός, ὅτι τὸ χυμός φανερώνει μόνον τὸ ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὴν αἰσθητικὴν εἰς τὴν γλῶσσαν. Ἀλλ' ὁ Ὀκελ. μεταχειρίζεται τὸ χυλός ἀντὶ χυμός· γεῦσις· ὡς ὕδωρ πρὸς χυλόν, καὶ φῶς πρὸς σιγὴν, καὶ σκότος πρὸς φῶς κτ. τὸ, τὰ γὰρ ὕδωρ ἀχυλὸν καὶ ἀποιον· διὰ τοῦτο συγγέονται πολλάκις χυμός, καὶ χυλός, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ πάντοτε σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν· προσέτι κατὰ παραγωγὴν χόλος εἶναι ταυτ. χυλός· κ. χειλός, χι-

λός, ὡς χύμα ταυτ. χεῖμα· χυλός, ὁ, ἀντὶ χυλός, ἔχει ὁ Λυκόφρ. 675.

Χυλοποιέω, ὡ, ταυτ. τοῦ ἐφ. Ἀλέξ. Τρ. 8, σ. 400.

Χυλόω, ὡ (χυλός), κάμνω χυλόν· μεταβάλλω εἰς χυλόν· ἐκπιέζω χυλ. βρέχω με χυλ. Γεωπον. 8, 27.

Χυλώδης, εως, ὁ, ἡ, πλήρης χυλῶν.

Χυλώσις, εως, ἡ (χυλόω), τὸ ἐκκλίνειν τὸν χυλόν· τὸ βράζειν, καὶ διαλύειν φυτόν τι, καὶ οὕτω ἐκπιέζειν ἀπ' αὐτοῦ τὸν χυλόν, Διοσκ. 2, 108. ἡ εἰς χυλόν μεταμόρφωσις· τροφή, Πλούταρχ. Συμπ. Προβλ. 7, 1.

Χύμα, Χύμα, τὸ, ταυτ. χεῖμα, κ. χοή· τὸ ἐκχυμένον, τὸ ῥέον· ποταμός, ῥεῖθρον, θαλάσσα, Διόδ. 17, 75. χύσις· πληθος· νιφάδος, Ἀλκιφ. 1, 23. ἄρα ὡς χεῖμα, χεῖμων.

Χυματίζω, ταυτ. διυγραίνω, βρέχω, μωσχεύω· ἡ διαλύω εἰς ὕδωρ, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 720.

Χυμεία, ἡ, (χυμεύω), σύμμιξις, σύγκρασις, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. λ, σελ. 759. 40.

Χυμένη, ἡ, δηλ. μετοχ. Ἀορ. Μίσ. τοῦ χέω, χύω, Ὅμ.

Χυμευσις, ἡ, ταυτ. χυμεία, Διοσκ. 2, 18.

Χυμευτής, ὁ, ταυτ. χυμικός.

Χυμεύω, συγχωνεύω, σμίγω.

Χυμίξω τὴν ἀρμονίαν, δηλ. ἐγχυμον ποιῶ, ἀρτύω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 162.

Χυμικός, ἡ, ὄν (χυμός), ἐκ χυμῶν, ἀνήκων εἰς χυμούς· ὅθεν κατὰ τινας χυμική. ταυτ. χημεία, ἡ φυσικὴ ἐπιτήμη, ἡ ἀναλύουσα καὶ συνθέτουσα τὰ σώματα· ἀλλὰ Νομ. μαρτυρεῖται εὐρέθησαν διὰ τὸ χημεία, καὶ χημευτική, ὅχι δὲ καὶ διὰ τὸ χυμική· Ζ. Σαλμασίου Exercit. σελ. 1097. Μ' ὅλον τοῦτο εὐρέθησαν εἰς μεταγεν. χυμευτής, χυμευτικός, χυμεία, κ. χυμεία· ἡ, με ἐξήγησιν τάχα ἐτυμολογικὴν, διότι τὰ μέταλλα πάντα διαλύει, καὶ ὡς ὕδωρ διακεχυμένον ποιεῖ ἀνευ πυρός καὶ χωνεύσεως, διὰ τοῦτο χυμεία λέγεται. Ἰωάν. Καναβούτσης παρὰ Δουκακίω. Ἡ τέχνη αὕτη ὀνομάζεται καὶ Τέχνη ἱερὰ, Τέχνη μεγάλη, καὶ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον· ὅθεν τὸ ὄνομα Χεμμία, ἡ χημεία, νοητ. τέχνη (αἰγυπτιακὴ τέχνη), τὸ ὁποῖον θέλοντες νὰ τοῦ δώσωσι σημασίαν ἐλληνικὴν τὸ μετεμόρφωσαν εἰς τὸ Χυμεία.

Χυμίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χυμός, Ἀθήν. 7, σ. 293.

Χυμός, ὁ, ὕγρον, ὡς εἶναι ὁ χωνευόμενος σίδηρος· Ἰδίως ἡ ἰδιότης ὑγροῦ σώματος νὰ κινή τὰ γευστικὰ ὄργανα τοῦ στόματος, καὶ νὰ προξενῇ τὴν αἰσθητικὴν τῆς γεύσεως· Γαλλ. saveur. καὶ αὕτη ἡ αἰσθησις, ἡ γεῦσις. Ἐκ τοῦ χεῖω, χύω· τὸ γεῖω εἶναι μαλακώτερος τύπος, καὶ σημαίνει δίδω εἰς τινὰ τὴν αἰσθητικὴν γεύσεως, χυμοῦ. 2) ὁ Ἡτύχ. ἔχει χυμός ἀντὶ χῶμα, ὡς χυτός, καὶ πρόχυσις.

Χυμόω, ὡ (χυμός), μεταδίδω χυμόν, γεῦσιν· ὅθεν ἀχύμωτος, στερημένος γευστικῆς ποιότητος, Σουῖδ.

Χυμώσις, ἡ, τὸ αὐτῆς τοῦ πρ. ἀντὶ χήμωσις, Νομ. ἀμφ. Ζ. χήμωσις.

Χύνω, ταυτ. χύω, εἰς τοὺς μεταγεν. καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς τῶρα ζῶντας.

Χύρρα, ἡ Χύρρε, κλητικαὶ πτώσεις, ὡς κράζουν τοὺς χοίρους, Ἡτύχ. Εὐστάθ.

Χύρριον, ἡ Χύριον, ἀντὶ χοῖριον, Νομ. ταυτ. χοιροκομείον, ἀριθ. 2. σκευὸς, τουρβάς, ὅπου τρώγουσι χοῖροι (τροπὴ τῶν οἰ, υ) Προβ. τὸ ἐφεξ.

Χυρράδιον, ἀντὶ χοιρίδιον, Ἡτύχ.

Χύσις, εως, ἡ (χύω), τὸ χύνειν, ἐκχύνειν· τὸ χωνεύειν· καὶ ἀντὶ χεῖμα, τὸ ἐκκεχυμένον ὑγρὸν. 2) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, σείσει, τάραις, κίνησις, ἐξάπλωσις, σῶρεσις· χύσις φύλλων, Ὅμ. καὶ ἀντὶ στιβάς, χόρτα, Νίκανδρ. Θηρ. 277. Ἀνάλ. 2, σ. 119. ἀντὶ πλῆθος, Πορφύρ. ἀποχ. 3, σ. 216. Κ. Χύσις κ. κάμνω χύνειν, ὅταν ἐκ τοῦ πολλοῦ φορτίου τοῦ πλοίου ρίπτουσιν εἰς κατὰ τὸν τρικυμίας μέρος εἰς τὴν θάλατταν διὰ νὰ τὸ ἐλαφρύνωσι.

Χυστός, ταυτ. χυτός, προσχωμένος, ὡς λιμὴν κατασκευασμένος μετὰ γῆνι προσθετῇ, καὶ λίθους κτ. Δικαίαρχ.

Χυτήρ, ἦρος, ὁ, κ. } (χύω), ὅστις χύνει καὶ ὄργανον, δι' οὗ χύνεται, ου, ὁ } χύνουσι. Πρβ. σφαιρωτήρ, ποδανιπτήρ.

Χυτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἐπιτήδεος εἰς τὸ ἐκχεῖν, Γαλην.

Χυτλάζω, μ. ἄσω, ἀλείφω, πλύνω, καθαίρω· χύνω· Ζ. τὸ ἐφ.

Χύτλον, τὸ (χύω), κατὰ τοὺς παλαιούς, ὕδωρ μετ' ἐλαίου,

ἢ ὑδροέλαον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἡλείφοντο μετὰ τὸ λουτρὸν· ὅθεν, χυτλώσασθαι, τὸ ἀλείφειν μετὰ τὸ ὑγρὸν τοῦτο· ἀντίθ. ξηραλοῖφειν, τὸ ἀλείφειν καὶ χωρὶς λουτροῦ, Γαλην. 2) οἱ νεώτεροι θέλουν μόνον ὑγρὸν, μετὰ τὸ ὁποῖον ἡλείφοντο μετὰ τὸ λουτρὸν· Ὀδυσ. ζ, 79, δῶκεν ἔλαιον εἰς χυτλώσασθαι, ἀντὶ δῶκε χύτλον· Πρβ. στῖχ. 96. Καλλίμ. Τμ. 2. ὕδατος ὃ κε τόχοιο λύματα χυτλώσασθαι, κ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 1311, ἀντὶ ἀπλῶς ὕδατος καὶ πᾶν μικτὸν ὑγρὸν, 1, 1075. 2, 927. χύτλα ἀντὶ χοαί, καὶ Ὀρφ. Ἀργον. 571. 3) τελευταῖον εὐρίσκεται χυτλάω ἐξηγουμένον κλῆζω, ἀλείφω, κλυδάω, ὑγραίνω, τρυφάω, διαχέω, ὡς Ἀριστοφ. Σφ. 1207. τὰ γόνατ' ἐκτείνε καὶ γυμναστικῶς χύτλασσαν σεσυτὸν ἐν τοῖς στρώματι, δηλ. διάχυσον τεαυτὸν, ἐξαπλώσῃτι. Ὁ σχηματισμὸς χύτλον εἶναι παμπάλαιος, ὡς ἐδεθλον, θέμεθλον, ἐχεθλον, χείμεθλον, συγχοπ. ἐκ τοῦ χύταλος, ελος, χύτλος.

Χυτλόω, ὦ, ἀλείφω· πλύνω· καθαίρω· Ζ. τὸ πρ.

Χύτο, 3. ἐνικ. Ἀορ. Μέστ. τοῦ χέω, χύω.

Χυτός, ἡ, ὄν (χύω, χεύω), χυμένος, ἐκχυμένος, ὡς ὑγρόν τι καὶ ἀντὶ ρευστός· πίτσα, νέκταρ. καὶ ἐπὶ μετάλλου, χωνευμένος, ἡ δυνάμενος νὰ χωνεῖται· καὶ μεταλλινόν τι κατασκευασμένον διὰ χωνεύσεως, καὶ διαμορφώσεως εἰς τύπον (καλοῦπι)· καὶ σωρευμένος ὡς χῶμα, Ἡρόδ. 7, 37, καθὼς καὶ χωστός· τύμβοι χυτοί, οἱ σωροί, οἱ μετὰ χῶμα γινόμενοι λόφοι τῶν μνημάτων· γαιωμένος διὰ συσπυρώσεως ἰλύος καὶ λίθων κτ. ἀμφὶ χυτὴν Λιβύην· χυτοὶ ἰχθύες, οἱ ἀγεληδὸν ἐρχόμενοι, ἄλλως, ρυάδες· χυτὴ χαίτη περιδεδρόμε· ἐβλάττησε, τρόπον τινα φυτὸς, Π. χ. χυτὸν ἔριος· καὶ νέην χύσιν ὀρμίνιοι, Νίκανδ.

Χύτρα, ἡ, ἰων. κύτρα, κ. κύτρα, πῆλινον σκεῦος, τσουκάλη Κ. Πληθ. χύτραι, ἡ ἀγορὰ ὅπου πωλοῦνται· Πρβ. μύρον. 2) ταυτ. χύτριος. 3) Ἀριστοφ. Εἰρ. 925, ταύτην χύτραις ἰδρυτέον· ὅταν ἔστησαν ἀγάλμα θεοῦ μετὰ βίαν καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, ἐβράζαν ὄσπρια εἰς τὴν χύτραν, καὶ τὰ ἐπρόσφεραν θυσίαν εἰς τὸν θεὸν τοῦ ἀγάλματος· χωρὶς δὲ βίαν ἐστήνετο μετὰ πολυτιμοτέρας θυσίας, ὅποτε ἔλεγαν ἰδρύεσθαι, κ. ἰδρύειν ἱερεῖα βοῖ, ὕι κτλ. 4) χύτραις λημάν (ὡς καὶ κολοκύνθαις), κωμικὴ ὑπερβολὴ ἐπὶ τῶν ἐχόντων μεγάλας λήμας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. 5) ἐορτήτις· Ζ. χύτρος. 6) φίλημά τι, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπίασαν τὰ αὐτὰ τοῦ φιλουμένου προσώπου, Πολυδ. 10, 100. Θεόφρ. 5, 133. Λουκιαν. Διάλογ. ἑταῖρ.

Χυτραῖος, αἶα, αἶον, κ. } ἐκ πηλοῦ, χωματένιος, ὡς ἀν' χύ-
Χύτρειος, εἶα, εἶον, } τρα· θεός, Ἀριστοφ. Νεφ. 1478.
Χύτρεος, εἶα, εἶον, κ. -τροῦς } χύτρειος πάταγος, ὁ κτύπος τῶν
Χυτρεοῦς, ἡ, οὖν, } τσουκαλίων, Ἀριστοφ. τὰ χυτραῖα,
πῆλινα σκεῦη, Πολυδ.

Χυτρεύς, ἑως, ὁ (χύτρα), ὁ τσουκαλῆς, Ἀθήν. σ. 608.

Χυτρεψός, ὁ, ὁ ψήνων χύτρας, ἡ μαγειρεύων ἐν χύτρᾳ, Ἀθήν. σ. 608.

Χυτρίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χύτρα, ἐκ τοῦ χυτρίκ.

Χυτρίξω (χύτρα), βάλλω εἰς τὴν χύτραν, ἐκδέσσω ἐν χύτρᾳ, ἔξαιρ. βρέφος· ὅθεν -τρίσμος, ὁ, ἡ τῶν βρεφῶν ἐν χύτραις ἐκδεσις· Ζ. κ. ἐγχυτρίξω.

Χυτρίνδα, Ἐπίρ. παιδιὰ τις μετὰ τὴν χύτραν· χύτραν παίζειν· καδῆζεται τις ἐν μέσῳ, εἴτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ παῖδες περὶ τὸν καδεζόμενον ποιοῦσιν αὐτὸν περιστρέφειν, ἕως ἀφῆται τινὸς τύποντος αὐτόν· εἴτα καδέζεται ὀληφθεῖς· Πολυδ. 9, 113.

Χύτρενος, νη, νον, πῆλινος, γήινος, ὡς χύτρα.

Χύτρινος, ὁ, κ. κύτρινος, Ἰπποκρ. σ. 648. (χύτρος), κατὰ τὸν Ἡσυχ. χύτρινοι, τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνέινται.

Χυτρίον, τὸ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1175. κ. Χυτρίς, ἑδος, ἡ, Ἀθήν. σ. 279. ὑποκ. τοῦ χύτρα, ἡ χύτρος.

Χυτρίσμος, ὁ· Ζ. χυτρίξω.

Χυτρίτης, ὁ, κατασκευασμένος, ψημένος εἰς τὴν χύτραν, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1150.

Χυτρώγαυλος, ὁ, σκεῦος τι στρόγγυλον, καὶ εὐρύχωρον, Ὁ 1. βασιλ. 7, 38. Ζ. κυτρώγαυλος.

Χυτροπλάξος, ὁ, Κ. τσουκαλῆς, Πολυδ. κ. Φρύνιχ. Βεκκ. σ. 72.

Χυτροπόδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ

Χυτροπούς, πόδος, ὁ (χύτρα, ποῦς), τὸ αὐτὸ καὶ λάπανον, καὶ πύραυλος, πυρεστία, πυροστία μετὰ πόδας, ἐπάνω τῆς ὁποίας

βάλλουσι τὴν χύτραν νὰ βράξῃ τὰ βρώματα, Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 1405.

Χυτροπωλεῖον, τὸ, ἀγορὰ χυτρώων.

Χυτροπώλης, ου, ὁ, κ. } ὁ πωλὼν χύτρας.

Χυτροπώλης, ἡ, }

Χύτρος, ὁ, ἰων. κύτρος, κ. κύτρος (ἐκ τοῦ κύω, ὡς κύτος, κύ-
δος), ταυτ. χύτρα, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 136. 2) οἱ χύτροι, ἐορτὴ
εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὴν 13 τοῦ Ἀνδραστηριῶνος, μέρος τῶν
Ἀθηναίων· καὶ χύτραι, Ἀριστοφ. Βάτ. 218.

Χυτροῦς, ἡ, οὖν, συναῖρ. ἀντὶ Χύτρος.

Χυτροφόρος, ὁ, ἡ, φέρων, βαπτίζων χύτρας, Σχ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 448.

Χύω, ταυτ. χέω, χεύω· Ζ. χῶω, κ. χᾶω.

Χῶ, δηλ. καὶ ὁ.

Χῶτι, ἀντὶ καὶ ὅτι.

Χωλαίνω (χωλός), κάμνω τινὰ χωλόν. 2) Οὐδ. εἶμαι χωλός, Νόνν.

Χώλανσις, ἡ, τὸ χωλαίνειν ἀριθ. 1, 2. Ἐπίκτ.

Χώλασμα, τὸ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ χωλαίνω, Ἰππιατρ.

Χωλεία, ἡ (χωλεύω), τὰ νὰ εἶναι τις χωλός, Πολυδ.

Χωλεῖσμα, τὸ, πάθος χωλείας.

Χωλεύω (χωλός), εἶμαι χωλ. 2) ἀντὶ χωλῶ, κάμνω χωλόν·
ἀρχ. ἀμφοτέρω ὡς χωλαίνω.

Χωλίζαμβος, ὁ, χωλός ἱάμβος, ἡ σκάζων, ὅς τις ἔχει τὸν τε-
λευταῖον πόδα σπονδεῖον ἀντὶ ἱάμβου. Κατὰ τὸν Φαληρ. Δημήτρ.
τοὺς ἐμεταχειρίσθη μάλιστα ὁ Ἰππώναξ.

Χωλογράββατον, τὸ, ταυτ. σκιμπόδιον, Σουῖδ.

Χωλοῖπους, πόδος, ὁ, ἡ· Ζ. χαλαίπους.

Χωλοποιός, ὁ, ὁ κάμνων χωλόν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 864.

Χωλόπους, ὁδος, ὁ, ἡ, χωλός τοὺς πόδας, Μανέσ. 4, 118.

Χωλός, ἡ, ὄν, παραλυμένος τοὺς πόδας, ἡ τὰς χεῖρας, ἡ καὶ
τὸν νοῦν· λέγομεν σημερον χωλός, ὁ τοὺς πόδας παραλυμένος·
ἔξαιρ. σκάζων, κουτσός χυδ. Μεταφ. ἀνιστός, ἀνώμαλος· φι-
λοπονία οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀφόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεα φιλό-
πονον ὄντα, τὰ δ' ἡμίσεα ἀπονον· Πρβ. κ. κυλλός· Ἐκ τοῦ χᾶω,
χαυλός, χωλός.

Χωλότης, ἡ, ἀφρημ. τοῦ πρ.

Χωλόω, ὦ (χωλός), κάμνω χωλόν.

Χώλωμα, τὸ, παράλυμα, κούσταμα κττ.

Χοίλωσις, ἡ, τὸ κάμνειν χωλόν.

Χῶμα, τὸ (χῶω), σωρευμένη γῆ, σκαμμένη καὶ βαλμένη
εἰς τόπον· χῶμα λέγομεν Κ. τὸν πηλόν. 2) τάφος, Ἡρόδ. 9, 85.

Χωματεπάκτης, ὁ, κείμενος ἐπὶ χῶμα, Ἡσυχ.

Χωματίας, ου, ὁ, ποταμός, ὅς τις σύρει πολὺ χῶμα.

Χωματίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ χῶμα.

Χωνεῖα, ἡ, τὸ χωνεύειν μέταλλα.

Χωνεῖον, τὸ, ταυτ. χωνευτήριον. 2) χώνη, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρόβλ.
2, 3. κ. Κ.

Χώνευμα, τὸ, τὸ χωνευμένον, χυμένον· ἡ ἐκ μετάλλου διὰ
χωνεύσεως ἐν τύπῳ (καλοῦπι) κατασκευασμένον, Φίλων περὶ τῶν
7 θεσμ. κεφ. 4.

Χώνευσις, εἰς, ἡ, ταυτ. χωνεῖα· Κ. ταυτ. πέψις φαγητῶν.

Χωνευτήρ, ἦρος, ὁ, ταυτ. χωνευτής.

Χωνευτήριον, τὸ, σκεῦος, ὅπου χωνεύουσι μέταλλα, Ἰτρηγ.
Ναξ.

Χωνευτής, οὗ, ὁ, ὁ χωνεύων, ἡ κατασκευάζων χυτὰ ἐκ με-
τάλλων, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 250. κ. Σουῖδ.

Χωνευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χωνεύειν,
Γλωσσ. Οὐολκ.

Χωνευτός, ἡ, ὄν, χωνευμένος, κατασκευασμένος ἀπὸ χωνευ-
μένου μετάλλ. δηλ. χυτός. 2) ὅ, τι δύναται νὰ χωνεῖται.

Χωνεύω, ταυτ. χωνεύω, τήκω, λύω· ἐκ μετάλλου χωνευμέ-
νου κατασκευάζω χυτὸν τι σκεῦος· Κ. τοῦτο, καὶ προσέτι χω-
νεύει ὁ στόμαχος τὰ φαγητὰ· ἐκ τοῦ

Χώνη, ἡ, συναῖρ. ἐκ τοῦ χῶνῃ. 2) ἔξαιρ. χωνίον Κ. Ζ. χῶνῃ.

Χωνίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ χώνη, ταυτ. χωνευτήριον· Κ. τὸ χωνίον,
διὰ τοῦ ὁποῖου μεταγγίζουσιν ὑγρὰ εἰς βραχύστομα σκευὴ· Ζ.
χῶνῃ.

Χωννύω, -νυμι, μ. χῶσω, Ἀορ. παθ. ἐχῶσθην, Ἀπαρμ. χῶ-
σθῆναι, Ἡρόδ. 2, 11. τύπος ἄλλος τοῦ ἐνεστ. χῶω, ἰων. χᾶω.

- συσπρεύω· ὀχυρόνω μέ γῆν· γεμίζω μέ γῆν. 2) κάμνω λόφους· χῶσαι τινά τάφω· ὅθεν Παθῆτ· ἔχωννύμεθα, μάς ἐκατασκεύαζαν τάφον, Ἀνάβ. 2, σ. 24.
- Χῶνον, τό, συναίρ. ἀντί Χόανον.
- Χῶνος, ὁ, ταυτ. χῶνι, χῶνι.
- Χῶρα, ἡ, Ἰων. χῶρη, ταυτ. χῶρος, τόπος· Μεταφ. ἐν ἀνδραπόδων χῶρα, ἀντί ἐν μοίρα ἀνδρ. ὡς ἀνδράποδα ἐν χῶρα τοῦ ἀγαθοῦ, Μάξ. Τυρ. 1, σ. 20. κ. ἐν πατρός χῶρα γεγονώς, Ἡλιόδ. σ. 277. χῶρην οὐδεμίαν τινός τιθέναι, ἀντί τοῦ καταφρονεῖν, ὡς μηδέν ἐκλαμβάνειν, Θεογ. 15, Πρβ. 800. 2) βαθμός, ἀξίωμα· τὰς μεγίστας χῶρας ἔχοντες, Πολύβ. Ἰώσηπ. 3) χῶρα, ἀγρός, ἐξοχή, ὑποστατικὸν εἰς τὴν ἐξοχήν. 4) κατὰ χῶραν, εἰς τὸν τόπον του· Μεταφ. εἰς ἡτυχίαν, καὶ ἀμετακινήσιαν· Μεταφ. λέγομεν σήμερον ὁ θεῖνα ἔχει χῶραν εἰς τὸν ἡγεμόνα, δηλ. εἶναι ἀγαπητός, εἰσακούεται. Ἐκ τοῦ χάω, χαορός, χωρός, χῶρος, χῶρα.
- Χωράρχης, ὁ, ἡγεμὼν τῆς χῶρας, ἡ αὐθεντίας τοῦ ἀγροῦ.
- Χωράσμιος, ὁ, γείτων· Νομ. ἀμφ. φαίνεται μεταγεν.
- Χωραυλος, ὁ, ἡ, κατοικίων εἰς τὴν χῶραν, εἰς τὴν ἐξοχήν, Σουίδ.
- Χωρεῖον, τό, τόπος γεωργημένος, Κ. χωράφι· Θεόφρ. λείψ. 17, 2. Σχόλ. Θεοκρ. 10, 14.
- Χωρεπίσκοπος, ὁ, ἔφορος τῆς χῶρας, τοῦ ἀγροῦ. Εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς χριστιανισμοῦ, ἱερεὺς ἢ ἀρχιερεὺς ἐπισκεπτόμενος τοὺς τῶν χωρίων χριστιανούς· μετέπειτα ὠνομάσθη Περιόδευτης, Κανὼν 10, Ἀντιοχ. Τὴν σήμερον εἶναι εἰς ἡμᾶς ἀχρηστοί καὶ ἡ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα· Πρβ. χωροφύλαξ.
- Χωρέω, ὦ, μ. ἦτω, Ἀπτ. -ἦσομαι (χῶρος), περιέχω τόπον (εἶμαι ἀνοικτός)· ὅθεν, χωρῶ (τὸ ὅποιον λέγομεν ἕως τώρα)· μέδιμνος χωρεῖ χοίνικας. 2) ὑποχωρῶ, κάμνω εἰς ἄλλον τόπον. 3) ὑπάγω· ὁμοίως χωρεῖν, ὑπάγειν ἐναντίον, Εὐρ. Ὀρ. ἐρχομαι· ἀναχωρῶ· Μεταφ. ὑπάγω, προχωρῶ, προκρίπτω, γίνομαι· χωρῆσαι τὰ βοῦλονται, Ἡρόδ. 5. 89. οὐ χωρεῖ τοῦργον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 472, Πρβ. 509. τὸ νόμισμα χωρεῖ, ἀπερνᾷ Κ. ἐφορμῶ, ἐπέρχομαι· καὶ δὴ χωρεῖ τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακόν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1050. εἰς τὸ δίκαιον χωρεῖν, Βάτρ. 641, ἀναφέρομαι, ἐπικαλεῖμαι τὸ δίκαιον. 4) Μεταφ. εἶναι δυνατόν, συγχωρεῖ· οὐ γὰρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τὸ στόμα, ὅσον ὁ κάλαμος διείργει, Αἰλιαν. Π. Ἰστ. 1, 3.
- Χώρημα, τό, τόπος, ὅπου ἔμπορεῖ νὰ ἐμβῇ τι· χ. ἡ ψυχὴ θεῶν κτ. Πορφ. εἰς Μάρκελλ. σ. 38.
- Χώρησις, εἰς, ἡ, τὸ χωρεῖν, περιλαμβάνειν πρᾶγμα ἐν τόπῳ τινί.
- Χωρήτης, ου, ὁ, ταυτ. χωρίτης, Διονύστ. Ἀλ. Πρβ. χορήτης, κ. χορίτης.
- Χωρητικός, ἡ, ὄν, χωρῶν, περιλαμβάνων.
- Χωρητός, ἡ, ὄν, χωρημένος, δυνάμενος νὰ χωρηθῇ· καταληπτός, Γρηγ. Ναζ.
- Χῶρι, ἀντί χωρίς, ὡς μέχρι ἀντί μέχρις, Καλλιμ. λείψ. 48.
- Χωρίζω, μ. ἄσω, εἶμαι, ζῶ εἰς τὴν χῶραν, εἰς τὴν ἐξοχήν, Ἡρόδ.
- Χωριζμός, ὁ· Ζ. φωριαμός, Ἡσύχ.
- Χωρίζιον, τό, ὑποκ. τοῦ χωρίου.
- Χωρίζω, μ. ἴσω (χωρίς), ἀπεχωρίζω, κόπτω, διαιρῶ, ἀπομακρύνω· κεχωρισμένος μετὰ τοῦ πολὺ καὶ μετὰ Γεν. κεχωρισμένος πολὺ τῆς ἀδικίας, πολλὰ μακρὰν ὦν ἀπὸ τὴν ἀδικίαν· τῆς δυναμει, στερημένος τὴν δύναμιν· κ. Κ. ἔχει ὅλας ταύτας τὰς σημασίας.
- Χωρίζω (χῶρος), θέτω, ἐντοπίζω, Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 5, 11. ὅθεν τὸ καταχωρίζω.
- Χωριζμός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -κῶς, ταυτ. Χωριτικός, Ξενοφ. Κύρ. Συνέστ. σ. 162.
- Χωρίζον, τό, ὑποκ. τοῦ χῶρα, κ. χῶρος. 2) τεῖχος, φρούριον, ὠχυρωμένος τόπος, Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 5, 8. 3) χωράφιον· ἀγρός· Κ. ἀντί κῶμη.
- Χωρισνόμος, ὁ, ἐκτιμητής τῶν ἀγρῶν καὶ χωρίων, Γλωσσ. Οὐολ.
- Χωρίς, κ. Χῶρι, Ἐπίρρ. χωριστά· χωρίς μὲν, -χωρίς δέ, ἄλλως μὲν, ἄλλως δέ, Πλάτ. ὡς προδεσ. μετὰ Γενικ. χωρίς τούτου, ταυτ. ἀνευ τούτου. Εἰς τὸν Εὐρ. Ὀρ. 272. χωρίς ὁμ-

(B.)

- μάτων ἐμῶν, ὡς τὸ Κ. μακρὰν ἀπὸ τὰ ὀμμάτιάμου· χωρίς ἡ, χωρίς ἡ ὅτι, παρεκτός ὅτι· κ. χωρίς ῥῆμα. κρητῆρσι προσεκέλους χωρίς ἡ ὅτι πολλῶ μείζονας, Ἡρόδ. 4, 61.
- Χωρίσις, εἰς, ἡ, κ. } τὸ χωρίζειν, ἀποχωρίζειν, διαιρεῖν. 2) χω-
- Χωρισμός, ὁ, } ρισμός, ὁ, ἡ ἀναχώρησις, δηλ. ἀποχω-
- ρισμός ἀπὸ τῶν οἰκείων, Πολύβ.
- Χωριστής, ου, ὁ, ὅστις χωρίζει, ἀποχωρίζει, sevocator. Γλωσσ. Φιλοξ.
- Χωριστός, ἡ, ὄν, χωρισμένος, δυνάμενος νὰ χωριθῇ.
- Χωρίτης, ου, ὁ, -ίτις, ἡ, Κ. χωριάτης, κ. χωριάτισσα, Λεωνίδ. Ταραν. ἐπίγρ. 98.
- Χωριτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, πρέπων εἰς χωριάτην· χωριάτικος Κ. Συνέστ. σ. 245.
- Χωροβάττω, ὦ, μ. ἦτω, ὑπάγω εἰς χῶραν τινά, Ο'. Πρβ. φιλοχωρῶ.
- Χωροβάτης, ου, ὁ, ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῦ μετροῦσι τὸ ὕψος τῶν ὑδάτων· νεροζύγιον· Θεῶν εἰς τὸ 4 βιβλ. τῆς Πτολεμ. μεγάλῃς Συντάξ.
- Χωρογράφω, ὦ, μ. ἦσω, περιγράφω χῶρας καὶ τόπους, Στράβ.
- Χωρογραφία, ἡ, περιγραφή χωρῶν κ. τόπων, Στράβ.
- Χωρογραφικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.
- Χωρογράφος, ὁ (χῶρος, γράφω), ὅστις περιγράφει χῶρας· τοπογράφος, ὅστις περιγράφει τὰς θέσεις ἐνός μόνον τόπου.
- Χωροθεσία, ἡ, θέσις χῶρας, Πλούτ. περὶ ποταμ.
- Χωρομετρέω, ὦ, μετρῶ χῶραν τινά, Στράβ. 13, σ. 482. S.
- Χωρομετρία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ. Στράβ. 16.
- Χωρονόμειω, ὦ (-νόμος), διανέμω, μοιράζω τὴν χῶραν.
- Χωρονόμικος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν διανομὴν τῆς χῶρας, Π. χ. νόμος, Διονύστ. Ἀλ.
- Χῶρος, ὁ, ταυτ. χῶρα, τόπος, Ἰλ. κ, 362. 520. 2) Ξενοφ. ἀγρός, χωράφιον· ὅθεν τὸ ὑποκ. χωρίον.
- Χωροφιλῶ, ὦ, ταυτ. φιλοχωρῶ, Πολυδ. 9, 15.
- Χωροφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τῆς χῶρας.
- Χῶσις, [εἰς, ἡ (χωννύω), πρόσχωσις, συσπρευσίς πηλοῦ, γῆς κτ.
- Χῶσμα, τό, ἀντί χῶμα· ὡς ζῶσμα ἀντί ζῶμα, ψεῦσμα ἀντί ψεῦμα κτλ.
- Χωστός, ἡ, ὄν (χωννύω), σπηρευμένη γῆ εἰς τόπον τινά· τόπος οἰκοδομημένος μέ γῆν σπηρευμένην, Δυκόφρ. 698.
- Χωστρίς, ἡ, ὄν, μηχανή, ὑπὸ τὴν ὁποίαν πολιορκοῦντες ἐτάφρουν.
- Χῶω, κυρίως, Ἰων. ἀντί χῶω· ὅθεν χῶννυμι, χύνω· Συνήθ. χῶομαι, μ. χῶομαι· χῶόμενος κτλ, Ἰλ. α, 244. β, 782. θυμῶ, Τμν. Δῆμ. 350. ὀργίζομαι, θυμόνω, δυσταρστούμαι· Μετὰ τῆς περί, κ. Δοτ. ἡ Γεν. νοουμ. ἕνεκα, ἡ καὶ μέ μόνην Δοτ. Ζ. χαλέπτω.

Ψ.

- Ψ, ψῖ, τὸ εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου· μεταγενεστέρως ἐφευρέθη· σύνθετος φθόγγος ἐκ τοῦ πσ, ἡ φσ. Π. χ. φλέψ ἀντί φλέβς· νίψ ἀντί νίβς, ἡ νίψ· διὰ τοῦτο ἡ γενικὴ γίνεται νίβος κ. νιφός. Ἡ αἰολικὴ διάλεκτος τὸ ἀνέλευν, ἀλλὰ προέττατο τὸ σ, Π. χ. σπέλλιον ἀντί φέλλιον, κ. ἀντί φόλος ἄσβολος, προσλ. τοῦ α. 2) ἀλλάσσεται τὸ ψ μέ τὸ ξ, ἴφος, ἱξός· ξάω, ψάω· κτ. 3) παραλείπεται τὸ π. ψαγάς, σαγάς, ψιτακός, σιττακός· ἡ ἀντίστίθεται μόνον ἡ φιλή· ψάμμος, ἄμμος. 4) ἀλλάσσεται μέ φ, καὶ μάλιστα μέ φθ σφ, σφίν, φίν, καὶ φύω, φθύω· διὰ τὴν ἀλλαγὴν ψ, ξ ἀριθ. 2. πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν ψάω, άω, ύω, ὅω κατὰ διάλεκτον ἀντί ξάω κτ.
- Ψάγδας, ὁ, ἡ -γδης, κ. Ψαγάς, ἡ, Δοτ. ψάγδανι, ὡς ἐκ τοῦ ψάγδαν, καὶ μαλακώτερον σάγδας, μύρον τι τῆς Αἰγύπτου· ταυτ. φακαστόν, δηλ. στακτόν.
- Ψάγεις, ἡ, ου, ταυτ. ψάδιος.
- Ψάδαρος, α, ὄν, κ. Ψαδυρός (ψάω, ψάδω, άω), εὐτριπτος, εὐτραυστός· ἀσθενής· ἀδύνατος· ταυτ. ψαδαρός, ψαδυρός.
- Ψάδιος, ἡ, ιον, ταυτ. πλάγιος, λοξός, ἐπικεκλιμένος, κατάντης, Ἡσύχ.

Ψαδυρός· Ζ. ψαδάρος.

Ψάδω, κ. Ψάζω· Ζ. Ψάω.

Ψεδαλλω, (ψάω, ψάω, άω), ψάω, εγγίζω, πιάνω, ψηλαφώ· και επί της παρά φύσιν άσσελγείας, δηλ. του άυνανισμού· ιδίως, άναψαδάλλω, ταυτ. άναψάω, ω· διαψαδάλλω, ταυτ. διαψαδέρω, Ήτύχ.

Ψεδαρός, ό, ή, κ. Ψαδάρος (ψάω, ψάω, άω), ταυτ. ψαδυρός, κ. ψαδυρός.

Ψεδυρεανοί, οί, αίρεσις των πρωτόντων ψαδυρά, Σωκρ. Έκκλ. Ιστ.

Ψεδυρίον, κ. } τό, μικρόν τμήμα· Ζ. ψάδιον. 2) ψαδύριον, Ψεδυρμα, } και είδος πλακουντίου, Γαλην. Ευστάθ. Βυζ.

Ψεδυρόομαι, ούμαι, γίνομαι ξηρός, εϋθραυστος, εϋτριπτος, Ο΄.

Ψεδυρός, ά, όν (ψάω, ψάω, ύω), εϋτριπτος, εϋτυχιστος· μαλακός, τρυφερός· κρέα ψαδυρά, χωρίς πυκνότητα, και σύστασιν, καθώς ό άήρ, Αριστοτ. περί ζ. 2, 8. ξηρός, αντίθ. του λιπαρώδους και κολλώδους· ψαδυρά, ψημένα, ή ξηραμμένα· επί φυτών, ξηρόν· αντίθ. του τρυφερόν· γή ψαδυρά, αραιά, αντίθ. του στεργρά. Ταυτόν του Ψαδάρος, ψαδάρος, ψαδυρός, κ. ψαφαρός.

Ψεδυρότης, τητος, ή, ούσιαστ. καθ' όλας τάς σηματούς του πρ.

Ψεδυροπώλης, ου, ό, όστις πωλει ψαδυρά.

Ψάδω, Ψαίδω· Ζ. ψάω.

Ψαιδρός, ά, όν (ψάω, ψάω), ταυτ. ψεδνός (ψέω, ψέδνω)·

Πρβ. ψαδάρος, ψαδάρος, εκ των όποιων εγενε κατά συκοπ.

Ψαικάω, ταυτ. ψακάω, ψεκάω.

Ψαίκαλον, τό, ταυτ. ψάκαλον.

Ψαινύζω, κ. Ψαινύσσω, μ. ξω, κ. Ψαινύρω· Ζ. ψάινω.

Ψάινυθος, Λυκόφρ. 1420. κ. Ψαινύθιος, Ήτύχ. Ζ. ψάινω.

Ψαινύρός, κ. } Ζ. ψάινω.

Ψαινύρω·

Ψάινυσμα, τό· Ζ. ψάινω.

Ψαινύσσω, ταυτ. ψαινύζω.

Ψάινω, εκ του Ψάω, Ψαίω, μέ την σημασίαν τρίβω· όθεν ψανός, κ. ψηνός, ταυτ. ψεδνός, εκτριμμένος, λεπτός κτ. ψαινύω, υμι, ύζω, ύσσω, ύρω, ταυτ. ψάζω, ψωμίζω, τσακίζω, κομματιαζώ· κ. ψάινυσμα, τμήμα, όλίγοντι· ψώμος, ψωμίον, ψίς, ψίξ, ψιάς, ψεκάς κτ. 2) ως ήχος του σείοντος τά φύλλα άνέμου, ριπίζω, φυτώ· και επομένως ψύχω, ή ανάπτω εις τον τύπον ψαινύζω, ύσσω, μ. ύζω, κ. ψαινύρω. 3) τελευταίον ήχος εις τά ότα γινόμενος· ψαινύς, κ. ψάινυθος, ψαινύθιος αντί φυδρός, ψυδνός, συκοφάντης, διάβολος, ψίδυρος, άπατεών, ψεύστης· Ζ. ψάω· κ. Πρβ. τό έφ.

Ψάίρω (ψάω), ξύω, τρίβω, γλείφω· γλώσση διαψαίρουσα μυκτηρων πόρους, Εϋρ. Λεΐψ. 2) έξαιρ. Ουδ. επί μικράς, ήτύχου κινήσεως, και του εξ αυτής διεγειρομένου φόφου· έξαιρ. των υπό του άνέμου κινουμένων φύλλων· λιγύ ψάίρει πίτυς, Δουκιαν. τραγωποδ. 314. άρα ταυτ. ψιδυρίζει· Ζ. διαψάίρω· κ. ψάω.

Ψάισμα, τό (ψάίω), μικρόν τμήμα, ως ψήγμα, Ήτύχ.

Ψαιστίον, τό, ταυτ. ψαιστόν, Ανάλ. 2, σ. 166. Ζ. τό έφ.

Ψαιτός, ή, όν (ψάω, ψάω, ζω), τριμμένος, αληθμένος. 2) ψαιτά, ή νοουμ. άλφита, πέμματα, πόπανα, πλακουντια, συστάει των πτωχών, έτως εκ κριθίνου άλευρου (επειδή ό Ίπποκ. λέγει ψαιτήν μάζαν) μιγμένα με μέλι και έλαιον· όθεν ψ. πιήεντα· έτως ψαιτά ήσαν άλευρα εκ κριθής λεπτότερα των σλφρίτων· όθεν και ψαιστή μάζα.

Ψάιστωρ, ό (ψάίω, αίζω), ό καθαρίζων· σπόγγος, Ανάλ.

Ψάίω, ξύω, τρίβω, σπογγίζω· όθεν ψάινω, ψαίζω, ψαίδω, ψαίδω· και ψάίμα, τρίμμα, τμήμα, όλίγοντι· Ζ. ψάω.

Ψεκάδιον, τό, κ. Ψάκιον, κ. Ψεκάδιον (ψακάς, ψεκάς), σταλαγματία, ψεχαλήθρα Κ. ύδατος, ή κοινοροτού κτ. Αθην. σ. 60.

Ψεκάζω, κ. Ψαικάω, κ. Ψεκάω (ψάω), στάζω, σταλάζω, βρέχω· ψακάζει, βρέχει λεπτήν βροχήν, ψεχαλίζει Κ. λύχνος ψακαζόμενος, Αριστοτ. ρήτορ. 3, 11.

Ψάκαλον, τό, κ. Ψαίκαλον, τό, Αϊλιαν. Ιδιότ. ζ. 7, 47. έχει κ. ψακάλους· νεογνόν ζών· όθεν, ψακαλούχοι μητέρες, αϊ έχουται νεογνά, Σοφοκ. Νομ. κατά μήμητιν του Όμηρικού έρται (Ζ. έρτη άριθ. 2), καθώς ό Αϊσχύλος ονομάζει όρότους τά λεονταρόπουλα. Αλλά τό συνώνυμον βρέφος (και διά των συνώνυμων προχωροῦσιν αϊ μεταφοραί) εκπηγάξει από την αυτήν

έννοιαν, μ' όλον ότι τό παρήγαγον εκ του φέρβω αντί φέρβος, μεταθ. βρέφος· Γίνεται εκ του βρέφω, ταυτ. βρέχω, ως τρύφω, ταυτ. τρύχω· Είναι δε ψάκαλον κυρίως τό ούσιαστικόν γενόμενον ούδέτερον του ψακαλός, Ίων. ψακελός (ως ύαλος κ. ύελος κτλ)· Ό Αϊλιαν. έχει και τό άρτεν. ψάκαλος, ό, αντί ούσιαστ.· Έκ του ψακάς, ψακάω, ψακάω, ψακαλός, ταυτ. όροσερός· Ζ. βρέφος.

Ψεκάς, άδος, ή, Ψαίκάς, κ. Ψεκάς, Ίων. τμήμα, τρίμμα, μικρόν μέρος· εξαίρετως, επί όρόσου, Αριστοφ. Αχ. 1149. κ. σταλαγματία ύδατος, καθώς ή της λεπτής βροχής, την όποιαν λέγομεν Κ. ψεχαλήθρα, και ψεχαλήθρα· ύσθησαν αϊ Θηβαι ψεκάδι, Ήρόδ. αντί του όποιου ό Αϊλ. λέγει, ράνισι λεπταίς· Αριστοφ. Είρ. 121. άργυρίου ούδς ψακάς, δηλ. ούδς μικρόν μέρος· σταλαξ δέν είναι λέγομεν Κ. ψάμμου ψεκάδα, κόκκον άμμου· Ζ. ψάω.

Ψακαστός, ή, όν (ψακάω), ταυτ. στακτός· Αθην. 2, σ. 48. Ζ. Ψάγδας.

Ψακελός, ύγρός· Ζ. ψάκαλον.

Ψάκειον, τό, ταυτ. ψακάδιον, δηλ. όλίγον, Ήτύχ. κ. Σχολ. Αριστοφ. Είρ. 120.

Ψάλαγμα, τό, (ψαλάσσω), τό ψηλαφημένον, ή ψηλάφησις, Ήτύχ.

Ψαλακτός, ή, όν, ψηλαφημένος, δυνάμενος να ψηλ. Ζ. άψάλακτος.

Ψαλάσσω, ττώ, μ. ξω, ταυτ. ψάλλω, ψαλάω, άζω, ττιμπώ χυδ. τουτέστι πιάνω τί με τους δακτύλους, και τό σφίγγω, και έπειτα τό άφίνω, ή ξερρίζονω (ως τάς τρίχας)· ψαλαξείς νευράς κτύπον, Λυκόφρ. αντί νευράν κρυπούταν· όθεν υποψαλάσσω, ταυτ. βλιμάζω, Αριστοφ. Λυσιστ. 84.

Ψαλίδιον, τό, υποκ. του ψαλός.

Ψαλίδοειδής, ό, ή, ώσαν ψαλός, θόλος, Γαλην. Τ. 1, σ. 196. Βασ.

Ψαλιδόστομος, ό, ή, επίθ. της καρβίδος, Βατραχομ. 286.

Ψαλιδόω, ώ, κάμνω καμάραν, θόλον.

Ψαλίδωμα, τό, ταυτ. ψαλός, άριθ. 2. καμάρα, θόλος, Στράβ. 10, σ. 1073.

Ψαλιδωτός, ή, όν, καμαρωμένος, θόλος, Διονύστ. Αλ.

Ψαλίζω, μ. έσω, κ. έζω, κόπτω με την ψαλίδα· ψαλιδίζω Κ. Παῦλ. Αϊγ. 6, 37, 2) κάμνω θόλον· Ζ. ψαλός, άριθ. 2.

Ψάλιον, ή Ψαλίον, τό, κ. Ψάλλιον, ή γλώσσα του χαλινού του ίππου· έξαιρ. τραχεΐα, και μεγάλη διά άγρίους ίππους, και άδαμάττους· Μεταφ. ψάλιον εμβαλλειν, αντί δαμάζειν, ήμερόνειν· και οί κρικοί του χαλινού, εκ των όποιων διέρχονται τά λωρία, Σχολ. Εϋρ. Φοίν. 799. Εις τον Αϊσχ. Προμ. 54. λωρία, δεσμά, και αλύσεις· Νομ. ότι συγχέεται με τό ψέλιον, ψέλλιον, με τά όποια είναι συγγενή.

Ψάλις, έδος, ή (ψάω, ψάλλω), Κ. ψαλίδι· τό παλαιόν ήτο μάλλον τσιμπίδι παρά ψαλίδι. 2) τόξον, θόλος, καμάρα, άλλως άψίς· διά τουτο εις Πλάτ. Νομ. 12, σ. 189. ό Σουΐδ. κ. Πολυδ. 9, 49. αντί άψίδα άνέγνωσαν ψαλίδα. 3) ταυτ. ύδρύρροος, καναλος ύδατος, Ήτύχ. κ. Πολυδ. 4) αντί ταχεΐα κινήσις, οί Αϋτ. όθεν, ψαλίττομαι, άμιλλώμαι.

Ψαλιστός, ή, όν, ψαλιδισμένος. 2) καμπυλωμένος ως καμάρα. Στοβ. λόγ. 67. Ζ. ψαλίζω.

Ψαλίττομαι· Ίδς ψαλός εις τό τέλος.

Ψαλληγενής, ό, ή, (ψάλλω, γένος), παρωδία του μοιρηγενής γενομένη εις τον Αρχύταν από τον Βίωνα παρά Διογ. Λαερτ. 4, 52.

Ψάλλω, μ. αλλώ, Αόρ. έψηλα, Παρακ. έψαλλα (εκ του ψάω, ως ό ι τύπος, ψάλλω, πτίλλω, τίλλω), τσιμπώ, μαδω· ψάλλ' έσειραν, Αϊσχ. Πέρτ. 1054. : τρίχας, Σουΐδ. 2) ταχύνω, κινω ταχέως, ως χορδήν τινά· όθεν, σχοίνος μιλοφυής ψαλλομένη· ψάλλω, νοητ. κιθάραν, κινω τάς χορδάς της κιθάρας με τους δακτύλους· κρέκειν δε, κινείν διά του πληκτροῦ· Παθ. ψαλλόμενος, ό ακροώμενος του ψάλλοντος.

Ψάλλα, τό, τραγοῦδι, τό όποιον παίζεται εις την κιθάραν.

Ψαλμιχός, ή, όν, Ήπίρ. — μικρός, άνήκων εις ψαλμούς.

Ψαλμολογέω, ώ, ρήμα του έφ.

Ψαλμογίε, ή, ούσιαστ· του έφ. Έκκ. Συγγ.

Ψαλμολόγος, ό, ή, ό λέγων ψαλμούς, ψδάξ.

Ψαλμός, ὁ (ψάλλω), τὸ μαδᾶν, τσιμπᾶν· τὸ ψαύειν, κινεῖν διὰ τῶν δακτύλων· τόξων, ἐντασις τοῦ τ.· κιθάρας, τὸ παίζειν τὴν κιθ.· πηκτίδων, Ἀθην. 14. 2) τραγουδι παίζομενον εἰς κιθάραν, ἢ ἄλλο ἐγχόρδιον ὄργανον· λυδίας ψαλμός, Πίνδ. 3) Εἰς τὴν Ἑκκλησίαν. ψαλμοὶ λέγονται οἱ ὕμνοι τοῦ προφήτου Δαβίδ. Ο'.
 Ψαλμοχαρής, εὖος, ὁ, ἡ, (χαίρω), ὁ χαίρων εἰς τὴν κιθάραν, καὶ εἰς τοὺς ψαλμούς, Ἀνάλ. 2, σ. 518. Ζ. ψαλμός, ἀριθ. 2.
 Ψαλμωδέω, ὦ, ῥῆμα. } τοῦ
 Ψαλμωδία, ἡ, οὐσιαστ. }
 Ψαλμωδός, ὁ, ἡ, (ὠδή, ψαλμός), ὁ ᾄδων ψαλμούς.
 Ψαλτήρ, ἦρος, ὁ (ψάλλω), ταυτ. ψάλτης, ὁ παίζων κιθάραν, ἢ ἄλλο ἐγχόρδιον ὄργανον. Σηλ. - τρια. 2) τὸ ἐγχόρδιον αὐτοῦ ὄργανον.
 Ψαλτήριον, τό, ἐγχόρδιον ὄργανον. 2) ἑξαίρ. ἡ μάγαις, Κυντιλ. 1, 10, 52. Πλούταρχ. 12, σ. 205. Η. 3) τὸ ψαλτήριον τοῦ Δαβίδ, Ο'.
 Ψάλτης, ου, ὁ, ταυτ. ψαλτήρ ἀριθ. 1. Κ. ὁ ᾄδων εἰς τὸν ναόν τοῦ θεοῦ.
 Ψάλτιγξ, ἡ, ἡ Ψάλτιξ, ταυτ. ψαλτήριον, Ἡσύχ. Σουίδ.
 Ψαλτιχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίζειν ἐγχόρδιον ὄργανον· ψαλτικόν ὄργανον, ἐγχόρδιον ὄργ. Ἀθην.
 Ψαλτός, ἡ, ὄν (ψάλλω), μετὰ τὴν χεῖρα τεττωμένος, κινημένος, ἡ κρουσμένος, παυγμένος εἰς τὸ ψαλτήριον, ἡ δυνάμενος νὰ παιχθῇ.
 Ψάλλεις, ἡ, ταυτ. ψαλμός, Φιλόστρ. σ. 238.
 Ψάλλτρια, ἡ, Σηλ. τοῦ ψαλτήρ.
 Ψαλτωδέω, ὦ, ταυτ. ψαλμωδῶ.
 Ψαλτώδημα, τό, ταυτ. ψάλμα.
 Ψαλτωδία, ἡ, ταυτ. ψαλμωδία.
 Ψαλτωδός, ὁ, ταυτ. ψαλμωδός, Ο'.
 Ψαμαθία, ἡ, ὄν. κύριον. παράγωγον ἐκ τοῦ
 Ψαμαθῆ, ἡ, ὄν. κύριον, Ἡσιόδ. κ. Πίνδ.
 Ψαμαθηδόν, Ἐπίρ. ὡς ἂν ἄμμος, πολὺς ὡς ὁ ἄμμος, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 560.
 Ψαμαθίς, ἡ, ἐπίθ. ἄμμωδης, Νίκανδρ. Θηρ. 887. ἐκ τοῦ
 Ψαμαθία, ἡ, κ. } αἰγιαλός, Ἀθην. σ. 560. Ἡσύχ. 2) ἰχθύς
 Ψαμαθίς, ἡ, } τις θαλάσσιος· ἄλλως ὕς, ἐκ τοῦ
 Ψαμαθίων, τό, ὑποκ. τοῦ ψάματος.
 Ψαμαθός, ἡ, (ψάμος, ψάμμος), ἄλλως ἄμος, ἄματος, σάμος, καὶ Κ. ἄμμος· ἑξαίρ. τῆς θαλάσσης· καὶ ὁ αἰγιαλός· ὅθεν
 Ψαμαθώδης, εὖος, ὁ, ἡ, ταυτ. ἄμμωδης.
 Ψαμαθών, ὁ, λαχκός μετ' ἄμμον, ἄμμωδης τόπος, Γλωσσ. Στεφ.
 Ψάμμα, τό (ψάω, ψάω), τρίμμα, πᾶν εἰς μικρά μόρια τριμμένον, π. χ. ἄμμος, ἄλευρον κτλ. Ἡσύχ.
 Ψαμμαγέως, ὁ, ἡ, ἄμμωδης γῆ.
 Ψαμμακοσιγόαργα, κ.
 Ψαμμακόσιοι, Ζ. ψαμμοκόσιοι.
 Ψαμματίξω, ταυτ. ψωμίξω,
 Ψαμμείτης, ὁ, ταυτ. ψαμμίτης.
 Ψάμμη, ἡ, ταυτ. ψάμμος, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 1260.
 Ψάμμητα, ἡ ψάμμιτα, τὰ, ταυτ. ψάμματα, ψαιστά, ἄλευρον. Ζ. ψάμμος.
 Ψάμμιος, ὁ, ἡ, ἡ } Λίσχυλ. Ἀγ. 979. ἀπὸ ἄμμου, εἰς τὸν
 Ψάμμιος, ἰα, ἰον, } ἄμμον, Ἡρόδ. 2, 99.
 Ψαμμίον, τό, ὑποκ. τοῦ ψάμμου.
 Ψαμμίσμος, ὁ (ψαμμίξω, σκάπτω εἰς τὸν ἄμμον), ἡ σκάψις τοῦ ἄμμου. 2) ἡ χῶσις ἀρρώστου εἰς τὸν ἄμμον, θεραπευτικὸς εἶδος.
 Ψαμμίτης, ὁ, -μίτις, ἡ (ψάμμος), ἀπὸ ἄμμου, ἄμμωδης, ψιλόωσαν ἄμμος, Ἀνάλ.
 Ψαμμόγεως, ὁ, ἡ, ἔχων γῆν ἄμμωδην, Ἡρωδιαν. ἐπιμνηρ. σ. 208.
 Ψαμμοδύτης, ταυτ. ἄμμοδύτης (δύω), ὁ τρυπῶν εἰς τὸν ἄμμον· ἰχθύς τις, ἄλλως καλλιῶνυμος, καὶ εἶδος ὄφως.
 Ψαμμοειδής, ὁ, ἡ, ἄμμωδης, Ἰπποκρ.
 Ψαμμοκόσιοι, τόσοι, ὅση εἶναι ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ὡς τριακόσιοι, καὶ ἄλλα ἀριθμητικὰ ὀνόματα, Ἀθην. σ. 230, ἐξ Ἀλεξίδος κ. Οὐάρρων παρὰ Μακροβ. 5, 20. κατὰ τοῦτο εἶχε καὶ ψαμμοκοσιγόαργα (μετὰ τοῦ γάργαρα), Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 3· τόσον ἀναριθμητά, ὅσον καὶ ὁ σωρός τῆς ἄμμου. Νομ. ὁρδότερον ψαμμοκόσιοι, ὡς τριακόσιοι, πεντακόσιοι κτλ. Ζ. κόσος.

Ψάμμος, ἡ, (εἰς τοῦ Ἀρχιμ. τὴν ψαμμίτιδα εἶναι πάντοτε γένους ἀρτεσινοῦ, ὁ ψάμμος), κ. Ψάμμη, ἡ, Κ. ὁ ἄμμος, ἐκ τοῦ ψάω, ψάω, ψάω, κυρίως γῆ ἀραιά, συγχειμένη ἐκ μερῶν ἀσυνδέτων, δυνάμενη εὐκόλως νὰ τριφθῇ καὶ νὰ σκαφῇ, ταυτ. ψαδαρός. Ζ. ψάω, μαλακώτερον σάμμος, κ. ἄμμος, ἡ ἄμμος. τὰ δύο μ εἶναι ὡς εἰς τὸ πάμμων, ψίμμωδος κττ.

Ψαμμοχώρα, ἡ, ταυτ. ψαμμισμός.

Ψαμμοδής, ὁ, ἡ, ταυτ. ἄμμωδης.

Ψαμμοτός, ἡ, ὄν (ψαμμός), σμιγμένος μετ' ἄμμον, Σειράχ. 22, 20.

Ψανός, Δωρ. ἀντὶ ψηρός. Ζ. φαίνω.

Ψάρ, ἀρός, Πλ. ψᾶρς, Ἰων. ψήρ, ηρός, πτηνόν τι ὡς ὁ κόσσυφος, Ὁμ. ἐκ τοῦ

Ψαρός, ἂ, ὄν, Ἰων. ψηρός, κυρίως, ταυτ. ξηρός κ. ψαφαρός, ἐκ τοῦ ξάω, ψάω· ἀλλὰ ψαφαρός δὲν σημαίνει μόνον ξηρός, ἀλλὰ καὶ ὅ, τι φαίνεται ὅτι σύγκριται ἐκ κόκκων, ἡ ψημάτων· ἄμμοειδής, στακτοειδής· ψαρός δὲ ἐξηγεῖται ποικίλος, σποδοειδής, κνακός, Ἀριστοφ. Ἰστ. 5, 9, 40. ψαρός ἵππος, Ἀριστοφ. Νεφ. τὸ ποικίλος δὲν σημαίνει ἐδῶ παρδαλός, ἀλλὰ χρώμα ὁμοιόμορφον ἐκ μαύρου καὶ ἀσπρου μικτόν, ὡς τὸ χρώμα τῆς στακτῆς. διὰ τὸ χρώμα τοῦτο ὠνομασθη τὸ πτηνόν ψάρ. Παρατηρητέον δὲ τὸν σύμφωνον σχηματισμόν· διότι καθὼς ἐκ τοῦ ξάω, ξάω, γίνεται ξηρός κ. ξενός, οὕτως ἐκ τοῦ ψάω, ψάω, ψαρός κ. ψανός· ταῦτα μὲν ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐπιφανείαν· ἄκείνα δὲ, εἰς τὸ χρώμα. Καὶ κοινῶς λέγομεν τὸ τοιοῦτον χρώμα ψαρός, καὶ ψαρό ἐπιθετικῶς.

Ψαυκροπόδης, κ. } (ποῦς, ψαυκρός), ταχύπους, Νόνν.

Ψαυκρόπους, ὁ, ἡ }

Ψαυκρός, ἂ, ὄν (ψάω, ψάω, ὡς ἐκ τοῦ σάω, σαύω, σαυκρός), εὐκίνητος, ἐλαφρὸς, ταχύς.

Ψαῦσις, εὖος, ἡ (ψάω), τὸ ψαύειν, ἐγγίζειν, ψηλαφᾶν.

Ψαῦσμα, τό, ταυτ. πρ.

Ψαυστός, ἡ, ὄν (ψάω), ἐψαυσμένος, ψηλαφημένος· δυνάμενος νὰ ψαυσθῇ.

Ψαῦω, ὁ Αἰολ. τύπος τοῦ ψάω, σημαίνει ἐν γένει, ἐγγίζω, πιάνω κατ' ἐπιφανείαν, Σοφοκ. Τρ. 565. ξύω, συγχρονῶ, Ἰλ. ν, 182, μετὰ Γεν. καὶ Μεταφ. ἐγγίζω, ἐν παρόδῳ λέγω τι· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιχειροῦ· καλῶν ἔργων. Μέσ. ἀπολαμβάνω, κρατῶ. Ἐπειδὴ δὲ ἀρχικῶς σημαίνει τρίβω, ξύω, ἐμειναν ἐκ ταύτης τῆς σημασίας ψαυστός ἀντὶ ψαιστός· καὶ ψαυρός, ψαύριος ἀντὶ κοινοστός· ἐκ δὲ τοῦ ψαῦω ἐσχηματίσθη ψάω. Ζ. ψάω.

Ψάφαξ, ἄκος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ψήφος, Γρηγορ. περὶ διαλέκτ. σ. 241. Ζ. κ. ψάφιγξ.

Ψάφαιρα, ἡ, ξηρότης, εὐτριφία· κοινοστός, ῥύπος, Διοσκ. 1, 120.

Ψάφαιρτης, ου, ταυτ. ψαφαρός· κόνις, ῥύπος, κτ. Ἀνάλ. 2, σ. 367.

Ψάφαρος, ἂ, ὄν, Ἰων. ψαφερός, ταυτ. ψαδαρός, ψαδυρός, ψαδαρός, ψαδυρός· ὅλα ταυτόσημα, καὶ συγγενῆ (ἐκ τοῦ ψάω, ψάω, ψάω, ψάω), τριμμένους, ὡς ἄλευρον, κόνις κτ. 2) εὐτριπτος, εὐδραυστος, Ἀνάλ. 2, σ. 152. 3) ἀπὸ συναγόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κοινοτόν ῥυπαρός, ἀπλutos, Αἰσχύλ. Ἐπτ. 308. 4) τραχύς εἰς τὴν γλῶσσαν, στύφος, ἀηδής· ὅθεν

Ψάφαιρτριχος, ὁ, ἡ (φρίξ), ἔχων ῥυπαράς, ἡ τραχείας τρίχας, ἐπὶ προβάτων.

Ψάφαιρόχροος, συναιρ. -ους, ἡ ἔχων δέρμα ξηρόν, τραχύ, Ψάφαιρόχρους, ὡτος, ὁ, ἡ } ῥυπαρόν, Εὐρ. ῥησ. 716.

Ψάφερός, ἂ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ ψαφαρός, Ἰπποκρ. Ἡσύχ.

Ψάφιγξ, ἂ, κ. Ψάψος, ἂ, Δωρ. ἀντὶ ψαφίς, κ. ψήφος, κ. Ψάφαξ. Ψάψαξ.

Ψάω, συναιρ. ψῶ, μ. ψήσω, ταυτ. τοῦ ξάω, πρωτότυπον ῥῆμα. ξύω, τρίβω, καὶ ἐπομένως ψηλαφῶ. 2) διὰ ξύσεως ὁμαλίζω, λεπτύνω, μικρύνω, τὰ δὲ τρίμματα, καὶ ξύσματα ὀνομάζονται ψήγματα. 3) θερμαίνω τι ψηλαφῶν· ἡ κολακεύω, χαϊεύω μετὰ τὴν χεῖρα. 4) ἐπειδὴ εἰς τὸ τρίβειν καὶ ξύειν γίνεται ἤχος τις ὡς ὁ τοῦ ψ, ἐκ τούτου ἡ σημασία τοῦ ἀποτελῶ ἤχον τινα, ὡς τὰ ὑπὸ ἀνέμου κινούμενα φύλλα τῶν δένδρων· καὶ αὐτῆς τῆς κινήσεως· ἀρα ψιθυρίζω· ῥιπίζω, ψυσῶ, ἀναπνέω, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ ψάω, φαίνω, ψαίρω· ψύγω, ψύχω, ψύω, ψώχω.

Αἱ σημασίαι αὗται ἐνυπάρχουσιν ὅχι μόνον εἰς τὸ ψάω, καὶ τὰ πλησιέστερα παράγωγά του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τούτων ἐτι παράγωγα ψέω, ψίω, ψόω, ψύω κτλ. ὡς ψάψω, ψάψω, ψήψω· ψάξω, ψέξω κτ. ψάδω, ψάδω, ψέδω, ψεύδω, ψύχω κτ. ψέγω, ψάκω, ψέχω κτ. ψαθάω, ἄλλω· ψάλλω, ψαλάω κτλ. ὡς φαίνεται ἡ σημασία ἐκαστοῦ εἰς τὸν οἰκίστον τοῦ τόπου. Ἐκ τῶν ἀπλῶν τύπων ψάω, ψαίω, αὐώ· ψέω, εὐώ, ῥώ· ψίω, ψύω, ψόω, ὡς σχηματίζονται διὰ τοῦ αἰολικοῦ υ, α) μετὰ τὸ ψ, ψάψω, ψέψω, ψήψω. β) μετὰ τὸ ξ, ψάξω, αἰξω, ψέξω, εἰξω· ψίξω, ψύξω, ψώξω· ὅπου ἐνυπάρχουσι. 1) οἱ εἰς δ, θ, ττ τύποι, π, χ. ψάδω, ψάδω· ψέδω, εὐδω, ψύδω, ψύττω· ψίδω, ψίδω, ψίττω· ψώδω. 2) οἱ εἰς γ, κ, χ. Π. χ. ψάγω, κω· ψήγω, κω, ψέγω, κω. ψώγω, κω. γ) διὰ τῶν λ, ν, ρ γεννῶνται οἱ τύποι, ψάρω, αἶρω, ψάνω, αἶνω· ψάλλω, ἔλλω, ἱλλω, ὕλλω. δ) τὰ βαρύνοντα τρέπονται εἰς περιττώμενα, καὶ ἐκ τούτων γεννῶνται νέα βαρύνοντα· οὕτως ἐκ τοῦ ψάδω, ψαθάω, ἄλλω· ἐκ τοῦ ψάλλω, ψαλάω, ἄξω, ἄττω· ἐκ τοῦ ψαίνω, ψαίνω, υμι, ὕξω, ὕττω, ὕρω· ἐκ τοῦ ψίω, ψάκω, ψάξω, αἶνω κτλ. Ἐκ τοῦ ψάγω, κω, μ. ξω, γίνεσθαι ψακός· ἐκ τοῦ ψέγω, μ. ξω, ψεκάς· ἐκ τοῦ ψήγω, κω, χω, ψηκεδών. ἐκ τοῦ ψήγω, χω, μ. ξω, ψίξ, ιχός. Ἐκ τοῦ ψίδω, μ. σω, ψίς, ἰδός, ἡ· ἐκ τοῦ ψώγω, χω, μ. ξω, ψωχός, τὰ ὅποια ὅλα σημαίνουν ψήγματα, τρίμματα, μερίδια κτλ. Αἱ αὗται σημασίαι εὐρίσκονται καὶ εἰς τὰ ψάφος, ψήφος, ψάμμος, ψάμαδος· ψίμυδος (λευκὸν ἐκ μολύβδου), ψόμμος, ψόδος, ψαδαρός, ψαδαρός, ψαφαρός, ψεφαρός. Ζ. ψέψω. προσέτι, ψαιδρός, ψεδνός, ψιγνός, ψινός, ψηνός, ψηχρός, ψυχρός, ψωκτός, ψάδιος, ψάγιος, (λοξός, πλάγιος, ἐπικεκλιμένος, κατάντης)· ψαιστός, ψαυστός· ψαδέα, ψαφέα, (ἐκ τοῦ ψαθής, ψαφής), ἀντὶ ψαφαρός, ψαδαρός· ψώδιον, (ἐκ τοῦ ψωδός) ψωθία, ψωμός, ψώμιον· ψαίμα, ψαῖσμα, ψαίνισμα· ψαυρός, ψαύριος· ψωχός· ψαρός, ψωρός, ψωρα· ἀντὶ τοῦ ὁποῦ κ, ψωα ἐκ τοῦ ψώω· ψώα, ἐκ τοῦ ψώω. Καὶ ἐκ τῆς κινήσεως, καὶ ἐκ τοῦ ἤχου γίνονται ψαίρω, ψαίνω, ὕω, ὕξω, ὕττω, ὕρω· καὶ ἀντὶ τρίβω, τέμνω, π. χ. ψαίνωμι ἀντὶ ψωμίζω· ψαίνις, ψαίνυδος, ψαίνυδιος ἀντὶ ψίδυρος. Τὸ ψιδυρίζειν ἔχουν πολλοὶ ἀπὸ τούτους εἰς δ καὶ θ τύπους· Ζ. ψεύδω. Εἰς τὸν τύπον ψύω, ὕξω, Δωρ. ψύττω κ. ψύττω εἶναι τὸ spuο ὅλον ἑλληνικόν, ἐνῶ τὸ ψ ἀνελεύθη εἰς σπ. Τελευταῖον εἶναι ψάλλω ταυτ. ψάω, ψαύω· ὅθεν καὶ ἀντὶ τίλλω· ἐκ τοῦ ψίλλω ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εἶναι ψιλός· ἐκ τοῦ ψέλλω ψελλός, ἐκ τοῦ ψύλλω ψύλλος.

Ψε, Δωρ. ἀντὶ σψε, σφέας, Θεόκρ. 4, 3, ὡς ψίν, ἀντὶ σφίν, κ. νίν. Ζ. σφέ.

Ψέγιος, ὁ, ἡ, Πίνδ. Νέμ. 7, 92. ταυτ. φογερός.

Ψέγμα, τὸ, τὸ ἐψεγμένον, ὁ ψόγος· Κ. ψεγάδιον κ. ψεγάδι. ἐκ τοῦ

Ψέγω, μ. ψέξω, ἄλλος τύπος ἀντὶ (ψήγω) ψήχω· τέμνω εἰς μικρά μέρη· ὅθεν ψεκάς, ὡς ψακάς ἐκ τοῦ ψάγω· Μεταφ. μικρύνω, ταπεινώνω, κατηγορῶ. Κ. Ἐκ τοῦ ψέγω, Παρακ. ἐφογα γίνεται ψόγος, ὡς ψόγιος ἐκ τοῦ ψέγιος.

Ψεδνοκάρηνος, ὁ, ἡ, ψαλακροκέφαλος, Ὀρφ. λίθ.

Ψεδνός, ἡ, ὄν (συγκοπ. τοῦ ψεδανός, ἐκ τοῦ ψέδω, ἄω), κυρίως (ἐκτεμένος) λεπτός, ἀραιός· ψεδνὴ λάχνη, ἀραιὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς. ὅθεν. ἀντὶ μαδαρός, ψιλός, ψαλακρός. Ἀντὶ τούτου εἶπαν κ. ψαιδρός, συγκοπ. ἐκ τοῦ ψαδαρός, καὶ ψανός, Ἰων. ψηνός, καὶ ψιγνός (ἐκ τοῦ ψίω, ἱξω, γω, ὄω) κ. ψιδνός. 2) φαίνεται ὅτι ἐμεταχειρίσθησαν τὸ ψεδνός ἢ ψιδνός καὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ψυδνός, ψυδρός, ὡς τὸ τοῦ Ἠτυχίου ψεδών, ὄνος, ὁ, ἡ, κ. ψιδών κ. ψιδών, μᾶς διδάσκει, κ. ψέδυρος, ψίδυρος· οὕτως ἔκειτο ποτε εἰς Θεόγν. 124. ψεδνός ὡς ψυδνός, τὸ ὅποιον ἡδύνατο νὰ μένῃ τούλαχιστον ἀντὶ ψυγρός κατὰ τὸ κυδνός, κυδρός. Ἀλλὰ καὶ ψεδνός, ψιδνός ἀντὶ ψυδνός δὲν ἤθελεν ἔχει καμμίαν ἀτοπίαν, ἐάντις συγκρίνῃ ψόδος, ψείδος, ψίδος, ψύδος, ψύδος (κατὰ τὸν κοινὸν τονισμὸν ἀντὶ ψύδος, ψύδος), ψεῦδος, καὶ τὰ φέρῃ εἰς ἀλληλουχίαν ὡς πρὸς τὰ σημαινόμενά των. Ζ. ψάω.

Ψεδρότης, ἡ, ψαλακρότης, Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 2, 26, σ. 418.

Ψεδνόω, ὦ, κάμνω ψαλακρόν.

Ψέδυρός, ὁ, κ. Ψίδυρος, ταυτὸς. ψίδυρος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1045.

Ψέδω· Ζ. ψάω.

Ψέδω· Ζ. ψάω.

Ψεκάδιον, τὸ, Ζ. ψακάδιον,

Ψεκάξω. Ζ. ψακάξω.

Ψεκάς, ταυτ. ψακάς.

Ψεκτής, ὁ (ψέγω), κατήγορος, Πλάτ.

Ψεκτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων, κλίνων εἰς τὸ ψέγειν, κατηγορεῖν.

Ψεκτός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ· — κτῶς, ψεγμένος, κατηγορημένος, ἀξιοκατηγόρητος· ἀνιέθ. ἐπαινετός.

Ψέλιον, τὸ· Ζ. ψέλλιον.

Ψελέω, Ἀνάλ. 2, σ. 218. ψελιώσας αὐχένα χρυσοδέτοις στεφανοῖς, στεφανώσας ὡς μετὰ περιθέραια τὸν αὐχένα (φέλιον).

Ψελλίζω, μ. ἴτω, κ. Μέστ. (ψελλός), ὁμιλῶ ἄτημα, καὶ δυσδιάκριτα, ὡς τὰ ἀρχόμενα νὰ ὁμιλοῦσι βρέφη, Πλάτ. Γοργ. 40. 2) Μεταφ. ψελλίζεται, εἶναι διπλοῦ, καὶ ἀμφιβόλου εἶδους· εἶνα γὰρ ψελλίζεται τῶν ὄντων, καὶ ἐπαμφοτερίζει, Ἀριστοτ. Περί Γεν. 1, 10.

Ψέλλιον, τὸ, βραχιόλιον Κ. κυρίως ψέλιον, ἐκ τοῦ ψελίς, ταυτ. ψαλίς.

Ψελλιοποιός, ὁ, ἡ, ὁ ποιῶν ψέλλια· Γλωσσ. Φιλοξ.

Ψελλιοφόρος, ὁ, φορῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βραχιόλια, Ἡρόδ. 8, 113.

Ψέλλισμα, τὸ, κ. } οὐσιαστ. τοῦ ψελλίζω.

Ψελλισμός, ὁ, }
Ψελλός, ἡ, ὄν, ὅστις ἐν τῷ προφέρειν τὸν λόγον ἀφίνει ἐν γράμμα ἢ μίαν συλλαβὴν, ὡς κάμνουσι τὰ νήπια, ὡς ἐπὶ τὸ πλείπτον, Ἀριστοτ. Πρόβ. 11, 20, ὡς εἰς τὸν Ἀριστοφ. ψελλός τις ἀντὶ ἄρκτος προφέρει ἄρκτος, καὶ ἀντὶ ἄστου, σῦκα. 2) εἰς τὸν Αἰσχ. Προμ. 822, ἐπὶ λόγου ἀσήμου καὶ ἀσαφούς· ἐκ τοῦ ψέω, ψέλω, ψέλλω, εἰς τὸν τύπον τοῦ ψάλλω, ψελός· ἀλλ' ἔχει τὸ τρίβω· τοῦτο εἶναι γελοῖον· τὸ δέ, ποιῶν τινα ἤχον ποιῶν. Πρβ. τραυλός, καὶ θρυαυλός· καὶ Ζ. Πλούτ. 13, σ. 138. ἐκδ. Hut.

Ψελλότης, τητος, ἡ, τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα τοῦ ψελλοῦ.

Ψευδαγγελής, ὁ, ἡ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1340. κ.

Ψευδάγγελος, ὁ, ἡ, ψευδὴς ἄγγελος, φέρων ψευδεῖς ἀγγελίας.

Ψευδαγγελία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ πρ.

Ψευδαγνοέω, ὦ, ὑποκρίνομαι ὅτι ἀγνοῶ τι τὸ ὅποιον ἐξεύρω, Δ. Κατσ.

Ψευδάγχουσα, ἡ, ψευδὴς ἀγχουσα, Πλίν. 22, 20.

Ψευδάδελφος, ὁ, ψευδὴς ἀδελφός.

Ψευδάλαζών, ὁ, ἡ, ἀπατεῶν διὰ τῶν ψευδῶν καυχημάτων του, Διογ. Λ.

Ψευδάλέος, ἑα, ἑόν, }
Ψευδᾶλῆμος, Ἡσύχ. } ψεύστης, ἀπατεῶν.
Ψευδᾶλῆος, ἱα, ἱον, }

Ψευδαμάμαξ, ὁ, ἡ, Ἀριστοφ. κωμικὴ λέξις, ἀντὶ ψεύστης, ἀπατεῶν, ἐκ τοῦ ψεῦδος, κ. ἀμάμαξ· ὁ Σουῖδ. τὸ ἐξηγεῖ ψευδοτράφαξ.

Ψευδάνωρ, ὁρος, ὁ, ὅστις νομίζεται, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνὴρ, Πολύαιν. 4, 18, 1.

Ψευδαπείτης, ὁ, ὁ, ἀπατεῶν, Χρησμ. Σιβυλλ. 2, σ. 264.

Ψευδαπόστολος, ὁ, ψευδὴς ἀπόστολος.

Ψευδαποφάσκων λόγος, ταυτὸς. ψευδόμενος, Διογ. Λαερ. 2, 108.

Ψευδάργυρος, ὁ, ψευδὴς, νόθος ἄργυρος. 2) εἰς τὸν Στράβ. 13, σ. 908, ὁ ὑπὸ τῶν νεωτέρων λεγόμενος Ζίγκος.

Ψευδάρειον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ψεῦδος. 2) ταυτ. παραλογισμός, Πρόκλ. εἰς Εὐκλ. 2, σ. 20.

Ψευδάτράφαξ, ὁ, ἡ, Ἀριστοφ. Ἰκπ. 630 κωμ. ἀντὶ ἀπάτη, ψεῦδος. Ζ. ψευδαμάμαξ· ἄλλως ἀτράφαξ εἶναι ψυτόν τι.

Ψευδαττεχός, ἡ, ὄν, μὴ γνήσιος Ἀττικὸς, Λουκιαν.

Ψευδαυτομολία, ἡ, ψευδὴς, ὑποκείμενη αὐτομολία, Πολύαιν. 3, 9, 32.

Ψευδαυτόμολος, ὁ, ἡ, αὐτόμολος κατ' ὑπόκρισιν.

Ψευδεγγρεψή, ἡ· δίκη ψευδεγγρεψῆς, κατηγορία πολίτου

εἰς τὸ κριτήριον, ὅτι ψευδῶς ἐκατηγορήθη ὡς χρεωστῶν ἀργύρια εἰς τὴν πόλιν. Ἀρποκρ.
 Ψευδέγγραφος, ὁ, ἡ, ψευδῶς κατηγορηθεὶς, καὶ ἐγγραφεὶς ὡς χρεωστῆς τῆς πόλεως.
 Ψευδενέδρα, ἡ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 2, 28. Ψευδοενέδρα, Πολύαιν. 3, 9, 32. ψευδῆς, ὑποκεκριμένη ἐνέδρα. κλ.
 Ψευδεπέω, κ. Ψευδοεπέω, ὦ, ταυτ. Ψευδολογέω. ἐκ τοῦ
 Ψευδεπής, ὁ, ἡ, κ. Ψευδοεπής, ταυτ. ψευδολόγος.
 Ψευδεπιγραφέω, ὦ, ἐπιγράφω ψευδῶς, κάμνω εἰς τι ψευδῇ ἐπιγραφῇ.
 Ψευδεπίγραφος, ὁ, ἡ, μέ ψευδῇ ἐπιγραφῇ, νόθος· οὗτος (ὁ λόγος) ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπιγραφῆς ἐστὶ δῆλος ψευδεπίγραφος ὢν, Διον. Ἀλ. 2) Τροπ. : ἀδελφός, φιλόσοφος, ἀνάξιος τοῦ ονόματος ἀδελφός, φιλόσοφος κττ. Πλούτ.
 Ψευδεπίτροπος, ὁ, ἡ, ψευδῆς ἐπίτροπος, Ἀμφ. Ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ κωμωδῶν τινά.
 Ψευδεργία, ἡ, ψευδῆς πρᾶξις, ψευδὲς ἔργον, Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 269.
 Ψευδέφοδος, ἡ, ψευδῆς, ὑποκεκριμένη ἔφοδος, Πολύαιν. 3, 9, 32.
 Ψευδηγορέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἐφεξ. Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 519.
 Ψευδηγορία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ
 Ψευδηγόρος, ὁ, ἡ (ψεύδος, ἀγορεύω), ψευδῇ ὁμιλῶν, ψεύστης.
 Ψευδηλογέω, ὦ, κ. } ταυτ. ψευδολογέω κτ. Λουκιαν. Ὠκύπ.
 Ψευδηλόγος, ὁ, ἡ, } 63.
 Ψευδήμων, οὐός, ὁ, ἡ, ταυτόσ. ψευδῆς, Ἀνάλ. ἀπατηλός, Νόνν. : πειδῶ.
 Ψευδηρακλῆς, ἐός, ὁ, ψευδῆς Ἡρακλῆς, δηλ. ὁ ὑποκριτής, ὅς τις παρίστανε τὸν Ἡρ. Πλούτ. 7, σ. 192. Η.
 Ψευδήριον, τό (ἥριον), ταυτ. κενήριον, Λυκόφρ. 1048.
 Ψευδῆς, ἐός, ὁ, ἡ, ψεύστης, ἀπατεῶν. Παθητ. ἀπατημένος (Ζ. ψεύδος, ἀριθ. 2), Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 852. Ψευδίστατος, ἡ, τον, τό ὑπερβ. Ἐτυμ. Μ.
 Ψευδησιόδοιος, ὁ, ἡ, ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Ἡσιόδ. Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 7, 18.
 Ψευδερεύς, ὁ, ψευδῆς ἱερεὺς, Ἰώσηπ.
 Ψεῦδεις, ἡ, ὅθεν ψευδίστιν, Πίνδ. Νέμ. 7· ἀλλὰ τοῦτο ἐμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μεταπλασμ. ἀντὶ ψεύδεσι.
 Ψευδεσδόδομος, ὁ, ἡ, Ζ. ἰσόδομος.
 Ψευδοβοήθεια, ἡ, ψευδῆς βοήθεια, Ξενοφ.
 Ψευδοβούνιον, τό, εἶδος δάμνου, Διοσκ. 4, 125.
 Ψευδογλωττέω, ταυτ. ψευδολογέω, Φρύνιχ. Βεχκ. 73.
 Ψευδογραφέω, ὦ, γράφω, ἡ ζωγραφῶ ψευδῶς· ἄγω ψευδῇ γραμμῇ εἰς τὸ μαθηματικὸν σχῆμα, καὶ ἀπατῶ τὸν μαθητὴν, Ἀριστοτ. Τοπ. 8, 1, 1, 1.
 Ψευδογραφήμα, τό, ψευδῶς γραμμένον σχῆμα.
 Ψευδογραφία, ἡ, τό γράφειν ψευδῇ γραμμῇ, Στοβ. Φυσ. σ. 714. ἡ τό γράφειν καὶ διηγείσθαι ψευδῇ, ἀνύπαρκτα πράγματα.
 Ψευδογράφος, ὁ, ὅς τις γράφει, σχεδιάζει, ζωγραφεῖ ψευδῇ, Σιβύλ. 3, σ. 251.
 Ψευδοδάκτυλος, ὁ, ἡ, ψευδῆς, ἐσφαλμένος δάκτυλος, (ποῦς μέτρου), Εὐστάθ. 3.
 Ψευδόδαιπνος, ὁ, ἡ : πολλὰ ψ. ἀπατηλὰ βρώματα, φαγητά, Διοσκύλ.
 Ψευδοδεδάσκαλος, ὁ, ψευδῆς διδ. Ν. Δ.
 Ψευδοδίκταμον, τό, νόσον δίκτ. Διοσκ. 3, 38.
 Ψευδοδοξάζω, ὑπολαμβάνω ψευδῶς, ἀπατῶμαι εἰς τὴν ἰδέαν μου.
 Ψευδοδοξέω, ὦ, ταυτ. πρ.
 Ψευδοδοξία, ἡ, ἡβήτος πίναξ. ἐκ τοῦ
 Ψευδόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα), ὅς τις ἔχει ψευδῇ δόξαν, ὑπόληψιν, στοχασμόν.
 Ψευδοενέδρα, ἡ, ταυτ. ψευδενέδρα.
 Ψευδοέπεια, ἡ, ψευδῆς λόγος, ἀπάτη, Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλιαν. σ. 328.
 Ψευδοεπέω, ὦ, ταυτ. ψευδεπέω, Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλιαν. σ. 344.
 Ψευδοεπής, ἐός, ὁ, ἡ (ἔπος), ταυτ. ψευδολόγος.

Ψευδοεργία, ἡ, ταυτ. ψευδεργία.
 Ψευδόθυρον, τό, ψευδῆς θύρα.
 Ψευδοῖστορος, ὦ, διηγούμαι ψευδῇ.
 Ψευδοῖσεύς, ταυτ. ψευδοῖσεύς.
 Ψευδοκατηγορία, ἡ, ψευδῆς κατηγορία, Μανέθ. 4, 332.
 Ψευδοκατήγορος, ὁ, ψευδῆς κατήγ. συκοφάντης, Σουίδ. κ. Ἡσύχ.
 Ψευδοκήρυξ, υἱός, ὁ, ψευδῆς κήρυξ, ἀπατεῶν, Σοφοκλ. Φιλοκτ.
 Ψευδοκλείδιον, τό (κλείς), ψευδὲς κλειδίον, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 129.
 Ψευδοκλησία, ἡ, } ὑπογραφὴ ψευδομάρτυρος, Δημοσθ. γρα-
 Ψευδοκλητεία, ἡ, } φῇ ψευδοκλητείας, κατηγορία κατὰ ψευ-
 Ψευδοκλητία, ἡ, } δοκλητείας.
 Ψευδοκλητήρ, ἥρος, ὁ, ἡ } ψευδομάρτυς, Ἀθῆν. σ. 254.
 Ψευδοκλήτωρ, οὐός, ὁ, }
 Ψευδοκόρη, ἡ, ψευδῆς κόρη, νομιζομένη κόρη, Πολυδ.
 Ψευδοκύων, ὄκυνος, ὁ, ψευδῆς κυνικός φιλόσοφος, Πλούτ. Βρούτ. 34.
 Ψευδολατρεία, ἡ, ψευδῆς λατρεία, Ἐκκλ. Συγγρ.
 Ψευδόλιτρος, ὁ, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ψευδόνιτροι : κονία, ψευδῆς ἀλουσία, γινόμενη ἀπὸ ψευδῇ πότασταν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 712.
 Ψευδολογέω, ὦ, λέγω ψεύματα.
 Ψευδολογία, ἡ, τό οὐσιαστ.
 Ψευδολόγος, ὁ, ἡ, ὁ ὁμιλῶν ψεύματα, ψεύστης, ἀπατεῶν.
 Ψευδολογιστής, οὐός, ὁ, ταυτ. πρ. Λουκιαν.
 Ψεύδομαι, μ. σομαι, ὁμιλῶ ψεύματα, ἀπατῶ, Ἀπολλων. 1, 765. συκοφαντῶ. Ζ. ψεύδω.
 Ψευδόμαντις, ἐός, ὁ, ἡ, ψευδῆς μάντις, ψευδοπροφήτης.
 Ψευδομάρτυρ, υἱός, ὁ, ψευδομάρτυρας Κ. Πλούτ. 9, σ. 269.
 Ψευδομάρτυρέω, ὦ, ῥῆμα } τοῦ πρ.
 Ψευδομαρτυρία, ἡ, οὐσιαστ. }
 Ψευδομαρτυρέω, ὦ, ἀντὶ ψευδομαρτυρέω, Ἀνδοκίδ. Λυσί-
 ας, κ. Ἰσαίος.
 Ψευδομαρτύριον, τό, δίκη-τυρίου, κατηγορία διὰ ψευδῇ μαρτυρίαν. 2) ἀντὶ ψευδομαρτυρία· ἐνοχος ψευδομαρτυρίαις, Πλάτ. Θεαίτ. 1, 15.
 Ψευδομάρτυς, υἱός, ὁ, ταυτ. ψευδομάρτυρ.
 Ψευδόμενος, ἡ, νον, Μετοχ. τοῦ ψεύδομαι, ὁμιλῶν ψεύματα. 2) ὁ Ψευδόμενος, εἶδος σοφίσματος, Πλούτ. Περί τῶν κοινῶν ἐνν. πρὸς τοὺς Στωϊκ. §. 2. Ζ. καὶ Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. Κορ. σελ. 281-282.
 Ψευδομυθεύω, ὦ, -ομυθία, ἡ -όμυθος, ὁ, ἡ, ταυτ. ψευδολογέω, κτλ.
 Ψευδόνειρος, ὁ, ἡ, ψευδῇ ὄνειρευόμενος. 2) οὐσιαστ. ὁ, ψευδῆς ὄνειρος, Χαρίτων 3, 7.
 Ψευδόνιτρος, ὁ, ἡ, ταυτ. ψευδόλιτρος.
 Ψευδονύμφευτος, ὁ, ἡ, : γάμος, ψευδῶς νομιζόμενος, ἡ νομισθεὶς γάμος, Εὐρ. Ἐλ. 888.
 Ψευδοπαιδεία, ἡ, ψευδῆς παιδεία, Κέβης.
 Ψευδοπανικῆς, τὰ, ψευδῆς πανικός φόβος, Πολύαιν. 3, 9, 32.
 Ψευδοπαρήχησις, ἡ, ψευδῆς παρήχησις, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. α, σελ. 22, 44.
 Ψευδοπαρθένης, ἡ, ψευδῆς παρθένης, Ἡρόδ.
 Ψευδόπατρις, ἐδος, ὁ, ἡ, προβάλλων ψευδῇ πατρίδα, Σιβύλ. 3, σ. 415.
 Ψυδοπατήρ, οὐός, ὁ, ψευδῆς πατήρ, Καλλίμ.
 Ψευδοπλάνης, ἡτος, ὁ, ἡ } ὁ πλανῶν ἄλλους μὲ ψεύματα,
 Ψευδοπλανήτης, ὁ, } ἡ περιπλανώμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ ἀπάτην, Εὐστάθ.
 Ψευδοπλάστης, οὐός, ὁ, ὁ πλάττων ψεύματα, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 445.
 Ψευδόπλοτος, ὁ, ἡ, ὁ νομιζόμενος πλούσιος, καὶ μὴ ὢν, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 451.
 Ψευδοποιέω, ὦ, πλάττω, κάμνω ψεύματα. Ζ. κ. εὐχοποιέομαι 2) : τινά, ἀπατῶ διὰ ψευμάτων : γυναῖκα, Κλήμ. Ἀλεξανδ. Παιδ. 3, σ. 269. 3) Πλούτ. Ἀρέτκ. 4, 9, ἡ μὲν αἰτῆσις ψευδοποιεῖται κατὰ τὰ νοητά, ἀπατᾶται : καταδίδω τινά ὡς ψεύστην, Πολύβ.

Ψευδοποιεῖα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. ἀριθ. 1, Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδαγ. σ. 220.

Ψευδοποιήμην, εὐρος, ὁ, ψευδῆς ποιμήν, Ἐκκλ. Συγγρ.

Ψευδοπολίχνηον, τό, ψευδῆς πολίχνηον (μικρά πόλις) Ἰώσηπ.

Ψευδοπροσβευτής, ταυτ. -κήρυξ, Σχολ. Σοφοκλ.

Ψευδοπροδοσία, ἡ, ψευδῆς προδ. Πολύαιν. 3, 9, 52.

Ψευδοπροσποίησις, ἡ, ψευδῆς προσποίησης.

Ψευδοπροφητεύω, Κύριλλ. Ἀλεξ. Τ. 4, σ. 449.

Ψευδοπροφήτης, ου, ὁ.

Ψευδόπτωμα, τό (πτῶμα), εἰς τὴν παλαιστρινὴν, καὶ ὑπό-
κρισιν πτώσις κατὰ πλευρὰν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἴσταται καὶ προσ-
βάλλει σφοδρώτερα, Πλούτ. σύγκρ. Μάρκελ. ὅπου ἐκεῖτο
ψεύδωμα.

Ψευδόπυρρ, τὰ, ψευδεῖς φωτῖαι τῶν φυλάκων, διὰ τῶν ὁποί-
ων καταπλήττουσι τοὺς πολεμίους, Σουῖδ.

Ψευδοραψωδός, ὁ, ψευδῆς ραψωδός, Ἡσύχ.

Ψευδορχέω, ὠ, κάμνω ψευδῇ ὄρχον.

Ψευδορχία, ἡ, τό οὐσιαστ. τοῦ πρ. Σχολ. Λυκόφρ. 9².

Ψευδορχίον, τό, ψευδῆς ὄρχος.

Ψευδορχίος, κ. } Εὐρ. Μήδ. 1302. ἐπίορκος, τό -χον, ἡ

Ψεύδορχος, ὁ, ἡ, } ψευδορχία. Φωκυλ. 15.

Ψεῦδος, τό, Κ. ψεῦμα· ἀπάτη, συκοφαντία. Ζ. κ. ψύδραξ· κυρίως,
ταυσ. ψῦδος, κ. ψύδρος, ἡχητικὴ εἰς τὰ αὐτία· συκοφαντία. 2)
ἀντί Ἐπίρ. ψευδῆς· καὶ τοῦτ' ὄνομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθεῖς,
εἴτ' οὖν ψεῦδος, Πλάτ. Ἀπολ. 25. ψεύδω μαντήϊα, Ἡρόδ. 2,
174. καὶ ὡς Ἐπίρ. εἴτι ψεῦδος κατέλεξε, ἀντί ψευδῶς, Ἰλ. ι,
115.

Ψευδοσέληνον, τό, ψευδοφέγγαρον, ὅταν δὲν φέγγῃ ἡ σε-
λήνη, Φιλόστρ. σ. 126.

Ψευδοσέλεινον, τό, εἶδος χόρτου, Γλωσσ.

Ψευδοσοφία, ἡ, ψευδῆς σοφία, Φιλόστρ.

Ψευδοσοφός, ὁ, ἡ, ψευδῆς, νόθος σοφός, Φιλόστρ.

Ψευδοστιγματῆρας, ου, ὁ, καὶ ὑπόκρισιν στιγ. Ἀθήν. σ.
685.

Ψευδόστομα, τό, ψευδῆς, νόθον στόμα, Στράβ. 17, σ. 1153.

Ψευδοστομέω, ὠ, ψευδολογῶ, ἀπατῶ, Σοφοκλ.

Ψευδόστομος, ὁ, ἡ (στόμα), ἀπατεῶν, ψεύστης κτ.

Ψευδόσφηξ, ηκος, ὁ, εἶδος σφηκῶν αἵτινες ἵπτανται κατὰ
μίαν, Πλίν. 30, 11.

Ψευδοτάφειον, τό, ταυτ. κενοτάφειον, Φιλόστρ. σ. 371.

Ψευδοτεχνία, ἡ, ψευδῆς, ἀπατηλὴ τέχνη, ἡ μετὰ τὴν ἐνέρ-
γειαν τέλος οὐ καταλιμπάνουσα, ὡς ἡ ὀρχηστική.

Ψευδουργός, ὁ, ἡ, γόης, ἀπατεῶν, ἀγύρτης, Πλάτ. Σο-
φιστ. 29.

Ψευδοφῆς, κ. } (φῆς, φαίνομαι), φέγγων μὲ ψευδῆς

Ψευδοφανής, ὁ, ἡ, } φῶς, Πλούτ. 9, σ. 554.

Ψευδοφημός, ὁ, ἡ (φήμη), μὲ ψευδῇ πρόρρητιν, μαντεῖαν,
προφητεῖαν, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1517.

Ψευδόφορον, τό, ταυτ. ψευδόφυρον, Βυζ.

Ψευδόχρυσος, ὁ, ἡ, : σκευός, φαίνόμενον ὡς χρυσός· ψευδ.
κ. κίβδηλος, ψευδῆς, καὶ νόθος χρ. Πλούτ. 7, σ. 161. ἔχων
χρῶμα χρυσοῦ. ὅθεν ψευδοχρυσόλιθος, ψευδῆς χρυσόλιθος.

Ψευδουποβολιμαῖος, αἶα, αἶον, ὅς τις νομίζεται ὑποβολ. ἀλλ'
εἶναι γνήσιος.

Ψεύδω, μ. εὐσω, Συνήθ. ἀπατῶ, γελῶ Κ. πλανῶ 2) Ἐνεργ.
ἀποδεικνύω τινὰ ψεύστην, τὸν ἐλέγχω ψευδῇ λέγοντα, Σοφοκ.
Ἀντιγ. 398. 3) Παθητ. ἀπατῶμαι· ἡ ἀποτυχάνω : τῆς ἐλπί-
δος ἐψεύσθη, Ἡρόδ. 1, 117. 4) τό Μέσ. ψεύδομαι λαμβάνεται
καὶ ἀντί τοῦ Ἐνεργ. ψεύδω, ἀπατῶ, Θεόκρ. 21. 21. ἐψευσμέναι
ἀγγελίαι, ἀντί ψευδεῖς, πλασταί. Εἶπαν δὲ καὶ ψέδω, ψύδω,
ψέδω, ψεύδω, ψύδω, ψίδω, ψίδω, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι τὰ πα-
ράγωγα, ψεδῶν, ψιδῶν, ψυδῶν, ὄνος, ὁ· ψεδυρός, ψιδυρός, ψί-
δυρος, ψυδνός, ψυδρός· ψυδής, ψυδός· ψυδῆς, ψυδός, -δης,
Λακων. ψυδῖος, ἀντί τοῦ συνήθ. ψευδῆς· καὶ ψύδω, ψύδω, ψί-
δος, ἀντί ψεῦδος· ἀλλ' ἐκ τοῦ ψίδω, ψίδυρος, ψίδυρίζω· καὶ ἐκ
τοῦ ψύδω, ψυδίζω, ἤγουν ψουρφορίζω (ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς κι-
νήσεως τῶν φύλλων), κ. κρυφομυρμουρίζω εἰς τὸ αὐτίον. Φαίνε-
ται ἄρα, ὅτι ὅλοι οἱ εἰρημένοι τύποι προέρχονται ἀπὸ τὸν ἤχον

τῆς ἐκφράσεως τοῦ ψ, ὅς τις ἐνυπάρχει καὶ εἰς τὸ ψάω. Ἐκ τοῦ
ψεύδω, ψύδω εὐρίσκεται Ἀόρ. 2. ἐψυδον, ἀντί ἐψεύτατο. Ἐκ
τοῦ ψέδω εἶναι ψόδος ἀντί ψόφος, καὶ φοίδης ἀντί ἀπατεῶν. Ζ.
ψάω, κ. ψόδος.

Ψευδωλός, κ. Ψευδολός, ὄνομα κωμωδίας τοῦ Πλαύτου.

Ψεύδωμα. Ζ. ψευδόπτωμα.

Ψευδωμοτέω, ὠ, ταυτ. ἐπιόρκω, Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλ. 6,
σ. 187. ὅπου εἶναι ψευδῶς Ψωδομοτεῖν

Ψευδωμοτής, ὁ, ἐπιόρκος, Λυκόφρ. 523.

Ψευδωμοτός, ὁ, ἡ, ψευδῶς ὠρισμένος, Λυκόφρ. 932.

Ψευδώνυμος, ὁ, ἡ, (ὄνομα), Ἐπίρ. -νύμως, μὲ ψευδῆ ὄνομα.

Ψευδῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ψευδῆς, μὲ ψευδῇ τῷ τρόπῳ, ἀπατηλῶς κτ.

Ψεῦμα, τό, Κ. ψέμα, ταυτ. ψεῦσμα. 2) ταυτ. ψυδράκιον, Σχολ.
Θεοκρ. 12, 24. Ζ. ψύδραξ.

Ψεῦσις, εὐς, ἡ, τό ψεύδω, ὁμιλεῖν ψεύματα, ἀπατᾶν.

Ψευσίστυξ, υγος, ὁ, ἡ (στύγω), μισοψευδῆς, ἐχθρός τοῦ
ψεύδους, Ἀνάλ. 2, σ. 518.

Ψεῦσμα, τό, Κ. ψέμα, ἀπάτη.

Ψεύστειρα, ἡ, Σηλ. τοῦ ψεύστης.

Ψευστέω, ὠ, μ. ἤσω, εἶμαι ψεύστης, ἀπατεῶν· ὅθεν ταυτ.
ψεύδω, ψεύδομαι, Ἰλ. τ, 102.

Ψεύστης, ου, ὁ, Κ. ψεύτης, ἀπατεῶν. 2) ἀντί τοῦ ψευδῆς.

Ψεφαῖος, αἶα, αἶον, } Γλωσσ. Γαλην. (ψέφας), θολερός, σκοτει-

Ψεφαρός, α, ὠν, } νός· ἐκ τοῦ ψεφαλός, ἀντί ψεφαρός, με-
ταξ. εἶναι ψεφαλός.

Ψέφας, τό, ταυτ. ψέφος, τό, (ὡς κνέφας, κνέφος κτ.).

Ψεφαυγής, εὐς, ὁ, ἡ (αὐγή), σκοτεινός, ὑποσκοτεινός, ὀλί-
γον σκοτεινός, Ἡσύχ.

Ψεφηνός, ἡ, ὠν (ψέφος, ψέφω), σκοτεινός· Μεταφ. ἀγνωστος,
οὐδαμινός, μικρός, Πίνδ. Νέμ. 3. Ζ. ὁμβρηνός.

Ψέφος, εὐς, τό, καπνός, σκότος. 2) ψεφός, ἐπίξ. ταυτ. ψε-
φαῖος, σκοτεινός.

Ψέφω, μόνον Μεταφ. Ὡς ἐκ τοῦ ψάω, ψάφω· οὕτως ἐκ τοῦ
ψέω, ψέφω· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ψέφει (σκοτίζει), κ. ψέδει, λυπεῖ,
ἐντρέπει, φροντίζει, δέδοικεν· ψηφῶν, φροντίζων, κ. καταψέ-
φει, κττασκοτίζει, φροντίζει· Ζ. ψάω.

Ψέω, Ψεύω, Ψείω, ταυτ. ψάω.

Ψῆ, ἀντί ἔψη, ἐκ τοῦ ψῆμι, ἡ ψάω, Σοφοκ. Τρ. 678. ἄλλοι γρά-
φουσι ψῆ, ἀντί ψάει, ἐκ τοῦ ψάω· ὡς ζῆ ἀντί ζάει ἐκ τοῦ ζάω·
ἀπαρέμ. ψῆν, εἰς τὸ περιψῆν, ὡς ζῆν. Ὁ Σχολ. τὸ ἐξηγεῖ κατα-
τέτηκται, διαλύεται, ρεῖ· Πρβ. χρή.

Ψῆγμα, τό (ψήγω), τρίμμα, ξύσμα· ὅθεν, μικρὸν τρίμμα· κόκ-
κος : χρυσοῖο, κόκκος ἄμμου χρυσίτιδος, Ἡρόδ. 5, 101.

Ψηκεδών, ἡ (ψάω), ταυτ. κονιορτός.

Ψηκτῆρ, ὁ, κ. } τό αὐτὸ καὶ

Ψηκτρα, ἡ, }

Ψηκτρεῖς, ἡ, κ. } ὄργανον, δι' οὗ τρίβουσι καὶ ξύουσιν, ἔξαιρ. ξυ-

Ψηκτρεῖον, τό } στρίον τοῦ ἵππου.

Ψηλαφάω, ὠ, πιάνω μὲ τὰς χεῖρας, ψαύω, ἐγγίζω· ζητῶ νὰ εὐ-
ρωτι μὲ τὰς χεῖρας, πασπατεύω χυδ. κ. ψάχνω· ἐκ τοῦ ψάλλω,
ἐψηλα, ψηλάω, ψηλαφός, αῶ, ὡς ἐκ τοῦ ψλήναφος, ψληνα-
φάω κτ.

Ψηλαφήμα, τό, πιάσμα μὲ τὴν χεῖρα· καὶ ἀντί χάδευμα.

Ψηλαφῆσις, ἡ, τό πιάνειν, προσεγγίζειν, καὶ γαργαλίζειν,
Πλούταρχ.

Ψηλαφητός, ἡ, ὠν, πιασμένος μὲ τὴν χεῖρα, γνωστός διὰ
τῆς ἀφῆς, εὐκολογνωρίστος.

Ψηλαφία, ἡ, ταυτ. ψηλαφῆσις, Ἰπποκρ.

Ψηλαφίζω, ταυτ. ψηλαφάω, Σουῖδ.

Ψηλαφίνδα, ἡ, νοητ. παιδιὰ, εἰς τὴν ὁποίαν εἰς ἐκ τῆς ἐται-
ρίας μὲ δεμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς πιάνει ἕνα, καὶ τὸν ὀνομάζει,
Φρύνη. Βεκκέρ. σ. 73. Τὸ ὀνομάζομεν τώρα τυφλοπαντίστα· Πρβ.
μυῖνδα, κ. μυῖα.

Ψηλαφώδης, ὁ, ἡ, ἄρρωστος, ὅς τις κινεῖ πάντοτε τὰς χεῖρας
τοῦ οὕτως, ὡς νὰ ἤθελε νὰ πιάσῃ καὶ νὰ ψηλαφήσῃ τι,
Ἰπποκρ.

Ψήληξ, ὁ, ἀλεκτρυὼν χωρὶς λόφον (χαρχάλι), ταυτ. ψηλός,
Σουῖδ. ἀντί ψήληξ, ψήλαξ· Πρβ. πήληξ.

Ψῆμι, ὅθεν ψῆ, τὸ ὅπ. Ζ.

Ψῆν, ψηνός, ὁ, ζωῖον μικρόν ζῶν εἰς τὰ ἀγρία σῦκα· τὰ ἀγρία, ταῦτα σῦκα ἐκρέμων ἀπὸ τὰς ἡμέρας συκᾶς, διὰ τὰ ὠριμάζωσι, καὶ νὰ μὴ πίπτωσι τὰ σῦκα· ἐλέγτο δὲ τοῦτο ψηνίζεῖν, κ. ἐρινάζειν. 2) ἐκρέμων τοῦ ἀρτενικοῦ φοίνικος τοὺς βλαστοὺς εἰς τὰ ἀνθητὰ θήλυκα, διὰ τὰ ἀναδείξωσι καρποφόρα· ἐλέγτο δὲ τοῦτο ὀλυνθάζειν. Ἄλλοι λέγουσιν, ὡς ὁ Ἡρόδ. 1, 193, ὅτι ἐκρέμων τοὺς καρποὺς τοῦ ἀρρένος φοίνικος ὁμοῦ μὲ τὰ ἐν αὐτοῖς ζωῦφια ἐπάνω εἰς τὸν θῆλυν φοίνικα, διὰ τὰ ὠριμάζωσι τοὺς καρποὺς. Τοὺς καρποὺς τούτους, καὶ τὰ ζωῦφια ταῦτα ὀνομάζουσιν τινὲς ψῆνας· καὶ ψηνίζω, κρεμῶ αὐτοὺς ἀπὸ τὸν θῆλυν φ. 2) Τροπ. οἱ κωμικοί, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζομαι· καὶ ὑπεψηνισμένη, ἡ ἐγγαστρωμένη· καὶ ἐπὶ παιδεραστίας· οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται, Σουῖδ. Σουῖδ. Τὸ ὄνομα ἐμπορεῖ νὰ ἐλέγτο κ. ψίν· Πρβ. ψίζω.

Ψηνίζω· Ζ. ψήν. 2) Ἀριστοφ. Ἰππ. 523, τὸ ψηνίζω ἀναφέρεται εἰς τὴν τοῦ Μάγνητος κωμωδίαν Ψῆνες. 3) ἀντὶ ξύω, σοβέω, Σουῖδ. ἐκ τοῦ ψηνός, ψάω, φαίνω.

Ψηνός, ὁ, Δωρ. ψανός, ταυτ. ψεδνός, δηλ. ψιός· Ζ. φαίνω.

Ψῆξις, ἡ (ψήχω), τὸ τρίβειν, ξύειν, ξυστρίζειν τὸν ἵππον.

Ψῆρ, ψηρός, ὁ, Πληθ. ψῆρες, οἱ, Ἰων. ἀντὶ ψάρ, Ἰλ. π, 583.

Ψηράω· Ζ. συμψηράω, Ἡσύχ.

Ψηρός, ὁ, ὄν (ψάω), ταυτ. ξηρός· Ζ. ψαρός· ὅθεν, ψηροπυρίτης ἄρτος, Ἀθήν. 3, κεφ. 19.

Ψῆσσα, ἡ, ἡ Ψῆττα, εἶδος ἰχθύος, Πλάτ. Συμποτ. 16. 2) ὁ βριτικὴ λέξις, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 115.

Ψησσοί, οἱ, ἔθνος Ταυρικῆς, Στέφ. Βυζ.

Ψηστός, ἡ, ὄν (ψάω, ψέω), στουμπημένος, τριμμένος, σπογγισμένος.

Ψῆττα, ἡ. Ζ. ψῆσσα.

Ψηττάδεον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πρ. Μένανδρ. Πρβ. λοπάδιον, Φωκάδιον.

Ψηττοειδής, ὁ, ἡ, ὅμοιος μὲ ψῆτταν.

Ψηττόποδες, οἱ, ἔθνος ἐπίπλαστον, Λουκιαν. Ἀληθ. Ἰστ.

Ψήφαξ· Ζ. ψάφαξ.

Ψηφηφορέω, -φορία, ἡ, κ. -φόρος, ὁ, ἡ, ταυτ. ψηφοφ.

Ψηφιδόφορος, ὁ, ἡ, ταυτ. ψηφοφόρος, Ἡρόδ. 6, 109.

Ψηφιδώδης, ὁ, ἡ, πετρώδης, ἐκ μικρῶν λιθάρων, Γεωπον.

Ψηφίζω, μ. ἴσω, ἀριθμῶ, λογαριάζω μὲ λιθάρια, Πλούτ. Γαμικ. παραγγέλ. ἄλλως, ψήφοις λογιζέσθαι, Ἀριστοφ. Σφ. 636. 2) Μέστ. δίδω τὴν γνώμην μου μὲ μίαν πετρίτσαν, : ἐς ὑδρίαν, Ξενοφ. Ἑλλ. ἐκλέγω διὰ τῆς ψήφου μου, καταδικάζω, ἡ ἀπολύω, ἀποφασίζω κττ. : δίκην, αποφασίζω τὴν κριτολογίαν διὰ ψήφων· οὐκ ἂν ποτὲ δίκην κατ' ἄλλου φωτός ὡδ' ἐψήφισαν, Σοφοκ. Αἴας, 449. δίκην ἐδῶ εἶναι κρίσις· καὶ ἀντὶ ἀποφασίζω κατ' ἑμαυτοῦ, ἡ δὲ ἑμαυτὸν, μετ' ἀπαρεμ. Ἡρόδ. 7, 207.

Ψήφινος, νη, ἰον, (ψήφος) ἐκ ψήφων, λιθάρων κατασκευασμένος.

Ψηφίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ψήφος. 2) τόπος, ὅπου ἐγίνοντο ψήφοι· Κ. ψηφία, οἱ ἀριθμητικοὶ χαρακτῆρες.

Ψηφίς, ἰδος, ἡ, ἐκ τοῦ ψήφος, καὶ ταυτ. ψήφος, λιθαράκιον, μὲ τὰ ὅποια ἠρίθμουν, ἐλογαρίαζαν, κ. ἐψήφισαν. 2) Καθ. λίθος· ὅθεν πολυτίμος λίθος δακτυλιδίου, Λόγγ. 4, σ. 128.

Ψήφισμα, τὸ, : βουλῆς, ἀπόφασις τῆς βουλῆς : δήμου, τοῦ δήμου· τὸ πρῶτον χωρὶς βεβαίωσιν τοῦ δήμου ὀνομάζεται καὶ προβούλευμα, καὶ εἶχε δύναμιν δι' ἑνα ἑνιαυτὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, Δημοσθ. σ. 651. τὸ τοῦ δήμου εἶχε παντοτεινὴν δύναμιν, εἰάν τις δὲν τὸ ἐκατηγόρει εὐθὺς ὡς παράνομον· ὅθεν ἐλέγτο παρανόμων γράφεσθαι.

Ψηφισματὸ πῶλῃς, ου, ὁ, ὅστις ἐπῶλῃς, καὶ ἐπραγματεύετο ψηφίσματα, Ἀριστοφ.

Ψηφισματῶδης, εος, ὁ, ἡ, ὡστὴν ψήφισμα.

Ψηφιστής, ου, ὁ (ψηφίζω), λογαριαστής.

Ψηφιστικός, ἡ, κόν, ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λογαριάζειν.

Ψηφόβολον, τὸ, σκεῦος, ποτήριον κεράτινον, ὅπου ἐστῆοντο αἱ ψήφοι, καὶ ἐπειτα ἐβάλλοντο εἰς τὸν κημόν, ἡ ψημόν καὶ πύργον.

Ψηφοειδής, ὁ, ἡ, ὡστὴν ψήφος, λιθαράκι, Θεόφρ. λίθ.

Ψηφοδέτημα, τὸ, σύνδεμα ἐκ λίθων.

Ψηφοδετέω, ὦ, ἐκ τοῦ

Ψηφοδέτης, ου, ὁ, ὅστις κατασκευάζει λιθοκόλλητα, ἐξαιρ. ἑδαφος μὲ συγκολλημένα λιθάρια, ἡ ψήφους. Καὶ τοῦτο, καὶ τὰ πρ. δύω, ἐκ τοῦ Γλωσσ. Φιλοξ.

Ψηφοκλέπτης, ου, ὁ, ταυτ. ψηφοπαίκτης, Ἀθήν. 15.

Ψηφολογεῖον, τὸ, πίναξ παιγνιδίου, ὡς τῆς λεγομένης δάμας, Σουῖδ. ἐξ Ἀριστοφ.

Ψηφολογέω, α, μ. ἴσω, ταυτ. ψηφοπαίκτης. 2) κατασκευάζω λιθοκόλλητα, ὡς ἑδαφος, τοῖχον· ποικίλλω μετὰ ψήφων, λιθαρίων, Ο'.

Ψηφολόγημα, τὸ, κ. } τὸ τοιοῦτον ἔργον, Ο'.

Ψηφολογία, ἡ,

Ψηφολόγος, ὁ, ἡ (λέγω), ταυτ. ψηφοπαίκτης. 2) ὁ τεχνίτης λιθοκόλλητων, μουσαϊκῶν ἔργων.

Ψηφοπαίκτης, ὦ, παίζω τὰς ψήφους ἀπατῶν τὴν ὄρασιν τῶν παρόντων, Ἀρτεμ. 3, 56. 2) Τροπ. : τὸ δίκαιον, παίζω, ἀνατρέπω τὸ δίκαιον, Πολυδ. 7, 200. ἐκ Λυσίου.

Ψηφοπαίκτης, ὁ, ὅστις παίζει τὰς ψήφους, δηλ. ρίπτει λιθάρια ταχέως καὶ τὰ πιάνει μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ταχέως, ὥστε δὲν δύνανται νὰ παρατηρήσωσιν οἱ παρόντες πότε τὰ ἐπίασεν, Ἀλκίφρ. 3, 20.

Ψηφοπαίξις, ἡ, ἄλλως, ψήφων παιδιὰ, ἀπάτη, ἀγυρτία.

Ψηφοποιός, ὁ, ὅστις κατασκευάζει λιθάρια διὰ παιγνίδι, ἡ διὰ μουσαϊκά ἔργα. 2) Σοφοκ. Αἴας, 1155. ὀνομάζεται ὁ Μενέλαος κλέπτης ψηφοποιός, ἐπειδὴ ἠπάτησε τὸν Αἴαντα, διὰ τῶν ψήφων, ἐνῶ συνθέτως ψηφοκλέπτης σημαίνει ψηφοπαίκτης.

Ψήφος, ἡ, Δωρ. ψᾶφος (ψάω, ἑώ· ψάφω, ἑφω), ταυτ. ψεῖα, ψιά, μικρὸς λίθος. 2) πολυτίμος λίθος. 3) λίθος τοῦ παιγνιδίου, ταυτ. πεστός. 4) λίθος, μὲ τὸν ὅποιον ἐδίδαν ψήφον. 5) ἡ ψήφος αὐτῇ, ἡ γνώμη. 6) τὸ δίκαιον τοῦ νὰ δίδῃ τις ψήφον. 7) ἀπόφασις τῆς συνελεύσεως τοῦ δήμου διὰ ψήφων· οὐ γάρπω ψήφος ἐπῆκτο αὐτῷ περὶ φυγῆς, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 71, 57. 8) λιθαράκιον, μὲ τὰ ὅποια ἐλογαρίαζαν· καὶ Τροπ. ἀντὶ λογαριασμός· οἱ περὶ τὰς ψήφους, ἀργυραμοιβοί, ἡ τραπεζίται : δακτυλική, ἡ δακτυλοκαμφόδυνος, τὸ λογαριάζειν μὲ τοὺς δακτύλους· λίθοι, μὲ πούς ὁποῖους ἐβαλλαν κλήρον· ὅθεν ἡ διὰ τῶν ψήφων μαντική, εἶδος μαντείας μὲ κλήρους, οἱ ὅποιοι ἄλλως ὀνομάζοντο θριαί. 9) λίθος διὰ κόλλημα. 10) ἐκ τοῦ ἀριθ. 4, κ. 5, προέρχεται ἡ σημασία κρίσις, διαλαλιά, ἡ καταλαλιά· ψ. ψλεγματὰ βροτῶν, Κρατ. 11) ἀπόδειξις, Πίνδ. Πύθ. 4, ψάφον ἑαυτᾶς διδοῖ, δίδει ἀπόδειξιν περὶ ἑαυτῆς· ὅθεν, ἱεραὶ ψήφοι, ἀποδείξεις, ἐγγράφα· Ἀνάλ. Ζ. κ. ψιά. 12) ψηφοὶ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, καὶ οἱ ἀριθμητικοὶ χαρακτῆρες, Ἡλίοδ. Αἰθ. Ο', κγ'. Ἡρόδ. Ζ', λς'. Κορ. ὅθεν Κ. ψηφία λέγονται καὶ τὰ δύω.

Ψηφοφάγειν, ἐπὶ κριτῶν ἀδίκων, καὶ φθειρομένων μὲ δῶρα, Νικήτ. Χρ. 9, 15.

Ψηφοφορέω, ὦ, μ. ἴσω, δίδω τὴν γνώμην μου (μὲ τὴν ψήφον, λίθον). 2) μετὰ Αἰτιατ. προσ. ἐκλέγω μὲ τὴν ψήφον μου.

Ψηφοφορίαι, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ

Ψηφοφόρος, ὁ, ἡ, ὅστις δίδει τὴν ψήφον του.

Ψηφώω, ὦ, ταυτ. ψηφολογέω, ἀριθ. 2.

Ψηφώδης, ὁ, ἡ, : κόνις, ταυτ. λαλάκονις, Ἡσύχ.

Ψήφων, ὁ, μεγεθυντικόν, μέγας λογαριαστής, Μανέθ. 5, 277.

Ψήφωσις, ἡ, ταυτ. ψηφολογία, κόλλησις μὲ λίθους, Γλωσσ. Στεφ.

Ψηφωτός, ἡ, τὸν, γεμισμένος μὲ μικροὺς λίθους, ἡ κολλημένος· ὅθεν, ψηφωτή, νοητ. γῆ, στρωμένη μὲ λιθάρια· Γλωσσ. Στεφ. ψηφωτόν, τὸ, κολλημένον μὲ πολυτίμους λίθους.

Ψηφολογικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ψηφολόγον ἀριθ. 1.

Ψηχρός, ὁ, ὄν, ταυτ. ψεδνός, λεπτός· ἐκ τοῦ

Ψήχω, (ψάω, ὡς ἐκ τοῦ νάω, νήχω), ξύω, τρίβω, ψηλαφῶ, ἐλαττώνω, λεπτύνω. 2) ξυστρίζω τὸν ἵππον. 3) Μεταφ. χαδεύω, κολακεύω.

Ψιά, ἡ, κ. Ψεῖα, ἡ (ἐκ τοῦ ψέω, ψείω, ψίω), τρίμμα, μικρὸν κομμάτι, κόκκος, σταλαγματία μικρά· ἐξαιρ. λιθαράκι, πετρίττα, ὡς ψήφος, κ. ψᾶφος. 2) παιδιὰ, ἀσπείτμος, χαρά, Ἡσύχ. ὅθεν ψιάζω (ψιάω, κ. ἐψιάω), Δωρ. ψιάδδω, ἐψιάομαι, παίζω, χαίρω, χορεύω· κ. ψίεις, εστα, ἀντὶ εὐδαίμων, μακάριος, χαρούμενος. 3) ἐκ τῆς σημασίας σταλαγματία ἀριθ. 1, ψιάζω, στά-

ζω, σταλάζω· ἐκ τῆς σημάσιος τμήμα, μερίδιον, ψιάω, ψιά-
νω, λεπτύνω, σχίζω· καὶ ὡς τὸ ψωμίζω· Ζ. καὶ ψίω.
Ψιάδδω, Λακων. ἀντί
Ψιάζω, Ἀριστοφ. Λυσιτ. 1304. χαίρω, εὐφραίνομαι. Ἰδε πρ.
ἀριζ. 2.
Ψιάθηδόν, Ἐπίρ. ὡσάν ψιάθος, Σχολ. Θουκυδ.
Ψιάθιδιονι, τὸ, κ. } μικρά ψάθα.
Ψιάθιον, τὸ, }
Ψιάθοπλόκος, ὁ, ἡ, } ὁ πλέκων ψιάθους, ψαθᾶς Κ. ἐκ
Ψιάθοποιός, ὁ, ἡ, } τοῦ
Ψιάθος, ὁ, κ. ἡ. Ἰων. ψέθος, κυρίως, ταυτ. σχοῖνας· ὅθεν, πλεγ-
μενον τι ἐκ σχοίνων, ἢ βρυούλων, Κ. ψάθα.
Ψιάθωδης, ὁ, ἡ, ὡσάν ψιάθος.
Ψιάνω· Ζ. ψιά, κ. ψίω.
Ψιάξ· Ζ. Ψιάς.
Ψιάρος, ἄ, ὄν, ταυτ. εὐώδης, Ἡσύχ.
Ψιὰς, ἄδος, ἡ, Δωρ. ψιάξ, ἡ, ταυτ. φακάς, ψεκάς, Ὁμ. κ.
Ἡσιόδ. Ἀσπ. 384. Ζ. ψιά.
Ψιᾶω· Ζ. ψίω· κ. ψιά.
Ψιγνος, ἡ, ὄν (ψίγω, ψίχω), ταυτ. ψιδνός· Ζ. ψίω.
Ψιδες, αἱ (ψίς)· Ζ. ψίξ.
Ψιδιον, τὸ, φυτόντι, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 425.1
Ψιδνός, ἡ, ὄν, ταυτ. ψιγνός· Ζ. ψεδνός.
Ψιδώ, κ. Ψίζω, σταλάζω, σταλάζω· Ζ. Ψίω, κ. ψεύδω.
Ψιδώχ, ὄνος, ὁ, ἡ· Ζ. ψεδνός.
Ψιδθός, Ἰων. ἀντί ψιάθος.
Ψίεις, εἶστα, ἐν· Ζ. ψιά.
Ψίθη, ἡ, ταυτ. ψίσις, ἡ.
Ψίζω, ταυτ. ψίω, Ἡσύχ.
Ψιζία, ἡ, Νομ. εἶδος ἀμπέλου, ἣτις κ. πραμνία λέγεται, Σχολ.
Νικάνδ. Ἀλ. 181. Σηλυκ. τοῦ
Ψιζιος, ἰα, ἰον, : οἶνος, Ἀθήν. 1, 18, ὅπου ἔκειτο ψύζιος.
Ψιζος, ταυτ. ψύζος, δηλ. λοιδορία, Σχολ. Θεοκρ. 1, 1. Ζ.
ψίω.
Ψιζύομαι, ταυτ. ψιζυρίζω, Ἡσύχ. κ. ψυζίζω.
Ψιζυρ, υρος, ὁ, ταυτ. ψίζυρος, Ἐτυμ. Μ.
Ψιζύρα, ἡ, λυρικόν ὄργανον, Νομ. ταυτ. ἄσκαρος· Πολυδ. 4,
60. Πρβ. κινύρα. 2) ψιζύρα, ἡ ψίζυρος, ὁ, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφρο-
δίτης, καὶ τοῦ Ἑρωτος.
Ψιζυρίζω, μ. ἴτω, Δωρ. ψιζυρίσθω· ὁμιλῶ κρυφίως τινός εἰς
τὸ αὐτίον, κρυφομυρμουρίζω, διαβάλλω, συκοφαντῶ· καὶ ἐπὶ
κινήσεως φύλλων δένδρου, φουρφορῶ· Ζ. ψίζυρος.
Ψιζύρισμα, τὸ, φουρφούρισμα, ἵχος ποιός· κρυφομυρμού-
ρισμα, μυστικὴ ὁμιλία, συκοφαντία, διαβολή.
Ψιζυρισμός, ὁ, τὸ ψιζυρίζειν, Πλούτ. Γαμικ. παραγγέλ.
Ψιζυριστής, οὗ, ὁ, ὁ ψιζυρίζων· καὶ ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ,
τοῦ Ἑρωτος, ὡς τὸ ψίζυρος, Ἀνέκδ. Βεγκέρ. 317. 2) δάβολος,
συκοφάντης.
Ψιζυρός, ὁ, ἡ, ψιζυρίζων, φλυαρῶν· κατηγορῶν· συκοφάντης,
Σοφ. Αἴας, 148. ὠνομάζοντο οὕτω καὶ τὰ παιδία, οἷα αἱ γυναῖ-
κες γυμνᾶ ὡς πλήθει ἀδύρουσαι τρέφουσι, (παρὰ Ῥωμαίους), Δίων.
Κάστ. 2) τὸ ψιζυρίζειν, ψιζυρισμός· Ἐκ τοῦ ψίω, ψίω, ψιζύ-
ζω· Ζ. ψύζος.
Ψίζυς, ἡ· Ζ. ψιά· κ. ψίσις.
Ψιζυστής, ὁ (ψιζύζω), ταυτ. ψιζυριστής.
Ψιλαγία, ἡ, ὁδηγία, ἡγεμονία τῶν ψιλῶν στρατιωτῶν.
Ψιλαγός, ὁ (ἄγω), ὁ ἡγεμών τῶν ψιλῶν στρατιωτῶν.
Ψιλαξ, ἄκος, ὁ, ταυτ. ψιλός, λεῖος, Λακων. Ἀριστοφ. παρὰ
Μοίριδ. σ. 419, κ. Ἡσύχ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου. Ἄλλοι γράφουσι
ψιλάς. 2) ψιλάς, ἡ, ταυτ. πέτρα, Ἡσύχ. ἀντί σπιλάς. 3) ταυτ.
κράσπεδον, ἀντί ψίλον.
Ψιλεύς, ἑως, ὁ (ψιλός), ὁ ἡγούμενος, ἡ ὁ τελευταῖος τοῦ χο-
ροῦ· ὅθεν, φιλόφιλος εἰς τὸν Ἀλκμ. ἐπεὶ οἱ φιλοὶ προπορεύ-
ονται εἰς τὸ στρατεύμα.
Ψιλήτης, ὁ, ὅθεν ψιλήται, οἱ, ἀντί φιλοὶ, Εὐστάθ.
Ψιλήζω, ταυτ. ψιλόω, Δ. Κάστ.
Ψιλήχος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ψιλόν· τὸ ψ. ταυτ. οἱ φιλοὶ.
Ψιλινος, νη, ἰον, : στέφανος, ἐκ δαφνῶν εἰς τὴν Λακεδαιμ. Ἀθήν.
σ. 678. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. πτερινός στέφανος.

Ψιλισμός, ὁ, ταυτ. ψίλωσις, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. κ, σελ. 704. 13.
Ψιλιστής, ὁ, ταυτ. ψιλωτής.
Ψίλλω, ἐκ τοῦ ψιλός, ὁ ἡ τύπος τοῦ ψάλλω, προὑποτίθεται ἀπὸ
τὸν Ῥεῖμερον διὰ τὴν παράθεσιν τροπῇ τῶν ψ, πτ, τὸ πτίλλω,
καὶ ἀποβολῇ τοῦ π, τίλλω· ὅθεν ψιλός, ὁ μαθημένος· καὶ ψί-
λον, ταυτ. πτίλον, τίλον.
Ψιλογραφέω, ὦ, γράφω με ψιλόν, ἀπλοῦν γράμμα (ὅχι με
δίψογγον), ἢ γράφω με ψιλήν.
Ψιλόδαπρις, κ. - ὅταπρις, ἑδος, ἡ, τάπρις ψιλή, χωρὶς
φλόκια καὶ εἰς τὰς δύο ὀφείτης.
Ψιλόδορος, ὁ, ἡ (δορά), ἔχων δερμα ἄτριχον.
Ψιλοκισαριστής, οὗ, ὁ, ὅστις μόνον ψάλλει τὴν κιθάραν,
χωρὶς τὴν ἀδὴν με τὸ στόμα, Ἀθήν. σ. 638.
Ψιλοκισαριστική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ψ-στοῦ, ὡς ψιλή κι-
θάρις, τὸ μόνον κιθαρίζειν· Ζ. ψιλός.
Ψιλοκορρέω, - κορσέω, εἶμαι φαλακρός, Διογ. ἐπιστ. 19.
Ψιλοκορρήης, - ὀρσης, οὗ, ὁ, (κόρση), φαλακρός, Ἡρωδιαν.
4, 8.
Ψιλόκουρος, ὁ, ἡ (κουρά), ξυρισμένος ὅλην τὴν κεφαλὴν ὡς
ἂν φαλακρός, Φρύνιχ.
Ψιλόκρανος, ὁ, ἡ, ταυτ. ψιλοκορρήης.
Ψιλομετρία, ἡ, Ἀριστοτ. ποιητ. 2. Ζ. ψιλός.
Ψίλον, τὸ, Δωρ. ἄλλως πτίλον, ἐπεὶ δὲ ψ (πσ) κ. πτ ἀλλάσ-
σονται· τὸ πρῶτον εἶναι πρωτότυπον· καὶ οὕτω τίλλω εἶναι ἀντί
ψίλλω· πτερόν, φλόκιον· πτέρυξ, Πaus. 3, 19, 6.
Ψιλός, ἡ, ὄν, (ψίω, ψίλλω), μαθημένος, λεπτός, φαλακρός·
ἄτριχος· γυμνός· ψιλός δένδρων, ὅπλων, γυμνός ἀπὸ δένδρα,
ἀπὸ ὅπλα. ψιλόν δερμα, χωρὶς τρίχας, λεῖον· ψιλή ναῦς,
πλοῖον χωρὶς κωπία· ψιλή γῆ, γυμνή ἀπὸ δένδρα· γεωργία ψιλή,
γεωργία τῆς γῆς χωρὶς φυτοκομίαν, ἀντίθ. πεφυτευμένη· ψιλαὶ
μάχαιραι, γυμνά σπαθία· ψιλός λόγος, ὁ πεζός, χωρὶς στίχων·
ψιλή ποίησις, ἡ ἡρώϊκῃ, χωρὶς μουσικῇ, κ. ψιλομετρία ἡ
αὕτη, ἀντίθ. ἡ ἐν ᾧδῇ, Ἀριστοτ. ποιητ. 2. Πλάτ. Φαῖδρ.
§. 144, κ. Νόμ. 2, σ. 669. ψιλή κιθάρις, χωρὶς ᾧδῆν
με τὸ στόμα, Διόδ. Σικελ. 2, Πλάτ. Φαῖδρ. 2) ψιλός, νοητ.
ὅπλων, στρατιωτῆς χωρὶς βαρὲα ὅπλα, ἐλαφρὰ ὀπλισμένος,
ὡς τοξότης, σφενδονήτης κτ. ἄλλως, γυμνός, ἀντίθ. ὀπλίτης·
φιλοὶ ἵππεῖς, ἐλαφρὰ ὀπλισμένοι ἵππεῖς· σκευὴ ψιλή, ἐλαφρὸς
ὀπλισμός· ψιλός ἵππος, γυμνός, χωρὶς σέλαν ἢ σαμάρι. τὰ ψι-
λά, νοητ. χωρία, γυμνά, ἀδένδρα. 3) λέξις με ψιλόν πνεῦμα,
ἡ ψιλήν, Γραμμ. Κ. ψιλός, ταυτ. λεπτός.
Ψιλοταπίδες, αἱ, ἀντί τάπιδες ψιλαί.
Ψιλότης, τητος, ἡ (ψιλός), γυμνότης, φαλακρότης. 2) ψιλόν
πνεῦμα, Γραμμ.
Ψιλοτοπαρχία, ἡ, τοπαρχία ἀδένδρος, εἰς τὴν Αἴγυπτον.
Ψιλόω, ὦ (ψιλός), μετὰ Γεν. γυμνόνω· ἐκμαθῶ τινός τὰς
τρίχας, φαλακρόνω· ψιλοῦμαι, φαλακροῦμαι, γίνομαι φαλακρός.
2) ὁμιλῶ με τὸ ψιλόν πνεῦμα, Γραμμ.
Ψίλωθρον, τὸ, ἀλειψήτης, με τὴν ὁποίαν ἔκαμναν τὰς τρίχας
τῶν πίπτωσι· τὴν ἐμεταχειρίζοντο τὸ πάλαι εἰς τὰ λουτρά, κα-
θὼς τὴν σήμερον αἱ γυναῖκες τῶν Τούρκων· Πρβ. λάσιος.
Ψίλωμα, τὸ (ψιλόω), μέρος τοῦ σώματος ἄτριχον, ἡ γυμνόν
κρέατος, Ἰπποκρ.
Ψίλωσις, ἡ, μάδησις τῶν τριχῶν. 2) τὸ ὁμιλεῖν με ψιλήν,
Γραμμ.
Ψίλωτής, οὗ, ὁ, ἐκτριπτής τῶν τριχῶν, ἡ γυμνόνων ἀπὸ
ὅπλα κτ. 2) ὅστις προφέρει με τὴν ψιλήν, Γραμμ.
Ψίλωτιχος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ ψιλοῦν. 2) συνηθίζων νὰ
μεταχειρίζεται τὴν ψιλήν, ὡς ἡ Αἰολικὴ, κ. Ἰωνικὴ διάλεκτος.
Ψιμαρόν, ταυτ. εὐδιαῖον, Ἡσύχ. ἀρὰ ἀντί χιμαρόν, τροπῇ
τῶν χ, ψ.
Ψιμιζίζω, κ. ψιμιζίζω, ταυτ. ψιμιζίζω, κ. ψιμιζίζω.
Ψιμίθιον, κ. Ψιμίθιον, τὸ, καὶ με δύο μ. Ζ. ψίμυθος.
Ψιμιθιοφάνης, ἑός, ὁ, ἡ (φαίνομαι), φαινόμενος ὡσάν ψι-
μίθιον.
Ψιμιθίω, ὦ (ψιμίθιον), ἀλείφω με ψιμίθιον, φυκισιδόνω Κ. ὡς
ὑπογράφω, Πλούταρχ. Ἀλκιβ. 39, ὅπου ὁ Κορ. ἔγραψε ψιμιθί-
ζουσαν· ἀλλ' εὐρίσκεται Ἐψιμιθιωμένον εἰς Ἀθήν. 12, σ. 464.
Schw.

Ψιμιθισμός, ὁ (ψιμιθίζω), τὸ ψιμιθίζειν, ψυκτισθόνειν, ψυκ-
ασίδωμα· Κλήμ. Παιδ. σ. 252.
Ψιμιθός, κ. Ψιμμ. ὁ· Ζ. ψιμιθός.
Ψιμιθίζων, } τὸ, ταυτ. ψιμιθίζον.
Ψιμιθίζον, }
Ψιμιθίζω, } ταυτ. ψιμιθίζω.
Ψιμιθισμός, τὸ, ταυτ. ψιμιθισμός.
Ψιμιθός, ὁ (ἐκ τοῦ ψίω, ψίζω, ὡς ψάμαθος ἐκ τοῦ ψάω), κυρίως,
ψυκτιστής, ἀλοιφή τοῦ προσώπου. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐμεταχειρί-
ζοντο τὸν ἄξιον λεγόμενον, Λατ. Sublimatum, ὅθεν τὸ Χυδ.
Σουλμας· Πλάτων Λυσ. Τποκ. ψιμιθίζον· γράφεται δὲ κ. ψιμ-
μίδιον· κ. ψιμιθός, ψιμιθίζον.
Ψιμιθός, κ. Ψιμιθισμός, κ. Ψιμιθίζω, καὶ μέθω μμ, ταυτ.
ψιμιθίζω (ὡς ἀχυρίω, κ. ἀχυρόω κτ.).
Ψιν, Συρακ. ἀντίσφιν, αὐτοῖς. 2) ἀντί αὐτόν· Ζ. Ψ.
Ψινάξω, κ. Ψεναξώ· Ζ. ψίω.
Ψινάξ, ἄθος, ἡ, εἶδος ἀμπέλου, ἣτις ρίπτει τὰ φύλλα, καὶ
τὸν καρπὸν· Πρβ. ρυάξ· Ζ. ψίω.
Ψινδομαί, ταυτ. Ψίζομαι· Ζ. ψίω.
Ψινδομαί, ἡ, ταυτ. τέρψις, Ἡσύχ. Ζ. ψία.
Ψινομαί· Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 16. Ζ. ψίω.
Ψίξ, ψιχός, ἡ, κ. } (ψίω, ψίζω), τμήμα ψωμίου, ἡ κρέας·
Ψίξ, ψιδός, ἡ } καὶ Ψίχη, ἡ, κ. Ψίχηνον, τὸ· Κ. ψίχα,
ἡ, τὸ μαλακὸν τοῦ ἄρτου· ἀντίθ. τοῦ ψλοῖος, ἡ κορὰ τοῦ ἄρ-
του· καὶ ἀντί ὀλίγον τι.
Ψίσις, εὖρος, ἡ (ψίω), τρίψις, φθορά, ἀφανισμός· καὶ Ψίσις,
κ. Ψίση, Ἡσύχ.
Ψίττα, Ψύττα, Σίττα, Σύττα, ὁ ψόγγος πσ ὡς οὐσιαστ.
ἡ ὡς ἐπίθ. κ. ἀντί τοῦ ταχέως· ἀγρόν δὲ ὠχρόμην ψίτταν κα-
τατείναν, Λουκιαν. Λεξιφ. 3. Ἐλεσαν οὕτως οἱ ποιμένες
διὰ τὰ διώκοντες εἰς τὰ ἔμπροσθεν τὰ κτήνη· ὅθεν, ψιττά-
ζω, ἐπὶ τῶν βοσκῶν, οἵτινες διὰ τοῦ πσ, πσ ἐλαύνουσι τὰ κτή-
νη· καὶ ψίττα, ψύττα, Ἐπίρ. ἀντί ταχέως· τὰ δὲ χειρόγ. ἔχουσι
Ψύτταν, ἡ Ψύτται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ Ψίττον. Ἀντί τοῦ ψιτ-
τάζειν ἔλεσαν καὶ σίττω, ἐπισίττω. Τὸ σίττω τοῦτο εἶναι ἄλλος
τύπος ἀντί σίζω, καὶ τὸ ψύττω εἶναι Δωρ. Ζ. ψύττω.
Ψιττάζω· Ἰδὲ πρ.
Ψιττάκη, ἡ, κ. } ταυτ. σιττάκη κ. σιττακός, ὁ παπαγό-
Ψιττακός, ὁ, } λος.
Ψιττίον, τὸ, ταυτ. ψωμίον, Ἡσύχ.
Ψιφός, ταυτ. λεπτός, Ἡσύχ. κατὰ διάλεκτον, ἣτις θάψει φ
ἀντί χ ἀντί ψιχός, ψίξ.
Ψιχάρπαξ, ὁ, ὅς τις ἀρπάξει τὰς ψίχας, Βατραχομ.
Ψίχη, ἡ, κ. } ταυτ. ψίξ, Κ. ψίχα.
Ψίχηνον, τὸ, }
Ψιχίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ψίξ, Ν. Δ.
Ψιχιώδης, ὁ, ἡ, κ. -χώδης, ὁ, ἡ, ἴσος με ψίχαν, Εὐστάθ.
σελ. 1817.
Ψιχολογέω, ὡ, συνάξω ψίχας ἄρτου, Γλωσσ. Στεφ.
Ψίω, τύπος ἄλλος ἀντί ψάω, ψέω, ψύω, ψόω, τρίβω, συντρί-
βω· χωνεύω. 2) ψιθυρίζω, μουρμουρίζω. 3) ἐκ τοῦ τρίβω, προ-
έρχεται ἡ σημασία ψωμίζω, εἰς τὸ ἐμφίω, ἐπιψίω, διαψίω. Τὰς
αὐτὰς σημασίας ἔχει καὶ τὸ Ψιάω, ἀξω, κ. ψαίνω· ἐκ τοῦ ψίω,
ψίζω γίνεται ψίξ, ψιχός, κ. ψίξ, ψιδός, ἡ (ὡς ψίαξ, ψίαξ, ἐκ
τοῦ ψιαξώ, ψία ἐκ τοῦ ψίω), τμήμα, τρίμμα, ψίχα· καὶ ψιγός,
ψιδός, ταυτ. ψιδός· καὶ ψίθος, ψίδυρος, κ. ψιδών, ψίδυρος,
ὁ μουρμουριστής, καὶ διάβολος· Ζ. ψεύδω. Εὐρίσκειται δὲ καὶ ψί-
ζομαι κ. ψίζομαι, ἀντί κλαίω, δηλ. ψιάζω, στάζω δακρύα· καὶ
ψινομαί, ψινάξω, ψεναξώ ἐπὶ δένδρων, τὰ ὅποια ρίπτουσι ψίδας,
δηλ. τὰ αἶθρη, καὶ τοὺς καρπούς των, ὡς ψινάξ· Πρβ. δρυπετής·
Τελευταῖον ψίζομαι ἀντί ἀποδινήσκω· ὅθεν, ψίσις, δηλ. ψίδις,
θάνατος.
Ψό, ἐπιφώνημα, Νομ. ἀντί ψῷ, ψού· Ζ. ψῷ κ. Πρβ. ψεῦ κ. ψῷ·
Πιθανὸς εἶναι μεμητικὴ φωνή τοῦ ἤχου τοῦ γινόμενου ὅταν
πτύωμεν.
Ψόαι, κ. Ψόαι, ἡ Ψύαι, αἱ, τὰ περὶ τοὺς νεφροὺς κρέατα,
Ἰπποκρ. σ. 810. Φοέστ. Πρβ. πόα ποία, ρόα ρόα.
Ψογερός, ὁ, ὄν, ἀξιοκατηγόρητος· καὶ φιλοκατήγορος, Αἰλιαν.
Ποικ. Ἰστ. 3, 7. σημ. Κορ.

(B.)

Ψογέω, ὡ, μ. ἤσω (ψόγος), ταυτ. ψέγω.
Ψόγος· Ζ. ψέγιος.
Ψόγος, ὁ, μίκρυνσις· κατηγορία· Ζ. ψέγω· Πλάτ. Κριτ. 7.
Πλούτ. Συμπ. 14.
Ψοθάλλω (ψοθός), ταυτ. ψοφέω· Πρβ. ψαθάλλω.
Ψοθός, ὡς οὐσιαστ. ὀρθότερον, Ψόθος, ὁ, ἴσως κ. Ψοῖθος, ὁ,
ἐκ τοῦ ψέδω, ψέσω, ταυτ. ψόφος ἐκ τοῦ ψέφω, ταυτ. ψίδος,
ψῖθος· ἤχος, κτύπος· διαβολή, ἀπάτη· ὅθεν Ψοῖθης, ὁ, ἀ-
λαζών, κομπορρήμων, Ἡσύχ. κ. Σουῖδ. 2) ψοθός, ὀρθότερον
ψόθος κ. ψοῖθος, σύνθετος ἐκ ψηγμάτων, σμικρῶν μερίων· ταυτ.
καπνός, σποδός, μέλαν, ἀκαθαρσία, φάρα· ψόθωρος, αὐχμη-
ρός· καὶ ψόθιος, ταυτ. σποδός, αἰθαλώδης (ἐκ τοῦ ψέδω, ψέσω,
ταυτ. ψέω, ψήχω)· ἀλλὰ σποδός εἶναι κατὰ διάλεκτον ταυτ.
ψοθός τροπὴ τῶν δ, θ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ψόλος, ἐκ τοῦ ὁποῖου
εἶναι ἀσβολος· Ζ. Ψ, καὶ σβέω.
Ψοῖα, ἡ, ταυτ. ψόα· Ζ. ψόαι.
Ψοῖθος, ὁ· Ζ. ψοθός.
Ψοῖτης, οὐ, ὁ (ψόα), : μυελός, ὁ μυελός τῶν περὶ τοὺς νεφροὺς
σπονδύλων.
Ψολόεις, εἶσα, ἐν, καπνώδης, μαῦρος· καὶ ὅ, τι μαυρίζει·
πῦρ, κεραυνός, βέλος, Ἀνάλ. Ζ. ψόλος. 2) καπνισμένος, στακ-
τώδης, ρυπαρός, μέλας, ἐνδυμένος μαῦρα κ. πένθιμα, Νομ.
εἰς Πλούτ. Κεφ. καταγρ. Ἑλλην. §. 38. Ἄλλ' ἐκεί τὸ Ψολόεις
εἶναι ὀνομαστ. κ. αἰτιατ. πληθυντ. καὶ ἐπρεπεὶ καὶ τοῦ ζεταὶ ψο-
λοῖς ἀπὸ τοῦ ψολοῖς, ἡ ψολοῖς· ἐν χειρογράφ. ἔχει Ψολοῖς.
Ψολοκομπεία, ἡ, ἡ } (κόμπος), κομπορρημοσύνη τοῦ κλέω-
Ψολοκομπία, } νος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 696, λαλοῦντος
περὶ ἀστραπῶν κ. βροντῶν, καὶ με ὑπόνοιαν εἰς τὸ ψωλός,
ψωλοῖς.
Ψόλος, ὁ, καπνία· καπνός· πῦρ. Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 288.
Ζ. ψοθός, ἀριθ. 2. Ὁ Νικάνδρ. ἀντιτάττει τὸ αἶθος εἰς ἱτὸ ψο-
λοῖς· κεραυνός ψολοῖς, εἰς Ὁμ. Ὀδυσ. ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν
Ἀριστοφ. περὶ Κόσμ. 4. §. 16. αἰθαλώδης. Εἰς Μετεωρολ. 3,
1, κ. Σενέκ. S. N. 2, 40, κεραυνός μαυρίζων, ὅχι καίων· ὅπου
διακρίνονται καὶ οἱ ἀργήτες κεραυνοί· Ζ. κ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ.
696. Ἄλλ' ὁ Ὁμ. καὶ οἱ ποιηταὶ δὲν εἶχαν καμμίαν εἰδήσιν ἀπὸ τῆς
διαφορᾶς ταύτης· Πρβ. Ὀδ. ψ, 350. καὶ η, 249. Ὅτι εἶναι
ταυτ. ψήγμα, μᾶς διδάσκει τὸ Ψολόω, ταυτ. Ρινέω.
Ψόρος, ὁ, κ. Ψύρος, κ. Ψῶρος, ἀδιόριστόν τι ὀφάριον, Ἀθήν.
7, σ. 313.
Ψοφέω, ὡ, μ. ἤσω (ψόφος), κτύπῳ, κάμνω ἤχον τινα, ὡς τὸ
ἄλλας εἰς τὴν φωτίαν. 2) ψοφεῖν τὴν θύραν ἀντί κόπτειν, Ἡλίοδ.
1, σ. 54. Πρβ. κυσμά· Κ. ψοφεῖν ἀντι θνήσκειν, ἐπὶ ἀλό-
γων· ὅθεν
Ψόφημα, τὸ, ταυτ. ψόφος, Γρηγ. Ναξ.
Ψόφησις, ἡ, τὸ ψοφεῖν.
Ψοφητικός, ἡ, ὄν, ἀνήγων, ἡ ἐπιτήδεσις εἰς τὸ ψοφεῖν, τα-
ραχώδης, θορυβώδης.
Ψοφοδέσια, Κύριλλ. Ἀλεξ. T. 3, σ. 513. κ. Ψοφοδεῖα, ἡ,
οὐσιαστ. τοῦ
Ψοφοδέης, εὖρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -δεῖς (ψόφος, δεός), φοβούμε-
νος ἀπὸ πάντα κτύπου, δειλός· Κυρίως, ἐπὶ ἀλόγων ζώων· καὶ ἐπὶ
ἀνθρώπων, μάλιστα ἀντὶ δεισιδαιμονίας, καθὼς ὠνομάζετο καὶ μία
κωμῶδία τοῦ Μενάνδρου, Quinct. X, I.
Ψοφοδεῖς, ὁ, ἡ, ὡς ἀν κτύπος, πλήρης κτύπων.
Ψοφομήδης, ὁ, ἡ (μήδος, μήδομαι), κάμνων θόρυβον, θο-
ρυβώδης, Αἰσχύλ.
Ψοφοποιός, ὁ, ἡ (ποιῶ), κάμνων ψόφον, θόρυβον.
Ψόφος, ὁ (Ζ. ψοθός, ἀριθ. 1), κτύπος, θόρυβος. 2) κτύπος μόν-
ον χωρὶς πράγμα· συμβιοῦν Πτολεμαίῳ κ. σατράπαις, καὶ τοι-
ούτοις ψόφοις, δηλ. καὶ με τοιαῦτα μέγαν κτύπον ποιοῦντα ὀνό-
ματα, Ἀλκίφ. 2, ἐπιστ. 3. Κ. Ψόφος, ὁ θάνατος τῶν ἀλόγων.
Ψοφώδης, εὖρος, ὁ, ἡ, κάμνων κτύπον, ἤχον, θόρυβον.
Ψόω, Ζ. ψοῖω.
Ψύα, ἡ, κ. Ψύη, τὰ, Σουῖδ. ταυτ. ψόα, Ἀθήν. σ. 399.
Ψυγεῖον, τὸ, σκεῦος, ἐν ᾧ ψυχραίνουσί τι, κρυολόγος Κ. Ζ.
ψυγεῖον.
Ψυγεύς, ὁ, Ἀθήν. σ. 502. κ. Ψυκτηρίας, ὁ, Ἀθήν. σ. 503.
ταυτ. ψύχων, ψυκτήρ, καὶ τὸ πρ.
Ψύγμα, τὸ (ψύχω), ἡ ψύχρανσις. 2) ψυχροποιὸν ἱατρικόν· ἡ

κατάπλασμα, Ἰπποκρ. 3) ἀναπνοή, Διονύσιος. Συνδ. 20. 4) ἀνεμιττήριον, ριπίδι. Ἀθην. σ. 257. Ζ. περιψύχω. 5) ἡθικῶς, ψυχρὸν φέρσιμον, Ἰωσήφ. Πολ. Ἰουδ. 1, 24, 2.

Ψυχμός, ὁ (ψύχω), τὸ ψυχραίνειν. 2) ῥίγος τοῦ πυρετοῦ, ὡς ψυχμός, Μανέσ. 3, 276. 3) τὸ ξηραίνειν.

Ψύγω, ταυτ. ψύχω, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. πολλάκις.

Ψυδῆ, ἀντί ψευδῆ· Ζ. ψῦδος.

Ψυδνός, ἡ, ὄν, ταυτ. ψυδρός, Θεόφ. 124.

Ψύδος, τὸ, ταυτ. ψῦδος, ψευδός, Σουίδ.

Ψύδραξ, ἀκος, ὁ, ἀσπρον ἐξάνθημα εἰς τὴν μύτην, ἐπειδὴ ἐπίστυαν, ὅτι φυτρώνει εἰς τοὺς εἰπόντας ψεύματα· ἐκ τοῦ ἐφ.

Ψυδρός, ἡ, ὄν, ταυτ. ψευδής, κ. ψεύστης· Δυσώφ. 235. Ζ. ψῦδος.

Ψῦθῆ, κ. Ψυθῆ· Ζ. ψῦθος.

Ψυθής, ὁ, ἡ· Ζ. ψῦθος.

Ψυθίζω, ομαι, κ. ψιθίζω, ταυτ. ψιθυρίζω.

Ψύθιος, ἰα, ἰον, ἀντί ψίθιος, : οἶνος· Ἀθην.

Ψῦθος, τὸ, ταυτ. ψευδός. 2) Νομ. ὡς ἐπίθ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1009, κ. 1107, ἀλλὰ πρέπει νὰ γράφεται ψυθῆ, ἢ ψυθῆ, ἐκ τοῦ ψυθῆς, ἢ ψυθῆς, ταυτ. ψευδῆς. Εἰς τὸν Καλλιμ. Ψῦθος ὄνομ' ἐχουσα. πρέπει νὰ εἶναι Ψυθῆ, ἢ ψυθόν, ἐκ τοῦ ψυθῆς, ἢ ψυθός ἐπιστῶν. διότι αἱ καταλήξεις, ἡς, ὅς ἀλλάζονται συχνότατα. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει ψυθός ἀντί ψιθυρός καὶ ψευδός· ἀλλὰ σφάλλει· διότι ἡ πρέπει νὰ λέγῃ ψευδῆς, ἢ νὰ ἐρμηνεύῃ τὸ ψῦθος, ψύθων, ἀντί ψιθυρός· Τὸν τύπον ψυθός, μαρτυρεῖ τὸ ψυδρός, κ. ψυδνός (ἐκ τοῦ ψυδρός, ψυδενός), κ. ψύθιος, Λακων. ψουθίος· Ζ. ψεδνός.

Ψυθιστής, ὁ (ψυθίζω), ταυτ. ψυθιστής.

Ψυκτήρ, ἦρος, ὁ (ψύχω), Κ. κρυολόγος, ὅπου (εἰς ὕδωρ, ἢ χιόνα) ἐκρυσταίναν τὸν οἶνον, Ἀθην. σ. 502. 2) ποτήριόν τι, Ἀθην. 4, σ. 180. Ἀλλ' εἰς Πλάτ. Συμπ. 311 ὁ Ἀλκιβ. πίνει τὸν κρυολόγον γεμάτον οἶνου, καὶ ὅχι ἄλλο τι ποτήριον. 3) ψυκτῆρες, αἱ, ἡ ψυκτῆρια, τὰ, κατάσκιος τόποι, διὰ νὰ κίεταί τις ὑποκάτω εἰς ὥραν καύσωνος.

Ψυκτηρία, ἡ, ἡ } Ἀθην. σ. 502. ταυτ. πρ.

Ψυκτηρίας, ὁ, } Ἀθην. σ. 502. ταυτ. πρ.

Ψυκτηρίδιον, κ. } ὑποκ. τοῦ ψυκτῆρ, ταί ταυτ. ψυκτῆρ.

Ψυκτῆριον, τὸ, } ὑποκ. τοῦ ψυκτῆρ, ταί ταυτ. ψυκτῆρ.

Ψυκτῆριος, ἰα, ἰον, (ψυκτῆρ) κατάψυχος, δροσερός· σμωδής· : δένδρεα, Εὐρ.

Ψυκτικός, ἡ, ὄν, ταυτ. πρ.

Ψυκτός, ἡ, ὄν (ψύχω), κρυωμένος· δυνάμενος νὰ ψυχρανθῇ.

Ψύλλα, ἡς, ἡ, κ. Ψύλλος, ου, ὁ (ψύω, ψύλλω), καὶ Κ. φύλλος. 2) εἶδος ἀράχνης, Αἰλιαν. Ἰδιώτ. ζ. 6, 26, σημ. Ζ. ψάω· ὅθεν

Ψύλλειον, Ὀρφ. Ἀργ. 964. -λίον, -λίον, τὸ, φυτὸν τι φαρμακικὸν τῶν φύλλων, Διοσκ. 4, 70.

Ψυλλίζω, καθαρίζω ἀπὸ φύλλους, Σουίδ. Κ. φυλλίζομαι, καθαρίζομαι ἀπὸ φύλλους.

Ψυλλόβρωτος, ὁ, ἡ, φαγωμένος ἀπὸ τοὺς φύλλους.

Ψύλλος, ὁ, ταυτ. φύλλα.

Ψυλλοτοξότης, ὁ, τοξότης καβαλάρης φύλλου, Δουκιαν. Ἀληθ. Ἰστορ.

Ψυλλώδης, εος, ὁ, ἡ (ψύλλα), πλήρης φύλλων.

Ψύλλων, ὁ, ἰχθύς τις, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντί τίλλων, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ, 6, 14.

Ψυμυθίδω, κ. Ψυμυθώ, ταυτ. ψιμυθίδω.

Ψύξις, ἡ (ψύχω), ψύχρανσις, κατάψυξις, δροσισμός αἰέρος, ταυτ. πνοή, Ἡτύχ.

Ψύρα, ἡς, ἡ, ἔνομα νήσου πλησίον τῆς Χίου, Στέφ. κ. Ἡτύχ. Εἰς τὸν Στράβ. Ψύρα, τὰ, τὰ Κ. Παρά. Εἰς τὸν Ὀμ. Ψυρή· κυρίως, θηλ. τοῦ ψύριος, ἰα, ἰον, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ ψύρα, ὁ κάτοικος τῆς νήσου. 2) ἀντί ἀκάθαρτος, Ἡτύχ. ἡ εὐτελής, Στέφ. ὡς κ. Ψυρίς, ἰδός, ἡ, ἰδιαίτερον θηλυκόν. 3) ἀντί λυπρὰ· χέρσος, Ἡτύχ. ἀρα, συγγενές τοῦ ψάω, ψύω, ψόω, ψάω, ψωρός.

Ψύρος, Ζ. ψόρος.

Ψύττα, Ζ. ψίττα.

Ψύττω, Δωρ. λέξις ταυτ. πτύω. 2) ταυτ. ψιθυρίζω.

Ψυχᾶγωγέω, ὦ. μ. ἤσω, (ψυχαγωγός), φέρω τὰς ψυχὰς, καὶ τὰς παραδίδω εἰς τὸν Πλούτωνα, ὡς ὁ Ἑρμῆς. 2) προσκαλῶ δια

δυσίων τὰς ψυχὰς, ἢ τὰς ἐξιλεόνω, Πλάτ. Νόμ. 11, σ. 116. 3) σύρω, ἔλκω εἰς ἑμαυτὸν τὰς ψυχὰς· τέρπω, εὐφραίνω· παρηγορῶ, Ἀθην. σ. 223. Ἀλκ. 3, 18. ἀλλὰ καὶ ἀπατῶ· μεταίτιατ.

Ψυχᾶγωγήμα, τὸ, κ. } οὐσιαστ. τοῦ πρ. καθ' ὅλας τὰς ση-

Ψυχᾶγωγήα, ἡ, } μασίας του.

Ψυχᾶγωγικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ψυχαγωγόν.

Ψυχᾶγώγιον, τὸ, ταυτ. ψυχομαντεῖον, τόπος, ὅπου οἱ μάντιες ἐκράζαν τὰς ψυχὰς, καὶ τὰς ἡρώτων. 2) τόπος τερπνός. 3) τρύπα εἰς τὰ ματαλλεῖα, διὰ τῆς ὁποίας ἐκπνέει ἀήρ, Θεόφ. Ψυχᾶγωγός, ὁ, ἡ, ψυχὴν ἄγων, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ταυτ. νεκροπομπός. Ζ. ψυχαγωγέω, ἀριθ. 1. 2) ὅς τις διὰ δυσίων καὶ τελείων τινῶν κράζει τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὸν ἄθην, καὶ τὰς ἐρωτᾶ, Εὐρ. Ἀλκ. 1128. ἡ τὰς ἐξιλεώνει, καὶ τὰς φιλιόει. 3) ὅς τις ἔλκει τὰς ψυχὰς εἰς ἑαυτὸν διὰ λόγων, ἢ ἄλλων θελημάτων· Πεισὼ ψυχαγωγός, καρδαίνουσα τὰς ψυχὰς, τερπνὴ, εὐφρόσυνος· καὶ ἀπατεῶν· ἡ κόλαξ. 4) ἀνδραποδιστής· ὅς τις δουλώνει καὶ πωλεῖ ἀνθρώπους. Εἰς τοὺς Ἀλεξανδ. ὅς τις ἀρπάζει παιδία, καὶ τὰ πωλεῖ· πωλεῖ τὰς ψυχὰς, Φρύνιχ. Βεκκέρ. σ. 73.

Ψυχᾶζω (ψύχος), καταψύχομαι, καὶ δροσιζομαι εἰς τὴν σκιάν, Ἀλκιφρ. 3, Ἐπιστ. 12.

Ψυχᾶϊος, αἶα, αἶον, δηλ. ἐκ ψυχῶν συνιστάμενος, ἢ ἐν ψυχᾶς ὑπάρχων· σπινθήρ, ὁ σπινθ. τῆς ψυχῆς, Ἰωάνν. Λυδ. περὶ ἀνθρ. σ. 3.

Ψυχᾶπᾶτης, ου, ὁ (ψυχῆ, ἀπατάω), ἀπατῶν τὴν ψυχὴν, εὐφραίνων· ὄνειρος, Μελέαγρ.

Ψυχᾶρειον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ψυχῆ, Μάρκ. Ἀντ. ζ', 16.

Ψυχᾶρπαξ, ἀρπαγος, ὁ, ἀρπαξ ψυχῶν, Νικήτ. Χρον. 17, 9.

Ψυχᾶστής, ὁ, προσηγορ. ὄνομα ἐκ τοῦ ψυχᾶζω· ψυχατταί, οἱ, ποιήματι τοῦ Στράτωνος.

Ψυχᾶω, ὦ (ψύχος), ψύχω, ψυχραίνω, κρυώνω, Αἰλιαν. Π. Ἰστ. 3, 1.

Ψυχᾶεινός, ἡ, ὄν (ψύχος), ψυχραίνων, δροσερός· ψυχρός· κρύος, Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 6. Τὴν γραφὴν ψυχινός (Θεόφ. φυτ. Αἰτ. 3, 29) ὑπολαμβάνουν ψευδῆ· τί ἤθελαν εἰπεῖν περὶ τοῦ ψυχᾶεινός, ψυχινός.

Ψυχᾶϊον, τὸ, κ. Ψυχῆϊον, τὸ (ψύχω)· ὄρυκτά ψυχῆ, λάκκος διὰ νὰ ψυχραίνεται τὸ ὕδωρ, Ἀθην. σ. 123.

Ψυχᾶμπορεός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ψυχᾶμπορον· ψυχᾶμπορικῆ, Πλάτ. Σοφιστ. 11, πραγματεία, ἐμπορία μὲ ψυχικὰ φορτία. ἐκ τοῦ

Ψυχᾶμπορος, ὁ, (ψυχῆς ἐμπορος), ὅς τις ἐμπορεῖται μὲ ψυχᾶς. πωλεῖ ψυχᾶς· ἄλλως ψυχαγωγός, ἀριθ. 4.

Ψυχῆ, ἡ, πνοή, ἀναπνοή· ζωή, Ἡρόδ. 8, 118. 2) ψυχῆ ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς, Ἰλ. χ, 325. καθεδρα τῶν παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν· καρδία· ὅθεν, σκληρὰ ψυχῆ, Σοφοκ. Αἰας· τίνα οἶσθες αὐτὴν ψυχὴν ἔχειν ὅταν ἐμὲ ἰδῇ; Δημοσθ. σ. 842. 3) πνεῦμα, καθεδρα τοῦ νοός, καὶ τοῦ λόγου (λογικοῦ)· ὅθεν, ἡ ἐμὴ ψυχῆ, ἀντί ἐγώ, Ξενοφ. Κύρ. 5. Πλάτ. Ἰππ. μείζ. 37. Σοφοκλ. Ἠλ. 775. 4) προσφώνησις, φίλη ψυχῆ, ἀντί φίλτατε, φιλάττη. 4) Μεταφ. πνεῦμα συγγραφῆς τινός· ψυχὴν Λυσίου, Διον. Ἀλικ. 5) ἡ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον θανόντα ἀποχωριζομένη ψυχῆ, Ἰλ. ψ, 61. 6) παροιμ. οὐκ εἶ ἡμᾶς οὐδὲ ψυχῆς λαχεῖν, ὅθεν μᾶς ἀφίνει νὰ ἀναπάνωμεν (ἢ νὰ ἀναπνεύσωμεν) Κ. ἐπὶ στενοχωροῦντος καὶ βιάζοντος. 7) πεταλούδα, Πλούτ. Συμπ. Προβλ. 2, 8, 2. Ἀριστοτ. Ἰστορ. ζ. 4, 7, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίζοντο ὡς σύμβολον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διὰ τὴν γνωστὴν τῆς ἀπὸ κάμψης μεταμόρφωσιν. 8) Ψυχῆ, ἡ, Ὀν. κύριον, ἡ ἀγαπητικὴ τοῦ Ἑρωτος.

Ψυχῆϊος, ἰα, ἰον, ταυτ. ἐμψυχος, ζωντανός, Δουκιαν.

Ψυχῆϊον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ψυχῆ, Δουκιαν.

Ψυχῆϊσμαι (ψύχος), εἶμαι ψυχρός, ψυχραίνομαι, κρυώνω, Ἰλ. σσ. Στεφ.

Ψυχῆκός, ἡ, ὄν, Ἐπίθ. -χικῶς, ἀνήκων εἰς τὴν ψυχὴν ἀριθ. 2, ἢ 3. 3) θάρρῳλος, ἀντί ἀνδρόθυμος, Ἀλέξιδος Δείψ. παρὰ Φωτίω.

Ψυχῆνός, Ζ. ψυχηνός.

Ψυχῆϊον, τὸ, ταυτ. ψυχῆϊον.

Ψυχῆϊον, τὸ, ὄνομα χωρίου εἰς τὴν Κρήτην.

Ψυχίουλκος, ἡ χυλκος, ὁ, ἡ, ἔλκων τὰς ψυχάς, Ἐπίθ. τῆς ράβδου τοῦ Ἑρμοῦ.
 Ψυχμός, ὁ, ταυτ. ψυγμός, ψύχος· Νομ. καὶ ῥίγος πυρετοῦ· ἴσως συνάγχη ἀπὸ κρυολόγημα.
 Ψυχοβλαβής, ὁ, ἡ, βλάπτων τὴν ψ. ἡ βλαμμένος κατὰ τὴν ψυχὴν, Θεοφύλ. Πρβ. φρενοβλαβής.
 Ψυχοβόρος, ὁ, ἡ, : κίων, ταυτ. θυμοβόρος, Συνέσ. σ. 320. κ. 540.
 Ψυχογονία, ἡ (γόνος), γένεσις τῆς ψυχῆς, Πλούταρχ.
 Ψυχογονικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς τὴν ψυχογονίαν.
 Ψυχοδαίκτης, ὁ (ψυχὴν δαίξω), φονεύων, ἀφανίζων τὰς ψυχάς, Ἀνάλ. 2, σ. 517.
 Ψυχοδιδάκτωρ, ὁ, ἡ, διαβαίνων διὰ τῶν ψυχῶν.
 Ψυχοδοτήρ, ἡρος, ὁ, δοτὴρ τῆς ψυχῆς, ἡ τῆς ζωῆς, Ἀνάλ. 2, σ. 518.
 Ψυχοειδής, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ψυχῆς, ὁμοιος μετὰ ψυχῇ, ὡσάν ψυχῇ.
 Ψυχόθεν, Ἐπίθ. ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας.
 Ψυχοκτόνος, ὁ, ἡ, φονεὺς τῆς ψυχῆς.
 Ψυχόλεστρος, ὁ, ἡ, ἐξολοθρεύων τὰς ψυχάς, Ἡσύχ. 2) οὐσιαστ. ὁλεστρος ψυχῆς.
 Ψυχολεπής, ὁ, ἡ, ἀφαιμένος ἀπὸ τὴν ψυχὴν, ἀψυχος, νεκρός, Ἀνάλ. 3, σ. 207.
 Ψυχομαντεῖον, τό, τόπος ὅπου κράζει τις ἐξ ἄδου τὰς ψυχάς καὶ τὰς ἐρωτᾷ καὶ ἐξ αὐτῶν μανθάνει περὶ τοῦ μέλλοντος.
 Ψυχομάντις, εως, ὁ (ψυχὴ, μάντις), ὅς τις κράζει ψυχάς, καὶ τὰς ἐρωτᾷ. Ζ. πρ.
 Ψυχομαχέω, ὦ, μ. ἤσω (ψυχὴ, μάχη), μάχομαι μετὰ ἀπελπισίαν, Πολύβ. Κ. ἀποδνήσκω, εἶμαι εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς. 2) ἀποδνήσκω βαρέως· τὸ βραδυθάνατον, καὶ τὸ σύν ὁδύνη θνήσκειν· ἀντίθ. εὐθανάτεω, Ἀθανάσ. Ζητήμ. Γαλην. εἰς Ἰπποκρ.
 Ψυχομαχία, ἡ, μάχη δυνάμει ἀγωνιζομένων μετὰ ἀπελπισίαν, Πολύβ.
 Ψυχομεγής, ὁ, ἡ, ἡ Ψυχομιγής, μιγμένος μετὰ ψύχος, Πλούταρχ. 9, σ. 533.
 Ψυχοπλάνης, ὁ, ἡ (πλάνη), ὁ πλανῶν ψυχάς, Ἀνάλ. 2, σ. 517.
 Ψυχοπομπέον, τό (πέμπω), τόπος, διὰ τοῦ ὁποῦ κατέρχονται αἱ ψυχαὶ εἰς τὸν ἄδην, καὶ ἀνέρχονται καλούμεναι ὑπὸ τῶν μάντεων.
 Ψυχοπομπός, ὁ, ὅστις φέρει, ἡ συνδύει τὰς ψυχάς· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Χάρωνος, Εὐρ. Ἀλκ. 362.
 Ψυχοργέω, ὦ, μ. ἤσω, εἶμαι εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς, κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ῥήγνυται, ἀποχωρίζεται ἀπὸ τοῦ σώματος, (ἡ ψυχομαχία) Εὐρ. Ἀλ. 20, Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 833. Καὶ μετὰ δυνάμει, καθὼς καὶ τὰ ἐφεξῆς δυνάμει παράγωγα.
 Ψυχοργία, ἡ, τὸ ἀποδνήσκειν, τὸ μάχεσθαι μετὰ τὸν θάνατον.
 Ψυχοργής, εως, ὁ, ἡ, ἀποδνήσκων, μαχομένος μετὰ τὸν θάνατον, Εὐρ.
 Ψυχοροφέω, ῥοφῶ τὴν ψυχὴν, δηλ. τὸ ἄμα, Φρύνιχ. Βεγκ. σ. 73. ὅστις σημειώνει, ὅτι Πλάτων ὁ κωμικός ἐμεταχειρίζετο τὴν λέξιν ἀντὶ πίνω ψυχρὸν οἶνον.
 Ψυχορόφος, ὁ, ἡ (ρόφω), ψυχὴν, ζωὴν, δηλ. τὸ αἷμα ῥοφῶν.
 Ψύχος, τό, ψυχρότης. ἐκ τοῦ ψύχω, ἀναπνέω, φυσῶ, ἐπὶ πνεύμονος καὶ ἀνέμου, καὶ οὕτω ψυχραίνω ἡ ξηραίνω, ὅθεν ψυχὴ, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ζώου· ψύχος δὲ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. ὅθεν ἀντὶ τοῦ Κ. κατάψυχος, Ὁδυσ. κ. 555, τὸ ὅποιον δὲν εἰ- ἀκόμη ψυχρότης, κρύος. Ἀλλ' εἰς θερμὰ κλίματα τὸ ψύχος εἶναι ψύχρα, Ξενοφ. Κύρ. 4, 2, 29.
 Ψυχόσος, ὁ, ἡ (σός, σός), ὁ σώζων τὴν ψυχὴν, Ἀνάλ.
 Ψυχόστρατος, ἡ (ἵστημι), ζυγιστὴ τῶν ψυχῶν, ἡ τῶν ζωῶν· ἐπιγραφὴ τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου ληφθεῖσης ἀπὸ Ἰλ. χ. 210 καὶ ἐφεξῆς. Ζ. Πλούτ. περὶ τοῦ Πῶς δεῖ ποιητὴν ἀκ.
 Ψυχόστολος, ὁ, ἡ, στέλλων τὰς ψυχάς.
 Ψυχοσταής, εως, ὁ, ἡ (τήκω), χωνεύων, λύων τὴν ψυχὴν, ὅπου διαχύνεται, καὶ διαλύεται ὅλη ἡ ψυχὴ : δάκρυα, χεῖλη, Ἀνάλ.
 Ψυχοταμία, ὁ, ταμίας τῶν ψυχῶν, Στοβ. Φυσικ. σ. 1084.
 Ψυχοτροφέω, ὦ, ζωοποιῶ, Χρητμ. Σιβυλλ. σ. 25. ὅπου κεί- ται ψευδῶς ψυχροτροφέω.

Ψυχοτρόφος, ὁ, ἡ (ψύχος, τρέφω), τρεφόμενος ἀπὸ ψύχος. ὅ,τι ὑποφέρει τὴν ψυχάν, Διοσκ. 4, 1.
 Ψυχοτρόφος, ὁ, ἡ, τρέφων, διατηρῶν τὴν ψυχὴν, τὴν ζω- ἡν : αἶραι, Ὀρφικ.
 Ψυχουλκόσμαι, οὔμαι (ἔλκω), σύρομαι τὴν ψυχὴν (μοῦ σύ- ρουν τὴν ψυχὴν), ψυχораγῶ· Ὁ. ἐκ τοῦ ψυχούλκος· Ζ. ψυχίουλκος.
 Ψυχοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω), φθείρων τὴν ψυχὴν, θανάσι- μος, Ὁ.
 Ψυχόω, ὦ (ψυχὴ), ἐμψυχίνω, ζωοποιῶ, Ἀνάλ. 2) καταψύχω, ψυχραίνω, κρυδίνω, ὡς ψύχω, Πλούτ. 7, σ. 397.
 Ψυχραίνω, μ. ανῶ (ψυχρός), ψυχραίνω, κάμνω ψυχρὸν, Γλωσσ. Στεφ.
 Ψυχρασία, ἡ, τὸ ψυχραίνειν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. 107.
 Ψύχρευμα, τό, ψυχρά (ἀηδής) ὁμιλία· ψυχρὸς ἀστεϊσμός, κτ. 2) ἀντὶ ψυχρότης, Γαλην. ἐκ τοῦ
 Ψυχρεύσμαι (ψυχρός), πράττω, ἡ ὁμιλῶ ψυχρά, ἀηδῆ, Ἑρμογ.
 Ψυχρήλατος, ὁ, ἡ (ψυχρός, ελαύνω), : ξίφος, τὸ ὅποιον ἐπυ- ρώθη, καὶ ἐπειτα ἐσβεσθῇ εἰς ψυχρὸν νερόν, καὶ οὕτω γενόμενον ἀλύγιστον, Πλούτ. περὶ τῶν ἐκλελ. χρηστ. 2) ὅ,τι σφυρηλατεῖ- ται ψυχρὸν, ἤθουν χωρὶς νὰ πυρωθῇ πρότερον.
 Ψυχρία, ἡ, ψυχρότης, ψύχρα.
 Ψυχρίζω, μ. ἴσω, κάμνω ψυχρὸν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 607. ὅθεν
 Ψυχριστός, ἡ, ὁν, κρυωμένος.
 Ψυχροβασής, εως, ὁ, ἡ (βάπτω), βυθισθεὶς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ὡς πυρωμένος τίθηρος· ἡ βαφαί, καὶ ὅσμαι μεταδιδόμεναι διὰ ψυχρᾶς ἐμβάψεως.
 Ψυχροδέχος, ὁ, ἡ (δέχομαι), : οἶκος, Λουκιαν. Ἰππ. 7. ὅπου τις λούεται εἰς ψυχρὸν ὕδωρ.
 Ψυχροκοίλιος, ὁ, ἡ, ὅστις ἔχει ψυχρὸν στόμαχον, Προκλ. Παράφρ. σ. 214.
 Ψυχρολογέω, ὦ, ὁμιλῶ ψυχρά, μάταια (χαμένα) πράγματα, μεταχειρίζομαι ἀηδεῖς λέξεις, ἀπατῶ.
 Ψυχρολογία, ἡ, ψυχρά ὁμιλία· ὑπερβολικὸς λόγος· κομπορ- ῆμοσύνη· ἀπάτη : γραμματικῶν, αἱ διακρίσεις ἐριδῆς τῶν, Λουκιαν. Ἀληθ. Ἰστ. 2, 20.
 Ψυχρολόγος, ὁ, ἡ, ὅστις ψυχρολογεῖ.
 Ψυχρολούσις, ἡ, τὸ λούεσθαι εἰς ψυχρὸν ὕδωρ· ἐκ τοῦ
 Ψυχρολούτης, ου, ὁ, ὁ λούμενος εἰς ψυχρὸν λουτρόν.
 Ψυχρολουτέω, ὦ, λούομαι εἰς ψυχρὸν ὕδωρ. Τὸ τοῦ Πλούτ. πῶς διακρ. καλ. τοῦ φίλου, §. 10. - λουτρέω, Νομ. ἐσφαλμ. ἀλ- λά σφαλλουν οἱ οὕτω κρινόντες· εἶναι ὁρθόν, καθὼς καὶ θερμο- λουτρέω, φιλολουτρέω κτλ.
 Ψυχρομεγής, ὁ, ἡ· Ζ. ψυχομιγής.
 Ψυχροποιέω, ὦ, ῥῆμα, ὅθεν
 Ψυχροποιητικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποι- εῖν ψυχρά, ψυχραίνειν.
 Ψυχροποιός, ὁ, ἡ, ποιῶν ψυχρὸν, ψυχραίνων, κρυδύνων.
 Ψυχροπόσις, ἡ (πόσις), τὸ πίνειν ψυχρά πιότα.
 Ψυχροπότῶ, ὦ, ῥῆμα· τοῦ
 Ψυχροπότης, ου, ὁ, ὁ πίνων ψυχρά.
 Ψυχρορρήμονέω, ὦ, ταυτ. ψυχρολογέω.
 Ψυχρός, ὁ, ὁν, Ἐπίθ. - κρύος, καὶ Κ. ψυχρός, κρύος. 2) Τροπ. πᾶν, ὅ,τι εἶναι ἀηδές, ἀνόητον, ἀνωφελές, ἀσκοπον· χωρὶς ἀγχινοῖαν· χωρὶς ζωηρότητα· ἀσήμαντος· μικρός, δυστυχής. α) ἐπὶ λόγου, χωρὶς ἀγχινοῖαν, χωρὶς χάριν. β) ἀνωφελές, ἀχρηστος ὡς οἱ συλλογισμοὶ τῶν Στωϊκῶν. γ) χωρὶς προθυμίαν. ψ. ἐπικου- ρία, Ἡρόδ. 6, 488. δ) ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀσημος, οὐτιδανός. ε) πτωχός, δυστυχής : βίος. Ἐκ τοῦ ψύχω, ψύχερος, συγχοπ. ψυχρός.
 Ψυχρότης, τητος, ἡ (ψυχρός), ψύχρα, κρύος. 2) Τροπ. ἀδια- φορία· ἔχθρα· δυσμένεια. 3) τὸ ψυχρὸν καὶ ἀηδές τοῦ λόγου, Λουκιαν. Πῶς δεῖ ἱστορ. συγγ.
 Ψυχροφόρος, ὁ, ἡ, ὁ φοβούμενος τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, Γαλην.
 Ψυχροφθόρος, ὁ, ἡ, φέρων ψυχρὸν ὕδωρ, Γλωσσ. Στεφ. τὸ ψ. ψυχρὸν λουτρόν.
 Ψυχρόω, ὦ, ταυτ. ψυχρίζω, ψυχραίνω, Στρατ. ἐπίθρ. 6.
 Ψύχω, μ. ψύξω (ψύω), Παθητ. Ἀόρ. ἀπαρεμ. ψυχῆναι, κ. ψυ- γῆναι. ἀναπνέω· πνέω· φυσῶ· ἡ καὶ μάλα ψύξασα, Ἰλ. ν. 440,

ἀντί πνεύματα· ἔπειτα, ψυχραίνω ὀλίγον τι, ὁρσιζώ· καὶ ψυχραίνω ὀλοτελῶς, θανατόνω· ψύξει σε δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ, Ἄλεξ. Λείψ. ὅθεν ψύχος, τὸ, κ. ψυχρός, ὁ. Οἱ χρόνοι καὶ τὰ παράγωγα ὡς ἐπὶ τὸ πλείπτον ἐκ τοῦ ψύγω· π. χ. ψυγεύς, ψυγεῖον, ψυγμα, ψυγμός. Ἐκ τοῦ ψύω. ψύω, ὅπου ἐνυπάρχουν κ. ψύγω, ψύδω, ψύδω· ἔκτεινο ἐπὶ ἀναπνοῆς, καὶ φυσηματος ἀνέμου· τοῦτο ἐπὶ ἤχου καὶ θορύβου τοῦ ἀνέμου· τὸ δὲ ψύχω καὶ ψύχω ἐπὶ μόνῃς τρίψεως.

Ψύχωσις, εὖς, ἡ (ψυχόω), ἐμψύχωσις, ζωοποίησις, Μάρκ. Ἀντ. 12, 24. 2) ἀντί ψυχῇ, Πυθαγορικοὶ παρὰ Κλήμ. σ. 62.

Ψύχωφελεία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Ψύχωφελής, ὁ, ἡ, ὠφελῶν, τρέφων, δυναμόνων τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν.

Ψύω· Ζ. ψάω, κ. ψύχω.

Ψῶ, Νομ. ἀγροικικὸν προσφώνημα, Γρηγόρ. Κορίνθ. Πρβ. Ἀθην. 10, σ. 454. φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ψῶ, τὸ ὁποῖον ὁ Σοφοκ. ἐμεταχειρίσθη ἐν Πιριμέσι, Ἐτυμ. Μ. εἰς λέξιν Ἐχθρῶς. 2) ψῶ, συναίρ. ἐκ τοῦ ψάω.

Ψῶα, ἡ, κ. Ψῶα, κ. Ψῶα, ταυτ. σαπρὰ δυσωδία· ψῶϊζος, ἀφοδος ὑγρὰ ἢ ὄνθος, δυσωδία, μίνθος· αἱ δὲ, αὐχμὸν, ἡ μόλυσμα· ψῶα, νόσος τις, Σουῖδ. εἶναι ἡ ψῶα, κ. λιμόψωρος, Πολύβ.

Ψῶδία, ἡ, κ. } ἐκ τοῦ ψάω, ψῶζω, ψῶω, ταυτ. ψῶμιον,

Ψῶδιον, τὸ, } κ. ψαδύριον, Πολυδ. 7, 23. κ. 9, 81.

Σημ.

Ψῶία, κ. } Ζ. ψῶα.

Ψῶϊζος· } Ζ. ψῶα.

Ψῶκτης, ὁ, quadrantarius, Γλωσσ. τεταρτημοριαῖος, εὐτελής.

Ψῶκτος, ἡ, ὄν (ψῶω, ὠχω), ταυτ. ψαιστός.

Ψῶλη, ἡ, τὸ σηκωμένον τοῦ ἀνδρός μόριον καὶ πρὸς συνουσίαν ἔτοιμον, Ἀριστοφ. Κ. ταυτόσ. πέος, ἡγουν ἀπλῶς τὸ μόριον τοῦτο.

Ψῶλόεις· Ζ. τὸ ἐφ.

Ψῶλός, ὁ, (ψῶω, ψῶω, ψῶλός, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀναφλῆν), ἀνὴρ, τοῦ ὁποῖου τὸ παιδογόνον μόριον διηγέρθη, καὶ ἡ βάλανός τινι ἀπεκαλύφθη, καὶ καὶ εἶναι ἔτοιμον διὰ συνουσίαν. Πρβ. ἀποψῶλέω. ὅθεν ἀσελγής, ἄσωτος ἄνθρωπος. Ζ. σποδέω. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει καὶ ψῶρός τροπὴ τῶν ρ, λ, ὡς μῶρος, μῶλως κτλ, 2) οὕτως ἡ βάλανος τοῦ μορίου εἶναι γυμνὴ· περιττῆται, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι καὶ Τοῦρκοι, Ἀριστοφ. Πλούτ. 267. ὅθεν

Ψῶλων, ὁ, κ. Ψῶλός, ὁ, ταυτ. πρ. ἀρ. 1.

Ψῶμηξ, ὁ, σκώληξ τῶν ῥιζῶν τοῦ σίτου, Ἡτύχ. ἀντί ψῶμιξ· ὅθεν ἐξεψῶμισεν ὁ σῖτος, ἐφαγάθη ἀπὸ σκώληκος. Πρβ. ψήν, ψήν, ψήξ, ψήξ.

Ψῶμίζω, (ψῶμός), τρέφω, βάλλω τὰ ψῶμια (τμήματα ἄρτου) εἰς τὸ στόμα.

Ψῶμίον, τὸ, Ψῶμιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ψῶμός· Κ. ψῶμιον, κ. ψῶμί, ὁ ἄρτος.

Ψῶμισμα, τὸ (ψῶμίζω), ταυτ. ψῶμός· Κ. βουκωτία, Πλούτ. 7, σ. 262.

Ψῶμοκολακεύω, εἶμαι παράσιτος. Ἀθην. 6, σ. 262. ἐκ τοῦ

Ψῶμοκόλαξ, ακος, ὁ, κολοκεύων διὰ νὰ φάγῃ, παράσιτος, Ἀθην. σ. 212.

Ψῶμοκόλαφος, ὁ (κόλαφος), ὅστις κολαφίζεται, λαμβάνει ῥαπίσματα (πάσχει ὅλα τὰ χαμερπῆ) διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν κοιλίαν του· παράσιτος· Ἐσχηματίσθη κωμικῶς κατὰ τὸ ψῶμοκόλαξ, Ἀθην. σ. 262.

Ψῶμόλεθρος, ὁ, δηλ. ψῶμου ὀλεθρος, ἀφανιστὴς τοῦ ψῶμου, παράσιτος.

Ψῶμοποιός, ὁ, Πλούτ. Λακων. Ἀποφθ. ἴσως ἀντί ἀρτοποιός.

Ψῶμοπωλεῖον, τὸ, τόπος ὅπου πωλοῦνται ἄρτους, ταυτ. ἀρτόδειγμα, Φαβωρίν.

Ψῶμός, ὁ, (ψῶω), τμήμα ἄρτου, ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα· βουκωσία χυδ.

Ψῶρα, ἡ (θηλ. τοῦ ψῶρός), νοητ. νόσος. 2) ὅταν εἶναι ὑπερβολικὴ λέγεται ψῶρα ἀγρία. 3) ἀρρώστια τῶν δένδρων, ἔξαιρ. συκῆς, καὶ ἐλαίας, τῆς ὁποίας λέγεται καὶ λειχήν, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 4, 16. 5, 22. 3) εἰς τοὺς μεταχ. ἐντομόν τι, ἄλλως φάλασσα, κ. πυραύστης, Σχολ. Νικανδρ.

Ψῶρα γριῶ, ὦ, πάσχω τὴν ἀγρίαν ψῶραν. Οἱ. Λευίτ. 22, 22.

Ψῶραλέος, ἑα, ὄν, Κ. ψωριασμένος.

Ψῶραλόεις, εἶσα, ἐν, ταυτ. ψωραλέος.

Ψῶράω, Ἀττ. ἀντί ψωριάω.

Ψῶρίαις, ἡ, ταυτ. ψῶρα.

Ψῶριάω, ὦ, ἔχω, πάσχω ψῶραν· εἶμαι ψωριασμένος.

Ψῶριχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ψῶραν· ψωρικόν, τὸ, φάρμακόν τι θεραπεύον τὴν ψῶραν, Διοσκ. 5, 116.

Ψῶροειδής, ὁ, ἡ, ταυτ. ψωρώδης, Ἄλεξ. Τραλλ. 9, σ. 550.

Ψῶρός, ὁ, ἡ, ἐξόμενος· τραχὺς· κνησμώδης, Διοσκ. 5, 130. 2) ψῶρός, ἀντί παιδεραστικής, Ἡτύχ. Ζ. ψωλός. Ἐκ τοῦ ψάω, ψῶω, ψῶω· ὅθεν, ψῶρα οὐσιαστικῶς λαμβανόμενον, κυρίως ταυτ. κνησμονή.

Ψῶροφθαλμία, ἡ, ξηρότης τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡνωμένη με κνησμόν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ψῶρώδης, εὖς, ὁ, ἡ, ὡσάν ψωριασμένος.

Ψῶσαι, ταυτόσ. θάλαψαι· ἐκ τοῦ ψῶω, ψῶω, ταυτ. ψύγω, ψύχω.

Ψῶφίς, ἰδος, ἡ, ὄν. κύριον, Πανσ.

Ψῶχος, ὁ, ἡ, Ψῶχος κυρίως, ἐπίθ. νοητ. γῆ, ἡ τι τοιοῦτο, κερ. ταυτ. ψάμμος· ἐκ τοῦ

Ψῶχω, μ. ψῶξω (ψῶω, ψῶω, ψῶω), τρίβω, συντρίβω, συνδραύω, διαιρῶ εἰς μικρὰ τμήματα· Ἰων. καὶ μαλακώτερον, σῶχω.

Ψῶω, Ἰων. ἀντί ψῶω, ταυτ. ψάω. Ζ. ψέω.

Ω.

Ω, ὦ μέγα, τὸ εἰκοτὸν τέταρτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, σύνδετον ἐκ δύο ο μικρῶν, εἰς παράστασιν τῆς μακρᾶς συλλαβῆς ἐφευρεθὲν ἀπὸ τὸν Σιμωνίδην, ὡς λέγουσι· ὡς ἀριθμητικὸν σημείον, ὡ σημαίνει ὀκτακοσία, 800, καὶ με ὑπογραφὴν ω, 800, 000, ὀκτακοσίας χιλιάδας. Ἀλλάσσεται δὲ. 1) με τὸ α· ὅθεν ὠνθρωπος, ὠρίστος, ὠκινάκης. 2) τίθεται οὐ ἀντί τῆς διφθόγγου αυ· ὅθεν ὠύμα, ὠύμα, ἀντί θῶμα. 3) Διοκλ. ἡ Δωρικῶς, ἀντί ου· ὅθεν ὠας ἀντί οὔας, ὠρανός ἀντί Οὐρανός· ὁμοίως εἰς τὴν Δωρικ. γενικὴν ἐνακὴν, κ. αἰτιατ. πληθ. ὡ ἀντί ου, ὡς ἀντί ους· 4) ἀντί ο μετολαβούσης τῆς διφθ. ου. π, χ, κόρη, κούρη, κῶρη. 5) ἀντί υ, ὡς χελώνη ἀντί χελύνη.

Ω, κ. Ω, κλητικὸν ἐπιφώνημα, ὡ οὗτος, ὡ γύναι· καὶ θανμαστικόν· ὡ, τίς ὁ τεχνίτης τὸ δ' ἀνέπλασε; Ἀνάλ. ἡ λύπης καὶ ὀδύνης ἐμφαντικόν· ὡ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός, ὡ θραῖς πικρός, Σοφοκλ. Φιλοκλ. 254. κ. ὠαιοί. Ζ. ὠζω.

Ω, ἀντί ὡς, Δωρικ. ὅθεν ὡτε ἀντί ὡς τε.

Ω, Δωρ. ἀντί οὔ, ταυτ. ὅθεν, ὡς τηνῶθε, Θεόφρ. 3, 11.

Ωα, καὶ Ωα, ἡ (ὠίς, πρόβατον, ὠία, ὠα, ὠα), προβάτου δέρμα ὁμοῦ με τὰ μαλλία, προβιά Κ. 2) τὸ περὶ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ ἐνδύματος (τραχηλιά, ἡ γιακάς χυδ.), τὸ ὁποῖον τὸ πάλαι ἦτο συρράμενον με προβιάν, ὡς αἱ τὸν ἀνατολικὸν ἔθνον ἀπὸ διαφόρων γούνας γιακάδες, Μόσχ. Εὐρ. λέγονται καὶ τὰ κατὰ ἄκρα τῶν ἱματίων. Ζ. ὠβή. 3) Τροπ. παν χεῖλος.

Ωάξω, ὅθεν ὠάσω, Ἡτύχ. Νομ. ἔσφ. ἀναγ. ἀντί ὠατοθήτομαι. 2) Ζ. ὠίζω.

Ωαίαι, κ. Ωοιοί, ἐπιφώνημα εἰς τὸν Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρήμ. ὅθεν ὠαι.

Ωαρίαν, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ὠόν, Ἀθην. 2, σ. 221.

Ωαρίων, ὠνος, ὁ, Ποιητ. ἀντί ὠρίων· ὅθεν

Ωαρίωνεις, εἶα, εἰον, ἀνήκων εἰς τὸν ὠρίωνα, Πίνδ.

Ωας, ατος, τὸ, Δωρ. ἀντί οὔας, οὔς, τὸ αὐτίον.

Ωατοδέω, ὦ, μ. ἤτομαι, Δωρ. ταυτ. ἀκούω, Σουῖδ. Ἡτύχ. Φωτ. ἡ,

Ωατοτίθημι, τὸ αὐτὸ τοῦ πρ. Νομ. παρὰ τὸν κανόνα.

Ωβάξω, μ. ἄξω, κ. } Ζ. τὸ ἐφ.

Ωβάτης, } Ζ. τὸ ἐφ.

Ωβή, ἡ, κ. Ωβά, ἡ, Λακων. λέξις ἀντί φυλῆ, μέρος διαιρέσεως τοῦ λαοῦ, Πλούταρχ. Λυκούργ. 6· ὅθεν, ὠβάξω, μ. ἄξω, διαιρῶ εἰς ὠβάς, καὶ ὠβάτης, φυλῆτης· Εὐρίσκειται καὶ τὸ Ἰων. οἴη, ἡ, ἀντί κώμη, κ. οἴητης ἀντί κωμήτης. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει κ. οὔα, κ. ὠγή, ὅπου ν, καὶ γ εἶναι τὸ αἰολ. F, ἀντί τοῦ ὁποῖου

ἐγραφαν καὶ β, ὅθεν ὠβή. Καὶ βούσα, ἀντί ἀγέλη· βουάζω, βουάδω, κ. φουάδω λακωνικοὶ τύποι. Εἶναι δὲ συγγενὴς ἡ λέξις μετὰ τὸ ὄα, ὡα· καὶ ἀρχικῶς φαίνεται ὅτι σημαίνει ἀγέλη, κοπάδι· Πρβ. φυλή, φυλάσσω, φράτρη, κ. ἀγέλη.

Ωγα, ὦγα, ἀρχαῖος. παρακ. τοῦ οἴγω, οἴγνυμι.

Ωγανον, τό, κνημὶς ἀμάξης, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 518. [ἐκ τοῦ ἄγω, διὰ τοῦ ο τύπου ὄγω, ὡς ἀκτίς, ἀκτίν].

Ωγένιος, ὁ, ταυτ. παλαιός. Ζ. τὸ ἐφ.

Ωγήν, ἑνός, ὁ, κ. ὠγένος, ἡ ὠγήνος, ου, ὁ. ταυτ. ὠκεανός. ὅθεν, ὠγενίδαι, ταυτ. ὠκεανίδαι, Ἡσύχ. Καὶ ὠγένιος, παλαιός, ἀρχαῖος. ὠγενός, ἀρχαῖος θεός, τὸν ὁποῖον οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἡρμηνέων, ἀγέννητος, ἀγονας, ἐνῶ ἡ λέξις εἶναι φοινικική, καὶ σημαίνει κύκλον, Ἰωβ. 26, 10.

Ωγμός, ὁ· Ζ. ὠζω.

Ωγον, ὦγον, Ἀόρ. 2, τοῦ οἴγω, οἴγνυμι.

Ωγυγία, ἡ, μυθώδης νῆσος, ὅπου ἐκατοῖκε ἡ Καλυψώ. 2) τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Αἰγύπτου, ἣτις ἐκαλεῖτο καὶ ποταμία, Εὐστάθ. εἰς Διονυσ. Περιηγ. Ζ. καὶ τὸ ἐφ.

Ωγυγίος, ὁ, ἡ, παμπάλαιος, : στυγὸς ὕδωρ, Ἡσίοδ. Θεογ. 806. ὠρεσιν ὠγυγίαις Φλυοῦντος, Πίνδ. Νέμ. 7, : ὄρυς, Φωκυλ. : κράτος, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 142. Νομ. ἐξ ὠγύγου, ἡ ὠγύγου ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ ἔλαβεν ἄλλοθεν τὸ ὄνομα· ἴσως ἦλθεν ἐκ φοινίκης· καὶ ἡ λέξις φαίνεται συγγενὴς τοῦ ὠγῆν, ὠγύς, ἐπειδὴ ἐξηγοῦν καὶ τὸ ὠγένιος, παλαιός, καθὼς καὶ τὸ ὠγύγιος, ἄνθρωπος ὠγύγ. Ἡλίοδ. Αἰθ. σ. 493. μέγας, ὑψηλός.

Ωγυρος, ὁ, ὄν. κύριον.

Ω, γώ, ἀντί ὁ ἐγώ, συναϊρέσει τῶν ὁ, ε εἰς Ω.

Ωδα, ἀρχ. παρακ. τοῦ ὄδω, ὄζω.

Ωδά, ἡ, Δωρ. ἀντί ὠδή.

Ωδαρεῖον, τό, ὑποκ. τοῦ ὠδή.

Ωδε, Ἐπίρ. Κ. ἐδῶ (κατὰ μετάθεσιν)· ὠδε κῆκεῖτε, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Θεόκρ. 25, 11. 14, 35. 2) οὕτως, ἀρα, λοιπόν, Θεόκρ. 18, 35. πρόμολ' ὠδε, ἐξελεθε οὕτω καθὼς εἴσαι, Ἰλ. σ, 392. [ἐκ τοῦ ὄς, ὅθεν καὶ ὡς, ὥσπερ κττ.]

Ωδεῖον, κ. ὠδεῖον, τό, οἰκοδόμημα εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐγίνοντο μουσικοὶ ἀγῶνες, καὶ ἐγίνοντο ἐκκλησίαι, καὶ ἐχρησίμευε καὶ ὡς δικαστήριον, Πλούτ. Περικλ. 13. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 4, 10, Δικαίταρχ.

Ωδή, ἡ (ἐκ τοῦ ὠοῖδή, αἰδῶ, ἄδω), ἄσμα, τραγοῦδι Κ. : ἀλεκτρονῶν, κρουγῆ, λαλήμα, Θεόκρ. 21, 21. φωνή, ὡς αὐδή, καὶ ὠδή, ὅθεν ὠδέω, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ ἄλλο σχῆμα.

Ωδέ, Ἐπίρ. Ἀττ. ἀντί ὠδε ἀριθ. 2.

Ωδεικός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. -ικός (φιδός), ἀνήκων, κλίνων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἄδειν· ἄδων ἀσμένως ἢ καλῶς· ὅστις ἔχει καλὴν φωνήν, καὶ ἄδει τεχνικῶς, Πλούτ.

Ωδέιν, ἡ, κ. ὠδέις, ἴνος (ὡς Σαλαμῆς, ἰν, ῥίς, ῥίν κτλ.) κοιλοπότημα τῆς τιρκούσης. 2) γέννησις. 3) πᾶς σφοδρὸς πόνος ὁμοῖος μετ' ἐκείνου· τὸ μετ' οὗτους πόρους γεννημένον· καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ ἀλόγων. Π. χ. ἀπαλὴν ὠδήνα ὀρνίθος, τὸ αὐγόν, Νικανδρ. καὶ ὠδήνα μελίσσης, τὸ μέλι, Νόνν. σχολιὴν ὠδήνα ῥεῖδρων, τὴν ἐγγελην, ὁ Αὐτ. Πρβ. γενέσθη· καὶ ἡ μητρικὴ αἰτῆσις εἰς τοὺς παῖτα. ὅθεν, ὠδίνων καὶ λίθος αἰσθάνεται, Ἀνάλ. 2, σ. 155. Ζ. τὸ ἐφ.

Ωδινάω, μ. ἴσω, ταυτ. ὠδίνω, Ὁ. ὅθεν

Ωδινηρός, ὁ, ὄν, Ἐπίρ. -ῶς, κυριευμένος ἀπὸ πόρους.

Ωδίνησις, ἡ, τὸ οὐσιαστ. Φιλοξ.

Ωδίνω, μ. ἰνῶ, κοιλοπονῶ (ἐπὶ τιρκουσῶν), εἶμαι ἐτοίμη νὰ γεννηθῶ, Ὁμ. Ἰμν. Ἀπόλλ. 45. γεννῶ μετ' πόρους. Καθ. γεννῶ. 2) Μεταφ. ἔχω τι κατὰ νοῦν, μελετῶ νὰ κάμω τί μετ' ἀπαρέμφ. ὠδίνω καὶ αὐτὸς πρὸς τινα ἐξειπεῖν, Ἡλίοδ. σ. 81, ἡ ὠδίνω εἰς τὴν βοήθειαν, δηλ. ζητῶ ἐπιπόνως τὴν βοήθ. Ἡλίοδ. σ. 220. Μετὰ τὸ ὠδύω, ὠδύνω, ὠδυνάω (ἀλγῶ), ὠδύζω, ὠδύσσω, ὠδομαι (χαλεπαίνω, ὀργίζομαι), οὐτάω, ἄζω (πληγόνω) συγγενὲς (Ζ. ΟΔΩ ἀριθ. 3 καὶ οὐτάζω) ἐνῶ τὸ ὠδίνω περιορίζει τὴν ἐννοίαν τοῦ πόνου μόνον εἰς τοὺς πόρους τῆς γέννας.

Ωδῖς, ἴνος, ἡ, ταυτ. ὠδίν.

Ωδοποιός, ὁ (ὠδή, ποιῶ), ποιητὴς ὠδῶν, Θεόκρ.

Ωδοός, ὁ (αἰοδός), τραγουδιστὴς Κ. 2) ὁ ἀλεκτρονῶν περὶ τὸν ὠδόν

ὀρνίθα, περὶ τὴν ὄραν τοῦ λαλήματος τοῦ πετεινοῦ, Πολυδ. 2) τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον πίνοντες ἐτραγῶδουν τὸ σκολιόν, Ἀθήν. σ. 503.

Ωδυσίη, κ. } ταυτ. ὀργή κ. μέμψις, Ἡσύχ. Ζ. ὠδύω, καὶ ὠδύ-
Ωδυσίς, ἡ, } νάω.

Ωδῶδαι, Ἰπερσυντ. τοῦ ὠδῶδα, Παρακ. τοῦ ὠδῶ, ὄζω.

Ωέ, ἐπιφώνημα πόνου καὶ λύπης.

Ωεον, τό, ταυτ. ὠϊον, ὠόν, αὐγόν, Νικανδρ. Θηρ. 192. Ἀρατ. 956.

Ωεϋρός, ἀντί ὠεϋρός, τὸ ἐσημεῖωσεν ὁ Φῶτ. ὡς ἀττικὴν κρᾶσιν.

Ωζω, κράζω ὦ, ὦ, ἐκ θαυμασμοῦ, Αἰσχ. Εὐμ. 121. κ. Ἀριστοφ. Σφ. 1518. ὅθεν, ὠζω ἀντί θαυμάζω, βοάω, Ἡσύχ. Ζ. κ. ἐπω-
άζω· ὡς οἰμῶζω ἐκ τοῦ οἰμοῖ· ὅθεν, ὠγμός, ὁ, τὸ κράζειν ὦ, ὦ, Αἰσχ. Εὐμ.

Ωή, προσκλητικόν φώνημα, ὅταν κράζωμεν τινα, Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 19. Εὐρ. Ἰων. 907.

Ωέω, ὦ, μ. ἴτω, κ. ὠῶ (ἐκ τοῦ πρωτογ. ὠῶ), κ. ὠέσχω, ὅθεν ὠεσσκον· κινῶ, κτυπῶ, σπρώχνω εἰς τὰ ἐμπροσθεν· ὡσεῖς ἀφ' ἵππων, τὸν ἐκατέβασεν, Ἰλ. ε, 835. Μέσ. ὠέομαι, σπρώ-
χνομαι, ἐμβαίνω, ἡ διαβαίνω μετὰ βίαν, Ἡρόδ. 7, 136. ὅθεν
Ωεήσις, ἡ, ταυτ. ὠεήσις, ὠεισμός.

Ωεῖζω, μ. ἴσω (ὠῶ, εῶ), ταυτ. τοῦ πρ. 2) καὶ διαφέρωμαι, φιλονεικῶ εἰς τὸ βουλευτήριον, Ἡρόδ. 3, 76. ὅθεν ὠεισμός λόγων, ὁ Αὐτ. ἡ λογομαχία, ὅταν πιάνη τις τὸν ἐναντίον ἀπὸ τὸ σῶμα, τὸν στρέψη πρὸς ἑαυτὸν καὶ ὁμιλῇ· ὠεῖζομαι εἰς τι-
νὰ, ἐφορμῶ κατὰ τινός· ὅθεν

Ωεῖσις, ἡ, κ. } σπρώξιμον χυδ. Εἰς τὸν πόλεμον, ἡ συμπλοκή
Ωεῖσμός, ὁ, } καὶ τὸ σπρώξιμον τῶν πολεμιστῶν, Ἡρόδ. 7,
225. 8, 78. : λόγων· Ζ. πρ.

Ωῶ, Ἰων. ἀντί ὄῶ, (ὅθεν ὄῶμαι, κ. ἐνόῶ, ἐνοσις), Συνηθ. ὠῶ· μ. ὠῶ, ὠτα, ὠτάμην, ὠκα, ὠσμαι, ὠσθην κτλ. Ζ. ΟΔΩ, κ. οὐτάζω.

Ωῖγνυντο, 3. Πληθ. παρατ. τοῦ οἴγνυμι, Ποιητ. ἀντί ὠγνυν-
το, Ὁμ.

Ωῖστο, 3. ἐνικ. παρατ. τοῦ οἴομαι, ποιητ. ἀντί ὠστο, Ὁμ.

Ωῖα, ἡ· Ζ. ὦα.

Ωῖζω, κἀθημαι ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά· ὅθεν ἐπωῖζω, κ. ἐπῶζω, Ἡσύχ. συνηθέστερον ἐπωάζω.

Ωῖξες, 3. ἐνικ. Ἀόρ. τοῦ οἴγνυμι, ἀντί ὠξες, Ποιητ.

Ωῖον, τό, ταυτ. ὠσον, ὠόν, αὐγόν.

Ωῖου, δηλ. ὠου, 2. πρόσωπ. τοῦ παρατατ. ὠμην, ἐκ τοῦ οἴομαι.

Ωῖσθην, Ἀόρ. 1. τοῦ οἴομαι, Ὁμ.

Ω' κ, Δωρ. ἀντί ὁ ἐκ.

Ω' κ α, Ἐπίρ. ταχέως, ἐκ τοῦ ὠκέα (ὠκύς), ὡς τάχα, κρύφα, σάφα κττ.

Ω' κ α λ έ α, ἡ, κ. } Ὁν. κύριον.

Ω' κ α λ έ ι α, ἡ,

Ω' κ α λ έ ο ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. ταυτ. ὠκύς, ταχύς.

Ω' κ ε α ν έ ι ο ς, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸν ὠκεανόν, ἀντί ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η, ἡ, ἀντί ὠκεανός, Διόδ. 1, 12.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ω' κ ε α ν η έ ς, ἡ, ἑνός, ὄν, Ποιητ. 3ηλ. τοῦ ὠκεάνειος.

Ωκινον, τό, χλόητις διὰ τροφήν κτηνῶν, Κατ. κ. Οὐάρρων.
 Ωκιστα, οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρ. ἐκ τοῦ
 Ωκιστος, η, ον. ὑπερβ. ὡς
 Ωκίων, ονος, ὅ, ἡ, συγκρ. τοῦ ὠκύν, ταχύς.
 Ωκυάλος, ου, ὅ, ἡ, ὠκύν, ταχύς, Π. χ. ναῦς : ῥιπή, ἡ, ταχύ καὶ σφοδρὸν πήδημα, Ὀππ. Ἀλ. 2, 535. [Τὸ ἄλος εἶναι ἀπλὴ κατάληξις, ὡς εἰς τὸ εὐρύαλος· ὅθεν, ὠκυαλής, ἑός, ὅ, ἡ, καὶ νέα ὀνομαστ. ὠκυαλέος.]
 Ωκυβάας, ὅ, ταχύς εἰς τὴν μάχην (βοήν), Ἡσύχ. ὡς βοήν ἀγαθός.
 Ωκυβάλος, ὅ, ἡ (βολή), ταχέως βάλλον, τοξεύων, κτυπῶν, Ἀνάλ.
 Ωκυδύκτωρ, ορος, ὅ, ἡ (δάκω, δῆκω), δαγκάνων μὲ ὀξύτητα : ῥίνη, Ἀνάλ. 2, σ. 216.
 Ωκυδίδακτος, ὅ, ἡ, ταχυδίδακτος, ταχέως μαθητῶν, Ἀνάλ.
 Ωκυδίνητος, ὅ, ἡ (δινέω), ταχέως κινούμενος, στρεφόμενος, Ἀνάλ. κ. Πίνδ. Ἰσθμ. 5, 7.
 Ωκυδρόμας, ου, ὅ, ταυτ. Ωκυδρόμος, Πανσ. 6, 15, 6. Ἀνάλ. 3, σ. 175. 2) Ὀν. κύριον.
 Ωκυδρομέω, ὦ, τρέχω ταχέως, Φίλων.
 Ωκυδρόμος, ὅ, ἡ, ταυτ. ταχυδρόμος, Ἀνάλ.
 Ωκυεπής, ἑός, ὅ, ἡ, (ἔπος), ὁμιλῶν ταχέως, Ἀνάλ. 2, σ. 517.
 Ωκυέσος, ἀντί Ὀκυέσος, Καλλιμ. Χειρόγρ.
 Ωκυέση, Ὀν. κύριον. ἐκ τοῦ
 Ωκυέσος, ὅ, ἡ (ἔσω), ταχέως τρέχων, ἀνατρέχων, αὐξάνων, Εὐρ. Ἰκ. 905.
 Ωκυλλος, ὅ, Ὀν. κύριον, Ξενοφ. Ἑλλην.
 Ωκυλόχευος, εἶα, εἰον (λοχεύω), εὐκολύνων, ταχύνων τὴν γένναν, Ὀρφ. Ἦμ. ὅπου ὠκυλόχευα ἴσως εἶναι τὸ θηλυκὸν τοῦ ὠκυλοχῆ.
 Ωκυμάχος, ὅ, ἡ, ταχέως μαχόμενος, Ἀνάλ. 1, σ. 195.
 Ωκυμολος, ὅ, ἡ (μόλω), ταχέως πορευόμενος.
 Ωκυμορος, ὅ, ἡ (μέρος), ταχέως ἢ πρόωρα ἀποδινήσκων· ἡ ταχύν καὶ πρόωρον θάνατον φέρων.
 Ωκυνόος, ὅ, ἡ, ταχύνους, ταχέως νοῶν, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 37.
 Ωκύνω (ὠκύν), ταυτ. ὀξύνω, Ἡσύχ.
 Ωκύνπέδιλος, ὅ, ἡ, ἔχων ταχέα παπούτσια, ταχύπους, Νόνν. Διονύσ. 8, 220.
 Ωκύνπείσια, ἡ, ἰδιαίτερον θηλ. τοῦ ἔφεξ.
 Ωκύνπέτης, ου, ὅ, κ. (πέτομαι), ταχέως ἰπτάμενος 2) Ὀκυ-
 Ωκύνπστης, ἑός, ὅ, ἡ, (πέτη, ἡ, Ὀν. κύρ. Ἀπολλόδ.
 Ωκύνπλωνος, ὅ, ἡ, ταχέως περιπλανώμενος, Εὐρ. Λείψ.
 Ωκύνπλος, ὅ, ἡ, ταυτ. ταχύπλος, Ἀνάλ.
 Ωκύνποδέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ
 Ωκύνπόδης, ου, ὅ, ταυτ. ὠκύνπους, ταχύπους, Ἡσιόδ. Λείψ.
 Ωκύνποινος, ὅ, ἡ (ποινή), ταχέως τιμωρῶν, Αἰσχ. Ἐπτ. 745.
 Ωκύνπομπός, ὅ, ἡ, ταχέως πέμπων, φέρων : ναῦς, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1137.
 Ωκύνπορέω, ὦ, ταχέως πορεύομαι.
 Ωκύνπόρος, ὅ, ἡ (πόρος), ταχυδρόμος.
 Ωκύνπος, ὅ, ἡ, ταυτ. ὠκύνπους· Ζ. Πολύπος.
 Ωκύνπους, ποδος, ὅ, ἡ, Ἦμν. εἰς Ἀπολλ. 25 ταχύπους.
 Ωκύνπτερος, ὅ, ἡ, ταχύπτερος· ὠκύνπτερα, τὰ, τὰ μέρη τοῦ πτεροῦ, μὲ τὰ ὅποια γράφομεν, τὰ συνεχόμενα μὲ τὴν σάρκα τοῦ πτηνοῦ, Ἀθήν. 14, σ. 655.
 Ωκύνρόη, ῥ, Ὀν. κύριον, ἐκ τοῦ
 Ωκύνρόης, Ἀπολλών. Ἀνάλ. ἡ
 Ωκύνρροος, ὠκύνρρους, ὅ, ἡ, ταχέως ῥέων, Ἀνάλ.
 Ωκύνς, ὠκύνς, ὠκύν, Γεν. ἑός, εἶας, ἑός, ταχύς· μετὰ τῶν ὀξύν, ἀκμή, ἀκωκή, ὄκος, ὄκος, ἀκμή συγγενές· ἀρα ταυτ. ὀξύν· καὶ ὠκύνω, ὀξύνω· ἀλλὰ δὲν ἔχει ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ὀξύνω· Τὸ συγκρ. ὠκύντερος, κ. ὠκύν· ὑπερβ. ὠκύντατος καὶ ὠκύντος, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 6, 63.
 Ωκύνστημος, ὅ, ἡ (ὠκύν, σημαίνω)· ὠκύνσιμον (γρ. ὠκύνση-
 μον), ταχέως φανερόν, Ἡσύχ.
 Ωκύνσχοπος, ὅ, ἡ (σκόπος, ἡ σκοπός), ταχέως καὶ ὀξέως βλέ-
 πων, τοξεύων, τυγχάνων, Ἀνάλ. 2, σ. 517.

Ωκύντης, τητός, ἡ, ταχύτης, Αἰσχίν. Ἀξιοχ. §. 2.
 Ωκύντόκειος, κ. } ἐπιταχύνων καὶ εὐκολύνων τὴν γένναν·
 Ωκύντόκειος, ὅ, ἡ, } ὠκυτόκειον φάρμακον, μέσοντι χρήσιμον
 εἰς τοῦτο, Θεόφρ. Ἰστ. φ. 9, 10. ὡς ὁ ἀετίτης, ὅστις διὰ
 τοῦτο ὀνομάζεται καὶ εὐτόκειος λίθος, Εὐστ.
 Ωκύντόκος, ὅ, ἡ, (ὠκύν, τόκος), εὐκόλως καὶ ταχέως γεννῶν.
 ταχέαν καὶ εὐκόλον γέννησιν ἐμποίων, Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 689.
 : σελάνα, Πλούτ. Κεφαλ. καταγραφ. Ῥωμ. §. 77. τὸ ὠκυτόκον,
 ἡ ταχέα καὶ εὐκόλος γέννησις, Ἡρόδ. 4, 35. ὠκυτοκος, εὐκόλα
 γεννημένος.
 Ωλα, Συνήθ. ὄλωλα, παρακ. τοῦ ὄλλω εἰς τὸ ὄλλυμι.
 Ωλαξ, Δωρ. ἀντί αὐλαξ, ὡς ὡς ἀντί αὐς κτλ.
 Ωλεκρανίζω· Ζ. τὸ ἐφεξῆς.
 Ωλέκρανον, τό, κυρίως, ὠλένης κράνον, Ὀμ. ἀγκῶνος κεφαλῇ.
 ὁ ἀγκῶν τῆς χειρός· ὅθεν ὠλεκρανίζω, ταυτ. κυβιτίζω, διότι κύ-
 βιτον ὠνόμαζαν τὸν ἀγκῶνα οἱ Δωριεῖς· Γράφεται καὶ ὠλέκρανον,
 Ἀριστοφ. Εἰρ. 443.
 Ωλένη, ἡ· Ζ. ὠλήν.
 Ωλένης, ὅ, Ὀν. κύριον.
 Ωλένης, ἰα, ἰον, εἰς τοὺς ὠλένας, εἰς τὰς ἀγκάλας εὐρισκόμε-
 νος. 2) Ὀν. κύριον.
 Ωλένης, ἑδος, ἡ, ταυτ. ὠλένη.
 Ωλένιτης, ὅ· : χόνδρος, Λυκόφρ. 135. Ζ. χόνδρος.
 Ωλένος, ὅ, ὄνομα ἥρωος, καὶ πολλῶν πόλεων.
 Ωλέρος, ἡ, ὄνομα πόλεως τῆς Κρήτης.
 Ωλέσεν, Ἀόρ. 1. τοῦ ὄλλυμι.
 Ωλέσβωλος, ὅ, ἡ, φθείρων τοὺς βώλους τῆς γῆς, Ἀνάλ. 2,
 σ. 215.
 Ωλέσβωμος, ὅ, ἡ, φθείρων τὴν ζωὴν, τὴν ψυχὴν, Παῦλ.
 Σιλ. ἔκφρ. 149.
 Ωλέσχαρπος, ὅ, ἡ, φθείρων, ἡ ῥίπτων τοὺς καρπούς : ἰτέα,
 ἐπειδὴ εὐθὺς ῥίπτει τοὺς καρπούς τῆς, Ὀμ. κ. Θεόφρ. Ἰστ. φ.
 5, 2. ὅθεν. 2) Τροπ. : τύμπανον, ἐνῶ οἱ Γάλλοι εὐνουχίζοντο,
 Ὀππ. Κυνηγ. 3, 283.
 Ωλέσσοικος, ὅ, ἡ, φθείρων τὸν οἶκον, τοὺς συγγενεῖς, Αἰσχ.
 Ἐπτ. 722. 2) ταυτ. ἄσματος, Λιβαν. κ. Ἡσύχ. Πρβ. ἀπωλεσί-
 οικος.
 Ωλέστέκνος, ὅ, ἡ, φονεύων τὰ τέκνα, Νόνν. 44, 91.
 Ωλέτο, Ἀόρ. 2. Μέσ. τοῦ ὄλλυμι.
 Ωλευέρις, ἀντί ὠ ελευέρις.
 Ωλήν, ἦνος, ὅ, ἀρχαῖος τις Βάρδος τῆς Λυκίας, Ἡρόδ. Καλλιμ.
 Πανσ.
 Ωλήν, ἑνος, ὅ, συνήθ. ὠλένη, ἡ, ὁ πῆχυς τῆς χειρός, ἀγκῶν,
 ἀγκάλῃ. 2) ταυτ. ἀγκάλῃς, ἀγκάλῃς Κ. ἐκ καλᾶρης ὠλένας,
 ἀγκάλῃς (δεμάτια, τὰ ὅποια χωρεῖ ἡ ἀγκάλῃ) καλᾶμων· τὸ
 αὐτὸ καὶ ὠλενίς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸ πρωτότυπον ὠλος, ἡ τοῦ
 βραχίονος καμπή· καὶ ὠλενος· ὅθεν, ὠλεκρανον ἀντί ὠλέκρανον·
 Ἐκ τοῦ ὄλος, οὔλος, ὠλος, καμπύλος, ἡ κοίλος.
 Ωλίαρος, ἡ, μία τῶν κυκλάδων νήσων.
 Ωλίγη, ἡ, }
 Ωλίγγος, ἡ, } Ζ. τὸ ἐφεξῆς.
 Ωλίγγειαν· }
 Ωλίγγιον· }
 Ωλίγξ, -ίγξος, ἡ, κ. Ὠριγξ, ἡ, αἱ ῥυτίδες (ζαρωματίαι) τῶν
 βλεφάρων, Πολυδ. 2, 67. ὅθεν ὠλιγγίαν, νυστάζειν, κ. ὠλιγ-
 γία, ἡ, νυσταγμός, Ἡσύχ. Ὁ πρώτη σημασία εἶναι ἐκ τοῦ αὐλός,
 αὐλός, αὐλιγξ, ὡς ὠλαξ ἀντί αὐλαξ· Πρβ. ῥυστός· αἱ δὲ ὀλ-
 λαι ἐρμηνεύειαι αἰωλίγη, αἰολίγη, ὠλίγη, ὀλίγη, ὠλίγγιον
 εἶναι συγχύσεις, διαφθοραί, κακαὶ ἐξηγήσεις τοῦ ἱλιγξ, ἱλιγξος,
 λύγη, ἡλύγη, καὶ ὀλίγος· ὁ προσδιορισμός τῶν βλεφάρων εἶναι
 γελοιώδης· Ἀλλὰ πολλαχοῦ τοιαῦτα εἶναι τὰ παλαιὰ γλωσ-
 σάριζ.
 Ωλλος, ὄλλοι, ἀντί ὁ ἄλλος, οἱ ἄλλοι. Ἄλλοι γράφουν ὄλλοι
 κ. ὄλλοι· τινὲς πιθανῶς νομίζουσι τὸ ὠ Ἰων. ἀντί α· καὶ ὄλλου·
 Π. χ. τὸ ὠνδρωποι ἀντί ἀνδρωποι.
 Ωλλξ, ὄλλα, συγκοπαί τοῦ ὄλλαξ, ὄλλακα, ὄλλῃ, αὐλαξ, Ἰλ. ν,
 707. Ὀδυσ. σ, 375.
 Ωλλος· Ζ. ὠλήν.
 Ωλλοφεν, Ἀόρ. τοῦ ὀλέπτω.
 Ωλύγιος, ὅθεν διωλύγιος, κ. διολύγιος, Νομ. πολὺνχος, σφο-

έρως. Ἐκ τοῦ λεγέω, προσλ. ὁ, καὶ ἐκτάσει, καὶ μεταβ. τῶν υ, ι, ἢ ἐκ τοῦ ὀλύζω, συνήθ. ὀλολύζω.
 Ωμάδιος, ἰα, ἰον (ὥμος), ὁ ἐπὶ τῶν ὥμων ἄν. 2) Ἐπίθ. τοῦ Βάνχου, Ὁρφ. Ἰμ. ἐπειδὴ πάντοτε βαστάζεται εἰς τοὺς ὥμους ἐνός τῶν Σιληνῶν. 2) ταυτ. ὠμηττής ἢ ὠμοφάγος, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδυναν ἀνθρώπους οἱ Χίιοι καὶ οἱ Τενέδιοι, Περφύρ. ἀποχ. 2. σ. σ. 220.
 Ωμάδιος, κ. } Ἐπίρ. ἐπὶ τῶν ὥμων, Ἡσύχ.
 Ωμάδον, }
 Ωμαλθής, ἑός, ὁ, ἢ (ὥμος, ἄλθω): ἔλκος, τὸ ὁποῖον ἀκόμη εἶναι ὥμόν, δὲν ἐκλείπει, δὲν ἰατρεύεται, Ἡσύχ.
 Ωμαμπέλιος, η, νον, ἀντίθ. ξηραμπέλιος: ἐσθῆτες, ἔχουσιν τὸ χρώμα τοῦτο, Ἀρρίαν. Περύπ. ἐρυθρ. σ. 37.
 Ωμαχθής, ἑός, ὁ, ἢ (ἄχθος), βαρύνων, θλίβων τοὺς ὥμους, Ἀνάλ.
 Ωμες, 1. πληθ. ἐνεστ. ὑποτακ. Δωρ. ἀντὶ ὤμεν, ἐκ τοῦ εἰμί.
 Ωμήλυσες, εως, ἢ, κυρίως, λίσσις ὤμη: κριθίνη, ἄλευρόν ἐκ κριθῆς μὴ ὀπιτηθείσης πρότερον, (ὡς ἐσυνήθιζαν νὰ τὴν ψήνωσι πρότερον, ἢ νὰ τὴν καυσταλίωσιν): πυρίνη, ἐκ σίτου· ἐξαιρετικὸς εἰς τὴν ἰατρ. διὰ ἐμπλαστρά· ὁ τύπος ὠμηλετών, ἐρηγιγμένον, Ἡσύχ. δὲν πρέπει νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ ὠμηλυτόν, διότι συνετέθη ἐκ τοῦ ἄλέω, ἄλέω.
 Ωμηστήρ, ἦρος, ὁ, κ. } (ἐκ τοῦ ὥμος, κ. ἔδω, ὡς δερμη-
 Ωμηστής, οὐ, ὁ, } στής, ἐκ τοῦ δέρμα κ. ἔδω), ὠμο-
 φάγος, ὡμά κρέατα τρώγων, πρῶτον μὲν ἐπὶ θηρίων, ὡς οἰώ-
 νοι, κύνες, ἰχθύς, Ὁρμ. κ. Ἡσίοδ. ἐπειτα, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ
 ἄγριος, σκληρός, ἀπάνθρωπος· Τελευταῖον, καὶ ὁ Βάνχος ὠμη-
 στής κ. μαινόλης, Πλούτ. ὅχι ἀνθρωποφάγος, ἀλλὰ μαινόμενος
 ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐκ τῆς ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Πενθέως γνωστῆς
 μανίας τῶν Βαχχῶν, ἥτις ἐξέσχισε καὶ ζῶα καὶ ἀνθρώπους.
 Ωμία, ἡ, ταυτ. ὥμος, Ὁ.
 Ωμιαῖος, αἶα, αἶον (ὥμος), ἐκ τῶν ὥμων, ἀνήκων εἰς τοὺς
 ὥμους: φλέψ κτλ.
 Ωμίας, οὐ, ὁ, ἀνθρώπος μὲ πλατεῖς καὶ μεγάλους ὥμους, Ἡσύχ.
 Ωμίζω, (ὥμος) θέτω εἰς τοὺς ὥμους· Μέσ. λαμβάνω ἐπάνω εἰς
 τοὺς ὥμους μου, Σουίδ.
 Ωμιλλα, ἡ, παιγνίδι, ὅπου ὁ εἰς ἐπιδρομήν νὰ ἐκβάλλῃ ἀπὸ
 κύκλον τινὰ ὅ, τι ἔθετεν ὁ ἄλλος, Πολυδ. 9, 102. συγγενές, ἢ
 ταυτ. τοῦ ἁμιλλα· Ζ. ὥλλος.
 Ωμιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὥμος.
 Ωμιστής, οὐ, ὁ (ὠμίζω), ταυτ. ἄχθοφόρος, Ἡρωδιαν. ἐπιμ.
 σ. 100.
 Ωμμένος, Μετοχ. Παθ. τοῦ ὀπτομαι, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1, 6.
 Ωμοβόειος, } (ὥμος, βοῦς), ἀπὸ ὥμόν, ἀκατέργαστον,
 Ωμοβόειος, α, ον, } ἀδέσγητον δέρμα βοός· ἢ ὠμοβοέη, τὸ
 τοῦ βοός δέρμα, Ἡρόδ. ὠμοβόειον, τὸ, νοητ. κρέας, ὥμόν βο-
 δινόν κρέας, Ἀνάλ. 2, σ. 332.
 Ωμοβοεύς, ὁ· ἐμβάδες ὠμοβοεῖς, κατασκευασμέναι ἀπὸ ὥμόν
 δέρμα βοός, Ἀνάλ. 3, σ. 185. ἀριθ. 176.
 Ωμοβόειος, ἰνη, ἰνον, } ταυτ. ὠμοβόειος.
 Ωμοβόειος, ἰα, ἰον, }
 Ωμοβορεύς, ὁ, κ. } Νίκανδρ. Θηρ. 739. ἢ
 Ωμοβόρος, ὁ, ἢ, }
 Ωμοβρώς, ὥτος, ὁ, ἢ, (βορά, βρώω), τρώγων ὡμά κρέατα,
 Εὐρ. Τρωάδ. 436. Σοφοκ. Λεῖψ.
 Ωμόβρωτος, ὁ, ἢ, ὥμος φαγωμένος. 2) Ἐνερ. ὡμά τρώγων
 : λύσσα, Εὐρ. Ἡρακ. μ. 887.
 Ωμοβύρσιος, η, νον, ἢ } ταυτ. ὠμοβόειος, ἀπὸ ὥμόν δερ-
 Ωμόβυρσιος, ὁ, ἢ, } μα κατασκευασμένους, Πλούταρχ.
 : ἀγγεῖα, Παῦλ. Αἰγ. 1, 6, σ. 211.
 Ωμογέρων, οντος, ὁ, ἢ, Ἰλ. ψ, 791, κυρίως, παράκαιρα, πρό-
 ωρα γέρων, γηράσας διὰ φροντίδων, καὶ ἀρρώστιων. 2) κατ'
 ἄλλους, ὅς τις ἀρχεται μὲν νὰ γηράσκη, ἀλλ' ἀκόμη εἶναι ζωντὸς
 καὶ ἰσχυρὸς, ὡς ὠμόυπνος, ὅς τις εἶναι εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον· Κα-
 τὰ τὴν πρώτην σημασίαν εἶναι ὥμόν γήρας, Ὁδυσ. ο, 856.
 Ωμοδέκτος, ὁ, ἢ (δαίω), ταυτ. ὠμοσπαρκτος, Ἡσύχ.
 Ωμοδέκης, ὁ, ἢ, : θυμός (δάκνω), θυμός ἄγριος δαγκάνων,
 Αἰσχ. Ἐπτ. 694.
 Ωμόδεμος, ἀλληγορ. ὄνομα, Ὁρμ. Ἐπίρ. 14.
 Ωμοδέψης, ὁ, ἢ, ὥμος δεψημένος, ἀργασμένος.

Ωμόδροπος, ὁ, ἢ (δρέπω, ὥμος), ὥμος δερσιμένος, κομμέ-
 νος· νόμιμα ὥμόδ. Αἰσχ. Ἐπτ. 885, τὸ πολεμικὸν δίκαιον τοῦ
 νὰ λαμβάνηται τὰ ἀνδρὰ τῆς παρθεσίας τῶν νεανίδων.
 Ωμοδετός, ὦ, μ. ἦσω, ὡμά κρέατα ὅλων τῶν μελῶν καὶ με-
 ρῶν τοῦ σφαγιασθέντος ζώου θέτω εἰς τοὺς μὲ δημόν (σκέπην)
 τυλιγμένους μηρούς, διὰ νὰ τὰ καύσω ὅλα ὡς θυσίαν· τὴν ἐξη-
 γησιν ταύτην μᾶς δίδει ὁ Ὁρμ. Ἰλ. α, 461, κ. Ὁδυσ. ξ, 427.
 ὁ δ' ὠμοδετεῖτο πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων ἐς πῖονα δημόν·
 Ζ. μηρίον· ἐξ ἐναντίας δὲ, εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 1083, ἀδαιέτον
 ὠμοδετῆται λαμβάνεται καταχρηστ. ἀντὶ τοῦ θύσαι.
 Ωμόδριξ, τριχός, ὁ, ἢ, μὲ ἀγρίας τρίχας, Λυκόφρ. 340.
 Ωμόθυμος, ὁ, ἢ, σκληροκάριος, ἀσπλαγχνός, ἀπάνθρωπος,
 Σοφοκλ.
 Ωμοί, κ. Ὁμοί· ὡς εἰς ἐμέ, Ὁδυσ. λ, 225, ταυτ. οἶμοι.
 Ωμοίδης, οὐ, ὁ (ὥμος, οἰδέω), μὲ πρησμένον, ἢ ὑψηλὸν ὥμον,
 Εὐστάθ.
 Ωμοκοτύλη, ταυτ. ἐντύπωσις.
 Ωμοκρατής, ἑός, ὁ, ἢ, Σοφοκ. Αἴας, 205. κατὰ τὸν Σχολ.
 ὥμος, ὑπομονητικός, πάσχων, 2) (ὥμος), ἔχων κραταιούς, ἰσχυ-
 ρούς ὥμους· ἀρα ταυτ. ὠμίας. Ἐμπορεῖ δὲ νὰ σημαίνῃ καὶ ἔχων
 ὠμὴν ἐξουσίαν, δυναστείαν (ὡς ὁ Σουλτάνος).
 Ωμοκυδέω, ὦ, καυχῶμαι εἰς τοὺς ὥμους μου, Ἡσύχ. Μέγ.
 Ἐτυμ. Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 318. Πρβ. ψευδομαρτυρία.
 Ωμόλινον, τὸ, ὡς οὐσιαστ. κ. - λινός, ὁ, ἢ, ὡς ἐπίθ.
 (ὥμος, λίνον), ἀκατέργαστον λινάρι. 2) ὅ, τι εἶναι κατασκευ-
 ασμένον ἐκ τούτου: μότος, ἐπιτένιον κτλ.
 Ωμολογημένος, Ἐπίρ. (ὁμολογέομαι), ἀναντιρρήτως, βε-
 βαιῶς.
 Ωμόσμαι, οὔμαι (ὥμος), γίνομαι, ἢ εἶμαι ὥμος, Γλωσσ.
 Οὐολ.
 Ωμοπλάται, αἱ, (ὥμος, πλάτη), αἱ πλάται τῶν ὥμων, Θεόκρ.
 26, 22. [θαῦμα, ὅτι δὲν ἐξωβελίσθη ὡς παρὰ κανόνα!]
 Ωμοργός, ὁ, ἢ, ὡμά, ἀπάνθρωπα πράττων, Μέγ. Ἐτ. κ.
 Ἡσύχ. Καὶ ὠμοργής, οὐδ. - ἐς, Ἀνέκδ. Βεκκ. σ. 318.
 Ὁμος, ὁ, καὶ Κ. ὥμος, κ. χυδ. νῶμος· ἐκ τοῦ οἶω (τὸ φέρω)
 οἶμος, ὥμος, ὁ φέρων τὰ βάρη.
 Ὁμός, ἢ, ὄν, Ἐπίρ. - μῶς, ἄβραστος, ἄψητος· κ. Κ. οὕτως· ἐπὶ
 ὀπωρῶν, ἄωρος, ἄγουρος· ὥμος τόκος, ἢ ἔκτρωσις, Φιλόστρ. σ. 555.
 ἐπὶ ἀνθρώπου, ἄγριος, βάρβαρος, ἀπάνθρωπος· ὥμόν γήρας· Ζ.
 ὠμογέρων· - Αἰ φράσεις, ὥμόν βιβρώσκειν τινά, Ἰλ. δ. 35. καὶ,
 ὥμους δεῖ καταφαγεῖν, Ξενοφ. Ἀναβ. 4. κττ. εἶναι παροιμιώδη
 λείψανα ἐκ τῶν χρόνων τῆς ἀνθρωποφαγίας, ὅπου ἀνήκουσι καὶ
 καρδιουργεῖν, καρδιουλεῖν, κ. κερτομέειν.
 Ὁμοσα, Ἀόρ. α. τοῦ ὀμνυμι.
 Ὁμοσιτέα, ἢ, τὸ τρώγειν ὡμά φαγητά· ἐκ τοῦ
 Ὁμόσιτος, ὁ, ἢ, ὡμά τρώγων, ἄγριος: σφίγξ, Αἰσχ. Θηβ.
 526. Παθ. ὥμος φαγωθείς, ἢ ἐσθιόμενος, Λυκόφρ. 654.
 Ὁμοσπάρακτος, ὁ, ἢ, ὥμος σπαραγμένος, ἐσθισμένος,
 Ἀριστοφ.
 Ὁμοστέριχον, τὸ, κ. } ἀλατισμένον τοῦ λαιμοῦ τῆς παλαμύ-
 Ὁμοστέριχος, ὁ, } δος μέρος: κλειδίον, Ἀθήν. 2, σ. 121.
 Διοσκ. 2, 23.
 Ὁμότης, τητος, ἢ, οὐσιαστ. τοῦ ὥμος ἀριθ. 1, 2.
 Ὁμοτοκῶ, ὦ, ῥῆμα. } τοῦ
 Ὁμοτοκία, ἢ, οὐσιαστ. }
 Ὁμότοκος, ὁ, ἢ (ὥμος, τίκω), πρόωρα γεννῶν, ἢ ἀποβάλ-
 λων τὸ ἔμβρυον, Καλλιμ.
 Ὁμοτομέω, ὦ, ῥῆμα, τοῦ ἐφεξ, Παῦλ. Αἰγ. 6, 34.
 Ὁμοτόμος, ὁ, ἢ (τέμνω), ὡμά, ἢ ἄωρα τέμνων - τομός, ὥμος
 τετμημένος.
 Ὁμοτριβής, ἑός, ὁ, ἢ (τρίβω), ὥμος τριμμένος, ἄλεσμένος,
 ἐκπισμένος: ἔλαιον, ἀπὸ ἄωρου ἐλαίας, Ἀθήν. σ. 67.
 Ὁμοτύραννος, ὁ, σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος τύραννος, Ὁ.
 Ὁμόυπνος, ὁ, ἢ, ἐξ ἡμιτείας κοιμώμενος, ἀρχίζων νὰ κοιμᾶ-
 ται, Φιλόστρ. Ἀπολλων. 8, 31. Πρβ. πρωτοῦπνιον.
 Ὁμοφαγέω, ὦ, ῥῆμα. } τοῦ
 Ὁμοφαγία, ἢ, οὐσιαστ. }
 Ὁμόφαγος, ὁ, ἢ, ὁ ὥμος ἐσθιόμενος, Ξενοκρ. Ἐνδρ. Τροφ.
 Ε, οή, Κορ. Τὸ ἐφεξῆς εἶναι ἐνεργητικόν.

Ωμοφάγος, ὁ, ἡ (ὠμός, φάγω), ὠμά τρώγων· κ. Παθ. ὠμοφάγους δαίτας, Εὐρ. παρὰ Πορφ. περὶ ἀποχ. 4, 19.

Ωμοφορέω, ὦ, ἐκ τοῦ

Ωμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), ἐπὶ τῶν ὤμων βαστάζων.

Ωμόφρων, ὄνος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — φρόνως (φρήν), ὠμά φρονῶν, ἀγrios, σκληρός, ἀπάνθρωπος, Αἰσχ. Πέρσ. 905.: σίδαρος, Ἐπτ. καὶ Σοφοκ. Φιλοκ. 104.

Ωμοχάραξ, ἄχος, ὁ, ἡ, ἀπελέκτος πάσσαλος τῶν ἀμπέλων, Γεωπ. 5, 22.

Ων, Ἴων. ἀντί οὖν, λοιπόν. 2) ὁ Ἡρόδοτος συχνά τὸ μεταχειρίζεται ὡς πλεοναστικὸν διακοπῶν μετὰ αὐτὸ τὰ μετὰ προθέσιν σύνδετα ῥήματα· Π. χ. Ἀπ' ὧν ἐδόντο, Ἐξ ὧν εἶλον, Κατ' ὧν ἐκάλυψε, Ἐν ὧν ἐπλησε κττ. ἀντί Ἀπέδοντο, Ἐξεῖλον, Κατεκάλυψε, Ἐνέπλησε· Εὐρίσκεται ἴσως ἀπαξ εἰς τὸν Ἀριστοφάνην τοῦ οὖν παρομοία χρήσις· Ζ. οὖν.

Ωνα, ἀντί ὦ ἀνα, ὀρθότερον ὦνα· κ. ὦ ναξ, ἀντί ὦ ἀναξ, ὀρθότερον ὦναξ.

Ωνδρες, ἀντί οἱ ἄνδρες.

Ωνεμος, Δωρ. ἀντί ὁ ἄνεμος.

Ωνέμαι, οὔμαι, μ. ἤσομαι, ἀγοράζω· ἡ μισθώνω· παχτόνω. 2) προβάλλω εἰς πώλησιν, Δημοσθ. σ. 309. ὅθεν

Ωνῆ, 2. ἐνικὴ πρόσωπ. ὑποτακ. Μέσ. συναίρ. ἀντί ὠνέη.

Ωνῆ, ἡ (ὠνός), τὸ ἀγοράζειν, ἡ ἀγοράσις· τὸ ἐξαγοράζειν· τιμὴ ἀντὶ τοῦ ἀγοραζομένου· τιμὴ τοῦ πράγματος· πρᾶγμα ἀγοραζόμενον· πριάμενος ὠνῆν ἐκ τοῦ δημοσίου, Ἀνδοκ. 45, ταυτ. τέλος, δημόσιος πρόσδοτος ἀγοραζομένη μετὰ πᾶσι.

Ωνημα, τὸ (ὠνέομαι), τὸ ἀγοραστῆρον.

Ωνήμην, Ἀόρ. 2. Μέσ. τοῦ ὠνῆμι.

Ωνῆρ, ταυτ. ὁ ἀνὴρ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐλεγαν κ. ὠνῆρ, ὡς ὠνθρωπος ἀντὶ ὁ ἄνθρωπος, Ἀπολλω. δυσκ.

Ωνησεῖω, ἀγαπῶ νὰ ἀγοράσω.

Ωνησις, εὖς, ἡ, ταυτ. ὠνῆ.

Ωνητέον, 3ετ. τοῦ ὠνέομαι.

Ωνητής, οὐ, ὁ, ἀγοραστής.

Ωνητιεῖω, ὦ, ταυτ. ὠνησεῖω.

Ωνητικός, ἡ, ὄν, ἀνῆκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγοράζειν.

Ωνητός, ἡ, ὄν (ὠνέομαι), ἀγορατῆρος· δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ· προκείμενος εἰς πώλησιν· διὰ χρημάτων ἀποκτώμενος· λόγος, Εὐρ. Λεῖψ.

Ωνθρωπε, Δωρ. ἀντὶ ὦ ἄνθρωπε, ἀναγίν. ὠνθρωπε.

Ωνθρωποι, ἀντὶ οἱ ἄνθρωποι.

Ωνθρωπος, ἀντὶ ἄνθρωπος· Ζ. Ω ἀρίθ. 1.

Ωνιος, ὁ, ἡ, κ. Ωνιος, ἰα, ἰον (ὠνός), ἀποκτώμενος διὰ χρημάτων· τῆς οὐσίας εἰσὶν ὠνιοί, κουστιζοῦν ὅλην τὴν περιουσίαν, Ἀλεξ. Λεῖψ. οὐκ ἔστιγε χρημάτων ὠνιον ἀλυπία, Πλούτ. προκείμενος εἰς ἀγορὴν, διὰ πώλημα· τὰ ὠνια, τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ προκείμενα εἰς πώλησιν· Παροιμ. ὡς περ ἐς ὠνιον ἐλθὼν, ὡς ἀνὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν (εἰς τὸ παζάρι χυδ.) Θεογν. 127.

Ωνομα, τὸ, Διολ. ἀντὶ ὄνομα, Θεόκρ. 7, 13.

Ωνομαδεῖται, 3. πληθ. πρόσωπ. παθητ. Ἴων. ἀντὶ ὠνομασμένοι, αἱ, αἰσίν, ἐκ τοῦ ἐνομαζω.

Ωνομασμένως, Ἐπίρ. (ἀνομάζω), ὀνοματωδῶς, κατ' ὄνομα.

Ωνος, ὁ, τιμὴ τοῦ ἀγοραζομένου· ἀξία (τί ἀξίζει τὸ πρᾶγμα)· πληρωμή. 2) ταυτ. ὠνῆ, τὸ ἀγοράζειν. 2) τὰ εἰς ἀγοράσιν προκείμενα πρᾶγματα· ὠνιον ὀδαίων, φαγητὰ ἀγορασμένα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν μαζήτων οἱ ὀδοιποροῦντες, Ὀδυσ. ο, 444. Ὦνος εἶναι Ἴων. ἀντὶ ὄνος, φορτίον, πρᾶγμα, καὶ ἐπειδὴ ἀλλάζουσι πρᾶγμα μετὰ πρᾶγμα, καὶ αὐτὸ τὸ ἀργύριον εἶναι τοποτηρητὴς τῶν πραγμάτων (ὠνος, ὁ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων), διὰ τοῦτο ἐφεξῆς ἐσήμανε τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, ἡ ἀγοραζομένου· Ζ. ὄνω.

Ωνοσάμην, Ἀόρ. 1. τοῦ ὄνομαι.

Ωξ, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἐξ, ἀναγίνωσ. ὦξ.

Ωξαν, } 3. πληθ. κ. ἐνικ. Ἀόρ. τοῦ οἰγνυμί.

Ωξες, }

Ωξος, ὁ, ὁ μέγας ποταμός τῆς ἀνω Ἀσίας· Νομ. ὁ νῦν λεγόμενος Χανάτ, ἡ Γυχών· Εἰς τὸν Στράβ. ὅξος.

Ωοβραχής, ὁ, ἡ (βρέχω), εἰς τὸ λευκὸν τοῦ ὡοῦ βραγμένους, Ἰατρ.

Ωόγελε, τὸ, γάλα σμιγμένον μετὰ αὐγὰ, Γαλην. Παῦλ. Αἰγ. Λετ.

Ωογενής, ὁ, ἡ (ὠόν, γένος), γεννημένος ἀπὸ αὐγόν.

Ωοειδής, ἑός, ὁ, ἡ, ἔχων εἶδος, σχῆμα αὐγού.

Ωοσεσία, ἡ, τραπέζωσις αὐγῶν, Ἀριστέας περὶ τῶν 70, σ. 253. 254.

Ωοφυτικά, τὰ, Νομ. σύγγραμμα τοῦ Ὀρφέως, περὶ τῶν μυστηρίων τοῦ συμβολικοῦ ὡοῦ.

Ωοκατάκτης, ὁ, τσακιστὴς αὐγῶν· Ἀμφ.

Ωοκατάξεις, Ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ὠτοκατάξεις, Δουκ. Λεξικ.

Ωόν, τὸ, αὐγόν Η. κ. ὡσον, ὡον, εἰς τοὺς Ποιητ. διὰ τοῦτο τὸ ἔγραψαν τινὲς ὡόν, ὡς καὶ ζῶον ἐκ τοῦ ζῳόν. 2) ὡὰ ὑέλινα, τὰ ἱατρικά, ἴσως ὑέλιναι βεντούσαι· ὡς ὠοκίψιον, αὐγοειδὲς ποτήριον μετὰ ὡον πάτους, Ἀθην. 3) Τροπ. ὡόν ἀπας γέγονεν, ἔγινεν διόλου φαλακρός, ὡσαν τὸ αὐγόν, Ἀνάλ.

Ωον, τὸ, Λακ. ταυτ. ὑπερῶν, Εὐστάθ. σελ. 1054.

Ωόπ, ἐπιφώνημα διεγερτικόν τῶν κωπηλατῶν καὶ ναυτῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 182. Αἰσχύλ. Ἰκ. 827. κέλευσμα τῶν ἐρσσομένων καταπαύον τὴν κωπηλασίαν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1895. Εὐστάθ. Ἰλ. λ. Πολυδ. ο, 7, 127.

Ωοπώλης, ου, ὁ } πωλητὴς αὐγῶν.

Ωόπωλις, εἶδος, ἡ, }

Ωοσκοπία, ἡ, ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν αὐγῶν μαντεία, Σουῖδ. ἔθεν

Ωοσκοπικά, τὰ, σύγγραμμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὀρφέα, Σουῖδ.

Ωοσκύφειον, τὸ· Ζ. ὡόν.

Ωοτοκεύς, ὁ, ταυτ. ὠοτόκος.

Ωοτοκέω, ὦ, τίκτω αὐγά.

Ωοτοκίς, ἡ, τὸ τίκτειν αὐγά.

Ωοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω), γεννῶν αὐγά, Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 750.

Ωου, 2 πρόσ. παρατ. τοῦ οἶμαι, εἰσμιζες, Ἀριστοφ. Ἰππ. 349.

Ωοφάγέω, ὦ, τρώγω αὐγά, Γεωπον.

Ωοφόρος, ὁ, ἡ, αὐγά φέρων, βαπτίζων.

Ωοφυλάκεω, — φυλακτέω, φυλάττω τὰ αὐγά, Ἀριστοτ. Ἰστ. ζ.

Ωπάζομαι, κ. } (ὠπῆ), βλέπω· ὅθεν ὠπῆταιο, Ὀππ. Κυνηγ.

Ωπάομαι, } Ζ. ὠπεύω.

Ωπερ, Ἐπίρ. ἀντὶ οὐπερ, ὅπου, Δωρικ.

Ωπή, ἡ, βλέψις, βλέμμα, ὄψις, Ἀπολλ. Ρόδ. Νίκανδ.

Ωπιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ὠψ, ἀντὶ ὀφρύδιον, Ἠσύχ.

Ωπικς, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. τῆς Ἀρτέμιδος, Δωρ. ἀντὶ οὐπις, ὀπικς, Καλλιμ. Τμν. 204. Ἐτυμ. Μ.

Ωπικς, ὁ, Ὀν. κύριον, Πaus. 10, 13.

Ω' πολλον, ἀντὶ ὦ Ἀπολλον, ἀναγίν. ὠπολλον.

Ω' πόλλων, Δωρ. ἀντὶ ὁ Ἀπόλλων.

Ω' πόλοι, Δωρ. ἀντὶ ὦ αἰπόλοι, ἀνάγινωσι ὠπόλοι, ἡ ὠπόλοι, ἀντὶ οἱ αἰπόλοι.

Ωπται, 3 ἐνικ. πρόσ. παθητ. παρακ. τοῦ ὄπτω, ομαι.

Ωρ, συναίρ. ἀντὶ Ὁαρ. ὅθεν ὠρεσθιν, ἀντὶ Ὀρεσθιν, Ὀμ.

Ωρα, Ἴων. ὠρη, ἡ, Ἴων. ἀντὶ αὔρα, αὔρα, δηλ. κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας. α) Καθ. χρόνος, κ. ἐνιαυτός. β) οἱ καιροὶ τοῦ ἔτους, χειμῶν, ἔαρ, θέρος, φθινόπωρον. Ὁ Ὀμ. μόνον τρεῖς ὠνόμασεν εἰς τὸ κλίμα τῆς μικρᾶς Ἀσίας. γ) μέρος τι τῆς ἡμέρας, ὡς πρωῒα, μεσημβρία, ἑσπέρα· ὠρα ἡμέρας. δ) ὠρα, τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος τοῦ ἡμερονοκτίου. 2) χρόνος τις τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἡλικίας, ἐξαιρ. ἡ νεότης, καὶ ἡ ἡβη· οὐκ οὐσαν αὐτῷ καθ' ὠραν (παῖδα), δηλ. ὠρίμην γάμου, Πλούτ. Δημήτρ. 14. ὅθεν ὠραῖος, ὁ εἰς τὴν ἡβην ἡλικίαν φθάσας· καὶ, εἰς ἀνδρὸς ὠραν ἤκουσα κόρη, ἡ εἰς ἡλικίαν γάμου κόρη· γλίσχουσαι τῆς ὠρας, ὀρέγεσθαι σωματικῆς μίξεως, Παρθέν. κsf. 7. 3) κάλλος, ὠραιότης· τὴν γε ὠραν ἀνδρός ἀρετῆς εἶναι λέγουσι, Πλούταρχ. Πρβ. προφερέας ἀρίθ. 3, κ. ὠραῖος, ἀρίθ. 2. 4) ὠραι, θεαὶ ἐφοροὶ τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους (ὠραι, Ἡρόδ. 1, 142), αἱ ὁποῖαι φέρουσιν εἰς αὐτοὺς τὰς ὀπώρας καὶ τοὺς καρπούς, καὶ δίδουσιν εἰς ὅλην τὴν φύσιν κάλλος, καὶ ἐλγῆτρα — ὠραι, καιρός γέννας, Ὀμ. Τμν. Ἀπόλλ. 350 — Φράσεις· ὠρα βαδίζειν ἐπὶ, εἶναι καιρός νὰ ὑπάγῃ· ὠρα νέα, τὸ ἔαρ, ἡ ἀνοιξίς· ἐν ὠρᾷ, εἰς ἀρμόδιον καιρὸν, καὶ εἰς καιρὸν ἔαρος, ὡς ὠρα ἥρος· ὠρα ἔτους, τὸ θέρος (καλοκαίρι)· εἰς ὠρας, εἰς ἔτους ὠραν, εἰς τὸ ἐρχόμενον ἔτος· καὶ εἰς ὠρας ἄλλας, Ἀριστοφ. ἐν τῇ πέρυσιν ὠρᾷ, Δημόστ. τὸ παρελθὸν ἔτος. Μὴ ὠραισιν ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχόμην ποτέ, νὰ μὴ σώσω λέγομεν Η. ἡγεῖν νὰ μὴ ζήσω, νὰ μὴ ἴδω

τὸ ἐρχόμενον ἔτος, Λουκιαν. καὶ μὴ ὥραις ἴκοισθε, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 1038.

Ὥρα, ἡ, κυρίως ὄρασις, ἐφορία, πρόνοια, φροντίς, προσοχή· ὅθεν ὥρην ποιεῖσθαι τινός, ἢ ἔχειν, Ἡρόδ. 9, 8. 1, 4. Ἐκ τοῦ ὄρω, ὄραω, τὸ βλέπω· ὄρα, οὐρα, Δωρ. κ. οὔρος, ὥρος, ὁ σκοπός, ὁ ἐφορος, ὁ φύλαξ· ὥρα, Ἰων. ἀντὶ ὥρα· ὥρα, δασέως, τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας, φιλοῦς δὲ, ἢ φροντίς, λέγει δ' Ἀμμώνιος· παράξενος προσφθία· καὶ ὅλον τὸ ἐναντίον τῆς ἀρχῆς τῆς λέξεως.

Ὥραια, ἡ· Ζ. ὥραιος.

Ὥραιζω, μ. ἴσω (ὥρα, ἀριθ. 3), καλλύνω, στολίζω, φυκιάσι-δόνω· ὥραιζομαι, καλλύνομαι, στολίζομαι, φυκιάσιδόνομαι, ἐπὶ γυναικῶν, αἱ παρειαὶ ὥραιζοντο, Καλλίστρ. σ. 897. καὶ ἐπὶ καλλωπισμοῦ λόγου· ὅθεν, στολίζομαι, προσφέρομαι εὐπρεπῶς, ἐπὶ καλοῦ· εἶμαι ὥραιος, εὐμορφος, Ἀριστ. 2, ἐπιστολ. 10. Εἰς Λουκιαν. Παράσ. κεῖται μετὰ τῶν μερακυλλίων καθεζόμενον ὥραιζειν, ὅπου διορθώνουσιν ὁρίζουν. Ἐμπορεῖ ὅμως νὰ σημαίνει, φέρεται ὡς ὥραιος, περιποιητικὸς τῶν ὥραίων (Elegant, galant), ὅπου τὸ ὁρίζουν εἶναι πολλὰ ψυχρὸν.

Ὥραιοδότης, ου, ὁ (ὥραια), δοτὴρ τῆς ὥραιότητος· ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Στοβ. φυσικ. σ. 68.

Ὥραιοκόμος, ὁ, ἡ, ὅς τις ἐπιμελῶς ὥραιζεται καὶ στολίζεται, Σουίδ.

Ὥραιόμορφος, ὁ, ἡ, ταυτ. εὐμορφος, εὐειδής, Χρυσόστ. Τ. 6, σ. 628. Παρισ.

Ὥραιοπολεῖν, συναναστρέφεσθαι μετὰ τῶν καλῶν, Σουίδ.

Ὥραιοπώλης, ου, ὁ, ὅς τις πωλεῖ ὥριμους καρπούς, 2) ὅς τις πωλεῖ τὴν ὥραιότητά του· Ζ. τὸ ἐφ. εἰς τὸ τέλος.

Ὥραιος, αἶα, αἶον, ὅ, τι φέρουσιν αἱ ὥραι τοῦ ἔτους· ὥριμον· ὅθεν, ὥραιος ὢν ἀποτέθηκε, Πλούταρχ. 8, σ. 98. Η. ἀπέθανεν εἰς ὥριμην γεροντικὴν ἡλικίαν· ὥραια τρωκτὰ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 3, 12. ὥραιοι καρποὶ· καὶ, ὥραια, τὰ, ὅλοι οἱ καρποὶ οἱ ὥριμάζοντες καθ' ἑαυτοὺς εἰς τὸν καιρὸν του· ἔξαιρ. οἱ ὥριμάζοντες εἰς τὸν καιρὸν, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζαν ὥραν ἔτους, ἣτις περιλαμβάνει 40 ἡμέρας, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων ἐπιτέλλει ὁ κυνικός ἀστήρ· περιμένει τὴν ὥραιαν, Δημοστ. σ. 1291. προσμένει τὸ ἔαρ· ὁ δὲ Πολύβιος ὀνομάζει ὥραιαν τὸ θέρος, καὶ τὸ διακρίνει ἀπὸ τοῦ ἔαρ· ὅτε ὥραιον εἶη, ὅταν εἶναι καλοκαίρι, καὶ δὲν ταράττεται ἡ εὐχαιρῶν, Ἀππιαν. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες εἶναι εἰς τὸ ἀνδοῦ τῶν ἐναντιῶν τῶν, καὶ μὲ πλήρεις δυνάμεις· ἔξαιρ. οἵτινες ἔχουσι τὴν καλλονὴν ἐκ τῆς νεότητος, καὶ ὅχι ἐκ τῆς συμμετρίας τῆς μορφῆς· ὅθεν, ἀνευ κάλλους ὥραιος, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 4. ὥραια γάμου κόρη, ἣτις εἶναι εἰς τὸν καιρὸν τῆς νύμφης· ὥραιον τυχεῖν, ἀντὶ νομίμων, Εὐρ. Ἰκέτ. 187. 4) τὰριχος ὥραιον, κ. ὥριοπώλης, ἀντὶ ταριχοπώλης· κ. σαργάναι ὥραιαι, τὸ σκεῦος, ὅπου ἐνδέτονται τὰ ἀλατισμένα ὀψάρια, κ. ὀρκυνος ὥραιος, ὅλα ὠνοματμένα ἐκ τῆς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας, ὅποτε πιάνεται καὶ ἀλατίζεται ἡ παλαμύς.

Ὥραιότης, τητος, ἡ, ὥριμότης τῶν καρπῶν. 2) τοῦ ἀνθρώπου, ἔξαιρ. ἡ διὰ τὴν νεότητα καλλονή. 3) ἡ ὥριμότης τοῦ γηρατειοῦ· Η. ταυτ. κάλλος.

Ὥραιόω, ὦ, ἔσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ὥρεύω, Ἡσιόδ. Θεογ. 903.

Ὥραισμός, τό, ὁ (ὥραιζω), καλλωπισμὸς, στολισμὸς· καθ' ὅσον ὥραισμός, ὁ ῥιθμός τοῦ σώματος, καὶ φυκιάσιδωσις· καὶ τῆς τοῦ λόγου ἐρμηνείας, Διον. Ἀλ.

Ὥραιστής, ὁ (ὥραιζομαι), ἐπὶ φροντίσῃ, ὅς τις φροντίζει μόνον πῶς νὰ φαίνεται ὥραιος· Περβ. ὥραιόκομος.

Ὥραιώ, Ἡσιόδ. Θεογ. 903. Ζ. ὥρεύω.

Ὥρακιζω, ὦ, κ. ὁ Σουίδ. χωρὶς παράδειγμα. Τὸ πρῶτον εἰς Ὥρακιζω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 702, ἀντὶ λειποδυμῶ· Φρίκης ἐμπίπλυνται κ. ὥρακιῶσι, Θεμιστ. σ. 314. Ἄλλοι τὸ γράφουσιν ὥρακιῶ, καὶ τὸ ἐξηγοῦν ὥριῶ· οὕτω τὸ μεταχειρίζεται ὁ Προκλ. Ἀνέκδ. 8 — τὸ βλέμμα ὥρακιῶν, Ἀριστ. 1, Ἐπιστολ. 10. [Ἐκ τοῦ ὥραω, ὥραξ, ἀκος, βλέπω μὲ ἀκίνητα ὀμμάτια, καθὼς ὅταν τις δὲν προσέχῃ εἰς τὰ παρόντα.]

Ὥρανός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ οὐρανό· ὅθεν, ὥραν, ἀντὶ ὥρανῶ, οὐρανοῦ.

Ὥρασι, ὁ, Νομ. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὥρα, εὐχαίρω, εἰς ἀρμόδιον

Ὥρασιν, ὁ, καὶ ὥρα· Τὸ ἀναγιγνώσκ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσιστ. 391.

Εἶναι ἀκόμη πολλὰ προβληματικὰ,

Ὥργειος, Δωρ. ἀντὶ ὁ Ἀργεῖος.

Ὥρεῖσθαι, ἡ, ὄν. κύριον, Ὀμ. κ. Ὥρεῖσθαι, Χειρόγρ.

Ὥρεῖον, τό, κ. ὥρρειον, κ. ὥριον, τὸ Λατ. horreum, ἀποθήκη.

Ὥρεῖτροφος, ἀντὶ ὥρεῖτροφος, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, θρεμμένος ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, Ἀνάλ. 2, σ. 517.

Ὥρεῖχαλκος, ὁ· Ζ. Ὥρεῖχαλκος.

Ὥρεός, ἡ, πόλις Εὐβοίας.

Ὥρες, αἱ, ἀντὶ ὄαρς· ὅθεν ὥρεστιν, ἀντὶ ὄρσιν, ὄαρσιν, ἐκ τοῦ ὄαρ· κ. ὥρίζω ἀντὶ ὁρίζω.

Ὥρεσιδουπος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κτυπῶν, θορυβῶν εἰς τὰ ὄρη, Ἀνάλ. 2, σ. 517.

Ὥρεσιδότης, ου, ὁ, Ἀνάλ. 2, σ. 518. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ δίδων τοὺς τῶν ὥρων καρπούς (τὰ ὥραια)· ἄλλως, ὥραιοδότης.

Ὥρεσιλοιπός, ὁ, ἡ, Ἀνάλ. 2, σ. 517, μὲ ἀβέβαιον σημασίαν.

Ὥρεσιτροφός, ὁ, ἡ, ταυτ. ὥρεῖτροφος.

Ὥρεσσι, Δοτ. ποιητ. ἀντὶ ὄρσιν, ὄαρσιν, ἐκ τοῦ ὄαρ. 2) ἀντὶ ὄρσιν, ἐκ τοῦ ὄρος, οὔρος, ὄρος.

Ὥρεύω, μ. εὐσω, (ὥρη), φροντίζω, φρουρῶ, φυλάττω, Ἡσιόδ. Θεογ. 903, ὅπου ἄλλως ἐκείτω ὥραιούσι· Νομ. ἔσφ. ἄλλ' ὁ Ἡσιόδος τὸ παρονομάζει ἐκ τῶν ὥρων, ἀντὶ τοῦ ὥραια δίδουσι, καὶ τὸν τρόπον τινὰ ἀντὶ ὥραιζω· Ὡταύτως, ὑφ' ὧν τὰ ἀγαθὰ ὥρεύεται καὶ φυλάττεται, Κορνοῦτ.

Ὥρέω, ὦ, μ. ἤσω, ταυτ. πρ.

Ὥρη· Ζ. ὥρα.

Ὥρημα, τό, τὸ φροντισμένον, φυλαγμένον, Ἡσύχ.

Ὥρηφόρος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, φέρουσα τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἢ τὴν ὥριμότητα, Ὀμ. Ῥην. Δήμ.

Ὥρεινόμεναι, ταυτ. ὥραιζομαι, Ἀθην. σ. 554.

Ὥραιός, αἶα, αἶον (ὥρα), μίαν ὥραν διαρκῶν, μιᾶς ὥρας μάκρος· διάστημα, Πτολεμ.

Ὥρεῖς, ἄδοι, ἡ, ταυτ. ὥρα· φύσις, ἡ γεννώσα, καὶ δίδουσα τὰς ὥρας, Ὀρφ. Ῥην. 9, 19.

Ὥρίγνωτε, ἀντὶ ὡ ἀρίγνωτε, Ὀδυσ. ρ, 375.

Ὥριγξ, γγος, ἡ· Ζ. ὥλιγξ.

Ὥρίζω, συναίρ. ἀντὶ ὁρίζω, καὶ ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ῥην. Ἐρμ. 58, ὅπου κεῖται ὥρίζεσκον, ἀντὶ ὁμιλεῖν, ἀδολεσχεῖν, Ἡσύχ. Ὀπκ. Κυνηγ. 4, 23. ἔχουν ὅλα τὰ χειρόγρ. καὶ αἱ ἐκδ. ἔργων τῶν ὥρισμα πάντα, δηλ. διδασκαλίαν, κανόνας, ὅπου οἱ νεώτεροι ἔχουσιν ὁρίσματα.

Ὥριχός, ἡ, ὄν, ὥριμος, ἔγκαιρος· ἀκμάζων, νέος καὶ εὐμορφος, Αἰλιαν. Ἰδιότ. 5, 14, 5. Ἀλκίφρ. 1, ἐπιττ. 13. Ἐπίρ. ὥρικως πυνθάνει, ἐρωτᾷς ὅταν παιδί, κάλλιον, Κατὰ καιρὸν, Ἀριστοφ. Πλούτ. 963.

Ὥριμάζω (ὥριμος), Σχολ. Μεθιολ. Ὀδυσ. β, 126.

Ὥριμαία, ἡ, ἀστρολογικὴ τις λέξις· Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σελ. 186.

Ὥριμος, ὁ, ἡ, ταυτ. ὥραιος, Λεων. Ταραντ. ἐπ. 29. τοῦτο λέγομεν σήμερον ἀντὶ τοῦ ὥραιος καρπός, ὁ εἰς τὸν καιρὸν του, ἄλλως φθατμένος χυδ. καὶ καμωμένος, οἷς λέγουσιν οἱ Σμυρναῖοι τὴν σήμερον.

Ὥριμότης, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ πρ. Σχολ. Ὀμ. Ἰλ. ε, 119.

Ὥριόκαρπος, ὁ, ἡ, ἔχων ὥριμους καρπούς.

Ὥριον, τό, Ἰων. ἀντὶ αὐριον.

Ὥριος, ἰα, ἰον, κ. ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὥριως (ὥρα), ταυτ. τοῦ πεζοῦ ὥραιος.

Ὥρισμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ ὀρίζω, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 5, 67. 7, 336.

Ὥρισμός, τό· Ζ. ὥρίζω.

Ὥριφος, δηλ. ὁ ἔριφος, Θεόφρ. 5, 30.

Ὥριων, ὠνος, ὁ, ἀστερισμός τις, Ἀριστοτ. Προβ. 26, 18. Πολύβ. 1, 37. 2) ὀρνεόν τι τῆς Ἰνδίας, Αἰλ. Ἰδιότ. 5, 17, 22. σημ.

Ὥρμέεται, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὥρμηνται, ὥρμηντο.

Ὥρμέετο, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὥρμηνται, ὥρμηντο.

Ὥρογραφέω, ὦ, ῥῆμα τοῦ ἔφεξ.

Ὥρογραφέα, ἡ, ἱστορία κατὰ χρονολογικὴν τάξιν.

Ὥρογράφος, ὁ, ἡ (Ζ. ὥρος), ὅς τις συγγράφει ἱστορίαν κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, Ἡσύχ. Πλούταρχ. Περὶ τῆς Ἡρόδ. κακοηθ. ὅπου ἀμαθῶς τινὲς ἐδιωρῶσαν χωρογράφος.

Ωροδέσμος, ὁ· Ζ. οὐλόδεστος.

Ωροθεσέω, ὦ, παρκτηρῶ εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς θέσεις τῶν ἀστέρων ἐν τῇ γεννήσει τινός. 2) διοικῶ τὴν ὥραν τῆς γέννας· Κρόνος σὲ ὠροθετεῖ, εἴται γεννημένος ὑπὸ τὸ σημεῖον τοῦ Κρόνου, Ἀνάλ. 2, σ. 326, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου, 2, σ. 413. κεῖται Κρόνος ὠρονομεῖ γενετὴν τετραπόδων.

Ωροκομεῖον, τό, Νομ. ἐσφ. Ἀνάγ. ἀντὶ ὠρονομεῖον, Σουῖδ.

Ωρολογέω, ὦ, δείχνω τὰς ὥρας,

Ωρολογητής, οὔ, ὁ, ὅστις λέγει, ἢ δυνάμει τὰς ὥρας.

Ωρολόγιον, τό, ὄργανον δεικνύον τὰς ὥρας· σκιοθηρικόν, τό τοῦ Ἀναξιμανδρου ἡλιακόν ὠρολόγιον, Πλίν. 2, 70.· νυκτερινόν εἰκῶς τῷ ὑδραυλικῷ, τό τοῦ Πλάτωνος, εἶδος κλεψύδρας. ὠρολόγι Κ. κ. ὥρα.

Ωρολόγιος, ὁ, ὑπηρετής τοῦ ναοῦ τῶν Αἰγυπτίων, Πορφ. περὶ ἀποχ. 4, σ. 321, τὸν ὁποῖον Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. 6, σ. 366. ὀνομάζει ὠροσκόπον, καὶ προσθέτει, ὅτι οὗτος ἐβάσταζε πάντοτε ὠρολόγιον εἰς τὴν χεῖρα.

Ωρομαθής, εὐς, ὁ, ἡ (ὥρα, μάθω), Ἐπίθ. τοῦ ἀλεκτρονός, ὁ γινώσκων τὰς ὥρας, καὶ φωνῶν κατ' αὐτάς, Μύθ. Αἰσ. Συν. κγ. σελ. 269. ἐκδ. Κορ. Ζ. καὶ ὠρονόμος ἀριθ. 4.

Ωρόμαντις, ὁ. Ζ. ὠρονόμος.

Ωρομέδων, οἶτος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Πανός, ὡς ἀλιμέδων, ποντομέδων, Ἀθήν. σ. 406. Ἀναμφ. κττ. 2) οὐσιαστ. ὁ.μα ὄρους.

Ωρονομεῖον, ὠρονόμιον, τό, ταυτ. ὠρολόγιον.

Ωρονομεύω, ταυτ. ὠρονομέω.

Ωρονομέω, ὦ, διαίρω, ἢ δεικνύω τὰς ὥρας· ἢ κυριεύω, ἐπὶ πλανητῶν ὅταν ἐμβαίη ἡ ὥρα των, Μανέθ. 6, 376. Ζ. ὠροθετέω.

Ωρονομεχός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ὠρονόμιον· κατατακτέαμα ὠρονομικόν, ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου διαίρουται καὶ δεικνύονται αἱ ὥραι, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1093.

Ωρονόμος, ὁ, ἡ, (νέμω), διαίρων, καὶ διατάττω τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. 2) κυριεύων τὰς ὥρας, ἐπὶ πλανητῶν. 3) ὁ ὠρονόμος ἀντὶ ὠρονόμιον, ὡς ὠροσκόπος, ὠροσκόπιον, Μανέθ. 4) Σουῖδ. ἐκ Βαβυλίου, ὁ ἀλεκτρονός ἀντὶ τοῦ ὁποῖου αἱ διάφοροι ἀναγν. ἔχουσι ὠρομαθὴν, ὠρόμαντιν.

Ωρορε, μεταθ. ἀντὶ ὄρωρε, Ἀττ. ἀντὶ ὄρε, παρ. τοῦ ὄρω.

Ωρος, εὐς, τό, Ἰων. οὔρος, Δωρ. ἀντὶ ὄρος· Πρβ. κόρη κούρη, κώρη, καὶ ἄλλα πολλά.

Ωρος, ὁ, ἀντὶ φυλακῆς, Ἡτύχ. Ζ. ὥρα.

Ωρος, ὁ, ταυτ. ὥρα, χρόνος. διὰ παντός ὥρου, ἀντὶ χρόνου, Διόδ. 1, 26. 2) τὸ ἔτος· ὅθεν ἐνέωρος, κ. ὠρογράφος· καὶ Πληθ. ὥροι, τὰ χρονικά, αἱ ἱστορίαι, Δουκιαν. Μακροβ. 14· Συγγεν. τοῦ εὔρος, οὔρος. Ζ. ὥρα.

Ωρος, ὁ, κ. Ἄωρος, ὁ, ὁ ὕπνος, Σαπφ. εἰς Μ. Ἐγνμ. Κηλλίμ. λείψ. 150. Ἐκ τοῦ ἄω, αὔω, ὡς αὐρα, ὥρα, αὔς, ὡς κτλ. Πρβ. ἄωτος.

Ωροσκοπεῖον, κ. ὠροσκόπιον, τό, ταυτ. ὠρολόγιον. 2) μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας ἀμάνθαναν καὶ ἔκριναν τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως. τό αὐτὸ καὶ ὠρονόμιον, Βατίλειος 6. εἰς ἐξαμήμ.

Ωροσκοπέω, ὦ, παρατηρῶ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, ἢ τῆς ἡμέρας. 2) ἐξαίρ. τὰς ὥρας τῆς γεννήσεως, καὶ κρίνω ἐξ αὐτῶν.

Ωροσκοπήσεις, ἡ, { παρατήρησις τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, ἢ τῆς ὠροσκοπία, ἡ, { ἡμέρας· ἐξαίρ. τῆς γεννήσεως, ἢ ἐξ αὐτῆς πρόρρησις τοῦ μέλλοντος.

Ωροσκόπος, ὁ, παρατηρῶν τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· καὶ αὐτὸ τό ὠροσκόπιον, ὠρολόγιον, Ἰάμβλ. κ. Πορφύρ. 2) ὁ παρατηρῶν τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως τινός, καὶ ἐξ αὐτῆς προλέγων τὸ μέλλον. 3) Ζ. ὠρολόγιος.

Ωροτρόφος, ὁ, ἡ, (ὥρα, τρέφω), τρέφων, δίδων τὰς τοῦ ἐν αὐτοῦ ὥρας, Ὀρφ.

Ωροφυγών, ὄντος, ὁ, φεύγων εἰς τὰ ὄρη, ἢ φυγών, Μάξιμ.

Ωρρεῖον, τό· Ζ. ὠρεῖον.

Ωρσα, Ἄδρ. ἐνερ. ὠρτο, ὑπερτυν. παθ. ἐκ τοῦ ὄρω.

Ωρυάομαι, ὦμαι, καταχρ. ἀντὶ τοῦ ὠρύομαι, Μύθ. Αἰσ. Συν. αγ. σ. 277, ἐκδ. Κορ.

Ωρυγες, αἱ, εἶδος παρὰ λαῶν ἵππων, Ὀπικαν. Κυνηγ. 1, 316.

Ωρυγή, ἡ, κ.

Ωρυγμα, τό, κ. } Ἀνάλ. 2, σ. 238, βρύχημα, οὐρλιασμα· Ζ. ὠρύομαι.

Ωρυγμός, ὁ, }

Ωρυδόν, Ἐπίρ. μέ βρύχημα, οὐρλιασμα, Νίκανδρ.

Ωρυμός, ὁ, ταυτ. ὠρυγμός, Θεόκρ.

Ωρυχίον, τό, χωρίον τι εἰς τὴν Ἀττικὴν.

Ωρυῶ, ομαι, βρυχώμαι, οὐρλιάζω, ὡς πεινασμένα σκυλῖα, λύκοι, καὶ λέοντες· Μεταφ. ὠρῶν κύμα, Ἀντίπατ. Σιδ. ἐπίγρ. 8, : οἶδμα θαλάσσης, Διονύτ. περιηγ. 83. ἄλλος τύπος ἀντὶ ὠρυῶ, ὅπου ἐνυπάρχει κ. ὠρυῶ, ὅθεν ὠρυγμα, ὠρυγμός, ὡς ἐξ ἐκείνου ὠρυγμός, Ἰων. ἀντὶ ὠρυγμός. Ἀλλ' εἶπαν καὶ διὰ τοῦ ο ὠρύω, ὠρυῶ, ὠρυγάνω, ὠρυγγάνω κ. ὠρυγμάω. Καὶ διὰ τοῦ του ε ἔρύω, ἐρύῶ, ἐρυγάνω, ἐρυγγάνω. Καὶ χωρὶς τοῦ ε, ῥύζω, ῥύγω· ὅθεν ῥυγμάζω, ῥυγμάζω, κ. ῥάκω, ῥάχω· καὶ βρυκω, βρύχω· ὅλαι αὗται αἱ λέξεις ἀνήκουσιν εἰς μίαν ἀρχήν. Ἀλλ' εἶπαν καὶ ῥάζω ἐπὶ τῆς φωνῆς ἀρκτου καὶ κυνός, κ. ἀράζω, ἀρράζω, μέ τὸ ὁποῖον εἶναι συγγενές τὸ ῥάττω, ἀράττω, ῥήττω, ῥώστω· Ζ. ταῦτα, κ. ὠρύω· καὶ ἐξαίρ. ῥάστω.

Ωρυῶμα, τό (ὠρυόομαι), ταυτ. ὠρυγή, Ὁ.

Ωρχαῖος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἀρχαῖος.

Ωρωπαῖος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπολλωνος, ἀπὸ τὴν πόλιν Ὠρωπὸν.

Ωρώρει, Ἰλ. σ. 498. 3 ἐνικ. ὑπερτυν. ἀττ. ἀντὶ ὠρει, ἐκ τοῦ, ὄρω, παρ. ὠρα, ἀττ. ὄρωρα, κ. ὠρορα.

Ωωρέχατο, 3 πληθ. ὑπερτυν. παθητ. Ἰων. ἀντὶ ὄωρεγμένοι, ναι, νά ἦσαν, ἐκ τοῦ ὄρέγω.

Ωώρυχο, 3 ἐνικ. ὑπερτυν. παθητ. Ἀττ. ἀντὶ ὠρυκτο, ἐκ τοῦ ὄρύσσω.

Ως, Δωρ. ἀντὶ οὗ, ὅπου, Θεόκρ. 1, 13, ὡς τῶς, ὁ Αὐτ. 4. Πρβ. ἄς, ἡ ἄς.

Ως, Ἐπίρ. ταυτ. οὕτως. ἐκ τοῦ ὅς ἀντὶ οὗτος, ὅθεν αἰσαύτως, καὶ τό ἐφ.

Ως, Ἐπίρ. ὁμοιώσεως καὶ συγκρίσεως, καθὼς. κάποτε ἐρωτηματικῶς ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπως, Ἰλ. β, 3. Εἶναι πρῶτον τὸ τοῦ πῶς καὶ ὅπως ἀντίστοιχον ἀναφορικόν. 2) χρονικῶς ἀντὶ τοῦ ἄφ' οὗ· ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ Ὡς ἴδον, ὡς ἐμνήην, ὅπου τὸ δεύτερον εἶναι ἀντὶ τοῦ εὐθὺς, καθὼς βλέπομεν εἰς τὸ τοῦ Ἀχιλ. Τ. 1, σελ. 18, ὡς δὲ εἶδον εὐθὺς ἀπολώλειν. 3) ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὅταν μάλιστα ἐπάγεται ἄλλου προσώπου διήγησις. καὶ ὡς ὅτι ἐκ παραλλήλου. Εἰς τὸν Ὀμ. καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ποιητάς κεῖται καὶ ἀντὶ ὅσα, ἃ, π. χ. ὡς ἀγορεύσω· ὡς ἂν ἐγὼ εἶπω κτλ. καθὼς καὶ τὸ ὥδε. 4) ἀντὶ τοῦ ἵνα, νά, μέ εὐκτ. ἢ ὑποτακτ. ὡς κς κρινώμεθα, Ἰλ. β, 385. κ. ἀντὶ τοῦ εἴθε, ὡς εἴς ἀπόλοιτο, Ἰλ. σ, 107. Καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. ὡς εἰπεῖν, ὡς συντόμως εἰπεῖν· ὡς συνελόντι εἰπεῖν. 5) πρὸ τῶν ὑπερθ. ὡς μάλιστα, ἀντὶ τάχιστα. δηλ. ὅταν εἶναι δυνατόν ταχέως. Τὸ τέλειον εἶναι οὕτως ὅπως ἤδιστα, Σοφοκ. Τρ. 330. ἡδέως εἰς τὸν βαθμόν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι δυνατόν καὶ εἶναι ἡδύ. Ἐκ τούτων ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἑλλειψις Ἐν τοῖς μάλιστα· ὡσαύτως, ὡς δυνατόν ἦν τάχιστα, δηλ. τότε τάχιστα ἦν, ὅσον ἐνεστὶν εἶναι τάχιστα· καὶ, ὡς οἶον τε τάχιστα. Ἀντὶ τοῦτου ἐλεγον καὶ, ὡς τάχους εἶχε, ὡς ποδῶν εἶχε κτλ. Μετὰ συγκρ. ὡς ἦττον, ὡς μᾶλλον, ὡς ἀληθεστέρως, ὡς θάσπον, ἀντὶ τὸν ὅτι γῶτερον, τὸσον περισσώτερον κτλ. 6) ὡς, μετὰ τὸ μᾶλλον, ἀντὶ ἡ, Πλάτ. Ἀπολλ. 36. Πλούταρχ. Κοριολ. 36, ὅπου ἀσκέπτως ἐδίωκον ἡ. 7) πρὸ ἀριθμῶν ἀντὶ τοῦ περίπου, σχεδόν. ὡς χίλιοι (οὕτω λέγομεν καὶ τὴν σήμερον ὡς δέκα, ὡς ἑκατόν, ἀντὶ περίπου δέκα κτλ.). Ζ. ἀριθ. 9. Ἐδῶ ἀνάγονται καὶ τὰ Ὡς τὸ πολὺ, ὡς τὰ πολλά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Τὰ δὲ ὡς ἐτέρως, ὡς ἀληθῶς, ἀντὶ τῶν ἐτέρως, ἀληθῶς μόνον· ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς ἀριθ. 5. καὶ ἡ ἀνάπτυξις των γίνεται διὰ συγκρίσεως. 8) μέ μετοχ. καὶ ἀπολύτους πτώσει. α) σημαίνει τὴν ποιότητα, καὶ κατάστασιν, τὸ ἐξωθητικόν ὡς σύμβολον τοῦ ἐσωτερικοῦ· καὶ ἐπομένως τὸν σκοπὸν, τὴν εἰκασίαν, τὴν ἐλπίδα, τὴν πληροφορίαν, καὶ τὴν ἀπόφασιν· ἀντιπαρεσκευάζεται ὡς μάχης ἐτι δεῖτον, δηλ. ἐπειδὴ ἐπίστευσεν ὅτι θείσει χρειασθῆ ἀκόμη μία μάχη, Ξενοφ. Κυρ. ἐρώτα ὅ, τι βούλει, ὡς τ' ἀληθῆ ἐροῦντος, νοητ. ἐμοῦ, δηλ. ἐρώτα ὅ, τι θέλεις, καὶ πίπτει ὅτι θέλω σὲ εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν, ὁ Αὐτ. Μετὰ μέλλ. παρσκευάζεται ὡς μαχοῦμενος, δηλ. ὡς ἐάν ὑπῆγάινε νὰ κάμῃ μάχην, ὡς ἐς πόλεμον παρασκευάζων, καὶ παρασκευάζεσθαι· ὡς ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας ἀφροῖζειν στράτευμα, Διον. Ἀλ. Καὶ ὡς τίνα ῥέξεις παλάμην ποτὲ, Σοφοκ. Φιλοκτ. 1206, ὡς τὴν ἀγῶνα ἀγαπᾷς νὰ κάμῃς. Καὶ τίνα σε χρή καλεῖν ὡς τίνας ἐπιστήμονα τέχνης, Πλάτ. Γοργ. §. 6 Ἀλλ' αὐτόθ. 117. ὡς δὴ σὺ οἶες ἐμέ οὐχ' ἡγεῖσθαι, ὡς ἂν νά, ἐπ' ἀληθείας ὡς νά· καὶ δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦτα, Δουκιαν. κ. ὡς δὴ τί τοῦτο; τάχα διὰ τί τοῦτο; β) ἀντὶ ἐπειδὴ· δίδαξον δὴ πρὸς τῶν

ἔσων, ὡς ἔγωγε ἀκούων τινῶν ἐπαινουμένων - οἶμαι, ἐπειδὴ εὐ-
θύς ἀπὸ ἀκούω κτλ. Ξενοφ. Ἀπομ. τὸ δὲ, ὡς ἐμὴ δόξη, Ξενοφ.
ἀντί, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κατὰ τὴν γνώμην μου, καθὼς στοχαζομαι.
9) ὡς πρὸς ἐμέ· ὡς πρὸς, ἢ ὡς εἰς τὰ φρούρια κτλ. καὶ ἀπλῶς, ὡς ἐμέ,
ὡς τὴν πόλιν· ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς πεμφθεῖς. ἀπλῶς ἀντὶ ἐπὶ ἡ εἰς,
Ξενοφ. Ἑλλήν. Λέγομεν καὶ Κ. ὑπάγω ὡς τὸν Ἀλέξανδρον, ἀντὶ
εἰς τὸν Ἀλέξ. Τοῦτο τὸ ὡς εἶναι ἄλλοτι τι, καὶ συγγενεῖς με-
τά, εἰς, ἔως, Ζ. ἄς, ἡ ἄς· ὡσαύτως, Ὡς Δωρ. ἀντὶ οὗ, ὅπου,
καὶ ὡς τε ἀριθ. 6. 10) ὅσον ἀνήκει εἰς, μακρόβιον ἐστὶν ὡς
κατ' ἀνθρώπον, δηλ. ὅσον ἀνήκει εἰς τὸν ἀνθρώπον νὰ εἶναι μα-
κρόβιος, Διόδωρ. 1, 35. Πρβ. ὡς τε ἀριθ. 2.

Ὡς, ὡτός, τὸ, ταυτ. οὗς, αὐτίον· Ἐκ τούτου λαμβάνονται αἱ πτώσεις
εἰς τὴν κλίτην τοῦ οὗς.

Ὡς α, Ἀόρ. τοῦ ὠσω, ὠδέω, Ἰλ. α, 220.

Ὡς ἄν, ἡ Ὡς ἄν. μετὰ μετοχ. ἀντὶ ἐπειδὴ, ὡς ἄν ἐωρακότες,
ἐπειδὴ ἴδαν, Ξενοφ. Ἑλλήν. 2) ταυτόσημον τοῦ συνηθισμένου
ὡσάν. παιδα ὠραῖον ὡσάν Αἰγύπτιον, Ἡρόδ. 2, 135. 2) ἀντὶ ἵνα
(ὡς ὡς ἀριθ. 4), ἐπιμελεῖσθαι ὡς ἄν πρᾶξῃ. 3) ἀντὶ τοῦ ἔως ἄν,
Εὐρ. Φοῖνισ. 80. Διοδ. 14, 25· καὶ ὡς ὅτε, Ὀδυσ. ρ, 358.
Τοῦτο τὸ ὡς εἶναι συγγενὲς τοῦ ἔως, εἰς, Ζ. ἄς, καὶ ὡς τε ἀριθ.
6. καὶ Πρβ. ἔστε. 4) αἱ περιστάσεις, ὅπως τὸ ὡς ἔχει τὴν ἰδί-
αν του σημασίαν καὶ τὸ ἄν ἀναφέρεται εἰς τὸ ῥῆμα, δὲν ἀνήκου-
σιν ἐνταῦθα, Π. χ. βοηθοῦσιν ὡς ἄν ἕκαστος δύνῃτα, Ξενοφ.
κτλ.

Ὡς ἀνεῖ, Ἐπίρ. (ὡς, ἄν, εἰ), Κ. ὡσάν νὰ, ἡ ὡς εἶν.

Ὡς ἀσχε, Ἰων. θάμιστ. ἐκ τοῦ Ἀοριστ. ὡσα (ὠσω), ὡς ὠθεσκειν,
Ὀδυσ. λ, ὅπου εὐρίσκεται καὶ ὁμοίον του ἄλλο τὸ ἀποστρέ-
ψασκε.

Ὡς αὐτως, Ἐπίρ. (ὡς, αὐτός, αὐτῶς), κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον,
παρόμοια, ἀπαράλλακτα· καὶ μετὰ Δοτ. ὡσαύτως τοῖς πολλοῖς,
Ἀρρίαν. Ζ (αὐτός. 2) τὸ ἐναντίον τοῦ ὡς ἐτέρως, Π. χ. ποῖα ὡσαύ-
τως καὶ ποῖα ὡς ἐτέρως λέγεται, Ἀριστοτ. σοφιστ. ἐλέγχ. 7.

Ὡς δε, Δωρ. ἀντὶ ὡς, παρατατ. τοῦ ὡσω.

Ὡς δὴ, Ζ. ὡς ἀριθ. 9.

Ὡς εἰ, Ἐπίρ. κυρίως ὡς εἶν (κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῥήματος, τὸ ἐποῖον
ἀνήκει εἰς τὸν λέγον, ὡς ἐγεννήθησαν ὅλα τὰ ὅμοια ἐπὶ ῥήματα
καὶ σύνδεσμοι. Πρβ. ὡς ἀριθ. 8, κ. εὔτε), ταυτόσ. ὡς
περὶ. 2) ὡσάν, ὡς χιῶν, Ν. Δ. 3) περίπου, ὥρα ὡς εἴη ἔκτῃ
Ν. Δ. 4) χωριστά· ὅμοιον ὡς εἰς περὶ τῆς Σκύλλης τις δῶροιο, Πλάτ.
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰρωνικῶς, καὶ πρὸς ἐλεγχον τῆς
ἀλογίας.

Ὡς ἐπιτοπολῦ, ταῖς περισσότεραις φοραῖς, συνήθως, Ζ. περὶ
τῆς γραφῆς, ὁ, ἡ, τὸ εἰς τὸ τέλος.

Ὡς ις, εως, ἡ (ὠσω), ταυτ. ὠθησις.

Ὡς ιωμένως, Ἐπίρ. (ὀσίω), ταυτ. ὀσίως, Πολυδ.

Ὡς κε, ὡς κεν, Ποιητ. ταυτ. ὡσάν, ὡς ἄν.

Ὡς μαι, ὡσμένος, παθητ. παρακ. τοῦ ὠσω, ὠδέω.

Ὡς μός, ὁ (ὠσω), ταυτ. ὠσις.

Ὡς περ, ταυτ. ὡς, καθὼς, Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 5, 23. Θεόκρ. 15,
73. 2) ὡσάν νὰ, τρόπον τινὰ, περίπου· ὡς περ ὑποπτεύω αὐτὸν
σκάπτειν, Πλάτ. Κρατύλ. 3· Πρβ. ὡς τε.

Ὡς περ ἀνεῖ, κ. } ταυτ. ὡς τε, οἶονεῖ, ὡσάν, τρόπον τινὰ· ὡς πε-
Ὡς περ εἰ, } ρεῖ φάναι, ταυτ. ὡς ἔπος εἰπεῖν· κυρίως, ὡς
εἰάν τις ἤθελε νὰ εἴπῃ.

Ὡς περ οὖν, Ἐπίρ. καθὼς ἐπ' ἀληθείας· εἶδ' ἐστίν, ὡς περ οὖν
ἐστὶ θεός, Πλάτ.

Ὡς τε, Ἐπίρ. ταυτ. ὡς (καθὼς ὅς τε ἀντὶ ὅς· Ζ. τε), καθὼς, ὡσάν
Κ. ὡς τε κρήνη μελάνυδρος, Ὅμ. Πρβ. Ἰλ. β, 289. Καὶ ὡς τε
περ, ἀντὶ ὡς περ· τὸν δ' ἐξήπαξ' Ἀφροδίτη ρεῖα μαλ' ὡς τε
θεῶ, ὡσάν θεῶ, καθὼς ἐμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ μία θεῶ. 2) καθὼς
προσέτι, ἡ ἐπομένως καὶ· ὁ λόγος ἐπὶ τῷ δηλοῦν ἐστὶ τὸ συμ-
φέρον καὶ τὸ βλαβερόν, ὡς τε καὶ τὸ δίκαιον, δηλ. καθὼς ἐπο-
μένως καὶ τὸ δίκαιον, Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 2. 3) Καὶ οὕτω· ὅθεν
ἄρα· λοιπόν. 4) Νομ. ἀντὶ τοῦ τελικοῦ ὡς τε (Ζ. ἀριθ. 5), μετὰ
τὸ οὕτως, τοιοῦτος, τοσοῦτος, πρὸς ἐνεστ. ὀριστ., ἡ πρὸς Αἰ-
τιατ. μετ' ἀπαρέμφ. καὶ χωρὶς τοῦ οὕτως· ἰσχυρόν ἐστίν ὡς τε
οὐκ ἂν καταγεῖ, Ἀριστοφ. εἶναι τόσον ἰσχυρόν, ὡς τε δὲν ἐμ-
πορεῖ νὰ τσακισθῇ. Ἀλλὰ μένει πάντοτε ἡ ἐννοια τῆς συγκρίσεως
καὶ μάλιστα πρὸς ἑαυτό· δηλ. ὅσον εἶναι ἰσχυρόν, τόσον δὲν
τσακίζεται· Αἱ τοιαῦται κρίσεις εἶναι ταυτολογικαί· εἶναι τόσον

ἰσχυρόν ὡς τε δὲν τσακίζεται, θέλει νὰ εἴπῃ, εἶναι τόσον ἄβραυ-
στον, ὡς τε δὲν θραύεται, ἡ δὲν θραύεται, ἐπειδὴ δὲν θραύε-
ται. 5) μετὰ ἀπαρέμφ. ὡς τε νὰ, διὰ νὰ· ὡς τε τοὺς ἀνδράς
σῶσαι, διὰ νὰ σῶσῃ τοὺς ἀνδράς. Τοῦτο τὸ ὡς τε εἶναι
ἐκ τοῦ οὗς, ταυτ. ἔως, κατὰ διάλεκτ. ταυτ. τοῦ εἰς· Πρβ.
ὡς ἀριθ. 9, κ. ὡσάν ἀριθ. 3, καὶ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται
μετὰ τὸ πρότερον ὡς τε. 6) Μετὰ τὸ συγκρ. καὶ τὸ ἡ, νεώτε-
ροι εἰσὶν ἡ ὡς τε εἰδέναι, παρὰ νὰ ἐξεύρουν, εἶναι τὸ εἰ-
ρημένον ἀριθ. 4. τὸ νόσημα μείζον ἡ ὡς τε φέρειν, ἀντὶ τοῦ
ὁποῦ οὗ Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 1293. ἀφίνει τὸ ὡς τε· Ψυχρόν ὡς τε
λούσασθαι, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 13. 3, ἀντὶ ψυχρότερον, ἡ ὡς τε
λ. ἐπειδὴ εἰς θετικά τινὰ κρύπτεται ἡ σύγκρισις· ὅθεν καὶ, ὀλί-
γον ἡ κτ. ἀντὶ ὀλιγώτερον παρὰ κτλ.

Ὡς τῆς, ου, ὁ (ὠσω), ὅς τις στρώχνει· ὡς τῆς σεισμῶς, εἶδος τι
σεισμοῦ τῆς γῆς, Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4, 29. ὅθεν

Ὡς τία, ἡ Ὡς τία, ἡ, κ. Ὡς τία, τὰ, πόλις περὶ τὰς ἐκβολὰς
τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ.

Ὡς τίξω, (ὠσω, ὠδέω) θάμιστικόν, στρώχνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σῖρω,
στριμόνω κτλ. τοῖν πλακούντων ὠστιζόμενων περὶ τὴν γνάθον, Ἀθήν.
σ. 268. ὠστίζεται τοῖς τρηματιζόντεσσι, σπρώχνεται, στριμόνε-
ται μεταξὺ τῶν κυβευτῶν.

Ὡς τυχός, ἡ, ὄν, Ἐπίρ. - στικῶς (ὡστός), ἀνήκων, ἡ ἐπι-
τήδειος εἰς τὸ ὠδεῖν, στρώχνειν· σφοδρός, ὀρμητικός, Μάρκ.
Ἀντ. 9, 3.

Ὡς τισμός, ὁ (ὠστίζω), ταυτ. ὠδισμός, Μοῖρις.

Ὡς ττοργος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἄστοργος.

Ὡς τός, ἡ, ὄν (ὠσω), ὠδισμένος, σπρωχμένος· ὁ, τι δύναται
νὰ ὠδισθῇ, νὰ σπρωχθῇ.

Ὡς τση, ἡ, Ἰων. Δωρ. ἀντὶ ὁ σχη.

Ὡς τχος, ὁ, Ἰων. Δωρ. ἀντὶ ὁ σχος· ὅθεν

Ὡς τχοφώρα, τὰ· καὶ

Ὡς τχοφόρος, ὁ, ἡ· Ζ. ὁ σχη.

Ὡσω, μέλ. τοῦ ὠσω, ὠδέω.

Ὡτάγγρα, ἡ, ὡτός ἄγρα, τιμωρητικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐκάκουν
τὰ αὐτία, Συνέσ. ἐπιστ. 58.

Ὡτάκις, ἡ, εἶδος θαλασσίου φυτοῦ, Ὀππιαν. Ἰξευτ.
2, 7.

Ὡτάκουστέω, ὦ, μ. ἤσω, ἀκούω μετὰ αὐτία, παραμονεύω,
προσπαθῶ νὰ ἀκούσωτι καὶ νὰ τὸ προδώσω· κατασκοπεύω, Ξε-
νοφ. Κύρ.

Ὡτάκουστης, οὗ, ὁ, ἀκουστικὸς μετὰ προσοχὴν εἰς τὰ αὐτία,
παραμονευτικὸς, κατασκοπος, καταδότης, προδότης.

Ὡταλγέω, ὦ, ἔχειν πόνον εἰς τὰ αὐτία.

Ὡταλγιάω, ὦ, ταυτ. Ὡταλγέω.

Ὡταλγία, ἡ (ἄλγος), πόνος τῶν αὐτίων.

Ὡταλγικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ὠταλγίαν, πάσχων ὠταλ. ἡ
προξενῶν ὠταλγίαν.

Ὡτάν, κ. Ὡτᾶν, ἐκ τοῦ ὠ ἔτης, ἀντὶ ὠ ἔτα, φιλικὴ προσφώ-
νησις, φίλεμον, ἀγαπητέμον, καλέμου ἀνθρώπε, εἰς ἐνικ. δοῖκ.
καὶ πληθ. ἀριθ. εἰς τοὺς Ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰρωνικῶς,
Ἀνέκδ. Βεακερ. 2, σ. 569. Ζ. ἔτης.

Ὡτάρειον, τὸ, ὑπεκ. τοῦ οὗς, ὡτός, Ἀνάλ.

Ὡτάρδς, α, ὄν, ἔχων μεγάλα αὐτία, Γλωσσ. Στεφ. Ἐμπορεῖ
νὰ εἶναι Δωρ. ἀντὶ ὠτάρδς, κ. ὅχι Ἀμφίβ.

Ὡτς, Δωρ. ἀντὶ ὡς τε, Boeckh. εἰς Πίνδ. Νέμ. 11. (10), 9.

Ὡτεγγυτής, ου, ὁ, κλυστήριον διὰ τὰ αὐτία, Ἰατρ.

Ὡτειλή, ἡ, Δωρ. ἀντὶ οὐτειλή, πληγή. 2) ἀντὶ οὐλή, ἰατρικὴ
μένη πληγή· ὅθεν

Ὡτειλήθεν, ἐκ τῆς πληγῆς, Ἰλ. λ, 166. Ὀρφ.

Ὡτςρος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἔτερος, ἡ οὐτερος, ὡς λέγεται ὅτι εἶχεν
ὁ Ἡρόδ. κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρ. 7, 36.

Ὡτςροφός· Ζ. ὠτιοφός.

Ὡτςικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὰ αὐτία· κλυστήρες ὠτικοί,
Παῦλ. Αἰγ. 6, 59. Γαλῆν. Τ. 2. σ. 30. Αἰδ. Ἀλέξ. Τραλλ. 3,
σ. 178.

Ὡτςόν, τὸ, ταυτ. ὠτάριον.

Ὡτςοφός, ὁ, ἡ, ταυτ. ὠτοβλαδίας. 2) ὠτιαφός, ὁ, ἡ,
φέρων ὠτίδας, δηλ. ἐπωτίδας, Μ. Ἐτυμ.

Ὡτςς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὰ αὐτία, μέγα ὄργεον, ὡσάν χῆμα, πτερω-

τὴν εἰς τὰ αὐτία. 2) λέξεις τῆς τεκτονικῆς. 3) ταυτ. ἐπωτίς· Ζ. ὠτισφόρος.
 Ωτίτης, ου, ὁ (οὗς), ἀνίκων εἰς τὸ οὖς, ὅμοιος μὲ αὐτίον, ὥσάν με αὐτία.
 Ωτογλυφίς, ἔδος, ἡ, κ. } (οὗς, γλύφω), κουτάλι τοῦ αὐ-
 Ωτόγλυφον, ου, τὸ } τίου, χιλάλι χυδ. Πρβ. ὀδοντο-
 γλυφίς.
 Ωτοσιδής, ἐος, ὁ, ἡ, Ἐπὶ. -ειδῶς, ὥσάν αὐτίον, ἔχων σχῆ-
 μα αὐτίου.
 Ωτόεις, εντος, ὁ (οὗς), ἔχων αὐτία, ἀντὶ ὠτώεις, Σουῖδ. ὡς
 δονδρώεις, χαϊτόεις κτλ.
 Ωτοθλαδέας, ὁ, (οὗς, θλάω) ταυτ. τοῦ ἐφ. Διογ. Λαέρτ.
 5, 67.
 Ωτοκαταξίς, ου, ὁ, κ. } ἀλλοτῆς, τοῦ ὁποίου τὰ αὐτία
 Ωτοκαταξίς, ἐος, ὁ, } ἐστακίσθησαν ἐκ τῆς πυγμῆς,
 Ἡσύχ. κ. Πολυδ. οἱ τὰ ὠτα κατεαγότες, Πλάτ. Γορ. 71. Ὁ
 δεύτερος τύπος εἶναι εἰς τὸν τοῦ Λουκιαν. Λεξιφ. Ζ. ξηρά-
 λειψίς.
 Ωτοκοπέω, ὦ (κόπτω), κουράζω τὰ αὐτία, ξεχωφαίνω τινὰ
 διὰ τῆς φλυαρίας, Ἡσύχ.
 Ωτοκωφέω, ὦ, εἶμαι κωφός εἰς τὰ αὐτία.
 Ωτόρρυτος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν ὠτων ῥέει ὕλη τις,
 Ἱπποκρ. Ἐπιδήμ. ὁ, σ. 1164, ὅπου εἶναι τυπικὸν σφάλμα
 ὠτόρρυπος.
 Ωτος, ὁ, ὄν. κύριον, Ὁμ.
 Ωτός, οὗ, κ. ὠτος, ου, ὁ (οὗς), εἶδος ὀρνέου, Ἀριστοτ. Ἰστ.
 ζ. 8, 12.
 Ωτότμητος, ὁ, ἡ (οὗς, τέμνω), τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τὰ αὐ-
 τία, Ὁ.
 Ωτοχλέω, ὦ, ταυτ. ὠτοκοπέω.
 Ωτραλέος, Νομ. ἐσφ. ἀνάγ. ἀντὶ ὀτραλέος.
 Ωττικοί, ἀντὶ οἱ Ἀττικοί. Ἡ γραφή ὦ ττικοί, κ. ὠττικοί εἶναι
 ψευδής· Ξενοφ. Ἑλλ. 1.
 Ωτώεις, εσσα, ὦεν (οὗς), ἔχων αὐτία. 2) ἔχων λαβὰς, χερού-
 λια, Ἰλ. ψ, 264.
 Ωυτός, Δωρ. ἀντὶ ὁ αὐτός· Ζ. ὦ γώ.
 Ωφα, Παρακ. κ. } ταυτ. εἶδον, ἐκ τοῦ ὅπτω, Πρβ. ὠμμένοις.
 Ωφειν, Ἱπποκρ. }
 Ωφέλεια, ἡ (ὠφελής, ὠφελῶ), ὠφέλεια· κέρδος· βοήθεια,
 Θουκυδ. 2) τὰ ἐν τῷ πολέμῳ λάφυρα εἰς καρπούς καὶ γεννήματα·
 δι' ὠφελείας τίθενται τὰ χρήματα, δηλ. ἀρπάζειν, καὶ λεηλα-
 τεῖν τὰ χρήματα, Διον. Ἀλ. Ἀρχ. 7, 57.
 Ωφέλιον, ὦ (Ζ. ὠφέλιον), μ. ἤσω, : τινὰ, ὠφελῶ, βοηθῶ, πα-
 ραστέχω· καὶ τινί· τὸ κατ' ὃ, εἰς Γενικ. Σοφοκ. Οἶδ. Κ. 486.
 κ. με Δοτ. Αἰσχύλ. Προμ. 839. Ἀριστοφ. Ὀρν. 420. Εὐρ. Ἡρακλ.
 μαιν. 499. 2) Μεσ. ὠφελείσθαι, κερδαίνειν, ἀποκτῆν κέρη· δι'
 ἀρπαγῆς ἀπὸ χρημάτων καὶ ἀνδραπόδων, περιουσίαν ἀποκτῆν,
 πλουτίζεσθαι δι' ἀρπαγῆς ξένων χρημάτων καὶ ἀνδραπόδων·
 Πλούτ. Μέρι. 19. Ζ. ὠφέλεια. 3) Ζ. ὠφελον· ὅθεν
 Ωφέλημα, τὸ, κέρδος, ὄφελος. 2) ὠφέλιμος γνώμη, Πανστ.
 Ωφέλησιμος, ὁ, ἡ, ὠφέλιμος, χρήσιμος, Σοφοκλ. κ. Ἀρι-
 στοφ.
 Ωφέλησις, εως, ἡ (ὠφελῶ), τὸ ὠφελεῖν, βοηθεῖν· ὄφελος,
 κέρδος.

Ωφέλεια, ἡ, ταυτ. ὠφέλεια, Ἀνάλ.
 Ωφέλιμος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -λίμως, ὠφέλειαν προξενῶν, χρήτι-
 μος, βοηθητικός.
 Ωφελον, ὠφελον, κ. ὠφειλον, εἰς τοὺς ποιητ. ἀναυξήτως ὠφε-
 λον, ὠφελον· κυρίως, παρατατικοὶ διαφορῶν τύπων, ὠφέλω,
 ὠφέλλω, ὠφείλω· ταυτ. ἐχρεώσθουν· ἀλλὰ τὸ ἐμεταχειρίσθη-
 σαν εὐκτικῶς μετὰ ἀπαρεμφ. διὰ τῶν 3 προσώπ. ὠφελον, ὠφε-
 λες, ὠφέλε ποιῆσαι, ἰδεῖν κτλ. Κ. ἄμποτε νὰ ἴδω, νὰ ἴδῃς, νὰ
 ἴδῃ· διὰ τοῦτο τίθεται ἐκ παραλλήλου τὸ εἶδε, αἶδε, ὡς καὶ,
 ὡς δῆ. 2) εἰς τοὺς μεταγ. ἀπλῶς ἀντὶ εἶδε, ἄμποτε· ὠφέλε
 μὴδ' ἐγένοντο, Καλλιμ. Ἐπίγρ. 18, ἄμποτε μὴδ' νὰ ἤθελαν
 γένειν. 3) εἰς τὸν Σοφοκ. Οἶδ. Κ. 541. καὶ εἰς Ἀόρ. 1. Π. χ. δῶ-
 ρον ὁ μὴ ποτ' ἐγὼ ἐπωφέλησα ἐξελέσθαι, τὸ ὁποῖον ἄμποτε μὴ
 ἤθελα λάβει· Ζ. ὠφείλω.
 ὠφρόντιστος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἀφρόντιστος· ἀνάγ. ὠφρόντιστος.
 ὠχ, ὠχ. μαγικὸν φώνημα, τὸ ὁποῖον διώκει τοὺς φύλλους, Γεωπον.
 ὠχ, ἀντὶ ὠκα, Ἰλ. α, 402.
 ὠχα, παλαιὸς παρακ. τοῦ οἴγω.
 ὠχάτο, 3. πληθ. ὑπερτυν. παθητ. Ἰων. ἀντὶ ὠγμένοι ἦσαν, ἐκ
 τοῦ οἴγω, οἴγνυμι.
 ὠχρα, ἡ (ὠχρός), κιτρινὴ γῆ, κιτρινόχωμα, Διοσκ. 5, 108.
 ὠχραίνω, μ. ἀνῶ, κάμνω κιτρινον, κιτρινίζω, Ὀρφ. Ἀργον.
 1315. 2) εἶμαι ὠχρός, κιτρινός, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 438. Θηρ.
 254.
 ὠχραντιχός, ἡ, ὄν. (ὠχραίνω), κάμνων ὠχρόν, Σέξτ. Ἑμπ.
 πρὸς Μαθημ. 7, 192. 198.
 ὠχράω, ὦ, μ. ἤσω, Ἀόρ. ὠχρησα, εἶμαι κιτρινός, χλωμός,
 κιτρινίζει τὸ πρόσωπόν μου· περὶ τῆς σελήνης, Ἀρατ. 861.
 ὠχρία, ἡ, ἡ κιτρινάδα.
 ὠχρίας, ου, ὁ, ὅς τις εἶναι πάντοτε χλωμός, κιτρινός, Ἀριστοφ.
 ὠχρίασις, εως, ἡ, τὸ γίνεσθαι ὠχρός, Πλούτ. ἐκ τοῦ
 ὠχρεῖω, ὦ (ὠχρός), γίνομαι, ἡ εἶμαι χλωμός, κιτρινός, Παρακ.
 ὠχρηκώς, Ἱπποκρ. Ἐπ. σ. 1279.
 ὠχρίότης, τητος, ἡ, κιτρινάδα, χλωμότης τοῦ προσώπου.
 ὠχροσιδής, ἐος, ὁ, ἡ, -ειδής, τὸ (ὠχρός, ἡ ὠχρα, εἶδος),
 ἔχων κιτρινον χρῶμα, χλωμός, Σουῖδ. εἰς Ἰντερος.
 ὠχρόλευκος, ὁ, ἡ, ἀσπροκίτριος.
 ὠχρόμματός, ὁ, ἡ, ἔχων ὀμματα κιτρινα, χλωμά, Ἀριστοτ.
 Φυσιογν. 6.
 ὠχρόμελας, μαυροκίτρινος, Γαλην. Τ. 5. σ. 483. Βασ.
 ὠχρός, ὁ, ὄν. κιτρινός, κιτρινωπός, πρασινοασπροκίτρινος.
 ὠχρος, ὁ, κιτρινάδα, χλωμότης, μάλιστα ἡ ἀπὸ φόβου γινω-
 μένη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου· ὠχρός τέ μιν εἶλε παρειαίς,
 Ἰλ. γ, 34. 2) φυτόντι ὀσπρια φέρον, καὶ τὸ ὀσπριον αὐτοῦ,
 ἐκ τοῦ αχρού χρώματός του.
 ὠχρόω, ὦ (ὠχρός), κάμνω ὠχρόν, ἡ εἶμαι ὠχρός.
 ὠχρωμα, τὸ, ἡ κιτρινάδα τοῦ προσώπου.
 ὠχωε, 3 ἐνικ. παρακ. κ. ὠχώκεν, ὑπερτυν. Ἰων. ἐκ τοῦ οἴ-
 χῶ ἀντὶ οἴχῶ.
 ὠψ, ὠπός, ὠπα, ἡ (ὀπτω), ὀφθαλμός, πρόσωπον, ὄψις, βλέμμα·
 εἰς ὠπα εἵσκειν. 2) καὶ ὁ ὠψ. οἱ ὠπες, Ἀρετ. τῶς ὠπας, Πλάτ.
 Κρατύλ. §. 57. Ἑτυμ. Μ. Ἄλλοι γράφουσιν ὠπα, τὰ· Μ.
 Ἑτυμ. Ἡσίοδ. Ἐργ. 62. Ζ. ὄκος.
 ὠώδης, ἐος, ὁ, ἡ (ὠόν), αὐγοῦ σχῆμα ἔχων, ὥσάν αὐγὴν,
 ἐκ τοῦ εἶδους τῶν αὐγῶν.

Πῇ παρέβην; τί ὁ ἔρεξα; τί μοι δεόν οὐκ ἐτελέσθη;

Π Ι Ν Α Ε Π Ρ Ω Τ Ο Σ,

Περιέχων λέξεις τινὰς τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλώσσης, ὅσαι ἐσημειώθησαν εἰς τὸ Λεξικὸν διὰ τοῦ Κ, ἡγουν Κοινῶς. Στέλλεται δὲ ὁ Ἀναγνώστης διὰ τοῦ Ζ (Ζήτη) εἰς τὸ ἄρθρον, ὅπου ἐσημειώθη πᾶσα μία. Ὅπου δὲν εἶναι Ζ, πρέπει νὰ ζητήσῃ αὐτὴν τὴν λέξιν εἰς τὴν σειρὰν τῆς.

Α.

Ἀγανα· Ζ. Ἀγανός.
 Ἀγανακτῶ [ἀντί τοῦ Ἀποκάμνω]· Ζ. Ἀγανακτέω.
 Ἀγαπητικὸς· Ἀγαπητική [ἀντί τοῦ ἐραστής, ἐρωμένη]· Ζ. Ἀγαπητικός.
 Ἀγγαρύω.
 Ἀγγούριον· Ζ. καὶ Σικυός.
 Ἀγδαρτος· Ζ. Ἀδαρτος.
 Ἀγελάδα· Ζ. Ἀγελάς.
 Ἀγκαλιὰ· Ζ. Ἀγκαλὶς· κ. Ὡλήν.
 Ἀγκίδα· Ζ. Ἀκίς.
 Ἀγκίζω· Ζ. Ἀκίς.
 Ἀγκίστρι· Ζ. Ἀγκιστρον.
 Ἀγουρίδα· Ζ. Ὀμφαξ.
 Ἀγριάδα· Ζ. Ἀγρωστis.
 Ἀγριοκρόμυδον· Ζ. Σκίλλα.
 Ἀγῶγι· Ζ. Ἀγώγιον.
 Ἀδελφοποιητὸς· Ζ. Νυμφευτής.
 Ἀδιάντροπος· Ζ. Ἀνέντροπος.
 Ἀδράχτιον· Ζ. Ἀτρακτος· κ. Νῆτρον.
 Ἀέρας· Ζ. Ῥιπή, καὶ Ῥιπίς.
 Ἀέρας· Ζ. Ἀθήρ.
 Ἀέριστος· Ζ. Ἀερίζω.
 Αἰμωδιάσμα· Ζ. Νάρκη.
 Ἀκαμάτης· Ζ. Ἀκάμας.
 Ἀκουμβῶ· Ζ. Στηρίζω.
 Ἀκούραστος· Ζ. Ἀκόρεστος.
 Ἀκριβαίνω· Ζ. Πλεῖστηριάζω· κ. Ὑπερθεματίζω.
 Ἀκρίβεια.
 Ἀκριβὴς· Ζ. Ἀκριβής· κ. Πολύτιμος.
 Ἀκτένιστος.
 Ἀκτιστος.
 Ἀλαφρόγνωμος· Ζ. Ἐλαφρόνους.
 Ἀλαφρός· Ζ. Ἐλαφρός.
 Ἀλέθω.
 Ἀλέτρι· Ζ. Ἀροτρον.
 Ἀλήθεια.
 Ἀλησμονησία· Ζ. Ἐπιλήσμη.
 Ἀλικαί, ἢ Ἀλυκαί· Ζ. Ἀλοπήγια.
 Ἀλλαξία, ἢ Ἀλλαξιά· Ζ. Ἀλλαγή, καὶ Ἀντικαταλλαγή.
 Ἀλλήθωρος· Ζ. Παραβλώψ.
 Ἀλλοιωτικός· Ζ. Ἐτερεῖος.
 Ἀλογον· Ζ. Ἴππος.
 Ἀλοκάνη· κ. Λοκάνη· Ζ. Τρίβολος.
 Ἀλυκή· Ζ. Ἀλυκίς.
 Ἀλώνιον.
 Ἀλωπού· Ζ. Ἀλωπώ.
 Ἀμανέτι· Χυδ. Ζ. Ἐνέχυρον.
 Ἀμαξᾶς· Ζ. Ἀμαξεύς.
 Ἀμάξιον.
 Ἀμβόλι· Ζ. Ἐνθεμα.
 Ἀμβων.
 Ἀμε· Ἀμετα· Ζ. Ἀμω.

Ἀμμος.
 Ἀμπάρι· Χυδ. Ζ. Σιτοβολεών.
 Ἀμπασατόρος· Χυδ. Ζ. Πρεσβευτής.
 Ἀμπέλιον.
 Ἀμπελόφυλλον· Ζ. Φυλλάμπελον.
 Ἀμπελῶνας· Ζ. Ἀμπελών.
 Ἀμύελος [ἀντί ἀνόητος].
 Ἀμῶνι· Ζ. Ἀχμων.
 Ἀναβρύω.
 Ἀναγαργαρίζω.
 Ἀνάδοχος.
 Ἀνακατωμένος· Ζ. Σύμμικτος.
 Ἀνακάτωσις· Ζ. Σύμμixis.
 Ἀνακομιδή.
 Ἀναμεταξύ· Ζ. Μεταξύ.
 Ἀνάποδα· Ζ. Ποῦς.
 Ἀνασασμός· Ζ. Ἀνάπνευστις, κ. Ἀναπνοή.
 Ἀνασκομπόνω· Ζ. Ἀνακολπάζω.
 Ἀνασκουμπωμένος· Ζ. Ἐξωμος.
 Ἀναστενάζω· Ζ. καὶ Στενάζω, κ. Στονιχέω.
 Ἀνατριχιά· Χυδ. Ζ. ῥίγος.
 Ἀνατριχιάζω· Ζ. ῥιγέω.
 Ἀνάυω.
 Ἀνάφτω· Ζ. Ἀναφλεγούμαι.
 Ἀνδραδέλφη· Ζ. Γάλας.
 Ἀνδρεῖόνω· Ζ. Ἀνδρείω.
 Ἀνεμιστήριον· Ζ. Ῥιπή, κ. Ῥιπίς.
 Ἀνεμοπύρωμα· Ζ. Ἐρυσίπτελας.
 Ἀνεμοστρόβιλος· Ζ. Στρόβιλος.
 Ἀνεψιός· Ζ. Ἀνεψιά.
 Ἀνηθός· Ζ. Ἀνήθινος.
 Ἀνήλικος.
 Ἀνθρωπευμένος· Ζ. Ἀνθρωπέομαι.
 Ἀνιαιτρολόγητος.
 Ἀνοικτός.
 Ἀνοικίς.
 Ἀντάμα· Ζ. Συνάμα.
 Ἀντένα· Χυδ. Ζ. Ἐπίκριον.
 Ἀντικλειδίον· Ζ. Ἀντίκλειθρον· κ. Ὑποβολή.
 Ἀντίον, Ἀντί· Χυδ. Ζ. Ἀντίον· κ. Μεσάντιον.
 Ἀντσα· Ζ. Κνήμη.
 Ἀνώγαιον· Ζ. Ὑπερῶν.
 Ἀξιαγάπητος.
 Ἀξιόκουστος.
 Ἀξιέπαινος· Ζ. Ἀξιεπαίνετος.
 Ἀξιοδάκρυτος.
 Ἀξιοθαύμαστος.
 Ἀξύλιστος.
 Ἀπέρασμα· Ζ. Ἐκπέραμα.
 Ἀπερνῶ· Ζ. Χωρέω.
 Ἀπετῶ· Ζ. Πέταμαι.
 Ἀπλυτος.
 Ἀποθνήσκω· Ζ. Θνήσκω.
 Ἀπόπλυμα· Ζ. Ῥύμμα.

Α'ποσιμόνω· Ζ. Αποσιμόω.
 Α'ποφασίζω· Ζ. Αποφασίζω.
 Α'πόφασις.
 Α'πόχι· Ζ. Τποχή.
 Α'ρακας· Ζ. Αρακος.
 Α'ράχνη.
 Α'ργάζω· Ζ. Οργάζω.
 Α'ργοπόρος· Ζ. Βραδυπόρος.
 Α'ρίδα· Ζ. Αρίς, Περητήριον, κ. Τρύπανον.
 Α'ρκετός.
 Α'ρκλα· Ζ. Σιπύα.
 Α'ρκουδήσιος· Ζ. Αρκειος.
 Α'ρμα· Ζ. Όπλον.
 Α'ρμαθία· Ζ. Όρμαθός.
 Α'ρμάτωμα· Ζ. Όπλισμα.
 Α'ρμέγω· Ζ. Αμέρδω κ. Μέλγω.
 Α'ρμένιον· Ζ. Χαμαίμηλον.
 Α'ρμιά· Ζ. Αλμαϊός.
 Α'ρμύρα· Ζ. Αλμαϊός.
 Α'ρμυρός· Ζ. Αλμυρός.
 Α'ρπαγή.
 Α'ρράβων.
 Α'ρράβωνίζω.
 Α'ρρώστιάρης· Ζ. Ακροσφαλής, κ. Αρρώστικός.
 Α'ρσενικοθήλυκος· Ζ. Ερμαφρόδιτος.
 Α'ρχεΐδι· Ζ. Όρχεΐδιον.
 Α'σημένιος· Ζ. Αργύριος.
 Α'σήμιον ή Α'σῆμι· Ζ. Ασημος.
 Α'στόχαστος.
 Α'στοχῶ· Ζ. Αστοχέω.
 Α'σπρα· Ζ. χρήμα.
 Α'σπρίζω· Ζ. Λευκαίνω.
 Α'στρεΐδι· Ζ. Όστρεον.
 Α'στρωτος.
 Α'συδοσία· Ζ. Ατέλεια.
 Α'σύδοτος· Ζ. Ασυντελής, κ. Ατελής, κ. Αδασμος.
 Α'σχημος.
 Α'τρύπητος.
 Α'τσάλι· Ζ. Χάλυψ.
 Α'τσαλος [αντί του ρυπαρός]· Ζ. Αζα.
 Α'υγερινός· Ζ. Φωσφόρος.
 Α'υγόν· Ζ. Ωόν.
 Α'υτεῦ.
 Α'υχιόνι· Ζ. Μηκώνιον.
 Α'φερτος.
 Α'φιλίωτος.
 Α'φιόνιον, ή Α'υχιόνιον· Ζ. Όπός.
 Α'φορίζω.
 Α'φορισμός· Ζ. Αφορίζω.
 Α'φρός της θαλάσσης· Ζ. Κίσσηρις.
 Α'φύσικος.
 Α'χλάδιον, ή Α'χλάδι· Ζ. Αχλάς.
 Α'χνός· Ζ. Αχνα.
 Α'χοῦρι· Ζ. Κτηνοστάσιον, κ. Σταῦλος.
 Α'χρεΐος.
 Α'χυρον.
 Α'χυρώνας· Ζ. Αχυρών.

B.

Βαγκιέρης Χυδ. Ζ. Θυωρίτης κ. Τραπεζίτης.
 Βάγκος Χυδ. Ζ. Θυωρός· κ. Τράπεζα.
 Βάζα Χυδ. Ζ. Πυτίνη.
 Βακάλης Χυδ. Ζ. Ρωποπώλης.
 Βαλῆς [λέξις Τουρκική, ό ήγεμών]· Ζ. Βαλήν.
 Βάθρακος, ή Βαθρακός· Ζ. Βάτραχος.
 Βαντλίκα Χυδ. Ζ. Ταινία.
 Βαρβάτος Χυδ. Ζ. Ένορχος.
 Βαρβαρείον } Ζ. Κορσωτήριον κ. Κουρείον.
 Βαρβαρικόν }
 Βαρβιέρης· Ζ. Κορσωτεύς.

Βαρυμένη· Ζ. Γαστροβαρής.
 Βαρυκέφαλος.
 Βαρῶ· Ζ. Βαρέω.
 Βαστάζος· Ζ. Φορεύς· κ. Φόρταξ.
 Βελάζω· Ζ. Μηνάομαι.
 Βελονοθήκη· Ζ. Ταφιδοθήκη.
 Βεντούζα Χυδ. Ζ. Σικύα.
 Βήχας· Ζ. Βήξ.
 Βιβίλια, ή Μπιμπίλια Χυδ. Ζ. Τράχημα.
 Βικέντρα· Ζ. Βούκεντρον.
 Βίρα, Χυδ. Ζ. Ζύθος.
 Βολαί, ή Φοραί· Ζ. Βολή.
 Βομβωνιασμένος, Χυδ. Μπομπωνιασμένος· Ζ. Βομβών.
 Βόρσα Χυδ. Ζ. Χρηματιστήριον.
 Βότρινδα· Ζ. Σεύς και Σής.
 Βούδι, ή Βῶδι· Ζ. Βούδιος.
 Βουλοκέρι· Ζ. Ρύπος.
 Βουλόνω· Ζ. Σφραγίζω.
 Βουνήσιος· Ζ. Λοφιήτης.
 Βουνόν· Ζ. Βουνός.
 Βοῦρος· Ζ. Βωρις.
 Βουσειλῶ, } Ζ. Τετραποδίξω.
 Βουσλῶ, }
 Βουτίξω, } Ζ. Καταβυθίζω.
 Βουτῶ, }
 Βουτίνα· Ζ. Βούτινον.
 Βραχιόλιον· Ζ. Περιάρπιος, κ. Ψέλλιον.
 Βροχή [ύετός].
 Βρύσις.
 Βρωμῶ· Ζ. Δυσόξω.
 Βυζάνω· Ζ. Θηλάζω.
 Βυζίον· Ζ. Θηλή.
 Βυζάστρα· Ζ. Θηλώ.
 Βώδιον.
 Βωκάλιον· Ζ. Βαυκάλιον.

Γ.

Γαβαθίζω· Ζ. Κώθων.
 Γάδαρος· Ζ. Γάδος.
 Γαϊτάνιον· Ζ. Γαϊτανά.
 Γαλιουρίζω· Ζ. Νυκτάζω.
 Γαστρί· Ζ. Γάστρα, και Κατάχυτλον.
 Γάττα· Ζ. Κάττα.
 Γαλακτίδα· Ζ. Πολύγαλον.
 Γελῶ· Ζ. Ψεύδω.
 Γέμισις· Ζ. Χάσις.
 Γενάτος· Ζ. Καταπώγων, και Πωγωνίας.
 Γερακομύτης· Ζ. Σιμός.
 Γερδάλι· Ζ. Αρδάλιον.
 Γεῦμα.
 Γευματίζω.
 Γεφύριον.
 Γηράματα· Ζ. Γήραμα.
 Γηρός, ή Γερός· Ζ. Τγτηρός.
 Γιακας, Πληθ. Γιακάδες Βαρβ. Ζ. Ωα.
 Γλέφαρον.
 Γλείφω· Ζ. Λείχω.
 Γλυκόρριζα· Ζ. Γλυκύρριζα.
 Γλυκόστυφος· Ζ. Γλυκύστρεφνος.
 Γλύστρα· Ζ. Όλισθος.
 Γλωσσού· Ζ. Γλωσσός.
 Γναφαρίον· } Ζ. Βυρσοδεψέω.
 Γναφιάς· }
 Γνέθω· Ζ. Νήθω.
 Γουΐδιον· Ζ. Θυία, και Ίγδη.
 Γουδοχέρι· Ζ. Όπερον.
 Γούλα· Ζ. οῦλον.
 Γουλιανός· Ζ. Γλάνις.
 Γούργουλας· Ζ. Γαργαρών, και Λήκνθος.
 Γουργυρίζει ή κοιλία· Ζ. Τρύζω.

Γουστέρα· } Ζ. Σαύρα.
 Γουστερίτσα· }
 Γρασίδι· Ζ. Γράστις, καὶ Κράστις.
 Γρατσουνίζω· Ζ. Χράω.
 Γρενδιά Χυδ. Ζ. Δοκός.
 Γρόνθος Χυδ. Ζ. Πυγμή.
 Γυαλίον ἢ Γυαλί· Ζ. Ἰταλος.
 Γυρσύω· } Ζ. Γυρσύω.
 Γυρίζω· }
 Γωβιός· Ζ. Κωβιός.
 Γώλος· Ζ. Ἰωλκός.

Δ.

Δακτυλίδιον.
 Δεῖπνος.
 Δερμάτι· Ζ. Δερμάτιον.
 Δερμόνι· Ζ. Πλόκανον.
 Διστραμμένος· Ζ. Διατρέφω.
 Δικανίκιον, ἢ Δικάνι· Ζ. Βακτηρία.
 Δίμοιρον· Ζ. Κυνόστομον.
 Δισάκιον· Ζ. Ἰπποπῆραι.
 Διφθέρι· Ζ. Διφθέρα.
 Δοξάρι· Ζ. Τόξον.
 Δρακόντι· Ζ. Δρακόντιον.
 Δρεπάνι· Ζ. Δρέπανον.

Ε.

Εγγαστρονώνω· Ζ. Ἐγγαστρώω.
 Εἰδῶ· Ζ. Ὦδε.
 Εἰσοδία· Ζ. Ἄφενος.
 Εἰλάδιον.
 Ελαιώνας· Ζ. Ἐλαιών.
 Εμπλαστρον· Ζ. Ἐμπλάσσω.
 Εμπορῶ.
 Εμπροσθα· Ζ. Ἐμπροσθα.
 Εμπυον· Ζ. Πύησις.
 Ενοίκιον.
 Εντάμα· Ζ. Συνάμα.
 Ενυπνιάζομαι· Ζ. Ἐξονειρώτω.
 Εἰάγι· Ζ. Ἐξαγιαζώ.
 Εξαγορά· Ζ. Λύτρον, καὶ Ῥύσιον.
 Εἰάδελφος.
 Εξαρμάτωσις· Ζ. Παραίρεσις.
 Εξεκκλησιάζω.
 Εξομολογοῦμαι· Ζ. Ἐξομολογέω.
 Εξορία.
 Εξώπορτα· Ζ. Αὐλεία.
 Επακουμβίζω· Ζ. Προστερίδω.
 Επάνω κάτω· Ζ. Περίπου.
 Επίστομα· Ζ. Πρηνηδόν.
 Εργάτης· Ζ. Ὀνος.
 Εργόχειρον· Ζ. Χείρργον.
 Ερδάλιον, Χυδ. Γερδάλι· Ζ. Ἀρδάλιον.
 Ερημάζω.
 Ερημόνω· Ζ. Ἐρημόω.
 Ετοῦτος· Ζ. Οὗτος.
 Εύκολοαντάμωτος· Ζ. Εὐαντής.
 Εὐχαριστῶ [σας]· Ζ. Αἰνέω.
 Εφετινός· Ζ. Τῆτες.
 Εφέτος· Ζ. Τῆτες.
 Εφημέριος· Ζ. Ἐφημερινός.
 Εψές· Ζ. Ὀψέ.
 Εωσφόρος.

Ζ.

Ζαβός· Ζ. Σαβός.
 Ζαρκάδιον, καὶ Ζαρκάδι· Ζ. Ζορκάς, καὶ Δορκάς.
 Ζαρωματία· Ζ. Ῥυτίς.
 Ζαφείρι· Ζ. Σάψειρος.
 Ζεστός.

Ζευγαλατεῖον· Ζ. Ἐπαυλις.
 Ζευγίτης.
 Ζεύγλα· Ζ. Ζεύγλη.
 Ζηλευμένος· Ζ. Ἐπίζηλος.
 Ζηλεύω.
 Ζημία.
 Ζίγκος· Ζ. Ψευδάργυρος.
 Ζόχος· Ζ. Σόγκος.
 Ζυγά ἢ μονά· Ζ. Ἀρτιάζω.
 Ζυμάρι· Ζ. Ζύμη.
 Ζωνάρια τοίχων· Ζ. Στεγανώματα.
 Ζωνάριον.

Η.

Ημπορῶ· Ζ. Ἐμπορέω.

Θ.

Θαμαίνομαι· Ζ. Θαυμαίνω.
 Θαμβόνω· Ζ. Θαμβώω.
 Θανατικόν· Ζ. Θανατικός.
 Θειάφι· Ζ. Θεῖον.
 Θεριστής.
 Θερμαίνομαι· Ζ. Θερμάζω.
 Θερμασία· Ζ. καὶ Πυρστές.
 Θέρμη· Ζ. πυρστός.
 Θημονία· Ζ. Θημών.
 Θηριακή· Ζ. Θηριακός.
 Θιάσον· Ζ. Θιασόροφον.
 Θρύμβη· Ζ. Θύμβρα.
 Θυγατέρα· Ζ. Θυγάτηρ.
 Θυματίζω.
 Θυματόν· Ζ. Θυματήρ.
 Θύρα.

Ι.

Ἰδικός μου· Ἰδικός σου· Ἰδικός του· Ζ. Ἰδικός.
 Ἰδρωτας· Ζ. Ἰδρώς.
 Ἰέρακι· Ζ. Ἰέραξ.
 Ἰερακομύτης· Ζ. Σιμός.
 Ἰπρίκι Βαρβ. Ζ. Προχόη.
 Ἰσκιος· Ζ. Σκιά.
 Ἰσκινα· Ζ. Ἰσκαί.
 Ἰσσα.
 Ἰτιά· Ζ. Ἰτιά.
 Ἰτσιο· Ζ. Ἰον.

Κ.

Καβάλλα· } Ζ. Καβάλλης.
 Καβαλλάρης, }
 Καβοῦκι Τουρκ. Ζ. Καυσία.
 Κάγκελον· Ζ. Κιγκλίσ.
 Κάδη· Ζ. Ληνός.
 Καζάνι Βαρβ. Ζ. Ἰπνολέβης.
 Καθάρσιον, } Ζ. Καθάρσιον.
 Καθαρσις, }
 Καθένας· Ζ. Καθεῖς.
 Καθημερινός.
 Καϊμάκι Βαρβ. Ζ. Πύαρ.
 Καϊκτσῆς Βαρβ. Ζ. Σκαφίτης, κ. Πορθμαύς.
 Κακάβι· Ζ. Κακκάβα.
 Κακαράντσα· Ζ. Σπυράς.
 Κακαρίζω· Ζ. Τετράζω.
 Κακίονω· Ζ. Χολάω.
 Καχομοιρία· Ζ. Δυσμοιρία.
 Καχομοίριος.
 Κακόμοιρος· Ζ. καὶ Δύσμοιρος.
 Κακόπλαστος.
 Καλακάνθη, ἢ } Ζ. χαλκάνθη.
 Καλακάνη· }
 Καλαμαρία· Ζ. Θερήγονον.

Καλαμάρι. Ζ. Καλαμάριον, κ. Μελανοδοχεῖον.
 Καλαμωτή.
 Καλανάρχος, Ζ. Κανονάρχης.
 Καλικοῦδα. Ζ. Κολοῖς.
 Καλοκαῖρι. Ζ. Θέρος.
 Καλπουζάνης Βαρβ. Ζ. Παραχαράκτης.
 Κάλτσα. Ζ. Κάλτιος, καὶ Περικνημῖς, κ. Κνημῖς.
 Καλῶς ἦλθες. Ζ. Ἀντιδεξιόμοι.
 Καμάρα, } Ζ. Καμάρα.
 Κάμαρα, }
 Καμαρόνω. Ζ. Καμαρόω, κ. Πομπενίω.
 Καμηλάρης. Ζ. Καμηλίτης.
 Καμόνομαι, Ζ. Προσποιέω.
 Καμός. Ζ. Καυμός.
 Καμπήσιος. Ζ. Πεδιάσιος.
 Κάμπια. Ζ. Κάμπη.
 Κάμπος. Ζ. Πεδιάς.
 Καμπουριάσμα. Ζ. Κύψωμα.
 Κάβν.
 Καναπές Χυδ. Ζ. Σκίμπος.
 Κανδήλα.
 Κανδηλέρι. Ζ. Λυχνία.
 Κανόνιον.
 Καντιποτένιος. Ζ. Οὐδαμινός.
 Καπάκι Βαρβ. Ζ. Πωμάζω, κ. Πωματτήριον.
 Καπάρω Χυδ. Ζ. προτίμιον.
 Καπιτάλλι. Χυδ. Ζ. Ἀφορμή.
 Καπίστριον.
 Καπώνιον. Ζ. Κάπων.
 Καραβοκύριος. Ζ. Ναύκληρος.
 Καραβοτσάκιζομαι. Ζ. Ναυαγέω.
 Καραβοτσάκισμα. Ζ. Ναυαγία.
 Καρίδα. Ζ. Καρίς.
 Καρίνα (Βαρβ.) πλοίου. Ζ. Στεῖρα κ. Τρόπις.
 Καροῦλι. Ζ. Τροχαλία.
 Καρούτα. Ζ. Ληνός, κ. Τροπσίον.
 Καρυδία. } Ζ. Καρύα κ. Κάρυον.
 Καρύδιον. }
 Καρφόνω. Ζ. Καθηλώω.
 Κασσίρος Χυδοῖταλ. Ζ. Πρακτῆρ.
 Κάστρον. Ζ. Τεῖχος.
 Καταιβάζω. Ζ. Καταβιβάζω.
 Καταιβατόν. Ζ. Καταιβατός.
 Κατακέφαλα. Ζ. Μάρ.
 Καταπιῶνας. Ζ. Χοάνη.
 Καταποδοῦ. Ζ. Παρά πόδας, κ. Ποῦς.
 Καταρῶμαι. Ζ. Καταράομαι.
 Κατασάρχιον. Ζ. Ἐποχιδών.
 Κάτασπρος. Ζ. Κατάλευκος.
 Κατάφυχος. Ζ. Ψύχος.
 Κατουρσάνατον. Ζ. Οὐροδοχεῖον.
 Κατράμι ἢ Κατράνι. Ζ. Κεδρέλαιον.
 Κατσαρομάλλης. Ζ. Στρεψίμαλλος.
 Κατσαρός. Ζ. Οὔλος.
 Καυκίον.
 Καυχησάρης. Ζ. Καυχηματίας.
 Καυχησιάρης. Ζ. Αὐχαλός, κ. Αὐχῆσις, κ. Αὐχηματίας.
 Καφαλίζω. Ζ. περιφλύω.
 Κεδροκούκουτσον. Ζ. Κεδρίς.
 Κεντητός. Ζ. Ποικιλτός.
 Κεντίστρα. Ζ. Ποικιλτής.
 Κεντρίον. Ζ. Κέντρον.
 Κεραμίδα. Ζ. Κεραμῖς.
 Κεραμιδᾶς. Ζ. Κεραμεύς.
 Κερασίδα, } Ζ. Κερασία κ. Κέρασος.
 Κεράσιον, }
 Κέρασμα.
 Κεραστής. Ζ. Ἐπεγχέω.
 Κερατᾶς. Ζ. Κερασφόρος, κ. Κερατᾶς, κ. Κερατίας.
 Κερατίζω.

Κερνώ. Ζ. Κερνάω.
 Κεφάλι. Ζ. Κεφαλή, κ. Κεφάλιον.
 Κεφαλοκόλωνον. Ζ. Σπειροκέφαλον.
 Κεχρί. Ζ. Κέχρος.
 Κεχριμπάρι. Ζ. Λυγκούριον κ. Ἥλεκτρον.
 Κηκίδι. Ζ. Κηκίδιον.
 Κιρνῶ. Ζ. Κιρνάω.
 Κιουρτάνι Τουρκ. Ζ. Ὑποδέραιον.
 Κισσός.
 Κισσόφυλλα. Ζ. Κισσόφυλλον.
 Κιτράτον. Ζ. Ἰάτον.
 Κίτιρνος. Ζ. Κιτρία.
 Κιτρία. Ζ. Κιτρία.
 Κλαβανή. Ζ. Καδέκτης, κ. Καταπακτός, κ. Κλισία.
 Κλαδευτήρι. Ζ. Κλαδευτήριον.
 Κλαδεύω.
 Κλάνω. Ζ. καὶ Καταπέρδω, κ. Πέρδω.
 Κλασικός. Ζ. Κλησις.
 Κλειδωνᾶς. Ζ. Κλειδοποιός.
 Κλεισούρα. Ζ. Κλεισώρεια.
 Κλείω.
 Κλέφτης. Ζ. Κλέπτης.
 Κλέφτρα. Ζ. Κλέπτρια.
 Κληρονόμημα.
 Κληρονομία.
 Κληρονομικός.
 Κληρονόμος.
 Κληρονομῶ.
 Κλυστήριον.
 Κλωβίον.
 Κλώθω.
 Κλωτσῶ. Ζ. Λακτίζω.
 Κοβαλῶ. Ζ. Κόβαλος.
 Κοιλαράς. Ζ. Γάστρων.
 Κοιλία.
 Κοκκαλοῖράχια. Ζ. ῥάχης.
 Κοκκωνάρι. Ζ. Πιτυίς.
 Κόκουτας. Ζ. Κίκιρρος.
 Κόλακας. Ζ. Κόλαξ.
 Κολάστρα. Ζ. Πύαρ, κ. Πύος.
 Κολλητσίδα. Ζ. Λιπαρός, κ. Τρίβολος.
 Κολλούριον.
 Κολνῶ. Ζ. Κατακολλάω.
 Κολώνα, Ζ. Στήλη.
 Κομμένος, [ἀντὶ κουρασμένος]. Ζ. Συγκόπτω. Κομμένον κρασί.
 Ζ. Τροπίας.
 Κομπόδημα. } Ζ. Κομβόω.
 Κομποδένω. }
 Κονακτῆς Βαρβ. Ζ. Σταθμοδότης.
 Κονεύω. Ζ. Σταθμεύω.
 Κονιορχτός. } Ζ. Κονιορτός.
 Κονιορτός. }
 Κόνσολος. Ζ. Πρόξενος.
 Κόντα. Ζ. Κόνις.
 Κοντανασάινω. Ζ. Πνευστικῶ.
 Κοντάριον. Ζ. καὶ Ἄκων.
 Κοντοβίστης Χυδ. Ζ. Μύωψ.
 Κοντός.
 Κοντοφθαλμία. } Ζ. Μύωψ.
 Κοντόφθαλμος. }
 Κοπανίζω.
 Κόπανος. Ζ. Κόπανον.
 Κόρακας. Ζ. Κόραξ.
 Κόρδα. Ζ. Χορδή.
 Κοριτσάκι. Ζ. Κοράσιον.
 Κορίνα Χυδ. Ζ. Χόρτος.
 Κοσκινίζω. Ζ. Κοσκινεύω.
 Κόσκινον.
 Κοσσυφας. Ζ. Κόσσυφος.
 Κόττα.

Κουβᾶς· Ζ. Ἀντλητήρ, κ. Κύβη.
 Κουκίον· Ζ. Κύαμος.
 Κουκουβάττα· Ζ. Κικυμῖς· κ. Τυτώ.
 Κουκούλα· Ζ. Καρακάλλιον.
 Κουκωναρία· Ζ. Πίτυς.
 Κουλός· Ζ. Κυλός.
 Κουμβίον· Ζ. Νόμβος.
 Κουμέρκι Βαρ. Ζ. Τελωνσίον.
 Κουμαρία· Ζ. Κόμαρος.
 Κουμπάρος· Ζ. Σύντεκνος.
 Κουρδοκύλισμα· Ζ. Κυβίστημα.
 Κουρμάς· } Ζ. Φοίνιξ.
 Κουρμαδιά· }
 Κουρεύω [τόν]· Ζ. Σκέραφος.
 Κουρομηλιά· Ζ. Κοκυμηλέα.
 Κουρούνα· Ζ. Κορώνη.
 Κουρσάρης· Ζ. Πειρατής.
 Κουσκούνη Βαρβαρ. Ζ. Ἵπουρίς.
 Κουτίον· Ζ. Κυτίον.
 Κούτσορον· Ζ. Ποδοκάκη, κ. Στέλεχος.
 Κουτσός Χυδ. Ζ. Χωλός.
 Κουφοξύλεια· Ζ. κ. Χαμαιάκτη.
 Κοφτός· Ζ. Κοπτός.
 Κράμβη.
 Κρανιά· Ζ. Κρανέα.
 Κρασί· Ζ. Οἶνος.
 Κρεβάτι· Ζ. Κράβατος.
 Κρεμασταριά· Ζ. Κρεμάθρα.
 Κρεματάρταρον Χυδ. Ζ. Τρύξ.
 Κριάρι· Ζ. Κρίος.
 Κριθαράκι· Ζ. Χάλαξα.
 Κριθάρη· Ζ. Κριθή.
 Κρικέλα· Ζ. Κρίκος.
 Κρομμύδι· Ζ. Κρόμμυθον.
 Κρόσσιον· Ζ. Κροσσός, κ. Θύσανος.
 Κρούστα· Ζ. Λάγανον.
 Κρύβω.
 Κρυολόγος· Ζ. Ψυκτήρ.
 Κρυόνω· Ζ. Κρυόμαι.
 Κτένιον.
 Κυδώνι· Ζ. Κύδων.
 Κυδωνιά· Ζ. Κυδωνέα.
 Κυλί· } Ζ. Τάπης.
 Κυλίμιον· }
 Κύμινος· Ζ. Κύμινον.
 Κυριακή· Ζ. Κυριακός.
 Κυρτομύτης· Ζ. Καμπυλόρριν.
 Κυττάζω· Ζ. Κυπτάζω.
 Κώλος· Ζ. Πρωκτός.
 Κωλοσοῦσα· Ζ. Σεισμοπυγίς, καὶ Σεισσοῦρα.
 Κωλοφωτία· Ζ. Λαμπουρίς, κ. Λαμπυρίζω· κ. Πυγολαμπίς, κ.
 Πυρολαμπίς.
 Κωνοπίστρα· Ζ. Κωνωπεών.
 Κωνοπολόγος· Ζ. Κωνωπεών.
 Κωνοῦπι· Ζ. Κωνώπιον.
 Κωπίον.
 Κωλός· Ζ. Χωχός.

Λ.

Λαγαρίζω.
 Λάγγυρον, ἢ Λάγκυρον· Ζ. Λάκυρος, κ. Στεμφυλίτης, κ. Τρυ-
 γηφάνιος.
 Λαγκάδιον· Ζ. Λάγκη.
 Λαγός· Ζ. Λαγώς.
 Λάδι· Ζ. Ἑλάδιον.
 Λαδικόν· Ζ. Ἑλαιοφόρος, κ. Λήκυθος.
 Λάθος· Ζ. κ. Λαθοσύνη.
 Λαιμοδέτης· Ζ. Περιουχένιος.
 Λαιμός.
 Λαίρα· Ζ. Ῥύπος.

(B.)

Λαιρόνω· Ζ. Ῥυπαίνω.
 Λαλές· Ζ. Κρίνον.
 Λαμβίκος· Ζ. Ἀμβίξ.
 Λάμνεια· Ζ. Λάμια.
 Λανάρι, κ. Λανάριον· Ζ. Ξάνιον, κ. Λᾶνος.
 Λάρυγγας· Ζ. Λάρυγξ· κ. Φάρυγξ.
 Λάσπη· } Ζ. Λάπη.
 Λασπώδης· }
 Λαχαίνω· Ζ. Διαλαχαίνω.
 Λαχνός· Ζ. Λαχμός, κ. Κληρός.
 Λαχταρνῶ· Ζ. Σφαδάζω.
 Λειχνίζω· Ζ. Λεικνίζω.
 Λεκές Βαρβ. Ζ. Κηλῖς.
 Λέλεκας· Ζ. Πελαργός.
 Λελεκόπουλον· Ζ. Πελαργιδεύς.
 Λεύκα· Ζ. Λεύκη.
 Λεπτοκάρη· Ζ. Λεπτοκάρυον.
 Λεχοῦσα, } Ζ. Λεχὼ, κ. Λεχῶσα.
 Λεχῶνα· }
 Λησμονησία· Ζ. Ἐπιλήσμη.
 Λησμονῶ· Ζ. Σιγημονάω.
 Λιβάδιον.
 Λίβας· Ζ. Λίψ.
 Λιγνός· Ζ. Ληγνός.
 Λιγοθυμία· Ζ. Λειποθυμία.
 Λίμα Χυδ. Ζ. Ῥίνη.
 Λιμένας· Ζ. Λιμήν.
 Λινάρι· Ζ. Λίνον.
 Λινάριον.
 Λίσκος.
 Λιχνίζω· Ζ. Λικμάζω.
 Λογαριάζω· } Ζ. Λογαριάζω.
 Λογαριασμός· }
 Λογαριαστής· }
 Λογᾶται [ὅσον νά]· Ζ. Ὅστια.
 Λοιπόν· Ζ. Λοιπός.
 Λοκάνη· Ζ. Τρίβολος.
 Λολός, ἢ } Ζ. Λύλλος.
 Λουλός· }
 Λούζω, κ. Λούζομαι· Ζ. Λούω.
 Λουκάνικον· Ζ. Ἀλᾶς, κ. Χόρδευμα.
 Λουκιούνι· Ζ. Ἑλαιοκονία.
 Λουλάκι· Ζ. Ἰνδικόν.
 Λουλοπόνηρος· Ζ. Μωροκακοθήτης, κ. Μωροπόνηρος.
 Λουλουδίζω· Ζ. Κατανθίζω.
 Λουτράρης (Τουρκ. Χαμαμτσής)· Ζ. Βαλανεύς.
 Λυγαριά· Ζ. Λύγος.
 Λυκοχάραγμα· Ζ. Λύκη.
 Λυχνάρι· Ζ. Λύχνος.
 Λώβα· Ζ. Ἑλεφαντιάω.
 Λωφάζω· Ζ. Λωφάω.

Μ.

Μαγείρισσα.
 Μάγειρος.
 Μαγκάλι Βαρβ. Ζ. Ἀνδραξ· κ. Πύραυλον.
 Μάγουλον Χυδ. Ζ. Παρσία.
 Μαζεύω· Ζ. Ὀμαδεύω.
 Μαθητής.
 Μακαρία.
 Μακαρίτης.
 Μακεδονήσιον· Ζ. Πετροσέληνον.
 Μᾶκος· Ζ. Μήκιον.
 Μαλάζω.
 Μαλακία.
 Μαλακίζομαι· Ζ. Μαλακία.
 Μαλακός.
 Μαλλί· Ζ. Μαλλός.
 Μάλαμα· Ζ. Μάλαγμα.
 Μαλαμοκαπνισμένος· Ζ. Τπόχρυσος κ. Χρυσέμβας.

Μάλαθρον· Ζ. Μάραθρον.
 Μαλαχτικός· Ζ. Μαλακτικός.
 Μαμμα· Ζ. Μαμμάν.
 Μαμμή· Ζ. Μάμμη.
 Μανδαλόνω· Ζ. Μανδαλώ.
 Μάνδαλος.
 Μανδρί· Ζ. Μάνδρα.
 Μανίκι Χυδ. Ζ. Χειρίδιον, κ. Χειρίς.
 Μάννα· Ζ. Μαννάριον.
 Μαννούλα· Ζ. Μαμμάριον.
 Μανσουράνα· Ζ. Αμάρακον.
 Μαργαριτάρι· Ζ. Μαργαρίτης.
 Μαργόνω· Ζ. Μαργώ.
 Μαρούλιον· Ζ. και Θρίθαξ.
 Μάρτυρας· Ζ. Μάρτυρ.
 Μαρτυρία.
 Μασία, ἡ Μασιά· Ζ. Πυρολαβίς, κ. Βίρρη, κ. Πυράγρα.
 Μάσκα Χυδ. Ζ. Προσωπεῖον.
 Μάσσημα· Ζ. Κημός.
 Μάττακας· Ζ. Μάσταξ.
 Μαστάρια· Ζ. Μαστάριον.
 Μαστίχη.
 Ματράτσο Χυδ. Ζ. Σάκτρα.
 Μαυλίστρια.
 Μαῦρες.
 Μαχαλᾶς Βαρβ. Ζ. Συνοικία.
 Μαχμουζί Βαρβ. Ζ. Μύωψ.
 Μεγαλόνω· Ζ. Μεγαλύνω.
 Μεγαλοπόδαρος· Ζ. Μεγαλόπους.
 Μεγαλόσχημος.
 Μεθύσι, } Ζ. Μέθη.
 Μεθύσιον· }
 Μελάνη· Ζ. Μέλαν.
 Μελανοῦρι· Ζ. Μελανουρίς.
 Μέλι.
 Μελίσι· Ζ. Μέλισσα.
 Μελισσόχορτον· Ζ. Μελισσόφυλλον, κ. Μελισσόφυτον.
 Μενεξές Βαρβ. Ζ. Ίον.
 Μερίδιον· Ζ. Μέρος.
 Μερικοί· Ζ. Τίς.
 Μερτικόν· Ζ. Μερίς.
 Μεσάνυχτα· Ζ. Μεσονύκτιον.
 Μετάξιον· Ζ. Μέταξα.
 Μεταπράξης· Ζ. Μεταπράτης.
 Μεταφύττω.
 Μηλίγγιον· Ζ. Μήνιξ.
 Μήνας· Ζ. Μείς κ. Μήν.
 Μήσεμελλη· Ζ. Αμέλσι.
 Μητέρα· Ζ. Μητηρ.
 Μητριός· Ζ. Πατριός.
 Μικρούστικος· Ζ. Μικύλος.
 Μινίστρος· Ζ. Λειτουργός.
 Μοιράζω· Ζ. και Μεριζώ.
 Μοιρασία.
 Μοιρασμός· Ζ. Μερισμός.
 Μοιρολογήτρια· Ζ. Θρηνήτρια, κ. Πενθήτρια.
 Μοιρολογῶ· Ζ. Μοιρολόγος.
 Μολόχα· Ζ. Μολόχη.
 Μόλυτσα· Ζ. Σεύς κ. Σής.
 Μονόξυλον· Ζ. Μονόξυλος.
 Μονοπάτι· Ζ. Μονοπάτιον.
 Μονός· Ζ. Περιστός.
 Μοσχάρι· Ζ. Μοσχάριον.
 Μοσχάτον [κρασίον]· Ζ. Άνθοσμίας.
 Μοσχοκάρυδον· Ζ. Μοσχοκάρυον.
 Μοσχοστάφυλον· Ζ. Μυροστάφυλον.
 Μουδιάζω· Ζ. Καταναρκάω.
 Μουλάρη ἡ Μουλάριον· Ζ. Μύλων, κ. Ήμίονος, κ. Όρεύς.
 Μουρμουρίζω· Ζ. Μορμύρω.
 Μοῦρον· Ζ. Μορέα.

Μοσχεύω· Ζ. Μοσχεύω.
 Μουρδάρης Βαρβ. Ζ. Ύπαρός.
 Μουστάκι· Ζ. Μύσταξ.
 Μοῦτος· Ζ. Μύζω, και Μύδος, κ. Ένυσός.
 Μουφλούζης Βαρβ. Ζ. Χρωκόπος.
 Μπαϊράκι Βαρβ. Ζ. Σημαία.
 Μπαϊρακτάρης Βαρβ. Ζ. Σημαιοφόρος.
 Μπάτσος Χυδ. Ζ. ράπισμα.
 Μπιμπίλια Χυδ. Ζ. Τράχημα.
 Μποστάνι Βαρβ. Ζ. Σικυήλατον.
 Μποῦφος Χυδ. Ζ. Βούφος.
 Μυαλός· Ζ. Μυελός.
 Μύγα· Ζ. Μύα.
 Μύδιον· Ζ. Μυῖσκος.
 Μυστήρι· } Ζ. Μυιοσόβη.
 Μυιαστήριον· }
 Μύλος.
 Μυλωνᾶς· Ζ. Μυλεργάτης.
 Μύξα.
 Μυξάρης· Ζ. Κορυζᾶς.
 Μυξομάνδηλον· Ζ. Ύινόμακτρον.
 Μυρμήγκι· Ζ. Μύρμηξ.
 Μυρολογῶ· Ζ. Μύρω.
 Μυρσίνη.
 Μυστικός.
 Μυστήριον· Ζ. Μύστρον.
 Μύτη· Ζ. Μυκτήρ.

N.

Νάρθηξ· Ζ. Πρόναος.
 Νεκροθάπτης.
 Νεκροκρέβατον· Ζ. Νοκροφορεῖον.
 Νεονύμφη· Ζ. Νεογαμητή.
 Νεόνυμφος.
 Νεράνζιον.
 Νερόν· Ζ. Ναρός.
 Νερόνω· Ζ. Τδατόω.
 Νερωμένος· Ζ. Τδαλέος· κ. Τδαρής.
 Νεφρόν· Ζ. Νεφρός.
 Νέφτι· Ζ. Ναπτάλιος.
 Νῆμα.
 Νηνί, κ. } Ζ. Νανίον.
 Νηνίον· }
 Νηρόμυλος· Ζ. Τδρόμυλος.
 Νηρόν· Ζ. Νηρός.
 Νηραίδες· Ζ. Ναϊάδες· κ. Τδριάς.
 Νησάκι· Ζ. Νησίδιον.
 Νησίον· Ζ. Νῆσος.
 Νησιώτης.
 Νηστία.
 Νηστεύω.
 Νηστικός· Ζ. Νήστης.
 Νήστιμος.
 Νίβω· Ζ. Νίπτω.
 Νοῖκι· Ζ. Ένοίκιον.
 Νοικοκυρά· Ζ. Κυρία.
 Νόστιμος.
 Νοτία.
 Νουρά· Ζ. Οῦρά.
 Νύκτα· Ζ. Νύξ.
 Νυκτερύω.
 Νυκτερίδα· Ζ. Νυκτερίς.
 Νύμφη.
 Νυσσάνι· Ζ. Νύσσα.
 Νυστάζω, μ. νυστάξω.
 Νυστέριον· Ζ. Στενοφλεβοτόμος, κ. Σχαστήριον.
 Νυφίτσα· Ζ. Ίχτις.
 Ωμός· Ζ. Όμος.

Ξ.

Ξανθός.

Ξαντόν· Ζ. Ξαντός, καὶ Μοτός.
 Ξεγέννησις· Ζ. Μαιεύσις.
 Ξεγεννώ· Μαιεύω.
 Ξεγλιστρῶ· Ζ. Ξεολισθαίνω.
 Ξεῖδι· } Ζ. Ξεῖδιον.
 Ξεῖδιον· }
 Ξενίτεια· Ζ. καὶ Ξενία.
 Ξερρίζων· Ζ. Πρεμνιάζω.
 Ξεσκουριάζω· Ζ. Ξεῖω.
 Ξετιμῶ· Ζ. Ξετιμῶ.
 Ξετρυνόω· Ζ. Ξετρυνόω.
 Ξεχασμένος· Ζ. Μάταιος.
 Ξεχωρίζω· Ζ. Ξεχωρίζω.
 Ξηδηρόν· Ζ. Ξηρός.
 Ξηραίνω.
 Ξηροβηχῶ· Ζ. Χρέμπτομαι.
 Ξηρογλείφομαι· Ζ. Λιχνεύω.
 Ξηροπόταμον, τὸ, Ζ. Χείμαρος.
 Ξηρός.
 Ξηροτάνουσμα· Ζ. Σχορδινάομαι.
 Ξιππάζομαι· Ζ. Ξεππάζομαι.
 Ξιφίος.
 Ξουράφι· Ζ. Ξυρός.
 Ξουρίζω· Ζ. Ξυρίζω.
 Ξυλοκέρατα
 Ξυστρί· Ζ. Ξύστρα.

Ο.

Οἰδοῖντα, κ. } Ζ. Οἰδοῖντα.
 Οἰδόντα· }
 Οἰκονόμος.
 Οἰκουμένικός.
 Οἰκταπόδιον· Ζ. Πολύπους.
 Ολιγοστός.
 Ολονυκτής· Ζ. Ολονυκτίας.
 Ομματόκλαδον· Ζ. Σκύνιον.
 Ομοιάζω.
 Ομολογία· Ζ. Συγγραφή.
 Ομόνω· Ζ. Ὀμνυμι.
 Ὀμπυον· Ζ. Πύησις.
 Ὀνομασία.
 Ὀνύχι· Ζ. Ὀνυξ.
 Οξεῖδιον.
 Οξηδηρόν· Ζ. Ξηρός.
 Ὄπισθινός· Ζ. Ὄπισθίδιος.
 Ὄπιον· Ζ. Ὄπος.
 Ὄπωρικά· Ζ. Ὄπωρικός.
 Ὄρίγανον.
 Ὄρισμός.
 Ὄρκος.
 Ὄσπητι· Ζ. Οἶκος.
 Ὄσπρια· Ζ. Ὄσπρεον.
 Ὄφαλός· Ζ. Ὄμφαλός.
 Ὄφιδι· Ζ. Ὄφις.
 Ὄφρύδιον· Ζ. Ὄφρυς.
 Ὄχθος· Ζ. Ὄχθη.
 Ὄχτικας· Ζ. Τηκεδών.
 Ὄψιμος.
 Ὄψωνιστής· Ζ. Ἀγοραστής.

Π.

Παγίδα· Ζ. Παγίς.
 Παγόνι Χυδ. Ζ. Ταώς.
 Παγόνω· Ζ. Παγών.
 Παγουρι· Ζ. Πάγουρος.
 Παθαίνω.
 Παιδάκιον.
 Παλαιός.
 Παλαιστρίτης.
 Παλαμάρι· Ζ. Ἀπόγειον, κ. Πρυμνήσιος,

Παλαμύδα· Ζ. Πηλαμύς.
 Παλούκι· Ζ. Πάσσαλος.
 Πανίον· Ζ. Πήνος.
 Πανοῦκλα· Ζ. Πανίκουλα, κ. Λοιμός.
 Πάντα [ἀντὶ τοῦ Ἀεί].
 Παντιέρα πλοίου· Ζ. Σίπαρος.
 Πάντοτε.
 Παντοῦ· Ζ. Πανταχῇ, κ. Πανταχοῦ.
 Παξημάδιον· Ζ. Παξαμάδιον.
 Παπάρα Χυδ. Ζ. Πανός.
 Παπᾶς ἢ Παππᾶς· Ζ. Πάππας.
 Πάπια· Ζ. Νήττα.
 Πάπλωμα· Ζ. Ἐφάπλωμα.
 Παπουτση· Ζ. Κρηπιδιοποιός.
 Παππαδιά· Ζ. Ἰέρσια, κ. Πρεσβυτέρα.
 Παππούς· Ζ. Πάππος.
 Παραγγελία· Ζ. Παραγγελία.
 Παραθύριον ἢ Παράθυρον· Ζ. Παραθύρα.
 Παραμονεύω· Ζ. Ὀπεύω.
 Παραμύδιον.
 Παρανόμιον· Ζ. Παρωνύμιον.
 Παράξενος.
 Παραπαῖδι· Ζ. Ἐπίκουρος.
 Παραπόρτι Χυδ. Ζ. Παραπύλη.
 Παρασχέπασμα.
 Παρασκευή.
 Πάραυτα· Ζ. Παραυτά.
 Παραφέρω· Ζ. Παρσμφέρω.
 Παρδαλίζω· Ζ. Ἐπιπερχάζω, κ. Περκάζω.
 Παρδαλός· Ζ. Παρδαλωτός.
 Παρομοιάζω.
 Παρόμοιος.
 Πασπατεύω Χυδ. Ζ. Ψηλαφάω.
 Παστά· Ζ. Παστός.
 Παστός.
 Παστουρμάς Χυδ. Ζ. Τάριχος.
 Πάταρος· Ζ. Ῥάπισμα.
 Πατήκισ· Ζ. Κρούπαλα, κ. Κλάπαι.
 Πάτημα.
 Πατημασία· Ζ. Στίβος.
 Πατήριον· Ζ. Πατητήριον.
 Πατητής.
 Πάτος [ἀπὸ τὸν πάτον]· Ζ. Ἐκπάτιος.
 Πατῶ· Ζ. Πατέω.
 Πάχνη.
 Παχνί· Ζ. Φάτνη.
 Παχουλός· Ζ. Παχυλός.
 Πεζοδρόμος· Ζ. Ἡμεροδρόμος.
 Πεζοῦρα· Ζ. Πεζικός.
 Πελεκοῦδι· Ζ. Πελέκημα.
 Πελεκούδια· Ζ. Παρασχίδες.
 Πέλλα.
 Πενήντα· Ζ. Πεντήκοντα.
 Πενήντατέσσαρες· Ζ. Πεντήκοντατέσσαρες.
 Πέραμα.
 Πέρασμα.
 Περδίκι· Ζ. Περδίκιον.
 Περδουκλόνω· Ζ. Τποτκελίζω.
 Περδούκλωμα· Ζ. Πλίγμα, κ. Τποτκελισμα.
 Περδουκλωμένος· Ζ. Παρασύρω.
 Περίδρομος.
 Περιθώριον· Ζ. Σελίς.
 Περικυλίω· Ζ. Περικυλινδῶ.
 Περιπλευμονία.
 Περισσός· } Ζ. Περιστός.
 Περισσότερος· }
 Περιστατικά· Ζ. Περιστατικός.
 Περιστέριον.
 Περιστερῶνας· Ζ. Περιστερών.

Πέρνω· Ζ. Περνάω.
 Περούκα· Ζ. Προκόμιον.
 Περουκιέρης· Χυδ. Ζ. Πλαστοκόμος, κ. Πλοκεύς.
 Περούνη· Ζ. Περόνη.
 Περσυνός· Ζ. Περισύας.
 Πέρυσι.
 Πέσιμον· Ζ. Πέσημα, κ. Πτωμα.
 Πέταλον.
 Πεταλόνω· Ζ. Πεταλώ.
 Πετσεινός.
 Πετιμέξι· Βαρβ. Ζ. Σίραιον.
 Πέτουρον· Ζ. Λάγανον κ. Πέταυρον.
 Πετσίον· Ζ. Πέσχος.
 Πεῦκι· Ζ. Τάπη.
 Πέφτω· Ζ. Πίπτω.
 Πηγάδι· Ζ. Φρέαρ.
 Πηγαδίσιον [νερόν]· Ζ. Φρεάτιος.
 Πηγαίνω· Ζ. Τπάγω.
 Πήδημα.
 Πηδῶ· Ζ. Πηδάω.
 Πηκτή.
 Πιάνω· Ζ. Πιάζω.
 Πιζέλια· Ζ. Πίσον.
 Πιζάριον.
 Πίκρα· Ζ. Πικρία.
 Πικραλίδα· Ζ. Πικρίς.
 Πικρούτσικος· Ζ. Πικρίδιος.
 Πινακογλεῖφος· Ζ. Λίχνος.
 Πινακωτόν· Ζ. Πλαθάνη.
 Πιπιλιάγκος· Ζ. Κορυδαλλός.
 Πίσσα.
 Πίτα· Ζ. Πέταυρον.
 Πιτυρίδα· Ζ. Πίτυρον.
 Πιτύρισμα· Ζ. Πιτυρίασις.
 Πίτυρον.
 Πλαγιάζω [νά κοιμηθῶ].
 Πλάθω.
 Πλάκα· Ζ. Πλάξ.
 Πλακόνω· Ζ. Πλακώ.
 Πλαντάζω· Ζ. Πλατάζω· κ. Πατάσσω.
 Πλαστήριον· Ζ. Πλαστήρ.
 Πλάται· Ζ. Πλάτη.
 Πλειότεροι· Ζ. Πλειότερος.
 Πλέκω.
 Πλεξούδα· Ζ. Κρέκα.
 Πλευρίτης· } Ζ. Πλευρίτης.
 Πλευριτόνω· }
 Πληκτικός.
 Πληρόνω· Ζ. Πληρώ.
 Πληροφόρημα.
 Πληροφορία.
 Πληρωτής.
 Πλιθίον· Ζ. Πλίνθος.
 Πλίχος· Ζ. Πλίσσω.
 Πλυμόνι· Ζ. Πνεύμων.
 Πλύστρα· Ζ. Πλύντρια.
 Ποδάρι· Ζ. Ποδάριον.
 Ποδίξω.
 Πολυέξοδος.
 Πολύχρονος· Ζ. Πολυχρόνιος.
 Πόμπα· Ζ. Πομπή.
 Πομπή [ἀντί ὄνειδος].
 Πόνος [ἀντί πόθος].
 Ποντικάκι· Ζ. Μυῖδιον.
 Ποντίκιον· Ζ. Ποντικός.
 Ποντικός· Ζ. καὶ Μῦς.
 Πονῶ· Μέ πονεῖ ἡ κεφαλή· Ζ. Πονέω.
 Πορδαλᾶς· Ζ. Πορδάλας, κ. Πόρδων.
 Πορδή.

Πόρευσις.
 Πορεύω· Πῶς πορεύεις; Πορεύω με αὐτὰ τὰ ἐνδύματα· Ζ. Πο-
 ρεύω.
 Πόρτα· Ζ. Θύρα.
 Πορτάρης· Ζ. Θυροῖγος, κ. Πυλουργός.
 Πορτιόν· Χυδ. Ζ. Πρωτόστακτον.
 Ποτίξω.
 Πούλημα· Ζ. Πώλημα.
 Πούλια· Ζ. Πλειάς.
 Πουλίον ἢ Πουλί· Ζ. Πωλίον.
 Πούπουλα· Χυδ. Ζ. Πτίλον κ. Τίλος.
 Πουρνάρι· Χυδ. } Ζ. Πρῖνος.
 Πουρνοκόκκιον· }
 Πούτσα· Χυδ. Ζ. Πόσθη, κ. Πόσθων.
 Πουτσαρᾶς· Χυδ. Ζ. Ποσθωνεύς κ. Πεώδης.
 Πόχα· } Ζ. Τποχή.
 Πόχι· }
 Πραγματεία.
 Πραγματεύομαι.
 Πραγματευτής.
 Πράσον.
 Πρεκνάδες· Ζ. Περκνός.
 Πρεσβυτέρα.
 Πρῆσμα.
 Πρινάρι· Ζ. Πρῖνος.
 Πρίονι· Ζ. Πρίονιον.
 Πρόβατον.
 Πρόγευμα.
 Προγεύομαι.
 Προγονός· Ζ. Πρόγονος.
 Προῖκα· Ζ. Φερνή.
 Προκόφτω· Ζ. Προκόπτω.
 Προξενεύω· Ζ. Προμνάομαι.
 Προξενήτης· Ζ. Νυμφαγωγός, κ. Προμνήτωρ.
 Προξενήτρια κ. } Ζ. κ. Μνήστρια.
 Προξενίτρα· }
 Προξενιά· Ζ. Προξενία.
 Προξενῶ· Ζ. Προξενέω.
 Προσεκτικός.
 Προσέχω.
 Προσηλιάζω.
 Προσήλιον· Ζ. Προσήλιος.
 Προσθά· Ζ. Πρόσθα.
 Προσκεφάλων· Ζ. Προσκεφάλαιον.
 Προσκομιδή· Ζ. Προσκομίζω.
 Προσκομίζω.
 Προσοχή.
 Προσφάγιον· Ζ. Ὀψον.
 Προσωπίδα· Ζ. Προσωπεῖον.
 Προσώπιον· Ζ. Προσωπίδιον.
 Πρόσωπον· Ζ. καὶ Σελίς.
 Προσώποτα· Ζ. Πρόσωπον.
 Προτήττρα· Ζ. Προτέρω.
 Προτοῦ.
 Προφασίζομαι.
 Προχειρίζομαι· Ζ. Προχειρίζω.
 Προχθές.
 Πρώμα· Ζ. Πρώμος.
 Πρωτεῖα (τά)· Ζ. Πρωτεῖον.
 Πρωτέκδικος.
 Πρωτοῦπνιον· Ζ. Πρωτοῦπνιον.
 Πτερνιστήριον (Βαρβ. Μαχμούζι)· Ζ. Μύωψ.
 Πυκνός.
 Πυξάρι· Ζ. Πύξος.
 Πυρόνω· Ζ. Πυρώ.
 Πυροστιά· Ζ. Πυροστάτης, κ. Χυτρόπους.
 Πυτιά· Ζ. Πυτία.
 Πυτιάξω.
 Πωλάρι· Ζ. Πῶλος.
 Πωλάριον.

Πωλῶ, ἢ Πουλῶ· Ζ. Πωλέω.
Πωρί· Ζ. Πῶρος.

Ρ.

Ρ'αγίζω.
Ρ'αθυμος.
Ρ'αθυμῶ· Ζ. Ραθυμέω.
Ρ'άμμα.
Ρ'αφή.
Ρ'αφτω· Ζ. Ράπτω.
Ρ'άχις· Ζ. Ράχης· Δείχνω τὴν ῥάχιν· Ζ. Νωτίζω.
Ρ'έμα· Ζ. Ρεύμα.
Ρ'επάνι· Ζ. Ράφανος.
Ρ'εύγομαι· Ζ. Προστερεύω.
Ρ'ευματισμός· Ζ. Ρεύμα.
Ρ'ητσίνη· Ζ. Ρητίνη.
Ρ'ήχνω· Τὸν ἐρρήξε· Ζ. Ρήσσω.
Ρ'ίξα.
Ρ'ιζάρι, κ. Ριζάριον· Ζ. Ερευθόδανον, καὶ Ριζεῖον.
Ρ'ιξές Βαρβ. Ζ. Στροφεύς.
Ρ'ινί· Ζ. Ρίνη.
Ρ'ινίζω· Ζ. Ρινέω.
Ρ'ίνισμα· Ζ. Ρίνημα.
Ρ'ίπτω δόσιμον· Ζ. Τάσσω.
Ρ'όβι· Ζ. Όροβος.
Ρ'ογχαλίζω· Ζ. Ρέγγω.
Ρ'οδάκιν· Ζ. Δοράκινον, κ. Περτικόν, κ. Ροδάκινον.
Ρ'οδάνη.
Ρ'οδόσταμα· Ζ. Ροδόσταγμα.
Ρ'οιδάκι· Ζ. Ροῖδιον.
Ρ'οῖδι· Ρ'όα, κ. Ροῖα.
Ρ'οκάνι· Ζ. Ρυκάνη.
Ρ'οκανίζω· Ζ. Ρυκανάω.
Ρ'όλλα Χυδ. Ζ. Πρόσωπον.
Ρ'οπός· Ζ. Όρφος.
Ρ'οφῶ· Ζ. Ροφάω.
Ρ'ύξι· Ζ. Όρυξα.
Ρ'ωθούνη, κ. Ορθούνη Χυδ. Ζ. Ρώθων.

Σ.

Σάβανον.
Σαγῶνι· Ζ. Σιαγών.
Σαῖσανᾶς Βαρβ. Ζ. Στρωματοδέσμος.
Σακάτης Βαρβ. Ζ. Πηρός.
Σακατεύω Βαρβ. Ζ. Πηρώ.
Σακκίον.
Σάκκος.
Σάλαγγας ἢ Σιάλαγγας· Ζ. Κοχλίας.
Σαλβάρι Βαρβ. Ζ. Σαράβαλλα.
Σαλιάρης· Ζ. Σιαλοχόος.
Σάλιον· Ζ. Σιάλος.
Σαλός· Ζ. Σαυλός.
Σαμάρι· Ζ. Σάγμα, κ. Σαγμάρι, κ. Σαμάριον.
Σαμαρωμένος· Ζ. Τποσαγής.
Σαμβούκος Χυδ. Ζ. Κουφοξύλεια.
Σάμι· Ζ. Σητάμι.
Σαμόλαδον· Ζ. Σητάμιος.
Σανίδα· Ζ. Σανίς.
Σαποῦνι· Ζ. Σάπων.
Σσράκι· Ζ. Τηρηδών.
Σαρακοφαγωμένος· Ζ. Θριπήδεστος.
Σαράντα Χυδ. Ζ. Τεσσαράκοντα.
Σαράτσης Βαρβ. Ζ. Σκυτορράφος.
Σαράφης Βαρβ. Ζ. Κερματιστής κ. Τραπεζίτης.
Σαρδέλλα· Ζ. Σάρδα.
Σαυρίδι· Ζ. Σαῦρα.
Σβέρκος Χυδ. Ζ. Τράχηλος.
Σβύνομαι· Ζ. Σβέννυμι.
Σβύνω· Ζ. Σβέννυμι.

Σελάχι· Ζ. Σέλαχος.
Σέλλα.
Σεπέτι Βαρβ. Ζ. Ρίτκος.
Σετσαδές Βαρβ. Ζ. Τάπης.
Σηκότι, κάλλιον Συκῶτι· Ζ. Ήπαρ, κ. Συκωτός.
Σηκωτός.
Σημάδι· Ζ. Σημεῖον.
Σημάδιον.
Σήμαντρον.
Σητάμι· Ζ. Σητάμη.
Σηπιά.
Σιγανός· Σιγανά· Ζ. Σιγηνός.
Σίγρι· Ζ. Σίγριον.
Σιγχαμένος· Ζ. Σικχαντός.
Σιδηράς· Ζ. Σιδηρεύς.
Σίδηρον.
Σιμά· Ζ. Σιμός.
Σιμῶν· Ζ. Σιμῶ.
Σινάπι· Ζ. Σινάπιον, κ. Νάπειον.
Σινίον ἢ Σινί· Ζ. Σίνω.
Σιντσαπής Χυδ. Ζ. Φαίος.
Σιόρ· Ζ. Σιός.
Σιτάρι· Ζ. Σιτάριον.
Σιχαίνομαι· Ζ. Σικχαίνομαι.
Σιχαμένος· Ζ. Σικχαμένος.
Σιχασία· Ζ. Σικχασία.
Σκάζω· Ζ. καὶ Σχάζω.
Σκάδαρος· Ζ. Κάνδαρος.
Σκάλα· Ζ. Κλίμαξ, κ. Σκάλωμα.
Σκαλεύω.
Σκαλίζω.
Σκαλιστήρι· Ζ. Σκαλιστήριον.
Σκαλιστής· Ζ. Σκαλεύς.
Σκαλόνω· Ζ. Σκάλωμα.
Σκανδαλίζω.
Σκαρδμός· Ζ. Σκαλμός.
Σκάρφη· Ζ. Ελλέβορος.
Σκασμός.
Σκατόν· Ζ. Σκώρ.
Σκαφίδι· Ζ. Σκαφίδιον.
Σκελίδες τοῦ σκόρδου· Ζ. Ἀγλὶς καὶ Σκελὶς.
Σκεπάζω.
Σκεπάρι· Ζ. Σκέπαρνον.
Σκέπη· Ζ. Κνίσσα.
Σκευοφύλαξ.
Σκιάδι· Ζ. Σκιάδιον, κ. Θαλία.
Σκιάζομαι· Ζ. Σκιάζω, κ. Πτωκίζω.
Σκρόφα· Ζ. Σύαινα.
Σκίξα· Ζ. Σχίδα.
Σκόρδον.
Σκορδάρμη· Ζ. Σκορδάλη.
Σκορπίδι· Ζ. Σκορπίος.
Σκορπίός· Ζ. Σκορπίος.
Σκοτόνω· Ζ. Σκοτόω.
Σκότωμα.
Σκοτωμός· Ζ. Σκότωμα.
Σκουλαρίκι· Ζ. Κάθερμα.
Σκουτέλι· Ζ. Σκυταλὶς.
Σκούφια· Ζ. Κυφαία.
Σκυλάκιον.
Σκύλλα· Ζ. Σκυλάκινα.
Σκύλλος· Ζ. Σκύλαξ.
Σκωληκιάζω· Ζ. Σκωληκιάω.
Σκωλήκιον.
Σκωριά· Ζ. Σκωρία.
Σμαράγδι· Ζ. Σμάραγδος.
Σμαρίδα· Ζ. Σμαρίς.
Σμίγω· Ζ. Μίσγω.
Σμικτός· Ζ. μικτός.
Σμικτός· Ζ. μικτός.

Σολδάτος Χυδ. Ζ. Στρατιώτης.
 Σουγλίον Χυδ. Ζ. Κέντρον.
 Σουλιμάς Χυδ. Ζ. Ψίμυθος.
 Σουμάδα Χυδ. Ζ. Θασόροφον.
 Σούπα Χυδ. Ζ. Ζωμός.
 Σουπιά Χυδ. Ζ. Σηπία.
 Σευρίζω Ζ. Συρίζω.
 Σούρισμα Ζ. Σύρισμα.
 Σπαδίον Ζ. Σπάδιον.
 Σπάζω.
 Σπανός.
 Σπαράγγιον Ζ. Σφάραγος.
 Σπάραχνα όφαρίου Ζ. Βρόγchia.
 Σπαστρεύω Ζ. Σπαρτία.
 Σπειρί Ζ. Σπειρίον.
 Σπέρνω Ζ. Σπείρω.
 Σπέρω.
 Σπηλιά Ζ. Σπήλαιον.
 Σπίονος Χυδ. Ζ. Κατασκοπέω.
 Σπληνιάρης Ζ. Σπληνικός, κ. Τπόσπληνος.
 Σπληνοβότανον Ζ. Ασπληνος.
 Σπογγάρι Ζ. Σπόγγος.
 Σπογγαρίζω Ζ. Σπογγίζω κ. Ανασπογγίζω.
 Σπογγίζω κ. Σφογγίζω Ζ. Σπογγίζω.
 Σπουλοκάνι Χυδ. Ζ. Μετανιπτρίς.
 Σπρώξιμον, τό, Χυδ. Ζ. ώδισμός.
 Σταζω.
 Στακτή [ή τέφρα] Ζ. Στακτός.
 Σταλιά Ζ. Ψαλάς.
 Σταλίζω Ζ. Στάλη.
 Στάλσις Ζ. Στάλλω.
 Στάμνα Ζ. Στάμνος.
 Σταφίδα Ζ. Σταφίς.
 Σταφιδόνω Ζ. Σταφιδόω.
 Στάφνη Ζ. Στάθμη, κ. Σπάρτη.
 Σταφύλιον.
 Σταφυλίτης Ζ. Σταφυλή.
 Στάχιον Ζ. Στάχυς.
 Στάχτη Ζ. Στακτός.
 Σταχολογώ Ζ. Έπικαρπολογέω.
 Στεγνός } Ζ. Στεγνωτικός.
 Στεγνόνω }
 Στειλιάρι Ζ. Στειλόν.
 Στέχω Ζ. Στάω.
 Στενά [εις τά] Ζ. Στενός.
 Στένευσις Ζ. Στένωσις.
 Στενεύω Ζ. Στενόω.
 Στένος.
 Στένωσις Ζ. Στένος.
 Στεργιά Χυδ. Ζ. Στερρός.
 Στερρά [γῆ] Ζ. Στερός.
 Στέφανα, τά, Ζ. Στέφανος.
 Στεφάνιον.
 Στέφανον, τό Ζ. Στέφανος.
 Στεφανόνωμα Ζ. Στεφανόω.
 Στεφάνωμα.
 Στημόνι Ζ. Στήμων.
 Στημόνιον.
 Στήνω Ζ. Στάω.
 Στία (άντί τοῦ Πῦρ).
 Στιβάδιον.
 Στιβάζω βαμβάκι Ζ. Στιβάζω.
 Στιλβόνω Ζ. Στιλβόω.
 Στιχάριον.
 Στιχουργός Ζ. Στιχιστής.
 Στοιχείον.
 Στοιχίωμα Ζ. κ. Περισυνθεσίη.
 Στοιχίζω.
 Στοιχιόν Ζ. Στοιχείον.
 Στολίδιον.

Στολίζω.
 Στομάχι Ζ. Στόμαχος.
 Στουπίον Ζ. Στυπεϊον.
 Στραβός Ζ. και Στρεβλός.
 Στραβωματία Ζ. Στρέβλωμα.
 Στραγάλια Ζ. Τράγημα κ. Τρωγάλια.
 Στραγγίζω.
 Στράτα Ζ. Στέρω τό πρώτον, και Όδός.
 Στράτευμα.
 Στρέβλα Ζ. Στρέβλη.
 Στρέμμα.
 Στρίγλα Ζ. Στρίγγος.
 Στρόγγυλος Ζ. Στρογγύλος.
 Στρόνω Ζ. Στρώννυμι.
 Στρομπουλιάζω Ζ. Παραστρέφω.
 Στρυφογυρίζω Ζ. Στρεφοδινέω, κ. Στροβιλέω.
 Στρύφω Ζ. Στρέφω.
 Στρώμα.
 Στυλόνω Ζ. Στυλόω.
 Στύλος.
 Στυπτικός.
 Στυφός Ζ. και Στυπτήριος.
 Στύψις Ζ. και Στυπτήρια.
 Σύγγαμβρος Ζ. και Συγκηδεστής.
 Συγγενής.
 Συγκαδιστός Ζ. Συρτός.
 Συγκερασμένος Ζ. Συγκεραστός.
 Συγκρίνω.
 Σύγκρισις.
 Συγχαίρομαι Ζ. Συγχαίρω.
 Συγχωρώ.
 Συκοφάγος Ζ. Συκαλός.
 Συκοφαντώ Ζ. Συκοφαντέω.
 Συκῶτι (τό ήπαρ). Ζ. Συκατός.
 Σύλληψις.
 Συμβιβάζομαι.
 Συμβοήθεια.
 Συμβοηθός.
 Συμβοηθῶ.
 Σύμμαχος.
 Συμπατριώτης Ζ. Πατριώτης.
 Συμπεθερία Ζ. Έπιγαμβρία.
 Συμπεθερός Ζ. Συγκηδεστής, κ. Όμόνυμος.
 Συμπερασμός Ζ. Στοχασμός.
 Συναγρίδα Ζ. Συναγρίς.
 Συναναστρέφομαι Ζ. Συναναστρέφω.
 Συνάχι Ζ. Συνάγχη, κ. Κυνάγχη.
 Συνερίζομαι Ζ. Συνερίζω.
 Συνευρίσκομαι Ζ. Συνευρίσκω.
 Συνεφία Ζ. Συνέφεια.
 Συνεφιάζω ή Συννεφιάζω Ζ. Συννέφω.
 Συννεφιασμένος ή Συννεφ. Ζ. Έπινέφελος.
 Σύννεφον ή Σύννεφον Ζ. Νεφέλη.
 Συνήθεια, ή.
 Συνήθεια, τά Ζ. Συνήθεια.
 Συνομήλικος Ζ. Ηλικιώτης κ. Συνομήλιξ.
 Συνονόματος Ζ. Ταυτώνομος.
 Συνουσιάζομαι Ζ. Συνουσιάζω.
 Συντέκνισσα.
 Σύντεκνος.
 Συντεχνίτης.
 Συντρίβω.
 Συντροφία.
 Σύντροφος.
 Συντυχαίνω. } Ζ. Συντυχία.
 Συντυχία. }
 Συντυχία. }
 Σύρνω Ζ. Σύρω.
 Σύρμα.

Σύρτης.
 Συρτός.
 Συχνάξω.
 Σφαλίζω. Ζ. Σφαλλός.
 Σφενδόνα. Ζ. Σφενδόνη.
 Σφενδονίζω.
 Σφῆκα. Ζ. Σφήξ.
 Σφῆνα. Ζ. Σφήν.
 Σφίγω.
 Σφυγμός.
 Σφυρίον. Ζ. Σφύρα.
 Σχάζω.
 Σχίζω.
 Σχίζω.
 Σχοινᾶς. Ζ. Ἰμονιοστρόφος.
 Σωληνάρι. Ζ. Σωλήν.
 Σωλήνα, ἡ. Ζ. Σωλήν.
 Σωπαίνω.
 Σωστός. Ζ. καὶ Αἴσιος.

Τ.

Τάβλι Χυδ. Ζ. Τάβλα.
 Ταβοῦλι Χυδ. Ζ. Ταβάλα.
 Ταγγιασμένος. Ζ. Ταγγός.
 Τακλᾶς Βαρβ. Ζ. Κυβίστημα.
 Τανύζω, κ. } Ζ. Τανύω.
 Τανύω. }
 Ταξειδεύω. } Ζ. Ταξειδίων.
 Ταξειδίων. }
 Τάξιμον Χυδ. Ζ. Τάγμα κ. Πρόσευγμα.
 Ταπεινόνω. Ζ. Ταπεινώ.
 Ταοῦλι Βαρβ. Ζ. Ταβάλα κ. Τύμπανον.
 Τάραφι Βαρβ. Ζ. Φατρία.
 Ταχιά Χυδ. κ. } Ζ. Ταχύ.
 Ταχύ. }
 Τέντα Χυδ. Ζ. Σκηνή.
 Τέντσερες Βαρβ. Ζ. Ἐφάνη.
 Τερμιντίνα. Ζ. Τερέβινδος.
 Τετράδιον.
 Τέχνη.
 Τηγάρι. Ζ. Τήγανον.
 Τηγανίζω.
 Τηγανίτα. Ζ. Τηγανίτης.
 Τημονιάρης Χυδ. Ζ. Οἰακιστής.
 Τημόνιον Χυδ. Ζ. Πηδάλιον.
 Τίτλος.
 Τοβάρι Χυδ. Ζ. Τοῖχος.
 Τό καὶ Τό.
 Τολούπα. Ζ. Τολύπη.
 Τομάρι. Ζ. Τομάριον, κ. Νάκος.
 Τονίζω.
 Τοξάρι. Ζ. Τόξον.
 Τοπουζι Βαρβ. Ζ. Ῥόπαλον.
 Τοσοῦτσικος. Ζ. Ὀσσίχος.
 Τοῦβλον Βαρβ. Ζ. Πλίνθος.
 Τουλμᾶς Βαρβ. Ζ. Σικύα.
 Τουλούμπα Βαρβ. Ζ. Σίφων.
 Τούμπανον. Ζ. Τύμπανον.
 Τούνεσι ἢ Τούνεζι. Ζ. Τύνης.
 Τουνίνα Χυδ. Ζ. Θύνος.
 Τουρβᾶς Βαρβ. Ζ. Πήρα.
 Τουρτούρα. Ζ. Τρυγών.
 Τραγανόν. Ζ. κ. Χόνδρος.
 Τραγί. Ζ. Τράγος.
 Τράγος.
 Τραγουδιστής. Ζ. Τραγωδητής.
 Τραγωδῶ. Ζ. Τραγωδέω.
 Τρανεύω. Ζ. Ἐκτρέφω.
 Τρανός.
 Τραπεζάρης. Ζ. Τραπεζοκόμος.

Τραπεζί. Ζ. Τράπεζα.
 Τραπεζόνω. Ζ. Τραπεζόω.
 Τράφος. Ζ. καὶ Τάφος.
 Τραχηλιά. Ζ. Ὡα.
 Τράχωμα. Ζ. Τραχωματικός.
 Τρεχάτα. Ζ. Τροχάδην.
 Τρέχω.
 Τρευλός. Ζ. Τραυλός.
 Τριάντα. Ζ. Τριάκοντα.
 Τριαντάφυλλον. Ζ. Ῥόδον.
 Τριγλί. Ζ. Τρίγλα.
 Τριέστι. Ζ. Τέργεστρο.
 Τρίκκαλα. Ζ. Τρίκκη.
 Τρίπτυς. Ζ. Τρίπτης.
 Τριφύλλι. Ζ. Τρίφυλλον.
 Τρόπος.
 Τρουμπέτα. Ζ. Σάλπιγξ.
 Τροχίζω.
 Τροχός.
 Τροχῶ. Ζ. Τροχάω.
 Τρυγητής.
 Τρυγιά. Ζ. Τρυγία.
 Τρύγος.
 Τρύπα.
 Τρυπόνω. Ζ. Τρωγλοδυτέω.
 Τρυπῶ. Ζ. Τρυπῶω.
 Τρυπωτή. Ζ. Τρυπωτήρ.
 Τρώγω.
 Τσακμάκια Βαρβ. Ζ. Πυρεῖον.
 Τσακμακόπετρα Βαρβ. Ζ. Πυρίτης.
 Τσαλαπατῶ Χυδ. Ζ. Λακπατῶ.
 Τσακσύρι ἢ Τσαξύρι Βαρβ. Ζ. Ἀναξυρίς.
 Τσαπίον Χυδ. Ζ. Σκαπάνη.
 Τσάφη Χυδ. Ζ. Πάχνη.
 Τσεκρίκι Βαρβ. Ζ. Ῥοδάνη.
 Τσεκούρι Βαρβ. Ζ. Πέλεκυς.
 Τσεληκί Χυδ. Ζ. Στόμωμα. κ. Χάλυψ.
 Τσευδός Χυδ. Ζ. Σχαῦδα.
 Τσιγαρισμένα Χυδ. Ζ. Συγκνιτάω.
 Τσιληπορδῶ Χυδ. Ζ. Σιληπορδέω.
 Τσιμπίδι Χυδ. Ζ. Μαδιστήριον, κ. Τριχολάβιον, κ. Ψαλῖς.
 Τσίμπλα. Ζ. Λῆμη καὶ Σιφλός.
 Τσιμπῶ. Ζ. Ψαλάσσω.
 Τσίνουρον. Ζ. Σκύνιον, καὶ Βλεφαρίς.
 Τσίντσιρα. Ζ. Τέττιξ.
 Τσίντσιφον Χυδ. Ζ. Ζίζυφον.
 Τσίπουρα Χυδ. Στέμφυλον.
 Τσιρέπι Βαρβ. Ζ. Ποδείον.
 Τσίρλημα Χυδ. Ζ. Τίλημα.
 Τσιρλῶ Χυδ. Ζ. Τιλῶ.
 Τσιχόριον. Ζ. Κίχορα, κ. Κιχώρη, κ. Κιχώριον.
 Τσουκαλᾶς. Ζ. Χυτροπλάθος.
 Τσουκάλι. Ζ. Χύτρα.
 Τσουκνίδα. Ζ. Κνίδη.
 Τυλίγω. Ζ. Τυλίσσω.
 Τύλος.
 Τυπικόν. Ζ. Τυπικός.
 Τυπόνω. Ζ. Τυπόω.
 Τυραννίζω.
 Τυρόπιτα, ἢ Τυρόψωμα, Ζ. Τυρόεις.
 Τυφλόνω. Ζ. Τυφλώω.
 Τυφλοπανίτσα. Ζ. Μυῖνδα, κ. Ψηλαφίνδα.
 Τυφλοπόντικον. Ζ. Σπάλαξ.

Υ.

Υαλίζω ἢ Γυαλίζω. Ζ. Υαλίζω, κ. Υαλόεις.
 Υαλίζομαι. Ζ. Ἐνοπτρεύω.
 Υγεία, ἢ Υγία. Ζ. Υγίεια.
 Υγρασία. Ζ. Υγραίνω.

Τῶδρα. Ζ. Τῶδρα, κ. Τῶδρα.
 Τῶδρωπικαί, } Ζ. Τῶδρίασις, κ. Τῶδρωψ.
 Τῶδρωπικία. }
 Τῶδρωπικός. Ζ. Τῶδρικός.
 Τῶνιον. Ζ. Τῶνις.
 Τῶπάγω.
 Τῶπάρχοντα, τά. Ζ. Τῶπάρχω.
 Τῶπερηφανεύομαι.
 Τῶπόδημα.
 Τῶποκάμισον. Ζ. Χιτών.
 Τῶπόληψις.
 Τῶπομονή.
 Τῶποστατικά, τά. Ζ. Τῶποστατικός, κ. Τῶπόστασις.
 Τῶπόσχεσις.
 Τῶπόσχομαι. Ζ. Τῶπισχνούμαι.
 Τῶποτακτικός.
 Τῶποψήφιος.
 Τῶποψία.
 Τῶσκα, κ. Τῶσκα. Ζ. Τῶσκη.
 Τῶστρινός. Ζ. Τῶστρος.
 Τῶφάδιον.
 Τῶφάινω.
 Τῶφαντής. Ζ. Τῶφάντης.
 Τῶφειλμός. Ζ. Τῶφαίρεσις.
 Τῶφοις.

Φ.

Φαγάς.
 Φαγοπότια. Ζ. Φαγητιπότια.
 Φαγοῦρα. Ζ. Κησημονή.
 Φάγουσα. Ζ. Φάγαινα.
 Φαγκρί. Ζ. Φάγρος.
 Φακίολι. Ζ. Φακίολος.
 Φάλαγγας. Ζ. Φάλαγξ.
 Φαλάκρα.
 Φαλακρός.
 Φανάριον.
 Φανερός.
 Φαντάζομαι.
 Φαντασία.
 Φάντασμα. Ζ. κ. Φάσμα.
 Φαρμάκιον.
 Φάρος. Ζ. Φάρ.
 Φασάνι. Ζ. Φασιανός.
 Φασκιδόνω. Ζ. Σπαργανόω.
 Φασοῦλι. Ζ. Φάσηλος.
 Φατρία.
 Φεγγάρι. Ζ. Φέγγος.
 Φεγγίτης.
 Φελόνισιν.
 Φέρνω.
 Φερτός.
 Φευγάτος. Ζ. Φυγός.
 Φθασμένος. Ζ. Ήριμος.
 Φθιασίδιον. Ζ. Φύκος.
 Φθιασίδωμα. κἀλλιον ἴσως Φυκασίδωμα ἐκ τοῦ Φύκος. Ζ. Πα-
 ραφυκισμός.
 Φθονῶ.
 Φθόνος.
 Φιλακόλουθος.
 Φίλημα.
 Φιλί Χυδ. Ζ. Φίλημα.
 Φιλῶ.
 Φιρίκι Χυδ. Ζ. Χίδρον.
 Φιστίκια. Ζ. Πιστάκη.
 Φίστουλας. Ζ. Σύριγξ.
 Φιτίλιον. ἴσως παραφθορά ἐκ τοῦ φωτύλιον, ὅτι φωτός ὕλη. Ζ.
 Θρυαλλίδιον.
 Φλάμπουρον. Ζ. Ἐπισείων, κ. Σημαία.
 Φλασκή. Ζ. Φλασκίον.

Φλασκόφαρον. Ζ. Φύσα.
 Φλέβα. Ζ. Φλέψ.
 Φλέγμα.
 Φλωρίον. Ζ. Χρύστος.
 Φοβερίζω.
 Φοβερισμός.
 Φοβερός.
 Φόβος.
 Φόλλα. Ζ. Φολλίς.
 Φορά.
 Φοράδα. Ζ. Φοράς, κ. Φορβάς, κ. Ήππος.
 Φορυσία.
 Φορῶ.
 Φουκάλι. Ζ. Κόρηθρον, κ. Σάρωθρον.
 Φούντα. Ζ. Θύσανος.
 Φουντωτόν. Ζ. Κροσσωτός.
 Φουρνάρης. Ζ. Κλιβανεύς, κ. Φούρνος.
 Φουρνίζω. } Ζ. Φούρνος.
 Φούρνος. }
 Φούσκα. Ζ. Φύσκη.
 Φουσκάλῃθρα (ὡς δακτυλήθρα). Ζ. Πομφόλιξ, κ. Φυταλῖς.
 Φούκτα. Ζ. Πυγμή.
 Φράγγοι.
 Φροκαλιά. Ζ. Κόρηθρον, κ. Σάρωθρον.
 Φταρμίζομαι. Ζ. Πταίρω.
 Φταρμισμός. Ζ. Πταρμός.
 Φτέρη. Ζ. Πτερίς.
 Φτέρνα. Ζ. Πτέρνα.
 Φτερόν. Ζ. Πτερόν.
 Φτύαρι. Ζ. Πτύον.
 Φτύμα. Ζ. Πτύσμα.
 Φυκιασίδιον. Ζ. Φύκος.
 Φυκιασιδόνω. Ζ. Ψιμιθιόω.
 Φυλάγω. Ζ. Φυλάσσω.
 Φυλακή.
 Φυλακόνω. Ζ. Φυλακίζω.
 Φυλακωμένος. Ζ. Φυλακίτης.
 Φυλλάδα. Ζ. Φυλλάς.
 Φύρσις.
 Φύσα.
 Φυσοῦνι. Ζ. Φύσα.
 Φυτάνιον, κ. Φυτάνι. Ζ. Μοσχεύω, κ. Φυτάς, κ. Φυτευτήριον.
 Φύτρον. Ζ. κ. Πρόφυτις.
 Φώκα. Ζ. Φώκαινα.
 Φωτίζω.

Χ.

Χαδεύω. Ζ. Καταψάω, κ. Κολακεύω.
 Χαζινές Τουρκ. Ζ. Γάζα.
 Χαίρομαι. Ζ. Χαίρω.
 Χαιρετήματα. Ζ. Χαιρετισμός.
 Χαιρετίζω. } Ζ. Χαιρετίζω.
 Χαιρετῶ. }
 Χαλάζι. Ζ. Χάλαζα.
 Χαλάζιον.
 Χαλασμός. Ζ. κ. Χαλάζω.
 Χαλάστρα. Ζ. Χαλάζω.
 Χαλβανιά. Ζ. Χαλβάνη.
 Χαλίκι. Ζ. Χάλιξ, κ. Χάχληξ.
 Χαλινάρι. Ζ. Χαλινός.
 Χαλκιάς. Ζ. Χαλκεύς.
 Χάλκινος. Ζ. Χάλκεος.
 Χάλκωμα. } Ζ. Χαλκεύς, κ. Χάλκωμα.
 Χαλκώματα. }
 Χαλνῶ, ἡ } Ζ. Χαλάζω.
 Χαλῶ, }
 Χαμάλης Βαρβ. Ζ. Φορέας, κ. Φόρταξ, κ. Φορτικός, κ. Φορ-
 τοβαστιάτης, κ. Φορτοφόρος.
 Χαμαϊλίον Χυδ. Ζ. Φυλακτήριον. κ. Περίαπτον.
 Χαμογελῶ. Ζ. Ἐπιμειδῶ, κ. Τπογελῶ, κ. Τπομειδῶ.

Χαμόμηλον· Ζ. Χαμαίμηλον.
 Χανδάκιον.
 Χαραγή.
 Χαράκι· Ζ. Παράγραφος.
 Χαράκιον.
 Χάσις.
 Χάσκα· Ζ. Χάσκαξ.
 Χάσχω· Ζ. κ. Χαίνω.
 Χάπι· Ζ. Καταπότιον.
 Χασμηρύομαι· Ζ. Χασμαομαι.
 Χάπτω· Ζ. Ανακάπτω, κ. Κάπτω.
 Χειλαράς· Ζ. Χείλων.
 Χειμῶνας· Ζ. Χειμών.
 Χειριά· Ζ. Κώμυς.
 Χειροβολιά.
 Χειροβολιάζω.
 Χειρόβολον.
 Χειρομάνδηλον· Ζ. Χειρόμακτρον.
 Χειρομάχος·
 Χειρόμυλον.
 Χειρότερος.
 Χειρότιον· Ζ. Περιχείριον, κ. Χειρίς.
 Χειροτονία.
 Χειροτονῶ.
 Χειροῦλι· Ζ. Λαβή, κ. Προλαβή, κ. Χειρολάβη.
 Χελών· Ζ. Χελώνη.
 Χελωνάκια· Ζ. Χοιράς.
 Χέρι· Ζ. Χείρ.
 Χεσμένος· Ζ. Ἐπιεχοδός.
 Χιλιάλι Χυδ. Ζ. Μηλωτής· κ. Ὀτογλυφία.
 Χιλιοπόδα· Ζ. Ἀκατίς.
 Χιόνιον· Ζ. Χιών.
 Χιονόνερο· Ζ. Χιών.
 Χλιός· Ζ. Χλιαρός.
 Χλωμός· Ζ. Χλωρός, κ. Χλουρός.
 Χλωρόν τυρί· Ζ. Χλωρός.
 Χολιάζω· Ζ. Χολάω.
 Χοχλάνα· Ζ. Κάχληξ.
 Χονδροκέφαλος· Ζ. Παχύνοος.
 Χονδρός· Ζ. κ. Χόνδρος.
 Χοροστατῶ· Ζ. Χοροστατέω.
 Χορταίνω· Ζ. Χορτάζω.
 Χορτάρι· Ζ. Χόρτος.
 Χορτάριον.
 Χορτασμός.
 Χορταστικός.
 Χούφτα· Ζ. Πυγμή.
 Χρονίζω.
 Χρόνος· Ζ. κ. Ἔτος.
 Χρόνου [του]· Ζ. Νέωτα.
 Χρυσάφιον.
 Χρυσομαλλοῦσα· Ζ. Χρυσόθερα.
 Χρυσάχος· Ζ. κ. Ἀργυροχός.
 Χτενίζω· Ζ. Κτενίζω.
 Χύνω.
 Χύσις.
 Χῶμα.
 Χωνεύω.
 Χώνευσις.

Χωνίον· Ζ. Χοάνη, κ. Χωνεῖον.
 Χώρα.
 Χωράφιον.
 Χωριάτης } Ζ. Χωρίτης.
 Χωριάτικος }
 Χωριάτιστα }
 Χωρίζω.
 Χωρίον.
 Χωρῶ.

Ψ.

Ψάθα· Ζ. Ψίαθος.
 Ψάδας· Ζ. Ψιαδοπλόκος.
 Ψαλίδι· Ζ. Ψαλίς.
 Ψαλιδίζω· Ζ. Ψαλίζω.
 Ψάλτης.
 Ψαρά, τὰ· Ζ. Ψύρα.
 Ψάρι· Ζ. Ὀψάριον.
 Ψαρύς· Ζ. Ψαρός.
 Ψαχνός· Ζ. Σαχνός.
 Ψάχνω· Ζ. Ψηλαφάω.
 Ψεγάδιον, ἢ Ψεγάδι· Ζ. Ψέγμα.
 Ψειρίζομαι· Ζ. Φθειρίζω.
 Ψέμα· Ζ. Ψεῦμα.
 Ψεῦμα· Ζ. Ψεῦδος.
 Ψεύτης· Ζ. Ψεύστης.
 Ψεύτικος· Ζ. Πλαστός.
 Ψεχαλίζω· Ζ. Ψακάζω.
 Ψεχαλήθρα· Ζ. Ψακάδιον, κ. Ψακάς.
 Ψεχαλίδα· Ζ. Ψακάς.
 Ψηφία· Ζ. Ψηφίον, κ. Ψῆφος.
 Ψιλός.
 Ψίχα· Ζ. Ψίξ.
 Ψόφος.
 Ψοφῶ· Ζ. Ψοφέω.
 Ψυλλίζομαι· Ζ. Ψυλλίζω.
 Ψύλλος· Ζ. Ψύλλα.
 Ψυχομαχῶ· Ζ. Ψυχομαχέω, κ. Ψυχορράγγω.
 Ψωλή.
 Ψωμάς· Ζ. Ἀρτοκόπος, κ. Ἀρτοποιός.
 Ψωμοζήτητης· Ζ. Ἐπαίτης, κ. Μαζαχρέτης.
 Ψωμίον.
 Ψωνίζω· Ζ. Ὀψωνέω.
 Ψωνιστής· Ζ. Ὀψώνης.
 Ψωριασμένος· Ζ. Ψωραλέος.
 Ψωροφύτης· Ζ. Φῦμα.

Ω.

Ωμός.
 Ωμός.
 Ωρα· Ζ. Ὀρολόγιον.
 Ωραιότης.
 Ωριμάζω.
 Ωριμος.
 Ωρολόγι· Ζ. Ὀρολόγιον.
 Ωσάν· Ζ. κ. Ὠστε.
 Ωσάννά· Ζ. Ὠτανσί.
 Ως δέκα· Ζ. Ὠς.
 Ως τὸν Ἀλέξανδρον· Ζ. Ὠς.

Π Ι Ν Α Ε Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Σ,

Περιέχων Λέξεις τῆς σημερινῆς γλώσσης, ὅσας ἐσημείωσεν ὁ Κοραῆς εἰς τὰς διαφόρους του ἐκδόσεις Ἑλληνικῶν συγγραφέων. Οἱ ἑλληνικοὶ ἀριθμοὶ σημαίνουν τὰς σελίδας τῶν προλεγομένων, οἱ δὲ κοινοὶ τὰς τοῦν σημειώσεών του.

Α.

Α ἀντί τοῦ αἰ, Ἡλιόδ. 39. 349. Ἀντί τοῦ ε, Πρόδρ. 284. Πλε-
οναστικόν, Πλούτ. Γ, ιε. λζ.
Αἶσχος, Στράβ. Δ, 138.
Αἶσχατον φόρεμα, Ἰλ. δ, 32.
Αἶσθέλλα· Ζ. Γύλος.
Αἶβια, Πλούτ. Γ, β.
Αἶβρυα· Ζ. Βρύον.
Αἶγαθα (τά), Ἰσοκρ. 113.
Αἶγاليا, Πλούτ. Γ, ιβ.
Αἶγαλλια, Ἰλ. β, σελ. 150.
Αἶγανον, Ἰλ. β, σελ. 134. Πλούτ. Ε, 343. 344.
Αἶγανόν, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ. 144.
Αἶγᾶπη, Πλούτ. Γ, ζ. Ἀγάπημον, Ἡλιόδ. 117.
Αἶγαπητικὸς, Πλούτ. Γ, ζ.
Αἶγαπῶ, Πρόδρ. ος. - Ἀγαπῶ νᾶ περιπατῶ, νᾶ λαλῶ - νᾶ τρέ-
χω, Πλούτ. Γ, ε.
Αἶγαρεύω, Πρόδρ. 264.
Αἶγγειον, Πλούτ. Γ, ζ, ἡ - κακὸν αἶγγειον, ζ.
Αἶγελᾶδα, Ἰσοκρ. Β, 179.
Αἶγέστα, Πλούτ. Ξ, 476.
Αἶγιασμός· Ἀγιος, Ἀγιότης, Πλούτ. Δ, κδ, κς.
Αἶγκᾶλη, κ. Ἀγκαλία, Πλούτ. Γ, ιδ.
Αἶγιόκλημα· Ζ. Αἰγόκλημα.
Αἶγκᾶθη τῆς θαλάσσης, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ. 127.
Αἶγκινάρα, Πλούτ. Γ, ιε.
Αἶγκωνή κ. Ἀγκωνία, Πλούτ. Γ, σε.
Αἶγοράδα, Ἡλιόδ. , 317.
Αἶγόρασσις, Ἡλιόδ. , 316.
Αἶγός, κ. Αἶγωγός, Πλούτ. Ξ, 437.
Αἶγριάδα, Πλούτ. Δ, 493.
Αἶγρίμιον· Ἰδε Πίνακα τῶν Σημειώσεων εἰς τὸν Στράβ. λέξ. Νε-
κριμαῖα.
Αἶγριοηδύσμος, Στράβ. Δ, 155.
Αἶγριομάραθρον, Στράβ. Δ, 355.
Αἶγωνία, Ἰσοκρ. 146.
Αἶδανᾶ, Πλούτ. Γ, ιε.
Αἶδειάζω, Πλούτ. Α, 384.
Αἶδελφοσύνη, Ἡλιόδ. 24.
Αἶδιάβετος, Πλούτ. Β, 452.
Αἶδιάντροπος. Πρόδρ. 301.
Αἶδράλεστα· ὁσπρια ἀδράλεστα, Ἰσοκρ. 192.
Αἶδρύνω, Ἰσοκρ. 192.
Αἶδρύς, Ἰσοκρ. 192.
Αἶθᾶλη, Ἡλιόδ. 249.
Αἶθέρας, Πλούτ. Ε, 343.
Αἶθερίνα, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ. 54.
Αἶθιβολεύω· } Πλούτ. Α, ις.
Αἶθιβολή· }
Αἶθόγαλα· Ζ. Ἀνθόγαλα.
Αἶ· Ζ. Α.
Αἶγόκλημα, Πλούτ. Γ, ιγ.
ΑἶνΔ (εἰς) ῥήματα, Ἡλιόδ. 342. Ζ. καὶ ῥήματα.

Αἰτιατική· Αἰτιατικαὶ ἐνικαὶ θηλυκ. ὀνομάτ. ἀντί ὀνομαστικῶν
ἐνικῶν - πληθυντικαὶ ἀρτεν. ὀνομάτ. ἀντί ὀνομαστικῶν ἐνικῶν,
Πλούτ. Β, 365. - Αἰτιατικῆς κατάχρησις, Ἡλιόδ. 56.
ΑἶΩ καὶ ΕΓΩ (εἰς) ῥήματα, Ἰσοκρ. 61.
Αἶκαρδος, Πλούτ. Β, 451.
Αἶκατάστατος, Πλούτ. Α, 436. Β, 380. Ε, 371.
Αἶεραῖος, Ἰσοκρ. 96.
Αἶκῖον (ὕποκοριστικὰ εἰς), Πλούτ. Γ, ξς.
Αἶκολουθῶ· Μετ' ἡκολουθήσαν ἀρρωστία, ζημία, δυστυχία κτλ.
Ἰσοκρ. 179. - Σὲ ἀκολουθῶ καὶ σοῦ ἀκολουθῶ· ὅσα ἡκολουθή-
σαν, Πλούτ. Β, 369. Ζ. καὶ Τρέχω. - Ἀκολουθῶ, Στράβ. Δ,
270. - Ἀντὸν ἀκολουθήσῃ τίποτε, Πλούτ. Ε, 316.
Αἶκόμη ἢ Αἶκώμη, Πρόδρ. μή· Ἰσοκρ. 3. 312.
Αἶκούω· Δὲν θέλει νᾶ μ' ἀκούσῃ, Πλούτ. Ε, 339.
Αἶκρίβεια, Ἰσοκρ. 16. Ἀριστοτ. Ἠθικ. 24.
Αἶκριβός, Ἰσοκρ. 16. Ἀριστοτ. Ἠθικ. 247.
Αἶκρις, Ἡλιόδ. 1.
Αἶκρόπαστος, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. 176.
Αἶκᾶρα, ἡ Ἀτᾶρα, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. 168. 169.
Αἶβανοὶ ἢ Ἀλβανίται, Ἰσοκρ. 68.
Αἶλέθω, Πρόδρ. 313.
Αἶλέκος, Πλούτ. Ξ, 378.
Αἶλευρικόν, Πλούτ. Γ, ιε.
Αἶλᾶθαι· Ἀληθείας (λέγω τάς), Πρόδρ. 369. - Ἐπ' ἀληθείας·
Κατὰ ἀλήθειαν· Τῇ ἀληθείᾳ· Ματ' τὴν ἀλήθειαν, Πλούτ. Γ,
ις. - Τὴν ἀλήθειαν λέγουσι. Ὁ καιρὸς φανερόναι τὴν ἀλήθειαν·
Ἡ ἀλήθεια εἶναι μαλωτρία, ις.
Αἶληθινός, Ἰλ. δ, σελ. 34.
Αἶλιδῶνα, Ξενοκρ. 194.
Αἶλλαγή, Ἰλ. β, σελ. 90. Πλούτ. Ξ, 454.
Αἶλλαξία, ἡ Ἀλλαγή φορεμάτων, Πλούτ. Δ, 384.
Αἶλλάσσω· Τοῦτο ἀλλάσσει, Ἰσοκρ. 153. Πλούτ. Δ, λς -
ἠλλάξε τά φορέματα, 384.
Αἶλλέως ἢ Ἀλλιώς, Ἰσοκρ. 165.
Αἶλλογεῖός· Ζ. Λογεῖον.
Αἶλλον δρόμον, Πλούτ. Γ, 367.
Αἶλωποῦ ἢ Ἀλεποῦ, Πλούτ. Γ, ιη.
Αἶμάδες, Ἰλ. β, σελ. 136.
Αἶμανίτης, Πλούτ. Β, 387. Δ, 393.
Αἶμβων, Πλούτ. Γ, κ.
Αἶμε, προστακ. ἐνικ. δεύτερ. τοῦ ῥήματος Ἀμω, ὑπάγω· Πληθυντ.
Ἀμετε ἢ Ἀμεῖτε, Ἰσοκρ. 377. 287. Πλούτ. Ε, 312. - Ἀμε λεί-
πεμε, Ἰλ. β, σελ. 34.
ΑἶΜΕΝΟΣ· Ζ. Μετοχαί.
Αἶμεστος, Πλούτ. Γ, κγ.
Αἶμετάβετον (τό) τῆς γνώμης, Πλούτ. Γ, κδ.
Αἶμετάβετος, Πλούτ. Γ, κδ.
Αἶμη, ἡ Ἀμμή, Πρόδρ. πγ.
Αἶμόργη, Πλούτ. Ε, 312.
Αἶμποτε, Ἡλιόδ. 71. Ἰλ. γ, σελ. 38. 39.
Αἶμπώθω, Πλούτ. Ε, 387.
Αἶμφίβιος, Πλούτ. Γ, νς.
Αἶν (μετ' ὀριστικῶν παρῶχημένου), Πλούτ. Δ, 402.
Αἶναγελῶ, Πλούτ. Δ, 461.

Ἀναγκαῖον, Πλούτ. Γ, η' Ζ, καὶ Χρεία.
 Ἀναδεύω, Πλούτ. Α, 407.
 Ἀνάδοχος (χρὺς Νονός), Πλούτ. Ξ, 395.
 Ἀναδιβάλλω, Πλούτ. Α, κ'.
 Ἀναλογεῖν· Ζ. Δογεῖν.
 Ἀναμεταξύ εἰς τοὺς δύο· Εἰς τοῦτο τὸ ἀναμεταξύ, Ἰσοκρ. 154.
 Ἀναπαύομαι, Πρόδρ. 305.
 Ἀνάπαυσις· Ζ. Χρεία.
 Ἀναπνέω· Ἄφες μὲ ὀλίγον νὰ ἀναπνέω, Πλούτ. Ξ, 340.
 Ἀνασαίνω, Πλούτ. Ξ, 340.
 Ἀνατολή, Ἰσοκρ. 81.
 Ἀναφέρω, Ἠλίοδ. 334.
 Ἀναφορά (Τουρκοχρὺς Ἀρχιχάλιον), Πλούτ. Ξ, 347.
 Ἀνέγγεγκτος, Πλούτ. Δ, 355.
 Ἀνεμικὰ πράγματα, Ἠλ. δ, σελ. 46.
 Ἀνεμομιλητής, } Ἠλ. δ, σελ. 46.
 Ἀνεμομιλία, }
 Ἀνεμος· Νὰ σ' ἐπάρῃ ὁ ἀνεμος, Πλούτ. Δ, 373.
 Ἀνεμοστρόβιλος, Ἠλίοδ. 334. Πλούτ. Γ, 369. Ξενοκρ. 216.
 220.
 Ἀνζα, ἢ Ἄντα, ἢ Ἀντζα, Ἠλίοδ. 113.
 Ἀνθόγαλα, Πλούτ. Α, 416.
 Ἀνθρακούφη, Ἠλίοδ. 55.
 Ἀνθρωπυμένους, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 335.
 Ἀνθρωπος εἶμαι κ' ἐγὼ, Πλούτ. Α, ις'. Ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ,
 ις'. γίνομαι ἄνθρωπος, ις'. Τί λέγεις ἄνθρωπε; ις'. Δὲν εἶναι
 ἄνθρωπος νὰ σὲ γελάσῃ, ιή.
 Ἀνίσως, Πλούτ. Β, 434.
 Ἀνοιξεις, Πλούτ. Α, 403.
 Ἄντα· Ζ. Ἀνζα.
 Ἄντζα· Ζ. Ἀνζα.
 Ἀντζίον, Ἠλίοδ. 113.
 Ἀντιξυγίζω, } Ἰσοκρ. 37.
 Ἀντιξυγιον, }
 Ἀντίπερα, Πλούτ. Γ, 367.
 Ἀντισέμιδες, Ἠλίοδ. 259.
 Ἀντισόια (Ἰταλ. Ansiuga)· Ζ. Χαφίον.
 Ἀντωνυμία· Ζ. Τὴν καὶ Τοῦτο.
 Ἀνυδρία· Εἰς τὴν ἀνυδρίαν καλὸν εἶναι καὶ τὸ χαλάζιον, Πλούτ.
 Γ, κδ'.
 Ἀνυπόπτα καὶ Ἀνυόπτετα, Πλούτ. Δ, 418.
 Ἀνυφαντοῦ ἢ Ἀνυφάντρια, Πρόδρ. 283.
 Ἄνω κάτω· Ζ. Καί.
 Ἀξία, Ἰσοκρ. 190. – Ἀντί Ναξία, Πλούτ. Γ, μζ'. Ζ. καὶ Να-
 ξία.
 Ἀπάκι, Ξενοκρ. 180.
 Ἀπαξιμάδιον, Ξενοκρ. 208.
 Ἀπαρέμφατα κατὰ τὸ φαινόμενον προτακτικά, Πλούτ. Γ, νθ'.
 Ἀπασβολωμένος καὶ Ἀποσβολωμένος, Πλούτ. Γ, 380.
 Ἀπεξηλόνω· Ζ. Ἐξηλόνω.
 Ἀπέχω, Ἰσοκρ. 310.
 Ἀπήγανος· Ζ. Πήγανος.
 Ἀπηλογοῦμαι (ἀντι Ἀπολογοῦμαι), Πλούτ. Β, 424.
 Ἀπήν· Ἀπήτης· Ἀφής, Πλούτ. Β, 424.
 Ἀπό, συντάσσεται μὲ αἰτιατ. καὶ ὡς συντάσσεται πρότερον καὶ ἡ
 Ἐκ, Ἰσοκρ. 322. 323. – Ἀπὸ ἐμένα· Ζ. Τά.
 Ἀποβάλλομαι, ἢ Ἀποβάλλω, Πρόδρ. 338. – Ἀπεβάλλῃ πέν-
 τε μηνῶν· καὶ Ἀπεβάλλῃ τὸ ζήτημάτου, Πλούτ. Α, 433.
 Γ, δ.
 Ἀποδιάλεγμα, Ξενοκρ. 166.
 Ἀποδοσιδίων, ἢ Ἀποδοσίδιον, Πλούτ. Γ, κς'.
 Ἀποκάμνω, Ἰσοκρ. 296. Πλούτ. Α, 423.
 Ἀποκοπτικοῦ, ἢ Ἀποκαπτικῶς, Ἰσοκρ. 107.
 Ἀπόκοτος· } Ἠλίοδ. 147.
 Ἀποκοτῶ, }
 Ἀποκτῶ, Πρόδρ. λ'. πά.
 Ἀπόλαμπρα, Πλούτ. Γ, 418.
 Ἀπολείτουργα, Αὐτόθ.
 Ἀπολιφάδιον, Αὐτόθ. ις'.
 Ἀπόμακραν· Ζ. Ἐξω.

Ἀπομνήμερα, Πλούτ. Γ, 418.
 Ἀπόνημα, ἢ Ἀπόπλυμα, Ἠλ. α, σελ. 132.
 Ἀπορρήκτω καὶ Ἀπορρήκνω, Πλούτ. Ξ, 411.
 Ἀποστασία, Πλούτ. Ε, 412. Ξ, 451.
 Ἀποστέχομαι· Ἀπεστάθῃ· Ἀποσταμένος, Ἰσοκρ. 296.
 Ἀποστηθίζω, Πλούτ. Δ, 350.
 Ἀπόστημα, Πλούτ. Ε, 424.
 Ἀποστομίζω καὶ Ἀποστομόνω, Πλούτ. Β, 442. Ζ. καὶ Ἐπι-
 στομίζω.
 Ἀποσυνθίζω, Πλούτ. Δ, 437.
 Ἀπόφασις κριτοῦ, Πρόδρ. 365.
 Ἀποφύγω, Πλούτ. Ε, 425.
 Ἀπρακτος, Πλούτ. Β, 461. – Ἀπρακτος ἐγύριτεν, Ἰσοκρ. 208.
 Ἀπρίλιος, Πλούτ. Α, 367. 375. 403.
 Ἀράζω, Ἠλίοδ. 3.
 Ἀραθυμία· Ἡ Ἀραθυμία μ' ἐπῆρε, Πλούτ. Γ, κς'.
 Ἀράθυμος, } Πλούτ. Γ, κς'.
 Ἀραθυμῶ, }
 Ἀράχνη· Ἀραχνία· } Ἠλίοδ. 351.
 Ἀραχνιάζω, }
 Ἀργά (πρὸς τ'), Πλούτ. Γ, λβ'.
 Ἀργά· Ἀργά λαλῶ· Ἀργά ἤλας, Πλούτ. Γ, λβ'.
 Ἀργανον, Πρόδρ. 283.
 Ἀργατινὴ, λγ'.
 Ἀργητα, λγ'.
 Ἀργία, λ' – λά.
 Ἀργίζω, ἢ Ἀργεύω, λά.
 Ἀργόγλωσσος, λέ.
 Ἀργολογῶ, λβ'.
 Ἀργομιλῶ, λέ.
 Ἀργοπορία, λγ'.
 Ἀργοπορῶ, λέ.
 Ἀργοπροπατῶ, λέ.
 Ἀργός, Πλούτ. Γ, λά. λβ'. Μὴ στέκης ἄργος. Τί στέκει, ἄρ-
 γός; λ'. – Ἀργός λόγος, λά. – Ἀργὸν χωράφιον, λά – σκευ-
 ος, λδ'.
 Ἀργοστολία, λγ'.
 Ἀργοστολῶ, λέ.
 Ἀργῶ, λς'.
 Ἀργώρα, λς'.
 Ἀρετή, Πλούτ. Δ, λς'.
 Ἀριθμητικὰ ὀνόματα κατὰ συγκοπὴν, Πλούτ. Γ, λδ'. Ἀριθμη-
 τικῶν ὀνομάτων σύνταξις μὲ ὀνομαστικὴν, Πρόδρ. 309.
 Ἀρίφνητος, Πρόδρ. 357.
 Ἀρκουῖδα, Πρόδρ. 361. Στράβ. Δ, 319.
 Ἀρκουδιστά, Ἠλίοδ. 12.
 Ἀρμαδία· } Πρόδρ. 284.
 Ἀρμίδι, }
 Ἀρμονία, Πλούτ. Δ, λς'.
 Ἀρπάζω καὶ Ἀρπῶ, Ἠλ. α, σελ. 46.
 Ἀρρωστία, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 341.
 Ἀρτενίκιον, ἢ Ἀρτενικόν, Στράβ. Δ, 322.
 Ἀρχήτερος, Πρόδρ. πβ'.
 Ἀρχος, Πρόδρ. 378. Ἠλ. β, σελ. 67. 105. γ, σελ. 44.
 Ἀς, Πλούτ. Γ, με – Ἀς μάθῃ, μς'.
 Ἀσβέστης, Πλούτ. Δ, 334.
 Ἀσβεστον, Ἠλ. β, σελ. 151.
 Ἀσβολωμένος, Πλούτ. Γ, 387.
 Ἀσβούρα· Ζ. Σβούρα.
 Ἀσθαβάδα, Πλούτ. Ξ, 378. Ξενοκρ. 150. Ζ. καὶ Στρόβα.
 Ἀσήμεον, Πρόδρ. 288.
 Ἀσκάδαρος, Πλούτ. Γ, λς'. Ξενοκρ. 76.
 Ἀσκαντζόχοιρος, Πλούτ. Γ, λς'.
 Ἀσκοθάλασσα, Πλούτ. Ξ, 356.
 Ἀσκόλυβρος, ἢ Σκομβρόβολος, Στράβ. Δ, 356.
 Ἀσπίδα, Πλούτ. Γ, λς'.
 Ἀσπροσάνιδον, Πλούτ. Ε, 344.
 Ἀσταχός, ἢ Σταχός, Ξενοκρ. 191. 196.
 Ἀστειεύομαι, Πρόδρ. ρββ'.

Ἀστόχαστος ἄνθρωπος, Ἰσοκρ. 313.
 Ἀστράγαλος καὶ Ἀστράγαλιον (Τουρκοχ. Κότσι) Πλούτ. 5. 444.
 Ἀστρακιά· Ζ. Ὀστρακιά.
 Ἀστράπτει, Ἠλιδ. 297.
 Ἀστράπτω, Πλούτ. Γ, λή.
 Ἀστρη (τά), Ἠλιδ. 132.
 Ἀστροπελέκειον, Πλούτ. Γ, λή.
 Ἀσυδοσία· } Πρόδρ. λγ'.
 Ἀσύδοτος· }
 Ἀσύστατος, Πλούτ. Ε, 451.
 Ἀττάλα, Πρόδρ. 340.
 Ἀτός· Ἐξευρέτο ἀτός σου, Πλούτ. Β. 446.
 ΑΤΟΣ· Ζ. Ὀνόματα· ΑΤΟΣ (εἰς) κατάληξις, Ξενοκρ. λδ'.
 ΑΤΩ· Ζ. ΑΤΩ.
 Αὐθέντης, Ἰσοκρ. 164. 330 - 331.
 Αὐστάραχον· Ζ. Παρινόν καὶ Ὀυστάραχον.
 Αὐτήνος· Αὐτήνη, Πλούτ. Α, 391.
 Αὐτίον, (τό), Ἠλιδ. 345. Λαλῶ εἰς τὸ αὐτίον τινός, Πλούτ. Γ, μ'. Τ' αὐτία μου βοῖζουσι, μέ. Ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτίον ἐμβαίνουσι καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλο ἐκβαίνουσι τὰ λόγια, μβ'. Οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτία, μγ'.
 Αὐτός ἀφ' ἑαυτοῦ μου. Αὐτός ἀφ' ἑαυτοῦ σου. Αὐτός ἀφ' ἑαυτοῦ του, Πλούτ. 5, 341.
 Αὐτοῦ, Ἰσοκρ. 265. Πλούτ. Γ, 419. Ἰλ. α, σελ. 106, β, σελ. 38.
 Αὐτοφιλαυτία· Αὐτοφιλαυτός, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 328.
 Αὐστηρός, Ξενοκρ. 218.
 ΑΤΩ καὶ ΑΤΩ (εἰς) ῥήματα, Ἰσοκρ. 61.
 Ἀφεδρών, Πλούτ. Α, 478.
 Ἀφῆς· Ζ. Ἀπὴν.
 Ἀφίνω· Ἀφίνομαι, Ἰσοκρ. 28. 149. Ἀφίνω· Πλούτ. Γ, μγ'. Ἀφίνω τὰ γένεια, μδ'. Ἀφῆκεν ἀπὸ τὰ χερίά του τὸ πρᾶγμα. Καὶ Ἀφῆκεν νὰ τὸν φύγῃ κτλ. 5, 387.
 ΑΦΙΟΝ (εἰς) ὀνόματα, Ἰσοκρ. 100. 333.
 Ἀφίονι, Πρόδρ. 254.
 Ἀφορμάριος· Ἀφορμάρης, ἢ Ἀφορμάρις, Ἰσοκρ. 308.
 Ἀφορμή, Ἰσοκρ. 307. 309.
 Ἀφορμίζω, Ἰσοκρ. 308.
 Ἀφρόφαρα, Ξενοκρ. 54. 205.
 Ἀφυρτα· Ἀφυρτος, Πρόδρ. 343.
 Ἀφύσικος· Ἀφύσικον πρᾶγμα, Ἰσοκρ. 262.
 Ἀχ, Πρόδρ. 49.
 Ἀχαμνίζω, Ἠλιδ. 282.
 Ἀχαμνός, Ἠλιδ. 282. Ἀχαμνός νοῦς, Πλούτ. Α, 415. Ἀχαμνή κεφαλὴ, 424. - Ἀχαμνά, 415.
 Ἀχέλιον, ἢ Χέλιον, Ξενοκρ. 203.
 Ἀχελοῦδα· Χελούδα, ἢ Πετρόφαρον, Ξενοκρ. 82.
 Ἀχηβάδα, Ἠλιδ. 5. Ξενοκρ. 146.
 Ἀχινός, Ξενοκρ. 199.
 Ἀχλάδα, Πρόδρ. 303.
 Ἀχνα, κ. Ἀχνάς, Ἰλ. δ, σ. 51.
 Ἀχνη, Πλούτ. Δ, 334.
 Ἀχνίζω, Ἰλ. δ, σ. 51.
 Ἀχνοπόδιον· Ζ. Ἐχνοπόδιον.
 Ἀχυλία, Ἠλιδ. 55.
 Ἀχυρον, Πλούτ. Γ, νά.
 Ἀχυρόστρωμα, Πλούτ. Α, 357.
 Ἀψά, Ἠλιδ. 69. Πλούτ. Γ, 333. Ἰλ. γ, σ. 31.
 Ἀψίθυμος, ἢ Ἀψόθυμος, Πλούτ. Γ, 433. Ἀριστοτ. Ἠθ. 251.

Β.

Β ἀντί Δ, Πρόδρ. 314. Ἀντί τοῦ Μ, Ἠλιδ. 5.
 Βαβίζω. Βαβύζω, ἢ Βαυίζω. Πλούτ. Γ, νά. Τί βαυίζεις; Ἀφεί τον νά Βαυίζῃ, νβ'.
 Βαβούρα, Ἰσοκρ. 161.
 Βάδα (τά) Ξενοκρ. 96.
 Βαδραχός, Ξενοκρ. 48. 96.
 Βαθύ χρώμα, Πρόδρ. 312.
 Βακάλις, Πλούτ. Γ, ος'.
 Βάλαινα, Ξενοκρ. 108.
 Βαλκόνιον, Πρόδρ. 350.

Βάλλω. Ζ. πόθος. Βάλλω στοίχημα, Πλούτ. Β. 390. Βάλλει ὁ νοῦς μου· ὅσα βάλλει ὁ νοῦς μου· Νά τὰ βάλλῃ εἰς τὸν νοῦν του, 375. Βάλλω εἰς τάξιν, Πλούτ. Δ, 386. πρᾶγμα ἔβαλλεν εἰς τὸν νοῦν του, Πλούτ. Ε. 364. Τὰ ἔβαλεν εἰς τὴν μέσσην, 5, 437. Βάλλει καὶ βάζει εἰς κακά, Ἰλ. β, σελ. 66. Βάλλετε μας νὰ πολεμήσωμεν, Ἰλ. γ, σελ. 28.
 Βάλλτος, Πλούτ. Δ. 476. Ἰλ. β, σελ. 98.
 Βαλτώδης, Ξενοκρ. 95.
 Βαμβάκιον, Στράβ. Δ, 310. 356.
 Βάμβουρας, Ἰσοκρ. 161.
 Βαρβάτος. Βαρβάτον ἄλογον, Πλούτ. Β. 377.
 Βαρβούνη (Ἰταλ. Barbone), Ξενοκρ. 105.
 Βαρδάρη, Πλούτ. 5, 347.
 Βαρμένη, Βαρμένος, ἢ Βαρημένος. Βαρῶ, Πλούτ. Β, 411.
 Βάρος, Ἠλιδ. 206.
 Βαρυκέφαλος, Πλούτ. Α, 468.
 Βαρύνοος, Πλούτ. Α, 468.
 Βαρύνω. Ἐβάρυνεν ὁ ἀρρώστος. - ἡ ἀρρώστια, Πλούτ. Δ, 464.
 Βαρύς. Κάμνει τὸν βαρύν, Ἰσοκρ. 153. Βαρύς, Στράβ. Δ, 295. Ἰλ. γ, σελ. 70.
 Βαρῶ, Πλούτ. 5, 402.
 Βασιλέας· Ζ. Ὀνόματα.
 Βασίλεια (τά), Ἰσοκρ. 42.
 Βασίλειον (τό), Ἰσοκρ. 42.
 Βασιλική (Basilica), Ἰσοκρ. 129.
 Βασκαίνω, Ἰσοκρ. 240.
 Βασταγάρης, ἢ Βασταγάρης, ἢ Βασταγάρης, Πλούτ. Β. 401.
 Βατόπουλον, Ξενοκρ. 196.
 Βάτος, Πλούτ. Γ, νδ'. Ξενοκρ. 197.
 Βάττινον, Πλούτ. Γ, νδ'.
 Βαυκαλία. Βαυκαλίας. Βαυκαλίον. Βαυκος. Ζ. Καύκη.
 Βαῦνον ἐπὶ Εὐσταθίου ἐκάλουν οἱ Πελοποννήσιοι τὴν Παριττιαν, Ἰλ. α, σελ. 108.
 Βεγγιάρω, Ἰεροκλ. Ἀστεῖα σ. 30.
 Βελόνα· Βελόνη· Βελόνιον, Βελόνιν, καὶ Βελόνι, Πλούτ. Γ, νδ'. Δέν μ' ἀφῆκεν οὐδὲ βελόνην· Κάθομαι ἐπάνω εἰς βελόνας, νέ.
 Βελονίδιον, Πλούτ. Γ, νέ. Ξενοκρ. 58.
 Βερδάσα, Πλούτ. Α, κ'.
 Βερζιτίκι, Ξενοκρ. 80.
 Βιθαρεντής, Ξενοκρ. 101.
 Βιβάριον [Vivarium] ἢ Λιβάριον. Ζ. Ζωῆρος.
 Βίγλα, Ἰλ. β, σελ. 148. Ἰεροκλ. Ἀστ. 30.
 Βιγλίζω, Ἰεροκλ. Ἀστ. 30.
 Βίος (ὁ καὶ τό), Ἰσοκρ. 103. 106. Πλούτ. Γ, νς'. Εὐρηκε βίος, ξδ'.
 Βίος. Διὰ βίου ἢ Διαβίου. Κακοῦ βίου ἄνθρωπος, ἢ Καλοῦ βίου ἄνθρωπος, Πλούτ. Γ, νς'.
 Βιωτικός· Βιωτικαὶ μέρμιναι, Πλούτ. Γ, νς'.
 Βλάτα, ἢ Βλατί, Πλούτ. Γ, ζς'.
 Βλαττίον, Πλούτ. Γ, ξς'.
 Βλέπω, Πλούτ. Α. κ'. Βλέπω μακράν, κ', κα. Δέν βλέπεις ὅτι σὲ πειράζει; Τί βλέπας πλέον; Τί κάθηται καὶ βλέπεις; Βλέπε μὴ πέσης - μὴ σὲ γελάτῃ - νὰ γένῃς ἄνθρωπος, κα· Ζ. καὶ ἄνθρωπος. Χωρὶς νὰ ἴδῃ μὴτ' ἐμπρός, μὴτ' ὀπίσω.
 Βλέπω [ῥῆμα μεταβατικόν]. Καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω. Βλέπει εἰς τὸν ἄλλον· Ὅταν τὸ ἴδω θέλω τὸ πιστεύσειν. Με ποῖα ὀμμάτια νὰ τὸν ἴδω; Ἰδὲ πολλά, Πλούτ. Α, κβ'. Μὲ βλέπει μὲ καλὸν ἢ μὲ κακὸν ὀμμάτιον, κγ'. Βλέπει τὸ φῶς. Ἰδὲ τὸ φῶς. Νά ἴδῃς τὴν υἱείαν σου, κδ'. Ἄλλο δὲν βλέπει παρὰ νὰ κακοποιήσῃ, κδ'. Βλέπω νὰ φάγω, νὰ πῶ κτλ. Πρόδρ. 298. Βλέπω εἰς πρόσωπον. Δέν βλέπω τὴν ὥραν νὰ κτλ. Πλούτ. Α, κς'.
 Βοή, ἢ Γοή, Πλούτ. Β, 465.
 Βοηθῶ, Ἰσοκρ. 66.
 Βοιδόγλωσσον, Ξενοκρ. 47.
 Βολά· Μίαν βολάν, ἢ φοράν, Αἰτωπ. 441.
 Βόλια, Πλούτ. 327.
 Βομβωνιασμένος, Ἠλιδ. 222.

Βορβόλακας, ἢ Βορβούλακας, 'Ηλιδ. 5. 199.
 Βόσκος, Πρόδρ. 337.
 Βούδιον· Ζ. Βώδιον.
 Βουθῶ, Πλούτ. Γ, 39.
 Βούλγαροι, 'Ισοκρ. 129. Πλούτ. Δ, 509.
 Βουλῆ, 'Ηλιδ. 133.
 Βούλλα, Πλούτ. Δ, 333.
 Βουλλόνω, Πλούτ. Δ, 333.
 Βουλωτήριον, Πλούτ. Δ, 333.
 Βούμβουλας, ἢ Μπούπουλας, 'Ισοκρ. 162.
 Βούπα, ἢ Γούπα, Ξενοκρ. 58. 59. 76.
 Βούρος, Ξενοκρ. 89. 177. 180.
 Βουτανάρια, Αἰσωπ. 46. 416.
 Βουτσίον, 'Ιλ. β, σελ. 102. Ξενοκρ. 170.
 Βούφος, Ξενοκρ. 60.
 Βραδειάζω· ἕως ὅπου ἐβραδείασε, Πλούτ. Α. 386.
 Βραδειάζομαι, ἢ Βραδυάζομαι, Πλούτ. Α, 384.
 Βραδύ· ἕως τὸ βραδύ, Πλούτ. Α, 384.
 Βραχίον· Δὲν ἐξέρει νὰ δέσῃ τὸ βραχίον του, Πρόδρ. 330.
 Βραστός, Ξενοκρ. 133. 147.
 Βραχιόνιον, Πλούτ. Ε, 407.
 Βραχνιάζω· Βραχνίασμα, Ξενοκρ. 142.
 Βράχος, Πλούτ. 5, 327. Στράβ. Δ, 132.
 Βρομέρος, Ξενοκρ. 74.
 Βρόμος, Ξενοκρ. 74.
 Βρούλον, Στράβ. Δ, 141.
 Βρυάζω, Αἰσωπ. 429.
 Βρύον, Πλούτ. Δ, 492.
 Βρωμαρέος, Ξενοκρ. 63.
 Βρωμολόγος, Πρόδρ. 321.
 Βρωμοῦσα, Πρόδρ. 321.
 Βρωτίδα (ἡ), ἢ Βρωτίδια (τά), Πρόδρ. 314.
 Βυζάνω, 'Ηλιδ. 5.
 Βωκάλιον, 'Ισοκρ. Μέρ. Α, σ. 447.
 Βῶλος, Πλούτ. Δ, 421.

Γ.

Γ· προστίθεται ἐν ἀρχῇ λέξεων, 'Ηλιδ. 175. Γάντι τοῦ κ, Πλούτ.
 Γ, ιγ'. Ἀντί τοῦ ν, νά. Προστίθεται ἐν ἀρχῇ λέξεων, οβ'. ἀφαιρείται, ογ'. Πλεονάζει, οβ'.
 Γαβαθάριος } Πλούτ. Β, 394.
 Γαβαθίζω. }
 Γαβάδιον, }
 Γαδαρόποδον, Ξενοκρ. 143. 191.
 Γάδαρος, Πλούτ. Γ, οδ'. Γάδαρος φορτωμένος χρυσίον, οή.
 Δὲν ἐξέρει νὰ μοιράσῃ δύο γαδάρων ἄχυρα, νά.
 Γαδούρα, Πλούτ. Γ, οζ'.
 Γαδουρελάτης, Πλούτ. Γ, οζ'. 'Ιλ. β, σελ. 135.
 Γαδούριον, Πλούτ. Γ, οζ'.
 Γαδουρόφαρον, Ξενοκρ. 48. Πλούτ. Γ, ος'.
 Γαῖδαρος, Πλούτ. Γ, ος'.
 Γαῖτάνιον, ἢ Γατάνιον, Πλούτ. Δ, 421.
 Γαλέα, Ξενοκρ. 196. ἢ Γαλία, 71. 187.
 Γαλίδα, ἢ Γαλίσα, Πρόδρ. 344.
 Γαλίτσα, 'Ισοκρ. 104.
 Γαλίτσα, ἢ Νυφίτσα, Στράβ. Δ, 356.
 Γαλιφίζω, 'Ισοκρ. 318.
 Γαμβρός, 'Ισοκρ. 187. 359.
 Γαράτον, Ξενοκρ. 184.
 Γαργαλίδες, ἢ Γαργαλῶνες, Πλούτ. Δ, 455.
 Γάρος, Ξενοκρ. 183. 184.
 Γαστέρα· Γάστρα· Γλάστρα, Πλούτ. Β, 365.
 Γαυίζω, ἢ Γαυίζω· Ζ. Βαβίζω.
 Γαυριάζω· Γαυριῶ· Γαυρόνω, Πρόδρ. 329.
 Γαυρωμέναι γυναῖκες, Πρόδρ. 329.
 Γειτονία } 'Ισοκρ. 110.
 Γειτονίσσα, }
 Γέλιον (τό), καὶ Γέλια (τά), Πρόδρ. 4α.
 Γελαῶ, Πλούτ. Δ, 461.
 Γεμάτος, Πλούτ. Β, 378.

Γεμίζω, ἢ Γεμόνω, 'Ισοκρ. 159.
 Γενειάδα, Ξενοκρ. 105.
 Γενική χαριστική, Πρόδρ. 33.
 Γέρνω· Ζ. Γύρω.
 Γέροντες, Πρόδρ. 378. 'Ιλ. β, σελ. 150.
 Γερωντικόν, Στράβ. Δ, 293.
 Γέρος, Πρόδρ. 378.
 Γερουσία, Πρόδρ. 378. 'Ιλ. δ, σελ. 55.
 Γεύω· Τὸν ἔγευσσε σήμερον, Πλούτ. Γ, 369.
 Γιαγέρνω· Ζ. Διαγέρνω.
 Γίνω· Ἀέρ. Ἐγίνα, Πρόδρ. λ'. πά.
 Γίρολι, ἢ Σίρολι, Ξενοκρ. 83.
 Γλάνιος, ἢ Γλάνος, Ξενοκρ. 78, 210.
 Γλάρος, 'Ηλιδ. 175.
 Γλάστρα· Ζ. Γαστέρα.
 Γλαῦκος, Ξενοκρ. 80.
 Γλίνος, Ξενοκρ. 192.
 Γλίσσα, ἢ Λίσσα, ἢ Κόπανος, Ξενοκρ. 66.
 Γλυκυφέγγισμα, 'Ηλιδ. 175.
 Γλυκόφως, 'Ηλιδ. 175.
 Γλυκὺ, 'Ηλιδ. 225.
 Γλυφὸν νερόν, Ξενοκρ. 218.
 Γλῶσσα, Ξενοκρ. 47.
 Γνέμα, 'Ηλιδ. 175.
 Γνώμη, Πλούτ. Δ, 412.
 Γνωρίζω, 'Ισοκρ. 237.
 Γνώσις, Πλούτ. Δ, 412. Μέγας πλοῦτος εἶναι ἡ γνώσις, 'Ισοκρ.
 79. Με ποῖαν γνώσιν ἔκαμες τοιοῦτον πρᾶγμα; 262.
 Γογγρίον, ἢ Μουγγρίον, Ξενοκρ. 107.
 Γόζομαι, Πλούτ. Β, 465.
 Γοή· Ζ. Βοή.
 Γομάριον, 'Ισοκρ. 259.
 Γομφάριον· Γοφάριον· ἢ Γουφάριον, Ξενοκρ. 76.
 Γόνος, Ξενοκρ. 205.
 Γούλα, 'Ιλ. γ, σελ. 48.
 Γούλια (τά), 'Ισοκρ. 318.
 Γούπα· Ζ. Βούπα.
 Γούρνα, Πλούτ. 5, 352.
 Γουρουνάκι, Ξενοκρ. 129.
 Γουρούνιον τῇ Βοιωτίας, Πλούτ. Γ, οδ'.
 Γουρουνόφαρον· Ζ. Δελφίνι.
 Γούσουρα, Πλούτ. Β, 464.
 Γουφάριον· Ζ. Γομφάριον.
 Γόφος, Πλούτ. Α, 399.
 Γραικοτραμοντάννα, Στράβ. Δ, 174.
 Γράμμα, 'Ηλιδ. 322.
 Γραμματικός, 'Ηλιδ. 26.
 Γραφή, 'Ηλιδ. 282. 322. 323.
 Γροθοκοπῶ, ἢ Γρονθοκοπῶ } 'Ηλιδ. 21.
 Γρόθος, ἢ Γρόνθος }
 Γρονθίζω, ἢ Γρονθοκοπῶ } Πλούτ. 5, 413.
 Γρόνθος, ἢ Γρονθία }
 Γουταρῆς, ἢ Γουτάριος, Ξενοκρ. 220.
 Γυλάριον, Ξενοκρ. 88. 182.
 Γύλλαρος, Ξενοκρ. 89.
 Γύλος, Ἀβδέλλα, Ἰλλέκα, καὶ Ἰγλέκα, Ξενοκρ. 59.
 Γυοῦρα· Ἄμε εἰς τὰ Γυοῦρα, 'Ισοκρ. 276. 277.
 Γυρῶ, Πλούτ. Α, 474.
 Γυρίζω, Πρόδρ. 307. Πλούτ. Α, 474. Ζ. καὶ Ἀπραγες.
 Γυρτός, Πλούτ. Α, 411.
 Γύρω· Γύρνω, Γέρνω, Πρόδρ. 328.

Δ.

Δαβλός, ἢ Δαυλός, Πλούτ. 420.
 Δαγκάνω, 'Ηλιδ. 341.
 Δαιμοναρέα, Πρόδρ. 284.
 Δαιμονίζομαι, 'Ηλιδ. 116.
 Δαιμονισμένος, 'Ισοκρ. 117.
 Δακρύζω, Πλούτ. Α, 416. Δακρυσμένη, Β, 405.
 Δαλμάτης, 'Ισοκρ. 68.

Δαμιά, ἡ, ὄνομα κύρ. Ἡλιοδ. 11.
 Δανείζομαι, μέσον ῥήμα, Πρόδρ. λέ.
 Δάνειον, ἡ Δανεικόν. Δανεικά καὶ ἀγύριστα, Πλούτ. Δ, 388.
 Δασκέλι, Πρόδρ. 367.
 Δάσος, Πρόδρ. 337.
 Δαυκίον, Πλούτ. Δ, 488. Δαυκή, ἡ Δαυκί, Στράβ. Δ, 355.
 Δαυλός, Ζ. Δαβλός.
 Δείκτω καὶ Δείχνω, Πλούτ. Γ, 387.
 Δειλίασις, Πλούτ. Α, 474.
 Δελφίνιον, ἡ Γουρουνόφαρον, Ξενοκρ. 109.
 Δέν, Ἰλ. α, σελ. 78.
 Δένδρη (τά), Ἡλιοδ. 152.
 Δένω, Πλούτ. Γ, μγ'.
 Δέρνω, Ζ. Ἐδάρθη.
 Δεπόσιτον (Ἰταλ. Deposito), Πλούτ. Ε, 428.
 Δεποσιτάριος (Ἰταλ. Depositario), Πλούτ. Ε, 428.
 Δημογέροντες, Ἰλ. β, σελ. 150.
 Διά [ἀντί τῆς περὶ καὶ ὑπέρ], Πλούτ. Ε, 295. Διατ' ἐμένα.
 Ζ. Τά.
 Διαβάζω, Ἡλιοδ. 89.
 Διαγέρνω, ἡ Γιαγέρνω, Πρόδρ. 328.
 Διαγουμίζω. Διαγουμισίς. Διαγουμισμα, Πλούτ. Β, 375. Ἰσοκρ. 62.
 Διαγουμίτις, Πλούτ. Ε, 413.
 Διαδίδω. Ἐδιαδόθη λόγος, Πλούτ. Δ, 422.
 Διαλαλητήης, Ξενοκρ. 125.
 Διαλαμβάνω, Ἡλιοδ. 128. Τί διαλαμβάνει τὸ γράμμα; Αἰσωπ. 440.
 Διάλεγμα, Πρόδρ. ρμθ'.
 Διαλέγω, Πρόδρ. ρμθ'.
 Διαλετά, Πρόδρ. ρν'.
 Διάλεξις, Πρόδρ. ρμθ'.
 Διαλύξω, Πλούτ. Α, 416.
 Διάρροδον, Πλούτ. Β, 374.
 Διαρτόνω, Πλούτ. 373. Ἰσοκρ. 299.
 Διασπείρω, ἡ σπείρω λόγον, Πλούτ. Ε, 409.
 Διά τί, ἀντί τοῦ Διότι, Πρόδρ. 49.
 Διαφορά, Πρόδρ. 293. Ἰσοκρ. 203.
 Δίδομαι. Ἐδόθη εἰς τὸν οἶνον· εἰς τὸ παγνίδιον· εἰς τὰς ἡδονάς, Πλούτ. Δ, 484. 5, 332.
 Δίδω σου νά καταλάβῃς, Ἡλιοδ. 176. Δός με τὸ μαχαίριόν σου, Πλούτ. Β, 423.
 Δίμιτον, Ἰλ. γ, σελ. 33.
 Διορίαν (μέ), Ἀριττοτ. Ἡθικ. 312.
 Διωρισμένη ἡμέρα, Πλούτ. Ε, 413.
 Δολόνω, Πρόδρ. 284.
 Δουλεία, Πλούτ. Ε, 447.
 Δούλευσις, Πλούτ. Ε, 447. Ἡλιοδ. 237.
 Δουλεύω, Αἰσωπ. 106. 233. 359.
 Δράκαινα, Ξενοκρ. 73.
 Δράκος, Πρόδρ. 376.
 Δρόμος. Ἐξω τοῦ δρόμου ἐλάλησεν ἡ ἐπραξεν [Χυδ. ἔξω τῆς στράτας ἡ παράστρατα, Γραικικώτερον, Παράδρομα]. Ὁ λόγος σου εἶναι τοῦ δρόμου. Ἐπ' αὐτὴν ἡ ἐπ' ἄλλον δρόμον, Πλούτ. 5, 458.
 Δυναστεία, Πρόδρ. πγ'.

Ε.

Ε ἀντί Γ, Πρόδρ. 328. Πλούτ. Γ, νά. Τρέπεται εἰς Γ, Ἰσοκρ. 165. Ζ. καὶ Ι.
 Ε'α. Ζ. Ἰα.
 Εγγραυλοπαστοφάγος, Ξενοκρ. 169.
 Εγγάντια, Πλούτ. Γ, οβ'.
 Εγνοία, Πλούτ. Γ, οβ'.
 ΕΓΩ (εἰς) ῥήματα. Ζ. ΑΙΩ.
 Ἐδάρθη, Πλούτ. 5, 398.
 Ἐδικός, Ἰσοκρ. 243.
 Ἐταμόλα, Ἡλιοδ. Μέρ. Α', ος'.
 Εἰδωλόν, Πλούτ. 5, 445.
 ΕΙΔΙΟΝ ἢ ΙΔΙΟΝ (εἰς) ὀνόματα, Πλούτ. Γ, κέ.

Εἶμαι. Καθώς ἦτο, Ἰσοκρ. 150. Εἶναι τοις, Α, 342. Δέν εἶναι μετὰ λογικά του, Πλούτ. 5, 368.
 Εἰς ἀντί τῆς ἐν, Ἡλιοδ. 41. 42. Πρόδρ. 314. Ἀντί τῆς Κατά, Ἰλ. γ, σελ. 36.
 Ε'κ. Ζ. Ἀπό.
 Ε'κβάλλω [Χυδ. Ἐβγάλλω, ἡ Ἐβγάζω]. Νά ἐκβάλῃ τὸν θυμὸν, Πλούτ. Β, 439.
 Ε'κπίπτω. Ζ. Πίπτω.
 Ε'κφθυμῶ. Ζ. ῥαθυμῶ.
 Ε'κστηθίζω, Πλούτ. Δ, 350.
 Ε'κσυνηθίζω, Πλούτ. Δ, 437.
 Ε'κτελεύω, Πλούτ. Δ, 403.
 Ε'κφεύγω. Μ' ἐξέφυγεν, ἡ Μοῦ ἐξέφυγεν ὁ λόγος, Πλούτ. Δ, 382.
 Ε'κφυλίζω, Ἐκφυλῶ, ἡ Ξεφυλίζω, Ἡλιοδ. 152.
 Ε'λα εἰπέμε, Ἰλ. β, σελ. 34.
 Ε'λάδιον. Ζ. κάμνω.
 Ε'λαῖαι θαλάσσης [Ἐλαῖς τῆς θαλάσσης], Ξενοκρ. 115.
 Ε'λασσών, Ἰσοκρ. 68.
 Ε'λαφρόπετρα, Πρόδρ. 364.
 Ε'λαφρός, Ἰλ. γ, σελ. 70.
 Ε'λαφρότερα εἶναι, Πλούτ. 5, 547.
 Ε'λάφρυνεν ὀλίγον, Πλούτ. 5, 348.
 Ε'λπίς. Ζ. Κόπτω.
 Ε'μβαίνω. Δέν ἐμβήκεν ἀκόμη εἰς τὴν θάλατταν. Ἰσοκρ. 306.
 Ἐμβήκασι πάλιν εἰς φόβον, Πλούτ. Ε, 379. Τὸν ἐμβήκε λόγισμός 430.
 Ε'μνοστος, Ἡλιοδ. 282.
 Ε'μπεριδένω, Ἐμπεριδεμένα λόγια, Πλούτ. Α, 468.
 Ε'μπιστευμένος, Ἡλιοδ. 258.
 Ε'μπλέκω. Ἐμπλεξε μετὰ κακὸν ἄνθρωπον, Ἰσοκρ. 141. Μὲ κακὸν θηρίον ἐμπλεξε, Πλούτ. 5, 351.
 Ε'μποδίζω, Ἰσοκρ. 237.
 Ε'μπότης, Πλούτ. Α, 419.
 Ε'μπρός (δέν βλέπει μὴτ') μὴτ' ὀπίσω, Ἰλ. α, σελ. 94.
 Ε'νας ἕνας, ἡ Ἀπὸ ἕνα ἕνα, Πλούτ. 5, 437.
 Ε'νδυμένος ἀναισχοντίαν κτλ. Ἰσοκρ. 60.
 Ε'νεστῶτος, καὶ Ἀορίστου διαφορά, Πλούτ. Α, 449.
 Ε'νθυμουμαι (σέ). Ε'νθυμούμαι τὰ λόγια σου, Ἰσοκρ. 13. 15. 73.
 Ε'ννοια, Πλούτ. Α, 451. 479.
 Ε'ννοιάζομαι, Πλούτ. Α, 451.
 Ε'νοχλῶ, Πλούτ. Δ, 356.
 Ε'ντάμα, Αἰσωπ. 286.
 Ε'ντρέπομαι, Πρόδρ. 301. Εἶναι ῥήμα μέσον, κη. Ἐντρέπομαι, Ἰσοκρ. 136.
 Ε'ντροπή, Πρόδρ. 301.
 Ε'ντροπιάζω, Πρόδρ. 301. 313. 366.
 Ε'νωρίς, Πλούτ. Γ, 356.
 Ε'νωρίτερα, Πλούτ. Γ, 357.
 Ε'ξαγριαίνω καὶ Ἐξαγριόνω, Πλούτ. 5, 390.
 Ε'ξάκουτος, ἡ Ἐξακουσμένος, Πλούτ. Δ, 398.
 Ε'ξαμόνω, Ἰσοκρ. 277.
 Ε'ξανακύλισμα, Πλούτ. Ρ, 297. Δ, 427.
 Ε'ξευρίσκω. Πλούτ. Α, 366.
 Ε'ξεδάρθη, Πλούτ. 5, 398.
 Ε'ξεθάρρυσσε, Πλούτ. Ε, 398. 446.
 Ε'ξεράω καὶ Ἐξερνάω. Ἐπαγε νά ἐξεράσῃς, Πρόδρ. 321.
 Ε'ξέρω. Ζ. ἔχω. Ἐξευράμενος, Ἰσοκρ. 268.
 Ε'ξηλόνω τὸ φόρημα. Πλούτ. Α, κς' - τὸ ὀρολόγιον, κέ - τὴν ἀπὸ τὸν ἀνάγνωσιν, κς'. Μὴ μ' ἐξηλόνης, ἡ Μὴ μ' ἀπεξηλόνης, κς'. - Ἐξηλώθη τὸ ὀρολόγιον - ὁ στόμαχος. Ἐξηλωμένη γυναῖκα, κς'.
 Ε'ξοδεύω. Ἐξοδιάζω, Πρόδρ. 379.
 Ε'ξοδία. Ἐξοδίασμα. Ἐξοδιασμός, Πρόδρ. 379.
 Ε'ξοδιάζομαι, μέσον ῥήμα, Ἰσοκρ. 178.
 Ε'ξοδιάζω τὰ λογία μου ματαίως, Ἰσοκρ. 133.
 Ε'ξόδιον, Ἡλιοδ. 367. 368. Πλούτ. Δ, 464.
 Ε'ξομματίζω. Ἐξοματισμένα κοκκία, Πρόδρ. 310.
 Ε'ξουσία, Ἰσοκρ. 137.

Εξοχή, Ἡλιόδ. 28.
 Εξοχώτατος, Ἡλιόδ. 143.
 Εξυπνῶ, Ἡλιόδ. 187.
 Εξυπολύομαι, Πλούτ. Δ, 395.
 Εξω καὶ ἀπόμακρην, Ἰσοκρ. 80.
 Εξώλαμπρα. } Πλούτ. Γ, 418.
 Εξώπασχα, }
 Εξώστρεγον καὶ ἔξωστόν, Πρόδρ. 350.
 Εορτή ψυχῶν, Πλούτ. Α, 404.
 Επακτοί, Ἰσοκρ. 190.
 Επανωφόριον, Ἡλιόδ. 82.
 Επεςεν εἰς μελαγχολίαν, Πλούτ. Γ, 365. Ἐπεςε πᾶν, 5, 330.
 Επεύχια, Πρόδρ. 318. Ἐπεύχιον, Πεύκιον, Πλούτ. Δ, 447.
 Επῆρε· Μ' ἐπῆρεν ὁ θυμὸς – ὁ φόβος, Ἰλ. β, σελ. 37.
 Επιδάυροι, Ἰσοκρ. 96.
 Επιδέξιοι, ὁ. Ἐπιδέξιον, τὸ. Ἐπιδέξωσύνη, Πλούτ. Β, 418.
 Επίθετα καὶ οὐσιαστικά μεταβάλλουσι τὸν τόνον ὅταν μεταβάλλονται εἰς κύρια Πρόδρ. 308.
 Ἐπιρρήματα ἀπὸ ὀνόματα οὐδέτερα ἐνικ. καὶ πληθυντ. Πρόδρ. μς. μή.
 Ἐπιστατῶ καὶ Ἐπιστατεύω, Πλούτ. Δ, 444.
 Ἐπιστάτης, Πλούτ. Δ, 444.
 Ἐπίστομα, Πρόδρ. 300, Πλούτ. Δ, 360.
 Ἐπιστομίζω καὶ Ἀποστομίζω ἢ Ἀποστομόνω, Πλούτ. Ε, 332.
 Ἐπιχειρίζομαι, Ἡλιόδ. 220.
 Ἐπτά ἡμῶν, Πλούτ. Γ, 360.
 Ἐργαλεῖον, Πρόδρ. 283.
 Ἐργαστήριον, Ἰσοκρ. 267.
 Ἐργάτης, Πρόδρ. 305.
 Ἐρος, Πρόδρ. 183.
 Ἐρπετά, Ἡλιόδ. 344.
 Ἐρυθρινάριον, ἢ Ἐρυθρίνιον [Χυδ. Λυθρινάρι, ἢ Λυθρίνη], Ξενοκρ. 61.
 Ἐρχομαι· Μ' ἤλθε λογισμὸς νὰ γράψω. Μὲ ἤλθε νὰ γράψω· Τί σέ ἤλθε νὰ κάμῃς τοιοῦτον πράγμα; Ἰσοκρ. 140, 262. Τώρα δὲν μὲ ἔρχεται παρόμοιον τίποτε εἰς τὸν νοῦν, 185. ἤλθαν εἰς τὰ μαχαίρια, Πλούτ. Β, 389, ἤλθαν εἰς τὰ χέρια, Πλούτ. Δ, 384. Δέν τοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν, Στράβ. Δ, 259.
 Ἐσμάριον, Πλούτ. 5, 424.
 Ἐσχάρα τοῦ παραθύριου, Πρόδρ. 350.
 Ἐταιρειάζω, Πλούτ. Α, 384.
 Εὐσειάζω, Πρόδρ. 360. Πλούτ. Α, 384.
 Εὐθυμῶ, ἢ Ἐκραθυμῶ, Πλούτ. Δ, 458.
 Εὐθύς ὅτ' ἐνύκτωσε, Πλούτ. Ε, 403.
 Εὐκαιρος τόπος, Πλούτ. Ε, 382. Εὐκαιρα λόγια, ἢ Εὐκαιρολογία, Α, 480.
 Εὐλογημένη, ἢ ἑλοική νόσος, Ἰσοκρ. 117. Γυνὴ εὐλογημένη, ἢ Εὐλογητή, ἢ Εὐλογητική, 157.
 Εὐλογημένος, Ἰσοκρ. 157. 158. Εὐλόγημένε ἄνθρωπε, 158.
 Εὐλογίαι (αἱ), παιδικὴ ἀρρώστια, Ἰσοκρ. 117.
 Εὐλογίας [εὐχὰς καὶ], Ἰσοκρ. 117. 157. 158.
 Εὐλογοφανής, Ἀριστοτ. Πολιτ. 272.
 Εὐλογῶ· Εὐλογεῖ ὁ ἱερεὺς τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, Ἰσοκρ. 158.
 Εὐμορφία. Εὐμορφος, Ἡλιόδ. Α, αἰ.
 Εὐρίσκόμενα [ἀπὸ τὰ], Πλούτ. Δ, 395.
 Εὐρίσκομαι. Καθὼς εὐρέθη, Ἰσοκρ. 150.
 Εὐρίσκω· Παντοῦ τὸν εὐρίσκεις, Ἰσοκρ. 179.
 ΕΤΤΩ, ἢ ΕΓΩ (εἰς) ῥήματα, Ἰσοκρ. 61.
 Εὐχαριστοῦμαι. Εὐχαριστημένος εἰμαι, Ἰσοκρ. 312. Πλούτ. 5, 387. Εὐχαριστήση εἰς αὐτοὺς, 388.
 Εφέτος, Πλούτ. Γ, 406. Δ, 391.
 Ἐχει (τὸ), Πλούτ. Γ, νή.
 Ἐχθρεύομαι, Ἡλιόδ. 292. Ἀριστοτ. Ἠθικ. 337.
 Ἐχινόποδιον, Πλούτ. Α, 388.
 ΕΧΩ (εἰς) ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς εὖ, Πρόδρ. 332. 357.
 Ἐχω. Δέν εἶχαν ἢ δέν ἤξευραν ποῦ νὰ τὸν βάλλωσι, Πρόδρ. 292.
 Ἐχω [νομίζω], Ἰσοκρ. 181. [Μέλλω], 182. Ζ. καὶ Μεγάλα.

Ἐχω προσταγὴν, Πλούτ. Γ, 365. Τοὺς εἶχεν εἰς ὑποψίαν, Ε, 450. Ἐχετο εἰς τὸν νοῦν σου, Ἰλ. β, σελ. 37.
 Ἐως, Ζ. Ὡς. Ἐως εἰς, Πρόδρ. 329.

Ζ.

Ζ ἀντί τοῦ Δ, Πρόδρ. μέ. Ἀντί τοῦ Σ, Ἡλιόδ. 140.
 Ζαγορά, Ἰσοκρ. 68.
 Ζαλίξομαι, Πλούτ. Δ, 370.
 Ζαργάνη, Ξενοκρ. 206.
 Ζαρχάδι, Πρόδρ. μέ.
 Ζαρόνω, Ἡλιόδ. 140.
 Ζαφοράς, Πρόδρ. 336.
 Ζεμπίλιον, Πελύαιν. 336.
 Ζερβά δεξιά, Ἰσοκρ. 179. Ζ. Καί.
 Ζεστοκοπῶ, Πρόδρ. ογ'.
 Ζευγαλατσίον, Ἰλ. β, σελ. 135.
 Ζευγάριον, Πλούτ. Γ, λδ'.
 Ζευγολάτης, Ἰλ. β, σελ. 135.
 Ζηλεύω, Πλούτ. Α, 422.
 Ζητούνσιον [κόλπος], Ἡλιόδ. 107. Πλούτ. Α, 461.
 Ζίλλος· Ζ. Γυλος.
 Ζόνω· Ἡ φλόγα ἐξωθεν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τὴν πόλιν, Πλούτ. Δ, 420.
 Ζουλεύω· Ζ. Ζηλεύω.
 Ζόχος, Ἡλιόδ. 140.
 Ζυγὴ φορεμάτων, Πλούτ. Δ, 385.
 Ζῶγρος· Λιβάριον· Πισκίνα, ἢ Φισκίνα, Ξενοκρ. 101.
 Ζῶ· Δέν ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ μὲ αὐτόν, Ἰσοκρ. 33.

Η.

Η, σύνδεσμος διαζευκτικός. Σημαίνει πολλάκις τὸ Εἰ δέ, ἢ Εἰδὲ μή, Ἰσοκρ. 11. Λεῖπει εἰς φράσεις τινὰς νοοῦμενος ἐξωθεν, 179.
 Ἡλθαν εἰς τὰ χέρια· Ζ. Ἐρχομαι.
 Ἡλθεν· Ζ. Ἐρχομαι.
 Ἡλιακόν, Πρόδρ. 350.
 Ἡμέρα· Καὶ τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας, Ἰσοκρ. 25. Ἡμέραν νύκτα· Ζ. Καί· Ὀλίγας ἡμέρας· Ζ. Ὀλίγας.
 Ἡμεροδούλειον, Ἰσοκρ. 229.
 Ἡμεροκαματάριος, Ἰσοκρ. 229.
 Ἡμεροκάματον, Ἰσοκρ. 229. Ἀριστοτ. Πολιτ. 268.
 Ἡμερομίσιον, Ἰσοκρ. 229. Ἀριστοτ. Πολιτ. 268.
 Ἡξευράμενος· Ζ. Ἐξεύρω.
 Ἡπάτα· Δέν ἔχω ἡπάτα, ἢ Ἐκόπησαν τὰ ἡπατάμου, Πρόδρ. 317.
 ΗΣ (εἰς) ὀνόματα, Πρόδρ. 353.
 ΗΤΑ (εἰς) ὀνόματα, Πλούτ. Γ, λδ'.
 ΗΤΕΡΟΣ· Ζ. Συγκριτικά.
 Ἡτις· Ζ. Ὅστις.

Θ.

Θά [βαρβάρως ἀντί τοῦ θέλω, θέλεις, θέλει, θέλομεν, θέλετε, θέλουσι], Πλούτ. Γ, μς'.
 Θάλασσα· Ζ. Ἐμβαίνω.
 Θανατικόν, Στράβ. Δ, 357.
 Θανατουλίδα, Πλούτ. Γ, ξε'.
 Θάρρας· Ζ. Θάρρῶ.
 Θάρρῶ εἰς τὸν θεόν· Ἐχω τὸ θάρρος μου ἢ τὰ θάρρημα εἰς τὸν θεόν· Ἐθάρρουν ὅτι ἦτον ἄνθρωπος φρόνιμος, ἢ τὸν ἐθάρρουν φρόνιμον ἄνθρωπον, Πλούτ. Β, 417.
 Θασόροφον, ἢ Θιάσον, Πλούτ. Α, κς. κή.
 Θαῦμα, Θαυμάσιον· Θαυμαστόν· Θαυμασμός, Πλούτ. Δ, κγ'.
 Θέ [κατὰ συγκοπὴν ἀντί τοῦ θέλει], Πλούτ. Γ, μς'.
 Θειάφιον, Ἰσοκρ. 100.
 Θεῖος· Θεία, Πρόδρ. ργ'.
 Θέλω· Θέλω ἀκόμη τρεῖς ἡμέρας· τὸν θέλω ἀκόμη τρία γρόσια, Ἰσοκρ. 342. Ζ. καὶ Μέλλοντες.
 Θεός (ὁ) ἀργεῖ, ἀλλὰ δέν λησμονεῖ, Ἡλιόδ. 28. Ἀπὸ θεοῦ· ὁ θεὸς ἔκαμεν, ἢ ἐλλειπτικῶς, ὁ θεός· Ἀπὸ θεοῦ ἐτυχὰ κατήμενος, ἢ, Ὁ θεός κ' ἐτυχὰ κατήμενος, Πλούτ. 5, 434.

Θέρος, Πλούτ. Ε, 351.
 Θές [κατά συγκοπήν ἀντί τοῦ θέλεις], Πλούτ. Γ, μξ.
 Θέτω, Ἰσοκρ. 52.
 Θεωρία, ἡ Θωρία, Πρόδρ. 312.
 Θιάσον· Ζ. Θεσόροφον.
 Θράυσαλον, [χρδ. Θράψαλον, ἡ Τράψαλον], Ξενοκρ. 194.
 Θρσιῶ, Ἠλιδ. 64.
 Θρήνος (ὁ καὶ τό), Ἰσοκρ. 103.
 Θρουβαλίξω, Ἠλιδ. 63.
 Θρούβαλα, Ἠλιδ. 63, Πλούτ. Ψ, 404.
 Θρουλλίξω, Ἠλιδ. 64.
 Θρύμματα, Ἠλιδ. 63.
 Θρύω, Ἠλιδ. 63.
 Θυμός· Ζ. Σβένω καὶ Χορτάξω, καὶ Ἐκβάλλω, Κακὸν θυμὸν κάμνω, Πλούτ. Ε, 437.
 Θύννος, ἡ Θύννα, Ξενοκρ. 63. 199.
 Θωρία· Ζ. Θεωρία.
 Θωρῶ· Ζ. Ω.

I.

Ι ἀντί τοῦ α, Πλούτ. Γ, λθ'. Τρέπεται εἰς Ε, Ἰσοκρ. 243.
 ΙΑ κατάληξις ἀντί τοῦ ΕΑ, Ἠλιδ. 294. Ἀντί τοῦ ΙΣ, 316, 317.
 ΙΑ (εἰς) ὀνόματα θηλυκά, Ἰσοκρ. 165.
 ΙΑ, ΙΕ, ΙΟ [προφορά τοῦ], Πλούτ. Γ, ογ'.
 Γατροσόφιον, Πλούτ. Δ, 496.
 Γατροσοφιστής, Πλούτ. Δ, 469.
 Γγλέκκα, ἡ Ἰλλέκα· Ζ. Γύλος.
 Γγλικὸν ἔλεγον ἐπ' Εὐσταθίου, ὃν οἱ Ἀρχαῖοι Βρετανικόν, ἡμεῖς δὲ νῦν Ἀγγλικόν, Ἰλ. γ, σελ. 30.
 ΙΖΩ (εἰς) ῥήματα, Ἰσοκρ. 281.
 ΙΖΩ καὶ Ω (εἰς) ῥήματα, Ἰσοκρ. 25.
 ΙΝΩ (εἰς) ῥήματα, Ἰσοκρ. 149.
 Γνφορμάρω [ἀπὸ τῶν Ἰταλῶν τὸ informare], Ἰσοκρ. 308.
 ΙΣ (εἰς) καὶ ΙΟΣ ὀνόματα, Ἠλιδ. 353.
 Γσάξω· } Πλούτ. Δ, λ'.
 Γσασμός· }
 Γσχα, ἡ Τσχα, Ξενοκρ. 48. 67. 205.
 ΙΩΣ (εἰς) ἐπιρρήματα, Ἰσοκρ. 165.

K.

Κ, Ζ. ΤΣ.
 Κάβουρας, ἡ Τσαγανός, Ξενοκρ. 191. 192.
 Κάβουρομάνα, Ξενοκρ. 192.
 Κάβουρος, Στράβ. Δ, 223.
 Κάγκελλα, Πρόδρ. 350.
 Καγκελλάριος, Ἠλιδ. 26.
 Καθάρσιον· Ζ. Κανῶ.
 Καθεῖς, Πλούτ. Γ, 348.
 Καθήκιον, Πλούτ. Γ, κ'.
 Κάθημαι· Ζ. Βελόνια.
 Κάθηται, ἡ Κάθεται καὶ μέ κακολογεῖ, Πλούτ. Δ, 419.
 Καδίξω, Πλούτ. Ψ, 382. Καθίξει, Στράβ. Δ, 359.
 Καθώς· Ζ. Εἶμαι, Εὐρίσκομαι καὶ Πρέπει·
 Καί, σύνδεσμος συμπλεκτικός· Λέπει πολλάκις νοούμενος ἔξωθεν, Ἰσοκρ. 179. Σημαίνει τὸ Καὶ ὅμως, (Μόλον τοῦτο, ἡ Μ' ὅλον ὅτι, 273. Καὶ Ἀφῆκε. . . καὶ ἐπρόσταξε. . . καὶ φράσαις πλεοναστικαὶ διὰ προηγουμένην ἑλλειψιν, Πλούτ. Ε, 427.
 Καίεται ἡ καρδία μου, ἡ Μοῦ καίει τὴν καρδίαν, Ἠλιδ. 31.
 Καῖμάκι· Ζ. Ἀνδράγαλα.
 Καίρδς [ἐκείνον τὸν], Ἰσοκρ. 155. Ζ. καὶ Λαμβάνω, καὶ Παλαί-
 δς, καὶ Σύρω. Ὁ κατὰ καιρὸν στρατηγός· Ὁ κατὰ καιρὸν βασι-
 λεύς, Πλούτ. Ψ, 438. Ὁ καιρὸς λαμβάνει μέγρος· Ὁ καιρὸς
 ὑπάγει εἰς μέγρος, 415. Ὁ καιρὸς εἶναι διδάσκαλος, Δ, 444.
 Ὅταν ὁ καιρὸς τὸ καλέσῃ, 478.
 Καίω· Ζ. Κρύος.
 Κακανίξω· Κακαυογελῶ, Ἠλιδ. 350. Ἰλ. γ, σελ. 25.
 Κάκαρον, Ἰλ. β, σελ. 70.
 Κακὰ, Πλούτ. Γ, ι.
 Κακόβιος· Ζ. Βίος.

Κακοκέφαλος, Ἰσοκρ. 76.
 Κακολογῶ, Πλούτ. Δ, 487. Ζ. καὶ Κάθεται.
 Κακόμοιρος, Πλούτ. Ψ, 264. Α, 374.
 Κακὸν ὀμμάτιον· Ζ. Βλέπω.
 Κακοπάθεια, Πλούτ. Α, 479.
 Κακοσύνη, Πλούτ. Ψ, 350.
 Κακοσυνεύω καὶ Κακοτερίζω, ἡ Χειροτερεύω καὶ Χειροτερίζω, Πλούτ. Ψ, 350. Ἐκακοσύνεισεν ἡ πληγὴ, 351.
 Κακοτελεύω, Ἠλιδ. 317.
 Κακοῦ (τοῦ), Αἰσωπ. 437.
 Κακούμιον, Ἰλ. α, σελ. 131.
 Καλὰ ἔκαμε νά· Ἠλιδ. 60. Τοὺς ἐφιλοδώρησε καλὰ· Καλὰ μὲ τὸ εἶπες, ἡ Καλὰ μὲ τὸ ἐνθύμισες· Καλὰ! ἀλλὰ διατί κτλ. Πλούτ. Δ, 386. Καλὰ θέλεις πάθειν, 387.
 Καλὰ (τά), Ἰσοκρ. 113.
 Καλαί ἀρχόντισσαι, ἡ Νεραίδες, Στράβ. Δ, 176.
 Καλαμάριον, Πλούτ. Α, 439.
 Καλαμάριον, Ξενοκρ. 152, 194. — παραγεμιστόν, 152.
 Καλδιρίμι, Ἠλιδ. 288.
 Καλὲ, Ἠλιδ. 133.
 Καλιτερεύω καὶ Καλητερίζω, Πλούτ. Ψ, 350.
 Καλλάϊον, ἡ Καλλάγιον, Πλούτ. Δ, 473.
 Κάλλη, (τά), Πλούτ. Β, 417.
 Καλοβλέπω, Πλούτ. Α, κγ'.
 Καλόγνωμη, Καλογνώμη, Ξενοκρ. 114. 115. 154.
 Καλοσελητής, Πλούτ. Ε, 450.
 Καλοὶ ἄνθρωποι, Αἰσωπ. 434.
 Καλοκάρφωτον, Πλούτ. Δ, 399.
 Καλολογία· } Ἰσοκρ. 322.
 Καλολογῶ· }
 Καλόμοιρος, Πλούτ. Δ, 374.
 Καλὸν κακόν, Ἰσοκρ. 179. Ζ. Ἡ. Καλὸν ἡ κακὸν συνάντημα, Πλούτ. Ψ, 331. Καλὸν κατευόδιον, Πλούτ. Δ, 358. 359.
 Καλοπαθοῦμαι, ἡ Καλοπαθῶ, Ἠλιδ. 391.
 Παλοπόδαρος, Πλούτ. Ψ, 331.
 Καλός, Ἠλιδ. μέ. Πρόδρ. πδ'. Καλός εἶναι νά σέ γελάσῃ, Πλούτ. Α, ιθ'. Καλὸν ὀμμάτιον· Ζ. Βλέπω· Ζ. καὶ Βίος.
 Καλοσυνεύω, Πλούτ. Ψ, 350.
 Καλοσύνη, Πλούτ. Ψ, 350. Τὰς χάριτας καὶ τὰς καλοσύνας, Ἰσοκρ. 38.
 Καλοτελεύω, Ἠλιδ. 317.
 Καλούπιον· Καλουπάχιον, Καλπάχιον, Πλούτ. Ψ, 353.
 Καλῶς νά σ' εὐρῶ· Καλῶς νά ὀρίσῃς, Πρόδρ. 286.
 Κάλτζα, Πλούτ. Β, 402.
 Καλτίκια, ἡ Καλίγια, Πλούτ. Β, 401.
 Καλοφθάνω, Ἠλιδ. 317.
 Καμάχιον, Πλούτ. Γ, 374.
 Καμάρα· Καμαρόνω· Κάμερα, Στράβ. Δ, 236.
 Καμμία, Ἠλιδ. 44.
 Κάμνω· Ζ. Βαρύς· Κάμνω σιτάριον, κριθάριον, ἐλάδιον, Πλούτ. Α, 416. Κάμνω δικαιοσύνην, Πλούτ. Ψ, 404. Κάμνω, Ἰλ. β, σελ. 47. Τικάμνεις; Πρόδρ. 296.
 Καμόνω, Πρόδρ. 339.
 Κάμπος, Πλούτ. Ψ, 424.
 Κάμπόσον, Ξενοκρ. 121.
 Κάμπόσος, Ἠλιδ. 44. Ἰσοκρ. Α, 442.
 Καμπούρης, Ἰσοκρ. 161.
 Κάμωμα, Πρόδρ. 339.
 Κάν, σύνδεσμος μειωτικός, Ἰσοκρ. Α, 442.
 Κανάτιον, Πλούτ. Α, 419. 433.
 Κάνεις, Ἰσοκρ. Α, 442.
 Κανίον· } Ἠλιδ. 114.
 Κανίσκιον· }
 Κανιστράς· }
 Κανίστριον, Ἠλιδ. 114. Πρόδρ. 290.
 Κανέλα, Ἠλιδ. 352.
 Καπηλεῖον· } Πρόδρ. 359.
 Κάπηλος· }
 Καπιτάλς· Ζ. Κεφάλαιον.
 Κάποιος, Ἰσοκρ. Α, 442.

Κάποτος· } Ἡλίοδ. 44.
 Κάπου· }
 Καππότα καὶ Κάππα [Ἰταλ. Carrotto καὶ Carra], Πλούτ.
 5, 355.
 Κάπραινα, Πλούτ. Δ, εβ'. εγ'.
 Κάρα, Ἰλ. β. σελ. 70.
 Καραβίδα, Ξενοκρ. 199.
 Καραβιον· } Πλούτ. Δ. 378.
 Καραβίς· }
 Καραβίτσα, Ξενοκρ. 196.
 Καραβοστάσια (τά), Ἰσοκρ. 115. 116.
 Καρδίαν [ἔχε καλήν], Ἡλίοδ. 120.
 Καρδιοφλογίζομαι, Ἡλίοδ. 33.
 Καρίδα, Ξενοκρ. 191.
 Καριδίτσα, Ξενοκρ. 196.
 Κάρεκαδον, Πλούτ. Β, 387.
 Καρναβάδιν, Ξενοκρ. 91.
 Καρπὴν ἢ Καρπὴν, Στράβ. Δ. 193.
 Καρπίον, ἢ Καρπίον παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς συγγραφεῦσιν ἢ σκάρ-
 ψη, Ἰσοκρ. 105.
 Καρτερῶ, Πλούτ. Δ, 355.
 Καρπίον, Ἰσοκρ. 104.
 Καρφίτσα, Ἰσοκρ. 104. Πλούτ. Γ, νδ'.
 Καρφοβελόνη, Πλούτ. 5, 343.
 Καρφοβέλονεν, Πλούτ. Γ, νδ'.
 Καστελόρριζον, Ἰσοκρ. 55.
 Καστρί, Ἡλίοδ. 94.
 Κάστρον, Πλούτ. Δ, 376.
 Κάτα καὶ Κάτος, Στράβ. Δ, 155.
 Καταβάλλω καὶ Καταδίδω· } Πλούτ. 5, 400.
 Καταβάλτης καὶ Καταδότης· }
 Καταβολάδα· } Ἡλίοδ. 129.
 Καταβολεύω· }
 Καταιβασία, ἢ Καταβατία, Πλούτ. 5, 329.
 Κατακέφαλα, Ἡλίοδ. 24.
 Κατάκοιτος, Ἡλίοδ. 255.
 Καταλύω· Καταλυμένον φόρεμα, Ἰσοκρ. 60.
 Καταμοιράζομαι, μέσον ῥῆμα, Ἰσοκρ. 227.
 Καταμουζόνω, Ζ. Μουζολόνω.
 Καταντῶ· τὰ πράγματα ἐκατήντησαν εἰς τοῦτο, Ἰσοκρ. 132.
 Καταπόδι, Ἡλίοδ. 297.
 Καταπονῶ, Ἡλίοδ. 246. Πλούτ. Δ, 362.
 Καταπότια ἢ Χάπια, Ἰλ. γ, σελ. 51.
 Κατάστασις· Ἔως νὰ λάβωσι κατάστασιν τὰ πράγματα,
 Πλούτ. Ε, 409.
 Κατάστιχα (τά), Πρόδρ. 319.
 Κατασχίζομαι, Πρόδρ. κη.
 Κατατομή, Ἀριστοτ. Πολιτ. 275.
 Κατὰ τὸ παρόν, Ἡλίοδ. 47.
 Κατάχαμα, Πρόδρ. μζ'.
 Καταχερίζω· Καταχερνῶ, ἢ Καταχερῶ, Ἡλίοδ. 222.
 Καταχόνω, Πλούτ. Δ, 362.
 Καταχωννιάζω, Πλούτ. Δ, 362.
 Κατεργάριος, Πλούτ. Γ, 431.
 Κατεντροπιάζω, Ἰσοκρ. 324. Πλούτ. Δ, 410.
 Κατευόδιον· Ζ. Καλόν.
 Κατηγορία, Ἰσοκρ. 232.
 Κατήφορος, Πλούτ. 5, 329.
 Κάτι, Ἰσοκρ. Α, 442.
 Χατόπι, Ἡλίοδ. 297.
 Κατουρλοκάνατον· Κατουροκάνατον, καὶ Κατουρλολάγνενον,
 Πρόδρ. 343.
 Κατώφλιον, Ἡλίοδ. 48. Ἰλ. β, σελ. 126.
 Καύγω· Καύω· Κέγω, Ἰσοκρ. 61.
 Καυκάλιον· Ζ. Καύκη.
 Καύκαλον, Ἰσοκρ. Α, 447.
 Καυμένος (χυδ. Καῖμένος), Πλούτ. 5, 364.
 Καυσαλίζω [Καφαλίζω], Ξενοκρ. 122.
 Καφάσια (τά), Πρόδρ. 350.
 Καφές, Ἡλίοδ. 98.

(B.)

Κέγω· Ζ. Καύγω.
 Κελσεφόν οἱ Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς ὠνόμαζαν τὸν ὁποῖον ἡμεῖς
 ὀνομάζομεν Λωβόν, Ἰλ. α, σελ. 75.
 Κεμέριον, Πλούτ. Ε, 380.
 Κέντουκλα (centuculi), Πλούτ. Δ, 427.
 Κεντῶ, ἢ Κεντίζω· Κεντημένος ἢ Κεντητός· Κεντήτρια, ἢ Κεν-
 τίστρια, Πλούτ. Β, 391.
 Κεραμίδα, Πλούτ. Γ, 370.
 Κέραμος· Ὁ πηλὸς ἂν δὲν δαρθῇ κέραμος δὲν γίνεται, Πλούτ.
 Γ, 370.
 Κερνῶ, Πλούτ. Β, 452.
 Κετσεδες, Πλούτ. Δ, 427.
 Κεφάλαιον, Ἰσοκρ. 108.
 Κεφαλάρι, Πρόδρ. 295.
 Κεφάλια σκώρων, Ξενοκρ. 210.
 Κεφαλόπων· } Ξενοκρ. 87.
 Κέφαλος· }
 Κία, Ἰσοκρ. Α, ν'.
 Κιδόνιον, Ξενοκρ. 46.
 Κισάριος, ἢ Κισαργός, Ξενοκρ. 91.
 Κινητά αγαθά, Πλούτ. 5, 393.
 Κινῶ, Πλούτ. 5, 399. Τὸν ἐκίνησε τὸ καθάρτιον, Ἰσοκρ. 173.
 Κιόλας, Πλούτ. Α, 364.
 Κιοτάια, Πολυαιν. 370.
 Κιρβάνι [τουρκιστί], συνοδία ἐμπόρων, Στράβ. Δ, 249.
 Κισσάριον ἢ Κίτσαρον· } Πρόδρ. 364. Ἀριστοτ. Ἠθ. 234.
 Κισσαροκαθαρίζω· }
 Κλαβανή, ἢ Κλαιβανή, Ἡλίοδ. 48.
 Κλαδευτήριον, Πλούτ. 5, 458.
 Κλαιβανή, Πλούτ. 5, 443.
 Κλαίω, ἢ Κλέγω, Ἰσοκρ. 61. Κλαυμένη, Πλούτ. Β. 406.
 Κλειδίον, Ξενοκρ. 171.
 Κλιβανάριος, ἢ Κλιβανοφόρος, Ἡλίοδ. 298.
 Κλίνω εἰς τὴν γνώμην σου, Πλούτ. Δ, 495.
 Κλουβίον, ἢ Κλωβίον, Αἰσωπ. 440.
 Κλώθω, Ἰλ. γ, σελ. 65.
 Κλωναράκια (τά), Ἡλίοδ. 106.
 Κλωστή, Πλούτ. Α, 412.
 Κόγχη, Πλούτ. Γ, ιδ'. σγ'.
 Κοινόν (τό), Ἰσοκρ. 186.
 Κοιτάζω, Αἰσωπ. 108. Ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην, Πρόδρ. 4α, 4β'.
 Ἀντὶ τοῦ βλέπω· Ζ. Κυττάζω.
 Κόκκαλον, τό, Ἰσοκρ. 338.
 Κοκκία, Πρόδρ. 310.
 Κοκκινάδιον, Πρόδρ. 320.
 Κόκκινον, Πρόδρ. 319.
 Κοκκωναρία· } Πρόδρ. 313. Πλούτ. Γ, 382. Ξενοκρ. 216.
 Κοκκωνάριον· }
 Κόκλανος, Ξενοκρ. 189.
 Κολακεύω, Αἰσωπ. 80. 337. 452.
 Κολιός, Ξενοκρ. 62. 64.
 Κολλητσάνος, Ξενοκρ. 110.
 Κολλητσίδα, Ξενοκρ. 100.
 Κόλπος, Ζ. Ζητουνίου.
 Κολώνα, Ἰλ. β, σελ. 140.
 Κομμίδι, Στράβ. Δ, 350.
 Κομπάρα καὶ Καραβοκομπάρα, Στράβ. Δ, 255.
 Κονάκιον, Πλούτ. Δ, 330.
 Κονδυλίζω (χυδ. Κοντυλίζω), Πλούτ. 5, 413.
 Κοντά, Ἡλίοδ. 113.
 Κοντάρτιον, Ἡλίοδ. 301.
 Κοντομίτης, ἢ Κοντομίτης, Ἡλίοδ. 113.
 Κοντοπόδαρος, ἢ Κοντοπόδης, Ἡλίοδ. 113.
 Κοντοσιμόνω, Ἡλίοδ. 113.
 Κόπανος· Ζ. Γλίσσα.
 Κοπίδιον, Ἡλίοδ. 298. Πλούτ. Ε, 395.
 ΚΟΠΟΣ (εἰς) ὀνόματα, καὶ εἰς ΚΟΠΩ ῥήματα, Πρόδρ. σγ'.
 Κόπος· Μὲ πολὺν κόπον, καὶ μὲ μεγάλα βάσανα, Πλούτ. 5,
 439.
 Κόπτω· Κόπτει ἢ γλῶσστα καὶ ὀνοῦς, Ἡλίοδ. 298. Τί κόπτει ὁ

- νοῦς σου; Πλούτ. Γ, 363. Κόπτω, Ζ. μή· Ἐκόπη ἢ φωνή μου, Πλούτ. Ε, 403. Ἐκόπη ἢ καρδιά μου, Πλούτ. Δ, 400.
- Κόρακας, Ξενοκρ. 94.
- Κορατσίδιον, Ξενοκρ. 51.
- Κορδέλλα, Πλούτ. Δ, 421.
- Κορίττιον, Πρόδρ. 340.
- Κορκός αὐγοῦ, Πρόδρ. 336.
- Κορμάλιον, Ἠλιόδ. 304.
- Κορμίον, Ἠλιόδ. 305.
- Κορυφώ, } Πρόδρ. 358.
- Κορυφή, }
- Κορφοί, ἢ Κορφοῦ· }
- Κοσιζω, ἢ Κοσίζω, Πρόδρ. 4β.
- Κότρυφος, Πρόδρ. 340.
- Κόττι, Πλούτ. Ξ, 444.
- Κόττα, Πρόδρ. 350.
- Κοττοπώλια, Πρόδρ. 354.
- Κούβακας, Αἰσωπ. 429.
- Κουβαλητής· } Ἰσοκρ. 62.
- Κουβαλῶ· }
- Κουβάριον, Πλούτ. Ε, 431.
- Κουδούνιον, Πλούτ. Γ, 43.
- Κουκλίον· } Ἠλιόδ. 302.
- Κοῦκκος· }
- Κουκουβάϊα, Ξενοκρ. 79. 82.
- Κούκουδον, Πρόδρ. 303.
- Κούκουττον, ἢ Κουκούττιον, Πρόδρ. 296.
- Κουλλός, Ἠλιόδ. 155. Κουλός, Ἰλ. β, σελ. 65.
- Κουνάδιον, ἢ Κουνέλιον, Πλούτ. Δ, 471.
- Κουνέλιον, Ἰσοκρ. 317.
- Κούνια, [Ἰταλ. Cuna], Πλούτ. Δ, 404.
- Κουντῶ, Ἠλιόδ. 301.
- Κουπαστή, ἢ Κωπαστή, Πλούτ. Α, 403.
- Κουράδιον, ἢ Κουράδι, Πρόδρ. 383.
- Κουρούνα, Αἰσωπ. 417.
- Κουρσάρης· } Ἠλιόδ. 9.
- Κούρση (τά)· }
- Κουτάλα, Πλούτ. Ξ, 376. — 377.
- Κουτάλιον, καὶ Χουλιάριον, Πλούτ. Ξ, 376. 377.
- Κούτελον, ἢ Κούττελον, Πρόδρ. 355. Πλούτ. Γ, 431.
- Κούτσα, Ἰσοκρ. 232.
- Κουτξονάδα, Πρόδρ. 354.
- Κουτίον, Ἠλιόδ. 155.
- Κουτουλῶ, ἢ Κουτελίω, Πλούτ. Γ, 431.
- Κούττικας· } Πρόδρ. 354.
- Κουττούνιον· }
- Κούφα, ἢ Κόφα (ή), Ἠλιόδ. 151. 153.
- Κουφάριον· } Ἠλιόδ. 153.
- Κούφιος· }
- Κουφός.
- Κόφα· Ζ. Κούφα.
- Κοφίνιον, Ἠλιόδ. 152.
- Κόχη· Ζ. Κόγχη.
- Κοχλός, Ξενοκρ. 62. 133.
- Κραββάτιον, Πρόδρ. 306.
- Κρασίον, Ἠλιόδ. 253. Πλούτ. Β, 393.
- Κρασοκατάνυξις, Ἠλιόδ. 197.
- Κρατῶ [νομίζω], Ἰσοκρ. 181. Κρατεῖ εἰς τὸν Μορέαν, ἢ βάλλει τὴν πλώρην εἰς τὸν Μορέαν, Πλούτ. Ξ, 378. Κρατῶ, Ἰλ. α, σελ. 73.
- Κρεμάλας, Ἠλιόδ. 174.
- Κρεντήρι, Ἠλιόδ. 195.
- Κρεωμοιρασία, Πλούτ. Ξ, 329.
- Κρητικός, Πλούτ. Α, 443.
- Κριθάριον· Ζ. Κήμνω.
- Κρικίλλιον· Κρικέλλιον· Κουρκέλλιον· Κρουκέλλιον, Πλούτ. Α, 414.
- Κρούστα [crusta], Ξενοκρ. 104.
- Κρύον καὶ Κρύος, Ἠλιόδ. 182. Τὸ κρύος ἔκαστος τὰ ἀμπέλια, Πλούτ. Ξ, 330.
- Κρυπτή, } Πρόδρ. 351.
- Κρύπτρα· }
- Κρυφός, ἢ, ὄν, Πρόδρ. μς. Κρυφά, ἐπὶ ῥῆμ. μή.
- Κτάρα· Ζ. Ἀκτάρα.
- Κτήματα (τά), Πρόδρ. 366.
- Κτητικά εἰς ἱκός ἀντὶ ἐθνικῶν, Πλούτ. Α, 443.
- Κτικίον, Ἠλιόδ. 208.
- Κτυπεῖ ἢ θύρα, καὶ Κτυπῶ τὴν θύραν, Ἠλιόδ. 150.
- Κτυπῶ· Κτυπημένος· Ἐκτυπήθη, Πλούτ. Γ, 45.
- Κύλας, Ξενοκρ. 57.
- Κῦμα (τὸ) σγουραίνει, ἢ σγουρίζει, Πλούτ. Α, 411.
- Κυνήγιον, Πλούτ. Δ, 438. Αἰσωπ. 397.
- Κυρά, Ἰσοκρ. 164. Πλούτ. Α, 386.
- Κῦρις, Ἰσοκρ. 164. Ζ. καὶ Αὐθρύτης.
- Κύρτος, Ἠλιόδ. 184.
- Κυρτός, ἢ Σκύρτος, Πρόδρ. 284.
- Κυττάζω, Πρόδρ. 4β, 4γ.
- Κωράδιον, Πρόδρ. 383.
- Κωρορράδιον, Ἰσοκρ. 341.
- Κωνσταντινουπόλις [Τουρκ. Σταμπόλ], Ἰσοκρ. 48.

Λ.

- Λ ἀντὶ τοῦ Ρ, Ἠλιόδ. 218. Πρόδρ. 303.
- Λαβαίνω, Ἠλιόδ. 342.
- Λαβή· Ζ. Δίδω.
- Λάβρα, Πλούτ. Γ, 430. Ἰλ. β, σελ. 56.
- Λαγαρίζω· Λαγαρισμένον μάλαμα, Πλούτ. Α, 430.
- Λαγαρόν σεμιδάλιον, Πλούτ. Α, 430.
- Λαγκώνια (τά), Πλούτ. Α, 450.
- Λαγκάδιον· Λαγκαδιῶται, Πλούτ. Α, 450.
- Λαγούμιον, Πλούτ. Δ, 471.
- Λάδιον· Λάδιν, Λάδι· Ζ. Ἐλάδιον.
- Λαξαρόνοι, Ἰσοκρ. 114.
- Λαθαίνω, ἢ Λαθεύω· Ἐλάθευστα, Ἰσοκρ. 109.
- Λαθούριον, Πλούτ. Β, 377.
- Λακέρδα, Ξενοκρ. 60, 61.
- Λαλῶ, ἢ Ὀμιλῶ μεγάλα, Πλούτ. Ξ, 425.
- Λάμα, Ἠλιόδ. 298.
- Λαμβάνω· Ἐλαβα ἢ δὲν ἔλαβα καιρὸν νῆ, . . . Πρόδρ. 81.
- Θέλει λάβει τέλος ἢ κρίσις, Πλούτ. Ε, 411. Τὸ ἔλαβεν ἢ τὸ ἐπῆρην εἰς ἀτιμίαν, 413. Ζ. καὶ Κατάστασις.
- Λάμια, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 288.
- Λάμνω, Ἠλιόδ. 282. Ἰλ. β, σελ. 134. 135.
- Λαμπίνα, ἢ Λαπίνα, ἢ Ρούδιον, Ξενοκρ. 92.
- Λάμπρος, Πρόδρ. 308.
- Λανάρα· }
- Λαναρίζω, }
- Λανάριος· }
- Λαναριστής· }
- Λαυκίον, ἢ Λαυκί· Ζ. Λαυκίον.
- Λαύρα, Πλούτ. Γ, 430.
- Λαφρός καὶ Λαφρὺς, Στράβ. Δ, 293.
- Λαχαίνω, Ἠλιόδ. 392.
- Λάχανον, Ξενοκρ. λγ.
- Λέγω εἰς τὸν ἐπυτόν μου — μέ τὸν ἑαυτόν μου — εἰς τὸν νοῦν μου — μέτα μου, Πλούτ. Δ, 3.
- Λέγω ἀντὶ τοῦ Λογίζομαι, Ἰλ. β, σελ. 38.
- Λείπω· Ὀλίγον ἔλειψε, ἢ ἔλειψαν νῆ . . . Ἰσοκρ. 106. Ζ. καὶ Ὀλίγον. Τί σοῦ λείπει; 156. Λείψμε, 179.
- Λεμπίδα, Ἠλιόδ. 299.
- Λεμπλεμπί, Ἠλιόδ. 83.
- Λεπτουργός, Πλούτ. Β, 418.
- Λερόνω· }
- Λερός ἢ Λερωμένος, }
- Λεχούνα, ἢ Λεχούσα, Πρόδρ. 320.

Διάκουρα, ὄνομα τόπου, Ἡλίοδ. 64.
 Λιβάδιον, Πλούτ. Β, 407. Ἰλ. β, σελ. 89.
 Λιβαδοπέρδικα, Πλούτ. Β, 407.
 Λιλίγγιον, Ξενοκρ. 89.
 Λιξούδα, ἢ Λιχούδα, Ξενοκρ. 191.
 Λιπαρός· } Ἰσοκρ. 317.
 Λιπασία· }
 Λισγάριον, ἢ Λίσκος, Πλούτ. Β, 434. 435.
 Λίσσα· Ζ. Γλίσσα.
 Λιχνίζω, Πλούτ. Δ, 454.
 Λογαριάζω, Ἡλίοδ. 30. Ἰσοκρ. 24.
 Λογαριασμός· Δέν βάλλω εἰς τὸν λογαριασμόν, ἢ ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν λογαριασμόν, Πλούτ. Ε, 456.
 Λογᾶται, ἢ Λογῆται (ὄσοντά), Ἡλίοδ. 75. Ἀριστοτ. Πολιτ. 283.
 Λόγγος, Στράβ. Δ, 134.
 Λογεῖον, ἢ Ἀναλογεῖον (χυδ. Ἀλλογεῖος), Πλούτ. Β, 341.
 Λόγια, Ἡλίοδ. 180.
 Λόγιον· Ζ. Ἐμπεριδένω.
 Λογισμός· Ζ. Μένει.
 Λολοπόνηρος, Ἀριστοτ. Ἡθικ. 253.
 Λουβίον, Ἡλίοδ. 302.
 Λουκιοῦνι· Ἰλ. γ, σελ. 26.
 Λουκτικόν, Ἡλίοδ. 208.
 Λούξιγκας, Ἡλίοδ. 208.
 Λουρί, Ἰλ. γ, σελ. 57.
 Λυγαρία, Ἡλίοδ. 308.
 Λυγγιάζω, Ἡλίοδ. 208.
 Λυγερός· }
 Λυγίζομαι, } Ἡλίοδ. 308.
 Λυγιστά [σειστά καί] }
 Λυγκιδόν, Ἡλίοδ. 208.
 Λυθρινάρι, ἢ Λυθρίνι· Ζ. Ἐρυθρινάριον.
 Λυκορίνιον, ἢ Λιχορίνιον, Ξενοκρ. 89.
 Λύξιγγας, Ἡλίοδ. 208.
 Λυχνιστάτης, Ἡλίοδ. 271.
 Λύχνος, Ξενοκρ. 69.
 Λώβα· Λωβός, Ἰλ. α, σελ. 75.

Μ.

Μάντι Τ, Ἡλίοδ. 282. Τίθεται πρό τοῦ Π. Ζ. καὶ Β.
 Μά, ἀντί Ἀλλά, Πρόδρ. πέ. 49.
 Μαγαζί (Magasin), Στράβ. Δ, 327.
 Μαζεύω· } Πρόδρ. μέ.
 Μαζί· }
 Μαζός, ἢ Μαζίον, Ξενοκρ. 86.
 Μαθημένος, Αἰσωπ. 342.
 Μαῖμου, Πλούτ. Γ, νη.
 Μαῖνουλα, ἢ Μανόλι, Ξενοκρ. 84.
 Μαῖούλιον, ἢ Μαρούλιον, Πρόδρ. 290α.
 Μακαρία, Ἡλίοδ. 75. Πλούτ. Α, 419.
 Μακαρίτης, Πλούτ. Α, 419.
 Μακαρονική ποίησις, Πρόδρ. 45 - 4η.
 Μακελλάριος, Αἰσωπ. 318.
 Μάκος, Στράβ. Δ, 293.
 Μακρηνίτσα, Ἰσοκρ. 68.
 Μακρόβιος, Πλούτ. Γ, ν5.
 Μάκος, Ἡλίοδ. 132.
 Μάλαγμα, Πλούτ. Α, 459.
 Μάλαθρον, Ἡλίοδ. 218.
 Μαμμή, Ἡλίοδ. 232.
 Μανδύας, Ἡλίοδ. 18.
 Μανθάνω ῥάπτει, χρυσοχός κτλ. Πλούτ. Α, 407.
 Μανιακός, Ἰσοκρ. 117.
 Μανίζω, Πλούτ. Α, 416. Ἰλ. α, σελ. 26.
 Μάννα, Ἡλίοδ. 233. Στράβ. Δ, 242. Αἰσωπ. 428.
 Μάντη, Ἰσοκρ. 48.
 Μαργόνω· Μαργωμένος, Ξενοκρ. 197.
 Μαργωτήρα, ἢ Μουδιάστρα· } Ξενοκρ. 197.
 Μαργωτίδα· }

Μαστό, Πρόδρ. 295.
 Μαστάριον, Πλούτ. Δ, 455.
 Μά το φωμί καὶ τὸ ἄλας, Ἡλίοδ. 199.
 Μαυρίζω· Ἐμκύρισαν τὰ ὀμμάτιά μου ἀπὸ τὴν πείναν, Πρόδρ. 350.
 Μαυροκόκκιον, Πολυαιν. 344.
 Μαυροκίτρινος, Στράβ. Δ, 294.
 Μαῦρος θάνατος, Ἰλ. γ, σελ. 64. 65.
 Μαχαλᾶς [λέξις τουρκική], Ἰσοκρ. 110.
 Μεγάλα δίκαια ἔχω, Ἰσοκρ. 284.
 Μεγάλον [μῆτε μικρόν μῆτε], Ἰσοκρ. 301.
 Μέγας ἄνθρωπος· Μέγας καὶ πολὺς, Πλούτ. Α, ι5.
 Μεθαύριον, Πλούτ. Β, 438.
 Μεθεστραχιβάδα [Μεθυστραχιβάδα], Ξενοκρ. 195.
 Μεθοκόπος· } Πρόδρ. ογ.
 Μεθοκοπῶ· }
 Μετριάζω, ἢ Μετριάξω, Πρόδρ. ρκβ. Ἰσοκρ. 112.
 Μετριάστης, Ἰσοκρ. 112.
 Μελαγχρινός, Ἡλίοδ. 8, Πλούτ. Β, 378.
 Μελαμψός, Ἡλίοδ. 8.
 Μελανιάζω, Ξενοκρ. 331.
 Μελανούριον, Ξενοκρ. 51. 57.
 Μελέα, καὶ Μέλιος, Ἰλ. δ, σελ. 27.
 Μελιτερήδιον, Πλούτ. Δ, 406.
 Μέλλοντες ῥημάτων χρόνοι διὰ τοῦ θέλω, Ἰσοκρ. 244. 263.
 Πότε σχηματίζονται διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου καὶ πότε διὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ, Πλούτ. Γ, μή· Μέλλοντες ἐνεργητικοὶ καὶ παθητικοὶ καὶ μέσοι, ξά.
 Μέλλω· Ζ. Μή.
 Μεντεσέ, Πλούτ. Γ, 355.
 Μένει εἰς τὸν λογαριασμόν μου, Πλούτ. Ε, 365.
 Μερδικάριος, ἢ Μερτικάριος· } Ἰσοκρ. 229.
 Μερδικόν, ἢ Μερτικόν (τό)· }
 Μερσίτι, Ξενοκρ. 85.
 Μέσα ῥήματα, Πρόδρ. κ5 - λ5. Ἰσοκρ. 2. 75. 122. 130. 136. 178. 184. 225. - 226. 227. 303. 341.
 Μεσάδιον, Ξενοκρ. 172.
 Μέσσην [τὸν ἐσχισαν εἰς τὴν], Πλούτ. Δ, 501.
 Μεσόκοπος, Ξενοκρ. 202.
 Μεστόνω· Μεστωμένος, Πλούτ. Γ, κδ. - Μεστωμένα ἢ μεστά σιτάρια, κγ.
 Μεστός· Ζ. Μεστόνω.
 Μετά· Μετά χάρις, Ἰσοκρ. 228. Πλούτ. Β, 416.
 Μέταξα· Μετάξιον, Ἡλίοδ. 351.
 Μεταξύ, Ἰσοκρ. 154.
 Μεταπιάνω, Ἰσοκρ. 3.
 Μεταπράτης· } Πρόδρ. 359.
 Μεταπωλητής, }
 Μετσωρίζομαι, ἢ Μετσωρίζομαι, Πρόδρ. ρκβ.
 Μετοχαί εἰς ΑΜΕΝΟΣ, Πρόδρ. κδ.
 Μέτρος, Ἡλίοδ. 132.
 Μετρητά, Ἀριστοτ. Ἡθικ. 312.
 Μετσωρίζομαι, Ἰσοκρ. σελ. 30.
 Μή [σύνταξις τοῦ], Ἰσοκρ. 297. Ζ. καὶ Νά· Μήσε μέλλη· Μή σέ κόπη, Πλούτ. Δ, 371.
 Μήλος, Ἰσοκρ. 45.
 Μητρικός, Πλούτ. Ε, 360.
 Μία· Ἀπὸ μιᾶς, ἢ Ἀπομίας· Ἀπομίας τρελλός· Εἰς μίαν, Διὰ μίαν, ἢ Διὰ μιᾶς (χυδ. γιάμιά), Πλούτ. Β, 399.
 Μιγάδιον, Πλούτ. Β, 416.
 Μικροὶ μεγάλοι· Ζ. Καί.
 Μικρόν· Ζ. Μεγάλον.
 Μίσθαργος, Ἰσοκρ. 229.
 Μισός· } Πλούτ. Ε, 334.
 Μισότριβος· }
 Μνημα, ἢ Μνημεῖον· } Ἰσοκρ. 43.
 Μνημόσυνον (εἰς) αἰώνιον, }
 Μοιράζομαι, Ἰσοκρ. 225. 226. 227. Στράβ. Δ, 160.
 Μολίβιον, Πλούτ. Ε, 384.
 Μόλις καὶ μετὰ βίας, Πλούτ. Α, 426.

Μ' ὅλον ὁποῦ· Μ' ὅλον ὅτι, Ἰσοκρ. 273.
 Μ' ὅλον τεῦτο, καὶ Μ' ὅλα ταῦτα, Ἰλ. β, σελ. 74.
 Μολύνω, Ἰσοκρ. 299.
 Μόναί, ἢ Μόνε, Πρόδρ. μζ'.
 Μονάρχης, Πρόδρ. 318. Ἰσοκρ. 247.
 Μονέδα, Πλούτ. Α, 373.
 Μοσχεύω, Μουσχεύω καὶ Μουσχεύω, Πλούτ. Α, 478.
 Μοσχίτης, ἢ Μοσχοκτάποδον, Ξενοκρ. 194.
 Μοσχοπόντικος, Πλούτ. Γ, μ'.
 Μοτάριον, Ἰλ. δ, σελ. 52.
 Μουγγρίον· Ζ. Γογγρίον.
 Μουγκαλίξω ἢ Μουγκρίζω. Μουγκαλισμός ἢ Μουγκριμός,
 Πλούτ. Β, 388.
 Μουγκρός, Πλούτ. Β, 387.
 Μουδιάστρα· Ζ. Μαργωτήρα.
 Μούζα, ἢ Μουζαλία· } Ἰσοκρ. 299.
 Μουζαλόνω, }
 Μούσκαλα, ἢ Μούσκαλον, Πλούτ. Δ, 492.
 Μουστακάτος, Ξενοκρ. 105.
 Μούτλον, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 330.
 Μούχλα, Πλούτ. Β, 387. Δ, 493.
 Μπαλκόνιον· Ζ. Βαλκόνιον.
 Μπερτές, Πλούτ. Δ, 447.
 Μποζᾶς, Πλούτ. Ε, 312.
 Μπόσκος· Ζ. Βόσκος.
 Μπουκουῖνι [Boccione], Στράβ. Δ, 133.
 Μπουμπάρεξ [Δέξις Τουρκική], Ἰσοκρ. 117.
 Μπούμπουλας· Ζ. Βούμβουλας.
 Μπουμπουνιάζω, Ἰλ. δ, σελ. 55.
 Μπουμπουνιασμένος, Ἠλιδ. 222.
 Μουσᾶς, Ἰσοκρ. 53.
 Μύδιον, Ξενοκρ. 137.
 Μυθιστορία, Ἠλιδ. ζ'.
 Μυλλοκόπιον, Ξενοκρ. 201. 202.
 Μυξινάριον, Ξενοκρ. 89.
 Μυρολογίστρια, Πρόδρ. 311.
 Μυρολογῶ, Ἠλιδ. 169.
 Μύρος, (τό), Ἠλιδ. 132.
 Μύτις, Πλούτ. Β, 410.

N.

Ν. παρεντίθεται τοῖς ῥήμασιν, Ἠλιδ. 220. Ἐν μέσῳ τῶν λέξεων,
 Πρόδρ. 321. 328. Προστίθεται ἢ ἀφαιρεῖται εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν
 λέξεων, Πλούτ. Α, 419. — Προστίθεται δὲ εὐφωνίαν, Γ, μγ'.
 — βαρβάρως οἷς τὸ Νῶμος ἀντὶ ὠμος [Πρόσθετος καὶ τὸ Νοικοκύρις
 ἀντὶ τοῦ Οἰκοκύρις], μζ'. — Κακῶς προτίθεται κατ' ἀρχάς, Δ,
 329.
 Ναῖσκε, Πρόδρ. πά.
 Νάμῃ φθάρη τοῦ χρόνου, Πλούτ. Α, 442.
 Ναξία, ἢ Νάξος, Πλούτ. Α, 419.
 Νάτρον, Ξενοκρ. 62.
 Ναυάγιον, Πλούτ. Α, 451.
 Νέαι Φωκαῖαι, Ξενοκρ. 173.
 Νεμπότης· Ζ. Ἐμπότης.
 Νεραῖδα, Ξενοκρ. 178.
 Νεραῖδες, Ἠλιδ. 116. Ζ. καὶ Καλαί.
 Νερόμυλος, Στράβ. Δ, σελ. 260.
 Νερόν, Ξενοκρ. 178. Ζ. καὶ Γλυφόν· καὶ Πλούτ. Δ, μβ'.
 Νεροφίδιον, Ξενοκρ. 181.
 Νεροχύτης, Ἰλ. α, σελ. 109. Ζ. καὶ Αὐτίον.
 Νικόλας, Ἰσοκρ. 264. Πλούτ. 461. 465.
 Νίος, Πλούτ. Δ, 329.
 Νισιβίν, Πλούτ. Γ, 404.
 Νοικοκύρις· Ζ. Ν.
 Νοιόνω, Ἰλ. α, σελ. 118.
 Νόμοι καταστατικοὶ ἢ συνταγματικοί, Ἀριστοτ. Πολιτ. 290. Ζ.
 καὶ Προλεγ. μῃ.
 Νοτάριος, Ἠλιδ. 26.
 Νόστιμος, Πρόδρ. ριβ'.
 Νουνός· Ζ. Ἀνάδοχος.

Νοῦς, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 216.
 Νύκτα· Ζ. Ἡμέρα.
 Νυκτόνεις· Ζ. Εὐθύς.
 Νύφη, Πλούτ. Β, 385.
 Νυφίτσα, Πρόδρ. 344. Ἰσοκρ. 104. Ζ. καὶ Γαλίτσα.
 Νῶμος [ἀντὶ τοῦ ὠμος], Πλούτ. Γ, μζ'. Ζ. καὶ ὠμος.
 Νωπός, Πλούτ. Β, 411.

Ξ.

Ξ. Ζ. TZ.
 Ξάινω, Πλούτ. Δ, 446.
 Ξαμόνω· Ζ. Ἐξαμόνω.
 Ξαναυρίσχω· Ζ. Ἐξανυρίσχω.
 Ξάργον, Πρόδρ. 283. Ἰσοκρ. 229.
 Ξείω, Πλούτ. Γ, μδ'.
 Ξεκόπτω, Πλούτ. Δ, 374.
 Ξεκρύβω, ἢ Ξεκρύπτω, Πρόδρ. 351.
 Ξεματίζω· Ζ. Ἐξομματίζω.
 Ξενιτεύομαι καὶ Ξενιτεύω, Ἠλιδ. 238.
 Ξένος, Ξένα [ἀπέθανεν εἰς τὰ], Ἰσοκρ. 279.
 Ξεπερνῶ τὸν ἔξεπέρασεν εἰς τὸν ὁρόμον — εἰς τὰ μαθήματα,
 Ἰσοκρ. 82.
 Ξεπίπτω, ἢ Ξεπέφτω· Ζ. Πίπτω. Ἐξέπεσε. Ξεπεσμένος,
 Ἰσοκρ. 72. 141.
 Ξεραθύμησις, Πρόδρ. 303.
 Ξεραθυμῶ, Πρόδρ. 303. Πλούτ. Β, 445. Ζ. καὶ εὐθυμῶ.
 Ξεραῖνομαι ἀπὸ τὸν γέλωτα, Ἠλιδ. 23.
 Ξεργασία, Πρόδρ. 283.
 Ξερνώ· Ζ. Ἐξεράω.
 Ξερός [ἔμεινα], Ἠλιδ. 23.
 Ξεστηθίζω· Ζ. Ἐκστηθίζω.
 Ξεσυνηθίζω· Ζ. Ἐκσυνηθίζω.
 Ξετελεύω, Πρόδρ. 332. Ζ. καὶ Ἐκτελεύω.
 Ξετυφλόνω, Πρόδρ. 309.
 Ξεφαντόνω· } Ἠλιδ. 291.
 Ξεφαντώτης· }
 Ξεψεύγω· Ζ. Ἐκψεύγω.
 Ξεφυλίζω· Ζ. Ἐκφυλίζω.
 Ξηλόνω· Ζ. Ἐξηλόνω.
 Ξηλοπόταμος, Ἰλ. γ, σελ. 53.
 Ξηροπήγαδον, Πλούτ. Δ, 413.
 Ξιφίος, Ξενοκρ. 62.
 Ξιφιοτράχηλον, Ξενοκρ. 208.
 Ξόανον, Πλούτ. Ξ, 445.
 Ξυλίζω, Πλούτ. . 450.
 Ξυλοκοπῶ, Πλούτ. Ξ, 400.
 Ξυλοφολῶ, Ἠλιδ. 125.
 Ξυράφιον, Ἰσοκρ. 100. 333.
 Ξυρίζω, Ἰσοκρ. 30.
 Ξυρύχι, ἢ Σιρίφι, Ξενοκρ. 85.

Ο.

Ο· Ζ. OT.
 Ο'βάς (Τουρκιστί), ὁ κάμπος, Στράβ. Δ, 343.
 Ο'γδῶντα, Ἰλ. β, σελ. 108.
 Ο'γιος, ἢ Ὁγιος, Ἠλιδ. 117.
 Ο'γκος, Πλούτ. Γ, σγ'.
 Ο'κνηρός καὶ Ὁκνός, Ἰσοκρ. 306.
 Ο'κρυνος· Ζ. Ὁκρυνος.
 Ο'κταπόδιον, Ξενοκρ. 194.
 Ο'λάκερος, Ἰσοκρ. 95.
 Ο'λίγας ἡμέρας ἐκράτησεν ἢ εἰρήνη [ἐλλειπτικῶς προθέσσει τῆς
 Εἰς, ἢ τῆς Διᾶ], Ἰσοκρ. 96.
 Ο'λιγόβιος, Πλούτ. Γ, νζ'.
 Ο'λιγοθυμῶ, ἢ Ὁλιγόνομαι νά γελῶ, Ἠλιδ. 171.
 Ο'λίγον ἐλείψε νά. . ., Ἠλιδ. 170. Ὁλίγον πολὺ, Ἰσοκρ. 179.
 Ζ. καὶ Ἡ. Ὁλίγον ἐλείψε νά ἀφανισθῇ, Πλούτ. Δ, 485. Ὁλί-
 γον [κατ'], Αἰτωπ. 291.
 Ο'λιγόπυρος, Πλούτ. Ξ, 423.
 Ο'λόκαιπα, Ἠλιδ. 163.

Ο'λόπασσι, 'Ηλιόδ. 163.
 Ο'λος, [σύνδετα παρά τῷ], 'Ηλιόδ. 163.
 Ο'λος, Πρόδρ. 69. π.
 Ο'μάδι, Πρόδρ. μέ.
 Ο'μάν [Περσιτισί] τὸ ἱερὸν πῦρ, Στράβ. Δ, 326.
 Ο'μιλῶ· Τὰ ὀμιλημένα, 'Ηλιόδ. 104. Ζ. καὶ λαλῶ.
 Ο'μμάτιά μου, 'Ηλιόδ. 71. Ὀμμάτια (διὰ τὰ) Πλούτ. 5, 377. Ὀμμάτιον, Ξενοκρ. 150.
 Ο'μματιάξω, Πλούτ. Β, 414. Ε, 402. 150.
 Ο'μοιάζει (πρέπει), 'Ιλ. α, σελ. 56.
 Ο'μολογία, 'Ισοκρ. 58.
 Ο'μφαλὸς θαλάσσης, Ξενοκρ. 127.
 ΟΝ [τοὺς εἰς] προστακτικούς Ἀορίστους μεταβάλλομεν πάντας εἰς Ε. οἷον Γράψε, κόψε, κτλ. 'Ιλ. γ, σελ. 31. 32.
 Ο'νόματα συνηρημένα εἰς ος ἀπὸ τῶν εἰς ΕΟΣ καὶ ΟΟΣ, 'Ισοκρ. 278. 344. — ἐνικά ἀναφερόμενα πρὸς πληθυντικά, 324. Εἰς Ὅς παθητικά ἐνέργειαν σημαίνοντα, Πλούτ. Α, 481. — Εἰς ἀνος, Β, 378. — Συγκριτικά· Ζ. Ὡς — Εἰς εας, Δ, 435.
 ΟΝΩ [εἰς] ῥήματα, 'Ηλιόδ. 121, 'Ισοκρ. 299.
 Ο'ξειδάτος, Πλούτ. Β, 378.
 Ο'ξειδόλαδον, Ξενοκρ. 135.
 Ο'ξεινός, ἢ Ὀξινός, Ξενοκρ. 217.
 Ο'ξύ· Ὀξύ φόρημα· Ὀξέα ὑποδήματα· Ὀξέα φορεμένοι, Πλούτ. Ε, 324.
 Ο'ξύα, 'Ισοκρ. 53. Στράβ. Δ, 265.
 Ο'ξυνόγαλον, Στράβ. Δ, 120.
 Ο'πισθόκωλα, 'Ισοκρ. 243.
 Ο'ποιοις, Ὅποια, Ὅποιον. Ὁ ὁποῖος, Ἡ ὁποία, Τὸ ὁποῖον, 'Ισοκρ. 332. 333.
 Ο'ποῦ, Πρόδρ. πᾶ.
 Ο'ργίζομαι, (σέ), Πρόδρ. κή.
 Ο'ργόνω, 'Ηλιόδ. 323.
 Ο'ρέγομαι, μέσον ῥήμα εἰς τοὺς παλαιούς, μέσον ἀποθετικὸν εἰς ἡμᾶς, 'Ισοκρ. 2.
 Ο'ρεκτικός, Ξενοκρ. 146.
 Ο'ρια, Πλούτ. Γ, 64.
 Ο'ρκυνος, ἢ Ὀκρυνός, Ξενοκρ. 65.
 Ο'ρύξι, Ξενοκρ. 196.
 Ο'ρφῶς [χρδ. ῥοφός], Ξενοκρ. 82.
 ΟΣ [εἰς] ὀνόματα ἀπὸ τῶν εἰς ΩΝ, Πρόδρ. 378. Ζ. καὶ Ὀνόματα.
 Ο'σκε, Πρόδρ. πᾶ.
 Ο'σον νά λογάται ἢ νά λογήται, 'Ηλιόδ. 75. Ὅσον ὑπάγει περισσότερον, 263. Ζ. καὶ Ὡς.
 Ο'στις, Ὅτις, 'Ισοκρ. 332.
 Ο'στρακιά, Πλούτ. Γ, λή.
 Ο'στρείδιον, Ξενοκρ. 145. 202.
 Ο'τινος [γενική τοῦ ὅστις], Πλούτ. Ε, 379.
 ΟΤ ἀντὶ τοῦ Ο, 'Ηλιόδ. 301. 302. — Ἀντὶ τοῦ Τ, 155.
 ΟΤ (εἰς) ὀνόματα, Πλούτ. Γ, 64.
 ΟΤ ἀντὶ τοῦ Ω, Πλούτ. Γ, 64.
 Οὔγια, ἢ Οὔια, 'Ηλιόδ. Γ, σέ.
 Οὔλη, Πλούτ. Ε, 312.
 Οὔρανίσκος· } Πλούτ. Δ, 434.
 Οὔρανός· }
 Οὔρια ὦα, 'Ηλιόδ. 124.
 Οὔριος ἄνθρωπος, 'Ηλιόδ. 124. 345.
 Οὔρος, τό, 'Ηλιόδ. 132.
 Ο'χι, Πρόδρ. πᾶ.
 Ο'ψαλμίζω, Πλούτ. Β, 414. Ε, 402.

Π.

Παγιαύλιον, 'Ηλιόδ. 179.
 Παγίδα· } Πρόδρ. 283.
 Παγιδεύω, }
 Πάγος [ὁ καὶ τό], 'Ισοκρ. 109.
 Παγούριον, Ξενοκρ. 191. 193. 196.
 Παθαίνω, 'Ηλιόδ. 342.
 Πάθω [ἄν] τίποτε, 'Ηλιόδ. 270.

Παῖρῆς, ταυτ. Ἀνάδοχος· Ζ. Ἀνάδοχος.
 Πάλλα, ἢ Πάλλα (Χρδ. μπάλλα), 'Ιλ. γ, σελ. 51.
 Παλαβός, ἢ Παλαυός, 'Ισοκρ. 61.
 Παλαιός· Οἱ παλαιοί. Τὸν παλαιὸν καιρὸν. Παλαιὸν φόρημα, 'Ισοκρ. 60.
 Παλαμύδα, Ξενοκρ. 65.
 Παλεύω, Πλούτ. Γ, 385.
 Πάλιν. Πάλε, 'Ισοκρ. 243.
 Παλληκάριον, 'Ηλιόδ. 19. 'Ιλ. α, σελ. 79.
 Πανέριον, 'Ηλιόδ. 114.
 Πανθάνω, 'Ηλιόδ. 341.
 Πάντα, Πρόδρ. μή. 'Ιλ. δ, σελ. 49.
 Παντάπασσι, 'Ισοκρ. 213.
 Παντοῦ, Πρόδρ. μδ. Ζ. καὶ Εὐρίσκω.
 Πανώριος, 'Ηλιόδ. 331.
 Παπᾶ, 'Ιλ. α, σελ. 131.
 Παπαδίξω, 'Ισοκρ. 281.
 Παπαρούνα, Πρόδρ. 354.
 Παρά [ὀνόματα σύνδετα ἀπὸ τῆς] πρόδεσιν, 'Ισοκρ. 74.
 Παραγεμιστά, Πλούτ. Γ, 410.
 Παραδέρνω, Πλούτ. Δ, 430.
 Παραδίδω, 'Ισοκρ. 219.
 Παραδρομα· Ζ. Δρόμος.
 Παρακαθίζω, 'Ισοκρ. 285.
 Παράκαιρα, 'Ισοκρ. 4.
 Παρακαταθήκη, καὶ Παραθήκη, Πλούτ. Ε, 428. Ζ. καὶ Δεπόσιτον.
 Παρακείμενοι ἀναύητοι, 'Ηλιόδ. 6, 58. 85. 126.
 Παρακινῶ· Τοὺς ἐπαρακίνησεν εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἢ νά ἐλευθερωθῶσι, Πλούτ. Β, 421.
 Παρακούω, Πλούτ. 5, 394.
 Παραλυμένος, Πλούτ. 392. 5, 392. Ἀριστοτ. 'Ηθ. 224.
 Παραλυσία, Πλούτ. 5, 392.
 Παραμάννα, Πρόδρ. 326.
 Παραμεγάλος· } 'Ισοκρ. 74.
 Παραμικρός· }
 Παραμονευτής· } 'Ισοκρ. 285.
 Παραμονεύω }
 Παραμερίζω, Ἀριστοτ. Πολιτ. 301.
 Παραμύθια, 'Ηλιόδ. 180.
 Παρανόμιον· Ζ. Παρονόμιον.
 Παραντουρῶ· ἢ Παραντερίζω, Πλούτ. Γ, λς.
 Παρανυκτερεύω, Πλούτ. Δ, 338.
 Παραπαχύς, 'Ισοκρ. 74.
 Παρασήμος, Πλούτ. Α, 422.
 Παρασούσσομος [ἐκ τοῦ παρατύσσημος. Τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ Παρασήμος]. Πλούτ. Α, 422.
 Παράστρατα· Ζ. Δρόμος.
 Παρασύρτρα, 'Ισοκρ. 288.
 Παρασύστρα· Ζ. Παρασύρτρα.
 Παράταξις, Πλούτ. Β, 416.
 Παρατατικῶν πληθυντ. τρίτ. προσώπ. σχηματισμός, Πρόδρ. 310.
 Παρατσούκλιον, 'Ισοκρ. 65.
 Παρατρέχω, 'Ισοκρ. 203.
 Πάραυτα, Πρόδρ. ν.
 Παραφέρω, Πλούτ. Ε, 435.
 Παραφρόνιμος, 'Ισοκρ. 74.
 Παραφυλάττω, Πλούτ. Ε, 422.
 Παριανός, 'Ισοκρ. 278.
 Παριστία· Ζ. Βαῦνος.
 Παρμακίχια (τά), Πρόδρ. 350.
 Παροιμίας· Ζ. Ἀλήθεια, Ἀνυδρία, Αὐτίον, Βώδιον, Γάδαρος, Κέραμος, Χρωφειλέτης. Θεωρία ἐπισκόπου κτλ. 'Ιλ. γ, σελ. 68.
 Ὁ λύκος καὶ ἐγγράσε κτλ. 71. Σύρτεμε καὶ αἱ κλαίω, 74.
 Παρονόμιον, 'Ισοκρ. 64.
 Παρουσία, Πλούτ. Β, 416.
 Παρρησιάζω, Παρρησιάζομαι, 'Ισοκρ. 122.
 Πᾶς [ἐπὶ ῥήμα], Πλούτ. Α, 365. Ἀντὶ τοῦ Μήπως, 'Ιλ. β, σελ. 42.

Πασίχαρος, Πλούτ. Γ, ογ'.
 Παστρεύω, 'Ισοκρ. 288. 'Αριστοτ. 'Ηθικ. 352.
 Πάσχω. Τί ἔπαθες καὶ δὲν ἀποκρίνεται; 'Ισοκρ. 262.
 Πατελίδες. Πρόδρ. 310. Ζ. καὶ Πεταλίδας.
 Πατερίτσα, Πλούτ. Α, 374.
 Πάτος, Πρόδρ. 320.
 Πατούνα, ἢ Πατούσα, Πρόδρ. 320.
 Πατρανστήκι. ὄνομα πόλεως, 'Ηλιόδ. 107.
 Πατριάρχης, 'Ηλιόδ. 520.
 Πατώ, 'Ηλιόδ. 166. 'Επάτησε τὸν ὄρκον του, 'Ιλ. δ, σελ. 36.
 Παύω. Δὲν ἔπαυον νὰ κατατρεψῶσι, 'Ισοκρ. 184.
 Πάχνη. Ζ. 'Επεσε.
 Πεξεύω, Πλούτ. Β, 452.
 Πεῖσμα, }
 Πεισματάρης, ἢ Πεισματώδης, } 'Ηλιόδ. 249. 250.
 Περπαλλόνω, Πρόδρ. 339.
 Πενήντα [καὶ ἀρχαιότερον Πεντήντα], Πλούτ. Γ, λδ'.
 Πενθερός, 'Ισοκρ. 256.
 Περβάντα [Ιταλ. per banda], Πλούτ. Γ, λδ'.
 Περιγελῶ, Πλούτ. Δ, 461.
 Περιέργος, Πλούτ. Β, 539.
 Περιπατῶ. Περπατῶ, Πλούτ. Γ, λε'.
 Περιποιούμαι, 'Ηλιόδ. 6.
 Περιττός, Πλούτ. Β, 439.
 Περιφιλαυτία. 'Αριστοτ. Πολιτ. 271.
 Πέρκη, ἢ Περκίδα, Ξενοκρ. 52.
 Περμαχισόνιον, 'Ηλιόδ. 189.
 Πέρνω [ἢ μᾶλλον Παίρνω, κατὰ φθορὰν ἀπὸ τοῦ 'Επαίρω]. 'Επῆρεν ἑπάνω του, Πλούτ. Ε, 540. Ζ. καὶ Λαμβάνω, Τὸν ἐπῆραν τὰ γέλια, Πλούτ. Β, 447. Ζ. καὶ Δρόμον.
 Περώνιον. Περώνιον ἢ Πηρούνιον, 'Ηλιόδ. 306.
 Πεταλίδας, ἢ Πατελίδας, Ξενοκρ. 136. 189.
 Πεταλίδες, }
 Πετάλιον. } Πρόδρ. 310. 'Ιλιάδ. β, σελ. 150.
 Πέταλον, }
 Πετῶ, Αἴτωπ. 344.
 Πετσίου. Χονδρὸν πετσίου, Πρόδρ. 339. 'Εμεινε πετσίου καὶ κόκκαλον, 'Ισοκρ. 338.
 Πετραχήλιον, Πρόδρ. Δ, 427.
 Πετροφούσια, Ξενοκρ. 154.
 Πετρόφαρον. Ζ. 'Αγελούδα.
 Πεύκια (τά). Ζ. 'Επύχια.
 Πέφτω. Ζ. Πίπτω.
 Πήγανος, ἢ Ἀπήγανος, Ξενοκρ. 258.
 Πηλός, ὁ, Πηλὰ, τὰ, Πλούτ. Δ, 486.
 Πηχῶν, γενικ. πληθ. ἀντιπηχέων, Πρόδρ. 372.
 Πιάζω, ἢ Πιάνω. Νοὺ στοχάζεσαι νὰ πιάσης; Πλούτ. Β, 443.
 'Επιάζη, Γ, ξς'.
 Πιάνω. Ζ. Δρόμον. Πιάνω, Πλούτ. Δ, 395.
 Πίζουλος. Πλούτ. Α, 422. ὕψος, 423.
 Πικραίνομαι. Πικραμένος. Πίκρα, Πλούτ. Β, 379.
 Πιλάφι, Στράβ. Δ, 316.
 Πινακίδες. 'Ιεροκλ. 30.
 Πιοτόν. Ζ. Ποτόν.
 Πίπτω εἰς κλίνην, 'Ηλιόδ. 255. Πίπτω, Πέπτω [Χυδ. Πέφτω], Πλούτ. Β, 467. 'Επεσε λόγος. 'Επεσεν, ἢ ἐξέπεσεν ἡ τιμὴ τινός πράγματος, Δ, 370. 'Επεσεν ἀπὸ τὸν νοῦν ἢ ἀπὸ τὰ μυελά του, 486.
 Πίσσι, Ξενοκρ. 186.
 Πισκίνα (piscina), ἢ Φισκίνα, Πλούτ. Β, 367. Ξενοκρ. Ζ. Ζῶγρος.
 Πίστομα, ἢ Πίστουμα, Πλούτ. Ε, 452. Ζ. καὶ 'Επίστομα.
 Πιττάκιον, Πλούτ. Ε, 327.
 Πλαγιάζω, 'Ηλιόδ. 255.
 Πλαγιάδα, ἢ Πλάγι, Στράβ. Δ, 175.
 Πλειότερος, 'Ιλ. β, σελ. 66.
 Πλέκω, Πλούτ. Β, 370.
 Πλεονασμός, σχῆμα λόγου, Πρόδρ. νς'.
 Πλευρόν. Καθ' ἡμέραν τὸν ἔχω εἰς τὸ πλευρόν μου, Πλούτ. Ε, 364.

Πληθός [πολύ], Πλούτ. Δ, 377.
 Πλησα, ἢ Πλησία, Στράβ. Δ, 512.
 Πληρόνω, 'Ιλ. α, σελ. 130. 'Ιεροκλ. 31.
 Πλουμίζω. Πλουμίον. Πλουμιστής, Πλούτ. Β, 592.
 Πλουμισμένος, ἢ Πλουμιστός, 'Ηλιόδ. 299.
 Πλούτος (ὁ καὶ τό). Τὰ πλούτη, 'Ισοκρ. 103. Ζ. καὶ Γνώσις καὶ Πλούτ. Β, 417. Γ, νη'.
 Πλωτή, Πρόδρ. 314.
 Πόθος, 'Ηλιόδ. 370. 371. Βάλλω πόθον εἰς, 371.
 Πολεμῶν καὶ κτλ. Πλούτ. Δ, 503.
 Πολιτικόν, τό. Εἰς καιρόν, ὅστις χρειάζεται πολιτικόν, Πλούτ. Β, 422.
 Πολλὰ καλὰ, 'Ισοκρ. 105. - δίκαια, 284.
 Πολυβέργια, (τὰ) Πλούτ. Β, 422.
 Πολύβιος, Πλούτ. Γ, νς'.
 Πολυμιταρική, Πλούτ. Β, 391.
 Πομπειωμένος }
 Πομπή. } 'Ηλιόδ. 173.
 Ποντικός, 'Ιλ. α, σελ. 68, 131.
 Ποντικοφωλέα, Πρόδρ. 285.
 Πόρευσις, Πλούτ. Γ, η. (χυδ. πόρεψις), Α, 478.
 Πορνοστάσια (τὰ), 'Ισοκρ. 116.
 Πορτογαλία, ἢ Πορτοκαλία. Πορτογάλιον, ἢ Πορτοκαλίον, Πλούτ. Δ, 473.
 Πόρος, Πλούτ. Ε, 406.
 Ποσῶς, Ξενοκρ. 121.
 Ποτιστήριον. Ποτιστής. Ποτίστρα, Στράβ. Δ, 145.
 Ποτόν. Τὸ ποτόν τὸν ἀφάνισε, Πλούτ. Ε, 383.
 Πραγματεία, 'Ισοκρ. 16.
 Πραγματεύομαι. }
 Πραγματευτής. } 'Ηλιόδ. 210. Πλούτ. Γ, 381.
 Πρακνάδες, Πλούτ. Β, 441.
 Πρακτικός, Πρόδρ. 352.
 Πρέπει [καθώς], 'Ισοκρ. 14. 118.
 Πρίγκιψ. Πριγκίπισσα [λέξις 'Ιταλική], 'Ισοκρ. 156.
 Πρινοκόκκιον, Πρόδρ. 319. Στράβ. Δ, 286. Πλούτ. Α, 359.
 Πριονίζω, Πλούτ. Α, 416.
 Πρόβοδον, Πλούτ. Δ, 358.
 Προγόνη, ἢ Προγόνιον, τὸ. Προγονός, ὁ. Πλούτ. Δ, 362. Β, 384.
 Προευδῶ, ἢ Προευδίζω, Πλούτ. Δ, 358.
 Προξενῶ, 'Ηλιόδ. 193. Πλούτ. Δ, 419.
 Προμαντεύω, Πλούτ. Β, 456.
 Προπατῶ, Πλούτ. Γ, λε'.
 Προσεγείρομαι, Πλούτ. Β, 415. 'Ιλ. β, σελ. 43.
 Προσηκόνομαι, Πλούτ. Β, 415. 'Ιλ. β, σελ. 43.
 Προσηλώνω. Εἶμαι προσηλωμένος, ἢ ἔχω τὸν νοῦν προσηλωμένον εἰς κτλ. Πλούτ. Α, κς'.
 Πρόσπεσμα. }
 Προσπίπτω. } Πλούτ. Β, 404.
 Προστάσσω, Πρόδρ. 293.
 Προσφέρωμαι καθὼς πρέπει εἰς τινὰ, 'Ισοκρ. 118.
 Προσφύρα, Ξενοκρ. 127. 129.
 Προτήτερα, ἢ Πρωτήτερα, Πρόδρ. πβ'.
 Προυνόν, Πλούτ. Γ, ξς'.
 Προφύλλιον, 'Ηλιόδ. 117.
 Προφύλιον, 'Ισοκρ. 183.
 Πρώτη ἀνοιξίς, 'Ηλιόδ. 185.
 Πταίω, ἢ Πτέγω, 'Ισοκρ. 61. Πλούτ. Α, 425.
 Πτωχαδιδάσκαλος, 'Αριστοτ. Πολιτ. 265.
 Πύργος, 'Ηλιόδ. 28. Πλούτ. Δ, 338. Στράβ. Δ, 248.
 Πυκνογυρίζω, Ξενοκρ. 207.
 Πύκνωσις, Πλούτ. Β, 529.
 Πυροβόλα, ἢ Πυροβολικά, Πλούτ. Β, 405.
 Πωρινόν [ἢ γουν. 'Οπωρινόν] αὐσάραχον, Ξενοκρ. 196.
 Πῶς, Πρόδρ. λβ.

Ρ.

Ράντις, 'Ηλιόδ. 115. Ζ. καὶ Δ.
 Ραγδαία βροχή, Πλούτ. Β, 420.

Ρ'αγίζω, Αἰσωπ. 402.
 Ρ'ακίον, Στράβ. Δ, 316.
 Ρ'άπτης, Ἡλίοδ. 143.
 Ρ'άπτρια, ἡ Ράπτησσα, Πλούτ. Β, 404.
 Ρ'επίδιον, Ἰσοκρ. 243.
 Ρ'ηγάτα (Regatta), Ἰσοκρ. 146.
 Ρ'ήκτω καὶ Ρ'ήχνω, Πλούτ. Γ, 387.
 Ρ'ήματα μέσα. Ζ. Μέσα.
 Ρ'ήματα, τῶν ὁποίων τὰ πρῶτα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ὀριστικῶν ἐνεστώτων εἶναι δικατάληκτα, Πρόδρ. ρ'. ῥήματα πολλὰς συγχοπὰς πάσχοντα, ρα', ρβ'. ῥήματα τύπου ἐνεργητικοῦ, τὰ ὅποια δὲν σώζονται εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν, λ'. ῥήματα εἰς αἰνῶ ἀπὸ τῶν εἰς αἰνῶ ἐλληνικῶν, Πλούτ. Β, 395.
 Ρ'ηχά, Ἡλίοδ. 3. Ξενοκρ. 95.
 Ρ'ιζάριον, ἡ Ριζάρι, Στράβ. Δ, 286. Ἰλ. δ, σελ. 34.
 Ρ'ίνη, Ξενοκρ. 207.
 Ρ'ΙΟΣ (εἰς), ἡ ΡΙΣ. ἡ ΡΗΣ ὀνόματα, Πρόδρ. 353.]
 Ρ'ιψοκινδυνεύω, Πλούτ. Δ, 487.
 Ρ'οδακινέα, Ἡλίοδ. 273.
 Ρ'οδάνη, Ἰσοκρ. 65.
 Ρ'οδοκόκκινη, Πρόδρ. 326.
 Ρ'οδόσταγμα, Ξενοκρ. 183.
 Ρ'όκκα· Ζ. Ἡλακίατη.
 Ρ'όσα, Πλούτ. Ε, 443.
 Ρ'οῦδιον· Ζ. Λαμπίνα.
 Ρ'ουκάνα.
 Ρ'ουκανίζω. } Πλούτ. 5, 457.
 Ρ'ουκάνιον }
 Ρ'ούμπαλον, Ἡλίοδ. 799. Πλούτ. Ε, 367.
 Ρ'ούσιον, Ξενοκρ. 61. 92.
 Ρ'οφός· Ζ. Ὀρφώς.
 Ρ'οχτικοαχιβάδα, Ξενοκρ. 146.
 Ρ'υάκιον. Ἡλίοδ. 316.
 Ρ'ώγα, ἡ Ρωγαλίδα, Πρόδρ. 284.

Σ.

Σ προτίθεται ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων, Ἡλίοδ. 87. 184. 185
 Πλούτ. Γ, λς'. — ὡς δίγαμμα, Ἡλίοδ. 344. — Τρέπεται εἰς ρ 113. Ζ. καὶ Ρ. προτίθεται ἢ ἀφαιρεῖται ἐν ἀρχῇ λέξεων, Πρόδρ. 314. 383.
 Σαβούρ'ρα, Πλούτ. Α, 467.
 Σαγγάριος, ἡ Τσαγγάριος, ἡ Τσαγγάρης, Πλούτ. Β, 401.
 Τσαγγάρης ἐξυπόλυτος, ῥάπτης παραλυμένος, 402.
 Σαγγία, Πλούτ. Β, 401.
 Σαγία, Πλούτ. 5, 355.
 Σαγίττα, Ἡλίοδ. 308.
 Σαγμάριον, Πλούτ. Β, 455. 5, 442.
 Σάκα (ἡ), Πλούτ. Δ, 406.
 Σακκελίζω, Πλούτ. Ε, 312.
 Σακκοράφη, Πλούτ. Γ, νδ'.
 Σακτῶ. } Πλούτ. Δ, 406.
 Σακτόν. }
 Σακχαροκάλαμον, Πρόδρ. 303.
 Σαλάκι, Ξενοκρ. 90. 91. Ζ. καὶ Τρυγόνα.
 Σαλαμούρα [Ἰταλ. Salamoja Γαλ. Saumure]. Ζ. Γάρος.
 Σαλαρία, ἡ Σαλιακούδα, Ξενοκρ. 187.
 Σαλβάριον, Πλούτ. 441.
 Σαλεύει ὁ νοῦς. } Ἡλίοδ. 96.
 Σαλευμένος. }
 Σάλιακας, Πλούτ. Β, 407.
 Σαλιάκος, Ξενοκρ. 133.
 Σαλιακούδα· Ζ. Σαλαρία.
 Σαλιάρης, Ἰσοκρ. 61.
 Σάλιον, Ξενοκρ. 187.
 Σαλός, Ἰσοκρ. 61.
 Σάλπα, ἡ Σάρπα, Ξενοκρ. 77.
 Σαμάριον, Στράβ. 311.
 Σαμιαμίδιον, ἡ Σαμιαμίδιον (τό), ἡ Σαμιάμιδος (ό), Πλούτ. Γ, λς'.
 Σαμιαμίδι, Στράβ. Δ, 351.

Σανσκριτή Γλῶσσα, Στράβ. Δ, 310.
 Σαξύριον, ἡ Τσαξύριον, Πλούτ. Δ, 441.
 Σαργάνη, Ξενοκρ. 206.
 Σάργος, Ξενοκρ. 7.
 Σάρδα, ἡ Σαρδέλλα [Ἰταλ. Sardella· Γαλλ. Sardine], Ξενοκρ. 167. 168.
 Σαρδέλλα, ἡ Σαυρίδι ποταμοῦ, Ξενοκρ. 207.
 Σαρδενία, Πλούτ. Ε, 380.
 Σαρόνω, ἡ Φλοκαλῶ [Χυδ. Σκουπίζω ἐκ τοῦ Ἰταλ. Scopare], Πλούτ. 5, 408.
 Σάρπα· Ζ. Σάλπα.
 Σάρωμα, Φιλοκαλία, καὶ Φλοκαλία, Πλούτ. 5, 408.
 Σᾶς καὶ Σεῖς, Πρόδρ. οβ'.
 Σαυρίδιον, Ξενοκρ. 207.
 Σαχνισίριον· Ζ. Ἐξώστεγον.
 Σβένω, Πλούτ. Γ, μγ'. Σβένω, Σβέσω, ἔσβεσα, καὶ Σβήτω, ἔσβητα, Πλούτ. Ε, 400. Ἐσβηταν τὸν θυμὸν, Πρόδρ. 311.
 Σβείω, Πλούτ. Γ, μδ'.
 Σβούρα, ἡ Ἀσβούρα, Ξενοκρ. 150.
 Σβύνω, Πλούτ. Γ, μγ'.
 Σγουρόνω καὶ Σγουρίζω· Ζ. Κῦμα.
 Σγουρδέλλα } Ξενοκρ. 59. 60.
 Σγουρέλλα, }
 Σγουροκέφαλος } Πλούτ. Α, 411. Ξενοκρ. 60.
 Σγουρόμαλλος }
 Σγουρός, }
 Σεῖς καὶ Σᾶς· Ζ. Σᾶς.
 Σειστὰ καὶ λυγιστὰ, Ἡλίοδ. 308.
 Σεκρετάριος, Ἡλίοδ. 26.
 Σέλλα [Ρωμ. Sella], Πλούτ. Ε, 440. Ἰλ. β, σελ. 59.
 Σεμνός, Ἰσοκρ. 8. 153.
 Σέρνω· Ζ. Σύρω.
 Σέρουλα, Ξενοκρ. 83.
 Σερπετός, Ἡλίοδ. 344.
 Σηκόνω λείψανον — πόλεμον, Ἰσοκρ. 37. Ἐσήκωσε πόλεμον.
 Ἐσήκωσε στράτευμα, Πλούτ. 5, 348.
 Σημαίνω.
 Σήμαντρον. } Ἡλίοδ. 115.
 Σήμαρμα καὶ Σήμασμα, }
 Σηπία, ἡ Σουπία, Ξενοκρ. 194.
 Σησαμόλαδον, Στράβ. Δ, 317.
 Σιακόκομμα, Ξενοκρ. 105.
 Σιγανός, Στράβ. Δ, 182.
 Σίκνα, ἡ Τσίκνα, Ξενοκρ. 179.
 Σιμά.
 Σιμόνω. } Ἡλίοδ. 113. 362.
 Σιμοκοντεύω. }
 Σιντσαπί, ἡ Τσαμουρί χρωμα, Πλούτ. Ε, 423.
 Σιπούρα· Ζ. Τσιπούρα.
 Σιρίφι· Ζ. Ξυρύχι.
 Σιρμαγία· Ζ. Κεφάλαιον.
 Σίρολι· Ζ. Γέρολι.
 Σιτάριος· Ζ. Κάμνω.
 Σίφων [Χυδ. σίφουνας], Ξενοκρ. 220.
 Σκάζω. Ἐτκασαν ὅλα τὰ ἄλογα. Νά σκάσης! ἡ, Σκάσε! Πλούτ. Ε, 362.
 Σκαλίδα, Πλούτ. 5, 458.
 Σκαλμός, Πλούτ. Β, 403.
 Σκαμνίον, Πρόδρ. 306.
 Σκαροβότανον, Ξενοκρ. 99.
 Σκάρος, Πλούτ. Δ, 429.
 Σκάρφη.
 Σκαρφία, τὰ, }
 Σκαρφίζομαι. } Ἰσοκρ. 105. Στράβ. Δ, 193.
 Σκαρφίν. }
 Σκάρφισμα, }
 Σκάταρος. Σκατάρη· Σκάταρος, ἡ Σκατάριον, Ξενοκρ. 75. 76.
 Σκατόν, Πρόδρ. 383.
 Σκατωμένος, Πλούτ. Γ, 410.

Σκάφη, 'Ηλιδ. 325.
 Σκελετός καὶ Σκέλετρον, Πλούτ. 5, 380.
 Σκεῦος, Πλούτ. Γ, λα'.
 Σκευρός, ἢ Σκεβρός, Πλούτ. Ε, 408.
 Σκιάδιον, Πλούτ. Γ, 428.
 Σκιλλοκρόμυδον, } Πλούτ. Α, 455.
 Σκιλλόχορτον,
 Σκίνα, Ξενοκρ. 185.
 Σκίος, Ξενοκρ. 98.
 Σκλιβόνω· Ζ. Στιλβόνω.
 Σκληρία, Πλούτ. 5, 351.
 Σκομβρίον [Χυδ. σκρουμπί], Ξενοκρ. 64.
 Σκομβρόβολος· Ζ. Ἀσκόλυμβρος.
 Σκόνη, 'Ηλιδ. 87. 184.
 Σκόνις, 'Ιλ. β, σελ. 48.
 Σκοπός, 'Ηλιδ. 251.
 Σκορβούτον [Scorbut], Στράβ. Δ, 342.
 Σκορδαλός, Πλούτ. Β, 399. 'Ιλ. β, σελ. 84. 'Ηλιδ. 184.
 Σκορδαλάσαρον, Πρόδρ. 331.
 Σκόρδον, Ξενοκρ. 210.
 Σκορδούλα καὶ Σουρδούλα, 'Ηλιδ. 184. Πλούτ. 5, 36.
 Σκορπίδι, Σκορπίνα, Σκορπίος, Ξενοκρ. 97.
 Σκοτεινιάζει, Πλούτ. Δ, 491.
 Σκοτίζομαι, Πλούτ. Δ, 370.
 Σκοτόνω, 'Ιλ. δ, σελ. 54.
 Σκούζω, 'Ηλιδ. 155. 'Ιλ. δ, σελ. 26.
 Σκουμπροπαλαμυδόπαστος, Ξενοκρ. 169.
 Σκούπα [Ιταλ. Scopa], Πλούτ. 5, 408.
 Σκουπίδια, Πλούτ. 5, 408.
 Σκουτέλα· } Πλούτ. 5, 337.
 Σκουτέλιον·
 Σκουτίον, 'Ισοκρ. 338.
 Σκούφια, Πλούτ. Α, 411.
 Σκρόφα, 'Ηλιδ. 184. 'Ιλ. β, σελ. 84.
 Σκυβία, Πρόδρ. 314.
 Σκυθόπωμον, Ξενοκρ. 47.
 Σκυλάκιον· Σκυλίον· Σκύλος, 'Ηλιδ. 105.
 Σκυλόμυια, Αἰσωπ. 436.
 Σκυλόφαρον, 'Ηλιδ. 284. Ξενοκρ. 71. 187.
 Σκύπτω· } 'Ηλιδ. 184. Πρόδρ. 314. Ζ. καὶ Κύρτος, 'Ιλ. β,
 Σκύρτος· } σελ. 84.
 Σμίγω· Ἐσμιξε μὴ κακοὺς ἀνθρώπους, Πλούτ. 5, 354.
 Σμιναρίδα· Ζ. Σμαρίδα.
 Σοῦ, γενική χαριστική, 'Ηλιδ. 33.
 Σουλήνα· Ζ. Σωλήνα.
 Σουπία, Πλούτ. Α, 422. Ζ. καὶ Σηπία.
 Σουσάμιον, Πλούτ. Α, 422.
 Σόνω, ἢ φθάνω [ὑπάγω]· Ἐσώσεν ἢ ἐφθασεν εἰς τὴν Χίον·
 [Ἀρχῶ]· Δέν μᾶς ἔσωσεν ἢ δέν μᾶς ἐφθασε τὸ φωμίον· [τελει-
 ὶνω]· Δέν ἔσωσεν ἀκόμη τὸ ἔργον του· Ἐσώθη ἢ οἰκοδομή·
 [Ἀναλίσχω ἢ Δαπανῶ]· Ἐσώθη τὸ φωμίον, Πλούτ. Β, 416.
 Σουσάμχαλβα [τουρκ.] ἢ Σησαμῖς, Στράβ. Δ, 317.
 Σουσσούμιον, Πλούτ. Α, 422.
 Σουφρόνω· } Πρόδρ. 346.
 Σούφρωμα·
 Σοφιανός, 'Ισοκρ. 206.
 Σπαράγια, ἢ Σπαράγγια, Πλούτ. Α, 357. Β, 401.
 Σπαράσσω, ἢ Σπαράζω, Πλούτ. Δ, 430. Ἐσπάραξεν ἢ καρ-
 διάμαν, 427.
 Σπάραχνα, 'Ηλιδ. 184.
 Σπαρνῶ, Πλούτ. Δ, 429.
 Σπάρος, Πλούτ. Δ, 429. Ξενοκρ. 76. 83. 99.
 Σπάρτα, 'Ισοκρ. 253.
 Σπαρταρῶ καὶ Σπαρταρίζω, Πλούτ. Δ, 429.
 Σπαρτσίων, 'Ισοκρ. 288.
 Σπαστρεύω· Ζ. Παστρεύω· κ. 'Ιλ. γ, σελ. 53.
 Σπασμένος, Στράβ. Δ, 356.
 Σπείρω· Ζ. Διασπείρω.

Σπουδάξω· }
 Σπουδαῖος· } 'Ισοκρ. 307.
 Σπουδή·
 Σταγοί· ἴσως οἱ ξύλινοι ἥλοι, Στρ. Δ. 205.
 Στακέτα [stecchetto], Στράβ. Δ, 205.
 Στακός· Ζ. Ἀστακός.
 Σταλίκια, Πλούτ. Β, 398.
 Σταματῶ, ἢ Στέκω, Πλούτ. Β, 398.
 Σταμπόλ· Ζ. Κωνσταντινούπολις.
 Στανικός· Στανικῶς μου, ἢ Στανιῶς μου, 'Ισοκρ. 165.
 Σταντία, ἢ Στανδία, Πλούτ. 5, 342.
 Στασείδιον, Ἀριστοτ. Πολιτ. 268.
 Σταυρίδιον, ἢ Σταυρίδιον, Ξενοκρ. 60.
 Σταυροκοπῶ, Πρόδρ. ογ'.
 Σταῦρος, Πρόδρ. 308.
 Σταφλίκα, 'Ισοκρ. 48.
 Στάφνη, Πρόδρ. 357. 'Ιλ. β, σελ. 135.
 Στεκούμενα (τά), 'Ηλιδ. 28.
 Στελέτον [Ιταλ. stiletto], Πρόδρ. 375.
 Στελιαρίζω· } Αἰσωπ. 438.
 Στελιάριον·
 Στενάδα, Πλούτ. Α, 424.
 Στενοκοπία, Πρόδρ. ογ'.
 Στενόν, Πλούτ. Α, 424.
 Στενός, Πλούτ. Δ, 411.
 Στενευμένος· }
 Σενεύω· } 'Ισοκρ. 165.
 Στενοχωρημένος·
 Στέργω καὶ Στέργομαι εἰς τοῦτο, 'Ισοκρ. 184.
 Στερὰ καὶ Στεριά, 'Ηλιδ. 294.
 Στέρευμα, Πλούτ. Δ, 413.
 Στερεύω, Πρόδρ. 332. ἢ Στερεύγω, 'Ισοκρ. 61. Ἐπτέρυσεν ἢ
 βρύσις· - Τὸ πηγάδιον, Πλούτ. Δ, 413.
 Στηθόπανον, Πλούτ. Β, 443.
 Στημόνιον, Πρόδρ. 286. Ἀριστοτ. Πολ. 273. 3
 Στιβάξω, Πλούτ. Α, 357.
 Στιλβόνω, Πλούτ. Δ, 451.
 Στοιβάξω, Πρόδρ. 309.
 Στοιχημα, Πρόδρ. 291. Πλούτ. 5, 373. Αἰσωπ. 414. Στοι-
 χημα βάλλω, Πλούτ. Γ, 396. Πλούτ. Δ, 406.
 Στοιχίζω, Αἰσωπ. 414.
 Στομαχικόν, ἢ Στομαχόπανον, Πλούτ. Β, 443.
 Στουμπανίζω, 'Ηλιδ. 87.
 Στοχάζομαι, 'Ηλιδ. 40.
 Στοχαστικός ἀνθρωπος, 'Ισοκρ. 313.
 Στραβοβλέπω. Στραβοθεωρῶ. Στραβοκυντάζω. Στραβομματιά-
 ζω, Πλούτ. Α, κγ' καὶ 416.
 Στραγάλια (τῶ), 'Ηλιδ. 87. Ἀριστοτ. 'Ηθικ. 332.
 Στραγγίζω, Πλούτ. Ε, 354.
 Στράπτει, 'Ηλιδ. 297.
 Στράτα, 'Ισοκρ. 303. Πλούτ. Β, 377.
 Στρατεύομαι, μέσον ῥῆμα· } 'Ισοκρ. 303.
 Στρατεύω,
 Στρέμμα, 'Ιλ. γ, σελ. 46.
 Στρέφωμαι, Αἰσωπ. 235.
 Στρόβα· Σβούρα, ἢ Ἀσβούρα, ἢ Ἀσγαβάδα, Ξενοκρ. 149.
 Στρόβιλος, 'Ηλιδ. 42.
 Στρομβώκιον, Ξενοκρ. 150.
 Στροφάκιον, Ξενοκρ. 127.
 Στροφιλίδα, Ξενοκρ. 127. 216.
 Στυρακίζω· } Πλούτ. Γ, 374.
 Στυράκιον·
 Στυφνός, ἢ Στυφός, Ξενοκρ. 217. 218.
 Συάκιον, Ξενοκρ. 90. 186.
 Συγκατάβασις, 'Ισοκρ. 108.
 Συγκαταβατικός, Πλούτ. Ε, 311.
 Συγκριτικά εἰς ἩΕΡΟΣ, Πρόδρ. πβ'. Συγκριτικά ὀνόματα·
 Ζ. Ὡς.
 Συγχύζω, 'Ηλιδ. 265. 343.

Συκώτιον· Μοῦ τρώγει τὰ σικώτια, Πρόδρ. 316.
 Συλλογισμένος, Πλούτ. Ε, 425.
 Συμβάζομαι }
 Σύμβασις } Πλούτ. Α, 451.
 Σύμβασμα }
 Συμβασμός }
 Συμβατικός }
 Σύμβιος, Πλούτ. Γ, νς.
 Συμβουλευόμεαι, μέσον ῥῆμα, Ἰσοκρ. 130.
 Συμβῶ· Δέν τόν ἐσύμβητε τό κλίμα, Ἰσοκρ. 208. 339.
 Συμπατριώτης, Ἰσοκρ. 200.
 Συμπεθερεύω, ἢ Συμπεθεριάζω, Ἰσοκρ. 229. Πλούτ. 5. 339.
 Σμπένθερος, Πλούτ. 5, 339.
 Συμπενθερία, Ἰσοκρ. 229. Ἀριστοτ. Πολιτ. 271.
 Συμπολίτης, Ἰσοκρ. 200.
 Συμφέρω, Πλούτ. Ε, 440.
 Σύμφυχα, Πλούτ. Γ, 397.
 Συναγρίδα, Ξενοκρ. 102.
 Συναναστρέφομαι, Πλούτ. 5, 456.
 Συναπάντημα· Ζ. Καλόν.
 Συνειθίζω, Πλούτ. Α. 385. Αἰσωπ. 431.
 Συνερίζομαι, Πλούτ. Β, 404.
 Συνόδι, ἢ Σινόδι, Ξενοκρ. 102.
 Συνομιλία, Ἰσοκρ. 296.
 Σύνορα· } Πλούτ. Γ, 374.
 Συνορεύω· }
 Σύνορον, Πλούτ. Ε, 498.
 Συντοπίτης, Ἰσοκρ. 200.
 Σύντρεξις· } Ἰσοκρ. 66.
 Συντρέχω· }
 Συντυγχάνω καὶ Συντυχαίνω, Πλούτ. Δ, 410.
 Συντυχαίνω, Πλούτ. Α, κ', καὶ 443. Β, 396. 5, 417.
 Συρμένη γυναῖκα, Ἰσοκρ. 287.
 Σύρω· Σύρνω· Σέρνω, Πρόδρ. 328. Σύρει ὁ κλέπτης τὴν φωνήν, Ἰσοκρ. 288. Σύρει τὸ νομάμου, 287. Σύρε εἰς τοῦ δεινός· Σύρε εἰς τὸ καλόν, 287. Ἐστύραν τὸν καιρόν, Πλούτ. Ε, 378.
 Σύστασιν [δὲν ἔχει], Πλούτ. Ε, 451.
 Συστέλλομαι, Ἰσοκρ. 136.
 Σύχαρος· }
 Σύχλιος· } Πλούτ. Γ, 67. οδ'.
 Συχώματος· }
 Σύψυχα· Ζ. Σύμφυχα.
 Σφ' ἀντί τοῦ Σ, Πρόδρ. οβ'.
 Σφαλάγγια· Ζ. Χαλώνια.
 Σφαλάγγιον· Ζ. Φαλάγγιον.
 Σφοδρά [ἐπὶ ῥῆμα], Ἰσοκρ. 152.
 Σφοδρὸς ἄνεμος· Σφοδρὸν κρύος, Ἰσοκρ. 152.
 Σφυρίζω, Ἠλιδ. 179. Πρόδρ. οβ'. Ἰσοκρ. 287.
 Σφύρνα, Ξενοκρ. 206.
 Σχεδιάζω· } Ἰσοκρ. 152.
 Σχέδιον· }
 Σχεδόν, Πρόδρ. 301.
 Σχίζω· Ζ. Μέσσην.
 Σχῖνος, Πλούτ. Α, 455.
 Σωλήνα, ἢ Σουλήνα, Ξενοκρ. 151. 196.
 Σωληνάριον, Ξενοκρ. 151.
 Σωπάζω, καὶ Σωπαίνω, Πλούτ. Α, 321.

Τ.

Τ' ἀντί τοῦ Δ, Πρόδρ. 319.
 Τ' ἀντί τοῦ α', Ἠλιδ. 46. Τὰ κινῶς, χάνεις, καὶ Τὰ χρωστέεις, πληρόνεις. Τὰ φέρεῖ ἢ ὥρα, χρόνος δὲν τὰ φέρεῖ. Τὰ ὡς δὲν θέλεις γίνονται, θέλε τα καὶ ὡς γίνονται, 46. Τὰ [συλλαβὴ προστιθεμένη εἰς τὴν Ἀπό καὶ τὴν Διδ πρόθεσιν], Πλούτ. Κ, 396.
 Ταγηνάριον, Πλούτ. Β, 407.
 Ταγίζω· } Ἰσοκρ. 103. Πλούτ. Β, 449.
 Ταγίνιον· }
 Τάγμα, ἢ Τάξιμον, Πρόδρ. 366. Πλούτ. Ε, 442.

(B.)

Ταλαίπωρος, Πλούτ. 5, 364.
 Ταξειδεύω· } Ἠλιδ. 296.
 Ταξειδίδιον· }
 Τάσσα, Ἰσοκρ. 103.
 Τάσσω, Πλούτ. Α, 463.
 Τατᾶς, Ἠλ. δ, σελ. 50.
 Ταχιά, Πλούτ. Γ, λγ'.
 Ταχύ, Πλούτ. Α, 388.
 Τελβές, Πλούτ. Ε, 313.
 Τελειόνω· Ἐτελείωσα τὰς ὑποθέσεις μου, Ἰσοκρ. 259.
 Τελεύω, ἢ Τελεύγω, Πρόδρ. 332. Ἰσοκρ. 61.
 Τέλη, Ἠλιδ. 317. Κατὰ ἢ κατὰ τέλη, 317.
 Τέλος τῆς κρίσεως, Πρόδρ. 365.
 Τερειάζω· Ζ. Ἐτερειάζω.
 Τετραδίδιον· Τέτραδον, Πλούτ. Δ, ιη'.
 Τευτέρια (τά), Πρόδρ. 319.
 ΤΖ' ἀντί τοῦ Η, Ἠλιδ. 21. 115. - ἀντί τοῦ ξ, 21. - Ἀντί τοῦ ΣΚ, ἢ ΤΣ. Πρόδρ. 339. 340. ἀντί τοῦ Η, 289. 303. 315. 344. 354.
 Τζαγγάρια, ἢ Τζαγγάρης· Ζ. Σαγγάριος.
 Τζαγγία· Ζ. Σαγγία.
 Τζαχάλιον, Ἠλιδ. 78. -
 Τζάκωνες, } Πρόδρ. 289.
 Τζακωνία· }
 Τζαλαπατῶ, Ἠλιδ. 21.
 Τζερέμπολις, Στράβ. Δ, 328.
 Τζία, Πρόδρ. 315. 354. Ζ. καὶ Ηία.
 Τζιγκέλιον, Ἠλιδ. 26.
 Τζίζω, Αἰσωπ. 435.
 Τζίκνα, Ἰσοκρ. 65.
 Τζικνίδα, ἢ Τζουκνίδα, Ἰσοκρ. 65.
 Τζικουδία· } Πρόδρ. 303. Στράβ. 328.
 Τζικουδον· }
 Τζικρίκιον, Ἰσοκρ. 65.
 Τζίτια, Στράβ. Δ, 316.
 Τζίχλα· } Ἠλιδ. 21.
 Τζώφλιον· }
 Τζυρίζω, Αἰσωπ. 435.
 Τὴν [ταύτην ἢ αὐτήν] καὶ τὸ [τοῦτο ἢ αὐτό] πλεονόζουσι πολλάκις, Ἰσοκρ. 125.
 Τί, ἐπὶ παντός ἀριθμοῦ καὶ γένους, Ἠλιδ. 118.
 Τὸ ἀντί τοῦ Ο. Ζ. Τά.
 Τὸν καὶ τοῦ, ἀντί τοῦ τοῦτον ἢ αὐτόν, καὶ τοῦ τοῦτον ἢ αὐτοῦ, Πρόδρ. κβ'.
 Τὸν ἐμαυτὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν, Πρόδρ. κβ'.
 Τόπον [εἰς] πατρός, Ἠλιδ. 138.
 Τόπος [πατρός], Ἰσοκρ. 79. 200. 201. Ζ. καὶ Εὐχαιρος.
 Τορνεύω· } Ἠλιδ. 66.
 Τόρνος· }
 Τὸς [ἀντωνυμία], Πλούτ. Α, 391. Β, 370. Λεῖψανον ἀρχαίας ὀνομαστικῆς δωρικῆς σωζόμενον παρ' ἡμῖν ἐν τῇδε τῇ ἐρωτήσει, Εἴναιτος; Ἠλ. γ, σελ. 62.
 Τουρτούρίζω, Ἠλ. γ, σελ. 61.
 Τοῦτα ἐκεῖνα, Ἰσοκρ. 179. Ζ. καὶ Καί.
 Τοῦτο, δεκτικὴ ἀντωνυμία πλεονάζουσα πολλάκις, Ἰσοκρ. 32.
 Τραγώδιον, ἢ Τραγούδιον, Ἰσοκρ. 147.
 Τραγωδιστής, Πλούτ. Δ, 337.
 Τραγωδῶ, ἢ Τραγουδῶ, Ἰσοκρ. 147. Πλούτ. Δ, 337.
 Τρανά, Στράβ. Δ, 54.
 Τράφος, Πλούτ. Ε, 438.
 Τράφαλον· Ζ. Θραύσταλον.
 Τριανταφυλλία· } Πλούτ. 5, 382.
 Τριαντάφυλλος· }
 Τριγλίον, Ξενοκρ. 103.
 Τριγλοβαρβοῦνι· Ζ. Βαρβοῦνι.
 Τρίπτῃς [ὁ τρίπων εἰς τὸ λουτρόν], Πλούτ. Γ, 437. Τρίπτης [τὸ ὄργανον τῆς τρίψεως], 437.
 Τριψύλλιον, Ἠλ. β, σελ. 137.
 Τριχαῖος, ἢ Τριχός, Ξενοκρ. 56.
 Τριψαΐδια [τά], Πρόδρ. 326.

- Τροχίξω, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 298.
 Τρυγόνια, Ξενοκρ. 197.
 Τρυγία, Πλούτ. Ε, 311.
 Τρυποκαρύδης, Πλούτ. Α, 367.
 Τρώγομαι, ἢ Τρώγω τὴν καρδίαν μου, Ἠλίοδ. 29.
 ΤΣ, ἢ ΤΖ. ἀντὶ τοῦ Σ, Πλούτ. Γ, λή. ἀντὶ τοῦ πτ, μ', ἀντὶ τοῦ τ, νδ'. ἀντὶ τοῦ σκ, νδ', νέ.
 Τσακάλιον, Πλούτ. Γ, ιθ'.
 Τσαγανός. Ζ. Κάβουρας.
 Τσαμουρί. Ζ. Σιντσαπί.
 Τσάντσαλα, Ξενοκρ. 173.
 Τσαξύριον. Ζ. Σαξύριον.
 Τσάπα, καὶ Τσαπίον, Πλούτ. Β, 434. 435.
 Τσαπράδες καὶ Τσεπράδες, Πλούτ. Β, 441.
 Τσευδός, Πλούτ. Δ, 395.
 Τσηρός, ἢ Τσίρος. Ξενοκρ. 82. 210.
 Τσιβίχι, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 245.
 Τσίκνα. Ζ. Σίκνα.
 Τσικνίδα, Ξενοκρ. 110. Ἰλ. β, σελ. 70.
 Τσιλιπουρδῶ, Πλούτ. Ε, 385.
 Τσιμπίδι, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 245.
 Τσίμπλα, Πλούτ. Ε, 387.
 Τσιμπῶ. Ἀριστοτ. Ἠθικ. 245.
 Τσιντιόνιον, Πλούτ. Γ, 441.
 Τσιππούρα, ἢ Σιπούρα, Ξενοκρ. 86. 106.
 Τσόχα, Πλούτ. Β, 355.
 ΤΤ ἀντὶ ΠΤ, Πρόδρ. 4β. 4γ.
 Τυλιγαδιάζω.
 Τυλιγάδιον. }
 Τύλιγμα. } Πλούτ. Ε, 403.
 Τυλίγω. }
 Τυλιχτάριον. }
 Τυμπανίζω, Τυμπανίζω, καὶ Στουμπανίζω, Πλούτ. Β, 400.
 Τυραγνία, Πλούτ. Γ, οβ'.
 Τυραννεύω. Τυραννεύω. Τυραννῶ, Πρόδρ. 332. Ἰσοκρ. 61.
 Τυροξύστρα, Πλούτ. Β, 410.
 Τυφλῖνος, ἢ Κουφή, Ξενοκρ. 181.
 Τυχαινέει [συμβαίνει]. Ἐτυχε νὰ φοβηθῇ τὸ ἄλογον, [πρέπει].
 Τυχαινέει τοῦ ἡγεμόνος νὰ ἐπιμελῇται ἀκριβῶς. Πλούτ. Β, 452.
 Τύχη. Ἡ καλὴ σου τύχη, Πλούτ. Β, 456.
 Τύχην (κατὰ), Πρόδρ. 296.

Γ.

- Γ. Ζ. ΟΥ.
 Τβρίζομαι, Ἰσοκρ. 75.
 Τβρίζόμεθα, μέσον ῥῆμα, Ἰσοκρ. 74.
 Τπαγορεύω, Ἰσοκρ. 213.
 Τπάγω καὶ Τπαγένω (Χυδ. παγένω), Πλούτ. Β, 403.
 Τπέρμετρα, Ἰσοκρ. 4.
 Τπερφιλαυτία, Ἀριστοτ. Πολιτ. 271.
 Τποθέτω, Ἰσοκρ. 52.
 Τποκοίλιον, Ξενοκρ. 63.
 Τποκοριστικά ὀνόματα ἀντὶ πρωτοτύπων, Πρόδρ. 299. 317.
 Τποκοριστικά εἰς ΑΦΙΟΝ. Ζ. ΑΦΙΟΝ. - Εἰς ΑΚΙΟΝ, Πλούτ. Γ, ξθ'.
 Τποστατικόν, Ἠλίοδ. 28.
 Τποψία. Εἶχαν εἰς ὑπόψιν. Πλούτ. Β, 403.
 Τσκα ἢ Τσχα. Ζ. Ἰσχα.
 Τστεροῦμαι, Αἰσώπ. 76.
 Τφάδιον, Πρόδρ. 299. Ἀριστοτ. Πολιτ. 273.
 Τφος, Ἰλ. γ, σελ. 42, 43.
 Τψηλά χαμηλά, Ἰσοκρ. 179. Ζ. καὶ Καί.
 Τφος, Πλούτ. Γ, ογ'.

Φ.

- Φ ἀντὶ τοῦ Θ, Πρόδρ. 357. ἀντὶ τοῦ Π, 4δ'. ἀντὶ τοῦ Τ, 360.
 Τίθεται ἐν μέσῳ των λέξεων, οβ'.
 Φαγρίον, ἢ Φαγγρίον, Ξενοκρ. 105.
 Φαινόμενον (εἰς τὸ), Πλούτ. Γ, 376.

- Φακιδόλιον, Αἰσώπ. 436. 442.
 Φαλάγγια, Ἰλ. β, σελ. 106.
 Φαλάγγιον, ἢ Σφαλάγγιον, Πρόδρ. 284.
 Φαμιλία, Ἠλίοδ. 324.
 Φανάριον, Ἠλίοδ. 271. 325.
 Φανός, Ἠλίοδ. 325.
 Φαντάζομαι, Ἠλίοδ. 233.
 Φαρίν, ἢ Φαρίον, Στράβ. Δ, 246.
 Φαρλατᾶς, } Ἰλ. β, σελ. 147.
 Φαρλατίξω. }
 Φαρμακεύω, ἢ Φαρμακόνω, Ἰσοκρ. 126.
 Φαρμάκιον, Ἰσοκρ. 126.
 Φαρμάκο, Πλούτ. Δ, 469.
 Φαρφουρένιον, ἢ Φαρφουρίον, Ξενοκρ. 127.
 Φασόλι, Ξενοκρ. 196.
 Φασούλιον, Πλούτ. Ε, 318.
 Φατρία. } Ἠλίοδ. 324.
 Φατριάρχης. }
 Φεγγάριον, Ἠλίοδ. 289. 290.
 Φέγγω, Πλούτ. Γ, 351.
 Φέρνω, Ἠλίοδ. 220. Πλούτ. Β, 401.
 Φέρομαι. Ἐφέρω ἡμερώτατα, Πλούτ. Γ, 359.
 Φηκάριον, Πρόδρ. 357. Ξενοκρ. 206.
 Φθάνω, Πλούτ. Β, 419. Ζ. καὶ Σόνω καὶ Μή.
 Φθίσσις, Ἰσοκρ. 277.
 Φίβλα [Λατιν. Fibula] ἢ Φιούμπα (Ἰταλ. Filbia), Πλούτ. Δ, 428.
 Φιδικομισάριος (Ῥωμαῖσι Fideicommissarius), Πλούτ. Ε, 428.
 Φιδικόμισον (Ῥωμ. Fideicommissum), Πλούτ. Ε, 428.
 Φιλάσθενος, Ἰσοκρ. 507. 308.
 Φίλευμα, Ἰλ. γ, σελ. 55.
 Φιλεύω, Ἠλίοδ. 207. Πρόδρ. 357. Ἰλ. γ, σελ. 42. 55.
 Φίλημα, Πρόδρ. οδ'.
 Φιλοδωρῶ, Πλούτ. Δ, 386.
 Φιλοκαλία. Φλοκαλία, Φροκαλία, Ἰσοκρ. 288. Ζ. καὶ Σάρωμα.
 Φιλομήλα, ἢ Φιλομελίττα, Ξενοκρ. 71. 196.
 Φιλῶ, Πρόδρ. οδ'.
 Φιόνδα, Ἰσοκρ. 47.
 Φιούμπα. Ζ. Φίβλα.
 Φισκίνα, Ζ. Πισκίνα καὶ Ζῶγρος.
 Φίσκος, Πλούτ. Β, 413.
 Φλασκίον, } Ξενοκρ. 48.
 Φλασκοψαρον. }
 Φλόγα. Ζ. Ζόνω.
 Φλοκαλία. Ζ. Σάρωμα.
 Φλοκαλῶ. Ζ. Σαρόνω.
 Φλεύδιον, Ἰλ. α, σελ. 77.
 Φοβερός, Ἠλίοδ. νέ.
 Φοβούμαι, μέσον ῥῆμα, Πρόδρ. κη.
 Φόλα, (ἢ) } Ἠλίοδ. 299. 300.
 Φόλις (δ) }
 Φορά. Μίαν φοράν. Κάθε φοράν, Πλούτ. Ε, 379. Ζ. καὶ Βολά.
 Φοράδα. Φοράδιον, Πλούτ. Β, 410.
 Φοραίνω, Ἰλ. β, σελ. 48.
 Φόρεμα, Πλούτ. Δ, 374. Ζ. καὶ Καταλύω καὶ Παλαιός.
 Φορέματα, Στράβ. Δ, 419.
 Φορεσία, Πλούτ. Δ, 374.
 Φορτόνω, Ἠλίοδ. 121. Ἰσοκρ. 259.
 Φούκινον (τό), Ξενοκρ. 127.
 Φούκτα. Φουκτία. } Πρόδρ. 4γ. 4δ'.
 Φουκτιάξω. }
 Φούρκα. } Πλούτ. Β, 382.
 Φουρκίζω. }
 Φουρνός, ἢ Φυρνός, Ξενοκρ. 69.
 Φούσκα, Πρόδρ. 4δ'. 4ε'.
 Φουσκοκοίλιος, ἢ Φουσκοκοίλις. Πλούτ. Β, 376.
 Φράκτης, Πλούτ. Ε, 438.
 Φροκαλία. Ζ. Φλοκαλία.
 Φρόνιμα [ἔκαμε], Ἠλίοδ. νά. 60.
 Φτελέα, ἢ Φτελία, Ξενοκρ. 155.

Φτενόν, Πρόδρ. 45.
 Φτήνια, Πρόδρ. 360.
 Φτιάζω καὶ Φτιάνω, Πρόδρ. 360. Ζ. καὶ Εὐτιάζω.
 Φυκίδα, Ξενοκρ. 92.
 Φύκισον, Πλούτ. Δ, 492.
 Φύλακας, Πρόδρ. 357.
 Φυλακτῆριον, ἢ Φυλακτόν, Ἀριστοτ. Ἠθικ. 218.
 Φυλακτόν, Πλούτ. Α, 481.
 Φυραίνω· } Πλούτ. Δ, 413.
 Φύρασμα· }
 Φυρμένα μαλλία, Πρόδρ. 328.
 Φυρνός· Ζ. Φουρνός.
 Φύρνω καὶ Φύρω, Πρόδρ. 328.
 Φυροπήγαδον· } Πλούτ. Δ, 413.
 Φύρω καὶ Φύρνω, }
 Φύσει· Φύσει καλός, Πλούτ. Γ, 355.
 Φύσις· Ἐξω τῆς φύσεως πρᾶγμα, Ἰσοκρ. 262.
 Φωνάζω, Αἰσωπ. 397. Ἰλ. β, σελ. 34.
 Φωνή· Ζ. Κόπτω.
 Φῶς μου, Ἠλιόδ. 71.

Χ.

Χάντι τοῦ Κ, Πρόδρ. 318.
 Χαβάς, Ἠλιόδ. 162.
 Χαβιάριον, Ξενοκρ. 85.
 Χαδεύω· Χαδεύομαι, Πλούτ. Β, 404. 405.
 Χαζεινές [Τουρκ.], ἢ Γάζα· Γαζοφυλάκιον, Πλούτ. 5, 327.
 329.
 Χαίρομαι, Ἠλιόδ. 157.
 Χαίρω, Ἰλ. α, σελ. 61. 131.
 Χάλικας· } Πλούτ. Γ, 394. κς.
 Χαλίχιον· }
 Χαλικολόγος· }
 Χαμαιγελῶ, ἢ Χαμογελῶ, Ἠλιόδ. 287.
 Χάμου, ἢ Χάμω, Πρόδρ. μς.
 Χαντζάρι, Πρόδρ. 288.
 Χάνης, ἢ Χάν, Στράβ. Δ, 319.
 Χάνιον (τό) [λέξις Τουρκ.], Ἰσοκρ. 110.
 Χάνος, Ξενοκρ. 61.
 Χάνω, Πλούτ. Β, 365. Χάνω τὸν καιρὸν, 364.
 Χάπια· Ζ. Καταπότια.
 Χαρά· Ζ. Μετά.
 Χάραγμα, Ἠλιόδ. 175.
 Χαραμάδα, ἢ Χαραμίδα, Ἠλιόδ. 274.
 Χαράσσει, Ἠλιόδ. 174.
 Χαρίζω, Πρόδρ. λ.
 Χάριν [διά]· σου, Πρόδρ. μς. ξδ.
 Χάρις· Ζ. καλοσύνη.
 Χάρισμα, Πλούτ. Ε, 314.
 Χαροκόπος, Πρόδρ. ογ.
 Χάρος, Πρόδρ. 378. Ἰλ. β, σελ. 105.
 Χαρτοκόπος, Πρόδρ. 332.
 Χαρῶ [νὰ σέ]· Δέν ἐχάρη ποσῶς τὴν νεότητάτης, Ἠλιόδ. 17.
 Χαστημερῶ, καὶ Χατοκαιρῶ, Πλούτ. Β, 364.
 Χάσμα, Πλούτ. Δ, 430.
 Χαχανίζω, Ἠλιόδ. 350.
 Χαψίον, Ξενοκρ. 168.
 Χέζομαι διαφέρει ἀπὸ τοῦ Χέζω· Ἐχέσθη ἀπὸ τὸν φόβου του, Ἰσοκρ. 341.
 Χειροβαλίστρα, ἢ Χειροβολίττρα, Πλούτ. Γ, 382. 383. 5, 405.
 Χειρόμυλος, Πλούτ. 5, 438.
 Χειροτερύω, Χειροτερίζω· Ζ. Κακοτερεύω.
 Χειροτονία, Ἰσοκρ. 118.
 Χελιδόνι, ἢ Χελιδνόψαρον, Ξενοκρ. 68.
 Χέλιον· Ζ. Ἀχέλιον.
 Χελούδα· Ζ. Ἀχελούδα.
 Χελώνια, ἢ Σφαλάγγια, Πλούτ. Β, 417. Στράβ. Δ, 215.
 Χέμψ, ὄνομα κύριον, Ἠλιόδ. 359.
 Χερμαχός, Πρόδρ. 332.

Χεσᾶς, Πλούτ. Γ, 433.
 Χηβάδα, Ξενοκρ. 116. 154.
 Χλωμός, Πλούτ. Δ, 352.
 Χοιρομήριον, ἢ Χοιρομέριον, Πλούτ. Ε, 445.
 Χολειάζω· Χολειασμένες, Πλούτ. Α, 416. Αἰσωπ. 369, Ἰλ. α, σελ. 58.
 Χολομανίζω, ἢ Χολομανῶ } Πλούτ. Α, 416.
 Χολοπεριχύνω· Χολοπεριχυμένος· }
 Χολοσχάζω, ἢ Χολοσχῶ, Πλούτ. Α, 416.
 Χονδροκοπανισμένος, Ἠλιόδ. 12.
 Χονδραλεσμένος, Ἰσοκρ. 192.
 Χορτάζω· Νὰ χορτάσῃ τὸν θυμὸν του, Πρόδρ. 338.
 Χορταίνω· Ἐχορτάσαν νὰ τὸν βλέπωσι, Πλούτ. Δ, 399.
 Χουλιάριον· Ζ. Κουτάλιον.
 Χοχλάζω· }
 Χοχλάκια, } Ἠλιόδ. 3. Ἰλ. β, σελ. 145.
 Χοχλιός· }
 Χρεῖα, Πλούτ. Γ, ἡ.
 Χρεῖα, ἢ Ἀγαθαῖον ἢ Ἀνάπαυσις, Πλούτ. Α, 478.
 Χρειάζομαι, Πλούτ. Α, 384.
 Χρεωφειλέτης, Ἀπὸ κακὸν χρεωφειλέτην καὶ σαρκίον ἄχυντα, Πλούτ. Γ, νά.
 Χρηματίζω, Ἠλιόδ. 348.
 Χρησιμεύω εἰς τίποτε, Ἰσοκρ. 305. Πλούτ. Δ, 346.
 Χρήσιμος ἄνθρωπος, Ἰσοκρ. 305. 306.
 Χρήστος, Πρόδρ. 308.
 Χριστός, ὄνομα κύριον, Ἠλιόδ. 92.
 Χρόνος, Ἠλιόδ. 105. Καὶ τοῦ χρόνου, Πλούτ. Α, 442. Ζ. καὶ Μή. Τὸν ἐρχόμενον χρόνον· ἢ τοῦ χρόνου, Πλούτ. Γ, 395.
 Χρουστῶ, Πλούτ. Γ, ξδ.
 Χρυσάφιον, Ἰσοκρ. 100. 333.
 Χρωστῶ· Ζ. Ω.
 Χυμίζω, Πλούτ. Δ, 381.
 Χύνω, Πλούτ. Γ, μγ. Ἰλ. β, σελ. 41.
 Χύνομαι, Πλούτ. Δ, 381.
 Χώρα, Πρόδρ. ρκβ.
 Χωράφιον, Ἰσοκρ. 100.
 Χωρατεύω, Πρόδρ. ρκβ. Πλούτ. Δ, 376.
 Χωριανός, Πλούτ. Δ, 376.
 Χωριάτης· } Πρόδρ. ρκβ. Πλούτ. Δ, 376.
 Χωρικός· }
 Χωρίον, Πλούτ. Δ, 376.
 Χωρῶ· Δέν τοὺς ἐχώρει κένεναι τόπος· Δέν τὸν χωρὸν τὰ φορέματα του· Τὸ σταμνίον χωρεῖ ἐπτά βωβάλια, Πλούτ. Δ, 387.

Ψ.

Ψεγάδιαστής, Πρόδρ. 299.
 Ψεγάδιον, Πρόδρ. 299. Πλούτ. Γ, κς.
 Ψεύματα, ἐπιβληματικῶς, Πρόδρ. μή.
 Ψησσίον, Ξενοκρ. 48. 76. 90. 185. 196.
 Ψηφία, Ἠλιόδ. 315.
 Ψόφος· } Ἠλιόδ. 130.
 Ψοφῶ· }
 Ψυχαγωγία, Πρόδρ. πδ.
 Ψυφαί· Ζ. Ἑορτή.
 Ψυχήμου, Ἠλιόδ. 71.
 Ψωμόνω· Ψωμωμένα σιτάρια, Πλούτ. Γ, κδ.

Ω.

Ω αντί εω, θωρῶ, μετωρίζομαι, χρωστῶ κτλ. Ἰεροκλ. 30.
 Ωάτος, Πλούτ. Β, 377.
 Ωδέμου, Ξενοκρ. 177.
 Ωμός, Πλούτ. Α, 419.
 ΩΝ (εἰς) ὀνόματα· Ζ. ΟΣ.
 Ωριμάζω, Πλούτ. Γ, μς.
 Ωριός, Ἠλιόδ. 331.
 Ως· Ως εἰκοσιν, ἢ ἕως εἰκοσιν ἄνθρωποι, Πλούτ. Γ, ν.
 Ως· Ως τὰν καὶ ὅσον [μέ συγκριτικά ὀνόματα]. Δέν εἶναι εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα ἀρτερότερον ὡσάν ἢ τῆς. Δέν εἶναι μανία ψο-
 80 *

βερωτέρα ὡσάν τοῦ ἀνθρώπου, Πλούτ. Β, 386. Δέν μὲ φαίνε-
ται ἄλλη πλέον γελοιοῦσθαι ὡσάν αὐτῇ, 387.
Ὡτάν [μὲ αἰτιατικὴν ἀντὶ ὀνομαστικῆς]. Ἐξαμα καὶ ἐγὼ ὡσάν
τοὺς ἄλλους, Δέν εἶναι ὡσάν ἐκείνου, Πλούτ. Β, 452. Ζ. καὶ Ὡε.

Ὡσοτάρχου, [ἡγουν Ὡσοτάρχου], Ξενοκρ. 86.
Ὡφελούμαι, μέτον ῥῆμα, Πρόδρ. λγ.
Ὡφου, Πρόδρ. λθ'.
Ὡχ, ἡ Ὡχου· Ζ. Ὡφου.

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΔΟΚΙΜΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΦΡ. ΣΠΙΤΣΕΝΕΡΟΥ

Διδασκάλου εἰς τὸ ἐν Ἐρφουρτίῳ Γυμνάσιον.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ Κ. Μ. ΚΟΥΜΑ.

ЭТИ МОИ ΔΟΚΙΜΙΟΝ

ПЕРІ ПРОЗΩΔΙΑΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ

Διευκρινιστικὸν καὶ ἐπεξηγητικὸν

ΕΡΜΗΝΕΙΑ Κ. Μ. ΚΟΥΜΑ

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ,

Ἡ ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΩΝ ΚΑΙ ΒΡΑΧΕΩΝ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

§. 1. Προσῳδία εἰς τοὺς παλαιούς γραμματικούς ἐσήμαινεν ἔννοιαν καθολικωτέραν παρὰ τὴν σήμερον. Κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν. „Προσῳδία ἐστὶ ποιά τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιούς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένη μετὰ τινος τῶν συνεξευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἥτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἥτοι κατὰ τὸν ἀναλογικὸν ὅρον καὶ λόγον.“ Συνεξευγμένα δὲ περὶ μίαν συλλαβὴν λέγει τοὺς τόνους, καὶ τὰ πνεύματα καὶ τοὺς χρόνους· διότι εἰς πᾶσαν συλλαβὴν εἶναι ἠνωμένα ταῦτα ἢ ὅλα ὁμοῦ, ἢ τινά. Ἴδε Πορφύρ. περὶ προσῳδίας εἰς Βιλλοισῶνος Ἀνέκδ. Τόμ. Β, σελ. 105. Βεκκ. Ἀνέκδ. Β, 676. 16.

§. 2. Κατὰ τὸν ὅρισμόν τοῦτον περιλαμβάνει ἡ προσῳδία τὴν διδασκαλίαν τῶν τόνων, καὶ τῶν μέτρων, καὶ τῶν πνευμάτων τῆς συλλαβῆς, ἢ τὰ περὶ τόνων, πνευμάτων, καὶ χρόνων. Παράβαλε Ἀνέκδ. Βιλλ. Β, 104, καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. Β, 678. 7. Χοιροβοσκ. παρὰ τῷ αὐτῷ 703. 24.

§. 3. Καὶ ὁ μὲν τόνος διαιρεῖται εἰς προσῳδίαν ὀξεῖαν καὶ περισπωμένην καὶ βαρεῖαν· τὸ δὲ πνεῦμα, εἰς πνεῦμα φιλὸν καὶ δασύ, ἢ εἰς φιλὴν καὶ δασεῖαν· ὁ δὲ χρόνος, εἰς χρόνον μακρὸν, καὶ χρόνον βραχύν.

§. 4. Ἐντεῦθεν γίνεται φανερόν, ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐπραγματεύοντο περὶ ἑπτὰ σημείων προσῳδίας, ἤγουν τριῶν τοῦ τόνου, δύο τῶν πνευμάτων, καὶ δύο τοῦ χρόνου. Ἴδε Χοιροβοσκ. εἰς Βεκκ. Ἀνέκδ. 701. 1.

§. 5. Μετὰ τῶν ἑπτὰ τούτων προσηρίθμουν οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ ὀνομαζόμενα πάθη τῆς λέξεως, ὡς καταχρηστικὴν προσῳδίαν, ἐπειδὴ αὕτη δὲν ἀποδίδεται, ὡς ἐκεῖνα, εἰς τὰ φωνήεντα, ἀλλὰ εἰς τὴν ὅλην λέξιν. Πρβ. Ἀνέκδ. Βεκκ. 685. 22.

§. 6. Κατὰ τοὺς παλαιούς τὰ πάθη εἶναι τρία· ἡ ἀπόστροφος, τιθεμένη εἰς τὸ τέλος λέξεως, ὅπου ἀποβάλλεται φωνὴν ἢ δίφθογγον· ἡ ὑφέν, τιθεμένη

μὲ σχῆμα τόξου ὑποκάτω εἰς σύνθετον λέξιν, καὶ σημαίνουσα, ὅτι τὸ ὅλον ἀποτελεῖ μίαν λέξιν, π. χ. φιλόμουσος· ἡ ὑποδιαστολή, τιθεμένη εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως, διὰ νὰ τὴν ἀποχωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἐπομένην, π. χ. ἐστίν, οὗς, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀναγνώσῃ τις ἐσφαλμένως ἐστὶ νοῦς. Πρβ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 685.

§. 7. Ἐάν λοιπὸν προσλάβωμεν καὶ τὰ εἰρημένα τρία σημεία, καταλαμβάνομεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐμεταχειρίζοντο δέκα σημεία προσῳδίας, ἑπτὰ κύρια, καὶ τρία καταχρηστικώτερον. Ἴδε παρεκτός τῶν προειρημένων γραμματικῶν Fischer εἰς VVeller Spec. I. p. 247. Ἀρχαδ. περὶ τόνων σελ. 191. 4. Γίνεται δὲ αὐτόθεν φανερόν, ὅτι εἰς τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὅποιον γράφομεν τὴν σήμερον τὰ δύο τελευταῖα σημεία μᾶς εἶναι πάντῃ ἄχρηστα.

§. 8. Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἡ προσῳδία σημαίνει συνήθως τὴν περὶ τῶν χρόνων τῶν συλλαβῶν διδασκαλίαν.

§. 9. Πᾶσα συλλαβὴ διὰ νὰ ἐκφρασθῇ ἀπαιτεῖ κατὰ τὴν ιδιότητά της μακρύτερον ἢ συντομώτερον χρόνον. Κατὰ δὲ τοῦτο ἡ συλλαβὴ εἶναι ἢ μακρὰ ἢ βραχεῖα· διότι, ὅταν ἐκφράζεται, ἢ ἐκτείνεται, ἤγουν διαρκεῖ ἡ ἐκφώνησίς της πλειότερον χρόνον, ἢ συστέλλεται, ἤγουν διαρκεῖ ὀλιγώτερον. Πορφύρ. περὶ προσῳδ. παρὰ Βιλλοισ. Ἀνέκδ. 105. 4. Βεκκ. Ἀνέκδ. 678. 30.

§. 10. Ὁμοῦ δὲ μὲ τὰ δύο ταῦτα εἶδη τῆς συλλαβῆς συναριθμεῖται καὶ τρίτη ἡ δίχρονος ἢ κοινὴ, ἣγουν ἐκαῖνη, ἥτις καθ' ἑαυτὴν δύναται νὰ εἶναι μακρὰ ἢ βραχεῖα. Βεκκ. Ἀνέκδ. 825. 25. Ἡφαιστ. περὶ μέτρ. εἰς τὸ περὶ κοινῆς συλλαβῆς, κ. Δράκ. περὶ μέτρ. ποιητ. σελ. 25. Πρβ. 148.

Σημείωσις. Ἡ δίχρονος συλλαβὴ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς γραμματικούς καὶ Ἀμφίδοξος. Εἶναι δὲ φανερόν, ὅτι εἰς τὰ μέτρα τῶν στίχων ἡ δίχρονος

ἔχει πάντοτε προσδιορισμένον μέτρον μακρᾶς ἢ βραχείας συλλαβῆς. Ἴδε Ἑρμάνον (Herman) Element. doctrin. metric. p. 38. 1.

§. 11. Σημεῖον τῆς μὲν μακρᾶς συλλαβῆς εἶναι εὐθεῖα γραμμὴ ἢ κεραία ἢ — τῆς δὲ βραχείας τὸ υ φιλόν· τὸ μὲν ἐκ τῆς εὐθείας τῶν γεωμετρῶν γραμμῆς, ἥτις παριστάνει ἑκτασιν τόπου, ἢ διάρκειαν χρόνου· τὸ δὲ, ἐκ τοῦ φωνήεντος υ φιλοῦ, τὸ ὅποιον εἰς τὴν ἐκφρασίν του ἔχει καίποιαν ὁμοιότητα· διότι, κατὰ τὸν Ἀλικαρνασσεῖα Διονύσιον, ἐκφέρεται τὸ υ συστολῆς γινομένης ἀξιολόγου περὶ τὰ χεῖλη· διὰ τοῦτο σημαίνει καὶ τὴν συστολὴν ἢ βραχύτητα τῆς συλλαβῆς. Πρβ. Πορφυρ. παρὰ Βιλλοισ. σ. 113. Βεκκ. Ἀνέκδ. 691. 26. Ἄλλοι δὲ ἀπέδωκαν ἄλλους τῶν σημείων τούτων λόγους. Ἴδε Χοιροβοσκ. παρ' Ἀνεκδ. Βεκκ. 706. 15. 712. 10.

§. 12. Τὸ μέτρον τῆς συλλαβῆς ἐπιστηρίζεται ἢ εἰς τὴν φυσικὴν ιδιότητα τῶν φωνηέντων, ὅποτε ἢ συλλαβὴ εἶναι φύσει μακρὰ ἢ βραχεῖα, ἢ εἰς τὴν μετὰ σύμφωνον ἑνωσίν των, ὅποτε εἶναι θέσει μακρὰ ἢ βραχεῖα.

Σημείωσις. Συνήθως ὁμιλοῦν περὶ τῆς θέσεως ὡς μέσου ἐκτάσεως, καὶ ὅχι συστολῆς· ἀλλ' εἶναι χρήσιμον νὰ ἐκτείνωμεν τὸν λόγον καὶ περὶ τῆς κατὰ θέσιν συστολῆς συλλαβῶν μακρῶν φύσει· διότι αἱ πλειότεραι συστολαὶ, διὰ νὰ μὴ εἴπω ὅλαι, γίνονται εὐλόγως ἐκ τῆς τῶν συλλαβῶν θέσεως, καὶ ὅχι ποτὲ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. Εἰς ποίας δὲ περιστάσεις γίνεται τὸ εἰρημένον, θέλομεν εἰπεῖν εἰς τὰ ἐφεξῆς.

§. 13. Διὰ νὰ προσδιορίσῃ τις τὸ φυσικὸν μέτρον τῆς συλλαβῆς, ἀνάγκη εἶναι πρὸ πάντων τὰ ἐξεύρη τὴν χρόνον καθενὸς ἀπὸ τὰ φωνήεντα, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῶν κρέμαται τὸ φυσικὸν μάκρος καὶ ἡ φυσικὴ βραχύτης. Εἶναι λοιπὸν ἡ καὶ ὡ πάντοτε μακρὰ· ο καὶ ε, πάντοτε βραχεῖα· α, ι, υ, πάντοτε δίχρονα. Διὰ τοῦτο οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζαν περιττὸν νὰ θέτωσιν εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα τὸ σημεῖον τοῦ μάκρους ἢ τῆς βραχύτητος, ἐπειδὴ τὸ φυσικὸν μέτρον των εἶναι καθ' ἑαυτὸ προσδιορισμένον· καὶ τοὺς μιμοῦνται εὐλογώτατα οἱ νεώτεροι κατὰ τοῦτο. Πρβ. Πορφυρ. παρὰ Βιλλοισ. 112. Βεκκ. Ἀνέκδ. 689. 7. Παλαιοὶ γραμματικοὶ δὲν εὐχαριστοῦντο μὲ τὸ ὄνομα δίχρονα, καὶ ἔκριναν κάλλιον νὰ τὰ ὀνομάζωσιν ἀμφίβολα, ἡγουν ἀπροσδιόριστα κατὰ χρόνον. Ἄλλοι δὲ τὰ ὀνόμασαν κοινὰ, ἀμφβαλλόμενα, ὑγρά, ἢ δίσημα, ἐπειδὴ ἔχουσιν ἄλλοτε μὲν τὸ σημεῖον τοῦ μάκρους, ἄλλοτε δὲ τὸ τῆς βραχύτητος. Σχολ. εἰς Διονύσιον τὸν Θράκα παρὰ Βεκκ. Ἀνέκδ. 800. 27.

Γενικοὶ κανόνες περὶ μάκρους.

§. 14. Ἐκ τῶν προειρημένων ἀκολουθεῖ, ὅτι Α'. Πᾶσα συλλαβὴ ἔχουσα ἡ ἢ ω εἶναι φύσει μακρὰ, Π. χ. ἡμέρα, ὤμος κτλ.

§. 15. Β'. Πᾶσα δίφθογγος δίδει καὶ αὐτὴ φυσικὸν μάκρος εἰς τὴν συλλαβὴν. Πρβ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 822. 1. Δράκ. περὶ μέτρ. 4. 23. ἄρα εἶναι μακραὶ συλλαβαὶ εἰς τὰς λέξεις αἶρω, αὔρα, τεῖχος, εὔρος, οἶκος, οὔδας, μητρυιὰ, ἡῦλουν, ὠντός, ἀγορᾶ, κτλ.

§. 16. Γ'. Ὅπου δύο φωνήεντα συναιροῦνται, ἡγουν σμίγονται, καὶ ἀποτελοῦν ἓν, ἡ συλλαβὴ ἀναδείκνυται φύσει μακρὰ. Π. χ. ἄδω, ἀργός, ἱρὸς, ἀντὶ αἰδῶ, ἀεργός, ἱερὸς. Ἴδε Δράκ. περὶ μέτρ. 22. 20.

§. 17. Δ'. Δύο σύμφωνα, ἀμέσως ἀκολουθοῦντα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, ἢ τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ τέλους μιᾶς συλλαβῆς, τὸ δὲ ἕτερον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀμέσως ἐτομένης, κάμνουσιν ἀναγκαίως φύσει μακρὸν τὸ προηγούμενον φωνήεν, εἰς καὶ εἶναι φύσει βραχὺ, Π. χ. ἀντάγω, στέλλω, ὄμμα. Ὡσαύτως καὶ τὰ πρὸ διπλοῦ συμφώνου, ζ, ξ, φ εὐρισκόμενα φωνήεντα εἶναι μακρὰ, Π. χ. τράπεζα, ἄμαξα, δίφα. Πρβ. Δράκ. περὶ μέτρ. 5. 1. Βεκκ. Ἀνέκδ. 822. 12.

Ἀναγκαῖοι περιορισμοὶ τῶν προετθεθέντων κανόνων.

Χασμωδία.

§. 18. Γνωστὸν εἶναι, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, καὶ ἐξαιρέτως ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος ἀπέφευγεν ὅσον εἶναι δυνατόν τὴν ἐπαλληλίαν δύο φωνηέντων, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐκφώνησίν των συνέβαινε καίποια χάσμη τρόπον τινὰ τοῦ στόματος, ἀηδὴς εἰς τὰ αἰτία τῶν εὐαισθήτων Ἀθηναίων· ἀλλ' εἰς τὸ τέλος μιᾶς λέξεως καὶ ἀρχὴν ἄλλης νὰ εἶναι δύο φωνήεντα, ἐγένετο κακὸν ἀνυπόφορον, τὸ ὅποιον ὠνόμαζαν Χασμωδίαν. Ἴδε Βουτμάνου Ausf. Gr. Sprachl. §. 29.

§. 19. Δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν μὲ ἀσφάλειαν, ὅτι ὀλιγώτερον ἀπεστρέφετο τὴν ἐπαλληλίαν ταύτην ἢ ἐκ φύσεως μαλακώτερα διάλεκτος τῶν Ἰωνῶν. Βεβαιόουν δὲ τὴν ἀλήθειαν ταύτην αἱ Μοῦσαι τοῦ Ἡροδότου, εἰς δὲν μᾶς ἐδίδαν ἐντελεστάτην ἀπόδειξιν αἱ ὁμηρικαὶ ῥαψωδίαί.

§. 20. Μ' ὅλον τοῦτο εὗρηκαν, κατὰ τὸν Βεντλήιον, εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους πρὸς ἀποφυγὴν τῶν εἰς τοὺς Ἴωνας ποιητὰς χασμωδιῶν θεραπευτικὸν μέσον, τὸ αἰολικὸν δίγαμμα, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμίλησαν τὰ ἀναγκαῖα οἱ σοφοὶ φιλόλογοι, Βουτμάνος

εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Γραμμ. §. 6. Σημ. 6. καὶ Θεῖριος, Γραμμ. Ἑλλην. §. 151. Ἡ θεωρία αὕτη θεμελιώνεται ἐξαιρέτως εἰς τὴν παρατήρησιν, ὅτι τύποι τινὲς καὶ λέξεις ἀρχόμενοι ἀπὸ φωνήεντος ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸ ἑαυτῶν πάλιν φωνήεν εἰς τὸν Ὅμηρον, Π. χ. ἀναξ, ἔθεν, οἶνος, ἴσος κτλ. καθὼς, Ἀτρεί-δης τε ἀναξ, Ἰλ. α, 7· οὐ ἔθεν ἐστὶ χερσίων, Ἰλ. α, 114. κτλ. Εἰς τὴν ἀρχὴν λοιπὸν τοιούτων λέξεων ἐτίθετο δίγαμμα δι' ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας. Ἀλλ' ἡ λεπτομερὴς ἐκθεσις τῆς διδασκαλίας ταύτης δὲν ἀνήκει εἰς τὴν προσωδίαν ἐγγένει, ἀλλ' εἰς τὴν Ὀμηρικὴν διάλεκτον· ἀνάγκη ἦτο ὅμως νὰ τὴν ἀναφέρωμεν πρὸς εὐκολωτέραν κατάληψιν τῶν ἐφεξῆς ῥηθισομένων. Εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι μὲ τοῦτο τὸ μέσον οὔτε ὅλαι αἱ χασμωδίαὶ ἐμποροῦν νὰ ἀποδιωχθῶσιν ἀπὸ τὸν Ὅμηρον, καθὼς τὸν ἔχομεν τὴν σήμερον, οὔτε μία μόνη λέξις ἀπὸ τὰς ἐχούσας τὸ δίγαμμα κατὰ τὴν συνήθη ὑπόθεσιν φαίνεται εἰς ὅλα τὰ Ὀμηρικὰ χωρία μετὰ φωνήεν. Πρβ. Spitzner de verso Graecorum Heroico p. 113. Wolfs Liter. Anal. III. p. 160.

Κανονικαὶ συστολαὶ συλλαβῶν μακρῶν φύσει.

§. 21. Προϋποθέτοντες, ὅτι οἱ Ἴωνες ποιηταὶ δὲν κατέτρεχαν μὲ τόσον ζήλον τὴν δύο φωνηέντων ἐπαλληλίαν, νομίζομεν, ὅτι δὲν ἐξελάμβαναν χασμωδίαν, ἢ χασμωδίαν ἀβλαβήν, εἰς τὰ ἐπικά των στίχων εἶδη, τὰ ὅποια ἠκολούθουν καὶ οἱ Ἑλεγειοποιοὶ καὶ οἱ Λυρικοὶ, μακρὸν φωνήεν ἐπὶ τέλους λέξεως συνήρχετο μὲ φωνήεν ἄμεσον τῆς ἐπομένης λέξεως οὕτως, ὥστε εἰς τὴν θέσιν τοῦ ποδὸς γίνεται τὸ μακρὸν βραχὺ, ἢ εἰς τὴν ἄρσιν φυλάττει τὸ φυσικὸν μάκρος του. Πρβ. Hermann εἰς Ὀρφ. p. 720. de verso Graec. Heroico. p. 107. Θεῖρ. Γραμμ. Ἑλλην. §. 150. 2. Βουτμ. Griech. Sprachl. §. 7. Numer. 26. Πολὺ ἀκριβέστεροι εἶναι κατὰ τοῦτο οἱ ἰαμβικοὶ καὶ τροχαῖοι στίχοι, οἱ ὅποιοι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ἀποφεύγουσι τὴν χασμωδίαν, καὶ χάνουσι τὴν εἰς τοῦτο ἐλευθερίαν.

§. 22. Κατὰ ταύτην τὴν ἀρχὴν, Πᾶσα μακρὰ συλλαβὴ ἐπὶ τέλους λέξεως εὐρισκομένη, εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην λέξιν ἀρχεται καὶ αὕτη ἀπὸ φωνήεντος, τῆς πρώτης κειμένης εἰς τὴν θέσιν*), γίνεται βραχεῖα· καὶ

) Ἄρσις καὶ Θέσις σημαίνουσιν εἰς τὴν Μουσικὴν καὶ Μετρικὴν ὕψωσιν καὶ καταβίβασμόν τοῦ τόνου, Λατινιστὶ sublatio et positio. Εἰς τὴν Μουσικὴν ὁ ῥυθμὸς σύγκειται ἐξ ἄρσεως καὶ θέσεως· τὴν πρώτην ἐστήμαιεν ἡ ὀξεῖα τὴν δευτέραν, ἡ βαρεῖα, Π. χ. τὸ ὁ ἀντί τῷ ἐκ δὲ τῶν δύο ἐγεννήθη ἡ περισπωμένη (). Ταύτην τὴν ὕψωσιν καὶ καταβίβασιν τοῦ τόνου σημαίνει τὸ εἰρημένον (Γεωπ. 2. 43) περὶ τῶν ἀλωνιζόντων τοὺς στίχους ἐνῶ τοὺς χτυποῦσι μὲ τὰς ῥάβδους, ὑπὸ μίαν ἄρσιν καὶ θέσιν ἀνατείνοντες καὶ κατατιθέμενοι.

(B.)

ἡ σύστασις αὕτη εἶναι κανονικὴ, ἡγούνη γινόμενη πάντοτε εἰς τοὺς ἐπικούς, Π. χ. Ἰλ. α, 358 ἡμένη ἐν βένθεσσιν-στίχ. 196 ἄμφω ὁμῶς-στίχ. 23 δέχθαι ἄποινα-στίχ. 57 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν-στίχ. 37 κλυθίμεν, Ἀργυρότοξ', ὅς-στίχ. 177 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις-στίχ. 14 ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.

Σημείωσις. Οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζαν κοινήν τὴν οὕτω βραχυνομένην συλλαβήν· καὶ τὴν συστολήν ταύτην ἠρίθμουν πρῶτον τρόπον μακρᾶς συλλαβῆς εἰς κοινήν μεταβαλλομένης. Δράκ. περὶ μέτ. 5. 12. Διονυσ. Γραμματ. παρὰ Βεακ. 633. 16.

§. 23. Ἐξ ἐναντίας δὲ, εἰς τὴν μακρὰ συλλαβὴν καί-ται εἰς τὴν ἄρσιν, φυλάττει πάντοτε ἄτρεπτον τὸν μακρὸν τῆς χρόνον. Εὐκολὸς εἶναι τῶν δύο τούτων φαινομένων ἡ ἐξήγησις. Διότι εἰς μὲν τὸ πρῶτον διὰ τῆς καταβάσεως τῆς φωνῆς, καὶ τοῦ ἀμέσως συναντωμένου φωνήεντος χάνει τρόπον τινὰ ἡ συλλαβὴ χρονικὸν μέρος τοῦ φυσικοῦ μάκρους· εἰς δὲ τὸ δεύτερον, ἐκ τῆς ἄρσεως τῆς φωνῆς, παριστάνεται εἰς τὰ αὐτὰ ἐλάττωμα τὸ μάκρος· ἡ δὲ ἀντίθεσις αὕτη ἀποδείχνει ἱκανῶς, ὅτι ἡ πρώτη δὲν εἶναι φυσικὴ, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς θέσεως γεννωμένη βραχύτης. Παράδειγμα τῶν δύο τούτων μᾶς δίδει ὁ ἐφεξῆς Ὀμηρικὸς στίχος ἐξ Ἰλ. β, 621.

Τῆες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Εὐρύτου Ἀκτο-ρίωνος.

§. 24. Οἱ Ἑπικοί, καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τούτων οἱ Ἑλεγειογράφοι μακρύνουσι τὸ μακρὸν φωνήεν κάποτε καὶ ὅταν ἀκολουθῇ φωνήεν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐμφιλοχωρεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λέξεις, αἱ ὅποια ἔχουσι πρὸ ἑαυτῶν τὸ δίγαμμα. Ἐν γένει σημειόνομεν περὶ τούτου τὰ ἐφεξῆς. Τοιαύτη μακρυνσις γίνεται μὲν εἰς τὸν Ὅμηρον συχνάκις πρὸ λέξεων τοιούτων, αἱ ὅποια ἔχουσι πρὸ ἑαυτῶν δύο ἐπάλληλα φωνήεντα, ὡς εἶναι Π. χ. ἱεμαί εἰς Ἰλ. ν, 291. ο, 543. π, 382. υ, 399. καὶ ἄλλαχού· ἀλλὰ δὲν εἶναι ὀλιγώτερα τὰ χωρία, ὅπου καὶ χωρὶς τὴν συν-

Εἰς τὴν μετρικὴν ἐμεταχειρίσθησαν τοὺς ὅρους τούτους οἱ νεώτεροι τεχνολογοὶ κατ' ὑπερβολήν, ὡς γίνεται γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν γραμματικὴν τοῦ Φριδερίκου Θεῖριου, σελ. 167, ἐκδ. δευτέρ. καὶ τὴν Μετρικὴν τοῦ Ἑρμάνιου, καὶ τὴν παρούσαν πραγματείαν, καὶ ἄλλα πολλά, μάλιστα Γερμανῶν τεχνολογικὰ συγγράμματα. Καὶ εἰς μὲν τὸν Πυρρίχιον ἡ μία τῶν βραχυῶν συλλαβῶν αἶρεται, ἡ δὲ ἑτέρα τίθεται· εἰς δὲ τὸν σπονδαῖον ἡ μία τῶν μακρῶν αἶρεται, ἡ δὲ ἑτέρα τίθεται. Εἰς τὸν τροχαῖον αἶρεται ἡ πρώτη ἡ μακρὰ, καὶ τίθεται ἡ δευτέρα ἡ βραχεῖα, τὸ ἐναντίον δὲ εἰς τὸν ἰαμβόν, τίθεται μὲν ἡ βραχεῖα ἡ πρώτη, αἶρεται δὲ ἡ μακρὰ ἡ δευτέρα· εἰς δὲ τὸν Δάκτυλον αἶρεται μία συλλαβὴ, ἡ μακρὰ, τίθεται δὲ δύο αἱ βραχεῖαι. Ἴδε τὰς λατινικὰς σημειώσεις εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίου ἐγχειρίδιον τῆς ἐν Λονδίνῳ ἐκδόσεως, 1810, σελ. 366. Σημείωσις τοῦ Μεταφραστοῦ.

εργίαν τοῦ διγάρματος, συμβαίνουσιν ἐκτάσεις. Περὶ τούτου δυνάμεθα νὰ παρητηρήσωμεν τὰ ἐφεξῆς.

α) Τοιαύτη ἐκτασις, σπανιώτατα ἀκολουθεῖ εἰς τὰς διφθόγγους οἱ καὶ αἰ, καὶ εἰς τὰς φωνῶσι που ὡς μακράι, ἐξαιρουμένου τοῦ τετάρτου ποδὸς, ἐκτείνονται διὰ τῆς κατὰ παρένθεσιν παύλης. Ἰλ. ε, 685. χ, 35.

β) Εἰς τὸν τρίτον πόδα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συναντᾶται μακρὸν ἐπὶ τῆς θέσεως μόνον τὸ διαzeugτικὸν μόριον ἦ.

γ) Μεγαλητέρα Ἐλευθερία τῆς τοιαύτης μετρήσεως ἐπικρατεῖ εἰς τὸν τέταρτον πόδα. Ἰδε de vers. Graec. Her. 107. καὶ περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ Καί, Herm. Ὀρφ. 728.

δ) Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους εὐρίσκεται ἡ ᾄδεια αὕτη συχνοτάτη εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, καθὼς Π. χ. εἰς τοῦ Θεόγνιδος τὸ πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενον Πολυκαίδῃ. Ἰδε στίχ. 25. 57. 79. 129. 143 κτλ.

§. 25. Ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ τῆς αὐτῆς λέξεως μακρὸν φωνῆεν ἢ διφθόγγος βραχύνεται πρὸ φωνήεντος κάποτε ἀπὸ τοὺς Ἀττικοὺς ποιητάς. Εἰς τὸν Ὀμηρὸν εὐρίσκονται ἐξαιρέτως κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον αἱ λέξεις ἔμπαιρος, οἶος, υἱὸς, χαμαιευνάδις, Ὀδυσ. κ, 243. Ὁμοία παραδείγματα εἶναι καὶ τὰ δελαιος, γεραῖος, τοιούτος, Πρώην εἰς τοὺς τραγικοὺς καὶ τοὺς μεταγενεστέρους Ἐπικούς. Πιθανὸν εἶναι ὅτι τὴν συστολὴν ταύτην ἐγέννησεν ἡ τοῦ μακροῦ φωνήεντος πρὸ φωνήεντος θέσις, μ' ὅλον ὅτι εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους περιωρίσθη πολλαχῶς, καὶ ἔγραφαν π. χ. τὴν βραχεῖαν συλλαβὴν ζοῇ ἀντὶ ζωῇ. Πρβ. Πόρσωνα εἰς Εὐριπίδ. Ἐκάβ. 1098. κ. Ἑρμ. Στοιχ. Μετρ. 50. 9. Βουτμαν. Gr. Sprachl. §. 25, Anm. 25.

Σημείωσις. Α. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐρίσκονται οὕτω βραχυνόμεναι αἱ διφθόγγοι αἰ καὶ οἱ, αἱ ὅποιαι, ὡς εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὴν γραμματικὴν, καὶ διὰ τὸν τόνον δὲν ἐκλαμβάνονται ἐντελῶς μακράι. Διὰ τοῦτο οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἀποδίδουσιν ἡμῖσιν χρόνον εἰς τὰ ἄρθρα αἰ, οἱ. Πρβ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 821. 29.

Σημείωσις. Β. Ἡ συστολὴ διφθόγγου ἢ μακροῦ φωνήεντος πρὸ συμφώνου δὲν ἔχει λόγον· διὰ τοῦτο τὴν ἀπέρριψαν σχεδὸν ὁμοφώνως οἱ πρόκριτοι ἀπὸ τοὺς γραμματικούς. Ἰδε Βεντλέϊον εἰς Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δία 47. κ. Derville Vannus Critica p. 384. Διὰ τοῦτο ἡ συστολὴ αὕτη ἴσως ἀθωώνεται εἰς μεταγενεστέρους ποιητάς, οἵτινες πιθανῶς εἶχαν πρὸ ὀφθαλμῶν διαφθαρμένα χωρία ἀρχαιοτέρων ποιητῶν. Ἰδε Jacobs εἰς Ἀνθολογία Παλατῖνα Μέρ. III. p. 35. 928. 949.

Ἀκριβέστερος προσδιορισμὸς τῶν θέσεω μακρῶν.

§. 26. Εἶπαμεν ἀνωτέρω (§. 17.) ὅτι δύο σύμφωνα μετὰ φωνῆεν ἀμέσως ἀκολουθοῦντα μακρύνουσι τὸ φωνῆεν τοῦτο. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ ὅταν τὸ φωνῆεν βραχὺ ὃν κεῖται ἐπὶ τέλους λέξεως, ἐπομένων δύο συμφώνων, γίνεται μακρὸν, ὡς εἰς Ἰλ. ι, 539 ὤρσεν ἐπὶ χλοῦνην. π, 441 ἄνδρα θνητὸν εόντα, κτλ.

§. 27. Ἡ δὲ συνήθης ἐξαιρέσις, ὅτι τὰ τέσσαρα ἀμετάβολα λ, μ, ν, ρ, συμπλεκόμενα μετ' ἀφώνου διατηροῦσι τὴν βραχύτητα τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, τὸ ὅποιον οἱ παλαιοὶ ἐσημείωσαν δεύτερον τρόπον μεταβολῆς μακρᾶς συλλαβῆς εἰς κοινήν, (Πρβ. Δρακ. περὶ μέτρ. 4, 19. Βεκκ. Ἀνέκδ. 826. 25.) ὑπόκειται εἰς περιορισμοὺς τινάς. Διότι ἡ συλλαβὴ μένει πάντοτε μακρά

α) εἰς τὸ ἀμετάβολον κεῖται πρὸ τοῦ ἀφώνου, δέρχω, ὀρθός κτλ.

β) Εἰς τὰς συνθέτους λέξεις, καὶν προηγῆται, καὶν ἔπεται τὸ ἀμετάβολον, π. χ. ἐκλαμβάνω, συμπίπτω.

γ) εἰς τὴν λέξιν τελευτᾷ εἰς ἐν ἀπὸ τὰ δύο σύμφωνα, ἢ δὲ ἀκολουθοῦσα ἀρχεται ἀπὸ τὸ ἕτερον, Π. χ. ἔρις μεγάλη, λέγουσιν πάντες. Ἐκ δὲ τούτου συμπεραίνεται, ὅτι συστολὴ πρὸ ἀφώνου καὶ ἀμεταβόλου γίνεται μόνον εἰς λέξιν, ὅπου ἡ βραχυνομένη συλλαβὴ καὶ ἡ συμπλοκὴ τῶν εἰρημένων συμφώνων εὐρίσκονται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀπλὴν λέξιν.

Σημείωσις. Εἶναι δὲ καθ' ἑαυτὸ φανερόν, ὅτι κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον δὲν δύναται ποτὲ νὰ βραχυνθῇ φωνῆεν μακρὸν· διὰ τοῦτο ἔπαθλον, μήνυτρον, καὶ αἱ τοιαῦται συλλαβαὶ εἶναι πάντοτε μακράι.

§. 28. Ἀλλ' οἱ ἀρχαιότατοι ποιηταὶ ἀπέφευγαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν τῶν συλλαβῶν πρὸ ἀφώνου καὶ ἀμεταβόλου συστολὴν, καὶ τότε μόνον τὴν ἐσυγχώρουν, ὅταν κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἠδύνατο νὰ συμπληρωθῇ ὁ στίχος. Διὰ τοῦτο βραχύνει ὁ Ὀμηρὸς τὰς συλλαβὰς πρὸ τῶν βρ, δρ, θρ, χρ, πρ, τρ, φρ, χρ, καὶ πρὸ τῶν κλ, πλ, τλ, χλ. Πολὺ ἀμφιβολώτερα εἶναι τὰ παραδείγματα τῶν ἄλλων συμφώνων. Ἰδε Ἑρμ. εἰς Ὀρφ. 754. de vers. Graec. Heroic. 89. Θειρσ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 146.

§. 29. Ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ Βουκολικοὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ Τραγικοὶ ἀφῆκαν εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ἀμακρύντους συλλαβὰς καθ' ἑαυτὰς βραχείας, Π. χ. ἀκμή, ἀριθμός, πότμος, τέκνον, τέχνη, ῥυθμός κτλ. Ἰδε Valckenār εἰς Θεοκρ. Εἰδύλ. I, 113. Κατὰ τὸ παράδειγμα τούτων μεταχειρίζονται συνεχῶς τὰς συστολὰς ταύτας καὶ τινες ἐπικοί, ὡς ὁ Σμυρναῖος Κόιν-

τος, καὶ Ὀππιανὸς ὁ τῶν κυνηγετικῶν συγγραφεύς· ἐπειδὴ δὲ κανονικῶς ἦσαν εἰς χρῆσιν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς, ὀνομάζονται διὰ τοῦτο ἄττικαὶ συστολαί.

§. 30. Εἰς τὴν ἄττικὴν ποίησιν, ὅπου ἡ συστολὴ αὕτη, ὡς εἶπαμεν, εἶναι κανονικὴ, σπανίως μὲν, ὅχι δὲ ἀπαραδειγματίστος ἐμφιλοχωρεῖ πρὸ βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν, μν. Πρβ. Πόρσων. εἰς Εὐριπ. Ἐκάβ. 302. Herm. Elem. Metr. p. 46.

§. 31. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συστολὴ αὕτη ἐγένετο ἀπὸ τοὺς Ἐπικοὺς μόνον ὅταν ἡ λέξις δὲν προσηρμόζετο ἄλλως εἰς τὸ μέτρον· ἐκ τούτου ἐξηγεῖται διατὶ καὶ δύο ἄφωνα, π. χ. σκ, καὶ τὸ διπλοῦν ζ δὲν σώζουσι τὸ θέσει μάκρος, π. χ. πρὸ τῶν Ζάκυνθος, Ζέλεια, Σκάμανδρος, σκέπαρνον κτλ. Πρβ. de vers. Graec. Heroic. p. 99 καὶ 105. ὅπου ἀναφέρονται καὶ παραδείγματα ἀπὸ ἐπικοὺς μεταγενεστέρους.

Γενικὸς κανὼν περὶ τῆς βραχύτητος.

§. 32. Ἐκ τοῦ §. 13. συμπεραίνεται, ὅτι Πᾶσα συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα φύσει, εἰάν ἐνυπάρχη εἰς αὐτὴν φωνὴν φύσει βραχὺ ἢ ε, τὸ ὁποῖον δὲν μακρύνεται ἐκ δύο συμφώνων ἀμέσως ἐπομένων, π. χ. ἔπος. Πρβ. Δράκ. περὶ μέτρ. 55, 7. Βεκκ. Ἀνέκδ. 825. 17. 8.

Πότε γίνονται ἐκτάσεις βραχείας συλλαβῆς.

§. 33. Ἐμάθαμεν, ὅτι εἰς τὴν ἑκτασιν ἡ συστολὴν φωνήεντος δὲν εἶναι ἀδιάφορος ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον ἐπέχει εἰς τὸν στίχον. Τοιοῦτον τι μέσον ἐμεταχειρίσθησαν οἱ ποιηταί, καὶ μάλιστα οἱ ἐπικοὶ διὰ νὰ ἐκτείνωσι συλλαβὰς καθ' ἑαυτὰς βραχείας, τῶν ὁποίων τινὲς, εἰάν ὑπάρχωσιν εἰς τὴν ἄρσιν, ἐμποροῦν νὰ θεωρηθῶσιν ὡς κατὰ τὸ δοκοῦν μακραί· γίνονται δὲ τοῦτο α) εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων. β) εἰς τὴν ἀρχήν. γ) εἰς τὸ μέσον συνθέτων λέξεων. Περὶ τῶν ἐκτάσεων τούτων θέλομεν σημειώσιν με συντομίαν τὰ ἀναγκαιότατα.

Ἐκτάσεις βραχειῶν συλλαβῶν εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων.

§. 34. Εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ἐκτάσεων παρατηρεῖται ὅχι μόνον ἡ τοπικὴ τῶν βραχείων πρὸς ἄλληλα σχέσις, ἀλλὰ ἡ ιδιότης αὐτῶν καὶ ἡ ιδιότης τῆς ἐπομένης λέξεως. Ἐπικρατοῦσι δὲ οἱ ἐφεξῆς κανόνες.

α) Γίνεται ἡ ἑκτασις συχνάκις, εἰάν ἡ γειτονεύουσα λέξις ἄρχεται ἀπὸ ἀμεταβόλου, π. χ. Ἰλ. ζ, 64 κατὰ λιπάρην· υ, 312 δὲ μελίην· η, 425 ὕδα τι νίζοντος· ξ, 154 ἀπὸ ρίου· ἢ ἀπὸ τοῦ σ, ὡς

(B.)

Ὀδυσ. κ, 238 κατὰ σιφεοῖσιν. Λόγος δὲ τούτου εἶναι ὅτι τὰ ἀμετάβολα εἰς τὴν ἐκφώνησιν διπλασιάζονται εὐκόλως.

β) Ἡ ἑκτασις αὕτη εὐρίσκεται συνήθως πρὸ τῶν λέξεων δέος, καὶ τῶν ἐκ τούτου παραγῶγων, π. χ. δειδω, δεινὸς κτ· καὶ πρὸ τοῦ δῆν. Ἴδε Herm. εἰς Ὀρφ. 705. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 7. Anmerk. 21.

γ) Ἡ ἑκτασις αὕτη πολλάκις ἐκτελεῖται διὰ τῆς παύλης, ἣτις γίνεται μετὰ παρένθεσιν, ὡς Ἰλ. β, 822 οὐκ οἶος, ἅμα κτ· καὶ ἀλλαχοῦ.

δ) Ἐάν ἡ λέξις εἶναι πολυσύλλαβος, καὶ πολλάκις ἀλλεπάλληλοι βραχεῖαι συλλαβαί, μακρύνεται ἡ τρίτη ἢ ἡ τετάρτη συλλαβή.

ε) Ἡ κατάληξις τῆς κλητικῆς, ἣτις ἀπαιτεῖ ὕψωσιν τῆς φωνῆς μακρύνεται εὐκολώτερα παρὰ συλλαβὰς ἄλλας.

ς) Συχνάκις εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως πρὸ τοῦ μορίου Ὡς ἡ βραχεῖα συλλαβὴ μακρύνεται. π. χ. Ἰλ. ι, 155 Θεὸν ὥς· β, 190 κακὸν ὥς.

η) Λέξεις τινὲς, ἐπειδὴ ἐκφωνοῦνται με ἰσχυρώτερον πνεῦμα, δέχονται τὴν ἑκτασιν ταύτην. π. χ. ἔπος, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἴδε πλείοτερα, Ἑρμαν. εἰς Ὀρφ. 697. de vers. Graec. Her. 16. Θειρσ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 147.

Σημείωσις. Α'. Σπανιώτατα παρατηροῦνται τοιαῦται ἐκτάσεις πρὸ τῶν ἀφώνων καὶ μάλιστα πρὸ τῶν δασέων θ, φ, χ, ἐπειδὴ ταῦτα δὲν ὑποφέρουν τὸν διπλασιασμόν εἰς τὴν ἐκφώνησιν.

Σημείωσις. Β'. Οἱ Ἀττικοὶ συχνάκις μακρύνουσιν εἰς τὴν ἄρσιν τὴν βραχεῖαν συλλαβὴν ἐπὶ τῶν ἰάμβων πρὸ τοῦ ρ, ὡς Σοφοκλ. Ἀντιγ. 704. ὁρᾷς παρὰ ρεῖθροισι χειμάρροις, ὅσα —

Ἐκτασις βραχείας συλλαβῆς κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων.

§. 35. Ὅχι μόνον εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων, ἀλλὰ καὶ κατ' ἀρχὰς, μάλιστα ὅπου ἀκολουθοῦσι δύο ἢ πλείοτερα, μακρύνεται τὸ βραχὺ ἢ τὸ δίχρονον φωνήεν δι' ἄρσεως. Περὶ τούτου παρατηροῦνται τὰ ἐφεξῆς.

α) Σπανιώτατα μακρύνεται φύσει βραχεῖα συλλαβή, Π. χ. Ὀδυσ. η, 119 Ζεφυρίη. μ, 423 ἐπίπονός· ι, 425 ὄϊες.

β) Συχνότερα μακρύνονται τὰ δίχρονα α, ι, υ εἰς τὴν ἄρσιν ἐπὶ λέξεως τετρασυνλλάβου, ἢ ἐκ πλειόνων συλλαβῶν συγκειμένης, Π. χ. εἰς τὰ γνωστὰ ἐπίθετα ἀθάνατος, ἀκάματος, ἀνέφελος, ἀπάλαμος, αἰῶδιος, Ἰμν. Ἑρμ. 29. 3. καὶ εἰς ῥήματα, Π. χ. ἀπονέεσθαι, ἀποδίωμαι, ἀγοράασθε· ὡσαύτως εἰς λέξεις τινὰς καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ υ, Π. χ. Διογενὲς, Πριάμίδης, Ἰταλία, ἱεσιάων, δυναμένοιο, θυγατέρα, ὑλαχόμοροι.

γ) Τὸ αὐτὸ συναντᾶται καὶ εἰς λέξεις ὁλοκλήρους ἀποτελούσας ἓνα δύντυλον, Π. χ. Ἰλ. μ, 26 συνεχές. Ὀδυσ. τ, 113 παρέχει· καὶ τὸ συχνάκις ἐπαναλαμβάνόμενον Ἰλ. σ, 357 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ συγκριθῇ τὸ τοῦ Ἡσιόδ. Ἔργ. 436 δρυὸς ἔλυμα, καὶ τὰ παρόμοια.

δ) Τελευταῖον ἔχει κάποτε ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ στίχου μακρυνόμενον βραχὺ, ἀκολουθοῦντος μακροῦ, π. χ. Ἰλ. ψ, 2 καὶ ἀλλαχοῦ ἐπειδὴ· λ, 497 δαΐζων, καὶ αἰόλον ὄφιν, εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου Ἰλ. μ, 208. Ὅσα εἶναι περὶ τούτου ἀκόμη ἀξιοσημεύωτα, καὶ τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν προειρημένων παρατηρήσεων τὰ εὐρίσκει ὁ ἐπιμελής ἀναγνώστης εἰς Herm. Elemen. Metric. 43. 33. Πρβ. de vers. Gr. Heroic. 72. Θεῖρσ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 147. 4.

Ἐκτασις τῶν βραχέων εἰς τὸ μέσον τῶν λέξεων.

§. 36. Τελευταῖον εὐρίσκεται ἡ ἑκτασις αὕτη καὶ εἰς τὸ μέσον συνθέτων λέξεων, ὅταν δηλαδὴ τὸ δεύτερον μέρος τῆς συνθέτου ἀρχηται ἀπὸ ἀμεταβόλου, Π. χ. Ὀδυσ. ι, 291 διαμελεῖστί· στιχ. 490. κατανεύων· ξ, 226 καταριγηλός· βέβαιον εἶναι ἐδῶ, ὅτι τὸ γράμμα τοῦτο, εἴαν καὶ δὲν ἐγράφετο διπλοῦν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκφώνησιν καὶ ἐδιπλασιάζετο, καὶ οὕτως ἐγεννᾶτο ἡ ἑκτασις· διὰ τοῦτο ἀπαντῶνται καὶ αἱ δύο γραφαὶ, ἡ ἀπλὴ λέγω καὶ ἡ τοῦ διπλοῦ συμφώνου. Ὁρθότερον εἶναι τούλάχιστον εἰς βραχεὰ φωνήεντα καὶ δίχρονα νὰ γράφωνται Π. χ. ἀλληκτος, ἔλλαβον κτ· ἀντὶ ἀληκτος, ἔλλαβον, διὰ νὰ φαίνεται ἡ ἑκτασις. Ἰδε de vers. Gr. Heroic. σ. 79. Θεῖρσ. Gr. Gram. §. 147. 10. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 7. Anmerk. 24.

§. 37. Καὶ οἱ τραγικοὶ δὲ ἐσυγχώρησαν σποράδην τοιαύτας ἐκτάσεις εἰς συνθέτους λέξεις, καὶ μάλιστα εἰς κύρια ὀνόματα, Π. χ. Ἰππομέδων. Πρβ. Ἑρμάν. Element. Metr. 44, 5.

Ἐκτάσεις βραχείας συλλαβῆς εἰς τὴν θέσιν.

§. 38. Περὶ τῶν ἐκτάσεων βραχείας συλλαβῆς εἰς τὴν θέσιν τοῦ μέτρου, ὅπου ἐξαιρέτως φαίνεται εἰς τὸ ἥρωϊκὸν μέτρον τὸ φωνῆεν μακρυνόμενον εἰς θηλυκὰ ὀνόματα λήγοντα εἰς ια. π. χ. Ἰλ. ι, 73 ὑποδεξίη, β, 573 ὑπερῆσιν. Ἰδε Ἑρμάν. Element. Metric. 56. 14. de vers. Graec. Heroic. 83. Θεῖρσ. Γραμμ. Ἑλλην. §. 14. 1 — 3. Βουτμαν. Gr. Sprachl. α. α. D. 23. Γίνεται δὲ εἰς τὰς τοιαύτας λέξεις τόσον συχνὰ ἡ ἑκτασις αὕτη, ὥστ' ἐμποροῦμεν νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ἂν ἡ συλλαβὴ αὕτη δὲν εἶναι ἐκ φύσεως δίχρονος, περὶ τοῦ ὁποίου θέλομεν ὁμιλήσειν κατωτέρω.

§. 39. Πολὺ σπανιώτερα γίνεται τὸ τέλος τῶν λέξεων εἰς τὴν θέσιν μακρόν. Ἐδῶ ἔχει ὁ τέταρτος ποῦς τὴν ἄδειαν νὰ μεταβάλλῃ εὐκολὰ τὸ βραχὺ εἰς μακρόν, Π. χ. Ἰλ. λ, 36 βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο. Ὀδυσ. γ, 382 βοῦν ἦνεν εὐρυμέτωπον· ὁπότε οἱ παλαιοὶ τὰς τοιαύτας συλλαβὰς ἐξελάμβαναν μακράς. Ἰδε de vers. Gr. Heroic. 82. Ἑρμάν. Element. Metr. 40. 7. Θεῖρσ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 148. 3. 4. Ἐκ δὲ τούτου γίνεται φανερόν, διὰ νὰ τὸ εἰπωμεν ἐν παρόδῳ, ὅτι ἡ γνώμη τῶν θελόντων, ὅτι κατὰ τὸν τέταρτον πόδα τοῦ ἑξαμέτρου ἐμπορεῖ νὰ ἐμβῇ μόνον φύσει, καὶ ὅχι θέσει σπονδεῖος, κλονεῖται πολὺ, καθὼς ἐν γένει ὁ κανὼν οὗτος θεμελιόνεται τὸ πλεῖστον εἰς τὴν συνήθειαν ποιητῶν μεταγενεστέρων.

§. 40. Εἰς ἄλλους δὲ τόπους συντελεῖ ἡ ἰσχυρότης τὸν πνεύματος, ὡς Ἰλ. π, 142 Ἐκτορ, εἶδος ἀριστε, ἡ τὸ ἐπόμενον ἀμετάβολον, ὡς Ἰλ. χ, 91 πολλὰ λισσομένων· ω, 735 πολλὰ ῥυστάζεσκεν. Ὀδυσ. ρ, 198 πυκνὰ ῥωγαλέην. Πρβ. de vers. Gr. Heroic. 82. Θεῖρσίου Γραμμ. Ἑλλην. 148. 4.

Σημείωσις. Οἱ παλαιοὶ συγκατηρίθμουν ὅλα τὰ ἀπὸ §. 33. ἕως 40 εἰρημένα, εἰς τὰς βραχείας συλλαβὰς, αἱ ὁποῖαι μεταβάλλονται εἰς κοινὰς, καὶ εἶχαν λόγους τιγὰς εἰς ἀθώωσιν τῶν ἀνωμαλιῶν τούτων. Πρβ. de vers. Gr. Heroic. 18. Βεκκ. Ἀνέκ. 825.

Περὶ μέτρου τῶν διχρόνων.

§. 41. Μένει ἤδη νὰ εἰπωμεν, ὅσον εἶναι δυνατόν ἐν γένει, περὶ τοῦ μέτρου τῶν διχρόνων α, ι, υ· Πολλάκις ἐμπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τοῦτο, εἴαν καὶ ὅχι πληρέστατα, ὁ τόνος. Ὅτι τόνος καὶ μέτρον ἡ χρόνος δὲν ἀντιφάσκουσι πρὸς ἀλλήλα, μᾶς διδάσκει πᾶσα ἐντελής γραμματικὴ· διὰ τοῦτο σημειόνομεν περὶ τούτου μὲ συντομίαν τὰ χρειωδέστατα.

§. 42. α) Πᾶσα περισπωμένη συλλαβὴ εἶναι μακρά φύσει· ἀρα καὶ δίχρονον περισπώμενον εἶναι μακρόν, Π. χ. κλυθι. Νῖσα (πόλεως ὄνομα), Ἰλ. β, 508. Πρᾶγμα.

β) Ὁξείας τιθεμένης εἰς τὴν παραλήγουσαν παλυσυλλάβου λέξεως, ἡ λήγουσα εἶναι μακρά, Π. χ. ἀγία, Παιδεία, ῥητορεία· καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ μακροῦς.

§. 43. Ἡ δὲ βραχύτις τῆς συλλαβῆς εἰς τὰ δίχρονα συμπεραίνεται ἀπὸ τὸν τόνον. α) εἴαν ἐπὶ τέλους λέξεως κειμένου τοῦ διχρόνου, ἡ παραλήγουσα περισπᾶται, ὡς εἰς τὰ προεκτεθέντα παραδείγματα κλυθι, Νῖσα, πρᾶγμα.

Σημείωσις. Εἶναι φανερόν, ὅτι ἡ λήγουσα

θέσει μακρυνομένη δὲν κάμνει κάμμιαν μεταβολὴν εἰς τὸν τόνον· ὅθεν αὐλαξ, βῶλαξ κτλ.

β) Τὸ δίχρονον εἰς τὴν λήγουσαν εἶναι βραχὺ, καὶ ὅταν ἡ λέξις εἶναι προπαροξύτονος, Π. χ. Τύφθη-τε, Κέρκυρα.

γ) Ὅταν τὸ δίχρονον εἶναι εἰς τὴν παραλήγουσαν συλλαβῆς δισυλλάβου ἢ πλεονοσυλλάβου, καὶ ὀξύνεται, εἶναι βραχὺ, Π. χ. κρίσις, λύσις, πολλάκις.

Σημείωσις. Εἶναι φανερόν, ὅτι αἱ καταλήξεις αἰ, οἰ, μὲ ὅλον ὅτι εἶναι φύσει μακράι, μὲ ὅλον τοῦτο ὡς πρὸς τὸν τόνον ἐκλαμβάνονται βραχεῖαι. Π. χ. ἔχιδναι, βάρβαροι, φιλῆσαι (ἀπαρέμφ.), μοῦσαι κτλ. πλὴν τῆς εὐκτικῆς ἐγκλίσεως τῶν ῥημάτων, καὶ ἄλλων τινῶν μορίων. Τὸ αὐτὸ δὲ ἐπικρατεῖ καὶ ἐπὶ τῶν ἀττικῶν εἰς ὡς καταλήξεων τῆς δευτέρας κλίσεως, καὶ εἰς τὴν γενικὴν τῆς τρίτης, καὶ ἐπὶ ἰωνικῶν τινῶν τύπων. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 11. 7.

§. 44. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ γνῶσις τοῦ μακροῦς καὶ τῆς βραχύτητος ἀτελῶς προσδιορίζεται ἀπὸ τὸν τόνον· διὰ τοῦτο ἀνάγκη εἶναι νὰ ζητήσωμεν περὶ τούτου γενικοῦς κανόνας συμφώνους μὲ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆσιν. Μᾶς φαίνεται δὲ καταλληλότερον ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ εἰς τὰς καταλήξεις δίχρονα, ὅπου εὐρίσκονται εὐκόλως ἀσφαλίστατοι κανόνες.

Μέτρον τῶν εἰς τὰς καταλήξεις διχρόνων.

§. 45. Εἰς τὴν ἐξέτασιν ταύτην ἀπαντῶμεν φωνήεντα, τὰ μὲν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, τὰ δὲ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνων. Παρατηρήσεως δὲ ἀκριβεστέρας ἄξια εἶναι αἱ καταλήξεις α, αν, αρ, ας, καὶ ι, ιν, ις, καὶ τελευταῖον υ, υν, υρ, υς, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰς καταλήγουσι ἑλληνικαὶ λέξεις.

Μέτρον τῆς α καταλήξεως.

Γενικαὶ παρατηρήσεις εἰς τὴν πρώτην κλίσιν, ἢ πρώτην καὶ δευτέραν κατὰ τὰς κοινὰς τῶν σχολείων μας γραμματικάς.

§. 46. Ἡ μέτρησις τοῦ α εἰς τὴν κατάληξιν τῆς πρώτης κλίσεως, γινόμενη εἰς τὴν ὀνομαστικὴν, τῆς ὁποίας τὸν χρόνον φυλάττει ἀπρεπτον ἢ αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ (ἴδε §. 73), εἶναι ἀμφίβολος. Ἴδε de vers. Graec. Heroic. σελ. 26. Θειρσ. Γραμμ. Ἑλλην. §. 176. καὶ μάλιστα Βουτμάνου Gr. Sprachl. §. 34. 5. Γενικὸς κανὼν εἶναι, ὅτι τὰ περισπώμενα, καὶ τὰ ὀξύτονα ταύτης τῆς κλίσεως ἔχουσι πάντοτε μακράν κατάληξιν, τὰ δὲ προπαροξύτονα καὶ προπερισπώμενα βραχεῖαν. Συμφωνεῖ δὲ ὁ κανὼν μὲ τὰ εἰρημένα §. 42. καὶ οἱ παλαιοὶ συνομολογοῦσι, Π. χ. Δράκ. περὶ μέτρ.

(B.)

19, 17 καὶ 21. Ἐτυμολ. Μέγα λεξ. Γαίω. Τὰ δὲ παροξύτονα εἶναι ἀπροσδιόριστα, εἴαν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρά.

Σημείωσις. Οἱ ἀρχαῖοι Ἴωνες ποιηταὶ ἀντὶ τοῦ μακροῦ α ἐμεταχειρίζοντο πάντοτε η, Π. χ. Ἡρη, σεληναίη, φρήτρη, ἀντὶ Ἡρα, σεληναία, φράτρα.

§. 47. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι ἀβέβαιον πότε τὰ ὀνόματα τῆς κλίσεως ταύτης δέχονται τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τόνον, πρέπει νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβεστέρα τὸ πρᾶγμα διὰ τῶν ἐφεξῆς παρατηρήσεων, ὅπου θέλομεν ἀκολουθήσειν τὴν τάξιν τῶν γραμμάτων πραγματευόμενοι πρῶτον περὶ τοῦ μακροῦς, καὶ ἔπειτα περὶ τῆς βραχύτητός των.

Μακρὸν α εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τῆς πρώτης κλίσεως, ἢ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κατὰ τὰς κοινὰς ἡμῶν γραμματικάς.

§. 48. Μακρὸν ἔχουσι τὸ α Α'. τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὀνόματα, τὰ ὁποῖα πρὸ τοῦ α ἔχουσι πάλιν α, Π. χ. ἐλάα, Ναυσικάα· διότι τὰ πλεῖστα τούτων λήγουσιν εἰς η, Π. χ. Πασιφάη.

§. 49. Β'. Μακρύνουσι τὸ α τὰ εἰς αἶα λήγοντα, ὅσα ἔγειναν ἀπὸ συντομωτέρους τύπους, εἴτε οὐσιαστικά εἴτε ἐπίθετα, εἴαν ἔχωσι πλειοτέρας παρὰ δύο συλλαβάς. Πρβ. Δράκ. περὶ μέτρ. 31. 10. Reg. Prosodiae Ἑρμάν. εἰς τὸ σύγγραμμα De emendanda rat. Graec. Grammat. 18. 76. ὅθεν ἀλκαία, γαληναία, σεληναία· καὶ τὰ ἐπίθετα δειλαία, θαλασσαία. Πρβ. §. 60.

§. 50. Γ'. Μακρὸν ἔχουσι τὸ α, ὅσα πρὸ αὐτοῦ ἔχουσιν ε· τὰ πλεῖστα τούτων εἶναι παροξύτονα, τινὰ δὲ ὀξύτονα. Πρβ. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 98. 9. ἄρα αἰγανέα, πελέα, γενεά, θεά, καὶ ἐπίθετα, λευγαλέα, φοιταλέα.

Σημείωσις. Ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος φυλάττει πάντοτε τὸ α εἰς τὸ θεά, καθὼς καὶ εἰς τὸ εἰρημένον (§. 48.) Ναυσικάα. Εἰς μεταγενεστέρους ποιητάς, ὡς εἶναι Ἀπολλώνιος καὶ Καλλίμαχος, ἀπαντᾷται μὲν καὶ τὸ θεή, ἐπειδὴ δὲ ὄχι μακράν τούτου φαίνεται καὶ τὸ συνηθέστερον θεά, μᾶς ἐμβάλλει δικαίως εἰς ὑποφίαν διαφθοράς. Δὲν εἶναι τόσον βέβαιον τὸ ῥέα, Ἰλ. ο, 187, καὶ Ἡσιόδ. Θεογον. 135. ῥεῖαν, ἐπειδὴ οὐτ' εἰς τὸν Ὀμηρον εἶναι πάντῃ βεβαία ἢ γραφή του, καὶ ἐπικοὶ μεταγενέστεροι εἶπαν ῥέη καὶ ῥεῖη, Πρβ. Καλλίμ. Ὑμν. Δία 10, 20, 28. Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. Α, 560. 1139, καὶ ἄλλους.

§. 51. Δ'. Ἡ κατάληξις εἰα ἔχει τὸ α μακρὸν α) Εἰς δισύλλαβά τινα πρωτότυπα, παροξύτονα ὀνόματα. Π. χ. λεία (ὅθεν παράγεται τὸ ὀμηρικὸν ἀγε-

λείη), μνεία, χρεία. Πρβ. Δράκ. περὶ μέτρ. 14. 9. Έτυμ. Μ. λέξ. Θυσία.

β) Εἰς τὰ ἐκ ῥημάτων εἰς εὖω παραγόμενα οὐσιαστικά ὀνόματα, Π. χ. βασιλεία, παιδεία, λατρεία, χορεία. Πρβ. Δράκ. περὶ μέτρ. 57. 16. περὶ προσωδ. 23.

γ) Εἰς τὰ Ἰωνικῶς ἐξ οὐδετέρων ὀνομάτων εἰς ος σχηματιζόμενα, Π. χ. ἐλεγχέα, ἐλεγχείη ἐκ τοῦ ἐλεγχος· ἐγχεία, ἐγχείη, ἐκ τοῦ ἐγχος.

δ) Εἰς τὰ θηλυκὰ ἐπίθετα τῶν εἰς εἰος, Π. χ. βροτεία, γοργεία, ταυρεία. Ἄλλ' εἰς Κοῖντ. Σμυρν. 3. 239 πρέπει νὰ ἀναγινώσκειται ἀσπίδα πουλυβόειον ἀντὶ πουλυβόειαν.

ε) Εἰς ὀξύτονα ὀνόματα πρωτότυπα ἢ παράγωγα, Π. χ. ζεια, παρεια, ἀρεια, φορβεία. Πρβ. Δράκ. 25. 13. Πρβ. καὶ §. 61.

§. 52. Ε'. Τὰ εἰς ια, ὀλίγων ἐξαιρουμένων (Ἰδε §. 62.), ἔχουσι μακρὸν τὸ α, Π. χ. σαμία, ταμία, ὠφελία, καὶ τὰ ὀξύτονα, αἰμασία, φιταλία, καὶ ἐπίθετα αἰλία, πολία. Ἰδε Δράκ. περὶ μέτρ. 20. 22, 57, 10. περὶ προσωδ. 78. 84.

§. 53. Σ'. Τὰ εἰς οα σπάνια ὀνόματα (τὰ πλειότερα ἐκ τούτων μακρύνονται εἰς οια), ἢ ὀξύτονα, ἢ παροξύτονα ἔχουσι μακρὸν τὸ α, Π. χ. στοα, πόα. Πρβ. Ἀρκ. περὶ τόνων 120. 11.

Σημείωσις. Τὰ σύνθετα τοῦ εἶδους τούτου ἔχουσι μετὰ τῶν καταλήξεων οια, οα καὶ τὴν οη, ὡς τὰ ἐκ τοῦ νοῦς, π. χ. Τιμονόη, Καλλιμ. Ἐπ. 16, 6. Αὐτονόη, Ἀρσινόη, Ἰφινόη κτλ.

§. 54. Ζ'. Τὰ εἰς οια πρωτότυπα ἔχουσι μακρὸν τὸ α, εἴτε ὀξύτονα εἶναι εἴτε παροξύτονα, Π. χ. Τροία, πτοία, χροία, ἀλλοία κτλ. Πρβ. Ἀρκ. περὶ τόνων 100, 15. πλὴν συνθέτων τινῶν. (Ἰδε §. 63.)

§. 55. Η'. Τὰ πρὸ τοῦ τέλους ἔχοντα υ λήγουσι συνήθως εἰς η, Π. χ. Λιβύη, φύη κτλ. Πρβ. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 34, Σημ. 8. Τὰ δὲ ὀλίγα, τὰ ὅποια ἔχουσιν α, τὸ μακρύνουσι, Π. χ. γύα, οἰσύα, ὀξύα, σικύα. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 100, 19. ἀλλ' εὐρίσκεται ὀξύην εἰς Εὐρ. Ἡρακλεῖδαι 722.

§. 56. Θ'. Τὰ εἰς υια ὀξύτοια ἔχουσι μακρὸν τὸ α, Π. χ. μητρυία, ἀγυία, ὀργυία· ἀλλὰ τὰ τελευταῖα εἶναι ἀμφιῤῥεπῆ καὶ κατὰ τόγον καὶ κατὰ χρόνον. Πρβ. κατωτέρω §. 64. καὶ Ἀρκ. περὶ τόνων 98. 4.

§. 57. Ι'. Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ τὰ εἰς ωα λήγοντα ὀλιγάριθμα, Π. χ. ὦα, ἄλωα, καὶ τὰ ὅμοια, Ἀρχαδ. περὶ τόνων 100, 23.

§. 58. ΙΑ'. Περὶ δὲ τῶν πρὸ τῆς καταλήξεως συμφόρων ταύτης τῆς κλίσεως μᾶς διδάσκουσιν οἱ γραμματικοὶ συνήθως, ὅτι τὰ εἰς δα καὶ θα ὀνόματα ἔχουσι τὸ α μακρὸν· ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος περιορίζεται εἰς ὀλί-

γα τινὰ κύρια ὀνόματα, Π. χ. Ἀνδρομέδα, Λήδα, Γανυμήδα, Κισσαΐδα Θεόκρ. Α'. 151. Σιμαΐδα Θεόκρ. Β', 101. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀπαντᾶται εἰς ἄλλα ὀνόματα, φαίνεται ὅτι περιορίζεται εἰς μόνον ταῦτα ὁ κανὼν, δωρικὰ ὄντα, καὶ ἐν μέρει οὐδὲ γνησίως ἑλληνικά. Ἰδε Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 438.

Σημείωσις Α'. Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ τινὰ εἰς λα καὶ μα, τὰ πλεῖστα φυλάττοντα τὸ μακρὸν α καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων, Π. χ. Γέλα, Φιλομήλα, Διοτίμα· καὶ προσέτι ἀλαλὰ καὶ σκανδάλα. Ἰδε Δράκ. 98. 7.

Σημείωσις Β'. Ἐδῶ ἀνάγονται καὶ τὰ ἐκ συναιρέσεως γινόμενα, Π. χ. Ἀθηνᾶ, μνᾶ, ὡς διδάσκει καὶ ὁ τόνος. Ἰδε Δράκ. 10. 5.

Σημείωσις Γ'. Φανερόν δὲ, ὅτι καὶ τὰ εἰς η δωρικῶς λαμβάνοντα α, τὸ ἔχουσι μακρὸν, Π. χ. Ἐλένα, τιθήνα κτλ. Ἰδε Δράκ. ἐνθα ἄνωτ.

§. 59. ΙΒ'. Τελευταῖον εἶναι μακρὰ ἢ κατάληξις ρα

α) Εἰς τὰς πλειότερας λέξεις, αἱ ὁποῖαι πρὸ τοῦ ρ ἔχουσιν ἢ μακρὸν φωνῆεν, ἢ δύο σύμφωνα. Π. χ. ἄκρα, Ἡλέκτρα, κλήθρα, Ἡρα, χώρα, πρῶρα, Reg. prosod. 21. 74. Έτυμ. Μ. λέξ. Ὠρα.

Σημείωσις Α'. Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ Αἶθρα, Φαῖδρα καὶ παλαίστρα, τὰ ὅποια συνήθως ἀναφέρονται ὡς ἐξαιρέσεις· ἀλλὰ μ' ὅλον ὅτι βραχύνει ἄλλως ἢ προηγουμένη δίφθογγος αὐτὴν κατάληξιν, τὴν μακρύνουσιν ὅμως τὰ δύο σύμφωνα. Ἰδε Δράκ. 81. 21.

Σημείωσις Β'. Ἀληθῆς ὅμως ἐξαιρέσις εἶναι τὸ ἑταίρα, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἔχη βραχὺ α· φυλάττει ὅμως τὸ μάκρος, ἐπειδὴ ἔγεινεν ἐκ τοῦ ἑταρος, ἑτάρα, ἑταίρα, Ἰλ. ι, 2. Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Δηλ. 101. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐξαιροῦνται καθ' ὁ βραχέα, Τάναγρα, Σκολόπενδρα. Ἰδε Reg. prosod. 74. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 101. 27. Νικανδρ. Θηρ. 812. Ὀππιαν. Ἀλ. 2, 422.

β) Μακρύνουσι τὴν κατάληξιν ὅσα ὀνόματα ἔχουσιν ε ἢ α πρὸ τοῦ ρ, Π. χ. ἡμέρα, φοβερά, κιθάρα, χαρά. Πρβ. Δράκ. 105, 15. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 101, 3.

γ) Τὰ εἰς υρα παροξύτονα ἔχουσι μακρὸν τὸ α, Π. χ. θύρα, πορφύρα, φιλύρα. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 101, 10.

δ) Τὰ ἔχοντα αὐ πρὸ τοῦ ρα· σαύρα, λαύρα, αὐρα. Δράκ. 81. 19.

ε) Τὰ ὀξύτονα, τὰ ἔχοντα εἰ ἢ ου πρὸ τοῦ ρα· δειρά, οὐρά, φρουρά. Τὸ αὐτὸ κρατεῖ καὶ περὶ τῶν πλευρά, νευρά, καὶ τῶν ὁμοίων.

Βραχὺ ᾱ εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τῆς πρώτης κλίσεως.

§. 60. Βραχύνεται τὸ α εἰς τὴν κατάληξιν τῆς πρώτης κλίσεως.

Α'. Ἐπὶ τῶν εἰς αἰα δισυλλάβων ὀνομάτων, Π. χ. αἶα, γαῖα, γραῖα, μαῖα, Μαῖα. Ἴδε Δράκ. 31. 10. Ἐδῶ ἀνάγονται καὶ τινὰ πλεονοσύλλαβα κύρια ὀνόματα, Π. χ. Ῥηναῖα, Πλάταια, Λίλαια, καὶ τὸ ἐπίθετον ἀντιπέραια. Πρβ. Διονυσ. Περιηγ. 962. Ἀπολλων. Ἀργον. Δ, 521.

§. 61. Β. Βραχύνουσι τὰ α πολλὰ εἰς εἰα προπαροξύτονα καὶ προπερισπώμενα. Μὲ τὰ πρῶτα συγκαταριθμοῦμεν

α) Τρισύλλαβα ἢ πλεονοσύλλαβα τινὰ ὀνόματα πρωτότυπα. Π. χ. κράνεια, πέλεια, Σκάνδεια, τρυφάλεια κτλ. Ἴδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἑμεια.

Σημείωσις. Ἐδῶ ἀνήκουσιν 1) πολλὰ τόπων ὀνόματα, Π. χ. Κορώνεια, Ἴλ. β, 503. Καλαύρεια, Ἀπολλ. Ἀργοναντ. Γ, 1248. Πίμπλεια Καλλιμ. Ὑμν. Δήλ. 7. κτλ. 2) τὰ ἐξ οὐδετέρων παραγόμενα ἢ συντιθέμενα, Π. χ. ἐκ τοῦ μῆδος Μήδεια, ὄρος ἀκρώρεια, πρυμνώρεια, ὑπώρεια, καὶ κύρια ὀνόματα, ὡς Ἀνεμώρεια, Λιμνώρεια Ἴλ. β, 521. σ, 41. ἐκ τοῦ γένος ἡριγένεια, κυπρογένεια, τριτογένεια. ἐκ τοῦ ἄλκος μισγάγκεια, εὐάγκεια, Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δήμητ. 82. ἐκ τοῦ ἄλκος πανάγκεια, Καλλιμ. Ὑμν. Ἀπ. 39.

β) Θηλυκὰ ὀνόματα ἐκ ῥημάτων εἰς εἰα παραγόμενα. Π. χ. βασιλεια (ἢ βασίλισσα), ἰέρεια, πανδόκεια. Πρβ. Δράκ. 52, 18. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 95. 19. Ἄλλοι δὲ γραμματικοί, ὡς ὁ Ἡρωδιανός, παράγουσιν ὀρθότερον ἴσως τὰ ὀνόματα ταῦτα ἀπ' ἀρσενικῶν εἰς εὐς. Φίσερος εἰς Vveller Μέρ. Β, σ. 72.

Σημείωσις. Ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων ὀνομάτων γραμματικοί τινὲς ἐξαιροῦσι τὸ ἰέρεια ὡς παροξύτονον εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἀττικούς. Ἴδε Δράκ. 52. 18. Regul. Προσῳδ. 83. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἐγχείησι, καὶ Θυσία. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 194. 26. Ἄλλ' ὁ Ἡρωδιανός παρὰ Πείρσωνι εἰς Μοῖριν 458, βεβαιώνει τὸ ἐναντίον. καὶ Ἴλ. ζ, 300, κεῖται ἰέρειαν. Θεογν. 807 ἰέρεια.

γ) Θηλυκὰ ὀνόματα εἰς εἰα πλεονοσύλλαβα γινόμενα ἐκ θηλυκῶν εἰς η. Π. χ. Καλλιόπη, Καλλιόπεια, Κασσιέπεια, Πηνελόπεια, Τερψιχόρεια, Ὑψιπύλεια. Πρβ. Δράκ. 20. 17. Reg. Prosod. 77. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Εὐρώπεια.

δ) Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης ἐπιθέτων εἰς εἰα οὐσιαστικὰ προπαροξύτονα. ἀσεβῆς ἀσέβεια, ἀλήθεια, συνήθεια, φιλοκέρδεια. Ἴδε Δράκ. περὶ μέτρ. 57. 16. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 105. 18. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Θυσία. οὕτω μεταχειρίζονται οἱ Ἀττικοὶ τραγικοὶ τοὺς τοιοούτους τύπους, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 916. δυσσέβειαν,

καὶ μεταγενέστεροι ἐπικοί, Καλλιμ. ἐπίγρ. 43. 2. περιπέτειαν κτλ. Ἐξαιρέτως κεῖται συχνάκις εἰς τοὺς Ὀρφικούς ὕμνους ὑγεία ὡς εἰς 9, 30. 14, 10. καὶ ἄλλαχού. Ἴδε Πόρσωνα εἰς Εὐριπ. Ὀρεστ. 229.

Σημείωσις. Εἰς τύπους τινὰς τοιούτους μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρος καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλοι ἐπικοί χρόνον ἄλλον. διότι εἰς αὐτὸν παροξύνονται αἱ λέξεις ἀληθείη, ἀναιδείη, εὐκλείη, κατηφείη, ἐπειδὴ μακρύνουσι τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Πρβ. de vers. Gr. Her. 29. Ὁ Εὐστάθιος εἰς Ὀδυσ. η, 297 σημειώνει ἀπὸ τὸν Αἴλιον Διανύσιον, ὅτι αἱ λέξεις αὗται εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀττικὴν γλώσσαν ἦσαν παροξύτονοι, τὸ ὁποῖον λέγει καὶ ὁ Μ. Ἐτυμ. λέξ. Θυσία περὶ τοῦ εὐκλεία, διὰ τοῦτο καὶ μεταγενέστεροι, Π. χ. Ἀπολλ. Ἀργον. Α, 447. ἔχει εὐκλείη. Δ, 594 κατηφείη. Θεογν. 291 ἀναιδείη. 1227 ἀληθείη. Ἐὰν λοιπὸν οἱ τραγικοὶ καὶ πολὺ μεταγενέστεροι ἐπικοί ἐβράχυναν τὰς συλλαβὰς ταύτας, δὲν ἐμπορεῖ ὅμως νὰ δειχθῇ ψευδὴς ἡ θεωρία τῶν γραμματικῶν ἐκείνη, καθὼς ἐπροσπάθησαν τινές.

ε) Ἐχουσι βραχὺ τὸ α σύνθετα τινὰ μόνον θηλυκῶς σχηματισθέντα ἐπίθετα, ὡς τὰ ὁμηρικὰ εὐπατέρεια, δυσαριστόκεια κτλ. Π. χ. κολλυβάτεια Νικανδρ. Θηρ. 586. ἀριστοπόσεια, καλλιτόκεια, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 6. ἡδυέπεια κτλ.

ζ) Τελευταῖον τα εἰς εἰα θηλυκὰ ἐπίθετα ἐκ τῶν εἰς υς ἀρσενικῶν, Π. χ. βαθεῖα, ἡδεῖα, ἡμίσεια, θήλεια. Πρβ. Δράκ. 57. 16. Regul. prosod. 24. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κληρονομία.

Σημείωσις. Α'. Ἐδῶ ἀνήκουσι τὰ ἀσυνηθίστως προπαροξυνόμενα ὀνόματα ἐλάχεια, λίγεια, Πρβ. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Λίγεια, Ἀρχάδ. περὶ τόνων 95. 21. ταῦτα δὲ εὐρίσκονται εἰς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ παροξύτονα, Π. χ. λιγεῖα, Ὀππ. Κυνηγ. 3. 461. ἐλαχεῖα, 480. Τελευταῖον συγκαταριθμεῖται ἐνταῦθα τὸ κύριον ὄνομα Θάλεια (μία τῶν Μουσῶν), καὶ τὸ ἐπίθετον θάλεια. Πρβ. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Θαλία, Εὐστάθ. εἰς Ἴλ. ι, 14. 3. 742. 36. πρὸς διάκρισιν τοῦ θαλία (περίσσεια), καὶ Θαλία (μία τῶν χαρίτων). Ἴδε Ἡσιόδ. Θεογ. 909, καὶ Ἑρμάννον εἰς Ὀρφ. Ὑμν. 59. 2. Ὅθεν εἶναι πιθανόν, ὅτι κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην πρέπει νὰ γράφεται καὶ εἰς Ἴλ. β, 498. Θέσπεια, τὸ ὁποῖον οὕτω γράφει καὶ ὁ Ἀρχάδ. περὶ τόνων 98, 2, καὶ ἐπίσης ἐμπορεῖ νὰ προτιμηθῇ τὸ Ῥόδεια εἰς Ἡσιόδ. Θεογ. 351.

Σημείωσις Β'. Δὲν εἶναι ἀνύποπτα μακρὰ τινὰ, ὡς εἰς Ὀππιαν. Ἀλιευτ. 5, 605 λεπτῆτ' ὀξειῆτε. Ἴδε Βουτράν. Gr. Sprachl. §. 62, 3. καὶ βραχέα, ὡς εἰς Εὐρ. Ῥησ. 762. Ἐκτορεῖα χεῖρ. Ἴδε §. 51. 4.

§. 62. Γ'. Τὰ εἰς $\overline{\iota\alpha}$, ὡς εἶπαμεν §. 52, εἶναι μακρά· μένουσι δὲ βραχέα

α) Τὰ δισύλλαβα ἐπίθετα $\overline{\delta\iota\alpha}$, $\overline{\mu\iota\alpha}$ καὶ $\overline{\iota\alpha}$ καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀμπνία καὶ πότνια· Λάμια καὶ Πολύμνια (μία τῶν Μουσῶν)· Πρβ. Δράκ. 20. 24. Reg. Prosod. 77. 78. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Εἰς, καὶ Εὐρύπυλος, καὶ Λάμια, καὶ Ὀμφαλός.

Σημείωσις. Ἀπαντῶνται μὲν εἰς μεταγενεστέρους ἐπικούς μία καὶ μίη, ἀλλὰ τοιαῦτα χωρία πρέπει νὰ εἶναι διεφθαρμένα· καὶ εἰς μὲν τὸν Σμυρναῖον Κοῖντον ἐδιωρθώθησαν, εἰς δὲ τὸν Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 53. κεῖται ἀλόμῃ, μίην ὁδόν· ἀλλ' ὁ ἰωνισμός οὗτος εἶναι τόσον ἀσθενέστερος, ὅσον συχνότερα εἰς τὸν αὐτὸν ποιητὴν ἀπαντᾶται μία καὶ μίαν, Ἀλ. Α, 420. 511. 588. 615. Β, 592. Δ, 150. 175. 235. Ε, 230. Διὰ τοῦτο δὲν ἐμποροῦμεν νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἡ κατάληξις εἰς τὸ οὐδεμία Θεοκρ. Εἰδύλ. 8, 20 ἐμπορεῖ νὰ μακρυνθῇ, καθὼς ἐπροβλήθη· Πρβ. Θεόγν. 43, 66. 170. 1182.

β) Τὰ ἀπ' ἀρσενικῶν εἰς τρία παραγόμενα θηλυκὰ ἔχουσι τὸ α βραχὺ, Π. χ. αὐλήτρια, ὀρχήστρια, τυμπανίστρια, φάλτρια κτλ. Ἰδ. Δράκ. 20. 16. Reg. Prosod. 77. Bast. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. 259.

§. 63. Δ'. Τὰ ἀπὸ τοῦ βούς εἰς οἶα παραγόμενα ἔχουσι βραχὺ τὸ α, Π. χ. Εὐβοία, Μελίβοια, Περίβοια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦσι καὶ ὅμοιοι τύποι ἐκ τοῦ νοῦς, πλοῦς, χροῦς, κτλ. Ἰδ. Δράκ. περὶ μέτρ. 20. 17. Reg. Prosod. 77. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Ἀνοία.

Σημείωσις. Εἰς τὸν Ὀμηρον καὶ τοὺς μιμητάς του ἐπικρατεῖ καὶ ἐνταῦθα (ἐξαιρουμένων τῶν ἀπὸ τοῦ βούς), ὅτι εἶπαμεν ἀνωτέρω §. 61, δ, περὶ τοῦ ἀληθείη καὶ τῶν ὁμοίων, ἡγουν μακρύνονται καὶ παροξύτονονται, ὡς Ἰλ. ι, 362 εὐπλοίην. Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Ἀρτ. 230 ἀπλοίης, εἰς Δήλ. 193 παλιρροίη. Εἰς δὲ Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 265 κεῖται ψευδῶς Εὐβοίην ἀντὶ Εὐβοίαν.

§. 64. Ε'. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ εἰς υἷα ἔχουσι βραχὺ τὸ α

α) Εἰς δισύλλαβα καὶ πλεονοσύλλαβα περισπώμενα, Π. χ. μυῖα, εἰδυῖα, Ἀπολλ. Ἀργον. Γ, 269. Πρβ. Ἀρχ. περὶ τόνων 97.

β) Εἰς πλεονοσύλλαβα προπαροξύτονα. αἰθυῖα, Εἰλείθυια, κυνάμυια, Ὠρεῖθυια, Ἑτυμ. Μ. λέξ. Ἀγυῖα.

Σημείωσις. Εἰς τὰς δύο λέξεις ὀργυια καὶ ἄγυια ἐπικρατεῖ κατὰ τοὺς παλαιούς διάφορος χρόνος καὶ διάφορος τόπος· διότι ἡ βραχύνουσι τὴν ἐσχάτην καὶ προπαροξύνονται, ἡ τὴν μακρύνουσι καὶ ὀξύνονται· Πρβ. Δράκ. 19. 19. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 98. 3. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Εἰς. Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. ι, 325. 2631. 27. Ἰχνος τῆς βραχύνσεως συναντᾶται εἰς Ἰλ. υ, 254 μέσῃν ἐς

ἄγυιαν ἰοῦσαι. Ἀξιοπαρατήρητον εἶναι, ὅτι καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους συχνάκις παραλλάσσεται ἡ γραφή, ὡς εἰς Ἀρατ. Φαινομ. 69. 196 τὰ χειρόγραφα πλησίον τοῦ κειμένου ἔχουσιν ὀργυιὴν καὶ ὀργυιαν.

§. 65. Ζ'. Τὰ εἰς θα γνησίως ἑλληνικὰ ὀνόματα βραχύνουσι τὸ α· Διὰ τοῦτο τῶν γραμματικῶν ὁ κανὼν, ὅτι ἡ κατάληξις αὕτη εἶναι μακρά (Πρβ. §. 58), ἐπιδέχεται τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην· ὅθεν ἀκανθα Ἀπολλων. 4, 150. πυράκανθα, Νικανδρ. Θηριακ. 856. καὶ ὁ Ἀρχαδῖος δὲ περὶ τόνων 96. 14, καὶ τὸ Μ. Ἑτυμ. λέξ. Αἴστος, προστατεύουσι τὴν βραχύτητα ταύτην· ὁ πρῶτος προσθέτει καὶ τὸ μίνθα καὶ κολόκυνθα· ἀλλ' ἡ γραφή τούτων εἶναι ἀστατος, ἐπειδὴ γράφεται μίνθα καὶ μίνθη· Πρβ. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Μίνθη· καὶ εἰς τὸν Κοένιον εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. 157 κεῖται τριπλῶς κολόκυνθα, κολοκύνθη καὶ κολοκύνθη· προσέτι καὶ κολόκυντος, καθὼς ἀπέδειξεν ὁ Λοβέκιος εἰς Φρύνιχ. 437.

Σημείωσις. Ἐντεῦθεν συμπεραίνεται εὐλόγως, ὅτι καὶ ἄλλα δισύλλαβα, Π. χ. νάφθα, μάλθα κτ βραχύνουσι τὸ α, καὶ πολὺ πλεον οἱ εἰς θα γνησίως ἑλληνικοὶ τύποι, Π. χ. ἄρδα.

§. 66. Ζ'. Τὰ εἰς λα δισύλλαβα ἢ πολυσύλλαβα, διὰ λλ γραφόμενα βραχύνουσι τὸ α, Π. χ. βδέλλα, Σκύλλα, φύλλα, ἁμαλλα, Κοῖντ. Σμυρ. 11. 156. δέκελλα, θύελλα· Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ τὰ πολυσύλλαβα θηλυκὰ κύρια ὀνόματα Ἀνθυλλα, Πρίσκελλα, Τελέσιλλα κτλ. Πρβ. Δράκ. 86. 12. Reg. Prosod. 92. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 96. 19.

Σημείωσις Α'. Ἐδῶ ἀνάγονται καὶ τὰ δι' ἐνὸς λ εἰς τὴν αὐτὴν δίφθογγον παραλήγοντα ναῦλα, παῦλα, ἀνάπαυλα· Ἰδ. Reg. prosod. 19. Ἀρχαδ. ἐνθα ἀνωτ.

Σημείωσις Β'. Εἰς τὸν Ὀμηρον ἀπαντᾶται Σκύλλη· Ἰδ. de vers Gr. Her. 52. ἀλλ' εἰς Καλλιμ. λείψ. 184. Σκύλλα γυνή.

Σημείωσις Γ'. Ἐκθλιβομένου δὲ ἐνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ὅπου εἶναι δυνατόν νὰ γείνη, μακρύνεται ἡ συλλαβή, ὡς μακέλη, Ἡσιοδ. Ἔργ. 470. Ἀράτου Φαινόμ. 8.

Σημείωσις Δ'. Εἰς τὰ ὀνόματα, ὅπου πρὸ τοῦ λ ἡγεῖται ἄλλο σύμφωνον, Π. χ. ὀμίχλη, κίχλη, τρίγλη, προκρίνουσιν οἱ γραμματικοὶ τὴν εἰς η κατάληξιν· Ἰδ. Πείρσωνα εἰς Μοῖριν 184. Μ' ὅλον τοῦτο εἰς λέξεις τινὰς, ὡς τρίγλα, βραχύνεται, Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 98.

§. 67. Η'. Τῆς μα καταλήξεως παράδειγμα δὲν εὐρίσκεται εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐπικούς, ἐπειδὴ ἀντὶ α ἐμφιλοχωρεῖ η, Μ' ὅλον τοῦτο εἰς λέξεις τινὰς ἐγράφοντο καὶ τὰ δύο, ὡς θέρμα καὶ θέρμη, τόλμα

καὶ τόλμη, ὅπου τὰ πρῶτα ἔχουσι βραχὺ τὸ α, ὡς Εὐριπ. Ἐκάβ. 1099. Ἴδε Ἀρχάδ. περὶ τόνων 96, 18. Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. 331. Ἐντεῦθεν σαφηνίζεται ὁ Ἀππιαν. Κυνηγ. 3, 431 τόλμαν.

§. 68. Θ'. Ἡ να κατάληξις εἶναι βραχεῖα εἰς τὰ ἐφεξῆς. α) Προηγούμενων τῶν διφθόγγων αι, ει, οι· δράκαινα, λάκαινα, μύραινα, βούπεινα, τέρεινα, δέσποινα κτλ.

β) Ἐδῶ ἀνάγονται ὅσα πρὸ τοῦ α ἔχουσι δύο ἀμετάβολα· γέννα, δίκτυνα, μέριμνα, Μήθυμνα, Σμύρνα, Δόμνα Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 4. Κέρκιννα Διονυσ. περιηγ. 480.

γ) Τὰ εἰς ἵνα λατινικὰ ὀνόματα· Ἰουστῖνα, Σαβῖνα, Φαυστῖνα· Πρβ. Δράκ. 20, 1. 86, 10. Reg. Prosod. 72. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 95, 25. 96, 23.

Σημείωσις. Α'. Οἱ κυρίως ἑλληνικοὶ τύποι τούτου τοῦ εἶδους ἔχουσιν ἰνη, Π. χ. Ἀδρηστήνη, Αἰητῖνη, Ὠκεανῖνη με μακράν παραλήγουσαν· Ἀρχ. περὶ τόνων 195, 6. καὶ οὕτως ἦτο καὶ εἰς τὴν κατάληξιν ἄλλων λέξεων, Π. χ. δωτῖνη, κλῖνη κτλ. Μ' ὅλον τοῦτο τὸ Αἶγινα ἔχει α βραχὺ εἰς Ἰλ. β, 562, καὶ Ὀρφ. Ἀργον. 184, καὶ ἡ γραφή αὕτη πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ εἰς Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 31.

Σημείωσις Β. ὅπου περιπλέκονται ἄφωνα με ἀμετάβολα ἢ κατάληξις εἶναι ἡ· Ἀριάδνη, φάτνη, κτλ. Τοῦτο ἐμφιλοχωρεῖ κάποτε καὶ εἰς τὰ διπλᾶ ἀμετάβολα ἐπὶ τῶν δισυλλάβων, ὡς Σμύρνα καὶ Σμύρνη, πρύμνη ἰωνικῶς καὶ πρύμνα ἀττικῶς, Εὐρ. Ἀνδρομ. 1097. πίννη Ὀππ. Ἀλιεντ. 2. 187. 193. ἀντὶ πίννα, καὶ θύννα ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Μ. Ἐτυμ. λέξ. Θῦνον, ὡς κοινὸς τύπος. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μεταχειρίζονται οἱ Ἀττικοὶ καὶ Πείνη ἀντὶ πεῖνα· Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. 499.

§. 69. Ι'. Εἰς τὴν ρα κατάληξιν βραχεῖα εἶναι

α) Τὰ εἰς διφθολογῶν αι παραλήγοντα· Δαῖρα Ἀπολλ. Ἀργον. 3, 847. Μαῖρα, σφαῖρα, ἰόχαιρα, μάχαιρα, νέαιρα, χίμαιρα κτ.

β) Δισύλλαβα ἢ τρισύλλαβα τινὰ πρωτότυπα, τὰ ὅποια διὰ τοῦτο εἶναι προπερισπωμένα, ἢ προπαροξύτονα, Π. χ. πεῖρα, σπεῖρα, ἔθειρα, Καλλίμ. Ἐπίγρ. 49, 4.

Σημείωσις. Ἀκατάστατος ὁμῶς εἶναι ἡ ποσότης εἰς τὸ σπεῖρα ἢ σπεῖρα καὶ Ἰωνικ. σπεῖρη· Λυκόφρ. Κασανδρ. 216. σπεῖραν ὀλκαίων κακῶν· Ἀρατ. Φαινομ. 446. 698 σπεῖρη.

γ) Βραχὺ τὸ α ἔχουσι τὰ ἐξ ἀρσενικῶν εἰς ἡρ παραγόμενα θηλυκὰ ὀνόματα, Π. χ. ἐπιθυμήτειρα, κρᾶντειρα, πείρα, προηγῆτειρα, τοξεύτειρα κτλ. Καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἀνὴρ παράγωγα γυναικῶν κύρια ὀνόματα·

(Β.)

Δηϊάνειρα, Καστιάνειρα, Μετάνειρα, καὶ ἐπίθετα τοιαῦτα, ἀντιάνειρα, κυδιάνειρα· Ἴδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἐθείρησι.

Σημείωσις· Ἀλλ' εἰς τὰς τοιαύτας παραγωγὰς μένωσι δύο σύμφωνα, ἢ α συλλαβὴ κατὰ τὰ εἰρημένα §. 59. εἶναι μακρά· Π. χ. Ἀντάνδρα, Εὐάνδρα Κοῖντ. Σμυρ. 1, 43. Κασάνδρα κτλ.

δ) Εἰς οἶρα τὸ προπερισπώμενον εἶναι βραχὺ· μοῖρα· Ἴδε Δράκ. 81, 19. Reg. prosod. 21. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 96, 26.

ε) Τὰ εἰς οὐρα πολυσύλλαβα εἶναι προπαροξύτονα καὶ εἰς τὸ τέλος βραχεῖα, Π. χ. ἄρουρα, κυνόςουρα κτλ. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 97, 3. Ἐδῶ ἀνάγεται καὶ τὸ βούρα Καλλίμ. Ὑμν. Δήλ. 102.

ς) Ἐκ τῶν εἰς υρα τὰ τρισύλλαβα προπαροξύτονα βραχὺ τὸ α ἔχουσι, Π. χ. ἄγκυρα, γέφυρα, Κέρκυρα, ὄλυρα, καὶ προπερισπώμενον σφύρα· Ἐχει δὲ καὶ τὰς δύο συλλαβὰς μακράς τὸ κολλύρα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 123. Πρβ. Reg. Prosod. 79. Ἀρχ. περὶ τόνων 194, 17.

η) Τὰ διὰ δύο ρρ κύρια ὀνόματα. Κίρρα, Πύρρα.

Σημείωσις. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ἄλλοι τινὲς τύποι ἔχουσι βραχὺ τὸ α, ὡς εἰς Ἀρατ. 1022. ἐννεάγηρα κορώνη. Περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ σχολόπενδρα, καὶ Τάναγρα Πρβ. §. 59. α. Σημείωσ. Β.

§. 70. ΙΑ'. Τὰ πρὸ τοῦ α ἐν ἡ δύο σ ἔχοντα, εἴτε οὐσιαστικὰ εἴτε ἐπίθετα, βραχὺ τὸ α ἔχουσι, Π. χ. Ἀρέθουσα, Κοτινοῦσα, Κρῖσα, αἶσα, θῆσσα, βύσσα, Κρήσσα, Πίσσα, Ὀσσα κτλ. Καὶ δακρυόεσσα, λαχνήεσσα, φολόεσσα· καὶ αἱ εἰς σα θηλυκαὶ μετοχαί, Π. χ. ἀντανύσασα, μειδιόωσα, φέρουσα κτλ. Πρβ. Δράκ. 20, 27. 31, 15. Reg. Prosod. 10, 81. 83. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 97, 17.

Σημείωσις· Ἐπίσημος ἐξαιρέσις εἰς τὸν Ὀμηρον εἶναι τὸ κνίσση ἀντὶ κνίσσα· Διὰ τοῦτο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς γραμματικοὺς ἤθελαν νὰ τὸ ἐκλάβωσιν οὐδέτερον πληθυντικὸν τοῦ κνίστος, τὸ ὁποῖον εἰς πολλὰ χωρία δὲν ἀρμόζει· Ἴδε de vers. Gr. Heroic. 34. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 34. Anmerk. 14.

§. 71. ΙΒ'. Καὶ τὰ διὰ διπλοῦ τ βραχύνουσι τὸ α νῆττα, ψῆττα κτλ. καὶ τὸ δι' ἐνὸς τ δίαττα· Ἴδε Ἀρχ. περὶ τόνων 66. 19.

§. 72. ΙΓ'. Καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ α ἐν ἐκ τῶν διπλῶν· πέζα, κυανόπεζα, ἄζα, μύξα, ἄμαξα, δίφα· Δράκ. 31, 15. 71, 24. Reg. Prosod. 20, 72. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Γλώσσα.

§. 73. Ὁ χρόνος τῆς κλητικῆς, ὡς εἶπαμεν ἀνωτέρω §. 46. εἶναι ὁ αὐτὸς μετὰ τὸν τῆς ὀνομαστικῆς εἰς ὅλα τὰ προειρημένα· Ἴδε Δράκ. 111, 15.

Μόνον τὸ νύμφη ἔχει πάντοτε εἰς τὴν Ὀμηρικὴν διάλεκτον βραχὺ α, καὶ ἀναλόγως τούτου ἐμεταχειρίσθη ὁ Καλλίμαχος, Ὑμν. εἰς Ἀρτ. 72. κοῦρα εἰς τὴν κλητικὴν, ἐνῶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἄλλως πάντοτε λέγεται ἰωνικῶς κούρη καὶ ἀττικῶς κόρη· Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 34. Anm. 8.

Περὶ τοῦ α εἰς τὰ ἀρσενικὰ ὀνόματα τῆς Α κλίσεως, ἢ Α καὶ Β κατὰ Λάσκαριν.

§. 74. Ὁμοῦ μὲ τὴν εἰς α κατάληξιν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων εἶναι ταύτης τῆς κλίσεως εἰς τοὺς Ἰωνας ποιητὰς ὁμοία κατάληξις ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς τὴν ὀνομαστικὴν μένουσα ἢ αὐτὴ καὶ εἰς τὴν κλητικὴν, καὶ βραχύνουσα τὸ α καὶ εἰς τὰς δύο, Π. χ. ἀνάκητα, εὐρύοπα, Θυέστα, ἱππότα, κυανοχαῖτα, μητίετα κτλ. τὴν βραχύτητα ταύτην παρατηρεῖ ὁ Εὐστάθιος εἰς Ἰλ. α, 56. Μόνον περὶ τοῦ τόνου τινῶν τούτων ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς παλαιούς διαφωνία, διότι ἐνῶ οἱ πλείστοι θέτουσι τοῦτον εἰς τὴν παραλῆγουσαν, γράφουσιν ἄλλοι μητίετα, εὐρύοπα καὶ ἀνάκητα· ὅθεν εὐλόγως γεννᾶται διάφορος θεωρία· Ἀκριβέστατα περὶ τούτου ἐπραγματεύθη ὁ Σαίφερος εἰς Γρηγ. Κορίνθ. 96.

§. 75. Ὡσαύτως τῶν εἰς ης καὶ τῆς ὀνομάτων ἢ κλητικὴ ἔχει βραχὺ τὸ α, Π. χ. δολομήτης δολομήτα, σκύθης σκύθα κτλ. Ἰδε Δράκ. 109. 17, καὶ Κωνσταντίνου Λασκάρως γραμμ. 235, 22.

Σημείωσις. Κάποτε μόνον ἐσυγχώρησαν οἱ Ἴωνες ποιηταὶ τὴν διὰ τοῦ η τούτων ἔκτασιν· Πρβ. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Πηλεύς. Π. χ. Αἰήτη καὶ Καλλιλαμπήτη ἐξ Ἀπολλωνίου καὶ Ἀνακρέοντος, καὶ Αἶναρέτη (ὡς πρέπει νὰ γράφεται) ἐξ Ἰλ. π, 31.

§. 76. Ἐξ ἐναντίας ἔχει μακρὸν τὸ α ἢ κλητικὴ τῶν εἰς εἰας καὶ ιας, Π. χ. Αἰνείας Αἰνεῖα, Ἑρμείας Ἑρμεία, νεανίας νεανία· Ἰδε Reg. Prosod. 30. καθὼς καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ δαμάω σύνθετα, Π. χ. Λαοδάμας Λαοδάμα, Πολυδάμας Πολυδάμα· Ἰδε Κωνστ. Λάσκαρ. 235, 22.

§. 77. Μακρὸν εἶναι τὸ α εἰς τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν τῆς εἰς ας ὀριτικῆς καταλήξεως· ἄρα εἰς α, α, αν, τὰ ὅποια ἐμφιλοχωροῦσιν εἰς κύρια τινὰ ὀνόματα, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ εἶναι ξενικά, Π. χ. Ἰλᾶς α, Ἀντίβας α· Ἐμποροῦν ἐδῶ νὰ ἀναχθῶσι μεγεθυντικὰ τινὰ σκωπτικὰ ὀνόματα, τὰ ὅποια ἐμεταχειρίζετο τοῦ λαοῦ ἢ γλωσσοα, Π. χ. Ἀλεξᾶς, Μαγιστᾶς, φαγᾶς· καὶ ἄλλα δὲ τινὰ, ὡς εἶναι τὸ κατὰ πολλοὺς τύπους φαινόμενον ἀτταγᾶς· Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 56. Anm. 1. καὶ ἐξαιρέτως Λοβέκ. εἰς Οὐόλφίου Litterar. Analect. Μέρ. Γ. σελ. 41. Τὸ μάκρος τούτων ἐπαρατήρησαν ἤδη οἱ παλαιοί,

ὡς ὁ Μέγ. Ἐτυμ. λέξ. Λαὸς, καὶ συμφωνεῖ μ' αὐτοὺς καὶ ἡ τῶν ποιητῶν χρῆσις, Π. χ. Ἀπολλ. Ἀργ. Α, 1350 Ἰλᾶ μόνον· Θεοκρ. 7, 2. Βρασίλα· πολλὰ εὐλόγως· διότι ἡ γενικὴ ταύτης τῆς κλίσεως πάντοτε μακροκαταληκτεῖ.

Σημείωσις. Καὶ ἡ ὀριτικὴ γενικὴ τῶν εἰς ης ἔχει τὸ α μακρὸν, Π. χ. Ἀτρεΐδα· Ἰδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀσίω. Οἱ τύποι οὗτοι ἐπικρατοῦσι κάποτε καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον· Ἰδε Ματθία Gr. Grammat. §. 64. Anm. 1. καὶ Bast. epistol. crit. σ. 49.

§. 78. Τὰ δυνικά τῆς πρώτης κλίσεως ἔχουσι τὸ α μακρὸν, Π. χ. αἰχμητᾶ, Ἀτρεΐδα κτλ. Ἰδε Δράκ. 109, 18. Reg. Prosod. 148.

Περὶ τοῦ α τοῦ εἰς τὴν κατάληξιν τῆς Β κλίσεως (Γ, καὶ Δ κατὰ Λάσκαριν), καὶ τῆς Γ. (Ε' κατὰ Λάσκ.)

§. 79. Τὸ α τῶν οὐδετέρων πληθυντικῶν ὀνομάτων τῆς δευτέρας κλίσεως καὶ τῶν ἐνικῶν καὶ πληθυντικῶν τῆς Γ' εἶναι πάντοτε βραχὺ, Π. χ. ξύλα, δῶμα, στήθεα κτλ. Ἰδε Δράκ. 70, 8. 112, 11. Reg. Prosod. 34. 79.

Σημείωσις Α'. Φανερόν δὲ εἶναι, ὅτι ἀττικῶς τὰ συναιρούμενα ἐκ τούτων τῶν ὀνομάτων μακρύνουσι τὸ α· Π. χ. ὁστέα, ὁστᾶ· Εὐρ. Ἡρακ. Μαινόμ. 921 κανᾶ, 974 ὁστᾶ.

Σημείωσις Β. Οἱ παλαιοὶ ἐξαιροῦσι τὸ κάρα, ἀποδίδοντες εἰς αὐτὸ μακρὸν α· Πρβ. Δράκ. 37, 17. Reg. Prosod. 79. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Καρη. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ τύπος οὗτος εὐρίσκεται μόνον εἰς τοὺς τραγικοὺς, εἰς δὲ τὸν Ὀμηρον καὶ τοὺς ἐπικοὺς κεῖται πάντοτε κάρη, καὶ μόνον εἰς Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμητ. 12. ἀπαντᾶται ἑκατὸν κάρα ἐξαπέφυκεν, εἰς πληθυντικὸν ἀριθμόν.

Σημείωσις Γ'. Μὲ ὀλιγωτέραν βεβαιότητα δύναται νὰ διορισθῇ ὁ χρόνος τοῦ α εἰς πληθυντικὰ τινὰ, τῶν ὁποίων ὁ ἐνικὸς ἀριθμὸς λήγει εἰς ος καθαρὸν, Π. χ. κλέα καὶ χρέα ἐκ τοῦ κλέος καὶ χρέος· Τὴν τούτων βραχύτητα προστατεύει ὁ Δράκων 101, 22. ἐξ ἐναντίας ὅμως νεώτεροι φιλόλογοι, ὡς Θείρισιος Γραμμ. Ἑλλην. §. 193. 35. τὸ ἔκρινε μακρὸν· προσεκτικώτερα κρίνει περὶ τούτου ὁ Βουτμάνος Gr. Sprachl. §. 53. Anm. 4. καὶ τῶ ὄντι, ὅτι δύναται νὰ βραχυνθῇ διὰ τῆς τοῦ ἐνὸς ε ἐκθλίψεως, δὲν ἐπιδέχεται πολλὴν ἀντιλογίαν καὶ εἰς τοὺς ἐπικοὺς· διότι εἰς καὶ εἰς τὰ τρία Ὀμηρικὰ χωρία Ἰλ. ι, 189. 524. Ὀδυσ. θ, 73 κλέα ἀνδρῶν ἢ συστολὴ ἐμπορεῖ νὰ αἰτιολογηθῇ ἀπὸ τὸ ἐπόμενον φωνῆεν, μ' ὅλον τοῦτο εὐρίσκονται καὶ παραδείγματα χωρὶς τὸ περι-

στατικὸν τοῦτο, Π. χ. Ἀπολλ. Ἀργον. Δ, 36. πά-
τρηντε, κλέατε μεγάρων· Κοϊντ. Σμυρ. 13, 476.
ἀκλέα πάντα.

Σημείωσις Δ'. Ἐπίσης δύσκολον, καὶ ἐπ'
ἀληθείας δυσκολώτερον εἶναι νὰ διορισθῇ ὁ χρόνος
τοῦ α, τὸ ὁποῖον, εἰς τὰ εἰς ᾧ οὐδέτερα, γεννᾶται
ἐκ τοῦ αα, Π. χ. γέρα, κέρα, κρέα· Οἱ παλαιοὶ
τὸ ἔκριναν μακρόν· Πρβ. Δράκ. 116. 16. Reg.
Prosod. 56. Ἡφαιστίωνα καὶ τὸν σχολιαστήν του
σελ. 6. παρὰ Gaisford. Τοὺς παλαιοὺς ἠκολούθησαν
ἐν μέρει καὶ νεώτεροι, ὡς Βουτμ. Gr. Sprachl.
§. 54, καὶ Θείρσι· Γραμμ. Ἑλιν. §. 188, οἵτινες
τὸ μακρὸς τῶν τύπων τούτων θεωροῦσι κανονικόν, τὴν
δὲ βραχύτητα ἐλευθερίας ἀκανονίστου γέννημα· Ἐν
γένει δύναται νὰ εἶναι ἡ ἰδέα αὕτη ἡ ὀρθότερα, οὐδ'
εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ κέρα παράδειγμα βραχύτητος βέ-
βαιον· διότι εἰς τὸν Ὀμ. κεῖται πάντοτε πρὸ φωνήεν-
τος, ὅπου καὶ μακρόν ἂν ἦτο ἔπρεπε νὰ βραχυθῇ· ὁ
δὲ Κοϊντ. Σμυρ. 14, 499 ἔσθενον ἀμφὶ κέρα, λε-
λήμενοι, τὸ ἔχει μακρόν· Ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ εἰς
τὸν Ὀμ. συχνάκις ἀποκοκορμένοι τύποι, Π. χ. Ὀδυσ.
γ, 65, 470. κρέ' ὑπέρτερα, δὲν ἀφίνουν ἀμφιβολίαν
ὅτι τὸ α ἡδύνατο νὰ εἶναι βραχύ· Ἡ χρῆσις αὕτη εὐρί-
σκεται καὶ ἐπομένων συμφώνων, Π. χ. Καλλιμαχ.
Υμν. εἰς Ἀρτεμ. 88 κρέα λυγρὸς, Θεόκρ. 7, 108
κρέα τυτθὰ, ὅπου ὁ βουκολικὸς στίχος μᾶς ἐμποδίζει
νὰ στοχασθῶμεν συνίξιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπροσπά-
θησαν νὰ ἀθωώσωσι πολλὰ ὁμηρικὰ χωρία· ἀλλὰ
καὶ εἰς τραγικοὺς, ὡς Εὐριπ. Κύνκλ. 126. Ὡσαύτως
τὸ γέρα, καθὼς καὶ ὁ Βουτμάνος ἐνθα ἀνωτ. τὸ ἐπα-
ρατήρησε, ἔχει βραχύ τὸ α εἰς πολλὰ χωρία ἐπικῶν,
ὡς Ἰλ. β, 257. ἐξ ἐναντίας δὲ εἰς τὸν Σοφοκλ.
Ἠλέκτρ. 436, μακρόν· Ἐκ πάντων τούτων τῶν λό-
γων ἐμποροῦμεν ἴσως νὰ δεχθῶμεν, ὅτι εἰς τοὺς τύ-
πους τούτους, ὅπου ἀνήκουσι καὶ δέπα, σφέλα, τέρα
καὶ οἱ ὅμοιοι, ἀπέδωκαν ἐλεύθερον χρόνον, ἢ συναι-
ροῦντες τὰ δύο α εἰς ἓν μακρόν, ἢ ἀποκόπτοντες τὸ
τελευταῖον, καὶ βραχύνοντες τὸ λοιπόν· τὸ ὁποῖον
συμφωνεῖ καὶ μ' ὅσα εἶπαν οἱ εἰρημένοι γραμματικοὶ
περὶ τοῦ κρέα· Μένει δὲ εἰς τὴν παρατήρησιν νὰ εὕρῃ
εἰς ποῖα ὀνόματα ἀπαντῶνται καὶ οἱ δύο οἱ τύποι·
Ἀλλ' ἡ ἀποκοπή δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἶναι, ἐὰν συγκρίνω-
μεν τοὺς τύπους μὲ τὸ γούνα καὶ δοῦρα, τὰ ὁποῖα
εἶναι πάντοτε βραχέα· Ἰδε Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Φοιν.
806.

§. 80. Τὸ τῆς αἰτιατ. τῶν περιττοσυλλάβων
ὀνομάτων εἶναι βραχύ· ἀνδρα, θηρητήρα, λιμένα,
Πολυδάμαντα. Δράκ. 112. 5.

Σημείωσις Α'. Συνήθως εἶναι μακρόν τὸ α
τῆς αἰτιατικῆς τῶν εἰς εὐς. Π. χ. Εὐρυσθέα, ἱερέα,

φονέα, ἐνῶ οἱ Ἴωνες βραχύνουσι μὲν τὴν λήγουσαν,
μακρύνουσι δὲ τὴν παραλήγουσαν, Π. χ. Ἀχιλλῆα.
Ἰδε Δράκ. 26, 7. 115, 6. Reg. Prosod. 88. Μ'
ὅλον τοῦτο εὐρίσκονται εἰς τοὺς Ἀπτικοὺς καὶ συστο-
λαὶ τῆς συλλαβῆς ταύτης, Π. χ. φονέα τρεῖς φοραῖς
εἰς τὸν Εὐριπ. Ἰδε Πόρσ. εἰς Ἑκάβ. 826. Seidler
εἰς Ἠλέκτρ. 594.

Σημείωσις Β'. Μακρύνεται προσέτι τὸ α
τῶν αἰτιατικῶν τῶν ἀπὸ ὀνομαστικῆς εἰς εὐς κατὰ συν-
αίρεσιν γινομένων, Π. χ. Ἐρετριά, χοῶ, ἐκ τοῦ Ἐρε-
τριεύς, χοεύς, ὡς καὶ τὸ εἰς Σοφοκλ. Φιλοκτ. 4
Μηλιά· Πρβ. Reg. Prosod. 88. Ἐτυμ. Μ. λέξ.
Βασιλεύς, καὶ Πηλεύς· Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 53. 2.

Σημείωσις Γ. Εἶναι τὸ α τοῦτο μακρόν καὶ
εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ κλέος παράγωγα κύρια ὀνόματα, Π. χ.
Σοφοκλ. Ἀντιγ. 23. 194 Ἐτεοκλέα, μ' ὅλον ὅτι ἐδῶ
αὶ δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ λαμβάνονται κατὰ συνί-
ξιν ἀντὶ μιᾶς, ὡς εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1391 Ἡρα-
κλέα. Οἱ δὲ ἐπικοὶ αἰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκολουθοῦσι
τὸν ἤδη προεκτεθέντα κανόνα, Σημειωσ. Α. Θεόκρ. 12,
89 Διοκλέα.

Σημείωσις Δ'. Ἐδῶ τελευταῖον ἀνάγονται
τὰ ὁμοειδῆ ἐπίθετα δυσκλεᾶ ἐκ τοῦ δυσκλεῆς, εὐφυῆς
εὐφυᾶ, ὑπερδεῆς ὑπερδεᾶ, τὰ ὁποῖα φυσικῶς βραχύ-
νουσι τὴν κατάληξιν· Πρβ. Δράκ. 114. 4. Reg. Pro-
sod. 143. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀσασθαι· Ἐξ ἐναντίας δὲν πρέ-
πει νὰ μᾶς ξενίζουσι τὰ κατὰ τὴν προαποδοδεμένην ἀνα-
λογίαν βραχυνόμενα ἀκλέα καὶ δυσκλέα· καὶ κεῖνται
μὲν καὶ τὰ δύο ταῦτα εἰς Ὀμ. Ἰλ. β, 115. δυσκλέα
Ἄργος ἰκέσθαι, καὶ Ὀδυσ. α, 728 ἀκλέα ἐκ μεγά-
λων πρὸ φωνήεντος βραχέα, καὶ οὕτω δικαιούμενα
ἀπὸ τὸν Θείρσι. Γραμμ. §. 193. 39. ἀλλ' ὁ Κοϊντ.
3, 363. ἔχει ἀκλέα φύζαν χωρὶς τὴν δικαίωσιν ταύ-
την.

§. 81. Τὸ α τῆς δοτικῆς τῶν εἰς ᾧ οὐδετέρων
εἶναι μακρόν, Π. χ. γήρα, δέπα, σέλα. Ἰδε Δράκ.
116. 12. καθὼς καὶ ὅλαι αὶ δοτικαὶ λήγουσιν εἰς μα-
κρόν.

Περὶ τοῦ α ὁπότε δὲν ἀνάγεται εἰς
κλίσεις.

§. 82. Εἰς τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα βραχύνεται
τὸ α, Π. χ. ἐνέα, δέκα κτ.

§. 83. Τὰ εἰς α λήγοντα ἐπίρρηματα ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον τὸ βραχύνουσι, Π. χ. αἵψα, καναχηδᾶ,
λίγα, μίγδα, τάχα, Πρβ. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ὡκα, Ἀπολ-
λῶν. περὶ Ἐπίρρημ. 561. 33.

§. 84. Ὅτι ὁμοῦς βραχύνεται πάντοτε, εἶναι
φεῦμα· διότι α) εἶναι μακρόν εἰς τὰ ἀπὸ δοτικῆς θη-
λυκῶν ὀνομάτων παράγωγα, καθὼς καὶ τὸ τῆς δοτι-

κῆς αὐτῆς, Π. χ. δημοσία, ἰδίᾳ. β) εἰς ὅτα ἔχουσι πρωτοτύπως τὸ η, Π. χ. λάθρα, καὶ εἰς τὰ δωρικὰ κρύφα καὶ πάντα.

Σημείωσις Α'. καὶ τὸ δωρικὸν ἀμᾶ ἔχει τὴν λήγουσαν μακράν. Πρβ. Kiessling εἰς Θεόκρ. 9, 4.

Σημείωσις Β. Τὸ ἐπὶ ῥῆμα ῥέα βραχὺ ἔχον τὸ α κατὰ πυνίζησιν λαμβάνεται μακρὸν μονοσυλλάβως, Ἡσίοδ. Ἔργ. 6 ῥέα μὲν· ὅθεν κινήθεις ὁ Ἀπολλών. περὶ Ἐπὶ ῥῆμ. 566. 11. ἐκλαμβάνει μακρὸν καὶ τὸ τοῦ Ἀλκμᾶνος ῥά.

§. 85. Βραχὺ εἶναι τὸ α εἰς τὰς προθέσεις καὶ εἰς τὰ μόρια, Π. χ. ἡνίκα, διχ', κατχ'. Πρβ. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀμα.

Σημείωσις. Εἰς τὴν δωρικὴν διάλεκτον ἀπαντᾷται αἶκα ἀντὶ αἶκε μὲ μακράν κατάληξιν. Ἴδε Δράκ. 16, 5· διὰ τοῦτο λαμβάνεται καὶ ὅκα ἀντὶ ὅτε μακρὸν, ἐὰν καὶ ὅκα καὶ ἀλλόκα, ἦγουν ὅτε καὶ ἄλλοτε ἔχουσι τὸ α βραχὺ. Ἴδε Kiessling εἰς Θεόκρ. 4, 21. 8, 68. Τὴν ἐκδοχὴν ταύτην δὲν ἠδυνήθη νῆ ἀνκίρετῃ τουλάχιστον ὁ Γραίφης (Graefe), Epistola Critica εἰς τὰ Βουκολικά σελ. 39.

Περὶ τοῦ εἰς τὸ τέλος τῶν ῥημάτων α.

§. 86. Τὸ α τῆς καταλήξεως τῶν ἐνεργητικῶν πρᾶξιμένων καὶ πρώτων ἀρίστων εἶναι βραχὺ, τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει καὶ ἡ προπαροξυτόνησις των· ἐκλῆξα, ἐδωκα, κέκρυφα, λέλυπα, πέφυκα. Ἡ βραχυτῆς σώζεται καὶ εἰς προξύγονα, Π. χ. ἀρήκα, παρήκα κτλ. Ἴδε Μέγ. Ἐτυμ. λέξ. Ἀρήκα.

§. 87. Τὸ ποιητικῶς ἢ Ἰωνικῶς προσχηματιζόμενον θᾶ ἔχει βραχὺ τὸ α, Π. χ. εὐδῆτθα, ἠδειςθα, κλαίεισθα κτλ. καὶ ὅταν γείνη συγκοπή, Π. χ. οἷσθα. Τὸ αὐτὸ κρατεῖ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ομεθα, Π. χ. τυπτόμεθα· διὰ τὴν μακρυνθῆ δὲ τοῦτο, προσλαμβάνεται σ. Π. χ. Τεταρπόμεσθα, Ἰλ. φ, 98.

§. 88. Τῶν εἰς αὖ ῥημάτων τὸ α, τὸ ὅποιον γεννᾶται ἐκ συναιρέσεως δύο φωνηέντων, εἶναι μακρὸν, Π. χ. βοᾷ, βόα, ἐβόα κτλ. Πρβ. Reg. Prosod. 158.

Σημείωσις Α'. Οἱ ἐπικοί διαλύοντες διὰ χρεῖαν τοῦ μέτρου τοὺς τύπους τούτους εἰς αα, ἢ αα, φυλάττουσι τὸ τελευταῖον α μακρὸν. Ἴδε Θεῖρσ. Γραμμ. §. 220. 67. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 105. Λημ.

Σημείωσις Β'. Ἀναπόδεικτος φαίνεται ἡ γνώμη τῶν παλαιῶν, εὐρισκομένη εἰς τὸ Μ. Ἐτυμ. λέξ. Οὐκ ἔα. καὶ Δράκ. 71, 15, καὶ εἰς ἄλλους. Πρβ. Heyne εἰς Ἰλ. ε, 256, ὅτι τρεῖν μ' οὐκ ἔα παλλὰς Ἀθήνη, τὸ α τοῦ παρατατικοῦ εἶναι βραχὺ. Τοῦτο ὁ Heyne καὶ ἄλλοι τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὀρθότερα ἐνεστώτος τρί-

τον ἐνικὸν πρόσωπον, τὸ ὅποιον λαμβάνεται διὰ συνιζήσεως ἀντὶ μιᾶς συλλαβῆς, τοῦ ὁποίου ἔφερε παραδείγματα ὁ Κλάρκιος εἰς Ἰλ. δ, 42.

Σημείωσις Γ'. Τὸ ἔκτα καὶ οὐτα, ἐκ τοῦ οὐτῆμι ἢ οὐταμαι, ἔχουσι βραχὺ τὸ α, Ἰλ. ζ, 64. καὶ ἀλλαχοῦ. Πρβ. Ἐτυμ. Μ. ἐνθα ἀνωτ. Θεῖρσ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 232, 97 καὶ Heym εἰς Ἰλ. δ, 319, §. 89.

Καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ μέσου ἀορίστου πρώτου εἰς τοὺς Δωριεῖς ποιητὰς συναιρεῖ τὸ αο εἰς μακρὸν α, περὶ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι μᾶς βεβαιώνει ὁ Θεόκρ. δ, 28. Ἐπαξα, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦσιν οἱ σχολιασταὶ τοῦ Θεοκρ. ἐνθα ἀνωτ. καὶ τὸ Μέγα Ἐτυμ. λέξ. Μενέλας.

Περὶ τῆς εἰς τὰ οὐσιαστικὰ καταλήξεως αν.

§. 90. Εἵπαμεν ἤδη §. 46, ὅτι ἡ εἰς αν αἰτιατική ὁμοχρονεῖ μὲ τὴν ὀνομαστικὴν τῆς. Διὰ τοῦτο εἰς μὲν τὰ ἀπὸ §. 47. ἕως 59 εἰρημένα θηλυκὰ ὀνόματα εἶναι τὸ αν μακρὸν, εἰς δὲ τὰ ἀπὸ §. 60 ἕως 72, βραχὺ. Ἴδε Δράκ. 111, 12. Reg. Prosod. 142. ἄρα Ἀθηναία Ἀθηναίαν, μαῖα μαῖαν.

§. 91. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἡ αἰτιατικὴ τῶν εἰς ας ἀρσενικῶν ἔχει τὸ αν μακρὸν, Π. χ. Βορράς Βορράν, Αἰνείας αν. κοχλίας αν. Δράκ. 109, 14. Reg. Prosod. ἐνθ' ἀνωτέρω. Τὸ αὐτὸ δὲ κρατεῖ καὶ περὶ τῶν εἰς ας ὀνομάτων, τὰ ὅποια ἀνεφέραμεν εἰς §. 77. Π. χ. Ἰδας Ἰδαν, Θωμάς Θωμᾶν. Ἴδε Δράκ. 61. 20.

§. 92. Ἡ δωρικὴ πληθυντικὴ γενικὴ τῆς πρώτης κλίσεως λήγουσα εἰς αν, ἔχει τὸ αν μακρὸν, Π. χ. μελιᾶν, νυμφᾶν, ἀντὶ μελιῶν, νυμφῶν. Ἴδε Δράκ. 110, 23. Κοέν. εἰς Γρηγορ. Κορίνθ. 226.

§. 93. Τὰ εἰς αν ἀρσενικά περιττοσύλλαβα ὀνόματα ἔχουσι μακρὸν τὸ αν, Π. χ. παῖν, Τιταῖν, Παιᾶν, εἰς τὰ ὅποια ἀκολουθοῦσι καὶ τὰ σύνθετα, Ἑρμόπαν, εὐπαῖαν καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρβ. Δράκ. 88, 12. Reg. Prosod. 7, 58. Βουτμ. Ausf. Sprachl. §. 40, Anmerk. 9.

Σημείωσις Α'. Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ οἱ δωρικοὶ τύποι, ὅσοι γίνονται ἐκ τῶν εἰς η διὰ συναιρέσεως, Π. χ. Ποιμᾶν, Θεόκρ. 1, 15. Ποσειδᾶν, Ἀλκμᾶν, κτλ. Πρβ. Θεῖρσ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 238. 3. Λοβεκκ. εἰς Φρύνιχ. 197.

Σημείωσις Β. Ἐξαιροῦνται ἐκ τῶν περιττοσυλλάβων αἱ αἰτιατικαὶ λαᾶν καὶ μέγαν, αἱ ὁποῖαι βραχυκαταληκτοῦσι. Ἴδε. Δράκ. 61. 22. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Λάας.

§. 91. Ἡ εἰς αν κλητικὴ περιττοσυλλάβων ὀνο-

μάτων εἰς ας βραχυκαταληκτεῖ, Π. χ. Αἶαν, Θόαν κτλ. Πρβ. Δράκ. 112, 26. Κωνσταντῖνον Λάσκαρ. 235, 20.

§. 95. Τὰ οὐδέτερα τῶν εἰς ας ἐπιθέτων καταλήγουσιν εἰς βραχὺ αν, Π. χ. μέλαν, τάλαν κτλ. ἐδῶ ἀνήκουσι μετὰ τῶν παλαιῶν καὶ αἱ ὁμοιοκατάληκτοι μετοχαί, ὡς βάν, στάν κτλ. Πρβ. Δράκ. 29, 14. Reg. Prosod. 82. καὶ λαλήσαν, φιλήσαν, καλέσαν, Reg. Prosod. 5, 37.

Σημείωσις Α'. Ἐξαιρέσεις τινές, μάλιστα τῶν πρώτων ἀπὸ τὰς ἤδη εἰρημένους μετοχάς, ἀναφέρονται ἐκ δραματικῶν ποιητῶν ἀπὸ τοῦς εἰρημένους Γραμματ. ἀνωτ.

Σημείωσις Β. Τὸ οὐδέτερον πᾶν εἶναι πάντοτε μακρόν. Ἰδε Δράκ. 85, 5. Reg. Prosod. 82. καὶ ἐκ τούτου ἔλαβαν ἀφορμὴν οἱ Ἀττικοὶ νὰ μακρύνουσι κάποτε διὰ τούτου συνθέτους λέξεις. Ἐκ τούτων ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Δράκ. 29, 26, καὶ ἀπὸ Reg. Prosod. καὶ ἀπὸ τὸν Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. β, 49. 1433. 4 ἄπαν, μὲ τὸ ὁποῖον Πρβ. ὅτι εἶπεν ὁ Βουτμάνος Ausf. Gr. Sprachl. §. 62. Anmerk. 5, περὶ τοῦ ἐπίπαν καὶ παράταν.

Περὶ τῆς εἰς μόρια καὶ ἐπιρρήματα συλλαβῆς αν.

§. 96. Ἐκ τῶν εἰς αν ἐπιρρήμάτων μακροληκτοῦσιν ἄγαν, λίαν, πέραν. Πρβ. Δράκ. 9, 18. 40, 20. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀγαμέμνων, καὶ Ὅτ' ἄν. Ἀπολλων. περὶ ἐπιρρ. 568, 26. Ὁ Ἀγαθίας Σχολ. Ἐπ. Δ, 6, εἰς Ἀνθολογ. Τόμ. Δ, σ. 4. ἐμεταχειρίσθη ἄγαν βραχέως.

§. 97. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἔχουσι βραχὺ τὸ αν τὰ μόρια αν, ὅταν, ὁπόταν. ὡσαύτως καὶ τὰ ἐπιρρήματα ἄπαν, πρόπαν, σύμπαν κτλ. τοῦλάχιστον εἰς τοὺς ἐπικούς. Πρβ. Δράκ. 29, 26. 85. 16. καὶ ὡς τοιαῦτα τὰ ἐκλαμβάνει καὶ ὁ Ἀπολλώνιος περὶ ἐπιρρ. 568, 32.

Περὶ τῆς τῶν ῥημάτων καταλήξεως αν.

§. 98. Ἡ κατάληξις αὕτη εἶναι συνήθως βραχεῖα· καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἐξῆς.

α) Εἰς τὸ γτον πληθ. πρόσωπ. τοῦ α ἐνεργ. Ἀορ. ἔλεξαν κτλ.

β) Εἰς τὴν Ἰωνικὴν καὶ Ἀττικὴν κατάληξιν τοῦ τρίτου πληθυντικῶ προσώπου τῆς εὐκτ. τοῦ α Ἀορ. τίσειαν, τάξειαν κτλ.

γ) Εἰς τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικῶ ὑπερσυντελικῶ· ἐμεμαθήκεσαν κτλ.

δ) Εἰς τὸν παρατατικὸν καὶ ἀόριστον δεῦτερον τῶν εἰς μι ῥημάτων, Π. χ. ἔβαν, ἔφαν, ἔσαν κτλ. Ἰδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀπεσαν. διὰ τοῦτο τὸ Ὀδυσ. γ,

(Β.)

490 ἄεσαν· καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐμποροῦν νὰ θεωρηθῶσιν ἐκτάσεις μὲ βοήθειαν τῆς ἀρσεως· Ἰδε de vers. Heroic. 35. Ἐρμ. εἰς Ὀρφ. 713.

§. 99. Τὸ ἐκ συναιρέσεως γεννώμενον αν εἶναι μακρόν, Π. χ. τιμάειν τιμᾶν· μένει δὲ τοῦτο καὶ ὅταν οἱ Ἰωνικοὶ ποιηταὶ ἀναλύωσι τὴν συναίρεσιν, Π. χ. ἀσχαλάαν, ἀντιάαν, ναιστάαν κτλ.

Περὶ τῆς τῶν ὀνομάτων καταλήξεως αρ.

§. 100. Τὰ μονοσύλλαβα ἔχουσι τὸ αρ μακρόν. Π. χ. Κάρ, ψάρ κτλ. Ἰδε Δράκ. 76, 14. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 193, 6.

Σημείωσις. Διὰ τοῦτο τοῦ πρώτου καὶ εἰς τὰς πτώσεις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ αρ μακρόν. Ἰλ. β, 869. Κοῖντ. Σμ. 8, 83. Εὐριπ. Κύκλ. 647. Καὶ ἐκ τούτου τὸ, Ἰλ. ι, 378 τίω δέμιν ἐν Κάρῳς αἴση, πιθανῶς παράγεται ἀπὸ ἄλλο θέμα. Ἰδε Heyne ἐνθα ἀνωτ. Τὸ δὲ Ἰλ. δ, 142 Μηονίς ἡδὲ Κῆειρα, εἴαν εἶναι ἄπταιστος ἡ γραφή, πρέπει νὰ παράγεται ἀπὸ ἀρσενικόν τι Κῆήρ.

§. 101. Ἐχουσι τὸ αρ βραχὺ τὰ πλεονοσύλλαβα ἀρσενικά ἢ θηλυκά· δάμαρ, Καῖσαρ, μάμαρ, ὄαρ. Ἰδε Δράκ. 76. 16.

§. 102. Ὁμοχρονοῦσι μὲ ταῦτα τὰ δισύλλαβα ἢ πλεονοσύλλαβα οὐδέτερα· ἄλμαρ, δέλεαρ, ἡμαρ, οὐθαρ. Ἰδε Δράκ. 40, 15. Reg. Prosod. 37. 80. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κάρητος.

Σημείωσις. Κατὰ τοὺς ἤδη εἰρημένους γραμματικούς ἐμακρύνοντο ἀπὸ τοὺς Ἀττικούς τὰ ὀνόματα στέαρ καὶ φρέαρ. Ἰδε καὶ Βουτμ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 41. Anmerk. 11. καὶ 14. Εἰς δὲ τοὺς ἐπικούς τὸ φρέαρ φυλάττει βραχὺ α, ὡς εἰς Ὀμ. Ἰλ. φ, 197 φρεῖατα· Ὑμν. εἰς Δῆμητρ. φρέατα, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 16. λέγει Φρητὶ μὲ συναίρεσιν τῶν φωνηέντων· Παρομοία εἶναι ἡ συναίρεσις εἰς τὸ κέαρ καὶ ἔαρ, τὰ ὁποῖα γίνονται μονοσύλλαβα ἦρ καὶ κῆρ· Πρβ. Ἐτυμ. Μ. ἐνθα ἀνωτ. ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεῦτερον εἶναι ἐπικόν, ἐνῶ οἱ τραγικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέγουσι κέαρ.

§. 103. Τὰ ἐπιρρήματα ἢ οἱ σύνδεσμοι ταύτης τῆς καταλήξεως ἔχουσι βραχὺ τὸ αρ· ἄφαρ, εἰθαρ, αὐτάρ· Ἰδε Reg. Prosod. 37. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Αὐτάρ. Διὰ τοῦτο τὸ γὰρ κυρίως εἶναι βραχὺ, μ' ὅλον ὅτι πρὸ τοῦ οἰ, καὶ τῶν ὁμοίων ἐκ τῆς ἰσχύος τοῦ ἐπομένου πνεύματος μακρύνεται πολλάκις εἰς τὴν ἐπικὴν γλῶσσαν, ὡς τὸ ἀπέδειξε Δόρβιλλος Vannus Critic. σελ. 391.

Σημείωσις· Ὡσαύτως τὰ ἐκ τοῦ ἡμαρ παραγόμενα ἐπιρρήματα ἔχουσι τὸ αρ βραχὺ· Π. χ. αὐτῆμαρ, ἐννῆμαρ, πανῆμαρ· Ἰδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἐννῆμαρ.

Περὶ τῆς εἰς τὰς κλίσεις καταλήξεως $\bar{\alpha}\varsigma$

§. 104. Τὸ $\alpha\varsigma$ τῆς ὀνομαστικῆς τῶν ἰσοσυλλάβων ἢ περιττοσυλλάβων ὀνομάτων εἶναι μακρὸν εἰς τὰ ἐφεξῆς.

α) Εἰς τὰ εἰς $\bar{\alpha}\varsigma$ ἢ $\bar{\rho}\alpha\varsigma$ ἀρσενικά τῆς Α κλίσεως· Π. χ. Αἰνεῖας, Λοξίας, Γοργίας, Πυθαγόρας κτλ. Πρβ. Δράκ. 109, 1. Reg. Pr. 4.

β) Εἰς τὰ εἰς $\bar{\alpha}\varsigma$ ἔχοντα γενικήν α· Ὑλας α, φαγᾶς κτλ. ἢ παροξύτονα ἢ περισπώμενα (§. 77.)· Ἰδε Δράκ. 92, 6. Reg. Prosod. 128.

γ) Εἰς τὰ περιττοσύλλαβα παροξύτονα εἰς $\bar{\alpha}\varsigma$ αντος, Π. χ. Αἶας, Ἀθάμας, Θόας, Λαοδάμας, ὅπου ἀνήκουσι καὶ αἱ εἰς $\alpha\varsigma$ μετοχαί, Π. χ. τύψας, ποιήσας κτλ. Πρβ. Δράκ. 87, 16. 112, 18. Reg. Prosod. 5. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. λ, 423. 854, 24.

δ) Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ τὰ δύο ὀξύτονα ἱμάς καὶ ἀνδριάς, τὰ ὅποια διὰ τοῦτο ἀναφέρουσι πάντοτε οἱ γραμματικοὶ ὡς ἐξηρημένα· Πρβ. Δράκ. 12, 9. 41, 25. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 21. 3.

ε) Τὰ ὀλίγα κύρια ὀνόματα, ἢ ἄλλα εἰς $\bar{\alpha}\varsigma$ αντος, ὡς Γλισσᾶς, ἄντος, κατὰ τὸ Μ. Ἐτυμ. λέξ. Γλισσᾶς· καὶ τὸ ἐπίθ, πᾶς παντός.

ς) Τὰ ἐκ τοῦ κεράννυμι σύνθετα εἰς $\bar{\alpha}\varsigma$ ατος, Π. χ. ἀλίκρας, μελίκρας, χαλκόκρας· Πρβ. Δρ. 12, 11. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 21, 15. 193, 15. μ' ὅλον ὅτι ὁ τόνος εἶναι ἀβέβαιος, ἐπεὶ πολλοὶ παλαιοὶ γραμματικοὶ καὶ ὁ Μ. Ἐτυμ. λέξ. Ἀβλήτα, τὰ ὀξύτονοῦσι.

η) Τελευταῖον ἔχουσι μακρὸν τὸ $\alpha\varsigma$ τὰ δύο ἐπίθετα μέλας καὶ τάλας, τῶν ὁποίων τὸ μάκρος μὴ κριθέν ἀπὸ πολλοὺς ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς χειροτεύρευσιν πολλῶν ποιητικῶν χωρίων· Παρεκτός τοῦ Γραΐφου (Graefe) Ἐπ. κριτ. εἰς τὰ Βουκολ. 6. βαβαιόνειτὸ μάκρος τούτων Ἐτυμ. Μ. λέξ. Μέλας, καὶ Κωνσταντ. Λάσκ. Γραμμ. 237. 25. καὶ τὸ ἐπικυρόνει καὶ ἡ τῶν ποιητῶν χρῆσις· Πρβ. Διονύσ. Περιηγ. 416. Κοίντ. Σμ. 6, 651. 10, 194, ὅπου ψευδῶς κεῖται μέγας, καὶ ὁ Ἑρμάν. εἰς Ὀρφ. 715 τὸ μετέβαλεν ὀρθῶς, καὶ ὁ Γραΐφ. ἔνθα ἀνωτ. ἀδίκως τὸ ἐσημείωσεν ὡς παράδειγμα μάκρους.

Σημείωσις Α'. Διότι δὲν εἶναι πλέον ζήτημα, ὅτι μέγας καὶ λαῶς βραχυληκτοῦσιν, ἐνῶ συχνάκις ἀναφέρονται ἀπὸ τοὺς γραμματικούς ὡς ἐξηρημένα· Ἰδε Reg. Prosod. 3. Ἀρχ. περὶ τόνων 193, 10, καὶ ἀνωτ. §. 93, μ' ὅλον ὅτι λαῶς συναιρεῖται λαῶς, καὶ οὕτω μακρύνεται· Ἰδε Reg. Prosod. 177.

Σημείωσις Β'. Ὅσα ἀπὸ τὰ εἰρημένα εἰς $\bar{\alpha}\varsigma$ μακρὸν βραχυκαταληκτοῦσιν, τὸ κάμνουν με ἀδειαν τῆς δωρικῆς διαλέκτου, καὶ ἀπαντῶνται εἰς τοὺς δω-

ρικῶς συγγράφαντας ποιητάς· Παράδειγμα τοιαύτης συστολῆς φέρεται ἀπὸ τοὺς παλαιούς (Δράκ. 12, 4. 64, 10) ἐκ τῆς Ἡσιόδ. Θεογ. 521 δῆσας ἀλυτοπέδησι Προμηθέα, μ' ὅλον τοῦτο συνήθως ἀναγινώσκεται ἐκεῖ λῦσε δ' ἄλυκτ. τὸ ὅποιον δικαιоῦται ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου, καὶ ὁ Σαίφερος ἐσημείωσεν ἥδη εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. 340. Ἀλλ' ἐπεὶ οἱ γραμματικοί, καθὼς ὁ Γρηγόριος ἔνθα ἀνωτ. τὴν συνήθειαν ταύτην ἀποδίδουσι ῥητῶς εἰς τοὺς Δωριεῖς, ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἐξηγεῖται τὸ τοῦ Θεοκρ. 2, 4 τάλας καὶ τὰ παρόμοια.

§. 105. Τὰ εἰς $\alpha\varsigma$, γεν. ἀδος ὀνόματα, κοινὰ τῶν γένει, ἢ μόνον θηλυκὰ, βραχυκαταληκτοῦσι, Π. χ. ἀρκᾶς, ἐθᾶς, φυγᾶς, κοιλαῶς κτλ. Πρβ. Δράκ. 18, 7. 76, 12. 92, 20. Reg. Prosod. 128. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 22, 21, ὅς τις, ἐὰν 193, 4, λέγη, ὅτι ἐθᾶς καὶ ἀνδριάς ἔχουν τὸ $\bar{\alpha}\varsigma$ μακρὸν, πρέπει τὸ πρῶτον νὰ ἀναγινώσκειται ἱμάς· Ἰδε παράγρ. 104. δ. Εἰς τὰ βραχύνοντα τὸ $\bar{\alpha}\varsigma$ ἀνήκουσι καὶ τὰ ἀφηρημένα ἀριθμητικὰ τριάς, μυριάς κτλ. Ἰδε Δράκ. 66, 10.

§. 106. Βραχὺ ἔχουσι τὸ $\bar{\alpha}\varsigma$ καὶ τὰ εἰς $\bar{\alpha}\varsigma$ οὐδέτερα· βρέτας, δέπας, γέρας κτλ. Δράκ. 36, 24. 59, 3. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κρέας.

§. 107. Τὸ $\bar{\alpha}\varsigma$ τῶν πληθυντικῶν αἰτιατικῶν τῶν ἰσοσυλλάβων εἶναι μακρὸν· Μούσας, ἀρπυίας κτ. Δράκ. 110, 4. Κωνσ. Λάσκ. 236.

Σημείωσις· Οἱ Δωρικοὶ ποιηταὶ ἐβράχυναν συχνάκις τὸ $\alpha\varsigma$ τοῦτο, Θεοκρ. εἰδύλ. πολλαχοῦ, 2, 160 Μοῖρας κτλ. Ἰδε Δράκ. 10, 17. καὶ ἀρσενικά Σκύθας· ναῦτας κτ. Ἰδε Κοένιον εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. 339. Τοιοῦτον τι συγχωροῦσιν οἱ ποιηταὶ οὗτοι καὶ εἰς τὴν οὖς πληθ. αἰτιατ. μεταβάλλοντες τὸ ου εἰς ο, Π. χ. Θεόκρ. 5, 112. δυσκέρκος ἀλωπέκας· Πρβ. Κοέν. εἰς Γρηγ. 319.

§. 108. Τὸ $\bar{\alpha}\varsigma$ τῶν πληθ. αἰτιατ. εἰς τὰ περιττοσύλλαβα εἶναι βραχὺ· θήρας, χεῖρας κτλ. Ἰδε Δρ. 113, 29. Κ. Λάσκ. 236.

Σημείωσις Α'. Αἱ αἰτιατικαὶ τῶν συγκριτικῶν εἰς ων, μακρύνουσιν εἰς ους τὴν κατάληξιν· καλλίονας, καλλίους κτλ. Πρβ. Δράκ. ἔνθα ἀνωτέρω.

Σημείωσις Β'. Οἱ Ἀττικοὶ μακρύνουσιν τὸ $\alpha\varsigma$ τῶν πληθ. τῶν ἀπὸ ὀνομαστ. εἰς εὖς· Π. χ. βασιλέας, ἱππέας, ἱερέας, καθὼς καὶ τὸ α τῆς ἐνικῆς αἰτιατ. Ἰδ. ἀνωτ. §. 80. σημ. Α'. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 52. Anmer. 1, 2.

Σημείωσις Γ'. τὸ $\bar{\alpha}\varsigma$ τῶν πρωτοτύπων ἀντωνυμιῶν εἶναι μακρὸν· ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς· αἱ πρῶται δύο ἀναβιβασμῶ τοῦ τόνου βραχύνονται ποιητικῶς· Πρβ. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 72. Anmer. 17.

§. 109. Τὰ εἰς ας ἐπιρρήματα, Π. χ. ἀγκᾶς, ἀνδρακᾶς, πέλας κτ. ἔχουσι βραχὺ τὸ ας. Πρβ. Δράκ. 10, 15. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀνδρακᾶς. Ἀπολλών. περὶ Ἐπιρρήμ. 570, 24.

Περὶ τῆς εἰς τὰ ῥήματα καταλήξεως ας.

§. 110. Εἰς τὰ δεύτερα πρόσωπα διαφόρων χρόνων εἶναι τὸ ας βραχὺ· ἔτεγξας, τέγξειας· ἐφύλαξας, φυλάξειας· οἶδας, λέλοιπας κτλ.

§. 111. Γινόμενον δὲ ἐκ συναιρέσεως εἶναι μακρόν· φυσᾶς, ἐφύσας, κτλ.

Σημείωσις. Περὶ τῶν εἰς ας μετοχῶν εἶπαμεν ἀνωτέρω τὰ δέοντα, §. 104, γ'.

Περὶ τῆς ι καταλήξεως.

Περὶ τῆς ι καταλήξεως εἰς τὰς κλίσεις.

§. 112. Τὰ ὀλιγάριθμα περιττοσύλλαβα εἰς ι οὐδέτερα βραχὺ τὸ ι ἔχουσι, Π. χ. μέλι, σίνηπι, καὶ εἴτι τοιοῦτον· Πρβ. Δράκ. 66, 19. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 118, 17.

§. 113. Μακρόν εἶναι τὸ ι εἰς τὸ κατ' ἀποκοπὴν κρῖ, καὶ εἰς τὰ εἰς ι λήγοντα γραμμάτων ὀνόματα, Π. χ. ξῖ, πῖ, κτλ. Πρβ. Κωνστ. Λάσκ. Γραμμ. 232. Reg. Prosod. 126.

§. 114. Αἱ περιττοσύλλαβοι δοτικαὶ βραχὺ τὸ ι ἔχουσι Π. χ. ἀνδρῖ, ἀνδράσι, Κύνλωπι, Κύνλωφι. Δράκ. 112, 21. καὶ αἱ κατὰ προσχηματισμὸν λαμβάνουσαι τὸ ι, ξύλοισι κτλ.

Σημείωσις. Εἰς τύπους τινάς, ὅποτε τῆς γενικῆς ληγούσης εἰς ι καθαρὸν, ἢ δοτικὴ λήγει εἰς δύο ι, διὰ συναιρέσεως δύναται νὰ γείνη τὸ ι μακρόν, Π. χ. Θέτι, κνήστι, μήτι, μᾶστι· Πρβ. Δράκ. 46, 11. Reg. Prosod. 56. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Θέτι, de vers. Gr. Her. 44. Ὅ, τι μακρύνεται εἰς τοὺς τύπους τούτους, πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἄρσεως, ἢ ὅτι τὸ βραχὺ γίνεται δίχρονον. Δράκ. 112, 22.

§. 115. Τὸ ι τῶν κλητικῶν εἶναι βραχὺ· μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰ χειρόγραφα ἐπικρατεῖ πολλὴ ἀβεβαιότης περὶ τῆς γραφῆς. Ἴδε Πρόσωνα εἰς Εὐρ. Φοίν. 187. Τὴν βραχύτητα μᾶς δείχνει ὁ Δράκ. 114, 17, ὡς τὴν βλέπομεν καὶ εἰς Ἰλ. γ, 39 δύσπαρι, Σοφοκλ. Οἶδ. Τυρ. 151 φάτι. Ἀντιγόν. 1162 μάντι, Ἡλέκτρ. 785 Νέμεσι, Εὐρ. Ἀνδρομάχ. 192 νεάνι κτλ.

§. 116. Ὁ εἰς τὰς ἀντωνυμίας προσχηματισμὸς ι εἶναι πάντοτε μακρὸς, Π. χ. οὗτοσί, ὀδί κτλ. Ἴδε Δρ. 106, 17. Reg. Prosod. 124. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἐνθάδε. Βευτμ. Gr. Sprachl. §. 80, 6.

§. 117. Τὸ ἀόριστον καὶ ἐρωτηματικὸν τί ἔχει τὸ ι βραχὺ· καὶ τὰ ἐκ τούτου σύνθετα οὔτι, μήτι, ὅ, τι κτλ.

Σημείωσις. Περὶ τῆς ἀχρήστου καὶ σπανίου τρίτου προσώπου ἀντωνυμίας ἱ, τὴν ὁποίαν ὁ Δράκ. 106, 14 ἀναφέρει ὡς βραχεῖαν, Ἴδε Βευτμ. Gr. Sprachl. §. 72. 3. Βραχὺ εἶναι τὸ ι καὶ εἰς τὰ Νοῶι, σφωῖ, ὡς διδάσκει καὶ ὁ τόνος.

Περὶ τῆς ι καταλήξεως ἐπιρρημάτων καὶ προθέσεων.

§. 118. Α' Περὶ τοῦ ι τῶν ἐπιρρημάτων εἶναι τὰ ἐφεξῆς παρατηρημένα.

α) Ἐχουσι βραχὺ τὸ ι τὰ δυσύλλαβα εἴτε παρὰ ἄγωγα εἴτε πρωτότυπα, Π. χ. ἔτι, ναῖχι, οὐχι, ὕφι, ἴφι, Πρβ. Δράκ. 69, 7. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Νόσφι. Ἀπολλ. περὶ ἐπιρρήμ. 545.

β) Τὰ εἰς ις ἀριθμητικὰ ἐπιρρήματα, τῶν ὁποίων ἀποβάλλουσι τὸ τελευταῖον ι οἱ ποιηταί, Π. χ. πολλάκι, πλειστάκι, ἐξάκι κτλ. ἀντὶ πολλάκις κτλ. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Αὔθι. Ὡσαύτως καὶ ἄχρι, μέχρι, χωρὶ, ἀντὶ χωρὶς, ἄχρις κτλ. Ἐτυμ. Μ. ἐνθα ἀνωτ. Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρήμ. 573. καὶ τελευταῖον νόσφι, πάλι, ἀντὶ νόσφιν, πάλιν.

γ) Τὰ εἰς θι τοπικὰ ἐπιρρήματα αὐτόθι, Κορινθόθι, οἴκοθι κτλ. Ἐτυμ. Μ. καὶ Ἀπολλών. ἐνθα ἀνωτέρω.

δ) Τὰ εἰς τι ὀξύτονα, τὰ ὁποῖα παράγονται ἐκ ῥημάτων εἰς ζω, Π. χ. Δωριστὶ, Ἰαστὶ, μελεῖστί, ὀνομαστὶ· Ἴδε Δράκ. 37, 1. 96, 3. Ἀπολλ. περὶ ἐπιρρήμ. 571, 31.

Σημείωσις. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρήμ. 572 θέλειτινὰ, ὡς τὸ μεγαλωστί, ἱερωστί, νεωστί, μακρύνοντα τὴν λήγουσαν· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι βραχεῖα, Ἰλ. σ, 26. Εὐρ. Ἡλ. 658.

Β' Ἐκ τῶν ἐπιρρημάτων τούτων μακροκαταληκτοῦσι α) Τὰ ἀττ. διὰ τοῦ ι προσχηματιζόμενα, Π. χ. δευρὶ, νυνὶ κτλ. Πρβ. Δράκ. 37, 9. 107, 8, καὶ ἀνωτ. §. 116.

β) Οἱ παλαιοὶ συγκαταριθμοῦσι μὲ ταῦτα καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων παραγόμενα, Π. χ. ἀκλαυτὶ, ἀστακτὶ, ἀνωῖστί κτλ. οὕτω μετὰ τῶν ἀνωτέρω (δ) εἰρημένων γραμματικῶν φαίνεται ὅτι κρίνει ὁ συγγραφεὺς τοῦ Μ. Ἐτυμ. λέξ. Ἀνώϊστον· καὶ τὸ βεβαιώνει ὁ Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρ. 571, καὶ Βρούγκ. εἰς Ἀπολλ. Ἀργον. 1, 1019, καὶ Βλομφεῖλδος εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 216. τὰ δὲ ὁμηρικὰ παραδείγματα τῆς ἐκτάσεως ταύτης ἀνεφέρθησαν εἰς τὸ de vers. Gr. Heroic. 47. Μ' ὅλον τοῦτο ἀπαντῶνται εἰς τοὺς τύπους τούτους φανεραὶ συστολαί, ὡς ἀμισθί, τὸ ὅποιον οἱ παλαιοὶ φέρουσιν ἀπὸ τὸν Ἀρχίλοχον· καὶ ἀστακτὶ, τὸ ὅποιον ὁ Βρούγκ. φέρει μαρτύριον μακρὸς ἀπὸ τοῦ Σοφοκ.

Οιδ. Κολ. 1646, κεῖται εἰς τὸ αὐτὸ δράμα στίχ. 1241 ἀνομφιβόλως βραχύ· Εἰς τοῦτο προστίθεται τὸ ἄστατον τῶν χειρογράφων, τὰ ὅποια ἔχουσι Π. χ. ἀστακτεῖ καὶ ἀστακτῇ, αὐτονυχεῖ καὶ αὐτονυχί· Ἐξετάζοντες λοιπὸν ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις μᾶς φαίνεται καλὸν μὲ τὸν Λοβέκκ. εἰς Σοφοκλ. Αἴας 1213, νὰ ἐκλέγωμεν διὰ τὸ μακρὸς τὴν πρώτην γραφὴν, χωρὶς πάντῃ νὰ ἀποβάλλωμεν τὴν δευτέραν.

§. 119. Βραχύ ἔχουσι τὸ ι αἱ δυσύλλαβοι προσθετεῖς· Π. χ. ἀντῇ, ἐπῇ, περῇ, ἐνῇ, πρὸτῇ.

Περὶ τῆς τῶν ῥημάτων καταλήξεως ι.

§. 120. Πάντοτε βραχυκαταληκτοῦσι τὰ εἰς ῥήματα, Π. χ. λέγουσι, πεφρίκασι, κτεριοῦσι, ἐστῇ, τιθεῖσι, φησῇ, ἐκτάμνησι, παμφαίνησι, δείδιδι, δῦδι, ἐπόμνυδι, κέκλυδι, φάνηδι κτλ. Ἰδε Δράκ. 37, 21. 58, 1.

Κατάληξις ιν.

Περὶ τῆς εἰς τὰς κλίσεις καταλήξεως ιν.

§. 121. Αἱ παράγωγοι καταλήξεις τῆς εἰς σι πληθυντικῆς δοτικῆς ἔχουσι πάντοτε τὸ ι βραχύ, Π. χ. δίνησιν, ἀτραπίτοισιν, ὄρεσσιν, πάντεσσιν κτλ. ὡσαύτως καὶ ἡ Ἰωνικὴ κατάληξις φιν, Π. χ. ἀγέληφιν, αὐτόφιν.

β) Βραχυκαταληκτεῖ ἡ εἰς ιν αἰτιατικὴ τῶν περιττοσυντάκτων, Π. χ. μᾶστιν, ξύνεσιν κτλ. Πρβ. Δράκ. 66, 24. Reg. prosod. 25.

Σημείωσις Α'. Καὶ αἱ ποιητικαὶ τριτοπρόσωποι ἀντωνυμίαι μιν καὶ νιν ἔχουσι βραχύ τὸ ι. Πρβ. Δράκ. 69, 1. Λάσκαρ. 253, 4. αὗται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι αἰτιατικαί, καποτε ὅμως φαίνονται τεθεμενῆναι ἀντὶ δοτικῶν· Πρβ. Βουτμ. Griech. Sprach. §. 72. Anmerk. 14.

Σημείωσις Β'. Ἡ τοῦ λῖς αἰτιατικὴ λῖν ἔχει τὸ ι μακρόν, Ἰλ. λ, 480. Ἰδε κατωτ. §. 126, α. 127. γ.

§. 122. Ἡ τῶν πρωτοτύπων ἀντωνυμιῶν δοτικὴ πληθυντικὴ ἡμῖν, ὑμῖν, σφίσιν, καὶ σφιν ἔχει καποίαν δυσκολίαν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου της, ἐπεὶ καὶ οἱ παλαιοὶ ἀκόμη διαφόρως μᾶς διδάσκουσι περὶ τούτων. Περὶ τοῦ ἡμῖν θέλει ὁ Δράκ. 45, 28 (Πρβ. Reg. Prosod. 157.), ὅτι φύσει βραχυκαταληκτεῖ, προσθέτει ὅμως, ὅτι κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν ἄλλων πληθυντικῶν πτώσεων ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμᾶς μακρύνεται. ὁ δὲ Κωνστ. Λάσκ. 252 ἐξ ἐναντίας τὸ μὲν ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἐκλαμβάνει μακρόν, βραχύ δὲ τὸ σφίσιν. Εἰς τὰ πρῶτα προστίθενται ἀκόμη καὶ τύποι ἄλλων διαλέκτων, καθὼς ὁ Μ. Ἐτυμ. λέξ. Ἀμμι, μετὰ

τοῦ Ἰωνικοῦ ἡμῖν ὀνομάζει τὸ δωρικὸν ἀμῖν, καὶ τὸ αἰολικὸν ἄμμιν, ἢ ἄμμι. Προσέτι ἀναφέρει ὁ Ἀπολλών. περὶ ἀντωνυμ. 383 καὶ τὸν ἀρχαῖον τοῦ Ἀλκαίου τύπον ἀμμέσιν· ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν καὶ τὴν τοῦ τόπου ἐγκλισιν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ ἡμῖν γίνεται ἡμῖν, ἢ ἡμῖν· Προστίθεται ἐτι ὁ παρὰ τοῖς Ἰωνικοῖς ποιηταῖς εὐχρηστος αἰολικὸς τύπος ἄμμι, Ἰλ. α, 384, καὶ μάλιστα συχνάκις εἰς τοὺς βουκολικούς, Θεοκρ. 2, 14. 7, 126. 15, 17, 59, 76, πάντοτε ὅμως μὲ βραχύτητα, ἐπεὶ ἐπομένου φωνήεντος λέγεται ἀμῖν δωρικῶς μὲ μακρὰν κατάληξιν, Εἰδύλ. 7, 145. 8, 13. Παραδείγματα δὲ τοῦ ἡμῖν, καὶ ἡμῖν καὶ ἡμῖν δὲν εἶναι ὀλίγα εἰς τὸν Ὅμηρον. Ἰδε Θειρσ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 204, Anmerk. 9. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιηταὶ μεταβάλλουσι τὸν χρόνον· οὕτω κεῖται ἡμῖν εἰς Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 17. 41, 266. 872. κτλ. ἐξ ἐναντίας δὲ μὲ μακρὰν κατάληξιν εἰς στίχ. 305. 447. 1428.

Τὸ δευτεροπρόσωπον ὑμῖν εἶναι καὶ αὐτὸ μακροκατάληκτον, καὶ ὅταν εἰς τὸν Ὅμ. καὶ τοὺς ἐπικοὺς βραχυκαταληκτῇ, μεταβάλλεται εἰς ὑμῖν, ἢ ὑμμι. Εἰς τοῦτο ἐπιστηρίζεται ὁ Θείρσιος ὅταν εἰς τὴν Ἑλλην. Γραμμ. §. 204. 9 ἀμφιβάλλῃ ἂν ὑπάρχῃ εἰς τὸν Ὅμ. ὑμῖν, ἢ ὑμῖν· ἀλλὰ καὶ ὁ Φίσερος εἰς Weller Th. II., 211 παρατηρεῖ, ὅτι τὸ Μ. Ἐτυμ. λέξ. Ἡμῖν, ζητεῖ νὰ γράφεται ὑμῖν εἰς Ὀδυσ. α, 376. β, 141. Τὸ αὐτὸ θέλει καὶ ὁ Βενετικὸς σχολιαστὴς εἰς Ἰλ. α, 147. ἀλλ' ὁ Εὐστάθιος, εἰς τὸ πρῶτον χωρίον τούλαχιστον, μᾶς δίδει τὸν τύπον ὑμῖν, τὸ ὅποῖον δύναται νὰ μένῃ διὰ τὴν ἰσότητά. Ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ ἀττικὸν δράμα μεταχειρίζεται ἐπίσης καὶ τὸν μακρὸν τύπον ὑμῖν, καὶ τὸν βραχὺν ὑμῖν, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 797. 1324. 1328. Αἴας, 1251.

Τὸ τριτοπρόσωπον σφίσιν καὶ σφιν βραχυκαταληκτεῖ, καθὼς δείχνει καὶ ὁ τόπος. Πρβ. Δράκ. 106, 16. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 179, 7. Ἀπολλών. περὶ ἀντωνυμ. 385. Διὰ τοῦτο εἰς Διονύσ. περιηγ. 1062. θέλει ὁ Σκαλίγηρος νὰ ἀναγινώσκωμεν σφισίν. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων κατὰ διαλέκτους τύπων φιν καὶ φιν, Ἰδε Fischer ἐνθα ἀνωτ. 213. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 72. Anm. 20.

Οἱ δυεῖς τύποι νῶϊν καὶ σφῶϊν, εἰς δὲν συναιρῶνται εἰς μίαν συλλαβὴν, ἔχουσι βραχεῖαν τὴν κατάληξιν. Ἰδε Ἀπολλών. περὶ ἀντωνυμ. 369. Ἀρχαδ. περὶ τόνων, 143, 8. καὶ τοὺς ποιητ. Ἰλ. θ, 402. 413. 416. Ἀπολλ. Ἀργον. 2, 250. Θεοκρ. 12, 11. Ἐὰν λοιπὸν ἀπαντῶνται ἐκτάσεις, προέρχονται βέβαια ἀπὸ τὴν ἄρσιν· Ἰδε de vers. Gr. Heroic. 48.

Εἰς τὴν δωρικὴν διάλεκτον εἶχε τὴν αὐτὴν κατάληξιν καὶ ἡ ἐνικὴ δοτικὴ τῶν ἀντωνυμιῶν τούτων, δηλ.

ἐμὴν, τεῖν καὶ τὴν, Ἀπολλών. περὶ ἀντωνυμ. 364. Τὸ μάκρος τοῦ τὴν παρατηρεῖ ὁ Δράκ. 87, 4 εἰς Θεόκρ. 3, 33. Πρβ. 15, 89. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι δύο τύποι φαίνεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ὅτι ἦσαν μακροί, μ' ὅλον ὅτι τὸ τεῖν εἰς τὸν Ὅμ. κεῖται πρὸ συμφώνου ὅχι μόνον εἰς τὴν Ὀδύσ. ἀλλὰ καὶ εἰς Ἰλ. λ, 201, τὸ ὅποιον διέφυγε τὸν Θεῖρσ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 204, 4, ὅπου καὶ ὁ Βενετικὸς σχολιαστὴς ὑπεμφαίνει τὸ μάκρος. Περὶ τοῦ ἐμὴν εἰς Θεόκρ. 5, 18 ἀμφιβάλλει ὁ Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 72. Anmerk. 13, ἀλλ' ἐκεῖ ἡ ἀνάγνωσις ἐμὴν φαίνεται ἐφθαρμένη. Ἰδε Κεῖσ-λιγγ. ἐνθα ἄνωτ. Περὶ δὲ τῆς ἀχρήστου ἴν ἢ ἴν, ἴδε μετὰ τῶν εἰρημένων γραμματικῶν καὶ Ἑρμάν. περὶ τῆς Πινδαρικῆς διαλέκτου.

§. 123. Μακρὸν εἶναι τὸ ἰν καὶ εἰς τὰς προσχηματιζομένας ἀττικῶς ἀντωνυμίας οὐτοσίην, ἐκείνοσιν κτλ. Πρβ. Δράκ. 106, 19. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 80. 6.

Περὶ τῆς καταλήξεως ἰν ἔξω τῶν κλίσεων.

§. 124. Τὰ εἰς ἰν ἐπιρρήματα βραχυκαταληκτοῦσι, Π. χ. νόσφιν, πάλιν, πρὶν κτλ. Περὶ τῶν πρώτων δύο μᾶς βεβαιόουν καὶ ὅσα εἶπαμεν πρότερον §. 118. β. περὶ δὲ τοῦ πρὶν μαρτυρεῖ τὸ Μ. Ἑτυμ. λέξ. Ἐχθές, καὶ ἡ χρῆσις τῶν ποιητῶν, Σοφοκλ. Τραχ. 2. Εὐριπ. Ἡρακλ. 552. 860. μ' ὅλον ὅτι εἰς ὁμηρικὰ τινὰ χωρία φαίνεται μακρὸν. Πρβ. Ἑρμ. εἰς Ὀρφ. 700. τὸ αὐτὸ φαίνεται καποτε καὶ εἰς Αἴσχ. Προμ. 481. 769.

§. 125. Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ κατάληξις ἰν καὶ εἰς τὰ ῥήματα, ὅπου ἐμφιλοχωρεῖ, εἶναι βραχεῖα· διότι τὸ ν ἐμπορεῖ καὶ νὰ ἐλλείπη. Ἰδ. ἄνωτ. §. 120.

Περὶ τῆς ἰς καταλήξεως.
Εἰς τὰς κλίσεις.

§. 126. Ἡ ἰς κατάληξις εἰς τὰ περιττοσύλλαβα ὀνόματα εἶναι μακρὰ καὶ βραχεῖα· μακρὰ μὲν

α) Εἰς ὀνόματα, τῶν ὁποίων ἡ γενικὴ σχηματίζεται εἰς ἰνος, καὶ τῶν ὁποίων οἱ γραμματικοὶ λαμβάνουσι δύο ὀνομαστικῆς καταλήξεις ἰν καὶ ἰς, κατὰ τῶν ὁποίων ὁ Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 41. Anm. 4. ἐπροσπάθησε νὰ δείξη, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ἡ ἰς ὑπῆρξεν ἡ πρώτη καὶ χρήσιμος, μ' ὅλον ὅτι δελφὶν καὶ δελφίς καὶ τινὰ ἄλλα μεταλλάσσονται. Τὸ αὐτὸ μᾶς διδάσκει καὶ ὁ Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. γ, 5. 1453. 16. Εἶναι λοιπὸν μακρὰ ἀκτίς, γλωχίς, θίς, ἱς, ῥίς, Τρηχίς κτλ. Πρβ. Δράκ. 81. 4. Reg. Prosod. 15. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 193, 5.

Σημείωσις. καὶ τὰ ἐκ τούτων σύνθετα παροξύτονα ἐπίθετα μακροκαταληκτοῦσι, Π. χ. εὐρίς, χι-
(B.)

σάκτις, ἀριστώδης. Ἰδε Δράκ. 88. 17. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Εὐρίς.

β) ὅσων εἶναι ἡ γενικὴ εἰς ἰθος· ἀγλῖς, δέλλις, μέρμις, ὄρνις. Πρβ. Δράκ. 10, 11. 34, 1, Μέγ. Ἑτυμ. λέξ. Ὀρνις. Αρχ. περὶ τόνων 196, 6.

Σημείωσις. Περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ὄρνις, τὴν ὁποίαν Ἀττικὴν ὠνόμαζαν οἱ παλαιοί, Reg. Prosod. 118. Δράκ. 71. 7. Ἑτυμ. Μ. ἐνθα ἄνωτέρω, φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ δεχθῶμεν δύο τύπους ὄρνις, ἰθος, ἰν, καὶ ὄρνις ἰν. Μόνον οὕτως ἐμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ συχνὴ μεταβολὴ τοῦ χρόνου ταύτης τῆς λέξεως, περὶ τῆς ὁποίας ἴδε de vers Gr. Heroic. 50. Οἱ μεταγενέστεροι ἐπικοὶ μεταχειρίζονται βραχεῶς τοὺς δύο τύπους ὄρνις, καὶ ὄρνιν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἄλλοτε ἄλλως, Ἀριστοφ. Ὀρν. 16. 270. 287 ὄρνις, 235 ὄρνιν· εἰς δὲ στίχ. 70. 103 ὄρνις· στίχ. 73. ὄρνιν· περὶ τούτου δὲ μαρτυρεῖ ἡ ἀπαντωμένη πληθ. αἰτία. Ὀρνεις. Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 58.

γ) Τὰ μονοσύλλαβα λίς, κίς. Ἰδε Δράκ. 36, 14. 103, 4. Reg. Prosod. 57. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 193, 2. Μόνον ἂν πρέπει νὰ γράφεται λίς ἢ κίς, διαφωνοῦσιν οἱ παλαιοί. Ἰδε Εὐστάθ., καὶ Βενετ. σχολ. εἰς Ἰλ. λ, 239. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Λίς. Καὶ τὸ ἐπίθετον λίς (λεῖος) εἶναι μακρὸν, Ὀδυσ. μ, 79.

Σημείωσις. Περὶ τῶν μακρυνομένων τύπων ἰς, ἰδος ἴδε τὴν σημείωσιν εἰς τὸν ἐφεξῆς §.

δ) Αἱ ἐκ τοῦ ἰς καὶ ἰας συναιρούμεναι ὀνομαστικαὶ καὶ αἰτιατικαὶ μακροκαταληκτοῦσι, Π. χ. ὄρνις, ὄφις, πόλις, Πρβ. Δράκ. 114, 23.

§. 127 Βραχεῖα δὲ εἶναι ἡ ἰς κατάληξις

α) Εἰ ὅλα τὰ εἰς ἰς ὀνόματα (ἐξαιρουμένων τῶν §. 126. γ ἐκτεθέντων), ὅσα ἔχουσι γενικὴν ἀττικὴν μὲν εως, ἰωνικὴν δὲ ἰος, Π. χ. λύσις, μάντις, νέμεσις, πόσις κτλ. Πρβ. Δράκ. 62, 19. Reg. Prosod. 118. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Ἀφίς. Αρχάδ. περὶ τόνων 196, 4.

β) Ἐπὶ τῶν πλείστων πρωτοτύπων εἰς ἰς, ἰδος ἢ ἰτος, καὶ ὀξύτονα, καὶ παροξύτονα εἶναι, Π. χ. ἄσπις, ἔρις, Θέμις, Πάρις, Χαλκίς, χάρις κτλ. Ἰδε Δράκ. 47, 18. 69, 3. Reg. Prosod. 30.

γ) Εἰς τὰ ἐξ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως, ἡ ἀπὸ ἀρσενικῶν παράγωγα θηλυκὰ εἰς ἰς, γενικ. ἰδος, Π. χ. ἄκρα ἀκρίς, βολὴ βολίς, τύραννος τυραννίς, ἑλληνίς, δμῶϊς, στρατηγίς καὶ τὰ ὅμοια· Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ τὰ θηλυκὰ πατρωνυμικά, Π. χ. Ἀτλαντίς, Πελοπίς, Τανταλίς, Ὑψηλῖς· Ἰδε Δράκ. 15, 21. 23, 23. 45, 25. Reg. Prosod. 118. Ἑτυμ. Μέγ. λέξ. Κληῖς.

δ) Καὶ εἰς τὰ ἀπ' ἄλλων τύπων παράγωγα θηλυκὰ ἐπίθετα εἰς ἰς, Π. χ. ἄλσηϊς, παγασηῖς· Ἰδε Δράκ. 47, 24. Κωνστ. Λάσκαρ. 238, 22, καὶ

ὅπου εἶναι κοινὰ τῷ γένει, ὡς ἀναλκίς, εὐχαρίς κτλ.

Σ η μ ε ί ω σ ι ς. Ἀπὸ τὰς καταλήξεις ἰς ἰδὸς ἐξαιροῦσιν οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ πολλὰ δυσύλλαβα, καὶ μάλιστα ὅσα μακροπαραληκτοῦσιν, ἐκλαμβάνοντες τὰ βραχυκατάληκτα, καὶ διὰ τοῦτο περισπῶντες τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν· εἶναι δὲ ταῦτα κατὰ Δράκ. 15, 24. 23, 14. 45, 17. 47, 16. 96, 14. Reg. Prosod. 31, 118. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀφίς. Κωνστ. Λάσκ. 238, 7. τὰ ἐφεξῆς· ἀφίς, βαλβίς, κηκίς, κηλίς, κνημίς, κρηπίς, νησίς, σφραγίς, τευθίς, φαρκίς, ψηφίς· εἰς τὰ ὅποια προστίθενται χειρίς, Ὀδυσ. ω, 230. βατραχίς, Νίκανδρ. Θηρ. 416. σχοινίς, Θεοκρ. 23, 51, καὶ τὸ καθαρόν κληίς· Πρβ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. ε, 146. 532. 29. Δράκ. 56, 12. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κληίς. Λάσκ. 238. Μαινίδες, Ὀππ. Ἀλυστ. 1, 108 δὲν εἶναι παύτη βέβαιον, ἐπειδὴ ὁ Ἀριστοφ. Βάτρ. 984 τὸ ἐμεταχειρίσθη βραχύ· Ἐκ τὸς τούτων εἶναι γνωστὸν, ὅτι αἱ γινώμαι τῶν γραμματικῶν δὲν συμφωνοῦσι καὶ κατὰ τοῦτο, καὶ ἔχει μόνον εἰς τὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐξαιρούμενα, ἀλλὰ καὶ ἂν μόνον αἱ πλάγαι πτώσεις, ἥ καὶ ἡ ὀνομαστικὴ εἶναι μακρά· Πρβ. de vers. Gr. Heroic. 48, καὶ Spohn. de extrema parte Ὀδυσ. σ. 170. Τὸ μακρὸς τῆς ὀνομαστικῆς βεβαιῶνται, παρεκτὸς τῆς ἀνολογίας τῶν ἄλλων εἰς ἰς ληγόντων καὶ μακρυνομένων τύπων, καὶ ἡ τῶν ποιητῶν χρῆσις, ὡς Ἰλ. μ, 456 κληίς ἐπαρήρει, Πρβ. ω, 318. Θεογν. 19 σφρηγίς ἐπικείσθω· Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων ἀπαντᾶται βραχύ τευθίδος εἰς Νίκανδρ. Ἀλεξίφ. 471, ὡς καὶ εἰς τὸν αὐτὸν στίχ. 547 σχοινίδι κύρτη. Καποτε πάλιν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν τύπων τούτων ἔκαμαν οἱ ποιηταὶ ἐκτάσεις εἰς ὁμοσχοιματίστους λέξεις, Π. χ. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 123, 4, βαθμίδος· Διονύσι. περιηγ. 703, 946 νεβρίδα, τὸ ὅποιον ἄλλοι ποιηταὶ πάντοτε ἐμεταχειρίσθησαν βραχεῶς κατὰ τὴν μέσσην, Π. χ. Εὐρ. Βάκχ. 24. 230. 652. Θεόκρ. Ἐπίγρ. 2, 4. Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 245. διὰ τοῦτο ὁ Δράκ. 69, 23. σημειώνει τοῦτο ὡς ἰδίωμα τοῦ Διονυσίου.

Μετὰ τῶν εἰρημένων φέρουσιν οἱ γραμματικοὶ προσέτι τρισύλλαβα τινὰ ὑποκοριστικά με μακράν μὲν εἰς τὴν κοινὴν καὶ Ἰωνικὴν διάλεκτον, βραχεῖαν δὲ κατάληξιν εἰς τὴν αἰτιατικὴν, ὡς εἶναι βλεφαρίς, κεραμίς, πλοκαμίς, ραφανίς· Ἰδὲ Δράκ. 23, 16. 45, 23. Reg. Prosod. 118. Τοῦ πλοκαμίς αἱ πλάγαι πτώσεις ἀπαντῶνται παρεκτὸς τοῦ Θεοκρ. 13, 7, συχνάκις εἰς τὴν ἀνθολ. Π. χ. Ρουφίνου Ἐπίγρ. 36, 5. (Ἀνθολ. Παλατίν. Ε', 48), Χριστοδῶρ. ἐκφρ. 36, 81. ραφανίς, καὶ εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 544. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ

ἡ αἰτιατικὴ τοῦ κανονίς, Φιλίππ. Ἐπίγρ. 17, 3. (Ἀνθολογ. Παλατ. Ξ'. 62.)

Ὡσαύτως ἐξαιροῦσιν οἱ γραμματικοὶ ἐνθα ἄνωτέρω καρίς καὶ ρίπης, τὸ ὅποιον εἰς τὴν Ἀνθολογ. ἀπαντᾶται με διάφορον χρόνον, βραχὺν μὲν εἰς Ἀντιπάτρ. Σιδ. Ἐπίγρ. 21, 5. (Ἀνθολ. Παλατ. Ξ', 206), καὶ εἰς ἄλλα τινὰ χωρία σημειωμένα ἀπὸ τὸν Ἰάκωβος εἰς Ἀνθολ. Παλατ. Μέρ. Γ, σελ. 204, μακρὸν δὲ εἰς Ἀρίστωνος Ἐπίγρ. 1, 3. (Ἀνθολογ. Παλατ. Ξ', 306)· Τὸ δὲ καρίς εἶναι μακρὸν καὶ εἰς τὴν ὀνομαστ. εἰς Ἰωάν. Γαζαῖον 454. Ἀσκληπιάδ. Ἐπίγρ. 28, καρίδας.

Τὰ ἐκ μακρυνομένων ὀνομάτων σύνθετα ἐπίθετα εἰς ἰς μακρύνουσι καὶ αὐτὰ τὴν λήγουσαν, Π. χ. εὐκνήμις, μελαμφήφης, μονοκρήπις, πολυκλήϊς· Ἰδὲ Δράκ. 41, 13. Reg. Prosod. 118. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. β, 119. 1437, 50. ἐξαιρουμένου τοῦ δικλὶς με βραχεῖαν κατάληξιν, Ἰλ. μ, 455 δικλίδας· Πρβ. Δράκ. 56, 18. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κληίς. Εὐστάθ. ἐνθα ἄνωτ.

§. 128. Βραχύ εἶναι τὸ ἀόριστον τίς, καὶ τὸ ἐρωτηματικὸν τίς· Πρβ. Δράκ. 88, 10. 103, 10. Reg. Prosod. 57. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 193, 3.

Περὶ τῆς εἰς τὰ ἐπιρρήματα καταλήξεως ἰς.

§. 129. Τὰ εἰς ἰς ἐπιρρήματα βραχυκαταληκτοῦσι, Π. χ. ἄλις, ἄμυδις, λικριφίς, μέχρις· ὡσαύτως καὶ τὰ ἀριθμητικά, Π. χ. δίς, τρίς, τετράκις κτλ. Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρήμ. 557. 3. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἐχθές.

Σ η μ ε ί ω σ ι ς. Ἐξαιροῦσιν ἐν μέρει οἱ γραμματικοὶ (Ἰδὲ Κωνστ. Λάσκ. 253) δις καὶ τρίς, ὡς κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ δυνάκις καὶ τριάκις γινόμενα· ἀλλ' ἀντιλέγει ἡ χρῆσις τῶν ποιητῶν, οἵτινες τὰ βραχύνουσι, Π. χ. δίς, Εὐρ. Ἰκέτ. 1085. τρίς, Θεόκρ. 2, 43. 6, 39. 17, 72. Ἀσκληπιάδ. Ἐπίγρ. 25, 1.

Περὶ τῆς ὑ καταλήξεως.
Εἰς τὰς κλίσεις.

§. 130. Τὰ εἰς υ γραμμάτων ὀνόματα μακροκαταληκτοῦσι, Π. χ. μῦ, νῦ, Πρβ. Κωνστ. Λάσκ. 233, 12. οὕτω τὰ μεταχειρίζεται Στέφανος ὁ γραμματικὸς εἰς τὴν ἑμμετρον περίληψιν τῶν τῆς Ἰλιάδος βιβλίων, Ἀνθολογ. Παλατ. Θ', 385. 12. 13. 20.

§. 131. Τὰ εἰς υ οὐδέτερα περιττοσύλλαβα λήγουσιν εἰς βραχύ υ, Π. χ. ἄστυ, γάνυ, νάπυ, πῶυ, Πρβ. Δράκ. 34, 9. 68, 8. Reg. Prosod. 40. ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ εἰς υ οὐδέτερα ἐπίθετα, Π. χ. ἡμισυ, θῆλυ, ταχύ, ὠκύ κτλ.

Σ η μ ε ί ω σ ι ς. Μακροκαταληκτεῖ τὰ ἀκλιτὰ γρῦ,

ὡς τὸ παριστάνει Κωνστ. Λάσκ. 254. ἀλλ' ἐπιρρήματι-
κῶς λαμβανόμενον εἶναι πλεον οὐσιαστικόν, Ἀριστοφ.
Πλούτ. 17.

§. 132. Εἰς τὴν κλητικὴν, ὅταν ἡ ὀνομαστικὴ
μακροκαταληκτῇ, φαίνεται ὅτι μένει τὸ υ μακρόν, ἀλ-
λὰ καὶ ἡ βραχύτης εὐρίσκει κάποιαν ἀναλογίαν. Τὸ
πρῶτον δοξάζει ὁ Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 42. Anm.
καὶ φέρει μαρτυρίαν τὸ μακροκατάληκτον ἰχθυῖ. Τοι-
οῦτοι δὲ τύποι βραχυκατάληκτοι ἔχοντες καὶ τὴν ὀνο-
μαστικὴν τοιαύτην δὲν εἶναι σπάνιοι εἰς τοὺς ποιητάς,
Θεόκρ. 10, 42 καλύσταχυ· 17, 53 κυάνοφυ· Εὐρ.
Ἡρακλ. μαινόμε. 1137 πρέσβυ.

§. 133. Ἡ δευτεροπρόσωπος ἀντωνυμία σὺ εἶ-
ναι βραχεῖα. Πρβ. Ἀπολλών. περὶ ἀντωνυμ. 327.
Δράκ. 106, 15. Κωνσταντ. Λάσκ. 252, 26. ὡσαύτως
καὶ τὸ δωρικὸν τυ, τὸ ὁποῖον ἐγκλινόμενον λαμβάνει
τόπον αἰτιατικῆς, Π. χ. εἰς Θεόκρ. 8, 7. 9, 15.

Περὶ τῆς υ καταλήξεως ἐπιρρήμάτων
καὶ ἄλλων.

§. 154. Τὰ εἰς υ ἐπιρρήματα βραχυκαταληκτοῦσι
κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν μαρτυρίαν. Ἴδε Δράκ. 25, 1.
Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρήμ. 614. 18. Ἐτυμ. Μ. λέξ.
Ἀντικρυς. Π. χ. ἐπίπαχυ, μεταξυ, πρόχυν, πάνυ.

Σημείωσις. Διαφωνοῦσιν οἱ παλαιοὶ περὶ μό-
νου τοῦ ἀντικρὺ ἢ ἀντικρύς. Ὁ Δράκ. ἐνθα ἀνωτέρω
θέλει ὅτι τὸ ἀντικρὺ φύσει βραχυκαταληκτεῖ. Τελειό-
τερος δὲ εἶναι ὁ κανὼν εἰς Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀντικρυς, ὅπου
διακρίνονται σημασία καὶ χρόνος τοῦ ἀντικρὺς ἀπὸ τὰ
τοῦ ἀντικρύ. Ὁ Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρ. κρίνει ἀκανόνι-
στον τὸν τονισμόν τοῦ ἀντικρυς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Βενετ.
σχολ. Ἰλ. ε, 100 κάμνει τὴν αὐτὴν διάκρισιν. Ἐξ
ἐναντίας δὲ ὁ Εὐστάθ. ἐνθα ἀνωτέρω, διδάσκει ὅτι
ἀντικρὺ εἶναι μακρόν καὶ βραχὺ, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ-
ται τούλάχιστον ἀπὸ τὴν τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν ἐπικῶν
χρήσιν, ὅπου φαίνεται ἄλλοτε ἄλλως. Ἴδε Ἑρμάν. εἰς
Ὀρφ. 706. Τὸ δὲ ἀντικρὺς εἰς μὲν τὸν Ὀμηρον δὲν
ἀπαντᾷται· εἰς δὲ τὸν Ἀπολλώνιον τὸ ἐνέβαλεν ἅπαξ
ὁ Βρούγγιος, εἰς Γ, 493. Εἰς δὲ Κοῖντ. Σμυρ.
4, 376. 8, 323. 13, 97. κεῖται πάντοτε ὡς δα-
κτυλος.

§. 135. Τὰ εἰς υμι ῥήματα ἔχουσι μακροκατά-
ληκτον τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ καὶ τοῦ
ἀορίστου δευτέρου, Π. χ. φῦμι ἔφυ, δύο ἔδυ, καὶ ἐπι-
κῶς φυ, δυ. Ἴδε Δράκ. 37, 13. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Δῦ.
Καὶ εἰς τοὺς τραγικοὺς δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ εἶναι
μακρά, Σοφοκλ. Ἡλ. 1010. Εὐρ. Βάκχ. 733. Με-
λεαγρ. Ἐπίγρ. 95, 3. Ἴδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 107.
Anmerk. 16.

Περὶ τῶν καταλήξεων ὑν καὶ υς.
Εἰς τὰς κλίσεις.

§. 136. Συνάπτομεν εἰς ἐν τὰς δύο καταλήξεις
ὑν καὶ υς, ἐπειδὴ τὰ ὀνόματα, ὅσων ἡ αἰτιατικὴ λή-
γει εἰς ὑν, εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἔχουσι κατάληξιν υς,
καὶ ἐπομένως τὰ αὐτὰ παραδείγματα ἀρκοῦσι καὶ διὰ
τὰς δύο. Τὰ εἰς ὑν λοιπὸν κατὰ τοὺς γραμματικοὺς
μακροκαταληκτοῦσι, Π. χ. Γόρτυν, μόσσυν, Πόλτυν,
Φόρκυν, ὅπου κατὰ τὸν Ἀρχαῖον. περὶ τόνων 10, 5 ἀνή-
κει καὶ τὸ αἰολικὸν τέκτυν ἀντὶ τέκτων. Πρβ. Δράκ.
32, 12. 46, 20. 93, 26. Κωνσταντ. Λάσκ. 238,
15. Μ' ὅλον τοῦτο θέλουσιν οἱ εἰρημένοι γραμματι-
κοί, ὅτι κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, ἡ ὀνομαστικὴ βρα-
χυκαταληκτεῖ, καὶ μόνον αἱ πλάγαι πτώσεις μακροκα-
ταληκτοῦσι. Εἶναι δὲ πιθανόν, ὅτι καὶ ἐδῶ ὁ ἀρχαῖό-
τατος τύπος ἦτο υς, ὡς Ἰλ. β, 862 Φόρκυς αὐ Φρύ-
γας ἦγε, καὶ ἐκ τούτου ἐσχηματίσθη ἑτερόκλιτος τύ-
πος εἰς υος καὶ υνος. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐμπο-
ροῦν νὰ ἐκληφθῶσιν οἱ τοιοῦτοι τύποι μακροκατάλη-
κτοι, ὡς καὶ εἰς ις υνος, τὲ ὁποῖον ἐν μέρει πολεμοῦ-
σιν οἱ παλαιοί. Ἴδε de vers. Gr. Heroic. 81.

§. 137. Αἱ οὐδέτεραι μετοχαὶ τῶν υμι ῥημάτων
λήγουσαι εἰς ὑν βραχυκαταληκτοῦσι, Π. χ. δεικνύν,
ζευγνύν κτ. Πρβ. Κωνστ. Λάσκ. 252.

§. 138. Ἐκ τῶν ὀνομάτων, ὅσων ἡ ὀνομαστικὴ
λήγει εἰς υς, γενικ. υος, αἰτιατ. ὑν, μακροκαταλη-
κτοῦσι

α) Τὰ μονοσύλλαβα ὄρυς, μῦς, σῦς, αἰτιατ.
ὄρυν, μῦν, σῦν. Πρβ. Δράκ. 36, 9. 91, 15. Ἐτυμ. Μ.
λέξ. Δρύϊνος. Κωνστ. Λάσκ. 239.

β) Τὰ δισύλλαβα ὀξύτονα, ὅσων ἡ γενικὴ λήγει
εἰς υος, Π. χ. ἔδυς, ἰθυς, ἰχθυς, λιγνύς, νηδυς.
Μ' ὅλον ὅτι τὸ τούτων μάκρος κατετρέχθη ἀπὸ τὸν
Γραῖφην Ἐπιστολ. Κριτικ. εἰς Βουκολ. σ. 46, μ' ὅλον
τοῦτο οἱ παλαιοί, καὶ μάλιστα ὁ Ἡρωδιανὸς παρ' Εὐ-
σταθ. εἰς Ὀδύσ. τ, 165. 1851, τὸ ἐδειξαν ἀναμφί-
βολον, ὡς καὶ ὁ Ἀρχαῖος. περὶ τόνων 92, 8. Κωνσταντ.
Λάσκ. 239, μὲ τοὺς ὁποίους ἐσυμφώνησε καὶ ὁ Βουτμ.
Gr. Sprachl. §. 42. Anmerk.

Σημείωσις. Τὰ σπάνια παραδείγματα, ὅπου
φαίνονται βραχυκατάληκτοι τοιοῦτοι τύποι, ὡς Κι-
αλ. Ἰμν. εἰς Ἀρτ. 162 νηδυς ἐκείνη, ἐκλαμβάνουν
ὁ ἀπὸ τὸν Βουτμάνον ἀναφερόμενος Χοιροβοσκὸς καὶ
Ἀρχαῖος. περὶ τόνων 92, 10, ὡς ποιητικὴν ἄδειαν ὡς-
αὐτως σημειώνει Reg. Prosod. 142 τὸ ἀπὸ τὸν Βουτμ.
φερόμενον Πινδαρικὸν ἰχθυῖν ἴδιον Πινδάρου. Μ' ὅλον
τοῦτο ἀπαντῶνται κλιτύς, νηδυς εἰς τραγικοὺς, καὶ με-
ταγενεστέρους ἐπικοὺς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα σποράδην.
Διὰ τοῦτο δύσκολον εἶναι νὰ θελήσῃ τις νὰ ἐξορίσῃ ὅλα

τὰ βραχυκατάληκτα παραδείγματα ἀπὸ τοὺς Ἀλεξανδρινούς ἐπικούς, ὡς ὁ Wernicke εἰς Τρυφιδ. σ. 288, μὲν ὅλον ὅτι μὲ πολλὴν ὀξύνοϊαν ἐπαρατηρήθησαν τινά. Οἱ μεταγενέστεροι ἐπικοί ἐδανείσθησαν τὴν χρῆσιν ταύτην μᾶλλον ἀπὸ ἄλλους ἐπικούς παρὰ ἀπὸ τραγικούς· οὕτω παρεκτός τῶν ἀπὸ τὸν Wernicke ἀναφερομένων χωρίων ἔχει ὁ Ἰωαν. Γαζαῖος ἀχλὺν ἀποπτύουσα, 473. Ἴδε καὶ Ἰακωβ. Ἀνθολογ. Γ, 692. 862.

γ) Τὰ εἰς $\bar{\upsilon}$ ς ὑποκοριστικὰ ὀνόματα, Διονῦς, ἀπφῦς, λαρδῦς· Πρβ. Δράκ. 104, 20. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀπφῦς· Ἀρχαδ. περὶ τόνων 92, 13.

Σημείωσις· ὅσα τῶν εἰρημένων ὀνομάτων σχηματίζουσι τὴν αἰτίατ. εἰς $\bar{\upsilon}$ ν μακροκαταληκτοῦσι καὶ κατὰ ταύτην.

δ) Ὅσων ἡ γενικὴ λήγει εἰς $\bar{\alpha}$ ος καὶ $\bar{\alpha}$ ος κατὰ τοὺς παλαιούς· δαγῦς, υδός· κώμυς υδός· Πρβ. Δράκ. 33, 22. 40, 11. 71, 12. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κόρυς.

ε) Αἱ μετοχαὶ τῶν εἰς $\bar{\upsilon}$ μι ῥημάτων· Πρβ. Δρ. 30, 1. Κωνσταντ. Λάσκ. 251, 12. Ἰλ. κ, 101 ὁλλῦς· Κοῖντ. Σμυρ. 1, 155. 13, 24 δεικνῦς· Θεογν. 1035 καταδῦς κτλ.

ς) Τελευταῖον μακροκαταληκτοῦσιν αἱ ἐκ τοῦ $\bar{\upsilon}$ ς καὶ $\bar{\upsilon}$ ας συναιρούμεναι πληθυντικαὶ πτώσεις, Ἰλ. π, 390 κλιτῦς· Ὀδυσ. λ, 320 γένυς· Πρβ. Δράκ. 30, 18.

§. 139. Ἡ κατάληξις $\bar{\upsilon}$ ς εἶναι βραχεῖα εἰς περιτοσύλλαβα ὀνόματα.

α) Τὰ εἰς $\bar{\upsilon}$ ς βαρύτονα, τῶν ὁποίων ἡ γενικὴ εἶναι εἰς $\bar{\upsilon}$ ος, Π. χ. γένυς, ἔτυς, πέλεκυς, στάχυς· Ἴδε Δράκ. 30, 15. 33, 19, Ἀρχαδ. περὶ τόνων 91. 9. 20.

Σημείωσις· Ἄρα ἡ ἀπὸ τὸν Ματθίαν εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμε. 5. ληφθεῖσα ἀνάγνωσις εἶναι ψευδής, καὶ πρέπει ἐκεῖ νὰ εἶναι Σπάρταν στάχυς βλάστησε· Πρβ. Θεόκρ. 10, 47. Κοῖντ. Σμυρ. 4, 425. 13, 242. Εὐριπ. Κύκλ. 121.

β) Ὅσων ἡ γενικὴ λήγει εἰς $\bar{\upsilon}$ ς μὴ καθαρὸν· Π. χ. πηλαμῦς, χλαμῦς μάρτυς· Ἀρχαδ. περὶ τόνων 91, 21.

Σημείωσις· Φέρει μὲν ὁ Ἀρχαδ. περὶ τόνων 103, 6. τὸν μακροκατάληκτον τύπον μάρτυρ· ἀλλ' οὗτος εἶναι χρήσιμος εἰς πολλὰ μεταγενεστέρους συγγραφείς· εἰς δὲ τοὺς παλαιούς κεῖται μάρτυς πάντοτε μὲ βραχεῖαν κατάληξιν· Θεογν. 1226. Βίων 4, 1. Μανέθ. Ἀποτελεμ. 5, 90. Περὶ δὲ τῆς ἀληθοῦς ἐξαιρέσεως τοῦ κώμυς καὶ δαγῦς εἶπαμεν πρότερον §, 138. δ. Ἐξ ἐναντίας δὲ κόρυς, υδός, $\bar{\upsilon}$ ν, ἔχει πάντοτε βραχὺ τὸ, $\bar{\upsilon}$. Πρβ. Δράκ. 34, 5. 58, 17.

γ) Τὰ ἐξ οὐσιαστικῶν εἰς $\bar{\upsilon}$ ς συντιθέμενα ἐπίθετα βραχυκαταληκτοῦσι, Π. χ. ἄδακρυς, πολὺδακρυς,

τρίβραχυς, ὑπέροφρυς. Τὴν βεβαίαν βραχύτητα καὶ αὐτῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια παράγονται ἀπὸ μακροκαταληκτοὺς τύπους, μᾶς διδάσκουν οἱ παλαιοί, ὡς Ἀρχαδ. περὶ τόνων 92, 5. Κωνσταντ. Λάσκ. 233. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Δάκρυς, καὶ Λίγεια καὶ Νέηλυς· καὶ ἐὰν ὁ τελευταῖος εἶναι ἀμφιρρέπης περὶ τοῦ κάλλιχθους, ἡ χρῆσις ὁμῶς τῶν ποιητῶν βεβαιώνει τὴν βραχύτητα καὶ προπαροξυτονίαν του, Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 185. 3, 191 κάλλιχθους· 1, 169. 3, 188 χρύσοφρυς, Ρουφίν· ἐπίγρ. 19, 2. (Ἀνθολογ. Παλ. Ε, 76) εὐοφρυς· Θεόκρ. 4, 59 κυάνοφρυς· Λυκόφρ. Κασάνδρ. 346 λεύκοφρυς. Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἐρχομαι σύνθετα, Π. χ. ἐπηλυσ, νέηλυσ, Ἰλ. κ, 434, Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμε. 254. Ἴδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Νέηλυσ.

Σημείωσις· Καὶ ἐδῶ, ὡς ἀποδείχνουσι τὰ παραδείγματα, ἡ εἰς $\bar{\upsilon}$ ν αἰτιατικὴ ὁμοχρονεῖ μὲ τὴν ὀνομαστικὴν της.

Περὶ τῆς καταλήξεως $\bar{\upsilon}$ ν καὶ $\bar{\upsilon}$ ς ἔξω ἀπὸ τὰς κλίσεις.

§. 140. Τὰ εἰς $\bar{\upsilon}$ ς ἐπιρρήματα βραχυκαταληκτοῦσιν ὡς τὰ εἰς $\bar{\upsilon}$ · ἐγγῦς, εὐθύς κτλ. Ἴδε Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρήμ. 614, 15. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Εὐθύτης· Ὀδυσ. β, 165 ἐγγῦς, Σοφοκλ. Ἡλέκτ. 901 εὐθύς· Περὶ δὲ τοῦ ἀντικρύς Ἴδε §. 134. σημειωσ.

§. 141. Πᾶν δεύτερον πρόσωπον παντὸς χρόνου ῥήματος εἰς $\bar{\upsilon}$ μι μακροκαταληκτεῖ, Π. χ. δείκνυς, ἐδείκνυς, ἔφυσ, Σοφοκλ. Ἡλέκτ. 965. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 344. Ἴδε Λάσκ. 248.

§. 142. Καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ καὶ ἀορίστου τῶν ῥημάτων τούτων μακροκαταληκτεῖ, Σοφοκλ. Ἡλέκτ. 936 ἔφυν.

§. 143. Ἡ σὺν πρόθεσις καὶ τὰ μόρια τοίνυν, καὶ νῦν ἐγκλιτικὸν βραχυκαταληκτοῦσι· ἀλλὰ τὸ νῦν (τώρα) εἶναι φύσει μακρόν· Ἴδε Κωνσταντ. Λάσκ. 253. 254.

Περὶ τῆς $\bar{\upsilon}$ ρ καταλήξεως ὀνομάτων.

§. 144. Τὰ εἰς $\bar{\upsilon}$ ρ ὀνόματα ἐκλαμβάνει ὁ Μ. Ἐτυμ. λέξ. Κέρκυρ, ξένα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, καὶ δέχεται μόνον τοὺς τύπους μάρτυρ καὶ ψίδυρ, τὸ ὁποῖον δεύτερον ἐλλείπει ἀπὸ τὰ λεξικά· ἀποσκυβαλίζει ὁμῶς τύπους ὡς τὸ Κέρκυρ, Ἰλλυρ, ὅπου προσθεται ὁ Ἀρχαδ. περὶ τόνων 19, 17. καὶ τὸ Λίγυρ. Τὸ βραχύληκτον τῶν τύπων τούτων συμπεραίνεται ἀπὸ τὰ πλείονερα παράγωγά των· μόνον τὸ Κέρκυρ, ὡς καὶ τὸ Κέρκυρα, ἦτο μακρόν. Περὶ δὲ τοῦ κυρίως ἐλληνικοῦ μάρτυς ἴδε ἀνωτ. §. 139. Β.

Σημείωσις· Τὸ $\bar{\upsilon}$ ρ εἶναι μακρόν. Ἴδε Δράκ. 75, 11. 103, 9. Reg. Prosod. 57.

Συμπερασματικὴ σημείωσις· Ὅσον ἀκριβέστερα ἐπροσπασθήσαμεν νὰ προσδιορίσωμεν τὸν χρόνον τῶν κοινῶν φωνηέντων α, υ, ι, τόσοι ὀλιγώτεροι εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοιούτων συλλαβῶν, αἱ ὁποῖαι καθ' ἑαυτὰς μὲν εἶναι καταλήξεις, ἀλλὰ διὰ τῶν πτώσεων ἐμβαίνουσιν εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ προπαραλήγουσαν, ἐπειδὴ αἱ περισσότεραι ἀκολουθοῦν τὸν φυσικὸν χρόνον τοῦ πρωτοτύπου, τὸ ὁποῖον μόνον εἶναι ἀνάγκη νὰ δειχθῇ. Διὰ τοῦτο τὰ τοῦ μακροῦς καὶ τῆς βραχύτουτος πρέπει νὰ σημειωθῶσιν εἰς τὰ ῥήματα, ὅπου ἐμβαίνουσι τὰ φωνήεντα ταῦτα. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ ῥήματα διὰ τὴν ὁμοιότητα ἐμποροῦν νὰ ἀναχθῶν εἰς μίαν τάξιν ἢ κλάσιν, διὰ τοῦτο ἡ ἀποφυγὴ τοῦ πληθυντοῦ τῶν μερικῶν εἶναι εὐκολος. Τελευταῖον θέλουν διακριθῆναι αἱ περιπτώσεις ὅποτε πρωτότυποι ἢ παράγωγοι λέξεις, ἔχουσαι δίχρουν φωνήεν εἰς τὴν παραλήγουσαν, ἐπιδέχονται ἀποχρῶντας κανόνας τοῦ χρόνου τοιούτων συλλαβῶν.

Περὶ τῶν εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ προπαραλήγουσαν φωνηέντων α, ι, υ.

Περὶ τοῦ α τοῦ εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ προπαραλήγουσαν τῶν ὀνομάτων.

§. 145. Ἡ δωρικὴ γενικὴ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως εἰς ἡς ἢ ας, λήγουσα εἰς αὐ ἔχει πάντοτε τὸ α μακρόν, ὡς εἶναι μακρά· καὶ αἱ καταλήξεις τῆς ὀνομαστικῆς· Ἰδε §. 104. δ. ἄρα Ἄταο, Βορέαο, Ὀρέσταο. Τὸ αὐτὸ δὲ ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὴν πληθυντικὴν γενικὴν εἴτε οὐσιαστικὰ εἴτε ἐπίθετα ἢ θέλαν εἴσθαι τὰ ὀνόματα· Ἰλ. β, 87 μελισσάων ἀδινάων. Ἰδε Δράκ. 110, 9. 111, 24. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Αἰχμητῆς. Θείρσ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 179. 33.

Σημείωσις. Κάποτε καὶ οὐδετέρων ἢ θηλυκῶν ὀνομάτων τῆς δευτέρας κλίσεως (Γ' κατὰ Λάσκ.) ἢ κατάληξις αὐ ἔχει μακρόν τὸ α, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 7 βλεφαίων τ' ἀπὸ κυανέων, Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Δήλ. 66 νησάων εὐρεάων.

§. 146. Εἰς τὰ περιπτοσύλλαβα πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν τὰς πτώσεις τῶν καταλήξεων α, αν, αξ, αρ, αφ. Ἡ πρώτη εἰς τὰ εἰς α οὐδέτερα φυλάττει πάντοτε τὸ α βραχὺ, Π. χ. αἰφρα, σῶμα, αἰφρατα, δώματι, δωμαίων. Πρβ. §. 79.

Σημείωσις. Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ οἱ ἐτερόκλητοι ἐνικοί καὶ πληθυντικοὶ τύποι, Κοῖντ. Σμυρ. 12, 109 ὀνειράϊ, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 453 ὀνειράτα· Αἰσχύλ. Προμ. 486 ὀνειράτων· Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 172 παρειασιν, Ἰλ. η, 212 προσώπασι κτλ. Πρβ. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 56. Anm. 15.

§. 147. Μακρόν ἔχουσι τὸ α αἱ πτώσεις ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς αν γενικ. ανος. Πάν πανός Αἰνιάν αἰνιάνος, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 714. Πρβ. Δράκ. 88, 13. καὶ ἄνωτ. §. 93.

(B.)

§. 148. Περὶ τῶν τύπων εἰς αξ, γενικ. αγος, ακος, ακος, ἐπειδὴ ἡ ὀνομαστικὴ, ἂν ὅχι φύσει ὡς ῥάξ, εἶναι καὶ θέσει μακρά, δὲν ἐμποροῦμεν ἀκόμη νὰ εἰπώμεν τίποτε· Οἱ παλαιοὶ ἀντιφάσκουσι καὶ πρὸς ἑαυτοὺς εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου τούτων· Ἰδε Δράκ. 18, 10. 47, 3. 51, 6. 76, 7. 80, 18. Reg. Prosod. 6, 63. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀνθραξ καὶ Θώραξ. Ἐν γένει κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν ποιητῶν ἐμποροῦν τὰ τεθῶσι μὲ βεβαιότητα τὰ ἐφεξῆς. Μακρύνουσι τὸ α αἱ τῶν εἰς αξ πτώσεις

α) Εἰς τὰ μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ ὀνόματα, βλάξ, Θράξ, πτάξ γενικ. ακος. Πρβ. Δράκ. 19, 12. 80, 21. Reg. Prosod. 60· καὶ τελευταῖον τὸ θηλυκὸν ῥάξ. ῥαγός.

β) Εἰς τὰ πλεονοσύλλαβα· ἐπιθαύραξ, ὀρθίαξ, ἰέραξ, γενικ. ακος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 515. Ἰδε Δράκ. 19, 5. Reg. Prosod. 63.

γ) Τὸν χρόνον τοῦτον τηροῦσι τὰ πρωτότυπα δισύλλαβα ἀρσενικὰ, τῶν ὁποίων ἡ παραλήγουσα εἶναι φύσει μακρά· Ἰδε Δράκ. 18, 24. 47, 3. 51, 6. ἄρα Φαίαξ, σύρφαξ, αἶαξ, λάβραξ, θώραξ, ἱραξ, γενικ. ακος. Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ τινὰ θέσει μακρυνόμενα, εἰς τῶν ὁποίων τὸ μέσον παρεμπέπτει ἀμετάβολον, Π. χ. πόρπαξ, κόρδαξ, κόνδαξ, ακος· τὸ τελευταῖον εὐρίσκεται εἰς ἐπίγραμμα τοῦ Ρουφίνου, Ἀνθολ. Παλατ. Ε, 61, 1.

Σημείωσις. Τὸ ἱραξ εἰς τὸν Δράκ. εἶναι κακογραμμένον ἱλαξ. ὅτι τὸ ὀρθὸν εἶναι ἱραξ φαίνεται ἀπὸ τὸν Μ. Ἐτυμ. λέξ. ἰέραξ. Τὸ σαῦσαξ ἢ σαῦταξ ἐκλαμβάνουσι βραχὺ οἱ εἰρημένοι γραμματικοί, δίχρονον δὲ τὸ καύαξ ἢ κάβαξ, εἶναι ὅμως εἰς τοὺς ποιητὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρόν.

δ) Τὰ εἰς αξ ὑποκοριστικὰ εἰς φωνήεν παραλήγοντα ἔχουσι μακρόν τὸ αξ, Π. χ. φλύαξ, Νοσσ. Ἐπίγρ. 12, 3. στόαξ, ῥύαξ, νέαξ, γενικ. ακος. Ἐδῶ ἀνήκουσι φέναξ, φόρταξ, στόμφαξ, πάσσαξ, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 763. γενικ. ακος· ὡσαύτως, ἀνάγουσιν ἐδῶ βάβαξ, Λυκόφρ. 472, γενικ. ακος· νόσσαξ καὶ νεόσσαξ, ακος. Προσθέτουσι δὲ οἱ γραμματικοί καὶ βώμαξ, κνώδαξ, κρώμαξ, γενικ. ακος· ἀλλὰ θέλομεν ἰδεῖν παρακάτω, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθινὸν ἐν γένει.

Ἐξ ἐναντίας δὲ βραχύνετα τὸ α τῶν πτώσεων

α) Εἰς τὰ μοσύλλαβα θηλυκὰ, Π. χ. σταξ, αγος, Ἀπολλών. Ῥόδ. 4, 626. πλαξ, κλάξ, δράξ, γενικ. ακος, Βατραχομυομ. 240.

β) Εἰς τὰ παράγωγα ἢ ὑποκοριστικὰ θηλυκὰ, Π. χ. αὔλαξ, θρίδαξ, θρίναξ, κλῆμαξ, μεῖραξ, πίδαξ, γενικ. ακος, κτλ. Ἰδε Δράκ. 18, 10. 47, 6. Λάσκαρ. 231.

Σημείωσις. Δὲν εἶναι ὅμως ἀληθινὸν ἐν γένει, ὅτι τὰ ὀνόματα ταῦτα εἶναι θηλυκὰ μόνον, ἐ-

πειδὴ βραχύνουν τὸ α καὶ ἀρσενικά, Π. χ. λεῖμαξ ακος. Ἴδε, Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1520. Ἐπίγρ. Ἀδέσπ. 428, 10. ὡσαύτως καὶ τὸ οἷς μακρὸν ἀνωτέρω ἀναφερθὲν χρῶμαξ εὐρίσκεται κρώμακας εἰς Λυκόφρ. 653, μ' ὅλον, ὅτι ἐδῶ κεῖται γραμμένον κλώμακας κατ' ἄλλους.

γ) Εἰς τὰ πρωτότυπα ἢ ὑποκοριστικά εἰς αξ, ἐξαιρυμένων τῶν ἤδη εἰρημένων, Π. χ. ἄρπαξ, διασφάξ, γενικ. αχος, καὶ κάμαξ, κόραξ, μύλαξ, ἀνθραξ, δίφραξ, ὄμφαξ, γενικ. αχος κτλ. οὕτω καὶ τέτραξ αχος, ἢ αχος, τὸ ὁποῖον εἰς Δράκ. 51, 12 εἶναι ψευδογραμμένον κέκραξ. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ ἀσπάλαξ, αχος. Ἴδε Δράκ. 53, 17.

Σημείωσις Α'. Κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον εἶναι φύλαξ αχος βραχύ, καὶ οὕτω συνήθως φαίνεται εἰς τοὺς ποιητάς, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 260. Ἴλ. κ, 180. κτλ. Μ' ὅλον τοῦτο θέλει ὁ Δράκ. 94, 23 καὶ τοῦτο, καὶ τὸ οἰκοφύλαξ, 61, 15, δίχρονον ἢ μακρόν· καὶ περὶ τῶν δύο μᾶς ἐλλείπουν βέβαιαι ἀποδείξεις.

Σημείωσις Β'. Τὰ ἐκ τούτων σύνθετα ἐπιθετα ὁμοχρονοῦσι μὲ τὰ πρωτότυπά των, Π. χ. ἐριβῶλαξ, κλασιβῶλαξ, γενικ. αχος· ἀλλὰ λινωθῶραξ αχος. Ἴδε Δράκ. 51, 16.

§. 149. Τῶν εἰς ἀρ ὀνομάτων ὁ χρόνος τοῦ α τῆς ὀνομαστικῆς μεταβαίνει καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας πτώσεις, μακρὸς μὲν εἰς τὰ μονοσύλλαβα ἀρσενικά, Π. χ. φάρ, ἀρὸς (Ἴδε §. 100), βραχύς δὲ εἰς τὰ δισύλλαβα, εἰς δὲν μακρύνεται θέσει, μάκαρ αρος (Ἴδε §. 101)· καὶ εἰς τὰ οὐδέτερα δὲ, Π. χ. οὐθαρ, ατος, ατα, (ἴδε §. 102).

§. 150. Ἐκ τῶν εἰς ας ὀνομάτων ἔχουσι βραχύ τὸ α εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τὰ λήγοντα εἰς ας ἀδος, τὰ εἰς ας ανος ἐπίθετα, τὰ εἰς ας ατος ἢ αος οὐδέτερα, καὶ τὰ εἰς υ ατος οὐδέτερα, Π. χ. ποντίας ἀδος, σπιδάδεσσι, μέλανα, τέρατος. τέρασι, σέλαρος, γάνυ γόνατος, δόρυ δόρατος δοράτεσσι, Κοῖντ. Σμυρ. 6, 363 κτλ. Πρβ. §. 104. ζ. §. 105 καὶ 106, §. 121. καὶ τὸ μέγας μεγάλου, μεγάλω κτ. ἔχει βραχύ τὸ α.

Σημείωσις. Μ' ὅλον τοῦτο ἐκ τοῦ κέρας σχηματίζεται καὶ κέρατος ὡς καὶ κέρατε, Εὐριπ. Βάκχ. 879, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηγεῖται ὁ μακρύτερος τύπος κεράατος, κεράατα εἰς τὸν Ἀρατ. καὶ εἰς Κοῖντ. Σμυρ. 6, 225, 238· Ἐξ ἐναντίας δὲ εἰς Κοῖντ. 14. 595. πρέπει νὰ ἀναγινώσκειται κεράτων ἀντὶ κεράων. Πρβ. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 54. Anm. 5. Τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ περὶ τοῦ τέρας τεράατα εἰς Κοῖντ. Σμυρ. 5, 43. 11, 522.

α) Πάντοτε μακρὸν ἔχουσι τὸ α εἰς τὰς πλαγίας κρᾶς κρατός, καὶ λᾶς συναιρ. ἐκ τοῦ λᾶας, γενικ. λᾶος, καὶ λαός, αἵτ. λᾶαν, κ. λᾶα εἰς Κοῖντ. Σμυρ. 13, 156. Τὸ πρῶτον συχνάκις ἐκτείνεται εἰς αα ἐπὶ τῶν

πλαγίων πτώσεων, κρᾶατος, κρᾶατι, κτλ. Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 222. Ἰωαν. Γαζ. 456. Περὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἴδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Λάας.

β) Τὰ ἀπὸ τοῦ κεράννυμι ἐπίθετα, μελίκρας ατος· ἔχουν ὅμως πολλάκις ἠ· Πρβ. §. 104. 6.

γ) Ἐκ τῶν εἰς ας ασα ἀν μετοχῶν ὁ θηλυκὸς τύπος ἔχει πάντοτε μακρὸν τὸ α, Π. χ. Ἴλ. υ, 12 φωνήσασα κτλ.

δ) Εἰς τούτους τοὺς τύπους, καὶ εἰς τὰ εἰς ας ατος ἀρσενικά ἢ δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς ασι ἔχει τὸ α μακρόν, Π. χ. γίγασιν, ἱμάσι κτλ. Ἴδε Δράκ. 113, 12. Κωνσταντ. Λάσκ. 236.

Σημείωσις. Βραχύ εἶναι τὸ α τῶν εἰς ἡρ ὀνομάτων, ὅσων πάσχει συγκοπὴν ἢ γενικὴν, Π. χ. ἀνὴρ, θυγάτηρ, ἀνδράσι, θυγατράσι.

§. 151. Τῶν εἰς αψ αἱ πτώσεις ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον βραχύ τὸ α, Ἀραφ αβος, λαῖλαφ απος, Reg. Prosod. 67. Συνήθως ἐκλαμβάνεται μακρὸν εἰς τὸ φάψ φαβός· εἶναι μ' ὅλον τοῦτο βραχύ, Λυκόφρ. 580. οὕτω βραχύνεται καὶ πλινθοβάψ καὶ ἄλλοι παρόμοιοι τύποι· Πρβ. Ἀρκ. περὶ τόνων 94, 12. Μόνον δραψ (ἀντὶ δραπέτης), κ. λαψ (λέξεις τῶν Ταραντίνων) ἀναφέρονται ὡς μακρά.

§. 152. Τὸ α τῶν εἰς τατος ὑπερθετικών εἶναι πάντοτε βραχύ, σοφώτατος, λαλίστατος, κτλ. Ἴδε Λάσκ. 242.

§. 153. Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι εἰς τὰ διαχόσιοι, τριάκοντα, τριακόσιοι, καὶ τὰ ἐκ τούτων σύνθετα, Π. χ. Θεόκρ. 13, 74 τριακοντάζυγον Ἀργῶ, πανταχοῦ τὸ α εἶναι μακρόν. Διὰ τοῦτο Ἰωνικῶς γράφονται Τριήκοντα κτλ. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Δυσί. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 70. Anm. 12. Εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐκατοντάδας, Π. χ. τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι κτλ. εἶναι βραχύ, καθὼς καὶ εἰς τὸ τεσσεράκοντα, Ἴλ. β, 524. 534. Αἱ δὲ λοιπαὶ δεκάδες ἔχουσιν ἠ, Π. χ. πεντήκοντα, ἑξήκοντα κτ. ἀντὶ δὲ ὀγδοήκοντα ὁ Ὅμηρ. εἶπεν ὀγδώκοντα, Ἴλ. β, 568.

Περὶ τοῦ ι εἰς τὴν παραλήγουσαν καὶ προπαραλήγουσαν τῆς κλίσεως.

§. 154. Διὰ νὰ κρίνωμεν περὶ τοῦ εἰς τὴν παραλήγουσαν ι, εἶναι ἀναγκαῖον μετὰ τῶν πάντοτε βραχέων οὐδετέρων, Π. χ. μέλι ιτος, νὰ εἰπωμεν περὶ τῶν καταλήξεων ιξ, ις. καὶ ιψ, ἐπειδὴ ἡ ιν συνήθως ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ις· Ἡ ἐκ τῶν εἰς ιξ γενικὴ ιγος, ιχος, ιχος ἔχει διαφόρους χρόνους· Εἶναι μ' ὅλον τοῦτο μακρὸν τὸ ι.

α) Εἰς τὰ μονοσύλλαβα ιξ, φιξ, φριξ, γενικ. ιχος, καὶ ψιξ ψιχός· Πρβ. Δράκ. 27, 4. 93, 5. Reg.

Prosod. 64. Βουτμ. Gr. Sprach. §. 41, An. 11.

β) Εἰς τὰ δισύλλαβα, τῶν ὁποίων ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ φύσει ἢ θέσει, Π. χ. βέμβιξ, πέρδιξ, σκάνδιξ, γενικ. ιχος· πέμφιξ, τέττιξ, γενικ. ιχος· ὀρνίξ ιχος· Πρβ. Δράκ. 93, 8.

Σημείωσις Α'. Τὸ Θρήϊξ ιχος εἶναι κοινόν· εἰς τὸν Ὅμ. Ἰλ. β, 844 Θρήϊκας βραχὺ· εἰς δὲ τοὺς μεταγενεστέρους, Π. χ. Ἀπολλ. Ἀργον. 1, 637. Θρήϊκας· Ἰδε Δράκ. 27, 18.

Σημείωσις Β'. Ἐξαιρεῖται ἐκ τοῦ κανόνος τὸ χοῖνιξ, ιχος, ὅπου τὸ ι εἶναι πάντοτε βραχὺ. Ἰδε Δράκ. 27, 16. Reg. Prosod. 64.

Σημείωσις Γ'. Τὸ μάκρος τοῦ ι μένει πάντοτε καὶ ὅταν τὸ ι ἔρχεται εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, ὡς εἰς τὰς ποιητικὰς δοτικὰς, Π. χ. Ἰλ. β, 744. Αἰθίκεσσι· γ, 151, τετίγεσσι.

Ἐξ ἐναντίας δὲ εἶναι βραχὺ τὸ ι.

α) Εἰς τὰ πλειότερα μονοσύλλαβα τὰ ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχόμενα, Π. χ. στίξ στιχός, θρίξ τριχός· Πρβ. Δράκ. 27, 3. Reg. Pros. 64.

γ) Εἰς ὅσα ἔχουσι λ κατὰ τὸ μέσον, Π. χ. ἥλιξ, ἔλιξ, κύλιξ, στάλιξ, γενικ. ιχος· Ἰδε Δράκ. 27, 20. 4, 19. Reg. Prosod. 64.

Σημείωσις· Τὰ σύνθετα ἐπίθετα ἀκολουθοῦσι τὸν χρόνον τῶν ἀπλῶν, Π. χ. πολυαῖξ, αἶκος, Ἰλ. α, 165. γ, 328. Ὀδυσ. λ, 314, ἐκ τοῦ αἶξ αἶκος· Ἐξ ἐναντίας δὲ σύμμιξ ιχος, Δράκ. 27, 21. καλλίθριξ τριχος κτλ.

§. 155. Τὰ εἰς ις παράγωγα φυλάττουσι τὸν χρόνον τῶν πρωτοτύπων· Διὰ τοῦτο τὰ εἰς §. 162. α. β. ἀναφερθέντα εἰς ις ινος, καὶ ις ιθος μακρύνουσι τὸ ι καὶ εἰς τὰ παράγωγα, Π. χ. ρῖς ρινός, γλωχῖς ινος, μέρμις μέρμιδι, Ὀδυσ. κ, 19. ὡσαύτως καὶ ὅταν τὸ ι ἔρχεται εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, Ἰλ. κ, 547. ἀκτίνεσσι.

β) Τὰ εἰς ις ἰδος ἔχοντα μακρὸν ι, τὸ διατηροῦσι καὶ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις· Ἰδε §. 127. Σημ.

Σημείωσις Α'. Μίαν φοράν ἀπαντᾷται σταμίνεστι μὲ βραχὺ ι, Ἰλ. ε, 252. διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου· Ἰδε Βουτμ. Gr. Sp. §. 41, Σημ. 9.

Σημείωσις Β'. Τὸ λις λιός, κῖς κιός θέλει Κωνστ. Αἰσχ. 238 ὅτι ἔχουσι μακρὸν τὸ ι εἰς τὴν γενικὴν· ἀλλὰ καθὼς σῦς συός καὶ τὰ ὅμοια, φαίνεται ὅτι καὶ λιός κιός πρέπει νὰ ἔχουν βραχὺ τὸ ι ὡς εἰς Καλλιμ. Λεῖψ. 468 αἱ μὲν γὰρ λίσσιν· Πρβ. Ἀρκ. περὶ τόνων 131. 16. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Λίς, Σχολ. Βενετ. εἰς Ἰλ. λ, 480.

Βραχὺ ἔχουσι τὸ ι ἐξ ἐναντίας τὰ εἰς §. 127. α· δ ἀναφερθέντα εἰς ις εως ἢ ιος, καὶ ις ἰδος, Π. χ.

ἔχις, Πάρις, γενικ. ιος· Σκειρωνίς, κερκίς, γενικ. ἰδος, Δοτ. ἰδι.

Σημείωσις· Τὰ εἰς ις ἐπίθετα ἔχουν βραχὺ τὸ ι, Π. χ. ἰδρις, ιος, νῆις, νηῖδος· Τὰ δὲ σύνθετα καὶ παράγωγα συμφωνοῦσι μὲ τὰ πρωτότυπα, Π. χ. Εὐρ. Ἡρακ. 1026 παρθένου Παλληνίδος, Ἰλ. φ, 355 πολυμήτιος· ἀλλ' εἰς Κοῖντ. Σμυρ. 6, 436 τριγλώχιν. Καὶ αἱ κτητικαὶ δυϊκαὶ ἀντωνυμίαι ἔχουσι τὸ ι βραχὺ, Π. χ. νωῖτερος κτ. Ἰλ. ο, 39.

§. 156. Τὰ εἰς ιφ λέγει ὁ Δράκ. 53, 16. ὅτι ἔχουσι τὴν λήγουσαν μακρὰν, καὶ φέρει μαρτυρίαν τοῦτου τὸ ὁμηρικὸν κέρα ἱπες ἔδοιεν, Ὀδυσ. φ, 395. Τὸ αὐτὸ κρατεῖ καὶ περὶ τῶν μονοσύλλαβων κνῖφ καὶ θρίψ· Ἰδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἰφ. τελευταῖον εἶναι μακρὸν ρῖψ ριπός, Ὀδυσ. ε, 256. Πρβ. Εὐστάθ. 1533. 48. Βουτμάν. Gr. Sprachl. §. 141. Anmer. 11.

Ἐξ ἐναντίας δὲ ἔχουσι βραχὺ τὸ ι τὰ μονοσύλλαβα νῖφ νιφός, Ἡσιόδ. Ἔργ. 535. λιφ ιβός, Ἀπολλων. Ρόδ. 4, 1454. (τὸ τελευταῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Δράκ.), καὶ τὰ πολυσύλλαβα, Π. χ. χέρνιψ, εὐτριψ, παιδότριψ, γενικ. ιβος· Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γράφεται καὶ κατῆλιψ, ιφος ὀρθότερον, τὸ ὅποιον κεῖται εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 566, καθὼς μᾶς ὁδηγεῖ καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ ἥλιξ, ὁμῆλιξ.

§. 157. Περὶ τῶν παραγῶγων καὶ συνθέτων εἵπαμεν τὰ δέοντα· μένει δὲ νὰ ἐξετάσωμεν τὰ εἰς ιων συγκριτικά· Οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζαν ὅτι τὸ εἰς ταῦτα ι εἶναι φύσει μακρὸν· Ἰδε Δράκ. 30, 25. 56, 20. Reg. Pros. 87. παρατηροῦσιν ὅμως ὅτι καὶ κάποτε βραχύνεται, Πρβ. Δράκ. 85, 24. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Τέρπνιστος· ὡς εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἐπικοὺς· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος συνήθως μεταχειρίζεται μόνον τὰ εἰς ιον οὐδέτερα, Π. χ. αἰσχιον, ἀλγιον, κάλλιον, κέρδιον, ρίγιον· ἀπὸ δὲ τὰ ἄλλα γένη εὐρίσκεται μόνον γλυζίων τετράκις εἰς Ἰλ. α, 249. β, 453. κακίον, Ὀδυσ. ξ, 56, καὶ καλλίονες Ὀδυσ. κ, 396. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἐπικοὶ καὶ ἐπιγραμματικοὶ μεταχειρίζονται ἄλλοτε ἄλλως τοὺς τύπους τούτους· Εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς εἶναι τὸ ι τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὸν, καὶ σπανιώτατα βραχὺ, ὡς εἰς Εὐρ. Ἰκέτ. 1105 οὐδὲν ἤριον· Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 67. Anm. 1.

Σημείωσις· Καὶ εἰς τὰ διὰ δύο σ ἢ τ συγκριτικά ἐξ ἐπιθέτων εἰς υς, ἐξελάβαναι οἱ παλαιοὶ τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν καὶ μόνον θέσει μακρυνομένην, Π. χ. γλύσσω, μάσσω, πάσσω· Πρβ. Δράκ. 32, 21. Reg. Prosod. 86. φύσει δὲ μακρὰ ὠνόμαζαν θάσσω, θᾶσσω καὶ ἐλάσσω, εἰς τὰ ὅποια ἡ δύναται νὰ προστεθῇ καὶ ᾶσσω.

Περὶ τοῦ ὑ τοῦ εἰς τὴν παραλήγουσαν καὶ προπαραλήγουσαν τῆς κλίσεως.

§. 158. Ἐδῶ πρόκειται νὰ προσδιορίσωμεν τὰ παράγωγα τῶν ὀνομάτων, τῶν ὁποίων ἡ ὀνομαστικὴ λήγει εἰς υ, υν ἢ υς, υξ, υρ, υψ. Τὰ εἰς υ οὐδέτερα μεταβάλλουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ φωνῆεν εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις. ὅπου δὲ μένει, εἶναι βραχὺ, Π. χ. νάπυ νάπυος. Ἴδε §. 131.

§. 159. Μακρὸν ἔχουσι τὸ υ τὰ εἰς υν ἢ υς λήγοντα, Π. χ. μόστυνος, Φόρυκυνος. Ἴδε §. 136.

§. 160. Ἐπὶ τῶν ὀνομάτων εἰς υξ, γεν. υχος, υγος, υκος ἐπικρατοῦσι διάφοροι χρόνοι. τὰ πλεῖστα ἔχουν τὸ υ βραχὺ. μακρὸν δὲ τὰ εἰς υξ, υκος, δισύλλαβα ὄντα καὶ τὴν παραλήγουσαν φύσει μακράν ἔχοντα, Π. χ. δοῖυξ, υυκος. κήυξ, κήυξ, υυκος. ὅπου ἀνάγεται καὶ βόυμβυξ, υυκος. Ἴδε Δράκ. 28, 6. 56, 1. Reg. Prosod. 65.

Σημείωσις Α'. Ἀστατος εἶναι ὁ χρόνος εἰς τὸ Βέβυξ, υυκος (ὄνομα ἔθνους), μακρὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς Ἀπολλυων. Ροδ. Β, 2. 70. 129. 792. 768. βραχὺς δὲ, Β, 98. καὶ πάντοτε εἰς Θεόυκρ. 22, 29. 77.

Σημείωσις Β'. Ἐκ τῶν εἰς υξ, υγος ἔχει μακρὸν τὸ υ μόνον τὸ κόυκυξ, υυκος, Νίκυανδρ. Θηρ. 854. Λυκουφρ. Κασσ, 395. ὅθεν καὶ νευφευλουκουκυγυξ εἰς τὸν Ἀριυστουφ. Ὀρν. 815. 820, καὶ τὸ ἐυφυνυημα κόυκυ, ὁ Αὐυτ. 504. Μ' ὅλον τοῦτο οἱ παλαιοὶ τὸ ἐυκυλυμυβυανυουυσι καὶ κουινόν. Ἴδε Δράκ. 28, 2. 93, 19. Reg. Prosod. 65.

Βραχὺ δὲ ἐξ ἐναντίας ἔχουσι τὸ υ

α) Τὰ εἰς υκος, ὅσα εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἔχουσι τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν ἢ θέσει μακράν Π. χ. ἄυμυξ, κάυλυξ, Ἐυρυξ, σάνυδυξ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὸν Δράκ. 28, 6 καὶ Reg. Prosod. 65 κεῖται ἐυσυφυλυμένυως, γάνυξ ἢ σάνυξ.

β) Ὅσα ἔχουν τὴν γενικὴν εἰς υγος ἢ υκος. ἀυτυξ, ὀυρυτυξ, ἄυξυξ, δῖυξυξ, υυγος. ὄυνυξ, στρόυνυξ, υυκος. Ἴδε Δράκ. 28, 1. 93. 16. Reg. Prosod. 65.

γ) Τὰ μονοσύλλαβα, Π. χ. Συτυξ, Φυρυξ, γενικ. υυγος. πυτυξ, γενικ. υυκος. Πρβ. Δράκ. 27. 13. Reg. Prosod. 65.

Σημείωσις. Γίνεται μ' ὅλον τοῦτο εἰς τινὰ τοῦ δευτέρου τούτου εἶδους θέσει μακρὸν, Π. χ. φάυρυγυξ, υυγος. Ἴδε Λουβυέυκυ. εἰς Φυρυν. 72.

§. 161. Εἰς τὰ εἰς ὑρ (Ἴδε §. 144) εἶναι πάντοτε βραχὺ, πλην ἴσως τοῦ Κέρυκυρες διὰ τὸ Κέρυκυρα.

§. 162. Τὰ εἰς υς γενικ. υυδος ἢ υυος (Ἴδε §. 138 καὶ 139) ἔχουν εἰς τὰς πτώσεις βραχὺ τὸ υ. ἄυρα ἱυξυς, χυλυμυδυος, εἰς δὲ μακρύνονται ἢ διὰ συναιρέσεως, ὡς Ὀυδυς. π, 105, πληυθυνυι (ἐνικ. δουτ.) ἢ θέσει,

ὡς Ὀυδυς. λ, 569. ψ, 45 νέυκυσυσι. Τὰ ἀπὸ τὴν Βυτραυχου. 98. 144 φερόυμευνα χωυρία διὰ τὸ μακρὸς τοῦ μυδυς ἐυδιυωυρυθυώυθηυσαν εἰς νευωυτέρυας ἐυκυδυουσεις. Καὶ μένει λοιπὸν μετὰ τοῦ εἰς τὸν Ἡυσίυουδ Ἐυργ. 436 δυρυδυς ἑυλυμα, ὅυπου τὸ ἀυθυώυνει ἢ ἄυρυσις, εἰς Ἴυλ. φ, 318 ἱυλυος τὸ μόνον ἴυσυως παυράυδειυγμα παυλαιυας ἐυπυκυῆυς ἐυκυτυάυσευως εἰς τὸ μέυσον.

Μακρὸν εἶναι τὸ υ εἰς τὰ δυαυγυς υυθος, κυώυμυς υυθος, Θευουκρ. 2, 110. 4, 16. Πρβ. §. 138. δ.

§. 163. Ἐκ τῶν εἰς υψ ἔχουσι μακρὸν τὸ υ τὰ μονοσύλλαβα γυψ, γυρυψ, γενικ. υυπυος, πευρὶ τῶν ὁποίων, ἐυπειυδυῃ εἰς τὸν Αἰυσυχυλ. Προυμ. 803 δυὲν γυνυεται διυάυκριυσις, ἐυπιυβυευβαιυόυνυευται ὁ χρόυνος ἐυκυ τῶν Λυαυτυνυων ποιυηυτῶυν, ὡς Ουῖυργ. Ἐυκυλογ. VIII, 27. Jυngυenυtur jam gryυphυes equis. Βυραυχυ δὲ ἔυχυουυσι τὸ υ τὰ πολυσυλυλλαυβα, Π. χ. χυάυλυψ, υυβυος,

§. 164. Τὰ ἐκ τῶν εἰς ὑς συυγκριυτικὰ καὶ ὑυπευρυθυευτικὰ εἰς υυτευρος καὶ υυταυτος, ἔυχυουυσι πάνυτουτε τὸ υ βυραυχυν, Π. χ. βυραυχυτυευρος, βυραυχυτυαυτος. Μόνον τὸ ἱυθυνυταυτα ἐυκυ τοῦ ἱυθυς ἔυχει εἰς τὸν Ὀυμ. Ἴυλ. σ, 508 θέυσει μακρὸν τὸ υ.

Περὶ τῶν εἰς τὰς συυζυγυίυας διυχυρόυνυων
α, ι, υ.

§. 165. Περὶ τοῦ χρόυνου τῶν φωνυηυένυτων α, ι, υ, ὅυταν εἶναι μόνυα ἢ μευτ' ἐυπιυλουκυῆυς ἄυλλυων εἰς τὸ τέυλος τῆς συυζυγυίυας, εἶυπαυμευν ἤυδυη ἀυκυρουθυιυγυως. Εἰς δὲ ἀυκριυβυευστυέραυν τούυτων ἐυξυέυταυσιν χυρήυσιυμον εἶυναι νυά ἀυνάυξυωυμευν τὰ ῥυῆυμαυτα εἰς κουινυους τινυας τύυπουυς, καὶ νυά τὰ θυευωυρήυσωυμευν γενικυώυτευρον. Ἐκ τῶν καυταυλήυξευων λοιυπυὸυν τὰ ἀυνάυγουμευν εἰς αυζυω, ἱυζυω, υυζυω, ἀυνω, ἰυνω, υυνω, υυρω, αυω, ἰυω, υυω, καὶ μυι, τὰ ὁυπουία ὡυς πυρὸυς τὰ διυχυρουνα ὑυπόυκειυνυται εἰς ὁυμουίυους νόυμυους. Πυρὶν ὁυμυως ἐυξευτάυσωυμευν καυθυένα ἐυκυ τῶν τύυπων τούυτων, καυλυὸυν εἶυναι νυά προυσυηυμυευιώυσωυμευν τινυά ἐυν γυένυει χυρήυσιυμα εἰς πολλὰ εἶυδη ῥυῆυμαυτων.

Γυενυικυαὶ παυραυτυηυρήυσεις πευρὶ τῶν εἰς τὰς συυζυγυίυας φωνυηυένυτων.

§. 166. Ἡ καυτάυληυξις α, ἥυτις εἶυναι βυραυχευῖυα εἰς τὴν τευλευυταυίυαν συυλλαυβυήυν τῶν ἱυστουριυκῶυν χρόυνων (§. 86), φυυλάυτυτει τὴν βυραυχυύυτηυτάυτης καὶ εἰς τους τύυπουυς ὅυπου μευταυβαυίυνει εἰς τὴν παραυλήυγουυσαν, Π. χ. ἐυβυλυαυφυα, ἐυβυλυάυφυαυμευν, τέυθυνυαυ τέυθυνυαυτε, καὶ εἰς τους ἐυκυ τούυτων παυραυγυώυγυους τύυπουυς, Π. χ. ἱυψυάυμυην, ἱυψυα, Ἴυλ. α, 454. Ἴυδε Θευουδ. Γυαυζυῃ συελ. 77. ἐυκυδ. Βυαυσιυλ. Ἐυξυαιυρευῖυται τὸ τρίυτον πυληυθυνυτικὸυν πυρὸυσωυπον τῶν παυραυκειυμέυνων, Π. χ. κυευκυίυφυαυτι, πευφυρίυκυαυσι, λευλουίυπυαυσι, Πρυβ. Δυράυκ. 33. 1. Reg. Prosod. 106. Βυουυτυμ. Gr. Sprachl. §. 67.

Συηυμυευίυωυσιυς. Καὶ ὁυμυως μυας διυδυάυσκυουυσιν οἱ αὐυτοὶ γραυμμαυτιυκοὶ, καὶ Δυράυκ. 88, 5. 108, 21.

Πρβ. Βαστ. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. 166, ὅτι κάποτε με ποιητικὴν ἄδειαν ἐβραχύνθη ἡ συλλαβὴ αὕτη· Καὶ εἶναι μὲν τὰ φερόμενα παραδείγματα ἐξ Ὀδυσ. η, 114. λ, 304. παλαιαὶ γραφαὶ διάφοροι, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐμεταβάλλθησαν· μ' ὅλον τοῦτο μένει ὁ ἐκεῖ ἀναφερθεὶς στίχος τοῦ Ξενοφάνους, καὶ Νικάνδ. Θηρ. 789 ἐσκήλασιχηλαί, ὅπου ὁ Ἑρμάννος εἰς τὰ Ὀρφ. 804, καὶ Βεντλέϊος εἰς τὰ εἰρημένα χωμῖα, ἐπροσπάθησαν νὰ κάμωσι διορθώσεις. Διὰ τοῦτο ὁ Βουτμ. Gr. Sprachl. ἐνθα ἀνωτέρω κλίνει νὰ ἀθωώσῃ τὴν βραχύτητα, ἐνῶ ὁ Ἑρμ. Elem. Metr. 58. νομίζει, ὅτι ἡ βράχυνσις αὕτη ἤθελεν ἔχει τι πάντῃ ἀσυνήθιστον, ἐπειδὴ μὴδ' ἡ ὑποτακτικὴ εἰς τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον φαίνεται ποτὲ μὲ βραχὺ οσι ἀντίωσι, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὸ ἐνικόν, καὶ τὸ πρῶτον πληθυντικὸν ἀπαντᾷται συχνάκις, Π. χ. ἀποδείομεν, ἴομεν, βούλεαι κτλ. ἀντὶ βούλῃαι, ἴωμεν· Πρβ. Θειρσ. Gr. Gramm. §. 168, 11. Διὰ τοῦτο ἡ βραχύτης αὕτη ἐμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ εἰς μεταγενεστέρους ἐσφαλμένῃ μίμησις ἀρχαιοτέρων ψευδογραμμένων παραδειγμάτων.

Μακρόν εἶναι τὸ α τῆς καταλήξεως· ασι τῶν εἰς μι ῥημάτων, Π. χ. φασί, ἱασι· Ἰδε Δράκ. 99, 1, τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιώνει καὶ τὸ μακρὸς τοῦ εἰς τὸν παρακείμενον α.

§. 167. Ἡ τῶν ἀπὸ υ ἢ ι ἀρχομένων ῥημάτων αὔξησις, ἣτις εἶναι διπλασίασις τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, κάμνει τὰ φωνήεντα ταῦτα εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους μακρά, εἴαν καὶ εἶναι βραχεῖα εἰς τὸν ἐνεστώτα, Π. χ. ἱκετεύω (βραχὺ), ἱκέτευσα (μακρόν), Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 839. Κυκλ. 287 ὑγραίνω (κοινόν), καὶ Ἰων. 245. ὑγράνας· εὐγενῆ παρηϊδα· ἐξ ἐναντίας δὲ, ὑγρανα· Δράκ. 91, 18. Λάσκ. 246, 23. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 84, 4.

Σημείωσις Α'. Οἱ Ἰωνες ποιηταὶ παραλείποντες τὴν αὔξῃσιν τηροῦσι βραχὺ τὸ φωνήεν, Ἰλ. γ, 212 ὑφαινον· Ἰδε Λάσκ. 246. Βουτμ. ἐνθα ἀνωτ. Anm. 6. ὑπάρχουσιν ὅμως ῥήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸν χρόνον τοῦ ι ἄστατον εἰς τὸν ἐνεστώτα, Π. χ. ἰαίνω, ἰάομαι, ἱκω κτ. περὶ τῶν ὁποίων ὕστερα.

Σημείωσις Β'. Τὰ ἀπὸ τοῦ α ἀρχόμενα ἔχουσιν ἡ αὔξῃσιν τῶν παρωχημένων, ἀλλὰ σπανίως εἰς τοὺς ἐπικοὺς καὶ μακρόν α, Π. χ. αἶον, Ἰλ. κ, 532. φ, 382. μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὸν Ἀπολλ. Ἀργον. 1, 1023. 2, 195. καὶ Νικάνδ. Θηρ. 671. ἀπαντᾷται τὸ ῥῆμα τοῦτο σύνθετον ἀπήϊσε· Οἱ δὲ Δωρικοὶ ποιηταὶ ἀντὶ τῆς αὔξῃσεως ἡ ἔχουσιν α μακρόν, Π. χ. Θεόκρ. 2, 65 ἀγαγε.

§. 168. Βραχύνονται τὰ δίχρονα εἰς τοὺς δευτέρους μέλλοντας καὶ δευτέρους ἀορίστους· Ἰδε

(B.)

Λάσκ. 249. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 96. Anm. 4. Π. χ. Εὐρ. Ἰκέτ. 543 κρυβήσονται· Ἰππόλ. 1226 ἐμπλαχεῖς· Ἀλκ. 56 ταφήσεται, καὶ εἰς τοὺς ἐπικοὺς, ὡς τὸ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους συχνὸν ἐκρυβον, Κοῖντ. Σμυρ. 14, 556. καὶ ὅπου διὰ μεταθέσεως χάνεται ἡ θέσει μακρότης, Π. χ. ἔδρακον, ἐπραθον, ἐκ τοῦ δέριω, πέρθω, Ἰλ. σ, 454. Ὀδυσ. ι, 40. Τὸ αὐτὸ ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὸν ἄττικὸν μέλλοντα, Ἰλ. 455 κτεριούσι· Πρβ. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 95. Anmerk. 18.

Σημείωσις. Τὸ πλήττω εἰς τοὺς ἐπικοὺς τηρεῖ ἀμετάτρεπτον τὸν δεύτερον ἀόριστον, Ἰλ. γ, 31 κατεπλήγη φίλον ἦτορ· Οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἐτήτησαν οὕτως ἀπλοῦν, Εὐρ. Ὀρέστ. 487. Ἠλέκτ. 1148. τὸ βραχύνουσι δὲ σύνθετον, Μῆδ. 8 ἐκπλαγεῖσα· Ῥῆσ. 287 ἐκπλαγέστες.

§. 169. Ὁ μέλλον τῶν δι ἀμεταβόλου τινὸς ῥημάτων βραχύνει τὸ δίχρονον· θαλῶ, φανῶ κτλ. ὡσαύτως καὶ οἱ δεῦτεροι ἀόριστοι, καὶ δεῦτεροι μέλλοντες τῶν παθητικῶν, εἴαν εἶναι, Π. χ. ἐφάνην, φανήσομαι· Ὁ δὲ πρῶτος ἀόριστος τῶν ἐνεργητικῶν ἔχει μακρόν φωνῆαν ἢ δίφθογγον, Π. χ. ἔτειλα, ἔφηνά, ἐπέρανά· Ἰδε Λάσκ. 249. Θεόδ. Γαζ. 76. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 101. 3. 4.

§. 170. α) Τῶν βαρυτόνων ῥημάτων ἡ μέση συλλαβὴ τοῦ πρώτου παρακειμένου ὁμοχρονεῖ, ὡς φαίνεται, μετὰ τὴν μέσῃ συλλαβῇ τοῦ πρωτύπου ἐνεστώτος. Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς πλειότερους τύπους ἀπὸ τοὺς ἔχοντας α εἶναι βραχεῖα, Π. χ. γράπτω γέγραφα. εἰς δὲ τοὺς ἔχοντας ι ἢ υ εἶναι ἄστατος, Π. χ. τρίβω τέτριφα, ῥίπτω ῥέριφα. Πρβ. Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 310. μ' ὅλον ὅτι ὁ Δράκ. 52, 17. 73, 20. 79, 21. νομίζει τὸ ι τῆς λέξεως ταύτης φύσει μακρόν· ὡσαύτως ἄστατον εἶναι καὶ τὸ υ, Π. χ. τύπτω τέτυφα (μακρόν) Ἰδε Εὐρ. Κύκλ. 212. Ἀνθολ. Παλατ. 6, 37, 1. βρύχω βέβρυχα, Ἰλ. ρ, 264, Ἀπολλών. Ῥόδ. 2, 831. 4, 629. ὅθεν εἰς Ἰλ. ρ, 54 ἀναβέβρυχεν ἡ τοῦ Ζηνοδότου γραφὴ ἀναβέβρυχε, ἣτις συνάδει μὲν μετὰ τὴν συνέχειαν, ἐκαταφρονήθη δὲ διὰ τὸν ἀρχηγόντης. Ἐξ ἐναντίας δὲ κρύπτω κέκρυφα, Ἡσιόδ. Ἔργ. 386. Θεογ. 730, ὅθεν τὸ οὐσιαστικὸν κεκρύφαλος. Πρβ. Λάσκ. 249. Θεόδ. Γαζῆν. 78. Δράκ. 87, 24.

β) Ὁ δεῦτερος παρακείμενος, ἐξαιρουμένων τῶν ἔχόντων εἰς τὸν ἐνεστώτα ε, τὸ ὁποῖον μεταβάλλεται εἰς ο, Π. χ. τρέφω τέτροφα, ἔχει μακρόν φωνήεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅθεν λέληκας πρέπει νὰ γράφεται εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. 207. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ δίχρονον εἶναι κανονικῶς μακρόν, Π. χ. ἄγω (τσακίζω) ἔαγα, ἀνδάνω ἔαδα, κράζω κέκραγα, ῥιγέω ῥέριγα, τρίβω τέτριγα, φρίσσω πέφρικα κτλ. Ἰδε Κλάρκ. εἰς Ἰλ.

β, 314. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 97. 3. Θείρσ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 211, 28.

Σημείωσις Α'. Εἰς ἀρχαίους τύπους ἐγένετο βραχὺ δι' ἀποβολῆς τοῦ μέσου συμφώνου, Π. χ. βέβα-
βεβάσι, γεγάσι, δεδίσι πεφύσι κτ. ὡσαύτως καὶ
εἰς μετοχάς, Π. χ. ἐμπεφυῖα· Πρβ. Ἰλ. β, 134. δ, 41.
κ, 93. λ, 40. Λάσκ. 249. Βουτμ. Gr. Sprachl.
§. 97. Anm. 10. Θείρσ. ἔνθα ἄνωτ. 24. Μόνον εἰς
τὸν τύπον μέμα ἀπαντᾷται ἄστατον τὸ α, Π. χ. Ἰλ.
β, 818 μεμῶτες, συνηθέστερον ὅμως μεμάσι καὶ
μεμῶς μεμῶτος, καθὼς ἐν γένει ἡ παραλήγουσα κα-
τὰ τὴν χρεῖαν τοῦ μέτρου λαμβάνει ἢ ω ἢ ο Π. χ.
τετριγῶτες καὶ τετριγότες. Τοῦ αὐτοῦ δὲ τούτου τύπου
ἀπαντῶνται καὶ ἄλλα πρόσωπα, Π. χ. Ἰλ. θ, 413
μέματον. η, 3. μ, 405 μέμασαν· Θεοκρ. 24, 64
μέμαχεν.

Σημείωσις Β. Οἱ ἐπικαὶ προσέτι εἰς τὸν
φύσει μακρὸν τοῦτον τύπον βραχύνουσι τὸ φω-
νῆεν τῶν θηλυκῶν μετοχῶν, Π. χ. Ἰλ. γ, 331 ἐπι-
σφυρίοις ἀραρυίας· Ὀδυσ. μ, 85 λελαχυῖα. Ἰδε
Θείρσ. Ἑλλην. Γραμμ. ἔνθα ἄνωτ. 30. Οἱ δὲ
τραγικοὶ ἔχουσι τοῦ εἰρημένου τύπου τὸ ἀπαρέμ-
φατον καὶ τὴν μετοχήν, ὡς Εὐρ. Ἡρακ. 609 βε-
βάναι καὶ γεγαῶς, γεγῶς. Εὐρ. Ἡρακλ. μαινομ. 1147.
Ἡρακλ. 326.

Σημείωσις Γ. Εἰς τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Ρουφί-
νου 20, 2 κέκραγεν ὡς, με α βραχὺ, ἡ ἀνάγνωσις
εἶναι ἐφθαρμένη, καὶ ἐδιωρθώθη ἀπὸ τὸν Ἑρμάννον
εἰς Ὀρφ. 805 με τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ως. Ὅστις με-
τὰ τοῦ Ἰακῶβς εἰς Ἀνθολ. Παλατ. 804 δυσαρεστεῖ-
ται εἰς τὴν διόρθωσιν ταύτην, εἰς τοῦτον προβάλλομεν
τὴν ἀνάγνωσιν κέκραγ', ὡς· τοῦλάχιστον δὲν ἀθωώνει
τὸν χρόνον τοῦτον εἰς τὸν Ρουφῖνον τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰακῶβς
φερθὲν ἐπίγραμμα Κυκλιζην. ἀρθ. 6, 2, καὶ ἄλλα ἀπὸ
χριστιανοῦς ποιητᾶς.

§. 171. Παρακείμενοι με Ἀττικὸν ἀναδιπλασια-
σμόν ἔχουσι συνήθως βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν,
Π. χ. ἀλήλιφα, ὀρώρυχα, Βουτμ. Gr. Sprachl. §.
85, 2. Εὐρίσκονται ὅμως εἰς Ἰωνας ποιητᾶς καὶ με
μακράν, Π. χ. εἰλήλουθα ἀντὶ ἐλήλυθα.

§. 172. Τὸ α τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου
τοῦ παθητικοῦ ἰωνικοῦ παρακειμένου ἢ ὑπερσυντελικοῦ
εἶναι βραχὺ, Π. χ. Ἰλ. α, 26 ὀρωρέχατο· π, 68
κεκλιάται· μ, 229, πειθοῖατο (εἰς τὴν εὐκτικήν),
ἐκ τῶν ὁποίων τύπων ὁ τελευταῖος ἐμεινε συνήθης καὶ
εἰς τοὺς Ἀττικούς, Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ, 316 ὡσαῖατο.
1306 ὀχοῖατο· Πρβ. Κωνστ. Λάσκ. 246. Θεόδ. Γαζ. 78.

§. 173. Τὰ με ἀναδιπλασιασμόν ἐξ ἄλλων παρ-
άγωγα ῥήματα ἔχουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖ-
αν, Π. χ. τίθημι, δίδωμι, τιταίνω, τιτύκομαι, πι-

φαύσκω καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια μόνον θέσει καποτε μα-
νονται, Π. χ. πιπράσκω, τιτρώσκω, καθ' ἑαυτὰ
δὲ ἔχουσι βραχὺ τὸ φωνῆεν.

Σημείωσις. Καὶ ὅμως εἶναι τὸ ἐνεργητικὸν
πιφαύσκω εἰς τὸν Ὀμ. ἄστατον· Ἰλ. κ, 478. 502.
σ, 500 μακρὸν. Ἐξ ἐναντίας δὲ, κ, 201. ψ, 99.
333. βραχὺ, καὶ οὕτω πάντοτε εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.
ἐξ ἐναντίας δὲ πιφαύσκομαι εἰς τὸν Ὀμ. πάντοτε
βραχὺ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μεταχειρίζονται καὶ
τοὺς δύο τύπους οἱ μεταγενέστεροι, Π. χ. Ἀπολλ.
Ἀργον. 2, 685. 3, 1165. Νίκανδρ. Θηρ. 637.

§. 174. Τὰ εἰς αθω, ωθω ἐκ βαρυτόνων παρὰ-
γωγα ἔχουσι τὸ δίχρονον πάντοτε βραχὺ, Π. χ.
ἀμύνω ἀμυνάθω, εἶκω εἰκάθω, εἰργάθω, φθινύθω
μινύθω κτλ. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 389 τοῖς κρατοῦσι δ'
εἰκάθειν. Ἰδε Δράκ. 59. 17.

Μερικώτεροι κανόνες περὶ τῶν διχρόνων
α, ι, υ, εἰς εἶδη τινὰ τῶν ῥημάτων.

Περὶ τῶν εἰς αζω, ιζω καὶ υζω ῥημάτων.

§. 175. Τῶν πρὸ τοῦ ληκτικοῦ φωνήεντος τὸ
διπλοῦν σύμφωνον ζέχοντων ῥημάτων ἡ παραλήγουσα
τῶν παρὰ τὸν ἐνεστώτα χρόνων εἶναι βραχεῖα, ἐνῶ ἡ
τοῦ ἐνεστώτος εἶναι θέσει μακρά, Π. χ. ἀτιμάζω ἄσω,
βαστάζω ἄσω, καθίζω ἴσω ἐκάθισα, κλύζω ὕσω ἔ-
κλυσα κτλ. Πρβ. Δράκ. 21, 17. 26, 20. Reg. Prosod.
50, 125. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κραυγή, καὶ Σφαδάζειν.
Κλάρκ. εἰς Ἰλ. α, 140. Ἐδῶ ἀνάγονται καὶ τὰ εἰς μὲν
τὸν ἐνεστώτα δύο, εἰς δὲ τὸν μέλλοντα ἐν σ ἔχοντα
Π. χ. ἰμάσσω, πλάσσω μ. ἄσω· Ἰδε Βουτμ. Gr.
Sprachl. §. 95, 6.

Σημείωσις Α'. Οἱ γραμματικοὶ εἰς τὰ προει-
ρημένα χωρία ἐξαιροῦσιν ὡς μακροπαραλήκτα ὅσα ἔχου-
σι τὸ α συνηρημένον ἐκ τοῦ αι, Π. χ. ματάζω, σφε-
δαζω, τεράζω, τὰ ὅποια καὶ εἰς τοὺς ἄλλους χρό-
νους, ἐὰν ἀπαντηθῶσιν, ἀνάγκη νὰ εἶναι τοιαῦτα· Μ'
ὅλον τοῦτο οἱ παλαιοὶ ἀντιλέγουσιν εἰς ἑαυτοὺς
περὶ τοῦ κράζω· ἐμποροῦμεν ὅμως νὰ δεχθῶμεν
ἀσφαλῶς ὅτι τὸ μιμητικὸν τοῦτο ῥῆμα ἦτο μακρὸν. Ἡ
γνώμη αὕτη φαίνεται καὶ εἰς Reg. Prosod. 94 καὶ
Δράκ. 21, 22. Πρβ. 83, 30. Καθὼς τὸ κράζω,
πιθανῶς ἦσαν καὶ ἄλλα ὀνοματοποποιημένα ῥήματα μα-
κρά, Π. χ. τρίζω καὶ τρύζω· Ἰδε Δράκ. 88. 21. Με-
τὴν ὑπόθεσιν ταύτην συμφωνεῖ καὶ ὁ χρόνος τοῦ κέκρα-
γα· τέτριγα κτλ. §. 172. β.

Σημείωσις Β'. Οἱ ποιηταὶ μακρύνουσι
πολλάκις τοὺς τύπους τούτους διπλασιάζοντες τὸ σ,
καὶ τοῦτο ὅχι μόνον εἰς τὴν ἄρσιν, ὡς Ὀδυσ. χ, 78.
134 τοξάσσατο. Ἰλ. ν, 153 χάσσονται κτλ.

Σημείωσις Γ. Τὸ ῥῆμα οὐτάζω ἔχει συν-
δὸν τύπον τὸ οὐτάω, ὡς ἀντιάζω ἀντιάω, καὶ σχημα-
τίζει τοὺς παραγώγους χρόνους καὶ ἀπὸ τῶν δύο ἐνε-
στώτων, Π. χ. Ἰλ. δ, 469. λ, 260 οὐτήσε· ε, 56.
336. 361 οὐτάσε. Ὁ τύπος αμῖαι μᾶς φέρει εἰς τύπον
ἄλλον αω, ὅχι εω, Π. χ. Ἰλ. ε, 13, οὐταμεν. Κοῖντ.
Σμυρ. 6, 413 οὐταμένοιο. Ἴδε καὶ §. 88. σημ. 3.

Σημείωσις Δ. Ἐξαιροῦνται ὅσα ἔχουσιν γ
εἰς τὸ πρωτότυπον, ἐπειδὴ λαμβάνουσι ξ εἰς τὸν μέλ-
λοντα. Π. χ. αἰάζω ἄξω, στυφελίζω ἱξω. Ἄλλ' οἱ
Δωριεῖς τρέπουν εἰς ξω καὶ τὰ ἔχουσα σω, Π. χ. Θεόκρ.
1, 97. λιγυξῆν. Ἴδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 92.
Anmerk. 6.

Σημείωσις Ε. Ἐκ τῶν ἐχόντων δύο σ, μό-
νον τὸ νίσσομαι ἔχει εἰς τὸν μέλ. νίσσομαι μακρὸν ι.
Ἴδε Βρούγκ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 53. ἀλλ' ἀμφιβά-
λει ὁ Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 92. Anmerk. 9.

Περὶ τῶν εἰς ανω, ινω, καὶ υνω
ῥημάτων.

§. 176. Πλείοτέρα διαφορὰ ἐμφιλοχωρεῖ εἰς τὰ
προκείμενα ῥήματα παρὰ εἰς τὰ ἤδη εἰρημένα. Ἐκ
τούτων

α) Τὰ εἰς ανω, τὰ ὁποῖα παράγωγα ὄντα ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον κλίνονται μόνον μέχρι παρατατικοῦ, ἔχουσι
τὸ α βραχὺ, Π. χ. ἀνδάνω, βλαστάνω, τυγχάνω,
φυγγάνω, χανδάνω. Πρβ. Δράκ. 107, 24. Reg.
Prosod. 44. 68. Εἶναι δὲ οἱ τύποι οὗτοι ἐν χρήσει
πλέον εἰς τοὺς τραγικοὺς παρὰ εἰς τοὺς ἐπικούς.

Σημείωσις. Μακρὸν εἶναι τὸ α εἰς τὸ ἰκάνω,
τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοὺς ἐπικούς μετέβη τοιοῦτον καὶ εἰς
τὴν γλῶσσαν τῶν τραγικῶν, Σοφοκλ. Ἠλ. 8. Τὸ
δὲ κικάνω μακρὸν ἔχον τὸ α εἰς τὸν Ὅμ. Ἰλ. β,
18. ε, 334, ἀπὸ τραγικῶν ἀναλόγως τοῦ τυγχάνω
γινόμενον θέσει μακρὸν κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν,
βραχύνει τὸ α κικάνω, Εὐρ. Ἰππόλ. 1434. Ἀλκυστ.
495. Ἐλέν. 597. Ὡσαύτως τὸ φθάνω μακρὸν μὲν
ἔχει τὸ α εἰς τὸν Ὅμ. Ἰλ. ι, 506. φ, 262. βραχὺ
δὲ εἰς τοὺς τραγικοὺς, Εὐρ. Μηδ. 1159. Ἡρακλ.
μαινόμε. 976.

β) Δυσκολώτερα προσδιορίζονται τὰ εἰς ινω καὶ
υνω ῥήματα. Οἱ παλαιοὶ μᾶς διδάσκουσιν ὅτι ἔχουν τὸ
φωνῆεν ι ἢ υ μακρὸν εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ ἀόριστον,
καὶ οὕτω φαίνονται μὲ μικρὰν ἐξαίρεσιν ὅλα, Π. χ.
κλίνω ἐκλινε, ὀρίνω ὠρινε, βραδύνω, δηθύνω,
μηκύνω, φορύνω κτλ. Ἴδε Δράκ. 12, 12. 60, 4.
108, 1. Reg. Prosod. 49, 53. Ἐτυμ. Μ. λέξ.
Ἀμύνω, καὶ Κέκρικα. Λάσκ. 247. 248. Ἐξ ἐναν-
τίας δὲ ὁ μέλλων καὶ ὁ παρακείμενος καὶ οἱ ἐκ τού-

των παραγόμενοι χρόνοι ἔχουσι τὸ δίχρονον βραχὺ,
Π. χ. κλινῶ, κέκλιχα, κέκλιμαι, ἐκλίθην κτλ. Τὸ
βεβαιώνει δὲ καὶ ἡ τῶν ποιητῶν χρήσις, Ἰλ. γ, 135.
ε, 356. Κοῖντ. Σμυρ. 3, 66. καὶ πολλαχοῦ. Τῶν
εἰς υνω μάλιστα οἱ μέλλοντες ἀπαντῶνται μὲ βραχὺ
υ, Π. χ. Εὐρ. Ἡρακλ. 516. αἰσχυνοῦμαι. Λυκόφρ.
914 εὐθύνει· 976 καλλυνεῖ κτλ. Ἡ ἀπλὴ αὕτη θε-
ωρία περιεπλέχθη ὀλίγον διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν νε-
ωτέρων, ἐπειδὴ ἔκριναν ὅτι πρὸς ἐξήγησιν τῆς βραχύ-
τητος πρέπει νὰ ὑποτεθῶσι δύο θέματα. Ἴδε Heyne
εἰς Ἰλ. τ. VII. 403, Θεορ. Gr. Gram. §. 168.
6, ὡς νὰ μὴ ᾔτο τὸ ἐπικρατοῦν φωνῆεν βραχὺ εἰς τὰ
τῆς συζυγίας τῶν ἀμεταβόλων ῥήματα, ἐξαιρουμένου
μόνον τοῦ δευτέρου παρακειμένου, εἰς καὶ ἡ βραχύ-
της του καλύπτεται πολλάκις ἀπὸ μακρὸς συμβαῖνον
κατὰ θέσιν. Δὲν δυνάμεθα ἐδῶ νὰ ἐξακριβώσωμεν
τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ θέλει γνωρίσει καθεὶς ὅτι διὰ τὸ
Ὀμηρικὸν ἡσχυμμένος, Ἰλ. σ, 150, τὸ ὁποῖον, εἰς
ἐλείπαν τὰ δύο σύμφωνα, δὲν ἤθελεν εἶσθαι μακρὸν,
ἐκ τοῦ ἡσχυνα, καὶ διὰ τὰ ὑπὸ Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ.
σ. 34. συναγμένα παραδείγματα, ὅτι τὸ ὑπὸ Βουτ-
μάνου Gr. Sprachl. §. 101, 9 εἰρημένον περὶ τῶν
ῥημάτων κρίνω, κλίνω, πλύνω, ὅτι βραχύνουσι τὴν
συλλαβὴν ἀποβάλλοντα τὸ ν, ἐμπορεῖ νὰ καθολικευθῇ
εἰς ὅλα τὰ εἰς υνω καὶ ινω ῥήματα, εἰς καὶ εἶναι σπά-
νια παραδείγματα τοιούτων παραγώγων χρόνων. Τὸ
βραχὺ τοῦ διχρόνου συνάγεται καὶ ἀπὸ τὸ Ὀμηρικὸν
ὀρίνθη ε, 29, καὶ ἀπὸ τύπους (ὡς εἰς Αἰσχ. Προμ.
865 ἀπαμβλυνθήσεται), οἱ ὁποῖοι, περιεχόμενοι
εἰς τὸν κανόνα, δὲν ἐχρειάζοντο τὸ ν, εἰς τὸ
δίχρονον ᾗτο μακρὸν καθ' ἑαυτό. Ὡσαύτως μετα-
χειρίζονται οἱ ἐπικοί ἐκρίνθη, ἐκλίνθη, ἐπλύνθη
καὶ ἄλλα ὅμοια διὰ νὰ μακρύνωσι τὸ ι. Ταύτην τὴν
ἀναλογίαν ἀκολουθοῦσι καὶ τὰ τείνω, κτείνω, τὰ ὁποῖα
καὶ αὐτὰ βραχύνουσι τοὺς παραγώγους χρόνους, Π.
χ. τέτακα κτλ. Ἴδε Βουτμ. ἐνθα ἀνωτέρω.

Σημείωσις Α. Οἱ ἐπικοί παρενθέτουσιν
εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα ε πρὸ τοῦ καταληκτικοῦ φωνή-
εντος, δίδοντες οὕτως εἰς αὐτὰ σημασίαν μέλλοντος,
καὶ βραχύνοντες τὸ δίχρονον, Π. χ. Ἰλ. β, 387.
διακρινέει· ν, 209 ὀτρυνέων· σ, 411 πορσυνέουσα·
Ὀδυσ. ζ, 31, πλυνέουσα, καὶ τὰ ὅμοια.

Σημείωσις Β. Τὰ παράγωγα ἐκ βραχυπα-
ραλήκτων χρόνων τῶν εἰρημένων ῥημάτων ἔχουσι καὶ
αὐτὰ βραχὺ τὸ δίχρονον, Π. χ. ἀκριτος, ἐκκριτος,
Εὐκριτος, Θεόκρ. 7, 131 κριτής· διακριδόν, ἐγλι-
δόν· ἀκλινής, ἀκλινέως, Ἀνθολογ. Παλ. Ε, 55,
4. πλυνός, Ὀδυσ. ζ, 20. Εὐρίσκεται ὅμως καὶ ἐδῶ
μάκρος κατὰ θέσιν, Π. χ. κλιντήρ, πλυντήρ, πλύν-
τρια· Ἴδε Κλάρκ. εἰς Ἰλ. α, 314. 338.

Σημείωσις Γ'. Τους δύο τύπους τίνω καὶ φθίνω, οἱ ὅποιοι εἰς μὲν τὸν Ὅμηρ. Π. χ. Ἰλ. γ, 286. Ὀδυσ. ε. 161. π, 39 ἔχουσι μακρὸν ι, ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ὅμ. ἐπικούς, ἐμποροῦμεν ἀσφαλῶς νὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τοὺς ἐβράχυναν κατὰ παράδειγμα τῶν γνωμικῶν ποιητῶν, Π. χ. Σόλων λείψ. 5 ἔργα τίνουσα. Θεογν. 740 ἀντιτίνειν. Πρβ. Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμε. 963. ἐκτίνων Αἰσχύλ. Προμ. 112 τίνων. καὶ Σοφοκλ. Τραχ. 558 Νέσσου φθίνοντος. Οἶδ. Κολ. 610, Εὐρ. Ἀλκ. 55. 203. Ἰδε Κλάρκ. εἰς Ὅμηρ. Ἰλ. β, 43. Ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ Πίνω εἶναι πάντοτε μακρὸν Ἀλλ' εἰς Κοῖντ. Σμυρ. 8, 275 αἰχμαὶ δ' ἐς χροῖα δύνων πρέπει νὰ ἀναγινώσκειται δύνων. Πρβ. Ἰλ. ε, 140. Ὡσαύτως ἐσφαλμένον εἶναι εἰς τὸν αὐτὸν 1, 492 κέκλιτο πολὺς στρατὸς, τὸ ὅποιον εἶναι πάντοτε βραχύ. καὶ ὁ Σχρούβιος ἐπρόβαλεν ἀντὶ τούτου κεκύλιστο.

Περὶ τῶν εἰς υρὼ ῥημάτων.

§. 177. Τὰ εἰς υρὼ ῥήματα ἔχουσι καὶ αὐτὰ μακρὸν τὸ δῆχρονον, τὸ ὅποιον βραχύνεται μὲν εἰς τὸν μέλλοντα, ὅχι δὲ καὶ εἰς τὸν ἀόριστον, Π. χ. ἀθύρω, κύρω, φύρω, πορφύρω. Πρβ. Δράκ. 59, 12. 66, 14. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κύρω. ὡσαύτως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέσα κινύρομαι, μαρτυρόμαι, μύρομαι, ὀδυρόμαι.

Σημείωσις. Ἐκ τῶν ῥημάτων τούτων παράγονται ἄλλα ἔτι εὐχρηστητότερα εἰς εὖ βραχύνοντα τὸ δῆχρονον, Π. χ. κυρέω, μαρτυρέομαι, πορφυρέω. Ἰδε Δράκ. 59, 13. Ἐτυμ. Μ. ἐνθ. ἀνωτ. καὶ Κλάρκ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. α, 338 φυράω, ὡς ἐπαρατήρησαν καὶ οἱ παλαιοὶ, φυλάττει μακρὸν τὸ α. Ἰδε Αἰσχύλ. Ἐπτ. 48. Νικαινετ. Ἐπίγρ. 2, 3.

Περὶ τῶν εἰς αὼ ῥημάτων.

§. 178. Ὁ ἐνεστώς τῶν εἰς αὼ ῥημάτων ἀπαντᾷται εἰς μόνον τοὺς ἐπικούς, ἐπειδὴ οἱ Ἀττικοὶ τὸν μεταχειρίζονται συνηρημένον. Οἱ παλαιοὶ δίδουν κανόνα, ὅτι τὸ α εἶναι μακρὸν μὲν μετὰ μακρὸν, βραχύ δὲ μετὰ βραχύ, Π. χ. διψάω, ὀράω. Ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο πλέον ἀπὸ ἁδειαὶ ποιητικῆν, οἷτινες ἐξέτειναν τὸ α διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, Π. χ. Ὀδυσ. χ, 48 ὑπεμνάσθαι. ε, 122, ἡγάσθαι, ἐπειδὴ οἱ αὐτοὶ τύποι ἀπαντῶνται μὲ βραχύ α, Π. χ. Ὀδυσ. ι, 119. ἀγάσθαι, μ' ὅλον ὅτι ἐμπορεῖ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι πάντοτε μακρὸν τὸ εἰς τύπους ὅποιοι εἶναι διψάω, πεινάω, διότι ἄλλως ἤθελαν εἶσθαι ἄχρηστοι διὰ τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον. Ἰδε παραδείγματα ἐκτάσεων εἰς Θεϊρσ. Gr. Gramm. §. 220. 69.

Περὶ δὲ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων παραγωγῶν χρόνων οἱ κανόνες τοῦ χρόνου τῶν φωνηέντων μᾶς εἶναι ἀπὸ τοὺς γραμματικούς γνωστοί. Πρβ. Βουτμ. Gr. Sprachl. 95, 5. δηλαδή οἱ πλεῖστοι τῶν μελλόντων ἔχουσιν η, ἢ α μακρὸν τῶν εἰς εαω, ιάω, μάω, ῥημάτων. Ἐκ τῶν εἰς οαω κρατοῦσιν α μακρὸν τὰ μακροάω καὶ ἀκροάομαι, μ. ασω, ασομαι. τὸ ἀλοάω ἔχει διπλαῦν μέλλοντα ἀλοάσω καὶ ἀλογήσω. Ἰδε Δράκ. 14, 20. Reg. Prosod. 47. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Βοήσω. Τὰ δὲ ἔχοντα λ πρὸ τοῦ α, Π. χ. γελάω, ἐλάω, θλάω, ἰλάω, κλάω, χαλάω ἔχουσιν α βραχύ. Ἰδε Ἰλ. ν, 829. ρ, 166. Ἀλλ' ἐδῶ ἀνήκουσι β) σπάω, καὶ ἄλλα τινὰ εἰς μω, Π. χ. δαμάω, ἰμάω, κρέμαω. γ) τύποι τινὲς ἐξ ἀχρήστων πρωτοτύπων εἰς υμι, Π. χ. σκεδάννυμι, μέλ. σκεδάσω, πετάσω. δ) μέσα τινὰ, Π. χ. ἔραμαι, πάομαι, μέλ. ἐράσομαι, πάσομαι, Ἰλ. ξ, 317. Ὀδυσ. δ, 61. κ, 58. ε) τὰ εἰς ράω, κεράω καὶ περάω μεταβατικῶς, μέλ. κεράσω καὶ περάσω. ζ) τοῦ ἀντιάω μέλλ. εἶναι πάντοτε ἀντιάσω ἐκ τοῦ ἀντιάζω, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν εἶναι ὁμηρικόν.

Σημείωσις Α'. Τὸ εἰρημένον περάω εἶναι διάφορον τοῦ ἀμεταβάτου περάω, μέλ. ἦσω, ἀπτ. ἄσω. Τὴν δὲ διάκρισιν ἔκαμε πρῶτος εἰκαστικῶς ὁ Κλάρκ. εἰς Ἰλ. α, 67. Ἡ ἀντιλογία τοῦ Heyne εἰς Ἰλ. Τόμ. VII. σελ. 405, ὅτι κεῖται εἰς Ἰλ. π, 367 πέραον, ἀντράπη ἱκανῶς ἀπὸ τὸν Ἑρμάνν. εἰς Ὀρφ. σελ. 28, καὶ εἰς Ὅμ. Ὑμν. Ἑρμ. 133. καὶ ἐμποροῦν νὰ φερθῶσι παραδείγματα τῆς βραχύτητος τῶν ἐνεστώτων πολὺ πλεονότερα, τὰ ὅποια ὅμως δὲν διακρίνουσι τὸν χρόνον τοῦ μέλλοντος. ἀντιφάσκουσι δὲ εἰς ἀλλήλους καὶ οἱ τύποι ἀγάσθαι καὶ ἡγάσθαι. Προσέτι καὶ ἐδῶ ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος μεταχειρίζεται η ἀντὶ τοῦ μακροῦ α, παρεκτός τοῦ ἐάω ἐάσω. Ἰδε Κλάρκ. εἰς Ἰλ. δ, 42. Οἱ μεταγενέστεροι ὅμως ἔθεσαν κάποτε μακρὸν α, ἀντὶ η. Ἰδε Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. 204.

Σημείωσις Β'. Καὶ ἐδῶ δύναται ἡ βραχεῖα συλλαβὴ νὰ μακρυνθῇ διὰ διπλασίσεως τοῦ σ. Πρβ. ἀνωτέρω §. 175. Σημ. Α' καὶ Δ'. Π. χ. Ἰλ. α, 147 ἰλάσσεται. 100 ἰλασσάμενος. οἱ δὲ Δωριεῖς μεταχειρίζονται ξ, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται κάποτε καὶ εἰς ἐπικούς ποιητὰς, Π. χ. Ἀπολλων. Ροδ. 2, 808 ἰλάξονται. Πρβ. 1, 1093. Ἐκ τούτων προκύπτει ἀπόδειξις ἄλλη, ὅτι τὸ α τῶν παραγωγῶν χρόνων εἶναι φύσει βραχύ, τὸ ὅποιον πολεμεῖ ὁ Wernike εἰς Τρυφιοδ. σελ. 493, εἰάν καὶ κατὰ τὴν ἀνωτέρω θεωρίαν ὁ ἐνεστώς τὸ ἔχει μακρὸν, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ. Τοῦ δὲ συλάω ὁ μέλλων εἶναι πάντοτε συλήσω, τὸ ὅποιον ἀνάγεται βέβαια εἰς τὸ συλέω, ἐπειδὴ ὁ Ὅμ. ἔχει καὶ συλεύω, Ἰλ. σ, 48. ω, 436. Τὸ δὲ τλήσω εἶναι ἐκ τοῦ τλήμι, καὶ ὀχιὲκ τοῦ τλάω.

Σημείωσις Γ'. Τὰ δισύλλαβα ἔχουσιν ἄστατον χρόνον· *λάω* (βραχύ), Ὀδυσ. τ, 229. 230. Τὸ δὲ *νάω* ἔχει διπλοῦν χρόνον· Ἰλ. φ, 197. *νάουσι*· Ἰδε Ἀπολλων. Ῥόδ. 4, 1300. καὶ πάλιν Ὀδυσ. ζ, 292 *νάει*, καὶ ι, 212 *νάον*, καὶ *νάεν*, Ἀπολλων. 1, 1146. 3, 224. Τοῦ δὲ *φθάω* εἶναι εἰς τὸν Ὀμ. Ἰλ. ψ, 444 *φθήσονται*· εἰς δὲ τοὺς Ἀττικούς καὶ τοὺς μετεγενεστέρους ἐπικούς *φθάσω*· Θεόκρ. 2, 114 *ἐφθασας*· Κοῖντ. Σμυρ. 12, 161 *φθάσαν*· Οἱ εἰς αἰὼν ἐνεστῶτες, οἵτινες σχηματίζουν μελλόντας δι' ἀποβολῆς τοῦ ι, βραχύνουσι τὸ, α, ὡς ἐκ τοῦ *δαίωμα*, Ἰλ. ψ, 21 *δάσαντο*· Ὀδυσ. γ, 66. ο, 13. καὶ ἐκ τοῦ *ναίω* (κατοικῶ) οἱ παράγωγοι τύποι εἰς μεταβατικὴν σημασίαν, ἀπενάσσατο, Ἰλ. β, 629. Ἰδε Βρούγκ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 1146.

Σημείωσις Δ'. Παύτῃ διάφοροι τούτων εἶναι οἱ δισύλλαβοι ἀττικοὶ τύποι *κᾶω* καὶ *κλάω*, μακρὸν ἔχοντες τὸ α πάντοτε· Ἰδε Δράκ. 13, 10. *κλάων*, Εὐρ. Ἡρακλ. 270. 445. *ἐκλάειν*, Εὐρ. Βάκχ. 714. Κύκλ. 626. Μόνον ὁ ἀόριστος *ἐκάη* ἔχει βραχὺ α κατὰ τὸν §. 168, ὡς Ἰλ. δ, 463. καὶ *πολλάκις*· Ἀλλὰ τὸ *ἐκλαεν*, Θεόκρ. 14, 32. ὡς δεῦτερος ἐνεργητικὸς ἀόριστος, εἶναι ὑποπτον.

Σημείωσις Ε'. Πολλὰ ἐπίσημος εἶναι ἡ ἄστασία τοῦ *αᾶω* ἢ *αᾶομαι*, τὸ ὅποιον εἰς τὸν Ὀμηρον μεταβάλλει πενταχῶς τὸ μέτρον, δηλ. — —, — υ, υ υ, υ —, —, Π. χ. Ὀδυσ. κ, 68 *ᾶσαν*, Ἰλ. ι, 116 *ᾶσάμην*· θ, 237 *ᾶσας*· α, 340 *ᾶσατο*· Ὀδυσ. λ, 61 *ᾶσε*· Ἰδε Θεοφ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 168. 3. καὶ Βουτμάνου Λεξιλόγον. 223. Προσέτι βεβαιώνει ὁ αὐτὸς Λεξιλόγος 9, Πρβ. 300 καὶ Gr. Sprachl. §. 105. Anm. 4, ὅτι τὸ ἰωνικὸν αα δὲν συμβαίνει πρὸ τ, ἀλλὰ κεῖται εἰς Κοῖντ. Σμυρ. 1, 420 *ᾶάτε*, εἴαν καὶ ὅχι πάντῃ ἀσφαλές· ἀλλ' εἰς Ἡσιόδ. Ἑργ. 241. *μηχανάαται*· Νικ. Ἀλεξ. 221. *βρυχανάαται*.

Σημείωσις Σ'. Κανὼν σημειωθεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιούς εἶναι, ὅτι τὸ πρὸ τοῦ τύπου αω παρεντιθέμενον ι εἶναι βραχύ· Κωνστ. Λάσκ. 247. 24. Θεόδ. Γαζ. 77. ἐπικρατεῖ τοῦτο πάντοτε εἰς τοὺς τύπους ὅπου προηγείται μακρὰ συλλαβὴ πάντοτε, Π. χ. ἀντιάω, κυδιᾶω, φυσιᾶω, καὶ χωρὶς ταύτης, Π. χ. σκιάω κτλ. ἀλλ' ἐξαιροῦνται ῥήματα τινὰ, Π. χ. ἰάομαι (μακρόν)· Πρβ. Ἰλ. μ, 2. Ὀδυσ. ι, 520, 525. καὶ ἀνιάομαι πάντοτε μακρόν εἰς τὸν Ὀμ. Ὀδυσ. α, 113. ο, 335. Εἰς δὲ μετεγενεστέρους ποιητὰς εἶναι ἄστατον, Θεοφ. 668. ἀνιόμην 1205. ἀνιότα· Θεόκρ. 2, 23 ἀνιάσεν 11, 71 ὡς ἀνιάθῃ, ἐπεὶ κηγὼν ἀνιόμην, ὡς καὶ τὸ ἀνιάζω εἶναι ἄστατον εἰς τὸν Ὀμ. μακρόν, Ὀδυσ. δ, 598. βραχύ, 460. Ἰλ. σ, 300.

(B.)

Σημείωσις Ζ'. Οἱ ἰωνικοὶ ποιηταὶ παρεντέτουν πολλὰ βραχὺ α, Π. χ. φῶς φᾶος· φαίνω φαείνω, φαεινός, φαάντατος, φαάνθεν καὶ τὰ ὅμοια· μακρύνεται καίποτε ἐνταῦθα δι' ἄρσεως, Π. χ. φάεα· Ἰδε de vers. Gr. Heroic. σελ. 22. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν ῥημάτων τὸ α τοῦτο μεταβάλλεται εἰς ο πρὸ ω, Π, χ. φῶς κτλ.

Περὶ τῶν εἰς ιω ῥημάτων.

§. 179. Τὰ εἰς ιω πολυσύλλαβα ῥήματα, τὰ ὅποια δὲν παράγονται ἐκ τύπων ληγόντων εἰς εω, ἔχουν κατὰ τοὺς παλαιούς, μακρὸν τὸ ι, Π. χ. δηρίω, κονίω, κυλίω, μηνίω· Πρβ. Δράκ. 22, 25. 65, 7. Reg. Prosod. 116. Μ. Ἑτυμ. λέξ. Μεθίω· Ἡ φαινομένη ἀντίφασις, ἥτις περὶ τούτου ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς παλαιούς, ἐπειδὴ ἄλλοῦ μᾶς διδάσκουν (Ἰδε Reg. Prosod. 51. Κωνσταντ. Λάσκ. 247, 20. Θεόδ. Γαζ. 77), ὅτι εἰς τὰς καταλήξεις ταύτας, παρεκτὸς τοῦ ἐσθίω, εἶναι βραχὺ τὸ ι ἢ ἀντιλογία αὕτη, λέγω, πιθανῶς προήλθεν ἀπὸ ἀπάτην καὶ λάθος· Διότι καὶ εἴαν φερθῶσι χωρία ποιητικά, τὰ ὅποια ἔχουσι τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρατατικὸν τοιούτων ῥημάτων μὲ βραχὺ ι, Π. Ἰλ. α, 247 καὶ ἄλλαχού, ἐμήνιε (ἀλλὰ β, 769. μῆνιεν), μ' ὅλον τοῦτο τὸ παντοτεινὸν μάκρος εἰς τοὺς παραγώγους χρόνους (Ἰδε Ἰλ. β, 772. ε, 178. η, 230. ι, 426), καὶ εἰς λέξεις ἄλλας παραγώγους ἐκ τούτων, ὡς μῆνιμα, Ἰλ. κ, 358. Λυκόφρ. Κασάνδ. 1186, καὶ ἡ χρῆσις τῶν τραγικῶν (Ἰδε Σοφοκλ. Ἡλ. 563. Οἰδ. Κολ. 965. 1274) ἀποδείχνουν ὀρθότερον νὰ ἀποδεχθῶμεν φυσικὸν μάκρος εἰς αὐτὰ, καὶ νὰ θεωρήσωμεν τὴν βραχύτητα ὡς θῆσις πρὸ φωνήεντος γενομένην. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον εἶναι περιττὸν νὰ γράφονται κυλίσω, μητίσομαι καὶ τὰ ὅμοια μὲ δύο σ. Πρβ. Ἑρνεστ. κ. Βλομφιέλδ. εἰς Καλλίμ. Ὑμν. Δηλ. 33. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 7. Anmer. 13, καὶ § 95. Anm. 4, Ἐκ τῶν τύπων τούτων ἐξαιροῦσιν οἱ παλαιοὶ εἰς τὰ προειρημένα χωρία τὸ κηκίω· Ἀλλ' εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ἐξαίρεσις αὕτη ἔχινε πρὸς χάριν τῶν ἐπικῶν, ὅπου τὸ ῥῆμα τοῦτο κεῖται πάντοτε μὲ βραχὺ ι, Π. χ. Ἰλ. ν, 705 ἀνακηκίει ἰδρως· Πρβ. Ὀδυσ. ε, 455, καὶ οὕτω συχνάκις εἰς Ἀπολλων. Ῥόδ. καὶ Κοῖντ. Σμυρν. Πόσον ὅμως στερεὰ ἦτο ἐδῶ ἡ ἔκτασις τοῦ διχρόνου εἰς τοὺς Ἀττικούς, ἀποδεικνύει Σοφοκλ. Φιλοκτ. 784 κηκίον αἷμα· Ἀλλὰ καὶ τὰ πλεονέστερα ἐκ τῶν δισυλλάβων, Π. χ. πρίω, χρίω ἔχουν πάντοτε μακρὸν τὸ ι καὶ εἰς ἐπικούς καὶ εἰς τραγικούς· Ἰδε Ἀπολλων. 4, 871. 1671. Θεόκρ. 10, 55. Κοῖντ. 9, 467.

Σημείωσις Α'. βραχὺ ἔχουν τὸ ι κατὰ τοὺς παλαιούς ὅσα εἰς τὸ πρωτότυπον ἔχουν ζ, Π. χ. ἀτίω· Θνογν. 621 ἀτίει δὲ πενιχρόν· ἴσως ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ μαστίω, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἐπικούς ἔχει πάντοτε βραχὺ τὸ ι, Ἰλ. υ, 171. Κοῖντ. Σμυρ. 4, 513. Νόνν. Διονύσ. 1, 80. καὶ τὸ ἐσθίω ἔχει βραχὺ ι, Ἰλ. β, 314. φ, 182. καὶ τὸ αἶω, ὡς γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸ ἀπήϊσα· Ἰδε ἀνωτ. §. 167. β. Δύσκολος εἶναι ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ὀίω, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει μακρόν τὸ ι εἰς τὸν ἐνεστώτα, ἀλλ' εἰς χωρία τινὰ εὐρέθη καὶ βραχὺ· Ἰδε Ἰλ. λ, 609. μ, 73. Ἐμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ ὡς κατὰ συναιρέσιν οἶω, Ἰλ. λ, 763. ἀλλὰ πάλιν εὐρίσκεται μακρόν καὶ πάλιν ἄλλοῦ βραχὺ, Κοῖντ. Σμυρ. 2, 133. 412. 4, 28. Εἰς τοὺς παραγώγους χρόνους, διὰ τὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρυνόμενον ἐνεστώτα, ἀπεδέχθη ἡ νέα κριτικὴ καὶ εἰς τὸν Ὅμηρον οἶσατο, ἐνῶ ὁ Κλάρκ. εἰς Ὀδυσ. α, 233. ἐπρόκρινε τὸ οἶσατο, καθὼς ἀκόμη οὕτω κεῖται εἰς μεταγενεστέρους ποιητὰς, Ἀπολλώνιον Ῥόδιον, Κόϊντον κτλ. Κάποια ὅμως ἀμφιβολία γεννᾶται κατὰ τῆς ἀπλῆς γραφῆς οἰσάμην εἰς Ἀπολλών. Ῥόδ. 1, 291. Κοῖντ. 2, 9. 5, 590. Νόνν. Διονυσ. 30, 35. Εὐλογώτερα ἔμπορεῖται νὰ ἐξαλείψῃ τὸ διπλοῦν σ εἰς τὸ πλήϊσταν, σφρηγίσταντο, καὶ τὰ ὅμοια, τῶν ὁποίων τὰ θέματα εἶναι μακροπαράληκτα, καθὼς καὶ ἀπροβλήθη ἀπὸ πολλούς· Ἰδε Θεϊστ. Ἑλλην. Γραμμ. § 332. 70, Wernicke Τρυφιδ. σελ. 211. μ' ὅλον ὅτι ἐδῶ ὁ διπλασιασμὸς ἔμπορεῖ ὅπως οὖν νὰ ἀθωωθῇ.

Σημείωσις Β'. Ἐκ τῶν δυσυλλάβων ῥημάτων ἄστατον εἶναι τὸ μέτρον τοῦ ι εἰς τὸ τίω καὶ πῖω καὶ ἐπικρατεῖ καὶ ἐδῶ ὅ, τι ἐρρέθη ἀνωτέρω περὶ τῶν τρισυλλάβων· τοῦτο τὸ ι εἶναι μὲν μακρόν εἰς Ἰλ σ, 78. 326. 467. βραχὺ δὲ, δ, 257, καὶ ἄλλοι· τὸ αὐτὸ ἐμφιλοχωρεῖ καὶ εἰς ἄλλους ἐπικούς· ἀλλ' εἰς τοὺς τραγικούς ἐπικρατεῖ βραχύτης, ὡς εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 984. Ἰδε καὶ Δράκ. 87, 6. 88, 7. Τὸ εἰρημένον ὅμως εἶναι περὶ μόνον τοῦ ἐνεστώτος, ἐπεὶ οἱ ἄλλοι χρόνοι ἔχουσι μακρόν ι· ἄρα τίω, ἔτισα κτ. Ἰλ. ι, 284. 634. Αἰσχύλ. Ἠλέκτ. 292. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ Πῖω· Πρβ. Δράκ. 73. 12, Κλάρκ. εἰς Ὀδυσ. π, 143. Π. χ. μακρόν εἰς Ἰλ. ν, 493. π, 825. Ὀδυσ. κ, 160. σ. 3, βραχὺ εἰς Ἰλ. ι, 177. Ὀδυσ. ο, 378. καὶ οὕτως ἄστατεῖ εἰς τὸν Θεόγν. καὶ ἄλλαχοῦ. Ἀλλ' εἰς τοὺς τραγικούς εἶναι μακρόν, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 622 πῖεται, ἀλλ' εἰς τὸν δεῦτερον ἀόριστον βραχὺ, Εὐρ. Κύκλ. 152. 164. Τελευταῖον εἶναι ἄστατον τὸ ι καὶ εἰς τὸ φθίω, ἐπεὶ ὁ Ὀδυσ. β, 368 φθίης, εἰς δὲ Ἰλ. σ, 446 ἐφθιεν· Κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ τίσω καὶ ὁ μέλλων φθίσω

εἰς τοὺς ἐπικούς ἔχει τὸ ι μακρόν, Ἰλ. λ, 8 21. ζ, 407, καὶ ὁ ἀόριστος ἐφθισάμην. Βραχὺ δὲ εἶναι εἰς τοὺς παραγώγους τύπους ἐφθιται, ἐφθιτο, φθιμένος κτλ. ὅπου δὲ ἀπαντᾶται μακρόν, εἶναι ἡ εὐκτική ἐγκλις, καὶ ἀποκεκομμένοι δ' ἀποστρόφου τύποι, ὡς εἰς Ὀδυσ. κ, 91 ἀποφθίμην· λ, 330 πρὶν μὲν γὰρ νύξ φθίτ' ἄμβροτος· Ἰδε Κλάρκ. εἰς Ἰλ. ν, 139. Ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ τραγικοὶ βραχύνουσι τὸν μέλλοντα φθίσω· Ἰδε Σοφοκλ. Τραχ. 711. Αἰ. 1027.

Σημείωσις Γ'. Πάντοτε βραχὺ εἶναι τὸ ι εἰς τὸ ὁμηρικὸν δῖω· οἱ γραμματικοὶ ὑποθέτουσιν ἄχρηστον τὸ δειδίω διὰ νὰ παράξωσιν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δείδια· Ἰδε Ἰλ. ε, 566. ι, 433. λ, 557, η, 196. ε, 790. Θεϊστ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 232. 39. Τὸ προστακτικὸν δείδιθι εὐρίσκεται μόνον μίαν φοράν με βραχὺ ι εἰς Νικανδ. Ἀλεξ. 443. — Τὸ πῖθι λέγει ὁ Δράκ. ὅτι ἔχει μακρόν τὸ ι διὰ συναιρέσεως· καὶ οὕτω κεῖται ἐκπιθι εἰς Εὐρ. Κύκλ. 566. Τὸ δὲ ἰθι ἔχει βραχέα καὶ τὰ δύο.

Σημείωσις Δ'. Ἐπεὶ οἱ γραμματικοὶ εἰς τοὺς προαποδεδομένους κανόνας ἀνέφεραν καὶ τὸ μεθίω, προσέθετον ἐδῶ ὅτι εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ ἱμῖ παραγώγους χρόνους ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ ι διαφόρως κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· Ἰλ. ν, 229 μεθιέντας· Πρβ. 234. 444. εἰς δὲ στίχ. 114 μεθίεμεν, Πρβ. 116. 386, καὶ Θεϊστ. Ἑλλην. Γραμμ. 216. Τὸ φυσικὸν μέτρον τῶν μᾶς διδάσκουν οἱ γραμματικοὶ ὅτι ἦτο τὸ μακρόν καὶ ὄχι τὸ βραχὺ, καθὼς βεβαιώνει καὶ ἡ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν· Ἰδε Σοφοκλ. Ἠλ. 51. 540. 589. Οἰδ. Κολ. 591. 976. 1605. 1608 κτλ. Τὸ δὲ βραχὺ γίνεται πρὸ φωνήεντος κατὰ τὴν συνήθη ἀδειαν.

Περὶ τῶν εἰς υω ῥημάτων.

§. 180. Τὸ δυσκολώτερον πάντων εἶναι νὰ ἀποδώσωμεν γενικούς κανόνας περὶ τῶν εἰς υω ῥημάτων· ἔγιναν μὲν παντοδαπὰ δοκίμια, ἀλλὰ διὰ τούτων δὲν ἐκαθαρίσθη ἐντελῶς ἀκόμη τὸ πρᾶγμα· Θέλομεν προσπαθήσειν τὰ δυνατὰ ἐν γένει, ἐπεὶ δὲ δυνάμεθα πανταχοῦ νὰ δώσωμεν κανόνας περὶ τῶν μερικωτέρων. Οἱ παλαιοὶ διδάσκουσιν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ μὲν ἐνεστώτης ἔχει τὸ φωνῆεν κοινόν, ὁ δὲ μέλλων καὶ ὁ ἀόριστος πρῶτος μακρόν, ὁ δὲ παρακείμενος καὶ οἱ παράγωγοί του χρόνοι βραχὺ· Πρβ. Δράκ. 46, 23. 49, 1. 98, 13. Reg. Prosod. 54. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Θύω· Λάσκ. 248. Οἱ δὲ νεώτεροι κρίνουσι πολλὰ ἀμφιβόλως καὶ ἀπτάτως· Πρβ. Heyne εἰς Ἰλ. Theil. VII. 408. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 7. Anmer. 13. Πρβ. §. 95. Anmer. 6. Θεϊστ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 168. 7. καὶ τὸν πίνακα εἰς τοῦ

Μορέλλου τὸν θησαυρὸν τῆς ἑλληνικῆς προσφῶδιας σελ. 84. Κατὰ τοὺς παλαιοὺς λοιπὸν

α) Τὰ δισύλλαβα ῥήματα τούτου τοῦ εἶδους εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικὸν ἔχουσι τὸ υ κοινόν, ἡγουν ἄλλοτε μὲν μακρόν, ἄλλοτε δὲ βραχὺ, Π. χ. δύω, θύω, λύω, ὕω, φύω, ὡς ἐκ τῶν παραδειγμάτων γίνεταί φανερόν· Ἰλ. η, 193 δύω· Ἀράτ. φαινόμε. 627 μεταδύεται· Ἰλ. γ, 114 ἐξεδύοντο· Ἀράτ. φαινόμε. 184 δύηται· Θύω, Ὀδυσ. σ, 222 θύε· Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 916 θύω· Θεόκρ. 4, 21 θύοντι· Εὐρ. Κύκλ. 334 θύω· Ἠλέκτ. 1145 — Θύω (ὀρμῶ) πάντοτε μακρόν, Ἰλ. λ, 180 — Λύω, εἰς τὸν Ὅμηρον συνήθως βραχὺ, Ὀδυσ. β, 30. ν, 388. ἀλλ' Ἰλ. ψ, 513 ἔλυεν· Ὀδυσ. η, 74 λύει καὶ ἀλλύω· Ὀδυσ. β, 105. 109. Ἀπολλών. Ῥόδ. 3, 808 ἀνελύετο· Κοῖντ. Σμυρ. 3, 296 λύνει· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπικρατεῖ τὸ μάκρος καὶ μάλιστα εἰς τοὺς τραγικούς, Σοφοκλ. Τραχ. 21. Εὐρ. Μήδ. 563. 1305. 1352. Ἡρακλ. 601. — Ὡω μὲ μακρόν υ, Ἰλ. μ, 25. Θεόκρ. 4, 43. Θωγν. 26. γίνεται δὲ τὸ υ ἄστατον, ἂν ὅχι εἰς αὐτὸ τὸ ὕω, ἀλλ' εἰς τὸ ἐξ αὐτοῦ παράγωγος ὑετός, ὅπου εἶναι μὲν μακρόν, Ἰλ. μ, 133. Κοῖντ. Σμυρ. 1, 68. βραχὺ δὲ, εἰς Ἀράτ. φαινόμεν· 804. Κοῖντ. 14, 6. — Φύω εἰς τὸν Ὅμ. πάντοτε βραχὺ, Ὀδυσ. η, 119. ι, 109 κτλ. Θεόκρ. 4, 24. ἀλλ' εἰς Διονύσ. Περιηγ. 528 φύεται, Πρβ. 724. 1031. Νικανδρ. Ἀλεξίφ. 14, 506. Ἡ αὐτὴ ἀστασία ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὰ ἐκ δύω συμφώνων ἀρχόμενα ῥήματα, Π. χ. Βλύω· Ἀπολλών. 4, 1477 ἐκβλύοντα· στίχ. 1238 ἐπιβλύει· Πτύω· Ἰλ. δ, 426 ἀποπτύει· Ἀπολλών. Ῥόδ. 4, 925 ἀπέπτυσεν· Πνύω· Κοῖντ. Σμυρ. 1, 599 ἄμπνυε· Ἰλ. χ, 222 ἄμπνυε· Φλύω· Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 481 ἐπιφλύειν· Ἰλ. φ, 361 ἐκφλυε.

Σημείωσις Α'. Τὸ ξύω ἔχει πάντοτε μακρόν τὸ υ. Ὀδυσ. χ, 456. Ἀράτ. φαινόμε. 650. Διονύσ. Περιηγ. 61. 385. 1117. Τὸ αὐτὸ ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὸ τρύω, ὡς γίνεται φανερόν ἐκ τοῦ ἄτρυτος, Θεόκρ. 15, 7. Ἀτρυτώνη κτλ. ὅθεν εἰς Νικανδρ. Ἀλεξίφ. 83 ὑποτρύει.

Σημείωσις Β'. Βραχὺ δὲ εἶναι πάντοτε τὸ υ εἰς τὸ βρύω, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 415. Οἶδ. Κολ. 16. Εὐρ. Βάκχ. 107. καὶ εἰς τὸ κλύω, Σοφοκλ. Ἠλ. 287. 517. Τραχ. 72. Ἐν μόνον παράδειγμα μάκρους φέρει ὁ Γαῖσφόρδ. εἰς Ἡφαιστ. σελ. 756 ἐκ μεταγενεστέρου τινὸς κωμικοῦ, ἀνήρτις Νῖνος ἐγένεθ' ὡς ἐγὼ κλύω.

Σημείωσις Γ'. Τὰ εἰρημένα ῥήματα ἔχουσιν, ὡς εἵπαμεν, τὸ υ μακρόν εἰς τὸν μέλλοντα καὶ ἀόριστον, Π. χ. δύσω ἔδυσσα, τρύσω ἔτρυσα, φλύσω ἔφλυσα, βύσω, Ἀριστοφ. Πλούτ. 379 ἐπιβύσας. Μένουσιν ὁμῶς βραχεῖα Πτύω, πτύσω, ἔπτυσσα, Ὀδυσ.

ε, 322. Θεόκρ. 6, 39. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 499. 863, καὶ βλύω βλύσω ἔβλυσα, Ἀπολλών. Ῥόδ. 4, 1446. Κοῖντ. Σμυρ. 1, 242. 4. 9. Καὶ ὁ τοῦ κύω μέλλων κύσω, Ἀέρ. ἔκυσσα ἔχουν βραχὺ τὸ υ· διὰ τοῦτο τὰ ὀλίγα χωρία, ὅπου εἰς τοὺς παλαιοὺς εὐρίσκεται μακρόν μὲ ἀδιπλασίαστον σ, πρέπει νὰ διορθωθῶσιν. Ἰδε Βρούγκιον εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 1238.

Τὸ μύω εἰς χωρία μόνον τινὰ ἀπαντᾷται σύνθετον ἐπιμύω, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 190. 575. 4, 123, ἀλλ' εἶναι σχεδὸν πανταχοῦ ἡ διάφορος γραφὴ ἐπημύω. Ἰδε Wernicke εἰς Τρυφιδ. σελ. 77. Νικ. λειψ. 2, 56 μύων. Οἱ παράγωγοι χρόνοι μύσω ἔμυσσα ἔχουσιν εἰς τοὺς παλαιοὺς τὸ υ βραχὺ, Ἰλ. ω, 637. Εὐρ. Μήδ. 1173 μύσαντος. Διὰ τοῦτο ζητεῖται εἰσέτι, ἐὰν εἰς τὴν Ἀνθολογίαν, ὅπου ἀπαντᾷται καίποτε ὁ τύπος οὗτος μὲ μακρόν υ, δὲν πρέπει νὰ διπλασιασθῇ τὸ σ, ὡς εἰς Ἀντιφίλ. Ἐπίγρ. 43, 3 χεῖλος ἔμυσε. Ἰδε Ἰακώβς πίνακα εἰς τὴν ἑλληνικὴν Ἀνθολογίαν Τόμ. 13, σελ. 365. Ἐπίσημος εἶναι ἡ βραχύτης τοῦ ἔξυσσα εἰς τὸν Νόννον (Πρβ. Wernicke εἰς Τρυφιδ. 408), ἐνῶ ἄλλως εἶναι πάντοτε τὸ υ μακρόν, Ἰλ. ι, 446. ξ, 179. Ἰωαν. Γαζαί. 177. Τοῦ δὲ κλύω καὶ βρύω οἱ παράγωγοι χρόνοι εἶναι ἀχρηστοί.

Σημείωσις Δ'. Ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος, καὶ οἱ παράγωγοι χρόνοι τοῦ παθητικοῦ βραχύνουσι τὸ υ, Π. χ. λέλυκα, λέλυμαι, λέλυτο κτλ. Ἰδε Δράκ. 46, 25. Κλάρκ. εἰς Ἰλ. α, 314. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 95. Anmerk. 6. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει μακρόν τὸ υ, ὡς εἶναι τὸ συχνάκις ἀπαντῶμενον πέφυκα, μέμυκε, Ἡσιοδ. Ἔργ. 508, καὶ Ἰακώβς ἐνθα ἀνωτέρω· δέδυκε, Ἰλ. ε, 811. τ, 239. ἀλλὰ Ρουφίνου ἐπίγρ. 11, 6. ἐκδέδυκας. Ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ παράγωγοι τοῦ παθητικοῦ χρόνοι ἔχουσι τὸ υ πάντοτε βραχὺ, μόνον ἐξαιρουμένου τοῦ πεπνυμένος (Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 98. 5), ὁ δὲ ἀόριστος εἶναι ἀμπνύνθη. Τοῦ λύω μακρόν εἶναι μόνον εἰς Ὀδυσ. σ, 238. λέλυτο, καὶ Ἰλ. ω, 1 λύτο δ' ἀγών, ἐνῶ ἀλλαχοῦ εἶναι βραχὺ. Μακρόν ὁμῶς εἶναι τὸ υ εἰς τὸν ἐκ τοῦ λύσω παραγόμενον τρίτον μέλλοντα λελύσομαι.

Σημείωσις Ε'. Κανὼν εἶναι τῶν παλαιῶν, ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς υω βραχυπαραλήκτων παθητικῶν παραγωγά ἔχουσι καὶ αὐτὰ τὸ υ βραχὺ· Πρβ. Reg. Prosod. 54. Δράκ. 47, 1. εἰς τοῦτο ἔδωκαν προσοχὴν καὶ οἱ νεώτεροι. Κλάρκ. εἰς Ὀδυσ. ι, 421. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 95. Anmerk. 6. Διὰ τοῦτο κεῖται πάντοτε εἰς τοὺς ἐπικούς καὶ ἀττικούς δύσις, λύσις, ἐκλυσις, φύσις, φυτόν· καὶ ἄλυτος, δύσλυτος, ἐκλυτος, ἐνδυτος, ἄδυτος, (εἰς τὸν Σιμωνίδ. 2, 56 πρέπε νὰ ἀναγινώσκειται ἄδυστα), θυτήριον κτλ. Τὸ αὐτὶ

δὲ ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὰ ἐκ τῶν ἰνω καὶ ἰω ῥημάτων παρ-
άγωγα, Π. χ. τίσις, ἄτιτος, κρίσις, διάκρισις, ἀκρι-
τος, δύσκριτος, ἀκριτόμυθος· Πρβ. §. 176. Σημ. Β'.

Σημείωσις Δ'. Εἰς πολυσυλλάβους λέξεις ἐσυγχωρήθη ἡ μάκρυνσις τοῦ υ, Π. χ. φυταλιή, Ἰλ. ζ, 195. Ἀρατ. 333 καὶ ἀλλαχοῦ. Τὰ ἐκ μέλλοντος παράγωγα ἔχουσι μακρόν τὸ υ, Π. χ. λυσιζώνος, λυ-
σίπονος, λυσιμελής, διαλυσίφιλος, ὅπου εἶναι πολὺ σπάνια καὶ ἐπισφαλῆ τὰ τῆς βραχύνσεως παραδείγμα-
τα· ὡσαύτως, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὰ λυτήρ, λυτήριον· βραχὺ δὲ εἰς Ἀπολλών. 4, 704 λυτήριον. Καὶ τὸ βουλυτὸς ἔχει πάντοτε μακρόν τὸ υ, ὅθεν καὶ βουλύσιος ὥρη, Ἀρατ. 825.

β') Τὰ εἰς υὼ πολυσύλλαβα ῥήματα, εἴαν ἡ πρὸ τοῦ υ συλλαβὴ εἶναι φύσει ἢ θέσει μακρὰ, ἔχουσι τὸ υ κοινὸν εἰς τὸν ἐνεστώτα, πάντοτε ὅμως μακρόν εἰς τοὺς παραγώγους χρόνους· τοιαῦτα εἶναι αὖω, ἀχλύω, γηρύομαι, δακρύω, ἐλινύω, ἐρητύω, ἰδρύω, ἰθύω, ἰσχύω, κωκύω, κωλύω, μηνύω, μηνύομαι, οἰζύω, πλη-
θύω, πιδύω, ποιπνύω, ὠρύομαι. Τοῦ αὖω ὁ ἐνεστώς δὲν ἀπαντᾷται· τὸν μακροπαράληκτον ἀόριστον ἴδε εἰς Ἰλ. ν, 441. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1598. ἀχλύω μα-
κρόν, Ἀπολλων. 4, 1480. ἡ κοινότης του φαίνεται εἰς Ἀράτ. 906 ἐπαχλυόων καὶ τὰ ὅμοια· ὁμοίως ἐμ-
ποροῦν νὰ φερθοῦν παραδείγματα καὶ ὅλων τῶν ἄλ-
λων· Ἐάν εἰς τὸ δακρύω τὸ υ εἶναι πάντοτε μακρόν, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1358. Εὐρ. Φοίν. 1311. 1344. Ἡρακλ. μαιν. 522, ἀποδείχνει τοῦλάχιστον τὸ βρα-
χυπαράληκτον δάκρυον, ὅτι καθ' ἑαυτὸ ἦτο κοινόν — Ἰσχύω, εἰς τοὺς πλειότερους τραγικοὺς εἶναι μακρόν· βραχὺ δὲ εἰς Μελεάγρ. Ἐπιγρ. 53, 6 ἰσχύετε — Μηνύομαι, ἐπειδὴ εἶναι μέσον, βραχὺ δὲν εὐρίσκεται εὐκόλως· μακρόν εἶναι εἰς Ἀπολλών. Ῥόδ. 4, 889. Ἡσιόδ. Ἔργ. 538 — Πιδύω, μακρόν εἰς Λεωνίδ. Ταραντ. Ἐπίγρ. 47, 6 πιδύων· βραχὺ εἰς Νικ. Θηρ. 302 πιδύεται — Πληθύω, μακρόν, Ὀππ. Κυηγ. 1, 461. Σοφοκλ. Τραχ. 54. βραχὺ εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 421 ἐπλήθυον — Ταρχύω, βραχύτητος παράδειγμα δὲν εἶναι· μακρόν εἶναι εἰς τὸν ἐνεστώτα, Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 208. οἱ παράγωγοι χρόνοι εἶναι ὡς εἰς τὰ ἄλλα τοιαῦτα ῥήματα — Ὠρύομαι, μακρόν εἰς Θεόκρ. 2, 35. Ὀππ. Ἀλιευτ. 1, 399. βραχὺ εἰς Διονύσ. Περιηγ. 83. Πα-
ρατρέχομεν τὰ ἄλλα διὰ συντομίαν· Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ ἡμύω, εἰλύω· ἡμύω, μακρόν εἰς Ἀπολλών. Ῥόδ. 3, 1400. Νίκανδ. Ἀλεξ. 453. βραχὺ, Ἰλ. β, 148 — Εἰλύω, βεβαιώνει ὁ Θεῖρος. Ἑλλην. Γραμμ. §. 167. 7. Anm. ὅτι εἶναι πάντα μακρόν, ἀλλὰ δείχνουν τὸ ἐναντίον Ἀρατ. 431 εἰλύοι· Νίκανδ. Ἀλ. 18 εἰλύ-
εται· Ἰακώβς εἰς Ἀνθολ. Παλ. III., 518.

Σημείωσις Α'. ἐξαφρεῖται τὸ ἰδρυτα, πᾶς ὁ-

ποῖον εἶναι μακρόν Ὀδυσ. ε, 86. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 11, Εὐρ. Φοίν. 1008, εἰς δὲ τοὺς μεταγενεστέρους καποτε βραχὺ. Ἰδε Wernicke εἰς Γρυφιοδ. σ. 105. Ἰακώβς Ἀνθολογ. Παλατ. III, σελ. 242.

Σημείωσις Β'. Τρισύλλαβα τινὰ, τὰ ὅποια ἔχουσι πρὸ τοῦ υ βραχὺ φωνῆν θέσει μακρυνόμενον. εἶναι βραχυπαράληκτα εἰς τοὺς ἐπικοὺς, Π. χ. ἀρτύω, ἐντύω, ἐλκύω. Ἀρτύω βραχὺ εἰς Ὀδυσ. γ, 152. δ, 771. Ἀπολλών. Ῥόδ. 1, 392. μακρόν δὲ εἰς τοὺς τραγικοὺς, Εὐρ. Ἡρακλ. 419. Αἰσχύλ. Προμ. 907 ἐξαρτύεται, καὶ εἰς τοὺς παραγώγους χρόνους, Οἰδ. Κολ. 711 καταρτύσων. Λυκόφρ. Κασσάνδ. 163 — Ἐντύω, πάντοτε βραχὺ· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γραφῇ εἰς Κοῖν. Σμνρ. 6, 116 ἐντύνοντο — Ἐλκύω, εἰς τοὺς τραγι-
κοὺς πάντοτε βραχυπαράληκτοι οἱ παράγωγοι χρόνοι, Εὐρ. Κύκλ. 416. Φοίν. 987. μακρόν καποτε εἰς μετα-
γενεστέρους ἐπικοὺς, Ὀππ. Ἀλ. 3, 332, εἴαν ἐδῶ δὲν πρέπη νὰ προκρίνωμεν διπλασιασμόν τοῦ σ, τὸ ὅποιον πολεμεῖ ὁ Wernicke εἰς Τρυφιοδ. 69.

Σημείωσις Γ'. Ἐκ ταύτης τῆς ἀναλογίας δυ-
σαρεστηθεῖς ὁ Βρούγκ. εἰς τοῦ Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 322. τὸ κορθύεται ἔγραψε κορθύνεται· ἀλλὰ τοῦτο προττα-
τεύεται ἀπὸ τὸ δακρύω καὶ τὰ ὅμοια, καὶ ἀπὸ τὴν ἐννοι-
αν. ὡσαύτως ἔχει καὶ Νίκανδρ. Θηρ. 426 κορθύεται.

γ) Καὶ ὁ ἐνεστώς καὶ οἱ ἄλλοι χρόνοι εἶναι βρα-
χυπαράληκτοι, εἴαν τὰ εἰς υὼ ῥήματα πρὸ τοῦ υ ἔχου-
σι συλλαβὴν βραχεῖαν, Π. χ. ἀνύω, ἀφύω, ἀπύω, μεθύω, σταχύω, τανύω. Πρβ. Ἰλ. δ, 56. Ὀππ. Ἀλιευτ. 1, 617. Ἀράτ. φαινόμε. 746. Ὀδυσ. ι, 165. Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 1692. Θεόγν. 482. 488. Εὐρ. Κύκλ. 532. Ἀράτ. φαινόμε. 183. 439. 839. εἰς δὲ τοὺς παραγώγους χρόνους ἐμπορεῖ νὰ γίνῃ μάκρυνσις μὲ διπλασιασμόν τοῦ σ, καὶ μάλιστα συχνάκις εἰς τὸ ἀνυσσα, καὶ τάνυσσα· Οἱ Ἀττικοὶ παρενέβαλαν εἰς τοιαῦτα τινὰ ῥήματα τ, Π. χ. ἀνύτω, ἀρύτω· Πρβ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 463. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 95. Anm. 5.

Σημείωσις Α'. Τὰ περὶ τοῦ χρόνου τοῦ υ εἰρημένα εἰς τὰς προκειμένας περιπτώσεις συμφωνοῦν μὲ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆσιν. Διὰ τοῦτο ἐμπορεῖ τις νὰ δικαιώσῃ καὶ τὴν τοῦ ἀρύω καὶ ῥύομαι κοινότητα (ἄλλοτε μὲν βραχύτητα, ἄλλοτε δὲ μακρότητα), τὴν ὁποίαν ἀποδοκιμάζει ὁ Βουτμ. Λεξιλόγος 62. Διότι εἴαν καὶ, ὡς νομίζει ὁ Heyne εἰς Ἰλ. Theil IV. pag. 177, δὲν ἐμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν καὶ τὰ δύο ἐκ τοῦ αὐτοῦ θεματικοῦ γεννώμενα, τὸ ὅποιον καὶ ὁ Θεῖρος. Ἑλλην. Γραμμ. §. 168. 8 δὲν ἐγκρίνει, δὲν ἐμπορεῖ ὅμως νὰ ἀπαρνηθῇ τις τὴν διαφορὰν τοῦ μέτρου· Περὶ τούτου ἀποδεικνύει μετὰ τῶν παλαιῶν, οἵτινες μὲ-

νον ῥύω, ῥύομαι φέρουσιν ὡς ὁμόχρονα μετὰ τὸ λύω, θύω καὶ τὰ ὅμοια, καὶ ἡ περίστασις, ὅτι ἐρῦ φαίνεται εἰς τὸν Ὀμ. πάντοτε βραχὺ, τὸ δὲ ῥύομαι ἄλλοτε ἄλλως. Πρβ. Ἰλ. κ, 259. 417. ο, 257. π, 799, καὶ πάλιν Ἰλ. ρ, 277. δ, 467. 492, καὶ ἄλλα πλεονέκτερα χωρία μᾶς δείχνουν οἱ εἰρημένοι φιλόλογοι. Διὰ τοῦτο εἶναι συναρπαγὴ ἐάν τις διὰ τὸ ἐρύσσω καὶ ἐρύσσα θέλῃ τὰ γράφη καὶ ῥυσσάμην, ἐνῶ μάλιστα ἡ μόνη βραχυτέρας τοῦ τύπου Ἰλ. ο, 29 τὸν μὲν ἄγων ἐνθεν ῥυσσάμην, φαίνεται κακογραμμένη. Πολὺ εὐκολώτερα ἐξηγουῦνται Ἰλ. ζ, 403 ἐρύοντο, καὶ Ἀπολλών. Ρόδ. 4, 279. 804, εἰρύοντο καὶ εἰρύοιτο, τὰ ὅποια ἐσχηματίσθησαν ὡς τὸ ποικνύουσι καὶ τὰ ὅμοια. διὰ τοῦτο ἀπαντᾷται καὶ εἰρύατο, Ἰλ. ξ, 30, ὁμοῦ μετὰ βραχυνομένους τύπους ὡς Ἰλ. δ, 248, καὶ εἰς μεταγενεστέρους ἐπικούς· καὶ ἐρύτα δὲ καὶ ἐρύτο καὶ τὰ ὅμοια μακρά. Τελευταῖον μεταχειρίζονται οἱ τραγικοὶ πάντοτε μακρά ῥύομαι, ῥυσσάμην κτλ. Εὐρ. Μήδ. 392. Κύκλ. 291. Βάκχ. 239. Ἡρακλ. μαινόμε. 194. Περὶ δὲ τῆς ταυτότητος τοῦ θεματικοῦ συνηγοροῦσι τύποι ὡς ῥυτήρ, ῥυτός, ῥυστός, ῥυμός, οἵτινες κατὰ σημασίαν πλησιάζουσι μᾶλλον εἰς τὸ ἐρύω, ἀλλ' ἔχουσι τὸ μέτρον τοῦ ῥύομαι. Ἰδε Ὀδυσ. ξ, 10. φ, 173. Ἰλ. κ, 505. ι, 500. ἐξ ἐναντίας δὲ ἐρύμα, Ἰλ. δ, 137 εἶναι βραχὺ.

Σημείωσις Β'. Τὰ παράγωγα καὶ ἐδῶ συμφωνοῦν μετὰ τὰ θεματικά· ἀνυσίς, μέθυσις, βραχέα· ἐξ ἐναντίας δὲ ἰσχυρός, μήνυσις κτ. μακρά.

Σημείωσις Γ'. Ἀλλεπαλλήλων δὲ ὄντων τῶν βραχέων οἱ μεταγενέστεροι ἐσυγχώρησαν καὶ ἐδῶ τὴν μάκρυνσιν, ὡς Ἰων. Γαζαῖος 222 τανυομένης. Τοῦ ἀπύω ὁ μέλλων ἀπαντᾷται μακρὸς εἰς τοὺς τραγικούς, Εὐρ. Ἐκάβ. 151. Ἰκέτ. 802, τὸ ὁποῖον μᾶς δείχνει τὴν ὑπαρξίν μακροῦ ἄλλου τύπου ἀπύω ἀπαντωμένου εἰς τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον ἡπύοντος, Μόσχ. 2, 120.

Σημείωσις Δ'. Ἐξαιρεῖται τὸ ἀλύω, τοῦ ὁποῖου ἡ ποσότης εἶναι ἄστατος. Πρβ. Ὀδυσ. σ, 333. 393, ι, 398. Ἰλ. ε, 352. βραχὺ εἰς Κοῖντ. Σμυρ. 3, 630. μακρὸν εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 866. Ὀππ. Ἀλιευτ. 3, 108. 4, 336.

δ) Ἐκλαμβάνουσι συνήθως, ὅτι τὰ εἰς υω, ἐκ τῶν ὁποίων παράγονται ἄλλα εἰς υμι, ὡς δεικνύω, μιγνύω, ὀλλύω καὶ τὰ ὅμοια βραχύνουσι τὸ δίχρονον· καὶ τοῦτο εἶναι ὀρθότατον· διότι φύω, καὶ δύω, τὰ ὅποια ἀντιστρατεύουσιν εἰς τὸν κανόνα τοῦτον δὲν δίδουν τελείους τύπους εἰς υμι, ἀλλὰ μόνον τὸν δευτέρου ἀόριστον. Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 107. Anm. 5. Τοῦ δαίνυμαι εὐρίσκονται παραδείγματα τινὰ μακρύνσεως, Ἰλ. ω, 665 δαίνυτο, Ὀδυσ. α, 248 δαινύ-

(B.)

ατ' ἐπεὶ, τὰ ὅποια ὡς εὐκτικὰ εἶναι κανονικῶς μακρά· Ἰδε ἀνωτέρω α, Σημ. Δ'. μένει λοιπὸν δαινύη, Ὀδυσ. θ, 243, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνώμαλον· ἄλλως δὲ τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εἶναι κανονικῶς βραχὺ, Ὀδυσ. λ, 186. κ, 61. τ, 328. Ὅλα δὲ τὰλλα ἔχουσι βραχὺ τὸ υ, Π. χ. ἐπώμνυε, Ὀδυσ. κ, 345. Πρβ. Ἰλ. σ, 278, τ, 175 ὠρνυον. Ἰλ. μ, 142. ο, 613. καταεῖνυον, ψ, 135. Ἡσιόδ. Ἔργ. 451 δεικνύει. Πρβ. στ. 502. Κοῖντ. Σμυρ. 9, 123. Περὶ δὲ τῆς χρήσεως τοιούτων τύπων εἰς Ἀττικούς ποιητὰς ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 744.

Σημείωσις. Τελευταῖον ἀνέγκουσιν ἐδῶ τὰ ἐκ τοῦ χέω καὶ ῥέω εἰς υω σχηματιζόμενα, τὰ ὅποια ἔχουσι πάντοτε βραχὺ δίχρονον ὡς εἰς Ἰλ. ν, 544 χύτο καὶ τὰ ὅμοια· Ἰδε Θεϊρσ. Ἑλλην. Γραμμ. §. 218. 58. καὶ οἱ ἐκ τούτων εἰς τοὺς Ἀττικούς εὐχρηστοὶ χρόνοι κέχυκα, κέχυμαι κτλ. Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 98. Anm. 5. Τοῦ δευτέρου εἶναι ὁ δεύτερος παθητικὸς ἀόριστος ἐρρύην χρήσιμος (Ἰδε Βουτμ. §. 100. Anm. 7) καὶ κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα βραχυπαράληκτος. βραχὺ δὲ εἶναι τὸ υ καὶ εἰς τὸ πτερορρύειν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 106-284. εὐρίσκονται δὲ παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς Ἀττικούς, Εὐρ. Μήδ. 1219 ἐπιρρύεντος. Κύκλ. 141 ῥυῖ.

Περὶ τῶν εἰς αμι, υμαι καὶ αμαι ῥημάτων.

§. 181. Περὶ τῶν πρώτων εἶπαμεν §. 141, ὅτι τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος, καὶ τὰ ἐνικά τοῦ παρατατικοῦ καὶ δευτέρου ἀορίστου μακρύνουσι τὸ υ. Τὸ αὐτὸ εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ ἐνικὸν πρῶτον καὶ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος, καὶ εἰς τὸ τρίτον πληθυντικόν, ὅπου τὸ υασι συναίρεται εἰς υσι. Διὰ τοῦτο Σοφοκλ. Οἶδ. Κολ. 1148 δεικνύμι· Ἠλέκτρ. 418 δεικνύσι· Θεόφρ. 17, 133 στόρνυμι καὶ Ἰλ. ρ, 751 ῥηγνύσι· Κοῖντ. Σμυρ. 8, 226 ῥηγνύσι· Πρβ. Βουτμ. Gr. Sprachl. 107, 7. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἶναι καὶ ἡ θηλυκὴ μετοχή, Ἰλ. θ, 449 ὀλλύσαι· οἷσαύτως καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστ. ὅπου ὑπάρχει, Π. χ. δὴ ἐδύμεν· καὶ τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἱσθημι, Ἰλ. υ, 336 ἱστᾷσι.

β) Ἀπαντᾷται καίποτε εὐκτικὴ ἐγλις τούτων τῶν ῥημάτων μετὰ μακρὸν υ· Πρβ. ἀνωτ. §. 180. Σημ. Δ'. Ἰλ. π, 99 ἐκδύμεν· Ἀρατ. 917 ῥηγνύατο· Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 107. Anm. 36.

γ) Τὰ ἀνώμαλα προστακτικὰ τῶν ἀορίστων εἶναι μακρά, κλύσι, καὶ δῦσι· Τούτου μνησὶν κάμνουσι καὶ οἱ παλαιοὶ, Δράκ. 37, 21. 18, 1. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κέλυτε. Πρβ. Ἰλ. π, 514. καὶ τὸ πληθυντικὸν κλύτε, Ἰλ. β, 56. σ, 52. Κοῖντ. Σμυρ. 10, 275. 14,

338. Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ οἱ ἰσόχρονοι τύποι εἰς υμι, καὶ ημι, εἰς γίνονται ἀπὸ ῥήματα εἰς αω. διότι καθὼς τὰ προειρημένα, οὕτω καὶ αὐτὰ μακροπαραληκτοῦσι στῆθι, τλήθι, φᾶθι καὶ τὰ ὅμοια. ὅπου δὲ γίνεται ἀναδιπλασιασμός, ἐκεῖ βραχύνεται τὸ δίχρονον, Π. χ. κέλυθι, Ἰλ. κ, 284. Ἴδε Δράκ. ἐνθα ἀνωτέρω, καὶ Κωνστ. Λάσκ. 250, 3. καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τέτλαθι, Ἰλ. χ, 586. τέθναθι, ἴστυθι κτλ. Ἴδε, Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 107. Anm. 11. Ὡσαύτως βραχύνονται καὶ τὰ ἐκ φωνήεντος ἀρχόμενα τοιαῦτα προστακτικὰ ὀρνυθι, ὄρνυθι κτλ. τὰ ὅποια ὅλα ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐνεστώτα. Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ βραχύνονται αἱ εἰς υμι τύποι, καὶ μάλιστα εἰς τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος, καὶ εἰς τὸ δοῦν καὶ πληθυντικὸν τοῦ παρατατικοῦ καθὼς καὶ εἰς τὸ τρίτον καὶ πρῶτον πληθυντικὸν τοῦ παρατατικοῦ. Πρβ. Κωνστ. Λάσκ. 248. ἄρα δεικνύτον, δεικνύτε, ἐδεικνύσαν. Σοφοκλ. Οἶδ. Κολ. 394 ὥλλυσαν. Ἰλ. μ, 148 ἄγνυτον. Καὶ ἐδῶ ἐπικρατεῖ ἡ αὐτὴ ἀναλογία εἰς τὰ ῥήματα ἴστημι τλήμι καὶ τὰ ὅμοια, τὰ ὅποια, ὅπου εἰς τὰ πρότερα ἦτο υ, αὐτὰ λαμβάνουσι βραχὺ α ἀντὶ η.

δ) Πάντοτε εἶναι βραχὺ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἐνεστώτος εἰς υναι, καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ ἐσημείωσαν συχνάκις. Ἴδε Δράκ. 38. 21. Κωνσταντ. Λάσκ. 250. Θεοδ. Γάζ. 79. διὰ τοῦτο, Εὐρ. Μήδ. 742. Θεόγν. 721 δεικνύναι. Καὶ ἐδῶ εὐρίσκεται βραχύτης εἰς τὸ ἴστημι καὶ τὰ ὅμοια. ἄρα ἰστάναί, τεθνάναί, μ' ὅλον ὅτι ὁ Δράκ. 39, 13, τὰ ἐκλαμβάνει ὡς ἀορίστους καὶ τὰ γράφει κατὰ τὸ φῦναι, καὶ ὁ Σαίφερος φέρει τὸ Αἰσχ. Ἀγαμ. 540 τεθνάναί δ' οὐκ ἀντερῶ θεοῖς.

ε) Πάντοτε ἔχουσι βραχὺ τὸ υ τὰ παθητικά ἢ μέσα εἰς υμαι, Π. χ. ἄρνυμαι, ἄγνυμαι, ἄχνυμαι, δέχνυμαι, τίνυμαι κτλ. Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμε. 1347 κήποξεύγνυμαι. Ἰλ. π, 78 περιάγνυται. Κοῖντ. Σμυρ. 1, 753 τίνυται. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 922 ὥλλυτο. ὡσαύτως καὶ τὰ προστακτικὰ δεικνύσο, κτλ. Ἡ αὐτὴ ἀναλογία ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τοὺς εἰς αμαι τύπους, Ἰλ. λ, 308 σκίδναται. μ, 40 ἐμάρνατο κτλ. Καὶ εἰς συμβαίνει ἀναδιπλασιασμός, Ἰλ. ι, 679 πιμπλάνεται.

Σημείωσις. Περὶ τῶν ὀλίγων ὁμηρικῶν χωρίων, ὅπου τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον φαίνεται μακρόν, ὡς Ἰλ. π, 145 ἵππους δ' αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγε. Ἰλ. γ, 241 μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν, εἶναι διάφοροι γνώμαι. ὁ Οὐόλφιος εἰς τὴν νέαν ἐκδοσιν γράφει τὸ πρῶτον ζευγνύμεν. ὁ δὲ Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 107. Anm. 28. μῆς συνιστᾷ διπλασιασμόν τοῦ συμφώνου.

Περὶ τῶν εἰς τὴν παραλήγουσαν καὶ προπαραλήγουσαν διχρόνων, α, ι, υ. Χρόνος αὐτῶν εἰς τοὺς παραγώγους τύπους.

§. 182. Ἐσημειώσαμεν ἀρχήτερα πόσῃ ἐπὶ ῥοῖαν ἔχει ἡ παραγωγή εἰς τὴν ποσότητα τῶν διχρόνων. Διὰ τοῦτο ὁμιλοῦντες περὶ τῆς ποσότητος τῆς παραληγούσης, θέλομεν εἰπεῖν περὶ τῶν λέξεων, αἱ ὁποῖαι ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἀκολουθοῦσι γενικὸν τινὰ κανόνα. μ' ὅλον τοῦτο ἐνθυμίζομεν τὸν ἀναγνώστην δῖω τινὰ, πρῶτον ὅτι ὁμοῦ μὲ τὰ παράγωγα τίποτε δὲν βλάπτει εἰς συμπεριλάβωμεν καὶ τινὰ ὁμοιόμορφα πρωτύτυπα. δεύτερον ὅτι ἐδῶ εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ εἰπώμεν περὶ ὅλων τῶν μερικῶν λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουσιν ἰδίως εἰς Λεξικὸν τῆς Προσωδίας.

Μακρόν α εἰς παραγώγους λέξεις.

§. 183. Τὸ α πρὸ φωνήεντος εἶναι μακρόν.

α) Εἰς ἐπίθετα τινὰ παράγωγα ἢ σύνθετα ἐκ ῥημάτων εἰς αω καὶ τῶν ὁμοίων, ὡς τὰ ἐκ τοῦ ἀημι, Π. χ. ἀλιάης, δυσάης, πολυάης, ὑπεράης. Ἴδε Δράκ. 39, 26. 43, 25. καὶ ὀξύτονα, ζαῖης, ἀκραῖης. καὶ ἐκ τοῦ χράω, ἀχραῖης, ἀχράαντος, Νίκανδρ. Θηρ. 846. Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 110. ἐκ τοῦ κραιαίνω, ἀκράαντος, Ἰλ. β, 138. Κοῖντ. Σμυρ. 7, 522, 10, 268. 12, 526. Καὶ εὐκραῖης, Ἀπολλών. Ῥόδ. 4, 891. Ὀππ. Ἀλιευτ. 1, 672. 2, 252, διὰ τοῦτο τὸ εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. 592 εὐκράεος πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται τρισυλλάβως, τὸ ὅποιον καὶ ἐπροβλήθη περὶ δὲ τοῦ τριπλῶς ἀπαντῶντος ἁῖατον Ἰλ. ξ, 271. ἁῖατος, Ὀδυσ. χ, 5. ἁατος, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 459. Πρβ. §. 178. Σημ. Ε'. καὶ Βουτμάν, Λεξιλ. 56. Περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν εἰς αω ῥημάτων §. 178. καὶ περὶ τῶν πρώτων ἐπιθέτων Σαίφερ. εἰς τοὺς Γνωμ. σ. 239.

β) Εἰς τὰ αἰς θηλυκά, Π. χ. Ἀχαιῖς, Κυταῖς, Πτολεμαῖς, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὸν Ὀμηρὸν καὶ τοὺς ἐπικοῦς γράφεται, Ἀχαιῖς κτλ. τὸ ὅποιον οἱ Γραμματικοὶ θέλουν ὅτι εἶναι καὶ εἰς τοὺς Ἀττικούς. Πρβ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σελ. 39. Καὶ τὰ ἀπλᾶ τοιαῦτα ὀνόματα μακροπαραληκτοῦσι, Π. χ. Θαῖς, Λαῖς, Ναῖς, τὸ ὅποιον συμφωνεῖ μὲ τοὺς Ἰωνικοὺς τύπους, Νηῖς, Θησηῖς κτλ. Ἴδε Δράκ. 23, 24. Reg. Prosod. 118. Τελευταῖον τὴν αὐτὴν ποσότητα ἔχουσι καὶ οἱ ἐκ τούτων παράγωγοι τύποι, Π. χ. Νικαεὺς, Ἀχαικός. Ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἐκάβ. 291. Δὲν εἶναι ὅμως πάντῃ ἀσυνήθιστοι οὐδ' αἱ συστολαὶ εἰς ταῦτα. Ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 41.

γ) Εἰς κύρια καὶ προσηγορικὰ ὀνόματα εἰς αων γενικ. αωνος Π. χ. διδυμάων, ὀπάων, Ἀρετάων, Λυκάων, Τυφάων, αωνος, Ἴδε Δράκ. 38,

4. 42, 3. Έτυμ. Μ. λέξ. Έλικάων. Ευστάθ. εἰς Ἰλ. λ, 506, 859. 17. Ὡσαύτως γίνεται καὶ εἰς τὰ δι' ὧ σχηματίζοντα τὴν γενικήν, Π. χ. Έρμάων, Ποσειδάων, γενικ. αῶνος. Τελευταῖον μακρὸν εἶναι τὸ α εἰς τὰ ἐκ τῶν πρώτων πατρωνυμικά, ἢ σχῆμα ἔχοντα πατρωνυμικοῦ, Π. χ. Ἰλ. ο, 546 Ἰκεταονίδης. Καλλιμ. Έτυμ. εἰς Δία 41 Λυκαονίης.

Σημείωσις. Έξαιρείται τὸ Φάων. Ἰδε Ἀρκάδ. περὶ τόνων 17, 26.

δ). Οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν μακρὸν τὸ α, ὅταν ἀμέσως ἐκθλίβεται φωνήεν, ὡς εἰς τὸ εἰρημένον Ἀχαῖς καὶ εἰς τὸ κλάω καὶ κάω, Ἰδε §. 178 Σημ. Δ', καὶ εἰς τὸ ἀναος ἀντὶ ἀναυος. Πρβ. Δράκ. 13, 9. Έτυμ. Μ. λέξ. Ἀνεως. Τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐλάα, τοῦ ὁποίου τὸ παράγωγον ἐπίθετον εὐρίσκεται καὶ εἰς τοὺς ἐπικούς, Ἰλ. ν, 612 ἐλαῖνω ἀμφὶ πελέκω. Ὀδ. ι, 320. 378. 383.

Παρεκτός τούτων, τὸ α ἐν μέσῳ λέξεως πρὸ φωνήεντος ἐμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ βραχὺ, Π. χ. Κάλαῖς, Δαναός, ἀγλαός, μητάσσαι κτλ. Έξαιροῦνται τύποι σύνθετοι ἐκ μακρῶν πρωτοτύπων, Π. χ. Ἀγασίλαος, Μελέλαος κτλ. ὅπου ἀνήκει καὶ Ἀμφιάραος, Ὀδυσ. ο, 253.

§. 184. Πρὸ συμφώνων εἶναι τὸ α μακρὸν α) εἰς ῥήματα λήγοντα εἰς αω, καὶ μάλιστα εἰς παράγωγα ἐκ θεμάτων, ὅπου τὸ α εἶναι μακρὸν, 1) εἰς οὐσιαστικά με κατὰληξιν αμα, Π. χ. νᾶμα, θέαμα, θυμίαμα, φύραμα. Πρβ. Reg. Prosod. 34. Λάσκ. 245. 2) εἰς τὰ εἰς ασις, Π. χ. δράσις, ἱάσις, πείρασις, ὄνασις. 3) εἰς τὰ ἐκ τούτων ἐπίθετα, ἀθέατος, δυσίατος, Εὐρ. Μήδ. 517. ὄρατος, Δράκ. 72, 8. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 86. 4) εἰς τὰ ἐκ τούτων προσηγορικά, ἐπίθετα καὶ κύρια, Π. χ. θεατής, ἱατρός, πειρατήριον, ἱάσιμος, Εὐρ. Ὀρ. 389. πειρατικός, Ἀρατος, Δημάρατος, Θεανὼ, Ἰάσων, Ἰασόνιος κτλ. 5) τελευταῖον, εἰς τὰ ὁμοίως παράγωγα ἐκ ῥημάτων μὴ ὄντων ἔτι ἐν χρήσει, Π. χ. κράτηρ, ἀκρατος, μελίκρατος, ἀκρασία, εὐκρασία. ἔξαιρείται δὲ τὸ ἀκρασία. Πρβ. Δράκ. 16. 1.

Σημείωσις. Πρέπει νὰ διακριθῶσι τὰ ἐκ τοῦ ἀράομαι ἀπὸ τὰ ἐκ τοῦ ἔραμαι σύνθετα, Π. χ. Δημάρατος, Νικήρατος. Πολυάρατος, Πολυήρατος, Ὀδυσ. ζ, 280. τ, 404. λ, 275. ο, 126. 366. Ἡ δὲ Ἰωνικὴ διάλεκτος ἔχει πάντοτε ἡ ἀντὶ τοῦ μακροῦ α.

β) Εἰς οὐσιαστικά παράγωγα, ὅπου τὸ πρωτότυπον ἔχει μακρὸν α, Π. χ. θωράκιον, κοράσιον, Φαισχία, φενακίζων. Ἰδε §. 148. Δ'.

γ) Εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἄγω (φέρω, ἢ θραύω), ἐπειδὴ παράγονται ἐκ τοῦ δευτέρου παρακειμένου, ὅπου τὸ α εἶναι μακρὸν· εἰς ταῦτα οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται ἡ ἢ α, Π. ναυαγέω καὶ ναυηγέω· ναυαγός, κυναγέτις,

λοχαγός, ποδαγός κτλ. Πρβ. Βουτμ. Gr. Sprach. §. 7. Anm. 8. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 26, καὶ Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. 428. Παρόμοια εἶναι καὶ τὰ ὁπαδός, αὐθαδής, ἑαδα, καὶ θυμαρής ἢ θυμήρης. Πρβ. Ἰλ. ι, 336. Ἀπολλων. Ρόδ. 1, 705. Καλλίμ. Έτυμ. εἰς Δήλ. 29. εἰς Δήμητ. 56. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ σιαγών, καὶ ἀαγής, Ὀδυσ. λ, 575. σ'αγής, Ἀπολλων. Ρόδ. 3, 1251. Κοῖντ. Σμυρ. 6, 596.

δ) Μακρὸν ἔχουν τὸ α τὰ ἐθνικά εἰς ανος ὀνόματα, καὶ μάλιστα τῶν ὁποίων ἡ γενικὴ λήγει εἰς φωνήεν, Π. χ. Ἀσιανός, Καριανός, Κιανός, Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 1554, καὶ τὰ ἐκ τούτων παράγωγα ὡς Κιανίδος, Ἀπολλών. 1, 1177. Πρβ. Δράκ. 16, 13. Έτυμ. Μ. λέξ. Ἀμαστρίς· ὡσαύτως Ἀλανός, Ἀλβανός, Βρετανός, Γερμανός, Πρβ. Διονύσ. Περιηγ. 731. 305. 284. 285. Ἐξ ἐναντίας δὲ βραχὺ, Δάρδανος, Ἰλ. γ, 456. Σίκανος· καὶ Ἡριδανός, ὄνομα ποταμοῦ, ἔξαιρείται πολλάκις. Ἰδε Δράκ. ἐνθα ἀνωτέρω· Εἶναι δὲ βραχὺ καὶ ὅταν ἡ παραλήγουσα εἶναι ι, Π. χ. Δαρδάνιος, Ὑρκάνιος, Σικάνιος. Πρβ. Ἰλ. β, 819. Ὀδυσ. ω, 307. Διονύσ. Περιηγ. 699.

ε) Μακρὸν ἔχουν τὸ α κύρια ὀνόματα ἐξ ἐλαττοσυλλάβων παράγωγα, Π. χ. εὐτυχής, Εὐτυχιανός, Ἡρωδιανός, Σεβαστιανός, Ἰδ. Έτ. Μ. λέξ. Ἡρωδιανός.

Σημείωσις. Μεταγενέστεροι ποιηταὶ πρὸς χάριν τοῦ στίχου ἐβράχυναν τὸ α, Π. χ. Ἰουλιανός, Λουκιανός. Ἰδε Ἰακωβ. Ἀνθολ. Παλατ. III, σ. 582. Πάντοτε βραχὺ εἶναι εἰς τὸ Ὠκεανός.

ς) Εἰς ἐθνικά κύρια ὀνόματα εἰς ατης, ὅπου ὁ Ἰωνισμὸς ἐλάμβανε ἡ, καὶ μάλιστα ἐὰν ἔχουν τὸ α καθαρόν, Π. χ. Ἀσιάτης, Σπαρτιάτης, Τεγεάτης κτλ. Πρβ. Ἀρκάδ. Περὶ τόνων 26, 22. Βουτμ. Gr. Sprachl. ἐνθα ἀνωτέρω· ἀλλὰ καὶ Εὐφράτης, Νιφάτης, Ἀγάτης ἔχουν μακρὸν τὸ α, καὶ τὰ ἐκ τούτων θηλυκά, Π. χ. Ἀσιάτις, Μιδεάτις, Θεοκρ. 24, 1. 14, 20.

Σημείωσις. Ἐξ ἐναντίας τὰ τοιαῦτα ὀνόματα γινόμενα ἐκ βραχέων πρωτοτύπων ἔχουσι τὸ α βραχὺ, Π. χ. Δαλμάτης, Γαλάτης, Σαμάτης· ὡσαύτως καὶ προσηγορικά ἢ κύρια ὀνόματα, ἰχνοβάτης, κρημνοβάτης, Ἀντιφάνης, Σωκράτης.

ς) Εἶναι μακρὸν τὸ α εἰς πολλὰ σύνθετα, ὅπου τὸ μακρὸς γίνεται ἢ διὰ δωρικῆς τροπῆς τοῦ ἡ εἰς α, ἢ διὰ συναιρέσεως δύο φωνηέντων, ἢ τέλος διὰ παραγωγῆς ἀπὸ μακροῦς τύπους· Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐκ τοῦ ἀνήρ εἰς ὦρ ἢ ὀρια σύνθετα, ὡς ἀγῆνωρ, ἀγηνορή, εὐῆνωρ κτλ. Ἰωνικῶς εἰς τὸ Βιάνωρ, Νικάνωρ, τὰ ὁποῖα ἐκλαμβάνουσι ῥητῶς οἱ παλαιοὶ δωρικά· Ἰδε Έτυμ. Μ. λέξ. Ἀγῆνωρ, καὶ Ἡνορέη· Ἀλλ' οἱ θηλυκοὶ τύποι κρατοῦσι βραχὺ α, Π. χ. ἀντιάνειρα, Ἰάνει-

ρα· Πρβ. §. 69. γ. Τὰ ἐκ τοῦ βῆμα, ὡς δῖβαμος, Εὐρ. Ῥῆσ. 215. Πρβ. Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. 431. Καὶ τὰ ἐκ τοῦ κᾶρα καὶ κρέας σύνθετα, Π. χ. καταδοκεῖν, Εὐρ. Ἡρακλ. 279. κρεανόμος, Εὐρ. Κύνκλ. 245. κεραιτόμος, Σοφοκλ. Ἡλ. 52. Κάποτε μάκρος συμβαίνει εἰς τὸ α καὶ πρὸ φωνήεντος, Π. χ. Ὀδυσ. ν, 81 τετράομαι, Ὅμ. Ὑμν. εἰς Ἀφροδ. 31 τιμάοχος καὶ τὰ ὅμοια· Περὶ τῆς τῶν φωνηέντων ἐκτάσεως εἰς τὰ σύνθετα Ἴδε Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 633.

η) Εἰς ὅσα ἐκ τῆς Ἰωνικῆς γλώσσης ἔδωκεν ὁ ὠρισμός α, καὶ οὕτω μετέβησαν καὶ εἰς τοὺς Ἀττικούς, Π. χ. ἕκατι· Ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 26, καὶ πολλὰ κύρια καὶ προσηγορικὰ ὀνόματα, Π. χ. Πρίαπος, Στύμφαλος, Φάρσαλος· Ἴδε Ἀρκάδ. περὶ τόνων 54, 27. Συρακόσαι, Συρακόσιος, Ἀμασις· Προσέτι διάκονος, διακονεῖν, νεανίας νεανίς, καὶ τρίκρανον, Εὐρ. Ἡρακλ. μαινέμ. 1247. ποτίκρανον, Θεόκρ. 15, 3, καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια Ἰωνικῶς ἔχουσιν η, Π. χ. ἕκητι, Πρίημος, Στύμφηλος κτλ. Διὰ τοῦτο καὶ περὶ τῶν ἀβεβαίων ὡς τιᾶρα, ἀμᾶρακος, Νικανδ. Θηρ. 575. Καίρατος, Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀρτ. 44. Αἰσάμος, Θεόκρ. 4, 17, πάντοτε ἐμποροῦμεν νὰ προῦποθέσωμεν μακρόν τι πρωτότυμον, μ' ὅλον ὅτι δὲν ἐμποροῦμεν πάντοτε νὰ τὸ δείξωμεν μὲ βεβαιότητα· Εἰς ἄλλα παραδείγματα ἢ κατὰ τὸ μέσον ἐκτασις προέρχεται ἀπὸ συναιρέσιν, καθὼς θέλομεν εἰπεῖν κατωτέρω μὲ συντομίαν· τινὰ δὲ εἶναι καὶ διεφθαρμένα, Π. χ. Νικανδρ. Ἀλεξ. 269 καστανοῦ καρύοιο, ὅπου ἡ τῶν χειρογράφων ἀνάγνωσις καστήνου, φαίνεται ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ κασταίνου καρύοιο.

Βραχύτης τοῦ α εἰς τὸ μέσον παραγωγῶν λέξεων.

§. 185. Περὶ τῆς τοῦ α εἰς παραγωγῶν τύπους βραχύτητος ἐμποροῦμεν ἐν γένει νὰ εἰπώμεν, ὅτι εἰς ὅλους, εἴαν ἀμέσως δὲν φαίνεται μακρότης, ἐπικρατεῖ βραχὺ δῖχρονον· Εἰς τὴν τούτου ἀπόδειξιν δὲν εἶναι χρεῖα νὰ ἀναφέρωμεν ὅλους, ἀλλὰ μόνον τοὺς συχνότατα ἀπαντῶντας. Πρὸ συμφώνου λοιπὸν εἶναι βραχὺ το α, α) εἰς τὰ εἰς ἀδης πατρωνυμικά, Π. χ. Ἰφικληῖαδης, Λαερτιάδης, Μενoitιαδης, Λάσκ. 243, 6. καὶ τὰ ὅμοια κύρια ὀνόματα Αλκιβιάδης, Πυλάδης, Σοφοκλ. Ἡλ. 16. 6) τὰ εἰς ἀδον καὶ ἀδην ἐπὶ ῥήματα, Π. χ. ἀνασταδόν, ἐπιστροφάδην, ἐπωμαδόν, Ἀπολλών. περὶ ἐπὶ ῥήμ. 562. 16. Τὰ δὲ ἐκ τῆς πρώτης κλίσεως γινόμενα κρατοῦσι η ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Π. χ. καναχηδόν, σφαιρηδόν. γ) τὰ εἰς αθος παράγωγα ὀνόματα, κύαθος, φάμαθος. δ) τὰ εἰς ακος οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα ὀνόματα παράγωγα, Π. χ. μαλθακός, φύλκος, Ἀρ-

κάδ. περὶ τόνων 51, 6. Λάσκ. 241. Καὶ τὰ εἰς ακίς ἀριθμητικά ἐπὶ ῥήματα, Π. χ. διστάκίς, ἐξάκίς, πολλάκίς. ε) τὰ εἰς αλεος καὶ αλος ἐπίθετα, Π. χ. καρχαλέος, ῥωγαλέος, ἀπαλός, τροχαλός, ἀταλός, Λάσκ. 241. καὶ τὰ εἰς αλος οὐσιαστικά, Π. χ. πάσσαλος, Θεσσαλός, Ἀρκ. περὶ τόνων 54, 17. ς) τὰ εἰς αμος παράγωγα, Π. χ. κάλαμος, πλόκαμος, χηραμός, Δράκ. 87, 21. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Πρίαμος Ἀρκάδ. περὶ τόνων 60, 12. ζ) τὰ εἰς ανος καὶ ανον, Π. χ. πολυμήχανος, ικανός, πιθανός, πευκεδανός, Ἀπιδανός, βάλανος, ατέφανος, οὐρανός· Πρβ. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 64, 10. Λάσκ. 244. Θεόδ. Γαζ. 73. Καὶ δρέπανον, ξάανον, κτέανον. η) τὰ εἰς αριον ὑποκοριστικά, Π. χ. ἀνθρωπάριον, δελτάριον· Ἴδε Δράκ. 56, 25. 95, 20. Reg. Prosod. 89.

Σημείωσις Α'. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους κατὰ τοὺς Ῥωμαίους ποιητὰς φαίνεται ὅτι δὲν ἦσαν αἱ ἐκτάσεις πάντῃ ἀσυνήθιστοι, ὡς σουδάριον, κελλάριον.

Σημείωσις Β'. Καὶ τὰ ἄλλα ὑποκοριστικά εἰς ἀδιον, ακιον, αλῖς, αμῖς, ατιον ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχὺ τὸ α, ὡς λαμπάδιον, πινακίον, τρυφαλῖς, πλοκαμῖς, κρουμάτιον κτλ. εἴαν δὲν παρήχθησαν ἐκ μακρῶν, ὡς ἐλάδιον, θωράκιον κτλ. Πρβ. Fischer εἰς Weller II, 24. Spohn de extr. part. Ὀδυσ. 113.

θ) Βραχὺ εἶναι τὸ α εἰς τὰ εἰς αρος, Π. χ. βάρβαρος, μάρμαρος Λάσκ. 242. Καὶ καθαρός, πλαδαρός, ῥυπαρός· Πρβ. Δράκ. 74, 11. 87, 22. Reg. Prosod. 102, 108. Ἀρκάδ. περὶ τόνων, 70. 14.

Σημείωσις γ'. Ἐξαιροῦσιν οἱ εἰρημένοι γραμματικοὶ ὡς μακρόν τὸ ἀνιάρως, Ἰων. ἀνιηρός, τὸ ὅποσον πρέπει νὰ βαλθῇ εἰς Ὀππ. Ἀλ. 4, 209, Πρβ. 2, 448. εἶναι δὲ καὶ τὸ ι εἰς ταύτην τὴν λέξιν μακρόν, μ' ὅλον ὅτι νομίζεται ἀμφίβολον καὶ κοινόν· Πρβ. §. 178. Σημ. 5. Ἐν ταυτῷ δὲ ἐνυπάρχει ἐνταῦθα, εἴαν οἱ γραμματικοὶ μᾶς λέγωσι τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἐπιθέτων τούτων, ἀπόδειξις μεγαλητέρα, ὅτι εἰς τὸ ἀνία τὸ ι εἶναι ἀρχετύπως μακρόν. Παρεκτός δὲ τούτου εἶναι εἰς τὸ φλύαρος, μ' ὅλον ὅτι γραμματικοὶ τινὲς ὡς ὁ Δράκ. 95, 26. Λάσκ. 242, θέλουσι τὸ α βραχὺ, εἶναι ὅμως διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς τὸ πρότερον, μακρόν. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Θεόκρ. 5, 103 φάλαρος, τὸ ὅποσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν γραμματικῶν ἔπρεπε νὰ εἶναι βραχὺ. Ἴδε τὴν ἐξήγησιν εἰς Θεόκρ. ἐνθα ἀνωτέρω.

ι) Εἶναι βραχὺ εἰς ὅλα τὰ ἐκ ῥηματικῶν θεμάτων εἰς αζω, αμαι, καὶ αω, μ. ασω, ὡς ἐλατήρ, ἐλάττειρα, δύναμις, δυνατός, στάσις, βούστασις, ἐργατής, ἐργατίνης κτλ. Λάσκ. 245. Καὶ τὰ ἐκ μελ-

λόντων εἰς ἄσσω κύρια ὀνόματα, Π. χ. Δάμασος, Ἰάσος, Ἰππασος. Ἰδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Δάμασος.

ια) Καὶ εἰς τὰ ἐκ ῥημάτων εἰς ἄσσω· πᾶταγος, πλαταγώνιον, ταραχή, ἀναχοὶ ἐκ τοῦ ἀνάσσω. Ἰδε Δράκ. 85, 19. 108, 5. Reg. Prosod. 93. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ταραχή.

Σημεῖωσις. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐκ τοῦ θάσσω, θᾶκος, θάκημα, θακέω μὲ μακρὸν α.

ιβ) Εἰς τὰ εἰς ἄσσιος ἀριθμητικὰ διπλάσιος, τριπλάσιος κτλ. ἀλλ' ὁ ἰωνισμὸς ἔχει διπλήσιος, παμπλήσιος.

ιγ) Τελευταῖον εἰς τοὺς εἰς ατος καὶ ατιος καὶ ατικός, τύπους Π. χ. ὕπατος, ὑπάτιος, πύματος. Ἰδε Ἀρκάδ. περὶ τόνων 81, 1, ἐὰν δὲν παράγονται ἐκ μακρῶν. Ἰδε §. 184 α, 3, 4. Καὶ ἡμάτιος, ὑστᾶτιος, κληματικός, μαθηματικός· βραχὺ δὲ εἶναι τὸ α καὶ εἰς τοὺς εἰς αφος καὶ αχος τύπους.

Μακρὸν ι εἰς τὴν μέσσην συλλαβὴν παραγώγων.

§. 186. Πότε τὸ ι πρὸ φωνήεντος εἰς τὴν μέσσην συλλαβὴν μακρύνεται κανονικῶς, εἶναι εὐκόλον νὰ διορισθῇ. Καὶ περὶ μὲν τῶν εἰς ιω ῥημάτων ἔγεινε λόγος ἀνωτέρω §. 179. Ἐκτὸς δὲ τούτων ἔχουν μακρὸν τὸ ι α) τὰ εἰς ιων κύρια ὀνόματα, τῶν ὁποίων ἡ γενικὴ τυποῦται δι' ο, Π. χ. Ἀμφίων. Δολίων, Πανδίων, γενικ. Πανδίωνος κτλ. Πρβ. Δράκ. 74, 5. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀμφίων. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 18, 5. Λάσκ. 244, 25. Θεόδ. Γαζ. 75. Καὶ τὰ ἐκ τούτων παράγωγα, Π. χ. Ἰλ. ξ, 317 Ἰξιονίης. Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀρτ. 209 Δηϊονίδαο. Διονύς. Περιηγ. 1024 Πανδιονίδαο, ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς τραγικούς.

Σημεῖωσις Α'. Εἰς τύπους τινὰς εἶναι ἄστατος ἡ ποσότης, Π. χ. Κρονίων, ἴονος, ἴωνος· Πρβ. de vers Gr. Heroic. 92.

Σημεῖωσις Β'. Ἐξ ἐναντίας ἔχουν βραχὺ τὸ ι καὶ αὐτὰ καὶ τὰ παράγωγά των, ὅσων ἡ γενικὴ σχηματίζεται δι' ω, Π. χ. Βουκολίων, Ἡετίων, οἰνοπίων, γεν. ἴωνος· Ἀρκάδ. περὶ τόνων 18, 3.

Σημεῖωσις Γ'. Μεταβάλλεται τὸ ποσὸν εἰς τὸ ὠρίων ὠρίωνος, Π. χ. Ἰλ. σ, 486. Ὀδυσ. ε, 274. λ, 572. Θεόκρ. 7, 54. Ἀπολλών. Ρόδ. 4, 745. Ἀρατ. 232. 310, 338 καὶ ἀλλαχοῦ, μακρὸν· βραχὺ δὲ, Εὐρ. Κύκλ. 273. Ἴων 1153. Καλλίμ. Ὑμν. Ἀρτ. 265 ὠαρίων.

Σημεῖωσις Δ'. Μακρὸν εἶναι τὸ ι εἰς πατρωνυμικούς τινὰς τύπους, Π. χ. Ἰαπετιονίδης, Ἡσιόδ. Ἔργ. 54. Ἀπολλών. Ρόδ. 3, 1087. Ἐλατιονίδη, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 210. Ταλαϊονίδαο ἀνάκτος, Ἰλ. β, 566. φ, 678. Τὰ δὲ θηλυκὰ εἰς ιωνὴ ἔχουσι

(B.)

βραχὺ τὸ ι, Π. χ. Ἀκρισιώνη, Ἰναχιώνη, Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀρτεμ. 254.

β) Μακρὸν ἔχουσι τὸ ι τὰ δισύλλαβα ἢ τρισύλλαβα προσηγορικὰ ὀνόματα, τῶν ὁποίων ἡ ὀνομαστικὴ εἶναι ιων, ἡ γενικ. ιονος, Π. χ. κίων, κρίων, βραχίων· Ἰδε Δράκ. 73, 2. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Πίων· καὶ τὰ ἐκ τούτων παράγωγα, Π. χ. πείρα, πιάλιος, πῆεις, πῆμελῃ, πιαίνω, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς μεταγενεστέρους ἀπαντᾷται βραχὺ, ὡς εἰς τὸν Ναζιανζ.

Σημεῖωσις Α'. Εἰς τὸ χιών, μ' ὅλον ὅτι ὁ Δράκ. 102, 17, θέλει τὸ ι μακρὸν, εἰς τοὺς ἐπικούς ὅμως καὶ τραγικούς συνήθως βραχύνεται, ἀλλὰ τὴν γνησίαν ποσότητά του φαίνεται ὅτι ἐφύλαξαν τὰ παράγωγα· χιονώδης, βραχὺ εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 826. ἀλλὰ χιονέος μακρὸν εἰς Βίωνα 1, 27. Ἀνθολογ. Παλατ. Ε, 35, 5. 84, 2, 246, 2. Ἰωανν. Γαζ. 72, 428, κτ. ἐὰν δὲν τὸ ἀθωόνῃ ἡ ἄρσις· Βραχὺ εἶναι πάντοτε καὶ τὸ ἡῖων, ἡῖονος.

Σημεῖωσις Β'. Καθὼς εἰς τὸ ὠρίων, οὕτως μακρύνουσιν οἱ ἐπικοί τὸ ι πρὸ φωνήεντος εἰς ἄλλας τινὰς λέξεις, Π. χ. προῖωξις, καὶ παλῖωξις, Ἰλ. μ, 71. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 154, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ θέλουν ἐκ τοῦ Παλινδῖωξις συναϊρούμενον καὶ διὰ τοῦτο μακρυνόμενον, Δράκ. 72, 25. ἰθυπτίωνα, Ἰλ. φ, 169. Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Δία 24 Καρνέωνος· Περὶ δὲ τῆς ἐκτάσεως ἄλλων, Π. χ. τοῦ συχνοῦ ὁμοῦο πολέμοιο Ἰδε §. 39. Περὶ τῶν εἰς ιων συγκριτικῶν εἶπαμεν §. 157. περὶ τῶν εἰς ια Ἰδε §. 38 καὶ § 188 α — γ.

§. 187. Πρὸ συμφώνου μακρὸν εἶναι τὸ ι εἰς τὰ ἐφεξῆς.

α) Κύρια τινὰ ὀνόματα εἰς ικος, Κάϊκος κτ. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 51, 23.

β) Τὰ εἰς ιλος προπαροξύτονα, Π. χ. αἶγῖλος, ἄργῖλος, ὄμιλος, στρόβῖλος· Ἰδε Δράκ. 72, 4. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 55, 25, ὡσαύτως καὶ εἰς ὅμοια θηλυκὰ, Π. χ. Ἀζῖλις, Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀπ. 88, τὴν ὁποίαν ἀνάγνωσιν ἐγκρίνει ὁ Ἀρκ. περὶ τόνων 31, 20. καὶ τὰ οὐδέτερα, πέδιλον, Δράκ. 76, 28. Καὶ τὰ ἐκ τούτων παράγωγα, Π. χ. ἀπεδίλωτος, ὀμιλαδὸν κτλ.

Σημεῖωσις. Βραχὺ δὲ ἔχουσι τὸ ι τὰ εἰς ιλος παροξύτονα, τίλος, πομπίλος κτ. Ἰδε Ἀρκάδ. περὶ τόνων 55, 18.

γ) Τὰ εἰς ινα κύρια θηλυκὰ τῶν Ῥωμαίων ὀνόματα, Π. χ. Σαβῖνα, Ἰουστῖνα, Ἀρκάδ. περὶ τόνων. 96, 25. Καὶ τὰ ταιαῦτα ἑλληνικὰ ὀνόματα, Π. χ. Αἰγῖνα, Καμάρῖνα· Ἰδε Βουτρ. Gr. Sprachl. §. 7. Anm. 3.

δ) Τὰ εἰς ινη πολυσύλλαβα θηλυκὰ ὀνόματα, Π. χ. Ἀδρηπτήνη, Αἰητήνη, Μυρίνη, Νηρηῖνη, Ἀγ-

90

χιστίνη, ἀθερίνη, ἐργαστίνη, ἰατρίνη· Πρβ. Δράκ. 45 καὶ Reg. Prosod. 90. Ἐδῶ ἀνήκουν καὶ τὰ τρισύλλαβα, ἀξίνη, δωτίνη, πυτίνη, ὑσμίνη, καὶ τὰ δισύλλαβα δὲ, ὡς δίνη καὶ κλίνη· Πρβ. Δράκ. 55, 27. 90, 8. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 195. 6. Λάσκ. 243.

Σημείωσις. Ἐξαιροῦνται Ἀσίνη, μυρσίνη, σατίνη, τὰ ὅποια κυρίως ἀνήκουν εἰς τὸν ἐφεξῆς §. 188. καὶ τὸ μολυβδίνη, Ἀρχ. ἐνθα ἀνωτ. Καὶ τὸ εἰλαπίνη, καὶ τὸ ἐκ τούτου εἰλαπιναζω, Ἰλ. ξ, 241. Μ' ὅλον τοῦτο κεῖται μακρὸν μυρτίνη, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 88.

ε) Ἐκ τῶν εἰς ἵνος ἔχουν μακρὸν ι 1) τὰ κύρια καὶ ἐθνικά ὀνόματα, Π. χ. Ἐργίνος, Φιλίνος, Λατίνος, Μαρμερτίνος, Ἀρχάδ. περὶ τόνων 65, 19. 2) τὰ παροξύτονα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰχθύων ὀνόματα, Π. χ. γυρίνος, ἐρυθίνος, ἰκτίνος, κορακίνος, κυπρίνος, Πρβ. Ἀρχ. περὶ τόνων 65, 14. Δράκ. 55, 9. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κάμινος. Καὶ γελαστίνος, Ρουφίνου ἐπίγρ. 2, 3. 3) οἱ εἰρημένοι γραμματικοὶ θέλουνσι τὰ προπαροξύτονα βραχυπαράληκτα πλὴν τοῦ κάμινος· Μ' ὅλον τοῦτο καὶ ἄλλα, μαλιστα φυτῶν ὀνόματα ἔχουν τὸ ι μακρὸν, Π. χ. κύμινον, Θεόκρ. 10, 55. κυκλάμινος, ἡ ἱνον, ὕσγινος, σέλινον· Πρβ. Δράκ. 61, 3. 84, 13. de vers. Heroic. 62. Καὶ ὀξύτονα τινὰ ἔχουσι μακρὸν ι, Π. χ. ἐρίνος, χαλινός· Ἰδε Δράκ. 99, 9. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Χαλινός· ἐξαιρούμενα τινὰ ἴδε εἰς Ἰακωβς Ἀνθολ. Παλατ. 374. 496.

Σημείωσις Α'. Ἐπικρατεῖ ἐξ ἐναντίας ὁ εἰρημένος τῶν γραμματικῶν κανὼν εἰς ὀνόματα δένδρων καὶ θάμνων, Π. χ. ἔλινος, κότινος.

Σημείωσις Β'. Ἐκ τῶν εἰρημένων ἐξαιρεῖ ὁ Μ. Ἐτυμ. ἔχινος καὶ καρκίνος, ἀλλ' ὁ Ἀρχάδιος θέλει καὶ ταῦτα μακροπαράληκτα, φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι ἄστατον, ἢ κατὰ τὴν ποιητικὴν χρῆσιν ἔχινος μακρὸν, καρκίνος δὲ βραχὺ, Ὀππ. Ἀλ. 1, 280. 174. Ἀράτ. φαινόμε. 147. 446, καὶ τὰ ἐκ τούτου παράγωγα, Π. χ. καρκινάς, Ὀππ. Ἀλ. 1, 320. 333. Ἐχίνου καὶ ἔχινου, Ὀππ. Ἀλ. 1, 357. Κυνηγ. 2, 598. ὅθεν καὶ ἔχινάδε, Ἀπολλών. Ρόδ. 4, 1230. Διονύς. Περιηγ. 435. Ἰλ. β, 615 ἔχινάων δ' ἱεράων.

ς) Τὰ εἰς ἱρις ξενικά ὀνόματα, Π. χ. Βούσιρις, Ὀσιρις· καὶ τὸ Σεμίραμις, καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἱρις (τόξον οὐράνιον, καὶ ἡ θεὰ, καὶ ποταμός), Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 367.

ζ) Κύρια τινὰ ὀνόματα πρὸ σ ἢ τ. Π. χ. Ἀγνισός· Καὶ τὸ ἴσος· Καὶ τὰ τούτων παράγωγα, Ἀμνισιάδες, Καλλίμ.

η) Τὰ εἰς ἰτη θηλυκὰ ὀνόματα κύρια, Π. χ. Ἀμφιτρίτη, Ἀφροδίτη· ἀλλὰ τὸ Μελίτη εἶναι ἄστατον, Π. χ. βραχὺ εἰς τὸν Ὀμ. Ἰλ. σ, 42, κύριον

ὄνομα· μακρὸν δὲ ὡς ὄνομα νήσου, Λυκόφρ. 1027. Τὸ δὲ ἀρσενικὸν ὄνομα Μέλιτος ἔχει τὸ ι μακρὸν·

θ) Εἶναι τὸ ι μακρὸν ἐπὶ τῶν εἰς ἰτης ἀρσενικῶν καὶ ἰτις θηλυκῶν ὀνομάτων, Π. χ. Θερσίτης, Δηϊοπίτης, Ἰλ. λ, 420, καὶ λευκίτης, Θεόκρ. 5, 147. ὀδίτης, ὀπλίτης· αἰγιαλίτις, ξεφυρίτις, ληϊτις, πολίτιδες, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1224. Ἰδε Δράκ. 70, 3. 71, 18. Reg. Prosod. 12. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Θερσίτης· Ἀλλ' εἰς θηλυκὰ τινὰ εἶναι ἡτις ἀντὶ ἰτις.

Σημείωσις Α'. Καποτε παρεντίθεται η, καὶ βραχύνεται τὸ προηγούμενον φωνῆεν, Π. χ. πολιήτης, καὶ πολιῆτις.

Σημείωσις Β'. Βραχὺ ἔχουσι τὸ ι καὶ τὰ ἀμέσως ἐκ βραχέων παράγωγα, Π. χ. κριτής, κριτής, τὸ ὅποιον παρενθέσει τοῦ σ μακρύνεται κτίστης· Τὸ σύνθετον λυρόκτιτος διὰ βραχέος ι. Πρβ. § 176. β. Σημ. 2.

ι) Ὅσα ἄλλα μακρύνουσι τὸ ι δὲν ἐμποροῦν νὰ ἀναχθοῦν εἰς γενικὸν κανόνα. Τὰ κυριώτερα εἶναι χελιδὼν καὶ χελιδόνιον, Θεόκρ. 13, 41. Λακινιον, Λακινιάδος, Διονύς. Περιηγ. 371. ἀκόνιτον, Ὀϊλεὺς. Σέριφος, τάριχος, ἐρίθος, συνέριθος, Ἐριθακίς, Θεόκρ. 3, 35. Καὶ Εὐριπος, Ἐνιπεύς· ἐνιπή, ἡνίπαπε· παρθενοπίπης, Ἰλ. λ, 385. ὅθεν δικαιολογεῖται ὀπι-πεύω ἀντὶ ὀπιπτεύω.

Βραχύτης τοῦ ι ἐν τῷ μέσῳ παραγῶγων λέξεων.

§. 188. Παρεκτὸς τῶν ἀνωτέρω §. 186 ἀποδομένων, ἐμπορεῖ τὸ ι νὰ εἶναι βραχὺ πρὸ φωνῆεντος εἰς τὰ παράγωγα· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναμνησθῶμεν τὰ περὶ τῆς ια καταλήξεως τῆς πρώτης κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ἄλλα τινὰ ἀναγκαῖα· Θέλουνσι μὲν ἐδῶ οἱ γραμματικοὶ τὸ ι βραχὺ, ἀλλὰ μὲ βεβαιότητα ἀληθεύει ὅπου εἶναι βραχεῖα καὶ ἡ προηγούμενη συλλαβὴ, Π. χ. πρασιὰ, σκοπιὰ, φιλιὰ· Πρβ. Δράκ. 20, 20. Reg. Prosod. 77, 78. Ἀρχ. περὶ τόνων 99, 1. Καὶ ὅσα ἔχουσι τὴν λήγουσαν βραχεῖαν, Π. χ. μία, ποιήτρια, Πρβ. §. 62. Ἐξαιρεῖται τὸ διὰ ὡς ἐκ συναιρέσεως γινόμενον. Ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν 1) τὰ δισύλλαβα ἐκ δύο συμφώνων ἀρχόμενα ἔχουσι μακρὸν ι, Π. χ. θριὰ, στία, φθία, φλιὰ, Ἰδε Δράκ. 48, 9. 96, 20. 22. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 98, 17.

Σημείωσις Α'. Καὶ τὰ τούτων παράγωγα φθιάς, φθιώτης.

Σημείωσις Β'. Τὰ ἐξ ἀπλοῦ συμφώνου ἀρχόμενα βραχυπαράληκτα ὡς τὸ βία ἀποδεικνύουν, ὅτι οἱ ποιηταὶ ἐμεταχειρίσθησαν ἐδῶ ἄδειαν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν στίχων· καὶ τὸ πρᾶγμα γίνεται πιθανώτερον, μὲ τὸ νὰ εὐρέθησαν καὶ οὐδέτερα, ὡς θρίαν καὶ μνίσαν μὲ μακρὸν ι· τὸ πρῶτον εἰς Νικάνδρ. Ἀλεξ. 55. 407.

497. βραχὺ δὲ εἰς Θεόκρ. 13, 40. καὶ εἰς Νικανδρ. Ἀλεξ. 396 μνίσουσι· ἀλλὰ Θηρ. 787 μνία.

β) Μακρὸν εἶναι τὸ ι εἰς τρία τρισύλλαβα ἀνία, κονία, καλία, Πρβ. Δράκ. 13, 25. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 7, Anmerk. 12. ἀλλ' εἰς τοὺς ἐπικούς τὰ πλείονα εὐρίσκονται βραχέα· Π. χ. τρεῖς φοραῖς εἶναι βραχὺ τὰ ἀνία εἰς τὸν Θεογν. 76. 344. 872. μακρὸν δὲ εἰς στίχ. 1337. καὶ εἰς ἄλλους ποιητὰς ὁμοίως· Πρβ. §. 178. Σημείωσ. 5. 185. 9. Τὸ καλία εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μακρὸν, Π. χ. Ἡσίοδ. Ἔργ. 411. 301. Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 170. 4, 1095. βραχὺ δὲ εἰς Ψευδοφωκυλίδ. 79.

γ) Μακρὸν εἶναι τὸ ι καὶ ὅπου ὡς προείπαμεν §. 38. μακρὰ συλλαβὴ προηγείται τοῦ ι, Π. χ. Ὀππ. Ἀλ. 1, 279 ἀτιμής. 3, 75. 78. 140. 151 ὀρμίν. παραδείγματα τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν ἐπικῶν μᾶς δίδουν οἱ προειρημένοι γραμματικοί.

δ) Περὶ δὲ τοῦ πρὸ συμφώνων ι, ἀναφέρομεν ἐδῶ μόνον τὰς εὐχρηστοτέρας καταλήξεις τῶν παραγῶγων, ὅπου βραχύνεται.

1) Τὰ εἰς ἰδης πατρωνυμικά ἔχουσι βραχὺ ι, Π. χ. Κλυτίδης, Πριάμίδης, Τηλεφίδης, τὸ ὅποιον ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τοιαῦτα κύρια ὀνόματα, Π. χ. Εὐριπίδης, Θουκυδίδης· Πρβ. Ἀρχ. περὶ τόνων 25, 19. Λάσκ. 243.

2) Τὰ εἰς ἰδευς ὑποκοριστικά, Π. χ. Θεόκρ. 5, 38 λυκιδεῖς. 14, 121, ἀηδονιδῆες.

3) Τὰ εἰς ἰδιον ὑποκοριστικά, ὅπου γίνεται ἡ ἀρχὴ ἐκ συμφώνου, ξίφος, ξιφίδιον, Ἔτυμ. Μ. λέξ. Ἀργυρίδιον.

Σημείωσις. Ἐξ ἐναντίας δὲ, ὅπου γίνεται ἀρχὴ μὲ φωνῆεν, ἢ εἰς τὴν παραγωγὴν κειμένη συλλαβὴ μακρύνεται ἢ διὰ διφθόγγου, ἢ διὰ ι, Π. χ. βοίδιον, οἰκίδιον ἐκ τοῦ οἰκία. Ἴδε Ἔτυμ. Μ. ἐνθα ἀνωτέρω, καὶ λέξ. Ὀφον.

4) Τὰ εἰς ἰκος κτητικά, Π. χ. Ἀττικὸς, Ἰταλικὸς, κλητικὸς, Ἀρχαδ. περὶ τόνων 52, 4. Λάσκ. 243. 8.

5) Τὰ εἰς ἰμος ἐπίθετα παράγωγα. Π. χ. ἀνθιμος, κάρπιμος, νόστιμος. Ἴδε Δράκ. 30, 6. 104, 3. Reg. Prosod. 99. Λάσκ. 243.

Σημείωσις. Μακρὸν δὲ ἔχουσι τὸ ι τὰ μὴ παράγωγα, ἀλλ' ἐκ μακρῶν πρωτοτύπων σύνθετα, Π. χ. ἀνιμος, βουλιμος. Καὶ τὸ ἰφθιμος, Δράκ. 50, 21. Ἔτυμ. Μ. λέξ. Ἰφθιμος.

6) Τὰ εἰς ἰνος παράγωγα μετουσιαστικά, ἢ χρόνου σημαντικά, Π. χ. δάφνινος, ἐλάτινος, κρίνινος, σχοίνινος· ἐωθινός, ἡμερινός, νυκτερινός· καὶ ἄλλα τοιαῦτα παράγωγα, Π. χ. ἀληθινός, θαμινός, τα-

χινός· Πρβ. Δράκ. 41, 4. Reg. Prosod. 100. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 65, 9. Λάσκ. 243.

Σημείωσις. Οἱ παλαιοὶ ἐξαιροῦσι τινὰ κοινῷ χρόνῳ ποσότητα ἔχοντα, καὶ μάλιστα ὀπωρινός, μετοπωρινός, μεσημβρινός, ὀρθρινός. Ἡ προηγουμένη μακρὰ συλλαβὴ ἔδωκε, φαίνεται, ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐπικούς νὰ μακρύνωσι τὸ ι· διότι ἡ φυσικὴ βραχύτης του φαίνεται ἱκανῶς ἀπ' ἄλλα πολυάριθμα τοιαῦτα ἐπίθετα· ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἔχει λόγον νὰ ἀπορρίπτεται τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο, ὡς ἀπορρίπτει ὁ Βλομφιέλδ. εἰς Καλλίμ. Ὑμν. Παλλ. 72 τὸ μεσαμβρινός· καὶ ὁ Γραΐφης εἰς Μελέαγγρ. σελ. 101 ὀρθρινός, καὶ ἀντ' αὐτοῦ θέλει τὸ ὀρθριος. Τὸ μάκρος τοῦ ὀπωρινός, Ὀμ. εἶναι γνωστόν. Ἴδε Δράκ. 41. 10. Reg. Prosod. 100. βραχὺ εἶναι εἰς Ἡσίοδ. Ἔργ. 674. Ὀππ. Ἀλ. 3, 371. καὶ πάλιν μακρὸν εἰς τὸν αὐτόν, 3, 399. Τὸ μάκρος τοῦ μεσημβρινός ἀπόδειξεν ὁ Ruhnken Epist. Græc. σελ. 465 ἐξ Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 299. 2, 17, καὶ οὕτως ἀθωώνεται καὶ εἰς τὸν Καλλίμαχον κατὰ τοῦ Βλομφιέλδου, μ' ὅλον ὅτι εἰς Θεόκρ. 1, 158. 10, 4, καὶ εἰς Αἰσχύλ. Προμηθ. 721 εἶναι βραχὺ. Ὀρθρινός, εἰς Μελέαγγρ. ἐπίγρ. 13, 1. 91, 2. 112, 7. καὶ ὀρθρινός Ἀρατ. Φαινόμε. 948. Ἰωανν. Γαζ. 49 καὶ συχνάκις εἰς Νόνν., τὸ ὅποιον ἀποδοκιμάζει μὲν ὁ Γραΐφης, ἀθώνει δὲ ἡ ἀναλογία (μ' ὅλον ὅτι αὐτὸ διεσώθη μοναδικόν) τῶν ὁμοίων του, καὶ τὸ βραχὺ ὀρθρίδιος, Ἀντιπάτ. Θεσσ. ἐπίγρ. 5, 6. Τὸ μετοπωρινός κεῖται βραχὺ εἰς Ἡσίοδ. Ἔργ. 415.

7) Τὰ ἐκ βραχέων εἰς ἰσις καὶ ἰτος παράγωγα, Π. χ. φθίσις, ἀφθιτος κτλ. Ἴδε §. 176. σημείωσ. 2.

Σημείωσις. Ἐξαιροῦνται ὡς φύσει μακρὰ καὶ ἐκ μακρῶν παράγωγα ἀδῆριτος, ἀκόνιτος κτλ.

Περὶ τοῦ υ τοῦ εἰς τὰς παραγώγους λέξεις.

Μακρὸν υ εἰς τὸ μέσον παραγῶγων λέξεων.

§. 189. Ὄταν ἐν τῷ μέσῳ λέξεως κεῖται τὸ υ πρὸ φωνήεντος ἐμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ βραχὺ. Παρεκτός τῶν εἰς υῶ ῥημάτων περὶ τῶν ὁποίων ὠμιλήσαμεν ἀνωτέρω §. 180 ἐξαιροῦνται ὀλίγα μόνον τινὰ, τῶν ὁποίων ὅμως τὸ υ ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ πρωτότυπον παρὰ εἰς τὸ παράγωγον. Ἐκ δὲ τούτων ἀναφέρομεν ἐδῶ μόνον τὰ ἀρχαιότερα καὶ εὐχρηστότερα παραδείγματα, Π. χ. Αἰσῆτης, Ἰλ. ν, 427. αἰσῆτηρ, ω, 347, ὅπου ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἀβεβαία, καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἀνέγνωσεν αἰσῆτην. Ἐννύ, Ἰλ. ε, 59. Κοῖντ, Σμυρ. 1, 365, καὶ τὰ ἐκ τούτου παράγωγα, Π. χ. ἐννύ-

λιος, Ἰλ. σ, 309. Σοφοκλ. Αἴ. 179. Ἐνυέα, Κοῖντ. Σμυρν. 1, 530. Ἐδῶ ἀνήκουσι, καὶ παράγωγα τινὰ ἐκ τῶν εἰς υω ῥημάτων, Π. χ. εἰλυός, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 1144. Νίκανδρ. Θηριακ. 143. ἰλυός, Καλλίμ. εἰς Δία 25. Δράκ. 55, 4. Οὕτω καὶ ἰγνύη, Ἰλ. ν, 212. Θεόκρ. 24, 242. Ἐπίγρ. Ἀδέσπ. 269. 4.

Σημείωσις Α'. Τὸ δὲ ἰγνύς, υός, ἔχει τὸ υ βραχύ, κατὰ τὴν ἀναλογίαν ὁμοίων ἄλλων τύπων, Θεόκρ. 26, 17. Νίκανδρ. Θηρ. 278. Πρβ. §. 162, ὅπου ἀνεφέρθησαν καὶ τινὰ ἐκτάσεως παραδείγματα.

Σημείωσις Β'. Εἰς Νικάνδρ. Ἀλεξ. 431 ἀμμίγα κρομμύων πιθανῶς πρέπει νὰ διορθωθῇ ἀμίγδην κρομμύων, ὡς ἀπαντᾶται καὶ εἰς Ἰλ. λ, 630. Ἀριστοφ. Βάτρ. 654.

Σημείωσις Γ'. Τὰ ὀνόματα εἰς υων γενικ. υωνος ἔχουν βραχύ τὸ υ, Ἀμφιτρυῶν κτλ. Ἰδε Δράκ. 17, 20. ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ τὰ εἰς υων υονος, Π. χ. ἀλεκτρυῶν, υόνος, Ἀριστοφ. Νεφ. 4, Ἰλ. κ, 602. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἀπαντῶνται τοιοῦτοι τύποι μακροί, ὡς εἰς Νόνν. Γηρύονος, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν 1, 45 Μαρσύαιο.

§. 190. Τὸ υ πρὸ συμφώνου ἐν μέσῳ λέξεως ἔχουσι μακρόν

α) Τύποι τινὲς εἰς υγη, Π. χ. ὀλολυγή, Ἰλ. ζ, 301. ἀμαρυγή, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 42. ἰυγή, Ὀπ. Ἀλ. 1, 565. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 752. ἀλλὰ τὸ μαρμαρυγή βραχύ, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 173. Κατὰ τὸ ὀλολυγή ἔχει μακρόν υ καὶ τὸ ὀλολυγών, Θεόκρ. 7, 139. Ἀράτ. Φαινόμε. 948.

Σημείωσις. Καὶ ὅμοια τινὰ ἐθνικά ὀνόματα ἔχουν μακρόν τὸ υ, Π. χ. Λαιστρυγῶν, Λαιστρυγόνιος. Διονύσ. Περιηγ. 379 φύλα τ' Ἰηπύγων, ἀλλὰ στίχ. 91 Ἰηπυγίην· ἀλλὰ τὸ πρῶτον μεταβάλλει εἰς Ἰηπυγίων ὁ Ἰακώβς, Ἀνθολ. Π. 177.

β) Τὰ ὀλίγα εἰς υδὸν ἐπὶ ῥήματα, Π. χ. βοτρυδόν, ὠρυδόν, Ἰλ. β, 89. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 46. Πρβ. Ἀπολλων. περὶ ἐπὶ ῥήμ. 611, 4. Καὶ τὰ εἰς υδίων ὑποχωριστικὰ ἀναλόγως τῶν εἰς ιδίον, Π. χ. ἐχθύδιον.

γ) Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ εἰς υνη τρισύλλαβα, Π. χ. δελφύνη, Διονύσ. Περιηγ. 442. χελύνη, αἰσχύνη. Καὶ ἄμυνα, καὶ τὰ τούτων παράγωγα. Δράκ. 29, 11. 86, 17. 100, 15. Reg. Prosod. 71.

Σημείωσις. Ἄλλ' εἶναι καὶ ἐξαιρέσεις. Ὁ Δράκων ἀναφέρει κορύνη, ταμύνη, τορύνη ὡς ἐπικῶς μὲν βραχέα, ἀπτικῶς δὲ μακρά. Ἰδε Βουτ. Griech. Sprachl. §. 7. Anm. 17. ὅμως τὸ κορύνη εἶναι ἄσταται καὶ εἰς τοὺς ἐπικοῦς· βραχύ εἰς Ἰλ. η, 143. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 99. 115. Θεόκρ. 7, 19. 9, 23. μακρὸν εἰς Θεόκρ. 25, 63. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 409. Καὶ

σιγύνη εἰς Ὀπ. Κυνηγ. 1, 151 μακρόν, ἄλλοι δὲ βραχύ. Ἐπικρατεῖ ὅμως εἰς τοὺς τοιοῦτους τύπους τὸ μακρόν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· διὰ τοῦτο ὁ Δράκων σημειώνει ὡς ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ὁ Εὐπολις ἐβράχυνε πάντοτε τὸ τορύνη. Ἀλλὰ τὸ ὀδύνη ὡς ἐκ βραχέος θέματος γεννηθὲν ἔχει πάντοτε τὸ υ βραχύ.

δ) Καὶ τὰ εἰς υνος πολυσύλλαβα, Π. χ. Βιθυνός, εὐθυνός, κίνδυνος, εἰς δὲν προηγῆται σ ἀπὸ τὸ υ. Ἰδε Δράκ. 28, 21. 46, 17, 64, 10. Reg. Prosod. 71. Ἀρχαῖδ. περὶ τόνων 193, 20. Καὶ Λάγυνος, Μάρκ. Ἀγενταρ. ἐπίγρ. 21, 1. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους βραχύνονται τινὰ τούτων. Ἰδε Ἰακώβς Ἀνθολ. Παλατ. III, σ. 705.

Σημείωσις Α'. Τὰ τούτων παράγωγα φυλάττουσι τὸν χρόνον τοῦ πρωτοτύπου, Π. χ. Βιθυνίς, Βιβυνία. Καὶ τὰ ἐκ τοῦ υς, υνος, Π. χ. Γορτυνίς, Μοσύνοικοι, καὶ ῥήματα, Π. χ. κινδυνεύω.

Σημείωσις Β'. Βραχύ ἔχουσι τὸ υ τὰ ἐκ τοῦ γυνή σύνθετα, Π. χ. ἄγυνος, ἀνδρόγυνος κτλ. Ἰδε τοὺς Γραμμ. ἐνθ. ἀνωτ.

ε) Τὰ εἰς υρα θηλυκὰ προπαραξύτονα μὲν ἔχουσι μακρόν τὸ υ, Π. χ. ἄγκυρα, γέφυρα. Πρβ. §. 69. 6. Δράκ. 61. 1. Ἀρχαῖδ. περὶ τόνων 194. 11. Παροξύτονα δὲ βραχύ, Π. χ. πορφύρα, φιλύρα, (πλὴν τοῦ κολλύρα), καὶ τὰ δισύλλαβα, Π. χ. λύρα.

Σημείωσις. Ἐπρεπε κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην νὰ εἶναι καὶ πλήμμυρα, πλήμμυρις μακρά, καὶ οὕτω τὰ θέλει Δράκ. 74, 7. Ἀλλὰ τὸ πλήμμυρις ἀπαντᾶται ἅπασι βραχύ εἰς Ὀδυσ. ι, 486. καὶ εἰς Ἀπολλων. Ῥόδ. 4, 1269. ἀλλὰ συνήθως μακρόν Π. χ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 576. 4, 1241. Διονύσ. Περιηγ. 107. 202. Νόνν. Διονύσ. 23, 100. Καὶ γέφυρα ἀπαντᾶται βραχύ εἰς μεταγενέστερον ἐπίγραμμα. Ἰδε Ἰακώβς Ἀνθολογ. Παλατ. III, σ. 936.

ς) Κύρια τινὰ ὀνόματα, ὅπου μετὰ τὸ υ ἔπεται σ, Π. χ. Ἀμφρυσός, Διόνυσος, Δράκ. 36, 6. Θηλυσιᾶδης, Ἰλ. δ, 458. οὕτω καὶ θαλύσιος καὶ θαλύσια, Θεόκρ. 7, 3. 31. Καμβύσης. Ἰηλυσός, Ἰλ. β, 656. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἔπρεπε νὰ εἶναι βραχύ· διὰ τοῦτο ἡ διὰ διπλοῦ σ γραφή δὲν εἶναι πάντῃ ἀποβλητέα. Heyne. Ἐνθα ἀνωτ.

ζ) Τὰ εἰς υτης, Π. χ. Ἀρχύτης, πρεσβύτης. Πρβ. Δράκ. 46. 8. Ἀρχαῖδ. περὶ τόνων 27, 3. Λάστ. 244. καὶ τὰ θηλυκὰ, πρεσβύτις, Θεόκρ. 15, 63.

η) Ἐκ τῶν εἰς υτος ἔχουν υ μακρόν 1) τὰ τρισύλλαβα, ὅσα καὶ τὴν πρὸ τοῦ υ συλλαβὴν ἔχουν μακράν, Π. χ. Βηρυτός, γωρυτός, κωκυτός. Ἰδε Δράκ. 28, 17. 2) παράγωγα τινὰ ἐκ μακροπαραλήκτων ῥημάτων εἰς υω, Π. χ. ἀδάκρυτος, πολυδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἄπρυτος, Ἀτρυτώνη.

Σημείωσις. Τὰ ἐξ ἐπιθέτων εἰς υς παράγωγα ἔχουσι πάντοτε βραχὺ τὸ υ, Π. χ. Αἰπυτος, Εὐρυτος· Πρβ. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Αἰπυτος· Ἀρχαδ. περὶ τόνων 82, 17. Καὶ τὰ τοιαῦτα, ὀξύτονα, Π. χ. πιτυτός.

θ) Τὸ μακρὸν υ τινῶν πρέπει νὰ ζητηθῇ καὶ νὰ αἰτιολογηθῇ εἰς τὰ πρωτότυπα, ἀπὸ τῶν ὁποίων παράγονται· Ἐκθέτομεν ἐκ τούτων μόνον τὰ συνηθέστατα, Π. χ. Ἀβυδος, ἐρύκω, ὁμοῦ καὶ τὰ σύνθετα ἢ ἀναδιπλασιαζόμενα ἡρύκακε καὶ ἐρύκακε, Ἰλ. ε, 321. λ, 362. Βομβύκη, ψιμύθειον, ἀμύμων, ἀμυμώνη, Αἰσύμη, αὐτῇ, αὐτέω, εἰλυφάζω. κελυφος. Ἐξ ἐναντίας δὲ κεκρύφαλος, εἰς τὴν ἄρσιν καὶ ὄχι φύσει μακρὸν, Νίκανδρ. Θηρ. 580. Ἰλ. χ, 469. Ἰδε §. 170. α.

Βραχύτης τοῦ υ εἰς τὸ μέσον παραγώγων λέξεων.

§. 191. Πρὸ συμφώνων ἔχουν βραχὺ τὸ υ οἱ ἐφεξῆς εὐχρηστοὶ τύποι.

α) Τὰ εἰς υκος προπαροξύτονα κύρια ἢ προσηγορικὰ ὀνόματα, Π. χ. Ἀμυκος, Ἰβυκος, Κώρυκος, Ὀδυσ. ε, 267. καὶ τὰ εἰς υκος ἐπίθετα, Π. χ. λιβυκός· Ἰδε Ἀρχαδ. περὶ τόνων. 52. 8.

Σημείωσις. Κώρυκος (ὄνομα πόλεως) εἶναι εἰς Διονύς. Περιηγ. 855 μακρὸν· ὄνομα δὲ ὄρους, βραχὺ, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλ. 39. Τὰ δὲ παράγωγα, ὅπου παρεντίθεται ἀκόμη φωνῆεν ἐν, βραχέα, Π. χ. Κωρύκιος, Ἀπόλλ. Ῥόδ. 2, 711. 4. 855. Εἰς Ὀππ. Κυνηγ. 1, 863 εἶναι τὸ Ἀμυκοφόνος κατ' ἄρσιν μακρὸν.

β) Τὰ εἰς υλη, ἢ υλή ὀνόματα, Π. χ. ἀρβύλη, κοτύλη, σταφύλη, σταφυλή. Πρβ. Ἀρχαδ. περὶ τόνων 109, 15. Μόνον σφονδύλη εἶναι μακρὸν εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1077.

Σημείωσις. Δυσεξήγητον εἶναι τὸ σχένδυλα ἢ κίνδυλα, Ἐπίγρ. ἀδέσπ. 90, 5 (Ἀνθολογ. Παλατ. 11, 203).

γ) Τὰ θηλυκὰ ὑποκοριστικά καὶ ἄλλα εἰς υλις ὀνόματα, Π. χ. Δερκυλις, Θεστυλις, Σηγυλις, πηγυλις, Πρβ. Δράκ. 75, 78. ἐξαιρεῖται Παμφυλις διὰ τὸ φύλον.

δ) Τὰ ἀρσενικά ὑποκοριστικά εἰς υλος, Π. χ. ἐρωτύλος, μικτύλος, Αἰσχύλος, Βακχύλος, ἡδύλος· Ἰδε Ἀρχ. περὶ τόνων, 56, 20. Καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὀνόματα, Π. χ. δάκτυλος, καμπύλος, στρογγύλος, σφόνδυλος, κορδύλος· Ὀππ. Ἀλ. 1, 306. 307. 310 ὁσμήλος.

Σημείωσις. Μακρὸν εἶναι σφονδύλειον (φυτόν τι), Νίκ. Θηρ. 948.

ε) Τὰ εἰς υμος τρισύλλαβα, Π. χ. δίδυμος, ἑλυμος, ἡδυμος, Ἰδε Δράκ. 68, 12. 79, 8. Ἐτυμ.

(B.)

Μ. λέξ. Νήδυμος. Reg. Prosod. 120. Ἀρχ. περὶ τόνων 61, 15.

Σημείωσις. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐκ τοῦ θυμός, σύνθετα Π. χ. ἄθυμος, ῥάθυμος. Τὸ δὲ ὑπὸ Δράκ. 69, 25 ἐξ Ἰλ. μ, 70 ἀναφερόμενον νώνυμος εἶναι βραχὺ, καὶ τῶρα γράφεται νώνυμος.

ς) Τὰ πρὸ τοῦ υ ἔχοντα σ εἰς υνη ὀνόματα, Π. χ. δεσποσύνη, κέρδοσύνη· Ἰδε Δράκ. 29, 8. 64. 24. 86. 20, 100, 16· Reg. Prosod. 71.

ζ) Καὶ τὰ εἰς υνος ἐπίθετα ἔχοντα σ πρὸ τοῦ υ, Π. δεσπόσυνος, θάρσυνος, πίσυνος. Πρβ. Δράκ. 46. 15.

η) Τὰ πλειότερα ἐκ τῶν εἰς υρος, ἄργυρος, μάρτυρος, Ἀρχαδ. περὶ τόνων 72, 1. Καὶ ἀργύριον, μαρτύριον· καὶ δωπυρίων, Θεόκρ. 15, 13.

Σημείωσις. Εἶναι δὲ τινα μακρά, καὶ μάλιστα οὐδέτερα εἰς υρον, Π. χ. λάφυρον, λέπυρον, πίτυρρον, Πρβ. Δράκ. 63, 18. 78, 12. καὶ τὰ ἐκ τούτων ὑποκοριστικά, Π. χ. λεπύριον, Θεόκρ. 5, 95. ὁ λόγος τούτου ἐνυπάρχει εἰς τὰ πρωτότυπα· διότι ἄλλως ἔχουν βραχὺ υ, Π. χ. ἄχυρον, ἐνέχυρον· Τὸ αὐτὸ ἐπικρατεῖ καὶ ἐπὶ τινῶν ἀρσενικῶν ἢ θηλυκῶν ὀνομάτων, Π. χ. Νίσυρος (ὄνομα νήσου), Ἰλ. β, 676. πάπυρος, τὸ ὅποιον ὅμως ἀπαντᾷται βραχὺ εἰς τὴν Ἀνθολ. Ἀντιπάτρ. Θεσσαλ. 13. 2. Καὶ ὀνόγυρος, Νίκανδρ. Θηρ. 71.

θ) Τὰ εἰς υρος ἐπίθετα, ἀναλόγως μὲ τὰ εἰς υρος §. 185. θ. Π. χ. καπυρός, λιγυρός, ὄχυρός· ὅθεν καὶ κινυρός καὶ Κινύρης, Ἰλ. λ, 20. μ' ὅλον ὅτι κινύρομαι μακρὸν.

Σημείωσις. Μακρύνονται ὅσα τὴν πρὸ τοῦ υ συλλαβὴν ἔχουσιν μακράν, Π. χ. ἰσχυρός, Δράκ. 50, 16. 71, 6. καὶ οἰζυρός πάντοτε εἰς τοὺς ἐπικούς· Ἰδε Δράκ. ἐνθα ἀνωτ. βραχὺ δὲ εἰς Ἀριστοφ. Πρβ. Βουτρ. Gr. Sprachl. §. 7. Anm. 8. Τὸ δὲ ἀλμυρός εἶναι βραχὺ μὲν εἰς τοὺς ἐπικούς, μακρὸν δὲ εἰς Δράκ. 74, 23.

ι) Τὰ ἐκ βραχέων εἰς υσις καὶ υτος παράγωγα, Π. χ. φύσις, ἄδυτον, ἄλυτος· Ἰδε §. 180. Σημ. Ε'.

ιά) Τὰ εἰς υσιος, Π. χ. Ἠλύσιος, Ἰηλύσιος, Διον. Περιηγ. 505. τηύσιος, Ἀπόλλ. Ῥόδ. 3, 651.

ιβ) Τὰ ἐκ τῶν εἰς υς εἰς υτης, Π. χ. βραδύτης, ὀξύτης, ταχυτής, εἰς καὶ σπάνια εἰς τοὺς ποιητάς, παρεκτὸς τοῦ πρώτου καὶ τρίτου.

Περὶ τῶν διχρόνων α, ι, υ εἰς τὰς ἀρτιτικὰς συλλαβάς τῶν λέξεων.

Ἀφίνοντες τῶν περὶ τούτων τὰ πλεῖστα εἰς τὰ λεξικά, ἀρκούμεθα νὰ σημειώσωμεν ἐν γένει μόνον τὰ ἐφεξῆς.

Περὶ τοῦ εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν α.

Μακρόν α εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν λέξεων.

§. 192. Τὸ α πρὸ φωνήεντος εἶναι μακρόν

α) εἰς τὰ ἐκ τοῦ αἰὲς σύνθετα ἐπίθετα, Π. χ. αἰένναος, αἰθαλής, Ὀρφ. Ὑμν. 7, 13. 12, 1. ὅπου συγκαταριθμοῦσιν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸ αἰδῖος, Ἀρκάδ. περὶ τόνων 41, 26. ὅχι δὲ καὶ εἰς ὅσα λαμβάνεται ἀκέραιον τὸ αἰ, Π. χ. αἰέρυτος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 469.

β) Ἐπὶ τῶν εἰς αὐτὸς δισύλλαβων προσηγορικῶν, Π. χ. λαός, ναός, Πρβ. Δράκ. 62, 10. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Λαός. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 36, 21. οὕτω δὲ καὶ πρῶτος καὶ λαός. Καὶ τινὰ ἐκ τούτων παράγωγα, ἢ σύνθετα, Π. χ. Ἰόλαος. Καὶ Λαέρκης, Ὀδυσ. γ, 425. Λαερτης, Λαέρτιάδης καὶ τὰ ὅμοια.

Σημείωσις. Ἐκ τῶν ἐπιθέτων ἐξαιροῦσιν οἱ παλαιοὶ ὡς βραχὺ ἀγλαός. ἀναλόγως δὲ τούτου, καὶ ἀγήραος, ἀλαός, ταναός. Ἰδε Ἀρκάδ. περὶ τόνων 38, 11. Μόνον μάντιος ἀλαοῦ κεῖται δις εἰς Ὀμ. Ὀδυσ. κ, 493. μ, 267, ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντῃ ἀσφαλές. Πρβ. Ἑρμαν. Element. Metr. σελ. 347. 22. Ἀληθῶς ἐξαιρεῖται ἱλαος, τὸ ὅποιον ὁ Ὀμηρ. ἔχει μὲ κοινὸν χρόνον ἐν τῷ μέσῳ, ἱλαος, Ἰλ. 530. Ὑμ. εἰς Δήμητρ. 240. Ῥιαν. ἐπίγρ. 10, 3. Θεόκρ. 5, 18, ἱλαός, Ἰλ. ι, 639. υ, 178. Θεόκρ. 27, 15. Μόσχος 2, 146. Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀρτ. 129, καὶ συχνότερα βραχὺ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι πάντοτε ἱλαος. Ἰδε Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 44. Τραχ. 766. Καὶ τὰς ἢ τὰς εἶναι συνήθως βραχὺ.

γ) Εἰς τὰ ἐξ ἰωνικῶν μακρῶν λέξεων, ἢ ἐκ συναιρέσεως δύο φωνηέντων. Εἰς τὰ πρῶτα ἀνήκουσι αἰήρ καὶ τὰ παράγωγά του, αἰέριος, αἰεροβατεῖν. Προσέτι δαίος, Ταύγετος κτλ. Εἰς δὲ τὰ δεύτερα, αἰετός. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Αἰεῖ.

Σημείωσις. ὁ Ἀρατος φαινόμε. 315 ἔχει αἰητός, καὶ ὁ Ψευδοφωκυλ. 102, αἰήρ.

δ) Εἶναι πολλὰ πρωτότυποι λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἢ κατὰ γενόμενον διορισμὸν ἔχουν μακρόν τὸ α, Π. χ. Ἀόμιος. Ἰδε §. 183, 3. κράατος, Πρβ. §. 150, α. λαίγξ, εὐλαίγξ, διὰ τὸ λαας, ἢ ἔχουν ἐν ἑαυτοῖς τὸ μακρόν, Π. χ. αἰκή, καὶ τὰ ἐκ τούτου παράγωγα κορυθαίξ, πολυαίξ καὶ τὰ ὅμοια.

§. 193. Ἐπομένου δὲ συμφώνου τὸ α εἶναι μακρόν κατὰ τοὺς παλαιούς α) εἰς τὰ δισύλλαβα ὀξύτονα εἰς αλος, Ἰδε Δρ. 35, 16. 55, 19. Reg. Prosod. 105. παραδείγματα ὅμως εὐρίσκονται ὀλίγα, Π. χ. δαλός, καλός.

Σημείωσις. Τὸ καλός (μακρόν εἰς τὸν Ὀμ.

καὶ Ἀπολλών.) εἰς τοὺς γνωμικοὺς εἶναι κοινόν, Π. χ. καλός, Θεογν. 1047. 1251. 1336. κτλ. καλός δὲ, 17. 1259. 1280. οὕτω καὶ εἰς Θεόκρ. 6, 19 τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφονται, καὶ εἰς ἄλλους Βουκολικνύς. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ μεταχειρίζονται μόνον βραχὺ, Σοφοκλ. Τραχ. 27. Ἠλέκτ. 246. 359. 377. Ἰδε Ἰακώβς εἰς Ἀνθολ. Παλατ. 3, σ, 761. Κλάρκ. εἰς Ἰλ. β, 43.

Σημείωσις Β'. Βραχὺ δὲ ἔχουν τὸ α τὰ τοιαῦτα παροξύτονα ὄντα, Π. χ. ζήλος, λάλος, φάλος. καὶ κάλως καὶ τὰ ὅμοια. Μακρόν δὲ εἰς Ὑμν. Ἑρμ. 122 κάγκανα καῖλα.

2) Τὰ εἰς αὐτὸς δισύλλαβα, Π. χ. θανός, πανός, τρανός, φανός. Πρβ. Δράκ. 86, 3. Reg. Pro. 242. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Τρανός. Καὶ τὰ ἐκ τούτων παράγωγα, Σοφοκλ. Αἴ. 23 τρανές, φανίον κτλ.

Σημείωσις. Περὶ τοῦ μανός τὸ ὅποιον ὁ προεκτεθεὶς κανὼν θέλει βραχὺ εἰς τοὺς Ἀττικούς, ὁ Φρύνιχος εἰς Βεακέρου ἀνέκδ. σελ. 51, καὶ ὁ Δράκ. 218, καὶ ἄλλοι ἀντιτείνουσιν ὅτι εἶναι μακρόν. Πρβ. Σαίφ. εἰς Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. σ. 214.

γ) Ἐδῶ ἀνήκουσι τὰ διὰ συναιρέσεως τῶν φωνηέντων γινόμενα μακρά, Π. χ. αἰδῶ, αἰκων, αἰτερος, δαδούχος κτλ.

δ) Ὅσα εἰς τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον ἔχουν η, καὶ τὸ ἔτρεψαν εἰς α, Π. χ. δαρὼν, Δαμοίτας, Φρασίδαμος, Θεόκρ. 7, 3. ῥάδιος, σφραγίς, τραχύς, φράτρα κτλ. Πρβ. §. 184. 3.

ε) Τελευταῖον μένουσιν ὑπόλοιποι πολλὰ μακρονόμενα πρωτότυποι λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκθέτομεν τινὰς ὡς παραδείγματα, Π. χ. αἰγή. ἀλλὰ αἰγῇ. Ἀκίς, (κύριον ὄνομα). Ἀπιδανός (ποταμός). Ἀπις, (ὁ Αἰγύπτιος θεός). Ἰδε Σαίφερ. εἰς Βουκολ. σ. 192. ὅθεν καὶ Σάραπης. ἀλλὰ τὸ ἐπίθετον ἀπιος, Ἰλ. α, 270. Ἰδε Βουτμάν. Λεξιλογ. 68. ἀρητήρ, ἀτη, δραπέτης, δαγύς, κάραβος, καρίς, Λαδων (ποτομός), Λάκων (κύριον ὄνομα), Θεόκρ. 5, 2. σπᾶδιξ, καὶ πολλὰ ἄλλα.

Βραχὺ α εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως.

§. 194. Βραχὺ ἔχουσι τὸ α, α) τὰ οὐδέτερα περιτοσύλλαβα. Π. χ. δάος, φάος, χάος. καὶ τὰ τοιαῦτα, μεταξὺ σύμφωνον ἔχοντα, Π. χ. βάθος, κάρος, νάκος, νάπος, τάχος, ἐκτὸς εἰάν τὸ α κεῖται κατὰ διάλεκτον ἀντὶ η, ὡς σπᾶθος, μάκος, Πρβ. Δράκ. 34, 22. 81, 10. 92, 14. Reg. Prosod. 104. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Δάος. Ἀρατ. περὶ τόνων 105, 15.

Σημείωσις Α'. Ἐξαιροῦνται πρῶτος καὶ τὸ τούτου παράγωγα, Π. χ. δυσπραγής, εὐπραγία, ἀφαρής κτλ. Ἀλλ' ὅμως ὁ Δράκ. καὶ Reg. Prosod. καὶ τὸ Μέγ. Ἐτυμ. σημειοῦνται ὅτι φάρος φαίνεται κα-

ποτε βραχυνόμενον ἀπὸ τοὺς Ἀττικοὺς φέροντες τοῦ-
του τινὰ παραδείγματα· φαίνεται δὲ ὅτι καὶ εἰς τοὺς
ἐπικοὺς δὲν εἶναι πάντα ἀσυνήθιστον, ὡς εἰς Ἀπολλ.
Ῥόδ. 3, 863. Πρβ. Ἰακώβς εἰς Ἀνθολ. Παλατ. III,
281.

Σημείωσις Β'. Τὸ φάος ἐπειδὴ τρεῖς ἀπαντᾷται
μακρὸν εἰς τὸν Ὅμηρον διὰ τὴν ἄρσιν (Πρβ. de vers.
Heroic. 23 μὲ τὸν Remfield. Καλλιμ. Ὑμν. εἰς
Ἄρτ. 211) δὲν δύναται διὰ τοῦτο νὰ ἐκληφθῇ μακρὸν
ἢ νὰ γραφῇ φᾶος, μ' ὅλον ὅτι οἱ μεταγενέστεροι με-
ταχειρίζονται φᾶσα καὶ τὰ παρόμοια.

β) Τὸ αὖ πρὸ β εἶναι βραχὺ, Π. χ. Ἀβυδος,
βλάβος, Καβησόθεν κτλ. Πρβ. Δράκ. 63, 3. 80, 9.
Reg. Prosod. 109. Λάσκ. 241.

Σημείωσις. Ἐξαιρεῖται ἀβάλε· Ἰδε τοὺς
προειρημένους ἐνθ. ἀνωτ. Καὶ κάβαξ.

γ) Πρὸ τοῦ μ. ἄμαξα· ἄμαρα, γάμος, δάμαρ,
κάματος, τάμισος κτλ. Ἰδε Δράκ. 22, 3. Reg.
Prosod. 110. Ἀρκ. περὶ τόνων 195, 26.

Σημείωσις. Ἐξαιρεῖται ἀμάω, καὶ τὰ παρά-
γωγα ἀμητὸς, ἀμητῆρ, ὅπου τὸ α εἶναι μακρὸν. Καὶ
δράμα, νᾶμα καὶ τὰ ὅμοια. Ἰδε §. 184. α, καὶ
ὅπου τὸ α κεῖται ὁωρικῶς ἀντὶ η, Π. χ. σᾶμα ἀντὶ
σῆμα.

δ) Τὰ εἰς ρος παροξύτονα, Π. χ. πάρος, σκά-
ρος, λάρος, Ὀδυσ. ε, 51. Πρβ. Δράκ. 60, 22.
Reg. Prosod. 119. Λάσκ. 241.

Σημείωσις. Μακρὸν εἶναι τὸ λαρός, Ἰλ. ρ,
572. Ἀπολλών. Ῥόδ. 3, 933. Πρβ. Εὐστάθ. εἰς
Ἰλ. τ, 316. 1186. 14. λαρινός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 924.
λαρινός (εἶδος ἰχθύος), Ὀππ. Ἀλιευτ. 3, 399, καὶ
Λάρισα, Ἰλ. β, 841.

ε) Τὰ τρισύλλαβα παροξύτονα καὶ ὀξύτονα εἰς
ατος, Π. χ. βᾶτος, πᾶτος, στρατὸς καὶ τὰ ὅμοια·
Πρβ. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 78, 20. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. ζ,
202. 636. 20.

ς) Τὰ ἐκ τοῦ στερητικοῦ α σύνθετα, Π. χ. ἀερ-
ρός, ἀέκων, ἀθέμιστος, ἀθυμος, καὶ ῥήματα, ἀελ-
πτέω, Ἰλ. η, 310.

Σημείωσις Α'. Διὰ συναιρέσεως γίνεται ἐν-
ταῦθα μακρὸν, Π. χ. ἄκων, ἀργός κτλ. Ἰδε §. 193.
γ. καὶ §. 16.

Σημείωσις Β'. Ἐξαιροῦνται ὑπὸ τῶν παλαι-
ῶν ὡς πάντοτε μακρὰ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος· καὶ
ἄλλοι τινὲς μακροὶ τύποι, Π. χ. ἀνέφελος, Ὀδυσ.
ζ, 45, ὅπου οἱ μεταγενέστεροι διπλασιάζουσι τὸ ν·
Πρβ. de vers Heroic. 75. Ἀμφιβολώτερα εἶναι
ἄλλα παραδείγματα, ὡς φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ γρα-
φῇ Ἐνθεν Ἀμαζονίδεσσιν, εἰς Διονύσ. Περιηγ. 773.

ζ) Καὶ τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ αρι, δα, ζα. Π. χ.

ἀρίδης, ἀρπρεπής, δαφεινός, ζάθεος, ζάκοτος,
Εἰς τὸ ζαῆς εἶναι συναιρέσεις· καὶ ζατρεψής καὶ ἄλλα
ἐμποροῦν νὰ μακρύνωνται θ' σι.

η) Τὰ ἐκ τοῦ πᾶν σύνθετα, πανάξιος, πανά-
ριστος, πανίλαος κτλ. διὰ τοῦτο πανάπαλος, Ὀδυσ.
ν, 223 μόνον κατ' ἄρσιν εἶναι μακρὸν. Ἰδε de vers
Heroic. 75. ἐξ ἐναντίας δὲ ἔχουν τὸ α μακρὸν τὰ ἐκ
τῆς πληθ. δοτικῆς, Ὀδυσ. μ, 70 Πασιμέλουσα κτλ.

θ) Τὰ ἐξ ἐπιρρήμάτων βραχὺ τὸ α ἐχόντων (ὡς
ἀγαν, πάλιν), καὶ ἐκ προθέσεων ἀπὸ, παρὰ, κατὰ,
ἀνὰ σύνθετα, Π. χ. ἀγανόφρων, παλλίλογος, ἀπό-
βλητος, κατηλυσιή, παραμύμνειν.

Σημείωσις Α'. Ἐμποροῦν καὶ ἐδῶ νὰ μακρυ-
θοῦν δι' ἄρσεως Πρβ. §. 35. de vers. Heroic.
σελ. 75.

Σημείωσις Β'. Ὁ κανὼν τῶν παλαιῶν, κα-
τὰ τὸν ὁποῖον α πρὸ ζ (Θήβαζε), πρὸ ξ καὶ ψ (ἄμαξα,
ἄψυχος), πρὸ ρ ἐπομένου συμφώνου (Ἄργος), πρὸ σ
ἐπομένου ἀφώνου (ἀσπίς), εἶναι βραχὺ, ἐμπορεῖ μόνον
εἰς τοὺς λογογράφους νὰ ἀληθεύῃ διὰ τὴν ἐκφώνησιν,
ὅχι δὲ καὶ εἰς τὴν ποίησιν· Ἰδε μ' ὅλον τοῦτο Δράκ.
22, 11, 16. 71, 24. 94, 21. 99, 11. Reg. Pro-
sod. 95, 96. 110, 111, καὶ ἄλλους γραμματικούς.

Περὶ τοῦ εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν ι.
Μακρὸν ι εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν λέξεων.

Ὁ διορισμὸς τοῦ χρόνου τοῦ ι εἶναι δυσκολώτε-
ρος παρὰ τοῦ α· Ἐν γένει ὅμως πρὸ ἀπλῶν συμφώνων
κλίνει εἰς τὸ μάκρος.

§. 195. Μακρὸν ἔχουσι τὸ ι ἐν ἀρχῇ α) τὰ δι-
σύλλαβα ὀξύτονα, Π. χ. ἰός, κριός· Πρβ. Δράκ.
54, 17. 62, 10, καὶ τοὺς εἰς §. 192. β. εἰρημένους
γραμματικούς.

Σημείωσις. Βιός, καὶ βίος, εἶναι πάντοτε
βραχεῖα, μ' ὅλον ὅτι τὸ πρῶτον φέρεται κάποτε μα-
κρὸν εἰς τοὺς παλαιούς, Ἰλ. κ, 260. Ὑμν. εἰς Ἀπολλ.
301. Διὰ τοῦ χρόνου διακρίνονται ἰός (τὸ βέλος) καὶ
ἰον (τὸ ἄνθος), Ὀδυσ. ε, 72. Καὶ τὰ τούτων παρά-
γωγα ὁμοχρονοῦσι μὲ τὰ πρωτότυπα· ἐκ τοῦ δευτέρου,
ἰοειδής, ἰοπλόκαμος, ἰοστέφανος καὶ τὰ ὅμοια· ἐκ
τοῦ πρώτου, ἰοβόλος, Κοῖντ. Συρνμ. 4, 187. ἰοδόκος,
Ὀδυσ. φ, 12, 60. ἰολόχευτος, Πρόκλος 1, 41. Διὰ
τοῦτο ἴσως οὐδ' ἐκ τοῦ ἰός παράγονται τὸ ἰόμωροι
τοῦ Ὀμ. Ἰλ. δ, 242 καὶ ἀλλαχοῦ· Πρβ. Heyne,
ἐνθα ἀνωτέρω IV, 603, καὶ τοὺς Λεξικογράφους.

β) Τὰ προπερισπώμενα ἐπίθετα, Π. χ. διός·
Ἀνήκουσι δὲ ἐνταῦθα πολλὰ νήσων ἢ πόλεων ὀνόμα-
τα, Π. χ. Κίος, Χίος, Φθίος, ὅπου τὸ μάκρος ἐγεννή-
θη διὰ συναιρέσεως τῶν δύω ι. Ἰδε Δράκ. 101, 13.
Reg. Prosod. 27. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 37, 23. Ἐτυμ.

Μ. λέξ. Χῖος· Ἀπαντῶνται δὲ καὶ κύρια τοιαῦτα ὀνόματα, Π. χ. Δῖος, Ἰλ. β, 534. Πῖος, Ἐτυμ. Μ. λέξ. Κῖος.

Σημείωσις· Πρέπει νὰ διακριθῶσιν ἐνιαχοῦ τὰ τῶν νήσων ἀπὸ τὰ τῶν ἐγκατοίκων ὀνόματα· Κῖος, Ἀπολλών. Ῥόδ. 766. Χῖος (ἡ νῆσος), Χῖος, (ὁ ἐγκατοίκος), τὴν ὁποίαν διάκρισιν ἔκαμναν συχνάκις οἱ παλαιοί. Ἰδε Ἰακώβς Ἀνθολ. Παλατ. III, 93. 353. 696.

γ) Καθὼς τὰ εἰς ιων γενι. ιονος ἔχουσι μακρὸν ι. Πρβ. §. 186. α. οὕτω καὶ τὰ ἐκ τούτων γινόμενα, Π. χ. Πιερία, Πιερίδες κτλ.

Σημείωσις· Τῶν εἰς ηρ ἡ γενική παρατηρεῖ ὁ Δράκ. 42, 14 ὅτι τῶν βαρυτόνων, ὅσα ἔχουσι μακράν τὴν προηγουμένην συλλαβὴν τρέπει τὸ η εἰς ε, Π. χ. Πῆρ, Πέρος· ὅσα δὲ βραχεῖαν, φυλάττει τὸ η, Π. χ. Ἰβηρ, Ἰβηρος· σύνθετα τινὰ μόνον ἀκολουθοῦσι τὸ πρωτότυπον, Π. χ. πάνθηρ, πάνθηρος.

δ) Οἱ ἐπικοί ἔχουσι μακρὸν τὸ ι εἰς τὸ ῖάμαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ῖατρός, ῖατήριον κτλ. καὶ τὰ γράγουσι διὰ η· Πρβ. §. 178. Σημ. 5. Εἶπαν δὲ οἱ Ἀττικοὶ καὶ ῖατρός, Εὐρ. Ἰππόλ. 295. Ἀριστοφ. Πλ. 406. εὐρίσκειται δὲ τοιαύτη χρῆσις καὶ εἰς τοὺς ἐπιγραμματοποιούς· Ἰδε Δράκ. 121.

ε) Κύρια τινὰ ὀνόματα βραχὺ ἔχοντα τὸ α, Π. χ. Ἰασος, Ἰασίδης, Ἰασίων, Ἰαπετός κτλ.

ς) Μακρὸν ἔχουσι τὸ ι Ἰόπη (πόλις Παλαιστίνης), Δράκ. 54, 2. ῖυγξ, Δράκ. 54, 6. ῖυγμός, Ἰλ. σ, 572. ῖυκτά, Θεόκρ. 8, 30. μετακί^αθον — μετεκί^αθον· Ἰδε Ἐτυμ. Μ. λέξ. Ἀγειρέθω.

Σημείωσις Α'. Εἰς τινὰ εἶναι τὸ ι κοινόν· ῖυγῇ, Νίκανδ. Θηρ. 402, Ὀππ. Ἀλ. 1, 565. ῖυγῇ, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 759. Περὶ τοῦ ῖαίνω καὶ ῖαίνω ἴδε εἰς τὸ τέλος τὸν Πίνακα. Καὶ Ἰόπη, βραχὺ, Διονύς. Περιηγ. 910.

Σημείωσις Β'. Εἰς λέξεις τινὰς γεννᾶται τὸ μάκρος ἀπὸ τὴν ἄρσιν. Ἐσυνηθίσθη ὅλον τοῦτο ἀπὸ τοὺς ἐπικούς, Π. χ. Διογενής, Ἰόνιος, Πριάμίδης, καὶ ἄλλα· τὸ τελευταῖον, ὡς καὶ τὸ Πρίαμος, εἶναι βραχὺ εἰς τοὺς τραγικούς, Εὐρ. Κύκλ. 178. Περὶ τῶν εἰς ιω καὶ ιημι ῥημάτων Πρβ. §. 179.

§. 196. Πρὸ συμφώνου μακρὸν ἔχουσι τὸ ι

α) τὰ εἰς αξ ὑποκοριστικά, Π. χ. θρίναξ, θρίδαξ, πίδαξ, κλίμαξ, σμίλαξ, Εὐρ. Βάκχ. 659. Πρβ. §. 148. β.

Σημείωσις· Τὸ μάκρος ἐδῶ εἶναι τόσον κανονικόν, ὥστε οὐδ' ἔπρεπε νὰ ἀναφερθῇ, εἰς τὸ θρίδαξ, μάλιστα εἰς μεταγενεστέρους ποιητάς, Φιλοδ. Ἐπίγρ. 30, 4 (Ἀνθολ. Παλατ. IX, 212) Ἀρμιαν. Ἐπίγρ. 20, 9 (Ἀνθολ. Παλατ. XI, 139)

δὲν ἀπηντᾶτο τὸ ι βραχὺ, ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ παράγωγά του, Νίκανδ. Θηρ. 838 θρίδακηῖδα — χαίτην· ὁμοίοντι εὐρίσκειται καὶ εἰς ἄλλας λέξεις, μὲ ὀλιγωτέραν ὁμῶς ἀσφάλειαν, ὡς τὸ θρίναξ, Ἀντιφ. Ἐπίγρ. 4, 4, (Ἀνθολ. Παλατ. VI, 95), ὅπου ὁμῶς ἐμπορεῖ νὰ εἶναι μετάθεσις· θρίνακα χεῦμα θερεῦς· πάντοτε μακρὸν εἶναι τὸ ἐκ τούτου θρίνακίη· Εἰς Ζωνᾶν Ἐπίγρ. VI, 1 κεῖται Πιδακίτιδες, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐβάλλθη εὐλόγως Νηρηίδες εἰς Ἀνθολ. Παλατ. XI, 556.

β) Οἱ παλαιοὶ ἀποδίδουν ὡς μακρά τὰ εἰς ιλος ὀξύτονα, Π. χ. χίλος, φιλος κτλ. Ἰδε Δράκ. 35, 21. 101, 3. 163, 17. Ἀρχ. 52, 25, καὶ τὰ ἀναφερθέντα ἀνωτέρω §. 193. α.

Σημείωσις· Τὰ τοιαῦτα βαρύτονα, ὡς κτίλος, Πρβ. Reg. Prosod. 10 εἶναι βραχεῖα· εὐρίσκονται ὁμῶς καὶ πολλὰ μακρά, Π. χ. πῖλος. Ἰδε Δράκ. 73, 5. Ἴλος, Ὀδυσ. α, 259. σμίλος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 624. Καὶ χίλιοι, καὶ τὰ τούτου παράγωγα, Ἰλ. ε, 860 δεκάχιλοι. Τὸ αὐτὸ κρατεῖ καὶ εἰς πολλὰ δισύλλαβα θηλυκά, Π. χ. ἴλη, σμίλη, ἡ σμίλα. Τινὰ δὲ εἶναι κοινὰ, σπῖλος καὶ σπῖλος, Λυκόφρ. 188. 374. Reg. Prosod. ἐνθα ἀνωτ.

γ) Τὰ πλεῖστα εἰς ιμος ὀξύτονα, Π. χ. λιμός, σιμός, φιμός· Πρβ. Δράκ. 63, 10. 85, 1. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Λιτί. Καὶ τὰ τούτων παράγωγα, Π. χ. Σιμαχίδης, φιμώδης κτλ. Καὶ ἄλλοι δὲ τύποι ὅπου μετὰ τὸ ι ἀκολουθεῖ ἀπλοῦν μ. δριμὺ, δριμύς, τιμή· βραχεῖα μένουσι κλίμα καὶ κρίμα. Ἰδε ἀνωτ. §. 176. Σημ. B. Reg. Prosod. 34. Δράκ. 60, 8. Καὶ ὁμῶς εὐρίσκειται εἰς Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 394. κῖμα, μακρὸν.

δ) Τὰ πλεῖστα τῶν βαρυτόνων, καὶ τινὰ δισύλλαβα ὀξύτονα, Π. χ. δίνος, Νῖνος, κῖνος, σχῖνος, ῖνός· Δράκ. 80, 3. Ἀρχάδ. περὶ τόνων 68, 21. Reg. Prosod. 11.

Σημείωσις· Ἐξαιρεῖται Πίνος. Δράκ. 121, 17. Καὶ Λίνος.

ε) Τὰ εἰς ισα θηλυκά, Κῖσα, Νῖσα, Πῖσα, Δράκ. 21, 1. 95, 11.

Σημείωσις· Βραχὺ ἐμεταχειρίσθη τὸ Πῖσα ὁ Πίνδαρος· μακρὸν δὲ ὁ Θεόκρ. 4, 29. ὅθεν καὶ τὸ ἔγραφαν Κῖσα. Ἰδε §. 70. Σημ.

ς) Τινὰ δισύλλαβα εἰς ιτος, Π. χ. σῖτος, μῖτος, Τρίτος (ποταμός), καὶ τὰ τούτων παράγωγα, Π. χ. Τρίτων, Τριτογένεια, σιτοφάγος κτλ. Πρβ. Δράκ. 82, 4. 87, 7. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Σῖτος. Ἀρχ. περὶ τόνων 79, 3. Εἶναι μακρὸν καὶ τὸ ὀξύτονον ἐπίθετον λιτός, Ἀρατ. 824. καὶ τὸ Ὀμηρικὸν λίτα, Ὀδυσ. α, 130. Ἰδε Wolf. Liter. Anal. IV. σελ. 501.

Σημείωσις· Τὰ τελευταῖα δύο κύρια ὀνό-

ματα διακρίνονται διὰ τοῦ μακροῦς ἀπὸ τὰ μέτρος, τρίτος.

ζ) Τὰ εἰς ος οὐδέτερα, τὰ ὅποια ἔχουν εἰς τὴν παραλήγουσαν, δὲν βραχύνονται πάντοτε ὡς τὰ μετὰ τὸ α (Πρβ. §. 194. α), ἀλλὰ τὰ πλεῖστα ἔχουν τὸ μακρόν. Reg. Prosod. 39 μᾶς λέγει ῥητῶς σῖνος, πνῖγος, νῖκος, κλῖτος, μῖσος. Καὶ στίφος δὲ, Ὀππ. Ἀλ. 569. Αἰσχύλ. Πέρσ. 368. τίφος, Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 127, πῖσος, 1, 1266. Πρβ. Ἐτυμ. Μ. λέξ. Πίσα. Τὸ δὲ λίτος εἶναι πάντοτε βραχὺ, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 178. 240. Καλλίμ. εἰς Ἀπολλ. 38. Καὶ λίπα συχνάκις εἰς τὸν Ὀμηρον· κλῖτας εἶναι μακρόν εἰς Ἀπολλων. Ρόδ. 1, 599. κλίτεια, βραχὺ, Λυκόφρ. 600. 707.

η) Τὰ εἰς ι παραλήγοντα βαρύτονα ῥήματα, εἰάν προηγούνται δύο σύμφωνα, ἔχουσι τὸ ι μακρόν, Π. χ. θλίβω, βρίθω, τρίβω, πνίγω. Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 7. Anmerk. 10.

Σημείωσις Α'. Εἰς ὅσα δὲν προγεῖται διπλοῦν σύμφωνον, τὸ ι ἢ εἶναι βραχὺ, Π. χ. λίτομαι, ὅθεν λιταὶ (αἱ δεήσεις), ἢ κοινόν, Π. χ. νίφειν, τὸ ὅποιον αὐτὸ μὲν ἔχει ι μακρόν, Ἰλ. μ, 280. Ἀσκληπιάδ. Ἐπίγρ. 26, 1. Ἀντιπατρ. Θεσσαλ. Ἐπίγρ. 21, 6, ἀλλὰ βραχὺ τὰ παράγωγά του, Π. χ. νιφάς, νιφάεις, νιφόβλητος κτλ.

Σημείωσις Β'. Τὰ ἐκ τῶν προειρημένων (η) παράγωγα ἔχουν τὸ ι μακρόν, παρεκτός τῶν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου, Π. χ. ἔτριβον· τρίβος, διατριβή, περιτριβής, Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 1175. Ἰδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 62. Δράκ. 74, 9. Τοῦτο δὲ κρατεῖ καὶ περὶ τοῦ παραφυχῆ, καὶ τῶν ὁμοίων του. Ἰδε Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 7. Anm. 11. α.

θ) Καὶ τὰ εἰς ω καθαρόν ῥήματα ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρόν ι, Π. χ. διφάω, νικάω, σινάω, τιμάω, βινέω, δινέω, κινέω, μιμέω, μισέω, πιλέω, ριγέω, φιμόω. Καὶ ὅπου τοῦ ι προηγείται ἐν σύμφωνον, Π. χ. ἀγινέω, ἀκριβόω, ἱλινύω. Πρβ. Δράκ. 13, 13. 36, 3. 67, 16. 83, 12. 119, 23. Βρούγκ. εἰς Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 613. Σαίφερ. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. 502. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 47. Anmerk. 9, καὶ ἄλλους.

Σημείωσις Α'. Ὁ λόγος τοῦ μακροῦς τούτων ἐνυπάρχει εἰς τὸ θεματικόν των· διὰ τοῦτο εἶναι μακρὰ καὶ τὰ παράγωγά των μέμημα, ἀσίγητος, νικητήριον κτλ.

Σημείωσις Β'. Βραχὺ ἔχουν τὸ ι ῥήματα τοιαῦτα, εἰάν ἀμέσως παράγονται ἐκ μακρῶν, Π. χ. δέικη, ἀδικέω· φίλος, φιλέω· χλιδάω, Σοφοκλ. Ἡλ. 353. Εὐριπ. Ἴων. 26. Διὰ τοῦτο τὸ πάντοτε μακρόν λιπαρέω δὲν δύναται νὰ παράγῃται ἐκ τοῦ λιπαρός.

(B.)

Σημείωσις Γ'. Περὶ τῶν εἰς ινω εἶπαμεν πρότερον §. 176. Κατὰ τὴν τούτων ἀναλογίαν εἶναι μακρὰ καὶ γίνομαι, γινώσκω. Ὡσαύτως καὶ τὰ ἐκ μακρῶν παραγόμενα εἰς υμαι, Π. χ. κίνυμαι, τίνυμαι· ὅπου δὲ συμβαίνει ἀναδπλασιασμός, εἶναι βραχὺ τὸ ι, Π. χ. βαίνω, βιβάω. Πρβ. §. 173.

ι) Ἐν ἀρχῇ λέξεως μετὰ ν εἶναι τὸ ι μακρόν, Π. χ. Ἰναχος, ἰνίον, ἰνις, Πρβ. Δράκ. 53, 10. Reg. Prosod. 115.

ια) Ἀπροσδιόριστος εἶναι κανὼν ἄλλος, κατὰ τὸν ὅποιον τὸ ι εἶναι μακρόν, εἰάν μετὰ σύμφωνον ἀπλοῦν ἀκολουθῇ πάλιν ι, Π. χ. ἴφι, ἴβις, ὅπου ὁμως φαίνεται ὅτι ἀνήκει καὶ τὸ υ, ὡς εἰς τὸ ἱλὺς, ἱθύς. Ἰδε Reg. Prosod. 177. ἀλλ' ἀπὸ τοὺς μεταγεν. ἱθύνω γίνεταί βραχὺ. Ἰδε Ἰακῆβς Ἀνθολ. Παλατ. III, 846. Τὸ δὲ ἱτυς βραχὺ. Ἰδε §. 179. β.

ιβ) Ἐξαιροῦνται ἐκ τῶν κανόνων τούτων πολλάι λέξεις, ὅπου τὸ ι δὲν εἶναι μακρόν εἰς τὴν ἀρχὴν, παραδείγματα τινὰ τούτων εἶναι Ἰδε καὶ τὰ παράγωγά της· Ἰκαρος, ἱλαος. Ἰδε §. 192. β. Σημ. ἱμερος, ἱνωπος, Σιφαιὺς, Τίτυρος, Τιρύνθιος, Σιδόνιος. Πρβ. de vers. Heroic. 75.

Σημείωσις Α'. Εἰς ἄλλας λέξεις στηρίζεται τὸ μακρὸς εἰς τὴν ἄρσιν, ἐνῶ φύσει εἶναι βραχεῖαι. Ἰδε §. 195. γ. Σημ. Β'. Ἰδε de vers. Heroic. 74. καὶ ἐνταῦθα §. 35. β.

Σημείωσις Β'. Κοινὸν ἔχουσι τινὰ τὸ ι, Π. χ. ἱλάσκω, ἱμάς. Ἰδε τὸν πίνακα εἰς τὸ τέλος.

Βραχὺ ι εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν.

§. 197. Βραχὺ ἔχουσι τὸ ι ἐν ἀρχῇ α) τὰ εἰς ρος τρισύλλαβα ἐπίθετα εἴτε πρὸ φωνήεντος, εἴτε πρὸ συμφώνου κεῖται, Π. χ. βριαρὸς, λιαρὸς, λιπαρὸς κτλ.

Σημείωσις· ἄρα καὶ τὸ ἱερὸς εἶναι φύσει βραχὺ· καὶ μόνον εἰς τὴν ἄρσιν μακρύνεται ἀπὸ τὸν Ὀμηρον. Ἰδε Δράκ. 52, 9. 74, 8.

β) Ἐπομένου τοῦ τ· ἱτυς, ἱταμός, Ἰταλός. Πρβ. Δράκ. 52, 24.

Σημείωσις· Ἐξαιροῦνται πολλὰ μὲ ποιητικὴν ἄδειαν κατὰ τοὺς παλαιούς· ἀλλ' ὁμως ἰτέα ποτὲ δὲν ἀπαντᾷται βραχὺ, Ὀδυσ. κ, 510. Ἀπολλών. Ρόδ. 3, 201. 4, 1428. Εὐριπ. Τρωάδ. 1183. ὅθεν καὶ ἰτέινος, Θεόκρ. 16, 79. ἀλλ' ἱτων, ἱτωνίς (ἐπώνυμον τῆς Ἀθηναῖς), Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 551 εἶναι κοινά· Ἰδε τὸν πίνακα. Ἀλλοῦ μακρύνεται τὸ ι μόνον μὲ τὴν ἄρσιν, ὡς εἰς τὸ Ἰτυμονεύς, Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 1046, παραγόμενον ἀπὸ τὸ βραχὺ ἱταμός. Καὶ Ἰταλία, Ἰταλῖς, Ἰταλός. Ἰδε Ἰακῆβς Ἀνθολ. III, 505.

γ) Εἰς σύνθετα, ὅπου τὸ *ι* εἶναι βραχὺ ἐκ τῶν πρωτοτύπων, ὡς εἰς τὰ ἐκ τοῦ δις καὶ τρις, Π. χ. διθάλαστος, τριχυμία, τρίπηχυς κτλ. ἐκ τῆς διὰ, Π. χ. διῖξομαι, Ἰλ. ι, 61. ἐκ τοῦ ἄρι, ἢ ἔρι, Π. χ. ἀρίδηλος, ἐρίτιμος κτλ.

Σημείωσις. Ὁ κανὼν τῶν παλαιῶν, ὅτι τὸ *ι* ἐν ἀρχῇ καὶ ἐπομένων δύο συμφώνων εἶναι βραχὺ, ὡς ἴσχω, ἰστίον, ἴφθιμος κτ. χρησιμεύει μόνον εἰς τοὺς λογογράφους διὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ γράμματος. Ἰδε Δράκ. 53, 6. Reg. Prosod. 154.

Περὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξεως *υ*.

Μακρὸν *υ* εἰς τὴν πρώτην συλλαβήν.

§. 198. Ἐν ἀρχῇ λέξεως σπανίως εἶναι τὸ *υ* πρὸ φωνήεντος μακρὸν, συχνάκις ὅμως μακρύνεται ἀπὸ τοὺς ποιητὰς, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπικούς. Μακρὸν εἶναι πῶς ὡς τὸ γράφει ὁ Δράκ. 77. 16, καὶ παρακινεῖν τὸ γράφωμεν ὁ Μ. Ἐτυμ. λέξ. Πῶς, μὲ τοὺς ὁποίους συμφωνεῖ καὶ ἡ μετρικὴ χρῆσις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1150. Σφ. 710. Διὰ τοῦτο εἶναι μακρὸν καὶ πυετή, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 68. 323. Καὶ μῦν ὄνος εἶναι μακρὸν, Ἰλ. π, 315. Ἀπολλών. Ρόδ. 4, 1520.

Σημείωσις. Μύωφ ἀπαντᾷται μακρὸν εἰς Νίκανδρ. Θηρ. 417. 736. βραχὺ δὲ εἰς Ἀπολλών. Ρόδ. 1265. Τρυφίод. 361. Ἀσκληπ. Ἐπίγ. 30, 1.

β) Τρισύλλαβα τινὰ ἀπαντῶνται εἰς τὸν Ὀμ. μὲ μακρὸν *υ*, Π. χ. μυελός, πύελος. Ἰδε Ἰλ. υ, 482. χ, 501. Ὀδυσ. ι, 553. Πρβ. Δράκ. 68, 4. Ἐδῶ ἀνήκουν καὶ τὰ ἐκ τούτων ἐπίθετα, Π. χ. μυελοίεις, Ὀδυσ. ι, 293. μυέλινος, Διοσκορίδ. ἐπίγρ. 1, 2. Κοῖντ. 10, 274.

Σημείωσις. Ὅτι τὸ μακρὸν ἐδῶ γίνεται ἐξ ἄρσεως, δεικνύει μυελός, Νίκανδρ. Θηρ. 101. πύελος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 843. καὶ ὑέτος, ὑέτος. Ἰδε §. 180. α.

γ) Κατὰ ταύτην τὴν ἀναλογίαν πολλὰ τοιαῦτα τετρασύλλαβα μακρύνονται ἀπὸ τοὺς ἐπικούς, ὡς τὸ κυανέος, Ἰλ. α, 518. λ, 39. π, 68, τοῦ ὁποίου τὸ μακρὸς μένει καὶ εἰς τὰ σύνθετα, Π. χ. κυανοχαίτης, κυανόπεζα κτλ. ὡσαύτως καὶ ὑάλοις, ὑαλοειδής, Πρβ. Ὀρφ. Λίθ. 277. Μαιλίου Ἐπίγρ. 7, 6. Ρουφίνου Ἐπίγρ. 36, 1. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἶναι καὶ μυοδόκος, Νίκ. Θηρ. 795. Δρυτόμος, Κοῖντ. Σμυρ. 1, 250. καὶ δρυός, Ἡσίοδ. Πρβ. §. 162.

Σημείωσις Α'. Καὶ τὸ δρυτόμος ἐμπορεῖ νὰ μακρυνθῇ δρυτόμος· βραχὺ εἶναι, Ἰλ. π, 633. Θεόκρ. 5, 64. μακρὸν, Κοῖντ. 9, 163.

Σημείωσις Β'. Ἀλλὰ τὸ βραχὺ εἰς τὰ πρωτότυπα τούτων φαίνεται πανταχοῦ· κύανος, Ἰλ. λ, 24. ὑάλος, Ἀριστοφ. Νεφ. 768. Ἀνθολογ. Παλατ.

V, 36. 7. Εἶναι δὲ καὶ σύνθετα, ὅπου ὁ στίχος δέχεται τὴν βραχύτητα, Π. χ. κυανοβλέφαρος, κυανοκρήδεμνος, κυανόπρωρος, ὑάλωπις· καὶ αὐτὸ τὸ κυανέος εἶναι βραχὺ εἰς τοὺς Ἀττικούς, ὡς Εὐρ. Μήδ. 2, κυανέας συμπληγάδας, ἐνῶ τὸ αὐτὸ εἰς τοὺς ἐπικούς εἶναι μακρὸν, Θεόκρ. 13, 22. Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 3. 2, 318. καὶ οὕτω πανταχοῦ.

§. 199. Πρὸ συμφώνου ἐν ἀρχῇ λέξεως ἔχουν μακρὸν τὸ *υ*

α) Τὰ δισύλλαβα ὀξύτονα εἰς γῆ, ὡς πυγή, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, πυγίζω, πυγοστόλος, Ἡσίοδ. Ἔργ. 373 κτλ. Ἰδε Δράκ. 78, 14. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 104, 27. Ὁ τελευταῖος ἀναφέρει καὶ τὸ γύγη μακρὸν, τὸ ὁποῖον ἴσως συνέχεται μὲ τὸ ὁμηρικὸν Γυγαίη, Ἰλ. β, 865. υ, 391, καὶ μὲ τὸ Γύγης, Δράκ. 33, 16. βραχύνονται δὲ κάποτε ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους. Ἰδε Ἰακώβς εἰς Ἀνθολ. Παλατ. III, 400. ὅμοιον εἶναι τὸ λυγαῖος, Ἀπολλών. Ρόδ. (συχνάκις), καὶ Λυκόφρ. 351. 973.

Σημείωσις. Βραχέα εἶναι τὰ ἐκ βραχέων ῥημάτων παράγωγα, Π. χ. τρύγη, φυγή, Ἀρκ. περὶ τόνων 105, 21.

β) Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ δισύλλαβα οὐδέτερα εἰς υλον, Π. χ. σκύλον, φύλον, σῦλον. Πρβ. Δράκ. 82, 22. 97, 15. Reg. Prosod. 41. Λάσκ. 244. Θεόδ. Γαζ. 74. Καὶ τὰ παράγωγά των, ἄσυλον, ἀσύνλωτος, ἐμφύλιος, Παμφύλιος, Διονύς. Περιηγ. 127. 508.

Σημείωσις. Ἐξαιρεῖται ξύλον, πάντοτε βραχὺ· μακρὸν δὲ εἶναι τὸ κύριον ὄνομα Ἀξύλος, Ἰλ. ζ, 12. Καί τινα ἄλλα ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ τοῦ εἶδους τούτου εἶναι μακρά, Π. χ. στῦλος, ὕλη, καὶ τὰ ἐκ τούτων· τύλη καὶ τύλος εἶναι κοινά. Ἰδε Ἰακώβς Ἀνθολ. Παλατ. III, 204. περὶ τοῦ ὕλη, Δράκ. 91, 22. βραχὺ εἶναι τὸ ὕλη (ὄνομα πόλεως), Ἰλ. η, 221. μακρὸν δὲ, β, 504. Πρβ. Μόσχου εἰδύλ. 3, 89, καὶ τοὺς ἐξηγητὰς του.

γ) Τὰ εἰς υλος δισύλλαβα ὀξύτονα, Π. χ. κυλός, Διονύς. Περιηγ. 791.

δ) Τὰ δισύλλαβα παροξύτονα εἰς υμη, Π. χ. ζύμη, λύμη, σύμη. Ἰδε Ἀρκ. περὶ τόνων 110, 13. καὶ τὰ ἐκ τούτων παράγωγα, Π. χ. ζύμμα, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 521. 525.

ε) Τὰ εἰς υμα οὐδέτερα, Π. χ. θυμα, κύμα, λῦμα· καὶ ἄρτυμα, εἴλυμα. Καὶ τὰ τούτων παράγωγα, ἐγκύμων, κυματοεῖς, θυμίαμα, λυμεών κτλ. βραχὺ εἶναι ἔρυμα, §. 160. γ. Σημ. Α'.

Σημείωσις. Ἐάν οἱ παλαιοὶ τὰ θέλουν βραχέα, ὡς καὶ τὰ ὅμοια, πλύμα, ῥύμα, χύμα, ἠκολούθησαν τὴν ἀναλογίαν τοῦ κρέμα. Πρβ. §. 196. γ.

Εἶναι βέβαιον ὅτι πλύμα πάντοτε βραχύ. Πρβ. §. 176. β. ῥύμα εἶναι κοινὸν εἰς τὰς ἐκδόσεις μας, ἐπειδὴ ἀπαντᾷται καὶ μακρὸν καὶ βραχύ· ἀλλὰ πρέπει νὰ διακριθῇ ῥύμα (ῥεῦμα) ἀπὸ τὸ ῥῦμα (προστασίαν). Ἴδε Ἑρμάν. εἰς Ὀρφ. Ὑμν. 10, 22. Προσέτι λῦμα, κῦμα, θῦμα ἐξαιροῦνται ὡς μακρά. Πρβ. Δράκ. 57, 4. 100, 20. Reg. Prosod. 101. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Κῦμα.

ς) Τὰ δισύλλαβα ὀξύτονα εἰς υμος, Π. χ. δρυμός, θυμός, κρυμός, ῥυμός, καὶ τὰ παράγωγά των, θυμαίνω. Ἴδε Δράκ. 79, 8. 101, 10. Reg. Pros. 20. Ἀρκ. περὶ τόνων 196, 16. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Λοιγός.

Σημείωσις. Δρυμός, πληθ. ἑτεροκλίτως δρυμὰ βραχύ, Ὀδυσ. κ, 150. μακρὸν, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 64. Διονύς. Περιηγ. 492. Πρβ. Ἑρμ. εἰς Ὀρφ. Ἀργον. 681.

ζ) Τὰ εἰς υλη δισύλλαβα θηλυκά, Βύνη, μύνη, Φρύνη. Ἴδε Δράκ. 29, 5. 31, 23. 64, 20. 94, 19. Reg. Prosod. 32, 71. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 193, 27. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Γυνή.

Σημείωσις. Ἐξαιρεῖται γυνή. Ἴδε §. 190. δ. Σημ. Β'.

η) Τὰ δισύλλαβα εἰς υνος ἀρσενικά, Π. χ. Γρῦνος, Φρῦνος, καὶ γρυνός, Θυνός, ξυνός, καὶ τὰ τούτων παράγωγα Θυνίς, Θυνῆς· Βιθυνός κτλ. Πρβ. Δράκ. 93, 21. Reg. Prosod. 17. Ἀρκάδ. περὶ τόνων 193, 16.

Σημείωσις. Ἐξαιρεῖται τὸ πλυνός ὡς βραχύ· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Βιθυνός οἱ ἐπικοὶ κάποτε βραχύνουσι καὶ τὰς δύο, κάποτε δὲ τὴν πρώτην συλλαβήν. Ἴδε Ἰακώβς εἰς Ἀνθολ. Παλατ. III, 429. 634. Πάντοτε δὲ εἶναι μακρὸν τὸ δωρικὸν τύνη(σύ), Δράκ. 89, 11. 106, 20.

θ) Τὰ εἰς ος οὐδέτερα, Π. χ. κῦδος, κῦφος, σκῦτος, ψῦχος, καὶ τὰ τούτων παράγωγα, Π. χ. κῦδιμος, κυδιάω, κυδιάνειρα, φυκίον, σκυτοτόμος. Ἴδε Reg. Prosod. 42.

Σημείωσις. Ἀμφιβάλλονται τινὰ τούτων, καθώς καὶ ὁ εἰρημένος κανὼν θέλει νὰ γράφεται τρύχος, τὸ ὁποῖον προβάλλει καὶ ὁ Ἰακώβς Ἀνθολ. Παλατ. VII, 149. ἀλλὰ τοῦτο εἶναι βεβαίως μακρὸν. Πρβ. Εὐρ. Ἠλέκτ. 497. Ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ σκῦτος ἐπικρατεῖ ἀμφιβολία, ἐπειδὴ τοῦτο ἄλλοτε ἔκειτο βραχύ εἰς Θεόκρ. 25, 142, ὅπου τὴν ᾠδὴν μετὰ τοῦ Τούρου καὶ ἄλλων (Ἴδε τούτου curas novissim εἰς Σουΐδ. σελ. 159) ἀναγινώσκεται σκύλος. Ἀλλὰ καὶ σκῦτος κεῖται βραχύ εἰς Λυκόφρ. 1316, τὸ ὁποῖον ἴσως, εἴαν ὁ κανὼν ἐκεῖνος εἶναι ὀρθός, πρέπει νὰ γράφεται κύτος· διότι τοῦτο εἶναι βεβαίως βραχύ, εἴαν καὶ ὁ κανὼν τὸ συμπεριέλαβε τρόπον τινὰ μὲ τὰ μακρά. Πρβ. Σοφοκλ. Τραχ. 12. Εὐρ. Κύκλ. 398. Λυκόφρ. 73.

Καὶ ὅσα δὲ τῶν τοιούτων παράγονται ἐκ βραχέων εἶναι βραχέα, Π. χ. μύσος, Εὐρ. Ἡρακλ. μαινομ. 1127. στύγος, σκύπος, τρύφος, τὸ ὁποῖον ἴσως πρέπει νὰ ἀναγινώσκεται εἰς τὸν κανόνα ἐκεῖνον ἀντὶ τρύχος.

ι) Πολλὰ εἰς υρος δισύλλαβα, Π. χ. πυρός, τυρός, ὑυρός. Καὶ τὰ εἰς υρω θηλυκά Τυρῶ, Μυρῶ. Καὶ χρυσός μὲ τὰ παράγωγά του. Πρβ. Δράκ. 122, 5. 120, 4. Λάσκαρ. 246. μ' ὅλον ὅτι χωρία τινὰ προξενοῦσιν ἀμφιβολίαν, Ἴδε Erfurt εἰς Σοφοκ. Ἀντιγ. 103, μικρὰν ἐκδοσιν.

Σημείωσις. Τύρος (ἡ πόλις) εἶναι βραχύ, Διονυσ. Περιηγ. 911.

ια) Τὰ πλεῖστα τῶν βαρυτόνων ῥημάτων καὶ τὰ παράγωγά των, Π. χ. βρύχω, πύθω, τρύχω, φρύγω, φύχω· ὅθεν καὶ ψυχή· τὸ δὲ τύχη, ἐκ τοῦ ἐτυχον. Πρβ. Βουτμ. Gr. Sprachl. §. 35. Anm. 10.

Σημείωσις. Βραχύ εἶναι γλύφω, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, γλύφανον, γλυφίς κτλ. Τύφω εἶναι μακρὸν, Ἀπολλών. Ρόδ. 2, 134. ἀλλὰ Τυφωεύς, Τυφάων, Τυφάονιος κτλ. βραχύνονται· ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ τυφῶς εἶναι μακρὸν εἰς Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 661, καὶ Τυφῶ, Ἐπτ. 517, καὶ 511 πυρπνόον Τυφῶν ἔχει.

ιβ) Ἐκ τῶν εἰς ω καθαρὸν ῥημάτων κρατεῖ ὁ εἰς §. 177. Σημ. ἀναφερθεῖς κανὼν μόνον εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα παράγονται ἢ ἐκ ῥημάτων ἐχόντων ἀμετάβολον σύμφωνον χαρακτηριστικόν, ἢ ἐξ ἄλλων βραχέων θεματικῶν, ὡς τὸ στυγέω· εἶναι δὲ μακρά τὰ ἐκ μακρῶν παράγωγα, Π. χ. μυκάω, συλάω, φυσιάω (ἐκ τοῦ φύσα. Ἴδε Ἰλ. σ. 470. Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀρτ. 56), λυπέω, μυθέομαι, γυρόω, κυφόω, κυρόω (ὁμῶς κυρέω, ἐκ τοῦ κύρω), ξυνόω, τῶν ὁποίων ὅλων τὰ πρωτότυπα εἶναι μακρά, Π. χ. λύπη, μῦθος, κῦρος κτλ.

ιγ) Παρεκτός τῶν εἰρημένων εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν μέρει ἔχοντα κατ' ἀρχὰς μακρὸν τὸ υ, Π. χ. θύλακος, Λυδός, Λυδία, Μυσός, Στρυμῶν, σύριγξ, συρικτῆς (ἐκ τοῦ σύρομαι), σφῦρα, σφύραινα, Ὀππ. Ἀλ. 1, 172. μύραινα, Τυδεύς, υβός, υμεῖς κτλ.

Σημείωσις Α'. Πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων μακρῶν παράγωγα μακρύνουσι καὶ αὐτὰ τὸ υ. Εἶναι δὲ μακρά καὶ σῦκον, συκέα, συκοφάντης, καὶ τὰ ἐκ τούτων μακρά, εἴαν καὶ ἄλλως υ πρὸ κ βραχύνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς πρωτοτύπους λέξεις, Π. χ. γλυκὺς, λύκος, τύχος, κύκλος, Σοφοκλ. Ἠλ. 890.

Σημείωσις Β'. Ἄλλαι δὲ ἐκτάσεις εἰς τετρασυλλάβους μάλιστα λέξεις γεννοῦνται διὰ τῆς ἄρσεως, ὡς τὸ εἰς τοὺς ἐπικοὺς συχνὸν μυδαλέος, ἐνῶ τὸ μυδάω εἶναι πάντοτε βραχύ, μ' ὅλον ὅτι μυδαίνω φαίνεται μακρὸν εἰς Ἀπολλών. Ρόδ. 3, 1042.

1247. Λυκόφρ. 1008. Οὕτως εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. 530. μυλιόωντες, ἐνῶ εἶναι βραχέα μύλαξ, μύλη, μυλήφατος καὶ τὰ ὅμοια. Ἴσως ἀνήκει ἐδῶ καὶ μυγαλέη, Νίκανδρ. Θηρ. 816. Πλέον προσδιωρισμένα εἶναι δυνάμενος, θυγατέρος, ὑλακόμωροι, καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἐκτάσεις. Πρβ. de vers Heroic. 74.

Σημείωσις Γ'. Εἰς τινὰ εἶναι κοινὸν τὸ υ, ὡς Κυρήνη, ὕδωρ. Ἴδε τὸν Πίνακα.

Βραχυὺ υ ἐν ἀρχῇ λέξεων.

§. 200. Περὶ τῆς τοῦ υ ἐν ἀρχῇ λέξεων βραχυτήτος ὀλίγοι κανόνες ἐμποροῦν νὰ ἀποδοθοῦν διὰ τὰς πρωτοτύπους, ἐνῶ καὶ οἱ παλαιοὶ σιωπῶσι παντάπασιν περὶ τούτου. Περὶ τινῶν παραγῶγων εἶπαμεν ἀνωτέρω §. 180. α. Σημ. Ε, καὶ εἰστὴν Σημ. τοῦ 190. §. ἐσημειώσαμεν τὰ χρειώδη. Διὰ τοῦτο ἐδῶ θέλομεν ἐκθέσειν μόνον ὀλίγα σύνθετα, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἀρχὴν εἶναι πάντοτε βραχυὺ τὸ υ. Ἐδῶ ἀνήκουσι

α) Τὰ ἐκ τῶν μονοσυλλαβῶν εἰς υς παράγωγα, ὡς εἶναι μῦς, σῦς, ὕς. Π. χ. μυοκτόνος, μύοξος,

συβώτης, ὑφορβός· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ δρυὸς δρύοχος.

Σημείωσις. Παραδείγματα τινὰ ἐκτάσεως τοιούτων λέξεων ἀπεδόθησαν ἀνωτέρω §. 162.

β) Τὰ ἐκ τοῦ πῦρ σύνθετα, Π. χ. πυράγρα, πυράκανθα, πυρίμητος κτλ. Ἴδε Λάσκ. 246. 3.

Σημείωσις. Ἐξαιροῦνται μ' ὅλον τοῦτο τινὰ, Π. χ. Πυραίχμης, Ἰλ. β, 848. πυραύστης, καὶ πυραμῖς, καὶ Πυρήνη καὶ Πυρηναῖα οὔρεα κτλ.

γ) Τὰ ἐκ τοῦ δυς σύνθετα, δυσαῆς, δυσάρεστος, δυσήνεμος κτλ.

δ) Τὰ ἐκ τῆς σὺν σύνθετα, συνηλυσίη, σύνοφρος, συνωδός κτλ.

Σημείωσις Α'. Δι' ἄρσεως κεῖται πάντοτε εἰς τοὺς ἐπικοὺς συνεχές, καὶ συνεχέως. Ἴδε de vers Heroic. 74, 77.

Σημείωσις Β'. Σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ περὶ τοῦ υ, ὅ, τι εἶπαμεν περὶ τοῦ α καὶ ι, δηλαδὴ ὅτι εἶναι φύσει βραχυὺ πρὸ δύω συμφώνων, Π. χ. σκύμνος, ὕπνος, ὕβρις, ὑβρίζω, τὰ ὅποια συχνάκις εἶναι βραχέα καὶ εἰς τοὺς τραγικοὺς. Ἴδε Δράκ. 83, 3. 91, 17. Reg. Prosod. 98.

Π Ρ Ο Σ Θ Ε Μ Α.

Μικρὸς πίναξ λέξεων, ὅπου ἀπαντᾶται χρόνος κοινός, ἡγουν νῦν μὲν
μακρὸς, νῦν δὲ βραχύς.

Α εἰς τὴν κλητικὴν ἀρσενικῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως, Π.
χ. τεχνίτα, συνήθως βραχύ· §. 71. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους
κάποτε καὶ μακρόν. Ἰδε Ἑρμ. εἰς Ὀρφ. σελ. 763.
Ἀ᾿ αἶατος· α᾿ αἶατος. Ἰδε §. 178. Σημ. Ε'.
Ἀ᾿ γαν, καὶ ἄγαν· Πρβ. §. 99. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθολ. Παλ. 681.
Ἀ᾿ γνοια, Ἀ᾿ γνοια, Σοφοκλ. Τραχ. 351.
Ἀ᾿ γνυμι· Ἀόρ. 2. παθητ. ἐα᾿ γην, ἐα᾿ γην, Ἰλ. λ, 559.
Ἀ᾿ εἰ ἀττικ. συνήθ. α᾿ εἰ· Τὸ πρῶτον κατὰ Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Ἐκάβ. Προοίμ. XXI.
1172. ἐπολεμήθη ἀπὸ τὸν Ἑρμάν. εἰς Εὐρ. Ἐκάβ. Προοίμ. XXI.
κ. Σοφοκλ. Αἴ. σελ. XIX. ἐπροστατεύθη ἀπὸ τὸν Βάστ. εἰς Γρηγ.
Κορίνθ. 347.
Ἀ᾿ εἶδω καὶ α᾿ εἶδω· Πρβ. Δράκ. 17. 11. Ἑτυμ. λέξ. Ἀεῖδω, Συνήθως μα-
κρόν δι' ἀρσεως, ἢ αὐξήσεως, ὡς εἰς Θεόκρ. 8, 30. 9, 29. 11,
18. Πρβ. Ματθίαν εἰς Τμν. Ὀμ. 11, 2.
Ἀ᾿ εἶρω καὶ α᾿ εἶρω δι' ἀρσεως εἰς τοὺς μεταγεν. Ἰακωβ. Α. Π. 862.
Ἀ᾿ ένας, καὶ α᾿ ένας· Ἰδε §. 178. Σημ. Γ'.
Ἀ᾿ έσαμεν, Ὀδυσ. γ, 151. α᾿ έσαμεν, 71, 367. ἐκ τοῦ α᾿ έω,
α᾿ ημι δι' ἀρσεως ἢ αὐξήσεως μακρόν, ἄλλως δὲ βραχύ.
Ἀ᾿ ἰδης καὶ α᾿ ἰδης· Πόρσων εἰς Εὐρ. Ἐκάβ. 1018. καὶ εἰς τοὺς
μεταγενεστέρους· Ἰακωβ. Ἀνθ. Παλ. 374 Ἀἰδέω.
Ἀ᾿ ἰδος, Ἰλ. γ, 322. ζ, 284. καὶ ἄλλαχού· Ἀἰδα, Ἀπολλών.
Ρόδ. 3, 61. 4, 1510.
Ἀ᾿ ἴσσω ἐπικῶς, α᾿ ἴσσω δὲ τραγικῶς, ἄλλὰ σπανίως· Πόρσ. εἰς
Εὐρίπ. Ἐκάβ. 31.
Ἀ᾿ ἴω ἐπικῶς· Ἰδε §. 167. Σημ. Β'. α᾿ ἴω ἀττικῶς, Σοφοκλ. Οἰδ.
Κ. 307. Αἴ. 1250. κάποτε δὲ καὶ εἴω, Spohn εἰς Ἡσιόδ. Ἑργ.
215.
Ἀ᾿ μάω κατὰ τοὺς παλαιούς, Δράκ. 72, 3. Ἑτυμ. Μ. λέξ. Ἀμητός· ἄλλὰ
καὶ α᾿ μάω, καὶ α᾿ μάομαι εἰς τὸν Ὀμ. Εἰς μεταγενεστέρους ἐπι-
κῶς κοινόν, Θεόκρ. 10, 50. Κοῖντ. Σμυρ. 13, 242 μακρόν· βρα-
χύ εἰς Θεόκρ. 11, 73. Κοῖντ. Σμυρ. 14, 199. καὶ ἄλλου, καὶ
εἰς τοὺς Ἀττικ. Εὐρ. Κύκλ. 236.
Ἀ᾿ μητός, α᾿ μητήρ, α᾿ μητὺς συνήθως μακρά, ὡς καὶ τὸ εἰς Θε-
όκρ. 10, 7, ὅψαματα.
Ἀν καὶ ἄν ἀντι· ἄν, Ζαίφερ. Πίναξ. εἰς Ὀδυσ. σελ. 147.
Ἀνήρ καὶ ἄνήρ. Τὸ πρῶτον εἰς τοὺς ἐπικούς μόνον δι' ἀρσεως. Ἰδε
de vers. Heroic. 22. τὸ δεύτερον εἰς τοὺς Τραγικ. Πόρσ. εἰς
Εὐρ. Φοίν. 1670.
Ἀνῖα καὶ ἀνῖα, Ἰδε §. 188. β.
Ἀνῖαρός καὶ ἀνῖαρός· Ἰδε §. 185. γ'. Σημ.
Ἀνῖαζω, καὶ ἀνῖαζω, §. 178, Σημ. δ'.
Ἀντικρυ καὶ ἀντικρυ, ἀντικρυς, §. 134. Σημ.
Ἄορ, ἄορ, εἰς τὸν Ἡσιόδ. Εἰς τὸν Ὀμ. μόνον αἱ πλάγαι (Ἰδε
de vers. Her. σελ. 22), ὡς ἄορι εἰς τοὺς μεταγ. Κοῖντ. Σμ. 13,
203. 403 μακρόν· στίχ. 185 βραχύ.
Ἀπόλλων, Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀπόλλωνος εἰς μόνον τὴν ἄρσιν μα-
κρόν· de vers. Her. 12. Δράκ. 18, 1. 120, 14. Ἑτυμ. Μ.
λέξ. Φιλήτης.
Ἀπύω, κ. ἀπύω· Ἰδε Πόρσ. Adversar. 240.
Ἀρά, καὶ ἀρά. Τὸ δεύτερον ἀττικόν.
Ἀράομαι, Ἀττ. ἀράομαι ἐπικῶς.
Ἄρης, καὶ Ἄρης. Τὸ δεύτερον Ὀμ. εἰς τὴν ἄρσιν· εἰς τοὺς μεταγ.
καὶ ἐκτός τῆς ἀρσεως· Πρβ. de vers. Her. 23. Εἰς τοὺς Ἀττ.
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχύ.
Ἄριστον, Ὀμ. Ἄριστον ἀττικῶς· Πρβ. Κλάρκιον εἰς Ὀδυσ. π,
3, Ἰλ. ω, 124, ὅστις θέλει νὰ μεταβάλῃ τὰ χωρία ταῦτα.
Ἀσκληπιός καὶ Ἀσκληπιός. Ἰδε Δράκ. 120. γ. Τὸ δεύτερον

εἰς Ἰλ. β, 731. Οὕτω καὶ ἀνεψιός, ἀνεψιός, Ἰλ. ο, 554. Ἰδε
Δράκ. εἰς ἀνωτ. de vers. Her. 84.
Ἄσιος, καὶ Ἄσιος εἰς τὴν ἄρσιν. Ἰδε Ἑρμάν. Ὀμ. Τμν. Ἀπόλλ.
250.
Ἀτάλλω συνήθως, ἀτάλλω μόνον εἰς Ἡσιόδ. Ἑργ. 131.
Ἀτίτος· ἀτίτος, Ἰλ. ζ, 484 εἶναι πολλά ἀμφίβολον· Ὁ Κλάρ-
κιος ἐνθα ἀνωτέρω ἀνέγνωσε δηρὸν ἐν ἀτίτος, μὲ πολλὴν πιθα-
νότητα· Πρβ. §. 180. α. Σημ. Ε'.
Βέβρυξ, Βέβρυκος καὶ Βέβρυκος· Ἰδε §. 160. Σημ. Α'. Βρούγκ.
εἰς Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 177.
Βιθυνός, Βιθυνός, καὶ Βιθυνός. Ἰδε §. 190. Δ'. Βρούγκ. ἐνθ. ἀνωτ.
Γέρα, Ὀμ. καὶ γέρα Ἀττ. Πρβ. §. 79. Σημ. Δ'.
Γεράνδρυν, Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 1118. βραχύ, εἰς Κριναγόρ.
Ἐπίγρ. 7, 5.
Γέφυρα συνήθως, γέφυρα μόνον εἰς ἐπίγρ. Ἀδέσπ. 632, 6.
Γυγής, καὶ Γυγής εἰς τοὺς μεταγεν. Πρβ. §. 199. α.
Δάηρ μακρόν εἰς τὴν ἄρσιν, βραχύ εἰς τὴν δέσιν, Ὀμ. De vers
Heroic. 12.
Δαῖζω συνήθως, δαῖζω, Ἰλ. λ, 497.
Δαῖπον πάντοτε εἰς τοὺς ἐπικούς· δαῖπον ἴσως Ἀττ. Πόρσ. εἰς
Εὐρ. Ὀρέστ. 324. οὕτω καὶ εἰς Λυκόφρ. 617.
Δηῖος εἰς τὸν Ὀμ. συχνάκις διτύλλαβον, de vers. Heroic.
187. 190. Εἰς τοὺς μεταγεν. κάποτε τὸ η βραχύ· Ἰδε Ἰακωβ.
Α. Η. 154.
Δεῖπες, ἐπικ. Δεῖπες Ἀττ. Εὐρ. Βάκχ. 1220.
Δρυτόμος καὶ δρυτόμος· §. 198. γ. Σημ. Α'.
Ἐανός καὶ ἔανός· ἔανόν καὶ ἔανόν, εἰς τὸν Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον ὡς ἐπίθετον μακρόν, ὡς οὐσιαστικόν βραχύ· Ἰδε Κλάρκ.
εἰς Ἰλ. γ, 385. Ἑρμάν. εἰς Ὀρφ. σελ. 880. Ἑτυμ. Μ. λέξ.
Ἐανός.
Ἐάω, ὦ, μ. εἰς ὦ· Ἰδε §. 178. Εἰς τοὺς μεταγεν. καὶ εἰς τὰ
Ἰδε Ἰακώβ. εἰς Ἀνθολ. Παλατ. 945.
Ἐγγύα, καὶ ἐγγύα, Ἐπίγρ. Ἀδέσπ. 30, 8.
Ἐκυρός, καὶ ἐκυρός εἰς τοὺς μεταγεν. Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. 795.
Ἐλάα, Ἐλάη εἰς τοὺς μεταγεν. Ἰακωβ. εἰς Ἀνθ. Π. 45.
Ἐμπα, καὶ ἔμπα, Ἰακωβ. εἰς Ἀνθ. Παλ. 355.
Ἐνδρος, Ἀπολλών. Ρόδ. 4, 1312. ἐνδρος, Ἀρατ. 498. 954.
Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 603. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθ. Παλ. 467.
Εὐδρος, Ἀρατ. 802. 878. 916. Εὐδρος, ὁ Αὐτ. 823. 850.
Εὐκλέα καὶ εὐκλέα, Σοφοκλ. Οἰδ. Τμν. 161. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθολ.
Παλ. 905. Ἰδε καὶ §. 80. Σημ. Δ'.
Εὐμαρίς Ἀττ. Πόρσων εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1364. εὐμαρίς, Ἀντιπ. Σι-
δων· 82, 4. (εἶδος ἀσιανῶν ἐμβαδῶν).
Ἡῖα, καὶ ἦῖα (ἐφόδια), de vers. Her. 87. ἦα, διτύλλαβον, Ὀδυσ.
ε, 266.
Ἡμῶ εἰς τὸν ἐνεστώτα κοινόν· Οἱ μεταγενεστ. ἔχουν καὶ ἡμῶ
καὶ ἡμῶ· Ἰακώβ. εἰς Ἀνθολ. Παλατ. 512.
Θεανώ, §. 184. α. Θεανώ εἰς τοὺς μεταγ. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθολ.
Παλ. 812.
Θρήξ, ξος καὶ ικος· Ἰδε §. 154. β, Σημ. Β'.
Θρίδαξ, καὶ θρίδαξ. Πρβ. §. 196. α. Σημ.
Θρίον καὶ θρίον. Τὸ δεύτερον ὅχι πολὺ ἀσφαλές· Ἰδε §. 188.
α. Σημ. Α'. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθολ. Παλ. 621. βραχύ δὲ εἰς τὰ ἐκ
τούτου παράγωγα, ὡς Νίκανδρ. Θηρ. 875 λεπτοδρίοιο.
Ἰαίνω καὶ ἰαίνω, Ἰλ. χ, 59. Κοῖντ. Σμυρ. 10, 127.
Ἰάομαι καὶ ἰάομαι οὕτω καὶ ἰατρός, ἰατρός. Ἰδε §. 195. δ. Δράκ. 51,
24. Πόρσ. Προοίμ. εἰς Ἐκάβ. pag. XVII.

- Ἰάχω· Ἰάχον καὶ Ἰάχον. Πρβ. de vers. Her. 130. Δράκ. 53, 24 τὸ ἐκλαμβάνει κοινόν.
- Ἰδρυσις, καὶ ἰδρυσις εἰς τοὺς ἐπικούς. §. 152. β. Σημ. Α'.
- Ἰερός, καὶ ἰερός, Ὁμ. καὶ ἐπικοί εἰς τὴν ἄρτιν· Πρβ. Δράκ. 52, 9, 74, 17.
- Ἰή, καὶ ἰή, Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 25, 79. Ὡταύτως ἰώ, καὶ ἰώ σπανίως.
- Ἰήμι, καὶ ἰήμι ἄττ. §. 179. Σημ. Δ'.
- Ἰκω συνήθως μακρόν, Ὀδυσ. ι, 20.
- Ἰκάνω, παρατ. Ἰκανον καὶ Ἰκανον. Ἰλ. δ, 321. ε, 147. κ, 96. ζ, 297. η, 186. ι, 354. α, 491. β, 17 κτλ.
- Ἰθύων, καὶ ἰθύων κατὰ τὸν Δράκ. 53, 4. Μ' ὅλον τοῦτο τῶν παλαιῶν τὰ χωρία, ὅπου ἦτο βραχύ, μετεβλήθησαν, ὡς Ἰλ. ε, 110. Ἡσιόδ. Ἔργ. 265. διὰ τοῦτο μόνον εἶναι βραχύ εἰς μεταγεν. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθ. Παλ. 846.
- Ἰλαόμαι καὶ ἰλαόμαι, §. 178. Σημ. Β. οὕτω καὶ Ἰλαος καὶ ἰλαος, §. 192. β. Σημ.
- Ἰμάς καὶ ἰμάς· τὸ δεύτερον συχνότερα, τὸ πρῶτον εἰς Ἰλ. ε, 544. κ, 475. φ, 363. Ὀδυσ. φ, 46. κάποτε δὲ οὕτω καὶ εἰς μεταγεν. Ἰδε Βρούχ. εἰς Ἀπολλών. Ρόδ. 2, 67.
- Ἰσημι. Ἰσασι καὶ ἰσασι, Ὁμ.
- Ἰσος καὶ ἰσος· μακρόν εἰς τὸν Ὁμ. εἰς ἄλλους ἐπικούς κοινόν. de vers. Heroic. 24. Εἰς τοὺς Ἀττ. βραχύ, Πόρτ. εἰς Εὐρ. Ὁρ. ο. Εἰς τὸ ἰσόθεος μακρόν, Αἰσχύλ. Πέρτ. 90.
- Ἰταλός καὶ ἰταλός. Ἰδε §. 197. β. Σημ.
- Ἰτωνίς, Ἰτωνιάς. Ἰτωνίς, Ἰτωνιάς (ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς). Ἰδε Δράκ. 53, 4.
- Ἰύγη, καὶ ἰύγη· Ἰδε §. 15. ε. Σημ. Α'. οὕτω καὶ τὸ ῥήμα ἰύξω, Ἰλ. ρ, 66. ἰύξω, Σοφοκλ. Τραχ. 709.
- Καλιὰ· σπανίως καλιὰ· Ἰδε §. 188. β.
- Καλός καὶ καλός. Πρβ. §. 193. α. Σημ. Α'. Πόρτ. εἰς Εὐρ. Ὁρ. 5.
- Κάρεις· Κάρεστι, Ἰακώβ. εἰς Ἀνθολ. Παλατ. 441. Πρβ. §. 100.
- Καρίς, κ. καρίς. καὶ εἰς τὴν γενικὴν κοινόν· Ἰδε §. 127. δ. Λοβέκκιον εἰς Φρύνιχ. σ. 171.
- Κήρυξ, γενικ. κήρυκος, ἴσως καὶ κήρυκος. Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Π. 680
- Κόλλιξ, κος καὶ κος.
- Κορία καὶ κορία. Ἰδε §. 188. β.
- Κορύνη καὶ κορύνη· Πρβ. §. 190. γ, Κλάρκ. εἰς Ἰλ. η, 147.
- Κυάνεος καὶ κυάνεος. Πρβ. §. 198. γ'.
- Κυρήνη καὶ Κυρήνη, μακρόν εἰς Ἀπολλών. Ρόδ. 2, 500. Καλλίμ. εἰς Ἀρτεμ. 206. βραχύ, Καλλίμ. εἰς Ἀπολλ. 72, 93.
- Λάγυνος, σπανίως λάγυνος. §. 190. δ.
- Λαρινός, καὶ λαρινός, εἴαν δὲ ἔχουν διάφορα σημαίνοντα. Ἰδε §. 194. Σημ.
- Λίην καὶ λίην. ἔξ Ὁμήρου ἡδη κοινόν, Ὀδυσ. ε, 231. ο, 405. π, 86. Καὶ εἰς τοὺς μεταγεν. Ἀπολλών. Ρόδ. 3, 1079. Κοϊντ. Σμυρ. 4, 159, καὶ ἀλλαχοῦ. Κοινόν δὲ καὶ εἰς τοὺς Ἀττικούς· Πόρτων. Προίμ. εἰς Ἐκάρ. XVI.
- Λυτήριος, καὶ λυτήριος· Ἰδε §. 180, α. Σημ. 5.
- Μάστιξ, ἔγος, καὶ εἰς πολλὰ μεταγεν. ἔγος· Ἰακ. Α. Π. 431.
- Μελίτη· καὶ Μελέτη. §. 187. η.
- Μεσημβρινός, κ. μεσημβρινός. Ἰδε §. 188. δ, Σημ. ὅπου ἀνεφέρθησαν καὶ ἄλλα ἐπίθετα· Ἰακώβ. εἰς Ἀνθ. Π. 602. βραχύ εἶναι προσέτι καὶ εἰς Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 198. 1.
- Μηδαμᾶ καὶ Οὐδαμᾶ, κ. Μηδαμᾶ· κ. Οὐδαμᾶ, Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Παλ. 914.
- Μηνύω καὶ μηνύω, Γράφης εἰς Μελέαγρ. σελ. 95. Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Π. 89. §. 180. β. τὸ μακρόν ἔχουν καὶ οἱ Ἀττικοί, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1088. Εὐριπ. Βάκχ. 982.
- Μίλων καὶ Μίλων (κύριον ὄνομα), Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Π. 707.
- Μιμέομαι, καὶ μιμείσθαι, εἰς χριστιανούς ποιητάς, Πόρτ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 1396.
- Μνίον καὶ Μνίον. Πρβ. §. 185. α. Σημ. Β'.
- Μυῖσας, μυῖσμα· βραχύνεται εἰς τοὺς μεταγεν. Ἰακ. Ἀνθ. Π. 823.
- Μυρίκη καὶ μυρίκη, Ἰλ. φ, 350. Θεόκρ. 1, 13. Κοϊντ. Σμυρ. 4, 202, καὶ ἀλλαχοῦ μακρόν· βραχύ δὲ, Ἰλ. κ, 465. Κοϊντ. Σμυρ. 5, 434.
- Μύω φ, καὶ σπανίως μύωφ. Πρβ. §. 195. α. Σημ.
- Νεβρίς, ἴδος καὶ ἴδος· Ἰδε §. 127. δ. Σημ. Βραχύ εἶναι τὸ καὶ εἰς τὰ σύνθετα, ὡς νεβριδόπεπλος.
- Νίνος καὶ Νίνος (κύριον ὄνομα), Ἰακ. Ἀνθολ. Π. 841. 915.
- Νίφειν καὶ νίφειν. §. 196. η. Σημ. Α. βραχύ ἔχουν τὰ ὅλα τὰ ἐκ τούτου παράγωγα, ὡς νεφρόβλητος κτ.
- Ξυρόν, ὁ Δράκ. 121, 16 λέγει ὅτι εἶναι κοινόν· ἀλλ' εἰς τοὺς ἐπικούς καὶ ἀττικούς συνήθως εἶναι βραχύ· εἰς Δράκ. 121, 16 ἴσως πρέπει νὰ ἀναγιν. ξυρός.
- Ξύω κοινόν· Ἀδρ. ἔξυστα, ἔξυστα, §. 180.
- Οἶα καὶ Ποία (ἀναφορικόν καὶ ἐρωτηματικόν), εἰς τοὺς μεταγ. καὶ βραχύ, Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Π. Add. LXX.
- Οἰζυρός ἐπικός· οἰζυρός εἰς τὸν Ἀριστοφ. Πρβ. §. 191. ε. Σημ.
- Ομοίλος, γενικ. ὁμοίου εἰς τὸν Ὁμ. συχνάκις. Πρβ. Ἑρμ. Element. metr. σ. 56. de vers. Heroic. 85. ὅπου φέρονται καὶ ὅμοια ἄλλα παραδείγματα, Π. χ. Ἰλίου, ἀγρίου, τὰ ἴποια ἀπαντῶνται εἰς χωρία τινὰ τοῦ Ὁμήρου, καὶ εἰς μεταγενεστέρους. Ἰδε καὶ §. 38.
- Οφίς καὶ οφίς, καὶ οφίοστα εἶναι ἄδεια μετρικῇ, ἥτις ἐξηγεῖται διὰφόρος. Ἰδε Ἑρμάν. Element. metr. σελ. 57. Ἰακ. εἰς Ἀνθολ. Παλ. 659. Σαίφερ. εἰς τοὺς γνωμικούς, σ. 71. de vers. Heroic. 78, ὅπου ἀναφέρονται καὶ ὅμοια ἄλλα παραδείγματα, Π. χ. Ζεφυρίη, ἐπίτονος, βράχον ἐκ Θεογ. Ἀλλὰ διὰ τὸ οἴτυνος εἰς Ὀππ. Κυνηγ. 4, 37 ἐκρινεν ὀρῶς ὁ Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Παλ. 181, ὅτι πρέπει νὰ ἀναγινώσκειται οἴτυνος. Πρβ. καὶ ἀνωτέρω §. 35.
- Πάομαι (κτώμαι)· Πάομαι (ἀπολαύω). Valckenār εἰς Ἀμμόν. 187. Βρούχ. εἰς Ἀπολλών. Ρόδ. 1, 1072. Ἑρνεστ. εἰς Καλλίμ. Γμν. Δήμ. 26, 128. Δράκ. 77. 12.
- Πάπυρος καὶ πάπυρος. Πρβ. §. 191. η. Σημ.
- Πέσθης (γενικ. θηλ. τοῦ πᾶς). εἰς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ πᾶσης. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθολ. Παλ. 429. 431.
- Πάτρα· μόνον εἰς τοὺς μεταγεν. πάτρῃ, Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Παλ. Add. LXVI.
- Πεφάσκει καὶ πεφάστω, Πρβ. §. 173. Σημ.
- Πλημμυρίς, κ. Πλημμυρίς. Ἰδε §. 190. ε. Σημ.
- Πρίν καὶ πρίν. Ἰδε §. 124.
- Πρίων τὸ θέλει μακρόν καὶ ὁ Πόρτων εἰς Εὐρ. Μηδ. 5. διὰ τοῦτο ἡ βραχύτης τοῦ ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους· Ἰδε Ἰακ. πίνακα εἰς Ἀνθ. Παλ. εἰς λέξιν Πρίων.
- Πυέλος καὶ πυέλος, Πρβ. §. 198. β.
- Ρ'αφάνις, ἴδος καὶ ἴδος, ὡς καὶ ῥίπις ἴδος καὶ ἴδος, Πρβ. §. 127. δ. Σημ.
- Ρ'υτίς, πολλά μεταγενεστέρως καὶ ῥυτίς, Ἰακ. εἰς Α. Π. 726.
- Σέλινον κανονικῶς· σέλινον εἰς Ἀνθολ. Ἰακ. Α. Π. 371.
- Σιδῶν (ἡ πόλις)· Σιδῶν (ὁ πολίτης)· Δράκ. 81, 23.
- Σφραγίς, ἴδος· ἴδος, πολλά μεταγενέστερον, Ἰακ. Α. Π. 431.
- Σφύρα, Ὁμ. σφύρα μεταγενέστ. Ἰακ. Ἀνθ. Π. Add. XL.
- Τάλας συνήθως· τάλας σπανίως. Ἰδε §. 104. Σημ. Β. Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Παλ. 547.
- Τενδής, ἴδος, κ. ἴδος, §. 127. Σημ.
- Τίνω ἐπικός, καὶ τίνω ἀττικός, καὶ εἰς τοὺς ἐλεγεσιγράφους. Πρβ. §. 176. Σημ. Γ'. καὶ Ἰακ. εἰς Ἀνθολ. Παλ. 823. ὡσαύτως εἶναι τίνυμαι καὶ τίνυμαι ἀττικός.
- Τιταίνω συνήθως, Ἰδε §. 173. τιταίνω εἰς Ἡσιόδ. Θεογ. 209.
- Τριαχόντα. Ἰδε §. 153. τριαχόντα εἰς τοὺς μεταγενεστ. Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Παλ. 617. 705.
- Τορύνη καὶ τορύνη. Πρβ. §. 160. γ.
- Τυφών καὶ τυφών. Ἰδε §. 199. ια. Σημ.
- Τῶδωρ, καὶ ὕδωρ. Δράκ. 61. β. de vers. Heroic. 23. Ἡ ἐπικὴ ἔκτασις πίπτει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἄρτιν.
- Τ'ετός, καὶ ὕετος. Πρβ. §. 180. α.
- Τ'μιν, καὶ Τ'μιν (ὕμιν), ἐπικός ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὕμιν. Πρβ. περὶ τῶν ὁμοίων ἀντωνυμιῶν §. 122. ὕμεις πάντοτε, Δράκ. 93, 17. ἀλλ' ὅμως ἴσως καὶ ὕμειν εἰς Παῦλ. Σιλ. Ἐπίγρ. 37, 7, εἴαν τις μετὰ τοῦ Ἰακώβ. δὲν εἴλη νὰ μετρήσῃ τὸ τέλος στενδοιχαῶς.
- Υ'φαίνω, μεταγενεστέρως καὶ ὕφαίνω, Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Π. 189. 652.

Φάος· πληθ. φάεα καὶ φάεα. Πρβ. §. 194. α. Σημ. Β.
 Φά'νω, Όμ. φά'νω αττικώς. Πρβ. §. 176. α. Σημ. 'Ιάκ. εἰς
 'Ανθ. Παλ. 884.
 Φίλος, φίλος συχνάκις εἰς τὸν Όμ. Οὕτω καὶ φίλατι, Φιλομέ-
 δουσα καὶ τὰ ὅμοια, πάντοτε εἰς τὴν ἄρσιν. §. 35.
 Φρέαρ, γενικ. φρέατος καὶ φρέατος, §. 102. Σημ.
 Χίος, καὶ Χίος. Πρβ. §. 195. β. Σημ.
 Χρῦσος καὶ χρῦσεος. 'Ιάκ. εἰς 'Ανθ. Παλ. 197.
 Ωρίων καὶ Ωρίων. 'Ιδε περὶ τούτου καὶ τῶν ὁμοίων §. 16. α.
 Σημ. Γ.

Σημειώσεις. Παρεκτός τῶν εἰρημένων ἐμεταχειρίσθησαν οἱ
 νεώτεροι ποιηταὶ αὐτογνώνως πολλάς συστολάς, καποτε δὲ καὶ
 ἐκτάσεις εἰς κύρια ὀνόματα, τῶν ὁποίων παραδείγματα τινὰ ἀνεφέ-
 ραμεν εἰς τὰς σημειώσεις. Περὶ δὲ τοῦ Θουκυδίδους καὶ τοῦ 'Ρου-
 φίλιος καὶ τῶν ὁποίων προσέφασεν ὀλίγον τὴν ἐξέτασιν των ὁ 'Ερ-
 μάιν. Element. metr. σελ. 44. πλείοντα εἶπε ὁ 'Ιακώβς εἰς 'Αν-
 θολ. Παλ. σελ. 24, 496. 624. καὶ ἀλλαχοῦ. Όλα νὰ τὰ παραλά-
 βωμεν ἐνταῦθα, ἐκρίναμεν περιττὸν, καὶ ἄχρηστον, ἐπειδὴ μάλι-
 στα τὰ πλείοντα ἐκ τούτων ἀνήκουσιν εἰς ποιητὰς τῶν νεωτέρων
 χρόνων.

Π Ι Ν Α Ξ Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ω Δ Η Σ

τῶν περιεχομένων εἰς τὸ Περὶ Προσωδίας.

	σελ.		σελ.
Εἰσαγωγή.	1	Περὶ τῆς εἰς τὰ οὐσιαστικὰ καταλήξεως ᾠν.	14
Γενικοὶ κανόνες περὶ μακρῶς.	2	Περὶ τῆς εἰς μόρια καὶ ἐπιρρήματα συλλαβῆς αν.	15
'Αναγκαῖοι περιορισμοὶ τῶν προεκτεθέντων κανόνων.		Περὶ τῆς τῶν ὀνομάτων καταλήξεως αρ.	—
Χασμωδία.	—	Περὶ τῆς εἰς τὰς κλίσεις καταλήξεως ας.	16
Κανονικαὶ συστολαὶ συλλαβῶν μακρῶν φύσει.	3	Περὶ τῆς εἰς τὰ ῥήματα καταλήξεως ας.	17
'Ακριβέστερος προσδιορισμὸς τῶν θέσει μακρῶν.	4	Περὶ τῆς ι καταλήξεως. Περὶ τῆς ι καταλήξεως	
Γενικὸς κανὼν περὶ τῆς βραχύτητος.	5	εἰς τὰς κλίσεις.	—
Πότε γίνονται ἐκτάσεις βραχείας συλλαβῆς.	—	Περὶ τῆς ι καταλήξεως ἐπιρρημάτων καὶ προ-	
'Εκτάσεις βραχειῶν συλλαβῶν εἰς τὸ τέλος τῶν		θέσεων.	—
λέξεων.	—	Περὶ τῆς τῶν ῥημάτων καταλήξεως ι.	18
'Εκτασις βραχείας συλλαβῆς κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων.	—	Κατάληξις ιν. Περὶ τῆς εἰς τὰς κλίσεις καταλή-	
'Εκτασις τῶν βραχέων εἰς τὸ μέσον τῶν λέξεων.	6	ξεως ιν.	—
'Εκτάσεις βραχείας συλλαβῆς εἰς τὴν θέσιν.	—	Περὶ τῆς καταλήξεως ιν ἔξω τῶν κλίσεων,	19
Περὶ μέτρου τῶν διχρόνων.	6	Περὶ τῆς ις καταλήξεως. Εἰς τὰς κλίσεις.	—
Μέτρον τῶν εἰς τὰς καταλήξεις διχρόνων.	7	Περὶ τῆς εἰς τὰ ἐπιρρήματα καταλήξεως ις.	20
Μέτρον τῆς ᾠ καταλήξεως. Γενικαὶ παρατηρήσεις		Περὶ τῆς υ καταλήξεως. Εἰς τὰς κλίσεις.	—
εἰς τὴν πρώτην κλίσιν, ἢ πρώτην καὶ δευτέραν		Περὶ τῆς υ καταλήξεως ἐπιρρημάτων καὶ ἄλλων.	21
κατὰ τὰς κοινὰς τῶν σχολείων μας γραμματικὰς.	7	Περὶ τῶν καταλήξεων υν. Εἰς τὰς κλίσεις.	—
Μακρὸν ᾠ εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τῆς πρώτης κλίσε-		Περὶ τῆς καταλήξεως υν καὶ υς ἔξω ἀπὸ τὰς κλί-	
ως, ἢ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κατὰ τὰς κοινὰς		σεις.	22
ἡμῶν γραμματικὰς.	—	Περὶ τῆς υρ καταλήξεως ὀνομάτων.	—
Βραχὺ ᾠ εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τῆς πρώτης κλίσεως.	8	Περὶ τῶν εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ προπαραλή-	
Περὶ τοῦ α εἰς τὰ ἀρσενικὰ ὀνόματα τῆς Α κλί-		γουσαν φωνηέντων α, ι, υ. Περὶ τοῦ α	
σεως, ἢ Α καὶ Β κατὰ Λάσκαριν.	12	τοῦ εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ προπαραλήγου-	
Περὶ τοῦ α τοῦ εἰς τὴν κατάληξιν τῆς Β κλίσεως		σαν τῶν ὀνομάτων.	23
(Γ, καὶ Δ κατὰ Λάσκαριν), καὶ τῆς Γ. (Ε'		Περὶ τοῦ ι εἰς τὴν παραλήγουσαν καὶ προπαρα-	
κατὰ Λάσκ.)	—	λήγουσαν τῆς κλίσεως.	24
Περὶ τοῦ α ὁπότε δὲν ἀνάγεται εἰς κλίσεις.	13	Περὶ τοῦ υ τοῦ εἰς τὴν παραλήγουσαν καὶ προ-	
Περὶ τοῦ εἰς τὸ τέλος τῶν ῥημάτων α.	14	παραλήγουσαν τῆς κλίσεως.	26

	σελ.		σελ.
Περὶ τῶν εἰς τὰς συζυγίας διχρόνων $\bar{a}$, $\bar{i}$, $\bar{u}$.	26	Μακρὸν ι εἰς τὴν μέσην συλλαβὴν παραγῶγων.	39
Γενικαὶ παρατηρήσεις περὶ τῶν εἰς τὰς συζυγίας φωνηέντων.	—	Βραχύτης τοῦ ι ἐν τῷ μέσῳ παραγῶγων λέξεων.	40
Μερικώτεροι κανόνες περὶ τῶν διχρόνων a , i , u , εἰς εἶδη τινὰ τῶν ῥημάτων. Περὶ τῶν εἰς $\alpha\zeta\omega$, $\iota\zeta\omega$ καὶ $υ\zeta\omega$ ῥημάτων.	28	Περὶ τοῦ $υ$ τοῦ εἰς τὰς παραγῶγους λέξεις. Μακρὸν $υ$ εἰς τὸ μέσον παραγῶγων λέξεων.	41
Περὶ τῶν εἰς $\alpha\omega$, $\iota\omega$, καὶ $υ\omega$ ῥημάτων.	29	Βραχύτης τοῦ $υ$ εἰς τὸ μέσον παραγῶγων λέξεων.	43
Περὶ τῶν εἰς $\upsilon\omega$ ῥημάτων.	30	Περὶ τῶν διχρόνων a , i , u εἰς τὰς ἀρκτικάς συλλαβὰς τῶν λέξεων.	—
Περὶ τῶν εἰς $\bar{\alpha}\omega$ ῥημάτων.	—	Περὶ τοῦ εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν a . Μακρὸν a εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν λέξεων.	44
Περὶ τῶν εἰς $\bar{\iota}\omega$ ῥημάτων.	31	Βραχὺ a εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως.	—
Περὶ τῶν εἰς $\bar{u}\omega$ ῥημάτων.	32	Περὶ τοῦ εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν ι . Μακρὸν ι εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν λέξεων.	45
Περὶ τῶν εἰς $\upsilon\mu\iota$, $\upsilon\mu\alpha\iota$ καὶ $\alpha\mu\alpha\iota$ ῥημάτων.	35	Βραχὺ ι εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν.	47
Περὶ τῶν εἰς τὴν παραλήγουσαν καὶ προπαραλήγουσαν διχρόνων, a , i , u . Χρόνος αὐτῶν εἰς τοὺς παραγῶγους τύπους.	36	Περὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξεως $υ$. Μακρὸν $υ$ εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν.	48
Μακρὸν $\bar{a}$ εἰς παραγῶγους λέξεις.	—	Βραχὺ $υ$ ἐν ἀρχῇ λέξεων.	50
Βραχύτης τοῦ a εἰς τὸ μέσον παραγῶγων λέξεων.	38		

Σημείωσις. Τὸ πολλάκις ἀναφερόμενον εἰς τὴν Περὶ προσωδίας πραγματείαν σύγγραμμα μὲ λατινικὴν ἐπιγραφὴν, *Regulae de prosodia*, εἶναι ἐλληνιστὶ γραμμένον ἀπὸ ἀνώνυμον παλαιὸν γραμματικὸν Ἑλληνα, προτεταγμένην ἔχον τὴν μακρὸν ταύτην ἐπιγραφὴν. „Κανόνες σὺν Θεῷ περὶ συλλαβῶν ἐκτάσεως καὶ συστολῆς, ἀλλὰ δὴ καὶ περὶ τόνων, περισπωμένης φημὶ καὶ ὀξεΐας.“ Ὁ Ἑρμάννος, ὅστις τὸ ἐξέδωκε πρώτην φορὰν εἰς τὸ πρῶτον μέρος (σελ. 422 — 479) τοῦ συγγράμματος του. „*De emendanda ratione Graecae Grammaticae* ἐν Λειψία, 1801 εἰκάζει ὅτι εἶναι σύγγραμμα Νικηφόρου τοῦ Γρηγορά. Διὰ συντομίαν τὸ ἀνέφερα πάντοτε μὲ τὴν λατινικὴν ἐπιγραφὴν, τὴν ὁποίαν ἔβαλεν ὁ Ἑρμάννος εἰς τὰ ἄνω μέρη τῶν σελίδων.

Διόρθώσεις τυπογραφικῶν ἀμαρτημάτων τοῦ δευτέρου τόμου.

Γράψ

- Σελ. 7. λέξει Μαντευτής ἀντί Μαντεντής.
 Σ. 9. λ. Μαστιγέω ἀντί Ματτιγέω.
 Σ. 10. λ. Μαιονεκτέω ἀντί Μσιονεκτάω.
 Σ. 22. λ. Μεριστής ἀντί Μεριτής.
 Σ. 35. λ. Μηνίω ἀντί Μηνίω.
 Σ. 54. λ. Μυριάμφορος ἀντί Μυριάμφορος.
 Σ. 58. λ. Μῶλυ ἀντί Μῶλυ.
 Σ. 62. λ. Ναυτικός ἀντί Νευτικός.
 Σ. 72. λ. Νικητής ἀντί Νικητής.
 Σ. 85. λ. "Ογε ἀντί "Ογε.
 Σ. 86. λ. "Οδάξω [τὸ πρῶτον] ἀντί "Οδάξω.
 Σ. 91. λ. Οἰκοσιτίς ἀντί Οἰκοσιτύς.
 Σ. 94. λ. "Οἷστευτήρ. ἀντί "Οἷτήρ.
 — — "Οκτάπους ἀντί "Οκτάπους.
 — — "Οἷτοδέγμων ἀντί Οἷτοδέγμων.
 Σ. 98. λ. "Ολέσας ἀντί "Ολέσας.
 Σ. 100. λ. "Ολολυγόνη ἀντί "Ολολυγόνη.
 Σ. 103. λ. "Ομαῦλας ἀντί "Ομαῦλας.
 Σ. 119. λ. "Ορειβασία ἀντί "Ορειβασία.
 Σ. 131. λ. "Οτρηρός ἀντί "Οτρηρός.
 Σ. 134. λ. Οὐραχός ἀντί Οὐραχός.
 Σ. 135. λ. Οὐχ ὅτι ἀντί Οὐχ ὅτι.
 Σ. 142. λ. Παιανία ἀντί Παιανία.
 Σ. 146. λ. Παλίμψυχος ἀντί Παλίμψυχος.
 Σ. 150. λ. Πανάριον. Λατ. ranarium ἀντί ranatium.
 Σ. 151. λ. Πανδίη, ἀντί Πανδίη.
 — — Πανδοχίς ἀντί Πανδοχίς.
 Σ. 155. λ. Παντοτεχνής ἀντί Παντεχνής.
 Σ. 173. λ. Παραψυχή ἀντί Παραψυχή.
 Σ. 175. λ. Παρεμπλάσσω ἀντί Παραμπλάσσω.
 — — Παρηνήνοθς ἀντί Παρηνένοθς.
 Σ. 179. λ. Παρνασίης. Παρνατός, ἀντί Παρνασίης, Παρνατός.
 Σ. 180. λ. Παρομοίω ἀντί Παραμοίω.
 — — Παρόριος ἀντί Παρόριος.
 Σ. 182. λ. Πας ἀντί Πας.
 — — Πασιφανής ἀντί Πασιφανής.
 Σ. 185. λ. Πυσίλυπος ἀντί Πασίλυπος.
 Σ. 186. λ. Παχύμυρον ἀντί Παχόμυρον.
 Σ. 187. λ. Πεδοστιβής, ἀντί Πέδοστιβής.
 Σ. 194. λ. Πεντεκαίδεκαγὰς, ἀντί Πεντεκαίδεκαγὰς.
 — — Πεντεκαετριάκοντούτης, ἀντί Πεντεκαετριάκοντόντης.
 Σ. 198. λ. Περιάγασμα ἀντί Περιάγισμα.
 Σ. 203. λ. Περικλώω ἀντί Περικλοῖδα.
 Σ. 204. λ. Περύλυπος ἀντί Περύλυπος.
 — — Περιμάχρια, ἀντί Περιμάχρια.
 Σ. 209. λ. Περισκεπάξω ἀντί Περισκεπάξω.
 Σ. 211. λ. Περιστεγής ἀντί Περιστεγής.
 — — Περιστροφίς ἀντί Περιστροφίς.
 Σ. 220. λ. Πηλίας ἀντί Πηλίας.
 Σ. 227. λ. Πλάτη ἀντί Πλάτη.
 Σ. 243. λ. Πολυδρία ἀντί Πολυδρία.
 Σ. 246. λ. Πολύμυξος ἀντί Πολύμυξος.
 Σ. 247. λ. Πολυπηνής ἀντί Πολυπηνής.
 — — Πολυπραγμονεύω } ἀντί Πολυπραγ-
 Πολυπραγμονέω }
 Σ. 250. λ. Πολυδρία ἀντί Πολυδρία.
 Σ. 251. λ. Πολύχοος ἀντί Πολύχοος.
 Σ. 252. λ. Πονημάτιον ἀντί Πονυμάτιον.
 Σ. 253. λ. Πόρευμα ἀντί Πόρνευμα.

(B.)

- Σ. 255. λ. Πορφυροβαφείον ἀντί Πορφυροβαφείον.
 — — Πορφυροειδής ἀντί Πορφυροειδής.
 Σ. 256. λ. Πόσις ἀντί Πόσις.
 Σ. 258. λ. Πραγματειώδης ἀντί Πραγματειώδης.
 Σ. 259. λ. Πρατίας ἀντί Πρατίας.
 Σ. 264. λ. Προβλλός ἀντί Προβλλός.
 Σ. 280. λ. Προαναρρίπιζω ἀντί Προαρρίπιζω.
 Σ. 285. λ. Προπεπιβάλλω ἀντί Προπεπιβάλλω.
 Σ. 293. λ. Προστυντίθην ἀντί Προστίθην.
 Σ. 297. λ. Προταλαιπωρέω ἀντί Προσταλαιπωρέω.
 Σ. 299. λ. Προτρύγης ἀντί Προτρύγης.
 Σ. 302. λ. Προχωννύω ἀντί Προχωννύω.
 Σ. 304. λ. Πρωτοπειρία ἀντί Πρωτοπερία.
 — — Πρωτοτοκεύω ἀντί Πρωτοκεύω.
 Σ. 305. λ. Πτεροπρώκτης ἀντί Πτεροπρώκτης.
 Σ. 308. λ. Πυγολαμπάς ἀντί Πυγολαμπάς.
 Σ. 314. λ. Πυρόπιπης ἀντί Πυρόπιπης.
 — — στίχ. 2. Γρ. ὅστις παρατηρεῖ τοὺς ξανθοὺς παῖδας, καὶ Πυρόπιπης κτλ.
 Σ. 318. λ. Ῥάμα, στίχ. 2. Γρ. ῥάμμα.
 Σ. 321. λ. Ῥητός ἀντί Ῥητός.
 Σ. 327. λ. Ῥυπαρομέλας ἀντί Ῥυπαρομέλας.
 Σ. 328. λ. Ῥωπήιον ἀντί Ῥυπήιον.
 Σ. 336. λ. Σεμνοπότος, στ. 1 Γρ. τίμια.
 Σ. 338. λ. Σησαμῖς, ἀντί Σησαμῖς.
 Σ. 339. λ. Σιγαλέος ἀντί Σιγαλέος.
 Σ. 340. λ. Σιδηρόδεσμος ἀντί Σηροδέσμος.
 Σ. 345. λ. Σχαιοσύνη ἀντί Σχαιοσύνη.
 Σ. 351. λ. Σκίραφος ἀντί Σκίραφος.
 Σ. 355. λ. Σκύπτιον ἀντί Σκύπτιον.
 Σ. 356. λ. Σκολήκησις ἀντί Σκαλήκησις.
 — — Σκολήκωσις ἀντί Σκυλήκωσις.
 Σ. 362. λ. Σπερματώσις ἀντί Σπερματώσις.
 — — Σπερμολογία, ἀντί Σπερμολογία.
 Σ. 364. λ. Σπονδαρχίδης ἀντί Σπονδαρχίδης.
 Σ. 367. λ. Στραχυητρόφος ἀντί Στραχυητρίφος.
 Σ. 368. λ. Στεβία ἀντί Στεβία.
 Σ. 373. λ. Στίχινος ἀντί Στίχινος.
 Σ. 379. λ. Στρούδω ἀντί Στρούδω.
 Σ. 384. λ. Συγκαταστασιάζω ἀντί Συγκαταστασιάζω.
 — — Συγκαταφρονέω ἀντί Συγκαταφρονέω.
 — — Συγκατηγορηματικός, ἀντί Συγκατηγορηματικός.
 Σ. 388. λ. Συκάσιος, Συκόβιος, ἀντί Συκ. Συκόβ.
 Σ. 391. λ. Συμμετακινέω ἀντί Συμμετακινέω.
 Σ. 392. λ. Συμπαίδεργα ἀντί Συμπαίδεργα.
 Σ. 403. λ. Συνειργάζω ἀντί Συνειργάζω.
 Σ. 406. λ. Συνεπιμαρτύρησις ἀντί Συνεπιμαρτήρησις.
 Σ. 407. λ. Συνερώτησις ἀντί Συνερώτησις.
 Σ. 422. λ. Σφηκῶν ἀντί Σφηκῶν.
 Σ. 437. λ. Τεκνοφόνος ἀντί Τεκνοφόνος.
 Σ. 439. λ. Τελχίνιος ἀντί Τηλχίνιος.
 Σ. 446. λ. Τέτυξο ἀντί Τέτυξο.
 — — Τευχῆτης ἀντί Τευχῆτης.
 Σ. 449. λ. Τῆτες ἀντί Τῆτες.
 Σ. 450. λ. Τεθνητῆριος ἀντί Τεθνητῆριος.
 Σ. 451. λ. Τινάκτειρα. Τινάκτηρ. Τινάκτης κτλ. Γράψ. Τινάκ-
 κτειρα κτλ.
 Σ. 457. λ. Τόρρα - τὸ ρα, Γρ. Τὸ ρα.
 Σ. 458. λ. Τραγέλαφος ἀντί Τραγέλαφος.
 Σ. 459. λ. Τράμπες ἀντί Τράμπες.

- Σελ. 459. λ. Τραπεζοφόρος ἀντί Τραπ.
 — — Τραρός ἀντί τραρός.
 Σ. 462. λ. Τριγέννητος ἀντί Τριγέννητος.
 Σ. 465. λ. Τριορία ἀντί Τριορία.
 — — Τριποδηλάτος ἀντί Τριποδηλάτος.
 Σ. 466. λ. Τρισυλλαβέω ἀντί Τρισυλλαβέω.
 Σ. 468. λ. Τριώπης, στίχ. 3 πρόσθετα τὰ ἐφεξῆς. Αἰολικῶς ἔλεγον
 καὶ Τριόπτης, καὶ Τριοττίς, ὡς ἐκ τοῦ ὅψ εἶναι τὸ
 ὄσσε. Τὸ Τριοττίς, τὸ αὐτὸ καὶ Τριόπτιον νομίζεται
 εἶδος ἐνωτίων ἢ περιδεραίου, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμη. λέγει
 ἔρματα τριόπην.
 Σ. 474. λ. Τυννοῦτος ἢ Τυννοῦτος ἀντί Τονοντοσί.
 Σ. 492. λ. Τπεκέραις ἀντί Τπεκέραις.

- Σ. 494. λ. Ὑπερστένω τινός ἀντί τιτός.
 Σ. 505. λ. Ὑπόπαστον ἀντί Ὑπόπαστον.
 Σ. 535. λ. Φιλοσογέω ἀντί Φιλοσογέω.
 Σ. 538. λ. Φλυαρολογία, ἀντί - ἱα.
 Σ. 550. λ. Φυσίωσις ἀντί Φυτίωσις.
 — — Φυταλιὰ ἀντί Φυταλιὰ.
 Σ. 568. λ. Χιᾶζω } ἀντί Χιᾶζω, Χιᾶσμ.
 Χιᾶσμός }
 Σ. 583. λ. Χυδαιολογία ἀντί Χυδαιολογία.
 Σ. 584. λ. Χυτροπλάζος ἀντί Χυτροπλάζος.
 — — Χωνευτήριον ἀντί χωνευτήριον.
 Σ. 586. λ. Ψαλμολογία ἀντί Ψαλμογία.
 Σ. 592. λ. Ψιᾶδίδιον ἀντί Ψιᾶδίδιον.

Οὐδεὶς ξύννοιδεν ἑξαμαρτάνων, Πόσον
 Ἀμαρτάνει τὸ μέγεθας, ὕστιστον δ' ὀρά!

Κατάλογος τῶν φιλομούσων συνδρομητῶν εἰς ἐκδοσιν τῆς παρούσης βίβλου.

ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΟΥ.

	σώματα.
Ο' Πανοτιολογιώτατος ἐφημέριος τῆς Γραικορωστικῆς ἐκκλησίας κύριος Ἰλαρίων Κύπριος.	1
Στέφανος Παλαιολόγος.	1
Μιχαὴλ Κουρτοβίχης Σμυρναῖος.	1
Ἀναστάσιος Σπάχος ἐξ Ἰωαννίνων.	1
Νικόλαος Καργάνης Σμυρναῖος.	1

ΒΑΡΣΟΒΙΑΣ.

Ο' Ἐξοχώτατος κύριος Κουρούτας στρατηγὸς κορυφαῖος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ τάγματος τῆς αὐτοκρατορικῆς ὑψηλότητος τοῦ μεγάλου Δουκὸς Κωνσταντίνου Καϊταρίδου, ἱππεὺς διαφόρων ταγμάτων.	2
Ο' ἐν ἀξιωματικοῖς τῶν σωματεφυλάκων τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν κύριος Τιμολέων.	1
Ο' Πρίγκιψ Κάρολος Μαυροκορδάτος.	1
Ο' κύριος Μιχαὴλ Κήροβ μεγαλέμπορος.	1

ΒΙΕΝΝΗΣ.

Ο' Πανοτιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κύριος Ἀβράμιος Ἀγγελάτος ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τῶν αὐτοκρατορικῶν ὑπηκόων Γραικῶν τιμωμένης ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος.	1
Ο' πανοτιολογιώτατος ἐφημέριος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας κύριος Γρηγόριος Καλαγάνης.	1
Ο' τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἱεροδιάκονος κύριος Νεόφυτος Καλαγάνης.	1
Ο' μουσικολογιώτατος ψάλτης τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας κύριος Ἀνδριμὸς ἱεροδιάκονος.	1
Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ τῆς τῶν Αὐτοκρατορικῶν ὑπηκόων Γραικῶν ἀδελφότητος.	2
Οἱ ἐν αὐτῇ διδάσκαλοι κύριοι Ἀδελφοὶ Καπιτανάκη.	1
Ο' Αἰδετιμωτάτος ἐφημέριος τῆς παρὰ τῇ Αὐτοκρατορικῇ Προσβείᾳ Ῥωστικῆς ἐκκλησίας κύριος Γαβριὴλ Μεγλίτσκι.	1
Ο' πανοσιώτατος προηγούμενος τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ Σπαρμού, Ἀρχιμανδρίτης κύριος Ζαχάριας ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τῶν παρεπιδήμων Γραικῶν τιμωμένης ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου.	1
Ο' πανοσιώτατος κύριος Ἰγνάτιος Θεολογίτης ἐκ Πατρῶν ἐφημέριος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας.	1
Ο' μουσικολογιώτατος ψάλτης τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας κύριος Ἀλέξανδρος Μιμῆς ὁ ἐκ Νεοχωρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.	1
Ο' πανοτιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης, πρῶτον μὲν ἐφημέριος τῆς προειρημένης ἐκκλησίας, νῦν δὲ τῆς ἐν Λεϊψία τῶν Γραικῶν ἐκκλησίας, κύριος Ἰωάννης Ἀθανασιάδης ἐξ Ὀλύμπου.	20
Ο' Εὐγενέστατος Βαρὼν Σακελλάριος κύριος Χριστόφορος ἐξ Ἀδριανουπόλεως.	20
Ο' Εὐγενέστατος Λόρδ Γιλφόρτ κύριος Φριδερικός.	4
Ο' σοφολογιώτατος Προφῆσσωρ τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Παταύου κύριος Ἰωάννης Πετρετίνης.	1
Ο' Εὐγενέστατος Βαρὼν Μπέλιος κύριος Κωνσταντίνος.	2
Ο' Εὐγενέστατος ἱππεὺς κύριος Γεώργιος Σίνας ἀρχὼν Χόδου καὶ Κιτσίας.	5
Ο' Εὐγενέστατος κύριος Ἀλέξανδρος Μαντσιαρλῆς ἀρχὼν Δελ- λινιέστης.	4

Ο' Εὐγενέστατος κύριος Δημήτριος Μαντσιαρλῆς ἀρχὼν Δελ- λινιέστης.	4
Ο' Εὐγενέστατος Βαρὼν Μουστάτσας κύριος Ἰωάννης.	4
Ο' Εὐγενέστατος κύριος Ἰωάννης Μανούσης Δ.	4
Ο' Εὐγενέστατος ἀρχὼν Σπαδάρης κύριος Κωνσταντίνος Ῥά- λης.	2
Γεώργιος Πετροβίτζ.	4
Αὐτάδελφοι Ἰ. Κάρζια.	4
Χριστόδουλος Μποσίνος.	1
Δημήτριος Ποστολάκις.	2
Ο' αὐτὸς διὰ τὴν σχολὴν Μεσόβου.	1
Ο' αὐτὸς διὰ τὸν εὐγενέστατον Κόμητα κύριον Στέφανον Θεο- τόκην.	1
Γεώργιος Σκαρμαγκᾶς.	2
Ἀνδρέας Λαγώνικος.	1
Ἀναστάσιος Δημ. Δουδούμης.	2
Μιχαὴλ Δημ. Κούρτης.	2
Χαρίσιος Οἰκονόμου.	2
Γεώργιος εὐγενὴς ἀπὸ Γκίρα.	2
Κωνσταντίνος Ἐμμανουὴλ Γαίκου.	2
Σωτήριος Ἀντωνίου.	2
Μ. Χαρίση.	1
Ἀντώνιος Μ. Δούμπα.	1
Ἀλέξανδρος Μ. Κούρτης.	1
Γεώργιος Μεταξᾶς.	1
Γεώργιος Ἀνδρέου Κλοκώνης.	1
Παντίας Ῥάλλης.	2
Γ. Εὐγενικό.	1
Μιχὲς Βλαστός.	1
Ἀντώνιος Ῥοδοκανάκης.	1
Σέργιος Γαλάτης.	1
Ζώης Χαραμῆς.	1
Χρήστος Μελιγγός.	1
Κωνσταντίνος Κάπρα εὐγενὴς δὲ Ζούππα.	1
Δημήτριος ἱππεὺς εὐγενὴς Γκίρα.	1
Μιχαὴλ Κιοπέκα.	1
Νικόλαος καὶ Βασίλειος Μαντσουράνη.	1
Ο' Εὐγενέστατος Βαρὼν Δωβλόφ κύριος Κάρολος.	1
Ο' Εὐγενέστατος Χενικστῆν κύριος Αὐγουστὺς.	1
Παναγιώτης Δ. Ῥαϊκοβίτζ.	1
Πολύζος Ῥογκώτης.	1
Βρούτος Εὐγενὴς ἀπὸ Τζεττήρη.	1
Βρέτας Ἰωάννου Παπᾶ Ναούμ.	1
Πέτρος ὁ Δάρβαρις.	1
Κύρος Νικόλιτζ.	1
Δρόσος Λαγόγ.	1
Δημήτριος Μεταξᾶς.	1
Δημήτριος Λαγός.	2
Λάμπρος Πέτρου παπᾶ Σαούλ.	1
Νικόλαος Χρυσόχορ.	1
Παράσχος Παρασκευᾶς.	1
Ἀλ. καὶ Νικ. Σκαναβῆς.	1
Γεώργιος Σαμμάρας.	1
Γάκιος Διαμαντίδης ἐκ Φιλιππουπόλεως.	1
Μαργαρίτης Σκαμπάλη.	1

Ο' Εὐγενέστατος Κόμης Ἀρμίας κύριος Πέτρος Πετροβίτζ. 1
 Κυριακός Χ. Ἀγγέλου. 1
 Κώπτας Μιχαήλ. 1
 Ο' αὐτός διὰ τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Δαλματίας, 2
 Ἀλβανίας, Ἰτρίας καὶ Ραγούζης κύριον Βενέδικτον Κραλιαβίν. 1
 Ο' αὐτός διὰ τὸν ἐντιμώτατον κύριον Ἀνδρόνικον Παΐκου. 1
 Μαργαρίτης Δ. Πάμφιλος. 1
 Ἀναστάσιος Δούζης. 1
 Παναγιώτης Ἰωάννου Βελδάρης ἐκ Σιατίστης. 1
 Θεόδωρος Γάλλης. 2
 Ο' αὐτός διὰ τὸν Ἀλέξανδρον Μαύρον. 5
 Ἀναστάσιος Μελιγγός. 1
 Ἰωάννης Ἀναστασίου Σιμώτας ἐκ Κλεισούρας τῆς Μακεδονίας. 1
 Στέργιος Νικολίδης εὐγενὴς Δὲ Πίνδο. 1
 Ο' ἐν Τερζέττῃ Ἰάκωβος Γιώτας διὰ τὸν ἐν Κυθήροις κύριον Ἀν- 2
 τώνιον Νάζον.

ΒΟΥΚΟΡΕΣΤΙΩΝ.

Ο' Εὐγενέστατος Βαρόν Μεϊτάνης κύριος Στέφανος. 2
 Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων Ἀγας κύριος Γεώργιος Φλωρέσκος. 1
 Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων Στόλνικος κύριος Πετράκης Ἀριόνης. 1
 Αἱ εὐγενεῖς δέσποιναί Κλεωπάτρα καὶ Ἀθηνά τοῦ Κωνσταντί- 1
 νου Δημητρίου. 1
 Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων Ἀγας κύριος Ἀλεξάνης Βελλαράς. 1
 Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων Βόρνικος κύριος Χορμούζης. 1
 Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων Σερδάρης κύριος Γεώργιος Ἰωάννου. 1
 Ἀλέξανδρος Δημητρίου παρὰ τῷ Σερδάρῃ Γεωργίῳ 1
 Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων Κεμινάκης Κ. Τζευχερής. 1
 Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων Σλουτσάρης κύριος Μανουήλ Βλαχίδης. 1
 Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων μέγας Πόστέλνικος κύριος Ἰωάννης 1
 Κοκορέσκος. 1
 Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων Καμινάρης κύριος Μακελάκης Σεργιάδης. 1
 Ο' Εξοχώτατος ἱατρός κύριος Ἀπόστολος Ἀρτάκης. 1
 Ο' Εξοχώτατος ἱατρός κύριος Γεώργιος Γαββαλάς. 1
 Ο' Εξοχώτατος ἱατρός κύριος Ἀθανάσιος Καραζήσης. 1
 Ο' Εὐγενέστατος κύριος Κωνσταντῖνος Πουτκουλάτσος. 1
 Ο' κύριος Μανουήλ ποτὲ Κωνσταντίνου Μποτάνιου. 1
 Ο' κύριος Κωνσταντῖνος Ἰωάννου Ρότα. 1
 Ο' κύριος Γεώργιος ἀριστεροῦ χειρὸς ἐξ Ἰωαννίνων. 1
 Ο' κύριος Ζώτος Καρανικόπουλος Ζαγορίσιος. 1
 Ο' κύριος Νικόλαος Ἰωάννου Μιμμής. 1
 Ο' κύριος Κ. Ἰ. Ζουπαννιώτης. 1
 Ο' λογιώτατος κύριος Καλούσιος Ἀλεξάνδρου ἐκ Τυρνάβου τῆς 1
 Θεσσαλίας. 1
 Ο' κύριος Νικόλαος Γεωργίου Ζουπανιώτης. 1
 Ο' κύριος Παΐσιος Ἱεροδιάκονος Ζαγοραῖος. 1
 Γεράσιμος Ἱεροδιάκονος Κρής. 1
 Θεόδωρος Ἀριτσίδης. 1
 Ἰωάννης Δημητρίου. 1
 Ἰωάννης Χ. Ἰωάννου Ζώης. 1
 Γεώργιος Παπαδόπουλος. 1
 Γεώργιος Ἰωαννίδης Φιλαδελφεύς. 1
 Μ. Δραγίτζης. 1
 Κύριλλος ὁ πρῶτος Ρετβανιάκος ἀγιοταμίτης. 1
 Χατζῆ Νικόλαος Κρής. 1
 Μιχαήλ Μερσεσέσκος. 1
 Γεώργιος Ἡρακλεΐδης Πελοποννήτιος. 1
 Ἰωάννης Διαμαντίου Καρίμης ὁ ἐξ Ἰωαννίνων. 1
 Μ. Ἀπρίκης. 1
 Κωνσταντῖνος Τζερνοβοδιάνος. 1
 Κωνσταντῖνος Μερσεσέσκος. 1
 Ν. Δ. 1
 Ἰωάννης Πασπάλης ἐκ Λεμβαδίας. 1
 Μ. Στεριόπουλος. 1
 Ἰωάννης Παπαδόπουλος. 1
 Κωνσταντῖνος Κραηζάνος. 1
 Πελύζος. 1
 Ἰωάννης Στίμμος ὁ ἐκ Μετόβου τῆς Ἠπείρου. 1
 Χρ. Κ. Κ.

Σπυρίδων Οἰκονομίδης ἀπὸ Σίπερι. 1
 Παρθένιος ἐκ Δελβίνου. 1

ΔΡΕΣΔΗΣ.

Ο' Πρίγκιψ Καϊταχοζηνός κύριος Ἀλέξανδρος. 1

ΖΑΚΥΝΘΟΥ.

Ο' Πανιερώτατος πρῶτος Ἐδέστης κύριος Διονύσιος Λάζαρος Ζα- 1
 κύνθιος. 1
 Ο' Αἰδεσιμώτατος Ἱερ. Νικογεώργιος Ἀρχ. Μ. Οἶκ. 1
 Ο' Αἰδεσιμώτατος Ἱερ. Στυλιανός Χαλκοματᾶς καὶ Ἀρχ. 1
 Πρωτοσύγκελλος. 1
 Ο' Αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς Γεώργιος Μάνεσσης ἀρχιερατικὸς Ἀρ- 1
 χιεραυδρίτης. 1
 Ο' Αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς Διονύσιος Κωνταράτης. 1
 Ο' Λογιώτατος Ἱερεὺς Διονύσιος Πουπληκόλας. 1
 Ο' Λογιώτατος Ἱερ. Ἀναστάσιος ὁ Πολίτης. 1
 Ο' Πανοσιώτατος Ἱερ. Πέτρος Πατρινός. 1
 Ο' Πανοσιολογιώτατος Ἱερ. Διονύσιος Ἀνοιός. 1
 Ο' Λογιώτατος Ἱερ. Σπυρίδων Ταβουλάρης. 1
 Ο' Προτιμώτατος διοικητὴς καὶ ἱππεὺς κύριος Διονύσιος Βούλτο. 1
 Ο' εὐγενέστατος καὶ ἐξ εὐγενῶν καταγομμένος Ἱππεὺς κύριος 1
 Ἀντώνιος Κομούτος. 1
 Ο' ἐκλαμπρότατος ἱππεὺς κύριος Ἰούλιος Δωμενεγίνης. 1
 Οἱ ἐκλαμπρότατοι ἀδελφοὶ Μαρτίνγγο Γαῖτα Διονύσιος τε καὶ 2
 Κωνσταντῖνος. 2
 Ο' ἐκλαμπρότατος Ἱππεὺς κύριος Ἰωάννης Δορμενέτης. 1
 Ο' ἐκλαμπρότατος κύριος Ἐμμανουήλ Βλατιός. 1
 Ο' ἐκλαμπρότατος κύριος Θεόφιλος Φραγκόπουλος. 1
 Ο' ἐκλαμπρότατος κύριος Δημήτριος Μιχαλίδης. 1
 Ο' ἐκλαμπρότατος κύριος Ἀλοῖτιος Κούρτζουλας. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Εὐτύχιος Σωμερίτης. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Διονύσιος Ἰωάννου Καρρέρης. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Γεώργιος Ἰωάννου Βερίκιος. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Διονύσιος Γριπάρης. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Διονύσιος Δαμουλιάνος. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Πέτρος Σηγαῦρος. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Εὐστάθιος Χαριάτης. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Ἀνδρέας Μιχαὴλ Κοκκίνης. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Διονύσιος Λεονταρίτης. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Ἰωάννης Μᾶης Ζακύνθιος. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Ἀντώνιος Βασιόπουλος. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Ἀνδρέας Δόνδος. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Ἀνδρέας Παπαδόπουλος. 1
 Ο' σοφολογιώτατος δημόσιος διδάσκαλος κύριος Ἀναστάσιος Κα- 3
 ραβίας Ἰσακῆτιος. 3
 Ο' φιλόμουσος κύριος Χρήστος Σχοινᾶς. 1
 Ο' εὐγενέστατος Ρωσσικὸς Πρόξενος κύριος Ἀνδρέας Σανδρίνη. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Σπυρίδων Γαρζώνης. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Χρήστος Κουτσογιαννόπουλος. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Κωνσταντῖνος Δραγώνας. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Παγιώτης Θ. Στεφάνου. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Ἀντώνιος Βερίκιος. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Ἀναστάσιος Μονδῖος. 1
 Ο' ἐκλαμπρότατος κύριος Ἀνδρέας Γαῖτας. 1
 Ο' ἐκλαμπρότατος ἐξ ἀπορρήτων κύριος Διονύσιος Κουλουμπάρδος. 1
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Γεώργιος Πέτας. 1
 Ο' ἐκλαμπρότατος κύριος Στυλιανός Στραβοπόδης. 1
 Ο' εὐγενὴς κύριος Πέτρος Σκιαδόπουλος. 1
 Ο' εὐγενὴς κύριος Ἀναστάσιος Διονύσιος Ἑλληνας. 1
 Ο' εὐγενὴς κύριος Δημήτριος Χαμετίου. 1
 Ο' εὐγενὴς κύριος Παῦλος Παπαδάτος. 1
 Ο' λογιώτατος κύριος Θεόδωρος Παντής. 1
 Ο' λογιώτατος Ἀναγνώστης κύριος Διονύσιος Πομόνης. 1
 Ο' λογιώτατος Ἀναγνώστης κύριος Παναγιώτης Φουρτόνης. 1
 Ο' λογιώτατος Ἀναγνώστης κύριος Διονύσιος Μπαρότζης. 1
 Ο' λογιώτατος Ἀναγνώστης κύριος Σπυρίδων Κοριατόπουλος. 1
 Ο' λογιώτατος Ἀναγνώστης κύριος Διονύσιος Γαῖνερ. 1
 Ο' λογιώτατος Ἀναγνώστης κύριος Σπυρίδων Μίγγουλας. 1

Ο' Ιατροφιλόσοφος κύριος Νικόλαος Καλύβας.
 Ο' Ιατροφιλόσοφος κύριος Διονύσιος Ταλιαπιέρης.
 Ο' φιλογενής καὶ φιλόμουσος κύριος Ἰωάννης Γρυπάρης.
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Νικόλαος Κοργιανίτης.
 Ο' λογιώτατος ἀναγνώστης κύριος Ἰωάννης Δράμεσης.
 Ο' ἐκλαμπρότατος κύριος Διονύσιος Μάρκου Ξανθόπουλος.
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Γρηγόριος Δημητρίου Κοιτορδής.
 Ο' λογιώτατος ἀναγνώστης κύριος Θωμᾶς Ἀνοιός.
 Ο' λογιώτατος ἀναγνώστης κύριος Νικόλαος Ἀβάσταγος.
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Ἰάκωβος Στραβεπόδης.
 Ο' εὐγενέστατος κύριος Ἀναστάσιος Δακουρής.
 Ο' λογιώτατος ἀναγνώστης κύριος Διονύσιος Πομόνης.
 Ἰωάννης προκυνητής Κονακίνη Ραϊδαιστινός.
 Κόμης Ν. κόλαος Μεσσηλῆς.
 Σπυρίδων Ἀλεξανδρόπουλος.
 Δημήτριος Κρητικόπουλος.
 Νικόλαος Λογοθέτης τοῦ Πέτρου.
 Γεώργιος καὶ Παναγιώτης ἀδελφοὶ Χαλκιοπούλου.
 Γωστήφ Ἡσαίου.
 Οἱ κύριοι ἀδελφοὶ Βλαστοὶ Πέτρος καὶ Γεώργιος.
 Ζαχαρίας Ἱεροδιάκονος Κυθηρεὺς.
 Ἀβράμιος Χρόνια.
 Κωνσταντῖνος Χ. Τσούκα } ἐξ Ἀμπελακίων.

ΚΕΡΚΥΤΡΑΞ.

Ἰωάννης Κοντούρης Κεφαλλην.
 Δημήτριος Σεβαστόπουλος.
 Σῆμος Ἀγγελος.
 Δημήτριος Ὀλύμπιος.
 Χριστόφορος Δουλδούνας.
 Ο' ἐκλαμπρότατος βουλευτής κύριος Ἰωάννης Κοντολέων ἐκ
 Κυθήρων.
 Χριστόφορος Πέγκος.
 Δημήτριος Τζίμας.
 Ἀντώνιος Νομικός Ζακύνδιος.
 Γρηγόριος Ἱεροδιάκονος.
 Καμινάκης Μιλιδώνης Κεφαλλην.
 Ηλίας ἀναγνώστης Ἀληπράντης Κεφαλλην.
 Τηλέμαχος Παῖσιος Ἰθακήσιος.
 Φίλιππος Καλκάνης Λευκάδιος.
 Βασίλειος Μαράτος Ἰθακήσιος.
 Παναγῆς Ἀντ. Κυπαρίονις Ἰθακήσιος.
 Νεόφυτος Δόττος.
 Λουκᾶς Νάκου.
 Δαμιανός Μωραΐτης Παπούλη.
 Σταματέλης Ποστόλη.
 Δημήτριος Νίτσος.
 Δημήτριος Ἀπόστολος Ἀναγνώστης Ζακύνδιος.
 Νικόλαος Μανδρικάρδης Ἀναγνώστης Ζακύνδιος.
 Ἀγγελος Ζήτος Ἀναγνώστης Ζακύνδιος.
 Ἀπόστολος Μαζαράκης Ἀναγνώστης Κεφαλλην.
 Δημήτριος Μακρής.
 Θεόδωρος Γαζής.
 Ἰωάννης Φερσντηνός Κερκυραῖος.
 Ἰωάννης . . . Κεῖος.
 Κωνσταντῖνος Ν. Σπαθῆς.
 Παῦλος Σταυρόπουλος.
 Θεοδόσιος παππᾶ Ἀλεξίου ἐξ Ἰωαννίνων.
 Θεόκλητος Φαρμακίδης.
 Σπυρίδων Γωστόλιμος Ζακύνδιος.
 Γεράσιμος Δαραφάνης Κεφαλλην.
 Νικόλαος Κοντογούρης Κεφαλλην.
 Ἀνδρέας Αὐχίλος Κεφαλλην.
 Σπυρίδων Σκουρτός Ἀναγνώστης Ζακύνδιος.
 Γεώργιος Τζουκαλᾶς Ἀναγνώστης Ζακύνδιος.
 Φραγκίσκος Πυλαρινός Κεφαλλην.
 Ἀνθίμος Ἀναγνώστης ὁ Μαζαράκης Κεφαλλην.
 Διονύσιος Κεφαλᾶς Κεφαλλην.
 Ἀντώνιος Σταθάτος Ἀναγνώστης Ἰθακήσιος.
 Δημήτριος Κωστόπουλος Ἀναγνώστης Ζακύνδιος.

1 Ἀντώνιος Μαρινίδης Κερκυραῖος ὁ Πανδός.
 1 Ἀθανάσιος Πολίτης Κερκυραῖος.
 1 Γεώργιος Χρυσοβέργης Βυζάντιος.
 1 Δωρόθεος Στεφανάκης ἐκ Κρήτης.
 1 Ἰωάννης Λεοντίδης Μεσημβρινός.
 1 Δημήτριος Κανιστρίδης Τρικκαλινός.
 1 Πέτρος Μπούας Κερκυραῖος.
 1 Κωνσταντῖνος Ἀριστείας Βυζάντιος.
 1 Κωνσταντῖνος Πλατὺς Χῖος.
 1 Ἰωάννης Π. Κομπότης ἐξ Ἀρτης.
 1 Μιχαὴλ Τολμίδης Τενέδιος.
 1 Δημήτριος Δεσποτόπουλος Ἀγχιαλίτης.
 1 Χρῆστος Σχοινᾶς Κωνσταντινοπολίτης.
 1 Κωνσταντῖνος Γενοβίλης ἐκ Νικοπόλεως.
 1 Κωνσταντῖνος Κομνηνός Βυζάντιος.
 1 Σπυρίδων Κουρῆς Κερκυραῖος.
 1 Θεόδωρος Δαβράνος Κερκυραῖος.
 1 Ἑρμαιουστὶν Βλαστός Ζακύνδιος.
 1 Νικόλαος Βεναρδάκης Ζακύνδιος.
 1 Σπυρίδων Σιδηροκαστρίτης Ζακύνδιος.
 1 Γεώργιος Πύληας Ἰθακήσιος.
 1 Σπυρίδων Καραβίας Ἰθακήσιος.
 1 Γεώργιος Ζαβός ποτὲ Εὐσταδίου Ἰθακήσιος.
 1 Ἰωάννης Καραβίας Ἰθακήσιος.
 1 Κωνσταντῖνος Γουλιμῆς Μεσολογγίτης.
 1 Νικόλαος Μακροτάσπουλος Μεσολογγίτης.
 1 Ἰωάννης Πατχάλης Χῖος.
 1 Ἰωάννης Μάστορας Πάξιος.
 1 Ἀριττοτέλης Μιχαὴλ Ἠπειρώτης.
 1 Χρῆστος Ἰωάννου Μπερατινός.
 1 Παναγιώτης Κυπαρίσσης Ἰθακήσιος.
 1 Ἰωάννης Παῖσιος ἐκ Θεσσαλονίκης.
 1 Ἀμβρόσιος Παγιάτης Κερκυραῖος.
 1 Ἀλκιβίος Γαβαλλᾶς Κερκυραῖος.
 1 Ἀναστάσιος Καμβύτας Κερκυραῖος.
 1 Ἀναστάσιος Δούκας Κερκυραῖος.
 1 Βασίλειος Κατσηφός Ἰωαννίτης.
 1 Γεώργιος Θεριανός Ἱατροδιδάσκαλος.
 1 Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος.
 1 Ο'νούφριος Κυμινᾶς Κερκυραῖος.
 1 Παναγιώτης Κοντσουβέλης Ἰθακήσιος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

1 Νεόφυτος Βάμβας.
 1 Ἰωάννης Χοιδᾶς.
 1 Σπυρίδων Δαφαράνης Ἀρχιδιάκονος.
 1 Γεώργιος Καλλιγᾶς Μποσώνης.
 1 Νικόλαος Γερ. Μουσούρης.
 1 Συμεὼν Καρδάκης.
 1 Ἰωάννης Ἱερεὺς ὁ Βόρος.
 1 Διονύσιος Ἀραβαντηνός.
 1 Μαρτῖνος Λουβέρτος Σπυρίδωνος.
 1 Γεράσιμος Θεόφιλος.
 1 Γεράσιμος Λευκόκοιλος.
 1 Γεράσιμος Σολομός.
 1 Εὐστάδιος Σαγγουινάτζος.
 1 Ἀθανάσιος Ἀννινός.
 1 Γερμανός ὁ Καρούσος.
 1 Νικόλαος Σδρίνας.
 1 Κοσμᾶς Φλαμινάτος.
 1 Παναγῆς Τσιμάρης.
 1 Γωακείμ Κωνσταντῆς.
 1 Σπυρίδων Μεταξᾶς.
 1 Γεράσιμος Καρδάκης.
 1 Δημήτριος Ἰγγλέσης.
 1 Βασίλειος Κουκινάτος.
 1 Ἀλέξανδρος Σολομός.
 1 Χριστόδουλος Ραζής.
 1 Κωνσταντῖνος Ἰγγλέσης.
 1 Νικόλαος Καρδάκης.

Γεράσιμος Κοργιαλένιος.	1
Παναγής Μεταξάς.	1
Δουκᾶς Τριγγίνης.	1
Σωτήριος Μακρῆς.	1
Γωάννης Λουβέρδος.	1
Γωάννης Φωκᾶς.	1
Δημήτριος Θεοδοσιάδης Θετταλομάγνης.	1
Σπυρίδων Λουκίτας.	1
Αναγνώστης Μανιάτης.	1

ΚΙΣΝΟΒΙΟΥ.

Ο' Πανιερώτατος πρώην Σερβίας καὶ ἱππεὺς τοῦ τάγματος τῆς ἁγίας Ἀννης κύριος Λεόντιος.	1
Ο' τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου Γαλατᾶ Ἀρχιμανδρίτης, καὶ ἱππεὺς τοῦ Β' τάγματος τῆς ἁγίας Ἀννης κύριος Παρθένιος.	1
Ο' τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου τῶν τριῶν ἱεραρχῶν Ἀρχιμανδρίτης κύριος Σεραφεῖμ.	1
Ο' Ἀρχιμανδρίτης κύριος Θεοδόσιος πρώην Ῥαδουλιώτης.	1
Ο' Ἀρχιμανδρίτης κύριος Ἀγάπιος Σούτσος.	1
Ο' Ἡγούμενος Τζατατζούδας κύριος Πορφύριος.	1
Ο' ἐξοχώτατος Γενεράλης κύριος Κωνσταντῖνος Ἀντωνίου Κατακάκης.	1
Η' ἐκλαμπροτάτη Δομνίτσα κυρία Ῥαλοῦ Μουρούζη.	1
Ο' ἄρχων Ποττέλνικος κύριος Ἰωάννης Σχινᾶς.	1
Ο' ἄρχων Ποττέλνικος κύριος Κωνσταντῖνος Πλαγηνός.	1
Ο' ἄρχων Καμινάρης κύριος Βασίλειος παπᾶ Μιχαήλ.	1
Γρηγόριος Γεωργίου Ἀρτηνός Γραικός τῆς Νίσσης.	1
Γωάννης Βελιστάριος.	1
Δημήτριος Κανούσις.	1
Γωάννης Γεωργαντόπουλος.	1
Θεοδόσιος Κελαδινός.	1
Νικόλαος Δέμης.	1
Δημήτριος καὶ Γεώργιος Καραττάδης.	2
Τριαντάφυλλος Θεοδώρου Σεκρετάρης.	1
Θεοδόσιος Χριστοδούλου Ζαγορίσιος Σιαμνελίτης.	1
Νικόλαος Β. Γκούστης Μακρηνησιώτης.	1
Γωάννης Χριστοδούλου Σόμοφ.	1
Παχάρνικος Κωττάκης Πανάγου Καπεταναθανασίου τοῦ Καριτινοῦ.	1
Νικόλαος Δημητρίου Φορμάνση Μιτυληναῖος.	1

ΛΙΒΟΡΝΟΥ.

Ο' ὑψηλότατος Αὐθέντης Ἰωάννης Γεωργίου Καρατσᾶς.	3
Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Μπάνος κύριος Γεώργιος Ἀργυρόπουλος.	1
Παναγιώτης Πάλλης.	1
Φραγγούλης Ῥοδοκανάκης.	1
Γεώργιος Μεϊτάνης.	1
Γωάννης Καλόβολος.	1
Α. Κ. Ἀργέντης.	1
Κωνσταντῖνος Διαμαντόπουλος.	1
Κηλλίνικος Κρεατσούλας.	1
Γωάννης Κωνσταντίνου Ναουσταῖος.	1
Σταμάτης Ῥοδοκανάκης.	1
Αντώνιος Ῥαμαδάνης.	1
Γωακείμ Βλαμόντης.	1
Πατχάλης Δημιανάδης.	1
Μιχαήλ Γαλάτης.	1
Ο' ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας διὰ τὸ σχολεῖον.	1
Φραγγούλης Δ. Πετροκόκκινος.	1
Δημ. Γυαλᾶς.	1
Χριστόδουλος Δεσπότης.	1

ΜΑΡΙΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Οἱ λογιώτατοι υἱοὶ Κυριακοῦ Παπῶβ.	1
Ο' ἐλλογιμώτατος διδάσκαλος Δημήτριος Μιχαήλου Χαραμουντάνης ἐκ Κυθέρων.	1
Οἱ λογιώτατοι Κύριλλος καὶ Γαβριήλ υἱοὶ Χ. Ματθαίου Καλέρη.	1
Ο' ἐλλογιμώτατος διδάσκαλος Ἰάλτας Ἰωάννης Γρηγοριάδης Πλάτων Κερατούντιος.	1
Ο' τιμιώτατος Δημήτριος Ἀθανασιάδης Μαλίτσωβ ἐξ Ἰάλτας.	1

Ο' μουσικολογιώτατος Ἐλευθέριος Χριστοδούλου Κεχαλόγλος Κερατούντιος.	1
---	---

ΜΟΣΧΑΣ.

Ο' εὐγενέστατος κύριος Γρηγόριος Δημητρίου Μιμῆς.	1
Ο' εὐγενέστατος κύριος Σωτήριος Δημητρίου Μιμῆς.	1

ΝΙΖΝΗΣ.

Ο' Πανιερώτατος ἅγιος Συνάδων κύριος Ἰάκωβος Βυζάντιος.	1
Οἱ Πανοσιώτατοι ἐφημέριοι τῆς ἐν Νίστῃ Γραικικῆς ἐκκλησίας κύριος Γρηγόριος Σιχνῆς Πάτριος καὶ κύριος Χρυσάνδος Κωνσταντῆς ἐκ Περιστατῶν τῶν Γανοχωρίων.	2
Ο' Εὐγενέστατος κύριος Νικόλαος Ζωσιμάς.	2
Ο' εὐγενέστατος Σέσσωρ τοῦ Κολλεγίου κύριος Γεώργιος Προμύδης.	1
Τὸ Γυμνάσιον τῶν ὑψηλῶν μαθημάτων τοῦ Πρίγκιπος Μπεσπορόδου.	1
Χριστόδουλος Ἰερόπαις Τρικεὺς Προφύτωρ τοῦ Γυμνασίου τῶν ὑψηλῶν μαθημάτων τοῦ Πρίγκιπος Μπεσπορόδου.	1
Νικόλαος Ἀρτηνός τῆς ἐν Νίστῃ Ἀλεξανδρινῆς ἐλληνικῆς σχολῆς διδάσκαλος.	2
Παναγιώτης Ἰερόπαις Τρικεὺς διδάσκαλος τοῦ ἐν Κιοβίῳ αὐτοκρατορικοῦ γυμνασίου.	1
Ο' κύριος Χριστόδουλος Μαυρομμάτου.	1

ΟΔΗΣΣΟΥ.

Θεόδωρος Σεραφῖνος.	1
Πέτρος Ἠπήτης.	1
Θεόδωρος Ἠπήτης.	1
Γεώργιος Λεβεντίδης.	1
Γεώργιος Κλεόβουλος.	1
Τὸ ἐλληνικὸν ἐμπορικὸν σχολεῖον.	2
Βασίλειος Ξένης.	1
Ἰωάννης Σταμελόπουλος.	1
Ἠλίας Μάνεστης.	1
Κ. Ζεβάρης.	1
Δημήτριος Σάρος.	1
Νικόλαος Χριστοδούλου.	1
Βασιανός Παλαιολόγος.	1
Σπύρος Καλογεράκης.	1
Γωάννης Πελοπίδης.	1
Κωνσταντῖνος Παπούδης.	1
Δημήτριος Καψάλης.	1
Εὐμανουὴλ Μεγκούσης.	1
Δημήτριος Ἰγγλέσης.	4
Γεράσιμος Ηούπας.	1
Γεράσιμος Πανᾶς ἱατρός.	1
Γρηγόριος Μαρασλῆς.	1
Απόστολος Δούμας.	1
Κωνσταντῖνος Δημητρίου Πολίτης.	1
Νυριακός Κουμπάρης.	2
Α'λέξανδρος Ῥαδινός.	1
Α'ναστάσιος Μπούμπας.	1
Γωάννης Δούμας.	1
Κωνσταντῖνος Φιλαλήτης.	1
Γωάννης Πολυχρονιάδης.	1
Δημήτριος Προφύριου Βογοβίνος.	1
Νικόλαος Βασιλείου Μακρῆς.	1
Νικήτας Γεωργίου.	1
Θεοχάρης Ἰωαννίδου.	1
Γεώργιος Λατκαρίδης.	1
Γεώργιος Ἀνδριάδης Κρής.	1
Κωνσταντῖνος Ἀρτηνός.	1
Ἀδελφοὶ Σταμήριος ἐκ Μεσόβου.	1
Κωνσταντῖνος Κόκκινος.	1
Δημήτριος Ζάνος.	1
Δημήτριος Βαρλαάμ.	1
Α'λέξανδρος Δ. Σχινᾶς.	1
Κωνσταντῖνος Βαρδαλάχης.	1
Αἰκατερίνα Βαρβάτη.	1

Ἀντώνιος Τολμίδης. 1
 Μιχαὴλ Παλαιολόγος. 1
 Ἀθανάσιος Λεονάρδος διὰ τὸ σχολεῖον τῶν Ἀμπελακίων. 1

ΠΕΣΤΗΣ.

Ο' Πανιερώτατος ἅγιος Βούδας κύριος Διονύσιος Πομποβίκης. 1
 Ο' κύριος Διονύσιος Α. Στασινός. 1
 Ο' κύριος Ἀλέξανδρος Δορμούσης. 1

ΣΙΜΠΙΝΙΟΥ.

Ζηρόβιος. Χ. Η. Πώπ. 1

ΣΜΥΡΝΗΣ.

Ο' Πανιερώτατος Μητροπολίτης ἅγιος Σμύρνης κύριος Παΐσιος. 1
 Γεώργιος Η. Μεταξάς. 1
 Γεώργιος Ἀντ. Παυλίδης. 1
 Ἀνεψιὸς Κανέλλου Σοφιανόπουλου. 1

ΣΤΕΦΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

ἡ Κρονστάτ.

Ο' Εὐγενέστατος ἄρχων Βόρνικος κύριος Γρηγόριος Παλλιάνος ἐκ Βουκορεστίων. 2
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Βόρνικος κύριος Κωνσταντῖνος Σαμουράκης ἐκ Βουκορεστίων. 1
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Λογοθέτης κύριος Γεώργιος Φιλίππεσιος. 2
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Λογοθέτης κύριος Νικόλαος Γκίχας. 1
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Καμινάρης κύριος Στέφανος Μόσχος. 6
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Ἄγας κύριος Μανουλάκης Φλορέσκος. 1
 Ο' εὐγενέστατος καὶ φιλομαθὴς ἄρχων Βόρνικος κύριος Νικόλαος Βακαρέσκος. 1
 Ο' εὐγενέστατος καὶ φιλομαθὴς ἄρχων Ἄγας κύριος Κωνσταντῖνος Κορνάσκος. 1
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Καμινάρης κύριος Ἀλέξανδρος Ν. Φιλίππεσιου. 1
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Μ. Στόλνικος κύριος Τζανῆς Ὁρασιάνος. 1
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Λογοθέτης κύριος Δημήτριος Χρυσόσκου λέος. 1
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Ἄγας κύριος Νικόλαος Φιλίππεσκος. 1
 Ο' εὐγενέστατος καὶ φιλομαθὴς κύριος Δημήτριος Φιλίππεσκος. 1
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Μ. Λογοθέτης κύριος Κωνσταντῖνος Γλέσκος. 2
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Χάτμανος κύριος Νικόλαος Μαῦρος. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Ἰωάννης Γ. Σκουφάς. 2
 Ο' ἄρχων Καμινάρης κύριος Κωνσταντῖνος Μπουρής. 1
 Ο' εὐγενέστατος ἄρχων Ἄγας κύριος Σπυρίδων Βαλέτας. 1
 Ο' ἄρχων Παχάρνικος κύριος Στέφανος Βοϊνέσκος. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Ἰωάννης Ἀθανασίου Βουτζοπούλου, δωρεὰν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς πατρίδος τοῦ Δημιστιάνης διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ πτωχοὺς μαθητὰς. 4
 Ο' πανοσιολογιώτατος διδάσκαλος κύριος Ζαχαρίας Χατσόπουλος Θεσσαλονικεὺς. 1
 Ο' ἔλλογιμώτατος ἀρχιεπίσκοπος κύριος Καλλίνικος ὁ ἐκ Ζαγοράς. 1
 Ο' μουσικολογιώτατος διδάσκαλος κύριος Πέτρος Ἐφέσιος. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Ἀθανάσιος Τζοάνου Τζοκῆν. 1
 Ο' ἔλλογιμος κύριος Στέφανος Μιχαήλ. 1
 Ο' ἔλλογιμος κύριος Ἰωάννης Γεωργίου Σιλλίμνιος. 1
 Ο' φιλομαθὴς Φίλιππος Χ. Ἰωάννου Γιωφτσόγλου Σιλλίμνιος. 1
 Ο' φιλομαθὴς κύριος Γρηγόριος Η. Καρακάση. 1
 Ο' φιλομαθὴς κύριος Ἰωάννης Ναζλήμη. 1
 Ο' πανοσιολογιώτατος διδάσκαλος κύριος Γεράσιμος Θετταλός. 1
 Ο' ἐξοχώτατος Ἰατρός κύριος Θεοδόσιος Γεωργιάδης. 1
 Ο' φιλομαθὴς κύριος Δημήτριος Σιλβεστρίδης Φιλίτης. 1
 Ο' φιλομαθὴς κύριος Χριστόδουλος Βρανά. 1
 Ο' ἄρχων Στόλνικος κύριος Κωνσταντῖνος Γαλάτης. 1
 Ο' ἄρχων Μεδελνιτσίτης κύριος Κωνσταντῖνος Λαμπιρέπουλος. 1

Ο' φιλομαθὴς κύριος Μιλτιάδης Μάρκου. 1
 Ο' εὐγενὴς κύριος Ἀνδρῖκος Ἐγκισταμπολῆς. 1
 Ο' σοφολογιώτατος κύριος Νεόφυτος Δούκας. 2
 Ο' σοφολογιώτατος κύριος Στέφανος Κορμητᾶς. 1
 Ο' ἔλλογιμώτατος κύριος Ἀστέριος ἐκ Τυρνάβου τῆς Θετταλίας. 1
 Ο' ἔλλογιμώτατος κύριος Ἀθανάσιος Δημητριάδης ἐκ Τυρνάβου τῆς Θετταλίας. 1
 Ο' ἔλλογιμώτατος κύριος Ζαχαρίας Παναγιωτίδης ὁ ἐκ Μελενοίκου. 1
 Ο' ἔλλογιμώτατος κύριος Χρῆστος Νικολαΐδης Ἀρβανιτοχωρίτης. 1
 Ο' ἔλλογιμώτατος διδάσκαλος τῆς ἐν Βρασσοβῶ Σχολῆς κύριος Παναγιώτης Κυπριανίδης ἐκ Σιλλίμνιου. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Ναὺμ Κ. Δότζου. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Ροδόλφος Ζήπα. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Κωνσταντῖνος Μανουήλ ὁ ἐκ Φιλοπυπόλεως τῆς κατὰ τὴν Θράκην. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Ἀντώνιος Ἰωάννου ἐκ Σιλλίμνου. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Ἰωάννης Δ. Πασχάλη Ἀρβανιτοχωρίτης. 1
 Ο' ἄρχων Βιστιάρης κύριος Νικόλαος Σινδοῖος Κεῖος διὰ τὴν σχολὴν τῆς πατρίδος τοῦ Ζέας. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Εὐστάθιος Χ. Γιαννάκος Γουριώτης ἐκ Θετταλίας. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Χρῆστος Ἐρμαιοῦλ Παπάρογλου. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Σταμουλάκης Χ. Θεοχάρη. 1
 Οἱ κύριοι ἀδελφοὶ Σίμου Γεράση Μπομπουστάνιοι. 1
 Ο' κύριος Ἰωάννης Κωνσταντῖνου Λάσκος. 1
 Ο' κύριος Βασίλειος Χριστόπουλος Πελοποννήσιος. 1
 Ο' κύριος Δημήτριος Εἰλλίσιος. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Γεώργιος Παάπας. 1
 Ο' κύριος Δημήτριος Μουστακόφ. 1
 Ο' λογιώτατος κύριος Παναγιώτης Καλλοντοῦρος ἐκ Ναυπάκτου. 1
 Ο' ἐντιμώτατος κύριος Ἀναστάσιος Στογιανόβιτς Κησιλέφ ἀπὸ Καζάνου. 1
 Ο' κύριος Ἀναστάσιος Φιλίτης. 1

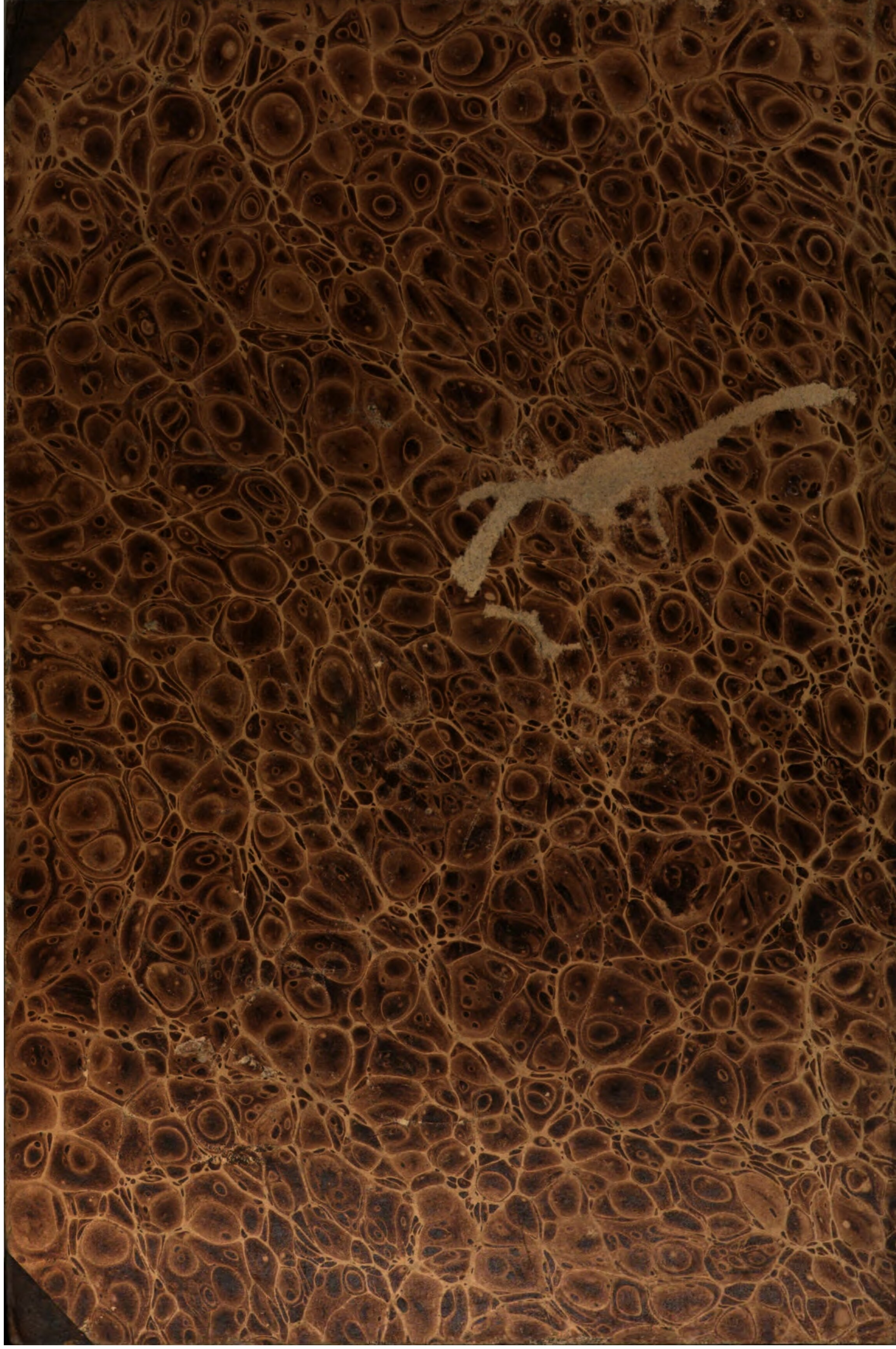
ΤΑΓΑΝΡΟΚΟΥ.

Ο' Ὑψηλοευγενέστατος αὐλικὸς σύμβουλος καὶ διοικητὴς τοῦ Γυμνασίου κύριος Ἀδόλφος Μάννε. 1
 Ο' Ὑψηλοευγενέστατος αὐλικὸς σύμβουλος κύριος Δημήτριος Ἀλφεράκης. 1
 Ο' εὐγενέστατος τιτλικὸς σύμβουλος κύριος Παῦλος Λωίδης. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Λουκάς Σκαραραγκᾶς. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Δημήτριος Ξανθοπόλος. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Μαρῆς Μαγούλας. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Βασίλειος Ἀμηνᾶς. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Σπυρίδων Γεωργιάδης Κοιτομήχαλος. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Κωνσταντῖνος Τσηρέπαλος. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Ἰωάννης Γρηγοριάδης Ζαχάραβ. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Κοσμάς Γεωργιάδης Ζαχάραβ. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Σπυρίδων Μουσούρης. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Ἰωάννης Νικολαΐδης Τσάνης. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Παῦλος Ἀντωνιάδης Μοσχονησιώτης. 1
 Ο' τιμιώτατος κύριος Ἰωάννης Κορίνδιος. 1

ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ.

Ο' Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κύριος Μισαήλ Ἀποσταλίδης. 2
 Ο' Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κύριος Ἰωακείμ Φώτιος. 1
 Ἀντώνιος Μιχ. Ἀντωνόπουλος. 1
 Σ. Οἰκονόμος ἱατρός. 2
 Ἰωάννης Βορδίνης. 1
 Πέτρος Μοραβίτης. 1
 Ἡ ἑλληνικὴ σχολὴ τῆς Τεργέστης. 1
 Προκόπιος Δ. Καρτισιώτης. 2
 Γάκωβος Ρώτας. 1
 Ἀμβρόσιος Στεφάνου Ῥάλλης. 1
 Δ. Καγκάδης. 1
 Ἰωάννης Κατακοζήνης. 1

Α'λέξανδρος Ἰωάννου Κούμας.	1	Ἰωάννης Ἀνδρεάδης.	2
Δημήτριος Κατράρος.	1	Ἀργυρῇ Παύλου Ῥοδοκανάκη.	1
Α'λέξανδρος Σαραγιάννης.	1	Λαυρέντιος Ἱερομόναχος Χρωτοβαλόνης.	1
Α. Μανουὴλ Ἡσαίου.	1	Ζωρῆς Φραγγιάδης.	1
Σ. Κλήμης.	1	Γεώργιος Βλισμάς.	1
Ἀντώνιος Μ. Παξιμάδης.	1	Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης.	1
Κουζηνός Κατακουζηνός.	1	Ζωρῆς Ζυγομαλάς τοῦ Νικολάου.	1
Σ. Σαπουνζάκης.	1	Βασίλειος Σάββα.	1
Δημήτριος Στράτης.	1	Ἀναστάσιος Καλημέρης.	1
Νικόλαος Χ. Κωττή.	1	Μάρκος Παπαδάκης.	1
Δημήτριος Ν. Ἀποστολόπουλος.	1	Σταυρὸς Καζαντσή.	1
Μιχαὴλ Παξιμάδης.	1	Γεώργιος Αὐγερινός.	1
Τιοί Χ. Ἀλεξάνδρου.	1	Παναγιώτης Πελοπίδης Πελοποννήσιος Πρωτοψάλτης τῆς ἐν Τερ- γέστη ἐκκλησίας.	1
Ἰωάννης Ῥάλλης.	1	Δ. Κωνσταντινίδης.	2
Ἀντώνιος Βούρος.	1	Ἀλέξανδρος Κοντόσταυλος.	1
Ἀντώνιος Γιαλούσης.	1	Λούκας Σωτηριάδης.	1
Π. Α. Καλλιγᾶς.	1	Νικόλαος Φραγγόπουλος.	1
Γάκωβος Ν. Παξιμάδης.	1	Παῦλος Μαυραγορδάτος Κωνσταντίνου.	3
Νικόλαος Γλυκοφρίδης.	1	Πατριολέων Μιχαὴλ Πατροκόκκινος.	1
Ζαννῆς Βλαττός.	1		



Kumas, Kōnstantinos M.,

Lexikon dia tus meletōntas ta tōn palaiōn Hellēnōn syngammata kata to
hellēnikogermanikon tu Reimeru, syntachthen meta prosthēkēs syntomu
pragmateias peri prosōdias
Bd.: T. 2. - M - Ō

Wien (1826)

4 L.gr. 33-2

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10523416-6